

Ân Tâm

Đừng

Để

Lỡ

Nhau

Hào

Môn

Kinh

Mộng

|||

Literature

bmwx1ilu dịch

HÀO MÔN KINH MỘNG III: ĐỪNG ĐỂ LỖ NHAU

Ân Tâm

Sachvui.Com

Ngôn Tình

Có lẽ nói đây là một cuộc chiến tâm lý cũng đúng. Hai con người dường như không liên quan đến nhau lại vì một vụ án mà vận mệnh gắn chặt với nhau.

Anh chơi, cô cũng chơi, vậy có phải mỗi cuộc chơi đều có người thắng kẻ thua?

Mục lục

- Quyển 1 - Chương 1: Giấc mơ thoáng qua
- Quyển 1 - Chương 2: Tập đoàn Tinh Thạch "lên sàn"
- Quyển 1 - Chương 3: Cứ gọi tôi là bác sỹ Tố
- Quyển 1 - Chương 4: Người đàn ông dưới tán ô
- Quyển 1 - Chương 5: Cuộc gặp mặt bất ngờ
- Quyển 1 - Chương 6: Chúng ta cần phải làm quen lại
- Quyển 1 - Chương 7: Lần đầu tiên tiếp chiêu người tài trí
- Quyển 1 - Chương 8: Không có đạo đức nghề nghiệp
- Quyển 1 - Chương 9: Có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào
- Quyển 1 - Chương 10: Người đàn ông đã có vợ không thể chạm vào
- Quyển 1 - Chương 11: Đoạn phim kinh dị
- Quyển 1 - Chương 12: Giỏi mưu tính lòng người hơn
- Quyển 1 - Chương 13: Hai người họ muốn giết tôi
- Quyển 1 - Chương 14: Cơ ác mộng về căn nhà cũ
- Quyển 1 - Chương 15: Cảnh đêm quá huyền ảo
- Quyển 1 - Chương 16: Thông tin từ cõi mộng
- Quyển 1 - Chương 17: Hình ảnh là lưót
- Quyển 1 - Chương 18: Lời thỉnh giáo vô tội
- Quyển 1 - Chương 19: Nhận thức sai lầm
- Quyển 1 - Chương 20: Mất cả chì lẫn chài
- Quyển 1 - Chương 21: Thực sự bất an
- Quyển 1 - Chương 22: Đình Tư Thừa
- Quyển 1 - Chương 23: Kỳ Đông Nham
- Quyển 1 - Chương 24: Hoang tưởng thứ phát
- Quyển 1 - Chương 25: Nỗi lo lắng từ khi còn trong bụng mẹ
- Quyển 1 - Chương 26: Bàn ăn tình nhân không cho phép có kẻ thứ ba
- Quyển 1 - Chương 27: Tâm huyết hai gia đình
- Quyển 1 - Chương 28: Tiểu thư Diệp Ngọc
- Quyển 1 - Chương 29: Món quà an ủi trời ban
- Quyển 1 - Chương 30: Nghĩa vụ của cô
- Quyển 1 - Chương 31: Cô sợ sao?

Quyển 1 - Chương 32: Hành động không nghĩa khí ngoài tiệm pho-mát (I)

Quyển 1 - Chương 33: Hành động không nghĩa khí ngoài tiệm pho-mát (II)

Quyển 1 - Chương 34: Không phải ai cũng có thể phát sinh quan hệ mờ ám

Quyển 1 - Chương 35: Lương tăng ca quá đắt (I)

Quyển 1 - Chương 36: Lương tăng ca quá đắt (II)

Quyển 1 - Chương 37: Người chủ nhà bị co giật

Quyển 1 - Chương 38: Luôn tự nhắc nhở bản thân mình là ai

Quyển 1 - Chương 39: Sự ích kỷ của người con gái

Quyển 1 - Chương 40: Một bên là tiền bạc, một bên là tình bạn

Quyển 1 - Chương 41: Trong thế giới cô độc

Quyển 1 - Chương 42: Em thuộc về anh

Quyển 1 - Chương 43: Giúp tôi bắt anh ta lại

Quyển 1 - Chương 44: Chán ghét thói bợ đỡ nịnh hót

Quyển 1 - Chương 45: Ai là người thông minh (I)

Quyển 1 - Chương 46: Ai là người thông minh (II)

Quyển 1 - Chương 47: Ai là người thông minh (III)

Quyển 1 - Chương 48: Ai là người thông minh (IV)

Quyển 1 - Chương 49: Ai là người thông minh (V)

Quyển 1 - Chương 50: Ai là người thông minh (VI)

Quyển 1 - Chương 51: Tố Khải (I)

Quyển 1 - Chương 52: Tố Khải (II)

Quyển 2 - Chương 53: Kỳ Đông Nham đầu đầu cũng nhúng tay vào (I)

Quyển 2 - Chương 54: Kỳ Đông Nham đầu đầu cũng nhúng tay vào (II)

Quyển 2 - Chương 55: Em không theo anh sẽ ế chồng đấy

Quyển 2 - Chương 56: Có bản lĩnh thì so tài một trận (I)

Quyển 2 - Chương 57: Có bản lĩnh thì so tài một trận (II)

Quyển 2 - Chương 58: Đêm cũng có thể khiến con người ta khoan khoái

Quyển 2 - Chương 59: Cuối cùng đã hiểu rõ cảm giác trong lòng (I)

Quyển 2 - Chương 60: Cuối cùng đã hiểu rõ cảm giác trong lòng (II)

Quyển 2 - Chương 61: Cuối cùng đã hiểu rõ cảm giác trong lòng (III)

Quyển 2 - Chương 62: Câu kết tuyệt vời

Quyển 2 - Chương 63: Lần sau hãy cứ đường hoàng

Quyển 2 - Chương 64: Anh có từng quan tâm tới em không (I)

Quyển 2 - Chương 65: Anh có từng quan tâm tới em không (II)

Quyển 2 - Chương 66: Anh có từng quan tâm tới em không (III)

Quyển 2 - Chương 67: Người đàn ông đâm lén phía sau lưng

Quyển 2 - Chương 68: Đến thẳng phòng làm việc của tôi

Quyển 2 - Chương 69: Anh không phải Liễu Hạ Huệ

Quyển 2 - Chương 70: Đây là anh rể em

Quyển 2 - Chương 71: Cô không hiểu

Quyển 2 - Chương 72: Anh sẽ phải hối hận

Quyển 2 - Chương 73: Không thể tin tưởng bất kỳ ai

Quyển 2 - Chương 74: Con tin bị uy hiếp

Quyển 2 - Chương 75: Chưa được tôi cho phép

Quyển 2 - Chương 76: Trừ hết tiền thưởng

Quyển 2 - Chương 77: Điệu nhảy của người đẹp

Quyển 2 - Chương 78: Hai con rắn

Quyển 2 - Chương 79: Người đàn ông mũi cao

Quyển 2 - Chương 80: Ánh mắt của anh

Quyển 2 - Chương 81: Em muốn nghe anh kể chuyện xưa của mình

Quyển 2 - Chương 82: Suýt nữa anh đã làm bắn em

Quyển 2 - Chương 83: Bạn trai bạn gái

Quyển 2 - Chương 84: Đòi người có thể sửa chữa

Quyển 2 - Chương 85: Đây là một chiến trường tâm lý

Quyển 2 - Chương 86: Nói bừa mà trúng

Quyển 2 - Chương 87: Gặp phải Kỳ Đông Nham

Quyển 2 - Chương 88: Con người anh ta không có trái tim

Quyển 2 - Chương 89: Ai mất mặt?

Quyển 2 - Chương 90: Ai không có tư cách?

Quyển 2 - Chương 91: Tưởng nhớ người chết như thế nào?

Quyển 2 - Chương 92: Anh ấy không hề dễ dàng

Quyển 3 - Chương 93: Yêu cầu vô lý của người đàn ông (I)

Quyển 3 - Chương 94: Yêu cầu vô lý của người đàn ông (II)

Quyển 3 - Chương 95: Yêu cầu vô lý của người đàn ông (III)

Quyển 3 - Chương 96: Bữa cơm gia đình

Quyển 3 - Chương 97: Bữa cơm lục đục

Quyển 3 - Chương 98: Hình như dựa dẫm quá mức

Quyển 3 - Chương 99: Em thích anh

Quyển 3 - Chương 100: Như thật như giả

Quyển 3 - Chương 101: Những người bạn phóng khoáng ở Nội Mông

Quyển 3 - Chương 102: Đỡ rượu

Quyển 3 - Chương 103: Chưa say tới mức bất tỉnh nhân sự

Quyển 3 - Chương 104: Tình cảm của em là thật chứ?

Quyển 3 - Chương 105: Sự cứng chiều của người đàn ông

Quyển 3 - Chương 106: Bản chất của nhà đại tư bản

Quyển 3 - Chương 107: Có phải người mình không?

Quyển 3 - Chương 108: Trận chiến ngầm không có người chiến thắng

Quyển 3 - Chương 109: Vết sẹo trên cánh tay

Quyển 3 - Chương 110: Sức mạnh ba người

Quyển 3 - Chương 111: Văn để trị quốc, võ để an bang

Quyển 3 - Chương 112: Là tình cảm chứ không phải tình yêu

Quyển 3 - Chương 113: Đều là những nhân tài ẩn dật

Quyển 3 - Chương 114: Người đàn ông uy vũ trên lưng ngựa

Quyển 3 - Chương 115: Tôi nên ích kỷ một chút

Quyển 3 - Chương 116: Nụ hôn của anh

Quyển 3 - Chương 117: Khi cần thiết tôi sẽ hy sinh

Quyển 3 - Chương 118: Văn Giai và tuổi thanh xuân ngày xưa ấy

Quyển 3 - Chương 119: Chuyện tình yêu giữa ngày hè

Quyển 3 - Chương 120: Lỗi của việc cưỡng hôn như thế nào?

Quyển 3 - Chương 121: Chị xin em đừng huỷ hoại anh ấy

Quyển 4 - Chương 122: Khoá chặt trái tim

Quyển 4 - Chương 123: Trước giờ chưa gọi tên em

Quyển 4 - Chương 124: Ai ai cũng mắc bệnh

Quyển 4 - Chương 125: Một cảnh xuân

Quyển 4 - Chương 126: Thương nhân= tổn thương người khác

Quyển 4 - Chương 127: Ông chủ vô nhân tính

Quyển 4 - Chương 128: Người đàn ông công tư phân minh

Quyển 4 - Chương 129: Đẹp tĩnh lặng như lá mùa thu

Quyển 4 - Chương 130: Nhà họ Diệp mỗi người một vẻ

Quyển 4 - Chương 131: Cụ tổ của Tiểu Tam

Quyển 4 - Chương 132: Ai phản bội ai

Quyển 4 - Chương 133: Phát điên

Quyển 4 - Chương 134: Chúng ta ly hôn đi

Quyển 4 - Chương 135: Đi theo tôi

Quyển 4 - Chương 136: Càng không yên tâm về em

Quyển 4 - Chương 137: Sự ầm áp của mười ngón tay đàn

Quyển 4 - Chương 138: Em chưa từng tin tưởng tôi

Quyển 4 - Chương 139: Con người ai cũng có nhiều mặt

Quyển 4 - Chương 140: Anh có vui không

Quyển 4 - Chương 141: Cô và mẹ tôi có gì khác nhau

Quyển 4 - Chương 142: Sau này chúng ta không ai nợ ai

Quyển 4 - Chương 143: Cảm nhận cảm giác trân trọng một người

Quyển 4 - Chương 144: Chuyện từ miệng người khác nói ra

Quyển 4 - Chương 145: THời buổi này còn ai sợ ai

Quyển 4 - Chương 146: Cảm giác an toàn

Quyển 4 - Chương 147: Cách yêu một người

Quyển 4 - Chương 148: Dập tắt ngọn đèn thứ chín mươi chín

Quyển 4 - Chương 149: Anh ở đường Nam, em ở đường Bắc

Quyển 4 - Chương 150: Nỗi sợ của Niên Bích Ngạn

Quyển 4 - Chương 151: Về khách sạn của tôi

Quyển 4 - Chương 152: Sẽ không buông tay nữa

Quyển 4 - Chương 153: Hạnh phúc sau những giọt nước mắt

Quyển 4 - Chương 154: Hãy ở bên anh

Quyển 4 - Chương 155: Yêu trọn vẹn

Quyển 4 - Chương 156: Bóng hình anh xa lạ

Quyển 4 - Chương 157: Không phải thẻ phòng

Quyển 4 - Chương 158: Người đàn ông ít khi hứa hẹn

Quyển 4 - Chương 159: Anh có tin không

Quyển 4 - Chương 160: Tay Trình Giảo Kim bất lịch sự

Quyển 4 - Chương 161: Nhỡ kế hoạch

Quyển 4 - Chương 162: Không có ít tài sản là không được

Quyển 4 - Chương 163: Tiếng sấm giữa trời quang

Quyển 4 - Chương 164: Thích sự say đắm của anh

Quyển 4 - Chương 165: Chặn đường phát tài khác nào giết cha mẹ người ta

Quyển 4 - Chương 166: Người chết vì lợi ích

Quyển 4 - Chương 167: Ai to gan hơn ai?

Quyển 4 - Chương 168: Anh thật lòng với em

Quyển 4 - Chương 169: Người thông minh yêu người thông minh là điều vui vẻ

Quyển 4 - Chương 170: Đừng hành động khinh suất

Quyển 4 - Chương 171: Cưỡi ngựa và cưới em

Quyển 4 - Chương 172: Gian lận

Quyển 4 - Chương 173: Vì sao không thể nên duyên với những người khác

Quyển 4 - Chương 174: Thích một người là một chuyện nghiêm túc

Quyển 4 - Chương 175: Ngày nào cũng ghen

Quyển 4 - Chương 176: Tình yêu lý trí

Quyển 4 - Chương 177: Tôi là bạn trai của cô ấy

Quyển 4 - Chương 178: Không "ăn" giấm về "ăn" em

Quyển 4 - Chương 179: Đó là chồng tôi

Quyển 4 - Chương 180: Không thể yêu nhau cũng không thể hối hận

Quyển 4 - Chương 181: Ai thắng sẽ mời cơm

Quyển 4 - Chương 182: Hai con cá sấu một con tôm

Quyển 4 - Chương 183: Sự dây dứn bất ngờ

Quyển 4 - Chương 184: Sợ rằng tất cả chỉ là mơ

Quyển 4 - Chương 185: Những hiểm nguy phía sau lợi ích

Quyển 4 - Chương 186: Nói dối cũng không đở mặt ư!

Quyển 4 - Chương 187: Vậy thì làm bà chủ

Quyển 4 - Chương 188: Nguy hiểm trùng trùng

Quyển 4 - Chương 189: Lời hứa của anh

Quyển 4 - Chương 190: Một ván cược kinh hồn bạt vía

Quyển 4 - Chương 191: Hãy nhớ lại những gì đã hứa

Quyển 4 - Chương 192: Niên Bách Ngạn, em yêu anh

Quyển 4 - Chương 193: Muốn nghe lời thật lòng của anh

Quyển 4 - Chương 194: Xin lỗi, chúng ta chia tay đi!

Quyển 4 - Chương 195: Bị bắt cóc

Quyển 4 - Chương 196: Vì em

Quyển 4 - Chương 197: Tôi tưởng cô là tình nhân của anh ta

Quyển 4 - Chương 198: Tâm tư của ai cũng khó đoán

Quyển 4 - Chương 199: Con giun xéo lắm cũng quằn

Quyển 4 - Chương 200: Anh trở về rồi

Quyển 4 - Chương 201: Cuộc cạnh tranh khó đoán lòng người

Quyển 4 - Chương 202: Trúng đạn

Quyển 4 - Chương 203: Tố Diệp, em bị điên rồi!

Quyển 4 - Chương 204: Tại sao tôi không thể ở cùng anh ấy

Quyển 4 - Chương 205: Lời dặn dò trong chiếc phong bì

Quyển 4 - Chương 206: Đại diện của anh Niên

Quyển 4 - Chương 207: Sự sắp xếp chu đáo

Quyển 4 - Chương 208: Người con gái mặc váy đỏ

Quyển 4 - Chương 209: Dần dần dựa dẫm

Quyển 4 - Chương 210: Câu chuyện cười mờ ám

Quyển 4 - Chương 211: Hành động tự sát không thể giải thích

Quyển 4 - Chương 212: Ân oán đúng sai

Quyển 4 - Chương 213: Giá lạnh

Quyển 4 - Chương 214: Nhiều nỗi hoang mang

Quyển 4 - Chương 215: Lời bộc bạch của Tố Diệp

Quyển 4 - Chương 216: Hàm mỏ lớn kinh người

Quyển 4 - Chương 217: Không ai là đối thủ

Quyển 4 - Chương 218: Đừng dễ dàng lỡ hẹn

Quyển 4 - Chương 219: Bốn câu hỏi

Quyển 4 - Chương 220: Ướt đẫm mới thực sự là mưa

Quyển 4 - Chương 221: Tùy em

Quyển 4 - Chương 222: Cả thế giới đều đang đổ mưa

Quyển 4 - Chương 223: Sống buông thả cũng trở nên xa xỉ

Quyển 4 - Chương 224: Ai đánh cắp trái tim ai?

Quyển 4 - Chương 225: Xin lỗi, anh đến muộn rồi

Quyển 4 - Chương 226: Người chồng giấu mặt

Quyển 4 - Chương 227: Lòng kiêu hãnh vỡ nát

Quyển 4 - Chương 228: Chỉ muốn bóp chết em

Quyển 4 - Chương 229: Đáng đời

Quyển 4 - Chương 230: Bữa BBQ trong cơn say

Quyển 4 - Chương 231: Người đàn ông điềm tĩnh, người phụ nữ cuồng điên

Quyển 4 - Chương 232: Đền bù cho anh thế nào đây?

Quyển 5 - Chương 233: Muốn lao động trí óc hay lao động chân tay?

Quyển 5 - Chương 234: Đó là vinh hạnh của em

Quyển 5 - Chương 235: Đạo lý khi sống cùng giai cấp

Quyển 5 - Chương 236: Rốt cuộc đó là ai

Quyển 5 - Chương 237: Chỉ sợ cả kỷ niệm cũng thành xa xỉ

Quyển 5 - Chương 238: Như phải cách xa

Quyển 6 - Chương 239: 3 tiếng 10 phút

Quyển 6 - Chương 240: Đỏ tươi màu máu

Quyển 6 - Chương 241: Cắt tay tự sát

Quyển 6 - Chương 242: Tôi cảnh cáo anh

Quyển 6 - Chương 243: Lặng lẽ nhìn nhau trao cái ôm không lời

Quyển 6 - Chương 244: Còn tin vào tình yêu trọn đời trọn kiếp không?

Quyển 6 - Chương 245: Gặp được nhau giữa năm tháng bình yên

Quyển 6 - Chương 246: Lý do thực sự của việc coi thường mạng sống

Quyển 6 - Chương 247: Cấn chặt nỗi đau

Quyển 6 - Chương 248: Đánh gãy ba cái chân của anh

Quyển 6 - Chương 249: Em đang nằm mơ phải không?

Quyển 6 - Chương 250: Không phải em nhớ anh rồi sao?

Quyển 6 - Chương 251: Không phải tình nhân trước đây của anh

Quyển 6 - Chương 252: Em đúng là đồ điên

Quyển 6 - Chương 253: Thật sự chưa muộn sao?

Quyển 6 - Chương 254: Chẳng bằng một bức tranh thêu

Quyển 6 - Chương 255: Đều là nỗi đau

Quyển 6 - Chương 256: Bất ngờ gặp lại

Quyển 6 - Chương 257: Trừ phi bố mẹ chết

Quyển 6 - Chương 258: Điều tổng giám đốc Niên hy vọng

Quyển 6 - Chương 259: Anh ấy muốn tin cô một lần

Quyển 6 - Chương 260: Thiên thần nào vừa gọi tới

Quyển 6 - Chương 261: Mạng sống là của anh

Quyển 6 - Chương 262: Sự kiện "bạo lực" từ vụ đâm xe

Quyển 6 - Chương 263: Chuyện với chồng của Diệp Ngọc là thế nào?

Quyển 6 - Chương 264: Khiến người ta không thể rời mắt

Quyển 6 - Chương 265: Rất đẹp

Quyển 6 - Chương 266: Tốt với em vợ hơn cả vợ mình

Quyển 6 - Chương 267: Em không thể quá khắt khe

Quyển 6 - Chương 268: Những đau khổ đầy phiền não

Quyển 6 - Chương 269: Gặp một người yêu đến bạc đầu

Quyển 6 - Chương 270: Như một tên ngốc

Quyển 6 - Chương 271: Bạn gái hơn cả bạn gái

Quyển 6 - Chương 272: Bề ngoài bình yên, bên trong dậy sóng

Quyển 6 - Chương 273: Kề buồn người vui

Quyển 6 - Chương 274: Đâu định đưa em về nhà

Quyển 6 - Chương 275: Chỉ là thế thân của Tưởng Bân

Quyển 6 - Chương 276: Không thể đo cao thấp với người chết

Quyển 6 - Chương 277: Xin lỗi em

Quyển 6 - Chương 278: Sẽ khiến em sống không bằng chết

Quyển 6 - Chương 279: Càng yêu tiền của anh hơn

Quyển 6 - Chương 280: Ăn trộm quốc bảo sao

Quyển 6 - Chương 281: Anh là Niên Bách Ngạn hay Tưởng Bân?

Quyển 6 - Chương 282: Kể cả là giam lỏng

Quyển 6 - Chương 283: Hoàn toàn trái ngược với anh

Quyển 6 - Chương 284: Anh sẽ cho em những gì tốt nhất

Quyển 6 - Chương 285: Người chủ nhà đột ngột tới thăm

Quyển 6 - Chương 286: Trở thành người làm chứng

Quyển 6 - Chương 287: Rút dây động rừng

Quyển 6 - Chương 288: Người đàn ông ngốc nghếch nhất trên đời

Quyển 6 - Chương 289: Người phụ nữ của ai không được chạm vào

Quyển 6 - Chương 290: Niên bách tiêu

Quyển 6 - Chương 291: Bọn cậu đã định làm đám cưới

Quyển 6 - Chương 292: Không ai tàn nhẫn bằng anh ta

Quyển 6 - Chương 293: Nhân vật mới thiếu thiện chí

Quyển 6 - Chương 294: Nhân tình của anh trai em

Quyển 6 - Chương 295: Chỉ là phạt nhẹ răn mạnh

Quyển 7 - Chương 296: Cho anh một cơ hội chủ động từ bỏ

Quyển 7 - Chương 297: Tôi bóp chết chị

Quyển 7 - Chương 298: Lấy võ trị người

Quyển 7 - Chương 299: Khẩu cung của Nguyễn Tuyết Mạn

Quyển 7 - Chương 300: Hai kẻ đen đui

Quyển 7 - Chương 301: Nỗi lo lắng của anh

Quyển 7 - Chương 302: Làm vợ của Niên Bách Ngạn

Quyển 7 - Chương 303: Anh biết em yêu anh bao nhiêu

Quyển 7 - Chương 304: Thử váy cưới

Quyển 7 - Chương 305: Tối nay cô phải tăng ca

Quyển 7 - Chương 306: Em không nên đẹp đến vậy

Quyển 7 - Chương 307: Táo bạo

Quyển 7 - Chương 308: Em quá nghịch ngợm rồi

Quyển 7 - Chương 309: Đối tượng xem mặt

Quyển 7 - Chương 310: Sự lừa dối của Tố Diệp

Quyển 7 - Chương 311: Có lẽ... đây là duyên phận

Quyển 7 - Chương 312: Lời nói dối nhẹ bẫng

Quyển 7 - Chương 313: Dám tên là Tưởng Bân

Quyển 7 - Chương 314: Lại có chuyện xảy ra

Quyển 7 - Chương 315: Nữ quý áo đỏ trong mắt người chứng kiến

Quyển 7 - Chương 316: Anh sao vậy?

Quyển 7 - Chương 317: Người đàn ông trong bóng tối

Quyển 7 - Chương 318: Chưa bao giờ nhu nhược đến vậy

Quyển 7 - Chương 319: Tình trạng tâm lý rất nguy hiểm

Quyển 7 - Chương 320: Bản tính bị kiểm tra ra

Quyển 7 - Chương 321: Màn diễn võ giương oai của Tố Diệp

Quyển 7 - Chương 322: Ma quỷ tác quái?

Quyển 7 - Chương 323: Đêm tối, lòng hoang mang

Quyển 7 - Chương 324: Nếu chỉ là một giấc mơ

Quyển 7 - Chương 325: Chìm trong sắc đẹp

Quyển 7 - Chương 326: Phía sau bức tường xi măng

Quyển 7 - Chương 327: Chẳng ai là quân tử

Quyển 7 - Chương 328: Trên đầu chữ “sắc” treo một lưỡi dao

Quyển 7 - Chương 329: Cậu là cái thá gì?

Quyển 7 - Chương 330: Không, anh rất vui

Quyển 7 - Chương 331: Chim hoàng yến

Quyển 7 - Chương 332: Anh tôi sẽ không lấy chị

Quyển 7 - Chương 333: Mình biết cậu vẫn luôn yêu thầm anh ấy

Quyển 7 - Chương 334: Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Quyển 7 - Chương 335: Người đàn ông tới không đúng lúc

Quyển 7 - Chương 336: Là hành vi công khai sao?

Quyển 7 - Chương 337: Sao nhấn tâm lừa dối hết lần này tới lần khác

Quyển 7 - Chương 338: Khiến người ta xót xa đến vậy

Quyển 7 - Chương 339: Bảo bối

Quyển 7 - Chương 340: Em biết em điên rồi

Quyển 7 - Chương 341: Tại sao anh lại lạc lối?

Quyển 7 - Chương 342: Anh đừng lừa dối em

Quyển 7 - Chương 343: Trái tim ngừng đập

Quyển 7 - Chương 344: Không buông thả cũng khó

Quyển 7 - Chương 345: Tại sao anh phải trốn đi

Quyển 7 - Chương 346: Quyết không nuốt lời

Quyển 7 - Chương 347: Tái hiện điệu nhạc quái dị

Quyển 7 - Chương 348: Không thể để bất kỳ ai biết

Quyển 7 - Chương 349: Tối nay đừng về nữa

Quyển 7 - Chương 350: Người đàn ông hoàn hảo

Quyển 7 - Chương 351: Lãng quên là chuyện bình thường

Quyển 7 - Chương 352: Bí mật phải chôn sâu tận đáy lòng

Quyển 7 - Chương 353: Nút thắt trong lòng Niên Bách Tiêu

Quyển 7 - Chương 354: Mỗi người đều có một nỗi đau muốn trốn tránh

Quyển 7 - Chương 355: Ảnh nóng

Quyển 8 - Chương 356: Cùng đường

Quyển 8 - Chương 357: Lời dặn dò của Niên Bách Ngạn

Quyển 8 - Chương 358: Hỗn loạn

Quyển 8 - Chương 359: Cút khỏi nhà họ Diệp

Quyển 8 - Chương 360: Ở nhà của ai

Quyển 8 - Chương 361: Nhà của anh an toàn

Quyển 8 - Chương 362: Đôi gian phu dâm phụ không biết xấu hổ

Quyển 8 - Chương 363: Đừng ai nghĩ tới chuyện đưa cô ấy đi

Quyển 8 - Chương 364: Đánh gãy chân em

Quyển 8 - Chương 365: Anh trai cậu to hơn cậu

Quyển 8 - Chương 366: Đình chỉ chức vụ

Quyển 8 - Chương 367: Trên sân khấu

Quyển 8 - Chương 368: Có tật giết mình

Quyển 8 - Chương 369: Không cần một con mèo cào người

Quyển 8 - Chương 370: Cháu sẽ lấy Diệp Diệp

Quyển 8 - Chương 371: Clip đáng giá 50 triệu

Quyển 8 - Chương 372: Không được chiều trẻ con như thế

Quyển 8 - Chương 373: Hãy nhớ kỹ lời bảo đảm của tôi

Quyển 8 - Chương 374: Anh vẫn yêu cô ấy

Quyển 8 - Chương 375: Không phải cuộc hò hẹn hai người

Quyển 8 - Chương 376: Nhất định đã biết đến sự tồn tại của anh ta

Quyển 8 - Chương 377: Vì cô có thai rồi

Quyển 8 - Chương 378: Phải báo chuyện này thế nào?

Quyển 8 - Chương 379: Đợi điện thoại của anh

Quyển 8 - Chương 380: Đợi cả một đêm

Quyển 8 - Chương 381: Người đàn ông bước ra từ nỗi nhớ

Quyển 8 - Chương 382: Ngon nhất là ăn sủi cảo

Quyển 8 - Chương 383: Xảy ra chuyện lớn rồi

Quyển 8 - Chương 384: Chiếc nhẫn vô giá

Quyển 8 - Chương 385: Làm sao để tha thứ cho một người?

Quyển 8 - Chương 386: Trọn đời không thay đổi

Quyển 8 - Chương 387: Chúc các con sinh nhật vui vẻ

Quyển 8 - Chương 388: Không yêu

Quyển 8 - Chương 389: Sẽ chẳng tin ai

Quyển 8 - Chương 390: Cảm ơn anh đã cho em biết

Quyển 8 - Chương 391: Biến động to lớn

Quyển 8 - Chương 392: Hay cho câu chưa muộn

Quyển 8 - Chương 393: Tình nhân theo anh lâu nhất

Quyển 8 - Chương 394: Thật sự đáng sợ

Quyển 8 - Chương 395: Cô chỉ là một người phụ nữ bình thường

Quyển 8 - Chương 396: Em cần sự giúp đỡ của anh

Quyển 8 - Chương 397: Không quan tâm đến hình thức

Quyển 8 - Chương 398: Mất tích

Quyển 8 - Chương 399: Chỉ cần bình an

Quyển 8 - Chương 400: Dự tính mười năm trời

Quyển 8 - Chương 401: Ai là niềm tin của ai

Quyển 8 - Chương 402: Phải đau mới biết nhớ những gì đã mất

Quyển 8 - Chương 403: Người đàn ông bên cạnh giường

Quyển 8 - Chương 404: Con của anh

Quyển 8 - Chương 405: Niên Bách Ngạn, anh giết tôi đi!

Quyển 9 - Chương 406: Tự tôi sẽ giải quyết chuyện của mình

Quyển 9 - Chương 407: Ngay từ đầu đã là một kế hoạch

Quyển 9 - Chương 408: Cô chưa chắc đã chơi nổi đầu

Quyển 9 - Chương 409: Lấy ai chẳng như nhau?

Quyển 9 - Chương 410: Không ai hay biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì

Quyển 9 - Chương 411: Quá sớm và quá muộn

Quyển 9 - Chương 412: Cách nhau trăm núi ngàn sông

Quyển 9 - Chương 413: Tôi rất không ổn

Quyển 9 - Chương 414: Đánh mất một thứ quan trọng

Quyển 9 - Chương 415: Người khách không biết thân thế trong giấc mơ

Quyển 9 - Chương 416: Tình nguyện sống mãi trong mơ

Quyển 9 - Chương 417: Chuyện đáng sợ nhất

Quyển 9 - Chương 418: Người đàn ông trong gió tuyết

Quyển 9 - Chương 419: Gây khó dễ

Quyển 9 - Chương 420: Nỗi sợ hãi mơ hồ

Quyển 9 - Chương 421: Anh vẫn quan tâm tới vậy

Quyển 9 - Chương 422: Tổn hao tâm huyết

Quyển 9 - Chương 423: Bị trời gô

Quyển 9 - Chương 424: Sống không bằng chết

Quyển 9 - Chương 425: Lạnh lẽo hơn cả bão táp mưa sa

Quyển 9 - Chương 426: Hô hấp khó khăn

Quyển 9 - Chương 427: Joey

Quyển 9 - Chương 428: Thành lập liên minh

Quyển 9 - Chương 429: Diệp Diệp, anh yêu em

Quyển 9 - Chương 430: Bè gãy đôi cánh của cô

Quyển 9 - Chương 431: Đúng là chán sống rồi!

Quyển 9 - Chương 432: Đêm giao thừa

Quyển 9 - Chương 433: Điều kiện quay về Tinh Thạch

Quyển 9 - Chương 434: Anh làm bạn trai em, em làm bạn gái anh

Quyển 9 - Chương 435: Bước vào giấc mơ em

Quyển 9 - Chương 436: Em không nhớ mình có bệnh sao?

Quyển 9 - Chương 437: Không cần cao thượng đến vậy

Quyển 10 - Chương 438: Sau đó

Quyển 10 - Chương 439: Thế này mà em bảo là rất ổn?

Quyển 10 - Chương 440: Sợ nhất là kịch giả tình thật

Quyển 10 - Chương 441: Gã sắp ác ma

Quyển 10 - Chương 442: Bàn kiểm điểm sâu sắc

Quyển 10 - Chương 443: Nói câu nào cũng chẳng ai tin

Quyển 10 - Chương 444: Em phải ghét tôi đến mức nào?

Quyển 10 - Chương 445: Đứng trước tình yêu, anh chỉ là một kẻ hèn

Quyển 10 - Chương 446: Khi đang hạnh phúc cũng là lúc lo được lo mất

Quyển 10 - Chương 447: Một tiếng đồng hồ là ba vạn bốn ngàn rưỡi

Quyển 10 - Chương 448: Em đang giận đối?

Quyển 10 - Chương 449: Chỉ mình em không biết

Quyển 10 - Chương 450: Có những chuyện không thể đổi thay

Quyển 10 - Chương 451: Cảm giác tồn tại trong lòng cô

Quyển 10 - Chương 452: Như lời từ biệt

Quyển 10 - Chương 453: Sóng gió nổi lên

Quyển 10 - Chương 454: Làm sao để biến một nữ thần thành một người đàn bà thần kinh?

Quyển 10 - Chương 455: Nguyên do phần nộ

Quyển 10 - Chương 456: Có người có lẽ còn sốt ruột hơn tôi

Quyển 10 - Chương 457: Muốn có được câu trả lời của đối phương

Quyển 10 - Chương 458: Anh bắt nhân thì cô bắt nghĩa

Quyển 10 - Chương 459: Em thật sự tưởng rằng trên đời này có nhiều chuyện trùng hợp vậy sao?

Quyển 10 - Chương 460: Anh còn muốn đóng kịch tới lúc nào?

Quyển 10 - Chương 461: Tôi sẽ không tin anh nữa

Quyển 10 - Chương 462: Có những chuyện mãi mãi không thể chạm vào

Quyển 10 - Chương 463: Tôi rút lui

Quyển 10 - Chương 464: Việc thanh minh không thể ngờ tới

Quyển 10 - Chương 465: Có một loại cảm giác gọi là hồi hộp nơi thành thị

Quyển 10 - Chương 466: Chưa một ai bước qua nơi này

Quyển 10 - Chương 467: Sợ tới cuối cùng sẽ yêu đến phát điên

Quyển 10 - Chương 468: Tôi rất mong chị có mặt

Quyển 10 - Chương 469: Em thừa nhận em ghen đi

Quyển 10 - Chương 470: Danh chính ngôn thuận mới khiến mọi người nể phục

Quyển 10 - Chương 471: Không thể coi là trẻ con

Quyển 10 - Chương 472: Tình anh em

Quyển 10 - Chương 473: Tôi mệt rồi

Quyển 11 - Chương 474: Không có chuyện tình nào không trăm ngàn vết thương

Quyển 11 - Chương 475: Chúng ta không thể quay lại được nữa

Quyển 11 - Chương 476: Nhất định phải đón được hoa cưới

Quyển 11 - Chương 477: Bách Ngạn... Bách Ngạn

Quyển 11 - Chương 478: Hình vẽ lại xuất hiện

Quyển 11 - Chương 479: Sự trừng phạt của Sarel

Quyển 11 - Chương 480: Ai chuẩn bị quần áo?

Quyển 11 - Chương 481: Chỉ có Tố Diệp là không được

Quyển 11 - Chương 482: Chúng ta muốn ở bên nhau khó đến vậy sao?

Quyển 11 - Chương 483: Sự lựa chọn ban đầu còn tính không?

Quyển 11 - Chương 484: Không được, không thích hợp, cũng không cho phép

Quyển 11 - Chương 485: Hoặc là lấy anh, hoặc là rời xa anh

Quyển 11 - Chương 486: Đây chính là cuộc đời

Quyển 11 - Chương 487: Lý do cuối cùng để gục ngã

Quyển 11 - Chương 488: Vậy em muốn anh lấy ai?

Quyển 11 - Chương 489: Ngày 12 tháng 5

Quyển 11 - Chương 490: Cả đời này chỉ cần hết lòng yêu anh là được

Quyển 11 - Chương 491: Như mơ như thật

Quyển 11 - Chương 492: Làm vợ anh ngay hôm nay không được sao?

Quyển 11 - Chương 493: Danh chính ngôn thuận thực sự

Quyển 11 - Chương 494: Thật hạnh phúc!

Quyển 11 - Chương 495: Khung cảnh vẫn vậy, lòng người đã khác

Quyển 11 - Chương 496: Lì xì bay đầy trời

Quyển 11 - Chương 497: Chỉ cần không để người khác chê cười

Quyển 11 - Chương 498: Sự xuất hiện đặc biệt

Quyển 11 - Chương 499: Chỉ có cô ấy mới xứng đôi với Hecate

Quyển 11 - Chương 500: Cuộc đời giản dị, năm tháng bình yên

Quyển 11 - Chương 501: Một đêm không kịp nghỉ ngơi

Quyển 11 - Chương 502: Chỉ có thể ở bên cạnh tôi

Quyển 11 - Chương 503: Anh ở bên em

Quyển 11 - Chương 504: Tội đồng phạm thực sự đáng ghét

Quyển 11 - Chương 505: Vì chúng ta là vợ chồng

Quyển 11 - Chương 506: Cá không ăn muối cá ươn

Quyển 11 - Chương 507: Chỉ có thể nghe được tiếng của Thượng Đế

Quyển 11 - Chương 508: Vậy là đáng rồi

Quyển 11 - Chương 509: Mọi việc cứ nghe anh, được không?

Quyển 11 - Chương 510: Mở lòng với cô về một thế giới tối tăm

Quyển 12 - Chương 511: Bị đóng băng

Quyển 12 - Chương 512: Điềm báo

Quyển 12 - Chương 513: Cô có tư cách gì để đấu với tôi?

Quyển 12 - Chương 514: Vốn dĩ phải là của Niên Bách Ngạn

Quyển 12 - Chương 515: Tôi nhất định sẽ ép anh phải hứng thú

Quyển 12 - Chương 516: Đừng cậy mình nhiều tuổi

Quyển 12 - Chương 517: Em không cần biết nguyên nhân

Quyển 12 - Chương 518: Cứ coi như vì em

Quyển 12 - Chương 519: Anh cũng không thích được người ta an ủi

Quyển 12 - Chương 520: Cờ đỏ và cờ màu

Quyển 12 - Chương 521: Mình muốn sinh cho anh ấy một đứa con

Quyển 12 - Chương 522: Đây chính là mục đích của anh ta

Quyển 12 - Chương 523: Cho dù có thua một cách rẻ mặt

Quyển 12 - Chương 524: Trở thành chiếc xương sườn của anh

Quyển 12 - Chương 525: Em có cảm giác anh và người đó rất giống

Quyển 12 - Chương 526: Điềm tĩnh tan thành cát bụi

Quyển 12 - Chương 527: Vì anh yêu em

Quyển 12 - Chương 528: Danh dự biết đặt ở đâu?

Quyển 12 - Chương 529: Chuyện đời luôn rất khó lường

Quyển 12 - Chương 530: Anh bán em?

Quyển 12 - Chương 531: Vừa yêu vừa hận

Quyển 12 - Chương 532: Phải thấy máu mới biết ngậm miệng

Quyển 12 - Chương 533: Một ngàn cách chết của tiểu tam

Quyển 12 - Chương 534: Rốt cuộc có mục đích gì?

Quyển 12 - Chương 535: Mặc quần áo vào sẽ không còn là em nữa

Quyển 12 - Chương 536: Em và anh không thân thiết đến vậy

Quyển 12 - Chương 537: Chúng ta sinh một đứa con đi

Quyển 12 - Chương 538: Đóa hoa mắc bệnh

Quyển 12 - Chương 539: Cuộc đời chơi bạn một vố

Quyển 13 - Chương 540: Cậu mới là kẻ đáng nghi nhất

Quyển 13 - Chương 541: Cậu đúng là hao công tốn sức

Quyển 13 - Chương 542: Một tiếng “anh Bách Ngạn” thật chói tai

Quyển 13 - Chương 543: Thật sự rất yêu anh

Quyển 13 - Chương 544: Là hợp tác hay là tan vỡ?

Quyển 13 - Chương 545: Anh sẽ đáp ứng yêu cầu của em

Quyển 13 - Chương 546: Tôi chỉ hiểu đạo lý người chết vì lợi ích mà thôi

Quyển 13 - Chương 547: Anh muốn bức cung?

Quyển 13 - Chương 548: Trời cũng có ngày sụp xuống

Quyển 13 - Chương 549: Tính sổ

Quyển 13 - Chương 550: Chưa bao giờ hối hận

Quyển 13 - Chương 551: Thẩm tra

Quyển 13 - Chương 552: Trừ phi em không yêu anh nữa

Quyển 13 - Chương 553: Anh trai em là cái bát đó

Quyển 13 - Chương 554: Tôi không xứng đáng

Quyển 13 - Chương 555: Đúng là rất trẻ con

Quyển 13 - Chương 556: Có lẽ sẽ là con trai tương lai của chúng ta

Quyển 13 - Chương 557: Chào buổi sáng, ông Niên!

Quyển 13 - Chương 558: Ý nghĩa thực sự quan tâm

Quyển 13 - Chương 559: Cao thủ chốn nhân gian

Quyển 13 - Chương 560: Tôi và cậu nói chuyện không hợp

Quyển 13 - Chương 561: Sợ nhất là cáo già oai hùm

Quyển 13 - Chương 562: Là người chiến thắng

Quyển 13 - Chương 563: Không thích hợp ăn chung một bát cơm

Quyển 13 - Chương 564: Cậu dám đụng vào anh ấy, tôi dám trở mặt với cậu

Quyển 13 - Chương 565: Những hồi ức xa xăm

Quyển 13 - Chương 566: Kẻ đáng nghi nhất

Quyển 13 - Chương 567: Không thể ký tên

Quyển 13 - Chương 568: Tôi chỉ tin tưởng cậu là người giữ bí mật tốt nhất

Quyển 13 - Chương 569: Đòn phủ đầu dành cho Niên Bách Ngạn

Quyển 13 - Chương 570: Nhớ anh quá

Quyển 13 - Chương 571: Danh xưng chỉ thuộc về em

Quyển 13 - Chương 572: Nơi này rất đau

Quyển 13 - Chương 573: Tôi không thể cho ông những gì ông cần

Quyển 13 - Chương 574: Một người đàn ông

Quyển 13 - Chương 575: Thoát chết trong gang tấc

Quyển 13 - Chương 576: Không có ai tốt hẳn, không có ai xấu hẳn

Quyển 13 - Chương 577: Bốn bức tranh

Quyển 13 - Chương 578: Người trong mơ thì nhất định không có thực sao?

Quyển 13 - Chương 579: Cậu bé ấy rốt cuộc có tồn tại hay không?

Quyển 13 - Chương 580: Gặp ma ngày xá tội vong nhân

Quyển 13 - Chương 581: Tao biết bí mật của mày

Quyển 14 - Chương 582: Hải Sinh biến mất rồi

Quyển 14 - Chương 583: Sự hồi tưởng của Dương Nguyệt

Quyển 14 - Chương 584: Lý do hoang đường

Quyển 14 - Chương 585: Ai lừa gạt?

Quyển 14 - Chương 586: Kiếp trước đã làm chuyện gì tốt đẹp

Quyển 14 - Chương 587: Ai có thể phân biệt được là thực hay mơ?

Quyển 14 - Chương 588: Biến động bất ngờ

Quyển 14 - Chương 589: Ngày sinh nhật gần kề

Quyển 14 - Chương 590: Có thể tha thứ

Quyển 14 - Chương 591: Sau này không được dọa anh như vậy nữa

Quyển 14 - Chương 592: Chúng ta là thanh mai trúc mã

Quyển 14 - Chương 593: Nỗi đau lớn nhất

Quyển 14 - Chương 594: Ai là Chúa cứu thế?

Quyển 14 - Chương 595: Cậu chính là “ngư ông đắc lợi”

Quyển 14 - Chương 596: Thật sự khiến người ta khó quên

Quyển 14 - Chương 597: Tình nguyện được đau thay cô

Quyển 14 - Chương 598: Niên Bách Ngạn cũng biết sợ

Quyển 14 - Chương 599: Không còn quan trọng

Quyển 14 - Chương 600: Cô yêu anh, bất kể khi nào

Quyển 14 - Chương 601: Giờ tôi chẳng qua chỉ là một người nghèo

Quyển 14 - Chương 602: Người anh có lỗi nhất là em

Quyển 14 - Chương 603: Trừ phi anh thừa nhận mình là kẻ yếu hèn

Quyển 14 - Chương 604: Chị đúng là đồ dờ người

Quyển 14 - Chương 605: Quyền chủ động là ở mày

Quyển 14 - Chương 606: Em... sẽ đích thân xử lý

Quyển 14 - Chương 607: Này sinh nghi hoặc

Quyển 14 - Chương 608: Quả nhiên là ông

Quyển 14 - Chương 609: Một tuổi thơ không dám nhìn lại

Quyển 14 - Chương 610: Tổ chức “Thiên thần Samele”

Quyển 14 - Chương 611: Cả đời này mày cũng đừng hòng được sống hạnh phúc

Quyển 14 - Chương 612: Người đầu tiên cảnh sát tìm sẽ là anh

Quyển 14 - Chương 613: Hạng mục phải dừng lại

Quyển 14 - Chương 614: Bí mật trong đầu Tổ Diệp

Quyển 14 - Chương 615: Tận trung với tình yêu, tận hiếu với tình thân

Quyển 14 - Chương 616: Đồ mờ hôi lạnh trong lòng

Quyển 14 - Chương 617: Ma ngăn giết ma, thần chặn diệt thần

Quyển 14 - Chương 618: Là con gái

Quyển 14 - Chương 619: Sự bất đồng trong cách giáo dục

Quyển 14 - Chương 620: Có em là đủ rồi

Quyển 14 - Chương 621: Thằng ranh con!

Quyển 14 - Chương 622: Mang thằng con riêng của anh đi

Quyển 14 - Chương 623: Đừng vô liêm sỉ như thế

Quyển 14 - Chương 624: Trung thu đoàn viên

Quyển 14 - Chương 625: Hạnh phúc do mình tự tạo ra

Quyển 14 - Chương 626: Con người ta càng nôn nóng càng dễ mắc sai lầm

Quyển 14 - Chương 627: Suy đoán quá liều lĩnh

Quyển 14 - Chương 628: Ai đã bí mật báo tin?

Quyển 14 - Chương 629: Làm lại từ đầu

Quyển 14 - Chương 630: Cậu đáng bị giết chết

Quyển 14 - Chương 631: Tuyệt đối không thể ngoảnh mặt làm ngơ

Quyển 14 - Chương 632: Hãy sống trọn kiếp này đi đã

Quyển 14 - Chương 633: Lại chọc giận bà cô rồi!

Quyển 14 - Chương 634: Sáng nắng chiều mưa

Quyển 14 - Chương 635: Tôi cần phải nói chuyện với cô cho rõ ràng

Quyển 14 - Chương 636: Kích động là ma quỷ

Quyển 14 - Chương 637: Bản tính của con người

Quyển 14 - Chương 638: Càng thích anh như vậy hơn

Quyển 14 - Chương 639: Tôi đã có mặt

Quyển 14 - Chương 640: Quyết định tới Đại Áo

Quyển 14 - Chương 641: Rốt cuộc ai mới đáng chết đây?

Quyển 14 - Chương 642: Vội tới Hồng Kông

Quyển 14 - Chương 643: Chuyện lạ kỳ

Quyển 14 - Chương 644: Kẻ xấu tới nhà

Quyển 14 - Chương 645: Vụ án mất tích

Quyển 14 - Chương 646: Tuyệt đối không để em làm mất mặt Tổ quốc

Quyển 14 - Chương 647: Đôi mắt đã từng nhìn thấy

Quyển 14 - Chương 648: Ra tay quá tàn độc

Quyển 14 - Chương 649: Cậu ấy vẫn tới

Quyển 14 - Chương 650: Mau chạy đi!

Quyển 14 - Chương 651: Thật như giả, giả như thật

Quyển 14 - Chương 652: Em rất nhớ anh, thật đấy!

Quyển 14 - Chương 653: Chỉ còn cách đối mặt

Quyển 14 - Chương 654: Ấy náy là một lưỡi dao

Quyển 14 - Chương 655: Anh hứa với em

Quyển 14 - Chương 656: Anh không có quyền ép buộc em

Quyển 14 - Chương 657: Biến mất rồi

Quyển 14 - Chương 658: Đã định trước sẽ có duyên phận

Quyển 14 - Chương 659: Tường Bân chính là Niên Bách Ngạn

Quyển 14 - Chương 660: Em đừng hòng!

Quyển 14 - Chương 661: Chuyện cậu muốn biết

Quyển 14 - Chương 662: Giúp đỡ lẫn nhau

Quyển 14 - Chương 663: Chiếc đồng hồ quả quýt

Quyển 14 - Chương 664: Tới lúc rồi!

Quyển 14 - Chương 665: Mọi sự bình an

Quyển 14 - Chương 666: Gây dựng lại Niên Thị

Quyển 14 - Chương 667: Anh vẫn thuộc về cô

Quyển 14 - Chương 668: Cô ấy và chúng ta có quan hệ gì?

Quyển 14 - Chương 669: Không thể để con bé chịu khổ thêm nữa

Quyển 14 - Chương 670: Chỉ ghen ghét đố kỵ, không ngưỡng mộ

Quyển 14 - Chương 671: Đi lạc

Quyển 14 - Chương 672: Bộ dạng thực sự của nhân tính

Quyển 14 - Chương 673: Người đàn ông tới từ thiên đường

Quyển 14 - Chương 674: Anh ở ngay kia

Quyển 14 - Chương 675: Trầm lắng như mặt hồ xanh biếc

Quyển 14 - Chương 676: Viên kim cương đầu tiên của Nhất Diệp

Quyển 14 - Chương 677: Định mệnh sắp đặt

Quyển 14 - Chương 678: Công ty của chồng mình, cậu nên tới xem

Quyển 14 - Chương 679: Anh chính là người lãnh đạo

Quyển 14 - Chương 680: Em cùng lắm chỉ là cô vợ mặt trắng thôi

Quyển 14 - Chương 681: Ôn lại năm xưa

Quyển 14 - Chương 682: Không ai sạch hơn em

Quyển 14 - Chương 683: Mấy tấm ảnh

Quyển 14 - Chương 684: Nút thắt trong lòng

Quyển 14 - Chương 685: Bất ngờ xuất hiện

Quyển 14 - Chương 686: Người đẹp chính là em

Quyển 14 - Chương 687: Hồng nhan họa thủy

Quyển 14 - Chương 688: Hy vọng được nghe sự thật

Quyển 14 - Chương 689: Hy vọng anh xứng với chị em

Quyển 14 - Chương 690: Giá trị tăng cao

Quyển 14 - Chương 691: Cái giá cao gấp mười lần

Quyển 14 - Chương 692: Giao dịch thành công

Quyển 14 - Chương 693: Ký ức trong khe hẹp

Quyển 14 - Chương 694: Em phải giết chết hẳn ta

Quyển 14 - Chương 695: Ngay từ đầu anh đã biết

Quyển 14 - Chương 696: Nếu năm đó người ấy là Tố Diệp

Quyển 14 - Chương 697: Không thể dấn dấp tới cảnh sát

Quyển 14 - Chương 698: Lặng lẽ chờ đợi

Quyển 14 - Chương 699: Sợ chết là bản tính của con người

Quyển 14 - Chương 700: Ăn ý

Quyển 14 - Chương 701: Không đi theo tôi thì theo ai?

Quyển 14 - Chương 702: Tặng cho mày một chiếc mũ

Quyển 14 - Chương 703: Chỉ cần cô được bình an

Quyển 14 - Chương 704: Sinh ra đã có thù

Quyển 14 - Chương 705: Động cơ thực sự là gì?

Quyển 14 - Chương 706: Bất hòa về lợi ích

Quyển 14 - Chương 707: Có những sự thật chỉ có thể là bí mật

Quyển 14 - Chương 708: Có anh ở bên em là đủ rồi

Quyển 14 - Chương 709: Ngày xuân ấm áp năm ấy

Quyển 14 - Chương 710: Diệp Tịnh Hảo

Quyển 14 - Chương 711: Cô ấy ổn là được

Quyển 14 - Chương 712: Trùng phùng

Quyển 14 - Chương 713: Anh muốn gặp cô một lần

Quyển 14 - Chương 714: Có phải con gái của anh không?

Quyển 14 - Chương 715: Kẻ nhát chết lá gan luôn nhỏ

Quyển 14 - Chương 716: Chú không đẹp bằng con

Quyển 14 - Chương 717: Con nít ranh ma

Quyển 14 - Chương 718: Đây là bố con

Quyển 14 - Chương 719: Di truyền loại gen tốt nhất

Quyển 14 - Chương 720: Lời của bố là thánh chỉ

Quyển 14 - Chương 721: Đối với người thân nhất mới vô lý vô cơ

Quyển 14 - Chương 722: Không chỉ một đứa mất tích

Quyển 14 - Chương 723: Bố nhất định sẽ không tha cho con

Quyển 14 - Chương 724: Không cho em một lý do để buông tay

Quyển 14 - Chương 725: Năm ấy

Quyển 14 - Chương 726: Mẫu chuyện nhỏ về cuộc sống náo nhiệt

Quyển 14 - Chương 727: Lời sau cuối

Quyển 1 - Chương 1: Giấc mơ thoáng qua

Cô, Tố Diệp, muốn dùng chính cách này để nói với anh ta rằng: Đừng mừng thầm, đặc ý một cách mù quáng, là bốn cô nương đây “ăn” anh! Chuyện tình cảm nam nữ, mặc dù cô không sành sỏi nhưng cũng không thích giả vờ ngây thơ. Trong thời đại thềm thường vật chất này, người yêu mới luôn là tình cũ của kẻ khác, cứ giả bộ như vậy quá mệt.

Tố Diệp bất động nhìn người đàn ông ngủ bên cạnh mình.

Một người đàn ông tuấn tú.

Một gương mặt xa lạ, đẹp trai quá mức.

Đôi lông mày rậm dày, sống mũi cao cùng với bờ môi mỏng, cho dù hai mắt nhắm chặt cũng vẫn có thể toát lên một sự trầm ổn và một khí khái anh tuấn.

Nắng mai chen nhau chiếu vào phòng qua khe hở của chiếc rèm cửa bằng nhung vừa dày vừa nặng, xuyên qua mái tóc xoắn đen và dài cùng đôi bờ vai trắng muốt của Tố Diệp, đồng thời còn hào phóng rải lên làn da màu đồng của anh. Những tia sáng nhỏ vụn ấy bay vào mắt cô. Không biết là do ánh sáng hay do cơ thể tuyệt đẹp của người bên cạnh, có một khoảnh khắc thị giác của cô đã xuất hiện điểm mù.

Làn da của anh rất đậm. Dưới bờ vai dài rộng tráng kiện là một lồng ngực với từng múi cơ bắp cuộn cuộn. Ánh sáng dùng cách thức mộc mạc nhất phác họa nên những đường cong cực mịn. Từng nhịp thở

đều đặn nặng nề. Hình ảnh đó cùng với một Tố Diệp ở bên đang ôm hai chân, chau mày, đầu óc mơ hồ, bỗng hình thành một tỷ lệ vô cùng hấp dẫn.

Hồi lâu, Tố Diệp mới từ từ di chuyển tầm mắt. Đầu tiên cô nhìn xuống chiếc ga giường trắng muốt dưới người mình. Vẫn sạch sẽ, không có “đóa hoa mai” đỏ thắm nào. Hay có khi đóa hoa đó đã sớm “ngọc nát hương tan” trong quá trình cô chinh phục đỉnh Everest rồi. Tiếp đó ánh mắt cô trở lại với gương mặt của người đàn ông kia. Anh ta vẫn ngủ rất bình thản, cuối cùng cô trừng mắt nhìn đồng hồ, 6 giờ 35 phút!

Cô đã nhìn chăm chăm người đàn ông xa lạ này đúng năm phút!

Năm phút trước, Tố Diệp vẫn giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mơ như bao lần trước đây. Khoảnh khắc trước khi mở mắt ra cô vẫn nghe thấy có người hoảng hốt hét lên bên tai mình: “Mau chạy đi!” như mọi lần. Thanh âm đó dù có gấp gáp thế nào nhưng vẫn có thể nghe ra là của một đứa trẻ. Làm nền cho giọng nói đó là một bản nhạc thô ráp, tựa như tiếng của cây chổi cao su quét lên tấm sắt gỉ.

Sau khi nhanh chóng truy tìm lại ký ức của năm phút trước, Tố Diệp cũng dần dần hồi phục lại sự bình tĩnh và lý trí: Cô còn nhớ tối hôm qua đã cùng “đồng bọn”, Lâm Yêu Yêu, uống rất nhiều rượu, cũng tâm sự rất nhiều chuyện, sau đó thì sao nhỉ?

Ánh nắng buổi bình minh càng lúc càng rực rỡ, nhuộm vàng cả gian phòng. Sau đó từng tiếng chuông điện thoại dồn dập lũ lượt kéo tới. Nhạc chuông có phần xa lạ, là bài nhạc khô khan, nhàm chán mà trước nay cô chưa hề cài đặt.

Không phải điện thoại của cô.

Người đàn ông bên cạnh khẽ cử động. Đầu óc của Tố Diệp nổ tung như bị ai đó chọc một cái, vệt vàng chui tọt vào trong chần. Nhờ có chút ánh sáng he hé chiếu vào mắt, cô có thể tí hí nhìn người đàn ông đã bị tiếng chuông điện thoại đó đánh thức.

Cánh tay màu đồng nhanh chóng thò ra. Lúc lấy điện thoại, đôi tay ấy một lần nữa lọt vào tầm mắt của Tố Diệp, rắn chắc mạnh mẽ, cả những đường chỉ tay đậm nét rõ ràng, đường trí tuệ càng đặc biệt dài và sâu hơn. Một bên chiếc giường khẽ đung đưa, kèm theo đó là giọng nói trầm ổn đầy hấp dẫn của anh vang lên: “Ai đó?”

Suýt nữa thì Tố Diệp bị thanh âm đó mê hoặc. Cô im lặng quay đầu sang. Một tia sáng nguyên vẹn, mỏng manh rọi lên bóng hình của người đàn ông gần đó, chia đôi tấm lưng to lớn, nở nang đến hoàn hảo của anh thành hai nửa sáng tối rõ ràng. Phía nửa sáng vẫn ngập tràn sắc đồng gợi cảm, nhưng bên nửa tối còn khơi gợi trí tưởng tượng của con người ta hơn nữa, như được mạ lên một lớp màu tối, đẹp lạ thường, trong sự trắng lệt toát lên vẻ đẹp đến đắm đuối.

Anh đang nghe điện thoại. Khắp căn phòng yên tĩnh tới nỗi chỉ còn nghe thấy tiếng kim giây chạy từng nhịp tích tắc, cô không muốn nghe lén cũng khó. Suốt cả cuộc nói chuyện, người đàn ông nói rất ít. Đối phương kính cẩn nói còn anh ta yên lặng lắng nghe.

Tố Diệp nghe thấy đầu kia nhắc anh ta về thời gian hôn lễ.

Anh ta sắp kết hôn?

Cuộc điện thoại không kéo dài, chỉ khoảng chưa đầy một phút. Một lần nữa anh ta đáp lại, kiêu lời như vàng: “Biết rồi!”, rồi cúp máy cắt đứt những lời dài dòng của đối phương.

Căn phòng lại rơi vào tĩnh lặng.

Lặng ngắt như tờ khiến Tố Diệp có thể cảm nhận được hai tai cô đang ù ù không dứt.

Sự kinh ngạc trong ánh mắt của Tố Diệp tan biến như nước thủy triều, đại khái cô đã rõ ràng mọi việc. Nếu người đàn ông này thật sự sắp kết hôn, vậy thì chuyện tình một đêm tối qua cũng trở thành nước chảy ra sông.

Khi người đàn ông đặt điện thoại sang bên, Tố Diệp mới quay lại, đường hoàng ngồi dậy khỏi giường. Mái tóc xoăn dài dịu dàng khẽ gợi xõa xuống trước ngực, che kín bộ ngực xinh đẹp, đầy đặn của cô. Nhìn theo bóng lưng người đó, cô hỏi: “Hôm nay anh sẽ kết hôn?” Giọng nói biếng lười của cô cũng hút hồn đối phương như một chú mèo Xiêm.

Người đàn ông quay đầu lại. Chính trong khoảnh khắc đó, đôi mắt của Tố Diệp xuất hiện một sự chấn động xao xuyến.

Ánh mắt anh ta trông rất điềm tĩnh ôn hòa, nhưng lại che giấu một vẻ sâu xa khiến người ta không dám tới gần. Con người sâu thẳm càng u tối, thâm sâu khó lường hơn. Chiếc mũi cao cùng bờ môi mỏng lại chất chứa một sự quyến rũ đến chết người, nhưng khóe môi hơi mím lại khiến cô không khó nhận ra đây là một người đàn ông vô cùng khắt khe.

Từ đầu tới cuối anh luôn im lặng nhìn cô, ánh mắt bình thản mà cương nghị. Lại đúng lúc Tố Diệp ngược mắt lên, nên ánh mắt của hai người cứ giao nhau một cách kín kẽ như thế.

Thậm chí cô còn dễ dàng cảm nhận được một sự áp lực toát ra từ ánh mắt ấy.

Một lúc sau, Tố Diệp cong môi khẽ mỉm cười, nhưng khi tan vào lòng nó lại hóa thành một nụ cười lạnh lẽo. Những chuyện vặt vãnh như nhìn thấu suy nghĩ của người khác thế này là kỹ năng nghề nghiệp cô bắt buộc phải có. Trong ánh mắt anh ta nhìn cô chợt lóe lên một tia nghiêm nghị rồi vụt tắt. Chẳng qua chỉ muốn chứng tỏ trong chuyện tình một đêm tối qua, anh ta chỉ mong làm người nắm đằng chuôi. Một người đàn ông sắp kết hôn, e là sau khi triền miên cả đêm dài, chuyện muốn làm nhất chính là rửa sạch mọi quan hệ.

Nghĩ vậy, cô cũng muốn chêu chọc anh một chút. Nụ cười nhạt như những gợn sóng lăn tăn, dịu dàng xao động trên cánh môi. Cô tiến tới, đưa tay áp lên khuôn ngực rộng lớn của anh, sau đó dần dần vòng tay ôm lấy eo anh một cách gợi tình. Đôi tay như một con rắn linh hoạt bò trườn, mơn trớn khắp nơi, như đang vẽ những đường tròn vô hình lên ngực anh.

“Một người đàn ông sắp kết hôn, mấy tiếng đồng hồ trước đám cưới còn quẩn quýt với người đàn bà khác trên giường, anh nghĩ gì vậy? Nhất thời lạc lối trước hôn nhân? Hay là anh đã tái phạm quá nhiều lần rồi?” Dù có là tình một đêm thì cũng phải có phẩm hạnh của nó. Trong lòng anh nghĩ gì cô muốn biết chẳng khó chút nào.

Nhưng anh không hề đáp, vẫn im lìm nhìn cô, đôi mắt hơi híp lại như đang suy nghĩ đôi chút.

Vàng trán của cô hơi ngura ngúra, là do hơi thở đều đặn của anh phả ra, trong lành mát rượi, dễ chịu tới mức khiến người đối diện bất giác muốn lại gần. Bên trong lại kèm theo một chút lạnh, khiến người ta chần chừ giây lát. Ánh mắt luôn nhìn trực diện thế này khiến Tố Diệp trào dâng một sự khó chịu chưa hề có. Đôi mắt anh quá bình tĩnh, khiến cô trong giờ khắc này khó mà thăm dò được thế giới nội tâm sâu bên trong.

“Tôi không còn là một cô bé nữa.” Tố Diệp ung dung vuốt ve đôi mày anh, nhưng lại vì nó khế chau lại mà buông tay, ngồi tựa lên đầu giường, không nhìn anh nữa, bổ sung thêm hai từ một cách hồ hững: “Yên tâm!”

Người đàn ông dường như đang đánh giá cô, cô cảm nhận ra được. Từng tia sáng rơi xuống gương mặt cô, làn da cô trắng lên lấp lánh, đường cong dưới cằm hoàn hảo tới từng chi tiết. Hàng mi dài chớp chớp. Khi cô ngẩng lên đối mặt với anh một lần nữa, khóe môi mềm mại khế nhướn lên một cách đầy quyến rũ. Nhưng nó càng giống một sự khiêu khích hơn, cũng giống như vẻ khiêu khích lặng im toát lên qua ánh mắt nghiêm nghị của anh.

Sự giao hòa của ánh nhìn cũng là cuộc chiến tâm lý của hai trái tim. Trước giờ cô chưa bao giờ là người chịu ngả gáp đầu hàng.

Từ đầu tới cuối anh không mở lời nói thêm câu nào, đứng dậy đi vào phòng tắm, cơ bắp rắn chắc dưới ánh mặt trời càng thêm hấp dẫn, dũng mãnh. Cô vô thức híp mắt lại. Anh rất cao, đoán chừng ít nhất phải 1m87.

Cô thích những người đàn ông cao ráo như thế, mang tới đủ cảm giác an toàn. Nhưng người đàn ông này chỉ mang lại cho cô một sự áp lực lạ lẫm. Tố Diệp ngồi tĩnh lặng trên giường một lát rồi cũng bước xuống. Đôi chân trần dẫm lên lớp thảm mềm mại như bước trên mây. Chiếc áo ngủ rộng lớn bao bọc lấy cơ thể cô, càng lộ ra dáng người thấp bé.

Đi tới trước cửa sổ, khu Tam Hoàn dưới chân đã bắt đầu bước vào giờ cao điểm lúc sáng sớm. Từng hàng xe cộ gói chặt cả con đường lại như một bệnh nhân mắc gan nhiễm mỡ. Thành phố Bắc Kinh này trước nay chẳng khác gì mắc bệnh, đại đa số thời gian phát bệnh vào giờ cao điểm sáng sớm và tối muộn. Mùa xuân tới rồi, bên ngoài

khách sạn hoa ngọc lan nở rộ một khoảng trời. Cho dù đứng trên tầng ba mấy, nhìn xuống dưới, dường như vẫn có thể ngửi thấy hương thơm ngào ngạt.

Mùa xuân hạ của Bắc Kinh luôn khiến người ta hồi hộp, đến cả bầu không khí cũng bay bổng một cảm giác thấp thỏm. Cũng giống sự căng thẳng khi bạn đi trong một góc của một đô thị phồn hoa hoặc đứng dưới vòi phun nước bảy màu rực rỡ, chợt quay đầu lại bỗng nhìn thấy một bóng hình anh tuấn khiến bạn nhung nhớ bao năm, hoặc là cảm giác khi tìm được người tình trong mộng của mình giữa biển người mênh mông.

Sự căng thẳng ấy là một loại cảm giác ám muội chết người.

Sau khi người đàn ông từ trong nhà tắm bước ra, Tố Diệp cũng đã đánh răng rửa mặt, mặc quần áo chỉnh tề đi ra khỏi nhà tắm trong phòng khách, vừa sạch sẽ vừa tỏa ra hương thơm nồng nàn của hoa ngọc lan. Anh trước sau vẫn nhìn cô không rời mắt. Cảm giác áp bức đó lại luẩn quẩn trên đầu Tố Diệp. Còn chưa đợi người đàn ông mở lời nói gì, cô liền rút từ trong túi xách ra vài tờ tiền xanh, đặt trước mặt anh.

Đôi mày anh tuấn của người đàn ông hơi nhíu lại, tựa hồ có một tia nhìn kinh ngạc lướt qua đáy mắt trong giây lát. Còn cô chỉ khẽ cười: “Đừng hiểu lầm! Anh mua giúp tôi bao lì xì nhét chỗ tiền này vào, coi như tôi mừng đám cưới anh.” Cuối cùng đã đập tan được vẻ điềm tĩnh đáng chết đó của anh, ít nhiều cũng khiến cô có cảm giác thành công vì đã chiếm được thế thượng phong.

Bước chân của Tố Diệp cũng thoải mái như ngũ điệu của cô vậy, nói xong định rời khỏi phòng, sẽ không còn bị ảnh hưởng bởi cảm giác tức thờ toát ra từ người đàn ông đó. Ngón tay cô vừa chạm vào tay nắm cửa thì người đàn ông bất ngờ cất lời, một giọng nói trầm thấp

mà mạnh mẽ vang lên sau lưng cô: “Cô thường làm thế này à?”

Giọng nói của anh dễ nghe vô cùng. Tố Diệp không thể không thừa nhận, nó cũng đậm đà như hơi thở anh, trầm lắng và quyến rũ, lọt vào tai có thể khiến con tim bồi hồi. Chỉ có điều những lời nói bất chợt đó của anh khiến cô có chút hoảng hốt, ngón tay bỗng cứng đờ. Nửa giây sau cô mới hơi nghiêng đầu, chỉ nhìn thấy hình bóng cao lớn không rõ ràng của anh.

Lần này tới lượt cô im lặng, nở một nụ cười đầy chế giễu, mở cửa rồi đi thẳng không hề ngoái đầu lại.

Mấy trò tình một đêm này lúc nào đàn ông cũng là kẻ sẵn mồi, sau đó lại dương dương tự đắc vì thành quả đạt được sau một đêm. Cô, Tố Diệp, muốn dùng chính cách này để nói với anh ta rằng: Đừng mừng thầm, đặc ý một cách mù quáng, là bốn cô nương đây “ăn” anh!

Chuyện tình cảm nam nữ, mặc dù cô không sành sỏi nhưng cũng không thích giả vờ ngây thơ. Trong thời đại thềm thuồng vật chất này, người yêu mới luôn là tình cũ của kẻ khác, cứ giả bộ như vậy quá mệt.

Căn phòng lại trở về với trạng thái yên tĩnh vốn có, lần này rơi hẳn vào tĩnh mịch, đến nỗi có thể nghe được cả tiếng cánh hoa ngọc lan rụng xuống bên cửa sổ. Ánh nắng chiếu lên cổ tay áo sơ mi đầy tinh xảo của anh, phản xạ lại một màu đen xa hoa.

Chuông điện thoại vang lên hết lần này tới lần khác. Vẫn là những tiết tấu nhảm chán và truyền thống ấy, giống như những lần mặt trời mọc rồi lặn suốt bao năm tháng thẳng thẳm.

Anh nhận điện thoại. Ánh sáng phát ra từ chiếc măng-sét cao quý va chạm với ánh sáng trong không trung, vỡ tan, tạn mảnh khắp nơi.

Đầu kia điện thoại vẫn kính cẩn như thế: “Anh Niên! Xe đã chuẩn bị sẵn sàng cho anh rồi.”

Người đàn ông thản nhiên cất điện thoại đi. Ánh mắt khẽ xao động khi lướt qua những tờ tiền xanh, bờ môi mỏng hơi nhếch lên, nhưng những đường nét trên gương mặt hơi nghiêng thì vẫn điềm nhiên và bí ẩn như thế.

Quyển 1 - Chương 2: Tập đoàn Tinh Thạch "lên sàn"

Tiết trời thế này đến cả sắc hoa cũng trở nên ảm áp. Cánh hoa đào rụng đầy một khoảng trời. Gió xuân khẽ vuốt ve gò má, còn tinh tế rải thêm hương hoa trong không khí. Chỉ có điều, nếu đứng từ độ cao 68 mét nhìn xuống dưới, thì cơn gió lại như lưỡi dao giết ròng, từng dao từng dao quét qua như muốn lấy mạng người ta.

Đứng bên cầu nhảy, Tố Diệp vút quả táo trong tay mình vào thùng rác rồi ung dung tiến lên trước, cứ thế ngồi thẳng xuống tấm ván, hất cằm lên nhìn người đàn ông đã buộc chặt đai cao su vào đôi chân trần từ lâu, uể oải nói: “Anh Kỳ này! Rốt cuộc là anh có định nhảy hay không? Tôi đã ăn xong cả một quả táo rồi mà anh vẫn còn do dự đứng ở đây?”

Hôm nay Tố Diệp ăn mặc rất thoải mái, chiếc áo da mỏng kiểu ngắn, quần bò mài trắng, ống quần được xắn lên rất tùy tiện. Dưới chân là một đôi bốt trung tính bằng da bò của hãng Dr. Martens. Mái tóc xoắn dài được buộc lên sau chiếc mũ lưỡi trai. Chiếc kính râm có thể che đi đôi mắt xinh đẹp của cô nhưng không thể che khuất những đường nét hoàn mỹ trên gương mặt. Ánh nắng ngày xuân chiếu lên làn da trắng trẻo của cô càng khiến nó trở nên sáng rực như được phủ một lớp lòng trắng trứng.

Ăn mặc như vậy, trong sự kiêu diễm lạnh lùng, còn toát lên vẻ phong độ.

Người đàn ông họ Kỳ ít nhiều cũng cảm thấy hổ thẹn. Ánh mắt anh ta đúng là có thể làm người ta mê muội. Nhưng những giọt mồ hôi lấm

tấm đầy trán đã khiến anh ta trông lem nhem từ lâu. Đối diện với cái nhìn của Tố Diệp, sự khó xử của anh ta càng bị chiếc kính râm của cô phản chiếu rõ nét hơn: “Tôi thật sự sợ độ cao.”

“Vậy mà còn đến xem mặt tôi?” Tố Diệp khẽ nhúu đôi mày lá liễu.

Người đàn ông há hốc mồm, nửa ngày mới dạn ra được một câu: “Sợ độ cao và đi xem mặt có quan hệ tất yếu sao?”

“Anh thấy sao?” Tố Diệp nói xong bèn đứng dậy, cũng đưa tay kéo anh ta dậy: “Anh đứng lên nói chuyện đã.”

Người đàn ông run run lảo đảo đứng dậy, liếc nhìn mặt nước chảy xiết dưới chân, căng thẳng nuốt nước bọt cái ực. Tố Diệp nhìn thấy không nhin được cười, khẽ hắng giọng: “Chỉ mới có 68 mét thôi.”

Câu này nói ra khiến người đàn ông suýt chút nữa thì ngã ngửa.

“Rồi sao nữa?” Dường như anh ta dự đoán cô vẫn chưa nói hết câu.

“Thì tôi cảm thấy, độ cao này anh có thể chịu được.” Tố Diệp nhún vai, rồi lập tức đập một cái vào hông anh ta mà không hề báo trước, lãnh đạm bổ sung thêm: “Đợi khi nào anh có gan hoàn thành trò Bungee này thì hãy đến bàn chuyện xem mặt với tôi.”

Từ trong khe núi vang lên tiếng hét thất thanh của người đàn ông, tiếng vọng lại giống như một tảng đá làm hàng ngàn lớp sóng xao động.

Khi Tố Diệp quay trở lại phòng nghỉ VIP, màn hình tivi lớn trên tường đang hừng hực khí thế, phát đi tin tức kinh tế mới nhất: Tập đoàn Tinh Thạch, thông qua hàng loạt sự tru bị rùm beng khắp nơi như tổ chức lại cơ cấu công ty, triển khai thu hút vốn..., thì vào tám giờ năm

mười phút theo giờ Mỹ đã chính thức mở cửa giao dịch tại sàn NASDAQ*. Theo đó, tập đoàn Tinh Thạch đã thành lập: ngân hàng đầu tư, cố vấn pháp luật, kế toán viên cao cấp... trong hội đồng cố vấn giao dịch tại nội địa. Vừa trở về nước, anh Niên Bách Ngạn, người có kinh nghiệm phong phú trong ngành cung ứng đá quý, đã nhận được 100% phiếu bầu, đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc tập đoàn. Sáng sớm nay, trong buổi họp báo, anh Niên Bách Ngạn tiết lộ, tiếp theo đây, tập đoàn sẽ cho xây dựng một showroom D ở Bắc Kinh, trở thành showroom cao cấp thứ ba sau Hồng Kông và Thượng Hải. Tập đoàn Tinh Thạch khởi nghiệp từ đá quý, từ việc cung ứng đá quý cho tới việc mở rộng sang thị trường bán lẻ các thương hiệu hàng đầu, tới nay đã trở thành một đại diện cho thương hiệu đá quý cao cấp...

*NASDAQ: Tên đầy đủ là National Association of Securities Dealers Automated Quotation System: là một sàn giao dịch chứng khoán ở Hoa Kỳ. Đây là sàn giao dịch điện tử lớn nhất tại Hoa Kỳ hiện nay, cũng là sàn giao dịch lớn nhất thế giới.

Tổ Diệp yên lặng nhìn màn hình, gương mặt vô cảm. Trên màn hình là từng bức ảnh các thương hiệu tập đoàn Tinh Thạch điều hành cũng như đã đưa vào hoạt động. Những tấm ảnh này làm hai mắt cô đau nhức. Bất giác chiếc đai của balô bị cô nắm càng lúc càng chặt, ghì chặt đến nỗi lòng bàn tay đau buốt.

Lên sàn giao dịch rồi sao?

Ông Trời đúng là không có mắt.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Quyển 1 - Chương 3: Cứ gọi tôi là bác sỹ Tố

Ánh mắt Tố Diệp dần xen lẫn chút sắc lạnh. Cảm giác lạnh ngắt này đủ để đẩy lùi tiết xuân ấm áp tháng ba. Khí lạnh cũng từ từ lan tràn khắp da đầu cô. Cuối cùng, thậm chí cô còn cảm thấy cả người lạnh toát.

“Nghĩ gì thế? Ngây ngốc đứng ở đây như sắp hóa thạch đến nơi vậy.” Một giọng nói trong veo vang lên đồng thời một đôi tay đập lên bả vai Tố Diệp.

Cảm giác ớn lạnh trong phút chốc bị xua tan. Ánh nắng rực rỡ lại trở lại nơi đáy mắt sâu thẳm của Tố Diệp. Khi đối diện với gương mặt hớn hờ đến không thể nhìn được cười đó, tia sáng trong đáy mắt cô tựa như một đốm lửa xanh lam bùng lên giữa bầu trời đêm. “Đang nghĩ xem cậu có thể đến “hộ giá” được không.” Nói xong câu này, Tố Diệp lại bất giác đưa mắt nhìn lên màn hình, trên đó đã chuyển sang chương trình quảng cáo một nhãn hiệu dầu gội nào đó, sự bực dọc không tên trong lòng cô cũng tan biến. Trước nay cô luôn cho rằng Lâm Yêu Yêu chính là cứu tinh của mình.

“Bây giờ cũng chỉ có cậu mới có thể sai bảo mình thôi.” Lâm Yêu Yêu cười vui vẻ với cô: “Mình biết rồi! Lương tâm cậu thức tỉnh, định mời mình ở lại một đêm ở làng du lịch phải không?”

Lâm Yêu Yêu, là bạn học cũ kiêm bè lũ của Tố Diệp. Hai người học chung một trường đại học nhưng khác chuyên ngành. Tố Diệp học chuyên ngành tâm lý còn Lâm Yêu Yêu thi đỗ chuyên ngành Trung văn. Ngày đầu tiên học sinh mới nhập trường, taxi mà cô và Lâm Yêu

Yêu ngòi đã đổ trước cổng trường đại học cùng một lúc. Phải chạy đuổi theo sau đám anh chị khóa trên, được gọi là “nhiệt tình”, cứ cố chen lấn để được cầm hành lý giúp hai người họ, nhưng kết quả lại mang hành lý của hai bọn họ vào nhầm phòng. Cuối cùng sau khi hành lý được trả về, bọn họ như mới gặp đã thân quen.

Tố Diệp rất đẹp, trời cao dường như đã ban tất cả những gì tuyệt vời nhất cho cô, cao ráo trắng trẻo, một đường cong hình chữ S hoàn hảo và một gương mặt kiều diễm khiến người ta phải mê mẩn. Lâm Yêu Yêu cũng là một cô gái xinh xắn. Cô ấy thuộc mẫu người vừa thông minh vừa khéo léo, nhanh nhẹn nhanh miệng. Tố Diệp tính tình lạnh lùng, lý trí. Lâm Yêu Yêu lại là người nhiệt huyết, cảm tính. Một người nóng một người lạnh ngược lại lại trở thành đôi bạn tuyệt nhất. Sau này, Tố Diệp ra nước ngoài du học tới tận khi lấy được bằng tiến sĩ. Lâm Yêu Yêu lúc học lên cao học đã đổi sang chuyên môn khác, một lòng muốn theo đuổi ngành giám định đá quý. Nói như Lâm Yêu Yêu thì: Đôi tay của một chuyên gia giám định còn cao quý hơn nhiều một đôi tay được đeo trang sức.

Tố Diệp nhướn mày nhìn Lâm Yêu Yêu, từ từ đập vỡ “ý nguyện vĩ đại” của cô ấy: “Cô Lâm à, cô nghĩ nhiều rồi. Xe của mình bị chết máy.”

“Hả?” Ban đầu Lâm Yêu Yêu sửng sờ giây lát, sau khi phản ứng trở lại thì gần như phát điên, hai tay suýt chút nữa thì bóp chặt lấy cổ Tố Diệp: “Cậu gọi một cuộc điện thoại bắt mình từ trong thành phố đến tận Thanh Long Hiệp* này, không phải chỉ vì muốn mình đón cậu về nhà đấy chứ?”

*Thanh Long Hiệp: Là một khu du lịch nằm tại quận Hoài Nhu, Bắc Kinh

Tố Diệp cười nhạt, bá vai Lâm Yêu Yêu: “Tình yêu, không phải là cậu

đi bộ tới đấy chứ?”

“Có thể dừng vờ vịn nữa được không! Cậu cũng biết là mình lái mô tô tới mà, chạy tới nổi hai bánh xe sắp bay luôn rồi, cứ tưởng tiện thể còn được đi nhờ xe cậu về thành phố cơ đấy. Cậu thì hay rồi, còn phải nhờ xe của mình tới “hộ giá”.” Lâm Yêu Yêu cố ý trừng mắt nhìn cô.

“Mình chỉ cho cậu một cơ hội để lập công chuộc tội thôi mà.” Tố Diệp mỉm cười, nói xong cô cướp lấy chiếc chìa khóa xe trong tay cô ấy.

“Thế nào gọi là lập công chuộc tội? Cậu nói rõ ràng đã rồi hãy đi, Tố Diệp...” Lâm Yêu yêu cứ thế chạy theo phía sau Tố Diệp, vừa chạy vừa gào thét.

Không khí ngào ngạt mùi hương hoa, nó càng giống với hương vị của tình yêu hơn. Sắc xanh ngập tràn bầu trời cùng với sắc màu rực rỡ của hoa cỏ mùa xuân đập vào mắt một cách mãnh liệt.

Chiếc mô tô của Lâm Yêu Yêu đỗ lại dưới bóng một cây ngọc lan. Trên bánh xe và ghế sau có mấy cánh hoa trắng rụng xuống. Con xe này của cô ấy thuộc kiểu “cừu non”, có màu hồng phấn trông vừa đẹp vừa dễ thương. Sau khi Tố Diệp cười lên còn gia tăng một nét đẹp khẳng khái.

“Tối hôm trước là cậu bỏ rơi mình?” Sau khi nhìn lượng dầu, Tố Diệp đội chiếc mũ sắt lên đầu, rồi đưa cho Lâm Yêu Yêu một chiếc khác, hờ hững nói một câu.

Lâm Yêu Yêu đón lấy mũ, còn khoa trương ước lượng một chút: “Cậu lại còn đổ thừa người khác trước à? Hôm kia cậu về nước, đã hẹn trước là buổi tối chúng ta sẽ cùng ăn mừng. Cậu thì hay rồi, mượn rượu để đánh lấy một anh chàng đẹp trai. Kết quả, mình vừa

mới vào nhà vệ sinh một lát, cậu đã đi theo anh ta rồi. Lá nhỏ à, cậu làm vậy là “trọng sắc khinh bạn” một cách trần trụi đấy.” “Lá nhỏ” là tên thân mật Lâm Yêu Yêu rồi việc nghĩ ra.

Hàng lông mày lá liễu của Tố Diệp sắp xoắn lại thành bánh quẩy rồi. Quả nhiên là cô chủ động quyến rũ? Cô chưa từng làm chuyện như vậy mà.

“Anh ta là ai vậy? Một kẻ bị thịt thành thực ốn trọng khiến phụ nữ động lòng à? Cậu xông vào lòng người ta như xe mất phanh. Trông anh ta có vẻ hằng ngày cũng có rèn luyện, cứ đỡ cậu mãi sợ cậu bị ngã. Mặc dù anh ta khá trầm ngâm ít nói, nhưng đã vô cùng ga-lăng trả hết tiền rượu giúp chúng ta.” Lần này Lâm Yêu Yêu bắt trúng được “kênh lá cải”, hai mắt sáng như sao, cười với Tố Diệp một cách mờ ám.

Tố Diệp đâu còn cười được, chỉ cảm thấy mồ hôi đang chảy từng giọt sau lưng như côn trùng bò. Một lúc lâu sau cô mới bình tĩnh đáp lại: “Mình không quen anh ta.”

“Hả?” Tiếng của Lâm Yêu Yêu khiến chim trên cây đều hoảng sợ bay đi: “Nhưng trông cậu có vẻ rất thân thiết với anh ta mà. Mình còn tưởng ở nước ngoài hai người đã từng hẹn hò cơ đấy.”

Ánh mắt Tố Diệp bất giác tối sầm lại, giọng nói cũng có chút khàn khàn: “Mình sẽ không yêu nữa.”

Lúc này Lâm Yêu Yêu mới ý thức được mình đã lỡ lời, lập tức sáp đến trước mặt xin lỗi: “Bạn yêu à, mình xin lỗi nhé! Mình... Vừa rồi mình nói năng không suy nghĩ!”

“Ngốc à, mình đâu có trách cậu.” Nụ cười lại xuất hiện trên bờ môi Tố Diệp. Cô xoay xoay cổ tay, điều chỉnh lại tay ga của xe một chút.

Lâm Yêu Yêu mím môi, nửa giây sau đã chuyển đề tài vô cùng tài tình, đến cả ngữ điệu cũng trở nên vui vẻ: “Đúng rồi! Cậu đã quyết định đến làm ở phòng thực nghiệm tâm lý Liên Chúng rồi sao?”

Sao Tố Diệp không hiểu sự nhọc lòng của Lâm Yêu Yêu, cô cũng thừa thả lỏng tâm trạng, quay đầu nhìn khuôn mặt uể oải của cô ấy, gật đầu, lại bổ sung thêm một câu: “Nhưng lần này mình càng chú trọng cơ hội có thể quay lại trường cũ dạy học hơn.”

“Vậy sau này mình nên gọi cậu là bác sỹ Tố hay giảng viên Tố đây?” Lâm Yêu Yêu cười ha ha, leo lên ghế sau: “Thật mừng là cậu có thể ở lại Bắc Kinh. Cậu cũng biết là lúc đó mình rất lo rằng trong lĩnh vực tâm lý, Bắc Kinh không được bằng Thượng Hải. Có trường cũ của chúng ta gánh vác cũng không tồi, nhưng mình chỉ sợ khuôn mặt xinh xắn cùng vóc dáng mê hoặc chết người không đền mạng này sẽ khiến cho mấy em sinh viên nam của cậu nghĩ bậy nghĩ bạ đấy. Đám sinh viên đại học điên khùng lắm, dễ cậu sẽ bị ép tới thất nghiệp không chừng.”

“Cho dù mình không tự nuôi nổi bản thân chẳng phải vẫn còn cậu sao? Cô Lâm à, vì có cậu mình mới ở lại Bắc Kinh đấy, khi nào mình thất nghiệp, cậu phải nuôi mình tới già.”

“Yên tâm đi! Mình không vào địa ngục thì ai vào? Mặc dù mình cũng quyết định sẽ đổi sang công ty khác, nhưng để nuôi cậu thì tiền bạc vẫn có thừa. Chỉ cần cậu đừng có mỗi ngày ăn hơn chục cân thịt bò và mấy cú rượu trắng là được rồi.”

Tố Diệp nhướn mày, khởi động xe mô tô: “Đường đường là một thạc sỹ sao ăn nói lại đáng thương vậy, cậu lại đổi chỗ làm sao?”

“Thế cậu đường đường là nữ tiến sỹ thì sao? Còn cần thạc sỹ như

mình nuôi cậu?” Lâm Yêu Yêu cố tình pha trò, rồi giải thích dự tính ban đầu của mình: “Mình vừa mới nộp sơ yếu lý lịch. Chỉ là tìm một chỗ khá hơn thôi. Đối phương có chuyên ngành hợp với ý mình, đương nhiên là mình...”

“Đứng lại!” Một cơn gió cuốn theo một giọng nói gấp rút xông đến trước mũi xe của họ, cũng thành công ngắt ngang lời của Lâm Yêu Yêu.

Chiếc mô tô mạnh mẽ phanh gấp lại. Lâm Yêu Yêu cũng theo quán tính bất ngờ đập vào lưng Tố Diệp, hết hồn đến nỗi tim muốn rớt ra ngoài. Tố Diệp trông vẫn rất bình tĩnh, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mắt, có mái tóc như đã bị cơn gió xuan như đao chém ròng “xử lý” qua, nhấn từng câu từng chữ: “Muốn chết thì tránh xa chút!”

“Muốn đi? Đừng có hòng! Chúng ta phải thanh toán món nợ vừa rồi cô đá tôi đã.” Người đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi, gương mặt ma quỷ đầy mê hoặc nổi lên một vẻ nhếch nhác.

Tố Diệp nhìn anh ta từ trên xuống dưới, điềm nhiên nói: “Vẫn có thể mạnh mẽ tới tìm tôi tính sổ, xem ra 68 mét đối với anh mà nói không thành vấn đề. Lần sau có thể thách thức một độ cao khó hơn đấy.”

“Cô...”

“Đợi đã, xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Yêu Yêu không kiềm chế nổi nữa, ngó đầu ra nhìn Tố Diệp: “Hai người quen nhau à?”

“Không quen.”

“Hả?” Lâm Yêu Yêu lại ngơ rồi. Con bé này sao vừa mới về nước đã có số đào hoa rồi? Lại toàn là mấy tay ngàn người có một.

“Tôi tới đây xem mặt cô ta.” Người đàn ông cố tình chêm vào một câu.

Ơ... Lâm Yêu Yêu hai mắt tròn trừng.

“Kết quả đến cả trò Bungee cũng không dám chơi. Yêu Yêu, cậu cũng biết mình sở trường nhất là trò gì rồi đấy.” Tố Diệp cười khẩy, bổ sung thêm.

Người đàn ông ghen giọng, không thốt nên lời.

Lâm Yêu Yêu đại khái đã đoán ra là xảy ra chuyện gì rồi. Đối với tính tình của Tố Diệp, cô vẫn hiểu khá rõ. Cô hắng giọng, nhìn về phía anh chàng đẹp trai “liều yếu đào tơ” này: “Anh à, anh biết là đàn ông và phụ nữ muốn trở thành người yêu ít nhất cũng phải đi chơi cùng nhau. Cô ấy là đội trưởng đội chinh phục đỉnh Everest, không hèn anh lên tận đó xem mặt đã là tốt lắm rồi.”

“Đỉnh Everest? Himalaya...” Người đàn ông bắt đầu lắp bắp.

Tố Diệp chỉ cười nhạt, không nói gì, lại nhanh chóng khởi động xe.

“Ấy, Tô tiểu thư...”

“Anh gọi ai là tiểu thư thế hả?” Lần này tới lượt Lâm Yêu Yêu không vui.

Anh ta lập tức chữa lại: “Xin lỗi, xin lỗi! Ý tôi là tôi thật sự sợ độ cao...”

“Từ góc độ tâm lý học mà nói, sợ độ cao chỉ là một triệu chứng tương đối đơn giản trong chứng bệnh hoảng sợ, là cơ chế phòng

ngực của bản thân anh đang quấy rối. Vừa rồi đập anh xuống là dùng cách nhanh nhất để phơi bày sự kích thích mà anh e sợ, để anh làm quen với nỗi sợ hãi này. Phương pháp này gọi là “trị liệu tràn ngập”^{*}. Tố Diệp từ từ ngắt lời anh ta, lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho anh ta, lời ít ý nhiều: “Anh có thể gọi tôi là bác sỹ Tố. Trị liệu vừa rồi coi như tôi tặng miễn phí cho anh. Muốn khỏi hẳn bệnh anh có thể tới tìm tôi. Tôi sẽ xem xét tình hình mà giảm giá cho anh.”

*Trị liệu tràn ngập (flooding therapy): Trong phép trị liệu này, người bệnh tưởng tượng những hoàn cảnh thật kinh khủng và khi sự lo âu được dập tắt đối với những hoàn cảnh ấy, hiệu quả sẽ lan rộng ra đối với những hoàn cảnh ít kinh khủng hơn.

Người đàn ông kinh ngạc, vô thức nhận lấy tấm danh thiếp, cúi xuống nhìn: Chuyên gia phân tích tâm lý Tố Diệp kiêm bác sỹ tâm lý học thực nghiệm trong mơ, bên dưới là một dãy số điện thoại. Anh ta còn chưa kịp hoàn hồn trở lại, tiếng khởi động xe ầm ầm đã vang lên bên tai. Quay đầu lại, chỉ còn thấy một làn khói mù mịt...

Quyển 1 - Chương 4: Người đàn ông dưới tán ô

Cơn mưa rào gột sạch sự náo nhiệt của thành phố Bắc Kinh. Mưa bụi cuốn cảnh đêm bay mất. Sấm chớp thi thoảng vang dội trong đêm khuya đã rửa sạch vẻ hào nhoáng của thành phố này, chỉ giữ lại dải ánh sáng mờ mờ của đèn đường. Đường Trường An vẫn tắc nghẽn giống một con rồng dài ngoằng như mọi khi. Đèn đuôi xe đỏ rực và ánh sáng của tia chớp lóe lên hòa lẫn vào nhau. Cảnh tượng ấy dưới thời tiết như thế này, trông vô cùng trắng lệt.

Phòng tâm lý Liêm Chúng ở tầng 19 Sanlitun SOHO trong khu văn phòng sầm uất; nằm cách một con đường, đối diện với khu Sanlitun Village và các quán bar; chiếm cứ được sự thuận tiện, thiên thời địa lợi với phong cách tiểu tư sản; là một phòng tâm lý có uy tín, hợp doanh với nước ngoài. Ngoài việc nhận những vụ án quan trọng, cơ quan còn phụ trách nghiên cứu hành vi tâm lý và nhiệm vụ thực nghiệm. Những nhà tâm lý học có thể được làm việc ở đây đều có học thuật và hoàn cảnh không thể xem thường. Một cơ quan cao cấp có sẵn thiên thời và địa lợi, nhân hòa đương nhiên sẽ không thể thiếu được.

Chín giờ rưỡi tối, cuộc sống về đêm ở Sanlitun bị cơn mưa rào ép đến mức phải im hơi lặng tiếng. Lớp trang trí dưới hàng loạt các biển hiệu quảng cáo không ngừng nhấp nháy rõ ràng đã không còn hấp dẫn. Nhân viên làm việc trong Liêm Chúng vẫn còn đang tăng ca, sự nhiệt tình trong công việc hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi cơn mưa như trút nước ngoài cửa sổ, chỉ có điều vụ án này hơi hóc búa.

“Vương Bình đã từng phải trị liệu ở trung tâm của chúng ta hơn một

năm trời vì mắc chứng trầm uất nghiêm trọng. Tháng trước đã nhận được thông báo bình phục. 10 giờ 59 phút tối qua đã bất ngờ ngã xuống lầu tử vong. Phía cảnh sát đã mở rộng điều tra đối với chồng của Vương Bình. Chồng của cô ta một mực khẳng định rằng vì Vương Bình mắc bệnh thần kinh nên đã nhảy lầu dẫn tới tử vong. Vì việc này, phía cảnh sát hy vọng chúng ta sẽ phối hợp điều tra.” Người đứng phía trước màn chiếu giới thiệu vụ án là bác sỹ tâm lý danh tiếng Hà Minh thuộc phòng tâm lý Liêm Chúng. Anh ta ăn mặc không chút cầu thả, trong giọng nói tuy có chút tùy ý nhưng trên trán nổi bật một vẻ nghiêm nghị.

“Bây giờ tất cả mọi chứng cứ đều bất lợi đối với Liêm Chúng của chúng ta. Phía cảnh sát cũng nói rồi, hiện trường không có dấu vết giằng co. Khả năng Vương Bình tự sát là rất lớn. Rất rõ ràng, đến nay tất cả mũi nhọn đều chĩa vào đầu chúng ta.” Người vừa nói là Phương Bội Lôi, sở trường về trị liệu bằng thôi miên. Dung mạo xinh đẹp, thái độ có phần kích động, không lâu trước đây cô ta đã trở thành hội viên hội học thuật trị liệu thôi miên lâm sàng tại Hoa Kỳ.

Ngồi tại đây ngoài hai vị kể trên ra còn có bảy tám vị bác sỹ chuyên ngành trị liệu tâm lý, trong đó có một người là giám đốc phòng tâm lý Liêm Chúng, giáo sư tâm lý học nổi tiếng, Đinh Khải Bằng. Sau khi nghe những lời của Phương Bội Lôi, hàng lông mày ông nhíu chặt lại, tóc mai hai bên, dưới ánh chớp chiếu rọi ngoài cửa sổ, trông càng trắng xóa. Ông liếc nhìn đồng hồ, từ từ nói: “Chúng ta đợi bác sỹ Tố thêm một chút nữa, không chừng cô ấy sẽ có quan điểm khác.”

“Vị nữ tiến sỹ vừa mới về nước đó ư?” Trong nụ cười nhẹ nhàng của Phương Bội Lôi có chút cao ngạo: “Giám đốc Đinh! Vụ án của Vương Bình trước giờ đều do tôi và bác sỹ Hà theo đuổi. Xảy ra chuyện ngoài ý muốn ngay cả chúng tôi còn chưa tìm ra nguyên nhân. Cô bác sỹ Tố đó đến tình hình còn chưa hiểu rõ, cho dù có tới chẳng qua cũng chỉ là bảo sao biết vậy.”

Giám đốc há hốc mồm, vừa đang định mở lời giải thích thì một vị bác sĩ trị liệu bên cạnh cũng lên tiếng bênh vực: “Giám đốc! Chúng tôi thật sự không hiểu tại sao anh phải mời một tổ trưởng ở ngoài về? Cô Tố Diệp đó thông tin cá nhân thiếu hụt một cách trầm trọng, cô ta vuông hay tròn chúng tôi còn chưa nhìn thấy, cộng thêm việc cô ta mới chỉ có 28 tuổi, sao có nhiều kinh nghiệm như vậy được?”

Những người khác cũng bắt đầu bàn luận xôn xao.

Giám đốc Đinh Khải Bằng từ đầu tới cuối chỉ yên lặng nhìn họ, trong lòng sáng như gương. Tất cả các bác sĩ trị liệu ở đây có ai không muốn tranh giành chức tổ trưởng? Chính vì ông muốn đập vỡ sự cân bằng nên mới đặc biệt mời cán bộ cao cấp bên ngoài về. Đợi sau khi mấy người mồm năm miệng mười đó ngừng lại, ông giơ tay ra, làm động tác vỗ về tâm trạng của mọi người: “Kinh nghiệm lâm sàng của Tố Diệp có lẽ không được nhiều như các vị, nhưng quan điểm của cô ấy rất đặc biệt. Từ mấy năm trước tôi đã chú ý tới luận văn thạc sĩ của cô ấy, đích thực là một nhân tài hiếm có.”

Hà Minh châu mày: “Cho dù cô ấy có nhẫn nại thế nào đi nữa thì cũng chỉ là lý luận suông. Ví như đối với vụ án của Vương Bình, đến phía cảnh sát cũng bắt đầu nhận định rằng cô ta tự sát. Tất cả mọi người dường như đều khẳng định chắc chắn như vậy, toàn bộ đều đứng về một phía. Lẽ nào cô ấy còn có thể tìm ra được chứng cứ bất đồng sao? Tôi không tin...”

“Tất cả mọi người đều đứng về một phía chưa chắc lúc nào cũng là chuyện tốt. Ví dụ như khi bọn họ đều đứng cả về một bên thuyền.” Một giọng nói cắt ngang lập luận của Hà Minh, lưu loát dứt khoát, đến cả tiếng giày cao gót đi cùng cũng không hề tạo một chút cảm giác dây dưa. “Vương Bình không tự sát, nghi vấn nằm trên người chồng cô ta.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhìn về phía cửa phòng họp - một cô gái trông rất chững chạc, lạnh lùng xinh đẹp, bộ quần áo công sở cắt ngắn một cách khéo léo dường như vẫn không thể che đi thân hình khêu gợi của cô, chiếc đầm dáng ngắn càng làm tôn lên tư thế hoàn hảo, đôi chân thon dài không một vết sẹo, rực rỡ như trăng sáng. Phía sau cô chính là khung cửa sổ sát sàn. Từng hạt mưa lộp độp đập lên cửa sổ chảy thành những vệt nước dài. Cô như người cá trong đêm mưa, đẹp đến mê người. Trong tay cô cầm một chiếc ô, có mấy lọn tóc xoăn dài bị nước mưa thấm ướt, nhưng chỉ càng tăng thêm mùi vị gợi cảm như một bông hoa anh túc.

Tất cả các đồng nghiệp nam đều nuốt nước bọt ừng ực.

Đinh Khải Bằng có phản ứng đầu tiên, vội vàng bước lên chào hỏi, trịnh trọng tuyên bố với mọi người:

“Vị này chính là bác sỹ Tố, Tố Diệp, tổ trưởng được mời tới phòng tâm lý Liêm Chúng.”

Lời nói vừa kết thúc, có người mở đầu vỗ tay trước, dần dần, tiếng vỗ tay càng lúc càng to.

Tố Diệp yên lặng nhìn bốn xung quanh, rồi lại đưa mắt về bức ảnh được chiếu trên màn hình, đi thẳng tới trước bàn hội nghị, thẳng thừng giơ tay tắt máy chiếu đi. Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau.

“Tôi nhận được điện thoại của giáo sư Đinh, sờ dĩ vội vàng tới chỉ là muốn nói rõ vài điểm sau đây.” Giọng nói của cô mát lạnh nhưng có độ trầm bổng, giống như cơn mưa ngoài cửa sổ: “Đầu tiên, Vương Bình đã hồi phục. Trên đường trở về nước, tôi đã đọc hết tất cả các tài liệu lưu ở đây, bao gồm cả tài liệu của cô ấy. Vào lần cuối cùng cô

ấy tiếp nhận trị liệu tâm lý, có đề cập tới tất cả những giấc mơ của mình. Chúng đều rất trong sáng và tự tại. Từ nội dung những giấc mơ đó, hoàn toàn có thể thấy cô ấy đã phục hồi tư duy logic bình thường, không còn thể hiện trạng thái bị những uất ức quấy nhiễu. Thứ hai, tôi khuyên các vị nên chú ý tới hành vi tâm lý của chồng Vương Bình. Anh ta quanh năm ở bên người bệnh, tâm lý liệu có phải đã hình thành sự rối loạn rất lớn không? Không có bất kỳ dấu vết giằng co nào, tôi cũng có thể hiểu rằng Vương Bình khi đối mặt với chồng mình dường như không hề nghĩ tới chuyện phản kháng, khả năng Vương Bình bị anh ta giết cũng rất lớn; cuối cùng...”

Tốc độ nói của cô rất nhanh, tư duy logic lại vô cùng chặt chẽ. Khi nói tới đây, cô hơi ngừng lại một chút, đưa mắt nhìn về phía Phương Bội Lôi và Hà Minh một cách chính xác, trong thanh âm lạnh nhạt có thêm một chút nghiêm nghị: “Nếu thật sự là Vương Bình tự sát, tôi khuyên hai vị có thể nghỉ hưu sớm được rồi. Đến cả việc Vương Bình đã thật sự khỏe lại hay chưa cũng còn nghi ngờ, vậy thì đương nhiên tôi cũng sẽ nghi ngờ sự chuyên nghiệp của hai vị bác sỹ đây.”

Hà Minh vô cùng xấu hổ. Phương Bội Lôi cũng đỏ ửng mặt mày, bỗng nhiên đứng dậy. Cô ta đang định tranh luận lại thì Đinh Khải Bằng đã chặn đứng: “Bác sỹ Tố! Cô nghi ngờ chồng của Vương Bình có vấn đề về tâm lý?”

“Đây là báo cáo đánh giá tâm lý mà chồng của Vương Bình đã làm khi được thăng chức. Khi nào các vị xem xong, tốt nhất là nên giao lại cho phía cảnh sát. Vương Bình tự sát hay bị anh ta giết hại, điều này phải do cảnh sát quyết định. Điều duy nhất tôi có thể khẳng định là chồng của Vương Bình mắc bệnh tâm lý.” Tố Diệp rút một bản báo cáo từ trong túi xách ra, đặt lên bàn họp. Từ lúc bắt đầu tới khi bản báo cáo được đặt lên bàn, gần như cô nói liền một hơi, quyết đoán và lão luyện.

Những người còn lại thì hít sâu. Bọn họ đều không thể ngờ một người chỉ “nhảy dù” như cô lại tốn nhiều công sức như vậy. Đến cả Phương Bội Lôi cũng sững sờ, nửa ngày mới cầm lấy bản báo cáo và ngồi xuống.

Đinh Khải Bằng dường như cũng thở phào nhẹ nhõm, gương mặt xuất hiện nhiều nụ cười hơn, rõ ràng đã ung dung thoải mái hơn nhiều. Ông thật sự đã không nhìn lầm người, đang định khen vài câu không ngờ Tố Diệp đã nói trước: “Giáo sư Đinh! Một tuần sau mới là ngày tôi nhậm chức. Hôm nay coi như tôi tặng ca tạm thời. Còn nữa, vì vẫn chưa chính thức làm việc ở đây, nên xe của tôi đành phải đỗ ở khu để xe dưới tầng hầm, hơn nữa tôi còn phải tự bỏ tiền.” Liền sau đó, cô rút một mảnh giấy ở bên cạnh, lướt nhanh một dãy số lên trên, đút vào tay ông ta: “Đây là tài khoản ngân hàng của tôi, lương tăng ca cộng thêm phí gửi xe, ngày mai ông hãy gửi cả vào tài khoản này.”

“Hả?” E là cả đời Đinh Khải Bằng cũng chưa từng trải qua chuyện nào như vậy.

“À, còn nữa. Con người tôi không có thói quen làm thêm giờ.” Tố Diệp đi ra tới cửa mới sức nhớ ra điểm này, quay lại bổ sung thêm một câu với Đinh Khải Bằng. Đằng sau cô là ánh đèn xuyên qua màn mưa bụi, soi rọi vẻ đẹp như thật như giả.

Đến tận khi tiếng giày cao gót hoàn toàn biến mất, không biết ai đã thốt ra một câu: Đẹp thật, cá tính quá đi...

Lúc Tố Diệp đi xuống tầng một, cơn mưa ngoài trời càng lớn hơn. Tiếng sấm dữ dội cùng với những hoa văn hình nước vỡ tan trên nền gạch hoa, giống như một trận hủy diệt với khí thế hào hùng của Thượng đế. Lại một tia chớp lóe lên, soi sáng vào màn hình tinh thể lỏng ở tầng một, 24 tiếng đồng hồ không ngừng phát các loại tin tức.

Không thể tránh khỏi, Tố Diệp nhìn theo tia sáng ấy, thấy rõ nội dung chiếu trên bản tin.

Vẫn là tin tức có liên quan tới việc tập đoàn Tinh Thạch lên sàn.

Tiếng của bản tin rất nhỏ, hoặc có lẽ đã bị tiếng sấm ầm ầm vang dội ngoài kia che lấp mất. Tố Diệp đứng rất lâu trước màn hình tivi, cho tới khi nghe thấy dòng tin “Niên Bách Ngạn, tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch”, hàng lông mày của cô bỗng nhíu chặt.

Trước đây cô chỉ quan tâm tới tập đoàn Tinh Thạch mà không chú ý tới cái tên Niên Bách Ngạn này. Anh ta rốt cuộc có lai lịch thế nào? Tập đoàn Tinh Thạch lên sàn thành công liệu có liên quan tới người này không?

Tâm trạng của Tố Diệp rất hỗn loạn, sốt ruột muộn phiền. Không biết là vì tập đoàn Tinh Thạch, hay vì cái tên Niên Bách Ngạn xa lạ này, hay có lẽ chỉ vì đêm nay mưa quá lớn, khiến cô thêm phiền nhiễu?

Hít sâu một hơi, một mùi ẩm mốc của mưa xông thẳng vào lồng ngực cô, làm cô sặc sụa, ho khan mấy tiếng. Sau khi cố gắng cầm chặt chiếc ô, cô quay người đi ra khỏi tòa nhà văn phòng. Qua làn nước, cô thấy chiếc xe Jeep màu đỏ rực của mình được nước mưa gột rửa lại càng sạch sẽ hơn, giống như một ngọn lửa rực cháy đang chống chọi tới cùng với cơn mưa như thác đổ.

Tố Diệp chỉ mãi đi về phía chiếc xe của mình, hoàn toàn không để ý tới một chiếc xe công vụ đang đỗ cách đó không xa, một màu đen u tối, tựa như đã hòa làm một với cơn mưa đêm nay.

Sau khi chiếc xe đỗ lại, cửa xe được mở ra. Người tài xế xuống xe trước, giương một chiếc ô màu đen ra, kính chắn mở cửa sau. Đầu tiên là một đôi chân thẳng tắp trong chiếc quần Âu màu đen thò ra,

sau đó là một bóng hình cao lớn rắn rỏi của người đàn ông xuất hiện, dáng hình mạnh mẽ che giấu dưới lớp áo khoác mỏng mùa xuân, phẳng phiu mà tôn quý. Chiếc ô màu đen che đi gương mặt anh, nhưng mờ hồ vẫn nhìn thấy chiếc cằm vuông vức.

“Giờ còn có cô gái đi loại xe này sao, kiểu xe Jeep này không còn thấy nhiều nữa.” Đôi mắt sắc sảo của người tài xế nhìn về phía chiếc xe Jeep màu đỏ gần đó, bất chợt cảm thán một câu.

Người đàn ông cũng nhìn theo. Cầm gạt nước cùng một tia chớp sáng lóe lên khiến tấm kính chắn gió càng sáng rõ hơn. Gương mặt đẹp tuyệt trần của cô gái ngồi trong xe đập vào mắt anh một cách rõ nét.

Mưa lộp bộp rơi xuống chiếc ô, phát ra những thanh âm cảm động lòng người, rả rích như đang thôi miên.

Anh đứng dưới tán ô, hơi nheo mắt lại, đôi mắt sâu hun hút từ đầu tới cuối cứ nhìn chăm chăm vào gương mặt cô gái ấy, không hề rời đi.

“Tổng giám đốc Niên?” Người tài xế thấy anh nhìn chiếc xe Jeep không hề chớp mắt, thốt lên kinh ngạc.

Lúc này người đàn ông mới thu lại ánh nhìn, nói với nhịp điệu vừa phải: “Vào trong thôi!”

“Vâng, tổng giám đốc Niên!”

Quyển 1 - Chương 5: Cuộc gặp mặt bất ngờ

Đêm nay có chút bất an.

Làn gió đêm sau cơn mưa cuối cùng đã lấy lại vẻ dịu dàng, thổi qua những đóa hoa đình hương bên ngoài, cánh hoa ào ạt rơi xuống mặt đất, nhuộm tím cả một góc cửa sổ.

Tổ Diệp ngủ không ngon giấc. Đôi lông mày lá liễu khẽ nhíu chặt, vầng trán sáng bóng lấm tấm mồ hôi, như từng giọt nước lấp lánh sáng lên dưới ánh trăng.

Bỗng nhiên cô giật mình tỉnh giấc!

Khoảnh khắc trước khi thức dậy, dường như cô lại nghe thấy có tiếng hét gấp gáp bên tai mình: “Mau chạy đi!”, kèm theo vẫn là khúc nhạc lúc ẩn lúc hiện đó.

Tổ Diệp ngồi bật dậy khỏi giường, mái tóc dài xõa xuống vai trông như rong biển. Trong đầu cô cứ nghĩ mãi tới giọng nói trong giây phút nửa tỉnh nửa mê ấy, còn cả đoạn nhạc đó, tựa như một thanh âm xưa cũ, khi gần khi xa, nhẹ như tơ.

Cô quay lại nhìn đồng hồ ở đầu giường, một giờ rưỡi sáng.

Lại là giờ này!

Bao nhiêu năm rồi, cô vẫn luôn nghe thấy giọng nói ấy vào khoảnh khắc sắp tỉnh lại. Một câu “Mau chạy đi!” dứt khoát mà cấp bách, như

báo trước một mối nguy hiểm nào đó còn chưa biết. Cả điệu nhạc đó nữa, một điệu nhạc cổ điển. Quan trọng hơn cả là, mỗi lần cô tỉnh giấc, thời gian luôn là - một giờ rưỡi sáng.

Cửa sổ mở tung, tấm vải trắng toát chậm chậm phấp phới trong gió, mùi hoa đình hương quẩn lấy ánh trăng bay vào căn phòng, tất cả đẹp một cách ảo mộng khiến cô có cảm giác mình vẫn còn chưa tỉnh táo hẳn.

Đột nhiên, di động vang lên, lại khiến Tố Diệp một phen khiếp đảm.

Trong đêm tối tĩnh mịch thế này, chỉ một âm thanh cực nhỏ cũng khiến người ta run lên cầm cập. Cô ổn định tinh thần một lúc lâu mới cầm điện thoại lên, ấn nút nhận máy.

Đầu bên kia, giáo sư Đinh sốt ruột vô cùng: “Bác sỹ Tố! Tôi nghĩ kỳ nghỉ của cô phải kết thúc sớm hơn kế hoạch rồi.”

Lúc Tố Diệp mặc xong quần áo đi làm, Lâm Yêu Yêu dụi mắt từ một căn phòng khác thò đầu ra: “Ở nước ngoài cậu học được cách mộng du đấy à?”

“Có một nhân vật quan trọng tới Liêm Chúng.” Tố Diệp tùy ý búi tóc lên: “Vị giáo sư Đinh này lại quên mất một sự thật rằng mình còn chưa nhậm chức.” Bởi vì cô mới về nước, còn chưa tìm được căn nhà thích hợp, thế nên tạm thời ở nhờ nhà của Lâm Yêu Yêu. Thấy cô ấy bị mình đánh thức, cô bỗng thấy áy náy trong lòng.

“Biến thái quá đi!” Lâm Yêu Yêu loẹt quẹt đôi dép lê, đi tới trước tủ lạnh, ngáp những tiếng uể oải, lấy ra một chai nước: “Cho dù có bắt cậu đi hầu vương hầu tướng gì cũng không tới mức nửa đêm gà gáy chứ?”

“Đúng thế!”

Lâm Yêu Yêu đứng dựa vào cửa, nhin cười: “Thế thì cậu cứ từ chối thẳng thừng đi, sao còn chuẩn bị sẵn sàng chờ xuất phát thế?”

Tổ Diệp cầm túi xách lên, nói chậm rãi từng tiếng một: “Mình cần phải đứng trước mặt nhắc nhở ông ấy một lần nữa.” Nói xong cô bay ngay ra trước cửa chính, thay xong giày cao gót: “Cậu ngủ đi, mình mang chìa khóa rồi.”

Âm cuối cùng bị tiếng sập cửa nuốt mất.

Lâm Yêu Yêu lắc đầu: “Rõ ràng là không bỏ được công việc, đúng là cái đồ chỉ giỏi mạnh miệng.”

Sanlitun về đêm vẫn náo nhiệt như thế. Bầu trời tạnh ráo, nơi đây lại trở về với dáng vẻ phồn hoa vốn có. Đèn đường rọi sáng đường Nam và đường Bắc của Sanlitun. Trong không khí, tựa hồ còn nồng nặc một mùi xa hoa trụy lạc.

Phòng tâm lý Liêm Chúng ngược lại rất yên ắng, chỉ có phòng họp là vẫn sáng đèn.

Lời kháng nghị của Tổ Diệp bắn nhanh như dây pháo, cùng với động tác đẩy cửa đồng thời ập tới: “Giáo sư Đình! Tôi cần phải tính lại tiền lương tăng ca của tôi...” Lời mới nói được ba phần tư, một phần ba còn lại cô đột ngột nuốt ngược trở lại sau khi nhìn thấy người đàn ông bất ngờ xuất hiện.

Trong phòng không phải chỉ có mình giáo sư Đình.

Còn có một người đàn ông.

Chính là gương mặt xa lạ mà điển trai ấy.

Anh ngồi tại một góc của bàn họp, sau lưng là cảnh đêm phù hoa của Sanlitun. Ánh đèn hoa lệ giống như những bông pháo hoa bung nở trên bầu trời, càng làm nổi lên những đường nét trên gương mặt sâu hun hút của người đàn ông này. Tối nay anh chỉ mặc đơn giản một chiếc áo sơ mi đen mỏng manh, nhưng cài từng chiếc cúc áo rất cẩn thận, chỗ cổ tay có một luồng ánh sáng mờ mờ di động, không khó nhận ra đó là một chiếc măng-sét vô cùng đắt giá.

Tia sáng phác họa bờ vai rắn chắc rộng lớn của người đàn ông, một bóng hình cao lớn, mạnh mẽ khiến người ta không thể rời mắt. Có lẽ anh vẫn đang thảo luận vấn đề cùng giáo sư Đinh, đôi mày anh tuấn cùng ánh mắt vô cùng cương nghị. Có thể anh không ngờ sẽ có người đột ngột đập cửa xông vào, giây phút Tố Diệp đẩy cửa, vừa hay anh cũng ngẩng đầu lên. Khi ánh mắt anh nhìn về phía cô, trong đáy mắt sâu hút khẽ lướt qua một tia sửng sốt, nhưng biến mất rất nhanh sau đôi đồng tử sâu thẳm vô bờ bến ấy.

Tố Diệp hoàn toàn không ngờ rằng một lần nữa gặp lại người đàn ông ấy, hơn nữa lại còn trong hoàn cảnh này. Thế nên khi ánh mắt người ấy rớt xuống gương mặt cô, trong lòng cô bỗng trào dâng một sự bất ngờ chưa từng có, cũng giống như sự ngỡ ngàng vào buổi sáng ám muội khi tỉnh dậy trong vòng tay anh khi ấy.

Quyển 1 - Chương 6: Chúng ta cần phải làm quen lại

“Bác sỹ Tố, cuối cùng cô cũng tới rồi. Mau lại đây, tôi giới thiệu qua hai người với nhau.” Giáo sư Đinh vừa nhìn thấy Tố Diệp là như nhìn thấy cứu tinh.

“Không cần giới thiệu nữa. Chúng tôi từng gặp nhau rồi.” Tố Diệp bình tĩnh trở lại, đi tới phía trước bàn hội nghị, ung dung ngồi xuống trước mặt người đàn ông. Nhưng đúng vào khoảnh khắc đặt mình xuống, tận sâu trái tim cô khẽ lướt qua một tia bất thường, rất nhanh, khiến cô không kịp kiểm soát.

Nó giống như, mơ hồ đang có một điều gì âm thầm thay đổi. Cô nhớ lại lời của Lâm Yêu Yêu. Đúng vậy, người đàn ông này cho dù một câu cũng không nói, chỉ trơ trọi ngồi đó, cũng đủ điều kiện khiến phụ nữ chủ động bắt chuyện.

Anh có lẽ không ngờ cô sẽ thẳng thắn thừa nhận, trong ánh mắt điềm tĩnh như có một ánh sao âm thầm lóe sáng. Anh không nói gì, dựa thẳng cơ thể cao lớn ra sau ghế, bờ môi mỏng hơi mím lại, toát ra một nét quyền rũ đầy cương nghị.

“Thì ra hai vị đã quen nhau? Vậy thì chuyện này càng dễ làm hơn rồi.” Giáo sư Đinh vừa nghe vậy thì rất vui mừng, quay đầu sang nhìn người đàn ông: “Tố Diệp là nhà phân tích tâm lý xuất sắc nhất trong phòng chúng tôi, hơn nữa còn đảm nhận vị trí tổ trưởng. Anh Niên! Tôi nghĩ chuyện này bác sỹ Tố chắc chắn sẽ làm tốt.”

Ánh mắt người đàn ông một lần nữa hướng về phía Tố Diệp, giống

như đang tìm hiểu gì đó.

“Đợi đã!” Tố Diệp chủ động đoạt lại quyền phát ngôn, nhìn thẳng về phía giáo sư Đinh: “Tôi vẫn chưa hiểu ý của ông, vụ án cấp bách mà ông nói trong điện thoại chính là anh ta?”

“Vì việc này rất đặc biệt, không thể nói rõ ràng trong điện thoại được, nên mới phiền cô tới văn phòng một chuyến.” Giáo sư Đinh hiểu tính tình của Tố Diệp, nhẹ giọng vỗ về: “Anh Niên có thể đích thân tới trước chính là hy vọng mau chóng giải quyết việc này. Đương nhiên, không phải anh Niên xảy ra chuyện gì, mà là công ty của anh Niên, tập đoàn Tinh Thạch có...”

“Tập đoàn Tinh Thạch?” Một sợi dây thần kinh nào đó của Tố Diệp như bị kích thích, cô bỗng nhiên bật dậy, sắc mặt vốn dĩ đã có chút sốt ruột cũng bất giác trở nên khó coi.

Lần này cô nhìn thẳng vào đôi mắt người đàn ông ấy, lồng ngực như bị một tảng đá hàng ngàn cân đè nặng, muốn hít thở cũng khó.

Giáo sư Đinh giật nẩy mình vì hành động bất thành linh của cô: “Cô... Chẳng phải hai người quen nhau sao? Sao mà...”

“Xem ra, chúng ta cần phải làm quen lại một chút rồi.” Người đàn ông này giờ vẫn giữ im lặng cuối cùng đã lên tiếng. Thanh âm dày dặn, không nhanh không chậm ngắt lời giáo sư Đinh. Anh ung dung đứng dậy, bóng dáng cao lớn gần như đã che phủ toàn bộ người cô, đưa tay ra trước mặt cô: “Tôi là Niên Bách Ngạn, tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch.”

Tố Diệp như nghe thấy một tiếng nổ lớn trong đầu, có một khoảnh khắc cô gần như choáng váng, cứ sững sờ nhìn trân trân người đàn ông với nét mặt như cười như không ấy một lúc lâu.

Khả năng kiềm chế của Niên Bách Ngạn vô cùng lợi hại, từ đầu tới cuối tay vẫn giữ nguyên tư thế cũ, nhẫn nại đối mặt với cô.

Đôi mắt anh sâu tới mức có thể khiến người ta kinh sợ. Nó bình thản nhưng có một độ sát thương cực lớn, giống như cất giấu một thứ quyền uy, khiến người đối diện với anh bất giác đã bại trận, bị ánh mắt ấy ép tới mức phải nộ vũ khí đầu hàng.

Nhưng Tố Diệp không hề di chuyển tầm nhìn. Rõ ràng là cô đang không chú ý tới đôi mắt anh. Ngoài sự kinh ngạc trào dâng trong lòng, thì tên anh và hàng chữ “tập đoàn Tinh Thạch” cứ nhảy nhót trong đầu cô. Thì ra thế giới này bé nhỏ đến vậy, tới mức cô vừa về nước đã có liên quan tới tập đoàn Tinh Thạch. Từ buổi sáng cực kỳ mờ ám đó đến khi nghe bản tin về nó, rồi giờ lại gặp người đàn ông này. Một cuộc gặp cô cho rằng chỉ là ngẫu nhiên, như một bản nhạc đệm xen vào trong vô vàn người trên sống trên đời, vậy mà vòng đi vòng lại, anh lại chính là Niên Bách Ngạn; tổng giám đốc tiếng tăm lẫy lừng mà khi Tinh Thạch mới lên sàn đã đao to búa lớn, tên tuổi liên tục được đăng trên những trang tin tức kinh tế hàng đầu.

Kiếp trước cô đã làm chuyện tội lỗi gì mà giờ nhất định phải dây dưa với bọn họ?

“Bác sỹ Tố...” Giáo sư Đinh sợ cô đắc tội với khách hàng, nhỏ giọng gọi cô một tiếng, thấy cô vẫn chưa có phản ứng gì, ông liền khẽ lay người cô: “Tố Diệp!”

Lúc này Tố Diệp mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, ánh mắt rơi xuống đôi tay người đàn ông.

Đôi tay to lớn của Niên Bách Ngạn đặt trên mặt bàn. Lòng bàn tay tuyệt đẹp với những đường chỉ tay phân cách rõ nét. Móng tay được

cắt gọn sạch sẽ. Từng ngón tay mảnh khảnh, lộ rõ những khớp xương, khi nắm lại có lẽ sẽ rất mạnh mẽ. Cổ tay áo che đi nửa mặt một chiếc đồng hồ, là kiểu đồng hồ dây cốt kính điển, kim giây chạy từng nhịp đều đặn mà đánh thép, như đâm từng tiếng vào tai Tố Diệp. Đương nhiên, đây chỉ là ảo giác của cô thôi, còn phòng họp thì quá yên tĩnh.

Quyển 1 - Chương 7: Lần đầu tiên tiếp chiêu người tài trí

“Tôi là Tố Diệp, nhà phân tích tâm lý mới gia nhập phòng tâm lý Liêm Chúng.” Cuối cùng Tố Diệp vẫn đè nén cơn sóng đang cuộn trào trong lòng. Nhiều đó đủ để cô nhận ra vị Niên Bách Ngạn này có một khả năng kiềm chế cảm xúc vô cùng mạnh. Vậy thì với tư cách một người chuyên nghiệp, cô cũng không nên bỏ cuộc giữa chừng. Sau khi giới thiệu ngắn gọn về bản thân, cô chìa tay ra bắt tay với anh.

Lòng bàn tay anh ấm nóng, sự tiếp xúc da thịt trong khoảnh khắc ấy khiến trái tim cô khẽ rung lên một nhịp.

“Hân hạnh!” Niên Bách Ngạn không nói nhiều nhưng lời nói ra rất có sức mạnh.

Anh hơi xiết chặt tay cô, ánh mắt bất giác cũng đánh giá người phụ nữ trước mặt. Tối nay, cô đẹp lạ thường. Có lẽ mặc thêm lớp áo công sở, ở cô toát ra một cảm giác chín chắn, hoàn toàn khác với buổi sáng hôm ấy. Không thể không thừa nhận, cô là một người phụ nữ rất gợi cảm và hấp dẫn.

Chỉ có điều, ngón tay của cô hơi lạnh. Giây phút đầu từng ngón tay chạm vào lòng bàn tay anh tựa như những hạt mưa rớt xuống, khiến anh nhớ tới câu “băng cơ ngọc cốt”*

*Băng cơ ngọc cốt: da như băng giá, xương như ngọc, chỉ người con gái cao quý thoát tục.

“Nhưng thưa anh Niên! Tôi sẽ không nhận vụ án này đâu, phiền anh

mời người khác.” Tố Diệp lại rút tay về, thốt lên một câu vô cùng lạnh nhạt.

Cảm giác mát lạnh đó lướt qua đầu ngón tay Niên Bách Ngạn, cuối cùng chỉ còn sót lại dư vị nhẹ bằng như tơ.

Giáo sư Đinh ngăn người đứng một bên, sau khi có phản ứng định lên tiếng khuyên nhủ. Tố Diệp bèn nhìn thẳng về phía ông ta và nói: “Giáo sư Đinh! Ông không cần khuyên tôi. Lần trước tôi đã nói rồi, trước khi làm việc chính thức tôi sẽ không tiếp nhận bất kỳ vụ án nào, cũng sẽ không tăng ca.”

“Tố...”

“Bác sỹ Hà và bác sỹ Phương đều có kinh nghiệm rất phong phú trong công việc. Tôi nghĩ bất kỳ ai trong hai người họ đều có thể đảm đương vụ án của anh Niên đây. Thứ lỗi tôi còn có việc, xin phép đi trước.” Tố Diệp không cho giáo sư Đinh bất cứ cơ hội nào nói lời khuyên nhủ, cũng chẳng để ý tới sắc mặt của Niên Bách Ngạn, dứt lời liền quay người rời đi.

“Tố Diệp!”

Trời đêm mỗi lúc một đầy đặc, nhưng Sanlitun lại là một khu phố không có đêm. Những khu vui chơi xa hoa bên kia đường dường như không thể yên lặng một giây phút nào.

Tố Diệp đi xuống, vừa ra khỏi cửa thang máy, một giọng nói trầm thấp đánh thép vang lên sau lưng, điểm xuyết một nét mê hoặc cho đêm tối: “Bác sỹ Tố, xin dừng bước!”

Tiếng giày cao gót đột ngột im bật. Tố Diệp quay người, thấy hơi bất ngờ. Cô không ngờ Niên Bách Ngạn sẽ đi theo cô xuống đây.

Ánh trăng ngày càng mờ lung, mùi hương nhàn nhạt đầu hạ xen lẫn trong làn gió đêm. Thi thoảng lại có những cánh hoa tung bay, ngăn ra một khoảng cách giữa hai con người. Bóng hình cao lớn của người đàn ông phản chiếu xuống nền đá hoa sáng loáng. Anh đứng ở đó, gọi giật cô lại, chiếm thế thượng phong. Ngữ khí tuy dịu dàng nhưng lại ẩn chứa một vẻ quyền uy không cho phép từ chối.

Những cánh hoa lấp ló giữa những sợi tóc của anh, toát lên một cảm giác tôn quý rất không chân thực.

Cô và anh chỉ cách nhau vài bước chân. Màn đêm sâu thăm thẳm. Bầu trời đầy sao trang hoàng thêm cho khung cảnh tĩnh mịch và tuyệt đẹp này.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn vẫn phá vỡ sự yên tĩnh gần gũi đó. Anh tiến lên từng bước một. Dáng người anh khiến cảm giác áp lực của Tố Diệp lại bất ngờ tràn về, giống hệt buổi sáng hôm ấy.

Anh dừng lại trước mặt cô, bóng hình gần như đã bao phủ toàn bộ bóng cô. Mùi hương của người đàn ông len lỏi vào từng hơi thở của cô, trong vắt như ly rượu trắng, trong một đêm tối thế này đủ để khiến người ta ngất ngây.

“Bác sỹ Tố! Vụ án này rất đặc biệt, mong cô có thể suy nghĩ thêm một chút.” Niên Bách Ngạn nói chuyện rất ngắn gọn dứt khoát, ngữ khí không nhanh không chậm, nhưng vẫn có thể mang lại một cảm giác nghẹt thở mơ hồ cho đối phương.

Tố Diệp ngẩng đầu lên, đôi đồng tử duyên dáng nhìn thẳng về phía anh: “Anh Niên! Tôi vẫn chưa chính thức nhậm chức.”

“Tiền lương tăng ca cần bao nhiêu, tôi sẽ trả.” Ánh mắt Niên Bách

Ngạn rất nghiêm túc.

“Xin lỗi! Tôi muốn được dành thời gian đi dạo phố hơn.” Tố Diệp đã tuyên bố rõ sẽ không nhận vụ án này, nói xong cô bèn quay người bước đi.

Nhưng chưa đi được mấy bước, thanh âm từ tốn của Niên Bách Ngạn lại cất lên. Anh không cao giọng cũng chẳng nhấn mạnh, vậy mà vẫn mang lại cảm giác khiếp sợ: “Tinh Thạch, đủ để giúp Liêm Chúng lấy lại uy tín và danh dự.”

Một lần nữa Tố Diệp dừng lại đột ngột, quay đầu nhìn anh.

Niên Bách Ngạn vẫn đứng đó, không hề động đậy. Dường như anh đã sớm đoán được cô sẽ còn quay lại, vẻ mặt anh vẫn điềm tĩnh như trước, xen lẫn một chút kiên định.

“Vụ án của Vương Bình khiến uy tín của Liêm Chúng rơi vào khó khăn. Trước mắt, tôi là hy vọng duy nhất của mọi người.”

Quyển 1 - Chương 8: Không có đạo đức nghề nghiệp

Tố Diệp khẽ híp mắt lại, hai chân như bị đóng đinh tại chỗ, nhìn chăm chăm Niên Bách Ngạn cách đó không xa. Sắc mặt cô không một chút thay đổi, nhưng ruột gan đã nóng như lửa đốt. Một lúc lâu sau cô tiến lên trước, ngẩng đầu nhìn anh, nhấn mạnh từng chữ một: “Anh không thể biết được nội tình bên trong.”

Vụ án của Vương Bình chưa thẩm vấn công khai. Liêm Chúng có phải chịu liên lụy hay không chỉ có người trong nội bộ của họ mới biết rõ. Báo cáo đánh giá tâm lý của chồng Vương Bình mà Liêm Chúng đưa ra trước đây còn cần xét duyệt. Thế nên khoảng thời gian này đúng là Liêm Chúng gặp rất nhiều khó khăn.

“Tôi là người làm ăn, người mà tôi thấy hợp tác được đương nhiên tôi phải nắm rõ.” Niên Bách Ngạn đáp nhẹ bằng.

Ánh mắt Tố Diệp không hề rời khỏi gương mặt anh. Trên đó cô nhìn rõ hai chữ “bình tĩnh”. Xem ra anh không hề nói dối. Cô đã xem thường Niên Bách Ngạn này rồi, còn tưởng rằng một lãnh đạo vừa từ nước ngoài trở về như anh vốn không biết cách tạo dựng quan hệ.

“Anh Niên! Anh đang uy hiếp tôi?” Tố Diệp bất ngờ bật cười. Khi vẫn còn mơ hồ về tâm tư của đối phương, điều quan trọng nhất là không được sợ hãi.

“Là dụ dỗ.” Khóe môi Niên Bách Ngạn khẽ nhếch lên một đường cong đẹp đẽ: “Chỉ có điều tôi không hy vọng bác sỹ Tố còn chưa đi

làm đã phải thất nghiệp rồi.”

Tố Diệp nhảy bén bắt được một tia sáng lướt qua nơi đáy mắt anh. Đó là ánh nhìn như đã nắm chắc phần thắng, chỉ có ở một thương nhân thành đạt. Điều này khiến cô lần đầu tiên có cảm giác phiền phức khi bị kẻ khác dắt mũi. Ánh mắt cô trở nên sắc lạnh: “Anh Niên tính sót một điểm. Tôi không phải một người có đạo đức nghề nghiệp, thế nên không thể nào thất cổ tự tử trên một cái cây*”

*Câu gốc: “Đừng thất cổ tự tử trên một cái cây”: Ý nói đừng chỉ dùng một cách để chết, phải biến hóa. Đừng chỉ cố chấp dựa vào một người hoặc đi theo một con đường, không chịu buông tay, phải biết dùng cách khác hoặc đi đường khác để giải quyết vấn đề.

Nói cách khác, việc anh ta định lấy vận mệnh của Liêm Chúng ra để đe dọa cô cũng chỉ là nói nhăng nói cuội.

Niên Bách Ngạn ngược lại rất dừng dừng khi nghe được câu này, anh nhìn cô một lúc lâu mới lên tiếng: “Xem ra, bác sỹ Tố rất kiên quyết.” Nói xong anh có vẻ đã thỏa hiệp, khẽ thở dài một tiếng: “Nếu đã như vậy tôi cũng không tiện ép cô. Đi thôi, để tôi đưa cô về.”

Tố Diệp sửng người, cô luôn cảm thấy anh ta không giống một người dễ dàng từ bỏ việc mình đã quyết định.

“Nói không chừng trên đường quay về cô sẽ đổi ý.” Niên Bách Nhiên hơi nhếch môi, như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Cái cảm giác chết tiệt khi bị người khác thăm dò lại quay về. Cô khẽ nhíu mày, hồi lâu không nói gì. Niên Bách Ngạn cũng im lặng, kiên nhẫn nhìn cô. Từ đầu tới cuối anh luôn giữ một vẻ điềm tĩnh, ngập tràn trong đôi mắt sâu thẳm. Ánh mắt ấy giống như một mặt biển nhìn không thấu, mò không thấy đáy. Ánh trăng mờ ảo đêm nay còn tăng

thêm cho nó một phần ý vị.

Tố Diệp ghét kiểu nhìn không chớp mắt này. Cô đảo mắt bốn xung quanh, vô tình một ngón tay của anh lạc vào mắt cô. Khi cô mở lời lần nữa thì chủ đề đã thay đổi: “Tôi đang chột nghĩ, buổi sáng hôm đó có phải mình đã phạm chỗ tiền mừng rồi không.”

Ánh đèn đường và ánh trăng đan vào nhau giúp cô nhìn thấy rất rõ, ngón áp út trên bàn tay trái của anh không có gì cả.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn theo ánh mắt cô, dường như đã nhận ra, bờ môi mỏng khẽ nở một nụ cười như gần như xa, nhưng lại che giấu rất nhanh. Anh ngẩng đầu lên nhìn thẳng Tố Diệp một lần nữa mới phát hiện ánh nhìn của cô ngập tràn một sự mỉa mai, giống như đang chờ đợi anh bị mất mặt.

Ý cười trên môi Tố Diệp càng rõ nét hơn. Lần này cô có thể thoải mái thậm chí đường hoàng nhìn thẳng vào mắt anh ta. Đúng vậy, đúng là cô đang muốn xem trò cười của anh ta!

Trong không khí nhanh chóng vang lên giọng nói bình thản của người đàn ông: “Cô đưa tiền mừng, giờ tôi đưa cô về coi như đáp lễ, chúng ta hòa. Đứng đây đợi tôi!” Dứt lời, anh liền quay người đi lấy xe.

Câu nói cuối cùng của anh ta thẳng thắn dứt khoát, có thể nhìn ra là một người đàn ông mạnh mẽ và quyết đoán.

Tố Diệp đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng hình cao lớn của anh dần mờ đi sau ngọn đèn đường. Cô nghiêng răng, hay cho một Niên Bách Ngạn, lấy nhu khắc cương, trả lời cẩn thận chặt chẽ. Đáng ra cô phải sớm đề cao cảnh giác với anh ta. Từ buổi sáng hôm đó gặp nhau cho tới giờ, anh luôn nói năng rất thận trọng. Số lần mở lời chỉ

cần mười đầu ngón tay của cô cũng đếm hết. Nhưng chữ nào thốt ra cũng nhấn đúng vào trọng điểm, vừa đủ để gây khó dễ tới điểm yếu chí mạng của đối phương.

Là một nhà tâm lý học, cô nên sớm nhận ra anh ta không hề đơn giản. Nhưng mà không sao, trước nay cô vẫn thích giao tiếp với những người thông minh. Người đàn ông này ở đâu cũng muốn khống chế người khác trước. Cô không tin mình không tìm ra được sơ hở của anh ta.

Quyển 1 - Chương 9: Có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào

Lúc Tố Diệp được Niên Bách Ngạn chở về tiểu khu, phía chân trời đã xuất hiện một tia sáng yếu ớt, dự báo một ngày mới đã sắp bắt đầu. Ánh sao và tia sáng phía Đông đó đan cài vào nhau, dệt sắc trời thành một màu đặc biệt.

Dọc đường đi, lời hai người nói đã ít lại càng thêm ít.

Niên Bách Ngạn lặng lẽ lái xe. Tốc độ xe cũng chậm rãi như cảm giác từ tốn, điềm đạm toát ra từ anh. Tố Diệp im lặng, ngắm nhìn thành phố ngoài cửa xe. Trong sự tĩnh mịch, mơ hồ ẩn chứa một cảm giác bất an.

Sau khi xe dừng lại hẳn, Tố Diệp xuống xe trước, hai bên thái dương hơi căng lên, đau buốt. Cô ngủ vốn không được sâu giấc, còn chưa kể nửa đêm bị giật mình tỉnh giấc, rồi lại vội vàng tới cơ quan gặp gỡ một nhân vật ly kỳ như trong phim, khiến cho những sự việc cô trải qua đêm nay dường như cũng trở nên kịch tính.

Niên Bách Ngạn cũng bước xuống. Lúc đóng cửa xe lại, hơi thở mát rượi thuộc về riêng anh từ trong xe bay ra, giúp cơn đau đầu của Tố Diệp dịu đi đôi chút. Tố Diệp cảm ơn, khi cô đang chuẩn bị đi vào khu nhà, người đàn ông ở phía sau gọi cô lại.

“Đợi đã!”

Tố Diệp quay đầu.

Niên Bách Ngạn bước lên, ánh sáng nhạt nhòa chia đôi gương mặt anh, càng khiến các góc cạnh thêm phần sắc nét. Trong khung cảnh khi tỏ khi mờ, nơi đáy mắt sâu thẳm ấy như giấu một vì sao vỡ vụn.

“Đưa điện thoại đây.” Anh đứng đối diện, xòe tay ra trước mặt cô, cái miệng vàng ngọc lại thốt ra thêm bốn chữ.

Tố Diệp ngẩn ra, nhướn mày: “Điện thoại?”

“Điện thoại.” Niên Bách Ngạn nhàm chán lặp lại lần nữa, nhưng có nhấn mạnh thêm một chút. Đôi tay mảnh khảnh vẫn kiên nhẫn xòe trước mặt cô.

Tố Diệp không biết anh định làm gì, cô hơi do dự một lát rồi rút điện thoại từ trong túi ra. Niên Bách Ngạn thẳng thừng cầm lấy. Sau khi hí hoáy một hồi, anh lại lấy từ trong túi áo véc ra một món đồ tinh xảo, gộp lại cùng điện thoại đưa cho cô: “Vừa rồi tôi đã lưu số điện thoại của tôi vào di động của cô. Chiếc USB này có tài liệu bằng hình ảnh của vụ án. Sau khi cô xem xong, hoan nghênh cô gọi lại cho tôi bất cứ lúc nào.”

Chiếc USB áp sát trên chiếc điện thoại, cô muốn lấy di động về nhất định phải đồng thời cầm cả nó. Tố Diệp quan sát anh. Thần sắc anh trông vẫn rất điềm nhiên. Một sự bức bối vô cớ dâng lên trong lòng cô.

“Anh Niên cũng làm khó người khác quá đấy!” Cô chưa từng gặp loại người nào như anh ta, trông thì có vẻ yên bình vô hại, kỳ thực lại rất sắc bén bá đạo.

Niên Bách Ngạn không nói thêm gì nữa, nhưng bờ môi khẽ nhếch lên một nụ cười hiếm hoi. Anh nhìn vào mắt cô, tay vẫn đưa điện thoại. Tố Diệp chau mày, đành phải nhận lấy.

“Tôi vẫn chỉ có câu đó, sẽ không nhận vụ án của anh.” Nói xong, cô quay người đi vào khu nhà, tựa hồ không cho Niên Bách Ngạn cơ hội nói bất kỳ điều gì.

Màn đêm bị tia sáng nơi chân trời xé toạc.

Niên Bách Ngạn không rời đi ngay. Anh cứ đứng đó nhìn Tố Diệp dần khuất bóng. Sắc tím của hoa đình hương đọng đưa sau lưng cô. Mùi thơm chết người ấy như người con gái lẳng lơ hút mất hồn người khác, hết như dáng hình cô vậy.

Sau khi bước vào trong nhà, Tố Diệp vút luôn điện thoại và USB lên mặt bàn uống nước. Cô nằm bò lên sofa, rũ rượi như sắp chết. Vì ngủ chưa đủ giấc, đầu cô đau buốt như bị người ta khều từng dây thần kinh ra ngoài.

Lâm Yêu Yêu mặc váy ngủ từ trong phòng bước ra, vừa đi vừa ngáp, uể oải ngồi xuống bên cạnh Tố Diệp, đưa cho cô một cốc nước: “Gã đàn ông đó chẳng phải là người cậu chủ động “bám dính” hôm ở quán bar đó ư? Sao vậy? Lại tình một đêm rồi?”

Tố Diệp đang uống nước, suýt nữa bị sặc vì câu nói của Lâm Yêu Yêu. Cô đặt ly nước lên mặt bàn, giơ tay phát cho cô ấy một cái: “Hôm nay cậu dậy sớm thế này hóa ra là để theo dõi mình?”

Quyển 1 - Chương 10: Người đàn ông đã có vợ không thể chạm vào

"Sai! Là cậu đánh thức mình trước. Mình còn định nằm tới lúc cửa hàng bên dưới mở cửa thì đi mua quà sáng. Không ngờ vừa mở cửa sổ đã nhìn thấy cậu và người đàn ông đó thân mật ở dưới." Lâm Yêu Yêu toe toét, ôm chặt lấy Tố Diệp, nở nụ cười xấu xa: "Anh ta đẹp trai thật đấy, đổi lại là mình chắc cũng sẽ nhớ mãi không quên. Này, nói thật nhé, hai người đứng cạnh nhau trông cũng xứng đôi lắm."

"Đừng nói linh tinh, anh ta có vợ rồi." Tố Diệp nhanh chóng nghĩ cách bịt cái mồm của cô ấy lại.

Lâm Yêu Yêu vừa nghe đã sững sờ, phải một lúc sau hai con người mới dịch chuyển. Bỗng nhiên cô giơ tay lên, cào vào cánh tay của Tố Diệp. Tố Diệp không kịp tránh, ngay tức khắc trên tay xuất hiện mấy vết đỏ ửng. Cô cắn răng chịu đau: "Lâm Yêu Yêu! Giờ là thời điểm khoái cảm đạt đỉnh cao của cậu đấy à? Giương vuốt ra cào người nhanh như vậy!"

"Mình thấy cậu sốt ruột đến phát điên thì có." Lâm Yêu Yêu làm mặt nghiêm túc, Tố Diệp suýt chết chìm trong những hồi "súng liên thanh" của cô ấy: "Cậu biết anh ta đã có vợ từ khi nào? Trước đây đã biết rồi hay vừa mới biết? Cậu biết rõ anh ta đã có gia đình, vậy mà còn lẳng nhăng dây dưa? Diệp Tử chết dẫm, cậu khai thật với mình đi, buổi tối hôm đó hai người rốt cuộc có quan hệ không?"

Tố Diệp bị cô ấy ồn ào bên tai tới nỗi hoa mắt chóng mặt, đầu óc như

bị khuấy thành vũng hồ dán, rung lắc dữ dội khi bị công kích bởi chất giọng cao vút của Lâm Yêu Yêu. Cô ngẩng lên, dùng ngón tay mảnh khảnh ép chặt lên hai bên thái dương, rồi đứng dậy: “Cậu lắm chuyện thật đấy.” Cô thề, chất giọng của Lâm Yêu Yêu tuyệt đối là thứ vũ khí sinh hóa chí mạng.

“Này! Lá nhỏ, còn chưa nói rõ ràng chưa được đi.” Lâm Yêu Yêu đưa tay túm chặt lấy vạt váy của cô.

“Buông ra! Còn kéo nữa rách váy bây giờ.” Tố Diệp hét lên thất thanh. Vốn dĩ là chiếc váy ngắn, giờ gần như đã bị Lâm Yêu Yêu kéo lệch cả vị trí. Khó khăn lắm cô mới cạy được tay cô ấy ra, với tay lấy chiếc váy ngủ ở bên cạnh. Cô vẫn chưa có thói quen “chân thành thẳng thắn” với Lâm Yêu Yêu. Nhân lúc tay cô ấy vừa buông ra, Tố Diệp vội vàng đứng dậy.

“Mình cảnh cáo cậu đấy, đàn ông đã có vợ không thể dây vào, càng không được chạm vào.” Lâm Yêu Yêu quát lên phía sau lưng cô, hai tay cuộn chặt thành nắm đấm, điệu bộ như kiểu “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép*”.

*Ý nói: Ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

“Đừng làm ồn! Mình phải ngủ bù đây, chưa tới trưa chớ gọi mình!” Tố Diệp ngáp ngắn ngáp dài, đi vào phòng ngủ, vạt vờ vẩy tay chào Lâm Yêu Yêu, dường như không có ý định đáp lại lời gào thét của cô ấy. Lâm Yêu Yêu tức giận tới nỗi nằm lên sofa gào ầm lên.

Nói rõ ràng?

Đến bản thân cô còn chẳng nói được rõ ràng, biết giải thích thế nào?

Chẳng lẽ muốn cô cười tí mắt nói với cậu ấy: Bạn yêu à, mình đã ngủ cùng người đàn ông đó một đêm, nhưng lại hoàn toàn chẳng nhớ cái cảm giác được vui vẻ giao hợp cùng một anh chàng đẹp trai đến long trời lở đất là như thế nào nữa.

Lâm Yêu Yêu liệu có tin cô không?

Đến cả cô còn chẳng tin nữa là.

Đúng thế, có ma mới tin.

Nỗi đau khổ của việc ngủ bù là ở chỗ phải có một không gian hoàn toàn yên tĩnh. Ít nhất với Tố Diệp là như vậy. Điều may mắn là căn phòng mà Lâm Yêu Yêu dành cho cô cách âm cực tốt, có thể không bị quấy rầy. Nhưng chẳng hiểu vì sao nằm lên giường rồi Tố Diệp cũng không tài nào chợp mắt được. Dáng hình của Niên Bách Ngạn cứ tái hiện hết lần này tới lần khác trong đầu cô. Cô biết rõ rằng đây không phải cái gọi là tương tư, mà là một sự bất an chưa bao giờ có.

Cảm giác lo lắng này giống như một hòn đá đột ngột làm gợn sóng trên mặt hồ phẳng lặng, cũng giống như một cuộc sống vốn bình yên không tranh đấu lại vô duyên vô cớ bị cuốn vào một cuộc tranh giành.

Dường như cô bắt đầu có một dự cảm chẳng lành.

Cô cảm thấy, có lẽ ngay từ giây phút Niên Bách Ngạn xuất hiện, cuộc sống của cô có lẽ không thể nào yên bình được nữa.

Những biến cố thế này khiến người ta phiền não.

Tâm trạng này đã lâu lắm rồi cô không trải qua.

Cô lật người, vùi mặt vào trong gối. Cảm giác ngạt thở khiến não cô

bắt đầu xuất hiện trạng thái thiếu khí. Không biết phải lặn qua lặn lại bao lâu, mí mắt cô mới bắt đầu nặng dần, cô hơi nghiêng đầu, như vậy mới có cảm giác buồn ngủ.

Ánh sáng ngoài cửa sổ tựa như đã rực rỡ hơn.

Nhưng cô vừa nhắm mắt thì lại nghe thấy một tiếng thét hoảng loạn từ phòng khách vọng tới!

Quyển 1 - Chương 11: Đoạn phim kinh dị

Tố Diệp giật mình sợ hãi. Cô ngồi bật dậy khỏi giường. Mái tóc dài xõa xuống, quẩn lấy gương mặt nhỏ nhắn, nhợt nhạt vì thiếu ngủ trầm trọng. Khuôn mặt chỉ to hơn bàn tay một chút, giống như vầng trăng sáng rực trên bầu trời đêm.

Là tiếng của Lâm Yêu Yêu. Cô biết rõ con bé này khi hoảng sợ cực độ sẽ phát ra một thanh âm có sức “công phá” mãnh liệt. Cũng giống như vừa nãy, tiếng hét thất thanh đó đủ sức để đâm qua lớp cách âm cực tốt của cửa ra vào và xuyên vào tai cô.

“Tố Diệp!” Lâm Yêu Yêu lại hét lên. Lần này tiếng hét ấy chói tai lạnh lốt như bị ai bóp cổ, khiến màng nhĩ Tố Diệp đau buốt.

Tố Diệp cảm thấy có chuyện chẳng lành, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện chính là có kẻ đột nhập trộm cướp. Dép còn chưa kịp đi, cô đã xông thẳng ra khỏi phòng ngủ.

Nhưng ngoài phòng khách chỉ có một mình Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu gương mặt kinh hoàng, mồ hôi lạnh men theo trán chảy xuống hai gò má, sắc mặt tái mét khiến người ta khiếp sợ. Cả người cô ấy trông như con cá bị vớt lên bờ biển chuẩn bị phơi khô, sức cùng lực kiệt. Sau khi thấy Tố Diệp xông ra ngoài, Lâm Yêu Yêu đưa tay chỉ vào màn hình máy tính, không ngừng run rẩy: “Tố... Tố Diệp...”

Tố Diệp lao tới, ánh mắt cũng nhìn về phía màn hình. Chỉ trong chớp

mắt, thần sắc của cô cũng đột ngột trở nên nghiêm nghị.

“Mình còn tưởng trong cái USB cậu mang về có phim, dù sao... dù sao thì mình cũng chẳng ngủ được nữa. Mình... Mình định cắm vào vi tính để xem...” Lâm Yêu Yêu bị dọa khủng khiếp, nói năng cũng không lưu loát nữa.

Tố Diệp đã bình tĩnh lại. Cô nắm chặt tay rồi xem lại đoạn clip từ đầu, hai hàng lông mày nhíu càng lúc càng chặt. Đến khi clip được phát hết, cô liền cầm chiếc USB lên, nhìn nó hồi lâu.

“Tố Diệp! Đây trông không giống phim đâu...” Lâm Yêu Yêu bưng tỉnh lại sau cơn chấn động, việc đầu tiên là chạy vội về ghế sofa, ôm chặt lấy gối ôm. Chiếc gối mang màu đỏ thanh thoát, kết hợp cùng gương mặt nhợt nhạt của cô trông càng kỳ quái.

Tố Diệp nắm chặt chiếc USB trong tay, tận khi lòng bàn tay bị mép bằng kim loại cọ sát đến đau nhức mới hờ hững đáp: “Không sao đâu, đừng nghĩ lung tung!” Nói xong, cô quay người đi vào phòng ngủ.

Lâm Yêu Yêu đầu tóc bù xù ngồi trên sofa. Không phải cô không nhìn thấy sự nặng nề trên gương mặt Tố Diệp. Mặc dù ngữ khí của cô ấy rất bình tĩnh nhưng tình hình có vẻ khá nghiêm trọng. Rồi cô vô tình nhớ lại cảnh tượng trong clip, bất giác rùng mình.

Trong phòng ngủ.

Chân trời đã xuất hiện một vệt trắng bạc. Ánh sáng màu lục lam như một đôi tay lớn níu kéo quần lấy màn đêm, đem sự ma quỷ của đêm đen gom lại từng chút một.

Tố Diệp ngồi ở đầu giường, chốc chốc lại nhìn chiếc điện thoại và

USB. Bên tai cô văng vẳng giọng nói của Niên Bách Ngạn, nồng nàn, mạnh mẽ, mang theo một sự tự tin như đã sớm dự liệu trước mọi việc.

Hồi lâu, cô mới từ từ cầm điện thoại lên, tìm ra số điện thoại bị người đàn ông đó cưỡng chế lưu lại, đôi mắt co rụt, ngón tay quyết định ấn xuống. Sau hai hồi chuông ở đầu kia điện thoại, một giọng nói trầm thấp lọt vào tai cô.

“Bác sỹ Tố!” Ngữ điệu của đối phương vẫn không nhanh không chậm, chẳng có chút bất ngờ nào.

“Anh Niên! Đầu tiên anh phải nắm rõ điều này, tôi tính phí tư vấn theo giờ.” Có chút lạnh lùng trong lời nói của cô.

“Tiền không thành vấn đề.” Niên Bách Ngạn có vẻ rất dễ thương lượng.

“Tiền phí của tôi trước nay không rẻ đâu.”

“Không thành vấn đề!”

Tố Diệp nén cơn giận, ánh mắt dần dần tụ lại thành một tia nghiêm nghị: “Vụ án này tôi có thể nhận, nhưng tôi muốn biết đương sự trong clip còn sống hay đã chết?”

“Xuống nhà nói chuyện đi.”

“Xuống nhà?” Tố Diệp nhúu chặt mày.

Giọng nói của Niên Bách Ngạn đậm đà như hương rượu vang: “Tôi vẫn ở dưới nhà, chưa hề đi.”

Bàn tay đang cầm điện thoại của Tố Diệp bất giác run lên.

Quyển 1 - Chương 12: Giới mưu tính lòng người hơn

Bóng tối mỏng manh dần, như sắp bị những tia nắng xuyên qua tầng mây xé toạc.

Tổ Diệp đi xuống nhà, vừa đó đã nhìn thấy chiếc xe công vụ màu đen đỗ dưới tán cây đình hương. Những cánh hoa tím rụng xuống mui xe. Chiếc xe vững chãi đứng đó, vẫn nguyên vị trí lúc cô đi lên nhà ban nãy, chưa hề dịch chuyển.

Niên Bách Ngạn đứng cạnh xe. Bóng hình cao lớn dưới bộ áo vét và giày Tây hòa lẫn vào nhau, nhìn thế nào cũng toát lên vẻ xa hoa của giới thượng lưu. Anh châm một điếu thuốc. Đôi tay thon dài, lộ rõ các khớp xương. Anh dựa vào cửa xe, một cánh tay nhàn nhã chống bên cạnh.

Đằng sau lưng anh là hoa đình hương tím rục một khoảng trời, sau nữa là đường chân trời màu xanh ngọc bích với một tia nắng vàng nhạt xuyên qua. Những đám mây lững lờ trôi như hình dáng một người con gái điệu đà, quyến luyến quấn quýt xung quanh anh. Những đường nét nghiêm khắc và kiên nghị trên gương mặt anh dường như cũng dịu dàng đi đôi chút.

Nhìn cảnh tượng ấy, một cảm giác chưa từng có bỗng trào dâng trong lòng cô, tuy nói là xa lạ nhưng vẫn có một chút gì thân thuộc, rốt cuộc nó là gì cô cũng rất khó phân biệt.

Niên Bách Ngạn thấy cô đi xuống, liền dập tắt điếu thuốc, một nụ cười vui mừng khẽ hiện lên trên khóe môi cương nghị của anh.

Hương hoa mùa xuân tốt tươi cùng mùi thuốc lá nhạt nhòa tỏa lan trong không khí, xen lẫn với mùi hương ngọt ngào thanh mát toát ra từ người anh. Khoảnh khắc Tố Diệp bước lại gần, cô cũng hít trọn hương xuân có chút hồi hộp đổ vào lồng ngực.

“Anh Niên! Đã từng có ai nói, anh mang lại cho người khác một cảm giác rất không tốt chưa?” Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, ngữ khí như thật như đùa. Ở góc độ này vừa hay có thể nhìn rõ được chiếc cằm kiêu ngạo của anh.

“Ồ?” Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày, tạo thành một nếp nhăn quyến rũ giữa ấn đường*. Trông anh không giống một người giỏi nói đùa. Anh nhìn Tố Diệp, dường như đang thật sự chờ đợi đáp án từ cô.

*Ấn đường: Vị trí giữa hai đầu lông mày.

Tố Diệp nhún vai, chân thành nhắc nhở: “Anh là một người đàn ông mỗi giây mỗi phút đều khiến người ta có cảm giác áp lực.”

“Bao gồm cả cô?” Niên Bách Ngạn đã hiểu ra, sắc mặt vẫn rất bình thản, bất ngờ hỏi ngược lại.

“Suy đoán tâm tư của người khác là một việc rất đáng xấu hổ đấy.” Tố Diệp gián tiếp trả lời câu hỏi của anh: “Đương nhiên! Ngoại trừ những nhà phân tích tâm lý, ví dụ như tôi.”

Niên Bách Ngạn bỗng bật cười, nụ cười rất khế khàng, không thể nghe thấy, tựa như đã dung túng cho lời “ngụy biện” của cô.

“Trở lại việc chính, đương sự đang ở đâu?”

Niên Bách Ngạn không trả lời ngay, quay người đi tới trước xe, mở cửa ghế lái phụ, ngữ điệu đều đều nhưng vẫn toát lên sự mạnh mẽ: “Lên xe!”

Tố Diệp vẫn rất từ tốn, ánh mắt trong veo đối diện với anh, nói từng từ từng chữ: “Giọng điệu này thật sự rất đáng ghét.”

Niên Bách Ngạn hơi sửng người, nhưng nhanh chóng cười thầm, khẽ lắc đầu. Anh thốt lên một chữ, lần này giọng nói cũng trở nên ôn hòa hơn, ít nhiều giảm đi cảm giác ra lệnh: “Mời!”

Tố Diệp ngao ngán lườm anh. Có cơ hội cô nhất định phải nghiên cứu tỉ mỉ tay Niên Bách Ngạn này, điều gì đã khiến anh ta nói năng thận trọng, miệng vàng lời ngọc như thế.

Lên xe rồi, Niên Bách Ngạn không lái xe ngay, mà lấy từ ghế sau một chiếc hộp đưa cho Tố Diệp. Cô cảm thấy hơi kỳ lạ, đón lấy và mở ra. Thì ra là một ít điểm tâm.

“Bữa sáng giải quyết trên xe.” Niên Bách Ngạn dứt lời, liền khởi động xe.

Bên ngoài, đèn đường đã tắt. Một tia nắng chói mắt cuối cùng đã lách ra khỏi tầng mây, rơi xuống cửa xe. Thủy tinh khúc xạ quầng sáng nhạt nhòa xuống sống mũi cao và thẳng tắp như ngọn núi của anh, khiến hai gò má của anh trông càng hoàn hảo hơn.

Bữa sáng vẫn còn nóng hổi, cả sữa đựng trong bình cũng nóng bỏng tay. Tố Diệp nhìn phần quà sáng, trầm ngâm suy nghĩ, một lúc lâu sau mới lại ngẩng đầu nhìn Niên Bách Ngạn, cánh môi hé mở: “Thật ra anh có từng nghĩ tới việc đi làm nhà phân tích tâm lý không?” Người đàn ông này đoán chính xác cô sẽ đổi ý, cũng lại biết chắc cô sẽ xuống nhà tìm anh ta, đến cả bữa sáng cũng chuẩn bị đầy đủ từ

trước rồi.

Loại người này, nếu không thể thành đồng nghiệp thì nhất định thành kẻ thù. Vì khả năng quan sát và phán đoán tâm lý của anh ta thật sự quá đáng sợ.

“Tự tôi cho rằng mình không thể trở thành chuyên gia trong lĩnh vực này.” Niên Bách Ngạn nắm chắc vô-lăng, quay một vòng. Chiếc xe vững vàng đi vào đường Đông Tam Hoàn, rồi hướng thẳng về phía cầu mái vòm.

Tố Diệp lạnh nhạt hừ một tiếng: “Thật là khiêm tốn! Khả năng phán đoán suy nghĩ người khác của anh Niên khiến tôi không thể không khâm phục.”

Niên Bách Ngạn nghe thấy câu này, gương mặt thả lỏng đôi chút, ngữ khí nửa đùa nửa thật: “Phòng đoán thì không dám nói. Tôi không có nhiều thời gian như vậy. So với việc suy đoán tâm lý người khác, tôi nghĩ tôi giỏi... mưu tính lòng người hơn.”

Bốn chữ cuối thốt ra nhẹ như mây, nghe còn có một chút khiêm nhường, nhưng cũng đủ để Tố Diệp tự cảm thấy sừng sốt trong lòng. Hay cho câu mưu tính lòng người!

“Anh định đưa tôi đi đâu?” Một lúc lâu sau cô mới đè nén sóng lòng ngằm cuộn trào, cố gắng bình tĩnh chuyển chủ đề.

“Đến đó sẽ biết, cứ ăn chút gì đi đã.” Giọng nói của Niên Bách Ngạn vẫn nhẹ nhàng như thế, không có sự trầm bổng lên xuống, càng không thay đổi cảm xúc.

Quyển 1 - Chương 13: Hai người họ muốn giết tôi

Cảm giác trời sáng rực lên thật tuyệt. Nắng mai mờ nhạt như sương mù, nhẹ nhàng lướt qua, bao trùm lên thành phố Bắc Kinh rộng lớn này. Một ngày làm việc nghiêm túc và sôi động lại bắt đầu.

Khi Tố Diệp gặp Lương Hiên, anh ta gần như đang nằm bất động trên giường bệnh, cả người quần băng kín mít như xác ướp, ánh mắt đờ đẫn, sắc mặt nhợt nhạt. Cái dáng vẻ loắt choắt yếu ớt rất khó khiến người ta tin rằng anh ta chính là người đàn ông đã cầm dao gọt hoa quả đâm chết vợ trong đoạn băng ghi hình.

“Lương Hiên! Anh còn nhớ tại sao mình lại được đưa vào bệnh viện không?” Sau một hồi quan sát, Tố Diệp mới bắt đầu dò hỏi, ngữ khí điềm tĩnh. Hỏi xong cô lại vô thức đưa mắt nhìn chiếc gương sát đất đối diện. Cô biết rõ Niên Bách Ngạn đang ở phòng bên quan sát mọi tình hình trong căn phòng này. Đây cũng là nguyên nhân anh ta lái xe gần nửa tiếng đồng hồ để đưa cô tới đây.

Lương Hiên, một cổ đông của tập đoàn Tinh Thạch, cũng đồng thời là giám đốc của showroom D do Tinh Thạch nắm quyền. Nói cách khác Lương Hiên là một người qua lại rất thân thiết với Niên Bách Ngạn, một người đồng sự muốn gì được nấy. Điều này cũng lý giải vì sao Niên Bách Ngạn lại để tâm tới chuyện này như vậy.

Rất lâu sau Lương Hiên mới có phản ứng, ngược mắt lên nhìn Tố Diệp. Dần dần, ánh mắt anh ta mới bắt đầu xác định được vị trí, mở lời một cách khó khăn: “Cô là ai?”

“Là người tới giúp anh.” Tố Diệp trả lời thẳng thắn, nhưng cảnh tượng trong clip lại một lần nữa hiện lên trong đầu cô: Đêm khuya, một người phụ nữ mang cơm hộp tới văn phòng, một người đàn ông chủ động ra mở cửa. Khi người phụ nữ đặt hộp cơm xuống và chuẩn bị rời đi thì cảm xúc của người đàn ông thay đổi đột ngột. Anh ta cầm lấy con dao gọt hoa quả, hung hãn đâm về phía người phụ nữ. Người phụ nữ liều mạng đập cánh cửa chống trộm đã khóa chặt, bàn tay đầy máu in dấu lên lớp cửa thủy tinh trong suốt, cuối cùng từ từ ngã quy. Rồi phim chuyển cảnh, người đàn ông cũng bất ngờ nhảy từ cửa sổ xuống đất.

Người đàn ông trong đoạn phim chính là Lương Hiên. Theo như lời của Niên Bách Ngạn, người phụ nữ đó là vợ của Lương Hiên. Hôm xảy ra vụ việc, Lương Hiên ở lại showroom tăng ca một mình, vợ anh ta mang cơm tới, ai ngờ lại xảy ra một vụ thảm sát. Showroom D là một phòng trưng bày cao cấp, camera giám sát bật liên tục 24 tiếng đồng hồ, cũng chính vì thế đã ghi lại được vụ án mạng ghê rợn này.

Cũng may tăng lâu nơi Lương Hiên làm việc không cao, nếu không nhảy xuống dưới chắc chắn sẽ thịt nát xương tan.

Lương Hiên bỗng nhiên nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt đau khổ: “Cô không giúp được tôi đâu, không thể giúp được... Tổng giám đốc Niên đâu rồi?”

“Lương Hiên! Lúc này chỉ có tôi mới giúp được anh thôi.” Tố Diệp không trả lời, chỉ đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh anh ta. Cô không phải một người thích ôm việc bao đồng, nhưng đoạn phim đó có quá nhiều điểm kỳ lạ. Trực giác và linh cảm nghề nghiệp cho cô biết chuyện này có lẽ không hề đơn giản như những hình ảnh trong clip.

Lương Hiên nghe thấy lời cô nói, từ từ mở mắt ra, khóe môi run run.

“Anh có thể gọi tôi là bác sỹ Tố.” Tố Diệp không giới thiệu quá nhiều về bản thân. Cô tin rằng khoảnh khắc anh ta chịu mở mắt ra nhìn vào mắt cô, đã chứng tỏ anh ta có ý muốn hợp tác: “Lương Hiên! Anh nói thật cho tôi biết, anh có thói quen mộng du hay không?”

Mộng du, nói trắng ra chính là một loại của chứng bệnh khó ngủ. Trạng thái này không thuộc phạm trù giấc ngủ. Nhưng vì mấy năm gần đây hay xảy ra các vụ án mộng du giết người nên đã gây được sự chú ý của rất nhiều học giả. Người mộng du không tự chủ được ý thức, cho dù có thật sự hình thành nên những hành vi gây tổn thương đến người khác cũng không thể tiến hành định tội.

Phản ứng đầu tiên của cô sau khi xem xong đoạn phim là bệnh nhân Lương Hiên mắc chứng mộng du. Toàn bộ hành vi giết vợ và tự sát khi đó đều là vô thức. Không phải cô chưa từng gặp vụ án nào tương tự. Đã từng có một người bệnh mắc chứng mộng du nghiêm trọng, cứ nửa đêm lại như một hồn ma “bay” từ trong phòng ngủ ra ngoài, leo thẳng lên sân thượng rồi nhảy xuống đất. Người bệnh đó ngã mạnh xuống đất như một quả khinh khí cầu đã bơm đầy khí, cả người nát tan.

Tố Diệp đã cho là như vậy. Nào ngờ Lương Hiên lại chậm chậm lắc đầu, nói rất chắc chắn: “Không! Tôi không mắc chứng bệnh đó.”

“Cũng tức là anh rất tỉnh táo, biết rõ đã xảy ra chuyện gì?” Tố Diệp nhíu mày, ánh mắt hơi do dự.

Lương Hiên mở mồm nhưng lại không trả lời ngay, hồi lâu sau mới đột ngột hỏi một câu: “Vợ... Vợ tôi... Cô ta... Cô ta còn sống không?”

Tố Diệp yên lặng nhìn anh ta một lúc: “Còn sống”.

“Tại sao cô ta vẫn còn sống?” Tâm trạng của Lương Hiên đột nhiên

trở nên rất kích động. Nếu không phải vì đang bó bột, chắc chắn anh ta sẽ nhảy từ trên giường xuống, gương mặt vô cùng hoảng hốt. Tiếp đó, đôi mắt sâu thẳm của anh ta như ngập tràn bóng đêm vô tận: “Tổng giám đốc Niên!”

“Tại sao anh nhất định phải tìm anh ấy?” Tố Diệp gần như cúi người xuống truy hỏi.

“Bác sỹ Tố! Cô không thể tin vợ tôi được. Cô ta muốn giết tôi! Hai người họ đều muốn giết chết tôi!!!” Lương Hiên nhìn chăm chăm Tố Diệp, con người hằn lên những tia máu khiếp sợ.

Quyển 1 - Chương 14: Cơn ác mộng về căn nhà cũ

Thoạt đầu vừa nghe, giọng nói của anh ta giống như tiếng phong cầm đã bụi bặm và lạc điệu, lấp kín đôi tai khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Chẳng hiểu sao Tố Diệp bỗng thấy căng thẳng. Ánh mắt Lương Hiên từ đầu tới cuối không hề di chuyển, hai con ngươi trắng dã hết như tro tàn. Cô nhìn rõ nỗi kinh hoàng và cảm giác tuyệt vọng xuất phát từ nội tâm.

“Niên Bách Ngạn... muốn giết anh?” Quan sát hồi lâu, cô mới hỏi một câu.

Lương Hiên bất chợt đưa mắt liếc nhìn xung quanh, rồi nhanh chóng trở về nơi gương mặt của Tố Diệp, thanh âm khàn đặc: “Đúng vậy! Anh ta... Anh ta muốn giết tôi. Anh ta và vợ tôi đều muốn giết tôi.”

Tố Diệp vô thức ngược mắt nhìn chiếc gương ở gần đó. Trong gương chỉ phản chiếu gương mặt trong sáng thuần khiết của cô. Cô hít sâu một hơi, suy nghĩ: “Anh ta đã có ý định giết anh, vậy nếu bây giờ tôi đưa cho anh một con dao, anh có muốn đi giết anh ta không?”

“Tôi...” Đôi mắt Lương Hiên bất ngờ lóe lên một tia nhìn mập mờ, nhưng nhanh chóng bị Tố Diệp nhạy bén bắt được. Anh ta dường như thật sự đang suy xét, chau mày rất chặt, khoảng hơn hai phút sau mới lẩm bẩm: “Không... Tôi phải trốn đi. Tôi... Không thể để anh ta tìm được tôi... Không thể!”

“Nếu tôi cho anh một tấm gỗ, có nó rồi người khác sẽ không nhìn thấy anh, anh sẽ chần tấm gỗ đó ở hướng nào trên người anh?” Tố Diệp hỏi một câu không hề báo trước thuận theo ý của anh ta.

Lương Hiên không suy nghĩ gì, vội vàng đáp: “Đằng sau! Tôi muốn chần ở đằng sau!”

Nghe xong Tố Diệp rơi vào im lặng, đôi lông mày lá liễu tuyệt đẹp của cô nhíu lại thành một đường cong nghiêm nghị.

“Bác sỹ Tố! Tôi xin cô hãy cứu tôi, cô nói có thể giúp được tôi mà.” Tâm trạng của Lương Hiên bỗng trở nên rất kích động, ngọ ngoạy rất mạnh để ngồi dậy, nhưng vì cơ thể đau buốt mà gương mặt nhăn nhó. Anh ta há mồm thở phì phò, giọng ồm ồm: “Bây giờ ngày nào tôi cũng gặp ác mộng, mơ thấy Niên Bách Ngạn muốn giết tôi, mơ thấy hai người họ đẩy tôi xuống nước. Dưới nước tối đen như mực, tôi vừa lạnh vừa sợ hãi. Dưới nước còn có một đường ống hẹp dài, u tối. Tôi... Tôi đành phải bơi theo đường ống đó. Nó rất chật hẹp, một đầu còn có một ngôi nhà cũ âm u xung quanh bụi cỏ mọc đầy...”

“Anh có bước vào căn nhà đó không?” Tố Diệp nhìn chăm chăm vào anh ta, nhấn mạnh từng chữ.

“Tôi vào rồi... Gần như ngày nào cũng vào.” Cả người Lương Hiên run lên, đôi môi vốn đã chằng hồng hào giờ càng trắng bệch.

“Trong căn nhà đó có gì?” Nếu là cơn ác mộng ngày nào cũng mơ thấy, cô tin chắc anh ta nhớ rất rõ ràng.

“Có... Có một chiếc quan tài.” Vì căng thẳng, hàm răng Lương Hiên va vào nhau, phát ra những tiếng kèn kẹt vô cùng chói tai. “Tôi nhìn thấy em trai tôi nằm trong quan tài, nhưng nó lại vỗ cánh bay đi mất. Sau đó... Sau đó tôi lại nhìn thấy vợ tôi. Cô ta... Cô ta và Niên Bách

Ngạn ở cùng nhau. Bọn họ... Bọn họ cầm dao xông tới chém tôi...” Nói tới đây, nước mắt của anh ta cũng chảy ra theo, gào thét một cách cuồng loạn: “Tôi chịu đủ rồi! Không chịu nổi nữa rồi!”

Tố Diệp nhìn anh ta, thở dài nặng nề, thần thái càng lúc càng nghiêm túc.

Khi cô từ phòng theo dõi bước ra, ngoài cửa sổ mặt trời đã lên cao. Làn gió xuân lướt nhẹ qua mặt, thấm đẫm hương hoa ngây ngất. Rặng liễu rủ bóng bên hồ, sắc xanh sáng rực một góc trời. Vòm trời trong veo như một miếng ngọc lưu ly. Ngày xuân của Bắc Kinh luôn đẹp tới cực điểm nhưng cũng ngắn ngủi tới cực điểm.

Trên đời này, thứ đẹp nhất bao giờ cũng sẽ ngắn ngủi nhất.

Sau khi gặp Niên Bách Ngạn, Tố Diệp không nói câu nào. Đến tận khi hai người lên xe, lúc Niên Bách Ngạn đặt một cốc cà phê nóng hổi vào tay cô, hương thơm ngào ngạt của cà phê lấp đầy không gian trong xe cùng với hơi thở nồng nàn của người đàn ông bên cạnh đồng thời vò nát hô hấp của cô, khiến nó như vỡ vụn.

Anh không nói gì, chỉ im lặng khởi động xe.

Còn Tố Diệp, sau khi nhấp ngụm cà phê, cô ngẩng đầu lên, ngắm nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Niên Bách Ngạn như đang suy tư điều gì. Ở góc độ này, trông anh rất điển trai, gương mặt cương nghị hoàn hảo không chê vào đâu được. Nhưng bờ môi mỏng hơi mím cùng chiếc cằm kiêu ngạo kia đủ để nhận ra anh là người vô tình.

“Từ lúc ở phòng chăm sóc bệnh nhân ra cho tới giờ, tôi vẫn đang suy nghĩ một vấn đề.” Đợi khi chiếc xe đi vào đường quốc lộ, Tố Diệp khẽ lên tiếng. Ly cà phê nóng hổi cuối cùng cũng truyền được chút

nhật ấm áp sang những ngón tay nhỏ nhắn của cô.

Phía trước là ngã tư, Niên Bách Ngạn cho xe đi chậm lại. Đến khi xe dừng hẳn anh mới quay đầu sang nhìn cô, đôi mắt bình thản, kiên nhẫn đợi cô nói tiếp.

Tố Diệp chỉnh lại tư thế ngồi, uống thêm một ngụm cà phê, ánh mắt trở nên tĩnh lặng: “Có người rõ ràng là có vấn đề về tâm lý nhưng lại sinh hoạt và làm việc như người bình thường. Còn có người rõ ràng là rất bình thường, lại bị nhốt vào bệnh viện tâm thần, rồi bị người ta xem là kẻ thần kinh. Tình trạng này tuy hiếm nhưng vẫn tồn tại. Anh Niên! Anh nghĩ sao về vấn đề này?”

Quyển 1 - Chương 15: Cảnh đêm quá huyền ảo

Thời gian chờ đèn đỏ không lâu. Vừa hay đây lại là giờ cao điểm buổi sáng. Ôtô đi lên cầu vượt lập tức tắc nghẽn. Dòng xe chạy chậm chậm như một đám ốc sên nhích từng bước một, lấp đầy bốn hướng tây bắc đông nam của thành phố Bắc Kinh.

Niên Bách Ngạn khởi động xe rồi lái thẳng xuống một con đường nhánh, đôi bàn tay to lớn nắm chặt vô-lăng, đáp lại câu hỏi của cô rất nhanh chóng: “Ai làm việc của người đó là cách giải quyết tốt nhất.”

Tố Diệp chậm chậm uống cà phê. Một suy nghĩ rời rạc xuất hiện nơi đáy mắt, anh ta trả lời cũng thẳng thắn đấy. “Anh không sợ tôi nghi ngờ anh?” Niên Bách Ngạn này từ đầu tới cuối đều ở trong phòng quan sát, Lương Hiên đã nói những gì chắc anh ta cũng nghe rất rõ.

“Đây chính là lý do tôi trực tiếp tìm một bác sỹ tâm lý.” Nét mặt và ngữ điệu của anh đều rất từ tốn, hai hàng lông mày bình thản, không một gợn sóng: “Những lời Lương Hiên nói có phải là thật hay không, cũng như rốt cuộc anh ta đã làm ra chuyện gì, cô mới là người có tư cách đưa ra đáp án nhất.”

“Anh Niên coi trọng tôi rồi.” Trong lòng Tố Diệp vụt qua một tia cảnh giác. Cảm giác đề phòng này rõ nét như có một lưỡi dao khắc từng đường ngoằn ngoèo trong tim. Nói thật, cô không muốn gần gũi với Niên Bách Ngạn. Anh ta quá bình tĩnh, dù là một kẻ hờ cũng khó mà tìm được.

“Ít nhất thì tập đoàn Tinh Thạch vẫn chưa bị ảnh hưởng.” Cô thêm

vào một câu.

Khóe môi Niên Bách Ngạn khẽ cong lên, lái chậm xe lại: “Muốn một tin tức không bị phát tán không phải chuyện gì quá khó khăn. Tin tức phải xuất hiện đúng lúc cần thiết mới là tin hay nhất.”

“Tôi có nên ngưỡng mộ những người có tiền như các anh không?”
Tố Diệp cười khẩy. Việc ngăn chặn tin tức phát tán đối với tổng giám đốc của một công ty mới lên sàn mà nói đúng là quá đơn giản.

Niên Bách Ngạn nghe ra sự mỉa mai châm chọc được che giấu, hơi nghiêng mặt nhìn cô, rồi lại tập trung nhìn về phía trước, trong giọng nói bỗng toát lên một sự thích thú: “Tôi phải hợp tác thế nào mới có thể khiến cô hết nghi ngờ?”

Tố Diệp thở dài, một lúc sau mới đáp: “Tôi cần tìm hiểu những thông tin về mẹ của Lương Hiên.” Người đàn ông này có một tố chất tâm lý cực mạnh. Thông qua cách nói chuyện không khó để nhận ra sự kiên quyết của anh ta, tuyệt đối không để cho người ngoài bước vào thế giới nội tâm của mình. Loại người này làm việc luôn thích tự lực cánh sinh, phương pháp cũng rất nhanh gọn, dứt khoát, không lè mề, dài dòng. Vì anh ta sẽ không để cho người khác có cơ hội hiểu mình và đoán được suy nghĩ của mình.

“Tất cả mọi tài liệu về Lương Hiên đều ở showroom.” Niên Bách Ngạn hoàn toàn chẳng ngạc nhiên về đề nghị bất ngờ của Tố Diệp.

Tố Diệp trân trân nhìn Niên Bách Ngạn, chau mày nói: “Anh Niên! Con người anh có phải chưa bao giờ biết ngạc nhiên không?”

“Hả?” Hình như anh chưa nghe rõ cô nói gì, quay đầu sang nhìn, ánh mắt hơi nghi hoặc.

“Không có gì!” Thì ra, biểu cảm của anh ta cũng có lúc thay đổi.

“Anh định đưa tôi đến showroom D?”

“Sợ rồi?” Giọng nói trầm tĩnh của Niên Bách Ngạn bất ngờ toát ra sự cười nhạo. Anh nghĩ nơi đó dù sao cũng từng xảy ra án mạng.

Nhưng Tố Diệp lại có suy nghĩ khác. Cô chỉ chán ghét những việc và những người có liên quan tới Tinh Thạch. Đè nén cảm xúc trong lòng, cô hồ hững đáp: “Địa bàn của anh Niên, tôi có lý do gì để sợ?”

“Câu trả lời này của cô rất khiến đàn ông có cảm giác đạt được thành tựu đấy.” Niên Bách Ngạn khẽ lên tiếng, rồi xoay vô lăng một vòng, lái xe thẳng về hướng showroom.

“Mau chạy đi!”

“A...” Tố Diệp giật mình tỉnh giấc. Lúc mở mắt ra, mái tóc cô đã ướt nhẹp mồ hôi.

Ngoài cửa kính đêm đã rực rỡ, còn xung quanh ngập tràn ánh đèn màu vàng nhạt. Đã có người cố ý điều chỉnh cho đèn tối đi. Nhờ có tia sáng dịu êm mờ ảo, cô dễ dàng nhìn thấy chiếc đồng hồ trên tường: Một rưỡi sáng.

Tố Diệp tỉnh dậy. Điệu nhạc xa xôi quẩn quanh bên tai cô cũng dần bị hiện thực nuốt chửng. Chiếc áo đắp trên người cô khẽ trượt xuống vai. Cô cúi xuống nhìn, là một chiếc áo vest nam giới.

Là áo vest của Niên Bách Ngạn, trên áo vẫn còn vẹn nguyên mùi hương nồng nàn dễ chịu cùng mùi thuốc lá nhàn nhạt của anh. Hô hấp của cô cũng nhiễm sự rần rori đặc biệt của đàn ông.

Không hiểu sao tim cô bất ngờ nhảy dựng lên, đập rất nhanh.

Ban ngày, Niên Bách Ngạn chờ cô tới showroom. Tư liệu về Lương Hiên rất nhiều, có lẽ cô xem mãi rồi ngủ thiếp đi mất. Nhưng cô nhớ rõ mình không ngồi xem tài liệu ở căn phòng này.

Cô đưa mắt nhìn bốn xung quanh. Diện tích của căn phòng khá lớn, thống nhất lấy màu chủ đạo là cà phê đậm và đen, kết hợp cùng một số vật trang trí màu xám bạc để tạo điểm nhấn. Các đồ gia dụng đều không thiếu thứ nào. Rất rõ ràng đây là một phòng nghỉ.

Tố Diệp khoác áo, đứng dậy đi ra khỏi phòng. Ánh sáng trong phòng khách cũng hơi tối, tia sáng mờ mờ phản chiếu lên cánh cửa bằng thủy tinh chính hiệu Italy, khiến không gian càng mờ lung mộng ảo. Tia sáng ấy tập hợp lại trong ánh mắt, vừa hay giúp cô nhìn thấy một người đàn ông đứng trước cửa sổ cách đó không xa.

Showroom này may mắn chiếm giữ được vị trí thuận lợi. Phòng nghỉ này ở độ cao hơn 6 mét. Nhìn từ trên xuống dưới qua ô cửa sổ sát đất, có thể thu hết cảnh đêm tuyệt đẹp của Bắc Kinh vào trong tầm mắt. Niên Bách Ngạn đứng đó, dáng người cao to hòa vào màn đêm rộng lớn và những tia sáng thủy tinh, toát lên một phong thái vương giả rất tự nhiên.

Anh đang gọi điện thoại, hơi dựa vào quầy bar bên cạnh, một tay khế lắc ly rượu vodka, loại rượu mạnh rất hợp với một người đàn ông điềm tĩnh. Những viên đá lạnh ngất làm mờ đi lớp thủy tinh.

Từ đây nhìn qua, Niên Bách Ngạn cực kỳ quyến rũ. Chiếc áo sơ mi đen mỏng manh khó che đi hết khuôn ngực với từng múi cơ bắp cuồn cuộn. Anh khế nhấp một ngụm rượu, hình như đang dặn dò chuyện gì đó. Khung cảnh làm tan ra những đường nét cứng rắn trên gương mặt anh, trông nó không còn nghiêm nghị như trước nữa.

Giọng nói tuy trầm thấp, nhưng loáng thoáng vẫn có thể nghe được anh đang nói gì. Hình như đang dặn cấp dưới theo dõi sát sao mỏ kim cương bên Nam Phi. Có lẽ đó là mỏ kim cương vừa mới đầu tư. Ngữ điệu của anh kiên quyết mạnh mẽ, mang theo một khí thế khiến người ta rất áp lực. Tố Diệp nhớ lại lời giới thiệu của phóng viên về anh: Không thể kiếm lời khen về người đàn ông này, trở thành nhà cung ứng cũng coi như đã giữ một vị trí quan trọng trong ngành công nghiệp khoáng sản. “Trùm khoáng sản”, những chữ này thật sự rất có sức nặng.

Nghĩ mãi, bất giác một suy nghĩ hoang đường vụt qua đầu cô.

Cô... không phải đã được anh bế vào phòng ngủ đấy chứ?

Quyển 1 - Chương 16: Thông tin từ cõi mộng

Tiếng thở dài của Tố Diệp nghe rất nhẹ nhàng yếu đuối. Trong khung cảnh tĩnh mịch này, nó như một giọt sương trong veo rơi xuống những đóa sen xanh mềm mại dịu dàng giữa mặt hồ, khiến người ta ngây ngất, còn uyển chuyển mịn màng hơn cả những thanh âm tuyệt diệu nhất.

Đúng lúc ấy Niên Bách Ngạn cũng nói chuyện xong, khoảnh khắc ngắt điện thoại anh cũng đã thấy tiếng thở dài khe khẽ ấy. Anh quay đầu, nhìn tròn vẹn gương mặt Tố Diệp. Trong màn đêm yên tĩnh, trông cô càng xinh đẹp hơn, dáng người mảnh khảnh nhỏ nhắn đứng tựa vào cửa. Quầng sáng trong suốt bao trùm lên bóng hình cô, càng soi rọi khuôn mặt thuần khiết ấy.

Cô vẫn khoác chiếc áo vest của anh trên người. Vì chiều cao có sự chênh lệch, trên người cô nó nghiêm nhiên trở thành một chiếc áo măng-tô.

Không hiểu tại sao, tận đáy lòng Niên Bách Ngạn cảm thấy hơi kích động, như ở nơi sâu nhất nào đó nứt ra một kẽ hở, có một hồ nước xuân đang chậm chậm chảy, tựa như tiếng thở dài khe khẽ của cô đã lọt vào tai anh vậy.

Khung cảnh thế này có chút mê hoặc.

“Đây là đâu?” Tố Diệp thấy ánh mắt anh ta nhìn mình rất mạnh bạo, không giấu giếm chút nào, bất giác thấy hơi mất tự nhiên. Sau khi di chuyển tầm mắt, cô bước lên ngồi xuống sôpha. Một hộp tài liệu chất

đồng trên mặt bàn bên cạnh sofa.

Niên Bách Ngạn tiến lên: “Phòng nghỉ của tôi.” Anh đặt ly rượu trong tay xuống bàn, rồi lại thấp giọng hỏi: “Muốn uống chút gì không? Hay là... cô đói chưa?”

Tổ Diệp lắc đầu, uốn người ngồi lên sofa. Cô không muốn ăn cũng chẳng muốn uống gì. Cái cảm giác giấc ngủ bị đảo lộn thế này thật sự tồi tệ vô cùng. Quan trọng hơn là, chẳng cần hỏi cô cũng thừa biết mình đã vào phòng nghỉ này bằng cách nào. Chắc chắn không thể là mộng du tự đi vào đây rồi.

“Đây là tài liệu về Lương Hiên. Những tài liệu trong hộp màu đỏ kia cô đều chưa xem tới.” Niên Bách Ngạn chỉ vào cái hộp trên bàn, rồi lại đứng dậy đi tới quầy bar, rót một ly nước chanh đưa cho Tổ Diệp.

Tổ Diệp đón lấy, nở nụ cười lộ rõ vẻ lười biếng: “Anh không biết thương hoa tiếc ngọc sao?”

“Nếu cô là nhân viên của tôi, có lẽ đến cả thời gian để ngủ vừa này cũng không có đâu.” Niên Bách Ngạn ngả người dựa vào lưng ghế sofa, trông rất thoải mái nhưng không mất đi vẻ bình tĩnh. Vì anh đặt tay lên thành ghế mà cổ áo sơmi mở rộng hơn, vẫn thấp thoáng nhìn thấy lồng ngực rắn chắc phía sau. Nói xong anh hơi ngừng lại một chút, rồi bổ sung thêm một câu thông cảm: “Đương nhiên, nếu cô mệt, bây giờ tôi sẽ đưa cô về nhà.”

Có sự trắc ẩn đó là vì anh đã nhạy bén bắt được vẻ mệt mỏi hiện trên khóe mắt cô. Trước giờ chưa có ai dám lơ đãng hay tỏ ra lười nhác trước mặt anh, nhất là phụ nữ. Cô là người đầu tiên. Cô cứ thế uể oải nằm trên sofa. Chiếc áo vest rộng thùng thình vừa đủ che kín chiếc đầm công sở của mình, chỉ để lộ ra đôi chân nhỏ nhắn trắng trẻo. Da dẻ cô như đóa sen trắng, cho dù chỉ nhìn từ xa cũng

tựa như tỏa ra một mùi hương thanh mát. Mái tóc được tùy ý búi lên đã hơi xỏ ra, mấy lọn tóc rơi xuống sau gáy, trông lại đầy vẻ phong tình.

Dáng vẻ đó đã khiến anh phá lệ bế cô vào phòng nghỉ, cũng lần đầu tiên kiên nhẫn đợi cô tỉnh dậy.

“Cũng may tôi không có người sắp như anh.” Tố Diệp cảm thấy ánh mắt anh ta hơi khác lạ, sự ngượng ngập trong cô càng mãnh liệt hơn. Sau khi chỉnh lại tư thế ngồi, cô nói: “Sự hà khắc thái quá và biến thái của anh đối với cấp dưới sẽ trực tiếp làm gia tăng áp lực tâm lý cho họ, lại gặp thêm một nhân viên vốn dĩ đã mang trong mình rất nhiều lo âu và thiếu cảm giác an toàn như Lương Hiên, không xảy ra chuyện mới lạ đấy.”

Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày: “Lo âu và thiếu cảm giác an toàn?”

“Có lúc giấc mơ cũng giống như thôi miên vậy, đều là một loại phương pháp để phân biệt tiềm thức. Từ góc độ suy luận bản năng của con người mà nói, giấc mơ ở một mức độ nào đó luôn chứa đựng một ý nghĩa. Nó thường là một hàm ý khó hiểu, thông qua cách thay đổi trá hình để trốn tránh cơ chế kiểm soát của não bộ. Nói ngắn gọn hơn, nội dung của giấc mơ chính là để thực hiện nguyện vọng của bản thân.” Tố Diệp uống một ngụm nước chanh, mím môi nhìn về phía Niên Bách Ngạn: “Tôi nghĩ chắc anh đã thấy Lương Hiên kể về giấc mơ của mình. Trong giấc mơ, anh ta luôn nhìn thấy một đường ống hẹp dài. Trên thực tế, thực nghiệm lâm sàng đã chứng minh, rất nhiều bệnh nhân hay lo nghĩ, trong giấc mơ đều thường có hình ảnh này. Có thể là mơ thấy một đường ống, hoặc là mơ mình ở dưới nước.”

Quyển 1 - Chương 17: Hình ảnh là lưốt

“Tại sao lại như vậy?” Niên Bách Ngạn không hiểu biết về phương diện này, nhưng anh vẫn rất thừa nhận năng lực chuyên nghiệp của cô.

“Rất đơn giản. Dù là đường ống hay là dưới nước, chúng đều dựa trên ký ức về cuộc sống trong tử cung. Trong giấc mơ xuất hiện những hình ảnh này đủ để thấy anh ta rất thiếu cảm giác an toàn. Anh ta đang lo sợ, sâu trong tiềm thức luôn khát khao được che chở. Tử cung lại chính là nơi sinh dưỡng chúng ta, cũng là nơi an toàn nhất.” Nói tới đây, Tố Diệp nghĩ một lát rồi bổ sung: “Lấy một ví dụ đơn giản, nếu một người thiếu đi cảm giác an toàn, khi ngủ đa phần tư thế nằm sẽ giống một bào thai. Đây chính là sự ghi nhớ tư thế an toàn khi còn nằm trong bụng mẹ. Còn những người sống đại khái, rộng rãi thoải mái lại thường thích nằm thẳng. Đây chính là cách suy đoán tâm lý con người thông qua hành vi. Giấc mơ cũng như vậy, mặc dù nội dung thường phức tạp, không đầu không cuối, nhưng sau khi sắp xếp lại vẫn sẽ nắm bắt được một cách chính xác thế giới tiềm thức của con người.”

“Ý của cô là, Lương Hiên giết người là vì mắc chứng trầm cảm nghiêm trọng?” Niên Bách Ngạn chau mày.

“Đương nhiên không phải! Chứng trầm cảm chỉ là bệnh anh ta sẵn có. Đây chỉ là một phần nội dung nhỏ tôi đọc được trong giấc mơ. Muốn biết được toàn bộ thông tin từ giấc mơ của anh ta, tôi còn phải tìm hiểu nhiều hơn.” Tố Diệp đưa tay lật giở những tài liệu trong chiếc hộp đỏ, cười gượng: “Ít nhất thì toàn bộ tài liệu liên quan tới

anh ta tôi đều phải xem hết.”

Niên Bách Ngạn trầm ngâm suy nghĩ.

“Ấy! Đây là cái gì?” Cô nhìn thấy một chiếc đĩa CD, bên trên trắng trơn, không đề tên tài liệu.

Niên Bách Ngạn cầm lấy xem: “Chắc là tư liệu gì đó bằng hình ảnh.” Nói rồi anh đứng dậy nhét chiếc đĩa vào trong máy tính. Rất nhanh chóng, màn hình cỡ lớn trên tường nhấp nháy một cái, đập vào mắt một màu trắng như tuyết.

Tổ Diệp hơi kinh ngạc, vô thức thốt lên: “Liệu có phải là đĩa trắng không?”

Còn chưa dứt lời, màn hình lại đổi cảnh, xuất hiện một hình ảnh sắc nét. Trong phim là một cô gái, vô cùng xinh đẹp thuần khiết, trông có vẻ vẫn là học sinh, lưng còn đeo cặp sách.

Tổ Diệp lập tức lục tìm tài liệu về cái mối quan hệ của Lương Hiên, đầu lông mày nhíu chặt như sắp vắt ra nước tới nơi, quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Người này là ai? Trong tài liệu hình như không có cô gái này.”

Lúc nói cô cũng không nhìn lên màn hình, chỉ đợi câu trả lời của Niên Bách Ngạn. Không ngờ ánh mắt anh có chút ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng chuyển thành một vẻ cười cợt. Anh chống tay lên trán, như đang cố nhịn cười. Cô càng thấy khó hiểu. Anh lại chỉ tay, ý muốn cô nhìn lên màn hình.

Tổ Diệp đưa mắt nhìn theo ngón tay anh. Không xem không căng thẳng, chỉ mới liếc mắt hai con ngươi của cô lập tức trợn trừng.

Cô gái trong hình bị mấy gã đàn ông to con cưỡng ép, đè xuống dưới đất, quần áo trên người bị lột sạch. Cùng với khung cảnh ấy là những thanh âm đồi trụy. Tất cả các bộ phận trên cơ thể họ đều hoàn toàn lộ ra trước mắt Tố Diệp, không chút che đậy. Tiếng thân thể cọ sát hòa cùng những tiếng thở dốc kích thích màng nhĩ cô.

Cô ngồi chờ đợi trên ghế, bất giác nuốt nước bọt. Cô gái này nào có phải là người mà Lương Hiên quen biết, rõ ràng là một nữ diễn viên Nhật Bản...

Niên Bách Ngạn bên cạnh sớm đã không thể nhịn được cười, bờ môi cong lên. So với nội dung trên màn hình, anh càng hứng thú với biểu cảm của Tố Diệp hơn.

“Cái này... Sao lại có loại đĩa này?” Nói cô không đỏ mặt, tim đập thình thịch là nói dối. Nhưng cảm giác ngập tràn trong lòng bây giờ là xấu hổ, dù gì Niên Bách Ngạn vẫn đang ngồi bên cạnh. Cô tức giận lườm anh ta một cái, cố gắng áp chế sự kinh hoàng trong lòng: “Anh cố ý phải không?”

“Tôi không biết thật mà.” Niên Bách Ngạn lập tức nín nhịn, bày ra vẻ mặt vô tội, cầm lấy điều khiển định tắt đi.

“Đợi đã...” Tố Diệp bất ngờ giữ tay anh lại.

Niên Bách Ngạn nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt rơi xuống đôi tay nhỏ xinh. Nó hơi lạnh, còn hơi run lên nhưng trong lòng anh bỗng cảm thấy ấm áp.

“Tôi muốn... xem hết nó.” Tố Diệp hắng giọng, khó khăn thốt ra mấy chữ này. Dứt lời, mặt cô lập tức nóng bừng bừng.

Niên Bách Ngạn chưa từng bất ngờ như vậy. Lần này, cô cũng được

chiêm ngưỡng ánh mắt kinh ngạc của anh đúng như ý nguyện.

Quyển 1 - Chương 18: Lời thỉnh giáo vô tội

Trên đời này chuyện xấu hổ nhất chắc cũng chỉ đến thế mà thôi. Chính là một cô gái xinh đẹp như cô ngồi trong một không gian khép kín với một người đàn ông, mới có duyên gặp mặt hai lần, cùng xem một bộ phim cấp ba nhiệt huyết sục sôi.

Điều cần đặc biệt nhắc tới là, người đàn ông này luôn giấu kín tâm tư của mình, tôn chỉ im lặng là vàng. Mặc cho cô dùng đôi mắt sắc sảo của mình tìm mọi cách để suy đoán, cùng lắm cũng chỉ nhìn thấy một chút ngạc nhiên tận sâu đáy mắt anh mà thôi. Đương nhiên, một điều đáng nhắc tới nữa là, đĩa phim này được phát ra, cô mới thật sự cảm khái cuộc sống xa hoa của người có tiền. Âm thanh nổi xoay tròn 360 độ, được đắm mình trong đó nghe một buổi hòa tấu tràn đầy khí thế cũng cảm thấy đã đời, chưa nói tới những thanh âm tình cảm phóng đảng lọt vào tai khi những diễn viên nam nữ trải qua những cuộc mây mưa mãnh liệt.

Ánh mắt kinh ngạc của Niên Bách Ngạn nhanh chóng tan biến, thay vào đó là một nụ cười như có như không. Anh đứng từ trên nhìn xuống, hỏi cô: “Cô chắc chắn là mình muốn xem?”

Tố Diệp là người thế nào, đương nhiên đọc ra được nét mặt của anh. Cô ngẩng đầu lên nghênh đón ánh mắt ấy, cũng bày ra bộ mặt như cười như không: “Những chi tiết nhỏ trong cuộc sống sẽ tiết lộ hoạt động tâm lý. Đây là yêu cầu công việc. Anh Niên! Hình như anh nghĩ nhiều quá rồi thì phải?”

Niên Bách Ngạn nhận ra sự khiêu khích trong lời nói của cô, khóe

môi khẽ cong lên: “Thế thì cô cứ từ từ xem.” Nói xong, anh quay người đi.

Tố Diệp nằm bò trên sôpha, nhìn theo bóng hình cao lớn của anh. Cô thấy anh lại ngồi xuống bên quầy bar, rót một ly rượu. Những viên đá như những viên ngọc tỏa ra những tia sáng mát lạnh trong thứ chất lỏng chói mắt ấy. Niên Bách Ngạn lắc lắc ly rượu, khẽ nhấp một ngụm. Giữa những thanh âm xoay tròn khắp gian phòng, động tác của anh vẫn rất ung dung, từ tốn. Tố Diệp nhận ra loại rượu trong ly, l'or de. jean.martell, loại rượu vang hàng đầu của Martell. Nghe nói đây là thứ rượu được đề cử là cao quý nhất thế giới trong buổi dạ tiệc long trọng tổ chức tại Versailles. Chưa nói tới chất lượng rượu, chỉ riêng chiếc bình cũng được làm từ thủy tinh thổi thủ công. Vòng hoa mạ vàng nổi bật trên thành bình tựa như những dòng rượu mềm mại, càng tạo vẻ uyển chuyển cho thứ báu vật quý hiếm này. Loại rượu này còn có biệt danh là linh hồn của Martell hay “vua của các loại rượu”.

Người đàn ông có thể uống loại rượu này, ngoài việc có một thân phận cao quý còn có thể nhìn ra tính cách của người đó, ít nhất có thể nhận ra anh ta yêu cầu rất cao với người và việc, thậm chí còn đạt tới mức độ hà khắc.

Tố Diệp vốn không định xem cùng anh ta, dù sao thì đây cũng là sự ngượng ngùng cô không thể tưởng tượng nổi. Nhưng nhìn anh ta điềm nhiên ngồi đó, làm như không có chuyện gì, trong lòng cô lại bỗng nảy sinh hứng thú trêu đùa. Cô rất muốn xem sắc mặt của người đàn ông này liệu có thay đổi nhiều hơn được không. Cô đảo mắt nhìn xung quanh, kiềm chế một nụ cười quái ác lướt qua môi. Cô đưa tay ấn điều khiển, lập tức những tiếng rên rĩ phóng túng và tiếng cơ thể va chạm nhau lớn hẳn lên, lấp kín từng góc khuất trong căn phòng.

Cô thấy Niên Bách Ngạn nghiêng đầu nhìn về phía này, cảm giác muốn cười càng mãnh liệt hơn. Cô với tay lấy một chiếc gối dựa ôm vào lòng, cả người trông lại càng biếng lười. Cô đồng thời lên tiếng: “Anh bảo đàn ông các anh thích tự động sà vào lòng hơn hay thích cưỡng ép hơn?”

Niên Bách Ngạn quay ngoắt lại, cánh tay cũng uể oải gác lên bàn của quầy bar, nhìn Tố Diệp bằng ánh mắt bình thản, dường như chẳng mấy hứng thú với nội dung trên màn hình.

“Tôi thật sự đang hỏi một cách khiêm tốn đấy.” Tố Diệp nở nụ cười “vô tội” với anh qua lớp không khí nồng nàn mùi rượu.

Niên Bách Ngạn nhìn cô rất lâu, chỉ hơi nhếch môi, không nói câu nào rồi tiếp tục nhẹ nhàng thưởng thức rượu ngon. Tố Diệp hận không thể xông tới xé nát mặt anh ta ra để nhìn xem anh ta nghĩ gì. Cô nén giận, quay về màn hình tivi, trong đầu chỉ xoay vòng những suy nghĩ làm sao để đập vỡ cái vẻ điềm tĩnh chết dẫm đó của Niên Bách Ngạn.

Lại hai phút nữa trôi qua.

“Trời ạ! Động tác này mà cũng làm được?” Tố Diệp cố tình la lên, rồi lập tức nhìn về phía Niên Bách Ngạn, ra vẻ tò mò: “Động tác với độ khó cao thế này anh đã làm bao giờ chưa?”

Quyển 1 - Chương 19: Nhận thức sai lầm

Niên Bách Ngạn vẫn im lặng, từ từ thưởng thức rượu, chỉ thấy ánh mắt của Tố Diệp âm u đi vài phần. Vì khoảng cách hơi xa, cộng thêm đèn trong phòng cũng hơi tối, Tố Diệp không nhìn ra bất kỳ sự biến đổi nào trên gương mặt anh. Thấy anh tỉnh bơ như không, cô ai oán. Người đàn ông này đúng là khiến người khác không cách nào lý giải nổi.

Những hình ảnh trên màn hình càng lúc càng giăng co mãnh liệt. Đám đàn ông vô cùng hưng phấn, đè chặt cô gái dưới người mình. Còn cô gái kia cũng chìm vào sung sướng, từ sự phản kháng ban đầu trở thành triền miên quẩn quýt. Cô càng xem càng thấy bồn chồn. Mùi rượu lan tỏa khiến không gian thêm vài phần mê đắm. Niên Bách Ngạn lặng lẽ ngồi đó như một cái bóng, không rời đi cũng chẳng tiến lên, nhất thời lại khiến cô có cảm giác, giây phút này anh đang đánh giá cô.

Chuông điện thoại đột ngột vang lên, cô giật mình. Niên Bách Ngạn cầm điện thoại lên, ra hiệu cô cho nhỏ tiếng tivi đi. Cô mỉm cười gật đầu nhưng lại cố tình bật to hơn nữa. Bên kia Niên Bách Ngạn đã nhận điện thoại, nhìn cô tỏ ra rất khó xử.

Tố Diệp mím môi, cố gắng không cười. Niên Bách Ngạn quan sát cô, một lúc sau khẽ lắc đầu bật cười, đành phải cầm điện thoại đi vào phòng ngủ.

Anh ta nhẫn nại thật đấy! Tố Diệp thầm khen ngợi trong lòng. Cô giờ tay vặn nhỏ tiếng xuống. Lúc này cô không thể không chú ý vào

những hình ảnh trên màn hình. Cô liên tục tua đi, những cảnh tượng kinh khủng vùn vụt lướt qua trước mắt cô. Bộ phim này rất dài, được gộp lại bởi nhiều đoạn phim ngắn. Tố Diệp phát hiện mấy phim đều cùng một thể loại, bạo lực, cưỡng bức. Sự kích thích thị giác khiến cô bắt đầu thấy hơi khó chịu.

Cô đang định tiếp tục tua, chiếc điều khiển trên tay bất ngờ bị ai đó cướp mất, ngẩng đầu lên hóa ra là Niên Bách Ngạn. Anh cầm lấy điều khiển, thẳng thừng ngồi xuống bên cạnh cô, thân hình cao lớn dựa vào sofa. Chiếc ghế rộng rãi vì có sự xuất hiện của anh bỗng trở nên chật hẹp.

“Trả điều khiển cho tôi.” Tố Diệp không ngờ anh lại ngồi ngay xuống đây, cô định thần lại, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Cứ tua nhanh như vậy thì cô xem được cái gì?” Niên Bách Ngạn chậm chậm nói.

Tố Diệp thầm nghĩ rằng, rồi ngược mắt lên nở nụ cười “hòa nhã” với anh ta: “Đúng vậy! Tôi sẽ từ từ xem. Anh đừng tới quấy rầy công việc của tôi là được rồi.” Cô vốn chỉ định trêu chọc anh ta một chút thôi, thật sự không ngờ sẽ cùng anh ta xem loại phim này. Nhất là loại đàn ông “dung mạo tuyệt phẩm” như anh ta, ngồi bên cạnh nhất định sẽ “bén lửa”.

“Vừa rồi cô không ngừng hỏi cái này cái nọ, chắc là có nhiều thắc mắc lắm. Tôi tới đây ngồi từ từ giải đáp giúp cô.” Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô, giọng điệu như thật như đùa.

Tố Diệp tức mà không dám kêu, coi như đã tự nhảy xuống cái hố do mình đào, đành phải bấm bụng tiếp tục xem. Chỉ có điều hình ảnh nam nữ giao hợp quá chi tiết, còn Niên Bách Ngạn ngồi bên hình như không có ý định tua đi. Cô ra sức kìm nén rồi lại kìm nén, cuối

cùng cũng phải buột miệng thốt ra: “Đoạn này tôi không cần phải xem, mau tua đi!”

“Cô là nhà phân tích tâm lý, bất kỳ một chi tiết nào cũng không được bỏ qua. Câu này là cô nói mà, vừa nãy ấy.” Giọng nói của Niên Bách Ngạn dễ nghe chết người, vang lên bên tai cô, gần tới mức có thể xuyên vào tận trái tim.

“Được, tôi xem!” Tố Diệp nhìn anh, cười rạng rỡ, nhưng gần như phải nghiêng răng nghiêng lợi mới thốt ra được mấy từ này.

Niên Bách Ngạn mỉm cười khế khàng, tao nhã vắt hai chân vào nhau. Dưới ánh sáng giao hòa cùng màn đêm huyền ảo, người anh càng toát lên một vẻ mê hoặc. Tố Diệp ngồi cứng ngắc, trong tai ngập tràn những âm thanh đời thực. Người đàn ông bên cạnh càng ung dung nhàn nhã bao nhiêu, cô càng thấy ngượng ngập bấy nhiêu.

Những luồng không khí không an phận bắt đầu trôi bồng bềnh.

Người anh tỏa ra hương rượu nhàn nhạt và mùi hương mát lạnh dễ chịu, kết hợp với nhau tạo nên một bầu không khí kỳ lạ quẩn lấy cô. Đúng rồi, anh ta vừa uống rượu! Suy nghĩ này khiến người cô run lên cầm cập, đầu lông mày khẽ nhíu lại, thu gọn chiếc áo vest trên người lại. Thế nhưng trong lòng cô lại khẽ rung động, chiếc áo này cũng là của anh ta.

Cô bắt đầu ý thức được mình đã phạm sai lầm, không nên đùa giỡn với một người đàn ông đã uống rượu.

Quyển 1 - Chương 20: Mất cả chì lẫn chì

Khung cảnh mỗi lúc một “nóng” hơn, đến cả bầu không khí xung quanh cũng hầm hập như thiêu đốt. Tố Diệp cảm thấy môi khô không khốc, không biết là vì hơi thở của người đàn ông bên cạnh hay vì nội dung của bộ phim. Cô khẽ liếm môi, không thể không hạ giọng nói với Niên Bách Ngạn: “Tua đi!”

Cả quá trình Niên Bách Ngạn vẫn nhìn chăm chăm vào sống lưng dần cứng đờ của cô, đến khi cô hơi nghiêng mặt, cúi đầu xuống nhìn anh, trong lòng anh không khỏi xuất hiện một điều khác lạ. Dưới ánh đèn, gương mặt cô trắng trẻo, đôi gò má lại hơi ửng hồng. Cô không nhìn anh, lông mi dài cong vút khẽ run rẩy, lời đề nghị như giọt sương rơi thẳng xuống nơi đáy sâu trái tim anh.

Anh không thể không thừa nhận, cô quá đẹp. Dù chỉ là nhẹ nhàng thu lại ánh mắt cũng tuyệt đẹp, có lẽ là người phụ nữ xinh đẹp nhất anh từng gặp. Anh vươn người lên trước, bóng hình gần như đã che phủ toàn bộ thân hình cô.

“Không chịu nổi rồi?” Vốn là một câu nói mang cảm giác thương cảm, vậy mà thốt ra từ miệng anh lại có một sự ám muội rất mê hoặc.

Những thanh âm mờ ám bên tai đã lớn lên, lại đột nhiên xuất hiện một giọng nói trầm ấm thế này, nghe có vẻ giống quan tâm nhưng lại càng mang mùi vị tình ái giương chiếu hơn. Tố Diệp chỉ cảm thấy một bộ phận nào đó trong người co thắt lại. Anh sát lại quá gần, gần tới nỗi cô có thể cảm nhận được thân nhiệt và hơi thở hừng hực của anh khẽ phả xuống đỉnh đầu và quét qua gáy cô. Cô ngược mắt lên

lại vô tình bắt gặp ánh mắt sâu hút ấy. Nhìn thấy một sự thích thú vụt qua nơi đáy mắt anh, cô mới bừng tỉnh, Niên Bách Ngạn cố tình trả đũa cô!

Cô hung dữ lườm anh rồi lại nhìn về màn hình, vì cảnh tượng trong bộ phim đột nhiên gia tăng thêm những hành vi biến thái, sắc mặt cô đột ngột thay đổi.

“Sao vậy?” Niên Bách Ngạn vốn chỉ định trêu đùa cô, thấy nét mặt cô khác lạ, liền đưa tay kéo cô lại.

Ai ngờ Tố Diệp hất tay anh ra, chạy vội vào nhà vệ sinh. Niên Bách Ngạn ngẩn ngơ, cũng đi theo cùng.

Trong nhà vệ sinh, Tố Diệp nhào người xuống bồn rửa mặt không ngừng nôn khan, dạ dày quặn thắt lộn tùng phèo, trong miệng toàn là nước chua. Niên Bách Ngạn đứng bên cạnh, nhìn dáng vẻ của cô không biết làm sao, cười khế: “Tâm lý của bác sỹ Tố cần phải được tăng cường hơn nữa.”

Tố Diệp khó khăn lắm mới xua đi được cảm giác buồn nôn, uể oải rửa mặt: “Cảnh tượng vừa rồi đúng là quá ghê người rồi.” Cô đứng dậy, nhất thời cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, loạng choạng nghiêng ngả.

Eo cô bỗng nhiên được siết chặt, người đàn ông giang tay ôm chầm lấy cô. Cô ngã vào vòm ngực rộng lớn, ấm áp rắn rỏi của anh, hơi thở đầy mùi rượu ấy khiến hô hấp của cô rối loạn.

“Không sao chứ?” Anh quan sát gương mặt có phần nhợt nhạt của cô.

Hai người tựa sát vào nhau, qua lớp áo mỏng Tố Diệp có thể dễ dàng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể người đàn ông. Những tiếng

động kích tình mạnh mẽ truyền tới, từng tiếng từng tiếng kích thích màng nhĩ của hai người. Tố Diệp không hiểu sao nhịp tim cô trở nên dồn dập. Hình ảnh buổi sáng hôm ấy tỉnh lại trên giường anh bất giác lướt qua đầu cô, bầu không khí lúc này càng có vẻ mờ ám.

“Không sao!” Cô lắc đầu, cố gắng xóa bỏ những hình ảnh hoang đường trong đầu. Cô đang định rời khỏi vòng tay anh, ai ngờ một lọn tóc đã móc vào chiếc cúc áo sơ mi trên ngực anh.

Tố Diệp sửng sờ, vội vàng đưa tay ra gỡ, nhưng càng gỡ càng rối. Làn da trước ngực anh lộ ra càng lúc càng nhiều, trơn láng đầy lồi cuồn. Ban đầu anh còn đứng nguyên tại chỗ cúi xuống nhìn cô tự gỡ tóc mình. Sau khi thấy những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cô, anh không nhịn được giữ tay cô lại, nhẹ nhàng nói: “Để tôi!”

Cô chỉ cảm thấy ngón tay mình như bị bỏng rát bởi lòng bàn tay ấm nóng của anh. Cô ngừng lại, giao quyền chủ động lại cho anh, chưa bao giờ rơi vào tình cảnh khó xử như vậy cùng một người đàn ông.

Niên Bách Ngạn nhẩn nại gỡ từng chút một. Vì anh cúi đầu nên hơi thở cứ thế càn quét qua gương mặt cô. Ở khoảng cách này, anh có thể dễ dàng ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, dịu nhẹ lại có chút khôu gợi tỏa ra từ người cô.

Khi tất cả tóc được gỡ ra, anh bất ngờ đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô, khẽ nói: “Cô như vậy có phải là “mất cả chì lẫn chài” không?”

Ý giễu cợt rành rành trước mắt, ý chí chiến đấu của Tố Diệp lại bùng nổ. Cô rút đầu, mái tóc dài trượt qua đầu ngón tay anh: “Tôi ấy à, trong những chuyện này đúng là tâm lý không được vững vàng như anh Niên đây.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô từ trên xuống, không nói câu gì. Đứng trong

phạm vi của anh, tim cô cứ đập loạn một cách bất an, đang định đẩy anh ra để quay về phòng, ai ngờ bỗng nhiên anh giơ tay ộp lên tường, chặn hướng đi của cô. Tố Diệp trừng mắt, định chuyển sang hướng khác, nhưng anh cũng đã kịp nâng nốt đôi tay kia lên.

Cứ như vậy, hai cánh tay của anh hoàn toàn chặn hết đường đi của cô, vây bọc cô trong khoảng không gian giữa tường và lồng ngực mình.

“Anh thẹn quá hóa giận hay sao?” Tố Diệp ngẩng đầu lên nhìn anh ta, ngữ khí cố làm ra vẻ bình tĩnh.

“Tôi chợt nhớ ra còn một vấn đề chưa trả lời cô.” Niên Bách Ngạn từ từ cong môi: “Vừa rồi cô hỏi tôi cái gì ấy nhỉ? Thích tự động sà vào lòng hơn hay thích cưỡng ép hơn?”

Ánh mắt Tố Diệp vô thức lóe lên một tia cảnh giác.

Quyển 1 - Chương 21: Thực sự bất an

Bóng hình Niên Bách Ngạn dần dần áp sát, gương mặt điển trai từ từ xích lại gần cô, gần tới mức có thể nhìn rõ bóng mình trong đáy mắt cô, gần như có thể đem toàn bộ mùi hương dịu nhẹ của cô nhập vào hơi thở của mình. Tố Diệp không ngờ anh lại có hành động này, lưng cô cứng đờ áp chặt vào bức tường phía sau. Mặc dù cô quyết tâm kiềm chế, gắng sức tỏ ra bình tĩnh, nhưng trái tim đã xuất hiện những nhịp đập điên cuồng, không theo quy tắc.

“Anh Niên! Anh đã kết hôn rồi.” Thấy anh càng lúc càng tiến sát lại gần, cô đánh liều, dự định nhắc nhở anh một điều quan trọng: “Bây giờ mà anh dám làm loạn, chứng tỏ đạo đức có vấn đề.”

“Nếu tôi... cứ dám thì sao?” Niên Bách Ngạn khẽ híp mắt lại, ghé sát môi xuống gương mặt cô thì thầm, thanh âm trầm thấp tới mức khiến người ta lạnh sống lưng.

“Vợ anh có lẽ là một người phụ nữ rất tốt, nếu không anh đã chẳng lấy chị ấy. Một người tốt như vậy anh không nên phụ lòng.” Tố Diệp quả thực đã bị đáp án của anh dọa cho hết hồn. Kiểu đàn ông trầm ổn nghiêm túc như anh tuyệt đối không bao giờ nói đùa như thế. Thấy tia sáng trong mắt anh càng lúc càng u tối, cô không biết chọn lời nào để nói, cả người đứng chết dí vào bờ tường, hơi nghiêng đầu, nhưng cũng rất khó tránh được hơi thở ngày một nóng bỏng phả tới. Hương rượu nhạt nhòa, vương vất trong không trung cũng ngày một nồng đậm.

Con người của anh khẽ co lại, rồi anh lên tiếng với tốc độ không

nhANH không chậm: “Cô ấy... có lẽ đúng là một cô gái tốt.”

Tố Diệp cứ cảm thấy câu nói ấy có gì đó kỳ lạ, còn chưa đợi cô hiểu ra, anh đã cúi đầu xuống. Cô bỗng nhiên trợn trừng hai mắt, suy nghĩ lập tức trở nên trống rỗng.

Nhưng Niên Bách Ngạn không làm chuyện gì vượt quá giới hạn. Anh hơi nghiêng đầu sang một bên. Sống mũi cao thẳng chạm nhẹ vào mái tóc, bờ môi áp sát vành tai xinh xắn của cô. Trong tiếng nói du dương mang theo lời nhắc nhở: “Đàn ông rất nguy hiểm đấy, cẩn thận đùa với lửa có ngày chết cháy.”

Lỗ mũi Tố Diệp nở to theo giọng nói ấy, hai vai dờ dẫm.

“Khá khen cô trước sau hai lần đều bạo dạn thăm dò như vậy, nhưng lần sau, đừng làm thế nữa.” Niên Bách Ngạn cũng chỉ muốn trêu đùa cô, thật sự không định làm gì cô cả. Anh đứng thẳng người, rút tay về rồi bổ sung thêm một câu: “Bất luận thế nào, một khi thật sự xảy ra chuyện người chịu thiệt luôn là con gái.”

“Trước sau hai lần?” Tố Diệp không hiểu.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn lại khôi phục vẻ bình tĩnh: “Buổi tối hôm đó... cô cũng nhiệt tình lắm.” Anh nói một nửa, giữ lại một nửa. Sự ngập ngừng đó nghĩ kiểu gì cũng thấy mờ ám.

“Vậy chúng ta có...” Cô cố gắng nuốt hai chữ “quan hệ” này xuống.

“Cô nói xem?” Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại, khoanh hai tay trước ngực.

Mồ hôi lạnh như một con rết bò trườn, men theo gáy chậm chậm trượt dọc xuống sống lưng Tố Diệp, khiến cả người cô căng như dây

đàn. Cô hồi hộp nhìn Niên Bách Ngạn không dời mắt, muốn tìm được đáp án từ đôi mắt ấy. Hồi lâu cô mới hỏi một câu thăm dò: “Anh... chắc là chưa chạm vào tôi.”

Một là, cô thật sự không có chút ấn tượng nào với chuyện tối hôm đó, chỉ mơ hồ nhớ rằng mình đã ngã vào lòng anh. Hai là, mặc dù cô không hoàn toàn hiểu Niên Bách Ngạn, nhưng thông qua quãng thời gian tiếp xúc gần gũi cũng có thể bước đầu nhận ra anh không phải một người đàn ông hay lợi dụng. Thêm nữa, điều kiện của anh tốt như vậy, chắc không cần bụng đói vợ quàng phải không?

Niên Bách Ngạn nhìn cô, khẽ nhếch môi cười.

“Tạ ơn trời đất!” Tố Diệp thực sự xúc động tới nỗi suýt nữa muốn xông lên ôm hôn anh, cô chấp hai tay trước ngực: “Tôi quá cảm ơn sự tự chủ của anh rồi.” Cũng may, những chuyện cầu huyết trong tình cảm thế này chưa xảy ra với cô.

“Không cần cảm ơn tôi... bởi vì... tôi thật sự hối hận rồi.” Niên Bách Ngạn nói một cách chậm rãi. Nụ cười ẩn giấu thấp thoáng nơi khóe môi.

Sự kích động nơi đáy mắt cô đột ngột ngưng lại. Một lần nữa đối mặt với anh, trong lòng cô bỗng dâng lên một nỗi bất an khó nói thành lời, một sự bất an theo đúng nghĩa của nó...

Quyển 1 - Chương 22: Đình Tư Thừa

Sau hôm từ chỗ Niên Bách Ngạn trở về, Tố Diệp liền bắt tay vào tìm hiểu vụ án của Lương Hiên. Ngoài việc đọc tài liệu, cô còn thường xuyên tiếp xúc với những người và những chuyện có liên quan đến Lương Hiên hoặc vợ anh ta, nhất thời đã bỏ cả kỳ nghỉ lại phía sau. Đối với việc này, người hài lòng nhất chính là giáo sư Đình. Nhưng ông ta cũng sợ nhiệt huyết của cô chỉ bùng nổ phút chốc, nên thường xuyên gọi điện nhắc nhở: Gần đây vì vụ án của Vương Bình mà những đánh giá về Liêm Chúng trở nên vô cùng tồi tệ, mong cô có thể hoàn thành vụ án của Tinh Thạch một cách hoàn hảo, những khi cần thiết nên qua lại nhiều hơn với Niên Bách Ngạn một chút.

Mỗi lần Tố Diệp nghe thấy mấy lời đó là đầu lại như sắp nổ tung, thầm nghĩ giáo sư Đình lại coi Niên Bách Ngạn là chiếc phao cứu sinh chứ. Nhưng kỳ nghỉ của cô cũng sắp kết thúc, nghe nhiều cũng chẳng sao. Vụ án của Lương Hiên vốn dĩ phải xin thêm nhiều tư liệu từ phía Niên Bách Ngạn. Tuy rằng sau đó phía cảnh sát cũng đã tham gia, nhưng việc của cô là đưa ra những ý kiến đánh giá tâm lý chuyên nghiệp, thế nên hoàn toàn không mâu thuẫn.

Chỉ có điều, mỗi lần nói chuyện điện thoại với Niên Bách Ngạn, cô luôn nhớ tới câu nói tối hôm đó của anh: Tôi hối hận rồi. Câu nói ấy cứ quẩn lầy cô như một lời nguyền ma quái, chốc chốc lại quầy rầy khiến cô cảm thấy kỳ quái.

Những nhị hoa buổi sáng mùa xuân bị thay thế bởi những tán lá xanh mướt. Mùa xuân ở Bắc Kinh trước giờ vẫn luôn ngán ngủ. Cái nắng nóng của đầu hạ mới đó đã sắp xuất hiện. Trời nắng chang chang,

khiến các loại sản phẩm kem chống nắng bắt đầu được “xuất trận”.

Người đẹp đa phần là yếu đuối.

Tổ Diệp khoanh chân ngồi trên chiếc ghế gỗ, ngoài phòng đợi của sân bay, trong tay ôm một ly Starbucks to bự, uể oải dựa vào ghế, quan sát Lâm Yêu Yêu không ngừng bôi kem chống nắng lên người. Cuối cùng không nhìn nổi nữa, cô bèn đưa một cốc cà phê khác cho cô ấy: “Cô Lâm à, cậu cũng độc ác quá. Lọ kem đó mình mang từ nước ngoài về đấy. Cậu có cần mang ra bôi khắp người trong thời buổi sưu cao thuế nặng thế này không? Mau uống chút cà phê đi!”

“Cầm đi chỗ khác! Mùa hè mà uống mấy loại nước này dễ tăng cân lắm.” Lâm Yêu Yêu vội vàng xua tay, giơ lọ kem trong tay lên, tươi cười nói với cô: “Đừng có hẹp hòi như vậy! Trong nước cũng có cửa hàng chuyên bán mà. Mình cũng học cậu thôi, sau này sống phải tinh tế một chút.”

“Cậu có biết cửa hàng chuyên bán trong nước đất thế nào không? Nói thì dễ, cậu sống tinh tế hóa ra là nhờ vào việc tiêu pha tiền của mình sao?” Tổ Diệp nhin cười, gương mặt trong sáng bên dưới chiếc mũ lưỡi trai rạng rỡ như ánh mặt trời: “Cậu cứ tiếp tục bôi đi, lát nữa Đinh Tư Thừa bước ra xem có nhận ra cậu không.”

“Làm gì đến mức đó! Haiz, đừng nói nữa, anh ấy ra rồi kìa.” Lâm Yêu Yêu nhanh nhẹn, liếc mắt đã nhìn thấy hành khách đi ra khỏi cửa. Cô ấy hưng phấn, lập tức đứng dậy.

Trái tim Tổ Diệp bỗng co thắt mạnh mẽ, cô từ từ quay đầu, thấy ngay một người đàn ông đẩy hành lý đi ra khỏi cửa đón khách. Anh mặc một chiếc áo phông trắng, đi cùng chiếc quần dài màu be sạch sẽ, cái dáng cao cao rất gây sự chú ý.

“Tố Diệp! Tư Thừa ở bên kia, nhanh lên!” Lâm Yêu Yêu vô cùng mừng rỡ, cứ nhảy chơi chơi, kéo Tố Diệp lên lên trước.

Người đàn ông từ xa đã nhìn thấy hai người họ, mỉm cười vẫy tay ra hiệu. Nụ cười của anh đẹp trai mê người, càng thu hút được ánh mắt say đắm của các cô gái xung quanh. Hai chân Tố Diệp như bị đổ chì, trái tim cũng đập thành thịch từng tiếng rộn ràng theo nụ cười của anh. Cảm giác hưng phấn đó cứ tự nhiên nảy sinh.

“Tư Thừa...” Lâm Yêu Yêu bên cạnh lao tới như một mũi tên, nhào vào lòng anh dưới ánh nhìn của biết bao con người, ôm chặt lấy anh, gương mặt hạnh phúc.

Bước chân Tố Diệp đột ngột dừng lại. Trái tim cô như một con diều bị cắt đứt dây, đung đưa lắc lư rồi rơi xuống thâm sơn cùng cốc. Sự phấn khích và kích động nơi đáy mắt cũng dần dần tan biến.

Đình Tư Thừa vuốt nhẹ mái tóc của Lâm Yêu Yêu, ánh mắt ngập tràn yêu thương. Rồi anh lại ngược mắt nhìn Tố Diệp đứng gần đó, nụ cười nơi khóe môi càng rạng rỡ hơn. Dòng người đi qua đi lại ngăn cách hai người, Tố Diệp yên lặng đứng đó. Cô cũng nhìn về phía anh, cố gắng nở một nụ cười để giấu đi nỗi đau đớn tận sâu trong tim.

Quyển 1 - Chương 23: Kỳ Đông Nham

Thất thểu như chiếc lá úa, như cánh hoa tàn rụng xuống mặt đất, cô còn chưa kịp thu lại cảm xúc, một cánh tay đã uể oải khoác lên vai Tố Diệp, cùng với đó là một tràng cười: “Bé cưng! Sao trông vẻ mặt em như đang kìm nén đau thương vậy?”

Người bất ngờ xuất hiện và thanh âm của anh ta thật sự làm cô hết hồn. Cô quay đầu lại theo phản xạ, liền nhìn thấy một đôi mắt phóng túng khiến người ta bất giác bị hút vào. Anh ta đang có hứng thú đánh giá cô. Không, nói chính xác hơn là, anh ta trông giống như đang xem xét một con thú săn, trong ánh mắt lóe lên những tia nhìn ham muốn.

Người đàn ông này...

“Tôi không quen anh, đừng tỏ ra thân thiết thế.” Tố Diệp không hề khách khí, hất ngay “móng vuốt” của anh ta ra.

Người đàn ông đang định gào lên thảm thiết...

“Đông Nham! Cái thằng này đi cũng nhanh đấy chứ.” Đinh Tư Thừa tiến lên trước vài bước, giơ tay vỗ vai người đàn ông mấy cái. Lâm Yêu Yêu dính lấy anh, nét mặt đầy hạnh phúc.

“Ở cùng một khoang với cậu sáu, bảy tiếng đồng hồ, xuống máy bay việc đầu tiên cần làm là nhanh chóng vận động gân cốt.” Người đàn ông được gọi là Đông Nham vắn vẹo cổ tay cổ chân, rồi quay đầu sang nháy mắt với Tố Diệp: “Phải không, bé cưng?”

Đinh Tư Thừa ngạc nhiên nhìn hai người họ: “Hai người quen nhau sao?”

“Đương nhiên!”

“Không quen!”

Hai người đồng thanh lên tiếng.

Đinh Tư Thừa và Lâm Yêu Yêu ngẩn ra khó hiểu.

“Anh này, cuộc đời anh xảy ra chuyện gì sao? Hay là anh gặp người con gái nào cũng gọi họ là “bé cưng”?” Tố Diệp nhíu mày. Trước giờ cô không thích loại đàn ông vừa nhìn đã biết là công tử bột.

“Không phải em quên thật rồi chứ? Cả đời này anh cũng không thể quên được em đâu. Mấy hôm trước em còn tung cước đá anh rơi từ sàn nhảy Bungee xuống đất đấy thôi.” Người đàn ông cố tình hét lên vô tội.

Tố Diệp bỗng nhớ ra, vô thức nhìn sang Lâm Yêu Yêu. Lúc này Lâm Yêu Yêu mới nhận ra anh ta chính là người đã tới xem mặt. Cô ấy kinh ngạc nhìn Tố Diệp, nét mặt ngượng ngập.

“Được rồi! Em yêu cũng không cần thấy áy náy, hai chúng ta còn ngày rộng tháng dài.” Người đàn ông giơ tay lên xem giờ: “Tư Thừa, mình phải về công ty họp gấp, hôm khác tụ tập nhé.”

“Được.” Đinh Tư Thừa gật đầu.

Anh ta lại nhìn sang Tố Diệp, mỉm cười, rồi bất ngờ cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn. Tố Diệp hoảng hốt, còn chưa kịp có phản ứng gì

đã nghe thấy anh ta cười sáng khoái rồi quay người rời đi.

Đinh Tư Thừa sững sờ, bất giác chau mày.

“Tư Thừa! Anh làm bạn với loại vô lại này từ khi nào thế?” Tố Diệp quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Đinh Tư Thừa.

Đinh Tư Thừa lập tức giơ tay đầu hàng: “Cây ngay không sợ chết đứng, cậu ấy không phải loại người vô lại gì đâu.”

“Anh ta là ai vậy?” Lâm Yêu Yêu cũng bị hành động của người đàn ông đó dọa hết hồn.

“Kỷ Đông Nham, tổng giám đốc khu vực châu Á, cậu chủ của tập đoàn Kỷ Thị.” Đinh Tư Thừa từ tốn tiết lộ thân thế của người đàn ông vừa rồi.

“Tình hình của em có biến chuyển gì không?” Trong phòng trị liệu sạch sẽ trong lành, ánh nắng rực rỡ rải xuống khung cửa sổ. Đây là phòng điều trị tâm lý tư của Đinh Tư Thừa trước khi ra nước ngoài, ba người từ sân bay về thẳng đây.

Tố Diệp ngồi trên sofa, trầm tư suy nghĩ: “Sau khi về nước không còn thường xuyên nghe thấy tiếng nói và bản nhạc đó nữa. Nhưng có mấy lần vẫn tỉnh giấc lúc một rưỡi giờ sáng. À, có một lần thì không...” Cô hơi do dự, đưa mắt nhìn Đinh Tư Thừa.

Đinh Tư Thừa chính là thầy dạy học cũng đồng thời là thầy hướng dẫn cô làm việc. Lúc còn học đại học là chuyên gia được nhà trường mời về dạy lương cao. Hồi đó cô thích nghe anh giảng bài nhất. Mấy năm tu nghiệp ở nước ngoài, Đinh Tư Thừa vừa hay cũng mở một phòng tư vấn tâm lý. Dần dần, cô cũng có đủ điều kiện đến thực tập tại phòng tâm lý của anh, tiếp nhận các bệnh án.

Mỗi một bác sỹ tư vấn tâm lý đều cần có một người hướng dẫn danh tiếng. Vì họ cũng là người bình thường, tuy khai thông cho người khác nhưng tâm lý của bản thân cũng cần được thông suốt. Đinh Tư Thừa trong mắt cô vừa là một nhà phân tích tâm lý thành công cũng là một người đàn ông ưu tú xuất sắc. 32 tuổi, sự nghiệp của anh lên như điều gặp gió, cộng thêm thái độ lịch sự nho nhã, làm việc nhanh nhẹn, anh tự nhiên trở thành một người đàn ông cao giá nổi tiếng.

Sự chần chừ của Tố Diệp đương nhiên không thể thoát khỏi ánh mắt của Đinh Tư Thừa: “Lần đó là khi nào?”

“Là...” Chính là buổi sáng hôm đó, lúc cô tỉnh lại bên cạnh Niên Bách Ngạn. Khi cô nghe thấy tiếng “Mau chạy đi” và tiếng nhạc đó, chợt tỉnh giấc thì trời đã sáng, cũng chỉ có lần đó cô không dậy lúc một rười rượi sáng. “Thi thoảng có một ngày như vậy, lúc em tỉnh lại thì trời đã sáng rồi.” Đương nhiên cô không thể nói thật với Đinh Tư Thừa.

Cảm giác của cô đối với Đinh Tư Thừa rất phức tạp, có sự yêu quý lại có sự ngưỡng mộ. Bao năm nay, dưới sự giúp đỡ của anh, cô không ngừng trưởng thành. Không có Đinh Tư Thừa sẽ không có Tố Diệp ngày hôm nay. Cô dựa dẫm vào anh, và cũng mến mộ anh, nhưng mà...

Người Đinh Tư Thừa thích là Lâm Yêu Yêu.

Năm đó Lâm Yêu Yêu bay sang nước ngoài thăm cô. Hai người họ nảy sinh tình yêu sét đánh. Tuy rằng vẫn xa cách hai phương trời, nhưng tình cảm của họ trước nay chưa hề thay đổi.

Lâm Yêu Yêu là bạn thân nhất của cô. Cho dù Tố Diệp có chết mê chết mệt người đàn ông này cũng không thể nói ra. Đinh Tư Thừa lại là người thầy tốt nhất của cô, kể cả cô có ái mộ trong lòng, khi anh và

Lâm Yêu Yêu xác định quan hệ tình cảm, cô cũng chỉ dám kính trọng từ xa. Đây cũng là lý do vừa tốt nghiệp là cô lập tức về nước.

Sau khi nghe cô nói, Đinh Tư Thừa lông mày nhú chặt: “Tiểu Diệp! Em không nói thật với anh.”

Quyển 1 - Chương 24: Hoang tưởng thứ phát

“Thầy! Sao em có thể gạt anh được?” Tố Diệp mím môi cười: “Được rồi! Tình trạng của em, em là người rõ nhất, đừng quên bây giờ em cũng đã là một nhà phân tích tâm lý xuất sắc. Giờ em chỉ quan tâm đến vụ án của Lương Hiên thôi.”

“Thế giới này nhỏ thật, ai ngờ vòng vèo một hồi em lại tới chỗ của bố anh.” Đinh Tư Thừa thấy cô né tránh câu hỏi thì cũng bỏ qua, cười khổ: “Sớm biết em đến Liêm Chúng, anh cũng chẳng cần quay về vội vã như vậy, có em, anh tuyệt đối yên tâm.”

Tố Diệp nhún vai, cô cũng chẳng ngờ giáo sư Đinh lại chính là bố của Đinh Tư Thừa.

“Anh đã xem kết quả chẩn đoán của em đối với Lương Hiên. Anh cũng đồng ý với suy nghĩ của em. Lương Hiên đúng là đã mắc chứng “hoang tưởng thứ phát”. Đinh Tư Thừa quay về chuyện chính, nét mặt cũng trở nên phức tạp, nghiêm nghị: “Ở trên máy bay, anh đã đọc tài liệu em gửi qua. Em phán đoán hoàn toàn chính xác. Lương Hiên từ lâu đã bị trầm cảm và thiếu cảm giác an toàn, điều này là nguyên nhân dẫn tới bệnh hoang tưởng.”

Bệnh hoang tưởng có thể chia thành hai loại hoang tưởng nguyên phát và hoang tưởng thứ phát. Hoang tưởng nguyên phát nảy sinh mà không có bất kỳ sự kích động hay dự báo trước. Còn hoang tưởng thứ phát thì có căn nguyên phức tạp hơn. Nhưng điểm chung của hai loại này là đều phát sinh trong những người đã có trở ngại tâm lý. Giống như tình trạng của Lương Hiên, sở dĩ khẳng định anh

ta mắc chứng hoang tưởng thứ phát là vì bệnh tình của anh ta bắt nguồn từ việc bản thân bao năm đã che giấu chứng bất an và trầm cảm nghiêm trọng của mình. Những người này có sự khác biệt cơ bản với những bệnh nhân mắc hoang tưởng nguyên phát, cách thức chữa trị cũng khác nhau.

“Tình trạng của Lương Hiên không khó phân tích.” Tố Diệp điều chỉnh tư thế ngồi, chân mày toát ra một vẻ nghiêm túc: “Em đã từng cho anh ta làm thực nghiệm đơn giản về “tắm gỗ”. Người bình thường sẽ chọn chắn trước mặt hoặc bên phải, nhưng Lương Hiên không hề do dự chọn ngay chắn phía sau lưng. Điều này chứng tỏ anh ta cực kỳ bất an lo sợ. Em dẫn dắt suy nghĩ của anh ta, hỏi anh ta có dám giết Niên Bách Ngạn không, anh ta hốt hoảng và né tránh. Bởi vì trong tiềm thức của anh ta, Niên Bách Ngạn rất mạnh mẽ, không thể vượt qua. Với tâm lý của một người bình thường, khi đối mặt với nguy hiểm cực độ sẽ bộc lộ sự căm phẫn trong lòng, nhưng Lương Hiên không hề như vậy. Anh ta tự thu mình lại trong chiếc hộp của mình. Cũng tức là ngay từ ban đầu anh ta đã coi bản thân là người bị hại.”

“Người bị hại thường hay lo âu căng thẳng.” Đinh Tư Thừa tán đồng ý kiến của cô: “Từ tài liệu không khó để nhận ra, vợ Lương Hiên là người có tính tình quả quyết. Lương Hiên có thể vào được tập đoàn Tinh Thạch cũng nhờ có vợ mình giới thiệu. Điều này vô hình chung đã khiến trong nội tâm anh ta hình thành tư tưởng mình là kẻ thấp hèn. Cho dù anh ta có nỗ lực làm việc hơn nữa cũng không thể thoát khỏi cái danh “dựa vợ thăng tiến”. Anh nghĩ các nhân viên trong tập đoàn Tinh Thạch sau lưng cũng đã gièm pha không, anh ta nghe được tự nhiên sẽ thấy không thoải mái.”

“Thêm nữa vì lý do công việc, vợ anh ta đương nhiên sẽ phải thường xuyên qua lại với Niên Bách Ngạn. Quanh năm suốt tháng, Lương Hiên để ý, dẫn tới biến đổi tâm lý cũng là việc rất bình thường.” Tố

Diệp tiếp lời: “Mấy ngày nay em đọc lại vụ án mấy lần, phát hiện trong đoạn băng, thật ra Lương Hiên đã cầm sẵn con dao trong tay từ lâu. Em tin vợ Lương Hiên cũng nhận ra tình trạng tâm lý của chồng mình, muốn cố gắng hóa giải những lo lắng của anh ta, thế nên mới liên tục mang cơm tới những khi anh ta làm thêm giờ. Nhưng Lương Hiên đã đa nghi, một người bệnh mắc chứng hoang tưởng nghiêm trọng như anh ta cuối cùng vào buổi tối hôm đó đã cầm dao lên, gây ra bi kịch.”

Đinh Tư Thừa khẽ thở dài: “Hoàn cảnh có ảnh hưởng không nhỏ tới những thay đổi tâm lý. Tiểu Diệp! Những phân tích của em về giấc mơ của Lương Hiên cũng rất chuẩn xác.”

“Kỹ năng phân tích giấc mơ cũng chính tay anh dạy cho em.” Tố Diệp nhìn anh, trong lòng chợt xuất hiện một cảm giác quyến luyến khó diễn tả thành lời. Nhưng rồi cô lại ép mình đè nén suy nghĩ này xuống. Cô khẽ hắng giọng, sắc mặt bình thản trở lại.

Quyển 1 - Chương 25: Nỗi lo lắng từ khi còn trong bụng mẹ

“Từ giấc mơ của Lương Hiên, không khó nhận ra, đối với cơ thể người mẹ anh ta vừa có niềm khao khát hướng về vừa có tâm lý sợ hãi. Anh ta đã mơ thấy đường ống, mơ thấy những chuyện đáng sợ, rồi căn nhà tối tăm cỏ mọc đầy. Nội dung của những giấc mơ luôn u tối và mâu thuẫn. Sau đó em tìm hiểu mới được biết, thì ra khi Lương Hiên còn chưa ra đời, mẹ anh ta đã từng có ý định phá thai. Rất nhiều người lớn không biết rằng, tuy đó chỉ là ý nghĩ trong đầu nhưng cũng đủ khiến thai nhi xuất hiện ký ức. Đây chính là một loại ký ức tiềm thức hình thành ngay trong bụng mẹ, kỳ diệu tới mức khoa học cũng không thể giải thích và chứng minh được. Nhưng trên thực tế loại ký ức này đúng là có tồn tại. Sau này khi đã trưởng thành, đương nhiên Lương Hiên không biết được chuyện này, nhưng ký ức đó vẫn còn nguyên trong tiềm thức. Dưới một trạng thái tâm lý đặc biệt, những giấc mơ xuất hiện sẽ có thể biểu hiện nội dung này ra. Căn nhà tối đại diện cho nỗi sợ hãi thời kỳ còn trong bụng mẹ. Trong ký ức của bào thai, anh ta sợ sẽ bị mẹ bỏ đi, thế nên có thể nói việc thiếu cảm giác an toàn của Lương Hiên bắt nguồn từ cơ thể mẹ.”

“Mẹ là người có thể mang lại cho con người ta cảm giác an toàn nhất, nhưng tiềm thức của Lương Hiên đã mất đi cảm giác đó, vì vậy giấc mơ của anh ta sẽ có mâu thuẫn, điều này rất bình thường.” Đinh Tư Thừa đồng ý với phân tích của cô.

“Còn chứng lo âu của Lương Hiên có lẽ phát sinh từ thời niên thiếu.” Tố Diệp nói tiếp, ngữ khí cũng dần trở nên nặng nề: “Chiếc quan tài anh ta nhìn thấy trong giấc mơ và người em trai vỗ cánh bay đi là

trường hợp điển hình cho những giấc mơ về cái chết của bạn bè thân thích. Chúng ta dù ít dù nhiều đều từng có những giấc mơ như vậy, mơ thấy bạn bè thân thiết qua đời hoặc bỗng mơ thấy một người thân đã mất từ lâu. Kiểu giấc mơ này ẩn chứa hai loại ý nghĩa. Một là muốn gặp lại người đã xa cách lâu ngày. Đây là ước nguyện trong tiềm thức. Còn một loại, theo phân tích thì, người đó đích thực có mong muốn người thân của mình chết đi. Thông qua việc phân tích giấc mơ của Lương Hiên không khó xác định, anh ta là loại thứ hai.”

“Mặc dù suy nghĩ anh ta là người thứ hai của em sẽ bị đa số phản đối, nhưng trên thực tế lý luận này vẫn thành lập. Sở dĩ Lương Hiên mơ thấy những chuyện này tất nhiên là trong một khoảng thời gian nào đó hoặc trong thời thơ ấu đã từng có mong muốn này.” Đinh Tư Thừa gật đầu, đứng dậy rót cho Tố Diệp một cốc nước. Sau khi ngồi xuống bên cạnh cô, anh thận trọng phân tích: “Trong tài liệu của mình, em đã nhắc tới việc Lương Hiên có một người em trai ruột. Nhưng người em này của anh ta cho đến giờ vẫn sống bình an. Vậy thì rõ ràng chúng ta có thể phân tích được một trạng thái nào đó khi anh ta còn nhỏ. Trên thực tế mỗi người đều từng có thái độ thù địch với anh chị em khác của mình. Quan hệ thân thiết này có từ khi còn nhỏ, hơn nữa còn có tính duy trì nhất định. Mặc dù theo thời gian chúng ta lớn lên, tình cảm anh chị em sẽ ngày càng sâu đậm, nhưng thái độ đối địch ấy vẫn sẽ tồn tại tận sâu trong lòng, thậm chí là trong tiềm thức. Trẻ con luôn luôn coi mình là trung tâm. Chúng luôn thấy cảm thấy mình là cần thiết và muốn thỏa mãn cảm giác đó. Một khi có sự tồn tại của kẻ cạnh tranh, trong lòng chúng sẽ tràn đầy thù địch.”

Tố Diệp uống một hớp nước, mím môi: “Khi chúng ta dần khôn lớn, tư tưởng xã hội và đạo đức có thể sửa đổi những suy nghĩ sai lệch trước kia của chúng ta, kiềm chế cái tôi cá nhân lại, nhưng những tiềm thức đó không hề mất đi. Lương Hiên từ khi còn trong bụng mẹ

đã thiếu hụt cảm giác an toàn, sau khi có em trai, tình cảm của mẹ đương nhiên sẽ bị giành mất một nửa. Trong lòng anh ta tồn tại sự thù địch với em trai cũng là chuyện bình thường. Anh ta mơ thấy cậu em vỗ cánh bay đi mất, bắt nguồn từ sự tưởng tượng về cái chết của anh ta khi còn bé. Anh ta cho rằng người bay lên trời có nghĩa là đã chết, thế nên anh ta mong em trai mình chết đi. Thời thơ ấu của Lương Hiên đã hình thành những tâm lý này, sau này khi anh ta đi làm lấy vợ, tâm lý ấy không những không giảm đi mà còn tăng cường. Tính độc chiếm của anh ta với vợ cũng giống như với mẹ lúc nhỏ vậy. Vì thế nhìn thấy vợ mình và Niên Bách Ngạn thân thiết anh ta càng thêm lo lắng và sợ hãi. Có điều Niên Bách Ngạn lại là một doanh nhân thành đạt, đối với Lương Hiên mà nói anh ấy mạnh hơn, bởi thế mà anh ta đã mơ thấy cô vợ và Niên Bách Ngạn đẩy mình xuống nước. Về lâu về dài, anh ta đã thật sự hình thành chứng hoang tưởng. Thêm nữa, những bộ phim mà anh ta thích xem đa phần là phim bạo lực và cưỡng bức. Việc này lâu dần cũng tích tụ cảm giác tự bảo vệ và khuynh hướng bạo lực của anh ta, cuối cùng mới ra tay giết chết vợ.”

Đinh Tư Thừa lật giở tập tài liệu xem xét, một lúc lâu sau mới nhìn Tố Diệp với ánh mắt đầy nghi hoặc: “Những bộ phim anh ta xem em không hề nhắc tới trong báo cáo, là phim gì vậy?”

Quyển 1 - Chương 26: Bàn ăn tình nhân không cho phép có kẻ thứ ba

Ờ...

Một Tố Diệp ngày thường vẫn mồm mép lanh lợi giờ lại hơi ngập ngừng. Cô khẽ cụp mắt, nét mặt ít nhiều có vẻ xấu hổ. Vì Đinh Tư Thừa ngồi bên cạnh cô, đương nhiên sẽ nhìn thấy toàn bộ biểu cảm của cô. Hàng mi dài của cô mơ hồ run rẩy. Những nét sắc sảo ngày thường rèn luyện giấu đi đâu hết. Một sự gượng gạo rất tự nhiên bất giác lộ ra vẻ dịu dàng xinh xắn của người con gái.

“Sao vậy?” Anh mãi miết nhìn cô, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hơn, trong lòng dâng lên một sự xúc động khó diễn tả. Cảm giác này giống như ở nước ngoài, mỗi lần anh nhìn thấy cô tập trung suy nghĩ hay cô đơn. Nó khiến anh rất muốn ôm chặt lấy cô, bảo vệ cô. Cô là học trò của anh. Anh có khao khát được che chở cho cô cũng là chuyện rất bình thường. Đây là lý do duy nhất anh dùng để tự thuyết phục bản thân cho những thay đổi tâm trạng trong lòng mình.

Nhưng sự ngượng ngập ấy nhanh chóng tan biến, cô cười rạng rỡ: “Thật ra cũng không có gì. Em chỉ là... à... xem mấy bộ phim cấp ba Lương Hiên hay xem.” Thật ra nói những lời này trước mặt một người đàn ông đúng là rất kỳ quặc.

Đinh Tư Thừa không ngờ cô lại làm vậy, sau một lúc ngó ngò, anh không nhịn được cười, vô thức đưa tay lên xoa đầu cô: “Con bé này!” Trong lời nói mơ hồ có thêm một sự cưng chiều.

Động tác thân mật của anh khiến trái tim Tố Diệp thất lại. Cô nhanh chóng mượn cớ đi rót nước để đứng dậy, rời xa phạm vi xung quanh Đinh Tư Thừa, mỉm cười nói: “Không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào là anh dạy em mà.” Cô ghét bản thân mình, vì chỉ mới vài giây trước đó cô đã có chút mê muội.

Đinh Tư Thừa nhìn theo bóng cô. Dáng hình cùng mái tóc buông thõng thực sự khiến người ta yêu mến. Khoảnh khắc này anh mới phát hiện mình thực sự rất nhớ cô, vô cớ nảy sinh một cảm giác bất thường trong lòng, vội đứng dậy: “Tố Diệp...”

“Tur Thừa! Lá nhỏ! Hai cậu nói xong chuyện công việc chưa vậy? Mình đã chuẩn bị cả một bàn đầy thức ăn, mau xuống nhà ăn cơm thôi.” Lâm Yêu Yêu bất ngờ xen vào kịp thời ngăn lại những lời Đinh Tư Thừa định nói, lưng thắt cô ấy tạt chế, gương mặt phẫn khích nhìn hai người họ.

Bầu nhiệt huyết dâng cao của Đinh Tư Thừa bị đẩy lùi, bóng hình cao lớn đứng chết trân tại chỗ. Đối mặt với ánh mắt ngập tràn hạnh phúc của Lâm Yêu Yêu, anh đè nén sự bùng nổ vừa dâng trào ấy xuống, tươi cười: “Được, anh và cô ấy xuống ngay đây.”

“Cô Lâm à, cậu cũng thiên vị quá đấy. Mình về nước lâu như vậy rồi thế mà đến úp hộ mình bát mì cậu cũng chưa từng làm.” Khi nãy Tố Diệp không nghe thấy tiếng gọi khẽ của Đinh Tư Thừa, sự xông vào đột ngột của Lâm Yêu Yêu vừa hay hóa giải được sự khó xử của cô. Cô vội vàng bước tới khoác tay cô ấy.

“Ghen sao?” Lâm Yêu Yêu nhìn cô, cười xấu xa.

“Đúng thế, đúng thế! Đồ trọng sắc khinh bạn.” Tố Diệp cầm túi xách lên: “Nhưng mà hôm nay cô đây thật sự không được ăn “giấm chua”

rồi. Hai người ăn cho chán đi, mình còn có việc.” Khung cảnh trùng phùng này vốn dĩ thuộc về Đình Tư Thừa và Lâm Yêu Yêu, bàn ăn tình nhân không cho phép có kẻ thứ ba.

“Ăn cơm đã rồi hẵng đi.” Đình Tư Thừa chau mày, ngữ khí giống như ra lệnh, nhưng ai biết trái tim anh bỗng cảm thấy lạc lõng.

Lâm Yêu Yêu níu chặt cô: “Mình làm nhiều món cậu thích ăn lắm, cậu đừng làm mình mất hứng chứ.”

“Đồ ngốc, mình có việc thật mà.” Tố Diệp cố làm ra vẻ vội vã, giơ tay nhìn đồng hồ: “À, chính là anh Niên đó ấy, mình còn phải nộp báo cáo cho anh ta, đã hẹn trước rồi.” Cô thề là chỉ lấy Niên Bách Ngạn ra làm bia đỡ đạn, mặc dù mục đích có đáng xấu hổ một chút.

Lâm Yêu Yêu nhất thời phẫn khích hét lên: “Cậu và anh ta có tiền triển sao?”

“Có tiền triển gì vậy?” Rõ ràng là Đình Tư Thừa chẳng vui chút nào.

“Tur Thừa, anh không biết đâu. Tố Diệp và anh Niên đó có duyên lắm. Anh Niên vừa cao ráo, tuấn tú, lại giàu có, bọn họ...”

“Được rồi, được rồi, cô Lâm! Cậu đừng có bốc phét chuyện của mình nữa được không? Mình phải đi đây, thật sự không kịp nữa rồi.” Tố Diệp không cho hai người họ cơ hội nói thêm, lao vút đi như một làn khói.

“Đồ khờ này! Còn nói mình trọng sắc khinh bạn, cậu cũng thế còn gì.” Lâm Yêu Yêu dậm chân bình bịch.

Đình Tư Thừa chỉ im lặng, ánh mắt không rời khỏi hướng Tố Diệp vừa biến mất, dần dần, lông mày anh nhíu chặt lại.

Quyển 1 - Chương 27: Tâm huyết hai gia đình

Đêm xuống, tiết trời hơi lạnh.

Sương mù không thể xua tan phía chân trời khiến ánh trăng cũng trở nên mỏng manh, chỉ còn lại quầng sáng mờ nhạt chiếu xuống phòng sách. Nhiệt độ trong phòng rất thấp, có vầng trăng điểm tuyết càng toát lên sự giá lạnh thấm sâu vào trong cốt tủy.

Niên Bách Ngạn ngồi trên ghế sofa, trên bàn là tách trà tỏa hương thơm dịu dịu. Luồng khí lạnh trong phòng đã bị hương trà hòa tan, pha loãng, đọng lại sâu trong đáy mắt anh chỉ còn một vẻ tĩnh lặng điềm nhiên trước nay không đổi.

“Niên Bách Ngạn! Không ngờ vòng đi vòng lại chúng ta lại gặp nhau ở Bắc Kinh. Bao nhiêu năm rồi không gặp, tôi thật sự rất nhớ anh đấy.” Đầu kia điện thoại vang lên tiếng cười chế nhạo nửa đùa nửa thật.

Niên Bách Ngạn cầm tách trà lên, khẽ nhấp một ngụm, gương mặt vẫn rất bình tĩnh: “Được cậu Kỷ nhớ tới là vinh hạnh của Niên Bách Ngạn tôi.”

Đầu kia chợt chìm vào im lặng, Niên Bách Ngạn cũng không nói tiếp.

“Niên Bách Ngạn! Lần này... cái tôi cần là mạng của anh.” Lúc sau, trong ống nghe phát ra một tiếng nói lạnh lẽo, từng câu từng chữ không giống đang đùa cợt nữa.

Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày, hơi nóng của nước trà che đi một tia nhìn âm u lướt qua đôi mắt anh, anh cất lời thoảng nhẹ như mây: “Có bản lĩnh này, cậu cứ tới lấy.”

Cuộc điện thoại kết thúc, cả căn phòng tĩnh lặng tới đáng sợ.

Cho tới khi bị một ông già, vẫn ngồi trên chiếc ghế bập bênh trước cửa sổ, phá vỡ không gian yên tĩnh này: “Ai mà khẩu khí lớn vậy?” Giọng của ông rất nhẹ nhàng, giống như mặt hồ phẳng lặng, có thể mang lại cho người ta cảm giác bình yên.

“Kỷ Đông Nham.” Niên Bách Ngạn đặt tách trà xuống, cả người ngả ra sau ghế. Anh nhắm mắt lại, đưa tay day nhẹ ấn đường: “Ông Kỷ bệnh nặng, cậu ta quay về quản lý công việc ở khu vực châu Á cũng là chuyện sớm muộn.”

“Cậu ta vừa về nước đã giống trống khua chiêng, thành lập showroom đá quý Tỷ Hối, xem ra đúng là muốn đối đầu với chúng ta.” Ông khẽ thở dài, chống gậy đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh bàn trà. Ông rót một tách trà rồi nhìn sang Niên Bách Ngạn, ánh mắt đầy cảm xúc: “Đang là bạn bè tốt đẹp, thật đáng tiếc!”

Niên Bách Ngạn từ đầu đến cuối vẫn im lặng, đôi mắt anh u tối không nhìn thấy đáy, một lúc lâu sau anh mới khẽ đáp: “Thế nên, từ trước tới giờ thứ Kỷ Đông Nham muốn đối phó không phải là Tinh Thạch, mục tiêu của cậu ta chỉ có một mình con thôi.”

“Tập đoàn Tinh Thạch sở dĩ có thể phát triển được lâu dài là nhờ sự kết hợp của cổ phần hai gia đình họ Niên và họ Diệp. Con là đại diện cho Tinh Thạch. Cậu ta dám làm bừa, Diệp Hạc Phong này sẽ là người đầu tiên phản đối.” Ông hơi xúc động, nặng nề đặt tách trà xuống mặt bàn.

Diệp Hạc Phong là chủ tịch tập đoàn Tinh Thạch, cũng là bạn thân lâu năm với bố của Niên Bách Ngạn. Nhà họ Niên khởi nghiệp từ ngành cung ứng đá quý, nhà họ Diệp lại chủ yếu là bán lẻ. Hai gia đình vì hợp tác đã hình thành tình bạn sâu đậm. Nhưng rồi năm đó, một đợt khủng hoảng tài chính đã cuốn sạch mọi sản nghiệp của hai gia đình. Bố của Niên Bách Ngạn bị đả kích tâm lý, ngã bệnh không thể qua khỏi, lúc hấp hối đã quyết định hợp nhất tài sản của hai nhà. Sau khi bố anh qua đời, mẹ anh cũng buồn rầu đi theo ông. Lúc đó Niên Bách Ngạn còn đang đi học, dưới anh còn một cậu em trai nhỏ tuổi nữa. Nếu không có sự giúp đỡ của Diệp Hạc Phong, Niên Bách Ngạn cũng chẳng thể có ngày hôm nay.

Tập đoàn Tinh Thạch là tâm huyết của hai công ty, nhưng trên danh nghĩa không tiện vạch rõ là Diệp Thị hay Niên Thị. Sau khi Niên Bách Ngạn vào công ty đã quyết định đổi tên thành tập đoàn Tinh Thạch. Bọn họ muốn đá quý và kim cương đều trở thành thứ giá trị có một không hai, đây cũng chính là lai lịch của hai chữ “Tinh Thạch”*. Niên Bách Ngạn đi lên từ vị trí thấp nhất. Mấy năm gần đây mới bắt tay vào khai thác các mỏ kim cương. Anh bước từng bước vững vàng, làm đâu chắc đấy cho đến khi lãnh đạo công ty lên sàn thành công. Đây cũng là điểm Diệp Hạc Phong quý nhất ở anh. Vì vậy mà toàn bộ công việc trong công ty ông giao hết cho Niên Bách Ngạn xử lý, còn mình chỉ giữ lại một chức chủ tịch nhàn hạ.

*Tinh Thạch: Tinh trong tinh phẩm: Tác phẩm có giá trị; Thạch trong bảo thạch: Đá quý

“Con người Kỳ Đông Nham con hiểu rất rõ, thế nên bố cứ yên tâm.” Niên Bách Ngạn chẳng bao giờ nói nhiều nhưng lời nói luôn ẩn chứa sức mạnh. Anh đứng dậy rót thêm trà cho Diệp Hạc Phong, động tác rất từ tốn.

“Con làm việc đương nhiên là bố tin tưởng rồi.” Diệp Hạc Phong

uống một hớp trà: “Chỉ có điều Kỳ Thị có ý định tranh giành mỏ kim cương ở Nam Phi. Tình hình bên đó đâu phải con không hiểu. Bách Ngạn, bố già rồi, không chịu nổi mấy cảnh chém giết lẫn nhau nữa.”

Niên Bách Ngạn cười nhẹ: “Xã hội văn minh có kỷ cương pháp luật. Thời đại dã man thì sử dụng bạo lực. Phải liệu cơm mà gắp mắm.” Những ngón tay anh khẽ chạm vào mép tách trà: “Khi cần thiết, thấy chút máu cũng là chuyện rất bình thường.” Câu nói cuối cùng tuy nhẹ nhàng, nhưng toát lên một sự tàn nhẫn khiến người ta không khỏi rùng mình.

“Thôi bỏ đi. Thế giới của mấy thanh niên các con, muốn tranh đoạt gì phải tự biết chừng mực.” Diệp Hạc Phong chậm chậm nói: “Nhưng mà, Tiểu Ngọc nhất gan, con đừng có hù dọa nó.”

Ngón tay Niên Bách Ngạn chợt dờ ra trong giây lát, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại nét mặt. Anh gật đầu, không nói gì nhiều.

Quyển 1 - Chương 28: Tiểu thư Diệp Ngọc

Ánh sáng vụn vặt từ những ngọn đèn dưới sàn nhà giống như những viên kim cương rải khắp mặt đất, tô điểm thêm một vẻ xa hoa quý phái cho ngôi biệt thự nhà họ Diệp. Niên Bách Ngạn vừa bước vào nhà để xe dưới tầng hầm, một chiếc ô tô đã chầm chậm đỗ vào. Người tài xế còn chưa kịp bước xuống mở cửa, Diệp Ngọc đã đẩy cửa xe, lao đảo bước xuống. Cả gương mặt cô đỏ ửng vì say rượu. Sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn đứng gần đó, cô lao về phía anh.

Niên Bách Ngạn khẽ nhú mày. Cô không đi từng bước mà bổ nhào vào lòng, ôm chặt lấy cổ anh, nở nụ cười nũng nịu. Người tài xế trong xe hoảng hốt, tái mét mặt mày, vội vàng chạy tới, dè dặt nói: “Cậu Niên! Tôi xin lỗi...”

“Sao lại uống say thế này?” Người phụ nữ trong lòng anh người đầy mùi rượu, nửa thân trên gần như đã treo lơ lửng vào người anh. Anh đành phải đỡ lấy cô, nghiêm mặt nhìn người tài xế.

Mồ hôi lạnh chảy xuống trán người tài xế. Còn chưa đợi bác ta trả lời, Diệp Ngọc đã lên tiếng trước, giọng nói dịu dàng, cả người trông như một chú mèo chỉ chờ có người thương yêu: “Bách Ngạn! Em đã tới tham gia hôn lễ của người ấy, người ấy kết hôn rồi...” Nói đến đây, nước mắt cô tuôn rơi.

Niên Bách Ngạn kìm chế, một lúc sau mới khó xử nói: “Đường đường là cô chủ của nhà họ Diệp, đừng khiến bản thân thảm hại đến vậy.”

“Em thăm hại chỗ nào? Người ta làm đám cưới của người ta, em tổ chức hôn lễ của em. Em tới dự lễ cưới là muốn đường hoàng nói với người đó rằng em có chồng rồi, hơn nữa còn là ông trùm tiếng tăm lẫy lừng của ngành đá quý, Niên Bách Ngạn.” Diệp Ngọc mỉm cười, đôi mắt ngấn lệ, ngược lên nhìn Niên Bách Ngạn, ngón tay bất giác chạm lên khuôn mặt anh. Dáng vẻ ngà ngà say của cô trông càng yếu đuối, khiến người ta không khỏi rung động: “Gương mặt này đã khiến biết bao cô gái phải say đắm. Bách Ngạn! Em phát hiện mỗi lần em ngắm anh thêm một lúc là lại yêu anh thêm một chút...”

“Bác Lưu! Đưa phu nhân lên gác.” Niên Bách Ngạn chẳng chút động lòng vì mấy lời ngọt ngào đó của cô, nhìn về phía người tài xế, hờ hững dặn dò một câu.

Ai ngờ Diệp Ngọc lại càng ôm anh chặt hơn, ngẩng đầu lên là nước mắt lại chảy xuống: “Tại sao người đầu tiên em gặp không phải là anh chứ? Nếu em gặp anh trước, em nhất định sẽ yêu anh, vậy thì bao năm nay em chẳng phải đau khổ...”

“Diệp Ngọc! Tim em không khỏe, hãy về phòng nghỉ ngơi đi.” Niên Bách Ngạn nhẫn nại nói.

“Tại sao anh không về phòng nghỉ với em? Bách Ngạn, tối nay anh đừng đi có được không?” Cánh tay Diệp Ngọc bám chặt lấy anh không buông, khuôn mặt nhỏ ngập tràn nước mắt khiến ai nhìn thấy cũng thấy xót xa.

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn nghiêm mặt lại, gỡ tay của cô ra, cất giọng trầm thấp: “Ngoan ngoãn lên nhà nghỉ ngơi, đừng gây chuyện nữa! Chúng ta đã hứa trước rồi mà.”

“Bách Ngạn...”

“Bác Lưu!” Niên Bách Ngạn khẽ quát.

Bác Lưu tài xế vội vàng bước lên đỡ lấy Diệp Ngọc.

“Đừng làm kinh động đến bố tôi, dặn dì Từ nấu cho phu nhân một bát trà giải rượu.” Sau khi ra lệnh ngắn gọn, Niên Bách Ngạn liền đi về phía xe của mình, không quay đầu lại.

“Bách Ngạn!” Diệp Ngọc hét gọi theo bóng anh, dáng hình loạng choạng như sắp ngã.

“Phu nhân! Cô nên lên nhà nghỉ ngơi đi, nếu không cậu Niên sẽ không vui đâu.” Bác Lưu nhanh chóng đỡ lấy cô, nhẹ nhàng khuyên nhủ hết nước hết cái.

Bác là tài xế già của gia đình họ Diệp. Mặc dù trong lòng rất thương cô chủ nhưng bác cũng không thể không làm theo lời của Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn là chàng rể hiền của nhà họ, có quyền lực không thể xem nhẹ, thậm chí có thể nói là một tay che trời ở tập đoàn Tinh Thạch. Hôn lễ của cô cả Diệp Ngọc và Niên Bách Ngạn được tổ chức hết sức đơn giản, chỉ thông báo cho những người trong giới thương nhân. Trên danh nghĩa tuy nói là không muốn phung phí phô trương, nhưng trên thực tế ông ta biết rất rõ, đám cưới này chưa chắc đã là duyên trời sắp đặt. Hai người họ tôn trọng nhau như khách, ít nhất thì, cậu Niên luôn như vậy.

Khẽ thở dài, bác Lưu gần như vừa phải đỡ dành vừa khuyên nhủ mới đỡ được Diệp Ngọc vào thang máy.

Quyển 1 - Chương 29: Món quà an ủi trời ban

Từ sau khi ra khỏi chỗ của Đình Tư Thừa, Tố Diệp cứ đi tự do không mục đích.

Vội vàng là giả.

Có hẹn với người khác cũng là giả.

Hoảng hốt chạy trốn mới là thật.

Màn đêm che đi sắc mặt của cô, tiếng giày chạm trên nền đất nghe sao cô đơn buồn tẻ. Trước giờ Tố Diệp thích độc lập một mình. Cô đã quen với cuộc sống riêng mình, một mình du ngoạn khắp nơi. Chỉ có điều những khi cô đơn bước đi không mục đích thế này thật sự có chút xót xa.

Tới tận khi mắt cá chân nhức mỏi, cô mới dừng bước, bất giác bật cười khanh khách. Cô gắng đi tới con đường lớn phía trong cổng Đông Trục.

Nơi đây trước nay luôn náo nhiệt, kể cả buổi tối cũng không ngoại lệ.

Cách đó không xa là đài phun nước, đang đung đưa nháy múa theo điệu nhạc Jazz. Cột đèn cao cao, đứng lặng bên đường Raffles, chiếu từng mảng ánh sáng vào những cột nước khiến chúng sáng rực lên như pháo hoa. Có tiếng cười đùa, tiếng vỗ tay, người ca người múa. Nơi đây về đêm chẳng khác nào một khu vui chơi nơi thiên đường.

Tố Diệp bất giác lại gần đài phun nước, khẽ ngẩng mặt lên. Có một khoảnh khắc, gương mặt cô vô cùng yên tĩnh. Cô cứ đứng đó nhìn từng tia nước vọt lên cao, đan vào nhau thành dải sáng muôn màu sắc. Thi thoảng có những giọt nước bắn vào mặt cô. Vào một buổi tối như hôm nay, khi tiết trời đã dần bước vào mùa hè oi ả, vẫn còn được nhận thêm một chút mát mẻ, giây phút ấy cô hoàn toàn không cảm thấy cô đơn nữa.

Có tiếng cười đùa lọt vào tai cô. Là mấy cậu thanh niên đang trượt pa-tanh. Họ đang thi nhau thể hiện những kỹ thuật của mình. Trong đó có một cậu nhóc hình như mới tập chơi, nhất thời không làm chủ được phương hướng, cứ thế lao về phía Tố Diệp. Tới lúc Tố Diệp phản ứng lại thì đã không còn kịp nữa. Cô trợn tròn mắt, hai chân như bị đóng đinh trên mặt đất, không thể động đậy được chút nào.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, cô chỉ cảm giác có một cánh tay đột nhiên kéo mạnh cô lại, cùng với đó là một bàn tay to lớn chắn trước mặt cô. Ánh sáng của nước và của đèn giao hòa thành một khung cảnh trắng lệt, soi rõ từng khớp xương của đôi tay ấy. Cậu bé đang đi lệch hướng đó cũng bị đôi tay ấy theo đà kéo sang một bên. Một màn xoay người khiến cậu tránh được nguy cơ bị đâm. Chiếc giày pa-tanh xoay tròn đúng một vòng. Cậu giơ tay tỏ ý xin lỗi rồi lại trượt ra xa.

Mọi chuyện xảy ra rất nhanh, chỉ trong vài giây ngắn ngủi. Tố Diệp ngã vào một vòng tay rắn chắc rộng lớn, trong chốc lát một mùi hương nhàn nhạt thanh mát lan tỏa. Cảm xúc của cô đi từ dễ chịu đến quen thuộc. Cô tỉnh lại khỏi sự hoảng sợ, bất ngờ ngẩng đầu, vô tình chạm phải ánh mắt sâu hun hút của một người đàn ông. Ở khoảng cách gần thế này, những đường nét rắn rỏi trên gương mặt anh càng trở nên rõ nét.

“Không sao chứ?” Anh lên tiếng trước. Giọng nói trầm thấp nồng nàn kết hợp với tiếng nhạc Jazz uyển chuyển xung quanh trở nên dễ nghe lạ thường, như một làn gió nhẹ từ rừng sâu thổi tới, trong lành mát rượi lướt qua khuôn mặt cô, khiến tâm tư người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Cũng có thể vì có âm nhạc tô điểm thêm, nghe giọng anh mới không nghiêm nghị như trước.

“Không sao.” Một khung cảnh quen thuộc biết bao. Buổi tối hôm đó lúc hai người cùng xem phim, khi cô thấy buồn nôn cũng đã xảy ra cảnh tượng này. Hình như cô có mối duyên không thể tách rời với vòm ngực ấy, không thể thoát khỏi sự mê hoặc của giọng nói trầm, ý thức cũng trở nên hỗn loạn u mê. Cô khẽ thốt lên một câu, ngừng một lát, nét mặt cũng trở nên rất chân thành: “Cảm ơn anh, anh Niên!”

Quay phim truyền hình sao? Hay là ông trời thật sự không thể chịu nổi việc cô tự thương xót bản thân mình, nên giúp cô gặp lại người đàn ông ấy trong thành phố Bắc Kinh rộng lớn này, còn theo kiểu “anh hùng cứu mỹ nhân”. Trời cao xem ra cũng không bạc bẽo với cô, ít nhất thì trong lúc tâm trạng cô tồi tệ còn ban cho cô một món quà an ủi.

“Cô đang đi lang thang một mình?” Niên Bách Ngạn không buông cô ra ngay, cúi đầu nhìn cô chăm chú. Giây phút này, giọng nói anh có chút dịu dàng, giống như một câu hỏi nhưng lại toát lên nhiều sự khẳng định.

Từ nhà họ Diệp đi ra, anh vốn định quay về công ty. Lúc ngang qua cửa Đông Trục đợi đèn đỏ, anh mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Bóng hình ấy rất cô độc. Xung quanh náo nhiệt là thế, chỉ có cô vẫn lặng lẽ đứng đó, yên lặng nhìn khắp nơi, vô định bước

đi trong vô thức.

Bóng dáng của cô quá tĩnh mịch, quá nhiều suy tư bao bọc, giống như chẳng ăn nhập chút nào với cuộc sống về đêm ở thành phố này, nhưng lại dễ dàng hấp dẫn ánh nhìn của người khác, đương nhiên, bao gồm cả anh.

Quyển 1 - Chương 30: Nghĩa vụ của cô

Anh vốn chỉ định ngắm nhìn một chút, không hề nghĩ sẽ xuống xe phá vỡ sự yên tĩnh của cô. Cho tới khi anh nhìn thấy cô tới gần đài phun nước. Anh bắt gặp hình ảnh cô ngẩng mặt lên như đang đón lấy lễ rửa tội của ánh sáng. Một nơi sâu tận đáy lòng như có một hồ nước mùa xuân chậm chậm chảy qua. Hôm nay cô mặc rất đơn giản, thoải mái. Chiếc áo phong màu trắng linen mặc cùng với chiếc quần bò mài ống thụng. Mái tóc dài được buộc cao kiểu đuôi ngựa sau lưng, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu tím. Diện mạo của cô hôm nay cũng mộc mạc như chính cái tên của cô vậy. Nhưng ánh sáng rực rỡ nơi đây chỉ càng làm nổi bật vẻ nhợt nhạt của khuôn mặt nhỏ nhắn ấy.

Anh chưa bao giờ được thấy cô ăn mặc giản dị như vậy.

Đèn xanh bật sáng, anh bất ngờ cho xe chuyển hướng, dừng lại bên lề đường rồi bước xuống. Đây cũng là lần đầu tiên anh đột ngột nổi hứng lên như vậy.

“Pháp luật có quy định cấm mọi người đi lang thang một mình sao?”
Tố Diệp hờ hững hỏi. Vì phát hiện ra tư thế của hai người bây giờ gây chú ý cho rất nhiều người, cô liền thoát khỏi vòng tay anh.

Cơ thể mềm mại trong lòng đã không còn, chỉ sót lại hương thơm man mác nơi đầu ngón tay. Không hiểu tại sao, một Niên Bách Ngạn vốn đang tràn trề cảm xúc bỗng thấy trong lòng hụt hẫng. Anh rút tay về, giọng nói bình tĩnh trở lại: “Xem ra cô đã coi cuộc gặp gỡ bất ngờ này là một điều tất nhiên rồi.”

Tố Diệp giơ tay lên gõ nhẹ vành mũ, khẽ thở dài: “Từ bảng thống kê tài sản của năm ngoái có thể rút ra kết luận: Số người giàu có ở Bắc Kinh là 17.9 vạn, là thành phố tập trung nhiều “đại gia” nhất Trung Quốc. Thế nên, tôi có thể vô tình gặp được anh Niên đây, một người có giá trị có lẽ không hơn gì hàng ngàn hàng vạn người giàu có ngoài kia, chắc cũng không quá bất ngờ chứ. Dù sao thì tỷ lệ gặp lại kiểu này không hề nhỏ.”

Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại có kiểu lý luận xiêu vẹo như vậy. Anh khẽ mím môi, có vẻ như đã thỏa hiệp: “Không biết bác sỹ Tố đã đi dạo phố xong chưa?”

“Ánh mắt của anh khiến tôi cảm thấy việc mình đi dạo phố là sai trái.” Tố Diệp ngẩng đầu nhìn anh.

“Nếu dạo xong rồi thì lên xe!” Niên Bách Ngạn nghiêm mặt nhắc lại.

“Hả?”

“Lên xe cùng tôi.” Anh lặp lại, lần này ngữ điệu đã kiên nhẫn và dịu dàng đi nhiều.

“Tôi có cảm giác mình đang bị bắt cóc.”

“Dù gì cũng không thể bàn công việc ngoài đường thế này phải không?” Niên Bách Ngạn hình như đã bị cô chọc cười, giọng nói nhẹ nhàng hẳn.

Từng dây thần kinh trong đầu Tố Diệp giật giật liên hồi theo từng câu anh ta nói. Xem ra đây cũng chẳng phải cuộc gặp gỡ gì tốt đẹp. Gặp anh ta rồi, đến cả thời gian để cô tự hồi phục vết thương lòng cũng bị cướp sạch, lại phải nhìn cái bản mặt khó đăm đăm của anh ta. Quan

trọng hơn là, ngoại hình và gương mặt đáng ghét của anh ta hấp dẫn không ít người qua lại. Cuối cùng cô đành thỏa hiệp: “Xe của anh đâu?”

“Đỗ bên kia đường.”

Không cần anh nói nhiều, Tố Diệp cũng nhìn thấy chiếc xe của anh, dù đã đỗ ở một góc khuất vẫn nổi bật trong đêm tối. Cô bất giác tắc lưỡi, lắc đầu: “Phí phạm quá! Tôi mà là chủ nhân của chiếc xe đắt đỏ đó chắc chắn là không nỡ mang nó ra lọc bụi cho thành phố Bắc Kinh này đâu.”

Niên Bách Ngạn nhìn dáng vẻ thoải mái của cô cũng thấy nhẹ lòng. Anh bất giác nhớ lại đêm mưa hôm ấy gặp cô trong bộ quần áo công sở đứng đắn, vậy mà điều bất ngờ là cô lại lái một chiếc xe Jeep. So với cách ăn mặc của cô ngày hôm đó, rõ ràng hôm nay phù hợp hơn.

Anh bước lên, lướt nhẹ qua ổ khóa vân tay trên xe, một tiếng “cộp” vang lên. Tố Diệp nhướn mày, gào lên bi thương: “Đúng là tiền nào của nấy! Hôm nào tôi cũng phải xem xem có gắn thêm được hệ thống phân biệt vân tay vào con Jeep đó của mình không.”

Bờ môi nghiêm nghị của Niên Bách Ngạn bất chợt cong lên. Anh chủ động mở cửa xe bên ghế phụ cho cô. Đợi cô lên xe rồi, anh mới vòng sang bên cạnh, bước vào trong xe. Anh không nổ máy ngay mà quay sang Tố Diệp, thấp giọng nói: “Đã có báo cáo về vụ của Lương Hiên chưa?”

Tố Diệp giơ tay lên khua khua trước mặt anh. Niên Bách Ngạn không hiểu, khẽ nhíu mày.

“Anh Niên! Cuộc sống của anh chỉ có công việc thôi sao? Đến giờ này rồi, là người sắt thì cũng phải nghỉ ngơi chứ.” Tố Diệp tốt bụng

giải thích một câu.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, ánh mắt tăng thêm vài phần khắt khe: “Tôi nghĩ cho dù đã hết giờ làm, cô vẫn phải có nghĩa vụ báo cáo với tôi về tình hình của Lương Hiên.”

Quyển 1 - Chương 31: Cô sợ sao?

Tố Diệp nghe vậy nhưng không hề tức giận. Ánh đèn đường rải đều lên lớp cửa kính xe. Có mấy tia sáng rọi vào mắt cô. Cô hơi nghiêng đầu, đối mặt với ánh mắt nghiêm nghị của anh, bất ngờ xòe tay ra trước mặt anh: “Được thôi! Đưa tiền lương tăng ca đây!”

Cô xuất chiêu không như thường lệ, ít nhiều khiến Niên Bách Ngạn dờ ra trong giây lát, mấy giây sau anh khẽ nhếch đôi mày rậm.

“Con người tôi rất thích tiền. Vụ án của Lương Hiên nói trắng ra là anh đang dùng tiền để mua thời gian của tôi. Bây giờ đã hết giờ làm rồi, phí tư vấn phải tăng gấp đôi đấy.” Cả người Tố Diệp uể oải ngã ra sau ghế: “À, bổ sung thêm! Lương tăng ca phải trả theo đúng quy định của luật Lao động.”

Sau khi nghe mấy lời hùng biện sắc sảo của cô, Niên Bách Ngạn không khó chịu mà lại bật cười, thờ ơ đáp lại: “Được! Cô cứ đề xuất con số.”

“Tôi nghĩ, trong khu Nam La Cổ có cửa hàng bán phô-mai có thể trả tạm một ít lãi trước.” Vừa rồi cô định tới đó ăn phô-mai. Ăn nhiều đồ ngọt một chút ít nhất có thể hóa giải những phiền muộn trong lòng. Nếu đã đen đủi gặp phải anh ta, coi như có thêm một tài xế cũng không tồi. “Chỉ là không biết anh Niên có muốn đi hay không thôi?”

Nói xong, cô nhướn mày nhìn anh không chớp mắt, tỏ ý xem thường.

Niên Bách Ngạn điềm tĩnh đáp lại ánh mắt đó, vẻ nghiêm túc khi nãy

đã biến mất từ lâu. Qua đôi mắt sâu thẳm ấy, khó có thể phát hiện ra trong lòng anh đang nghĩ gì. Còn Tố Diệp, từ đầu tới cuối chỉ nở một nụ cười “vô tội”, độ sức gan lì với hai con mắt u tối ấy.

Chắc là trước giờ anh ta nói gì thì người khác đều phải làm theo, cũng e là chưa từng có ai coi anh ta là tài xế cả.

Đột nhiên, thân hình cao lớn của Niên Bách Ngạn từ từ áp sát, gương mặt về phía cô. Tố Diệp bị bất ngờ, vô thức đưa tay ra đỡ lấy lồng ngực đang đè xuống của anh: “Đường đường là tổng giám đốc của cả một tập đoàn, anh không thể trở mặt vô tình như thế được? Khi cần người ta thì tử tế, khi không cần thì chẳng thèm giữ phép lịch sự, dù có thấy hổ thẹn mà nóng giận cũng không đến mức đuổi tôi xuống xe chứ? Chẳng qua tôi chỉ muốn đi nhờ một đoạn thôi mà.”

Niên Bách Ngạn đúng là không biết nên cười hay khóc, nhưng vẫn khống chế để không bộc lộ cảm xúc ra ngoài. Những lời anh vốn định nói, sau khoảnh khắc cúi đầu xuống nhìn thấy đôi tay nhỏ nhắn của cô, đã bất ngờ thay đổi. Anh không ngồi dậy mà ngược lại cố tình cúi xuống càng lúc càng thấp. Giọng nói thâm trầm như đã ngà ngà say khê lướt qua đỉnh đầu cô: “Cũng chưa đến mức phải đuổi cô xuống xe.”

Tố Diệp cảm thấy anh dùng lực hơi mạnh hơn, hai tay cô chống đỡ sắp mỏi nhừ, đành phải dứt khoát dùng cả cánh tay. Chỉ có điều làm vậy khoảng cách của hai người lại càng gần hơn. Hai thớ vẫn vít lấy nhau, mỗi lần cô hô hấp đều hít trọn mùi hương của anh.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô không rời mắt. Gương mặt cô vì sự áp sát của hai người mà bỗng ửng đỏ. Từ góc độ của anh trông cô rất hấp dẫn. Anh dường như chẳng cần nhọc sức, cứ thế tiến sát lại gần, đến giọng điệu cũng dần trở nên ám muội: “Cô ngồi trên xe của tôi thế này... sẽ rất nguy hiểm đấy.”

Tố Diệp đột ngột ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh, cô bắt gặp một nụ cười mơ hồ nơi đáy mắt, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng. Cảm giác này giống như hôm anh ngồi xuống bên cạnh cô. Nhưng cô vẫn dùng lý trí mạnh mẽ áp chế sự hoảng loạn, cất lời, giọng nói trong veo như nước: “Anh muốn làm gì?”

Ý cười trong mắt Niên Bách Ngạn tựa hồ càng lan rộng, đến cả khóe miệng cũng khẽ cong lên. Anh nâng tay lên. Những ngón tay thon dài vừa như vô tình vừa như cố ý chạm nhẹ vào vành mũ của cô. Bóng hình cao lớn ẩn chứa một ý đồ và sức mạnh khiến người ta phải cảnh giác.

Trái tim Tố Diệp đập thành thịch, cô không ngờ anh lại có những cử chỉ này. Lưng cô dính chặt vào ghế, hai mắt nhìn anh chằm chằm, đề phòng hành động tiếp theo. Chỉ thấy đôi tay anh chằm chằm chuyển hướng, vòng qua bụng cô, hạ xuống phía eo bên kia. Tim cô như sắp vọt ra khỏi cổ họng.

“Ý của tôi là...” Niên Bách Ngạn chằm chằm nói: “Cô không thắt dây an toàn như vậy sẽ rất nguy hiểm.” Nói xong, anh kéo chiếc đai an toàn, “cách” một tiếng là đã xong.

Tố Diệp như bị ai gõ mạnh sau gáy, trái tim sắp bắn ra ngoài như cũng nổ tung theo hơi thở hắt ra. Cô nhìn Niên Bách Ngạn, lần này cô đã dễ dàng đọc được hai chữ “bốn cột” trong mắt anh ta.

Người đàn ông chết tiệt!

Vốn dĩ hôm nay tâm trạng của cô đã tệ hết mức rồi, sao còn chịu được tiếp mấy trò rảnh rỗi của anh ta? Cô không suy nghĩ gì, cứ thế tháo dây an toàn. Đang định mở cửa xe, cô liền nghe thấy tiếng nói nhẹ nhàng của Niên Bạch Ngạn: “Cô sợ sao?”

Quyển 1 - Chương 32: Hành động không nghĩa khí ngoài tiệm pho-mát (I)

Đôi tay đang chuẩn bị mở cửa xe của cô dừng lại trong giây lát. Tố Diệp xoay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh mình, thấy gương mặt hơi nghiêng của anh bề ngoài trông có vẻ dừng dừng, không mấy quan tâm nhưng ẩn chứa bên trong là sự bình tĩnh trầm ổn. Khoảnh khắc ấy cô bỗng đột ngột đổi ý, ngón tay đổi hướng. Sau khi thắt chặt lại dây an toàn, cô tựa lưng ra sau ghế: “Ai sợ ai còn chưa biết đâu!”

Khóe môi Niên Bách Ngạn khẽ động đậy. Anh không nói thêm gì nữa, cho xe khởi động, quay một vòng vô-lăng, hướng về phía khu Nam La Cổ.

Ngoài cửa xe, đèn đường bị tốc độ xe kéo dài thành những vệt sáng, từng chuỗi từng chuỗi bị bỏ lại phía sau xe.

Tố Diệp không nói gì, Niên Bách Ngạn cũng im lặng. Trong xe yên lặng như tờ, hai người cũng không ai định phá vỡ sự tĩnh lặng này. Chiếc xe cứ thế đi vào khu Nam La Cổ. Từ lúc xe bắt đầu đi qua cổng vào, du khách đã bắt đầu xôn xao không ít.

Hôm nay vừa hay là cuối tuần, lại còn là buổi tối. Đối với khu Nam La Cổ này mà nói, đông người cũng là chuyện bình thường. Nhưng một chiếc xe ô tô muốn đi từ đầu đường tới cuối đường thì đúng là vô cùng khó khăn.

Chiếc xe cứ vừa đi vừa dừng, dường như để tiến lên cũng rất gian

nan.

Tố Diệp cứ ngồi nhin cười nãy giờ, chốc chốc lại lén liếc nhìn gương mặt Niên Bách Ngạn. Anh ta vẫn không hề tức giận, không hề sốt ruột, đến tốc độ chiếc xe cũng giống hệt chủ của nó. Cô suy nghĩ rồi mím môi nói: “Không phải đây là lần đầu tiên anh lái xe vào khu này chứ?”

“Là lần đầu tiên.” Trừ phi là công việc yêu cầu, nếu không anh tuyệt đối không lai vãng những nơi có quá nhiều khách du lịch.

“Ồ.” Tố Diệp làm ra vẻ như chợt hiểu ra, khẽ than thở: “Giờ này đúng lúc đông người, lái xe còn chẳng nhanh bằng đi bộ.”

Niên Bách Ngạn sa sầm mặt mày, khẽ hỏi: “Tại sao cô không nói sớm?”

“Tôi đâu có nghĩ là anh lại tốt bụng đến vậy, tiễn Phật tiễn tận Tây Thiên.” Ngược lại Tố Diệp nói với giọng đầy lý lẽ: “Nhưng mà, bây giờ anh có muốn dừng xe cũng không được nữa rồi, đâu thể vút cái xe này giữa đường đúng không?”

“Cô cố tình.” Ngữ điệu của Niên Bách Ngạn không hề có cảm giác bực tức.

“Tôi đâu phải người nhỏ nhen, bụng dạ hẹp hòi đến vậy chứ?” Tố Diệp nói chuyện bằng thái độ rất vô tâm. Cô khẽ đưa mắt nhìn ra ngoài, thấy rất nhiều du khách đang tập trung nhìn vào chiếc xe, liền rụt cổ: “Anh nhìn thấy những ánh mắt ngưỡng mộ kia chưa? Con xe của anh quá nổi bật rồi.”

“Tôi thấy mấy ánh mắt đó đều đang đẳng đẳng sát khí.” Rõ ràng chiều rộng con đường chỉ đủ cho người đi bộ thôi, bỗng nhiên từ đâu xuất hiện

một thứ kèn càng đồ sộ như vậy, đúng là khiến người ta chán ghét.

“Nếu đã vậy chi bằng anh lái nhanh một chút đi. Con đường này chính là như vậy, anh càng nhường càng không đi qua được.” Cô nhiệt tình bày cho anh “diệu kế”.

“Sao tôi cứ cảm thấy cô đang dẫn tôi nhảy xuống hố thế nhỉ?”

Tố Diệp mỉm cười: “Mẫu người làm việc gì cũng thận trọng từng bước như anh không thể lái nổi xe ra khỏi khu này đâu. Thế này đi, để tôi lái.”

Lời này thốt ra đích thực đã khiến Niên Bách Ngạn có phần ngỡ ngàng. Trước mũi xe đúng lúc có người đi bộ qua. Anh đột ngột phanh gấp, nhân lúc đó quay đầu sang nhìn cô, dường như đang đánh giá xem độ tin cậy trong những lời cô vừa nói là bao nhiêu.

Tố Diệp không hề nhiều lời, dứt khoát tháo dây an toàn rồi bước xuống xe. Dưới ánh mắt chỉ trích của đám đông, cô bước nhanh sang phía ghế lái, gõ vào cửa xe: “Ra ngoài, đổi chỗ!”

Hình như Niên Bách Ngạn cũng cảm nhận được bầu không khí thù địch xung quanh, anh không biết làm sao, đành phải mở cửa xuống xe. Anh bước xuống không vội vàng, ngoại hình cao ráo khiến cho không biết bao nhiêu trái tim có suy nghĩ sai lầm. Bầu không khí nặng nề trong phút chốc tan biến như nước thủy triều rút. Trong đám đông không ít người thốt lên kinh ngạc.

Tố Diệp khẽ rùng mình, cả người sồn gai ốc. Xem ra không thể thoát khỏi những người dân bị anh ta mê hoặc. Để tránh cho người nào đó được dương dương tự đắc, cô vội vàng ngồi vào ghế lái, còn Niên Bách Ngạn nhích người sang ghế bên cạnh.

“Siêu xe đúng là siêu xe, cảm giác ngồi lên cũng khác biệt. Ngồi cho vững đấy! Tôi không có thói quen thắt dây an toàn hộ người khác đâu.” Nói xong, cô tự thắt dây an toàn cho mình.

Quyển 1 - Chương 33: Hành động không nghĩa khí ngoài tiệm pho-mát (II)

Niên Bách Ngạn cũng không để ý tới lời cô nói. Trong lòng anh thầm nghĩ, con phố này người qua lại chen chúc nhau, cho dù cô muốn lái nhanh cũng khó. Anh chậm chậm cài dây an toàn. Còn chưa kịp cài xong, cả người anh đột ngột lắc mạnh một cái, cả chiếc xe dừng猛然 lao lên trước nhanh như tên lửa.

Đương nhiên, hình dung tốc độ của ô tô với tên lửa thì có hơi cường điệu. Chỉ có điều một cô gái như cô mà có được kỹ thuật lái xe luồn lách, xuyên qua đám đông một cách quyết đoán, mạnh mẽ như vậy thật sự khiến người ta phải cảm thán hết lời.

Dọc đường không thiếu những tiếng chửi rủa vang lên, nhưng đa phần đều bị át hết bởi tiếng còi xe cô nhấn điên cuồng.

Tới lúc Niên Bách Ngạn bừng tỉnh, Tố Diệp đã phanh kết lại, dừng xe, tắt máy, tháo dây an toàn, nhanh gọn dứt khoát!

“Với tốc độ vừa nãy của anh, 15 phút tới được cửa hàng phô-mai này cũng đã nhanh lắm rồi. Sự thật chứng minh, tôi có thể ăn được phô-mai sớm hơn anh 13 phút.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, nửa ngày mới thốt lên được một câu: “Tôi chưa gặp loại con gái nào như cô!” Anh tự nhận mình không phải là người thích thân thiết với phụ nữ, nhưng hầu như những người có thể vây quanh anh đều là kiểu con gái nhã nhặn dịu dàng, cho tới khi

Tố Diệp xuất hiện. Từ ngày gặp cô say rượu ở quán bar cho tới nay, gần như lúc nào anh cũng có thể khai thác được những điều mới mẻ ở cô.

Ví dụ như hôm cô say mềm. Phàm những người hiểu anh đều biết rõ, anh vô cùng phản cảm với những người say rượu, cho dù là đối tác làm ăn, anh cũng kiên quyết không bàn chuyện với một kẻ nát rượu. Cô chẳng những say khướt, còn bổ nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy anh không chịu buông, vậy mà anh vẫn nhin.

Rồi lại ví như chuyện cô tham tiền. Anh có sở trường nhìn rõ mục đích của người khác, nhất là những người chủ động tiếp cận mình, dù là đàn ông hay phụ nữ. Tố Diệp lại không hề giấu giếm, nói với anh rằng cô thích tiền, cũng chẳng kháng cự lại sức hấp dẫn của tiền bạc. Ai làm lỡ dở của cô một chút thời gian, cô sẽ lập tức lôi tiền ra để tính toán. Cô nhận vụ án của Lương Hiên hay làm việc cho anh đều vì tiền. Nói thật, thời buổi này có lắm kẻ, nhất là đàn bà, vì tiền, vì lợi ích có thể bán rẻ mọi thứ. Nhưng không hiểu vì sao, anh vẫn cảm thấy cô rất thành thật.

Trong suy nghĩ của anh, đại đa số bác sỹ tâm lý đều thân thiện khéo léo, dịu dàng nhã nhặn. Nhưng Tố Diệp thì khác. Bề ngoài trông cô rất cao ngạo, lạnh lùng, thậm chí sau khi tan ca, phải suy nghĩ về vụ án của mình cũng trở nên thiếu kiên nhẫn. Cứ lấy hôm nay làm ví dụ, cô có thể lái xe của anh xuyên qua đám đông, chẳng quan tâm gì đến sống chết của người ta, điều này thôi cũng đủ lật đổ những tưởng tượng và suy nghĩ trước nay của anh về nghề này.

Cô càng tùy tiện, anh càng cảm thấy cô đang che đậy điều gì đó. Có thể là tâm sự, có thể là chuyện quá khứ.

Tố Diệp không vội xuống xe, ngược mắt nhìn cửa hàng phô-mai ngoài cửa xe, hững hờ lên tiếng: “Bản tính của con người là như vậy.

Anh càng nhường nhịn người ta càng không nể tình, kết quả lúc nào cũng khiến bản thân tiến không được, lùi chẳng xong. Chi bằng cứ mặc kệ mọi thứ, xông lên phía trước, đằng nào rồi cũng bị mắng chửi, thà cứ đạt được mục đích đã rồi ăn mắng cũng chẳng sao, và lại...” Nói tới đây, cô mỉm cười ngọt ngào nhìn anh: “Chẳng phải bên cạnh tôi còn có một con cừu non chịu tội thay sao?”

“Ý cô là sao?” Niên Bách Ngạn nhìn cô, mặt không biến sắc.

“Bên ngoài nóng lắm, không phải anh định để tôi đi xếp hàng mua phô-mai chứ? Thế thì chẳng ga-lăng chút nào.” Tố Diệp tuy già mồm, nhưng ánh mắt lại quá cảm động, hết như một chú hươu con lạc đường, nhấp nháy đôi mắt vô tội, bất lực, khiến người ta nhìn vào bất giác như đắm chìm trong đó.

Quyển 1 - Chương 34: Không phải ai cũng có thể phát sinh quan hệ mờ ám

Niên Bách Ngạn là một người thông minh. Cô không giấu giếm ý xấu của mình, anh cũng thuận theo mà tiếp nhận, nhưng vẫn tốt bụng nhắc nhở một câu: “Cô muốn đẩy tôi vào chỗ chết thì cũng phải nhìn rõ tình hình, tôi xuống xe ở ghế phụ, sự oán giận của mọi người chưa chắc đã đổ lên đầu tôi đâu.”

Tố Diệp càng cười rạng rỡ hơn: “Anh sai rồi! Vì anh là đàn ông, thế nên cho dù người phụ nữ bên cạnh anh có phạm sai lầm lớn cỡ nào, người đầu tiên mọi người chìa mũi nhọn vào cũng vẫn là anh. Đây... lại là bản chất con người.”

Rõ ràng có một nụ cười khế lướt qua ánh mắt Niên Bách Ngạn. Anh nhìn vào đôi mắt hờn hờ của cô, chăm chú ngắm hồi lâu mới thốt lên một lời đầy ẩn ý: “Người phụ nữ bên cạnh tôi?”

Câu nói vừa rồi của Tố Diệp vốn dĩ chỉ là trêu chọc, cũng có một chút tâm lý muốn trả thù anh, nhưng không nghĩ rằng bản thân mình sẽ bị nắm trúng điểm then chốt. Câu hỏi ngược lại của anh bỗng bao hàm rất nhiều ý nghĩa, một sự mờ ám mơ hồ lướt qua suy nghĩ của cô không hề báo trước. Cô mím chặt môi, bổ sung một câu: “Là người phụ nữ ngồi bên cạnh anh.”

Mờ ám không phải là trò chơi dành cho những người đàn ông đã có vợ như anh. Cô lại càng không thể chơi. Cô đã qua cái thời thiếu nữ thanh xuân mơ mộng. Đừng nói là Niên Bách Ngạn đã kết hôn, cho

dù anh còn độc thân cô cũng chẳng muốn chạm vào.

Cô muốn gặp một người như vậy. Ánh mắt của anh ấy đơn giản, suy nghĩ đơn giản, như vậy cô chẳng cần nhọc lòng suy đoán tâm tư của anh ấy. Cô luôn hiểu anh ấy nghĩ gì, thấu hiểu tình yêu của anh ấy. Tâm đầu ý hợp có lẽ chính là như vậy.

Nhưng loại người như Niên Bách Ngạn thì không được.

Một người đàn ông càng trầm tĩnh thâm sâu, những cảm xúc che giấu không để người khác biết phía sau sẽ càng nặng nề.

Tình yêu, trước nay vốn không phải một lẽ đương nhiên. Một người quá phụ thuộc vào một người, một người luôn phải suy đoán tâm tư của người kia chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Nói chuyện yêu đương với những người như Niên Bách Ngạn có lẽ sẽ rất mệt, vì trước hết để đoán ra anh nghĩ gì cũng đã là cả công phu.

Tình yêu?

Đầu óc Tố Diệp bỗng chấn động, sao cô có thể nghĩ tới tình yêu với anh? Đúng là chẳng ra đâu vào đâu.

Niên Bách Ngạn nghe thấy lời ngụy biện của cô, lúc sau mới mỉm cười, lắc đầu khó xử, nhưng anh cũng không nói gì, cứ thế mở cửa xe bước xuống. Anh vừa xuống xe quả nhiên đã trở thành đối tượng bị công kích, không biết vì cái xe hay vì ngoại hình của anh, tóm lại là quá nổi bật lại càng khiến nổi bất mãn bùng nổ trong lòng mọi người. Người vây xung quanh chưa bao giờ nhiều như thế.

“Này!” Tố Diệp hạ cửa xe xuống, không quan tâm tới những người đứng chỉ trỏ, cô gọi với theo bóng hình Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn dừng bước, quay đầu nhìn cô.

“Đừng có mua nhầm đấy, tôi chỉ ăn vị nguyên gốc thôi.” Cô cố ý cười càng khiến người ta phẫn nộ.

Niên Bách Ngạn nhìn ra cô có ý báo thù nhưng vô cùng nhẫn nại, giữ thái độ điềm tĩnh, sau khi nhìn cô mấy giây thì đáp lại một chữ: “Được.”

“Cảm ơn!” Tố Diệp nhảy bén cảm nhận được bờ môi anh hơi mím lại, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Đằng sau sự lạnh lùng ấy ẩn chứa bao nhiêu đau khổ cô không biết, nhưng ít nhất thì anh cũng đau khổ, điều này chứng tỏ anh cũng không phải người hoàn hảo như một thiên thần.

Nhưng không thể không thừa nhận anh có một sức kiềm chế và khả năng khống chế cảm xúc mãnh liệt. Không phải ai cũng có thể giữ được bình tĩnh trước bao ánh mắt phẫn nộ thế kia.

Nhưng, khi Niên Bách Ngạn đang định quay người đi vào cửa hàng. Một bà cô đứng trước mũi xe thật sự không thể nín nhịn được nữa, cuối cùng đã phải phát huy đặc trưng thích xen vào chuyện người khác của người Bắc Kinh, bước tới gọi giật anh lại.

Niên Bách Ngạn dừng lại một lần nữa.

“Chàng trai à! Cậu muốn lấy lòng bạn gái, làm chút chuyện cũng không có gì to tát, nhưng không thể ngọt ngào trên nỗi đau của người khác được. Trông điệu bộ kia, lái siêu xe huênh hoang khắp chợ, dừng trước cửa hàng phô-mai không thể oai hơn. Cậu không nhìn thấy cả con đường Nam La Cổ này người ta đều đi bộ sao? Không thể dừng xe ở nơi vắng người rồi đi bộ tới đây sao? Cậu mang lại bao nhiêu phiền toái cho mọi người rồi.” Bà cô thao thao bất

tuyệt, như đang hết lòng khuyên nhủ.

Quyển 1 - Chương 35: Lương tăng ca quá đắt (I)

Những người đứng xem xung quanh này giờ vẫn nín nhịn không lên tiếng cũng bắt đầu chỉ trích. Niên Bách Ngạn đứng trước cửa hàng phô-mai, chịu sự lên án của mọi người, nhất thời không thể xen vào dù là một câu. Cảnh tượng này khiến Tố Diệp bỗng nhiên nhớ tới lúc trước khi cắt cái đuôi của chủ nghĩa tư bản, những địa chủ bị đánh dẹp cũng bị đẩy lên bực như thế. Chẳng qua Niên Bách Ngạn chỉ thiếu một chiếc mũ chóp cao mà thôi.

Nghĩ mãi, cô không nhịn được liền phì cười.

Bạn gái? Trí tưởng tượng của họ cũng phong phú thật.

“Ai yo! Nhìn xem, cô gái này còn vui nữa kìa? Mọi người đang nói nghiêm túc cô cười cái gì?” Bà cô nhìn thấy vậy càng không chịu bỏ qua, thấy Tố Diệp hoàn toàn giống một tiểu thư nhà giàu được chiều hư, lại quay sang Niên Bách Ngạn chẹp chẹp: “Nhìn cậu cũng không giống loại người tùy tiện, sao không quản bạn gái mình cho tốt?”

Tiếng phản đối của những người khác càng lúc càng mãnh liệt.

“Thành thật xin lỗi, đã gây thêm phiền phức cho mọi người rồi, tôi sẽ nhanh chóng lái xe đi.” Niên Bách Ngạn nhã nhặn vượt ngoài tưởng tượng, lần lượt xin lỗi những người vây quanh đang mắng mỏ. Nói xong anh lại quay sang nhìn Tố Diệp, giọng nói vừa có chút mềm mỏng lại như đang nhắc nhở: “Đóng cửa xe lại, ngoan ngoãn ngồi trong xe đợi.” Rất phù hợp với nét mặt cần có của hai người đang yêu nhau như phán đoán của số đông.

Tố Diệp ghen ứ, nhưng sau khi phát hiện ra chút thích thú đằng sau vẻ ôn hòa điềm tĩnh đó của anh, cô đã hiểu ra. Diễn cũng giống quá đấy chứ. Nhưng cô vẫn rất hợp tác, kéo cửa xe lên, cô không muốn trở thành đối tượng bị công kích.

Sự thật chứng minh, có một gương mặt ưa nhìn luôn dễ được người ta tha thứ. Chưa kể tới một người đàn ông tuấn tú tuyệt phẩm như Niên Bách Ngạn lại công khai xin lỗi một cách chân thành, mọi người tự nhiên cũng thấy mềm lòng, lâu lâu mấy câu rồi cũng tản dần.

Tố Diệp thầm cảm thán mấy người này đúng là phán đoán mọi việc theo ngoại hình, lời Ipod ra định chơi một ván trò bắt cá. Cửa hàng phô-mai này là cửa hiệu lâu năm. Trừ phi là đóng cửa, nếu không hầu như lúc nào cũng có người đứng xếp hàng đông nghịt. Vừa rồi cô nhìn rất rõ, bên trong người đứng lô nhô, chưa tới hai, ba mươi phút nữa anh không thể ra ngoài được. Cô đang mua đạn bắn rầm rầm, liền nghe thấy có người gõ nhẹ lên cửa kính xe. Cô ngược mắt lên nhìn thì vẫn là bà cô vừa nãy răn dạy Niên Bách Ngạn như dạy cháu. Cô hơi sợ hãi, đang tưởng cô ấy đã nhắm trúng mục tiêu vào mình thì bỗng thấy cô ấy ra hiệu cho cô hạ kính xuống.

Tố Diệp làm theo.

Lúc cửa xe từ từ hạ xuống, thái độ của bà cô trở nên vô cùng nhiệt tình, khác một trời một vực với dáng vẻ khuyen răn vừa nãy, còn chưa đợi Tố Diệp cất lời hỏi, đã vội vàng lên tiếng trước: “Cháu gái tuy là có hơi tùy hứng một chút, nhưng tìm bạn trai thật sự không tồi đâu, nhìn ra được cậu ấy rất thương cháu.”

“Hả?”

“Cháu phải trân trọng đấy. Thời buổi này có thể tìm được một nửa

thật lòng đối tốt với mình không dễ đâu.” Trông bà cô rất phấn khích, sau khi tuôn một tràng những lời chân thành sâu sắc liền đập bồm bộp vào vai cô, rồi cười nghiêng ngả rời đi.

Những lời nói không đầu không cuối khiến Tố Diệp mơ mơ hồ hồ. Cô còn chưa kịp tiêu hóa hết những lời của bà cô đã nhìn thấy không ít người từ trong cửa hàng đi ra. Cô thấy khó hiểu, đám người này sao mua nhanh vậy? Nhưng không thấy họ cầm theo phô-mai trên tay mà. Điều khiến người ta khó giải thích hơn cả là, khách hàng nào đi từ trong đó ra cũng đều nhìn Tố Diệp với ánh mắt khác thường, cảnh tượng này trông cực kỳ kinh sợ.

Đầu mày Tố Diệp nhú chặt như chiếc khăn mặt bị cô ra sức vắt kiệt. Cô nhìn từng ánh mắt hướng về phía mình, nó phức tạp tới nỗi khó mà phân tích, đến nỗi từ lúc nào cô chẳng còn tâm trí chơi trò bắt cá trong tay.

Quyển 1 - Chương 36: Lương tăng ca quá đắt (II)

Cô còn chưa kịp hoàn hồn, Niên Bách Ngạn đã từ trong cửa hàng bước ra, trong tay xách một chiếc túi, trong túi đựng mấy hộp phô-mai. Tố Diệp càng kinh ngạc hơn, nhìn mấy vị khách tay không đã đi xa, rồi lại nhìn người đàn ông đang đi về phía chiếc xe. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đâu phải đã bán hết phô-mai.

Cửa xe bật mở, Niên Bách Ngạn ngồi vào trong, đưa cho cô chiếc túi trong tay mình: “Mấy hộp này đủ để cô ăn trên đường rồi chứ?”

Tố Diệp cầm lấy xem, đầy đủ năm hộp phô-mai lớn nguyên vị. Lúc sau nhớ tới lời anh vừa nói, cô chau mày: “Trên đường?”

“Khu Nam La Cổ chúng ta cũng đã tới, cô cũng nên báo cáo tình hình của Lương Hiên với tôi rồi.” Niên Bách Ngạn sau khi ngồi vững liền khởi động xe, quay đầu nhìn cô rồi vô thức nhíu mày: “Thắt dây an toàn vào!”

Tố Diệp cố gắng hồi phục tâm trạng, kéo dây an toàn lại, thắt cẩn thận: “Anh Niên! Tôi đã nói là tiền lương tăng ca của tôi rất đắt rồi đấy...”

“Lương tăng ca? Chẳng phải cô đang cầm trong tay đấy sao?” Chiếc xe lại một lần nữa từ từ di chuyển trong dòng người, anh rất điềm nhiên: “Đúng như cô nói, tiền lương tăng ca của cô đúng là quá đắt.”

Cô giơ chiếc túi trong tay lên trước mặt anh, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, bật cười: “Ý anh là năm hộp phô-mai này?”

“Năm hộp phô-mai, cộng thêm ba mươi mấy người trong cửa hàng nữa.” Người phía trước đã bớt đi nhiều, Niên Bách Ngạn hơi tăng tốc, tia sáng khẽ rọi lên sống mũi anh, khoảng khắc này trông anh đẹp đến mê hồn.

Đây cũng là khung cảnh Tố Diệp nhìn thấy khi quay sang. Chỉ có điều mục đích của cô vốn không phải muốn chiêm ngưỡng vẻ đẹp rung động lòng người đó của anh. So với vẻ ngoài, cô càng thấy anh ta kỳ lạ hơn. Cô bất giác nhớ tới mấy lời khuyên vàng ngọc không đầu không cuối đó của bà cô cùng ánh mắt quái dị của những người khách rời khỏi cửa hàng, càng nghĩ càng thấy có vấn đề, cô không kìm chế được, hỏi một câu: “Ý của anh là...?”

“Để có thể lấy được tin tức của Lương Hiên từ miệng cô, tôi đành phải làm “tán tài đồng tử”* một lần.” Cuối cùng Niên Bách Ngạn đã cho xe rẽ vào đường chính, sau khi thoát được một lượt chờ đèn đỏ liền lái xe thẳng về hướng Đông.

*Nguyên gốc là “Thiện tài đồng tử”, người xuất hiện trong các câu chuyện dân gian, được miêu tả cùng Long Nữ như một tiểu đồng hầu cận bên Quan Thế Âm Bồ Tát. Ở đây Niên Bách Ngạn nói lái, ý chỉ một người phải tiêu tiền hoang phí, tẩu tán hết tài sản.

Lời anh nói tuy chưa rõ ràng, nhưng Tố Diệp cũng chợt hiểu ra. Cô quên mất rằng kiểu người có thể dùng tiền để giải quyết vấn đề như Niên Bách Ngạn tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian. Chắc là bà cô và những người đó sau khi nhận được “phí giải tán” của Niên Bách Ngạn cũng kích động lắm, nghĩ rằng một người ngang ngược ngông cuồng như cô sao có thể khiến một người đàn ông xuất sắc như vậy đầu hàng, cam tâm tình nguyện vì mình. Thế nên, cô đã hiểu ra những lời “răn dạy nhẹ nhàng” đó của bà cô, cả những ánh mắt đầy phức tạp đó nữa. Một lúc lâu sau cô mới đề nén được sự kinh hoàng

trong lòng, liếc mắt nhìn anh, cười khẩy: “Người làm ăn đúng là người làm ăn. Rõ là lừa biếng vùng tiền qua cửa sổ, thế mà còn đổ hết lên đầu người khác, bốn chữ “tính toán tỷ mỉ” áp dụng cho anh Niên cũng coi như tinh tế sâu sắc rồi.”

Niên Bách Ngạn mặc cho cô khoe tài hùng biện, anh không đáp lời, chỉ chuyên tâm lái xe, đuôi mắt hơi nhếch lên. Tố Diệp thấy anh lại quay về với vẻ mặt trầm mặc cố hữu thì cũng chán chảng buồn oán thán thêm. Cô mở hộp phô-mai, nhấm nháp. Không hiểu sao cứ ăn mãi, những phiền muộn và khó chịu quấn quanh trong lòng cũng tan biến dần. Không biết là nhờ hương vị ngọt ngào nồng đậm trong miệng xúc tác cho tâm lý hay người đàn ông bên cạnh đã kích thích hooc-môn tuyến thượng thận của cô.

Thật ra cô không thể không thừa nhận, sự xuất hiện của Niên Bách Ngạn đúng là đã làm vơi bớt những nỗi buồn đang bò trong lòng cô. Nếu không có anh, những buồn bực không thể xua tan ấy sẽ càng đậm nét như một vết máu xuất hiện khi một lưỡi dao cứa vào tim.

Chiếc ô tô lướt vào dòng xe trái dài dưới ánh đèn đường. Cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, đèn đuôi ô tô nhuộm đỏ đôi mắt khiến cô giật mình: “Anh định đưa tôi đi đâu?”

“Đến nhà hàng!”

“Tôi đâu có nói sẽ tới nhà hàng?” Cô tự thừa nhận mình không phải một mình lơ đãng, chỉ là vừa rồi trầm tư suy nghĩ quá lâu, đến lúc bừng tỉnh lại mới phát hiện anh đã sớm tự quyết định điểm đến tiếp theo mà không hề hỏi ý kiến của cô, cũng chẳng thém báo trước một tiếng, cứ thế đánh lừa thái độ cảnh giác mà cô luôn tự hào như vốn chẳng có âm mưu gì.

Niên Bách Ngạn nắm chắc vô-lăng, sau khi đi qua đèn xanh thì chậm

chậm rãi phải. Đèn đường xuyên qua cửa kính xe, chiếu vào từng tia sáng vụn vặt, khiến gương mặt anh càng trở nên góc cạnh. Anh đáp lại cô một lời giải thích hiếm hoi: “Thứ nhất, chúng ta cần một không gian yên tĩnh để bàn về vụ án của Lương Hiên. Thứ hai, tôi đói rồi.”

Quyển 1 - Chương 37: Người chủ nhà bị co giật

Lời của các cụ cấm có sai: “Tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường.”

Vụ án Lương Hiên giết vợ vô tình bị lộ hết. Sau khi phía cảnh sát và truyền thông tham gia vào, câu chuyện khó tưởng tượng này lại được say sưa theo dõi mỗi khi nhàn rỗi. Nhưng có điều tin tức này cũng nhanh chóng đổi hướng. Một vụ thảm sát đầm đìa máu bất ngờ giúp giá cổ phiếu của tập đoàn Tinh Thạch tăng vọt sau khi lên sàn.

Việc này phải kể tới bản báo cáo phân tích tâm lý chuyên nghiệp của Tổ Diệt cùng với quyết sách mạnh mẽ dứt khoát của Niên Bách Ngạn sau sự việc. Bản báo cáo của Tổ Diệt giúp Tinh Thạch tránh được những trách nhiệm pháp lý. Còn Tinh Thạch sau khi sự việc xảy ra đã kịp thời chịu trách nhiệm hoàn toàn phí điều trị cho Lương Hiên và vợ anh ta, tiền trợ cấp, tiền học cho hai đứa trẻ. Một quyết định đầy nhân tính như thế đã khiến các cổ đông của Tinh Thạch phải ngời khen.

Cùng lúc đó, showroom đá quý cao cấp do tập đoàn quản lý cũng bắt đầu những hoạt động kết nạp thành viên mũi nhọn. Theo đó, điều kiện để gia nhập showroom D vô cùng khắt khe. Việc chọn lựa hội viên không những phải xét con số tài sản cố định, mà còn quan tâm tới chỗ ở lâu dài, các thành viên trong gia đình... Nhưng càng chặt chẽ như vậy lại càng thu hút sự hứng thú của những đại gia trong giới thương nhân. Thêm nữa, showroom D là nơi có những mẫu đá quý hiếm thấy, đây càng là điểm mấu chốt hấp dẫn mọi người.

Mọi việc bình thường như vậy. Giống như một sự việc bất ngờ xảy ra, thu hút sự chú ý của giới truyền thông, sau đó bùng nổ thành một cuộc khủng hoảng. Rồi có người trong cuộc ra mặt đề ra phương án giải quyết chắc như đinh đóng cột. Tiếp đó cuộc khủng hoảng kinh tế tưởng sẽ nổ ra ấy lại thoát khỏi nguy hiểm, có tác dụng thúc đẩy thành tích thời kỳ đầu ra thị trường.

Thời gian này thời tiết bắt đầu nóng lên, những lá mầm xanh non trên nhánh cây chóp mắt cũng đã lớn thành cành lá rậm rạp. Những bông hoa đầu xuân đã rơi rụng khắp mặt đất, thay vào đó là sắc xanh ngập tràn của mùa hạ. Những thứ tuyệt đẹp hay chóng vánh, cũng giống như niềm vui vậy. Chính vì cuộc đời con người có quá nhiều trắc trở và tiếc nuối mà ta không thể lường trước, thế nên họ mới có thể cảm nhận được niềm vui trong sự yên bình ngắn ngủi, cam lòng đón nhận khó khăn.

Tố Diệp đã chuyển nhà.

Đây là chuyện sớm muộn, dù sao cô cũng chẳng thể ở cả đời cùng Lâm Yêu Yêu.

Sau khi bắt đầu đi làm, thời gian của cô ít đến đáng thương, thế nên nơi ở càng trở nên quan trọng. Phòng tâm lý Liêm Chúng và trường đại học cô vào dạy, một ở khu Triều Dương, một ở khu Hải Điện. Suy nghĩ tới việc một tuần chỉ phải lên lớp một buổi, cuối cùng cô đã chọn thuê nhà ở gần Liêm Chúng.

Đồ đạc của cô vốn dĩ không nhiều, cộng thêm có sự giúp đỡ của Lâm Yêu Yêu và Đinh Tư Thừa, nên chỉ cần một buổi sáng đã xong xuôi. Mặc dù Lâm Yêu Yêu khẳng khẳng không đồng ý, nhưng vẫn vừa cầu nhàu vừa dọn dẹp nhà mới giúp cô. Đinh Tư Thừa lái xe tới siêu thị mua đồ ăn cho bữa tối.

“Đây chính là sự khác biệt giữa giai cấp tư sản và vô sản, vừa mới đi làm đã chuyển đến cái nhà mỗi tháng những một vạn tám, chẳng trách cậu không vừa ý với cái nhà nhỏ xíu đó của mình.” Sau khi hai người bận rộn xong, Lâm Yêu Yêu lấy từ trong tủ lạnh ra một hộp kem, ngồi lên sôpha rồi dựa thẳng vào người Tố Diệp.

Tố Diệp ăn mấy miếng là hết hộp kem. Cô giơ tay lên, chiếc hộp bỗng bay một đường parabol tuyệt đẹp trong không trung rồi rơi vào thùng rác, mặc kệ Lâm Yêu Yêu đang dính chặt lấy cô như một con rái cá: “Cô Lâm à! Cậu phải làm rõ mấy việc sau rồi hãy phê phán nhà tư bản đây. Thứ nhất, địa điểm này do chính giáo sư Đinh nhiệt liệt yêu cầu. Ông ấy hy vọng mình ở gần cơ quan một chút. Thứ hai, mình không hề tiêu tiền chùa của cơ quan. Trong khu vực này, cái giá một vạn tám cùng lắm chỉ thuê được nhà hai phòng. Nhưng căn hộ này, hai phòng khách ba phòng ngủ lại còn trang hoàng lộng lẫy. Mình đã đặc biệt liếc qua nhà bếp, toàn là bộ dụng cụ nấu nướng cao cấp. Một vạn tám mà thuê được căn nhà này không phải mình ăn may thì chủ nhà đúng là bị co giật, thế nên mình được lời là từ chủ nhà. Thứ ba, vụ án của Tinh Thạch do mình tiếp nhận, bản báo cáo tâm lý của chồng Vương Bình cũng là do mình làm. Trước khi vào làm chính thức, mình đã giúp Liêm Chúng nhiều việc lớn như thế, được lợi cũng là chuyện đương nhiên. Thứ tư, cũng là điều quan trọng nhất, căn nhà giá một vạn tám mình phải gánh một vạn, cơ quan chỉ thanh toán có tám ngàn thôi biết chưa? Đừng có làm như mình ở miễn phí vậy.”

Quyển 1 - Chương 38: Luôn tự nhắc nhở bản thân mình là ai

Vụ án Vương Bình nhảy lầu đã được phía cảnh sát chính thức điều tra lại. Kết quả vụ án đã không còn quan trọng, quan trọng là chứng cứ rành rành cô đã cung cấp cho phía họ. Việc Vương Bình đã hồi phục là sự thật, tâm lý chồng Vương Bình có vấn đề cũng là sự thật. Cộng thêm vụ án của Lương Hiên, cô đã bảo vệ thành công danh dự cho Liêm Chúng.

Lâm Yêu Yêu nghiêng đầu nhìn cô, không nhịn được cười: “Cậu học tâm lý đúng là khiến cho giới luật sư thiếu một dũng tướng đánh đâu thắng đó đấy, mồm mép lợi hại quá đi.”

Tổ Diệp mím môi. Ánh trăng ngoài cửa sổ và ánh đèn trong phòng hòa vào nhau, để lại cái bóng mờ ảo trên gương mặt trong sáng như lòng trắng trứng của cô. Hàng mi cô khẽ giật: “Mình chỉ muốn cho cậu biết, mình cũng lắm chỉ là một người vô sản được bọc dưới lớp vỏ tư sản mà thôi.”

“Được lợi còn tỏ ra thông minh, chẳng thềm cãi nhau với cậu.” Lâm Yêu Yêu cũng ăn xong kem, ngậm thìa chỉ vào bức tường ở phía Bắc phòng khách: “Còn nữa, cậu cũng biến thái quá đi, dán ảnh của mình cao ngang tường thế kia, căn nhà này cao hơn sáu mét đấy. Nửa đêm cậu tỉnh dậy không sợ bị ảnh của mình dọa chết khiếp à?”

Bức ảnh được khảm lên tường mộc mạc khác thường. Khung cảnh trắng xóa một màu, cánh hoa cũng màu trắng rồi cả chiếc váy dài

trong bức ảnh cũng trắng toát. Đuôi váy rất dài, cứ thế tung bay trong gió giữa những cánh hoa. Cánh hoa tô điểm cho váy, váy lại tôn lên mái tóc đen dài. Giữa hai màu đen trắng tương phản là ánh mắt khẽ sụp xuống của Tố Diệp. Trong ảnh, cô không nhìn vào ống kính, chỉ khẽ nghiêng đầu. Mặc dù không nhìn rõ biểu cảm, nhưng vẫn toát lên một vẻ yên tĩnh, thoát tục.

Ánh sáng thủy tinh bên tường phản chiếu lên gương mặt Tố Diệp trên bức ảnh. Đường cong ấy rất hoàn hảo, không có một chút khuyết điểm nào. Sự yên tĩnh của Tố Diệp dường như cũng hòa làm một với khung cảnh ngập sắc trắng đó.

Bức ảnh đẹp thì đẹp thật, nhưng kích cỡ quá to khiến người ta hết hồn. Ngồi trên sôpha tầng một, ngược mắt là có thể nhìn thấy bức ảnh khổng lồ ấy, giống như có một người cao hơn sáu mét đè sát xuống người, không chỉ chấn động thị giác mà còn chấn động cả tâm tưởng.

Tố Diệp không trả lời ngay, chỉ yên lặng ngắm nhìn nó, ánh mắt dần trầm tĩnh lại. Lâm Yêu Yêu không biết cô đang nghĩ gì, nghiêng đầu nhìn cô. Một lúc sau, Tố Diệp mới chậm chậm lên tiếng: “Mình chỉ đang... không ngừng nhắc nhở bản thân, mình là ai.”

“Hả?” Lâm Yêu Yêu chớp chớp mắt, không biết là chưa nghe rõ hay là nghe chưa hiểu.

“Đừng có hả nữa. Nói chuyện của cậu đi, cậu định tới Tinh Thạch làm việc thật sao?” Tố Diệp không muốn nói sâu thêm về chủ đề vừa này, cô chuyển ánh mắt cũng chuyển luôn đề tài. So với việc nói chuyện của cô, chi bằng nói chuyện của Lâm Yêu Yêu. Lần đầu tiên nghe thấy tin này, cô là người kinh ngạc nhất.

“Đương nhiên rồi. Mình đã nộp đơn xin việc rồi. Giám định viên của

tập đoàn Tinh Thạch danh tiếng. Thế nào, kinh chưa?” Lâm Yêu Yêu vừa nghe tới đây hai mắt đã sáng như sao.

Đầu Tố Diệp ong ong như bị búa đập vào. Đầu phải cô không nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của Lâm Yêu Yêu. Có thể ngày ngày được tiếp xúc với đá quý là ước mơ của cậu ấy, Tố Diệp đương nhiên sẽ không can dự quá nhiều. Chỉ có điều, thế giới này thật là quá nhỏ bé, vòng tới vòng lui cuối cùng phát hiện hóa ra mình vẫn chẳng thể thoát khỏi vòng tròn ấy. Lâm Yêu Yêu bên này vẫn còn mãi mê chìm đắm trong niềm hưng phấn với công việc mới, hoàn toàn không phát hiện ra nụ cười trên môi Tố Diệp đã tắt từ lâu. Cô ấy tự lẩm bẩm: “Nghe nói chủ tịch của tập đoàn Tinh Thạch đã lui về vị trí thứ hai. Bây giờ mọi việc đều do tổng giám đốc Niên đó phụ trách, anh ta coi như một tay che trời rồi.”

Chẳng câu nào lọt vào tai Tố Diệp, đầu cô vẫn còn đang căng ra.

Quyển 1 - Chương 39: Sự ích kỷ của người con gái

“Diệp Tử! Nhắc tới Niên Bách Ngạn, mình vẫn muốn xin lỗi cậu.” Lâm Yêu Yêu khi nãy vẫn còn chìm đắm trong niềm hưng phấn bỗng nhiên thờ dài, kéo cánh tay Tố Diệp lại, nét mặt thay đổi.

Tố Diệp mỉm cười nhẹ nhàng: “Cậu muốn nói tới việc, lần trước cậu nhắc chuyện của Niên Bách Ngạn trước mặt Đinh Tư Thừa phải không?” Lâm Yêu Yêu, người bạn thân bao năm nay của cô. Bình thường những lúc toe toét hay hờn dỗi đều tùy tiện gọi cô là lá nhỏ. Chỉ có những lúc cô ấy tự thấy áy náy hoặc trong lòng có chuyện gì che giấu mới hay thờ dài, gọi cô là Diệp Tử.

Con gái bao giờ cũng rất nhạy cảm, đặc biệt là trước người đàn ông mà mình yêu. Hôm đó khi Lâm Yêu Yêu nhắc tới Niên Bách Ngạn bằng giọng kinh ngạc và vui mừng trước mặt Đinh Tư Thừa, cô đã biết rõ, Lâm Yêu Yêu đã nảy sinh một chút hẹp hòi, ích kỷ. Nhưng như vậy thì có sao? Cho dù Lâm Yêu Yêu mãi mãi không nhắc tới, cô cũng sẽ không chia rẽ họ. Cô ấy là bạn tốt, là tri kỷ của cô. Cô tình nguyện dung túng cho người bạn này. Ai bảo phụ nữ gặp được tình yêu rồi thì lúc nào cũng suy tính thiệt hơn.

Thế nên, chuyển nhà cũng là một quyết định bắt buộc. Vì Đinh Tư Thừa đã quyết sẽ ở lại Bắc Kinh. Cô không thể lúc nào cũng tới làm “bóng đèn” của hai người họ được.

“Mình biết có rất nhiều chuyện không giấu được cậu. Thật ra sau hôm đó, mình cũng tự trách lắm. Rõ ràng mình biết cậu và Niên Bách Ngạn không có gì còn cố ý nói như vậy.” Lâm Yêu Yêu nắm chặt tay

cô, biểu cảm chân thành: “Trước giờ mình chưa hề nghi ngờ ý của cậu, nhưng ánh mắt đó của Tư Thừa khiến mình cảm thấy rất không yên tâm. Hôm đó ở sân bay, mình đã thấy rõ cách anh ấy nhìn cậu, vô cùng dịu dàng. Kiểu dịu dàng đó... mình chưa từng nhìn thấy. Diệp Tử, mình sợ lắm, thật đấy!”

“Ngốc ạ!” Tố Diệp thấy lòng như thắt lại. Vì lời bộc bạch của Lâm Yêu Yêu, cũng vì những day dứt và lo lắng cô ấy không thể che giấu. Thực chất đâu phải cô không thấy áy náy với Yêu Yêu? Đúng như những gì Yêu Yêu lo lắng, chẳng phải cô đang lén lút dòm ngó bạn trai của cô ấy sao? Cô không có tư cách trách cứ Yêu Yêu, chính cô là người phải xin lỗi cô ấy mới đúng. Cô không nên có những suy nghĩ không an phận với Đinh Tư Thừa. Vì thế, khi tất cả mọi người còn chưa phát hiện ra, cô nhất định phải dập tắt ngọn lửa nhỏ nhoi này.

“Cậu đừng quên, Đinh Tư Thừa là thầy hướng dẫn của mình. Anh ấy chẳng qua chỉ xem mình như một đứa em gái. Cho dù trong ánh mắt thật sự có một chút dịu dàng thì cũng chỉ là tình thân và tình bạn mà thôi, cậu nghĩ nhiều quá rồi.”

“Nhưng lần này anh ấy chấp nhận bỏ phòng tâm lý ở nước ngoài để về nước. Lúc trước bác trai khuyên bảo hết nước hết cái anh ấy cũng đâu đồng ý, nhưng lần này cậu quay về là anh ấy quay về...” Lâm Yêu Yêu càng nói giọng càng nhỏ dần. Nói thật lòng, Tố Diệp giải thích với cô ấy như vậy cô ấy đã cảm thấy xấu hổ lắm rồi.

Không phải Tố Diệp không nhìn ra nỗi lo lắng bất an của cô ấy. Một cô gái lạc quan vui vẻ đến đâu khi đối mặt với tình cảm cũng sẽ hoang mang lo sợ. Cô khẽ thở dài, xiết chặt tay Yêu Yêu và nói: “Chẳng lẽ cậu không cho rằng Đinh Tư Thừa quay về là vì cậu sao? Hai cậu không thể cứ mãi cách chia hai nơi được đúng không? Mình nghĩ lần này anh ấy trở về chắc chắn là vì muốn đính ước với cậu.”

“Đính ước cái gì chứ!” Lâm Yêu Yêu bối rối.

“Cậu nói xem?” Tố Diệp khế cười: “Cô con dâu đáng ghét này cũng phải gặp bố mẹ chồng chứ?”

Lâm Yêu Yêu nghe tới đây mặt mũi bỗng đỏ ửng, đưa tay khế đập vào vai Tố Diệp: “Đừng nói lung tung!”

“Cậu không muốn lấy anh ấy sao?” Tố Diệp cười đùa.

Lâm Yêu Yêu nghe xong càng thấy khó xử ghê gớm. Cô ấy đứng dậy định đánh lộn với cô. Đúng lúc này Đinh Tư Thừa từ bên ngoài trở về, trong tay xách túi lớn túi nhỏ đồ ăn, nhìn vào bên trong, tươi cười hỏi: “Nói chuyện gì mà sôi nổi vậy?”

Quyển 1 - Chương 40: Một bên là tiền bạc, một bên là tình bạn

Tố Diệp đang định lên tiếng, Lâm Yêu Yêu đã vội vàng chặn họng cô, nhìn Đinh Tư Thừa lắc đầu nguầy nguậy: “Chuyện của con gái, anh đừng có nghe!”

Đinh Tư Thừa nhìn Lâm Yêu Yêu, rồi lại đảo mắt sang phía Tố Diệp, bất giác cười lớn: “Được rồi! Chắc anh thành người ngoài cuộc rồi.”

Tố Diệp khó khăn lắm mới gỡ được tay của Lâm Yêu Yêu ra, quay sang lườm cô ấy một cái. Cô đang chuẩn bị nói mấy lời gợi ý cho Đinh Tư Thừa thì chiếc điện thoại bên cạnh đổ chuông. Lâm Yêu Yêu cũng nhìn ra ý đồ của cô, vội vàng nhét điện thoại vào tay cô: “Điện thoại kêu kìa, mau nghe máy đi!”

Tố Diệp bị cô ấy chọc cười, mím môi cầm điện thoại đi vào nhà bếp nhận máy.

Đinh Tư Thừa mệt gần chết, sau khi đặt mọi thứ sang một bên, anh ngồi phịch xuống sofa, thấy Lâm Yêu Yêu đỏ bừng mặt, tò mò hỏi: “Anh vừa vào cửa thì nghe thấy hai người nói cái gì mà lấy chồng với không lấy chồng, ai sắp lấy chồng vậy?”

“Làm gì có ai sắp lấy chồng, anh nghe nhầm rồi.” Tiếng cười khúc khích của Lâm Yêu Yêu theo đó lọt vào tai anh.

Đinh Tư Thừa cũng không hỏi nhiều, chỉ khẽ mỉm cười, đưa tay kéo

cô vào lòng mình, nhưng ánh mắt lại vô thức nhìn về phía nhà bếp. Cô gái trong lòng anh trong sáng dịu dàng, là người con gái anh yêu sâu sắc, nhưng sao anh luôn cảm thấy lúc xa lúc gần? Anh ép buộc bản thân tập trung toàn bộ tinh thần vào người con gái như hoa như ngọc trong lòng mình.

Cũng giống như lần đầu tiên gặp mặt, anh đã thích cô gái này rồi, chẳng phải sao?

Trong nhà bếp, Tố Diệp dựa lưng vào cửa, vừa day huyệt thái dương vừa nghe điện thoại.

Là Niên Bách Ngạn gọi tới.

“Thật xin lỗi, lúc cô gọi tới tôi đang có cuộc họp.” Qua sóng điện thoại, giọng anh nghe càng nhẹ nhàng mà cuốn hút.

Tố Diệp giơ tay lên xem giờ, bỗng không nói lên lời. Anh đã họp đúng năm tiếng đồng hồ. Anh chắc là không cần nói dối, cô có thể nghe ra lời xin lỗi trong giọng nói của anh. Hắng giọng một chút, cô nói đùa: “Cũng may, cuối cùng tôi đã đợi được điện thoại hồi âm của anh Niên rồi. Từ ba giờ chiều tới bây giờ, tôi đúng là trông mòn con mắt.”

Đầu kia điện thoại vang lên tiếng cười khe khẽ: “Chỉ tiếc là cái khiến bác sỹ Tố trông ngóng mỏi mòn không phải là tôi.”

“Anh biết là tốt rồi. Trời ơi, không phải anh định quyết khoản thanh toán đó đấy chứ?” Tố Diệp thấy anh đã hiểu rõ thì mình cũng không cần úp mở nữa.

“Từ đầu tôi đã hứa sẽ trả thì nhất định tiền sẽ tới tay cô.” Dường như Niên Bách Ngạn chẳng hề tức giận: “Hay là tối nay đi.”

“Tối nay?”

“Cô có rảnh không? Chúng ta cùng đi ăn tối.” Anh mời rất thẳng thắn.

“Ờ... ăn tối?” Cô nghĩ tới Đinh Tư Thừa và Lâm Yêu Yêu. Ba người họ đã hứa tối nay sẽ cùng ở nhà ăn lẩu. Nhưng, Niên Bách Ngạn sẽ cho cô một tờ tiền in gương mặt của vị chủ tịch anh tuấn nhất trên đời. Một bên là tiền, một bên là tình bạn, quả là khó chọn.

“Tiểu Diệp!”

Đằng sau lưng vang lên tiếng Đinh Tư Thừa. Tố Diệp quay đầu lại, đúng lúc ấy nhìn thấy Đinh Tư Thừa đi vào nhà bếp. Sau khi đặt chiếc túi trong tay lên bệ, mặc kệ cô đã ngắt điện thoại hay chưa, anh liền mỉm cười nói: “Gia vị lẩu em thích ăn nhất, anh đã đặc biệt mua hai hộp.”

“Cảm ơn anh.” Cô tươi cười đáp lại, rồi lại quay đầu nói vào điện thoại: “Thật ngại quá, tối nay tôi không ra ngoài được.”

Bên kia Niên Bách Ngạn im lặng hồi lâu mới nói: “Trưa mai nhé, tôi sẽ tới Liêm Chúng đón cô.”

“Ừm, được!” Hết khó khăn cuối cùng cũng có hy vọng, trong đầu cô bắt đầu hiện lên cảnh tiền bay đầy trời.

Cuộc trò chuyện kết thúc mà cô vẫn chưa khép môi lại được. Cô quay lại mới phát hiện Đinh Tư Thừa vẫn còn đứng ở đó, nụ cười trên khóe môi không còn nữa, trông biểu cảm của anh rất nghiêm nghị.

“Sao vậy? Không phải anh quên mua tương XO rồi đấy chứ? Đừng nói là vậy.” Tố Diệp không hiểu chuyện gì, cố gắng đè nén cảm giác

hồi hộp càn quét trong lòng.

Đình Tư Thừa không lên tiếng, cứ mím môi nhìn cô như thế. Tố Diệp bị anh nhìn tới nỗi thấy thiếu tự nhiên. Cô bước lên trước, đưa tay hươ hươ trước mặt anh: “Anh làm sao...”

Cô còn chưa nói hết câu, tay đã bị anh nắm chặt. Cô sửng sờ, ngẩng đầu nhìn lên gương mặt đang cau có một cách rõ ràng của anh. Tim cô đập thình thịch, chỉ sợ Lâm Yêu Yêu đột ngột xông vào, nhìn thấy cảnh tượng này sẽ hiểu lầm, liền thấp giọng vội vàng hỏi: “Sao vậy? Buông em ra đi!”

Nhưng Đình Tư Thừa không định buông tay cô, anh ấn mạnh cô vào tường, cúi đầu nhìn cô, hơi thở nóng hổi dường như hơi dồn dập: “Em và gã Niên Bách Ngạn đó rốt cuộc có quan hệ gì?”

Quyển 1 - Chương 41: Trong thế giới cô độc

Tố Diệp đúng là đã bị Đinh Tư Thừa dọa cho hết hồn. Trong ấn tượng của cô, anh lúc nào cũng ôn hòa điềm đạm, không vội vàng hấp tấp. Là một chuyên gia nghiên cứu tâm lý, anh có đủ khả năng để kiềm chế cảm xúc của bản thân, đây cũng là bản lĩnh mà cô kính nể và không thể sánh kịp.

Mọi việc xảy ra quá đột ngột, đến nỗi cô quên cả phản kháng, cứ thế ngược mắt kinh ngạc nhìn anh, chỉ cảm thấy, bàn tay bị anh xiết mạnh sắp rụng phồng. Khoảng cách của hai người quá gần, đến nỗi cô có thể dễ dàng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể có phần nóng bỏng của anh, gần đến mức hơi thở của anh và cô như triền miên quấn lấy nhau.

Trái tim cô lại bắt đầu xuất hiện những nhịp đập không theo quy tắc, từng nhịp từng nhịp đập thẳng vào màng nhĩ của cô. Thanh âm này khuấy đảo khiến trái tim cô rối loạn, mang tai nóng bừng, mồm miệng khô khốc. Đinh Tư Thừa cúi đầu, sau khi nhìn ra vẻ sững sốt trong ánh mắt cô anh mới ý thức được hành động của mình, vội buông tay, nét mặt có phần gượng gạo.

“Anh chỉ cảm thấy... em không nên quá thân thiết với người xa lạ.”

Tố Diệp cup mí mắt xuống, thầm mắng chửi bản thân vừa rồi lại thấy hời hợt. Cô hít sâu một hơi, đè nén sự hoang mang trong lòng, nét mặt bình thản trở lại: “Thầy ạ! Em không còn là con nít nữa. Hơn nữa, anh ta là khách hàng của em.”

Đình Tư Thừa nhìn cô với ánh mắt khác lạ.

Tố Diệp không cho phép mình có cơ hội chìm đắm thêm nữa, cô nở nụ cười: “Yên tâm đi, Niên Bách Ngạn đó có thể bán em đi được sao? Nhưng nhìn dáng vẻ sốt sắng này của anh em cảm thấy yên tâm nhiều rồi.” Anh là thầy hướng dẫn của cô, từ khi còn đi học tới lúc đi làm. Dù là lo lắng hay quan tâm đều xuất phát từ tình cảm thầy trò tự nhiên. Còn những chuyện khác... Tố Diệp à, đến nghĩ mà cũng đừng nghĩ nhiều nữa!

Cô hết lần này tới lần khác tự răn đe bản thân mình như thế. Thế nên mới có thể ung dung đối mặt với dáng hình cao lớn trước mặt mình.

Dường như Đình Tư Thừa cũng nhận ra cử chỉ của mình có phần quá đáng. Anh thu lại ánh mắt nghiêm khắc, giọng nói cũng tự nhiên hơn: “Thế là ý gì?”

“Tính tình Yêu Yêu thật ra rất trẻ con. Cậu ấy cần một người chồng chu đáo như anh chăm sóc, thế nên có anh bên cạnh cậu ấy, em rất yên tâm.” Lần này cô mỉm cười rất chân thành.

Cô mãi mãi nhớ năm ấy, nhớ ánh mắt hoảng loạn khi lần đầu tiên Lâm Yêu Yêu gặp Đình Tư Thừa, cũng chính cô ấy đã ngượng ngùng hỏi cô những chuyện cá nhân của anh. Và cũng từ ngày đó, Đình Tư Thừa cứ gặp cô là nhắc tới người bạn tốt Lâm Yêu Yêu, có lẽ chỉ một cái chớp mắt đã quyết định duyên phận hai con người. Đó là lần đầu tiên Lâm Yêu Yêu ra nước ngoài thăm cô, Đình Tư Thừa chủ động đảm nhận làm tài xế và hướng dẫn viên. Ba người họ chơi rất vui vẻ. Nhưng cũng chính khoảnh khắc ấy, Tố Diệp biết rõ rằng, con đường này trước nay chưa bao giờ dành cho ba người cùng đi chung.

Đột đó cô liên tục lấy cớ nghiên cứu đề tài để tạo cơ hội đi chơi riêng

cho hai người. Cô đã nhìn họ tay nắm tay bước ra khỏi thế giới của mình, đã từng nhìn họ ôm nhau thân mật. Cảnh tượng đó đẹp lắm, đẹp tới nỗi khiến người ta nghẹt thở.

Tổ Diệp luôn cô độc. Trong thế giới của cô chỉ có thể chứa vài con người như vậy thôi, trong đó có Lâm Yêu Yêu và Đinh Tư Thừa. Hôm nay họ nắm tay rồi, mặc dù cô sẽ càng thêm đơn độc, nhưng vẫn thành tâm mong họ được vui vẻ.

Đinh Tư Thừa đợi hồi lâu cuối cùng lại nghe thấy câu nói này của Tổ Diệp, anh hơi ngẩn ra giây lát rồi gượng cười, không nói thêm gì nữa.

“Được rồi, được rồi! Mình đói thật rồi đấy, Yêu Yêu...” Cô sợ kiểu không gian chỉ có độc hai người thế này, liền xông ra phòng khách gào to.

“Đây!” Từ xa nghe thấy Lâm Yêu Yêu đáp lại.

“Ăn cơm thôi! Vào bếp giúp việc đi, đồ lười!” Tổ Diệp mỉm cười trách móc, rồi quay lại nhìn Đinh Tư Thừa: “Anh cũng không nhàn rồi được đâu, giúp em bày mâm đi.”

Đinh Tư Thừa nhìn sâu vào mắt cô lần cuối, rồi nở nụ cười ngượng ngập. Anh không nói tiếng nào cứ thế đi tới kệ lấy bát đĩa.

Tổ Diệp nhìn theo bóng anh. Ánh đèn đường chiếu vào cửa sổ, rọi lên bờ vai anh, trông như gần như xa, như thật như mộng. Giây phút ấy, trái tim cô như bị cứa nhẹ một vết, không hề chảy máu nhưng đau buốt vô cùng.

Quyển 1 - Chương 42: Em thuộc về anh

Nếu ví khu Sanlitun khi mới lên đèn với một cô nàng nóng bỏng chỉ che thân bằng một lớp vải mỏng, vậy thì ánh bình minh rực rỡ của nơi đây sẽ nghiễm nhiên trở thành một cô gái tri thức, thời thượng và cao sang. Trên người “cô gái” ấy không thể tìm ra một chút phong trần nào. Nhịp sống nhanh vội với bận bịu công việc đã thay thế cảnh ca múa rộn ràng, chính hơi thở của cuộc sống hiện đại đã làm phong phú thêm nhiều sắc màu rực rỡ cho nơi đây.

Tố Diệp vừa bước vào phòng làm việc, hương hoa nhẹ nhàng đã thấm tận tâm can. Cô nhìn thấy ngay gần đó ngập tràn hoa nhài. Hoa được rút cành cắt lá, bó lại thành một màu trắng thuần khiết chói mắt, được trợ lý Lý Thánh Đản của cô đặt ngay ngắn trên bàn làm việc. Những bông hoa trắng tinh xen giữa những chiếc lá xanh mướt, trong khung cảnh nắng nóng khiến người ta phải sốt ruột thế này, lại có thể giúp tâm hồn thoải mái.

“Thánh Đản! Không ngờ cô cũng có thẩm mỹ đấy chứ. Lần đầu tiên tôi thấy có người bó hoa nhài thành bó đấy.” Cô đặt tập tài liệu trong tay sang một bên. Tố Diệp lười biếng ngồi xuống ghế, nhàn nhã lấy một đóa hoa đưa lên mũi ngửi, khẽ hít sâu, bỗng chốc cảm thấy thanh mát dễ chịu.

Lý Thánh Đản đang chuẩn bị cà phê cho Tố Diệp, nghe thấy cô nói vậy, vội vàng đứng dậy xua tay: “À không không. Bác sỹ Tố! Hoa này khi nãy lúc chị đi lấy tài liệu có người đưa tới, không phải em chuẩn bị đâu.”

Tố Diệp hơi ngẩn người, đứng lên tìm kỹ một lượt trong bó hoa nhưng không thấy bất kỳ tấm thiệp nào: “Có nói là ai gửi tới không?”

Lý Thánh Đan lắc đầu.

Tố Diệp khẽ nhưn mày, thấy kỳ lạ, vô cớ lại nhận được một bó hoa mà không biết người tặng là ai. Suy nghĩ một lúc, cô hỏi: “Cô biết ý nghĩa của hoa nhài là gì không?”

“Ý nghĩa của hoa nhài...” Lý Thánh Đan dừng việc đang làm lại, nhíu mày như đang suy nghĩ: “Thánh thiện? Mê hoặc?”

Tố Diệp ngồi lại xuống ghế, nghiêng đầu chăm chú nhìn bó hoa nhài, trước sau vẫn im lặng.

“À, em nhớ ra rồi, hoa nhài còn có một ý nghĩa nữa.” Lý Thánh Đan kinh ngạc hét lên, nhìn Tố Diệp và nói: “Em thuộc về anh! Chính là ý nghĩa này.”

Tố Diệp bất giác rung mình, cả người như nổi da gà, cô vòng hai tay ôm lấy hai bên cánh tay, xoa xoa, không nhin nổi phải nói: “Cái người tặng hoa này cũng sến súa quá đi mất!”

“Em cũng vô tình đọc được trong “Bách khoa toàn thư về ý nghĩa các loài hoa” thôi.”

Lý Thánh Đan mỉm cười thật thà, nói xong liền quay đi pha cà phê cho cô. Tố Diệp cũng chẳng quan tâm tới lai lịch bó hoa nhài nữa. Cô đưa tay lên day hai bên thái dương. Từ chín giờ sáng đến cơ quan cho tới giờ, khách hàng toàn hỏi một loạt các vấn đề kỳ ảo hoang tưởng, cô sắp bị giày vò tới chết rồi. Cũng may có bó hoa nhài trước mặt. Hương hoa thoang thoảng xen lẫn trong bầu không khí mát mẻ của điều hòa ít nhiều cũng khiến cô thấy phấn chấn.

Một cốc cà phê thơm nồng nhanh chóng được bê tới trước mặt cô. Được thấm đẫm hương hoa, nó khiến lòng cô cảm thấy thoải mái dễ chịu. Đống tài liệu khi nãy bị cô đặt bừa bãi trước mặt chẳng mấy chốc đã được Lý Thánh Đản thu dọn gọn gàng. Bên tai vang lên tiếng cô ấy ngâm nga một khúc nhạc, giai điệu mới mẻ, âm luật không giống với các bài hát đang thịnh hành, nghe giống một điệu nhạc của tự nhiên.

Tổ Diệp bưng cốc cà phê lên, uống một ngụm, sau khi đặt xuống, cô mỉm cười: “Tôi còn chưa biết vì sao cô lại tên là Lý Thánh Đản đấy?” Rất ít khi thấy con gái được đặt tên như vậy, nghe khá thú vị. Cô ấy là trợ lý được giáo sư Đinh phân xuống, vừa mới tốt nghiệp đại học chưa lâu. Không biết tính cách cô ấy vốn như vậy hay do thần kinh căng thẳng, lúc nào cũng hấp ta hấp tấp, vội vàng luống cuống. Nghe nói trước đây cô ấy đã làm trợ lý cho bác sỹ thôi miên Phương Bội Lôi mấy ngày. Sau một lần lấy nhầm tài liệu đã bị Phương Bội Lôi đuổi đi.

Lý Thánh Đản vừa thu dọn tài liệu vừa cười tí mắt đáp: “Đơn giản lắm ạ. Em sinh đúng vào đêm Noel, thế nên bố mẹ em đặt cho em cái tên này, nói là dễ để nhớ.”*

*Thánh Đản còn có nghĩa là Noel.

Quyển 1 - Chương 43: Giúp tôi bắt anh ta lại

“Bố mẹ cô cũng hài hước thật. Đúng rồi, vừa rồi cô ngâm nga bài gì vậy? Nghe hay quá!” Tố Diệp chậm chậm uống cà phê, hỏi tới đây lại vô tình nhớ lại tiếng nhạc lặp lại bao lần trong giấc mơ, cô có cảm giác nó khá giống nhau.

“Bản nhạc này em nghe được ở chỗ bác sỹ Phương Bội Lôi, tên cụ thể là gì em cũng không rõ, cứ nghe riết thành thuộc, a...” Lý Thánh Đan nói tới đây sắc mặt bỗng thay đổi, đứng nghiêm chỉnh nhìn về phía Tố Diệp: “Xin lỗi bác sỹ Tố, có phải chị thấy ồn ào không? Không phải em cố ý hát đâu, em xin lỗi, em xin lỗi...”

Dáng vẻ hoảng hốt quá mức của cô ấy khiến Tố Diệp ngẩn người trong giây lát, cô bật cười: “Cô hiểu lầm rồi. Tôi không chê ồn đâu. Chỉ cảm thấy điệu nhạc đó nghe rất hay, muốn hỏi cô có phải thường nghe thể loại đó hay không mà thôi.” Cô gái này chắc chắn đã bị Phương Bội Lôi dọa chết khiếp rồi.

Lý Thánh Đan nhìn thấy nét mặt rạng rỡ của Tố Diệp, bất ngờ bật khóc: “Bác sỹ Tố! Cô thật tốt bụng, khác hẳn mấy vị bác sỹ kia. Trước đây tôi ở chỗ bác sỹ Phương gò bó lắm, không được làm cái này, không được làm cái kia.”

“Cô căng thẳng quá rồi, ở chỗ tôi không cần để ý quá nhiều chuyện như vậy. Chỉ cần cô làm tốt phận sự của mình là được rồi.” Tố Diệp trước nay không bao giờ cố tình dùng cái danh cấp trên để trấn áp người khác. Một là cô cảm thấy không cần thiết phải làm thế, hai là cô cũng không phải người có tính cách như vậy. Cô không giống với

Phương Bội Lôi. Cái tính luôn coi mình thuộc tầng lớp tiểu tư sản cao sang của cô ta đã ăn sâu vào cốt tủy, đến cả vị trí để đặt cà phê trên bàn làm việc cô ta cũng yêu cầu rất khắt khe.

“Cảm ơn bác sỹ Tố!” Lúc này Lý Thánh Đản mới yên tâm, khụt khịt mũi, nói những lời có chút nịnh nọt: “Nếu như chị thích bài hát đó, em đi hỏi hộ chị.”

“Không cần đâu, tôi tới tìm bác sỹ Phương là được rồi.” Chỉ cần rảnh rỗi cô sẽ tới các cửa hàng băng đĩa tìm nhạc. Không phải cô có thói quen sưu tập âm nhạc, mà là điệu nhạc cứ lặp lại liên tục đó luôn khiến cô hoảng hốt. Yêu cầu bức thiết phải tìm ra nó ngay một gia tăng. Tiếc là bao năm nay cô vẫn chưa tìm thấy.

Lý Thánh Đản gật đầu, nhưng lại lắc đầu ngay tắp lự: “Giờ e là bác sỹ Phương không có thời gian. Lúc này khi em đi rửa cốc, có đi qua phòng làm việc của chị ấy, hình như đang trị liệu thôi miên cho một vị khách, cửa đóng kín.”

“Sớm vậy sao? Chẳng phải trước giờ cứ tới chiều cô ta mới nhận việc sao?”

“Xời!” Lý Thánh Đản lộ rõ vẻ xem thường, bước lên thấp giọng nói với Tố Diệp: “Vừa rồi chị bận việc không biết đấy thôi. Sáng sớm hôm nay giáo sư Đinh tiếp khách quý, hình như thuyết phục đối phương đầu tư để khuếch trương quy mô của Liêm Chúng, hai người ở mãi trong phòng họp ấy. Bác sỹ Phương đó một lòng muốn lấy người giàu có mà, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này rồi. Ngoài mặt thì nhận vụ án này sớm, trên thực tế là đợi nhà đầu tư đó ra ngoài để nhào vào người ta.”

Tố Diệp mím môi khẽ mỉm cười, có thể nhìn ra Phương Bội Lôi này thật sự không được lòng Lý Thánh Đản chút nào. Cũng phải, tính

cách của cô ta như vậy đến cô cũng chẳng chịu nổi.

Gần tới 11 giờ, Tố Diệp thấy đói. Cô đưa mắt nhìn di động, không có tin nhắn cũng không có cuộc gọi nhớ. Nhớ tới lời mời của Niên Bách Ngạn của ngày hôm qua, cô hơi bồn chồn. Liệu có phải anh bận họp đã quên mất bữa cơm trưa hẹn với cô không?

Đứng dậy ra khỏi văn phòng, cô chuẩn bị tới căng-tin tìm món gì ăn, sau đó mới gọi điện lại chất vấn. Căng-tin nằm ở góc trong cùng của hành lang, thế nên Tố Diệp đương nhiên phải đi qua phòng làm việc của Phương Bội Lôi. Nghĩ bụng giờ này chắc cô ta cũng xong việc rồi, cô định vào trong hỏi cô ta chuyện bản nhạc. Ai ngờ cô vừa định giờ tay gõ cửa, cửa phòng bị một người từ trong kéo ra đột ngột.

Tố Diệp phanh lại ngay lập tức, còn chưa kịp nhìn rõ đối phương là ai cô đã bị đẩy sang một bên bởi một lực khá mạnh. Có người chạy ra khỏi phòng, kèm theo đó là tiếng gào thét điên cuồng từ trong phòng vọng ra: “Bác sỹ Tố! Mau giúp tôi bắt anh ta lại!”

Quyển 1 - Chương 44: Chán ghét thói bạo ngược nịnh hót

Đó là tiếng của Phương Bội Lôi, cô ta đi cà nhắc cố gắng chạy ra khỏi văn phòng. Sau khi nhìn thấy Tố Diệp, cô ta liền chỉ về phía người đã chạy xa đó, kiệt sức thở hổn hển: “Mau... Mau đuổi theo anh ta! Anh ta cầm dao trên tay!”

Từ xa Tố Diệp nhìn thấy anh ta tay cầm con dao gọt hoa quả, đang trong tình trạng điên loạn. Cô không nói năng gì, đuổi theo nhanh như đạp trên bánh xe lửa. Ở những nơi như phòng chẩn trị tâm lý, việc gặp những kẻ khủng điên không phải là hiếm, tỷ lệ bắt gặp của những bác sỹ thôi miên còn cao hơn, vậy nên cô sớm đã quen rồi.

Người cầm dao dọc đường vừa chạy vừa gào thét, thu hút sự chú ý của không ít người. Nhưng ai cũng bị con dao trong tay anh ta dọa cho hồn bay phách tán, chạy tán loạn như chim vỡ tổ. Tố Diệp chạy đằng sau không ngừng hét lên: “Anh ta nguy hiểm lắm, mọi người tránh xa ra!”

Những người điên thường không chạy theo một đường xác định. Cũng may Tố Diệp chạy theo khá nhanh. Ngay lúc cô sắp đuổi kịp thì anh ta xông vào phòng họp. Cô cũng đuổi theo vào trong, định “bắt rùa trong hũ”. Ai ngờ vừa xông vào liền nhìn thấy giáo sư Đinh và Niên Bách Ngạn đang bắt tay nhau, hai người có vẻ như vừa bàn bạc xong.

“Cẩn thận!”

Cả hai không ai ngờ sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nhất là giáo

sư Đình. Nghe thấy Tố Diệp hét lên như vậy, ông ta đúng là đã giật nảy mình. Liền sau đó, con dao đột ngột chuyển hướng, nhắm thẳng về phía Tố Diệp chém xuống, chắc chắn vì oán hận cô phá hỏng việc của anh ta.

Tố Diệp giương mắt nhìn người đó giờ tay bỏ về phía cô. Trong khoảnh khắc, cô khẽ liếc mắt nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa. Bóng hình cao lớn ấy cũng xông tới phía cô. Tiếc là gã điên đã tới trước mặt cô, nhanh chóng giờ con dao lên.

Nói thì chậm chứ việc xảy ra rất nhanh. Cô giờ tay lên liền đụng mạnh phải cổ của anh ta, lực của anh ta mạnh tới nỗi đầu ngón tay cô cũng run rẩy. Con dao còn cách ấn đường của cô gần 0.1 milimét nữa thì rơi “cạch” một cái xuống đất, người đó cũng ngay lập tức ngã vật ra đất.

Bóng hình cách đó không xa cũng đột ngột dừng bước.

“Ôi trời ơi, anh Niên không sao chứ?” Phương Bội Lôi cũng chạy vội tới phòng họp, vừa nhìn thấy người nằm dưới đất đã bất tỉnh nhân sự liền vỗ vỗ ngực bình tĩnh lại, đi tới trước mặt Niên Bách Ngạn hết lòng quan tâm: “Anh có bị thương ở đâu không? Thật xin lỗi, người này trong lúc bị thôi miên đã xảy ra chút vấn đề. Cũng may anh kịp thời chặn lại, nếu không anh ta sẽ làm người khác bị thương mất. Anh Niên...”

“Này này này, bác sỹ Phương!” Tố Diệp đứng bên cạnh không nghe nổi nữa, thẳng thừng ngắt lời Phương Bội Lôi: “Cô nhìn cho rõ nhé, tôi mới là người xử lý được bệnh nhân của cô, không hề liên quan gì tới người bên cạnh, hiểu không? Không phải chỉ có đàn ông mới khống chế được đàn ông đâu.”

“Hả?” Phương Bội Lôi kinh ngạc, nét mặt bỗng ngượng ngùng.

“Còn nữa, ngón tay tôi bây giờ vẫn còn run lên đây này, còn chưa đòi tiền thuốc của cô, chí ít cô cũng phải nói một câu cảm ơn chứ. Còn nữa, anh ta còn nằm dưới đất mà cô không lo lắng quan tâm gì sao?” Dù là nhà thôi miên hay bác sỹ trị liệu, nhưng phàm là những bác sỹ tiếp xúc những bệnh nhân tâm lý, đằng sau lưng bọn họ, luôn phải chuẩn bị sẵn một cánh cửa. Một khi bệnh nhân lên cơn điên hoặc uy hiếp bác sỹ, các bác sỹ có thể chạy thoát ra ngoài bằng cánh cửa đó. Vừa rồi Phương Bội Lôi không những không chạy ra mà còn đuổi theo. Điều này khiến Tố Diệp cũng có phần kính nể sự gan dạ, hiểu biết của cô ta. Nhưng thoát cái, cô ta lại quay sang nịnh nọt bợ đỡ Niên Bách Ngạn khiến cô nổi điên, nhất thời không thể thừa nhận tố chất nghề nghiệp của cô ta.

“Bác sỹ Tố nói không sai, cô muốn cảm ơn thì nên cảm ơn cô ấy mới phải.” Niên Bách Ngạn này giờ vẫn im lặng cuối cùng đã chịu lên tiếng, ngữ khí lạnh đậm.

Phương Bội Lôi mím môi, mỉm cười: “Khách hàng xảy ra chút chuyện, chúng tôi là bác sỹ tư vấn tâm lý phải đứng mũi chịu sào là lẽ đương nhiên. Nhưng anh Niên là khách quý của chúng tôi, nếu làm anh sợ hãi thì không hay.”

Giáo sư Đinh bên cạnh cũng lo Niên Bách Ngạn vừa bị kinh hãi, tiện thể hỏi thăm tình hình của anh. Tố Diệp nổi hết cả da gà vì mấy lời buồn nôn đó. Sau khi người đàn ông dưới đất được bảo vệ khiêng đi, cô cũng chẳng hơi đâu đứng lại xem cảnh tượng ấy. Vừa định quay đầu bước đi, giọng nói trầm thấp của Niên Bách Ngạn đã vang lên phía sau: “Bác sỹ Tố! Cô không bị thương chứ?”

Thật hiếm khi có người còn nhớ tới cô, nhưng người đó lại là vị khách quý mà giáo sư Đinh và Phương Bội Lôi coi như báu vật phải nắm chắc trong tay. Chuyện này không nực cười sao? Tố Diệp hít

sâu, quay đầu uể oải đáp: “Không chết được!”

Niên Bách Ngạn vẫn cẩn trọng như thường, dường như đã nhận ra sự hờn dỗi ẩn sâu trong lòng cô. Sau khi nghiêm túc đánh giá cô vài giây, anh liền nói: “Nếu đã không sao thì đi theo tôi, ăn cơm trưa.”

Giáo sư Đinh và Phương Bội Lôi ngơ ngác nhìn nhau.

Tố Diệp không ngờ anh lại nói thẳng như vậy trước mặt hai người họ. Đôi môi hồng của cô khẽ cong lên, đứng im bên cửa, không hề động đậy. Niên Bách Ngạn không nói một lời, bước lên trước, cầm tay kéo cô đi.

Quyển 1 - Chương 45: Ai là người thông minh (I)

Niên Bách Ngạn là người thích sự yên tĩnh. Đây là kết luận Tố Diệp rút ra từ thói quen và nơi anh chọn để dùng bữa lần trước. Những nhà hàng anh vào đa phần đều có không gian tao nhã và yên bình. Vị trí nhà hàng chuẩn bị trước cho anh cũng yên ắng vô cùng. Lúc ăn cơm anh rất ít khi nói chuyện, động tác cũng có trật tự đâu ra đấy, thật sự thích hợp với câu “thực bất ngôn”*. Anh có thói quen sắp xếp thời gian ăn xen kẽ. Ví dụ như bữa tối, hay kể cả bữa trưa. Có lẽ anh ghét những lúc đông người.

*Nguyên văn: “Thực bất ngôn, tầm bất ngữ”: Lúc ăn cơm không trò chuyện, để ảnh hưởng tới tiêu hóa. Khi đã đi ngủ cũng không nên lẩm bẩm sẽ khiến tinh thần phấn chấn, ngủ không sâu giấc.

Nhưng ngoại trừ bữa trưa hôm nay, có lẽ vì đột nhiên xảy ra chuyện. Cũng may nhà hàng nằm xa khu vực náo nhiệt, đại đa số mọi người dùng bữa đều im lặng, chỉ có tiếng đàn violon du dương chậm chậm vang lên. Tố Diệp rất thích tiếng đàn violon, vì mỗi lần nghe được âm thanh của loại nhạc cụ này, cô luôn liên tưởng tới một bữa tối sang trọng của tầng lớp thượng lưu, khắp nơi là những công tử điển trai cao quý với giày da áo vét, cùng với những người đẹp trắng trẻo thướt tha.

Đáng tiếc, giờ phút này, động tác của Tố Diệp chỉ góp phần làm cụt hứng đối phương. Cô chẳng màng xung quanh, ngồi xoa bóp cánh tay, chốc chốc còn khẽ véo bắp thịt, đến cả Niên Bách Ngạn ngồi đối diện cũng lo lắng, cánh tay bé tí như càng châu chấu đó của cô không biết có phải đã đứt rồi không.

“Bác sỹ Tố! Cô còn bao nhiêu mặt mà tôi chưa biết?” Kỳ thực, anh chưa từng gặp người phụ nữ nào có thể đánh ngã đàn ông chỉ với một cánh tay, cũng không biết lúc đó cô phòng vệ chính đáng trong lúc cấp bách hay mèo mù vớ cá rán. Thật không ngờ cô còn là một người mạnh mẽ đến vậy.

“Anh Niên! Anh vốn dĩ cũng có hiểu gì về tôi đâu.” Tố Diệp cúi xuống nhìn cánh tay đỏ ửng lên của mình, trong lòng thầm lẩm bẩm cổ của gã đàn ông đó cứng thật. Đối với sự tò mò của Niên Bách Ngạn, cô cũng chẳng hơi đâu trả lời rõ ràng hơn.

Niên Bách Ngạn mỉm cười, một lúc sau thấy cô vẫn ngồi nắn bóp cánh tay, anh chỉ biết lắc đầu, đưa tay ra kéo cánh tay của cô lại. Tố Diệp sửng sốt: “Làm gì vậy?”, nói xong cô liền rút tay về.

Anh mạnh tay hơn một chút, có phần cưỡng chế khiến cô không cự a quạ được, rồi nhìn xuống cánh tay cô. Anh bất ngờ lấy ngón cái day nhẹ nhẹ lên phần da đã sưng tấy, khẽ nhíu mày: “Đau lắm à?”

Không đau.

Khi ngón tay anh chạm nhẹ vào da thịt cô, cô chỉ thấy hơi ngứa ngứa. Lòng bàn tay anh rắn chắc và ấm áp, những ngón tay thon dài lại hơi lạnh, lúc tiếp xúc với da cô, hơi lạnh đó nhanh chóng ngấm vào cơ thể. Cái thô ráp của anh kết hợp với cái nhẵn mịn của cô hình thành một sự tương phản rõ rệt, tâm trạng bất giác thấy hỗn loạn.

“Không sao.” Vành tai cô bỗng nóng bừng. Cô rút mạnh tay về.

Niên Bách Ngạn cũng không cưỡng ép nữa, khẽ đáp: “Cũng may, chưa bị thương tới xương.”

Tố Diệp cố gắng nặn ra một nụ cười, không nói thêm gì nữa.

Một bữa trưa thịnh soạn nhanh chóng được bung lên. Từ điểm tâm tới các món chính, từ món canh tới món tráng miệng, cái gì cũng có. Trước giờ Tố Diệp vẫn không kiềm chế được khi thấy các món ngọt. Sau khi cô đã ăn sạch cả đĩa mới phát hiện, Niên Bách Ngạn ngồi đối diện đang im lặng nhìn cô, làm như rất có hứng thú với tướng ăn uống của cô vậy.

Ánh mắt anh sâu xa tĩnh mịch, khiến cô liên tưởng tới một đại dương rộng lớn yên bình.

“Thật ngại quá! Tôi ăn hết các món điểm tâm rồi.” Cô thu lại ánh mắt, ít nhiều cũng cảm thấy xấu hổ.

“Không sao, tôi gọi cho cô đấy.”

Tố Diệp khẽ cười, đặt bộ đồ ăn trên tay sang bên cạnh, sau đó giơ tay ra trước mặt anh. Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày.

“Tiền!” Cô tốt bụng nhắc nhở.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới hiểu ra, ánh mắt cơ hồ như che giấu một nụ cười nhạt nhòa, nhìn cô có phần khó xử: “Cô cũng thẳng thắn quá đấy.” Cô đúng là khác hẳn những người con gái khác, mặc dù có vẻ khôn lỏi nhưng lại rất đáng yêu.

Quyển 1 - Chương 46: Ai là người thông minh (II)

“Tôi lấy tiền lương của mình còn cần phải giấu giấu giếm giếm sao?” Cô như vừa nghe thấy một câu chuyện cười hài hước nhất trên đời, đôi mắt xinh xắn tròn tròn, điệu bộ như “cây ngay không sợ chết đứng.”

Niên Bách Ngạn không nói gì, rút từ trong túi áo véc ra một tờ chi phiếu, đẩy tới trước mặt cô. Tố Diệp ban đầu hơi ngần ra, vớ lại xem ngay lập tức, đôi môi vô thức cười rạng rỡ. Cô nhìn con số trên tờ chi phiếu rồi lại nhìn Niên Bách Ngạn, cuối cùng quay lại nhìn tờ tiền với sắc mặt hớn hờ. Cô tit mắt, sau khi cất tờ chi phiếu đi liền đưa mắt về phía anh, giọng điệu nịnh nọt không chút khí phách: “Tôi đã nói mà. Anh Niên đường đường là tổng giám đốc của một công ty lớn, sao phải dây dưa một ít tiền này với tôi chứ. Cảm ơn nhé!”

“Cô hài lòng với con số đó chứ?” Niên Bách Ngạn bình thản, khẽ nhấp một ngụm rượu vang.

“Hài lòng, cực kỳ hài lòng!” Niềm vui hiện lên trong ánh mắt Tố Diệp, nhìn thế nào cũng giống hệt một con chuột ăn vụng được dầu mè: “Thật ra buổi trưa hôm nay tôi cũng đã tiện tay cứu anh. Anh Niên cũng không cần vì chuyện này mà trả thêm tiền cho tôi, nhưng mà...” Thấy anh đang định lên tiếng, cô lập tức bổ sung thêm: “Cánh tay tôi đến giờ vẫn còn đau, số tiền thừa ra đó cứ coi như là tiền thuốc men đi ha!”

Niên Bách Ngạn chỉ lặng im, lắc nhẹ ly rượu trong tay, nhìn cô không chớp mắt. Tố Diệp cảm thấy thiếu tự nhiên vì ánh mắt ấy, lại chẳng

thấy anh có ý nói gì. Sự yên tĩnh kỳ lạ đó cứ quẩn lấy hai người họ, cảm giác này khiến cô thấy không thoải mái.

“À... Tôi ăn no rồi, uống cũng đủ rồi. Anh Niên! Cảm ơn anh đã nhiệt tình khoản đãi bữa trưa hôm nay. Chiều nay tôi còn một người khách, tôi xin phép đi trước.”

Tiền cũng đã nhận được rồi, chuồn là thượng sách.

Kể ra cô cũng không phải một người hay nịnh hót, nhưng đối mặt với người đàn ông luôn chăm chú quan sát đánh giá cô. Sự trầm mặc, bình tĩnh của anh giống như một tấm lưới cực lớn, rơi xuống đầu cô không tiếng động, từ từ trói chặt lấy cơ thể cô. Loại đàn ông này, cho dù là lúc yên lặng không nói tiếng nào cũng mang lại cho người đối diện một áp lực không thể diễn tả thành lời. Cô không thích cảm giác cứ phải né tránh.

“Bác sỹ Tố!” Niên Bách Ngạn nhìn theo bóng lưng cô, chầm chậm mở lời.

Tố Diệp đang định lén rời đi, đứng sững lại. Cô quay lại, nở một nụ cười tự cô cho rằng vô cùng nhẫn nại.

“Lẽ nào cô không cảm thấy tiền thuốc của mình hơi đắt sao?” Tiền thuốc? Cô đúng là biết tưởng tượng.

“Hả? Đắt sao?” Tố Diệp đảo mắt, nhắm tính rất nhanh: “Đâu có! Bây giờ mặt bằng giá cả đều tăng cao, tiền lương của bác sỹ chúng tôi cũng phải tăng lên chứ.”

Niên Bách Ngạn dựa lưng vào ghế, cả người toát lên một vẻ tao nhã, như nắm chắc phần thắng trong tay: “Cô là một cô gái thông minh.” Anh chỉ nói một nửa, giữ lại một nửa, ý vô cùng sâu xa.

Đúng là Tố Diệp rất thông minh, thế nên cô hoàn toàn có thể đoán ra hàm ý phần sau anh giữ lại. Ý của nó chính là: Thế nên, đừng để tôi phải nói nhiều.

Cô hít sâu một hơi, lúc sau thở hắt ra. Cô đành phải để túi xách sang một bên, ngồi lại xuống trước mặt anh, ngữ khí và nét mặt cũng bắt đầu có vẻ sốt ruột: “Anh muốn tôi làm gì?”

Con số trên tờ chi phiếu lớn hơn rất nhiều so với quy định. Đây cũng là nguyên nhân vừa rồi khi cầm chi phiếu trong tay, trong lòng cô cảm thấy hơi lo sợ. Chính vì lý do này, cô mới muốn nhanh chóng rời đi. Trên đời chẳng có bữa ăn nào miễn phí, chưa nói tới chuyện, đó lại là một số tiền lớn đến mức nào. Cô biết anh có yêu cầu, nhưng cô không muốn tiếp xúc thêm với anh nữa.

Thế nhưng, cô đã thông minh, anh càng lạnh lợi hơn, dường như đã sớm nghĩ ra cách để vạch trần những tâm tư nhỏ bé của cô. Tiền nào có tội, thế nên cô đành phải tiếp tục độ sức với người đàn ông này.

Quyển 1 - Chương 47: Ai là người thông minh (III)

“Trong vụ án của Lương Hiên, công lao của bác sỹ Tố là không thể phủ nhận. Tôi rất khen ngợi thái độ làm việc của cô, thế nên chân thành mời bác sỹ Tố tới làm cố vấn tâm lý cho Tinh Thạch.” Niên Bách Ngạn hiếm khi sau khi ăn trưa xong lại nói nhiều như vậy. Những ngón tay anh đùa nghịch với ly rượu, ngữ điệu lại vô cùng chắc chắn: “Đương nhiên, số tiền thừa ra trên chi phiếu chỉ là tiền đặt cọc, về thù lao chúng ta có thể bàn bạc thêm.”

Chân thành mời tới làm và chân thành mời cô là hai khái niệm khác nhau. Phía trước là ván đã đóng thuyền, phía sau vẫn còn khả năng thương lượng. Rất rõ ràng, đến cả cơ hội bàn bạc lại anh cũng không cho cô.

Từ hôm nhìn thấy anh trong phòng họp đến hôm nay vào nhà hàng này ăn cơm, trong lòng Tố Diệp vẫn đang suy tính xem mục đích của anh là gì. Người đàn ông này trông thì điềm đạm vô hại, kỳ thực làm việc có thủ đoạn, có kế hoạch. Nếu không phải còn mục đích khác, anh tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ mời cô bữa cơm này. Cô chẳng còn là một con bé ngây thơ nữa, biết rõ bữa trưa này không đơn giản chỉ để đưa một tờ chi phiếu.

Đối phương đã thẳng thắn trình bày, nếu cô còn giả vờ ngây ngô thì còn ra thể thống gì. Cô cũng biết ngay tiền của Niên Bách Ngạn đâu dễ lấy tới vậy, chi bằng cứ lật bài ngửa: “Anh Niên! Nếu đơn thuần chỉ vì anh đã đưa thêm tiền cho tôi, vậy thì tôi cảm thấy cứ nhận hết theo tờ chi phiếu cũng không có gì không thỏa đáng. Đương nhiên, tiền thuốc thang chỉ là một cái có thôi.”

Niên Bách Ngạn ngồi nghiêm chỉnh lại: “Ồ? Cô nói tiếp đi!”

Tổ Diệp kiểm chế, rồi ngược lên nhìn anh, nghiêm mặt nói: “Vừa rồi anh Niên đã nhắc tới vụ án của Lương Hiên, vậy tôi sẽ nói với anh về vụ đó. Sau khi xảy ra việc Lương Hiên giết vợ, anh Niên chọn cách không cho báo giới biết tin, để sự việc này được giữ kín với bên ngoài. Bề ngoài là tranh thủ thời gian để điều tra triệt để, thực tế chẳng qua anh đang lợi dụng một bản báo cáo phù hợp của bác sỹ tâm lý là tôi để cho báo chí một câu trả lời hài lòng. Việc Lương Hiên giết vợ là thật, bệnh tình của anh ta cũng là thật. Lương Hiên đã làm việc bên cạnh anh Niên nhiều năm như vậy, đương nhiên anh phải nhận ra tâm lý anh ta có vấn đề. Dĩ nhiên, anh cần một chuyên gia tâm lý phối hợp cùng mình diễn màn kịch này.”

Nói tới đây, cô dứt khoát gọi thêm một cốc nước hoa quả, uống ực một hớp cho thanh giọng. Cả quá trình, Niên Bách Ngạn không nói câu nào, chỉ đợi cô tiếp tục nói.

“Sự thành công của một thương nhân là ở chỗ anh ta luôn chuẩn bị đầy đủ sức mạnh để biến dở thành hay, chuyển nguy thành an. Anh Niên không những là một doanh nhân thành đạt, mà còn am hiểu sâu sắc quy tắc thị trường, thậm chí còn giỏi tạo ra những điểm then chốt. Vụ án của Lương Hiên, nếu đầu tiên không có sự tham gia của nhà phân tích tâm lý, đối với Tinh Thạch mà nói sẽ là một mối nguy. Nhưng sao lại trùng hợp đến thế, sau khi bản báo cáo tâm lý của Lương Hiên vừa hoàn thành, cánh nhà báo đã lập tức biết rõ mọi chuyện. Còn những biện pháp mà Tinh Thạch đã làm, bề ngoài cũng chỉ là một sách lược kinh doanh được áp dụng khi báo chí đã tung tin. Trên thực tế, hành động này đã tạo ra không ít lời ngợi khen và danh tiếng cho các anh trên thương trường. Tất cả mọi việc đều xảy ra khi Tinh Thạch mới lên sàn, cần có thành tích. Anh Niên, anh rất lợi hại, đến cả giới truyền thông cũng đang làm chó săn lót đường

cho Tinh Thạch mà thần không biết, quý không hay.”

Niên Bách Ngạn mỉm cười, nét mặt không hề biến sắc: “Người ta nói một bác sỹ tâm lý thành công có thể áp chế một nửa thương nhân. Bác sỹ Tố thông minh như vậy đâu chỉ áp chế một nửa? Có phải tôi nên thấy may mắn vì cô chỉ làm bác sỹ tâm lý không?”

“Đó gọi là “đạo cao một thước, ma cao một trượng”. Tôi có thông minh cỡ nào, chẳng phải cũng vẫn bị anh Niên lợi dụng triệt để một lần đó ư?” Tố Diệp cười hiểm, ánh mắt đã sớm không còn vẻ tươi tỉnh, thần thái vô cùng lạnh lùng.

“Vậy vẫn phải nhờ tới tinh thần làm việc của bác sỹ Tố.” Niên Bách Ngạn khẽ cong môi: “Chẳng qua tôi chỉ dựa thế mà thôi. Dù sao Lương Hiên cũng là cấp dưới của tôi, xảy ra chuyện như vậy cũng không phải điều tôi mong muốn.”

Quyển 1 - Chương 48: Ai là người thông minh (IV)

“Thế nên, mục đích của tôi là khách hàng còn anh muốn tận dụng cơ hội kinh doanh, mỗi người tận lực làm tròn trách nhiệm của riêng mình. Số tiền dư ra trên chi phiếu coi như là thù lao tôi giúp anh đánh thắng trận chiến này.” Tâm trạng Tố Diệp thoải mái hơn một chút, lại bắt đầu trở nên đểu giả: “Đừng nói gì tới tiền đặt cọc nữa, cũng không cần mời mọc thêm. Tôi cảm thấy tờ chi phiếu này đã giải quyết triệt để ân oán giữa anh và tôi rồi, chúng ta không ai nợ ai.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô giờ giọng, lông mày khẽ nhướn lên: “Ân oán?”

“Lỡ lời, ha ha!” Tố Diệp vội vàng sửa lại: “Anh cứ đặt trọng tâm vào bốn chữ “không ai nợ ai” là được rồi.”

“Chuyện này...” Niên Bách Ngạn cười khế, làm như đang suy nghĩ nhưng kỳ thực đã đánh trúng tim đen của cô: “Cho dù cô muốn hai chúng ta thanh toán sòng phẳng, chưa chắc giáo sư Đình của các cô đã chấp nhận.”

Tay Tố Diệp đang cầm ly nước bỗng dừng lại, đá trong cốc nước hoa quả bốc hơi lạnh khiến đầu ngón tay cô tê dại. Mặc dù trên khóe môi vẫn giữ một nụ cười nhàn nhạt, nhưng sâu trong lòng cô cũng lạnh lẽo không kém gì nơi đầu ngón tay chạm phải. Cô biết giáo sư Đình có ý định lôi kéo một khoản đầu tư lớn để làm nghiên cứu khoa học. Niên Bách Ngạn đã xuất hiện ở văn phòng, chứng tỏ rất có khả năng anh ta chính là nhà đầu tư lớn nhất đó.

“Anh Niên! Tôi đã nói con người tôi làm việc không có đạo đức nghề nghiệp.” Nói tới đây Tố Diệp ngừng lại giây lát. Giáo sư Đinh dù sao cũng là bố của Đinh Tư Thừa, một khi khoản tiền đầu tư này thật sự vì cô mà bị hủy bỏ, bản thân cô cũng sẽ cảm thấy áy náy trong lòng. Tuy vậy cũng không thể để mặc người đàn ông trước mặt quen thói uy hiếp người khác được. Nghĩ một lúc, cô lại lên tiếng, thái độ có phần cứng rắn: “Thêm nữa, trên đời này không chỉ có một mình anh Niên là nhà đầu tư.”

Niên Bách Ngạn nghe thấy câu này, không tức giận mà bỗng bật cười, chỉ có điều nụ cười này dường như còn có ý nghĩa sâu xa khác: “Đúng vậy! Bác sỹ Tố nói đúng lắm, trên đời này không chỉ có mình tôi là nhà đầu tư.”

Nói chuyện đến giờ này, không khí giữa hai người dần gượng gạo, một sự yên lặng đầy ngượng ngập. Khi Tố Diệp còn đang suy nghĩ phải đáp lại lời đó của anh như thế nào thì anh lại lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng.

“Nhưng phàm dù là việc khó đến mấy cũng có cách giải quyết. Cũng giống như thành kiến của cô đối với Tinh Thạch, cứ nói ra, chưa biết chừng tôi có thể giúp cô.”

Tố Diệp xiết mạnh chiếc ly, hàng lông mày thanh tú khẽ nhíu chặt, ánh mắt cũng bất giác trở nên lạnh giá: “Tôi không hiểu ý của anh Niên!”

“Tất cả mọi người đều nghĩ đủ mọi cách để tiếp cận Tinh Thạch, khao khát được đến đó làm việc. Chỉ có cô mỗi khi nghe thấy hai chữ “Tinh Thạch” là như ngồi trên đống lửa.” Từ đầu tới cuối Niên Bách Ngạn vẫn ngồi im, tựa lưng vào ghế. Ánh mắt của anh rất dữ, lời lẽ cũng sắc bén, nói đúng trọng tâm, thần sắc và thái độ vô cùng thần nhiên.

“Anh Niên! Tôi chỉ biết gây khó dễ cho người khác không phải hành vi của người quân tử. Trên đời này có vô số bác sỹ tâm lý, những người nguyện dành tâm huyết cả đời cho Tinh Thạch cũng nhiều vô kể. Thế nên tôi thật không hiểu tại sao anh cứ nhất quyết phải làm khó cho tôi? Anh có hiểu gì về tôi không? Chúng ta thân thiết lắm sao? Tôi không cần phải nhận ân huệ này của anh.” Nổi bực tức đè nén trong lồng ngực hết lần này tới lần khác, ngữ khí của cô cũng trở nên nóng nảy.

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn chẳng hề sốt sắng, anh nói ra một câu khiến sắc mặt Tố Diệp đột ngột thay đổi: “Tố Diệp, 28 tuổi, độc thân. Bố mẹ chết trẻ, từ nhỏ được cậu nuôi lớn. Sau khi tốt nghiệp đại học trong nước thì ra nước ngoài học chuyên sâu. Rất có năng khiếu trong ngành phân tích hành vi. Khi học nghiên cứu sinh để chuyển đổi chuyên ngành, chủ công về phân tích tâm lý. Tay chân nhanh nhẹn, sở thích rộng khắp, nhưng phàm là những hoạt động kích thích, mạo hiểm đều có tìm hiểu qua, đặc biệt là say mê nhảy dù và leo núi. Lần lượt đã chinh phục qua đỉnh Muztag Ata, Chogolisa, Cho Oyu của Trung Quốc; đỉnh Dhaulagiri, Kangchenjunga của Nepal, là đội trưởng chủ lực của đội chinh phục đỉnh Everest. Sáu năm trước, trong cuộc thi leo núi toàn thế giới, ở độ cao 8000m so với mặt nước biển, cũng tức là trên đỉnh Manaslu của Nepal, bạn trai không may gặp nạn. Từ đó về sau không bao giờ đặt chân tới Nepal nữa.” Nói tới đây anh hơi ngừng lại, ánh mắt sâu thẳm như biển khơi: “Tại sao nhất định phải tìm cô, lý do rất đơn giản. Một người đã từng tận mắt chứng kiến bạn trai của mình rơi từ trên đỉnh núi xuống, nhưng vẫn chữa khỏi hết bệnh nhân tâm lý này tới bệnh nhân tâm lý khác, chứng tỏ tố chất tâm lý của cô vô cùng tốt. Cô, chính là người mà tôi cần.”

*Muztag Ata: 7546m

Chogolisa: 7665m

Cho Oyu: 8188m

Dhaulagiri: 8167m

Kangchenjunga: 8586m

Quyển 1 - Chương 49: Ai là người thông minh (V)

Tố Diệp bật dậy khỏi ghế, bàn tay đặt bên cạnh bỗng nhiên nắm chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Cô nhìn trân trân người đàn ông trước mặt như nhìn một con mãnh thú. Niên Bách Ngạn đáp lại ánh mắt ấy với một vẻ mặt thản nhiên. Hai người cứ nhìn nhau như vậy, một người phẫn nộ, một kẻ thâm trầm, không khác gì sự đụng độ của nước với lửa.

Một lúc sau, cô mới nghiêng răng, dần mạnh từng chữ một: “Điều tra cũng điều tra rồi! Sao anh Niên không tìm hiểu luôn cả ân oán của tôi và Tinh Thạch luôn thể?”

“Chuyện đó... tôi hy vọng được nghe chính cô nói ra.” Anh từ tốn đáp.

“Niên Bách Ngạn! Anh không có tư cách cũng không có quyền bí mật dò xét chuyện riêng tư của người khác.” Sự ung dung của anh càng khiến cô kích động, không biết phải làm sao. Bóng hình rơi xuống vực thăm sáu năm trước giống một lưỡi kéo đã gí chọc đâm sâu vào tim cô, nỗi đau đớn còn mãnh liệt hơn lúc thường nhiều lần.

Đối với Tố Diệp mà nói, sự kiện đó đúng là một chuyện tai bay vạ gió. Tưởng Bân là một người bạn trường ngoài cô quen khi còn học ở nước ngoài. Vì anh ấy đam mê leo núi nên hai người đã trở thành bạn bè tri kỷ. Anh ấy là một người rất kỳ lạ. Mỗi lần đi leo núi chỉ đi một mình, không đi chung cùng ai, không hay nói nhưng luôn thích cười với cô. Lúc đó cảm giác của cô với Đinh Tư Thừa còn rất mờ hồ, vừa kính trọng vừa yêu quý. Nhưng cảm giác mà Tưởng Bân

mang lại cho cô thì khác. Anh ấy luôn xuất hiện những lúc cô lơ đãng, cô đơn nhất, tìm đủ mọi cách để chọc cho cô vui. Tường Bân giống như một cái cây cao rợp bóng, chỉ cần cô yên tĩnh dựa vào nó là có thể quên đi mọi đau buồn.

Cứ như vậy, sự xuất hiện của Tường Bân như giúp Tố Diệp nhìn thấy được nắng mai. Cho tới khi anh ấy chủ động theo đuổi cô, hy vọng cô đồng ý làm bạn gái của mình. Tố Diệp đã do dự rất lâu, nhưng rồi lại vô thức bị sự thần bí trên người anh ấy hấp dẫn, thế nên đã đồng ý.

Tường Bân rất vui, ngày hôm sau liền mời cô khi tới kỳ nghỉ sẽ cùng đi chinh phục đỉnh Manaslu ở Nepal. Nơi này Tố Diệp vẫn luôn muốn tới, thế nên cô đã mừng rỡ nhận lời. Kỳ nghỉ chẳng mấy chốc đã tới gần, Tố Diệp đăng một thông báo mời mọi người trong nhóm những người leo núi cùng tham gia. Lúc đó người báo danh không ít. Vì mọi người đến từ khắp mọi nơi nên Tố Diệp và Tường Bân quyết định tất cả sẽ tập trung tại thủ đô Kathmandu của Nepal.

Có lẽ vì hai người họ quá sốt ruột, khi tới Nepal những người khác còn chưa đến, dù sao cả hai đều đam mê leo núi, nên muốn leo lên dò đường trước. Ngược nhìn lên cao, trong mắt bọn họ, những dãy núi tuyết sừng sững dưới ánh mặt trời tựa như phát ra hào quang rực rỡ không gì sánh được. Ở một nơi được mọi người tôn sùng đặt cho cái tên “chiếc ghế dựa màu trắng của các vị thần”, hai người không khác gì bị ma ám, không chần chừ, lập tức chuẩn bị leo núi.

Và bất trắc đã xảy ra, hoặc có thể các vị thần không đồng tình với việc họ tự động làm theo ý mình. Vì thế, khi móc khóa của Tường Bân đột ngột bung ra, rồi anh ấy rơi tự do như một chú chim trên bầu trời, Tố Diệp sửng sốt cả người. Dường như cô không còn nghe thấy tiếng hét của anh ấy nữa, chỉ còn kịp nhìn bóng anh ấy càng lúc càng nhỏ, cho đến khi nó hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt cô.

Mọi việc xảy ra quá đột ngột, nhanh đến nỗi đau thương còn chưa kịp lan ra đã vội biến mất không dấu vết.

Cảnh sát phong tỏa hiện trường để tìm kiếm, tiếc là một chút manh mối cũng không có.

Từ ngày hôm đó, Tố Diệp không bao giờ đặt chân tới Nepal nữa, thậm chí còn không dám leo núi nữa. Rất nhiều đội viên dù chưa từng gặp Tưởng Bân nhưng khi nghe được tin này quả thực cũng đau lòng thay cho Tố Diệp. Chuyện tình của cô và Tưởng Bân như một giấc mơ, bắt đầu vội vàng rồi kết thúc chóng vánh. Cô không biết vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu, cả ngày đều u buồn rầu rĩ.

Quyển 1 - Chương 50: Ai là người thông minh (VI)

Lâm Yêu Yêu ở Trung Quốc xa xôi sau khi biết cô đã yêu vốn dĩ rất vui mừng, nhưng vừa nghe tin này cũng đờ người. Quãng thời gian đó Tố Diệp cứ ngỡ mình sẽ chết, ít nhất thì mỗi ngày cô sống đều cảm thấy không còn cảm xúc. Cô cứ nghĩ mãi, nếu lúc đó cô có thể thuyết phục Tưởng Bân ở lại Kathmandu đợi mọi người, rất có thể anh ấy sẽ không xảy ra tai nạn. Cô và anh ấy có thể hít thở bầu không khí trong lành dưới vòm trời thủ đô Kathmandu, cho dù chỉ là ngồi bên vệ đường phoi nắng một cách vô vị; Hoặc có thể nếu cô biết đường kiểm tra kỹ dụng cụ của anh, biết đâu sẽ phát hiện ra chiếc móc khóa đáng chết đó có vấn đề. Cô tự trách mình ghê gớm, cảm thấy sầu não vô cùng.

Chỉ có Đinh Tư Thừa ở bên cô. Anh ấy cũng nghe được chuyện này, mặc dù anh ấy chưa từng gặp Tưởng Bân, nhưng trong câu chữ dường như cũng thầm cầu mong Tưởng Bân còn sống. Dù sao Đinh Tư Thừa cũng là một chuyên gia tâm lý, thế nên có anh ấy bên cạnh cô dần dần cũng bước ra khỏi nỗi ám ảnh.

Người với người tiếp xúc lâu rồi cũng có tình cảm. Cô đối với Đinh Tư Thừa luôn tồn tại một cảm giác khó có thể nói rõ. Nhưng vì chuyện của Tưởng Bân, Tố Diệp liền cảm thấy mình giống một ngôi sao chổi. Bắt đầu từ ngày hôm đó cô không muốn nói chuyện yêu đương nữa, không muốn hại thêm một ai nữa.

Nhưng hôm nay Niên Bách Ngạn lại nhất quyết muốn cào lại vết thương của sáu năm trước. Có lẽ vết sẹo đã liền da từ lâu rồi, nhưng xé lớp vảy ra vẫn cảm nhận được nỗi đau một cách rõ ràng.

Niên Bách Ngạn! Người đàn ông này, tàn nhẫn đến nỗi khiến ta giận sôi máu!

Ánh đèn trong nhà hàng rọi vào mắt cô, sâu thẳm nơi đáy mắt còn đọng những vệt sáng vụn vặt, vừa như ánh sáng lại vừa giống nước mắt. Cô đứng đó, bờ vai nhỏ bé khẽ run lên. Cô nhìn anh bằng ánh mắt quật cường, đến chiếc cằm nhọn cũng lộ rõ một vẻ ngang bướng, nhưng nét mặt lại bi thương đến vậy. Dáng vẻ của cô khiến trái tim Niên Bách Ngạn nhói lên. Anh đứng dậy, đi tới trước mặt cô, không kìm lòng được đưa tay về phía gương mặt cô.

“Anh định làm gì?” Tố Diệp như chim sợ cành cong, cả người đột ngột lùi về sau.

Tay anh dừng lại giữa không trung, sau khi thần thờ trong giây lát anh khó xử lắc đầu, cánh tay sau khi hạ xuống đã đổi phương hướng, đặt lên bả vai cô, thấp giọng nói: “Không phải tôi muốn điều tra chuyện riêng tư của cô, chỉ mong rằng cô có thể ở lại bên cạnh tôi.” Vẻ sợ hãi vừa lướt qua gương mặt cô khiến anh bừng tỉnh, anh vừa định làm gì? Đến bản thân anh cũng không biết vừa rồi rốt cuộc mình có ý gì, là muốn ôm cô vào lòng, vỗ về nỗi đau của cô sao?

Một câu nói đầy chân thành, nghe lại có chút mờ ám, nhưng Tố Diệp hiểu rõ ý của anh, dù gì cô cũng là người làm trong ngành tâm lý. Giờ phút này cô vẫn có thể nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, chỉ có điều bẩm sinh cô đã thù dai, thế nên thái độ của Niên Bách Ngạn chẳng khiến cô thoải mái hơn được là bao.

“Nói như vậy, hoa nhài là do anh tặng?”

Niên Bách Ngạn hơi nhú mào, thu tay về rất nhanh, rồi giọng nói trở về vẻ thờ ơ cố hữu: “Xem ra, những người theo đuổi bác sỹ Tố

không ít.”

Nghe giọng điệu này của anh, hoa nhài rõ ràng không phải do anh tặng. Tố Diệp thầm suy nghĩ, không tài nào nghĩ ra còn ai có thể tặng hoa nhài cho cô. Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Niên Bách Ngạn, ngữ khí giống như đang báo thù: “Điều này đủ để chứng minh, những người muốn giữ tôi lại bên cạnh cũng không chỉ có mình anh Niên, xin phép!” Nói xong, cô vói lấy túi xách, quay đầu bước đi.

“Ba ngày.” Sau lưng vang lên giọng nói đều đều của Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp một lần nữa dừng bước, quay đầu nhìn anh: “Tôi không thể không phục kiểu làm ăn của anh Niên. Đầu tiên thì ra đòn liên hoàn để đánh bại ý chí chiến đấu của đối thủ, sau đó lại ra vẻ cảm thông, bây giờ là trò gì đây? Tuyệt chiêu ra mệnh lệnh ép buộc?”

Bờ môi Niên Bách Ngạn thấp thoáng một vẻ nghiêm nghị: “Làm ăn vốn dĩ luôn phải không ngừng cố vũ để kẻ khác buông lỏng cảnh giác, còn mình lúc nào cũng phải trong tư thế cảnh giác cao độ. Tôi cho cô thời gian ba ngày để suy nghĩ. Ba ngày sau, tôi đợi cô ở phòng làm việc.” Thái độ của cô, khiến anh có một cảm giác buồn bực không rõ lý do.

Điều bộ biết chắc mình sẽ thắng của anh khiến cô bất giác thấy chán ghét, cô chẳng thèm đáp lại dù là một chữ, kiên quyết bỏ đi.

Quyển 1 - Chương 51: Tổ Khải

(I)

Cô tự nhận mình chẳng phải một con người lương thiện. Bản thân đã không còn ngây thơ như trước, thời gian cũng không thể quay trở về lúc ban đầu. Thế nên đối mặt với quân địch hùng mạnh, cô chỉ biết nhe nanh, giương móng vuốt sắc nhọn, công kích đối phương không biết nể tình. Đây là thứ vũ khí sắc bén mà hiện thực trao cho cô. Cô từng tưởng rằng trên đường đời, chỉ cần đứng trên cùng một đường đua, thì có thể vai kề vai, hàng nối hàng. Chỉ tới khi bị đối thủ ngang chân một cách tàn bạo, ngã một cách đau đớn, cô mới nhận ra, trong cuộc đua này chưa từng có cái gọi là “ngang tài ngang sức”.

“Giấc mơ, là một bí mật Thượng đế giao phó cho con người. Còn những nhà phân tích tâm lý như chúng ta muốn tìm hiểu những cơn mộng mị đó, cũng chính là đang dò tìm bí mật của Thượng đế.”

Trên giảng đường đại học, Tổ Diệp ăn mặc trang nhã, một chiếc sơ mi trắng và váy dài màu đen rất quy củ. Mái tóc đen nhánh cũng được búi chỉnh chu sau gáy. Đôi mắt xinh đẹp bị chắn bởi một cặp kính cận khoa trương, khuôn mặt mộc không hề trang điểm, tay cầm một chiếc bút hồng ngoại, sau khi giảng xong nội dung của chương trước thì kết luận một câu như thật như đùa.

Đây là một môn học công khai. Cô là giảng viên được mời tới đã chuẩn bị sẵn những bài giảng đặc sắc. Tiết học đầu tiên, người tới nghe không nhiều, giảng đường rộng là thế, số người còn đếm được trên đầu ngón tay. Ai ngờ tới tiết học thứ hai, cả hội trường chật cứng, đây là tình huống chưa từng xảy ra.

Đương nhiên, cô sẽ chẳng bao giờ biết được, ngay sau tiết học đầu tiên, rất nhiều sinh viên nam đã chạy đi loan tin, giảng viên mới tới xinh đẹp vô cùng. Chỉ bốn chữ đó thôi cũng đủ thu hút hàng loạt sinh viên của các khoa khác.

Tố Diệp ngày hôm nay, bất luận xét về dung mạo hay trang phục, đều không thể coi là cực kỳ xinh đẹp. Nhưng ác chính ở gương mặt của cô. Mặc dù cặp kính lớn đã chiếm gần một phần ba khuôn mặt, nhưng vẫn không thể che đi nét đẹp trời sinh của cô, đôi mày mỏng như dãy núi xa, từng cử chỉ đều thể hiện vẻ thướt tha, dịu dàng, cho dù gương mặt nghiêm nghị nhưng cũng đủ gây sự chú ý.

“Cô Tố...” Bên dưới có một sinh viên nam giơ tay ngắt lời cô: “Nhưng một khi chúng ta theo ngành nghề này là sẽ phải khám phá mọi bí mật của Thượng đế, vậy phải làm sao ạ?”

“Rất đơn giản.” Ánh sáng trên màn chiếu rọi vào gương mặt Tố Diệp, khiến làn da của cô càng trở nên trắng sáng: “Hoặc bạn có đủ khả năng phá giải bí mật này, hoặc sẽ bị nó ép đến phát điên.”

Lý do của cô được mọi người hưởng ứng vỗ tay rào rào.

“Giấc mơ và thể xác có quan hệ phản chiếu trực tiếp nhất, thậm chí ở một mức độ nào đó giấc mơ có thể giảm nhẹ đồng thời nhắc nhở bạn tình trạng sinh lý của mình.” Tố Diệp tiếp tục giảng một cách nghiêm túc: “Tôi nghĩ các bạn đều từng gặp những giấc mơ như thế này. Trong mơ bạn không ngừng tìm nhà vệ sinh, nhưng cho dù có tìm thấy bạn vẫn cảm thấy buồn đi tiểu. Nếu lúc này tỉnh lại chắc chắn bạn sẽ muốn đi vệ sinh. Điều này chứng tỏ tình trạng sinh lý của bạn đã phản xạ vào não bộ. Giấc mơ của bạn lại tiếp nhận phản xạ đó và lấy giấc mơ làm hình thức để đánh thức cơ thể bạn. Việc cho dù bạn tìm được nhà vệ sinh trong giấc mơ mà vẫn buồn đi tiểu, là vì tiềm thức đang khống chế hành vi trong mơ của bạn, tiềm thức

đã nói với bạn rằng, tè dầm là hành vi của trẻ con.”

“Ha ha...” Dưới giảng đường vang lên tiếng cười, mọi người gật đầu lia lịa.

“Giấc mơ còn có tác dụng hóa giải vấn đề sinh lý của bạn. Ví dụ như trong mơ bạn liên tục kiểm nước uống, thực tế là nhắc rằng cơ thể bạn đang khát, nhưng bạn lại không muốn tỉnh dậy, thế nên trong mơ đã giải quyết ngay yêu cầu cấp bách của bạn. Tới lúc bạn thức dậy, cảm giác khát nước sẽ không còn mãnh liệt như lúc đầu nữa, hoặc bạn cũng không vì khát nước mà thức giấc. Đây chính là lý luận hiện tượng kích thích cơ thể của Richelle Nair. Mặc dù lý luận này không phải hoàn toàn kín kẽ, nhưng lý luận của Richelle Nair và Volker giá trị ở chỗ có thể khơi gợi sự chú ý của chúng ta đối với một số giấc mơ đặc trưng còn chờ giải đáp. Những biểu tượng trong mơ đúng là sẽ tượng trưng cho những cơ quan trong cơ thể. Ví dụ như, nước trong giấc mơ luôn đại diện cho sự kích thích muốn được đi tiểu tiện. Rót rãng trong giấc mơ có nghĩa là bạn phải chú ý tới ruột và dạ dày của mình.” Nói tới đây, Tố Diệp cầm ly nước lên uống một ngụm, rồi dùng chiếc bút hồng ngoại chỉ vào vị trí cô vừa chiếu: “Những lý luận tôi trình bày trên đây đều có thể đề cập tới trong đề thi, mong các bạn chú ý một chút.”

Quyển 1 - Chương 52: Tổ Khái

(II)

Sau câu nói của cô, mọi người vội vàng ghi lại những nội dung quan trọng. Đây chính là một sự ngầm hiểu giữa các giảng viên đại học và các sinh viên. Những nội dung nào là trọng điểm, sẽ có trong kỳ thi, các giảng viên sẽ không nói ra quá rõ ràng. Một câu nói mơ hồ cũng đủ để các sinh viên hiểu được.

Một tiết buổi chiều chẳng mấy chốc đã sắp kết thúc. Lúc chuẩn bị hết giờ, bên dưới lại có một sinh viên nam giơ tay lên: “Cô Tổ! Em vẫn còn một vấn đề nữa muốn hỏi.”

Tổ Diệp đang thu dọn sách vở, liền dừng lại, nhìn về phía cậu sinh viên đó: “Có chuyện vì vậy?” Hôm nay những người đặt câu hỏi đa phần là nam sinh, bọn họ đúng là tích cực.

Sinh viên này trông cũng cao ráo, vàng trán toát lên vẻ khí khái, nhìn ra được có lẽ là một người rất đào hoa. Cậu ta hắng giọng, nhìn Tổ Diệp: “Cô Tổ! Nếu tối nay em mơ thấy cô thì chuyện đó nên giải thích thế nào?”

Sinh viên phía dưới rộ lên, có những người còn bạo dạn hơn bắt đầu cười đùa thêm thắt.

Tổ Diệp chỉ khẽ nhếch môi cười: “Vậy thì bạn phải chú ý, tuyệt đối đừng để bị tôi nắm được sơ hở, trừ điểm học phần của bạn. Tôi là giáo viên của bạn, trong tiềm thức của bạn, tôi đại diện cho quyền uy, cũng tức là người ảnh hưởng tới việc bạn có thể tốt nghiệp thuận lợi hay không. Nếu tối nay bạn thật sự mơ thấy tôi, thì tốt nhất hãy ghi

nhớ toàn bộ thông tin lại, tiện cho việc gian dối trước mặt tôi sau này.”

Mặt cô không hề biến sắc, nhanh trí đáp lại, khiến nam sinh đỏ mặt đỏ như gấc, cũng khiến các sinh viên khác đồng loạt cười lớn.

Tan học, hầu hết các sinh viên nữ đều ra về hết, một số sinh viên nam bỗng dưng ham học, vây lấy Tố Diệp không ngừng hỏi hàng loạt vấn đề. Cậu nam sinh vừa rồi đặt câu hỏi cũng bước lên trước, không hề khách khí đẩy các sinh viên chắn ở trước sang hai bên, đứng trước mặt Tố Diệp, dứt khoát nắm quyền chủ động: “Cô Tố! Em muốn mời cô tối nay cùng dùng cơm.”

Tố Diệp ngẩng đầu lên. Cậu sinh viên này đúng là rất cao, khung xương rắn chắc, ánh mắt nhìn cô lộ rõ vẻ hứng thú.

“Lý do?” Giọng cô rất điềm nhiên.

“Đơn giản thôi, em thích cô.” Cậu sinh viên cũng rất mạnh bạo.

“Ồ?” Cô không hề xao động, cuối cùng tiếp tục thu dọn sách vở.

“Cô Tố...”

“Cô Tố! Tôi là Tố Khải, cảnh sát phân cục X, khu Y. Tôi tạm thời nghi ngờ cô lợi dụng chức vụ quyến rũ sinh viên, mời cô đi theo tôi.” Cậu sinh viên còn chưa nói hết câu, một chiếc thẻ cảnh sát được giơ ra trước mặt Tố Diệp.

Tất cả mọi người đều cực kỳ kinh ngạc, nhưng còn chưa kịp có phản ứng gì, đã thấy Tố Diệp nhanh như chớp, giơ tay ra tóm lấy người mặc thường phục này. Các sinh viên xung quanh tan tác như chim, lần lượt nhường “địa bàn”. Anh chàng đó cũng không phải hạng vừa,

thân thủ nhanh nhẹn, né tránh đòn bắt tóm của Tố Diệp, quét nhanh một đường, tay đã nắm được bả vai của Tố Diệp.

Tố Diệp lanh lẹ né đi, nhân lúc tay của cậu ta đang trống không, cô mạnh mẽ quay người một cái, một tay bắt lấy cánh tay cậu ta, tay kia dùng lực đè mạnh đầu cậu ta xuống bàn, đau đến nỗi anh chàng kêu lên quang quác.

“Làm gì vậy, buông tôi ra! Còn không buông tôi tố cáo cô đánh người thi hành công vụ đó.”

Tố Diệp chẳng hề sợ sệt, còn mạnh tay hơn một chút, đau đến khiến anh chàng đành phải đầu hàng: “Chị! Bà chị ơi! Em sai rồi, sai rồi...”

Các sinh viên đứng rải rác bên cạnh ai nấy ngơ ngác nhìn nhau, chị?

Tố Diệp không thả cậu ta ra ngay mà ngược lại ngẩng đầu lên nhìn nam sinh vừa hện cô đi ăn tối, mỉm cười: “Bạn vừa hện tôi đi ăn cơm?”

“À... Em chợt nhớ ra tối nay em phải tự học, tạm biệt cô Tố.” Có lẽ cậu sinh viên đã bị vẻ “anh dũng” khi nãy của Tố Diệp dọa cho hết hồn, lắp bắp mấy câu rồi chạy biến.

Các sinh viên khác cũng gượng cười vài tiếng rồi chạy thực mạng.

Tố Diệp không nhìn được cười. Thấy các sinh viên đều tản đi hết, cô mới cầm tập sách bên cạnh mình, đập mạnh mấy cái xuống đầu cậu thanh niên: “Nói hươu nói vượn này! Làm cảnh sát nhân dân mà chẳng đứng đắn chút nào, cả ngày ba hoa luyện thuyết. Còn dám nói chị quyến rũ sinh viên? Xem chị có đánh chết em không!”

Quyển 2 - Chương 53: Kỷ Đông Nham đâu đâu cũng nhúng tay vào (I)

"Chị! Người chị tốt của em..." Tố Khải nhân lúc cô buông tay, vội vàng đứng dậy giơ tay xin hàng. Thấy cô nhin cười, cậu lại đưa tay lên xoa đầu: "Em làm vậy chẳng phải để mấy cậu sinh viên đó của chị biết "kính nhi viễn chi" sao? Trên đời, ngoài thằng em này ra còn ai nghĩ tới chị, chăm lo cho chị như thế nữa."

"Giỏi lắm, Tiểu Khải Khải!" Nụ cười bên môi Tố Diệp càng đậm hơn. Cô đưa tay ra, nhìn giống như đang vỗ nhẹ nhàng lên gương mặt cậu nhưng thực chất đã ngầm dùng sức, gần như nghiêng răng nghiêng lợi để nói: "Ở Vân Nam hai năm, lập công rồi có phải không? Dám giơ cái thẻ ngành ra trước mặt bà chị này, muốn chết hả!" Câu nói cuối cùng vừa dứt, gương mặt ưa nhìn của Tố Khải đã bị véo đến thâm tím.

"A..." Tố Khải gào lên: "Chị! Em sai rồi, đừng có véo má em nữa, em biết nhìn mặt người khác thế nào?"

"Thằng nhóc này! Lần sau còn dám lạng lế lén lút chui vào giảng đường của chị, chị nhất định sẽ lột da em ra." Tố Diệp đe dọa xong lại cảm thấy thương xót trong lòng, giơ tay vuốt nhẹ khuôn mặt cậu: "Đáng thương quá! Khuôn mặt đẹp trai thế mà bị chị vân vê đến mức này, đúng là tội nghiệp!"

Tố Khải, con trai của cậu Tố Diệp. Cậu thừa hưởng vẻ cao lớn uy dũng của bố và gương mặt xinh đẹp của mẹ. Vốn dĩ chỉ với chiều

cao 1m85 đã đủ toát lên khí khái anh hùng, nếu còn mặc thêm bộ cảnh phục lên người sẽ càng khiến không ít thiếu nữ mê mết. Cậu chỉ kém Tố Diệp một tuổi, thân thủ tuyệt vời. Bình thường lúc nào cũng toe toét, nhưng một khi gặp chuyện đứng đắn sẽ kiềm chế ngay, trở về với vẻ mặt nghiêm nghị, làm việc cực kỳ nghiêm túc. Hai năm nay anh luôn ở Vân Nam theo dõi việc mua bán ma túy, cận kề với cái chết. Bây giờ được trở về Bắc Kinh, không cần nghĩ cũng biết là vì lập được công.

Tố Khải chắc chắn là đã sớm quen với kiểu ngoài miệng thì ngon ngọt thực ra đang ngấm ngầm giở trò của cô. Cậu vội vàng tránh né “móng vuốt” của cô, lùi xa hơn hai mét: “Cây ngay không sợ chết đứng. Em phụng chỉ dụ đến đón chị về nhà đấy.”

“Về nhà?” Tố Diệp ngẩn người.

“Vâng! Lần này chị về nước mà chẳng nói chẳng rằng, người bố từ trước tới giờ một lòng hướng về kung-fu Trung Hoa ấy, ngày nào cũng chỉ biết cầm dao phay uy hiếp mẹ em, cực kỳ phản nộ. Họ đã kết thúc sớm kế hoạch du lịch thế giới rồi. Sáng sớm hôm nay đã “thu quân về kinh”, đặc biệt lệnh cho em tối nay phải áp giải chị về diện kiến.” Tố Khải xoa xoa cánh tay đau buốt, bổ sung thêm một câu: “Chị! Chị tự chọn đi, quyết chết cũng không đầu hàng hay ngoan ngoãn chịu tội?”

“Toi đời rồi...” Tố Diệp vẻ mặt sục sạo, sắp mếu máo tới nơi.

Bầu không khí đã được nước mưa gột rửa vẫn còn cảm giác ướt át và ngọt ngào. Đây là mùi vị điển hình của mùa hạ.

Nhà cậu của Tố Diệp nằm ở một khu phố cũ của ba nhánh đường Đông Tây. Từ nhỏ Tố Diệp đã thích nơi này, đặc biệt là cây hòe lên trước cửa nhà. Xuân đến lộc non đâm chồi, hạ về ve kêu, thu sang

rụng lá, đông tới đọng tuyết. Hàng cây hòe đó đã trưởng thành cùng cô cho tới khi cô ra nước ngoài. Sau khi cô đi du học, cậu và mẹ cũng bắt đầu lên kế hoạch đi du lịch vòng quanh thế giới. Còn Tổ Khải thì quanh năm ở bên ngoài, ngôi nhà này cũng để không từ đó.

Sau khi về nước, cô từng lái xe đi qua đường Đông Tây. Nơi đây đã có nhiều thay đổi, con đường lớn Bắc Nam đã được chia làm hai cho thẩm mỹ. Đường phía Đông cũng đã mọc lên những dãy nhà lầu san sát. Đường phía Tây vẫn duy trì vẻ cổ xưa của nó với lối kiến trúc truyền thống của Bắc Kinh. Đang vào đầu hạ, một số hàng xóm sống lâu năm ở đây đều mang mấy chiếc ghế nhỏ ra ngồi hóng mát trò chuyện dưới bóng cây, nói cười rôm rả, hết như khung cảnh cô nhìn thấy khi nhỏ.

Tổ Diệp theo họ mẹ, cộng thêm từ nhỏ đã lớn lên ở nhà cậu, thế nên có tình cảm vô cùng sâu sắc với gia đình này. Trên đời này những người cô quan tâm nhất cũng chỉ có nhiều đó thôi: Lâm Yêu Yêu, Đình Tư Thừa, cậu cô Tổ Đông, mẹ cô Phương Tiểu Bình và cậu em trai Tổ Khải.

Cái tên Tổ Đông nghe có vẻ rất nho nhã, nhưng tính cách của cậu hoàn toàn không phù hợp với cái tên ấy. Cậu cô đam mê võ thuật Trung Quốc, một chiêu kiếm Thái Cực là đủ để khống chế kẻ địch. Hồi trẻ cậu từng mở một hội quán võ thuật, rất đông đệ tử. Trong số những đệ tử này, có người sau này ra nước ngoài tiếp tục phát triển về võ thuật, có người làm diễn viên hành động, tóm lại là học trò khắp nơi. Đến cả trình độ đấm đá của Tổ Diệp và Tổ Khải cũng từ cậu mà ra, điều này cũng khó trách cậu khi chẳng có việc gì cũng hay mừng thầm.

Quyển 2 - Chương 54: Kỳ Đông Nham đâu đâu cũng nhúng tay vào (II)

Chỉ có điều, Tố Diệp hôm nay đúng là gặp họa. Từ lúc bước vào nhà cho tới giờ, tai cô không lúc nào được yên, đôi mắt xinh đẹp nhìn trân trân về phía hai người đàn ông ngồi trên sôpha như nhìn thấy một tai họa ghê gớm, bên tai là tiếng kêu gào có phần khoa trương của mợ cô, Phương Tiểu Bình.

“Thu ơi là Thu, chị nói xem, sao chị lại ra đi sớm như vậy? Con bé Tiểu Diệp này không chịu nghe lời, cứ lẳng lặng về nước thôi, cũng chẳng thèm báo cho mợ nó một tiếng, chị bảo em có khổ không? Nuôi nó từ lúc nó còn tè dầm ỉa đùn đấy. Thu ơi! Tiểu Diệp nó chán em rồi, chán luôn cả cậu em Tố Đông của chị nữa, chị sống không chết thiêng thì dẫn cả em và ông Tố đi cùng đi.”

“Thu” mà mợ nhắc tới chính là mẹ của Tố Diệp, Tố Thu. Nhắc đến tên thì không thể nhắc tới ông ngoại đã mất của cô. Ông ngoại cũng là một người rất có văn hóa và sống rất tình cảm. Sau khi sinh được một trai một gái, đã phát huy đầy đủ khả năng văn chương của văn nhân Trung Quốc, lướt bút một cái, một người là Tố Thu, một người là Tố Đông, chắc chắn là muốn nghĩ sau này sẽ đẻ thêm hai đứa nữa đặt là Tố Xuân, Tố Hạ gì đó.

Mợ Phương Tiểu Bình và mẹ cô, Tố Thu, tình cảm rất tốt đẹp, thế nên nuôi nấng Tố Diệp không khác gì con đẻ. Mợ là một người phụ nữ lạc quan rộng rãi, cái tên rất hợp với tính tình, từ sáng tới tối lúc nào cũng hớn hờ. Nhưng mợ cũng di truyền nét mạnh mẽ của con

gái phương Bắc. Đừng nhìn cậu luyện được võ nghệ cao cường, vậy mà cũng chẳng địch nổi một cái bạt tai của mợ. Mợ là người thế nào chứ? Đó là người có thể đứng giữa chợ chống nạnh, mắng chửi ba tiếng đồng hồ cũng không biết mệt, còn có thể chửi bới đến nổi cánh đàn ông đều muốn nhảy lầu, thế nên xóm giềng trong phố đều đặt cho mợ một biệt danh là “Bà cô sắt đá”.

Lúc này đây, người mợ mặt mũi hiền lành, nơi khoe mắt còn mang những suy nghĩ quý quái, đang ôm di ảnh của mẹ Tổ Diệp giả vờ khóc rất to, thanh âm đó, hành động đó khiến người nghe cảm thấy rất thảm thiết. Đầu Tổ Diệp như sắp nổ tung, vội vàng ôm mợ vào lòng an ủi: “Ai nói con chán mợ chứ, con thương mợ còn chẳng kịp nữa là. Mợ là ai chứ, chẳng phải là người con yêu thương nhất nhất sao? Mợ xem, sao cứ động một tý là lôi di ảnh của mẹ con ra thế, làm người ta khiếp sợ đấy, chúng ta cất đi đã được không?”

“Vậy thì con phải bày tỏ thái độ rõ ràng trước mặt mợ và mẹ con đi, có thể thử qua lại với Đông Nham một chút hay không?” Mợ cuối cùng đã quay lại đề tài chính.

Tổ Diệp không biết làm sao, lại đưa mắt nhìn về phía người đàn ông ngồi đối diện, nửa ngày mới rặn ra được một câu: “Anh họ gì ấy nhỉ?”

“Cái con bé này! Có phải bị nhiễm thói xấu của em con rồi không? Sao lại học cái kiểu vô tình vô nghĩa của nó thế hả?” Cậu Tổ Đông không thể nhẫn nhịn thêm, ngồi phịch xuống sôpha, nét mặt với biểu cảm “ng nghiêm nghị” điển hình: “Nói với con bao nhiêu lần rồi, cậu ấy là con trai của chú Kỳ. Năm đó từ lúc con vẫn còn trong bụng mẹ, chú Kỳ đã định đính ước cho hai đứa rồi.”

Tổ Diệp nghệt thờ, nhìn người đàn ông đang nở một nụ cười xấu xa mà quẩn rũ. Kỳ Đông Nham bày ra một vẻ mặt ung dung tự tại, cười

tít mắt, nhìn cô và đáp: “Đúng vậy, chúng ta được hứa hôn từ khi còn trong bụng mẹ đấy.”

Tổ Diệp không chịu nổi, khẽ hừ một tiếng: “Anh đang đóng phim thần tượng đấy à?” Trời đất ơi, hứa hôn từ khi còn trong bụng mẹ? Thời đại nào rồi?

Đây chính là lý do trước đó ở Thanh Long Hiệp cô đã gặp anh ta. Khi cậu và mợ còn chưa về nước, lệnh đi xem mặt này đã được ban hành. Cô cũng đành phải bấm bụng đi gặp, còn về chú Kỳ nào đó, cô hoàn toàn chẳng có chút ấn tượng nào. Chỉ là có nghe cậu nhắc tới, năm xưa nhà họ Kỳ và nhà họ Tổ có chút dây mơ rễ má. Còn chuyện đó ra sao thì cậu cũng chẳng nói rõ. Nhà họ Kỳ khi đó hình như chỉ đang chuẩn bị mở rộng phát triển vào thị trường Trung Quốc, đâu có vênh vang hống hách như bây giờ.

Về lý mà nói, thân phận của anh ta không hề thấp kém, không cần phải sống chết nhằm vào cô, một đứa con gái nhà bình dân như thế. Nhưng nghe nói anh ta chủ động tìm tới cậu, truyền đạt lại lịch sử đoạn hôn ước từ trong bụng mẹ đó của bố mình. Cậu lại là một người trọng nghĩa khí giang hồ, lại thêm cái tay Kỳ Đông Nham này nhìn dọc hay nhìn ngang cũng đều điển trai, thân thế gia đình lại trong sạch. Cô vừa hay là một bà cô độc thân 28 tuổi rồi còn chưa yêu, thế là vội vàng quyết định làm mai mối.

Quyển 2 - Chương 55: Em không theo anh sẽ ế chồng đấy

“Tiểu Diệp à! Không ai ép con cưới chồng ngay bây giờ cả. Con cứ thử qua lại xem sao, tình cảm dù gì cũng phải bồi đắp dần mới được. Con bảo, trước kia con học ở nước ngoài thì cậu mợ không can thiệp. Giờ cũng 28 tuổi rồi, còn tiếp tục vô tư thế này con bảo mợ chết đi còn mặt mũi nào nhìn mẹ con. Con gái giỏi giang chẳng bằng có tấm chồng tử tế, chỉ cần con lấy được người chồng tốt, mợ mới thấy mình xứng đáng làm mợ con.” Mợ khuyên bảo hết nước hết cái.

Tổ Diệp mở mồm nhưng chẳng nói được câu nào. Ngược lại, Kỷ Đông Nham là điển hình cho kiểu được lợi còn ra vẻ thông minh. Anh ta cong môi lên, tới một độ cong rất muốn đấm: “Em yêu à, hai chúng ta là một cặp trời sinh, em mà không theo anh sẽ ế chồng đấy.”

“Anh...” Cái bản mặt đỏ thêm dầu vào lửa đó thật sự khiến cô hận đến nghiến răng kèn kẹt.

“Thế này đi. Con nói một câu luôn cho cậu biết, có tình hiểu hay là không?” Cậu tính thẳng như ruột ngựa, đập mạnh tay xuống mặt bàn.

Tổ Diệp rất hiểu cậu mình, ngược mắt lên nhìn ông, liếm môi: “Cậu còn đoạn kết không?”

“Còn!” Cậu đứng bật dậy, đưa tay chỉ ra bên ngoài: “Nếu làm quen thì nói chuyện nghiêm chỉnh với Đông Nham. Còn không, con ra

ngoài đấu tay đôi với cậu. Con mà thắng, cậu mợ sẽ mặc kệ con. Nếu con thua, thì phải nghe lời.”

Tố Diệp như bị ai vụt cho một gậy, thờ hốt hể một lúc, lại nhìn thấy Kỷ Đông Nham ngồi bên như đang đợi xem kịch hay, chí khí của cô bỗng dâng trào. Cô không thể để người ngoài cười mình được, thế là cô cũng mạnh mẽ đứng dậy, dáng vẻ như đã sẵn sàng thách đấu với cậu.

“Chị! Giỏi lắm!” Tố Khải, người vẫn luôn trường kỳ bị bố mang võ nghệ ra chèn ép, hoan hô một tiếng, tỏ thái độ cần có của một fan cuồng.

“Bà xã, mang vũ khí lại đây.” Cậu hăm dọa một tiếng.

Mợ nhận lệnh, thân hình phát tướng giờ đây lại hết sức nhanh nhẹn, vội vàng đi vào phòng sách lấy vũ khí ra, đưa luôn cho chồng. Tố Diệp nhìn thấy vậy, mồ hôi lạnh sau lưng cũng chảy ròng ròng. Được đấy, cậu mang cả tuyệt chiêu ra đối phó với cô rồi, chính là cây kiếm Thái Cực không gì sắc nhọn bằng.

“Con cũng không cần đấu tay không với cậu, cứ tùy ý chọn vũ khí, cậu nhường con ba chiêu.” Gương mặt cậu uy vũ.

Tố Khải ở bên cạnh thêm mắm thêm muối, không ngừng cổ vũ cho Tố Diệp: “Chị! Cầm ghế!”

Có lẽ cậu quá sốt ruột, muốn Tố Diệp báo thù thay mình, mà quên mất người chị vĩ đại Tố Diệp của cậu, trước mặt kẻ địch tuyệt đối không phải Hoa Mộc Lan. Hơn nữa đối phương lại là sư phụ võ thuật, kung-fu vượt xa mình? Chỉ vừa mới nghe Tố Khải nói dứt lời, Tố Diệp đã gào lên bi thảm: “Cậu! Cậu tha cho con đi...”

Tố Khải bỗng nhiên tròn tròn mắt, không thể tin nổi: “Chị...”

“Em trật tự đi! Em thử xông lên đỡ một đường kiếm xem nào.” Không phải cô chưa từng tiếp chiêu cậu. Lần nào cũng thảm bại. Cây kiếm này là khắc tinh của cô. Từ nhỏ tới lớn, chỉ cần cô nghịch ngợm, cậu sẽ dùng võ giáo dục. Cô mà không chạy cho nhanh thì sẽ bị nó đánh mạnh vào mông. Kẽ thức thời mới là trang tuần kiệt, cô không muốn bị tét đít trước mặt gã đàn ông thối tha đó đâu.

“Được! Vậy con và Đông Nham...”

“Hai chúng con sẽ thử, sẽ thử...” Tố Diệp còn chưa đợi cậu nói hết câu đã vội vàng cười trừ.

Tố Khải chống tay lên trán, vẻ mặt bất đắc dĩ. Cậu thật chẳng muốn quen biết chị ấy, quá vô dụng rồi. Điều bộ cầu xin đầu hàng của chị khiến cậu lập tức nhớ tới tên đại gian thần trong phim truyền hình, chỉ biết quỳ xuống, dâng đất dâng tội.

“Tố Khải! Con cũng đừng đứng đó thêu dệt thêm nữa đi. Đừng tưởng mẹ không biết cái bụng dạ hẹp hòi của con. Con chỉ sợ chị con lấy chồng rồi thì bố mẹ ép tới con phải không? Lấy vợ sinh con là chuyện lớn cả đời, con trốn được chắc?” Mợ ở bên cạnh đưa tay véo mạnh cánh tay của Tố Khải.

Tố Khải hét lên thảm thương, vội vàng cầu cứu: “Chị...”

Tố Diệp nhanh chóng thu lại nét mặt, coi như không nhìn thấy cảnh đó. Đừng trách chị, bản thân chị còn chưa lo nổi đây.

Kỳ Đông Nham đứng cạnh cười rúc rích như chuột.

Quyển 2 - Chương 56: Có bản lĩnh thì so tài một trận (I)

Bữa tối nay ăn chẳng có ngon miệng chút nào. Nhưng thực ra hình như chỉ có mình Tố Diệp cảm thấy vậy. Những người khác vẫn ăn uống rất vui vẻ, đặc biệt là cậu. Sau khi biết lần này cô về nước và không định đi nữa, cậu vui tới nỗi ngồi ca kinh kịch ngay tại bàn. Mợ thì ngồi bên cạnh gõ nhịp cho cậu, chồng xướng vợ họa. Đến cả cậu em Tố Khải vốn dĩ rất ủng hộ cô giờ cũng tạo phản, ra vẻ nịnh nọt, rót rượu gấp thức ăn cho “phụ thân và mẫu thân đại nhân” của nó. Còn cái gã Kỳ Đông Nham đó, dĩ nhiên là vô cùng hào hứng. Đôi mắt đào hoa đó cứ chốc chốc lại liếc nhìn về phía cô như có ý đồ gì.

Có một khoảnh khắc bất chợt, Tố Diệp thật sự cho rằng, liệu có phải gã đó “giả truyền thánh chỉ”, vốn chẳng có cái chuyện đính hôn từ trong bụng mẹ này không?

Ăn cơm xong, Tố Diệp đề nghị mình và Kỳ Đông Nham sẽ ra về trước. Cậu và mợ đang vui vì hai người họ có thời gian riêng đi cùng nhau, nên chấp nhận ngay. Hai người đi ra tới cửa, Tố Diệp sợ cậu và mợ còn đứng bên cửa nhìn theo bèn rào bước nhanh về phía trước. Xe đỗ phía ngoài, cách đó mấy mét. Người đàn ông đi theo sau bắt đầu tàn phá đôi tai cô.

“Gia đình cậu em hài hước thật đấy.”

“Không nhìn ra em nhỏ nhắn yếu ớt thế này mà lại lớn lên trong một gia đình học võ. Haiz, em và em trai ai giỏi võ hơn? Anh đoán là em phải không?”

“Có thời gian em cũng dạy anh vài chiêu đi, anh nghĩ võ nghệ cơ bản của em chắc chắn là chuyên nghiệp.”

“Em yêu, có hứng thú cùng đi xem phim không, anh biết gần đây...”

“Anh Kỳ!” Tố Diệp đi phía trước dừng lại đột ngột, quay người. Cuối cùng cô đã mất hết kiên nhẫn, chặn ngay mấy lời thao thao bất tuyệt của anh ta lại, trong đầu có một ý nghĩ mơ hồ mà bản thân cô cũng không lý giải được. Kỳ Đông Nham đằng sau cũng đứng sững lại, suýt nữa thì đâm sầm vào người cô.

“Hoa nhài là do anh tặng?” Chỉ vài bước chân ngắn ngủn, suy nghĩ của cô đã rẽ ngoặt sang hướng khác. Từ khi cô về nước tới giờ, số người tiếp xúc đếm trên đầu ngón tay. Những cô gái ở xung quanh cô hình như đều không lệch lạc giới tính, vậy thì chỉ có thể là đàn ông. Chắc chắn không phải là Đinh Tư Thừa, Niên Bách Ngạn cũng đã tự mình phủ nhận, cậu em của cô càng không có mấy trò lãng mạn tình cảm. Khả năng duy nhất chính là cái gã Kỳ Đông Nham, mang danh “nhận lệnh bố mẹ đưa lời mai mối” đến xem mặt nhưng lại bị cô đá thẳng cẳng xuống khe núi, đang đứng trước mặt cô bây giờ.

Quả nhiên, biểu cảm hưng phấn của Kỳ Đông Nham đã làm hài lòng khả năng suy luận của cô: “Mùa này hoa nhài là đẹp nhất. Em yêu à, mấy bông hoa nhài đó chính tay anh bó thành từng bó đấy, chỉ chọn những bông vừa to vừa trắng, cắm trực tiếp vào nước sẽ rất nhanh có...”

“Rốt cuộc anh có mục đích gì?” Tố Diệp một lần nữa ngắt lời anh ta.

“Hử?” Kỳ Đông Nham ngừng lại, một lúc sau mới mỉm cười, đuôi mắt hẹp dài như còn thấm một chút hương hoa đào, đưa tay nắm chặt tay cô: “Đừng như vậy! Anh biết em nhất thời vẫn chưa thể chấp

nhận quan hệ vợ chồng chưa cưới của chúng ta. Không sao, anh có thời gian, dần dần em sẽ quen với anh thôi.”

Giọng nói của anh ta đúng là rất dễ nghe, điểm này Tố Diệp không thể không thừa nhận. Nhưng, những lời này thốt ra giống như một chiếc búa tạ đập xuống đầu cô, khiến từng sợi dây thần kinh trong đầu giật giật liên hồi. Cô dùng sức giật mạnh cánh tay về: “Anh Kỳ! Anh phải hiểu rõ hai chuyện. Thứ nhất, chúng ta không phải quan hệ vợ chồng chưa cưới gì đó, đừng làm như chúng ta thân thiết lắm vậy. Sự thật là thời gian chúng ta tiếp xúc cộng vào còn chưa tới 24 giờ đồng hồ. Thứ hai, anh không phải mẫu người mà tôi thích, hai chúng ta hoàn toàn không hợp nhau.”

“Ơ? Nhưng chính miệng em đã hứa với cậu em mà.” Kỳ Đông Nham không hề tức giận: “Chúng ta đều là người lớn cả rồi, không thể lật lọng như vậy được.”

“Anh không biết câu “Chỉ có hạng đàn bà và tiểu nhân là khó dạy” sao? Tôi tự nhận thức mình không phải người trung liệt gì, thế nên chắc chắn không cần “quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy” với anh.” Tố Diệp nói thẳng: “Anh không muốn nói rõ mục đích của mình thì tôi cũng chẳng ép anh. Nhưng tôi khuyên anh, tốt nhất đừng mang thời gian của người khác ra làm trò đùa. Từ nhỏ tôi đã được dạy là phải môn đăng hộ đối. Cậu chủ Kỳ đây dù sao cũng là người đứng đầu khu vực châu Á, châu báu chất đống, coi con gái như phù du. Nói cách khác anh chính là mẫu công tử nhà giàu điển hình trong mấy bộ phim cầu huyết. Còn tôi, chỉ là một người bình thường, không có công việc ổn định. Ngày nào cũng không ngừng cố gắng nhưng vẫn phải tự tìm niềm vui, nâng niu công việc này, luôn phải nắm chặt nó trong tay, sợ một ngày nó vỡ tan tành. Hai chúng ta không cùng một level, như kiểu “không cùng chí hướng thì không thể nói chuyện” vậy. Nói gì tới cùng nhau chia sẻ hoạn nạn, chung sống hạnh phúc chứ?”

Quyển 2 - Chương 57: Có bản lĩnh thì so tài một trận (II)

“Em yêu, anh cực thích cái miệng của em đấy.”

Tố Diệp giơ một ngón tay ra chỉ thẳng vào mặt anh ta: “Còn nữa, đừng có gọi tôi là “em yêu”!”

Nhưng Kỷ Đông Nham lại nắm ngay lấy tay cô, nhướn mày: “Bé cưng! Cái thói chỉ tay vào mặt người khác là không tốt đâu. Xem ra sau này anh phải bảo ban em nhiều hơn mới được.” Đúng là đã đổi xưng hô, nhưng nghe vẫn bĩ ối như vậy.

“Buông tay!” Lần này Tố Diệp muốn thoát ra nhưng chẳng ích gì, liền đó cô bị anh ta áp sát vào thân cây.

“Anh theo đuổi em cũng phạm pháp sao?” Anh ta cúi đầu nhìn cô, khoảng cách giữa hai người rất gần nhau.

“Tôi vốn không tin vào tình yêu sét đánh.” Cô cũng không vùng vẫy nữa, để mặc cho anh ta ấn chặt lên bả vai mình.

Nụ cười lướt nhẹ trên bờ môi anh ta cũng rực rỡ như cảnh đêm nay: “Em xinh đẹp như vậy, tỷ lệ để anh yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên không hề nhỏ.”

Tố Diệp ngược đầu lên nhìn anh ta, anh ta cũng mỉm cười nhìn cô. Hơi thở của hai người đều như đang ngậm so đo cao thấp trong không trung.

“Được thôi!” Bỗng nhiên cô cũng bật cười, vẻ mặt uể oải: “Dùng cách của cậu tôi. Hai chúng ta so tài một trận. Nếu tôi thua tôi sẽ đi theo anh. Còn anh thua thì đừng có bám lấy tôi nữa.”

Kỷ Đông Nham chớp chớp mắt: “Đấu võ nghệ? Bé cưng! Em là con nhà võ mà.”

“Yên tâm! Với một người đàn ông mắc bệnh sợ độ cao, sức trối gà không chắt như anh, tôi không thể ra tay tàn nhẫn được.” Tố Diệp giơ tay, lười biếng chỉ về đằng xa: “Đua một vòng với con Jeep của tôi. Mười phút, ai chạy được nhiều cây số hơn coi như người đó thắng.”

Kỷ Đông Nham do dự một lát: “Như vậy... không ổn lắm.”

“Sao? Anh còn mắc bệnh sợ tốc độ à?” Tố Diệp như cười như không: “Chắc không thể thi xem hai chúng ta ai chạy chậm hơn thì người đó thắng chứ?”

“Ý của tôi là, đường phố đông người qua lại như vậy, lỡ như va quệt vào người ta thì làm sao?” Anh ta nhếch môi cười.

“Một câu thôi, đua hay không? Không đua coi như anh tự động nhận thua, đương nhiên mất luôn cả quyền lợi đòi hỏi tình yêu.”

“Ok.” Kỷ Đông Nham đành phải nhận lời.

Trên thực tế, phi như bay giữa dòng xe cộ chẳng phải chuyện gì tốt đẹp. Ví như con xe của Tố Diệp, từ xa đã có thể nhìn thấy một chấm đỏ rực sáng lướt đi như con thoi, giống như một tổ chức tế bào hoạt động vô cùng mạnh xuất hiện đột ngột trong huyết quản của người mắc hội chứng cô đặc máu. Không thể không nói tay lái của cô lẹa vô cùng, chỉ ít có thể nhanh tới nỗi xe cô trông như ảo ảnh, rẽ trái rẽ

phải, cố gắng hết sức mình, nhưng hậu quả là kéo theo không ít tiếng còi xe phẫn nộ.

Xe nhanh chóng chạy vào đường một chiều. Chiếc Bentley Continental GT.Speed mui trần vô cùng chú ý mắt đỏ của Kỳ Đông Nham theo sát đằng sau. Tố Diệp liếc mắt nhìn gương chiếu hậu. Bất luận xét về kỹ thuật hay tốc độ quy định, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể dễ dàng phán đoán Kỳ Đông Nham sẽ là người thắng cuộc. Con xe đỏ của anh ta là loại xe mui trần xa hoa bốn chỗ, chỉ cần 4.2 giây là có thể tăng tốc độ lên 100km/h. Muốn diệt con xe đỏ nhỏ xinh của cô trong khoảnh khắc là chuyện dễ như trở bàn tay. Chỉ tiếc là, chiếc xe này đã chạy nhầm thành phố. Cho dù cả đoạn đường chỉ toàn đèn xanh, anh ta cũng chưa chắc đã phát huy được tối đa.

Suy cho cùng, Kỳ Đông Nham cũng không ác bằng cô.

Cô không quan tâm bị trừ điểm phạt tiền, thậm chí còn không màng tính mạng, thay đổi đường chạy, gào thét vượt qua giữa hai xe. Còn mặc cho Kỳ Đông Nham có bóp còi thế nào, xe phía trước vẫn ung dung đi đường của mình.

Cũng xét cho cùng chỉ vì Kỳ Đông Nham sống quá văn minh.

Thế nên dọc đường đều là Tố Diệp cứ mặt dày vượt trước. Có thể thấy được, máy quay phim không biết đã ghi lại bao nhiêu kiểu dửng dưng quên mình của cô.

Cái kiểu không biết xấu hổ cộng thêm tốc độ xe không thiết sống đó đã phải đột ngột dừng lại khi sắp đi qua một khách sạn năm sao ở Triều Dương Môn. Rõ ràng là cô chủ động phanh gấp lại, cả người lao về phía trước như một cái giẻ lau bị vứt đi. Trước khi cả mặt cô như sắp hôn lên kính chắn gió, hai tay cô mới vô thức nắm chặt lấy vô lăng, như vậy mới ngăn được một thảm kịch suýt nữa thì hủy hoại

nhân sắc của một thiếu nữ xinh như hoa.

Cũng tiện thể cứu vãn khung cảnh êm đềm nhạt nhẽo trước cửa khách sạn.

Quyển 2 - Chương 58: Đêm cũng có thể khiến con người ta khoan khoái

Là Niên Bách Ngạn.

Có lẽ vừa mới kết thúc một bữa tiệc, sau khi cùng mấy người từ trong khách sạn đi ra anh lần lượt bắt tay tạm biệt mọi người. Nụ cười của anh trước nay vẫn luôn rất nhạt nhòa, khẽ khàng tới mức tưởng như không cười. Nhưng từ góc độ của Tố Diệp nhìn sang, vừa hay thấy được bờ môi anh khẽ cong lên. Anh kiểm chế độ cong vừa đủ, lịch sự mà xa lạ. Hôm nay anh ăn vận đơn giản mà lại không đơn giản. Chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ, cà vạt được thắt cẩn thận, cùng với chiếc quần dài màu xám tro, dưới ánh đèn nhạt nhòa của thành phố mới lên đèn, trông anh càng tao nhã, nhẹ nhàng.

Tố Diệp chưa nhìn thấy anh mặc màu nhạt, nhưng dù chỉ đứng ngấm từ xa, cũng không khó để tưởng tượng cảm giác dễ chịu khi diện những bộ quần áo ấy lên người, cho dù tiết trời tối nay đã bắt đầu nóng nực. Cô từng đắp áo khoác của anh, xúc cảm êm dịu và ấm áp ấy cô khó mà quên được. Là chất liệu Scabal, một loại vải được mệnh danh là luôn tạo ra được những sản phẩm xa xỉ nhất dành cho nam giới, bất luận là áo len hay áo lông, tơ tằm hay vải nỉ cũng đều toát lên dáng vẻ cao ngạo không gì sánh kịp. Còn với Niên Bách Ngạn, một người đàn ông luôn cầu toàn trong công việc như vậy, đương nhiên trong sinh hoạt cũng sẽ theo đuổi chất lượng. Loại người này, tuyệt đối sẽ không cho phép phong cách khiến mình thiệt thòi.

Thời gian chào hỏi của mấy người đó rất ngắn, vì xe của Niên Bách Ngạn đã đỗ trước cửa rồi. Hình như anh đã uống say, đôi mắt vẫn tinh anh và sâu xa như thế. Anh bắt tay mọi người lần cuối rồi bước lên xe.

Tố Diệp ngồi trên chiếc xe Jeep của mình, đưa mắt nhìn chiếc xe của Niên Bách Ngạn xa dần. Trong cảnh đêm thế này, cô vô thức nhìn anh mãi. Còn anh, có lẽ vốn chưa từng trông sang bên này.

Đưa tay lên ra sức xoa mặt, cô mới phát hiện cả gương mặt mình có chút tê dại, rồi lại ngược mắt theo bóng chiếc xe đã mất dạng từ lâu. Tố Diệp gác cánh tay lên vô-lăng, ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn quên thu lại. Có lẽ vì cảnh đêm quá mờ lung, hoặc có thể có thể gặp được người quen ở một thành phố rộng lớn như vậy khiến sóng lòng trong cô bỗng cuộn trào, cô đã quên mất chỉ còn hai phút nữa là hết thời gian quy định.

Khi chiếc xe Bentley vẫn hăng say chiến đấu cả đoạn đường lướt qua cô như cơn gió rít, cô mới bừng tỉnh, nhìn giờ cảm thấy không ổn. Cô đang định khởi động xe thì phát hiện nó đã quét một đường hoàn mỹ, liền sau đó, chiếc mui trần sang trọng đến lóa mắt này đột ngột dừng lại cách đó không xa, chắn hoàn toàn hướng đi của cô.

Trong xe, Kỳ Đông Nham nở một nụ cười xấu xa, cả người uể oải dựa lên cửa xe, thò tay ra cánh cửa thủy tinh phía sau xe, vẫy vẫy về phía cô: “Bé yêu! Tục ngữ nói rất hay, kẻ cười cuối cùng mới là kẻ thắng. Bị em chèn ép cả đoạn đường rồi, em nói xem anh có được coi là tập kích bất ngờ không?”

Tố Diệp giơ tay liếc nhìn đồng hồ, thò đầu ra ngoài cửa xe: “Còn phút rưỡi nữa.”

“Vậy thì sao?” Nét mặt Kỳ Đông Nham đầy tình ý: “Em sắp sống với

anh cả đời rồi, có thêm phút rưỡi này cũng chẳng nhiều mà không có nó cũng chẳng ít.”

“Tránh ra!” Cô chống đầu, ngữ điệu không ca không thấp, không nhanh không chậm.

“Anh không tệ đến nỗi khiến em cảm thấy theo anh sẽ bị thiệt thòi chứ? Hay em định để cả hai tận diệt mới thôi?” Nụ cười của Kỷ Đông Nham vẫn xấu xa như thế.

“Tôi nói lần cuối cùng, tránh ra!”

“Em theo anh đi.”

Lần này Tố Diệp không muốn nhiều lời với anh ta nữa. Cô chui vào, khởi động xe. Tiếng bánh xe ma sát với mặt đường tạo thành một âm thanh điên loạn, giống hệt như tâm trạng của cô bây giờ. Cô híp mắt, nhấn mạnh chân ga, chiếc Jeep đỏ như một con ngựa hoang đứt dây, phi như bay về phía chiếc Bentley rực rỡ đó.

Kỷ Đông Nham hoảng hốt, nhưng cơ thể đã khởi động cơ chế tự bảo vệ mình. Anh ta tức tốc khởi động xe, phóng nhanh chiếc xe sang lề đường. Chỉ một giây sau, chiếc xe của Tố Diệp lướt nhanh qua chỗ anh ta vừa chiếm giữ, sợ rằng anh ta chỉ chậm một giây thôi thì cả hai chiếc xe sẽ tan tành.

Chỉ còn nghe trong làn gió tiếng cô ung dung đáp lại: “Thua thì chấp nhận đi! Muốn theo đuổi tôi? Luyện gan của anh to lên một chút đi.”

Từ xa, chiếc Jeep sáng rực như một đốm lửa, dù lẫn vào dòng xe vẫn nhận ra dễ dàng. Cánh tay phụ nữ thò ra ngoài cửa xe, một ngón tay cái chỉ thẳng lên rồi xoay ngược lại rất nhanh.

Kỷ Đông Nham nhìn rất rõ hành động đắc thắng này, dờ khóc dờ cười: “Đúng là điên!”

Quyển 2 - Chương 59: Cuối cùng đã hiểu rõ cảm giác trong lòng (I)

Những câu người đời trước nói luôn rất có lý: Hại người cuối cùng hại mình.

Nhưng Tố Diệp chẳng qua chỉ đánh một trận tự bảo vệ mà thôi, báo ứng tới hình như hơi nhanh quá thì phải. Cô vẫn chạy băng băng trên đường, cho tới khi em đồ xinh của cô như một bệnh nhân hen suyễn rung lắc liên hồi, khiến cô ngồi trên ghế cứ đảo lên đảo xuống, cuối cùng cô không khống chế được nữa, phải gào lên thảm thiết, đây gọi là ác giả ác báo sao?

Trong xe, khói bay mù mịt, Tố Diệp buộc phải nhanh chóng xuống xe, hít thở bầu không khí trong lành. Mặc dù thứ hít vào phổi chẳng qua cũng là khói bụi đầy trời và khói xe nhức mũi, nhưng cũng còn tốt hơn chiếc xe báo hư này của cô trước lúc lâm chung còn định chôn cô theo cùng.

Trên đường quốc lộ, từng chiếc xe lần lượt đi lướt qua, cũng vì chiếc xe của cô khiến dòng xe đi chậm lại. Cô ôm bụng, làm mặt vô tội, đứng trước mũi xe, nhìn con xe trước khi cô ra nước ngoài đã cùng cô chia ngọt sẻ bùi này, mà không ngừng thở vắn than dài. Nhớ lại lúc trước chiếc xe Jeep của cô kiên cường bay nhảy là thế. Giờ thì hay rồi, cứ thỉnh thoảng lại giở trò giận dỗi. Cô vẫn nhẫn nhịn, nhưng kết quả của việc nhẫn nhịn lại càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng dẫn tới đại họa ngày hôm nay.

Một người một xe, trên con đường quốc lộ xe cộ qua lại như nêm này, trở nên vô cùng nổi bật. Cô đành phải mở mui xe ra giả vờ như đang bận rộn kiểm tra. Ít nhất như vậy còn có thể chứng minh cô đang không ngừng cố gắng, cần cù chăm chỉ để làm giảm áp lực giao thông. Cũng ít nhất có thể may mắn sống sót dưới bao ánh mắt đủ giết người của đám đông.

Cô không biết sửa xe, nhưng ít ra có thể giả vờ biết sửa xe.

Cho tới khi các xe khác bấm còi ầm ỹ, Tố Diệp vội vàng giơ tay xin lỗi, nhưng không dám nhìn thẳng vào vẻ mặt bất mãn của chủ xe. Cô biết rõ. chủ của những xe bị cô làm lờ dờ giờ về nhà trên con đường này, mười người thì đến tám, chín người muốn giết chết cô.

Rất nhanh, cô liếc mắt thấy thấp thoáng có người xuống xe, sau đó nghe thấy tiếng sập cửa xe. Bóng hình đó rảo bước về phía cô. Trong lúc cô đang đứng ngồi không yên, mùi khói bụi trong mũi dường như mơ hồ có thêm mùi gỗ mộc.

Một mùi hương nam giới rất quen thuộc.

Tố Diệp bất ngờ ngẩng đầu, ánh mắt cứ thế nhìn thẳng vào đôi mắt người đàn ông. Cô hơi kinh ngạc, anh chẳng phải đã đi xa rồi sao?

Niên Bách Ngạn dừng lại trước mặt cô, để mặc cô cứ ngược nhìn mình như vậy. Anh nhìn cô rồi lại nhìn chiếc xe. Lúc này anh mới hiểu ra nguyên nhân cô đứng bên đường, ánh mắt đăm đăm như đang khế cười.

Mặt cô nóng bừng bừng, không biết là vì xấu hổ hay vì thời tiết đêm nay quá oi ả. Cô thấy Niên Bách Ngạn chẳng nói chẳng rằng đi tới phía trước xe, nhìn xuống cảnh tượng hoang tàn trong mui xe. Cô có linh cảm anh chuẩn bị xắn tay áo, vội dướn người lên. Còn chưa kịp

cản bước anh, dường như anh đã đoán ra, hờ hững đáp lại một câu: “Đứng yên đó!”

Cô chờ ra như khúc gỗ.

Niên Bách Ngạn xắn tay áo lên, cánh tay to lớn trực tiếp luồn vào trong mui xe. Tố Diệp hận không thể che chặt mắt lại. Đáng thương quá! Cánh tay thon dài kia sắp bị dính đầy dầu mỡ rồi.

“Đưa tôi hộp đồ nghề.”

“Hả?” Tố Diệp bừng tỉnh lại, lắp bắp: “Không có...”

Niên Bách Ngạn ngược mắt lên nhìn về phía cô. Cô vội vàng giải thích: “Tôi vốn đốt đặc cái vụ sửa xe. Lần nào cũng phải cầu cứu nhà xưởng chuyên sửa xe...”

“Gọi điện thoại chưa?”

“Gọi rồi, gọi rồi.” Để chứng minh mình không vô dụng đến vậy, cô vội vàng gật đầu: “Nhưng chỗ này tắc đường, tôi chỉ biết đợi thôi.”

Niên Bách Ngạn không nói nữa, đi vòng sang bên cạnh, chui đầu vào khởi động xe. Không khởi động thì không lo, vừa khởi động cả chiếc xe lại rung lên bần bật như lên cơn hen, gầm xe kêu càn cạch, nhấn chân phanh một cái là cả xe lại rung lắc kịch liệt. Tố Diệp đứng bên nhìn thấy cảnh tượng này thì run lên bần bật. Cô thật sự lo sợ con xe đỏ của cô nhất thời tức giận, nổi điên cả với Niên Bách Ngạn.

“Tố Diệp! Cô phải dùng bao nhiêu sức mạnh mới lái xe đến mức phải báo hư thế này hả?” Tắt máy, Niên Bách Ngạn bước xuống xe, lần đầu tiên anh nói với cô bằng ngữ điệu nghiêm nghị đồng thời gọi cả họ lẫn tên cô ra như vậy.

Quyển 2 - Chương 60: Cuối cùng đã hiểu rõ cảm giác trong lòng (II)

Ờ...

“Vòng cao su của tay kéo ở trực trước bị tổn hại. Cho dù có dụng cụ cũng phải kiểm tra tình trạng mài mòn xem sao. Quan trọng nhất là, vì cô lái xe quá nhanh và thô bạo, hệ thống khởi động đã hỏng hóc nghiêm trọng.” Niên Bách Ngạn tiện tay rút vài tờ giấy ăn trên xe cô, vừa lau tay vừa nói: “Hoặc là thay xe, hoặc là đại tu hệ thống khởi động.”

Tố Diệp giờ có hối hận cũng đã muộn, thế là lại đi tong một khoản tiền.

“Đẩy xe sang lề đường trước đã, ít nhất cũng đừng chặn đường đi của người khác.”

“Tôi... Tôi không đẩy nổi...”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, ánh mắt nặng nề, đưa tay sờ lưng cô, sau khi tháo xuống thì choàng luôn vào cổ cô: “Tôi bảo cô đẩy sao? Lên xe!”

“Hả?” Tố Diệp lúc này mới có phản ứng, nhưng đã nhìn thấy anh quay người đi về phía đuôi xe từ lâu. Cô tuy ngại nhưng cũng đành phối hợp đẩy xe cùng anh.

Trong gương chiếu hậu là hình ảnh anh, đôi tay rắn chắc mạnh mẽ, cúc cổ áo sơmi hé mở, để lộ lồng ngực trắng kiện, bóng láng đến mê người. Dáng hình này thật sự phải dùng cụm từ “đội trời đạp đất” để hình dung.

Chiếc xe nhanh chóng được dịch chuyển sang vệ đường, dòng xe trên đường lại bắt đầu lưu thông một cách bình thường. Tố Diệp cảm thấy hổ thẹn trong lòng, cũng nhất thời quên mất giọng điệu dương dương tự đắc đáng ghét đó của anh trong nhà hàng lần trước. Cô lấy từ trong xe một chai nước khoáng đưa cho anh rửa tay.

“Về nhà?” Anh hỏi một câu chân thành nhưng cũng có vẻ tùy hứng.

Tố Diệp gật đầu. Đi dạy cả ngày rồi lại phóng bạt mạng trên đường này giờ, cô cũng rã rời rồi.

Niên Bách Ngạn vẫn im lặng nhìn cô. Chợt anh bất ngờ đưa tay phủ lên mặt cô, khiến cô hoảng hốt lùi lại phía sau, ngạc nhiên nhìn anh. Nét mặt của anh lộ rõ vẻ bất đắc dĩ, giọng điệu còn có chút buồn cười: “Tôi ăn thịt cô được sao? Mặt cô nhọ kìa.”

Lúc này cô mới nhận ra mình đã tự nghĩ lung tung, chỉ biết đứng đó, cắn chặt môi. Niên Bách Ngạn lại tiến lên, thấy cô lần này không chạy trốn nữa, nụ cười anh càng trở nên dịu dàng. Anh đưa tay ra, lấy ngón tay ướt nước nhẹ nhàng lau vết bẩn trên khóe miệng cô, không nhịn được thốt lên: “Ai không biết lại tưởng cô uống xăng đấy.”

Nếu đổi lại là một người ngoài cuộc đứng xem cảnh này, cô sẽ không hề do dự mà coi nó là phần mở đầu của một bộ phim thần tượng. Tạm thời chưa đề cập tới nữ chính trong phim ra sao, chỉ cần xét tới nam chính, cao lớn điển trai đương nhiên là điều kiện phù hợp đầu tiên. Quan trọng hơn là ánh mắt và giọng nói của anh lúc này. Cô tin trong mắt những người ngoài cuộc, ánh mắt đó rất dịu dàng, như một

mặt hồ đen đặc dưới bầu trời đêm, sâu thẳm không nhìn thấy đáy nhưng lại toát lên nhiều thiện chí.

Giọng nói vang lên bên tai cô có chút cười nhạo, ngữ điệu như đang chiều chuộng một đứa con nít. Cưng chiều? Hoặc giả đó chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Thế mới nói, cô không thể đặt mình ở ngoài cuộc. Cảm giác vô tình trở thành nữ chính trong bộ phim thần tượng chỉ khiến cô cảm thấy lồng ngực đè nén một luồng máu nóng, khí nóng nhanh chóng vọt lên tận cổ, rồi dần dần lan ra khắp mặt. Giây phút này cô mới hiểu thật ra làm nữ chính cũng không dễ chịu như trong tưởng tượng.

Ít nhất bản thân cô chẳng thấy thoải mái.

Bờ môi cô thấm mùi hương từ ngón tay anh, cảm giác nóng nực trong người chắc cũng bắt nguồn từ đó. Ngón tay nhìn bề ngoài có vẻ tùy ý mà mạnh mẽ, nhưng khi cọ vào mặt cô lại cố gắng nhẹ nhàng. Dưới trời đêm, ánh đèn đường rực rỡ chiếu xuống bờ vai anh, mơ hồ mà huyền ảo.

Còn anh lại cảm thấy bờ môi cô thật mềm mại. Sự mềm mại ấy bất giác chinh phục lý trí của anh. Ngón tay anh không rời đi ngay, mà vô thức men theo bờ môi đến khóe miệng, khẽ khàng vuốt ve từng đường nét. Sau khi nhận ra làn môi đỏ hồng của cô khẽ run lên, Niên Bách Ngạn mới nhìn cô, ánh mắt như ấm áp thêm vài phần.

Quyển 2 - Chương 61: Cuối cùng đã hiểu rõ cảm giác trong lòng (III)

Khoảnh khắc này, cả hai người như bị đứng hình. Cô ngược lên còn anh nhìn xuống, ánh mắt giao nhau. Đúng vậy, chỉ có hai người họ bất động, vì không khí vẫn lưu động, xe cộ vẫn qua lại như nước. Chỉ có anh và cô giống như tảng nham thạch sóng biển đánh không tan, đứng lặng ở đó không hề động đậy.

Hơi thở của hai người hòa vào nhau, quấn lấy nhau.

Anh có thể cảm nhận hơi thở thơm ngát như hương hoa lan của cô, trong ánh mắt có sự bối rối mơ hồ. Cô cũng có thể phân biệt rõ nhiệt độ nơi ngón tay anh, mạch đập chắc khỏe nơi cánh tay, trầm ổn mà mạnh mẽ.

Đang có một cảm giác kỳ diệu nảy sinh giữa hai người. Có lẽ, cả anh và cô đều có thể cảm nhận được.

Tổ Diệp có phần chìm đắm trong bầu không khí ngập tràn mùi hương nam giới xung quanh, trong lành, đơn thuần. Thậm chí cô còn cảm thấy ánh mắt anh cũng có một ma lực khác thường, như đang hút lấy linh hồn của cô vào trong từng chút một. Cho tới khi...

Một chiếc xe gầm rú lướt qua.

Thanh âm ầm vang làm đôi tai cô nhói buốt, cũng đồng thời kéo cô thoát khỏi vực thẳm. Cô vội vàng quay mặt đi, ngón tay anh cũng tự

động buồng xuống. Ánh mắt anh vẫn rất bình thản, nhưng còn lưu lại một vẻ lơ đãng.

Niên Bách Ngạn vứt chai nước khoáng trong tay vào thùng rác, đi tới trước xe của mình, mở cửa ghế lái phụ: “Lên xe!”

Tố Diệp nhìn những cử chỉ tao nhã, liền mạch của anh, chớp chớp mắt. Thấy cô đứng im tại chỗ, anh lại nói: “Không phải cô định đi bộ về nhà hoặc cứ đứng đây đợi người của xưởng sữa chữa tới đây chứ?”

“Nhưng lỡ như xe của tôi bị viết phiếu phạt thì làm sao?” Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu vẫn là tiền.

“Tin tôi đi, cô còn tiếp tục đứng đó sẽ càng hối hận hơn đấy.” Niên Bách Ngạn luôn có một sự kiên nhẫn tuyệt vời.

Tố Diệp do dự nhìn chiếc xe đỏ của mình, rồi lại đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn.

“Lên xe đi.”

Đúng là cô cũng mệt rồi, không thể không nghe theo ý của Niên Bách Ngạn, bước lên xe. Niên Bách Ngạn đi vòng sang bên kia rồi bước vào. Khoảnh khắc cửa xe đóng lại, cô lại bị vây bọc bởi mùi hương mê hoặc lòng người ấy.

“Chuyển tới đâu rồi?” Niên Bách Ngạn không khởi động xe ngay mà khẽ hỏi.

Tố Diệp ngẩn ra một lát rồi nói: “Anh Niên! Anh đoán trước được tương lai hay thuê người điều tra tôi vậy?”

“Nếu tôi muốn điều tra cô, thì nhất định sẽ tiện thể điều tra luôn cả địa chỉ nhà mới của cô.”

Tố Diệp ghen lời. Đúng là cô sơ suất. Người đang có ý định thu nhận cô làm nhân viên của mình như Niên Bách Ngạn, chắc chắn sẽ duy trì liên lạc thường xuyên với giáo sư Đình. Hôm cô chuyển nhà đã xin nghỉ. Giáo sư Đình buột miệng nói ra trước mặt anh cũng không phải là không có khả năng.

Nói địa chỉ mới cho anh xong, anh không nói năng gì, cứ thế khởi động xe, nhanh gọn dứt khoát.

Giờ phút này cuối cùng Tố Diệp cũng hiểu rõ cái cảm giác mơ hồ vô cớ dâng lên trong lòng khi cô nhìn thấy anh trước cửa khách sạn. Cảm giác này sau khi gặp Niên Bách Ngạn, càng lúc càng trở nên rõ ràng, như tia nắng xua tan mây mù, ép cô phải đối mặt với nó.

Vì có sự so sánh với Kỳ Đông Nham lắm lời đó, cô mới hiểu ra sự im lặng của Niên Bách Ngạn đúng là quý như vàng. Từ lúc này khi anh đứng ra giúp đỡ cô trong cơn hoạn nạn rồi giờ lại lái xe đưa cô về nhà. Anh không nói nhiều, nhưng đã truyền đạt được rõ ràng sự quyết đoán và chắc chắn trong làm việc của anh. Điều này khiến Tố Diệp hiểu rõ một chuyện, thì ra tác phong mạnh mẽ thường ngày của Niên Bách Ngạn, trong những lúc cần thiết, thật sự vẫn có tác dụng mang tính quyết định. Ít nhất nó có thể kiên định chỉ cho cô một con đường tươi sáng, để cô trong lúc rơi vào nguy khốn cũng không mất hết thể diện.

Nghĩ tới đây, Tố Diệp bất giác mỉm cười.

Niên Bách Ngạn vốn đang im lặng lái xe, thấy cô vô cớ cười thầm, không nhịn được liền hỏi: “Cười gì vậy?”

Quyển 2 - Chương 62: Câu kết tuyệt vời

“À, không có gì!”

“Có bản nhạc nào hay không?” Cô quyết định chuyển chủ đề.

Khó xử thay, Niên Bách Ngạn lại cắt đứt ý định của cô: “Xin lỗi, không có.”

“Hả?” Tố Diệp nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, quả thật hỏi thế là đủ biết rồi: “Cuộc sống của anh có cần nhàm chán vậy không?”

“Tôi không có nhiều thời gian làm mấy trò đó.” Niên Bách Ngạn thành thật nói.

Tố Diệp nghe thấy vậy lại rất đặc ý. Thì ra anh ta cũng có những việc không thể làm được trong khả năng của mình. Cô tùy tiện đáp lại một câu: “Thôi bỏ đi. Nể tình anh đáng thương như vậy, lần sau tôi sẽ mang tới cho anh một ít đĩa nhạc.”

“Có cần trả thêm tiền không?”

“Hử? Không cần, mấy đĩa nhạc đó đều miễn phí cả.”

“Ý của tôi là, tôi có cần trả thêm tiền cho cô không.” Niên Bách Ngạn trông bề ngoài có vẻ ung dung, đến ngữ điệu cũng toát lên vẻ thích thú.

Tố Diệp lúc này mới có phản ứng, tròn tròn mắt nhìn anh cười không ngớt: “Thật không nhìn ra đấy. Người nghiêm túc như anh thì ra cũng biết đùa.”

“Tôi chỉ đề phòng tai họa trước khi nó xảy ra thôi, tiện thể cũng là bảo vệ ví tiền của mình.” Đèn đỏ trước mặt bật sáng. Anh cho xe đi chậm lại, sau khi xe dừng hẳn thì quay sang nhìn cô: “Dù sao tôi cũng đã bị cái người yêu tiền như mạng sống là cô dọa dẫm không chỉ lần một lần hai rồi.”

“Tôi quá đáng vậy sao?” Tố Diệp vừa nghe xong là phải lý luận với anh một tràng: “Hơn nữa, tôi tham tiền là sai sao? Có điều luật của quốc gia nào quy định tham tiền là phạm pháp không? Cho dù tôi có yêu tiền như tính mạng cũng là những đồng tiền chính đáng, sao anh có thể dùng hai từ “dọa dẫm” chứ? Tôi làm việc giúp anh không cần tốn thời gian và công sức sao? Chỗ thời gian và công sức đó phải chuyển hóa thành giá trị sử dụng như thế nào? Đương nhiên chỉ có thể dùng tiền để định lượng thôi. Tôi đòi tiền công là việc hoàn toàn hiển nhiên. Thời gian của phụ nữ rất quý báu, còn tôi cũng sắp bước vào cái tuổi “hoa tàn ít bướm*” rồi, không có quần áo và các sản phẩm dưỡng da bảo vệ làm sao tôi có thể gìn giữ được nhan sắc rạng rỡ xinh đẹp của mình? Mua quần áo không tốn tiền à? Mua đồ trang điểm không tốn tiền à? Tôi và anh chẳng qua chỉ làm một cuộc giao dịch bình đẳng trao đổi ngang giá mà thôi. Anh lại nghĩ một đũa luôn dựa dẫm vào người khác như tôi là một người rộng lượng?”

*Hoa tàn ít bướm: Ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá

Sau khi cô ba hoa huyên thuyên một hồi, đèn cũng vừa đúng lúc chuyển sang màu xanh. Niên Bách Ngạn khởi động xe. Lúc này đây anh chỉ mỉm cười mà không nói gì, lắng nghe hàng loạt các lý lẽ cô dùng để tự mình oan cho mình. Đợi cô nói xong anh mới khẽ cười:

“Mồm mép cô đúng là không chịu thua ai bao giờ.”

“Là anh hiểu lầm lòng tốt của tôi. Nghe nhạc bồi đắp chút tình cảm, cho dù anh không phải người thành thạo nhạc lý, thì chí ít cũng không làm trò cười cho người trong ngành.”

“Được rồi, được rồi. Tôi sai rồi.” Xem ra tâm trạng Niên Bách Ngạn rất tốt, lại còn bất ngờ xin lỗi: “Tôi tưởng lúc cô lên xe đã bắt đầu tính toán xem làm thế nào lấy lại khoản tiền phạt kia rồi.”

“Đâu có! Tôi đâu phải người hẹp hòi đến vậy? Hơn nữa, con xe đồ của tôi đỗ ở đó cũng chưa chắc đã bị ghi phiếu phạt.” Giọng điệu Tố Diệp bỗng chốc trở nên dịu dàng, nụ cười ngập tràn đôi mắt, nụ cười ấy cũng bắt đầu nhuốm chút ý đồ xấu: “Nhưng mà, cũng có khả năng vẫn bị phạt. À, đúng rồi, bình thường anh thích nghe thể loại nhạc gì? Tôi có mang bản gốc cho anh, nhưng bản gốc thật ra cũng khá đắt...”

Đầu tiên có vẻ rất hùng hồn sôi nổi, câu cuối cùng thốt ra đã trở thành một cái kết tuyệt đẹp. Sở dĩ nói là tuyệt đẹp hoàn toàn là nhờ giọng nói dịu dàng mềm mại của cô. Nó giống như một bình nước hoa mang mùi hương của anđehit, đến âm điệu cuối cùng lại đột ngột chuyển sang hương hoa cỏ thoang thoảng dịu nhẹ vẫn hay thấy trong buổi dã ngoại, truyền đạt hoàn hảo nội dung chính cuối cùng mà không để lộ dấu vết.

Quyển 2 - Chương 63: Lần sau hãy cứ đường hoàng

Đương nhiên Niên Bách Ngạn nghe ra được ý cô, thế nên sau khi nghe cô nói lấp lửng nửa chừng câu cuối cùng, anh liền rút ví tiền ra: “Ít nhiều gì cũng để lại cho tôi một chút tiền đồ xăng.”

Ví tiền ấy không lòe loẹt, là một chiếc ví da thủ công kiểu nhỏ màu đen tuyền. Nó cũng gọn gàng và thẫm lặng như chính chủ của nó vậy. Nhìn thấy nó hai mắt Tố Diệp sáng rực lên. Đương nhiên, cái khiến hai mắt cô sáng như hai chiếc đèn pha còn là hình chủ tịch Mao bên trong ví.

“Cái này à... Không có công không hưởng lộc mà.” Cô liền tỏ ra ngoan ngoãn, giọng nói uyển chuyển đi nhiều, nhưng trong lòng thì đang thầm tính toán số tiền có trong ví.

Niên Bách Ngạn cười khế: “Cô cũng nói rồi đấy, đĩa nhạc gốc đắt lắm mà.”

“Kể cũng phải.” Tố Diệp cuống quýt đón lấy chiếc ví, mở ra. Trong ví chẳng có những chiếc thẻ hội viên, chẳng có những chiếc thẻ ngân hàng của CCB, HSBC, ngân hàng Trung Quốc được xếp gọn gàng ngăn nắp. Các ngăn chỉ có những tờ tiền xanh quynh rũ và một ít ngoại tệ. Ví tiền thật sự quá sạch sẽ, sạch sẽ tới mức chỉ có tiền.

Cô vốn chẳng cần ngoại tệ, rút từ trong ra mấy tờ tiền rồi cười tíu mắt nói: “Có cửa hàng chuyên bán đĩa gốc, thậm chí có những bản không còn in lại nữa. Anh yên tâm, nhạc tôi chọn đảm bảo anh sẽ thích.” Cô lại hươ hươ tờ tiền trong tay trước mặt anh: “Tôi chỉ lấy

của anh 20% phí trung gian, không lấy thêm một đồng nào của anh đâu.”

“Ừm.”

Niên Bách Ngạn lại phát huy sở trường kiệm lời vàng ngọc của mình. Tố Diệp cũng chẳng màng tới việc phân tích tâm tư của anh, chỉ mãi đút ngay tiền vào ví của mình. Nhân lúc xe giảm tốc độ, Niên Bách Ngạn liếc mắt nhìn cô. Cô đang cúi đầu đếm tiền, như một con chuột vui quên đường về. Khóe môi anh bất giác cong lên.

Càng về đêm không khí càng náo nhiệt. Xe xuyên qua khu Sanlitun rực rỡ đèn đường, qua bóng những hàng ngân hàng dưới ánh trăng, Niên Bách Ngạn cho xe dừng vào một tiểu khu.

Tiểu khu rất yên tĩnh, hoàn toàn đối lập với khu Sanlitun ồn ào cách đó không xa, nghiệm chứng cho mong muốn “giữ được lòng thanh tịnh trong phồn vinh ồn ã”.

“Cô sống ở nhà A?” Tắt máy xong, ngữ khí của Niên Bách Ngạn có phần kinh ngạc.

“Đúng vậy! Là vị trí đẹp nhất trong khu nhà cao cấp này, nhưng tôi lại thuê được với giá hời.” Tố Diệp với lấy túi xách của mình: “Có muốn lên thăm quan một chút không, tiện thể uống tách trà?”

“Thăm quan thì không dám.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng đáp, nhưng câu tiếp theo lại giống như có ý sâu xa: “Chỉ có điều nếu cô dám mời, tôi cũng dám lên thưởng thức trà của cô.”

Động tác của Tố Diệp đột ngột dừng lại, thấy anh có ý trêu chọc, cô lập tức giơ tay lên giải thích: “Cái đó... Tôi không có ý gì đâu.”

Đến nhà tôi chơi hay lên nhà chơi, mấy câu đại loại như thế này, trong thế giới của những người thành niên đã không còn đơn thuần như thời thơ ấu nữa. Trời càng lúc càng tối, một câu mời vô tâm của cô lọt vào tai người khác ít nhiều cũng sẽ thay đổi ý nghĩa. Niên Bách Ngạn là người có lòng. Chắc là những người phụ nữ xung quanh anh không ít người đã chủ động đưa ra lời mời. Nhưng thực tế đó thật sự chỉ là một câu khách sáo của cô mà thôi.

Lo chuyện này càng giải thích càng tối nghĩa, cô dứt khoát bổ sung thêm một câu: “Bây giờ đúng là cũng muộn rồi, hôm khác mời anh cũng không muộn.”

“Được!” Niên Bách Ngạn cũng không làm khó cô nữa, khéo môi khéo biến động, khó mà nhận ra.

Tổ Diệp xuống xe, sau khi Niên Bách Ngạn hạ kính cửa xe xuống, cô mỉm cười, tự nhiên đáp lại: “Vẫn phải cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

Niên Bách Ngạn đặt tay lên vô-lăng. Đèn xe và màn đêm giao hòa thành một luồng ánh sáng khi tỏ khi mờ, lướt qua gương mặt anh. Những đường nét trên khuôn mặt ấy nhìn nghiêm túc nhưng có thêm một vẻ thông dong. Anh lên tiếng: “Hai chữ “cảm ơn” đối với tôi mà nói, trọng lượng không quá nặng.”

Ý tứ sâu xa trong lời nói của anh, cô hiểu rất rõ. Cô nhún vai: “Nhưng chỉ vì anh hùng cứu mỹ nhân mà bắt tôi nộp vũ khí đầu hàng, anh cũng quá xem nhẹ sự kiên trì của tôi rồi. Tôi nói rồi, sự nhiệt thành của tôi với Tinh Thạch không cao, anh Niên vẫn nên mời người tài khác là hơn.”

“Cô hiểu lầm ý của tôi rồi.” Niên Bách Ngạn mỉm cười, bất ngờ nói: “Tôi chỉ cảm thấy, sau khi cô lấy danh nghĩa đĩa nhạc gốc tiện thể cắt xén luôn cả tiền phạt trong ví của tôi ra, thì một câu cảm ơn qua

loa như vậy hình như thành ý hơi ít.”

Nụ cười trên môi Tố Diệp bắt đầu gượng gạo, ấp úng nửa ngày mới thốt ra một câu: “Đối với anh chẳng qua cũng chỉ là bút một sợi lông trên con ngựa quý thôi mà.*”

*Ý nói: Chỉ lấy một phần rất nhỏ trong một thứ quý giá.

“Tối nay nghỉ ngơi sớm đi.” Niên Bách Ngạn mím môi, sau khi khởi động xe lại bất ngờ đáp trả một câu: “Còn nữa, lần sau nếu nhìn thấy tôi ở trước cửa khách sạn, hoàn toàn có thể đường hoàng xuống xe, chúng ta cùng nhau đi ăn đêm, cảm giác cũng không tồi.”

Dứt lời, chiếc xe phóng vụt đi.

Cả người Tố Diệp vẫn còn sững sờ, đứng đực ra đó, hồi lâu sau mới có phản ứng lại: “Niên Bách Ngạn, anh...” Cô cúi đầu nhìn xuống, rồi hét lên theo sau chiếc xe: “Này! Ca-vát của anh!”

Quyển 2 - Chương 64: Anh có từng quan tâm tới em không (I)

Đã hơn 9 giờ tối, phòng họp đèn đuốc vẫn sáng choang. Ngoài cửa sổ là đèn hoa thành phố rực rỡ, là người xe nườm nượp. Cảnh đêm thế này có một vẻ đẹp rất trầm luân. Tập đoàn Tinh Thạch nằm ở tòa nhà văn phòng cao cấp của Trung tâm mạo dịch quốc tế thứ ba của Trung Quốc, chiếm cứ được một vị trí địa lý trời phú, cùng với tòa nhà mới của đài truyền hình Trung ương, trung tâm tài chính, hình thành nên ba góc, thu hết cảnh đêm của thành phố vào tầm mắt.

Niên Bách Ngạn đang ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ tịch. Đằng sau lưng anh là kết cấu hình chữ nhật có thể nhìn được rõ ràng của khu nội thành Bắc Kinh. Ánh sáng lộng lẫy đâm vào ô cửa sổ thủy tinh sát đất, như hàng ngàn hàng vạn ánh sao vỡ tan, cũng nhờ đó khiến cho bóng hình cao lớn của người đàn ông càng thêm mờ ảo.

Hai bên phòng họp toàn là các cán bộ cao cấp của công ty, ai nấy đều dè dặt thận trọng báo cáo với Niên Bách Ngạn các công việc mình đang phụ trách. Từ trên xuống dưới trong tập đoàn Tinh Thạch ai cũng biết rõ sự nghiêm túc và hà khắc của Niên Bách Ngạn đối với công việc. Có bất kỳ sai sót nào, nhẹ thì cắt tiền thưởng và hoa hồng, nặng thì đuổi thẳng ra khỏi cửa lớn của tập đoàn.

So với sự cẩn thận từ lời nói tới việc làm của các nhân viên, trông Niên Bách Ngạn có vẻ đã quen với việc này, chiếc áo sơ mi màu xám bạc được cắt may tinh xảo ít nhiều đã làm mềm mại những đường nét cương nghị trên gương mặt ấy. Chỉ có điều anh cứ im lặng ngồi

đó, cho dù chỉ là khe nhúu mày thì những nét thấp thoáng trên hàng mi và sống mũi cũng lộ rõ vẻ trầm lạnh và mạnh mẽ.

Đội quản lý của phòng thị trường và phòng tài vụ báo cáo xong, Niên Bách Ngạn mới hơi có phản ứng, ngón tay khẽ lướt qua chiếc cằm gợn cảm, râu vừa mới mọc, như đang nghĩ ngợi gì: “Quý I ở Trung Quốc có thể đạt được thành tích kinh doanh tăng trưởng 27% so với cùng kỳ trong lúc rất nhiều mặt hàng cao cấp đang lần lượt chen vào thị trường Trung Quốc, làm tốt lắm.”

Các quản lý của bộ phận thị trường và bộ phận phát triển ai nấy đều giờ tay lau mồ hôi lấm tấm trên trán, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng đã rơi xuống. Có thể được nghe chính miệng Niên Bách Ngạn nói ra câu “Làm tốt lắm” này, đã là lời khen ngợi tuyệt vời nhất rồi.

“Trong ba năm tới, Tinh Thạch dự định thành lập thêm khoảng 25 – 30 showroom hàng đầu ở Trung Quốc. Việc đầu tư vào các đô thị loại II, loại III cũng tiếp tục khuếch trương. Các bộ phận có liên quan hãy chuẩn bị đi. Tôi cần một bản kế hoạch hoàn chỉnh.”

Lời nói của Niên Bách Ngạn khiến các nhân viên xung quanh thì thầm to nhỏ, có người còn thẳng thắn đưa ra quan điểm bất đồng ngay tại đó: “Tổng giám đốc Niên! Tôi lại cho rằng nếu giai đoạn tiếp theo chuyển hướng sang thị trường điện tử sẽ tốt hơn. Bây giờ rất nhiều thương hiệu đều đang thử thay đổi phương thức kinh doanh, thị trường điện tử là một sự lựa chọn không tồi.”

Ý kiến này, có người tán đồng, cũng có người phản đối.

Niên Bách Ngạn nghe anh ta nói hết, mặt không biến sắc. Trong lúc nghe, anh chậm rãi cầm tách trà trên bàn lên nhấp một ngụm, cho tới khi đối phương nói xong, mới đặt xuống mặt bàn: “Giám đốc Lưu! Tôi rất hài lòng việc anh luôn thường xuyên quan tâm tới những tin tức

tài chính nóng hổi. Nhưng trước khi chuẩn bị phát biểu, anh có nghiêm túc suy nghĩ tới tính khả thi của nó không?”

Một câu nói khiến giám đốc Lưu khi nãy còn ba hoa rất hùng hồn, sắc mặt đột ngột thay đổi, ngượng ngập đứng như trời trồng ở đó, không dám lên tiếng.

“Tốc độ phát triển như vũ bão của thị trường điện tử Trung Quốc đúng là khiến rất nhiều thương hiệu nhìn thấy hy vọng. Cách thức triển khai không dự trữ hàng tồn kho này thật sự có thể khiến giá thành kinh doanh thấp hơn. Ví dụ như phí tổn của ngành chúng ta sẽ đạt từ 35-40%, nhưng đối với những thương hiệu điện tử thì chỉ cần 15% là được rồi. Thấy lợi trước mắt là muốn giành lấy mà quên mất hoàn cảnh của thị trường Trung Quốc.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn rất nghiêm nghị, vàng trán cao mạnh mẽ: “Ở Mỹ, toàn bộ hệ thống mua bán qua mạng đã hoàn thiện. Nhưng ở Trung Quốc, kim cương muốn tiêu thụ theo dòng một cách thuần túy còn cần một khoảng thời gian khá dài nữa mới thực hiện được. Thói quen mua sắm của những người tiêu dùng Trung Quốc qua mạng còn đang hình thành một cách từ từ. Trong quá trình hình thành này, lòng tin của người dân Trung Quốc với thị trường tiêu thụ qua mạng còn rất thấp. Nếu không có việc thử nghiệm đường dây, hoàn thiện đồng bộ việc cung cấp các dịch vụ chăm sóc khách hàng, sẽ khiến độ hài lòng của khách hàng giảm sút. Còn nếu muốn nắm giữ thị trường, vậy thì phải đi theo con đường kết nối các mạng xã hội trên thực tế. Đây là việc trước mắt chúng ta đang làm. Còn hoàn toàn từ bỏ việc bán hàng trực tiếp, vào thời kỳ này là chuyện vô căn cứ.”

Quyển 2 - Chương 65: Anh có từng quan tâm tới em không (II)

Mồ hôi lạnh của giám đốc Lưu chảy ròng ròng xuống hai bên thái dương. Cũng may Niên Bách Ngạn không truy hỏi sâu thêm, mà nhìn về phía giám đốc bộ phận thị trường: “Kỷ Đông Nham gần đây có không ít hành động đâu.”

“Vâng!” Quản lý bộ phận thị trường gương mặt lạnh lợi: “Chúng ta đã có được tin tức nội bộ đáng tin cậy nhất rồi. Đó chính là Kỷ Đông Nham đã ngấm ngầm tự mình công kích sản phẩm Bluray mới tiến công vào thị trường Trung Quốc, khiến cho doanh thu của đối phương tuột dốc. Giám đốc Niên! Tôi có lý do để nghi ngờ, mục đích của Kỷ Đông Nham là chỉ muốn một chọi một với Tinh Thạch của chúng ta. Ngoài ra, các showroom đá quý tỷ hối cao cấp do Kỷ Đông Nham quản lý cũng đã tham gia triển lãm đá quý quốc tế, gần như muốn đối chọi lại với sản phẩm đá quý mùa mới này của chúng ta.”

Bluray là một thương hiệu đá quý tới từ Mỹ, vừa bước vào thị trường Trung Quốc đã bị đánh úp. Tin tức này xôn xao cả giới thương nhân. Chỉ có Niên Bách Ngạn là vẫn bình tĩnh kiểm chế. Anh chưa bao giờ nghi ngờ sự chuẩn xác của những luồng thông tin "tiểu ngạch" từ nội bộ Tinh Thạch. Hơn nữa, kiểu làm việc kiên quyết như thế này trước nay luôn là phong cách của Kỷ Đông Nham.

“Không chỉ có thế, tổng giám đốc Niên! Bên phía Đông Thị cũng đã để mắt tới mỏ kim cương mà chúng ta chuẩn bị nhắm vào. Tên này rõ ràng là một con chó điên, chỉ biết đối đầu trực tiếp.” Một vị quản lý

khác cảm phần sôi sục.

Niên Bách Ngạn nhàn nhã thưởng thức trà: “Chim chết vì thức ăn, người chết vì lợi ích, cứ theo dõi sát sao là được rồi.” Hàng lông mi che đi đôi mắt sắc sảo. Rồi anh ngước mắt lên nhìn sang phía nữ trợ lý ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng nói: “Nhanh chóng liên hệ với bên Nam Phi, tôi sẽ đích thân bay qua đó bàn bạc.”

“Vâng, thưa tổng giám đốc!”

Gần cuối buổi họp, thư ký phòng hành chính gõ cửa bước vào, nói nhỏ mấy câu vào tai Niên Bách Ngạn. Hàng mi vốn đang rất thoải mái của anh bỗng chốc chau lại, gương mặt anh tuấn lạnh đi vài phần.

Niên Bách Ngạn tự mình lái xe về nhà, tới khi trở về tứ hợp viện ở đường Nam Trì Tử cũng đã gần 11 giờ. Đèn xe chiếu rọi căn nhà sang trọng gần đó. Con mắt thần giấu ở cửa lớn Quảng Lượng cũng bắt đầu ghi lại hình ảnh theo quy luật.

Cửa lớn Quảng Lượng là một trong sáu kiểu cửa ra vào của những tứ hợp viện cổ ở Bắc Kinh. Cái gọi là “cửa lớn Quảng Lượng” là chỉ cánh cửa đâm lên cột sau. Cửa lớn và hành lang trước cửa chiếm giữ một khoảng không gian bằng cả một căn phòng. Hai bức tường ngoài cửa được xây thành hình chữ bát. Tổng thể kiến trúc rất khí khái, còn về phong thủy sẽ có hướng phát tài phát lộc. Kiểu kiến trúc của các ngôi nhà ở thành Bắc Kinh khi xưa có thể phân thành rất nhiều kiểu. Những người sở hữu những căn nhà có "cửa Quảng Lượng" không phải nhà giàu có cũng là nhà quý tộc. Đến thời đại ngày nay, đa phần cũng đã được các phú thương mua lại. Những người có thể ra vào khu tứ hợp viện ở đường Nam Trì Tử này, thân phận đương nhiên cũng không tầm thường. “Vân khai lư hạp tam thiên trượng, vụ ám lâu đài bách vạn gia.”* “Bách vạn gia” trong câu thơ này chính là chỉ tứ hợp viên.

*Tạm dịch: Cửa mở được ba ngàn trượng lên cả mây trời, hàng trăm cư dân sống trong lầu gác dưới bầu trời âm u.

Một tứ hợp viện có đẹp đến đâu cũng cần tiến hành cải tạo theo hướng hiện đại hóa. Giống như căn nhà mà Niên Bách Ngạn ở. Có nhà, có vườn, có cửa lớn, có cửa vào từng phòng, đóng cửa lại sẽ thành một tổng thể khép kín, đi ra khỏi cửa lại có sự liên hệ tới nhau. Hành lang quanh co, bóng cây che rợp. Nối giữa phòng chính và mái hiên là một hành lang. Toàn bộ phía trên là những bức vẽ bằng tay cao quý. Về bố cục, anh vẫn giữ ý tưởng của tứ hợp viện nguyên sơ, rồi thuê người mở rộng diện ngầm. Nếu xuống dưới lòng đất, nó lại bày ra một khung cảnh hoàn toàn hiện đại. Bãi đỗ xe, phòng tập thể dục, bể bơi, rạp chiếu phim hiện đại... cái gì cũng có.

Xe cứ thế đi thẳng vào nhà để xe dưới lòng đất. Khi Niên Bách Ngạn đi vào vườn, nhìn thấy phòng ngủ vẫn còn sáng đèn, vàng trán anh càng nhăn tợn.

Là dì Từ bảo mẫu ra mở cửa, thấy Niên Bách Ngạn đã về liền thở phào nhẹ nhõm: “Cậu! Cuối cùng cậu đã về.”

“Phu nhân đâu?” Niên Bách Ngạn bước vào, tùy ý đặt cặp tài liệu sang một bên, ngồi phịch xuống sôpha.

“Phu nhân uống say rồi, vẫn đang làm loạn.”

Dì Từ là bảo mẫu đã ở bên Diệp Ngọc mười mấy năm trời. Trước giờ Diệp Ngọc ở đâu là bà ấy ở đó. Tứ hợp viện này là phòng tân hôn của Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc. Nhưng Diệp Ngọc rất ít khi quay về. Không hiểu vì sao hôm nay tính tình thay đổi, uống say bí tỉ rồi lại tới đây. Đây cũng là lý do dì Từ không thể không gọi tới công ty.

Niên Bách Ngạn giơ tay xoa vầng trán đau buốt. Anh nhắm mắt lại, trông có vẻ mệt mỏi.

“Cậu! Trông phu nhân có vẻ buồn lắm.” Dì Từ thấy anh không hề nhúc nhích có phần sốt ruột, nhưng cũng không dám thúc giục nhiều.

Lúc lâu sau, Niên Bách Ngạn mới mở mắt, đứng dậy, nhẩn nại bước vào phòng ngủ.

Chiếc giường hoàng gia trong phòng ngủ trước nay chỉ có một mình Niên Bách Ngạn nằm, bây giờ lại bị Diệp Ngọc chiếm giữ. Cả người cô ta nằm gọn trên giường, tóc xõa bù xù, nước mắt lưng tròng. Sau khi thấy anh bước vào, cô ta vội vàng xuống giường, lao đảo bước tới ôm chặt lấy anh.

Mùi rượu nồng nặc quét qua. Niên Bách Ngạn càng nhúu mày chặt hơn, gỡ tay cô ta ra, ánh mắt nghiêm nghị mà đáng sợ: “Diệp Ngọc! Em điên đủ chưa?”

Quyển 2 - Chương 66: Anh có từng quan tâm tới em không (III)

Nói thật lòng, Diệp Ngọc rất đẹp.

Lông mày như núi Đại My*, răng trắng môi đỏ, mái tóc xoắn dài mềm mại, làm nổi bật gương mặt to hơn lòng bàn tay một chút nhưng có phần nhọt nhọt. Khuôn mặt ấy giờ đây đầm đìa nước mắt, khiến người vừa nhìn đã thấy động lòng. Thân hình cô ta xinh xắn, đầy đặn, cả người dán chặt vào lòng Niên Bách Ngạn như một con thỏ bị thương. Người con gái này vừa hay thích hợp với cụm từ “ngọc mềm hương thoảng”. Chỉ tiếc là, thần sắc của Niên Bách Ngạn không mấy thay đổi.

*Tên một ngọn núi dùng để miêu tả hàng lông mày người con gái

“Bách Ngạn!” Cô ta ngẩng mặt lên. Không biết là muốn nhìn rõ gương mặt anh hay muốn ngăn dòng lệ tuôn rơi. Thanh âm nghe càng giống van nài hơn: “Anh muốn em đi! Ngay đêm nay, em cầu xin anh đấy.”

Niên Bách Ngạn bất động đứng đó, để mặc cô ta ôm chặt lấy cánh tay mình, ánh mắt lãnh đạm mà trầm tĩnh.

Thấy anh không có động tĩnh gì, Diệp Ngọc như bị đả kích, đưa tay cởi chiếc váy đang mặc trên người xuống, một giọt nước mắt cũng theo cảm rót xuống tấm thảm. Niên Bách Ngạn thấy vậy càng buồn bực, đưa tay giữ chặt lấy cánh tay cô ta. Cô ta càng phản kháng

mạnh mẽ. Cầu vai của chiếc váy bị tuột xuống, để lộ ra bờ vai trắng trẻo.

“Anh coi như giúp em không được sao? Em sắp phát điên rồi, thật sự phát điên rồi. Em đã nghĩ cả tối rồi, nghĩ mãi cũng chỉ có cách này mới có thể khiến em hoàn toàn quên đi người đó. Bách Ngạn! Em cầu xin anh tích đức chút đi. Chúng ta dù sao cũng là vợ chồng, coi như anh thương hại em!”

Niên Bách Ngạn gầm lên: “Đủ rồi!”

So với sự điên loạn của cô ta, anh quá mức bình thản, đến cả giọng nói cũng ngắn gọn mạnh mẽ, nhưng toát lên một cảm giác quyền uy. Có lẽ chính sự lãnh đạm đến tận cùng này của anh khiến Diệp Ngọc hoàn toàn sụp đổ, nước mắt cũng đột ngột ngưng tụ trong khóe mắt. Nước mắt cô như những hạt thủy tinh lấp lánh giữa hồ nước, một lúc lâu sau cô mới run run lên tiếng: “Anh là chồng em, cho dù chúng ta có phát sinh quan hệ cũng là chuyện hiển nhiên mà?”

“Anh sẽ không đụng vào em.”

“Vậy anh đụng vào ai? Đám đàn bà vây xung quanh anh? Hay là cô thư ký mờ ám không rõ ràng đó?” Diệp Ngọc trả đũa lại.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn lạnh đi thấy rõ, anh không nói gì thêm, chỉ hờ hững đáp lại một câu: “Muộn lắm rồi! Em nghỉ sớm đi.”

“Bách Ngạn!” Lúc anh chuẩn bị quay đi, Diệp Ngọc lập tức gọi giật lại. Thấy anh dừng bước, cô ta lại bước lên, ánh mắt run rẩy: “Xin lỗi! Em không nên nói anh như vậy. Chỉ vì em quá mơ hồ, không biết nên làm thế nào. Anh là chồng em, nhưng anh có từng quan tâm tới em không? Là vì anh không muốn quan tâm tới em... hay anh ghét bỏ em? Thấy em ghê tởm?”

“Em hiểu lầm rồi.” Khoảnh khắc này, trong đôi mắt của Diệp Ngọc là sự bất lực và mơ màng, khiến Niên Bách Ngạn bất giác nhớ tới Tổ Diệp. Hôm đó cô ấy cũng im lặng đi trên phố, ánh mắt cũng ngập tràn bi thương như thế. Anh khẽ hít sâu một hơi, một lần nữa lên tiếng, ngữ điệu đã nhẹ nhàng hơn: “Anh sẽ không chạm vào em, trước khi kết hôn chúng ta đã nói rõ rồi.”

Diệp Ngọc như con chim bị người ta bẻ đi đôi cánh, mệt mỏi dùng chút sức lực cuối cùng, muốn nắm giữ một chút gì đó nhưng lực bất tòng tâm. Cô ta lắc đầu, gương mặt tái xanh: “Em hối hận rồi, Bách Ngạn! Em biết làm vậy với anh là không công bằng.” Cô ta ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sâu tựa biển khơi, khó mà dò nổi ấy: “Có lẽ anh sẽ cho rằng em quá ích kỷ, nhưng tối nay em muốn trao anh bản thân mình, em chỉ muốn anh “yêu” em.”

“Nhưng Diệp Ngọc, anh không muốn.” Niên Bách Ngạn nghiêm mặt, nghiêm túc nhìn cô, dần mạnh từng chữ: “Có rất nhiều cách để quên đi một người, không nhất thiết cứ phải dùng cách này. Em là một cô gái tốt, thế nên càng cần hiểu rõ con người phải biết yêu thương bản thân trước mới có khả năng yêu thương người khác. Em không cần, càng không có bất cứ lý do nào vì một kẻ không xứng đáng mà buông thả bản thân.”

Diệp Ngọc quên cả khóc, mở to mắt nhìn Niên Bách Ngạn, lát sau mới nói: “Bách Ngạn! Anh chưa từng yêu sâu sắc một người, làm sao hiểu được tâm trạng của em?”

Niên Bách Ngạn khẽ thở dài, lấy tờ giấy ăn bên cạnh đưa cho cô, chân thành nói: “Nói thật, anh không biết cách an ủi người khác. Nhưng, con người là một thể độc lập, không nhất thiết cứ phải dựa vào một ai đó mới có thể đi hết cuộc đời này. Đúng là anh chưa từng yêu một ai sâu sắc, cũng chưa từng trải qua cái cảm giác đau đến xé

lòng. Nhưng Diệp Ngọc à, nếu có một ngày anh thật sự một lòng một dạ yêu người con gái nào đó, anh nhất định sẽ nói với em.”

“Em phải cảm ơn sự thành thật của anh sao?” Diệp Ngọc khịt mũi.

Niên Bách Ngạn nhếch môi: “Đây là đạo lý khi anh và em chung sống. Em thành thật thẳng thắn với anh, anh cũng không thể giấu giếm giếm.” Nói xong anh lại dắt cô về giường: “Còn nữa, sau này đừng uống rượu nữa.”

Diệp Ngọc nhắm chặt mắt lại, một lát lại mở ra, gật đầu với anh, như đã có một quyết định quan trọng. Niên Bách Ngạn thấy cô đã bằng lòng, ánh mắt cũng dịu dàng hơn: “Nghỉ sớm đi!”

“Anh định ngủ ở đâu?” Thấy anh đi tới cửa, Diệp Ngọc không nhận được, hỏi một câu.

Niên Bách Ngạn giơ tay mở cửa ra, khẽ đáp: “Anh ngủ ở phòng khách.”

Bóng lưng tao nhã của anh trông thật quạnh quẽ. Cửa phòng, im lìm đóng lại.

Quyển 2 - Chương 67: Người đàn ông đâm lén phía sau lưng

Cái hẹn ba ngày đối với Tố Diệp mà nói chẳng đáng để ý tới. Cô nhận định đó chỉ là giao ước theo ý kiến chủ quan của Niên Bách Ngạn mà thôi. Sau khi một lần nữa tỏ rõ thái độ với anh vào buổi tối hôm đó, chuyện này sẽ không còn liên quan tới cô nữa.

Mà trên thực tế, hai ngày này cũng trôi qua rất thuận lợi. Kỳ Đông Nham vẫn gửi hoa nhài tới, giáo sư Đinh vẫn bận rộn như thế, Lý Thánh Đan thì chẳng sẽ sửa được cái tật làm vỡ cốc chén, Phương Bội Lôi đối với cô vẫn không nóng không lạnh, bác sỹ trị liệu Hà Minh vẫn chỉ nhiệt tình với khách hàng của anh ta, dường như quan hệ với các đồng nghiệp mãi vẫn chẳng vui vẻ bằng một nhân viên “nhảy dù” như cô đây. Đương nhiên cũng có những cái khác, ví dụ như, cô nhận được một số clip tỏ tình của một số sinh viên nam bạo dạn qua weixin*, Lâm Yêu Yêu thì hớn hờ báo cáo với cô chuyện tình cảm với Đinh Tư Thừa có những bước tiến đáng kể.

*Một phần mềm chat trên Window Phone

Ba ngày, chớp mắt đã sắp trôi qua, bề ngoài có vẻ chẳng có gì thay đổi, nhưng dường như trong vô hình lại đang có điều gì ngầm đổi khác.

“Em đỏ” của Tố Diệp sau khi được đại tu đã bình an vô sự quay về. Thân xe bóng loáng, so với phong cách của năm xưa chỉ hơn chứ không kém. Lần sửa chữa này khiến Tố Diệp kinh hoàng. Lần đầu

thấy chiếc xe đỏ của mình rực rỡ lóa mắt, cô chẳng khác gì nhìn thấy những tờ tiền bay đi mất trước mặt mình. Ai ngờ đối phương đáp lại cô là: Đã có người thanh toán toàn bộ chi phí sửa chữa và bảo dưỡng rồi.

Người đầu tiên cô nghĩ tới chính là Niên Bách Ngạn.

Chính vào cái ngày thứ ba khi Tố Diệp tưởng rằng có thể trôi qua một cách yên ổn, sự can dự bất ngờ của giáo sư Đinh khiến sự việc có một bước ngoặt lớn. Thậm chí có thể nói, từ giây phút ấy, số phận của Tố Diệp cũng đã hoàn toàn thay đổi.

Nhưng có lẽ cũng không đơn thuần chỉ mình cô thay đổi, còn cả Niên Bách Ngạn, hoặc có thể số phận của rất nhiều người cũng đảo ngược từ thời khắc ấy.

Lúc giáo sư Đinh xông vào, Tố Diệp đang làm trị liệu ý niệm cho một bệnh nhân mắc chứng ép mình ngủ muộn. Trạng thái điển hình của bệnh nhân mắc chứng bệnh này là coi thức đêm là một thói quen bình thường, nhất định phải đợi tới khi cơ thể đã mệt mỏi đến không chịu nổi nữa mới đi ngủ. Cũng giống như bệnh nhân này của cô, làm việc cả một ngày trời, nhưng ngày nào cũng ép buộc bản thân nhất định phải dọn dẹp nhà cửa tới tận 3, 4 giờ sáng mới chịu đi ngủ. Chứng bệnh này và bệnh mất ngủ có sự khác nhau về bản chất. Mất ngủ là muốn ngủ mà không ngủ được. Còn căn bệnh này là ép bản thân duy trì sự tỉnh táo. Những bệnh nhân này hoàn toàn không có vấn đề về sinh lý mà là nhu cầu tâm lý.

Tố Diệp dùng thuật kinh hải để cắt đứt quan niệm cưỡng ép đó của bệnh nhân. Cô đang đặt đồng hồ báo thức, nhưng không ngờ một giáo sư Đinh trước nay luôn rất trầm ổn lại vô duyên vô cớ xông vào như vậy, khiến bệnh nhân giật nảy mình. Giáo sư Đinh đã hoàn toàn thay thế tác dụng khiến bệnh nhân hoảng hốt của cái đồng hồ báo

thức.

Thời gian trị liệu của Tố Diệp cũng sắp kết thúc. Sau khi cô giải thích mấy câu, bệnh nhân cũng không nói thêm gì nhiều mà rời đi ngay. Tố Diệp rót một cốc cà phê đưa cho vị giáo sư Đinh sau khi xông vào phòng đang im lặng ngồi trên sôpha. Không hiểu tại sao, trong lòng cô dâng lên một dự cảm không lành không thể lý giải được.

Giáo sư Đinh nhanh chóng lên tiếng, giọng nói có phần cuống quýt: “Bác sỹ Tố à! Rốt cuộc cô đã nói gì với anh Niên vậy?”

Tố Diệp ngăn người ra, nửa ngày sau mới chớp chớp đôi mắt chua xót: “Giáo sư Đinh! Tôi không hiểu ý của ông.” Thử duy nhất cô nợ anh là tiền, làm gì còn bản lĩnh nói gì với anh nữa.

“Hạng mục nghiên cứu của chúng ta vẫn luôn tìm kiếm nhà đầu tư. Anh Niên từ lâu đã có ý muốn giúp, nhưng đột nhiên hôm nay lại nói sẽ suy nghĩ thêm.”

“Anh ta suy nghĩ là việc của anh ta, liên quan gì tới tôi?” Tố Diệp nghe tới đây cũng liên tưởng tới một số chuyện, chắc chắn là có liên quan đến chuyện cô tới Tinh Thạch làm việc.

Giáo sư Đinh thở dài nặng nề: “Với tư cách là một doanh nhân và một nhà đầu tư, điều anh ấy phải suy nghĩ đầu tiên là những gì sẽ được nhận lại. Ý của anh Niên là, thái độ làm việc của một số nhân viên trong Liêm Chúng hoàn toàn không nghiêm túc, anh ấy lo lắng sẽ ảnh hưởng tới tiến độ hạng mục.”

Câu nói này lọt vào tai Tố Diệp một cách chính xác. Cô ghen lời, sau đó giơ tay chỉ vào mũi của mình: “Một số nhân viên mà anh ta nói không phải là ám chỉ tôi đấy chứ?”

Giáo sư Đinh ngẩng đầu lên, nhìn cô bằng ánh mắt thương hại.

Một ngọn lửa không tên bùng lên trong đầu, hừng hực đến nỗi khiến cô chỉ muốn điên cuồng mắng chửi. Cô nghiến răng kèn kẹt, nói rõ ràng từng chữ: “Cái gã Niên Bách Ngạn đó còn biết xấu hổ không? Nếu không nhờ tôi, anh ta có thể thoát khỏi nguy hiểm dễ dàng vậy sao? Đúng là không phân biệt tốt xấu, không hiểu tấm lòng của người khác, để đạt được mục đích của mình không từ thủ đoạn!”

Quyển 2 - Chương 68: Đến thẳng phòng làm việc của tôi

“Thấy chưa, thấy chưa! Trước mặt tôi mà cô còn mắng anh ấy té tát như thế. Bác sỹ Tố à! Thái độ của cô chính là vấn đề, cô phải tự kiểm điểm lại mình đi.” Giáo sư Đinh đứng dậy, nét mặt buồn rầu: “Tôi không quan tâm cô và anh ấy đã xảy ra chuyện gì không vui. Nếu anh Niên đã nghi ngờ thái độ làm việc của cô thì cô phải nghĩ cách bù đắp đi. Tố Diệp à! Thế này đi, cô chủ động một chút, tìm thời gian nào đó, hẹn anh Niên nói chuyện cho đàng hoàng.”

“Tôi? Nói chuyện với anh ta? Anh ta thích đầu tư hay không liên can gì tới tôi? Trên đời này nhà đầu tư nhiều vô số kể, thiếu anh ta chết sao?”

“Nói vậy cũng không sai. Trên đời này không chỉ mình anh ấy là nhà đầu tư. Nhưng tôi già rồi, còn có vài năm nữa thôi còn phải khúm núm lôi kéo nhà đầu tư để làm nghiên cứu?” Giáo sư Đinh tận tình khuyên bảo: “Thêm nữa, chuyện này vì cô mà ra. Cô cũng phải chịu trách nhiệm một chút chứ?”

Tố Diệp nhìn gương mặt âu lo của giáo sư Đinh, nói trong lòng cô không thấy khó chịu là giả. Giáo sư Đinh và con trai ông ấy, Đinh Tư Thừa đều là những người kiêu ngạo. Nhưng vì việc nghiên cứu của mình cũng không thể không cúi đầu. Cô cũng biết hạng mục nghiên cứu này, nhà đầu tư đã đặt bút viết một con số không nhỏ, xảy ra bất kỳ chuyện gì cũng đủ khiến giáo sư Đinh phải bù lại bằng tâm huyết cả đời. Nghĩ tới Đinh Tư Thừa, cô lại động lòng trắc ẩn. Cô thề, chỉ vì nể mặt Đinh Tư Thừa cô mới cảm thông như vậy.

Cô thờ dài, trong lòng bỗng chốc như bị một tảng đá đè nặng.

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy”, câu này nếu dùng với Niên Bách Ngạn, Tố Diệp ngàn vạn lần không đồng ý. Vì anh quả thực là một thương nhân độc ác, tuyệt tình, đâm một nhát dao sau lưng cô mà mặt không biến sắc, còn đổ mọi tội lỗi lên đầu cô. Cuối cùng câu nói đó của anh đã ứng nghiệm: Ba ngày sau tôi ở phòng làm việc đợi cô.

Cô tưởng rằng đó chẳng qua chỉ là một câu nói đùa của anh, qua ba ngày này là sẽ không sao nữa. Nhưng vào lúc ánh hoàng hôn sắp buông, ngày thứ ba sắp bình an trôi qua, thật không ngờ Niên Bách Ngạn cuối cùng vẫn ra tay.

Tố Diệp vào nhà vệ sinh rửa mặt. Những giọt nước mát lạnh thấm vào da thịt ít nhiều làm dịu đi những áp lực đau đầu. Cô với lấy tờ giấy ăn, nhìn vào gương chà mạnh lên mặt. Trên khuôn mặt, ngập tràn sự ảm ức khi bị Niên Bách Ngạn ngằm bắn tên sau lưng, phải đến khi da mặt sắp bị cô chà rách mới chịu thôi. Một lúc lâu sau, cô khó khăn lắm mới thả lỏng được tâm trạng buồn bực trong lòng, lấy điện thoại ra.

Lúc ấn điện thoại, cô dùng lực mạnh tới nỗi ngón tay có chút tê dại. Cô chỉ hận bản thân không có khả năng đặc biệt gì đó, qua một cái điện thoại cũng có thể đâm chết cái gã đàn ông tùy tiện chụp cả một thùng phân lên đầu cô như thế!

Điện thoại nhanh chóng được kết nối. Có lẽ Niên Bách Ngạn đang ngồi trong phòng làm việc, xung quanh rất yên tĩnh, đến giọng nói của anh nghe cũng trong lành bình yên như thế: “Tôi bận chóng cả mặt, quên mất gửi cho cô địa chỉ của công ty.”

Anh nói nhẹ nhàng và thản nhiên cứ như thể đã đoán chắc cô sẽ gọi

cuộc điện thoại này vậy, ngữ khí tự nhiên như một người bạn cũ mời cô tới uống trà trò chuyện. Cái tính lúc nào cũng nghĩ mình sẽ thắng chắc của anh thật sự khiến Tố Diệp muốn chửi tục!

Cô mím chặt môi, tới tận khi tê buốt đến sắp chảy máu mới buông ra: “Tập đoàn Tinh Thạch tiếng tăm lẫy lừng, địa chỉ được trưng sáng loáng trên google và baidu. Anh Niên, anh lo xa quá rồi.”

Tiếng cười trầm thấp của người đàn ông vang lên ở đầu kia điện thoại: “Đến thẳng văn phòng của tôi đi.”

“Sao tôi nghe giọng anh giống kiểu tiểu nhân đắc chí thế nhỉ?” Tố Diệp trợn mắt nhìn vào gương, nhìn mãi nhìn mãi, dường như cô nhìn ra được cả thần sắc ung dung nhàn nhã đáng đấm đố của Niên Bách Ngạn.

“Thì ra áp lực của giáo sư Đình khiến cô rất không thoải mái.”

“Chữa lại một chút, là áp lực từ phía anh.” Tố Diệp không khách khí chút nào.

“Ồ?” Giọng Niên Bách Ngạn vẫn nhẹ nhàng như gió thoảng bên tai: “Nếu là như vậy, chúng ta gặp nhau rồi cũng có thể nói những chuyện khác.”

“Chuyện khác?” Tố Diệp cười khẩy: “Nếu anh muốn tôi cảm ơn anh thì anh hoàn toàn vô vọng rồi, dù sao thì tôi cũng chẳng nhờ anh trả giúp tiền bảo dưỡng xe.”

Dường như Niên Bách Ngạn càng cười to hơn: “Các bác sỹ tâm lý đều có một điểm chung, luôn tự cho mình là đúng. Tôi không hề có ý định sẽ đòi lại tiền sửa xe.”

“Vậy thì tôi và anh chẳng còn chuyện khác gì để nói nữa.”

“Ai nói không có?” Thanh âm của Niên Bách Ngạn nhẹ bằng, giống như một vốc nước suối nắm trong lòng bàn tay: “Cà vạt của tôi... vẫn còn ở chỗ cô.”

Hơi thở của Tố Diệp còn chưa kịp thoát ra đã bị chặn đứng lại. Sau khi ngắt điện thoại, cô nghiêng răng nghiêng lợi. Cái gã Niên Bách Ngạn này nhìn thì có vẻ ổn trọng bình tĩnh, thực chất chẳng bao giờ xuất chiêu theo một quy luật nhất định. So với việc tấn công trực diện, người đàn ông này hình như sở trường tấn công bất ngờ hơn. Vốn dĩ cứ tưởng có thể dồn anh ta vào ngõ cụt, nhưng chỉ một câu nói hời hợt đã giúp anh ta biến nguy thành an. Chuyện này đối với anh ta là ưu thế, đối với cô lại là một đòn bất thành linh có thể khiến mình bị nội thương.

Ánh mắt lại nhìn về phía chiếc gương, khẽ híp mắt lại. Lướt qua đôi mắt ấy là một ý chí ngoan cường, không thể lay chuyển.

Niên Bách Ngạn, anh cứ đợi đấy! Đừng có tưởng dễ chọc vào bốn cô nương đây. Tôi sẽ chống mắt lên coi, tối nay anh có thể giờ trò gì!

*Lời tác giả: Có độc giả cho rằng tiến độ của câu chuyện này quá chậm. Ở đây tôi chỉ muốn nói tiến độ trong một cuốn tiểu thuyết ngôn tình không nhất định phải thống nhất ngàn quyển như một. Nếu chỉ lấy tốc độ nam nữ chính hôn nhau rồi quan hệ để nhận định tiến độ thì không công bằng. Cách xây dựng nhân vật của câu chuyện này là chưa từng có từ trước tới giờ. Con người không ai là hoàn hảo, đó chính là định nghĩa chung nhất cho tất cả các nhân vật trong bộ truyện này. Đây là một câu chuyện tươi sáng rực rỡ, cả các nhân vật cũng thế, nhưng đằng sau vẻ rực rỡ đó, mỗi người đều có sự ích kỷ, bất lực, tính toán và âm mưu của riêng mình. Nếu nói Giang Mặc Viễn là hình ảnh thu nhỏ và là tổng thể của nhiều người đàn ông

trong xã hội, thì Niên Bách Ngạn lại phù hợp với hình tượng của một người duy nhất. Trong thế giới thực anh cũng là một nhà cung ứng đá quý, cuộc sống của anh cũng xa hoa, tình cảm cũng day dứt và có những câu chuyện đặc sắc. Còn Tố Diệp, tôi nghĩ nhân vật này dần dần khi từng lớp suy nghĩ nội tâm được bóc ra, mọi người sẽ cảm thấy càng ngày càng chân thật. Bởi vì ở cô ấy nhất định sẽ có hình bóng của mọi người, bất luận là ưu điểm hay khuyết điểm. Có lẽ câu chuyện này không nhận được sự đồng tình của tất cả mọi người, nhưng còn người xem là tôi còn viết, dùng ngôn ngữ bình thường nhất, giản dị nhất. Vẫn câu nói đó, tất cả mọi phán đoán đừng vội kết luận quá sớm, chưa tới giây phút cuối cùng, chưa tới chương kết cuối cùng, thì câu chuyện và nhân vật mãi mãi chưa thể kết luận.

Quyển 2 - Chương 69: Anh không phải Liễu Hạ Huệ

Khi Niên Bách Ngạn họp xong đã hơn 8 tám giờ tối. Trợ lý đang đi theo sau anh, báo cáo lịch trình công việc ngày hôm sau. Vừa đẩy cửa bước vào phòng làm việc, anh đột ngột dừng bước, khẽ giơ tay ngắt lời người trợ lý.

Trợ lý sửng người, nhìn theo ánh mắt Niên Bách Ngạn. Lúc này mới phát hiện trên chiếc sofa màu đen bên cạnh khung cửa sổ sát đất, có một người con gái đang nằm. Cô nhắm chặt mắt, hình như là ngủ thiếp đi rồi. Cô ấy bất giác lấy làm lạ, sao lại có cô gái dám xông vào phòng làm việc của tổng giám đốc? Cô ấy đang định quay người đi gọi bảo vệ chợt nghe thấy Niên Bách Ngạn cố tình hạ thấp giọng, nói: “Lịch làm việc cứ để lên mặt bàn cho tôi, cô về nghỉ đi.”

Người trợ lý hơi ngập ngừng một chút, nhưng vẫn gật đầu làm theo.

Tấm cửa thủy tinh ngăn cách căn phòng với thế giới rục rờ náo nhiệt bên ngoài. Phòng làm việc không bật đèn, chỉ còn ánh đèn đường chen nhau rọi vào. Ánh sáng rất mờ nhạt, đến nỗi chỉ còn là một vệt sáng mỏng manh bàng bạc chiếu lên gương mặt cô gái ấy. Nhìn thế này trông cô càng mềm mại tựa ánh trăng.

Đó là Tố Diệp.

Cô yên lặng ngả người vào sofa, mái tóc dài mượt mà xõa xuống như rong biển. Thi thoảng lại có bóng những chiếc xe vọt qua cửa sổ, như từng gợn sóng lăn tăn tràn qua hàng lông mày của cô. Niên Bách Ngạn không làm kinh động tới cô, chỉ ngồi xuống bên cạnh,

cũng im lặng ngắm nhìn cô như thế, bóng hình to lớn đã bao phủ hoàn toàn cơ thể cô.

Trong khoảnh khắc, cả căn phòng chìm trong một sự tĩnh mịch khó diễn tả thành lời.

Tố Diệp bây giờ như một sinh vật yên lặng, không còn cái vỏ nhe nanh múa vuốt và kiên cường của ngày thường, chỉ còn một sự chân thực, không lớp phòng vệ. Những tia sáng mỏng manh đó khẽ rơi xuống hàng mi rậm dài của cô, khiến người ta có cảm giác nó không thể gánh nổi sức nặng của những tia sáng ấy, khẽ run lên. Niên Bách Ngạn nhìn ngắm cô, chợt liên tưởng tới cánh bướm, xinh đẹp mà yếu đuối.

Có một lọn tóc dài rủ xuống trước ngực Tố Diệp, rơi xuống xương quai xanh của cô, càng tôn thêm làn da trắng như tuyết. Niên Bách Ngạn như bị ma xui quỷ khiến, đưa tay ra, quấn lọn tóc ấy vào đầu ngón tay mình. Có lẽ vì trong phòng bật điều hòa, anh chạm vào chúng thấy hơi lạnh. Cảm giác mát lạnh ấy hòa cùng da thịt anh, có một khoảnh khắc nào đó đã khiến con tim anh khẽ rung lên một nhịp.

Tố Diệp nằm trên sôpha ngủ không được ngon giấc, chốc chốc lại khẽ động đậy. Mặt cô hơi nghiêng đi, những lọn tóc ấy lại trượt theo đầu ngón tay anh rơi xuống gò má, chạm nhẹ vào môi cô, khiến cô khẽ nhúm mày.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, không nhịn được bờ môi hơi cong lên. Anh đưa ngón tay vuốt nhẹ hai hàng lông mày của cô. Dường như có cảm giác được vỗ về, Tố Diệp thả lỏng, rồi lại quẹt quẹt má như một đứa trẻ, đôi môi như cánh đào bắt gặp ánh nắng lên một tiếng.

Có lẽ cảnh sắc đêm nay quá đẹp, cũng có thể vì dưới bầu trời nay anh quá cô đơn, nên chỉ một thanh âm khẽ khàng ấy thôi cũng khiến

đôi tay anh chợt ngưng lại, tòa thành trong trái tim như có ai gõ nhẹ, trào dâng một cảm giác hồi hộp chưa bao giờ có. Hoặc có thể đó cũng chẳng phải là hồi hộp. Nó giống một ngọn lửa nhỏ được nhen lên trong lòng hơn. Anh cảm thấy cổ họng mình khô khốc, khát khao có được một cốc nước mát để giải khát.

Ngón tay anh đổi hướng, dịch xuống dưới bờ môi người con gái, xúc cảm tuyệt vời khiến nơi tận cùng trái tim anh trào dâng một cảm giác mềm mại. Anh ngấm mãi ngấm mãi, bóng hình cao lớn từ từ phủ xuống, bờ môi lại gần sống mũi của cô từng chút một, gần tới mức anh có thể nghe thấy những nhịp thở khẽ khàng gần như không có của cô. Hương thơm của cô đầy mê hoặc, làn môi như đóa hoa anh túc, quyến rũ anh cúi xuống từng chút một.

Ánh sáng vô định, cảnh sắc ngoài kia đang rực rỡ. Còn trong phòng lại triền miên tình cảm.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn càng lúc càng thâm trầm, hơi thở của anh hòa lẫn giữa hai người, thậm chí là bầu không khí mỏng manh giữa hai bờ môi. Đột nhiên, không biết ánh đèn ở đâu rọi mạnh vào mắt anh, khiến Niên Bách Ngạn khi đang chuẩn bị hôn cô bỗng bị chói mắt. Anh đờ người ra, nhìn người con gái vẫn đang yên bình nhắm mắt ngủ trong lòng mình, nửa ngày sau mới ngời thẳng dậy được.

Anh đè nén cảm xúc bất thường vừa rồi của mình, cả thân hình cứng đờ như tấm gỗ. Một lúc lâu anh mới tự cười mình, anh làm sao vậy?

Lúc Tố Diệp mở mắt ra, chỉ cảm thấy có một luồng ánh sáng êm dịu chiếu vào mắt, nhất thời quên mất mình đang ở đâu. Trong không khí có mùi gỗ mộc nam tính và mùi thuốc lá nhẹ nhẹ. Cô ngẩng đầu lên nhìn, trên người không biết từ lúc nào đã được khoác thêm một chiếc áo vest, cô cảm thấy lồng ngực đập thành thịch. Khẽ ngước mắt lên, ánh mắt cô bất giác bắt gặp hình ảnh người đàn ông đang ngồi bên

cạnh bàn làm việc.

Niên Bách Ngạn đang xem tài liệu, thần sắc chăm chú nghiêm túc. Chỉ có một tia sáng mờ nhạt chiếu lên mặt bàn cũng đủ phác họa những đường nét trên gương mặt hơi nghiêng của anh. Sống mũi thẳng như sông băng cùng với làn môi mỏng khẽ dướn lên, cả chiếc cằm vuông vẫn gợi cảm. Tất cả mọi thứ của anh dường như đã bị khung cảnh mờ ảo này khắc họa không sót chỗ nào.

Người ta đều nói đàn ông quyến rũ nhất trong hai trường hợp: Một là khi rút tiền ra cho phụ nữ, hai là khi chuyên tâm làm việc. Chắc là ông trời vẫn còn chiếu cố tới cô, đã để cô được thấy Niên Bách Ngạn làm cả hai việc đó.

Thật lòng mà nói, Niên Bách Ngạn trong lúc làm việc thật sự rất hấp dẫn, không đơn thuần chỉ toát lên từ vẻ bề ngoài của anh, còn quyết định ở đầu lông mày chăm chú và chín chắn. Ánh mắt anh bình tĩnh, ổn trọng, nhất định chỉ có ở một người luôn suy nghĩ kỹ trước khi làm. Chỉ có điều từ đầu tới cuối cô vẫn không hiểu. Một người đàn ông làm việc chu toàn, tính toán từng bước một, luôn nắm chắc phần thắng trong tay như anh, tại sao cứ làm khó độc một mình cô?

Cứ nghĩ như vậy, cô bất giác thở dài, không ngờ lại thu hút sự chú ý của Niên Bách Ngạn. Cũng đúng, căn phòng này quá yên tĩnh, chỉ còn tiếng kim đồng hồ tích tắc từng nhịp và tiếng anh khẽ lật giở tài liệu.

Niên Bách Ngạn ngồi trên chiếc ghế da, không hề nhúc nhích, sau khi nghe thấy động tĩnh bèn nhìn về phía cô: “Tĩnh rồi sao?”

Giọng nói của anh, trong một đêm khuya trống trải thế này lại càng dễ khiến người ta mê đắm.

“Ừm.” Tố Diệp sợ nghe thấy thanh âm ấy, nhất là ở trong một khung cảnh xa lạ. Nhìn ra cảnh đêm trắng lẹ ngoài trời, cô nghĩ cũng muộn rồi, nói không chừng cả tòa nhà này chỉ còn lại hai người họ...

“Buổi họp của anh Niên cũng kéo dài quá đấy.” Ngoài mặt là những lời giả mồm, thực ra trong lòng cô cảm thấy rất buồn phiền. Cô hoàn toàn không thể ngờ cứ ngồi đợi mãi thế là ngủ thiếp đi mất. Nhưng thật sự là cô mệt rồi, sau khi người thư ký dẫn cô vào trong liền đi bận việc khác. Một khung cảnh quá yên tĩnh cũng khiến cơn buồn ngủ của cô kéo tới.

“Xin lỗi.” Niên Bách Ngạn xin lỗi cô nửa đùa nửa thật: “Nếu cô mệt thật, có thể vào phòng nghỉ của tôi để ngủ.”

“Hả? Không cần đâu, tôi thấy chúng ta nên quay về chuyện chính đi.”

“Vậy...”

“À, trước khi nói chuyện chính, trả cái này cho anh trước đã.” Tố Diệp giơ tay lên ngắt lời Niên Bách Ngạn, quay người với lấy túi xách, lôi chiếc cà vạt của anh ra: “Trả vạt về đúng chủ. Tôi không lợi dụng anh đâu nhé, là anh đeo nó lên cổ tôi đấy.”

Hôm nay vừa tan làm là cô phóng vội về nhà lấy chiếc cà vạt của anh, rồi lại đi cả một đoạn đường tắc mới tới được tập đoàn Tinh Thạch, con đường này đúng là không dễ đi.

Niên Bách Ngạn thấy vậy, xòe tay về phía cô...

Tố Diệp lờm anh một cái, đúng là tính tình công tử bột. Cô nắm chặt chiếc cà vạt, bước lên trước, ánh mắt vô thức nhìn xuống lòng bàn tay anh. Tay của anh rất lớn, ngón tay nhỏ mà dài, khớp xương lộ rõ. Mỗi một đường chỉ tay đều rất sâu và rõ nét. Ví dụ như đường

sự nghiệp đó, xuất phát từ đường sinh mạng chạy dọc tới ngón áp út, thẳng, dài và sâu. Điều này có nghĩa là người này trong công việc có một sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, một khi làm việc có thể mất ăn mất ngủ. Đối với mọi người và công việc rất nghiêm khắc, lạnh lùng, khó tránh khỏi khiến người khác hiểu lầm.

Nói cách khác, anh chính là kiểu người cực kỳ khó tiếp xúc và khó nói chuyện, tính nguyên tắc khi làm việc rất mạnh.

Cô đặt cà vạt vào tay anh, Niên Bách Ngạn lại dùng ngay một ngón tay khều nó lên, nhíu mày: “Không phải cô trút giận vào cái cà vạt của tôi đấy chứ?”

Tố Diệp nhìn chăm chú, nét mặt xấu hổ. Chiếc cà vạt đã bị cô dày vò đến nhăn nhúm. Con người của cô đảo liên tục như bi, vội vàng cướp lại chiếc cà vạt, xông đến trước mặt anh, quàng thẳng vào cổ anh, điệu bộ như đang nịnh nọt: “Cái đó... Dù sao thì cũng tối muộn rồi còn ai nhìn nữa đâu. Thế này đi, đeo lên rồi ép thật chặt, nếp gấp chẳng phải sẽ mất sao?”

Trong lúc nói, tốc độ thắt cà vạt của cô cũng cực nhanh, chẳng mấy chốc đã thắt chiếc cà vạt gọn gàng lên cổ anh, rồi cô cười tít mắt. Hôm nay Niên Bách Ngạn chỉ mặc một chiếc áo sơmi màu xám bạc mỏng manh, không đeo cà vạt, vừa hay tiện cho cô giở trò.

Anh ngồi đó không hề động đậy, để mặc cho cô ức hiếp mình. Nhất thời anh chỉ cảm thấy có một hương thơm dịu nhẹ, thanh mát tràn vào mũi. Mái tóc dài của cô xõa xuống trước ngực anh, giống như một bàn tay linh hoạt nhẹ nhàng vỗ về lòng ngực ấy. Dù cách một lớp vải, anh vẫn cảm nhận được sự mát lạnh dịu dàng ấy.

“Tôi có thể hiểu là tự dưng cô quay sang nịnh nọt tôi không?” Anh lên tiếng, mới phát hiện mình vẫn còn lưu luyến sự gần gũi của cô.

“Ai nói vậy?” Tố Diệp không biết suy nghĩ thật sự trong lòng anh, ánh mắt và bàn tay cùng tập trung vào cổ anh, chỉ mãi nghĩ xem làm sao để cứu vãn tình thế bất lợi. Cô không ngừng vuốt phẳng nó, thái độ cũng vô cùng hòa nhã: “Anh xem! Đầu tiên anh đẩy xe giúp tôi, sau đó lại bỏ tiền ra sửa xe và bảo dưỡng cho tôi. Đại ân đại đức này đúng là suốt đời chẳng thể quên. Mặc dù hôm nay tôi đã đợi anh rất lâu. Nhưng anh cũng phải đợi tới lúc tôi tỉnh dậy, hai chúng ta coi như hòa. Tôi thất cà vạt thật đẹp cho anh, cũng coi như trả lại chút ân tình đó cho anh rồi ha.”

“Chỉ thất một cái cà vạt thôi sao?” Niên Bách Ngạn không biết nên khóc hay cười.

“Tôi là một bác sỹ tâm lý, mỗi giây mỗi phút đều đáng tiền đấy. Anh Niên, anh đích thực là tổng giám đốc cao quý, nhưng thời gian của tôi so với anh cũng không phải là rẻ mạt đâu. Anh đừng làm khó người khác như vậy.” Tố Diệp phát huy khả năng ngẫu biến đủ để khiến luật sư phải thất cổ tự tử hết.

Mái tóc cô khẽ đung đưa trước ngực anh, khiến anh thấy ngứa ngáy trong lòng, bất giác đưa tay ra nắm chặt lấy tay cô. Có một giây phút nào đó anh kích động muốn ôm chặt cô vào lòng, nhưng lý trí vẫn chiếm thế thượng phong.

“Cô đừng sốt ruột. Tôi thật sự không định đòi lại số tiền đó, cô yên tâm.” Anh tình bơ kéo tay cô ra, cố gắng tránh xa khu vực có mùi hương của cô.

Anh thừa nhận mình chẳng phải thánh nhân, cũng chẳng phải Liễu Hạ Huệ người đẹp ngồi bên, ôm vào lòng mà không có những ý nghĩ đen tối. Anh là một người đàn ông không thể bình thường hơn. Đêm khuya thanh vắng, Tố Diệp lại xinh đẹp như hoa, ngây thơ khiến lòng

người rung động. Nói rằng anh không có một chút suy nghĩ bậy bạ là nói dối.

Tố Diệp nghe thấy câu này mới thầm thở phào, vội vàng đứng cách xa anh, cười tươi như hoa: “Tôi đã nói mà, anh Niên sẽ không ức hiếp những người dân sức trối gà không chặt đâu.”

“Câu này hình như còn có ý gì khác.” Niên Bách Ngạn thông minh thế nào chứ. Anh dựa người ra sau ghế, nghịch nghịch chiếc bút trong tay, nhìn cô như cười như không. Anh biết rõ cô không phải là người làm việc liều lĩnh, không có mục đích gì, bận rộn hồi lâu chắc chắn là có mục đích. Đương nhiên, việc thất cà vạt chỉ là giả, câu nói cuối cùng này mới là thật.

Quyển 2 - Chương 70: Đây là anh rể em

Tố Diệp nghe xong, hơi thu lại nụ cười trên mặt. Đã nói tới nước này, có vòng vo lập lờ cũng chẳng có ý nghĩa gì, chi bằng cứ kéo ghế ngồi đối diện với anh, nhìn thẳng vào mắt anh: “Thời đại bây giờ đã không còn thịnh hành hành vi cưỡng ép làm khó người khác nữa rồi. Ý của tôi đã thể hiện rất rõ ràng, anh Niên hà cớ gì cứ phải nhọc công ép buộc chứ?”

“Một người thương nhân muốn thành công, điều kiện đầu tiên là phải có khả năng biến những điều không thể thành có thể. Chọn người cũng như đầu tư, việc phải tranh thủ thời cơ, giành quyền chủ động là điều chắc chắn.” Niên Bách Ngạn chậm chậm nói: “Quá trình giành giật là cuộc hành trình bất chấp tất cả, mặc dù cụm từ “cưỡng ép làm khó” nghe không hay cho lắm, nhưng đó cũng là một trong những thủ đoạn quan trọng.”

“Tôi chỉ muốn biết, giả sử tôi thật sự từ chối lời mời của anh, thì tiền phí cho việc nghiên cứu của giáo sư Đinh cũng chấm dứt từ đó phải không?” Tố Diệp nhắm trúng chuyện quan trọng.

“Đúng vậy!” Niên Bách Ngạn càng dứt khoát hơn.

Tố Diệp nhìn chăm chăm vào gương mặt anh, một cơn tức giận xông lên tận cổ họng: “Nếu đã như vậy, tại sao ban đầu anh còn cho giáo sư Đinh hy vọng?”

Nụ cười thấp thoáng trên khóe môi Niên Bách Ngạn cũng không còn nữa, anh dướn người về phía trước, ánh mắt rực sáng: “Bác sỹ Tố!

Tôi chỉ cần cô hiểu một điều. Tôi là một thương nhân. Làm kinh doanh nói chuyện kinh doanh. Tôi tuyệt đối không thể nào tiêu tốn nhân lực, vật lực thậm chí tiền của vào những người hoàn toàn không có chút giá trị lợi dụng nào.”

“Hay cho cậu làm kinh doanh nói chuyện kinh doanh. Tôi có thể hình dung hành vi này của anh là của một gian thương không?” Những ngón tay đặt bên đùi cũng bắt đầu nắm chặt, móng tay như sắp cắm sâu vào da thịt. Cô không ngừng nhắc nhở bản thân phải giữ bình tĩnh, ít nhất không thể khiến người đàn ông đối diện càng thêm đặc ý.

Niên Bách Ngạn nhìn cô: “Nếu điều đó làm cô vui.”

Ánh mắt cô và anh đối chọi nhau, bờ môi mím chặt. Nhưng não bộ của cô lại đang hoạt động hết công suất, nhanh chóng tìm ra điểm yếu để có thể đánh bại người đàn ông này. Đáng tiếc, anh là điển hình cho kiểu người dùng thủ đoạn, còn cô lại thiên về đánh trực diện. Lúc tiếp chiêu anh quen dùng Thái cực quyền, rất có phong thái của chiêu “Tứ lưỡng bát thiên cân”*.

*Một chiêu thức trong Thái cực quyền, thiên về lấy yếu đánh mạnh, lấy nhu khắc cương

Bỗng chốc, không khí trong căn phòng như ngưng đọng. Hai người không ai nói thêm câu nào nữa, nhưng tâm lý ngầm đối chọi nhau thì chỉ tăng không giảm.

Cho tới khi...

“Bách Ngạn! Đúng là anh vẫn còn ở công ty.”

Một giọng nói như nước mùa xuân hoàn toàn đánh tan bầu không khí

yên ắng trong căn phòng. Giọng nói ấy dịu dàng sống động, đủ khiến người nghe cảm thấy vui vẻ. Chỉ có điều, giọng nói này quá quen tai, khiến cho Tố Diệp bất chợt cũng quay lại nhìn ra ngoài.

Người con gái đứng trước cửa yêu kiều như hoa, trên người mặc một chiếc váy liền màu trắng sạch sẽ, da trắng như tuyết, hàng mi đẹp như vẽ, nhìn thoáng qua trông giống như một sinh viên đại học mới tốt nghiệp còn ngây thơ, đầy sức sống. Cô ta khoác tay một người đàn ông. Khuôn mặt vốn đang mỉm cười của Tố Diệp sau khi quay đầu chợt đờ ra. Cả ông già đó nữa, sắc mặt cũng kinh hoàng.

“Chủ tịch, Diệp Ngọc?” Niên Bách Ngạn đứng dậy, cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Tố Diệp quay đầu lại, nhưng sắc mặt đã nổi cơn sóng gió.

Diệp Hạc Phong đứng ở cửa không nói gì, đi lên trước Diệp Ngọc. Khi khẽ đi lướt qua người Tố Diệp, ông hơi chần chừ, rồi lại nhìn gương mặt rạng rỡ như hoa của Niên Bách Ngạn. “Em cùng bố đi đánh golf vừa mới quay về thành phố. Bố nói chúng ta đã lâu không cùng ăn với nhau một bữa rồi, nên muốn đến xem anh có ở văn phòng không.”

Nói xong câu này, Diệp Ngọc cũng bất giác nhìn về phía Tố Diệp, định nói gì lại thôi.

Không phải Niên Bách Ngạn không nhìn ra sắc mặt của Diệp Hạc Phong và Diệp Ngọc. Diệp Hạc Phong vẫn tỉnh bơ đi vào, thở dài một tiếng nặng nề: “Đúng là chúng ta nên ngồi ăn cùng nhau một bữa cơm rồi.”

Ngữ điệu thốt ra câu này của Diệp Hạc Phong vô cùng phiến muộn, nhưng không phải nói với Niên Bách Ngạn. Ánh mắt của ông nhìn

thẳng vào người Tố Diệp. Niên Bách Ngạn nhìn rất rõ, trong ánh mắt ấy của Diệp Hạc Phong có sự khó xử, có sự do dự còn có một chút áy náy.

Còn Diệp Ngọc, từ lúc vừa nói vừa đẩy cửa bước vào, thần sắc cũng rất ngượng ngập.

Anh đang khó hiểu, bỗng thấy Tố Diệp đứng dậy, điềm nhiên cầm lấy túi xách, ánh mắt chỉ nhìn thẳng vào Niên Bách Ngạn, ngữ khí có phần bình tĩnh: “Anh Niên! Không còn sớm nữa. Tôi thấy chuyện của chúng ta hôm khác hãy nói đi.” Dứt lời, cô không đợi Niên Bách Ngạn đồng ý đã quay người bước đi.

“Diệp Diệp!” Người gọi giật Tố Diệp lại là Diệp Hạc Phong, giọng nói không còn sự khỏe khoắn của tuổi già, nghe kỹ sẽ thấy có chút gì run rẩy.

Cái tên xưng hô thân mật khiến Niên Bách Ngạn khẽ nhú mày. Đôi mắt anh cũng tối đi vài phần, nhưng vẫn đưa mắt nhìn cục diện trước mặt, không nói một câu. Tố Diệp dừng bước, quay lại nhìn Diệp Hạc Phong với ánh mắt lãnh đạm điềm nhiên: “Ông gọi sai tên rồi. Tôi tên là Tố Diệp, không phải là Diệp Diệp.”

Cơ thể Diệp Hạc Phong khẽ lão đảo. Diệp Ngọc thấy vậy vội đưa tay đỡ ông, nhìn về phía Tố Diệp, có phần sốt ruột: “Diệp Diệp! Em đừng giận bố nữa có được không?”

Một câu nói của Diệp Ngọc không những khiến sắc mặt Tố Diệp thay đổi, càng khiến Niên Bách Ngạn vẫn im lặng đứng bên cạnh cho tới giờ ngổ ngang. Anh nhìn về phía Tố Diệp như có ý muốn đánh giá cô.

Tố Diệp cười khẩy: “Ông ấy là bố của thiên kim tiểu thư nhà họ Diệp,

tôi sao dám trèo cao!”

“Diệp Diệp! Đã bao năm trôi qua rồi, sao em nói chuyện vẫn còn phồng mang trợn má lên thế. Thật ra bố luôn rất nhớ em.” Nói xong những lời ấy, Diệp Ngọc cũng phát hiện ra giọng mình có phần sốt sắng. Cô ta kiềm chế, bình tĩnh trở lại rồi mới tiếp lời: “Nói thế nào chúng ta cũng là người một nhà, máu mủ ruột rà. Bố cũng rất muốn cả nhà chúng ta có thể đoàn tụ. Nếu hôm nay em cũng ở đây, thì cùng bố ăn bữa cơm đi.”

“À, Bách Ngạn! Trước đây chưa từng nhắc với anh. Cô ấy là em gái em, Diệp Diệp.” Diệp Ngọc sợ Niên Bách Ngạn hiểu lầm, vội vàng giới thiệu, rồi nhìn về phía Tố Diệp: “Diệp Diệp! Chị làm đám cưới rồi, anh ấy là anh rể em.”

Tố Diệp bất ngờ nhìn về phía Niên Bách Ngạn. Giây phút câu “Anh ấy là anh rể em” đó lọt vào tai cô, tim cô như rơi ra ngoài, lồng ngực bỗng thấy khó thở, nhất thời chỉ đứng đực mặt ra đó nhìn anh, không thốt nên lời. Bao hình ảnh cũng theo đó lướt qua trong đầu cô, từ lần đầu tiên gặp mặt, cái buổi sáng cô tỉnh lại trong vòng tay anh, rồi đến cơ duyên gặp lại anh ở Liêm Chúng, đến việc anh từng bước thúc ép cô...

Cô sợ suốt quá rồi. Đáng ra cô phải liên tưởng ngay chứ. Một người giỏi giang như anh, cô dâu đương nhiên cũng không thể là chim sẻ. Cái gọi là “trao tài gái sắc” chính là chỉ hai người trước mặt phải không. Anh làm việc thành thực, anh tuần trầm ổn. Cô ta là thiên kim lá ngọc cành vàng, xinh đẹp như hoa. Cô phải sớm nghĩ ra mới đúng. Đường đường là tổng giám đốc của Tinh Thạch, có bản lĩnh khiến chủ tịch lùi xuống vị trí thứ hai, sao có thể không phải là rể hiền của nhà họ Diệp?

Niên Bách Ngạn vẫn nhìn Tố Diệp, nhưng ánh mắt đã sớm trở về vẻ

thận trọng thường ngày, trong đôi mắt sâu hun hút không thể nhìn ra dù là một gợn sóng. Diệp Ngọc nhìn ra hai người họ hình như có quen biết nhưng cũng không dám khẳng định quan hệ thật sự. Nghĩ một lúc, cô ta tiến lên, chủ động kéo tay Tố Diệp, dịu dàng nói: “Diệp Diệp! Bố già rồi, em còn định oán hận ông tới khi nào nữa?”

Tố Diệp nhìn Diệp Hạc Phong, nụ cười càng đậm hơn, chỉ có điều nụ cười ấy toát ra một sự lạnh giá chưa bao giờ thấy.

Biểu cảm này của cô khiến Diệp Hạc Phong đau nhói trong lòng, ông cũng không vui, chau mày: “Mấy năm nay con điên cũng điên đủ rồi, đến lúc phải về nhà rồi. Cho dù con có thù ghét người bố này đến thế nào, trong người con vẫn chảy dòng máu của nhà họ Diệp!”

“Tôi cũng đã từng tưởng trong người tôi cũng chảy dòng máu của nhà họ Diệp. Ít nhất thì từ khi tôi còn rất nhỏ mẹ đã nói với tôi rằng, bố tôi chính là Diệp Hạc Phong tiếng tăm lừng lẫy. Tôi còn tưởng thật, luôn tự hào về điều đó. Đáng tiếc, vào cái năm mẹ tôi qua đời tôi đã nghi ngờ rồi. Nếu Diệp Hạc Phong ông mà là bố của tôi, sao có thể đối xử với mẹ con tôi tàn nhẫn như thế?” Tố Diệp hất tay Diệp Ngọc ra, ánh mắt sắc lạnh nhìn Diệp Hạc Phong. Dáng vẻ của cô khác hoàn toàn với vẻ thông dong tự tại thường ngày.

“Mẹ con qua đời, bố cũng rất đau buồn, lẽ nào bố lại muốn mẹ con chết sao? Nhưng năm đó mẹ con rất cứng đầu, nhất quyết đòi bố con bỏ nhà ra đi. Lẽ nào bố không tức giận sao? Lẽ nào bố muốn con gái Diệp Hạc Phong này chạy ra ngoài nhận họ của người khác sao?” Diệp Hạc Phong tức đến run người.

Nét mặt Tố Diệp vô cùng âm u, sau khi nghe xong cô lại cười nhạt: “À, nói vậy tất cả mọi việc đều do mẹ tôi tự chuốc vạ vào thân phải không? Nhưng ông cũng phải cảm ơn mẹ tôi đấy. Nếu năm đó mẹ tôi không bỏ đi, sao còn chỗ cho con tiện nhân đó? Nếu tôi còn ở nhà họ

Diệp, hôm nay con gái của con tiện nhân đó còn có thể bình an mang cái mác “cô chủ nhà họ Diệp” đi rêu rao khắp nơi sao?”

Vừa dứt lời, cô nhìn thẳng về phía Diệp Ngọc, ánh mắt sắc như dao, tựa hồ có thể giết chết người.

Diệp Ngọc tái mét mặt mày.

“Hỗn xược!” Diệp Hạc Phong đập mạnh lên mặt bàn: “Chị ấy dù gì cũng là chị gái con, ở nhà họ Tố con được dạy dỗ cái kiểu này sao?”

“Tôi vốn là một con nhỏ lỗ mãng, thế nên cách dạy dỗ cũng phải theo con đường vô văn hóa. Nhà họ Tố và nhà họ Diệp càng không đáng để so sánh, sao so được với gia đình giàu có các người.” Tố Diệp nói rành mạch từng chữ một, bàn tay nắm chặt: “Thế nên, tôi không có đủ tư cách, càng chẳng có phúc được ngồi cùng bàn với nhà họ Diệp các người. Xin phép!”

Niên Bách Ngạn không biểu cảm gì: “Cô...”

“Diệp Diệp!” Diệp Ngọc cố níu kéo cô, gương mặt van nài: “Em đừng như vậy, người một nhà có gì không thể nói chuyện tử tế với nhau sao? Bách Ngạn...” Cô ta lại chuẩn bị cầu cứu Niên Bách Ngạn.

Nhưng còn chưa đợi Niên Bách Ngạn ra mặt, Tố Diệp đã hằn học nhìn cô ta: “Tốt nhất là cô buông tôi ra, nếu không tôi không dám chắc một giây nữa tôi sẽ không xé nát cái mặt của cô ra đâu.”

Diệp Ngọc hoảng hốt, vô thức buông tay.

Tố Diệp lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệp Hạc Phong, rồi lại nhìn Niên Bách Ngạn, cuối cùng quay đầu đi thẳng ra khỏi văn phòng.

Diệp Hạc Phong tức giận ra mặt, cả người bất lực ngã xuống sofa. Diệp Ngọc giật mình, vội vàng bước tới nhẹ nhàng an ủi. Duy chỉ có Niên Bách Ngạn từ đầu đến cuối chỉ im lặng, nhìn về phía Tố Diệp vừa đi khỏi, như đang suy nghĩ chuyện gì.

Chớp mắt một tuần đã trôi qua, tiết trời càng lúc càng nóng nực.

Cây ngô đồng của nước Pháp ở ngoài cửa sổ cành lá đã sum suê. Bầu không khí nóng bức bị tiếng ve râm ran suốt đêm ngày khuấy đảo, tiếng nào cũng khiến người ta lo lắng.

Lâm Yêu Yêu ngồi trên sofa, một chân gác lên bàn uống nước, từ từ sơn móng chân. Đó là màu da người sạch sẽ, càng tôn lên vẻ mộc mạc mềm mại của đôi bàn chân. Tố Diệp cắt một đĩa dưa hấu đặt sang bên cạnh, ngồi xuống bên cạnh cô ấy: “Cô nương à! Cậu đến nhà mình chơi hay để tranh thủ sơn móng chân thế? Muốn sơn về nhà mà sơn, làm nhà mình toàn mùi sơn móng tay.”

“Đây chẳng phải là trò vui của mấy đứa bạn thân sao? Cậu bảo cuối tuần cậu cũng chẳng ra ngoài mua sắm, mình đành phải tới chơi cho cậu đỡ buồn thôi.” Lâm Yêu Yêu thủ thỉ: “Hơn nữa, nhà cậu có cả cái điều hòa giữa nhà, quá mát mẻ, sơn cũng khô nhanh hơn.”

Quyển 2 - Chương 71: Cô không hiểu

Liền sau đó, Lâm cô nương bắt đầu thao thao bất tuyệt, kể về Đình Tư Thừa của cô ấy, oán trách anh ấy đến tỉnh khác nhận một ca bệnh vẫn chưa quay về, chẳng khác nào một người vợ oán trách chồng. Tố Diệp suốt buổi chỉ mím môi mỉm cười, lắng nghe những lời kêu ca của bạn, không phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Chẳng mấy chốc Lâm Yêu Yêu đã sơn xong móng chân, không ngừng ngồi rung rung đôi chân dưới bầu không khí mát mẻ, cuối cùng nói: “Đúng rồi! Quên mất không buồn với cậu một chuyện rất lá cải.”

“Đã là chuyện lá cải thì có gì hay ho mà kể.” Trước nay Tố Diệp chẳng có mấy hứng thú với mấy câu chuyện “thượng vàng hạ cám”.

“Đây tuyệt đối là tin tức động trời.” Lâm Yêu Yêu ra vẻ thần bí: “Hôm qua trước khi tan làm mình mới được biết. Thì ra tổng giám đốc của công ty bọn mình có một thân thể không hề đơn giản.”

Tố Diệp đang với lấy miếng dưa hấu bồng khựng lại, nói rất nhanh và rất khế: “Có thể ngồi lên được vị trí đó, thân thể đương nhiên không đơn giản rồi.”

“Mình nghe nói tập đoàn Tinh Thạch vốn dĩ là tâm huyết của hai gia đình, trong đó có một phần cổ phần là thuộc về nhà họ Niên. Mình vốn dĩ còn tưởng Niên Bách Ngạn là tổng giám đốc được mời từ ngoài về, không ngờ anh ta cũng coi như đang dốc sức vì sự nghiệp kinh doanh của gia đình mình.” Lâm Yêu Yêu lấy tay làm quạt, vừa

quạt lên móng chân vừa nói: “Còn nữa, cậu có biết anh ta chính là rể hiền của nhà họ Diệp không?”

Tố Diệp lặng im ngồi đó, không trả lời, chỉ chậm chậm ăn dưa hấu.

“Mình đang nói chuyện với cậu đấy.” Lâm Yêu Yêu lấy khuỷu tay huých nhẹ vào người cô.

“Hả? À... mình cũng vừa mới biết thôi.” Tố Diệp không tập trung chú ý cho lắm, nói xong câu này, cô bổ sung thêm: “Dưa hấu năm nay sao chẳng ngọt chút nào vậy, khó ăn chết đi được.”

Cô bung đĩa dưa lên, chuẩn bị đem tất cả đổ vào thùng rác.

Lâm Yêu Yêu chặn đường cướp lại: “Đừng có lãng phí!”, nói rồi cô ấy cũng cầm một miếng lên bỏ vào miệng: “Cũng ngọt đấy chứ. Vị giác của cậu không ổn à?” Dứt lời cô ấy lại quay về với chủ đề ban nãy: “Thật không ngờ anh ta lại lấy thiên kim nhà họ Diệp. Không biết kiếp trước anh ta tu được phúc phận gì. Nay, mình nghe nói cô ta cũng xinh đẹp lắm, lại không kênh kiệu ra vẻ tiểu thư, đứng bên cạnh tổng giám đốc Niên cứ như con chim nhỏ quẩn quýt bên người.”

“Cậu gặp rồi à?”

“Mình vừa mới vào công ty sao đã may mắn gặp nhanh thế được.” Lâm Yêu Yêu lau tay: “Đều là nghe mấy nhân viên cũ nói cả đấy. Cô tiểu thư nhà đó hình như là mù tịt về chuyện kinh doanh, thế nên rất ít khi tới công ty. Cũng may cô ta lấy được tổng giám đốc Niên, nếu không lấy ai gánh vác việc kinh doanh của nhà họ Diệp?”

Tố Diệp hừ một tiếng: “Lẽ nào cậu không nghe nói nhà họ Diệp còn một cậu con trai sao?”

“Ý cậu là Diệp Uyên?” Lâm Yêu Yêu nhướn mày: “Thôi bỏ đi! Tay Diệp Uyên đó đúng là cậu con trai độc nhất của nhà họ Diệp, nhưng từ trên xuống dưới trong công ty có ai không biết hắn ta là kẻ phá gia chi tử điển hình. Từ sáng tới tối bỏ bê công việc, nghe nói cũng ù ù cạc cạc với việc kinh doanh. Cậu nói xem, cái nhà họ Diệp đó chẳng biết đã tạo nghiệp chướng gì, một trai một gái chẳng ai thành thạo việc kinh doanh. Nếu không, ông cụ đã chẳng phải giao toàn bộ công việc trong công ty cho một mình Niên Bách Ngạn xử lý.”

Cô cười khẩy. Đúng rồi, nếu không phải gây ra quá nhiều tội lỗi, sản nghiệp nhà họ Diệp cũng không đến mức phải rơi vào tay người khác. Cô không tin tay Niên Bách Ngạn đó không có chút tư lợi nào. Mặc dù cô không rõ nhà họ Diệp và nhà họ Niên rốt cuộc có quan hệ gì, nhưng một người thông minh tài giỏi như Niên Bách Ngạn lại cam tâm tình nguyện để nhà họ Diệp vượt lên nhà họ Niên sao? Đối với việc này cô không muốn bình luận thêm.

Nếu thật sự có một ngày như vậy, thì đúng là báo ứng của nhà họ Diệp đã tới. Dẫn sói vào nhà, cuối cùng sẽ bị ăn sạch sẽ. Nói thật lòng, cô còn mong chờ ngày đó sẽ tới.

“À đúng rồi.” Lâm Yêu Yêu đột nhiên nhớ ra chuyện gì, vội nắm chặt lấy tay Tố Diệp: “Thời gian này cậu và người đàn ông đó qua lại thân thiết như vậy. Thành thật khai báo với mình đi, hai người có “nối lại tình xưa” không đấy?”

“Người đàn ông nào?” Tố Diệp ra vẻ sống dờ chết dờ, không một chút tinh thần.

“Đừng có giả vờ! Cậu biết mình nói ai mà.” Lâm Yêu Yêu bĩu môi, giơ ba ngón tay lên búng vào đầu cô.

Tố Diệp mặc kệ, uể oải đáp: “Mình đã nói với cậu một vạn tám ngàn

lần rồi, mình với anh ta hoàn toàn trong sáng, cái gì mà “nổi lại tình xưa”? Đừng có nói khó nghe như vậy. Chính cậu cũng nói đấy thôi, người ta là duyên phận vàng ngọc trời ban, sao mình lại không biết điều, chen thêm một chân vào để thêm phần náo nhiệt chứ?”

“Coi như cậu còn lương tri, không làm mình mất mặt.” Lâm cô nương vui ra mặt, ôm chặt cô vào lòng: “Nếu Niên Bách Ngạn mà còn độc thân, mình sẽ bất chấp mọi gian nguy để làm mối cho hai người. Nói thật, Niên Bách Ngạn là một người đàn ông ưu tú. Đáng tiếc, thời đại này đúng là hoa đẹp còn chưa nở hết đã bị mấy cô gái nhanh tay hái mất rồi. Nhưng mà cậu yên tâm, dù gì chúng ta cũng được ông trời sắp đặt cho ở chung bao nhiêu năm, rồi lại mặt dày làm chị em của nhau, sao mình có thể nhẫn tâm nhìn cậu cô độc cả đời được. Có “hàng tốt” mình nhất định sẽ mang đầy đủ tới trước mặt cậu, để nữ vương giá lâm, trái ôm một người, phải ôm một người.”

“Cảm ơn cậu, không cần đâu.” Tố Diệp rung mình, nổi hết cả da gà.

Lâm Yêu Yêu nhìn cô chân thành: “Bạn yêu à! Người phải bước lên chỗ cao mới nhìn thấy được những phong cảnh đẹp hơn. Mình biết cậu luôn có một vướng mắc trong lòng. Nhưng chuyện đã qua rồi cậu hãy để nó qua đi. Chẳng lẽ cậu định ôm quá khứ sống suốt cuộc đời sao? Cậu cũng phải lấy chồng sinh con chứ? Thật sự muốn học Dương Lệ Bình* mình còn chưa đồng ý ấy chứ.” Từ đầu tới cuối cô ấy không nói ra cái tên Tưởng Bân, có lẽ sợ động vào nỗi đau của Tố Diệp.

*Dương Lệ Bình: Là một diễn viên múa của Trung Quốc có hai đời chồng.

Tố Diệp vẫn cười khế: “Mình đâu có yếu đuối như cậu nói chứ. Chỉ là trước mắt mình không muốn yêu đương mà thôi. Được rồi, cậu cũng đừng lo cho mình nữa.”

“Cậu nói thế là nói thừa rồi. Đổi lại là người khác mình chẳng hơi đâu quan tâm.” Lâm Yêu Yêu giả vờ giận dỗi.

Tố Diệp mím môi cười, chủ động nhào vào người cô ấy: “Cậu không biết bây giờ bắt đầu thịnh hành tình yêu bách hợp sao? Mình cảm thấy có cậu ở bên mình cả đời cũng tốt lắm. Người ta hay nói, tình yêu giữa những người đồng giới vô cùng thuần khiết.”

Câu nói này đã đạt được mục đích khiến Lâm Yêu Yêu sợ run cả người, đẩy cô ra không hề khách khí: “Người ta thường bảo bác sỹ không tự chữa được bệnh cho mình. Mình thấy cậu cũng phải đi khám bác sỹ tâm lý rồi đấy, bị bệnh nhân của cậu lây bệnh rồi phải không.”

Tố Diệp ở bên cạnh hờn hờ ra mặt.

Đêm mùa hạ, sốt ruột bất an, đèn đường chiếu sáng khắp thành phố Bắc Kinh.

Khi Tố Diệp bị đánh thức bởi tiếng kêu và tiếng nhạc bên tai như bao lần, có bóng xe vụt qua khung cửa sổ, cây ngô đồng phản chiếu những hình bóng mơ hồ lên lớp cửa thủy tinh. Cô ngồi dậy, trán ướt rượt mồ hôi, người dính nhờn nhờn, cực kỳ khó chịu.

Cô ngược lên nhìn đồng hồ, vẫn chẳng có gì thay đổi.

Gương mặt Tố Diệp mệt mỏi, nhưng chẳng còn cảm giác buồn ngủ. Cô đi chân trần bước vào nhà tắm, bật vòi sen lên mức mạnh nhất.

Quầng sáng màu vàng nhạt hòa lẫn với từng giọt nước lấp lánh như từng sợi ánh sáng bay lượn, bao phủ lên từng đường cong đầy đặn khêu gợi của người con gái. Tố Diệp đứng dưới vòi nước, ngẩng đầu

lên, để mặc cho làn nước mát lạnh tấp vào mặt. Dần dần, tiếng gọi và điệu nhạc hành hạ cô bao năm qua cũng xa dần.

Từng giọt nước men theo mái tóc dài của cô, rơi xuống đất, mái tóc đen nhánh trải dài ra sau lưng cô, nổi bật lên nét khỏe khoắn rực rỡ, dưới mái tóc đen là làn da trắng, vừa như tuyết mùa đông vừa mềm mại như gấm, khuấy đảo trái tim.

Cái giá của sự tỉnh táo chính là hồi ức.

Tố Diệp lại nhớ về rất nhiều chuyện trước đây, những kỷ niệm ấy như từng bức ảnh, dần tái hiện lên trước mắt cô. Mép của chúng rất sắc nhọn. Mỗi khi có một tấm ảnh bay ngang qua, nó lại cứa mạnh vào trái tim cô.

Đau đớn, thậm chí là rỉ máu.

Thậm chí đứng dưới vòi nước, cô vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tanh ngập tràn.

Đó là một bức ảnh cũ đã ố vàng. Trong ảnh, mẹ cô đang nằm trên giường bệnh, trong tay nắm chặt một tấm ảnh của một người đàn ông. Cô khi đó còn nhỏ xíu, bất lực nằm bò xuống bên cạnh mẹ, nước mắt thấm đẫm tấm ảnh. Cô ngẩng nhìn gương mặt vốn xinh đẹp như một đóa hoa giờ dần héo úa. Nhưng, người đàn ông trên bức ảnh đó lại chưa hề xuất hiện.

Cho tới khi, bàn tay mẹ men theo gò má cô từ từ trượt xuống, tấm ảnh từ đầu ngón tay bay tới trước cửa sổ. Khoảnh khắc ấy, dường như cô thấy máu đỏ ngập trời. Cô nhìn thấy cậu và mẹ ôm lấy người mẹ đã qua đời của mình bật khóc nức nở. Cậu em trai Tố Khải siết chặt tay cô, tựa hồ cũng đang muốn dùng chút sức lực bé nhỏ của mình để an ủi cô.

Nhưng... lúc đó cô đã khóc sao?

Tố Diệp đột ngột tắt vòi hoa sen, cả người run lên bần bật. Chiếc gương lớn sát đất bị lu mờ bởi hơi nước. Cô đưa tay nhẹ nhàng lau sạch. Trong gương hiện lên một gương mặt tái nhợt đến kinh người.

Đúng thế, năm đó khuôn mặt cô cũng nhợt nhạt thế này. Giây phút mẹ cô nhắm mắt, cô chỉ cảm thấy tất cả máu trong người như bị rút sạch. Tóc cô lạnh ngắt, ngón tay cũng lạnh ngắt, sự lạnh lẽo ấy không khác nào như bị rơi xuống cả một tảng băng.

Cô không khóc, chỉ ngắt đi.

Từ ngày hôm đó, cậu cô đã nghiêm khắc rắn đe cô: Từ nay về sau không được phép có bất kỳ liên hệ nào với những người mang họ Diệp. Còn cô, cũng thầm nhắc nhở bản thân: Nếu sau này thật sự có quan hệ gì đó với nhà họ Diệp, vậy thì, cô nhất định sẽ không để họ được sống yên ổn!

Trong gương, Tố Diệp đã khóc.

Cho đến bây giờ cô vẫn không hiểu nổi, một người đàn ông sắt đá như thế, một người đàn ông đã ân đoạn nghĩa tuyệt như thế, tại sao mẹ cô vẫn nhung nhớ không quên?

Cho dù đã từng tổn thương, đau đớn sâu sắc, trước lúc lâm chung, bà vẫn muốn được một lần ngắm bức ảnh của ông ta!

Người đàn ông đó, chính là Diệp Hạc Phong!

Tố Diệp nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra, gơ tay lau mạnh những giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt.

Mẹ, người đàn ông đó, không xứng đáng đâu!

Trở về phòng ngủ, quanh cô chỉ còn lại sự quạnh vắng.

Đứng trước cửa sổ, cô có thể nhìn thấy con đường với những quán bar rục rĩ phía xa xa, một khung cảnh ăn chơi trụy lạc, lập lòe xanh đỏ. Thành phố này trước nay chưa bao giờ cô đơn, họa chăng chỉ có con người là đơn độc.

Dòng người đi lại dưới ánh đèn đường như những bóng ma. Là cảnh đêm khiến họ trở nên cô quạnh, hay nỗi trống vắng trong lòng họ đã nhuộm kín trời đêm?

Tổ Diệp day hai bên thái dương đau buốt, lòng như đang thầm khóc. Cô hít sâu một hơi mới bình tĩnh trở lại. Chiếc điện thoại trên đầu giường không ngừng nhấp nháy. Cô bước tới với lấy điện thoại, là tin nhắn của Đinh Tư Thừa.

Đây dường như đã là thói quen của Đinh Tư Thừa. Sau khi anh ấy nghe nói cô vẫn thường tỉnh dậy vào một khoảng thời gian cố định, ngày nào cũng đúng lúc này nhận một tin tới hỏi thăm. Có những khi cô ngủ một mạch cho tới sáng. Những hôm bị giật mình thức giấc sẽ ngồi đọc tin nhắn của Đinh Tư Thừa tới sáng, rồi sau đó lặng lẽ xóa đi.

Nội dung tin nhắn chẳng qua chỉ là vài câu hỏi thăm, nhưng cô chưa một lần chủ động gọi cho anh ấy.

Vậy mà tối nay, khi một lần nữa nhìn thấy dòng tin của Đinh Tư Thừa, trong khoảnh khắc ấy, một cảm giác cô đơn chưa từng có trào dâng trong lòng. Cô khát khao có một giọng nói có thể an ủi, động viên mình.

Đêm nay quá yên tĩnh, tới mức cô không biết phải làm thế nào.

Tố Diệp chủ động ấn số của Đinh Tư Thừa, một giây sau lại thấy hối hận, lập tức tắt đi. Cô điên rồi sao? Rõ ràng biết anh ấy là vùng cấm không được phép vượt qua, vậy mà cô còn muốn vi phạm?

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là gương mặt nhỏ nhắn của Lâm Yêu Yêu. Cô ấy cười tí mắt, khoác tay cô, cố tình nũng nịu nói với cô: Lá nhỏ à, cậu là người bạn tốt nhất tốt nhất trên đời này.

Tim cô nhói đau.

Nhưng rất nhanh, điện thoại đổ chuông, Tố Diệp gần như nhận máy trong vô thức, sau đó mới ý thức được hành động của mình.

“Tiểu Diệp! Em vẫn bị thức giấc à?” Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Đinh Tư Thừa trầm thấp, ngập tràn cảm giác vỗ về.

Mặc dù phiền não nhưng cũng không cần tắt máy lần nữa, Tố Diệp khẽ thở dài, nằm gập người trên giường: “Ừm, vẫn là giọng nói và bản nhạc đó.”

Bên kia im lặng vài giây mới nói tiếp: “Em nghĩ kỹ thêm một chút đi, có thứ gì khác không? Hoặc là em nhìn thấy, hoặc là em nghe thấy.”

“Không có. Thậm chí cả hình ảnh cũng không, đơn thuần chỉ có tiếng nói và tiếng nhạc thôi.” Tố Diệp vò tóc, ánh mắt trở nên nghiêm túc: “Tur Thừa! Bây giờ em bắt đầu nghi ngờ, có phải em từng trải qua chuyện gì đó mà em đã quên mất không?”

“Trí nhớ của em trước nay rất tốt, đã từng thử nhớ lại chưa, xem

xem có đoạn ký ức nào mà em đã quên mất?” Câu nói này của cô gây sự chú ý với Đinh Tư Thừa.

Tố Diệp lắc đầu: “Em cũng từng thử xem kỹ lại ký ức của mình, hoàn toàn không có vấn đề gì, anh biết là em thậm chí còn nhớ cả chuyện hồi ba tuổi.”

“Anh biết.” Đinh Tư Thừa khế khàng nói: “Nhưng Tiểu Diệp à, anh khuyên em nên thử trị liệu thôi miên, có lẽ sẽ giúp được em.”

“Em đã làm rồi.”

“Ý anh là, lần này đích thân anh sẽ làm.” Đinh Tư Thừa nhấn mạnh: “Anh biết rõ trị liệu thôi miên mà em đã từng làm. Tâm lý phòng ngự của em quá mạnh mẽ, lần thôi miên đó với em có thể nói là thất bại.”

Tố Diệp hơi do dự: “VẬY... đợi khi nào anh quay về rồi tính tiếp.”

“Anh có thể quay về ngay lập tức.”

“Ấy đừng, công việc quan trọng.” Tố Diệp vội vàng nói: “Bệnh của em là bệnh mãn tính rồi, cũng không vội. Trước tiên em sẽ tiếp tục tìm kiếm bản nhạc đó, nếu thật sự có thể tìm được manh mối thì càng tốt hơn. Nói thật, đã quen làm người đi tìm hiểu, giờ để em đổi vai em vẫn chưa quen lắm.”

Đinh Tư Thừa hiểu cảm giác né tránh của cô, nhưng anh lại ở xa cũng chẳng còn cách nào, chỉ biết thở dài: “Được rồi, mọi việc cứ đợi anh về rồi giải quyết.”

Tố Diệp gật đầu, trò chuyện thêm vài câu rồi cúp điện thoại.

Bây giờ là lúc các loài hoa mùa hè đua nhau nở.

Trong vườn trường, ngoài chút điểm xuyết của tuổi trẻ còn có hương vị của tình yêu. Học kỳ này Tố Diệp vào dạy muộn, thế nên hôm nay là tiết học cuối cùng của cô. Chưa cần quan tâm tới kỳ thi trước mắt và kỳ nghỉ hè sắp tới, tiết học của cô luôn đông người thành ra phiền phức.

Có lẽ vì trước đây các giảng viên được mời về dạy đều quá nặng nề. Thế nên phong cách hài hước thú vị của cô hấp dẫn một số lượng học viên đông chưa từng có? Có lẽ vì cô sẽ kết hợp với các vụ án, giảng thêm rất nhiều thứ ở bên ngoài giáo trình, thế nên các sinh viên được mở rộng tầm mắt, lần lượt tới học lén? Hoặc có thể vì một lý do cầu huyết nhất, bề ngoài của cô “dụ ong dẫn bướm”.

Vì thế, khi giảng xong tiết cuối cùng, các sinh viên lần lượt đứng lên vỗ tay. Cảnh tượng này khiến cô có một cảm giác hãnh diện, hoa đào bay ngập trời. Chỉ có điều không thể thiếu tiết mục mời mọc của các sinh viên nam. Mặc dù trước đó cô đã dùng “võ công” đánh lui không ít người hâm mộ có dụng ý khác, vậy mà vẫn có kẻ to gan. Cô mỉm cười - từ chối.

Vừa thu dọn xong sách vở, một sinh viên nữ hốt hải chạy vào, ánh mắt sáng rực: “Cô... Cô Tố! Ngoài kia có một anh rất đẹp trai tìm cô!”

Quyển 2 - Chương 72: Anh sẽ phải hối hận

“Đẹp trai? Đẹp đến mức nào?” Tố Diệp cầm cốc nước lên uống một ngụm. Người đầu tiên cô nghĩ tới là Tố Khải, nghĩ tới việc dung mạo của nó có thể khiến các sinh viên nữ hét ầm lên, cô cảm thấy mừng thầm trong lòng.

“Quá đẹp trai! Người đẹp, xe cũng đẹp.” Cô gái tay chân gần như đã khua loạn xạ: “Anh ấy lái một chiếc Wraith! Rolls-Royce Phantom Wraith!”

Tố Diệp suýt nữa thì phun cả ngụm nước trong miệng vào mặt cô sinh viên.

Rolls-Royce? Cậu em trai Tố Khải đó của cô sao lái nổi!

“Cô à? Anh đó là ai vậy? Bạn trai của cô sao?” Những người xung quanh cũng tò mò theo.

Còn chưa nói hết câu, Tố Diệp đã phi ra khỏi giảng đường nhanh như một làn khói.

Đúng như dự đoán, bên bồn hoa cách khu giảng đường không xa có một chiếc siêu xe mà đi qua muốn người ta không chú ý ngưỡng mộ cũng khó. Còn cô, cũng không chỉ một lần từng ngồi lên nó, tính năng cực đỉnh, tiếc là lần nào ngồi lên là lần đó tâm trạng tồi tệ.

Những tốp học sinh túm năm tụm ba bên bãi cỏ, đi qua đều phải nhìn qua bên này đánh giá. Dưới ánh nắng, từng đường nét thiết kế bên

hông của chiếc xe hết sức mượt mà. Biểu tượng xe hình nữ thần bay lên trời đại diện cho tình yêu lãng mạn, mặc sức hưởng thụ ánh mặt trời, kiêu ngạo nhìn chăm chú về phía trước, chiếc váy dài sori mảnh tung bay theo gió cột chặt cơ thể dịu dàng.

Không biết là vì cái biểu tượng đó quá lóa mắt hay vì nắng quá gắt gao, tóm lại là đã có một tia nắng rơi vào mắt Tố Diệp. Cô hơi híp mắt lại, liếc mắt cũng thoáng nhìn thấy các sinh viên đang lén lút nhìn sang bên này.

Chủ nhân của chiếc xe đúng là một anh chàng đẹp trai như miêu tả. Hôm nay anh ăn vận không còn vẻ nghiêm túc như ở trong phòng làm việc. Chiếc sơ-mi màu trắng chói mắt kết hợp cùng chiếc quần dài màu xám nhạt. Không có măng-sét, cà vạt hay kẹp cà vạt cẩn thận. Trên tay chỉ đeo một chiếc đồng hồ tối màu kinh điển. Anh khoanh hai tay trước ngực, đứng dựa vào thân xe, chỉ với dáng người cao ráo, mạnh mẽ đó cũng đủ để bao ánh mắt lưu luyến, nói gì tới “đạo cụ” không hề rẻ kia?

Tố Diệp thở dài. Anh không phải một người đàn ông thích gây sự chú ý nhưng lại là một người chủ động xuất trận. Thế nên hôm nay anh đã đến tận trường tìm cô, nghĩ cũng đủ biết tiếp theo đây cô muốn thoát thân khó thế nào.

Cô vốn định quay đi, coi như không nhìn thấy anh. Nhưng đôi mắt đó của anh, cho dù có cách một đám đông vẫn có thể nhắm chuẩn xác vào người cô. Muốn vờ như không biết là chuyện không thể nào. Hơn nữa, anh có mục đích mới tới đây, nếu không sẽ không bảo một sinh viên nữ đến chuyển lời trước.

Cô kiềm chế, ung dung bước tới. Niên Bách Ngạn vẫn đứng im nãy giờ, khóe môi cong lên như vô tình lại như hữu ý.

“Anh Niên không phải lại có hứng với đoàn thể nào trong trường đại học, chuẩn bị đầu tư đấy chứ?” Tố Diệp đứng lại trước mặt anh, bình tĩnh nói.

Niên Bách Ngạn đáp gọn gàng dứt khoát: “Tôi đặc biệt tới tìm em.”

“Nếu anh đến vì muốn nghe chuyện xưa thì anh tìm nhầm người rồi.” Tố Diệp chau mày.

“Tôi không có hứng thú với câu chuyện.”

“Mấy chủ đề nhầm tai đó đúng là không đáng nhắc lại.” Tố Diệp chán ghét, đi đi lại lại xung quanh: “Còn nữa, hôm đó anh cũng nhìn thấy rồi đấy, tôi không thể tới Tinh Thạch.”

“Đâu phải ngày đầu tiên em bước chân vào xã hội, việc công và việc tư vẫn không phân biệt được sao?” Giọng nói của Niên Bách Ngạn trở nên nghiêm nghị: “Đương nhiên, em cũng có thể nhìn tâm huyết cả đời bố của Đình Tư Thừa thành công cốc.”

Tố Diệp bất ngờ ngẩng đầu nhìn anh không chớp mắt.

Ba chữ “Đình Tư Thừa” từ miệng anh ta thốt ra vốn rất kỳ lạ.

“Em thích anh ta, thế nên mới không dám trở mặt với tôi, không phải sao?” Niên Bách Ngạn nắm trúng điểm yếu.

“Ai nói với anh tôi thích anh ấy? Anh đừng ăn nói hàm hồ.” Một câu nói như châm lên cả ngòi nổ, quả bom chôn sâu trong lòng cũng bùng nổ một cách bất ngờ như thế, khiến cô hoàn toàn thay đổi, bao gồm cả vẻ điềm tĩnh duy trì bấy giờ.

Niên Bách Ngạn im lặng nhìn cô, như đang xem một màn biểu diễn

vụng về, ít nhất Tố Diệp cho là vậy.

“Vậy thôi! Tôi xin lỗi em vì lời nói vừa rồi của mình.” Một lúc sau anh tự nhiên nói: “Tiếp theo, chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện đằng hoàng được không?”

“Không rảnh!” Một câu nói chọc trúng nỗi đau của anh rồi sau đó lại cố tình ra vẻ thản nhiên không khác gì một cây búa tạ đập mạnh một nhát vào nơi sâu nhất trong lòng cô. Ánh mắt sắc bén ấy như một kẻ trộm thăm dò bí mật của cô. Anh dựa vào đâu mà có thể hùng hồn lộ ra tâm tư của cô như vậy. Để đến hôm nay khi cô đã thận trọng giấu kín bao năm mới phát hiện, một bí mật vốn tưởng rằng được che giấu rất tốt giờ đã không biết nên giấu chỗ nào.

Niên Bách Ngạn nhìn theo bóng cô phần nộ bỏ đi, ánh mắt vẫn giữ nguyên vẻ trầm mặc.

Tố Diệp vừa lái chiếc xe đỏ của mình ra khỏi bãi đỗ xe, đang chuẩn bị hớn hờ phóng như bay về nhà, không ngờ chiếc Wraith thật xúng với cái tên của nó, như một bóng ma, im lìm không một tiếng động, lái tới trước mặt cô, chặn ngang đường đi của cô.

“Đúng là âm hồn vất vưởng!” Cô chửi mắng, rồi quay ngược vô-lăng, chiếc xe đỏ mạnh mẽ quay đầu phi ra khỏi vườn trường.

Trong xe, Niên Bách Ngạn nhìn bóng chiếc xe chạy thục mạng, khẽ mỉm cười.

Từ Hải Điện tới Triều Dương, Tố Diệp đã đặc biệt chọn con đường ít người qua lại, thích hợp chạy trốn. Nhưng đồng thời cũng tiện cho việc tiến quân của con Rolls-Royce đó. Tính năng con Jeep của cô có tốt đến mấy cũng tuyệt đối không thể đua với con siêu xe đó. Cô bất giác thấy hờn dỗi trong lòng. Năm nay đúng là cô phạm phải Thái

tuế* rồi. Lần trước là Bentley, giờ lại tới Rolls-Royce, ai cũng cảm thấy con Jeep nhỏ này của cô dễ bắt nạt phải không!

*Phạm thực ra là “xung”, “xung” được phân thành “niên xung” và “đối xung”. “Niên xung” là chỉ năm cầm tinh, như năm nay là năm Tỵ thì người tuổi rắn gặp năm Hợi là xung; gọi là xung Thái tuế tức Tý Ngọ xung, Sửu Mùi xung, Dần Thân xung, Mão Dậu xung, Thìn Tuất xung, Tỵ Hợi xung; lấy năm Tỵ rắn làm ví dụ, Tỵ với Hợi xung nhau, vì thế người tuổi Hợi ở năm Tỵ sẽ là “đối xung”, phạm Thái tuế; những năm cầm tinh gặp “niên xung” hoặc “đối xung” đều phải đến chùa lễ Thái tuế thì mọi sự mới thuận lợi được.

Nghĩ mãi, tính tình ương bướng của Tố Diệp bốc lên, cô một lần nữa phát huy tinh thần dũng cảm chiến đấu, bất chấp tất cả xông lên trước, thậm chí có mấy lần bị rượt đuổi khắp hang cùng ngõ hẻm.

Bất luận là vượt xe của Kỳ Đông Nham hay độ tốc độ với Niên Bách Ngạn, lý do để Tố Diệp luôn chiếm thế thượng phong rất dồi dào. Đó là từ nhỏ tới lớn cô đều sống ở Bắc Kinh. Mặc dù mấy năm nay đường phố cũng có những thay đổi to lớn, nhưng một số con phố cũ cô vẫn còn nhớ, đường nào đi được, đường nào không vẫn còn chút ấn tượng.

Ưu thế này vượt xa Niên Bách Ngạn, chẳng mấy chốc, chiếc siêu xe đó đã bị cô cắt đuôi thành công, không thấy bóng dáng đâu.

Tố Diệp thở phào nhẹ nhõm, ngược mắt lên nhìn biển chỉ đường, chuẩn bị vòng vào một đoạn nữa để lên khu Tam Hoàn. Ai ngờ, xe vừa đi ra khỏi đường nhỏ, chiếc xe đó của Niên Bách Ngạn không biết từ đâu chui ra, xông đến trước mặt cô. Một cú phanh xe tuyệt đẹp, đỗ lại chắc chắn, chặn đầu đường đi của cô.

Phía trước là địch mạnh, phía sau không đường lùi, cô chỉ biết tiến

lên, nhìn chăm chăm chiếc xe trước mặt, liên tục ấn còi không ngừng nghỉ.

Chiếc xe phía trước không những không hề nhúc nhích, thậm chí còn mở cửa xe. Niên Bách Ngạn từ trên xe bước xuống, đến trước mũi xe, ung dung dựa vào. Anh lấy từ trong hộp ra một điếu thuốc, đưa lên miệng, rút bật lửa ra châm lên, hít sâu, nhẹ nhàng nhả khói, một loạt các động tác vẫn cứ thản nhiên như không.

Trong làn khói thuốc trắng đục, anh mỉm cười nhẹ nhàng nhìn Tố Diệp phía sau cửa kính. Nụ cười ánh mắt đó khiến Tố Diệp liên tưởng tới vẻ thích thú của một con mèo khi vờn một con chuột.

“Tránh ra!” Cô thò đầu ra khỏi cửa xe, khó chịu nhìn người đàn ông trước mặt.

“Xuống xe!” Niên Bách Ngạn đứng im, hờ hững ra lệnh.

Ý cảnh cáo trong mắt Tố Diệp càng lúc càng đậm: “Tôi nói lần cuối cùng đấy, tránh ra!”

Niên Bách Ngạn khẽ rít một hơi thuốc, ngữ khí vẫn chẳng có khí sốt sắng: “Xuống xe!”

Tố Diệp chẳng hơi đâu phí lời với anh, cứ thế khởi động xe, đạp chân ga một cái, xông thẳng về phía anh. Cô không tin, anh ta vẫn dám đứng đó mặt không biến sắc ư?

Vậy mà, cô thật sự đã dự đoán sai rồi.

Chỉ ít, tới tận lúc cô khởi động xe, anh vẫn dựa trước mũi xe, thờ ơ hững hờ.

Cũng chỉ ít, anh vẫn giữ nguyên tư thế đó kể cả khi con xe của cô đã xông lên trước.

Thế nên, khi con xe đỏ như ngọn lửa đỏ của cô đang có xu hướng nghiền nát Niên Bách Ngạn, cô vội xoay mạnh vô-lăng, chiếc xe như một con lừa bị ép quay đầu, quẹt vào khe hở trên con siêu xe của anh thì đột ngột dừng lại.

“Rầm!” Tố Diệp nhảy xuống xe, đóng mạnh cửa xe, xông về phía Niên Bách Ngạn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Niên Bách Ngạn! Anh đúng là đồ điên!”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới từ từ dập tắt điều thuốc: “Lẽ phép mà nói, em nên gọi tôi một tiếng anh rể.”

“Sau đó thì sao? Xem ra anh định dùng cái thân phận anh rể để chèn ép tôi rồi.” Tố Diệp càng cảm thấy bức bối trong lòng.

“Nếu không có quan hệ này, tôi nghĩ tôi vẫn đủ kiên nhẫn để thuyết phục em. Nhưng, em là người nhà họ Diệp, về Tinh Thạch là chuyện hiển nhiên.” Niên Bách Ngạn bước lên, bóng hình anh gần như che kín người cô.

Hay cho câu “em là người nhà họ Diệp”. Đáng tiếc là, trước nay cô không muốn có dây dưa với người nhà họ.

“Mềm mỏng không thích, ưa nặng phải không?”

“Ngoài miệng bố em không nói, nhưng ông rất mong em có thể quay về Tinh Thạch”. Niên Bách Ngạn nói ít ý nhiều: “Thế nên Tố Diệp, hôm nay là thông điệp cuối cùng tôi mang tới cho em. Nếu tuần sau không tới Tinh Thạch trình diện, Liêm Chúng đừng mong có được tiền đầu tư.”

Dứt lời, anh liền quay người chuẩn bị lên xe.

“Anh dựa vào đâu mà ra lệnh cho tôi?” Từ khi đi học đến khi đi làm, cô đã quen tự thân vận động, quen với việc chẳng ai quản lý cuộc sống của mình. Thế nên cô đã học được thế nào là độc lập, thế nào là vươn mình sống trong khe hở. Cô có cuộc sống của riêng mình, cũng có thể tìm được chút tự trọng nhỏ nhất trong nhịp sống vui vẻ một cách miễn cưỡng ấy. Còn anh, người đàn ông cô quen còn chưa lâu này, dựa vào đâu mà đứng ở đó chỉ tay năm ngón ra lệnh cho cô?

Sự giận dữ của cô, Niên Bách Ngạn nghe ra rất rõ ràng. Thế nên anh dừng bước, quay đầu nhìn cô, nhẹ nhàng giải thích cho cô: “Rất đơn giản. Vì tôi là anh rể của em, có nghĩa vụ không để em lầm đường lạc lối.”

Tố Diệp đứng yên ở đó, nhìn anh không chớp mắt, một lúc lâu sau đột ngột thốt ra một câu lạnh lùng: “Anh sẽ phải hối hận!”

Niên Bách Ngạn nhướn mày.

“Đây là anh ép tôi tới Tinh Thạch, thế nên anh nhất định sẽ hối hận.” Cô nói với ngữ khí hùng hồn, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Niên Bách Ngạn thu toàn bộ thần thái của cô vào tầm mắt: “Tôi làm việc trước nay chưa bao giờ để mình phải hối hận. Tuần sau tôi đợi em tới trình diện.” Nói xong, anh lên xe.

Ánh nắng mùa hè lúc nào cũng khiến người ta nhức mắt, khiến mắt cô đau rát. Tố Diệp nhìn theo chiếc xe chẳng mấy chốc đã mất hút trên đường, con người cũng cảm thấy nhói lên. Cô đưa tay lên che mắt, đến lúc hạ tay xuống, trong ánh mắt chỉ còn lại một sự băng giá

khác thường.

Từ ngày hôm đó, thời gian làm việc của Tố Diệp bắt đầu được phân chia theo tỷ lệ Hoàng kim. Thứ hai tới trường lên lớp, thứ ba, thứ tư đến Liêm Chúng nhận bệnh nhân, thứ năm thứ sáu tới tập đoàn Tinh Thạch làm việc, đảm nhận chức cố vấn tâm lý của công ty.

Nhiệm vụ chẳng có gì khác biệt quá lớn với đội ngũ luật sư của công ty. Điểm khác chính là, luật sư thì đi dọn dẹp những chuyện rắc rối, còn cô ở lại an ủi nhân viên, để các nhân viên không còn lo đứng lo ngồi, có thể phục vụ tốt hơn cho Tinh Thạch, một nghề nghiệp cao thượng biết bao.

Tin tức này truyền tới Liêm Chúng, người đầu tiên cười không khép miệng lại được chính là giáo sư Đinh. Vì ngày thứ hai sau khi cô đồng ý tới Tinh Thạch nhậm chức, khoản tiền đầu tư khổng lồ mà ông ấy vẫn mong đợi đã được chuyển tới. Đương nhiên, tiền được chuyển làm hai đợt, Niên Bách Ngạn chỉ gửi đợt đầu tiên đến. Vì chuyện này Tố Diệp không nhịn được phải phì cười. Thương nhân đúng là thương nhân, không gian xảo không thành thương nhân, chắc chắn là sợ trả hết tiền cô sẽ trở mặt.

Hai ngày nay giáo sư Đinh vui ra mặt, thậm chí đi ra đi vào còn hát ngâm nga. Trước khi vào phòng thực nghiệm, ông ấy còn kéo Tố Diệp sang một bên, ánh mắt nhìn cô cũng trìu mến đi nhiều, khiến cả người cô cảm thấy không tự nhiên.

Các câu hỏi của giáo sư Đinh đều rất dịu dàng, đầu tiên hỏi cô tình hình bè bạn, sau đó lại hỏi cô còn độc thân không, cuối cùng mới quay về ý chính, ông ấy muốn làm mối cho cô với con trai của mình!

Tố Diệp kinh ngạc không ít, liên tiếp lắc đầu từ chối. Sau khi giáo sư Đinh thất thểu bỏ đi, trái tim cô bắt đầu không bình tĩnh được nữa.

Xem ra giáo sư Đinh không hề biết tới sự tồn tại của Lâm Yêu Yêu, tại sao chứ? Đinh Tư Thừa vẫn chưa đưa Lâm Yêu Yêu về ra mắt bố mẹ?

Đương nhiên, cô không thể chủ động hỏi Lâm Yêu Yêu những chuyện này. Khi đối mặt với tình yêu, một người phụ nữ dù vô tâm vô tính thế nào cũng muốn giữ lại chút tự trọng. Lâm Yêu Yêu trước mặt cô xưa nay chỉ nói chuyện vui không kể chuyện buồn, thế nên cô ấy không nhắc tới chuyện này thì Tố Diệp cũng không thể tìm hiểu kỹ hơn.

Khiến giáo sư Đinh thất vọng, cũng tức là cô được tự do. Chỉ có điều không ngờ lại có kẻ không mời mà tới.

Thứ tư, kỳ nghỉ cuối tuần nhỏ. Đối với Tố Diệp chuẩn bị tới Tinh Thạch trình diện mà nói, kỳ nghỉ này thật là hiếm có, nếu có thể cô chỉ mong được tách từng giây từng phút ra.

Buổi chiều sau khi tan làm, cô tới siêu thị, mua túi lớn túi nhỏ đầy đồ ăn vặt. Mặc dù nói “trời giao trọng trách cho người nhất định phải chịu khổ trước”, nhưng cô vẫn không muốn chịu đói để gân cốt rã rời, cơ thể trống rỗng. Hơn nữa đối thủ của cô lại là Niên Bách Ngạn, bề ngoài điềm tĩnh, ôn hòa, sau lưng thủ đoạn thâm độc, ác ôn. Cô càng phải ăn uống no say mới có đủ tinh thần chiến đấu.

Ai ngờ, vừa ra khỏi cửa thang máy, suýt nữa thì cô hét toáng lên.

Kỷ Đông Nham ôm một bó hoa nhài to tướng đứng trước cửa nhà cô, một gương mặt vô cùng man, rạng rỡ y như hoa. Thấy cô quay về, anh ta toe toét, lộ rõ cả hàm răng trắng.

“Hello em yêu! Nhớ anh chưa?”

Tố Diệp ngăn người ra, nửa ngày sau mới có phản ứng, chỉ tay vào anh ta: “Anh đã tới nhà cậu tôi?” Nếu đã biết địa chỉ nhà cô, người này chắc chắn vẫn còn liên lạc với cậu.

“Đâu có, gọi một cuộc điện thoại là được rồi.” Kỳ Đông Nham cũng là người thông minh, nghe ra được ý của cô, cười tí mắt đáp lại.

Tố Diệp chẳng thêm cái lý với anh ta, xách túi đồ bước vượt qua.

“Để anh xách cho, mấy việc này không phải của con gái đâu.” Kỳ Đông Nham vội vàng bước lên đón lấy cái túi, rồi đặt bó hoa nhài vào lòng cô: “Người đẹp là phải ôm hoa tươi trong tay.”

Tố Diệp không nhận, cúi đầu mở cửa, sau khi vào nhà, cô vừa định đóng cửa thì Kỳ Đông Nham đã chặn lại, thản nhiên bước vào, ngồi phịch xuống sofa trong phòng khách, huýt sáo líu lo: “Lần đầu tiên anh thấy một bức ảnh to thế này đấy, em đúng là đẹp đến khó thở.”

“Sao anh dám đảo khách thành chủ hả?” Cô lờm anh ta: “Ra ngoài!”

“Đừng có thế!” Kỳ Đông Nham đứng dậy định kéo cô lại, nhưng cô tránh được.

Anh cúi đầu cười khổ: “Anh đáng ghét đến thế sao?”

“Anh tự nói xem?”

“Thế này đi, em nói xem, anh phải làm thế nào em mới không ghét anh?” Kỳ Đông Nham cong môi cười, nhìn cô.

Tố Diệp đi tới trước cửa chính, mở ra: “Đi từ đây ra, rời khỏi nhà tôi!”

Kỳ Đông Nham nhún vai, đi theo ra tới cửa, nhưng lại bất ngờ cúi

xuống áp sát người cô. Cô hoảng hốt, vội vàng lùi ra sau. Anh ta cười ác ý, đi tới xách lấy túi thức ăn, huơ huơ: “Anh cảm thấy, lúc này nên làm cho em một bữa tối đầy tình cảm.”

“Kỷ Đông Nham!”

“Có!” Anh ta mỉm cười, một nụ cười đầy quyến rũ.

“Tôi đã nói rồi, tôi và anh không thể được.” Tố Diệp không thể không lặp lại lần nữa.

Kỷ Đông Nham giơ tay ra vẻ đầu hàng: “Em cũng đừng nóng vội, chúng ta bỏ qua cái chuyện chỉ hôn từ trong bụng mẹ đi. Cứ coi như anh trúng tiếng sét ái tình với em, chủ động theo đuổi em không được sao?”

“Chuyện tình cảm không thể một bên tình nguyện là được.”

“Nhưng anh càng tin tưởng thời gian có thể thay đổi tất cả.”

“Tôi không thích anh.”

“Nhưng anh thích em.” Tính tình Kỷ Đông Nham vô cùng nhã nhặn.

“Trời đất ơi, anh sắp giết chết tôi rồi đấy.” Tố Diệp chống tay lên trán. Lần này cô thật sự tin là mình đã phạm phải thái tuế, sao mà hết lần này tới lần khác gặp những người đàn ông dai như đĩa?

Kỷ Đông Nham mỉm cười: “Sao anh nỡ giết em chứ, anh thương em còn chẳng kịp nữa là. Đợi chút nhé, chưa đầy 30 phút nữa chắc chắn sẽ có một bàn thơm lừng thức ăn.” Dứt lời, anh ta bay nhanh vào bếp.

Tố Diệp nhìn theo, hai bên thái dương càng giật mạnh.

Thực tế chứng minh, Kỳ Đông Nham chẳng phải loại công tử bột, những món ăn qua tay anh ta đúng là ngon vô cùng. Mặc dù cô là người mắc bệnh soi mói nhưng cũng phải tâm phục khẩu phục. Đương nhiên, ý cô là món ăn anh ta nấu.

“Tôi tưởng anh là con nhà giàu chứ.”

Kỳ Đông Nham nhướn mày: “Cái loại thích đua xe, thích chơi gái ấy hả?”

Tố Diệp nhún vai, không tỏ rõ ý kiến.

“Tố Diệp!” Kỳ Đông Nham bất ngờ thờ dài, kéo tay cô lại, nghịch nghịch như đang suy nghĩ chuyện gì, rồi lại ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có: “Em nên thử tìm hiểu anh, thật đấy.”

“Tại sao tôi phải làm vậy?”

Kỳ Đông Nham không rời mắt khỏi cô, khế khàng đáp: “Vì, anh thật lòng đối với em.”

Câu nói này tuy khế nhưng trọng lượng vô cùng nặng.

Ngón tay của Tố Diệp khế run lên, nhìn vào mắt anh ta. Lúc này cô lại cảm nhận được sự chân thành trong đó, sự băng giá bao năm trong trái tim như được một cảm giác ấm áp làm tan chảy từng chút một.

Nhưng, cô vẫn còn khả năng để chấp nhận một người khác chứ?

Quyển 2 - Chương 73: Không thể tin tưởng bất kỳ ai

Lịch dạy của Tố Diệp được sắp xếp rất cụ thể, nhóm người mục tiêu cũng được phân ra rất chi tiết. Các nhân viên mới vừa vào làm việc, các nhân viên kỳ cựu có thâm niên công tác hai năm trở lên, tổ trưởng, lãnh đạo cấp trung, lãnh đạo cấp cao. Những người hôm nay cô dạy là nhóm nhân viên kỳ cựu.

Ưu điểm của nhóm người này là tinh tường nghiệp vụ, kinh nghiệm phong phú, có một nguồn tài nguyên cố định: ví dụ như các quan hệ, các khách hàng...; thành thạo văn hóa công ty. Nhưng khuyết điểm và cũng là khuyết điểm chí mạng là xử lý công việc gọn gàng nên không có lợi không chăm chỉ, hay cây ma cũ bắt nạt ma mới...

Vì thế, với tư cách là một người hướng dẫn tâm lý, đầu tiên Tố Diệp phải hiểu được tình trạng cơ bản của họ. Việc này không khó, chỉ cần tổ chức ngay một số trò chơi tâm lý đơn giản. Nhưng có lẽ những nhân viên cũ này cũng nghe nói về chuyện của Lương Hiên, nên giao tiếp với cô luôn khép nép kính cẩn, việc trao đổi càng dễ dàng hơn.

Chưa đầy hai mươi phút, cô và các nhân viên đã quây thành một nhóm. Đương nhiên, khoảng thời gian này không đề cập đến những vấn đề quá chuyên ngành. Cô không hề ra vẻ một nhà tư vấn tâm lý chuyên nghiệp để nói chuyện với họ. Khả năng tiếp nhận lĩnh vực tâm lý này ở các thành phố phía Bắc Trung Quốc có sự chênh lệch, không như Thượng Hải, Hồng Kông, ở Bắc Kinh, khuyên một người tới gặp bác sỹ tâm lý đồng nghĩa với việc nói người đó thần kinh có vấn đề.

Đầu tiên Tố Diệp cố gắng để họ thoải mái, thả lỏng, chủ yếu là trò chuyện.

Chính vì làm vậy, khi Niên Bách Ngạn im lìm đi vào hội trường lớn, đã nhìn thấy một cảnh tượng thế này: Tố Diệp, một nhà tư vấn tâm lý chuyên nghiệp, lại đang khoanh chân ngồi trên bàn hội nghị. Các nhân viên khác cũng ai ngồi chỗ người nấy, nói cười vui vẻ, quây thành một vòng. Bên cạnh bàn hội nghị vốn dĩ đặt một hàng ghế gọn gàng ngay ngắn, giờ bị xếp thành một đống lộn xộn. Lúc anh bước vào suýt nữa đến chỗ ngồi cũng không có.

Niên Bách Ngạn nhú mày, nhưng vẫn kiên nhẫn theo dõi tiếp.

Có lẽ đám người ấy nói chuyện quá hào hứng, chẳng ai để ý thấy có Niên Bách Ngạn, tiếng cười đã át đi tất cả. Chỉ có Tố Diệp, vào một lúc vô tình quay đầu lại đã nhìn thấy bóng anh.

Anh ngồi ở phía xa đó, những đường nét giữa trán và sống mũi trông vẫn nghiêm khắc như mọi ngày.

Cô không chủ động bước lên, cũng chẳng chào hỏi, lại quay về tập trung chú ý vào những tiếng cười nói rôm rả. Niên Bách Ngạn quan sát khoảng năm, sáu phút thì rời đi, không làm kinh động bất kỳ ai, cũng không một tiếng động như khi anh bước vào.

Buổi bồi dưỡng kéo dài tới tận mười hai giờ mới kết thúc. Các nhân viên túm tụm quanh Tố Diệp cùng đến nhà ăn, mọi người bắt đầu lôi hết mọi chuyện ra kể. Cái gọi là nhà ăn nhân viên thực tế là quầy ăn tự phục vụ, được phân chia ngăn nắp thành từng khu, khu hải sản, khu cơm Tàu, khu cơm Tây, khu đồ Hàn, đồ Nhật, khu ẩm thực Đông Nam Á, khu hoa quả và điểm tâm sau bữa ăn. Diện tích lớn đến khó tin, bước vào trong lại không có một tiếng ồn ào.

Vì Tố Diệp chỉ mới tới “thăm dò địa bàn”, thế nên cô chưa kịp tới phòng hành chính theo quy trình, từ thẻ nhân viên đến đồ dùng làm việc, đều chưa có một thứ gì, nên không thể dùng cơm ở nhà ăn này. Nhưng các nhân viên rất nhiệt tình, đồng ý ngay để cô quẹt thẻ của họ. Chưa đầy hai phút, trước mặt cô đã bày biện đủ loại món ăn.

Lúc này, các nhân viên khác ăn xong cũng lục tục ra về, chỉ có nhóm của họ ở bên này là vui vẻ một chút.

Trong tay Tố Diệp cầm một con tôm hùm, đang chuẩn bị kể cho họ nghe một vụ án tâm lý thú vị, nhưng lại phát hiện bầu không khí đang rất sôi nổi bỗng chốc im bật, nét mặt các nhân viên cũng có chút gượng gạo. Vốn dĩ ai ai cũng đang mỉm cười, tràn trề nhiệt tình đợi cô kể những chuyện hay ho, không ngờ họ nhanh chóng thu lại nụ cười vui vẻ, thậm chí người đã bắt đầu bung đĩa cơm, ngồi lùi lại cách cô “mười vạn tám ngàn dặm”.

Động tác này như bệnh truyền nhiễm, chẳng mấy chốc bắt đầu có người thứ hai, người thứ ba giải tán...

Tố Diệp ngớ ngàng, có cần làm vậy không? Cô chỉ cầm một con tôm hùm thôi mà?

Nhưng cô cũng nhanh chóng hiểu ra, nguyên nhân không nằm ở con tôm trên tay cô. Thứ khiến các nhân viên nhượng bộ lui binh là người đàn ông vừa bước vào nhà ăn. Anh đang lựa chọn vài món ăn Trung Quốc đơn giản, cái dáng người cao to, nhanh nhẹn muốn không chú ý cũng khó.

“Bác sỹ Tố! Cô có nhìn thấy người đàn ông mặc áo sơ-mi màu cà phê nhạt đang đứng ở khu đồ Tàu đó không?” Một nhân viên nữ đang chuẩn bị bỏ chạy, chạm nhẹ vào cánh tay Tố Diệp, hạ thấp

giọng, thì thầm báo cáo: “Nể tình bằng hữu tôi nhắc nhở cô, ở tập đoàn Tinh Thạch cô có thể đắc tội với bất cứ ai, nhưng tuyệt đối không được động chạm tới anh ấy. Anh ấy là tổng giám đốc của Tinh Thạch, một tay che trời. Nhưng mà quái lạ, sao hôm nay anh ấy lại tới nhà ăn của nhân viên dùng bữa?”

Tố Diệp nhìn theo bóng hình đó, mím môi: “Đáng sợ vậy sao? Nghe nói anh ta cũng là một đồ bị thịt khá được, đám con gái đáng ra phải chạy theo anh ta như vịt mới đúng chứ?”

Nhân viên nữ đưa hai tay lên xoa xoa cánh tay, không biết vì cảm thấy lạnh hay vì mấy câu nói của Tố Diệp, vội vàng đáp: “Đúng vậy! Nếu anh ấy chỉ là một người không liên quan, thì không biết bao ánh mắt của các cô gái đã đổ xô vào rồi, nhưng mà...” Cô ta chuyển hướng đột ngột: “Vị tổng giám đốc này của chúng tôi trông bề ngoài có vẻ nhẹ nhàng, hiền hòa, thực tế là từ trên xuống dưới trong công ty, dù chỉ là một động tĩnh nhỏ thôi anh ấy cũng nắm rõ trong lòng bàn tay. Thủ đoạn làm việc đen tối, thâm độc. Có bao nhiêu nhân viên lão thành của Tinh Thạch đều chết trong tay anh ấy. Nghe nói khi anh ấy vừa được chủ tịch đề bạt làm tổng giám đốc, đến khu vực Trung Quốc để mở rộng thị trường đá quý, trong hội đồng quản trị có người không phục, ở trước mặt phản đối lại anh ấy vài câu, cô đoán kết quả thế nào?”

Tố Diệp chớp chớp mắt nhìn cô nhân viên.

Gương mặt nữ đồng nghiệp gần như biến dạng: “Ngày hôm sau, người đồng sự đó đã chủ động nộp đơn từ chức, đương nhiên cổ phần một phần cũng không được mang đi.”

“Hà?”

“Đáng sợ đúng không! Ai mà biết được trong một khoảng thời gian

ngắn rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Từ ngày hôm đó, cả hội đồng quản trị liền bắt đầu thay đổi cơ cấu toàn diện, đổi hết thành các nhân viên trẻ nòng cốt.” Nữ đồng nghiệp đưa tay vỗ vỗ vai cô, chân thành nói: “Phải giải quyết tận gốc mà. Cộng thêm việc anh ấy là một cấp trên cực kỳ hà khắc với nhân viên, còn ai dám khinh suất trước mặt anh ấy chứ? Trời ơi, tổng giám đốc Niên qua đây rồi. Tôi... Tôi rút trước đây. Bác sỹ Tố tự lo cho mình nhé.” Dứt lời, cô gái ấy cầm đĩa thức ăn, lúi nhanh ra xa Tố Diệp như một con thỏ, quay về với nhóm các nhân viên ngồi ở phía xa.

Tố Diệp quay đầu lại nhìn. Quả nhiên Niên Bách Ngạn đã bung đĩa cơm đi tới phía cô. Anh gần như nhắm mắt làm ngơ với hành động lần lượt bỏ chạy thực mạng của các nhân viên khác. Cô thầm thở dài trong lòng, cúi đầu, lại tiếp tục ăn con tôm trong tay.

Chẳng mấy chốc, một chiếc đĩa được đặt trước mặt cô, liền sau đó một người đàn ông cũng ngồi xuống. Một không gian rộng lớn trong phút chốc như chật hẹp hẳn. Tố Diệp không cần ngẩng lên cũng có thể ngửi thấy mùi gỗ mộc nhàn nhạt tỏa từ người anh.

“Đã quen với công việc mới chưa?” Niên Bách Ngạn lên tiếng trước, giọng nói hờ hững, giống như quan tâm lại giống như hỏi cho có lệ.

“Cũng tạm.” Tố Diệp lười biếng đáp lại, chỉ mãi bóc tôm hùm.

Nhưng cánh tay lớn của người đàn ông lập tức với tới, giắt lấy con tôm trong tay cô, cực kỳ tự nhiên và chậm rãi bóc ra chiếc vỏ tôm cứng cáp: “Buổi chiều tới phòng hành chính báo danh đã.” Nói xong câu này, anh cũng tiện tay bỏ con tôm đã bóc vỏ vào đĩa của cô: “Báo danh sớm một chút thì không cần ăn chùa của các nhân viên.”

“Anh nói ai ăn chùa hả?” Câu nói này khiến Tố Diệp không vui, âm điệu bất giác cao vút. Nhưng rồi cô nhạy cảm phát hiện ra các nhân

viên ngồi đằng xa kia đều đang lén lút nhìn về phía này, sau khi thấy cảnh ấy ai nấy cũng thì thào to nhỏ. Đương nhiên, cảnh đó cũng bao gồm việc tổng giám đốc Niên đáng kính nhất, nghiêm khắc nhất đã bóc tôm cho cô.

Niên Bách Ngạn chẳng để tâm tới ánh mắt của những người xung quanh, anh vớ lấy khăn ăn lau tay: “Tiền lương của em cao hơn bọn họ. Bữa cơm này họ mời em danh không chính ngôn không thuận.”

“Không phải chuyện gì cũng phải danh chính ngôn thuận đâu, tổng giám đốc Niên.” Tố Diệp ăn tôm không hề khách khí, nhai thịt tôm tộp tộp trong miệng: “Các nhân viên của anh đều quý tôi. Đây chính là sự hấp dẫn của riêng tôi. Bữa cơm này tuy danh không chính ngôn không thuận nhưng cũng còn tốt hơn uy quyền của người nào đó làm cho bọn họ lùi đi mất.”

Niên Bách Ngạn nghe ra ý giễu cợt của cô, bờ môi mỏng khẽ cong lên. Anh cũng không nói gì thêm, cầm lấy bộ đồ ăn bắt đầu dùng bữa một cách từ tốn. Tố Diệp liếc nhìn đĩa thức ăn của anh, chỉ có ba món. Các món mặn rất ít, chủ yếu là những món thanh đạm, nhưng vẫn có món gan ngỗng cô thích ăn nhất. Rồi cô lại nhìn xuống đĩa của mình, chất đầy đồ ăn chỉ mỗi món gan ngỗng là không có.

Món gan ngỗng đó trông bề ngoài thì cháy nhưng bên trong thì mềm, rõ ràng là anh đặc biệt tới khu đồ Tây để gọi. Cô cắn đĩa, rồi lại ngóng cổ nhìn về phía khu đồ Tây, quả nhiên là có món gan ngỗng, nhưng... cô không có thẻ nhân viên.

Phải cố ăn món hải sản không chút mùi vị, nhưng mắt cô lại không kiềm chế được, chốc chốc lại liếc nhìn món gan ngỗng ấy, trong bụng bất giác thầm oán trách đám nhân viên đó. Đã gọi cho cô nhiều món ngon như vậy rồi, sao lại thiếu đúng món gan ngỗng chứ?

“Thức ăn không hợp khẩu vị sao?” Niên Bách Ngạn hờ hững hỏi một câu.

“Hợp khẩu vị lắm.” Cô cố gắng cắn đầu lưỡi, rồi thăm hít sâu một hơi, không được ăn, ngửi tý mùi chắc cũng được.

Chỉ có điều, món hải sản vốn cũng là khoái khẩu của cô sao hôm nay ăn như nhai sáp nến. Không thể trách cô được, đứng trước gan ngỗng, sức chống cự của cô bằng không.

Niên Bách Ngạn thản nhiên nhìn cô, mím môi nhin cười, nhìn ánh mắt đáng thương của cô lại thấy không nổi, anh hắng giọng, sau đó đặt thẳng miếng gan ngỗng vào đĩa của cô: “Hải sản lạnh, con gái ăn ít thôi, gan ngỗng ngon lắm, có thể nếm thử.”

Hai mắt Tố Diệp sáng rực, đúng là ở hiền gặp lành, được như ý nguyện. Nhưng cô lại cố tình ra vẻ coi thường: “Thật sao? Gan ngỗng à, thật ra bình thường tôi không thích ăn lắm đâu.” Nói xong câu này cô lại sợ anh lấy lại miếng gan ngỗng, vội bổ sung thêm: “Nhưng mà con người luôn phải thích ứng với hoàn cảnh mới, thử một chút cũng được.”

Vừa dứt lời, nửa già miếng gan ngỗng đã chui tọt vào miệng.

Đúng là ngon thật!

Gan ngỗng vừa thơm vừa mềm mà không ngấy, lửa vừa đủ để trong khoảnh khắc có thể kích thích vị giác. Ăn miếng gan ngỗng này, Tố Diệp bất giác nhớ tới một câu nói: Ngon đến mức chết cũng không hay biết.

Không ngờ Niên Bách Ngạn không hề nói khoác, món gan ngỗng ở đây thật sự là tuyệt đỉnh.

“Buổi chiều báo danh xong tới phòng làm việc của tôi.” Từ đầu tới cuối Niên Bách Ngạn vẫn ăn uống rất lịch sự, chẳng để ý tới dáng vẻ ăn ngấu ăn nghiền như hổ đói của cô.

“Ồ.” Tố Diệp chỉ mãi ăn gan ngỗng, cũng chẳng hỏi kỹ là chuyện gì.

Một miếng gan ngỗng có thể to bằng chừng nào? Mới ăn được hai ba miếng đã sắp hết. Tố Diệp cắn răng thầm oán trách, cái gã Niên Bách Ngạn này sao không lấy thêm vài miếng chứ?

“Mùi vị thế nào?”

Tố Diệp nhẹ nhàng liếm môi: “Cũng tạm được.”

“Đĩa của em đa phần đều là hải sản, đi lấy thêm mấy món khác mà ăn.” Niên Bách Ngạn đặt chiếc thẻ ra trước mặt cô.

“VẬY... tôi không khách sáo đâu.” Tố Diệp là loại người gì chứ, trước giờ có lợi là phải chiếm chắc. Cô cầm ngay lấy thẻ nhân viên, phi như bay về phía khu đồ Tây, trong đầu chỉ ngập tràn mùi hương của món gan ngỗng.

Niên Bách Ngạn nhìn theo bóng cô, nhìn mãi nhìn mãi vô thức khẽ cười, quả thật vẫn còn là một đứa trẻ.

Tin tức tổng giám đốc Niên và cố vấn tâm lý mới cùng dùng bữa trong nhà ăn nhân viên truyền đi nhanh như gió. Chỉ trong vòng một buổi trưa đã bị thu dật, miêu tả sống động như thật. Theo lời kể, một tổng giám đốc Niên trước nay luôn nghiêm khắc của họ đã phá lệ bóc tôm cho cô gái ấy. Không chỉ có vậy, còn dùng bộ đồ ăn của mình gắp gan ngỗng cho cô. Nét mặt của tổng giám đốc Niên không còn nghiêm nghị nữa, mà ngập tràn sự cưng chiều...

Đương nhiên, người trong cuộc là Tố Diệp không hề hay biết câu chuyện đã bùng nổ trong chớp mắt, cô chỉ cảm thấy trên đường đến phòng hành chính, ánh mắt các nhân viên nhìn mình đều rất kỳ lạ.

Đưa cô đi báo danh là nữ trợ lý của Niên Bách Ngạn, Hứa Đồng, một cô gái tháo vát năng nổ. Đến cả bộ quần áo công sở trên người cô ấy cũng không chút cầu thả, rất có phong thái của một người được chính tay Niên Bách Ngạn đào tạo. Dĩ nhiên, cô ấy không hề nghiêm túc, lúc nói chuyện với Tố Diệp nụ cười luôn nở trên môi, thái độ rất đúng mực.

“Đây là trưởng phòng nhân sự, cô ấy sẽ giới thiệu với cô tình hình từ trên xuống dưới trong công ty.” Sau khi làm xong thủ tục, Hứa Đồng nhìn Tố Diệp nói.

“Cảm ơn!”

“Bác sỹ Tố khách khí rồi, đây là trách nhiệm của tôi.” Hứa Đồng cũng nói chuyện rất ngắn gọn mà đanh thép.

“Nhân tiện cũng nhắc nhở bác sỹ Tố, tổng giám đốc Niên đang đợi cô trong văn phòng.”

“Được!”

Hứa Đồng rời đi trước. Tố Diệp được nhân viên phòng hành chính dẫn về phòng làm việc riêng của mình. Diện tích căn phòng vừa đủ, không quá to, không quá nhỏ, màu sắc ấm áp, đồ dùng văn phòng không thiếu thứ nào.

Đợi sau khi sắp xếp xong các đồ dùng văn phòng, cô mới tới phòng làm việc của tổng giám đốc.

Sau khi thấy cô bước vào, Niên Bách Ngạn đặt tập tài liệu trong tay xuống, ra hiệu cho cô ngồi xuống trước. Sau đó, người thư ký bưng hai tách cà phê vào, lúc sắp đi ra lại lặng lẽ đánh giá Tố Diệp một lượt. Tố Diệp để ý hành động đó, chỉ cảm thấy có phần kỳ lạ, nhưng cũng nói gì thêm.

“Ngày mai là thứ sáu, cũng là ngày thứ hai em tới làm việc. Buổi tối công ty sẽ tổ chức một bữa tiệc mừng nhân viên mới dành cho em, trên tầng 80.” Niên Bách Ngạn nói.

“Long trọng vậy!”

“Em gánh vác nhiệm vụ nặng nề, thế nên tặng một “quả táo ngọt” trước.”

Tố Diệp không đồng tình: “Trông bề ngoài làm nhân viên của anh rất sung sướng, thật ra họ đều sợ anh.”

Niên Bách Ngạn uống một ngụm cà phê, khẽ đáp: “Đừng quên, nhân viên của tôi cũng là nhân viên của em.”

“Vậy sao? Tổng giám đốc Niên một tay che trời từ khi nào cũng chịu nhường quyền lực cho người khác vậy?” Nụ cười của Tố Diệp đậm thêm, nhưng trong từng câu chữ ngập tràn sự mỉa mai.

“Em là một thành viên của nhà họ Diệp.” Anh đang trần thuật một sự thật.

Tố Diệp đứng dậy, thái độ trở nên lạnh nhạt: “Nếu anh muốn thuyết phục tôi hòa thuận với nhà họ Diệp, thì anh đừng phí sức nữa.”

“Em ngồi xuống.” Thái độ của Niên Bách Ngạn luôn rất điềm đạm.

Cô nhìn anh hồi lâu mới làm theo.

“Gọi em tới đây ngoài việc thông báo buổi chúc mừng ra, còn muốn nhắc nhở em.” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn nghiêm lại: “Tôi hy vọng em có thể đi làm đúng giờ như các nhân viên khác.”

“Nói bóng gió là anh muốn tôi đừng có tới muộn và về sớm chứ gì.” Tổ Diệp dựa vào sôpha, chậm chậm đáp: “Tổng giám đốc Niên! Tôi không có thói quen dậy sớm đâu.”

“Ở Liêm Chúng và trường đại học em vẫn rất tích cực.” Niên Bách Ngạn nhìn ra sự ngang bướng của cô.

“Việc đó lại khác. Nơi tôi ở bây giờ nằm sát cạnh Liêm Chúng, dù có đi bộ qua cũng chẳng lo tới muộn. Chủ nhật tôi lại ở trường học, ngày hôm sau đương nhiên tinh thần sẽ thoải mái để đi giảng bài. Tinh Thạch thì sao? Nằm ở khu CBD? Đâu phải anh không biết chỗ này tắc đường đến mức nào.”

“Không có lần sau, nếu không, trừ hết tiền thưởng.” Niên Bách Ngạn chẳng nề tình riêng.

“Anh...”

“Còn nữa, đừng có quây thành một nhóm với các nhân viên, như vậy sẽ làm yếu đi tính chất cố vấn của em.”

Tổ Diệp nghe xong thấy vô cùng khó chịu, không chịu nổi phải phản bác: “Tôi muốn dạy tiết bồi dưỡng thế nào là việc của tôi. Anh Niên! Anh quản cũng rộng quá rồi đấy.”

“Đi riêng em có thể gọi tôi là anh rể, nhưng ở công ty, xưng hô “anh

Niên” này phải đổi thành “tổng giám đốc Niên!” Niên Bách Ngạn khắt khe đến cực điểm.

“Vậy được, tổng giám đốc Niên! Tôi có kế hoạch cố vấn của mình, anh không có quyền can dự.”

“Lần sau đừng để tôi nhìn thấy phòng hội nghị lộn xộn bừa bãi nữa, nếu không vẫn quy định cũ, tiền lương giảm một nửa, tiền thưởng trừ hết.”

Tố Diệp đứng phắt dậy, lạnh nhạt hét lên: “Vứt quách cái tiền lương với tiền thưởng của anh đi, cô đây không làm nữa!” Nói xong cô quay người định đi.

“Trừ phi giáo sư Đinh thật sự không màng tới số tiền còn lại.” Đẳng sau, giọng nói nhẹ nhàng như nước của Niên Bách Ngạn từ từ vang lên.

Những lời này như một quả bom phút chốc bùng nổ thành một cái hố trước mặt cô, cô không vượt qua được, đột ngột dừng bước, quay đầu nhìn chằm chằm người đàn ông phía sau bàn làm việc.

Niên Bách Ngạn khẽ cười, nói tiếp: “Nếu không, em không có tư cách đứng đây đòi nghỉ việc với tôi.”

“Niên Bách Ngạn! Anh nên đi khám bác sỹ tâm lý rồi đấy.” Tố Diệp chỉ hận không thể xông lên xé nát nụ cười của đó của anh ta ra.

Nghe xong, anh lại nhún vai: “Em là cố vấn tâm lý của Tinh Thạch, phục vụ cho tôi cũng là lẽ dĩ nhiên.”

Cục tức trước còn chưa nuốt hết, cục tức sau đã trào lên, nhưng rồi cũng bị Tố Diệp kiềm chế. Cô không được nổi giận, càng không thể

mất đi lý trí. Cho đến khi ngọn lửa đó bị cô dập thành một đốm lửa nhỏ, cô mới lạnh lùng lên tiếng: “Anh đã nghe câu thà làm phật lòng người quân tử cũng đừng đắc tội với kẻ tiểu nhân chưa? Nói thật với anh, tôi chính là kẻ tiểu nhân đó đấy, thế nên sau này anh sẽ “dễ chịu” lắm.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày, giơ tay nhìn đồng hồ: “Vậy thì tiểu nhân à, em có thể quay về làm việc rồi.”

“Thần kinh!” Cô quay người đi ra cửa.

“Còn nữa.” Thanh âm lãnh đạm của Niên Bách Ngạn lại một lần nữa vang lên: “Lần sau mắng người đừng để tôi nghe thấy, đây là lời khuyên chân thành của người nhà dành cho em.”

“Ma mới làm người nhà của anh!” Tố Diệp bực bội đáp lại, đi thẳng ra khỏi văn phòng, không quay đầu lại.

Niên Bách Ngạn bật cười, không hề tức giận.

Đêm xuống, tập đoàn Tinh Thạch đèn đuốc vẫn sáng trưng. Có rất nhiều người ở lại tăng ca, chỉ có điều, mọi người đều biết người về muộn nhất luôn là tổng giám đốc Niên.

Cửa phòng tổng giám đốc vang lên hai tiếng khẽ khàng, người đẩy cửa bước vào là Diệp Hạc Phong.

Niên Bách Ngạn dừng bút, đứng dậy: “Chủ tịch!”

Diệp Hạc Phong gật đầu, tự đi tới phòng khách ngồi xuống. Sắc mặt ông có phần cô đơn, còn có chút mỏi mệt, vầy vầy tay hướng về phía Niên Bách Ngạn: “Bách Ngạn! Con cũng ngồi xuống đi, nói chuyện với bố một lát.”

Niên Bách Ngạn ngồi xuống, rửa sạch ấm trà, pha bình trà mới một cách thuần thục: “Chắc bố muốn nói với con về chuyện của Tố Diệp.” Anh không chủ động hỏi, vì biết rõ sớm muộn cũng có người tới kể chuyện này. Anh vốn tưởng người đó sẽ là Diệp Ngọc, chưa từng nghĩ là Diệp Hạc Phong lại đích thân tới.

“Con là một đứa trẻ thông minh.” Diệp Hạc Phong đợi anh pha xong tách trà mới khẽ ngửi hương trà thơm ngát, trong đôi mắt đục ngầu toát lên một vẻ uể oải trước nay chưa từng có: “Nghe nói Diệp Diệp quay về công ty làm việc rồi, đây đều là công lao của con cả.”

“Nếu sớm biết cô ấy là người nhà họ Diệp, có lẽ sẽ còn sớm hơn nữa.” Niên Bách Ngạn rót một chén trà mời Diệp Hạc Phong, nhẹ nhàng đáp.

Diệp Hạc Phong đón lấy nhưng lại khẽ để sang một bên, đưa tay ra xiết chặt tay của Niên Bách Ngạn, chân thành nói: “Thế nên, Bách Ngạn à! Con phải giúp bố chăm sóc con bé ấy thật tốt. Ngoài con ra, bố không thể tin tưởng bất kỳ ai.”

Quyển 2 - Chương 74: Con tin bị uy hiếp

Ánh sáng buổi đêm dường như cũng ngập tràn trong đôi mắt Niên Bách Ngạn, như bầu trời đêm đen đặc, bình yên thoáng đãng. Sau khi nghe ông nói, anh khẽ cất lời: “Tổ Diệp là con gái bố, đều là người một nhà, con chăm sóc cô ấy là việc nên làm.”

“Là Diệp Diệp.” Diệp Hạc Phong nhấn mạnh tên của cô.

Niên Bách Ngạn đưa mắt nhìn Diệp Hạc Phong. Người đàn ông với mái tóc hoa râm, đã bước vào tuổi xế chiều trước mặt, đã từng có được thanh danh lẫy lừng trong ngành bán lẻ đá quý. Ông đã từng thành công, cố nhiên cũng có lần thất bại, nhưng ít nhất cho đến bây giờ ông vẫn giữ được sự uy nghiêm và khí thế của một người tự lập nghiệp. Đương nhiên, ông cũng có sự khó xử của mình, giống như giờ phút này đây. Nghĩ một lát, anh bưng tách trà lên nhấp một ngụm rồi nói: “Muốn cô ấy chấp nhận cái tên này, e là còn cần thời gian.”

“Nó có chấp nhận hay không thì trong người vẫn chảy dòng máu của nhà họ Diệp, không chấp nhận cũng phải chấp nhận.” Thái độ của Diệp Hạc Phong trở nên cố chấp.

Niên Bách Ngạn khẽ cười.

Diệp Hạc Phong khẽ thở dài, cũng bưng cốc trà lên uống một hớp, sau khi đặt xuống ngửa khí trở nên nặng nề: “Bố rất hiểu con bé, là bố đã mắc nợ hai mẹ con nó.”

Trên đời này nếu có một thứ rất tàn nhẫn, đó là hồi ức, thì cũng có

một thứ rất hạnh phúc, chính là hồi ức. Ký ức là một thành phần đáng quý nhất trong quá trình trưởng thành của con người, nhưng Niên Bách Ngạn rất ít khi nhớ lại chuyện xưa. Từ khi anh hiểu chuyện tới khi đi học rồi đi làm, đoạn đường này có thể nói là đập bằng mọi chông gai. Anh thuộc tuýp người luôn lên kế hoạch cuộc đời mình một cách chuẩn xác, thế nên mỗi bước đều đi rất chắc chắn, không để phải hối hận. Một đợt khủng hoảng kinh tế quét sạch Niên Thị, cướp đi cả bố lẫn mẹ, chỉ còn lại anh và cậu em trai nương tựa vào nhau. Nếu nói hồi ức của anh nhuộm màu bi thương, vậy thì cũng chỉ tính khoảng thời gian đó mà thôi. Vì thế, anh không muốn hồi tưởng lại quá nhiều. Vì nhớ lại nhiều chuyện cũ cũng tức là bạn chỉ muốn sống trong quá khứ, bạn không vững tin vào hiện thực, thậm chí là, bạn là thỏa hiệp với thực tại.

Diệp Hạc Phong đã thỏa hiệp rồi, vì đó là đứa con gái khiến ông đau đầu nhất. Thương cho tấm lòng người làm cha mẹ trên đời này, câu này có lẽ không hề sai.

Niên Bách Ngạn lựa chọn im lặng, lúc này anh nói bất kỳ lời nào cũng là thừa thãi.

Còn Diệp Hạc Phong dường như thật sự không trải nỗi lòng không thoải mái, ông nói tiếp: “Năm đó, bố thuộc lứa sinh viên đại học đầu tiên sau khi Trung Quốc giải phóng, vì không chấp nhận việc hôn sự do gia đình sắp đặt nên đã lựa chọn về quê, cũng chính lúc đó đã quen mẹ của Diệp Diệp, Tố Thu. Thời đó còn bảo thủ, dù cả hai đều có tình cảm cũng không dám nói ra. Cho tới khi bố về thủ đô, bà ấy đích thân tới ga tàu tiễn bố, giây phút bố đã thề nhất định phải cưới người con gái ấy về nhà họ Diệp. Sau khi quay về thành phố, các trưởng bối trong gia đình gây sức ép, bắt bố lấy mẹ của Diệp Ngọc là Nguyễn Tuyết Mạn, vì nhà họ Diệp và nhà họ Nguyễn cũng coi như thân thiết mấy đời, tình cảm không tồi. Khoảng thời gian đó bố u sầu buồn bã, uống rượu tối ngày. Có một hôm tỉnh lại mới phát hiện

người nằm bên cạnh mình là Tuyết Mạn.” Nói tới đây, ông lắc đầu cười khổ, ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn: “Con đoán bố phải làm sao?”

Niên Bách Ngạn tựa hồ nhìn thấy thời đại xa xưa ấy. Hình ảnh Trung Quốc thời đó giống như một bức ảnh đã ố vàng, trong ảnh ai ai ăn mặc cũng rất giản dị, những ngày tháng tuy cực khổ mà ngọt ngào. Anh không chỉ một lần nghe bố nhắc về thời kỳ ấy, mỗi lần nhớ lại là một lần ngập tràn kỷ niệm tươi đẹp. Nhưng rất rõ ràng, đối với Diệp Hạc Phong, ký ức về những năm tháng ấy chỉ đầy đau đớn và tiếc nuối.

“Bố cứ nói tiếp.” Anh lại rót một tách trà.

Diệp Hạc Phong tự cười nhạo chính mình: “Lúc đó bố dường như không còn hồn vía, chạy trốn khỏi nhà họ Diệp. Lúc đó cũng không hiểu làm sao, chỉ cảm thấy có lỗi với Tổ Thu, nên đã chạy một mạch về quê tìm Tổ Thu, câu đầu tiên là muốn bà ấy lấy bố. Một tháng sau hai người làm đám cưới ở dưới quê. Người thân của Tổ Thu không nhiều, chỉ có cậu em trai Tổ Đông ở Bắc Kinh xa xôi. Nhưng bố và Tổ Thu cũng không quan tâm, chỉ mong hai người được ở bên nhau là tốt rồi. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, người nhà gửi thư tới nói cụ lâm trọng bệnh bắt bố quay về. Sau khi quay về mới biết đó chẳng qua chỉ là một cái cớ, là Tuyết Mạn đã mang thai, chính vào cái đêm bố say bí tỉ ấy. Bố không chịu lấy Tuyết Mạn, càng không thể ly hôn với Tổ Thu, nên khi đó đã tranh cãi gay gắt với nhà họ Diệp. Trong cơn phẫn nộ, bố liền đón Tổ Thu từ dưới quê lên Bắc Kinh, vì lúc đó Tổ Thu cũng đang mang thai nên tạm thời được sắp xếp ở nhà Tổ Đông. Tổ Thu không hề biết việc của Tuyết Mạn, bố cũng không muốn nói với bà ấy. Mặt khác, bố muốn âm thầm bù đắp cho Tuyết Mạn, mong bà ấy có thể bỏ đứa bé đi. Tuyết Mạn lúc đó chẳng nói năng gì, cũng không ép buộc bố mà ra đi. Cứ ngỡ rằng chuyện này cuối cùng cũng kết thúc, cho tới một tháng sau khi Diệp Diệp ra

đời, Tuyết Mạn và trưởng bối nhà họ Diệp ôm một đôi long phụng đến trước mặt bố và Tổ Thu, ý của họ là Tuyết Mạn đã sinh cho nhà họ Diệp một trai một gái, bắt bố nhất quyết phải thừa nhận Tuyết Mạn.”

Nói tới đây ông ngừng lại, trong nụ cười chất chứa biết bao tiếc nuối.

“Ngày thường Tổ Thu ăn nói nhẹ nhàng, nhưng tính tình lại rất cứng rắn. Bà ấy không nói tiếng nào, cứ thế đưa Diệp Diệp đi. Mấy năm sau bố cũng từng thử cầu xin bà ấy tha thứ, cũng là muốn đón Diệp Diệp về nhà họ Diệp, chỉ tiếc là Tổ Thu không chịu tha thứ cho bố, thậm chí còn đổi con bé sang họ mẹ.”

“Tính tình của Tổ Diệp rất giống với cô Tổ.”

Diệp Hạc Phong gật đầu: “Đúng vậy, con bé trong lòng chất đầy tâm sự, vì trước khi mẹ nó mất bố không kịp tới gặp bà ấy mà nó hận bố mãi. Không biết bao nhiêu lần rồi, ánh mắt đó của nó gần như đã giết chết bố, nói chuyện với bố chỉ hận không thể khiến bố tức chết. Bố biết bao nhiêu năm nay mình không làm tròn trách nhiệm một người cha, thế nên cả nhà họ Tổ vẫn luôn căm ghét bố. Mấy năm nay, tiền nuôi dưỡng, tiền học phí hay tiền tiêu vặt bố gửi cho Diệp Diệp đều bị họ gửi trả lại.”

“Vì thế mà cô ấy cũng ghét lây cả Diệp Ngọc.” Niên Bách Ngạn nhớ tới thái độ của Tổ Diệp ngày hôm đó, vẻ mặt của cô như muốn nuốt sống Diệp Ngọc.

“Không ghét được sao? Nếu không có Diệp Ngọc và Diệp Uyên, liệu bây giờ nó có trở thành một con bé lỗ mãng cả ngày vất vưởng ở ngoài như thế không? Nó đáng nhẽ phải được sống như một công chúa mới phải.” Khóe mắt Diệp Hạc Phong ươn ướt, cuối cùng ông thở dài nặng nề: “Bách Ngạn à! Theo lý mà nói bố không nên kéo con

vào chuyện này. Đây dù sao cũng là chuyện hoang đường bố làm ra năm đó. Nhưng bây giờ Diệp Diệp chịu quay về Tinh Thạch làm việc đều nhờ công sức của con. Nó không thể nào nghe lời ông bố này đâu, càng không bao giờ chịu nhận anh chị em. Thế nên bố chỉ có thể nhờ con vất vả, chịu khó một chút, quan tâm nhiều hơn tới nó. Tổ Thu ra đi quá sớm, người thân của nó trên đời này lại không nhiều, hy vọng thông qua con nó có thể tha thứ cho bố.”

Niên Bách Ngạn sao không nghe ra được sự chân thành trong những lời nói của Diệp Hạc Phong, anh nghe gật đầu: “Con sẽ chăm sóc cô ấy.”

Diệp Hạc Phong thở phào. Ông biết Niên Bách Ngạn trước giờ là người trọng lời hứa, chỉ cần là chuyện anh đã hứa thì nhất định sẽ làm được.

Hương trà đã hơi nguội, nước trà xao động dưới ánh đèn.

Hai người không ai nói nữa, im lặng thưởng trà. Nhất là Diệp Hạc Phong. Ông ngửi mùi hương này, bao tâm tư cũng tỏa lan theo, dần dần trước mặt ông hiện lên hình ảnh lá đỏ bay lượn ngập trời. Từng phiến lá đỏ tươi nhuộm hồng gò má người thiếu nữ, mái tóc đen nhánh, chiếc váy dài màu trắng. Một bức tranh sơn thủy tuyệt đẹp như thế khiến ông cả đời khó quên. Ông đã từng nhiều lần viết tên mình và cô ấy, khẽ nói với cô ấy, “nhất diệp tri thu”*. Người con gái e thẹn, ôm mặt chạy mất.

*Nhất diệp tri thu: Nhìn lá rụng biết mùa thu đến.

Khi tàu hỏa chậm chậm chuyển bánh, ông nhìn thấy người con gái ấy chạy theo rất xa, gương mặt vốn dĩ nhợt nhạt cũng vì thờ dốc mà đỏ ửng, khoảnh khắc ấy ông mong muốn biết bao được nắm chặt tay cô ấy...

Diệp Hạc Phong nhắm mắt lại, hít sâu hưởng trọn hương trà, cũng dịu dịu như mùi hương của cô ấy...

Sân bay quốc tế Bắc Kinh.

Hàng trăm máy bay lên lên xuống xuống, đại sảnh sân bay người qua lại tấp nập. Có người về thủ đô, có người rời thủ đô. Có người thoải mái rung đùi vuốt râu, có người thất vọng chán chường. Ở đây, tập trung quá nhiều loại người. Có chuyên gia tài chính, phú thương các quốc gia, công nhân viên chức, diễn viên, phụ nữ, gia đình... Ai nấy đều đang tìm kiếm mục tiêu sống còn của mình.

Rời máy bay xuống đại sảnh, một cô gái rất ung dung hoàn toàn không ăn nhập chút nào với khung cảnh vội vã xung quanh. Cô để mái đầu hoa lê* sạch sẽ gọn ghẽ, làn da trắng sáng, mặc chiếc váy trắng gọn gàng, đến hành lý cũng rất gọn, chỉ có một chiếc túi xách. Rất nhiều đẳng sau đều vội vàng vượt qua cô, hoặc ngồi xe buýt hoặc bắt taxi. Chỉ có cô, sau khi ra khỏi đại sảnh thì ngược mắt lên nhìn bầu trời, khẽ chau mày, cái thời tiết âm u đáng chết!

*Đầu hoa lê: Làm tóc xoắn chia đầu làm hai, bên trên có thể để mái ngố hoặc mái chẻ.

Còn bên này sân bay, mấy chiếc xe cảnh sát đang sẵn sàng đợi lệnh.

Hôm nay Tố Khải mặc cảnh phục, nghiêm trang chính trực, híp mắt nhìn chăm chăm về lối ra đại sảnh. Chẳng mấy chốc, điện thoại vô tuyến truyền tới giọng nói: “Sếp! Để lộ “rùa” rồi, vừa xuống máy bay, giờ đang hướng ra phía đại sảnh.”

“Tiếp tục theo dõi. Ra khỏi đại sảnh bắt ngay.” Gương mặt Tố Khải đầy nghiêm túc.

“Rõ!” Cấp dưới nhận lệnh, nhưng lại hét lên một câu rất nhanh: “Sếp, hướng 12 giờ.”

Tố Khải nhìn theo, ánh mắt co rụt lại, ra lệnh: “Hành động!”

Ngay sau đó, cách đó không xa bắt đầu có rối loạn. Các cảnh sát mặc thường phục sớm đã mai phục nhiều giờ đồng hồ bắt đầu hành động tới tấp, vây xung quanh một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm. Tên nghi phạm với biệt danh “rùa” cũng chẳng phải kẻ tầm thường, hắn sớm đã ngửi thấy mùi “cơm” khắp sân bay, lập tức co cẳng chạy.

Tố Khải ngồi trong xe cảnh sát vội vàng xuống xe chặn đường. “Rùa” không ngờ vẫn còn xe cảnh sát chặn đường, muốn thay đổi đường đi nhưng đã không kịp. Chỉ thấy Tố Khải sai bước xông tới trước, quét chân một cái đã quật ngã được nghi phạm, mạnh mẽ bắt lấy hắn. Tên nghi phạm đau, kêu ré lên, cố gắng vùng vẫy để chạy trốn.

“Đứng yên!” Trước nay Tố Khải không hề khách khí với nghi phạm, hàng lông mày nhíu chặt, lạnh lùng quát to.

“Rùa” cũng chẳng phải kẻ vô dụng, đầu tiên hắn ngừng không vùng vẫy nữa, nhưng vào lúc Tố Khải rút còng tay, thì hắn vùng chạy đi. Mọi người xung quanh hét lên kinh hoàng. Tố Khải nghiêm mặt lại, đang chuẩn bị bắt hắn một lần nữa thì thấy “rùa” kéo theo một cô gái vừa đúng lúc đi qua, kèm theo đó là một khẩu súng dí vào thái dương.

“Anh không chạy thoát được nữa đâu, bỏ súng xuống!” Tố Khải nhanh nhẹn rút súng ra, nhắm chuẩn về phía nghi phạm, lạnh lùng lên tiếng.

Mấy cảnh sát mặc thường phục cũng xông tới, lần lượt rút súng, lập thành vòng vây hướng về nghi phạm.

Mái tóc của cô gái bị tên nghi phạm làm cho rối bời. Cô sửng sốt nhìn cảnh tượng trước mặt, đôi mắt tròn tròn, nhất thời dường như chưa kịp có phản ứng gì, chỉ nhìn thấy một anh cảnh sát đẹp trai cao lớn uy dũng, khí khái cầm súng hướng về bên này.

“Còn bước tới tao không khách khí đâu.” Tên nghi phạm hung dữ gào lên, hòng súng lại dí sát vào trán cô gái, đau tới nỗi gương mặt cô nhăn nhó.

Tổ Khải hét lớn: “Tất cả những người khác giải tán!”

Một câu nói khiến đám người xung quanh tan tác như chim vỡ tổ. Ngoài đại sảnh, chỉ có nghi phạm và cảnh sát đứng sừng sững đôi, và còn, một con tin!

Quyển 2 - Chương 75: Chưa được tôi cho phép

“Ấy...” Con tin đã lên tiếng, giọng nói khe khẽ: “Chúng ta có chuyện gì không thể bình tĩnh nói chuyện sao, đại ca? Anh cứ cầm súng dí vào tôi như thế này cũng chẳng giải quyết được vấn đề, cảnh sát nhiều như vậy...”

“Câm miệng!” Nghi phạm dùng sức siết chặt cổ cô gái, đau đến nỗi cô gái lại thəm kêu lên một tiếng.

“Tốt nhất anh hãy biết điều, buông bỏ vũ khí, cảnh sát chúng tôi có thể khoan hồng xử nhẹ.” Tổ Khải hơi híp mắt lại, rồi lại đưa mắt nhìn con tin. Cũng may, cô gái ấy vẫn còn bình tĩnh, anh sợ nhất là gặp phải những người không ngừng ngoác miệng kêu gào.

“Bảo tao buông vũ khí đầu hàng? Nhăng cuội! Giờ tao đang giữ con tin trong tay, có giỏi thì chúng mày nổ súng đi!” Tên nghi phạm như một con chuột bị giẫm vào chân, vẻ mặt hung dữ: “Đừng tưởng tao không biết mày. Mày chẳng phải là Tổ Khải, vẫn luôn nằm vùng ở Vân Nam bắt tội phạm ma túy đó sao? Tao cho mày hay, tao không dễ bị bắt như mấy thằng ngu đần khác đâu. Hoặc là mày chuẩn bị xe để tao đi, hoặc là đứng đó giương mắt nhìn con tin cùng chết. Đã đến nước này tao còn gì phải sợ chứ?”

“Sếp à, tên “Rùa” này mắc bệnh điên rồi cuồng dại có tiếng, sếp cần thận chút.” Một cấp dưới đứng bên cạnh lên ra ám hiệu.

Tổ Khải hiểu rõ trong lòng, cầm chắc súng trong tay, từng bước tiếp cận đối tượng: “Rùa! Anh muốn chơi với tôi phải không? Được thôi,

tôi sẽ chơi cùng anh!”

“Sếp!”

“Đứng yên! Tiến lên nữa là tao nổ súng đó!” Tên nghi phạm như một con chó điên sủa bậy, thẳng thừng lên đạn.

“Đợi đã!” Là con tin lên tiếng, chỉ tay về phía Tổ Khải: “Anh... Cảnh sát các anh không phải đến tính mạng của con tin cũng bỏ mặc chứ? Cái mà... trên tivi chẳng phải có chuyên gia đàm phán gì đó sao? Này, anh cảnh sát! Tôi không muốn chết đâu đấy.”

Tổ Khải phát đau đầu vì sự ồn ào của con tin, lại nhìn thấy sát khí bốc lên bùng bùng trong mắt tên nghi phạm. Anh đành phải dừng bước, quay lại chỗ cũ.

“Sếp! Thật sự để chuyên gia đàm phán tham gia sao?” Cấp dưới nghi hoặc.

“Gọi điện cho chị tôi.” Tổ Khải nghiêng răng kén két.

“Dạ?”

“Nhanh gọi đi!” Tổ Khải thét lên.

Cấp dưới vội vã làm theo.

Lúc Tổ Diệp kịp tới hiện trường đã xem xong toàn bộ tài liệu có liên quan tới nghi phạm. Cô xuống xe, một cảnh sát vẫn còn thao thao bất tuyệt: “Tên Rùa này tính tình tàn nhẫn xảo quyệt, lúc ở Vân Nam đã chạy trốn rất nhiều lần, hấn ta...”

“Được rồi, được rồi!” Cô nghe cũng thấy phiền, ngắt lời viên cảnh sát

không hề khách khí: “Tôi nói cục cảnh sát các anh làm ăn cũng giỏi quá đấy, tìm một chuyên gia đàm phán thì tốn tiền lắm sao? Cấp trên không thanh toán cho à? Đừng có tưởng tôi làm miễn phí đấy.”

“Đây là ý của sếp...” Vị cảnh sát mặt mũi méo xệch.

Khởi cần nói cô cũng biết là ý của tên vô lại Tố Khải đó. Từ xa cô đã nhìn thấy dáng vẻ nghiêm nghị chính trực của cậu, nhìn chăm chăm nghi phạm như sắp rơi cả con người ra ngoài.

“Thằng nhóc này! Em thật sự không coi chị là người ngoài nhỉ.” Tố Diệp bước lên, đập bốp vào vai Tố Khải. Cô quá ung dung, hoàn toàn không phù hợp với tình thế căng thẳng có thể bùng nổ bất cứ lúc nào như lúc này.

Tố Khải thấy cô tới, hất cằm chỉ về ngay gần đó: “Nhân vật quan trọng đương nhiên phải phải một chuyên gia tầm cỡ tới rồi, người khác sao em yên tâm.”

“Chị mày không tài trợ hữu nghị đâu đấy.” Tố Diệp lườm cậu, lúc này mới nhìn về phía tên nghi phạm, rồi tới con tin.

Con tin đó lại giơ tay chào Tố Diệp. Tố Diệp hờ hững không quan tâm, uể oải nhìn tên nghi phạm rồi nói: “Có mỗi một kẻ dầy thì kém thế này, chẳng phải một chiêu “Đại lực Kim cương chưởng” và kẹp chân là bắt được sao? Đừng có đi chỗ khác nói là em trai chị, mất mặt lắm.”

Tố Khải nét mặt ngưng ngưng.

Tố Diệp lắc lắc cổ tay, bước lên trước. Nhưng cô còn chưa đi được mấy bước, tên nghi phạm đã xông về phía cô hét lớn: “Lùi lại, không được phép tiến lên!”

“Ông anh à! Tôi không tiến lên anh có nghe được tôi nói không?” Tố Diệp cười nham hiểm.

“Mày là ai? Cùng một giuộc với chúng nó phải không?”

“Phí lời! Không cùng một giuộc với họ tôi đã lái xe cướp anh đi từ lâu rồi.” Tố Diệp dừng lại, đứng cách tên nghi phạm mấy bước chân: “Tôi ấy à, là một bác sỹ tâm lý, tạm thời bị họ tóm tới để làm chuyên gia đàm phán. À, anh hiểu ý nghĩa của chuyên gia đàm phán chứ?”

“Có chuyên gia đàm phán nào nói nhiều như chị không?” Con tin bắt đầu nức nở.

“Câm miệng!” Tên nghi phạm và Tố Diệp đồng thanh lên tiếng.

Con tin chỉ còn biết im thin thít.

“Anh Rùa...”

“Đừng có gọi tao là rùa! Tao có tên!” Nghi phạm nổi cơn tam bành, gào thét vào mặt Tố Diệp.

“Sorry, sorry! Ô... Cái gì Vinh ấy nhỉ?”

“Ô Khải Vinh!”

“Ờ, trí nhớ của tôi không tốt lắm, thông cảm nhé.” Tố Diệp nở nụ cười rạng rỡ như hoa: “Anh Ô Khải Vinh! Anh định sẽ bắn chết cô gái đó sao?”

“Tao còn xem thái độ bọn cảnh sát thế nào!”

“Ây dà, anh còn xem xét thái độ của họ làm cái gì? Họ sẽ không buông tha cho anh đâu.” Tố Diệp nhún vai, vẻ mặt vô cùng nuối tiếc.

“Được thôi! Vậy tao sẽ cho con bé này cùng chết với tao.” Tên nghi phạm lại một lần nữa dùng sức, liều mạng dí súng vào đầu con tin.

Tố Diệp lại ở bên cạnh cười lớn.

“Mày cười cái gì?” Ô Khải Vinh cảm thấy người đàn bà này cứ quái đản thế nào, chẳng giống một chuyên gia đàm phán chút nào.

“Không có gì! Anh cứ tiếp tục dí súng vào cô ta đi, tôi càng được hả giận.” Tố Diệp nhin cười.

Ô Khải Vinh sửng sò.

“À, tôi và con tin đó từ nhỏ đã có thù hận. Anh giết cô ta cũng được, vừa hay giúp tôi xả tức.” Tố Diệp nói xong mím môi lại, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Con tin sốt sắng: “Sao chị có thể nói vậy chứ?”

Ô Khải Vinh thấy điệu bộ đó lại càng mơ hồ, nhanh chóng giận dữ nhìn Tố Diệp: “Tao cảnh cáo mày, đừng có giở trò! Đừng có tưởng tao không biết mày đang nghĩ gì, chẳng qua là mày muốn kéo dài thời gian chứ gì?”

“Không phải đâu. Thật ra tôi tới là để nói với anh, nếu anh muốn giết cô ta, thì tốt nhất nhắm chuẩn một chút.” Tố Diệp giơ tay làm điệu bộ đang cầm súng, nhắm vào thái dương của mình: “Bắn từ chỗ này vào, chỉ cần một viên thôi, ngay lập tức từ trong tai, trong mũi cô ta sẽ có một chất lỏng trào ra khiến cô ta không thể thở nổi. Xung quanh vị trí trúng đạn sẽ có cảm giác giãn nở, dẫn tới não bộ thiếu

không khí mà ngất xỉu, khí quản, cổ họng và xoang mũi đều bị chất dịch lấp đầy. Đương nhiên, đó là máu tươi của cô ta, đến lúc đó cũng sẽ phun đầy vào mặt anh, con người của cô ta sẽ nhanh chóng không thể tập trung được, ánh nhìn tan tác, cuối cùng tử vong.”

Nói tới đây, cô lấy hơi rồi lại nói tiếp: “Đương nhiên, cũng có thể anh không bắn chết cô ta, ví dụ như bắn lệch hoặc run tay, hoặc trong quá trình đó phía cảnh sát đột kích. Viên đạn đó rất có thể sẽ trúng vào đầu của cô ta. Xương đầu rất cứng, cùng lắm viên đạn sẽ bị vỡ thành mấy mảnh, mảnh đạn tiếp theo sẽ bắn ra khỏi sọ, rồi xuyên ra từ da mặt của cô ta. Anh bị bắt, cô ta lại chưa chết, làm thế nào đây? Anh lại có thêm nghĩa vụ nuôi cô ta cả đời.”

“Chị nói làm em sờn hết gai ốc rồi.” Con tin lên tiếng trước.

Tổ Diệp lườm cô ta.

Ô Khải Vinh bức bối: “Mẹ kiếp! Rốt cuộc mày là ai?”

“Đã nói với anh rồi mà, là bác sỹ tâm lý.” Tổ Diệp vẫn rất từ tốn.

Khung cảnh chuyển về cảnh làm việc trật tự của Tinh Thạch, các bộ phận đều đang bận rộn, tiếng điện thoại vang lên rộn ràng, chẳng ai vì hôm nay là thứ sáu mà thả lỏng trạng thái làm việc.

Niên Bách Ngạn họp xong đã là hơn hai giờ chiều. Sau khi trở về phòng làm việc, trợ lý Hứa Đồng vội vàng bổ sung thêm một câu: “Tổng giám đốc Niên! Lịch trình bên phía Nam Phi đã quyết định rồi, anh xem xét xem thời gian sắp xếp đã thỏa đáng chưa.”

Niên Bách Ngạn đón lấy lịch trình, gật đầu: “Được rồi.”

“Tổng giám đốc Niên! Phía Kỳ Đông Nham liên tục có hoạt động,

showroom cao cấp bên đó cũng có động tĩnh không nhỏ, anh xem...”

“Buổi triển lãm đá quý quý sau bỏ bộ sưu tập “Thu vị” đi, thay bằng bộ “Trăm hoa đua nở”.” Sau khi ký xong hết các tài liệu bên cạnh mình, Niên Bách Ngạn giao cho Hứa Đồng: “Thông báo cho phòng kế hoạch và phòng marketing, chỉ tiếp các báo tài chính, hủy toàn bộ các tạp chí thời thượng và cao cấp.”

“Trăm hoa đua nở” được tạo thành từ nhiều loại kim cương đủ màu sắc, mỗi viên đều vô cùng hảo hạng, đáng chú ý nhất là viên kim cương màu lam hiếm có được khảm ở giữa, giá thị trường không hề ít. Đóa hoa “trăm hoa đua nở” bắt mắt này đã từng lưu chuyển ở các buổi bán đấu giá của các showroom cao cấp. Cuối cùng, Niên Bách Ngạn đấu giá thành công ở nước Anh, cho vào bộ sưu tập của mình. Qua hai ba năm tuyên truyền làm nền, bên ngoài càng tỏ ra thêm thường “Trăm hoa đua nở”. Có thể thấy được, lần này “Trăm hoa đua nở” ra mắt mọi người tại showroom D thuộc quyền quản lý của Tỉnh Thạch chắc chắn sẽ gây xôn xao dư luận.

Không nghi ngờ gì, đây cũng là một đòn phản kích lạng lẽ dành cho Kỳ Thị.

Tỷ Hối dưới quyền quản lý của Kỳ Thị từ khi thành lập tới nay luôn đối chọi với showroom D. Hai showroom đá quý cao cấp này bất luận là về tài nguyên đá quý nắm giữ hay việc kết nạp thành viên cấp cấp đều đạt tới mức trước nay chưa từng có. Nhưng Hứa Đồng dường như không hề lo lắng. Cô tin chắc vào khả năng của Niên Bách Ngạn, cũng như tin vào ưu thế độc nhất vô nhị mà showroom D đang nắm giữ. Đó chính là, đá quý dù hiếm có tới đâu, chỉ cần tồn tại trên đời này, thì không có cái nào showroom D không tìm được.

Cộng thêm trong công việc Niên Bách Ngạn trước nay luôn rất nỗ lực. Anh đã quen với việc phải thường xuyên tiếp xúc với các mỏ kim

cương, mỏ đá quý, kinh nghiệm ấy giúp anh có một đôi mắt sắc bén, đủ để phát hiện những khoáng sản tuyệt phẩm, đánh cuộc vào đá quý như đánh cuộc số phận. Trong ngành nghề này, chưa có ai dám chơi đùa với số phận như anh, lại có được kiến thức từ nguồn hàng cho tới việc bán lẻ, thế nên trong ngành không ai không biết tới bản lĩnh của Niên Bách Ngạn.

Chỉ có điều việc lựa chọn nhà báo trong triển lãm đá quý lần này...

“Tổng giám đốc Niên! Trước đây chúng ta đã nhận lời mời của một số tờ tạp chí cao cấp, bây giờ mới từ chối hình như không được ổn lắm.” Hứa Đồng hơi do dự.

Niên Bách Ngạn vút mấy tờ tạp chí thời thượng trên mặt bàn đi, thờ ơ đáp: “Những quảng cáo bên trên không phù hợp với vị trí của Tinh Thạch.”

Hứa Đồng lần lượt mở xem mới hiểu ra. Mấy quyển tạp chí này có lẽ muốn kiếm tiền quảng cáo, tiếp nhận cả những sản phẩm không cao cấp, thậm chí còn trắng trợn quảng cáo trên ngay trang nhất, đúng là không thể so sánh với đẳng cấp của Tinh Thạch.

“Tôi sẽ xem xét giải quyết thừa tổng giám đốc.” Cô vội vàng thu dọn đồng tạp chí.

Niên Bách Ngạn liếc nhìn đồng hồ, lúc Hứa Đồng sắp rời khỏi phòng làm việc, anh đột nhiên gọi giật cô lại: “Bảo bác sỹ Tố tới phòng làm việc của tôi.”

Hứa Đồng dừng bước: “Tổng giám đốc Niên! Bác sỹ Tố xin nghỉ, không có trong văn phòng.”

“Xin phép ai nghỉ?” Niên Bách Ngạn nhú mày.

“Dạ... Nghe nói là xin phép phòng hành chính.” Hứa Đồng dè dặt đáp.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, sắc mặt trở nên không vui: “Ai cho phép cô ấy xin nghỉ phép ở phòng hành chính?”

“Tổng giám đốc Niên! Các nhân viên nghỉ phép đều... theo trình tự này.”

“Sau này chưa được tôi cho phép, cô ấy không được phép đến muộn về sớm, càng không được tự động nghỉ việc.”

“Vâng!” Hứa Đồng thầm hoảng sợ trong lòng. Tổng giám đốc Niên trước nay vẫn chủ trương bộ phận nào chịu trách nhiệm của người ấy hôm nay làm sao vậy, lại xen vào việc của phòng hành chính?

Nét buồn bực trên gương mặt Niên Bách Ngạn vẫn chưa tan đi: “Cô ấy đi đâu rồi?”

“Bên phòng hành chính cũng không rõ lắm. Chỉ thấy nói là cô ấy ra về rất vội vàng, hình như... hình như tới sân bay làm chuyên gia đàm phán gì đó.”

Hàng lông mày của anh khẽ ngưng đọng, ánh mắt chợt tối sầm: “Chuẩn bị xe!”

“Vâng!” Có lẽ Hứa Đồng đã nhận ra sự nghiêm nghị nơi đáy mắt Niên Bách Ngạn, vội vàng đi chuẩn bị.

Quyển 2 - Chương 76: Trừ hết tiền thương

Phía sân bay bên này, không khí đã phân chia thành hai phe. Phe nghiêm túc căng thẳng do Tổ Khải cầm đầu, đội viên ủng hộ có các cảnh sát khác, Rùa cùng con tin, còn cả đám đông đứng rất xa xung quanh. Phe còn lại ung dung nhàn nhã do Tổ Diệp cầm đầu. Thành viên ủng hộ, ờ... chỉ có mình cô thôi.

“Ô Khải Vinh! Anh nói anh có gốc không?” Tổ Diệp nào có giống một chuyên gia đàm phán, dáng vẻ lôi kéo tình cảm điển hình, ai không hiểu tình tình còn tưởng hai người này đã quen biết nhiều năm, chỉ mong được “Cử bôi yêu minh nguyệt, đối ảnh thành tam nhân”*: “Anh ấy à, đúng là cố chấp. Uy hiếp con tin, cho dù cho anh chạy, anh chạy được đi đâu? Bây giờ mạng xã hội phát triển như vậy. Cảnh sát các quốc gia đều có thể cùng chung sức hợp tác. Anh già còn tưởng bây giờ vẫn là thời kỳ đồ đá sao? Tìm một sơn cốc không có người để ẩn cư cả đời? Bây giờ dù anh có chạy lên mặt trăng không chừng còn có vệ tinh giám sát ấy chứ. Anh nói xem anh vật lộn ngang bướng thế để làm gì?”

*Câu thơ trong bài “Nguyệt hạ độc chước” (Một mình uống rượu dưới trăng) của Lý Bạch. Ý nói: Nâng chén rượu mời ánh trăng, bản thân cùng bóng mình cùng ánh trăng thành ba người bạn. Dịch thơ: Cất chén mời trăng sáng – Mình với bóng là ba (Tương Như dịch)

Con tin này giờ vẫn bị nghi phạm uy hiếp nhìn cô nửa con mắt, sắp tức hộc máu vì cô “chuyên gia đàm phán” nửa mùa này rồi, đang định phát biểu ý kiến đã nghe thấy Ô Khải Vinh thô lỗ gào lên: “Mẹ nó, mày ít nói mấy lời vô dụng đi, tao cần xe! Chuẩn bị xe cho tao!”

“Ấy, tôi nghe nói vợ anh có bầu rồi phải không?” Tố Diệp chuyển chủ đề đột ngột. Mặc dù trên môi vẫn nở nụ cười nhưng ánh mắt thì cực kỳ sắc bén.

Bàn tay cầm súng của Ô Khải Vinh khựng lại, nhìn Tố Diệp với vẻ cảnh giác. Cô lại khẽ cười, làm bộ nhúc nhích đầu, nhưng lại thầm dùng tay ra hiệu cho Tố Khải. Tố Khải nãy giờ vẫn theo dõi sát sao bỗng tỉnh ra. Cậu hiểu động tác này, nó có nghĩa là Tố Diệp đã đánh lạc hướng Ô Khải Vinh thành công.

“Đừng có căng thẳng như vậy. Cảnh sát chưa tìm được vợ anh đâu. Mặc dù con người anh tội ác chồng chất, nhưng không thể không thừa nhận anh là một người chồng tốt, biết vợ mình có thai liền giấu kín không một ai tìm thấy.” Thấy khóe miệng hằn ta hơi nhếch lên, Tố Diệp biết rõ hắn đã thả lỏng, cô lại cười nói: “Anh muốn đoàn tụ với vợ mình, tôi hiểu. Nhưng anh có từng nghĩ không, anh là nghi phạm, cho dù anh may mắn chạy thoát thì đã sao? Vợ anh phải theo anh sống cuộc sống lưu vong cả đời. Khi con anh ra đời, nó cũng sẽ trở thành con của nghi phạm, cùng hai người trốn Đông trốn Tây. Ô Khải Vinh, vụ án của anh không hề nhỏ, đừng tưởng qua 10 năm, 20 năm nữa cảnh sát sẽ bỏ cuộc, tới lúc đó con của anh phải làm sao? Không được đi học, không thể lộ mặt, đến bạn bè cũng không dám kết giao. Bọn trẻ bây giờ đều tự hào về bố mẹ mình, đặc biệt là bố, anh biết nói thế nào với nó về những việc anh đã làm khi còn trẻ?”

“Câm miệng!”

“Có một câu nói rất hay, rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con cháu họ nhà chuột thì sẽ biết đào hang, anh lại muốn sinh thêm một nghi phạm con nữa sao? Nó lớn lên trong hoàn cảnh ác nghiệt, hoảng hốt lo sợ thì tâm lý sẽ lệch lạc thế nào? Không chừng sau này trưởng thành rồi sẽ lại giống anh...”

“Con đàn bà thói tha, mày cầm miệng cho tao!”

“Cầm miệng? Anh phải cảm ơn tôi đã nói cho anh biết nhiều đạo lý như thế mới phải. Ô Khải Vinh! Bây giờ anh ngoan ngoãn đi theo cảnh sát, chưa biết chừng có thể chuyển thành nhân chứng, cho dù có tuyên án cũng sẽ giảm nhẹ. Lúc đó ít nhất anh có thể đường hoàng nói với con mình anh là người biết sai hối cải. Nhưng bây giờ anh uy hiếp con tin thì được gì? Đây là ngang nhiên chống đối lại cảnh sát! Lỡ như anh lỡ tay bắn làm bị thương con tin, thì tính chất sẽ thay đổi, lại thêm tội cố ý giết người, anh nói xem anh có thiệt thòi không? Đến lúc đó, anh muốn vợ mình ôm cái bụng to tướng đến viếng mộ mình sao?” Tố Diệp hơi híp mắt lại, tốc độ nói càng lúc càng nhanh, có ý muốn kích động đối phương.

“Câm ngay, câm ngay, câm ngay! Mẹ kiếp, cầm mồm ngay cho tao! Tao giết mày trước!” Ô Khải Vinh đã hoàn toàn bị kích động trước những lời nói của cô. Mũi sống vốn đang dí vào con tin chuyển hướng, nhắm thẳng về phía Tố Diệp.

“Tố Khải!”

Sự việc xảy ra rất nhanh, một tiếng súng vang lên làm tan đi bầu không khí ngột thở. Giây tiếp theo là tiếng hét bi thảm của Ô Khải Vinh. Khẩu súng hướng về phía Tố Diệp rơi xuống đất. Hắn ôm lấy cổ tay, gương mặt biến dạng. Đồng thời lúc này Tố Diệp cũng phi người lên trước, kéo mạnh con tin ra, giơ tay đá khẩu súng trên mặt đất sang một bên. Tố Khải và Tố Diệp hợp tác vô cùng kín kẽ, từ khi Ô Khải Vinh bị Tố Diệp kích động, chuyển hướng nòng súng, rồi tới tay súng thiện xạ Tố Khải kịp thời nổ súng, Tố Diệp đẩy con tin ra, cả quá trình chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Thời gian đúng là kỳ diệu, một giây trước vẫn còn gương súng sẵn

sàng, một giây sau Ô Khải Vinh đã bị các cảnh sát mặc thường phục xông lên vây kín, không thể chống cự.

“Tố Khải, cái đồ khốn kiếp này! Lần sau mà còn dám làm khổ chị mày như thế này nữa, chị nhất định sẽ lột da em ra!” Sau khi nhìn thấy Ô Khải Vinh bị áp giải ra xe cảnh sát, Tố Diệp mới bắt đầu oán trách.

Thế mà, Tố Khải với bộ cảnh phục oai nghiêm lăm liết trên người nào có để ý tới bà chị của mình, cậu đi về phía con tin, hỏi một câu đầy uy nghiêm: “Thật xin lỗi cô! Là sơ suất của phía cảnh sát chúng tôi, cô không bị thương chứ?”

Cô gái đang cột lại mái tóc, vỗ vỗ ngực: “Không sao, không sao! Cứ coi như tôi tham gia quay một bộ phim cảnh sát bắt cướp.”

Tố Khải không ngờ cô ấy lại nói vậy, bật cười: “Không sao là tốt rồi. Sáng mai phiền cô tới sở cảnh sát cho khẩu cung. Đây là danh thiếp của tôi, cảm ơn cô đã hợp tác.”

Cô gái đón lấy tấm danh thiếp: “Tố Khải? Cái tên hay quá!”

Tố Khải không đứng ở chỗ đó quá lâu, cậu nhìn về phía cấp dưới, lấy lại vẻ nghiêm nghị: “Rút quân!”

“Rõ!”

Lúc đi qua người Tố Diệp, Tố Khải bèn đùa nghịch một chút, thấp giọng nói: “Bà chị vất vả rồi.”

“Biến ngay!” Tố Diệp giơ tay phát vào người cậu.

Xe cảnh sát đã đi khỏi, một kiếp nạn ở sân bay cũng dần dần được một nhóm người bất ngờ xuất hiện giải tán. Tố Diệp vừa quay lại,

bước chân bỗng dừng lại đột ngột, một cảm giác bất thường lướt qua trong lòng.

Cách đó không xa có một chiếc xe đang đỗ, Niên Bách Ngạn đứng bên cạnh xe cứ nhìn cô chăm chăm. Bóng hình cao lớn của anh đổ nghiêng dưới ánh nắng. Sắc mặt anh có chút khó coi.

Tim cô bỗng đập thành thịch, sao anh lại tới đây? Trông dáng vẻ có lẽ đã tới lâu lắm rồi.

“Anh rể!” Tiếng gọi này đương nhiên không phát ra từ miệng Tố Diệp. “Con tin” phía sau lưng cô bước nhanh lên trước, nhiệt tình hét lớn về phía Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp bĩu môi, khế hừ một tiếng. Anh rể, anh rể, gọi cũng thân thiết quá đấy.

Ánh mắt của Niên Bách Ngạn chuyển từ Tố Diệp sang cô gái đang chạy tới trước mặt mình, khẽ nói: “Về nước sao không báo trước cho cả nhà một tiếng?”

“Em đâu phải là con nít nữa, đâu còn chào đón long trọng chứ.” Nụ cười của cô gái rạng rỡ như đóa hoa mùa hạ: “Nhưng mà ông anh rể vĩ đại, bận trăm công nghìn việc của em sao hôm nay lại rảnh rồi tới sân bay vậy? Là anh có thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ biết hôm nay em về nước, đặc biệt tới đón, hay là có một người khác khiến anh không yên tâm được?” Nói tới đây, cô gái lại mỉm cười, liếc nhìn về phía Tố Diệp đứng gần đó.

Tố Diệp lườm cô ấy.

“Nhiều lời quá, lên xe đi!” Niên Bách Ngạn không giải thích nhiều, mở cửa xe, ánh mắt lại nhìn về phía Tố Diệp, thấy cô định quay người bỏ

đi, anh khẽ nhúu mày: “Diệp Diệp! Em lên xe cho tôi!”

Tố Diệp thấy không thể lén lút chuồn đi, khẽ thở dài. Hôm nay xe cô có hạn, lúc tới sân bay cô không thể không bắt taxi, phóng vội tới. Bây giờ hoặc là lên xe của Niên Bách Ngạn, hoặc là bon chen lên xe buýt cùng một đồng người, hoặc cũng có thể... cướp taxi. Thấy Niên Bách Ngạn không hề nhúc nhích, kéo cánh cửa xe đợi cô, gương mặt vốn rất nghiêm nghị ấy lúc này nhìn có chút biến sắc, thế nên hảo hán không chấp cái thiệt trước mắt, cô liền làm theo.

“Tôi không tên là Diệp Diệp!” Lên xe rồi, lời phản kháng đầu tiên của Tố Diệp chính là sửa lại cách gọi vừa rồi của Niên Bách Ngạn.

Vậy mà, Niên Bách Ngạn ngồi ở ghế lái phụ vẫn không tiếp lời, lờ cô đi, chỉ lên tiếng nói với con tin: “Diệp Lan! Anh đưa em về nhà trước!”

“Được ạ!” Cô gái được gọi là Diệp Lan từ đầu tới cuối nụ cười luôn nở trên môi, dường như chẳng thể nhận ra cô chính là người vừa thoát chết trong tay tên nghi phạm. Sau khi trả lời Niên Bách Ngạn xong, cô dùng bả vai huých vào người Tố Diệp: “Chị! Vừa rồi cảm ơn chị nhé. Nếu không có chị không chừng em bị bắn chết lâu rồi. Nhưng mà thân thủ của chị cũng khá thật đấy, không làm cảnh sát thật đáng tiếc.”

Tố Diệp kiên nhẫn nghe cô ấy nói xong, mới cất lên, không hề thiện cảm: “Cô đừng nghĩ nhiều quá, tôi giúp Tố Khải chứ không giúp cô đâu.”

“Người nhà cả gì mà giúp hay không chứ.” Diệp Lan có ý muốn lại gần cô: “Thì ra anh cảnh sát đó chính là Tố Khải à, thật không ngờ anh ấy lớn lên hoàn toàn thay đổi, chẳng giống hồi nhỏ chút nào.”

“Này, này, này! Cô đừng có dựa sát vào người tôi như thế, xe rộng

thế này, ngồi xích sang bên kia chút đi.” Tổ Diệp chẳng hề khách khí.

Diệp Lan bị cự tuyệt, lè lưỡi rồi lại nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh rể! Anh đắ tội với chị em rồi phải không? Sao mà chị ấy như ăn phải thuốc súng vậy?”

Niên Bách Ngạn không nói gì, nhưng lại đưa tay chỉnh gương chiếu hậu, nhìn thẳng vào gương có thể thấy gương mặt rất khó chịu của Tổ Diệp, bờ môi anh bất giác cong lên.

“Diệp Lan!” Là Tổ Diệp lên tiếng, quắc mắt nhìn: “Đừng có làm như mình vô tội nữa. Tôi thấy phiền cô, cô không biết sao? Giả vờ cái gì nữa!” Diệp Lan, cô con gái nhỏ nhất của nhà họ Diệp. Ngoài Diệp Uyên và Diệp Ngọc ra, vẫn còn một cô em gái Diệp Lan nhỏ hơn họ 5 tuổi. Nhưng, Tổ Diệp trước nay không thừa nhận quan hệ với cô ấy, cho dù gặp nhau trên đường cũng coi như không thấy.

Chỉ là không ngờ hôm nay cô ấy lại trở thành con tin!

Ông trời đúng là không có mắt, sao cứ nhất quyết bắt cô dính vào chuyện này?

“Chẳng phải người chị phiền là Diệp Ngọc sao? Sao lại ghét luôn cả em vậy? Mấy năm nay em sống ở nước ngoài chọc giận chị sao?” Diệp Lan vừa nói lại vừa cố tình đụng vào người cô.

Tổ Diệp ngồi lệch sang, không để cô ấy đụng phải. Diệp Lan ngồi không vững, nằm bò lên ghế sau, làm mặt thảm thiết, gào khóc với Niên Bách Ngạn: “Anh rể! Anh xem sao chị ấy cứ vậy chứ.”

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười.

Sau khi lái xe đưa Diệp Lan về nhà, Niên Bách Ngạn mở cửa xe. Lần

này anh ngồi thẳng xuống phía sau, thu lại toàn bộ nét cười trên mặt, giữa hai hàng lông mày tựa như bao phủ một lớp sương lạnh.

“Lái xe!” Anh ra lệnh cho tài xế.

Chiếc xe lái về hướng trung tâm mật dịch quốc tế.

Không còn Diệp Lan, không khí trong xe có phần trầm xuống, cũng có thể nguyên nhân do điều hòa. Tóm lại để Niên Bách Ngạn ngồi phía sau, khiến cô cảm thấy cực kỳ khó chịu, cảm thấy mỗi lỗ chân lông trên người đều đang mở hết cỡ, hít thở vào người toàn luồng không khí giá lạnh.

Đến cả hơi thở của anh cũng lạnh toát.

Cô vô thức ngồi lệch hẳn sang bên. Tố Diệp vẫn chẳng hiểu vì sao anh đột ngột xuất hiện ở sân bay. Niên Bách Ngạn không nói gì ngay, sau khi xe chạy anh tựa người ra sau ghế, đưa tay tháo lỏng cà vạt, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thấy anh không nói câu nào, bờ môi mím chặt lại, Tố Diệp luôn có một dự cảm chẳng lành, suy nghĩ một lúc cô mới mở lời: “Anh biết hôm nay Diệp Lan về nước?” Đây là cách giải thích duy nhất, nếu không sao lại trùng hợp đến vậy.

Niên Bách Ngạn không trả lời, gương mặt cương nghị từ đầu tới cuối không thấy thay đổi thần thái.

Tố Diệp thấy mình tự làm khó mình, cũng chẳng thêm quan tâm tới anh nữa, cô quay đầu nhìn những ngôi nhà lướt nhanh bên ngoài cửa xe, lồng ngực chẳng hiểu sao lại thấy hồi hộp. Cô có một linh cảm, hình như... anh đến đây là vì cô.

“Tiền thưởng tháng này của em hết rồi.” Đột nhiên, Niên Bách Ngạn này giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng, ngữ điệu điềm nhiên, nhưng đầy sát thương.

Đương nhiên, độ sát thương ấy là vì anh đã tàn nhẫn trừ tiền thưởng của Tố Diệp, một người luôn yêu tiền như mạng sống!

Đúng như dự đoán, giây tiếp theo, Tố Diệp hét lên thất thanh như bị ai giẫm vào chân: “Tại sao?”

Niên Bách Ngạn chậm chậm mở mắt ra, nói chuyện chậm rãi như đang tâm sự: “Phòng tài chính sẽ có thông báo chính thức cho em.”

“Tôi phạm phải lỗi gì mà anh trừ tiền thưởng của tôi?” Tố Diệp ngồi thẳng dậy, lạnh nhạt nói: “Niên Bách Ngạn! Anh ức hiếp người quá đáng rồi đấy!”

“Chưa được tôi cho phép, lần sau còn tự động nghỉ việc, tôi sẽ trừ toàn bộ tiền lương của em.” Niên Bách Ngạn hơi cao giọng, đầu mày chau lại thành một đường cong đầy uy nghiêm.

“Anh! Anh... Anh đúng là kẻ bóc lột, ăn thịt người không nhả xương!” Tố Diệp thật sự phát điên rồi, đến mức người cũng không lưu loát nữa.

Người tài xế vẫn đang tập trung tập trung lái xe phải phì cười.

“Cười cái gì mà cười! Lái xe của anh đi!” Tố Diệp bực bội xua tay.

Niên Bách Ngạn đưa tay ấn nút điều khiển. Màn cách âm từ từ trời lên, ngăn cách ghế lái phụ với ghế sau. Lúc này sắc mặt anh hoàn toàn lạnh lùng hẳn: “Em tưởng mình có ba đầu sáu tay? Việc của mình còn chưa làm xong, đến sân bay làm loạn cái gì?”

“Làm loạn?” Tố Diệp nghe thấy câu này thì hoàn toàn cúi lên: “Anh nhìn cho rõ nhé, người tôi cứu là em gái của vợ anh. Không có tôi làm loạn, có thể cô ta đã về chết thẳng căng từ lâu rồi.”

“Em tưởng cảnh sát toàn một lũ vô dụng sao? Trên đời này chỉ có một mình em là chuyên gia đàm phán? Không đừng khoe khoang cái gì?” Lòng mày Niên Bách Ngạn càng lúc nhú càng chặt, lời nói ra cũng trở thành lời răn dạy.

Không phải anh không nghe thấy tiếng súng đó, đúng vào lúc anh vừa tới sân bay. Tiếng súng ấy vang vọng bên tai anh, âm âm như tiếng sấm. Cả người anh trong khoảnh khắc cũng đờ ra như bị sét đánh, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là Tố Diệp đã bị trúng đạn.

Lúc đó tâm trạng của anh như thế nào?

Căng thẳng, kinh hoàng, thậm chí là... hoảng sợ!

Nhưng lúc nhìn thấy cô uể oải xuất hiện trước mặt anh, bao suy nghĩ phức tạp ấy đều tụ lại thành một cảm giác duy nhất: Một sự tức giận chưa bao giờ có! Anh chỉ hận không thể mắng cho cô một trận ngay trước mặt Diệp Lan, thậm chí là tát mạnh vào mặt cô một cái!

Đúng vậy, anh đang tức giận! Thậm chí ngay lúc này đây anh cũng muốn cảnh cáo cô, nếu còn có lần sau anh sẽ lột da cô ra!

Tố Diệp nhìn anh không chớp mắt, sau khi nghe thấy câu này cô cũng đè nén sự tức giận trong lòng, lạnh lùng lên tiếng: “Người ở sân bay lúc đó là em trai tôi, là người thân nhất trên đời này. Cho dù tôi có chết, nó cũng không thể xảy ra chuyện.” Nói xong, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giây phút cô quay đi, ánh mắt lấp lánh, Niên Bách Ngạn đã nhạy cảm nắm bắt được. Nhìn cô ương bướng khịt khịt mũi, giận hờn không thèm nhìn anh nữa, lòng anh cũng co thắt lại, có một thứ tình cảm dần dần lan tràn, dần dần quét sạch mọi lý trí của anh. Chỉ có điều anh không hề hay biết, tên của thứ cảm xúc đó gọi là xót xa.

“Được rồi, không có lần sau.” Giọng nói của anh cũng nhẹ nhàng hơn.

Tai của Tố Diệp vô cùng nhạy bén, cô ra sức chớp chớp mắt, ép những đau thương vào lòng, khi quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt đã ngập tràn kỳ vọng: “Nói vậy tiền thưởng tôi...”

“Trừ tháng này, nếu không em sẽ không khắc vào đầu.” Ánh mắt của Niên Bách Ngạn lại trở nên hà khắc.

Tố Diệp nhăn mặt, người đàn ông này sao mà cố chấp thế không biết! Cô đang định nổi nóng, bỗng thấy anh hờ hững đáp lại một câu: “Tiền lễ phục tối nay em có thể tính vào tiền của tôi.”

“Ha!” Cô phì cười, chế giễu: “Anh làm vậy là đánh một cái rồi lại thưởng một quả táo ngọt phải không?”

“Thế em có cần hay không?” Tâm trạng của Niên Bách Ngạn dường như tốt hơn một chút.

“Cần chứ, sao lại không!” Không còn tiền thưởng không sao cả, cùng lắm tối nay mua thêm vài bộ váy để trút giận, quét sạch hết thê của anh ta, cho anh ta tức chết!

Quyển 2 - Chương 77: Điều nhảy của người đẹp

Buổi tiệc chào mừng nhân viên mới được đặt tại nhà hàng có kiến trúc cao nhất Bắc Kinh. Thang máy đi thẳng lên tầng 80 chỉ mất 40 giây. Những châu báu xa xỉ giấu đằng sau vẻ nguy nga lộng lẫy giống như yêu quái, hấp dẫn rất nhiều người muốn được “người trước ngã xuống, người sau kế tục” trong thành phố xa hoa trụy lạc này, cho dù chỉ là một chút xíu cơ hội cũng chỉ mong có thể luồn cúi để chen vào xã hội thượng lưu. Việc theo đuổi chuẩn mực và ham muốn thành công đã trói buộc giá trị quan của tất cả mọi người, mặc cho thành phố này xốc nổi đến thế nào, mặc cho đằng sau sự xốc nổi ấy là một hiện thực kinh khủng thế nào, thì những con thỏ đó đều muốn trở thành sư tử mà không biết rằng chỉ có sư tử mới có thể trở thành sư tử.

Đá cẩm thạch màu vàng, nhập khẩu từ Israel lát kín tường và mặt đất. Lớp trang trí hình vuông dát vàng trên tạo hình song sắt giả cổ của tường đại sảnh vô cùng bắt mắt.

Bức tường thủy tinh cùng toàn bộ cốn cột theo phái trừu tượng được khám nạm đá mắt hổ tạo cảm giác chấn động mạnh mẽ. Khoảng 600 bong bóng thủy tinh nhiều màu sắc được thổi thủ công tới từ Czech, được treo trên trần nhà phòng lớn. Mỗi góc của nhà hàng đều có cảm giác độc đáo, duy nhất trên đời.

Cảnh đêm lan tràn khắp thành phố.

Thiết kế vòng tròn quay 360 độ không góc chết của phòng chính khiến người đứng ở đây có cảm giác như đang đặt chân trên những

đám mây. Ở độ cao này có thể thu toàn bộ cảnh đêm của Bắc Kinh vào trong tầm mắt. Bóng đèn đường vạch những đường dọc ngang khắp thành phố. Từng dải xe đứng trên cao này cũng mỏng đi không ít, chỉ còn nhìn thấy một cảnh mờ hồ rực rỡ sắc màu như đèn lồng.

Nơi này đương nhiên không thể thiếu đàn violon, tượng trưng cho khí chất quý tộc và thượng lưu. Ban nhạc diễn tấu trong buổi tiệc trang trọng và được huấn luyện nghiêm khắc, biểu diễn được những điệu nhạc đẹp như nhạc sư cung đình phương Tây. Từ mọi vẻ đẹp lộng lẫy nguy nga ở đây đều gửi thấy mùi tiền.

Dĩ nhiên buổi tiệc chào mừng này không tổ chức cho một mình Tố Diệp. Khoảng thời gian này, Tinh Thạch cũng chiêu mộ được không ít người tài giỏi, mỗi người đảm nhận những vị trí quan trọng ở những bộ phận quan trọng. Trong bữa tiệc này xuất hiện không ít cán bộ cao cấp. Đứng đầu là Niên Bách Ngạn, là tổng giám đốc của Tinh Thạch, dưới một người trên vạn người vậy mà anh vẫn đích thân tham gia, có thể thấy anh cực kỳ xem trọng buổi tiệc tối nay.

Các nhân viên phục vụ của nhà hàng đi lại như con thoi giữa những người đàn ông áo vét giày da bóng lộn cùng những cô gái xinh đẹp rạng rỡ. Những chiếc ly bằng thủy tinh Italy được bày ngay ngắn trên khay. Rượu vang và sâm-panh khai màn được vận chuyển từ Pháp sang bằng đường hàng không, rượu lạnh quý giá đến từ nước Đức xa xôi, khiến đầu lưỡi đan xen cảm giác thơm ngọt và ấm áp. Ánh sáng từ ly rượu và cảnh đêm tuyệt mỹ là lời chào đầu cho buổi tiệc hào nhoáng này.

Niên Bách Ngạn trước nay uống rất ít rượu, anh chỉ cầm ly rượu nói chuyện vui vẻ cùng mấy cán bộ cao cấp. Anh ăn vận không được coi là quá nghiêm túc, chỉ một chiếc áo sơ mi trắng cùng quần âu, đơn giản đến không thể đơn giản hơn. Nhưng cho dù như vậy trông anh vẫn nổi bật giữa đám đông, không thể coi nhẹ sự tồn tại của anh.

Mấy nhân viên mới cũng lần lượt bước vào, duy chỉ không thấy Tố Diệp.

“Hứa Đồng!” Niên Bách Ngạn gọi người trợ lý tới. “Bác sỹ Tố vẫn chưa tới?”

“Mãi vẫn chưa thấy chị ấy.” Hứa Đồng cũng giơ tay lên xem đồng hồ. Chức vụ đặc biệt của Tố Diệp trong công ty cũng quyết định địa vị đặc biệt của cô. Trước đây, các buổi bồi dưỡng tâm lý của Tinh Thạch đều giao hết cho công ty đào tạo bên ngoài, nhưng sau đó Niên Bách Ngạn đích thân tới nghe một lần, cảm thấy không hài lòng với các bài giảng và trình độ chuyên nghiệp, nên đã trực tiếp nhắm vào những phòng tâm lý chuyên nghiệp.

Chức vụ của Tố Diệp không giống với các bộ phận khác, nói trắng ra cô giống một kỹ sư tâm hồn hơn. Khi các nhân viên trải qua áp lực công việc, cô sẽ an ủi về mặt tinh thần, điều này càng có lợi trong việc nâng cao cảm giác tin tưởng của nhân viên đối với công ty.

Hứa Đồng đang định gọi cho Tố Diệp, thì thấy cửa đại sảnh được đẩy ra. Động tĩnh không lớn, mặc dù không làm kinh động tới quá nhiều người nhưng đã thành công thu hút được ánh mắt của Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp tối nay chỉ có thể dùng hai từ “khêu gợi” để hình dung.

Một bộ lễ phục kiểu dài màu đỏ tươi, mái tóc dài mềm mại, làm xoăn lại như những đợt sóng lớn mê hoặc lòng người, có mấy lọn tóc khẽ rơi trên vai. Còn trên bả vai lại thiết kế một lớp voan mỏng màu đỏ với hiệu ứng nhìn xuyên thấu, bờ vai để hở một nửa, cổ chữ V khoét sâu càng thêm hấp dẫn, vừa đủ để phác họa chiếc cổ như thiên nga của người con gái, xương quai xanh gợi cảm cùng vòm ngực với độ cong và khe rãnh hoàn hảo. Mà dưới chữ V đó lại tiếp tục sử dụng

hiệu ứng xuyên thấu, cái bụng nhỏ bằng phẳng càng muốn che đậy lại càng lộ rõ, mềm mại trắng trẻo như trắng sáng, nhìn rõ làn da trắng như tuyết.

Thiết kế thủ công tinh xảo ở mông trông nó giống một chiếc đuôi cá. Điều này yêu cầu chủ nhân của chiếc váy không những phải có vòng eo thon gọn cùng một vòng ba yêu kiều, còn phải có một đôi chân dài thẳng tắp. Đôi chân Tố Diệp giấu trong chiếc váy rộng quét đất. Lớp trang điểm của cô tối nay cũng đậm nhạt vừa phải, không nhìn ra vẻ diễm lệ, mà có thêm một sự gợi cảm kiêu kỳ như một đóa hồng.

Màu đỏ tươi, là màu sắc thuần khiết nhất cũng kén người nhất trong hệ thống màu đỏ. Rất ít cô gái dám táo bạo lấy nó làm màu chủ đạo từ trên xuống dưới như vậy, thậm chí còn dùng hiệu ứng xuyên thấu ở thiết kế đuôi cá. Nhưng Tố Diệp không những dám mặc, còn phát huy được tối đa. Sự xuất hiện của cô giống như một đóa hoa anh túc lặng lẽ bung nở trong đêm tối. Ban đầu không có ai để ý nhưng cùng với những bước đi của cô, càng lúc càng nhiều ánh mắt tập trung về phía cô, nhất là nam giới, sự kinh ngạc và si mê không thể che giấu.

Cô từ xa bước tới đám đông, dịu dàng giơ tay, liền có một người phục vụ chủ động bước lên đưa cho cô một ly rượu. Rượu vang nhuộm đỏ ly rượu sáng long lanh, ngón tay cô dường như cũng được phủ lên một lớp đỏ. Màu đỏ của rượu và của chiếc váy bổ sung cho nhau càng tăng thêm vẻ đẹp. Ánh mắt cô như bầu trời đầy đặc sao, ánh sáng của ly rượu khẽ vỡ tan trong đôi mắt cô, như một màn pháo hoa rực rỡ.

“Tổng giám đốc Niên! Có cần gọi bác sỹ Tố tới đây không?” Hứa Đồng thấy Niên Bách Ngạn nhìn không chớp mắt về phía xa, khẽ hỏi một câu.

Nét mặt Niên Bách Ngạn không hề có biểu cảm gì, nhưng sau khi

nhìn thấy quản lý của một bộ phận nào đó chủ động tới bắt chuyện với Tố Diệp, đầu mày vô thức nhú lại, lãnh đạm đáp: “Không cần, bắt đầu buổi tiệc thôi.”

Hứa Đồng làm theo.

Khi buổi tiệc bắt đầu, điệu nhạc violon càng trở nên uyển chuyển, như những sợi dây mảnh trôi đi trong không khí, chỉ khẽ chạm nhẹ cũng vang lên những thanh âm khe khẽ. Với tư cách là tổng giám đốc công ty, bắt đầu buổi tiệc, Niên Bách Ngạn lên phát biểu ngắn gọn vài câu. Lúc anh nâng ly lên, mọi người cũng ủng hộ, nâng ly của mình lên rào rào, tiếng nhạc cũng trở nên sôi nổi phù hợp với khung cảnh.

Hôm nay Lâm Yêu Yêu mặc cũng rất bắt mắt, chiếc váy dài màu trắng tô điểm cho vẻ đẹp của cô ấy. Nhưng tối nay cô lại thu bớt vẻ rực rỡ của mình, một sợi tóc dài được tết thành một chiếc bím nhỏ thả xuống trước vầng trán sáng bóng. Đồ trang sức đơn giản điểm xuyết giữa mái tóc, rải rác lúc ẩn lúc hiện, đi cùng với màu trắng hoàn hảo, không khác gì một nữ thần bước ra từ thần thoại Hy Lạp.

“Hôm nay cậu cũng nổi bật quá đấy, hiếm khi thấy cậu mặc màu đỏ. Nhưng mà, đẹp tuyệt vời!” Đối với tin tức Tố Diệp tới Tinh Thạch làm việc, ngoài giáo sư Đinh vui đến phát điên ra, người còn lại vui sướng tột cùng chính là Lâm Yêu Yêu.

Trong cái thành phố người người đều vì tiền đồ mà bỏ ba cực nhọc này, những buổi tụ tập bạn bè trở thành xa xỉ. Có những lúc rõ ràng là sống trong một thành phố mà hơn nửa năm mới gặp nhau một lần. Có những người bạn thân khi còn đi học, thậm chí khi còn độc thân chỉ mong ngày ngày được quán lấy nhau, đến lúc có bạn trai, rồi kết hôn, sinh con thì cuộc sống càng giống như bị trói buộc. Những buổi gặp gỡ bạn bè trở thành việc phải tranh thủ từng phút giây. Lâm Yêu

Yêu rất sợ sự xa cách gần như có thể xảy ra với bất kỳ người phụ nữ nào, thế nên có thể làm cùng công ty với Tố Diệp đúng là một chuyện rất tốt đẹp.

Tố Diệp nhìn phía trước, Niên Bách Ngạn đang phát biểu, cô ghé sát vào tai Lâm Yêu Yêu thấp giọng nói: “Vì chiếc váy này đắt nhất.”

“Nhìn không ra đấy, bình thường cậu keo kiệt lắm mà.”

Tố Diệp hướng về phía trước, bĩu môi: “Có người thanh toán.”

“Hả! Cậu và anh ta...”

“Dừng! Anh ta đã trừ cả tiền thưởng cả tháng của mình, mình mua một chiếc váy bắt anh ta thanh toán không hề quá đáng.” Cứ nhắc tới chuyện này là Tố Diệp bốc hỏa, lúc chọn váy cũng không ngừng nghĩ tới số tiền thưởng đã bay mất, đầu cũng giật giật theo.

Lâm Yêu Yêu cười hi hi: “Sớm biết thế tính luôn cả bộ này của mình.”

“Không sao! Mình chọn mấy bộ cơ mà, chúng ta mặc cùng một cỡ, lần sau cậu tới chỗ mình tùy ý chọn.” Tố Diệp rất thoải mái, ai không biết còn tưởng cô chó ngáp phải ruồi, trúng giải độc đắc gì đó hoặc là trở thành triệu phú sau một đêm, hoàn toàn khác biệt với hình tượng thường ngày của cô, dù nhìn thấy một xu rơi dưới đất cũng tức không thể quay lại nhặt.

Lâm Yêu Yêu thầm toát mồ hôi thay cho Niên Bách Ngạn: “Sao mình cảm thấy cậu đục khoét của anh ta không ít tiền thế?”

“Anh ta cũng cướp tiền thưởng của mình còn gì, một khoản trả một khoản, sao mình phải giả vờ giả vịt với loại người bề ngoài thì ôn hòa sau lưng thì cầm thú hả?” Tố Diệp nhìn Niên Bách Ngạn từ xa,

nghiến răng kèn kẹt. Những chiếc răng trắng nhỏ xinh sắc nhọn chỉ hận không thể nhọn hoắt như cửa quỷ hút máu, mở miệng cắn chặt lấy huyết quản của anh ta, uống máu, ăn thịt anh ta.

“Ấy, sau lưng cầm thú, cậu lĩnh giáo rồi sao?” Lâm Yêu Yêu chỉ nhằm vào mấy từ quan trọng.

Tố Diệp không hề khó xử, quay lại chớp chớp đôi mắt dễ thương nhìn cô ấy: “Lâm cô nương, cậu có tin hàm răng trắng của mình đã luyện tới cấp độ sức mạnh vô địch không?”

“Nhìn ra rồi, người cầm thú là cậu chứ không phải tổng giám đốc Niên.”

“Còn nói nữa là mình cầm thú trước với cậu đấy có tin không?” Tố Diệp nhin cười.

Lâm Yêu Yêu vội vàng đầu hàng: “Mình tin rồi.”

Niên Bách Ngạn phát biểu xong, có cán bộ cao cấp gọi tên Tố Diệp, cô liền đi tới trước mặt mọi người, coi như đã chào hỏi. Những nhân viên đã từng học lớp bồi dưỡng của cô huýt sáo rộn ràng. Cô mỉm cười thoải mái, không hề tỏ ra thiếu tự nhiên chút nào.

Theo quy định, điệu nhảy đầu tiên của buổi tiệc bắt đầu từ các cán bộ cấp cao. Có người nóng lòng muốn thử, có người nhường trái nhường phải. Nhưng không biết người nào liềm lĩnh đưa bốn, gọi to tên tổng giám đốc Niên và Tố Diệp. Chỉ có một giọng nói, lời nói cất lên nhưng không ai dám tiếp lời, bầu không khí nhất thời có chút ám muội không thể nói rõ.

Tố Diệp ngượng ngập đứng yên tại chỗ, đang chuẩn bị chuồn đi thì thấy Niên Bách Ngạn ung dung bước tới, chủ động giơ tay ra làm

động tác mời cô. Cô sửng sò, quên luôn cả việc tiếp theo phải làm là gì, cứ đứng đờ ra đó, ánh mắt trong khoảnh khắc cảm thấy mơ hồ. Lâm Yêu Yêu ở phía sau vỗ nhẹ vào người cô một cái, lúc này Tố Diệp mới có phản ứng, ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn cũng cúi đầu chăm chú nhìn cô, từ đầu chí cuối vẫn nhẫn nại đưa tay. Ánh mắt anh trầm ổn đầy sức mạnh, khiến cô liên tưởng tới biển khơi rộng lớn tĩnh lặng, chỉ có gió đêm chậm chậm thổi qua, cùng mùi gỗ mộc nhè nhẹ. Cô như bị ma xúi quẩy khiến, đưa tay cho anh. Đuôi mắt anh như có những gợn sóng lăn tăn, anh nắm chặt tay cô, cứ thế, cùng cô nhảy vũ điệu đầu tiên.

Đàn dương cầm cất lên khúc nhạc dạo đầu, những thanh âm phát ra từ những phím đàn đen trắng mềm mại dịu dàng, giống như những giọt mưa rơi trên lá sen, nhẹ nhàng khuấy động mùi hương dịu dịu khắp nơi. Nó lại tựa như âm thanh thần kỳ trong đêm khuya vọng lại từ thời xa xưa khiến người ta ngây ngất say sưa. Ánh đèn đại sảnh cũng tối đi, chỉ còn ánh sáng lung linh của sao trên trời cùng ánh đèn màu đung đưa theo thủy tinh trong gian phòng. Ánh sáng ấy dường như phản chiếu trong ánh mắt Niên Bách Ngạn. Bước nhảy của anh dẫn dắt cô theo, bàn tay lớn áp sát vào tấm lưng mềm mại, nhiệt độ nơi lòng bàn tay xuyên qua lớp vải mỏng hâm nóng nơi sâu thẳm trái tim cô.

Quyển 2 - Chương 78: Hai con rắn

Ban ngày trao cho con người lý trí. Dưới áp lực của xã hội, người ta phải thận trọng từng bước, đập bằng mọi chông gai trong các mối quan hệ và các cuộc cạnh tranh nghề nghiệp. Còn đêm tối lại làm dịu dàng thêm cảm tính của con người. Hoặc chỉ một bản đàn tùy ý nào đó cũng có thể khiến người ta chìm trong ký ức, hoặc bất chợt khoan dung hơn với một người mà mình vốn cần cảnh giác, cần thù ghét. Đối với Tố Diệp, có trách thì trách cảnh đêm nay quá đẹp, ánh sáng trong căn phòng này quá mờ ảo, cùng bản nhạc quá đẹp ấy, cô bỗng cảm thấy phối hợp với bước nhảy của Niên Bách Ngạn, cảm giác được đứng sát gần anh, không chút khoảng cách cũng không quá tệ; Còn đối với Niên Bách Ngạn, có trách thì trách cô gái trong lòng anh quá đẹp, không liên quan tới cảnh sắc ngoài cửa sổ rực rỡ thế nào, cũng không phải vì khung cảnh xung quanh tao nhã ra sao. Anh chưa bao giờ kiếm lời khen với vẻ đẹp của cô. Cũng giống như giờ phút này đây, anh khẽ giữ cô trong vòng tay, như nắm lấy một đóa hồng kiều kỳ tuyệt sắc, trong khi thưởng thức đồng thời cũng không quên những chiếc gai sắc nhọn có thể đâm vào da thịt anh bất kỳ lúc nào. Vì những thứ càng đẹp càng khiến người ta sợ hãi mất đẹp lòng, nhưng cũng càng nguy hiểm.

Tới nửa sau của bản nhạc, các nhân viên khác cũng lần lượt tham gia vào đội ngũ những người khiêu vũ. Không còn cảm giác căng thẳng khi bị muôn người nhìn ngó, bước nhảy của Tố Diệp cũng trở nên nhẹ nhàng thoải mái hơn.

Có lẽ vì hai người đứng quá gần nhau, gần tới mức hơi thở thuộc về người đàn ông như một linh hồn được ban phát, xuyên thẳng vào

lòng ngực cô. Não bộ của cô bắt đầu nhớ lại, việc làm trước nay chưa từng có. Khoảng cách lúc gần lúc xa của hai cơ thể, khung xương rắn chắc của anh dưới đầu ngón tay cô, điều khiến cô nhớ ngay tới chính là buổi sáng hôm đó, lần đầu tiên biết anh.

Buổi sáng hôm ấy, đến không khí trong khách sạn cũng hữu tình ám muội. Trước nay cô không muốn nhớ lại quá nhiều chuyện của ngày hôm đó, nhưng bầu không khí tối nay khiến cô vô thức chìm trong những suy tư sâu thẳm.

“Nghĩ gì vậy?” Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói của Niên Bách Ngạn, như cười như không.

Tận sâu trong lòng Tố Diệp thầm mắng cái chất giọng trời sinh đã hay này, nhất là trong đêm tối đang mơ hồ, chỉ riêng giọng nói ấy thôi cũng đủ khiến người ta mất hết mọi phòng ngự, buông súng đầu hàng. Vốn dĩ cô phải đối chọi kịch liệt, cho dù không như vậy thì chí ít cũng phải uốn ngực thẳng lưng, kiêu ngạo đứng trước mặt anh. Nhưng khi ngược lên, khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau, cô chỉ có thể nghe thấy ở một góc nào đó trong trái tim vang lên tiếng va chạm khe khẽ.

“Tôi đang nghĩ đêm nay ánh đèn rực rỡ, hương rượu mê đắm, không biết có phải đến cả gương mặt này của tôi trông cũng đẹp lên không ít?” Liều lĩnh đối diện với anh thật ra cũng phải chuyện quá khó khăn, chỉ cần luôn đề phòng không để bản thân mình chìm đắm vào đại dương tĩnh lặng đó là được.

Niên Bách Ngạn dịu dàng giơ tay lên, cô tùy ý khẽ xoay một vòng trong lòng anh. Nụ cười của anh dường như cũng nhuộm nét dịu dàng của khung cảnh: “Em vốn đã rất đẹp rồi.”

Lời khen anh nói ra hình như có sức mạnh hơn những người khác, ít

nhất nó khiến hàng mi dài của cô khẽ run lên.

“Có phải tôi nên cảm ơn lời khen rộng lượng của anh không?” Theo điệu nhạc, cô khẽ ngẩng lên trong lòng anh, ánh mắt chạm tới chiếc cằm vuông vẫn cùng yết hầu quyến rũ của người đàn ông.

Đối với cô gái xinh đẹp trong lòng, Niên Bách Ngạn dường như không hề rung động, nhảy theo điệu nhạc không chút biểu cảm, giữ phép tắc với cô, đáp án trả lời cô cũng cực kỳ tiêu chuẩn: “Đối với cái đẹp, tôi trước nay không hề kiếm lời khen, đẹp là đẹp.”

Tố Diệp khẽ mím môi, lại vì điệu nhảy mà tựa sát vào lồng ngực anh, ngẩng khuôn mặt nhỏ lên: “Vậy... tôi và Diệp Ngọc, ai đẹp hơn?”

Lần này Niên Bách Ngạn không đẩy cô ra, hoặc có lẽ lần trước vốn không có ý đẩy cô ra, chỉ vì yêu cầu của bước nhảy. Đôi tay của anh cũng theo điệu nhạc nghiêng nhiên ôm cô vào lòng, nhưng vẫn giữ đúng khuôn phép chỉ đặt tay lên eo cô, không vượt quá giới hạn nửa bước.

“Mỗi người một vẻ.”

Đáp án này không khiến cô thỏa mãn, hàng lông mày tựa hồ khẽ chau lại: “Anh nên biết tôi không thích câu trả lời đó.”

“Đó là sự thật.” Ngữ điệu của Niên Bách Ngạn rất nhẹ nhàng, tựa như đang chiều cô bạo dạn hờn dỗi trước mặt mình.

Tố Diệp không nhìn vào mắt anh nữa, cứ thế vài giây sau trôi qua, cô đột nhiên ngẩng đầu hỏi một câu: “Anh có yêu Diệp Ngọc không?”

Câu nói này càng thẳng thắn to gan hơn. Không phải cô có ý thăm dò, mà đúng là cô hết sức tò mò. Cô không biết người như Niên

Bách Ngạn khi yêu sâu sắc một người thì sẽ như thế nào, khi đối diện với người mình yêu anh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh kiềm chế như thế này ư? Hay sẽ dịu dàng như nước, thương yêu, chăm lo vô vàn? Vậy thì người phụ nữ có thể lọt vào mắt xanh, thậm chí khiến anh có ý muốn kết hôn hẳn phải là người anh yêu sâu sắc chứ? Nhưng cô vẫn cứ cố chấp muốn khẳng định lại.

“Yêu thì sao mà không yêu thì sao?” Cô không hề nghĩ Niên Bách Ngạn sẽ đưa ra một câu trả lời như vậy.

Tố Diệp dướn môi: “Tổng giám đốc Niên! Anh đang trốn tránh câu hỏi của tôi.”

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô: “Tình yêu đối với tôi mà nói là một món đồ cao cấp, được thì tôi may mắn, không được cũng là số phận của tôi.”

Câu trả lời của anh mơ hồ không rõ ràng, giống như đã trả lời chính xác câu hỏi của cô, lại giống như đang khéo léo lẩn tránh câu hỏi của cô. Tố Diệp im lặng nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, giây tiếp theo cô cũng mơ hồ theo.

Niên Bách Ngạn là một người có kế hoạch chuẩn xác đối với sự nghiệp thậm chí là đối với cuộc đời, những người như anh sẽ không thể không biết bản thân mình cần gì. Tính cách của anh trầm ổn nội tâm, làm việc lại rất chu toàn, tàn nhẫn, theo lý mà nói anh sẽ không để bản thân chịu thiệt.

Nếu yêu sâu sắc, sao lại không thấy anh và Diệp Ngọc cùng nhau xuất hiện?

Nhưng, nếu không yêu, sao lại cùng Diệp Ngọc “kết mối lương duyên”?

Nghĩ đi nghĩ lại, sự mơ hồ của cô tụ thành một đường thẳng, sợi dây mảnh sắc bén ấy chạm nhẹ vào lớp vỏ não, khiến cô đau nhói.

Nhưng nỗi đau lại có thể giúp con người ta tỉnh táo, ít ra thì câu hỏi sau đó của cô còn thẳng thắn hơn câu vừa rồi rất nhiều: “Vậy thì, có phải tôi có thể hiểu là hôn nhân của anh chẳng qua cũng chỉ là đá lót đường để anh bước tới thành công không?”

Lời nói ra như bát nước đổ đi, dù sao cũng không thu lại được cô đành chờ đợi kết quả. Ai ngờ Niên Bách Ngạn nghe xong câu ấy sắc mặt vẫn rất bình thản, đến ánh mắt cũng không hề dao động. Bước nhảy của anh vẫn từ tốn chậm rãi, hết như cách anh ứng xử với mọi người.

Cũng đúng vào lúc này, bản nhạc chạy tới đoạn cuối. Khi tiếng vỗ tay vang lên, anh chỉ đáp lại một câu, chơi vui vẻ nhé.

Tố Diệp nhíu mày, cái bản nhạc này sao lại kết thúc đúng vào lúc quan trọng chứ?

Hứa Đồng cầm điện thoại bước tới, thì thầm với Niên Bách Ngạn chuyện gì đó, anh bèn cầm điện thoại rời xa khỏi khu khiêu vũ. Tố Diệp chỉ có thể nhìn thấy bóng hình anh mỗi lúc một xa.

Lâm Yêu Yêu bê ly rượu đi đến, đưa cho cô một ly, nhìn theo ánh mắt cô. Cánh cửa của đại sảnh che đi bóng hình cao lớn của Niên Bách Ngạn. Cô ấy quay đầu lại, khẽ nhướn mày: “Nói chuyện gì vậy? Hình như không được vui cho lắm?”

“Mình hỏi anh ta có yêu vợ anh ta không.” Tố Diệp đón lấy ly rượu, một hơi uống cạn, rồi lại giơ tay gọi thêm ly nữa.

Lời của cô và động tác uống rượu liền một mạch ấy khiến Lâm Yêu

Yêu hoảng hốt. Cô ấy vội giữ tay cô lại, ngữ khí có vẻ cảnh giác:
“Cậu hỏi anh ta vấn đề ấy làm gì?”

“Yên tâm đi, mình không si mê anh ta đâu.” Tố Diệp khẽ cười: “Chỉ là mình bỗng nhiên tò mò về tình trạng hôn nhân của anh ta mà thôi.”

“Anh ta kết hôn cùng đại tiểu thư nhà họ Diệp mặc dù không giống trống khua chiêng, nhưng trên dưới trong công ty không ai không biết.” Lâm Yêu Yêu nhìn thần sắc của cô có phần sốt ruột, vội quay người cô lại, làm mặt nghiêm túc: “Tố Diệp! Cậu đừng có chơi với lửa. Niên Bách Ngạn, cậu không chơi nổi đâu.”

Tố Diệp nhìn vào mắt Lâm Yêu Yêu, có một khoảnh khắc suýt nữa thì cô buột miệng. Dù là nhà họ Diệp hay Diệp Ngọc, họ đều vốn không xứng có được hạnh phúc. Nhưng những lời này tới bên miệng cuối cùng cô vẫn nhin. Yêu Yêu không biết thân phận thực sự của cô. Cô ấy, càng không cần làm bạn với người nhà họ Diệp.

“Cậu nghĩ mình đang chơi đùa thật sao? Lâm cô nương, cậu nhạy cảm quá rồi.”

“Là mình bị những lời vừa rồi của cậu dọa chết khiếp ấy, không dung quan tâm tới hôn nhân của anh ta làm gì?” Lâm Yêu Yêu là một cô gái nhiệt tình, hoàn toàn không thể nhìn bạn tốt của mình có chút lầm lẫn nào trong cuộc đời: “Cậu nhớ cho kỹ, anh ta là ông chủ của cậu, quan hệ chỉ đơn giản vậy thôi, cậu đã nhớ chưa hả? Xem ra sau này mình phải trông chừng cậu, không thể để xảy ra sai lầm được.”

Tố Diệp không biết nên khóc hay cười, nhìn thế nào trông cô cũng giống một người dễ phạm sai lầm sao? Đầu tiên là Niên Bách Ngạn lấy danh nghĩa anh rể thốt ra mấy từ này, giờ lại tới Lâm Yêu Yêu.

“Được rồi! Không cãi nhai chết sao? Uống rượu đi! Tối nay không say

không về.”

“Trời đất ơi, lại nữa sao?” Lâm Yêu Yêu gào lên thảm thương, bị Tố Diệp kéo tới quán bar.

Sau khi xử lý xong công việc, Niên Bách Ngạn quay trở lại đại sảnh buổi tiệc. Ai ngờ vừa đẩy cửa bước vào, cảnh tượng bên trong khiến anh ngẩn ra trong giây lát. Nhưng anh nhanh chóng lùi ra phía cửa, ngẩng đầu nhìn cái nơi có tên là “đại sảnh”. Hứa Đồng đi phía sau anh không biết tình hình, đi cùng vào trong cũng bất ngờ trợn tròn hai mắt.

“Tổng giám đốc Niên...”

Niên Bách Ngạn chắc chắn mình không đi nhầm phòng, lại bước vào một lần nữa.

“Tôi xử lý công việc mất nhiều thời gian lắm sao?” Anh nhìn cảnh tượng trước mắt, cố gắng giữ cho giọng nói bình tĩnh.

Hứa Đồng nuốt nước bọt: “Mới một tiếng đồng hồ thôi ạ.”

Đúng vậy, mới một tiếng đồng hồ, vậy mà một hội trường tao nhã không khác gì một sàn nhảy tán loạn. Điều làm anh kinh ngạc hơn là thứ nhạc phát ra lúc này như một lời nguyền ma quỷ khiến người ta phát đau đầu. Đội nhạc đánh vốn dĩ chơi violon và đàn dương cầm giờ cũng đang đứng một bên, dáng vẻ vô tội.

“Đừng thờ dài, sắc là không, không là sắc

Sắc thành không, không thành sắc...”*

*Bài hát nhạc phim “Thanh xà” do Tân Hiểu Kỳ trình bày

Bài hát này toát lên một vẻ phong tình ma quỷ khác thường, đến cả những người nhảy cùng cũng như bị ma nhập.

Niên Bách Ngạn nghe bài hát này có vẻ quen tai, nhưng nhất thời không thể nhớ ra. Ánh mắt sắc bén lướt nhanh trong đám đông, nhanh chóng nắm bắt được nhân vật chính của điệu nhảy như yêu nghiệt này.

Tổ Diệp cả người đỏ rực rỡ đứng ở nơi cao nhất. Động tác mềm mại cùng với điệu nhạc gần như trở thành một con rắn, cả gương mặt đỏ hồng lên, ánh mắt mờ màng, không khó nhận ra cô đã uống không ít rượu. Cùng nhảy với cô còn có Lâm Yêu Yêu với chiếc váy dài trắng. Đỏ trắng rọi sáng cả không gian, tư thế yếu điệu là lướt, có lẽ cả hai người đều say khướt rồi.

Những người xung quanh cũng đã uống không ít, tất cả đều vây quanh Tổ Diệp và Lâm Yêu Yêu, nhảy múa loạn xạ.

Điệu nhạc tà ma, đến cả những cô gái đang nhảy cũng quyến rũ như những con yêu quái.

Thấy cảnh này, Niên Bách Ngạn thật sự hiểu được hàm ý của một câu nói: Một buổi tiệc không có lãnh đạo mới thật sự là một buổi hoan lạc.

Chưa tới một tiếng đồng hồ, nơi đây đã hoàn toàn thay đổi.

“Hai cô ấy nhảy đẹp quá.” Dù sao Hứa Đồng cũng còn trẻ, nhìn cảnh tượng trước mắt cũng cảm thấy rất náo nhiệt: “Tư thế mềm mại như hai con rắn vậy.”

Đúng là rất giống rắn, Niên Bách Ngạn cũng phải công nhận. Nhất là

Tố Diệp, những động tác mềm dẻo như một con yêu tinh lao mình vào lửa.

Đang suy nghĩ, bỗng thấy Tố Diệp đi về phía anh, chiếc bụng mềm mại dưới lớp váy trong suốt gần như có thể vắt ra nước. Thấy anh bất động đứng đó cô liền giơ cánh tay lên ôm chặt lấy cổ anh.

Quyển 2 - Chương 79: Người đàn ông mũi cao

Hương rượu nồng nàn, màn đêm uyển chuyển.

Tất cả mọi người đều đã say, thế giới trong đôi mắt say mèm như quay tròn huyền ảo, khiến người ta đắm đuối, khiến người ta bạo dạn. Tố Diệp cũng vậy, rượu vào như một mối lửa, khế châm vào trái tim vốn ngang ngược của cô, rồi nhanh chóng bùng lên thành một ngọn lửa hừng hực, như bị trúng tà, tất cả càng trở nên không còn gì phải kiêng nể.

Cơ thể cô như đóa sen hồng đứng đưa theo gió, mà lá của bông sen ấy vẫn còn tỏa ra hương thơm dịu dịu.

Điệu nhạc lúc này rất hợp với khung cảnh, đến cả trong lời ca cũng có thể cảm nhận được hàm ý giao hoan.

“Người con gái được trời sủng ái, điệu nhạc xoay tròn

Ánh mắt như trúng tà

Khiến ta nhận ra được vẻ đẹp

Để mong nàng trân trọng yêu thương nhiều hơn

Đêm nay lại được gặp người trần

Trân trọng đêm nay, nhớ tới ta...”

Khi câu hát cuối cùng kéo dài, Tố Diệp cũng đang bám chặt lấy cổ của Niên Bách Ngạn, bàn tay kia cũng nhẹ nhàng giơ lên, bạo dạn nhiệt tình phủ lên gò má anh, những ngón tay mảnh khảnh như cũng thấm đẫm hương hoa sen thanh mát, quyến rũ phác họa từng đường nét trên gương mặt người đàn ông. Vầng trán rộng, hàng lông mày rậm dày không tức giận cũng thấy uy nghiêm, sống mũi vững chãi như sông băng, bờ môi mỏng hơi mím lại, chiếc cằm cương nghị...

Còn thân thể của cô dưới xúc tác của rượu cũng trở nên mềm dẻo chưa từng thấy, lắc lư xoay tròn không khác gì động vật không xương, dùng đỉnh đầu của mình để mô tả dáng hình người đàn ông, vuốt ve nhẹ nhàng, không hề ngại ngùng.

Điệu nhạc mê muội vẫn chỉ bằng một phần ba Tố Diệp, điệu nhảy của cô nhiệt tình mà phóng khoáng. Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn đứng im tại chỗ, để mặc cho cô suồng sã càn rỡ trước mặt anh như một con rắn đã thành tinh.

Mọi người xung quanh đang chè chén say sưa, ai ai cũng lắc lư điên cuồng, đến cả Tố Diệp cũng vậy. Chỉ có Niên Bách Ngạn là giống như một tảng đá kiên cố vững chãi đứng trong điệu múa thác loạn của những người như yêu ma quỷ quái. Anh cứ tĩnh lặng đứng đó, đến cả Hứa Đồng bên cạnh anh cũng bị những người khác kéo đi uống rượu.

“Anh là ai?” Tố Diệp ngẩng mặt lên, chạm phải ánh mắt anh đang nhìn xuống, nụ cười rạng rỡ như hoa. Ánh mắt cô như những bông pháo hoa nổ tung trên bầu trời đêm, rực rỡ lóa mắt, động tác cũng không cẩn thận, hỏi xong câu này bước chân lại loạng choạng.

“Em say rồi.” Niên Bách Ngạn đưa tay ra, cánh tay dài đưa chặt lấy thân hình đang múa loạn lên của cô. Cô lại mỉm cười yêu kiều, dựa sát vào người anh hơn, cơ thể như một ngọn lửa sắp tan chảy trong

lòng anh. Còn anh, muốn đẩy cô ra đã không được nữa rồi, cô càng đưa tay ôm chặt lấy anh hơn.

“Tôi biết anh là ai rồi.” Tố Diệp cười khanh khách, bộ ngực đầy đặn vì dính sát vào vòm ngực của anh mà càng lộ rõ khe rãnh sâu hun hút. Anh chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn trọn vẹn “cảnh xuân”.

“Anh là Hứa Tiên phải không? Hay là Pháp Hải, ha ha...”

Niên Bách Ngạn hơi khó xử, nói cái gì với cái gì không biết.

Vậy mà Tố Diệp vẫn múa đều theo điệu nhạc, chỉ hận không thể coi thân hình thẳng tắp cao lớn của Niên Bách Ngạn là cái cột sắt. Lúc đôi chân thon dài khẽ nâng lên, đuôi cá quệt dưới đất đã để lộ dáng người hấp dẫn. Chiếc váy đỏ tươi khiến da thịt ở chân cô càng trắng hơn, quần quýt lấy đôi chân của anh, đôi tay vẽ khắp mặt anh cũng bắt đầu không yên phận, mơn man xuống dưới cằm anh, dừng lại nơi yết hầu gợi cảm, vuốt ve trêu chọc.

“Trong sách nói, muốn biết khát khao dục vọng của người đàn ông là phải nhìn mũi của anh ta.” Gương mặt cô ngẩng lên hình thành góc 45 độ hoàn hảo, như có một làn sóng mềm mại khẽ phủ lên bàn tay đang ôm eo cô của anh, triền miên quần quýt, giống như sự nhiệt tình của cô, nhưng cũng không đo được với sự mờ ám nồng nhiệt trong lời nói: “Mũi anh cao và thẳng thế này, có phải hứng thú tình dục cũng rất mãnh liệt không?”

Những câu hỏi mang hơi rượu liều lĩnh và nóng bỏng, nhưng cánh tay cô càng nóng hơn, lại tiếp tục men theo yết hầu của anh đi xuống. Cách một lớp vải cũng có thể cảm nhận được sự mạnh động rục rịch trong cô. Tới khi bàn tay nhỏ của cô chạm tới bụng anh, Niên Bách Ngạn đưa tay ra nắm chặt lấy cổ tay cô, không cho phép cô tiếp tục sờ soạng lung tung nữa.

Tố Diệp nhìn anh cười xấu xa, kiễng chân lên, làn môi hồng sắp dính vào bờ môi anh, cô khẽ cất lời: “Anh ôm con gái vào lòng mà không có suy nghĩ xấu xa sao? Nếu không, sao lại ngăn cản tôi? Sao người anh cũng cứng đờ cả lại rồi?”

Niên Bách Ngạn đành phải đưa nốt cánh tay còn lại ra siết chặt đôi tay cô, khẽ nhíu mày: “Đến giờ về rồi.”

“Anh nữa đưa tôi về nhà sao?” Gương mặt xinh đẹp của người con gái tràn đầy cảm dỗ. Vì bị anh siết chặt, bờ vai cô, “ngọn đồi” trước mặt, đến cả cái bụng nhỏ thấp thoáng cũng toát lên cảm giác khơi gợi lả lơi.

Từ góc độ này của Niên Bách Ngạn, vừa hay có thể nhìn trọn vẻ đẹp của cô. Lồng ngực anh áp sát cơ thể dịu dàng của cô, hô hấp đan xen mùi rượu nhẹ nhẹ. Bờ môi cô ở gần ngay trước mắt, gần tới mức anh chỉ cần hơi cúi xuống là sẽ chạm tới nó. Hàm răng trắng đều đặn, khẽ cười sáng lên như vỏ sò dưới ánh trăng, trắng xóa nhẵn mịn. Còn đường nét trên bờ môi cô thì đầy gợi cảm mê hoặc, môi dưới đầy đặn. Kiểu môi đẹp này về mặt thị giác có thể hấp dẫn người đàn ông một cách sâu sắc.

Anh là đàn ông, việc bị hấp dẫn cũng bình thường vô cùng.

Đúng như cô cảm nhận được, cả bản thân anh cũng biết rõ một nơi nào đó trong cơ thể đang âm thầm thay đổi. Hương thơm và sự quyến rũ của cô như đốt cháy anh, khiến cơ thể anh cũng trở nên nóng hầm hập. Cổ họng anh lại khô rát như buổi tối hôm đó khi cô lại gần, một sự thay đổi sinh lý nhắc nhở anh phải đi tìm nguồn nước.

“Lần sau không được phép uống say như vậy nữa.” Niên Bách Ngạn hết cách, đành phải ôm chặt lấy người cô, không để cô vụng vẹo, đùa

giống nữa, giọng nói ít nhiều đã mất đi vẻ uy quyền, thoát nghe thấy hơi khàn khàn.

Tố Diệp không nhúc nhích được, đứng một bên cười hì hì, gương mặt đỏ bừng như ánh cầu vồng đỏ nơi chân trời, đẹp không sao tả xiết.

“Hứa Đồng!”

Hứa Đồng đứng ngay gần đó sau khi nghe thấy Niên Bách Ngạn gọi, lập tức bước tới. Vừa rồi cô ấy chỉ uống một chút rượu cùng đồng nghiệp mang tính tượng trưng, thế nên sắc mặt không có thay đổi gì rõ nét. Chỉ có điều thấy Tố Diệp mặt đỏ hồng, cô ấy cũng cảm thấy lo lắng phần nào: “Sao bác sỹ Tố lại uống say đến mức này? Có cần tôi đưa cô ấy về nhà không ạ?”

Niên Bách Ngạn nhìn Tố Diệp không biết làm sao, khi ngược mắt lên ánh mắt đã bình tĩnh trở lại: “Cô ở đây trông chừng một chút, muộn rồi thì cũng giải tán đi, những người say rượu không lái xe được thì giúp tôi gọi người đưa họ về, tôi đưa bác sỹ Tố về nhà.”

“Vâng!”

Đợi Hứa Đồng đi xử lý mấy người say mềm khác, Niên Bách Ngạn mới buông tay Tố Diệp ra, để mặc cho cô bám chặt vào người mình như một con bạch tuộc. Anh khẽ thở dài, thấy hai chân cô đã mềm oặt, đứng không vững nữa rồi, anh đành bế cô lên, đi ra khỏi đại sảnh.

Tố Khải thẩm vấn Ô Khải Vinh xong cũng đã muộn lắm rồi, lúc ra khỏi phòng thẩm vấn, bụng anh sôi lên òng ọc, đang định về nhà ăn chùa của bố mẹ một bữa thì nghe thấy đồng nghiệp trực ban bước tới thông báo: “Đội trưởng Tố! Trong phòng làm việc có người đợi anh.”

“Vào phòng làm việc của tôi rồi ư?”

“Vâng!”

Tố Khải giơ bản thảo vấn lên trước mặt đồng nghiệp: “Cậu to gan quá nhỉ! Tùy tiện để người lạ vào phòng làm việc của tôi là vi phạm kỷ luật có biết không?”

Người đồng nghiệp lập tức cười xòa: “Cô gái xinh đẹp đó nói là người thân của đội trưởng Tố, sao em dám đắc tội với người nhà của anh.”

“Người nhà tôi?” Tố Khải xoa xoa cái bụng đói cồn cào: “Ngoài chị tôi ra làm gì có ai được coi là người đẹp.”

Ở vị trí gần cửa sổ trong phòng làm việc, đúng là có một cô gái xinh đẹp đang đứng, nhưng không phải Tố Diệp. Cô đang tưới nước cho một chậu cảnh mà Tố Khải thấy rất lạ mắt. Cô mặc một chiếc váy dài gọn gàng, mái tóc xoăn ngắn mà tinh nghịch che đi gương mặt cô khi cô cúi xuống, nhưng vẫn có thể nhìn ra gương mặt xinh đẹp ấy. Ngoài cửa sổ là cảnh đêm say lòng người, có lẽ quá say rồi, đến cả văn phòng của anh cũng ngập tràn mùi hương dịu nhẹ.

Mùi hương này giống hương hoa, nhưng cũng giống mùi hương từ người toát ra.

“Là cô?” Tố Khải đứng ở cửa, nghi hoặc lên tiếng.

Cô gái giật nảy mình vì tiếng nói bất ngờ. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa, nhanh chóng nở nụ cười.

“Sao lại là cô?” Tố Khải nhận ra đó là con tin bị uy hiếp ở sân bay

chiều nay.

Diệp Lan chỉ cười không nói gì.

“À, tôi nhớ đã nói thời gian lấy lời khai là sáng mai mà nhỉ?” Tố Khải tưởng mình nói không rõ ràng, cảm thấy hơi nghi hoặc. Anh bước tới đặt bản thẩm vấn xuống mặt bàn.

“Đúng, là ngày mai, nhưng mà em tới tìm anh.” Diệp Lan cười híp mắt, giơ tay chỉ vào chậu hoa bên cửa sổ: “Dọc đường tới đây đi qua cửa hàng hoa, em thấy nó rất đáng yêu, nên mua tới tặng cho anh.”

Tố Khải cũng mỉm cười: “Không có công không hưởng lộc, đây có coi là hối lộ cảnh sát nhân dân không?”

“Ai nói anh không có công? Hôm nay anh đã cứu em mà.” Diệp Lan nói rất chân thành.

“Đó là trách nhiệm của tôi.” Tố Khải khẽ mím môi: “Thế nên cô không cần mất công tới tận đây cảm ơn đâu. Nhưng mà, lần sau tới sở cảnh sát cũng không cần khai man là người nhà của tôi.”

“Anh không nhận ra em sao?” Diệp Lan sững sờ.

“Nhận ra chứ, mới gặp buổi chiều sao lại không nhận ra.” Tố Khải cười lớn.

Diệp Lan tắc lưỡi, xem ra anh không nhớ cô thật rồi. Cô liếm môi như đang suy nghĩ gì, khi ngược mắt lên gương mặt đã rạng rỡ trở lại: “VẬY cảnh sát Tố! Đã tới giờ tan ca chưa?”

Tố Khải nhướn mày.

“Mời anh ăn cơm, coi như cảm ơn.” Mặc dù sớm muộn gì anh cũng biết thân phận của cô, chi bằng đợi anh tự mình phát hiện, nếu không nói ra lỡ như anh mơ màng thì cô sẽ xấu hổ lắm.

“Cô mời tôi?” Tố Khải hơi ngần ra, nhanh chóng khoát tay: “Tôi là cảnh sát nhân dân, sao có thể để nhân dân phí tiền được.”

“Coi trọng vậy sao, anh đúng là không lãng phí tiền thuế của người dân.”

Tâm trạng của Tố Khải có vẻ rất tốt: “Đúng vậy! Dù tôi có không là cảnh sát thì cũng không thể để một cô gái móc ví trả tiền ăn được. Đi thôi, muốn ăn gì tôi mời cô.”

“Được thôi! Em cũng chưa được ăn cơm cùng một cảnh sát bao giờ.” Diệp Lan lại gần anh, nụ cười mềm mại như hoa thắm đẫm đôi mắt cô.

Tố Khải rất cao, lại mặc cảnh phục, cô chỉ cao tới vai anh, chiếc váy dài tung bay, bóng hình của hai người in trên cửa sổ, trông lại càng đẹp hơn.

“Ấy, đừng coi tôi là một người quá đặc biệt, cớ bỏ cảnh phục tôi cũng chỉ là một người bình thường thôi.” Vì Tố Khải trời sinh đã có vóc dáng đẹp, khoác trên mình bộ cảnh phục càng khiến anh toát lên vẻ anh tuấn uy nghiêm. Thế nên, bên cạnh cũng không hiếm những cô gái chủ động làm quen. Bình thường anh chẳng mấy quan tâm tới chuyện này, một là anh không có nhiều thời gian, hai là anh thật sự không thể giải thích được tại sao đàn ông nhất định phải hạ thấp mình để dỗ cho con gái vui. Thế nên từ trước tới nay cho dù anh từng hẹn hò thì cũng không dài lâu, không phải tại anh thường xuyên đi công tác thi hành nhiệm vụ, không có thời gian ở bên bạn gái, mà vì anh không có kiên nhẫn dỗ dành con gái dẫn đến chia tay. Thế nên

sự xuất hiện của Diệp Lan ngày hôm nay anh cũng chẳng nghĩ gì nhiều, chỉ coi như làm quen với người bạn này.

Diệp Lan khẽ mím môi, mỉm cười: “Vậy thì anh đừng thay cảnh phục ra nữa.”

“Không thay cảnh phục ngồi ăn trong nhà hàng, người bên cạnh sẽ tưởng cô là tội phạm đấy.” Nụ cười của Tố Khải cương nghị chính trực, có sự hào sảng của đàn ông phương Bắc: “Đợi tôi một lát, tôi đi thay quần áo.”

Diệp Lan cũng gật đầu, cười theo.

“À...” Tố Khải đột nhiên hơi ngượng ngập: “Vẫn phải phiền cô ra ngoài đợi tôi.”

Diệp Lan không hiểu.

“Tôi... phải thay quần áo.” Tố Khải giải thích một cách thiếu tự nhiên.

“À... xin lỗi, được, em ra ngoài đợi anh.” Diệp Lan giờ mới hiểu ra, gò má bỗng ửng hồng, nói xong lập tức đi ra khỏi văn phòng.

Quyển 2 - Chương 80: Ánh mắt của anh

Tố Diệp đoán trúng tim đen, Niên Bách Ngạn đúng là không đưa cô về nhà.

Nhìn cô gái ánh mắt say mơ màng trong lòng mình, nhất thời anh cũng cảm thấy vô cùng mê hoặc. Anh bế thẳng cô về phòng nghỉ, nhưng đó là vì thấy cô say quá không thể về nhà, hay, đây chỉ là một lời ngụy biện của anh. Giống như những lời Tố Diệp nói trong lúc say, thực tế là anh thật sự không nỡ đưa cô về nhà?

Đặt cô xuống chiếc giường nhỏ, hai tay Niên Bách Ngạn chống bên cạnh giường, ngắm cô từ trên xuống. Cô khẽ mở mắt, gương mặt điển trai của người đàn ông phản chiếu trong đôi mắt xinh đẹp, nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của anh là có thể tìm được bóng hình cô. Tố Diệp mỉm cười, cả người mềm nhũn. Cô đưa tay chạm nhẹ lên gương mặt anh, những ngón tay cũng mềm mại như không có xương. Anh vẫn ngắm nhìn cô, để mặc cho cô gái nằm dưới thoải mái nghịch ngợm.

Giây tiếp theo, Tố Diệp lại che chặt mắt anh lại, anh chỉ còn nghe thấy tiếng cười khe khẽ của cô.

Anh mím môi hết cách, đưa tay kéo tay cô ra.

“Ánh mắt của anh lúc nhìn chăm chăm người khác khiến người ta hoảng sợ đấy.” Tố Diệp đỡ nửa người ngồi dậy. Cứ như vậy, gương mặt của cô và anh gần như chỉ cách nhau một milimet.

Trái tim Niên Bách Ngạn như bị rút nhẹ một cái, anh đành phải đưa tay ra đề cơ thể không yên phận của cô xuống, nhẹ nhàng nói: “Tôi rót cho em cốc nước.” Nói xong, anh đứng dậy định đi.

Nhưng chớp mắt, cánh tay mềm mại của cô như một dây leo quấn lấy người anh từ phía sau, ôm chặt lấy anh.

Thân hình cao lớn của Niên Bách Ngạn hơi cứng đờ, đứng ở chỗ đó không hề nhúc nhích. Anh hoàn toàn có thể đẩy cô ra, vì sức cô ôm anh không mạnh, chỉ cần khẽ đẩy một cái là cô sẽ ngã ra giường. Nhưng, trong khoảnh khắc anh quên mất phải làm gì, hoặc có lẽ vì lúc cô ôm lấy anh cả người cũng đồng thời dán chặt vào tấm lưng của anh.

Anh có thể cảm nhận rõ cơ thể mềm mại ấy, nhất là bộ ngực cao, giống như một đỉnh núi không thể vượt qua nhưng đủ để làm nảy sinh khao khát chinh phục của người đàn ông. Chỉ ngần cách một lớp vải mỏng, rất có tính đàn hồi khiến người ta mê đắm.

Mỹ nhân trong lòng, anh hùng chỉ còn nước chết!

“Anh định đi đâu?” Giọng nói nũng nịu khẽ vang lên sau lưng.

Dù sao Niên Bách Ngạn cũng là người đàn ông trưởng thành đã trải qua nhiều sóng gió, đã qua rồi cái thời thanh niên trai tráng bông bột lỗ mãng, mặc dù kích động trong lòng nhưng cuối cùng vẫn kéo lại được lý trí để đề nén suy nghĩ hoang đường vừa vô thức kéo anh đi. Anh quay lại, ôm cô vào lòng, cúi đầu nói nhỏ: “Em ngoan ngoãn nằm lên giường nghỉ ngơi, tôi đi rót nước cho em.”

Anh vẫn không nỡ đẩy cô ra ngay, có lẽ chỉ vì cảnh sắc đêm nay, sự dựa dẫm của cô lại vô cớ chạm tới khao khát được bảo vệ của anh, cho dù trước đây anh có chán ghét những người phụ nữ say rượu

thế nào đi nữa, thì khoảnh khắc này cũng không thể nhần tâm được.

Cũng có thể, ngay từ đầu anh đã không thể sản sinh thái độ ghét bỏ. Giống như tối hôm đó ở quán bar, vốn dĩ mấy người bạn muốn tổ chức cho anh một bữa tiệc độc thân, không ngờ từ xa lại nhìn thấy cô nhảy múa trên sàn, dáng vẻ say rượu trông thật ngốc, thu hút không ít ánh mắt của những người đàn ông, mấy người bạn của anh cũng không ngoại lệ.

Vốn dĩ chỉ là hai người không liên can tới nhau, ai say chuyện người nấy. Nhưng sau khi cô bước từ trên sàn xuống, ngay lập tức ngã vào lòng anh, trái tim anh bỗng đập nhanh, đưa tay ra ôm chặt lấy cô, giúp cô thanh toán. Tất cả mọi người đều tưởng rằng họ quen biết nhau, bao gồm cả người bạn tốt của cô, vì cô cứ ôm chặt lấy cổ anh không rời, ánh mắt chớp chớp đầy mê hoặc.

Anh không phải là người thích xen vào chuyện người khác, vậy mà tối hôm đó lần đầu tiên lại xen vào chuyện của cô. Anh đưa cô tới căn phòng khách sạn các bạn đã đặt cho mình, nhìn vẻ mặt say mèm của cô nằm trên giường, anh không nhịn được bật cười khanh khách. Tối đó cô im lặng như một con mèo, khi đã thu lại hết móng vuốt, hoàn toàn không còn khả năng tấn công, ngoan ngoãn tới cực điểm. Giây phút ấy anh nhìn cô, tâm trạng bực bội lại tốt lên lạ thường.

Cứ như vậy, cô đã yên lặng nằm bên cạnh anh suốt cả đêm. Anh cũng ngẫm đồng ý bên cạnh mình có một người xa lạ.

Nhưng mà... Tố Diệp say rượu hôm nay sao không hiền hòa được như hôm đó, không ngoan ngoãn một cách bất thường.

“Nước?” Tố Diệp khẽ cười, cả người hoàn toàn dựa vào lòng anh: “Tôi muốn uống rượu...”

Niên Bách Ngạn bị cô quán lấy, sắp không trụ nổi nữa, tay phải tăng sức hơn, giữ chặt để cô tiếp tục thân mật trong lòng anh, thấp giọng nói: “Tối nay em uống đủ nhiều rồi.”

“Nhiều sao? Nếu thật sự uống nhiều rồi, sao tôi vẫn có thể nhận ra anh là ai chứ.” Nét mặt say sưa của cô có thêm một sự mê hoặc, cô dựa đầu vào lồng ngực anh, cười nói: “Anh rể! Tim anh đập nhanh quá đấy, khiến tai tôi cũng thấy đau nhức.”

Đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi anh là anh rể nhưng sao nghe vẫn cảm giác có mưu đồ làm loạn. Niên Bách Ngạn chưa bao giờ chăm sóc con gái say rượu, cho dù là Diệp Ngọc. Anh chỉ để đó cho người nhà họ Diệp xử lý. Còn đối diện với Tố Diệp, anh không biết phải làm sao cũng đồng thời cảm thấy dờ khóc dờ cười. Nhưng thấy cô có ý sát lại gần, anh cũng chỉ đành ra lời cảnh cáo khế khàng bên tai: “Diệp Diệp!”

“Cái tên này từ miệng anh thốt ra nghe hay thật đấy, mặc dù tôi không thích...” Cô như con rắn đang bò trườn. Anh hoàn toàn không thể khống chế nổi. Hoặc có lẽ do anh thả lỏng tay khiến cô nhân cơ hội đó ôm chặt lấy cổ anh. Bờ môi thơm ngát dần dần sát lại yết hầu của anh, hơi thở của anh vẫn vít xung quanh cô.

Anh vẫn cảm nhận được sự mềm mại từ hai bờ môi ấy.

Giờ đây, không biết rốt cuộc ai đang quyến rũ ai.

“Tối đó... anh ôm tôi có cảm giác gì? Có giống như bây giờ không?” Cả người Tố Diệp bám lấy người anh, một tay vẽ lên lồng ngực người đàn ông. Da thịt săn chắc và khớp xương mạnh mẽ dưới ngón tay làm nóng trái tim cô, khiến cô càng to gan hơn, bàn tay mềm dẻo từ từ lướt xuống.

Sống lưng của Niên Bách Ngạn rõ ràng đã cứng đờ, khoe môi mím chặt, ánh mắt nhìn cô sâu đậm như mực tàu. Tố Diệp ngẩng mặt lên, hơi thở của hai người vương vấn đan cài vào nhau. Nụ cười của cô càng lúc càng thâm trầm, hơi thở của anh cũng càng lúc càng nóng bỏng. Cho tới khi, Tố Diệp bạo dạn đặt tay lên giữa hông anh, anh chợt có phản ứng, đầu mày nhíu chặt, đẩy cô ra.

“Bậy bạ!” Giọng nói trầm thấp dường như có chút ngưng ngững.

“Ha ha...” Cả người Tố Diệp yếu ớt bò trên giường, cô cười rất vui vẻ trong cơn say, giống như rất đặc ý khi cuối cùng đã phá bỏ được dáng vẻ lạnh lùng kiềm chế của anh. Cô lại hơi ngồi dậy, đuôi váy trên người đã rộng ra, cảnh xuân trước ngực cô lại càng hấp dẫn người khác. Cô khẽ cắn môi, đối diện với ánh mắt trầm mặc của Niên Bách Ngạn, hồn nhiên nói một câu: “Anh rể, của anh to thật...”

Niên Bách Ngạn nén giận, cắn chặt răng, quay người định đi.

“Tôi khát...” Phía sau, giọng cô lại chuyển thành vẻ yếu đuối đáng thương.

Anh dừng bước, quay đầu nhìn cô.

“Anh rể, tôi khát nước...” Hai chữ “anh rể” một lần nữa thốt ra từ miệng cô không còn sự quyến rũ như khi nãy, mà ngược lại tràn đầy cảm giác bất lực khiến người ta thương xót. Đến cả ánh mắt của cô cũng giống như con nai vô tội trong rừng, ngơ ngác và ngây thơ.

Niên Bách Ngạn lại một lần nữa không đành lòng, khẽ thở dài: “Ngoan ngoan ngồi đợi.”

Tố Diệp nhe răng cười.

Phòng nghỉ trong văn phòng tổng giám đốc là nơi thường xuyên sinh sống của Niên Bách Ngạn ngoài tứ hợp viện ra. Điều này là do công việc của anh rất bận rộn. Có những lúc làm việc tới rất muộn cũng không muốn lái xe đi đêm về nhà nữa, liền ở luôn trong phòng nghỉ này. Thế nên căn phòng này sắp đặt rất nhiều đồ dùng hằng ngày, bao gồm cả quần áo để anh thay giặt.

Vì Tố Diệp uống say, Niên Bách Ngạn còn chưa kịp thay bộ quần áo véc trên người ra, chỉ một lòng nghĩ đến việc đỡ cho cô ngủ rồi mới lo đến bản thân mình. Khi anh bê một cốc nước lọc bước vào phòng ngủ, mới phát hiện Tố Diệp đã yên lặng nằm trên giường. Bộ váy đuôi cá tuyệt đẹp vẽ lên những đường cong trên cơ thể cô khiến nó càng thêm thướt tha. Vì đang ở trên cao, sau lưng cô gần như có thể nhìn thấy bầu trời sao, giống như một người đẹp được khám lên bầu trời đêm.

Niên Bách Ngạn ấn nút điều khiển, rèm cửa tự động hạ xuống, che chặt tia sáng yếu ớt ngoài cửa sổ, chỉ còn lại quầng sáng vàng nhạt như những con đom đóm trong căn phòng, phác họa chi tiết trên gương mặt cô. Anh bước lại gần, ngồi trên đầu giường, đưa tay khẽ chạm vào gò má cô, thấp giọng gọi: “Diệp Diệp!”

Mí mắt cô khẽ động đậy, cô từ từ mở mắt ra.

“Nước tới rồi.”

“Cảm ơn anh.” Tố Diệp lão đảo ngồi dậy nhưng cần chút sức lực. Niên Bách Ngạn thấy vậy đưa tay đỡ cô dậy. Cô đón lấy ly nước, tiện thể ngả vào lòng anh.

Niên Bách Ngạn không đẩy cô ra, không biết lo lắng đẩy ra nước sẽ rót hay vì nguyên nhân gì khác, tóm lại, anh cứ để mặc cô uống

nước trong vòng tay mình. Tố Diệp dựa vào anh, uống được một nửa thì ngẩng đầu lên, cười ngây ngô với anh. Nụ cười này giống như gió xuân lan tràn khắp ánh mắt anh, nhanh chóng phủ lên lớp thành kiên cố trong lòng anh.

Nhưng cô cũng chỉ cười ngọt ngào với anh một cái rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống uống tiếp. Ánh mắt Niên Bách Ngạn rơi xuống chiếc cổ dịu dàng của cô, chợt nhớ tới một câu thơ: Dịu dàng nhất là khi cúi đầu xuống, vẻ e thẹn giống như một đóa hoa sen không sợ giá buốt.

Có lẽ Tố Diệp say thật rồi, uống cạn cốc nước. Cô không đưa ly nước cho anh ngay cũng không ngoan ngoãn nằm trở về giường mà lại ngược lên đối mặt với anh, nụ cười có cảm giác gây nghiện: “Anh muốn uống nước không?”

Niên Bách Ngạn chỉ coi đó là một lời nói lúc say, không nói câu nào, đón lấy cốc nước trong tay cô, chuẩn bị đặt xuống đầu giường. Ai ngờ cô giữ chặt cái cốc, bờ môi sát lại gần anh, nhẹ nhàng nói: “Nếu anh khát nước, tôi cho anh nước.”

Anh không hiểu, khi cúi đầu nhìn cô lại cảm nhận được rõ ràng hương thơm của cô. Anh và cô cứ yên lặng nhìn nhau. Vòm ngực của hai người dựa sát vào nhau, cùng vang lên những nhịp đập ồn ào. Không phân biệt được là tim của ai đập nhanh. Có lẽ là của anh, mà có lẽ là của chính Tố Diệp. Tuy rằng cô say nhưng tim vẫn đập thành thịch như bị va chạm. Cô lại cảm thấy khát nước rồi, dưới ánh nhìn không chớp mắt của Niên Bách Ngạn.

Khóe môi anh hơi mím lại, môi dưới cùng những sợi râu mới mọc dưới cằm hình thành một đường cong hoàn hảo. Bỗng nhiên, cô rất muốn cảm nhận hình dáng và nhiệt độ của nó. Thế là cô ngẩng đầu, liều lĩnh phủ bờ môi đỏ hồng của mình lên.

Có lẽ do làn môi quá nóng bỏng, đôi môi anh lại hơi lạnh, khoảnh khắc hai bờ môi chạm vào nhau, tim cô như bắn ra khỏi lồng ngực, đầu óc ù ù không ngớt. Trái tim như ngừng đập, nhưng giờ phút này vẫn có thể cảm nhận được cơ thể cứng ngắc của người đàn ông.

Cô đã chủ động hôn lên môi anh.

Niên Bách Ngạn dường như không ngờ rằng cô lại lớn mật đến vậy, anh cũng không hề động đậy. Nhưng rất nhanh, làn môi mềm mại của cô kích thích đại não của anh. Cơ thể cao lớn mặc dù dờ ra nhưng lúc đầu lữ tử nhỏ nhắn của cô gái trong lòng thăm dò khéo miệng anh, đôi tay anh không còn kiểm soát được, ôm chặt lấy eo cô, cảm nhận một chút làn da mịn màng dưới lớp váy, một giây sau hóa bị động thành chủ động, gia tăng thêm sức mạnh.

Quyển 2 - Chương 81: Em muốn nghe anh kể chuyện xưa của mình

Sự gan dạ của Tố Diệp dùng hết vào việc chủ động hôn Niên Bách Ngạn. Khoảnh khắc dán chặt môi mình vào môi anh, tim cô gần như đã ngừng đập. Nhưng cánh tay người đàn ông đã chủ động vòng qua eo cô. Khi lực trên bờ môi đột ngột gia tăng, có một cảm giác choáng váng chưa bao giờ xuất hiện quét qua đầu cô, giống như rượu cồn xông lên đỉnh đầu, nhanh chóng che phủ thần kinh não bộ, khiến cô xây xẩm mặt mày.

Nhưng điều kỳ lạ là, khứu giác và cảm giác đều đạt tới mức độ mất cảm chưa từng thấy.

Cô có thể hít được hơi thở dễ chịu chỉ thuộc về anh, cảm nhận được sức mạnh của đôi tay rắn chắc cùng độ nóng rẫy của lồng ngực. Đến cả hô hấp của cô cũng nặng nề theo, lần sau ngắn hơn lần trước, là cảm giác nghẹt thở như muốn lấy mạng người ta. Nhưng cũng chính vì khó thở, màng nhĩ của cô lại nhạy nhót kịch liệt, trái tim kích động cũng hồi hộp theo.

Cho tới khi, khóe miệng cô phát ra một tiếng kêu rất gợi tình.

Thanh âm nũng nịu ấy giống hệt một chất xúc tác, bất ngờ châm lên ngọn lửa vẫn quẩn quanh trong lồng ngực Niên Bách Ngạn, đốt cháy cổ họng của anh. Người con gái trong lòng dịu dàng như ngọc, hương thơm mê hoặc lòng người, tựa vào lòng anh như nước. Ánh mắt anh càng đen sẫm như bầu trời đêm, sâu thẳm âm u. Khi tiếng

kêu của cô lướt qua tai anh, bàn tay đang ôm eo cô cũng siết chặt hơn. Anh cúi xuống, một giây sau đã đè ngược Tố Diệp xuống dưới người mình.

Niên Bách Ngạn nắm quyền chủ động một cách triệt để, từ trên nhìn xuống, anh đã hoàn toàn khóa chặt Tố Diệp trong lòng mình. Tố Diệp chỉ cảm thấy đầu óc quay tròn, vô thức muốn đưa tay ôm trọn bờ vai cường tráng của người đàn ông. Không ngờ, lúc anh đè cô xuống cũng là lúc bờ môi mỏng rời khỏi làn môi cô.

Chỉ còn lại hơi thở hằm hạp, rơi xuống trán cô, lướt nhẹ qua những sợi tóc mai bên gò má cô.

Tố Diệp mở mắt, hô hấp dồn dập.

Niên Bách Ngạn trên đầu hơi thở cũng chẳng bình tĩnh hơn là mấy, nhưng dường như anh đã có ý khống chế. Anh cúi đầu đối diện với cô, yết hầu gợi cảm cũng chuyển động lên xuống. Anh chống hai cánh tay ở hai bên đầu cô, không ép toàn bộ trọng lượng cơ thể xuống. Cô bất giác cựa quậy, mặc dù đầu óc căng ra nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng có một thứ cứng rắn gì đó đang húc vào chân cô, khiến cô đau nhức, còn vật rắn đó dường như bỗng chốc trở nên rất to lớn.

“Đừng động đấy!” Hai cánh tay Niên Bách Ngạn dường như đã mất kiểm soát, quấn chặt lấy gương mặt cô, lòng bàn tay rộng lớn, nóng tới mức khiến gò má cô như phát sốt, giọng nói anh trầm khàn, khô rát.

Cô cũng dừng lại, nhìn ngấm vòm ngực lấp ló sau chiếc áo sômi để mở mấy cúc của anh, từng nhịp thở khiến làn da màu đồng nhấp nhô lên xuống. Lại ngược đôi mắt say mềm lên, cô khẽ cười, nhưng không dám cử động chút nào nữa.

Niên Bách Ngạn âm thầm đè nén sự kích động suýt nữa thì không kiềm chế được, đưa một bàn tay ra đặt xuống khuôn mặt cô, đầu ngón tay vuốt nhẹ lên những sợi tóc trên trán cô, vừa có sự xót xa vừa có sự cứng chiều. Lúc anh vuốt ve gương mặt cô, giọng nói cất lên vừa như dỗ dành cũng như đang ra lệnh: “Diệp Diệp! Đừng đùa với lửa!”

Diệp Diệp ở bên cạnh anh không hề động đậy, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt anh như hai ngôi sao lấp lánh, cô như say mà lại như tỉnh, dịu dàng lên tiếng: “Nếu tôi thật sự đang đùa với lửa, anh dám dập lửa không?”

Câu hỏi này tựa như một lần mạo hiểm điên cuồng. Dù cô vô tâm hay cố ý, thì cũng đã phá bỏ mọi sự kiêng kỵ, tiến theo sự liều lĩnh chưa rõ phương hướng. Cô say rồi, thế nên lời nói mới to gan, dò hỏi như thế. Nhưng Niên Bách Ngạn tối nay chỉ uống một chút rượu, anh không say, đầu óc anh tỉnh táo vô cùng. Vì thế khi ném cho anh câu hỏi này, anh không hề đáp lại ngay, mà im lặng nhìn cô rất lâu.

Ánh mắt anh nhìn có vẻ trong sáng nhưng lại như chất chứa tâm sự khiến người khác không thể đọc được, nhìn có vẻ thâm trầm nhưng lại lấp lánh rực rỡ như viên kim cương. Ánh nhìn này của anh khiến cô không thể né tránh. Dường như đã trải qua cả một thế kỷ dài đằng đẳng, Niên Bách Ngạn mới cất lời, nhưng đã thu lại sự mất kiểm soát khi nãy, ngữ khí trở về vẻ trầm ổn nội hàm thường ngày: “Muộn lắm rồi, cố gắng nghỉ ngơi đi.” Nói xong anh bèn đứng dậy.

Tối Diệp chỉ cảm thấy người mình nhẹ bẫng, đến cả mùi gỗ mộc vương vấn xung quanh người đàn ông cũng rút cạn không sót lại chút nào, chỉ còn lại hương rượu nhạt nhòa quẩn quanh người cô. Cô nuốt nước bọt, bờ môi ấp úng nhưng không gọi tên anh lên nữa, chỉ mơ màng nhìn thấy bóng hình anh bị cánh cửa phòng dần che

khuất...

Mọi người trong thành phố này đều sống về đêm. Nó vốn dĩ cũng là một thành phố không ngủ, thế nên những người thích màn đêm chưa bao giờ cô độc, cũng giống như Tố Khải và Diệp Lan ở một góc khác của thành phố. Hai người nói chuyện rất vui vẻ, một bữa cơm đã ăn gần ba tiếng đồng hồ. Trong ba tiếng đó, Diệp Lan cứ quấy rầy bắt Tố Khải kể một vài câu chuyện anh dừng từng trải qua. Con người Tố Khải thường ngày có hơi nhiều chuyện, nhưng trong công việc lại vô cùng nghiêm túc, thế nên khi nhắc tới kinh nghiệm bắt tội phạm ma túy anh không giỏi thêu gấm thêu hoa, chỉ biết có thể nào nói thế ấy. Nhưng đối với Diệp Lan, một người trước nay chỉ học ở nước ngoài, một thiên kim tiểu thư chưa phân biệt rõ trắng đen, cho dù Tố Khải chỉ nói đôi câu cô cũng cảm thấy cực kỳ tò mò và thú vị, dẫn tới cuối cùng, Tố Khải ngược lại cũng cảm thấy cô gái này khá thú vị.

Tính cách cởi mở, không giả tạo.

Chỉ có điều khi anh hỏi tên cô, cô chỉ mỉm cười khẽ khàng, bảo anh cứ gọi mình là Lan Lan. Tố Khải chỉ cảm thấy cái tên này nghe rất hay, cũng không nghĩ gì nhiều.

Khi ăn nốt miếng điểm tâm cuối cùng trên đĩa, Diệp Lan không nhịn được hỏi một câu: “Nói như vậy, cái người họ Ô gì đó vẫn chưa nhận tội phải không?”

“Ô Khải Vinh.” Tố Khải nói: “Thẩm vấn là một tiếng tốn nhiều thời gian và công sức, không đơn giản vậy đâu.”

“Nhưng chẳng phải các anh có chứng cứ cả rồi sao?” Diệp Lan không hiểu.

“Việc buôn bán ma túy, trước nay đều là “rút một cây củ cái lõi ra cả

đồng bunn”*. Tổ Khải rót một tách trà, trả lời không rõ ràng.

*Ý nói: Bắt được một người sẽ liên quan đến rất nhiều vụ án khác, liên đới tới rất nhiều tội phạm khác.

Diệp Lan lúc này mới nhận ra mình đã hỏi quá nhiều, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi nhé! Em quên mất phạm nhân trong thời gian thẩm vấn, cảnh sát phải bảo mật mọi thông tin.”

“Xem ra em cũng hiểu không ít quy định đấy.” Tổ Khải nở nụ cười rạng rỡ, trông vô cùng điển trai.

Đối với vụ án của Ô Khải Vinh, khi nào còn chưa có kết quả, đúng là anh không thích hợp nói nhiều với người ngoài, cho dù ngồi trước mặt là con tin đã từng bị hấn uy hiếp. Đừng trách anh quá cảnh giác, cẩn thận. Bao nhiêu năm nay ở Vân Nam theo dõi bọn buôn bán ma túy, sở dĩ anh có thể bình yên vô sự chính là vì có sự thận trọng cẩn thận này. Anh và bọn buôn ma túy quan hệ bao năm, có thể nói mỗi lần là một lần đi lướt qua vai tử thần, còn chuyện ly kỳ quái đản nào chưa gặp qua? Có bao nhiêu người bề ngoài ôn hòa bên trong thâm hiểm anh chưa từng tiếp xúc?

Đương nhiên, anh không hề nghi ngờ cô gái trước mắt mình. Ánh mắt của cô rất trong sáng, trừ phi cô có diễn xuất siêu đẳng, nếu không chắc chắn không phải người có tâm địa ác độc. Nhưng Ô Khải Vinh chỉ là một trong số những người giao hàng, đằng sau lưng hẳn còn ẩn giấu một tổ chức ma túy rộng lớn hơn, cả công xưởng sản xuất ma túy cùng với những kẻ phản động đứng phía sau tạo nên mầm độc, đều phải bắt được hết. Vì vậy, việc cẩn trọng của anh cũng là lẽ đương nhiên.

Diệp Lan nhận toàn bộ lời khen của anh, đôi môi anh đào khẽ mỉm cười.

“Nhưng em cũng gan dạ lắm, ít con tin nào lại bình tĩnh được như em.”

“Vì lúc đó có anh và bác sỹ Tố ở đó mà.” Diệp Lan buột miệng nói ra một câu, nói xong mới cảm thấy hình như hơi lỡ lời. Không phải cô không biết hai nhà Diệp, Tố có ân oán, thế nên cô muốn tối nay có được cơ hội nói chuyện vui vẻ cùng Tố Khải. Câu nói vừa rồi gọi tên bác sỹ Tố tự nhiên đến thế, thuận miệng đến thế, cô chỉ sợ Tố Khải sẽ nghi ngờ.

Tố Khải nghe xong lời cô nói cũng chẳng nghĩ gì xa xôi, anh mỉm cười: “Trí nhớ của em cũng tốt đấy, đến bác sỹ Tố cũng nhớ được rồi.”

“Đúng vậy, chị ấy đúng là rất lợi hại, khiến người ta khó quên.” Cô vợ vàng nói tiếp theo ý của anh.

Tố Khải nghe được câu này đương nhiên rất kiêu hãnh, nhưng lại không nhin được trêu đùa: “Nếu lúc đó em biết đây là lần đầu tiên chị ấy làm chuyên gia đàm phán, chắc em sẽ không ung dung được như thế đâu.”

“Hả?” Lần này Diệp Lan kinh ngạc thật sự, nghĩ lại biểu hiện của Tố Diệp lúc đó, nhìn thế nào cũng không giống là lần đầu tiên.

“Đó là chị gái anh, mạnh mẽ lắm, thế nên tin bác sỹ Tố sẽ được bắt tử*” Giọng nói của Tố Khải càng lúc càng lộ vẻ tự hào.

*Đồng âm trong tiếng Trung của từ “bác sỹ” và “bắt tử”. Ở đây Tố Khải đùa Diệp Lan.

Diệp Lan phì cười, cười xong lại nuốt thêm một miếng điểm tâm vào

miệng.

“Con gái các em đều thích ăn đồ ngọt à?” Tố Khải thấy cô đã ăn ba bốn đĩa rồi.

“Em chẳng thích ăn đâu, nhất là vào buổi tối, dễ béo lắm.”

Tố Khải nhướn mày, nhìn xuống chồng đĩa không trên bàn: “Không thích ăn?”

Diệp Lan nhìn vào đôi mắt tuyệt đẹp của anh, nói dứt khoát: “Ăn mãi không ngừng là vì em muốn nghe anh kể chuyện xưa của mình.”

Tố Khải sửng sò, hồi lâu chuyển thành vẻ khó xử.

Lúc Tố Diệp tỉnh dậy, chiếc rèm cửa cách đó không xa như được rải một lớp vàng vụn. Cô ngồi dậy nhìn khắp bốn xung quanh. Căn phòng lấy gỗ lim làm thiết kế chính, đến cả phong cách khắp phòng cũng đều là màu cà phê tối. Thảm trải sàn và trang trí cùng một màu, ánh sáng đậm nhạt rất hợp với vẻ thanh cao trầm ổn. Một chiếc giường lớn chiếm một diện tích trong căn phòng, trên tường treo một bức tranh nghệ thuật hơi khó hiểu, có lẽ là tác phẩm của một họa sỹ nổi tiếng nào đó. Cách giường không xa có một chậu cây lớn xanh tốt rậm rạp làm dịu đi cảm giác mệt mỏi của thị giác.

Rõ ràng đây là căn phòng của đàn ông.

Cô ngồi dậy, đưa tay day mạnh thái dương. Đây là hậu quả sau khi say rượu, cô hiểu rõ cái cảm giác chết người này. Cô cúi xuống nhìn, trên người vẫn mặc bộ lễ phục tối qua, chiếc chăn mỏng đắp lên người đã rơi xuống đất.

Vò mạnh đầu, lúc này Tố Diệp mới hoàn toàn tỉnh táo, lão đạo bước

xuống giường. Cô đưa tay kéo rèm cửa ra, ánh nắng rực rỡ đột ngột chiếu vào phòng khiến cô phải đưa tay che mắt.

Là ánh bình minh, trong lành và chói mắt.

Dưới chân là thế giới xe cộ tấp nập, vòng quay thương trường này dường như chưa bao giờ có kỳ nghỉ cuối tuần.

Tố Diệp lắc mạnh đầu, các cảnh tượng tối qua cũng chen vào đầu óc mỗi lúc một nhiều. Nhìn kiến trúc ngoài cửa sổ, nếu cô đoán không nhầm thì đây có lẽ là phòng nghỉ của Niên Bách Ngạn, thì ra tối qua anh không đưa cô về nhà. Cô quay trở lại giường, đưa tay sờ một bên giường, không có hơi ấm, rồi cô lại bò lên giường ra sức hít hà, cũng không có mùi đàn ông.

Chứng tỏ tối qua cô luôn ngủ một mình ở đây.

Tố Diệp im lặng nhìn một bên giường, nhìn mãi nhìn mãi khóe môi cô bỗng cong lên. Hoàn cảnh ở đây ngược lại khiến cô không còn lo lắng nữa, đây là phòng làm việc của anh, anh không thể vứt cô một mình ở đây không thèm quan tâm chứ?

Nghĩ như vậy cô lại đi xuống, đẩy cửa phòng ngủ ra. Sau khi bước vào phòng sinh hoạt, cô không nhịn được lại mỉm cười.

Quyển 2 - Chương 82: Suýt nữa anh đã làm bắn em

Phong cách của phòng sinh hoạt và phòng họp rất giống nhau. Nhưng dù sao cũng là gian phòng ngủ trong văn phòng, diện tích đương nhiên sẽ không lớn tới mức bất thường. Bên cạnh cửa sổ thiết kế một quầy bar, trên giá bày không ít các loại rượu và thuốc lá. Có chai rượu chưa bóc ra, có chai đã uống một nửa, xem ra Niên Bách Ngạn cũng không phải không động vào một giọt rượu nào.

Đối diện với quầy bar là một chiếc sofa kiểu tổ hợp. Chỉ có điều bên cạnh sofa có tấm thảm lông cừu mỏng, tay vịn sofa tùy ý vắt lên một chiếc quần âu và một chiếc áo sơmi, đây chính là nguyên nhân khiến Tố Diệp không nhìn được cười.

Cô bước lên phía trước, nhắc chiếc áo sơmi trên tay vịn lên, khẽ hừ một tiếng. Xem ra cô đoán đúng thật rồi, tối qua Niên Bách Ngạn không hề về nhà, anh ngủ trên sofa cả tối. Cô đảo mắt nhìn bốn xung quanh, rồi lại gần tủ quần áo bên cạnh, khi mở cửa ra không khỏi kinh ngạc. Người đàn ông này coi công ty là nhà thật sao. Cả một tủ quần áo ngăn nắp gọn gàng được treo đủ các loại từ áo véc, áo sơmi, quần dài ở nhà đến áo phong thể thao, nhưng phần lớn đều là kiểu quần áo công sở, đa phần là quần áo tối màu và đậm màu.

Trong ngăn kéo bày cà vạt mặc kèm, những chiếc cà vạt tinh xảo kẹp cùng măng-sét, chiếc tủ bên dưới nữa là một hàng giày da công sở, không có giày đi những lúc nghỉ ngơi.

Đúng là một kẻ cuồng công việc.

Tố Diệp nuốt tiếc lắc đầu, cô liếc mắt liền nhìn thấy một mẫu giấy được đặt trên bàn uống nước, cầm lên xem thì ra là lời nhắn của Niên Bách Ngạn: Diệp Diệp, bữa sáng ở trên quầy bar.

Lời nhắn ngắn gọn, mạch lạc rõ ràng giống hết phong cách của Niên Bách Ngạn, chỉ có điều cách xưng hô mở đầu khiến cô cực kỳ không vui.

Cô ngược lại không vội ăn ngay, sau khi vươn vai, ánh mắt nhìn về phía tủ quần áo bỗng sáng lên.

Sáng nay Niên Bách Ngạn có một cuộc họp qua màn hình ngắn gọn với tổng giám đốc các bộ phận, rồi lại quay về phòng làm việc xử lý sáu bảy tài liệu. Tới lúc anh giải quyết xong một loạt các công việc, nhìn đồng hồ đã gần trưa rồi.

Phòng nghỉ vẫn không thấy bất kỳ động tĩnh gì.

Niên Bách Ngạn gấp tài liệu lại, nghịch nghịch chiếc bút trong tay như đang suy nghĩ gì. Sau khi hoàn thành các công việc của Tinh Thạch, thần kinh căng thẳng dường như bắt đầu thoải mái hơn. Từng cảnh tượng tối qua lại lướt nhanh qua đầu.

Một cô gái trẻ từ trên xuống dưới đỏ rực như lửa, như đóa hoa cà diêm dúa đứng đưa trước mắt mọi người, nổi bật như thế, hấp dẫn ánh mắt của bao người đàn ông không một chút kiêng nể, anh cũng không ngoại lệ. Bên cạnh anh không phải không có những người phụ nữ không đứng đắn, thậm chí những người bạo dạn nhiệt tình hơn cô cũng có rất nhiều. Từ trong ánh mắt của họ, anh có thể dễ dàng đọc được những nhu cầu, chẳng qua cũng chỉ là một trò chơi trao đổi giữa sắc đẹp và tiền tài quyền lực mà thôi.

Nhưng Tố Diệp thì khác, ánh mắt cô nhiệt tình nhưng trong sáng,

lảng lơ nhưng lại như đang thăm dò. Dường như cô cố ý thu hút sự chú ý của anh, nhưng khi anh thực sự rung động đè cô xuống dưới thân mình, anh lại thấy được sự căng thẳng và sợ hãi lướt qua trong ánh mắt.

Có lẽ cô chẳng qua say rượu nói bừa, là một trò chơi tinh nghịch của mấy cô gái nhỏ.

Nhưng...

Niên Bách Ngạn bật cười tự trào, anh lại có sự kích động với cô gái bụng dạ xấu xa đó. Tối qua giây phút anh đè cô xuống, nhu cầu sinh lý và khát vọng chiếm hữu trời sinh của người đàn ông đã chi phối anh một cách mãnh liệt. Nếu không phải anh nhạy cảm nắm bắt được tia nhìn sợ hãi đó sâu trong ánh mắt cô, có lẽ anh thật sự sẽ...

Đưa mắt nhìn về phía phòng nghỉ, lồng ngực anh như có hàng ngàn con ngựa phi qua. Cô vẫn ở trong phòng nghỉ của anh... ngủ ngay trong đó.

Anh hít sâu, cảm giác tức ngực khó thở không thể xua tan đó cuối cùng mới biến mất. Anh đang chuẩn bị xử lý tài liệu tiếp theo thì cửa phòng nghỉ bật mở.

Là Tố Diệp.

Nhìn ra được cô mới tỉnh dậy chưa được bao lâu. Cô vừa tắm, mái tóc dài còn chưa khô hết. Gương mặt nhỏ nhắn tối qua có thoa chút phấn lúc này đây không trang điểm chút nào. Khi ánh nắng ngoài cửa sổ rớt xuống gò má cô, làn da trắng như trứng gà bóc cũng trở nên sạch sẽ sáng sủa.

Cô bước ra, sau khi nhìn thấy anh thì uể oải vươn vai một cái, động

tác giơ tay lên chào anh như một chú mèo chiêu tài: “Hi, chào buổi sáng!”

Một buổi sáng như hôm nay rất đẹp, ánh nắng ấm áp rải xuống tấm thảm, trước cửa phòng ngủ có một cô gái xinh đẹp động lòng người đang đứng. Vậy mà Niên Bách Ngạn nhìn thấy lại khẽ nhú mày.

“Em mặc gì vậy?”

Tố Diệp khẽ cười, đường hoàng bước đến trước bàn làm việc xoay một vòng dưới ánh nhìn của anh: “Áo sơmi! Rõ thế còn gì.” Nói xong lại bổ sung thêm một câu: “À, của anh.”

Đương nhiên Niên Bách Ngạn biết cô đang mặc áo của anh, một màu trắng giản đơn. Nhưng khi mặc lên người cô lại không đơn giản như thế nữa. Có lẽ vì chiều cao của anh, chiếc áo khoác lên người Tố Diệp rõ ràng không vừa vặn. Chiều dài bên dưới mặc dù đã qua hông nhưng cánh xuân vẫn lộ rõ. Cô không hề mặc váy hay quần dài, chỉ khoác mỗi chiếc áo của anh bước ra. Đôi chân thon dài đó sáng lên trong không trung, cũng vừa hay lọt vào tầm mắt anh.

Cũng vì cô vừa tắm, trên áo sơmi vẫn còn chút ẩm ướt. Những đường cong trên cơ thể từ xa đã có thể nhìn một cách rõ ràng. Cô không đi giày, đôi chân trần bước trên tấm thảm màu xám đậm, làm tôn lên mắt cá chân nhỏ nhắn xinh xẻo của cô.

Thấy sắc mặt Niên Bách Ngạn có chút khó coi, Tố Diệp mím môi cười. Cô bước tới trước, cả người uể oải dựa vào bàn làm việc: “Không thể trách tôi được, tôi không thể mặc nguyên bộ lễ phục tối qua chứ? Quần áo anh nhiều như thế không ngại cho tôi mượn một bộ chứ, cùng lắm rồi giặt khô rồi trả cho anh.”

“Về phòng mặc thêm quần vào.” Đầu mày của anh càng lúc nhú

càng chặt.

Tố Diệp trợn mắt lườm anh: “Mặc áo sơmi của anh đã như đi hát tuồng rồi, quần của anh tôi càng mặc không nổi.”

Niên Bách Ngạn khó xử: “Vậy quần áo của em đâu?”

“Tổng giám đốc Niên! Anh nhiều việc quá trí nhớ có vấn đề phải không? Hôm qua tôi thay lễ phục xong xuôi mới tới công ty mà.” Tố Diệp vòng thẳng ra trước mặt anh, ánh mắt vô tội: “Ai muốn mặc quần áo của người khác chứ.”

Cô lại gần càng tỏa ra mùi hương dịu nhẹ, thêm nữa chính là mùi sữa tắm anh hay dùng trong phòng ngủ, hai thứ mùi trộn lẫn vào nhau hình thành lên cảm giác mờ ám khó nói thành lời. Giống như thân hình nhỏ nhắn đầy đặn của cô đã thấm đẫm mùi hương của anh.

“Ăn sáng chưa?” Anh không tiếp tục hỏi chuyện ăn mặc, mà lấy một tập tài liệu lại, mở ra, làm như tùy ý hỏi một câu.

“Chưa.”

Niên Bách Ngạn ngẩng đầu nhìn cô.

Tố Diệp cười duyên: “Dù sao cũng trưa rồi, anh mời tôi ăn trưa đi.”

“Mặc thế này?”

“Dù sao thì áo sơmi của anh cũng đủ dài.”

“Vậy cũng không được!” Đột nhiên Niên Bách Ngạn trở nên rất nghiêm khắc.

Tố Diệp suy nghĩ: “Ban ngày ban mặt tôi mặc váy dạ hội ra ngoài kỳ lạ lắm. Anh xem thế này có được không? Anh đi mua cùng tôi một bộ.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn hướng về gương mặt cô, một lúc lâu sau mới đóng tập tài liệu lại: “Chỉ cho phép em tới trung tâm mậu dịch quốc tế, gần công ty nhất.”

“Trung tâm mậu dịch quốc tế à...” Ánh mắt cô gian xảo: “Quần áo trong đó giá không rẻ đâu.”

Không phải Niên Bách Ngạn không nhìn ra sự gian trá trong mắt cô, anh không để ý thêm, đứng dậy đi vào phòng nghỉ. Chẳng mấy chốc anh đã bước ra, trong tay cầm thêm một chiếc áo vét và giày cao gót hôm qua cô đi. Anh bước lại gần cô, giơ tay khoác kín chiếc áo lên người cô, lãnh đạm nói: “Ăn mặc thế này, đừng nghĩ tới việc tới những trung tâm khác.”

“Anh à, ngoài kia là mùa hè, tôi phải khoác áo của anh sao?” Tố Diệp kháng nghị.

“Khoác vào!” Niên Bách Ngạn ra lệnh.

Tố Diệp lườm nguýt, nhưng cũng không cởi áo khoác ra. Cô bắt mũn đi giày vào, ngược mắt lên nhìn anh: “Hiếm khi thấy anh ăn mặc nhàn nhã thế này đấy.”

Hôm nay, trên người anh là chiếc áo phông thể thao nhạt màu, bên dưới là chiếc quần dài thoải mái rộng rãi, cả người trông rất có tinh thần, chỉ có điều sự nghiêm nghị trên nét mặt không hề giảm.

“Chiều nay tôi phải đi gặp khách hàng, tôi đưa em đi mua quần áo,

chúng ta ăn chút gì đó đơn giản rồi tôi đưa em về nhà.” Niên Bách Ngạn giơ tay lên xem giờ, ung dung sắp xếp lịch trình.

Lúc này Tố Diệp mới hiểu ra. Hàng mi che đi đôi mắt sáng, một lần nữa cô ngẩng lên cười rạng rỡ: “Được đó, vậy tôi sẽ cùng anh chọn một bộ quần áo thoải mái, mặc cùng anh cho phù hợp.”

Niên Bách Ngạn không hiểu ý cô, khẽ nhướn mày.

“Dù sao thì tôi cũng rảnh rồi, đi cùng anh để mở mang hiểu biết.” Cô nói vô cùng thoải mái.

Niên Bách Ngạn khẽ thở dài: “Diệp Diệp! Tôi đi bàn chuyện làm ăn, em về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Đã bảo đừng gọi tôi là Diệp Diệp rồi.” Tố Diệp lại không hề tức giận, cô đi tới chủ động khoác cánh tay anh, cả người nũng nịu dính chặt vào người anh, ngược lên cười ngọt ngào: “Đi thôi! Tôi chỉ ở bên cạnh xem thôi, tuyệt đối không làm phiền anh, tôi thề đấy.”

Niên Bách Ngạn để mặc cho cô khoác tay mình, hồi lâu bật cười khó xử, dường như đã chấp nhận sự kiên trì của cô: “Lúc đó đừng có kêu chán đấy.”

“Sao có thể!” Thấy anh đồng ý, ý cười trong đáy mắt cô càng lộ rõ.

Một người nhỏ nhắn như vậy đứng đưa trước mặt anh, dựa vào vai anh như một chú chim, nụ cười trên gương mặt cũng giống như tia nắng chói sáng ngoài kia chiếu vào mắt Niên Bách Ngạn. Anh cúi đầu nhìn cô, trong khoảnh khắc lại kích động muốn ôm cô vào lòng, thế là anh đưa tay giữ chặt lấy cô.

Thấy anh bỗng nhiên giữ chặt cổ tay mình, Tố Diệp không biết anh

định làm gì, cô nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái.

“Chuyện tối qua em nhớ được bao nhiêu?” Niên Bách Ngạn đột ngột hỏi.

“Hả?” Tố Diệp đờ ra, nhưng lại ép buộc bản thân không di chuyển ánh mắt, vẫn nhìn anh không rời, cô nhanh chóng mỉm cười: “Tối qua chắc là tôi uống khá nhiều, say rượu giờ trò điên rồ sao?”

Con ngươi sâu trong mắt Niên Bách Ngạn khẽ rụt lại. Anh nhìn cô, như đang xem kỹ từng chi tiết.

“Tôi thật sự say quá làm liều à?” Tố Diệp đặt một tay lên ngực ra vẻ kinh ngạc, ánh mắt to tròn nhìn anh trông kiểu gì cũng thấy vô tội: “Xin lỗi nhé, tôi chẳng nhớ gì cả. Thật ra anh nên đưa tôi về nhà, tối qua ở phòng nghỉ chắc là tôi đã nôn không ít phải không?”

Niên Bách Ngạn chỉ nhìn cô chăm chăm mà không lên tiếng.

“Toi rồi, nhìn biểu cảm của anh thế này, tối qua nhất định là tôi đã làm bẩn phòng ngủ của anh rồi.” Gương mặt Tố Diệp vô cùng đáng thương, khẽ thở dài không biết làm sao.

Một lúc lâu sau, Niên Bách Ngạn mới từ tốn nói: “Thật sự không nhớ chút nào?”

“Tôi thề!” Tố Diệp vội vàng giơ tay lên thề, biểu cảm muốn thành kính bao nhiêu có bấy nhiêu: “Nếu tôi thật sự làm bẩn thứ gì của anh tôi nhất định sẽ đền, nhưng mà điều kiện tiên quyết là phải có được tiền thưởng tháng sau trong tay đã mới tính.”

Niên Bách Ngạn mặt không biểu cảm, nghe xong câu này của cô mới hơi có phản ứng, nhìn cô nói một câu hàm ý sâu xa: “Em không làm

bản thứ gì của tôi, là tôi... suýt nữa đã làm bản em.”

Trái tim Tố Diệp khẽ chấn động, nhưng cô che giấu rất tốt, nhìn anh một cách kỳ lạ: “Thì ra tối qua anh cũng uống say?”

Niên Bách Ngạn không đưa ra lời giải thích nhưng lại bất ngờ đưa tay véo má cô, nói với giọng trịnh trọng: “Lần sau còn để tôi nhìn thấy em say bí tỉ, trừ hết tiền thưởng nửa năm.”

“Anh...”

“Đi thôi!” Niên Bách Ngạn không cho cô quá nhiều cơ hội phản bác, cầm chìa khóa xe đi ra khỏi văn phòng.

Tố Diệp khoác áo véc đi phía sau anh, nhìn bóng hình cao lớn của người đàn ông, dần dần, một nụ cười khẩy ẩn giấu bên khóe môi. Tối qua ư? Màn kịch nửa tỉnh nửa mê cũng thú vị lắm.

Quyển 2 - Chương 83: Bạn trai bạn gái

Lúc Diệp Lan tới sở cảnh sát tìm Tố Khải, cô được thông báo anh đang bận. Có lẽ tối hôm qua cô đã tới sở cảnh sát trước, mới đó đã có nhiều người quen mặt. Những người đã gặp cô lại tưởng là người nhà của Tố Khải nên không hạn chế tự do của cô. Cô đang chuẩn bị tới văn phòng của Tố Khải ngắm chậu hoa hôm qua mới mua thì nhìn thấy anh từ phòng thẩm vấn bước ra, trên người là bộ cảnh phục ngay ngắn, đôi mắt dưới chiếc mũ cảnh sát không phải uy nghiêm đến mức không có một nụ cười. Thân hình cao lớn dường như cũng lộ rõ vẻ khí khái lạnh lùng dưới bộ đồng phục thẳng tắp đó, cương trực liêm minh.

Một Tố Khải nghiêm nghị trong công việc hoàn toàn tương phản với một Tố Khải nói cười vui vẻ tối qua. Người không biết sẽ hiểu nhầm rằng là hai người khác nhau. Diệp Lan thấy tò mò, một người cảnh sát bước lên rất nhanh. Tố Khải lắc lắc cổ tay, ra lệnh: “Vào trong ghi chép lời khai của hắn.”

“Rõ!”

Diệp Lan đứng ở góc tường nghiêng đầu, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng, điển trai mà mạnh mẽ của Tố Khải, bất giác cười lên khe khẽ. Tố Khải cũng nhanh chóng nhìn thấy cô, đôi mắt khi nãy còn u ám nghiêm trang giờ cũng tươi tỉnh lên một chút, anh sải bước lên trước rồi nói: “Đến rồi à?”

Anh là người đàn ông có thể lây lan cảm xúc cho người khác. Lúc anh nghiêm túc sẽ khiến mọi người lùi bước không dám lại gần,

nhưng khi anh nở nụ cười lại khiến người ta không nhìn được muốn tới gần. Cũng giống như lúc này đây, mặc dù chỉ là khẽ cười nhưng cũng giống như tia nắng xuyên qua mây đen, làm tan chảy băng giá nơi đáy mắt, khiến cuộc đời vui vẻ thêm ấm áp. Cho dù Diệp Lan chỉ đứng từ xa cũng đã cảm nhận được rõ ràng mình bị cảm hóa.

“Xem ra người nào đó đã ép cảnh sát của chúng ta không thể không dùng võ phục vụ.” Hôm nay Diệp Lan ăn mặc rất thời trang. Chiếc áo sơ mi tơ tằm dáng dài màu hồng phấn đang mốt trong hè này, đi cùng với chiếc quần ngắn gọn gàng bó sát người. Chân đi chiếc giày đế bằng phong cách Anh, trên đầu là chiếc mũ kiểu Anh màu gốc, gương mặt trái xoan xinh đẹp nở nụ cười rạng rỡ. Cô đứng đối diện với Tố Khải trong bộ cảnh phục, cảnh tượng này trông lại rất đẹp.

Tố Khải nghe ra ý tố cáo trong câu nói hàm ý sâu xa của cô, cười lớn: “Cô bé, nói vậy là phải có chứng cứ đấy.”

“Cô bé?” Diệp Lan khẽ nhướn mày, rõ ràng là không thích xưng hô mới này. Tố Khải gọi cô như vậy chẳng khác nào gọi thẳng cô là “con nhóc”.

Tố Khải bị biểu cảm của cô chọc cười, đưa tay ra vỗ vai cô: “Đi thôi, vào lấy lời khai.”

“Đích thân anh xuống tay à?” Diệp Lan rất vui, đi phía sau anh.

“Sao? Sợ anh dùng võ với em sao?”

“Đâu có! Em bất ngờ được yêu chiều lại thấy lo.” Diệp Lan cười.

Tố Khải mím môi cười khẽ.

Lúc lấy lời khai, nét mặt của Tố Khải lại trở về với vẻ căng thẳng

ng nghiêm nghị khi làm việc, cùng lúc này anh cũng gọi thêm một cấp dưới tới. Anh hỏi, người đó ghi chép. Khi Tố Khải hỏi tới tên họ đầy đủ của cô, Diệp Lan hơi do dự một lát.

“Sao vậy?” Tố Khải nhẹ nhàng hỏi.

Diệp Lan khẽ lắc đầu, thầm hít sâu một hơi, đôi tay dưới gầm bàn cũng nắm chặt lấy nhau, lúc lâu sau cô mới trả lời: “Em tên là... Diệp Lan.” Dứt lời cô lập tức quan sát nét mặt của anh.

Nhưng Tố Khải không có biểu cảm gì, trông như không có thay đổi gì quá lớn, anh vẫn vậy, đến cả giọng nói khi hỏi câu tiếp theo cũng không hề có sự dao động trong cảm xúc: “Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“23.”

“Nghề nghiệp?”

“Vừa tốt nghiệp đại học, học chuyên ngành quản lý hàng cao cấp và kiểm định đá quý.” Diệp Lan từ từ thả lỏng ngón tay, cảm giác căng thẳng xoay tròn trong đầu cũng mỗi lúc một xa. Khi cảm giác hồi hộp không còn là lúc dâng trào một sự thất vọng không thể nói ra. Cô sợ một khi nói ra tên mình, Tố Khải nhớ ra sẽ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt, cô sẽ không tìm được cảm giác ấm áp thân thiết ở nơi anh nữa. Vậy mà khi cô thấy anh chẳng có phản ứng gì, trong lòng ngược lại càng cảm thấy khó chịu hơn. Chỉ có cô tự suy nghĩ nhiều mà thôi, thì ra anh vốn không nhớ cô.

Đối mặt với người cảnh sát ghi chép một cách tỉ mỉ kỹ lưỡng, ánh mắt Tố Khải vẫn điềm tĩnh từ đầu tới cuối: “Cô Diệp! Mời cô tường thuật lại hoàn chỉnh quá trình bị uy hiếp ở sân bay hôm qua.”

Diệp Lan khẽ gật đầu, kể lại tất cả mọi việc như những gì xảy ra hôm

qua. Sau khi cô nói xong, Tố Khải đứng dậy: “Cảm ơn cô đã hợp tác.”

Cô cũng đứng dậy, cảm thấy rất buồn.

Tố Khải quay đầu dặn dò cấp dưới mấy câu. Khi anh ta đang định đóng tập ghi chép lại, Tố Khải bất ngờ gõ lên tờ giấy, nói: “Diệp Lan, cậu viết sai tên của cô ấy rồi. Không phải “lan” trong “hoa lan”, là “lan” trong “sóng gió không e sợ”.”

"Lan" trong hoa lan: 兰; "lan" trong "sóng gió trong e sợ": 澜 (波澜不惊)

“Xin lỗi, xin lỗi.” Người cấp dưới xấu hổ.

Cả người Diệp Lan thì chột cứng đờ, sững sốt nhìn Tố Khải đang theo dõi việc ghi chép, hồi lâu quên mất phản ứng. Thì ra, anh nhớ ra cô.

Sau khi mọi việc kết thúc, cô do dự gọi anh một tiếng: “Cảnh sát... Tố!”

“Còn chuyện gì?” Tố Khải dừng bước.

Diệp Lan lấy hết dũng khí bước lên: “À... anh vẫn nhớ em?” Câu này mặc dù hỏi là thừa, nhưng để cô cảm thấy chắc chắn trong lòng vẫn hơn.

Tố Khải nhìn cô không nói lời nào. Trái tim Diệp Lan bắt đầu đập thình thịch, cô ngước mắt lên muốn nhìn nét mặt anh, ai ngờ lại bị ánh mắt sắc như đá của anh làm cho hết hồn, vội vàng cụp xuống.

Tố Khải trong bộ cảnh phục cho dù không nói gì thì giữa hai hàng mi

cũng toát lên một cảm giác uy nghiêm trời sinh.

“Em là con gái chú hai nhà Tố Diệp, em họ của chị ấy, con gái nhỏ nhất của nhà họ Diệp.”

Diệp Lan ngược đầu, dè dặt cười trừ: “Thì ra anh thật sự vẫn nhớ em, em còn tưởng anh quên mất em rồi.”

“Con gái lớn thay đổi quá nhiều, anh thật sự cũng không nhận ra em.” Khóe môi Tố Khải khẽ giật giật.

“Anh cũng thay đổi nhiều mà, so với hồi nhỏ.”

Sau khi giơ tay lên xem giờ, Tố Khải không nói tiếp câu chuyện cũ với cô: “Diệp Lan! Anh còn việc phải xử lý, không tiễn em nữa.”

“Dạ? À... vâng vâng, anh cứ làm việc đi.” Diệp Lan luôn cảm thấy thái độ của anh không nóng không lạnh, cũng chẳng muốn nhiệt tình với khuôn mặt lạnh băng ấy, cô vội tự giải vây cho mình: “Vừa hay em cũng hẹn bạn đi ăn cơm. Em đi trước đây, tạm biệt!”

Tố Khải gật đầu, quay người rời đi.

Diệp Lan nhìn theo bóng anh, dậm chân bình bịch, oán trách bản thân mình vô dụng, sao đi nửa đường lại bỏ cuộc? Đáng nhẽ cô phải bám lấy anh nói cho rõ ràng. Cô là Diệp Lan, người nhà họ Diệp trước đây làm những gì có liên quan gì tới cô đâu? Cô đâu có nợ người nhà họ Tố.

Sự thật chứng minh, mặc một chiếc áo sơmi nam và khoác thêm áo vest nam đúng là có thể thu hút không ít ánh mắt. Niên Bách Ngạn có thể nhét cô vào trong xe trên đường tới tận hầm để xe dưới lòng đất của trung tâm mậu dịch quốc tế. Nhưng mua quần áo kiểu gì cũng

phải để người ta nhìn thấy.

Tố Diệp cố gắng giữ cho nét mặt bình tĩnh một chút, còn Niên Bách Ngạn thì từ đầu tới cuối vẫn điềm nhiên, không cho cô quá nhiều sự lựa chọn mà dẫn cô đi thẳng vào một cửa hàng đại lý của một thương hiệu quần áo mặc đi chơi.

Có thể thấy được, ánh mắt của các nhân viên ở đây ám muội đến thế nào. Cũng không thể trách họ, là cách ăn mặc của cô quá mờ ám, bên cạnh lại có một người đàn ông hấp dẫn. Cho dù hai người họ chỉ đứng cạnh nhau không giao lưu không trò chuyện, chỉ tính riêng dáng vẻ cô bây giờ thôi cũng đủ khiến họ suy nghĩ miên man.

Con gái thử quần áo luôn rất kỹ càng. Vì Niên Bách Ngạn không thể cho phép cô đi chân đất, mặc áo sơ mi đi chọn từ cửa hàng này qua cửa hàng khác, thế nên thời gian mặc thử từ đó tới giờ lại càng dài đằng đẳng.

Nhưng trông Niên Bách Ngạn cực kỳ nhẫn nại, không thúc giục cũng không thấy phiền phức. Sau khi đến cửa hàng, lúc cô thử quần áo thì anh ngồi trên sofa xem tạp chí. Cô thử từng bộ một, anh cũng đưa ra ý kiến cho từng bộ. Các nhân viên ai nấy đều rất ân cần, sắp đủ các loại đồ ăn nào kẹo ngọt, nào hoa quả, nào nước uống trên mặt bàn bên cạnh anh, thoạt nhìn còn tưởng là đi vào siêu thị.

Tới khi thử bộ cuối cùng, Tố Diệp bước ra từ phòng thay đồ, vừa định hỏi ý kiến của Niên Bách Ngạn thế nào thì chợt ngừng lại. Người đàn ông ấy đang ngồi trên ghế, chân trái gác lên chân phải, một tay đặt trên tay vịn của ghế sofa, một tay lật giở tạp chí. Những đường nét trên gương mặt hơi nghiêng của anh trông sắc bén và cương nghị. Mỗi một điểm cong đều như được đẽo gọt một cách tỉ mỉ bởi đôi bàn tay điêu luyện. Anh ngồi ở xa xa, như một bức tranh tạo nhã khiến tâm tình người ta vui vẻ.

Không hiểu tại sao, trái tim Tố Diệp bỗng đập loạn nhịp. Anh rất ưu tú, trong mắt tất cả mọi người cũng thành công chiếm được vị trí cao nhất. Nghĩ tới việc người đàn ông xuất sắc như thế tối qua đã bị cô trêu ghẹo, cô đã chạm vào bờ môi anh, trái tim cô vô thức không ngừng đập dồn dập, cảm thấy khó thở vô cùng.

“Chị à! Bộ quần áo này rất hợp với chị. Da chị trắng, mặc bộ nào cũng đẹp.” Người nhân viên lại gần nói bên tai cô, rồi lập tức hướng ánh mắt về phía Niên Bách Ngạn: “Anh à! Bạn gái anh ra rồi, anh xem thế nào.”

Gò má Tố Diệp bỗng nhiên nóng bừng, bạn gái?

Bên đó, đúng lúc Niên Bách Ngạn ngẩng đầu lên, sau khi nhìn Tố Diệp một cái thì đặt tạp chí xuống, đứng dậy, đi về phía cô. Tố Diệp vô thức nuốt nước bọt, đợi anh tới gần lại làm ra vẻ thoải mái.

“Không tồi, màu sắc rất hợp với em.” Hai tay anh bao quanh người cô, đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Là một bộ đồ thể thao mùa hè, màu sắc rực rỡ, chất liệu dễ chịu, vừa tôn được dáng vừa tăng thêm không ít sức sống. Lúc đi ra khỏi phòng nghỉ, Tố Diệp đã buộc mái tóc dài lên thành đuôi ngựa phía sau, giờ đây trông bớt đi một phần mê hoặc, có thêm một cảm giác trong sáng.

Tố Diệp quay người nhìn vào gương, rồi lại ngược mắt lên đánh giá ánh mắt Niên Bách Ngạn trong gương: “Đẹp thật sao?”

“Đẹp.” Bờ môi mỏng của anh hơi nhếch lên, ánh mắt dường như nhuộm ý cười nhàn nhạt.

Cô nhân viên bên cạnh vội vàng nói: “Chị à! Thật ra mỗi bộ chị thử đều rất đẹp, chị xem bạn trai chị cũng khen chị suốt đó.”

Tổ Diệp lại ngẩng đầu nhìn vào gương, trong gương Niên Bách Ngạn lại đón ánh mắt cô, khẽ khàng hỏi: “Có thích không?” Anh không phản bác lại lời của cô nhân viên, thần thái vẫn rất bình tĩnh, không biết là vốn không quan tâm tới việc cô ta hiểu lầm hay là... không cần giải thích gì.

Thật ra, cô chưa từng nghĩ sẽ dùng cách này để tiếp cận Niên Bách Ngạn.

Cô khẽ gật đầu, cố gắng đè nén một cảm giác mơ hồ dậy lên trong lòng. Cảm giác này đã bắt đầu trào dâng không chút kiêng nể từ khi nãy lúc nhìn anh xem tạp chí, cho đến khi cô nhân viên gọi bạn trai bạn gái càng khiến người ta phát hoảng trong lòng. Cô sợ cái cảm giác đến bản thân mình cũng không thể điều khiển được này.

“Còn thích bộ nào nữa?” Niên Bách Ngạn lại gần cô một chút. Cùng đứng trong gương, hai người sánh đôi bên nhau tạo thành một cảnh tượng rất bắt mắt.

“Tôi có nên nhân cơ hội này đào nhiều một chút?” Cô như cười như không, bỗng thấy hơi nóng, vì đang đứng sát anh sao?

Niên Bách Ngạn khẽ cười, đưa tay gõ lên đầu cô một cái: “Thích thì lấy cùng luôn.”

Cô nhất thời lưu luyến bàn tay ấm áp của anh, cứ đứng trước gương không hề nhúc nhích, một lúc sau mới lẩm bẩm: “Thôi đi, tôi có nhiều quần áo đi chơi rồi, đục khoét của anh cũng không phù hợp.”

Niên Bách Ngạn chỉ cười không nói gì.

Quyển 2 - Chương 84: Đời người có thể sửa chữa

Quả nhiên là Niên Bách Ngạn thanh toán, vì đối với kiểu con gái vắt cổ chày ra nước như Tố Diệp mà nói, cho dù tiền lương hàng tháng có cao hơn nữa cũng tuyệt đối không chạy tới trung tâm mậu dịch quốc tế mua hàng có sẵn. Đúng là cô thích hàng hiệu, nhưng đa phần sẽ tới Hồng Kông mua sắm hoặc sẽ mua đồ thông qua bạn bè ở nước ngoài, cùng một thứ như thế nhưng rẻ hơn không ít.

Kỳ thực, đam mê và sở thích lớn nhất của Tố Diệp không phải leo núi hay các môn thể thao chinh phục độ cao nào mà là: Hằng ngày được nhìn thấy tiền trong tài khoản của mình tăng vùn vụt, như vậy mới có cảm giác đạt được thành tích. Thế nên cô mua không ít các sản phẩm quản lý tài sản, như câu nói “bạn phớt lờ tiền thì tiền bỏ quên bạn”. Câu nói này đối với Tố Diệp mà nói đúng là lời khuyên vàng ngọc.

Vì thế, khi Tố Diệp mặc bộ quần áo thể thao lên người, chân đi giày thể thao, đội thêm một chiếc mũ có giá như một vạn rưỡi bước ra khỏi cửa hàng, cả người trông tràn đầy sức sống. Cô tự đánh vào đầu mình, sinh lực không dồi dào được sao? Cái mũ này còn đắt hơn cả đầu cô.

“Cảm ơn anh.” Cô xách một cái túi lớn, bên trong đựng áo sơ mi và áo vest của anh: “Nể tình hôm nay bắt anh phải tốn kém, cái túi này tôi xách giúp anh.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô cười thầm.

Tố Diệp sau khi thay quần áo thể thao như một con bướm được thêm đôi cánh, rực rỡ xinh đẹp, đảo qua đảo lại trước mặt anh. Nụ cười ẩn chứa trên gương mặt cô dường như cũng khiến anh rất thỏa mãn trong lòng. Không hiểu tại sao, anh vẫn hy vọng có thể níu giữ giây phút này, hoặc là anh mong mình có cách khiến những khoảnh khắc hạnh phúc được dài lâu hơn một chút.

Ở trong cửa hàng vừa nãy, khi người nhân viên hiểu nhầm anh là bạn trai của cô, khi ngẩng đầu lên không phải anh không nhìn thấy gương mặt cô ửng hồng, thì ra cô cũng biết đỏ mặt. Nét mặt hây hây đó lại khắc sâu vào suy nghĩ của anh, cho đến giờ vẫn không thể xóa đi được.

Thấy cô vui mừng nhảy nhót trước mặt mình, một cảm giác đột ngột dâng lên trong lòng anh. Anh sợ con bướm này bay đi quá xa, xa đến mức thoát khỏi tầm mắt của anh. Cảm giác vô cớ này khiến anh sai bước tiến lên, đưa tay nắm chặt lấy tay cô.

Suýt nữa thì cả người Tố Diệp bay vào lòng anh. Cô giật nảy mình, quay đầu lại nhìn anh, trong ánh mắt vẫn còn chút kinh ngạc: “Anh làm gì vậy?”

Niên Bách Ngạn thuận thế siết chặt tay cô, khế khàng nói: “Đừng chạy lung tung, đâm vào người khác!”

“Làm tôi hết hồn, tôi còn tưởng anh hối hận vì phải thanh toán, định kéo tôi quay lại giả hàng chứ.” Nét mặt Tố Diệp rất chân thật, giơ một tay lên vỗ vỗ ngực. Có lẽ cô thật sự là một kẻ hám tiền, trong đầu chỉ có suy nghĩ bộ quần áo mới bị “uy hiếp”, quên luôn cả phản kháng lại động tác nắm tay của Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn nghe xong không nhịn được cười nhìn cô: “Loại người đầu óc chỉ có tiền với tiền như em, sao lại có suy nghĩ học

chuyên ngành tâm lý nhỉ?” Tính chuyên nghiệp của chuyên ngành tâm lý yêu cầu một sự nghiêm túc và nhẫn nại tuyệt đối trong công việc, nhìn cô kiểu gì cũng không thấy giống một người có đủ kiên nhẫn.

Nghe thấy câu này Tố Diệp hớn hở ra mặt, cô móc ngón tay về phía anh: “Tôi nói thầm với anh.”

Tâm trạng của Niên Bách Ngạn có vẻ không tồi, rất phối hợp với chỉ thị của cô. Anh cúi đầu, còn cô kiễng chân lên, làn môi hồng sát lại gần vành tai anh, hờ hững đáp: “Lý do rất đơn giản, vì chỉ cần tôi trở thành người có uy tín về tâm lý thì tiền sẽ bay về phía tôi.”

Mùi hương thơm mát của người con gái theo tai xuyên thẳng vào trái tim anh, khuấy đảo khiến nó cũng ngửa ngáy theo. Niên Bách Ngạn ngẩng đầu lên, cố gắng đè nén cảm xúc bất thường, nhưng vẫn không buông tay cô ra, cất lời về hết cách: “Diệp Diệp! Em phải chấn chỉnh lại thái độ làm việc của mình.”

“Tôi nghiêm túc lắm, không xiêu vẹo chút nào.” Tố Diệp húc thân hình nhỏ bé của mình vào người anh, tỏ ý kháng nghị: “Chẳng qua là tôi đi ngược chiều với mọi người thôi. Người khác vì kiên trì mới có hy vọng, còn tôi nhìn thấy hy vọng rồi mới kiên trì. Cuộc đời tôi là một đường thẳng không được phép xóa đi vẽ lại, thế nên đương nhiên phải sống có mục đích rồi.” Nói tới đây, cô dừng bước, giơ tay chỉ vào anh: “Còn nữa, đừng có ngàm thôi miên tôi. Cái tên Diệp Diệp này tôi không thích, đừng tưởng cứ gọi mãi như thế thành thói quen là tôi sẽ chấp nhận đâu.”

“Tiếp nhận sự thật mới là điều quan trọng để hoàn thiện cuộc đời.” Niên Bách Ngạn kéo tay cô xuống, tiện thể nắm chặt: “Không có cuộc đời của ai lại chỉ tiến không lùi, rồi cũng có lúc phải dừng lại sửa chữa bản thân mình, ví dụ như sửa ngay thói quen chỉ tay vào mặt

người khác này.”

“Anh đang dạy bảo tôi sao?” Tố Diệp nhướn mày, ngược lên nhìn anh.

“Đang nói sự thật.” Niên Bách Ngạn không tức giận mà tươi cười: “Tin tôi đi, bất luận cuộc đời em đã trải qua bao nhiêu lận đận, đối với tôi cũng chỉ là làn gió nhẹ mà thôi. Tôi ăn muối nhiều hơn em 7 năm, cho dù có không ăn thua gì thì lý luận về cuộc đời cũng có thể cho em một số lời khuyên.”

Tố Diệp lườm anh: “7 năm ăn muối cơ à, tôi sợ quá đi thôi!” Trên đời này cô ghét nhất là có người lấy cái gọi là kinh nghiệm cuộc đời hay những lời của các cụ ra để giáo huấn cô. Cuộc đời cô liên quan gì tới anh ta, cô muốn sống thế nào là việc của cô.

“Cửa hàng đá quý bên đó đẹp đấy.” Có ý đồ dè dặt, Tố Diệp thoát khỏi sự trói buộc của anh, xông vào cửa hàng nhanh như một làn khói.

Niên Bách Ngạn nhìn về phía trước, vô thức bật cười khanh khách.

Vào trong cửa hàng rồi Tố Diệp mới ý thức được nơi đây lớn tới mức nào. Các nhân viên phục vụ ai nấy đều xinh đẹp thì không nói làm gì, đến ly rượu vang mời khách cũng không hề rẻ, có thể thấy mỗi trang sức bày biện ở đây có giá trên trời thế nào.

Niên Bách Ngạn cũng đi ngay phía sau cô, các nhân viên tươi cười rạng rỡ: “Chào mừng quý khách!”

Tố Diệp bĩu môi. Ra vào mấy cửa hàng đồ cao cấp này, mấy cô nhân viên chỉ biết nhìn chăm chăm vào mấy người đàn ông, thông qua trang phục biết được ví tiền có dày không là bản lĩnh của những

người trong ngành phục vụ.

“Cửa hàng này mời nước là rượu vang của Pháp. Thật không hiểu ông chủ là ai, nghĩ ra chiêu thức thâm độc “lông cừu xuất hiện trên người cừu”* thế này.” Tố Diệp kéo Niên Bách Ngạn lại, thì thầm: “Phục vụ và hoàn cảnh đẳng cấp, khiến khách hàng có cảm giác được tôn trọng. Chỉ tiếc là họ từ đầu tới cuối vẫn không thoát khỏi cái tâm lý bị lừa, ở đây có xu nào không kiểm lại từ chính khách hàng?”

*Ý chỉ: Ngoài mặt thì người ta cho mình được lợi, nhưng thực tế thì cái lợi này đã được tính thêm vào số tiền mình phải bỏ ra rồi.

Chân mày Niên Bách Ngạn khẽ nhướn lên: “Cũng có đầu óc phân tích đấy chứ.”

“Còn phải nói.” Tố Diệp vênh mặt lên, rồi cúi xuống xem những đồ trang sức phong phú về kiểu dáng, phần nhiều lấy kim cương, bên cạnh đó còn có đá hồng ngọc, phỉ thúy... Chỉ kể tới tính chất của đá quý và châu báu mà nói, phần nhiều là cao cấp, còn chưa nói tới kiểu dáng thiết kế độc đáo khéo léo, đến cả một người ngoài ngành như cô cũng có nhìn ra nó độc nhất vô nhị.

“Thấy đồ ở cửa hàng này thế nào?” Niên Bách Ngạn nhìn thấy phản ứng của cô, nửa đùa nửa thật hỏi.

“Cũng được lắm.” Tố Diệp chân thành đáp, giơ tay chỉ về chiếc vòng tay đặt bên cạnh tảng đá thủy tinh: “Ví dụ như chiếc vòng đeo tay này, thanh tao mà không đơn giản, không hòa theo phong cách thiết kế hoa thời nay, có một thiết kế độc đáo của riêng mình.”

Niên Bách Ngạn khẽ cong môi, nhìn về phía cô nhân viên vẫn đi theo nãy giờ: “Lấy bộ sưu tập mới 10 ngày trước mang đi triển lãm ở Bỉ ra đây.”

Cô nhân viên sững sờ, gật đầu rồi vội chạy đi lấy.

Tố Diệp liếc mắt nhìn anh: “Không hổ là nhân tài trong ngành, cửa hàng người ta có cái gì anh cũng nắm rõ như vậy.”

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười không nói gì.

Tới khi cô nhân viên bước tới, Tố Diệp mới nhìn rõ từng món đồ trong chiếc hộp, một đôi khuyên tai, một sợi dây chuyền cùng một vòng đeo tay. Thiết kế vô cùng long lanh. Cô là một người thích hàng cao cấp, nhìn thấy những đồ đẹp mắt đương nhiên sẽ bị hấp dẫn.

Người nhân viên đang định giới thiệu cho cô thì Niên Bách Ngạn đã lên tiếng trước: “Đây là bộ sưu tập chủ đạo của năm nay “Thu vị”, được làm từ kim cương Nga, mỗi một điểm khám nạm đều được thiết kế theo phong cách lá mùa thu, tất cả các đá quý điểm xuyết toàn bộ được lấy từ vương quốc đá quý Sri Lanka, viên trân châu màu trắng sữa lấy từ khu vực vịnh Ba Tư. Điểm đáng chú ý là, mỗi một viên kim cương ở đây đều được khám nạm thủ công, kỹ thuật cắt kim cương là “kỹ thuật lửa xanh” tiên tiến nhất trên thế giới hiện nay. Như vậy, kim cương sẽ càng lấp lánh hơn, nhờ đó các thiết kế khác cũng tinh xảo hơn.”

Dứt lời, anh lấy sợi dây chuyền bên trong ra, đeo lên cổ Tố Diệp trước mặt tất cả mọi người.

Người nhân viên đứng bên không nhịn được phải ngượng khen: “Anh đây hiểu rõ “Thu vị” của cửa hàng chúng tôi đến thế sao, anh giới thiệu thật là chuyên nghiệp.”

Niên Bách Ngạn không trả lời, chỉ im lặng ngắm Tố Diệp.

Còn Tố Diệp cùng nhìn vào dáng vẻ của mình trong gương không hề chớp mắt, nhất là sợi dây chuyền trên cổ. Đúng như Niên Bách Ngạn nói, đích thực là rực rỡ lấp lánh, về kỹ thuật thiết kế cơ bản cũng đã vượt xa các sản phẩm cao cấp khác, nhưng lại không lộ liễu.

Chỉ có điều, nãy giờ cô vẫn im lặng không lên tiếng, gần như trầm mặc nửa phút mới cất lời: “Đây là cửa hàng nào của Tinh Thạch?” Cho dù anh là người tiếng tăm trong ngành, cho dù anh có hiểu biết về đá quý đến mức nào, cũng không thể tùy ý vào một cửa hàng rồi giới thiệu về bộ sưu tập của người ta một cách chi tiết tỉ mỉ như thế. Cô không phải con ngốc, cách giải thích duy nhất là: Cửa hàng đại lý này thuộc về Tinh Thạch.

Nói cách khác, Niên Bách Ngạn chính là ông chủ bất lương cô vừa mắng chửi.

Niên Bách Ngạn hoàn toàn không bất ngờ khi cô phản ứng nhanh như vậy, giọng anh vẫn đều đều: “Là một cửa hàng cùng hưởng tài nguyên chung với showroom D, một trong những đại lý bán sản phẩm cao cấp thuộc quyền quản lý của tập đoàn Tinh Thạch. Thương hiệu này trước nay không lên truyền hình và tạp chí, chỉ có những người trong showroom cao cấp mới biết tới cửa hàng này.”

Tố Diệp lạnh lùng hừ một tiếng: “Có thể được anh đích thân giới thiệu, có phải tôi nên vừa mừng vừa lo không?” Nói xong cô tháo sợi dây chuyền xuống, đập “bộp” một phát lên mặt kính thủy tinh.

“Ấy...” Cô nhân viên thấy cảnh đó cực kỳ bức bối, vội vàng cầm sợi dây chuyền lên xem xét kỹ càng, sau khi thấy không bị tổn hại gì mới thở phào nhẹ nhõm. Khi cô ta quay sang nhìn Tố Diệp mặc dù không vui nhưng cũng kiềm chế rất tốt ngữ điệu của mình: “Thưa cô, mỗi một thiết kế trong cửa hàng chúng tôi đều là sản phẩm có hạn, nếu cô không thích có thể xem sản phẩm khác, một khi làm hỏng sẽ phải

đền tiền đấy.”

“Mấy thứ trong cửa hàng các cô có cho không tôi cũng không thềm.”
Tố Diệp nhú mày.

Cô nhân viên bị ngắt lời, nét mặt ngượng ngập.

Niên Bách Ngạn bước lên, lịch sự làm động tác xin lỗi cô nhân viên, rồi nhìn về phía Tố Diệp, bình tĩnh nói: “Em không phải trẻ con nữa, tức giận nhất thời thì được cái gì? Vừa khiến người khác không vui, vừa ôm cả bụng tức vào mình.”

“Sao anh lại đưa tôi tới cửa hàng này?” Tố Diệp phản bác.

Niên Bách Ngạn dờ khóc dờ cười: “Là em xông vào đây với tốc độ tên lửa đấy.”

Tố Diệp đành phải cắn chặt răng, đúng là thế thật.

Thấy cô im lặng, Niên Bách Ngạn rút ví tiền ra, lấy từ trong ra một tấm thẻ ngân hàng đưa cho cô nhân viên bên cạnh: “Gói toàn bộ trang sức trong bộ sưu tập “Thu vị” cho cô đây.”

Quyển 2 - Chương 85: Đây là một chiến trường tâm lý

Cô nhân viên ngăn người ra, có lẽ không ngờ rằng đối phương trong lúc tâm trạng tồi tệ thế này vẫn mua hàng, cô ta đón lấy thẻ ngân hàng từ Niên Bách Ngạn, xác nhận lại một lần nữa: “Thưa anh, lấy toàn bộ sao?”

“Đúng!”

“Vâng, phiền hai vị chờ một lát.” Thái độ của cô nhân viên đúng là quay ngoắt 180 độ, hai mắt sáng như sao, đến tốc độ chạy đi thanh toán cũng có thể sánh ngang với tàu “Thần Châu” số 6.

Tổ Diệp đứng bên cạnh lông mày nhíu chặt đến không thể chặt hơn, một lúc sau mới cười khẩy: “Tổng giám đốc Niên! Mặc dù tôi hám tiền thật đấy nhưng tôi chỉ chiếm lợi nhỏ thôi, món lợi này của anh quá lớn, tôi không có phúc để hưởng đâu.”

“Những thứ trong cửa hàng này nói trắng ra cũng là của em, không thể nói là chiếm lời được.” Niên Bách Ngạn vẫn luôn mỉm cười này giờ.

“Vậy tôi có phải cảm ơn sự rộng rãi của anh không?” Sự lạnh lùng lộ rõ qua ánh mắt cô: “À không đúng. Anh chẳng qua chỉ là “nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài” mà thôi. Thật không hổ là người làm ăn, tốn cả một khoản tiền vào sản phẩm của mình, vậy mà còn bắt tôi “cảm tạ long ân”? Vụ buôn bán này của anh đúng là chặt chẽ trót lọt đấy.”

“Diệp Diệp, em đừng có châm thêm lửa.” Câu này thốt ra từ miệng Niên Bách Ngạn, ngữ khí có phần tăng nặng, nghe giống như khuyên nhủ lại như đang ra lệnh: “Trên đời này không phải thứ gì cũng có thể vứt bỏ, ví dụ như tình thân. Cho dù em có muốn xóa sạch mọi quan hệ, dù em có thay tên đổi họ, thì trong em vẫn chảy dòng máu của người nhà họ Diệp.”

“Ít mang mấy đạo lý đó ra nói với tôi thôi, mấy lời này bình thường tôi toàn mang ra lừa bịp khách hàng cả.” Cô nén giận, nhưng thái độ vẫn rất kiên quyết: “Từ nhỏ tôi đã không có bố. Ông ta cũng chưa từng dạy tôi thế nào là dịu dàng hiền thực từ ngày tôi hiểu chuyện. Tôi chỉ biết trên con đường trưởng thành nếu không mạnh mẽ một chút thì sẽ chịu khổ. Huyết thống cái quái gì? Đáng tiền lắm sao? Nếu nó thật sự quý giá, đắt đỏ như thế, tại sao khi mẹ tôi thoi thóp hơi tàn nó chẳng có một chút tác dụng gì cả? Tôi không phải Diệp Ngọc, không hiểu thế nào là tiểu thư khuê các, chỉ biết châm lửa đốt thôi!”

Cô đang sục sôi căm phẫn, Niên Bách Ngạn thì từ đầu chí cuối vẫn rất bình tĩnh, đợi cô nói nhỏ lại, xả hết mọi oán hận trong lòng rồi anh mới lên tiếng, thái độ nghiêm túc: “Mỗi người đều có nỗi đau, nhưng không thiết cứ phải hóa đau thương thành thù hận. Đương nhiên em có cuộc đời của em, những gì em trải qua với tôi là lạ lắm, tôi cũng không có quyền đánh giá đúng sai. Nhưng Diệp Diệp à, rồi có một ngày em sẽ thay đổi suy nghĩ của mình, thậm chí cảm thấy nó rất nực cười.”

Tổ Diệp nghe xong đang định phản bác thì nhân viên đã gói xong trang sức mang tới. Đơn thuần chỉ là một chiếc túi tinh xảo mà đâm vào mắt cô đau buốt, thù hận trong lòng trở thành những lời châm chọc: “Tôi thấy người nực cười là anh mới đúng, bộ trang sức này hãy cứ tặng cho thiên kim nhà họ Diệp đi.”

“Tôi lại cho rằng em cầm nó thích hợp hơn.” Niên Bách Ngạn đón lấy

cái túi, đặt vào tay cô.

Nhưng cô không nhận, nhìn chiếc túi như nhìn thấy con gián khiến người ta ghét nhất: “Không phải anh thật sự ngây thơ cho rằng tôi sẽ nhận đấy chứ?”

“Em không nhận mới thể hiện mình ngây thơ.” Tính nhẩn nại của Niên Bách Ngạn đúng là số một: “Nếu hôm nay em cầm lấy bộ trang sức này, tôi mới phải chúc mừng em cuối cùng đã biết suy nghĩ, một chín một mười đủ độ sức cùng nhà họ Diệp.”

Tố Diệp hơi híp mắt lại, nhìn anh không chớp mắt, không hiểu ý anh nói.

“Có một câu nói từ xưa tới nay đều phổ biến đó là “biết người biết ta trăm trận trăm thắng”. Tin tôi đi, chỉ khi nào em hiểu đầy đủ, tất cả về nhà họ Diệp, em mới có đủ vốn để oán trách, thù hận. Nếu không sẽ chỉ giống như một vai hề nhảy nhót từ đầu chí cuối đứng lượn ngoài cửa mà tức giận thôi. Đây hoàn toàn là một cuộc làm ăn thiệt mình lợi người.” Niên Bách Ngạn nói, rồi cưỡng chế đeo chiếc túi vào cổ tay cô. Sau cùng, anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Bộ sưu tập “Thu vị” này bố em cũng tham gia thiết kế, một người đã bước vào tuổi xế chiều còn lao tâm lao lực ra vào công xưởng thiết kế thật sự không dễ dàng. Phương án của bộ sưu tập này đã qua tay tôi sửa chữa không dưới 10 lần, rồi lại qua tay bố em sửa chữa vậy mà vẫn không dưới 30 lần. Ông ấy không phải nhà thiết kế chuyên nghiệp, thế mà đã chấp nhận vì bộ sưu tập này đi khảo sát thị trường đá quý của các quốc gia. Tôi nghĩ đối với ông ấy nó có một ý nghĩa đặc biệt, mang về tìm hiểu kỹ càng, có lẽ sẽ giúp được em hiểu hơn về nhà họ Diệp.”

Tố Diệp cúi đầu nhìn chiếc túi trong tay mình, rất nặng.

Có lẽ, cái nặng là trang sức, vô giá như vậy, nặng ở chính bản thân nó, cũng nặng ở đẳng cấp của nó.

Hoặc có lẽ, cái nặng là trái tim. Câu nói của Niên Bách Ngạn khiến cô không còn hùng hổ, khí thế, nhất thời cũng không biết nên từ chối thế nào. Cô biết anh là một người đàn ông cực kỳ thông minh, biết nên xuất chiêu lúc nào và ở đâu. Cô tưởng rằng sự im lặng và bình tĩnh của anh sẽ khiến cô chiếm thế thượng phong. Đến cuối cùng mới hiểu ra, không phải anh yếu thế, chỉ là không muốn ra tay mà thôi.

Bất luận thế nào, tóm lại chiêu này của Niên Bách Ngạn giống như “hoa cốt miên chương”*, trông có vẻ dịu dàng vô hại, không máu me chút nào, nhưng tới khi cô cảm thấy đau mới phát hiện ra chiêu nào cũng khiến cô nội thương.

*Một chiêu thức trong võ hiệp Kim Dung, ưu điểm của nó là ngoài mềm trong rắn, lấy sức bật làm chủ yếu, xuất hiện trong “Lộc đỉnh ký”.

Cuối cùng Tố Diệp vẫn cầm lấy bộ sưu tập đó, rất không tự nguyện nhưng lại chẳng tìm được lý do gì để từ chối.

Sau khi hai người đi khỏi, nhân viên trong cửa hàng bắt đầu chuyện trò rôm rả, giọng không lớn lắm, nhưng không câu nào lạc khỏi chủ đề về người đàn ông xa xỉ cùng cô gái tính tình quái đản vừa rồi.

Họ không hiểu, một người phụ nữ khó hòa hợp như vậy, tại sao vẫn được một người đàn ông ưu tú hết mực cưng chiều. Đang nói chuyện thì một người quản lý chi nhánh từ ngoài quay về, hùng hục sắp xếp: “Bộ “Thu vị” của cửa hàng chúng ta tạm thời không được xuất hàng, chiều này sẽ có xe bảo vệ tới lấy mang về showroom D.”

Các nhân viên sững sờ, hồi lâu mới có một người nói khẽ: “Giám

đốc! Bộ trang sức đó... vừa mới bán xong.” Chính tay cô cầm hóa đơn thanh toán của người đàn ông đó.

Vị quản lý cũng sừng sốt, sốt ruột giậm chân bình bịch: “Vậy phải làm sao đây? Nghe nói là phu nhân tổng giám đốc tập đoàn chiều nay sẽ tới showroom D, đã chỉ định sẽ lấy bộ “Thu vị” đó.”

Các nhân viên vội vàng bày mưu tính kế: “Vậy các cửa hàng khác còn hàng sẵn không?” Họ chưa từng gặp phu nhân tổng giám đốc, chỉ biết đó là viên ngọc minh châu của chủ tịch Diệp, người sáng lập nên tập đoàn, thiên kim nhà họ Diệp. Cho dù có đắc tội với khách hàng cũng không được đắc tội với chủ nhân phải không.

Người quản lý lắc đầu, nói với họ ở Bắc Kinh chỉ còn mỗi cửa hàng này còn hàng, ở Hồng Kông và Thượng Hải vẫn còn hai bộ, nhưng điều về đây rõ ràng không kịp nữa rồi. Cuối cùng ông ta đành phải gọi tới showroom D thông báo tình hình. Bên đó cũng không nói gì nhiều, chỉ bảo sẽ xem xét giải quyết. Sau khi cúp điện thoại, người quản lý lại nhìn về phía các nhân viên hỏi xem ai đã mua bộ trang sức đó.

Cô nhân viên đích thân thanh toán vội vàng kể lại một lượt, rồi mang hóa đơn thanh toán của khách hàng ra đưa cho người quản lý. Quản lý vừa nhìn đã ngẩn tò te, vỗ đùi cái đét: “Mấy cái cô này đúng là có mắt không thấy Thái Sơn. Anh ấy chính là tổng giám đốc Niên của tập đoàn đấy.” Ông ta đã từng nhìn thấy chữ ký của Niên Bách Ngạn nên nhớ rất rõ.

Các nhân viên đều ngơ ngác nhìn nhau.

Mặc dù ở cửa hàng gặp một chuyện không mấy vui vẻ, nhưng bữa trưa thịnh soạn ít nhiều cũng khiến Tố Diệp thoải mái hơn. Cô vốn không phải một người khó tha thứ, sẽ không lái nhái mãi một chuyện

không dứt. Chỉ cần đối phương không chủ động nhắc tới chuyện nhà họ Diệp, cô cũng sẽ không ngu ngốc tới mức lãng phí tuổi thanh xuân của mình vào việc thù hận. Để bù đắp cho những tế bào và tâm trạng đã chết sáng nay, lúc dùng bữa cô đã đặc biệt gọi một phần kem “Banana Split” lớn.

Đối với sở thích ăn uống của cô, Niên Bách Ngạn đúng là hơi kinh ngạc. Tố Diệp lại giải thích miễn phí cho anh những kiến thức khoa học. Trong chuối có một loại vật chất có thể giúp não người sản sinh Serotonin, loại hooc-môn này có thể khiến tâm trạng của con người trở nên vui vẻ. Cô không muốn bị những chuyện như ăn phải ruồi sáng nay khiến cho tâm trạng tồi tệ.

Niên Bách Ngạn cũng không thể không phục cô có khả năng tự phục hồi bản thân mạnh mẽ.

Ăn trưa xong, Niên Bách Ngạn lái thẳng xe ra ngoài ô.

Điều khiến Tố Diệp không ngờ tới là địa điểm anh hẹn gặp khách hàng lại ở một sân golf, một nơi từ nhỏ cô đã cho rằng chỉ có những quý ông không có việc gì làm, giả vờ phong cách, cố làm ra vẻ tao nhã. Vì từ nhỏ lớn lên trong một gia đình học võ, cô sớm đã quen với những môn thể thao kích thích mạo hiểm. Với những trò chậm rì rì, nửa ngày trời cầm cây gậy không biết để làm gì thật sự cô không thể hứng thú nổi.

Cô không hiểu, sao golf lại trở thành môn thể thao của giới quý tộc, trò chơi của những nhà kinh doanh? Chỉ lãng phí thời gian. Ngồi trên xe đi ra sân golf, Tố Diệp không nhịn nổi đặt ra câu hỏi này với Niên Bách Ngạn.

Đáp án của anh rất đơn giản: Golf trước này chưa từng là một môn thể thao. Nó là cuộc đời, thậm chí còn phức tạp hơn đời người.

Tố Diệp lắc đầu, ra vẻ không hiểu.

Niên Bách Ngạn mỉm cười, đưa tay chỉnh lại chiếc mũ lưỡi trai của cô, động tác tự nhiên liền mạch, tựa hồ không hề cảm thấy có gì không thỏa đáng. Anh nói với cô: “Paul.Gallico có một câu nói rất chuẩn xác. Nếu nội tâm của một người ẩn chứa những tính cách giáo hoạt thì golf sẽ lật tẩy toàn bộ chúng.” Nói tới đây, anh chỉ về phía sân bóng, ánh mắt xa xăm: “Em tưởng đây là sân bóng ư? Không đâu, đây là một chiến trường tâm lý. Nếu em cùng đối thủ của mình chơi 18 lỗ bóng golf, thì sự hiểu biết của em về anh ta thậm chí còn hơn cả 18 năm quen biết. Mỗi lần đối thủ vung gậy tiêu chuẩn đều ẩn chứa thói quen kinh doanh và tư duy của người đó, nếu muốn không chút sơ hở thì chỉ có thể trở thành cao thủ môn này.”

Tố Diệp lè lưỡi, một quả bóng nhỏ xíu xoàng xĩnh mà lại có nhiều suy nghĩ như vậy.

“Sao? Giờ đã thấy chán chưa?” Niên Bách Ngạn nghiêng đầu, như cười như không.

Tố Diệp đâu phải người biết nhận thua, lập tức cứng miệng: “Ai nói tôi chê chán? Tôi đến là để gặp mặt cao thủ mà.”

Niên Bách Ngạn nghe thấy liền bật cười: “Gặp mặt cao thủ?”

“Chính là anh đấy.” Tố Diệp khẽ mím môi. Khi chiếc xe rẽ, có tia sáng kéo dài, rơi xuống gương mặt cô, trong sáng hút hồn: “Trong tiểu thuyết võ hiệp có một câu nói là “không chiêu thắng có chiêu”. Anh là cao thủ đánh golf ư? Nói không chừng còn chẳng đánh nổi kẻ lơ mơ như tôi.”

“Trước đây em từng đánh golf?”

“Lần đầu tiên.” Tố Diệp nét mặt uể oải.

Niên Bách Ngạn giơ tay, bất ngờ kéo vành mũ của cô xuống: “Thế thì còn chưa được gọi là lơ mơ.”

“Đáng ghét! Tôi không nhìn thấy đường.” Tố Diệp hét lên một câu, hất tay anh ra.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn dáng vẻ của cô, ý cười nơi khóe miệng càng đậm thêm.

Khi chiếc xe đi thẳng vào sân golf, Tố Diệp mới nhìn rõ khái quát khung cảnh nơi đây. Nó giống một khu lâm viên hoàng gia rộng lớn, trang nhã. Trên đường tới đây, cô đã nghe nói nơi đây do một nhà thiết kế nổi tiếng thế giới đích thân xây dựng nên, dựa núi gần sông, mặt hồ bao xung quanh có diện tích hơn 160.000 m², tổng thể 27 lỗ bóng và mặt hồ là hơn 200.000 m².

Tố Diệp đã bị chấn động bởi khung cảnh xa hoa, thỏa mãn thị giác trước mắt.

Quyển 2 - Chương 86: Nói bữa mà trúng

Thiết kế của sân golf ở đây có thể nói là một cách tân rất hiếm thấy trên thế giới. Trong 27 lỗ, cứ 9 lỗ lại mang một phong cách, lần lượt là phong cách đồng cỏ hồ nước, rừng rậm hồ nước và phong cách điền viên hồ nước. 7 lỗ và 13 lỗ nối liền nhau làm thành khu lỗ gôn Par 3 trong nước. Còn khu phát bóng của lỗ thứ 9 được thiết kế ở trong nước. Thiết kế như vậy sẽ khiến người chơi hưởng thụ đặc quyền được vung gậy trên đảo và một cảm giác đặc biệt khiến người ta thành thói thoải mái.

*Par: Mọi sân golf đều có một điểm chuẩn (par) cộng dồn cho số đường đánh và tổng số cú đánh mà một cầu thủ giỏi nhất cần thực hiện để đưa bóng tới các lỗ golf. Par 3 là đường đánh có chiều dài cho đến 227m.

Tổ Diệp không nhịn được chép miệng: “Nói trắng ra là phải vung một cái gậy để đưa bóng vào lỗ, ở đâu đánh mà chẳng vậy? Làm cả một sân bóng phí phạm đến rụng rời thế này, đúng là lãng phí tiền của Tổ quốc, nhân dân.”

“Sao tôi lại ngửi thấy một mùi chua chua thế nhỉ?” Cả chiều nay nụ cười trên gương mặt Niên Bách Ngạn dường như nhiều hẳn lên, ít nhất thì bây giờ khi nói chuyện với cô, mặc dù vẫn nhạt nhẽo, nhưng ánh mắt đã không còn sắc nhọn nghiêm túc nữa.

“Sai! Không phải là mùi chua, mà là tôi ghét mấy kẻ có tiền.” Tổ Diệp nói dứt khoát, nghiêng đầu nhìn anh. Nhìn anh từ góc độ này về cương nghị trên gương mặt nghiêng nghiêng của anh vô cùng hấp

dẫn: “Đó là tôi dùng một thái độ có vẻ tùy ý để đánh dẹp mấy tay thương nhân bất lương, lấy danh nghĩa tao nhã để tiêu xài hoang phí.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, nụ cười nơi đáy mắt cô giống như tia nắng bị vò nát vụn, trút xuống và chảy về khóe miệng. Mà hôm nay cô cũng mang một vẻ đẹp thuần khiết, chỉ tắm qua trong phòng nghỉ của anh, không hề bôi trát bất kỳ loại mỹ phẩm nào lên mặt. Làn da nhắn mịn càng sáng trong hơn, một màu trắng sáng như được chạm khắc bởi tự nhiên. Có một khoảnh khắc anh rất muốn đưa tay véo lên làn da ấy xem nó vắt ra nước giống như quả đào mật không.

Thấy anh im lặng, trong lòng Tố Diệp lại thấy không an tâm, đưa tay ra hươ hươ trước mặt anh: “Anh cứ coi như tôi không nói anh.”

Niên Bách Ngạn kéo tay của cô xuống nhưng không vội buông ra, nắm chặt tay cô, khẽ mỉm cười: “Con bé này lý luận xiên xẹo không ít nhỉ.”

Anh không nói đạo lý to tát gì với cô nữa, cũng chẳng bày ra vẻ mặt và thái độ nghiêm nghị đằm đằm để nói chuyện với cô. Danh xưng “con bé này” cứ tự nhiên như tùy hứng, nhưng sao lại cảm thấy có một tình cảm khác lạ ở trong đó. Tố Diệp cảm nhận được sự dịu dàng khi anh nói câu này, và khi anh kéo tay cô xuống mà vẫn chưa buông ra, thậm chí vừa nãy khi anh nắm chặt lại như cố ý lại như vô tình cô cũng cảm nhận được. Bàn tay của anh rất lớn, lòng bàn tay rất rộng, đủ để nắm trọn lấy tay cô. Cô còn cảm giác được một cách rõ ràng độ ấm và những đường chỉ tay sắc nét trên lòng bàn tay ấy.

Một sự hoảng loạn lại bắt đầu và kéo dài không bờ bến, bắt đầu từ đầu ngón tay rồi tới tận trái tim, sau đó quét qua não bộ. Trái tim có lẽ đã bị cảm giác hoảng loạn đó làm loạn tiết tấu, nhịp tim cũng nhanh hơn, sau một giây ngừng đập thì bắt đầu nháy loạn cào cào, thỉnh

thích thành thích đến chói tai, khiến cả người cô bồn chồn bất an.

“Tôi chỉ nói sự thật mà thôi.” Cô rút tay ra, mặt không biểu cảm, rồi kéo vành mũ xuống mức thấp nhất để che nắng. Trông sắc mặt cô bình thản nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn về phía xa cũng rất điềm nhiên.

Nhưng trái tim thực ra đang sợ hãi. Giây phút cô rút tay lại, thậm chí còn bắt đầu thấy hối hận, hôm nay có lẽ không nên cùng anh tới sân bóng. Có lẽ Lâm Yêu Yêu thật sự nói bừa mà trúng, Niên Bách Ngạn cô không trêu đùa được.

Nếu bây giờ hối hận cô còn có thể toàn mạng rút lui được không?

Đương nhiên, Tố Diệp chắc chắn cô có thể lặng lẽ kết thúc mối quan hệ này, nhưng thật sự sẽ bỏ cuộc vậy sao?

Cô không cam tâm.

Niên Bách Ngạn không biết cô đang nghĩ gì, thấy cô quay đầu cứ nhìn mãi về phía xa, anh chỉ nghĩ cô đang tò mò về thiết kế của sân golf. Nhưng một cảm giác lạc lõng khế trĩu dậy trong lòng, từ khoảnh khắc cô rút tay khỏi lòng bàn tay anh...

Sân golf dưới ánh nắng giống như cuộc đời rục rờ của những người thành công, có thành công có thất bại, có nơi khô cằn cũng có những tia nắng trải dài vô tận. Khi chiếc xe tới nơi, các bạn chơi đều đã đợi từ lâu.

Tố Diệp từ xa đã thấy có người bước tới, xe còn chưa đỗ hẳn, người đó đã sốt sắng bước lên bắt tay với Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc Niên, hân hạnh, hân hạnh!”

Niên Bách Ngạn bắt tay xong thì bước xuống xe chào hỏi ân cần. Tố

Diệp cũng xuống theo, đứng bên cạnh nhìn rất rõ. Người đàn ông trung niên này có lẽ chính là khách hàng chuẩn bị hợp tác mà Niên Bách Ngạn nhắc tới. Có câu “trên đời chẳng có bữa ăn nào miễn phí”, người này không biết hợp tác gì với Niên Bách Ngạn, mặc dù sau khi gặp anh nói chuyện cũng có phần chính trực, nhưng nhìn ánh mắt luôn có một vẻ cung kính.

“Cô đây là...?” Người đàn ông trung niên hướng ánh mắt về phía Tố Diệp.

Niên Bách Ngạn hơi nghiêng người, đưa tay khoác vai cô kéo tới bên mình, nhưng cánh tay của anh không dừng lại trên vai cô quá lâu. Cô bước lên là anh buông tay, có lẽ vừa rồi cũng chỉ muốn kéo cô lên trước mà thôi.

“Đây là con gái thứ hai của chủ tịch Diệp, Diệp Diệp!” Anh giới thiệu.

Mặc dù Tố Diệp không vui, nhưng cũng không thể bắt bẻ Niên Bách Ngạn trước mặt khách hàng, đành phải im lặng. Ông ta cất lời kinh ngạc: “Thì ra ông Diệp còn một cô con gái nữa, tôi cứ tưởng...”

“Diệp Diệp từ nhỏ đã được đưa ra nước ngoài du học, con bé này tự do quen rồi, năm nay mới quay về Tinh Thạch giúp việc.” Niên Bách Ngạn cúi đầu khẽ cười với cô: “Là một nhà tư vấn tâm lý xuất sắc.”

Câu nói cuối cùng thốt ra từ miệng anh, nghe kiểu gì cũng giống cảm giác tự hào “con gái nhà tôi đã trưởng thành”.

Thật không biết Tố Diệp muốn tát một cái vào mặt Niên Bách Ngạn thế nào.

“Thật đúng là “hổ thì không sinh ra chó”, giang sơn có người tài xuất hiện.” Người đàn ông trung niên nhìn Tố Diệp, chân thành ngợi khen.

Tố Diệp nhìn ông ta mỉm cười coi như đáp lễ. Ở đây tốt nhất cô nói ít thôi, nếu không rất dễ phát tiết chửi thề.

“Diệp Diệp! Vị này chính là chủ tịch Lưu trước đây tôi đã nhắc với em. Hôm nay gặp nhau coi như đã quen biết, lần sau em muốn tới trung tâm thương mại của ông ấy mua đồ cứ thoải mái xin thẻ giảm giá.” Niên Bách Ngạn nói nửa đùa nửa thật.

“Chào chủ tịch Lưu! Từ lâu đã nghe danh của ông, hôm nay đúng là “trăm nghe không bằng một thấy”.” Tố Diệp tự nhiên thoải mái, bắt tay cùng ông ta. Trước khi tới đây đúng là Niên Bách Ngạn đã nhắc với cô về chủ tịch Lưu này. Ông ta cũng coi như là đại diện cho những người cần cù gây dựng sự nghiệp. Hồi trẻ sau khi đầu tư vào mấy cửa hàng đã kiếm được một khoản lớn, bây giờ trong tay có liên tiếp mấy mảnh đất niêm yết giá, ở miền Bắc đã kinh doanh những trung tâm lớn chuyên cung cấp những thương hiệu cao cấp.

Mặc dù Niên Bách Ngạn chỉ miêu tả sơ qua vài câu nhưng Tố Diệp cũng hiểu, lần này là chủ tịch Lưu chủ động mời Niên Bách Ngạn, chắc chắn là muốn thu hút sự chú ý những cửa hàng dưới quyền quản lý của Tinh Thạch.

Mỗi một thương hiệu của tập đoàn Tinh Thạch đều có cửa hàng đại lý độc lập. Đương nhiên tham gia vào một trung tâm lớn cũng là điều cần thiết, có ý nghĩa quan trọng đối với hình tượng sản phẩm vững chắc trong lòng khách hàng. Cuộc chơi thương trường chính là như vậy. Sản phẩm kém thì cần có thị trường. Còn sản phẩm mạnh sẽ được thị trường tìm tới. Có thể nhìn ra Niên Bách Ngạn rất có bản lĩnh trong kinh doanh tập đoàn, nếu không vốn dĩ sẽ không thu hút sự chú ý của chủ tịch Lưu. Vậy thì tiếp theo đây phải xem trò chơi “đôi bên cùng có lợi” này sẽ chơi tiếp thế nào. Ít nhất thì Tố Diệp cảm thấy, thông minh như Niên Bách Ngạn tuyệt đối sẽ không thể để chủ

tịch Lưu được lợi quá nhiều.

“Đâu có, đâu có, tôi chẳng qua chỉ bằng một góc của chủ tịch Diệp và tổng giám đốc Niên mà thôi. Hôm nay tôi sơ suất quá, lại không biết tiểu thư nhà họ Diệp hạ cố tới chơi. Thế này đi, sau này cô Diệp tới cửa hàng của chúng tôi thoải mái lựa chọn, cứ để lão Lưu tôi thanh toán.”

“Chủ tịch Lưu, ông nói vậy sẽ chiều hư con trẻ đấy.” Niên Bách Ngạn mỉm cười, sắc mặt không mấy thay đổi, lại kéo Tố Diệp tới bên cạnh mình.

“Xem kìa, nếu không sao người ta nói “dâu trưởng như mẹ, anh rể như cha”. Tổng giám đốc Niên! Nói thế nào cũng là em vợ của mình, đừng có hà khắc quá.” Chủ tịch Lưu cười ha ha.

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười, không nói gì.

Tố Diệp đứng bên cười khẩy trong lòng, nhưng lại bất ngờ chủ động khoát cánh tay Niên Bách Ngạn ra vẻ thân mật: “Chủ tịch Lưu ông sai rồi. Anh ấy rất tốt với tôi, chẳng phải hôm nay còn định dạy tôi đánh golf đấy sao.” Nói tới đây cô ngẩng lên cười tí mắt nhìn Niên Bách Ngạn: “Phải không, anh rể?”

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô, chỉ có điều ánh mắt có thêm chút suy tư.

Không khí mờ ám Tố Diệp cố tình tạo ra mặc dù không thể khiến Niên Bách Ngạn thay đổi biểu cảm nhưng đã thành công thu hút được sự chú ý của chủ tịch Lưu. Ông ta cười gương gạo, vội vàng gọi người phục vụ tới: “Nào nào nào, chuẩn bị cho cô Diệp đây một bộ dụng cụ.”

Người phục vụ làm theo.

Niên Bách Ngạn đón lấy bộ dụng cụ không mở ra ngay mà bất ngờ đưa tay về phía cô, bàn tay to lớn nhẹ vòng qua sau gáy cô. Anh cúi đầu, ghé sát vào tai cô, nhỏ giọng nói một câu: “Đừng có làm bậy!”

Tố Diệp mím môi cười, quả nhiên anh đã nhìn ra trò đùa tâm lý của cô. Chuyện này cũng chẳng có gì. Là cô cố tình làm vậy, nếu thật sự không muốn anh nhận ra thì cô cũng có cách. Tâm trạng vô cùng tốt, cô đẩy tay anh vừa giờ lên, chạy ra xa.

Niên Bách Ngạn đứng ở đó nhìn bóng cô xa dần, nhất thời không biết phải làm sao.

Sự thật chứng minh, để một người quen vận động tốc độ như Tố Diệp học golf đâu ra đấy đúng là giày vò. Cô vốn cũng không định học hành nghiêm chỉnh. Dọc đường nhìn thấy Niên Bách Ngạn phát những đường bóng tuyệt đẹp, rồi lại đi một con đường dài dằng dặc mới đánh đường bóng thứ hai. Kỹ thuật đánh bóng của chủ tịch Lưu cũng không tồi. Mặc dù cô không hiểu lắm, nhưng cũng nghe được những lời khen ngợi của Niên Bách Ngạn.

Hai người bề ngoài tỏ ra người tài yêu quý người tài, chỉ tiếc vì gặp nhau quá muộn. Nhưng ánh mắt và đôi tai của Tố Diệp rất nhạy bén. Cả quá trình chơi bóng càng giống quá trình đàm phán hơn. Chủ tịch Lưu từ đầu tới cuối đều miêu tả con đường định hướng phát triển trong tương lai của các cửa hàng dưới quyền mình, cũng có ý tiết lộ thương hiệu quốc tế lớn nào chuẩn bị gia nhập, nói cứ gọi là tràn trề nhiệt huyết.

Nhưng Niên Bách Ngạn không đáp lại, thi thoảng có gật đầu ra vẻ tán đồng, nói vô cùng ít, hầu hết thời gian chủ tịch Lưu huyền thuyên còn anh đánh bóng, có vẻ như có nghe lại như chẳng hề để ý, cả người

trông như chỉ tập trung đánh bóng một cách nghiêm túc.

Tố Diệp không hiểu anh nghĩ gì trong lòng, ít nhất cô cảm thấy chủ tịch Lưu khá đáng thương, đứng dưới nắng bên cạnh Niên Bách Ngạn con cà con kê, nói đến mức đó rồi mà Niên Bách Ngạn vẫn không biến đổi sắc mặt chút nào. Cô không khỏi cảm thán trong lòng, ai gặp phải Niên Bách Ngạn đúng là đen đủi, chỉ cái vẻ im lặng không nói của anh cũng đủ giày vò người ta đến chết.

Cứ như vậy, gần một tiếng đồng hồ trôi qua, tới khi Niên Bách Ngạn đánh quả bóng cuối cùng vào lỗ, chủ tịch Lưu ở bên cạnh không nhận được trầm trồ khen ngợi: “Đẹp quá! Một phát thu được ba con chim, lợi hại lợi hại.”

Tố Diệp ở bên cố gắng dướn cổ lên xem, chim? Chim ở đâu ra?

Niên Bách Ngạn buồn cười vì dáng vẻ của cô, chủ tịch Lưu ở bên cuối cùng đã nắm bắt được thời cơ, đi tới trước nói: “Anh xem chúng ta vừa nói tới...” Nói một nửa giữ lại một nửa.

“Diệp Diệp! Lại đây, tôi dạy em.” Anh lại nhìn về phía Tố Diệp, giọng tay gọi cô một tiếng.

Tố Diệp vội vàng xua tay: “Không, không, không! Em xem hai người đánh thôi.” Cô đi tới nỗi chân sắp gãy rồi, vừa nóng vừa khát: “Em vào phòng nghỉ một lát rồi ra.”

Niên Bách Ngạn khẽ nhếch môi cười, lần này quay sang nói với chủ tịch Lưu: “Anh thấy chưa, vừa nãy còn khí thế bừng bừng, giờ đã giống trống thu quân rồi. Con bé này đúng là đánh giá cao thể lực của mình rồi.”

Tố Diệp ở bên cạnh nhìn hiểu rõ trong lòng. Chủ tịch Lưu này vừa

bắt đầu đã thao thao bất tuyệt, khen điều kiện gia nhập và lợi nhuận của mình lên tận mây xanh, chẳng qua là muốn chèn ép Niên Bách Ngạn về mặt tâm lý. Nhưng câu nói vừa rồi của Niên Bách Ngạn rõ ràng đã mượn nước đẩy thuyền, bề ngoài lấy việc cô bỏ dở nửa chừng ra nói, thực tế là đang ngầm cảnh cáo chủ tịch Lưu, phải biết mình đang đứng ở đâu, đứng đánh giá quá cao bản thân.

Đến người ngoài cuộc như cô còn hiểu, huống hồ là chủ tịch Lưu đã nhiều năm lăn lộn thương trường? Nụ cười của ông ta có phần thiếu tự nhiên, các dây thần kinh trên mặt như co rụt lại. Tố Diệp không định đứng phoir nằng cùng họ nữa, đụng vào người Niên Bách Ngạn một cái rồi quay người bỏ đi.

Đúng lúc cô quay người, nghe thấy Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng nói một câu: “Tôi muốn khấu trừ thêm 2% nữa, nếu không trò chơi này không chơi được nữa rồi.”

Tố Diệp quay đầu, thấy gương mặt chủ tịch Lưu càng méo xẹo.

Niên Bách Ngạn khẽ giơ gậy, một quả bóng rơi vào lỗ, trở thành một cái kết tuyệt đẹp, cùng lúc với những lời anh vừa nói. Thương trường là một chiến trường không đổ máu. Chủ tịch Lưu như một tướng sỹ dũng mãnh xông tới, mang theo mùi máu tanh nồng nặc, nhưng Niên Bách Ngạn lại giống một cung thủ chỉ đứng một chỗ không nhúc nhích, khi thấy đối phương được thế lập tức bắn một tên, trúng ngay tim của đối thủ, không chừa một đường sống.

Tố Diệp bất chợt thấy toát mồ hôi lạnh thay cho chủ tịch Lưu. Quyền chủ động của trò chơi này ngay từ đầu đã được Niên Bách Ngạn nắm chắc trong tay, ông ấy còn cơ hội thắng sao? Nghĩ như vậy, cô vô thức nhớ tới mình, lòng bỗng thấy nặng nề.

Nếu cô đấu với Niên Bách Ngạn, thật sự có thể được như mong

muốn ư?

Bầu không khí mát mẻ của phòng nghỉ hóa giải phiền muộn trong lòng Tố Diệp, cô nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng đồng hồ thì đứng dậy chuẩn bị ra sân bóng xem xét. Không biết Niên Bách Ngạn đã đánh bóng xong chưa, chẳng thấy chút động tĩnh gì.

Cô vào nhà vệ sinh rửa mặt, đội lại mũ vừa chuẩn bị bước ra thì thấy một cô gái trẻ bước vào. Bộ quần áo thể thao mỏng manh trên người không che được những đường cong hoàn hảo. Khi cô ta đi qua trước mặt Tố Diệp, hộp phấn trong tay bất ngờ trượt xuống. Cô ta hoảng hốt, nhưng còn chưa kịp hét lên, hộp phấn đó đã được Tố Diệp đón lấy một cách chắc chắn khi còn cách mặt đất chỉ khoảng 5, 6 phân.

Tố Diệp quay người bước đi. Đây chỉ là một tình huống nhỏ xen vào, hai người không liên quan vô tình gặp nhau, nhưng ông Trời luôn có ý của mình. Cô không ngờ lại nhanh gặp lại người con gái ấy đến thế.

Quyển 2 - Chương 87: Gặp phải Kỳ Đông Nham

Vòi phun nước cao vút mang lại chút mát mẻ cho tiết trời nóng nực.

Quay trở lại sân golf, từ xa Tố Diệp đã thấy chủ tịch Lưu đi về phía này, sau khi thấy cô thì niềm nở vui vẻ, chào tạm biệt cô, còn mời cô nếu rảnh thì tới những cửa hàng của ông ta dạo chơi. Tố Diệp cũng chào hỏi đại khái. Từ lời nói và nét mặt rạng rỡ của ông ta không khó để nhận ra, cuối cùng ông ta và Niên Bách Ngạn đã đạt được những thỏa thuận liên quan.

Cuối cùng, chủ tịch Lưu còn dặn dò một câu bên tai cô: “Có một ông anh rể tài giỏi như vậy, cô Diệp, cô tìm đúng thầy rồi đấy.”

Lúc này Tố Diệp mới hiểu ra, thì ra chủ tịch Lưu vẫn tưởng rằng cô chuẩn bị đi theo Niên Bách Ngạn học kinh doanh. Đợi chủ tịch Lưu đi rồi, cô mới phóng tầm mắt ra xa. Không khó để nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Niên Bách Ngạn, anh đang nói chuyện cùng một người đàn ông. Người đàn ông đó cũng cao to ngang ngửa anh, có vẻ “bên tám lạng, người nửa cân”.

Ngược chiều ánh sáng, bóng của hai người đàn ông trông đều như mơ như thực, giống như ảo ảnh được khắc trong ánh nắng, không thể ước lượng được có bao nhiêu phần là giả. Tố Diệp hơi híp mắt lại, ánh mắt lúc này mới nhằm thẳng vào người đứng bên cạnh Niên Bách Ngạn, dáng hình đó trông có vẻ quen thuộc, đã gặp ở đâu nhỉ?

Đang mãi suy nghĩ liền thấy anh ta quay đầu lại, vừa hay nhìn về phía Tố Diệp bên này. Bước chân cô hơi khựng lại. Kỳ Đông Nham?

Sao anh ta cũng tới đây?

Khi cô bước tới, còn chưa đợi Niên Bách Ngạn lên tiếng, Kỷ Đông Nham đã thể hiện một biểu cảm vừa kinh ngạc vừa bất ngờ, sai bước tới trước, kéo cô lại: “Cưng à, sao em biết anh tới đây?”

Sự nhiệt tình của anh ta giống như một ngọn lửa, dưới buổi chiều oi bức này càng khiến người ta cảm thấy hầm hập. Chỉ có điều, cô đã nhìn lầm rồi. Ban nãy khi đối diện với Niên Bách Ngạn, khuôn mặt hơi nghiêng của anh ta rõ ràng lạnh như băng, khoảnh khắc quay đầu lại thậm chí cô còn nhìn thấy đầu mày Kỷ Đông Nham nhíu chặt, vô cùng không phù hợp với vẻ mặt tươi cười hớn hờ của anh ta thường ngày.

So với sự hăm hờ của Kỷ Đông Nham, quần áo anh mặc hôm nay trông càng nhiệt tình hơn. Chiếc mũ bóng chày màu trắng, một chiếc áo thể thao màu cam cùng với chiếc quần rộng màu be. Cả người trông tràn trề sức sống. Cộng thêm khi cười ánh mắt rực lửa, khoe mắt quăn rũ hoang dã, không muốn chú ý tới anh ta cũng khó.

“Thật xin lỗi, tôi không biết là anh ở đây.” Tố Diệp ghen lời vì câu nói của anh ta. Tục ngữ có câu “Không ra tay đánh người đang cười”. Qua mấy lần tiếp xúc, cô cảm thấy Kỷ Đông Nham cũng không phải người xấu. Trông anh ta có vẻ vô lại, không đứng đắn, nhưng con người cũng khá chân thành, thế nên đáp lại câu nói của anh ta ít nhiều cô cũng muốn giữ cho anh ta chút thể diện: “Tôi còn tưởng anh ngổ các trò thể thao, không ngờ còn biết đánh golf.”

“Buồn cười, anh chỉ sợ độ cao mà thôi.” Kỷ Đông Nham nháy mắt với cô.

Tố Diệp nhớ lại lần đó anh ta bị cô một cước đá bay, kêu gào thảm thiết mà rất muốn cười. Đương nhiên cô cũng chẳng nhịn được thế

nên cũng cười thành tiếng: “Coi như tôi hiểu ra rồi, anh chỉ hợp với mấy môn thể thao dành cho người già thôi.”

“Cưng à, em nói anh như vậy anh đau lòng lắm đấy.” Kỳ Đông Nham đột ngột áp sát vào mặt cô, nở nụ cười xấu xa.

Tố Diệp quay ngoắt đi: “Cẩn thận tôi cho anh nếm một chiêu “Vô ảnh cước”* đó.”

*Tên một loại tuyệt kỹ võ công của võ thuật gia danh tiếng Hoàng Phi Hồng. Trong thực tế nó là chiêu giương Đông kích Tây, sau khi quấy nhiễu mục tiêu của kẻ địch thì giờ chân công kích đối phương.

“Được, em tới đi...”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn vẫn im lặng nãy giờ bỗng bất ngờ gọi tên cô, lãnh đạm nói một câu: “Chúng ta phải đi rồi.”

“Ồ.” Tố Diệp thu lại nụ cười: “Anh từ từ chơi một mình đi nhé, cẩn thận cảm nắng, bướm hoa!”

Ai ngờ Kỳ Đông Nham đột ngột giơ tay ra giữ chặt tay cô lại, giọng nói buồn buồn: “Anh vừa mới tới em đã đi sao? Chẳng tình cảm gì cả!” Ánh mắt anh ta lúc này mới nhìn sang Niên Bách Ngạn, như cười như không: “Tổng giám đốc Niên! “Quân tử luôn giúp người khác hoàn thành nguyện vọng”. Tôi và Tiểu Diệp mấy ngày không được gặp nhau rồi. Cho dù anh tìm cô ấy có chuyện gì hệ trọng cũng ngừng lại được không. Hay là thế này, anh đi, Tiểu Diệp ở lại.”

Tố Diệp đứng bên thềm quan sát hai người. Từ lúc nãy tới bây giờ, cô có thể cảm nhận được rõ ràng con sóng lớn ngầm dâng lên giữa hai người họ. Lúc này đây cô trở thành con cò bị hai người này lấy ra để công kích điểm yếu của đối phương. Nghĩ tới đây tự nhiên cô

bỗng thấy không vui, nhưng vẫn không thay đổi biểu cảm, chỉ không ngừng đề cao cảnh giác. Một khi hai người “bóp cò” hoặc coi cô là con rối để giật dây, mỗi người kéo một bên cánh tay cô, vậy thì đòn kẹp chân và võ Thái cực quyền luyện tạm ổn của cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Cô sẽ cho hai gã đàn ông này một bài học nhớ đời.

Thế nhưng, màn kịch cầu huyết hai người đàn ông tranh giành một cô gái hay xuất hiện trong tiểu thuyết không hề xảy ra với cô. Khi mặt trời trên đỉnh đầu bỗng rất chiếu xuống đỉnh đầu cô xèo xèo như rán mỡ, cô mới nghe thấy Niên Bách Ngạn từ tốn nói một câu: “Tôi thật sự không tìm được lý do để giúp người đạt ước nguyện.”

Kỷ Đông Nham bước lên, đưa tay ôm Tố Diệp vào lòng, cười híp mắt nói với cô: “Vậy đi, em nói với anh ta hai chúng ta có quan hệ gì?”

“Hả?” Tố Diệp chớp chớp mắt. Răng gã này cũng trắng thật đấy, đợi chuyện này xong xuôi cô phải hỏi xem anh ta tới đâu làm răng mà được trắng và đẹp như vậy.

“Hả cái gì mà hả, nói với tổng giám đốc Niên, hai chúng ta có quan hệ gì.” Kỷ Đông Nham đưa tay lên gõ nhẹ vào vành mũ của cô, thanh âm vui vẻ dễ nghe.

Cô bất giác nhìn sang Niên Bách Ngạn.

Ánh mắt anh cũng đang nhìn về cô, nhưng anh vẫn điềm tĩnh, không thể bắt được một tia giận hờn nào. Tố Diệp khẽ nhướn mày, bản thân mình thậm tệ thế sao? Còn tưởng tượng ra cảm giác bị hai người đàn ông giành qua giành lại. Kết quả, cô hoàn toàn thua cái gương mặt Poker, không có chút biến chuyển gì của Niên Bách Ngạn rồi.

Vốn dĩ cô muốn giải thích quan hệ của mình và Kỷ Đông Nham,

nhưng đang định lên tiếng thì đổi ý trong phút chốc, cô nhìn Niên Bách Ngạn khẽ mỉm cười: “Đính hôn từ trong bụng mẹ.”

“Cưng à, cuối cùng em cũng thừa nhận quan hệ của hai chúng ta rồi sao? Anh có cần cảm động tới rơi nước mắt không?” Kỳ Đông Nham đang ôm cô thanh âm đột nhiên cao vút, gương mặt điển trai gần như kích động đến méo mó, liền sau đó nhanh chóng cúi đầu khẽ thơm nhẹ lên má cô.

Đầu mày Niên Bách Ngạn khẽ nhíu lại.

“Tổng giám đốc Kỳ! Cái tính thích đùa cợt của cậu đến giờ vẫn không đổi.” Anh lên tiếng, giọng điệu và sắc mặt dừng dừng tự nhiên như nhau, nhưng lời nói thì sắc sảo: “Mấy lời này mang ra dễ dành mấy cô gái khác thì không tồi, nhưng trừ Diệp Diệp ra.” Rồi anh nhìn về phía Tố Diệp: “Mấy chuyện đính ước trong bụng mẹ này, em vẫn phải hỏi bố em trước mới được.”

Tố Diệp nhìn anh không chớp mắt, thờ ơ đến vậy ư?

Kỳ Đông Nham nghe hiểu lời anh nói, mỉm cười tự nhiên: “Tôi tự hỏi sao anh lại ở cùng với Tiểu Diệp, thì ra cũng chỉ là thân phận anh rể. Tiểu Diệp thích ai, đi với ai, thậm chí sẽ lấy người nào, tôi nghĩ đều do cô ấy quyết định phải không? Người làm anh rể như anh quản quá rộng sẽ khiến người khác hiểu lầm đấy.”

Niên Bách Ngạn nghe xong cũng mỉm cười, tuy rằng hơi nhạt. Anh không hề đối chọi gay gắt với Kỳ Đông Nham nữa mà nhìn về phía Tố Diệp: “Vậy em tự mình quyết định đi, đi theo tôi, hay ở lại?”

“Bắt tôi quyết định?” Tố Diệp bắt đầu suy đoán suy nghĩ của anh, sao lại giao quyền chủ động cho cô? Trong này nhất định có bẫy. Nếu cô trả lời đi theo anh, vậy thì đương nhiên sẽ đánh lại Kỳ Đông Nham

một đờn không vang nhưng có lực. Nhưng, anh không sợ quyết định của cô là ở lại sao? Một khi cô quyết định ở lại, vậy thì cũng có nghĩa là trong cuộc chiến ngầm trông có vẻ rất êm đềm này, Niên Bách Ngạn đã thất bại thảm hại.

Niên Bách Ngạn này rốt cuộc đang tính toán điều gì?

Còn Kỷ Đông Nham đứng bên cạnh ôm cô dường như cũng đang đợi đáp án. Anh ta không nói gì nữa, chỉ cúi đầu nhìn cô. Không cần ngẩng lên, cô cũng có thể cảm nhận được ánh mắt đốt cháy đỉnh đầu mình.

Tình thế tựa hồ trở thành thế cầm cự. Tố Diệp có thể ngửi thấy mùi khói lửa đối địch giữa hai người đàn ông, giống như ánh nắng trên đỉnh đầu, chỉ cần chạm nhẹ sẽ bỏng rát, mà cô thì không muốn mình bị bỏng.

Cũng đúng lúc này, không xa bất ngờ vang lên một giọng nói vui vẻ, trong phút chốc tưới lên dập tắt ngọn lửa, cứu thoát Tố Diệp. Khoảnh khắc ấy, Tố Diệp thật sự phải cảm ơn người phụ nữ ấy, nhưng sau đó, cô cũng thật sự căm ghét cô ta.

“Cậu chủ Kỷ! Thật ngại quá để anh đợi lâu rồi.”

Tố Diệp nhân tiện nhìn qua, chính là người phụ nữ cô vừa chạm mặt ở nhà vệ sinh. Cô ta rõ ràng là đã đi dặm thêm phấn, môi hồng răng trắng, lớp trang điểm vừa đủ khiến đôi mắt vốn đã đẹp của cô dài hẳn ra, mang đầy sức quyến rũ của một con hồ ly tinh. Cô ta bước lên vài bước, nhìn thấy Niên Bách Ngạn ánh mắt liền chuyển thành mừng rỡ: “Anh... Anh là tổng giám đốc Niên phải không?”

Người ngoài không dám chắc chắn cũng không có gì khoa trương, vì Niên Bách Ngạn rất ít khi lộ mặt trước báo giới.

Còn chưa đợi Niên Bách Ngạn lên tiếng, Kỳ Đông Nham lại nhiệt tình bước lên: “Nhà sản xuất Diêu, hôm nay coi như cô may mắn rồi. Tổng giám đốc Niên, kinh doanh toàn các thương hiệu cao cấp. Chỉ có anh ấy và tôi hợp tác lại thì bộ phim đó của cô mới càng có giá trị đầu tư.” Rồi anh ta kéo cô gái đó tới trước mặt Niên Bách Ngạn, giới thiệu một cách thuần thục: “Đây là nhà sản xuất phim điện ảnh tiếng tăm lẫy lừng, Diêu Mai. Rất nhiều bộ phim qua tay cô ấy đã đạt được giải thưởng quốc tế.”

Niên Bách Ngạn khẽ cúi đầu coi như đã chào hỏi: “Hân hạnh!”

“Hi, cậu chủ Kỳ quá lời rồi, trước mặt hai tình anh đây sao tôi dám xưng tiếng tăm lẫy lừng chứ.” Diêu Mai như nhàn cùi khô bị lửa đốt cháy trong phút chốc. Cô ta giơ tay bắt tay Niên Bách Ngạn rất chặt, cả người vui mừng tới nổi khoa chân múa tay: “Thật không ngờ tổng giám đốc Niên còn trẻ như vậy. Anh đúng là “thần long chỉ thấy đầu không thấy đuôi”, tôi rất muốn tìm một cơ hội để hợp tác với Tinh Thạch.”

*Ví với người có hành tung thần bí, không lộ chân tướng, cũng ví với lời nói úp mở, khiến người ta khó mà nắm bắt.

“Tôi nghĩ sẽ có cơ hội thôi.” Niên Bách Ngạn từ đầu chí cuối vẫn giữ nụ cười xã giao, nói xong lại nhìn Tố Diệp, giơ tay gọi cô: “Đi thôi, đừng làm lỡ dở việc bàn bạc của tổng giám đốc Kỳ.”

Tố Diệp liếc nhìn Diêu Mai, lúc đi qua người qua suýt nữa thì hất xì hơi. Trời đất ơi, chắc chắn là lại xị thêm nước hoa rồi. Cô từng nghe nói tới danh tiếng của Diêu Mai. Cô ta quan hệ rộng, có giao tình rất tốt với mấy vị đạo diễn nổi tiếng trên trường quốc tế. Chưa một ai dám tin một người phụ nữ Trung Quốc lại có thể đầu tư tiền bạc ra nước ngoài, thậm chí còn sinh lời nhanh chóng. Cô ta có bản lĩnh ấy.

Năm ngoái tại liên hoan phim Cannes, một trong hai bộ phim được giải là do cô ta sản xuất.

Cô ta là một cao thủ trong việc lôi kéo nhà tài trợ. Ngày nay khi mà Bvlgari*, Tiffany** đều lần lượt nhảy vào ngành công nghiệp phim ảnh, cô ta càng không thể bỏ qua miếng mỡ béo bở trong thế giới đá quý này.

*Một thương hiệu trang sức nổi tiếng của Ý.

**Tiffany & Co: một thương hiệu thiết kế trang sức của Mỹ. (Chính là cái hình ở trên ^^)

Diêu Mai à Diêu Mai, hôm nay Tố Diệp cô coi như được lĩnh giáo rồi. Tên Diêu Mai làm gì chứ, tên là “lẳng lơ”* hợp hơn đấy. Nghe nói cô ta từng ly hôn ba lần. Những người phụ nữ khác giá trị sẽ càng ngày càng thấp theo số lần ly hôn, vậy mà người phụ nữ này ngược lại lại phát triển theo từng lần ly hôn. Đúng là ứng với câu nói: Đàn ông có tiền trở nên xấu xa, phụ nữ xấu xa thì tiền sẽ tới.

*Hai từ đồng âm

Quyển 2 - Chương 88: Con người anh ta không có trái tim

Trên đời này, không có con đường nào không đi được, chỉ có những người suy nghĩ không thông suốt.

Tố Diệp tin rằng mỗi người phụ nữ sinh ra đều có ước mơ làm công chúa, chẳng có cô gái nào muốn bày ra vẻ đáng sợ hung tợn để tranh giành thế giới này cùng đàn ông. Nhưng khi đã trải qua sự chèn ép và tôi luyện của hiện thực, đại đa số các giấc mơ công chúa ấy đều bị vùi trong cát bụi. Biết bằng lòng với thực tại thì sẽ từ công chúa trở thành bà chủ gia đình, còn nếu không sẽ từ công chúa trở thành chiến sỹ.

Có lẽ Diêu Mai đã nghĩ thông suốt rồi, thế nên cô ta lựa chọn so tài cao thấp một phen trong thế giới của đàn ông.

Tố Diệp không hề coi thường loại người này, ngược lại còn khâm phục cô ta đã đứng được trên đỉnh cao của thành công. Bất luận dùng thủ đoạn gì, mục đích cũng đã đạt được. Chỉ có điều, xuất phát từ thói quen công việc và sự miễn cảm của phái nữ, cô sẽ không trở thành bạn bè với Diêu Mai. Một người phụ nữ có tính mục đích mạnh mẽ, từ một cấp độ nào đó mà nói đã trở thành kẻ thù chung của phái nữ của rồi.

Thế nên nói, có Diêu Mai ở đây, đương nhiên không cần Kỷ Đông Nham ra tay. Thấy Niên Bách Ngạn định đi, Diêu Mai lập tức bước lên: “Tôi biết thời gian của tổng giám đốc Niên rất quý báu, nhưng vượt mặt thì cũng phải nể mũi. Hôm nay khó có dịp gặp mặt, cho dù dành cho tôi vài phút cũng được.”

Tố Diệp dừng bước, nhìn gương mặt hơi nghiêng của Diêu Mai. Tuy cô ta mỉm cười nhưng trong ánh mắt ít nhiều có sự cấp bách. Có lẽ câu nói đó đúng chẳng, phụ nữ hà tất phải làm khó phụ nữ? Nghĩ vậy, cô nhìn Niên Bách Ngạn khẽ nói: “Nhà sản xuất Diêu nhiệt tình thành ý như vậy, nếu còn từ chối thì không hợp tình hợp lý lắm, tôi thấy chi bằng cứ nói chuyện vui vẻ.”

Niên Bách Ngạn vốn dĩ định đưa Tố Diệp cùng lên xe rời đi, khi anh thấy cô từ bên Kỳ Đông Nham đi về phía anh, sự khó chịu trong lòng cũng dần dần biến mất. Nhưng không ngờ cô lại dừng bước khuyên anh, sắc mặt anh nhất thời trông hơi nặng nề.

Kỳ Đông Nham là người phải tận dụng triệt để mọi cơ hội, vừa nghe đến đây lập tức tiến lên cười lớn: “Tổng giám đốc Niên! Anh cũng đừng vội từ chối ngay. Tôi thấy lần này rất đáng tin cậy. Anh cũng hẳn nài một chút nghe nhà sản xuất Diêu giới thiệu qua chứ, tôi rất chờ đợi được hợp tác cùng anh đấy.” Nói xong anh ta bèn kéo Tố Diệp lại, nở nụ cười quỷ quái với cô: “Anh thấy em đừng quấy rầy anh về em bàn công việc nữa. Đi nào, đánh bóng thôi!”

Tố Diệp không từ chối, để mặc cho Kỳ Đông Nham kéo mình tới khu lỗ gôn bên đó. Cô vô thức quay đầu lại nhìn. Niên Bách Ngạn vẫn trầm mặc đứng nguyên ở đó, Diêu Mai như một con bướm, chút nữa là dính sát vào người anh. Không hiểu tại sao, có cảm giác như mình vừa mất đi thứ gì, tâm trạng cực kỳ tồi tệ.

Kỳ Đông Nham dừng bước, ngồi thẳng xuống dưới đất. Tố Diệp thấy anh ta không đi nữa cảm thấy kỳ lạ: “Chẳng phải đi đánh golf sao?”

“Ngồi đi.” Kỳ Đông Nham vỗ vỗ lên thảm cỏ bên cạnh mình, ngẩng đầu nhìn cô. Đối diện với mặt trời, gương mặt anh ta trông bỗng có vẻ đứng đắn.

Tố Diệp nhìn ra anh ta có chuyện muốn nói bèn ngồi xuống. Anh ta lại tiện thể vòng tay qua khoác lên vai cô, không đợi Tố Diệp phản ứng đã bất chợt lên tiếng: “Tiểu Diệp! Em không theo anh cũng không sao, nhưng tuyệt đối không thể theo anh ta.”

“Hả?” Tố Diệp ngẩn ra, quay đầu nhìn anh ta.

Vì hai người ngồi khá gần nhau, lúc cô quay đầu lại, khoảng cách giữa hai gương mặt càng thu hẹp hơn nữa, gần tới mức cô có thể nhìn rõ lồng ngực phân chia rõ ràng dưới cổ áo thể thao của Kỳ Đông Nham, cũng gần tới mức cô có thể dễ dàng bắt được sự nghiêm túc chân thành trong ánh mắt anh ta. Cô hơi ngượng ngùng, không biết vì quá gần anh ta hay vì lời nói của anh đã nói trúng tim đen. Cô miễn cưỡng giật giật khóe môi: “Anh đang nói bậy cái gì vậy? Cái gì mà theo anh theo anh ấy?”

“Chẳng phải em thích anh ta sao?” Kỳ Đông Nham chau mày.

Tố Diệp suýt nữa thì tắt thở, hơi cao giọng: “Ai nói tôi thích anh ấy?”

Kỳ Đông Nham nhìn cô hồi lâu, cánh tay thu chặt lại mạnh mẽ: “Em cứ coi như anh nói linh tinh đi. Tóm lại, Niên Bách Ngạn đó em vẫn nên cách xa một chút, càng xa càng tốt. Nói thế nào anh ta cũng là anh rể của em, em còn muốn bị mọi người xì xào sao? Đừng nói là Niên Bách Ngạn đã kết hôn, cho dù anh ta còn độc thân, anh ta cũng tuyệt đối không phải là đối tượng em thích.”

“Tại sao?” Tố Diệp hỏi ngược lại.

Kỳ Đông Nham đưa mắt nhìn về phía xa, cô cũng nhìn theo. Ánh nắng kéo dài bóng hình của Niên Bách Ngạn, cao lớn phóng khoáng, nhưng lại toát lên một vẻ xa cách cự tuyệt người từ khoảng cách

ngàn dặm. Diêu Mai trông vô cùng thân thiết, nói không ngớt bên cạnh anh, không biết là chuyện gì.

“Niên Bách Ngạn là người... không có trái tim.” Bên tai, lời giải thích của Kỳ Đông Nham có phần lạnh lẽo.

Tổ Diệp bất ngờ quay lại nhìn thẳng vào mắt anh ta, nhất thời không hiểu ý trong lời nói ấy.

“Trung Hoa ngàn vạn người, hà cớ gì chỉ để ý một mình anh ta?” Kỳ Đông Nham bỗng bật cười, đưa tay véo mũi cô: “Bây giờ đối mặt với anh, tiếp xúc ở khoảng cách gần như thế này, có cảm thấy anh cũng khô ngô xuất chúng, tài năng hơn người?”

Anh ta đã đổi chủ đề.

Tổ Diệp lại không muốn nói lảng nhãng với anh ta, nghĩ một lát rồi đáp: “Nếu lời này là do bạn của Niên Bách Ngạn nói, tôi sẽ suy nghĩ, nhưng lại từ miệng của một kẻ đối địch, có phải tôi nên nghi ngờ một chút không?”

“Tiểu Diệp!” Kỳ Đông Nham không biết nói sao.

“Từ sau khi anh phụ trách việc kinh doanh của cả khu vực Trung Quốc, gần như mỗi một hành động đều đối đầu lại với tập đoàn Tinh Thạch, cho dù tiếp theo đây có tranh giành mỏ đá quý cũng vậy thôi. Anh biết tôi đang nghĩ gì không?” Tổ Diệp sát lại gần anh ta, gần như mặt kề mặt, nói rành rọt: “Tôi đang nghĩ, anh và Niên Bách Ngạn rốt cuộc rốt cuộc có ân oán thù hận gì to lớn mà anh nhất quyết phải đuổi cùng giết tận?”

Khoảng thời gian này không phải cô không quan tâm tới tin tức tài chính, chuyện được mọi người bàn bạc sôi nổi là về Kỳ Thị và tập

đoàn Tinh Thạch. Sự quan tâm của mọi người lần lượt tập trung vào hai người trẻ chèo lái, đứng đằng sau hai tập đoàn lớn. Tuổi tác tương đồng, kinh nghiệm tương đồng, thậm chí “lá cải” hơn nữa thì vẻ anh tuấn phi phàm cũng giống nhau. Có nhà bình luận tài chính so sánh Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn là Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong trong “Phong Vân”. Mặc dù chưa cầm dao cầm kiếm giao chiến thực sự, nhưng đã truyền ra tin tức về những con sóng ngầm đang cuộn trào.

Nhưng Tố Diệp thật sự lo lắng sẽ đúng với câu nói: Thành bại cũng đều là Phong Vân. Cô sợ rằng, “traí cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi”.

“Em nghĩ nhiều rồi. Thương trường như chiến trường, không thể làm bạn cũng không thể thành kẻ thù.” Kỷ Đông Nham khẽ cười: “Cả hai người không ai có ý đuổi cùng diệt tận ai cả. Chẳng phải em cũng nghe thấy đấy thôi, vừa rồi anh còn nói muốn hợp tác cùng anh ta mà.”

“Lời hợp tác của anh nghe chẳng có trọng lượng chút nào. Chẳng qua là “cưỡi ngựa xem hoa”, nói cho hợp cảnh vậy thôi.” Tố Diệp nào có phải trẻ con, sau khi thấy rõ bầu không khí không êm dịu giữa Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham, cô càng không thể tin mấy lời này.

Nhưng Kỷ Đông Nham lại nhướn mày: “Tiểu Diệp! Hãy tin thành ý của anh. Hôm nay hẹn nhà sản xuất Diêu tới đây đúng là bàn bạc chuyện đầu tư vào bộ phim điện ảnh. Em cũng biết bây giờ rất nhiều thương hiệu đá quý đều tham gia vào ngành công nghiệp văn hóa. Đây gọi là vượt qua thế giới kinh doanh, đôi bên cùng có lợi. Hơn nữa, vì em, anh cũng phải chủ động từ bỏ, chủ động tỏ thái độ hòa bình đấy thôi. Nếu không bố em sao có thể đồng ý cho em lấy anh?”

Tố Diệp hết cách lờm anh ta: “Kỷ Đông Nham! Chúng ta không thể

nói chuyện nghiêm túc một chút sao?”

“Được, được, được! Nghiêm túc một chút.” Kỳ Đông Nham vội vàng thu lại nụ cười: “Tiểu Diệp! Anh nói thật đấy, anh thật sự rất thích em, thế nên có thể cho anh một cơ hội không?”

Tố Diệp chống cằm, nhìn anh ta nhíu mày: “Anh thích tôi từ khi nào?”

Kỳ Đông Nham nhìn cô, không trả lời ngay.

“Không trả lời được chứ gì?” Tố Diệp không nhịn được cười.

Kỳ Đông Nham nhìn cô như đang suy nghĩ điều gì, một lúc lâu sau mới nói: “Anh đã thích em từ lâu rồi. Trước đây là xem ảnh, sau đó từ sau lần gặp em ở Thanh Long Hiệp thì đã hoàn toàn trúng tiếng sét ái tình.”

“Sao tôi thấy chẳng đáng tin gì cả, anh ở đâu ra?”

“Em mặc kệ anh lấy ở đâu ra, tóm lại là “tiểu gia” đây đã ưng em rồi, em có theo anh hay không?” Kỳ Đông Nham cố tình làm vẻ mặt bá vương cứng đầu, thân hình cao lớn cũng áp sát xuống, ngữ điệu tùy tiện.

Tố Diệp mỉm cười đẩy anh ta ra: “Aiyo aiyo, còn tiểu gia cơ đấy, làm tôi hết cả hồn.” Cũng chẳng cần hỏi nữa, nếu đã có giao tình, tấm ảnh chắc chắn là lấy từ nhà cậu.

“Còn đẩy tiểu gia, tiểu gia sẽ cưỡng ép em “gạo nấu thành cơm”.” Kỳ Đông Nham nói rồi giơ tay ra, chuẩn bị thơm trộm.

Ai ngờ một chiêu bắt tóm của Tố Diệp đã chế ngự được anh ta, một giây sau đã ấn anh ta xuống thảm cỏ. Kỳ Đông Nham đau đớn kêu

gào thảm thiết: “Bà cô! Em còn ra tay tàn độc với anh sao?”

“Còn dám động tay động chân với tôi không?” Cả người Tố Diệp đè xuống lưng anh ta, thăm xiết chặt cổ tay, cười tí mắt hỏi bên tai.

“Không dám nữa, không dám nữa. Mau tha cho anh đi, sắp gãy tay rồi!” Kỷ Đông Nham không ngừng cầu xin.

“Nói: “Chị ơi, em sai rồi!”.” Tố Diệp lại có vẻ nhàn nhã.

Kỷ Đông Nham liếc mắt nhìn cô, vẻ mặt bi thương: “Chúng ta có thể bỏ xưng hô đi, chỉ nói ba chữ cuối không?”

Tố Diệp thẳng thừng dùng sức mạnh trả lời thỉnh cầu của anh ta.

“Gãy rồi, gãy rồi! Còn vặn nữa là gãy thật đấy!” Kỷ Đông Nham thấy hảo hán không sợ thiệt trước mặt, vội vàng nói: “Chị ơi, em sai rồi!”

“Thế còn được!” Tố Diệp đưa tay vỗ vỗ lên gò má méo xệch của anh ta, mím môi cười: “Chịu quy phục ngay từ đầu có phải không phải chịu khổ không.”

“Tiểu Diệp...”

“Diệp Diệp!” Trên đầu vang lên giọng nói có phần sắc lạnh, gần như đã xua tan bầu không khí nóng nực.

Tố Diệp buông tay, ngẩng đầu, là Niên Bách Ngạn.

Nhìn từ góc độ này lên, anh cao quá mức. Bờ vai rộng lớn chắn cả một mảng nắng, khiến cô hoàn toàn bao bọc trong cái bóng của anh. Ánh mắt của anh không còn bình tĩnh thờ ơ nữa, dường như đã u ám đi rất nhiều.

Cô bị ánh mắt này nhìn không còn chỗ trốn, còn Kỳ Đông Nham lại nhân lúc cô buông tay để giải thoát cho hai cánh tay mình. Cứ như vậy, tư thế của hai người họ nhìn thế nào cũng thấy mờ ám.

Còn cả Diêu Mai bước tới lên tiếng trước phá vỡ cục diện bế tắc, cười khoa trương: “Có phải đã làm phiền hai “vợ chồng son” ân ái không?”

Vừa dứt lời, gương mặt Niên Bách Ngạn càng như bọc một lớp sương mù.

Kỳ Đông Nham lại rất tự nhiên, đưa tay dứt khoát ôm Tố Diệp vào lòng: “Chúng tôi ân ái cũng không phạm pháp chứ?”

Tố Diệp vốn định đẩy Kỳ Đông Nham ra, nhưng sau khi liếc mắt nhìn Niên Bách Ngạn thì quyết định không phản kháng lại nữa, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng. Cô cứ tưởng Niên Bách Ngạn vẫn sẽ rời đi không chút động lòng, hoặc sẽ lại bình thản giao quyền lựa chọn cho cô. Vậy mà, Niên Bách Ngạn vẫn im lặng từ đầu tới cuối bỗng lên tiếng nói một câu thế này: “Nhà sản xuất Diêu đề nghị chúng ta chơi một ván hữu nghị, tôi cảm thấy đề nghị này rất hay.”

Kỳ Đông Nham sững sờ, Tố Diệp cũng không ngoại lệ.

“Đúng vậy, tổng giám đốc Kỳ! Hôm nay hiếm khi được cùng đánh bóng với hai vị, tôi không thể bỏ qua cơ hội lần này được.” Diêu Mai ở bên nét mặt phấn khích.

Niên Bách Ngạn bước tới, bất ngờ giơ tay ra, ung dung kéo Tố Diệp từ trong vòng tay Kỳ Đông Nham về phía mình, cánh tay lại đổi hướng ôm lên bờ vai cô không chút biểu hiện, cúi đầu mỉm cười hỏi ý kiến của cô: “Em thấy thế nào?”

Quyển 2 - Chương 89: Ai mất mặt?

Vị trí của cô dịch chuyển chỉ trong mấy giây ngắn ngủi. Từ lúc Niên Bách Ngạn lặng lẽ bước tới lên tiếng, cả quá trình từ đầu chí cuối cô đều trong trạng thái choáng váng. Tới khi được anh ôm vào lòng cô mới phản ứng lại, rồi nhìn sang gương mặt rõ ràng không vui của Kỳ Đông Nham.

Niên Bách Ngạn vẫn đang nhìn cô, tựa như thật sự đang đợi câu trả lời của cô, vô cùng nhẫn nại.

“Cũng được lắm.” Kiểu thi đấu này cô vốn không nhiệt tình.

Một nụ cười thấp thoáng bên bờ môi mỏng của Niên Bách Ngạn.

Sự khó chịu của Kỳ Đông Nham cũng chỉ duy trì trong vài giây ngắn ngủi, anh ta nhanh chóng nở nụ cười: “Được thôi! Nhưng tôi cảm thấy đấu ba người chi bằng đấu hai người, nhà sản xuất Diêu...” Anh ta nhìn sang Diêu Mai: “Kỹ thuật đánh golf của tổng giám đốc Niên có thể sánh với quán quân thế giới đấy, chi bằng cô xuất trận trước, thử kỹ thuật cơ bản của anh ấy xem sao?”

“Được thôi. Có thể được lãnh hội kỹ thuật đánh của tổng giám đốc Niên, dù thua cũng xứng đáng.” Diêu Mai đương nhiên muốn được chơi riêng cùng Niên Bách Ngạn.

Nhưng không hiểu sao, lần này Niên Bách Ngạn dường như không định đồng ý, càng không định để Kỳ Đông Nham tóm được sơ hở, khóe môi anh khẽ cong lên một đường cong lạnh lùng: “Đề nghị của

tổng giám đốc Kỳ rất hay, nhưng nhà sản xuất Diêu dù sao cũng là phụ nữ, đánh ván này dù tôi có thắng cũng chẳng vẻ vang gì. Thế này đi, để Diệp Diệp thay tôi, phụ nữ đấu với phụ nữ, vậy mới công bằng.”

Anh dựa theo lời của Kỳ Đông Nham, lại thành công xoay chuyển cục diện, lời nói kín kẽ không chút sơ hở, cũng tiện tay khóa chặt Tố Diệp đến bên cạnh mình.

“Việc này...” Diêu Mai liếc mắt nhìn Tố Diệp, rồi lại nhìn Kỳ Đông Nham.

Kỳ Đông Nham làm ra vẻ ngạc nhiên: “Tổng giám đốc Niên! Không phải anh muốn đấu tay đôi với tôi đấy chứ?”

Niên Bách Ngạn như cười như không: “Đấu match-play*, nhà sản xuất Diêu thay anh, Diệp Diệp thay tôi. Như vậy, tôi và anh càng rảnh rồi.”

*Là một hệ thống tính điểm trong golf trong đó một cầu thủ hoặc một đội kiếm được một điểm cho mỗi lỗ trống mà họ đã đánh bại đối thủ của mình.

Bờ môi Kỳ Đông Nham khẽ co lại.

Tố Diệp thầm kéo vạt áo Niên Bách Ngạn, thấp giọng nói: “Đừng đùa nữa được không? Đến gậy đánh bóng tôi còn không biết cầm sao mà thắng giúp anh được?”

“Hữu nghị là thứ nhất, thi đấu chỉ là thứ hai. Tôi ở bên cạnh dạy em, có tấm lòng là được rồi.”

“Chuyện này mà cũng có thể lâm trận mới mài gươm sao?” Tố Diệp

kinh ngạc.

Niên Bách Ngạn bị cô chọc cười, bàn tay đặt trên vai cô khẽ xiết chặt: “Yên tâm, có tôi ở đây.”

Lời nói thì rất hay, nhưng sao nghe vẫn khiến người ta có những suy nghĩ vẩn vơ.

Có lẽ Kỷ Đông Nham thấy điệu bộ thì thà thì thụt hai người hơi chướng mắt, hắng giọng nói: “Tổng giám đốc Niên! Anh thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.”

“Sao? Cậu sợ nhà sản xuất Diêu thua Diệp Diệp làm mất mặt cậu sao?” Niên Bách Ngạn nhếch môi cười.

Tố Diệp ở trong lòng anh thầm toát mồ hôi thay cho Kỷ Đông Nham. Tiếp chiêu quan trọng là “thiên thời, địa lợi, nhân hòa”. Ván đầu tiên Kỷ Đông Nham đã thắng, nhưng từ phản ứng của Niên Bách Ngạn có thể thấy, tiếp theo đây sẽ không chuẩn bị nhường Kỷ Đông Nham. Cứ lấy giây phút này làm ví dụ. Từng câu từng chữ của Niên Bách Ngạn như đinh, đâm thẳng vào chỗ hiểm của đối phương. Anh dùng Diêu Mai và cô để phân định rạch ròi thế trận, để Kỷ Đông Nham hiểu rằng, Tố Diệp cô là người nằm trong đội hình của Niên Bách Ngạn.

Cuộc chiến ngầm độ sức này, Niên Bách Ngạn đã chiếm thế thượng phong.

Đến cả Tố Diệp cũng nhìn ra tình thế đã hết hy vọng, hướng hồ một Kỷ Đông Nham trước nay trên thường trường luôn nắm chắc phần thắng, anh ta mỉm cười: “Tổng giám đốc Niên sao lại nói vậy. Chẳng qua chỉ là một trò chơi thôi mà. Kỷ Đông Nham này còn chưa mất mặt tới mức phải nghiêm túc trong cả lúc chơi đâu. Chúng ta chơi 5 gậy, dám không?”

“Được!” Niên Bách Ngạn ung dung chấp nhận thử thách.

Diêu Mai ở bên cạnh thốt lên: “Hai người đàn ông các anh cũng tàn nhẫn quá đấy? 5 gậy trước nay chỉ dành cho cao thủ thôi, chắc chắn là tôi thảm bại rồi.”

“Không, không, không, nhà sản xuất Diêu! Tôi... nói rõ một chút nhé! Người thua sẽ là tôi, vì tôi vốn không biết đánh golf.” Sao Tố Diệp dám chụp cái mũ “cao thủ” chứ? Bây giờ thừa nhận còn hơn một lát nữa bị người ta đánh cho tơi bời.

Diêu Mai không ngờ cô lại không biết đánh golf, hơi ngẩn người ra.

Niên Bách Ngạn lại từ tốn bổ sung thêm một câu: “Thế nên tôi sẽ đích thân dạy Diệp Diệp. Nhà sản xuất Diêu! Cô phải chăm chỉ lắng nghe ý kiến của tổng giám đốc Kỳ, kỹ thuật chơi 5 gậy của cậu ấy tuyệt đỉnh đấy.”

“Vậy thì tôi yên tâm rồi, không ngừng tôi còn đánh được một “con chim nhỏ”.” Diêu Mai tươi cười, đôi mắt trông càng mê hoặc.

Tố Diệp quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, vô cùng nghi hoặc, lại là con chim nhỏ? Đương nhiên cô không ngu ngốc tới mức tưởng rằng sẽ cầm một cây gậy để đánh chim. Nếu anh đã mở lời nói sẽ dạy, thế thì cô đành học nghiêm chỉnh thôi.

Ánh nắng, sau buổi trưa dường như còn mãnh liệt hơn trước.

Nhưng có lẽ, tàn khốc hơn cả nắng gắt là những con người đứng dưới.

Tố Diệp còn lâu mới tin vào mấy lời xằng bậy “hữu nghị thứ nhất, thi

đấu thứ hai” của Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham. Tạm thời không nói Kỳ Đông Nham nghĩ thế nào, chỉ nói riêng Niên Bách Ngạn, một người đàn ông có thể coi sân golf như một chiến trường của đời người, sao có thể coi cuộc thi này chỉ là một trò chơi? Còn chưa bắt đầu thi đấu, cô đã cảm nhận được khung cảnh tàn sát khốc liệt mơ hồ trôi nổi trong không khí.

Trận đấu bắt đầu, Niên Bách Ngạn đưa gậy cho Tố Diệp. Cô nhận lấy, khua loạn trong không trung vài đường, rồi nhìn quả bóng dưới chân mình, nhướn mày. Cái quả bóng con con này mà có thể làm khó cô?

Dường như Niên Bách Ngạn đọc được suy nghĩ của cô. Anh tiến lên, đưa tay chỉnh lại tư thế đứng của cô: “Đừng có coi thường môn thể thao này.”

“Chẳng phải đánh một gậy là được rồi sao?” Tố Diệp làu bàu, rồi thoáng nhìn Diêu Mai đứng đó không xa đang làm nóng cơ thể, bĩu môi: “Nhưng mà tư thế cầm gậy của cô ta đúng là rất đẹp.”

“Tư thế của em sẽ quyết định góc độ khi phát bóng, góc độ lại quyết định độ chuẩn xác của đường bóng. Thế mới nói, sai một ly, đi một dặm.” Niên Bách Ngạn như một huấn luyện viên chất phác thật thà, đưa tay ra cùng cô nắm vào gậy đánh bóng, một tay kia đặt vào eo cô: “Eo em xoay mười vạn tám ngàn dặm rồi. Eo không vững, tầm nhìn của em cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

“Ồ.” Tố Diệp có vẻ không tập trung lắm. Đừng trách cô ngẩn ngơ, anh đứng quá sát vào người cô, hô hấp toàn là hơi thở của anh, đảo lộn trái tim cô...

“Nghĩ cái gì vậy, tâm trung tinh thần và sức lực.” Niên Bách Ngạn dứt khoát kéo cô vào lòng mình, đôi tay to lớn mạnh mẽ kiểm soát

bàn tay cầm gậy của cô, trên đầu vang lên mệnh lệnh trầm thấp.

Tố Diệp đè nén cảm giác hoảng loạn vô cớ dâng lên trong lòng, khẽ hắng giọng: “Tôi đang nghĩ lần này anh đặt sai cửa rồi, ít nhất cho tới giờ tôi còn chưa biết “chim nhỏ” là cái gì.”

Niên Bách Ngạn cười khẽ: “Bóng “chim nhỏ” là một thuật ngữ chuyên ngành, có nhìn thấy bên đó không?”

Tố Diệp nhìn theo hướng tay anh chỉ.

“Chúng ta cần phải đánh được tới khu lỗ gôn đó trong vòng ba gậy, trên khu lỗ gôn đó tiếp tục đẩy hai lượt nữa để rơi xuống lỗ. Đây chính là kỹ thuật 5 gậy thường nói tới. Nhưng nếu chúng ta muốn đánh “chim nhỏ”, thì chỉ hai gậy phải đánh tới khu lỗ gôn, sau đó đẩy hai lần hoặc một lần nữa để rơi xuống lỗ. Nói đơn giản là, bóng “chim nhỏ” chính là ít hơn gậy tiêu chuẩn một lượt đánh để kết thúc, hiểu không?”

“À, thì ra là vậy, vậy anh bảo tôi có khả năng vung một nhát là cho quả bóng này rơi ngay xuống lỗ không?” Tố Diệp khẽ cười.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô, giọng nói cũng tràn đầy niềm vui: “Khoảng cách xa thế này, một gậy em đánh được lên khu lỗ gôn lại còn rơi xuống lỗ, vậy tôi sẽ bái em làm sư phụ.”

“Thế anh bảo tôi có đánh được chim nhỏ không?” Tố Diệp nghe đến đây bắt đầu thấy sốt ruột rồi.

“Chim nhỏ thì dễ bắt, nhưng sở trường của Kỷ Đông Nham là đánh “diều hâu”.” Niên Bách Ngạn khẽ thì thầm bên tai cô: “Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Hôm nay Diêu Mai dám hẹn Kỷ Đông Nham ở đây, kỹ thuật của cô ta cũng không kém hơn tôi đâu.”

“Hả?”

“Thế nên, em phải đánh “double.eagle”.”

“Hai con điều hâu?” Tố Diệp giải thích theo từ ngữ chứ chẳng hiểu gì.

“Em cũng có thể gọi nó là “hải âu lớn”, rất hay.” Khóe môi Niên Bách Ngạn khẽ cong lên.

Tố Diệp càng mơ hồ, không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn anh, nhưng cô quên mất Niên Bách Ngạn nãy giờ vẫn cúi xuống nói chuyện với cô. Thế nên cô vừa ngẩng lên, môi vô tình lướt qua cằm anh, gần chạm vào môi anh.

Tim cô đập “thịch” một cái.

Niên Bách Ngạn không hề cử động, vẫn cúi đầu xuống, ánh mắt sâu thẳm đến đáng sợ, chỉ có điều bờ môi mỏng của anh hơi mím lại. Cô vội vàng cúi xuống, hàng mi vội che đi sự hoảng loạn trong ánh mắt. Môi anh đã chạm vào môi cô.

Cô không dám căng thẳng, đêm say rượu đó cô cũng đã hôn anh. Tố Diệp tự cảnh cáo chính mình, phải bình tĩnh lại ngay.

“Double.eagle là một thành tích hiếm có, không dễ đánh, nhưng tôi sẽ giúp em.” Niên Bách Ngạn nắm chặt tay lại, cũng tiện tay xiết chặt tay cô. Giọng nói của anh vẫn bình tĩnh tự nhiên, giống như vừa rồi, chỉ có cô là người mất mặt.

Cũng đúng, còn ai ngoài cô nữa.

Mặt trời đan cài hai bóng hình vào nhau. Còn phía bên kia, Diêu Mai

và Kỷ Đông Nham đã kết hợp lại đánh được thành tích không tồi. Cũng giống như những gì Niên Bách Ngạn suy đoán, kỹ thuật đánh golf của Diêu Mai không thua kém gì Kỷ Đông Nham, cũng lại y như những gì anh dự đoán, hai người họ đã đánh một quả “chim ưng”.

“Có phải chúng ta hết hy vọng rồi không?” Tố Diệp chẳng muốn liên lụy anh chút nào.

“Cứ lên khu lỗ gôn đã rồi tính.” Nói rồi, Niên Bách Ngạn nắm chắc tay cầm gậy của cô, quả bóng nhỏ như một thiếu nữ nhanh nhẹn bay lượn nhảy nhót trong không trung, thoải mái vẽ lên một đường cong hoàn hảo.

Tố Diệp nhìn quả bóng hờn hờ, chỉ vào nó: “Tôi mong là nó có thể rơi ngay vào lỗ.”

“Há miệng chờ sung.” Nói rồi, anh nắm lấy tay cô, đi về phía khu lỗ gôn.

Tố Diệp cúi xuống nhìn bàn tay lớn của anh. Bắt đầu từ khi nào, cô bắt đầu cảm thấy chỉ nắm tay thế này cũng căng thẳng? Rồi cô liếc nhìn gương mặt nghiêng nghiêng được nắng phác họa lên một vẻ đẹp khác thường của anh. Cô nhất thời mê hoặc, nếu anh chưa kết hôn thì...

“Tổng giám đốc Niên! Xem ra anh muốn đánh “double.eagle”.” Giọng nói uể oải của Kỷ Đông Nham kéo Tố Diệp thoát khỏi mê đắm, nhìn thấy hai người nắm tay nhau thì hơi dờ ra.

“Dựa vào cô ấy ư?” Hiếm khi thấy Niên Bách Ngạn cười, anh giơ tay gõ lên đầu Tố Diệp: “Cầm gậy thế nào cũng học rất lâu.”

Tố Diệp nhíu mày: “Thế mà anh còn bắt tôi vào cùng một đội với

anh?”

Niên Bách Ngạn lại nói: “Em không theo tôi thì theo ai? Tổng giám đốc Kỳ sao? Bên cạnh cậu ấy không thiếu những người đẹp cao thủ đâu, em sao chen vào được?”

Câu nói này tưởng như đùa cợt mà thực chất có ý sâu xa. Những người đứng trên sân bóng ai nấy đều nhạy bén, đương nhiên cô cũng nghe ra ý của anh. Diêu Mai đứng bên giả vờ cười làm như không hiểu. Kỳ Đông Nham nở nụ cười gượng gạo, Niên Bách Ngạn bề ngoài vẫn điềm đạm nhẹ nhàng. Ai nói lời nói không thể giết người? Cô tuyệt đối tin rằng Niên Bách Ngạn có khả năng này.

“Được rồi, được rồi. Chẳng qua là một quả “double.eagle” thôi mà, có gì khó?” Tổ Diệp lên tiếng trước phá vỡ bầu không khí căng thẳng, tiện thể rút tay ra khỏi lòng bàn tay Niên Bách Ngạn, thoải mái vung gậy: “Cô đây sẽ đánh một “hải âu lớn” xuống cho mọi người nhắm rượu.”

Quyển 2 - Chương 90: Ai không có tư cách?

Kết quả, “hải âu lớn” đã đánh ra được rồi, nhưng không phải từ tay Tố Diệp. Cô không trở thành anh hùng đi săn, mà thợ săn là Niên Bách Ngạn. Vì vào ngay lúc cô chuẩn bị nhắm tịt mắt định làm “mèo mù vớ cá rán”, quyền vung gậy trong chớp mắt đã chuyển vào tay Niên Bách Ngạn. Anh lấy cây gậy từ trong tay cô. Khi đầu gậy vừa chạm vào quả bóng, Kỷ Đông Nham đã nói một câu hàm ý sâu xa: “Tôi ngược lại rất muốn xem xem anh có bắt được hai con chim ưng về hay không.”

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn quả bóng. Qua tia nắng, đôi mắt của anh giống như tấm vải bị mực tàu nhuộm đen, nụ cười vốn nhạt nhòa cũng gần như ẩn đi: “Cậu sai rồi. Trên đời này có rất nhiều chuyện không phải xem mình có làm được hay không, mà xem mình có muốn làm hay không.” Nói xong, anh vung một gậy dứt khoát.

Quả bóng nhỏ đó, bay lên dưới ánh mắt trời khiến người ta chói mắt. Diêu Mai là người đầu tiên xông lên, xúc động đến nỗi lời nói cũng không ổn định nữa: “Trời ơi, tổng giám đốc Niên... Anh ấy... Anh ấy thật sự đánh được “double.eagle” rồi, quá lợi hại!”

Lần này, Diêu Mai không thể làm dịu đi bầu không khí như mong muốn. Bởi vì, sự căng thẳng giữa Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham chỉ gia tăng mà thôi. Còn Tố Diệp vẫn chưa lên tiếng, cô ở bên âm thầm quan sát hai người đàn ông trước mắt, tự thấy khó hiểu trong lòng. Câu nói đó của Kỷ Đông Nham rốt cuộc là có ý gì? Hải âu lớn thật sự chỉ là tên một kỹ thuật đánh bóng thôi sao?

Diêu Mai đứng ngượng ngùng trước lỗ gôn, không biết tiếp theo nên nói gì cho phải. Kỷ Đông Nham nhanh chóng vỗ tay cho cú đánh đặc sắc vừa rồi, nói nửa đùa nửa thật: “Anh quả nhiên vẫn xuất sắc hơn, khâm phục, khâm phục!”

“Là tổng giám đốc Kỷ nhường thôi.” Nét mặt Niên Bách Ngạn vẫn điềm nhiên.

“Niên Bách Ngạn!” Lúc anh chuẩn bị quay đi, Kỷ Đông Nham đột ngột gọi cả tên họ đầy đủ của anh, cởi bỏ xưng hô giả dối từ lúc gặp mặt cho tới giờ, thanh âm anh ta mát lạnh, chênh lênh nhiệt độ khủng khiếp với ngày hạ nóng nực này: “Không phải tôi nhường anh, mà tôi không cho rằng anh sẽ đánh cú đúp đó. Vì dù sao thì anh... không có tư cách.”

Mấy chữ cuối gần như nháy ra từ kẽ răng của anh ta, chữ nào chữ nấy lạnh ngắt, đến cả biểu cảm của anh ta cũng vậy. Nụ cười đã tắt từ lâu, ánh mắt nhìn về phía Niên Bách Ngạn chỉ còn sự mĩa mai không hề che giấu.

Lần này, Tố Diệp cũng không cần âm thầm quan sát nữa. Vẻ mặt của Kỷ Đông Nham như một ăn tươi nuốt sống người ta, muốn không khiến cô nghĩ nhiều cũng khó. Cuộc cạnh tranh trên thương trường chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối không có ai muốn cầm rõ đao kiếm. Dù là Kỷ Đông Nham hay Niên Bách Ngạn cũng vậy, đều là những nhân tài trong chốn này, không thể không biết phải trầm ổn kiềm chế để trù tính kế hoạch, xấu tới mức nào chí ít cũng phải học được cách khống chế cảm xúc. Nhưng kiểu xé rách thể diện thế này rất hiếm gặp, nghĩ cũng đủ biết, ngay từ ban đầu điều khiến hai người giằng vặt chẳng phải đấu tranh thương trường gì.

Bất luận thế nào, cuộc chiến của hai người đàn ông này cũng không liên quan tới cô.

Nhưng hiển nhiên, có người suy nghĩ hoàn toàn trái ngược với cô. Diêu Mai thấy tình hình không được ổn bèn vội bước lên, tươi cười nói: “Sao vậy? Ban nãy còn vui vẻ lắm mà. Tôi thấy chắc tại trời nóng quá. Thế này đi, tôi chủ chi, mời hai vị tổng giám đốc đi uống cốc nước, thế nào?”

Tố Diệp ở bên thật sự không dám nhìn cảnh tượng này, cô chống tay lên trán, thầm thở dài. Một người quanh năm lượn vòng giữa các loại đàn ông như Diêu Mai là một người đẹp không sai. Chỉ tiếc là, hoa đẹp một khi nở sai mùa thì cũng chỉ có kết cục cô độc nở cho mình tự ngắm mà thôi. Có lẽ cô ta quá muốn quy Kỳ Đông Nham và Niên Bách Ngạn về cùng một loại với những người đàn ông khác, dịu dàng chân thành tươi cười như hoa là họ sẽ mỗi người “thuận nước đẩy thuyền” tìm một lối thoát cho cô ta. Nhưng sao cô ta biết được, hai người đó mới thuộc một tuýp người, từ ban đầu khi khó dò được suy nghĩ trong lòng họ cho tới giờ khói lửa ngập tràn, da mặt đã bị xé xuống hết rồi, sao còn để ý tới đóa hoa xinh đẹp Diêu Mai?

Trên đời này có một loại người như vậy, không cần người khác phải tạo cho mình một đường lui. Thật trùng hợp, Diêu Mai lại gặp không chỉ một người.

Thế nên, trong lúc Diêu Mai đang đợi một trong hai người họ nhận lời đề nghị của cô để làm dịu đi tình hình căng thẳng thì Niên Bách Ngạn lên tiếng, nhưng là nói với Kỳ Đông Nham: “Cậu lại sai rồi, người không có tư cách đánh cú bóng đó là cậu, chứ không phải tôi.”

Nói xong, anh bèn vút cây gậy đánh bóng sang bên cho người phục vụ, lúc đi qua Tố Diệp chỉ đáp một câu: “Đi thôi!”

Tố Diệp quay đầu nhìn Kỳ Đông Nham. Sắc mặt anh ta rất khó coi, nhưng trông Diêu Mai càng tệ hơn.

Niên Bách Ngạn không cho cô và Kỷ Đông Nham có thời gian chào tạm biệt, kéo thẳng cô lên xe.

Vết nắn dài bị vứt lại phía sau lưng, đến cả thân hình cao lớn của Kỷ Đông Nham cũng dần dần trở nên mỏng manh...

Dọc đường lái xe về thành phố, không khí trong xe vẫn rất nặng nề.

Từ lúc rời khỏi sân golf tới khi lên xe, Niên Bách Ngạn chưa nói một câu nào. Cuối tuần không hạn chế xe cộ, nên đường nào cũng vô cùng tắc nghẽn. Xe của họ như một con thuyền lội trong dòng xe chật chội, tốc độ chậm chậm từ từ, như vậy chỉ càng kéo dài thêm sự trầm mặc giữa hai người.

Tổ Diệp ngồi trên ghế phụ, nhìn rất lâu ra ngoài cửa sổ, bất giác cảm thấy phiền muộn trong lòng. Nếu cô chịu khó một chút hoặc có tài tiên tri rút tạm một chiếc đĩa CD mang đi, ít nhất cũng không im ắng như bây giờ.

Phía trước đèn đỏ bật sáng, chiếc xe bắt đầu đi chậm lại.

Tổ Diệp quay đầu sang, tiện thể đánh giá người đàn ông ngồi bên cạnh, những đường nét lạnh lẽo không hề có biến chuyển, bờ môi và chiếc cằm nghiêm nghị, nhìn thế nào cũng không phải kiểu người dễ chọc vào. Đương nhiên cô không muốn làm bia đỡ đạn, cô giơ tay bật radio giao thông lên. Tiếng nhạc vui vẻ và giọng nói quen thuộc của người MC ở một mức độ nào đó cũng làm dịu đi không khí trong xe.

Giờ đang là chuyên mục giao lưu với thính giả, MC nữ nói: “Chủ số điện thoại có đuôi 4688 đã gửi tới chúng một tin nhắn thế này, anh ấy nói bạn gái của mình và người bạn thân nhất của mình đã qua lại, hai

người đều giấu anh ấy hẹn hò được một thời gian rất dài rồi. Anh ấy buồn bực tới mức muốn chết, bên trái là tình bạn, bên phải là tình yêu, anh ấy nên từ bỏ cái nào.”

MC nam lúc này tiếp lời: “Gặp phải chuyện này đúng là khó xử. Nhưng người bạn tốt đó của anh thật sự không đáng được coi trọng. Chuyện lớn như vậy có thể giấu tới lúc nào? Thật ra vốn không phải vấn đề tiến thoái lưỡng nan, chỉ là cách thức và phương pháp không đúng.”

Hai MC trong radio mỗi người một câu. Chủ đề giao lưu hôm nay là: “Tâm sự câu chuyện khiến bạn khó xử”. Tố Diệp không ngờ rằng vừa mới bật đài lên đã nghe phải một chủ đề kỳ quặc thế này.

Hai người họ còn mang chuyện đó ra bàn luận sôi nổi, cũng có không ít thính giả nhấn tin tới đưa lời khuyên. Tố Diệp nghe thấy buồn cười, lại nhìn Niên Bách Ngạn rồi nói: “Tôi nghĩ anh và Kỷ Đông Nham chắc không phải vì lý do cầu huyết này mà cắt đứt tình anh em đấy chứ?”

Đèn xanh đã bật lên, Niên Bách Ngạn đạp vào chân ga. Chính vào lúc Tố Diệp tưởng rằng anh sẽ tiếp tục im lặng, anh hững hờ đáp lại: “Lý do này đúng là rất cầu huyết.”

Thì ra anh cũng chú ý tới nội dung của chương trình radio.

Tố Diệp thấy anh có phản ứng ít nhiều cũng có thể nói chuyện rồi, liền cho nhỏ tiếng radio xuống: “Tôi nghĩ chắc anh sẽ không có nhã hứng kể cho tôi nghe chân tướng sự việc đâu.”

Đường chính quá tắc nghẽn, xe đi chốc chốc lại dừng. Niên Bách Ngạn dứt khoát đổi hướng, đánh xe vào một con đường nhánh. Tố Diệp cười nhạt. Người đàn ông trước nay luôn thích thuận thế mà đi

lại bất ngờ đổi hướng, có lẽ điều khiến anh giận vặt không phải đoạn đường trước mặt.

“Em và cậu ta rất thân thiết?” Niên Bách Ngạn bất ngờ hỏi câu này, giọng nói mát rượi.

Tố Diệp không ngờ anh lại chĩa mũi nhọn vào cô, hơi sững sờ nên không trả lời ngay.

“Trước khi em có hứng thú với sự thật, có phải nên nói với tôi chuyện của em và cậu ta trước không?” Niên Bách Ngạn vững chãi nắm chắc vô-lăng, ngữ điệu không nhanh không chậm.

Tố Diệp ngồi bên trả lời hời hợt: “Chuyện của tôi và anh ấy rất đơn giản, kẻ mù cũng nhìn ra được.”

Niên Bách Ngạn hơi nghiêng mặt liếc nhìn cô.

“Anh ấy là đối tượng xem mắt của tôi. Theo như anh ấy nói thì chúng tôi còn chưa ra đời đã có hôn ước rồi.”

Niên Bách Ngạn khế hừ.

Tố Diệp nhướn mày nhìn anh: “Sao? Anh không tin ư?”

“Nói không chừng cuối cùng thật sự phải nghe lời của bố mẹ và mai mối ấy chứ.” Tố Diệp uể oải vắn mình, tháo luôn chiếc mũ lưỡi trai xuống, tung mái tóc dài ra, nhẹ nhàng mát-xa da đầu để giảm bớt áp lực. Cô nhắm mắt lại: “Tôi cảm thấy anh ấy cũng không tệ.”

“Sau này đừng qua lại với cậu ta nữa.” Mệnh lệnh của Niên Bách Ngạn ngắn gọn dứt khoát.

Cô trừng mắt nhìn anh, không ngừng: “Lý do?” Đúng là bất thường, cả hai người đều căn dặn cô câu này.

Niên Bách Ngạn do dự, lát sau mới nói: “Cuộc cạnh tranh của Tinh Thạch và Kỳ Thị đang khốc liệt, tránh xa cậu ta là tránh xa thị phi.”

“Đúng là một lý do quang minh chính đại.” Tố Diệp bật cười vỗ tay.

“Vì tốt cho em thôi.” Anh điềm nhiên.

Tố Diệp vội vàng chấp tay: “Vậy thì tôi phải cảm ơn ý tốt của anh rồi.”

Niên Bách Ngạn liếc cô một cái, không lên tiếng nữa.

“Câu chuyện của tôi anh nghe hết rồi, của anh thì sao?” Tố Diệp xích người về phía anh, làm điệu bộ như đang “rửa tai lắng nghe”: “Hai người đàn ông giành một người phụ nữ là chuyện quá bình thường, nếu anh đã phủ nhận vậy thì sự thật là gì? Không lẽ anh và anh ấy vốn dĩ là bạn tốt, sau đó trở mặt thành thù? Vì yêu quá hóa hận?”

Con đường phía trước đã thông thoáng hơn, Niên Bách Ngạn cũng lái nhanh hơn.

“Này!” Thấy anh im lặng, cô không nhịn được phải thúc giục.

Sau khi nghe các suy đoán của cô, anh vẫn bình tĩnh: “Đúng như những gì em vừa nói, tôi thực sự không có nhã hứng đến thế.”

“Niên Bách Ngạn, anh đúng là đồ gian thương!” Tố Diệp bỗng chốc bốc hỏa.

“Nhục mạ ông chủ là trừ tiền lương đấy.” Niên Bách Ngạn cong môi

lên.

Tố Diệu nhíu mày: “Kiếp trước anh phải bị bóc lột đến mức nào kiếp này mới không quên ngược đãi nhân viên vậy?”

“Thế kiếp trước em phải keo kiệt đến mức nào kiếp này mới không quên “không có lợi không dậy sớm” vậy?”

“Tôi đang nói sự thật.” Tố Diệu lườm anh: “Bề ngoài tử tế bụng dạ đen tối, thâm hiểm giao hoạt, chanh chua mỉa mai, tôi nói anh đấy.”

“Đúng là lần đầu tiên có người tổng kết các tính cách của tôi chuẩn đến vậy.” Niên Bách Ngạn không tức giận mà bật cười: “Em cũng đáng yêu quá đấy.”

Tố Diệu dứt khoát quay ngoắt nhìn ra cửa sổ, chẳng thèm đáp lại anh.

Niên Bách Ngạn nhân lúc rẽ, đảo mắt nhìn cô, không nhìn được cười.

Chiếc xe đi thẳng vào tiểu khu nơi cô ở. Tới dưới nhà, anh dừng lại. Tố Diệu xách chiếc túi đựng bộ lễ phục tối hôm trước, tháo dây an toàn vừa định xuống xe, Niên Bách Ngạn bất ngờ giữ chặt cánh tay cô.

“Làm gì vậy?” Cô cảnh giác: “Tôi không định biết chuyện riêng tư của anh đâu, nếu không chẳng biết phải mất bao nhiêu tiền.”

Niên Bách Ngạn hơi ngẩn người ra, rồi nhanh chóng mỉm cười khó xử: “Tôi chỉ muốn nhắc lại một câu thôi.”

“Câu gì?”

Anh nhìn cô không chớp mắt, nụ cười thấp thoáng bên bờ môi không còn nữa, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc: “Đừng gặp lại Kỷ Đông Nham nữa!”

Quyển 2 - Chương 91: Tưởng nhớ người chết như thế nào?

Bắc Kinh chính thức bước vào những ngày “tắm hơi”, mùa khó chịu nhất trong năm. Đến tiếng kêu của những con ve trên cây cũng uể oải, ỉu xiu. Hơi nóng ban ngày có thể duy trì tới tận 11, 12 giờ đêm. Chỉ cần ra ngoài đi dạo một vòng là mồ hôi sẽ ướt sũng sống lưng, không thể thở nổi, gần như là một lần đi tắm.

Điều hòa trở thành vật dụng nhất định phải chuẩn bị của các hộ gia đình.

Có những lúc Tố Diệp nghĩ, giả sử xe cộ ở Bắc Kinh không nhiều đến thế, nhà nhà không còn sử dụng điều hòa, vậy mùa hè ở đây liệu có giảm xuống ít nhất 10 độ không? Con người đi từ xã hội nguyên thủy phát triển lên, vì tiện ích cuộc sống mà sáng tạo ra công nghệ. Công nghệ thay đổi thế giới nhưng cũng hủy hoại thế giới. Làm ô nhiễm thảo nguyên, làm héo úa cây cối, làm mất dần nguồn nước. Con người bắt đầu dựa dẫm vào công nghệ, mong rằng chất lượng cuộc sống mỗi ngày một tốt lên nhưng thực chất hoàn toàn ngược lại. Vì thế con người lại bắt đầu lợi dụng công nghệ để dưỡng sinh, quay trở lại thế giới màu xanh...

Cô là một bác sỹ tư vấn tâm lý, không tin vào cái gọi là thánh thần. Nhưng cô tin vào luật nhân quả, vạn sự vạn vật được lợi một thì sẽ hại một. Thế nên khi Lâm cô nương lê lết cơ thể ướt sũng mồ hôi tới nhà cô, câu đầu tiên gào lên khi bước vào cửa là: “Thượng đế định hủy diệt loài người sao, trời tối mò thế này rồi còn nóng như vậy, mình thấy mấy con chó đi tản bộ ở dưới khu nhà cậu còn đi giày rồi đấy.”

Hôm nay lại là thứ tư, một ngày “cuối tuần nhỏ*”. Mỗi khi tới thứ tư Lâm cô nương đều có chút phấn khích, nhưng rõ ràng sự hưng phấn của ngày hôm nay đã thay thế bằng cả một bụng tức. Tổ Diệp tròn mắt xem tivi, giơ tay chỉ lên gác: “Nhà tắm tầng 1 bị tắc rồi, phiền cậu lên tầng 2 gội nước cho mát nhé.”

*Cuối tuần nhỏ: Một cách nói của những người đi làm, vì qua thứ tư chỉ cần làm thêm hai ngày nữa là được nghỉ, cảm thấy cuộc sống có hy vọng, tâm trạng cảm thấy thoải mái hơn.

Cô vừa dứt lời, Lâm cô nương đã xông lên tầng 2.

Mười phút sau, cô ấy chầm chậm đi xuống, thoải mái thở phào nhẹ nhõm, hoàn toàn khác biệt với hình tượng vừa vào cửa nóng tới mức phần nộ ban nãy, thấy Tổ Diệp bày xong bữa tối trên mặt bàn cô nói một câu: “Mau tìm bạn trai đi, nhà tắm tắc cũng chẳng ai sửa cho cậu.”

“Lâm cô nương! Công việc sửa nhà tắm này mình chỉ cần bỏ ra 108 đồng là được rồi.” Tổ Diệp nhìn cô ấy bật cười: “Mình đã quen với cuộc sống một mình rồi, bắt mình đột ngột thích ứng với việc bên cạnh có một người đàn ông, khó lắm.”

“Thế cậu muốn cô độc đến già chắc? Còn không nhanh nhanh lên là phải tìm đàn ông tái giá đấy. Người ta còn dặt thêm một đứa con, chẳng phải cậu vừa mới lấy đã phải làm mẹ kế rồi sao?” Lâm Yêu Yêu tới ngồi xuống sofa, đón lấy đôi đĩa, gõ gõ vào đĩa: “Xem xem, đây chính là cuộc sống một mình của cậu đấy, đến ăn cơm cũng lười đi nhà hàng.”

“Đợi cậu lấy chồng trước đi rồi nói, khỏi phải ngày nào cũng tới ăn chùa của mình.” Những ngày Đinh Tư Thừa không ở Bắc Kinh, Lâm

Yêu Yêu thường xuyên tới nhà cô.

“Chân cậu làm sao vậy?”

Lâm Yêu Yêu tắm xong mặc luôn váy ngủ của Tố Diệp ra ngoài, để lộ một vết bầm tím trên đầu gối. Cô ấy tiện tay kéo lên xem, nhúu mày: “Trời ơi, bầm tím cả rồi, chẳng trách lại đau thế.”

“Sao lại bị vậy?”

“Đừng nhắc nữa, trên đường đi làm về bị xe của một tên công tử bột đâm độn quệt cho một cái. Có tiền thì ghê gớm chắc, đừng để bà đây gặp lại hắn ta!” Lâm Yêu Yêu lấy tay xoa xoa đầu gối, mặt méo xệch.

“Đừng động vào nữa, có cần tới bệnh viện xem thế nào không?” Tố Diệp lắc đầu: “Nhất cậu đấy, để nó chạy mất sao?”

“Xương cốt không đau chắc là không sao!” Lâm Yêu Yêu cử động khớp xương một chút: “Chẳng phải mình cũng vừa mới nhìn thấy thương tích sao?”

Tố Diệp khẽ thở dài, thấy cô ấy cử động như bình thường cũng không còn lo lắng nữa. Lâm Yêu Yêu không có thói quen lái xe, theo lý mà nói với tiền lương của cô ấy mua một chiếc xe cũng còn dư dả. Nhưng qua một lần chẩn đoán bệnh của cô và Đinh Tư Thừa thì Lâm cô nương đây gặp chướng ngại trong việc lựa chọn. Cô ấy không thích hợp lái xe, thế nên trước nay không bon chen lên tàu điện ngầm thì cũng là xếp hàng đi xe buýt. Sau khi Tố Diệp tới tập đoàn Tinh Thạch, Lâm Yêu Yêu cũng tiện đi nhờ xe.

“À, đúng rồi. Có một chuyện buồn cười lắm.” Lâm Yêu Yêu đã đói từ lâu rồi, lừa vài hột cơm rồi phòng mồm trợn má nói với Tố Diệp: “Thì ra nhà họ Diệp còn có cô con gái thứ hai đấy.”

“Ừm.” Tố Diệp nghe cô ấy nhắc tới chuyện nhà họ Diệp là tâm trạng không mấy vui vẻ.

“Tin tức của cậu cũng nhanh nhạy thật, đã biết rồi.” Lâm Yêu Yêu hiểu lầm rằng cô chỉ nghe nói, nuốt một miếng thức ăn xuống: “Diệp Lan, cái tên nghe khá hay, nghe nói là con gái của em trai chủ tịch. Hôm nay đã tới phòng giám định bọn mình báo danh.”

Tố Diệp vẫn rất bình thản: “Tới công ty nhà mình báo danh cũng không có gì kỳ lạ, sợ là dù có vào cũng chỉ là lính nhảy dù thôi.”

“Cậu sai thật rồi.” Lâm Yêu Yêu chữa lại: “Hôm nay Diệp Lan tới, vậy mà lại bị sắp xếp làm từ vị trí thấp nhất, nói trắng ra làm tạp vụ, đến cả một trợ lý như mình cũng có thể sai bảo cô ấy.”

Lần này thì Tố Diệp hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Yêu Yêu.

“Nghe nói là tổng giám đốc Niên sắp xếp như vậy.” Lâm Yêu Yêu bĩu môi: “Đúng là chí công vô tư, đến em vợ mà cũng không bật đèn xanh.”

“Diệp Lan không phản đối?”

“Hớn hở lắm, chẳng nhìn ra là không vui chút nào.” Lâm Yêu Yêu bắt chước dáng vẻ của Diệp Lan nói: “Chào mọi người, em là Diệp Lan, hy vọng có thể học hỏi nhiều hơn từ các anh các chị. Đúng là chẳng kênh kiệu chút nào.”

“Ồ.” Tố Diệp nhớ lại vẻ mặt không cảm xúc đó của Niên Bách Ngạn, kiểu sắp xếp này chắc chắn hạ người như anh ta có thể làm ra được.

“Lúc đi vào nhà vệ sinh vừa hay mình gặp Diệp Lan, đã lén hỏi thăm cô ấy về tiền lương.” Lâm Yêu Yêu tấm tắc: “Cậu đoán coi? Tiền lương rất thấp, tổng giám đốc Niên thật sự phát tiền lương theo chức vụ.”

“Cậu cũng nhiều chuyện quá đấy.”

“Nói tới nhiều chuyện, mình thật sự nghĩ tới một chuyện khác đấy.” Lâm Yêu Yêu buông đũa xuống nhìn cô không chớp mắt: “Thứ sáu tuần trước chẳng phải chúng ta đều say sao? Sau đó nghe nói người cuối cùng đưa cậu về là tổng giám đốc Niên, hai người...”

Tố Diệp đang gấp thức ăn, bàn tay hơi khựng lại, ngược mắt lên nhìn cô ấy: “Mình say, anh ta đưa mình về.”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Chỉ vậy thôi.”

Lâm Yêu Yêu sát lại gần cô: “Anh ta có hành vi nào “vượt rào” với cậu không?”

“Lâm cô nương, cái biểu cảm sốt sắng của cậu là hy vọng mình có chuyện hay không?” Tố Diệp lờm cô ấy.

“Nếu là tổng giám đốc Niên, đương nhiên là mình hy vọng hai người đừng gần gũi quá rồi. Cậu không ở công ty không biết đấy thôi, có người đã đồn thổi cậu và anh ấy có chút mờ ám đấy. Nếu là người đàn ông khác, mình còn giờ hai tay tán thành.”

“Cậu là bạn tốt của mình hay hại mình vậy?” Tố Diệp suýt nghẹn.

“Chẳng phải mình lo cho chuyện hôn nhân đại sự của cậu sao? Nghĩ mà xem, nếu cậu có một cuộc gặp gỡ định mệnh với một người đàn ông cực phẩm nào đó, hoặc như trong tiểu thuyết hay viết cậu bị một anh chàng giàu có đẹp trai nào đó cưỡng bức, phát hiện mình có thai, mấy năm sau anh ta chủ động tìm tới, ép cậu phải ở bên cạnh mình, trời đất ơi, thế thì quá hoàn hảo rồi.” Lâm Yêu Yêu nói xong câu này cười tít cả mắt lại.

Câu nói này có chút đùa cợt trong đó, vốn dĩ Tố Diệp chỉ nghe biết vậy là xong. Nhưng không hiểu sao trong lòng cô đau thắt lại, giống như có một con dao đâm mạnh vào trái tim, cảm giác nghẹt thở trong phút chốc xông lên đỉnh đầu, tiếp đó đầu cũng lên cơn đau dữ dội. Cô đưa tay day mạnh hai bên thái dương, có lẽ điều hòa trong phòng thổi hơi mạnh rồi.

“Lâm cô nương, cậu xem nhiều tiểu thuyết quá rồi đấy. Hôm nay gọi cậu tới không phải để nghe cậu luyện thuyết đâu.” Tố Diệp ăn chẳng còn ngon miệng, đứng dậy đi lên tầng 2. Chẳng mấy chốc thấy cô đi xuống, trong tay cầm theo mấy hộp trang sức.

“Thu vị?” Lâm Yêu Yêu nhạy bén, kinh ngạc thốt lên.

Tố Diệp hoàn toàn không ngạc nhiên khi cô ấy có thể nhận ra bộ trang sức này từ cái nhìn đầu tiên. Là trợ lý của nhà giám định đá quý, phải nắm rõ toàn bộ sản phẩm của công ty là công việc cơ bản. Cô đặt “Thu vị” vào tay cô ấy: “Cậu nói bộ “Thu vị” này có gì khác biệt?”

Mấy ngày nay không phải Tố Diệp không xem xét kỹ lưỡng bộ trang sức này. Theo như ý của Niên Bách Ngạn, nó có lẽ có một ý nghĩa đặc biệt, từ tên gọi có một chữ “Thu”, nhưng như vậy không thể chắc chắn nó liên quan tới mẹ cô.

Phụ tình cũng đã phụ rồi, còn giờ lắm trò ra như vậy, người đâu còn nữa, có ý nghĩa gì?

“Đương nhiên là khác biệt rồi. Cậu biết không, chỉ riêng đá quý của bộ trang sức này đã rất đắt rồi, vô cùng hiếm có, còn chưa kể tới thiết kế của nó.” Dù gì Lâm Yêu Yêu cũng là người thường xuyên tiếp xúc với đá quý, cô ấy chỉ cầm sợi dây chuyền lên tay, nói một cách rất chắc chắn: “Nghe nói bộ “Thu vị” này được chủ tịch Diệp đích thân tham gia thiết kế. Đã từng có một nhà thiết kế nước ngoài vì không đạt được yêu cầu của ông ấy mà bị hủy hợp đồng đấy.”

“Mình chẳng nhìn ra thiết kế này có gì đặc biệt.” Tố Diệp nhú mày.

Lâm Yêu Yêu vẽ mặt đắc ý: “Đây chính là sự khác biệt giữa dân chuyên nghiệp và dân nghiệp dư. Mình gợi ý cho cậu nhé, cậu thấy hình dạng của hoa văn này giống cái gì?” Cô ấy hướng sợi dây chuyền về phía Tố Diệp, chỉ vào một vị trí trên đó.

Tố Diệp liếc qua: “Chẳng phải là một chiếc lá sao?”

“Cậu phải nhìn kỹ vào chứ? Xem giống chữ cái gì?” Lâm Yêu Yêu lườm cô.

Lúc này Tố Diệp mới nhìn kỹ, nhìn mãi nhìn mãi, ánh mắt có phần do dự: “Là chữ cái... Q?”

“Ừ, đúng là trẻ con dễ dạy.” Lâm Yêu Yêu lại chỉ vào một hoa văn nhỏ bên cạnh: “Cái này thì sao?”

“Chữ cái... Y?” Đầu mày Tố Diệp càng nhú chặt.

“Chính xác!” Lâm Yêu Yêu cười hì hì, vuốt ve bộ trang sức: “Thế mới nói, thiết kế độc đáo của bộ trang sức này chính là khéo léo biến

những chữ cái trở thành hoa văn, bề ngoài nhìn vào giống như một chiếc lá thu xinh đẹp, thực tế là có ẩn giấu ý khác, thiết kế cả tên của bộ trang sức này vào trong nữa. Đương nhiên, những người thích “Thu vị” đại đa số chỉ nhìn thấy những viên đá quý lấp lánh hiếm có phía trên mà thôi.”

Tố Diệp nhìn trân trân vào từng trang sức trong hộp, trong lòng cuộn trào. Thu Diệp*... Có lẽ, Lâm Yêu Yêu chỉ nói đúng một nửa, hai chữ cái này vốn không phải muốn ám chỉ hai chữ “Thu Diệp”, mà là tên mẹ cô Tố Thu, còn lại là tên cô... Tố Diệp?

*Phiên âm tiếng Trung là Qiu Ye

Cô đặt bộ trang sức sang một bên, khoe môi bất giác cong lên, cười khẩy. Cho dù như thế, tưởng cô sẽ cảm động thật sao? Dùng một bộ trang sức để tưởng nhớ người đã chết, tình cảm sâu sắc này bày ra cho ai xem?

Niên Bách Ngạn ơ Niên Bách Ngạn, anh thông minh cả đời nhưng lại đi sai nước cờ, màn kịch tình cảm này không những không khiến cô rung động, ngược lại càng thấy phản cảm hơn!

“Diệp Tử, biểu cảm của cậu là sao vậy? Trông như chỉ muốn nuốt sống chúng vậy.” Lâm Yêu Yêu nhìn thấy vẻ mặt căm phẫn của cô có phần kinh ngạc, đưa tay véo má cô: “Còn nữa, bộ “Thu vị” này số lượng có hạn trong năm nay, sao cậu rộng rãi vậy?”

Má bị Lâm Yêu Yêu véo tới đau đớn, lúc này Tố Diệp mới có phản ứng, đè nén cảm giác lạnh lẽo trong lòng, hờ hững đáp lại: “Thấy đẹp thì mua thôi, phụ nữ lúc mua sắm vốn không lý trí mà.”

Quyển 2 - Chương 92: Anh ấy không hề dễ dàng

“Vậy thì cậu đúng là rất thích bộ trang sức này rồi. Số lượng có hạn đấy, người trong nội bộ công ty có mua cũng không được giảm giá đâu.” Lâm Yêu Yêu cẩn thận xếp lại từng món đồ, rồi lại bắt đầu khoe khoang chuyên ngành của mình: “Cậu biết không, tất cả các viên kim cương trên bộ trang sức này đều được cắt theo công nghệ của Bỉ, hoàn toàn bằng thủ công, quý giá lắm đấy, do sư phụ Bana chính tay làm ra.”

“Sư phụ Bana? Ai vậy?”

“Là một “viên ngọc sống” hạng nặng trong tập đoàn chúng ta. Bố anh ấy là người Bỉ, mẹ là người Trung Quốc. Anh ấy theo nghiệp bố, học được kỹ thuật cắt kim cương tinh tế và chuẩn xác của Bỉ. Mặc dù nước Mỹ chưa được trao quyền, nhưng nghe nói họ đã nắm trong tay kỹ thuật “lửa xanh lam” rồi.” Đương nhiên Lâm Yêu Yêu hiểu về tập đoàn Tinh Thạch nhiều hơn Tố Diệp, giới thiệu chi tiết cho cô: “Mình được biết khi chủ tịch Diệp còn nắm quyền, tất cả các kim cương của tập đoàn đều phải vận chuyển sang Bỉ tìm thợ cắt chuyên nghiệp. Sau khi tổng giám đốc Niên nhậm chức đã mời sư phụ Bana tới, rồi anh ấy lại tìm kiếm những học trò phù hợp với điều kiện để thành lập nên tổ cắt mài của chúng ta. Như vậy tiết kiệm được không ít chi phí. Mình còn nghe nói Bana vốn có quen biết với tổng giám đốc Niên, họ học cùng một thầy mà ra.”

“Hà?”

“Cậu không biết sao? Thấy bảo từ khi tổng giám đốc Niên còn rất trẻ

đã đi học kỹ thuật cắt kim cương, làm từ học viên trở lên, rất vất vả, chắc là đã quen Bana từ lúc đó.” Lâm Yêu Yêu kể rất nghiêm túc: “Nghe Bana nói, bây giờ đi tìm khắp Trung Quốc cũng không tìm ra được người thứ hai chịu từ bỏ thân phận, chịu khổ nhọc, một người quản lý có kinh nghiệm phong phú trong ngành đá quý như tổng giám đốc Niên nữa. Từ việc thị sát mỏ đá quý, tới lựa chọn, khai thác rồi tới cung cấp hàng, thậm chí gia công thiết kế, tung hàng vào thị trường bán lẻ, mỗi một giai đoạn tổng giám đốc Niên đều đích thân tham gia và hiểu rõ như lòng bàn tay. Anh ấy chịu khổ giỏi lắm, thậm chí còn cùng công nhân xuống mỏ khai thác kim cương, vì thế cũng bị thương không ít. Nếu không, người đó sao có thể cứ vậy mà thành công được? Có thể được đứng trên mọi người, mặt không biểu cảm trước mọi khó khăn, chỉ có thể nói những khó khăn và mệt mỏi anh ấy phải chịu đựng nhiều hơn những người khác, lớn hơn nhiều những gì bây giờ anh ấy trải qua.”

Tố Diệp im lặng lắng nghe, nhưng dần dần cô không thể không có cái nhìn khác về Niên Bách Ngạn. Cô vẫn luôn cho rằng Niên Bách Ngạn chẳng qua chỉ là một người nắm quyền ngồi lên vị trí quản lý, không ngờ anh lại đích thân làm nhiều việc như vậy, chịu đựng nhiều cực nhọc đến vậy, đây gọi là phải chịu muôn vàn khó khăn mới có thể đạt được thành công sao? Có lẽ Lâm Yêu Yêu nói đúng, dù là sự lạnh lùng kiềm chế hay núi Thái Sơn sụp ngay trước mặt về mặt vẫn không hề biến sắc của Niên Bách Ngạn, đều không phải do tính cách của anh mà ra hoặc anh đang tỏ ra đẹp trai lạnh lùng. Có lẽ những trải nghiệm trước đây quá tàn khốc khắc nghiệt, đến ngay cả những trò lừa gạt lẫn nhau trên thương trường bây giờ cũng không đủ để so sánh.

Niên Bách Ngạn, rốt cuộc anh là người đàn ông thế nào?

Chẳng mấy chốc, Tố Diệp đã được gặp sư phụ Bana mà Lâm Yêu Yêu nhắc tới.

Hơn bốn mươi tuổi, da đen thui, dáng vẻ trông cũng không cao lớn tráng kiện, gương mặt mang đường nét của con lai, nói tiếng Trung rất lưu loát. Bất luận nhìn ngang nhìn dọc kiểu gì cũng không thể nhìn ra anh ta lại là một sư phụ có tay nghề cắt kim cương đạt mức tinh xảo. Nhưng không thể xem mặt mà bắt hình dong, diện mạo càng không đẹp rất có thể lại là người ẩn giấu tài năng.

Đương nhiên, không phải Tố Diệp tò mò muốn xem vị sư phụ Bana này tài nghệ nổi danh thế nào. Là Bana chủ động tìm tới cô. Thứ năm, khi cô vừa bước chân vào đại sảnh của tập đoàn Tinh Thạch, có một trợ lý nhỏ bước tới hào hứng thông báo: “Bác sỹ Tố! Nhờ có cô, cuối cùng chúng tôi đã được gặp mặt “viên ngọc sống” của Tinh Thạch rồi.”

Trung tâm cắt mài kim cương dưới quyền quản lý của tập đoàn Tinh Thạch là hệ thống tự thành lập, có nơi làm việc riêng so với các trung tâm cắt mài đá quý khác, từ đó có thể thấy Niên Bách Ngạn rất xem trọng và cầu toàn đối với kim cương của công ty mình. Tố Diệp xem tài liệu của Bana, các đời trong gia đình anh ta đều làm nghề cắt mài ở Bỉ, tài nghệ đã vượt xa kỹ thuật của bản địa, vì vậy sau khi anh ta tới Trung Quốc đã dẫn theo mấy học trò cùng xuất thân từ gia đình nhiều đời làm nghề cắt mài kim cương ở Bỉ. Thế nên, trung tâm này của Tinh Thạch thật sự đã làm ra được kỹ thuật cắt mài của Bỉ. Mà không chỉ có thế. Nghe nói những kim cương được chính tay sư phụ Bana cắt càng về đêm càng lấp lánh, phát ra ánh sáng mờ ảo màu xanh lam.

Nhưng hôm nay, Bana đặc biệt từ trung tâm cắt mài xa xôi vội tới tổng công ty là để chữa bệnh.

Điều hòa bật giữa phòng mát đến tận xương tủy, vậy mà mồ hôi trên trán Bana vẫn nhỏ từng giọt, cả tấm lưng ướt đầm ướt đìa. Tố Diệp

rót cho anh ta một cốc trà xanh, ra hiệu cho anh từ từ kể lại tình trạng của mình.

“Bác sỹ Tố! Cô... Cô có tin con người có thể biết trước tương lai không?” Bana uống một ngụm nước, Tố Diệp nhanh nhạy nhìn tay bàn tay cầm tách trà của anh ta run run.

“Là anh thấy có người có thể dự đoán trước tương lai, hay anh đang nói chính mình?” Các bệnh nhân tới tìm bác sỹ tâm lý, sợ nhất chính là lời nói của mình không được người khác tin tưởng và khẳng định. Tố Diệp đã tiếp xúc không ít vụ, đã sớm hình thành thói quen với một số bệnh nhân kỳ quặc. Cô sẽ không lập tức phản bác gì, cho dù có hoang đường tới đâu cuối cùng vẫn có thể bóc ra từng lớp để tìm ra sự thật.

Nỗi sợ hãi của con người đến từ những điều chưa biết, chỉ có sự thật mới có thể xóa bỏ nó.

Bana ra sức lau trán, nhưng ngón tay càng run lên bần bật. Tố Diệp cũng không vội thúc giục. Cô được tập đoàn Tinh Thạch thuê về, thời gian sớm đã bị mua đứt rồi, thời gian trị liệu không giới hạn như ở Liêm Chúng. Cô rút một tờ khăn giấy đưa cho Bana. Bana đón lấy lau tay, sau đó vo tròn tờ giấy lại trong lòng bàn tay, trông anh ta có vẻ rất trơ trọi.

“Là tôi.” Anh ta lên tiếng, giọng khàn khàn: “Tôi luôn mơ thấy tai nạn giao thông và giết người. Ban đầu tôi nghĩ rằng đó chỉ là mơ thôi, nhưng thực tế không phải vậy, thực sự đã có người chết thật.”

Tố Diệp chần chừ nhìn anh ta: “Anh nói chi tiết hơn một chút đi.”

Bờ môi Bana khô cong, trắng hếu: “Nói đơn giản là, nếu đêm hôm trước tôi mơ thấy có người gặp chuyện thì ngày hôm sau nhất định

chuyện đó sẽ xảy ra...” Anh ta lại ra sức vò nát tờ giấy trong tay, như đang sợ hãi lại như đang nghĩ tới chuyện gì đó. Anh ta vội vàng lấy từ trong túi ra mấy tờ báo: “Bác sỹ Tố! Cô xem, tôi mang cả tới đây rồi.”

Tố Diệp đón lấy tờ báo. Là mấy tờ báo bình thường phát hành trên thị trường, trên mặt báo có người dùng bút khoanh tròn những tin tức quan trọng, là hai tin về một vụ tai nạn giao thông thảm khốc, nhưng rõ ràng chỉ là tai nạn mà thôi.

“Người bị hại là hai cô gái, trước đây tôi chưa hề gặp họ, nhưng họ đều xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Trước sau tôi đều mơ thấy họ gặp chuyện, không ngờ họ lần lượt xảy ra tai nạn.” Bana run run chỉ tay vào bức ảnh tử thi của hai vụ tai nạn chết người xảy ra vào hai thời điểm khác nhau.

Tố Diệp nghe ra được manh mối trong lời nói của anh ta: “Anh gọi hai người họ là người bị hại?”

“Đúng vậy! Họ vốn không hề bị tai nạn giao thông, là bị đánh tới chết.” Tâm trạng của Bana rất xúc động, nắm chặt một góc tờ báo, đôi mắt vì sợ hãi mà trừng to, nhưng lại nhanh chóng u tối đi: “Đây... là những gì tôi mơ thấy, dù có nói cho cảnh sát cũng sẽ không tin.”

Tố Diệp hoài nghi đánh giá anh ta: “Anh chắc chắn trước đây không quen họ chứ?”

“Tôi chắc chắn!” Bana gật đầu rất quyết đoán: “Bác sỹ Tố! Tôi xin cô hãy giúp tôi, còn tiếp tục mơ thấy những chuyện kiểu này nữa chắc tôi điên mất. Tôi thật sự sợ mình sẽ lại mơ thấy ai đó chết, kết quả ngoài đời họ chết thật.”

Tố Diệp hơi dướn người lên, nhìn vào đôi mắt khiếp đảm kinh hoàng

của anh ta trong chớp mắt: “Vậy trong mơ anh có nhìn thấy hình dáng của hung thủ không?”

“Rất mơ hồ, trong mơ tôi không nhìn rõ.” Bana giờ tay ra siết chặt tay Tố Diệp, căng thẳng nuốt nước bọt: “Tôi không dám nói với người khác những chuyện này, sợ họ sẽ coi tôi là kẻ tâm thần. Bác sỹ Tố! Cô tin lời tôi nói chứ, tin chứ?”

“Anh đừng kích động.” Tố Diệp nhẹ nhàng an ủi: “Bana! Anh có thói quen uống rượu không?”

“Tôi...” Bana đột nhiên do dự.

“Tôi biết công việc của anh nghiêm cấm uống rượu, tổng giám đốc Niên đã nhiều lần nghiêm khắc cảnh cáo việc hạn chế uống rượu.” Tố Diệp nói rành mạch: “Nhưng tôi không phải anh ấy, thế nên anh phải thành thật cho tôi biết, anh có uống rượu hay không?” Dứt lời, cô chỉ vào đầu ngón tay đang run lên từng hồi của anh ta.

Bana hoảng hốt, lập tức nắm chặt tay lại giấu đi, giải thích: “Tôi... Tôi có uống một ít rượu, nhưng tay tôi run là vì sợ hãi, không phải vì say rượu. Bác sỹ Tố, hôm nay tôi không uống rượu.”

Tố Diệp suy nghĩ, gật đầu: “Vậy được, tôi có thể giúp anh, nhưng trước tiên anh phải ổn định lại tinh thần của mình đã, kể lại rõ ngọn ngành giấc mơ của anh cho tôi, không được bỏ sót bất kỳ chi tiết nào. Bana, bây giờ anh có thể kiềm chế cảm xúc của mình không?”

Bana nuốt nước bọt, nắm chặt tay rồi gật đầu: “Được!”

Hơn bốn giờ chiều, Bana mới rời khỏi phòng làm việc của Tố Diệp.

Tố Diệp rót một cốc nước, đi tới bên cửa sổ, cô nhìn xuống con

đường người xe tấp nập phía dưới, lông mày bất giác nhíu chặt. Cô không tin vào cái gọi là tiên tri, phản ứng đầu tiên của cô chính là náo bộ của Bana có phải đã xảy ra biến đổi bệnh lý gì không? Nhưng nội dung trên báo lại giải thích không rõ ràng. Cô suy nghĩ rồi gọi điện cho giáo sư Đình, đại ý là bên này cô có một vụ án rất đặc biệt, hy vọng bác sỹ Hà Minh và bác sỹ Phương Bội Lôi có thể trợ giúp, giáo sư Đình đồng ý mở cuộc họp thảo luận.

Có người ở đằng sau vỗ nhẹ vào vai Tố Diệp, cô đang chìm trong suy nghĩ bỗng giật mình, đột ngột quay đầu, lại nhìn thấy đôi mắt rạng rỡ của Diệp Ngọc.

“Ai cho chị vào đây?” Ngữ khí của Tố Diệp trở nên không khách khí.

Diệp Ngọc thấy mình đã làm cô giật mình, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi nhé, chị không biết sẽ làm em sợ.”

Tố Diệp bực bội đi tới trước bàn làm việc, đặt cốc nước xuống, lạnh lùng nói: “Đường đường là thiên kim nhà họ Diệp cũng không biết phải gõ cửa lịch sự sao?”

“Chị gõ rồi, mấy tiếng cơ, là em không nghe thấy, nên chị... đã vào.” Trông Diệp Ngọc có vẻ ầm ức.

Tố Diệp chẳng hề thiện cảm: “Sao? Tổng giám đốc không có ở nhà, phu nhân tới giám sát công việc của tôi sao?” Nghe nói Niên Bách Ngạn chủ nhật tuần trước đã bay tới Nam Phi.

“Em đừng hiểu lầm, chị chẳng hiểu gì, làm gì có tư cách giám sát công việc của em?” Diệp Ngọc dè dặt nhìn cô, dịu dàng nói: “Chị đặc biệt tới công ty tìm em. Em xem em cũng tới công ty làm việc rồi, ý của bố là... tối mai cả nhà chúng ta có thể cùng về căn nhà cũ ăn một bữa cơm không?”

Phản ứng đầu tiên của Tố Diệp là cười khẩy: “Là chị ngây thơ hay chị thấy tôi là người dễ quên?”

“Bố cũng nhắc đi nhắc lại lâu lắm rồi, em đồng ý đi, được không?” Diệp Ngọc nói hết nước hết cái: “Hai năm nay sức khỏe của bố ngày một kém đi, cho dù em tới qua loa một chút cũng được mà.”

Nụ cười lạnh trên môi Tố Diệp không hề mất đi, Diệp Ngọc thấy cô kiên trì từ đầu tới cuối cũng khó xử, khẽ thở dài: “Hay là em suy nghĩ thêm đi, dù sao cũng còn một ngày nữa mà.”

“Không cần suy nghĩ nữa, tôi tới.” Tố Diệp bất ngờ nhận lời.

“Thật sao?” Diệp Ngọc hai mắt rực sáng.

Tố Diệp vòng ra sau bàn làm việc, ngồi xuống, hờ hững đáp: “Tôi phải làm việc rồi, mời chị đi cho, thứ sáu tôi sẽ tự qua đó.”

Diệp Ngọc thấy vậy cũng không dám nói nhiều thêm, gật đầu rồi rời đi

Quyển 3 - Chương 93: Yêu cầu vô lý của người đàn ông (I)

Cái giết con người ta không phải là sự lẻ loi, mà chỉ là sự cô đơn. Những góc khuất vắng vẻ, tiếng người ồn ã. Trong đêm hè này, cho dù trước mắt ngập tràn ánh đèn đường, cuối cùng vẫn đơn độc một mình. Không ai biết bạn là ai, cũng chẳng ai nhớ bạn là ai.

Lại tới cuối tuần. Nét tao nhã và bận rộn của nhịp sống ban ngày sắp bị thay thế bằng vẻ gợi cảm và quyến rũ của cảnh đêm. Ánh đèn bên đường cũng bắt đầu chen chúc nhau, chiếm trọn không gian, âm thầm xuất hiện dưới sắc vàng âm u của ánh tịch dương và dưới bóng tối đang ùn ùn kéo tới.

Hơn 4 giờ chiều, Tố Diệp từ Tinh Thạch quay về Liêm Chúng. Giáo sư Đinh sắp xếp một cuộc họp chung cùng Hà Minh và Phương Bội Lô, chủ yếu bàn về tình trạng của Bana. Đầu tiên Tố Diệp yêu cầu Lý Thánh Đan photô toàn bộ tài liệu của Bana phát cho mỗi người một bản. Cuộc họp này kéo dài từ hơn 4 giờ chiều tới tận giờ tan sở mà vẫn chưa đạt được sự thống nhất trong quan điểm.

Sau khi đọc tài liệu về Bana, thái độ của Hà Minh từ đầu tới cuối vẫn không rõ ràng, trông có vẻ không quan tâm nhưng cũng không bài xích, chỉ có điều không hề thay đổi suy nghĩ duy trì từ đầu.

“Từ góc độ chuyên nghiệp mà nói, tình trạng này của Bana bước đầu có thể phán đoán là chứng hoang tưởng, điều này không có gì để nghi ngờ.”

Sự kiên trì của Hà Minh không thể thuyết phục được Tố Diệp, nghe xong cô lắc đầu: “Nhưng từ tài liệu phía cảnh sát cung cấp có thể thấy, lời Bana nói cũng không hoàn toàn chỉ là tưởng tượng.”

Trước khi về Liêm Chúng cô đã đặc biệt tới tìm Tố Khải. Tố Khải đã điều tất cả các tài liệu về hai người bị hại mà Bana đề cập tới ra để kiểm tra thử, xác định đó là hai vụ tai nạn giao thông lần lượt xảy ra vào hai năm trước và cách đây không lâu. Nạn nhân chính là hai cô gái được bài báo đăng ảnh. Tố Diệp hỏi Tố Khải nguyên nhân cái chết của hai nạn nhân này có kỳ lạ không. Tố Khải lại cho cô một câu trả lời chắc chắn, vụ tai nạn giao thông hai năm trước đã tiến hành kết luận vụ án theo hướng sự cố giao thông rồi, nhưng vụ gần đây đã khiến phía cảnh sát nghi ngờ, trước mắt vẫn còn đang điều tra.

Nhân lúc Tố Khải không chú ý, cô đã lén sao chép tài liệu về hai nạn nhân đem về Liêm Chúng.

Phương Bội Lôi nhìn tài liệu vụ án trong tay, đặt ra nghi vấn: “Nếu như trí nhớ của Bana xảy ra vấn đề thì sao?”

Tố Diệp ngẩng đầu nhìn, đợi cô ta nói tiếp.

“Có lẽ Bana đã xem bài báo của hai năm trước từ rất lâu rồi. Sau khi xem vô hình trung trong tiềm thức đã lưu lại vết tích. Mọi người đều biết rõ, điểm ký ức của mỗi người là khác nhau, có lẽ chính vì bài báo của hai năm trước đã khiến Bana có ấn tượng sâu sắc nên đã hình thành giấc mơ. Còn sự cố gần đây và vụ án hai năm trước lại có những điểm cơ bản giống nhau, nên lại kích thích điểm ký ức của Bana. Tiềm thức của một người ở vào trạng thái kiềm nén lâu ngày tự nhiên sẽ ảnh hưởng tới thay đổi tâm lý, tiếp đó anh ta sẽ sản sinh cảm giác sai lầm tự thôi miên bản thân, cho rằng anh ta nằm mơ trước, rồi vụ thảm án mới xảy ra.” Phương Bội Lôi thử thuyết phục

Tố Diệp: “Ý của tôi là, thật ra phải có những hình ảnh và thông tin thực tế trước, rồi mới có giấc mơ của Bana.”

“Tôi không đồng tình, phân tích từ giấc mơ của Bana, tư duy và logic của anh ta rất rõ ràng, tình trạng tâm lý của anh ta rất tốt.” Tố Diệp lắc đầu.

Hà Minh đóng tập tài liệu lại, nhìn thẳng về phía Tố Diệp: “Cô đã làm quan sát và chẩn đoán bước đầu cho anh ta. Trên giấy chẩn đoán, cô cũng viết rất rõ ràng một số lượng lớn giấc mơ của anh ta là hoàn toàn vô nghĩa. Mà trong số lượng lớn này, đại bộ phận là anh ta mơ thấy người chết, nhưng trong thực tế hoàn toàn không có ai chết.”

“Tôi đã sàng lọc kỹ càng, phát hiện một thông tin quan trọng.” Nét mặt Tố Diệp rất nghiêm túc: “Cho dù giấc mơ của anh ta có lộn xộn, vô nghĩa thế nào đi nữa, ít nhất vẫn có hai vụ án phù hợp với thực tế, chính là vụ án hai năm trước và vụ án gần đây mà chúng ta vừa nhắc tới. Trong giấc mơ của anh ta, quá trình xảy ra hai vụ án này vô cùng rõ nét, địa điểm đều ở trước một căn biệt thự. Tôi đồng tình với cách nói tiềm thức bị ảnh hưởng, nhưng tuyệt đối không đồng ý việc Bana mắc chứng hoang tưởng, càng không tin rằng trí nhớ của anh ta có vấn đề.”

Phương Bội Lôi không biết nói sao, thở dài ngao ngán: “Bác sỹ Tố! Lẽ nào cô thật sự tin rằng anh ta có khả năng dự đoán trước tương lai? Quá hoang đường!”

“Bác sỹ Tố! Cô nghiên cứu về giấc mơ, có lẽ đã từng tiếp xúc với những vụ án không phân biệt rõ đâu là thực, đâu là mơ. Cũng giống như truyện “Trang Chu mộng điệp”* vậy, không phải là không tồn tại loại người này.” Giọng Hà Minh âm vang mạnh mẽ.

* “Trang Chu mơ thấy bướm”: Xuất phát từ bài “Tề Vật Luận” của

Trang Tử. Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu. Trang Chu với bướm tất có chỗ khác nhau. Cái đó gọi là "vật hoá". Ví với những cảnh tượng khó bề phân biệt.

Tố Diệp nhìn bức ảnh chụp nạn nhân trên hồ sơ vụ án, không phản bác lại ngay ý kiến của Phương Bội Lôi và Hà Minh. Cô giữ im lặng, rất lâu sau bất ngờ nói một câu: “Nếu cả hai người đều cho rằng trí nhớ của Bana có vấn đề, vậy thì có một điểm mấu chốt cần phải giải thích.”

Phương Bội Lôi và Hà Minh đồng thời nhìn về phía cô.

Tố Diệp hít sâu một hơi, đặt hồ sơ lên mặt bàn, ngữ khí và sắc mặt đều rất nặng nề: “Bana thường xuyên sinh sống ở Bỉ. Tiếng Trung của anh ta là học từ mẹ mình. Theo tôi được biết, mặc dù anh ta nói tiếng Trung vô cùng lưu loát, nhưng không nhận được nhiều mặt chữ tượng hình, trước mắt vẫn còn đang học. Hai năm trước anh ta còn chưa đến Trung Quốc, cho dù đã từng tới, thử hỏi bảo một người nước ngoài chỉ biết nói vài chữ tiếng Trung làm sao đọc hiểu được một tờ báo? Chữ Hán một khi không thể hình thành ấn tượng trong não bộ, thì làm sao anh ta nhớ lâu được?”

Câu hỏi này vừa được đặt ra, cả Hà Minh và Phương Bội Lôi đều chìm vào im lặng, ánh mắt theo đó cũng trở nên do dự. Rõ ràng Tố Diệp đã đánh trúng trọng điểm của vấn đề, hai người họ nhất thời cũng không đưa ra được đáp án.

Phòng họp bỗng chìm trong bầu không khí trầm mặc.

Cuối cùng, giáo sư Đinh vẫn yên lặng từ đầu tới giờ lên tiếng, ông

uống một hớp trà rồi nói: “Tôi thấy vụ án này của Bana còn cần nghiên cứu thêm, chỉ dựa vào chẩn đoán ban đầu mà đã đưa ra kết luận là hơi vội vàng.”

“Đây cũng là lý do tôi mời bác sỹ Phương và bác sỹ Hà tới cùng họp.” Tố Diệp nhìn hai người họ: “Tôi hy vọng hai vị cũng có thể cùng tham gia quan sát. Hơn nữa, tập đoàn Tinh Thạch có lệnh nghiêm cấm nhân viên trong trung tâm cắt mài uống rượu, nhưng Bana vì muốn khắc phục nỗi sợ hãi của mình đã lén dùng rượu để gây mê bản thân. Ngón tay của anh ta đã xuất hiện tình trạng run rẩy. Trước đó tôi đã đề nghị anh ta tới bệnh viện kiểm tra toàn diện. Đương nhiên, nếu là những biến đổi sinh lý do tâm lý tạo ra, vẫn mong bác sỹ Hà có thể giúp đỡ thêm, dù sao thì anh cũng là chuyên gia trong trị liệu hành vi.”

Hà Minh nghe xong không có biểu cảm gì, trầm ngâm một lát rồi nói: “Bác sỹ Tố! Không phải tôi không muốn giúp cô nhưng những cuộc hẹn trước trong tay tôi năm nay đã xếp kín cả rồi. Đừng nói Bana là người của tập đoàn Tinh Thạch, cho dù có là chủ tịch nước tới đây, cần xếp hàng thì vẫn phải xếp hàng. Tôi không thể vì một người làm ảnh hưởng tới những người khác.”

Tố Diệp khẽ nhú mày. Giáo sư Đinh thấy thái độ của Hà Minh cứng rắn như vậy sợ hai người lại nảy sinh mâu thuẫn, vội vàng nói: “Dù sao Tinh Thạch cũng là khách hàng lớn của chúng ta, chúng ta cũng phải ưu tiên những khách hàng quan trọng. Bác sỹ Hà, cho dù là tranh thủ làm thêm giờ cũng được, vì Liêm Chúng, anh cố chịu vất vả một chút.”

Hà Minh dựa người ra sau ghế không nói gì thêm, chẳng biết là đồng ý hay không đồng ý. Tố Diệp biết anh ta vì vụ án Vương Bình lần trước mà tự dừng kiểm chuyện với cô. Cô nén giận, cũng chẳng hơi đâu quan tâm tới anh ta, nhìn thẳng về phía Phương Bội Lôi: “Vây

còn bác sỹ Phương thì sao? Có phải cũng có hẹn trước rồi không?”

Phương Bội Lôi khó xử thờ dài: “Theo lý mà nói những cuộc hẹn trước của tôi cũng khá nhiều, nhưng thôi vất vả một chút vậy. Không sao cả, coi như tôi trả nợ ân tình của cô lần trước.”

Cô ta muốn nói tới vụ án bệnh nhân bị thôi miên cầm dao chém người lần trước.

“Cảm ơn!” Tố Diệp nở nụ cười vô cảm, lúc này mới nhìn sang Hà Minh: “Nếu thời gian của bác sỹ Hà thật sự eo hẹp như thế thì thôi vậy. Nói thật, tôi còn hy vọng Bana thật sự có năng lực tiên tri gì đó. Như vậy Tố Diệp tôi cũng coi như là một công thần của Liêm Chúng rồi, sau này có phát biểu luận văn học thuật gì đó cũng được chất lượng hơn.”

Giáo sư Đinh và Phương Bội Lôi ngồi bên không khỏi bật cười.

“Tôi đâu có nói không nhận vụ án này, cũng phải để tôi dành chút thời gian ra chứ.” Hà Minh là nhà học thuật điển hình, anh ta càng mong có thể đợi tới khi giáo sư Đinh về hưu để được ngồi lên chiếc ghế của ông ấy, thế nên phàm là vụ án chứa chút học thuật sao anh ta có thể bỏ lỡ?

Nụ cười trên khóe môi Tố Diệp càng rộng hơn, rục rĩ như cảnh xuân tháng ba, giọng nói lại nhẹ nhàng như gió thoảng: “Có bác sỹ Hà giúp đỡ là tôi yên tâm rồi.” Cô chẳng dại gì tin vào cái lý do báo ân cóc ghè của Phương Bội Lôi. Những người trong văn phòng này, có ai không nhìn chòng chọc vào vị trí của giáo sư Đinh? Cộng thêm giờ lại nhận được sự đầu tư của tập đoàn Tinh Thạch, người ngồi được vào chiếc ghế đó nói không chừng sau này sẽ trở thành đối tác chưa biết chừng.

Đừng trách cô suy nghĩ đen tối, chỉ trách cô đã nhìn thấu sự “cố gắng nhọc lòng” của Phương Bội Lôi và Hà Minh, lấy gậy ông đập lưng ông cũng không hẳn không phải cách hay.

Lúc tan họp, ngoài cửa sổ xe cô qua lại như thoi đưa. Ánh đèn đường ngày cuối tuần dường như cũng rực rỡ hơn một chút. Khi Tố Diệp đang thu dọn tài liệu thì nhận được điện thoại của Đinh Tư Thừa, anh ấy vừa về Bắc Kinh.

“Em không sao. Gần đây ăn được ngủ được, tinh thần cực tốt.” Sau khi Đinh Tư Thừa hỏi cô tình hình gần đây, cô vui vẻ báo cáo.

Đầu kia giọng nói Đinh Tư Thừa như đang cười: “Đến phòng làm việc của anh đi, anh phải tận mắt nhìn thấy em mới yên tâm được, hoặc là em đợi anh thêm nửa tiếng nữa, anh qua đón em.”

“Thật sự không cần đâu, hôm khác em sẽ tới tìm anh.” Tố Diệp vừa nói vừa thu dọn túi xách, thở dài nặng nề: “Tối nay em phải... qua bên đó ăn cơm.”

Câu nói của cô không đầu không cuối nhưng Đinh Tư Thừa vẫn hiểu, im lặng một lát mới lên tiếng: “Em thật sự muốn đi sao?”

“Anh hiểu em mà.” Nếu cô thật sự không muốn, sao lại đồng ý?

Thanh âm của Đinh Tư Thừa trầm hẳn xuống: “Thế nên anh mới phải hỏi thừa. Tiểu Diệp! Có phải thời gian gần đây đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết hay là em còn dự định gì khác?” Anh là thầy hướng dẫn tâm lý của Tố Diệp, chuyện của cô anh đã biết từ lâu. Có thể nói, anh hiểu về Tố Diệp nhiều hơn rất nhiều so với hiểu biết của Lâm Yêu Yêu về cô ấy.

Tố Diệp khẽ cười: “Cũng may, anh còn chưa nhà quê tới mức

khuyên giải em phải cởi mở nút thắt trong lòng.”

“Đương nhiên anh rất muốn em làm được như vậy, nhưng tính em ương bướng, ở phương diện này chẳng ai khuyên được em cả.”

Giọng Đinh Tư Thừa có vẻ nghiêm túc hẳn: “Có thể nói cho anh biết rốt cuộc em đang nghĩ gì không?”

Tố Diệp thu dọn xong, ngừng lại: “Ôi trời, em không sao thật mà, một bữa cơm thôi có gì to tát đâu. Tư Thừa! Anh rời khỏi Bắc Kinh không ít thời gian rồi, Yêu Yêu sắp nhớ anh đến chết rồi, hãy cùng cậu ấy vui vẻ trải qua kỳ nghỉ cuối tuần đi.”

Bên kia Đinh Tư Thừa trầm mặc không nói gì.

“Alô?” Cô còn tưởng điện thoại mất tín hiệu.

“Được.” Đinh Tư Thừa khẽ đáp.

“Còn nữa, tuần sau bố mẹ Yêu Yêu sẽ tới Bắc Kinh, anh phải làm thế nào không cần em nhắc nữa chứ? Yêu Yêu cũng không còn trẻ nữa, anh còn muốn dây dưa tới lúc nào? Chuyện gì nên nói thì nói đi, nên làm thì làm đi.” Lúc nói những lời này Tố Diệp đang đứng đối diện cửa sổ, gương mặt cô phản chiếu trên lớp kính thủy tinh bị ánh đèn đường làm cho lúc tỏ lúc mờ, nhưng bờ môi lại bắt mình khắc rõ một nụ cười...

Quyển 3 - Chương 94: Yêu cầu vô lý của người đàn ông (II)

“Tiểu Diệp! Anh...”

“Dạ?”

Đối phương hơi do dự, rồi khẽ thở dài: “À không có gì, anh sẽ để ý. Anh muốn nói với em là, khi nào em có thời gian rảnh tới tìm anh vậy, tình trạng của em không thể kéo dài được nữa đâu.”

“Được rồi, anh nhiều lời quá đấy.” Tố Diệp cười khẽ, nhưng lại hơi buồn phiền trong lòng.

Cuộc điện thoại kết thúc rồi, Tố Diệp nhìn bóng hình mình trên ô kính thủy tinh, nhất thời mê muội, nơi nào đó sâu trong tim lại phát ra những tiếng cười giễu cợt. Vừa rồi cô đang kỳ vọng điều gì? Có những thành phố dù đẹp đến thế nào cô chẳng qua cũng chỉ là khách qua đường, có những người dù bao lưu luyến mãi cô cũng mãi là người ngoài cuộc. Đối với Đinh Tư Thừa, chẳng phải cô đã sớm xác định một vị trí rõ ràng rồi sao? Đó là người thầy mà cô kính trọng nhất, là chồng tương lai của người bạn thân thiết nhất.

Cô gơ tay ép lên lồng ngực, nhẹ nhàng thở hắt ra, nhìn vào cửa sổ tự dặn dò bản thân mình: “Một mình mày... rất tốt mà.”

Một mình thật sự rất tốt sao?

Khi Tố Diệp là người cuối cùng bước ra khỏi Liêm Chúng, lặng lẽ khóa chặt cửa lại, chiếc giày cao gót phát ra những thanh âm giòn tan mà vắng vẻ trên hành lang dài được ánh đèn chân không phản chiếu xuống tựa như dải Ngân Hà, trái tim của cô dường như cũng bị tiếng vọng yếu ớt ấy lôi kéo, mất đi phương hướng. Buổi tối cuối tuần tất cả mọi người đều chỉ muốn được thỏa sức vui chơi, hoặc muốn tìm lại một con người đã bị mình vứt bỏ, hoặc muốn nhớ lại thời thanh xuân đã bị thời gian đuổi đi.

Ngoài kia là thành phố về đêm ồn ào náo nhiệt, nhưng chỉ càng tăng thêm sự cô quạnh của cô.

Cái giết con người ta không phải là sự lẻ loi, mà chỉ là sự cô đơn. Những góc khuất vắng vẻ, tiếng người ồn ã. Trong đêm hè này, cho dù trước mắt ngập tràn ánh đèn đường, cuối cùng vẫn đơn độc một mình. Không ai biết bạn là ai, cũng chẳng ai nhớ bạn là ai.

Ấn nút thang máy đi xuống, Tố Diệp ngẩng đầu lên, nhìn những hàng số nhảy nhót, giống như một viên bảo thạch bị nhuộm đỏ, sáng đến chói mắt. Bóng cô kéo dài trên hành lang, như một đóa hoa thơm ngát mà đơn độc, chuẩn bị cùng cơ thể cô bước vào một chiếc hòm sắt đằng sau cánh cửa kim loại.

Khi thang máy sắp tới, chuông điện thoại bất ngờ vang lên.

Tố Diệp nghe máy, chỉ không ngờ lại là Niên Bách Ngạn.

Qua sóng điện thoại, giọng nói của anh như vàng trắng trên bầu trời đêm, như gần như xa. Vốn dĩ thanh âm trầm thấp đã rất dễ nghe rồi, khoảnh khắc này càng giống một chiếc đàn vi-ô-lông-xen, gợi ra những suy nghĩ miên man trong đầu.

“Tan ca chưa?”

“Đang chuẩn bị đi xuống, nhận lời mời của bà Niên tới tham gia bữa ăn tối của nhà họ Diệp.” Thang máy tới rồi, cô sai bước vào trong, giây phút cánh cửa từ từ khép lại, cô nhìn thấy gương mặt có phần nhợt nhạt của mình.

Thang máy đi xuống, giọng nói của Niên Bách Ngạn hình như hơi đứt đoạn: “Tôi biết rồi.”

“Alô?” Sóng hơi yếu nghe không được rõ lắm. Cô nhìn điện thoại, cột sóng trên màn hình lúc mạnh lúc yếu, nhưng cô còn chưa kịp “alô” tiếng thứ hai, ánh đèn trong thang máy đã nhấp nháy vài cái. Ngay sau đó là tiếng “cộc cộc” không biết phát ra từ đâu, thang máy cũng rung lắc mãnh liệt theo.

Điện thoại rơi “bộp” một tiếng xuống đất, ánh sáng trong thang máy như cũng có cảm ứng, vụt tắt trong nháy mắt.

Tất cả đều trở nên yên lặng.

Kể cả một chút ánh sáng cuối cùng nơi đáy mắt.

Dường như cả một thế giới ồn ào không liên quan gì tới cô giờ đây cũng lặng ngắt như tờ. Tác dụng phụ mà bóng tối mang lại chính là cảm giác nghẹt thở, khiến cô như chìm trong một đại dương sâu thẳm không bờ bến, từng cơn sóng lớn đen kịt đang nhanh chóng nhấn chìm cô, nuốt chửng cô...

Tổ Diệp không hét lên.

Nhưng khi sợ hãi mà không thể hét lên mới là khi sợ hãi thực sự.

Lưng cô dựa chặt vào thang máy, mồ hôi thấm qua lớp vải mỏng

dính sát vào cánh cửa lạnh như băng, cảm giác tồi tệ vô cùng. Lúc này cô chỉ biết cố gắng chút hơi thở nhỏ nhoi lết tới trước bảng điều khiển, ấn mạnh nút kêu cứu.

Trong đầu cô dường như có một cảnh tượng trùng khớp với thời khắc này, bóng tối thôn tính lý trí, như một con quỷ hung dữ, chuẩn bị nuốt chửng cô vào bụng. Điều duy nhất cô có thể làm chính là co quắp trong một góc nào đó, run lên bần bật.

Bóng đêm là thứ có thể khiến cô kiểm tra nội tâm mình.

Cô có kiên cường đến đâu chẳng qua cũng chỉ là một lớp vỏ, trong lòng cô có bao sợ hãi, bao cô đơn chỉ mình cô hiểu rõ.

Cô nghĩ tầm tối trước mắt đã nuốt mất cô rồi, chẳng còn sót lại gì.

Không biết đã trải qua bao lâu, có lẽ là cả một thế kỷ dài đằng đẳng, cũng có thể chỉ là vài phút ngắn ngủi. Tóm lại, khi giọng nói trầm ấm của người đàn ông vang lên bên tai cô mới thấy kinh ngạc, không còn là tiếng đàn violon như truyền đến từ một chân trời xa xôi qua sóng điện thoại nữa, mà giọng nói ấy rõ ràng đang vây quanh cô.

Tổ Diệp ngược lên, chạm phải ánh mắt sâu thẳm tựa biển của anh. Ở góc 45 độ này, nó giống như đã bớt đi rất nhiều cảm giác đầm tĩnh thường ngày, thay vào đó là một sự lo lắng...

“Không sao rồi!” Niên Bách Ngạn nhìn vào mắt cô nhẹ nhàng an ủi, ánh mắt cô ngập tràn sự ngỡ ngàng sau phút giây hoảng sợ, khẽ chạm vào trái tim anh.

Tổ Diệp vẫn chưa kịp có phản ứng, chỉ đứng đó sững sờ nhìn anh.

“Đứng lên đi!” Niên Bách Ngạn sợ cô bị dọa hết hồn, khẽ thì thầm

bên tai cô, rồi đưa tay đỡ cô đứng lên.

Cô bám vào cánh tay rắn chắc của anh, nhưng hai chân đã mềm nhũn, cả người đứng không vững, hơi lảo đảo. Cô nhanh chóng được Niên Bách Ngạn ôm vào lòng, cánh tay anh vòng qua eo cô. Cứ như vậy cả người mềm oặt như không xương, chỉ có thể dựa vào thân cây vững vàng trước mắt để lấy sức.

Đèn trong thang máy sáng trắng, chiếu vào mắt đến đau nhức. Có lẽ thang máy chỉ gặp một sự cố nhỏ nhoi, được khắc phục rất nhanh. Tại cô quá mất cảm sao?

“Sợ rồi sao?” Niên Bách Ngạn không vội kéo cô ra khỏi thang máy, anh đứng đó không hề nhúc nhích, để mặc cô dựa vào người mình, giờ một bàn tay ra vỗ nhẹ sau đầu cô, giống như đang an ủi một thú cưng gặp phải chuyện đáng sợ vậy.

Bàn tay của anh đúng là có sức mạnh.

Ít nhất khiến cô cảm nhận được bầu không khí lạnh lẽo đã trộn lẫn hơi thở của anh, hình như không lạnh như vậy nữa, khiến cô thấy ấm lại từng chút một. Đúng vào lúc này, Tố Diệp lại nảy sinh một suy nghĩ bông bột, cô muốn ôm chặt người đàn ông trước mặt mình, không muốn buông tay.

Cô khẽ lắc đầu, coi như đã trả lời câu hỏi của anh.

Không phải cô sợ bóng tối, chỉ sợ sẽ phải chết trong bóng tối.

Cuộc đời trước giờ đã cô đơn, vì thế cô càng sợ giây phút mình chết cũng phải tro tro một mình.

“Còn đi được không?” Niên Bách Ngạn nhìn gương mặt tái mét của

cô, giọng nói dịu dàng.

Tố Diệp khẽ gật đầu, nhưng hai chân lại như đóng đinh dưới đất, mềm nhũn, không còn một chút sức lực nào. Có lẽ Niên Bách Ngạn cũng nhìn ra, anh không nói tiếng nào cứ thế bế cô lên đi ra khỏi thang máy.

Niên Bách Ngạn bế thẳng cô lên xe. Anh không khởi động xe ngay mà quay sang đưa cho cô một chai nước. Lúc Tố Diệp đón lấy chai nước, ngón tay vẫn còn hơi run. Cô uống hết nửa già bình nước, cảm giác khó thở vây quanh lồng ngực nãy giờ mới tan đi.

“Đỡ hơn chút nào chưa?” Niên Bách Ngạn nghiêng người nhìn cô.

Cuối cùng thanh âm của Tố Diệp đã bật ra được khỏi cổ họng, cô gật đầu: “Đỡ nhiều rồi, cảm ơn anh.”

“Nếu có thể, tôi không mong nghe thấy lời cảm ơn của em trong những hoàn cảnh như thế này.” Niên Bách Ngạn khẽ thở dài.

Lúc này lý trí của cô mới trở về, tròn tròn mắt nhìn anh: “Anh... Sao anh lại ở đây?”

Niên Bách Ngạn giơ tay nhìn đồng hồ, trên môi nở nụ cười thấp thoáng: “Thực tế là xe của tôi đã đỗ dưới tòa nhà Liêm Chúng hơn nửa tiếng đồng hồ rồi.”

“Tôi không hỏi chuyện này, đáng nhẽ anh phải ở Nam Phi chứ?” Cô ngạc nhiên.

“Bên đó xảy ra một chút chuyện, tôi lại phải quay về Bắc Kinh.” Niên Bách Ngạn đặt hai tay lên vô – lăng, hờ hững giải thích, rồi anh lại quay đầu sang nhìn cô chằm chằm, nét mặt có chút cười nhạo: “Thì

ra bác sỹ tâm lý cũng không phải không gì công phá nổi.”

Tố Diệp sau khi hồi phục lý trí, IQ cũng tự động quay lại, cô nghe ra được sự trêu đùa trong ngữ khí của anh, trừng mắt lườm anh:
“Chẳng qua là lúc thang máy dừng đưa, tôi bị trật chân mà thôi.”

Niên Bách Ngạn chỉ cười không đáp lại.

Nhưng nụ cười nhạt nhòa đó đã kích động Tố Diệp sâu sắc, giống như một hành động cô đã che giấu rất tốt nhưng lại bị anh nhìn thấu một cách vô tâm. Cô nhất thời hoảng hốt bất an rồi thẹn quá hóa giận, giơ tay đẩy một cái vào ngực anh.

“Cười cái gì mà cười?”

Niên Bách Ngạn không né tránh, cơ thể hơi nghiêng sang bên một chút, nụ cười nơi đáy mắt dường như bị sự phẫn nộ nho nhỏ của cô kích động, ý cười càng đậm hơn.

“Anh còn cười? Không được phép cười!” Tố Diệp càng cảm thấy xấu hổ hơn, giơ thẳng tay lên đấm vào ngực anh.

Lần này Niên Bách Ngạn không tránh nữa, ôm luôn cô vòng lòng, giữ chặt cô trong lồng ngực mình. Trái tim Tố Diệp không hiểu sao bỗng đập loạn nhịp. Cô ra sức vẫy vùng nhưng người đàn ông nhất quyết không buông tay, dù cô có lăn qua lăn lại thế nào cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc của anh.

“Niên Bách Ngạn!” Cô không thoát ra được, lại mệt đến nỗi thở hổn hển, chỉ biết ngước mắt lên tức giận lườm anh.

Niên Bách Ngạn không cười nữa, cuối đầu ngắm nhìn cô trong vòng tay mình, hơi thở trong lành lướt qua vầng trán cô, giọng nói của anh

cũng có phần nghiêm nghị: “Diệp Diệp! Em đang sợ cái gì?”

Cơ thể Tố Diệp đột ngột cứng đờ. Cô nghĩ, anh cảm nhận được rồi.

“Nói cho tôi biết em đang sợ hãi điều gì.” Anh lặp lại câu nói ban nãy, điều khác biệt là, lần sau ngữ điệu có chút mềm mỏng như đang xoa dịu.

Khi còn đang ở sân bay, anh đã nhận được điện thoại của Diệp Ngọc, nói cuối tuần này cô sẽ về nhà họ Diệp ăn tối. Tin này đối với anh mà nói ít nhiều có phần bất ngờ. Anh không rõ dọc đường anh lái xe tới Liêm Chúng với mục đích gì, có lẽ chỉ đơn thuần muốn tới đón cô về nhà. Nhưng một cuộc điện thoại khiến anh cảm giác có gì đó không ổn. Khi anh xông vào tòa nhà văn phòng mới phát hiện thang máy xảy ra chút sự cố, cũng may không có gì nghiêm trọng.

Khoảnh khắc cửa thang máy mở ra, trái tim anh bị một bóng hình cuộn tròn trong góc làm cho đau đớn.

Cô như một chú chim bị người ta bẻ gãy đôi cánh, mất đi sự kiêu hãnh và tự do bay lượn trên bầu trời như thường ngày, lo sợ hoảng hốt lách mình trong góc nhỏ, vùi cả gương mặt vào giữa hai đầu gối. Cô không kêu la, chỉ ngồi đó run lên từng cơn.

Khi anh đưa tay ôm chặt lấy cô cuối cùng anh mới hiểu ra, sự mơ hồ đằng sau ánh mắt ấy không phải là sự hoảng sợ đối với sự cố thang máy, mà là đối với một chuyện chưa biết, là sự sợ hãi, mơ hồ vì không nhìn rõ được con đường phía trước.

Anh không biết cô đã trải qua chuyện gì mà đôi mắt lại chất chứa sự mềm yếu đó.

Gò má nghiêm nghị của người đàn ông lắc lư trước mặt cô, khoảng

cách rất gần, tới mức hơi thở của hai người quện lấy nhau như dây leo. Tố Diệp nhất thời không biết phải làm sao để đối mặt với đôi mắt sắc bén ấy. Cô cup mắt nhìn xuống cánh mũi mình, thềm hít sâu một hơi, khi lên tiếng lần nữa giọng điệu đã rất nhẹ nhàng như không có gì: “Đương nhiên là sợ anh nhân cơ hội trừ tiền lương của tôi rồi. Tôi rời khỏi công ty sớm hơn hai tiếng, anh còn đuổi tới tận Liêm Chúng rồi, không sợ được sao?”

Quyển 3 - Chương 95: Yêu cầu vô lý của người đàn ông (III)

Cô đã cố tình che giấu.

Sao Niên Bách Ngạn lại không nhìn ra. Nhưng tính cô kiêu ngạo, như những gì cô nói, cô sớm đã quen với việc làm người thăm dò, cảm giác bị người khác soi mói nhất định cô rất ghét.

Cô có thể không quan tâm, cũng có thể giả vờ không có chuyện gì xảy ra. Chỉ có điều, sau khi anh nhìn thấy sự ngỡ ngàng và lúng túng trong ánh mắt cô, anh đã không thể thản nhiên như không nữa. Anh luôn có một cảm giác kích động, muốn được tận tay xé cái vỏ ngoài vốn chẳng thông minh nhưng lại tỏ ra kiên cường đó ra, để chạm tay vào sưởi ấm trái tim cô.

Hoặc có lẽ, là hai trái tim lạnh giá cùng sưởi ấm cho nhau.

Trầm ngâm một lúc lâu, Niên Bách Ngạn mới buông tay, nói: “Hồi phục bản tính nhanh vậy, xem ra không sao rồi.” Cô cố gắng giữ gìn lòng tự trọng bé nhỏ đó của mình thì anh cũng không nhẫn tâm xé rách nó ra nữa.

Tố Diệp dường như thật sự đang dần dần lấy lại bình tĩnh. Cô chỉnh trang lại cổ áo vì màn vật lộn vừa rồi mà có phần lộn xộn, liếc mắt nhìn anh: “Tiền... là thứ đáng yêu nhất trên đời này. Thế nên nếu có thể nhét đầy tiền vào ví tôi tuyệt đối sẽ không giương mắt nhìn nó bay mất đâu. Anh vốn là một tên gian thương, lại đúng vào lúc này

phi tới đây, đương nhiên tôi phải lo lắng rồi.”

Niên Bách Ngạn nghe thấy mấy lời tà đạo của cô, nét mặt có phần khó xử: “Em làm tốt chức trách của mình sao tôi lại vô duyên vô cớ trừ tiền của em chứ.”

Tố Diệp vừa nghe đã căng thẳng: “Anh...”

“Tôi đã nghe nói về việc của sư phụ Bana rồi.” Anh nói ngắn gọn rõ ràng.

Nghe xong câu này, Tố Diệp mới thấy yên tâm, gơ tay vỗ về trái tim nhỏ bé vẫn còn hơi hoảng sợ của mình, nhìn anh cười xòa: “Hiếm khi ông chủ Niên lại sáng suốt như vậy, không vì việc tôi tự động bỏ đi mà ngược đãi một nhân viên cần cù chăm chỉ như tôi đây. Nhưng lại phải hỏi lại, tại sao anh lại xuất hiện ở đây?”

Niên Bách Ngạn mỉm cười nhưng không trả lời câu hỏi của cô. Anh khởi động xe, lái xe hướng về phía đường chính. Tố Diệp thấy anh im lặng lại càng chần chừ. Cô vô thức nhớ tới cuộc điện thoại ban nãy của anh, bất giác tỉnh ngộ: “Anh... đón tôi tới nhà họ Diệp?”

“Không phải đón em tới, mà là đón em về.” Anh sửa lại.

Tố Diệp quay đầu nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh. Ánh sáng ngoài cửa sổ di chuyển giữa sống mũi cao thẳng cùng chân mày tuấn tú của anh. Khóe môi không có nếp nhăn khi cười cùng đường cong hình thành dưới cằm trông cương nghị, mà xa cách, càng nhìn càng thấy góc cạnh sắc nét. Cô nhướn mày, bất giác hỏi một câu: “Anh... có từng phẫu thuật thẩm mỹ không?”

Vì chần chừ mà giọng nói của cô trở nên nhẹ nhàng, còn Niên Bách Ngạn đang tập trung vào đường đi, nhất thời không nghe rõ cô nói gì.

Nhân lúc gặp đèn đỏ anh giảm tốc, quay đầu sang nhướn mày hỏi cô: “Hử?”

“À, tôi...” So với sự nghi hoặc của anh, cô càng kỳ lạ sao mình lại hỏi một câu quái đản như vậy. Cô khẽ hắng giọng rồi đổi sang đề tài khác mà không để lộ dấu vết: “Chẳng qua tôi chỉ nhận lời tới ăn một bữa cơm thôi mà, chẳng nói lên được điều gì. Đã hứa rồi thì tôi sẽ đi, còn sợ tôi bỏ chạy sao?”

“Không phải sợ em chạy trốn.” Niên Bách Ngạn gõ nhẹ mấy cái vào vô-lăng, cả người trông có vẻ uể oải đi nhiều: “Em yêu tiền như vậy, chỉ lo ai cho em tiền em sẽ chạy theo người đó.”

“Đường đường là một tổng giám đốc, chửi người ta mà không dùng từ bậy bạ.”

“Nói sự thật mà thôi.” Niên Bách Ngạn nói rồi cầm một quyển sách ở bên đặt lên chân cô: “Đây là mục đích thứ hai.”

Tố Diệp cầm lên xem, đó là một cuốn sách về những kiến thức cơ bản liên quan tới đá quý, bản ngoại ngữ, còn nguyên đóng gói nhập khẩu. Cô không thể tưởng tượng được, giờ quyển sách lên: “Là anh tuổi cao rồi đáng trí hay là có nhiều em vợ quá lẫn lộn rồi? Cho dù anh có muốn tôi giỏi hơn nữa về chuyên ngành của mình thì cũng phải “kê đơn đúng bệnh” chứ? Quyển sách này đáng nhẽ phải đưa cho Diệp Lan mới phải?”

“Đưa cho em đấy.” Đèn xanh bật sáng, Niên Bách Ngạn cho xe chạy tiếp.

“Tôi học chuyên ngành tâm lý.” Cô cảm thấy cần phải nhắc nhở anh lại một lần nữa.

“Có thể coi nó là chuyên ngành thứ hai của em.” Niên Bách Ngạn dứt khoát đáp lại: “Mỗi một công ty đều có điểm đặc biệt và phong cách của riêng mình. Với tư cách là một cố vấn tâm lý cho doanh nghiệp, ít nhất em phải tìm hiểu công việc mà doanh nghiệp đang phục vụ và đặc trưng của ngành đó trước đã, những nội dung cơ bản nhất trong kinh doanh.”

Tố Diệp nhìn anh vẻ nực cười: “Vậy chi bằng anh cho tôi xem hết toàn bộ hạng mục chủ quản và các tài liệu hoạt động nội bộ của tập đoàn Tinh Thạch đi.”

“Điều đó là tất nhiên, từ từ từng bước một. Muốn hiểu rõ Tinh Thạch, em phải hiểu thế nào là đá quý trước đã.” Niên Bách Ngạn từ tốn, ngữ khí vẫn điềm đạm như nước.

“Tôi sẽ không xem mấy thứ này đâu.” Tố Diệp nhú mày, vút thẳng quyển sách ra ghế sau.

“Vậy thì tôi không thể không nghi ngờ thái độ làm việc của em.” Khóe môi anh khẽ cong lên, nhưng lời nói thì vẫn nhẹ như gió thoảng bên tai.

Tố Diệp ghét nhất là anh cứ không dung lỗi thái độ làm việc của cô ra nói, cô khẽ hừ một tiếng: “Tổng giám đốc Niên! Mục đích thứ hai của anh sao nghe giống như đang ra lệnh vậy?”

“Ừm, tôi thích em dùng hai từ “mệnh lệnh” để hình dung.” Anh hiếm khi đùa được một câu.

Tố Diệp nắm chặt tay. Sự điềm tĩnh thận trọng của anh giống như một nhúm vải bông, cô nắm một nhát nhưng cũng chẳng có một sự hồi đáp đủ mạnh, chỉ càng khiến cô bị nội thương.

“Anh suy nghĩ cường đạo, yêu cầu vô lý!”

Niên Bách Ngạn chậm chậm xoay vô-lăng, lúc rẽ chiếc xe vẫn đi rất vững chãi, giống hệt như giọng nói của anh: “Mỗi một nhân viên vào làm việc trong Tinh Thạch, cho dù chỉ làm công việc quét dọn cũng phải có những kiến thức cơ bản nhất về kim cương và các loại đá quý. Em là người nhà họ Diệp, lại là cố vấn tâm lý tôi tuyển vào công ty. Đối với em, tôi sẽ chỉ nghiêm khắc hơn những người khác mà thôi.”

Nếu không phải vì hôm đó cô vô tình xông vào cửa hàng đại lý của Tinh Thạch, có lẽ anh không thể phát hiện ra độ nhạy cảm của cô đối với đá quý. Từ những nhận xét của cô đối với các loại trang sức, không khó để nhận ra, khiếu thẩm mỹ bẩm sinh của cô không khác người nhà họ Diệp. Khiếu thẩm mỹ này không phải từ sở thích trời sinh của phụ nữ đối với đá quý, mà là những bình phẩm chi tiết dưới góc độ chuyên nghiệp.

Có lẽ cô không hề nhận ra điểm này. Cho dù có ghét bỏ thế nào, trong người cô vẫn chảy dòng máu của nhà họ Diệp.

“Nếu tôi không xem thì sao?” Tố Diệp không biết những gì anh suy nghĩ, chỉ cho rằng hành vi làm khó người khác này chẳng khác gì bọn cướp bóc thổ phỉ.

“Tiền thưởng mà tập đoàn Tinh Thạch dành cho nhân viên trước nay rất hậu hĩnh, đừng nói tới chức cố vấn.” Niên Bách Ngạn luôn thuyết phục trước, dùng sức mạnh sau: “Tiền thưởng thì phải nỗ lực mới giành được, sau hai tuần nữa sẽ có bài kiểm tra kiến thức chuyên ngành. Nếu qua, thì em có thể được cầm một khoản tiền không hề nhỏ. Còn nếu không qua, em sẽ phải bồi thường số tiền thưởng đó.”

Tố Diệp suyết nữa thì cắn đứt lưỡi của mình: “Đây là cái quy định chó

má gì vậy?”

“Quyển sách tôi đưa cho em cũng coi như là tài liệu nội bộ của Tỉnh Thạch, em thi không đậu đương nhiên công ty phải gặp một chút nguy hiểm.”

Cô nhìn chăm chăm vào gương mặt bình thản của anh, đúng là cười lên lưng cộp khó xuống rồi.

“Nếu thi đỗ, tiền thưởng của cố vấn sẽ là tám vạn.” Niên Bách Ngạn từ tốn bổ sung thêm.

Từng tờ nhân dân tệ đột nhiên dừng lại trước mắt Tố Diệp, cùng đó đôi mắt cô cũng sáng ngời lên như hai viên kim cương rực rỡ sắc màu: “Bao... Bao nhiêu?”

“Tám vạn.” Anh khẽ cười.

“Tôi thi!” Tố Diệp không suy nghĩ gì vội vàng đồng ý.

“Ôn tập cho tốt.” Niên Bách Ngạn dường như đã đoán trước cô sẽ đồng ý, nở nụ cười thỏa mãn: “Vì tôi... sẽ là người kiểm tra em.”

“Đúng là xem thường tôi, anh cứ đợi đó mà móc 8 vạn đưa tôi đi.” Anh cũng đi nghe ngóng xem cô là người thế nào. Lúc còn đi học đã được mệnh danh là người đi thi chặt chém hàng vạn người. Học sinh Trung Quốc giỏi nhất là đi thi, cô đương nhiên cũng không ngoại lệ, mỗi lần đi thi chẳng phải cô vẫn xếp nhất sao? Vì tiền cô sẽ dốc hết sức mình. Hồi còn đi du học, thứ giúp cô kiên trì được tới cùng chính là từng khoản tiền học bổng được chuyển vào tài khoản.

Nghĩ tới đây cô vội vàng thò người ra sau, nhặt quyển sách ở ghế sau lên, nhẹ nhàng vuốt ve nó, thầm sung sướng. Quyển sách 8 vạn

cơ mà, cô nỡ lòng nào thô lỗ với nó chứ?

Niên Bách Ngạn nhân lúc xe đi chậm lại quay sang nhìn cô. Cô nghiêm nét mặt, mỉm cười ôm quyển sách trong tay như một con chuột. Anh không nhìn được khe thở dài. Thật sự đây là lần đầu tiên anh thấy một người lại thực tế một cách không hề giấu giếm như vậy... à, là một người con gái.

Người nhà họ Diệp, Tố Diệp chẳng lạ lẫm gì.

Căn nhà cũ của họ cô lại càng không xa lạ, cho dù hồi cô còn rất bé chỉ tới đây có một lần, thì kiểu kiến trúc cao ngạo không ai bì nổi cùng cánh cửa sắt lạnh như băng đó cũng khiến cô khó mà quên được. Đương nhiên, con đường lát gạch đi qua căn nhà cũ trông hàng loạt cây ngô đồng nước Pháp, với từng đám lá dày đặc khẽ lay động trong đêm hè, bóng cây trở nên vụn vặt bởi ánh sáng của đài phun nước gần đó; cùng với bức tượng nữ thần đứng thẳng vươn đôi cánh sinh động như thật trên đài phun nước, những thứ này cô chưa hề thấy.

Bởi vì cô chưa từng bước vào căn nhà này một bước. Cô và mẹ chỉ có tư cách đi lại bên ngoài mà thôi.

Dường như Diệp Hạc Phong mong chờ bữa cơm đoàn viên này đã lâu lắm rồi. Ông sớm đã sai người chuẩn bị các món ăn thịnh soạn, lại sợ có món không hợp khẩu vị Tố Diệp nên hết lần này tới lần khác bảo Diệp Ngọc đi nghe ngóng cô thích ăn món gì. Tố Diệp chẳng thèm nghe điện thoại của Diệp Ngọc, cuối cùng ông đành phải chuẩn bị đầy đủ các loại mỹ vị, đề phòng vạn nhất.

Một phòng ăn cao cấp, trên đầu là ngọn đèn dài bằng thủy tinh xa hoa, hòa lẫn cùng những đồ ăn bằng bạc và ánh sáng từ những bình lọ trên chiếc bàn dài. Tất cả trông đều giống một bữa tiệc chúc mừng

một hoạt động nào đó hơn, một bữa cơm gia đình bình thường nào có như vậy?

Nhà họ Diệp trước giờ luôn đông người, náo nhiệt. Cả căn nhà rộng lớn không chỉ có mình Diệp Hạc Phong và Nguyễn Tuyết Mạn, còn có hai anh em sinh đôi Diệp Ngọc, Diệp Uyên, cùng với Diệp Lan và bố mẹ con bé, cũng tức là em trai của Diệp Hạc Phong và em dâu của ông, Diệp Hạc Thành, Nguyễn Tuyết Cầm. Sau khi Tố Diệp nhìn thấy Nguyễn Tuyết Mạn và Nguyễn Tuyết Cầm, trong lòng không nén nổi tiếng cười nhạo. Đúng là quan hệ thân thiết, hai chị em nhà họ Nguyễn lần lượt gả cho hai anh em nhà Diệp, không cho phép họ ngoài có cơ hội chiếm mất vị trí của mình. Chỉ có điều, nghe nói quan hệ của Nguyễn Tuyết Mạn và Nguyễn Tuyết Cầm cũng chẳng hề tốt đẹp. Việc này cũng dễ hiểu thôi. Nguyễn Tuyết Mạn là em gái của Nguyễn Tuyết Cầm, vậy mà lại được lấy ông chủ nhà họ Diệp, người làm chị chỉ được lấy cậu em, sao cam tâm đây?

Nguyễn Tuyết Mạn tất nhiên không ưa gì Tố Diệp, nhưng vì là chủ nhà và thân phận hồ ly nổi danh từ lâu, đương nhiên bà ta phải bày một dáng vẻ tự nhiên cởi mở, người ngoài nhìn vào còn tưởng một chính thất như bà ta bao dung và độ lượng đến mức nào.

Nhưng cậu em trai của ông Diệp, Diệp Hạc Thành cũng tức là chú hai Tố Diệp không thể không thừa nhận lại rất nhiệt tình. Từ lúc gặp cô tới lúc ngồi vào bàn ăn nét mặt luôn hớn hở, sợ cô làm khách nên không ngừng nói chuyện với cô, hỏi han ân cần, còn thím hai từ đầu tới cuối miệng kín như bưng, cùng lắm chỉ cười trừ đáp lễ. Từ trong ánh mắt của bà ta, Tố Diệp có thể đọc được một sự cảnh giác.

Cảnh giác?

Tố Diệp thầm cười nhạo trong lòng, chẳng lẽ bà ta tưởng cô quay về tranh giành tài sản chắc? Nực cười!

Quyển 3 - Chương 96: Bữa cơm gia đình

Một bữa cơm gia đình với vô vàn biểu cảm.

Ông Diệp quyền uy nhưng lại luôn thể hiện nét mặt đã mắc nợ đối với con gái, Nguyễn Tuyết Mạn kiêu căng ngạo mạn, Diệp Ngọc yếu đuối từ nhỏ tới lớn nói chuyện không bao giờ dám to tiếng, chú hai Diệp Hạc Thành chuyện trò niềm nở, Nguyễn Tuyết Cầm nói chuyện chỉ tập trung vào trọng điểm cùng với Diệp Lan nói cười nhiều nhất. Tổ Diệp ngồi bên cạnh Diệp Lan, tai đương nhiên không được yên.

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện cô im lặng từ đầu tới cuối, Diệp Ngọc ngồi bên cạnh anh, chốc chốc lại ân cần chăm sóc anh. Nhìn từ góc của Tổ Diệp vừa hay có thể thu hết toàn bộ thần thái của Niên Bách Ngạn vào tầm mắt. Cô nhìn rất rõ ràng, ánh mắt anh đúng là không có quá nhiều thay đổi.

Trong rất nhiều gương mặt ấy chỉ thiếu một người, là cậu em sinh đôi của Diệp Ngọc, Diệp Uyên.

Tổ Diệp đang nghĩ tới đây thì quản gia vui vẻ bước tới báo cậu chủ đã về rồi.

Cậu chủ? Đúng là một danh xưng ngang ngược độc đoán.

Cậu chủ nhà họ Diệp, cậu con trai duy nhất, xuất hiện đương nhiên cũng phải đặc biệt hơn người. Tổ Diệp vốn dĩ chẳng có thiện cảm với bất kỳ ai từ trên xuống dưới trong nhà họ Diệp, huống hồ cái người được gọi là “anh hai” này? Diệp Lan ngược lại tươi cười đứng

dậy, xông ra cửa phòng ăn hét gọi: “Anh hai! Anh đúng là về sớm không bằng về đúng lúc. Mọi người vừa định bắt đầu ăn, em còn tưởng anh không về kịp chứ.”

Cách đó không xa vọng lên một tiếng cười sáng khoái: “Hôm nay anh không dám không về.”

Một thanh âm khá dễ nghe, mặc dù không đọ được với giọng nói dày ấm và trầm thấp của Niên Bách Ngạn, nhưng có một sự vui vẻ cởi mở, khiến người ta rất muốn ngẩng đầu lên xem con người có được như giọng nói hay không. Thế là Tố Diệp bèn ngước lên, đập vào mắt cô là dáng hình một người đàn ông khoác trên mình bộ đồng phục hàng không, cao khoảng 1m85, bờ vai góc cạnh.

Anh ta là...

“Diệp Diệp?” Người đàn ông bước lên đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt đào hoa mê người rực rỡ như chứa một ngọn lửa bên trong: “Anh là anh hai của em, Diệp Uyên.” Nói xong anh ta đưa tay vỗ vỗ lên vai cô, rồi quay sang cười với Diệp Ngọc và Diệp Lan: “Hai cô em, giờ có Diệp Diệp, hai em không còn là tiểu mỹ nhân của nhà họ Diệp nữa rồi.”

Diệp Lan bĩu môi phản đối, lườm Diệp Uyên một cái. Diệp Ngọc thì mỉm cười ôn hòa: “Từ nhỏ Diệp Diệp đã xinh xắn, bây giờ con gái lớn thay đổi rất nhiều, lại càng xinh đẹp hấp dẫn hơn nữa, phải không bố?”

Diệp Hạc Phong liên tục gật đầu, ánh mắt ngập tràn niềm vui.

Tố Diệp không quen sự nhiệt tình nồng cứ nhà gia đình đoàn viên thế này, cô né tránh bàn tay của Diệp Uyên, gượng cười coi như chào hỏi. Cô không hiểu quá nhiều về Diệp Uyên, cộng thêm Diệp

Uyên trước nay không tham gia vào tập đoàn Tinh Thạch, thế nên những tin tức lộ ra ngoài cũng không nhiều. Chỉ có điều, hình như anh ta không giống lắm với mác “công tử nhà giàu” bên ngoài hình dung, nhìn bộ đồng phục trên người anh ta... lẽ nào là cơ trưởng?

“Diệp Diệp! Đây là món quà anh đặc biệt mua tặng em.” Dường như Diệp Uyên không phát hiện ra sự lãnh đạm, mỉm cười gượng gạo của cô, đưa cho cô một chiếc hộp nhỏ được bọc rất tinh xảo.

Tố Diệp không nhận, ngẩng lên nhìn vào mắt anh ta: “Không phải là thứ gì của Tinh Thạch đấy chứ?”

Đôi mày Diệp Uyên khẽ dướn lên, đến một độ cong tuyệt đẹp: “Trong này chẳng có gì quý giá đâu, chỉ là mấy đồ be bé khá thú vị thôi. Hai hôm trước khi anh hạ cánh xuống Milan, thấy nó đẹp nên đã mua về.”

Tố Diệp ngăn người ra, vô thức giơ tay đón lấy.

“Anh hai vất vả quá đi, quà của em đâu?” Diệp Lan nháy mắt với anh ta.

“Lần nào anh bay về mà không mang quà cho em chứ? Ăn cơm xong sẽ đưa em.” Diệp Lan cười ha ha vui sướng.

“Được rồi, nếu đã về rồi thì mau chuẩn bị ăn cơm đi, cả nhà đợi mình con thôi đấy.” Diệp Hạc Phong nhìn con trai, ngữ khí không vui vẻ cho lắm.

Diệp Uyên rửa tay xong thì ngồi vào bàn ăn, ngay bên cạnh Niên Bách Ngạn, vì thế tạo thành một khung cảnh vui mắt. Niên Bách Ngạn trầm tĩnh, Diệp Uyên nhiệt tình. Niên Bách Ngạn mặc quần áo công sở, Diệp Uyên mặc đồng phục. Hai người đàn ông cao lớn điển

trai ngang nhau. Tổ Diệp nghĩ, nếu hai người họ say rượu trong quán bar, e là các cô gái chỉ mong sao được dính sát vào mà hiến thân.

“Từ sáng tới tối bay qua bay lại. Tinh Thạch làm ăn lớn như vậy con cũng chẳng thèm quan tâm. Bố đã nói với con bao nhiêu lần rồi, bảo con theo Bách Ngạn học kinh doanh cho nghiêm chỉnh nhất quyết không nghe, còn chẳng bằng hai đứa em con.” Diệp Hạc Phong cứ nhìn thấy cậu con trai này là không nhịn được: “Làm nghề gì không làm kiên quyết đòi làm cơ trưởng. Một khi bay tuyến quốc tế thì đến thời gian về nhà ăn một bữa cơm cũng không có!”

“Bố! Chẳng phải con về đây rồi sao?” Diệp Uyên rõ ràng rất giỏi đối phó mỗi lần Diệp Hạc Phong không vui, anh ta ngược mắt lên ra hiệu bằng ánh mắt cầu cứu với Nguyễn Tuyết Mạn.

Nguyễn Tuyết Mạn đúng là xót con trai, nhưng những lời của Diệp Hạc Phong cũng có lý. Hôm nay bà ta thật sự không đứng về phía con trai, khẽ thở dài: “Bố con nói đúng đấy. Uyên à, con cũng chẳng trẻ trung gì nữa, nên suy nghĩ tới chuyện lấy vợ rồi. Mấy cô gái không đứng đắn đó tránh xa được thì tránh xa. Buổi tiệc lần trước mẹ đã gặp con gái nhà chú Hứa rồi, đúng là ngây thơ trong sáng, mẹ và bố con...”

“À, Diệp Diệp! Nghe nói bây giờ em làm việc ở Tinh Thạch rồi, thế nào? Quen rồi chứ?” Diệp Uyên vội vàng cắt đứt những lời dài dòng của mẹ, nhìn về phía Tổ Diệp.

Nguyễn Tuyết Mạn thấy con có né tránh cũng chẳng biết làm sao.

Từ đầu tới cuối, Tổ Diệp đối mặt với sự náo nhiệt của gia đình này như một người ngoài cuộc. Cô vốn định hờ hững đáp lại một câu, nhưng ngược lên vừa đúng lúc bắt gặp Diệp Ngọc gấp thức ăn cho

Niên Bách Ngạn, một trò đùa quái ác nhanh chóng sinh sôi lan tràn:
“Khá tốt, vì có anh rể mà.”

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện liếc nhìn cô mặt không biến sắc.

Diệp Uyên mỉm cười: “Vậy thì tốt rồi, bây giờ Lan Lan cũng vào Tỉnh Thạch, hai chị em xinh đẹp có thể song kiếm hợp bích rồi.”

“Anh hai! Em và chị hai làm ở hai bộ phận khác nhau, anh không hiểu thì đừng nói bừa.” Diệp Lan cũng nhìn anh ta cười ngọt ngào.

Nguyễn Tuyết Cầm ngồi bên cuối cùng cũng lên tiếng, thấp giọng khàn khàn: “Sao lại ăn nói với anh như thế?”

Diệp Lan lè lưỡi.

Diệp Uyên không đồng tình: “Kiểu nghĩ sao nói vậy của Lan Lan cháu quen từ lâu rồi, Diệp Diệp...” Anh ta lại nhìn sang Tố Diệp: “Sau này rảnh rồi thì về nhà thường xuyên một chút, bố nhớ em lắm đấy.”

Còn chưa đợi Tố Diệp có biểu hiện gì, Nguyễn Tuyết Mạn đã vội mở lời: “Ăn cơm thôi, ăn cơm thôi! Nhiều thức ăn thế này mà còn không chận được cái miệng của con.” Nói xong bà ta vô cùng rộng rãi nhìn Tố Diệp, chỉ vào một món ăn: “Diệp Diệp à! Con cũng đừng khách khí, cứ coi như người trong nhà đi. Món ăn đó là do bố con đích thân dẫn đầu bếp làm đấy, nói là con nhất định sẽ thích ăn.”

Tố Diệp khẽ cười thầm trong bụng, rồi cất giọng lạnh lùng: “Tôi nghĩ bà nhớ nhầm rồi, món đó không phải tôi thích ăn mà là mẹ tôi thích ăn.”

Câu nói vừa thốt ra, bầu không khí náo nhiệt đột ngột im bật.

Sắc mặt Nguyễn Tuyết Mạn thay đổi, Diệp Hạc Phong cũng ngượng ngập.

Diệp Lan không biết sự tình, vẫn giơ tay ra gấp thức ăn, bị Nguyễn Tuyết Cầm đánh một cái. Con bé vội rụt vai lại, dường như lúc này mới nhận ra không khí khác lạ.

“Diệp Diệp!” Là Niên Bách Ngạn lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc. Anh gấp món ăn đó rồi đặt vào giữa đĩa của cô, giọng nói trầm thấp điềm tĩnh như nước: “Nếm thử xem, không chừng em sẽ thích. Nếu thật sự không thích, đây cũng là nhà của em, muốn ăn gì có thể thoải mái dặn người giúp việc làm.”

Tố Diệp ngược mắt nhìn anh. Anh làm vậy là ngầm phản bác lại lời của Nguyễn Tuyết Mạn. Nhưng... cô sẽ không cảm kích đâu.

“Bách Ngạn nói đúng đấy. Diệp Diệp! Hay là con còn thích ăn món gì khác, cứ nói với bố, lần sau có thể bảo đầu bếp chuẩn bị.” Diệp Hạc Phong ở bên vội vàng lên tiếng.

Tố Diệp nhìn món ăn trong đĩa của mình, rồi lại ngẩng lên. Niên Bách Ngạn ngồi đối diện cũng đang nhìn cô, ánh mắt điềm đạm nhưng lại có một sức an ủi to lớn. Cô nén nổi tức giận trong lồng ngực, dừng đứng đáp: “Không cần đâu. Mỗi món ăn trong bữa tối của nhà họ Diệp đều là mỹ vị.”

Gương mặt Diệp Hạc Phong khẽ co rút lại. Diệp Hạc Thành vội vàng làm người hòa giải: “Nào, nào, nào! Mọi người mau ăn đi, thức ăn nguội hết cả rồi.”

Mọi người bắt đầu động đũa.

Không khí bữa ăn vẫn rất sôi nổi, nhưng mấy vị trưởng bối trông ai

cũng có tâm sự, những người cười nói không suy nghĩ gì chỉ có Diệp Ngọc, Diệp Lan và Diệp Uyên. Tố Diệp và Niên Bách Ngạn giống nhau, đều giữ im lặng, chỉ thi thoảng góp chuyện một hai câu. Nhưng so với cô, Niên Bách Ngạn vẫn còn tao nhã, động tác từ tốn. Anh cũng không ăn nhiều như mọi lần.

“Bách Ngạn! Em chợt nhớ ra một chuyện.” Diệp Ngọc uống một hợp nước, sau khi đặt chiếc cốc xuống thì nhìn về phía Niên Bách Ngạn: “Tuần trước em tới showroom, vốn dĩ định lấy một bộ “Thu vị” nhưng lại hết hàng, họ nói... là anh mua.”

Tố Diệp ngồi đối diện đang dùng bữa bỗng khựng lại, nhưng cô nhanh chóng cụp mắt xuống không để ai nhận ra. Thì ra Diệp Ngọc đã từng muốn lấy “Thu vị”.

“Đúng vậy!” Niên Bách Ngạn trả lời đơn giản.

Diệp Ngọc do dự nhìn anh: “Bộ trang sức đó...” Nói một nửa lại giữ lại một nửa.

Tố Diệp bên này không nhìn lên, nhưng đôi tai thì chưa bao giờ thính đến thế. Cô rất muốn nghe xem Niên Bách Ngạn sẽ đối phó với vợ anh thế nào!

“Anh rể, anh chết chắc rồi. Có phải đã mua nó tặng cho người đàn bà khác không? À, em biết rồi, thì ra ở ngoài anh rể cũng nuôi bồ nhí.” Diệp Lan vô tâm trêu đùa.

Diệp Ngọc khó xử nhìn Diệp Lan: “Đừng nói anh rể em như vậy!”

“Em đâu có nói sai. Con gái bây giờ thực tế lắm. Anh rể không những cao to đẹp trai, chín chắn đỉnh đặc, lại có tiền có địa vị, làm gì có cô gái nào nhìn thấy không muốn nhào tới?” Diệp Lan cắn đũa nhìn

Niên Bách Ngạn tươi cười: “Anh rể, anh thành thật khai báo đi, có phải anh giấu chị em có người đàn bà khác không? “Thu vị” à, em cũng muốn.”

Tố Diệp ngồi bên cạnh rất muốn cười nhưng cố kiềm chế. Cô cũng ngược lên nhìn Niên Bách Ngạn, dường như đang đợi xem anh mất mặt. Niên Bách Ngạn buông đũa xuống, động tác lịch sự mà bình thản. Anh ngẩng đầu, vô tình chạm phải ánh mắt Tố Diệp, khóe môi khẽ nở một nụ cười khó xử, giống như đã nhìn ra suy nghĩ quỷ quái của cô.

“Anh tặng cho Diệp Diệp rồi.” Anh đã trả lời một cách công khai như thế.

Bờ môi Tố Diệp bỗng cứng đờ.

Diệp Ngọc cũng không ngờ tới, hơi do dự một chút rồi nhìn sang ánh mắt mờ hồ của Tố Diệp. Diệp Lan chẳng nhận ra được bầu không khí đã đổi khác, vẫn hớn hờ: “Anh rể, anh cũng thiên vị quá đấy.”

“Trong những thứ của Tinh Thạch, thích hợp với Diệp Diệp nhất chính là “Thu vị”.” Niên Bách Ngạn lấy khăn lau miệng, chậm rãi giải thích. Trông anh rất đường hoàng, hoàn toàn không né tránh.

Tố Diệp không hiểu rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì.

Diệp Hạc Phong bất ngờ gật đầu, tâm trạng có phần xúc động. Còn Diệp Ngọc sau khi thấy vậy cũng cố gắng nở một nụ cười: “Bách Ngạn! Chúng ta nghĩ giống nhau rồi, bố vốn cũng định mua “Thu vị” tặng cho Diệp Diệp.”

Niên Bách Ngạn cười khế nhưng lại liếc nhìn Tố Diệp. Ánh mắt này tựa hồ đang nhắc nhở cô không được làm bậy. Muốn thấy anh bị chê

cười? Đạo hạnh còn thấp lắm. Tố Diệp lườm nguyệt.

“Diệp Diệp! Dù sao ngày mai cũng là cuối tuần, tối nay con ở lại đây đi.” Dẫu sao Diệp Hạc Phong cũng đã già, cho dù thời trai trẻ đã trải qua bao nhiêu sóng gió, đến tầm tuổi này mong ước lớn nhất chính là các con quây quần bên cạnh mình: “Cả Bách Ngạn cũng đừng đi nữa. Con và Diệp Ngọc vừa kết hôn chưa lâu, cũng không thể vì bận rộn công việc mà sống riêng mãi được. Câu này mặc dù nói ra không phù hợp lắm nhưng bố già rồi, vẫn mong nhanh được bế cháu.”

Quyển 3 - Chương 97: Bữa cơm lục đục

Tố Diệp ngược lại lại cảm thấy cười ra nước mắt với lời đề nghị “hợp tình hợp lý” của Diệp Hạc Phong. Đến căn nhà cũ ăn một bữa cơm đã là nể mặt nhà họ lắm rồi, còn làm khó, đòi cô tối nay ở lại đây? Trừ phi nào cô bị kẹp cửa mới đồng ý. Tuy tâm trạng không vui trào dâng trong lòng nhưng cô vẫn cố gắng kiềm chế, giữ im lặng. Cô đưa mắt nhìn về phía Niên Bách Ngạn ngồi đối diện, lòng thầm cảm thấy kỳ lạ. Sao cơ, anh và Diệp Ngọc vẫn luôn sống riêng?

Cô khẽ nhíu mày, nhớ lại cảnh tượng tuần trước khi anh thức dậy trong phòng nghỉ. Cô vẫn luôn cho rằng anh là một kẻ cuồng công việc, chuẩn bị đầy đủ các đồ dụng sinh hoạt hằng ngày trong phòng nghỉ chẳng qua là đề phòng cần dùng đột xuất, nhưng xem ra mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Một người đàn ông đã kết hôn, có lý do gì nhất định phải ngủ riêng hai nơi với vợ của mình?

Nghe Diệp Hạc Phong nói xong, Tố Diệp không lên tiếng không phải vì cô muốn làm một đứa con gái ngoan ngoãn, mà vì cô dồn tất cả sự chú ý vào Niên Bách Ngạn. Cô muốn tập trung tinh lực nghe anh giải thích, có thể là nhận lời, cũng có thể là từ chối.

Theo tình huống bây giờ, khả năng anh từ chối sẽ cao hơn một chút. Tới lúc đó cô có thể tự nhiên, đường hoàng rời đi cùng anh.

Nhưng mãi mà cô vẫn chưa nghe được câu trả lời của anh, ngược lại Diệp Ngọc lại thẹn thùng lên tiếng: “Bố! Bố muốn bế cháu trai cũng

phải thúc Diệp Uyên chứ, giục con làm gì.”

Diệp Lan ở bên cũng góp lời: “Đúng đấy bác! Bác có giục chị cả chẳng qua cũng chỉ là cháu ngoại thôi. Người ta mang họ Niên chứ không mang họ Diệp. Theo cháu thấy, anh vẫn phải nhanh chóng lên một chút mới có thể hóa giải nỗi phiền muộn của nhà họ Diệp được!”

“Khụ khụ...” Diệp Uyên mãi ăn uống nãy giờ nghe xong câu này suýt nghẹn, vội vàng vội lấy cốc nước uống vài ngụm, nuốt trôi rồi lập tức tỏ rõ thái độ: “Đừng có chuyện gì cũng lôi con vào. Đợi con lấy vợ sinh con chẳng biết phải đợi tới khi nào. Bách Ngạn và Tiểu Ngọc dù sao cũng kết hôn rồi, muốn giục đương nhiên phải giục đôi trước mặt này trước rồi.”

“Chẳng đứa nào khiến bố bớt lo lắng cả.” Diệp Hạc Phong thở dài, vẫn dần vật vờ đề vừa rồi: “Tóm lại, Bách Ngạn à, con và Diệp Ngọc phải tranh thủ mới được.”

Niên Bách Ngạn đang ăn cơm bèn ngừng lại, sau khi trầm ngâm một lát thì nhẹ nhàng đáp: “Tối nay con ở lại.”

“Thế mới phải chứ.” Diệp Hạc Phong vui vẻ vỗ vào đùi cái đét, rồi quay đầu sang nhìn Diệp Ngọc: “Qua ngày mai ngày kia con cũng dọn về tứ hợp viện đi, con gái lấy chồng rồi cứ ở lý nhà mẹ đẻ còn ra thể thống gì.”

“Bố...”

“Công việc của Bách Ngạn bận rộn như vậy, ở nhà phải có một người phụ nữ giúp quán xuyến việc nhà. Con là vợ nó, chăm lo nhà cửa là việc quá đỗi bình thường.” Diệp Hạc Phong ngắt lời Diệp Ngọc.

“Tiểu Ngọc à, bố con nói đúng đấy, phải nghe lời.” Trước giờ Nguyễn Tuyết Mạn luôn hài lòng đến không thể hài lòng hơn với Niên Bách Ngạn. Ban đầu hai người có thể lấy nhau bà ta cũng phải bỏ không ít công sức, thế nên đương nhiên không cho phép Diệp Ngọc tiếp tục làm bừa. Khi mới kết hôn, Diệp Ngọc lấy lý do chưa quen với cuộc sống sau hôn nhân nên cứ ở nhà mãi. Còn Niên Bách Ngạn cũng chẳng thúc giục. Hai người cứ thế sống riêng tới tận bây giờ. Hôm nay nếu đến cả bố hai đứa cũng không thể nhìn tiếp được, thì người làm mẹ như bà ta càng phải thêm dầu vào lửa mới được.

Diệp Ngọc không lên tiếng nữa, coi như đã ngầm đồng ý.

Diệp Lan hết sức phấn khởi: “Vây là đã xong! Anh rể, anh định khi nào cho chị em có em bé đây?” Con bé hỏi một câu không suy nghĩ gì, nhưng lại có chút nghi ngờ.

Tổ Diệp nãy giờ ngồi bên cạnh không nói câu gì, nghe xong mấy lời này thấy cực kỳ khó chịu. Cô ngước mắt lên vốn dĩ định lườm Diệp Lan, cảnh cáo con bé đừng có lú lo bên tai cô nữa, nhưng không ngờ lúc ngẩng lên lại đúng lúc chạm phải ánh mắt Niên Bách Ngạn cũng đang nhìn qua bên này, trái tim không hiểu sao bỗng thất lại. Cô những tưởng anh sẽ từ chối, không ngờ anh lại đồng ý.

Nhưng ánh mắt của Niên Bách Ngạn chỉ lưu lại nơi cô trong khoảnh khắc, có lẽ còn chưa tới một giây đã thu lại. Anh không đáp lại câu trêu đùa của Diệp Lan, khóe môi chỉ khẽ động đậy coi như đã trả lời.

“Diệp Diệp...” Diệp Hạc Phong lại định tiếp tục khuyên nhủ cô.

Còn chưa đợi Tổ Diệp từ chối, ngắt lời ông, đã nghe thấy Nguyễn Tuyết Mạn bên cạnh vội cướp lại quyền phát ngôn, mỉm cười nói: “Tôi thấy ông đừng làm khó Diệp Diệp nữa. Con bé mới tới nhà họ Diệp ăn cơm lần đầu tiên. Muốn nó hòa nhập vào gia đình này cũng

phải từ từ từng bước một, ông vội vàng quá rồi.”

Bờ môi Diệp Hạc Phong khẽ cử động, nhưng lại có người khéo léo cướp mất cơ hội. Điều khiến Tố Diệp ngạc nhiên là đó lại là Nguyễn Tuyết Cầm này giờ chẳng nói gì mấy. Bà ta nho nhã đặt bộ dụng cụ xuống bàn, dưới lớp trang điểm tinh tế không thể nhìn ra quá nhiều tâm tư: “Em gái à! Em nói vậy là không đúng rồi. Diệp Diệp là người nhà họ Diệp chúng ta. Cho dù trước đây có chuyện gì không vui đi chăng nữa thì bữa cơm hôm nay coi như xí xóa, người một nhà sao lại nói phải từ từ từng bước một?”

“Chị à! Câu này của chị em nghe không lọt tai. Diệp Diệp từ nhỏ đã không lớn lên trong nhà họ Diệp, bắt nó đột ngột phải tiếp nhận cả một gia đình toàn người thân thích thế này làm sao được? Ban này em nói như vậy cũng vì tốt cho nó mà thôi, sợ nó sống ở đây sẽ gợi lại những ký ức không vui.” Nguyễn Tuyết Mạn trả đũa lại.

Nguyễn Tuyết Cầm cười khẩy: “Thật đúng là làm khó cho em đã phải suy nghĩ cho con bé.”

“Em đương nhiên...”

“Hai vị không cần vì một người không liên can như tôi mà tranh cãi đâu.” Tố Diệp lên tiếng, thanh âm lãnh đạm lạnh nhạt, sau khi liếc mắt nhìn Diệp Hạc Phong ánh mắt cô dừng lại trên người Nguyễn Tuyết Mạn, như cười như không: “Cũng phải cảm ơn bà lo lắng cho tôi như vậy. Nhưng mà hôm nay đúng là muộn rồi, tôi đồng ý ở lại.”

Nét mặt Nguyễn Tuyết Mạn biến sắc, nụ cười của Tố Diệp càng rạng rỡ hơn.

Diệp Hạc Phong thì vui không sao tả xiết, liên tục nói được, rồi vội vàng dặn dò quản gia chuẩn bị phòng cho khách. Tố Diệp bất ngờ

nói: “À, chuẩn bị cho tôi một phòng gần phòng của anh rể nhất nhé.”

Một câu nói khiến tất cả mọi người ngồi trên bàn ăn đều sửng sốt.

Đương nhiên, ngoại trừ Niên Bách Ngạn. Anh chỉ ngẩng đầu lên nhìn cô. Lần này, anh nhìn cô có phần lâu hơn một chút, giống như đang xem cô có dụng ý gì.

Tố Diệp cố ý né tránh ánh mắt ấy, nhìn về phía mọi người, về mặt vô tội: “Con người tôi từ nhỏ đã không có cảm giác an toàn. Trong tất cả mọi người người tôi tiếp xúc nhiều nhất chính là anh rể. Trong một hoàn cảnh xa lạ đương nhiên phải tìm người mình quen thuộc nhất rồi.” Nói xong cô mới thu ánh mắt lại, đối mặt với Niên Bách Ngạn, cất giọng đáng thương: “Anh rể, anh nói có phải không?”

Diệp Ngọc quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn.

Lần này Niên Bách Ngạn không im lặng quá lâu, khi cô vừa dứt lời anh cũng nói qua loa một câu: “Diệp Diệp đúng là rất nhát gan.”

Tố Diệp không ngờ anh sẽ hòa theo, cô ngẩn ra nửa giây rồi cười tươi như hoa.

“Haiz...” Diệp Hạc Phong thở dài nặng nề, nhìn Tố Diệp bằng nét mặt đau lòng: “Là bố đã khiến con phải chịu khổ rồi, từ nay chuyển về đây ở có được không?”

Tố Diệp thờ ơ đáp lại: “Tôi không thích sống ở những hoàn cảnh xa lạ.”

Một sự ngượng ngập lướt qua gương mặt Diệp Hạc Phong. Nhưng dù sao ông cũng là bố, nghe nói con gái mình từ nhỏ đã không có cảm giác an toàn tự nhiên tình phụ tử sẽ bộc phát: “Vậy thì con là

con gái cũng đừng sống ở ngoài một mình, xảy ra chuyện nguy hiểm cũng không biết. Bách Ngạn à...” Ông nhìn về phía Niên Bách Ngạn: “Ngoài tứ hợp viện ra, bố nhớ con còn sở hữu mấy căn nhà nữa, khi nào rảnh rồi thì đưa Diệp Diệp tới ở, con thấy được không?”

Niên Bách Ngạn nhìn Tố Diệp: “Ý em thế nào?”

“Không cần đâu. Vị trí tôi ở bây giờ rất tốt.” Ở nhà của anh ta? Vậy chẳng phải từ sáng tới tối không thể sống yên ổn sao? Thật đúng là “nhà giàu rượu thịt để ôi, ngoài đường thì có người chết cồng”. Tạm thời chưa nhắc tới mấy căn nhà lấy tên anh ta, chỉ nói cái tứ hợp viện thôi cũng chẳng phải nhà của người bình thường rồi. Ông ta dám cho Diệp Ngọc qua đó ở, nghĩ cũng đủ biết quy mô của nó không hề nhỏ, điều kiện cũng không tệ, anh ta còn ở trong phòng nghỉ của công ty giả nghèo giả khổ cái gì?

Điều khiến cô căm ghét nhất là, một người bình thường từ khi bắt đầu bước vào cuộc sống mưu sinh đã phải dốc sức nỗ lực như cô đây, dọc đường phải âm thầm phấn đấu, không ngừng tiến lên phía trước, lại chỉ có thể bám gót mấy người nhà giàu này. Xem ra sau này cô phải nghĩ đủ mọi cách kiếm tiền từ anh ta mới được, đúng là đồ gian thương!

Niên Bách Ngạn cũng không gượng ép thêm, chỉ khẽ mỉm cười.

“Diệp Diệp! Bố cũng chỉ vì quan tâm em thôi. Hay là thế này đi, khi nào có thời gian anh sẽ đưa em đi xem nhà, tự mua một căn cũng được.” Giọng nói của Diệp Uyên hào sảng mà dứt khoát: “Đương nhiên, người bỏ tiền là bố của chúng ta.”

Diệp Hạc Phong nghe vậy cũng đồng ý, vừa định gật đầu thì Nguyễn Tuyết Mạn cuống quýt ngắt lời: “Mua nhà cái gì chứ. Con gái rồi cũng phải lấy chồng thôi. Tôi thấy Diệp Diệp tìm một người biết quan tâm

chăm sóc nó là quan trọng nhất. Hạc Phong à! Tôi thấy ông phải lo liệu tìm cho Diệp Diệp một chàng rể hiền mới là việc cần làm.”

Tổ Diệp thầm cười khẩy trong lòng. Người đàn bà này đúng là sợ cô chiếm lời của nhà họ Diệp. Tổ Diệp cô tuy tham tiền thật đấy nhưng không phải tiền nào cũng nhận. Đồ của nhà họ Diệp có cho không cô cũng không thèm!

“Dì Mạn của con nói đúng đấy. Diệp Diệp, con đã thích ai chưa?” Diệp Hạc Phong đương nhiên có dự tính trong lòng, ông muốn bù đắp cho cô con gái mình đã mắc nợ quá nhiều này. Tới lúc đó có của hồi môn nở mày nở mặt một chút cũng coi như giúp ông nhẹ lòng.

Tổ Diệp uể oải đáp: “Có rồi ạ.”

Niên Bách Ngạn đối diện ngược mắt lên nhìn cô, mặt không biến sắc.

“Quá tốt rồi. Hôm nào dẫn cậu ấy về đây cho bố xem mặt, không xứng là không được.” Diệp Hạc Phong vui mừng nói.

Tổ Diệp lắc lắc chiếc ly, lạnh nhạt nói: “Mọi người đều quen mà, là Kỳ Đông Nham.”

Mọi người ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau.

Vẫn là Diệp Lan lên tiếng phá vỡ sự im lặng, dè dặt nhìn Tổ Diệp: “Chị hai! Chị nói Kỳ Đông Nham đó là cậu chủ của Kỳ Thị sao? Anh ta là kẻ thù không đội trời chung với Tinh Thạch chúng ta, chị...”

“Anh ấy có thù với Tinh Thạch, đâu có thù với tôi.” Ánh mắt Tổ Diệp trở nên trầm lạnh, đảo mắt một lượt những người trên bàn: “Sao? Tôi và anh ấy yêu nhau gây trở ngại gì tới mọi người ư? Cho dù tôi lấy anh ấy cũng đâu liên quan gì tới mọi người phải không?”

Diệp Hạc Phong khó xử: “Diệp Diệp! Theo lý mà nói, con thích ai bố không nên phản đối. Bây giờ là thời đại tự do yêu đương, nhưng yêu thì yêu, việc kết hôn vẫn phải thận trọng.”

“Anh à, em lại thấy cũng không có gì.” Diệp Hạc Thành điều hòa không khí, cười ha ha nói: “Có câu đời người biến hóa khôn lường, bây giờ làm gì còn kẻ địch lâu dài nữa? Em lại cảm thấy nếu Diệp Diệp có thể lấy Kỷ Đông Nham cũng là một chuyện tốt, hai gia đình biến chiến tranh thành hòa bình, sao lại không vui vẻ nhỉ?”

Tổ Diệp cười khinh thường, hóa ra cô trở thành công chúa Văn Thành*.

*Công chúa Văn Thành là cháu gái của vua Đường Thái Tông. Sau chiến dịch chinh phạt Thổ Phồn của Đường Thái Tông giai đoạn 635-638, hoàng đế Thái Tông đã đồng ý gả một công chúa Trung Hoa cho Songtsan Gampo như một phần trong hòa ước Đường-Thổ Phồn. Là một cuộc hôn nhân quốc gia mang tính chất chính trị nhưng có thể coi là thành công do hòa bình giữa Trung Quốc và Thổ Phồn đã được duy trì cho tới hết thời kỳ trị vì của Songtsan Gampo.

Diệp Ngọc lên tiếng: “Em cũng từng gặp cậu Kỷ Đông Nham đó, trông tướng mạo đúng là một người tài giỏi. Chuyện bè phái khác nhau mà có thành kiến đã là chuyện của xã hội cũ rồi. Chú hai nói đúng lắm, nếu làm vậy có thể giúp hai gia đình từ đối địch trở thành bạn bè cũng tốt lắm. Bách Ngạn, anh thấy sao?”

Quyển 3 - Chương 98: Hình như dựa dẫm quá mức

Bên này Niên Bách Ngạn đã dùng bữa xong. Anh đặt bộ đồ ăn xuống, lịch sự lau miệng. Khi ngược lên nhìn cô ánh mắt anh cứng như sắt, giọng nói tuy khế khàng nhưng như ẩn chứa sức mạnh: “Mấy lời bừa bãi coi như nói đùa thôi. Diệp Diệp vừa mới vào công ty, bây giờ không thích hợp yêu đương, kết hôn.”

Diệp Ngọc cả kinh nhìn Niên Bách Ngạn, rồi lại đưa mắt về phía Tố Diệp, chớp chớp liên hồi rồi không nói gì nữa. Ngược lại là Diệp Uyên lên tiếng: “Diệp Diệp! Vừa rồi em nói đùa sao?”

Diệp Hạc Phong cũng nhìn cô, vẻ mặt nghi hoặc.

Môi Tố Diệp khế chạm vào thành ly. Cô vốn định phủ nhận, nhưng sau khi vô tình bắt gặp cái nhìn cảnh cáo của Niên Bách Ngạn, cô đã thay đổi suy nghĩ. Cô nhìn anh, khế mím bờ môi thanh tú dịu dàng như hoa lê tháng ba: “Vẫn là anh rể hiểu em nhất.”

Diệp Hạc Phong nghe thấy vậy cảm thấy hơi tiếc. Mặc dù ông không phải rất hài lòng với cậu Kỷ Đông Nham này, nhưng cũng còn tốt hơn không có. Sau khi khế thở dài, ông chân thành nói: “Công việc làm mãi cũng không hết. Bách Ngạn! Bên cạnh con nếu có ai thích hợp thì giới thiệu cho Tố Diệp.”

Niên Bách Ngạn không gật đầu cũng không lắc đầu, khéo léo đáp: “Mọi chuyện hãy đợi con tham gia buổi triển lãm đá quý ở Mông Cổ về rồi tính tiếp.”

Lần này triển lãm đá quý thu đông của tập đoàn Tinh Thạch là một buổi triển lãm quy mô lớn hợp tác giữa showroom D cùng với hàng trăm công ty truyền thông. Lần đầu tiên các loại đá quý hiếm có của showroom ra mắt mọi người cũng là lần đầu tiên tổ chức trong nước. Triển lãm đá quý ngoài việc tổ chức ở Thượng Hải và Hồng Kông ra, Erdos* trở thành thành phố trong nước đầu tiên được lựa chọn ngoài Thượng Hải.

*Một thành phố thuộc khu tự trị Nội Mông Cổ. Tên Tiếng Trung là Ngạc Nhĩ Đa Tư.

Nếu có người hỏi, hiện nay trên toàn quốc thành phố nào là giàu có nhất, bạn vẫn còn trả lời cái thời “Bắc Thượng Quảng”* thì bạn đã out. Erdos của Nội Mông Cổ mới là thành phố có nhiều danh hiệu nhất thế giới. Nhờ có “Dương Môi Thổ Khí”**, bốn nguồn tài nguyên cuối cùng đã được mở mào mở mặt. Ở đây cứ 15 người lại có một triệu phú, có tài sản lên tới hàng triệu cũng chỉ được coi là người nghèo ở Erdos, GDP bình quân đầu người đã vượt xa Hồng Kông, xếp thứ nhất toàn quốc, đương nhiên nó sẽ trở thành thành phố được Niên Bách Ngạn coi trọng.

*Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Đông.

** Một trang mạng của Nội Mông Cổ.

Tố Diệp biết chuyện này, thế nên nghe tới đây tai lập tức dựng đứng lên, nói ngay: “Anh rể! Em cũng muốn đi.”

“Chị hai, chị muốn tới Nội Mông?” Còn chưa tới lượt Niên Bách Ngạn lên tiếng, Diệp Lan đã cất lời với giọng ngạc nhiên: “Nghe nói khí hậu bên đó rất khắc nghiệt, gió cát lại lớn, tới đó khổ sở lắm.”

“Cô đi rồi à?” Tố Diệp lườm con bé.

Diệp Lan lè lưởi, lắc đầu.

“Chưa tận mắt nhìn thấy thì đừng có nói bừa.” Tố Diệp khế hừ một tiếng.

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện đáp lại một câu nửa đùa nửa thật: “Lan Lan nói cũng không phải không có lý, khoảng thời gian tổ chức triển lãm sẽ rất vất vả, em hãy cứ ở yên trong công ty đi.”

“Chẳng phải anh muốn em nhanh chóng hiểu rõ hơn về Tinh Thạch sao? Chiến đấu trên chiến trường thực sự mới có thể tích lũy càng nhiều kinh nghiệm.”. Trước nay Tố Diệp rất giỏi ngụy biện, chuyện mình muốn làm đương nhiên phải nói tốt.

Vẫn phải nhờ tới Diệp Hạc Phong ra mặt giúp đỡ Tố Diệp: “Bách Ngạn! Diệp Diệp nói đúng đấy, để nó đi tiếp xúc nhiều một chút với triển lãm cũng có ích.”

Niên Bách Ngạn nhìn Tố Diệp, lúc lâu sau mới bằng lòng.

Tố Diệp mím môi cười nhạt, trong lòng đương nhiên vui như mở cờ. Đi theo tới Nội Mông chẳng phải cô muốn tinh thông nghiệp vụ gì. Một là, Niên Bách Ngạn vừa lên xe đã vớt cho cô một bài kiểm tra, mặc dù số tiền hậu hĩnh rất hấp dẫn, nhưng chỉ có thời gian hai tuần để ôn tập. Nghĩ lại một người bận rộn như cô vừa muốn kiếm tiền lại không muốn vất vả, cách duy nhất chính là kéo dài thời gian. Đi Nội Mông trở thành sự lựa chọn hàng đầu. Cô đi theo anh để làm việc, Niên Bách Ngạn dù có gian tà cỡ nào cũng không thể không cân nhắc tình hình thực tế chứ? Hai là, cô chưa từng tới Nội Mông, từ trước tới nay cô chỉ coi đỉnh núi là bạn, tới tìm hiểu gió cát thảo nguyên cũng là mong ước của cô.

Cứ coi là một chuyến du lịch, quan trọng vẫn là, chuyến đi lần này cô không tốn một đồng, từ việc ăn uống tới ngủ nghỉ của cô đều do Niên Bách Ngạn thanh toán.

Ăn một bữa cơm gia đình thôi cũng khiến con người ta mệt mỏi rồi.

Có lẽ ngày thường cũng vậy, chẳng qua là hôm nay có thêm một người ngoài như Tố Diệp mà thôi.

Quản gia quả thực rất nghe lời, sắp xếp phòng của cô đối diện phòng của Diệp Ngọc. Diện tích căn phòng không nhỏ, trang trí rất cầu kỳ, trên tường toàn là tranh sơn dầu, chắc là không hề rẻ. Tố Diệp vô cảm với khung cảnh xa xỉ này, chỉ một lòng nghĩ tới việc ở phòng đối diện Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc sẽ cùng chung chăn gối với nhau thế nào.

Vậy mà người nhà họ Diệp vẫn chưa định buông tha cho cô. Đầu tiên là Diệp Uyên đến hỏi thăm xem cô hài lòng về căn phòng không, tiếp theo là chú hai và thím hai bung vào một ít canh ngọt uống trước khi ngủ, người cuối cùng tới là Diệp Hạc Phong. Tố Diệp thấy ông có ý định hàn huyên chuyện xưa, vội vàng từ chối, nói là mình buồn ngủ rồi, không muốn nói chuyện thêm nữa. Diệp Hạc Phong thấy cô chẳng có hứng thú, trong lòng biết rõ cô vẫn còn hận ông, cũng không muốn miễn cưỡng, dặn dò thêm vài câu rồi cũng rời đi.

Cuối cùng khi chỉ còn lại một mình Tố Diệp, cô mới phát hiện căn phòng này thật sự to quá mức, cô như một hạt bụi trôi nổi trong vũ trụ bao la, nhỏ bé không thể nhìn thấy nữa. Vậy, căn phòng Niên Bách Ngạn đang ở có phải cũng thế này không?

Bên này của Niên Bách Ngạn lại là một khung cảnh khác.

Mặc dù anh rất ít khi ở lại, nhưng người nhà họ Diệp cũng không dám gõ cửa làm phiền. Những người hiểu Niên Bách Ngạn đều biết anh trước nay không thích bị làm phiền, trừ phi anh chủ động tìm ai đó nói chuyện, nhưng mà tần suất của việc này rất thấp.

Vì vậy, chẳng ai biết rõ trong căn phòng của Diệp Ngọc, hai người sẽ trải qua đêm này như thế nào.

Diệp Ngọc sau khi tắm xong bước ra khỏi phòng tắm quần một chiếc áo ngủ bằng tơ tắm quanh người, cơ thể tự nhiên, nhanh nhẹn mà khêu gợi. Vẻ đẹp của cô ta hoàn toàn tương phản với Tố Diệp. Nếu ví Tố Diệp với một đóa hồng chỉ toàn gai, thì Diệp Ngọc giống như một bông sen trắng. Nếu trên người Tố Diệp thấm đẫm sự nhiệt tình và quyến rũ của một đóa hoa anh túc, thì ở Diệp Ngọc lại toát lên sự thanh thoát của một bông hoa đang hé nở. Đúng như Niên Bách Ngạn miêu tả, mỗi người một vẻ.

Niên Bách Ngạn đang ngồi trên sofa đọc một quyển tạp chí thương mại mới nhất.

Diệp Ngọc đứng bên cửa, hơi do dự: “Tối nay...”

Niên Bách Ngạn ngẩng đầu lên, thấy cô ta đã tắm xong khẽ đáp: “Tối nay anh ngủ trên sofa.” Dứt lời, anh đứng dậy đi vào nhà tắm.

“Ấy...” Diệp Ngọc giữ tay anh lại: “Hay là... tối nay anh cứ ngủ trên giường đi.”

Niên Bách Ngạn khẽ cười, nhưng trong ánh mắt rõ ràng là sự từ chối: “Như vậy cả anh và em đều sẽ không quen.”

Diệp Ngọc nhìn theo bóng lưng của anh cũng không gượng ép nữa, khẽ thở dài rồi lấy từ trong tủ ra một bộ áo ngủ nam giới, đi tới trước

cửa phòng tắm, đứng đối diện với Niên Bách Ngạn đang rửa mặt, nói: “Anh thay vào đi, không thể cứ mặc áo vest đi ngủ được.” Áo ngủ chẳng qua chỉ để lừa gạt người khác, Niên Bách Ngạn chỉ mặc đúng một lần.

Niên Bách Ngạn lau mặt, mặc áo ngủ vào, không nói gì thêm.

Đêm dần trở nên lạnh ngắt như tờ.

Căn nhà cũ của nhà họ Diệp vốn đã cách xa thành phố, thế nên một khi về đêm chỉ còn ánh đèn và ánh sao giao hòa vào nhau, là một mảnh đất hiếm có xa rời phồn hoa ồn ã.

Niên Bách Ngạn xối nước cho mát rồi ra ngoài, bất ngờ thấy Diệp Ngọc đang ngồi ở chỗ anh vừa ngồi, dáng vẻ như đang suy nghĩ chuyện gì, anh thấp giọng hỏi: “Sao còn chưa ngủ?”

Diệp Ngọc ngẩng đầu, ánh đèn vàng nhạt lan tràn trên gương mặt xinh đẹp của cô ta. Sự lo âu hiện rõ trên đôi mày cho thấy cô ta đang có rất nhiều tâm sự: “Bách Ngạn! Anh thật sự định đưa Diệp Diệp đi Nội Mông ư?”

“Vừa nãy đã hứa với cô ấy rồi.” Niên Bách Ngạn ngồi xuống một bên sofa. Anh tắm xong chỉ mặc một chiếc áo ngủ. Lúc ngồi xuống, cổ áo hơi mở ra, để lộ một phần vòm ngực rắn chắc. Tóc anh vẫn còn hơi ướt, từng giọt nước rỏ xuống, trượt dần theo xương quai xanh của anh, lấp lánh ánh lên trên làn da màu đồng gợi cảm của anh.

“Nhưng mà...” Diệp Ngọc chần chừ.

Niên Bách Ngạn khẽ gạt mái tóc ướt: “Em muốn nói chuyện gì?”

Diệp Ngọc liếm môi, hỏi một câu mang tính thăm dò: “Lẽ nào anh

không cảm thấy, Diệp Diệp dựa dẫm vào anh hơi quá sao?”

Động tác của anh hơi khựng lại. Không hiểu tại sao, từ “dựa dẫm” này lại như một giọt nước chảy vào tim anh, khiến nó hơi ngura ngúra. Anh cất lời, giọng vẫn nhẹ như gió thoảng: “Em nghĩ nhiều rồi.”

“Không phải em nghĩ nhiều, chỉ là sự nhạy cảm của phụ nữ mà thôi.” Diệp Ngọc lắc đầu, ánh mắt lo lắng: “Cứ ví như tối hôm nay, cô ấy bài xích tất cả mọi người, chỉ với anh là vâng lời răm rắp.”

“Diệp Ngọc!” Niên Bách Ngạn đặt hai tay lên đùi, hai bàn tay đan vào nhau: “Cô ấy là người anh tuyển vào công ty, bình thường vì lý do công việc cũng qua lại với anh khá thân thiết. Người nhà họ Diệp đối với cô ấy mà nói rất xa lạ, người thân thuộc nhất chỉ có anh mà thôi.”

“Mong là vậy.” Diệp Ngọc khẽ thở dài: “Mong mọi việc chỉ là em nghĩ nhiều mà thôi.”

Khóe môi Niên Bách Ngạn khẽ động đậy: “Nghỉ sớm đi.”

Diệp Ngọc gật đầu, vừa định đứng lên thì thấy Niên Bách Ngạn chau mày. Cô ta hơi ngẩn ra, đang chuẩn bị hỏi anh sao vậy thì thấy anh đột ngột đứng dậy, xông ra phía cửa.

“Bách Ngạn...” Cô ngạc nhiên bước lên.

“Hình như Diệp Diệp đang kêu.” Tiếng nói này vang lên đồng thời với tiếng mở cửa.

Còn Tố Diệp, thật sự đang kêu.

Một tiếng kêu thất thanh.

Chẳng qua là cô đi tắm một chút, không ngờ bước hẫng xuống bậc thềm bên cạnh bồn tắm, cả người ngã sõng soài xuống sàn gạch. Lúc Niên Bách Ngạn xông vào nhà tắm vừa hay nhìn thấy cảnh này.

Một cô gái như hoa như ngọc, cả người dán chặt xuống nền gạch như một tấm ảnh, nền đất sạch sẽ soi rõ gương mặt đau khổ của cô, mặt mũi gần như méo xệch cả rồi. Chiếc váy trên người bị nước thấm ướt hết. Vì cú ngã có phần “oanh liệt”, cả vạt dưới của váy tốc hết lên, trong đáy mắt Niên Bách Ngạn chính là hình ảnh đôi chân thon dài cùng chiếc quần lót với hoa văn màu đen trên mông.

Niên Bách Ngạn nhất thời kinh ngạc.

“Đỡ... Đỡ em một cái, cảm ơn!” Tố Diệp khó khăn ngẩng lên, thấy anh cứ đứng ở cửa không nhúc nhích, cô liền giơ tay về phía anh.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới bừng tỉnh, vội bước tới đỡ cô dậy. Cô thuận thế ôm lấy cánh tay anh, cắn răng chịu đựng để đứng dậy.

“Có bị thương không?” Anh cúi đầu muốn kiểm tra, sau khi thấy đầu gối cô sưng đỏ, đầu mày liền nhíu chặt: “Sau lại hậu đậu tới mức này?”

Tố Diệp cũng cảm thấy đầu gối đau đến bỏng rát, cô nhăn mũi: “Ai mà biết được dưới đất lại trơn thế chứ. Toi rồi, nhất định là bị nội thương.”

Niên Bách Ngạn thở dài bất lực, bế thẳng cô lên đi ra khỏi phòng tắm. Vừa đặt cô xuống giường thì Diệp Ngọc cũng bước vào, dò dẫm nhìn chân cô, ánh mắt hốt hoảng: “Diệp Diệp! Em bị làm sao vậy?”

“Không chết được, chỉ ngã một cái thôi.” Lúc Tố Diệp trả lời cô ta còn

ôm chặt lấy cánh tay Niên Bách Ngạn: “Cũng may có anh rể.”

Diệp Ngọc ngẩn ra: “VẬY... để chị đi gọi bác sỹ gia đình.”

“Ấy, đừng!” Tố Diệp vội vàng ngăn cô ta lại: “Khiến cả nhà gà bay chó chạy không hay đâu. Đâu phải chị không hiểu tính mẹ chị, chỉ hận không thể lập tức đuổi tôi ra khỏi nhà. Bà ta lại lấy lý do đưa tôi đi bệnh viện thì hay.”

“Diệp Diệp!” Về mặt Diệp Ngọc đầy khó xử.

Niên Bách Ngạn không rút tay lại, để mặc Tố Diệp quẩn quanh người mình như con bạch tuộc, sau khi nghe cô nói ngữ khí trở nên quan tâm: “Vẫn nên tìm bác sỹ xem sao.”

“Không sao thật mà, xương không bị thương, cùn lăm ngày mai bầm tím lên thôi.” Tố Diệp ngẩng lên trong lòng anh, ánh mắt vừa đủ để liếc thấy Diệp Ngọc ở bên cạnh giường: “Chỉ có điều tối nay nếu em khát nước hoặc muốn đi vệ sinh thì phiền phức rồi. Anh rể, anh có thể ở lại đây với em không?”

Quyển 3 - Chương 99: Em thích anh

Lời thỉnh cầu này nghe cực kỳ không hợp lý lại có vẻ cố tình gây hiềm khích. Cộng thêm động tác của cô giờ phút này, cả người giống như một con chim sẻ bị gãy cánh nép mình trong vòng tay của Niên Bách Ngạn. Chẳng qua chỉ bị bầm tím đầu gối, ai không biết rõ sự tình còn tưởng cô bị liệt toàn thân.

Diệp Ngọc thấy cảnh tượng ấy chỉ biết ngồi im không nhúc nhích bên cạnh giường như một khúc gỗ, khế lắm lắm: “Diệp Diệp... Em làm vậy... không hay đâu.” Thanh âm nhu mỳ như bông hoa lan thanh nhã khẽ lay động trong sương đêm, khiến người ta thoát nghe liền thấy đau lòng.

Tổ Diệp quay đầu, nhìn thẳng vào mắt Diệp Ngọc, vẻ mặt như bưng tỉnh ngộ: “Tôi quên mất chị vẫn ở đây.” Lúc cô nói cũng đồng thời nhân cơ hội ôm cánh tay của Niên Bách Ngạn chặt hơn nữa, giọng nói dường như rất vô tội: “Chị đừng hiểu lầm. Con người ta khi bị thương tâm lý vô cùng yếu đuối, thế nên chẳng qua tôi chỉ muốn anh ở lại với tôi thêm một lúc. Diệp Ngọc! Không phải chị sẽ không đồng ý chứ?”

“Chị...” Diệp Ngọc muốn phản bác điều gì đó, nhưng mồm miệng chẳng bao giờ lanh lợi được như Tổ Diệp, ấp úng nửa ngày vẫn chẳng nói ra được đồng ý hay không.

Tổ Diệp vốn dĩ cũng chẳng định đợi câu trả lời của cô ta, dứt lời cô ngẩng mặt lên chớp chớp mắt nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh sẽ không nhẫn tâm vứt lại em một mình trong phòng chứ?”

Nét mặt Niên Bách Ngạn có vài phần u tối, qua bóng của chiếc đèn vàng, trông ánh mắt anh như nhuộm vô vàn màu sắc. Anh bất ngờ rút cánh tay của mình ra, quay người đi ra khỏi phòng. Tố Diệp sững sờ ngồi trên giường, nhất thời không phản ứng gì. Diệp Ngọc bước lên nhẹ nhàng nói: “Diệp Diệp! Em đừng làm khó anh rể của em nữa. Anh ấy bận rộn cả một ngày cũng rất mệt rồi. Nếu em thật sự cần gì, chị gọi quản gia...”

“Anh rể!” Tố Diệp cất giọng ngọt ngào về phía sau cô ta.

Khóe môi Diệp Ngọc giật giật, cô ta quay đầu.

Là Niên Bách Ngạn đi rồi quay về, lúc bước vào phòng trong tay cầm thêm một cốc nước. Anh bước qua người Diệp Ngọc, khẽ khàng đặt cốc nước xuống chiếc bàn đầu giường, nhìn xuống Tố Diệp. Rất lâu sau anh mới thở dài, cúi xuống. Tố Diệp ngược lên nhìn anh chằm chằm, cho tới khi gương mặt anh mỗi lúc một lớn hơn trong đáy mắt cô.

“Diệp Diệp! Nước để ở đây tiện cho em khát lúc nào uống lúc đấy, nghỉ ngơi sớm đi!”

Cô cảm nhận được rõ ràng một cảm giác mát lạnh lướt qua mũi, là hơi thở của anh. Không còn vương vấn với hơi thở của cô nữa, nó như làn gió nhẹ sắp rời khỏi trần thế, chỉ lưu lại cảm giác mát mẻ dịu dàng đầy hoài niệm.

“Anh rể!” Giọng nói của cô có vài phần ngang bướng.

Thế nhưng Niên Bách Ngạn không hề dừng bước nữa, cứ thế đi ra khỏi phòng, không quay đầu lại. Diệp Ngọc thấy vậy cũng nhẹ nhàng an ủi một câu: “Diệp Diệp! Nghe lời anh rể của em, nghỉ ngơi sớm

đi.” Nói xong cô ta cũng đi theo.

Tố Diệp ngồi trên giường, tức đến nỗi hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm. Lúc cửa phòng đóng lại, một chiếc gối cũng bay theo ra tới cửa.

Niên Bách Ngạn quay về phòng, nằm dài trên sôpha, nhắm mắt lại, giờ tay day day thái dương, trông đúng là rất mệt mỏi. Diệp Ngọc khẽ khàng đóng cửa lại rồi bước tới, ngồi xuống bên cạnh anh, giờ tay kéo tay anh ra, thở dài nặng nề: “Anh mệt thế này thì lên giường nằm đi, cùng lắm em ngủ ở sôpha là được.”

“Không sao, em lên giường ngủ đi.” Niên Bách Ngạn mở mắt ra, vỗ nhẹ vào tay Diệp Ngọc, ngữ điệu nhẹ nhàng.

Diệp Ngọc hiểu tính anh, chỉ biết làm theo. Diệp Ngọc vặn chiếc đèn trong phòng tối đi rồi đứng dậy, thấy Niên Bách Ngạn ngồi im trên sôpha như đang suy nghĩ gì, không nhịn được hỏi: “Bách Ngạn! Anh đang nghĩ gì vậy?”

Niên Bách Ngạn móc từ trong túi quần ra một hộp thuốc, rút một điếu từ trong ra, ra hiệu với cô: “Không ngại chứ?”

Diệp Ngọc lắc đầu, cô ta chưa từng nhìn thấy anh hút thuốc.

Niên Bách Ngạn ngậm điếu thuốc vào miệng, mò chiếc bật lửa ra, châm lửa, rít một hơi sâu, động tác tự nhiên liền mạch, chân mày như đang trầm tư suy nghĩ. Diệp Ngọc tìm một lúc lâu mới tìm thấy một đồ vật có thể thay gạt tàn, đặt lên mặt bàn trước mặt anh.

“Cảm ơn!” Trông dáng vẻ hút thuốc trầm tư của anh lại càng xa lạ.

Diệp Ngọc khẽ mím môi, hồi lâu mới chần chừ hỏi một câu: “Anh... đang lo cho Diệp Diệp sao?”

Anh không nói một lời.

Làn khói màu trắng xám mỏng như voan, ngăn cách Diệp Ngọc và anh. Trong làn khói, từng đường nét trên gương mặt anh trở nên mơ hồ.

“Cô ấy đã là người lớn rồi, có thể tự chăm sóc bản thân mình.” Giọng của Diệp Ngọc nhỏ nhẹ.

Niên Bách Ngạn gạt tàn thuốc, lãnh đạm nói: “Em là chị của cô ấy, càng phải quan tâm tới cô ấy hơn mới phải.”

“Chẳng qua cô ấy chỉ bị bầm tím đầu gối thôi mà, có phải anh nghĩ nghiêm trọng quá rồi không?” Diệp Ngọc nhìn anh, vẻ mặt khó tin: “Bách Ngạn! Em cảm thấy anh quan tâm hơi quá mức rồi.”

Niên Bách Ngạn ngược mắt nhìn cô ta, làn khói ấy như đã hòa tan vào trong mắt anh, có chút giá lạnh.

“Nếu anh cảm thấy cần thiết, em lập tức gọi bác sỹ gia đình.” Diệp Ngọc không muốn cãi nhau với anh vì một người khác.

Anh cụp mắt xuống, tiếp tục hút thuốc.

“Em biết anh đang nghĩ gì. Bách Ngạn! Anh có giỏi giang, có thành công hơn nữa thì cũng không phải thần thánh, không phải chuyện gì cũng có thể chu đáo mọi mặt. Anh hy vọng Diệp Diệp có thể hòa thuận với nhà họ Diệp, hy vọng chúng em có thể như người một nhà. Đúng vậy, đây cũng là mong muốn của em. Nhưng vấn đề bây giờ không phải chúng ta muốn thế nào. Anh cũng thấy rồi đấy, bất luận phía nhà họ Diệp nỗ lực thế nào, lấy lòng cô ấy thế nào, Diệp Diệp vẫn vô cùng ngang bướng.” Diệp Ngọc chân thành nói những lời tự

đáy lòng: “Có thể thời gian mới có thể thay đổi mọi việc.”

Trong lúc cô ta nói, Niên Bách Ngạn vừa đúng lúc hút hết điếu thuốc, anh dập tắt rồi khẽ đáp: “Em nghỉ sớm đi.” Nói xong, anh đứng dậy.

Diệp Ngọc hoảng hốt, đưa tay giữ anh lại: “Anh điên rồi sao? Anh không thể sang bên đó được.” Một khi bị người khác nhìn thấy sẽ nghĩ thế nào? Anh rẽ vào phòng của em vợ, cho dù hai người có trong sạch cũng sẽ khiến người ta dị nghị, huống hồ lại còn trong nhà họ Diệp.

Niên Bách Ngạn bình thản đẩy tay cô ta ra: “Chỉ cần cô ấy ngủ, anh lập tức quay lại.” Đâu phải anh không hiểu nỗi lo lắng của Diệp Ngọc.

“Bách Ngạn!” Diệp Ngọc giậm chân nhìn theo bóng anh.

So với không khí giăng co trong phòng Diệp Ngọc, bên này Tố Diệp lại có một tâm trạng khác. Cô tắt hết đèn trong phòng, chỉ để lại một ngọn đèn trên đầu giường, gác chân ngồi trên giường, dốc sức nghĩ mưu, càng nghĩ càng thấy không cam tâm. Cô bỗng đứng bật dậy khỏi giường, nén đau đớn định xông thẳng sang phòng đối diện, ai ngờ thấy cửa phòng bị đẩy ra.

Ngọn đèn hành lang kéo dài bóng người đàn ông, soi bóng lên tấm thảm.

Mắt Tố Diệp sáng lên, đang chuẩn bị quay về phòng giả bệnh, không ngờ đầu gối lại tọe một cái, đau tới nỗi cô kêu lên thảm thiết. Ngay lúc đó một bàn tay đàn ông to lớn đỡ lấy eo cô, giọng nói không vui cũng theo đó vang lên: “Em cũng không còn nhỏ nữa, có thể để tôi bớt lo lắng được không?”

“Em...” Cô ngẩng đầu, thấy lông mày anh nhíu chặt, một cảm giác

mừng vui thầm lướt qua trong lòng. Cô chỉ ra phía cửa: "...định nhặt cái gối về."

Lúc Niên Bách Ngạn đi vào cửa không phải không nhìn thấy chiếc gối nằm chỏng chơ trên nền nhà. Anh thấp giọng quát lên: "Không đừng vứt gối đi làm cái gì? Còn nhỏ sao? Còn giờ tính tình trẻ con ra?"

Bình thường tới lúc này, nữ chính sẽ bày ra gương mặt đáng thương và ầm ức, kéo vạt áo nam chính, nũng nịu nói một câu: Ai bảo anh bỏ mặc người ta? Ít nhất thì trong những bộ phim truyền hình Tố Diệp từng xem phàm là ngôi sao hạng A đều sẽ có màn diễn xuất đầy tình cảm này. Chỉ tiếc là cô may mắn được làm nữ chính một lần, nhưng luận về diễn xuất cũng không thể bằng ngôi sao hạng A nên chỉ biết rút lui đợt lần khác. Nguyên nhân thật sự còn là, chất xúc tác quan trọng là Diệp Ngọc lại không có mặt ở đây, cô muốn giả vờ đáng thương cũng khó.

Thế nên, phản ứng đầu tiên của Tố Diệp là ép thẳng Niên Bách Ngạn vào tường, ngẩng đầu mím môi cười xấu xa: "Sao anh lại chịu quay lại vậy?"

Niên Bách Ngạn không đẩy cô ra, dường như đang đợi xem cô định giờ trò gì.

"Anh phải dùng cái cớ gì mới có thể ra khỏi căn phòng đó? Diệp Ngọc không phải con ngốc đâu." Người Tố Diệp không ngừng ưỡn về phía trước, sống mũi gần như sắp chạm vào môi anh.

"Xem ra tôi lo lắng cho em là thừa rồi." Anh nhúu mày.

"Anh đang lo lắng?" Tố Diệp bắt được từ quan trọng, hai mắt sáng như sao.

Niên Bách Ngạn đặt hai tay lên vai cô, nhẹ nhàng đẩy cô ra: “Nếu em không sao rồi thì mau nghỉ sớm đi.”

“Không cho anh đi!” Không hiểu Tố Diệp mượn liều lĩnh ở đâu ra, ngay lập tức ôm chặt lấy anh từ phía sau, mặt áp sát vào lưng anh, khẽ thì thầm: “Anh vốn không yêu Diệp Ngọc, có phải không?”

Niên Bách Ngạn không cự quạ.

Cô bèn vòng tới trước mặt anh, đi đứng có chút khập khiễng, anh nhìn rất rõ.

“Anh đi rồi quay lại, có phải em có thể hiểu rằng...” Trong giọng nói của cô có ba phần do dự bảy phần to gan: “Thật ra, anh thích em, đúng không?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô không dời mắt, dường như muốn tìm ra một chút sơ hở từ ánh mắt cô. Anh biết cô trước nay vẫn rất lớn mật, nhưng cả gan làm loạn trong một mối quan hệ cấm kỵ thế này không giống tác phong của cô.

“Im lặng rồi? Vậy em coi như anh thừa nhận rồi.” Cô cười hi hi.

Sắc mặt anh có phần khó xử, định giơ tay xoa đầu cô nhưng rồi dừng lại, buông xuống, giọng nói có chút nặng nề: “Đừng đùa giỡn nữa!”

“Em không đùa giỡn.” Vẻ mặt Tố Diệp bỗng trở nên nghiêm túc, giơ tay vòng qua cổ anh: “Anh không nói em cũng không miễn cưỡng. Em chỉ hỏi anh, nếu em nói với anh, em thích anh rồi, anh sẽ thế nào?”

“Diệp Diệp! Tôi là anh rể em.” Ánh mắt anh hơi u tối.

“Nhưng anh dám thề anh không có một chút cảm xúc nào với em sao?” Tố Diệp nói từng chữ hay như viết văn: “Nếu anh không có một chút cảm xúc nào với em, tại sao khi em say rượu lại chăm sóc em? Tại sao vô duyên vô cớ lại tới sân bay tìm em? Tại sao thấy em bị thương lại bồn chồn bất an chạy tới đây? Tại sao không cho phép em yêu đương kết hôn?”

Lần đầu tiên Niên Bách Ngạn cứng họng trước những câu hỏi của cô.

“Anh không trả lời được hoàn toàn là vì không có lý do.” Tố Diệp nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Niên Bách Ngạn im lặng rất lâu, bất chợt đưa tay xiết chặt cầm cô, ánh mắt sắc nhọn: “Em muốn tôi nói gì đây? Diệp Diệp! Đừng chơi mấy trò này với đàn ông, em không chơi nổi đâu.”

Trái tim Tố Diệp đập chệch một nhịp. Cô nắm chặt ngón tay, lúc này mới phát hiện lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh. Cô thềm hít sâu một hơi, dũng cảm đối mặt với anh: “Niên Bách Ngạn, em thích anh.”

Rành mạch từng chữ một, như từng hạt mưa rơi tí tách xuống mặt hồ, vang lên những thanh âm trong trẻo.

Tiếng nói ấy người khác có lẽ không nghe thấy, nhưng Niên Bách Ngạn nghe thấy rất rõ. Trong khoảnh khắc, một cảm giác ấm nóng lướt qua trái tim. Từng giọt nước ấm áp ấy như làm tan chảy dần băng đá trong anh, thấm dần từng chút vào một góc sâu khuất trong lòng.

Ánh mắt sâu thẳm của anh đông cứng lại. Anh dường như muốn nhìn thấu trái tim cô, như tia gamma xuyên qua để thăm dò xem lời

nói vừa rồi của cô là thật hay giả. Tố Diệp không hề né tránh, đứng im tiếp nhận cái nhìn của anh, sự kiên định của cô ngược lại khiến anh không thể nhìn ra một chút sơ hở.

Quyển 3 - Chương 100: Như thật như giả

"Đương nhiên! Con người em trước nay không thích tự ngược, càng không tự chuốc lấy khổ não vào mình. Tình yêu là phải từ hai phía. Trên đời em ghét nhất chính là yêu đơn phương. Thích anh là quyền của em, anh có thích em hay không là tự do của anh." Thấy anh im lặng nãy giờ, Tố Diệp khẽ cong môi nói: "Em sẽ không thất cổ chết trên một cái cây, Kỷ Đông Nham cũng là một lựa chọn không tồi."

"Tránh xa cậu ta một chút." Niên Bách Ngạn thấp giọng ra lệnh.

Nụ cười trên gương mặt Tố Diệp càng kỳ quái hơn: "Thích một người là hy sinh mà không hề hối hận không phải sao? Anh và Kỷ Đông Nham mâu thuẫn gay gắt như vậy, em và anh ta tốt đẹp cũng coi như gạt bỏ chướng ngại cho anh. Hai gia đình không chừng thật sự sẽ không còn tranh chấp, tốt biết bao."

"Không cho phép em làm vậy!" Anh giơ tay kéo cô vào lòng, đôi mày bỗng nhíu chặt.

"A..." Tố Diệp kêu lên thất thanh, cả gương mặt gần như co rụt lại.

Niên Bách Ngạn sững sờ, cúi đầu xuống nhìn mới phát hiện vừa rồi vì anh dùng sức đã làm chân cô bị đau, ánh mắt anh thoáng đau lòng. Cô không làm được gì, đành kháng nghị: "Anh à! Chân em bị thương thật đấy, lúc anh ra tay có thể nhẹ nhàng chút không?"

Anh không nhịn được vì điệu bộ của cô. Tiếng cười trầm thấp khẽ bật ra từ cổ họng. Cô áp mặt vào ngực anh, đôi tai rung đến đau

đón. Cô kinh ngạc ngẩng đầu: “Thì ra anh biết cười sao?”

“Ồng ngốc!” Niên Bách Ngạn vô thức ôm chặt lấy cô.

Tố Diệp ngấm nụ cười của anh, rồi bất ngờ ngẩng lên hôn nhẹ lên môi anh. Động tác rất nhanh, khi anh còn chưa kịp có phản ứng gì cô đã nhanh chóng thu lại, cười đùa: “Lúc anh cười thật sự rất mê người.”

Một nụ hôn như chuồn chuồn đập nước đã khuấy đảo sự trầm tĩnh của anh. Tuy nụ cười trên môi đã tắt nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại làn môi cô để lại. Đôi đồng tử sâu hun hút khẽ co lại. Khi Tố Diệp còn chưa nhìn thấu tâm tư của anh, cô bất ngờ bị anh bế bổng lên, đi thẳng tới chiếc giường lớn trong phòng ngủ.

“Anh làm gì vậy?” Cô vô thức cất giọng hoảng hốt, cả người căng thẳng.

Niên Bách Ngạn đặt cô xuống giường. Cô vừa định ngồi dậy liền bị bàn tay to lớn của anh ấn chặt xuống. Anh ngồi ngay bên cạnh giường, cúi xuống nhìn cô, nụ cười mơ hồ, khiến cô có chút sợ hãi.

“Chơi đùa chuyện này tôi không cho phép em có lần thứ ba.” Ngữ khí của anh trầm thấp, như có ý cảnh cáo, hơi thở nóng hằm hập phả vào mặt cô.

Tố Diệp chờ ra, sau đó lại tự thấy phiền muộn. Đạo hạnh của con cáo già Niên Bách Ngạn này đúng là không thâm sâu bình thường. Niên Bách Ngạn vẫn mỉm cười. Anh đưa tay véo má cô, tới tận khi cô kêu đau mới buông tay. Cô tức giận giơ tay đập cho anh một cái.

Anh nắm chặt tay cô, trở về chuyện nghiêm chỉnh: “Được rồi! Không đùa nữa! Em nên đi nghỉ rồi.”

“Anh không được đi.” Tố Diệp vừa thất bại trong trận “Waterloo”, bây giờ sốt ruột muốn giành phần thắng, cô ôm chặt lấy cánh tay anh nhất quyết không buông.

Niên Bách Ngạn chỉ cảm thấy cánh tay mình vừa chạm phải một thứ gì mềm mại cao ngất, nhất thời hơi mất tập trung. Tố Diệp thấy anh không có ý định đứng dậy rời đi, cánh tay lại dùng sức thêm một chút. Anh thuận thế đề lên người cô.

“Chân em đau thật mà.” Cô cố gắng để giọng nói của mình được trong trẻo động lòng người, nhưng ánh mắt lại không kiềm chế được đảo lung tung.

Vì giăng co, áo ngủ trên người anh mở rộng, da thịt trên vòm ngực lộ ra một mảng lớn. Màu đồng gợi cảm ấy được ánh đèn vàng nhạt điểm xuyết càng thêm gợi cảm. Nhất định là anh thường xuyên tập thể dục, nếu không sẽ không có được cơ bắp rắn chắc và bóng bẩy như vậy. Nghĩ tới đây, cô không nhịn được đưa tay chạm vào nó.

Cuối cùng cô thật sự đã chạm vào nó.

Lòng ngực anh phân chia rõ ràng, rộng lớn cường tráng. Ngón tay trắng trẻo mềm mịn của cô kết hợp với làn da của anh hình thành một cặp tương phản rõ ràng. Sự dịu dàng của cô kết hợp cùng sự kiên cường của anh. Một người như nước, một người như sắt đá.

Động tác nhỏ vô tâm của cô khiến lòng ngực Niên Bách Ngạn có chút bất thường, yết hầu anh bất chợt lên xuống. Anh đưa tay nắm chặt lấy tay cô. Có một khoảnh khắc anh kích động muốn cúi xuống hôn lên những ngón tay đã khiến con tim anh run lên này. Nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn, anh khẽ nghiêng người sang bên, giọng nói và động tác của anh như đang thỏa hiệp: “Ngủ đi, tôi không đi!”

Tố Diệp cười, để mặc anh nắm lấy tay mình. Cô chỉ cảm thấy bàn tay anh nóng rẫy. Cô học con lười cuộn tròn trong vòng tay anh: “Nếu em ôm anh thế này, anh liệu có nhân lúc em ngủ rồi lợi dụng làm bậy không?”

Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn cô, một quầng sáng âm u khẽ lướt qua ánh mắt. Từ góc độ của cô lại trông giống một ngọn lửa nhỏ đang bùng bùng. Hồi lâu sau anh mới thốt ra một chữ nửa đùa nửa thật: “Có!”

Cô ngẩn ra, nhưng rất nhanh cười thẹn thùng: “Em mong còn chẳng được.”

Anh lắc đầu khó xử, thu chặt cánh tay, cầm khế tựa lên đỉnh đầu cô, như đang khẽ thở dài: “Tôi phải làm gì với em đây?” Cô có thể đơn giản nhẹ nhàng nói ra một câu thích anh, còn anh thì sao? Sự quan tâm của anh có thật sự chỉ xuất phát từ tình cảm của một người anh rể không?

Phải làm thế nào với cô đây?

Tố Diệp nép mình trong vòng tay anh, thoải mái nhắm mắt lại. Cô sẽ không giúp anh trả lời câu hỏi này, phải làm thế nào là chuyện của anh không liên quan tới cô. Việc cô muốn làm cô đã làm được rồi. Xem ra, quấy nhiễu trái tim một người cũng không phải việc quá khó.

Niên Bách Ngạn vẫn ôm chặt cô dường như không phát hiện ra, cô gái nằm trong lòng anh, khiến anh ngẩn ngơ, lúc này đang nhắm chặt đôi mắt nhưng khóe môi khẽ nở một nụ cười lạnh lùng...

Quyển 3 - Chương 101: Những người bạn phóng khoáng ở Nội Mông

Tình hình của sư phụ Bana có chuyển biến tốt. Ít nhất trong quá trình Phương Bội Lôi sắp xếp trị liệu thôi miên cho anh ta, không xảy ra bất kỳ dấu hiệu bất thường nào. Sau khi kết thúc, Phương Bội Lôi nói với Tố Diệp, hoặc anh ta là một người rất bình thường, hoặc ý chí chống đối lại bác sỹ trị liệu quá mạnh mẽ, hoàn toàn không bị thôi miên. Tố Diệp tình nguyện tin vào lý do đầu tiên.

Sau đó lại trải qua vài lần quan sát, Tố Diệp phát hiện trạng thái tinh thần của Bana không tồi. Chính bản thân anh ta cũng thừa nhận khoảng thời gian này không còn mơ thấy ác mộng nữa, thậm chí bắt đầu nghi ngờ những giấc mơ trước đây của mình có thật có chút liên hệ với thực tế hay không. Trong tình hình ấy, Tố Diệp đề nghị nên tạm dừng một thời gian, khoảng thời gian này chủ yếu cô sẽ tiến hành quan sát tỉ mỉ đối với Bana.

Buổi triển lãm đá quý Thu Đông mùa mới của tập đoàn Tinh Thạch được giới truyền thông bàn tán sôi nổi. Vì trước đây ở Hồng Kông, Thượng Hải, sự lộ diện của “Trăm hoa đua nở” đã khiến mọi người kinh ngạc. Không ít các thành viên của showroom đã bắt đầu chuẩn bị tư thế sẵn sàng, tại địa điểm cuối cùng trong nước sẽ giành “Trăm hoa đua nở” về tay mình. Bởi vì theo quy định của showroom D, tại buổi triển lãm cuối cùng đó sẽ là thời khắc đấu giá của thành viên.

Đương nhiên, ngoài “Trăm hoa đua nở” ra còn hai trang sức hiếm có nữa, lần lượt là hai sản phẩm mới trong bộ sưu tập Thu Đông năm

nay. Phàm là những trang sức được mang ra triển lãm đều xếp hàng đầu, độc nhất vô nhị. Đây cũng là lý do khiến người ta nóng lòng muốn thử.

Lúc nghèo thì mua vàng, lúc giàu thì giữ đá quý. Dù là đá quý mới khai thác hay kim cương của tập đoàn Tinh Thạch cũng đều vô cùng quý giá, mà dù có lấy về bao nhiêu vẫn thấy không đủ.

Kỷ Thị, luôn đối đầu với tập đoàn Tinh Thạch đương nhiên cũng không chịu lép vế. Trong khoảng thời gian diễn ra triển lãm, Kỷ Thị liên kết với showroom Tỷ Hối của mình cũng lần lượt tổ chức hàng loạt các hoạt động rầm rộ, trong đó được mọi người chú ý nhất chính là hoạt động đầu tư vào điện ảnh Hollywood cùng với đầu tư triển khai kỹ thuật cắt mài của Bỉ. Cả hai hạng mục này đều phối hợp vào hoạt động đóng gói, tuyên truyền của một bộ sưu tập, ở một mức độ nhất định đúng là đã chia sẻ sự quan tâm của mọi người đối với tập đoàn Tinh Thạch.

Cùng một thời điểm, vào mùa hè này, tên của hai người đàn ông Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham xuất hiện liên tục trên các tạp chí tài chính, kinh tế, rồi lại bị cánh nhà báo ví von thành hai thanh kiếm có trọng lượng và độ sắc bén ngang ngửa nhau. Trong thế giới đá quý đã dậy lên một sự chấn động không nhỏ. Còn một số tờ báo không lấy được tin tức chuyên nghiệp thì càng thích moi móc chuyện riêng tư của họ hơn. Đương nhiên, có một số bài viết bậy bạ không có điểm dừng, bóc dần dần từng lớp vỏ ngoài muốn thần bí bao nhiêu có bấy nhiêu của Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham, thu hút không ít những tin đồn.

Đối với vô vàn tin tức bên ngoài cùng với cuộc chiến lúc ngấm ngầm lúc công khai của hai doanh nghiệp, Tố Diệp trước nay vốn không quan tâm. Thời tiết mỗi lúc một nóng nực, đến báo chí cũng trở nên nóng hổi là chuyện thường. Chỉ có điều cô thật sự không hiểu nổi

cách bọn họ miêu tả về hai người đàn ông. Cái gì mà tướng mạo như Phan An*, giàu có không ai bằng. Thậm chí Niên Bách Ngạn còn bị phát hiện đã từng đặt hàng một chiếc thuyền xa hoa trị giá hơn 30 triệu đô la Mỹ tại nhà máy sản xuất du thuyền đẳng cấp thế giới ở Monaco và công ty du thuyền Wally, với mục đích chính là để cho cô gái mình yêu được vui. So với hình tượng chân thành thâm tình của Niên Bách Ngạn, Kỳ Đông Nham lại bị báo chí đắp nặn thành hình tượng công tử đào hoa điển hình. Theo nguồn tin, anh ta vùng tiền như nước để bao nuôi phụ nữ, du thuyền và biệt thự trong tay cũng vô số kể.

*Mỹ nam thời xưa, khôi ngô tuấn tú

Tố Diệp nhìn vào mấy cái gọi là “sự thật” này mà xấu hổ toát mồ hôi. Mấy bài lá cải này cũng giả tạo quá đi, không biết bịa đặt mấy chuyện khác sao? Mặc dù không phải cô luôn kè kè đi theo hai người đàn ông này, nhưng cũng biết rõ hai người họ vì công việc ngày nào cũng mệt thở không ra hơi. Làm gì có thời gian đi đặt du thuyền với ăn chơi trác táng? Nhất là Niên Bách Ngạn, lúc cô ở bên cạnh anh, cứ một tiếng đồng hồ thì anh gần như nhận điện thoại mất nửa tiếng.

Dĩ nhiên, báo chí nói nhảm đã thành công việc, cô càng chẳng có quyền can dự.

Chớp mắt đã đến ngày tới Nội Mông, thời gian xuất phát là buổi chiều. Tố Diệp sắp xếp xong công việc của mình, hai tiếng trước khi đi cô qua phòng làm việc của Đinh Tư Thừa. Mấy ngày nay anh cứ hơi tý lại giục giã, cô đi để có câu trả lời cho anh.

Vì lý do thời gian, Đinh Tư Thừa chỉ kịp cho cô làm một trắc nghiệm tâm lý, hơn nữa cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Nhìn biểu đồ trắc nghiệm tâm lý, Đinh Tư Thừa nhíu mày: “Anh nhìn ra được gần đây em có rất nhiều tâm sự, tại sao vậy?”

“Chỉ vì công việc quá mệt mà thôi, anh không cần quá kinh ngạc.” Tố Diệp cuộn tròn trên sofa, trong tay cầm cốc trà buổi, hờ hững đáp.

Đình Tư Thừa nhận ra ánh mắt né tránh của cô, hỏi thẳng: “Mục đích thật sự em tới Tinh Thạch là gì?”

Anh là thầy hướng dẫn của cô, khi không thể nói dối trước mặt anh thì cách tốt nhất chính là lựa chọn im lặng. Đây là kinh nghiệm bao nhiêu năm nay Tố Diệp đúc rút được, nói dối trước mặt anh chẳng khác nào lấy trứng chọi với đá. Thấy cô không lên tiếng, Đình Tư Thừa bèn đặt biểu đồ lên bàn: “Em nói đi, em có vui không?”

Lần này Tố Diệp có câu trả lời, cô khẽ lắc đầu. Cô không vui, thậm chí là áp lực. Đình Tư Thừa thấy vậy liền đập mạnh tay lên mặt bàn: “Vậy thì rời khỏi Tinh Thạch, bất luận nguyên nhân và mục đích của em là gì.”

Tố Diệp ngược lên nhìn anh, khẽ mỉm cười, ánh mắt lại trống trải lạ thường: “Nếu cùng là những chuyện không vui, vậy thì em thà lựa chọn làm chuyện buồn nhất, vì những nỗi đau cực điểm mới có thể khiến em tỉnh táo hơn.”

“Tố Diệp!” Đình Tư Thừa không vui, đột ngột cao giọng: “Đừng có thử chơi những trò chơi em không sở trường, nếu không chính bản thân em rồi sẽ chìm đắm vào đó.” Sao anh không biết nổi dằn vặt trong lòng cô bấy lâu, bề ngoài càng vui vẻ, càng không quan tâm thì trong lòng lại càng yếu đuối. Đó chính là Tố Diệp.

Tố Diệp nghe đến đây chỉ khẽ mỉm cười, cô đang định trả lời thì chiếc điện thoại bên người vang lên. Cô bắt máy, đầu kia là giọng nói trầm thấp của Niên Bách Ngạn: “Tôi ở phía dưới rồi, xuống đi!”

“Ừ, đợi em!” Cuộc điện thoại kết thúc cô bèn đứng dậy, giơ tay vỗ nhẹ lên vai Đinh Tư Thừa: “Yên tâm đi, nếu thật sự có ngày đó, em tuyệt đối sẽ rút lui trước khi bị nhấn chìm.”

“Tiểu Diệp...”

“Khi về em sẽ mang quà cho anh.” Tố Diệp vẫy tay chào anh phía sau lưng, bay ra khỏi văn phòng như một làn khói.

Ánh nắng giữa trưa đang gắt gao. Mùa hè vốn đã ít gió, nhưng phòng làm việc mà Đinh Tư Thừa lựa chọn lại có địa điểm hoàn hảo. Phía dưới cách tòa nhà không xa là từng hàng đài phun nước tạo hình độc đáo. Chếch sang bên tay trái là một hồ sen lớn. Hoa trên trên mặt hồ còn chưa bung nở hết, mới chỉ hé nở chóp nhọn màu trắng trong. Đài phun nước khuấy đảo những làn gió vốn rất hiếm hoi trong không khí, khi lướt qua mặt vẫn có thể khiến người cảm thấy mát mẻ.

Niên Bách Ngạn đứng bên cạnh hồ sen, bóng anh bị ánh nắng kéo dài, soi bóng xuống mặt hồ. Xe anh đỗ ngay gần đó, tài xế ngồi lại ở ghế không ra ngoài, còn anh thì nhàn nhã nhìn ngắm đàn cá bơi lội tung tăng dưới hồ sen.

Lúc Tố Diệp đi xuống vừa hay nhìn thấy bóng anh. Vẫn bờ vai khỏe khoắn, cơ thể vạm vỡ, thân hình cao lớn ấy, không chỉ thu hút sự chú ý của một mình cô. Có lẽ vì lý do đi công tác, hôm nay anh ăn vận cũng thoải mái như hôm tới sân golf. Chiếc áo thể thao màu trắng cùng với chiếc quần dài nhạt màu, đơn giản gọn gàng, trông càng trẻ trung, tràn đầy sức sống. Một tay anh đút trong túi quần, tay kia giống như đang vôn vê mấy viên thức ăn của cá, bón cho mấy con cá dưới hồ, không biết kiếm được ở đâu ra.

Hôm đó sau khi đánh golf xong cô đã đặc biệt điều tra, cũng từ mấy

đồng thời mà Lâm Yêu Yêu biết được. Thì ra Niên Bách Ngạn từ nhỏ đã yêu thích golf, nghe nói huấn luyện viên đích thân dạy anh từng bước một là người đạt giải quốc tế. Còn kỹ thuật đánh bóng của anh cũng càng đánh càng tuyệt diệu. Có một cơ sở và một người thầy tốt như vậy, cũng khó trách khi so tài cùng Kỷ Đông Nham anh có thể đánh được một thành tích hiếm có như vậy.

Tố Diệp đang chuẩn bị lên tiếng gọi anh thì cánh tay bị ai ở từ sau giữ chặt, theo sau là giọng nói không vui của đàn ông: “Em chuẩn bị đi xa cùng anh ta?”

Cô hoảng hốt trong giây lát, quay đầu lại thì ra là Đinh Tư Thừa, sao anh ấy lại đuổi theo xuống tận đây?

“Anh không yên tâm nên mới đi theo xuống xem thế nào.” Đinh Tư Thừa không đợi cô mở lời hỏi đã chủ động thừa nhận. Sau khi nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa, thấp giọng nói: “Nếu mục đích vào Tinh Thạch của em là anh ta, anh khuyên em hãy từ bỏ ý định này đi, bất luận em thật lòng với anh ta hay có nguyên nhân nào khác.”

Cánh tay Tố Diệp bị Đinh Tư Thừa níu tới đau đớn, thấy sắc mặt anh ấy không vui trong lòng cô tự nhiên cũng thấy căng thẳng, nghĩ phải tìm cách gì để anh ấy đi trước. Còn Niên Bách Ngạn ngay gần đó cũng vừa hay quay đầu nhìn thấy cảnh ấy bèn bước tới.

“Tur Thừa, anh buông em ra đã, chuyện này sau này em sẽ giải thích với anh.” Giọng cô cũng đè nén xuống rất thấp, sốt ruột gần như hét lên. Niên Bách Ngạn mỗi lúc một tới gần hơn, cô sợ anh sẽ nghi ngờ.

Vậy mà Đinh Tư Thừa không có ý định buông tay cô, đầu mày nhíu càng chặt hơn: “Em biết rõ hai người có quan hệ gì, em muốn đùa với lửa sao? Em điên rồi sao?” Khoảng thời gian này mặc dù anh ấy

không ở Bắc Kinh, nhưng không có nghĩa là chuyện của Tố Diệp anh ấy không biết.

Cảnh tượng hai người giằng co để người bên cạnh nhìn được thế nào cũng thấy vô cùng mờ ám.

Lúc Niên Bách Ngạn bước tới, Tố Diệp bỗng cảm thấy phía sau lưng có một cảm giác áp lực không bình thường. Anh lên tiếng, giọng nói vẫn điềm nhiên như bao ngày, nghe kỹ sẽ thấy có một chút tò mò: “Diệp Diệp! Vị này là...”

“Diệp Diệp?” Đinh Tư Thừa nghiêm mặt nhìn Tố Diệp, dường như muốn dò hỏi nguyên do Niên Bách Ngạn gọi cái tên này.

Cô vội vàng nói: “À... đây là thầy hướng dẫn của em, Đinh Tư Thừa.” Rồi nhìn về phía Đinh Tư Thừa, không ngừng đưa mắt ra hiệu cho anh ấy: “Đây là tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch, Niên Bách Ngạn.”

Bờ môi Đinh Tư Thừa mím chặt, giả vờ không nhìn thấy nét mặt Tố Diệp. Anh ta nhìn về phía Niên Bách Ngạn, có thêm một chút cảnh giác. Còn Niên Bách Ngạn từ đầu chí cuối vẫn trầm ổn lãnh đạm, chủ động giơ tay ra bắt tay với anh ta, lịch sự mà xa cách: “Hân hạnh!”

Như vậy, anh ta không thể không buông Tố Diệp ra, đành phải bắt tay với Niên Bách Ngạn: “Hân hạnh!”

Lúc hai người đàn ông bắt tay nhau, Tố Diệp cũng vội vàng nhân cơ hội này xoa bóp cánh tay đau nhức của mình. Hai người chỉ chào hỏi đơn giản, Niên Bách Ngạn nhanh chóng quay đầu nhìn cô: “Có thể đi được chưa?”

“À, được rồi, được rồi!” Cô cuống quýt trả lời, vô thức liếc nhìn Đinh

Tư Thừa một cái. Nét mặt anh ấy trông cực kỳ khó coi, trong lòng cô trào lên một cảm giác không nở, nhưng lại đè nén rất nhanh.

Niên Bách Ngạn khẽ cười, giơ tay đón lấy túi hành lý trong tay cô, rồi nhìn về phía Đinh Tư Thừa vẫn với vẻ mặt lịch sự ôn hòa ấy: “Tạm biệt anh Đinh!”

Đinh Tư Thừa đương nhiên cũng không thể bắt Tố Diệp lại hỏi cho ra nhẽ ngay trước mặt mình, chỉ đành gật đầu chào tạm biệt. Tố Diệp cùng Niên Bách Ngạn rời đi. Trước khi lên xe cô bất giác quay đầu lại nhìn. Anh ấy vẫn đứng ở đó, không hề nhúc nhích, dáng hình ấy có phần lạc lõng.

Khoảnh khắc cửa xe đóng lại, ngăn cách với thế giới nóng nực và vội vã bên ngoài, Tố Diệp thấy hơi khó chịu, cảm giác khó chịu như đột ngột mắc nợ với người thân mình quan tâm nhất. Qua cánh cửa xe, hình bóng Đinh Tư Thừa sau gương chiếu hậu mỗi lúc một xa.

Xe lái một mạch theo đường ra sân bay, tài xế của công ty lái xe rất chắc chắn. Tầm này đường đi cũng rất thông thoáng, không gặp phải những chiếc xe đua hay va chạm.

Trong xe vẫn trầm lặng.

Niên Bách Ngạn vốn không thích nói chuyện, lên xe là bắt đầu xử lý tài liệu. Còn Tố Diệp trước nay vốn ưa náo nhiệt nhưng vì sự dằn vặt và áy náy trong lòng cũng chìm vào im lặng, không nói một câu. Cô chỉ dựa vào cửa kính bên cạnh, vô cảm nhìn những kiến trúc lao vùn vụt ngoài cửa sổ.

Tình cảnh ấy duy trì khoảng gần 20 phút, cũng có lẽ Niên Bách Ngạn cuối cùng đã xong việc. Khi anh ký một chữ ký tuyệt đẹp vào trang cuối cùng rồi đóng tập tài liệu lại, bỗng buông một câu: “Anh ta thật

sự là thầy hướng dẫn của em?”

Tố Diệp đang chìm trong mộng tưởng không ngờ người đàn ông vẫn trầm mặc bên cạnh lại bất ngờ lên tiếng. Cô quay đầu nhìn anh, nhất thời không kịp phản ứng, ánh mắt bối rối như hạt sương đêm.

Một vật không biết tên như đập thẳng vào ngực anh, lực tuy rất nhẹ nhưng đủ để thu hút sự chú ý của anh: “Đình Tư Thừa... có thật là thầy hướng dẫn của em không?” Anh lặp lại một lần nữa, giọng nói trầm thấp nghe rất nhấn nại.

“À... Ừm...” Lúc này Tố Diệp mới nghe rõ anh hỏi cái gì, đặng trí trả lời.

Niên Bách Ngạn không hỏi nữa, sau khi đặt tài liệu sang một bên, anh tựa người ra sau ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Tố Diệp ngồi bên bắt đầu thấy khó hiểu, anh hỏi một câu không đầu không cuối như vậy là có ý gì?

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Ordos đã hơn 3 giờ chiều.

Trên chín tầng mây, Tố Diệp đã có thể nhìn thấy tầng tầng lớp lớp mây trắng như từng con sóng xô về phía trước. Khi máy bay hạ cánh xuống đường băng, đập vào mắt là bầu trời xanh biếc, trong vắt, mềm mại như viên ngọc lưu ly mà ở Bắc Kinh không thể nhìn thấy.

Buổi triển lãm sẽ diễn ra trong hai ngày. Ngày đầu tiên tổ chức họp báo, ngày thứ hai là triển lãm và đấu giá, thời gian sắp xếp rất ngặt nghèo. Hành lý của Niên Bách Ngạn rất ít, chỉ xách theo một chiếc túi du lịch rất nhỏ của nam giới. Vừa xuống máy bay, anh lại làm “công nhân bốc vác”, xách hàng lý giúp cho Tố Diệp, khiến cô cảm thấy rất ngại.

Người tới đón họ không ít. Còn chưa ra khỏi cửa, Tố Diệp đã thấy có những người vẫy tay về phía họ. Niên Bách Ngạn cũng chào lại. Cô phát hiện, nụ cười trên môi anh dường như rạng rỡ hơn rất nhiều.

Vừa mới bước ra đã có mười mấy người vây chặt lấy anh. Nếu không nhờ có gương mặt rạng rỡ tươi cười của Niên Bách Ngạn, Tố Diệp còn lầm tưởng rằng đó là phóng viên, nhà báo. Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện thấy có một vài gương mặt quen thuộc trên truyền hình. Cô cũng lác đác nhận ra vài người, có người trong giới chính trị, giới kinh tế. Thân phận của những người này vốn không đơn giản.

Hình như quan hệ của Niên Bách Ngạn với họ rất tốt, anh để mặc cho họ ôm ấp, bắt tay mình thậm chí là đánh lên người mình, có thể nhận ra tình bạn không bình thường. Trong đó có một người Tố Diệp quen mặt, chủ tịch tập đoàn Viễn Thắng, Thịnh Thiên Vỹ. Nghe nói anh ta là người bản địa, đời cha chú lập nghiệp nhờ vào sản nghiệp của nhà họ Thịnh ở Ordos. Từ sau khi anh ta kế nghiệp bố mình thì tập trung phát triển kinh doanh tinh chế lông cừu ở Ordos, chuẩn bị đẩy mạnh ra thị trường cao cấp thế giới. Hai năm gần đây nghe nói anh ta lại tập trung vào khai thác các nguồn năng lượng, gần như độc quyền thị trường Ordos. Đầu năm lại cùng một công ty khí gas của Anh ký kết thành công hợp đồng thương mại, một bước trở thành tỷ phú. Rõ ràng anh ta thân với Niên Bách Ngạn nhất, thoải mái bá vai anh, nhiệt tình hào sảng: “Các anh em! Chúng ta xa cách cũng nhiều năm rồi. Tối nay không say không về, không được phép lấy lý do tửu lượng kém gì đó với mình đâu.”

Nụ cười của Niên Bách Ngạn tràn đầy niềm vui, chỉ về phía đám người đông đúc bên người: “Rượu của Nội Mông cho dù cậu cho mỗi người chúc mình một chút là mình cũng gục rồi.”

“Hay là chúng ta uống rượu xái của Bắc Kinh?” Thịnh Thiên Vỹ cười

ha ha.

Niên Bách Ngạn đáp: “Người anh em, đừng giở trò anh chị!”

Mọi người đều rất rộn ràng, trong một sân bay lớn thế này cũng gây xôn xao một góc.

Tố Diệp lần đầu tiên thấy Niên Bách Ngạn cười sáng khoái như vậy. Cô vẫn luôn cho rằng anh là một ẩn số luôn nghiêm nghị lạnh lùng, thật không ngờ đứng trước mặt bạn bè lại hoàn toàn tương phản. Nhìn cảnh tượng đoàn tụ trước mặt, cô bỗng cảm thấy lòng đầy ắp.

“Đã tới đây rồi thì ở thêm mấy ngày. Nghe nói Đông Nham cũng tới, mọi người trên thương trường đều không dễ dàng. Bạn bè bao năm có chuyện gì nói ra hết là không sao nữa.” Từ xa, Tố Diệp nghe thấy Thịnh Thiên Vỹ nói một câu như vậy.

Sự náo nhiệt của mọi người bỗng ngưng lại trong giây lát.

Hồi lâu sau, Niên Bách Ngạn mới khẽ cười: “Thiên Vỹ! Cậu vẫn hay lo chuyện bao đồng như vậy.” Nói xong anh mới quay đầu sang nhìn Tố Diệp bên này, tỏ ý bảo cô lại gần.

Tố Diệp bước vào đám đông, đứng bên cạnh Niên Bách Ngạn, giới thiệu với mọi người: “Đây là cố vấn của công ty mình, Tiểu Diệp.” Niên Bách Ngạn giới thiệu rất khéo léo. Tiểu Diệp, nghe như tên thân mật, nhưng người hiểu chuyện sẽ biết chẳng qua là cô không muốn thừa nhận họ của mình.

Thịnh Thiên Vỹ nhiệt tình bắt tay với cô: “Ở đây thời tiết mát mẻ, không nóng như ở Bắc Kinh, còn không phải ngửi khói thuốc miễn phí.”

Lời nói đùa của anh ta khiến Tố Diệp bật cười.

Mọi người cũng lần lượt tươi cười chào hỏi cô, cô cũng gật đầu đáp lại từng người một.

“Chỗ uống trà chiều đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi. Tối nay Tiểu Giang cũng sẽ tới, giờ này chắc đang ngồi trên máy bay rồi.” Thịnh Thiên Vỹ thoải mái vỗ vai Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn nói: “Mình cũng nghe nói cậu ấy vừa từ nước ngoài về.”

“Vừa biết cậu tổ chức triển lãm là cậu ấy ngay lập tức bay thẳng tới Ordos, đủ tình nghĩa chưa!” Giọng nói của Thịnh Thiên Vỹ vang vọng.

Đoàn người lái xe lắc lư tiến vào một quán trà nổi tiếng ở đây. Mặc dù chỉ là buổi uống trà hình thức, nhưng lại bùng lên một bàn toàn mỹ vị khiến Tố Diệp không ngừng nuốt nước bọt. Trong đó có một món điểm tâm rõ ràng là gọi riêng cho cô. Con thiên nga chạm trở bên trên sống động như thật, khiến cô không thể không khen ngợi Ordos là nơi địa linh nhân kiệt.

Niên Bách Ngạn không ăn uống gì mấy, chỉ mãi uống trà trò chuyện cùng bạn bè, thi thoảng lại cười phá lên vui vẻ. Nhưng chỉ là trò chuyện mà thôi, không ai trong số họ đề cập tới công việc. Như vậy càng tiện cho Tố Diệp ở bên ăn uống thỏa thuê. Rõ ràng những người khác cũng không có thói quen ăn chiều, điểm tâm gần như vào hết bụng Tố Diệp, họ uống trà lại uống không ít.

Tới lúc thanh toán, người phục vụ bước tới báo giá bằng giọng nói dịu dàng: Hai vạn tám ngàn năm trăm đồng. Thịnh Thiên Vỹ rộng rãi thanh toán. Tố Diệp thầm cắn lưỡi, bữa trà chiều này coi phần cũng

đắt quá rồi.

Một tiếng rưởi sau, đoàn người lại chuyển tới nhà hàng. Giữa hè ở Ordos trời tối nhanh hơn ở Bắc Kinh, thế nên ở đây thời gian ăn tối cũng sớm hơn một chút.

Tố Diệp đi theo vào trong, vừa vào trong phòng liền nghe thấy tiếng reo hò của đám người. Nhìn kỹ cô bất chợt chép miệng. Trong phòng còn mười mấy người đang đợi họ tới, ba bàn tiệc rượu đầy ăm ắp.

Sau khi thấy Niên Bách Ngạn bước vào, những người đang đợi trong phòng lần lượt đứng dậy nhiệt tình chào hỏi. Niên Bách Ngạn cũng chào từng người một. Tố Diệp tinh mắt nhận ra, một số người trong đây có lẽ từ xa tới vừa xuống máy bay không lâu, trong góc phòng còn đặt mấy chiếc vali.

“Bách Ngạn, đã lâu không gặp!” Một người đàn ông cao to ngang ngửa Niên Bách Ngạn bước lên, đánh mạnh vào bả vai anh, nụ cười ấm áp vô cùng mê hoặc.

“Đã lâu không gặp!” Niên Bách Ngạn càng rạng rỡ hơn, bắt tay với anh ta.

Sau khi nhìn thấy người này Tố Diệp hơi ngẩn ra. Cô đã từng đọc bài báo về anh ta trên tạp chí. Nghe đồn người đàn ông này trong đời chỉ có hai lần ngoan ngoãn hợp tác với nhà báo. Lần đầu tiên là vì hãng ô tô do anh ta quản lý xảy ra khủng hoảng mà phải tiến hành họp báo giải thích rõ. Sự xuất hiện của anh ta đã gây tiếng vang lớn, đó đã là chuyện của mấy năm trước rồi. Lần thứ hai chính là vào năm ngoái, anh ta tuyên bố với bên ngoài đã độc quyền mấy nguồn nước ngầm phong phú ở nước ngoài, đồng thời cũng lên sàn thành công ở Mỹ.

Tư liệu công bố với bên ngoài về anh ta không nhiều, nhưng cũng đủ

để người ta ấn tượng sâu sắc. Anh ta chính là Giang Mặc Viễn, tổng giám đốc tập đoàn Thần Viễn, đã sớm là ngón tay vàng nổi danh, sở trường sáp nhập và mua lại, phân chia doanh nghiệp. Bố anh ta cũng có lai lịch không tầm thường, là Giang Phong, là ông trùm đầu tư của Trung Quốc từ lâu.

Thật không ngờ anh ta và Niên Bách Ngạn lại có giao tình, không biết là quen nhau trong kinh doanh hay còn lý do nào khác. Tóm lại Tố Diệp nhìn thấy cả một đám người với những gương mặt tinh anh, có quen thuộc có xa lạ, vô thức thầm cảm thán thế giới này thật nhỏ bé...

Hai người khí chất tương đối giống nhau, nhưng mang lại cho người khác hai cảm giác hoàn toàn khác biệt. Giang Mặc Viễn gương mặt hiền hòa dịu dàng, như ban mai, như gió xuân, trông cả người anh ta rất thoải mái, ân cần. Còn Niên Bách Ngạn lại thuộc tuýp người điềm tĩnh thận trọng, khi không cười đủ toát lên vẻ uy nghiêm, luôn mang lại cho người khác một cảm giác nghiêm nghị, yên lặng mà lạnh lùng. Nhưng hai người này đứng cạnh nhau lại không hề thấy khập khiễng, ngược lại càng khiến người ta không thể dời mắt.

Giang Mặc Viễn có lẽ đặc biệt đến góp vui, thế nên hai người trò chuyện với nhau chốc chốc lại nhắc tới buổi triển lãm đá quý. Còn Thịnh Thiên Vỹ thì tiếp đón mọi người ngồi vào bàn, yêu cầu quản lý nhà hàng mang những món ăn đặc sắc nhất tới.

*Giang Mặc Viễn là nhân vật chính trong bộ “Hào môn kinh mộng phần 2: Khế ước đàn Ukulele, đã xuất bản ở Trung Quốc với tên gọi: “Chưa từng yêu nồng nhiệt, thì ra đã đậm sâu”.

Trên bàn ăn bày đầy ắp rượu các loại. Có rượu Mao Đài cũng có rượu mạnh của Nội Mông. Tố Diệp nhìn thấy những bình rượu tinh xảo trước mặt bỗng cảm thấy đau lòng. Tối nay sẽ uống đến mức

nào đây? Cô biết Niên Bách Ngạn trước nay rất ít uống rượu, nhất thời cảm thấy sợ hãi. Niên Bách Ngạn thoải mái đồng ý cho cô đi có phải đã sớm liệu trước bữa rượu tối nay? Chuẩn bị bắt cô đỡ rượu ư?

Quyển 3 - Chương 102: Đờ rượu

Người Trung Quốc từ xưa tới nay thích lấy rượu để kết giao bạn bè, càng chưa nói tới việc họ đang tụ hội ở một nơi phóng khoáng rộng rãi như Nội Mông Cổ. Dù là một người không thể uống rượu, đến đây, nhìn thấy phong cảnh nơi này cũng không thể kìm lòng muốn được không say không về.

Trông Niên Bách Ngạn dường như kiềm chế quá mức. Ly rượu trước mặt không hề nhỏ, từ đầu tới cuối anh chỉ nhấp một ngụm nhỏ, không giống như Thịnh Thiên Vỹ ly nào cũng trăm phần trăm. Tố Diệp uống rượu khá được, cô cũng thích uống rượu, trước giờ không thể thiếu rượu ngon. Nhưng uống nhiều nhất cũng chỉ có rượu vang, đâu có mang rượu mạnh bản địa ra độ với người ta? Nhưng Thịnh Thiên Vỹ cực kỳ nhiệt tình, trong buổi tiệc cứ giờ ly rượu về phía cô, mỉm cười hỏi cô có dám uống chút rượu trắng không.

Tố Diệp nghĩ đã tới thì cứ yên tâm ở lại, làm ra vẻ không biết gì trên bàn rượu chỉ khiến người ta chán ghét mà thôi. Cô thẳng thắn đập bàn nói: Có gì không dám. Thế là, Thịnh Thiên Vỹ gọi nhân viên phục vụ dọn hết rượu vang trên mặt bàn cô. Những người khác bắt đầu nhao nhao lên. Có người nói Thịnh Thiên Vỹ bắt nạt con gái, có người liên tiếp giờ ngón cái lên trước mặt Niên Bách Ngạn, ý nói anh dẫn tới một “nữ hán tử”*.

*Ý chỉ một cô gái nam tính.

Còn Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười không nói gì, khẽ nghiêng đầu sang nhìn cô. Ánh mắt sâu thẳm khiến người ta không thể nhìn ra rốt

cuộc anh tán đồng hay phản đối. Tố Diệp không để ý tới biểu cảm của anh. Sau khi Thịnh Thiên Vỹ đích thân rót đầy cốc cho cô, cô bèn đứng dậy, cầm ly rượu lên, chạm mạnh một cái vào ly rượu trong tay anh ta, hào phóng uống cạn.

Mọi người trong bàn tiệc đều trầm trồ khen ngợi.

Thịnh Thiên Vỹ vốn tưởng Tố Diệp chẳng qua chỉ là một cô gái yếu đuối cố tình ống ẹo, không ngờ cô lại thoải mái đến vậy, sau khi không ngừng ngợi khen anh ta cũng không nói một lời, uống cạn ly của mình.

Ly rượu trong tay Tố Diệp lại nhanh chóng được rót đầy. Từ đầu tới cuối cô vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng khi rượu tràn vào cổ họng, rồi từ cổ họng chảy xuống dạ dày, những nơi nước chảy qua như bị một con dao sắc quét mạnh từ trên xuống dưới, cảm giác cay nồng dữ dội nhanh chóng bùng nổ trong cơ thể cô. Những nơi bị con dao ấy lướt qua đều bùng cháy một ngọn lửa hừng hực, khiến cô chỉ muốn xông ngay vào nhà vệ sinh để nôn hết ra ngoài.

Thấy trong bàn bắt đầu có những người đàn ông háo hức muốn được uống cùng, Tố Diệp không thể không thầm kêu khổ. Mới có một ly vào bụng mà đã giầy vò cô suýt nữa thì hiện nguyên hình, thêm mấy ly nữa chẳng phải chết chắc sao?

Đang suy nghĩ, lại có một người đàn ông đứng lên, bước tới chỗ Niên Bách Ngạn cười hào sảng: “Bách Ngạn! Cậu muốn uống từ từ cũng không sao, trợ lý của cậu thay cậu uống với bọn mình là được rồi.” Không biết bắt đầu từ khi nào, thân phận của Tố Diệp trong mắt họ lại trở thành trợ lý của Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn khó xử lắc đầu, mỉm cười.

“Tiểu Diệp! Nào, chào mừng cô đến với Ordos.” Người đàn ông quá nhiên muốn cạn ly cùng Tố Diệp.

Rượu phương Bắc rất nặng, đàn ông phương Bắc đa phần cũng lấy độ rượu tính độ cao, chưa kể tới đây lại là một buổi họp mặt. Vừa rồi đúng là Tố Diệp đã xem thường loại rượu trắng này rồi, vừa uống một ly là hai bên thái dương đã giật từng hồi đau nhức, thấy lại có người xông tới là cô bắt đầu thấy run sợ.

Khi cô đang chuẩn bị bấm bụng uống cạn thì ly rượu trong tay đã bị người đàn ông bên cạnh cướp lấy từ lúc nào. Cô ngẩn ra, quay sang nhìn Niên Bách Ngạn. Anh không nhìn cô, chỉ cầm ly rượu của cô lên ra hiệu với người đàn ông đối diện, mỉm cười: “Lão Ngũ! Cậu được lắm, dùng chiêu này để kích mình. Nào, mình cạn trước kính cậu.”

Anh thật sự đã uống cạn, lúc uống xong, cánh tay anh thuận thế vỗ nhẹ lên vai cô, tỏ ý bảo cô ngồi xuống. Tố Diệp tuyệt đối không phải người thích khoe khoang trước mặt người khác. Nói cho cùng cô càng thấy mình giống một con chuột hơn, không có lợi không chuốc vạ vào thân, thấy tình thế bất lợi chuồn lẹ không màng tới nghĩa khí. Thế nên khi cô nhận được ám hiệu của Niên Bách Ngạn cũng không ngoan ngồi xuống ghế.

Chỉ có điều, khi cô nghe thấy Niên Bách Ngạn nói những câu đó, có một cảm xúc khác lạ trào dâng trong lòng, không biết có phải do men rượu gây rối không. Cô chỉ cảm thấy lồng ngực có hàng trăm ngàn cảm xúc cuộn thành một bọc, có chút hồi hộp.

Người đàn ông ấy đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội Niên Bách Ngạn chịu uống, bèn ép anh uống liền ba ly. Cô ngược lên nhìn Niên Bách Ngạn, từ góc độ này vừa hay có thể nhìn thấy được nét mặt hơi nghiêng và chiếc cằm vuông gợi cảm của anh. Lần này anh cũng không từ chối, thậm chí đến đầu mảy còn không cử động chút nào,

uống ba ly cùng anh ta.

Không khí trong phòng bỗng nhiên được đẩy tới cao trào, mọi người theo đó đương nhiên cũng bắt đầu góp vui.

Tố Diệp uống hết ly này tới ly khác, cảm xúc trong lòng bỗng hóa thành một cảm giác đau đớn, có chút gì đó như xót xa. Trước giờ cô sống cũng rất nhĩa khí, mấy lần cô định đứng dậy đỡ rượu cho anh nhưng lại bị anh ấn xuống.

Cũng chính vì vậy, cô mới thăm cảm thán tửu lượng của người đàn ông này không hề kém.

Giang Mặc Viễn nãy giờ chỉ xem trò vui giờ cũng đứng dậy, đổi hẳn một ly rượu to hơn cho bạn, vừa rót rượu vừa nói: “Người anh em! Vì buổi triển lãm lần này mình đã đặc biệt bay từ nước ngoài về, không thể uống qua loa với mình được.”

Niên Bách Ngạn nhìn ly rượu trong tay, mỉm cười lắc đầu: “Làm khó bạn bè vậy sao?”

Giang Mặc Viễn vỗ vai anh, nhân cơ hội đó sát lại gần: “Cậu tự chọn đi, ly rượu này hoặc là vào bụng cậu, hoặc là vào bụng cô ấy.”

Tố Diệp đưa mắt lườm Giang Mặc Viễn, đàn ông trên đời quả thật đều đáng sợ, nhất là sau khi uống rượu!

Niên Bách Ngạn không nói nhiều, trực tiếp cạn ly với Giang Mặc Viễn, ngẩng đầu một cái, đổ ực cả ly rượu vào miệng. Giang Mặc Viễn cười lớn rồi cũng uống cạn. Cuối cùng, Tố Diệp còn loáng thoáng nghe thấy Giang Mặc Viễn nói với Niên Bách Ngạn: Động lòng rồi?

Cô thấy hơi khó hiểu, nhìn qua, đương nhiên sẽ chẳng đọc được gì từ sắc mặt của Niên Bách Ngạn, nên cũng chẳng để ý tới chuyện đó nữa.

Một bữa cơm ăn uống tới tận 12 giờ đêm mới kết thúc, ai nấy đều say mềm, đi lại lảo đảo, xiêu vẹo hết cả. Bao gồm cả Thịnh Thiên Vỹ, đến nói chuyện cũng ngọng líu ngọng lo còn kéo Tố Diệp lại huyền thuyên không ngớt: “Tiểu Diệp! Tối nay cô hãy chăm sóc tổng giám đốc Niên chu đáo. Phòng khách sạn tôi đã đặt đâu ra đấy cho hai người rồi.”

Tố Diệp còn chưa trả lời, Giang Mặc Viễn đã bước tới thấp giọng nói: “Cậu hỏi ý của cậu ấy chưa?” Anh ta cũng uống không ít, trông dáng vẻ chắc cũng say rồi, nhưng vẫn cố gắng giữ tỉnh táo.

Thịnh Thiên Vỹ cười: “Chuyện này còn cần hỏi sao? Mọi người đều là đàn ông với nhau cả, ai không hiểu chứ?”

Giang Mặc Viễn cũng chẳng nói gì nữa, nhìn sang Tố Diệp: “Vậy thì... tối nay vất vả cho cô rồi.”

Tố Diệp nghe câu này bỗng thấy kỳ lạ, nhưng thấy mọi người lần lượt lên xe thì cũng hỏi gì thêm nữa, cũng lên cùng một chiếc xe.

Đêm ở Ordos vừa yên tĩnh lại xúc cảm.

Chỉ có điều chiếc xe đã bị cả một đám sâu rượu làm náo loạn, họ đưa Niên Bách Ngạn tới tận khách sạn mới rời đi.

Căn phòng cực lớn, phòng ngủ được thiết kế kín đáo.

Vào trong phòng, Niên Bách Ngạn nằm vật ra giường ngay lập tức, nhắm chặt mắt, gò má đỏ ửng lên. Tố Diệp đứng bên cạnh giường

quan sát rất lâu. Không biết anh đã ngủ hay vẫn tỉnh, chỉ cảm thấy cả người anh toàn mùi rượu.

Trên đường tới khách sạn, anh chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi. So với sự yên lặng thường ngày, anh uống rượu vào lại càng trầm mặc hơn. Ngoại trừ lúc chào tạm biệt bè bạn ra, anh không nói thêm câu gì nữa.

Nghĩ một lúc, Tố Diệp đi ra khỏi phòng ngủ, dùng máy bàn khách sạn gọi cho nhân viên lễ tân, hỏi số phòng của cô.

“Xin lỗi cô Tố, anh Thịnh chỉ đặt một phòng thôi.”

“Hả?” Tố Diệp hoảng hốt, vội vàng nói: “Không phải chứ. Cô kiểm tra kỹ lại đi. Tố Diệp, Huân trong “Huân Tố”, à không, là Tố trong “Huân Tố”. Diệp trong “Diệp Tử”.”

“Thành thật xin lỗi, anh Thịnh lấy tên của anh Niên đặt phòng, thật sự chỉ đặt một phòng thôi.”

Tố Diệp chống tay lên trán đang ngâm ngẩm đau, liếm môi: “Vậy cô cho tôi đặt thêm một phòng, giá tiền thế nào cũng được. À không, giá tiền hơi cao một chút.”

“Thật xin lỗi, khách sạn đã hết phòng trống rồi.” Cô nhân viên lễ tân này hình như rất thích nói xin lỗi.

Tố Diệp sắp phát điên rồi: “Không còn phòng trống? Cả cái khách sạn to thế này sao có thể hết được?”

“Xin lỗi cô Tố, vì không lâu nữa sẽ tới ngày hội Natamu, thế nên khách sạn khá túng thiếu.”

Tố Diệp cúp luôn điện thoại, cuối cùng cô cũng hiểu ra hàm ý câu mà Thịnh Thiên Vỹ nói trước khi: “Tối nay cô hãy chăm sóc tổng giám đốc Niên chu đáo” và sự do dự của Giang Mặc Viễn.

Xem ra, quan hệ của cô và anh trong mắt người ngoài đã bị biến dạng rồi.

Lại trở về phòng ngủ, Niên Bách Ngạn vẫn nằm im đó. Ánh đèn vàng lan tràn trên gương mặt anh, rồi nhẹ nhàng tách ra khi rọi tới hai đầu mày. Mặc dù trông rất đẹp mắt, nhưng ít nhiều Tố Diệp cũng là người có ơn biết báo. Dẫu rằng mấy người bạn của anh có dụng ý khác, nhưng ít nhất anh cũng chịu ra mặt đỡ rượu cho cô, cô đương nhiên không thể bỏ mặc anh như thế.

Cô vào nhà tắm mang theo một chiếc khăn mặt ướt ra, ngồi xuống bên cạnh giường, lau mặt cho anh. Có lẽ do chiếc khăn hơi lạnh đã kích thích anh, Niên Bách Ngạn có chút phản ứng, líu ríu nói: “Đây là đâu?”

“Đã về tới khách sạn rồi.” Tố Diệp trả lời.

Niên Bách Ngạn không lên tiếng nữa.

Lau mặt cho anh xong, cô đặt chiếc khăn mặt sang một bên, nhú mày nhìn chăm chăm người đàn ông trên giường. Chí ít cũng phải thay quần áo ngủ mới thoải mái chứ. Cô khẽ thở dài, nằm bò lên ngực anh, ghé sát vào mặt anh: “Này, tôi mở vali của anh ra nhé?”

“Ừm.” Anh đáp lại một tiếng như có như không.

Tố Diệp lôi vali của anh ra, mở ra. Cô gần như lật tung các ngăn cuối cùng chỉ lôi ra được một thứ, rút ra một dây, Tố Diệp bỗng chốc đỏ mặt, là quần lót nam bốn góc.

Chất liệu thoải mái, xúc cảm cực tốt.

Cô vội vàng nhét vào, chạy tới bên giường nói vào tai anh: “Quần áo mặc ở nhà của anh đâu? Không mang bộ nào?”

Anh nhắm chặt mắt không đáp lại.

Cô chẳng biết nói gì, đành muối mặt cởi quần áo trên người anh ra.

Dưới ánh đèn bàn, một nửa cơ thể trần của người đàn ông hiện lên rõ ràng. Không phải cô chưa từng thấy cảnh này. Trong cái buổi sáng hương hoa ngào ngạt ấy, đã từng khiến cô lầm tưởng đó là một giấc mơ ngu ngốc. Cơ bắp cuồn cuộn, vòm ngực chắc chắn, những đường rãnh đậm nét khiến cơ thể anh càng thêm quyến rũ. Điều khiến Tố Diệp phải nuốt nước bọt chính là “đường nhân ngư”* gợi cảm, thập thò nơi mép quần, khiến người ta kích động chỉ muốn chạm vào.

Phụ nữ đẹp nhất là “hang bướm bướm”, đàn ông gợi cảm nhất là “đường nhân ngư”.

Tố Diệp cứ tưởng rằng mình đã tự hào về tấm lưng tuyệt đẹp của mình rồi, nhất là vị trí “hang bướm bướm”. Đây cũng chính là nơi quyến rũ nhất khi cô mặc quần áo. Nhưng “đường nhân ngư” đó của Niên Bách Ngạn còn khiến cô mê mẩn hơn. Lúc này cô mới biết, đàn ông đáng đẹp càng có cái để khoe khoang hơn phụ nữ nhiều.

Chú thích thêm về đoạn cuối. Cái "hang bướm bướm" đó mọi người có thể hiểu là một người con gái lưng rất đẹp, eo thon, vị trí tại eo thắt lại như cánh bướm. Mình không tìm được cái hình nào đẹp nên mọi người cố gắng tưởng tượng vậy.

Còn đây là minh họa cho "đường nhân ngư" của bạn Niên, cả nhà
thoải mái YY

Quyển 3 - Chương 103: Chưa say tới mức bất tỉnh nhân sự

Nhưng cô đương nhiên không phải người quá mê đắm cái đẹp.

Đối mặt với cơ thể hoàn hảo của người đàn ông, cô vẫn chưa mê mẩn tới mức muốn điên cuồng sờ mó. Cô lại vòng sang bên cạnh giường kéo nốt chiếc quần dài của anh ra, mệt đến nỗi thở hồng hộc.

Mùi rượu lan ra trong không khí, cùng với khí lạnh của điều hòa không ngừng len vào từng ngóc ngách trong cơ thể. Thật ra cô cũng có chút mê man. Thế mới nói rượu Mông Cổ đúng là không phải hư danh. Trước đây cô còn tự nhận mình là “ngàn ly không say, vạn ly không gục”. Nhưng hôm nay cô cũng không dám tỏ ra anh hùng trước mặt những người đàn ông này.

Sau khi treo gọn gàng quần áo của anh lên, Tố Diệp thở dài, tối nay phải ngủ thế nào đây? Cô không muốn ôm chăn nằm ngủ dưới thảm đâu.

Trong phòng tắm.

Hơi nóng bốc lên nghi ngút.

Trong gương, tư thế khêu gợi của người con gái bị hơi nước che mờ, thấp thoáng có thể từng đường nét dịu dàng khẽ lác lác trong gương. Mệt mỏi cả một ngày rồi lại bị chuốc một ít rượu mạnh, Tố Diệp đã chẳng còn hứng thú tắm rửa nữa, chỉ muốn dội qua nước cho mát.

Cô đứng dưới vòi hoa sen, ngẩng mặt lên, từng giọt nước trên mái tóc ướt sũng men theo gò má chảy xuống, mái tóc đen vừa dày vừa mềm như từng lớp rong biển đầy sức sống, lại như chiếc đàn tỳ bà vòng quay che một nửa thân hình gợi cảm của người con gái. Da cô trắng như tuyết, làn da nhẵn mịn như có một ma lực trong đêm trắng sáng. Giọt nước men theo xương quai xanh của cô, đọng lại trước hai đóa hoa mai trên đỉnh núi, nụ hoa đỏ hồng cuối cùng cũng không chịu nổi sức nặng của giọt nước, khi cô cử động, nụ hoa run lên khe khẽ, giọt nước lại trượt xuống chiếc bụng nhỏ bằng phẳng, vỗ về nhẹ nhàng đôi chân dài bằng chần chận của cô.

Cảnh đẹp này nên chia sẻ với người khác.

Thế nên Thượng Đế có lòng tốt giúp cô được như ý nguyện.

Thế là, cửa phòng tắm đột ngột bật mở.

Liền đó, có bóng một người đàn ông xông vào, bước chân có phần xiêu vẹo.

Và thế là, Tố Diệp đứng dưới vòi hoa sen nghe thấy động tĩnh bèn quay đầu lại.

Đương nhiên, ánh mắt của hai người chạm nhau.

Ngay sau đó là tiếng thét kinh hoàng của người con gái phá tan nát cảnh tượng đẹp mắt mà Thượng Đế đã dày công sắp đặt.

Niên Bách Ngạn đã uống không ít rượu, trong khoảnh khắc không kịp phản ứng gì, cứ đờ đẫn đứng ở đó, hai mắt đã thu lại trọn vẹn hình ảnh người con gái đứng dưới vòi hoa sen. Khi cô hét lên một tiếng rồi quay lưng về phía anh, trong đáy mắt anh lại là sống lưng tuyệt đẹp đầy mê hoặc cùng vòng ba tròn trịa của cô.

“Anh còn không đi ra?” Tố Diệp thấy anh chần chừ không động tĩnh gì, sốt ruột gào lên, rồi lại phiền não mình không để khăn tắm ở chỗ có thể tiện tay với lấy, nhất thời chỉ biết quay ngược lại, ôm chặt hai tay.

Niên Bách Ngạn lúc này mới sức tỉnh: “Xin lỗi!”

Anh xin lỗi rồi lùi lại phía sau.

Giọng nói khàn khàn dường như vẫn còn ngà ngà say.

Từng tia nước phản chiếu màu của giọt nước, ánh sáng rực rỡ chiếu lên gương mặt còn chưa hết kinh hoàng của cô. Thấy không còn động tĩnh gì nữa, Tố Diệp mới vội vàng chạy tới khóa chặt cửa phòng tắm lại, thở phào nhẹ nhõm.

Tình huống xảy ra bất ngờ khiến cô đứng tim, cô cứ tưởng anh đã say bết nhè rồi không còn sức lực đi lung tung nữa. Chẳng còn tâm trí đâu tiếp tục tắm nữa, cô gột sạch lớp xà phòng trên người rồi thay bộ quần áo mặc ở nhà mang theo, đi ra khỏi phòng tắm.

Trên giường trong phòng ngủ, Niên Bách Ngạn vẫn nằm đó, chiếc chăn mỏng đắp nửa người. Dường như nghe thấy động tĩnh, anh nhắm mắt hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Tố Diệp đang nghĩ đang suy nghĩ xem có nên ngủ ngoài sôpha cho qua đêm nay không, bỗng nhìn sang phía giường, trừng mắt lườm anh, khó chịu trả lời: “Một rưỡi sáng rồi.”

“Rót cho tôi cốc nước.” Giọng nói còn chút hơi rượu của người đàn ông cũng khiến người ta xao xuyến như cảnh đêm nay.

Tố Diệp nghiêng rằng. Thật sự coi cô là trợ lý sai khiến rồi. Nhưng nể tình anh đã đỡ rượu, cô đành nhẫn nhịn, rót một cốc nước cẩn thận đặt bên giường: “Nước đây.”

Niên Bách Ngạn mở mắt ra, khẽ ngồi dậy. Sau khi đón lấy cốc nước uống một hơi hết sạch, anh đặt cốc nước lên đầu giường. Lúc này anh mới hoàn toàn nhìn rõ người con gái trước mặt, nét mặt có chút kinh ngạc: “Diệp Diệp! Sao em lại ở đây?”

Tố Diệp thấy anh đã có chút ý thức, quyết định ngồi thẳng lên giường, đối mặt với anh: “Người anh em Thịnh Thiên Vỹ của anh chỉ đặt một phòng thôi.” Ngữ khí sốt ruột, thậm chí còn giống như đang hỏi tội.

Niên Bách Ngạn nghe xong liền sửng sò, nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra, hai mắt nửa say nửa tỉnh: “Cậu ấy nghĩ nhiều rồi.”

“Anh không thể phụ lòng tốt của bạn bè được.” Tố Diệp giễu cợt: “Trước khi đi, bọn họ đã dặn đi dặn lại bảo em tối nay phải chăm sóc anh chu đáo.” Lúc nói hai từ “chăm sóc” cô nghiêng rằng nghiêng lợi, cuối cùng đã có thể dẹp yên tâm trạng hoảng hốt vừa nãy.

Anh ta say thì thôi, lẽ nào cô cũng đáng bị anh ta nhìn hết từ đầu tới chân sao?

Chỉ có điều, anh ta say rồi, khi này nhìn thấy gì có phải đã sớm quên sạch rồi không?

“Thật xin lỗi, bây giờ tôi sẽ đặt thêm một phòng giúp em.” Niên Bách Ngạn nói xong định đứng dậy. Có lẽ vẫn còn men rượu, người anh loạng choạng như sắp ngã, có thể nhìn ra anh đang cố gắng để mình tỉnh táo lại.

Tố Diệp sợ anh ngã một cái sẽ đè lên người mình, vội vàng đưa tay đỡ lấy người anh, sau khi ấn anh ngồi xuống giường, cô bắt lực thờ dài: “Phòng kín cả rồi, anh đừng giày vò mình nữa. Tối nay em sẽ ngủ trên giường.”

Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày.

“Anh sợ sao? Em là con gái còn không sợ anh sợ cái gì?” Cảm giác muốn trêu chọc anh lại nảy sinh một cách tự nhiên. Cô cười đáng yêu, đưa một ngón tay ra chọc vào ngực anh: “Chiếc giường này thoải mái như thế, sao anh nỡ để em ngủ trên sofa? Đương nhiên, nếu anh thấy xấu hổ thì có thể ngủ ngoài phòng khách, em thấy sofa cũng không đến nỗi nào đâu. Cho dù em ngủ cùng giường với anh thì đã làm sao? Có phải lần đầu tiên chúng ta ngủ chung một giường đâu.”

Ngực Niên Bách Ngạn bị cô chọc thấy ngứa ngứa, anh không chịu được tóm lấy ngón tay cô, đặt lên khóe môi, khẽ cười: “Người cần chú ý là em đấy Diệp Diệp, tôi vẫn chưa say tới mức bất tỉnh nhân sự đâu.”

Hơi thở của anh nóng hổi làm ngón tay cô ngứa ngáy, cũng kích thích trái tim cô. Cô vội vàng rút tay về, kéo luôn một chiếc gối, nằm sang một bên giường: “Em đoán anh cũng chẳng dám làm gì, chúc ngủ ngon.” Nói rồi, cô đưa tay tắt đèn ngủ.

Trong phòng lại tối hắt đi. Trong không khí chỉ còn mùi rượu và mùi gỗ mộc hòa quyện vào nhau.

Tố Diệp nằm quay lưng về phía Niên Bách Ngạn, nhắm chặt mắt, hai tai bỗng trở nên rất thính nhạy, giống như người khiếm thị thì thính giác sẽ vượt trội vậy. Cô đang ở trong trạng thái “dĩ bất biến ứng vạn biến”, liều mạng tìm kiếm một chút động tĩnh xung quanh dù là nhỏ

nhất, đến từ người đàn ông đó.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy một bên giường hình như hơi lún xuống, hơi rượu dường như gần mình hơn một chút. Thậm chí, cô còn cảm nhận được cơ thể nóng rẫy của người đàn ông. Trái tim cô bất giác co rụt lại, đến hô hấp cũng bắt đầu trở nên gấp gáp.

Nhưng Niên Bách Ngạn không có hành động nào vượt quá giới hạn với cô. Anh không ra ngoài phòng khách, mà nằm xuống bên cạnh cô. Bóng đèn hắt lên tường, cái bóng đen xì không phân biệt rõ là thứ gì.

Căn phòng rất yên lặng.

Đây vốn là một thành phố yên tĩnh, không ồn ào không khoa trương, cứ tự nhiên như nó vốn có.

Tia sáng yếu ớt làm mờ hồ gương mặt hai người, nhưng hơi thở thì vẫn nhịp nhàng đều đặn, thậm chí còn nghe rõ cả nhịp tim. Tố Diệp nghe thấy nhịp tim của mình, từng nhịp từng nhịp đập thẳng vào tai, khiến cả trái tim vô cùng căng thẳng, giống như có thể nhảy ra khỏi cổ họng bất kỳ lúc nào, cô run lẩy bẩy.

Sau lưng cô thấy im ắng hẳn, nhưng hơi thở đầy mùi rượu của người đàn ông vẫn quấn quanh, quấn lấy cô, bao bọc lấy cô, khiến cô có một cảm giác sai lầm rằng anh đang áp sát vào mình.

Lời vừa rồi cô nói không sai, cô và anh không phải lần đầu tiên ngủ cùng một giường, nhưng đều là lúc cô say bét nhè hoặc mượn rượu để trêu chọc anh. Tình huống anh say còn cô tỉnh táo thế này đúng là lần đầu tiên. Nói không căng thẳng là giả, không sợ hãi cũng là giả.

Không biết đã qua bao lâu, Tố Diệp mới mơ hồ nghe thấy tiếng thở

trầm ổn nhịp nhàng của Niên Bách Ngạn.

Anh... ngủ rồi sao?

Cô thận trọng quay đầu sang, mượn một chút ánh sao vụn vặt để liếc nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh. Anh nhắm mắt, nằm thẳng bất động ở bên kia giường, cách cô một khoảng, nhưng cũng không khoa trương tới mức mỗi người một góc giường. Khoảng cách giữa cô và anh không đủ nhét thêm một người, chỉ cần cô đưa tay ra là có thể chạm vào anh.

Thấy anh có vẻ đã ngủ say, cô mới yên tâm quay người lại. Vừa rồi chọn lựa vị trí không tốt, quay lưng về phía anh tim sẽ bị chèn ép, khiến cô rất khó chịu. Dù sao anh cũng ngủ rồi, cô giải phóng cho tim thoải mái một chút cũng tốt.

Nhưng Tố Diệp vừa quay người lại liền nghe thấy giọng nói trầm khàn của anh vang lên: “Đừng động đây!”

Tiếng nói đột ngột của Niên Bách Ngạn khiến Tố Diệp một phen hết hồn, cả người cô cứng đờ, ngược lên nhìn anh cảnh giác. Gương mặt anh điềm tĩnh, vẫn không hề mở mắt, khiến cô lầm tưởng người vừa nói không phải là anh.

Tố Diệp không ngu ngốc tới mức hỏi lại xem anh vừa nói cái gì, nhưng cơ thể nằm không vững thế này cũng rất khó chịu, cô càng không muốn nhìn anh mà ngủ. Thế là cô vội vàng khôi phục lại tư thế ban đầu.

Ai ngờ, đúng vào lúc cô quay người lại, chỉ cảm thấy eo mình nặng hẫng xuống, lưng ngay lập tức áp sát vào lồng ngực rắn chắc của anh, cô hoảng hốt đờ ra không biết làm sao.

“Đã nói với em không được động đây rồi, ngủ thôi mà cũng không yên sao?” Bên tai là giọng nói êm tai trầm thấp của Niên Bách Ngạn, trong hơi rượu càng có cảm giác triền miên dịu dàng.

“Em nằm không yên lúc nào chứ.” Một cảm giác hoảng loạn luống cuống trào dâng, cô muốn cãi lại, càng muốn dịch chuyển bàn tay anh đang đặt trên eo mình.

“Em nói xem.” Niên Bách Ngạn không những không bỏ tay ra mà còn vây lấy ôm cô chặt hơn, khóa cô trong vòng tay mình, cười khe khẽ.

Thanh âm của anh giống như một đầu nhọn đâm thẳng vào tim cô, bên tai cô đã nhạy cảm phát hiện bờ môi anh sát lại gần. Làn môi mỏng ấy như vô tình cũng như cố ý hơi hột lướt qua từng đường nét bên tai cô. Có chút mê mẩn và du dương, đến cả ba chữ này cũng như đang thì thầm, mơ hồ mà nóng bỏng.

Hơi thở nóng hằm hập của anh phả vào tai cô.

Lý trí của cô dần trở nên mơ hồ, sự lý trí trước nay cô vẫn luôn tự hào.

“Anh... Anh nằm dịch ra kia đi, đừng lại gần em, nóng quá!” Đúng là quá nóng. Tố Diệp cảm thấy cả người mình sắp bốc hỏa rồi, nhưng bầu ngực cô đúng là đã bùng cháy, nóng đến chết người.

Nhưng cơ thể của Niên Bách Ngạn lại đề lên, môi anh khẽ chạm vào những lọn tóc của cô, bàn tay lớn từ eo dịch chuyển sang, bạo dạn đặt lên bụng cô, ngón tay dài dường như đang dùng lực. Anh lên tiếng, giọng nói rõ ràng có chút kiềm chế: “Diệp Diệp! Tôi đã nhắc nhở em rồi, tôi vẫn chưa say tới mức bất tỉnh nhân sự.”

Bả vai cô cứng đờ khi hơi thở của anh lướt qua.

Nhưng rất nhanh, anh đặt môi xuống bả vai cô, là một nụ hôn kéo dài tại nơi khúc quanh. Cô bỗng nhiên căng thẳng, vai cũng bất chợt run lên.

Quyển 3 - Chương 104: Tình cảm của em là thật chứ?

Nụ hôn của người đàn ông dịu dàng quấn quýt, hơi nóng hàm hập xen lẫn mùi rượu mạnh, khiến cho không khí vốn yên tĩnh trôi nổi xung quanh bị quấy nhiễu trở nên gấp gáp hỗn loạn. Khi hơi thở của anh phả vào tai cô, thậm chí cô có thể nghe được rõ ràng nhịp thở trầm khàn và nặng nề của anh.

Suy nghĩ đầu tiên lướt qua trong đầu Tố Diệp chính là phải quật ngã anh ta!

Mặc dù ở góc độ này để làm được là rất khó.

Thế là cô liền làm thật.

Vừa đưa tay chuẩn bị dùng sức, Niên Bách Ngạn hình như đã sớm dự liệu được ý đồ của cô, anh kẹp chặt cổ tay cô lại. Cô dùng lực bất ngờ thì anh cũng gia tăng sức mạnh theo. Cứ như vậy cô vẫn bị khóa chặt trong lòng anh, bên tai là tiếng cười thầm của anh, xua đi vẻ yên tĩnh trầm lặng hằng ngày, có một sự đùa giỡn khi có hơi men mà cô chưa từng phát hiện ra: “Em không biết đàn ông say rượu càng mạnh mẽ hơn sao?”

Tố Diệp ghét kiểu nói vừa như trêu đùa vừa như chòng ghẹo của anh. Cô lại định gỡ tay anh ra, nhưng liền đó lại rơi ngay vào bẫy, vừa hay bị người đàn ông tóm được một cách kín kẽ. Cô quay đầu, tức giận lườm người đàn ông trên đỉnh đầu: “Anh không buồn ngủ em còn buồn ngủ đấy. Buông em ra, em muốn đi ngủ.”

Lời kháng nghị của cô không nhận được sự hưởng ứng của Niên Bách Ngạn.

Anh không động đây, chỉ nhìn cô từ trên xuống, không hề chớp mắt. Ánh sáng yếu ớt hắt vào gương mặt anh, chưa nói tới những góc cạnh rõ ràng, đôi mắt ấy không biết là vì nửa tỉnh nửa say hay vì góc độ ánh sáng, từ hướng cô ngẩng đầu lên nhìn, trông nó càng sâu thẳm, như đại dương dưới bầu trời đêm, đen đặc và rộng lớn, nếu quan sát kỹ sẽ thấy có những lớp sóng lớn ngầm ập đến.

Trái tim Tố Diệp bỗng thấy cực kì hồi hộp, không giống như ngạc nhiên mà càng giống bị lỡ nhịp hơn, cùng với đó là sự hoảng loạn vô hạn sức sôi lan tràn. Giống như cỏ dại điên cuồng sinh sôi, muốn thu dọn chúng đi nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Trước đây không phải Niên Bách Ngạn chưa từng nhìn cô chăm chăm thế này, nhưng đa phần đều là sự điềm tĩnh khiến người ta không thể nhận ra ý đồ và những gì anh suy nghĩ trong lòng. Niên Bách Ngạn của giây phút này mới thật sự khiến người hoảng sợ bất an.

Cô bị trói buộc trong vòng tay anh, hai cổ tay lại bị bàn tay to lớn của anh giữ chặt, không thể nhúc nhích, cô chỉ biết một lần nữa chống cự mạnh mẽ: “Niên Bách Ngạn! Anh say rượu muốn giở trò thì tránh xa một chút, em thật sự rất buồn ngủ, rất muốn...”

Cô còn chưa nói xong, cả người Niên Bách Ngạn đã ép lên, lần này thì đích thực là đè cô xuống dưới người mình. Hai tay cô bị anh trói quặt lại đặt lên đỉnh đầu. Một tay còn lại của anh vuốt ve nhẹ nhàng dọc theo gáy cô, ngón tay thon dài chạm tới chân mày cô, khẽ vẽ lại hình dáng hàng lông mày ấy.

Như có một chiếc lông chim lướt nhẹ lên gương mặt, trong khoảnh khắc Tố Diệp ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy người đàn ông trên người dịu dàng như vậy, đối xử với cô như một báu vật mà anh trân quý nhất.

Hàng mi cô khẽ run lên, cùng sự kinh ngạc trong ánh mắt tạo thành một tia sáng tuyệt đẹp. Niên Bách Ngạn lúc này lên tiếng, giọng nói có phần nhấn mạnh: “Thích tôi sao?”

Hơi thở anh lướt qua trán cô, mát lạnh dễ chịu, vậy mà lời anh nói lại khiến cô hoảng hốt, tim đột ngột đập liên hồi. Ánh mắt anh như ngọn đuốc, vừa có sự mê hoặc khi say, vừa có sự tỉnh táo lý trí. Nhất thời cô không biết phải trả lời ra sao, vô thức muốn né tránh ánh nhìn trực diện của anh.

Nhưng Niên Bách Ngạn rõ ràng không định cho cô cơ hội lẩn trốn, anh đưa tay quay mặt cô lại, bắt cô nhìn thẳng vào anh, thấp giọng gần từng chữ một: “Nói cho tôi biết, tình cảm của em có phải là thật không?”

Hơi thở của anh say mềm, nhưng ngữ khí lại vô cùng chân thành, dường như đang chờ đợi một đáp án. Nhưng Tố Diệp cho rằng, lúc này Niên Bách Ngạn đã không còn trầm ổn kiềm chế như mọi khi, có thể mỉm cười bỏ qua sự bậy bạ và trêu chọc ác ý, cùng lắm cũng chỉ nhíu mày cảnh cáo cô một câu nữa. Hôm nay anh dường như đổi khác, anh mượn rượu kiên trì muốn biến thành một con dao sắc nhọn, mổ xẻ trái tim cô ra để nhìn rõ suy nghĩ trong lòng cô.

Cô đã quen làm người thăm dò, về điểm này cô chưa bao giờ lừa dối anh.

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn rất nhấn nại. Anh cúi thấp xuống, trán gần như đã chạm vào mặt cô, làn môi mỏng áp sát bờ môi cô, giọng nói khế khàng: “Hãy nói thật với tôi đi, Diệp Diệp...”

Trái tim Tố Diệp đã hoàn toàn bị hơi thở của anh khuấy đảo, không biết vì xung quanh quá yên tĩnh hay vì anh quá gần cô, chỉ cảm thấy màng nhĩ mình ù ù không ngớt, tim không ngừng nhảy dựng lên hết

lần này tới lần khác, đến tận khi gần như đã treo lơ lửng ngay ở cổ họng.

“Em... thật sự thích anh.” E rằng chỉ là một lần thăm dò, vậy thì lời nói dối khi trước của cô sẽ vô tình bị bại lộ.

Cô chưa từng tự thừa nhận mình hoàn hảo thế nào, ngược lại, cô biết rõ mình ích kỷ và nhỏ nhen ra sao. Từ trước tới nay cô đã quen dùng từ “đến đâu hay tới đó” để miêu tả cuộc sống của mình. Như vậy cô càng có thể khiến mình vui vẻ hơn một chút.

Thế nên, cô ghét cảm giác bị người khác vạch trần ngay tại trận!

Nó chẳng khác nào cô bị thị chúng, có người ép cô cởi sạch quần áo đứng dưới ánh đèn. Cô không thể cho phép bản thân mình thảm hại như vậy, thà gieo gió gặt bão cũng không cho phép bản thân thê thảm.

Vì thế, khi cô trả lời xong câu hỏi này, khi đọc được ý cười trong ánh mắt anh thì cô đã hiểu ra, cô gieo gió ắt sẽ gặt bão.

“Được!”Gương mặt Niên Bách Ngạn sát hẳn xuống.

Cô những tưởng anh sẽ hôn lên môi mình.

Nhưng anh lại khẽ nghiêng đầu, môi anh đặt xuống trán cô, rồi men theo đó khẽ hôn lên tóc cô, cảm giác nóng hổi khiến tóc cô gần như tan chảy. Lúc này, Tố Diệp nghe rõ tiếng trái tim đập rộn ràng, từng tiếng từng tiếng đập thẳng vào lồng ngực.

Cô rất muốn đưa tay chạm vào nó, muốn chứng minh xem có phải trái tim mình hay không, hoặc có lẽ trái tim anh cũng đập mạnh mẽ như thế.

Dường như Niên Bách Ngạn có tâm linh tương thông với cô, anh buông bàn tay đang giữ chặt cổ tay cô, nhưng lại nhân cơ hội đó men theo đường cong trên người, dừng lại ở eo cô, giữ chặt lấy nó. Nhiệt độ ở bàn tay anh suýt nữa đã làm bỏng da thịt cô.

Cô muốn hét lên nhưng cổ họng lại giống như bị một nhúm bông chặn lại.

Nụ hôn của anh tỉ mỉ nhẹ nhàng, như đêm xuân đa tình tháng năm, khiến người ta chỉ cần một giây không để ý là có thể chìm đắm vào đó. Nhưng ngay sau đó, người đàn ông đột ngột mở miệng, khẽ ngậm lấy vành tai xinh xắn của cô.

Sự cắn mút đột ngột cuối cùng đã khiến cô thở dốc thành công, hai tay chống lên lồng ngực để trần của anh. Lúc này cô mới phát hiện ra, cơ bắp rắn chắc của anh cũng nóng đến bỏng rát, đến cả nhịp tim của anh cũng dồn dập mãnh liệt, làm tay cô run lên.

Trái tim của anh sao lại không giống như cô chứ?

Tố Diệp lúc này mới sợ hãi. Cô đã không còn lại cô bé nữa, đương nhiên hiểu rõ điều báo trước cho sự gọi tình của người đàn ông.

“Diệp Diệp...” Vì hôn cô, thanh âm của anh nghe rất mơ hồ và dày đặc.

Cô run lên.

Nụ hôn của anh nhân cơ hội đó lướt xuống, men theo cổ cô rồi xuống xương quai xanh xinh đẹp...

Khi bờ môi anh cuối cùng vùi trong khe rãnh trước ngực cô, cả người

cô run lên bần bật, chỉ cảm thấy môi anh đã làm tim cô tan chảy. Cảm giác này vô cùng đáng sợ.

Quần áo cô đã không còn nghiêm chỉnh.

Cầu vai của chiếc áo ngủ bị anh khế kéo xuống. Ánh đèn vàng trong phòng ngủ càng tăng thêm nhiệt độ cho căn phòng, ánh sáng yếu ớt dù sao cũng không bì kịp với cảnh xuân vô hạn trước ngực cô.

Cái cổ mềm mại như thiên nga, xương quai xanh lõm sâu, độ cong của hai đỉnh đồi dù cô có nằm thẳng trên giường thì vẫn đầy quyến rũ, bị bộ quần áo ngủ nửa che nửa hở, càng muốn che thì càng bị lộ. Cùng với hơi thở gấp gáp của cô, độ cong ấy lại càng sống động.

Niên Bách Ngạn bạo dạn đắm chìm vào nơi đây.

Đầu anh vùi trong ngực cô, đầu mày vốn mạnh mẽ cao ngất giờ cũng đầy tình cảm. Ánh mắt đen sẫm lạ thường, hô hấp càng lúc càng đục ngầu, đến cả lúc khế gọi tên cô thanh âm cũng đứt quãng.

Cơ thể mịn màng thơm tho, anh thừa nhận tâm trạng của mình đã trở nên bất thường, chính vào lúc này khi anh vô tình vào nhà vệ sinh. Người con gái trong lòng như một dòng suối nguồn tinh khiết khiến anh dù đau khổ cũng cam lòng. Cô lại giống như cây hoa anh túc khiến anh quyến luyến quên cả đường về. Cảnh tượng trong phòng tắm vẫn còn lẩn quẩn trong đầu óc anh: Trong làn hơi nước, cơ thể cô khôu gợi như ảo ảnh, mái tóc dài quấn quanh người. Có một khoảnh khắc anh rất muốn thay thế cho mái tóc ấy, ôm chặt cô vào lòng, để cô được tự do triền miên trong vòng tay anh.

Nghĩ vậy, nụ hôn của Niên Bách Ngạn bất giác càng mạnh mẽ hơn. Anh mở miệng, không khống chế được muốn được chiếm lấy nụ hoa đang sau lớp vải mỏng anh đã tha thiết ước mong.

Lúc này, Tố Diệp như bị giật điện, cả người run lên dữ dội, tiếp theo đó cô hét lớn, cả người cô vặn vẹo không ngừng. Nhưng rõ ràng, cô lại cảm nhận được một vật to lớn mài vào hai chân mình đến đau rát, cô hết hồn bèn đưa tay đẩy ra.

Ngay sau đó, có một tiếng nổ bùm, đầu cô phút chốc hoàn toàn trống rỗng.

Niên Bách Ngạn lại dướn môi cười khế, nắm chặt tay cô dẫn dắt nó xuống dưới. Đứng vào lúc đầu ngón tay khế chạm vào thứ cứng rắn và nóng rực đó, tiếng cầu xin cuối cùng cũng bật ra được từ cổ họng tắc nghẽn, thanh âm nhỏ xíu, như một con chim bị bể gãy cánh, hoàn toàn bất lực: “Đừng...”

Tiếng nói này như một lớp phòng vệ đối với sự cấm kỵ nào đó.

Tóm lại, Niên Bách Ngạn đã thật sự dừng lại như mong muốn của cô, không ngang ngược chiếm hữu, cũng không mất mặt đến mức phẫn nộ. Anh buông tay cô ra, nhưng không xoay người lại ngay. Cô vẫn cảm nhận được nó, gần như làm cô đau đớn.

Cô không dám động đậy nữa.

Còn anh, chăm chú nhìn cô, ánh mắt có chút xót xa, rồi anh đưa tay chạm lên mặt cô, giọng nói cũng khiến người ta đau lòng: “Nếu đã thích tôi, tại sao còn sợ tôi?”

Cô không thể trả lời, mặc dù trong lòng đã sáng rõ như ban ngày.

Trái tim nhói đau, nhưng chẳng tìm được lý do nào hợp lý.

Có lẽ Niên Bách Ngạn cũng không định đợi câu trả lời của cô, hoặc

anh đã biết rõ cô sẽ không trả lời. Sau khi khẽ thở dài anh xoay người nằm sang bên. Tố Diệp vội vàng quay lưng về phía anh, mới phát hiện đã không còn là vị trí ép tim nữa.

Cánh tay anh cũng tiến lại ngay, kéo cô áp sát vào lồng ngực anh, hai trái tim dường như đập chung một nhịp, còn nguyên độ nóng ban nãy.

Tố Diệp không biết anh đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy hơi thở anh di chuyển trên đỉnh đầu mình. Cô hoàn toàn bị anh ôm vào lòng, khỏe môi động đập nhưng chẳng thốt lên được câu nào.

Bàn tay anh phủ lên người cô, ép cô đan tay vào tay mình. Cô cúi xuống nhìn, những ngón tay mình như cỏ bươm ngựa, chỉ có thể bắt lực nương tựa vào ngón tay anh.

“Diệp Diệp...” Giọng nói của Niên Bách Ngạn vang lên trên đỉnh đầu, trầm thấp mà dịu dàng: “Tôi sẽ không ép em nhất định phải thích tôi, nhưng nếu có một ngày em thật sự thích tôi...”

Cô ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn anh, đợi anh nói tiếp. Không hiểu tại sao, nhìn anh thế này, thấy ánh mắt anh đầy u tối và đau thương, giống như sự cô độc của loài sói, đột ngột làm tim cô nhói đau.

Niên Bách Ngạn chỉ nói nửa vờ, nửa còn lại mặc cho người ta tưởng tượng. Cuối cùng, anh đặt một nụ hôn nhẹ lên mũi cô, khẽ nói: “Ngủ thôi!”

Quyển 3 - Chương 105: Sự cưng chiều của người đàn ông

Bắc Kinh, quán cà phê Shin Kong.

Giờ này quán khá vắng khách, Lâm Yêu Yêu xin nghỉ nửa ngày chính là muốn cùng Đinh Tư Thừa hâm nóng lại quãng thời gian vui vẻ. Đinh Tư Thừa trước nay không thích dạo phố mua sắm, hôm nay lại nhẫn nại một cách bất ngờ, cùng cô đi dạo quanh cả trung tâm Shin Kong, còn hào phóng mua cho cô quần áo đẹp và những sản phẩm chăm sóc sức khỏe hợp với người già. Bố mẹ của Lâm Yêu Yêu sắp tới Bắc Kinh rồi, ở ngay tại nhà cô.

Yêu Yêu từ trước tới giờ không phải một cô gái thích chiếm lợi của người khác, về điểm này cô hoàn toàn tương phản với Tố Diệp. Mấy năm nay chỉ cần là đồ Đinh Tư Thừa bỏ tiền ra mua cho cô, cô chắc chắn sẽ mua lại cho anh một thứ gì khác thì trong lòng mới thấy thoải mái. Thế nên khi món nước hoa hồng của cô được mang tới, cô bèn đẩy một chiếc hộp nhỏ xinh tinh xảo tới trước mặt Đinh Tư Thừa.

Đinh Tư Thừa lấy làm lạ, cô chỉ khẽ cười, tỏ ý bảo anh mở ra xem thử.

Anh làm theo, bên trong lại là một chiếc măng-sét của nam giới hiệu Givenchy.

“Yêu Yêu! Em không cần mua đồ cho anh đâu.” Anh khó xử.

Lâm Yêu Yêu mím môi: “Em không thể cứ nhận của anh mãi được. Vả lại, anh là bạn trai của em, giúp anh trở nên anh tuấn đẹp trai

cũng là trách nhiệm của em. Kiểu này nhìn có đẹp không? Em để ý nó lâu lắm rồi, cuối tuần này anh hãy đeo tới nhà em nhé.”

“Yêu Yêu...”

“Anh đừng nói là mình không có thời gian đấy. Bố mẹ em đã tới đây mấy ngày rồi, liên tục chuẩn bị để gặp mặt anh đấy.” Lâm Yêu Yêu nhìn anh cười ngọt ngào, dáng vẻ hồn nhiên điển hình của mấy cô gái nhỏ.

Đình Tư Thừa không biết nói sao, chỉ khẽ thở dài. Anh vừa định lên tiếng lại bị một đôi tình nhân ngồi gần đó ngắt lời.

“Cái gì? Anh muốn chia tay với em?” Là thanh âm kinh ngạc đến chói tai của người phụ nữ.

Lâm Yêu Yêu cũng giật mình vì giọng nói ấy, quay đầu liếc mắt nhìn. Người phụ nữ ngồi nghiêng phía sau đúng là tuyệt đẹp, nhưng biểu cảm hoảng hốt và lo sợ trên gương mặt đã làm biến dạng vẻ đẹp ấy, trông có vẻ vô cùng kích động. Còn người đàn ông bên đó ngồi quay lưng về phía Lâm Yêu Yêu, cô không thể nhìn được nét mặt của anh ta. Yêu Yêu cũng chẳng hơi đâu quan tâm tới mấy chuyện vặt vãnh của đôi tình nhân ấy, chỉ một lòng quan tâm tới Đình Tư Thừa trước mặt.

“Tur Thừa, cuối tuần này thật ra anh cũng không cần ăn mặc quá nghiêm chỉnh, nếu không sẽ dọa chết bố mẹ em mất. Hay là anh đừng đeo măng-sét nữa, khi nào làm việc hăng đeo.”

“Yêu Yêu, hôm nay anh hẹn em ra đây, vì anh có chuyện muốn nói với em.” Đình Tư Thừa chần chừ một lúc lâu cuối cùng cũng lên tiếng, có chút khó khăn. Anh không thể cùng cô tới gặp bố mẹ, vì anh muốn chia tay với cô.

Anh thích Lâm Yêu Yêu, nói chính xác có lẽ là đã từng thích Lâm Yêu Yêu. Cô xinh xắn thoải mái lại chu đáo hiểu chuyện, hoàn toàn phù hợp yêu cầu với một nửa của anh. Từ trước đến giờ, anh vẫn luôn cho rằng Lâm Yêu Yêu chính là người con gái mình có thể nắm tay đi hết cuộc đời, hơn nữa đúng là anh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý này, hy vọng một ngày nào đó tới một thời điểm thích hợp sẽ cầu hôn cô.

Thậm chí, ngày đầu tiên khi anh chủ động theo đuổi cô, trong lòng anh cũng đã nghĩ như vậy.

Nhưng... Đinh Tư Thừa vẫn phát hiện ra bí mật của mình!

Một bí mật đã giấu kín rất lâu rất sâu, thậm chí đến cả anh cũng không biết!

Anh... thích Lâm Yêu Yêu, nhưng người anh thật sự yêu lại là Tố Diệp!

Anh chưa từng suy nghĩ về tình cảm thực sự của mình.

Khi còn ở nước ngoài, lúc anh chỉ muốn làm thầy hướng dẫn cho một mình Tố Diệp.

Khi Tố Diệp đột ngột về nước, anh cũng không nhận được quay về theo.

Khi Tố Diệp nói với anh cô ấy vẫn bưng bình lúc sáng sớm.

Anh chưa hề nghĩ mình sẽ đau lòng vì cô ấy, thậm chí là một cảm giác quyến luyến sâu sắc.

Cho tới khi, anh nhìn thấy cô ấy lên xe của Niên Bách Ngạn, quyết định đi công tác cùng anh ta, giây phút đó cuối cùng anh đã tỉnh ngộ. Sự lo lắng, bận lòng, nôn nóng, thậm chí là phần nộ anh dành cho cô ấy, tất cả đều xuất phát từ lý do... anh yêu Tố Diệp.

Thế nên, Đinh Tư Thừa không thể đối mặt với bố mẹ của Lâm Yêu Yêu, vì anh đã xác định rõ tình cảm của mình nên mới càng phải dứt khoát, quyết định chia tay. Cô là một cô gái tốt, không đáng phải vì anh mà lỡ dở tuổi xuân và thời gian của mình. Mặc dù anh đã khổ nạn bao nhiêu năm nay rồi, nhưng nói rõ ràng mọi chuyện vẫn còn hơn hai người tiếp tục dưng dây một cách không rõ ràng.

Lâm Yêu Yêu đương nhiên không biết suy nghĩ của anh, vẫn nhìn anh rất hạnh phúc: “Ừm, anh nói đi, em đang nghe đây!”

Nhìn gương mặt rạng rỡ của cô, Đinh Tư Thừa cảm thấy mình đúng là kẻ đốn mạt nhất trên đời!

“Thật ra hôm nay anh định...”

“Diệp Uyên! Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy? Ban đầu anh theo đuổi tôi, bây giờ anh chơi chán rồi thì đòi chia tay? Anh có còn là con người không?” Người phụ nữ đối diện lại hét âm lên, thu hút được chú ý của rất nhiều khách xung quanh.

Đinh Tư Thừa cảm thấy câu này như đang chửi vào mặt anh vậy.

Lâm Yêu Yêu bực bội quay đầu lại lườm, một không khí đang vui vẻ bị đôi tình nhân đảo lộn hết cả, đúng là cực kỳ đáng ghét. Nhưng cô vẫn nhẫn nại nhìn Đinh Tư Thừa, mỉm cười như lúc ban đầu: “Không sao, anh nói đi, em nghe được.”

“Thật ra anh muốn nói với em là, hai chúng ta...”

“Uyên... Anh không thể bỏ rơi em...” Người phụ nữ gần đó bắt đầu khóc nức lên, thút thít trông rất đáng thương: “Em đã mang thai đứa con của anh rồi. Anh chia tay với em thì đứa bé phải làm sao? Cho dù anh không quan tâm đến em cũng phải để ý tới đứa con chứ...”

Lâm Yêu Yêu sắp phát điên rồi. Mỗi lần Đinh Tư Thừa định nói gì đó lại bị cái đôi tình nhân ngu ngốc đó ngắt lời, nổi tức giận trong lòng sắp bùng nổ. Khi cô đang cố gắng kiềm chế thêm một lần nữa thì câu nói của người đàn ông sau lưng đã hoàn toàn trở thành kíp nổ.

“Con?” Người đàn ông như đang cười nhạo: “Có chắc nó là của tôi không?”

Liền sau đó là tiếng khóc nức nở không màng tới xung quanh của người phụ nữ.

Lâm Yêu Yêu không thể nhẫn nại thêm: “Tư Thừa, anh đợi em một lát!” Nói xong cô đứng dậy, đi về phía hai người họ.

“Yêu Yêu!” Đinh Tư Thừa cũng vội vàng đứng dậy theo.

Tiếc rằng Lâm cô nương đã xông tới, đập “bộp” một cái lên mặt bàn, mạnh tới nỗi cà phê trong ly bắn cả ra ngoài. Người phụ nữ đang đắm chìm trong đau khổ giật nảy mình, ngược mắt lên nhìn Lâm Yêu Yêu đột ngột xuất hiện, một giọt nước mắt vẫn còn đọng lại trên gò má, nhìn thấy đã phải động lòng. Còn người đàn ông kia, khóe môi vẫn còn nguyên nụ cười châm chọc ban nãy, có điều anh ta cũng sửng sờ vì hành động của Lâm Yêu Yêu.

“Tôi đã gặp qua những kẻ bạc tình bạc nghĩa, nhưng chưa gặp ai bạc tình tới mức vô liêm sỉ như anh! Anh là người hay là súc sinh? Cô ấy đã có thai rồi mà anh còn đòi chia tay? Còn nghi ngờ đứa bé

có phải con anh hay không? Anh mắc bệnh à? Hay là biết mình bầm sinh đã “bất lực”? Nói mấy câu đó có phải tiếng người không?” Lâm Yêu Yêu sắp bị chọc đến phát điên, mở miệng là công kích mạnh mẽ như dây pháo.

“Yêu Yêu...” Đinh Tư Thừa cũng bước tới, muốn kéo cô đi: “Chúng ta tới quán khác ngồi là được rồi, đừng gây chuyện ở đây.”

“Dựa vào đâu bắt chúng ta đổi? Nếu phải đổi cũng là họ đổi!” Lâm Yêu Yêu không hề khách khí, có lẽ thật sự đã phát điên, nếu không cô cũng không nổi nóng đến vậy. Cô hét vào mặt người đàn ông: “Anh tưởng đây là bếp ăn nhà anh à? Muốn thế nào thì được thế ấy? Muốn chia tay cũng phải tìm địa điểm thích hợp chứ, ở đây ồn ào cái gì?”

Diệp Uyên hoàn toàn không ngờ lại chọc được một “Trình Giáo Kim” tới đây, đầu tiên cũng hết sức ngạc nhiên sau đó lấy lại bình tĩnh, chỉ bằng cứ nhìn gương mặt đỏ hồng của Lâm Yêu Yêu bằng vẻ mặt thích thú. Đợi cô mắng xong, anh ta cũng không tức giận, nhìn người phụ nữ đối diện, hờ hững hỏi: “Bạn tốt của cô à?”

Người phụ nữ đó còn mãi kinh ngạc, vô thức lắc đầu.

Diệp Uyên thấy vậy mới uể oải nhìn Lâm Yêu Yêu: “Đúng là thích lo chuyện bao đồng thật.” Nói xong anh lại nhướn mày: “Nhưng mà sao tôi trông cô quen quen nhỉ!”

“Đừng có giả bộ thân thiết!” Lâm Yêu Yêu gầm lên, nhưng một giây sau bất ngờ trợn trừng mắt, chỉ vào anh ta: “Anh... Anh chẳng phải là... Tôi nhớ ra rồi, hay lắm, thì ra là đồ công tử bột! Đồ vô liêm sỉ! Anh chẳng phải là gã lái cái xe rách đi khắp nơi đâm người đó sao? Đúng là oan gia ngõ hẹp!”

Thì ra đầu gối cô bầm tím mấy ngày đều là nhờ có anh ta!

“Ha ha...” Bỗng nhiên Diệp Uyên lại cười lớn, hoàn toàn không một chút phần nộ: “Xem ra cô cũng nhớ tôi mãi chẳng quên đấy.”

Một giây sau, Đinh Tư Thừa phải ôm chặt Lâm Yêu Yêu định xông tới đánh nhau, chỉ còn lại tiếng gào thét của cô: “Tôi giết chết anh!”

“Anh à, bạn gái của anh hung dữ quá, mau chia tay với cô ta đi thôi.”
Diệp Uyên nhin cười, nhìn về phía Đinh Tư Thừa đưa ra đề nghị như một kẻ rối việc.

Đinh Tư Thừa chỉ muốn kéo Lâm Yêu Yêu đi, cũng chẳng hơi đâu để ý lời nói của người đàn ông ấy. Nhưng câu nói này càng làm khí nóng trong đầu Lâm Yêu Yêu bốc lên ngàn ngút: “Đồ công tử bột không biết xấu hổ! Anh xúi giục ai chia tay hả? Anh điên khùng cái gì hả? Đồ đầu trâu mặt ngựa, tôi trừ ẻo anh cả đời này không có người đàn bà nào sinh con trai cho anh!”

“Yêu Yêu, mau đi theo anh!” Đinh Tư Thừa hiểu tính cô. Cô không giận thì thôi, nếu thật sự tức giận thì cũng khiếp sợ lắm, anh phải liều mạng kéo cô đi.

Diệp Uyên nãy giờ vẫn cong môi cười, nhìn Lâm Yêu Yêu bị kéo đi ngày một xa, nhìn về phía cô vẽ một chữ “Tạm biệt” lên không trung.

“Đừng để tôi nhìn thấy anh lần thứ ba, nếu không tôi giết anh thật đấy!” Tiếng mắng chửi của Lâm Yêu Yêu vẫn còn vang vọng trong không khí.

Ở Ordos lại là một khung cảnh khác.

Không có cái nóng nực và âm u của Bắc Kinh. Chỉ cần ngược lên bất

kỳ đâu là có thể thấy trời xanh mây trắng điểm tuyết cho đá ngọc bích, dịu dàng đa tình.

Cuộc họp báo cho buổi triển lãm đá quý diễn ra vào buổi chiều, nhưng trợ lý Hứa Đồng và tất cả các nhân viên tham gia triển lãm đều đã có mặt ở đây từ sáng sớm. Ngoài ra còn có sư phụ Bana, vì “Trăm hoa đua nở” do chính ta anh ta cắt mài, thế nên việc giới thiệu kỹ thuật ở đây chắc chắn thuộc về anh ta.

Khi Tố Diệp và Niên Bách Ngạn tới nơi, buổi họp báo đã bắt đầu.

Hứa Đồng với tư cách là người phát ngôn của tổng giám đốc, toàn quyền phụ trách buổi họp báo này. Ngoài vị trí của Hứa Đồng, trên ghế còn có sư phụ Bana, các cán bộ cao cấp của bộ phận kế hoạch, bộ phận marketing, họ đang lần lượt trả lời từng câu hỏi các phóng viên đưa ra.

Niên Bách Ngạn lại khá nhàn hạ, thậm chí các phóng viên còn chẳng phát hiện ra anh thầm lặng ngồi ở một góc. Tố Diệp phát hiện anh là một người không thích giao lưu cùng báo giới. Nghĩ lại cô thấy cũng phải, càng leo lên cao càng phải khiêm tốn, đây mới là đạo lý làm người.

Cô cùng anh ngồi trong góc, nhưng trên bục nói gì cũng chẳng nghe vào đầu, chỉ mãi suy nghĩ về chuyện tối qua. So với lần ở nhà họ Diệp, tối qua dường như mới thật sự khó mà đối mặt.

Lần đó ở nhà họ Diệp, Niên Bách Ngạn cuối cùng không hề đi, tới tận khi trời sáng mới rời khỏi phòng cô, thật sự đã ở bên chăm sóc cô cả một đêm, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy thoải mái, dường như không hề thấy có gì không ổn. Nhưng sáng nay thì khác. Mặc dù tối qua cô thật sự đã có một đêm không mơ mộng gì, nhưng lúc tỉnh dậy lại chần chừ không dám mở mắt. Cô sợ một khi mở mắt ra sẽ phải

đối mặt với anh, hoặc chỉ cần quay đầu là sẽ nhìn thấy gương mặt anh.

Tóm lại cô bắt đầu lo sợ rồi.

Nhưng điều bất ngờ là Niên Bách Ngạn không ở trên giường, sờ tay sang bên cạnh cũng không còn hơi ấm, chứng tỏ không biết anh đã rời đi từ lúc nào. Sau khi cô đánh răng rửa mặt xong, đúng lúc anh từ ngoài quay về, ăn mặc chỉnh tề, thấy cô đã dậy chỉ khẽ nói một câu: “Xuống nhà ăn sáng đi!”

Cho tới tận bây giờ, khi cô ngồi cạnh bên anh trong góc khuất này, một không gian kín đáo như vậy nhưng cô cũng không thể mở lời hỏi tối qua anh đã đi đâu. Có lẽ anh chỉ là dậy hơi sớm một chút, hoặc có thể thật ra anh có tình nhân ở đây, tối qua anh đã tới chỗ người phụ nữ khác...

Tố Diệp không biết, cũng không muốn biết.

Chỉ có điều, từ sáng tới giờ, Niên Bách Ngạn rất tự nhiên, làm như tối qua hoàn toàn không xảy ra chuyện gì vậy, ăn nói nhẹ nhàng, khiến Tố Diệp trong khoảnh khắc có một cảm giác sai lầm, có phải người tối qua uống say là cô chứ không phải anh không? Niên Bách Ngạn ngược lại càng chu đáo với cô hơn, lúc ăn sáng còn không ngừng hỏi ý kiến của cô, thậm chí dọc đường cũng không im lặng như trước nữa, nói chuyện với cô nhiều hơn một chút.

“Đang nghĩ gì vậy?” Bên tai, giọng nói của anh lại vang lên, đồng thời anh cũng giơ tay gõ nhẹ vào đầu cô.

Tố Diệp quay đầu nhìn anh, phát hiện ánh mắt anh có phần thoải mái.

“Em đang nghĩ, Hứa Đồng theo anh cũng xui xẻo quá. Cô ấy ở trên đống đạn, còn người làm ông chủ như anh lại ở dưới tự do nhàn hạ.” Thu lại những cảm xúc, cô thờ ơ đáp lại.

“Thế nào gọi là theo tôi?” Niên Bách Ngạn bị câu nói của cô chọc cười: “Câu này nghe có chút châm chọc đấy.”

“Không phải là em trêu chọc, chỉ cảm thấy nhàn quá phát chán thôi.” Tố Diệp mệt mỏi dựa lưng vào ghế, ngáp ngủ: “Cứ tưởng được nhìn thấy cỏ cây hoa lá, nhìn thấy sơn dương, không ngờ cũng toàn là nhà cao tầng, thật là nhạt nhẽo.”

Niên Bách Ngạn không biết làm sao, lắc đầu: “Đưa em đi theo tôi là để học hỏi, đến để chơi sao?”

“Em vẫn mang theo tâm trạng đi du lịch mà.” Tố Diệp phản bác: “Anh thông minh tài giỏi như thế, đến cả chủ tịch cũng giao quyền cho anh rồi, em còn học cái gì?”

“Chuyện của nhà họ Diệp sớm muộn gì em cũng phải quan tâm.” Niên Bách Ngạn thấp giọng nói.

Tố Diệp bật cười: “Thôi đừng, em không có phúc để hưởng đâu.”

Thấy cô lại bắt đầu giận dỗi, Niên Bách Ngạn cũng thôi không tiếp tục nói về vấn đề này nữa. Anh nghĩ một lúc: “Hai ngày nữa là ngày hội Natamu một năm mới có một lần, có thể đưa em tới đó chung vui.”

Tố Diệp vốn đang suy sụp tinh thần nghe tới đây mắt sáng rực lên, chớp mắt với anh: “Ngày hội Natamu? Là cái gì vậy? Có vui không?” Tối qua cô cũng nghe nhân viên lễ tân khách sạn nhắc đến cái lễ hội gì đó, hình như rất là náo nhiệt.

Niên Bách Ngạn thấy cô phẩn chấn trở lại, khoe môi nở một nụ cười yêu chiều. Anh đưa tay vén mấy lọn tóc của cô ra sau tai, dịu dàng nói: “Đây là ngày hội truyền thống của dân tộc Mông Cổ, giống như một đại hội thể thao đặc biệt. Đương nhiên, ngoại trừ Nội Mông Cổ ra, những nơi có người Mông Cổ như Tân Cương, Thanh Hải, Cam Túc... đều sẽ tổ chức hoạt động này. Trước đây Natamu chỉ tổ chức trong nội bộ người Mông Cổ. Nhưng ngày nay đã mở rộng với bên ngoài, trở thành một hoạt động truyền thống đặc sắc mang tính quốc tế.”

“Thế vận hội?” Tố Diệp càng nghe càng thấy hứng thú.

“Chủ yếu là vật, cưỡi ngựa, bắn tên, ngoài ra còn một số môn thể thao hình thức nhỏ khác.” Niên Bách Ngạn cười: “Lễ hội Natamu đầu tiên được gọi là Tế Ngạo Bao, là lễ hội truyền thống do Thành Cát Tư Hãn giữ lại để kiểm duyệt quân đội và bảo vệ thảo nguyên. Mỗi lần tới thời điểm ấy, dân du mục trên thảo nguyên lại cưỡi con ngựa của nhà mình, mang theo đủ loại thực phẩm, dược phẩm tụ họp trên thảo nguyên rộng lớn, cùng nhau dựng nhà bạt màu trắng, cực kỳ náo nhiệt.”

“Trời đất ơi, đẹp quá!” Tố Diệp chỉ nghĩ tới thôi cũng đã chảy nước miếng, không thể kiềm chế tâm trạng kích động: “Vậy em nhất định phải tới xem.”

“Được!” Niên Bách Ngạn đồng ý: “Buổi đấu giá cũng sắp kết thúc rồi, chúng ta có thể ở lại đây thêm hai ngày.”

Suýt nữa thì Tố Diệp hét lên sung sướng. Một người đàn ông luôn đặt thời gian và công việc lên hàng đầu lại phá lệ đáp ứng yêu cầu của cô. Cô đang định làm trái lương tâm lên tiếng khen ngợi anh vài câu, bỗng phát hiện đầu mày anh nhú chặt, bất giác kinh ngạc. Cô quay đầu nhìn về phía bức phát biểu, vừa hay trên màn hình lớn, su

phụ Bana đang giải thích về công nghệ cắt mài. Chỉ có điều, ngón tay anh ta hơi run rẩy.

Trái tim cô cũng run lên vô cớ.

Quyển 3 - Chương 106: Bản chất của nhà đại tư bản

Vì lễ hội Natamu một năm một lần đó, Ordos trở thành thành phố được khách du lịch chú ý tới. Cũng vì bộ sưu tập “Trăm hoa đua nở” của tập đoàn Tinh Thạch lần đầu tiên hành đấu giá, Ordos cũng trở thành nơi tụ hội của những nhân vật nổi tiếng. Một Ordos vốn dĩ giàu có như Zurich nhưng không lộ diện, bỗng trong phút chốc thu hút rất nhiều tạp chí tài chính, những gương mặt thường xuất hiện trên truyền hình, đến từ khắp nơi trên thế giới, thậm chí một số tờ báo nổi tiếng ở nước ngoài cũng chen nhau vào thành phố nhỏ này, nhất thời khiến nó trở nên náo nhiệt.

Mùa hạ, vốn là một mùa để tiêu xài.

Có thể là thời gian, là tiền bạc, hoặc tuổi xuân.

Mỗi người đều lựa chọn cách thức thích hợp nhất với mình để giải thích mùa hạ này, muôn hoa điểm tuyết, không phải hối hận...

Buổi triển lãm đấu giá các sản phẩm trang sức cá nhân cao cấp của showroom thuộc tập đoàn Tinh Thạch được tổ chức tại trung tâm triển lãm quốc tế ở Ordos. Sau khi buổi họp báo kết thúc, Hứa Đồng và các nhân viên khác không kịp nghỉ ngơi, lại vội vàng tới trung tâm triển lãm, gần như cả đêm không ngủ, kiểm tra lại tình hình toàn bộ các vị trí trưng bày. Vì thế đã dư ra một phòng trống cho Tố Diệp, không cần phải ở cùng một phòng với Niên Bách Ngạn nữa.

Nhưng Niên Bách Ngạn cũng ở lại phòng triển lãm tới tối muộn. Khi Tố Diệp mua mấy túi cơm hộp to tướng quay lại đại sảnh phòng triển

lăm, thấy Niên Bách Ngạn đang trèo lên cầu thang điều chỉnh góc độ của chiếc đèn chiếu thợ vừa mới lắp đặt lên. Cô không hiểu, mới hỏi Hứa Đồng. Hứa Đồng có vẻ đã quen với chuyện này, cười ha ha trả lời cô: “Điều chỉnh góc độ của đèn chiếu là để đá quý trưng bày ra trông được rực rỡ hơn.”

“Ý của tôi là tại sao anh ấy phải đích thân trèo lên đó?” Tố Diệp ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông trên chiếc thang.

Anh xắn tay áo lên, đã ngồi dạng chân trên ghế, cẩn thận điều chỉnh lại vị trí của các ngọn đèn, mỗi bóng đèn đều trở về đúng vị trí chuẩn xác của nó. Vì lý do chênh lệch nhiệt độ, cứ đến tối phòng triển lãm sẽ tắt điều hòa, đèn trong phòng triển lãm vốn đã nhiều, lại cộng thêm bận rộn này giờ, trán Niên Bách Ngạn lấm tẩm mồ hôi, thậm chí lưng áo cũng đã ướt sũng.

Cảnh tượng ấy khiến anh trông giống như một công nhân được thuê ở ngoài về, chẳng có dáng dấp của một tổng giám đốc chút nào.

Hứa Đồng cũng ngược lên liếc nhìn theo: “Haiz, lâu dần cô sẽ hiểu con người tổng giám đốc Niên thôi. Anh ấy làm việc gì cũng rất nghiêm túc và cẩn thận. Buổi đấu giá lần này lại nổi tiếng khắp quốc tế như thế, anh ấy càng phải cầu toàn hơn. Phàm là những việc anh ấy có thể tự mình làm được thì tuyệt đối sẽ không nhờ vả người khác.”

“Đúng là làm việc triệt để thật.” Tố Diệp không đồng tình cách làm của anh.

Cô là một người lười biếng, thế nên luôn nghĩ ra đủ mọi cách để giải thoát thời gian của mình. Hơn nữa cô cũng tin tưởng sâu sắc rằng những phát minh khoa học đó đều là thành tựu của người lười, vì con người ta càng ngày càng lười thì nên khoa học công nghệ mới

mỗi ngày một phát triển.

“Ấy? Vị trí trưng bày bên đó sao không lắp đèn chiếu?”

Hứa Đồng nhìn qua, mỉm cười: “Bên đó chính là vị trí đặt bộ sưu tập “Trăm hoa đua nở”. Cô cũng biết đấy, “Trăm hoa đua nở” quan trọng nhất trong tất cả mọi trang sức, trong đó thu hút người xem nhất chính là viên kim cương màu lục 25 ca-ra hiếm có trên mẫu trang sức chính. Viên kim cương này khi trước được đấu giá ở Anh, còn chưa làm tới mức độ cắt mài hoàn hảo mà giá trị đã không hề nhỏ rồi. Bây giờ, nó đã được qua tay sư phụ Bana, giá trị lại càng cao thêm. Không lắp đèn chiếu là muốn mọi người nhìn rõ, viên kim cương màu lục khi đạt tới trình độ cắt mài hoàn mỹ cho dù không có đèn chiếu điểm xuyết thì vẫn rạng rỡ lấp lánh, đây chính là tinh hoa của Tinh Thạch.”

Tổ Diệp cũng hiểu ý nghĩa này. Mặc dù cô chưa từng được nhìn thấy “Trăm hoa đua nở” nhưng dọc đường đi đã nghe không ít tờ báo bàn tán về nó, thậm chí có những nhà chuyên nghiệp đã bắt đầu dự tính từ sớm, giá đấu giá của mẫu trang sức chính trong bộ “Trăm hoa đua nở” tuyệt đối sẽ không thấp hơn 8 con số, hơn nữa còn giao dịch bằng đô la Mỹ.

Cô cũng giống những người con gái khác, đương nhiên luôn có một sự yêu thích không thể kháng cự đối với đá quý. Nhưng cô vẫn không thể hiểu nổi, chẳng qua chỉ là một viên kim cương thôi mà, không có thì thôi, sống không mang đi được, chết không mang theo được. Con người ai cũng có tính hiếu kỳ, cùng một thứ nhưng càng nổi tiếng sẽ càng đáng giá, thậm chí giá còn vượt xa giá trị thực chất của nó.

Thế mới nói cái đáng giá trước nay không phải là món đồ, mà chính là cảm giác thỏa mãn độc nhất vô nhị cuối cùng con người đạt được

sau khi giành qua cướp lại.

Hôm sau lại là một ngày đẹp trời. Buổi đấu giá người đông như trẩy hội, nhưng các phóng viên nhà báo đa phần đa chiếm một phần ba. Lần này tập đoàn Tinh Thạch mang tới cho mọi người một bữa đại tiệc “thị giác” thịnh soạn. Các trang sức được trưng bày trong buổi triển lãm là các mẫu thiết kế mới trong mùa thu đông, đều đặt tên có liên quan tới chữ “Thu”, như: “Băng hồ thu nguyệt”*, “Hoa xuân trắng thu”, “Kiêm hà thu thủy”**, “Côn ngọc thu sương”***, “Bình phân thu sắc”****, “Thu thủy y nhân”*****... Còn mẫu “Thu vị” chính đã được đổi thành “Trăm hoa đua nở” thu hút sự chú ý của mọi người.

*Băng Hồ Thu Nguyệt: đức hạnh, trắng trong.

**Kiêm hà thu thủy: xuất phát từ Kinh Thi, chỉ nổi nhưng nhớ một người.

***Côn ngọc thu sương: Chỉ phẩm hạnh cao quý của một người.

****Bình phân thu sắc: Mỗi người mỗi vẻ, mười phen vẹn mười

*****Thu thủy y nhân: Chỉ người cố nhân trong mắt nước mùa thu, nhìn cảnh nhớ người, tức cảnh sinh tình.

Có thể được tham gia buổi đấu giá cao cấp lần này, các thành viên của showroom D đương nhiên sẽ có quyền được ưu tiên. Vì vậy người dân bình thường đương nhiên không thể bước vào phòng triển lãm, đến cả bảo vệ túc trực trước cửa phòng triển lãm cũng mặc áo vest, đi giày da, tuyệt đối tạo cảm giác hoành tráng.

Với tư cách là người dẫn dắt tập đoàn, Niên Bách Ngạn chiếm phần lớn thời gian phát biểu trên sân khấu. Lần này anh không muốn đối mặt với phóng viên cũng khó. Đứng phát biểu dưới ánh đèn chiếu,

thần sắc anh vẫn vững vàng điềm tĩnh như mọi ngày. Có một bóng đen lướt qua, là chiếc măng-sét tinh xảo, kín đáo thâm trầm.

Tố Diệp ngồi dưới nhìn lên, thấy vẻ ung dung thông thả của anh, cảm nhận được trong ngữ điệu chậm rãi truyền tới một sức mạnh không thể xem thường. Anh như thế này lại trở về với hình tượng cao quý, lịch lãm nhưng xa cách. Không giống như tối qua, cái dáng xắn tay áo, mồ hôi đầm đìa sau lưng, tự mình làm mọi việc. Càng không giống buổi tối hôm trước, vẻ gợi tình bạo dạn mà dịu dàng trong cơn say. Ai nói chỉ có con gái mới thay đổi chóng mặt? Người đàn ông đang bừng bừng khí thế, nắm chắc phần thắng trong tay đứng trên bục kia chẳng phải cũng khiến người ta kinh ngạc vì nhiều con người khác nhau của anh sao?

Hoạt động đang được tiến hành đầu vào đấy, các loại trang sức lần lượt được đẩy lên bục đấu giá. Trong phòng triển lãm này tiền đã trở thành một công cụ cạnh tranh, trong đó bộ “Kiêm hà thu thủy” khá được yêu thích, sau khi có mấy người cạnh tranh, cuối cùng đã thuộc về một thương nhân người Thụy Sĩ với giá 2 triệu đô la Mỹ.

Tố Diệp ngồi dưới sân khấu cũng thấy đau xót, bỏ 2 triệu đô la Mỹ chỉ để mua mấy viên đá vỡ? Thế giới của người có tiền đúng là bị bóp méo cả rồi.

“Có ưng cái nào không?” Niên Bách Ngạn ngồi bên cạnh thấy cô không ngừng bĩu môi, mỉm cười khẽ hỏi.

“Trang sức chính anh sản xuất ra lại còn tự đấu giá chắc?” Tố Diệp như vừa nghe thấy một câu nực cười, liếc mắt nhìn anh: “Người ta sẽ tưởng là anh đang chơi trò “tiên nhảy”*.”

*Tiên nhảy: Ý chỉ một người đàn ông bảo vợ mình đi dụ dỗ người đàn ông khác, cuối cùng bắt gian tại giường để tống tiền.

Khóe môi Niên Bách Ngạn hơi cong lên: “Bất kỳ ai ngồi ở đây đều có quyền đấu giá. Nếu sợ người khác hiểu lầm, em giờ búng, tôi trả tiền.”

Nghe xong câu này Tố Diệp thấy khó hiểu, nhìn anh nửa ngày mới thốt lên một câu: “Sao tự nhiên anh lại tốt với em như vậy?”

“Thế là ý gì?” Anh nhướn mày.

Tố Diệp uể oải dựa vào ghế, nhìn anh khẽ cười tinh quái: “Một nhà tư bản bóc lột chỉ muốn ép sạch mỡ trên người em ra giờ lại muốn ra tay rộng rãi như vậy?”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới hiểu ra, nụ cười có phần khó xử, nhưng nhìn kỹ lại giống như có phần nuông chiều: “Chỉ sợ em quá chán mà thôi.”

“Cảm ơn anh. Anh là một gian thương, hôm nay đầu tư vào em mười lần, sau này chắc chắn sẽ bắt em trả lại 100 lần.” Tố Diệp nhún vai, ánh mắt xảo quyết.

Anh chỉ mỉm cười, nhìn cô không chớp mắt, rồi bất ngờ giơ tay lên khẽ dùng sức vỗ mạnh lên đỉnh đầu cô, cử chỉ và hành vi vừa dịu dàng vừa cứng chiều. Hành động của anh quá đột ngột, Tố Diệp còn không kịp né tránh, đợi tới lúc cô phản ứng lại thì anh đã buông tay xuống.

“Phiền phức!” Cô lẩm bẩm một câu, giơ tay lên vuốt lại mái tóc dài bị anh làm rối, lườm anh một cái.

Niên Bách Ngạn càng cười thoải mái hơn, cũng đưa tay lên gạt những sợi tóc trước trán cô, ánh mắt ôn hòa, không còn vẻ nghiêm

ngộ và hà khắc thường ngày. Tố Diệp không hiểu sao tâm trạng của anh lại tốt đến vậy, cô cũng chẳng hơi đâu phân tích thêm. Có lẽ buổi đấu giá hôm nay rất thành công nên anh mới vui như vậy.

Cũng đúng, từng nhóm thương nhân ngồi từng nhóm dưới kia, trên đầu treo toàn các con số, lát nữa khi buổi triển lãm kết thúc cũng có ý đại bộ phận những con số ấy sẽ rơi vào túi anh. Đổi lại là cô có lẽ cũng vui quên bản thân.

“Những món trang sức quý giá này cũng chỉ bằng một phần nghìn của “Trăm hoa đua nở” thôi đúng không?”

“Cái giá trị nhất của “Trăm hoa đua nở” ngoài viên kim cương quý hiếm ra còn có công nghệ khám nạm và kỹ thuật cắt mài, tất nhiên sẽ trở thành chọn một trong hàng ngàn. Đương nhiên, các trang sức khác cũng không kém, chỉ có điều có những trang sức thời gian xuất hiện không được lâu như “Trăm hoa đua nở” nên sẽ càng mất giá trị. Phải biết rằng, thứ gì càng có thâm niên sẽ càng đắt giá.” Niên Bách Ngạn sát lại gần cô, gần như áp sát tai cô nói: “Giống như tôi và em, em rất thông minh, nhưng số đường em đi còn chưa nhiều bằng số cầu tôi đã qua.”

Hơi thở ấm nóng của người đàn ông phả vào màng nhĩ, làm trái tim cô ngửa ngáy, cô khẽ quay đầu đối diện với ánh mắt anh, làm ra vẻ bình tĩnh: “Ý anh là anh đang cảnh cáo em đừng nhỏ nhen trước mặt anh phải không?”

Niên Bách Ngạn chỉ cười không nói gì.

“Nhưng anh phải nói rõ ràng gì, em nhỏ nhen khi nào?” Thấy anh im lặng, đương nhiên cô không phục.

“Đây là em tự nói, tôi không nói vậy.” Anh vô cùng nhẫn nại.

Tố Diệp lườm anh.

“Được rồi, đừng tức giận nữa.” Niên Bách Ngạn bất ngờ khoác tay lên vai cô, ngữ điệu nhẹ nhàng như đang dỗ dành một đứa trẻ vô cớ gây chuyện, anh chỉ lên bực: “Có thích “Trăm hoa đua nở” không?”

Mùi hương gỗ mục nam tính dễ chịu của anh xông thẳng vào não bộ cô, khiến tâm trạng bức bối bỗng thoải mái hơn nhiều. Cô khẽ hừ một tiếng: “Kim cương màu lục hiếm có 25 ca-ra, ai mà không thích chứ.”

Niên Bách Ngạn cười: “Đúng là rất có giá trị sưu tầm.”

Tiếp đó hai người không nói gì nữa, chỉ im lặng theo dõi tình hình đấu giá trên sân khấu.

Mỗi giây mỗi phút trôi qua, tập đoàn Tinh Thạch lại thu thêm một phần lợi nhuận.

Cho tới khi món trang sức cuối cùng được làm nhân vật chính, “Trăm hoa đua nở”, được chậm chậm đẩy lên trước, khi từng món đồ trong bộ sưu tập được chiếu lên màn hình lớn trước mặt mọi người, phía dưới không ngớt lời khen ngợi. Nhất là khi món trang sức chính, quan trọng nhất được công bố, toàn bộ đèn trong phòng được tắt hết, chỉ còn lại một tia sáng nhỏ yếu ớt chiếu lên bục, vậy mà viên kim cương xanh hiếm có đó phát ra ánh sáng còn rực rỡ hơn đom đóm, chiếu sáng lên màn hình.

Tiếng ồ lên kinh ngạc phía dưới rất rõ ràng, có người không ngời được nữa đã đứng dậy khỏi ghế, như muốn được cướp ngay lấy nó. Tố Diệp cũng chờ người ra nhìn, không ngờ sức hấp dẫn của viên kim cương xanh lục này lại lớn đến vậy.

Vì viên kim cương trên “Trăm hoa đua nở” rất lâu trước đây đã được Niên Bách Ngạn đấu giá thành công tại Anh với giá hơn 9 triệu 8 trăm ngàn đô la Mỹ. Hôm nay trải qua bao nhiêu năm gia công tỉ mỉ, giá trị của nó đã tăng lên từ lâu, giá thấp nhất quả nhiên đúng như chuyên gia dự đoán. Giá khởi điểm là 10 triệu đô la Mỹ, mỗi lần nâng giá là 500 ngàn đô la Mỹ. Nghe thấy những con số khổng lồ ấy, Tố Diệp không ngừng lè lưỡi, kéo vạt áo Niên Bách Ngạn: “Anh đúng là nhà đại tư bản! Kẻ bóc lột!”

Quyển 3 - Chương 107: Có phải người mình không?

Câu nói này giống như một lời tố cáo mang theo cả “máu và nước mắt”, trong lúc nói biểu cảm của cô còn có chút đau khổ tức tưởi, Niên Bách Ngạn phải bật cười vì điệu bộ ấy, cũng không nói gì thêm.

Thiết kế “Trăm hoa đua nở” tổng cộng có ba mẫu trang sức, lần lượt là vòng đeo tay, khuyên tai, cuối cùng chính là chiếc nhẫn kim cương chủ đạo. Và viên kim cương màu lục hiếm có đạt tới 25 ca-ra ấy được khảm nạm ngay trên chiếc nhẫn, trở thành tâm điểm khiến mọi người chú ý.

Các loại đá quý đẳng cấp khác nhau tạo thành những món trang sức khác nhau, trở thành một bộ sưu tập, đây mới là nguồn gốc cái tên “Trăm hoa đua nở”. Cũng tức là vòng tay, khuyên tai và nhẫn trong bộ sưu tập này lần lượt được sử dụng ba loại đá quý hoặc ba kim cương chế tạo thành. Chúng nổi tiếng vì thiết kế và phong cách, đồng thời cũng chính nhờ những đá quý hiếm có được khảm nạm bên trên mà giá trị sưu tập càng trở nên quý giá.

Vì sự độc nhất vô nhị của “Trăm hoa đua nở”, thế nên tập đoàn Tinh Thạch đã dùng cách chia tách bộ sưu tập ra để đấu giá, không thể đấu giá cả bộ, đây cũng là cách ngăn chặn khả năng “Trăm hoa đua nở” bị một người lũng đoạn. Hậu quả của việc bị một người độc quyền chính là sau này showroom D muốn thu mua lại sẽ rất phiền phức.

Đối với đá quý hoặc kim cương, trình độ của Tố Diệp chỉ dừng lại ở mức “mẫu giáo”. Cô chỉ biết dùng mắt để phân tích cái nào đẹp cái

nào không. Nhưng rõ ràng Niên Bách Ngạn muốn dạy cô cho biết cái nào là tốt cái nào là không tốt. Thế nên khi nhân viên đẩy đôi khuyên tai trong bộ sưu tập ra, anh bắt cô chú ý vào viên đá đính trên chiếc khuyên tai.

Ba mẫu thiết kế của “Trăm hoa đua nở” lần lượt được tạo thành bởi kim cương màu lục, hồng bảo, đá ruby máu bồ câu, và đá sapphire kashmir. Ba loại đá này xếp ba vị trí hàng đầu trong giới đá quý. Trong đó viên đá khảm trên khuyên tai chính là ruby. Sau khi trên màn hình lớn hiện lên kiểu dáng của viên đá ruby, Tố Diệp bất giác trầm trồ: “Đúng là giống hệt máu bồ câu, đẹp đến lóa cả mắt.”

“Đây là đá ruby máu bồ câu có nguồn gốc từ Myanmar. Đá ruby máu bồ câu đích thực nếu nhìn kỹ sẽ có vài tia sáng màu lam trong viên đá thuần màu đỏ. Sản lượng của loại đá này cực ít. Về rực rỡ sau khi cắt mài có thể sánh ngang với kim cương cao cấp. Số lượng được lưu thông trên thị trường lại càng hiếm hơn, thế nên giá trị rất lớn.” Niên Bách Ngạn thấp giọng, giới thiệu với cô từng thứ một: “Đương nhiên, viên đá được khảm trên “Trăm hoa đua nở” giá trị còn cao hơn nữa, vì chúng đã được luân chuyển khắp mấy phòng triển lãm ở nước ngoài, hình dáng độc nhất vô nhị. Có một lần đã bị phía Anh quốc chiếm giữ hơn nửa thế kỷ, thế nên giá trị của nó so với giá gốc của viên đá ruby máu bồ câu đắt đỏ trên thị trường lại càng cao hơn nữa.”

Tố Diệp biết thêm kiến thức, gật đầu liên hồi, không thể không thừa nhận đôi khuyên tai này thật sự rất đẹp.

Đôi khuyên tai bằng đá ruby máu bồ câu có giá khởi điểm là 1 triệu đô la Mỹ, mỗi lần nâng giá là 500 ngàn đô la Mỹ. Chẳng mấy chốc đã có người ra giá khởi điểm, liền sau đó lại có người bám đuổi rất sát. Cuối cùng khi đôi khuyên tai được đấu giá 2 triệu 500 ngàn đô la Mỹ, Tố Diệp cứ tưởng rằng đã bán thành công, không ngờ người ra giá

đầu tiên thắng thưởng nâng lên 3 triệu đô la Mỹ, cuối cùng đã đấu giá thành công viên đá ruby này.

Tổ Diệp kinh ngạc, vô thức tìm kiếm người vừa ra giá. Là một phụ nữ, mặc bộ quần áo công sở chững chạc. Tuy chỉ nhìn được một nửa gương mặt nhưng không khó nhận ra sự thông minh tháo vát. Cô xích lại gần Niên Bách Ngạn, nhỏ giọng hỏi: “Người phụ nữ đó là ai thế? Giàu có vậy!”

“Người giàu có không phải cô ấy, mà là ông chủ của cô ấy.” Niên Bách Ngạn thích sự gần gũi thế này từ cô, ngữ điệu cũng dịu dàng đi nhiều: “Người thật sự ra giá là Lục Bắc Thần, cô ấy chẳng qua chỉ là trợ lý mà thôi.”

Tổ Diệp kinh ngạc. Cô từng nghe nói tới danh tiếng của Lục Bắc Thần, không ngờ anh ta cũng có hứng thú tham gia.

Đang mãi suy nghĩ thì chiếc vòng đeo tay được khám viên đá sapphire kashmir đã được đẩy ra sân khấu. Trên màn hình, viên đá màu lam trên chiếc vòng mềm mại như đại dương bao la, màu sắc sâu thẳm tới mức khiến tâm hồn con người lạc mất phương hướng.

“Đây là...”

“Đây là viên đá quý thật sự được khai thác từ vùng Kashmir. Vì nơi này nguồn tài nguyên khan hiếm, thế nên chỉ khai thác được 20 năm là dừng lại, có thể thấy được đá sapphire lưu thông trên thị trường đã hiếm lại càng thêm hiếm. Còn viên đá quý này được mệnh danh là “hoa xa cúc”, là cực phẩm trong giới đá sapphire. Nhìn nghiêng sẽ thấy một màu xanh mơ hồ pha ánh tím, giống như màu của bông hoa xa cúc dưới ngòi bút của nhà văn Andersen, ảo ảnh mà thuần khiết.” Niên Bách Ngạn khẽ nói.

“Những đá quý hiếm có thế này sao anh giành được vậy? Không thể cái nào cũng bỏ hàng đồng tiền ra mua được?” Tổ Diệp không hiểu.

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Đây là những viên đá bố tôi đã giành được sau khi qua tay rất nhiều người lúc khai thác ở nước ngoài. Trước đây nó luôn được một nhà sưu tập nước ngoài cất giữ, khi bố tôi giành được nó vẫn còn nguyên sơ. Tới bây giờ đã được chạm khắc trở thành một sản phẩm tinh xảo hiếm có.”

“Thời đại này thật đúng là người giàu chỉ càng giàu thêm.” Tổ Diệp mím môi.

Niên Bách Ngạn vừa định nói gì đó, phía dưới liền có người ra giá. Tổ Diệp quay đầu lại nhìn hóa ra là Giang Mặc Viễn. Anh ta ra giá 1 triệu 800 ngàn, đương nhiên sẽ có người nâng giá lên theo. Nhưng trông anh ta có vẻ nắm chắc phần thắng sẽ giành được chiếc vòng tay này, cuối cùng đã đấu giá nó thành công với giá 3 triệu 800 ngàn.

Tổ Diệp hết sức ngạc nhiên. Đá quý chẳng qua do con người định nghĩa giá trị của nó. Nếu có người theo đuổi thì chỉ là một viên đá nhỏ xíu cũng vô cùng đắt giá, giá trị không ngừng tăng cao. Khi không ai để ý tới, cho dù vứt bên vệ đường cũng chẳng ai hỏi han.

“Sao anh ấy lại đấu giá vòng tay?”

Niên Bách Ngạn điều chỉnh lại tư thế ngồi: “Trong mắt người Ba Tư, đất đai được chống đỡ bởi một viên đá sapphire khổng lồ, và nó đã phản chiếu sắc xanh của mình lên bầu trời. Thế nên từ trước tới nay đá quý màu xanh xa cục được cho là viên đá vận mệnh, sẽ mang lại cho người đeo nó sức khỏe, bình an cùng với sức mạnh yêu và được yêu.” Anh nhìn lên sân khấu như có suy nghĩ gì: “Cậu ấy mua cho vợ mình. Vợ cậu ấy sức khỏe không tốt cho lắm, đây cũng chỉ là niềm hy vọng cậu ấy dành cho cô ấy. Ngoài ra, nghe nói món trang

sức vợ cậu ấy thích nhất chính là vòng đeo tay, vì thế cậu ấy đã sưu tập không ít vòng đeo tay hiếm có trên khắp thế giới.”

Tố Diệp bất giác thốt lên: “Vợ anh ấy hạnh phúc thật.”

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô, trong ánh mắt toát lên sự dịu dàng.

“Em bỗng nhớ ra một chuyện.” Cô đột ngột lên tiếng: “Anh và Giang Mặc Viễn quen biết nhau, vậy Lục Bắc Thần có vẻ cũng có qua lại với hai người?”

“Đương nhiên!”

Tố Diệp nhướn mày: “Vậy em có thể nghĩ như thế này không, tất cả các mẫu thiết kế của bộ “Trăm hoa đua nở” đều sẽ rơi vào tay chính các anh? Đấu giá chẳng qua chỉ là hình thức mà thôi.”

“Tôi nên khen em thông minh hay nên cảm thán sức tưởng tượng phong phú của em đây?” Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại.

“Là thông minh hay là tưởng tượng cứ xem viên kim cương màu lục đó rơi vào tay ai là biết thôi.” Tố Diệp cười quỷ quyệt.

Màu sắc của viên kim cương lục là kết quả khi đá quý gặp tia bức xạ, cực kỳ hiếm thấy, chỉ xuất hiện ở Golconda, Ấn Độ và Tân Cương. Kim cương màu lục tự nhiên phải hàng ngàn vạn năm mới có thể hình thành. Đại đa số kim cương màu lục chỉ xuất hiện trong hỗn hợp của uranium hoặc trong hạt alpha của mạch nước ngầm. Hạt alpha khiến kim cương có màu lục, nhưng nếu như kim cương đồng thời gặp tia bê-ta và gamma thì sắc xanh lục của viên kim cương đó sẽ đậm hơn.

Thế nên mới nói, chỉ có một bộ phận nhỏ kim cương sẽ có màu xanh lục thuần túy. Mà bộ phận nhỏ này lại trở thành bảo vật mà các nhân vật nổi tiếng, thương nhân, các nhà sưu tập, các nhà giám định của rất nhiều nước trên thế giới muốn có được.

Đúng như giá khởi điểm đã đưa ra ban đầu, bắt đầu từ 1 triệu, bên người lại có người nâng giá, là một ông già người nước ngoài râu bạc phơ, vô cùng phong độ, trông không hề đơn giản. Tổ Diệp chạm nhẹ vào Niên Bách Ngạn, tỏ ý bảo anh quay sang nhìn.

Niên Bách Ngạn đưa mắt nhìn qua: “Là người phụ trách kho báu màu xanh lục Delek Stein*, đã từng nổi tiếng khi mua một viên kim cương màu lục hình quả lê nặng 41 ca-ra, hiện giờ là người sở hữu số kim cương màu lục lớn nhất thế giới.”

*Là viên đá màu xanh lục được phát hiện vào thế kỷ 17 ở Golconda, Ấn Độ, thuộc kiểu Ila hiếm có trên thế giới, ban đầu thuộc về nữ hoàng Anh Auguste I, giờ đang được lưu trữ tại phòng trưng bày hoàng gia Anh.

“Xem ra có người muốn chặn con đường phát tài của anh rồi.” Tổ Diệp cười khẩy. Viên đá này đã bị dòm ngó, có thể nhìn ra đối phương có mục đích mới tới đây.

“Em nghĩ nhiều rồi.” Anh đáp.

Tổ Diệp không nhận xét gì thêm.

Chẳng mấy chốc viên kim cương này đã trở thành mục tiêu theo đuổi của rất nhiều người.

Ông già râu bạc nâng giá lên 13 triệu.

Trong phút chốc, phía dưới mọi người xì xào.

Tố Diệp quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, dùng bả vai huých vào người anh: “Này, bảo bối của anh sắp dâng cho người khác rồi kìa.”

Niên Bách Ngạn nhìn vào mắt cô, hờ hững nói một câu: “Bảo bối của tôi chưa bao giờ là mấy viên đá quý này.”

Câu nói này khiến Tố Diệp có phần kinh ngạc. Cô đang định hỏi thì bỗng nghe thấy có người nói: “Tôi ra giá 15 triệu.”

Một số tiền lớn cùng ngữ khí đó khiến tất cả mọi người kinh ngạc, ai nấy đều muốn tìm nguồn gốc của tiếng nói kia. Tố Diệp cũng nhìn về phía người vừa lên tiếng, đôi mắt bất chợt tròn tròn. Đó là Kỷ Đông Nham, dáng vẻ ung dung thong thả điển hình. Anh ta ăn mặc rất thoải mái, vẫn là chiếc quần bò mài đã cũ, chân đi đôi giày vải, áo sơ mi màu xám trắng không cài cúc cổ, hai tay đút vào túi quần, vừa nhai kẹo cao su vừa ra giá.

Cả người anh ta trông rất sáng sủa khoan khoái, nhất là nụ cười tà mị thi thoảng lại lướt qua đôi mày, hấp dẫn không ít ánh nhìn. Nhưng rất rõ ràng, sự tùy tiện của anh ta hoàn toàn không phù hợp chút nào với bầu không khí nghiêm túc cao quý tại đây.

Có bảo vệ định bước tới chặn lại nhưng lại bị Niên Bách Ngạn giơ tay ngăn lại. Thần sắc của anh không mấy kinh ngạc, tựa như đã sớm đoán được Kỷ Đông Nham cuối cùng sẽ tới kịp.

Cả hội trường xì xào bàn tán. Sau khi Kỷ Đông Nham tới Trung Quốc bèn lần lượt xuất hiện trên các tờ báo, người trong ngành không ai không biết mặt cậu ta, thậm chí có người còn bắt đầu nghi ngờ, sao kẻ thù lại tới đây?

Đến phá rồi hay đến ủng hộ?

Tố Diệp cũng cảm thấy kỳ lạ. Theo suy đoán của cô, khuyên tai và vòng tay đều được những người thân quen hoặc có qua lại với Niên Bách Ngạn đấu giá thành công, vậy thì chiếc nhẫn xanh lam này cũng sẽ có số phận như vậy. Nhưng giờ Kỳ Đông Nham lại chen ngang, rõ ràng đã đi lệch suy đoán logic của cô. Còn Niên Bách Ngạn, tư thế vẫn trầm ổn không hề run sợ. Anh đã biết trước anh ta sẽ tới hay chỉ là “dĩ bất biến ứng vạn biến”?

Cuộc đấu giá vì sự xuất hiện của Kỳ Đông Nham mà như có xáo động.

Cho tới khi người điều khiển chương trình nhắc mọi người yên lặng, anh ta khẽ hắng giọng: “Anh đây ra giá 15 triệu, có ai trả giá cao hơn hay không?”

Phía dưới im lặng.

Đến cả ông lão râu bạc kia cũng đang do dự.

Tố Diệp hoảng hốt nhìn Kỳ Đông Nham, anh ta trúng gió rồi sao?

Kỳ Đông Nham lại không hề nhìn qua bên này, đi tới một chiếc ghế bên cạnh và ngồi xuống, điệu bộ thiếu nghiêm túc. Cả người anh ta uể oải tựa ra sau ghế, ngồi kiêu bắt chéo chân lồi mốt.

“15 triệu lần thứ nhất.” Người điều khiển chương trình trên bục bắt đầu đếm ngược.

Tần suất nhai kẹo của Kỳ Đông Nham mỗi lúc một nhanh.

“15 triệu lần thứ hai.”

Niên Bách Ngạn ngồi bên cạnh Tố Diệp này giờ vẫn cong môi quan sát.

“15 triệu lần thứ...”

“18 triệu!” Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp cắt đứt câu đếm ngược cuối cùng của người điều khiển chương trình.

Quyển 3 - Chương 108: Trận chiến ngầm không có người chiến thắng

Tố Diệp đã bị kích động bởi thanh âm này, chẳng trách cô bỗng giật nảy mình, vì tiếng nói ấy quá gần, gần trong gang tấc.

Không ngờ lại là Niên Bách Ngạn lấy danh nghĩa cá nhân để ra giá, tăng giá trị của chiếc nhẫn này lên tới 18 triệu, một phạm vi rộng như thế này đã vượt xa dự tính lúc trước của các chuyên gia.

Việc Niên Bách Ngạn chủ động đấu giá càng khiến mọi người ngòai dưới bất ngờ hơn. Chính chủ nhân ra giá chứng tỏ chiếc nhẫn này có giá trị không tầm thường. Thế là sau một hồi rối loạn, ông già râu bạc phơ đó dường như đã hạ quyết tâm, thẳng thừng nâng giá lên 19 triệu.

Giá tiền dường như vượt xa giá trị thực của viên đá quý.

Kỷ Đông Nham quay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng về phía Niên Bách Ngạn, rất có ý khiêu khích. Vậy mà vẻ mặt Niên Bách Ngạn vẫn chẳng hề tỏ ra e dè, anh lại thản nhiên nâng giá lên thêm một triệu nữa.

“20 triệu! Trước mắt giá của chiếc nhẫn này đã lên tới 20 triệu, còn ai trả giá cao hơn không?” Giọng nói của người điều khiển chương trình trên sân khấu cũng trở nên lạnh lạnh chói tai.

Nụ cười trên khóe môi Tố Diệp đông cứng lại, lặng lẽ đứng ngoài

xem cuộc chơi ganh đua tiền bạc này. Trong mắt cô, nó chẳng qua chỉ là một việc làm vô vị của các thương nhân vô cớ sinh sự mà thôi.

Sau khi Niên Bách Ngạn ra giá xong, ông già râu bạc đành tiếc nuối lắc đầu, thất thểu rời đi. Thế là tiêu điểm tập trung cả vào Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham.

Nụ cười trên môi Kỷ Đông Nham vẫn ngông cuồng không đổi, còn phía Niên Bách Ngạn vẫn nhẹ như mây trôi.

Một lúc sau, Niên Bách Ngạn giơ tay về phía anh ta, làm động tác xin mời, khoe môi cong lên. Sắc mặt Kỷ Đông Nham thoáng thay đổi, ánh mắt vốn rạng rỡ dần trở nên sắc lạnh, ngay sau đó anh ta hét lên: “22 triệu!”

Giá tiền đã tăng lên gấp bội rồi.

Tố Diệp rất muốn biết số tiền này làm sao vào được túi họ, một khoản tiền lớn đến vậy bảo những người dù cố đến mấy cũng chỉ có thể bám gót họ như cô phải tiếp tục sống thế nào đây?

Giá mà Kỷ Đông Nham thét lên đã khiến mọi người sục sôi, vì tất cả mọi người đều hiểu rằng giá trị của chiếc nhẫn này dù có lớn thế nào đi nữa cũng không thể tới hơn 20 triệu, đã cao hơn giá khởi điểm rất nhiều rồi.

Tất cả mọi người đều đang chuẩn bị xem màn kịch hay.

Ai nấy đều chờ đợi Niên Bách Ngạn tiếp tục ra tay.

Vậy mà điều khiến người ta ngỡ ngàng là lần này Niên Bách Ngạn không đấu lại nữa, dường như có ý từ bỏ. Tố Diệp quay đầu nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh. Dưới ánh đèn, từng góc cạnh sắc

nét như bề mặt viên kim cương được cắt mài tinh xảo, không hề có một biểu cảm thừa thãi nào.

Người điều khiển chương trình bắt đầu đếm ngược, 22 triệu.

Tất cả mọi người ngồi phía dưới đều nín thở, vì tới khi nào chiếc búa chưa gõ xuống thì bất kỳ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nhưng thực tế là chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Niên Bách Ngạn không làm “Trình Giảo Kim” như khi nãy nữa. Ngược lại anh ung dung tự tại tựa lưng vào ghế, im lặng chờ đợi giây phút giao dịch thành công.

Cuối cùng, Kỳ Đông Nham với cái giá 22 triệu cao ngất ngưỡng đã giành được chiếc nhẫn kim cương màu lục hiếm có đó.

Cả hội trường đều đứng dậy vỗ tay.

Niên Bách Ngạn càng tự nhiên hơn, nụ cười nở trên môi.

Tố Diệp không cười, cô nhìn Niên Bách Ngạn, đáy mắt mơ hồ có chút lạnh nhạt...

Kỳ Đông Nham bước lên, sau khi cầm lấy chiếc nhẫn, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, anh ta đi về phía Tố Diệp, giơ ra trước mặt cô trước vẻ mặt kinh ngạc của tất cả mọi người.

“Em biết là anh thích em mà, một châu báu đẳng cấp mới xứng với người tình số một.” Kỳ Đông Nham chẳng hề để tâm tới Niên Bách Ngạn ngồi bên cạnh, nhìn cô bằng ánh mắt chân thành đầy tình cảm.

Lần này Tố Diệp đã trở thành mục tiêu hướng tới.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều như ánh sáng huỳnh quang tập trung trên người cô, thiêu đốt nhãn cầu của cô khiến nó đau đớn. Nhưng có lẽ là vì chiếc nhẫn kim cương này thật sự quá rực rỡ, chói lọi khiến cô suýt nữa mờ mắt.

Chỉ liếc mắt cũng dễ dàng nhận ra, Niên Bách Ngạn đang nhìn về phía này, chỉ có điều không biết biểu cảm ra sao mà thôi.

“22 triệu, tôi chỉ lo mình sẽ làm thủ tục đổi sang tiền mặt.” Cô lên tiếng, cố gắng để nụ cười của mình xúng dỗi với chiếc nhẫn, khoan thai tao nhã.

Kỷ Đông Nham cười sảng khoái, nhét thẳng chiếc hộp trang sức vào trong tay cô: “Đồ đã là của em rồi, xử lý thế nào là quyền của em.” Dứt lời anh ta mới nhìn sang Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc Niên, anh không ngại tôi mượn hoa dâng Phật chứ? Người đẹp phải đi cùng đá quý. Chỉ tiếc là Kỷ Thị của chúng tôi không thể tìm được viên kim cương hiếm có hơn “Trăm hoa đua nở” nữa rồi.”

Niên Bách Ngạn khẽ nhếch môi đáp: “Đương nhiên không ngại. Đóa hoa tổng giám đốc Kỷ phải tốn một khoản tiền lớn mới mua được, tôi còn phải cảm ơn cậu đã rộng rãi với Tinh Thạch ấy chứ.”

Giữa hai người đàn ông là từng lớp sóng ngầm âm thầm dâng lên.

Những người được xuất hiện ở đây đều không phải kẻ ngốc, ai cũng nhìn ra được.

“Chiếc nhẫn này tôi sẽ nhận, cảm ơn anh.” Tố Diệp bỗng nhiên lên tiếng.

Niên Bách Ngạn hơi sững người, quay đầu nhìn cô.

Cô nhìn Kỳ Đông Nham, mỉm cười: “Bắt anh tốn kém rồi.”

“Nghìn vàng khó mua được nụ cười mỹ nhân.” Kỳ Đông Nham tươi cười hơn hở: “Đáng lắm!”

Tố Diệp mở chiếc hộp ra, nhìn viên kim cương xanh lục nằm im lìm bên trong, như giọt nước mắt người tình nhân, sắc xanh rực rỡ lóa mắt.

Buổi đấu giá đã kết thúc thành công, ba mẫu thiết kế đã thuộc về ba người. Niên Bách Ngạn tới cảm ơn từng người một. Đám phóng viên đương nhiên không bỏ qua cơ hội đó, chen vào đông như kiến. Hứa Đồng phát huy khả năng “tường đồng vách sắt” của mình, bắt đầu sàng lọc câu hỏi của phóng viên. Tố Diệp sau khi giao chiếc nhẫn lại cho người quản lý thì làm người tàng hình, lên ra từ cửa sau.

Bầu trời Ordos vẫn xanh biếc như thế.

Giống như màu xanh hoa xa cúc trên chiếc vòng tay Giang Mặc Viễn đã giành được, sâu thẳm và thần bí, xanh đến nỗi khiến người ta muốn được bay lên đó, tan vào đại dương xanh thẳm vô bờ bến đó.

Có lẽ màu xanh của hoa xa cúc còn có một tác dụng khác, đó chính là an ủi tâm hồn.

Ít nhất thì khi cô bước ra khỏi phòng triển lãm, hít sâu bầu không khí trong lành, ngược mắt lên nhìn bầu trời, tất cả mọi buồn phiền tích tụ đã tan thành mây khói. Hoặc có lẽ cô nghĩ thoáng rồi, mọi việc có ra sao cũng không còn quan trọng nữa.

“Tiểu Diệp!” Sau lưng vang lên tiếng Kỳ Đông Nham.

Tố Diệp dừng bước, đợi anh ta bước lên thì mỉm cười: “Hiếm khi anh không bị đám phóng viên quấy nhiễu.”

“Giống em thôi, đi cửa sau.” Nụ cười của anh ta như xen lẫn hương vị của mặt trời.

Tố Diệp cup mặt xuống, lại im lặng bước về phía trước.

“Sao vậy?” Anh ta đuổi theo hỏi.

“Đông Nham!” Tố Diệp một lần nữa dừng bước, cúi đầu, dùng chân mài viên đá nhỏ bên đường: “Chiếc nhẫn đó tôi đã lấy danh nghĩa của anh trả lại cho quản lý rồi, lát nữa anh nhớ tới lấy.”

Cánh tay đang kéo tay cô của Kỳ Đông Nham sửng lại, một lúc sau anh ta mới nói: “Anh thật lòng muốn tặng nó cho em.”

“Nhưng cũng thật lòng lợi dụng tôi để đả kích đối thủ của anh.” Tố Diệp ngược mắt lên, giọng nói có chút lạnh lẽo nhưng không hề oán thán: “Anh đích thân tới tham gia buổi đấu giá lại còn giành lấy chiếc nhẫn có giá trị cao với một số tiền không hề nhỏ, đã ngăn chặn thành công kế hoạch muốn độc quyền “Trăm hoa đua nở” của Niên Bách Ngạn, về điểm này anh thắng rồi. Còn sau đó anh ở trước mặt Niên Bách Ngạn tặng chiếc nhẫn đó cho tôi, chẳng qua chỉ muốn công kích Niên Bách Ngạn mà thôi.”

Nét mặt Kỳ Đông Nham có phần gượng gạo.

“Nhưng anh sai rồi, không phải anh ấy đưa tôi tới tham gia buổi đấu giá này có nghĩa là trong lòng anh ấy có tôi. Đông Nham, chính anh nói với tôi mà, Niên Bách Ngạn là một người không có trái tim, sao tôi có thể bước vào trái tim của anh ấy chứ?” Tố Diệp thở dài.

“Em đang hận anh? Cảm thấy anh làm vậy rất bị ối?”

“Không, trong cuộc độ sức này, bề ngoài cả anh và tôi đều thắng, thực chất chúng ta đều thua.” Cô khẽ lắc đầu: “Niên Bách Ngạn bắt ngờ nâng cao giá, chính là đoán chuẩn rằng anh nhất định sẽ đấu với anh ấy tới cùng, từ 15 triệu lên tới 22 triệu, anh ấy đã thành công cướp được của anh 7 triệu, còn cái giá mà anh ấy phải trả là mất đi mẫu thiết kế chính của “Trăm hoa đua nở”. Còn anh, được chiếc nhẫn nhưng lại lỗ vốn. Còn tôi lại trở thành con cò để hai người đàn ông các anh đấu qua đấu lại. Anh ấy lợi dụng anh, dùng chiêu gây ông đập lưng ông, tôi trong phút chốc bị đẩy ra trước mũi sóng. Anh nói xem, cuộc chiến ngầm này ai mới là người thắng cuộc đây?”

Kỷ Đông Nham cũng lắc đầu, ánh mắt thành khẩn: “Tiểu Diệp, anh biết em rất thông minh, hoàn toàn đã nhìn rõ cuộc đối đầu giữa anh và Niên Bách Ngạn rồi, nhưng xin em hãy tin rằng, anh thật lòng muốn tặng chiếc nhẫn này cho em.”

“Anh có biết tại sao tôi lại nhận nó trước mặt mọi người không?” Cô khẽ cười.

Kỷ Đông Nham nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

“Vì số tiền chênh lệch 7 triệu đó, tôi cảm thấy Niên Bách Ngạn cố tình làm vậy, thế nên mới muốn giúp anh đáp trả lại một đòn, dù sao thì anh tặng chiếc nhẫn này cho nhân viên ngay trước mặt anh ấy, nhất định sẽ khiến bên ngoài có nhiều liên tưởng.” Tố Diệp khẽ đá viên đá dưới chân mình đi, ngữ điệu thản nhiên: “Còn bây giờ tôi và anh đã không ai nợ ai nữa, như vậy rất tốt.”

“Lẽ nào em không cho rằng em mới là người chiến thắng lớn nhất sao? Cầm lấy nhẫn, đây là tấm lòng chân thành của anh dành cho em.” Kỷ Đông Nham siết chặt tay cô, vẻ mặt nghiêm túc: “Anh phải

nói với em bao nhiêu lần em mới chịu tin anh thật lòng thích em?”

Tố Diệp hí mắt né tránh ánh nắng mặt trời trên đỉnh đầu: “Tôi... đúng là rất yêu tiền, nhưng tôi biết rõ cái gì nên lấy cái gì không nên lấy, còn về tình cảm của anh...” Cô hơi do dự, mím môi: “Nếu có một ngày tôi thật sự quyết định lấy một ai đó, tôi sẽ tìm một người đàn ông đơn giản. Anh ấy có thể không giàu có đến thế, không xuất sắc đến thế, thậm chí chỉ là một nhân viên nhà nước thôi. Nhưng tôi không cần tốn công sức suy đoán tâm tư của anh ấy. Chỉ cần yêu nhau, kết hôn, sinh con, sống một cuộc sống giản đơn, bình dị. Đông Nham, anh không phải người tôi cần tìm.”

Kỳ Đông Nham ngớ ngàng, hồi lâu mới cười khổ: “Em có cần từ chối một cách phũ phàng vậy không?”

“Tôi không muốn lãng phí thời gian của hai người, cũng không muốn cho đôi bên quá nhiều không gian để hoang tưởng.” Ánh mắt Tố Diệp như những viên thủy tinh lấp lánh: “Như vậy không tốt sao? Thẳng thắn rõ ràng, không dài dòng dây dưa.”

Kỳ Đông Nham muốn nói gì lại thôi, chọn cách im lặng, mãi lúc sau mới thở dài: “Em là một cô gái quá thông minh rồi.”

Một câu nói bao hàm quá nhiều cảm xúc.

Sau buổi đấu giá chính là buổi tiệc chúc mừng.

Trong buổi tiệc, Niên Bách Ngạn nâng ly cảm ơn những người phụ trách đã vất vả chuẩn bị. Tố Diệp chỉ đứng bên im lặng uống rượu, không hề nhắc lại một chữ nào chuyện xảy ra ban sáng.

Buổi đấu giá lần này thành công được như vậy công thần lớn nhất vẫn là sư phụ Bana. Là sư phụ cắt mài nhất nhì thế giới, trong phần

giảng giải về kỹ thuật của mình đã khiến mọi người thấy được nhiều điều tinh xảo. Niên Bách Ngạn tỏ ý muốn anh ta lấy trà thay rượu, lúc sư phụ Bana cầm ly lên ngón tay khẽ run nhẹ, nước trà sánh ra ngoài một ít, cảnh tượng này vừa hay lọt vào mắt Tố Diệp.

“Sư phụ Bana, tay anh làm sao vậy?” Niên Bách Ngạn khẽ nhíu mày.

Bana cúi đầu liếc nhìn ngón tay mình, đột ngột rút tay về, sắc mặt bắt đầu có chút thiếu tự nhiên. Miệng ấp úng mãi mà không biết nên nói gì. Cũng may Tố Diệp phản ứng nhanh nhạy, đưa tay nắm chặt lấy tay Bana, cười tí tít nói: “Xin lỗi nhé, vừa rồi tôi đụng trúng anh, nước trà không sánh vào người anh chứ?”

Bana ngơ ngác một hồi mới luống cuống lắc đầu: “À, không sao... không sao!”

Niên Bách Ngạn nhìn Bana như đang suy nghĩ điều gì, rồi hướng ánh mắt về phía Tố Diệp, không nói gì nữa.

Quyển 3 - Chương 109: Vết sọc trên cánh tay

Ngày hôm sau, Niên Bách Ngạn sau khi chia tay mấy người bạn thân thì đưa Tố Diệp lên máy bay tới Hailar. Sau khi Hứa Đồng biết việc sắp xếp chuyến bay này có chút ngạc nhiên, khẽ nói với Tố Diệp, tổng giám đốc Niên đã rất lâu không nghỉ phép rồi. Tố Diệp cũng không nhiều lời hỏi thêm rốt cuộc đã bao nhiêu lâu.

Khoảnh khắc máy bay xé tan mây trời, Tố Diệp có chút hốt hoảng. Cô nhìn ra ngoài khoang máy bay, tầng tầng lớp lớp mây mù như những nhúm bông trắng, cô nhất thời cảm thán đời người như giấc mộng. Một giây trước cô vẫn còn nhìn thấy anh tích cực chuẩn bị cho buổi đấu giá, lạnh lùng nhìn anh chào hỏi những bộ mặt giả tạo ấy, như tươi cười mà cũng như đang ngằm đấu đá nhau. Vậy mà giây phút này cô đã cùng anh tới Hulun Buir, hưởng thụ vẻ đẹp thuần khiết mà tự nhiên ban tặng.

Một trong những địa điểm tổ chức lễ hội Natamu được đặt tại Hulun Buir. Từ hôm đó khi Niên Bách Ngạn hứa sẽ đưa cô tới chung vui, anh đã sớm bố trí mọi thứ đâu vào đấy. Tố Diệp rất thích những chuyến du lịch không cần hao tổn tâm tư. Cô yêu thích du lịch, nhưng lại rất chán ghét những công việc rườm rà trước ngày lên đường. Niên Bách Ngạn đã giúp cô tiết kiệm không ít thời gian. Thế là, khi còn ở Ordos, cô đã mua rất nhiều đồ chất đầy balô. Niên Bách Ngạn ở bên cạnh nhìn cô kiểm tra từng món đồ không khỏi cảm thấy tò mò.

“Nghe nói chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm ở Hulun Buir rất lớn, thế nên em đã chuẩn bị áo dài và quần dài, còn cả nước hoa chống muỗi nữa.”

Niên Bách Ngạn khó xử lắc đầu: “Mấy thứ này tôi sẽ bảo người bên đó chuẩn bị chu đáo.”

Tố Diệp ngăn người ra: “Bên đó đã chuẩn bị xong cả rồi sao?”

”Có lẽ cũng tạm ổn rồi.”

Cô vò đầu: “Ồ... không sao! Vậy em giữ lại lần sau dùng.”

Niên Bách Ngạn điều chỉnh lại tư thế ngồi, có vẻ rất hứng thú: “Em có vẻ rất thích đi du lịch.”

“Du lịch gần như là sinh mạng thứ hai của em, sinh mạng thứ nhất là tiền.” Tố Diệp lại nhét lại từng món đồ một vào trong balô, nhìn anh cười tít mắt: “Em càng thích một cuộc sống vừa đi du lịch vừa kiếm tiền hơn.”

“Rõ ràng đó chỉ là ảo vọng.” Niên Bách Ngạn xóa bỏ suy nghĩ trong đầu cô.

Tố Diệp bĩu môi: “Cũng không chỉ là ảo vọng. Chỉ có điều sống cuộc sống như vậy phải cô độc cả đời, hoặc cả hai người phải có cùng sở thích, Tưởng Bân đã từng...” Nói tới đây cô bèn dừng lại, cụp mắt xuống không nói tiếp nữa.

Có một tia sáng yếu ớt lướt qua hàng mi của cô, giống như một tia sáng vụt qua ngoài cửa sổ, cũng giống như một ký ức mà cô không dám nhớ lại bất giác hiện lên trong lòng cô, trôi qua nơi đáy mắt.

Niên Bách Ngạn không giục cô nói tiếp, chỉ nhìn cô không chớp mắt. Tố Diệp nhanh chóng cúi đầu xuống, tiếp tục thu dọn hành lý.

Có một bàn tay lớn vỗ nhẹ lên gáy cô an ủi, theo sau đó là một giọng

nói trầm thấp: “Mọi việc đã qua rồi, con người ta luôn phải nhìn về phía trước mà bước tiếp.”

“Em biết.” Cô ngược mắt lên, khẽ mỉm cười: “Trí nhớ của em trước nay không tốt lắm, thế nên sẽ quên rất nhiều chuyện. Em nghĩ rồi sẽ có một ngày nó sẽ phai mờ dần theo thời gian, cái tên Tường Bân này e là cũng chẳng còn nhớ nổi nữa.”

“Nếu em thực sự muốn quên.” Anh khẽ nói.

“Nhưng em không muốn.” Giọng nói của Tố Diệp có chút ngang bướng: “Có những lúc khắc ghi một chuyện không phải vì nó khó quên, mà là luôn phải tự nhắc nhở bản thân về những lỗi lầm mình đã phạm phải.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, một tia đau lòng vụt qua sâu trong đáy mắt, một lúc lâu sau anh mới thềm thở dài: “Sao phải làm vậy chứ?”

“Con người phải trải qua những bài học đau thương mới có thể trưởng thành không phải sao? Thế nên đời người bất luận tới giai đoạn nào đều không thể rời xa những trải nghiệm khổ đau.” Tố Diệp gượng cười: “Em nghĩ người thành công như anh càng phải hiểu sâu sắc đạo lý này mới phải chứ.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn khẽ tối lại rất nhanh nhưng cũng rất mờ nhạt, vậy mà vẫn bị Tố Diệp bắt được. Thế là cô càng cười thoải mái hơn. Anh nhìn cô không biết phải nói sao: “Nếu trêu chọc tôi khiến em vui, thì tôi cũng không ngại.”

Tố Diệp nghe thấy những lời này bỗng thấy có chút ấm áp trong lòng, rất lâu sau mới lên tiếng: “Nể tình anh đã cố gắng an ủi em tuy còn hơi vụng về, em sẽ nói cho anh một chuyện. “Trăm hoa đua nở” em không lấy, đã trả lại Kỳ Đông Nham rồi.”

Cô những tưởng anh sẽ truy hỏi lý do, không ngờ anh chỉ khẽ gật đầu, giống như đã biết chuyện này từ lâu rồi vậy. Tố Diệp thấy khó hiểu, nhúu mày nhìn anh.

“Em nhận chiếc nhẫn ngay tại đó, chẳng qua là tức giận tôi lợi dụng em để nâng giá, giành được lợi trong đó. Còn sau đó em trả lại “Trăm hoa đua nở”, chỉ vì muốn được rút lui an toàn.” Niên Bách Ngạn cúi đầu vừa xem báo vừa nói thoảng nhẹ như gió.

Tố Diệp xich người qua: “Rút lui an toàn? Em không hiểu ý của anh.”

“Không phải là em không hiểu, mà là em hiểu quá rõ.” Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Em sợ Kỷ Đông Nham hiểu lầm, thế nên mới hoàn trả.”

Cảm giác tâm tư bị người khác nhìn sạch sành sanh thật sự rất khó chịu. Nên nói là, trong cuộc chiến này, cả ba bên họ đều không phải kẻ mù, đều nhìn thấu suy nghĩ của đối phương.

“Anh phải biết Kỷ Đông Nham thích em, rất thích em.” Tố Diệp nhấn mạnh.

“Nhìn ra được, cậu ấy thật lòng thích em.” Niên Bách Ngạn chân thành nói.

Tố Diệp nén giận: “Phụ nữ là loài dễ xúc động nhất, không chừng một ngày nào đó em bị anh ấy làm cho cảm động sẽ yêu anh ấy, tình yêu thật ra là chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt.”

Niên Bách Ngạn nghe xong, buông tờ báo trong tay xuống, ánh mắt nhìn cô như có lửa đốt: “Em không thể!”

“Em là bác sỹ tâm lý, đối với sự thay đổi tâm lý con người em là người có tư cách phát biểu nhất.” Tố Diệp bắt đầu tích cực.

Ai ngờ Niên Bách Ngạn vẫn lặp lại như cũ: “Em không thể!”

“Tại sao?”

Anh cong môi: “Không liên quan đến tâm lý con người, cái tôi muốn nói là lòng tin của con người.”

“Hả?” Tố Diệp không hiểu.

“Mặc dù yêu cầu của phụ nữ không nhất định phải là “quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy”, nhưng cũng không thể trở mặt như trở bàn tay được.” Anh giơ tay lên, vò mạnh đỉnh đầu cô, giống như đang trừng phạt cho giả thuyết vừa rồi: “Từ “thích” này một khi đã nói ra rồi, bất luận em thích thật hay giả, tóm lại đã lọt vào tai tôi rồi.”

Ngữ khí của người đàn ông vừa nghiêm túc lại vừa chân thành, thần thái trên gương mặt cũng như vậy, khiến trái tim như đột ngột đập mạnh vào lồng ngực Tố Diệp một cái.

“Lọt vào tai anh thì đã làm sao?” Cô cố gạt bỏ cảm giác hồi hộp khi có khi không, ánh mắt trở nên thản nhiên, giọng nói có chút giễu cợt: “Người đàn ông đã có vợ, cho dù em có bạo dạn theo đuổi anh, anh cũng chưa chắc dám mạnh dạn chấp nhận.”

Niên Bách Ngạn không nói nữa, chỉ nhìn vào mắt cô như đang có suy nghĩ gì.

Còn chưa tới nơi, tâm hồn hướng về Hulun Buir của Tố Diệp đã vượt cả máy bay. Vừa mới hạ cánh, mặc dù vẫn chưa thể cảm nhận được ngay cái mê mông bao la cùng những phong cảnh tuyệt đẹp của

thảo nguyên, nhưng trong bầu không khí đã ngập tràn vẻ thanh nhã, diễm tĩnh, cách xa đô thị phồn hoa. Hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên cảm thấy trời thật cao, mặc dù cô mới từ trên trời xuống.

Lúc này cô mới thật sự ý thức được, thật ra con người vốn dĩ là loài động vật phải đặt chân lên mặt đất, bay càng cao, nhìn càng xa chỉ càng giống quả khinh khí cầu dưới chân không có giới hạn. Cùng là nhìn lên bầu trời, nhưng cô cảm thấy, nhìn từ dưới đất lên góc độ càng đẹp hơn.

Đến đón họ là một tài xế người bản địa đã liên lạc từ trước, A Mộc Nhĩ. Anh ta trẻ trung nhiệt tình, nhanh chân nhanh tay. Sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn và Tố Diệp anh ta liền cười ha ha vác hết hành lý lên người. Còn Tố Diệp sau khi nhìn thấy chiếc xe ở gần đó liền thoải mái huýt sáo một cái, giơ ngón tay cái lên trước mặt anh ta. Đó là một chiếc xe dã ngoại tạo cảm giác rất bá đạo cho thị giác, có thể tưởng tượng ra chiếc xe này khi vượt qua thảo nguyên mênh mông vô bờ bến sẽ tự do và thoải mái biết bao.

A Mộc Nhĩ rất khéo miệng, nói một câu tiếng Trung còn pha giọng địa phương rất đáng yêu. Anh ta vừa lái xe vừa tự giới thiệu về mình. Tổ tiên mấy đời của anh ta đều là người Mông Cổ, còn tên của anh ta trong tiếng Mông Cổ có nghĩa là thái bình, an nhàn, vì bố mẹ mong cho anh ta cả cuộc đời luôn được bình an, hạnh phúc.

Xe lái tới thảo nguyên Mạc Nhật Cách Lặc ở bên trong Hulun Buir. Trên đường đi, Tố Diệp được cảm nhận hoa cỏ thêu dệt phong cảnh, sông quanh co uốn khúc, từng đàn bò và dê giữa thảm cỏ xanh non. Bầu trời xanh biếc dường như càng rộng lớn hơn. Màu xanh bóng ban đầu của thảo nguyên càng trở nên hùng vĩ hơn. Xa hơn nữa có thể nhìn thấy những chiếc lều chiên như những chấm nhỏ. Người Mông Cổ tôn sùng màu trắng, thế nên những chiếc lều rải rác khắp mọi nơi tựa như từng miếng ngọc trắng rơi xuống thảo nguyên, thực

sự được mở rộng tầm mắt.

“Ở đây khí hậu mùa hạ là dễ chịu nhất, không khí còn trong lành sáng sủa. Mùa thu thì cảnh sắc tuyệt đẹp, đặc biệt là đất ẩm, rừng bạch dương và núi Đại Hưng An, sắc màu rực rỡ, lộng lẫy. Mùa đông thì càng đẹp hơn, tuyết trắng xóa khắp nơi, rất nhiều du khách đều thích tới đây trượt tuyết.” A Mộc Nhĩ giới thiệu với vẻ tự hào,

Trong mắt Tố Diệp hiện ra một bức tranh sơn dầu khổng lồ liên miên không dứt, đó là bốn mùa xuân hạ thu đông ở thảo nguyên.

Khi hỏi về Natamu, A Mộc Nhĩ càng huyên thuyên không ngừng: “Được tham gia một lễ hội Natamu một lần, tôi đảm bảo không uống công sống trên đời.”

Tố Diệp bị anh ta chọc cười.

Chiếc xe vượt dã phi như bay trên đường. Ở đây không có cái gọi là tắc đường, càng không có thành phố tắc nghẽn. Xe của A Mộc Nhĩ đang bật một bài ca thảo nguyên lạnh lốt. Tố Diệp ngẩng nhìn khung cảnh ngoài cửa xe, lại được bài hát này, bất giác khẽ ngâm nga theo:

“Cao nguyên màu hồng

Cao nguyên màu xanh

Vẫn nhớ mãi

Màu xanh thuần khiết của cao nguyên

Trời cũng xanh đất cũng xanh

Nhớ tới người em gái trong lòng ấm áp...”

Cuối cùng cũng tới nơi. Niên Bách Ngạn và Tố Diệp được nhận nghi thức đón tiếp khách quý long trọng nhất của người Mông Cổ, “hạ mã tửu”*. Vì lễ hội Natamu đó sẽ tiến hành rất nhiều ngày, hai người họ cũng không vội vàng, trước tiên cứ tham gia hoạt động “tế gò” của người Mông Cổ. Cái gọi là tế gò, là một trong những hoạt động tế bái long trọng nhất của người Mông Cổ. Dùng đá đắp thành một tháp ruột đặc hình nón, ở trên cắm một cọc dài, trên đầu cọc buộc lông súc vật và vải kinh văn, bốn bên lót đá thấp hương, ở bên cạnh đồng gò còn cắm đầy cành cây. Đồ cúng có dê, rượu sữa ngựa, mỡ bò và pho-mát...

*Hạ mã tửu: Một tập tục uống rượu đón khách theo một điển tích thời Thành Cát Tư Hãn, trước khi uống rượu sẽ nhấp tay vào chén rượu giơ lên tế trời, hạ xuống tế đất và bơi lên trán.

Tương truyền tục lệ tế bái này có thể bảo vệ dân du mục bình an vô sự, người và gia súc hưng vượng, là tượng trưng của may mắn.

Nhập gia tùy tục, Tố Diệp là người tôn sùng văn hóa nhân văn, cô kéo Niên Bách Ngạn cùng tham gia lễ tế bái.

Chơi bời cho tới tận tối khuya, Niên Bách Ngạn đề nghị về khách sạn nghỉ ngơi, Tố Diệp lại đột nhiên nảy ra ý muốn ở lại trong lều của người Mông Cổ. Dọc đường cô toàn nhìn thấy những lều chiên màu trắng, đẹp ngửa ngáy cả người, cộng thêm vì buổi triệu tập lễ hội Natamu, người dân sẽ diện trang phục rực rỡ xuất hiện, ở trong lều chiên càng có thể trải nghiệm phong tục đặc sắc ở đây.

Niên Bách Ngạn lo cô ở không quen, cô lại trước sau như một nói không vấn đề gì. Không còn cách nào Niên Bách Ngạn đành phải bảo A Mộc Nhĩ đi dò hỏi trước xem còn lều chiên nào trống không.

A Mộc Nhĩ làm việc rất nhanh nhẹn, sau khi gọi mấy cuộc điện thoại, liền nhìn họ cười nói: “Coi như đôi tình nhân này may mắn, vẫn còn một lều chiêm không tồi để trống. Diện tích rất lớn. Nếu là ngày thường, giờ này đã bị khách hàng đặt trước từ lâu rồi.”

Tố Diệp ghen lời, cái anh A Mộc Nhĩ này nhìn kiểu gì ra hai người họ là người yêu vậy? Cô quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, anh lại mỉm cười không giải thích. Nhân lúc A Mộc Nhĩ lên trước dẫn đường, anh ghé vào tai cô thì thầm: “Mọi thứ ở đây đều do tổng giám đốc Thịnh sắp xếp.”

Nghe xong câu này cô mới hiểu ra.

Vị tổng giám đốc Thịnh đó đã sớm nhận định hai người họ có chuyện từ lâu. Lúc còn ở Ordos đã dám trắng trợn đặt một phòng khách sạn cho hai người, chưa nói tới chuyện lại thấy họ cùng nhau tới Hulun Buir du lịch.

Lều chiêm Mông Cổ rất đẹp, như viên ngọc dưới biển khơi bị thất lạc giữa thảo nguyên mênh mông.

Đây là lần đầu tiên Tố Diệp lại gần lều chiêm. A Mộc Nhĩ khen hay đúng là hay thật. Như anh ta giới thiệu, đây là chiếc lều chiêm gần với phong cách nguyên sơ nhất. Thế nên nằm ở trong sẽ cảm thấy tầm mắt rất thoáng đãng, không khí trong lành.

Vì trần của lều chiêm để hở nên ban ngày không những có đủ ánh sáng chiếu vào, đến ánh trăng ban đêm cũng hào phóng ban tặng những tinh hoa của mình. Tố Diệp quan sát kỹ khung cảnh xung quanh, cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Từ cột dựng, bạt che, trần, cửa ra vào đều được dựng vô cùng hoàn chỉnh, thật sự không khác nào ở khách sạn, giường và đệm đều rất hợp. Dưới đất trải thảm thêu hoa mềm mại, ở giữa có một biểu tượng may mắn hình đám mây

lành. Còn giường, bàn, ghế đầu... cùng các đồ gia dụng xung quanh đều khắc hoa văn, như đóa hoa sen đỏ tươi, tuần mã phi nước đại, lông chim, hoa cỏ... mẫu nào cũng rất tinh xảo.

Chỉ có điều, không gian có đẹp thế nào cũng phải đối mặt với một vấn đề.

Tối nay vẫn phải ngủ cùng giường với Niên Bách Ngạn.

Diện tích của lều bạt này tuy lớn nhưng còn nhỏ hơn rất nhiều so với chiếc giường trong khách sạn ở Ordos, cũng tức là tối nay hai người thật sự sẽ phải mặt kề mặt, người sát người.

Mặc dù A Mộc Nhĩ không phải hướng dẫn viên du lịch chuyên nghiệp, nhưng ở đây anh ta rất nổi tiếng, bất luận đi tới đâu cũng có người bản địa nói nói cười cười với anh ta, khiến cho Tố Diệp và Niên Bách Ngạn cũng được chào đón nồng nhiệt theo. Sau khi A Mộc Nhĩ đi khỏi, liền có người lần lượt tới tặng rất nhiều đồ ăn và rượu sữa ngựa tinh túy của nơi đây. Đương nhiên Niên Bách Ngạn muốn trả tiền cho họ nhưng đã bị họ từ chối.

Tố Diệp nhận lấy như một lẽ dĩ nhiên, thấy hành động của anh cô mím môi cười khẩy, cho rằng hành động ấy quá mang tính chất thương nhân. Niên Bách Ngạn liền giải thích, đây là trao đổi ngang giá cơ bản nhất.

“Càng sống gần người bản địa thì tình cảm của người dân càng nồng hậu. Tiền của anh không phải lúc nào cũng hữu dụng đâu.” Vì yêu thích leo núi cô đã đi qua không ít vùng đất, cũng thường xuyên quây quần chung sống cùng người dân nơi đó, xóa bỏ đi tính chất thương nghiệp thì những gì nhìn thấy chính là sự chất phác và đơn thuần của họ.

Niên Bách Ngạn cũng không biện bạch với cô, từ đầu tới cuối chỉ mỉm cười nghe cô kể về hành trình du lịch ngày trước. Có lúc nghe cô kể tới những đoạn vui vẻ, cô cười anh cùng cười theo, thậm chí còn sáng khoái hơn, như đang nhấm nại yêu chiều một đứa bé.

Tới khi Tố Diệp kết thúc màn thao thao bất tuyệt của mình, cô mới phát hiện đồng hành lý lộn xộn của mình đã được anh sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.

Lều chiên tuy tốt nhưng rửa mặt và tắm rửa thì không được thuận tiện như ở khách sạn, phải ra ngoài mới được. Niên Bách Ngạn cầm bàn chải và khăn mặt, vỗ vào một bên giường: “Tối nay em ngủ bên này.”

Tố Diệp không hiểu.

Anh không giải thích thêm nhiều, đi ra ngoài đánh răng rửa mặt.

Tố Diệp bò lên vị trí anh định nằm, vừa nằm xuống mới phát hiện thì ra chỗ này gần cửa sổ. Cô ngồi dậy, bỗng thấy ấm áp trong lòng. Đây không phải lần đầu tiên cô đi du lịch, nhưng là lần đầu tiên được người khác chăm lo chu đáo đến vậy.

Có lẽ vì chênh lệch nhiệt độ quá lớn, hoặc có lẽ tắm xong cảm lạnh, trước đêm không vấn đề gì, nhưng quá nửa đêm Tố Diệp bắt đầu phát sốt, mơ mơ hồ hồ kêu rét.

Niên Bách Ngạn không có thói quen ngủ sớm. Sau khi gọi mấy cuộc điện thoại xử lý công việc, anh nhìn thấy cô gái nằm trên giường co rụt lại liền cảm thấy có gì không ổn. Anh đi về phía giường, sờ tay lên trán cô mới phát hiện cô đã sốt.

“Diệp Diệp!” Anh khẽ gọi.

Cô khẽ ti hí, tiếng nói yếu ớt như mèo con: “Lạnh...”

Niên Bách Ngạn bước tới ôm cô vào lòng rồi đưa mắt nhìn đồng hồ, suy nghĩ đầu tiên là phải đưa cô tới bệnh viện. Nhưng Tố Diệp như dây leo quấn lấy người anh, bám riết không chịu buông. Anh nhất thời không thể đẩy cô ra, đành siết chặt cánh tay, khẽ nói: “Tôi đưa em tới bệnh viện.”

Người con gái trong lòng ương bướng lắc đầu, nhắm chặt mắt lại.

“Nghe lời!” Anh dịu giọng dỗ dành.

Cô càng vùi sâu vào lòng anh: “Không đi... Sẽ lỡ mất... lễ hội Natamu...”

Niên Bách Ngạn nghe xong cũng không biết làm sao.

“Em lạnh... Anh ôm chặt em là được rồi.” Cô rụt vai lại.

Trái tim Niên Bách Ngạn tan chảy vì câu nói của cô. Anh không nên dung túng cho sự kiên quyết bừa bãi này của cô. Nhưng khi cả người cô dựa vào lòng anh không một chút cảnh giác, anh thật sự không nỡ phá hỏng cảm giác ấm áp này. Nghĩ một lúc, anh quay người lấy một chút rượu sữa ngựa người dân mang tới đút cho cô uống. Thành phần trong rượu ít nhất có thể giúp cô toát mồ hôi. Rồi anh đắp chiếc chăn lông cừu lên, ôm chặt cô vào lòng.

Sau khi uống chút rượu, cô có phần yên lặng hơn, nhưng vẫn không rời khỏi cơ thể ấm áp ấy. Anh đành phải ôm cô, để mặc cô vì lạnh mà không ngừng lại gần. Trời đêm ngoài lều mỗi lúc một tối, hơi thở ấm nóng của cô quấn quýt quanh ngực anh, hô hấp của hai người xen lẫn mùi thơm của món rượu sữa ngựa.

Niên Bách Ngạn cũng cảm thấy mình hơi say rồi, cúi xuống nhìn người con gái dựa thoải mái vào mình. Có một khoảnh khắc, nỗi băn khoăn không thể xua đi trong đầu anh bỗng nhiên sáng tỏ, có một tình cảm không thể rõ ràng hơn âm thầm nảy nở.

Anh chưa bao giờ rõ ràng như thế.

Tổ Diệp nhắm chặt mắt.

Có ánh nắng ấm áp chiếu lên hàng mi và chóp mũi cô, thông qua tấm bạt nhiều màu sắc, rải lên người cô.

Cảm giác này rất thoải mái, khiến cô khẽ thở dài nhẹ nhõm.

Xa xa có tiếng dê.

Nhưng xung quanh lại có mùi gỗ mộc nhè nhẹ, thanh thoát trong lành, dễ chịu vô cùng, như một cái cây lớn mà ánh nắng hiền hòa cũng lan tràn xuống, khiến cô không còn sợ hãi nữa, muốn được dựa dẫm vào nơi an toàn ấy.

Sâu trong ký ức hình như cũng có một cảm giác như thế, có một đứa bé cũng ôm chặt lấy cô, sưởi ấm cho cô.

Tiếng thét gọi cuối cùng vẫn làm cô thức giấc.

Cô uể oải mở mắt ra, quả nhiên ánh mặt trời đang khẽ chiếu lên mặt. Cả người cô mềm nhũn, chẳng muốn động đậy chút nào. Có mùi sữa ngựa thơm thơm, và mùi gỗ mộc... của người đàn ông.

Đang chuẩn bị vận mình, cô mới phát hiện cả người mình đang nằm trong vòng tay anh, cô gối lên một cánh tay rắn chắc. Tay cô và một

bàn tay khác đan vào nhau, đặt trên ngực.

Cô hơi ngẩn người, một số ký ức nhanh chóng ùa về.

Cô khẽ quay đầu, đối mặt quả nhiên là gương mặt cương nghị góc cạnh của Niên Bách Ngạn. Anh nhắm mắt, không biết còn ngủ hay đã thức. Ánh nắng cũng lan tràn trên gương mặt anh, khắc họa từng đường nét.

Tối qua cô cảm thấy lạnh, từ đầu tới cuối quấn lấy vòng tay anh.

Gò má cô bất giác nóng bừng, lại cẩn thận quay đầu lại, nhìn lên cánh tay để mặc cho mình gối đó. Lúc này cô mới phát hiện, trên ấy có một vết sẹo hình con rết, có lẽ đã rất lâu rồi, nhìn lướt qua sẽ không thấy rõ. Trước đây cô cũng không chú ý, hôm nay ánh nắng quá gắt gao mới giúp cô nhìn rõ.

Sao trên người anh lại có vết thương?

Cô có chút nghi hoặc, vô thức muốn giơ tay chạm vào nó. Ai ngờ ngón tay vừa động đây, một bàn tay khác của anh đã nắm chặt tay cô, hai bàn tay đan vào nhau. Cô không dám động đây nữa, vội vàng nhắm mắt giả vờ ngủ.

Người đàn ông sau lưng đã có động tĩnh, có lẽ anh đã thức từ lâu rồi. Tóm lại cô cảm nhận được anh khẽ cựa mình rồi ôm cô chặt hơn, những ngón tay dường như đang đùa nghịch với cô.

Có một hơi thở nóng hổi phả lên tóc cô, là hơi thở trong mát của anh. Cả mùi sữa ngựa trong không khí dường như cũng bị hơi thở của anh khuấy đảo.

Tổ Diệp vẫn nhắm mắt vờ ngủ, cả người căng ra một cách kỳ lạ. Cô

rất muốn mở mắt ra xem anh đang làm gì, nhưng lại thấy xấu hổ. Từ góc độ của cô có thể cảm nhận được rõ ràng gò má của anh đang sát lại gần.

Rất gần.

Gần tới mức cô có thể cảm nhận được.

Một sự động chạm dịu dàng đột ngột đặt xuống trán.

Là đôi môi anh, đặt một nụ hôn lên trán cô.

Tim cô suýt nữa thì nhảy ra ngoài, hàng mi khẽ run lên. Mùi hương dịu mát ấy cùng nụ hôn nhẹ nhàng xuyên thẳng vào tim, không những khiến nó loạn nhịp mà còn làm lý trí kiêu hãnh hãnh của cô mơ màng.

Anh đang chủ động hôn cô ư?

Quyển 3 - Chương 110: Sức mạnh ba người

Chiếc xe mạnh mẽ của A Mộc Nhĩ chở Tố Diệp phi như bay, điên cuồng hướng về Natamu, cuối cùng cũng tới nơi tổ chức chính. Dưới trời xanh mây trắng, các dân du mục xung quanh đều đã xuất hiện với trang phục sắc sỡ, khiến cô trong một giây phút ngỡ rằng mình đã xuyên không về thời cổ đại, còn những người dân đang trên đường Nam chinh Bắc phạt, gây dựng giang sơn dưới sự lãnh đạo của Thành Cát Tư Hãn.

Lễ hội Natamu thu hút không ít du khách khắp nơi, đại đa số đều giống như Niên Bách Ngạn và Tố Diệp, rời xa đô thị ồn ã tới đây để tranh thủ nghỉ ngơi.

Nghi thức tụng kinh Lạt-ma rất nghiêm túc. Đây là sự sùng kính của người Mông Cổ với những gì tổ tiên ban cho cũng như ước nguyện những điều tốt đẹp cho tương lai. Còn hạng mục thi đấu đương nhiên không thể thiếu ba trò truyền thống nhất, ngoài cưỡi ngựa, đấu vật và bắn tên ra, còn có cưỡi lạc đà, xe “Mễ Nhật Can”, cưỡi ngựa nghệ thuật... cùng nhiều các hạng mục phong phú khác, đương nhiên không thể kết thúc trong một ngày.

*Xe “Mễ Nhật Can”: Trong tiếng Mông Cổ có tên là “Áo Cổ Đắc Khảm”, nó được một ngựa kéo, có vòng bi và giảm xóc ở hai bánh xe được bơm căng lốp. Nó là phương tiện giao thông được sử dụng trên thảo nguyên. Loại xe này nhẹ nhàng và thuận tiện trong sử dụng, rất thích hợp với những cuộc đua cần tốc độ.

Tham dự cuộc thi đều là các tuyển thủ nổi tiếng xuất chúng từ khắp

nơi trên thế giới, còn cả những cô gái Mông Cổ xinh đẹp. Tố Diệp nhìn đến hoa cả mắt, không ngừng hò hét vỗ tay theo.

Niên Bách Ngạn ngược lại không có mấy hứng thú với cuộc thi này. Chốc chốc anh lại nhìn Tố Diệp, đề phòng cô trong lúc hưng phấn chạy xa mắt. Cô vừa hạ sốt, dù sao anh vẫn có chút lo lắng.

Thế nhưng nhìn ngàn lần vạn lần vẫn không trông chừng được.

Trên thảo nguyên nơi diễn ra lễ hội Natamu, vì có thêm rất nhiều du khách từ nơi khác tới nên cũng thiết đặt nhiều trạm kiểm soát cuộc thi. Cả những người dân bản địa cũng đang phát những món quà đủ kiểu đủ loại đại diện cho phong cách thảo nguyên. Tố Diệp rất thích những món đồ nhỏ xíu này, chất đống trong tay Niên Bách Ngạn.

Thế nên tới lúc anh đẩy cho A Mộc Nhĩ những thứ mình cầm, quay người lại mới phát hiện không thấy Tố Diệp đâu nữa.

Trên thảo nguyên, cảnh múa hát tung bừng, các trận đấu súc sôi.

Bầu trời sạch sẽ trong veo như được gột rửa bằng nước tẩy trắng, dưới màu xanh mềm mại ấy là từng đàn ngựa xếp thành hàng cùng các thiện xạ. Bóng người đông đúc ngập tràn thảo nguyên vốn đã rộng lớn. Thế nên, tìm người trong lúc này chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Điều đầu tiên Niên Bách Ngạn nghĩ tới chính là gọi vào di động của Tố Diệp. Tiếc rằng, đầu bên kia là tiếng nhạc chờ vui vẻ nhưng mãi vẫn không nghe thấy tiếng cô. Anh vừa đi lại như thoi giữa dòng người vừa gọi cho cô 4, 5 cuộc điện thoại mới đột ngột nhớ ra, sáng nay Tố Diệp vì muốn được vui chơi thoải mái đã cố tình đi tay không, vốn không mang theo di động.

Lần đầu tiên anh thấy khó khăn khi tìm một người thế này, càng chỉ muốn khi nào tìm được lập tức trời gô cô lại, lông mày nhíu chặt. Rồi anh nhanh chóng gọi cho A Mộc Nhĩ, lệnh cho cậu ta khẩn trương tìm kiếm giúp. A Mộc Nhĩ nghe thấy Tố Diệp mất tích, dường như chẳng sốt sắng chút nào, cười ha ha nói với Niên Bách Ngạn, chỉ cần còn ở trên thảo nguyên thì hoàn toàn không thể mất tích được.

Nhưng câu nói này chỉ đổi lại sự lạnh lùng thiếu kiên nhẫn của Niên Bách Ngạn, thậm chí đến giọng nói cũng trở thành một mệnh lệnh nghiêm túc. Lúc đó A Mộc Nhĩ mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, lập tức đi khắp nơi tìm kiếm.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, khi Niên Bách Ngạn đang chen lấn giữa đám đông để tìm kiếm, có người vỗ nhẹ vào vai anh một cái, đối diện với anh là nét mặt rạng rỡ như hoa lê của Tố Diệp.

Sự lo lắng và tức giận tích tụ vẫn trong lồng ngực bỗng tuôn trào. Vầng trán Niên Bách Ngạn bỗng trở nên khó dăm dăm. Anh đang định mắng cô một trận bỗng thấy cô hớn hờ hỏi một câu: “Thế nào? Bộ trang phục của người bản địa này em mặc có đẹp không?”

Người con gái trước mắt mặc lên người bộ trang phục rực rỡ đẹp mắt, đai áo to rộng ở giữa vẫn là vẫn màu người Mông Cổ ưa chuộng nhất và màu xanh lam thuần khiết của bầu trời. Mái tóc đen dài vốn thả ra sau giờ cũng búi lên thành kiểu tóc của các cô gái Mông Cổ, thậm chí trên đầu còn đeo không ít những trang sức sắc sảo, độc đáo của người bản địa. Ban đầu khi cô vỗ nhẹ vào vai Niên Bách Ngạn, anh chỉ mãi lo lắng, hoàn toàn không để ý sự thay đổi của cô,

giờ ngấm kỹ mới hiểu ra nguyên nhân cô biến mất.

“Sao không phát biểu ý kiến vậy?” Thấy mặt anh không biểu cảm gì,

niềm vui trong lòng Tố Diệp như bị người ta dội cả gáo nước lạnh vào, tiếp đó cô lại nhẹ nhàng xoay một vòng trước mặt anh: “Không đến nỗi khó coi vậy chứ?”

Thật sự rất đẹp.

Đây là suy nghĩ đầu tiên khi Niên Bách Ngạn có phản ứng.

Bầu trời xanh biếc, thảo nguyên xanh mơn mớn, còn bộ trang phục thanh thoát màu sắc trên người cô trở nên tự nhiên và hòa hợp giữa trời đất này, như viên ngọc lấp lánh chói mắt, điểm xuyết thêm nét đẹp cho đồng cỏ bao la.

Bộ quần áo trên người rất vừa vặn với cô, đường cong tinh tế đồng thời còn thu hút được bản chất rộng rãi hào phóng, ngay thẳng vô tư của những người dân Mông Cổ. Dưới ánh nắng, nụ cười trên gương mặt cô như đón lấy toàn bộ vẻ đẹp trên thế gian, khiến người ta không nỡ xâm phạm tới nó.

Cảnh này trên thảo nguyên đương nhiên cũng thu hút không ít ánh mắt của mọi người.

Dưới trời xanh, cô gái xinh đẹp trong trang phục truyền thống của Mông Cổ nhẹ nhàng xoay tròn trước mặt người đàn ông cao lớn, tuấn tú. Cô nhảy múa vui vẻ như một khe suối trong vắt róc rách chảy. Còn anh yên lặng đứng đó, ngắm nhìn cô gái, khóe môi nở một nụ cười yêu chiều, cơ thể cao lớn như một dãy núi sừng sững an toàn. Dòng suối chảy quanh ngọn núi, không khác nào một bức tranh rực rỡ.

Họ giống như một mối tình xuyên không, một cổ một kim, khiến người ta không thể dời mắt.

Đến cả A Mộc Nhĩ cuối cùng cũng tìm tới nơi cũng phải vô thức vỗ tay: “Đẹp như công chúa Mông Cổ vậy.”

“Kiểm bộ quần áo này ở đâu ra vậy?” Nổi bức tức trong lòng biến mất một cách thần kỳ. Anh nắm tay cô nhưng không nỡ trách mắng nửa câu.

Tố Diệp phát nhẹ chiếc áo khoác rộng thùng thình, rồi tự mình ngắm nhìn một lượt: “Thuê đấy!”

“Trên người em không mang theo đồng nào.” Niên Bách Ngạn cảm thấy cần phải nhắc nhở cô một câu.

“Đúng vậy! Thế nên em đã để lại danh thiếp của anh rồi. Ở trên thảo nguyên này, người ta chẳng lo anh chạy mất đâu.” Tố Diệp đáp lại một câu vẻ không mấy quan tâm.

Niên Bách Ngạn nghe xong, nhất thời không biết nên khóc hay cười.

“Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy quần áo chúng ta mặc hàng ngày thuận tiện hơn.” Tố Diệp nói một câu chân thành.

Niên Bách Ngạn không thuận theo ý cô nữa, đưa tay kéo cô lại gần. Cô ngẩng đầu không hiểu, anh khẽ thở dài: “Diệp Diệp! Lần sau đi đâu phải báo với tôi một tiếng.”

Tố Diệp nhướn mày cười khế: “Anh à, năm nay em 28 rồi, không phải 18 đâu.”

“Sự thật chứng minh, độ tuổi tâm lý của em khi đi du lịch còn chưa tới 18.” Ngữ khí của anh trở nên nghiêm nghị.

Tố Diệp làm như nghe thấy một câu chuyện cười hài hước nhất trên

đời: “Em vào Nam ra Bắc bao nhiêu năm nay rồi. Mặc dù anh nói cầu anh qua nhiều hơn đường em đi, nhưng số ngọn núi em từng leo không ít hơn số cầu anh qua đâu.”

“Ngụy biện vô lý!” Anh chau mày.

Cô ngược mắt nhìn anh, nở một nụ cười rạng rỡ: “Hình như vừa nãy vì không thấy em đâu... anh đã lo lắng?” Mặc dù là câu hỏi nhưng ngữ điệu vô cùng khẳng định.

Niên Bách Ngạn hơi híp mắt lại, bất ngờ hỏi ngược: “Lẽ nào tôi không được lo lắng cho em ư?”

Câu nói nằm ngoài dự liệu của Tố Diệp, nhất thời không biết nên trả lời ra sao. Tuy thế cô nhìn rất rõ sự chân thành và nghiêm túc trong ánh mắt anh khi hỏi câu này, trong tim cô khẽ lướt qua một dự cảm không giống như những gì đã trù liệu.

Thấy cô ngẩn ra, anh tưởng nhầm rằng cô xấu hổ, nghĩ một chút lại bổ sung thêm: “Bởi vì... tối qua em bị sốt.”

“À... em không yếu đuối vậy đâu, đã khỏe lâu rồi.” Tố Diệp thấy anh cho một đường lui, đương nhiên phải vội vàng tận dụng. Cô đưa tay thoải mái khoác lên vai anh, hơi dùng sức một chút, trông giống như treo mình vào người anh hơn: “Cũng phải cảm ơn cái gối ôm hình người này.”

Niên Bách Ngạn cũng thuận theo cảm xúc của cô: “Nhưng mà xem ra có người nào đó chẳng biết cảm ơn gì cả.” Dứt lời anh bèn kéo nhẹ bộ quần áo trên người cô.

Nụ cười của cô trông càng nịnh nọt hơn: “Tổng giám đốc Niên kính yêu, anh hiểu lắm em thật rồi. Nếu em không biết có ơn báo đáp thì

bộ quần áo này không chỉ là thuê đâu.”

Niên Bách Ngạn đành chịu trận trước cái miệng quỷ quyết của cô, chỉ biết mỉm cười.

Cả ngày trời, Tố Diệp đều chìm trong cảm giác hưng phấn và nhiệt huyết chưa từng có.

Thấy người ta cười ngượng, cô chỉ hận không thể trèo lên người ai đó, vúi lấy cổ, cổ vũ cho tuyển thủ. Đến tối, cô đã kết giao được với không ít tuyển thủ bản địa, thoải mái xưng anh em với họ, còn được mời tham gia buổi đốt lửa trại tối nay.

Cô nhiệt tình với lễ hội Natamu đến mức đó, cái giá phải trả là sau khi vào trong lều chiêm chảnh thêu thảo nói được câu nào, cổ họng khản đặc.

Niên Bách Ngạn đứng bên cạnh lẳng lặng lấy ra một hộp kẹo ngậm, đổ ra, đưa cho cô hai viên, đợi cô ngậm vào miệng rồi mới bắt lực nói: “Tinh thần nhiệt tình của em nếu được dùng vào công việc thì tốt rồi.”

Cô đau họng, chỉ kịp đưa mắt lườm anh.

“Đừng quên, em còn kỳ kiểm tra, không qua được tôi vẫn sẽ trừ tiền của em.” Anh lại rót cho cô cốc nước.

Tố Diệp đón lấy, tay kia nắm chặt lại thành nắm đấm, giơ ra trước mặt anh, dáng vẻ như thề quyết đấu với anh tới cùng. Anh thấy vậy có chút vui vẻ, đang định trêu chọc cô mấy câu thì bỗng có một người chui vào trong lều chiêm, sau khi nhìn thấy và uể oải chào hỏi, anh ta ngồi phịch xuống giữa hai người.

Tố Diệp bị đẩy thẳng sang một bên giường. Cô chỉ vào người đàn ông như vừa rơi từ trên trời xuống, cất lời, giọng khàn khàn: “Kỷ Đông Nham? Sao anh lại tới đây?”

Người đàn ông vô duyên vô cớ xuất hiện trong lều này như một tên giặc ngoại xâm có hành vi cướp bóc, không những ngông nghênh đi vào còn ngang ngược chiếm lấy cái giường vốn đã chẳng rộng rãi gì. Sau khi nghe thấy giọng nói như tiếng đàn phong cầm hồng phát ra, anh ta khoác tay lên vai cô, lắc đầu làm bộ thương xót: “Chẹp chẹp, hôm nay em phải phấn khích tới mức nào mà giọng khàn đặc đến mức này?”

Kiểu hỏi một đằng đáp một nẻo của anh ta không khiến Tố Diệp thấy bức bối nhưng lại khiến Niên Bách Ngạn khẽ hừ một tiếng: “Tổng giám đốc Kỷ! Khách không mời mà tới cũng phải chọn thời điểm thích hợp mới được.”

Kỷ Đông Nham cũng chẳng khách khí với Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc Niên! Cô nam quả nữ ở chung một phòng hình như cũng không phải tác phong của anh thì phải.”

Có lẽ tới một hoàn cảnh mới, mọi người đều rời xa những đấu đá, những toan tính thâm hiểm, những người “miệng nam mô, bụng một bồ dao găm” trong chốn thương trường. Thế nên khi hai người tranh cãi nhau, không còn kiểu nói xỏ xiên với hàm ý khác, phần nhiều là những câu châm chích thẳng thừng đơn giản.

Tố Diệp thấy vậy đầu đau buốt không ngừng, vội kéo một người lại, cố gắng nói bằng chất giọng không khác gì cái cồng vớ: “Hai người ở Bắc Kinh cãi nhau còn chưa chán sao? Ngừng một lát có được không?”

Niên Bách Ngạn chỉ vào cốc nước trong tay cô, lạnh lùng nói: “Uống

nước đi!”

Kỷ Đông Nham càng không chịu tụt lại phía sau, liếc mắt nhìn thấy hộp thuốc ngậm bên cạnh, vớ lấy vài viên nhét vào miệng Tố Diệp: “Ăn kẹo ngậm là nhanh khỏi nhất.”

Nét mặt Tố Diệp bi thảm, ngậm một viên trong miệng: “Em mắc tội với ai chứ?”

“Kỷ Đông Nham! Cậu tới đây du lịch là tự do của cậu. Muộn lắm rồi, muốn ôn chuyện cũ, sáng sớm mai quay lại.” Sắc mặt Niên Bách Ngạn lạnh tanh.

Ánh mắt Kỷ Đông Nham nhìn Niên Bách Ngạn cũng rất lạnh nhạt, nhưng quay sang Tố Diệp lập tức bày ra vẻ thoải mái phóng túng, nằm thẳng cẳng lên giường: “Thật ngại quá! Tôi tới đây hơi muộn nên chưa kịp đặt lều chiên, diện tích ở đây không nhỏ, thêm tôi cũng chẳng chật được.”

Tố Diệp nghe xong hai mắt trợn trừng, tự chỉ vào mình, rồi chỉ vào Niên Bách Ngạn cuối cùng ngón tay dừng lại trên người Kỷ Đông Nham, cất giọng vọt đực: “Ba người một giường? Đùa sao?”

“Bé cưng à, đừng nói chúng ta mờ ám như vậy, giường đương nhiên phải nhường cho phụ nữ rồi, anh và tổng giám đốc Niên ngủ dưới thảm.” Kỷ Đông Nham nói xong liền quay sang nháy mắt với Niên Bách Ngạn: “Yên tâm đi, tôi sẽ không nằm quá gần anh đâu, không lại làm phiền giấc mộng đẹp của anh.”

Đầu mày Niên Bách Ngạn nhíu chặt, anh đứng dậy, vén cửa lều lên: “Ra ngoài!”

Kỷ Đông Nham quay đầu nhìn Tố Diệp: “Em không nhẫn tâm đến thế

chứ? Anh mà ra ngoài là ngủ trên cỏ thảo nguyên thật đấy.”

“Gói thuốc nổ” bị vút thẳng vào tay Tố Diệp, không phải cô không liếc thấy cái nhìn cảnh cáo đầy sắc bén của Niên Bách Ngạn, bên này lại là ánh mắt đáng thương của Kỷ Đông Nham. Cô khẽ thở dài, kéo cánh tay Kỷ Đông Nham, mặc dù giọng nói đã khàn đi nhiều nhưng vẫn nghe ra được sự chân thành: “Đương nhiên tôi không thể nhìn anh ngủ trên thảo nguyên rồi, lỡ có con ngựa hoang nào tuột mất cương nhất thời nhàm chán, đi dạo một vòng, dẫm anh nát thành bùn thì phải làm sao?”

Mắt Kỷ Đông Nham sáng rực lên, còn vẻ mặt Niên Bách Ngạn lại dần dần lạnh ngắt.

“Tối nay anh có thể ở lại.” Tố Diệp quyết định, đúng vào lúc Kỷ Đông Nham vui mừng, cô chuyển đề tài câu chuyện: “Nhưng anh phải đồng ý với tôi, anh phải cùng chung sức với tổng giám đốc Niên, giúp tôi giành được danh hiệu trong đại hội Natamu ngày mai.”

Quyển 3 - Chương 111: Văn để trị quốc, võ để an bang

“Gì cơ?” Là thanh âm đủ để làm lều chiên tốc mái của Kỳ Đông Nham.

Còn Niên Bách Ngạn mặc dù vẫn đứng im đó không nhúc nhích, thần thái cũng không khoa trương bằng Kỳ Đông Nham, nhưng đôi mày tuấn tú đã nhíu lại thành một đường cong đầy chất vấn, thậm chí từ ánh mắt nghiêm nghị còn nhìn rõ một vẻ khó tin.

Đôi tai Tố Diệp chấn động bởi giọng nói bất ngờ và thanh âm kinh hoàng của Kỳ Đông Nham, nhói lên đau buốt. Cô xoa xoa tai, ngụ ý bảo anh ta bình tĩnh, không có gì phải hoảng hốt cả, rồi quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn.

“Là thế này.” Cô ngừng một chút, sắp xếp lại câu chuyện, khẽ liếm môi: “Hôm nay lúc em đi thuê trang phục mới nghe nói lễ hội Natamu năm nay đặc biệt có cuộc thi nhóm Mông Hán. Thực ra chính là có mục đích kéo các du khách cùng tham gia hoạt động này. Chỉ cần du khách đó nhiệt tình với thể thao đều có thể đăng ký tham gia, tiến hành thi đấu với người dân bản địa. Em cảm thấy đây là cơ hội hiếm có nên đã đăng ký.”

Niên Bách Ngạn không bước lên, tựa bên cạnh tủ, giữ im lặng. Còn Kỳ Đông Nham vẫn giữ cái biểu cảm cường điệu đó, sau khi nghe thấy cô nói vậy anh ta chỉ vào mũi mình: “Thả về thời cổ đại, anh chẳng qua cũng chỉ là một quan văn thôi, trước giờ có phải võ tướng gì đâu.” Nói tới đây, anh ta lại chống tay lên trán vờ như đang đau đầu: “Tiểu Diệp! Anh không hề biết rằng em còn có khả năng dự

đoán trước tương lai đấy, theo lý mà nói không ai biết lịch trình của anh mà.”

“Tôi cũng không biết.” Tổ Diệp lườm anh ta: “Cuộc thi tổng cộng có ba hạng mục, tôi vốn định nhờ tổng giám đốc Niên cố gắng thêm một chút để đánh đuổi địch, ai ngờ anh lại đâm đầu vào, vừa hay có thể gánh vác một phần giúp chúng tôi.”

“Niên Bách Ngạn, không phải anh đồng ý rồi đấy chứ?” Kỷ Đông Nham nhìn Niên Bách Ngạn bằng ánh mắt hoảng loạn.

Ngữ khí của Niên Bách Ngạn vẫn điềm nhiên: “Thực tế là, tôi và cậu được thông báo cùng một lúc.”

Tổ Diệp thấy Niên Bách Ngạn chẳng mấy hứng thú, bắt đầu triển khai chiêu mềm mỏng nhõng nhẽo: “Em cũng là vì tốt cho hai người thôi. Những người quanh năm ngồi trong văn phòng như các anh không được rèn luyện đầy đủ, tâm lý cũng trở nên lệch lạc. Đương nhiên, không phải em mắng hai người biến thái. Em chỉ cảm thấy khó khăn lắm mới ra ngoài được một chuyến, gần gũi tự nhiên một chút, tiếp xúc nhiều hơn với người bản địa, như vậy mới hoàn toàn thoải mái.”

Kỷ Đông Nham chống cằm, chớp chớp mắt: “Nghe thì có vẻ em thật sự suy nghĩ cho bọn anh.”

“Yên tâm, tôi là một bác sỹ tâm lý, điểm này không sai được đâu. Phải biết rằng tâm lý con người có thể ảnh hưởng tới sinh lý đấy.” Sắc mặt Tổ Diệp bắt đầu trở nên vui vẻ, đôi mắt to tròn đảo qua đảo lại một cách giảo xảo, cô huých một cái vào người Kỷ Đông Nham: “Nói thật, chúng ta chẳng phải mấy cô cậu 17, 18 tuổi nữa. Con người còn không nổi loạn sẽ già mất.”

“Nói cũng phải, con người anh cũng không phải khó thương lượng

đến thế. Thi đấu cũng được thôi, nhưng tại sao phải hợp tác với anh ta?” Kỳ Đông Nham bĩu môi nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn chẳng thèm quan tâm đến anh ta.

Tổ Diệp uống một ngụm nước, từ tốn giới thiệu về quy định của cuộc thi: “Tình hình là thế này, các hạng mục thi đấu gồm có cưỡi ngựa, bắn tên và đấu vật. Thành viên đăng ký cho ba người lập thành một nhóm, áp dụng thể lệ nâng cao. Nói trắng ra chính là, ba người lần lượt tham gia ba hạng mục, nhưng chỉ khi người thứ nhất chiến thắng ở trò cưỡi ngựa, người thứ hai mới có tư cách tiếp tục hoàn thành hạng mục thi đấu thứ hai, giống như trò chơi tiếp sức vậy, như vậy cả nhóm có thể giành chiến thắng.”

Kỳ Đông Nham nhướn mày.

“Đây chính là lý do em muốn hai người chung sức hợp tác, nếu bất kỳ ai trong hai người không thể vượt qua được thì cũng tức là hai người còn lại sẽ mất đi tư cách dự thi, vậy là coi như nhóm của chúng ta đã thất bại.”

Niên Bách Ngạn nhìn Tổ Diệp, bất ngờ lên tiếng: “Nếu hôm nay cậu ta không tới, tôi rất muốn hiểu rõ cái gọi là “cố gắng thêm một chút” của em?”

Tổ Diệp ngượng ngập nhìn anh mỉm cười: “Cũng không có gì, chỉ là nhờ anh gánh vác thêm một hạng mục mà thôi.”

“Ngày mai em góp vui là được rồi.” Rất rõ ràng, Niên Bách Ngạn không dễ dãi như Kỳ Đông Nham.

Tổ Diệp vừa nghe đã sốt sắng: “Em đã đăng ký rồi, sao có thể rút lui ngay trước cuộc thi chứ?”

“Con gái con đũa tranh đấu với một đám đàn ông, còn ra thể thống gì nữa?” Hàng lông mày Niên Bách Ngạn nhíu chặt lại, giọng có vẻ không vui.

Tố Diệp chớp chớp mắt, cuối cùng vẫn già mồm cãi lại: “Cuộc thi này không quan trọng giới tính, chủ yếu là chú trọng tình hữu nghị Mông Hán.”

Một câu nói khiến Niên Bách Ngạn suýt nữa ho ra máu.

Kỷ Đông Nham hồ nghi nhìn Tố Diệp, tò mò hỏi một câu: “Nữ hiệp! Nếu tham gia cuộc thi, em chọn hạng mục nào?”

“Lúc nãy khi anh bước vào đây tôi đã nghĩ kỹ rồi. Con người tôi, “văn có thể an thiên hạ, võ có thể định càn khôn”. Thế nên cưỡi ngựa, bắn tên và đấu vật đều không thành vấn đề.” Tố Diệp hào sảng vỗ vỗ ngực.

Kỷ Đông Nham lập tức giơ ngón cái về phía cô: “Trâu bò thật, thật không ngờ cậu em còn dạy em mấy thứ này, cả ba hạng mục này đều là sở trường của em à?”

“Ha ha, từ nhỏ tôi đã lớn lên trong gia đình võ học mà, nên mấy trò vật không đáng nhắc tới như bắn tên, đấu vật đó, cậu tôi đều...” Nửa câu trước Tố Diệp nói rất hùng hồn, nửa câu sau tiếng cứ nhỏ dần: “...không dạy cho tôi.”

Hợ...

Không chỉ Kỷ Đông Nham đàn mặt ra, ngay cả Niên Bách Ngạn cũng sững sờ.

“VẬY... NÓI NHƯ THẾ TỨC LÀ EM TỰ HỌC THÀNH TÀI?” KỶ ĐÔNG NHAM DÈ DẶT HỎI.

Tố Diệp giơ tay lên kéo vành tai, vẻ mặt ngượng ngập, né tránh ánh mắt dò hỏi của Kỷ Đông Nham: “Không... Ý của tôi là mấy môn này tôi đều không giỏi.”

Kỷ Đông Nham đứng đờ ra bất động như người gỗ một lúc lâu.

Một giây sau, Tố Diệp vội vàng đưa tay níu chặt anh ta, dáng vẻ như đang chuẩn bị bỏ chạy: “Nhưng tôi rất hứng thú với mấy trò thể thao này. Yên tâm, người có tinh thần thể thao sẽ không thua được đâu.”

Không hổ danh là bác sỹ tâm lý, vừa nhìn đã nhận ra anh ta có ý định chuồn lẹ. Kỷ Đông Nham bị làm khó, gương mặt vô cùng bi ai:

“Chẳng phải em nói “vẫn có thể an thiên hạ, võ có thể định càn khôn” sao?”

“Mong ước, mong ước thôi.” Cô lập tức cười trừ.

Kỷ Đông Nham không biết nên khóc hay cười.

Niên Bách Ngạn đứng bên im lặng nãy giờ cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói trầm khàn có chút mệt mỏi: “Nếu em đã muốn tham gia, cũng vẫn phải chọn một hạng mục thi đấu.”

Sự hợp tác bất ngờ của anh khiến Tố Diệp hớn hở ra mặt: “Vậy em chọn bắn tên.”

Niên Bách Ngạn gật đầu như đã hiểu ra, nhìn cô nửa đùa nửa thật: “Thứ tự thi đấu của các hạng mục có phải tôi có thể hiểu là cưỡi ngựa, đấu vật, bắn tên?”

“Hoặc cũng có thể là đấu vật, cưỡi ngựa, bắn tên?” Kỳ Đông Nham cũng từ tốn bổ sung thêm: “Tóm lại, bất luận theo thứ tự nào, bắn tên cũng là hạng mục cuối cùng.”

Tổ Diệp mím môi cười: “Nếu không sao người ta lại bảo nói chuyện với người thông minh sẽ bớt phiền phức chứ.”

Cô vốn không hề ngạc nhiên khi hai người đàn ông này có thể vạch trần ngay suy nghĩ của cô. Những người có thể bày mưu tính kế trên thương trường sớm đã luyện được cho mình “hỏa nhãn kim tinh”, trò vật này của cô hoàn toàn không thể giấu giếm được bất kỳ ai trong hai người họ. Nhưng cô đã đạt được mục đích của mình rồi, muốn thắng được cuộc thi lần này không thể thiếu hai người đàn ông này được. Cưỡi ngựa và đấu vật là hai môn cần có kỹ thuật và thể lực, cô tự nhận mình không có bản lĩnh ôm đồm nhiều đến thế. Nếu hai hạng mục trước họ có thể giành chiến thắng thì áp lực cô phải gánh vác đương nhiên không còn nhiều nữa, không chừng tới cuối cùng chẳng còn lại mấy tuyển thủ. Chẳng qua cô chỉ dùng chiêu “Điền Kỳ đua ngựa” để tránh né điểm yếu của mình, giành được thắng lợi lớn nhất.

*“Điền Kỳ đua ngựa” trích từ quyển thứ 65 của “Sử Ký”, là câu chuyện ngắn nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Quốc về cách dùng sở trường của mình để đấu lại kẻ địch. Câu chuyện là cách chọn ngựa đua để thi đấu của Điền Kỳ trong ba vòng: Vòng 1 lấy con ngựa hạng yếu của mình đấu với con ngựa hạng ưu của địch. Vòng 2 lấy con ngựa hạng ưu của mình đấu với con ngựa hạng trung của địch. Vòng 3 lấy con ngựa hạng trung của mình đấu với con ngựa hạng yếu của địch.

Cho dù cuối cùng tới lượt cô bắn tên, vậy thì... cũng chưa chắc không có cách giành chiến thắng.

“Nói đi, tiền thưởng là bao nhiêu?” Niên Bách Ngạn nói trúng tim đen.

Lần này Tố Diệp như bị người ta đâm mạnh vào điểm yếu của mình, chỉ biết gượng cười: “Cái này... cũng chẳng đáng là bao.”

Kỷ Đông Nham nhìn cô, giơ tay gõ lên đầu cô: “Vì lợi ích mà em không ngại lời bọn anh ra làm trò đùa.”

“Nếu đã là cuộc thi, đương nhiên phải có người thắng người thua, thắng mà không có tiền thưởng còn ai tham gia chứ?”

“Chẳng phải đề cao tình hữu nghị Mông Hán sao?” Kỷ Đông Nham châm chọc.

“Thể hiện tình hữu nghị thì không cần tiêu tiền à?” Tố Diệp trả đũa lại.

Niên Bách Ngạn nghe hai người họ đối qua đáp lại phát đau đầu. Anh thắng thường vén cửa lều lên, im lặng nhìn ra từng đốm lửa trại bập bùng xa xa, mờ mờ ảo ảo. Có tiếng đàn đầu ngựa, tiếng nhạc du dương phụ họa cho làn gió buổi đêm, vượt qua thảo nguyên, bay vào trong lều chiên của họ.

Buổi lửa trại đã bắt đầu rồi.

“Bất luận thế nào em cũng đăng ký rồi, lẽ nào hai người đành lòng nhìn em ngày mai “đơn thương độc mã”?” Tố Diệp bắt đầu hết cách phải giở trò.

Kỷ Đông Nham đang định đáp lại thì Niên Bách Ngạn đứng ở cửa hờ hững nói một câu: “Nếu muốn tham gia thi đấu thì lát nữa trong buổi lửa trại uống ít rượu một chút.”

Tố Diệp mặt mày rạng rỡ.

Kỷ Đông Nham thấy quái lạ: “Niên Bách Ngạn, không phải anh đồng ý rồi đấy chứ?”

“Sao? Cậu không dám hợp tác với tôi à?” Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn anh ta.

Kỷ Đông Nham cười khẩy: “Đừng có mà khích tôi.”

“Vậy thì chúc ngày mai hợp tác vui vẻ.” Thần thái Niên Bách Ngạn vẫn rất lãnh đạm.

Kỷ Đông Nham khẽ hừ một tiếng coi như đáp lại.

Tiếng đàn đầu ngựa tuyệt đẹp, thích hợp nhất là ngồi sâu trong thảo nguyên, nhắm mắt lại lắng nghe. Phía xa là ánh lửa chiếu rọi vào gương mặt xinh xắn của các cô gái. Bọn họ đang nhiệt tình nhảy múa ca hát bên đồng lửa. Những bộ trang phục rực rỡ đầy màu sắc khiến họ trông như những con bướm hoa, bay khắp thảo nguyên. Trong hương thơm nồng nàn thanh mát của món rượu sữa ngựa vẫn còn thoang thoảng mùi thơm nức mũi của món thịt dê khiến người ta thêm rỏ dãi.

Cuộc sống như vậy mới là sung sướng nhất.

Người Mông Cổ trước nay không thiếu những thần thoại hoa lệ, ví như câu chuyện giữa Tô Hòa và bạch mã về lai lịch của cây đàn đầu ngựa*. Tố Diệp từ trước tới giờ đều say đắm những truyền thuyết như vậy, dù nói về tình yêu hay về sự kiên trì. Vì cô luôn tin rằng dù cho thời gian có trôi qua bao lâu, dẫu rằng dưới sự tàn khốc và áp lực của hiện thực con người dần lãng quên một số thứ, nhưng sâu trong tâm tưởng họ vẫn giữ cho mình nét mềm mại của tính người. Còn những câu chuyện cảm động của các dân tộc này là điều quan trọng nhất để đánh thức tình cảm ở nơi sâu thẳm nhất trong nội tâm

con người.

*Truyền thuyết về đàn đầu ngựa: Ngày xưa, có một mục đồng tên Tô Hòa có một con tuần mã mình rất yêu quý, ngày nào nó cũng ở bên mục đồng, như hình với bóng. Sau đó có một vị vương gia ngang ngược nhìn trúng con bạch mã đó, liền sai người tới cướp nó về vương phủ. Sau khi bị bắt, con tuần mã nhung nhớ mục đồng, không ăn không uống. Rồi một ngày nó thoát được dây cương, chạy trốn về bên cạnh mục đồng. Vương gia nổi giận, dùng cung tên bắn chết con tuần mã. Mục đồng vô cùng đau khổ, ngày đêm ôm con tuần mã khóc không ngừng. Một đêm mục đồng mơ thấy con tuần mã sống lại, tựa vào mục đồng, cất tiếng hí bi thương. Sau đó khi tỉnh dậy, mục đồng lấy xương sọ của con tuần mã làm hộp đàn, xương chân làm cột, đuôi ngựa làm dây đàn và cây kéo, rồi đeo trên đỉnh cây đàn đầu của một con tuần mã làm nên cây đàn đầu ngựa. Từ đó mà người Mông Cổ có một nhạc cụ của riêng mình lấy tên là đàn đầu ngựa.

Kỳ Đông Nham vốn thích góp vui ở những nơi náo nhiệt, thế nên anh ta cùng Tố Diệp tay nắm tay tham gia vào đêm hội lửa trại. Họ đang vây quanh đồng lửa, nhảy điệu múa nguyên sơ nhất của dân tộc mình. Tố Diệp cười rất vui vẻ. Ánh lửa hắt quầng sáng rực đỏ vào gương mặt cô, đẹp không lời nào tả xiết.

Kỳ Đông Nham ngẩn ngơ ngắm nụ cười của cô, nhất thời nhảy loạn cào cào, khiến Tố Diệp cũng liên tục nhăm lẩn.

“Kỳ Đông Nham, tập trung chút đi!” Vì tiếng nhạc khá to, cô lại phải căng cổ hét lên.

Kỳ Đông Nham nhìn cô mỉm cười, một lúc lâu sau mới ghé sát vào tai cô và nói: “Anh chỉ muốn biết, anh còn có được cơ hội của em không?”

“Đã nói với anh rồi, vô vọng.” Cô mím môi, lời từ chối cũng dứt khoát như nụ cười của anh.

Kỷ Đông Nham làm mặt tiếc nuối: “Rốt cuộc anh có chỗ nào không tốt? Thật ra con người anh cũng đơn giản lắm, thật mà. Không cần em ngày nào cũng mất công suy đoán đâu. Anh đảm bảo với em, em mà theo anh, ngày nào anh cũng sẽ chủ động thẳng thắn tâm sự với em, như vậy còn không được sao?”

Quyển 3 - Chương 112: Là tình cảm chứ không phải tình yêu

Đó vốn là một lời tỏ tình chân thành sâu sắc, phối hợp cùng với tiếng đàn đầu ngựa trong trẻo ngân nga dưới ánh lửa bập bùng, càng làm tăng thêm sự ấn ý trong tình cảm phù hợp với khung cảnh lúc này.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)0 Q\$ @" b; p% @: b

- e# J: h" j% }0 X) k@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Dưới ánh lửa, Tố Diệp vừa nhảy múa vừa quay đầu nhìn anh ta. Câu nói đó giờ phút này nghe thật sự lại có chút sức mạnh. Đã nhiều lần cô cho rằng đó chẳng qua chỉ là giây phút hưng phấn nhất thời của anh ta, chưa bao giờ cô coi là thật cho dù là hôm đầu giá. Nhưng ngay lúc này đây, gương mặt sáng sủa tuấn tú của Kỳ Đông Nham lại chân thành đến thế, khiến cô trong một khoảnh khắc đã tin anh ta nói thật lòng.

+ v1 d. q3 l& z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

_+ h) [2 d# j@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Mỗi câu mỗi chữ của anh ta đều thật lòng thật dạ, ánh mắt cũng không còn vẻ ba lẳng nhăng hăng ngày, không còn sự ngông cuồng ngang ngạnh, không còn sự uể oải, thiếu tập trung, nếu có chỉ là sự chân thành sâu sắc. Cô tự cho rằng những người đàn ông quá tuyệt vời chẳng qua chỉ là một giấc mộng đẹp. Tưởng Bân là như vậy,

Đinh Tư Thừa cũng vậy. Thế thì một người bất luận về ngoại hình hay tài sản đều vượt xa Tưởng Bân và Đinh Tư Thừa như Kỷ Đông Nham, sao cô có thể giữ nổi đây?

@Copyright of Kitesvn.COM l3 a; E5 a# p3 n5 q(z(Do not Copy, pls!!)

7 [* a& [g: r\$ L3 L\$ Q@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Chưa từng có ai thật sự hiểu rằng, bề ngoài trông cô kiêu ngạo, thực chất là hèn yếu tới cực điểm.

@Copyright of Kitesvn.COM l6 @ w/ {1 u2 k' C(Do not Copy, pls!!)

&]4 Z0 u; O\$ _6 m@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Chẳng qua cô chỉ là một con đà điểu tuy ngẩng đầu sai bước, nhưng tâm tư và lòng dũng cảm sớm đã chôn sâu trong cát sỏi. Nếu như có thể, cả đời này không yêu đương gì là tốt nhất. Cô không mong được người ta yêu, cũng không muốn chủ động dành tình yêu sâu sắc cho ai. Một câu nói của Niên Bách Ngạn đã từng khiến cô kích động sâu sắc. Anh nói, tình yêu là một thứ đồ xa xỉ. Anh nói rất đúng, nhưng anh chính là người làm nên những món đồ xa xỉ. Dù anh hay Kỷ Đông Nham cũng vậy, dù có lòng cũng không mua nổi.

@Copyright of Kitesvn.COM l# [8 E* r6 T\$ s, W) K(Do not Copy, pls!!)

(b* [7 d"]- f4 h9 p& l! H+ ?\$ R1 R@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Nhưng cô thì khác, cuộc đời cô không cho phép, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ phải dừng lại để suy nghĩ, để sửa chữa sai lầm. Người

một lòng hướng về phía trước như cô, một người từ khi sinh ra đã định trước bản thân phải tự nỗ lực giành giật mọi thứ như cô, sớm đã mất đi khả năng sở hữu những món đồ xa xỉ đó rồi.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) P. i: {; G& ?

Z4 m% {4 B. U# O! v7 H@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Đông Nham! Tôi tin lời hứa của anh.” Bởi vì giây phút người đàn ông nói ra lời thề ấy là chân thật.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); z/ B4 V0 x(n# E

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)% P; h4 s# E8 M

Kỷ Đông Nham nắm chặt tay cô, không biết là ánh lửa phản chiếu vào mắt anh hay vì sự tin tưởng của cô, khóe môi anh khẽ nở nụ cười vui vẻ: “Nói vậy là em đồng ý rồi?”

@Copyright of Kitesvn.COM I/ p; Q. x' J, t\$ U7 C0 d9 a0 R(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM I8 S(C. n3 L+ ?(Do not Copy, pls!!)

“Không! Lời anh nói khiến tôi nhớ tới cảnh tượng các địa chủ lừa gạt nhà lành trong xã hội cũ.” Cô mím môi, nhìn về phía đồng lửa trại cách đó không xa. Bên cạnh đó là các cô gái người bản địa trẻ trung xinh đẹp. Ánh mắt họ sâu sắc tình cảm, sáng rực lên trong đêm khi nhìn người yêu, những chiếc váy sặc sỡ là sắc màu tươi tắn của họ.

& ^\$ ~: Q N(u* s0 L* ~4 O- 3 ^@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

8 n* c9 `; W% z. P& F6 q6 A' s@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Kỷ Đông Nham nhất thời đơ như khúc gỗ.

7 K7 G(], l4 c\$?# @% w4 l8 b# L- Q@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 x- W,]" W; l% i# x

Tiếng đàn đầu ngựa cũng bắt đầu trở nên vui vẻ, bước nhảy của hai người cũng nhanh dần theo mọi người xung quanh, đến cả tốc độ nói của cô nữa: “Anh rất tốt, nhưng tình yêu phải tới từ hai phía, anh thích tôi nhưng tôi không thích anh.”

- S# O:]& [' h(m) B6 v# a7 x6 H1 @@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l: a+ ! [# @; Q+ p3 e4 C(Do not Copy, pls!!)

“Tình yêu cũng có thể bồi đắp dần mà.”

8 W* ! S9 x0 F/ l B@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l8 p C9 K5 y* ?8 m! Z6 t(Do not Copy, pls!!)

“Thứ có thể bồi đắp mà ra là tình cảm chứ không phải tình yêu.” Tố Diệp nắm trúng vấn đề: “Tình yêu, nếu không có sự đau đớn hay hạnh phúc ngay từ lần đầu gặp mặt thì không thể gọi là tình yêu được. Đông Nham, tôi có tình cảm với anh, nhưng không phải tình

yêu.”

@Copyright of Kitesvn.COM I. _% V3 f i: S7 z+ K(Do not Copy, pls!!)

% ?, K3 Y8 d0 [+ N* U1 w/ Y V@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Kỷ Đông Nham nghe xong càng thấy khó hiểu.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)]# v0]\$](U9 d\$ m

" / }+ E) I" [1 h l& j@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp thấy vậy cũng chẳng buồn giải thích thêm: “Tóm lại tôi vẫn chỉ có câu đó thôi, tôi không thể chấp nhận sự theo đuổi của anh.”

: U8 ~0]7 q% S5 k(p4 8 J@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 u" l5 {+ F" J- `) d) T* M9 c

Kỷ Đông Nham buông một hơi thở dài nặng nề: “Anh đã biết là sẽ như vậy, nhưng vẫn rất muốn thử xem sao.”

@Copyright of Kitesvn.COM I T, i1 r; a1 s1 V: s" n(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)5 k4 x6 v' l! k\$ f

“Tôi sẽ không nói xin lỗi anh đâu, vì tôi chưa từng lừa gạt tình cảm của anh.” Cô nói một câu từ đáy lòng.

@Copyright of Kitesvn.COM I) x. B" l- y* b- L3 v0 V% M(Do not Copy,

pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l6 {} Y5 p) o r0 N) j4 R# G9 C8 M(Do not Copy, pls!!)

Kỷ Đông Nham gật đầu: “Sự thẳng thắn của em khiến người ta vừa hận lại vừa yêu, thật đấy, thế nên anh mới càng không buông tay được. Anh không muốn ép buộc em phải yêu anh. Anh chỉ hy vọng, nếu chúng ta thật sự không thể trở thành người yêu, vậy thì liệu chẳng có thể trở thành những người bạn thân thiết?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) R: R6 g6 i6 l0 m) # x# J+ s

3 B. e+ n H4 Y0 T\$ V5 s@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Anh cảm thấy giữa nam và nữ liệu có tình bạn thật sự không?” Tố Diệp quay đầu hỏi một cách nghiêm túc.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 _7 ?# n% T! t

9 N/ E3 S. g* x& D% F4 G) r@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Em cho rằng không có sao?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(s6 w7 s- S W K! m! b6 [2 Q

@Copyright of Kitesvn.COM l1 E y1 o- W) [4 L b! F n(Do not Copy, pls!!)

“Không có! Có một câu nói thế này. Tuyệt đối đừng để bạn gái của bạn có “lam nhan tri kỷ”, vì xanh mãi xanh mãi sẽ có ngày bạn trở thành màu lục. Tuyệt đối đừng để bạn trai của bạn có “hồng nhan tri kỷ”, vì hồng mãi hồng mãi hai người sẽ trở thành màu vàng*.” Màn ca múa kết thúc, Tố Diệp và Kỷ Đông Nham cũng dừng lại. Hai người ngồi cạnh nhau trên thảm cỏ. Cô nhìn về phía ngọn lửa hừng hực cháy, cảm thán: “Tôi cho rằng, cái gọi là “tình bạn đích thực” giữa nam và nữ có thể giải thích thành một loại tình cảm mờ ám không thể nói rõ, không thể giải thích nhưng lại có thể mang tới cho tâm hồn con người sự an ủi và ảo tưởng. Loại tình cảm ám muội đó nếu không vượt quá giới hạn thì tình bạn sẽ tồn tại lâu dài. Nhưng con người là loài động vật cảm tính, không giữ được thì sẽ bị thứ quan hệ mờ ám chết người đó chọc thủng phòng tuyến của mình. Những ví dụ như thế trên đời này đâu đâu cũng thấy, trừ phi đối phương là người đồng tính. Kỷ Đông Nham, anh có diện mạo tuấn tú, không tầm thường, cao lớn phóng khoáng, anh cảm thấy chúng ta có thể tuân thủ nghiêm ngặt quan hệ không rõ ràng đó không?”

@Copyright of Kitesvn.COM |" l+ D+ i+ @\$ U(y- s3 H(k; F(Do not Copy, pls!!)

*Màu lục: Người Trung Quốc hay ví những ông chồng bị cấm sùng là “đội mũ xanh”. Màu vàng trong tiếng Trung đại diện cho những gian tình mờ ám, cho cảnh nóng...

b; B/ }(A9 n@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) P! F1 C& {- ~5 Y

“Em vẫn sợ mình sẽ yêu anh?” Kỷ Đông Nham nhướn mày.

@Copyright of Kitesvn.COM l2 E(F3 w4 m# V- i# U2 T(Do not Copy, pls!!)

% E- k" x(x, j5 x' L1 L, j, v+ e4 B@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Không! Ám muội cũng không phải tình yêu. Tôi chỉ sợ hai chúng ta sẽ bị quan hệ đó mê hoặc, đến cuối cùng chẳng qua chỉ là một trò chơi na ná tình yêu mà thôi.” Tố Diệp lắc đầu.

@Copyright of Kitesvn.COM l(Y5 @4 }7 T) g5 i3 f4 u" L8 e R(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)+ M(D8 P# @0 ^4 E% y% Q

“Tố Diệp! Suy nghĩ của anh rất đơn giản, chỉ muốn khi anh còn chưa yêu một người khác có thể ở bên cạnh em. Cho dù những khi em buồn có thể nhớ đến anh, mà anh cũng có thể lắng nghe những than phiền của em, chỉ vậy thôi.”

@Copyright of Kitesvn.COM l1 z* s(K# J5 B" e5 t3 l(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l' o4 j9 c2 _% l; t ^# c3 M" H0 j' t(Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp khẽ mỉm cười, chân thành nói: “Tôi đã một lòng coi anh là bạn rồi. Nhưng chỉ là bạn mà thôi, không có những quan hệ không rõ ràng, một tình bạn không một chút hoang tưởng. Vậy, anh có thể làm được không?”

" S9 U(y. M% b* m@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l1 l3 a! [* D) z2 Y, v& n K) M(Do not

Copy, pls!!)

“Cảm ơn tấm lòng chân thành của em, anh chấp nhận thử một lần.”
Kỷ Đông Nham mượn ánh lửa để ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của cô: “Chỉ có điều, trước khi xóa sạch những mờ ám, anh có thể có một thỉnh cầu không? Lần đầu tiên và cũng là lần đầu cuối cùng.”

" M3 S+ }- n% n t\$ b@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l4 U) h l J' C(Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp khoanh chân lại, nghe xong như đang suy nghĩ gì: “Tuyệt đối đừng bắt tôi chủ động hôn anh, tôi không làm được đâu.”

@Copyright of Kitesvn.COM l9 d6 z d3 s9 A\$ N/ A1 r(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l(c(?8 d N3 @4 l# Z0](Do not Copy, pls!!)

Một tia thất vọng lướt qua ánh mắt Kỷ Đông Nham, nhưng nó nhanh chóng biến mất, anh tươi cười: “Sai rồi, anh muốn hôn em.”

% g% t7 P) t# L, t' r/ }6 H0 ?@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l! x7 i6 z(M7 ?' J7 S; Z(Do not Copy, pls!!)

Cô nhìn anh ta, yên lặng chớp chớp mắt.

@Copyright of Kitesvn.COM l5 Y/ H& X2 [. V(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)\$ V+ m/ W7 _+ R7
C9]3 j(Y

Bóng hình của các cô gái xinh đẹp như những con thiêu thân nhiệt
tình lao vào lửa, lúc gần lúc xa. Tổ Diệp lại im lặng, ánh mắt dịu
dàng, có chút không phù hợp với bầu không khí xung quanh.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)0 strong @1 b) W\$
y3 b9 U0 R& y+ P) z Z

@Copyright of Kitesvn.COM I/ J2 Y2 a2 M b6 p(g+ b(Do not Copy,
pls!!)

Kỷ Đông Nham nhìn cô, dưới người, khẽ hôn lên bờ môi cô.

@Copyright of Kitesvn.COM l6 W; d s% n5 c6 M3 U- e0 o(s(Do not
Copy, pls!!)

% s y2 A0 [; s4 g" L s) R; F@Copyright of Kitesvn.COM (Do not
Copy, pls!!)

Cô không nhúc nhích, run rẩy khẽ khép chặt hàng mi.

! u: v: z\$ f1 P8 i/ F" w@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); g2 N3 m(C. v, l+ b

Cô bất giác nhớ lại nụ hôn sáng hôm đó của Niên Bách Ngạn, làn
môi ấm nóng nhẹ nhàng đặt lên trán cô, dịu dàng đến thế, chỉ như
một chiếc lông chim lướt nhẹ qua mặt. Giây phút đó dường như cả
người cô bỗng nhẹ bẫng, tan chảy ra trong mùi hương gỗ mộc nhàn
nhật ấy.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) x% s- l4 W\$ ^3 `: j

@Copyright of Kitesvn.COM !! e* W: f# h D+ C! [3 x(Do not Copy, pls!!)

Nụ hôn của Kỷ Đông Nham dừng lại ở đó, không tiếp tục nữa, cũng không tiến sâu thêm, như đang trân trọng một báu vật, cứ thế môi anh ta dán chặt lên môi cô.

; f V# S# Z7 u* T7 a9 S@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

. c6 ~# l' j& u6 x@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Trước mặt họ là cỏ mọc tầng tầng lớp lớp, nhẹ nhàng lay động theo làn gió. Đằng sau họ là một đồng lúa sáng rực một góc trời, bên cạnh đó là cảnh ca múa tung bừng đầy sức sống. Chỉ có hai người họ là bất động, như một cảnh tượng trên phim, tất cả mọi động thái chỉ để làm nền cho cuộc gặp mặt tuyệt đẹp giữa hai con người.

2 e; }- ~& M. l0 y9 l\$ e& o@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l" l+ _4 T* ~2 q6 G! s- : l(]3 p(Do not Copy, pls!!)

Ngoài họ ra, còn một người nữa cũng đứng lặng.

@Copyright of Kitesvn.COM l8 A7 y(f# N9 X5 T, j) T) X4 y; D(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM !! e: ^- F- ?& { s1 c2 t' P1 N\$ z6 M(Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn.

@Copyright of Kitesvn.COM l+ i5 n! ?* U1 e* `: q(Do not Copy, pls!!)

- f3 }: z- s5 e k) T@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Anh đứng ở một góc khá xa vị trí của họ, ánh lửa không đủ để soi chiếu tới anh. Chỉ có ánh trắng tỏa bóng xuống bờ vai ấy, bóng hình anh bị ánh trắng kéo dài che phủ dưới chân.

, D% j0 v& W* q3 K% u/ t@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l; H3 P6 j, P1 e4 M(p9 x- E(Do not Copy, pls!!)

Anh cứ yên lặng đứng đó nhìn hai người họ bên đống lửa, dần dần, đôi mày anh tuấn nhú chặt, chỉ còn lại một nỗi trống vắng cô quạnh...

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 ?7 L2 J7 ^2 l% W, l

s% p- y0 C, U* j% D' c1 l@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): c; E/ F; @# W% S

Lễ hội Natamu có lẽ phải đợi tới hôm nay mới bước vào những phần hấp dẫn.

@Copyright of Kitesvn.COM l/ j0 U' T& X1 H. R0 M(Do not Copy, pls!!)

' u0 a8 n, V([- B@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tới trước tham gia cuộc thi Mông Hán ngoài Tố Diệp ra còn có mười một nhóm tuyển thủ khác. Trên võ đài phía xa kia bày một mô hình cho tờ chi phiếu tiền thưởng giá trị ba vạn, cực lớn, sáng loáng. Tiền thưởng mặc dù không quá khoa trương nhưng đối với những cuộc thi mang tính giải trí mà nói thực sự cũng hiếm có rồi.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 @8 5 i4 E" w5 ?0 l)
?; K&

@Copyright of Kitesvn.COM l: ^3 c) c5 l; k; P. }* b# n(Do not Copy, pls!!)

Chính vì ba vạn này, từ khi con bê cất tiếng kêu đầu tiên cô đã bắt đầu thức dậy chạy bộ, sau khi chạy đủ mấy vòng lớn quanh khu lều chiêm mới quay lại lều của mình, đánh thức cả hai người đàn ông lực lưỡng đang nằm ườn dưới sàn nhà. Niên Bách Ngạn trước nay luôn có thói quen dậy sớm nên cũng không đáng lo ngại nhưng Kỷ Đông Nham lại là con sâu ngủ điển hình, thường ngày chỉ mong sao được ngủ nướng tới tận chiều, bắt anh ta dậy sớm đúng là còn khó hơn cả giết anh ta. Lúc Tố Diệp đang loay hoay không biết phải làm sao thì Niên Bách Ngạn không hề khách khí, tạt thẳng một chậu nước lạnh lên người anh ta, kích thích tới nỗi anh ta giật nảy mình, nhảy tung tung, xông tới nhe răng trợn mắt với anh.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), L* o; h% v8 R, s2 ?
l! K0 Q2 j

@Copyright of Kitesvn.COM l: X5 v/ l6 J7 a3 O! D2 O3 W(Do not Copy, pls!!)

Còn chưa đợi anh ta đè nén cảm giác hoảng hốt mở lời gào thét, Tố

Diệp đã bước lên, phối hợp ăn ý, vừa kéo anh ta ra ngoài vừa nói: “Anh mau đi thay quần áo đi, người đầu tiên vào sân là anh đấy.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)9]) m- N C5 B0 V8 W6 }% p a# m

@Copyright of Kitesvn.COM I* S\$ `8 A4 m, []) p4 A" _(Do not Copy, pls!!)

“Tiểu Diệp! Vì ba vạn đồng, chúng ta không cần phải liều mạng vậy chứ?” Kỷ Đông Nham bám chặt cửa lều không chịu buông, nửa người đã bị cô lôi xềnh xệch ra ngoài, vẻ mặt khẩn khoản: “Chúng ta thương lượng chút đi, hay là anh đưa em ba vạn đồng, em tha cho anh, để anh quay về ngủ có được không?”

@Copyright of Kitesvn.COM !! g% X) 4 h, g# h. e6 ~+ _; L(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)# M5 O. x& t" ?0 _ . Q1 ?

“Không dùng được tiền không lấy đúng là đồ ngốc.” Tố Diệp gắng hết sức lôi anh ta. Quái lạ, bình thường chẳng thấy anh ta khỏe chút nào, thế mà lúc gào khóc đòi được ngủ sao khỏe ra phết: “Anh muốn cho tôi thêm tiền tôi cũng xin nhận, nhưng thắng cuộc thi này, cộng thêm số tiền anh cho không nữa là sáu vạn.”

9 }; U(K2 y* `1 n e- c@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

- z\$ d+ K. r3 l&]/ j6 H@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Kỷ Đông Nham phát đau đầu vì mấy câu nói của cô.

. V0 W4 T F(R2 w@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

& x+ @, k" m6 a@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Sau khi Niên Bách Ngạn đánh răng rửa mặt xong vẫn thấy hai người họ lôi lôi kéo kéo nhau ở cửa lều, cất giọng thách thừng: “Kỷ Đông Nham! Nếu cậu sợ thua thì cứ thách thắn thừa nhận, tôi không ngại đối hạng mục với cậu đâu.”

@Copyright of Kitesvn.COM !! C l3 T 6 A T(Do not Copy, pls!!)

/ t/ S(B(e, j\$]@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Câu nói ấy vừa dứt, đã đạt được hiệu quả to lớn!

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)' i& _8 k' [%]7 o9 a-s6 e

@Copyright of Kitesvn.COM !! n9 Z. u. d' `6 m- a' {(Do not Copy, pls!!)

Kỷ Đông Nham buông tay, quắc mắt nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh cứ lo cho hạng mục của mình đi, ai thua còn chưa biết đâu!”

! u7 T& Z6 c5 e: X@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

! j# F7 H/ ^2 y8 k2 S! ?: h@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Được thôi! Tôi đợi gậy tiếp sức của cậu.” Niên Bách Ngạn vút cho anh ta một bộ trang phục thi đấu.

(B7 n4 t\$ l; b* `@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

9 P6 v/ V# x3 # H2 f@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Kỷ Đông Nham đón lấy gọn ghẽ, không nói tiếng nào quay người đi đánh răng rửa mặt.

@Copyright of Kitesvn.COM l6 U4 l9 ~* [~(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l1 V! D2 & z* p7 X) X6 g B(Do not Copy, pls!!)

Đợi anh ta đi xa rồi, Tố Diệp mới giờ ngón cái về phía Niên Bách Ngạn: “Khó làm tri kỷ, khó thành thù địch.”

5 ?4 V: k, P(O: q' J+ E8 g,]@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)% @(l2 ^# }\$ E: M

Ánh mắt Niên Bách Ngạn có phần phức tạp.

) l,]- r8 X7 z# Z# T* l! @+ _@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l2 w. y. m& T6 l: @. F) m(Do not Copy, pls!!)

Vậy ư?

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ ?# z1 Y(a8 l m

@Copyright of Kitesvn.COM l% h. G7 J7 A2 p: r" A2 r3 U% J(Do not Copy, pls!!)

Đối chọi bao nhiêu năm nay rồi, còn ai không hiểu rõ ai chứ?

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)1 ^# ^\$ H7 s' V- v

" T! T. K2 Z\$ j g V% r@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Cứ như vậy, khi ba người Niên Bách Ngạn, Kỳ Đông Nham, Tố Diệp xuất hiện trên trường đấu đã thu hút được sự chú ý của không ít người. Cuộc thi này vốn đã hấp dẫn không ít người, lại có tuyển thủ nữ tham gia lại càng khiến mọi người xôn xao bàn tán.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 I* O* Z I- j

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) F+ ^3 S; N% f+ M: ^

Trước khi cuộc khi bắt đầu là màn ca múa tung bừng của các cô gái người Mông Cổ, bầu không khí vô cùng vui vẻ náo nhiệt.

@Copyright of Kitesvn.COM !! t(d\$ o# + f3 P) }: W\$ B(Do not Copy, pls!!)

3 c/ f/ 2 n# U%]/ e@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Nhưng Tố Diệp có phần lo lắng.

\$ { k0 c! U/ c(l# [# U2 G* y@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)' C\$ Z3 D5 U8 d/ R# y: U! C

Tuyển thủ mà Kỳ Đông Nham bốc trúng là một tráng sỹ người Mông

Cổ. Chỉ vóc dáng thôi đã gấp đôi anh ta. Kỳ Đông Nham lại ra sân đầu tiên, hạng mục tham gia là đấu vật. Vì chỉ là giải trí thế nên không yêu cầu quá khắt khe đối với chiêu thức và động tác, chỉ cần không làm bị thương đối phương là được.

- n6 m. g1 a\$ K1 n@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

: ^6 O- j, V1 D0 T3 A3 y: [@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Trên sân, Kỳ Đông Nham mặc trang phục đấu vật, có chút tương tự với quần áo của người Mông Cổ, nhưng tinh xảo hơn trang phục truyền thống rất nhiều. Vì ban ngày thời tiết nóng nực, nắng rất gắt gao nên anh ta đã mở luôn vạt áo trước ngực ra, để lộ một khoảng cơ bắp trắng kiện, khiến không ít cô gái nảy sinh tình cảm, không ngừng hô hào về phía anh ta.

Quyển 3 - Chương 113: Đầu là những nhân tài ẩn dật

“Anh bảo anh ấy có thể thắng được trận đầu tiên không?” Tố Diệp hỏi dò Niên Bách Ngạn ở bên, lo lắng nhìn người đàn ông cao lớn thô kệch đứng đối diện Kỳ Đông Nham.

Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày: “Tôi nhớ là em đã từng đánh lộn với cậu ấy.”

Tố Diệp biết anh muốn nói tới lần ở sân golf, nghe tới đây, biểu cảm trên gương mặt hoàn toàn sụp đổ: “Tiêu rồi, nếu thực lực của anh ấy chỉ có vậy thì thất bại rồi, hôm đó em hoàn toàn không dùng chút sức lực nào.” Cảm xúc lo lắng lần đầu tiên mãnh liệt như vậy, cô kéo Niên Bách Ngạn lại gần: “Anh và anh ấy độ sức thì ai hơn ai. Thấy anh khẳng định chắc chắn như vậy, hay là anh đổi với anh ấy đi. Cho dù chỉ thắng một hạng mục cũng được tiền thưởng mà. Haiz, trông anh ấy cao to lực lưỡng thế, nhìn thế nào cũng không giống công tử bột mà.”

“Xem ra tôi và cậu ấy đích thực đã trở thành công cụ kiếm tiền của em rồi.” Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô.

Tố Diệp là người thế nào chứ, não xoay chuyển còn nhanh hơn con người, lập tức nịnh nọt: “Đâu có, đâu có! Có tiền thì mọi người tiêu chung mà.”

Niên Bách Ngạn sợ nhất là điệu bộ này của cô, rõ ràng là vẻ mặt tiểu nhân đắc chí nhưng lại khiến anh không thể không làm theo. Sau một tiếng thở dài, anh đành nói thật với cô: “Yên tâm đi! Kỳ Đông Nham

không yếu đuối như em nghĩ đâu.”

“Thật hay giả vậy?” Hồi kèn sắp tới giờ thi đấu vang lên trên khán đài, các khán giả phía dưới bắt đầu lũ lượt hô hào, trong lòng Tố Diệp thì vẫn run cầm cập, không dám chắc chắn.

Niên Bách Ngạn nhìn về phía Kỳ Đông Nham đang vận động cho nóng người trên khán đài, cười khẩy: “Cậu ta, biết nói thế nào nhỉ? Nếu nói cậu ta là nhân tài ẩn dật cũng không quá khoa trương.” Những người dám đi đào mỏ, sao có thể kém cỏi được?

Tố Diệp kinh ngạc nhìn Kỳ Đông Nham. Anh ta? Nhân tài ẩn dật?

Mười hai tuyển thủ chia thành sáu nhóm tiến hành quyết đấu tay đôi. Cũng có nghĩa là sau vòng loại đầu tiên sẽ chỉ có sáu tuyển thủ giành được thắng lợi. Người chiến thắng sau khi cầm được lá cờ đặt bên cạnh là có thể giao cho tuyển thủ tham gia hạng mục thứ hai của nhóm mình. Hình thức chia nhóm sẽ được bốc thăm để quyết định.

Hồi kèn thứ hai vang lên, trận đấu chính thức bắt đầu.

Chỉ thấy tráng sỹ Mông Cổ đó gầm lên tiếng lớn, xông về phía Kỳ Đông Nham, hai cánh tay giang rộng, ngay sau đó ôm chặt lấy chân Kỳ Đông Nham, dùng sức quật mạnh anh ta xuống sàn.

Tất cả các cô gái ở dưới đều hét lên kinh hoàng.

Bao gồm Tố Diệp.

Lúc Kỳ Đông Nham ngã xuống, cô cũng bịt chặt mắt lại.

Trên võ đài, Kỳ Đông Nham nằm thẳng cẳng dưới đất, nhìn mây trắng lững lờ trôi trên trời, nhất thời cảm thấy lồng ngực mình bồng

rát. Vừa rồi anh chưa kịp có phản ứng đã phải chịu một chiêu độc ác như vậy, cũng may lúc ngã xuống đối phương dùng tay đỡ lấy gáy anh.

“Tiêu rồi, tiêu rồi. Sao không thấy anh ấy nhúc nhích vậy?” Tố Diệp thấy vậy càng sốt ruột, chỉ muốn xông lên khán đài xem ngay lập tức.

Tay cô bị Niên Bách Ngạn giữ lại: “Đừng sốt ruột!”

“Không sốt ruột được sao? Lỡ như ngã xuống bị bệnh gì thì làm sao?”

Niên Bách Ngạn hết cách đành phải kéo cô sát vào lòng mình, ôm chặt không cho cô chạy lung tung, nhìn lên sân khấu không nói lời nào. Tố Diệp chẳng hiểu anh lấy đâu ra tự tin lớn đến vậy, rồi bỗng cô nghĩ, anh và Kỷ Đông Nham đối địch nhau như vậy liệu có nhân cơ hội này... Suy nghĩ này vừa lướt qua cô đã thấy Kỷ Đông Nham từ từ bò dậy, hành lễ trước mặt đấu sỹ Mông Cổ: “Bái phục!”

“Người anh em, không bị thương chứ?” Dù sao cũng là đấu võ, đối phương cũng rất lo lắng.

Kỷ Đông Nham cử động gân cốt một chút: “Một chút sức đó sao khiến tôi bị thương được?” Rồi giơ tay về phía anh ta: “Tới đi!”

Võ sỹ Mông Cổ lại một lần nữa xông lên. Lần này Kỷ Đông Nham đã chặn được đường tiến công của anh ta, liền sau đó ra đòn nhanh nhẹn. Khi Kỷ Đông Nham khiến chiêu tấn công của đối phương trở nên mềm yếu không còn sức lực, anh ta lại khống chế được lực rất tốt. Kỷ Đông Nham ra tay rất nhanh, chiêu này cũng tinh chuẩn, lại gây khó dễ cho đối phương một cách chính xác. Nhân lúc đối phương không chú ý, anh vật đối phương ngã ngược xuống đất.

Rõ ràng đấu vật không phải sở trường của Kỳ Đông Nham, nhưng anh ta đã lợi dụng chiêu võ mình biết để chiếm thế thượng phong.

Theo quy định, việc này ngầm được chấp nhận.

“Kyokushin Karate?*” Tố Diệp chỉ vào Kỳ Đông Nham trên khán đài, hai mắt tròn tròn kinh ngạc, rồi lại quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Sao anh ta lại biết cái đó?”

*Là một hệ phái thuộc lưu phái Karate tổng hợp, áp dụng quy tắc sử dụng đòn đánh trực tiếp vào đối phương khi thi đấu không hạn chế cường độ. Khi thi đấu có thể sử dụng hoặc không sử dụng các dụng cụ bảo vệ như mũ, áo giáp, v.v... Kyokushin Karate (bao gồm các phân phái nhỏ là Kyokushin Kaikan ở Nhật Bản, The World Oyama Karate Organization ở Mỹ, WKO Shinkyokushinkai, Seido Kaikan ở Nhật, Ashihara Kaikan với ảnh hưởng quan trọng tới huấn luyện võ thuật của quân đội và cảnh sát ở Nhật, v.v...). Ở phương Tây, Kyokushin Karate còn được gọi là Knock-down Karate. Các phái này cho đánh trực tiếp vào người đối phương khi thi đấu, nhưng không được đánh vào đầu.

Cậu cô là một người say mê võ thuật. Những chiêu thức võ thuật thường thấy đương nhiên cũng sẽ được cậu cô nhắc tới thường xuyên. Lúc mở võ quán cậu thậm chí còn mua những hình ảnh tài liệu có liên quan về để quan sát, Tố Diệp nghe nhiều thành quen cũng là chuyện bình thường. Cô đã từng được nhìn thấy chiêu thức Kyokushin Karate. Không giống với Karate truyền thống, Kyokushin có tính ứng dụng hơn chứ không pha trộn, chỉ mang tính thưởng thức. Khi trước có một học trò học ở võ quán của cậu từng học qua Kyokushin Karate, cô từng nhìn cậu ta đánh vì thế đã nhớ được.

Dường như Niên Bách Ngạn đã sớm coi đây là chuyện bình thường, lãnh đạm đáp: “Cậu ta vẫn luôn biết.”

Tố Diệp ngẩn tò te nhìn Kỳ Đông Nham, thì ra ở trước mặt cô anh ta toàn giả ngây giả ngô.

“Không ngờ anh ta cũng có bản lĩnh đấy.”

Niên Bách Ngạn khế cong môi: “Chẳng qua chỉ là một thứ dùng để phòng thân mà thôi.”

“Thế còn anh thì sao? Anh ta không để lộ tài năng, chắc anh cũng chẳng kém đâu nhỉ?” Cô bèn chĩa mũi nhọn về phía anh.

“Tôi?” Niên Bách Ngạn nhìn cô như cười như không: “Không đến mức biết chút võ vẽ phòng thân thì được phong là cao thủ võ lâm chứ?”

“Kyokushin Karate của Kỳ Đông Nham chiêu nào ra chiêu đó. Nếu cả người đã là thù địch lâu năm thì thực lực chí ít cũng phải tương đương chứ.” Cô nhìn anh từ trên xuống dưới, dường như cảm thấy cần phải có cái nhìn khác về người này...

Lần này Niên Bách Ngạn không chiều theo sự tò mò của cô, ra hiệu về phía khán đài: “Đừng huyền thuyên nữa! Ván này Kỳ Đông Nham thắng rồi, tôi đi chuẩn bị cho trận thứ hai.” Nói xong anh quay người đi mất.

Tố Diệp vốn định gọi giật anh lại nhưng bóng hình anh chẳng mấy chốc đã hòa vào biển người. Cô dồn sự chú ý trở lại khán đài. Kỳ Đông Nham và võ sỹ đó vẫn còn đang bắt túm lấy nhau, vẫn còn chưa phân thắng bại mà, sao Niên Bách Ngạn có thể nhìn ra là Kỳ Đông Nham sẽ thắng chứ?

Đang mải suy nghĩ cô chợt nghe thấy Kỳ Đông Nham hét lên một

tiếng, bẻ quặt tay trắng sỡ kia lại. Đấu sỡ kia lại một lần nữa ngã xuống đất, đúng lúc này thời gian thi đấu cũng hết, trọng tài thổi còi kết thúc trận đấu.

Kỷ Đông Nham chiến thắng rồi.

Tố Diệp đứng sững sờ tại chỗ.

Thì ra Niên Bách Ngạn đoán đúng thật.

Nhưng đợi đã, thật sự anh chỉ may mắn đoán đúng thôi sao?

Bên đó, Kỷ Đông Nham đã tháo xuống lá cờ chiến thắng đầu tiên, hướng về phía Tố Diệp đứng dậy, ra sức phát. Sau khi nho nhã làm một động tác cảm ơn xong, anh ta hưng phấn chạy tới trước mặt Tố Diệp, rồi nhìn khắp bốn xung quanh.

“Không cần tìm nữa, anh ấy nói anh có thể thắng trận đầu tiên nên từ trước lúc anh hạ cờ đã tới khu đua ngựa rồi.” Tố Diệp nói.

Kỷ Đông Nham khịt mũi: “Anh ta vốn là không muốn thấy anh thắng.”

Tố Diệp cầm lấy lá cờ, hươ hươ trước mặt anh ta: “Kỷ Đông Nham! Vẫn là Niên Bách Ngạn đánh giá anh chuẩn xác nhất, giấu tài phải không?”

“Sai! Bây giờ anh đừng hoang để lộ tài năng.” Kỷ Đông Nham biết cô đang ám chỉ điều gì, nhưng cố ý xoay sang chuyện khác. Anh vỗ tay lên ngực, từng giọt mồ hôi lấp lánh đầy quyến rũ dưới ánh nắng trên những thớ thịt cường tráng.

Tố Diệp không nhịn được cười.

Liền sau đó, một nhóm các cô gái tràn lên, đẩy cô tít sang một bên. Kỷ Đông Nham thấy vậy liền sốt sắng, đang định giơ tay giữ cô lại, cô lại trôi đi: “Tôi tới khu đua ngựa xem thi đấu đây, nếu anh không muốn nhìn thấy anh ấy thắng thì cứ ở đây nhé.”

“Ấy, Tiểu Diệp! Đợi anh với...” Kỷ Đông Nham hét với theo sau lưng cô. Thế nhưng, các cô gái lại quá nhiệt tình, quyết vây chặt lấy anh.

Hạng mục thứ hai của cuộc thi là đua ngựa. Sáu thành viên thành công giành được lá cờ chiến thắng ở trận thứ nhất thì nhóm mình sẽ có tư cách cử người thứ hai tiến hành thi đấu. Trận đấu này vẫn vô cùng kịch liệt, trong sáu người chỉ lấy ba người về đầu. Người vượt qua đích, đoạt được lá cờ đầu tiên thì trong hạng mục thi đấu bắn tên cuối cùng, số vòng trên bia sẽ được giảm đi một.

Người đua ngựa là Niên Bách Ngạn.

So với trò đấu vật, cảnh tượng ở trường đua ngựa người càng đông nghìn nghịt. Cả thảo nguyên mênh mông bị những lá cờ sắc sỡ bao thành một trường đua tự nhiên. Khán giả bị vây bên ngoài. Trong số họ, có người mang ghế gập, có người ngồi thẳng xuống đất. Tới khi Kỷ Đông Nham cuối cùng cũng phá được vòng vây các mỹ nữ tới tìm Tố Diệp, cô đã lách được vào một vị trí tốt nhất từ lâu, ngồi đó đợi cổ vũ cho Niên Bách Ngạn.

Đương nhiên Niên Bách Ngạn cũng mặc trên người trang phục cưỡi ngựa. Nhưng không giống với trang phục của kỵ sĩ phương Tây, mà là một bộ đồ truyền thống được cách tân, có cùng nguồn gốc với bộ của Kỷ Đông Nham. Từ xa nhìn thấy anh đang chọn ngựa, có lẽ vì tay áo không thuận tiện anh đã xắn hằn lên. Khuỷu tay màu đồng mạnh mẽ rắn chắc lộ ra dưới ánh nắng, những đường nét tráng kiện khỏe khoắn, gương mặt nghiêng nghiêng hiển nhiên đã khiến không ít cô gái ngồi tại đây phải đỏ bừng mặt. Không ít người rì rầm bàn tán

về anh.

Tố Diệp cảm thấy mình đúng là chìm vào tâm của một con sóng, không thể thở nổi nữa, cô khẹt khẹt mũi, coi như không nhìn thấy bọn họ, nhưng ánh mắt lại bất giác rơi xuống người Niên Bách Ngạn. Anh của hôm nay hoàn toàn khác với vẻ nghiêm nghị thường ngày trong văn phòng, càng không phải vẻ nhàn hạ lười biếng khi đứng trên sân golf. Anh không còn là một tên gian thương, hô mưa gọi gió trên thương trường như cô hay chế giễu. Anh giống một tráng sỹ thô kệch, phi ngựa vút bay trên thảo nguyên hơn, cả người toát ra một sức hấp dẫn khiến người khác không thể bỏ qua.

Trong số sáu người, có ba người là dân du mục bản địa, phân bố dân tộc vô cùng hợp quy cách.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn chọn một con ngựa màu đen. Anh leo lên mình ngựa một cách nhanh gọn, ghì dây cương, động tác thoải mái nhẹ nhàng, khiến các cô gái xung quanh gào thét không ngừng.

Tố Diệp bất lực nhìn cảnh này, rồi quay đầu lờm Kỳ Đông Nham: “Tôi đang nghĩ thả hai đề yêu nghiệt các anh ra có phải sai rồi không?”

Kỳ Đông Nham nhún vai: “Anh sợ độ cao, nếu không nhất định sẽ chọn cưỡi ngựa. Nhìn cũng đủ biết mọi người thích ngắm anh hùng trên lưng ngựa hơn.”

“Ấy! Kỳ Đông Nham...” Tố Diệp nhảy bén nghe được đúng điểm quan trọng, nhìn anh ta cười đều.

Kỳ Đông Nham cũng ý thức được mình đã lỡ lời, nhất thời xấu hổ, nhưng lời đã nói ra như bát nước hắt đi, muốn sửa chữa đúng là quá khó. Còn Tố Diệp càng chứa một bụng những suy nghĩ xấu xa, cô

vốn không định để anh ta mượn gió bẻ măng, thế là đả kích, báo thù việc khi trước anh ta che giấu trước mặt mình: “Thì ra độ cao trên lưng ngựa mà anh cũng sợ. Trời đất ơi! Anh đúng là trường hợp đặc biệt, đáng để nghiên cứu đấy. Khi nào về Bắc Kinh, nhớ tới phòng tâm lý tìm tôi, nếu tình là bạn bè, tôi giảm 60% tiền phí cho anh.”

Kỷ Đông Nham mím chặt môi, sắc mặt xám xịt như miếng gan heo, nửa ngày sau mới khẽ hắng giọng: “Nhờ có em, từ lúc bị em đá từ trên cầu nhảy xuống, anh lại càng sợ độ cao hơn.”

“Không sao, có tôi ở bên.” Tố Diệp an ủi anh, ra vẻ thương hại.

Một hồi kèn vang lên trên trường đua, cuộc thi bắt đầu.

Khi sáu con ngựa đồng thời phi ra khỏi vạch xuất phát, cả trường đua bỗng chốc nhộn nhịp hẳn lên, nhất là mấy cô gái đỏ mặt hướng về phía đường đua hét lớn: “Số 3 cố lên!”

Ngựa số 3... là của Niên Bách Ngạn.

Quyển 3 - Chương 114: Người đàn ông uy vũ trên lưng ngựa

Vì Kỳ Đông Nham sợ độ cao nên chọn trò đấu vật. Niên Bách Ngạn vì Kỳ Đông Nham đã chọn đấu vật nên phải chọn đua ngựa. Cô chọn bắn tên, lý do chỉ vì nó là hạng mục cuối cùng. Nếu như nói Kỳ Đông Nham chiến thắng trò đấu vật khiến cô một phen căng thẳng thì cuộc đấu của Niên Bách Ngạn và năm tráng sỹ khác càng khiến cô lo lắng hơn.

Không phải cô không tin tưởng Niên Bách Ngạn.

Thật sự là vì hình tượng và hành động thường ngày của anh, bình tĩnh điềm nhiên không ai sánh nổi. Đây cũng chính là sự hấp dẫn toát ra từ con người anh. Nhưng những người có tính cách trầm ổn quá mức nhìn chung đều không nhiệt tình với những môn thể thao mạnh mẽ, ví dụ như cưỡi ngựa. Thế nên từ trước tới nay Tố Diệp luôn cho rằng Niên Bách Ngạn thật sự chỉ thích hợp với những trò như đánh golf.

Nhưng khi đàn ngựa xuất hiện trên thảo nguyên, khi ánh mắt của đại đa số các cô gái đều tập trung vào người Niên Bách Ngạn, cô mới phát hiện, thì ra những hiểu biết của cô về anh lại sâu thêm một lớp.

Niên Bách Ngạn ngồi trên lưng ngựa anh tuấn uy vũ, bàn tay lớn giữ dây cương một cách thoải mái, tự nhiên, cánh tay màu đồng sáng rực lên dưới nắng mai, nhìn từ xa có thể cảm nhận được sức mạnh và sự mạnh mẽ từ trong cốt tủy.

Dáng người anh phóng khoáng, thảo nguyên mênh mông như càng

tăng thêm sức mạnh cho tốc độ nhanh như gió ấy.

Tố Diệp kích động tới nỗi đứng bật dậy, không ngừng gào thét về phía đường đua. Còn Kỳ Đông Nham cũng chẳng biết kiếm ở đâu ra một chiếc ghế gỗ, uể oải ngồi vắt vẻo hai chân. Cơ thể cao lớn nhàn nhã tựa ra sau ghế, trong miệng còn ngậm một cọng cỏ tươi, khinh thường nhìn Niên Bách Ngạn đang cưỡi ngựa.

“Nhìn thấy chưa? Cưỡi ngựa chậm rì rì, người Mông Cổ đằng sau sắp đuổi tới nơi rồi.”

Tố Diệp ngừng hò hét, sau khi quay đầu nghe xong mấy lời cười trên nỗi đau khổ của người khác ấy, cô nói: “Thế anh còn không cổ vũ cùng tôi đi!”

“Cho dù em có gào khản cổ anh ta cũng không nghe thấy đâu.” Kỳ Đông Nham cắn cọng cỏ trong miệng, khóe môi cong lên một nụ cười gượng gạo.

Tố Diệp lườm anh ta, chẳng thêm để ý nữa, cô quay lại nhìn về phía đường đua, ngay sau đó tiếp tục hét lớn: “Niên Bách Ngạn! Người Mông Cổ tác ta* phía sau sắp đuổi kịp anh rồi, mau thúc ngựa phi nhanh lên!”

*Thời xưa, dân tộc Hán gọi dân du mục phương Bắc là “tác ta”, thời Minh chỉ người phía đông Mông Cổ, phía đông bắc Nội Mông và nước Mông Cổ ngày nay. Với người Mông Cổ cách gọi này có phần không tôn trọng.

Một câu “người Mông Cổ tác ta” khiến Kỳ Đông Nham giật thót tim. Anh ta nhảy ra trước mặt, giơ tay bịt chặt miệng cô lại: “Hét linh tinh cái gì vậy?” Rồi đưa mắt nhìn xung quanh, rất nhiều người đều đang liếc nhìn về phía này.

Tố Diệp bị bịt miệng, suýt nữa thì nghẹt thở, phải ra dấu cho anh ta một lúc lâu. Sau khi anh ta buông tay ra, cô há hốc miệng thở mấy cái mới nói: “Anh căng thẳng cái gì chứ! Rất nhiều dân du mục tới từ mấy vùng hoang vu hẻo lánh, chưa chắc đã nghe hiểu Mông Cổ tác ta có nghĩa là gì.”

“Em đã thu hút thành công sự chú ý của rất nhiều người rồi đấy.” Kỳ Đông Nham lườm cô, hết cách.

Tố Diệp đưa tay xoay đầu anh ta về phía đám người: “Nhìn cho kỹ đi, những người nhìn về phía này đều là người Hán.”

Kỳ Đông Nham chẳng còn gì để nói.

Còn cảnh tượng đặc sắc hết mức trên đường đua lại khiến các cô gái phải sửng sốt ngợi khen. Tố Diệp quay đầu thấy cảnh đó rất vui mừng, giơ tay chỉ về phía đường đua: “Đông Nham, anh xem kìa! Anh ấy vượt lên dẫn đầu rồi, năm người còn lại đã bị bỏ lại một đoạn khá xa rồi.”

“Cũng không biết là chất lượng của ngựa tốt hay anh ta quá may mắn nữa.” Kỳ Đông Nham lẩm bẩm một câu.

Tố Diệp đương nhiên không có tâm trạng nghe rõ câu nói của anh ta. Niên Bách Ngạn trên lưng ngựa ngược chiều ánh sáng, đón gió tới, lớp vải mỏng dính chặt vào vòm ngực rắn chắc của anh. Ánh mắt anh sắc nhọn, bình tĩnh, bờ môi hơi mím, giơ dây cương lên, quát ngựa chạy dễ như trở bàn tay khiến mọi người mê mẩn. Càng lúc càng gần số vòng phải đua theo quy định, cũng có nghĩa là anh cũng càng lúc càng gần lá cờ chiến thắng.

Các cô gái xung quanh gần như đều đứng hết dậy, gào thét về phía

Niên Bách Ngạn. Thậm chí còn có cả những cô gái người Mông Cổ. Một bầu nhiệt huyết của Tố Diệp sao có thể thua những cô gái đó được? Nghĩ một lát, cô bước tới bên ghế của Kỳ Đông Nham.

“Làm gì vậy?” Kỳ Đông Nham bị cô đẩy sang một bên, giật nảy mình.

Tố Diệp không nói năng gì, kéo chiếc ghế chen lên trước đám đông, sau đó vẫy tay về phía Kỳ Đông Nham. Anh ta nghi hoặc bước lên trước nhưng ngay sau đó bị ấn người bắt ngồi xuống ghế.

“Tiểu Diệp! Em...”

“Anh ngồi thẳng đấy.” Tố Diệp kéo một lá cờ đỏ từ bên cạnh sang, đập mạnh vào vai Kỳ Đông Nham.

Kỳ Đông Nham không hiểu cô định làm gì, chỉ biết làm theo.

“Anh chịu thiệt một chút nhé. Ngồi cho vững, đừng có để tôi ngã xuống đất.” Cô dặn dò, rồi trước bao nhiêu cặp mắt đang nhìn họ chằm chằm, cô giẫm lên chân anh ta, rồi cứ thế cuống lên cổ anh ta.

“Tiểu Diệp!” Kỳ Đông Nham hoàn toàn hoảng hốt.

“Anh đứng dậy!” Tố Diệp vỗ vào đầu anh ta.

Kỳ Đông Nham không biết nói sao, đành đứng dậy.

Thế là, Tố Diệp đủ cao hơn những cô gái đó tận mấy cái đầu, từ xa liếc mắt là có thể nhìn thấy mặc áo dài hoa, trên vai vác một lá cờ màu đỏ rất lớn. Mọi người xung quanh đều không thể rời mắt khỏi cô.

“Chúng ta có nhất thiết phải đứng cao lên mới nhìn được rõ không?” Kỳ Đông Nham làm bộ mặt thảm thương.

“Đừng ồn ào!”

Niên Bách Ngạn đã cưỡi ngựa tới vòng cuối cùng, con tuấn mã dưới hông càng chiến đấu càng dũng mãnh.

Ở vị trí khán giả, Tố Diệp cũng bắt đầu cách cổ vũ mạnh mẽ độc đáo của riêng mình. Cô vẫy lá cờ đỏ trong tay, bắt đầu hướng về phía Niên Bách Ngạn, ca bài ca mới học được không lâu trước đây trên xe của A Mộc Nhĩ.

“Người tráng sỹ trên lưng ngựa, chàng to lớn mạnh mẽ

Em nguyện được tan ra dưới vòm ngực rộng lớn ấy

Cùng chàng lưu lạc trên thảo nguyên mệnh mông vô bờ bến

Mỗi ngày đều sẽ trong xanh tươi sáng như chính chàng vậy...”

Tiếng hát của cô cũng hào sảng và nồng nhiệt như những cô gái Mông Cổ, không phải là quá hay nhưng được cái rất mạnh mẽ, nhất là khi cô cố gắng bắt chước những âm rung đặc sắc khi những người bản địa chuyển tông. Lời ca ấy dường như đã thật sự bay vào tận đường đua, Niên Bách Ngạn tựa hồ cũng nhìn về phía này.

Còn Kỷ Đông Nham ở dưới thì bị hết hồn tới mức người lão đảo. Mỗi lần cô tràn trề hào sảng, tóc anh ta cũng dựng đứng cả lên, đến cả những người xung quanh cũng nhìn Tố Diệp với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Tố Diệp trước giờ chẳng phải là người quá quan tâm đến cái nhìn của người khác, vẫn liều mình cất cao tiếng hát.

“Tráng sỹ trên lưng ngựa, chàng ở trong trái tim em

Tuấn mã vút bay như gió táp

Cùng chàng lưu lạc trên thảo nguyên mênh mông vô bờ bến

Trái tim chàng cũng mênh mông như đất mẹ...”

Sự nhiệt tình ấy dần dần cũng thu hút sự chú ý của không ít người.

Cuối cùng lại có cả một đám đông các cô gái cùng cô hát bài hát này, tất cả đều đồng loạt hướng về Niên Bách Ngạn.

Khi câu hát cuối cùng “Em nguyện được tan ra dưới vòm ngực rộng lớn của chàng” vang lên, Niên Bách Ngạn cũng nhanh gọn đưa tay đoạt lấy lá cờ chiến thắng của hạng mục thứ hai. Tố Diệp hưng phấn, ánh mắt sáng rực lên như kim cương, sau khi gào lên điên cuồng, cô hát thêm một câu: “Cho em một cuộc gặp mặt tình cờ, trên bãi cỏ của tuổi thanh xuân. Cho em một ánh mắt, nóng bỏng mê hoặc...”

Tiếc là Niên Bách Ngạn trên đường đua chẳng thèm để ý đến cô.

Kỷ Đông Nham sắp bị cô cưỡi lên cổ tới phát khóc rồi: “Cô nương à, chúng ta xuống đã được không?”

Vòng thi thứ hai, khi Niên Bách Ngạn giành được cờ cũng là lúc tuyên bố kết thúc. Nhưng anh rất thông minh, không cho bất kỳ cô gái nào có cơ hội xông tới ôm mình hoặc gây thêm chuyện. Sau khi giao lại ngựa cho bên tổ chức anh chuồn ra phía cửa sau đi mất.

Lần này, người giành chiến thắng chỉ còn lại ba nhóm, còn cuộc thi cuối cùng chính là cuộc đấu giữa ba thành viên cuối cùng của ba nhóm để giành lấy danh hiệu quán quân và tiền thưởng.

Mấy thứ danh hiệu đó Tố Diệp vốn chẳng ham muốn, thứ có thể lọt vào mắt cô chỉ có những tờ chi phiếu sáng ngời.

Trong lều chiên dành cho các tuyển thủ nghỉ ngơi, ba người đang nghỉ hoặc với cuộc thi cuối cùng.

“Ý của em là, em nghe nhầm luật chơi?” Kỳ Đông Nham vâng vâng chai nước khoáng trong tay, cười gượng gạo nhìn Tố Diệp.

Chai nước trong tay anh ta bị bóp vang thành tiếng. Tố Diệp luôn có một cảm giác mơ hồ rằng một giây nữa thôi anh ta sẽ bóp nát xương cốt cô ra, thế là cô cười xòa: “Em cảm thấy là do ban tổ chức không biểu đạt rõ ràng, cưới ngựa bắn tên thì cứ nói là cưới ngựa bắn tên, sao lại chỉ nói là bắn tên chứ.”

“Đại tiểu thư ời, cưới ngựa bắn tên và bắn tên là hai hình thức thi khác nhau.” Kỳ Đông Nham giơ tay ra, vỗ mạnh lên vai cô.

Một bên vai của Tố Diệp bỗng chốc lún hẳn đi một đoạn: “Chẳng qua chỉ là cưới ngựa bắn tên thôi mà, có gì khó đâu.”

Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối chỉ im lặng, bước vào trong lều chiên ngoài việc nghỉ ngơi ra thì chỉ ngồi đó yên lặng uống nước, sau khi nghe cô nói câu ấy, anh nhẹ nhàng hỏi một câu: “Em biết cưới ngựa?”

“Chẳng phải anh cưới giỏi lắm sao?” Cô mỉm cười nhìn Niên Bách Ngạn.

“Bọn anh chỉ muốn biết là em biết hay không.” Kỳ Đông Nham truy hỏi.

Tố Diệp lắc đầu như cái trống bỏi.

Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn nhìn nhau: “Thế thì đợi thua đi.”

“Cái gì gọi là đợi thua, câu này tôi không thích nghe.” Tố Diệp nhướn mày, chỉ vào Niên Bách Ngạn: “Cùng lắm thì anh ấy cưới ngựa, tôi ngồi trên bần tên.”

Kỷ Đông Nham ngẩn ngơ.

Niên Bách Ngạn ngược mắt lên nhìn cái biểu cảm không quan tâm ấy, ánh mắt nghiêm nghị: “Em đang làm trái với quy định của cuộc thi.”

“Trong quy định có chỉ rõ là tuyển thủ bắt buộc phải tự mình cưới ngựa sao?” Tố Diệp bật lại.

Lần này tới lượt Niên Bách Ngạn sững sờ.

Còn bên kia Kỷ Đông Nham vỗ đùi cái đét, giơ ngón cái về phía cô: “Giỏi thật! Sơ hở đó mà em cũng lợi dụng được.”

Tố Diệp mím môi cười khế, nhìn Niên Bách Ngạn vẻ khiêu khích. Niên Bách Ngạn không nói gì thêm nữa, đứng dậy đi ra khỏi lều chiên. Kỷ Đông Nham vỗ vai cô, có chút không phục: “Em có thể hợp tác với anh mà, có đáng phải coi trọng anh ta thế không?”

“Anh dám cưới ngựa à?” Tố Diệp than vãn.

Kỷ Đông Nham há hốc mồm, nửa ngày cũng chỉ biết thở dài theo.

Cuộc thi cuối cùng, sự xuất hiện đột ngột của một cặp nam nữ trong khu vực thi đấu đã thành công khiến mọi người không thể không chú

ý. Các tuyển thủ khác đều đeo cung tên trên lưng, một người một ngựa. Chỉ có hai người họ là cùng cưỡi chung một ngựa. Vì kỹ thuật đua ngựa đặc sắc ở vòng thứ hai, rất nhiều người đều nhận ra người đàn ông đang ngồi trên lưng ngựa, rồi cũng vì bài hát đồng dục hùng hồn đó mà nhận ra người con gái.

Niên Bách Ngạn cưỡi ngựa vào sân, Tố Diệp ngồi phía trước anh. Cô là tuyển thủ nữ duy nhất trong ba người, trên người mặc bộ trang phục bắn tên, tư thế vô cùng oai phong. Vừa xuất hiện đã giành được rất nhiều tràng pháo tay cổ vũ của mọi người.

Cô thoải mái giơ tay chào đám đông, gương mặt rạng rỡ như hoa.

Người đàn ông phía sau ra một mệnh lệnh trầm thấp: “Tập trung vào!”

Giọng nói của Niên Bách Ngạn rất gần, gần đến mức như đang áp sát vào tai cô mà nói, đồng thời phả ra hơi thở ấm nóng. Cô bất giác ngẩng đầu lên nhìn, và cũng đúng lúc ấy anh cúi đầu. Khi bốn mắt nhìn nhau, trong không trung có luồng khí khẽ bùng bùng lướt qua, trượt vào tận trái tim cô.

Miệng nhất thời cảm thấy khô khốc, Tố Diệp lại vội vàng quay đầu nhìn về phía trước, lấy nụ cười để che giấu sự ngỡ ngàng vô tình dâng lên: “Ha ha, em đã bảo ban tổ chức vốn dĩ không thể bới móc gì về hình thức hợp tác này của chúng ta.”

Niên Bách Ngạn để mặc cô tự an ủi bản thân, anh đưa tay giữ chắc dây cương, cứ như thế, vòng tay rắn chắc hoàn toàn bao bọc cô trong lòng mình. Thấy sống lưng cô cứng đờ, anh không nhịn được thấp giọng nói: “Thả lỏng một chút, ngắm chuẩn bia, khi nào chuẩn bị bắn tên có thể dựa hẳn vào người tôi.”

“Ồ.” Diện tích trên lưng ngựa chỉ lớn có bằng đó, hai người cùng cưỡi đương nhiên phải ngồi rất sát. Cô thấy hơi hối hận, vì lưng dựa vào lồng ngực anh là liền cảm thấy bỏng rát: “Em không thể ngã xuống đất chứ?”

“Không thể! Tôi không chế ngựa, em cứ yên tâm bắt tên.” Niên Bách Ngạn nói rồi đưa tay kéo sát cô vào lòng mình: “Dựa sát vào tôi!”

Tố Diệp nghe thấy tiếng trái tim mình bị va đập, cô đảo mắt, muốn nhân cơ hội đó xóa bỏ cảm xúc hoảng loạn trong lòng. Cô nhìn lên vị trí khán giả, Kỷ Đông Nham đang ngồi đó, giơ tay về phía cô, làm động tác cổ lên, khoe môi mỉm cười. Gương mặt tuần tú đó của anh ta trông chân thành đến thế.

Sự va chạm trong lòng hóa thành một cảm giác ấm áp.

Một hồi kèn vang lên, ra hiệu cuộc thi bắt đầu.

Tố Diệp chỉ cảm thấy cánh tay vòng giữa eo cô khẽ động đậy, con ngựa dưới hông phi ra ngoài. Cô hoảng sợ hét lên, bên tai lại vang lên tiếng người đàn ông: “Dựa vào tôi!”

Cô bèn làm theo, bàn tay cầm cương tên hơi run run.

Một tay Niên Bách Ngạn siết chặt eo cổ, chỉ giữ dây cương bằng tay còn lại, vòng tay anh ôm chặt lấy cô khiến sức mạnh cả người cô đều bị đè lên lồng ngực anh.

“Bia ở trước mặt rồi, cố gắng bắn ra.”

“Anh cưỡi chậm một chút, em ngắm không chuẩn.”

Anh khẽ cười: “Còn muốn giành tiền thưởng không?”

Cảm giác căng thẳng trong phút chốc bị bản tính và ý chí chiến đấu kìm xuống, cô gật đầu: “Đương nhiên rồi!”

“Thế thì đừng nghĩ mình đang ở trên lưng ngựa. Em là bác sỹ tâm lý, khống chế cảm xúc là thế mạnh của em.” Nói thì nói vậy nhưng anh vẫn siết mạnh tay, đặt lên eo cô. Vòm ngực kiên cố rộng lớn như bức tường thành ấy khiến cả người cô có một điểm tựa vững chãi.

Tố Diệp hít sâu một hơi, lưng dựa sát vào ngực anh, bắt đầu kéo cung.

Khi tấm bia lướt qua trước mắt, một mũi tên lao vút ra, vạch một đường trong không khí, hướng về phía tấm bia. Tên của các tuyến thủ khác cũng lần lượt được bắn ra.

Đầu mũi tên đỏ của Tố Diệp màu xanh lam, khi ma sát với không khí, phản quang lại tựa như một ngọn lửa xanh, hạ cánh vào đúng tâm tấm bia!

Mắt cô sáng lên, ngay sau đó liền hò hét.

Niên Bách Ngạn giữ vững tốc độ ngựa, cúi đầu ngắm gương mặt rạng rỡ của cô, vô thức cong môi cười.

Có được thành tích tốt nhất ở mũi tên đầu tiên, Tố Diệp dường như càng chiến đấu càng dũng mãnh, liền sau đó mũi tên thứ hai và thứ ba cũng đạt được thành tích tốt, mặc dù không trúng hồng tâm nhưng cũng rất gần trung tâm.

Trên ghế khán giả, Kỳ Đông Nham là người đầu tiên đứng lên vỗ tay chúc mừng cô, ngay sau đó tất cả mọi người đều vỗ tay như sấm.

“Rất tốt!” Niên Bách Ngạn khen một câu bên tai cô.

Tố Diệp mím môi, chỉ cười không nói gì.

Lúc đợi tính kết quả, cô chủ động bước lên giúp đỡ, điều bộ đúng là “vui quên đường về”. Kết quả có thể nhìn thấy rõ ràng, xét về thành tích cưỡi ngựa bắn tên, cô có một mũi trúng hồng tâm, hai mũi còn lại đều gần trung tâm. Mặc dù có tuyển thủ tên nào cũng bắn trúng hồng tâm nhưng cuộc thi xét thành tích tổng thể. Trong hạng mục thứ nhất và thứ hai, thành tích quán quân của Kỳ Đông Nham và Niên Bách Ngạn đều giúp Tố Diệp kéo được một điểm số không nhỏ. Vì thế, tổng điểm cả ba vòng cô vẫn cao nhất, hoàn toàn thắng lợi!

Tố Diệp phấn khích, gần như phát điên!

Sau khi dọn dẹp trường đấu, nửa tiếng đồng hồ sau Tố Diệp bước lên bục nhận thưởng. Để thể hiện cô không phải người quên gốc, cô còn đặc biệt kéo Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham cùng bước lên. Cô đứng ở giữa, tươi tắn như một đóa hoa đúng mùa nở rộ.

“Không dễ dàng đâu, một người không biết gì về bắn tên mà có thể bắn trúng hồng tâm, xem ra vừa nãy Thượng Đế ngủ gật rồi.” Bên cạnh, Kỳ Đông Nham cười thầm, quái gở nói.

Tố Diệp lườm anh ta một cái, khi nhìn ban tổ chức lại nở nụ cười rạng rỡ: “Kỳ Đông Nham, đừng có lắm lời, tôi dựa vào thực lực! Thực lực đấy, biết chưa? Đó chính là khả năng miễn cảm đối với võ thuật truyền thống từ nhỏ được cậu tôi rèn luyện mà thành.”

Kỳ Đông Nham không nhin được, bùm miệng cười.

“Trật tự!” Nụ cười trên môi cô không hề thay đổi, nhưng lời cảnh cáo bật ra khỏi miệng đã phải nghiêng răng nghiêng lợi.

Sau khi ban tổ chức phát biểu một loạt những lời Tố Diệp cho là thừa thãi, mới trao cho cô giải thưởng trị giá ba vạn tệ. Tố Diệp cầm lấy chi phiếu, cười không khép miệng lại được.

Vậy mà Niên Bách Ngạn đứng bên cạnh lại lãnh đạm nói một câu: “Nhớ lấy lại thời nam châm để trên hồng tâm đấy, nếu không, ba vạn này chẳng mấy chốc sẽ bị người ta thu về.”

Tố Diệp bỗng quay sang nhìn Niên Bách Ngạn, ánh mắt có phần kinh ngạc.

Bên kia lại là giọng nói biếng lười của Kỷ Đông Nham: “Cô ấy thông minh như vậy sao lại để người khác phát hiện ra chứ? Lúc này trong lúc giúp người ta ghi thành tích đã lấy về từ lâu rồi.” Nói tới đây anh ta híp mắt cười với cô: “Đúng không, Tiểu Diệp!”

Tố Diệp lại quay đầu nhìn Kỷ Đông Nham, một lúc sau mới nghiêng răng, thấp giọng nói: “Hai người đúng là hai con quỷ!”

Vì muốn chiến thắng cuộc thi này, cô đã phải vắt óc suy nghĩ. Ngay từ lúc đầu khi quyết định tham gia thi đấu, cô đã bắt đầu nghiên cứu cung tên được dùng cho cuộc thi, cuối cùng thật sự đã để cô tìm được sơ hở.

Không biết vì tôn trọng truyền thống hay chỉ đơn giản trông đẹp, tóm lại Tố Diệp đã phát hiện ra, ở một góc trên đầu mũi tên có một vài hoa văn cực kỳ tinh tế. Chúng được vẽ nên bằng một lớp bột sắt mỏng. Cô bỗng nảy ra một ý tưởng, ở một góc khuất đằng sau tấm bia được ban tổ chức phân cho mình, cô đã đặt một thời nam châm nhỏ, vừa nhẹ vừa mỏng, thậm chí đến màu sắc còn rất giống với màu tấm bia, lực hút vừa đủ để điều chỉnh hướng bay của đầu mũi tên.

Có thể do cô quá sở trường trong việc gian lận, hoặc cũng có thể cuộc thi này vốn chỉ mang tính chất giải trí, ban tổ chức cũng chẳng nghĩ sẽ có người giở trò, chung quy lại là cô đã giành phần thắng. Để không bị người khác phát hiện, khi cuộc thi vừa kết thúc, cô liền xung phong giúp họ thống kê điểm số, thực chất là muốn lấy lại thời nam châm phía sau tấm bia của mình mà thần không biết, quỷ không hay.

Chẳng qua cô chỉ muốn giở chút trò vặt để giành được một số tiền nhỏ mà thôi, không ngờ hành vi của mình lại bị hai người đàn ông đó phát giác, nhất thời đương nhiên cảm thấy xấu hổ mà phần nộ, đó là cảm giác xấu hổ khi nghĩ mình xuất quỷ nhập thần, thực tế là đã bị người ta phát hiện từ lâu.

“Diệp Diệp! Em không thể cứ hết lần này tới lần khác làm trái quy định như thế được.” Thanh âm của Niên Bách Ngạn hơi trầm.

Tố Diệp khế hừ: “Quy định ăn được sao? Em chẳng bao giờ tuân thủ mấy thứ quy tắc bỏ đi đó cả.”

Quy tắc tồn tại chính là để bị người ta phá bỏ, nếu không ai phá những quy tắc cũ đi, làm sao có thể sản sinh ra quy tắc mới?

Đã lấy đồ của người ta thì cũng phải giúp lại người ta việc gì đó. Nhận chi phiếu của ban tổ chức có nghĩa ít nhiều cũng phải nghe người ta lái nhai mấy câu. Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham đương nhiên không thể là mẫu người nhàn hạ đến mức trò chuyện với người ta. Vì thế nhiệm vụ cao cả này được giao cho Tố Diệp.

Ban tổ chức khen ngợi kỹ năng bắn tên của cô, cuối cùng cười ha ha nói: “Cô gái à! Thật ra nếu không có bạn trai cô, suýt nữa chúng tôi đã hủy tư cách thi đấu của cô rồi. Thực tế là bạn trai cô nói đúng,

màn cưới ngựa bắn tên hôm nay đúng là khiến người ta mở rộng tầm mắt, đúng thật chỉ có những người yêu nhau cùng hợp tác mới tạo nên sự độc đáo, khác biệt.”

Quyển 3 - Chương 115: Tôi nên ích kỷ một chút

Tố Diệp sững sờ: “Bạn trai! Bạn trai nào? Ông nhầm rồi phải không?”

Người chịu trách nhiệm tổ chức càng mỉm cười hiền hòa hơn:

“Chẳng phải chính là người đã giành chiến thắng trong cuộc thi đua ngựa đó sao? Mấy chuyện kiểu này không có gì phải xấu hổ đâu, cô gái.”

Trước khi câu nói này kết thúc, đầu óc Tố Diệp đã xoay vần mấy vòng, cuối cùng dừng lại lúc ý kiến của ba người không đồng nhất, Niên Bách Ngạn chẳng nói chẳng rằng đi ra khỏi lều chiên. “Ý ông là, anh ấy từng tới tìm ông?”

“Đúng thế! Anh ấy nói hôm nay là kỷ niệm 100 ngày hai người yêu nhau, mong ban tổ chức chăm chú cho một chút, để anh ấy được thi đấu cùng với cô, cùng cô trải qua một ngày ý nghĩa nhất. Cô cũng thấy rồi đấy, vòng cưới ngựa bắn tên cuối cùng đều chỉ có một người tham gia, chỉ có cô là trường hợp đặc biệt. Nếu không phải bạn trai cô chủ động tới tìm, thì có nói thế nào chúng tôi cũng không đồng ý để hai người cùng hoàn thành phần thi đâu.”

Trái tim cô bắt đầu đập loạn nhịp, gò má bỗng ửng hồng, nóng rực. Cô bất giác nhìn về phía Niên Bách Ngạn, không biết anh và Kỷ Đông Nham đang nói chuyện gì. Ngược chiều ánh sáng, bóng hình cao lớn của anh đổ dài về phía sau.

Có mấy cô gái Mông Cổ nhiệt tình tiến lên, chủ động bắt chuyện với hai người họ. Kỷ Đông Nham thì không có quá nhiều biểu hiện, còn

Niên Bách Ngạn thì nhíu mày, kéo Kỷ Đông Nham ra một chỗ khác.

Rõ ràng là cô gái đó đã bị vẻ mặt không tùy tiện nói cười của anh dọa cho hết hồn.

Sau khi thấy cảnh ấy, cô có chút mê muội, không thể tưởng tượng câu nói “kỷ niệm 100 ngày yêu nhau” đó được thốt ra từ miệng Niên Bách Ngạn sẽ có cảm giác thế nào. Anh có lẽ không phải một người đàn ông giỏi nói mấy lời đường mật ngọt ngào, vì thế trên gương mặt anh cũng chẳng thấy chút gì dịu dàng tình cảm.

“Cô gái à! Người bạn trai đó của cô thật sự không tồi đâu, xung quanh có nhiều cô gái xinh đẹp như thế cũng không thấy anh ấy liếc trộm cô nào, trong mắt đúng là chỉ có cô thôi.” Người tổ chức tâm sự thật lòng: “Hai người đứng cạnh nhau đẹp đôi vô cùng, phải cố gắng nắm chắc lấy.”

Lúc này Tố Diệp mới quay đầu lại, cố gắng phối hợp nở một nụ cười: “Tôi biết rồi, cảm ơn ông!”

Người tổ chức gật đầu rồi rời đi.

Cô đứng một mình dưới ánh nắng, nhìn theo bóng hình Niên Bách Ngạn, nhất thời lại không dám bước tới.

Thảo nguyên về đêm càng trở nên náo nhiệt.

Vì thành tích đáng tự hào trong lễ hội Natamu, thế nên rất nhiều người bản địa nâng ly chúc mừng đám Tố Diệp. Chuyện này do A Mộc Nhĩ khơi mào, cộng thêm sự nổi trội của Tố Diệp, Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham trong cuộc thi nên sự nhiệt tình của mọi người với họ đã đạt tới mức đỉnh điểm, trước nay chưa từng có.

Bên cạnh đồng lửa vẫn là màn ca múa tung bừng.

Gió đêm khẽ thổi qua, mang theo mùi cỏ tươi thanh mát, trộn lẫn với mùi thịt nướng và mùi rượu sữa ngựa nồng nàn ngọt ngào lững lờ trong không khí.

Tố Diệp có chút hưng phấn, uống hết ly rượu này tới ly rượu khác, nhưng cũng chỉ hơi chệnh choáng, vì luôn có Niên Bách Ngạn ngồi bên đỡ cho cô. Khi những dân du mục bước tới ép uống, tất cả rượu đổ hết vào bụng anh.

Đương nhiên cả Kỳ Đông Nham cũng chưa chắc thoát được “kiếp nạn”. Người phương Bắc trước giờ thích uống rượu, bình thường còn thích cả chúc rượu, thế nên anh ta bị mấy người bản địa chuốc cho không biết bao nhiêu ly rượu mạnh của Mông Cổ, uống tới nổi hai mắt lơ lơ, đầu óc mơ màng.

Sau khi buổi lửa trại kết thúc, Kỳ Đông Nham được Niên Bách Ngạn và Tố Diệp cùng chung sức đỡ về lều chiên. Đương nhiên Niên Bách Ngạn sẽ không ở lại chăm sóc con quỷ rượu Kỳ Đông Nham, sau khi đặt anh ta xuống, anh liền đi ra ngoài.

Tố Diệp đắp chăn tử tế cho Kỳ Đông Nham, rồi rót thêm một cốc nước đặt bên cạnh. Làm xong mọi việc cô đứng nhìn anh ta. Kỳ Đông Nham sau khi say rất yên lặng, không còn hình tượng càn quấy ngông cuồng trước đây, chỉ như một đứa trẻ đang ngon giấc. Anh ta nhắm chặt mắt, hàng lông mi vừa dài vừa rậm, là một phần quan trọng khiến đôi mắt anh ta rất đẹp.

Cô tin rằng Kỳ Đông Nham là một người tốt.

Có thể trên thương trường anh ta là người nhiều âm mưu tính toán, độc sức để suy tính. Nhưng một người đàn ông không biết làm thế

nào để từ chối lời ép rượu của dân du mục, dù có xấu hơn nữa cũng có thể xấu đến mức nào? Vừa rồi trong buổi lửa trại, cô nhìn ra được anh ta bấm bụng uống từng ly rượu mạnh, uống xuống thấy cay xè nhưng khi ngẩng lên vẫn nở nụ cười.

Đó là tính cách của anh ta, cũng là điểm khiến người ta thấy ấm áp nhất.

“Kỷ Đông Nham...” Cô khẽ thở dài: “Chúng ta không thể làm người yêu, nhưng xin hãy tin rằng anh nhất định sẽ là người bạn quan trọng nhất trong cuộc đời tôi.”

Vặn cho đèn tối lại, Tố Diệp cũng bước ra khỏi lều chiêm.

Đêm nay trăng tròn.

Khi Tố Diệp đi ra khỏi lều chiêm mới phát hiện, thì ra trăng trên thảo nguyên lại có thể tròn trịa một cách hoàn chỉnh như vậy, ánh trăng cũng trong sáng hơn.

Cách đó không xa, Niên Bách Ngạn đang ngồi trên một cành cây khô. Ánh trăng bàng bạc đổ xuống người anh. Anh nhìn về phía xa, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì, cái bóng mờ mờ chiếu xuống thảm cỏ. Dưới ánh trăng, trông anh như mơ như thật.

Tố Diệp dừng bước, đứng từ xa ngắm nhìn bóng hình anh. Không hiểu tại sao, lòng cô bỗng dâng lên một nỗi xót xa, giống như cảm giác ngâm ngẩm đau, xen lẫn cảm giác hồi hộp. Tâm trạng thay đổi quá nhanh, nhanh tới mức khiến cô không tài nào nắm bắt được. Chỉ là giây phút này khi nhìn anh, cô liền nhớ lại nụ hôn nhẹ lên trán vào buổi sáng hôm ấy, còn cả câu “kỷ niệm 100 ngày yêu nhau” của anh. Mặc dù đó có lẽ chỉ là một cái cớ mà thôi.

Vậy mà cô lại coi đó là thật.

Giống như biết chắc anh sẽ không đi đâu quá xa cô.

Giống như biết chắc anh sẽ đợi cô ở một nơi nào đó không xa, chỉ cần ra khỏi lều chiêm là cô sẽ nhìn thấy hình bóng khiến mình thấy an tâm.

Có lẽ, cô bắt đầu hiểu về anh rồi.

Niên Bách Ngạn là một người đàn ông nói ít làm nhiều.

Cô đang ngẩn ngơ ngắm anh như thế.

Anh bỗng quay đầu lại như có thần giao cách cảm. Trong màn đêm, ánh mắt anh rực sáng, cứ thế nhìn thẳng về phía cô.

Bên tai là tiếng cỏ xanh khẽ lay động trong gió.

Cô thấy anh ra hiệu về phía này, ngụ ý bảo cô đi tới.

Cô bèn làm theo.

Hai người dạo bước dưới ánh trăng, chẳng ai nói với ai câu nào, giống như đã nói với nhau hàng ngàn hàng vạn lời rồi. Thảo nguyên về đêm rất tĩnh mịch, không giống như đêm ở thành thị. Ở đây không ồn ào huyên náo tiếng người và tiếng xe cộ, càng không có ánh đèn lập lòe xanh đỏ từ những khu ăn chơi trụy lạc.

Nếu có thì chỉ là một vầng trăng tròn vành vạnh và bóng của hai con người không thể thật hơn.

Bóng cao lớn của người đàn ông, bóng nhỏ nhắn của cô gái.

Không biết đã đi bao lâu, Tố Diệp cuối cùng không chịu được nữa phải lên tiếng. Giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng như cơn gió thổi qua thảo nguyên: “Hôm nay... cảm ơn anh!”

Niên Bách Ngạn dừng bước, nhìn cô.

Cô ngược mắt lên, nhìn gương mặt bị ánh trăng gọt đẽo càng trở nên góc cạnh, trong lòng không khỏi cảm thán đáng về “hại nước hại dân” đó của anh. Cô những tưởng anh sẽ thuận theo lời cô, nói câu gì đó, nhưng anh vẫn giữ vững sự im lặng cố hữu.

Nhất thời cô lại chẳng biết nên nói gì nữa.

“Chuyện đó... Không ngờ anh cưới ngựa cũng khá lắm đấy chứ.” Rõ ràng là không còn gì để nói cố bời thêm chuyện.

Niên Bách Ngạn vẫn không nói câu nào, nhưng ánh mắt thì không rời khỏi gương mặt cô.

Cô bắt đầu thấy khó xử, cup mắt xuống, che giấu sự bối rối từ trong trái tim hòa vào ánh mắt. Đúng vậy, cô thừa nhận mình có chút căng thẳng, nhất là khoảnh khắc anh im lặng nhìn cô như thế này.

Dường như vạn vật trong trời đất đều đã chìm vào giấc ngủ.

Dưới bầu trời đêm, trên thảo nguyên bao la chỉ còn lại hai người họ.

Đúng vào lúc Tố Diệp không thể phán đoán được liệu anh có im lặng thế này tới khi trời sáng không, bỗng cô thấy anh bất ngờ giơ tay về phía mình. Cô cuối đầu nhìn lòng bàn tay anh, ánh trăng càng làm những đường chỉ tay thêm rõ nét, một bàn tay rộng lớn, tràn đầy sức mạnh.

Cô hiểu ý của anh nhưng lại chần chừ không giơ tay ra nắm tay anh.

Lúc dự cảm trong lòng càng lúc càng rõ ràng và mãnh liệt cũng là khi Tố Diệp bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, ánh mắt có phần tối đi, sau đó anh chủ động kéo tay cô lại, nắm chặt. Cô bất ngờ, ngược lên nhìn biểu cảm trên gương mặt anh. Anh chỉ khẽ thốt lên một câu: “Sao tay lại lạnh thế này?”

Cô không đáp.

Có lẽ Niên Bách Ngạn cũng không định đợi câu trả lời của cô, lập tức cởi áo, khoác lên vai cô. Ngay tức khắc, hô hấp của cô ngập tràn mùi hương nam tính của anh, mùi gỗ mộc thanh khiết đậm đà.

Sau đó anh lại siết chặt tay cô, mười đầu ngón tay đan vào nhau.

Cô cảm thấy bàn tay anh thật ấm áp.

Có lẽ tay của bố cũng ấm áp giống như anh vậy. Chỉ có điều cô chưa bao giờ được cảm nhận bàn tay bố, càng không biết cảm giác được bố che chở là thế nào.

Khi trong lòng cô dâng lên một cảm giác chua xót, Niên Bách Ngạn đưa tay nâng cằm cô lên: “Mắt đỏ rồi.”

“Bị gió thổi đấy.” Cô vội vàng cúi đầu xuống.

Trong ánh mắt sâu hun hút của anh có một ánh nhìn đau lòng lướt qua, nhưng anh lại khẽ cười: “Tinh thần hào sảng ca hát ban sáng đâu mất rồi?”

Một câu nói trêu chọc đã thành công xua đi nỗi đau trong lòng cô, Tố Diệp nhướn mày, sau đó giơ tay lên đẩy mạnh anh ra: “Không có bài hát của em, anh thắng được sao?”

Niên Bách Ngạn bị cô đẩy, nhất thời đứng không vững. Anh lùi về sau hai bước, không nói gì chỉ cười thầm.

“Này, giọng hát của em thế nào?” Không khí trầm lặng bị phá vỡ, giọng nói của cô càng trở nên lạnh lót.

“Không có nhận xét gì!” Nụ cười trên khóe môi anh mỗi lúc một rộng.

“Anh cười em?”

“Không hề!” Niên Bách Ngạn giơ tay lên: “Tôi thề đấy!”

“Thế sao anh còn cười?”

Niên Bách Ngạn càng cười thoải mái hơn.

Tố Diệp thấy vậy đương nhiên không thể bỏ qua, cô xông lên giơ tay đẩy anh: “Không được cười!”

Lần này cô không đẩy được anh như ý muốn, ngược lại bị anh nắm chặt hai tay. Cô bèn giãy giụa. Nhưng Niên Bách Ngạn rõ ràng không định buông cô ra, anh siết chặt tay cô, một tay còn lại thuận thế ôm cô vào lòng.

Cô hơi ngậy ra, sau đó lại bắt đầu vùng vẫy, nhưng bên tai vang lên thanh âm trầm ấm của anh: “Hãy để tôi ôm em!” Giống như một lời khẩn cầu cũng giống như một mệnh lệnh.

“Niên Bách Ngạn...” Cô kinh ngạc vì sự chủ động và liều lĩnh của anh.

Anh thu lại nụ cười, thả lỏng cổ tay cô, một tay ôm cô, một tay giơ lên, ngón tay khẽ dài nhẹ nhàng đặt xuống trần và đôi mày của cô, ánh mắt vừa thâm sâu vừa triền miên. Cô ngẩng lên, có thể nhìn được bóng hình mình trong ánh mắt ấy.

Trong mắt anh giờ phút này thật sự chỉ có mình cô thôi.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn khẽ gọi tên cô, giọng nói ấm áp dịu dàng như tiếng đàn dương cầm vang bên tai: “Mấy ngày nay tôi đều đang suy nghĩ, có lẽ tôi nên ích kỷ một chút.”

Trái tim khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được của Tố Diệp lại bắt đầu đập loạn. Anh đang... nói cái gì.

Hô hấp bỗng chốc trở nên khó khăn.

“Nhưng... em đã chuẩn bị sẵn sàng rơi vào sóng gió chưa?” Niên Bách Ngạn như đang thờ dãi, ngón tay men theo đầu mày xuống gò má: “Nếu em cho phép tôi đứng trước mặt em, tôi có thể che chắn cho em tránh khỏi bão tố quét qua cuộc đời. Tôi chỉ muốn biết, em có muốn chấp nhận sự ích kỷ này của tôi không?”

“Em...” Cô không phải con ngốc, đã hiểu rõ ý của anh.

Trước đây cô dám to gan đứng trước mặt nói thích anh, chẳng qua vì cô biết chắc anh không dám. Nhưng đêm nay anh lại hỏi cô một cách nghiêm túc như vậy, thậm chí còn giao quyền chủ động vào tay cô, cô mới chợt ý thức được người đàn ông trước mặt mình hình như đã thật sự quyết định.

Cô phải làm thế nào đây?

Đẩy anh ra ngay lúc này? Hay... tiếp tục duy trì lời nói dối của mình đây?

Quyển 3 - Chương 116: Nụ hôn của anh

“Niên Bách Ngạn!” Tố Diệp đè nén cảm giác căng thẳng trong lòng xuống, thềm hít một hơi thật sâu, rồi nhỏ giọng nói một câu: “Em chưa từng nghĩ xa xôi như vậy.” Đây có lẽ là một câu trả lời vẹn cả đôi đường.

Sao anh không nhận ra việc cô đánh trống lảng chứ?

Nhưng lần này, dường như Niên Bách Ngạn không muốn dung túng cho sự tùy tiện và ngạo mạn của cô nữa. Anh nâng cằm cô lên, ngón cái thô ráp khẽ lướt qua môi cô, ánh mắt u tối: “Bờ môi này... tôi rất muốn được hôn nó.”

Tim cô chợt nghẹt thở.

“Một khi tôi hôn xuống nơi này, cũng có nghĩa là em sẽ bị sự ích kỷ của tôi liên lụy. Diệp Diệp! Tôi muốn chính em nói cho tôi biết.” Nói tới đây, Niên Bách Ngạn hít sâu, ép cô nhìn vào mắt anh: “Em... có cần sự bảo vệ của tôi không?” Thân phận của anh quyết định anh không thể làm quá nhiều việc, cũng quyết định có quá nhiều sự lựa chọn anh phải có sự cân nhắc.

Lúc này Tố Diệp chỉ hy vọng đột nhiên xảy ra một chuyện gì đó để phá đi khung cảnh trước mặt. Niên Bách Ngạn bất ngờ dùng sức mạnh ép cô tới góc tường, ép cô đến mức không còn đường lui, cô bỗng không biết phải lựa chọn ra sao. Giống như một đứa trẻ sợ kỳ kiểm tra đến vậy, cho dù là một phút trước khi kỳ thi bắt đầu cũng đang nguyện cầu cho thế giới hủy diệt trong khoảnh khắc.

Cô mím chặt môi, chỉ vì cảm thấy cánh môi mình đang khẽ run rẩy. Cô vô thức cắn chặt môi dưới, răng và môi giằng co lẫn nhau. Đôi môi đỏ hồng bị tàn sát bừa bãi dưới ánh trắng tròng lại càng xinh đẹp mê hoặc, như bông hoa hồng nở rộ trong đêm, tuy gai nhọn đầy mình nhưng vẫn khiến người ta mê mẩn.

Niên Bách Ngạn chẳng phải thánh thần.

Ngón tay anh vòng ra sau gáy cô, cúi đầu xuống, hôn lên môi cô mà không hề báo trước.

Giống như một quả lựu đạn bị ném tới bỗng chốc nổ tung, đầu óc Tố Diệp cũng vang lên một tiếng “bùm” rồi trở nên trống rỗng. Cả người đứng đờ ra ở chỗ cũ, không hề nhúc nhích. Nụ hôn của anh rất dịu dàng, men theo khoe môi từ từ tìm hiểu hai cánh môi cô.

Cô chỉ cảm thấy hô hấp của mình vẫn ngập tràn mùi hương của anh, hoặc có lẽ cô đã chẳng còn cách nào hít thở được nữa, vì tim cô đập quá nhanh, khiến não bộ bắt đầu thiếu khí. Khi đầu lưỡi người đàn ông nhẹ nhàng tách răng cô ra, cô mới bừng tỉnh, vội vàng giơ tay muốn đẩy anh ra. Nhưng bàn tay lớn của anh cũng dùng sức theo, mạnh mẽ giữ chặt lấy gáy cô.

Thế là, lưỡi anh “tiến quân thần tốc”, trực tiếp tấn công khoang miệng cô.

Khi hai đầu lưỡi quấn chặt lấy nhau, đôi chân Tố Diệp trở nên mềm nhũn. Anh như biết trước, đưa tay đỡ lấy lưng cô, hơi nóng hùng hực của lòng bàn tay qua lớp vải mỏng xuyên vào tận trái tim cô.

Nếu không có sức mạnh của anh, e là cô đã không còn sức để đứng vững nữa, chỉ cảm thấy cả người dán chặt vào người anh, chút sức

còn sót lại cũng là do anh chống đỡ.

Cô không còn vùng vẫy nữa.

Nụ hôn của anh cũng trở nên triền miên, mạnh mẽ và bá đạo. Như một người khát nước được thưởng thức nguồn nước thanh khiết. Niên Bách Ngạn chuyển từ tìm hiểu sang điên cuồng đòi hỏi và chiếm hữu. Đến cả hô hấp của anh cũng bắt đầu nặng nề khản đục.

Tay của cô từ đầu tới cuối đều chống trước ngực anh, mềm oặt không một chút sức lực, nhưng cảm nhận được rõ ràng trái tim anh đập mạnh mẽ thế nào, từng nhịp đánh vào lồng ngực, lòng bàn tay cô cũng theo đó đau buốt.

Hơi thở của hai người vẫn vít, đan hòa vào nhau, cũng giống như sự quấn quýt của răng và lưỡi vậy.

Vàng trắng tròn làm bóng hai người mờ đi, người con gái gần như tan chảy trong vòng tay đầy sức mạnh của người đàn ông.

Một lúc lâu sau Niên Bách Ngạn mới buông cô ra, trán áp sát lại gần cô, bàn tay siết nhẹ gương mặt cô, thanh âm du dương trầm thấp vang lên: “Người đàn ông đó có từng hôn em như vậy không?”

Suy nghĩ của Tố Diệp vẫn còn chưa khôi phục lại, không phân biệt được “người đàn ông đó” trong lời anh nói muốn ám chỉ ai.

Còn anh, cũng sợ câu trả lời cô đột ngột nói ra, bờ môi mỏng lại ép xuống không hề do dự, vẫn mạnh mẽ và dai dẳng như thế.

“Ừm...” Lúc này Tố Diệp mới có phản ứng, vừa mới mở miệng thì lại khiến anh được hời, lưỡi anh một lần nữa quấn chặt lấy cô không buông.

“Đau...”

Tiếng kêu đau yếu ớt của người con gái khiến Niên Bách Ngạn không thể không rời khỏi đôi môi cô. Thấy cằm cô bị cọ sát đến đỏ hồng, anh giơ tay lên sờ cằm mình. Là những sợi râu mới nhú. Thấy gương mặt ai oán của cô, anh lại không nhịn được cười.

“Hành vi của anh là cưỡng bạo đấy.” Cô sàu nảo vì sự nhập tâm vừa rồi của mình.

Niên Bách Ngạn nhìn bờ môi vừa bị mình “hành hạ”, dường như vẫn còn vương hơi thở của anh. Suy nghĩ như vậy tâm trạng của anh bỗng trở nên rất vui, không nhịn được đưa tay khẽ chạm nhẹ lên môi cô, dịu dàng nói: “Em cũng từng cưỡng bạo mà.”

Nghe xong, gương mặt Tố Diệp bỗng đỏ bừng.

“Thế nên anh định trả thù em?”

“Không!” Không ngờ ánh mắt Niên Bách Ngạn bỗng trở nên nghiêm túc hẳn, anh nâng mặt cô lên để cô nhìn vào mắt anh: “Tôi hôn em vì tôi đã hiểu rõ tình cảm của mình, quyết định việc làm sau này, còn em?”

Tố Diệp sững sờ.

“Diệp Diệp! Em rất thông minh, em phải hiểu rõ tâm tư của tôi.” Ngón tay Niên Bách Ngạn quyến luyến trên gò má cô: “Tôi không muốn hứa hẹn quá nhiều với em. Quan trọng là liệu... em có thể tin tưởng tôi hay không?”

Tố Diệp ngẩng đầu lên nhìn anh, giọng nói có chút run rẩy, còn một

chút nghi ngại: “Anh... nghiêm túc sao?”

“Tôi không có thời gian cũng không cần phải chơi trò chơi tình cảm, Diệp Diệp!” Ánh mắt anh nhìn cô rất nghiêm túc: “Tôi đã từng nói tình yêu giống như một món đồ cao cấp, khi còn chưa chắc mình có nắm được hay không tôi tuyệt đối không động vào, còn một khi đã có được tôi sẽ chân thành.”

Tổ Diệp nghe mà lòng dạ rối bời.

“Suy nghĩ đi rồi hãy trả lời tôi.” Niên Bách Ngạn đưa tay kéo cô vào lòng, cầm anh khẽ chống lên đỉnh đầu cô, khẽ thở dài.

“Quan trọng lắm sao?” Cô hỏi khẽ: “Một người đã có Diệp Ngọc như anh, còn muốn thế nào? Nói chuyện tình cảm với một người đàn ông đã kết hôn là một chuyện liều lĩnh.”

Niên Bách Ngạn càng ôm chặt cô hơn, không trả lời trực tiếp câu hỏi của cô, mà nói một câu hàm ý sâu xa: “Tôi chỉ quan tâm tới suy nghĩ của em. Trong lòng em, tôi có an toàn không. Điều này rất quan trọng, còn những chuyện khác cứ giao cho tôi.” Dứt lời, anh khẽ kéo cô ra, cúi đầu nhìn xuống, nói rõ từng từ: “Cũng tức là, nếu một ngày tôi thực sự có được tình cảm của em, cái tôi cần chỉ là em cam tâm tình nguyện.”

Cô chìm đắm trong sự nghiêm túc của anh, nhưng trong lòng rất hoang mang.

Niên Bách Ngạn cũng không nói gì thêm nữa, lại bao bọc cô trong vòng tay mình.

Ánh trăng kéo dài bóng hình hai con người.

Còn xa xa, Kỳ Đông Nham đứng đó nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau, ánh mắt lướt qua một tia đau lòng.

Tình yêu, trước nay vẫn luôn thích trêu đùa con người ta.

Còn cảm giác hồi hộp hay đau đớn lần đầu gặp mặt, có lẽ sau khi trải qua quá nhiều mới khiến người ta hoàn toàn tỉnh ngộ.

Diệp Lan ngồi trên bồn hoa bên ngoài cửa hàng Lufthansa, trên sống mũi đặt một cặp kính râm khoa trương, bộ quần áo kiểu Tây màu trắng trên người khiến da dẻ cô càng mềm mại như bông. Cô ngồi đó, tâm trạng buồn chán, chốc chốc lại giơ tay lên xem giờ.

Lại đợi thêm gần nửa tiếng đồng hồ nữa, sau khi thấy một chiếc xe cảnh sát dừng bên đường, cô đứng bật dậy, vẫy tay nhiệt tình về phía người đàn ông vừa đẩy cửa xe bước xuống.

Tố Khải vừa xuống xe đã nhìn thấy Diệp Lan, dáng người cô gầy gò nhỏ xíu, đeo một chiếc kính râm, nhìn thấy anh như nhìn thấy cứu tinh vậy, bất giác anh cảm thấy có chút đau lòng.

“Cuối cùng anh cũng tới rồi.” Diệp Lan như một đứa trẻ bất lực, xông tới kéo tay Tố Khải.

Sau khi Tố Khải nhận được điện thoại cầu cứu của cô, lập tức đi thẳng từ sở cảnh sát tới đây, thế nên đồng phục còn chưa kịp thay. Anh chỉ đứng đó, không nói gì cũng đủ toát lên vẻ uy vũ. Anh không đẩy tay cô ra: “Nhìn thấy người nào đáng nghi chưa?”

Diệp Lan lắc đầu ngán ngẩm.

“Mấy cô gái các em cứ đi shopping là quên hết trời đất, bọn trộm chỉ thích tìm mấy người như các em để ra tay thôi.”

Diệp Lan khi đi mua sắm thì phát hiện túi xách bị ai lấy mất. Có lẽ là lúc cô thử quần áo, đã tiện tay để túi ở bên ngoài, không còn cách nào khác cô đành phải ra chỗ quản lý gọi điện cho Tố Khải.

“Vậy phải làm sao?” Cô sốt sắng.

“Thế trong ví có bao nhiêu tiền?”

“Tiền mặt thì không nhiều vì em định sẽ quẹt thẻ, nhưng một số giấy tờ đều ở trong đó, nếu phải làm lại thì phiền phức rồi.” Diệp Lan thành thật nói.

Tố Khải ngược lên nhìn mặt trời, thấy trán cô lấm tấm mồ hôi, anh nghĩ: “Em cứ lên xe đợi anh đã.”

“Ấy, anh định đi đâu?” Cô kéo cánh tay anh lại.

“Đi tìm giám đốc yêu cầu xem CTV. Trên xe có điều hòa, em lên xe đợi anh.” Tố Khải nói xong bèn sai bước đi vào khu thương mại.

Diệp Lan nghe lời, ngồi vào xe cảnh sát.

Lái xe là một cặp dưới ngày nào cũng đi theo Tố Khải, Tiểu Lưu, thấy cô anh ta cười hì hì: “Người đẹp! Em bảo cảnh sát Tố của bọn anh tìm ví tiền cho em đúng là lãng phí nhân tài rồi.”

Diệp Lan nghe xong thấy rất ngượng.

Người cặp dưới vẫn cười ha ha: “Nhưng mà cũng không sao. Nói đi cũng phải nói lại, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, cảnh sát Tố dù sao cũng là người đàn ông sinh lực dồi dào mà.”

Gương mặt Diệp Lan giờ không khác gì quả táo đỏ.

Khoảng bốn mươi phút sau, Tổ Khải từ khu mua sắm đi ra. Diệp Lan vội vàng giúp anh mở cửa xe. Anh chui vào ngồi ở ghế sau, mang theo bầu không khí nóng nực bên ngoài xe nhưng chẳng mấy chốc đã được điều hòa thổi đi hết, chỉ còn lại mùi man mát như mùi cam. Không phải là mùi trên xe anh, nó đến từ cô gái ngồi bên cạnh.

Có một giây phút anh đã hơi ngẩn ngơ.

“Thế nào rồi?” Diệp Lan khẽ hỏi.

Tổ Khải rút điện thoại ra: “Đừng sốt ruột!” Nói rồi anh ấn một số điện thoại, lại dặn vói lên trước: “Lái xe về phía cầu bốn hướng.”

Lúc xe khởi động cũng là lúc điện thoại được kết nối.

Diệp Lan chỉ nghe thấy anh nói với đầu kia điện thoại: “Anh Thành, em là Tiểu Khải đây, nhờ anh tìm một người.”

Ngữ khí đó nghe rất nhiệt tình.

“Giúp em tìm thằng “khỉ”, bây giờ em đang trên đường tới cầu bốn hướng, sau khi tới nơi em muốn gặp hần.”

Thằng khỉ? Diệp Lan kinh ngạc.

Người cấp dưới lái xe phía trước cũng liếc nhìn vào gương chiếu hậu.

Đối phương nhận lời.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Tổ Khải rút ví ra, đưa cho cô mấy tờ

tiền: “Em có việc thì có thể đi trước, khi nào tìm được ví tiền, anh sẽ mang qua cho em.”

“Hả?” Diệp Lan vội vàng xua tay: “Em chẳng có việc gì đâu, hôm nay được nghỉ, để em đi cùng anh.”

Tố Khải nhìn cô, rồi không từ chối mà gật đầu.

Chẳng mấy chốc chiếc xe rẽ vào một đường nhánh trên cầu bốn hướng, rồi lại men theo con đường rẽ vào một khu nhà mái bằng. Khi xe dừng lại trước cửa một ngôi nhà có sân, cửa để ngỏ, Tố Khải không cho Diệp Lan đi theo anh mà một mình đi vào đó.

“Tiểu Lưu! Cảnh sát Tố muốn làm gì vậy?” Cô không hiểu.

“Thì tìm ví tiền cho cô.” Tiểu Lưu có vẻ đã quá quen với việc này.

Diệp Lan ngạc nhiên, chỉ ra ngoài: “Mới đó anh ấy đã tìm được kẻ trộm sao?”

“Đương nhiên là không.” Tiểu Lưu cười: “Thằng khỉ mà cô vừa nghe thấy là một tên đã tái phạm nhiều lần, ăn cắp vặt thành nghiện, sau mấy lần bị cảnh sát Tố bắt vào đồn cũng đã nghiêm chỉnh hơn nhiều. Cô không biết đấy thôi, trộm cũng có địa bàn hoạt động của mình, không được lạm quyền. Mà mấy năm gần đây tội phạm trộm cắp đều được lập hồ sơ ở sở cảnh sát. Cho dù là không có, thông qua những kẻ trong nghề cũng có thể tiếp cận gần hơn. Nhất định là sau khi xem CTV trong cửa hàng, cảnh sát Tố đã nắm được phần nào, định thông qua thằng khỉ để tìm ra tên trộm đó.”

Quyển 3 - Chương 117: Khi cần thiết tôi sẽ hy sinh

Diệp Lan chưa từng tiếp xúc với mấy chuyện thế này, sau khi nghe xong cô chớp chớp mắt: “VẬY... cũng được sao?”

Tiểu Lưu mỉm cười không đáp lại.

Chưa đầy một lúc sau, có một gã đàn ông lùn bé đi qua trước mũi xe. Sau khi nhìn rõ là xe cảnh sát ánh mắt hắn rõ ràng rất hoảng sợ, vội vàng đi vào trong ngôi nhà. Tiểu Lưu vừa nhìn đã hiểu ra: “Người đẹp! Cô có ấn tượng về người đàn ông vừa rồi không?”

Diệp Lan lắc đầu, do dự hỏi: “Anh nghi ngờ là hắn ta?”

“80% là hắn.”

Diệp Lan suy nghĩ một lát, rồi đẩy cửa xuống xe không hề do dự. Tiểu Lưu thấy vậy cũng vội vàng theo xuống giữ cô lại: “Cảnh sát Tổ bảo cô ngồi trên xe đợi thì cô cứ ở đây đợi thôi.”

“Tôi muốn vào trong xem thế nào.” Cô hơi lo cho Tố Khải.

“Hay là cô đừng vào, người sống trong đó đều chẳng phải là hạng tử tế gì, cô vào đó sẽ sợ đấy.”

Diệp Lan nghe vậy càng sốt ruột hơn: “VẬY thì tôi càng phải vào.” Dứt lời, cô nhắm hướng ngôi nhà mà chạy.

Tiểu Lưu thấy vậy vội tắt máy, chạy theo cô.

Cửa lớn của ngôi nhà không đóng, thế nên bên trong xảy ra chuyện gì, bên ngoài ít nhiều cũng nghe thấy được. Diệp Lan đang chuẩn bị bước vào liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, khiến cô giật nảy mình. Cô nhìn qua cánh cửa vào trong mới biết, người kêu thảm chính là gã đàn ông nhỏ thó vừa mới lượn qua trước mũi xe cảnh sát.

Trong sân có hai người đang đứng, một người đàn ông trung niên bụng to khệ nệ, một người cũng bé nhỏ nhanh nhẹn, tai nhọn má hóp, mắt nhỏ như hạt đậu, nhưng ra tay lại rất ác độc. Hắn ta đá gã đàn ông vào cuối cùng ngã sấp xuống đất rồi lại bước tới đạp thêm cho mấy nhát nữa, vừa đạp vừa mắng: “Mày cũng không mở to mắt ra mà nhìn cho rõ đi, trộm của ai không trộm lại trộm túi xách của bạn gái cảnh sát Tố? Mày chán sống rồi phải không?”

Tố Khải ngồi trên chiếc ghế ở giữa sân, chầm chậm uống trà, cũng chẳng mở lời ngăn cản hành vi của gã kia. Người đàn ông trung niên bên cạnh lạnh lùng quát lên: “Túi đâu? Còn không mau đưa cho cảnh sát Tố? Lẽ nào mày còn muốn ngồi tù?”

Gã đàn ông bị đánh khuôn mặt đáng thương: “Tôi nộp, nộp ngay đây! Nhưng... tiền trong ví tôi tiêu sạch rồi...”

“Túi và giấy tờ bên trong thì sao?” Người đàn ông trung niên nhíu mày.

“Còn, đều ở chỗ tôi.” Gã đàn ông vội vàng thừa nhận: “Tôi thấy cô ấy ra vào Lufthansa thì chắc là người có tiền, thế nên không nỡ vứt túi xách đi, định sẽ bán sang tay cho người khác...”

“Gần chết còn muốn phát tài phải không? Tao đánh chết mày...”

“Khỉ!” Tố Khải cuối cùng cũng lên tiếng, đặt tách trà xuống, từ từ đứng dậy: “Ngày mai bảo hắn ta mang túi và giấy tờ tới sở cảnh sát.”

“Anh Khải, anh yên tâm! Em bảo đảm nó sẽ không tái phạm nữa đâu. Ngày mai nhất định sẽ mang tới cho anh, em sẽ thay anh trông chừng nó.” Thăng khỉ lập tức cười trừ, khom lưng cúi đầu.

Tố Khải nghiêm mặt nhìn thăng khỉ, thăng khỉ vội vàng đổi giọng: “Cảnh... Cảnh sát Tố!”

Người đàn ông trung niên đi tới trước mặt Tố Khải, cười ha ha nói: “Hai thằng này trẻ người không hiểu chuyện. Tiểu Tố, cậu yên tâm, tôi sẽ trông chừng bọn nó.”

Tố Khải gật đầu: “Hôm nay vất vả cho anh rồi, anh Thành!”

“Đâu có! Còn bắt cậu đích thân tới đây một chuyến. Nếu em dâu gặp phải chuyện này cậu cứ gọi điện thông báo với tôi một câu là được rồi.” Có thể nhìn ra anh Thành cũng rất kính cẩn với anh.

Tố Khải cười khẽ, không nói gì thêm, quay người đi ra phía cửa.

Diệp Lan không né kịp, đúng lúc chạm phải ánh mắt anh, nhất thời cảm thấy xấu hổ.

“Ồ, em dâu cũng tới ư?” Anh Thành cũng nhìn thấy Diệp Lan.

Diệp Lan vừa nghe, hai má đã đỏ bừng.

Tố Khải cũng giải thích thêm, kéo tay Diệp Lan, nói với anh Thành: “Vậy được rồi, cứ tạm thời như vậy, chúng ta đi thôi!”

“Ừ, được được! Đi cẩn thận!”

Ra tới cửa, Tiểu Lưu cũng lên xe cùng hai người họ, rời khỏi căn nhà mái bằng đó Tố Khải mới buông tay cô ra, nhẹ nhàng nói một câu: “Anh không nói với bọn chúng như vậy, lần sau sẽ còn đưa đám ra tay với em.”

“Dạ? À...” Diệp Lan hiểu ra rằng anh muốn nói tới chuyện bạn gái.

“Em hiểu mà, cảm ơn anh!”

“Không có gì!” Tố Khải bày ra gương mặt chỉ đang làm việc công: “Ngày mai tới sở cảnh sát lấy túi nhé.”

“Người đó thật sự sẽ chủ động tới sở cảnh sát giao nộp chứ?”

Tố Khải cười nhạt: “Hắn không dám không nộp.”

Diệp Lan nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh, trong lòng bỗng trào dâng một cảm giác ấm áp, đó là một cảm giác an toàn chưa bao giờ cô có.

Buổi tối cuối cùng trên thảo nguyên vẫn trải qua bên đồng lửa và ca múa. Vì ngày hôm sau Tố Diệp phải khởi hành về Bắc Kinh, nên những dân ở đây tổ chức cho họ một buổi tiệc tiễn đưa.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi nhưng Tố Diệp đã rất thân thiết với người dân ở đây, nhất là A Mộc Nhĩ. Anh chàng đơn thuần rộng lượng này sau khi biết ngày hôm sau họ sẽ đi còn lặng lẽ lau nước mắt, làm cho Tố Diệp cũng muốn khóc theo.

Tối nay, Tố Diệp uống không ít rượu, Niên Bách Ngạn lần này cũng không ngăn cản quá nhiều, để mặc cho cô khóc đỏ mắt, cùng người dân uống tới khi say mềm. Anh biết rõ rằng, khi trở lại thành phố Bắc

Kinh đó, tất cả mọi áp lực đều sẽ đè nặng lên hai người họ. Mấy ngày này được ở trên thảo nguyên, đúng là đã thoát khỏi sự mệt mỏi của cuộc sống đô thị. Ở nơi thuần phác này, anh hay Kỳ Đông Nham cũng vậy, e là đều đã tìm lại được bản tính nông nổi chôn tận sâu trong lòng mình.

A Mộc Nhĩ kéo đàn đầu ngựa, tiếng đàn có chút bi thương.

Tố Diệp trong lòng rất buồn, không nỡ xa mảnh đất và những con người nơi đây. Nếu có thể, cô nguyện sống ở đây cả cuộc đời, được như những người bản địa thoải mái uống rượu, thoải mái ăn thịt, một năm bốn mùa bầu bạn cùng ngựa.

Chỉ có điều có quá nhiều việc cô không thể từ bỏ, quá nhiều cảm xúc cô cũng cần biểu đạt.

“Nào! Rất vui được quen với mọi người, hy vọng sau này có cơ hội được tụ hội cùng mọi người!” Tố Diệp cầm ly rượu lên, sang sảng hét về phía mọi người.

Mọi người lần lượt cầm ly lên, uống cạn.

Tố Diệp cũng uống hết.

Hôm nay ly biệt, không biết ngày nào mới được hội ngộ, thật ra đạo lý này mọi người đều hiểu. Chính vì hiểu rõ nó như thế nên mới đau lòng vì phải xa nhau. Xã hội ngày nay không chỉ có Internet phát triển, đến giao thông cũng vô cùng hiện đại. Vậy mà lại phát hiện, một xã hội càng hiện đại, những cuộc gặp gỡ giữa người với người lại càng trở nên ít ỏi.

“A Mộc Nhĩ! Hát một bài đi!” Tố Diệp ngồi xuống bên cạnh A Mộc Nhĩ, đưa tay khoác lên vai anh ta, giống như những người anh em

thân thiết nhất.

A Mộc Nhĩ gật đầu, sau khi uống một ly rượu, anh ta chuyển giai điệu cho cây đàn đầu ngựa cất giọng hát một khúc ca:

Hồng nhận

Trên trời cao

Từng đôi từng đôi xếp thành hàng

Sông Trường Giang rộng lớn

Cỏ mùa thu úa vàng

Khúc nhạc thảo nguyên bi thương...

Đây là một bài hát nhà nhà người người Mông Cổ đều đã thuộc nằm lòng, một bài hát biểu đạt tình cảm khi tạm biệt bạn thân. Điều này có thể nghe ra được từ chất giọng rõ ràng đã chịu nhiều thăng trầm của A Mộc Nhĩ, vừa xa xôi vừa khoáng đạt.

Ngay sau đó những người khác cũng hát theo, tiếng hát của mọi người vang lên tận trời cao:

Hồng nhận

Bay về phương Nam

Bay qua bãi lau mênh mông

Trời mênh mang

Chim nhận biết bay về đâu

Trong tim là quê nhà phương Bắc...

Tổ Diệp cảm thấy tim mình căng ra. Mặc dù khi làm việc cô rất lý trí, nhưng nơi đây là thảo nguyên, không phải phòng làm việc của cô. Vào thời khắc nâng ly tạm biệt những người bạn này, cô cũng cảm động sâu sắc bởi sự chất phác của họ.

Có lúc, quan hệ giữa người với người cũng giống như tình yêu vậy, chỉ trong một khoảnh khắc là có thể xây dựng một tình bạn sâu đậm, điều này cần thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Trong thành phố bận rộn kia, trong hoàn cảnh con người cần phải lừa gạt lẫn nhau để giữ được địa vị của mình, thật lòng chưa chắc đã đổi lại được chân tình, những lời nói ra lúc nào cũng có thể trở thành vũ khí để người khác công kích lại mình. Thế nên con người phải học cách tự bảo vệ mình, học cách khép chặt trái tim mình lại, học cách một mình hưởng thụ sự cô đơn.

Nhưng tất cả chúng ta đều quên mất rằng, con người vốn là loài động vật quần cư, vốn dĩ cần phải hợp tác với nhau mới có thể phát triển. Cái con người cần không phải là tự bảo vệ mình mà là hợp tác, không phải sống khép kín mà phải biết tiếp nhận, không thể sống cô độc mà phải sống vui vẻ.

Có lẽ, chỉ có ở trên thảo nguyên rộng lớn này, khoảng cách giữa mọi người với nhau mới được kéo lại gần, mới có thể cùng mở rộng trái tim mình mà không gặp trở ngại, không phải chịu bất kỳ áp lực nào. Những người bản địa sống ở đây lấy sự hào phóng và nhiệt tình vốn có của mình để hòa hợp với mỗi người khách đến với nơi đây. Trong đây cũng có người giàu và kẻ nghèo, cũng có những kẻ nông cuồng hống hách và những người tự ti. Thế nhưng ở đây, giữa con người với con người là bình đẳng, mọi người đều như nhau.

Tố Diệp đã cảm nhận được điều ấy.

Họ hoàn toàn không vì chuyện khách từ nơi khác tới giành được quán quân mà phần nộ và xa cách, ngược lại còn thoải mái chúc mừng. Sự nhiệt tình và thiện ý xuất phát từ nội tâm của họ là nguyên nhân thực sự khiến cô lưu luyến.

Tiếng hát vang xa trên thảo nguyên.

Tố Diệp biết sức hấp dẫn của âm nhạc, nhưng chưa từng nghĩ là có một ngày mình lại yêu tha thiết khúc ca hào hùng này. Có lẽ thật sự khi thay đổi hoàn cảnh, bài ca tràn đầy ý vị dân tộc này cùng với ánh lửa bập bùng trước mắt khiến nó trở nên vô cùng hấp dẫn.

Thế là cô cũng vừa uống rượu vừa cùng hát với mọi người:

Hồng nhan

Hướng về trời xanh

Bầu trời xa xôi nhường nào

Rượu đã cạn

Ta lại đổ đầy

Đêm nay không say không về...

Khi câu hát cuối cùng “Rượu đã cạn ta lại đổ đầy, đêm nay không say không về” cất lên, khóe mắt cô cũng mọng nước, cổ họng đã nghẹn lại không thốt nên lời.

Mọi người lần lượt nâng ly, cụng ly, hương rượu và tiếng hát lấp đầy cả thảo nguyên mênh mông.

Lần này Tố Diệp đúng là say bí tỷ, khước mắt vẫn còn rớt lại vệt nước mắt.

Là Niên Bách Ngạn bế cô về lều chiên. Kỳ Đông Nham cũng uống một ít, nhưng không quá say. Đến lều chiên anh ta không vào, đứng ngoài cửa nhìn Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng đắp chăn cho Tố Diệp.

Dưới ánh đèn, ánh mắt Niên Bách Ngạn có chút dịu dàng.

Kỳ Đông Nham tựa vào cửa, lãnh đạm nói: “Niên Bách Ngạn! Chúng ta nói chuyện đi.”

Vì buổi lửa trại kết thúc khá muộn nên khi hai người đi ra ngoài, nhiệt độ ngoài trời cũng thấp đi nhiều so với lúc quay về. Gió đêm tràn qua, mang theo hơi lạnh rõ rệt.

Hoặc cũng có thể vì hai người đàn ông đi dạo cũng chẳng thể tạo ra quá nhiều nhiệt tình.

Khi đã đi hơi xa khỏi lều chiên, Niên Bách Ngạn dừng bước, nhìn Kỳ Đông Nham nói: “Có chuyện gì thì nói ngay ở đây đi.”

Kỳ Đông Nham liếc nhìn lều chiên rồi lại nhìn anh, hiểu ra: “Anh đang lo cho Tố Diệp? Cô ấy say lắm rồi, không chạy mất được đâu.”

“Cậu cũng biết cô ấy là con ma men, chưa biết chừng sẽ đột ngột tỉnh dậy.” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn rất lạnh nhạt.

Kỳ Đông Nham cũng chẳng quan tâm, anh ta ngồi lên cành cây khô hôm qua Niên Bách Ngạn ngồi, lôi từ trong người ra một hộp thuốc,

rút ra hai điều: “Làm một điều đi!”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ta, một lúc lâu sau mới ngồi xuống một cành cây khô khác, vị trí vừa hay đối diện với lều chiền mà họ ở, chỉ cần ngước lên là có thể nhìn được tình hình cách đó không xa. Anh đón lấy điều thuốc, đợi Kỳ Đông Nham châm lửa rồi cũng lấy bật lửa tới.

Ngọn lửa từ chiếc bật lửa phát ra một tia sáng rõ nét trong màn đêm, tâm lửa màu xanh trông như một con đom đóm. Thuốc được châm lên, Niên Bách Ngạn rít mạnh một hơi, rồi từ từ nhả ra từng làn khói trắng.

Từng sợi khói trắng bạc nhanh chóng bị gió đêm thổi đi mất.

Kỳ Đông Nham rít một hơi thuốc rồi hỏi dứt khoát: “Anh thích cô ấy?”

“Tôi thích cô ấy.” Niên Bách Ngạn thừa nhận không hề do dự, từng làn khói bay lên làm mờ đôi mắt anh, nhưng ngữ khí của anh vẫn vô cùng kiên định.

Kỳ Đông Nham hơi sững sờ, có lẽ anh ta không ngờ rằng Niên Bách Ngạn lại thừa nhận mà không hề giấu giếm như thế, anh ta cười khẩy: “Niên Bách Ngạn! Anh có tư cách thích cô ấy không?”

Niên Bách Ngạn gạt nhẹ tàn thuốc, lạnh lùng đáp lại: “Thích cô ấy là chuyện của tôi, hình như tôi không cần phải giải thích gì với cậu.”

“Tiểu Diệp là bạn của tôi, tôi không thể giương mắt nhìn cô ấy bị anh hủy hoại được.” Kỳ Đông Nham khế híp mắt lại: “Ở bên một kẻ ích kỷ tư lợi như anh, cuối cùng cô ấy chỉ bị tổn thương mà thôi.”

Niên Bách Ngạn kẹp điều thuốc vào tay, nhìn ánh sáng trên điều

thuốc lúc ẩn lúc hiện, thiêu đốt thân điều thuốc từng chút một: “Kỷ Đông Nham! Khi cậu biết cô ấy chính là con gái của chủ tịch Diệp mà chủ động tiếp cận, hành động này đã báo trước cậu mãi mãi không có tư cách lo cho hạnh phúc của cô ấy.”

Điều thuốc trong tay Kỷ Đông Nham rơi bộp xuống đất.

“Cậu đã biết thân phận của cô ấy trước cả tôi. Nếu cậu nói sớm cho tôi biết, rất có thể hôm nay cô ấy đã không phải là cố vấn tâm lý của tập đoàn Tinh Thạch.” Niên Bách Ngạn lại rít một hơi, ngược mắt nhìn anh ta: “Cô ấy nên là của cậu, ít nhất thì sẽ là một cố vấn tâm lý dưới quyền của cậu. Dự tính ban đầu của cậu chẳng phải chính là như vậy sao?”

“Anh đang khoe khoang với tôi bản lĩnh của anh hay muốn nói đây là ý trời trên người?” Ánh mắt Kỷ Đông Nham sắc lạnh.

“Đều không phải! Nói thật lòng, tôi đã quá mệt mỏi khi cứ phải đấu đá với cậu rồi.” Niên Bách Ngạn thở dài, ánh mắt nhìn về phía xa: “Nếu cậu chỉ muốn biết tình cảm của tôi đối với cô ấy, vậy thì tôi có thể nói rõ ràng với cậu, tôi thích cô ấy. Thậm chí có thể nói tôi đã yêu cô ấy rồi, ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy cô ấy. Nếu cậu dùng thân phận bạn bè của cô ấy để chất vấn tôi thì tôi có thể nói cho cậu biết rằng, khi cần thiết, tôi sẽ hy sinh cho cô ấy. Ít nhất, tôi tuyệt đối sẽ không để người con gái mình yêu gánh trọng tội.”

“Ăn nói cảm động thật.” Kỷ Đông Nham dù nói như vậy nhưng trong lòng lại sáng rõ như gương. Anh ta quá hiểu Niên Bách Ngạn, con người Niên Bách Ngạn không dễ dàng nói câu yêu một người. Bao nhiêu năm nay cũng chưa từng thấy anh thật sự động lòng với người con gái nào, chưa bao giờ phá bỏ nguyên tắc và kỷ luật của bản thân. Nhưng hôm nay, anh lại thể hiện rõ suy nghĩ của mình mà không hề né tránh, điều này cũng có nghĩa anh đã yêu thật lòng.

“Anh thích cô ấy thế nên định chiếm làm của riêng? Niên Bách Ngạn anh đã từng nghĩ tới chưa? Hai người càng gần gũi cô ấy sẽ chỉ càng rơi vào miệng lưỡi người đời, đến lúc đó anh làm thế nào để bảo vệ cô ấy? Ly hôn? Hay là hoàn toàn cắt đứt quan hệ với nhà họ Diệp? Tôi cho anh hay, việc đó là không thể! Cho dù anh không còn một chút quan hệ nào với nhà họ Diệp nhưng Tố Diệp thì còn! Cô ấy chỉ cần một ngày làm người nhà họ Diệp thì mãi mãi cũng không thể thay đổi, cho dù anh có ly hôn thì cũng từng là anh rể của cô ấy, hai người muốn ở bên nhau? Người khác sẽ nhìn Tố Diệp như thế nào? Trừ phi anh chết đi, mới có thể khắc trên bia mộ hai chữ “vong phu”^{*}”

^{*}Vong phu: Người chồng đã mất.

Niên Bách Ngạn nghe xong, đầu mày nhú chặt, sau khi hít hơi thuốc cuối cùng anh dập tắt đầu thuốc. Khi nhìn về phía Kỷ Đông Nham ánh mắt đã trở nên lạnh lẽo, anh chậm rãi nói một câu: “Những lời hôm nay cậu nói chỉ đơn thuần là muốn bảo vệ Diệp Diệp hay là vì tôi đã đích thân đưa Văn Giai vào bệnh viện tâm thần?”

Quyển 3 - Chương 118: Văn Giai và tuổi thanh xuân ngày xưa ấy

Dưới ánh trăng, giọng nói của Niên Bách Ngạn cũng lạnh lẽo như chính ánh mắt anh, giống như ánh trăng tan vào nước tràn vào đôi mắt, rải lên đó một lớp màng mỏng, trông xa cách và nhạt nhòa. Còn Kỷ Đông Nham tâm trạng vốn dĩ đã không vui, sau khi đột ngột nghe thấy cái tên “Văn Giai”, sắc mặt lập tức thay đổi, ánh mắt ngông cuồng bất kham thường ngày giờ như một lưỡi dao băng, sắc nhọn như muốn giết người.

Anh ta không trả lời ngay, khóe môi mím chặt, cằm kéo căng ra, giống như một loài động vật nguy hiểm chỉ cần chạm vào là nó sẽ lập tức xông tới cắn đứt cổ đối phương. Niên Bách Ngạn chỉ bình tĩnh ngồi đó, cánh tay đặt trên hai chân, ngón tay đan chéo nhau, nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng và nghiêm nghị.

Trong một khoảnh khắc, bầu không khí trên thảo nguyên căng thẳng tới cực điểm, cũng lạnh lẽo tới cực điểm. Đến gió cũng dừng những bước chân tùy tiện không theo quy luật của mình, mùi thuốc nổ âm thầm lan ra khắp đất trời rộng lớn.

Một lúc lâu sau.

“Tố Diệp là Tố Diệp, Văn Giai là Văn Giai. Niên Bách Ngạn! Hai cô ấy là hai chuyện khác nhau.” Khi Kỷ Đông Nham lên tiếng, cái lạnh toát ra từ giọng nói của anh ta đã thấm vào tận xương tủy, gần như đang nghiền răng nghiền lợi mà nói.

Niên Bách Ngạn vẫn giữ động tác cũ, lãnh đạm tiếp lời: “Kỷ Đông Nham! Nếu tôi muốn chiếm giữ Diệp Diệp cho riêng mình, muốn cưỡng ép cô ấy không phải là không thể. Nhưng cô ấy đã là người trưởng thành rồi, có quyền lựa chọn giữa yêu và được yêu. Tôi có thể mở một bầu trời để người con gái mình yêu được tự do bay lượn, cho dù tới cuối cùng tôi chỉ có thể đứng từ xa nhìn cô ấy.”

“Tôi có phải cảm động về sự lý trí của anh không?” Kỷ Đông Nham cười khẩy: “Hay là một người từ lâu đã không còn trái tim định dùng thủ đoạn trông thì có vẻ đường hoàng để đạt được những mục đích không thể nói với người khác? Niên Bách Ngạn, tôi không giống anh, cách tôi yêu thương một người là yêu chiều cô ấy vô điều kiện, cho dù cô ấy phạm lỗi đi nữa.”

“Theo tôi thấy, suy nghĩ này của cậu mới thật sự ích kỷ.” Niên Bách Ngạn hơi híp mắt lại: “Yêu một người, đúng là phải cho cô ấy những thứ tốt nhất, nhưng cũng phải dạy cho cô ấy biết cái gì là đúng, cái gì là sai. Cậu có thể nuông chiều cô ấy, nhưng không thể chiều một cách trắng trợn. Nếu không, không phải cậu đang yêu cô ấy mà là đang hại cô ấy.”

“Thế nên anh mới đích thân đưa Văn Giai vào bệnh viện tâm thần? Cô ấy tin tưởng anh như vậy, kết quả chỉ vì sự ích kỷ của anh đã hoàn toàn hủy hoại cô ấy.” Lần này Kỷ Đông Nham đã chủ động nhắc tới Văn Giai.

Niên Bách Ngạn đáp lại: “Năm đó nếu không làm như vậy, kết cục duy nhất của Văn Giai chỉ có thể là ngồi tù.”

“Ha!” Nụ cười trên môi Kỷ Đông Nham mỗi lúc một lạnh: “Kết quả là cuối cùng Văn Giai đã thật sự biến thành một kẻ điên!”

“Thế nên cô ấy càng thích hợp ở trong bệnh viện tâm thần.” Sắc mặt của Niên Bách Ngạn cũng chẳng tốt hơn là bao, nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lẽo: “Nếu không phải tại cậu, bây giờ Văn Giai có thể đã kết hôn sinh con từ lâu rồi.”

Kỷ Đông Nham đứng bật dậy, hai tay co lại thành nắm đấm, từng khớp xương vang lên những tiếng răng rắc, nhìn Niên Bách Ngạn chằm chằm, hồi lâu mới dần mạnh từng chữ: “Có những lúc tôi hận không thể giết chết anh, móc tim anh ra mang tới tế Văn Giai!”

“Tôi cũng vậy thôi.” Niên Bách Ngạn hờ hững đáp, nhưng nhiệt độ trong câu nói cũng đã trở về con số không: “Trong chuyện đối với Văn Giai, tôi cũng hận không thể giết chết cậu.”

Kỷ Đông Nham nghe xong bỗng nhiên cười thầm, tiếng cười mỗi lúc một lớn, nhưng khóe mắt đã ươn ướt.

Những ký ức đã qua giống như một bức ảnh cũ đã ố vàng. Quãng thời gian khi ấy rực rỡ là thế, thời thanh xuân khi ấy nồng nhiệt là thế nhưng cũng chính vì quá nồng nhiệt và rực rỡ mới tạo nên những giây phút mệt mỏi của ngày hôm nay.

Văn Giai, một cái tên đơn giản, dễ nhớ lại hoạt bát, như chính con người cô vậy.

Nghiêm túc mà nói, Văn Giai, Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn, cả ba người một chút huyết thống, quan hệ thân thích cũng không có, nhưng năm đó tình cảm của họ lại thân thiết như người một nhà.

Bố của Kỷ Đông Nham và bố của Niên Bách Ngạn từng tốt nghiệp cùng một trường đại học, có một tình bạn vô cùng sâu sắc. Điều trùng hợp là sau này Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham cũng học trong ngôi trường của bố mình, đặt nền móng vững chắc cho mối

quan hệ tốt đẹp giữa hai nhà Kỳ Niên. Còn bố mẹ của Văn Giai đều là công nhân thăm dò kim cương có tiếng, thường xuyên tiếp xúc với các mỏ kim cương trên khắp thế giới. Vì họ có kỹ thuật tinh xảo nên luôn được coi là đối tác quan trọng của nhà họ Niên và nhà họ Kỳ. Điều không may là, trong một lần thăm dò một mỏ kim cương ở nước ngoài, vì không đàm phán được thành công với chính phủ nước đó mà họ không được nhận bất kỳ sự bảo hộ nào, họ bị bọn cướp ở đó ỷ thế làm bậy, bố mẹ của Văn Giai đã bị giết chết trong lần đó.

Văn Giai từ đó trở thành cô nhi, hai gia đình không quên được giao tình với bố mẹ Văn Giai nên đã đồng thời nhận nuôi cô, thế nên từ một góc độ nào đó mà nói, Văn Giai đã trở thành em gái của Kỳ Đông Nham và Niên Bách Ngạn.

Văn Giai là một cô gái vừa đáng yêu vừa nhiệt tình, bình thường thích thiết kế trang sức, nhưng cô ấy lại thích vẽ kiểu tranh biếm họa hơn, mỗi một mẫu thiết kế vẽ ra đều đáng yêu đến mức khiến người ta không thể rời mắt. Thường ngày, Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham hay cười cô sau này có thể thiết kế trang sức cho em bé.

Tình cảm của ba người họ rất tốt đẹp, như những người bạn chân thành nhất, như những người anh em thân thiết nhất. Tính cách Kỳ Đông Nham ngỗ ngược bướng bỉnh, Niên Bách Ngạn lại là người trầm ổn cẩn trọng, hai người họ cũng có lúc vì trái ý nhau mà nảy sinh xung đột, nhưng Văn Giai lại trở thành liều thuốc điều hòa hai con người, mỗi khi có xích mích xảy ra là cô lại bên trái làm nũng một người bên phải trêu chọc một người để giảng hòa hai người họ.

Vì cả hai đều coi Văn Giai như em gái ruột của mình, thế nên bất luận là Niên Bách Ngạn hay Kỳ Đông Nham đều có cách của riêng mình để hòa hợp với cô. Niên Bách Ngạn từ nhỏ đã là một người tỉ mỉ kỹ càng, anh có năng lực tự quản lý và tự kiểm chế rất mạnh. Anh yêu thương Văn Giai nhưng cũng rất nghiêm khắc với cô. Văn Giai

không thích dọn dẹp phòng ở, có thể nói là một người không thể tự quán xuyến cuộc sống của chính mình, vì chuyện này cô đã bị Niên Bách Ngạn phê bình rất nhiều lần.

Nhưng Kỷ Đông Nham thì khác, bản tính của anh là không chịu gò bó, đối với Văn Giai buông thả hết lần này tới lần khác. Anh không quan tâm liệu Văn Giai có học được cách tự lo cho cuộc sống của mình hay không, điều gì khiến cho Văn Giai được vui là anh sẽ làm.

Hai người đàn ông đều hai cách khác nhau để chăm sóc Văn Giai, nguyên nhân rất đơn giản, Kỷ Đông Nham không có em gái, anh lại thích náo nhiệt, thêm một người em gái đúng là chuyện vui nhất trên đời, còn Niên Bách Ngạn chỉ có một cậu em trai, khao khát được có em gái lại càng cao.

Ba người họ đã chung sống như thế rất nhiều năm, cho tới khi nhà họ Niên xảy ra chuyện, vụ khủng hoảng kinh tế đó suýt chút nữa cũng khiến nhà họ Kỷ thiệt mạng. Số phận của ba con người cũng hoàn toàn thay đổi vào cái năm nghiệt ngã đó.

Năm đó, Văn Giai đã yêu.

Đây vốn là một chuyện khiến người ta vui mừng, ít nhất thì Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn đều cảm thấy rất mừng. Nhưng khi Niên Bách Ngạn vô tình biết được người đàn ông mà Văn Giai đem lòng yêu chính là huấn luyện viên dạy golf của họ thì anh nổi trận lôi đình, bắt Văn Giai phải chia tay với anh ta.

Khi trước cả ba người họ đều thích đánh golf. Nhà họ Kỷ năm đó đã mời về một huấn luyện viên với mức lương rất cao trực tiếp dạy họ. Mà trong ba người năng lực của Văn Giai là tốt nhất, thành tích “double.eagle” hiếm có đầu tiên do chính tay Văn Giai đánh ra. Kỹ thuật của người huấn luyện viên đó rất cao, đây là điểm khiến người

ta kính phục. Nhưng Niên Bách Ngạn phát hiện anh ta là một người không chung tình, thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo, thậm chí phàm là phụ nữ anh ta đều không từ chối, dù trẻ hay già, thậm chí còn cả những người đã có gia đình.

Anh kiên quyết không đồng ý cho Văn Giai tiếp xúc với loại người này.

Nhưng Văn Giai đã yêu người đó đến chết đi sống lại, tha thiết nhờ Kỳ Đông Nham nói giúp cô. Kỳ Đông Nham trước giờ luôn chiều Văn Giai, mặc dù trong chuyện này anh cũng có cùng suy nghĩ với Niên Bách Ngạn nhưng không sao chống đỡ lại được vẻ mặt đáng thương của Văn Giai, thế là anh bèn tới khuyên Niên Bách Ngạn đừng quản chuyện của Văn Giai nữa, chưa biết chừng người đàn ông đó thật lòng yêu Văn Giai.

Có sự bảo vệ của Kỳ Đông Nham, mặc dù không vừa lòng nhưng Niên Bách Ngạn cũng không còn cách nào khác.

Cứ như thế, Văn Giai và vị huấn luyện viên đó đã hẹn hò với nhau.

Văn Giai yêu rất thật lòng cũng rất sâu đậm, chẳng bao lâu đã về sống chung với người đó. Niên Bách Ngạn trước nay luôn đặt nguyên tắc lên hàng đầu, sau khi biết chuyện này lại càng không vui, còn Kỳ Đông Nham mặc dù phản đối nhưng vẫn thương Văn Giai, anh chỉ mong Văn Giai vui là được. Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham vì chuyện không biết nên yêu em gái bằng cách nào mới đúng đã nảy sinh mâu thuẫn.

Văn Giai cũng là một cô gái cứng đầu, tình yêu mù quáng khiến cô tình nguyện làm một kẻ vừa mù vừa điếc. Cô chưa kết hôn đã có thai, những tưởng người đó sẽ lấy cô, ai ngờ một lần về nhà cô nhìn thấy anh ta đang lăn lộn trên giường cùng một người đàn bà khác.

Trong một giây phần nộ cô đã đánh người đàn bà đó, còn anh ta thì ra tay đánh cô.

Văn Giai ngã xuống đất, dưới người máu tươi bắt đầu chảy ra, người huấn luyện viên sợ xảy ra án mạng liền kéo cô tới bệnh viện. Văn Giai không phải con ngốc, lúc bụng quặn thắt cô đã hiểu chuyện gì xảy ra, nhất thời phần nộ lên tới cực điểm, nhân lúc anh ta quay người, cô cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng rút con dao gọt hoa quả đâm mạnh vào sau lưng anh ta.

Khi xe cấp cứu tới nơi, cô đã ngất lịm đi, còn người huấn luyện cũng được cấp cứu nhưng không cứu kịp, đã tử vong.

Cảnh sát lúc đó đã lập án điều tra.

Lúc đó bất luận là nhà họ Niên hay nhà họ Kỳ đều vì lâm vào khó khăn mà không còn quyền thế gì, càng không thể ra mặt bảo vệ Văn Giai. Kỳ Đông Nham và Niên Bách Ngạn đương nhiên không thể đứng nhìn cô xảy ra chuyện, thế là nghĩ đủ mọi cách, nhờ người quan hệ xem có thể xoa dịu tình hình hay không, ít nhất cũng không thể để Văn Giai ngồi tù. Nhưng lúc đó, cả hai người cũng vừa tiếp nhận công việc, quan hệ với mọi người đâu có rộng như thế? Thế nên ý của Kỳ Đông Nham là lên giúp Văn Giai đi vượt biên, nhưng Niên Bách Ngạn không đồng ý, anh cho rằng dù cho Văn Giai chạy thoát, cả đời này cũng vẫn phải sống cuộc sống chui lủi trốn tránh.

Hai người lại một nữa bất đồng quan điểm.

Nhưng lần này Niên Bách Ngạn không có ý định nhượng bộ nữa, anh giấu Kỳ Đông Nham giành một khoản tiền lớn, tìm một chuyên gia tâm lý, giả mạo cho Văn Giai một bản báo cáo thần kinh không bình thường. Giết người không phải tội nhỏ, dù cô có thiệt thòi, có đau khổ thù hận đến thế nào cô cũng đã giết người, thậm chí còn có

đầy đủ động cơ. Chính vì thế, để tránh cho cô không phải ngồi tù, Niên Bách Ngạn đã đích thân đưa cô vào bệnh viện tâm thần. Ý định ban đầu của anh rất đơn giản, anh hy vọng cô có thể trốn ở trong đó một thời gian, đợi sóng gió qua đi anh sẽ từ từ nghĩ cách.

Vì lúc đó đã có cả cánh nhà báo chuẩn bị dòm ngó chuyện này.

Nhưng Kỷ Đông Nham sau khi biết được chuyện Văn Giai bị đưa vào bệnh viện tâm thần thì gần như phát điên, phần nộ mắng Niên Bách Ngạn là kẻ không có nhân tính, nhất là sau khi anh nhìn thấy Văn Giai ở trong bệnh viện tinh thần hoảng hốt, bất an thì anh càng cảm hận sự tuyệt tình của Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn cũng đoán được Kỷ Đông Nham sẽ tức giận, nhưng anh hoàn toàn không ngờ tới, sau khi Văn Giai bị đưa vào bệnh viện tâm thần thì thần kinh thực sự đã có vấn đề, anh đã quên mất hoàn cảnh ở nơi đó, người bình thường vào đó cũng sẽ bị bức đến phát điên!

Lần cãi nhau đó, Niên Bách Ngạn lựa chọn im lặng, thực tế là anh đang nghĩ cách, xem xem còn có thể làm thế nào để giúp đỡ Văn Giai. Tiếc rằng lúc đó sức lực của anh có hạn, chỉ có thể tạm thời nghe lời khuyên của các bác sỹ ở bệnh viện tâm thần, phải trị liệu chứng trầm cảm của Văn Giai trước đã.

Nhưng Kỷ Đông Nham thì không đợi được nữa, anh không thể chịu nổi khi thấy Văn Giai bị nhốt chung với một đám người điên. Thế là trong một lần tới thăm cô, anh đã lén báo cho Văn Giai con đường để chạy trốn, anh đã sắp xếp đâu ra đấy mọi việc để Văn Giai trốn thoát, đến khi trời tối anh cũng sẽ đích thân tới đón cô.

Văn Giai đồng ý, cô cũng không tin Niên Bách Ngạn nữa, hy vọng duy nhất đều gửi gắm cả vào Kỷ Đông Nham.

Thế là, vào khoảng thời gian hóng mát sau bữa ăn tối, Văn Giai lén trốn khỏi tầm nhìn của quản giáo theo cách mà Kỳ Đông Nham đã chỉ, cuối cùng đã thoát được ra ngọn núi phía sau bệnh viện, Kỳ Đông Nham đang đứng ở hàng rào phía đó đợi cô.

Văn Giai nhìn thấy Kỳ Đông Nham, phấn khích giơ tay vẫy anh.

Thế nhưng cảnh đó đã bị quản giáo phát hiện, dẫn theo một đám người truy bắt Văn Giai. Kỳ Đông Nham thấy vậy, trong giây phút cấp bách định vượt qua hàng rào tới cứu Văn Giai, nhưng anh quên mất tinh thần của Văn Giai không ổn định, thấy sau lưng có người đuổi tới, bệnh của cô nhất thời phát tác, bắt đầu chạy như điên.

Lúc đó lòng Kỳ Đông Nham nóng như lửa đốt, chỉ biết đi theo đám người liều mạng tìm Văn Giai.

Bóng Văn Giai hoàn toàn biến mất.

Phải nửa tiếng đồng hồ sau mới có người thét lên kinh hoàng, Kỳ Đông Nham chạy về phía đó, khi anh nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, anh quỳ xuống đất, hai chân mềm nhũn.

Văn Giai đã chết.

Trong lúc chạy trốn cô sảy chân ngã xuống dốc núi. Dốc núi đó vốn không sâu nhưng lại có một hòn đá cứng thò ra. Khi ngã xuống gáy cô đập vào hòn đá, viên đá sắc nhọn chọc thủng não bộ. Dưới ánh trăng, cả dốc núi bị nhuộm thành một màu đỏ nhức mắt. Văn Giai nằm im nhắm mắt, khóe môi lại khẽ cong lên.

Có lẽ, cô tưởng rằng mình đã trốn thoát thật rồi.

Kỷ Đông Nham đau khổ hét lên, thanh âm điên cuồng vang vọng khắp núi rừng.

Ở nhà tang lễ, Niên Bách Ngạn nhìn Văn Giai lần cuối cùng, sau ba tiếng đồng hồ im lặng không thốt lên một câu, anh bỗng vung tay đấm mạnh một cái vào Kỷ Đông Nham, còn Kỷ Đông Nham cũng cầm thù Niên Bách Ngạn tới cực điểm, cùng ra tay đánh.

Kể từ ngày ấy, hai người họ đã thù ghét lẫn nhau.

Niên Bách Ngạn hận Kỷ Đông Nham, hận anh ta vì anh ta luôn tự cho là mình đúng, đã hại chết Văn Giai.

Còn Kỷ Đông Nham càng hận Niên Bách Ngạn hơn nữa, vì chính sự ích kỷ của Niên Bách Ngạn khi đưa Văn Giai vào bệnh viện tâm thần đã khiến cô cuối cùng vì tinh thần bất ổn mà phải chết. Kỷ Đông Nham cho rằng, dù ban đầu chạy trốn, sống cuộc đời trốn chui trốn lủi, cũng còn hơn từ đây ngọc nát hương tan.

Cứ thế, thù hận kéo dài tới tận ngày hôm nay.

Vì cả hai người đều thương yêu em gái, vì cả hai đều quan tâm tới bạn bè tới tận xương cốt, nên hai người đã từng là bạn bè tốt giờ không những đường ai nấy đi thậm chí còn tàn sát lẫn nhau trên thương trường.

Trên thảo nguyên, gió đêm buốt lạnh.

Có mùi tro tàn bay tản trong không trung, càng tăng thêm vài phần âm u.

Sau tràng cười, ánh mắt Kỷ Đông Nham bỗng trở nên thất thần, nhìn lên vầng trăng trên trời cao, giọng nói xót xa: “Cái đêm Văn Giai chết,

trắng cũng tròn như thế này. Niên Bách Ngạn, anh không nhìn thấy giây phút cuối cùng khi Văn Giai ra đi. Lúc đó, cô ấy nằm trên dốc núi, hòn đá xuyên ra từ trán cô ấy, trăng chiếu vào mặt cô ấy trông lại càng nhợt nhạt, nhưng sau gáy là từng dòng từng dòng máu chảy không ngừng. Cô ấy nhắm mắt, trong ánh mắt vẫn còn một tia sáng, cô ấy đã cười, nụ cười hy vọng.”

Niên Bách Ngạn nghe tới đây, một nỗi đau đâm sâu vào tim, anh nắm chặt từng ngón tay tới khi tê dại mới buông ra. Một lúc lâu sau anh mới nói: “Chúng ta đều sai rồi, thế nên hôm nay chúng ta mới oán hận nhau như thế, đây có lẽ chính là sự trừng phạt mà Văn Giai dành cho chúng ta.”

Lại một cơn gió nữa tràn qua, làm rối mái tóc của hai người đàn ông.

Họ không nói gì nữa, chỉ chìm vào một sự im lặng khiến người ta ngạt thở.

Quyển 3 - Chương 119: Chuyện tình yêu giữa ngày hè

Đã vào giữa hè, cái nóng nồm nớp dính vào da thịt lại xuất hiện.

Tiếng ve ngân vang khắp phố lớn ngõ nhỏ. Ngồi bên đầm sen là một chuyện rất tốt đẹp, chỉ tiếc là, gió nóng phả vào mặt chỉ rịn đầy mồ hôi, không ngửi thấy một chút hương thơm mát lành nào của hoa sen.

Diệp Lan ngồi trước cổng sở cảnh sát, dưới bóng một cây hòe, đang nhàn rỗi cầm một cây gậy nghịch cát. Có một con kiến cỡ một hạt gạo to bò qua. Cô thấy hay bèn dùng cây gậy trong tay mình chặn đường đi của nó. Con kiến đó rất bình tĩnh, vòng qua cây gậy nhỏ, tiếp tục bò về phía trước.

Rồi cô lại giơ tay hất hạt gạo trên người con kiến qua một bên, con kiến lại bò với tốc độ rất nhanh về phía hạt gạo, hì hục cõng lại hạt gạo lên lưng một lần nữa, rất có tinh thần không ngại gian khổ.

Diệp Lan thấy vậy rất vui, không làm khó chú kiến nữa. Cô dọn dẹp hết những hòn đá nhỏ phía trước đường đi của nó, để con đường của nó được suôn sẻ, không gặp trắc trở, không còn phải lăn lộn vất vả.

Con kiến mỗi lúc một xa dần, tâm tư trong lòng cô cũng trở nên rất kiên định.

“Sao em vẫn còn ở đây?” Tiếng của người đàn ông đột ngột vang lên trên đỉnh đầu.

Diệp Lan vội vàng ngẩng lên. Tia nắng xuyên qua kẽ lá, phản chiếu từng vệt loang lổ lên gương mặt Tố Khải, khiến gương mặt anh trông càng tuần tú. Cô nhất thời mải mê ngắm nhìn, quên cả trả lời.

“Em lấy được túi xách rồi chứ?” Tố Khải không biết cô đang nhìn cái gì, khẽ nhướn mày.

Cái nhướn mày ấy như lôi cả trái tim của Diệp Lan ra ngoài.

“À, em lấy được rồi.” Cô lắp bắp, gò má hơi nóng, không biết là do nhiệt độ ngoài trời hay vì nguyên nhân gì khác.

Tố Khải gật đầu, không nói câu nào quay người bỏ đi.

Diệp Lan sau một giây chờ người vội vàng đứng dậy, hét lên phía sau lưng anh: “Này!”

Tố Khải dừng bước, quay đầu lại nghi hoặc nhìn cô.

Diệp Lan bước tới, ngược lên bạo dạn hỏi một câu: “Sao anh lại trốn tránh em?”

“Anh? Trốn em?” Tố Khải cảm thấy buồn cười.

“Đúng thế! Hôm nay anh còn chẳng thèm gặp mặt em.” Sắc mặt Diệp ủ dột.

Tố Khải ngần ra, mấy giây sau giơ tay lên xem giờ rồi nói: “Xin lỗi, anh còn có việc.” Hôm nay Tố Diệp về Bắc Kinh, anh muốn đi đón chị.

Ai ngờ Diệp Lan nắm chặt cánh tay anh, nghiêm túc hỏi: “Anh lạnh

nhặt với em có phải vì biết em là người nhà họ Diệp không?”

“Em hiểu lầm rồi!” Giọng điệu của Tố Khải có chút gượng gạo.

“Anh có việc thật.” Nói rồi anh rút cánh tay mình ra chuẩn bị đi lấy xe.

“Tố Khải!” Cô bất ngờ hét tên anh rất to.

Tố Khải không dừng bước cũng không quay lại, dưới ánh nắng cái bóng cao lớn toát lên một vẻ thờ ơ. Diệp Lan nắm chặt bàn tay, kìm nén gương mặt ửng đỏ, rồi đột ngột hét lên một câu: “Em thích anh!”

Câu nói này thực sự đã khiến Tố Khải phải dừng bước. Anh quay đầu, thậm chí còn nhìn cô gái sau lưng với ánh mắt kinh ngạc.

Diệp Lan thầm hít sâu một hơi, chậm chậm bước tới gần anh. Khi đi tới trước mặt anh, cô dừng lại, ngước lên nhìn thẳng vào mắt anh, khắp gương mặt ngập tràn những tia nắng hạ trong sáng và rạng rỡ.

“Tố Khải, em thích anh!” Cô lại khẽ nói một câu, nếu nghe kỹ sẽ thấy thanh âm có chút run rẩy.

Nếu không phải vô tình gặp con kiến ấy, chắc cô không đủ dũng khí để nói ra câu này. Cô thích Tố Khải, thích vẻ mặt ngượng ngập của anh khi bảo cô ra ngoài để anh thay quần áo, thích vẻ anh dững của anh khi giương súng vào tên lưu manh, thích sự hài hước khi cùng anh ăn cơm, thích vẻ bình tĩnh khi anh giúp cô tìm lại túi xách, thích tất cả, tất cả mọi thứ thuộc về anh.

Thích một người chẳng phải chuyện gì đáng xấu hổ.

Cô muốn nói cho anh biết, nói thật to cho anh biết.

Vậy mà, Tố Khải sau khi nghe xong câu này vẫn không chút động lòng, nhìn cô hồi lâu mới nói: “Em điên rồi sao?”

Giống như một chậu nước lạnh từ trên trời dội xuống, Diệp Lan tròn mắt, trong ánh mắt là sự mơ hồ và khó hiểu. Cô há hốc mồm, rất lâu sau mới phản bác lại: “Em thích anh sao lại là bị điên?”

Một câu nói khiến Tố Khải cứng họng không biết nói gì.

“Tố Khải, anh không thích em sao? Một chút cũng không ư?” Diệp Lan hỏi một cách dứt khoát.

Tố Khải im lặng một lúc: “Diệp tiểu thư! Em có quá nhiều thời gian rảnh còn anh thì không. Em muốn trêu đùa ai là tự do của em nhưng đừng đùa cợt với anh.”

“Nói cho cùng anh vẫn quan tâm tới thân phận của em phải không?” Diệp Lan hỏi ngược lại: “Anh không trả lời thẳng vào câu hỏi của em mà đang đánh trống lảng. Tố Khải, em đúng là mang họ Diệp, lẽ nào chỉ vì điều đó mà em không có tư cách nói chuyện yêu đương nữa sao?”

“Em có tư cách, nhưng ít nhất hãy tìm một người môn đăng hộ đối.” Tố Khải nhíu mày: “Tìm một người có nhiều thời gian để lãng phí giống như em.” Nói rồi anh lại chuẩn bị rời đi.

Diệp Lan nghe vậy thì sốt ruột, xông tới trước giờ tay chặn ngang trước mặt anh: “Anh nói cho rõ ràng đã, cái gì gọi là môn đăng hộ đối? Bây giờ có phải thời phong kiến nữa đâu? Em thích anh còn không được nữa sao?”

“Được, nhưng đó là chuyện của em, không liên quan tới anh.” Tố Khải sắp mất hết kiên nhẫn, giờ tay đẩy cô sang một bên.

Chỉ có điều anh quên mất, anh sinh ra trong gia đình luyện võ lại thường xuyên tiếp xúc với bọn tội phạm, Diệp Lan chẳng qua chỉ là một cô gái yếu đuối, sức trói gà không chặt, sao chịu nổi sức mạnh của anh. Cô loạng choạng ngã nhào xuống đất, đau đến nỗi kêu la oai oái.

Tố Khải trong chốc lát ngây ngốc, rồi nhìn xuống bàn tay mình, vội vàng quay lại đỡ cô dậy, vẻ mặt sầu não: “Xin lỗi, xin lỗi!” Anh thề anh thật sự không cố ý, anh chỉ muốn đẩy cô ra để thoát thân mà thôi.

Vì lời bày tỏ đột ngột của cô khiến tâm trạng anh có chút hỗn loạn.

“Chân em gãy rồi.” Diệp Lan có độc lập thế nào cũng chỉ là một cô sinh viên mới tốt nghiệp, vừa rồi đích thực đã bị trẹo chân, chỉ hơi động dậy là đau phát khóc. Mặt cô nhăn nhó, nước mắt chỉ chực rơi xuống.

Tố Khải sợ nhất là nhìn thấy con gái khóc, trông cô như sắp bùng nổ đến nơi, chân tay anh càng luống cuống, không nói câu nào bế ngay cô lên đi về phía ô tô. Lên xe rồi, anh mới cẩn thận nâng chân cô lên, nhìn kỹ vết thương ở mắt cá chân.

“Không sao, không sao. Chỉ bị trẹo chân thôi, chưa gãy.” Anh cũng chẳng quan tâm được nhiều như thế, đặt thẳng chân cô lên đùi mình, thử đưa tay ra day nhẹ.

“Đau...” Nước mắt của Diệp Lan trào ra.

Cô khóc như vậy hoàn toàn có thể khiến Tố Khải hốt hoảng, anh ba chân bốn cẳng đi tìm khăn giấy, lau nước mắt cho cô: “Đừng khóc, đừng khóc! Anh sẽ lập tức đưa em tới bệnh viện.”

“Chẳng phải anh nói chỉ bị trẹo chân thôi sao? Anh dạy giúp em, em không đi bệnh viện đâu.” Diệp Lan hai mắt ngân ngấn nước, nhìn anh.

Tố Khải nhìn gương mặt ướt đầm nước mắt đó, tự nhiên không đành lòng từ chối, gật đầu: “Được rồi! Để anh dạy nhẹ một chút xem sao, em cố chịu nhé!”

Diệp Lan gật đầu.

Anh bèn giơ tay ra.

Bàn chân trần của cô trắng trẻo, mát lạnh, hoàn tối đối lập với những ngón tay thô ráp của anh. Khi anh đặt bàn tay mình lên mắt cá chân cô, chỉ cảm thấy nó mỏng manh đến nỗi một tay anh có thể bẻ gãy, một cảm xúc bất thường dâng lên trong lòng.

“Tố Khải! Nhẹ chút...” Cô yếu ớt nói.

Đúng là Tố Khải không dùng quá nhiều sức để làm cô đau, nhưng giọng nói của cô lọt vào tai anh trở nên rất ám muội. Anh buông lỏng tay, cuối đầu nhìn bàn chân nhỏ gác giữa chân mình. Năm đầu ngón chân trắng như ngọc, khiến người ta chỉ muốn nhẹ nhàng vuốt ve, đùa nghịch nó.

Có lẽ là do anh lại nhẹ quá, khiến cô cười khanh khách: “Tố Khải! Buồn quá...”

Thanh âm ấy khiến bụng anh bỗng co thắt lại.

“Hay là anh cứ đưa em vào bệnh viện nhé.” Anh cảm thấy cổ họng mình khô khốc, lồng ngực cũng nóng rẫy. Anh chẳng phải thẳng nhóc

chưa từng trải qua chuyện tình cảm, đương nhiên hiểu rõ những biến đổi sinh lý trong cơ thể mình.

Diệp Lan lại chủ động vúi lấy cổ anh: “Em mặc kệ! Bất luận anh định đưa em đi đâu, hôm nay cũng không được bỏ em lại, anh làm em bị thương là phải chịu trách nhiệm với em.”

Tố Khải chỉ cảm thấy một mùi thơm ập vào người, bờ môi cô rất gần anh, chỉ cần anh cúi đầu là sẽ chạm vào nó.

“Được rồi!” Anh vẫn đẩy cô ra, nhưng về thái độ là đã thỏa hiệp.

Diệp Lan thành công, mím môi khẽ cười.

Trong khi cậu em trai của Tố Diệp, Tố Khải, đang vấp phải lời tỏ tình của một thiên kim tiểu thư, thì Lâm cô nương, bạn tốt của Tố Diệp cũng chưa chắc đã thoát được kiếp nạn của mình. Đúng thời gian này, oan gia của cô cũng vừa xuất hiện.

Vì phải tham gia một hội nghị giám định đá quý, còn chưa kịp đợi Tố Diệp quay về Bắc Kinh, cô đã phải lên chuyến bay tới Paris. Không ngờ vì lý do thời tiết ở Paris, sân bay tạm thời phải đóng cửa, bắt buộc dĩ máy bay đành phải hạ cánh xuống sân bay Indre ở Pháp.

Sân bay Indre nằm tại phía Đông Bắc thành phố Tours. Tours là một thành phố cổ nhỏ xinh nằm ở phía Tây nước Pháp, nổi tiếng vì được mệnh danh là vườn hoa của nước Pháp. Ở thành phố này, mỗi một vườn hoa đều độc nhất vô nhị. Nơi đây còn lưu lại tinh hoa của nền văn hóa Phục Hưng, có thung lũng Loire xinh đẹp. Phong cách vườn hoa khác thường của Tours đã trở thành di sản văn hóa quan trọng.

Đương nhiên, các hành khách đi tới Paris chưa chắc đã có tâm trạng thưởng thức vẻ đẹp của thành phố Tours. Áp lực đè nặng lên từng

khoang hành khách khi được thông báo cần dừng lại tại đây một thời gian. Cuối cùng cơ phó vẫn phải đích thân ra mặt điều tiết tâm trạng của mọi người.

Lâm Yêu Yêu đang mơ màng ngủ, chỉ cảm thấy bên tai có một giọng nói quen quen, cô kéo miếng che mắt xuống, liếc một cái đã nhìn thấy người đàn ông trong bộ đồng phục cơ trưởng đứng cách đó không xa, sau vài giây ngỡ ngàng, cô cười giấu cợt.

Tours không xa Paris, phía sân bay sắp xếp cho hành khách chỗ tạm nghỉ thích hợp. Vì thời gian buổi hội nghị cũng chưa gấp nên Lâm Yêu Yêu không vội, cô chuẩn bị ở lại đây hai ngày, nhân tiện hưởng thụ ánh nắng tươi đẹp cùng bầu không khí trong lành nơi đây.

Buổi chiều ở Tours chậm chạp, êm đềm.

Lâm Yêu Yêu không bị ảnh hưởng chênh lệch giờ giấc, sau khi tắm rửa xong cô ra khỏi khách sạn, chẳng ngờ trong một quán cà phê ở góc một con phố nhỏ lại chạm mặt cái gã oan gia đó. Anh ta vẫn mặc đồng phục, đang ngồi uống cà phê tán gẫu cùng đồng nghiệp, nụ cười thoải mái vừa phong độ vừa quyến rũ, khiến không ít các cô gái phải quay đầu lại nhìn.

Bên cạnh quán cà phê là một cửa hàng tạp hóa rất đặc sắc, bên trong toàn là những món đồ hand-made nhỏ xinh. Lâm Yêu Yêu cố tình đường hoàng bước tới, đứng trước cửa lựa chọn mấy thứ. Và như thế, người đàn ông đó không muốn nhìn thấy cô cũng khó.

Chẳng mấy chốc, người đồng nghiệp đó uống xong cà phê liền rời đi, chỉ còn lại một mình anh ta. Lâm Yêu Yêu không nói tiếng nào, bước lên, thẳng thừng ngồi xuống đối diện anh ta, nhìn thẳng vào đôi mắt tươi cười ấy: “Này, đừng có tưởng mặc đồng phục thì tôi không nhận ra anh, còn làm cơ trưởng cơ đấy? Bảo sao mà tôi lại đen đui thế, có

bay tới Paris thôi mà cũng không yên, hóa ra là vì đáp phải chuyến bay của cái tên công tử bột này lái.”

“Cô à! Nói chuyện đừng khó nghe như vậy. Đi ra ngoài, dù sao chúng ta cũng là đồng hương, phải chăm sóc lẫn nhau chứ.” Diệp Uyên chậm rãi thưởng thức cà phê, rồi lại giơ tay gọi phục vụ, nói một câu tiếng Pháp thuần thục: “Xay cho cô đây một cốc cà phê.”

Người phục vụ mỉm cười gật đầu.

“Còn dùng cả tiếng Pháp cơ à?” Lâm Yêu Yêu cười khẩy.

“Cô không biết tiếng Pháp? Thế thì chết rồi, ở Tours, người ta chỉ nói tiếng Pháp chính gốc thôi.” Diệp Uyên nở nụ cười xấu xa.

Lâm Yêu Yêu cười nhạo: “Cứ giữ lấy mà dùng, tôi nói tiếng Anh cũng không chết đói được.” Dứt lời, cô giơ tay gõ lên mặt bàn: “Lập tức xin lỗi tôi!”

Quyển 3 - Chương 120: Lãi của việc cưỡng hôn như thế nào?

Diệp Uyên nghe xong khẽ nhướn mày: “Lý do?”

“Anh trước sau hai lần đắc tội cô đây, còn không xin lỗi?” Lâm Yêu Yêu lạnh lùng châm biếm: “Nể tình đang ở nước ngoài tôi mới ăn nói tử tế với anh thế này. Mau xin lỗi đi! Nếu không thì đừng trách tôi không nể mặt anh.”

Diệp Uyên nhếch môi nhìn cô, một lúc sau bỗng nhiên nhoài người về phía cô, suy nghĩ rồi nói: “Bắt một người thành niên công khai xin lỗi chắc là hơi khó. Thế này đi, tôi dùng cách khác để bù đắp cho cô.”

Cà phê chẳng mấy chốc đã được bùng lên. Lần này là một nhân viên nữ khác. Cô ta đặt cốc cà phê xuống trước mặt Lâm Yêu Yêu rồi quay sang nháy mắt với Diệp Uyên, tràn đầy sự nhiệt tình và bạo dạn của một cô gái Pháp. Diệp Uyên boa cho cô ta một ít tiền. Cô ta bèn tiến lên, khi lấy tiền ngón tay khẽ trêu đùa lên gò má anh ta. Diệp Uyên cũng chẳng né tránh, giơ tay ra nắm lấy tay cô ta.

Lâm Yêu Yêu nhìn thấy cảnh ấy, lườm anh ta: “Ồ phóng đảng!”

Diệp Uyên nghe xong, ra hiệu cho cô nhân viên đi ra, đôi mắt hẹp dài thanh tú liếc nhìn Lâm Yêu Yêu: “Vậy cô có định chấp nhận cách đền bù của kẻ phóng đảng này không?”

“Nói thử xem!”

Diệp Uyên nhìn cô bằng vẻ mặt thích thú: “Tôi ấy à, vừa hay đang định nghỉ ngơi vài ngày, bên cạnh lại thiếu phụ nữ, chúng ta tạm thời ghép làm một đôi cũng không tồi.” Nói rồi anh ta lại đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới: “Dáng người cô... không tồi!”

“Anh...” Lâm Yêu Yêu đứng phắt dậy: “Vô liêm sỉ!”

“Đây là lời khen của đàn ông dành cho phụ nữ, sao lại vô liêm sỉ được?” Diệp Uyên nhún vai: “Ít ra thì vừa rồi tôi vẫn chưa nói là bắt cô lên giường với tôi mà phải không?”

Anh ta vừa dứt lời, Lâm Yêu Yêu đã cầm cốc cà phê lên, tạt thẳng vào mặt anh ta.

Khách hàng đang uống cà phê xung quanh đều vô cùng sửng sốt.

Nụ cười trên môi Diệp Uyên cứng ngắc, gương mặt bỗng trở nên rất khó coi, ánh mắt tối sầm lại. Anh ta chờ người ra đó, cả bộ đồng phục đều thấm cà phê, sống lưng thẳng tắp, các ngón tay đột ngột siết chặt.

“Đây là kết cục cho kiểu ăn nói không biết suy nghĩ của anh! Lần sau còn dám ăn nói bậy bạ trước mặt tôi, thì cái tạt vào mặt anh không đơn giản chỉ là cà phê nữa đâu!” Lâm Yêu Yêu đã hả giận, nhưng cũng bị sắc mặt của anh ta dọa cho hết hồn. Cô giả vờ bình tĩnh, nói xong cầm túi xách vội vã rời đi.

Diệp Uyên không nói tiếng nào, chỉ ngồi yên ở đó, nhìn mãi theo cái bóng Lâm Yêu Yêu đang chạy thục mạng. Một lúc lâu sau, khóe môi anh ta mới khẽ cong lên...

Lúc Tổ Diệp tới sân bay quốc tế thủ đô, mãi mà chẳng thấy bóng

dáng Tố Khải đâu, sau đó lại nhận được điện thoại xin lỗi của Tố Khải, cô mới biết mình đã bị nó cho leo cây.

Khi xe của Niên Bách Ngạn đi lướt qua cô, cửa xe hạ xuống. Anh chủ động mở cửa xe, ra lệnh: “Lên xe đi!”

Cứ thế, sau khi điều người tài xế đi, Niên Bách Ngạn lái xe đưa cô về tiểu khu nơi cô ở.

Dọc đường hai người nói chuyện rất ít. Tố Diệp có ý trốn tránh anh, chỉ vì nụ hôn hôm đó trên thảo nguyên. Con người trước sau luôn tự mâu thuẫn. Khi cô chủ động tấn công anh thì chỉ lo anh sẽ không mắc bẫy. Tới lúc anh thật sự có phản ứng, cô lại lo anh động lòng thực sự. Đến giờ, Niên Bách Ngạn đã nói rõ ràng với cô rằng anh rất nghiêm túc. Vì thế, cô không biết vở kịch này tiếp theo đây phải diễn thế nào.

Dừng xe, tắt máy, Niên Bách Ngạn nghiêng người nhìn cô. Thấy cô như đang im lặng suy nghĩ điều gì, anh bất giác cười thầm, giờ tay quay mặt cô lại, như vậy cô không thể không nhìn vào mắt anh.

“Đang nghĩ gì vậy?” Anh khẽ hỏi.

“Em...” Tố Diệp biết cứ im lặng thế này cũng chẳng phải cách hay, suy nghĩ một chút: “Em đang nghĩ có nên xin anh nghỉ phép hai ngày không.”

“Trong người không khỏe sao?” Anh nhớ tới lại buổi tối cô phát sốt.

Tố Diệp vốn định lắc đầu nhưng nghĩ rồi lại gật đầu.

Niên Bách Ngạn do dự một chút rồi đáp: “Thứ năm thứ sáu tuần này ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, tuần sau lại đi làm.”

“Cảm ơn anh!” Cô miễn cưỡng ép ra một nụ cười.

Niên Bách Ngạn không buông cô ra ngay, anh cúi đầu ngắm cô, một ánh nhìn xót xa lướt qua rất nhanh: “Tối qua thật không nên để em uống nhiều rượu như thế.”

Tố Diệp thấy anh có ý định nhắc lại chuyện cũ, tim bỗng nhảy dựng lên. Cô lập tức đẩy tay anh ra, gương mặt tươi cười: “Em đâu còn là trẻ con nữa, đừng có quản em như vậy.”

Niên Bách Ngạn ngăn người ra, cánh tay dờ ra giữa không trung.

Lúc này trong đầu anh câu nói oán trách ngày nào của Văn Giai cũng hiện về: Anh Bách Ngạn! Em là anh muốn tốt cho em, nhưng em không còn là trẻ con nữa, không cần chuyện gì cũng phải báo cáo với anh chứ? Chuyện của em, em sẽ tự lo.

Đầu mày anh bỗng nhiên nhú chặt, trái tim đau đớn như bị đinh đâm mạnh.

Mặc dù Tố Diệp quen thói làm theo ý mình, nhưng cũng không phải người không biết đúng sai. Câu nói vừa rồi của cô chẳng qua chỉ có mục đích xua đi cảm xúc hỗn loạn trong lòng, cô thật sự không có ý đả kích Niên Bách Ngạn, thế nên khi thấy anh chau mày cô cứ ngỡ mình đã lỡ lời, khẽ thở dài: “Anh không sao chứ? Em... thật ra vừa rồi nói vậy cũng không có ý gì khác đâu.”

Niên Bách Ngạn bước ra khỏi hồi ức, không có quá nhiều biểu cảm, chỉ biết lắc đầu.

“Đúng rồi!” Tố Diệp nhớ ra một chuyện, lập tức sát lại gần anh: “Về chuyện kỳ thi, có thể cũng lùi lại không? Em vừa mới từ thảo nguyên

quay về...”

“Không được!” Ai ngờ Niên Bách Ngạn từ chối thẳng thừng.

“Xin anh đấy!” Cô lập tức bày ra bộ mặt đáng thương, nắm lấy cánh tay anh, lắc nhẹ: “Anh là người chấm chính thì anh linh động thêm vài ngày đi, em bảo đảm em sẽ liều mình chiến đấu, học thâu đêm suốt sáng.”

Niên Bách Ngạn một tay nắm lấy vô-lăng, để mặc cho cô đứng đưa cánh tay còn lại của mình, cố nhịn cười: “Em muốn linh động mấy ngày?”

Mắt Tố Diệp sáng rực lên, nói một mang tính thăm dò: “Một... tuần?”

“Vậy tức là bảy ngày, được thôi, không thành vấn đề.” Anh bất ngờ trở nên dễ tính.

“Thật sao?” Cô có phần ngạc nhiên.

Niên Bách Ngạn giơ tay ra giữ chặt gáy cô, vỗ nhẹ hai cái như đang an ủi: “Lùi thêm một ngày thì trừ đi hai ngàn. Bảy ngày, chẳng qua cũng chỉ mất có một vạn tư, đối với em mà nói chỗ tiền này chẳng đáng gì.”

“Sao anh có thể như vậy chứ?” Cô biết ngay anh đâu có tử tế đến thế.

Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn duy trì nụ cười hiền hòa: “Thế nào? Em sẽ tới tìm tôi đúng thời gian để thi hay là muốn kéo dài thêm một tuần? Quyền quyết định ở em.”

Tố Diệp nghiêng răng nghiêng lợi, trợn mắt lườm anh: “Em thi!”

“Mắng người?”*

*Câu trên đồng âm với một câu chửi trong tiếng Trung.

“Em nói là em sẽ thi bình thường.” Cô đành phải lặp lại lần nữa.

Niên Bách Ngạn ý thức được mình đã nghe nhầm, không nhận được cười.

Tố Diệp phần nộ tháo dây an toàn ra, đang định mở cửa xuống xe cô bỗng quay ngược lại, như cười như không: “VẬY ở trên thảo nguyên anh cưỡng hôn em, món nợ này tính thế nào đây? Em có nên thu ít tiền lãi không nhỉ?”

Cô ngang nhiên nhắc tới chuyện này, chẳng qua chỉ muốn phát tiết bất mãn trong lòng. Niên Bách Ngạn sao lại không đọc ra được sự khó chịu của cô. Khóe môi khẽ cong lên, suy nghĩ một lúc, anh lại mỉm cười nói: “Nếu đã muốn lấy cả lãi chi bằng tôi cho em lấy nhiều một chút, em thấy thế nào?”

Tố Diệp ngơ ngẩn.

Anh đột ngột cúi đầu, bờ môi mỏng đè xuống. Động tác của anh quá nhanh, đợi tới khi cô phản ứng lại, vội nghiêng mặt, thì nụ hôn của anh đã lướt qua gò má, chạm vào vành tai cô.

Anh khẽ cười thầm, chỉ khẽ khàng hôn lên mấy sợi tóc bên tai cô rồi ngồi dậy, không làm khó cô nữa.

“Lên nhà đi, tối nay cố gắng nghỉ ngơi.”

Chỗ vừa bị anh hôn bỗng nhiên nóng rực, Tố Diệp không nhìn anh

nữa, ngón tay run rẩy mở cửa xe, vội vàng bước xuống, còn chẳng kịp nói một câu tạm biệt đã đi vào khu nhà.

Cánh tay Niên Bách Ngạn vẫn đặt trên chỗ ngồi ghế phụ, đầu ngón tay và bờ môi dường như vẫn còn thoảng mùi hương của cô. Anh mỉm cười, đang định khởi động xe thì một vật gì đó trong góc khiến anh chú ý. Anh cúi xuống, nhặt lên, thì ra là một chiếc đồng hồ đeo tay.

Đồng hồ đã có thâm niên rồi, là một chiếc đồng hồ cũ, dây đeo đã đứt.

Đây là đồng hồ của Tố Diệp, anh thấy khi nào ra ngoài cô cũng đeo. Thấy bóng cô đã khuất dạng, anh bèn dứt vào túi áo, lái xe đi.

Trên gác.

Tố Diệp sau khi về nhà tim vẫn không ngừng đập thành thịch, cô đưa tay cố gắng đè nén nó xuống mà vẫn không hết căng thẳng.

Cô chưa từng biết thì ra Niên Bách Ngạn còn có một vẻ mặt càn rỡ, đùa cợt như thế. Anh như thế khiến cô không quen. Cô vút túi xách lên ghế sofa rồi đi tới bên cửa sổ, dưới nhà đã không nhìn thấy bóng xe anh đâu nữa, có lẽ anh đã đi rồi.

Chẳng khác nào sống sót sau tai nạn, cô đi chân trần ngồi trên thảm, cuối cùng thở một hơi dài nhẹ nhõm. Nhưng cái thở dài ấy còn chưa kịp kết thúc, điện thoại lại bất ngờ vang lên.

Cô uể oải bước tới bên sofa, ngồi xuống, lấy điện thoại từ trong túi xách ra, nhìn cũng nhìn mà nhận máy luôn.

Giọng nói ở đầu kia nhẹ nhàng như một sợi lông vũ: “Tiểu Diệp?”

Thanh âm quen thuộc khiến người ta chán ghét, suy nghĩ đầu tiên của Tố Diệp là thẳng thùng cúp máy, ai ngờ đối phương như đã đoán trước cô sẽ làm vậy bèn lập tức thỉnh cầu: “Em đừng cúp máy vội, nghe chị nói đã.”

Tố Diệp nhăn mày, khó chịu nói: “Diệp Ngọc! Tôi và chị nước sông không phạm nước giếng, không có việc gì chị cứ làm phiền tôi làm gì? Chị bị bệnh à? Tôi cho chị hay, cho dù chị có bỏ đồng tiền ra thuê tôi, tôi cũng sẽ không chữa căn bệnh tâm lý này cho chị đâu.”

“Tiểu Diệp! Em nhất định cứ phải “súng gươm sẵn sàng” như thế với chị sao?” Diệp Ngọc kìm nén.

“Ồ hay, ý của chị gái là tôi còn phải ngọt nhạt với chị sao?” Tố Diệp mỉa mai.

“Tiểu Diệp!” Diệp Ngọc hơi cao giọng: “Hôm nay chị gọi điện tới chỉ muốn hẹn em nói chuyện đằng hoàng thôi.”

Tố Diệp ngồi thẳng dậy: “Tôi và chị hình như chẳng có chuyện gì để nói thì phải.”

“Đúng vậy, giữa hai chúng ta thì chẳng có gì để nói, nhưng...” Giọng nói của Diệp Ngọc lại nhẹ nhàng như ban đầu, khẽ thở dài: “Chị muốn nói với em về... Niên Bách Ngạn.”

Bàn tay cầm điện thoại của Tố Diệp hơi dờ ra.

Thế mới nói, thà là đắc tội người quân tử cũng đừng đắc tội với kẻ tiểu nhân.

Lâm Yêu Yêu thong dong đi dạo cả một buổi chiều, việc đầu tiên sau

khi về khách sạn là ngâm mình. Sau khi đổ đầy hai bát lớn đầy cánh hoa hồng, cô thoải mái ngâm mình trong bồn tắm. Khi cô vừa quấn chiếc khăn tắm từ trong phòng bước ra, vừa mới đặt chân vào phòng ngủ đã hét lên kinh hoàng.

Người đàn ông bị cô tạt cà phê vào người giờ đang nằm ườn, dựa vào đầu giường, bộ đồng phục bị vấy bẩn giờ đã được thay bằng bộ quần áo ở nhà sạch sẽ màu trắng. Anh ta dường như hoàn toàn chẳng quan tâm đến tiếng hét điên dại của cô. Ngón tay anh ta khều chiếc quần lót cô để bên giường lên, nhìn cô với vẻ mặt đùa cợt: “Bây giờ tôi có thể hiểu là bên trong khăn tắm cô không mặc gì cả, hoàn toàn trần như nhộng không?”

Quyển 3 - Chương 121: Chị xin em đừng huỷ hoại anh ấy

Nếu xông vào đập cho anh ta một trận, chiêu này đối với Lâm Yêu Yêu mà nói sẽ rất thiết thời. Dù sao thì anh ta cũng ăn mặc tử tế, còn cô, thứ duy nhất để che đậy cơ thể là chiếc khăn tắm ngắn ngủn này. Đối mặt với một người đàn ông không có đạo đức, nhất lại là một người vừa bị cô tát cả một cốc cà phê vào người, nói không chừng sẽ có ý định báo thù, cô chỉ còn cách liều mạng giữ lại chút lý trí chẳng còn sót lại là bao.

“Sao anh vào được đây?”

Diệp Uyên đùa nghịch chiếc quần lót trên tay: “Vừa nãy tôi đã muốn nói em rồi, thật ra tôi ở ngay bên cạnh em.”

Ở bên cạnh thì có liên quan gì tới cô?

“Tôi đang hỏi anh, làm thế nào anh vào được đây?” Đây mới là điểm mấu chốt.

“À!” Diệp Uyên dài giọng, khi hàng lông mày rậm dài khể dướn lên, đuôi mắt hẹp dài khể hiện lên một cái nhìn xấu xa: “Chẳng qua tôi chỉ nói với phục vụ khách sạn rằng bạn gái và tôi cãi nhau, thế nên người ta mới tốt bụng mở cửa phòng ra giúp tôi.”

“Ai là bạn gái của anh?” Người đàn ông này có thể vô liêm sỉ hơn nữa được không?

Diệp Uyên chỉ cười không nói, chủ động đưa chiếc quần lót của cô

lại gần chóp mũi.

“Anh...” Mặt Lâm Yêu Yêu biến sắc.

“Thơm quá đi!” Diệp Uyên dù nhìn thế nào cũng giống một tên háo sắc. Đôi mắt ma quỷ quyến rũ người khác, lúc nào cũng như chứa đựng một suy nghĩ thiếu đứng đắn: “Tôi làm bạn trai em còn không có tư cách sao? Yên tâm, có lẽ ở một phương diện nào đó tôi không phải là một người bạn trai tiêu chuẩn, nhưng trên giường thì...”

Anh đặt chiếc quần xuống giường, đứng dậy, đi về phía cô.

Trong lòng Lâm Yêu Yêu bùng lên một sự cảnh giác, chỉ tay về phía anh: “Anh... Anh chớ có lại gần đây!”

Sự uy hiếp của cô đối với một người cao lớn như Diệp Uyên mà nói dường như chẳng đạt được chút hiệu quả nào. Anh bước lên, thừa thế nắm chặt tay cô, sau đó lập tức thu tay về, cả người cô liền ngã vào lòng ngực anh.

“Anh buông tôi ra, khốn kiếp!” Cô chưa từng tiếp xúc với kiểu đàn ông này, không ngừng ngôn ngữ lăng lơ đến cả hành vi cũng tùy tiện, không biết xấu hổ, cô ra sức vùng vẫy.

Diệp Uyên càng ôm cô gần hơn nữa, môi áp sát bên tai cô: “Trên giường tôi tuyệt đối đủ tiêu chuẩn, có thể khiến em... sững tới chết!”

“Câm miệng! Đúng là không biết dơ!” Gương mặt Lâm Yêu Yêu đỏ bừng bừng, định giơ tay tát vào mặt anh.

“Em còn động đây nữa là tôi kéo nó xuống đấy.” Diệp Uyên từ tốn uy hiếp.

Lâm Yêu Yêu như bị đứng hình, cánh tay Diệp Uyên đặt ở một góc chiếc khăn tắm, chỉ cần anh kéo một cái là cô và anh sẽ đối diện với nhau một cách “thuần khiết” nhất.

“Đỏ mặt rồi? Mọi người đều trưởng thành cả rồi, chọc ghẹo em chút không được sao?” Diệp Uyên nhìn gương mặt đỏ ửng như ráng chiều của cô thì cảm xúc trong lòng bỗng khác lạ, tâm tình cũng trở nên tốt hơn.

“Ai đỏ mặt? Anh mau buông tôi ra, còn không buông tôi hét lên đấy.” Cô quắc mắt nhìn anh.

“Em hét đi! Cho dù có người vào đây, người ta cũng chỉ nhìn thấy em đang mặc áo ngủ, rất tình tảo, nằm trong vòng tay tôi mà thôi. Em bảo người ta sẽ nghĩ gì?” Diệp Uyên nói rồi cúi xuống, đập ngay vào mắt là khe rãnh của cô.

Lâm Yêu Yêu thấy anh nhìn không chớp mắt không biết là đang nhìn cái gì, men theo ánh mắt anh nhìn xuống, lập tức nổi điên: “Không được nhìn vậy!” Nói rồi cô kéo cao khăn tắm lên. Nhưng chiếc khăn tắm thì chỉ có tung đẩy, kéo lên cao đương nhiên phía dưới sẽ lộ ra nhiều hơn, cũng tiện cho đôi tay của Diệp Uyên không còn an phận.

“Không được nhìn lung tung thì ôm chút vậy!” Anh càng ôm chặt cô vào lòng, bàn tay nắm chặt cổ tay cổ, ép cô vòng tay ôm lấy cổ mình.

Khoảnh khắc tiếp xúc với cơ thể người đàn ông, cô cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi trong cơ thể anh.

“Đồ háo sắc!” Cô hoảng hốt, dùng toàn bộ sức lực đẩy anh ra, chỉ tay ra phía cửa: “Ra ngoài!”

Cô và Đinh Tư Thừa đã từng phát sinh quan hệ, đương nhiên hiểu rõ ý nghĩa của những thay đổi trên cơ thể người đàn ông trước mặt. Cô chỉ từng có một người bạn trai duy nhất là Đinh Tư Thừa, cũng chỉ từng yêu thương sâu sắc mình anh ấy mà thôi. Anh không những là người khiến những tình cảm đầu đời của cô nảy nở, mà còn là một người đàn ông quan trọng đã dẫn dắt cô từ một người con gái trở thành một người phụ nữ. Thế nên từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ tới việc tiếp xúc với một người đàn ông khác sẽ như thế nào.

Nhưng con người trước mặt đây đúng là vô liêm sỉ có tiếng. Cô và anh ta chẳng qua mới chỉ có duyên gặp mặt mấy lần, thế mà anh ta đã giờ thủ đoạn với cô, đúng là phần tử biến chất, sao quả tạ của phái nữ!

Diệp Uyên cúi đầu liếc nhìn bất giác bật cười, mùa hè quần áo mặc vốn đã mỏng, thế nên vật thể lạ căng lên nhìn rất rõ. Vậy mà anh không những không ngượng mà còn đường hoàng ngắm gương mặt đỏ không còn sót chỗ nào của Lâm Yêu Yêu: “Của tôi không hề nhỏ đâu, có muốn thử không?”

“Ra ngoài!” Lâm Yêu Yêu sắp phát điên rồi, vớ ngay lấy cái gối đánh về phía anh.

Diệp Uyên nghiêng đầu tránh được đòn công kích: “Em ném đồ nhiều thành quen rồi phải không? Đầu tiên là cà phê giờ tới gối? Tôi cảnh cáo em đấy, món nợ trước tôi còn chưa tính sổ với em đâu.”

“Đòi tính sổ với tôi? Tôi chỉ hận không thể rút gân anh ra!” Lâm Yêu Yêu lại kéo một cái gối khác đập tiếp.

Diệp Uyên né rất nhanh, vừa định lên tiếng thì điện thoại reo, anh đành thôi: “Hôm nay tạm tha cho em!”

“Cút!” Lâm Yêu Yêu hét lên.

Lúc Diệp Uyên ra khỏi cửa, cánh cửa đằng sau lưng anh đóng rầm một tiếng. Anh quay đầu nhìn cánh cửa khép chặt, không nhìn được cười, liền sau đó rút điện thoại ra, nét mặt trở nên khó xử: “Mẹ! Sao giờ này mẹ còn gọi điện tới?”

“Sao hả cái thằng nhóc này, mẹ cản trở con giờ trò xằng bậy sao?”
Đúng là không ai hiểu con trai bằng mẹ.

Diệp Uyên đi tới tận cuối hành lang. Thành phố Tours đã về đêm, qua khung cửa sổ sát đất là cảnh đẹp tuyệt vời nơi xứ người: “Mẹ tìm con có chuyện?”

“Nếu không phải là chuyện của công ty mẹ chẳng hơi đâu gọi điện cho con.” Nguyễn Tuyết Mạn hạ thấp giọng.

Diệp Uyên chỉ cần nghe tới hai chữ công ty là đầu lập tức to ra. Anh đang định nói mình có việc, chuẩn bị cúp điện thoại thì nghe đầu kia nói: “Con đừng thấy nản vội. Uyên à, hôm nay mẹ nghe nói Niên Bách Ngạn đã xử lý xong quan hệ với mỏ đá quý bên Nam Phi rồi, mỏ trước đây chuẩn bị đầu tư giờ đã nắm chắc tám, chín phần rồi.”

“Việc này rất tốt mà, Bách Ngạn trước giờ vẫn rất tài giỏi.” Diệp Uyên chẳng màng tới chuyện này.

“Còn nói tốt? Con biết là trước nay Niên Bách Ngạn cực mỏ luôn rất chuẩn xác. Chỉ cần là mỏ khoáng sản nó để ý tới thì trữ lượng kim cương bên trong tuyệt đối lớn. Bố lại tin tưởng nó hoàn toàn. Lần này mà nó lại thành công, thì địa vị của con và Tiểu Ngọc khó mà giữ vững. Bây giờ từ trên xuống dưới Tinh Thạch đều do nó một tay quản lý, ai dám chắc một ngày nào đó nó không chấn chỉnh lại cả hội đồng quản trị. Đến lúc đó lỡ như nó giải quyết triệt để cả hai đứa con

thì làm thế nào? Uyên à, con là con trưởng nhà họ Diệp, Tinh Thạch phải do con tiếp quản mới đúng.” Nguyễn Tuyết Mạn khuyên bảo hết nước hết cái.

“Mẹ!” Diệp Uyên giơ tay day hai bên thái dương, gương mặt bức bối nhưng vẫn cố đè nén cảm xúc: “Con và Tiểu Ngọc đều không đi theo kinh doanh, cho dù có cho con cả cái Tinh Thạch con cũng chẳng hứng thú gì. Mấy năm nay cũng may có Bách Ngạn vất vả khó nhọc, Tinh Thạch mới có thể phát triển lớn mạnh như bây giờ, bố cũng mới có thể nhẹ nhõm. Mẹ, Bách Ngạn tuyệt đối không phải loại người như mẹ nghĩ đâu, mẹ nghĩ nhiều rồi.”

“Con trai ngốc của tôi ơi! Biết người biết mặt khó biết lòng. Chỉ cần dính tới lợi ích, chẳng ai đáng tin cậy cả.”

“Anh ấy là anh rể con, chúng ta đều là người một người nhà, có gì mà không tin tưởng được?” Diệp Uyên cố gắng an ủi.

Nguyễn Tuyết Mạn càng lo lắng hơn: “Lẽ nào con không cảm thấy chuyện hôn nhân của nó và Tiểu Ngọc có gì đó kỳ lạ sao?”

“Không ạ, bình thường lắm mà.”

“Đó là vì con vô tâm, chẳng để ý gì nên không nhận ra. Hai đứa nó kết hôn cũng không ít ngày rồi nhưng Tiểu Ngọc vẫn ở nhà, con nói chuyện này có bình thường không?”

Diệp Uyên cười: “Chị con chắc là không quen sống ở Tứ hợp viện thôi. Hơn nữa, Bách Ngạn cũng bận lắm, chị con lại không đi làm, Tứ hợp viện rộng như thế, chị ấy ngày nào cũng một mình ở đó cô đơn lắm.”

“Hai đứa đã lấy nhau rồi mà sao vẫn còn như thế? Hỏi Tiểu Ngọc nó

cũng không chịu hé răng, nói cái gì mà nó và Bách Ngạn thật lòng yêu thương mới đến với nhau. Mẹ sống từng này tuổi rồi, nhìn là biết không giống.”

“Được rồi, được rồi! Mẹ, bên này con có chút việc gấp, không nói chuyện với mẹ nữa. Tóm lại là, nếu bố đã tin tưởng Bách Ngạn thì mẹ cũng đừng nghĩ nhiều. Tiểu Ngọc thế nào con không rõ nhưng con chắc chắn sẽ không về Tinh Thạch làm việc, cứ vậy nhé!”

“Uyên! Con nghe mẹ...”

Đầu kia còn chưa nói hết câu, Diệp Uyên đã vội vàng ngắt điện thoại, thở phào nhẹ nhõm.

Một lúc sau anh lại bước từng bước tới trước cửa phòng Lâm Yêu Yêu, giơ tay gõ cửa: “Cô em, mở cửa cho anh vào!”

“Cút!” Bên trong vang ra tiếng hét phẫn nộ của người con gái.

Diệp Uyên bật cười ha ha.

(Hết phần 1) Tổ Diệp ngủ một giấc đã đời, khi mở mắt ra thì đã gần trưa. Khi nhìn thấy nắng làm mềm tấm rèm cửa, cô thềm thốt lên thật tuyệt, cảm giác được ngủ một mạch tới sáng, không bị bừng tỉnh lúc rạng sáng thật sự quá tuyệt vời.

Nhưng cảm giác dễ chịu chẳng duy trì được bao lâu khi nghĩ tới cuộc gặp mặt sắp đến giữa cô và Diệp Ngọc.

Cô thức dậy, uể oải đi đánh răng rửa mặt, lúc chuẩn bị ra khỏi nhà thì bất ngờ nhận được điện thoại của sư phụ Bana. Tình hình của anh ta có vẻ rất xấu, thanh âm run rẩy, câu từ ngắt quãng, không đầu không cuối. Phản ứng đầu tiên của Tổ Diệp là lo bệnh tình của anh ta

diễn biến xấu đi.

Quả nhiên không sai, khi Tố Diệp cố gắng vỗ về tâm trạng của Bana mới biết, anh ta lại bắt đầu gặp ác mộng. Cô gái trong giấc mơ bị một người đàn ông lái xe tải cán qua người một cách ác độc, rồi bị kéo lê đến trước cửa một ngôi biệt thự, chặt xác thành từng khúc. Trời không trăng, người cô gái đó máu me đầm đìa, trở thành một đồng thịt lúc nhúc.

Đầu tiên Tố Diệp giúp Bana trấn tĩnh lại, lập tức đặt cho anh ta một cuộc hẹn tới làm trị liệu hành vi ở chỗ Hà Minh. Lần này Hà Minh lại rất hợp tác, có lẽ vì cũng đã cảm giác được tính nghiêm trọng của sự việc, thế nên đã đồng ý cho Bana ngày hôm sau tới phòng tâm lý tìm mình.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, Tố Diệp lại gọi điện thoại cho Tố Khải, hỏi thăm cậu xem gần đây có vụ giết người đặc biệt nghiêm trọng nào không, như chặt xác chẳng hạn. Tố Khải nói là không có, lại trêu cô quanh năm suốt tháng làm việc với bệnh nhân, tâm lý cũng bất bình thường rồi.

Tố Diệp đắn đo Tố Khải mấy câu ngắn gọn rồi cũng cúp máy, ít nhiều cũng cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Lúc cô sắp ra khỏi cửa lại nhận được điện thoại của Diệp Ngọc, giọng nói dè dặt: “Tiểu Diệp! Chị đã tới nhà hàng rồi.”

“Ừm.” Cô đáp lại một tiếng thiếu thiện cảm, rồi cúp máy.

Nhà hàng họ hẹn gặp nằm trong Du Xá* của khu Sanlitun, một nhà hàng đồ Tây dành cho tầng lớp tiểu tư sản vừa cao cấp vừa mang phong cách quốc tế.

*Du Xá là tên một khách sạn, tiếng Anh gọi là “The Opposite House”, ý chỉ căn nhà chính đối diện với Tứ hợp viện của Trung Quốc, thường chỉ căn nhà hướng Nam, nơi đặt phòng nghỉ tôn quý cho khách tới nhà, ngoài ra nó còn là tên một khách sạn nằm tại khu trung tâm thương mại Sanlitun Village.

Có lẽ Diệp Ngọc muốn thuận tiện cho Tố Diệp nên mới đặt nơi này. Vậy mà Tố Diệp chẳng hề nề tình. Sau khi ngồi xuống, gọi một suất ăn từ một người phục vụ nam diện mạo ngời ngời, cô cười khẩy: “Thiên kim tiểu thư đúng là chơi trội, chẳng qua chỉ là bữa cơm trưa thôi, cũng phải tới một nơi cao cấp thế này.”

Dường như Diệp Ngọc sớm đã quen với những lời nói châm chọc của cô, khẽ nhú mày: “Thật ra bình thường chị rất ít ra ngoài, hai chị em chúng ta lần đầu tiên ra ngoài ăn cơm, đương nhiên không thể qua loa.”

“Đúng rồi, sống trong nhà giàu sang cơ mà. Dù có không ra ngoài làm việc cũng không chết đói được.” Sau khi cà phê được mang lên, Tố Diệp nhấp một ngụm, giọng điệu thản nhiên: “Nhưng tôi không giống như chị, thời gian của tôi quý báu lắm. Nói đi, chị tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì?”

“Chị... muốn hỏi thăm em về một người.” Diệp Ngọc vội vàng rút điện thoại ra, tìm ra ở trong một bức ảnh: “Anh ấy tên là Tăng Vũ, em xem có ấn tượng về người này không?”

Tố Diệp đầu không thềm ngẩng, mắt không thềm liếc: “Trong điện thoại chị nói chỉ liên quan đến Niên Bách Ngạn.”

“Đúng vậy! Thật ra hôm nay hẹn em tới đây là có hai việc, một việc thật sự có liên quan tới Bách Ngạn, việc còn lại chính là về Tăng Vũ.” Sắc mặt Diệp Ngọc trở nên lo lắng, gờ tay giữ chặt cánh tay cô: “Chị

nghe nói anh ấy từng tới phòng tâm lý Liêm Chúng. Tiểu Diệp, chị xin em nói cho chị biết.”

Tổ Diệp rút tay về, ngược mắt lên liếc nhìn người đàn ông trong bức ảnh. Anh ta có gương mặt thanh tú, sáng sủa, đúng là một hoa mỹ nam hiếm có, cô đặt thìa cà phê sang một bên rồi nói: “Là một bệnh nhân của tôi, tôi còn nhớ.”

“Nói vậy là, anh ấy thật sự đã đi khám bác sỹ tâm lý...” Diệp Ngọc hốt hoảng, ánh mắt thất thần.

Tổ Diệp không nói gì, sau khi người phục vụ bưng đồ ăn thì chỉ vùi đầu vào ăn, đối với việc thần thái của Diệp Ngọc ra sao cô vốn không quan tâm.

“Anh ấy đã nói với em chuyện gì?” Diệp Ngọc bất ngờ hỏi.

Tổ Diệp ngược mắt, giọng nói bình thản: “Xin lỗi, đó là bí mật của khách hàng, không thể tiết lộ.” Cô khá nhớ người đàn ông này, vì những người có diện mạo ưa nhìn đều khiến người ta có ấn tượng sâu sắc. Chỉ có điều sau khi đến hỏi cô một loạt những câu hỏi kỳ lạ, anh ta không xuất hiện nữa, hôm đó cô cũng đã nói chuyện với anh ta không ít.

Diệp Ngọc thấy cô như vậy cũng biết rõ chẳng hỏi thêm được chuyện gì, đành thôi. Cô ta lặng lẽ rút điện thoại về, cầm lấy đĩa gắp món điểm tâm trước mặt mình, nhất thời rơi vào im lặng.

Tổ Diệp vốn đã thấy phiền với cô ta, sau khi thấy vậy, không nói một lời, cầm lấy túi xách định đứng dậy rời đi.

“Ấy, Tiểu Diệp...” Diệp Ngọc vội vàng gọi giật cô lại.

Tố Diệp kìm nén, lạnh lùng nhìn cô ta.

Diệp Ngọc khẽ thở dài, rút từ trong túi xách ra một chiếc phong bì, chậm chậm đẩy tới trước mặt cô, nhẹ nhàng nói: “Em xem đi!”

Tố Diệp liếc cô ta một cái, ngồi lại xuống ghế, cầm phong bì lên xem, bên trong là một xấp ảnh. Cô lấy ra xem, do dự vài giây, rồi lại đưa mắt nhìn biểu cảm của Diệp Ngọc.

Cô ta không nhìn qua bên này, chỉ cúi đầu từ tốn uống cà phê.

Tố Diệp không nói câu nào, lấy toàn bộ ảnh ra, lật xem từng bức một.

Đôi nam nữ trong ảnh không phải ai xa lạ, người đàn ông là Niên Bách Ngạn, còn người phụ nữ... là cô.

Có bức chụp ở sân golf, ghi lại khung cảnh Niên Bách Ngạn tận tay chỉ dạy cô cách đánh golf. Nhưng nhìn thế nào cũng không giống bị chụp trộm, giống như đang chụp hình, vì ánh sáng trên bức ảnh rất tốt. Cô cúi đầu tập trung tinh thần nhìn quả bóng dưới đất, còn anh lại tập trung nhìn gương mặt hơi nghiêng của cô.

Cô không hề biết rằng thì ra ánh mắt anh khi thâm tình càng anh tuấn hơn nữa.

Còn cả ảnh khi họ ở Nội Mông Cổ, có bức anh khoác áo cho cô, cô mỉm cười đưa nước cho anh, hai người cùng cưỡi ngựa, cô được anh ôm chặt vào lòng, trong buổi tối lửa trại, hai người họ cùng tựa vào nhau uống rượu...

Tóm lại là, người chụp trộm đã dùng kỹ thuật và phương pháp theo dõi cực tốt để ghi lại từng chút kỷ niệm giữa cô và Niên Bách Ngạn. Từ những bức ảnh này, không khó để nhìn ra, cô và Niên Bách Ngạn

nghiêm nhiên đã là một đôi tình nhân đi đâu cũng có nhau, như hình với bóng.

À không, nghiêm túc mà nói, trước mặt một chính thất như Diệp Ngọc, cô và Niên Bách Ngạn đang lén lút vụng trộm.

Nhưng nếu không được nhìn những bức ảnh này, Tố Diệp thật sự không biết rằng thì ra khi hai người họ đứng trước ống kính lại đẹp đôi đến thế.

Thu lại từng bức ảnh một, mặt Tố Diệp tỉnh bơ.

“Xem ra cái gọi là chị em tình thâm chỉ là giả, vợ lớn tới trước bắt gian mới là thật.”

Diệp Ngọc ngược lại bị cô nói cảm thấy ngượng ngập, cúi đầu, cắn chặt môi. Cái dáng vẻ đáng thương tội nghiệp đó nhìn kiểu gì cũng không giống một người vợ chính thức, ngược lại một Tố Diệp ung dung thoải mái càng giống hơn.

“Em đừng hiểu lầm. Những tấm ảnh này... không phải chị thuê người chụp trộm đâu. Chị không nghĩ sẽ theo dõi và điều tra hai người...”
Cô ta ấp a ắp úng.

Tố Diệp cười khẩy: “Thế thì chị đưa tôi xem đồng ảnh này với mục đích gì? Không định hỏi tội sao?”

“Chị...” Diệp Ngọc ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt hiền lành: “Em là em gái chị, cho dù có làm sai chuyện gì chị cũng sẽ không trách em.”

“Ôi, nghe cảm động thật đấy!” Tố Diệp giơ bức ảnh trong tay lên, nhìn thẳng vào cô ta: “Nói vậy là chị cầm ảnh tới đây, có lòng tốt nhắc nhở tôi, lần sau hẹn hò với chồng chị phải đề cao cảnh giác

phải không?”

Ngón tay Diệp Ngọc khẽ run lên, lông mi giật giật: “Chị muốn hỏi em, hai người có phải đã... ở cùng nhau rồi không?”

“Ở cùng nhau là có ý gì?” Tố Diệp nực cười nhìn cô ta.

“Tức là... tức là em và anh ấy đã ở chung nhà rồi.” Giọng nói của Diệp Ngọc rất nhỏ, như một con muỗi.

Cô ta càng như vậy Tố Diệp lại càng nổi điên, chỉ hận không thể xé nát cái bộ mặt giả vờ đáng thương đó của cô ta ra. Cô nghiêng răng, cố tình cười nói: “Chị nói nhỏ quá rồi, tôi nghe không rõ.”

“Tiểu Diệp! Em...”

“À, tôi biết rồi. Có phải chị muốn hỏi, chồng chị đã chạm vào tôi chưa chứ gì?” Tố Diệp cố tình cao giọng.

Trong nhà hàng có cả người Trung Quốc, nghe xong câu này hết thảy đều nhìn cả về phía họ.

“Nhỏ tiếng một chút, còn không thấy mất mặt sao?” Diệp Ngọc sốt sắng.

Tố Diệp tựa hồ chẳng mấy quan tâm mấy ánh mắt đó, cô nhún vai: “Mất mặt? Nhà họ Diệp các người làm bao nhiêu chuyện đáng xấu hổ như thế còn chẳng sợ, tôi sợ cái gì?”

“Chúng ta chuyện nào ra chuyện đấy, được không?” Diệp Ngọc như sắp khóc tới nơi: “Nếu em thật sự đã cùng anh ấy... vậy thì, rời xa anh ấy có được không?”

“Cuối cùng cũng nói vào chuyện chính rồi đấy. Vậy mới phải chứ, chị không khuyên tôi rời xa anh ấy, sao thể hiện mình là vợ được?” Tố Diệp thông thả tựa lưng ra sau ghế, nhưng ánh mắt thì lạnh như trăng tháng Chạp: “Vậy thì lúc này tôi đương nhiên phải dùng cách nói chuyện của tiểu tam để đáp lại rồi. Rời xa anh ấy ư? Không thể được, tôi đã là người phụ nữ của anh ấy rồi, rời xa thế nào đây? Hơn nữa, chưa nói tới việc chồng chị cao ráo, tuấn tú, dịu dàng, giàu có, kỹ thuật trên giường còn tuyệt vời như vậy, sao tôi nỡ rời xa anh ấy?”

Câu nói này đủ khiến gương mặt Diệp Ngọc tái mét: “Em... Sao hai người có thể quan hệ chứ? Anh ấy là anh rể em!”

“Thế thì chị phải về nhà hỏi anh ấy nghĩ thế nào rồi. Rõ ràng đã biết tôi là em vợ còn lên giường cùng tôi?” Tố Diệp gượng cười, làm tốt vai diễn một tiểu tam ngang ngược: “Không phải tới giờ chị mới phát hiện ra chứ? Tối đó ở nhà họ Diệp chị cũng nhìn thấy anh ấy lo lắng cho tôi thế nào rồi đấy.”

Ngón tay Diệp Ngọc run rẩy, cặp mắt xuống che giấu vẻ bất an trong đáy mắt. Cô ta đưa tay định bê cốc cà phê lên mới phát hiện tay mình đang run lên rất mãnh liệt, đành buông xuống. Một câu nói của Tố Diệp đã đánh trúng vào dự đoán của cô ta. Tối hôm đó ở nhà họ Diệp cô ta cũng nghi ngờ. Sự bồn chồn bất an của Niên Bách Ngạn khi quay về phòng không phải cô ta không nhận ra, cô ta quen anh cũng chẳng phải ngày một ngày hai nữa, sự căng thẳng lo lắng như thế cực kỳ hiếm gặp. Rõ ràng anh nói chỉ qua phòng bên cạnh xem tình hình thế nào rồi quay lại, vậy mà cả tối đó anh không hề quay lại.

Niên Bách Ngạn không phải một người lật lọng, cho dù chỉ là một chuyện rất nhỏ, anh đã nhận lời là chắc chắn sẽ làm được. Nhưng hôm đó, vì Tố Diệp anh đã trở thành người thất tín.

“Nếu chị muốn khuyên tôi rời xa thì kiệm lời đi, là chồng chị không bỏ được tôi.” Nụ cười của Tố Diệp như chất độc của cây hoa cà, nếu có thể dùng tính mạng để hại chết đối phương cũng thấy xứng đáng.

“Không! Bách Ngạn không phải loại người đó.” Diệp Ngọc lắc đầu, cô ta đưa tay nắm chặt cốc cà phê, có cảm giác chiếc ghế tựa là chút sức mạnh cuối cùng chống đỡ cả cơ thể cô ta: “Anh ấy là một người đàn ông làm việc rất có nguyên tắc. Trước khi kết hôn, chị biết anh ấy từng có phụ nữ bên cạnh, có tình nhân cố định, nhưng sau khi kết hôn anh ấy đã cắt đứt hoàn toàn với người phụ nữ đó rồi. Trong chuyện tình cảm, anh ấy luôn rất rõ ràng, cũng rất trách nhiệm. Anh ấy tuyệt đối sẽ không giấu chị làm chuyện đó.”

Trái tim Tố Diệp như bị hàng vạn mũi kim đâm qua. Cô biết với thân phận và địa vị của anh, bên cạnh không thể nào không có phụ nữ, cho dù không phải một công tử đào hoa thì cũng có những nhu cầu sinh lý bình thường. Nhưng không hiểu sao, cô lại cảm thấy ngọt ngào và khó chịu.

“Tiểu Diệp! Em thật lòng yêu anh ấy sao?” Diệp Ngọc đột ngột hỏi.

Tố Diệp hơi ngẩn ra, vô thức nói: “Yêu thì sao? Không yêu thì sao?”

Diệp Ngọc cũng ý thức được mình vừa hỏi một câu ngu ngốc, cô ta không biết làm sao, đành lắc đầu: “Bất luận em có yêu anh ấy hay không, chị xin em cũng đừng tới chọc ghẹo anh ấy. Bách Ngạn là một người rất tốt, rất tốt. Mặc dù trông anh ấy có vẻ không được gần gũi cho lắm, nhưng anh ấy thật sự đã dốc hết ruột gan đối xử tốt với chị và nhà họ Diệp. Một người tốt như vậy, chị xin em đừng hủy hoại anh ấy.”

“Tôi hủy hoại anh ấy?”

“Đúng vậy! Bất kể hai người có thật lòng yêu thương nhau hay không cũng không có khả năng, và không được ở bên nhau. Anh ấy là con rể nhà họ Diệp, còn em là em vợ của anh ấy, một khi em còn nảy sinh tình cảm cũng tức là sẽ gánh tội danh muôn đời. Thế nên em hãy rời xa anh ấy đi. Nếu không danh tiếng, địa vị, thậm chí là tất cả giờ đây anh ấy có được đều sẽ bị em hủy hoại.” Diệp Ngọc nhấn mạnh từng câu từng chữ, nghiêm túc chân thành.

Tố Diệp chỉ nhìn cô ta, một chữ cũng không nói.

“Tiểu Diệp! Nếu không phải có mối quan hệ này, chị thật sự sẽ giơ hai tay tán thành tình yêu của hai người. Nói thật lòng, hai người đứng cạnh cảm giác rất hợp nhau. Nhưng anh ấy là chồng chị, em là em gái chị, chị không thể giương mắt nhìn hai người rơi vào những lời đơm đặt gièm pha của mọi người được.” Diệp Ngọc giơ tay định kéo tay cô, nhưng tới giây cuối cùng lại dừng lại, chầm chậm thu tay về.

Trong đáy mắt Tố Diệp là sự lạnh lẽo không thể tỏa lan. Cô hơi dướn người về phía trước, ánh mắt như thanh kiếm sắc bén: “Diệp Ngọc! Tôi cướp chồng chị cũng giống như năm đó mẹ chị cướp người đàn ông của mẹ tôi vậy!”

Ánh mắt Diệp Ngọc hơi chấn động.

“Mấy lời vừa rồi chị nói là mẹ chị dạy chị sao?” Tố Diệp không hề khách khí, gai nhọn dựng đứng lên như một con nhím xù lông.

“Tiểu Diệp! Em nhất định phải vì chuyện của đời trước mà thù ghét nhà họ Diệp sao?”

“Chị nhầm rồi, tôi không thù ghét nhà họ Diệp, chỉ có chị, và bố mẹ chị mà thôi!”

Tay Diệp Ngọc run lên, cà phê sóng sánh rơi xuống mu bàn tay.

“Diệp Ngọc! Chị đừng ra vẻ đáng thương trước mặt tôi. Cái vẻ ngang ngược hời hợt của chị bay đi đâu mất rồi? Lúc đó, chính chị đã chỉ tay vào mũi, mắng tôi là đồ nghiệt chủng, nhất quyết đòi đuổi tôi ra khỏi nhà họ Diệp, không được phép cho tôi bước vào đó nửa bước.”
Tổ Diệp bật cười, nhưng trái tim thì đang rỉ máu.

Năm đó mẹ cô bệnh nặng, nằm trên giường bệnh còn siết chặt tấm ảnh của người đàn ông đó trong tay. Cô còn rất nhỏ đã một mực tìm đường tới nhà họ Diệp. Cô không hiểu, cùng một người bố sinh ra tại sao lại có sự khác biệt lớn đến thế. Diệp Ngọc, thật sự giống như một cô tiểu thư lá ngọc cành vàng, có xe sang đưa đón về tận nhà, còn có bảo mẫu chăm sóc cho đi học, ăn ngon, mặc đẹp, trông chẳng khác nào một cô công chúa nhỏ kiêu ngạo.

Mà cô ta cũng đúng là một cô công chúa, nếu so với một Tổ Diệp sắc mặt vàng vọt, ăn mặc xềnh xoàng thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Lúc nhìn thấy Tổ Diệp vừa hay là lúc cô ta tan học về nhà, đứng chặn trước cửa nhà, vẻ mặt khinh thường, bất luận Tổ Diệp cầu xin thế nào cô ta cũng không cho cô vào. Cô ta mắng cô là nghiệt chủng, mắng cô có dã tâm tới cướp bố mình...

Bố ư?

Từ ngày mẹ mất, từ này đã hoàn toàn biến mất trong từ điển cuộc đời cô.

Nét mặt Diệp Ngọc lúc đỏ bừng lúc trắng bệch: “Lúc đó chị còn nhỏ, không hiểu chuyện... Tiểu Diệp! Chị đã biết sai từ lâu rồi, thật đấy.

Chính vì đã biết lỗi rồi nên sau này khi em vớt lại lá thư đó chị mới liều mạng đưa cho bố. Tiếc là bố... lúc đó lại đi công tác ở ngoài không kịp về gặp dì Thu lần cuối.”

“Hay cho câu không hiểu chuyện, đã nhẹ nhàng giảm bớt đi sự hống hách và sĩ nhục của chị đối với tôi.” Tố Diệp cười: “Nhưng cũng nhờ có chị không hiểu chuyện, nếu không sao tôi có thể thề rằng nhất định sau này phải là một người xuất sắc hơn chị? Sự thật chứng minh chị đúng là một đứa hèn yếu, giờ đến chồng mình còn chẳng quản nổi.”

“Tiểu Diệp! Em cứ tiếp tục thế này rồi sẽ hối hận, nhất định thế.” Diệp Ngọc bất chấp kéo tay cô, ánh mắt khẩn thiết: “Nếu em chỉ vì muốn báo thù chị thì em thành công rồi, nhưng đừng tiếp tục nữa. Chị không biết Bách Ngạn ở bên cạnh em như thế nào, nhưng từ những bức ảnh này không khó nhận ra trong mắt anh ấy có em, kẻ mù cũng có thể nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt anh ấy. Nếu anh ấy đã rung động với em, mà em lại chỉ coi anh ấy là một con cò, tới lúc anh ấy phát hiện ra, em nghĩ sẽ thế nào?”

Tố Diệp hơi híp mắt lại.

“Trong mắt em chị chẳng qua chỉ là bông hoa nuôi trong lồng kính, cho dù chị chẳng làm đúng chuyện gì, nhưng bao nhiêu năm nay cũng có sự hiểu biết nhất định đối với Bách Ngạn. Anh ấy không phải người đàn ông mang tình cảm ra làm trò đùa. Nếu anh ấy đã thật lòng yêu ai thì nhất định sẽ rất sâu sắc, anh ấy sẽ không thỏa hiệp với hiện thực mà có thể sẽ vì người mình yêu gánh chịu mọi sóng gió. Anh ấy không cho phép người khác hủy hoại mọi thứ của mình, nhưng sẽ cam tâm tình nguyện vì người mình yêu mất đi tất cả.” Ánh mắt Diệp Ngọc toát lên vẻ thê lương, cô ta nhìn Tố Diệp: “Trừ phi anh ấy tình nguyện, nếu không không một ai có thể làm lung lay danh tiếng và vị trí của anh ấy. Nếu để anh ấy biết được sự hy sinh của

mình chẳng qua chỉ là một trò đùa, anh ấy sẽ khiến em... sống không bằng chết!”

Câu nói cuối cùng rất có sức mạnh, gần như đã làm Tố Diệp khiếp sợ.

Một lúc lâu sau, cô mới tìm lại được giọng nói của mình, đứng dậy, lạnh nhạt buông một câu: “Đúng là hiểu đại thể, còn lo cho tôi như vậy nữa. Vậy thì chị cứ ngày đêm chúc phúc cho chúng tôi trước mặt Bồ tát đi, để Người phù hộ cho tôi và chồng chị thật lòng thương yêu nhau, tu thành chính quả.” Dứt lời, cô thu hết đồng ảnh trên mặt bàn lại rồi bỏ đi.

Diệp Ngọc nhìn theo bóng cô mỗi lúc một xa, đầu mày khẽ nhú chặt.

Nắng chiều chói mắt.

Hơi nóng phả ra hầm hập, cuộn trào trong không khí, như đang bơi giữa biển lửa.

Tố Diệp không quay về nhà, cô đi lại vô định trên đường như một cô hồn, bất giác lại đi tới đường Bắc khu Sanlitun, người trên đường càng ít hơn. Đứng trước cửa một cửa hàng đại lý thương hiệu Versace, ma-nơ-canh trong tủ kính, khoác lên mình bộ trang phục mùa hè mới nhất diêm dúa, tự tại. Nhìn mãi nhìn mãi, cô đẩy cửa bước vào.

Cảm giác mát lạnh ập tới.

Người phục vụ bước tới, nhiệt tình chào hỏi. Cô chỉ vào chiếc váy dài ma-nơ-canh đang mặc, nói: “Cho tôi thử!”

Rất nhanh, cô được người phục vụ dẫn vào phòng thay đồ. Một

không gian rộng lớn, bốn mặt là gương, soi chiếu toàn bộ cơ thể cô. Tố Diệp không thay quần áo ngay, mà ngồi phịch xuống ghế sofa, im lặng nhìn bóng mình trong gương. Đối mặt với cô là một hình bóng hoàn toàn giống cô nhưng lại giống như một sinh mệnh đã thoát khỏi cái vỏ của mình, đang hỏi cô, rốt cuộc mày muốn làm gì?

Đúng thế, cô rốt cuộc muốn làm gì?

Vì không khí trong căn phòng rất mát mẻ, suy nghĩ của cô cũng dần dần trở lại bình thường, giọng nói của Diệp Ngọc vang lên cũng rõ ràng hơn: Nếu để anh ấy biết được sự hy sinh của mình chẳng qua chỉ là một trò đùa, anh ấy sẽ khiến em... sống không bằng chết!

Tố Diệp bất giác rùng mình, không biết vì căn phòng quá lạnh hay vì chính câu nói đó.

Cô đặt chiếc váy sang một bên, cả người cuộn tròn trên sofa, hai cánh tay vòng lại ôm chặt lấy nhau. Sắc mặt cô rất nhợt nhạt, như một con thỏ bị rút sạch máu, chỉ cần có người đá nhẹ một cái là nó sẽ mất mạng.

Cô thừa nhận mình rất bi ối, nhưng lại để mặc sự bi ối này chuẩn bị tiến về phía trước, gặp Niên Bách Ngạn, cô có nên tiếp tục không? Nếu đổi lại cô là người ngoài cuộc, nhất định sẽ không do dự tát cho đối phương một cái, đánh đến khi nào tỉnh ra thì thôi, nhưng có là người trong cuộc mới biết, muốn buông tay khó đến thế nào?

Tố Diệp xoa mạnh mặt, cô trong gương buồn bực tích tụ.

Có người khẽ gõ cửa: “Chị ơi! Xin hỏi kích cỡ chiếc váy có phù hợp không ạ? Có cần đổi size khác cho chị không?”

Vì cô đã ở trong đây quá lâu rồi.

Tố Diệp hồi tỉnh lại, đứng dậy nói, đang định lên tiếng thì vô tình liếc nhìn thấy hai người phụ nữ vừa đi vào cửa hàng. Cô vô thức lại trốn vào phòng thay đồ, khẽ khàng nói với nhân viên phục vụ: “Giúp tôi đổi số nhỏ hơn.”

Người nhân viên gật đầu rời đi.

Bên đó, vì người trong cửa hàng không nhiều, tiếng hai người phụ nữ nói chuyện gần như lọt vào tai Tố Diệp không sót chữ nào.

“Nếu không sao nói, con gái và con rể chị đúng là một đôi trời sinh. Hai đứa đứng cạnh nhau đúng là khiến người ta không thể dời mắt.” Một người trong đó cười: “Đứa con gái nào có thể sánh đôi với con rể chị như thế được nữa.”

“Cũng phải, đứa con rể đó của tôi đúng là đốt đèn cũng không tìm được ai tốt hơn. Con gái tôi cũng không tệ, thế nên mới nói môn đăng hộ đối là quan trọng nhất, người ở tầng lớp nào thì nên tìm người ở tầng lớp ấy.” Người phụ nữ còn lại giọng nói ngạo mạn, vừa chọn quần áo vừa nói.

Tố Diệp dựa vào cửa phòng thay đồ, ánh mắt lạnh hắt đi. Người con rể mà bà ta nhắc tới là Niên Bách Ngạn, người đàn bà đó là Nguyễn Tuyết Mạn. Hôm nay đúng là trùng tà rồi, vừa gặp con gái, buổi chiều đi mua sắm lại đụng ngay phải bà ta!

“Ấy, nghe ông Lưu nhà tôi nói, con rể chị lần này đi Mông Cổ cùng dẫn theo một cô gái, không phải là tiểu tam đấy chứ?”

Nguyễn Tuyết Mạn cười khẩy: “Dù có là tiểu tam hay không, trước mắt con rể tôi cũng chẳng là gì. Nó yêu con gái tôi đến chết đi sống lại, trong mắt sao có người con gái khác được? Chẳng qua là hạng

vắt mũi chưa sạch không có tiền đồ, muốn trèo cao nhưng còn non lắm. Người đàn ông lấy được con gái tôi mắt nhìn người đương nhiên rất cao, mấy người muốn quyến rũ nó cũng nên xem lại mình thế nào đi đã.”

“Haha, cũng phải, cũng phải!”

Hai người phụ nữ vừa nói vừa cười, rồi lại nghe Nguyễn Tuyết Mạn hét to: “Lấy tất cả những mẫu mới và số lượng có hạn ra đây cho chúng tôi thử.”

Giọng điệu lớn đến thế, khó giấu nổi vẻ kiêu căng của một bà lớn.

Tổ Diệp nắm chặt tay. Hay lắm Nguyễn Tuyết Mạn, bà ta biết rõ người đi Mông Cổ với Niên Bách Ngạn là cô, còn đi khắp nơi nói với người ta cô là kẻ vắt mũi chưa sạch, không có tiền đồ? Cướp bố của cô, hại chết mẹ cô, không biết hối cải thì thôi còn định đạp cô xuống dưới chân mình?

Tổ Diệp nghiêng răng kèn kẹt. Rất lâu sau, cô đè nén sự phẫn nộ trong lòng mình xuống, ánh mắt lại càng lúc càng lạnh. Nghĩ rồi, cô lấy di động gọi vào một số điện thoại.

Đối phương nhanh chóng bắt máy.

Giọng nói của cô cũng truyền tới một sự bất lực yếu đuối: “Anh rể, người em rất không khỏe.”

Quyển 4 - Chương 122: Khoá chặt trái tim

Gặp nhau quá muộn màng, nên thân phận của anh và em đã sai lầm. Yêu nhau quá muộn màng, nên thế giới của đôi ta đã náo nhiệt bao người qua lại. Em nên quay người bước đi, lựa chọn cô độc một mình, hay nên xuyên qua dòng người kia chạy tới bên anh, cùng anh đắm chìm trong sa mạc của tình yêu đây?

Đêm mùa hạ huyền ảo, dòng xe nườm nượp chuyển động dưới ánh đèn đường, bóng người qua lại như con thoi giữa quảng sáng khiến khung cảnh thêm phần náo nhiệt.

So với sự ồn ã của con phố “không đêm” Sanlitun với khung cảnh ăn chơi trụy lạc cách đó không xa, trong nhà Tố Diệp im lìm tới nỗi chỉ một chiếc kim rơi xuống nền đất cũng có thể nghe thấy. Cô yên lặng nằm trên giường, nhìn kim đồng hồ trên tường quay từng vòng tích tắc tích tắc. Mỗi một nhịp đồng hồ vang lên là trái tim cô cũng đập một nhịp. Trong một hoàn cảnh tuyệt đối yên tĩnh, đôi tai của con người cũng trở thành một máy bắt tín hiệu có công năng cực mạnh. Cô nghe được tiếng người vọng vào qua lớp kính thủy tinh, nghe thấy từng nhịp đập trái tim mình thậm chí là cả tiếng thở nhè nhẹ.

Trên cửa sổ có ánh sáng rọi vào, là đèn xe.

Tố Diệp vẫn đang chờ đợi.

Cho tới khi, tiếng chuông cửa dưới nhà vang lên, cô mới ngồi bật dậy khỏi giường. Trái tim cuối cùng đã thoát khỏi tần suất đồng đều với kim đồng hồ, mà đập nhanh hơn nhiều. Chuông cửa vẫn vang lên,

theo một trật tự, đủ để thấy sự nhẫn nại và quyết tâm của vị khách. Cô đứng dậy đi xuống nhà. Lúc đi qua bàn uống nước ở phòng khách, cô tiện tay dọn dẹp sạch sẽ đồng ảnh vương vãi trên mặt bàn, đề xuống dưới quyển sách, chỉ để lại một góc nhỏ bên ngoài.

Mở cửa, bên ngoài là bóng hình cao lớn của Niên Bách Ngạn.

Rõ ràng là anh vừa từ công ty vội tới đây. Chiếc áo sơmi màu cà phê đậm, bộ vest màu đen. Chiếc thắt lưng tinh xảo và tia sáng rực rỡ trên cổ tay anh làm tăng thêm vẻ đẹp cho nhau, như thể càng làm nổi bật dáng vẻ của cô mái tóc rối bù và bộ quần áo ngủ của hãng Victoria's Secret.

“Vào đây đi!” Từ đầu tới cuối cô vẫn cúi đầu, nói xong bèn tự động đi tới nằm cuộn tròn trên sofa, cảm xúc không có nhiều thay đổi.

Niên Bách Ngạn bước vào nhà, sau khi đóng cửa xong liền tiện tay đặt chìa khóa xe trên chiếc tủ để đồ ở cửa chính, đi tới trước mặt cô. Thấy tâm trạng cô không vui, anh bèn ngồi xuống, đưa tay sờ lên trán cô.

Cô không động dậy, tròn mắt nhìn anh.

“Không sốt.” Anh thu tay về, dường như thấy nhẹ nhõm hẳn.

Tố Diệp uể oải gật đầu.

“Em thấy khó chịu ở đâu?”

“Đầu, tim, toàn thân, chân tay... chỗ nào cũng khó chịu.” Cô làu bàu.

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười: “Lại giận đối ai rồi?”

Cô chớp chớp mắt không trả lời.

“Lúc gọi điện thoại cho tôi, em đang ở đâu?” Anh nghe ra không giống như đang ở nhà.

Tố Diệp suy nghĩ một lát, rồi đứng dậy khỏi sôpha: “Anh đợi chút!” Nói rồi cô đi lên gác.

Niên Bách Ngạn chẳng hiểu chuyện gì, nhưng thấy cô nháy nhót loạn lên anh cũng yên tâm không ít. Lúc nhận được điện thoại của cô anh đang họp, trong điện thoại giọng cô yếu đuối mệt mỏi, như một con mèo bị người ta cắt mất đuôi. Cô khẽ khàng gọi anh một tiếng “anh rể”, yếu ớt nói với anh rằng cô rất khó chịu, khiến tâm trí anh loạn cào cào.

Cuộc họp vừa kết thúc là anh không kịp nghỉ ngơi, vội vàng tới đây. Khổ rằng đường quá tắc, anh đã liên tục vượt mấy cái đèn đỏ, chỉ mong không phải cô lại bị ốm hay lên cơn sốt.

Xem ra chỉ là cảm xúc có chút vấn đề.

Niên Bách Ngạn ngồi trên ghế sôpha. Lúc này anh mới có thời gian ngắm nhìn bốn xung quanh, không khỏi kinh ngạc. Căn phòng đang yên lành bị cô trang hoàng thành một phong cách ngập tràn cảm giác kỳ quái, hư ảo. Màu xám đen đương nhiên sẽ không tồn tại, sôpha màu xanh lá, thảm trải sàn màu xanh ngọc, ghế gỗ màu đỏ. Có ngọn đèn theo phong cách hiện đại nhưng cũng có tủ đứng và điện thoại kiểu cũ của 30, 40 năm về trước. Trên khung cửa sổ sát đất xếp một hàng dài những con búp bê và những món đồ chơi kỳ quặc, màu sắc rực rỡ, tạo hình độc đáo, có lẽ là một kiểu số lượng có hạn nào đó, tóm lại cố gắng phóng tầm mắt ngắm nhìn thì đó là sự kết hợp của các hệ thống màu sắc đối lập, tạo cảm giác náo nhiệt.

Ngoại trừ bức ảnh cực lớn treo trên tường. Nó được coi là thứ tao nhã nhất, chỉ độc một màu trắng, nhưng lại hòa hợp với khung cảnh căn phòng một cách kỳ lạ. Niên Bách Ngạn nhìn người con gái trong bức ảnh, nhìn mãi nhìn mãi, bỗng thấy xót xa.

Trên mặt bàn đặt mấy quyển sách, anh lấy một cuốn lên xem, có liên quan đến tâm lý học. Lúc đang chuẩn bị đặt xuống thì vô tình giở tới một góc phía dưới để lộ ra một tấm ảnh. Anh lật tiếp những quyển đề bên trên, mới phát hiện còn không ít ảnh.

Anh cầm ảnh lên, xem từng tấm một. Khóe môi vốn đang nở một nụ cười dịu dàng của Niên Bách Ngạn dần dần căng ra, đường cong cương nghị bỗng trở nên lạnh giá, đầu mày nhíu chặt, khắc rõ một nếp nhăn.

Lúc Tố Diệp đi xuống nhà vừa hay nhìn thấy cảnh ấy, cô thầm hừ một tiếng trong lòng nhưng nét mặt không để lộ biểu cảm gì. Cô đi tới, uể oải ngồi xuống bên cạnh Niên Bách Ngạn, đẩy một chiếc hộp nhỏ tinh xảo tới trước mặt anh, tạm thời chặn đi tầm nhìn của anh.

“Cái gì vậy?” Niên Bách Ngạn không hiểu.

“Mở ra xem đi!” Tố Diệp dựa vào anh, lúc ngẩng đầu mỉm cười, cô cách anh rất gần.

Niên Bách Ngạn tạm gác chuyện tấm ảnh lại, cầm lấy chiếc hộp, mở ra. Là một đôi măng sét tinh xảo hiệu Givenchy, hoàn toàn làm bằng vàng, thiết kế đơn giản thoải mái. Anh nhướn mày, còn chưa đợi anh hỏi cô đã khoác tay anh, nét mặt rạng rỡ: “Chiều nay lúc đi dạo phố em nhìn thấy nó, cảm thấy rất hợp với anh, anh thích không?”

Điều anh càng thích hơn, là việc cô chủ động thân thiết với anh.

“Khiến một cô “Grăng-đét” như em chịu bỏ tiền ra đúng là không dễ dàng.”

“Ghét anh quá đi, ai nói em là “Grăng-đét”?” Giọng Tố Diệp nũng nịu, lúc nói còn giơ tay đánh nhẹ vào lồng ngực anh, như thế, khoảng cách của hai con người lại càng gần thêm một chút.

Còn sự cố ý tiếp cận của Tố Diệp không vấp phải sự cự tuyệt của Niên Bách Ngạn. Anh mỉm cười, mặc cho cô làm nũng rồi tiện đà ôm cô vào lòng. Cô cũng khẽ giãy giụa mang tính tượng trưng một lát rồi sau đó dính chặt lấy anh như một con mèo yếu ớt.

“Anh nói xem, có thích không?” Cô lấy ra một chiếc măng-sét, ngẩng đầu khẽ hỏi.

Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn cô, khóe môi hiện lên một sự cứng chiều không hề che giấu, giọng nói trầm thấp giờ cũng trở nên dịu dàng: “Tôi thích.” Câu nói này chứa đựng quá nhiều nội dung, giống như giờ phút này trong mắt anh chỉ có cô vậy.

Tố Diệp rất thông minh, cô hiểu rõ hàm ý thực sự trong từ thích mà anh nói, không giả vờ ngốc nghếch hỏi thêm anh thích thế nào. Cô cúi xuống lấy chiếc măng-sét tới, chuẩn bị đeo lên cho anh. Nhưng Niên Bách Ngạn lại giữ chặt tay, ngăn chặn hành động của cô.

Cô không hiểu, ngược mắt lên nhìn anh.

“Ngốc ạ! Tôi sợ nó làm xước tay em.” Anh cười khẽ, giải thích.

Tố Diệp ngẩn người, vì nụ cười của anh, càng vì sự quan tâm của anh, một cảm giác do dự trào dâng trong lòng, như một trạng thái phân li, vô tình gặm nhấm lòng quyết tâm của cô.

“Tôi bảo đảm khi đi làm sẽ đeo.” Anh lầm tưởng cô không vui, đưa tay khẽ quệt lên mũi cô đồng thời đưa ra lời hứa.

“Là anh nói đấy nhé, không được phép không đeo.” Tố Diệp phản ứng lại, rồi lại mỉm cười.

Niên Bách Ngạn đồng ý.

Cô lại nằm gọn trong lòng anh, áp mặt vào lồng ngực, lắng nghe từng nhịp tim vững vàng của người đàn ông, hít hà mùi gỗ mộc mẽ người. Nhưng... nụ cười trong mắt dần dần tắt ngấm. Cô nhìn chằm chằm chiếc măng-sét trên đầu ngón tay, một tia nhìn lạnh lùng lướt qua.

Tố Diệp có thể ở một giây phút nào đó chỉ là một con đà điểu vui đùa trong cát sỏi, nhưng không có nghĩa bị người khác bắt nạt tận cửa mà vẫn vờ như không thấy. Thứ cô mua không phải là chiếc váy dài đó mà là một đôi măng-sét của nam giới. Đúng vào lúc Nguyễn Tuyết Mạn và người phụ nữ kia đang ba hoa khoác lác con rể và con gái bà ta xuất sắc đến thế nào, cô đường hoàng bước ra khỏi phòng thay đồ. Cô đi lướt qua bà ta, đến khu đồ nam giới, tùy ý chỉ vào một đôi măng-sét, chậm rãi nói với nhân viên bán hàng: Lấy đôi măng-sét này ra cho tôi xem.

Cô liếc mắt, không khó nhìn thấy thần sắc ngượng ngập cùng nét mặt kinh ngạc và do dự của Nguyễn Tuyết Mạn khi nhìn thấy chiếc măng-sét trên tay cô.

Cô cười khẩy, sắc mặt người đàn bà này đúng như cái bảng pha màu, rõ ràng dễ nhận.

Nguyễn Tuyết Mạn đã nhìn rõ chiếc măng-sét mà cô cầm, vậy thì, nếu sau này nó lại được đeo trên người Niên Bách Ngạn thì sẽ thế

nào?

Nghĩ tới cảnh tượng có thể xảy ra trong tương lai, Tố Diệp liền cảm thấy sung sướng.

Khóe môi còn chưa kịp cong lên, giọng nói trầm ấm của anh đã vang lên trên đỉnh đầu: “Tâm trạng khá hơn chút nào chưa?”

Cô ngược lên, anh nhìn xuống, hai con người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt cô trong veo, còn đôi mắt anh ngập tràn sự quan tâm.

Tố Diệp khẽ gật đầu, rồi dịu dàng kéo tay anh lại, nghịch nghịch những ngón tay anh. Một giây sau, bàn tay anh khẽ co lại, đan chặt với tay cô.

“Bây giờ có thể nói cho tôi biết ai đã tới tìm em không?” Anh khẽ thở dài.

Đây đúng là lần đầu tiên Niên Bách Ngạn bị một người con gái dẫn dắt cảm xúc của mình. Tố Diệp hôm nay như một đứa trẻ thích trêu chọc anh, khiến anh tưởng rằng cô bị bệnh, nóng ruột chạy vội tới đây. Nhưng cô không bị ốm, mà chỉ mong anh đeo chiếc măng-sét cô mua. Anh chưa bao giờ nhận quà của phụ nữ, vì nhận rồi sẽ cảm thấy rất kỳ lạ. Vậy mà món quà này lại khiến anh rất vui, càng vui hơn nữa là sự chủ động của cô.

Anh hoàn toàn không muốn trách cứ cô lãng phí thời gian, vì khoảnh khắc cô vùi đầu vào lòng anh, anh mới phát hiện ra, trái tim từ lâu đã trống vắng của anh cuối cùng cũng được đông đầy sự ấm áp.

Anh nên đẩy cô ra, hoặc cảnh cáo cô, trước khi chưa biết rõ tình cảm của chính mình thì không phép đùa với lửa. Nhưng con người trước sau luôn ích kỷ, càng không nói tới một người đàn ông luôn khao

khát có được sự ấm áp đó như anh. Một khi đã được nếm trải, khát khao được chiếm hữu nó càng trở nên mãnh liệt.

Có lẽ cái anh càng mong muốn hơn là hoàn toàn có được nó.

Không phải anh không làm được.

Tố Diệp mỉm cười, ngược lên nhìn anh, gò má sát lại rất gần: “Anh cảm thấy mấy bức ảnh đó chụp thế nào? Em thấy đẹp lắm đấy chứ.”

“Nếu có thời gian, tôi muốn được đường hoàng đi chụp một bộ với em, chứ không phải là bị chụp trộm.” Lời nói mang đầy hàm ý sâu xa, rồi anh thu tay lại ôm cô chặt hơn: “Nếu thật lòng thấy nó đẹp, thì không cần phải khó chịu khắp người nữa.” Cô chắc chắn không phải một người tùy tiện, thậm chí nói trong một số trường hợp còn cực kỳ thận trọng, cũng như trái tim và cảm xúc của cô. Để anh nhìn thấy bức ảnh, chứng tỏ cô có ý muốn anh biết.

Tố Diệp nghiêng mặt nhìn anh: “Vậy anh cảm thấy người chụp lên là ai?”

“Bất luận người nào quen tôi đều có khả năng.” Anh khẽ cười.

Tố Diệp thông minh, nghe ra được huyền cơ: “Nói vậy là anh bị chụp trộm không phải lần một lần hai?”

“Sao lại day dứt vấn đề này?” Niên Bách Ngạn bất giác khẽ chạm nhẹ vào gương mặt cô.

“Bởi vì...” Tố Diệp ôm chặt cổ anh, tươi cười: “Em đang nghĩ, người phụ nữ lần trước may mắn được cùng đứng chung ống kính với anh là ai? Là một người phụ nữ anh tùy ý gặp gỡ để giải quyết nhu cầu sinh lý hay là tình nhân cố định của anh?”

Quyển 4 - Chương 123: Trước giờ chưa gọi tên em

Niên Bách Ngạn hơi sững sờ, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Tố Diệp thấy vậy, cố tình thở dài: “Nghĩ lại em thấy mình thật thiệt thòi, những người phụ đó cũng coi như được nếm thử súng thật đạn thật* của anh, cho dù có bị chụp trộm thì cũng xứng với hai chữ “gian tình”. Em chỉ là một kẻ lướt qua, thế mà còn bị người ta chụp rõ nét thế này.”

*Khụ... khụ... Không cần mình giải thích các bạn trẻ cũng hiểu súng với đạn là gì rồi phải không, ai còn chưa hiểu, xin hãy để lại lời nhắn với bạn Tô (Ai không hiểu mình đã giải thích ở #1213 ^^)

“Cái miệng em đúng là nên đi làm luật sư.” Niên Bách Ngạn không biết chống cự ra sao trước mấy lời trách móc của cô, khó xử đáp: “Ngày nào tôi cũng bận đến nỗi thời gian ngủ còn ít đến đáng thương, ở đâu ra mấy người phụ nữ đó chứ?”

“Thì anh cũng có tình nhân cố định mà.” Cô lẩm bẩm.

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ nhìn cô cười.

Lúc này Tố Diệp mới ý thức được, cảm xúc của mình có phần quá đáng. Cô cúi đầu, ngượng ngập bổ sung: “Ý của em là, em năm cũng bị trúng đạn*”

*Một câu nói ví von quen thuộc ở Trung Quốc, ý chỉ những người không làm gì mà cũng bị người ta nhắm vào.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại ôm cô, khẽ hôn nhẹ lên má cô, nửa đùa nửa thật nói: “Nha đầu, không nằm làm sao trúng được đạn?”

Chẳng qua đó chỉ là một câu giải thích của cô, nhưng lại bị Niên Bách Ngạn phản công, trong hàm ý sâu xa còn lộ rõ một sự ám muội. Thoạt đầu Tố Diệp còn chưa kịp hiểu câu đó có nghĩa là gì, nhưng khi nhìn thấy nụ cười trong đáy mắt anh, cô chợt ngộ ra, gò má bỗng ửng hồng.

Anh bị dáng vẻ của cô chọc cười, khẽ thì thầm bên tai cô: “Trước đây tôi đã từng có tình nhân cố định, nhưng em yên tâm, tôi chỉ dùng súng thật chứ không bắn đạn thật.”

Tố Diệp chỉ cảm thấy bên tai ngựa ngửa, hơi thở nóng bỏng của anh xuyên vào tim cô. Nhưng lời anh nói càng khiến cô tai đỏ rực, tim đập nhanh. Sau khi hiểu rõ ý nghĩa phía sau câu nói này, màng nhĩ cô cũng ong ong theo. Chẳng qua cô chỉ nói một câu “súng thật đạn thật”, vậy mà anh lại trêu chọc cô một hồi. Cô ngược mắt lườm anh, người đàn ông Niên Bách Ngạn này, trước nay vốn là người nghiêm túc cơ mà.

Nhưng cô cũng hỏi theo một câu ngờ nghệch mà không hề suy nghĩ: “Tại sao không bắn đạn thật?” Lời nói vừa thốt ra cô mới bừng tỉnh mình vừa hỏi một câu thiếu thông minh đến thế nào, tự cảm thấy không còn biết giấu mặt đi đâu.

Vậy mà, Niên Bách Ngạn lại có lòng trả lời cô, anh quay mặt cô lại: “Bởi vì, đạn thật, tôi chỉ dành cho người con gái mình yêu.”

Trái tim Tố Diệp co thắt lại, theo phản xạ đẩy anh ra.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, như cười như không.

Cô hiểu lời anh nói. Mặc dù anh bất ngờ đưa một câu, hơn nữa còn hoàn toàn không phù hợp với hình tượng thường ngày của anh, nhưng câu nói ấy khiến cô hoảng hốt, nhất thời chỉ biết né tránh ánh mắt anh, không dám nhìn lâu hơn.

Vì cô sợ hãi.

Rốt cuộc sợ hãi thứ gì, mấy ngày nay cô cũng đang trăn trở, nhất là mỗi khi đêm về. Mỗi khi cô nằm lên giường là lại nhớ tới cảm giác khi được nép mình trong vòng tay anh. Đó là một cảm giác an toàn, dễ chịu chưa từng có, giống như, vòm ngực này vốn dĩ phải thuộc về cô vậy.

Cảm giác này quấy nhiễu cô quá lâu, dần dần cô cũng hiểu ra, điều cô sợ nhất chính là mình sẽ dựa dẫm.

Dựa dẫm vào lồng ngực anh.

Dựa dẫm cả vào hơi thở anh.

Cô càng sợ sẽ dựa dẫm sự trầm ổn của anh mỗi khi an ủi cô, vào nụ cười trầm ấm ấy.

Cô sợ rằng sự dựa dẫm ấy sẽ biến chất, cuối cùng trở thành một sự lưu luyến không thể tách rời.

Dự cảm này như một hồi chuông cảnh báo không ngừng vang lên bên tai, khiến cô hoang mang lo sợ. Cô đã xem thường Niên Bách Ngạn rồi sao? Điều kiện của anh thực sự sẽ khiến phụ nữ nổi sóng trong lòng. Một mặt anh vừa cho cô thời gian một mặt vừa đối xử với cô một cách nhẫn nại dịu dàng. Anh không keo kiệt tình cảm của mình lại không ép buộc cô phải lập tức đồng ý. Anh chỉ đứng ở đó,

có lúc lặng im, có lúc mạnh mẽ, khiến cô trở tay không kịp.

Và cũng vì cô đau buồn phát hiện, đã rất lâu rồi mình không chủ động nhớ tới Đình Tư Thừa nữa.

Cô không muốn cảm giác này bởi vì nó sẽ làm xáo trộn lý trí và sự quyết tâm của cô.

Cô không hiểu anh đang chờ đợi điều gì? Đợi một ngày tâm trạng của cô trầm tĩnh lại, hay là anh đã nhìn thấu mục đích muốn báo thù nhà họ Diệp của cô? Nếu là lý do phía trước, vậy thì chắc chắn thứ đang đón đợi cô một ngày không xa sẽ là phong ba bão táp. Nếu là lý do phía sau, có lẽ cô vẫn còn khả năng rút lui an toàn.

Niên Bách Ngạn thấy ánh mắt cô như người mất hồn, biết ngay suy nghĩ của cô lại đang trống rỗng. Anh hơi chau mày, giong tay kéo lại cô vào lòng, nhanh như một con đại bàng vồ bắt một con chim non. Lúc này cô mới có phản ứng, không vui: “Anh làm em đau rồi.”

“Không làm em đau, sợ là em sẽ hoàn toàn quên mất trước mặt em còn có một người đang sống sờ sờ.” Anh khẽ mỉm cười.

Tổ Diệp mím môi cười.

“Được rồi, đừng giận dỗi nữa! Diệp Ngọc đã nói gì với em?” Anh nhìn cô.

Cô nhất thời mơ hồ. Đôi mắt của người đàn ông này dường như có thể nhìn thấy cả những nơi cô không thấy, ít nhất thì anh cho rằng cô đang vì cô tình nhân cố định đó mà giận dỗi.

“Xem ra việc anh có tình nhân chỉ có một mình Diệp Ngọc biết.” Nếu không sao anh lại ngay lập tức nghĩ tới Diệp Ngọc.

Niên Bách Ngạn hơi do dự: “Tôi đã từng nhắc tới với cô ấy.”

Tố Diệp như đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng hàng mi dài lập tức giấu đi tâm tư trong lòng, khi ngược lên, ánh mắt nhìn anh đăm đũa: “Vợ anh cảnh cáo em rời xa anh.”

Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày.

Cô vẫn nhìn anh không rời mắt.

“Tôi nghĩ, với cái miệng nhanh nhẩu của em, cô ấy cũng chẳng thể chiếm thế thượng phong.” Anh khẽ cười.

“Sao em có cảm giác anh rất mong nhìn thấy nội bộ nhà mình lục đục nhỉ?” Tố Diệp sát lại gần, cười tít mắt.

Niên Bách Ngạn siết chặt tay, để mặc cô bám lấy mình như một con bạch tuộc: “Trên đời này chẳng có người đàn ông nào lại muốn nhìn thấy nhà mình mâu thuẫn cả.”

“Thế tức là anh quá tự tin, cho rằng mình có thể đồng thời giải quyết được cả hai người phụ nữ.” Bờ môi cô chỉ cách anh một khoảng cực gần, giọng nói mềm nhũn như kẹo đường.

Niên Bách Ngạn si mê hương thơm nhẹ nhàng của cô, lên tiếng: “Tôi không có nhiều thời gian và sức lực như thế, chỉ muốn giữ chắc một người phụ nữ thôi.”

Cô cười e thẹn, tránh ánh mắt anh: “Vậy anh có hy vọng em rời xa không?”

Cô trực tiếp giao quyền chủ động cho anh.

Niên Bách Ngạn không trả lời ngay. Cô ngược mắt lên nhìn anh, như rất thoải mái cũng rất nghiêm túc chờ đợi câu trả lời của anh.

Bầu không khí yên lặng hẳn đi.

Chỉ còn tiếng kim đồng hồ, tích tắc tích tắc. Mỗi giây trôi qua, sự im lặng đã qua cũng đang ngằm đối đầu với sự ấm áp của hiện tại. Sợ nhất chỉ là, đáp án người đàn ông sắp nói ra đây sẽ là bát nước đổ đi, khó mà thu lại.

Niên Bách Ngạn giơ tay, đầu ngón tay khẽ chạm vào gương mặt cô, trong ánh mắt sâu thẳm là sự u tối mãnh liệt không thể hóa giải, nhưng nét mặt anh ôn hòa trở lại: “Không hy vọng!”

Dứt lời anh cúi xuống, phủ lên bờ môi cô.

Làn môi mỏng thấm đẫm hương gỗ mục. Lý trí của Tố Diệp bỗng bay rất xa cùng với hơi thở thanh mát ấy. Cô muốn giơ tay giữ chặt nó lại nhưng lại chỉ nắm được vòm ngực trước mặt, rồi lại bị anh kéo cổ tay vòng qua cổ anh. Nụ hôn của anh vẫn triền miên sâu đậm như đêm đó ở Nội Mông Cổ.

Đây là lần thứ hai sau đêm hôm đó anh tiếp tục chủ động hôn cô.

Cô chưa từng nói với anh rằng, đó lần đầu tiên cô gần gũi với đàn ông như vậy.

Anh có quá đủ kinh nghiệm nên mới có thể dẫn dắt cô, hết lần này tới lần khác rút cạn lý trí của cô. Nhưng anh cũng lại tham lam chiếm đoạt, thế nên mới gần như có cả sự kích động và xu thế muốn nuốt chửng cô.

Tố Diệp chỉ cảm thấy mình như chìm trong một lớp bông mềm mại, muốn giang chân tay ra để chạy trốn nhưng chỉ càng lúc lún càng sâu. Cho tới khi, nụ hôn của Niên Bách Ngạn trượt xuống dưới cằm, cổ cô. Khi cô hoang mang cho rằng anh sẽ lại tiếp tục thì anh bỗng hôn nhẹ lên tai cô, khẽ thì thầm: “Diệp Diệp! Đừng nghĩ lung tung! Mọi việc cứ giao cho tôi.”

Một lời hứa đầy trách nhiệm, đè nặng khiến cô không thở nổi.

“Em ghét cái tên Diệp Diệp này.” Cô đánh trống lảng.

Niên Bách Ngạn chỉ cười, trong đáy mắt là vô vàn yêu thương ai cũng có thể nhìn thấy, anh khẽ cọ nhẹ lên mũi cô và nói: “Ngốc ạ! Trước nay tôi chưa từng gọi tên em.”

Cô bỗng hiểu ra, lập tức ngẩn ngơ.

Một thứ gì ấm áp nhưng cũng đau đớn ôm trọn lấy cô. Cô đã thực sự không nỡ rút lui rồi...

Lúc Tố Khải gọi điện tới, Tố Diệp vẫn đang nằm ườn trên giường, giọng của Tố Khải trong điện thoại vô cùng nghiêm túc: “Chị! Có một người Bì tên là Bana, có phải là khách hàng của chị không?”

Tố Diệp vẫn còn mơ mơ hồ hồ, chẳng nghĩ gì nhiều, lơ mơ ừ một tiếng.

“Vụ án chặt xác mà mấy hôm trước chị lo lắng đã xảy ra rồi, vị khách đó của chị đang ở hiện trường.” Giọng của Tố Khải như ngấm một chút giá lạnh của cơn mưa mùa thu.

Tố Diệp ngồi bật dậy khỏi giường, mái tóc dài rối tung.

Theo địa chỉ Tố Khải đưa cho cô, Tố Diệp vội vã lái con xe Jeep của mình hướng về phía Tây thành phố, sau gần ba tiếng đồng hồ cuối cùng cũng phát hiện mấy chiếc xe cảnh sát đỗ dưới chân núi Môn Đầu Cầu.

Đúng lúc trời đổ mưa, cơn mưa bụi lất phất như lớp vải sa tanh không thể quán hết. Tới lúc Tố Diệp khó khăn lắm mới lái được xe xuống chân núi mới phát hiện, ở đây có một ngôi biệt thự trông khá đẹp. Hiện trường đã bị cảnh sát phong tỏa, cửa ngoài ngôi biệt thự cũng được dựng lều bạt, có lẽ là để bảo vệ hiện trường vụ án.

Nhìn thấy cảnh này, Tố Diệp đã hiểu ra, có lẽ vị trí dựng lều bạt chính là nơi đầu tiên phát hiện xác nạn nhân.

Có cảnh sát nhận ra Tố Diệp, sau khi gọi Tố Khải ra thì dẫn cô cùng đi vào căn biệt thự.

“Bana đang ở đâu?” Còn chưa kịp nhìn bốn xung quanh, đây là câu đầu tiên Tố Diệp hỏi khi vào cửa.

Trông Tố Khải có vẻ đã mấy đêm không ngủ, hai mắt đỏ quạch, nhưng tinh thần vẫn rất dồi dào: “Anh ta ngồi đang ở bên cạnh thi thể. Bọn em có kéo thể nào anh ta cũng không chịu đi, hết cách đành phải gọi chị tới.”

“Dẫn chị đi tìm anh ta.”

“Ấy, chị...” Tố Khải vội vàng kéo cô lại: “Để em qua báo cho Bana biết là chị tới rồi, chị đừng qua đó thì hơn.”

Tố Diệp quắc mắt lườm Tố Khải: “Đùa cái gì vậy? Anh ta là bệnh nhân của chị! Đừng nhiều lời nữa, mau dẫn đường đi!”

Tố Khải hết cách, chỉ biết làm theo.

Thực tế là, cảm giác tận mắt nhìn thấy cảnh một thi thể đầm đìa máu bị cắt thành nhiều khúc thực sự rất tởm tợ! Còn cảnh Bana nét mặt hiền như bột, quỳ bên cạnh thi thể, chẳng nói chẳng rằng, càng khiến người ta rùng mình hơn.

Chính trong chiếc lều cô vừa đi qua.

Nước mưa bắt đầu thấm đẫm vạt cỏ bên cạnh lều. Trong lều nồng nặc mùi thịt thối rửa nhức mũi. Mùi máu tanh cộng thêm mùi nước mưa càng khiến người ta buồn nôn. Bana quỳ bên ngoài dây phong tỏa, nhìn đội pháp y và nhân viên điều tra bên trong đang vội vàng thu thập chứng cứ, bờ môi khô khốc run lên dữ dội. Tố Diệp đi tới bên cạnh, nhìn một đồng thịt được đào từ dưới bùn lên, kìm nén cảm giác buồn nôn, bình tĩnh nói với Bana: “Giống y hệt như giấc mơ của anh sao?”

Giọng nói của cô như thanh âm chuộc tội từ trên trời rơi xuống, Bana bất ngờ đứng dậy, sau khi nhìn thấy Tố Diệp, anh ta như phát điên, nắm chặt tay cô không buông, gương mặt kinh hoàng: “Bác sỹ Tố! Tôi đã mơ thấy người phụ nữ này. Chính là cô ấy, chính là cô ấy! Quả nhiên là cô ấy lại chết, trong thực tế thực sự có một người phụ nữ thế này. Cô ấy chết rồi... bị người ta chặt xác...”

Quyển 4 - Chương 124: Ai ai cũng mắc bệnh

Qua màn mưa, sắc mặt Tố Diệp càng trở nên nặng nề. Cách đó không xa có người khẽ gằm lên, là một pháp y ở hiện trường. Có lẽ người học trò ông ta đưa tới vừa vào nghề, chưa từng tiếp xúc với những vụ án chặt xác như thế này, sắc mặt anh ta u ám như xác chết, có vẻ như đang cố đè nén cảm giác buồn nôn. Nhưng còn Tố Diệp, sự lạnh lẽo trong lòng đã vượt xa cảm giác ghê rợn đối với xác thịt. Ánh mắt cô tập trung vào thi thể vừa được đào lên từ đồng bùn. Xác cô gái ấy đã bị chặt thành bốn phần, hai cánh tay đặt bên trái, hai chân đặt bên phải, thân người đặt ở giữa, phần đầu bị cắt rời ra, trông tổng thể giống như đang tôn kính chào chính xác của mình.

Một con người, có tư cách gì thực thi một hình phạt tàn ác như vậy đối với một người khác?

“Bana!” Tố Diệp ngồi xuống, nhìn thẳng vào anh ta: “Giống y như đúc, đúng không?” Cô lại nghiêm túc hỏi lại một lần nữa.

Bana mệt mỏi gật đầu, ngón tay run lên bần bật.

“Chị!” Tố Khải ở sau lưng gọi cô một tiếng, tỏ ý muốn cô qua đó nói chuyện.

Tố Diệp đứng dậy, Tố Khải kéo cô sang một bên, thấp giọng nói: “Trước khi chị tới, Bana đã khai báo với cảnh sát đầy đủ quá trình nạn nhân bị giết hại, thông qua phán đoán ban đầu của pháp y tại hiện trường, trật tự các bộ phận và quá trình nạn nhân bị chặt xác hoàn toàn phù hợp với miêu tả của Bana.”

“Em nói vậy là có ý gì?” Tố Diệp nhíu chặt mày, ánh mắt trở nên không vui.

Tố Khải hiểu rõ chị mình. Mặc dù bề ngoài trông cô có vẻ thờ ơ dửng dưng nhưng thực chất rất nghiêm túc đối với công việc. Anh liếc nhìn Bana đứng gần đó rồi nhìn Tố Diệp: “Bọn em có lý do để nghi ngờ Bana.”

“Em nghi ngờ anh ấy giết người?”

“Không phải là nghi ngờ, đã có một người dân ở gần đây từng trông thấy Bana.” Ngữ khí của Tố Khải cũng trở nên nghiêm nghị.

Tố Diệp chìm vào suy nghĩ, hồi lâu sau mới lắc đầu: “Anh ấy không thể là hung thủ.”

“Chị...”

“Cảnh sát Tố! Anh qua đây một lát.” Còn chưa đợi Tố Khải nói hết câu, bên phía hiện trường lại có người gọi anh.

Tố Khải vội vàng bước tới, Tố Diệp cảm thấy kỳ lạ cũng đi theo.

Pháp y đưa cho Tố Khải một chiếc đinh sắt dài khoảng 11 cm: “Cái này vừa mới được phát hiện trong não của nạn nhân, được cắm từ đỉnh đầu xuyên thẳng vào võng mạc.”

Nét mặt của Tố Khải càng lúc càng khó coi.

“Để tôi xem một chút.” Tố Diệp đứng sau nói.

Pháp y hơi do dự, nhưng Tố Khải đã cho phép.

Tố Diệp đeo găng tay cao su, đón lấy cái nhíp, quan sát tỉ mỉ chiếc đinh dài, một lúc sau mới giao trả lại, không nói câu nào. Cô ngồi xuống quan sát phần đầu bị cắt rời của nạn nhân, mái tóc khô cong bị lột ra đã bị nhuộm màu đỏ của máu, tiếp tục quan sát vị trí chiếc đinh bị đóng xuống, hàng lông mày của cô nhíu chặt, khi nhìn vào mái tóc dài của nạn nhân, cô hỏi: “Vị trí của đầu đã từng bị di chuyển hay chưa?”

Tố Khải vốn đã quá quen với sự bạo dạn của cô, đáp: “Chưa hề bị di chuyển.”

Tố Diệp không lên tiếng nữa, thấy mái tóc được trải ra rất gọn gẽ trên mặt đất, rồi lại nhìn phần thân mới phát hiện từng bộ phận bị chặt ra của nạn nhân cũng đều được xếp rất ngay ngắn.

Cô chìm vào suy tư.

“Đứng lại!” Tố Khải bỗng hét lên.

Tư duy của Tố Diệp đột ngột bị ngắt quãng. Cô ngược mắt lên nhìn đã thấy Bana xông ra khỏi lều. Tố Khải đã sai bước đuổi theo. Cô không kịp suy nghĩ gì, cũng vội vã xông vào cơn mưa tầm tã.

Bana không hề chạy trốn như tưởng tượng của Tố Khải, mà chạy một mạch ra ngọn núi phía sau biệt thự, đột ngột quỳ xuống bên cạnh một sườn núi nhỏ. Vì mưa quá to, Tố Diệp không nhìn rõ được thần thái của anh ta, nhưng cũng cảm nhận được sự bi thương toát ra.

Chỉ nghe thấy Bana gào lên thảm thiết, rồi bắt đầu không ngừng đào lớp bùn đất dưới chân mình như một kẻ điên.

Tố Khải không biết anh ta định làm gì, đột ngột dừng bước, ánh mắt

cảnh giác. Tố Diệp thì bất chấp tất cả xông tới, không nói câu nào cũng ngồi xuống bên cạnh đào đất cùng anh ta.

“Chị...” Tố Khải chạy tới giữ tay cô lại, hét lớn cùng tiếng sấm và tia sét vạch trên nền trời: “Chị điên rồi sao?”

“Ăn nói linh tinh gì đấy! Mau tìm người qua đây, dưới này có thi thể!” Tố Diệp cũng nghiêm mặt hét lên.

Tố Khải sửng sờ, nhưng thấy nét mặt Tố Diệp cực kỳ nghiêm túc, không giống như đang đùa giỡn, lập tức rút bộ đàm, điều người ra sau núi, sau đó cũng ngồi xuống cùng đào đất với hai người họ.

Chẳng mấy chốc, tay Tố Diệp chạm vào một vật gì cứng cứng, sau một giây chờ người, cô tiếp tục đào nhanh hơn nữa, mái tóc dài trong bùn đất quấn chặt lấy ngón tay cô, liền sau đó một chiếc đầu đã bị thối rữa đến cực điểm bị cô đào lên. Bana thấy vậy bèn giật lấy, lập tức kinh hoàng thét lên, buông tay. Tố Diệp nhanh tay nhanh mắt vội vàng đỡ lấy, như vậy chiếc đầu mới không bị anh ta hoảng hốt vứt đi.

Tố Khải thấy sự việc quá nghiêm trọng, lập tức thông báo tình hình cho tổng bộ.

Mấy đồng nghiệp ở biệt thự vội vàng chạy tới, các nhân viên điều tra hiện trường cũng bắt đầu bận rộn. Tố Diệp tháo găng tay ra, nhìn Bana đang đứng run lấy bầy bên cạnh mình, nhất thời miên man suy nghĩ. Tâm trạng của Bana rất không ổn định, khi nói rằng va vào nhau lập cập: “Giấc mơ của tôi đều là sự thật... Bác sỹ Tố! Cô thấy rồi đấy... Tôi đã từng kể với cô về nạn nhân này.”

Đương nhiên là Tố Diệp còn nhớ, nếu không đã chẳng phát điên cùng anh ta.

Thi thể bị chôn dưới đất phía sau núi được đào lên toàn bộ. Tố Diệp lại bước lên quan sát, phát hiện hoàn toàn ăn khớp với miêu tả của Bana, cách giết người giống với vụ án dưới chân núi, đến cách chặt xác cũng giống nhau như đúc. Từ đầu nạn nhân mới được đào lên, pháp y cũng phát hiện một chiếc đinh dài. Chiếc đinh ấy cũng từng xuất hiện trong giấc mơ của Bana.

“Tố Khải!” Cô đứng dậy, mặc cho mưa ướt sũng người, gương mặt hốc hác đi sang một bên.

Tố Khải bước tới.

“Chị cung cấp cho em một vài manh mối.” Sắc mặt Tố Diệp có phần nhợt nhạt, nhưng vẫn gắng gượng nói tiếp: “Thứ nhất, hung thủ là nam giới, chiều cao có lẽ chưa tới 1 mét 75; thứ hai, hẳn ta có lẽ là một tín đồ của dị giáo*, hoặc ít nhất là mê tín “thuật giáng đầu”** xuất phát từ Thái Lan và Malaysia; thứ ba, có lẽ năm ngoái hẳn ta đã mất đi người thân, hoặc ba mẹ hoặc người thân trong gia đình, và người đó cũng bị sát hại; thứ tư, hẳn ta là một người đàn ông mắc chứng cưỡng ép.”

*Dị giáo là bất cứ niềm tin hay lý thuyết nào không đúng với niềm tin chuẩn mực tôn giáo hoặc phong tục có sẵn đương thời. Dị giáo khác với cải đạo, tức việc từ bỏ quan hệ với một tôn giáo hay nguyên tắc nào đó, và báng bỏ, vốn là điều hoàn toàn bất kính đối với một tôn giáo. Trong một số tôn giáo cũng ngụ ý việc dị giáo là thông đồng với ma quỷ như Sa Tăng hay Thần Lửa. Trong một số giai đoạn lịch sử nhất định của Kitô giáo, Do Thái, và một số nền văn hóa hiện đại, tán thành ý tưởng vốn bị coi là dị giáo sẽ bị trừng phạt theo quy định của pháp luật.

** Thuật giáng đầu (tạm dịch): Hay tiếng Anh còn gọi là Tame Head là một tà thuật thịnh hành ở khu vực Đông Nam Á, tương truyền có

nguồn gốc từ dân tộc Mèo ở Vân Nam, Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Tố Khải nghe xong chau mày: “Đàn ông, 1 mét 75 làm sao biết được?”

“Trong giấc mơ Bana đã nhìn thấy bóng của tên hung thủ.”

“Chuyện vô căn cứ.” Tố Khải hoảng hốt: “Thế còn tin độ dị giáo?”

“Khi còn ở nước ngoài chị đã từng gặp một vụ án tương tự, đình dài cũng được đóng xuyên não vào thẳng võng mạc, là mong nạn nhân không bao giờ có thể nhìn thấy tướng mạo của hung thủ nữa, như thế xuống âm ty địa phủ cũng không thể tố cáo. Nhưng đây chẳng qua chỉ là một kiểu truyền thuyết trong thuật giáng đầu mà thôi. Nghe nói chỉ có một số tín đồ dị giáo mới mê tín truyền thuyết này. Mà những người này thường là những người đã từng trải qua đau khổ tột cùng, tận mắt chứng kiến người thân bị sát hại mà tâm lý trở nên lệch lạc, tất cả đều có khả năng.”

“Làm sao biết hẳn ta bị mắc chứng cưỡng ép?”

“Từ vị trí sắp xếp xác nạn nhân.” Tố Diệp ra sức khịt mũi, khắp khoang mũi toàn một mùi máu tanh xen lẫn mùi thịt thối rữa khiến người ta kinh hồn bạt vía: “Tứ chi của cả hai thi thể đều bị bẻ gãy ở cùng một vị trí, sau đó được xếp lại gọn ghẽ, cánh tay và chân cũng được sắp xếp đặt cùng một hướng, vị trí đặt đầu và cách rải tóc cũng thành thói quen. Điều này chứng tỏ thường ngày hung thủ không thể chịu nổi khi nhìn thấy những thứ quá bừa bãi, nhất thiết phải sắp xếp gọn gàng mới được, đây là những biểu hiện lâm sàng của người mắc chứng cưỡng ép.”

Tố Khải im lặng một lúc lâu mới nói: “Chị luôn tin tưởng chắc chắn Bana không giết người?”

“Đúng vậy. Anh ấy không phải hung thủ.” Tố Diệp nhấn mạnh từng chữ một.

Tố Khải ánh mắt sắc bén nhìn Bana. Trong màn mưa, Bana đứng im phăng phắc ở đó như bị dọa cho hết hồn, cả người run lên như rây bột. Anh hít một hơi sâu: “Mặc dù có bác sỹ tâm lý là chị bảo đảm nhưng trước khi vụ án còn chưa được điều tra rõ ràng, anh ta phải chịu sự giám sát của cảnh sát.”

“Được! Nhưng đừng làm ảnh hưởng tới công việc bình thường của anh ấy, càng không được làm kinh động tới người nhà.” Ngữ khí của Tố Diệp rất kiên quyết: “Vợ anh ấy sức khỏe không tốt, con lại còn quá nhỏ, anh ấy là trụ cột gia đình.”

Tố Khải gật đầu.

Điện thoại vang lên, là của Tố Diệp.

Sau khi nhận máy, giọng nói của Hà Minh nghe rất nghiêm trọng: “Bác sỹ Tố! Đã có kết quả của Bana rồi, sự thật có thể đều không phải như chúng ta nghĩ. Tôi đề nghị cô lập tức cùng bác sỹ Phương sắp xếp thời gian thích hợp, Bana cần phải làm lại trị liệu thôi miên một lần nữa!”

Tố Diệp nghe điện thoại, nhìn ra phía Bana trong làn mưa trắng xóa, giọng nói trong trẻo: “Tôi cũng đang có ý này. Sự việc đã hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của chúng ta rồi.”

Qua hội nghị giám định tổ chức tại Paris, Lâm Yêu Yêu đích thực đã học được không ít. Lần này đi công tác bằng tiền công ty, cô nhất thiết phải làm một bản báo cáo tường tận những gì đã học được Paris, sau khi về nước sẽ chia sẻ cho các đồng nghiệp.

Bận rộn công việc xong, cô lại nói chuyện với Đinh Tư Thừa một lúc. So với sự nhiệt tình và lưu luyến của cô, Đinh Tư Thừa có vẻ không tập trung cho lắm, cuối cùng lấy lý do còn bận nhiều việc nên cúp máy. Kết thúc cuộc điện thoại lâu lắm rồi, Lâm Yêu Yêu vẫn còn ngồi thờ người trên ghế sofa, cô chỉ cảm thấy Đinh Tư Thừa có gì là lạ. Nghĩ đi nghĩ lại cô không nhịn được liền gọi điện cho Tố Diệp.

Khi điện thoại được kết nối, chẳng hiểu sao, Lâm Yêu Yêu lại thờ phào một cái.

Giọng Tố Diệp hơi khàn, còn ho không ngừng nghỉ.

“Đang giữa hè sao cậu lại cảm cúm được chứ?” Lâm Yêu Yêu lo lắng.

“Đừng nhắc nữa! Dầm một trận mưa to.” Bên kia Tố Diệp nhanh gọn nói ra nguyên nhân bị bệnh, rồi hỏi cô tình hình ở Paris.

Lâm Yêu Yêu thấy ấm lòng, nói mọi việc vẫn tốt đẹp. Tố Diệp chẳng hề khách khí, thúc giục cô mau mua một chiếc túi xách về đây. Lâm Yêu Yêu cười không khép miệng lại được: “Chúng ta đã bao nhiêu năm làm đồng chí đồng đội rồi, mình còn không hiểu cậu sao? Đã mua xong cho cậu từ lâu rồi. Nay, mình phải đi cướp hàng như các bà các mẹ đấy, tay sắp bị chen gãy rồi.”

“Toàn dân Trung Quốc đã khấm khá rồi, trên thế giới phàm là mấy cửa hàng đồ cao cấp ở đâu không có thương hiệu chứ.” Tố Diệp thờ dãi.

Lâm Yêu Yêu cười, buồn dưa lê với cô thêm mấy câu nữa, cuối cùng vẫn hỏi: “Mấy ngày nay cậu có nhìn thấy Tư Thừa không?”

“Không! Anh ấy bận mình cũng bận, sao thế?”

“Không có gì đâu, chỉ cảm thấy thái độ của anh ấy cứ kì lạ sao sao ấy, không còn quan tâm tới mình như trước nữa.”

“Đừng nghĩ vớ vẩn! Chắc tại anh ấy bận quá thôi, cậu cũng biết là... khụ... khụ...” Tố Diệp ở đầu kia lại ho một tràng dữ dội, rồi mới nói tiếp: “Trong xã hội này, người nào chả có bệnh, ý mình là, bệnh tâm lý ấy.”

Lâm Yêu Yêu khẽ thở dài, cũng chẳng oán thán thêm gì nữa, ngược lại chỉ lo cho bệnh tình của cô ấy, hết lời dặn dò Tố Diệp phải đi khám bác sỹ. Cuối cùng Tố Diệp còn chê cô nhiều chuyện, cúp điện thoại.

Nửa đêm, Lâm Yêu Yêu trằn trọc mãi không ngủ được, một lát lại mơ thấy lần đầu tiên quen Đinh Tư Thừa, lát sau lại mơ cảnh Đinh Tư Thừa không ngừng đi về phía trước, cô gắng sức đuổi theo ở phía sau, tới lúc đuổi kịp cô phấn khích kéo cánh tay anh lại. Ai ngờ vừa mới ngẩng đầu mới phát hiện đó là mặt của gã đàn ông vô lại đó. Anh ta ôm chặt cô, khuôn mặt xấu xa cúi xuống hôn cô, cô choàng tỉnh giấc.

Ở phòng bên, là những tiếng làm tình ồn ào vang tận trời cao.

Quyển 4 - Chương 125: Một cảnh xuân

Lâm Yêu Yêu cảm thấy, chắc chắn kiếp trước mình đã tạo không ít nghiệp chướng, thế nên kiếp này mới gặp phải một gã đàn ông phiền phức đến mức này. Từ Tours đến Paris, cô và cái gã vô lại đó gần như như hình với bóng. Mặc dù anh ta không mặt dày chủ động làm phiền, nhưng lúc nào cũng xuất hiện xung quanh cô như ma quỷ, khiến cô luôn có ảo giác rằng, lẽ nào mấy cơ trưởng toàn thành phần nhàn rỗi cả sao?

Chẳng biết có phải nhìn khuôn mặt đó của anh ta nhiều quá rồi không mà đến cả nằm mơ cũng mơ thấy.

Điều khiến cô khó chấp nhận nhất là cái gã khốn đó luôn nghĩ ra cách để đặt được phòng ngay bên cạnh phòng cô. Chuyện này thì thôi đi, khách sạn cũng chẳng phải do cô mở, ai sống bên cạnh cô cũng chẳng có quyền lựa chọn...

Nhưng, tối nay thì quá đáng lắm rồi!

Thật ra cách âm giữa các phòng trong khách sạn rất tốt. Chỉ có điều tiếng kêu của người phụ nữ ở phòng bên quá mãnh liệt. Ban công phòng cô ở chỉ cách ban công phòng anh ta một bức tường, thế nên nghe rất rõ ràng.

Động tĩnh ở phòng bên không nhỏ, người phụ nữ gần như hét khản cả cổ. Nếu không phải kèm theo tiếng rên rỉ là những thanh âm ám muội, cô còn nhầm tưởng phòng bên đang có án mạng.

Cô sắp điên rồi.

Vốn dĩ cô đã có bệnh lạ giương, ngủ ở nơi mới sẽ không được ngon giấc, giờ lại cộng thêm những âm thanh tàn phá lỗ tai con người ta thế này. Thế là cô tìm một vật cứng ra sức đập vào tường, tiếng động ở phòng bên ngất quăng một lát.

Cô hít sâu, nhưng còn chưa đợi hơi thở của cô chấm dứt, bên cạnh lại kêu to, thậm chí càng lúc càng to.

Lâm Yêu Yêu tức đến vò đầu bứt tai, lập tức xông ra khỏi phòng, khi đi tới cửa phòng bên cạnh, cô vung tay bắt đầu đập mạnh, sắc mặt sốt ruột. Vậy mà trong căn phòng cảnh xuân vẫn tiếp diễn, vốn chẳng quan tâm tới sự phẫn nộ của cô.

Suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu cô là sẽ khiếu nại. Nhưng rồi cô lại nghĩ, gã đàn ông đó ngoài thân phận cơ trưởng ra thì cô chẳng biết gì hết, lỡ như vô tình đắc tội với một kẻ biến thái hoặc một kẻ giấu tâm bệnh trong lòng thì phải làm sao? Chân trước chạy đi khiếu nại, không chừng chân sau đã bị anh ta báo thù... Nghĩ tới đây, Lâm Yêu Yêu bất giác rung mình, đừng trách cô suy nghĩ lung tung, ở cùng với Tố Diệp một thời gian dài, dù sao cô cũng được tiêm nhiễm vào đầu một số mặt đen tối của con người.

Lại quay trở về phòng, nghe thấy người phụ nữ phòng bên tiếng sau to hơn tiếng trước, như con thuyền nhỏ bị sóng dữ dồn ép, không ngừng kêu “Uyên... Uyên...” gì đó. Cô thẳng thừng dùng gối bịt chặt hai tai lại, hình như cũng có chút tác dụng. Đang chuẩn bị nhắm mắt ngủ thì lại nghe thấy tiếng sung sướng càng gần hơn, rõ nét hơn.

Cô ngồi bật dậy, tìm được chính xác hướng phát ra âm thanh, lại ở gần ban công!

Quá vô liêm sỉ!

Lâm Yêu Yêu hoàn toàn bị chọc giận, đốm lửa nhỏ cháy trong lồng ngực giống như bị đổ thêm dầu bổng chốc bùng lên thành ngọn lửa lớn, thiêu rụi nốt chút lý trí và nhẫn nại cuối cùng của cô. Lần này cô ra thẳng ban công, không suy nghĩ gì trèo qua tường bao, chuẩn bị người thật xuất hiện, để dạy dỗ cái tên háo sắc ở phòng bên.

Nhưng mà.

Cô đánh giá quá cao khả năng tiếp nhận của bản thân, những tưởng dựa vào ngọn lửa ngập tràn... à không, nên nói là ngọn lửa phần nộ sớm đã tràn ra khỏi lồng ngực đủ để dẫn dắt sức chịu đựng của mình tới đối đầu với anh ta, đuổi cùng diệt tận anh ta. Thực tế là, sau khi cô tinh thần hăng hái, chân sau vừa đứng vững được vào ban công phòng bên, thì cảnh xuân sống động đập vào tầm mắt suýt chút nữa khiến cô mềm nhũn chân, lộn cổ từ tầng hai mươi mấy xuống đất.

Ban công nhìn thẳng vào trong phòng khách, còn đôi nam nữ đó đang quấn lấy nhau bên sôpha. Từ góc độ của Lâm Yêu Yêu vừa hay có thể thu hết vào tầm mắt những đường nét trôi chảy cùng khuỷu tay rắn chắc của người đàn ông. Chỉ có điều, khuỷu tay anh ta đang bị một cô gái Tây hết sức lẳng lơ chiếm giữ, mái tóc xoăn vàng ruộm như dây leo mọc lan tràn trước ngực người đàn ông, cùng vì những động tác cuồng dã của anh ta mà nó tung ra như những làn sóng.

Cô ta bị đề lên tường ở một góc sôpha. Chỉ có một chân đi một chiếc guốc cao khoảng mười hai phân là đặt trên mặt đất, đứng đưa. Đôi chân dài còn lại đang treo lơ lửng trên cánh tay người đàn ông. Ánh đèn chiếu rọi lên làn da người đàn ông, từng múi cơ bắp theo từng vận động cũng lên xuống nhịp nhàng, tráng kiện gợi cảm.

Cô gái đó có lẽ chịu không nổi sức tiến công của anh ta, ánh mắt rã rời, từng tiếng rên rỉ tình ái thay bằng những tiếng hét chói tai, mệt mỏi. Bàn chân duy nhất chống đỡ sức nặng của cả cơ thể giờ cũng bắt đầu run lẩy bẩy. Người đàn ông thấy vậy cũng thuận đà tóm luôn bàn chân đó của cô ta, như vậy cô ta đã hoàn toàn dựa hẳn vào sức mạnh của anh ta.

Cô gái Tây vất vẻo trên người anh ta, không ngừng gào thét tên anh ta, nét mặt vừa đau khổ lại vừa thỏa mãn.

Lâm Yêu Yêu với bộ quần áo ngủ trên người kinh hãi đứng ngoài ban công, trợn tròn hai mắt nhìn một cảnh sóng tình cuộn trào trong phòng, nhất thời đôi chân như bị đóng đinh tại chỗ, không thể nhúc nhích được, ánh mắt nhìn vào đúng vị trí giao hợp triền miên của hai con người một cách chính xác.

Đừng trách cô vừa liếc nhìn đã thấy.

Có trách thì trách góc độ của người đàn ông đó cho cô một cái cơ rất thích hợp để nhìn trộm.

Cô nhìn rất rõ, “cự long” của anh ta đâm sâu vào cơ thể người phụ nữ, thậm chí còn nhìn được cả từng mạch máu chi chít trên đó, từng đợt từng đợt tiến thẳng vào nơi muốn tới. Người phụ nữ rã rời trong lòng anh ta như một nhúm mì vắt, đôi chân dưới sự đàn áp của con rồng to con đó cũng mất hết sức lực.

Mỗi lần eo anh ta chuyển động là từng quầng sáng của ánh đèn cũng lắc lư theo.

Cảnh tượng trước mắt khiến người thứ ba cảm thấy đúng là một bộ phim đủ để nhận giải Vàng Oscar.

Có trách thì trách thân hình của người đàn ông đó quá tuyệt vời.

Gió đêm đánh thức lý trí của Lâm Yêu Yêu. Cô xin thề, khoảnh khắc cô hoàn hồn trở lại, cô thật sự đã có suy nghĩ sẽ co cẳng chạy thật nhanh. Tiếc là, người phụ nữ trong phòng phản ứng hình như còn mãnh liệt hơn cô.

Một tiếng kêu thất thanh gần như đâm thủng màng nhĩ Lâm Yêu Yêu. Cô vô thức bịt chặt tai, bất giác nhớ tới Tố Diệp, cảm giác áy náy đối với cô ấy trào dâng như nước sông không thể dứt. Nghĩ lại bình thường mình có chút chuyện đáng sợ là cũng hét ầm lên bên tai cô ấy, đúng là làm khó cho cô ấy rồi.

Cô gái Tây lập tức đẩy người đàn ông ra, vớ lấy chiếc váy vút bừa bãi trên sôpha che lấy cơ thể, giơ tay chỉ về phía Lâm Yêu Yêu đứng ngoài ban công, nét mặt hoảng hốt không khác gì gặp ma.

Người đàn ông lại chẳng hề ngạc nhiên, như đã sớm biết bên ngoài ban công có người vậy, đường hoàng quay người về phía cô, nở nụ cười xấu xa, giơ tay ý gọi cô lại.

Lúc này, thứ đồ cỡ khủng đó của anh ta hoàn toàn đập vào mắt Lâm Yêu Yêu không sót một chi tiết, cô bỗng thấy run cầm cập. Khi tiếng hét của người con gái Tây vừa dứt cũng hét lên kinh hãi, ngay sau đó hai chân đó phục hồi được khả năng vận động, bò qua ban công phòng mình như một con thỏ.

Từng phút từng giây trôi qua.

Phòng bên cạnh cuối cùng cũng không còn thấy động tĩnh gì nữa.

Lâm Yêu Yêu nằm lên sôpha, cố gắng không nhớ tới cảnh tượng vừa nhìn thấy. Còn về việc bên kia sau đó xảy ra chuyện gì cô vốn

không muốn biết. Không biết đã qua bao lâu, ngoài ban công có tiếng động khe khẽ. Cô lò dò lại gần, bên ngoài cửa sổ không một bóng người. Vừa định quay người rời đi nhưng thấy không yên tâm, cô bước tới nhìn kỹ một lần nữa. Ai ngờ gương mặt một người đàn ông đột ngột xuất hiện ở bên cạnh khiến cô giật nảy mình, không kịp suy nghĩ gì, vội vàng khóa chặt cửa sổ.

Diệp Uyên nửa thân trên trần như nhộng đứng ngoài ban công, dưới eo thắt chiếc khăn tắm màu trắng, thấy cô phòng mình như phòng trộm, anh không nhịn được cười, không đi ngay mà lười biếng dựa vào cánh cửa thủy tinh, nhìn người con gái đang hốt hoảng luống cuống trong phòng qua lớp thủy tinh mỏng.

“Này! Bất công quá đấy? Em dọa cho gái của tôi bỏ chạy rồi.”

“Cút đi! Cái đồ háo sắc, biến thái!” Lâm Yêu Yêu lùi sau một bước, mặc dù cách lớp cửa, nhưng dù sao vẫn phải đề phòng, nói rồi cô lại nhấc điện thoại trên bàn uống nước lên vẫy về phía anh ta.

“Mấy ngày rồi không nói chuyện với tôi, vừa mở lời đã mắng chửi, không hay lắm thì phải?” Thủy tinh ít nhiều đã làm mềm đi giọng nói của anh ta, nhưng chẳng che được cái vẻ ba lẳng nhăng trên nét mặt. Anh ta dồn hơn nửa trọng lượng của cơ thể vào cánh cửa, bèn gõ cửa vừa nói: “Thêm nữa hai chúng ta ai biến thái cũng phải nói lại chứ nhỉ? Vừa rồi là ai đứng bên ban công nhà tôi làm quan sát viên ấy nhỉ?”

“Anh! Anh...” Lâm Yêu Yêu tức đến run cả người, hét lớn về phía anh ta: “Lưu manh!”

Diệp Uyên cười, cố ý gõ cửa mạnh thêm: “Thỏ con ngoan, mở cửa ra nào!”

“Cút!”

“Em cũng phải chịu trách nhiệm chứ?”

“Chịu trách nhiệm cái đầu anh ấy!”

“Chúng ta nói chuyện phải lý một chút.” Diệp Uyên vô cùng nhẫn nại, chớp mắt với cô: “Tôi là đàn ông từng này tuổi rồi cũng phải có nhu cầu sinh lý, đây cũng là chuyện thường tình. Em thì hay rồi, khi hưng phấn của tôi mãnh liệt nhất em lại như quỷ xuất hiện ngoài ban công, dọa tôi như thế để sinh bệnh lắm.”

“Sao không dọa cho anh chết đi? Vừa hay bớt một kẻ gây hại.” Lâm Yêu Yêu rất không khách khí.

“Cô bé à, nói chuyện đừng cay nghiệt quá, cẩn thận không lấy được chồng đâu.” Anh ta cười đều.

Lâm Yêu Yêu chỉ hận không thể ngay lập tức ném thẳng chiếc điện thoại trong tay vào đầu anh ta, nhưng cuối cùng vẫn nhịn. Cô chỉ cần mở cửa là sẽ dẫn sói vào phòng, cái tên cầm thú đội lốt người này dám không mặc gì đứng trước mặt cô, còn chuyện gì mà anh ta không dám làm?

Cô quay người định đi, ai ngờ người đàn ông phía sau không chịu buông tha: “Đừng đi mà!”

Giọng nói này khiến cả người Lâm Yêu Yêu nổi da gà, phần nộ quay đầu, giận dữ nhìn tên yêu nghiệt ngoài cửa sổ.

“Cả người tôi giờ đang nóng hừng hực, cũng chẳng mong em chủ động hiến thân dập lửa, nhưng nói chuyện với tôi một chút chắc được chứ?”

“Chẳng hơi đâu quan tâm tới anh.”

“Đừng thế. À, đúng rồi! Còn chưa biết tên em là gì?”

Lâm Yêu Yêu cười khẩy: “Anh không định làm quen với tôi bằng điện thoại này đấy chứ?”

“Có gì không được?” Diệp Uyên cười tươi như hoa, đẹp đến nỗi có thể ví nó với đóa hoa mai đầu cành: “Rất vui được làm quen với em, em có thể gọi tôi là Uyên.”

Lâm Yêu Yêu lập tức nhớ tới cái tên cô gái Tây đó hét lên lúc khi cảm xúc mãnh liệt, cảm giác rung mình khó khăn lắm mới xóa bỏ được giờ lại quay về. Cô thật sự không muốn nhìn thấy bộ mặt đó nữa, đi tới trước giờ tay kéo rèm cửa lại.

“Này! Em còn chưa cho tôi biết tên em mà.” Diệp Uyên đập tay lên cửa.

“Cạch” một tiếng, Lâm Yêu Yêu thẳng thừng tắt luôn cả điện trong phòng khách.

Tố Diệp đổ bệnh.

Sau lần dầm mưa ấy cô bị cảm nặng.

Thế mới nói cuộc sống một mình có cái tốt cũng có cái xấu. Cái tốt là được hưởng thụ sự tự do, thích về mấy giờ thì về, muốn làm thế nào thì làm thế ấy. Cái xấu là việc gì cũng phải một mình đối mặt, đến bị ốm cũng chẳng ai ở bên. Ít nhất thì, khoảng thời gian này, Tố Khải bận rộn bù đầu không có thời gian quan tâm tới cô. Cậu và mẹ vừa gọi điện là cô tắt máy ngay, cô không muốn làm phiền bất cứ ai.

Nhưng giữa lúc đó Niên Bách Ngạn có gọi điện cho cô. Anh đang đi công tác, sau khi nghe thấy cái giọng vịt đực của cô trong điện thoại, một hồi lâu anh không lên tiếng. Tố Diệp không nói rõ nguyên nhân với anh, cuối cùng anh dặn dò cô một câu đơn giản: Nhớ đi khám bác sỹ, uống nhiều nước.

Quyển 4 - Chương 126: Thương nhân= tổn thương người khác

*Thương nhân "商人" và cụm từ "làm người khác tổn thương" "伤人" đồng âm khác nghĩa

Đi khám bác sỹ? Cô nào có nhiều thời gian đến thế. Ngay sau đó cô lại phải tập trung vào vụ án của Bana, bận không dừng lại được. Dĩ nhiên, một vụ việc đã can dự tới một vụ giết người chặt xác thì không những được Tố Diệp quan tâm chú ý mà thu hút cả các bác sỹ tâm lý hàng đầu ở Liêm Chúng. Bọn họ bắt đầu cùng chung sức hợp tác, ví dụ như có thêm sự trợ giúp của Hà Minh và Phương Bội Lôi.

Sắc mặt giáo sư Đinh rất nặng nề. Hà Minh ngồi một bên, dùng tay gõ nhẹ lên mặt bàn như đang suy nghĩ chuyện gì. Phương Bội Lôi cúi đầu, chau mày lật giở tài liệu. Còn Tố Diệp đang ngồi đối diện Hà Minh, trong lòng đặt một hộp giấy ăn, nhìn chăm chăm vào hình ảnh điện não đồ trên màn chiếu. Thi thoảng hắt xì hơi, cô lại rút một tờ giấy ra, dùng hết sức lau mũi, đầu mũi bị cọ sát đến ửng đỏ.

“Tại tôi sơ suất rồi.” Cô đã từng trị liệu cho Bana mấy lần, sau đó lại từng làm phân tích điện não đồ trong lúc ngủ cho anh ta. Hôm nay lấy mấy bức điện não đồ đã từng làm ra phân tích mới phát hiện tính nghiêm trọng của vấn đề: “Tôi vừa mới nhìn thấy điện não đồ của anh ấy thể hiện sóng delta là đã vội đưa ra kết luận, tưởng rằng quãng thời gian đó anh ta không nằm mơ nữa, bệnh tình có chuyển biến tốt. Nếu lúc đó phát hiện ra được vấn đề đang tồn tại, có lẽ sẽ tránh được thảm án.”

Con người khi chìm vào giấc ngủ có thể chia thành bốn giai đoạn. Và trong mỗi giai đoạn khác nhau khi ngủ thì sự biến hóa của điện não đồ cũng khác nhau. Ở giai đoạn đầu tiên, tần suất và biên độ sóng đều rất thấp, cơ thể con người hoàn toàn thả lỏng, hô hấp chậm rãi, rất dễ bị đánh thức. Duy trì khoảng mười mấy phút sau khi ngủ là sẽ bước vào giai đoạn thứ hai, điện não đồ sẽ thể hiện những sóng có tần suất cao và biên độ lớn bùng nổ trong khoảng thời gian ngắn, con người trong giai đoạn này rất khó bị đánh thức. Còn khi bước vào giai đoạn thứ ba, tần suất của sóng sẽ tiếp tục giảm, biên độ sóng lại lớn hơn, cho tới khi xuất hiện sóng delta, giai đoạn này sẽ duy trì trong khoảng 40 phút. Khi đại đa số sóng điện não đều xuất hiện sóng delta, giấc ngủ sẽ bước vào giai đoạn thứ tư, các công năng trong cơ thể con người đều sẽ trở nên chậm chạp, mà thông thường người ta hay gọi là giấc ngủ sâu. Còn giấc mơ thường xuất hiện giữa ranh giới của giấc ngủ chập chờn và giấc ngủ sâu, đan xen mà thành.

Quãng thời gian đó Tố Diệp quan sát lại tần suất sóng điện não của Bana lúc ngủ sâu giấc, từ đó mà suy đoán tình trạng nằm mơ của anh ta, nhưng lại phát hiện anh ta ngủ rất ngon không hề mơ mộng, cô đã tưởng sự việc đã tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Một người trưởng thành thường có thói quen dùng các cách khác để trốn tránh hoặc sửa sai cho lỗi lầm của mình, nhưng để chủ động nhận sai là vô cùng khó khăn. Đó cũng là lý do vì sao con người càng sống lại càng giả tạo, cũng như càng sống càng đánh mất bản thân mình. Nhưng Tố Diệp không nghĩ như vậy, trong nhận thức của cô, sai tức là sai, nhất là khi đối mặt với công việc.

Giáo sư Đinh an ủi cô vài câu, còn thái độ của Hà Minh cũng không còn lạnh nhạt như trước nữa, có lẽ thấy xót xa khi thấy nước mắt nước mũi của cô chảy ròng ròng: “Nếu ngăn chặn bọn tội phạm là

việc của cảnh sát, thì việc chúng ta làm được chỉ là làm yên lòng mọi người. Nếu có sai sót chỉ có thể nói là mọi người đều làm sai. Bác sỹ Tố! Về vấn đề nhận thức hành vi, Bana tuyệt đối không có vấn đề, vấn đề nằm ở bệnh rối loạn mạch máu não trong bán cầu não phải của anh ta, nó thậm chí đã bắt đầu gây khó khăn cho cả đầu mút dây thần kinh rồi.”

Giọng Tố Diệp khàn khàn, giơ tay lên day mạnh trán: “Bán cầu não phải một khi xuất hiện rối loạn mạch máu não cũng tức là người đó không bao giờ nằm mơ.” Nghiên cứu chứng minh, khi con người nằm mơ, các thông tin về cảm giác sẽ được vận chuyển từ bán cầu não phải qua bán cầu não trái, như vậy người nằm mơ mới có thể kể lại giấc mơ của mình.

Bana vẫn luôn miêu tả cho cô giấc mơ của anh ta, thậm chí mỗi một chi tiết đều sống động như thật. Cô luôn cho rằng chẳng qua đó là vì giấc mơ ấy lặp đi lặp lại, thế nên ký ức rõ nét cũng là chuyện bình thường. Nhưng trên thực tế, khi Hà Minh tiến hành trị liệu nhận thức cho anh ta mới phát hiện thì ra anh ta là một bệnh nhân mắc chứng rối loạn mạch máu não ở bán cầu não phải. Cô nghiên cứu về giấc mơ, biết rất rõ một khi bệnh nhân mắc phải căn bệnh này thì tuyệt đối không thể nằm mơ, nói cách khác, mỗi một hoàn cảnh Bana từng miêu tả cho cô đều không phải là mơ!

Phương Bội Lôi cúi đầu nãy giờ cuối cùng cũng lên tiếng, sắc mặt tiều tụy, nhìn ra được vì vụ án này của Bana, cô ta cũng đã tổn không ít tâm sức: “Anh ta là một bệnh nhân rất khó hợp tác với bác sỹ, tâm lý chống cự lại việc bị thôi miên rất mãnh liệt. Thế nên khi tôi đi vào tiềm thức của anh ta cũng phát hiện từ đầu tới cuối anh ta vẫn giữ lại một vài chuyện. Nhưng không sao, tôi vẫn lấy được một điểm quan trọng nhất.”

Tố Diệp nhìn về phía cô ta.

“Đúng như chúng ta đã biết, ngoài lần này Bana tới Trung Quốc sinh sống và làm việc lâu dài ra, trước kia đã từng tới Trung Quốc một lần. Mà chuyến du lịch lần đó khiến anh ta rất không vui vì anh ta đã tận mắt chứng kiến một vụ tai nạn giao thông. Địa điểm xảy ra vụ án nằm ở gần Môn Đầu Cầu. Người tài xế đó đã đâm vào một cô gái tới đó du lịch, vì không muốn để lại hậu họa, người tài xế đã điên cuồng tiếp tục cán chết cô gái đó, sau đó cắt tan tành thi thể ra và chôn xuống một mảnh đất hoang gần căn biệt thự.” Phương Bội Lôi báo cáo, nét mặt nghiêm trọng.

Đầu Tố Diệp càng đau hơn, im lặng một lúc lâu cô mới nói tiếp: “Trải nghiệm này tất nhiên sẽ kích động tới Bana. Bana vốn tính tình nhút nhát, lúc đó lại nói tiếng Trung không lưu loát, thế nên hoàn toàn không lựa chọn việc báo cảnh sát. Bao nhiêu năm nay anh ta không hề biết rằng, thật ra cảm giác áy náy tận sâu trong lòng mình chưa hề được xóa bỏ. Thế mới nói, con người không được để mình có cảm giác tội lỗi, nếu không cả đời này sẽ gặp ác mộng. Bana có thể lựa chọn quên đi chuyện này nhưng tiềm thức thì vĩnh viễn không thể quên. Lần thứ hai khi anh ta tới Trung Quốc cũng là khi anh ta bắt đầu chuyến hành trình chuộc tội của mình. Vì vậy, giấc mơ mà anh ta miêu tả chính là những gì anh ta tận mắt chứng kiến, Bana mắc chứng...”

“Mộng du!” Tất cả mọi người đồng thanh lên tiếng. Cùng lúc ấy, bầu không khí càng trở nên nặng nề và lạnh lẽo.

Tố Diệp nhắm chặt mắt lại, nét mặt phiền muộn.

“Vì lý do sức khỏe của vợ mình không tốt, cần một nơi có không gian yên tĩnh, không khí trong lành để dưỡng bệnh, anh ta đã chọn ở gần Môn Đầu Cầu, thật ra cũng là sự lựa chọn theo tiềm thức. Cũng vì sự day dứt trong lòng, nên đã mắc chứng mộng du, mỗi khi tới Môn Đầu

Câu thăm vợ, tới buổi tối anh ta lại mộng du tới hiện trường nơi từng xảy ra án mạng, vốn dĩ chỉ là sự chuộc tội của tiềm thức, không ngờ anh ta đã thật sự nhìn thấy thêm một vụ chặt xác nữa. Mà não bộ của con người có khả năng tự bảo vệ, nó không cho phép cơ quan chức năng bị tổn hại, cũng không cho phép Bana chủ động tìm lại đoạn hồi ức đã bị đóng chặt đó. Nhưng tiềm thức của con người cũng rất thực tế, né tránh cơ chế kiểm soát của đại não khiến Bana nhớ tất cả mọi chuyện. Đương nhiên, Bana coi tất cả chúng là giấc mơ nhưng thực chất là sự việc thật đã xảy ra. Chỉ là anh ta đã nhầm lẫn về mặt thời gian, là anh tận mắt chứng kiến tội phạm sau đó mới hình thành nên hình ảnh. Vì ở nơi hoang vu, nên thi thể rất khó bị phát hiện, điều tra cũng cần thời gian, thế nên việc công bố với bên ngoài sẽ phải trì hoãn, thế nên sẽ khiến Bana ngộ nhận rằng trong giấc mơ anh ta đã biết trước được vụ án.”

Sau khi cô dứt lời, phòng họp rơi vào im lặng. Có lẽ, mỗi người đều đang tự kiểm điểm bản thân, nếu họ phát hiện ra sớm hơn một chút...

“Bana mắc chứng mộng du, ở chỗ chúng ta có thể có được phân tích và chứng cứ chính xác, nhưng vấn đề là phải xem phía cảnh sát.”
Giáo sư Đinh từ đầu tới giờ không phát biểu gì cuối cùng cũng lên tiếng, thở dài: “Quan trọng là cảnh sát có chịu tin rằng Bana vô tội không.”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tố Diệp, vì đều biết em trai cô đang là người phụ trách vụ án này. Tố Diệp rút ra một tờ khăn giấy, xì mạnh, như vậy mới có thể chặn lại cảm giác muốn hắt hơi. Cô nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại di động đặt bên cạnh tách cà phê.

Điện thoại như có cảm ứng vậy, đột ngột reo vang. Cô giơ tay ra lấy theo phản xạ, vô tình đụng trúng tách cà phê, một giọt cà phê nóng

hỏi bắn vào ngón tay cô. Sau một giây chau mày, cô vội vàng nhận máy, thư ký bên cạnh lập tức rút giấy ra lau sạch bàn họp.

Phòng họp rất yên tĩnh, tới mức có thể nghe được giọng nói của Tố Khải ở đầu kia điện thoại. Tố Diệp đi tới trước cửa sổ, nhìn dòng xe cộ đi lại như mắc cửi phía dưới và bóng đèn lập lòe xanh đỏ cách đó không xa, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo. Cô vẫn đang nghe máy, trong quá trình không hề chen vào, cho tới khi Tố Khải dứt lời mới lãnh đạm trả lời: “Được, chị đồng ý!” Nói xong cúp điện thoại.

Trở về chỗ ngồi, ngón tay cô vẫn còn đau rát vì bỏng, nhưng đã không còn quan trọng nữa. Ngước mắt lên nhìn mọi người, cô thờ dãi nặng nề: “Phía cảnh sát đã không còn nghi ngờ Bana nữa, vì họ đã bắt được hung thủ thực sự.”

“Tốt quá rồi! Nếu không chúng ta còn phải căng thẳng lo lắng.”
Phương Bội Lôi cũng thờ phào, nét mặt trở nên tươi tỉnh hẳn.

“Có câu, người đáng thương tất có chỗ đáng ghét.” Tố Diệp bổ sung: “Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như thế. Năm xưa Bana tận mắt chứng kiến vụ tai nạn giao thông, nạn nhân chính là vợ chưa cưới của hung thủ. Thì ra năm xưa anh ta cũng có mặt ở hiện trường, chỉ có điều đứng ở quá xa không kịp thời tới cứu, đã phải tận mắt chứng kiến vợ chưa cưới của mình bị cán chết. Cái chết của cô ấy khiến tinh thần của anh ta chịu đả kích nghiêm trọng, sau khi chôn xác vợ chưa cưới, người phụ nữ đầu tiên anh ta ra tay giết hại chính là vợ của người tài xế đó. Người tài xế ấy tối ngày đau khổ, trong một lái xe đã tử nạn. Nhưng tâm lý báo thù của tội phạm đã có sự lệch lạc, anh ta liên tiếp gây án hết lần này tới lần khác, chỉ không ngờ đã bị bệnh nhân mắc chứng mộng du là Bana bắt gặp. Cảnh sát đã tìm được phần mộ người vợ chưa cưới đã ngọn núi phía sau ngôi biệt thự, thi thể bị anh ta chặt xác rất dễ nhận. Anh ta mắc chứng cưỡng ép thể nên các thi thể luôn được xếp đặt rất ngay ngắn, gọn

gàng.”

Giáo sư Đinh bất lực lắc đầu, lại là một số phận đáng thương khác.

Hà Minh rất lạnh lợi: “Xem ra phía cảnh sát đã ra lệnh cho cô.”

Tố Diệp khịt mũi: “Phía cảnh sát đã chính thức khởi tố vụ án, nhưng còn cần một bản báo cáo phân tích tâm lý tội phạm.”

“Nếu là tôi, tôi sẽ chẳng đi làm báo cáo phân tích gì đó cho hấn ta đâu.” Phương Bội Lôi nhú mày: “Một tên tội phạm vô nhân tính, dù có quá khứ đáng thương thế nào đi nữa cũng không thể tùy tiện mang tính mạng con người ra làm trò đùa như vậy được. Bác sỹ Tố, cô nên cẩn thận một chút.”

Tố Diệp thở dài: “Đây là công việc của chúng ta.”

Giáo sư Đinh gật đầu: “Bác sỹ Tố nói đúng. Có những lúc ngành nghề của chúng ta không khác gì các bác sỹ bình thường cả. Cái chúng ta đưa ra là sự thật, không liên quan gì tới bối cảnh lai lịch của người đó.”

Sự việc kết thúc được một thời gian, Tố Diệp khuyên Bana nhập viện trị liệu. Bana sau khi biết bệnh tình của mình, trầm lặng một lúc lâu mới đồng ý. Tố Diệp cuối cùng cũng có thể thở phào, đang do dự không biết phải báo cáo việc này với Niên Bách Ngạn đang đi công tác như thế nào thì đã nghe được một tin tức khiến người ta phải đau đầu: Bana đã bị Niên Bách Ngạn sa thải!

Chính Diệp Lan đã báo với cô tin này. Lúc đó cô đang vụng về pha thuốc cảm cúm để uống, vừa nghe được tin này chẳng nói chẳng rằng, lái xe một mạch tới tập đoàn Tinh Thạch. Lúc đó mới được biết, thì ra Bana lại chạy về làm việc, chỉ là không ngờ rằng khi đang cắt

kim cương, anh ta nhất thời lỡ tay, hủy hoại cả một viên kim cương hoàn hảo. Chuyện này bị Niên Bách Ngạn vừa hay đi công tác trở về sớm, bắt tận tay, trong lúc giận dữ không những yêu cầu anh ta phải đền số tiền của viên đá gốc, còn sa thải anh ta. Chính vì hiểu tình trạng của Bana, nên Tố Diệp rất bất bình. Diệp Lan ngăn cô lại, dè dặt nói: “Anh rể không có trong phòng làm việc đâu, vừa xuống máy bay đã tới thẳng trung tâm cắt mài rồi.”

Tố Diệp cười khẩy: “Sao? Còn muốn tới xem Bana có ăn trộm ăn cắp gì của anh ta không chứ gì?”

“Không phải vậy đâu, chị đừng nghĩ xấu về anh rể như thế, viên kim cương đó chẳng phải đã bị Bana làm hỏng rồi sao? Nhưng dù sao cũng phải có hàng cho khách, anh rể tới trung tâm cắt mài là định sẽ đích thân cắt lại một viên kim cương khác.”

“Hả?”

“Vì cả tập đoàn Tinh Thạch, người biết sử dụng kỹ thuật cắt mài bằng lửa xanh ngoài Bana ra chỉ còn anh rể mà thôi.” Diệp Lan nét mặt tự hào.

Quyển 4 - Chương 127: Ông chủ vô nhân tính

Tổ Diệp còn nhớ, Niên Bách Ngạn và Bana học cùng một thầy mà ra. Vì Niên Thị năm xưa khởi nghiệp bằng ngành khai thác kim cương, từ nhỏ anh đã được đưa đi học, nên việc làm thế nào để mài một viên kim cương thô không đẹp mắt trở thành một viên kim cương có giá trị lớn là chuyện rất đổi bình thường. Phàm những người làm trong ngành này luôn phải có những công nhân cắt mài đã hợp tác một thời gian dài hoặc tín nhiệm được. Chỉ có điều Niên Thị khi đó suy nghĩ xa xôi hơn một chút, muốn đào tạo chính con trai mình trở thành một công nhân cắt mài xuất sắc, phục vụ cho chính gia đình mình.

Niên Bách Ngạn đã làm được rồi, đáng tiếc, Niên Thị đã không còn nữa.

Các trung tâm cắt mài nằm dưới quyền quản lý của tập đoàn Tinh Thạch chẳng qua chỉ là một tên gọi chung, thực tế là bao gồm mấy bộ phận. Mà các nhân viên làm việc ở đây không phải ai cũng là thợ cắt mài. Họ có thể làm phân loại trong các khâu như kim cương thô, công nhân phác họa, thợ cắt bổ, thợ cưa... tạo thành tập thể công nhân. Ở đây, có thể nhìn thấy rất nhiều tiêu bản kim cương thô. Đó cũng là hình dáng ban đầu khi kim cương vừa mới được khai thác, không rực rỡ, rất đổi bình thường. Chỉ khi nào trải qua sự nỗ lực của tất cả mọi người nó mới trở thành một viên kim cương lấp lánh rực rỡ theo đúng nghĩa.

Khi cô nhìn thấy Niên Bách Ngạn, anh đang nhìn vào kim cương thô, tập trung cắt. Vì vừa mới xuống máy bay, anh còn chưa kịp thay

quần áo, vẫn là chiếc áo sơmi trắng đơn giản cùng chiếc quần Âu màu đen, kiểu ăn mặc giản dị nhất mà cũng nghiêm túc nhất, hoàn toàn không hợp với các công nhân ở đây.

Anh không nhìn thấy Tố Diệp, vì đang tập trung toàn bộ tinh thần giám sát mỗi bước của quá trình.

Qua lớp kính thủy tinh, Tố Diệp cũng không bước tới, chỉ đứng đó quan sát mỗi động tác của anh. Gương mặt hơi nghiêng vì tập trung trông lại càng tuần tú đến mê người. Chiếc áo sơmi trắng đơn giản là vậy mà lại làm tôn lên sự đặc biệt của anh. Chỉ có điều, trong mắt anh hằn lên những tia máu đỏ, gương mặt có phần mỏi mệt. Điều này cũng không có gì lạ, đối với thói quen tập trung làm việc là quên hết mọi chuyện của anh, cô đã từng được lĩnh giáo.

Bất kỳ kim cương thô nào cũng phải trải qua hai chu trình xử lý. Đây chính là bước phác họa và đánh bóng, dựng cánh. Một viên kim cương được tạo cánh, cắt mài tỷ mỉ thì mỗi vị trí và góc độ đều phải được tính toán rất chuẩn xác, để kim cương có thể phát ra ánh sáng đẹp nhất.

Tố Diệp ít nhiều cũng hiểu biết về quá trình cắt mài kim cương thô. Đây là kết quả của những ngày gần đây ngày đêm ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi. Chỉ có điều hiểu biết của cô chẳng phải để trở thành một thợ cắt mài xuất sắc, mà chỉ vì không muốn phụ số tiền thưởng.

Nghe nói viên kim cương mà Niên Bách Ngạn chú ý tới này chỉ riêng phác họa thô đã mất hơn ba tháng, có thể thấy nó sẽ trở thành một viên kim cương với số kara không nhỏ. Có lẽ vì vậy, sai lầm mà Bana phạm phải mới khiến Niên Bách Ngạn tức giận đến thế. Nếu nó chỉ là một viên kim cương nhỏ và tầm thường, chỉ mất một phút để phác họa, cũng không đáng để anh nổi trận lôi đình. Nghĩ tới đây, nhất là nhìn thấy Niên Bách Ngạn đích thân “lâm trận”, Tố Diệp bắt đầu thấy

lo lắng cho tiền đồ của Bana.

Kim cương là thứ cứng nhất trên đời này. Thế nên khi cắt, chỉ có kim cương mới cắt được kim cương. Cô nhìn thấy Niên Bách Ngạn đón lấy viên kim cương thô đã được cưa sau đó chuyển cho bộ phận mài. Đây là nơi sẽ tạo hình kim cương theo yêu cầu thiết kế. Còn hai phần khắc khe nhất là tạo cánh và đánh bóng thì thật sự rơi vào tay Niên Bách Ngạn.

Đây là bước quan trọng nhất trong các bước thành hình kim cương. Mấy tiếng đồng hồ, Niên Bách Ngạn vẫn ngồi bên cạnh khuôn tròn đựng dầu trơn và bột kim cương, hết sức tập trung tạo cánh kim cương trên bánh xe mài. Chỉ có kỹ thuật mài chuẩn xác nhất mới có thể thể hiện được nét rực rỡ của kim cương. Thế nên nói, mỗi một trang sức lộng lẫy đều hội tụ trí tuệ của người thợ cắt mài, cũng chính người thợ đã mang lại sinh mạng thứ hai cho kim cương.

Còn Tố Diệp cuối cùng cũng hiểu tại sao tính cách Niên Bách Ngạn lại trở nên như vậy.

Anh có thể im lặng hàng tiếng đồng hồ chỉ để tạo hình một viên kim cương, để nó từ một viên đá thô ảm đạm không chút hấp dẫn, sau khi qua tay anh trở thành một thứ đồ trang sức lấp lánh đầy giá trị, không thể không thừa nhận đây là một công việc rất lao tâm lao lực, chỉ cần có một sơ suất nhỏ là sẽ hủy hoại tương lai của cả một viên kim cương. Chính vì anh hiểu rõ điểm này, từ nhỏ lại tiếp xúc với loại công việc như thế nên trong công việc mới hình thành nên một Niên Bách Ngạn không gần gũi, thân thiết với mọi người, tính cách có phần nghiêm khắc trầm ổn.

Vì ở những nơi này, không cho phép người ta phạm sai lầm, cho dù chỉ là một sai sót nhỏ thôi cũng không được.

Công việc kết thúc được một lúc, Niên Bách Ngạn mới đẩy cửa bước ra, Tố Diệp tránh đi không kịp, đụng trúng phải anh. Ở khoảng cách gần thế này, cùng có cơ hội nhìn thấy nét mặt mỗi trần ngập trong ánh mắt anh.

“Sao em lại ở đây?” Anh không ngờ cô sẽ xuất hiện, có chút ngạc nhiên.

Tố Diệp vốn dĩ cũng không nở, nhất là khi nhìn thấy những tia máu hằn lên trong đáy mắt anh. Nhưng khi nghĩ tới hoàn cảnh của Bana cô lại không nhịn được: “Nghe nói anh đã sa thải Bana rồi.”

Những người đi qua đi lại đều là nhân viên của trung tâm. Ở đây không có văn phòng cũng chẳng có phòng nghỉ, hai người đành đứng ngoài hành lang, Niên Bách Ngạn đích thân đi tới máy lấy nước, rót hai cốc nước cho hai người.

“Chính vì chuyện này?” Anh nhíu mày, trong lúc nói có người thợ mang tới cho anh một bản thiết kế, anh xem xong gật đầu rồi ký tên.

Tố Diệp chẳng còn quan tâm chỗ này có thích hợp nói chuyện hay không, hít sâu: “Nếu anh ấy không bị sa thải, ít nhất anh sẽ không đích thân tới làm.”

“Vậy em có biết vì tay cậu ấy run mà suýt nữa đã làm hỏng một viên kim cương rất giá trị không?” Niên Bách Ngạn ký tên xong, nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm nghị nói: “Còn em, thân là cố vấn tâm lý của tập đoàn lại cố tình giấu giếm tôi về tình trạng của Bana, nhất là việc cậu ấy bị run tay, em cũng không thể trốn tránh được trách nhiệm.”

Tim Tố Diệp đập chệch nhịp một cái, bất giác nhớ lại lúc ở Mông Cổ ánh mắt anh nhìn Bana với vẻ hoài nghi. Cô cũng biết việc Bana bị

run tay là chí mạng, cũng từng thử che giấu, chẳng ngờ phòng tránh thế nào vẫn không thoát khỏi hai mắt của Niên Bách Ngạn.

“Anh không thể đuổi việc Bana. Thứ nhất, anh ấy là nhân viên kì cựu của tập đoàn, không có công lao cũng có khổ lao, hơn nữa anh ấy còn là một thợ cắt mài đẳng cấp. Thứ hai, nếu anh đã biết tình hình của anh ấy rồi chắc cũng biết rõ anh ấy là trụ cột của cả gia đình. Anh sa thải anh ấy rồi, người ta biết nuôi cả gia đình thế nào? Vợ anh ấy phải làm sao? Con anh ấy sẽ thế nào?”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn nghe xong nghiêm mặt gọi tên cô, khiến cô có một khoảnh khắc đã nhận định rằng anh đang gọi cả họ cả tên cô chứ không phải như hôm trước khi anh dịu dàng thì thầm vào tai cô và nói đó chỉ là một cách gọi thân mật. “Đây không phải trung tâm từ thiện. Ở nơi này không cho phép có sai sót, dù là một chút cũng không được. Công việc là công việc, tình người là tình người, đây không phải ngày đầu tiên em ra ngoài làm việc nữa, nên hiểu rõ nguyên tắc trong công việc mới phải.”

“Nguyên tắc cũng là do con người đặt ra mà thôi.” Cô nhúu chặt mày.

“Trước khi nói đở hộ người khác, đầu tiên phải xem xem mình có thể bị người ta bắt thóp hay không.” Niên Bách Ngạn uống một ngụm nước, lãnh đạm nói.

Tố Diệp nghe ra được hàm ý trong lời nói của anh: “Ý anh là gì?”

“Chuyện trong phòng làm việc là thế nào?” Niên Bách Ngạn bất ngờ hỏi.

Tố Diệp đầu tiên sững sờ nhưng phản ứng lại rất nhanh: “Em chỉ mong nhân viên của anh không phải hằng ngày làm việc trong một môi trường khô khan, thế nên mới bảo họ tùy hứng bày những món

đồ mà mình thích lên bàn làm việc, đây là một trong những cách thể hiện tâm lý của một người!”

Nhiệt độ trong đôi mắt Niên Bách Ngạn giờ thực sự bằng không, ngữ khí lãnh đạm, hà khắc tới mức lạnh nhạt: “Em cho rằng ngành đá quý này rất thoải mái, rất vui vẻ phải không? Bước chân vào ngành này là phải chấp nhận một công việc khô khan. Chỉ có những người biết nhẫn nại, biết kiềm chế mới có thể trụ vững. Diệp Diệp! Tinh thần trách nhiệm trong công việc của em là phải làm sao giúp họ bước đi trong môi trường khô cằn này chứ không phải nghĩ cách để thay đổi bản chất của nó. Báo cho em một tiếng, tiền lương nửa tháng này của em đã bị trừ.”

“Cái gì?”

“Không chỉ mình em! Còn cả những nhân viên được em khuyên nhủ, đặt lên bàn làm việc những thứ không nên đặt đó nữa, họ cũng sẽ bị trừ lương.” Niên Bách Ngạn hoàn toàn không nề tình riêng.

Ngọn lửa trong lòng Tố Diệp bùng cháy dữ dội, nhìn anh chăm chăm, không tin vào tai mình: “Niên Bách Ngạn, anh quá đáng lắm rồi đấy! Họ chẳng qua chỉ làm theo lời khuyên của em mà thôi, anh dựa vào đâu trừ lương của họ?”

“Đây chính là để cảnh cáo em. Tuân thủ quy định đồng nghĩa với việc có cơm ăn. Trong công việc, bất kỳ một quyết định nào của em đều phải thông qua tôi trước, không được tự ý làm chủ.” Các nhân viên xung quanh bắt đầu nhìn hết về phía này, nhưng Niên Bách Ngạn không hề bị chọc giận, từng chữ đều rất uy quyền: “Đầu tiên em giấu tôi chuyện của Bana, giờ lại tự ý sắp xếp thói quen làm việc cho các nhân viên. Diệp Diệp! Mỗi ngành nghề có những quy định riêng của nó, em nhất thiết phải ghi nhớ làm việc ở đây, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, người biết tôn trọng nguyên tắc mới nhìn

được xa, đi được lâu.”

Tố Diệp cắn chặt môi, nghe một tràng giang đại hải những lời biện luận của anh, cô hận tới nghiến răng kèn kẹt, đợi anh nói xong mới cười khẩy: “Chi bằng anh sa thải em luôn cho rồi.”

“Nếu em phạm phải sai lầm không thể tha thứ, tôi cũng sẽ làm vậy.”

“Niên Bách Ngạn! Anh ra về cái gì chứ! Đến cả những nhân viên lão thành đã bán sức cho anh anh cũng sa thải, anh còn nhân tính không?” Ngọn lửa ấy cuối cùng đã xông ra khỏi cổ họng Tố Diệp, tiếng hét của cô thu hút ánh mắt của không ít người.

Vậy mà nó chẳng thể khiến tâm trạng của Niên Bách Ngạn có quá nhiều xáo động. Đợi cô gào thét xong xuôi, anh nhìn cô bình tĩnh đáp: “Ở đây không phải là nơi nói tới tình người.”

“Anh... Hắt xì!” Cô vừa định nói thì hắt hơi, nước mắt nước mũi cũng theo đó tuôn trào. Sau khi cầm tờ giấy quệt mạnh, cô gào lên với anh: “Ai gặp phải ông chủ như anh đúng là xui tận mạng!”

Không ổn rồi, đầu óc cô quay cuồng dữ tợn, lúc tranh cãi với anh giống như có hàng ngàn con ong vò vẽ bay vào tai. Nếu không phải vì bị cảm nặng, cô nhất quyết phải cãi nhau với anh ta mấy hiệp mới chịu thôi.

Niên Bách Ngạn đứng trước mặt cô, đầu mày khế nhíu lại. Thấy mũi cô đỏ ửng lên, lúc sau anh mới khế nói: “Em ra quán cà phê bên ngoài đợi tôi, xong việc tôi đưa em về.”

“Không dám phiền anh!” Tố Diệp lạnh lùng, cổ họng bỗng rất đã định trước còn tranh cãi với anh người bị thương chỉ có mình mà thôi, cô nắm chặt tay, quay người rời đi.

Niên Bách Ngạn nhìn theo bóng cô, ánh đèn của hành lang đổ nghiêng xuống vai cô, trong quầng sáng trông cô càng bé nhỏ đáng thương, đôi mắt đỏ quạch của anh ngập tràn xót xa, anh chỉ biết bất lực lắc đầu.

Tố Diệp về tới nhà đúng là đã mắng cả mười tám đời tổ tông nhà Niên Bách Ngạn một lượt. Chẳng qua cô chỉ giúp Bana đòi lại chút công bằng thôi, hoàn toàn không ngờ chính mình cũng hy sinh luôn nửa tháng lương? Cái thá gì chứ! Cô chưa từng gặp người đàn ông nào vô nhân tính như anh ta.

Đang trong cơn phẫn nộ cô lại nhận được điện thoại của chủ nhà, sau khi nghe thông báo, Tố Diệp gào lên thảm thiết: “Cô Tiết à! Cô không thể làm vậy được!”

Quyển 4 - Chương 128: Người đàn ông công tư phân minh

Cô Tiết, trước mắt là kẻ địch số một của cô. Từ ngày đầu tiên thuê phòng của người phụ nữ này, Tố Diệp đã không được sống yên ổn. Nguyên do là ở cách thức trả tiền nhà. Cô Tiết luôn miệng đòi trả theo năm, còn Tố Diệp tuyệt nhiên không thể trả theo năm được sống chết đòi trả ba tháng một rồi dọn về ở đã. Thế là cuộc chiến dai dẳng giữa việc trả theo quý hay trả theo năm từ đó thường xuyên nổ ra.

“Cô Tố à! Tôi cũng chỉ thuê lại nhà của người ta, trông nhà thay cho người ta thôi, trả theo năm đối với cả cô và tôi đều tiện lợi có phải không? Hơn nữa, cô cũng nhìn thấy tình hình thuê nhà xung quanh đây rồi đấy. Được ở một căn nhà với diện tích lớn lại còn được trang bị cao cấp như cô thế này ít nhất cũng có giá hai vạn rưỡi, tôi cho cô thuê với giá này đã là rẻ hết mức có thể rồi.”

Tố Diệp càng nghe càng đau đầu, nhất thời cảm thấy mình thật đáng thương. Vừa mới bị ông chủ bắt lương cắt xén tiền lương, giờ lại bị một chủ nhà tính con buôn giục nộp tiền nhà. Bản thân mình còn đang bị cảm nặng, bơ vơ không nơi nương tựa. Trên đời này còn ai đen đủi hơn cô nữa không? Chắc là chẳng còn đâu.

Cô nhất định là phạm phải thái tuế rồi.

“Cô Tiết! Cháu...”

“Được rồi, cô Tố! Hôm nay tôi cũng không cò kè mặc cả với cô nữa, trả được theo năm thì cô tiếp tục ở, nếu không thì dọn đi.”

Cuộc điện thoại kết thúc.

Tố Diệp ngẩn ngơ nhìn cái điện thoại, bỗng thấy trời đất quay cuồng. Cả người cô nằm bò lên sofa, kéo một cái gối chèn chặt đầu. Một tháng một vạn tám, thì một năm sẽ là hai trăm mười sáu ngàn. Nếu trả theo quý, ít nhất cô còn có thể nhìn con số trên sổ tiết kiệm của mình mà mừng thầm một chút, nhưng trả theo năm... nghĩ tới đây, từng thớ thịt trên người cô đều kêu đau.

Liền sau đó cô lại bắt đầu điên cuồng hắt hơi, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Ngoài cửa sổ, đèn đường đã bật sáng.

Tố Diệp như một kẻ đáng thương, cố gắng xì mũi, nhìn ra ánh đèn ngoài cửa sổ, nghiêng răng nghiêng lợi. Cô lại bắt đầu căm ghét gã Niên Bách Ngạn đó rồi. Đúng là nhà tư bản độc ác, hại cô phải đau đớn thế này.

Chuông cửa vang lên, có vẻ không đúng lúc cho lắm.

Cô uể oải bò dậy, kéo lê chiếc dép, tóc tai xõa ra bù xù.

Mở cửa.

Đứng trước cửa là người đàn ông cô chỉ hận không thể nghiền nát anh thành tro bụi.

Là Niên Bách Ngạn.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, anh còn dám không mời mà đến?

Niên Bách Ngạn đứng ở trước cửa, sau khi thấy bộ dạng của cô, khóe môi bất giác cong lên. Cô chẳng hề nề tình, giơ tay định đóng cửa, ai ngờ anh chặn ngay lại, khẽ thở dài: “Diệp Diệp! Đừng giận dỗi nữa!”

Một câu “Diệp Diệp” ấm áp trầm thấp, khiến cô trong khoảnh khắc bị mê mẩn. Trước đây cô nghe anh gọi như vậy chẳng có một chút cảm giác gì, thậm chí còn ghét cay ghét đắng cái danh xưng ấy. Nhưng từ ngày hôm đó, chính là ngày hôm đó, anh nhẹ nhàng nói bên tai cô, khiến trong lòng cô bỗng trào dâng một niềm ấm áp và cảm động mà chính bản thân mình cũng không hề nhận ra.

Tố Diệp buông tay, lúc này mới phát hiện anh đang xách một chiếc túi của siêu thị trong tay, sau một hồi do dự cô không nói gì nữa, quay người đi vào phòng khách. Niên Bách Ngạn cũng đi vào theo, tiện tay đặt chìa khóa xe lên tủ để đồ, sau khi để chiếc túi vào trong nhà, anh đi ra. Thấy cô xụi xụi mũi nằm trên sôpha, anh bước tới, ngồi xuống bên cạnh cô, sờ tay lên trán cô.

Cô không động dậy, đôi mắt đỏ mọng.

“Đã đi khám bác sỹ chưa?” Thấy cô không sốt, Niên Bách Ngạn cũng yên tâm phần nào. Lúc sáng ở xưởng, trông sắc mặt cô xanh xao, chóp mũi ửng đỏ, có trời biết anh đau lòng nhường nào. Nếu không có mấy nhân viên đi qua đi lại, nói không chừng anh sẽ không khống chế được bản thân mà ôm cô vào lòng.

Thật ra trong điện thoại biết cô bị cảm nặng anh đã đứng ngồi không yên rồi, quay về sớm hơn dự kiến chẳng qua muốn xem bệnh tình cô thế nào, không ngờ vừa xuống máy bay lại nghe nói Bana gặp chuyện, khiến anh bận túi bụi.

Tố Diệp lắc đầu: “Mùa hè cảm cúm là chuyện thường thôi, đi bệnh

viện người ta cũng chỉ cho truyền nước. Em còn phải dốc sức bán mạng cho anh, thời gian đâu mà đi bệnh viện?”

Niên Bách Ngạn nghe ra được cô đang hờn giận, không tức giận mà chỉ cười. Sau khi đi từ nhà bếp ra, anh cầm theo một ít thuốc, rót một ly nước ấm rồi lại ngồi xuống bên cạnh cô: “Nếu thái độ của tôi hôm nay khiến em rất không vui, thì tôi xin lỗi em.” Dứt lời anh đưa thuốc và nước tới trước mặt cô, giọng nói vừa như yêu chiều vừa như dỗ dành: “Nhưng em uống thuốc đi đã, khỏi bệnh rồi mới tiếp tục mắng tôi được.”

Tố Diệp nhìn vào mắt anh, không giống với vẻ nghiêm túc đến khó gần khi ở công xưởng. Lúc này đây anh rất ôn hòa, cũng vô cùng nhẫn nại và dễ tính, trong lòng bỗng mơ hồ thấy đau đớn, tâm trạng không vui bực tức khi nãy không kiềm chế không ít.

“Nghe lời!” Anh lại khế nói.

Tố Diệp đón lấy, ngẩng đầu lên uống.

Niên Bách Ngạn cười khế: “Muốn ăn món gì, tôi làm cho em?”

“Anh đã tới siêu thị à?”

Anh gật đầu.

Cô lại kinh ngạc, không thể ngờ được một người đàn ông như anh đẩy xe hàng đi khắp nơi trong siêu thị trông sẽ như thế nào. “Anh... biết nấu cơm?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, ánh mắt và thần thái đó giống như cô vừa mới hỏi một vấn đề ngu ngốc vậy. Nhưng anh chỉ cười không đáp lại, gơ tay tháo măng-sét đặt lên bàn, xắn tay áo sơ mi lên. Lúc này Tố

Diệp mới phát hiện, thì ra anh thật sự đeo chiếc măng-sét mà cô tặng.

“Ấy...” Thấy anh chuẩn bị đứng dậy, cô giữ anh lại: “Đừng làm, em ăn không ngon miệng.”

Niên Bách Ngạn nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô buồn buồn, ôm gối cuộn tròn trên sôpha, anh khẽ thở dài, anh không nhịn được, kéo cô vào lòng, cầm đặt lên đỉnh đầu cô: “Em đang ốm mà, không ăn cơm không được đâu.”

Cô nghe thấy tiếng trái tim anh, từng nhịp từng nhịp đập thẳng vào màng nhĩ, trầm ổn mà mạnh mẽ. Giọng nói của anh cũng không còn nghiêm nghị vô tình, tràn đầy sự quan tâm đến cô cũng cảm nhận được.

Rốt cuộc anh là một người đàn ông như thế nào?

Khi anh nghiêm túc khiến người ta ghét.

Lúc dịu dàng lại khiến trái tim cô ấm áp.

Thật ra cô rất muốn nói với anh, anh nghỉ ngơi một lát đi, mắt anh đỏ quạch lên trông sợ lắm. Nhưng những lời này nghẹn lại ở cổ họng, cuối cùng vẫn không thốt ra ngoài.

Thấy cô không nói gì, Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn gương mặt trắng bệch của cô, nhẹ giọng: “Vẫn còn giận à?”

Cô né tránh sự dịu dàng ấy, hờ hững đáp: “Em chẳng hẹp hòi thế đâu, anh công tư phân minh mà. Em cũng chẳng phải người càn quấy, chẳng qua là đụng trúng nòng súng của anh, bị anh bắt tại trận, giết gà dọa khỉ thôi.”

Niên Bách Ngạn bật cười: “Đã hiểu rõ như thế sao còn buồn bực?”

“Phí lời! Anh hết lần này tới lần khác trừ tiền của em lại còn muốn được nịnh hót sao?” Cô lẩm bẩm: “Tại em xui xẻo thôi, đầu tiên là anh sau đó lại tới bà chủ nhà, ai cũng dồn ép em vào chỗ chết.”

“Chủ nhà?” Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày.

Tố Diệp như tìm được đối tượng phát tiết, thở dài nặng nề: “Nếu không sao người ta nói người càng giàu có càng keo kiệt. Trả theo quý với trả theo năm chẳng phải đều là nhân dân tệ sao? Nhất quyết bắt em trả theo năm!”

Niên Bách Ngạn ra vẻ không hiểu.

“Ông chủ Niên à! Anh là nhà tư bản quen chỉ tay năm ngón, đương nhiên không hiểu nỗi thống khổ của dân đen bọn em rồi. Căn nhà này nếu trả theo năm tổng cộng là hai trăm mười sáu ngàn. Hai trăm mười sáu ngàn đấy, anh có hiểu không?”

Niên Bách Ngạn càng nhìn cô kỳ lạ: “Lẽ nào để em trả theo quý thì tiền nhà sẽ rẻ đi một chút sao? Chẳng phải tính ra vẫn là hai trăm mười sáu ngàn?”

“Nhưng em không cần bỏ ra hai trăm mười sáu ngàn trong một lúc.” Cô phát điên.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới ngộ ra.

“Bà chủ nhà bị ỉ, kiếm tiền nhiều thành điên rồi.” Tố Diệp phần nộ bất bình, rồi bất ngờ kéo tay Niên Bách Ngạn: “Anh bảo em thả gián vào đây có được không?”

Niên Bách Ngạn ớ ra: “Tại sao?”

“Như thế em có thể nói với bà ấy rằng căn nhà không sạch sẽ, nhân cơ hội đó chặn lại cái vẻ kiêu căng, nhất quyết đòi trả theo năm của bà ấy.” Tố Diệp nghiêng rằng kèn kẹt.

Niên Bách Ngạn không ngờ tới cô lại có thể nghĩ ra cách này, anh khó xử cười thầm, giơ tay vỗ vào đầu cô: “Em cứ từ từ nghĩ cách đi, tôi đi nấu cơm cho em.”

“Niên Bách Ngạn...”

Anh dừng bước.

Cô ra vẻ đáng thương: “Anh không thể phát huy trí thông minh của mình ở trên thương trường, gợi ý cho em một chiêu sao? Nếu không phải tại anh nhẫn tâm, nhất quyết “khai đao” với em, em cũng chẳng cần đau đầu vắt óc nghĩ cách về chuyện thuê nhà mà.”

“Theo như những gì tôi hiểu về em, cho dù tôi không trừ lương em, với tính của em vẫn cứ nghĩ ra cách thả gián vào nhà thôi.” Niên Bách Ngạn cong môi cười.

“Này! Anh không thể thấy chết không cứu được.”

“Tôi vẫn nhiệt tình với việc giải cứu cái dạ dày của em hơn.” Nói rồi Niên Bách Ngạn đi vào bếp.

Tố Diệp gào lên thảm thiết, nằm ngả ngón trên sôpha, ra sức chèn ép cái gối ôm, hét to: “Em đau đầu! Đau đầu chết mất!”

Niên Bách Ngạn mặc kệ cô.

Tố Diệp vui đầu vào gối, lao tâm khổ tứ...

Còn trong nhà bếp, Niên Bách Ngạn thuần thục chuẩn bị thức ăn, lấy từ trong tủ ra một bộ dao mới tinh, quen thuộc như đang ở trong nhà mình vậy. Sau khi thấy phòng khách không còn động tĩnh gì, anh không nhìn được lắc đầu khẽ cười, rút điện thoại ra bấm một số điện thoại. Chẳng mấy chốc đầu kia đã bắt máy, anh kẹp điện thoại vào giữa tai và bả vai, vừa thái thức ăn vừa thấp giọng nói: “Cô Tiết! Cháu Bách Ngạn đây...”

Bóng đêm dần dần tràn ngập.

Ngoài phòng khách chẳng biết Tố Diệp đang làm gì, còn trong nhà bếp, Niên Bách Ngạn đã chuẩn bị xong món rau trộn, đang chuẩn bị làm mấy món nóng hổi thì nghe thấy một tiếng reo hò vọng vào từ phòng khách. Anh không dừng tay, chỉ khẽ cong môi.

Tố Diệp nhanh chóng chạy vào bếp, phấn khích ôm chặt lấy anh từ phía sau, vui vẻ nói: “Anh rể! Anh rể thân yêu nhất của em...”

Áo sơ mi trắng của anh chẳng mấy chốc đã dính đầy nước mũi của cô.

“Chuyện gì khiến em vui đến mức này?” Anh chẳng màng tới tấm lưng ướt rượt của mình, vẫn tập trung nấu nướng.

Tố Diệp lấy khăn giấy lau lưng cho anh, cười tí mắt thò đầu ra nhìn anh: “Chủ nhà vừa mới gọi điện cho em, nói đã đổi ý rồi, không những đồng ý cho em trả theo quý mà còn giảm tiền nhà nữa.”

“Thế thì tốt rồi.” Niên Bách Ngạn mỉm cười, quay đầu sang nhìn cô: “Nói vậy, em đã dùng kế hoạch thả gián của mình?”

“Đương nhiên! Vừa rồi cô Tiết gọi điện tới em lập tức khóc lóc, em cảm thấy chắc chắn là cô ấy gọi tới thúc giục thôi, thấy em khóc nên mềm lòng.”

“Em khóc ư?”

“Giả vờ thôi! Anh đừng quên em là bác sỹ tâm lý, giỏi nhất là nắm thóp tâm lý của các bà các mẹ. Rồi em lại nói trong nhà nhiều gián quá, em con gái còn phải liều mình chiến đấu với gián chẳng khác gì đàn ông. Anh nghĩ mà xem, một tiểu khu cao cấp thế này mà lại có gián, sau này còn ai dám thuê, đương nhiên là cô ấy không dám đuổi em đi rồi.” Tố Diệp nhìn anh đắc ý cười.

Niên Bách Ngạn nhìn gương mặt trắng trẻo của cô, đầu mũi vẫn đỏ ửng, đôi mắt to tròn xinh đẹp ngập tràn niềm vui vì được chút lợi nhỏ, một tâm trạng vui mừng không hề giả tạo, bỗng nhiên càng cảm thấy yêu quý cô hơn, bất chợt giơ tay ôm cô vào lòng, cúi đầu đặt lên trán cô một nụ hôn: “Thông minh!”

Cô đỏ mặt, nụ hôn của người đàn ông làm nóng trái tim cô.

Bắt đầu từ khi nào, nụ hôn của anh lại trở nên tùy ý và thoải mái đến vậy?

Quyển 4 - Chương 129: Đẹp tĩnh lặng như lá mùa thu

Tâm tình của con người sẽ thay đổi trong một số hoàn cảnh đặc biệt, hoặc chợt quen với một ai đó mà có nảy sinh sự thay đổi. Tố Diệp nghiên cứu về tâm lý con người, thế nên cảm giác đối với những cảm xúc trong lòng đương nhiên sẽ mãnh cảm hơn người bình thường, cho dù chỉ sự thay đổi im lặng của tiềm thức trong một khoảnh khắc.

Cô phát hiện những thay đổi trong tâm tư mình, nhưng cũng đồng thời ngầm chống chọi lại những biến đổi ấy. Cô hơi lùi ra sau một bước nhỏ, cách xa khỏi phạm vi hơi thở của người đàn ông, cố gắng không nghĩ về nụ hôn nhẹ nhàng tùy tiện đặt xuống trán cô vừa rồi của anh nữa, hỏi một câu mang tính thăm dò: “Hay là... để em làm cho!”

“Em biết làm không?” Mặc dù Niên Bách Ngạn hỏi cô nhưng không dừng công việc đang làm lại.

Tố Diệp nhướn mày như đang trêu đùa lại như rất chân thật: “Đương nhiên rồi! Nếu không thì mấy năm đó em ở nước ngoài biết sống thế nào? Không thể ngày nào cũng ăn pizza và hamburger chứ?”

Niên Bách Ngạn ngược mắt lên nhìn cô, khóe môi cũng khẽ cong lên một độ cong hoàn hảo: “Đúng là có biết làm, nhưng mà quá lười, dụng cụ nấu nướng toàn mới nguyên.”

“Nói gì thì nói em cũng là mẫu con gái công sở. Thường ngày bận rộn như thế, làm gì đủ thời gian mà nấu nướng?” Tố Diệp ngụy biện,

giật lấy đồ ăn trong tay anh, từ từ bóc: “Nhưng mà hôm nay em không thể nhàn rồi được, phải gánh vác giúp anh một chút.”

Niên Bách Ngạn chỉ cười, để mặc cô ở bên giúp anh.

Diện tích phòng bếp không nhỏ, khi thiết kế lại lắp thêm lớp kính thủy tinh, ngăn cách khu nấu nướng và phòng ăn một cách rõ ràng. Sau lưng Niên Bách Ngạn là bóng tối dày đặc, có ánh sáng của ngọn đèn đường xuyên qua cửa sổ rọi vào phòng, giao hòa với bóng hình trong lớp áo sơ mi trắng sau khung cửa kính. Tố Diệp đứng bên cạnh anh, dáng người nhỏ nhắn, giống như một bông hoa nở về đêm tựa vào một cây cổ thụ xanh bóng, cao vút. Không khí xung quanh ngập tràn hương thơm ngọt ngào, hòa thuận và yên bình.

“Anh...” Bóc xong, Tố Diệp vội cụp lấy cái bát, rửa sạch rồi chần chừ mở lời: “Có phải đã mấy ngày không được ngủ rồi không?”

Niên Bách Ngạn đứng bên cạnh nhìn cô cúi đầu rửa bát, ánh mắt dịu dàng: “Đã quen rồi!”

Cô bất giác ngẩng đầu lên.

Một câu trả lời chỉ ba chữ không thể đơn giản hơn nhưng đã đủ để miêu tả sự tập trung đến quên hết tất cả của anh khi làm việc, đầu ngón tay cô dường như cũng tê dại đi, có chút gì như mất đi cảm giác. Cô quay mặt đi, không nói gì nữa, thềm siết chặt đầu ngón tay mới tìm lại được chút cảm giác, rửa sạch bát rồi đưa cho anh. Lúc Niên Bách Ngạn giơ tay đón lấy, cô lại liếc nhìn thấy vết sẹo đó. Nhớ lại khi nhìn thấy nó ở Nội Mông, cô không nén nổi tò mò, bèn hỏi: “Vết thương trên cánh tay anh hình như đã lâu lắm rồi.”

Niên Bách Ngạn đưa mắt nhìn, khóe môi vốn đang mỉm cười bỗng trầm hẳn xuống, nhưng có lẽ đó chỉ là ảo giác của Tố Diệp, vì anh trả

lời lại câu hỏi của cô rất nhanh: “Đúng là lâu lắm rồi, từ khi còn rất nhỏ.”

Anh chưa từng nhắc về thời thơ ấu của mình hay những chuyện đã từng xảy ra trước kia với cô. Hôm nay anh bất ngờ nhắc tới mới khiến Tố Diệp ý thức được, người đàn ông này hình như không thích nhớ về quá khứ.

Phàm những người thích nhớ về những kỷ niệm chẳng qua là mang trong lòng hai loại cảm xúc. Hoặc là sự tôn kính trong sự tiếc nuối quá khứ hoặc là trong hiện tại vô tình nhớ lại những gì đã từng có được. Bất luận là kiểu nào, hồi ức cũng tràn đầy những điều tự chế giễu người ta, luôn nhắc nhở rằng kỳ thực con người từ đầu tới cuối là loài động vật không biết tự thỏa mãn.

Có lẽ Niên Bách Ngạn không phải là người thích nhớ về chuyện xưa cũ. Kiểu người này luôn luôn tự tin và không phải hối hận về từng bước đi của mình. Đương nhiên còn có một kiểu suy đoán tương phản khác, đó là quá khứ quá đổi bi thương, anh chấp nhận dùng thực tại ấm áp để quên đi những điều đáng sợ ấy.

“Xem ra, không phải là một chuyện nhỏ.” Vết thương ấy rất sâu, nếu không đã chẳng để lại một vết sẹo dài tới tận bây giờ.

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Coi như là bị thương vì người khác.”

“Người khác.”

“Một đứa trẻ.”

Tố Diệp mím môi: “Con gái sao?”

“Một bé gái.”

“Nhìn không ra đấy, bé tí mà đã rơi vào chuyện tình cảm rồi.” Cô trêu chọc, vung tay té đầy nước lên mặt anh.

Tâm tình Niên Bách Ngạn rất tốt, vừa hay ngón tay cũng dính nước tiệt thể búng mấy cái vào mặt cô, kích thích tới nỗi, cô mở hân vùi nước, tưới nước vào người anh. Niên Bách Ngạn tránh không kịp, cổ áo ướt sũng. Cô bật cười, anh cũng cười theo rất thoải mái.

“Ra phòng khách đợi đi, em còn làm loạn, nửa đêm chúng ta cũng chưa được ăn mất.” Anh dùng đôi tay ướt véo má cô.

“Đau! Anh trả thù em đấy à!” Tố Diệp giơ tay đánh vào người anh, anh mới buông ra, thế là cô co giò chạy thẳng cẳng.

Niên Bách Ngạn khẽ cười.

Chẳng mấy chốc, bốn món mặn một món canh đã được bày ra bàn.

Tố Diệp đi vòng quanh bàn, không tin vào mắt mình: “Anh là người đàn ông đầu tiên làm cho em ăn nhiều món thế này đấy.” Rồi cô vội vàng ngồi xuống, đón lấy bát cơm từ tay Niên Bách Ngạn: “Em cứ tưởng anh làm qua loa thôi, ai dè cũng đâu ra đấy phết.”

Niên Bách Ngạn ngồi xuống, đối mặt với cô: “Em trai tôi từ năm hai tuổi đã do tôi một tay chăm sóc, không thể không học.”

“Em trai anh đâu rồi?” Tố Diệp nắm chặt đôi đũa trong tay. Cô từng nghe nói anh có em trai, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy mặt mũi đâu.

Niên Bách Ngạn gấp thức ăn vào bát cô: “Ra nước ngoài học rồi.”

“Kỳ nghỉ cũng không về sao?”

“Không! Từ nhỏ nó đã lớn lên ở nước ngoài, sống ở bên đó cũng quen rồi.”

Tố Diệp thấy anh nói qua quýt như đang giấu giếm chuyện gì, tạm thời không hỏi thêm nữa. Cô cúi đầu ăn, rồi không nhịn được phải giơ ngón cái về phía anh: “Ngon thật đấy!”

“Vậy sao? Vậy thì ăn nhiều một chút.” Niên Bách Ngạn lại gấp cho cô không ít thức ăn.

Cô ăn rất vui vẻ nhưng không quên biểu cảm vừa lướt qua trong mắt anh, nuốt một miếng cơm xuống cô lại do dự nói: “Thật ra em cảm thấy...” Cô cố ý nói nửa chừng.

Niên Bách Ngạn đương nhiên rất thông minh, cười nói: “Muốn nói gì thì cứ nói đi.”

Tố Diệp chỉ đợi câu này của anh, hắng giọng: “Em cảm thấy anh và em trai tình cảm không được tốt cho lắm.”

“Tôi coi như em đang quan tâm tới tôi đấy.” Nụ cười của anh nhạt nhòa, thẳng thừng né tránh câu hỏi của cô.

“Em là bác sỹ tâm lý, nói không chừng có thể giúp anh.” Tố Diệp dụ dỗ.

Lần này Niên Bách Ngạn không mắc lừa cô. Anh đặt đĩa xuống, đi ra khỏi phòng ăn. Cô ngẩn ngơ, còn tưởng tâm sự của anh bị vạch trần nên không vui, đang định đứng dậy hỏi cho rõ ràng thì lại thấy anh đi vào, đưa cho cô một hộp quà được bọc rất đẹp. Tố Diệp không hiểu, đón lấy, mở ra nhìn rồi sững sờ vài giây, ngược mắt lên: “Đồng hồ của em sao lại ở chỗ anh?”

Cô đã tìm mấy ngày nay rồi, mãi chẳng nhớ mình đánh rơi ở chỗ nào.

“Rơi ở trên xe của tôi.” Niên Bách Ngạn tốt bụng đáp lại: “Lúc đó dây đồng hồ bị đứt, tôi đã thay cái mới, em xem đi!”

Không cần anh nói cô cũng biết dây đồng hồ được thay mới, nhất thời cũng không vội ăn cơm nữa, vuốt ve chiếc đồng hồ như một thứ đồ quý giá lại một lần nữa tìm thấy.

“Cảm ơn anh!” Giọng cô hơi khàn, không biết có phải vì bị cảm hay không.

Niên Bách Ngạn thấy cô có tâm sự bèn nói: “Em có thể hằng ngày bận rộn cho tâm sự của người khác, nhưng tôi khuyên em hãy tĩnh tâm lại suy nghĩ xem mình cần cái gì, con người luôn phải tự kiểm điểm mình thì mới biết được đoạn đường tiếp theo mình phải đi thế nào.”

“Anh lại thuyết giáo em đấy à?” Giọng nói tuy có chút quở trách nhưng ánh mắt cô ngập tràn nét bi thương.

Anh nhìn cô, bất giác thấy đau lòng: “Tôi chỉ không muốn em đi sai đường.”

“Chiếc đồng hồ này không ngừng nhắc em tương lai phải đi thế nào.” Lúc ngược lên, ánh mắt cô lạnh lẽo, nhưng cũng chỉ một lát lại nở một nụ cười: “Anh nghĩ quá nhiều rồi, em không giết người báo thù, cũng chẳng phóng hỏa đốt nhà họ, lẽ nào đến quyền được oán hận cũng bị anh cướp mất sao?”

Lời cô nói khiến anh trầm ngâm giây lát: “Đây là chiếc đồng hồ cũ

rồi.”

“Là của mẹ em để lại.” Ngữ điệu của cô trở nên mềm mại, nhìn kim giây quay từng vòng trên mặt đồng hồ, giống như nó vẫn còn lưu lại chút hơi tàn: “Đây là món đồ bà thích nhất.”

Niên Bách Ngạn im lặng nhìn cô.

“Em biết, đây là chiếc đồng hồ người đàn ông đó tặng mẹ, thế nên mẹ mới yêu quý nó đến vậy.” Cô hít sâu, thầm đè nén cảm giác nghèn nghẹn trong cổ họng.

“Nếu đã vậy, em càng nên hiểu ý nghĩa đằng sau chiếc đồng hồ này. Mẹ giao nó cho em, chính là muốn em tha thứ.”

“Niên Bách Ngạn! Anh đã từng trải qua cảm giác bị người mình yêu thương nhất, tin tưởng nhất phản bội là như thế nào chưa? Buông bỏ lúc nào cũng dễ dàng hơn cố chấp, tiếp nhận lúc nào cũng thoải mái hơn thù hận, đạo lý này em hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Ở trung tâm của em, em đã giảng giải nó không dưới mười lần cho bệnh nhân.” Cô không cao giọng, trong đáy mắt lại toát lên vẻ đau đớn không thể gánh chịu: “Nhưng một người phải trải qua bao nhiêu đau đớn mới quyết định thù hận một người? Thù hận cũng cần dũng khí và cô đơn. Mỗi người nảy sinh lòng thù hận, chính vì kỳ vọng quá nhiều nên khi phải chịu phản bội và tổn thương hận thù mới càng sâu đậm.”

Cô không thể quên dáng hình mẹ mỗi ngày ngồi trước cửa đợi bố về, ngày nào cũng vậy! Cũng không thể quên lần đầu tiên gặp bố cô đã chờ đợi và hy vọng nhường nào. Khi bị đám bạn xung quanh cười nhạo mình không có bố, khi bị bạn bè coi là đứa con hoang mà cô lập, cô khao khát biết bao có được người bố của riêng mình? Một đứa trẻ như cô đã phấn khích cả đêm không ngủ chỉ vì cuối cùng đã

được gặp mặt bố.

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy bố, một người bố gầy gò nhưng cao lớn, trong mắt ông chất chứa nét muộn phiền không thể hóa giải, khi ôm cô vào lòng còn khẽ thì thầm: “Tiểu Diệp, bố đây!” Đến tận bây giờ cô vẫn không thể nào quên.

Chính ông đã nhận lời với hai mẹ con cô, ông sẽ quay trở lại, chính ông đã nói sẽ cùng mẹ con cô sống vui vẻ mãi mãi, không bao giờ chia lìa. Vậy mà cuối cùng ông vẫn ra đi, trước lúc đi còn đích thân đeo chiếc đồng hồ này vào tay mẹ, cô nhìn mẹ tận phút cuối cùng cũng kìm nén không rơi nước mắt.

Cuối cùng khi người đàn ông đó trở lại, là khi đứng trước mộ mẹ cô.

Cô không quên được người đàn bà đứng bên cạnh ông ra vẻ thực nữ, vậy mà sau lưng lại nói với cô thiên kim tiểu thư mà cô luôn ngưỡng mộ rằng, con tiện nhân đó cuối cùng cũng chết rồi. Còn cô tiểu thư đài các kia thì nũng nịu hỏi, vậy con gái con tiện nhân đó còn tới cướp bố của chúng ta không?

Đừng trách cô bụng dạ hẹp hòi, có trách thì trách ông trời luôn để cô nhìn thấy những điều không nên nhìn.

Tố Diệp khẽ cười, có lẽ vì đã quá nhập tâm vào quá khứ của bản thân, mới quên bằng mất Niên Bách Ngạn liên tục hỏi cô, tâm trạng không khỏi xót xa và trầm mặc.

“Nghe nói tên em cũng do người đàn ông đó đặt cho. Chữ “Diệp” vì ông ta họ Diệp, và vì ông ta hy vọng hai đứa con gái của mình đều là “lá ngọc cành vàng” nên đặt thành Diệp Diệp, một tình phụ tử mới cảm động làm sao, đúng không?” Cô mở lòng bàn tay ra, thờ dài như trút bỏ một hòn đá đã đè nặng trong trái tim mình quá lâu: “Nhưng mẹ

em nói rằng. Mẹ là Thu còn con là Diệp. Nếu hai chúng ta không thể
bung nở rực rỡ như hoa mùa hạ, thì ít nhất hãy chết đẹp một cách
tĩnh lặng như lá mùa thu.”

Quyển 4 - Chương 130: Nhà họ Diệp mỗi người một vẻ

Cảnh đêm ngoài cửa sổ lấp lánh, lại có những quầng mây che lấp mất ánh sao.

“Mẹ làm được rồi, nhưng lại bỏ em lại một mình...” Tố Diệp mỉm cười nhưng đôi mắt rơm rớm.

Niên Bách Ngạn yên lặng nhìn cô, dáng vẻ dùng nụ cười che đi giọt nước của mắt khiến người khác rất đau lòng. Lúc này anh lại chẳng biết phải an ủi cô thế nào. Mỗi người đều có nỗi đau của riêng mình. Trên đời này chẳng ai có quyền được phê phán hay phủ định nỗi đau của người khác, không ai có tư cách chỉ trích vào những đau đớn người ta phải gánh chịu.

Phát hiện ra khóe mắt đã ướt đẫm, Tố Diệp vội vàng giơ tay ôm mặt, âm thầm lau nước mắt đi rồi ngược mắt lên nhìn anh, cười khế: “Cảm cúm đúng là hành hạ con người ta, nói chuyện thôi mà nước mắt nước mũi cũng chảy ròng ròng.”

Thấy cô cố tình nói tránh sang chuyện khác, anh càng thấy lòng mình thất lại, anh siết chặt tay cô: “Lại đây!”

Sự ấm áp của những ngón tay anh nhanh chóng làm tan giá lạnh trong lòng cô. Cô cũng vô thức siết chặt tay anh, giống như nắm giữ nguồn nhiệt cuối cùng, đi về phía anh như bị ma xui quỷ khiến. Anh hơi dùng lực, kéo cô ngồi xuống đùi mình, cánh tay ôm chặt cô vào lòng. Cô ngoan ngoãn tựa vào ngực anh, có lẽ vì đang bị cảm, hoặc có lẽ những hồi ức quá thê lương đã rút cạn sức lực. Tóm lại, cô

không hề phản kháng, yên lặng nằm trong lòng anh, một lúc lâu sau mới thì thầm: “Niên Bách Ngạn! Nếu anh chỉ thương hại em thôi cũng đừng để em biết, em chỉ muốn mượn vòng tay anh để hồi phục chút sức lực mà thôi.”

Cô còn gượng cười tìm cách khiến người đàn ông không khống chế được cảm xúc của mình, càng ôm cô chặt hơn.

“Anh yêu chị ta chứ?” Tố Diệp hỏi với vẻ mệt mỏi.

Niên Bách Ngạn cúi xuống còn cô ngẩng lên, ánh mắt của hai người giao nhau.

“Nếu đã không yêu, tại sao lại cưới chị ta?” Cô bất giác đưa tay, vuốt nhẹ lên hàng lông mày anh.

Ánh mắt anh vẫn rất bình thản, nhìn cô không hề chớp mắt.

“Một bữa cơm gia đình đã giúp em nhìn rõ những ý đồ và tâm tư che giấu dưới mỗi gương mặt của người nhà họ Diệp, bất luận bề ngoài có ôn hòa đến đâu cũng không thể che giấu được những khao khát mà họ muốn có được trong nội tâm. Diệp Hạc Phong giấu sự day dứt dưới lớp vỏ uy nghiêm, Diệp Hạc Thành giấu những toan tính dưới bề ngoài ôn hòa. Một Nguyễn Tuyết Mạn ngu ngốc sau vẻ ngoài tinh ranh, Nguyễn Tuyết Cầm đầy mưu mô sau vẻ ngoài nhẫn nhịn chịu đựng. Diệp Ngọc có hàng ngàn suy tính bên dưới vẻ yếu đuối, Diệp Uyên cố gắng chống đối dù bên ngoài tỏ ra rộng lượng, Diệp Lan lại rất điềm tĩnh đằng sau vẻ thoải mái lạnh lợi.” Ánh mắt Tố Diệp như viên pha lê chìm trong dòng nước tinh khiết, thanh âm khẽ khàng, lạnh lạnh: “Đôi mắt anh e là còn nhìn được xa hơn và nhiều hơn em, em không hiểu sao anh có thể chung sống với người nhà họ như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ vì cuộc hôn nhân của anh và chị ta?”

“Em biết không?” Niên Bách Ngạn im lặng đã lâu giờ mới lên tiếng, bờ môi mỏng áp sát sống mũi cô, nói một câu như đùa như thật: “Ai lấy phải em sẽ rất đen đui.”

Cô ngẩn người.

Anh khẽ cười, hôn nhẹ lên mắt cô: “Đôi mắt em rất độc. So với việc suy nghĩ xem làm thế nào để chung sống với nhà họ Diệp, chi bằng tôi nên suy nghĩ thật cẩn thận xem sau này làm sao để chung sống cùng em thì hơn.”

Bờ vai cô khẽ cứng đờ ra.

Lâm Yêu Yêu đáp chuyến bay từ Paris về Bắc Kinh, mấy ngày nay chẳng khác nào một giấc mơ.

Trong phòng nghỉ cho khách quý của khoang hạng nhất, cô lại gặp phải gã đàn ông “âm hồn vất vưởng” ấy. Lần này anh ta ăn mặc cũng nghiêm túc, bộ đồng phục cơ trưởng chỉnh tề, trong tay kéo một chiếc vali da đồng phục màu đen. Anh ta vào uống một cốc cà phê, khi ánh mắt vô tình liếc thấy Lâm Yêu Yêu thì bờ môi không nhịn được liền cong lên. Anh ta đặt cốc cà phê sang một bên, đi về phía cô.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Yêu Yêu là vờ như không thấy, đứng dậy chuồn đi, vậy mà lại bị anh ta lười biếng gọi một tiếng sau lưng: “Honey, tôi ở đây mà!”

Người đợi bay ở phòng khách quý không nhiều, ai cũng nhìn cả về phía này.

Lâm Yêu Yêu thật sự muốn giả vờ không quen biết anh ta, tiếc là anh ta đã sai bước đi tới trước, một giây sau đã chặn đứng đường đi của

cô. Cô ngược lên nhìn anh ta chăm chăm, bộ dạng cực kỳ xem thường: “Những lời anh thốt ra khỏi miệng lúc này ít nhất cũng phải xứng với bộ đồng phục trên người chứ? Đừng ở nước ngoài làm mất mặt người Trung Quốc có được không?”

“Tôi làm sao rồi?” Diệp Uyên nhún vai, vẻ mặt rất chi vô tội.

“Muốn tán gái thì tránh xa tôi một chút, cô đây không thích loại người như anh đâu.”

Diệp Uyên nhướn mày: “Em làm ngành nghề gì ấy nhỉ? Mới đó đã nhìn ra tôi muốn tán em, lợi hại!”

“Sao con người anh không biết xấu hổ vậy?”

“Đàn ông theo đuổi phụ nữ vốn không cần liêm sỉ.” Diệp Uyên giơ tay ra, ôm cô vào lòng trước mặt mọi người, cười đùa: “Nếu không thì sao có được người đẹp ở bên cạnh thế này?”

Ngay sau đó anh lại nhanh lẹ né tránh đòn giơ chân công kích đột ngột của Lâm Yêu Yêu.

“Độc ác nhất chỉ có lòng dạ đàn bà. Cô nương à, em đá anh tàn phế rồi, sau này làm sao hưởng thụ những vui vẻ anh mang lại được?” Diệp Uyên thầm thở dài mình né kịp thời, góc độ vừa rồi mà không tránh chân cô sẽ đá trúng hông dưới của anh.

Ánh mắt Lâm Yêu Yêu đầy vẻ chế giễu: “Tốt nhất giữ lại những vui vẻ đó của anh cho người phụ nữ khác đi. Anh lãng nhăng như thế, tôi sợ chết lắm, đừng có lây nhiễm si-đa vào người tôi.”

Diệp Uyên nghe xong không tức giận mà bật cười: “Em ghen à? Yên tâm đi honey, sau này tôi bảo đảm chỉ có một mình em. Hơn nữa, tôi

và mấy cô gái đó lên giường là chuyện của lên giường, mấy biện pháp phòng tránh tôi vẫn sử dụng đầy đủ.”

“Tôi có thể khiêu nại cái gã mặt người dạ thú như anh đấy.” Lâm Yêu Yêu ghê tởm nhưn mày, sắc mặt phẫn nộ.

Diệp Uyên thấy cô tức giận cũng không chọc cô nữa, mỉm cười: “Được rồi, không trêu em nữa! Hôm nay em ngồi chuyển bay anh lái về nước, ít nhất cũng phải để lại sáu ấn tượng tốt với em.”

“Trời đất ạ, tôi muốn đổi chuyển bay quá.” Cô chống tay lên trán.

Diệp Uyên càng cười sung sướng: “Yên tâm đi! Có người con gái anh muốn theo đuổi ngồi trên máy bay, anh nhất định sẽ lái vừa ổn định vừa đúng giờ.” Dứt lời, anh ta đột ngột bước một bước lớn với tốc độ kinh hồn, hôn nhẹ lên môi cô rồi tươi cười rời đi.

Lâm Yêu Yêu vẫn còn đang hoảng hốt, một lúc sau mới phản ứng lại mình vừa bị hôn trộm, trong lòng không ngớt lời chửi mắng anh ta là đồ bỉ ổi.

Cứ như vậy, sau khi trải qua một vài chuyện không mấy vui vẻ ở sân bay, Lâm cô nương sốt ruột muốn được về nước, nên cuối cùng vẫn không đổi chuyển bay, ngồi lên chiếc máy bay do gã đàn ông không có da mặt đó lái. Trước khi máy bay cất cánh, cô lại gọi điện cho Đinh Tư Thừa, hớn hờ hỏi anh có thể tới sân bay đón cô không, anh im lặng một lát rồi nói có thể. Cô cười rất vui, chỉ có điều sau đó anh lại nói thêm: Yêu Yêu, anh có chuyện muốn nói với em.

Khi Lâm Yêu Yêu thúc giục anh mau nói đi thì dường như anh nghe thấy lời nhắc nhở của nhân viên hàng không, thờ dãi rồi nói lát nữa gặp mặt sẽ nói.

Tắt máy đi cô cũng không nghĩ nhiều nữa, trong đầu chỉ hiện lên nụ cười mỉm của Đinh Tư Thừa, cảm giác bức bối trong lòng cũng theo đó biến mất.

“Mau chạy đi!”

Lại là tiếng nói của đứa trẻ đó khiến cô choàng tỉnh giấc.

Tố Diệp ngồi bật dậy khỏi giường, vô thức đưa mắt nhìn đồng hồ, thời gian chưa bao giờ thay đổi.

Mồ hôi thấm đẫm mái tóc dài, chảy đầm đìa trên trán khiến cô vô cùng khó chịu. Cô thở hổn hển, cố gắng nhớ lại khung cảnh vừa nhìn thấy trong giấc mơ, hình ảnh trước khi mở mắt dần dần nhòa đi.

Đã từng có một khoảng thời gian, cô điên cuồng sưu tập các bài hát, cũng điên cuồng ghi lại giấc mơ của mình, hy vọng có thể một lần phân tích ra được tình trạng của mình. Con người khi chìm vào mộng tưởng và khi tỉnh táo hoàn toàn thuộc về hai thế giới khác nhau. Ngoại trừ những bệnh nhân tinh thần hoảng loạn, không phân biệt được thực và mơ ra, người bình thường đều có thể ghi lại giấc mơ của chính mình.

Khi người ta thức tỉnh trong giấc mơ, cảnh tượng trước mắt là rõ ràng nhất, một khi mở mắt ra hoặc mở lời nói chuyện, khung cảnh ấy sẽ mờ dần xa dần. Thế nên mấy lần trước đây, mỗi lần nằm mơ, Tố Diệp đều học cách ghi nhớ một cách mù quáng, cuốn tập ghi lại giấc mơ cũng chỉ là những hàng chữ xiên xẹo, nhưng cảnh tượng khi đó thì cô nhớ rất rõ.

Cô nhớ lại cuốn vở đó, đột ngột chạy xuống nhà kho dưới nhà, điên cuồng lật tìm, cuối cùng cũng tìm ra một quyển vở dày cộp trong một chiếc hộp. Lật ra, trong đó là những dòng chữ cô từng viết.

Đêm nay trời đổ mưa.

Ngoài cửa sổ sấm rền chớp giạt.

Tố Diệp tóc tai bù xù cùng khuôn mặt nhợt nhạt trông chẳng khác nào ma quỷ. Cô lật nhanh xem lướt từng trang một, rồi như một bóng ma cô độc bay tới phòng khách, ngồi sụp xuống sofa, quyển sách trong tay rơi xuống dưới chân.

Cô đã từng ghi lại những chi tiết liên quan đến giấc mơ lặp đi lặp lại này, đều là tiếng một đứa bé và tiếng nhạc như tiếng kim loại khó mà lọt tai, những cái khác cô không tài nào nhớ được. Có lẽ là chưa mơ tới, cũng có thể sau khi tỉnh dậy cô đã quên mất. Nhưng tối nay thì khác, cho đến tận lúc này cô vẫn nhớ rất rõ, hình như cô được ai đó ôm vào lòng, người đó khẽ thúc giục gấp rút bên tai cô một câu, mau chạy đi!

Lần đầu tiên trong mơ cô quay đầu lại, dưới bóng đêm vẫn nhìn rõ gương mặt người đó, đó là Niên Bách Ngạn!

Sấm đùng đùng vang lên ngoài cửa sổ.

Trên ghế sofa, Tố Diệp cuộn tròn người lại, day mạnh hai bên thái dương phồng lên, đau nhức, sao cô lại mơ thấy anh chứ? Trong mơ rõ ràng là một đứa bé mà. Cô trống trải nằm xuống, nhưng suy nghĩ thì vẫn rất tỉnh táo.

Cô tin chắc rằng mỗi một giấc mơ đều là phản xạ của tiềm thức, thế nên cô sẽ không bỏ qua sự hình thành mỗi giấc mơ. Có lẽ hôm nay nghe Niên Bách Ngạn vô tình nhắc tới chuyện hồi nhỏ, hoặc có lẽ gần đây cô quá gần gũi với anh, trong tiềm thức đã lưu lại dấu tích của anh. Trong mơ cô dường như rất sợ hãi và lo lắng, đây là phản

chiếu sự thiếu cảm giác an toàn của cô ở thực tại. Vậy thì Niên Bách Ngạn xuất hiện trong giấc mơ, hơn nữa lại còn với hình tượng anh dũng cứu lấy cô, điều này phải chăng có nghĩa tiềm thức của cô đã cảm thấy, anh là an toàn, là người đáng để cô dựa vào?

Tố Diệp lắc đầu, ánh mắt nhìn lên bàn uống nước.

Trong chiếc gạt tàn trên mặt bàn vẫn còn tàn thuốc anh để lại, trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi thuốc lá nhẹ nhẹ cùng mùi gỗ mộc của anh.

Cô chìm vào suy tư...

Niên Bách Ngạn nói một không nói hai, Bana cuối cùng cũng không giữ được vị trí của mình, vẫn bị sa thải. Cùng lúc đó, những món đồ chơi trong phòng làm việc cũng bị quét sạch. Vì chính sách cứng rắn của Niên Bách Ngạn, không một ai dám trang hoàng bàn làm việc của mình như công viên nữa.

Tố Diệp vượt qua kỳ thi một cách thuận lợi, dưới sức hấp dẫn của món tiền thưởng cực lớn. Niên Bách Ngạn thực sự làm người chấm thi, mỗi một câu hỏi xoáy rất sâu và dễ bị đánh lừa. Nhưng tiếc là một Tố Diệp trong mắt chỉ có tiền đã khiến mình phát huy khả năng, lạnh lùng trả lời trôi chảy, cuối cùng cũng giành được sự khẳng định của anh, khoản tiền đó cũng được chuyển vào tài khoản của cô một cách thuận lợi.

Mọi việc vốn dĩ đang tươi sáng, nắng mai rực rỡ, ve kêu râm ran, sen nở thơm khắp đất trời. Nhưng chẳng mấy chốc đã có người phá vỡ khung cảnh yên bình ấy, khiến cho mùa hè vốn đã oi ả tăng thêm phần náo nhiệt.

Vào một buổi chiều muộn ngày thứ sáu, cuối cùng Nguyễn Tuyết

Mạn cũng xông vào văn phòng Tố Diệp, thậm chí còn chẳng thèm gõ cửa, theo sau đó có Diệp Ngọc.

Bà ta tới vì cuối đã nhìn thấy Niên Bách Ngạn đeo chiếc măng-sét mà Tố Diệp đã mua.

Quyển 4 - Chương 131: Cự tổ của Tiểu Tam

Tổ Diệp biết ngày này thế nào cũng tới, chỉ còn là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Từ ngày đồng ý bước chân vào tập đoàn Tinh Thạch, cô đã chẳng cần phải lén la lén lút. Ánh mắt soi mói của các đồng nghiệp cô có thể vờ như không thấy, những lời dị nghị bàn tán vô tình nghe được cô cũng có thể mỉm cười cho qua, mục đích là để một ngày có thể công khai tuyên chiến với người đàn bà đã khiến mẹ cô đau buồn mà chết.

Cuối cùng, ngày này cũng tới.

Khi Nguyễn Tuyết Mạn bất chấp sự lôi kéo của Diệp Ngọc, tự mình xông vào văn phòng, Tổ Diệp đang cùng với Hứa Đồng thảo luận nội dung bồi dưỡng tâm lý cho nhân viên mới. Cuộc nói chuyện của hai người bị ngắt quãng. Hứa Đồng quay đầu lại thấy bà ta, đầu tiên là sửng sốt, nhưng một nhân viên với tố chất nghề nghiệp kỳ cựu đã giúp cô ấy thu lại nét mặt kinh ngạc đó rất nhanh, sắc mặt trở lại bình thường.

So với sự bình tĩnh của Hứa Đồng, Tổ Diệp càng có thể dùng cụm từ “sóng gió không sợ hãi” để hình dung. Cô nhẹ nhàng tựa lưng ra sau ghế, ánh mắt sắc lạnh lướt qua gương mặt Nguyễn Tuyết Mạn rồi nhìn về phía cô trợ lý đang hốt hoảng biến sắc sau lưng bà ta: “Là trợ lý, lẽ nào cô không biết bệnh nhân không có hẹn trước thì không được vào sao?”

Gương mặt người trợ lý trắng bệch: “Xin lỗi, bác sỹ Tổ...” Cô ấy

chẳng qua chỉ là một trợ lý, người ta là phu nhân chủ tịch và phu nhân tổng giám đốc, công ty này đều là của người ta, cô ấy biết ngăn cản thế nào?

Cũng may Tố Diệp không định truy cứu trách nhiệm, chẳng qua chỉ mượn cô ấy để chửi chó máng mèo mà thôi, cô điềm nhiên nói: “Cô đi làm việc của mình đi!”

Người trợ lý thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng quay người đi ra.

Nguyễn Tuyết Mạn không phải không nghe ra sự châm chọc của Tố Diệp trong hai từ “bệnh nhân”, gương mặt khẽ co lại, nhìn thẳng về phía Hứa Đồng, mỉm cười: “Trợ lý Hứa! Tôi và bác sỹ Tố có chút chuyện cần nói, có thể phiền cô ra ngoài một lát không?”

Gặp phải Hứa Đồng là chuyện bà ta không hề ngờ tới. Vốn dĩ bà ta định nhân lúc Niên Bách Ngạn không có ở công ty để tới, ai dè Hứa Đồng lại có mặt trong phòng việc của Tố Diệp. Hứa Đồng là người bên cạnh Niên Bách Ngạn, người phụ nữ này ngoài việc thông minh tài giỏi ra còn học được tố chất điềm tĩnh lạnh lùng của Niên Bách Ngạn, e là chuyện này sớm muộn gì cũng lọt vào tai cậu ta. Nhưng tới thì cũng tới rồi, rút lui lúc này là việc hoàn toàn không thể.

Hứa Đồng nở nụ cười tiêu chuẩn, thái độ đúng mực: “Vâng!” Nói rồi, Hứa Đồng im lặng rời khỏi phòng làm việc.

Loại bỏ chướng ngại vật xong xuôi, Nguyễn Tuyết Mạn mới ngồi xuống sofa đối mặt với Tố Diệp, sau khi nhìn ngắm cách bố trí sắp xếp trong căn phòng mới khẽ nhếch môi: “Tiểu Diệp! Theo lý mà nói dì không nên quấy rầy con làm việc. Thanh niên các con đều bận rộn, thời gian quý báu.”

“Mẹ...” Diệp Ngọc dè dặt ngồi xuống bên cạnh bà ta, thầm kéo tay

mẹ mình: “Hay là chúng ta đi thôi.”

Nguyễn Tuyết Mạn quay đầu lườm Diệp Ngọc một cái, Diệp Ngọc lập tức không dám hé răng nửa lời.

Tố Diệp không định ngọt nhạt với “khách”, cô vẫn uể oải dựa lưng vào ghế, cầm cốc nước trên mặt bàn lên uống một ngụm: “Nếu đã vậy, phu nhân chủ tịch có chuyện gì thì cứ nói thẳng.”

Nguyễn Tuyết Mạn khẽ híp mắt đánh giá Tố Diệp đối diện. Gương mặt nó giống hệt Tố Thu năm đó, người đàn bà khiến một người tự nhận là xinh đẹp như bà ta nhìn cũng phải đổ kỵ. Nhìn Tố Diệp, bà ta dường như lại thấy hình ảnh Tố Thu mỉm cười dịu dàng, ngồi bên cạnh Diệp Hạc Phong dưới bóng cây phong, một Tố Thu dù chỉ mặc lên người những bộ đồ rẻ tiền vẫn khiến người ta không thể dời mắt. Chỉ có điều, ở Tố Diệp có thêm sự mạnh mẽ, sắc sảo mà Tố Thu không có, nhất là khi nó thờ ơ, điềm nhiên, ánh mắt ấy như có thể đâm thủng trái tim người ta.

“Được rồi! Vậy dì nói thẳng luôn, con cũng đừng trách dì Mạn thẳng thắn.” Bà ta kiềm chế, lúc bắt đầu nói bờ môi khẽ cười khẩy: “Dì cảm thấy con không thích hợp tiếp tục ở lại Tinh Thạch, dì nhìn ra được con cũng không mấy thích thú công việc này.”

Diệp Ngọc ngồi bên ngược mắt lên, thầm đánh giá Tố Diệp.

Tố Diệp cũng chỉ cười, đặt cốc nước xuống: “Cắt đứt con đường tiền tài của người khác chẳng khác gì giết bố mẹ người ta, muốn đuổi việc tôi? Được thôi, cho tôi một lý do thỏa đáng.”

Bờ môi Nguyễn Tuyết Mạn khẽ giật giật, đầu mày nhíu chặt.

“Hay là...” Tố Diệp không cho bà ta cơ hội đáp trả, tiếp tục băng quơ

lên tiếng: “Một người đàn bà nghĩ trăm phương ngàn kế dựa vào một cặp sinh đôi để cướp chồng người khác bắt đầu lo lắng nghiệp chướng mình tạo ra con gái mình sẽ phải gánh chịu hậu quả, để đề phòng, quyết định một lần nữa ra tay giải quyết vật cản?”

Nguyễn Tuyết Mạn nhất thời như bị người ta nói trúng tim đen, bà ta đứng bật dậy khỏi sofa, ánh mắt trở nên ác độc: “Năm xưa là mẹ cô không có liêm sỉ cướp chồng tôi!”

“Mẹ...” Diệp Ngọc thấy tình hình không ổn vội chạy lên ngăn cản: “Có gì từ từ nói, cãi nhau ầm ĩ người ta sẽ chê cười đấy.”

“Con ngốc à! Chồng mình sắp bị nó cướp mất rồi còn ngồi đó sợ người ta chê cười?” Nguyễn Tuyết Mạn chau mày. Bà ta sớm đã nghi ngờ Niên Bách Ngạn và Tố Diệp có mối quan hệ không rõ ràng. Bắt đầu từ bữa cơm gia đình hôm đó, bộ “Thu vị” đắt tiền đó cứ thế bị Niên Bách Ngạn tặng vào tay nó. Chuyện đó cũng chẳng đáng gì, điều khiến bà ta kinh ngạc là, ngày thứ hai khi nó ở lại nhà họ Diệp, trời mới tờ mờ sáng, Niên Bách Ngạn lại đi ra từ phòng của Tố Diệp. Ngay sau đó lại là chuyến đi tới Nội Mông. Rồi bà ta lại tận mắt nhìn thấy Niên Bách Ngạn đi từ phòng của chồng mình ra, trên cổ tay đeo chiếc măng-sét. Chiếc măng-sét đó chính là chiếc Tố Diệp đã mua ngay trước mắt bà ta.

Ánh mắt Tố Diệp sớm đã lạnh như băng, nói: “Kỳ lạ thật đấy! Đạo này mấy kẻ vừa ăn cướp vừa la làng đúng là không ít.”

Nguyễn Tuyết Mạn quay đầu nhìn Tố Diệp.

“Chắc là năm đó để leo lên được chiếc giường hào môn ấy, bà cũng dùng thủ đoạn phải không?” Tố Diệp cười khế, rồi nhìn về phía Diệp Ngọc: “Đúng rồi! Có lẽ cô phải nghe lời mẹ cô đấy, để bà ta dạy cô phải dùng thủ đoạn gì mới giữ chặt được người đàn ông của mình,

dù có dùng lại trò cũ cũng được.”

Sắc mặt Diệp Ngọc tái đi trông thấy.

Há gì Nguyễn Tuyết Mạn lại để con gái mình thiệt thòi, nhưng bà ta cũng không ngu ngốc tới nỗi cãi cộ ầm ĩ với cô, nghiêng chặt răng: “Tự cô ra điều kiện đi, phải làm sao mới rời xa nhà họ Diệp, tránh xa Niên Bách Ngạn?”

“Lời này đáng lý phải để Diệp Ngọc hỏi mới càng thú vị chứ nhỉ, phải không?” Tố Diệp lạnh nhạt nhìn Diệp Ngọc.

Diệp Ngọc cắn chặt môi, mãi một lúc sau mới lên tiếng: “Tiểu Diệp! Thật ra hôm nay mẹ con chị tới không phải để cãi vã với em, chỉ mong em có thể rời xa Bách Ngạn. Trước đây chị đã từng tìm em nói chuyện rồi, điều tốt điều xấu cũng đã khuyên nhủ em không ít. Đối với chị mà nói, cổ phần nhà họ Diệp em muốn lấy bao nhiêu cũng được, chỉ cần em rời xa anh ấy thôi.”

“Con dần dần quá rồi! Cái gì mà cổ phần nhà họ Diệp muốn lấy bao nhiêu cũng được?” Nguyễn Tuyết Mạn kéo cô ta sang một bên, thấp giọng mắng.

“Mẹ! Đó là quyết định của bố, chúng ta không ai ngăn cản được.”
Diệp Ngọc hơi cao giọng, quay đầu nhìn Tố Diệp: “Chị chỉ xin em rời xa Bách Ngạn, đừng thân thiết với anh ấy như vậy. Đừng bắt anh ấy đeo thứ gì em mua nữa, đừng có không có việc gì cũng quấn lấy anh ấy nữa, coi như chị cầu xin em có được không?”

Tố Diệp không trả lời ngay, nhưng lại nắm được một thông tin quan trọng, não bộ cũng xoay chuyển nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã rõ ràng. Cô vẫn luôn nghi ngờ cuộc hôn nhân của Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc, nguyên nhân là vì hai người họ lấy nhau xong vẫn ở

riêng. Mặc dù trong bữa ăn hôm ấy, nhà họ Diệp đã từng yêu cầu Diệp Ngọc chuyển về tứ hợp viện, nhưng hình như hoàn toàn không thấy Niên Bách Ngạn nhắc tới những chuyện sau đó. Niên Bách Ngạn có lẽ cũng không phải người không có việc gì cũng thích chạy tới căn nhà cũ của họ. Vậy thì cô có thể suy đoán ra, bố cô vì muốn bù đắp cho cô mà bỏ ra một số cổ phần, Niên Bách Ngạn là người quyết định quan trọng của tập đoàn, đương nhiên phải tham dự cuộc trò chuyện đó. Vậy thì, Nguyễn Tuyết Mạn nhìn thấy Niên Bách Ngạn ở nhà họ Diệp cũng là chuyện rất bình thường.

Nghĩ tới đây cô khẽ cười thầm trong lòng, cổ phần ư? Có ma mới thêm!

“Con gái ngọc của tôi ơi, con là vợ danh chính ngôn thuận, sao phải hạ mình, ăn nói nhún nhường với cái loại tiểu tam như nó?” Nguyễn Tuyết Mạn không phải loại người thích ngậm bồ hòn làm ngọt, sau khi kéo Diệp Ngọc ra sau, bà ta như một con gà mái xù lông bảo vệ con mình: “Cô là một đứa con gái tử tế, nếu yêu đương một cách đường hoàng nghiêm túc, thì tôi và bố cô đều giơ hai tay tán đồng, nhưng cô lại không biết xấu hổ đi quyến rũ anh rể mình? Chuyện này đồn ra ngoài cô thấy có dễ nghe không? Đừng nói với tôi cái gì tình yêu đích thực, loại con gái như cô sao có được tình yêu đích thực? Chẳng qua là bám chặt lấy cổ phần nhà họ Diệp thôi. Cô thành công rồi, giờ ông ấy chỉ hận không thể giao hết cổ phần trong tay cho cô rồi, thế nên cô còn ham muốn Niên Bách Ngạn làm gì?”

Tổ Diệp không tức giận mà chỉ cười: “Bà cũng nói rồi đấy, tôi là loại con gái ham hư vinh, nhà họ Diệp chỉ ban phát có chút cổ phần như thế đối với tôi sao đủ được? Con gái giỏi giang chẳng bằng có tấm chồng tốt, đạo lý này tôi học từ bà đấy. Niên Bách Ngạn là ai nào? Anh ấy là rể hiền của nhà họ Diệp, là người một tay che trời ở tập đoàn Tinh Thạch. Được anh ấy yêu thương, tôi muốn gì mà chẳng được?” Nói tới đây cô đứng dậy, đi tới trước mặt Diệp Ngọc, ngón

tay men dần từ ngực xuống tới cái bụng nhỏ của cô ta: “Cái bụng này của cô e là chẳng phình lên được.”

Diệp Ngọc đập bốp vào tay cô theo phản xạ. Nguyễn Tuyết Mạn sốt sắng, đẩy mạnh tay Tố Diệp ra: “Cô ăn nói linh tinh cái gì vậy?”

Eo Tố Diệp đập trúng góc bàn làm việc, cơn đau lan ra khắp sống lưng, nhưng cũng chẳng bằng nỗi thù hận lan ra từ đôi mắt cô nhìn hai mẹ con họ. Cô vẫn cười lạnh: “Tôi và con gái bà, còn chưa biết ai mang thai đứa con của Niên Bách Ngạn nhanh hơn đâu.”

Sắc mặt Diệp Ngọc càng lúc càng giống bôi sơn trắng.

“Cô... giống hết mẹ cô, đều là đồ đàn bà ti tiện tận trong cốt tủy! Cô ta chết sớm cũng đáng đời, nếu không cũng sẽ bị đứa con gái hèn hạ của mình làm cho tức chết!” Nguyễn Tuyết Mạn vừa nghe nói cô và Niên Bách Ngạn đã phát sinh quan hệ, ruột gan sôi lên sùng sục, chỉ thẳng vào mũi cô và mắng: “Tôi cảnh cáo cô, lập tức rời khỏi Tinh Thạch và Niên Bách Ngạn, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

“Bà có tư cách gì để cảnh cáo tôi? Dựa vào cái danh phu nhân chủ tịch của bà? Nhưng mà đừng quên, cái danh hão này cũng do bà dùng thủ đoạn mới có được. Ít nhất mẹ tôi yêu quang minh chính đại, còn bà thì sao? Bà có dám thừa nhận mình không dùng một chút thủ đoạn nào không? Nếu tôi là tiểu tam, bà chẳng phải chính là cụ tổ của tiểu tam sao? Luận về thủ đoạn tôi vẫn phải học hỏi bà đấy.” Tố Diệp nghiêng răng nghiêng lợi. Vì những câu chửi rủa của Nguyễn Tuyết Mạn với mẹ cô, ngọn lửa thù hận trong lòng cũng càng cháy càng mãnh liệt. Cô bước từng bước lại gần bà ta, ánh mắt đủ để giết người.

Diệp Ngọc nhất thời vòng ra trước mặt Nguyễn Tuyết Mạn, hét lên

với Tố Diệp: “Không được phép nói mẹ chị như thế!”

“Thật đúng là mẹ nào con nấy, chỉ cho phép con quan phóng hỏa, không cho phép dân thường đốt đèn.” Ngữ khí sắc lạnh của Tố Diệp lướt qua trước mặt Diệp Ngọc, rõ ràng từng câu từng chữ: “Cô cũng biết thương mẹ mình sao? Được, tôi không nói bà ta nữa, nói chuyện của cô, thế nào?”

Diệp Ngọc sững người.

Quyển 4 - Chương 132: Ai phản bội ai

Lòng căm hận đối với nhà họ Diệp, giống như ngọn lửa bùng lên tận trời cao, đủ để khiến sự lý trí trước nay Tố Diệp vẫn luôn tự hào bị nuốt chửng. Trước mắt cô, chỉ còn lại ánh mắt mẹ trước khi nhắm mắt, đong đầy sự cô đơn và lưu luyến với cô. Bà muốn đưa tay khẽ vuốt mái tóc cô, có lẽ thương cho đứa con gái từ nay về sau phải một mình đối mặt với tất cả. Nhưng bàn tay mẹ cuối cùng vẫn không thể chạm được vào cô, từ trên gò má cô chầm chậm trượt xuống...

Không ai hiểu được lòng thù hận của cô, nỗi hận khi hạnh phúc của mình bị người khác cướp mất một cách trắng trợn, nỗi hận ấy đã thấm vào tận trong cốt tủy, trở thành một phần trong huyết mạch của cô. Cho dù biết phía trước là vực sâu muôn trượng, cho dù tới cuối cùng cô phải đền mạng cũng sẽ phải ôm nỗi hận này cùng họ đến chỗ chết!

“Khúc Nghệ và Tăng Vũ, hai người này bất luận từ ngoại hình tới cái tên cũng rất hợp nhau, là một cặp hoàn hảo.” Nụ cười nơi đáy mắt của Tố Diệp đã bị rút gạn, nhìn Diệp Ngọc với gương mặt vô cảm, hỏi ngược lại: “Chị thấy sao?”

Diệp Ngọc như bị điện giật, hai mắt trợn trừng.

“Trước đây chẳng phải chị đã hỏi thăm tôi về Tăng Vũ sao? Có muốn biết anh ta nói gì với tôi không?” Tố Diệp khẽ híp mắt lại: “Anh ta nói với tôi, anh ta rất yêu rất yêu Khúc Nghệ, anh ta muốn được chung sống trọn đời bên Khúc Nghệ.”

“Không... Không thể nào!” Tâm trạng của Diệp Ngọc bỗng trở nên rất kích động. Cô ta lùi ra sau một bước, ánh mắt hoảng loạn: “Cô nói dối!”

Tổ Diệp chỉ cười lớn: “Tình cảm của cô và Khúc Nghệ tốt như vậy, lẽ nào không biết hai người họ yêu thương nhau thế nào sao?”

“Cô nói dối!” Diệp Ngọc hét lớn về phía cô.

“Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc...” Nguyễn Tuyết Mạn thấy vẻ bất thường của cô ta, vội giữ chặt tay cô ta lại, nhất thời cũng trở nên luống cuống: “Khúc Nghệ chẳng phải là bạn tốt của con sao? Cô ấy làm sao? Cái gì Tăng Vũ? Tăng Vũ là ai? Có quan hệ gì với con?”

Diệp Ngọc chẳng thể đáp lại Nguyễn Tuyết Mạn được nữa. Cô ta xông tới siết chặt hai bả vai Tổ Diệp, bờ môi run rẩy: “Anh ấy... Anh ấy còn nói gì với cô nữa? Còn nói gì nữa?” Câu nói cuối cùng gần như đã gào hết sức.

So với sự kích động của cô ta, Tổ Diệp lại bình tĩnh trở lại, nụ cười khẩy trên khóe môi như một lưỡi kiếm sắc nhọn: “Anh ta còn nói, cả đời này anh ta cũng không muốn người khác tới làm phiền mình và Khúc Nghệ, người anh ta không muốn gặp nhất chính là Diệp đại tiểu thư đây.”

“Không thể nào!” Đầu móng tay Diệp Ngọc gần như đã đâm sâu vào xương bả vai cô: “Cô còn biết chuyện gì nữa! Mau nói!”

“Tiểu Ngọc à...”

“Nguyễn Tuyết Mạn! Trước khi bà muốn mang cái danh phu nhân chủ tịch tới răn dạy con cái người khác, tôi khuyên bà trước hết hãy nhìn cho rõ con gái mình là loại người gì đi đã!” Bả vai Tổ Diệp đau

đến sắp gãy rời, nhưng cô không hất tay Diệp Ngọc ra, cố gắng nhẫn nại. Cô không ngờ một Diệp Ngọc thường ngày trông nho nhã yếu đuối là vậy mà sức lực lại lớn đến.

“Nói thế này đi, trong căn phòng này không có ai là người tốt, cũng đừng ai tự khoe khoang mình là người tốt. Nguyễn Tuyết Mạn! Bà nghĩ đủ mọi kế để leo cao, không ngại giẫm lên cả vai của chị gái mình, tôi thì leo lên giường của anh rể, còn con gái bà thì sao? Hành vi của cô ta cùng thấp hèn kém gì tôi đâu, chẳng phải cũng đang hết lần này tới lần khác quyến rũ một người đã có vợ sao?”

Những lời lạnh lùng của cô khiến Nguyễn Tuyết Mạn bỗng chốc như phát điên: “Cô nói ai quyến rũ người đã có vợ?”

“Đương nhiên là con gái bà rồi. Tôi quyến rũ Niên Bách Ngạn ít nhất tôi còn độc thân, còn con gái bà thì sao? Rõ ràng đã có chồng lại còn dụ dỗ người đàn ông khác. Bản lĩnh “một chân đạp hai thuyền” này cũng không biết được di truyền từ ai.”

Nguyễn Tuyết Mạn nào phải con ngốc, thấy mắt Diệp Ngọc đỏ quạch cũng đã phát hiện ra bên trong có nội tình gì, bà ta kéo Diệp Ngọc lại: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Diệp Ngọc không nói tiếng nào, cả người run rẩy.

“Quan hệ giữa cô và Khúc Nghệ chẳng phải rất tốt sao? Sao, không chịu được khi thấy bạn mình hạnh phúc?” Tố Diệp cười: “Hay là cô cảm thấy trái tim Niên Bách Ngạn vẫn luôn không thuộc về cô, thấy bạn mình được vậy cô không cam lòng, muốn dụ dỗ chồng của bạn để chứng minh mình vẫn còn sức hấp dẫn?”

Mấy lời này của Tố Diệp chẳng phải nói bừa.

Có thể đường hoàng dùng chuyện này công kích Diệp Ngọc, hoàn toàn là nhờ một khung cảnh cô vô tình bắt gặp trên phố một ngày nọ. Đó là một lần trên đường Niên Bách Ngạn đưa cô về nhà, vì phải đợi đèn đỏ, xe bèn dừng lại bên lề đường. Cũng chính vào lúc đó, qua cửa kính xe cô nhìn thấy Diệp Ngọc. Lúc đó vẫn chưa tới giờ cao điểm buổi chiều, người trên đường cũng không nhiều lắm, thế nên mỗi hành động của Diệp Ngọc đều lọt hết vào tầm mắt cô.

Cô ta đang bám lấy một đôi nam nữ, vì khoảng cách khá xa nên không nghe rõ cô ta nói gì, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng tâm trạng của cô ta rất kích động. Tổ Diệp rất khó hiểu nên lại nhìn thêm, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là cảnh tượng xuất hiện sau đó. Diệp Ngọc bước tới tát vào mặt cô gái kia một cái, cô gái bật khóc, được người đàn ông ôm chặt vào lòng. Liền sau đó, người đàn ông cũng trả lại Diệp Ngọc một cái tát.

Diệp Ngọc lúc đó không khác gì kẻ điên, định xông tới đánh người con gái ấy, nhưng bị người đàn ông vô tình đẩy ra, cô ta lại định giơ tay đánh trả.

Nhìn thấy cảnh ấy Tổ Diệp hoàn toàn sững sốt, vô thức quay đầu lại, đã phát hiện sắc mặt của Niên Bách Ngạn rất khó coi, cô đang định trêu tức anh có phải cảm thấy mình bị cấm sừng rồi không đã thấy anh lẳng lặng xuống xe. Cô nhìn thấy Niên Bách Ngạn đi về phía Diệp Ngọc, sắc mặt lạnh lùng. Diệp Ngọc thấy anh tới, liều mạng đẩy anh ra, anh nhúu chặt mày, giữ chặt cô ta.

Sau đó không biết Niên Bách Ngạn nói gì với người đàn ông đó, tóm lại cuối cùng đôi nam nữ đó đã rời đi, còn Diệp Ngọc thì không ngừng khóc lóc, khiến mọi người đi qua đều liếc nhìn. Cô nhìn thấy Niên Bách Ngạn trở lên bất lực, cuối cùng thấy Diệp Ngọc nhào vào lòng anh, nức nở.

Hôm đó, cô không đợi Niên Bách Ngạn quay lại xe mà chủ động rời đi trước.

Một thời gian sau, Diệp Ngọc chủ động tới tìm cô, hỏi cô những chuyện liên quan tới Tăng Vũ. Tăng Vũ đúng là một người khách của cô, nhưng việc Diệp Ngọc chủ động hỏi ít nhiều khiến cô thấy kỳ lạ. Sau đó qua tìm hiểu Tố Diệp mới biết, vợ của Tăng Vũ, Khúc Nghệ, là bạn rất thân của Diệp Ngọc, sau khi làm quen với Tăng Vũ thì hai người kết hôn chớp nhoáng. Tăng Vũ đã từng tới tìm Tố Diệp, đúng là có nói anh ta rất yêu vợ, vì thế cô có thể phán đoán tình cảm của hai người họ khá tốt, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không hiểu tại sao Tăng Vũ lại phải tới khám bác sỹ tâm lý.

Khi kết hợp hai chuyện lại với nhau cô mới chợt hiểu ra. Có lẽ Diệp Ngọc đã yêu Tăng Vũ, thậm chí từ những lời nói ít ỏi của Tăng Vũ không khó để nhận ra, sau khi anh ta kết hôn Diệp Ngọc vẫn nhiều lần tới làm phiền. Thông qua thời gian, Tố Diệp có thể suy đoán ra, lúc đó Diệp Ngọc đã kết hôn với Niên Bách Ngạn rồi.

Chuyện này cô chưa hề kể cho Niên Bách Ngạn.

Chưa nói một lời.

Chỉ có điều hôm nay Nguyễn Tuyết Mạn ức hiếp người quá đáng, sự phẫn nộ trong người cô đã bị ép tới chân tường, nên mới phải nói ra những chuyện này.

“Tăng Vũ, anh ấy... anh ấy không thật lòng yêu Khúc Nghệ... không thật lòng...” Diệp Ngọc nắm chặt tay, giọng nói run rẩy, nhìn thẳng về phía Tố Diệp: “Nếu anh ấy thật lòng yêu cô ta, sao có thể lên giường cùng tôi?”

Câu nói ấy không những khiến Nguyễn Tuyết Mạn chết đứng, đến cả

Tố Diệp đang hùng hổ cũng phải ngẩn người. Phỏng đoán của cô quả nhiên chính xác, Diệp Ngọc thật sự đã từng ngủ với Tăng Vũ. Trước đây cô nghĩ mãi vẫn không hiểu, nếu chỉ vì Diệp Ngọc bám riết không buông, sao Tăng Vũ phải tới tìm gặp bác sỹ tâm lý. Chuyện đến nước này, sự thật đã được tiết lộ, chính vì đã từng ngoại tình với Diệp Ngọc nên anh ta mới nảy sinh cảm giác áy náy với vợ. Day dứt có lúc chính là con dao giết người mà bản thân mình không thể né tránh, chỉ có thể cầu xin người khác giúp đỡ.

“Tiểu Ngọc!” Nguyễn Tuyết Mạn như vừa trải qua một cơn ác mộng, trợn trừng hai mắt nhìn Diệp Ngọc: “Con đừng có nói lung tung, đừng nói bừa!”

Diệp Ngọc nắm chặt gấu váy, như đang cố gắng nhấn nhịn lần cuối cùng. Tố Diệp lại cười Nguyễn Tuyết Mạn tự lừa mình dối người, e là mấy lời này để Niên Bách Ngạn nghe được cũng giận tím mặt mày. Cũng đúng thôi, bây giờ cả nhà họ Diệp từ trên xuống dưới đều trông vào Niên Bách Ngạn, để anh biết mình bị cầm sừng, cuộc hôn nhân này chẳng phải sẽ khó duy trì sao? Vậy thì, việc kinh doanh sẽ do ai quản lý? Chàng rể hiền của nhà họ Diệp chẳng phải cứ thế bay mất sao?

“Tố Diệp! Cô biết hết cả rồi có phải không? Biết rõ ràng mọi chuyện rồi có phải không?” Diệp Ngọc đột nhiên nhìn cô chằm chằm, đôi mắt vốn đang đắm lệ bỗng toát lên một sự lạnh lẽo đến run người, gọi tên cô chẳng khác nào muốn cắn chết cô.

Tố Diệp có gì phải sợ cô ta?

Nụ cười lạnh ngập tràn khắp đáy mắt: “Đương nhiên! Nếu hai người họ cần, tôi có thể làm cố vấn tâm lý cho họ, bảo vệ tình yêu của họ. Diệp Ngọc! Chị không cảm thấy bi thương sao? Cho dù chị đã từng lên giường với anh ta thì sao? Cuối cùng chị vẫn không có bản lĩnh

giành được trái tim của anh ta! Chị tự mình muốn rơi xuống vực thẳm cũng không sao, vậy thì đừng mang cái mác Niên phu nhân cao quý tới thuyết giáo tôi. Tôi không giống chị, trái tim của Niên Bách Ngạn thuộc về tôi. Còn chị thì sao? Cho dù hiến cả thân mình chẳng phải vẫn xôi hỏng bỏng không sao? Khuyên thật chị một câu, người phụ nữ nếu không biết tự bảo vệ mình trong tình yêu, thì đừng trách cứ tại sao đàn ông làm hại mình!”

“Tiện nhân!” Diệp Ngọc đột ngột vung tay, một cái tát bay thẳng vào mặt Tố Diệp.

Cái tát ấy tới vừa nhanh vừa đột ngột, đã thay đổi hẳn hình tượng một Diệp Ngọc dịu dàng thường ngày. Cái tát mạnh ấy đã khiến má phải Tố Diệp bỗng đỏ ửng...

Cùng lúc này, cánh cửa phòng làm việc vừa hay bị đẩy ra, Niên Bách Ngạn vừa vội vàng từ ngoài về đúng lúc bắt gặp cảnh tượng ấy. Cả người anh cứng đờ, ánh mắt tối sầm lại. Liên ngay sau đó, Lâm Yêu Yêu cũng xông vào, cả Diệp Lan cũng dừng đờ ra ở cửa, gương mặt kinh hoàng.

Chính vào lúc Lâm Yêu Yêu định xông tới liều mạng với Diệp Ngọc, thì một cảnh kinh hoàng khác tới xuất hiện trước mắt.

Tố Diệp cũng giơ tay, trả lại một cái tát cho Diệp Ngọc.

Cái tát ấy còn mạnh hơn, vang hơn Diệp Ngọc. Trong chốc lát, tất cả mọi người đều đứng hình, bao gồm cả Niên Bách Ngạn. Anh không ngờ Diệp Ngọc trước nay rộng lượng không dám nói to lại dám tát Tố Diệp, càng chẳng dám nghĩ tới Tố Diệp sẽ tát lại Diệp Ngọc ngay trước mặt anh.

Bỗng nhiên, hành động như phát điên của Nguyễn Tuyết Mạn, phá

vỡ khung cảnh dừng hình ngấn ngủi ấy. Bà ta điên tiết xông tới tóm lấy Tố Diệp. Tố Diệp sớm đã chuẩn bị sẵn sàng để nghênh chiến, như một con nhím xù lông định sẽ sống chết một phen với bà ta. Ai ngờ Niên Bách Ngạn bước vội tới, kéo cô ra sau lưng mình, giọng nói trầm thấp phần nộ của anh vang lên: “Làm loạn đủ chưa!”

Nguyễn Tuyết Mạn dừng tay, bà ta đương nhiên không thể trực tiếp va chạm với Niên Bách Ngạn. Còn Diệp Ngọc không biết là chịu đả kích gì, một tay ôm mặt, một tay chỉ thẳng vào mặt Niên Bách Ngạn: “Niên Bách Ngạn, em mới là vợ anh! Anh bảo vệ nó là có ý gì? Em đúng là tin lầm anh rồi, vì con tiện nhân Tố Diệp ấy mà anh nuốt lời?”

Tố Diệp được Niên Bách Ngạn chắn sau lưng nghe xong câu đó càng nổi điên, đang định xông tới xé nát cái miệng của cô ta ra nhưng lại bị Niên Bách Ngạn giữ chặt lại. Anh kìm chặt Tố Diệp đang không ngừng phản kháng, quay đầu khế hét lên với Diệp Lan còn đang đờ đẫn đứng đó: “Đưa chị em và mẹ cả về nhà trước đã!”

Quyển 4 - Chương 133: Phát điên

Diệp Lan là người vô tình bị cuốn vào cuộc chiến này, đương nhiên còn có cả Lâm Yêu Yêu. Cô ấy và Lâm Yêu Yêu làm cùng một bộ phận, vì cả hai người tính cách đều khá cởi mở, thẳng thắn, nên dần dà quan hệ cũng trở nên rất tốt đẹp. Vừa hay hôm nay là ngày Tố Diệp tới Tinh Thạch làm việc, hai người họ bàn nhau sau khi tan ca, sẽ tới tìm Tố Diệp rồi cùng đi ăn cơm. Thật không ngờ vừa mới ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Niên Bách Ngạn từ một thang máy khác đi ra, bước chân vội vã, sắc mặt nghiêm trọng. Diệp Lan rất hiếm khi nhìn thấy anh trong bộ dạng này, trong lòng dự cảm có lẽ đã xảy ra chuyện gì bèn kéo Lâm Yêu Yêu đi theo phía sau.

Ai ngờ, trong văn phòng Tố Diệp là một cảnh tượng náo loạn, khi họ đẩy cửa bước vào cũng tạo ra cơ hội cho rất nhiều đồng nghiệp dòm ngó, hoài nghi. Diệp Lan bị dọa không hề nhẹ, nhất là khi hai cái bạt tai của Diệp Ngọc và Tố Diệp cùng tát vào mặt đối phương cô lại càng hết hồn hết vía. Cô nhìn thấy Lâm Yêu Yêu sải bước tới, bộ dạng như muốn nuốt sống Diệp Ngọc, Diệp Lan cũng rất muốn qua đó, chỉ tiếc là một người từ nhỏ chưa từng nhìn cảnh anh chị em đánh nhau như cô, hai chân giờ như dính chặt vào nền đất, không thể nhích nổi một bước.

Cho tới khi Niên Bách Ngạn khẽ hét lên, Diệp Lan mới bừng tỉnh, vội vàng bước tới. Nào ngờ cô vừa mới kéo tay Diệp Ngọc, Nguyễn Tuyết Mạn đã nổi trận lôi đình, lần này nhắm vào Niên Bách Ngạn: “Con nhìn cho rõ xem ai mới là vợ con! Nếu có đưa cũng phải là con đưa Diệp Ngọc về nhà, chứ không phải ở đây bảo vệ cho em vợ.”

“Mẹ cả! Đừng nói nữa!” Diệp Lan thấy vậy lại vội khuyên nhủ Nguyễn Tuyết Mạn, nét mặt sốt sắng.

Lâm Yêu Yêu ở bên cạnh trong giây lát đứng ngây ra. Cô nhìn Diệp Ngọc, rồi lại quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn và Tố Diệp. Còn chưa đợi Niên Bách Ngạn lên tiếng, Diệp Ngọc đã xông thẳng tới kéo tay Niên Bách Ngạn, nước mắt lăn dài xuống gò má: “Ban đầu anh đã hứa với em những gì? Niên Bách Ngạn! Anh định ép chết em có phải không? Có phải đến anh cũng chỉ mong em chết ngay không?”

“Diệp Ngọc! Em đang nói gì vậy?” Đầu mày Niên Bách Ngạn nhúu chặt.

“Cô ta...” Diệp Ngọc chỉ vào Tố Diệp ở phía sau lưng anh, gần như điên cuồng thét gào: “Tại sao cô ta lại biết nhiều như vậy? Tại sao?”

“Diệp Ngọc!”

“Lừa đảo! Tất cả các người đều là lũ lừa đảo!” Diệp Ngọc bịt chặt hai tai, kêu la thất thanh, rồi bỗng nhiên loáng một cái bất tỉnh, cả người ngã vật ra đất.

Nguyễn Tuyết Mạn sau vài giây dờ dẩn, sau đó lập tức kêu la. Niên Bách Ngạn thấy vậy liền buông Tố Diệp ra, bước tới bế Diệp Ngọc lên: “Diệp Lan! Mau gọi xe cấp cứu!”

Diệp Lan sợ tới nỗi tay chân run lẩy bẩy, sau khi thấy Diệp Ngọc bất tỉnh càng mất hết bình tĩnh, nhưng vẫn kìm nén sự hoang mang trong lòng, bấm điện thoại. Còn Niên Bách Ngạn lại ngược lên nhìn Tố Diệp. Cô vẫn im lặng đứng đó, không dời mắt khỏi Diệp Ngọc trong vòng tay anh, hai bàn tay nắm chặt, sắc mặt trắng bệch như dùng thuốc tẩy, cắt không còn hột máu. Cảm giác xót xa dâng lên trong mắt anh, rất nhanh, anh quay sang nhìn Lâm Yêu Yêu: “Phiền

cô, đưa Tố Diệp về nhà trước.”

Lâm Yêu Yêu cũng lờ mờ đoán ra đã xảy ra chuyện gì, vừa gật đầu, Tố Diệp bên đó đã với lấy chìa khóa xe và túi xách xông ra khỏi phòng làm việc. Lâm Yêu Yêu thấy cô chạy ra ngoài, vội hét lên phía sau.

Giây phút Tố Diệp chạy ra ngoài, trái tim Niên Bách Ngạn như bị rút mạnh, đau đớn, bên tai là tiếng khóc thấu trời thấu đất của Nguyễn Tuyết Mạn, như niệm thần chú khiến đầu anh đau như búa bổ.

Ngoài cửa phòng làm việc, không ít người đang đứng xem cảnh náo nhiệt, thì thầm to nhỏ.

Lúc Lâm Yêu Yêu chạy ra ngoài văn phòng vừa hay nhìn thấy chiếc xe Jeep đỏ của Tố Diệp vụt qua trước mắt, chỉ để lại một làn khói khiến người ta ngạt thở. Cô vội vàng xông sang bên đường, bắt taxi đuổi theo.

Một con xe đỏ chói mắt, gần như đang phóng điên loạn trên đường phố.

Tố Diệp đạp mạnh chân ga, bắt chấp tất cả xuyên qua dòng xe cộ đông đúc, tốc độ đã vượt quá giới hạn cho phép. Má phải vẫn còn đau đớn, bỏng rát, bàn tay phải nắm chặt vô-lăng cũng đang tê dại, nước mắt làm mờ đi tầm nhìn, bị cô gắng sức kìm nén, nhìn trân trân ra trước phía kính chắn gió, nghiêng chặt răng ra sức tăng tốc.

Trong xe là tiếng nhạc rock đỉnh tai nhức óc, album “Gold Lion” thường ngày cô thích nghe nhất, lúc này âm lượng được vặn tới tối đa. Hiệu ứng âm thanh nặng nề như chiếc búa đập thẳng vào tim, sức mạnh này thậm chí còn làm đau đớn gương mặt cô.

Không chỉ gương mặt, cả bờ vai, eo, thậm chí là mỗi sợi dây thần kinh ở đầu ngón tay cũng đang không ngừng thét gào kêu đau. Cơ thể cô đang muốn cô bộc phát sự phản kháng mãnh liệt nhất, dùng nỗi đau để đánh thức sự tồn tại của chúng. Nhưng đầu óc của Tố Diệp cuối cùng vẫn dừng lại ở khung cảnh khi nãy: Nguyễn Tuyết Mạn gào khóc thảm thiết, Diệp Ngọc bỗng nhiên phát điên, và ánh mắt cuối cùng Niên Bách Ngạn nhìn cô...

Cô dốc toàn bộ sức lực để đánh thắng trận chiến này, cuối cùng mới phát hiện mình cũng thương tích đầy mình.

Đột nhiên, khung cảnh trong suy nghĩ cũng tan nát theo tiếng thủy tinh vỡ vụn. Cả người Tố Diệp suýt bay ra ngoài, cũng may có dây an toàn cứu cô. Chỉ có điều, vì màn va đập bất ngờ này, ruột gan cô cũng gia nhập đội ngũ các vết thương.

Chiếc xe đâm vào một thân cây bên lề đường, làm kinh hãi đàn chim sẻ, xung quanh cũng vang lên những tiếng la hét. Trái tim Tố Diệp như bị vô-lăng cửa rách, xương bả vai sau khi được dây an toàn kéo lại càng đau như bị rạn nứt. Có người đi đường chạy tới trước gõ vào cánh cửa xe. Cô mơ hồ ngẩng đầu lên, nước mắt cứ thế trào ra.

Khi cô loạng choạng đi xuống xe, có người đã nhiệt tình báo cảnh sát, còn có người hỏi thăm cô có cần gọi xe cấp cứu hay không. Tố Diệp chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, những âm thanh lọt vào tai đều trở thành những tiếng ù ù vô nghĩa, như hàng đàn ong xuyên thẳng vào hai tai cô. Một tai nạn không lớn không nhỏ khiến không ít người chú ý, có nam có nữ, cả già lẫn trẻ, còn không ít thanh niên lấy điện thoại ra quay lại cảnh này. Cô ngước lên, trong tầm mắt mông lung chỉ còn nhìn thấy chiếc xe đỏ của mình. Nó cũng bị thương giống cô, thế nên mới trần trụi đứng trước mặt mọi người không một chút phản kháng, dưới những ánh mắt có thể là kỳ lạ có thể là thương hại.

Không hiểu tại sao, Tố Diệp đột nhiên xông tới trước mũi xe, rút ra một chiếc gậy dụng cụ trong hộp, trước những tiếng thét kinh hoàng của mọi người, bắt đầu phá nát xe như một kẻ điên. Mọi người xung quanh lần lượt tản đi, còn động tác của cô cũng mỗi lúc một mãnh liệt, thủy tinh trên kính xe bị đập nát vụn.

Cuối cùng cô nhìn đồng lõa xộn, hét lên một tiếng, nước mắt đã hoàn toàn làm mờ hai mắt. Tiếng thét ấy là sự giải phóng cho bao hận thù và oán trách bao năm nay, cũng giống như tiếng hét cuối cùng rút cạn tất cả sức lực của cô. Hét xong, cô ngã ngò xuống đất, giữa một đồng thủy tinh tan tành, không thể đứng lên được nữa.

Khi Tố Diệp hồi phục lại được ý thức của mình thì cô đã ngò trong sở cảnh sát. Tiếng điện thoại không ngớt, xung quanh là tiếng chân người đi qua đi lại. Cô mệt mỏi đưa mắt nhìn xung quanh, cho tới khi một tiếng nói tức giận đập vào tai cô: “Xe có thù oán với cô sao? Tại sao lại đập xe?”

Lúc này ánh mắt cô mới dừng lại ở người đối diện, là một cảnh sát nam, thân hình béo mập, giọng nói sang sảng, uy nghiêm.

“Tôi đập xe của tôi, anh quan tâm làm gì?” Gần như cô chỉ còn tiếng thở.

“Uống rượu rồi phải không?”

Tố Diệp lắc đầu.

“Mặc dù cô tự đập xe của mình, nhưng cô đã quấy rối trật tự công cộng. Còn nữa, đội giao thông bên kia đã lập không dưới mười phiếu phạt, không biết hôm nay là ngày hạn chế lái xe của cô sao? Bị chụp lại mấy lần rồi có biết hay không? Còn vượt quá tốc độ, đi ngược chiều, vượt đèn đỏ, quá đủ để phạt cô rồi.”

Tố Diệp im lặng, chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng rát.

“Xe đã bị kéo đi rồi, cô có bị thương không?” Người cảnh sát hỏi.

Tố Diệp lại lắc đầu, uể oải không có sức lực.

Một tiếng bước chân gấp gáp mỗi lúc một gần, người cảnh sát vừa nghiêm mặt chất vấn cô giờ thái độ đã thay đổi hẳn, đứng dậy kinh ngạc hỏi: “Sao anh lại tới phân cục Hải Điện?”

“Hi! Tới để nhờ anh linh động cho một chút.” Là giọng của Tố Khải.

Tố Diệp ngẩng lên đầu theo phản xạ, Tố Khải cũng vừa hay cúi xuống: “Chị! Chị sao rồi?”

Cô mở miệng, muốn nói mình không sao nhưng cổ họng như có thứ gì bịt chặt không sao lên tiếng được, chỉ biết lặng lẽ lắc đầu.

“Chị? Đây là...” Người cảnh sát sững sờ.

“Nào, lại đây chúng ta nói chuyện.” Tố Khải kéo người cảnh sát đó sang một bên, thì thầm không biết đang nói chuyện gì.

Tố Diệp đã chẳng còn quan tâm tại sao Tố Khải lại có mặt ở đây nữa, não bộ của cô như chiếc đồng hồ dây cót bị người ta quên lên dây, mãi không thể tỉnh táo lại, cho tới khi có một người ngồi xuống bên cạnh cô, lo lắng cầm tay cô, giọng nói nghẹn ngào: “Tiểu Diệp! Cậu có sao không?”

Là Lâm Yêu Yêu. Cậu ấy cũng tới đây sao?

“Tiểu Diệp! Con nói câu gì đi chứ, đừng dọa mẹ có được không?”

Đến cả mợ cũng có mặt.

Tổ Diệp ngăn người, con người đảo qua đảo lại, nhìn Lâm Yêu Yêu và gương mặt lo lắng của mợ cô, Phương Tiểu Bình, còn cả cậu cô Tổ Đông nữa. Chỉ có điều cậu chỉ đứng một bên, sắc mặt tím tái đến kinh người.

Cậu Tổ Đông trước nay là người luyện võ, trước giờ luôn đề cao tinh thần tu tâm dưỡng tính, nên rất ít khi nổi giận. Vẻ mặt giận tím tái thế này của cậu trong ấn tượng của cô hình như chỉ từng xuất hiện một lần, đó là khi mẹ cô qua đời. Còn hôm nay, cô đã khiến cậu phải một lần nữa tức giận.

Từ cục cảnh sát đi ra, Tổ Đông lái xe đưa mọi người về nhà. Lên xe rồi cậu cô vẫn không nói một lời. Tổ Diệp ngồi ở giữa trên ghế sau, mợ cô ngồi bên trái cô còn Lâm Yêu Yêu ngồi bên phải, nắm chặt cánh tay cô. Mợ Phương Tiểu Bình dường như cả dọc đường đều nói không ngớt, liên tục hỏi cô chỗ nào không khỏe, chỗ nào bị thương, Tổ Diệp cuối cùng vẫn chỉ lắc đầu.

Phương Tiểu Bình lại bắt đầu chửi mắng Nguyễn Tuyết Mạn, tay chống nạnh, “mưa” bắn tứ tung. Như vậy Tổ Diệp mới hiểu tại sao cả nhà cậu lại nhanh chóng có mặt ở sở cảnh sát như vậy. Thì ra Nguyễn Tuyết Mạn vì việc Diệp Ngọc bị ngất xỉu mà nổi cơn tam bành, gọi điện thẳng tới nhà cậu, chửi như tát nước. Cậu sau khi biết rõ cả câu chuyện thì chỉ im lặng, nhưng mợ đương nhiên quyết không bỏ qua, cướp lấy cái điện thoại bắt đầu chửi rửa Nguyễn Tuyết Mạn. Bà ta cũng chẳng phải chưa từng lĩnh giáo về danh đá của mợ, nói mười câu thì chín câu bị chặn họng, sau khi không biết nói gì thêm bèn tức giận cúp máy.

Lúc sắp về tới nhà, cậu Tổ Đông cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, gầm lên: “Được rồi! Mắng cả đường rồi không mệt hay sao?”

Phương Tiểu Bình đành im lặng.

Mặc dù bình thường mợ luôn chèn ép cậu nhưng nếu cậu thật sự nổi giận thì mợ cũng không dám làm gì.

Xuống xe, Tố Đông lại bước vào nhà không nói một lời. Phương Tiểu Bình huých nhẹ vào người Tố Khải, rồi ra hiệu theo bóng của Tố Đông. Tố Khải hiểu ý mẹ, vội vàng đi vào theo. Phương Tiểu Bình quay lại kéo tay Tố Diệp, khẽ thở dài: “Con bé này, có uất ức gì cứ để mợ giúp con hả giận.”

Lâm Yêu Yêu liếc nhìn Tố Diệp, không nói gì, khoác tay cô cùng đi vào nhà.

Ai ngờ vừa bước vào phòng khách đã nhìn thấy cậu đứng im ở đó, bức ảnh Tố Thu được cậu để ngay ngắn trên tủ, còn cả thanh kiếm Thái Cực mà từ nhỏ mỗi khi Tố Diệp không nghe lời đều bị ăn đòn. Tố Khải đứng một bên sốt ruột như kiến bò chảo nóng, sau khi thấy họ vào nhà, đang định lên tiếng thì đã thấy cậu kéo tuột Tố Diệp tới trước tủ, lạnh lùng hét lên: “Con quỳ xuống cho cậu!”

Quyển 4 - Chương 134: Chúng ta ly hôn đi

Trên tủ, gương mặt Tố Thu rạng rỡ như hoa, đầu mày như vàng trắng sáng, xinh đẹp, dịu dàng. Tố Diệp mệt mỏi nhìn lên di ảnh mẹ. Nếu mẹ còn sống, nếu mẹ còn sống...

Tố Khải hiểu tính bố, vội vàng thử khuyên nhủ: “Bố, bố nguôi giận đi! Chị mới từ sở cảnh sát về...”

“Không ai được phép nói đỡ hộ nó!” Tố Đông nghiêm mặt quát, nhưng vàng trán nghiêm nghị vẫn toát lên một vẻ đau lòng.

Phương Tiểu Bình định nói lại thôi, còn Lâm Yêu Yêu thì không tin vào mắt mình, tất cả mọi việc xảy ra ngày hôm nay đều vượt xa trí tưởng tượng của cô ấy.

“Quỳ xuống!” Tố Đông xách cây kiếm thái cực, giơ tay một cái, cây kiếm quất mạnh vào sau bắp chân Tố Diệp. Hai chân cô mềm nhũn, quỳ xuống trước ảnh của mẹ.

“Lão Tố! Ông định làm cái gì vậy?” Phương Tiểu Bình không nhìn nổi nữa, xông tới định đỡ Tố Diệp dậy, ngược mắt lên hằm hằm nhìn vào Tố Đông: “Có ai đối xử với con cái như ông không? Hôm nay người chịu thiệt thòi là Tiểu Diệp! Ông có giỏi thì lôi con đàn bà đệ tiện Nguyễn Tuyết Mạn đó tới quỳ trước mặt Tố Thu đi, bắt cô ta thành tâm nhận lỗi! Tiểu Diệp của chúng ta tại sao phải chịu đựng bà ta? Dựa vào đâu?”

“Tố Khải! Kéo mẹ con ra ngoài cho bố!” Tố Đông giận dữ hét lên.

“Bố...”

Tố Đông thẳng thừng kéo Phương Tiểu Bình ra, ruột gan sục sôi:
“Đứng sang một bên, nếu không đừng trách tôi trở mặt với cả bà!”

“Ông...”

Tố Khải vội vàng kéo tay Phương Tiểu Bình, thấp giọng khuyên nhủ:
“Bây giờ bố đang nổi nóng, mẹ đừng cố làm trái ý bố.”

Phương Tiểu Bình tức giận, ngồi sụp xuống sofa.

Cả quá trình Tố Diệp đều yên lặng như không khí, chỉ trân trân nhìn di ảnh của mẹ, nước mắt đã cạn rồi, giờ hai mắt khô khốc đau đớn. Tố Đông vút cây kiếm thái cực sang một bên, hét lên phía sau lưng cô: “Tố Diệp! Con đã từng hứa gì với cậu?”

“Sẽ không gặp gỡ người nhà họ Diệp, không có một chút liên hệ nào với nhà họ Diệp.” Tố Diệp chậm chậm lên tiếng, giọng nói khản đặc, cô độc, như một hạt bụi nhỏ nhoi trôi nổi giữa đất trời, không nơi nương tựa.

“Thì ra con vẫn còn nhớ mình đã từng hứa gì với cậu!” Tố Đông thu lại nỗi đau nơi đáy mắt, nét mặt chỉ còn lại sự phẫn nộ, chỉ vào bức ảnh của Tố Thu: “Nếu vẫn còn nhớ, vậy thì tốt, cậu muốn con nhận sai trước mặt mẹ con, nói con làm sai rồi!”

Ánh mắt Tố Diệp khế chấn động, ngược lên nhìn gương mặt mẹ trong ảnh, đáp rành rọt từng chữ: “Con không làm sai!”

“Con không sai? Đến giờ này mà con vẫn còn cảm thấy mình không làm sai?” Tố Đông nghe vậy lửa giận càng bốc cao, sải bước tới

trước, nhìn thẳng vào mắt cô, thất vọng nói: “Con không những giấu cậu mợ tới làm ở Tinh Thạch, còn cùng chồng của Diệp Ngọc có mối quan hệ không rõ ràng, đây gọi là không làm sai sao? Con phải sai trái đến mức nào nữa mới chịu cúi đầu nhận tội?”

Tổ Diệp nắm chặt bàn tay, bướng bỉnh ưỡn ngực thẳng lưng: “Người có lỗi với mẹ con là nhà họ Diệp, người làm chuyện hổ thẹn với lương tâm cũng là nhà họ, tại sao con không được tới Tinh Thạch? Là người đàn ông đó có lỗi với con và mẹ con, cả Nguyễn Tuyết Mạn và Diệp Ngọc nữa, tại sao con phải để cho họ được sống thoải mái?”

“Thế nên con đã chủ động tiếp cận chồng của Diệp Ngọc?” Tổ Đông hét lớn.

“Vâng!” Tổ Diệp thẳng thắn thừa nhận, không hề giấu giếm, gương mặt trắng bệch, dù có nhiều đau đớn hơn nữa cũng quyết không chịu thua, ngẩng cao đầu nhìn Tổ Đông: “Chính họ ép con phải làm vậy, chính họ!”

“Con...” Tổ Đông tức đến nổi tay lập tức giơ cao.

“Lão Tổ! Ông dám ra tay tát con bé tôi sẽ ly hôn với ông!” Phương Tiểu Bình xông tới giữ chặt lấy tay Tổ Đông. Bà cũng khóc, kêu gào về phía Tổ Đông.

Bàn tay lớn của Tổ Đông cuộn tròn lại thành nắm đấm, rồi nhanh chóng mở ra, run rẩy chỉ vào Tổ Diệp: “Hôm nay người làm sai là nó. Nếu tôi không dạy dỗ nó cẩn thận, chết đi rồi không còn mặt mũi nào nhìn Tổ Thu.”

“Tại sao người làm sai lại là Tiểu Diệp? Người làm sai là Nguyễn Tuyết Mạn!” Từ khi Tổ Thu qua đời, Phương Tiểu Bình cũng hận nhà họ Diệp tới tận xương tủy, nghe xong câu này lại càng nổi điên. Bà

hất tay Tố Đông ra, nhặt cây kiếm bên cạnh lên, khóc lóc nói lớn: “Tôi nhất định phải bắt cô ta tới tận đây nhận tội với Tố Thu!”

“Mẹ!” Tố Khải cả kinh.

“Mợ...” Là Tố Diệp lên tiếng, thanh âm yếu ớt không còn sức lực: “E là bên đó có người chỉ mong gia đình có biến, mợ đừng trở thành kẻ giết người thay họ.”

Phương Tiểu Bình đỡ ra.

Tố Diệp không nói gì nữa.

Tố Đông thấy vậy cũng cố nén giận, đi tới trước mặt Tố Diệp, một lát sau mới xót xa nói: “Con nhìn rõ được cả nhà họ Diệp như thế, chính là muốn nhất định phải đòi lại công bằng cho mẹ con phải không?”

“Vâng!” Cô khẽ đáp lại một câu.

Tố Đông lắc đầu, ngược mắt nhìn bức ảnh của Tố Thu, hồi lâu mới đưa tay lau nước mắt, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào: “Chị! Em không thể dạy được Tiểu Diệp nữa, em hết cách rồi...”

“Cậu!” Tố Diệp thấy cậu như vậy rất khó chịu trong lòng, khi ngược lên hai mắt đã mọng nước: “Con đâu có làm sai, không sai!”

“Lẽ nào thật sự phải có người đền mạng con mới cảm thấy vui vẻ?” Tố Đông quay người nhìn cô, ánh mắt bi thương: “Tiểu Diệp à Tiểu Diệp! Con vốn không hiểu suy nghĩ của mẹ con, cũng không hiểu tâm huyết và công sức của cậu mợ. Con tưởng không cho con tiếp xúc với nhà họ Diệp là ý của cậu sao? Đó là tâm nguyện cuối cùng mẹ con nói với cậu! Mẹ con quá hiểu con, thế nên mới không muốn con phải chịu tổn thương, không muốn con cả đời này sống trong thù

hận, càng không muốn để con gần gũi với nhà họ rồi sinh lòng thù hận.”

Một giọt nước mắt trào ra, Tố Diệp khó tin, lắc đầu: “Tại sao chứ? Tại sao...”

“Con tưởng mẹ con hận bố con hay sao? Không, chị ấy chưa từng hận ông ta.” Tố Đông nén lòng, chậm chậm nói: “Năm đó mẹ con bế con bỏ đi phần nhiều là vì muốn tác thành cho bố con. Nhà họ Diệp và nhà họ Nguyễn có quan hệ thân thiết mấy đời. Mẹ con không thể giương mắt nhìn bố con bị trường bối trong nhà làm khó nên mới bỏ đi. Tới tận lúc chết mẹ con cũng chưa từng hận bố con. Chị ấy thường nói với cậu, cho dù chỉ một chút hồi ức nhỏ nhoi ấy cũng đủ để chị ấy sống cả đời này rồi.”

Tố Diệp lắc đầu, nước mắt như chuỗi ngọc đứt dây: “Không thể nào... Mẹ con không thể khờ như vậy được.”

“Tiểu Diệp à! Buông tay đi, nhất là đối với chồng của Diệp Ngọc, có oán trách cũng chỉ nên oán trách đời trước mà thôi. Con cũng thường nói, con người sống trên đời luôn vì những người mình quan tâm mà hy sinh bản thân mình, rồi cũng vì những lợi ích nào đó mà làm tổn thương người khác. Chuyện của năm đó, không có ai sai cũng chẳng có ai đúng. Mẹ con đã nhìn thấu được điểm này nên thà chấp nhận từ bỏ cuộc hôn nhân của mình cũng không muốn bố con bị bêu danh một đời. Nếu chị ấy còn sống sao có thể nhìn thấy con cũng chịu tội như vậy? Chồng của Diệp Ngọc chính là anh rể của con, bất luận con có thừa nhận hay không thì quan hệ của hai đứa cũng không thể thay đổi được.”

Bờ vai Tố Diệp khẽ run lên, muốn cắn chặt môi nhưng chẳng còn đủ sức.

Tố Đông thấy sắc mặt cô nhợt nhạt tuy rất đau lòng nhưng đành nén lại: “Con quỳ trước mặt mẹ con tự kiểm điểm lại mình đi, nghĩ lại xem lời cậu nói có đúng hay không.” Dứt lời ông quay người đi, trước khi ra khỏi phòng lại lạnh lùng hét lên: “Tất cả vào phòng cho tôi, không ai được phép ở bên cạnh nó!”

Nỗi đau từ lòng bàn tay đâm sâu vào tận trái tim. Tố Diệp khẽ mở rộng hai tay, lòng bàn tay bị thủy tinh cửa vào, giờ vết máu đã khô lại...

Khi Diệp Ngọc tỉnh lại, ngoài cửa sổ trời đã tối.

Mùi hương hoa thoang thoảng theo gió bay vào phòng, xua đi mùi thuốc khử trùng.

Lúc mở mắt ra, cô ta nghe thấy tiếng khóc của Nguyễn Tuyết Mạn, và những ánh mắt quan tâm xuất hiện, của bố, Diệp Lan, Diệp Uyên cùng chú hai. Thấy cô ta tỉnh lại, Nguyễn Tuyết Mạn vội vàng gọi bác sĩ, sau khi kiểm tra, bác sĩ bảo họ cứ yên tâm.

Ánh mắt Diệp Ngọc như đang kiểm tìm thứ gì, cuối cùng tìm thấy người đàn ông đứng bên cửa sổ. Sau khi nhìn mọi người một lượt, cô khẽ nói: “Con muốn nói chuyện với anh ấy một lát.”

Nguyễn Tuyết Mạn ghen ngào, gật đầu, mọi người đồng loạt đi ra ngoài.

Diệp Hạc Phong là người cuối cùng ra khỏi cửa. Trước khi đi, ông đưa tay vỗ mấy cái nặng nề lên đôi vai Niên Bách Ngạn, muốn nói gì đó nhưng không thốt nên câu, cuối cùng thở dài lắc đầu rồi bước ra ngoài.

Cánh cửa từ từ che khuất bóng hình già cả của Diệp Hạc Phong.

Niên Bách Ngạn đi tới trước, kéo ghế ngồi xuống, ánh mắt anh ngập tràn vẻ mệt mỏi. Diệp Ngọc nằm đó, quay đầu nhìn anh, một lúc lâu sau mới khẽ thì thầm: “Xin lỗi, em không nên nghi ngờ anh!”

Tia sáng trong mắt Niên Bách Ngạn thu lại thành nét trầm tĩnh: “Em muốn nói chuyện của Khúc Nghệ?”

Diệp Ngọc gật đầu: “Tại lúc đó em quá kích động mới mất bình tĩnh như thế. Nói tới cùng, anh vẫn là một người giữ chữ tín, sao có thể vì muốn làm vui lòng ai mà đánh mất nguyên tắc của mình chứ?”

“Dù là Khúc Nghệ hay Tăng Vũ cũng là chuyện của quá khứ rồi. Diệp Ngọc, em không thể sống mãi trong ký ức được.” Giọng Niên Bách Ngạn nặng nề.

Diệp Ngọc kéo cánh tay anh lại, ánh mắt ngập tràn bi thương: “Nhưng Bách Ngạn! Tăng Vũ thật sự yêu Khúc Nghệ sao? Nếu anh ta thật lòng yêu cô ấy, tại sao còn lên giường cùng em?”

Niên Bách Ngạn khẽ thở dài: “Đàn ông, nhiều lúc phân biệt rất rõ tình yêu và tình dục.”

Đôi mắt Diệp Ngọc khẽ run lên.

“Anh tin rằng Diệp Diệp lúc đó chỉ vì tức giận quá nên mới nói ra chuyện này, sau này cũng sẽ không mang nó ra ngoài nói lung tung đâu. Cô ấy chưa từng nhắc tới nó trước mặt anh, nếu cô ấy thật sự muốn mang nó ra hủy hoại em, thì chuyện này sớm đã xôn xao rồi.”

“Sao anh không từng nghĩ tới chuyện cô ấy muốn bảo vệ anh?” Diệp Ngọc hỏi lại.

Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày.

“Cô ấy biết sau khi em kết hôn mới ngủ cùng Tăng Vũ, thế nên cô ấy nghĩ rằng anh đang bị cấm sùng, không muốn làm to chuyện này lên, không chừng đang muốn bảo vệ lòng tự trọng của anh đấy.” Diệp Ngọc tự cười chính mình.

Niên Bách Ngạn không đáp lại, như đang suy nghĩ chuyện gì.

“Thật ra...” Diệp Ngọc hơi do dự, nhìn anh: “Sở dĩ anh ở lại có phải vì có chuyện muốn nói với em không?”

Niên Bách Ngạn ngược mắt lên, ánh mắt đã trở lại với vẻ điềm tĩnh và bình thản sau khi suy nghĩ kỹ. Anh nhìn Diệp Ngọc, một lúc sau mới nói: “Diệp Ngọc! Chúng ta là những người bạn tốt nhất, phải không?”

“Đúng vậy! Thế nên từ trước tới nay anh mới gắng hết sức để giúp đỡ em.” Diệp Ngọc nhìn thẳng vào mắt anh.

“Vậy bây giờ em có thể giúp anh hay không?”

Diệp Ngọc ngẩn người.

Niên Bách Ngạn đan hai tay vào nhau, ánh mắt ôn hòa, nhưng những lời nói lại rắn như sắt đá: “Chúng ta... ly hôn đi!”

Ngón tay Diệp Ngọc run rẩy: “Anh...”

“Thật ra ban đầu chúng ta đã sai rồi, không nên dùng cách này để bảo vệ lợi ích và sự ích kỷ của bản thân.” Niên Bách Ngạn nhìn cô.

Diệp Ngọc nắm chặt tay, lát sau lại khẽ buông ra, cười khổ một cách

bất lực: “Bách Ngạn! Hai chúng ta có cần dùng hai chữ “ly hôn” nghiêm trọng đến thế không? Anh tự do mà, trước pháp luật anh vốn là một người độc thân, chúng ta không ai can dự tới ai, vì chúng ta vốn đâu phải vợ chồng.”

Quyển 4 - Chương 135: Đi theo tôi

“Ý của anh là...” Niên Bách Ngạn khẽ thở dài, tia sáng nơi đáy mắt dần dần gom lại như đang suy nghĩ điều gì: “Nói rõ với bên ngoài về quan hệ của chúng ta. Đương nhiên, anh sẽ tính toán một phương án vẹn toàn để cả ba chúng ta đều không quá khó xử.”

Diệp Ngọc ngọc ngoay muốn ngồi dậy. Niên Bách Ngạn đưa tay ấn chiếc nút dưới chân giường, đầu giường từ từ được nâng lên, sắc mặt cô ta trông có vẻ kém đi. Niên Bách Ngạn không có ý thúc giục Diệp Ngọc, anh ngồi lại xuống ghế, không nói gì thêm.

“Bách Ngạn! Em rất cảm ơn tất cả những việc anh đã làm vì em.” Một lúc lâu sau cô ta mới lên tiếng: “Nếu không muốn bảo vệ bí mật của em, anh cũng không lựa chọn kết hôn giả với em. Bây giờ anh cần giúp đỡ, thì em nên giúp lại anh, nhưng mà...”

Cô ta do dự, ngược mắt lên nhìn thẳng về phía anh: “Anh thật sự cảm thấy mình có thể rút lui an toàn sao? Quan hệ này hoàn toàn không dễ thanh minh, bên ngoài sẽ có nhiều ý kiến trái chiều. Anh vất vả như thế, đổ bao mồ hôi và công sức mới giành được mọi thứ như ngày hôm nay. Quyền lực, địa vị, tiền tài, mơ ước, tất cả những thứ này anh đều không màng tới nữa ư?”

Niên Bách Ngạn khẽ nhếch môi: “Diệp Ngọc! Quan hệ này sai là sai, con người ta ai cũng phải trả giá cho những sai lầm mình đã phạm phải.”

“Anh vĩnh viễn không hiểu, trên đời này không có bất kỳ ai có tư cách

để anh phải hy sinh như vậy.” Ánh mắt Diệp Ngọc đầy đau đớn, vô thức nắm chặt tay anh: “Bất luận là em, hay là Tố Diệp đều không đáng để anh làm vậy.”

Niên Bách Ngạn không hất tay cô ta ra, để mặc cô ta lôi kéo như thế. Anh có thể cảm nhận được cánh tay ấy đang run rẩy, đó là sự hoảng sợ và không có chỗ dựa cho những chuyện tương lai còn chưa biết sẽ ra sao: “Diệp Ngọc à! Em và Tố Diệp trong mắt anh chẳng qua chỉ giống như những đứa trẻ, đều vì những gì mình đã từng yêu thương, đã từng đánh mất mà giằng vặt đau khổ, oán trách thù hận. Hai người thật sự là hai chị em, có lúc cố chấp tới mức khiến người ta phải đau đầu. Hai người đều vì những ham muốn cá nhân mình mà lợi dụng, che giấu thậm chí lừa dối những người bên cạnh mình, không ngại khiến họ bị tổn thương. Tố Diệp giống như một con nhím, khi đối mặt bạn bè cô ấy sẽ thu hết gai nhọn của mình lại, nhưng khi đối mặt với nhà họ Diệp chúng lại luôn giương ra, sẵn sàng công kích đối phương bất cứ lúc nào. Nhưng cô ấy lại là người cô độc và yếu đuối, chỉ có những chiếc gai nhọn ấy mới có thể khiến cô ấy an toàn. Còn em thì sao, em càng giống một con công, bề ngoài dịu dàng kiêu hãnh, nhưng một khi có người xâm phạm tới bí mật trong lòng, em cũng sẽ mở rộng bộ lông để che chắn cho lòng tự trọng nhỏ bé đó của mình, thậm chí em còn mưu tính để từng từng bước hoàn thành kế hoạch của mình. Khi cần thiết em sẽ khiến đối phương phải trả giá thê thảm. Dù là em hay là Tố Diệp đều chỉ là quá khích, bản chất vốn không xấu.”

Diệp Ngọc nén nước mắt, nhanh chóng quay đầu sang bên, không muốn để Niên Bách Ngạn nhìn thấy mình khóc.

Niên Bách Ngạn thở dài, khẽ vỗ nhẹ lên bàn tay cô ta.

Một lúc lâu sau, cô ta mới nghẹn ngào nói: “Cho em thời gian suy nghĩ!”

“Được!”

Bóng tối đã ập xuống.

Con phố dài nhuộm những sắc màu rực rỡ của đèn đường.

Từng nhóm người dân túm năm tụm ba ngồi dưới gốc cây hòe, vung vẩy chiếc quạt hương bồ* trong tay, chuyện trò, uống trà, chơi cờ.

*Quạt làm bằng lá cây hương bồ.

Cuộc sống thực ra vốn dĩ rất đơn giản, cũng vì đơn giản nên mới hạnh phúc.

Nếu cuộc đời Tố Diệp ngay từ đầu đã bình dị, đơn điệu, có lẽ lúc này đây cô cũng không cần quỳ trước ảnh mẹ, cô chấp nhận dùng một cuộc sống vô vị nhất, buồn tẻ nhất để đổi lấy mạng sống của mẹ.

Cô ngược mắt lên, khóe mắt khô khốc, đau buốt, nhưng vẫn không dời mắt khỏi di ảnh mẹ. Cô rất muốn hỏi suy nghĩ thực sự trong lòng mẹ, cũng rất muốn hỏi mẹ một câu: Tại sao còn chưa dạy cô làm sao để yêu thương đã vội bỏ cô đi?

Bao nhiêu năm nay, động lực chống đỡ cô chỉ có thù hận. Cô thích Tưởng Bân cũng chỉ vì có cùng chung chí hướng với anh ấy. Tưởng Bân khiến cô muốn dựa vào nhưng từ đầu tới cuối cô không nói yêu anh ấy. Cô thầm thích Đinh Tư Thừa, nhưng mối tình đơn phương này chỉ vừa mới nảy mầm đã bị cô bóp chết, vì cô biết rõ yêu thầm chỉ cần giữ trong lòng là được rồi, một khi nói ra cô sẽ chỉ đánh mất nhiều hơn.

Cô không biết làm cách nào để yêu một người.

Thế nên, khi đến cả lòng hận thù này cũng bị rút cạn, cô phải sống tiếp thế nào đây?

Cô không biết, thật sự không biết nữa rồi.

Thậm chí, cô bắt đầu thấy sợ hãi rồi.

Ánh sáng men theo khung cửa sổ nhảy vọt vào trong phòng, chiếu những vệt sáng li ti lên gương mặt cô. Phòng khách không bật đèn. Tố Đông đang ở trong bếp uống rượu giải sầu, Tố Khải ở bên nhẹ nhàng an ủi bố. Phương Tiểu Bình ngồi trong phòng ngủ, chốc chốc lại ngó ra ngoài xem tình hình thế nào, nhưng luôn bị Tố Đông quát nạt. Khi đêm xuống, Tố Đông cũng đã ngà ngà say, nằm bò lên bàn, không ngừng lẩm bẩm: Chị, em có lỗi với chị.

Tố Diệp không phải không nghe thấy những lời cậu nói trong lúc say, từng cơn đau hết trận này tới trận khác dâng lên trong tim. Phương Tiểu Bình đi vào bếp, hào phóng uống cùng Tố Đông, đồng thời ra hiệu cho Lâm Yêu Yêu. Lâm Yêu Yêu nhân cơ hội ấy vội lén vào phòng khách, thấy Tố Diệp vẫn ngồi thẳng lưng, quỳ dưới đất, tự nhiên thấy xót xa, vội vàng chạy tới bên cô, thấp giọng nói: “Tư Thừa sắp tới đây rồi, nhân lúc ông cậu đang say, hai bọn mình đưa cậu về nhà.”

Tố Diệp khẽ lắc đầu.

“Cậu định quỳ cả đêm thật sao? Cậu xem, mặt cậu nhợt nhạt như ma rồi, cậu đừng tự giày vò bản thân nữa có được không?” Khóe mắt Lâm Yêu Yêu đỏ quạch, nói xong kéo tay cô lại.

“Yêu Yêu!” Cô ấn chặt tay Yêu Yêu, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bức ảnh, giọng nói nhẹ như không có chút sức lực nào: “Cậu không

có gì muốn hỏi mình sao?”

Lâm Yêu Yêu thấy cô sống chết cũng không chịu đứng dậy, đành thôi, ngồi xuống đất cùng với cô, khẽ thở dài, cất giọng khàn khàn: “Tiểu Diệp! Làm chị em cũng như làm anh em, có kiếp này không có kiếp sau. Mình và cậu là bạn bè bao nhiêu năm nay rồi, sao mình không hiểu cậu chứ? Chỉ cần là chuyện cậu không muốn nói, mình sẽ không hỏi. Nhưng cậu phải hiểu rằng, bất luận cậu có làm gì, cậu cũng là người bạn tốt nhất trên đời này của Lâm Yêu Yêu, mình tuyệt đối không nghi ngờ cậu. Cho dù cậu thật sự mắc sai lầm, trong số những người đứng bên cạnh, hiểu cho cậu nhất định sẽ có mình.”

Nước mắt men theo hốc mắt, trượt xuống gò má rồi tới khóe môi, tí tách rơi xuống đất. Ngón tay Tố Diệp run run, bờ môi trắng bệch cũng run lên từng hồi, cô quay đầu nhìn Lâm Yêu Yêu, định nói gì lại thôi, một hồi lâu mới nghẹn lời thốt được mấy chữ: “Cảm ơn cậu!”

Lâm Yêu Yêu cũng bật khóc, cố gắng lau nước mắt, rồi lại giơ tay phát lên người Tố Diệp, giọng nói nghẹn lại trong cổ họng khó khăn mới kìm nén được giờ lại bộc phát: “Sao cậu lại ngốc như vậy hả?” Dứt lời đôi mắt lại nhòa đi.

Trái tim Tố Diệp như bị một nhúm bông chặn lại, không thể thở nổi, rất khó chịu, thậm chí là căng lên đau đớn. Có lẽ cô thật sự mất đi quá nhiều, nhưng bên cạnh vẫn còn những người mà cô quan tâm nhất, như cậu mợ, như Tố Khải, hay cô bạn tốt kiên trì một cách ngốc nghếch Lâm Yêu Yêu này nữa.

Chuông cửa phòng khách bỗng vang lên, trong một không gian yên lặng thế này nó làm đôi tai đau buốt.

Tiểu Bình từ trong bếp ngó đầu ra. Lâm Yêu Yêu không nói gì, lập tức đứng dậy ra mở cửa. Vì chặn bởi cánh cửa, Tố Diệp không nhìn

thấy người tới là ai, nhưng nghe thấy thanh âm kinh ngạc của Lâm Yêu Yêu.

Phương Tiểu Bình thấy kỳ lạ, vội vàng đi ra cửa, Tố Diệp cũng nghe thấy giọng nói có phần ngạc nhiên của mợ: “Cậu là...”

“Chào cô! Cháu tới tìm Tố Diệp!”

Là giọng nói đàn ông, thanh âm trầm thấp, ấm áp, quen thuộc ấy khiến Tố Diệp không cần quay đầu cả người cũng bất giác run lên. Ánh đèn trong phòng khách bật sáng, cô vô thức giơ tay che mắt, giữa các kẽ ngón tay xuất hiện bóng hình cao lớn của người đàn ông.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Niên Bách Ngạn khi bước vào phòng chính là Tố Diệp đang quỳ dưới đất. Mái tóc dài của cô xõa xuống vai càng lên tôn lên sắc mặt tái nhợt. Có lẽ sắc mặt cô vốn đã tái đi như vậy, chỉ có điều dưới mái tóc đen nhánh càng khiến người ta đau xót. Anh kinh hoàng, không nói câu nào, vừa định bước tới thì bị Phương Tiểu Bình chặn lại: “Rốt cuộc cậu là ai?” Giác quan thứ sáu của người phụ nữ khiến bà cảm thấy người này không đơn giản, thậm chí bắt đầu có một dự cảm chẳng lành.

“Cháu là Niên Bách Ngạn. Thừa cô, cháu muốn đưa Diệp Diệp đi!” Anh tự động báo danh còn nhấn mạnh mục đích mình tới đây.

Tố Diệp nhìn anh, các khớp xương ở cổ đều đang đau buốt.

“Niên Bách Ngạn?” Phương Tiểu Bình nhíu mày hỏi, rồi bỗng giữ chặt anh lại: “Cậu chính là Niên Bách Ngạn? Không được! Tôi không thể để cậu đưa Tố Diệp đi. Cậu mau đi đi, nơi này không hoan nghênh cậu.”

Lâm Yêu Yêu đứng bên rất sốt ruột, hết nhìn Niên Bách Ngạn rồi lại nhìn Tố Diệp, không biết nên giúp mợ hay để mặc cho hành động cá gan của Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn bị Phương Tiểu Bình giữ chặt, nhất thời cũng không thể tiến lên. Đương nhiên anh không thể có hành vi bất kính với bề trên, đành đưa mắt nhìn Tố Diệp ngồi đó không xa, ngữ khí nặng nề, nghiêm túc: “Đi theo tôi!”

Đôi mắt Tố Diệp khẽ chấn động.

Tố Khải nghe thấy có động tĩnh, vội từ nhà bếp đi ra, thấy Niên Bách Ngạn chủ động tìm tới nhà thì nhất thời sửng sò vài giây, sau đó đứng chắn trước mặt Tố Diệp theo bản năng.

“Cậu mau đi đi. Đừng tới làm phiền Tiểu Diệp nhà chúng tôi nữa.” Vì Nguyễn Tuyết Mạn, Phương Tiểu Bình cũng ghét luôn cả cái tên Niên Bách Ngạn này.

“Thưa cô, cháu cần phải nói chuyện với Tố Diệp.” Lần này Niên Bách Ngạn thật sự nhìn vào Phương Tiểu Bình nói, lời lẽ khẩn thiết.

Phương Tiểu Bình nhìn vào mắt anh, hơi ngẩn người, lát sau mới thở dài nặng nề, khuyên thật lòng: “Quan hệ của cậu và Tiểu Diệp đã quyết định hai đứa không còn gì để nói nữa rồi. Cậu mau đi đi, để cậu của Tiểu Diệp biết cậu tới đây, chưa biết chừng lại có sóng gió đấy, mau đi đi!” Bà vốn dĩ thật sự vô cùng ghét người đàn ông này. Nhưng sau khi gặp người thật, nét trầm tĩnh nghiêm nghị trên gương mặt khiến Phương Tiểu Bình cảm thấy đây không phải một người thích trêu hoa ghẹo nguyệt, đùa giỡn với tình cảm. Nhất là ánh mắt khi cậu ta nói những lời vừa rồi, kiên định và mạnh mẽ, giọng nói tuy khẩn thiết nhưng lại đầy uy lực. Mặc dù bà là người phụ nữ của gia đình, tính tình phóng khoáng nhưng dẫu sao cũng là người từng trải. Bà bắt đầu mơ hồ cảm thấy, quan hệ giữa Tiểu Diệp và cậu ta có lẽ không đơn thuần chỉ là người quyến rũ và kẻ bị quyến rũ.

Niên Bách Ngạn có đuổi thế nào cũng không đi, thấy thái độ kiên quyết của Phương Tiểu Bình, lại thấy Tố Diệp yếu đuối quỳ ở đó như một con cá sắp bị phơi khô, anh bỗng thấy sốt sắng, bất chấp tất cả sai bước tới trước, còn chưa đợi Tố Khải đứng bên kịp có phản ứng gì đã bế thốc Tố Diệp lên.

Tố Diệp không ngờ anh lại lớn mật đến vậy, cô thờ dốc kinh hoàng, còn chưa kịp phản kháng đã bị anh khóa chặt trong lòng mình, muốn nhúc nhích cũng không được.

“Niên Bách Ngạn! Anh buông chị tôi ra!” Tố Khải tức giận thét lên.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới nhìn về phía Tố Khải, đầu mày nhíu chặt: “Cô ấy còn tiếp tục quỳ thế này sẽ ngất xỉu mất!”

Tố Khải nhất thời cứng họng không thốt nên lời.

“Niên Bách Ngạn!” Tố Diệp nằm trong lòng anh, bất lực thều thào: “Anh bỏ em xuống đi!”

“Không bao giờ!” Anh cúi đầu nhìn cô, trong mắt ngập tràn sự đau đớn, nhưng lời nói thì vững như bàn thạch.

Quyển 4 - Chương 136: Càng không yên tâm về em

Tố Diệp cố gắng muốn nhìn được gương mặt anh, nhưng chỉ đủ sức nhìn tới chiếc cằm góc cạnh. Cô quá mệt, chỉ còn lại một chút sức lực cuối cùng để lắng nghe nhịp tim anh, và cả tiếng vọng của những thanh âm trầm ấm đập vào lồng ngực.

“Niên Bách Ngạn! Hôm nay anh đưa chị tôi đi có thể giải thích những gì với chị ấy? Anh chẳng thể mang lại điều gì cho chị ấy. Đừng quên, anh đã kết hôn rồi, cho dù anh có thể ly hôn vì chị tôi, nhưng người bị tổn thương cuối cùng vẫn là chị ấy!” Tố Khải cố gắng giữ bình tĩnh, nghiêm mặt nói.

Niên Bách Ngạn vẫn bế Tố Diệp không chịu buông tay, một tia nhìn âm u lướt qua đôi mắt, anh nhìn Tố Khải hồi lâu mới lên tiếng:

“Những gì tôi có thể làm cho cô ấy là ít nhất cho dù có ngắt cô ấy cũng sẽ ngắt trong vòng tay tôi, đây là lời hứa duy nhất trước mặt tôi có thể thực hiện.”

Tố Khải lắc đầu: “Điên hết cả rồi!”

Niên Bách Ngạn không nói thêm gì nữa, quay người định đi.

“Đứng lại! Cậu dám đưa Tiểu Diệp đi, đừng trách tôi không khách khí với cậu!” Bỗng nhiên, một cây kiếm thái cực kề thẳng vào cổ Niên Bách Ngạn, ngay sau đó là hơi rượu mạnh ập tới.

Phương Tiểu Bình và Tố Khải ai nấy đều hết hồn, muốn chạy tới ngăn cản thì đã muộn. Lâm Yêu Yêu tròn hai mắt, cô nào đã

được chứng kiến cảnh tượng này bao giờ?

Niên Bách Ngạn bế Tố Diệp, đứng thẳng lưng một cách kiên nghị, không hề nhúc nhích, thậm chí còn không quay đầu. Thanh kiếm trong tay Tố Đông đã được mài, sắc vô cùng. Bình thường nó lại được giữ gìn rất cẩn thận, ánh sáng ở thân kiếm như một lớp băng xanh lam, lúc hướng về phía cầm anh, nó thậm chí đã làm rách cổ áo anh.

Tố Diệp kinh hãi nhìn thanh kiếm đó từ từ kề sát yết hầu của Niên Bách Ngạn, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được sự giá lạnh của nó.

Tố Đông đã uống say, thái độ khác thường, sức mạnh cầm thanh kiếm đương nhiên không hề nhỏ. Ông vòng ra trước mặt Niên Bách Ngạn, kiếm vẫn hướng về phía anh, cất giọng lè nhè: “Mau đặt nó xuống cho tôi. Nó có thể đi cùng bất cứ ai, nhưng tuyệt đối không được đi cùng cậu!”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn điềm tĩnh, nhưng từ góc độ của Tố Diệp nhìn lên, trong ánh mắt ấy như có một mạch nước ngầm chảy qua, giống như những con sóng ngầm dữ dội mãnh liệt dưới lòng đại dương bao la.

“Nếu đã mang lại phiền phức cho mọi người, cháu rất xin lỗi.” Anh chậm chậm lên tiếng, ngữ điệu từ đầu tới cuối không một chút sợ hãi: “Nhưng tối nay cháu nhất định phải đưa Diệp Diệp đi.”

Câu nói cuối cùng âm vang đầy sức mạnh.

Không nhưng Phương Tiểu Bình và mọi người mà ngay cả Tố Diệp cũng bàng hoàng.

Tố Đông bị thái độ của anh chọc tức, hét lớn một tiếng rồi giơ thanh kiếm lên, mạnh mẽ vung về phía anh. Phương Tiểu Bình và Lâm Yêu Yêu hoảng hốt thét lên một tiếng, đến Tố Khải cũng trợn tròn hai mắt. Tố Diệp vô thức níu chặt cánh tay Niên Bách Ngạn. Vừa mở mắt ra, thanh kiếm đã lướt qua sống mũi cô, vũng chãi lạnh buốt.

Mọi thứ đều dừng lại.

Đến cả hương rượu bay là là trong không khí dường như cũng ngưng đọng.

Cô nghe thấy tiếng Lâm Yêu Yêu hét lên kinh ngạc, mở mắt ra bỗng bàng hoàng. Thanh kiếm đó gần như chỉ còn cách mắt anh mấy phân ngắn ngủi, một chút xíu nữa thôi là có thể đâm thủng mắt anh. Cậu siết chặt thanh kiếm, từng khớp tay kêu lên răng rắc, ánh mắt giờ đây cũng sắc lạnh như kiếm. Niên Bách Ngạn không động đậy, thậm chí cô còn chẳng cảm nhận được cánh tay anh có chút nào run rẩy, vẫn bế cô một cách vững vàng.

Từ đầu tới cuối anh rất bình thản, vượt qua được mũi kiếm nhọn trước mắt, cô nghe thấy Niên Bách Ngạn bình tĩnh hỏi cậu một câu: “Bây giờ có thể để cháu đưa cô ấy đi được rồi chứ?” Dứt lời, không đợi Tố Đông trả lời, anh ôm Tố Diệp đi mất.

“Niên Bách Ngạn...”

“Cậu!” Cuối cùng Tố Diệp vẫn phải lên tiếng: “Con muốn nói chuyện với anh ấy, cậu để con đi đi.”

Tố Đông nghiêng chặt răng, vứt cây kiếm xuống đất.

Khi ra khỏi cửa, Lâm Yêu Yêu đuổi theo, sau khi đưa mắt nhìn Tố Diệp, cô lại ngược đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Hôm nay Tiểu Diệp đã

mệt mỏi lắm rồi.” Mặc dù đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với Niên Bách Ngạn, nhưng đã nghe danh người đàn ông này rất thông minh, để nghe hiểu được ý cô chắc không thành vấn đề. Từ trước tới giờ cô luôn phản đối Tố Diệp qua lại quá thân thiết với anh ta, trước đó cũng không phải không có tin đồn về bọn họ. Nhưng cô luôn cho đó chẳng qua là lòng đố kỵ giữa phụ nữ với nhau. Hôm nay cô nhìn rõ, hình như người đàn ông này đã thực sự động lòng.

Cô không tán đồng việc hai người họ tiếp tục có mối quan hệ không rõ ràng như thế này, nhưng cũng không phản đối tối nay anh ta đưa Tố Diệp đi. Có lẽ, biểu hiện vừa rồi của anh ta khiến cô có một tia hy vọng trong lòng, cô cảm thấy, người đàn ông này sẽ không làm tổn thương Tố Diệp.

“Yên tâm!” Niên Bách Ngạn không giỏi nói những lời ngon ngọt, càng không dễ dàng đưa ra những bảo đảm và hứa hẹn. Chỉ hai từ đơn giản thôi dường như đã đủ nói rõ quyết tâm của anh.

Lâm Yêu Yêu khẽ thở dài, mở cửa. Ai ngờ vừa hay gặp Đinh Tư Thừa đứng ngoài cửa lớn, trông dáng vẻ có lẽ đang chuẩn bị đẩy cửa bước vào. Lâm Yêu Yêu sửng sốt, còn Đinh Tư Thừa chắc là không ngờ Niên Bách Ngạn lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn bế Tố Diệp trong lòng, hơi ngẩn ra một lát rồi nhú mồm: “Chuyện này là thế nào?”

Tố Diệp thấy Đinh Tư Thừa vừa sốt ruột vừa kinh ngạc, khoe môi khẽ động đậy nhưng chẳng còn sức nói rõ lý do, vẫn là Niên Bách Ngạn lãnh đạm lên tiếng: “Phiền anh nhường đường!”

Đinh Tư Thừa nghe thấy câu này liền không vui, chặn ngay trước lối đi: “Tại sao tôi phải nhường đường? Thả Tố Diệp xuống, anh đi đi!”

Niên Bách Ngạn bỗng khẽ cười, chỉ là một nụ cười nhếch mép rất

nhẹ: “Xin lỗi, tối nay cô ấy chỉ có thể đi cùng tôi.”

“Anh có tư cách gì...”

“Tur Thừa!” Lâm Yêu Yêu tiến lên kéo tay Đinh Tur Thừa, nhìn anh lắc đầu: “Tiểu Diệp đã mệt lắm rồi, hai người đừng đôi co nữa.”

“Yêu Yêu, em điên rồi sao? Để Tiểu Diệp đi theo anh ta?” Long mày Đinh Tur Thừa dựng đứng lên.

“Là em quyết định.” Tố Diệp khẽ nói, ánh mắt dừng lại trên người Đinh Tur Thừa nhưng chỉ vài giây ngắn ngủi, rồi quay sang Lâm Yêu Yêu: “Hai người quay về đi, đừng lo cho mình.”

Đinh Tur Thừa bỗng nhiên cuộn chặt tay thành nắm đấm, ánh mắt nhìn Niên Bách Ngạn như bốc cháy. Niên Bách Ngạn chẳng nói chẳng rằng, bế Tố Diệp đi lướt qua anh ta, hướng về phía chiếc xe đỗ bên kia đường.

Đinh Tur Thừa vẫn muốn đuổi theo nhưng bị Lâm Yêu Yêu giữ lại: “Thôi bỏ đi! Anh cũng nghe thấy rồi đấy, đây là quyết định của cậu ấy.”

Anh ta còn muốn nói thêm gì nhưng Lâm Yêu Yêu đã bổ sung thêm: “Đưa em về nhà đi, em cũng mệt lắm rồi, thật đấy.”

Đinh Tur Thừa thấy mọi việc đã không thể cứu vãn cũng hết cách, cộng thêm sắc mặt Lâm Yêu Yêu đúng là cũng không tốt, liền gật đầu: “Đi thôi!” Lời chia tay luôn muốn nói ra mà vẫn chưa thốt nên lời. Anh ta vẫn đang tìm một cơ hội để nói với Lâm Yêu Yêu, nhưng tối nay xem ra không phù hợp.

Trước khi lên xe, Lâm Yêu Yêu lại thở dài: “Em thật sự không ngờ

Tiểu Diệp lại con gái nhà họ Diệp. Tư Thừa! Trước đây Tiểu Diệp có từng nhắc với anh chuyện này không?”

Ngón tay đặt trên cửa xe của Đinh Tư Thừa khẽ dờ ra, nhưng cũng rất nhanh mở cửa cho cô, đáp lại một câu: “Anh cũng mới biết khi nghe em nói trong điện thoại thôi.” Nếu lời chia tay sau này sẽ khiến cô ấy đau khổ, vậy thì anh ta quyết định sẽ che giấu sự thật đã sớm biết thân phận của Tố Diệp, giả vờ cùng biết giống cô ấy sẽ tốt hơn một chút, như vậy cô ấy sẽ không hiểu lầm Tố Diệp.

Tố Diệp ngồi bên ghế phụ, nghiêng đầu, yên lặng nhìn màn đêm ngoài cửa sổ. Ánh đèn đường phác họa bóng những tòa nhà cao chọc trời khiến cô cảm thấy ngạt thở. Không khí lạnh trong xe cũng theo từng lỗ chân lông tràn vào trong cơ thể. Cô rụt vai lại, đưa tay lên ôm chặt lấy hai cánh tay.

Người đàn ông từ nãy tới giờ vẫn im lặng, gờ tay tắt điều hòa, rồi kéo bàn tay cô lại. Động tác của anh khiến cô chú ý. Cô nhìn anh, vừa định rút tay về liền nghe thấy anh thấp giọng ra lệnh: “Xòe tay ra!”

Tố Diệp không nghe, vẫn tiếp tục vùng vẫy.

Niên Bách Ngạn nhíu mày, đánh tay lái đổ xe vào lề đường, mạnh mẽ tách hai bàn tay cô ra, nhìn vào đó sắc mặt anh càng tái mét đi trông thấy. Tố Diệp không cần cúi xuống cũng biết đôi tay mình giờ tê thảm đến mức nào. Lúc ở nhà cậu cô luôn nắm chặt tay, tất cả mọi người đều không nhìn thấy những vết máu loang lổ.

Niên Bách Ngạn nhìn cô chăm chăm. Cô không đối mặt với anh cũng có thể cảm nhận được sự nghiêm nghị toát ra từ đôi mắt ấy. Chỉ có điều khi thấy anh buông tay cô ra, chuẩn bị khởi động xe, cô khẽ lên tiếng: “Em ghét bệnh viện!”

Người đàn ông nắm chắc vô-lăng, thở dài nặng nề, giống như sự thỏa hiệp cuối cùng cho tính ương bướng của cô. Anh đưa tay vỗ nhẹ gáy cô, sau đó lái xe hướng về phía trước.

Trên đường chiếc xe còn dừng lại hai lần.

Một lần trước quán cháo bán hai tư giờ.

Một lần nữa là khi đi qua một hiệu thuốc. Khi anh đi ra, trong tay đã cầm thêm một chiếc túi.

Lúc về tới nhà đã khuya lắm rồi.

Niên Bách Ngạn đưa cô lên nhà nhưng không rời đi ngay. Sau khi lau mặt cho cô, anh bắt cô xòe tay ra, lấy ra hai lọ oxy già cùng các loại thuốc vừa mua ở hiệu, cuối đầu lau vết thương cho cô.

Ngọn đèn bàn im lìm tỏa bóng bên cạnh sôpha, ánh sáng màu vàng nhạt di động trên gương mặt hơi nghiêng của người đàn ông. Gương mặt anh toát lên một sự quan tâm và chân thành không hề che giấu, bàn tay dịu dàng khử trùng cho vết thương. Trán anh lấm tấm mồ hôi, là kết quả của việc quá cẩn thận.

Thật ra cô rất muốn nói với anh, cô hoàn toàn không thấy đau nữa rồi.

Ánh mắt anh tập trung trên lòng bàn tay cô, còn cô thì ngấm nhìn gương mặt anh tuần ấy. Có một khoảnh khắc, cô rất muốn đưa tay vuốt nhẹ lên ấn đường đang khế chau lại kia, hoặc có thể khế nói với anh rằng, không cần chau mày vì cô đâu, thật sự không cần.

Nhưng ngón tay cô vừa cử động, anh đã nhẹ nhàng nắm chặt, sau

đó khẽ nói với cô: “Cũng may vết thương không sâu. Tôi bôi cho em một ít thuốc tiêu viêm, sẽ đau đấy, cố nhịn một chút!”

Cô khẽ gật đầu.

Anh tiếp tục vùi đầu vào vết thương của cô. Đúng như anh nói, lúc bôi thuốc tiêu viêm đúng là có đau, nhưng cơn đau nhẹ nhàng đó chẳng đủ để cô rơi nước mắt. Sau đó anh lại kiểm tra đầu gối của cô, thấy nó đỏ ửng lên, anh bắt đầu bôi thuốc cho bớt sưng.

Tổ Diệp cô đơn nhìn anh, giờ cô mới phát hiện thì ra anh là một người đàn ông chu đáo đến thế.

Một lúc sau cô mới lên tiếng, thanh âm hơi khàn: “Không phải anh có chuyện muốn nói với em sao?”

Niên Bách Ngạn xử lý xong vết thương cho cô, nghe vậy không đáp lại ngay. Anh đứng dậy đi vào nhà bếp, lúc ra trong tay đã cầm thêm một chiếc bát, là một bát cháo nóng hổi. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, dùng thìa nhẹ nhàng khuấy đều cho bớt nóng: “Em phải uống hết bát cháo này rồi nghỉ ngơi, có chuyện gì để sáng mai nói.”

“Sáng mai?” Cô do dự nhìn anh.

“Sáng mai!” Niên Bách Ngạn lặp lại, rồi đưa một thìa cháo tới bên miệng cô, ánh mắt dịu dàng: “Tối nay tôi ở lại đây, ngủ ngoài phòng khách. Em có việc gì cần cứ gọi tôi.”

Tổ Diệp sửng sốt: “Anh không thể qua đêm ở đây được.”

“Em cần tôi!” Niên Bách Ngạn đặt thìa cháo xuống, nhìn cô đau lòng nói: “Mà tôi... càng không yên tâm về em!”

Quyển 4 - Chương 137: Sự ấm áp của mười ngón tay đan

Nếu cuộc đời là một bản giao hưởng hùng tráng, vậy thì giờ phút này đây Tố Diệp đang bước vào một chương nhạc với những thanh âm u ám, trầm thấp. Một ô nhịp phía trước là nốt nhạc tuôn trào những dòng nước mắt vô bờ bến. Sự phẫn nộ bất bình cùng nỗi đau ập tới khi Niên Bách Ngạn xông về phía Diệp Ngọc tạo thành hai nguồn sức mạnh mâu thuẫn nhau, giằng vò lẫn nhau trong cơ thể. Cô không hiểu, tất cả mọi việc đều phát triển theo kế hoạch của mình nhưng tại sao mình vẫn phải đau lòng? Tại sao mình vẫn bị tổn thương? Nốt nhạc ngay sau đó lại vì sự xuất hiện của Niên Bách Ngạn trở thành một thanh âm yên ả khi đêm về. Có thể là vì bát cháo trước mặt, hoặc cũng có thể vì anh đã băng bó vết thương cho cô. Dù là lý do gì, nỗi đau trong lòng cô cũng đã giảm đi không ít.

Anh nói đúng, cô cần anh.

Cô cúi đầu, không nói câu nào, hai tay ôm chặt lấy hai chân, co lại thành tư thế an toàn nhất như khi nằm trong bụng mẹ, mái tóc dài xoa xuống tận mắt cá chân. Nó trắng sáng, thậm chí rõ ràng tới mức có thể nhìn thấy những huyết quản hồng hồng. Ánh mắt Niên Bách Ngạn đầy ấm áp, anh lại đưa một thìa cháo tới bên miệng cô: “Nghe lời, uống bát cháo này đi!”

Cô ngước mắt lên, một lúc sau mới mở miệng.

Anh đút từng thìa.

Cô uống từng thìa.

Hai người không ai nhắc lại chuyện ban sáng, giống như hôm cô bị cảm nặng anh cũng tận tình chăm sóc cô như vậy, một buổi tối không thể bình thường hơn. Nhưng Tố Diệp đã trưởng thành rồi, đến cô cũng hiểu rõ qua ngày mai sẽ không còn những tháng ngày bình yên nữa, thì Niên Bách Ngạn sao lại không hiểu. Nhưng dường như không hẹn mà gặp, cả anh và cô đều lựa chọn im lặng, chỉ còn lại ánh đèn tự do bay lượn trong không khí.

Sau khi đánh răng rửa mặt, Tố Diệp mới thật sự hiểu được đạo lý phụ nữ tới một độ tuổi nhất định sẽ không thể chịu nổi giày vò. Làn nước ấm dưới vòi hoa sen giống như đồng rơm cuối cùng đè lên người con lạc đà, những đau đớn che giấu dưới lớp vỏ tê dại liên tiếp ập tới. Có thể là đầu, là lòng bàn tay, là đầu gối hay là eo. Cô chống tay lên tường, cẩn thận bước ra khỏi bồn tắm, chân cô mềm nhũn, cả người như bị đứt rời, chỉ chực vỡ vụn.

Cũng may có Niên Bách Ngạn bước tới đón lấy cô, cơ thể yếu ớt đó mới có một nguồn sức mạnh để bám vào. Anh bèn bế cô lên tầng hai, đi thẳng vào trong phòng ngủ. Cô áp mặt vào lồng ngực anh, lắng nghe từng nhịp đập vững chãi của trái tim, giống như con chim di trú cuối cùng cũng tìm được nơi ấm áp, bình tĩnh trở lại.

Khi anh đặt lên giường, cô khẽ nói: “Em còn chuyện muốn nói.” Cô ngược mắt lên liền chạm vào cằm anh, đương nhiên cũng nhìn thấy cổ áo sơmi bị kiếm chém rách. Nếu là ngày thường có lẽ cô sẽ trêu chọc, nhưng cô là người chứng kiến nó bị rách, tận mắt nhìn thấy chủ nhân của nó đã đứng trước quyền uy của cậu, mặc kệ đôi mắt sưng chút nữa bị thâm mù, nhưng vẫn ôm chặt lấy cô không hề nhúc nhích. Cũng giống như sự kiên định của anh khi đứng trước mặt cậu mợ, tối nay, anh nhất định phải đưa cô đi.

Cuối cùng, anh đã làm được.

Tiết là Niên Bách Ngạn không cho cô cơ hội nói chuyện, anh đứng tựa một bên, rồi thuận thế ôm cô vào lòng, hơi thở ấm nóng phả vào trán cô: “Diệp Diệp! Em mệt lắm rồi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi, tối nay đừng nghĩ gì nữa cả.”

Đúng là Tố Diệp mệt rồi, khi nằm xuống giường đầu óc cũng bắt đầu mê man. Mùi hương trên cơ thể anh thơm tho sạch sẽ, giống như một liều thuốc lành vỗ về vết thương của cô. Cô vô thức giơ tay ra, người đàn ông dường như đã đoán trước, cũng giơ tay ra, mười đầu ngón tay đan vào nhau, rồi lại cẩn thận tránh vết thương của cô ra.

“Ở lại đây với em, đừng đi!” Lòng bàn tay là nỗi đau râm ran mà ấm áp, nhưng lại khiến cô lưu luyến.

Trái tim Niên Bách Ngạn như bị một chú mèo con không biết từ đâu ra đâm vào. Anh cúi đầu, ôm chặt người con gái vào lòng, khẽ hứa: “Được!”

Nhà họ Diệp tối nay định trước là một đêm không ngủ.

Diệp Hạc Phong là người lớn nhất trong gia đình, ngồi trên sôpha trong phòng khách hút thuốc, sắc mặt nặng nề, nghiêm nghị. Hai bên tóc mai mặc dù khiến ông trông già đi nhiều nhưng vẫn không mất đi vẻ bảnh bao thời trẻ. Ông ngồi thẳng lưng, nét mặt quắc thước.

Diệp Lan ngồi trên sôpha vừa ăn khoai tây chiên vừa nhìn bộ dạng lau nước mắt của Nguyễn Tuyết Mạn, chốc chốc còn đảo mắt qua mẹ mình, Nguyễn Tuyết Cẩm. Mẹ cô đang phà trà, động tác thuần thục, đầu vào đấy, thần thái vẫn điềm tĩnh như mọi ngày. Dường như tiếng nức nở của Nguyễn Tuyết Mạn chẳng ảnh hưởng gì tới hứng thú của bà ta với trà nghệ. Pha xong, bà ta lần lượt rót cho mọi người, im lặng từ đầu tới cuối.

Diệp Uyên không có nhà, anh vừa xuống máy bay chưa được bao lâu còn chưa quen với chênh lệch thời gian, sau khi thấy Diệp Ngọc bình an vô sự đã cùng bạn bè đi nhậu nhẹt cuối tuần. Diệp Hạc Thành rót một tách trà đặt trước mặt Diệp Hạc Phong, cười ha ha nói: “Uống tách trà đi anh, bớt giận, chị dâu cũng chỉ vì yêu con quá thôi mà.”

“Yêu con? Tôi thấy bà ấy hồ đồ thì đúng hơn!” Diệp Hạc Phong không nghe thấy thì thôi, nghe xong lại càng nổi trận lôi đình: “Đường đường là phu nhân chủ tịch, lại dẫn con gái tới công ty nhà mình làm loạn, có ai làm mẹ như bà không? Bà bảo mọi người trong công ty nghĩ như thế nào? Bà bảo Bách Ngạn sẽ nhìn bà thế nào? Còn cả Tiểu Ngọc nữa, vốn dĩ sức khỏe đã không tốt rồi giờ lại còn nằm viện, bà hài lòng chưa? Đây là kết quả mà bà muốn?”

Nguyễn Tuyết Mạn đang cầm khăn giấy lau nước mắt, nghe vậy càng khóc dữ hơn: “Ông tưởng tôi muốn đi gây chuyện à? Là cái con nha đầu Tố Diệp đó ức hiếp người quá đáng, yêu ai không yêu nhất quyết tới quấy rối chồng của Diệp Ngọc! Tiểu Ngọc nhà chúng ta từ nhỏ đã chẳng biết lên tiếng bao giờ. Đây là tôi còn biết, còn bao nhiêu ăm ức mà tôi chưa biết nữa? Đứa con gái đó của ông giỏi giang lắm, làm bác sỹ tâm lý đúng là phú nhân tài rồi, mồm mép như thế sao mà chịu thiệt được? Ông không có ở đó đấy thôi, nếu ông chứng kiến thì mới biết hai mẹ con tôi bị nó ức hiếp tới mức nào!”

“Bà chủ động tới văn phòng của nó gây chuyện thì bà có lý sao?” Diệp Hạc Phong nổi cơn tam bành: “Tôi đã nói với bà không chỉ một lần rồi, con cháu có phúc của con cháu, chuyện của chúng nó để chúng nó tự giải quyết, bà can dự vào làm cái gì? Tục ngữ nói đúng lắm, bắt cướp thì phải bắt quả tang, bắt gian thì phải có cả hai, con mắt nào của bà nhìn thấy Bách Ngạn và Tiểu Diệp có chuyện? Bà nói bà nhìn thấy Bách Ngạn đeo chiếc măng-sét Tiểu Diệp tặng, cả thế

giới này chỉ có độc một chiếc như vậy sao? Chẳng lẽ Bách Ngạn không thể trùng hợp mua đúng cái đó? Đừng nói hai đứa nó không có gì, cho dù thật sự có chuyện gì bà có phải cũng nên gọi con cái về nhà nói chuyện đàng hoàng không? Đây là chuyện gia đình, bà không biết câu “không nên vạch áo cho người xem lưng” sao? Còn tới tận công ty làm ầm lên? Bà nhất định phải khiến mọi chuyện từ không thành có mới hài lòng phải không? Tôi thấy bà càng sống càng không biết suy nghĩ rồi!”

“Ông à, sao tôi có thể nghĩ được như vậy? Thương cho tấm lòng cha mẹ, Diệp Ngọc cũng là con gái của ông, ông không thể chỉ thiên vị cho con nha đầu Tố Diệp ấy được? Nó mà là người biết an phận thủ thường thì Tiểu Ngọc nhà chúng ta cũng không bị chọc tức tới nổi gắt xỉu phải vào bệnh viện.”

“Bác! Con thấy chị hai rất tốt mà, bác đừng nói chị ấy như vậy.” Diệp Lan đang ăn khoai tây không nghe nổi nữa, chen vào một câu.

Diệp Hạc Phong chỉ vào Diệp Lan, rồi nhìn chăm chăm vào Nguyễn Tuyết Mạn: “Thấy chưa? Một đứa trẻ con còn sáng suốt hơn bà.”

Nguyễn Tuyết Mạn sứt sứt, không lên tiếng nữa.

“Trẻ con trẻ cái biết cái gì? Người lớn nói chuyện không được chen vào, về phòng con đi.” Nguyễn Tuyết Cẩm vẫn im lặng nãy giờ khế lên tiếng quát Diệp Lan, nét mặt không vui.

Diệp Lan giận dỗi bỏ lên gác.

Nguyễn Tuyết Cẩm lại chuyên tâm rót trà, từ từ thưởng thức trà.

“Tuyết Mạn à! Tôi và bà làm vợ chồng bao năm nay còn không hiểu bà hay sao? Đừng tưởng tôi không biết chuyện năm đó bà bế Tiểu

Ngọc tới trước mặt Tố Thu đe dọa cô ấy, tại sao Tố Thu lại bỏ đi một mạch? Vì tôi mà càng là vì bà. Bây giờ Tố Thu không còn nữa, chẳng qua tôi chỉ muốn bù đắp cho Tiểu Diệp, để nó có thể danh chính ngôn thuận đứng trong nhà họ Diệp, có gì không được? Tôi không yêu cầu bà nhất định phải tiếp nhận nó, nhưng việc tôi sửa di chúc là ván đã đóng thuyền, bà thấy ấm ức cũng được, không phục cũng chẳng sao, tóm lại Tiểu Diệp nhất định phải có cổ phần của nhà họ Diệp.”

Nguyễn Tuyết Mạn quệt mạnh nước mắt: “Ông muốn cho, phải xem người ta có muốn nhận không mới được!”

“Việc này khỏi cần bà bận lòng!” Diệp Hạc Phong lạnh lùng quát, quay đầu nhìn Diệp Hạc Thành: “Chú cũng là một phần trong nhà họ Diệp, chú không phản đối quyết định này của tôi chứ?”

Diệp Hạc Thành uống hết trà trong cốc, đặt xuống rồi đứng lên: “Ha ha! Anh cả, anh là trụ cột gia đình, mọi việc anh cứ quyết định.” Dứt lời ông ta quay người đi lên gác, nhưng khi đi qua Nguyễn Tuyết Cầm lại ngăm ra hiệu bằng ánh mắt cho bà ta.

Nguyễn Tuyết Cầm đón lấy ánh mắt của chồng, sắc mặt không hề thay đổi, nâng tách trà lên, nhấp một ngụm, sau một hồi suy nghĩ bà ta nói: “Anh cả! Tâm ý của anh là tốt. Tiểu Diệp là người nhà họ Diệp chúng ta, có cổ phần trong tay cũng là chuyện bình thường, nhưng chuyện này Bách Ngạn không có ý kiến gì chứ? Dù sao thì tập đoàn Tinh Thạch cũng có một nửa thuộc về nhà họ Niên.”

“Ý của Bách Ngạn cũng giống với ý của tôi, nó là một người hiểu đại thể.” Diệp Hạc Phong nén giận.

“Vậy thì tốt. Bách Ngạn giờ đang quản lý cả Tinh Thạch, được sự đồng ý của nó thì chuyện này dễ quyết rồi.” Nguyễn Tuyết Cầm lắc nhẹ tách trà trong tay, khóe môi vẫn giữ một nụ cười nhạt.

Nguyễn Tuyết Mạn không hơi đâu đùa cợt như chị, bà ta vốn bất bình về chuyện cổ phần, sau khi nghe xong liền cười khẩy: “Cái gì mà hiểu đại thể? Tôi thấy nó bị con hồ ly tinh đó mê hoặc rồi. Đừng nói là một phần cổ phần của Tinh Thạch, bảo nó nhường toàn bộ cổ phần của nó cho con bé ấy nó cũng chịu.”

“Bà đã tóc bạc nửa đầu rồi sao ăn nói vẫn không tôn trọng chính mình vậy?” Diệp Hạc Phong lại một lần nữa bị chọc tức, tức giận hét lên với bà ta: “Nguyễn Tuyết Mạn! Hôm nay tôi nói rõ ràng cho bà biết, bà còn muốn ở lại nhà họ Diệp thì biết thân biết phận một chút, còn dám giống như hôm nay “bắn súng xuống mặt hồ yên ả”*, thì lập tức thu dọn đồ đạc rời khỏi nhà họ Diệp cho tôi!”

*Câu này là của tác giả, không phải bạn Tô tự chém nhé

“Ông...” Nguyễn Tuyết Mạn kinh ngạc đứng bật dậy khỏi ghế, tròn mắt nhìn chồng mình, không ngờ ông lại có thể nói những lời tuyệt tình đến vậy.

Diệp Hạc Phong không để ý tới bà ta nữa, từ từ đi lên thư phòng tầng hai.

“Có người đàn ông nào vô tâm như ông không? Tôi đã sinh cho ông một đôi long phụng sao mà vẫn không giành được chút tình cảm nào của ông thế? Bao nhiêu năm nay rồi, cho dù tôi không có công lao cũng có có khổ lao chứ? Đừng tưởng tôi không biết ông đang nghĩ gì, ông vốn không quên được Tố Thu...” Nguyễn Tuyết Mạn lại bắt đầu gào khóc, nhưng lần này thật sự chẳng còn ai để ý nữa.

Nguyễn Tuyết Cầm ở bên cũng bắt đầu thấy phiền, đứng dậy. So với cái tính ngoa ngoắt hay hét gào của Nguyễn Tuyết Mạn, người làm chị như bà ta đích thực là một tiểu thư khuê các, đến ngũ diệu khi

nói chuyện cũng quy củ không run sợ ai. Khi đi qua Nguyễn Tuyết Mạn, bà ta dừng bước, nói một câu: “Nếu lúc đầu em không kiên trì dựa vào đôi long phụng ấy để được bước chân vào nhà họ Diệp, có lẽ hôm nay cũng chẳng lo được lo mất như thế. Làm người ấy mà, được cái này sẽ mất cái kia, ông trời công bằng lắm.” Dứt lời bà ta cũng rời đi.

Nguyễn Tuyết Mạn bùng nổ, chỉ về bóng lưng Nguyễn Tuyết Cầm, lạc giọng: “Chị... Chị giả vờ cái gì chứ? Chẳng phải là chị cũng oán hận em nổi trội hơn, cướp mất phú quý của chị sao?”

Tiếc là Nguyễn Tuyết Cầm vốn chẳng đoái hoài, cái bóng nhanh chóng rẽ vào một góc rồi biến mất.

Quyển 4 - Chương 138: Em chưa từng tin tưởng tôi

Sau một giấc ngủ tỉnh lại, ngoài trời mưa rơi rả rích.

Tố Diệp mở mắt, nhìn từng hạt nước mưa đập lên cửa sổ, trái tim không nhìn thấy ánh nắng cũng theo tiết trời trở nên âm u. Mưa năm nay dường như đặc biệt nhiều, khiến cô lầm tưởng đây là một năm không có mùa hạ.

Niên Bách Ngạn không ở trong phòng, nhưng trong không khí vẫn còn vương mùi hương của anh, nhàn nhạt đọng lại trên chiếc gối cô đang áp mặt vào, trên góc chăn, cả trên tóc cô. Có lẽ anh rời đi chưa bao lâu, hoặc có thể anh vẫn chưa đi, còn đang ở nhà cô.

Bước vào nhà ăn, cô quả thật đã nhìn thấy anh ngồi đó. Vì trong nhà không có dao cạo râu, nên dưới cằm anh đã xuất hiện những cọng râu lun phún, trông lại càng nam tính. Anh vẫn mặc bộ quần áo tối qua, nhưng nhìn tổng thể vẫn cảm thấy tinh thần sảng khoái, không cần lại gần vẫn có thể ngửi thấy mùi nước súc miệng thoang thoang tỏa ra từ người anh. Anh đang đọc báo sáng sớm, thấy cô tỉnh dậy liền cười rạng rỡ: “Thời gian sinh hoạt có hơi hỗn loạn, em ngồi xuống ăn cơm đi.”

Tố Diệp đưa mắt nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ sáng rồi.

Tiếng mưa ngoài cửa sổ ngày càng lớn, chốc chốc còn xen lẫn tiếng sấm rền chớp giạt. Có một con chim đập cánh bay qua, đúng lúc suýt đâm sầm vào cửa sổ thì quay vòng một đường, dừng cảm xông vào màn mưa xối xả. Tố Diệp nhìn rất rõ, bất giác nghĩ rằng nếu đổi lại là

mình, e là thà đâm đầu vào tường cũng quyết không bỏ cuộc, liều mạng tới cùng.

Bữa cơm này vô cùng yên tĩnh. Ăn xong, Niên Bách Ngạn lại bôi thuốc lần nữa lên vết thương của cô. Vết thương không sâu nên lành lại khá nhanh.

Cơn mưa ngày càng nặng hạt, cả tiểu khu đều mưa bụi trắng trời.

Sau khi xử lý xong mọi việc, Tố Diệp ngồi trên sôpha, yên lặng dựa sang một bên, nhìn anh lên tiếng: “Trước nay em không hề biết khả năng tìm người của anh lại giỏi đến vậy.”

“Hứa Đồng là trợ thủ đắc lực nhất của tôi.” Một câu đơn giản ngắn gọn của Niên Bách Ngạn đã giải đáp tất cả mọi thắc mắc của cô.

Trong đầu Tố Diệp lại hiện lên hình ảnh Hứa Đồng, một cô gái nhanh nhẹn thông minh. Hôm qua chắc là từ văn phòng của cô đi ra, việc đầu tiên cô ấy làm là gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn. Cô khẽ thở dài: “Chẳng phải anh có chuyện muốn nói sao?”

Niên Bách Ngạn đặt lọ oxy già trong tay sang một bên, nhìn cô hồi lâu rồi kéo tay cô lại: “Hứa với tôi, sau này dù có tức giận thế nào đi nữa cũng không được làm tổn thương bản thân mình.”

Ngón tay cô run lên, nhưng lại bị anh nắm chặt, đặt vào lòng bàn tay mình, cẩn thận che chở.

“Chỉ vậy thôi sao? Em còn tưởng anh sẽ hỏi tội em đấy.”

“Diệp Diệp!”

“Dù gì cũng chính em đã hại vợ anh nhập viện.” Tố Diệp lãnh đạm

nói.

Niên Bách Ngạn nhìn cô: “Tim của Diệp Ngọc rất không tốt. Diệp Diệp! Nói gì thì nói, cô ấy cũng là chị gái em, em cũng không muốn nhìn thấy cô ấy xảy ra chuyện, đúng không?”

“Nếu chị ta không chủ động tới chọc tức em làm sao phải nhập viện.”
Ngữ khí của cô trở nên buồn bã.

Niên Bách Ngạn nhìn nét mặt ương bướng của cô nhất thời cảm thấy buồn cười, khóe môi anh cong lên, kéo hẳn cô vào lòng: “Em còn phải hứa với tôi một chuyện.”

Cô đẩy anh ra, lại ngồi co ro trên sôpha, cố gắng tránh xa hơi thở của anh: “Chuyện gì?”

“Sau này em muốn làm gì, cố gắng bàn bạc với tôi trước.” Thấy cô né tránh, anh cũng không bức bối, mỉm cười nhìn cô.

“Em không hiểu ý của anh.” Cô nhú mồm, rồi cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình. Mỗi một vết sẹo đều được xử lý rất tốt, trái tim lại khẽ nhói đau.

“Ví dụ như em nói với người ta em đã từng ngủ với tôi, hay nói với người ta em sẽ mang thai đứa con của tôi nhanh hơn.” Nụ cười của anh ẩn chứa sự cứng chiều với cô.

Tố Diệp ngẩn người, ngược mắt lên nhìn anh, mở miệng nói: “Người ta mà anh nói là vợ anh.” Đúng là đồ nhiều chuyện, mới đó đã đi mách lẻo rồi.

“Thế nên tôi mới không muốn em khiến mọi chuyện trở nên gay gắt.”
Niên Bách Ngạn rót cho cô một cốc nước: “Trước đây tôi đã từng nói

với em, cứ giao mọi việc cho tôi giải quyết. Nếu em không tự ý quyết định mọi việc, có thể đã tránh được chuyện lần này.”

Tổ Diệp không đón lấy cốc nước, chỉ tập trung vào những lời anh nói, nghe xong cô cười khẩy: “Anh thông minh như vậy, lẽ nào không phòng ngừa trước tai họa xảy ra sao? Ít nhất bảo đảm mình có thể rút lui an toàn.”

“Em muốn nói chuyện nhà họ Diệp cố ý để mọi người biết quan hệ mờ ám của chúng ta hay là chuyện chiếc măng-sét?” Niên Bách Ngạn nhướn mày, hàng lông mày anh tuấn phác họa một độ cong tuyệt đẹp: “Bất luận là chuyện nào, tôi cũng tự thuyết phục bản thân mình chẳng qua em đang giở trò giận dỗi trẻ con mà thôi.”

“Sao? Giờ anh đã nhận ra độ thâm hiểm của em rồi?”

Niên Bách Ngạn bất lực lắc đầu: “Em ấy à, chẳng chịu thua thiệt ai bao giờ.”

“Em ích kỷ vậy đấy, thâm hiểm ác độc vậy đấy! Anh muốn đòi lại công bằng cho Diệp Ngọc có phải không? Vậy thì bây giờ anh hoàn toàn có cơ hội, muốn mắng thì cứ mắng đi!” Cô với lấy cốc nước, uống một ngụm, rồi lại đặt mạnh xuống mặt bàn.

Niên Bách Ngạn thấy vậy cũng nghiêm mặt lại: “Diệp Diệp! Tôi chỉ muốn em hiểu rõ rằng chuyện gì em nên làm chuyện gì không. Em đối với nhà họ Diệp cho dù là ân oán hay thù hận, nhưng rồi cũng phải học cách buông bỏ. Cảnh tối hôm qua em đã hả giận chưa? Có cảm thấy vui không? Có ai không biết báo thù? Nhưng báo thù rồi trong lòng em có thấy thanh thản không?”

“Em không cần anh giảng đạo lý!”

“Em sai rồi. Tôi không giảng đạo lý với em, mà đang ra lệnh em dừng ngay mấy việc này lại.” Niên Bách Ngạn nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Tôi đã từng nói, tôi không thể khoanh tay nhìn em lầm đường lạc lối.”

Nụ cười Tố Diệp lạnh toát: “Trước đây anh lấy thân phận anh rể để răn dạy em, bây giờ thì sao? Thân phận của anh là gì? Anh có tư cách gì dạy bảo em?”

Một câu nói khiến Niên Bách Ngạn thu lại chút ôn hòa cuối cùng lưu lại nơi đáy mắt. Ánh mắt anh trầm hẳn xuống, nhìn cô một lúc lâu bỗng giơ tay nâng cằm cô, khẽ híp mắt: “Tôi tưởng rằng em đã biết rõ tôi đối với em là thân phận gì rồi.”

Tim Tố Diệp đập rất nhanh, nghiêng mặt tránh đôi tay lớn của anh, tâm trạng cũng có phần kích động: “Niên Bách Ngạn! Tại sao em phải biết rõ? Em chẳng biết gì cả, cũng không muốn biết! Bây giờ điều duy nhất em biết chính là anh là một tên khốn kiếp! Anh công bằng một chút được không? Một bên là Diệp Ngọc, một bên là em, dựa vào đâu anh chỉ nói em sai còn chị ta thì không? Tại sao tất cả mọi người đều cho là em làm sai? Dựa vào đâu? Các người có quyền gì chỉ tay năm ngón, quyết định hành vi của em?”

“Diệp Diệp...”

“Em không muốn nhìn thấy anh nữa, cũng không muốn nói chuyện với anh, anh đi đi!” Tố Diệp đứng dậy, dường như chẳng màng tới lòng bàn tay đau buốt, liều mạng đẩy anh.

Niên Bách Ngạn thấy cô chẳng lo gì tới thương tích của mình, vừa giận vừa lo, giơ tay ôm chặt lấy cô. Nhưng cơn giận của Tố Diệp đang bốc cao, cô lại đẩy anh ra, chạy ra mở cửa, ánh mắt sắc lẹm: “Anh đi đi! Đi mau đi!”

Niên Bách Ngạn thấy tâm trạng cô kích động vốn định cưỡng ép, kéo cô lại, nhưng lại sợ cô liều lĩnh, làm vết thương nặng thêm. Tính tình cô rất rắn thậm chí bất chấp tất cả. Anh sợ cô làm mình bị thương, đành thôi.

Trước khi rời đi, anh để lại câu nói cuối cùng: “Em chưa từng thử tin tưởng tôi một lần.”

Cửa phòng đóng lại, nước mắt Tố Diệp tuôn trào như mưa.

Ngoài trời mưa như trút nước, một lúc sau cô mới bừng tỉnh, chạy vội tới trước cửa sổ, vừa hay nhìn thấy bóng Niên Bách Ngạn đi về phía ô tô. Mưa bụi làm mờ đi bóng lưng anh, tóc và vai áo anh ướt đầm nước mưa...

Thứ hai vốn dĩ là ngày bận rộn nhất nhưng lại vì một tin tức mới được công bố mà mọi người được thoải mái. Đầu tiên là một dòng tin trên weibo được truyền đi với tốc độ tên lửa. Có người trong nội bộ tiết lộ thông tin tổng giám đốc của tập đoàn Tinh Thạch, Niên Bách Ngạn, bí mật nuôi nhân tình, cuối cùng đã bị vạch mặt, thậm chí tình nhân còn bị chính thất bắt tại trận. Trên weibo còn xuất hiện bức ảnh chụp nghiêng Niên Bách Ngạn.

Tin tức ấy được chia sẻ nhanh chóng, chỉ trong hai tiếng đồng hồ gần gũi số lượng người chia sẻ đã lên tới hơn mười vạn. Một là buổi triển lãm đá quý lần trước của tập đoàn Tinh Thạch đúng là đã giống trống kua chiêng khiến bên ngoài bàn tán xôn xao. Hai là kể cả những người không quen biết Niên Bách Ngạn, khi nhìn thấy bức ảnh cũng bắt đầu xuất hiện những luồng thông tin lá cải, chưa nói tới một tin tức cầu huyết và bất ngờ thế này?

Tin tức này nhanh chóng được lên mặt báo, một vài phóng viên cũng

bắt đầu theo đuôi. Tới buổi chiều, lại có người công khai ảnh của Diệp Ngọc và Tố Diệp, mặc dù chỉ là một nửa mặt, lại chụp không rõ ràng nhưng cũng bị các fan mạng hình dung thành hai người “mỗi người một vẻ”. Có người cảm thán, đàn ông giàu có, điển trai đúng là tốt số, ở nhà có vợ hiền, bên ngoài có bồ đẹp, còn có người sau khi xem ảnh thì trêu chọc nói họ lại bắt đầu tin vào tình yêu rồi.

Tóm lại chỉ trong vòng một ngày, tập đoàn Tinh Thạch trở thành từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất trên google và baidu. Vì Niên Bách Ngạn đã từng xuất hiện trước báo giới nên mọi người đều dồn hết mọi sự chú ý vào anh. Đa phần dư luận đều lên án anh sống không đúng đắn, là một nhà kinh doanh có sức ảnh hưởng ngoài xã hội mà cuộc sống riêng tư bại hoại, khiến người ta chê cười.

Và đúng ngày này, tập đoàn Tinh Thạch lại gặp rắc rối.

Đời người là vậy, có chút manh mối là thích theo dõi, thích đồn thổi, còn chưa biết sự tình đã được điều tra rõ ràng hay chưa đã bắt đầu lan truyền tin tức khắp nơi, những lời đồn này còn sắc hơn cả kiếm. Có lẽ tới cuối cùng chân tướng là gì đã không còn quan trọng. Quan trọng là có một tin tức động trời để mọi người cùng tiêu khiển, giãi đáp lên nỗi đau của người khác để thỏa mãn cảm giác nhàm chán cần được giải phóng nhanh chóng của bản thân.

Bên ngoài chỉ cần có tin đồn, nói thế nào thì biết thế ấy. Chỉ có người trong ngành mới biết rõ, cũng chính hôm ấy, trên thị trường chứng khoán, Kỳ Thị đã mạnh mẽ đàn áp tập đoàn Tinh Thạch. Khi các tin tức đang tràn ngập, dựa vào dư luận các cổ đông, Kỳ Đông Nham đã khống chế thành công giá cổ phiếu của Tinh Thạch, vừa mở phiên giao dịch đã khiến Tinh Thạch để lộ tin tức bất lợi.

Còn ngày hôm sau, trên các tạp chí tài chính chuyên nghiệp, các tuần san thương mại công bố việc Niên Bách Ngạn để cho cổ phiếu của

tập đoàn Tinh Thạch rớt giá nghiêm trọng, bị hội đồng quản trị lên án, thế là các báo lá cải khác cũng chạy theo: Đây gọi là “anh hùng chôn xác nơi lâu xanh”.

Tố Diệp đọc được những tin tức này bỗng thấy buồn một cách kỳ lạ, lồng ngực như bị hòn đá đè nặng, không thể thở nổi. Cô vút tạt chí sang một bên, đúng lúc đó trợ lý Lý Thánh Đan bước vào, nét mặt căng thẳng: “Phía dưới có nhiều nhà báo lắm, có phải tới đây vì chị không?”

Đương nhiên Tố Diệp không ngốc tới mức đường hoàng đi ra cửa chính để lý luận với đám nhà báo đó. Cô kéo thấp vành mũ, lên ra bằng lối cửa sau, một chiếc xe công vụ đột ngột chặn đường đi của cô. Tố Diệp giật nảy mình, ngược mắt nhìn thì ra là xe của Niên Bách Ngạn, mà sau lưng cô cũng đã có mấy phóng viên chạy về hướng này.

“Lên xe đi!” Niên Bách Ngạn thò đầu ra ngoài cửa xe.

Tố Diệp biết đằng sau có hổ dữ, vội chạy tới kéo cửa xe ra, trườn vào trong như một con rắn: “Sao anh lại tới đây?”

“Về nhà rồi tính.” Niên Bách Ngạn đạp mạnh chân ga, chiếc xe vọt lên trước, bỏ lại đám phóng viên đằng sau.

Quyển 4 - Chương 139: Con người ai cũng có nhiều mặt

Đây là lần đầu tiên Tố Diệp được chứng kiến kỹ thuật lái xe của Niên Bách Ngạn, vừa nhanh vừa chắc chắn. Chiếc xe được anh điều khiển, tự nhiên lách vào dòng xe qua lại như con thoi trên đường phố không khác gì một con cá nhỏ bơi lượn giữa biển sâu. Anh không lái một cách quy củ trật tự như mọi khi nhưng cũng không liều lĩnh khiến giao thông bị ảnh hưởng và khiến mọi người quá chú ý. Nó cứ im lìm cắt đuôi xe của những ký giả phía sau như thế, sau khi đi vào tiểu khu nhà Tố Diệp, anh không hề do dự lái thẳng xe xuống dưới tầng hầm, không đồ nổi bật trên mặt đất.

Vào nhà rồi, Tố Diệp lại chạy tới trước cửa sổ nhìn ngó bốn xung quanh, thấy dưới nhà cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, cô mới yên tâm. Nghĩ một lúc vẫn thấy không ổn, cô vội vàng kéo toàn bộ rèm cửa của tầng trên tầng dưới lại, sau khi làm xong mọi việc mới phát hiện Niên Bách Ngạn đã ngồi xuống sôpha, tự mình pha xong một ấm trà.

“Lại đây!” Anh còn chưa ngẩng lên, gọi cô lại.

Tố Diệp khoanh chân ngồi xuống sôpha, anh đưa cho cô một tách trà: “Uống đi cho bình tĩnh.”

Cô đón lấy, nhấp một ngụm, nhưng vẫn cứng miệng, bĩu môi nói: “Chẳng qua là em hợp tác với anh để màn kịch truy đuổi này thêm phần căng thẳng thôi.”

“Em đúng là xem nhiều phim truyền hình quá rồi.” Niên Bách Ngạn

cũng uống một hớp trà, sau khi đặt cốc xuống, giơ tay về phía cô:
“Đưa tay tôi xem vết thương!”

Tố Diệp cắn chặt môi, xòe tay ra trước mặt anh. Anh thấy vết thương ở lòng bàn tay đã lành nhanh chóng, cuối cùng cũng mỉm cười. Cô nương theo ánh sáng tự nhiên trong căn phòng, ngẩng nhìn anh, bất giác nhớ lại cảnh tượng lần trước anh đội mưa đi ra khỏi nhà mình, nỗi đau trong lòng lại khẽ dâng lên. Cô rút tay về, siết nhẹ: “Chuyện lần trước, em xin lỗi!”

Niên Bách Ngạn ngược mắt nhìn cô, trêu đùa: “Biết sai để sửa là đứa trẻ ngoan.”

“Anh hiểu lầm rồi, em xin lỗi chỉ vì em không biết phân biệt trắng đen, để anh phải dầm mưa, còn những chuyện khác em không thấy mình làm sai.” Cô dựa lưng vào sôpha, ôm chặt chiếc gối vào lòng, lời nói mặc dù kiên quyết mạnh mẽ nhưng vì ngón tay siết chặt mà để lộ sự mơ màng và cô độc trong lòng.

Niên Bách Ngạn thấy vậy cũng không nỡ nói thêm gì nữa, đối với những việc làm của cô anh vốn lo lắng nhiều hơn tức giận, nghĩ rồi anh rút ra một chiếc vé máy bay từ trong cặp, đặt lên mặt bàn.

Tố Diệp liếc nhìn, nháy cảm nhươn mày.

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Chẳng phải em vẫn luôn mong ước được tới Uyuni sao? Đây là vé máy bay tới La Paz*. Sau khi em tới đây, sẽ có người sắp xếp đưa em tới Uyuni. Tất cả mọi lịch trình ăn uống vui chơi ở đó của em, tôi đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi, tới đó chỉ cần vui vẻ, thoải mái là được, không cần nghĩ ngợi gì nữa.”

*Thủ đô hành chính của Bolivia.

Tố Diệp ngạc nhiên: “Sao anh biết em muốn tới Uyuni?”

Uyuni, là “chiếc gương của trời xanh” trong truyền thuyết, còn được mệnh danh là nơi gần với thiên đường nhất. Nó nằm gần thị trấn nhỏ Uyuni, phía Tây tỉnh Potosi, Tây Nam đất nước Bolivia ở châu Nam Mỹ, là hồ muối lớn nhất thế giới. Là một nơi phong cảnh tuyệt đẹp, chạy dài 12500 km², cao hơn 3000m so với mặt nước biển. Nhất là tới mùa đông, cả hồ muối Uyuni sẽ kết lại một lớp băng mỏng phía trên, người bản địa thậm chí còn dùng muối ở mùa khô trên mặt hồ để xây nhà. Mấy năm gần đây nó mới được khách du lịch quan tâm, nhưng cũng vì đường xá xa xôi đã khiến nhiều người phải dừng bước, vì vậy nơi đó cho tới tận bây giờ vẫn giữ được phong cảnh tự nhiên nhất. Theo miêu tả của một số ít người đã đặt chân tới đây, đứng trên hồ muối, phía trước là mặt hồ trắng như thủy tinh, mênh mông bát ngát, xa hơn nữa là đồi muối cũng trắng xóa như đỉnh núi tuyết rơi ngày đông, ngược mắt nhìn lên lại là bầu trời xanh thẳm, giao hòa với những hạt muối trắng tinh ở phía đường chân trời tạo nên một cảnh đẹp khiến người ta ngê thờ.

Chỉ có ở nơi đó mới thật sự cảm nhận được sự tồn tại của Thượng đế. Vì đó là một chiếc gương Người bỏ lại cho trần gian.

Cô khao khát được đặt chân tới nơi có di chỉ của Thượng đế ấy, nhưng chưa từng tâm sự với ai chuyện này.

Niên Bách Ngạn đặt vé máy bay vào trong tay cô, lại nhân tiện nghịch bàn tay cô: “Giao diện máy tính của em đều là ảnh hồ muối, có thể thấy được em muốn tới nơi đó đến thế nào.”

Tố Diệp sững sờ, lúc này mới nhớ lại máy tính của mình để trong văn phòng Tinh Thạch, hình nền đúng là ảnh Uyuni. Có lẽ khi ở trong văn phòng cô, anh đã vô tình liếc thấy, nhưng không ngờ anh lại nhớ.

“Anh nên biết đi Uyuni mùa đông mới là đẹp nhất.” Sắc mặt cô hơi tái, một tay nắm chặt vé máy bay, tay kia mặc cho anh đùa nghịch. Bàn tay ấm nóng của anh như làm tan chảy sự cố chấp cuối cùng trong lòng cô, chỉ có điều lòng tốt của anh lại khiến cô không thờ nổi.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, một lúc lâu sau mới kéo cô vào lòng, cả hai cùng tựa ra sau ghế, bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Mùa hè và mùa đông ở Uyuni đều có vẻ đẹp riêng. Lần này em quay về nếu còn muốn đi, tôi sẽ lại sắp xếp cho em một chuyến du lịch mùa đông, đừng sốt ruột!”

Tố Diệp dựa vào lòng anh, im lặng nhìn chiếc vé trong tay mình. Cảnh đẹp của Uyuni như đang hiện lên trước mắt cô, sau đó dần dần bị thu lại, lọt vào tai chỉ còn nhịp tim của người đàn ông.

“Đi du lịch thật vui vẻ, muốn ăn uống gì thì cứ ăn, muốn mua sắm gì cứ thoải mái mua, đừng để mình chịu thiệt.” Sau khi tiếng cười khẽ khàng của anh vang lên trên đỉnh đầu, cô cảm nhận được anh đang khẽ hôn lên tóc cô.

Một lúc sau cô lên tiếng: “Bước vào chốn thiên đường ấy nên có hai người.” Dứt lời cô nhận thấy cánh tay anh dường như hơi cứng đờ, ngay sau đó anh nâng cằm cô lên.

“Lần sau!” Niên Bách Ngạn nhìn cô không chớp mắt, ngữ khí như vừa khẽ thờ dài lại giống như rất thỏa mãn, nhưng ngay câu sau là một lời hứa không dễ dàng: “Tôi hứa với em!”*

*Spoil tý: Đây là nơi diễn ra tuần trăng mật của hai bạn trẻ.

Tố Diệp bất giác như bị thứ gì đâm vào người, giống như giọng nói chắc như đinh đóng cột của anh, hay có thể là ánh mắt cực kỳ nghiêm túc ấy. Cô mạnh mẽ kéo lại lý trí của mình, lãnh đạm nói: “Ý

em là em không muốn trước khi lâm trận lại bỏ chạy.”

Sao cô không hiểu tâm ý của anh?

Nhưng... cô không muốn như vậy.

“Em nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ muốn em được nghỉ ngơi một chút.” Anh cười khế.

“Niên Bách Ngạn! Em không còn là trẻ con nữa, chuyện gì nên nhìn rõ, chuyện gì không nên trong lòng em rất rõ ràng.” Tố Diệp đặt chiếc vé sang một bên: “Em hiểu anh quyết tâm ôm hết mọi chuyện. Tin tức được lộ ra dưới dạng scandal, điều này chứng tỏ người ở phía sau thao túng vốn dĩ định đẩy anh, em thậm chí là cả Diệp Ngọc ra trước sóng gió, nhưng tin tức buổi chiều lại thay đổi hình thức. Mọi người sẽ dồn toàn bộ sự chú ý vào việc cổ phiếu Tinh Thạch rớt giá và việc anh bị hội đồng quản trị lên án. Theo lý mà nói tin cổ phiếu rớt giá không nên truyền ra ngoài nhanh như vậy, cả tin anh bị lên án đáng lý cũng chỉ là tin nội bộ, tại sao có thể công bố ra ngoài? Niên Bách Ngạn cho dù là anh hay Kỷ Đông Nham, em chưa bao giờ hy vọng hai người dùng cách tự làm thiệt hại chính mình để bảo vệ em, không đáng đâu, cũng không cần thiết phải làm vậy. Em không muốn đón nhận tình cảm này, cũng tuyệt đối đừng khiến em cảm thấy đang mắc nợ hai người.”

Niên Bách Ngạn biết có một số chuyện không giấu được cô, anh đưa tay quệt qua mũi cô: “Em phải biết, trong chuyện này có giả sẽ có thật, ít nhất thì việc Kỷ Đông Nham đối phó với Tinh Thạch là thật, cậu ta đợi cơ hội này đã lâu lắm rồi, còn chuyện hội đồng quản trị chuẩn bị “xử” tôi cũng là thật, dù sao thì hành vi của cá nhân tôi đã khiến lợi ích công ty bị thiệt hại.”

“Thế nên anh cứ thế để tin tức trôi ra ngoài? Niên Bách Ngạn! Đây là

cách mà anh nói không cho em nhúng tay vào đó sao? Đi nghỉ dưỡng? Sao em có thể đi nghỉ dưỡng lúc này cơ chứ?” Tố Diệp không biết nên khóc hay cười.

Niên Bách Ngạn gõ nhẹ vào đầu cô: “Hãy tin tôi! Bây giờ việc tốt nhất em có thể làm chính là đi du lịch.”

“Scandal là dễ dập nhất, nhưng tin tức trong ngành một khi bị bôi đen rất khó thanh minh, anh muốn bảo vệ em cũng được, suy nghĩ cho Diệp Ngọc cũng được. Đúng vậy, đây là cách tốt nhất, nhưng đều không phải là cách mà em và Diệp Ngọc muốn.” Tố Diệp rất không tán đồng anh dồn toàn bộ sự chú ý của cánh nhà báo về phía mình: “Nếu dư luận còn tiếp tục thế này, thanh danh và địa vị của anh đều sẽ bị liên lụy.”

Ai ngờ Niên Bách Ngạn lại không muốn nghe những đạo lý này của cô, sau khi ôm chặt cô, anh khẽ nói: “Tôi, nói cho cùng vẫn là sếp của em, chuyến du lịch này em không đi cũng phải đi, nếu không sẽ trừ thẳng tiền thưởng cuối năm của em.”

“Anh...”

“Quyết định vậy đi.” Niên Bách Ngạn rất kiên quyết đối với việc này.

Tố Diệp thấy thái độ của anh không dễ thương lượng, biết có nói nhiều cũng vô ích, đành thở dài: “Để em suy nghĩ đi!”

Anh liền cười.

Trong cuộc nói chuyện vừa rồi, điện thoại của anh kêu hết lần này tới lần khác, nghe cô nói xong câu này anh mới yên tâm cầm điện thoại lên, bắt đầu trả lời lần lượt. Tố Diệp vẫn ngồi trên sôpha, ôm chiếc gối trong tay, nhìn bóng anh đứng bên cửa sổ, dần dần trong lòng cô

dâng lên một cảm giác lo lắng. Cô không muốn nợ ai, một chút cũng không muốn.

Khoảng thời gian này Tố Diệp không nhận thêm công việc, còn xin giáo sư Đình cho cô nghỉ phép. Giáo sư Đình cũng nghe được mấy tin đồn thất thiệt đó, suy nghĩ rồi cũng đồng ý để cô tạm thời nghỉ ngơi. Thời gian này, Đình Tư Thừa gọi cho cô không ít cuộc điện thoại, cô đều mỉm cười nói mình không sao. Lâm Yêu Yêu cũng lo lắng cho chuyện của cô, còn kể lại cho cô tình hình của Tinh Thạch sống động như thật. Tóm gọn lại một câu, đại bộ phận các thành viên trong hội đồng quản trị đều mất lòng tin vào việc làm của Niên Bách Ngạn, một số cổ đông còn hết lời đề nghị Diệp Hạc Phong ra mặt quản lý công ty, nhưng Diệp Hạc Phong từ đầu tới cuối không hề xuất hiện.

Tố Diệp nghe xong liền hỏi Lâm Yêu Yêu, phải làm thế nào mới có thể xoay chuyển được tình thế? Lâm Yêu Yêu suy nghĩ rồi nói, trừ phi có hai tình huống xảy ra. Thứ nhất là xuất hiện một tin tức có thể thanh minh cho hành vi ngoại tình của Niên Bách Ngạn. Thứ hai, Niên Bách Ngạn có thể nhanh chóng giành được mỏ đá quý ở Nam Phi hơn nữa quan trọng nhất là, kim cương ở đó phải thật sự có giá trị.

Chẳng qua chỉ là một tin thay thế một tin mà thôi, đạo lý này đương nhiên Tố Diệp hiểu rõ.

Niên Bách Ngạn cũng gọi điện cho cô, nhưng chẳng bao giờ nhắc về chuyện của mình, điều duy nhất quan tâm là hỏi cô chuẩn bị hành lý thế nào rồi, cố gắng khi còn ở trong nước thì đối xử nhiều ngoại tặc một chút, khiến cô dù muốn mở lời hỏi anh cũng lực bất tòng tâm.

Ngày hôm đó, nắng rất gắt gao, khi Tố Diệp đang không ngừng cân nhắc về chiếc vé máy bay trong tay mình, thì một cuộc điện thoại của

Tố Khải khiến đầu tóc cô dựng đứng, thủ phạm của vụ chặt xác đó đã chết.

Tự sát.

Khi Tố Diệp tới nhà giam, Tố Khải cũng đã tới từ lâu, đang nói chuyện với phía pháp y, thấy cô tới thì giới thiệu ngắn gọn, sắc mặt trầm trọng nói: “Phạm nhân bẻ hết lông bàn chải đánh răng, rồi tự đâm vào động mạch cổ dẫn tới tử vong.”

Tố Diệp nhắm mắt lại, khoang mũi ngập tràn mùi máu tanh nồng nặc. Tội phạm này còn chưa đờ cô tới làm giám định tâm lý đã dùng cách thức cực đoan nhất để từ biệt cuộc đời này.

“Phạm nhân để lại một thứ rất kỳ lạ trên tường. Chị! Chị mau tới xem!” Tố Khải thông qua phân tích của Tố Diệp mới có thể phá được án, thế nên bất kỳ manh mối nào anh cũng cảm thấy cô cần phải biết rõ.

Tố Diệp gật đầu, cùng Tố Khải đi vào phòng giam nạn nhân.

Trên vách tường vẫn còn lại những vệt máu loang lổ, như hiện tượng phun máu vào tường. Có thể thấy lúc phạm nhân tự sát đã đối mặt với vách tường. Sau khi nhìn Tố Diệp thấy vô cùng khó hiểu, đầu mày nhíu chặt, tại sao phạm nhân khi tự sát phải nhìn thẳng vào tường?

Nhưng cô nhanh chóng tìm được câu trả lời. Đúng như Tố Khải nói, trên tường có một hình vẽ như được phác họa bởi một vật cứng. Cô lại gần, giơ tay sờ thử, hình vẽ này trông như một con bướm, nhưng lại không hoàn toàn giống. Tố Diệp cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng lại không tìm ra nguyên nhân. Dưới hình vẽ có một dòng chữ nhỏ, có lẽ là khắc lên đó: Hắn đã nhấn chìm tường thành của Thượng đế, dùng

đôi cánh của hắn để trừng phạt tất cả những người có tội. Tôi là người có tội, thế nên cam tâm tình nguyện đi theo hắn.

Tố Khải ngồi xuống bên cạnh Tố Diệp, lúng túng nhìn chằm chằm vào hình vẽ. Tố Diệp nhìn rất lâu rồi do dự nói: “Không giống như viết nguệch ngoạc.”

“Đúng vậy, nhất là những lời anh ta nói, có nghĩa là gì? Chị! Đúng như chị nói, anh ta đang chìm đắm vào một loại mê tín, những lời nói này liệu có liên quan hay không?”

Tố Diệp nhất thời cũng không hiểu nguyên nhân.

Khi đi ra khỏi nhà giam, ánh nắng bên ngoài khiến cô hơi choáng váng, trong đầu chỉ hiện lên câu nói khắc trên tường của người phạm nhân: Hắn ta đã nhấn chìm tường thành của Thượng đế...

Mặc dù anh ta không còn sống nữa nhưng người nhà vẫn hy vọng cô có thể làm cho anh ta một bản báo cáo tâm lý. Cô hiểu đây là một sự an ủi của người sống dành cho người chết, ít nhất sẽ khiến những người còn sống cảm thấy, người thân của họ chẳng qua chỉ vì vấn đề tâm lý mới đi giết người, anh ta cũng là một người đáng thương. Cô đồng ý sẽ làm giúp họ bản báo cáo ấy, vì bất luận từ cách thức gây án của phạm nhân hay đoạn băng Tố Khải thẩm vấn sau này, không khó nhận ra anh ta đúng là mắc bệnh tâm lý.

Tố Khải cũng đồng ý để cô làm vậy. Trước khi đi, Tố Diệp lại gọi cậu lại, suy nghĩ rồi nói: “Giúp chị lấy một thứ từ đội giao thông.”

Sau khi Tố Khải đi rồi, Tố Diệp một mình đi bộ xuống khu đỗ xe. Ở nơi này cô không lo bị phóng viên chụp bắt, mà đám phóng viên đó cũng chẳng to gan tới vậy. Nhưng chẳng mấy chốc, cô bị một người đàn ông trung niên chặn đường. Anh ta tự xưng tên tuổi và mục đích,

thì ra là người nhà của một trong số những người bị hại. Anh ta hy vọng Tố Diệp có thể làm một bản báo cáo chứng minh phạm nhân có tâm lý bình thường.

Đây không phải lần đầu Tố Diệp gặp phải những chuyện này. Trước mắt một số bên còn đang kiện tụng, yêu cầu người nhà phạm nhân bồi thường thiệt hại. Một bản báo cáo tâm lý có vẻ như chẳng quan trọng gì nhưng lại có thể quyết định mức độ nặng nhẹ của hình phạt. Bây giờ phạm nhân đã chết, vậy thì tất cả mọi sai lầm đều đổ hết lên đầu người nhà phạm nhân.

Không phải cô không thông cảm cho người bị hại, thậm chí đối với hành vi của hung thủ cô cũng hận tới tận xương tủy, nhưng tâm lý của anh ta đúng là có vấn đề, hơn nữa trong một mức độ nào đó anh ta cũng là nạn nhân.

“Xin lỗi! Tôi không thể giúp anh được!” Cô cự tuyệt thẳng thừng thỉnh cầu của người đó.

Người đàn ông cố kìm nén cơn giận: “Cô nói đi, cần bao nhiêu tiền cô mới chịu giám định?”

Tố Diệp dừng bước, quay đầu nhìn anh ta: “Đối với người bị hại, tôi vô cùng lấy làm tiếc. Nhưng tôi phải đưa cho tòa án một bản báo cáo tâm lý chính xác nhất, chuyện này không liên can tới việc có bao nhiêu tiền. Xin lỗi! Làm ngành này của chúng tôi điều duy nhất quan tâm là khuyên anh đừng quên giữ cho lòng thanh thản.”

Ánh mắt người đàn ông trở nên hung ác: “Đó là vì cô chưa từng trải qua nỗi đau như vậy. Bác sỹ Tố! Nhân vô thập toàn, tôi không tin là cả đời này cô đều có thể quyết đoán như vậy.” Dứt lời anh ta quay người bỏ đi.

Tố Diệp thở dài, lắc đầu.

Vì Bana phải làm phẫu thuật nên thời gian này vẫn ở trong bệnh viện. Tố Diệp vốn định tới thăm anh ta, nhưng lại bị mấy tin tức gièm pha gần đây bó buộc chân tay. Nhưng hôm nay nhân vụ án phạm nhân tự sát, cô không thể không mạo hiểm việc bị phóng viên chụp được để tới gặp Bana. Ở một mức độ nào đó, anh ta cũng được coi là nạn nhân, có quyền được biết tình trạng mới nhất của phạm nhân.

Cô mua một số đồ ăn có lợi cho việc phục hồi sau phẫu thuật, rồi ôm theo một bó hoa to, đội một chiếc mũ lưỡi trai đi vào bệnh viện, sau đi vào thang máy thì lên thang ngoại khoa thần kinh. Vừa ra khỏi thang máy cô nhìn thấy bóng hình quen thuộc ở hành lang, vội vàng đi theo, khi đi tới một phòng bệnh, thò đầu vào nhìn mới bất ngờ phát hiện, đó là Niên Bách Ngạn.

Cái ông chủ máu lạnh này sao lại tới đây? Lúc đầu chẳng phải chính anh là người sa thải Bana sao? Sao? Hối hận rồi?

Vừa rồi Niên Bách Ngạn đi rót cho Bana một bình nước, đặt lên chiếc bàn bên cạnh, sau đó không biết đã nói gì với anh ta. Bana cười từ đầu tới cuối, xem ra hai người nói chuyện rất vui vẻ. Tố Diệp đứng ngoài cửa, gần hai mươi phút đồng hồ, đúng lúc cô định quay người rời đi thì thấy Niên Bách Ngạn trong phòng đứng dậy, không hiểu tại sao cô lại vô thức rẽ ngoặt vào một hướng để trốn anh. Chẳng mấy chốc Niên Bách Ngạn đã đi từ phòng bệnh ra, anh chẳng nhìn ngang ngó dọc, chắc cũng không biết ở góc có một người đang trốn, đi thẳng vào thang máy.

Tố Diệp lại đợi thêm một lúc nữa, thấy anh không quay trở lại mới đi tới trước phòng bệnh của Bana, gõ cửa. Bana nhìn thấy thì mừng rỡ vẫy tay, tỏ ý bảo cô mau vào.

“Mong là anh sớm bình phục.” Vào phòng rồi Tố Diệp mới phát hiện đây là phòng bệnh riêng, còn có cả nhà vệ sinh độc lập, ánh sáng không tồi, giống hệt một nhà nghỉ yên tĩnh. Sau khi đặt đồ đạc sang một bên, cô ngồi xuống mỉm cười nói chuyện.

“Cảm ơn cô!” Trông tinh thần của Bana rất tốt, ngồi dậy tựa vào giường rồi nói: “Cô tới chơi thì cứ tới, còn bày đặt mua quà làm gì? Lãng phí quá!”

“Nên mà.” Tố Diệp khẽ cười: “Làm xong phẫu thuật cảm thấy thế nào?”

“Tốt lắm! Thật sự cảm ơn mọi người quan tâm.” Bana cười ha ha.

Tố Diệp thắc mắc trong lòng, vòng vo một hồi rồi hỏi: “Vừa rồi hình như tôi nhìn thấy tổng giám đốc Niên...”

“À, cô không nhìn nhầm đâu. Anh ấy vừa mới đi chưa lâu, hai người không gặp nhau sao?”

Tố Diệp lắc đầu, chần chừ hỏi: “Sao anh ấy lại tới đây?”

“Cũng may có tổng giám đốc Niên, nếu không sao tôi có thể hồi phục nhanh vậy được.”

Tố Diệp nghe xong càng thấy khó hiểu: “Sao anh còn cảm ơn anh ấy chứ? Anh ấy không những bắt anh bồi thường kim cương bị thiệt hại, còn sa thải anh, anh quên rồi à?”

“Ấy, chuyện nào ra chuyện ấy. Hơn nữa đúng là tôi đã làm sai, tổng giám đốc Niên chẳng qua chỉ làm đúng chức trách thôi. Cô nghĩ mà xem, anh ấy ở vị trí cao như vậy, nếu không thiết diện vô tư mà lại bỏ qua cho tôi, sau này còn quản lý cấp dưới thế nào được?” Bana đón

lấy hoa quả cô đưa, thở dài: “Hơn nữa, mọi người chỉ thấy tổng giám đốc Niên khó gần, thực ra anh ấy là người rất tình cảm. Anh ấy biết tôi chẳng lấy đâu ra tiền đền số kim cương đó nên đã tự bỏ tiền của mình ra. Còn cả tiền viện phí của tôi, tiền dưỡng bệnh của vợ tôi, tất cả đều là tổng giám đốc Niên gánh giúp, trên danh nghĩa cá nhân.”

Quyển 4 - Chương 140: Anh có vui không

Đây là điều Tố Diệp không hề nghĩ tới.

Cô luôn cho rằng, trong công việc Niên Bách Ngạn là người cực kỳ khó tính, dùng cụm từ “thiết diện vô tư” để miêu tả về anh đúng là si nhục cụm từ này. Anh giống một chiếc máy xa cách mọi người, mặt lúc nào cũng lạnh như tiền, dùng quyền hành trong tay vắt kiệt sức lực và tuổi xuân của nhân viên.

“Bác sỹ Tố à! Theo lý mà nói, tổng giám đốc Niên không có nghĩa vụ chịu trách nhiệm về bệnh tình của tôi, vì đây cũng chẳng phải tai nạn nghề nghiệp gì. Nhưng anh ấy chẳng những tự mình gánh vác còn giúp tôi tìm một công việc để sau khi ra viện có thể tiếp tục đi làm.” Bana giơ tay lên xem: “Đương nhiên, đôi tay của tôi chắc chắn sau này không thể làm thợ cắt mài nữa. Tổng giám đốc Niên lo lắng cho sức khỏe của tôi, đã nhờ người có quan hệ, sắp xếp cho tôi một công việc nhẹ nhàng, tiền lương cũng không hề thấp, tôi mãn nguyện rồi.”

“Anh và anh ấy thật sự học cùng một thầy ra sao?” Cô tò mò hỏi.

Bana mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy. Anh ấy là học trò xuất sắc nhất, cũng là người chịu cực khổ nhất. Thời đó học nghề cũng vất vả lắm, nhất là mùa đông trời rét, có ai không muốn ngủ nướng. Vậy mà tổng giám đốc Niên ngày nào cũng như ngày nào, cứ đúng bốn rưỡi sáng là thức dậy, sau đó chạy bộ, quay về còn mang theo quà sáng cho chúng tôi. Anh ấy là một người sống cực kỳ nề nếp, về điểm này chúng tôi không ai bì được. Còn có một lần, lúc anh ấy đang cắt kim

cương, thì một bạn học bên cạnh vì không cẩn thận run tay một cái mà suýt nữa bị mù hai mắt. Có lẽ từ lần đó trở đi anh ấy mới hiểu rõ tính nghiêm túc của nghề cắt mài kim cương. Thế nên anh ấy thấy tôi bị run tay mà sa thải không kỳ lạ chút nào cả. Công việc này đúng là cần phải cực kỳ cầu toàn, nếu không sẽ hại người hại mình.”

Hình như Tố Diệp bắt đầu hiểu ra rồi.

“Đúng rồi! Tôi có nghe nói về chuyện của hai người. Đừng trách tôi nhiều chuyện, tôi chỉ quan tâm hai người thôi.”

Tố Diệp gượng cười, cầm lấy con dao gọt hoa quả, chầm chậm gọt táo: “Không ngờ rằng nữ chính trong scandal đó hôm nay lại tới thăm anh chứ gì?”

“Ấy, chuyện của cô và tổng giám đốc Niên thì người ngoài không thể biết được. Tôi chỉ lo sau đây con đường phải đi sẽ càng gian nan.” Bana thở dài.

Bàn tay Tố Diệp khẽ khựng lại, nhưng trở lại bình thường rất nhanh.

“Nói chuyện khác đi.” Sau khi đưa Bana miếng táo đã gọt xong, cô lên tiếng: “Phạm nhân đó đã chết rồi, tạt sát.”

“Sao?”

Tố Diệp kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Bana nghe. Cuối cùng, cô dựa vào trí nhớ, vẽ lại một hình ảnh giống con bướm lên giấy: “Anh có từng nhìn thấy hình vẽ này không?”

Bana nhìn một lúc lâu, rồi lắc đầu.

Tố Diệp không dời mắt khỏi hình ảnh trên giấy, đầu mày nhíu chặt.

Vài ngày sau đó, các tin tức liên quan tới Tinh Thạch tới dồn dập, tin nọ nối tiếp tin kia, thi thoảng còn xen vào những tin đồn về cuộc sống riêng tư của Niên Bách Ngạn. Thậm chí có người còn tung tin anh tiêu tiền như nước, mua được tứ hợp viện ở Nam Trì Tử có lai lịch không hề tầm thường. Tố Diệp theo dõi sát sao hướng đi của những luồng tin này, dần dần phát hiện ra được manh mối.

Dường như cuộc chiến tin tức này đúc kết thành hai nguồn sức mạnh. Một là muốn nghĩ cách lôi chuyện của cô và Diệp Ngọc ra ánh sáng, hết lần này tới lần khác không ngại phiền phức khi bàn tán lại lời cuộc sống riêng tư của Niên Bách Ngạn vào. Một nguồn sức mạnh khác thì không ngừng điều hướng dư luận về phía tập đoàn Tinh Thạch, để bên ngoài càng chú ý hơn tới bản thân Niên Bách Ngạn, chứ không phải những người phụ nữ bên cạnh anh.

Cô chưa từng phủ nhận người tung tin đầu tiên có rắp tâm hại người. Nhưng kiểu người kiên trì bền bỉ như vậy thật sự không thể xem thường. Cô bắt đầu phân tích rốt cuộc là ai lại muốn dồn cô và Diệp Ngọc vào chỗ chết như vậy, thậm chí còn không ngại kéo cả Niên Bách Ngạn xuống nước?

Liên quan tới chuyến du lịch, Tố Diệp đã đổi chuyến bay một lần, vì tính nghiêm trọng của sự việc. Nhưng Niên Bách Ngạn đã gọi mấy cuộc điện thoại tới, thậm chí ngữ khí cũng trở nên nghiêm nghị. Suy nghĩ của anh rất rõ ràng, không mong cô can dự vào chuyện này.

Tố Diệp ngồi co ro trên sôpha, xúc từng thìa kem vào miệng mà không một chút cảm xúc, trong đầu chỉ toàn là những lời gần như ra lệnh của Niên Bách Ngạn. Cho tới chuông điện thoại vang lên, cô tưởng là anh lại gọi điện tới thúc giục cô, sau khi nhận điện thoại, nhú mày định nổi nóng, không ngờ đầu kia truyền tới một giọng nói già cả, chậm chạp: “Tiểu Diệp à! Bố muốn gặp con, chúng ta nói

chuyện đi.”

Không biết có phải mấy trận mưa dầm dề mấy hôm nay không mà tiết trời hơi lạnh, thậm chí khi ra khỏi cửa còn vô thức nghĩ được không khí mùa thu, có lẽ mùa hạ này vốn ngắn như vậy.

Tổ Diệp vốn không muốn gặp Diệp Hạc Phong nhưng cô biết đối mặt với ông cũng là chuyện sớm muộn. Từ bữa cơm gia đình lần trước, ông luôn tìm cơ hội để nói chuyện với cô. Hôm nay cô đã cho ông cơ hội này. Cô rất muốn xem xem người đàn ông đã từng phụ bạc mẹ mình sẽ nói với cô những lời ăn năn day dứt đến đâu.

Diệp Hạc Phong không lựa chọn địa điểm gặp mặt ở những nhà hàng khách sạn sang trọng, ngược lại đó là một quán cà phê. Người xung quanh không nhiều, không gian lại yên tĩnh. Ông cũng chỉ mặc một bộ quần áo Tôn Trung Sơn gọn gàng, không điểm xuyết những thứ khoa trương, cũng không có vệ sỹ ra vào bảo vệ. Dường cách nói của ông thì là: Hôm nay tôi đi gặp mặt con gái nói chuyện xưa, không tới bàn công việc.

Tổ Diệp đã từng nhìn thấy Diệp Hạc Phong hồi trẻ, gương mặt anh tuấn, dáng người hơi gầy, nhưng cánh tay rất mạnh mẽ. Nhưng hôm nay, người bố cô đã từng rất kiêu hãnh, thậm chí khi cô bị lũ bạn ức hiếp, luôn xuất hiện như một siêu nhân, đã già rồi. Mái tóc ông đã bạc, trên khóe mắt chân mày là sự trầm tĩnh sau khi đã trải qua bao năm tháng thăng trầm của cuộc đời. Chỉ có điều khi ông dùng sự trầm tĩnh ấy đối mặt với nét mặt lạnh nhạt của cô, chớp mắt đã trở thành một sự day dứt sâu sắc.

Thấy cô tới, ông có chút lấy lòng, bảo cửa hàng mang ra cà phê và món điểm tâm ngon nhất, vẫn còn coi cô như một đứa con nít. Tổ Diệp không đụng vào ly cà phê trước mắt. Diệp Hạc Phong thấy cô không uống, nghĩ rằng cô không thích, ông nhấp một ngụm rồi mỉm

cười: “Chẳng trách con lại không thích uống, đắng quá, để bố thêm đường cho con.” Nói rồi ông vội vàng kéo lại, thêm đường.

Tổ Diệp nhìn vẻ dè dặt và hài lòng trên gương mặt ông. Ngọn lửa thù hận và oán trách quay vòng trong suy nghĩ bao nhiêu năm nay bỗng xen vào một cảm giác không tên, cảm giác này làm tâm trạng của cô xáo trộn mạnh mẽ. Cô những tưởng thù hận trong lòng đủ để chống đỡ cô lạnh lùng đối diện với ông, nhưng tại sao nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cổ họng cô lại thấy chua xót?

Người đàn ông này giống như đang bù đắp những gì trước đây không thể mang lại cho cô, không ngừng hỏi cô thích thứ gì, hay ăn món gì. Nhưng ông đã nhầm thời điểm rồi, cô không còn là một đứa bé gái nữa. Khi trước, ông cũng không lưu lại một hình bóng yêu thương nào trong thời thơ ấu của cô.

Nửa tiếng đồng hồ, khoảng thời gian này đều là Diệp Hạc Phong đang nói, còn Tổ Diệp lắng nghe với gương mặt vô cảm. Ánh nắng ngoài cửa sổ mang tới cảm giác lành lạnh, cũng chẳng còn thấy tiếng ve râm ran đâu nữa, tiết trời trở lạnh rồi sao?

Sau nửa tiếng ấy, khi cuối cùng đã nhìn thấy chiếc lá trên cành cây ngoài cửa rụng xuống, Tổ Diệp mới lên tiếng, nét mặt hờ hững: “Nếu hôm nay ông tới tìm tôi vì chuyện tin đồn, vậy thì tôi không có gì để nói; Còn nếu là vì chuyện cổ phần, thì tôi có thể nói rõ ràng với ông, tôi không cần! Tôi sẽ không lấy bất kỳ thứ gì của nhà họ Diệp.”

Diệp Hạc Phong tinh thần suy sụp như phải chịu một đả kích nặng nề, xoa xoa tay một cách ngượng ngập, hồi lâu mới nói: “Con thù ghét bố, bố có thể hiểu, dù sao thì bố cũng đã có lỗi với hai mẹ con con. Giải thích nhiều cũng vô ích, nếu năm đó bố không nghe theo sự sắp xếp của gia đình, kiên quyết dẫn mẹ con đi, có lẽ bây giờ mọi chuyện đã không thế này.”

Tố Diệp cười khẩy: “Vậy còn đôi long phụng bảo bối đó của ông thì sao?”

Diệp Hạc Phong há hốc mồm, đôi đồng tử già nua có phần hỗn loạn: “Tóm lại, tất cả đều là lỗi của bố. Tiểu Diệp! Hôm nay bố tới tìm con không phải cầu xin con tha thứ. Bất luận con có thừa nhận hay không bố cũng là bố của con. Bố chỉ muốn cố gắng thể hiện chút tâm ý của mình. Nói rõ ràng một chút, bố mong con cái mình luôn được vui vẻ. Dù là Diệp Uyên hay Diệp Ngọc, hay cả con cũng vậy thôi. Người sống trên đời không cần quá giàu có quyền thế, được sống vui vẻ, tự do tự tại mới là quan trọng nhất.”

“Vậy ông có được cuộc sống như vậy không?” Tố Diệp chẳng hề khách khí.

Diệp Hạc Phong buồn bã lắc đầu: “Cả cuộc đời này người con gái duy nhất bố yêu chính là mẹ con, Tố Thu. Phụ bà ấy, đánh mất bà ấy sao bố còn được sống vui vẻ được đây? Đời người khó qua nhất chính là cửa ải của chính mình. Cho dù con không hận bố, thì chính bố cũng đã giam giữ lòng mình lại rồi. Thế nên mới hiểu một đạo lý, hãy trân trọng những gì con có, giành lấy những gì con yêu, đừng để lại nuối tiếc như bố.”

Tố Diệp nắm chặt bàn tay, từng khung cảnh từ nhỏ tới lớn lần lượt hiện về trước mặt cô, đau thương dâng tràn trong lồng ngực. Cô nhìn Diệp Hạc Phong đối diện, giọng nói có phần nghẹn ngào: “Ông cảm thấy ông có tư cách răn dạy tôi sao?”

“Xin lỗi con...” Ánh mắt Diệp Hạc Phong đầy bi thương.

Tố Khải đang tựa vào ghế, nhìn hình vẽ cuối cùng trước khi tự sát phạm nhân để lại, bỗng thấy hai mắt tối sầm lại, có một bàn tay mềm

mại che chặt hai mắt anh. Anh vô thức giơ tay lên nắm lấy, chỉ nghe thấy tiếng hét thất thanh của người con gái, ngược mắt lên, thì ra là Diệp Lan.

Mặt cô đỏ bừng, hai tay đặt lên trước ngực, lườm Tố Khải: “Anh... Anh giờ trò lưu manh!”

Tố Khải lúc này mới ý thức được mình vừa nắm phải chỗ nào. Anh vội vàng đứng dậy, nét mặt ngượng ngùng, hắng giọng nói: “Ai bảo em lén la lén lút vào phòng anh? Còn nữa, ai cho phép em vào đây?”

Diệp Lan cắn môi: “Em tới xem chậu cây của em không được sao?” Nói rồi cô đi tới trước cửa sổ, liền sau đó lại thốt lên: “Chậu cây em đặt ở đây đâu rồi?”

“Chết rồi!” Tố Khải thấy cô ra vào sờ cảnh sát cứ như đi vào bếp nhà mình vậy, vốn định đuổi cô ra ngoài, nhưng nhìn nét mặt ửng hồng lại không biết ngụy biện thế nào ấy, anh lại mềm lòng.

Diệp Lan nghe xong giận dữ, không nói nên lời: “Sao lại chết?”

“Đại tiểu thư à! Em thích trồng cây thì mang về nhà mà trồng, lại đặt một chậu cây ở chỗ anh, anh làm gì có thời gian mà tưới nước cho nó chứ?” Tố Khải nhú mày.

“Em thấy anh rõ ràng là cố ý.” Diệp Lan lẩm bẩm, nhưng nhanh chóng trở lại nét mặt rạng rỡ: “Không sao! Hôm nào em lại mua cho anh chậu cây mới.”

“Vô vị!” Tố Khải chẳng thèm để ý tới cô, ngồi lại xuống ghế, đặt hình vẽ trong tay sang một bên.

Diệp Lan không hề tức giận, cười tươi đi tới ôm chặt lấy cổ anh, dính

chặt lấy anh như dây leo: “Cảnh sát Tố! Con người chứ không phải sắt thép, anh có yêu nghề tới đâu cũng phải đi ăn tối chứ?”

“Không có thời gian!”

“Hẹn ai sao?” Diệp Lan cười tí mắt hỏi.

“Ừm.” Tố Khải bị cô quấn lấy, sắp không thở nổi nữa, nhất là khi mùi thơm nhẹ nhàng của cô cứ xộc vào mũi anh. Còn cả thân hình mềm mại này nữa, nhất thời khiến anh cảm thấy cổ họng mình khô khốc.

Diệp Lan lại hỏi: “Ồ, là bạn gái sao?”

“Ừm.” Thái độ của anh vẫn không nóng không lạnh.

Ai ngờ Diệp Lan nghe xong câu này lại càng dính chặt lấy anh, ánh mắt sắc sảo: “Anh nói dối. Em đã tìm hiểu rồi. Bình thường anh toàn ăn cơm một mình, nếu không thì chỉ ăn với đồng nghiệp, vốn không có bạn gái.”

“Em không thấy phiền à? Mau đứng dậy đi! Còn dính sát vào người anh, cẩn thận anh tố cáo em cản trở người thi hành công vụ đấy.”

“Vậy thì em kiện anh tội dọa nạt công dân.” Diệp Lan bĩu môi.

Tố Khải bị một câu của cô mĩa mai, nhất thời cứng họng, đành thôi: “Con gái con đũa sao mà không biết xấu hổ thế hả? Muộn thế này rồi ở cùng một người đàn ông trong một căn phòng, còn ra thể thống gì?”

“Anh sẽ làm gì em sao?” Diệp Lan nháy mắt với anh.

“Mơ đi!”

“Vậy thì xong, anh cũng chẳng làm gì em, tại sao em không được ở trong văn phòng anh?” Diệp Lan càng cười rạng rỡ hơn, rõ ràng cố ý chọc ghẹo.

Tố Khải chau mày, nhắc hắc cô lên: “Em không biết quãng thời gian này nhà họ Diệp có bao nhiêu tin tức đồn thổi sao? Đừng có bám lấy anh nữa!”

“Này! Mấy lời đồn thổi đó đâu có liên quan gì tới em? Có quan hệ tới việc em tới tìm anh sao?”

Tố Khải hít sâu, anh phát hiện ra chỉ cần cô nhóc này xuất hiện là mọi sự lý trí, bình tĩnh của anh đều trở về không, chỉ còn biết giơ tay đầu hàng: “Đại tiểu thư! Anh xin em ra khỏi văn phòng của anh đi, tiện thể đóng dùm anh cái cửa, ok?”

“Lý do?”

“Anh đang phải phá một vụ án, thật sự không có thời gian đi ăn với em.” Tố Khải day day hai bên thái dương, khuyên nhủ như dỗ dành một đứa trẻ: “Thế nên em ngoan ngoãn đừng tới làm phiền anh nữa có được không?”

Diệp Lan liếc mắt một cái đã nhìn thấy thứ đặt trên mặt bàn, kéo nó lại rồi giơ lên: “Chính là cái này sao?”

Tố Khải tắc lưỡi, bước lên: “Đừng động vào, đưa anh!”

“Không đưa!” Diệp Lan giấu bức hình trong lòng mình, cười hờn hờ.

Tố Khải chân tay dài ngoằng, mới đó đã bắt được cô, vừa định cưỡng lấy, cô lại né người. Anh thuận đà giơ tay ra, cứ như vậy Diệp Lan

nằm gọn trong lòng anh, lưng dính chặt vào lồng ngực anh. Hai người trong lúc tranh cướp không ngờ rằng tư thế này vô cùng ám muội.

Cho tới khi mỉm cười ngẩng đầu, đúng lúc Tố Khải cúi xuống định cướp lại, bờ môi của hai người vô tình chạm vào nhau, động tác tranh cướp đột ngột khựng lại.

Tất cả như bị dừng hình, hương thơm của người con gái và mùi thuốc cạo râu của anh khế đan cài vào nhau, đến cả hô hấp của hai người cũng quện chặt lấy nhau. Diệp Lan có phản ứng trước, gò má đỏ bừng, liền sau đó cô cúi đầu xuống, hàng mi dài che đi đôi mắt đang hoảng loạn và xấu hổ.

Lòng ngực Tố Khải ngựa ngửa, thậm chí còn có một dòng máu nóng sục sôi, nhưng anh vẫn đẩy cô ra, giơ tay đoạt bức hình lại: “Đừng có cướp nữa đấy!”

“Ai cướp của anh chứ, em chỉ muốn xem bên trên vẽ gì thôi mà.” Giọng Diệp Lan rất nhỏ, nhưng trái tim thì đang đập thành thịch: “Chẳng qua chỉ là một đồ đăng thôi mà? Em còn tưởng có gì to tát?”

“Đồ đăng?” Mắt Tố Khải sáng lên, bất ngờ bước tới ấn chặt hai vai cô: “Em vừa nói hình vẽ này là một đồ đăng?”

“Vai em!” Cô hét lên.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Tố Khải hối hận, vội vàng xoa vai cho cô: “Không đau nữa chứ?”

“Anh không thể thương hoa tiếc ngọc một chút sao? Tay chân vụng về!”

“Được rồi, anh sai rồi! Lần sau anh bảo đảm không làm em đau nữa.”
Tố Khải ăn nói có chút lộn xộn, kéo cô lại: “Mau nói cho anh biết đi, đồ đằng gì?”

Diệp Lan chỉ vào hình vẽ trên giấy: “Em nhớ từ lâu lắm rồi đã từng nhìn thấy hình này trong một cuốn sách, rất giống bướm bướm nhưng không phải là bướm bướm, trên sách có viết nó là đồ đằng.”

“Em nhớ kỹ lại đi, hồi tưởng lại một chút, hoặc đó là cuốn sách như thế nào? Mau nói cho anh biết!”

Diệp Lan lườm nguýt: “Đã là chuyện của tám trăm năm trước rồi, ai còn nhớ được chứ. Hơn nữa, giờ em đói lắm, tể bào nào bộ không được linh hoạt.”

Tố Khải nghe xong, không nói câu nào cầm ngay chìa khóa xe lên, kéo tay cô: “Đi nào, anh mời em ăn một bữa thịnh soạn.”

Diệp Lan đi phía sau anh, cười toe toét.

Kỳ Đông Nham mời Tố Diệp tới một nhà hàng có thể ngắm toàn bộ cảnh đêm của con phố Trường An dùng bữa. Thực tế là, Tố Diệp cũng đã từng tới đây, buổi tối hoan lạc đó đã giúp cô thu hút được sự chú ý của Niên Bách Ngạn. Còn hôm nay, cô và Kỳ Đông Nham đang ngồi trên đỉnh của Tinh Thạch. Mặc dù chỉ là một bữa ăn, nhưng Tố Diệp có thể cảm nhận được những con sóng ngầm đang cuộn trào trong nội bộ Tinh Thạch.

“Kéo tôi tới đây ăn cơm là muốn khoe khoang với Niên Bách Ngạn?”
Cảnh đêm ngoài cửa sổ thật sự rất đẹp, đèn đường kéo dài kết cấu vững chắc của thành phố, những ngọn đèn nhấp nháy trang điểm cho vẻ diễm lệ của khung cảnh.

Kỷ Đông Nham, người đàn ông vừa ra tay đã đánh bại được Tinh Thạch này, có thể nhìn ra lúc ăn cơm cũng nhẹ nhàng thoải mái, sau khi cắt xong toàn bộ bát tết đặt vào đĩa của cô, anh ta nhún vai: “Em sai rồi! Tới đây chỉ đơn thuần vì ẩm thực của nhà hàng này.”

“Nói thẳng vào chuyện chính đi, Đông Nham, anh không nên lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.” Tố Diệp đặt thìa đĩa xuống, thấp giọng nói. Trên thương trường chẳng ai dám nói không có ai ích kỷ, vì lợi ích phải dốc sức tranh giành đã trở thành lý do bất di bất dịch.

Kỷ Đông Nham mỉm cười: “Em vẫn luôn rất thông minh, nên hiểu tâm ý của anh.”

“Tôi hiểu, một mũi tên trúng hai đích mà.” Cô khẽ thở dài: “Một là cuộc cạnh tranh trên thương trường, chèn ép được Tinh Thạch với anh chỉ có lợi chứ không có hại, hai là anh và Niên Bách Ngạn giống nhau, đều muốn dịch chuyển luồng dư luận.”

“Thế nên, đây là cách tốt nhất.” Kỷ Đông Nham cầm ly rượu vang lên, lắc nhẹ, rượu trong ly đỏ như máu tươi.

Tố Diệp nhìn ra ngoài cửa sổ như đang suy nghĩ gì, lúc sau cô mới gật đầu, gần như thì thầm nói: “Đúng vậy, cách tốt nhất!”

Kỷ Đông Nham nhìn cô, khẽ lên tiếng: “Tiểu Diệp! Anh chỉ muốn cho em biết, nếu có người muốn làm hại em, Kỷ Đông Nham này sẽ là người đầu tiên không đồng ý, bất luận đối phương là ai.”

Tố Diệp quay sang nhìn anh ta, lời nói ấy khiến lòng cô thấy ấm áp nhưng đồng thời cũng lại thấy mơ màng. Cô im lặng rất lâu, lâu tới mức Kỷ Đông Nham sắp uống cạn rượu trong ly rồi cô mới lên tiếng: “Thật ra tôi vẫn luôn muốn hỏi anh một câu.”

Kỷ Đông Nham đặt ly rượu xuống, như đang lắng nghe.

“Tôi biết từ trước tới nay anh và Niên Bách Ngạn đều đối chọi với nhau, một mất một còn. Có lẽ thương trường là chiến trường, hoặc cũng có thể hai người có những ân oán mà tôi không biết. Tôi rất muốn biết, khi anh dốc toàn bộ sức lực, đập đổ đối phương, mà đối phương cũng đã gục ngã như anh mong muốn, anh có thấy thoải mái trong lòng không?”

Kỷ Đông Nham hơi sửng người, nhướn mày.

“Nói cách khác...”

Tố Diệp dướn người ra trước, ánh mắt cô nhìn anh ta như cầu cứu. Dường như chỉ có câu trả lời của anh ta mới có thể cứu cô thoát khỏi tâm trạng bất an và mất phương hướng, không biết nên làm sao mấy ngày gần đây: “Sau khi anh thành công đánh bại được Niên Bách Ngạn, anh có vui không? Nhìn thấy anh ấy chìm trong tù ngục, thậm chí không thể trở mình, đây là điều anh muốn sao?”

Quyển 4 - Chương 141: Cô và mẹ tôi có gì khác nhau

Tổ Diệp vẫn luôn cho rằng con người sống trên đời này phải luôn sợ hãi gì đó mới có được niềm vui, thật ra đây chính là bản năng của con người. Nhưng trong quá trình trưởng thành, dục vọng của con người càng ngày càng lớn. Khi còn lang thang thì chỉ cần ăn no bụng, no bụng rồi lại muốn có một nơi ổn định cuộc sống, có được rồi lại muốn không phải lo ăn lo uống, khi không còn phải lo từng bữa cơm hằng ngày lại muốn nâng cao chất lượng cuộc sống, khi cuộc sống khấm khá hơn lại muốn đổi sang một chiếc xe tốt, đổi được xe rồi lại muốn mua một ngôi nhà lớn hơn, có nhà rồi lại muốn kiếm được nhiều tiền hơn, và kiếm tiền thì không bao giờ là thấy đủ. Cứ như vậy, khao khát và dục vọng như sóng biển, lớp sau dồn lớp trước. Con người từ những chần chừ, mê hoặc, sợ sệt ban đầu tới cuối cùng vì lợi ích trở nên khôn khéo, không ngừng tàn sát lẫn nhau, chẳng còn biết sợ điều gì. Sau cùng mới phát hiện, sau khi đứng được đầu ngọn sóng của chiến thắng, thứ ở lại bên mình chỉ còn sự cô độc, vì đầu ngọn sóng vốn rất chật hẹp, nó chỉ chứa được một số ít người như vậy thôi.

Cô cũng hiểu rõ đạo lý này, thế nên thứ chống đỡ cho cô bước tiếp không phải là khát khao hướng tới thành công, mà là lòng thù hận chất chứa sâu tận đáy lòng, vậy mà cuối cùng có một ngày vẫn có người chạy tới nói với cô, cô làm vậy sẽ chẳng vui vẻ chút nào. Đúng vậy, cô không hề vui vẻ.

Thế nên mới muốn hỏi người đàn ông trước mặt mình, anh ấy có vui không? Là một người tài giỏi có thể đứng trên thương trường, lãnh đạo mọi người, một người đàn ông thành công như thế, sau khi có

được thứ mình muốn, anh vui chứ?

Dường như, hai chữ vui vẻ này đã chẳng còn ai nhắc tới nữa vì nó rất tầm thường.

Quả nhiên, một câu hỏi bất ngờ của Tố Diệp khiến Kỷ Đông Nham sững sờ, đến cả vẻ mặt thoải mái và bông đùa thường ngày của anh ta giờ đây cũng trở nên do dự. Rất lâu sau anh ta mới lại lên tiếng, giọng nói có phần thiếu tự nhiên: “Vui vẻ ư?”

Tố Diệp khẽ gật đầu.

Kỷ Đông Nham lại nhìn cô rất lâu, liếm môi, muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi, anh ta cầm ly rượu lên nhưng chưa uống chút nào đã lại đặt xuống. Từ đó dường như đã đâm trúng một điểm nhạy cảm nào đó của anh ta. Tố Diệp nhìn ra được một loạt các hành động vừa rồi của anh ta đều ngập tràn sự lo lắng dễ dàng nhận thấy.

Cô không thúc giục, yên lặng chờ câu trả lời. Vì cô cần nó để giải cứu cho sự mơ màng của mình.

Kỷ Đông Nham không biết nên nói sao, đầu hàng: “Nói thật là chưa từng có ai hỏi anh câu hỏi này.”

“Vậy bây giờ vừa hay anh có cơ hội nghiêm túc suy nghĩ.”

Kỷ Đông Nham nhìn cô không dời mắt, lại nâng ly rượu từ từ thưởng thức rượu, nhưng ánh mắt thờ ơ và đầu mày khẽ chau lại khiến Tố Diệp phán đoán được chính xác lúc này anh ta đang suy nghĩ. Ánh sáng trong màn đêm cùng với màu rượu vang trong tay anh ta hòa vào nhau, tạo thành một thứ ánh sáng lấp lánh từ từ trải qua trong lòng bàn tay, giống như tâm tư con người cũng đang dần sáng rõ.

Không biết qua bao lâu, anh ta mới đặt ly rượu xuống: “Thù hận... vốn là thứ khiến con người ta không vui vẻ.”

Một câu nói chứa đầy sức mạnh nhưng lại khiến bàn tay đang lắc ly rượu của Tố Diệp khẽ run lên, có vài giọt rượu vang đỏ hồng sánh lên mu bàn tay cô. Màu đỏ thẫm như máu thấm lên da thịt, một cảm giác nhói đau lạnh buốt khẽ tràn qua trái tim. Nếu trước đây chỉ mơ hồ thì giờ càng lúc càng rõ rệt, cũng giống như những đường ngoằn ngoèo được khắc lên bàn tay bởi những giọt rượu vang.

“Vậy tại sao anh...” Cô cup mắt, giống như hỏi anh mà cũng như đang tự hỏi chính mình.

Kỷ Đông Nham đối diện thờ dài nặng nề, chỉ nghe thấy anh chậm chậm lên tiếng: “Khi tình bạn trước kia đã không còn nữa, hai chúng tôi chỉ có thể thông qua cách tấn công trực diện và trần trụi nhất này để chứng minh sự tồn tại của đối phương.”

Tố Diệp bỗng ngược mắt lên nhìn anh.

Anh ta khẽ cười, trong nụ cười lại mang chút bi thương: “Quan hệ giữa anh và Niên Bách Ngạn so với việc nói đó là thù hận chi bằng nói đó là cách để chứng minh giá trị của đối phương. Phương thức có hơi tàn nhẫn một chút, nhưng có lẽ chỉ có thể làm vậy. Thế nên có vui vẻ hay không đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là cả hai vẫn còn sống.”

Tố Diệp khẽ gật đầu. Đúng vậy, sao cô có thể quên mất định nghĩa của thù hận có vô vàn kiểu. Cô và Kỷ Đông Nham không giống nhau, chuyện đã trải qua cũng khác nhau về bản chất. Vậy thì định nghĩa về niềm vui đương nhiên cũng sẽ khác.

“Đông Nham! Tôi dần dần phát hiện bản thân mình đã không vui nữa

rồi...” Một lúc sau cô thở dài, thanh âm nhẹ như không còn sức lực.

Giống như cánh hoa bị gió xuân thổi xuống mặt hồ, nó không thể làm chủ bản thân, chỉ biết xoay tròn theo từng con sóng, mặc cho dòng nước cuốn mình đi...

Sau đó, Tố Diệp đã tới bệnh viện.

Không phải tới thăm Bana mà là tới thăm Diệp Ngọc.

Đây là một suy nghĩ bất chợt nảy ra trong đầu cô.

Cô rất muốn đi gặp người phụ nữ rõ ràng biết trái tim của chồng mình đã không còn thuộc về mình nhưng vẫn bám riết không chịu buông ấy, rất muốn biết sau khi nhìn thấy những tin đồn về chồng mình giăng khắp nơi, cô ta có suy nghĩ gì.

Nhưng Tố Diệp không ngờ vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Tăng Vũ, khoác tay anh ta cùng đi ra còn có một người phụ nữ. Tố Diệp đã từng nhìn ảnh cô ta, là Khúc Nghệ. Tăng Vũ vừa đi vừa cúi đầu an ủi Khúc Nghệ, Khúc Nghệ đang khóc.

Sau khi thấy Tố Diệp, Tăng Vũ hơi ngạc nhiên. Anh ta dừng bước, Khúc Nghệ cũng ngẩng đầu lên, hai mắt đong đầy nước.

Đây là lần thứ hai Tố Diệp gặp Tăng Vũ, lần đầu tiên là ở Liêm Chúng. Trông anh ta mặt mũi thần thờ, râu ria xồm xoàm. Nhưng hôm nay thì khác, so với ánh mắt tiều tụy của Khúc Nghệ, anh ta lại rất hân hoan, phấn khởi, bộ quần áo trên người vừa vặn với vóc dáng, hàng lông mày rậm dày và đôi mắt to giờ càng trở nên dịu dàng, quyến rũ hơn.

“Bác sỹ Tố! Cô tới thăm... Diệp Ngọc?” Tăng Vũ hơi do dự. Anh ta đã

nghe nói về chuyện của ba người Tố Diệp, Diệp Ngọc và Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp nặn ra một nụ cười, coi như lời đáp.

“À, đây là vợ tôi, Khúc Nghệ.” Tăng Vũ vội vàng giới thiệu.

Tố Diệp gật đầu: “Chào cô!”

Khúc Nghệ lau nước mắt: “Chào bác sỹ Tố! Tôi vẫn thường nghe chồng tôi nhắc tới chị.”

“Hai người...” Tố Diệp cũng chần chừ không dám hỏi.

“Chúng tôi vừa vào thăm Diệp Ngọc. Chỉ có điều... ha ha... cô cũng thấy rồi đấy.” Tăng Vũ khoác vai Khúc Nghệ, thấy mắt cô ta ươn ướt lại khẽ dỗ dành: “Đừng khóc nữa!”

Tố Diệp khẽ cười: “Bị mắng té tát?”

“Bác sỹ Tố! Tôi thật sự rất quan tâm tới người bạn Diệp Ngọc này, nhưng cô ấy...” Khúc Nghệ lại liếc nhìn Tăng Vũ.

Tăng Vũ có phần gượng gạo, gật đầu.

“Mọi việc rồi sẽ qua thôi, chuyện tình cảm đâu chỉ tại một bên.” Tố Diệp không biết nên nói gì, đành đáp một câu mơ hồ không rõ ràng như vậy.

Nhưng câu nói ấy hình như lại có chút tác dụng, Tăng Vũ bước lên trước chân thành nói: “Cảm ơn bác sỹ Tố!” Khúc Nghệ cũng tiến lên, ôm lấy Tố Diệp như thấu hiểu, nghẹn ngào: “Bác sỹ Tố! Cảm ơn cô đã an ủi. Tôi cũng chân thành hy vọng cô và anh Niên có thể ở bên

nhau.”

Tố Diệp sững sờ.

Tăng Vũ và Khúc Nghệ tạm biệt cô rồi rời khỏi bệnh viện.

Ở một góc trong phòng bệnh, Diệp Ngọc đã nhìn thấy hết những cảnh này, cuộn chặt tay thành nắm đấm, ánh mắt lạnh như băng.

Hoàn cảnh trong phòng bệnh rất tốt.

Khi Tố Diệp đẩy cửa bước vào, nắng rực rỡ trút xuống thảm trải sàn. Diệp Ngọc nằm trên giường bệnh, đầu quay về phía cửa sổ, nắng cũng rọi lên gương mặt cô ta, trông có phần nhợt nhạt.

Trước khi tới, Tố Diệp đã hỏi qua bác sỹ chữa chính cho Diệp Ngọc mới biết tình hình bệnh tim của cô ta đúng là không lạc quan. Mặc dù bây giờ đã không còn nguy hiểm nhưng bác sỹ vẫn đề nghị nằm lại bệnh viện quan sát.

Bước lên trước, Tố Diệp mới phát hiện hình như cô ta vừa khóc, hai mắt đỏ quạch đến kinh người.

Nghe thấy động tĩnh, Diệp Ngọc quay đầu lại, nhìn thấy Tố Diệp cũng không mấy kinh ngạc mà lại quay ngoắt đi, giọng lãnh đạm: “Tôi không muốn gặp cô!”

Tố Diệp không hề bực bội, vẫn bình tĩnh đáp: “Tin tôi đi, suy nghĩ của tôi không khác chị.”

Diệp Ngọc ngồi bật dậy, hơi thở gấp gáp: “Vậy cô còn tới đây làm gì? Chỉ muốn xem tôi đã chết hay chưa? Vậy thì cô thấy rồi đấy, tôi còn sống rất khỏe mạnh.”

“Trước mặt Tăng Vũ, Khúc Nghệ và Niên Bách Ngạn chị cũng phát điên thế này sao?” Tâm trạng của Tố Diệp trở nên điên tởn một cách bất ngờ.

Diệp Ngọc cắn chặt môi, cho tới khi hơi chảy máu mới buông ra: “Tôi vốn dĩ cũng có thể nói chuyện với cô một cách bình tĩnh, nhưng Tố Diệp, cô quá bỉ ổi! Bình thường cô khó chịu với tôi thế nào, thậm chí lấy Bách Ngạn ra chọc tức tôi cũng không sao, tôi cũng không ngừng tự nói với bản thân mình đó là vì trong lòng cô tức giận, tôi có thể hiểu, nhưng, cô không thể...”

Lời nói được một nửa lại nuốt ngược trở vào.

“Tôi không thể làm sao?” Tố Diệp yên lặng nhìn cô ta.

Bờ môi Diệp Ngọc run lên, nhìn cô chăm chăm hồi lâu mới nói, tràn đầy căm ghét: “Bách Ngạn đã đề nghị muốn ly hôn với tôi. Tố Diệp! Nếu không phải cô ở sau lưng xúi giục, anh ấy liệu có ly hôn với tôi không?”

Câu này khiến Tố Diệp đờ ra.

Cô hoàn toàn không ngờ Niên Bách Ngạn lại đưa ra đề nghị ly hôn một cách dứt khoát như vậy.

“Cô từ bỏ đi!” Diệp Ngọc nhìn cô, dẫn mạnh từng chữ: “Tôi sẽ không đồng ý ly hôn với anh ấy đâu, tuyệt đối không!”

Tố Diệp không hiểu sao mình lại nhún nhường như vậy, cho tới giờ phút này cô cũng chưa chắc chắn mình tới thăm Diệp Ngọc là có mục đích gì. Nhưng cô cảm nhận được rất rõ ràng, khi biết được Niên Bách Ngạn đề nghị ly hôn với Diệp Ngọc trong lòng cô khổ dấy

lên một niềm vui nho nhỏ, chính nó khiến cô hụt hơi. Nếu không nghe được câu nói này của Diệp Ngọc thì cô có thể đường hoàng nói với cô ta, đúng là tôi muốn nhìn thấy chị thê thảm mới vui đấy. Nhưng bây giờ, câu nói ấy xoay vần trong đầu óc một hồi vẫn không thoát nên lời.

“Tố Diệp! Cô không để tôi sống yên ổn thì cũng đừng mong tôi để cô sung sướng.” Diệp Ngọc siết chặt tay: “Thêm nữa, cô có tư cách gì ra oai trước mặt tôi? Cô hận mẹ tôi chính vì bà đã cướp bố cô đi. Nhưng một khi Bách Ngạn ly hôn với tôi, thì cô và mẹ tôi năm đó cũng có gì khác nhau?”

Một cảm giác đau đớn trào dâng trong lòng Tố Diệp.

Câu nói cuối cùng của Diệp Ngọc như một đòn đánh cho cô tỉnh lại, rất lâu sau nó vẫn lẫn lẩn trong đầu óc, không thể xóa đi được.

Lại hai ngày nữa trôi qua, không biết ai tung ra một đoạn clip, liền sau đó nó được truyền đi với tốc độ chóng mặt trên các trang mạng, sau đó còn có sự tham gia của báo chí, đoạn băng đó đã hoàn toàn xoay chuyển sự chú ý của dư luận đối với những thông tin bất lợi với Niên Bách Ngạn mấy ngày nay.

Nội dung trong đoạn băng rất rõ ràng.

Là một người phụ nữ đang đập xe.

Nó vốn chỉ là một đoạn clip vô cùng đơn giản, nếu chỉ dựa vào nội dung trong đó thì chẳng thể thu hút được dư luận. Nhưng lại có người tung tin, lôi ra ngoài ánh sáng mối quan hệ của nhân vật, hơn nữa còn miêu tả một cách sống động. Cô gái này chính là tình nhân bí mật của Niên Bách Ngạn đã bị báo chí vạch mặt. Sự thật chỉ có cô ta yêu đơn phương mà thôi. Thực tế từ sau khi bước chân vào tập

đoàn Tinh Thạch cô ta đã thầm yêu Niên Bách Ngạn. Nhưng Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối không thèm để ý, trong một phút tức giận cô ta đã tự phá xe mình.

Quyển 4 - Chương 142: Sau này chúng ta không ai nợ ai

Đoạn băng được truyền đi như lửa bỏng dầu sôi, càng ngày càng mãnh liệt.

Dù là mạng Internet hay trên những tờ báo lá cải, một tin đồn tan đi tất phải có một tin khác nổi lên. Và đoạn clip này vừa hay lại nói rõ vấn đề, nhất thời mọi người đều tập trung vào nó, lần lượt lên án và phê phán hành vi thiếu đứng đắn của cô gái trong đoạn băng, còn Niên Bách Ngạn vốn dĩ bị fan mạng bình phẩm là không chung thủy giờ đều đồng lòng coi anh là người đàn ông tốt.

Có người còn tra ra được thân phận của cô gái trong clip, là một bác sỹ tâm lý, đồng thời đảm nhận chức cố vấn tâm lý cho Tinh Thạch.

Thế là, ngoài việc ở lý trong nhà, Tố Diệp không dám đi đâu, kể cả ra ngoài ăn cơm cũng phải đội mũ đeo kính râm, bỗng thấy có cảm giác như ngôi sao lẩn trốn paparazzi vậy. Nhưng cũng có người ra mặt nghi ngờ thân phận của cô gái này, hai bên bắt đầu xảy ra một cuộc chiến tranh trước nay chưa từng có.

Ngồi trong xe, Tố Diệp nhận được điện thoại của Niên Bách Ngạn, còn chưa đợi anh lên tiếng, cô đã khế nói: “Vé máy bay em đã trả lại rồi, em sẽ không đi Uyuni đâu.”

Dứt lời cô cúp ngay điện thoại, mặc cho Niên Bách Ngạn hết lần này tới lần khác gọi lại cô cũng không nghe máy.

Đinh Tư Thừa đang lái xe thấy vậy đánh thẳng tay lái, né tránh ống

kính, cho xe chậm chậm đỗ bên lề đường. Tố Diệp vẫn đắm chìm trong thế giới của chính mình vẫn chưa hoàn hồn. Cho tới khi Đinh Tư Thừa gọi tên cô, cô mới biết xe đã dừng lại, đưa mắt nhìn bốn xung quanh, ánh mắt từ mơ hồ trở nên rõ rệt, nhẹ nhàng nói: “Vẫn chưa tới nhà mà.”

“Anh biết!” Đinh Tư Thừa tắt máy, nghiêng người nhìn cô: “Cả buổi tối rồi, em không thể nói với anh mấy câu sao? Em biết là Yêu Yêu lo cho em, anh cũng rất lo cho em, nhưng lâu như vậy rồi em chẳng nói gì với bọn anh cả, có biết rằng bọn anh cũng lo lắng cho em lắm không?” Sau khi xảy ra chuyện, Đinh Tư Thừa vẫn luôn muốn một mình tới tìm Tố Diệp, nhưng cô luôn trốn tránh không gặp. Nhưng sự việc đoạn băng lần này rơi thẳng xuống đầu cô, tất cả áp lực của giới báo chí dồn cả lên người cô. Mặc dù một người bị bên ngoài gọi là “tiểu tam không biết liêm sỉ tự nộp mạng” đích thực không đáng để mọi người tiến hành điều tra, nhưng dù sao cũng tổn hại tới danh tiếng của cô. Đọc những tin ấy, cho dù một người bình tĩnh tới mức nào cũng không thể kiềm chế được, chưa nói gì trong lòng Đinh Tư Thừa vẫn luôn yêu thầm Tố Diệp.

Anh ta bèn hẹn cô cùng đi ăn.

Bữa tối trải qua rất vui vẻ. Tố Diệp chẳng giống như đã bị đám phóng viên giày vò không ra hồn người, vẫn ăn uống rất thoải mái, nói nói cười cười. Cô nói rất nhiều chuyện, nhớ lại những vụ án thú vị khi còn trị liệu ở nước ngoài cùng anh ta, kể cho anh ta nghe chuyện dạy học ở trường, oán trách với anh ta giáo sư Đinh, bố anh ta, keo kiệt tới mức nào, rồi cảm thán thật ra Hà Minh và Phương Bội Lôi cũng không phải quá khó nói chuyện, chẳng qua là không cùng chí hướng không thể làm bạn mà thôi. Cô kể về đồng nghiệp của mình, bạn bè của mình, duy chỉ có bản thân mình là không nhắc tới.

Như vậy lại càng khiến Đinh Tư Thừa sốt ruột.

Tố Diệp khẽ cười, trong đáy mắt như chứa những vì sao lấp lánh:
“Tur Thừa! Lúc ăn cơm em nói chuyện với anh còn chưa đủ nhiều à?
Em sắp khát cả cổ rồi.”

Đinh Tur Thừa biết cô có ý qua loa cho xong chuyện, nghiêm mặt nói:
“Được! Em không nói thì anh hỏi thẳng luôn. Em và Niên Bách Ngạn
rất cuộc có quan hệ hay không?”

“Có chứ!” Tố Diệp đáp: “Anh cũng biết rõ quan hệ của hai người mà,
anh ấy là anh rể em, em là em vợ anh ấy.”

“Rõ ràng em biết anh không hỏi chuyện này.” Đinh Tur Thừa nhú
chật mày.

Tố Diệp nghiêng đầu nhìn anh ta, ngấm dấp vẻ chau mày ấy, nhìn
mãi nhìn mãi trong đầu lại vô tình hiện lên hình ảnh Niên Bách Ngạn
chau mày nghiêm nghị nhìn cô, trái tim bỗng co thắt lại. Lúc này cô
mới thật sự hiểu ra, thì ra mối tình đơn phương đó đã biến mất
không một tiếng động từ lâu. Thế nên khi đối mặt với Đinh Tur Thừa,
cô mới có thể thản nhiên, không một chút lo lắng thế này, là như vậy
sao?

“Tur Thừa! Em và anh ấy không có một chút quan hệ nào hết, trước
đây không có, bây giờ không có, sau này cũng sẽ không có.”

Đầu mày Đinh Tur Thừa giờ mới dần ra.

“Nhưng hình như Niên Bách Ngạn không nghĩ như vậy, em vừa
nhắc tới Uyuni...”

“Mọi việc đều đã qua rồi, tới lúc kết thúc rồi.” Tố Diệp khẽ khàng cắt
ngang lời anh ta. Cô cụp mắt xuống, hít sâu rồi từ từ thở ra.

Đình Tư Thừa còn định nói gì đó nhưng Tố Diệp đã lên tiếng trước: “Tư Thừa! Anh và Yêu Yêu đều là những người bạn tốt nhất của em, thế nên em luôn hy vọng hai người được vui vẻ.”

Ánh mắt Đình Tư Thừa hơi mờ ra.

Tố Diệp quay đầu nhìn anh ta, rồi khẽ cười: “Anh và Yêu Yêu nhất định phải hạnh phúc đấy.”

“Tiểu Diệp...” Đình Tư Thừa hơi chần chừ: “Em... thật sự cho rằng anh có thể mang lại hạnh phúc cho Yêu Yêu sao?” Anh ta rất muốn nói với cô rằng, thật ra anh ta đã yêu cô rồi, nhưng Đình Tư Thừa biết rõ, cho dù có chia tay với Lâm Yêu Yêu, Tố Diệp cũng không thể chấp nhận tình yêu ấy.

Trước đây anh ta còn tin chắc chắn rằng Tố Diệp có thiện cảm với mình. Nhưng giờ anh ta bắt đầu hoài nghi rồi, vì anh nhìn rõ được, khi cô nhận điện thoại của Niên Bách Ngạn ánh mắt buồn bã đến thế nào. Anh ta chỉ lo...

Lo rằng, Tố Diệp sẽ yêu người đàn ông ấy.

Tố Diệp nghe xong, gật đầu rất mạnh, nghiêm túc nhìn anh ta: “Anh nhất định phải mang lại hạnh phúc cho Yêu Yêu. Tư Thừa! Nếu anh không làm được, hoặc sau này anh phụ lòng Yêu Yêu, em sẽ hận anh, thật đấy.”

Trái tim Đình Tư Thừa lạnh ngắt, giống như sau khi bị vạn tiễn xuyên tim, dòng máu đỏ thẫm thấm đẫm lồng ngực.

Sau khi từ xe của Đình Tư Thừa xuống, Tố Diệp nhìn lên bầu trời đêm, thân xác vẫn còn đây, vậy mà trái tim như một thành phố lạc

đường trước khi trời sáng, chỉ biết đồng hành cùng ánh trăng.

Đình Tư Thừa nhìn bóng hình cô độc của cô, lòng như thắt lại, lên tiếng gọi cô. Cô dừng bước, anh ta không nhìn được, bước tới ôm cô vào lòng, giây phút ấy sống lưng cô cứng đờ.

“Tiểu Diệp! Em phải biết từ đầu tới cuối anh luôn quan tâm em.” Giọng nói anh ta khẽ vang bên tai cô.

Cô mỉm cười, khóe mắt ươn ướt: “Cảm ơn anh!” Dứt lời, cô đi vào khu nhà, bóng Đình Tư Thừa bị sương đêm dần dần che lấp.

Trong thang máy rất yên tĩnh, cuối cùng một tiếng “ding” giòn tan vang lên. Tố Diệp bước ra khỏi thang máy, cả tầng nhà cũng yên lặng như tờ, chỉ còn thanh âm giày cao gót nện xuống sàn gạch, từng tiếng từng tiếng truyền tới sự cô quạnh và u buồn.

Nhưng đầu hành lang, gần với khung cửa sổ sát đất có một tia sáng yếu ớt lúc ẩn lúc hiện, ánh trăng rọi vào trong, phác họa dáng hình cao lớn mảnh khảnh của người đàn ông. Tố Diệp ngẩn người, ngay sau đó chiếc đèn cảm ứng trên đầu bật sáng, soi rõ gương mặt anh.

Là Niên Bách Ngạn.

Anh đứng tựa vào ô cửa sổ đầu hành lang, kẹp một điếu thuốc trong tay, nhìn cô không chớp mắt. Ánh mắt đó nghiêm nghị đến nỗi khiến người ta phải sợ hãi.

Trái tim Tố Diệp bỗng đập loạn xạ, ánh mắt lướt qua vị trí cửa sổ. Từ nơi anh đứng vừa hay có thể nhìn rõ mọi chuyện xảy ra dưới nhà. Bàn tay đang thăm siết chặt của cô lại buông ra, nỗi đau trong lòng bàn tay cũng không còn nữa.

Đau, bây giờ là nhói tận trong lòng.

“Sao anh lại tới đây?” Cô cố gắng để giọng nói của mình trở nên bình tĩnh. Mặc dù trong một đêm cô tịch thế này, sự xuất hiện của anh đã khiến cô hoảng loạn.

Cô mở cửa, Niên Bách Ngạn cũng theo vào, lúc khép cửa lại, giọng nói trầm thấp của anh vang lên: “Tại sao không nghe điện thoại?”

Tố Diệp dừng bước, quau đầu nhìn anh. Dưới ánh đèn mờ mờ, ngấm anh ở khoảng cách gần thế này cô mới phát hiện đôi mắt anh rất tiêu tụy, khóe mắt hằn lên những vằn đỏ, có lẽ đã lâu lắm rồi anh không được nghỉ ngơi.

“Những lời cần nói em đã nói cả rồi, thế nên không cần phải nhận điện thoại.” Cụp mắt lại, cô đi tới sôpha, vút chiếc túi xách trong tay mình xuống. Còn chưa kịp ngồi xuống, anh đã bước tới kéo cánh tay cô.

“Diệp Diệp!” Ánh mắt anh trở nên cực kỳ lạnh lùng: “Em có biết em đang làm gì hay không?”

“Em chỉ biết anh làm em đau.” Cô ngược mắt lên, thần sắc lãnh đạm.

Niên Bách Ngạn nhíu chặt mày, nhưng đã buông tay ra. Cô ngồi xuống sôpha, vừa thu dọn mặt bàn vừa hờ hững nói: “Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng em sẽ không đi đâu. Đã rất muộn rồi, anh về đi, em còn phải nghỉ ngơi.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô rất lâu, khẽ híp mắt lại, nhưng không rời đi, ngược lại chống tay lên sôpha, nhìn cô từ trên xuống: “Tôi đã từng nói, sau này em làm việc gì cũng phải bàn bạc với tôi trước, tại sao không nghe? Tại sao tự động đăng đoạn clip đó lên mạng? Niên

Bách Ngạn này chưa tới mức phải nhờ phụ nữ bán danh dự của mình để bảo vệ tôi!”

Tố Diệp ngược mắt nhìn anh. Cô biết là anh rất thông minh, mấy trò vặt này sao giấu được anh?

Niên Bách Ngạn quát xong lại thấy hơi hối hận, vì sắc mặt cô trông nhợt nhạt như thế, ánh mắt vẫn rất dịu dàng, khiến tim anh không ngừng kêu gào, đau đớn, anh khẽ thở dài rồi ngồi xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, khẽ nói: “Diệp Diệp! Nghe lời tôi đừng làm gì cả có được không? Những tin tức em đăng lên tôi sẽ nghĩ cách giải quyết. Tôi không thể cũng không cho phép em vì giúp tôi mà chà đạp bản thân mình.”

Hơi thở của anh vẫn thanh mát như vậy, thơm tới mức khiến người muốn rơi nước mắt.

Tố Diệp muốn khóc, nhưng lại sợ khóc rồi sẽ khiến mình ghen ngào, không còn được ngửi thấy mùi hương của anh nữa. Cô cứ thế yên lặng nằm trong vòng tay anh vài giây ngắn ngủi. Trong mấy giây ấy, cô khắc sâu cảm giác được anh ôm chặt vào lòng.

Vì rất nhanh thôi cô phải đẩy anh ra.

Cô đứng dậy: “Anh đi đi, còn nữa, vài ngày nữa em sẽ gửi đơn xin thôi việc tới cho anh.”

Niên Bách Ngạn sững sờ, rồi ánh mắt chuyển nghiêm túc ngay lập tức, quát lên phía sau lưng cô: “Đứng lại!”

Cô dừng bước.

“Em vừa nói cái gì? Nói lại lần nữa cho tôi nghe.” Giọng anh rất

không vui, anh cất bước đi về phía cô.

Tố Diệp sẵn sàng đón đợi cơn phần nộ đang ập tới, khế cong môi: “Niên Bách Ngạn! Không phải anh ngây thơ cho rằng em làm vậy là để giúp anh đấy chứ?”

Lúc nói câu này, anh đã đi tới trước mặt cô, đôi mắt đen yên lặng như ẩn chứa một con sóng ngầm chực trào dâng.

“Em biết anh thích em, chuyện này em biết rõ từ lâu rồi.” Tố Diệp cười nhạt: “Em càng biết anh đang chờ đợi câu trả lời của em, hết lần này tới lần khác suy đoán tâm tư của em, hết lần này tới lần khác dung túng cho em. Anh là người thông minh, thế nên đã sớm nhận ra em tiếp cận anh là có mục đích khác, vì thế anh luôn nhẫn nại chờ đợi, hy vọng có một ngày em có thể từ bỏ thù hận, ân oán để hoàn toàn chấp nhận anh.”

“Về điểm này, tôi chưa từng che giấu.” Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô, ngữ khí lạnh lùng lướt qua chóp mũi cô.

“Anh là một người đàn ông có sức kiềm chế rất tốt, thế nên em mới to gan, lừa gạt trái tim anh không một chút nề hà như vậy.” Tố Diệp cố gắng cười, những ngón tay đặt trên chân tuy cứng đờ nhưng vẫn gượng gượng: “Chính vì hiểu rằng trước khi anh chưa đợi được tâm ý chắc chắn của em thì sẽ không động vào em, thế nên em mới không kiêu dè như vậy.”

“Em muốn nói điều gì?” Sắc mặt Niên Bách Ngạn đã sa sầm lại.

Tố Diệp xoay người, tự rót cho mình một cốc nước, quay lưng về phía anh: “Đưa đoạn clip đó lên mạng không phải vì em muốn giúp anh, mà là giúp chính mình. Nói thật em cũng cảm thấy mình đối xử với anh rất quá đáng, thế nên mới tạo ra cục diện không thể xoay

chuyển như ngày hôm nay. Em không muốn phải áy náy, càng không muốn nợ anh thứ gì. Nếu đoạn clip ấy có thể giúp anh trở về những tháng ngày bình yên như trước, vậy thì cũng coi như xóa bỏ sự day dứt trong em. Sau này hai chúng ta không ai nợ ai.”

Quyển 4 - Chương 143: Cảm nhận cảm giác trân trọng một người

Ánh đèn đường ngoài khu nhà rọi lên cửa sổ, phản chiếu lớp kính thủy tinh, giao hòa với ánh sáng trong phòng tạo thành những vệt sáng loang lổ, khiến cảnh đêm hôm nay càng thêm lạnh lẽo, đến cả những lời Tố Diệp nói ra cũng vậy.

Niên Bách Ngạn thu trọn bóng hình cô trong ánh mắt. Chiếc váy dài màu trắng khiến cô trông như một chiếc bóng yên tĩnh, ánh đèn vàng nhạt chia đôi chiếc bóng ấy ra, khiến người ta rất muốn nắm chặt lấy nhưng lực bất tòng tâm. Anh hơi híp mắt lại: “Hai chúng ta không ai nợ ai?”

Tố Diệp sau khi rót một cốc nước thì siết chặt chiếc cốc thủy tinh trong tay. Lớp nước lạnh giá phá tan sự ấm áp trong lòng bàn tay, xuyên thủng cả xương cốt, lạnh tới nỗi khiến dây thần kinh ở các đầu ngón tay đều mất đi cảm giác. Phải rất lâu sau cô mới từ từ quay người lại. Khoảnh khắc đối diện với ánh mắt sâu hun hút của anh, cô cũng bị kinh sợ bởi tâm trạng không vui ẩn chứa trong đôi mắt ấy. Liền sau đó, cô có thể cảm nhận được anh đang cố đè nén sự tức giận của mình.

“Niên Bách Ngạn! Tất cả đều là lỗi của em.” Cô hạ thấp giọng, trong ánh mắt ngập tràn sự áy náy: “Từ nhỏ tới lớn, em vẫn không hiểu tại sao những người khác có bố còn em không có, càng không hiểu vì sao bố lại có một mái nhà khác. Trong gia đình ấy, ông có một người vợ khác, có những đứa con của riêng mình. Em căm ghét nhà họ

Diệp, từ ban đầu cho tới bây giờ chưa bao giờ ngừng. Anh không sai, em chính là một người có thể vì báo thù mà lợi dụng bất kỳ ai, làm bất kỳ chuyện gì. Còn anh, Niên Bách Ngạn, vừa hay có thể là đối tượng em dùng để đả kích Diệp Ngọc và mẹ của chị ta, Nguyễn Tuyết Mạn. Xin hãy tha thứ cho sự ích kỷ của em, nhưng làm tổn thương anh thật sự không phải điều em mong muốn. Em muốn từ bỏ rồi, thật sự đã từng có ý định từ bỏ, nhưng khi em nghe thấy Nguyễn Tuyết Mạn ở trước mặt người ngoài huênh hoang về con gái mình như thế nào, khinh thường em ra sao, thì em lại căm tức, nên em đã mua chiếc măng-sét ấy trước mặt bà ta.”

Nói tới đây, cô dừng cảm nhìn thẳng vào mắt Niên Bách Ngạn, hít một hơi sâu mới giải tỏa được áp lực trong lòng và những gì nghẹn lại trong cổ họng. Một lần nữa lên tiếng, giọng nói của cô đã trở nên nhẹ nhàng: “Từ đầu tới cuối anh đều là người vô tội, cuối cùng bị em liên lụy, dính dáng vào những tin đồn này. Anh đã từng nói với em, không có cuộc đời của ai là cứ đi mãi về phía trước mà không quay đầu lại, rồi cũng phải dừng lại sửa đổi chính mình mới có thể đi được xa hơn. Thế nên bây giờ em muốn dừng lại, điều duy nhất cần phải sửa sai chính là anh. Em chân thành xin lỗi anh, không muốn vì chuyện của em khiến anh mất đi tự do, không đáng đâu.”

Ánh mắt người con gái yếu ớt như hai con đom đóm đang khẽ lượn vòng ở nơi sâu thẳm. Ngoài kia phố phường ồn ã là thế, nhưng trong căn phòng này cực kỳ yên tĩnh, đến cả thanh âm của cô cũng tĩnh lặng lạ thường, nhưng nó vẫn khiến Niên Bách Ngạn rối như tơ vò. Anh đưa tay ra, siết chặt cầm cô, ánh mắt toát lên một sự chân thành có thể nhìn thấu: “Thứ tôi cần chưa bao giờ là lời xin lỗi của em. Em nên biết rõ chính vì đối phương là em, tôi mới tình nguyện mất đi tự do, những chuyện này với tôi chẳng là gì cả.”

“Nhưng những gì em có thể cho anh chỉ là lời xin lỗi.” Đây e là lần đầu tiên anh nói rõ ràng với cô rằng anh vì cô như vậy. Nhưng sự

cảm động đằng sau câu nói ấy cô ngàn vạn lần không thể nhận, chỉ khẽ lắc đầu.

Cầm đột ngột bị gia tăng sức mạnh khiến cô hơi đau. Giọng nói của người đàn ông trên đỉnh đầu lạnh lẽo, nặng nề: “Trước khi em xin lỗi tôi có từng nghĩ rằng tôi có thể làm nhiều hơn nữa cho em không?”

“Em biết anh đã đề nghị ly hôn với Diệp Ngọc.” Tổ Diệp nói thẳng, nén nhin nổi đau: “Trước đây em thật sự muốn phá hoại hai người, mục đích là để chị ta đau khổ tột cùng, nhưng bây giờ em chùn bước rồi, sợ hãi rồi. Em không muốn trở thành một Nguyễn Tuyết Mạn thứ hai, cũng không muốn vì sự ích kỷ của mình mà đồng thời hủy hoại cả hai người. Niên Bách Ngạn! Em không nhận nổi những điều tốt đẹp của anh. Anh là người tốt, đã biết rõ những suy nghĩ trong lòng em nhưng từ đầu tới cuối vẫn bao dung, nhưng hậu quả anh có từng nghĩ tới không? Kết quả thực tế là em vẫn không cách nào thích anh được. Em cũng từng thử thích anh, nhưng không được, em vẫn không vượt qua được cánh cửa trái tim mình. Nếu em đã không thể thuyết phục được bản thân mình thích anh, vậy thì chỉ có thể lựa chọn nói cho anh biết sự thật. Em không thể đi du lịch, vì một khi đi sẽ chỉ càng khiến anh hiểu lầm. Anh vì em đã làm đủ nhiều rồi, em không cần sự sắp xếp của anh, không cần anh bảo vệ. Dù em bị tổn thương hay phạm sai lầm, đều không liên quan tới anh. Niên Bách Ngạn, từ nay về sau anh cứ coi em như người xa lạ, cho dù sau này có gặp nhau trên đường cũng cứ mặc kệ em, đừng quan tâm tới em.”

Bàn tay anh khẽ buông cầm cô ra, một sự đau đớn lướt qua đôi mắt, lan ra khắp gương mặt: “Diệp Diệp! Em bảo tôi phải làm sao mới có thể coi em như người xa lạ, làm sao mới có thể mặc kệ em? Nếu không phải vì thích em, tại sao tôi lại nuông chiều em? Đừng xin lỗi tôi, tôi đã nói mọi việc cứ để tôi giải quyết, em đừng làm gì cả, đừng nghĩ gì cả...”

“Em phải nói thế nào anh mới hiểu đây?” Tố Diệp cố gắng nhắm chặt hai mắt, khi mở mắt ra chỉ còn sự bất lực: “Em làm vậy không phải để bảo vệ anh. Niên Bách Ngạn, em không thích anh, chính vì không thể thích được nên mới muốn bù đắp, chỉ đơn giản vậy thôi. Nếu anh thích em thì hãy giúp em được toại nguyện, hãy để em trở về những tháng ngày không có anh.”

Dứt lời, bầu không khí chỉ còn lại sự cô quạnh. Hai tai cô vang lên những tiếng ù ù không ngớt. Còn Niên Bách Ngạn hai tay buông thõng, nhìn cô không rời mắt. Từ trên nhìn xuống, trong quầng sáng vàng nhạt, bờ môi mỏng của anh dường như mím lại thành một đường cong, chiếc cằm góc cạnh, ngạo mạn mọi khi giờ cứng đờ.

Một lúc sau...

“Người đàn ông trong lòng em là ai?”

Tố Diệp sửng sờ, run rẩy nhìn anh.

Niên Bách Ngạn lại gần cô, dần mạnh từng chữ: “Trường Bân, hay là Đinh Tư Thừa?”

Cô há hốc miệng, hai cái tên này lượn vòng quanh đầu cô, cuối cùng cô vẫn không chọn ra được cái tên thích hợp.

“Hử?” Sự uy nghiêm trong giọng nói của anh khiến người ta phải hốt hoảng.

“Đinh Tư Thừa!” Tố Diệp nói ra cái tên đã từng giằng vặt trái tim. Cô sụp mắt xuống, hàng mi dài che đi thần sắc cô độc như giếng khô của cô. Cô liếm môi, khẽ nói: “Trong cuộc đời em, anh ấy đóng một vai trò rất quan trọng, bởi vì nhờ có anh ấy những tháng ngày ở

nước ngoài của em mới không khó khăn. Em thầm yêu anh ấy, rất thích anh ấy, em... ưm...”

Những lời nói còn lại của cô đã bị ngăn lại mạnh mẽ, nụ hôn bất ngờ của Niên Bách Ngạn đặt xuống môi cô, bá đạo chặn lại những điều cô còn muốn nói. Tố Diệp không ngờ anh lại làm vậy, chỉ thấy náo nức một tiếng rất vang, môi lưỡi ngập tràn hơi thở của anh, thân thuộc mà hoang dã. Cô bất ngờ vùng vẫy, nhưng anh ngay lập tức giơ tay giữ chặt gáy cô, một tay kia kéo cô vào lòng, thân hình trắng kiêu áp sát người cô.

Không phải anh chưa từng hôn cô, nhưng trước đây nụ hôn của anh tuy mạnh mẽ nhưng không thiếu sự dịu dàng và tỉ mỉ...

Vậy mà hôm nay, nụ hôn ấy trở nên cương quyết, gần như cạy hai hàm răng cô ra một cách ngang ngược, ép đầu lưỡi của cô phải đón lấy sự mãnh liệt của anh. Đầu cô yếu đuối ngẩng lên, cả người cũng bị cánh tay rắn chắc của anh ghì chặt, sắp gãy ra tới nơi. Nụ hôn của anh càng giống như một sự trừng phạt, khiến lưỡi cô đau đớn, sưng phồng, nổi đau từ cằm lan tới tận khoe môi.

Điều càng khiến cô hoảng sợ là khi hai cơ thể sát lại một cách gần gũi thế này, cô có thể cảm nhận được rõ ràng sự kích động nơi lồng ngực anh. Qua lớp vải mỏng, nhiệt độ nóng bỏng đó gần như sắp làm cô bỏng rát, khiến cô hiểu rằng, dục vọng của anh mạnh mẽ tới nhường nào.

Liền sau đó Niên Bách Ngạn rời khỏi môi cô nhưng gương mặt anh vẫn rất gần, gần tới mức cô nhìn thấy gương mặt tái nhợt của mình trong đôi đồng tử đen thẫm của anh.

“Tôi hỏi lại em một lần nữa.” Hơi thở bỏng rẫy đục ngầu của anh lướt qua sống mũi cô, giọng anh hơi khàn, ẩn chứa một sự phẫn nộ:

“Trong lòng em rốt cuộc có tôi hay không?”

“Không!” Cô không được phép do dự dù chỉ một chút, đến một chút thay đổi trong ánh mắt cũng không được để lộ.

Cô cảm nhận được bàn tay áp sát gáy cô dường như dùng lực mạnh hơn, cũng cảm nhận được ánh mắt anh dần nguội lạnh, cả hơi thở cũng vậy.

Đến cả kim đồng hồ tựa hồ cũng đứng lại, bầu không khí trong phòng khách như ngưng đọng lại ở khoảnh khắc này, khiến Tố Diệp không sao thở nổi.

Mãi sau Niên Bách Ngạn mới từ từ buông tay, đứng thẳng người lên, bàn tay lướt qua gò má hơi khựng lại giây lát. Cuối cùng, bàn tay lớn luồn qua mái tóc cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh chậm chậm lên tiếng, từng câu từng chữ thốt ra khiến gò má cô cảm nhận được nỗi đau đớn rõ rệt. Anh nói: “Không chạm vào em là vì tôi muốn...” Con sóng trong đáy mắt trấn tĩnh lại, khóa chặt gương mặt cô: “Tôi muốn được cảm nhận cảm giác trân trọng một người.”

Anh biết rõ, đàn ông phân biệt rất rõ giữa tình dục và tình yêu, thế nên mới càng hiểu khi tình dục không có tình yêu sẽ cô đơn nhường nào. Sự cô đơn ấy như thuốc độc gặm nhấm cơ thể, cho dù về sinh lý có sung sướng thế nào, thứ ở lại với mình cuối cùng chỉ có nỗi cô độc đã bị nó tàn phá mà thôi.

Anh vừa dứt lời, cả người Tố Diệp cứng đờ, liền sau đó là sự đau đớn trào lên trong lòng, như sóng lớn nơi đại dương chỉ chực nhấn chìm cô.

Niên Bách Ngạn nhìn cô trân trân, đứng một phút đồng hồ rồi quay

người rời đi, không quay đầu lại.

Khi cánh cửa phòng đóng lại, cô như một diễn viên đã diễn xong một vở nhạc kịch hoa lệ mà bi thương, bên tai là tiếng đàn dương cầm trầm thấp kết thúc màn kịch tuyệt vời, cùng với câu nói cuối cùng anh để lại.

Mỗi chữ đều đâm vào tim cô, đau đớn.

Tố Diệp tựa vào tường rồi từ từ trượt xuống, cuối cùng ngã xuống thảm, hai tay ôm chặt lồng ngực, dạ dày cũng co thắt đau đớn, giống như nó đang liều mạng bám riết lấy thứ gì đó. Cô hiểu chứ, dạ dày nằm sát tim, khoảng cách của chúng gần đến thế, tim nhói đau, dạ dày đương nhiên cũng sẽ đau theo.

Thật ra ngay từ ban đầu cô đã biết cuối cùng mình sẽ đánh mất thứ gì.

Nước mắt lăn xuống gò má, rơi tí tách xuống nền nhà, để lại những vệt nước đậm màu trên thảm trải sàn, dần dần nó cũng nhòe đi, biến mất...

Quyển 4 - Chương 144: Chuyện từ miệng người khác nói ra

Tin tức giá cổ phiếu của tập đoàn Tinh Thạch tạm thời ổn định đã xóa sạch được sự quan tâm và nhiệt tình của mọi người đối với đoạn băng. Nhưng cũng chính vì đoạn băng đó trở nên nổi tiếng mới khiến đánh giá của dư luận về Niên Bách Ngạn không ngừng tốt lên. Đương nhiên, trong giới cũng có những ý kiến trái chiều, nói Niên Bách Ngạn không hoàn toàn giành được sự tín nhiệm của hội đồng quản trị, nếu muốn hội đồng quản trị gật đầu một lần nữa thì nhất định phải giành được một thành tích nổi bật hơn nữa.

Còn khoảng thời gian này Tố Diệp đang rất nhàn rỗi, cô vẫn chưa nhận việc, bạn bè cũng vẫn từ chối gặp mặt. Ngoài Lâm Yêu Yêu tới đập cửa ra thì chỉ còn cậu mợ. Đối mặt với bọn họ, cô luôn nói cười vui vẻ, không nói chuyện quá khứ cũng chẳng bàn chuyện tương lai.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Tố Diệp chính thức tới tập đoàn Tinh Thạch nộp đơn xin thôi việc. Niên Bách Ngạn không hề làm khó cô, ngoáy bút một cái, cho phép cô được nghỉ việc, tiền lương tiền thưởng vẫn được chuyển vào tài khoản của cô không thiếu một đồng. Hôm ấy là ngày cuối cùng Tố Diệp tới Tinh Thạch làm những thủ tục nghỉ việc cuối cùng. Sau khi làm xong cô quay về văn phòng của mình thu dọn đồ đạc.

Lâu ngày không tới, căn phòng vẫn như dạo trước, đây đúng là công lao của bác lao công. Ở tập đoàn Tinh Thạch, mỗi tuần bác ấy chỉ tới làm hai ngày. Vậy mà ngày nào tới làm việc, mỗi một góc trong văn

phòng đều rất sạch sẽ gọn gàng, một hạt bụi cũng không có, trái ngược hoàn toàn khi cô làm việc ở Liêm Chúng, ngày nào cũng phải dọn dò trợ lý Lý Thánh Đản lau bàn ghế.

Khẽ buông một tiếng thở dài, Tố Diệp đặt chiếc hộp xin từ phòng hành chính lên mặt bàn, thu dọn từng thứ một. Đây là nơi cô đã từng chiến đấu, mặc dù thời gian không dài nhưng cũng đủ để cô dần trở nên thân thiết với các đồng nghiệp ở đây. Có người gõ cửa bước vào, tiếng gõ nhẹ nhàng nhưng dứt khoát. Cô ngược mắt lên, người đi tới là Hứa Đồng.

“Tổng giám đốc Niên đang đi công tác ở ngoài, trước khi đi có dặn tôi tới giúp cô thu dọn đồ đạc.” Hứa Đồng nói rồi bèn xắn tay áo lên.

Tố Diệp vội vàng ngăn cản. Cô biết Niên Bách Ngạn không ở trong công ty nên mới chọn hôm nay để tới. Vốn dĩ không muốn làm phiền anh thêm chuyện gì, đương nhiên bao gồm cả những người bên cạnh anh. Hứa Đồng rất kiên quyết, ôm một chồng tài liệu khẽ nói: “Đây là nhiệm vụ tổng giám đốc giao cho, không hoàn thành là không làm tròn bổn phận.”

Tố Diệp chẳng biết nói sao: “Cô không giúp tôi cũng không ai biết mà.”

“Không được!” Hứa Đồng đặt lần lượt từng tập tài liệu vào trong hộp.

Vì đang là hơn mười giờ sáng, ánh nắng vàng rực rỡ. Ô cửa chớp che nắng hắt ngày đều thu lại toàn bộ, từng tia sáng rọi vào căn phòng. Tố Diệp đứng yên đó, ngắm nhìn Hứa Đồng chìm trong luồng ánh sáng, đây có lẽ là lần đầu tiên cô nghiêm túc đánh giá Hứa Đồng như vậy. Từ trước tới nay Tố Diệp luôn cho rằng, là một trợ lý bên cạnh Niên Bách Ngạn, cô ấy làm việc luôn nhanh gọn giàu kinh nghiệm, rất có phong cách của Niên Bách Ngạn. Từ trên xuống dưới

trong công ty không ai gặp cô ấy lại không lễ phép chào hỏi, một người phụ nữ có thể làm được tới một vị trí như vậy đúng là rất giỏi giang.

Nhưng dường như Hứa Đồng hôm nay có gì khác. Cô ấy xắn lên bộ quần áo công sở trước giờ luôn rất nghiêm chỉnh, không có dù gì một nếp nhăn, giúp cô dọn dẹp những thứ cần mang đi. Cô tin vào khả năng sắp xếp gọn gàng đồ đạc của Hứa Đồng, đây là yêu cầu cơ bản đối với một trợ lý. Cô ấy rất tận tụy, có mấy lọn tóc bung ra trước trán, từ góc của Tố Diệp nhìn qua như tăng thêm nhiều phần nữ tính.

Thật ra Hứa Đồng cũng rất đẹp, chỉ khẽ mỉm cười cũng khiến người ta tim đập thành thịch. Chỉ có điều thường ngày cô ấy quá nghiêm túc, thế nên mới để lỡ nhiều mối lương duyên. Một lúc sau Tố Diệp mới bước tới, sau khi kiểm tra lại các tủ xong, cô nhìn về phía Hứa Đồng: “Cô thấy tôi có bị ỉa không?” Không hiểu sao, cô bỗng nhiên rất muốn biết suy nghĩ của Hứa Đồng, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô rất muốn nghe người ngoài đánh giá về mình. Có lẽ cảm giác hoang mang bất an trong cô lại đang gây chuyện.

Động tác của Hứa Đồng khẽ ngừng lại, cô ấy rất nhanh hiểu ra ý Tố Diệp muốn nói, lại tiếp tục công việc của mình: “Mỗi người có sự lựa chọn của riêng mình. Tôi nghĩ chỉ có bản thân bác sỹ Tố mới có thể đánh giá mình chính xác nhất. Có bị ỉa hay không đối với tôi không quan trọng. Quan trọng là tôi chỉ nhìn thấy hôm đó tổng giám đốc Niên đã sốt ruột lo lắng cho cô thế nào.”

Đầu ngón tay như bị đâm vào một thứ gì sắc nhọn, bỗng nhói đau, Tố Diệp vội rút tay lại. Cô cúi đầu nhìn ngón tay, không có vết thương vậy mà buốt tận tim.

“Hôm đó khi xảy ra chuyện, tổng giám đốc Niên đang ở ngoài bàn chuyện hợp tác với mấy khách hàng quan trọng, sau khi nhận được

điện thoại liền về thẳng công ty, lơ dờ luôn cả chuyện hợp tác.”

Giọng Hứa Đồng bình tĩnh: “Tôi đã làm việc cho tổng giám đốc Niên nhiều năm rồi, nhưng chưa từng thấy anh ấy vì chuyện riêng mà bỏ công việc sang một bên bao giờ.”

Tố Diệp cúi gằm, trái tim như đang còn một vết thương còn chưa lành hẳn giờ lại bị người ta đâm thêm một nhát dao, máu chảy đầm đìa. Thứ cọ vào làm đau ngón tay cô là một khung ảnh bằng kim loại, bình thường nó vẫn được đặt bên cạnh máy tính, bên trong bày bức ảnh cô mặc trang phục lộng lẫy khi còn ở Mông Cổ, bầu trời xanh thẳm, thảo nguyên mơn mớn. Cô như con bướm rực rỡ bay giữa trời và đất, nét mặt rạng rỡ như hoa. Là bức ảnh Niên Bách Ngạn chụp cho cô, anh đã chọn được một góc ảnh cực đẹp.

Cô vẫn còn nhớ, cảnh tượng lúc đó khi cô mặc bộ quần áo ấy xuất hiện trước mắt anh. Ánh mắt ngập tràn lo lắng, giống như đã tìm cô lâu lắm rồi... Trong tim như có một sợi dây chun không ngừng bị kéo ra, kéo tới một mức độ căng nhất. Cô lo sợ nó sẽ đứt, liền vội vàng lấy tài liệu che lên khung ảnh.

Hứa Đồng nhìn theo ánh mắt cô, liếc thấy chiếc khung ảnh, lấy nó ra, mỉm cười: “Bức ảnh này chụp đẹp thật đấy. Tôi cảm thấy có lúc chụp ảnh cũng giống như yêu đương, có lẽ chỉ có những người có tình cảm mới chụp được góc đẹp nhất của người đó.”

Tố Diệp hơi ngượng ngập, đang định giơ tay lấy về bỗng nghe Hứa Đồng hỏi một câu: “Tôi nghe nói đêm đầu tiên ở Nội Mông, tổng giám đốc Niên đã uống không ít rượu, phải không?”

“Tối đó có rất nhiều bạn bè của anh ấy tới.” Tố Diệp cố gắng qua loa cho xong chuyện.

Nhưng Hứa Đồng lắc đầu: “Tôi lại đoán rằng nếu không phải trường

hợp đặc biệt, đến cả bạn bè anh ấy cũng không nể mặt đâu.”

Tố Diệp ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Hứa Đồng.

“Cô vẫn chưa biết phải không, hồi trước anh ấy đã từng phải nhập viện vì bệnh xuất huyết dạ dày. Đó là năm đầu tiên tôi làm trợ lý của anh ấy, lúc đó tôi hết hồn, nhưng anh ấy bảo tôi không được phép nói với bất kỳ ai.”

“Xuất huyết dạ dày?” Tố Diệp thật sự không hề biết chuyện này: “Tại sao lại như vậy?”

“Sau những cuộc xã giao thôi.” Nét mặt Hứa Đồng đầy nuối tiếc: “Bên ngoài đều tưởng rằng anh ấy là một “lính nhảy dù”, thực tế hoàn toàn không phải vậy. Trước đây ngày nào anh ấy cũng phải chạy khắp nơi từ các mỏ khoáng sản, cho tới các trung tâm bán lẻ, không tỏ chút thành ý ai chịu hợp tác với mình chứ? Mấy năm đó gần như anh ấy phải ngồi bàn tiệc đêm ngày, muốn lấy được hợp đồng, rượu đương nhiên phải uống cạn. Cứ như vậy cuối cùng tới một năm uống tới mức phải nhập viện vì xuất huyết dạ dày. Năm thứ hai tôi làm trợ lý cho anh ấy, sự nghiệp về cơ bản đã ổn định, tổng giám đốc Niên liền ít uống rượu hẳn đi. Dần dần, những người trong ngành cũng biết khi xã giao anh ấy không bao giờ uống rượu, cộng thêm sự nghiệp trong tay anh ấy mỗi ngày một lớn mạnh, con đường cũng càng ngày càng rộng mở, nên cũng không ai ép được anh ấy uống rượu nữa.”

“Cô không thể tưởng tượng được bộ dạng của tổng giám đốc Niên khi mặc quần áo công nhân cũ kỹ, vai vác thùng, mồ hôi đầm đìa đầu. Anh ấy đã làm từ cấp thấp nhất trở đi, vững vàng từng bước một. Hình ảnh đầu tiên của Niên Bách Ngạn mà tôi nhìn thấy là như vậy, chứ không phải một người trầm ổn bình thản, đi giày Âu mặc áo vest như bây giờ. Anh ấy vì một bản hợp đồng đã từng phải ăn nói

khép nép với người khác, vì một đơn đặt hàng đã từng phải đánh golf với khách dưới cái nắng 40 độ C tới suýt ngất vì cảm nắng. Anh ấy cũng có lúc thiếu kiên nhẫn, vì cô thiên kim của một ông chủ nào đó cứ bám riết lấy đòi học cắt mai, anh ấy cũng đã từng phẫn nộ rời khỏi bàn tiệc nhưng rồi lại phải quay về cúi đầu xin lỗi, chỉ vì muốn giành được nhiều khách hàng hơn. Thế nên mới nói, giúp anh được như ngày hôm nay không phải Tinh Thạch mà là chính bản thân anh ấy. Một người đàn ông đã trải qua nhiều khổ cực hơn, hy sinh nhiều hơn những người bình thường như vậy, đương nhiên sẽ học được cách làm sao để rút lui trong cuộc chiến, làm sao để dễ dàng ứng phó trong những cuộc cạnh tranh quyết liệt, làm sao để giữ được thái độ bình tĩnh ổn trọng trước những cám dỗ, đến cả sức kiềm chế của anh ấy cũng mạnh hơn người bình thường rất nhiều. Bác sỹ Tố, một người như thế muốn không phải uống rượu trong buổi tiệc, có khó không?”

Tố Diệp nghe thấy một Niên Bách Ngạn hoàn toàn xa lạ. Cô biết một người như anh chắc hẳn đã phải trải qua rất nhiều thăng trầm, nhưng chưa từng nghĩ là khi nghe những câu chuyện ấy về anh qua lời của một người khác cô lại đau lòng đến vậy. Cô không thể tưởng tượng ra Niên Bách Ngạn khi ấy trông như thế nào, bởi vì anh đã định hình trong suy nghĩ của cô, lúc nào cũng hiện về với dáng hình ấy.

Sau khi đặt tập tài liệu cuối cùng vào hộp, Hứa Đồng nhìn cô, chân thành nói: “Nếu tôi tới Nội Mông sớm một chút có lẽ tổng giám đốc Niên sẽ không uống say túy lúy như vậy.”

“Tại sao?” Vô thức buột miệng hỏi câu này khiến Tố Diệp cảm thấy mình hơi ngốc, thật ra cô đã sớm đoán ra câu trả lời rồi.

Nhưng Hứa Đồng vẫn rất thoải mái đáp lại: “Làm trợ lý của anh ấy điều có lợi nhất chính là thường ngày không phải uống say mèm, nhưng cũng có những bữa tiệc anh ấy không thể từ chối, vậy thì

những lúc ấy tôi luôn là người đỡ rượu. Trong buổi tiệc tối hôm đó mặc dù tôi không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng với tính cách của anh ấy, có thể không uống dù chỉ một giọt, trừ phi...” Cô ấy hơi ngừng lại, ánh mắt nhìn Tố Diệp như ẩn chứa điều gì: “Anh ấy có lý do không thể không uống.”

Tố Diệp nhớ lại khung cảnh buổi tối hôm ấy, các ngón tay dần dần siết chặt, cố gắng để móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, nhưng dù có nắm chặt thế nào nỗi đau ấy cũng không thể bằng được cảm giác đau đớn tựa như trái tim bị cửa làm đôi...

Buổi sáng hôm ấy dài đằng đẵng tựa như cả một thế kỷ đã trôi qua, Tố Diệp không biết mình đã thu dọn xong bằng cách nào, chỉ biết sau khi cô có thể cầm cả hộp giấy đã đựng đầy đồ đạc, lưng áo cô đã ướt sũng mồ hôi.

Là kết quả của việc quá đau lòng.

Tiến Hứa Đồng đi rồi, cô ngồi lại văn phòng rất lâu, cho tới khi không kìm nén được phải đi vào nhà vệ sinh. Dòng nước lạnh buốt thấm vào da mặt mới khiến cô thấy dễ hơn một chút.

Cô vừa ngồi xuống bồn cầu thì có người đẩy cửa bước vào, có lẽ là hai người vừa vào dặm lại phần. Tố Diệp nghe thấy trong câu chuyện của họ có tên của mình.

“Thật không ngờ bác sỹ Tố nói từ chức là từ chức ngay.” Tố Diệp nhận ra đó là giọng nói của trưởng phòng nhân sự.

Giọng nói kia có phần nhẹ nhàng hơn: “Gây ra chuyện lớn như vậy cô ấy không đi được sao? Nếu là tôi thì cũng phải đi thôi.”

Là trưởng phòng tài vụ.

Trưởng phòng nhân sự nói: “Cô bảo bác sỹ Tố có phải bị cưỡng ép không? Tổng giám đốc Niên vì muốn bảo vệ bản thân mình nên mới đẩy cô ấy ra trước sóng gió, đoạn băng đó cũng chẳng biết là thật hay giả.”

“Tôi thấy tổng giám đốc không phải loại người đó đâu.”

“Cô cảm thấy hai người họ có chuyện thật à?”

“Có chứ! Ngày đầu tiên bác sỹ Tố nhậm chức, rất nhiều đồng nghiệp đã nhìn thấy họ ngồi ăn cơm cùng nhau, bắt đầu từ hôm đó chẳng phải trong công ty đã đồn thổi rồi sao?”

“Ai quy định cấp trên không được ăn cơm với nhân viên chứ?”
Trưởng phòng nhân sự phản bác.

“Ấy! Tóm lại chuyện giữa hai người họ người ngoài chúng ta cũng chẳng biết rõ được, nhưng có một chuyện tôi biết rất rõ.” Trưởng phòng tài vụ vòng vo.

“Chuyện gì thế?”

Cô ta thấp giọng nói khẽ: “Cô biết cuộc thi của nhân viên trong nội bộ công ty lần này chứ?”

“Biết chứ, bác sỹ Tố còn giành được thứ hạng cao nhất.”

“Giải thưởng công ty giành cho nhân viên xếp cao nhất là hai vạn, kể cả cổ vấn cũng chỉ được ba vạn là tối đa.”

“Đúng rồi, sao vậy? Những quy định liên quan tới tiền thưởng trên dưới trong công ty đều biết rõ mà.”

“Nhưng bác sỹ Tố được thưởng những tám vạn.” Giọng trưởng phòng tài vụ càng nói càng thấp.

“Hả?” Trưởng phòng nhân sự kinh ngạc thốt lên: “Sao lại nhiều vậy?”

“Nhỏ tiếng thôi! Tôi vô tình nghe được đấy. Thì ra trước khi kỳ thi diễn ra tổng giám đốc đã tới tìm giám đốc chúng tôi, lấy danh nghĩa cá nhân của anh ấy cắt thêm năm vạn thêm vào giải thưởng ba vạn của công ty, vì thế bác sỹ Tố mới được lấy tám vạn, theo lý mà nói cô ấy chỉ được lấy ba vạn thôi.”

“Trời ơi, tổng giám đốc mà cũng làm mấy chuyện này sao? Tại sao chứ?”

“Không biết nữa! Có thể hai người họ thật sự có quan hệ đấy, chẳng qua là ngầm cho cô ấy tiền tiêu vặt thôi.” Trưởng phòng tài vụ nói tới đây lại dạn dò cẩn thận: “Chuyện này cô nghe biết thế thôi, tuyệt đối không được ra ngoài nói linh tinh nếu không giám đốc không bỏ qua cho tôi đâu.”

“Yên tâm đi!”

“Haiz, nói thật lòng tôi cũng không muốn bác sỹ Tố đi đâu.”

“Tôi cũng thấy tiếc. Con người cô ấy tuy hằng ngày chẳng khác gì con buôn nhưng thực ra cũng nhiệt tình lắm, làm việc lại nghiêm túc. Đừng nói mỗi lần bồi dưỡng bài giảng của cô ấy đều rất thú vị, chỉ lấy chuyện của sư phụ Bana ra nói thôi, nghe bảo cô ấy cũng bỏ không ít công sức.”

“Thôi, dù sao người ta cũng từ chức rồi.”

Hai người nói chuyện xong thì ra khỏi nhà vệ sinh.

Tố Diệp vẫn ngồi đó, bức tường đen đặc xung quanh phản chiếu hình ảnh đèn dẫn thần thờ của cô. Sắc mặt cô tái nhợt hẳn đi, bên tai vang lên lời Niên Bách Ngạn đã từng nói: Thi đỗ, tiền thưởng của cố vấn là tám vạn...

Tám vạn, anh tính toán cũng thật chuẩn xác.

Không quá nhiều khiến người khác nghi ngờ.

Không cũng quá ít khiến cô mất đi động lực.

Niên Bách Ngạn...

Cô khẽ gọi tên anh, nỗi đau đọng lại nơi khoe môi...

Thư viện quốc gia, ba giờ chiều.

Diệp Lan ngồi trong phòng đọc sách trên tầng ba. Phạm vi tầm nhìn hạn chế và khung cảnh yên tĩnh xem sách khiến cô lơ đã lơ đã. Người đàn ông bên cạnh lại rất tập trung lật tìm tài liệu. Anh xem rất nhanh, trang sách lật lại rất khẽ, chỉ có điều tiếng lật giấy càng khiến cô muốn ngủ gục.

Khi mí mắt còn đang đánh nhau, Tố Khải giơ tay ra búng mạnh vào trán cô, đau tới nỗi cô giật nảy mình, nhất thời quên mất mình đang ở trong thư viện hét toáng lên. Tố Khải thấy vậy vội giơ tay bịt chặt miệng cô lại, nhưng đã muộn, hành động của hai người họ đã khiến không ít người nhú mày.

Quản thư cũng đã nhìn qua bên này, Tố Khải vội vàng làm động tác xin lỗi.

Sau khi khó khăn lắm mới yên bình trở lại, anh cúi đầu khẽ mắng: “Hét cái gì vậy?”

“Anh không đánh em em hét được à?” Gương mặt nhỏ của Diệp Lan nhăn nhó, trừng mắt lên nhìn anh: “Làm gì có cảnh sát nào bắt nạt người ta như thế?”

Tố Khải thấy quản thư lại liếc về phía họ, vội vàng kéo đầu cô vào lòng mình, bờ môi áp sát bên tai: “Đã hứa hùng hồn sẽ giúp anh tìm tài liệu, kết quả thì sao? Còn chưa được một tiếng đồng hồ em đã ngủ gật liên tục rồi.”

“Em thật sự quên mất mình đã xem ở đâu mà. Bao nhiêu năm rồi, nhất định là không tìm thấy.” Diệp Lan thò đầu ra, nhăn mũi.

“Tóm lại, chưa tìm tới tối muộn thì đừng hòng được về.” Tố Khải không nhịn được đưa tay véo mũi cô.

“Đau!” Diệp Lan đẩy anh ra, ôm mũi, ngữ khí phẫn nộ: “Anh không biết tay mình khỏe thế nào sao?”

Tố Khải vô thức nhìn xuống bàn tay, kinh ngạc, anh có dùng sức đâu.

Diệp Lan đứng dậy định đi, Tố Khải thấy vậy liền giữ chặt tay cô. Lòng bàn tay lớn, gan bàn tay còn có vết chai, chà mạnh vào tay cô, cô biết đó là kết quả của nhiều năm cầm súng. Cô cúi xuống, thấy anh siết chặt tay mình, tim bỗng đập loạn nhịp, gò má cũng ửng hồng, nhưng không rút tay về mà để mặc anh nắm tay mình như vậy.

Tố Khải kéo cô ngồi xuống, nhẹ nhàng dỗ dành: “Xin lỗi, anh xin lỗi em đã được chưa? Đừng đi, em đi rồi mình anh đàn ông ngồi đây

xem sách kỳ lạ lắm.”

Diệp Lan phì cười.

Tố Khải nhìn cô cười, không hiểu sao lồng ngực bỗng cảm thấy ấm áp.

Lát sau Diệp Lan mới khẽ thở dài: “Thật ra chúng ta cứ tìm thế này không phải cách hay đâu.”

“Anh biết, nhưng dù gì có một chút đầu mối cũng không thể bỏ qua.”
Tố Khải nhìn cái đầu nhỏ xíu của cô vùi trong chõng sách dày cộp, bất giác đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, dịu giọng nói: “Chúng ta mau tìm nhanh cho xong dossier này, tối anh đưa em đi ăn một bữa thịnh soạn.”

“Được!” Diệp Lan nghiêng đầu nhìn anh cười rạng rỡ.

Ánh sáng chiếu lên gương mặt hơi nghiêng của Tố Khải, càng khiến anh toát ra sức hấp dẫn mê người, cô lại đỏ mặt rồi...

Thời gian gần đây Đinh Tư Thừa lúc nào cũng lơ đãng, Lâm Yêu Yêu không hiểu anh bị làm sao, gọi anh mấy câu mà anh vẫn thờ ơ không đáp lại. Cô bất lực, đành phải hét to vào tai anh ta: “Đinh Tư Thừa!”

Lúc này anh ta mới có phản ứng, ánh mắt nhìn Lâm Yêu Yêu có phần do dự: “Sao vậy?”

“Không có gì, chỉ bảo anh xem giúp em bộ nào hợp hơn thôi.” Lâm Yêu Yêu quay vòng vòng trước mặt anh ta, chính là mấy bộ cô vừa vào phòng thay đồ mặc thử.

Đình Tư Thừa nhìn một lúc: “Ồ, bộ nào cũng đẹp!”

Lâm Yêu Yêu nghĩ rằng vì chuyện công việc anh không có tâm trạng đi mua sắm cùng cô, cũng không làm khó anh nữa, tự mình so sánh rồi nói: “Em cảm thấy bộ màu trắng này hợp với Tiểu Diệp hơn.”

Ánh mắt Đình Tư Thừa bỗng sáng lên, nhưng đè nén xuống rất nhanh, hững hờ đáp: “Màu trắng đúng là rất hợp với cô ấy.” Nói xong lại sợ Lâm Yêu Yêu nghi ngờ, anh ta bổ sung: “Nhưng mà hôm nay hai người hẹn nhau ở quán bar, đừng ăn mặc nổi bật quá.” Vì mấy câu nói đó của Tố Diệp, anh ta vẫn đang chần chừ có nên đề nghị chia tay hay không. Anh ta sợ rằng suy nghĩ duy nhất muốn bảo vệ một chút tình cảm đó của mình cũng sắp sụp đổ.

“Thế là anh không hiểu rồi. Tiểu Diệp vừa từ chức, là thoát khỏi biển khổ, em thấy phải chúc mừng mới đúng. Người đẹp vì lụa, không ăn mặc đẹp để một chút làm sao xứng với buổi thác loạn tối nay chứ?” Lâm Yêu Yêu cười hì hì.

Đình Tư Thừa lắc đầu ngao ngán: “E là cô ấy chẳng còn tinh thần thác loạn. Hơn nữa, chỉ có hai bọn em, thác loạn thế nào?”

“Tư Thừa, anh chẳng thú vị gì cả!” Lâm Yêu Yêu mặc kệ anh, tiếp tục lựa chọn quần áo.

Bỗng nhiên, ánh mắt cô lướt qua một chiếc váy ngắn màu đen. Lâm Yêu Yêu đang định với lấy, ai ngờ bị một đôi tay thon dài bôi sơn móng tay chụp được trước, cướp lấy chiếc váy đen đó. Bên tai cô vang lên giọng nói nũng nịu vui vẻ, mềm như kẹo bông: “Uyên! Anh thấy em mặc bộ này thế nào?”

Lâm Yêu Yêu cực ghét kiểu con gái uốn éo kiểu cách như thế, ngẩng lên đang định nhắc cô ta chuyện gì cũng phải có thứ tự trước sau,

không ngờ đập vào mắt cô là bóng hình một người đàn ông đứng gần đó. Cô nhất thời hoảng hốt, trái đất này bé nhỏ vậy sao? Đi tới đâu cũng đụng phải anh ta?

Hôm nay Diệp Uyên ăn mặc rất nhàn nhã, ung dung tựa bên móc treo quần áo. Anh ta dường như đang ngắm cô bạn gái của mình, ánh mắt rạng rỡ, nhưng lại giống như đang nhìn xuyên qua cô ta hướng về phía Lâm Yêu Yêu, trong nụ cười mỉm ấy còn ẩn chứa cảm giác mê hoặc.

“Tur Thừa! Em tự nhiên không thích cửa hàng này nữa, chúng ta đi chỗ khác đi.” Lâm Yêu Yêu chán ghét, nhúu mày, nói rồi kéo tay Đinh Tur Thừa định đi.

Đinh Tur Thừa còn chưa kịp phản ứng, Diệp Uyên đã sai bước tới, chặn đường Lâm Yêu Yêu không chút kiêng nể, nghiêng đầu nhìn cô như cười như không: “Dù sao cũng từng cùng chung chăn gối, mới đó đã trở mặt coi như không quen biết sao?”

Quyển 4 - Chương 145: THỜI buổi này còn ai sợ ai

Câu này nói của Diệp Uyên thốt ra như một vũ khí hạt nhân, phản ứng của những người xung quanh đều giống như bị vút vào một lò phản ứng hạt nhân. Người bạn gái đi theo anh ta cũng đang ngẩn ngơ nhìn Lâm Yêu Yêu. Đinh Tư Thừa đứng bên cạnh thì bỗng nhíu mày. Lâm Yêu Yêu bùng nổ theo phản xạ có điều kiện, trở mặt ngay với Diệp Uyên, mắng anh ta không hề khách khí: “Đồ đàn ông không có liêm sỉ, ai cùng chung chăn gối với anh?”

“À xin lỗi, tại ngôn từ của tôi diễn đạt không chuẩn xác.” Biểu cảm của Diệp Uyên giống hệt tên tội đồ vô tình vút quả bom hạt nhân đó, rõ ràng là đã gây ra họa nhưng lại định qua loa để thoát tội, anh ta giơ tay đầu hàng: “Ý tôi muốn nói là, khi còn ở nước Pháp tôi đã từng nằm lên giường của em, gối lên gối của em.”

Liền sau đó đầu mày anh ta khẽ nhếch lên, lập tức đổi giọng: “Sao tôi cứ cảm thấy bốn từ “cùng chung chăn gối” này càng thích hợp hình dung ý tôi muốn nói hơn.”

Có những lúc, rõ ràng là những lời thanh minh sự trong sạch, nhưng qua lời giải thích của những người có suy nghĩ khác lại bỗng thay đổi “hương vị”. Giống như những gì Diệp Uyên nói, có thể nói là càng giải thích càng đen tối.

“Anh...” Lâm Yêu Yêu chỉ muốn xông tới cắn đứt cổ họng anh ta, nhưng đây là nơi công cộng, hơn nữa Đinh Tư Thừa lại đang đứng bên, sợ anh sẽ hiểu lầm, cô quay sang nhìn anh, ánh mắt khẩn thiết: “Tur Thừa! Anh đừng nghe anh ta nói năng lung tung, em và anh ta

không phải như những gì anh ta hình dung đâu.”

Lúc này Diệp Uyên mới đưa mắt nhìn Đinh Tư Thừa.

Nếu đây là một nhóm làm phim đang đi quay ngoại cảnh, vậy thì khung cảnh giờ đây máy quay đang phác họa nên hoàn toàn không cần qua xử lý thêm nữa. Qua lớp cửa kính cao cấp của trung tâm thương mại, có thể nhìn rõ hai người đàn ông cao ngang nhau, to lớn khôi ngô ngang nhau đang đứng thẳng đối diện với nhau. Bên cạnh mỗi người đều có một người con gái hoặc rất quyến rũ hoặc rất xinh đẹp. Bốn người tạo nên một không gian thị giác hoàn hảo, nhất là Diệp Uyên và Đinh Tư Thừa.

Diệp Uyên đứng ngược sáng, nét xấu xa trên đôi mày khế dướn lên có thể nhìn thấy rõ. Mỗi một đường nét trên gương mặt anh ta đều vô cùng trôi chảy. Còn Đinh Tư Thừa quay lưng về phía ánh sáng, những tia sáng vụn vặt rơi lên bả vai anh, nhưng chẳng mấy chốc anh đã phá vỡ khung cảnh ấy.

Anh nghiêng mặt nhìn Lâm Yêu Yêu, rồi khóe môi từ từ mím cười dịu dàng, đưa tay khế vuốt tóc cô rồi đưa mắt nhìn Diệp Uyên, nụ cười nhạt từ đầu tới cuối không mất đi: “Cậu chủ Diệp! Ở chốn đông người thế này không nên làm khó một người con gái thì phải?”

Diệp Uyên nhìn Đinh Tư Thừa chằm chằm, bờ môi gợi cảm cong lên: “Anh là?”

“Đinh Tư Thừa, thầy của Tố Diệp.” Anh cố tình nhắc tới tên Tố Diệp, bắt tay với anh ta một cách không nhiệt tình mà cũng chẳng hề hững. Trước đây anh đã từng gặp người đàn ông này, sau lần đó cứ cảm thấy rất quen mắt, sau đó mới nhớ ra anh ta chính là anh trai cùng cha khác mẹ của Tố Diệp, cậu con trai duy nhất của nhà họ Diệp.

Diệp Uyên có phần ngạc nhiên, không ngờ anh ta lại quen với em gái mình, bắt tay lại: “Hân hạnh!”

“Còn nữa...” Đinh Tư Thừa buông tay, đổi đề tài câu chuyện, đưa tay ôm lấy Lâm Yêu Yêu: “Nếu trước đây Yêu Yêu có chỗ nào không phải với cậu chủ Diệp, tôi thay cô ấy xin lỗi anh. Yêu Yêu tính tình nóng nảy, có thể lúc nào đó lại gây họa cũng không biết chừng, lần nào tôi cũng bắt buộc phải ra mặt chống đỡ cho cô ấy.” Câu nói sau cùng mặc dù về ý nghĩa có phần bất lực nhưng ai cũng có nghe ra ngữ khí của anh ngập tràn sự cưng chiều.

Diệp Uyên mỉm cười nhìn cảnh hai người thân mật: “Đâu có, anh Đinh khách khí rồi!”

“Vậy hai chúng tôi không làm phiền anh nữa.” Đinh Tư Thừa kéo tay Lâm Yêu Yêu, chuẩn bị đi.

“Ấy!” Diệp Uyên từ đằng sau gọi giật lại, thấy họ quay đầu nụ cười của anh càng thoải mái hơn: “Tôi thấy bạn gái anh thích cửa hàng này lắm, chúng tôi đi mới phải.”

“Uyen...” Cô bạn gái bên cạnh anh ta vẫn im lặng nãy giờ, chắc chắn là đã mê mết chiếc váy đen đó rồi.

Diệp Uyên chẳng quan tâm tới cô ta, đi thẳng ra khỏi cửa hàng. Cô ta thấy vậy cũng không dám lưu lại lâu thêm, lờm nguýt Lâm Yêu Yêu một cái rồi vội vàng đuổi theo Diệp Uyên, khoác tay rồi dính chặt lấy người ta như dây leo.

“Em thích bộ nào thì mua bộ đó.” Đinh Tư Thừa lại ngồi xuống sofa, khẽ nói một câu.

Một chuyện bất ngờ xen vào khiến Lâm Yêu Yêu chẳng còn hứng thú với việc mua sắm. Cô bước tới, dè dặt nhìn Đinh Tư Thừa: “Có phải anh không vui không? Anh hiểu lầm em à?”

Có trời biết cô rất muốn xông lên khu đồ gia dụng trên gác mua một con dao nấu bếp, băm nát cái tên đáng lý đang phải ở trên trời không hiểu sao lại xuất hiện trước mặt cô đó ra làm nghìn mảnh. Nói năng không biết suy nghĩ, cho dù người nói vô tâm nhưng người nghe hữu ý, hơn nữa rõ ràng là anh ta cố tình, Lâm Yêu Yêu tin chắc như vậy.

Đinh Tư Thừa nhận ra ánh mắt thận trọng của cô, mỉm cười kéo tay cô: “Yêu Yêu! Anh hiểu em thế nên luôn tin tưởng em. Yên tâm, anh thật sự không hiểu lầm, cũng không tức giận, nếu tức giận thật vừa nãy anh đã bỏ đi rồi.”

“Thật sao?” Cô cố gắng tìm kiếm một chút không vui trong ánh mắt anh.

“Thật!” Đinh Tư Thừa giơ tay xem đồng hồ rồi thúc giục: “Mau đi chọn quần áo đi, chẳng phải em nói muốn đi ăn bữa tối ở nhà hàng Hoa Mậu sao? Chọn xong anh đưa em đi!”

“Vâng.” Lúc này Lâm Yêu Yêu mới cảm thấy yên tâm, hơn hờ tiếp tục đi chọn quần áo, sau khi cô chọn được hai bộ vô thức hỏi: “Đúng rồi! Vừa rồi anh gọi anh ta là cậu chủ Diệp? Bây giờ người họ Diệp nhiều thật đấy, đi đâu cũng gặp.”

Đinh Tư Thừa chậm chậm đáp: “Họ Diệp thì không nhiều, chỉ có điều ai cũng vô tình bị em đụng trúng. Anh ta chính là Diệp Uyên, anh trai cùng cha khác mẹ của Tố Diệp.”

“Hả?” Lâm Yêu Yêu bàng hoàng trong chốc lát rồi nghiêng chặt rằng:

“Sớm biết thân phận của anh ta thì vừa rồi em phải mắng cả tổ tông ba đời nhà anh ta mới hả dạ.”

“Được rồi, sau này nhìn thấy anh ta tránh xa chút là được, người đó là công tử đào hoa nổi danh đấy.”

Lâm Yêu Yêu chẳng để tâm: “Tốt nhất đừng có để rơi vào tay em, nếu không... anh ta chết chắc!”

Lại dạo phố gần hai tiếng đồng nữa, lúc Lâm Yêu Yêu bước vào nhà vệ sinh, bắp chân sắp rã rời. Cô nhìn vào gương dặm lại chút phấn, tô lại son môi rồi cúi đầu rửa tay, hoàn toàn không để ý cửa nhà vệ sinh đã bị mở ra.

Trong tay người đó cầm một tấm biển, sau khi đi vào thì treo thẳng tấm biển lên cửa. Cánh cửa từ từ khép lại, trên tấm biển nhắc nhở bên ngoài có viết mấy chữ: Đang sửa chữa, tạm ngừng sử dụng.

Lâm Yêu Yêu chẳng để ý nhiều đến thế, vẫn mãi miết rửa tay, cho tới khi cô bất thành linh bị một người ôm chặt từ phía sau, nhất thời hét lên hoảng hốt, nhưng thanh âm chỉ phát ra được một nửa, nửa còn lại đã bị bàn tay to lớn của người đàn ông bịt chặt lại.

“Suyt...” Anh ta nghiêng đầu, kề sát mặt bên tai cô thì thầm: “Để bạn trai em nhìn thấy cảnh này thì không hay đâu.”

Lúc này Lâm Yêu Yêu mới nhìn kỹ trong gương người đang ôm cô là ai, bỗng mở mắt trừng trừng. Anh ta quá to gan rồi, dám xông vào nhà vệ sinh nữ? Cô ra sức vùng vẫy, nhưng anh ta quá khỏe, giằng vật một hồi nhưng cô vẫn bị anh ta khóa chặt trong lòng mình.

“Ừm...” Miệng cô vì bị bịt chặt nên không thể nói nên lời, chỉ có thể không ngừng phát âm bằng mũi, còn dặm chân bình bịch, hy vọng

trong nhà vệ sinh còn ai khác ra giải cứu cho cô. Đáng tiếc, quá thất vọng, cả nhà vệ sinh ngoại trừ cô ra thì chỉ còn anh ta.

“Tôi có thể buông em ra, nhưng em phải hứa sẽ không kêu.” Một tay Diệp Uyên ghì chặt eo cô, trên gương mặt điển trai là nụ cười xấu xa, ánh mắt rạng rỡ nhìn vào cô trong gương.

Lâm Yêu Yêu đành phải gật đầu.

Anh ta hài lòng cong môi cười, dần dần buông tay. Lâm Yêu Yêu thấy anh ta hơi buông lỏng liền đẩy mạnh anh ta ra, chạy ra phía cửa. Ai ngờ Diệp Uyên chân tay dài ngoằng, chỉ một bước lớn đã tóm được cô, ấn chặt người cô lên cánh cửa, sau đó cúi xuống hôn lên môi cô.

“Ừm!” Lâm Yêu Yêu bồng tròn mắt, trong lúc hoảng sợ lại càng tiện cho đầu lưỡi của anh ta len vào sâu hơn. Hơi thở của anh ta phả vào mặt cô, nóng bỏng, bá đạo và mạnh mẽ.

Cánh tay Diệp Uyên vừa rắn chắc lại đầy sức mạnh, giữ chặt cơ thể khiến cô không thể nhúc nhích, chỉ có thể bị ép buộc phải ngẩng đầu đón nhận lấy sự cướp đoạt của anh ta. Răng anh ta thậm chí còn cắn vào môi cô, mắt cô bỗng đỏ ửng lên.

Thấy vậy, Diệp Uyên buông cô ra: “Còn dám chạy không?” Một giây sau anh ta như đoán trước được càng siết chặt eo cô.

“Diệp Uyên! Anh là đồ khốn!” Cô vừa lo lắng vừa tức giận, ánh mắt phần nộ gần như muốn nuốt chửng anh ta.

“Cuối cùng cũng gọi tên tôi rồi?” Diệp Uyên ôm chặt lấy cô, ánh mắt đầy ám muội.

Lâm Yêu Yêu liều mạng thoát ra, cổ tay đau đớn, vặn vẹo người ngăn chặn anh ta tiến sát lại, hét lên đầy căm phẫn: “Nhà họ Diệp các người chẳng có ai tử tế!”

“Ấy ấy, câu này nghe ai nói thế?”

“Chẳng phải sao? Chính các người hại Tiểu Diệp đau khổ như vậy.”
Mấy ngày nay ít nhiều gì cô cũng nghe được một số chuyện từ Tổ Diệp, giờ nghĩ lại cũng chắc chắn tám chín phần.

Diệp Uyên nghe vậy bỗng bật cười: “Ồ? Trong lúc bản thân còn khó thoát còn bắt bình thay cho Tiểu Diệp, xem ra tình bạn không tồi, vậy cũng tốt. Tôi là anh trai của Tiểu Diệp, em lại là bạn thân của nó, chúng ta đúng là “gần chùa được ăn lộc Phật”*.”

*Gần chùa được ăn lộc Phật (Làm quan ăn lộc vua): Ý những người được ưu tiên hưởng lợi lộc nhờ địa vị hoặc quan hệ nào đó.

“Cút mẹ nó cái gần chùa với xa chùa của anh đi!” Lâm Yêu Yêu thật sự tức giận rồi, cúi đầu định cắn cổ tay Diệp Uyên.

Diệp Uyên rút tay lại, nhưng tay kia vẫn giữ chặt hai cổ tay cô, trói chặt nó ra sau lưng cô. Cứ thế, cả người cô không thể không hướng về phía anh ta. Vòm ngực rắn chắc của anh ta gần như có thể cảm nhận được vòng một đầy đặn của cô.

“Cái miệng bé nhỏ mềm mại này làm được chuyện khác thì tốt, mắng người thì không được.” Diệp Uyên sát lại gần cô, hít sâu mùi hương trên mái tóc: “Thơm quá, cả người em đều thơm.”

“Buông tôi ra! Còn không buông tôi hét lên đấy.” Lâm Yêu Yêu quay ngoắt sang một bên, vừa hay tiện cho mặt anh ta sát xuống, làn môi gợi cảm dính chặt lấy cổ cô.

“Em hét đi, tốt nhất là gọi cả cậu bạn trai của em vào, để anh ta nhìn thấy em ở trong nhà vệ sinh thân mật với người đàn ông khác không biết sẽ thế nào?” Diệp Uyên cười như ma quỷ, giọng nói hạ thấp toát lên một sự thâm trầm quyến rũ: “Em bảo anh ta có chia tay với em không? Nhưng không sao, anh ta không cần em vẫn còn tôi, tôi rất có hứng thú với em.”

Lâm Yêu Yêu liều mạng xoay người, muốn tránh khỏi hơi thở của người đàn ông nhưng chỉ nghe thấy một tiếng cười đùa vang lên trên đỉnh đầu: “Cơ thể em tuyệt thật!”

Cô đột ngột ngừng lại, ngược lên thấy ánh mắt như đang bùng cháy của anh ta bỗng giật nảy mình, theo ánh mắt anh ta nhìn xuống cô mới phát hiện vì ngộ ngoạ cổ áo cô đã bị bung ra không ít, từ góc độ của anh ta có thể nhìn rất rõ ràng cảnh xuân trước mắt.

Không biết dừng khí ở đâu hoặc có thể cảm giác thẹn quá hóa giận cuối cùng trở thành một sức bật. Lâm Yêu Yêu nhân cơ hội giơ chân lên, đạp thẳng về phía Diệp Uyên.

Lực cú đạp không hề nhẹ, cộng thêm Diệp Uyên không có phòng bị, đau đớn đột ngột, đành buông cô ra, gập người xuống, mồ hôi trên trán túa ra, ngược mắt lên nhìn cô như không thể tin nổi: “Em! Em...”

“Đừng tưởng cô đây dễ bắt nạt. Từ hôm nay trở đi tôi và anh không đội trời chung, tốt nhất anh tránh xa tôi ra một chút, nếu không lần sau tôi sẽ ra đòn mạnh hơn, để đồ của anh bị “hông” hoàn toàn thì thôi!” Lâm Yêu Yêu chỉnh trang lại quần áo rồi cười khẩy, nói xong với lấy chiếc túi bị rơi dưới đất, nện thêm phát nữa vào đầu anh ta, sau khi thành công nghe thấy Diệp Uyên hét toáng lên lần nữa cô mới ngênh ngang quay đi.

“Đáng chết! Lần sau tôi nhất định sẽ khiến em cầu xin tôi thì thôi!”
Diệp Uyên nhúu mày, khế gào lên sau lưng cô.

“Sẵn sàng tiếp đón!”

Thời buổi này rồi, còn ai sợ ai?

Quyển 4 - Chương 146: Cảm giác an toàn

Tiết trời sau cơn mưa có phần mát mẻ. Màn đêm âm u đã được thế chỗ bằng bầu trời sạch sẽ như được gột rửa qua, hiếm khi được thấy trời sao dày đặc, hòa lẫn trong ánh đèn đường của khu Sanlitun thế này.

Dường như càng về đêm con người ta càng buồn bã. Vì đêm đen quá dài, đến nỗi những con người trong thành phố này đều chỉ có thể cố gắng vượt qua nó bằng những tụ điểm vui chơi nhấp nháy ánh đèn xanh đỏ. Nhưng người ta chưa từng nghĩ rằng, ánh đèn có rạng rỡ bao nhiêu, quán bar có náo nhiệt thế nào, họ vẫn phải uống những chén rượu nhạt lạnh lẽo để chống chọi với mỗi giây mỗi phút cô đơn.

Đây là lần đầu tiên Tố Diệp tới quán bar ở đây sau khi chuyển tới Sanlitun, xuyên qua khu vực các quán bar cũ, vượt qua ánh mắt của các anh chàng đẹp trai hoặc các dân anh chị chân tay xăm trổ không ngừng chạy ra mời gọi khách, cô và Lâm Yêu Yêu cuối cùng đã chọn một quán bar có phần yên tĩnh. Một anh chàng ca sĩ ngoại quốc có diện mạo miễn chê đang hát điệu nhạc Jazz thư thái. Tiếng kèn saxophone chậm rãi kết hợp với giọng hát hơi khàn của anh ta nghe rất thoải mái. Tố Diệp cho rằng, một buổi tối thế này rất hợp với một quán bar như vậy, không huyền ảo không ồn ã, chỉ còn âm nhạc với tiếng chuyện trò thì thầm hoặc đôi khi xen vào tiếng ly thủy tinh chạm vào nhau khe khẽ. Không giống với những hộp đêm khác, cô cảm thấy, mình đã qua cái tuổi vào hộp đêm thác loạn tới say mềm rồi.

Trong quán bar nhạc Jazz này, đương nhiên lựa chọn hàng đầu của Tố Diệp và Lâm Yêu Yêu là cocktail. Cô gọi không hề ít. Có thể là ly

“trời xanh biển rộng” được tạo thành từ rượu Gin, Cointreau, Blue Curacao, trà xanh mint julep và Sprite . Hoặc một ly GreenSword được tạo thành từ Brandy, ca cao trắng, sữa và bạc hà xanh, cuối cùng dùng quả anh đào xanh để trang trí; hoặc một ly Piccadilly Park được kết hợp bằng Gin khô, rượu đường*, nước chanh tươi, Blue Curacao cùng với quả bạc hà. Tóm lại là đủ loại đủ kiểu, uống vào cũng thoải mái.

*Đây là một loại rượu từ đầu thế kỷ XVI, do đạo sỹ Bernado Vincell I sáng tạo ra. Nó là một loại rượu có độ cồn khá cao (40%), nhiều thành phần đường, mùi thơm và hương vị đều rất ngon, còn có tác dụng giải tỏa căng thẳng và tốt cho dạ dày.

Lâm Yêu Yêu chẳng khác nào như đang “liều mạng vì quân chủ”, vừa uống rượu vừa trò chuyện với cô, cười nói không ngớt. Tố Diệp thay chiếc váy trắng Lâm Yêu Yêu mua cho cô, chiếc váy dài dịu dàng hờ vai. Một tay cô chống cằm, một tay cầm ly cocktail. Ánh đèn mờ mờ trong quán bar chiếu lên gương mặt cô khi tỏ khi mờ, đẹp như trăng sáng. Khi cô yên lặng ngồi đó, lại giống như một thiếu nữ trong bức tranh trù tượng, hàng mi dài chỉ hơi động đậy cũng đẹp như một hình ảnh quay chậm.

Mới bắt đầu, người nào kể chuyện người ấy. Lâm Yêu Yêu kể chuyện Đinh Tư Thừa chỉ chăm chăm lo công việc thế nào. Tố Diệp thì kể sự tích kinh điển năm đó mẹ cô đứng giữa chợ rau chống lại kẻ địch ra sao. Dần dần, hai người nói tới chuyện công việc. Cuối cùng, có lẽ đã ngà ngà say, Tố Diệp kể về mẹ cô Tố Thu, bố cô Diệp Hạc Phong cùng với gia đình họ Diệp mà cô hận tới tận xương tủy.

Khi Tố Diệp kể chuyện, ánh mắt mơ màng, khi tỉnh khi say. Lâm Yêu Yêu yên lặng lắng nghe. Cô những tưởng Tố Diệp sẽ khóc nhưng không hề. Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, cô đơn như cảnh đêm nay, như đang kể câu chuyện của một người khác. Dần dần ánh mắt

trở nên xa xăm, chỉ có điều khi nhắc tới mẹ lúc sắp qua đời, ngữ điệu có phần ghen ngào, nhưng cô nhanh chóng nhấp một ngụm rượu, sau đó mọi thứ trở lại bình thường.

Câu chuyện của cô khiến Lâm Yêu Yêu nghe mà xót xa, thậm chí khóe mắt đã ửng đỏ. Nhưng Tố Diệp từ đầu tới cuối chỉ mỉm cười. Cô cũng không hề nhắc tới chuyện của mình và Niên Bách Ngạn, thậm chí cái tên đó cũng không một lần xuất hiện.

Tố Diệp không nhắc thì Lâm Yêu Yêu cũng không hỏi, khẽ chạm ly với cô: “Vậy tiếp sau đây cậu có dự định gì chưa?”

“Phía Liêm Chúng và trường đại học mình đã xin nghỉ phép dài ngày, mình muốn được nghỉ ngơi một thời gian.” Tố Diệp khẽ lắc ly rượu trong tay, mái tóc dài xõa xuống, che đi nửa gương mặt cô.

Lâm Yêu Yêu thấy vậy kéo tay cô lại: “Vậy chuyển tới ở với mình một thời gian đi.”

“Sao, định nuôi mình thật à?” Tố Diệp khẽ cười.

Lâm Yêu Yêu mím môi đáp: “Lúc đầu chẳng phải cậu đã nói vậy sao, cậu mà thất nghiệp thì sẽ tới nhờ cậy mình. Bờ vai mình tuy là gầy gò mỏng manh lắm, nhưng cho cái thân hình bé nhỏ này của cậu dựa vào chắc vẫn thừa đủ.”

“Hy sinh vĩ đại quá!” Tố Diệp cảm động trong lòng, có những lúc chỉ cần một câu nói như thế của bạn bè là đủ rồi: “Mình không tới đâu, để làm bóng đèn cho cậu và Đinh Tư Thừa à?”

“Vì cậu, mình mặc kệ anh ấy.”

“Không được thế!” Tố Diệp cười, dựa vào người cô ấy: “Mình không

muốn nhìn thấy cậu tới ngày hoa tàn cỏ úa rồi vẫn không lấy được chồng đâu.”

“Trù ẻo mình hả?” Lâm Yêu Yêu khế đánh vào người cô.

Tố Diệp cười thầm, có lẽ say thật rồi, cô không đáp lại lời cô ấy nữa, mà nghiêng đầu nhìn lên sân khấu, ánh mắt thất thần. Lâm Yêu Yêu không biết cô đang nhìn cái gì, vừa định lên tiếng hỏi đã thấy cô đứng dậy, đi về phía sân khấu.

“Này...” Lâm Yêu Yêu giật nảy mình, suy nghĩ đầu tiên hiện lên là Tố Diệp đã say, lại muốn làm bậy.

Nhưng hành động tiếp theo của Tố Diệp đã khiến thần kinh Lâm Yêu Yêu bót căng thẳng phần nào.

Cô cúi xuống nói với tay keyboard điều gì đó, anh ta nghe xong liền gật đầu. Cô ngồi vào vị trí của ca sỹ, cầm lấy micro. Lúc đó Lâm Yêu Yêu mới hiểu ra là cô định hát.

Giọng hát Tố Diệp truyền qua micro rất khẽ khàng, sau khi cô hát câu đầu tiên, nhạc cũng bắt đầu vang lên. Giọng hát của cô không được coi là quá chuyên nghiệp, nhưng những nốt nhạc uyển chuyển mà cô đơn đã khiến không ít người chú ý. Cô hát một bài hát tiếng Trung. Ngồi đây đa phần đều là người nước ngoài, mặc dù nghe không hiểu lắm nhưng đều bất giác hướng mắt lên sân khấu.

“Tình yêu lại một lần nữa khiến em tổn thương

Không sao, hãy cứ coi là một lần giúp em trưởng thành hơn

Người vừa quay bước, điều thuốc còn chưa tắt mà mùi hương đã nhạt nhòa

Đâu phải sinh ra em đã thích cô đơn nhưng lại là người cô độc hơn bất kỳ ai

Dù anh có mang cả thế giới này tới cho em, lòng em vẫn thấy trống trải...”

Lâm Yêu Yêu khẽ thở dài, chậm chậm thưởng thức ly cocktail, nghe từng câu từng chữ Tố Diệp đang hát, giọng hát của cô gái trong micro vẫy quanh từng góc quán bar, thấm vào trái tim khiến người ta thấy lạnh lẽo.

Trên sân khấu, Tố Diệp nhắm mắt lại, có một chùm sáng nhạt nhòa rơi lên tóc, nhuộm tóc cô thành một màu vàng. Cô như một đứa trẻ từ thiên đường rớt xuống, bị bao phủ trong luồng ánh sáng. Chiếc váy trắng trên người cũng lấp lánh những đốm sáng rực rỡ.

Cô không biết, ở một góc xa nhất trong quán bar có một người đàn ông đang ngồi, dáng hình cao lớn chìm trong bóng tối, gương mặt tuần tú nhưng có phần tiều tụy của anh lúc sáng lúc tối. Anh chỉ gọi một ly Martini nhưng vẫn để trước mặt từ đó tới giờ chưa đụng vào, những viên đá trong ly dần tan ra khiến thân cốc bị bao phủ một lớp nước mỏng.

Anh ngồi tựa vào ghế, châm một điếu thuốc, khói thuốc như tơ nhện chẳng mắc xung quanh anh. Khi anh nhìn thấy Tố Diệp hát trên sân khấu, khóe môi không kìm được toát lên một sự yêu thương. Cả bài hát anh đều nhìn cô không chớp mắt, nhìn dáng vẻ cô khẽ nhắm mắt lại, chìm trong quầng sáng mờ ảo, nhìn hàng mi cô run run như đôi cánh mỏng manh của bướm bướm.

Cho tới khi Tố Diệp hát tới đoạn điệp khúc, có chút vang vọng, có chút vẫy vùng, như nỗi đau của người cá khi phải lên bờ, rời xa đại

dương...

“Em muốn được vui vẻ

Em muốn được bình yên say giấc

Có những người chỉ khi không ôm nữa mới cảm nhận được hơi ấm

Phải rời xa mới không còn oán hận

Em nên sớm buông tay từ lâu

Em muốn được vui vẻ

Dù chỉ là được cười thật lớn

Trái tim đã không còn ấm áp, tất cả đều chỉ là giả dối

Chỉ có nước mắt này là chân thật

Em tin quyết định này là đúng đắn...”

Ca từ từng câu từng chữ đều phù hợp với giọng hát có phần thương cảm của Tố Diệp, như từng lưỡi kiếm sắc nhọn đâm sâu vào lòng người. Hàng lông mày của anh bỗng nhíu chặt, điều thuốc kẹp trên ngón tay chợt run lên, tàn thuốc rơi lộp bộp xuống đất.

Một lát sau, anh dập tắt điều thuốc, đứng dậy.

Lâm Yêu Yêu đang chìm đắm trong lời bài hát của Tố Diệp, bỗng trước mắt như bị một bức tường chặn lại. Suy nghĩ đầu tiên là lại có kẻ tới bắt chuyện, cô chau mày chuẩn bị lên tiếng đuổi hấn ta đi, nhưng sau một giây định thần bỗng giật nảy mình, ngón tay buông

lòng, ly rượu rơi “cạch” một cái xuống mặt bàn: “Tổng... Tổng giám đốc Niên! Sao anh... anh lại ở đây?”

Niên Bách Ngạn đưa tay đỡ lấy ly rượu đang lao đảo, ngồi xuống trước mặt Lâm Yêu Yêu. Khi vài tia sáng yếu ớt chiếu tới, Lâm Yêu Yêu mới nhìn rõ nét mặt mệt mỏi và hốc hác của anh. Anh cất giọng trầm trầm: “Yêu Yêu! Phiền cô trông chừng Diệp Diệp, đừng để cô ấy uống nhiều rượu quá.”

Lâm Yêu Yêu gật đầu trong vô thức.

Niên Bách Ngạn lại móc ví ra, đặt xuống một tập tiền: “Đây là tiền cho hai người tối nay.”

“Không không không, tổng giám đốc Niên! Chúng tôi không thể nhận tiền của anh được.”

“Cầm lấy!” Niên Bách Ngạn ra lệnh: “Nếu như lát nữa ra khỏi quán cô ấy thấy đói thì dẫn cô ấy đi ăn chút gì đó.”

“Vâng.” Lâm Yêu Yêu nhận lấy tiền, bất giác nhớ lại lần đầu tiên Tố Diệp và Niên Bách Ngạn gặp nhau, cũng ở trong quán bar, cũng là Niên Bách Ngạn thanh toán. Những tin đồn liên quan đến hai người họ không phải cô không biết rõ, dù hôm nay Tố Diệp không hề nhắc tới tên anh, nhưng Lâm Yêu Yêu luôn cảm thấy ánh mắt Niên Bách Ngạn nhìn Tố Diệp rất chân thành.

Còn nữa, sao anh lại xuất hiện ở quán bar này? Nếu không phải yêu thật lòng, với một người công việc bận rộn như anh chắc chẳng thể nào có thời gian đến những nơi thế này.

Nhưng mà, Lâm Yêu Yêu chưa từng ủng hộ hai người họ, bất luận là chân tình hay chỉ giả vờ. Giữa Tố Diệp và anh có một khoảng cách

không thể nào bước qua được.

“Còn nữa.” Niên Bách Ngạn thu lại ánh mắt đang nhìn Tố Diệp trên sân khấu, đặt trước mặt Lâm Yêu Yêu một tấm danh thiếp: “Nơi này dù có yên tĩnh thì cũng là một nơi phức tạp, hạng người nào cũng có. Tôi đã nói chuyện với ông chủ của quán bar này rồi, ông ấy sẽ để ý tới an toàn của hai người. Đây là danh thiếp của ông ấy, khi cần thiết cô có thể chủ động gọi điện cho ông ấy, tốt nhất là hai người cố gắng đừng ở lại quá khuya.”

“Cảm ơn anh!” Lâm Yêu Yêu đón lấy, thầm thở dài. Anh là người đàn ông thế nào mới có thể lo chu đáo mọi chuyện tới vậy. Nói thật, chỉ trong một khoảnh khắc này cô bỗng cảm thấy, nếu Tố Diệp có thể ở bên cạnh anh cũng không tệ. Niên Bách Ngạn đúng là người đàn ông mang lại cảm giác an toàn cho phụ nữ...

Niên Bách Ngạn lại quay đầu nhìn Tố Diệp. Lâm Yêu Yêu nhìn rõ được sự dịu dàng trong ánh mắt ấy, bờ môi cũng khẽ mỉm cười. Một lúc sau anh đứng dậy, trước khi đi còn dặn dò Lâm Yêu Yêu: “Đừng nói với cô ấy tôi đã tới đây.”

“Tại sao vậy?” Lâm Yêu Yêu không hiểu, bất giác hỏi.

Niên Bách Ngạn không đáp, nhìn lên sân khấu một lần cuối cùng rồi quay người đi.

Lâm Yêu Yêu nhìn theo bóng anh dần khuất, rồi ngược mắt lên. Tố Diệp đúng lúc này cũng vừa hát xong, khẽ mở mắt ra, mọi người lần lượt vỗ tay rào rào.

Lâm Yêu Yêu cũng đứng dậy vỗ tay cho Tố Diệp, nhưng nhớ tới hành động vừa rồi của Niên Bách Ngạn cô không khỏi cảm thán: “Tố Diệp à Tố Diệp! Chuyện tình cảm này của cậu mình nên đồng tình

hay phản đối đây? Nói thật lòng, mình cũng mất phương hướng rồi...”

Quyển 4 - Chương 147: Cách yêu một người

Nhà họ Diệp đèn đuốc vẫn còn sáng choang.

Người nhà họ Diệp mỗi người bận một việc. Nguyễn Tuyết Mạn sau khi tắm bằng cánh hoa hồng thì lên gác vào phòng thẩm mỹ, có một nhân viên spa chuyên nghiệp được nhà họ Diệp mời riêng tới chăm sóc cho bà ta. Diệp Hạc Thành cứ đúng giờ này lại ngồi trước tivi xem đủ các bộ phim gia đình nhằm chán, vừa xem vừa cười ngặt nghẽo. Nguyễn Tuyết Cầm yên lặng ngồi luyện tập trà nghệ trong phòng khách, hương trà thoang thoảng vấn vít quanh người bà ta. Diệp Uyên hôm nay bay chuyển muôn đi nước ngoài nên không có mặt ở nhà. Diệp Ngọc vì sức khỏe không tốt nên đã đi nằm từ sớm. Diệp Lan đang đóng cửa ngồi một mình trong phòng, vượt từng cửa của trò “Plants and zombies”, ngồi chơi liên tục mấy ngày e là dù có ra ngoài bên tai cô cũng chỉ vang lên tiếng zombies nhai ngấu nghiến.

Còn Diệp Hạc Phong đang ở trong thư phòng, ánh đèn trong phòng rất tối. Ông đang ngồi trên sôpha, châm một điếu xì gà. Ngồi đối diện là Niên Bách Ngạn. Anh không hút thuốc cũng không hút xì gà, chỉ im lặng thưởng thức trà. Chẳng mấy chốc, quản gia nhà họ Diệp bước vào thay tách trà đã nguội, bùng lên ấm trà vừa pha còn nóng hổi. Trà này là kiệt tác của Nguyễn Tuyết Cầm ở dưới nhà, hương thơm bay xa.

“Xem ra, việc Diệp Ngọc có thể rời khỏi nhà mẹ đẻ dọn tới tứ hợp viện của con hay không vẫn còn phải bàn bạc rồi?” Làn khói trắng trên điếu xì gà lượn lờ bay lên cao. Những đường nét già nua trên

gương mặt Diệp Hạc Phong vì thế cũng trở nên mơ hồ.

Niên Bách Ngạn không nói câu gì, nghịch tách trà trong tay như đang suy nghĩ.

“Những tin tức bất lợi đã được con dập tắt rồi, nhưng Bách Ngạn à, trái tim con hỗn loạn rồi.”

Niên Bách Ngạn khẽ ngước mắt lên, đặt tách trà xuống: “Con xin lỗi!”

Diệp Hạc Phong khẽ thở dài, khoát tay: “Con cũng không cần nói lời xin lỗi bố, thật ra lúc trước con đồng ý lấy Tiểu Ngọc bố cũng hiểu nguyên nhân tại sao.”

Ngón tay anh đặt bên thành tách trà hơi khựng lại nhưng Niên Bách Ngạn kìm nén rất nhanh, anh bưng chiếc tách lên lần nữa, nhấp một ngụm.

“Con vẫn luôn cảm thấy nhà họ Diệp có ơn với con và em trai, thế nên khi bố đưa ra đề nghị bảo con lấy Diệp Ngọc con mới không từ chối, vì ở trong lòng con có lẽ đây là cách báo ơn tốt nhất.”

Niên Bách Ngạn ngẩng lên nhìn Diệp Hạc Phong: “Nhà họ Diệp có ơn với con, đây là sự thật không cần tranh cãi.”

“Thế nên bố hiểu suy nghĩ của con, chuyện tới nông nổi này thật ra là bố hại con. Rõ ràng bố biết chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, vậy mà vẫn hy vọng con gái mình được hạnh phúc.” Ánh mắt Diệp Hạc Phong trông thất vọng đi nhiều.

“Chuyện hôn sự này ban đầu cũng do con đồng ý, con không trách bố.”

“VẬY bố hỏi con, còn có thể quay về như trước đây không?” Diệp Hạc Phong khẽ dướn người về trước, thái độ dò hỏi.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ giây lát rồi ngược lên, ánh mắt chân thành: “Trước đây con nghĩ cả đời này sẽ cứ sống như vậy, xưa nay con vốn không tin vào duyên phận. Nhưng tiếc là đã gặp rồi. Chủ tịch, cho dù tất cả mọi việc đã trở lại bình thường cũng không thể trở về như trước đây được nữa.”

“Haiz...” Diệp Hạc Phong thở dài, như đã đoán trước anh sẽ trả lời như vậy, ánh mắt nhìn anh có chút xót xa: “Lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt. Một đứa con gái lớn sức khỏe ốm yếu, bệnh tật nhiều năm, một đứa con gái nhỏ đã để nó thiệt thòi bao lâu nay, bố không muốn nhìn thấy bất kỳ ai phải chịu tổn thương. Bách Ngạn à Bách Ngạn, con bảo bố phải nói con thế nào đây?”

“Con xin lỗi!” Đây là ba chữ anh nói nhiều nhất tối nay.

“Bố chỉ hỏi con một câu thôi, con thật lòng yêu Tiểu Diệp chứ?” Diệp Hạc Phong đi thẳng vào vấn đề.

Lần này Niên Bách Ngạn không hề do dự, ánh mắt kiên định: “Vâng!”

Diệp Hạc Phong hơi sững sờ: “VẬY, ý Tiểu Diệp thế nào?”

Tia sáng trong mắt anh dần thu lại, giống như ánh sáng yếu ớt của ngôi sao băng cuối cùng bị lụi tàn rơi xuống giữa bầu trời sao. Anh cười khổ, lắc đầu, khóe môi ít nhiều toát lên vẻ cô độc: “E là chỉ mong không còn chút liên hệ nào với con nữa.”

“Tiểu Diệp rất lý trí.” Ông đặt điếu xì gà sang một bên, rồi cúi xuống cầm tách trà lên, rót trà với tâm trạng ngổn ngang: “Lúc trước bố mong Tiểu Diệp vào Tinh Thạch vì nó là một thành viên của nhà họ

Diệp, nhưng giờ nó ra đi cũng chưa chắc đã là chuyện xấu. Không phải bố thiên vị Tiểu Ngọc, thật ra bố càng lo Tiểu Diệp sẽ bị tổn thương hơn. Dù sao con cũng là anh rể của nó, quan hệ giữa con và nó bất luận giải quyết thế nào cuối cùng người đau khổ vẫn là nó. Trong chuyện tình cảm nam nữ này, cho dù đàn ông có sai thế nào đi nữa, người chịu khiển trách phần nhiều lại là phụ nữ. Lúc đó mẹ của Tiểu Diệp đã nhìn thấu được điểm này. Bà ấy là một người thông minh, biết tiến biết lùi thế nên mới càng khiến bố day dứt cả đời, tính cách của nó và mẹ nó giống nhau như đúc.”

“Chủ tịch!” Niên Bách Ngạn khẽ nói: “Việc ly hôn con không chỉ nói rồi để đó.”

“Bách Ngạn! Chuyện của con và Tiểu Diệp đã qua rồi thì đừng nghĩ tới nữa, cứ coi như cho nó một đường sống đi.” Tâm trạng Diệp Hạc Phong có phần kích động.

Niên Bách Ngạn khẽ lắc đầu, ngữ khí chắc chắn: “Cuộc đời con người cũng có lúc sẽ quyết định sai lầm, vậy thì cũng phải cho đối phương quyền được sửa chữa. Con kiên trì ly hôn là vì Diệp Diệp. Con muốn dùng thân phận chính xác nhất của mình để gặp cô ấy, cũng chính vì Tiểu Ngọc, cái cô ấy cần vốn không phải là con ở bên cô ấy.”

“Con tưởng con ly hôn rồi thì thân phận sẽ thay đổi sao?” Diệp Hạc Phong gõ lên mặt bàn, đau đớn vô cùng: “Con bảo người ngoài nhìn vào sẽ nói gì? Người ta sẽ nghĩ về Tiểu Diệp như thế nào? Trên dưới trong Tỉnh Thạch rồi sẽ đánh giá con ra sao?”

“Khi cần thiết, con không ngại mất đi chức tổng giám đốc Tỉnh Thạch.” Trong sự điềm tĩnh, Niên Bách Ngạn đột ngột tung ra một quả bom có sức công phá lớn.

“Cái... Cái gì?” Diệp Hạc Phong ngăn người.

“Còn về Diệp Diệp, con nghĩ con sẽ có cách thu xếp ổn thỏa.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên ôn hòa hơn: “Con hy vọng cô ấy có một không gian độc lập, một không gian không bị người khác làm phiền, càng mong rằng nó là do con tạo ra. Ở trong đó cô ấy có thể tự do tự tại, muốn làm gì thì làm. Đây có lẽ chính là cách để con dốc lòng yêu một người.”

“Hoang đường!” Diệp Hạc Phong giận dữ đập bàn: “Tình Thạch không những là tâm huyết của bố, cũng là máu và nước mắt bao năm của bố con. Một cơ nghiệp của hai gia đình như vậy sao con có thể nói bỏ là bỏ? Bách Ngạn à, con phải lấy đại cục làm trọng!”

Tách trà trước mặt anh đã nguội lạnh, nhưng trái tim thì đang hừng hực, nhìn về phía Diệp Hạc Phong anh vẫn mỉm cười: “Con người cả đời cũng phải có một lần ích kỷ chứ.”

Diệp Hạc Phong nhìn anh hồi lâu: “Xem ra con quyết tâm rồi.”

“Nếu thật sự phải tới bước đó thì chắc chắn con sẽ làm vậy.”

“Tiểu Ngọc thì sao? Nó nghĩ gì?”

Niên Bách Ngạn trầm tư suy nghĩ: “Cô ấy vẫn đang suy nghĩ, nhưng xem ra muốn cô ấy gặt đầu... không dễ!”

Diệp Hạc Phong im lặng.

“Thế nên trước hết vẫn mong chủ tịch hiểu cho con.” Niên Bách Ngạn nhìn Diệp Hạc Phong, nói trúng tim đen: “Vì gặp được Diệp Diệp, nên con mới không muốn cuộc đời mình lặp lại bi kịch của bố.”

Cả người Diệp Hạc Phong bỗng run lên, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo...

Chớp mắt đã tới cuối tháng tám.

Tiết trời giờ này có hương sen thơm nức mũi, ánh trăng nhạt nhòa, thêm tiếng ếch nhái kêu ran và một vòm trời cao vợi.

Con đường cổ chật hẹp, mái hiên đối diện nhau vẽ thành một đường thẳng. Những mái nhà nhỏ san sát nhau, lũ trẻ đan tay đi qua con ngõ, đây đúng là phong cách vốn có của một trấn cổ. Nước chảy men theo mỗi góc ngách của trấn, như dòng máu trong cơ thể chảy mãi không ngừng. Người lái đò đưa mái chèo, khẽ ngâm nga một khúc hát theo điệu nhạc trong máy vô tuyến. Con thuyền gỗ chầm chậm trôi giữa dòng nước, thi thoảng lại nghe thấy tiếng những người lái thuyền chào hỏi nhau vọng từ thuyền này qua thuyền khác.

Thanh âm của bác lái đò cũng uyển chuyển mềm mại như họ vậy, đến cả cường điệu khi ngâm khúc hát cũng toát lên nét ôn hòa của người Giang Nam. Tố Diệp ngồi trong thuyền gỗ, người cũng chao đảo lắc lư theo nhịp mái chèo. Qua một ô cửa sổ nhỏ cô có thể nhìn thấy những ngôi nhà tường trắng gạch xám hai bên bờ. Có khách du lịch đang ung dung dạo bước trên những con đường đá, cũng có những cô gái Giang Nam đang mỉm cười dịu dàng.

Nhìn mãi nhìn mãi, Tố Diệp bỗng nhớ tới một đoạn văn thế này: “Chàng trai trẻ, người con gái đẹp, chèo thuyền thề ước. Con thuyền chầm chậm đưa đưa, đôi bên trao nhau chén rượu. Mái chèo khẽ quấn vào bèo nước, đầu thuyền khẽ lay động bèo mới rời ra. Cô gái mới duyên dáng làm sao, dải lụa trắng thắt ở eo. Tình ý sâu đậm khó chia xa, lưu luyến không nở rời mãi ngoái lại nhìn. Cuối xuân vào hạ, những lá non hé nở. Tạt nước đùa nghịch nụ cười trên môi nhưng lại sợ y phục bẩn hết. Nhưng bất ngờ thấy thuyền khẽ nghiêng, vội vàng

thu lại vạt áo.”*

*Dịch đại ý từ bài từ “Thái liên phú” (Bài thơ hái hoa sen) của Lương Nguyên Đế.

Bên tai là điệu nhạc u buồn mà nhẹ nhàng, trong lúc ngâm nga ít nhiều cô nghe ra được một số lời ca: Bất chợt người bịn rịn, bên hành mai đầu thôn. Cũng như hoa cỏ nơi đây si tình với người, đời đời kiếp kiếp nguyện được bên người...

Điệu nhạc ấy khiến người ta tĩnh tâm. Giống như người ngồi trong thuyền, thuyền trôi giữa dòng nước, theo đà lững lờ trôi, không tranh giành với ai, không phải lo nghĩ điều gì. Dần dần, điệu nhạc ấy ru ngủ Tố Diệp, hoặc có thể vì nhịp chèo chậm chậm của con thuyền khiến người ta dần dần cảm thấy lơ đãng. Mí mắt cô trĩu nặng rồi chìm vào giấc ngủ.

Gió nhẹ thổi vào từ mũi thuyền, khẽ lay động mái tóc cô.

“Tam Hà dẫn dắt linh hồn, nước mắt đã chảy rơi

Châm lên ánh đèn xanh âm u le lói

Đi qua ngõ sâu dài vắng vẻ

Phẩy nhẹ vạt sương sáng sớm

Hỏi thăm kiếm tìm trong đêm tối

Ghé tới ngàn vạn cung điện tòa thành

Giấc mơ của kiếp trước...”

“A...” Tố Diệp choàng tỉnh giấc, trợn tròn mắt nhìn xung quanh mới phát hiện mình vừa ngủ thiếp đi. Cô giơ tay lau mồ hôi, thì ra mồ hôi đã chảy ròng ròng từ khi nào. Vừa rồi hình như có người lẩm bẩm đoạn nhạc đó bên tai cô, thanh âm ấy như tới từ phía chân trời, kỳ ảo hư vô, kèm theo là tiếng nhạc quái dị.

Hình như là ngõ dài ngọn đèn xanh gì đó?

Người lái đò ngó đầu nhìn vào, cười lớn: “Tỉnh rồi sao?”

Tố Diệp ngượng ngùng gật đầu, tai lại quay về với bài hát trong vô tuyến: Cơn mưa phùn ngày xuân, cầm một nhành mai đứng chờ người... Cô nhú mồm, vô thức hỏi người lái đò: “Nhà thuyền! Đây là bài hát gì vậy?”

“Chưa từng nghe sao? Đây là điệu sông nước Giang Nam trong khúc “Mẫu đơn đình”. Ở đây nhà nào người nào cũng biết hát bài này đấy.” Bác lái đò nét mặt tự hào.

Giờ Tố Diệp mới nhớ ra, nơi đây là trấn Thiên Đăng, Côn Sơn, là nơi bắt nguồn của hí khúc Côn Sơn.

“Nhà thuyền! Vừa nãy trong lời bài hát có đoạn nào hát về “ngõ dài ngọn đèn xanh” không ạ” Cô cứ cảm thấy giấc mơ vừa rồi rất chân thật, đến cả giọng nói đó cũng rất quen thuộc như đã từng nghe thấy lâu lắm rồi, cố gắng nhớ lại rồi bổ sung thêm: “A, còn một câu là: Tam Hà dẫn dắt linh hồn, nước mắt lã chã rơi”.

Bác lái đò lắc đầu: “Nãy giờ tôi chỉ bật khúc “Mẫu đơn đình”, nhưng đâu có nghe thấy mấy lời bát hát mà cô nói?”

Tố Diệp day trán, thất vọng. Xem ra vừa nãy cô nằm mơ thật rồi. Ngược mắt nhìn ra ngoài, bên ngoài trời đã mưa lất phất, cả trấn cổ

như được bao bọc trong một tấm lụa mỏng, đẹp như một bức tranh thủy mặc, vừa hay phù hợp với câu hát “Cơn mưa phùn ngày xuân” trong khúc “Mẫu đơn đình”.

Quyển 4 - Chương 148: Dập tắt ngọn đèn thứ chín mươi chín

Mình giải thích chút về tiêu đề chương này để mọi người hiểu. Trong chương hôm qua có một bài hát Tố Diệp đã nghe thấy trong giấc mơ. Đó là bài "Thanh Đăng Hành". Bài hát này tới từ một truyền thuyết về "Bách quỷ dạ hành" (Ma quỷ đi tìm người trong đêm). Thanh Đăng Hành là một tiểu yêu gác trước Quỷ Môn Quan, trong tay luôn cầm một chiếc lồng đèn với ngọn lửa xanh le lói, trong đó đốt 100 ngọn nến. Mỗi lần nó kể một câu chuyện là sẽ dập tắt một ngọn nến, cho tới khi ngọn nến thứ chín mươi chín lại tắt thì ngày mới sẽ bắt đầu. Nếu để nó kể câu chuyện thứ 100 thì ngọn đèn xanh đó sẽ dẫn theo một người rời khỏi nhân gian.

Đúng như câu “đất Giang Nam mưa bụi mịt mù”.

Làn mưa như lớp bông, mưa không quá lớn nên không hề ảnh hưởng tới mọi hoạt động tại đây. Các ngôi nhà ngõ nhỏ hai bên đường vẫn rất náo nhiệt, những đứa trẻ nô đùa đuổi bắt trong màn mưa lất phất. Tố Diệp cuộn hăn rèm lên, như thế, cảnh trấn Thiên Đăng trong mưa hoàn toàn nằm trọn trong tầm mắt cô.

Sau khi từ chức cô đã rời khỏi Bắc Kinh, rời xa đô thị huyên náo, rời xa chốn người tranh kẻ đấu hỗn loạn. Thời gian hơn một tháng cũng không quá dài nhưng đủ để khiến tâm hồn cô thanh tịnh. Cô không ra nước ngoài, chỉ tới thôn Trường Bách Sơn* gần nửa tháng, cố gắng tận hưởng cảnh đẹp cùng cảm giác thư thái khi tắm suối nước nóng ở Thiên Trì, sau đó liền tới trấn cổ này. Ở đây không giống như Chu

Trang hay Đồng Lý, khu vực thương nghiệp không sầm uất. Ít nhất thì những gì cô nhìn thấy cho tới giờ này đều là cuộc sống muôn màu muôn vẻ của cư dân nơi đây.

*Thuộc ba tỉnh Liêu Ninh, Cát Lâm, Hắc Long Giang.

Cô thích vẻ đẹp tự nhiên không bị thương nghiệp đẽo gọt này, một nét đẹp mộc mạc. Bất luận sức hấp dẫn của cổ trấn này đối với thế giới bên ngoài là lớn hay nhỏ, ít nhất nó khiến cô rung động. Cô muốn thời gian tới sẽ ở lại đây, sống trong một nhà trọ độc đáo. Mỗi ngày sau khi thức dậy được nghe tiếng chim hót líu lo, ngắm nhìn các gia đình khói bếp nghi ngút, thoải mái hưởng thụ được đi chân trần trên những con đường đá.

Cô nghĩ đây là cuộc sống mà cô muốn.

Con thuyền len vào giữa một khu nhà, Tố Diệp đang tò mò liền nhìn thấy trước mặt có hai chiếc thuyền đi tới, tốc độ rất chậm, dần dần áp sát lại gần thuyền của cô. Một trong số chúng chất đầy vàng mã, trên đầu thuyền của chiếc còn lại có một người đàn bà trang điểm rất đậm trông như bà đồng, mắt nhắm chặt, trong tay còn cầm tràng hạt. Hai chiếc thuyền một trước một sau đứng đưa lắc lư. Người trên bờ hình như đã quen với cảnh này, không lấy làm lạ. Nhưng Tố Diệp thì rất hiếu kỳ, không nhìn được phải hỏi nhà thuyền.

Nhà thuyền đã đội nón lên từ lâu, sau khi nhìn cô thì cười ha ha: “Cô gái! Hôm nay chẳng phải là ngày mười bốn tháng bảy sao. Ngày mai chính là ngày Xá tội vong nhân*. Bắt đầu từ tối nay trên sông sẽ có lễ cúng cô hồn và thả hoa đăng. Cô vừa nhìn thấy Phật bà của cổ trấn này. Cứ mỗi khi tới giữa tháng bảy âm lịch Phật bà đều sẽ ngồi trên sông này niệm Phật. Còn trên chiếc thuyền kia chính là vàng mã để tối nay bắt đầu đốt. Đây là phong tục từ thời ông bà tổ tiên chúng tôi rồi. Cứ tới rằm tháng bảy là đốt vàng mã, đó gọi là “kết duyên quỷ”**.

*Lễ xá tội vong nhân hay còn gọi là lễ Vu Lan hay còn tên khác là tết Trung Nguyên: Theo truyền thuyết, Địa Tạng Bồ Tát, hay còn gọi là “Diêm Vương gia”, sau khi mẹ người qua đời thì bị nhốt dưới 18 tầng địa ngục chịu đủ giày vò. Diêm Vương không nỡ nhìn thấy cảnh ấy nên cứ ngày rằm tháng bảy lại thả mẹ ra khỏi lao ngục. Mà khi cửa nhà lao mở ra thì các hồn ma khác cũng theo đó thoát ra ngoài. Sau này người dân gọi ngày này là ngày xá tội vong nhân, các hồn ma sẽ lên trần thế quấy nhiễu.

**Tập tục này được giải thích như sau: Bạn gặp được người nào tức là người ấy có duyên với bạn, bạn gặp ma nào cũng tức có duyên với ma đó. Một số vùng Giang Nam có tập tục cúng cô hồn. Tối đó phải tới những nơi con người hay tụ tập như vệ đường, bên giếng, bên sông, dùng các đồ vật có tiếng vang để gõ, để đánh, đốt vàng tiền. Cứ một người đốt vàng mã thì một người gõ mâm. Tập tục này đa phần là các bà dẫn theo cháu gái cháu trai.

Lúc này Tố Diệp mới chợt nhớ ra, thì ra chớp mắt đã tới rằm tháng bảy rồi. Người sống trong đô thị hiện đại đều quen dùng dương lịch, sớm đã quên mất cách tính lịch của các cụ ngày xưa rồi. Cô khẽ thờ dài, nhìn theo chiếc thuyền mỗi lúc một xa, chỉ biết cảm thán.

Ngày xá tội vong nhân, cô thích gọi nó là tết Trung Nguyên hơn, đây cũng là một cách gọi của Đạo gia Trung Quốc, theo Phật giáo nó được gọi là lễ Vu Lan. Tối ngày này, gần như hơn một nửa người dân Trung Quốc đều hóa vàng mã. Sống ở Bắc Kinh đã không còn được nhìn thấy rất nhiều tập tục truyền thống, thật không ngờ ở đây vẫn còn cảm nhận được không khí của ngày tết này.

Mặc dù nói là tết Trung Nguyên.

Tố Diệp còn nhớ khi cô còn rất nhỏ đã từng nhìn thấy hàng xóm ven

đường đốt vàng mã. Cô cũng từng nhìn thấy mẹ làm như vậy, cô hỏi tại sao, mẹ liền bảo cô mình thành tâm đốt vàng mã thì những người thân của mình đã qua đời sẽ không phải chịu đói chịu khổ. Sau đó cô lại về Bắc Kinh sống một khoảng thời gian. Trong thời gian đó, mỗi khi tới dịp lễ này cậu sẽ ra ngã tư đốt vàng mã, nhưng vẫn phải tránh để quản lý thành phố phạt tiền. Cô biết cậu đốt cho mẹ. Mãi sau này cô lên đại học rồi ra nước ngoài. Ở đó chỉ có ngày lễ Halloween, trẻ em xách túi tới gõ cửa từng nhà để xin kẹo, nếu không cho thì sẽ làm loạn, thế là từ đó cô không còn đón tết Trung Nguyên nữa.

Nhưng dù là người Trung Quốc hay người nước ngoài, nội tâm của con người ở một mức độ nào đó đều tín ngưỡng hoặc tôn kính điều gì đó, chỉ khác ở cách biểu hiện mà thôi. Tố Diệp thích những ngày lễ tết truyền thống thế này. Ở nước ngoài cô có thể vui vẻ hòa vào không khí ngày lễ của quốc gia đó, nhưng ở Trung Quốc cô lại được hưởng thụ một cách đầy tự hào, vô lo vô nghĩ. Điều này chứng tỏ cô vẫn còn gốc rễ, người còn gốc rễ sẽ không bao giờ cô độc, chẳng phải sao?

Nghĩ tới đây Tố Diệp bỗng khẽ mỉm cười, dường như trong một khoảnh khắc cô bỗng nhận ra mình nghĩ thoáng thật rồi.

“Cô gái! Tối nay ra ngoài xem thả hoa đăng nhé, đây cũng là tục lệ của trấn Thiên Đăng chúng tôi đấy, nhưng xem xong rồi thì phải về nhà sớm một chút. Người già đều nói đêm rằm tháng bảy không nên về nhà muộn.” Bác lái đồ cười sáng khoái, khua nhẹ mái chèo.

Tố Diệp khẽ cười: “Vâng ạ!”

Quả nhiên cổ trấn vừa chập tối, các nhà bắt đầu đốt vàng tiền. Tố Diệp ăn chút đồ, chuẩn bị đi về nhà trọ. Cô đi bộ trên con đường đá, gần như không biết nên đặt chân xuống chỗ nào. Từ nhỏ cô đã nghe mẹ dạy rằng không được dẫm chân lên tiền giấy, nhất là vàng mã

được đốt trong tết Trung Nguyên, vì dẫm chân lên đó đồng nghĩa với chặn đường thu nhật tiền của ma quỷ.

Thế nên đi trên con đường này cô gần như phải đi vòng. Hai người già từ phía trước đi tới thì không may mắn như vậy. Họ liên tục dẫm chân lên tiền giấy, rồi lại phải vội vàng chấp hai tay hướng lên trời xin lỗi. Tố Diệp thấy vậy không nhịn được cười, đây có lẽ chính là “nhập gia tùy tục”. Hai người già đó thấy cô cười, cũng ngượng ngập vò đầu mím cười, ngập tràn thiện ý.

Không khí ban đêm được lấp đầy bởi mùi tro nhàn nhạt. Tối nay, bọn trẻ trong các gia đình đều ngủ rất sớm. Nhà trọ mà cô ở được đặt trên trang web Ctrip, được mọi người khen nức nở. Khi đến nơi xem quả thật như lời trên mạng, hai vợ chồng chủ nhà tính tình đều rất tốt. Họ còn có một cậu con trai năm tuổi tên là Tiểu Đậu Tử. Thăng bé như một niềm vui nhỏ, cứ thấy Tố Diệp là cười rất ngọt ngào.

Thấy cô trở về, cô chủ nhà thò đầu ra, cười tí mắt hỏi: “Đã ăn cơm chưa? Hôm nay cô làm cá, vẫn còn nóng đấy.”

Tố Diệp mím cười nói đã ăn rồi, sau khi cảm ơn cô về phòng nghỉ ngơi sớm.

Cổ trấn về đêm hoàn toàn chìm trong yên tĩnh. Các nhà đều tắt đèn, sao trên trời càng nhiều hơn, càng sáng hơn. Đêm ở đây không giống với Bắc Kinh, không có đèn giao thông, bóng xe, đến đèn đường cũng ít đến đáng thương.

Nhưng cả trong không gian yên bình như thế này, Tố Diệp cũng không được ngủ ngon giấc.

Ánh trăng men theo góc cửa sổ tràn vào trong phòng, lạnh lẽo như bạc. Tia sáng yếu ớt chiếu sáng gương mặt cô khi chìm trong giấc

mơ. Mí mắt cô chớp chớp liên hồi, điều đó có nghĩa là cô đang mơ, mồ hôi trên trán càng lúc càng dày đặc.

“Tam Hà dẫn dắt linh hồn, nước mắt đã chảy rơi. Châm lên ánh đèn xanh âm u le lói. Đi qua ngõ sâu dài dằng dặc. Phẩy nhẹ vạt sương sáng sớm...” Có người hát câu này bên tai cô, giọng hát trải dài, như một thanh âm từ chân trời vọng tới, cũng lại giống tiếng gọi mơ hồ từ địa phủ vọng lên. Nền là một thứ nhạc quý quái, mỗi một âm điệu đều là bán âm* nhưng rõ ràng nó càng khiến tai đau nhức.

*Hay còn gọi là âm giai nửa cung là một âm giai gồm 12 nốt cách đều nhau nửa cung.

Từ xa cô dường như nhìn thấy một cái bóng nhỏ xíu đang chạy dưới ánh trăng. Một bé trai và một bé gái. Cậu bé không ngừng nắm tay cô bé chạy thục mạng, trong không khí phảng phất mùi tro vàng mã, tiền giấy bay đầy con ngõ nhỏ nhưng không thấy một bóng người.

Từ xa xăm, giọng hát ấy như một âm hồn vất vưởng: Đóng lại cánh cửa loang lổ màu sơn, dập tắt ngọn đèn thứ chín mươi chín, nhìn hồng trần phù phiếm trong tam giới, lắc lư ngọn đèn xanh trong tay, mong thời khắc được trở về địa ngục...

“Mau chạy đi!”

“A...” Tố Diệp lại một lần nữa choàng tỉnh bởi tiếng nói quen thuộc và gấp rút ấy. Đôi mắt cô vì hoảng hốt mà mở trừng trừng. Một lúc sau cô mới bật dậy khỏi giường, cầm lấy chiếc điện thoại ở đầu giường lên xem giờ, lại là một buổi sáng.

Tóc cô ướt rượt mồ hôi, trong căn phòng dường như vẫn còn mùi tro vương vất đâu đây.

Tố Diệp giờ tay lau mồ hôi, cố gắng nhắm mắt ngủ tiếp. Gần một tháng nay, mặc dù tinh thần cô đã thoải mái hẳn nhưng giấc mơ này chưa một lần buông tha cho cô, thường xuyên tới làm phiền giấc ngủ của cô, chỉ có điều...

Cô nhớ lại giọng nói vừa nghe thấy trong mơ. Thanh âm của người phụ nữ như đang niệm kinh Phật, trầm thấp, nhưng lại nhấn nhá như điệu hí khúc Côn Khúc. Tuy vậy nhạc nền rất kỳ quái, vẫn là bài hát cô thường hay nghe thấy, nhưng giọng nói của người phụ nữ ấy thì chỉ sau khi tới trấn Thiên Đăng mới nghe thấy.

Cô hít thở sâu, nhìn ra xung quanh, nhất thời không phân biệt rõ mình đang mơ hay tỉnh. Cô thậm chí còn nghi ngờ, giọng nói của người phụ nữ ấy thật sự tồn tại trong giấc mơ của cô sao?

Cô lại cố gắng phân tích giấc mơ của mình, cuối cùng cũng rất dễ hiểu. Có lẽ sau khi tới Côn Sơn cô được nghe quá nhiều hí khúc, lại đúng thời điểm diễn ra tết Trung Nguyên thế nên trong giấc mơ mới xuất hiện hình ảnh tiền giấy và giọng nói người phụ nữ chưa bao giờ thấy đó.

Nhưng mà...

Tố Diệp suy nghĩ thật kỹ, ca từ người đó hát rất rõ ràng, giống như lời bài hát lại giống như một bài ca dao truyền thống nào đó. Khi cô cố gắng nhớ lại xem người đó đã hát cái gì thì phát hiện nội dung của giấc mơ càng lúc càng mờ nhạt.

Khi Tố Diệp mơ màng tỉnh dậy lần thứ hai đã là một giờ chiều của ngày hôm sau rồi. Sau khi đánh răng rửa mặt xong xuôi, cô định ra ngoài chơi. Tiểu Đậu Tử nhảy nhót tới trước mặt, kéo tay cô: “Chị xinh gái ơi! Mẹ em bảo em hỏi chị có ăn cơm không?”

“Chị không ăn đâu, chị ra ngoài đi dạo đây.” Cô xoa đầu Tiểu Đậu Tử.

Tiểu Đậu Tử như một cậu nhóc già đời, đi theo cô xuống nhà, còn dặn dò thêm: “Tối nay chị phải về nhà sớm đấy nhé, là ngày xá tội vong nhân đấy.”

“Biết rồi!” Tổ Diệp khẽ cười.

Ở Côn Sơn có ba vật quý: đá Côn Sơn, hoa quỳnh, sen chung gốc*. Đương nhiên, cả ba thứ quý báu này Tổ Diệp còn chưa có cơ hội đi xem. Đi được vài con đường cô liền cảm nhận được nơi đây là bắt nguồn của hí khúc đúng là không phải hư danh, gần như nhà nào cũng bật hí khúc.

*Hai đóa hoa sen cùng mọc từ một gốc.

Nơi đây từng sản sinh ra ba người tài trong lịch sử của Côn Sơn: Cố Viêm Vũ, Chu Bách Lư, Quy Hữu Quang... Nơi đây lại có ba bảo vật quý hiếm, nơi đây còn là khởi nguồn của tạp kỹ, nơi bắt nguồn của hí khúc... Đây chắc chắn là niềm tự hào của người dân Côn Sơn.

*Cố Viêm Vũ (1613-1682), người dân tộc Hán, thời nhà Minh, là một nhà tư tưởng, lịch sử học, ngôn ngữ học nổi tiếng. Chu Bách Lư (1627 – 1698), tự Trí Nhất, hiệu Bách Lư, người cuối nhà Minh đầu nhà Thanh. Là một nhà lý học (phái triết học duy tâm thời nhà Tống và nhà Minh), một nhà giáo dục nổi tiếng. Quy Hữu Quang (1506 – 1571), một vị quan thời nhà Minh, một tác giả tản văn và cổ văn nổi tiếng.

Con đường đá là một trong những cảnh đẹp nổi tiếng của trấn Thiên Đăng. Truyền thuyết kể rằng viên đá ở đây được gọi là “son hồng”, một cái tên tuyệt đẹp. Tổ Diệp đi trên con đường thông từ Nam tới

Bắc này, nhìn gì cũng cảm thấy mới lạ, tới khi bụng sôi òng ọc rồi cô mới quyết định không để mình chịu khổ nữa, lựa chọn một nhà hàng ngon nhất ở đây để dùng bữa.

Khung cảnh trong nhà hàng này không tồi, có thể nhìn ra chuyên phục vụ những bữa ăn thịnh soạn cho những người khá giả. Ngay cửa vào là tác phẩm chạm trổ hình ảnh các cô gái chàng trai trong điệu hí khúc, sống động như thật, được làm từ đá Côn Sơn. So với việc ăn uống, nơi đây thích hợp ngồi nhàn hạ ngắm cảnh hơn. Tốt nhất là gọi một chén trà, tựa cửa ngắm cảnh. Tố Diệp quyết định ăn chơi một lần, đặt một phòng ngắm cảnh. Từ vị trí này của cô nhìn ra vừa hay thu trọn vẹn cảnh đẹp Giang Nam tượng trưng nhất cho trấn Thiên Đẳng vào tầm mắt.

Ngắm mãi ngắm mãi, ánh mắt cô bất giác dừng lại ở cửa sổ kế bên. Bên cạnh là một phòng VIP, vì mở cửa sổ lại là góc 45 độ, Tố Diệp không những nghe được tiếng nói chuyện cười đùa bên trong mà chỉ liếc mắt một cái đã bắt được hình ảnh người đàn ông đang ngồi thưởng trà.

Anh ngồi hơi nghiêng, đối diện tầm mắt của Tố Diệp, bên cạnh là một người đẹp dịu dàng, quần lấy anh như dây tơ hồng, những ngón tay được sơn khế đặt lên vai anh, ánh mắt đầy mê hoặc.

Tố Diệp sững sờ.

Niên Bách Ngạn, sao anh lại ở đây?

Quyển 4 - Chương 149: Anh ở đường Nam, em ở đường Bắc

Có lẽ vì Tố Diệp nhìn quá chăm chú, người đàn ông cảm nhận được liền ngước mắt lên, ánh mắt của hai người cứ thế không hẹn mà gặp. Tim Tố Diệp đập “thịch” một tiếng. Duyên phận được gặp người quen biết ở nơi đất khách thế này khiến cô trong giây lát quên mất thu ánh mắt của mình lại. Còn Niên Bách Ngạn dường như cũng không ngờ lại có thể gặp được cô ở đây, sau vài giây ngỡ ngàng, khóe môi anh liền nở một nụ cười rất khẽ, ánh mắt nghiêm túc dần trở nên ấm áp hơn, cứ thế nhìn cô qua cánh cửa.

Ô cửa sổ mở một nửa, che đi khung cảnh của căn phòng bên cạnh, cô chỉ nhìn được gương mặt anh.

Nhưng có thể thấy bên phía anh tiếng người náo nhiệt, còn bên này chỉ có mình cô trơ trọi.

Tố Diệp bỗng tỉnh lại sau một lúc lơ đãng, cụp vội mắt xuống. Nhưng trái tim thì không thể bình tĩnh được nữa. Cô cầm đũa lên ăn mà chẳng biết mùi vị món ăn thế nào, đến cả mùi trà thơm ngát cũng không thể khiến cô tĩnh tâm lại. Những ngón tay hơi run rẩy. Cô nắm chặt tay lại nhưng phát hiện những mạch máu trong tay đang đập rất nhanh.

Sao anh lại có mặt ở đây? Tại sao cô lại gặp anh ở đây?

Tố Diệp chỉ mong có thể chạy ngay ra ngoài tìm kiếm đáp án.

Khi suy nghĩ này xuất hiện trong đầu cô mới bàng hoàng, cũng mới

chợt nhận ra, dù có trốn chạy gần một tháng trời cũng không thể chạy thoát. Khi nhìn thấy anh cô vẫn... à không, thậm chí phải nói là cô còn hốt hoảng lo sợ hơn cả trước đây nữa, thậm chí là có chút căng thẳng phấn khích!

Trước khi gặp anh, Tố Diệp cứ ngỡ mình đã tìm lại được sự bình tĩnh. Sau khi cô trở về Bắc Kinh cho dù vô tình chạm mặt anh cô vẫn có thể bình thản điềm tĩnh chào anh một câu, hoặc là dứt khoát đi lướt qua coi như không quen biết. Nhưng hôm nay khi họ tình cờ gặp nhau thế này cô mới biết rõ rằng tất cả mọi sự bình tĩnh hóa ra chỉ là lớp ngụy trang.

Lén ngược mắt lên, cô lại bất giác nhìn qua ô cửa sổ đó. Niên Bách Ngạn đã không còn nhìn cô nữa, trông tình hình có vẻ đó là một buổi xã giao. Có người ồn ào muốn mời anh uống rượu nhưng lại bị anh đặt xuống. Tố Diệp còn mơ hồ nghe thấy chuyện đầu tư quay phim gì đó. Lúc này cô mới chợt nhớ ra giọng nói này, là nữ chế tác lúc trước họ đã gặp ở sân golf, Diêu Mai.

Trong đó người phụ nữ ngồi bên cạnh Niên Bách Ngạn càng niềm nở hơn, cầm ly rượu liên tiếp nũng nịu làm dáng. Từ góc này, Tố Diệp nhìn qua vừa hay bắt gặp đôi mắt hạnh nhân quyến rũ mê hoặc đó của cô ta đặc biệt xinh đẹp. Gương mặt chuẩn đến từng chi tiết, chiếc cằm nhọn tinh tế, mái tóc xoăn dài màu nâu đậm, một thân hình chữ S đầy khuê gởi...

Cô gái này sao trông quen thế nhỉ?

Tố Diệp nhíu mày, nhìn kỹ mấy lần thì mới nhớ ra. Cô ta chẳng phải chính là ngôi sao nữ đang hot hiện nay, Bạch Băng sao? Đừng trách cô mãi mới nhớ ra, chủ yếu là vì cô không thường xuyên để ý mấy tin tức giải trí.

Cô Bạch Băng này trước mắt có thể nói là một ngôi sao khét tiếng, sau khi tham gia liên tiếp mấy bộ phim điện ảnh thì tiếng tăm đã nổi lên mạnh mẽ. Cộng thêm mấy năm gần đây Hollywood cũng đang để ý nhiều hơn tới thị trường Trung Quốc, Bạch Băng cũng có tham gia, được xuất hiện ở khắp các lễ trao giải điện ảnh quốc tế. Cứ như vậy, càng ngày cô ta càng có phong thái của một ngôi sao tầm cỡ quốc tế. Lâm Yêu Yêu vô cùng ngưỡng mộ Bạch Băng, cũng từng nói cho cô biết gần đây Bạch Băng đang nhận một bộ phim điện ảnh trong nước, hình như địa điểm quay ngoài trời được thực hiện ở một cổ trấn thật sự.

Xem ra Lâm Yêu Yêu nói không sai, Bạch Băng xuất hiện ở đây chắc chắn là để quay phim.

Nhưng mà sao Niên Bách Ngạn lại đi cùng cô ta?

Đầu óc Tố Diệp quay mòng mòng mấy vòng, bỗng dưng nhớ tới một câu Diệp Ngọc từng nói: Trước khi kết hôn Niên Bách Ngạn đã từng có tình nhân cố định. Cô nhìn chằm chằm cô Bạch Băng đó, lẽ nào cô ta chính là tình nhân cố định của Niên Bách Ngạn? Vì cô ta anh đặc biệt tới đây xem việc quay phim sao?

Nghĩ tới đây, trái tim bỗng dâng lên một nỗi chua xót. Cô muốn uống một hớp trà để nén cảm xúc ấy lại, ai ngờ trà vào cổ họng cũng chưa đến khe cổ, cô thẳng thừng đặt tách trà xuống bàn. Cái loại trà quái quỷ gì mà khó uống vậy.

Bên căn phòng góc 45 độ, người đẹp vẫn đang không ngừng dỗ dành Niên Bách Ngạn uống rượu. Cái miệng đỏ chúm chím sắp dán sát vào cằm anh rồi. Tố Diệp chau mày rồi lại liếc mắt lờm. Đừng nói là Niên Bách Ngạn, đến cô nhìn còn rung động. Nếu cô mà là đàn ông chắc là cũng khó chống đỡ nổi sự nhiệt tình của Bạch Băng. Những đường cong lấp ló thập thò ấy dựa sát vào ngực anh không

chút kiêng dè. Chỉ riêng ngọn đèn trước mặt thôi e là cũng đủ khiến đàn ông thần hồn điên đảo.

Niên Bách Ngạn vẫn không đón lấy ly rượu của Bạch Băng, tiếp tục uống trà.

Nhưng cô Bạch Băng đó càng lúc càng quá đáng, cướp luôn tách trà trong tay anh, giơ tay, đặt ly rượu bên khóe môi Niên Bách Ngạn, còn nũng nịu nói một câu: Nếu anh mà còn không uống, em sẽ đích thân mớm cho anh đấy.

Câu nói này theo gió bay thẳng vào tai Tố Diệp, khiến cô suýt nữa thì nôn sạch bữa ăn duy nhất có trong bụng ra ngoài.

Liếc thấy Niên Bách Ngạn thật sự đã nhấp một ngụm rượu.

Người đàn ông đáng chết, đúng là hưởng thụ người đẹp trong lòng mà.

Bạch Băng sau khi thấy vậy thì cười tươi như hoa, càng dính sát lại mời anh uống rượu. Tố Diệp thật sự không thể nhìn tiếp được nữa, đứng bật dậy, không nói tiếng nào đi thẳng sang căn phòng bên cạnh, không suy nghĩ gì, đẩy thẳng cửa xông vào...

“Niên Bách Ngạn! Có phải anh muốn vào viện lần nữa vì xuất huyết dạ dày không?”

Vốn là một câu đầy khí thế, ai ngờ thốt ra khỏi miệng cô liền hối hận. Xông vào phòng rồi Tố Diệp mới phát hiện ra căn phòng ấy không chỉ có Diêu Mai và Bạch Băng, còn có rất nhiều người đàn ông cô không quen biết, khoảng bảy tám người gì đó. Họ đang nói cười vui vẻ đột ngột bị sự xuất hiện của cô gián đoạn, lần lượt quay đầu nhìn về phía cô.

“Bác sỹ Tố! Sao cô lại ở đây?” Một thanh âm vui vẻ vang lên.

Tố Diệp từ từ quay sang, giây tiếp theo thật sự muốn đào một cái hố để chui xuống. Thì ra Hứa Đồng cũng đang ngồi ở đây. Có cô ấy, làm sao Niên Bách Ngạn xảy ra chuyện được chứ?

“Ồ, thì ra là bác sỹ Tố, cô tới đây du lịch sao?” Diêu Mai nhận ra cô, nhiệt tình chào hỏi.

Tố Diệp chẳng hơi đâu đáp lại Diêu Mai. Bạch Băng lảng lơ đó có thể xuất hiện ở đây chắc chắn không thể không liên quan tới Diêu Mai. Cô bất giác thầm chửi người đàn bà này đúng là tú bà, dẫn theo diễn viên do mình quản lý tới nịnh hót nhà đầu tư, tiếp rượu, tiếp theo đây có phải sẽ chăm sóc cả giấc ngủ luôn không?

Người đàn ông ngồi chính giữa từ đầu tới cuối không lên tiếng. Cô cũng chẳng nghĩ sẽ ngược lên nhìn anh làm gì, sợ rằng bây giờ người mất mặt nhất ở đây là cô. Hứa Đồng lại rất nhiệt tình đứng dậy kéo tay cô: “Nếu đã có duyên gặp mặt rồi cùng ngồi xuống đi.”

“À không... cần đâu!” Tố Diệp cố tình làm như không nhìn thấy người đàn ông ngồi ngay gần đó, nhưng lại thốt ra một câu mà cả đời sau cô cũng phải tự chửi mình ngu xuẩn: “Tôi... Tôi đi nhằm phòng, mọi người cứ tiếp tục đi!” Nói xong vội vàng quay người bỏ đi.

Đi nhằm phòng á?

Thế tức là gọi nhằm tên luôn rồi phải không?

Ra khỏi phòng, Tố Diệp chỉ tức không thể tự tát vào mồm mình mấy cái.

Chính vì có người vướng bận trong lòng, nơi đây mới càng trở nên ý nghĩa.

Nhưng Tố Diệp vì sự xuất hiện bất ngờ của Niên Bách Ngạn ở trấn Thiên Đăng này mà tâm tình chỉ càng thêm hỗn loạn, cô đi dạo lòng vòng ngơ ngẩn hết Dư Thị Điện Đường*, rồi quay trở về con đường đá. Đây vốn là một cổ trấn không lớn, vòng đi vòng lại cuối cùng cũng quay về chỗ cũ.

*Là một ngôi nhà cổ được xây dựng từ cuối thời Minh đầu thời Thanh của thương gia họ Dư.

Và, Tố Diệp lại nhìn thấy Niên Bách Ngạn.

Cô ở đường Bắc, còn anh đứng ở đường Nam. Tố Diệp bất chợt dừng bước, sững sờ người đàn ông ở phía xa. Trên đường tấp nập người qua lại, có người dân bản địa, có khách du lịch từ nơi khác tới, có những người lớn đang hò hét đuổi theo lũ trẻ để đút cơm, cũng có những người đi phượt vừa mới đặt chân tới. Nhưng chỉ cần liếc nhìn cô đã nhận ra anh, trong dòng người anh vẫn luôn nổi bật như thế.

Dường như anh đã nhìn thấy cô từ lâu, nên mới dừng bước.

Tâm trạng đau buồn và bi thương khó nói thành lời trào dâng. Tố Diệp rất muốn quay người bước đi, giống như lúc đó cô đã tuyệt tình nói với anh rằng hai chúng ta không ai nợ ai. Nhưng thật sự chỉ vì duyên phận này sao? Mới khiến đôi chân cô như đóng đinh trên mặt đất, khiến cô có cảm giác đến cả ông trời cũng hy vọng hai người họ gặp lại nhau.

Niên Bách Ngạn đi về phía cô, những bước chân trầm ổn điềm tĩnh. Anh có dáng người cao to của đàn ông phương Bắc, thế nên đứng ở vùng sông nước Giang Nam dịu dàng này lại càng không ai sánh

được.

Tố Diệp nghe thấy nhịp đập trái tim mình, từng nhịp từng nhịp như muốn nháy vọt ra ngoài, thậm chí hai bên thái dương cũng giật giật liên hồi. Gò má cô nhanh chóng nóng bừng lên, hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn.

Người đàn ông này rất xuất sắc, cho dù anh không muốn, có gái đẹp chủ động tiếp cận anh cũng là chuyện bình thường phải không.

Cho tới khi, anh lại gần cô mới bừng tỉnh. Nhưng lúc này mới quay người đi thì quá mất mặt, cô đành miễn cưỡng nở nụ cười: “Trùng hợp quá!”

Niên Bách Ngạn dừng bước trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô. Một cơn gió nhẹ thổi cô lại ngửi thấy mùi gỗ mộc quen thuộc ấy trên người anh, thân thuộc tới mức khiến người ta muốn khóc. Hôm nay anh ăn mặc khá thoải mái, hai tay đút túi quần, khoe môi khế cong lên, mỉm cười: “Không ngờ em lại tới đây chơi.”

“Ừm.” Tố Diệp bị nhịp tim không theo trật tự nào của mình khiến tâm trạng rối bời, sau khi gắng gượng đáp lại một chữ, cô khế liếm môi: “Nhưng mà em sắp đi rồi, tạm biệt!”

Để lại một câu không đầu không cuối rồi cô quay người định đi.

Nếu anh đã có mặt ở đây, cô chấp nhận kết thúc chuyến hành trình này sớm hơn dự kiến.

Sau lưng, giọng nói trầm thấp ấy vang lên: “Tôi không thể làm như không nhìn thấy em.”

Tố Diệp dừng bước đột ngột.

Niên Bách Ngạn bèn tiến lên, giơ tay quay người cô lại, ánh mắt thâm trầm cẩn trọng: “Em đã từng nói, hy vọng nếu có gặp lại chúng ta hãy coi như không quen biết, nhưng tôi không làm được, tôi không thể nào kìm chế được bản thân không quan tâm tới em, không lo lắng cho em.”

“Anh theo dõi em?” Tố Diệp nghi hoặc.

Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Tôi tới đây vì công việc.”

Tố Diệp không biết nên nói gì, lát sau mới buồn bã đáp: “Anh có việc thì cứ đi trước...”

Tay cô bị Niên Bách Ngạn giữ chặt. Anh khẽ cười, giơ tay còn lại khẽ gõ lên đầu cô rồi rút di động ra, ấn một số điện thoại. Đối phương nhận máy rất nhanh. Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh, nhất thời mê đắm, không biết anh định làm gì, chỉ nghe thấy anh ra lệnh vào điện thoại: “Tới đường đá tìm tôi.”

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tố Diệp là Bạch Băng. Cô khẽ nhúu mày, định rút tay lại. Anh quay lại nhìn cô, càng siết chặt tay cô hơn.

“Niên Bách Ngạn! Anh đừng như vậy.”

“Bắt đầu từ bây giờ, em chỉ có thể đi theo tôi.” Sự nghiêm nghị trong đáy mắt anh giờ thay bằng nụ cười ấm áp.

Câu nói ấy làm Tố Diệp hoảng sợ, cô bỗng quên mất giằng co. Chưa đầy một lúc sau, từ xa cô nhìn thấy Hứa Đồng đi từ đường Nam tới, sau khi nhìn thấy họ thì bước nhanh tới.

“Chìa khóa?” Niên Bách Ngạn giơ tay ra trước mặt cô.

“Hả?”

“Chìa khóa nhà trọ của em.” Anh nhấn nài lặp lại lần nữa.

Trong lúc anh nói, Hứa Đồng đã kịp đi tới, sau khi nhìn thấy Tố Diệp thì mỉm cười: “Bác sỹ Tố! Vừa rồi cô chạy đi đâu vậy, để tổng giám đốc tìm khắp nơi.”

Tố Diệp tròn mắt nhìn Niên Bách Ngạn. Anh vẫn cố chấp xòe tay ra trước mặt cô: “Còn không đưa là tôi lục soát người đấy. Tới lúc đó đừng nói rằng tôi lợi dụng giờ trò.”

Quyển 4 - Chương 150: Nỗi sợ của Niên Bách Ngạn

“Anh dám!” Tố Diệp giật nảy mình.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên nghiêm nghị: “Em nghĩ tôi có dám hay không?”

Hứa Đồng là người hiểu Niên Bách Ngạn nhất, mím môi cười: “Bác sỹ Tố, tốt nhất là cô nên nghe lời tổng giám đốc.”

Tố Diệp vừa nghe Hứa Đồng nói vậy, cũng nhận ra Niên Bách Ngạn không giống như đang đùa cợt, đành bất mãn lôi chìa khóa nhà trọ ra. Niên Bách Ngạn đón lấy rồi đặt ngay vào tay Hứa Đồng, Hứa Đồng không nói lời nào, cứ thế đi thẳng.

“Ấy...”

“Đi theo tôi!” Niên Bách Ngạn kéo tay cô lại, đi về một hướng khác.

“Niên Bách Ngạn! Không có chìa khóa em về nhà thế nào?”

Niên Bách Ngạn im lặng không nói gì, chỉ một mực kéo tay cô đi xuyên qua ngõ nhỏ.

“Này! Em còn mấy thứ quý giá để ở nhà trọ đấy.”

Vẫn im lặng.

“Rốt cuộc anh định đưa em đi đâu?” Tố Diệp không rút tay ra được.

Từ đầu tới cuối mười ngón tay anh đan chặt vào tay cô, bàn tay lớn vừa ấm áp vừa mạnh mẽ.

Cuối cùng thì Niên Bách Ngạn cũng uể oải lên tiếng: “Cùng tôi đi tìm một người.”

Tố Diệp ngăn người: “Nhưng em không có thời gian, em...”

“Khi nào tôi rời khỏi cố trấn em mới được đi.” Niên Bách Ngạn hờ hững đáp.

“Em còn phải tới chùa Diên Phúc xem lễ cúng cô hồn nữa.” Đây thật sự không phải lấy cớ. Nghe nói lễ cúng cô hồn tối nay rất rầm rộ khi thế.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã ra khỏi đường đá. Niên Bách Ngạn giơ tay lên xem giờ: “Thời gian vẫn còn kịp, làm xong chuyện chính tôi cùng em đi dự lễ cúng cô hồn.”

“Hà? Em... Em không nói cần anh đi cùng mà...”

Sự thật chứng minh, Niên Bách Ngạn thật sự tới cố trấn này để tìm người. Anh đang tìm một nghệ nhân thêu Tô Châu nổi tiếng. Tố Diệp đi theo anh, rẽ hết ngõ này tới đường kia, cuối cùng đến trước một căn nhà cũ với bức tường xám trắng, trước cửa chỉ treo bốn chữ: “Phụng xuyên mẫu đơn”.

Đẩy cửa bước vào, bên trong là một ngôi nhà sân vườn bình thường đến không thể bình thường hơn. Căn nhà không lớn nhưng trước cửa trồng một cây tuyết cầu vững chãi, ngược mắt lên là có thể nhìn thấy những đóa hoa tuyết cầu trắng muốt, to bằng cái bát. Gió nhẹ thổi qua, cánh hoa rụng xuống trước mặt.

Đây là một phòng thêu, cửa trong nhà được khóa. Lúc này Niên Bách Ngạn mới buông tay cô ra, trước khi đi vào còn dặn dò một câu bên tai cô: “Đợi tôi, đừng đi lung tung!”

Tố Diệp cũng không định đi, vì cô đã bị những mẫu thêu tuyệt đẹp trước mắt hấp dẫn. Men theo con đường đi vào, trên vách tường cũng bày la liệt các sản phẩm thêu, trong đó có một bức thêu hoa tuyết cầu, tay nghề sống động như thật thật sự khiến cô được mở rộng tầm mắt, rồi lại ngó đầu ra nhìn cây tuyết cầu thật ngoài sân, không nhìn được phải thốt lên: “Giống y như hoa thật, đẹp quá!”

Ông lão vẫn đứng bên cạnh nói chuyện với Niên Bách Ngạn nãy giờ nghe xong liền đưa mắt nhìn Tố Diệp, đang định lên tiếng hỏi thì Niên Bách Ngạn đã nói: “Đi cùng tôi.”

“À à!” Ông ấy chính là nghệ nhân thêu Tô Châu nổi tiếng ở đây mà Niên Bách Ngạn muốn tìm. Ông ấy cũng được coi là người xuất thân từ danh môn, mấy đời gia đình đều sống bằng nghề thêu. Tổ tiên mấy đời của ông đã từng mang đồ thêu của mình vào cung dâng cho Hoàng thượng, trong đó có hai đời còn từng làm trong Công Y Cục* của Hoàng cung, cũng từng một thời danh tiếng, quyền thế.

*Nơi phụ trách may vá quần áo cho Hoàng thượng và các phi tần.

“Là bạn gái của tổng giám đốc Niên phải không? Đúng là trời sinh một cặp, xứng đôi lắm.”

Tố Diệp chợt thấy xấu hổ, vội vàng giả vờ đi xem thứ khác. Niên Bách Ngạn bật cười trước dáng vẻ của cô, quay đầu nhìn ông lão, tiếp tục chỉ vào bản vẽ: “Tôi hy vọng có thể đạt tới hiệu quả thế này.”

Cô không nghe hai người họ nói chuyện nữa, cũng chẳng hiểu một thương nhân kinh doanh đá quý như Niên Bách Ngạn thì có liên

quan gì tới thêu thùa. Tầm mắt cô lại bị bức bình phong gần đó hấp dẫn, là một cây hoa ngọc lan. Nền màu nâu, nhị hoa trắng như tuyết, bức thêu phải cao ngang tầm người. Cô chưa từng được nhìn thấy bình phong lấy hoa ngọc lan làm chủ đề. Bình phong của Trung Quốc đa phần đều lấy núi non, chim hạc hoặc mẫu đơn làm đề tài. Bước tới gần cô không khỏi ngợi khen tài thêu thùa của họ, cho dù có đứng gần thế này, cánh hoa vẫn giống y như đúc. Cô giơ tay lên khẽ chạm vào, mềm mại như thật sự được chạm vào nhị hoa vậy.

Cô bất giác yêu thích bức bình phong này, bên cạnh có trao bảng giá, cầm lên xem, cô vô thức thốt lên hoảng hốt: “Một trăm mười lăm ngàn?” Cô lùi sau một bước, bức bình phong này lại đặt đến vậy.

Ông lão nghe thấy tiếng cô lại ngẩng lên, cười lớn: “Cô gái! Bức bình phong này được thêu hai mặt, chỉ thêu đều là loại hiếm có trên thế giới. Ở chỗ tôi, cô tuyệt đối không tìm được nhà thứ hai có sản phẩm thêu như thế này nữa đâu.”

“Đắt quá!” Cô tặc lưỡi, lắc đầu.

“Mấy năm gần đây, người thêu Tô Châu càng ngày càng ít đi, những thứ càng đẹp thì càng phải làm bằng thủ công. Bức ngọc lan này do chính tay tôi thêu, từng đường kim mũi chỉ, không đắt đâu.” Gương mặt ông lão vô cùng tự hào.

Niên Bách Ngạn ngẩng đầu nhìn bức bình phong đó rồi lại nhìn sang Tố Diệp, không nói gì, tiếp tục thảo luận bản vẽ với ông lão.

Sau khi dạo quanh một vòng Tố Diệp cũng cảm thấy chán, cô muốn đi nhưng lại nhớ tới lời của Niên Bách Ngạn bèn ra sân ngồi xuống xích đu. Từ vị trí này có thể nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Niên Bách Ngạn khi bàn việc cùng ông lão. Gương mặt hơi nghiêng của anh rất tập trung, cẩn thận kỹ lưỡng.

Một đóa hoa tuyết cầu lung lay chực rớt xuống, một cơn gió thổi qua khiến nó rơi vào lòng Tố Diệp, mấy cánh hoa bay ra xa làm ánh mắt cô mê đắm. Cô ngắm nhìn đóa tuyết cầu trong trắng thanh khiết trong tay mình, hương hoa như tràn vào lòng người, không hiểu sao trái tim cũng trở nên yên bình.

Cuộc gặp mặt bất ngờ này khiến cô hoang mang lo sợ, nhưng lại không nỡ chạy trốn thêm lần nữa. Đây không phải là Bắc Kinh, ở đây không có nhà họ Diệp, cũng không có cánh nhà báo, có phải chính vì như vậy khiến cô cảm thấy đối diện với trái tim mình cũng không phải là chuyện quá đáng sợ không?

Cô sợ phải gặp anh nhưng gặp anh rồi trong lòng lại nháy nhót vui mừng.

Ngước mắt nhìn người đàn ông trong nhà, cũng vừa hay có cánh hoa bay vào trong phòng, có mấy cánh hoa rụng xuống tóc anh, khiến vẻ mặt nghiêm khắc của anh thêm vài phần dịu dàng. Tố Diệp bất giác mỉm cười.

Đùng đưa bông tuyết cầu trong tay, cánh hoa của nó rơi rụng ra hết. Cô khẽ thở dài, khoảnh khắc này cô hiểu rất rõ lòng mình, gặp được anh mới là điều quan trọng nhất trong những đoạn hồi ức tuyệt đẹp lưu lại ở cổ trấn này.

Từ phòng ngủ đi ra đã hơn bốn giờ chiều.

Niên Bách Ngạn vươn vai như trút được gánh nặng, rồi lại nắm tay cô: “Đi thôi, tôi cùng em tới chùa Diên Phúc.”

Vì hôm qua trời mưa bụi, nên hôm nay nắng cũng không quá gay gắt, chỉ có những tia nắng mỏng manh nhạt nhòa chiếu xuống, làm bừng

sáng gương mặt anh đến cả ánh mắt cũng như có cả đàn cá bơi qua, sâu thẳm quyến rũ.

Tố Diệp lại nghe thấy những nhịp đập điên cuồng của trái tim, cô đang định lên tiếng bỗng chuông điện thoại của anh vang lên.

Như vậy cũng tốt, ít nhất có thể làm dịu đi tâm trạng căng thẳng của cô hiện giờ.

Niên Bách Ngạn nhận điện thoại, chẳng mấy chốc cô thấy đầu mày anh khẽ chau lại, nếp nhăn trên trán lại trở về vẻ nghiêm nghị thường ngày. Cô đang khó hiểu thì bỗng nghe thấy anh nói: “Tôi lập tức qua đó.”

Cô tưởng anh lại có chuyện gì cần làm, đợi anh cúp điện thoại rồi định nói mình có thể tự đi tới chùa Diên Phúc, ai ngờ anh siết chặt tay cô, giọng nói trầm thấp: “Về nhà trọ của em.”

“Hả?” Cô lại kinh ngạc một lần nữa.

Xuyên qua chiếc cầu đá ngàn năm tuổi, đi tới phía bên kia bờ sông, Tố Diệp dẫn Niên Bách Ngạn về nhà trọ của mình, vừa bước vào sân cô mới thực sự hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Mấy tiếng đồng hồ trước, Hứa Đồng, người cầm chìa khóa rồi quay người đi, lúc này đang xuất hiện ở đây, trên đất bày la liệt hành lý, là của Tố Diệp. Nét mặt của cô chú chủ nhà ngượng ngập, đứng bên cạnh, còn Tiểu Đậu Tử thì đang ung dung ngồi trên một chiếc vali của Tố Diệp, rất có tư thế vua một phương. Sau khi thấy Tố Diệp quay về, thằng bé loạng choạng đứng dậy, hét về phía cô: “Chị xinh gái! Phòng chị có trộm vào rồi, có người định lấy trộm hành lý của chị, đã bị em chặn lại.”

Lúc này Tố Diệp mới ngộ ra, thì ra Niên Bách Ngạn giao chìa khóa cho Hứa Đồng là có mục đích, định chuyển hết đồ đạc của cô đi ư? Cô quay đầu liếc nhìn Niên Bách Ngạn, còn anh thì đang đau đầu, day hai bên thái dương, nhíu mày nhìn Hứa Đồng: “Chuyện này là thế nào?”

“Xin lỗi tổng giám đốc...” Sự điềm tĩnh trước nay của Hứa Đồng giờ thay bằng ánh mắt bối rối.

Cô chủ nhà vội chạy tới kéo tay Tố Diệp, thấp giọng hỏi: “Cháu có quen người này không? Chìa khóa là cháu đưa cô ấy sao?”

Tố Diệp chỉ biết nói tất cả đều là hiểu lầm.

Niên Bách Ngạn lạnh lùng nói: “Hứa Đồng, mau mang hành lý đi!”

Tố Diệp đang định hỏi tại sao lại lấy hành lý của cô đi, thì thấy Tiểu Đậu Tử vẫn không chịu buông tha, một lần nữa đặt mông ngồi xuống vali, ngẩng đầu, gương mặt nhỏ xiu nhả lại: “Chị xinh gái còn chưa lên tiếng mà, hai người có quyền gì mang hành lý của chị ấy đi?”

Hứa Đồng là một cô gái đã thành công nhưng chưa lấy chồng cũng chưa sinh con, nhất thời không biết phải nói chuyện với trẻ con thế nào, khó xử nhìn Niên Bách Ngạn, cuối cùng cũng phải lên tiếng cầu cứu: “Tổng giám đốc Niên, anh xem...”

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn chủ nhà: “Là con của hai anh chị sao? Phiên anh chị bế đi một lát.”

Cô chủ nhà do dự nhìn Tố Diệp, Niên Bách Ngạn thấy vậy cũng quay sang nhìn cô, khẽ hỏi: “Lời em nói có phải nó sẽ nghe không?”

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Niên Bách Ngạn,

khi đối diện với trẻ con, trong lòng bất giác muốn trêu đùa anh một lần. Cô hắng giọng, chậm chậm nói: “Cũng chưa chắc!”

Niên Bách Ngạn nhìn ra cô có ý làm khó, không biết làm sao, anh hít sâu một hơi rồi bước tới trước mặt thằng bé: “Chú quen với chị xinh gái của cháu.”

Tiểu Đậu Tử ngẩng đầu nhìn anh, cảnh này trông có phần hài hước. Niên Bách Ngạn dáng người cao to, Tiểu Đậu Tử thì bé xíu, một lớn một nhỏ cứ đứng sòng đôi như vậy khiến Tố Diệp chỉ muốn cười.

“Tiểu Đậu Tử con mau xuống đi, đừng nghịch ngợm nữa.” Cô chủ nhà quát lên.

Nhưng Tiểu Đậu Tử vẫn lắc đầu nguầy nguậy.

“Thì ra cháu tên là Tiểu Đậu Tử.” Niên Bách Ngạn nhấn nạy, ngồi hẳn xuống nhìn thẳng vào thằng bé.

Tiểu Đậu Tử uể oải nhìn anh: “Cháu có tên đầy đủ đấy, là Cao Húc Phong. Chú có thân thiết gì với cháu đâu, gọi tên thân mật của cháu công khai như vậy là bất lịch sự.”

Tố Diệp không nhìn được nữa, phì cười.

Niên Bách Ngạn có lẽ không ngờ lại bị thằng bé này làm cho ghen lời. Anh liếc nhìn Tố Diệp, khẽ híp mắt lại. Tố Diệp bày ra bộ mặt lực bất tòng tâm. Anh đành phải chuyển hướng về phía Tiểu Đậu Tử, hắng giọng, giơ tay ra trước mặt nó: “Xin chào anh Cao Húc Phong. Chú tên là Niên Bách Ngạn, là bạn tới lấy hành lý hộ chị xinh gái, không phải là người xấu.”

“Chứng minh thư của chú đâu?” Tiểu Đậu Tử cũng giơ tay ra bắt tay

lại.

Niên Bách Ngạn sững sờ.

“Nếu không làm sao chứng minh được?” Tiểu Đậu Tử khoanh chân lại, khịt khịt mũi.

Niên Bách Ngạn bó tay, đành rút ví ra, lấy chứng minh thư nhân dân từ trong đưa cho thằng bé. Tiểu Đậu Tử nhú mày ngắm nghía hồi lâu. Niên Bách Ngạn thật sự nghi ngờ thằng bé liệu có nhận được ba chữ viết trên chứng minh thư không.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Tiểu Đậu Tử hét về phía cô chủ nhà: “Mẹ! Con không nhận được hết chữ trên chứng minh thư.”

Một câu nói khiến Niên Bách Ngạn suýt ho ra máu.

Cô chủ nhà vội vàng tiến lên, bế Tiểu Đậu Tử ra: “Thật ngại quá, trẻ con nghịch ngợm.”

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới thoát nạn, vội vàng bảo Hứa Đồng chuyển hành lý đi.

“Rốt cuộc anh định chuyển hành lý của em đi đâu?” Tố Diệp không thể không hỏi.

Niên Bách Ngạn giơ tay lên xem đồng hồ: “Sắp tới lễ cúng cô hồn rồi, em không vội đi sao?”

Tố Diệp cứng họng.

Khi ra tới cửa, Tiểu Đậu Tử thoát khỏi vòng tay mẹ, chạy tới bên Tố Diệp, tròn mắt: “Chị xinh gái! Chị còn tới nữa không?”

Tố Diệp ngồi xuống, mỉm cười: “Đương nhiên, em đẹp trai vậy mà, chị sẽ tới thăm em.”

“Nhưng chị không thể đợi nhiều năm sau mới tới đâu đấy.” Tiểu Đậu Tử chân thành nói.

“Tại sao vậy?”

“Vì mấy năm nữa là em lớn rồi, nhất định là chị không còn nhận ra em. Với cả lúc đó chắc chắn em đã có bạn gái, chị lại xinh đẹp như thế, bạn gái em sẽ ghen mất.”

Tố Diệp bật cười khanh khách, một lúc sau mới đáp: “Em yên tâm! Chị sẽ cố gắng tránh mặt bạn gái em.”

Lúc này Tiểu Đậu Tử mới mỉm cười mãn nguyện, rồi nhìn về phía Niên Bách Ngạn: “Chú cao to!”

Niên Bách Ngạn thật sự thấy sợ thằng quý nhỏ này, hắng giọng hỏi: “Tôi giúp gì được cho anh, anh Cao Húc Phong?”

“Chú là bạn trai của chị xinh gái sao?” Tiểu Đậu Tử hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

Niên Bách Ngạn mỉm cười. Tố Diệp thì ngớ ngàng, chưa đợi anh đáp lại đã vội vàng đứng dậy, vừa kéo Niên Bách Ngạn ra ngoài vừa chào cô chủ nhà: “Cảm ơn anh chị, em đi đây! Sau này gặp lại!”

Khi đi được mấy chục mét ra khỏi nhà trọ, Niên Bách Ngạn mới bật cười hỏi: “Em căng thẳng gì chứ?”

“Ai căng thẳng? Em chỉ sợ anh bị anh Cao Húc Phong đó giày vò đến

mất hết lý trí thôi.” Tố Diệp né tránh ánh mắt anh, cố gắng giữ cho giọng nói bình tĩnh.

“Trẻ con bây giờ trưởng thành sớm thật.” Niên Bách Ngạn nói một câu chân thành.

Tố Diệp nhớ lại cảnh nói chuyện vừa rồi của hai người lại không nhịn được cười. Niên Bách Ngạn thấy cô cười, nụ cười ấm áp đã từng là giấc mơ bao đêm giờ đây đang thực sự hiện hữu trước mặt anh, bỗng thấy rạo rực trong lòng. Anh không kìm được lòng mình, đan tay vào tay cô: “Đi nào!”

Cô cúi đầu nhìn bàn tay to lớn của anh nắm chặt tay mình, một dòng nước ấm áp khẽ chảy qua trái tim, nhẹ nhàng gạt đầu.

Cái gọi là lễ cúng cô hồn, là một lễ cúng của Phật giáo nhằm vào những đối tượng là ma đói trong thế giới ma quỷ và chúng sinh. Tết Trung Nguyên rất hoành tráng, thường sẽ lựa chọn tiến hành vào chập tối hoặc tối hẳn. Ở trấn Thiên Đăng này, ngoài những thuyền bè cúng cô hồn ngay trên thuyền ra, thì chùa Diên Phúc là nơi tập trung đông người nhất, cũng là nơi có số người tham gia nhiều nhất.

Lúc Tố Diệp vội tới nơi, kim cương thượng sư đã mặc áo cà sa ngồi trước nơi đặt pháp chuông, thước và lư hương. Sư ngồi chính giữa, ngoài ra còn có các tăng lữ làm phép khác. Trước ghế ngồi làm phép thờ Địa Tạng Vương Bồ tát, siêu độ cho ma quỷ dưới địa ngục, bên dưới đặt hoa quả lễ mọn của người dân trấn Thiên Đăng.

Trước khi nghi thức bắt đầu, Tố Diệp vừa xem vừa lắc đầu. Niên Bách Ngạn không hiểu tại sao bèn hỏi. Thật ra anh không có mấy hứng thú với lễ cúng cô hồn, chỉ cảm thấy đáng vẻ tò mò của cô đáng yêu chết đi được.

“Haiz, Phật giáo phổ biến khắp nơi. Không chỉ trên nhân gian, đến cả địa phủ cũng vậy. Trước đây người cai quản địa phủ là Diêm Vương gia, đây là điều mà chúng ta lúc nhỏ ai ai cũng biết, bây giờ đều đổi tên hết thành Địa Tạng Vương Bồ tát. Xem ra mấy chuyện tranh đấu này không chỉ có ở trên trần thế, đến cả địa phủ cũng thường thấy. Chẳng phải qua mấy năm nữa Diêm Vương gia sẽ bị thay thế hoàn toàn bởi Địa Tạng Vương rồi.”

“Chẳng qua chỉ là truyền thuyết thôi, đừng nghiêm túc như vậy.” Ở đây người đi qua đi lại tấp nập, Niên Bách Ngạn bỗng từ đằng sau ôm cô vào lòng.

Quyển 4 - Chương 151: Về khách sạn của tôi

Động tác của anh rất tự nhiên. Cô được anh ôm vào lòng, xung quanh là đám đông qua lại nhộn nhịp. Cô đứng im trong lòng anh, giống như ngoài kia tiếng người có ồn ào hơn nữa, cô vẫn tìm cho mình được một chốn yên bình, hết như cô và anh là một đôi tình nhân tới đây du lịch, thân thiết không thể tách rời.

Gần đó tiếng tụng kinh cầu siêu dần dần vọng ra xa. Bên tai cô là nhịp thở nhẹ nhàng của anh, khi lướt qua tóc khiến cô hơi ngứa. Tố Diệp biết phải đẩy anh ra, ít nhất cũng phải âm thầm tránh xa hơi thở của anh. Nhưng cô lại không nỡ. Cô có thể vượt đèo lội suối, có thể tìm tới một nơi cách xa anh hàng vạn dặm nhưng trái tim cuối cùng vẫn trống trải.

Ở một nơi nhân khẩu còn chưa tới mười lăm vạn người như trấn Thiên Đăng này, vòng đi vòng lại cuối cùng cô lại gặp anh. Lúc này khi được anh khóa chặt vào lòng, khi vòm ngực rắn chắc của anh khẽ áp sát vào lưng cô, khi mười đầu ngón tay anh đặt ở giữa eo giờ đang đan vào tay cô, trái tim dù đã ngấm không biết bao nhiêu cảnh sắc rực rỡ trên đời nhưng vẫn cảm thấy trống rỗng ấy cuối cùng đã được lấp đầy, ngập tràn hơi thở ấm áp của anh, mùi hương gỗ mộc tinh khiết. Trong giờ phút của một đêm cuối hạ đầu thu thế này, mùi hương nhàn nhạt ấy càng khiến cô lưu luyến.

Bất giác, Tố Diệp quay đầu nhìn người đàn ông sau lưng mình. Hoàng hôn phía chân trời đang buông xuống, không lâu nữa cả cố trấn này sẽ trở về với vẻ yên tĩnh vốn có. Những ánh tà dương đỏ dường như bay cả vào mắt anh, ánh mắt sâu hun hút như có thêm

màu sắc. Đến mái tóc anh cũng như được mạ một lớp vàng mỏng. Gương mặt anh rất gần cô, gần đến nỗi khiến cô mê hoặc, cô bắt đầu không phân biệt được đây là mơ hay thực nữa rồi.

Vì quang cảnh lúc này quá ngọt ngào, vì cái ôm giờ phút này quá ấm áp, cô chỉ sợ những thứ quá đẹp sẽ chỉ là mơ.

Thấy cô quay lại, Niên Bách Ngạn cũng cúi đầu xuống, trong mắt anh cô như một con thú nhỏ, đến ánh mắt cô cũng mang theo chút sợ hãi mơ hồ. Anh khẽ cười, nụ cười ngập tràn nơi đáy mắt đã làm mềm mại hàng lông mày bình thường hay nhăn tít lại, trông đã không còn nghiêm nghị mà rất dịu dàng.

Anh cúi đầu.

Cứ như vậy, vàng trán cô cảm nhận được nhiệt độ từ bờ môi anh, hết như buổi sáng hôm ấy ở Nội Mông Cổ.

Tim cô bỗng nhiên co rúm lại. Tố Diệp vội vàng quay ngược lại, cố gắng tập trung vào nghi thức cầu siêu. Nhưng mấy trò giả vờ ngốc nghếch trước nay không phải sở trường của cô, thế là đôi môi đỏ hồng khẽ động đậy: “Chúng ta... không thể như vậy được.” Dứt lời cô có ý muốn thoát khỏi bàn tay anh.

Nhưng Niên Bách Ngạn không định buông ra. Anh gia tăng sức mạnh, khóa chặt eo cô, giọng nói trầm trầm vang lên bên tai, vô cùng mạnh mẽ: “Nhưng... tôi nhớ em!”

Sống lưng Tố Diệp cứng đờ. Không hiểu tại sao, cô bắt đầu lo lắng cuộc gặp gỡ lần này sẽ nâng tình cảm lên một mức độ nào đó. Sau khi cả hai đều quyết định buông tay nhưng định mệnh lại quấn chặt họ với nhau, và lần này, người đã quen chờ đợi là Niên Bách Ngạn dường như đã trở thành người chủ động.

Niên Bách Ngạn khẽ xoay người cô lại, cứ thế hai người nhìn vào mắt nhau, càng khiến cô thấy rõ được sự kiên định trong đôi mắt ấy. Cô sợ nhìn thấy tia sáng đó, nó như làm tan chảy muôn loài vạn vật, như đã trải qua quá nhiều bể dâu cuộc đời.

“Diệp Diệp! Tôi không muốn hai chúng ta phải cô đơn thêm nữa.”

Giọng nói chắc chắn của anh đã khiến cô bàng hoàng, sự sợ hãi biến thành sự kinh ngạc, rồi dần dần chìm đắm trong mênh mông, như con thuyền mắc cạn vào một sa mạc đã ngàn năm, chỉ cần khẽ dẫm chân lên là có thể nghe thấy tiếng gỗ thoi thóp hơi tàn. Cô lắc đầu: “Mặc dù em không tin vào số mệnh, nhưng em cũng sợ trên đời này có báo ứng.”

Cô rất căm ghét nhà họ Diệp, khi cô quyết định làm náo loạn để họ không được sống yên ổn cô đúng là đã không quan tâm tới vòng tuần hoàn nhân quả của ông trời. Nhưng cuối cùng cô mới thật sự hiểu ra mình đã thất bại. Cô không dốc lòng thù hận, thế nên bất luận là lời của Diệp Hạc Phong hay Diệp Ngọc đều khiến trái tim cô đau nhói. Cô cũng không dốc lòng yêu thương thế nên mới không dám đối diện với mối tình đơn phương trước đây của mình, càng không thể hứa hẹn điều gì với người đàn ông trước mặt.

Cho tới bây giờ, Tố Diệp sợ rồi, khi trái tim của mình dần dần trầm luân, cô thật sự sợ sẽ có báo ứng, vì những oán hận trước kia của mình cũng vì cô không đủ trong sáng.

Dường như Niên Bách Ngạn hiểu những suy nghĩ của cô, anh không nói thêm nữa, nhưng vẫn ôm chặt lấy cô.

Sau khi buổi lễ kết thúc, Niên Bách Ngạn dẫn cô đi ăn món kho tàu chính gốc. Quán ăn này không to, nhưng đông nghịt những thực

khách ham muốn ẩm thực nơi đây. Hai người tới khá sớm thế nên chọn được một vị trí không tồi, ngược mắt lên là có thể nhìn thấy cầu cổ ngàn năm tuổi trên mặt sông. Dưới cầu là từng chiếc thuyền nối đuôi nhau. Những mái nhà tường xám bên bờ sông đang nghi ngút khói, có mùi củi thoang thoảng đâu đây bay tới quán ăn bên này.

Tố Diệp ăn ngấu nghiến như hổ đói, Niên Bách Ngạn vẫn nhai kỹ nuốt chậm như trước đây, chốc chốc lại đưa cho cô khăn giấy. Trước giờ anh ăn vốn không nhiều, sau khi đặt đĩa xuống bèn nhìn Tố Diệp, bật cười, sau khó không nhịn được phải hỏi cô một câu: “Đến cổ trấn nhiều ngày như vậy rồi mà vẫn chưa tới quán ăn này sao?”

Tố Diệp không suy nghĩ nhiều, trả lời thẳng thừng: “Em vừa mới tới chưa được bao lâu.” Dứt lời cô mới nhận ra mình lỡ lời, ngừng một lát, rồi lại vui đầu vào món ăn.

Niên Bách Ngạn chỉ biết lắc đầu.

“Thực tế là em chuẩn bị định đi thật, không nói dối anh.” Tố Diệp cố gắng bổ sung.

“Được rồi, tôi tin rồi!” Hiếm khi thấy anh hài hước một lần.

Tố Diệp chẳng hề thấy xấu hổ, cả bàn đầy đủ ăn đủ để khiến trái tim ngượng ngùng ấy tan tác trăm mảnh, nhân lúc uống nước cô tùy hứng nói: “Con người anh đúng là quái đản, trước nay ăn cơm luôn thích tới mấy nơi yên tĩnh đến tiếng một cái kim rơi cũng nghe được, hôm nay sao lại hạ cố tới quán ăn nhỏ này vậy?”

“Ăn cơm càng yên tĩnh càng thích hợp suy nghĩ, đây là một cách để tiết kiệm thời gian.” Niên Bách Ngạn lại cầm đĩa lên, gắp một miếng cá cho vào bát của cô, tiếp tục nói: “Thêm nữa, đáng vẻ “nho nhã”

của em khi ăn cơm rất đẹp.”

Tố Diệp suýt nghẹn: “Anh đúng là không kiệm lời khen nhỉ?”

“Thứ gì đẹp đương nhiên xứng đáng để khen rồi.” Nét mặt Niên Bách Ngạn rất vô tư.

“Ý anh muốn nói, tướng ăn cơm của em làm anh nhức mắt chứ gì.”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Ý của tôi là hôm nay em khiến tôi cảm thấy hóa ra dùng cơm trong hoàn cảnh ồn ào này cũng không tệ, ăn như hổ vồ cũng là một nét đẹp.” Thấy cô quắc mắt nhìn mình, anh lại giơ tay làm như đang an ủi, giải thích: “Cái gọi là ăn ngấu nghiến là cách thể hiện bản tính của con người khi đối diện với món ngon, nó đã hình thành từ thời nguyên thủy tới nay, mỗi người đều có này, rất bình thường.”

“Niên Bách Ngạn! Anh nói xa nói gần cũng là mắng người thôi!” Tố Diệp giơ tay đấm vào người anh: “Nói ai là người nguyên thủy thế hả?”

Niên Bách Ngạn đón lấy cú đấm của cô, bất ngờ cười lớn. Cô bèn xô anh một cái, anh vẫn không tức giận. Những hành động đánh mắng yêu thương của hai người đã thu hút sự chú ý của không ít người trong quán ăn. Ngoại hình của hai người đều rất bắt mắt, sự thân mật này tự nhiên sẽ khiến người ta liên tưởng xa xôi.

Tố Diệp chủ động thu tay về, né tránh cái nhìn của những người khác, hắng giọng hỏi: “Anh quen thuộc quán ăn này như vậy, đã điều tra nhận xét của mọi người hay là ngày trước đã tới đây rồi?”

Chỉ là một câu hỏi rất đời bình thường, cô vốn cũng chẳng quá quan tâm tới đáp án, nhưng không ngờ câu hỏi ấy khiến nét mặt Niên

Bách Ngạn bất giác trầm xuống. Thấy vậy, cô càng tò mò hơn.

“Này!” Cô khua tay trước mặt anh.

Niên Bách Ngạn ngược lên, ánh mắt vẫn tự nhiên tựa như vừa rồi chẳng hề có sự thay đổi nào về biểu cảm: “Trước đây tôi đã từng sống ở đây một thời gian.”

“Ồ.” Tố Diệp vẫn cảm thấy là lạ: “Trước khi anh tới Bắc Kinh sao?” Không phải cô muốn hỏi cho rõ ngọn ngành. Chỉ có điều vừa nãy thấy sau khi anh nghe xong câu hỏi ấy ngón tay khẽ chạm vào hộp thuốc lá cùng nét mặt trầm buồn đó đồng thời xuất hiện, nhưng chẳng mấy chốc anh đã trở lại bình thường, ngón tay cũng thu về.

Cho dù lúc ở bên anh day dứt và ấm áp ra sao, Tố Diệp vẫn không bỏ được bệnh nghề nghiệp của mình. Chỉ từ động tác chạm vào hộp thuốc bỗng khựng lại đó của anh, không khó nhận ra trong tiềm thức Niên Bách Ngạn không thích câu hỏi ấy, thậm chí anh vô thức đã thông qua hành động để né tránh trả lời câu hỏi này.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ giây lát: “Không, là chuyện rất lâu trước đây rồi.” Dứt lời anh lại gấp thêm một ít rau vào bát cô: “Mau ăn đi!”

Cô thấy Niên Bách Ngạn có ý trốn tránh thì cũng không làm khó anh nữa, nghĩ nửa ngày cuối cùng nói: “Không hiểu tại sao em cũng cảm thấy trấn Thiên Đãng này rất quen thuộc, có lẽ em cũng từng tới đây nhưng quên mất rồi.”

Niên Bách Ngạn ngược lại lại khá tò mò với cách nói này của cô, anh mỉm cười: “Nếu đã từng tới sao lại quên chứ?”

“Không biết nữa, có lẽ từng tới trong mơ.” Tố Diệp cười hì hì.

Niên Bách Ngạn nghe cô nói vậy cũng không coi là thật.

“Đúng rồi, nếu anh rất thân thuộc nơi này vậy có từng nghe qua một điệu hí khúc nào có câu “nhìn hồng trần phù phiếm trong tam giới, lắc lư ngọn đèn xanh trong tay” không?” Cô vẫn bị giấc mơ tối qua mê hoặc.

Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày, thẳng thừng đáp: “Xin lỗi, tôi không thuộc các hí khúc.”

“Ồ.” Tố Diệp như đang suy nghĩ gì, thầm thờ dài trong lòng. Có lẽ chỉ là một giấc mơ hoang đường, chẳng nói nên được điều gì.

“Sao vậy?”

Cô ngẩng lên: “Không có gì, em tò mò thôi.” Cô cười, bất giác nhìn về phía cầu đá, cảm thán: “Lại mưa rồi, nhưng trấn Thiên Đẳng mưa bụi ngập trời thế này càng đẹp đến nghẹt thở, hết như tranh thủy mặc vậy.”

Niên Bách Ngạn nhìn ra cơn mưa ngoài trời, rồi lấy điện thoại bấm một dãy số.

Mưa càng ngày càng to, cả trấn Thiên Đẳng đều bị bao trùm trong tầng tầng lớp lớp mưa bụi. Ánh sao cũng đã tắt, chỉ còn nhìn thấy những chiếc đèn lồng đỏ treo thành một dải sáng dài dọc trấn. Thế nhưng người dân vẫn kiên trì thả hoa đăng, đa phần nến đều đã bị nước mưa dập tắt, những ngọn hoa đăng may mắn trôi được tới dưới gầm cầu thì chỉ còn leo lắt chút ánh sáng mỏng manh.

Niên Bách Ngạn thanh toán xong bèn dắt Tố Diệp lên ra trước cửa hòa trông đám người đang tránh mưa. Bên đường có một chiếc xe công vụ xa hoa đang đỗ, có người tài xế bước xuống che ô cho họ,

mặc dù không quá nổi bật nhưng cũng đủ khiến mọi người xung quanh thì thầm chỉ trỏ.

Khi chiếc xe xuyên qua màn mưa, Tố Diệp đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy hình như xe đang đi ra ngoài trấn, cô vô thức hỏi: “Anh định đưa em đi đâu?”

“Về khách sạn tôi đang ở.” Niên Bách Ngạn dựa ra sau ghế, hờ hững đáp. Bờ vai của chiếc áo sơ mi đen hơi ướt. Vừa rồi anh vẫn ôm cô, có lẽ bị nước mưa hắt vào.

Tố Diệp bỗng quay đầu nhìn anh, tim đập thành thịch.

Anh không nói gì cả, cũng chẳng nhìn cô, chỉ kéo tay cô lại đặt lên chân mình, khẽ mỉm cười.

Quyển 4 - Chương 152: Sẽ không buông tay nữa

Cứ như vậy, dọc đường hai người không nói thêm câu nào nữa.

Cũng vì thế, Tố Diệp đã được Niên Bách Ngạn đưa về một khách sạn cách xa trấn Thiên Đăng.

Tố Diệp do dự đứng ngoài cửa, nhìn ra những ngọn đèn bên ngoài cửa khung cửa sổ sát đất của khách sạn. Ánh đèn đung đưa dưới cơn mưa mỗi lúc một nặng hạt, kèm theo cả sấm chớp. Ngọn đèn trong phòng vẫn tỏa ánh sáng vàng nhạt, êm dịu và sang trọng.

Niên Bách Ngạn vào phòng trước, thấy cô vẫn đứng đó, anh dừng bước, nghĩ một lúc lại quay ra cửa, giơ tay về phía cô: “Vào đi!”

Tố Diệp nhìn thấy tay anh, phải một lúc sau mới làm theo. Anh mỉm cười, hơi dùng lực kéo mạnh cô vào trong.

Cửa phòng im lìm đóng lại sau lưng.

Khi cánh cửa được đóng khít lại, vang lên tiếng “cạch”, không hiểu vì sao, trái tim Tố Diệp cũng nhảy dựng lên theo âm thanh khẽ khàng ấy.

Bước vào phòng khách, cô nhìn thấy hành lý của mình đang im lặng nằm đó, một cảm giác khác lạ dâng lên trong lòng. Cô liếm môi: “Gian thương đúng là gian thương, đặt thêm một phòng nữa cũng đâu có tốn nhiều tiền lắm đâu.” Cô chỉ muốn trái tim càng đập càng bất an này bình tĩnh trở lại, cũng không muốn khiến cho bầu không khí quá

mờ ám.

Niên Bách Ngạn đứng trước mặt cô, nghe xong liền cười: “Em cũng nói tôi là gian thương mà, cái gì tiết kiệm được thì tiết kiệm.”

Tố Diệp trừng mắt lườm anh, rồi ngấm nghĩa xung quanh, mới biết mình đã vào một phòng ngủ lớn thế nào. Bên trong chỉ có một chiếc giường đôi rộng rãi. Cô lại bắt đầu không thể bình ổn được tâm trạng một cách khó hiểu. Không phải cô chưa từng ngủ chung phòng với anh, cũng không phải chưa từng chung giường chung gối, nhưng những lần đó đều không căng thẳng bằng tối nay. Có một dự cảm nho nhỏ bắt đầu nhen nhóm trong cô, nhưng cụ thể là gì cô cũng không dám nghĩ sâu thêm.

Niên Bách Ngạn đứng sau lưng, hơi thở nóng rực phả vào tai cô: “Tôi đi tắm đây.” Dứt lời, bàn tay anh vuốt nhẹ dọc theo mái tóc cô rồi ấn xuống bả vai.

Câu nói cùng động tác thân mật đi kèm sau đó của người đàn ông khiến Tố Diệp giật nảy mình, trái tim dường như đã vọt lên tận cổ. Cô quay người nhìn anh nhưng đầu óc mơ hồ choáng váng không nói nên lời.

“Sao vậy?” Niên Bách Ngạn mỉm cười, ngón tay đặt lên gò má cô: “Không khỏe à?”

Tố Diệp giờ chỉ biết lắc đầu nguây nguậy.

“Vậy được, em có thể dùng bồn tắm trong phòng ngủ.” Niên Bách Ngạn yên tâm, ánh mắt dịu dàng.

Thấy anh quay người định đi, cô vội gọi giật anh lại. Niên Bách Ngạn dừng bước, thấy thần sắc cô khác lạ, mỉm cười đợi cô nói tiếp. Tố

Diệp bước tới, tâm trạng hoảng loạn khiến cô lắp ba lắp bắp: “Niên Bách Ngạn! Chính anh... anh đã nói với em mà. Anh... Anh tuyệt đối sẽ không chạm vào em. Chúng ta không thể phát sinh... quan hệ!”

Hành động vừa mới về tới khách sạn đã vội vàng đi tắm của anh đã đủ để dự cảm của cô thành sự thật. Cô cảm thấy có những chuyện nói rõ vẫn hơn.

Niên Bách Ngạn hơi sững sờ. Có lẽ vì anh không ngờ rằng cô lại đột ngột nói một câu như vậy. Vài giây sau anh bỗng bật cười. Tố Diệp thấy anh cười thì càng khó xử, cứ như mình vừa làm một hành động ngu ngốc vậy.

“Tôi muốn đi tắm ngay là vì vừa nãy bị ngấm nước mưa.” Anh không thể nhịn được cười.

Tố Diệp đỏ bừng mặt.

“Nhưng mà...” Niên Bách Ngạn bất ngờ đổi chủ đề, cảm thấy rất thú vị: “Tôi nói với em tôi tuyệt đối sẽ không động vào em khi nào vậy?” Dứt lời anh xoa đầu cô, rồi quay người đi tắm.

Tố Diệp cứ đứng đờ ra đó một lúc lâu.

Trong phòng tắm, hơi nước làm mờ hai mắt Tố Diệp, mùi tinh dầu thư thái lan tỏa trong không khí. Cô ngâm hân người vào bồn tắm, nhưng cánh tay đổ chai dầu tắm lên người thì run run. Khi đặt chai dầu về vị trí cũ cô làm các chai lọ khác đổ bừa bãi, tâm tình khó mà bình tĩnh nổi khiến chân tay cô lóng ngóng.

Cô phải tập quen.

Người nghiêm túc như Niên Bách Ngạn cũng không thể không đùa

cột dù chỉ một câu. Tố Diệp hít sâu, nhìn bọt xà phòng, dần dần mất hồn. Cô và anh, sau này rốt cuộc sẽ thế nào nhỉ?

Ngâm mình gần một tiếng đồng hồ, khi cô ra khỏi đó, Niên Bách Ngạn đã tắm xong từ lâu. Anh ăn mặc hơi “lộ liễu”, à không, nghiêm túc mà nói, anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm ở eo, đang lấy áo ngủ của cô ở trong vali ra, anh vừa đặt lên giường thì thấy cô đi ra, liền mỉm cười: “Tối nay em ngủ trên giường.”

“Vâng!” Tố Diệp liếc nhìn cơ thể anh, chỉ cảm thấy cổ họng khô rát. Cô cúi gằm, anh chỉ đi lướt qua, cô vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh. Cô cầm lấy quần áo ngủ đang chuẩn bị vào phòng tắm thay đồ, ai ngờ Niên Bách Ngạn lại vào trước một bước.

“Ấy...” Cô chạy tới, cửa phòng tắm đã khóa chặt.

Tố Diệp sốt ruột dậm chân bình bịch, chỉ mong lời ngay Niên Bách Ngạn ra ngoài.

Chỉ mấy phút sau anh đã ra ngoài, đầu tóc cũng đã khô, có lẽ là vừa đi vào sấy tóc, thấy cô lo lắng không yên, xông vội vào phòng tắm, anh bật cười, ngó đầu vào hỏi: “Sao vậy?”

Tố Diệp đứng trước giá phơi quần áo, ngẩn người nhìn chiếc quần lót của mình được treo lên đó. Bên mép còn một giọt nước đang đọng lại, lưng lay chực rớt xuống. Mỗi một lúc cô mới thốt nên lời, cổ họng như ăn phải trứng gà bị nghẹn: “Anh...”

“Đã giặt xong cho em rồi.” Niên Bách Ngạn còn tưởng xảy ra chuyện gì, thấy cô muốn hỏi chuyện này, anh trả lời không chút ngượng ngập rồi quay người đi.

Tố Diệp khó xử như bị người ta lột mất một lớp da, vội vàng xông ra

khỏi phòng tắm, không thấy bóng dáng anh đâu lại chạy ra ngoài phòng khách. Cô thấy anh lấy từ trong tủ lạnh ra một bình sữa rồi đi tới lò vi sóng, cũng bước tới, ấp úng nói: “Anh... Sao anh lại nghĩ tới việc giặt nó?” Cô định ra ngoài thay chiếc quần lót thế là tiện tay vút luôn chiếc cũ vào trong bồn tắm, định thay xong sẽ vào giặt, ai ngờ anh vào trước, càng không ngờ là...

“Không phải em định giặt sao?” Anh hỏi với vẻ kỳ lạ.

“À đúng vậy, nhưng mà...”

Niên Bách Ngạn mặc kệ cô đứng đó lăm bà lăm bắm, làm nóng sữa xong, anh rót ra cốc, khẽ nói: “Lại đây uống đi, ngủ sẽ ngon hơn đấy!”

Tổ Diệp đau khổ, sai bước tới cầm lấy chiếc cốc. Sữa nóng làm đầu ngón tay cô ấm hẳn. Niên Bách Ngạn đứng sau không rời đi ngay, hình như anh phải thấy cô uống hết mới yên tâm. Gần gũi thế này, khiến cô chẳng cần quay đầu cũng có thể nhớ lại được từng múi cơ bắp rắn chắc của anh. Cô mím môi nhấp một ngụm nhỏ, một lúc sau mới dám lên tiếng: “Tay của anh là để làm kinh doanh, giặt đồ lót cho phụ nữ người ta cười cho đấy.”

Niên Bách Ngạn chỉ cười không nói gì.

Đợi cô uống sữa xong, thấy anh vẫn nhìn mình không chớp mắt, trong lòng cô cảm thấy bất an, cố gắng nở một nụ cười: “Vậy... Em đi ngủ đây, chúc ngủ ngon!” Nói xong liền đi vào phòng.

Niên Bách Ngạn giữ tay cô lại, tiện đà ôm cô vào lòng.

Trái tim cô đập thành thịch rộn ràng theo từng động tác của anh.

“Niên Bách Ngạn!”

“Làm sao em biết anh đã từng xuất huyết dạ dày?” Anh ôm chặt cô từ phía sau, cúi đầu xuống, môi anh chạm vào mặt cô, cực kỳ nhẹ nhàng.

Giọng nói của anh như gió xào xạc trong đêm mưa, khuấy đảo trái tim: “Em nghe Hứa Đồng nói.”

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười khe khẽ: “Anh không biết là Hứa Đồng cũng có lúc nhiều chuyện đấy.”

“Anh đừng trách cô ấy...” Những lời còn lại bị nụ hôn của người đàn ông nuốt chửng.

Khoảnh khắc môi cô dính sát môi anh, Tố Diệp bỗng muốn khóc. Cô không phản kháng, chỉ nhắm mắt ngăn lại cảm giác chua xót trong lòng, cổ họng cũng nghẹn ứ theo hơi thở của anh. Nụ hôn của Niên Bách Ngạn vẫn khí thế và mạnh mẽ, hết như cái ngày cô liều mạng rời xa anh. Dần dần nó trở nên triền miên, dung nạp môi lưỡi của cô, bàn tay giữ lấy gáy cô với lực vừa phải, cánh tay rắn rỏi siết chặt eo cô. Cứ thế, cô gần như tan ra trong vòng tay anh.

Nụ hôn của Niên Bách Ngạn men theo khóe môi dần dần rời xuống, bàn tay đặt sau gáy giờ vuốt nhẹ lên má cô. Những ngón tay thon dài vẽ từng khóe mắt hàng mi. Ánh mắt anh thâm tình và sâu sắc, cả giọng nói cũng trở nên tình cảm và trân trọng: “Gặp lại em là một bất ngờ. Thế nên, từ giây phút em xông vào phòng, lo lắng anh sẽ lại xuất huyết dạ dày một lần nữa, anh đã quyết định rồi.”

“Quyết định chuyện gì?” Cô ngược mắt nhìn anh, khóe mắt đau xót nhưng lại không nở rời đi.

Bờ môi anh sát lại gần sống mũi cô: “Đã quyết định... sẽ không bao

giờ buông tay nữa.”

Cô bàng hoàng.

Anh giờ tay, nhẹ nhàng vén những lọn tóc trước trán cô ra sau tai: “Hôm nay nhìn thấy em, anh đã cảm thấy em thuộc về anh là lẽ đương nhiên.” Từ sau khi cô từ chức, anh vẫn luôn chờ đợi, hy vọng có một ngày sẽ đứng trước mặt cô với một thân phận hoàn toàn mới, mang tới cho cô một cái ôm bình yên và vững chãi. Nhưng anh không ngờ mình lại gặp cô ở trấn Thiên Đăng.

Sáng nay, khi anh nhìn thấy cô từ khung cửa sổ khép một nửa, khoảnh khắc ấy người bên cạnh có lẽ không nhận ra, nhưng anh biết rõ mình vui mừng tới mức nào, thậm chí còn có ý định bùng bột sẽ đứng dậy đi sang phòng bên cạnh. Điều càng khiến anh bất ngờ hơn là cô đã chủ động xông vào, sắc mặt phẫn nộ, chỉ vì anh đã uống ly rượu của người phụ nữ bên cạnh.

Tất cả mọi kế hoạch đã bị anh phá vỡ, vì từ giây phút đó rồi cuộc anh đã nhận ra mình nhớ cô tới nhường nào.

Nếu cô vui vẻ thì không sao, anh có thể chịu đựng cô độc một mình. Nhưng cô cũng lẻ loi, cô đơn, như một cái bóng du đãng trên đường đá, cái dáng gầy gò đó khiến anh đau lòng. Thế là anh không thể đợi được nữa, giống như anh đã nói với cô, anh không muốn hai người phải cô đơn thêm nữa.

Tố Diệp giật thót mình vì sự bạo dạn của anh. Cô không nói câu nào, chỉ đứng nhìn anh như thế. Trái tim anh bỗng mềm nhũn, rồi lại cúi đầu xuống hôn cô. Nhưng lần này nụ hôn của anh trở nên mạnh bạo, tiến công mạnh mẽ, gần như nghiền nhỏ đầu lưỡi cô, rồi men theo cằm của cô chạy dài xuống cổ tới bờ vai gợi cảm...

“Niên Bách Ngạn...” Những tiếng gọi vụn vặt phát ra từ cổ họng cô.

Bàn tay người đàn ông bắt đầu không an phận, chầm chậm vuốt từ gáy xuống dưới, miêu tả dáng người đẹp như cánh bướm, rồi bắt ngờ lướt xuống quá sống lưng. Khi tay anh áp sát hông, lỗ chân lông cả người cô dựng đứng cả lên. Cô đưa tay giữ chặt tay anh lại, làn môi hồng khẽ run rẩy.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn dần thắm lại, như từng dòng mực đang cuộn trào nơi đáy mắt. Anh cúi đầu, sống mũi cao luồn vào mái tóc cô. Anh mở miệng khẽ cắn lấy vành tai cô, thanh âm trở nên khàn đục: “Có phải anh có thể hiểu là... em vẫn chưa kịp thay quần lót mới không?”

Tổ Diệp thờ dốc, không biết là vì những lời anh thì thầm bên tai hay vì nụ hôn mơn man của anh. Mặc dù trước đây họ từng thân mật, nhưng lời nói và hành động của anh chưa bao giờ khác lạ như hôm nay. Cô không phải một thiếu nữ mới lớn, đương nhiên đọc được khát vọng trong ánh mắt và giọng nói khàn khàn ấy, nhất thời cảm thấy hô hấp khó khăn.

Niên Bách Ngạn mỉm cười, tiện đà bế cô lên, sai bước đi vào phòng ngủ.

Quyển 4 - Chương 153: Hạnh phúc sau những giọt nước mắt

Sự căng thẳng lan tràn trong trái tim Tố Diệp, dần dần trở thành sóng cuộn. Cô yên lặng nằm trong lòng Niên Bách Ngạn, khuỷu tay rắn rỏi của anh như xây cho cô một bức tường thành vững chãi. Cô thuộc về nơi này. Ngước mắt lên nhìn anh, anh cũng cúi xuống nhìn vào mắt cô. Khoảnh khắc này, cảm giác thật tuyệt, đến nỗi khiến cô lầm tưởng tất cả thật sự sẽ kéo dài mãi mãi.

Qua ánh mắt anh, Tố Diệp dường như cũng đọc được sự vĩnh hằng. Hoặc có thể giống như đã vượt qua bao khó khăn, chờ đợi hàng ngàn năm mới gặp lại, cô và anh có lẽ đều thuộc về nhau.

Khi tấm lưng cô dính sát vào giường, xúc cảm lạnh buốt như đầu kim đâm qua ngón tay đã đánh thức lý trí của cô. Cô giằng co, muốn ngồi dậy, nhưng Niên Bách Ngạn đã áp sát người xuống, dưới ánh đèn vàng mờ mờ ảo ảo, nửa thân người để trần của anh hiện rõ từng múi cơ bắp cuồn cuộn. Xen lẫn trong hơi thở thoảng hương gỗ mộc, vẫn trong lành ngọt ngào như mọi lần. Hơi thở quen thuộc đến thế, khiến khóe mắt cô ươn ướt, cổ họng run lấy lấy. Cô chỉ dám nhìn tới sống mũi cao thẳng, rồi dần dần nhìn xuống, chiếc cằm góc cạnh, yết hầu gợi cảm, theo cổ xuống đập vào mắt là bờ vai dài rộng rắn chắc, những đường cong thô kệch nhưng khỏe khoắn. Nơi xương quai xanh đang dựng đứng lên. Điều này chứng tỏ dáng anh rất chuẩn, xương thịt cân bằng, những múi cơ cũng phân định rạch ròi, là thành quả của một người chăm chỉ tập thể dục.

Cô muốn ngắm nhìn dáng hình thân thuộc này. Đã nhiều lần được say ngủ trong vòng tay anh, từng đường nét trên cơ thể, thậm chí là

đường nhân ngư, niềm tự hào của người đàn ông, cô cũng quen thuộc. Chỉ duy nhất đôi mắt anh cô không dám nhìn thẳng.

Đôi mắt Niên Bách Ngạn, thường ngày nghiêm nghị và xa cách, nhưng lúc này đây cho dù cô không ngẩng đầu lên cũng cảm nhận được ánh mắt rực lửa của anh. Cô hơi e sợ sự nhiệt tình ấy, nó như hai ngọn lửa bùng lên thiêu rụi trán cô rồi thiêu đốt toàn thân.

Bờ môi anh nhanh chóng áp sát, Tố Diệp liền nhắm chặt hai mắt lại. Cô sợ sẽ hóa thành tro bụi dưới ánh mắt ấy, nhưng kỳ lạ là cô vẫn cảm nhận được lực hôn của Niên Bách Ngạn. Nó khế khàng chạm vào mũi cô, khi lướt xuống đôi môi có phần mạnh bạo hơn, ngang ngược cạy mở môi và răng của cô. Cô vẫn không mở mắt, cả người cứng đờ như thốt gỗ, còn bản thân chẳng khác nào như cá nằm trên thớt.

Một lúc lâu sau, nụ hôn của Niên Bách Ngạn mới chuyển hướng sang vành tai, lần này nó trở nên mềm mại, hơi thở đục ngầu nóng hầm hập. Cô nghe thấy anh khế lên tiếng, thanh âm hơi khàn: “Mở mắt ra!”

Nhưng cô chỉ càng nhắm chặt hơn.

Niên Bách Ngạn khế thở dài, rồi cúi đầu hôn lên mí mắt đang run rẩy của cô, giọng nói như đang dỗ dành: “Diệp Diệp! Nhìn anh đi!”

Hàng mi dài như con ve sầu khế vỗ cánh, cảm giác hơi ươn ướt trên khóe mi cũng khiến người ta xót xa. Cuối cùng cô cũng mở mắt, bị ép nhìn vào đôi mắt sâu như biển khơi đỏ của Niên Bách Ngạn. Nó thậm chí còn đen đặc hơn mọi ngày, phấp phồng một dự vọng chân thực nhất của người đàn ông với người phụ nữ.

“Niên Bách Ngạn...” Ánh mắt anh quá nóng. Cô thật sự không dám

nhìn, đến hơi sức để gọi tên anh cũng gần như biến mất.

Nhưng anh lại giơ tay siết nhẹ gương mặt cô, ra lệnh cho cô nhất thiết phải nhìn anh.

“Tại sao?” Tại sao anh lại ép buộc cô như vậy? Cô không quen với một Niên Bách Ngạn như thế này.

Ánh mắt anh dần ôn hòa hơn, ngón tay khẽ vuốt ve gò má cô, thì thầm: “Nhìn anh, em sẽ không coi anh là người khác.”

Cô ngẩn ngơ.

“Có thể là người bạn trai trước đây của em, hoặc là Đinh Tư Thừa mà em vẫn thích.” Đôi mắt anh dấy lên một nỗi đau đớn: “Anh muốn em nhìn rõ anh là ai.”

Trái tim Tố Diệp nhói đau, cô lắc đầu: “Không, anh hiểu lầm rồi! Chỉ là em không dám nhìn anh.”

“Tại sao?” Anh thành thật hỏi.

Cô ngước mắt lên, có chút hoảng loạn: “Tiếp cận anh chẳng qua chỉ là ý nghĩ xấu xa muốn gây chuyện của em, nhưng em chưa từng thật sự nghĩ tới chuyện tiến thêm một bước sẽ thế nào. Niên Bách Ngạn! Em... Em...”

“Anh muốn em thuộc về anh, hoàn toàn, trọn vẹn.” Niên Bách Ngạn bỗng bật cười.

“Em chưa từng nghĩ vậy.” Giọng nói của Tố Diệp như bị khé cổ.

Niên Bách Ngạn khẽ cười, cúi đầu chân thành nhìn vào mắt cô, nhấn

mạnh từng câu từng chữ: “Diệp Diệp! Anh tưởng em đã hiểu suy nghĩ của anh. Anh tưởng khi anh đưa em về khách sạn em đã biết rõ, anh muốn có được điều gì.”

“Nhưng anh nói...”

“Anh đã từng nói anh chỉ cho phép em chơi đùa với lửa một hai lần thôi.” Anh hôn nhẹ lên trán cô như chuồn chuồn đập nước.

Tố Diệp trừng mắt: “Em đâu có trêu chọc anh lần nữa?”

Niên Bách Ngạn tươi cười, lắc đầu: “Một lần nữa xuất hiện trước mặt anh đã là hành vi chơi đùa với lửa rồi.”

“Anh...”

“Suyt!” Anh nghiêng đầu, mơn man nhẹ nhàng lên cổ cô.

“Nhưng hai chúng ta không thể...” Cô muốn ngăn cản đầu anh đang không ngừng di chuyển, nhưng ngón tay đã tê dại hoàn toàn.

Nhiệt độ trên môi anh như làm tan chảy cơ thể cô, dẫn dắt nhiệt của cả người cô cũng tăng cao. Khi anh khẽ ngậm lấy tai cô, cảm giác ấm áp từ đầu lưỡi nhanh chóng lan ra. Nhất là cô có thể cảm nhận rõ ràng “niềm tự hào” của người đàn ông cũng đang bùng bùng khí thế. Khoảng không gian giữa hai chân cô bị nó cọ vào đau đớn, nhưng tựa như có một dòng nước ấm chảy qua, cho tới khi một nơi nào đó trong cơ thể cũng bị dòng nước ấy công kích, dần trở nên ẩm ướt.

“Diệp Diệp!” Anh khẽ lẩm bẩm tên cô bên tai, thanh âm vì thân mật mà trở nên mơ hồ không rõ, nhưng cũng đủ để cả người Tố Diệp run lên. Anh nói: “Chúng ta có thể, bởi vì, anh và cô ấy hữu danh vô thực.”

Nụ hôn của anh và câu nói này đồng thời rớt xuống, di chuyển tới xương quai xanh. Bàn tay cũng càng lúc càng bạo dạn, cởi dần từng cúc áo của cô, vạt áo trượt xuống vai, để lộ ra cánh xuân phập phồng nhấp nhô lên xuống. Anh nhìn mãi nhìn mãi, ánh mắt dần thay đổi, đang định cúi xuống, đã bị cô giữ chặt đầu lại.

“Anh vừa nói gì cơ?”

Niên Bách Ngạn cười biểu hiện kinh ngạc của cô: “Anh nói còn chưa đủ rõ ràng sao?”

“Ý của anh là... anh và Diệp Ngọc... hai người là...” Lại còn nói lấp chử.

Nụ cười của anh càng lúc càng rạng rỡ: “Nói cách khác, bây giờ anh hoàn toàn có quyền có được em, với tư cách của một người đàn ông độc thân chưa vợ trước pháp luật.”

“Trời đất ơi! Sao hai người lại to gan đến vậy?” Tố Diệp hoàn toàn chấn động, con ngươi như chực rớt ra ngoài. Nhưng tim cô đập rất nhanh, như có một cảm xúc vui mừng điên cuồng lan khắp cơ thể.

Niên Bách Ngạn chỉ cười mà không nói gì.

“Nhưng tại sao Diệp Ngọc lại làm vậy?” Cô vẫn chưa tới mức đầu óc quay cuồng.

Niên Bách Ngạn khó xử, khẽ thở dài: “Diệp Diệp! Không phải em muốn anh kể lại cho em nghe từ đầu tới cuối câu chuyện trong lúc này chứ?”

Đầu tiên Tố Diệp sững sờ nhưng nhanh chóng nhận ra khát vọng ẩn

chứa trong đôi mắt anh, gò má cô ửng hồng. Cô không nhịn được cười, kèm theo đó là một niềm vui và hạnh phúc cực độ dâng trào trong tim, khiến cô không kiềm chế nổi, vòng tay qua cổ, thắm gọi tên anh: “Niên Bách Ngạn... Niên Bách Ngạn... Có phải em đang nằm mơ không? Anh không lừa em đấy chứ?”

Có lẽ chẳng cần đợi anh nói rõ nguyên nhân nữa. Diệp Ngọc rất yêu Tăng Vũ nhưng Tăng Vũ lại dành tình cảm cho Khúc Nghệ, cô ta không thể cô độc cả đời được? Có những lúc, hôn nhân trong những gia đình quyền quý chưa chắc đã vì tình yêu, quan trọng là môn đăng hộ đối, giống như bố cô và Nguyễn Tuyết Mạn vậy.

“Ngốc ạ, người anh không muốn lừa gạt nhất chính là em.” Không phải Niên Bách Ngạn không nhìn ra niềm vui sướng trong đáy mắt cô, tim anh càng thêm ấm áp, đầu ngón tay càng thêm dịu dàng, anh khẽ đặt tay lên eo cô, kéo đi lớp ngăn cách cuối cùng: “Chỉ vì anh quá ích kỷ, vì anh muốn được danh chính ngôn thuận hơn để bảo vệ em.”

Tố Diệp nhìn anh. Cô hiểu những lời anh nói, khẽ cup mắt xuống, đỏ mặt coi như ngẫm đồng ý. Chưa bao giờ trái tim anh cảm thấy ấm áp và đầy ắp như thế này, vì thế anh lại càng cẩn thận và trân trọng hơn, sống mũi cao cao vùi vào nơi mềm mại. Nó như một dãy núi cao lớn chạy dài. Hai đóa hoa mai nhỏ xinh run rẩy trên đỉnh núi khiến anh muốn được thưởng thức ngay lập tức.

Tuyệt đẹp đúng như anh tưởng tượng, thậm chí cả sự run rẩy của người con gái phía dưới khi bị trò đùa đó kích thích cũng khiến anh điên cuồng. Nhưng đúng lúc anh muốn tiến sâu thêm cảm nhận nét đẹp của cô, Tố Diệp lại gấp gáp gọi tên anh, thậm chí giơ tay chặn môi anh lại.

Niên Bách Ngạn trở nên bối rối, khó chịu. Khi anh ngược lên, trong

đáy mắt toàn là những vụn sáng lộn xộn, chất giọng khàn đặc như cát sỏi lẫn qua: “Ngoan ngoãn cho anh có được không? Đừng giày vò anh nữa!” Mấy lần trước anh nhần nhịn cực khổ vô cùng. Anh chưa từng nghĩ hóa ra sức kiềm chế của mình lại lớn tới vậy. Nhưng như thế không có nghĩa lần nào anh cũng có thể khống chế được bản thân, nhất là dưới thân mình có một người con gái dịu dàng, cái miệng chúm chím, chiếc cằm nhọn, gò má ửng hồng, còn lo lắng run rẩy dưới ánh mắt anh, lại càng toát lên một sức quyến rũ mê người.

Đôi chân thon dài thẳng tắp, vòng ba đầy đặn, vòng eo thon gọn vừa đủ, khi thắt tới ngực lại nở nang, phác họa một thân hình hoàn hảo. Cô như một tác phẩm điêu khắc tinh xảo của Thượng đế, hoàn hảo tới mức người đàn ông nào nhìn vào cũng đều có suy nghĩ muốn phạm tội, anh chẳng phải ngoại lệ.

Thậm chí có thể nói, ý muốn phạm tội này đã sớm quanh quẩn trong đầu óc anh không biết bao nhiêu lần rồi.

“Em... Em muốn...” Tố Diệp ngượng chín mặt, hơi nóng hàm hấp phả ra, xấu hổ khẽ liếc nhìn anh. Từ góc độ này trông anh càng hấp dẫn lạ thường.

“Em muốn thế nào?” Niên Bách Ngạn không nở giận cô, thấy cô muốn nói gì lại ngập ngừng, anh kìm nén lại sự kích động đã lên dây cung, ngữ khí cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Tố Diệp cắn chặt môi, mặc dù đỏ mặt nhưng vẫn nói hết những gì muốn nói: “Em... muốn xem thử... cái đó của anh.”

Niên Bách Ngạn ngẩn ra trong giây lát nhưng nhanh chóng phản ứng lại, thấy mặt cô đỏ từ má cho tới tai anh không nhịn được cười. Tố Diệp thấy vậy càng muốn tìm một cái lỗ chui xuống, gờ tay bịt chặt miệng anh: “Không được phép cười em! Em cứ muốn nhìn hàng thật

đấy thì sao nào?” Cô tò mò cơ thể anh thì có gì không đứng đắn đâu? Ít nhất thì về chuyện này cô luôn yêu cầu sự công bằng.

Niên Bách Ngạn nhin cười, kéo tay cô ra, khoe môi vẫn còn thấp thoáng nụ cười, giọng nói thâm trầm mang theo chút gợi cảm đầy mê hoặc: “Em chắc chứ?”

Tố Diệp hít sâu, tim đập thình thịch không ngớt, nhưng vẫn gật đầu dứt khoát. Cô muốn xem thật mà.

Niên Bách Ngạn nở một nụ cười xấu xa. Anh dướn thẳng người dậy, kéo tay cô, tháo chiếc khăn tắm thắt ở eo ra. Anh mặc quần lót. Thứ đó nằm ngang, đã hoàn toàn thức tỉnh sau màn cọ xát vừa rồi. Sự chủ động của cô càng kích thích dục vọng trong anh. Mặc dù nó được lớp vải bọc bên ngoài nhưng sau khi căng cứng vẫn có thể nhìn rõ từng đường nét tung hoành giữa hai bắp chân. Thậm chí có thể nói chiếc quần đã không còn giam giữ được cảm giác bộc phát muốn thử sức của nó nữa.

Tố Diệp bất giác nuốt nước bọt, giơ tay chỉ về phía đó: “Nó... Nó lớn quá...”

Niên Bách Ngạn siết chặt cầm cô, nhướn mày: “Em từng nhìn qua rất nhiều người?”

“Đương nhiên!” Cô tùy ý đáp, trong đầu không hiểu sao bỗng hiện lên hình ảnh một người đàn ông gầy còm như khỉ. Anh ta không những gầy cả thứ đó cũng nhỏ xíu. So với thứ “hoành tráng” đang căng lên trước mắt cô đây đúng là sự khác nhau dưới đất và trên trời, trẻ con và người lớn. Mặc dù nó vẫn được cột chặt, nhưng chỉ liếc mắt cũng đủ biết kích cỡ vĩ đại của nó, như chính dáng người Niên Bách Ngạn vậy.

Niên Bách Ngạn nghe xong tay bỗng siết mạnh hơn: “Em nói gì?”

“Nhờ có người anh em, người đồng nghiệp Lương Hiên của anh, em gần như đã phải xem toàn bộ các đĩa phim người lớn mà anh ta để lại, không sót cái nào.” Tố Diệp thấy sắc mặt anh đột nhiên trầm hẳn xuống, không nhìn được, cười thầm. Những ngón tay vẫn cứng đờ không dám động đậy lung tung, chỉ cần chống lên vị trí đường nhân ngư là đã cảm nhận được sức mạnh và nhiệt độ bùng bùng khí thế của “thằng bé” ấy. Đó là một khoảng thời gian đặc biệt, lần đầu tiên xem cô không chịu được, nôn thốc nôn tháo mấy lần. Sau mấy ngày được rèn luyện, mài giũa, cô đã chuyển từ thái độ chống đối sang quan sát học hỏi. Chỉ trong vòng có mấy ngày, cô đã được chứng kiến vô số các kiểu biểu cảm của đàn ông khi giao hợp. Thậm chí khi chạm tới điểm cuối cùng, mặt họ còn méo xệch, không biết trông Niên Bách Ngạn sẽ thế nào.

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới bật cười, lại gần cô, hơi thở nóng rẫy phả lên đỉnh đầu: “Vậy tốt nhất là em cứ nhìn kỹ hiện vật của anh rồi so sánh với bọn họ.”

“Liệu anh có cảm thấy em quá háo sắc không?” Cô bỗng hỏi rất chân thành, nhưng còn chưa đợi anh trả lời đã bổ sung thêm: “Nhưng mà em tò mò thật.”

“Không!” Hơi thở của anh càng lúc càng nóng hơn, gấp gáp hơn: “Tò mò là chuyện tốt.”

“Vậy liệu anh có thấy em quá to gan, hay làm liều không?” Cô lại hỏi.

Niên Bách Ngạn nắm chặt bàn tay cô đang chống trên bụng anh: “Anh thích em như vậy.”

Tố Diệp đắm đuối trong đôi mắt anh, sau khi di chuyển tầm mắt, ngón

tay cũng đã có dấu hiệu cử động lại được, dần dần tiến sát lại thứ đang nằm ngang giữa hai chân anh. Cô nuốt nước bọt ực một cái rồi mới từ từ vuốt ve, nó gần như làm bỏng đầu ngón tay cô.

Dường như nó trở nên rất sốt ruột, cơ thể hàm hấp đã bắt đầu khó chịu, không thể chịu được cảm giác bị gò bó trong đũng quần của người đàn ông, chỉ mong được vươn cao đầu, lách ra ngoài. Tố Diệp há hốc mồm lộ vẻ kinh ngạc. Niên Bách Ngạn thật sự là yêu chết cái biểu cảm này của cô, bá đạo dẫn dắt bàn tay cô đánh thức để nó hoàn toàn được phóng thích.

Khi tay phủ lên hiện vật cũng là lúc cô thốt lên bất ngờ, kích thích hơn người của nó cô không thể nào khống chế được. Thực tế là tay cô đã sớm không còn sức lực, bị nhiệt độ của nó nuốt chửng từ lâu. Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn khẽ thở dài thoải mái, cúi đầu xuống nhìn bàn tay trắng trẻo của cô khẽ vuốt ve. Sự mềm mại nơi lòng bàn tay khiến cái bụng nhỏ của anh khẽ co thắt lại. Tay cô rất nhỏ, chỉ giống như tay của một đứa trẻ.

Anh giơ tay lên, những ngón tay vô thức lướt qua gương mặt, rồi như một con rắn linh hoạt tách môi cô ra, len vào trong, hưởng thụ cảm giác mềm mại và trơn mịn của đầu lưỡi. Ánh mắt anh càng lúc càng tối sẫm lại, trong đáy mắt tựa như sóng biển đang cuộn dâng mãnh liệt.

“Nó... đẹp quá!” Tố Diệp đỏ mặt nói. Lòng bàn tay tuy vẫn nóng bỏng, nhưng đầu ngón tay đã hoạt động mạnh hơn, nhẹ nhàng vân vê, rồi kinh ngạc phát hiện nhịp thở của anh ngày càng gấp gáp, cô chuyển thẳng sang nắm lấy nó. Mặc dù chẳng thể nắm trọn nhưng cũng đủ để cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ của từng huyết quản ngoằn ngoèo xuất hiện trên bề mặt.

Sự ngượng ngập và những lời cô nói như một chất xúc tác, làm sao

Niên Bách Ngạn chịu nổi? Chỉ bàn tay mịn màng đó đã đủ lấy mất mạng anh, chưa cần nhắc tới biểu cảm muốn được người đàn ông thương yêu mãnh liệt ấy. Thân hình cao lớn hoàn toàn dán sát xuống, hưởng thụ cảm giác da thịt dính chặt vào nhau.

“Niên Bách Ngạn...”

“Dùng cơ thể cảm nhận nó chẳng phải càng tốt hơn sao?” Niên Bách Ngạn chẳng còn tâm tư đâu tặng cô một màn trình diễn cá nhân. Giọng anh khàn đến khó nghe, nhiệt độ cơ thể chỉ có thể giải tỏa thông qua người con gái này.

Tố Diệp cảm nhận được thứ đó đè chặt xuống người cô, vì thế bụng cô run lên dữ dội. Cô không biết mình có thể chịu đựng được kích cỡ khổng lồ của nó hay không... Đúng vào lúc cô đang suy nghĩ vẩn vơ đi đâu đâu, chiếc điện thoại trên đầu giường lại vang lên rất không đúng lúc.

Niên Bách Ngạn làm ngơ, vùi đầu trong cơ thể mềm mại, quyến luyến trong từng đường cong trên cơ thể cô.

Tố Diệp bị anh chọc, liên tiếp cười khanh khách, chưa bao giờ tim đập mạnh như thế, cả gương mặt cô cũng run lên, cô rất sợ kiểu nhiệt tình này của anh. Ngón tay run rẩy lần sờ điện thoại, đưa lên đỉnh đầu Niên Bách Ngạn, giọng nói cũng ngắt quãng vì những ngón tay không an phận và những nụ hôn miên man của anh: “Điện... Điện thoại của anh...”

Nhưng ngón tay anh đã bắt đầu cuộc thám hiểm mới trong nơi tư mật. Khi nhẹ nhàng vuốt ve hai cánh hoa mềm mại, anh khẽ nói: “Cơ thể em đã sẵn sàng đón nhận anh rồi.” Anh chỉ cảm thấy ngón tay mình đang tiến vào một đầm lầy ướt đẫm khiến anh mê đắm không thể thoát ra.

“Điện... Điện thoại... kêu rồi!” Cả người căng ra thành một đường thẳng, cao giọng nói.

Nhưng Niên Bách Ngạn đã kịp bịt chặt miệng cô, mạnh bạo như một sự trừng phạt cô cố tình gây rối. Mùi gỗ mộc bao trùm hai người cũng càng thêm nồng đậm, xen lẫn hơi thở đầy dục vọng của người đàn ông. Phía dưới là da thịt thơm ngọt của người con gái, trắng nõn, lún sâu xuống chiếc giường màu xanh dương, giống như một viên trân châu lấp lánh rong chơi giữa đại dương bao la.

Khung cảnh đẹp nhất là ngọn núi tuyết ấy, hai chấm nhỏ đỏ tươi trên đỉnh dưới ánh sáng ngọn đèn ngủ càng trở nên mê hoặc. Ánh mắt Niên Bách Ngạn giờ ngập tràn ánh nhìn của dã thú, sốt ruột cúi xuống mút lấy một bên nhị hoa kiều diễm đó, ngón tay cũng không chịu thua kém tiếp tục nhẹ nhàng nhào nặn nụ hoa bên cạnh.

Cánh tay cầm điện thoại của Tố Diệp bỗng tê liệt, bất giác thốt lên tiếng rên khẽ lạ lẫm nhưng vội cắn chặt môi. Sự kích thích mạnh mẽ gấp đôi khiến lý trí của cô cũng tan thành mây khói. Nhưng cô không ngờ trong phút căng thẳng ngón tay đã bấm vào điện thoại, tiếng chuông điện thoại dài dằng dặc đột ngột tắt ngấm.

Đầu bên kia truyền tới giọng nói nũng nịu của một người phụ nữ: “Tổng giám đốc Niên...”

Tố Diệp sửng sờ vài giây rồi quay ngoắt đầu lại, trừng mắt, cố gắng nhắc bờ vai Niên Bách Ngạn lên, liều mạng chỉ vào điện thoại. Niên Bách Ngạn chẳng biết làm sao, kiềm chế cảm giác muốn nuốt chửng cô vào bụng, cầm lấy điện thoại. Giọng nói vì hưng phấn bị ngắt quãng mà trở nên khó chịu: “Ai đấy?”

“Tổng giám đốc Niên! Em là Bạch Băng...” Căn phòng rất yên tĩnh, vì

thể giọng nói ổng ọ của người đó cũng lọt vào tai Tố Diệp không sót chữ nào.

Cô lạnh lùng hừ một tiếng, làm mặt khinh thường, nhưng trong lòng lại cảm thấy bức bối.

Lúc Niên Bách Ngạn nhận điện thoại, mắt anh vẫn nhìn cô chăm chăm, thấy điệu bộ oán hận của cô, bờ môi bất giác cong lên: “Có chuyện gì?” Nói rồi đặt bữa điện thoại lên đầu giường, khi người anh đè xuống, bờ môi cũng khẽ thì thầm bên tai cô, thấp giọng nói: “Không dạy cho em một bài học thì em không biết mình vừa phạm phải lỗi lầm gì.”

Tố Diệp hoảng hốt nhìn anh, rồi lại ngược lên nhìn chiếc điện thoại bên cạnh, trợn tròn mắt, lắc đầu nguầy nguậy. Niên Bách Ngạn nở nụ cười xấu xa, biết cô không dám lớn tiếng khi điện thoại vẫn còn đang kết nối, anh bèn cúi đầu xuống, lướt thẳng một đường từ trên xuống dưới. Nụ hôn nhẹ nhàng tiến lên đỉnh núi bắt đầu trở nên mạnh mẽ.

Khi thì ngậm lấy trêu đùa, khi lại khẽ cắn một cách càn rỡ, in dấu lên hai đóa hoa của cô.

Đối với chuyện chăn gối, Tố Diệp hoàn toàn mờ mịt, làm sao chịu nổi mấy trò đùa thuần thực của Niên Bách Ngạn. Người cô càng lúc càng căng chặt, nhưng vẫn không dám thốt lên, hai tay chỉ vô thức ôm chặt lấy anh, ngón tay len sâu vào mái tóc đen.

Bên kia, Bạch Băng vẫn đang thao thao bất tuyệt, nói một số chuyện liên quan tới bộ phim điện ảnh. Cuối cùng có lẽ vì không nghe thấy Niên Bách Ngạn có bất kỳ phản hồi nào, cô ta e thẹn hỏi: “Tổng giám đốc, anh còn đó không?”

Khi Bạch Băng hỏi, ngón tay Niên Bách Ngạn đang tự do vuốt ve hoa viên của Tố Diệp, lúc nhẹ nhàng lúc đậm sâu, khiến cô cảm thấy trống rỗng, khao khát.

“Ừm.” Anh đáp lại vào điện thoại một tiếng, giọng nói uể oải. Anh liếc nhìn gương mặt muốn kêu và không dám kêu của Tố Diệp. Cô bất lực lắc đầu, thậm chí ánh mắt còn như van nài cầu cứu, mái tóc dài mượt mà che nửa gương mặt, lại càng xinh đẹp khiến người ta không thể rời mắt.

Niên Bách Ngạn đắm chìm trong sự nhẩn nhện của cô, bờ môi đỏ hồng hơi dướn lên, đôi mắt đen lấp lánh như được quét một lớp dục tình, trong sự mơ màng hoảng loạn chứa đựng vô số ai oán.

Đầu kia, Bạch Băng vẫn đang hờn hờ, không biết là nói cái gì, giọng nói mềm mại, ngọt như đường. Tố Diệp nghe là thấy phiền, ánh mắt như bị bao trùm một lớp nước mỏng, nhìn Niên Bách Ngạn bằng nét mặt đáng thương khiến anh không nhìn được, lại cúi xuống hôn cô. Lần này cô không kháng cự nữa, thậm chí còn chủ động quấn lấy anh. Hai người trao nhau hơi thở của mình, bào mòn lý trí của đối phương.

Bạch Băng đưa ra lời mời anh ngày hôm sau cùng ăn tối, còn giới thiệu một cách sinh động phong cảnh tuyệt vời xung quanh nhà hàng đó. Tâm tư của Niên Bách Ngạn đã đặt cả vào người Tố Diệp. Ngón tay anh lần tìm vào nơi đỉnh điểm, đậm một cái thật mạnh!

“A...” Tố Diệp rùng mình, cả người co thắt lại, môi lưỡi đang quấn quýt bỗng phát ra một tiếng hét lạnh lạnh. Khung cảnh trước mắt mờ mịt, bỗng bụng dưới nóng rẫy. Cô cảm nhận được một nơi nào đó trong cơ thể đang tràn ra dòng nước dạt dào ấm áp, cô không kìm được, khẽ gọi tên anh: “Bách Ngạn...”

Bạch Băng bỗng đột ngột ngừng lại, rồi sau đó thốt lên sững sốt:
“Tổng giám đốc Niên?”

Niên Bách Ngạn từ tốn cầm lấy điện thoại, nhìn cô gái đang không ngừng thờ dốc phía dưới, mỉm cười, trong đáy mắt là những tình cảm sâu không thấy đáy.

“Xin lỗi, không có thời gian.” Anh thẳng thừng từ chối lời mời của Bạch Băng, cúp điện thoại rồi tắt luôn nguồn.

Tổ Diệp nhắm chặt mắt, bàn tay yếu ớt bám lấy vai anh, cả người tê dại áp chặt vào người anh. Cô chưa từng nghĩ khi tất cả dự vọng cùng tập hợp lại, dòng nước nóng bỏng ấy có thể cuốn trôi tất cả, càng không thể tưởng tượng ra niềm hạnh phúc, sung sướng khi đạt tới đỉnh cao nhất. Cô không biết vừa rồi mình hét cái gì, đầu óc giờ hoàn toàn mê man rồi.

Trong lúc ngẩn ngơ lại nghe thấy tiếng anh khẽ cười, nơi bí mật nhất bỗng nóng rực. Tổ Diệp hét lên rồi đột ngột mở mắt, nhưng bị những hành động mỗi lúc một thêm bạo dạn của Niên Bách Ngạn dọa dẫm đến đờ đẫn.

Hương vị ngọt ngào khiến anh khát khao được tìm tòi nhiều hơn nữa, không ngừng đùa giỡn, chốc chốc còn khẽ cắn hai viên ngọc đã sưng phồng, cực kỳ mẫn cảm đó.

Tổ Diệp thờ hồn hển, vô thức uốn éo thân người, bàn tay nắm chặt ga giường. Cảm giác hoan lạc ăn mòn cơ thể, sự tỉnh táo cuối cùng còn sót lại trong tim cũng đang thét gào.

Ngọn lửa dưới người Niên Bách Ngạn cũng đang kêu gào ầm ĩ. Anh đè lên người cô, con mãnh thú đó chặn luồng nóng bỏng của cô lại. Đôi mắt mơ màng của Tổ Diệp bỗng mở to, cảm giác sợ hãi khiến

trong lòng dâng lên một sự kháng cự tận sâu thẳm. Đôi môi khế nứt nở, nghẹn ngào, đánh mạnh vào lồng ngực rắn chắc của anh, đôi mắt mọng nước ngập tràn bi ai và khẩn cầu nhìn đôi mắt đen láy sâu hun hút của anh.

Anh cúi đầu, nuốt trọn những tiếng nấc nghẹn ngào của cô. Anh giơ cao chân cô lên, dướn người. Con quái thú khỏe như trâu đó chậm chậm, không hề do dự mở cánh cửa cô đang đóng chặt, từng bước từng bước tấn công thành trì của cô.

Nét mặt Tố Diệp bắt đầu đau khổ, cơ thể cũng vì thế mà run lên mãnh liệt. Anh cố gắng từ từ, chậm tới mức có thể khiến cô cảm nhận được cơ thể mình dần dần được mở ra, thậm chí cô còn miễn cưỡng cảm nhận được huyết quản không ngừng đập mạnh của nó. Cơ thể cô chưa từng phải đau đớn và mệt mỏi như vậy, cảm thấy như da thịt xung quanh đều nứt vỡ, nhưng cô lại muốn có được sự nóng bỏng và thỏa mãn này một cách kỳ lạ.

Khi Niên Bách Ngạn mạnh mẽ tấn công một lần nữa, cô đã khóc, ngẩng đầu cất lên tiếng rên tuyệt vọng, một giọt nước mắt từ mi lăn xuống gò má.

Cô khóc vì những cảm giác phức tạp trong lòng.

Cuối cùng cô đã hiểu mình quyến luyến người đàn ông này đến thế nào.

Cuối cùng cô đã hiểu con người quyền thế hà khắc này đã mang tới cho cô cảm giác trọn vẹn không một kẽ hở tuyệt ra sao.

Cuối cùng cô đã hiểu con đường tương lai của cô và anh sẽ gian nan biết bao.

Trên đỉnh đầu, cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng thở phào thỏa mãn. Anh không vận động kịch liệt ngay, mà cắn chặt răng, đè nén cảm giác muốn điên cuồng phi nước đại. Dường như anh muốn Tổ Diệp quen với cơ thể mình trước đã. Anh cúi xuống hôn lên giọt nước mắt của cô, thanh âm khàn đặc ngập tràn ngợi khen: “Diệp Diệp! Em chặt quá!”

Toàn thân Tổ Diệp vẫn không ngừng run lên.

“Đau à?” Niên Bách Ngạn thấy cô khóc, xót xa hỏi.

Cô nhắm mắt lắc đầu, nhưng khi tay anh đan vào tay cô, nước mắt của cô lại như từng viên ngọc đứt dây. Cô không thể khống chế được cảm giác bi thương trong lòng, có lẽ là vì không biết tiếp theo đây sẽ phải đối mặt với người đàn ông này thế nào.

“Xin lỗi em!” Niên Bách Ngạn sợ sức mạnh của mình đã làm cô đau, cố gắng nhẫn nại, nụ hôn của anh dịu dàng, ngập tràn xót thương, khẽ chạm lên mí mắt ướt đẫm của cô.

Cô ngược mắt lên, nhìn vàng trán vì cố nhịn mà mồ hôi chảy đầm đìa của anh. Đến cả ánh mắt anh cũng ngập tràn xót xa. Tình yêu và sự ấm áp dâng lên trong lòng, cô cắn môi, hai má dần đỏ ửng lên: “Em rất thích... như thế này, anh... thích chứ?”

“Thích!” Lời cô nói chính là động lực để người đàn ông bùng phát. Anh thầm gọi tên cô. Sức mạnh cố gắng thu lại đó như chiếc vòng sắt quấn chặt lấy anh, nhưng lại ấm áp đến khó tả, khiến anh bất chấp việc sẽ làm cô đau đớn, không nhịn được nữa phải tiến vào. Anh dướn người, thì thầm vào tai cô: “Tiểu yêu tinh! Anh chỉ muốn nuốt chửng em!”

Hồn phách Tổ Diệp tan tác trước những đợt tấn công mạnh mẽ của

anh, cơ thể cô được lấp đầy, ý thức cũng hoàn toàn bị tiêu diệt, chỉ biết đi theo bản năng của người phụ nữ, xoay người để nghênh đón cơ thể người đàn ông.

Anh đưa tay cô lên đỉnh đầu, cảm giác hai cơ thể được lấp đầy không ngừng lắng lư, mỗi lúc một nhanh.

Cả quá trình, anh đều nhìn gương mặt hây hây đỏ của Tố Diệp không chớp mắt. Anh biết cô rất tuyệt, nhưng hoàn toàn không ngờ cô còn vượt xa trí tưởng tượng của anh, không nhin được khế nâng gương mặt cô lên, hôn lên đôi mắt xinh đẹp ấy.

Tố Diệp như một nhúm bông, hoàn toàn tan ra trong vòng tay anh, mắt cô khép hờ, thần trí sớm đã không còn tỉnh táo. Bờ môi đỏ hồng đón lấy nụ hôn của anh. Cô thậm chí còn khế gọi tên anh, mỗi một thanh âm đều là sự quyến luyến từ tận đáy lòng.

Sự sung sướng khiến cả hai quên đi hiện thực, cô cũng dịu dàng nép mình dưới người anh.

Niên Bách Ngạn nâng eo cô lên để cả hai người kết hợp chặt chẽ hơn. Anh nhìn người con gái mê loạn, tóc tai rối bời, từng lọn tóc dính chặt vào gương mặt ướt đầm mồ hôi. Dáng vẻ ấy cùng ánh mắt gọi tình, long lanh nước đã cướp hết lý trí của anh, anh không còn tìm được bản thân mình nữa.

Giống như vừa trải qua một cơn bão lớn.

Tố Diệp chỉ có thể bám chặt vào sức mạnh ở bờ vai anh, như con thuyền nghiêng ngả trong gió bão, mặc cho anh dẫn dắt và nắm giữ. Cô ngược lên nhìn thẳng vào mắt anh. Tiếng sấm ngoài cửa dù có to hơn nữa cũng hoàn toàn không thể nghe được, vạn vật trên thế gian đều trở nên mơ hồ. Chỉ còn ánh mắt anh nhìn cô, chỉ còn gương mặt

tuần tú này khiến cô cam tâm tình nguyện để anh chiếm hữu.

Bầu không khí giao hòa giữa tiếng gầm của người đàn ông và tiếng thở gấp của người con gái, trên giường, bóng hình hai người chồng lên nhau, thân mật, không một chút cách rời. Những linh hồn cô đơn dường như đang nương tựa vào nhau...

Cô say sưa, khi sự thoải mái tăng lên cao hơn, bụng đột ngột co lại, cảm giác sáng khoái bộc phát mạnh mẽ, thiêu rụi toàn bộ giác quan của cô. Tay cô ôm chặt lấy anh, đầu móng tay đâm sâu vào da thịt, lưu lại hai vết hằn đỏ trên lưng anh...

Tổ Diệp như chìm sâu trong lòng biển khơi.

Trong lúc ngủ cô vẫn mơ mơ hồ hồ.

Một đêm mưa gào gió thét cuối cùng cũng bình lặng, ngoài cửa sổ chỉ còn tiếng nước chảy tí tách.

Sau khi bị Niên Bách Ngạn “tàn phá” cơ thể, Tổ Diệp ngủ rất ngon, gương mặt xinh đẹp thường ngày giờ bị giày vò chỉ còn nét mệt mỏi. Cô dựa sát vào lòng Niên Bách Ngạn, tìm cho mình một tư thế thoải mái nhất.

Khi tia sáng đầu tiên chiếu vào căn phòng, Niên Bách Ngạn cũng đã thức giấc. Cánh tay bị cô gối đến tê cứng nhưng anh cũng không thấy sao. Nhờ ánh nắng yếu ớt, anh mới được ngắm kỹ người con gái trong lòng mình. Cô cuộn tròn trong lòng anh, tìm nơi dựa dẫm, gương mặt áp sát ngực anh, từng nhịp thở đều đều quét qua da thịt anh. Cảm giác này thật kỳ diệu.

Đây không phải lần đầu tiên anh ôm cô ngủ.

Nhưng không lần nào chân thật như thế này. Trải qua một đêm vằn vữa, anh mới thật sự cảm nhận được niềm hạnh phúc và thỏa mãn khi một người con gái thực sự thuộc về mình.

Anh đã không còn buồn ngủ nữa. Anh nghiêng người chắn ánh nắng chiếu vào để cô ngủ được ngon giấc. Anh khẽ đưa tay vuốt nhẹ gò má, sống mũi, bờ môi cô...

Thậm chí bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng cô thở dốc, nũng nịu gọi tên anh. Còn anh thì hết lần này tới lần khác thưởng thức cơ thể căng chật tuyệt vời này.

Quyển 4 - Chương 154: Hãy ở bên anh

Lần này cô đã thực sự thuộc về anh rồi.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn người con gái vùi đầu trong ngực mình, gương mặt cô có phần nhợt nhạt, hàng mi dài như đôi bướm bướm đang nghỉ ngơi giữa nhị hoa. Cô khẽ gọi mà vẫn thuần khiết. Anh si mê cơ thể cô, cũng cảm động sự ngây thơ và bạo dạn của cô trong chuyện tình cảm. Dù cho bị đưa tới cao trào, cô cũng chỉ biết hét lên bất lực, chẳng biết nói mấy lời tục tĩu.

Cứ ngấm mãi ngấm mãi, khung cảnh triền miên tuyệt vời tối qua lại hiện về trong đầu, khiến ngọn lửa sục sôi trong người anh lại muốn được bùng cháy. Lần này là hừng hực cháy, thậm chí mỗi một thớ thịt trên người anh đều đang gào thét, đau nhức, mỗi tế bào đều ngập tràn khát vọng.

Cơ thể anh nóng bỏng còn cô thì hơi lạnh, xúc cảm này khiến dục vọng nổi lên.

Tố Diệp có lẽ vẫn còn mơ ngủ, cô hé mắt nhìn anh, khóe môi nở nụ cười hạnh phúc. Có lẽ vẫn còn nửa mơ nửa tỉnh, cả gương mặt lại áp sát vào lồng ngực anh, hưởng thụ sự ấm áp được cùng anh hòa hợp.

Động tác vô tình của cô khiến phòng tuyến cuối cùng của anh sụp đổ. Sự lưu luyến cơ thể cô lại bùng cháy. Anh không còn do dự nữa, lật cơ thể mềm mại của cô lại, khẽ ôm lấy eo cô.

Lần này anh rất dịu dàng, khiến Tố Diệp còn chìm trong giấc ngủ bị niềm hạnh phúc to lớn ấy nhấn chìm. Cô mở mắt, lúc này mới ý thức được người đàn ông sau lưng mình lại ham muốn.

Niên Bách Ngạn ôm chặt lấy cơ thể yếu ớt ấy, ngực anh vẽ lên từng đường cong hoàn mỹ, từ sau lưng hôn lên gương mặt hơi nghiêng của cô.

Mỗi một lần anh đều mạnh mẽ và kiên định như vậy.

Khiến cô cảm thấy dưới người mình như có lửa đốt, hoàn toàn bị thiêu cháy, không còn chút sức lực.

Cô rất muốn ôm lấy eo anh, nhưng lại bị anh nắm chặt dẫn dắt, đặt lên bụng mình.

Như thế cô càng cảm nhận được rõ ràng, cơ bụng bé xíu vì sự tấn công của anh mà phập phồng lên xuống, thậm chí tay cô cũng cảm nhận được mỗi một đường nét của anh.

Tận sâu trong đáy lòng bất giác thốt lên lời khen ngợi.

Tình cảm của hai người như trận hồng thủy bị chặn lại quá lâu, giờ phá vỡ mọi tường thành. Niên Bách Ngạn vốn muốn trân trọng người con gái trong lòng mình, dịu dàng thể hiện sự nhiệt tình của mình. Nhưng tiếc là anh hoàn toàn không thể chặn lại ham muốn cháy bỏng và mãnh liệt, ban đầu vẫn còn kiềm chế, dần dần vẫn trở nên cuồng dã.

Cơ thể tráng kiện áp chặt lên người Tố Diệp như muốn tìm kiếm nhiều niềm vui hơn nữa.

Triền miên say sưa, kích thích nóng bỏng.

Họ cùng choáng váng thỏa thuê trong niềm vui, kinh ngạc trong cơn sóng tình. Anh thuần thực và nhiệt tình, dùng toàn bộ sức lực để dẫn cô cùng vượt qua mưa gió. Còn cô thì đi theo anh, đón lấy anh, bổ sung và hỗ trợ cho anh. Họ ngạt thở trong niềm hạnh phúc cực điểm, sung sướng trong cơn nham thạch bùng phát, cứ thế bùng cháy tới khi tan thành bọt nước.

Cuối cùng khi luồng nham thạch ấy thiêu đốt cả hai, bờ môi Niên Bách Ngạn khẽ thì thầm bên tai cô: “Từ nay về sau hãy ở bên anh.”

Tố Diệp lại mê mết chìm vào giấc ngủ.

Các thành phố dưới vòm trời này mỗi nơi mỗi khác. Một Bắc Kinh huyền ảo và một Giang Nam sông nước được nắng mai bao bọc đúng là thiên đường và mặt đất. Sáng sớm, cục cảnh sát vẫn bận rộn như thường. Tố Khải dừng xe xong thì đi vào, bộ cảnh phục trên người tôn lên dáng vẻ phi phàm của anh. Tinh thần vốn đang phơi phơi, nhưng bất giác liếc thấy cái bóng trong phòng làm việc, sắc mặt anh lập tức thay đổi, đi sang hướng khác.

“Tố Khải!” Đúng lúc ấy cửa phòng bật mở, cô gái bên trong thấy cái bóng cao lớn của anh thì vui vẻ gọi với theo.

Tố Khải dừng bước.

Lại nhìn thấy các đồng nghiệp xung quanh đều nhìn anh bằng ánh mắt mờ ám.

Anh đành chịu, quay người tươi cười nhìn Diệp Lan, giơ tay coi như lời chào hỏi.

“Chậu cây nở hoa rồi, mau tới đây xem đi!” Diệp Lan vẫy tay về phía

anh, sau đó đi vào văn phòng.

Có đồng nghiệp bước tới bá vai Tố Khải, nhìn vào dáng hình trong phòng, bĩu môi: “Được lắm, cảnh sát Tố! Bình thường chẳng thấy nói cười, vừa ra tay đã tán đổ cực phẩm.”

Tố Khải chẳng thèm để ý tới anh ta, kéo tay anh ta xuống, nét mặt nghiêm nghị: “Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, không được để người ngoài vào phòng làm việc của tôi!”

Người cấp dưới có vẻ ảm ức, nét mặt bi thương: “Sếp! Cô ấy chẳng phải chị dâu sao. Cả cục cảnh sát này đều biết quan hệ của hai người rồi, còn ai chặn lại nữa.”

Tố Khải khó xử.

Từ lần trước khi anh dùng thân phận bạn trai tìm lại cho cô túi xách, quan hệ giữa anh và cô đã trở thành đề tài bàn luận sôi nổi khắp cục cảnh sát. Anh muốn giải thích nhưng lại cảm thấy mấy lời này từ miệng anh mà ra là không tôn trọng Diệp Lan, thế là từ đầu tới cuối anh đều đợi Diệp Lan chủ động thanh minh, cho dù cô nói rằng anh bị cô đá cũng chẳng sao. Thế mà ngày nào Diệp Lan cũng đến, lấy lý do chăm sóc chậu cây để chiếm lấy phòng làm việc của anh.

Bước vào phòng, chậu cây đặt trước mặt bàn đã nở hoa, là các loại hoa nhỏ xinh, mang một nét đẹp trong sáng. Tố Khải chẳng biết đây là hoa gì, nhưng cũng cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn, lúc lên tiếng giọng nói bất giác trở nên nhẹ nhàng: “Diệp Lan! Em không phải đi làm sao?”

“Có chứ! Nhưng giờ làm việc của anh sớm hơn em, thế nên em tiện đường qua đây tưới cây rồi đi.” Diệp Lan cầm chiếc bình phun, nghiêm túc tưới cây, mỉm cười ngọt ngào với anh.

Cứ thế, Tố Khải lại không đành lòng trách mắng, chỉ biết thở dài: “Tốt nhất là em mang nó đi đi, nơi này đúng là không thích hợp đặt cây xanh đâu.”

“Ai nói không thích hợp? Chẳng phải đã nở hoa rồi đó ư?” Diệp Lan cười hì hì, thấy anh đứng đó cô lại chủ động bước tới: “Xem anh kìa, cà vạt cũng thắt không nghiêm chỉnh.” Dứt lời, cô giơ tay chỉnh lại cà vạt cho anh.

Dáng người cô nhỏ nhắn, dịu dàng. Anh chỉ cần vươn tay là có thể ôm trọn cô vào lòng. Vì sự gần gũi của cô, nhất thời hơi thở anh ngập tràn mùi thơm, giống như hương quả trong rừng sâu, khiến người ta bất giác muốn lại gần.

Thấy anh cứ nhìn mình không chớp mắt, Diệp Lan khẽ đỏ mặt, cắn môi: “Anh cũng đừng làm việc quá vất vả, hình vẽ đó em vẫn đang tìm...”

“Không cần đâu, anh tự tìm là được rồi.” Tố Khải rút lại cảm xúc bất thường, lãnh đạm nói.

Diệp Lan nghe xong ánh mắt ảm đạm.

“Diệp Lan! Anh không thích hợp với em.” Anh khẽ thở dài.

Cô vụt ngẩng đầu, nhìn anh: “Nhưng em cảm thấy hợp.”

“Em vừa mới tốt nghiệp, có biết thế nào là tình yêu không?”

“Vậy anh biết sao?”

“Anh...”

“Anh trải qua mấy cuộc tình rồi? Anh có mấy cô bạn gái rồi? Anh từng yêu rồi sao? Anh có biết khi tình yêu tới sẽ khiến người ta ngày nhớ đêm mong không? Anh từng trải qua cảm giác này chưa?” Diệp Lan hỏi liên tiếp như pháo nổ.

Tố Khải không biết trả lời thế nào, cuối cùng nói một câu: “Mặc dù anh chưa từng trải qua cảm giác mong nhớ đêm ngày, nhưng ít nhất anh biết rõ, em không phải người con gái khiến anh nhung nhớ.”

“Anh...” Diệp Lan tức giận, lườm anh: “Vậy là ai?”

“Không có ai!” Tố Khải đáp dứt khoát.

Diệp Lan cắn chặt môi, một lúc sau mới nói: “Anh thay đổi thất thường như thế, có phải vì em mang họ Diệp không?”

Tố Khải nhìn thẳng vào mắt cô, ngữ điệu chân thành: “Không liên quan tới tên họ!”

“Vậy liên quan tới cái gì?”

“Diệp Lan! Em vẫn còn nhỏ.”

“Nhỏ? Em có phải cô gái 18 tuổi đâu? Thậm chí em đã đủ tuổi kết hôn theo pháp luật rồi.” Diệp Lan cảm thấy nực cười.

Tố Khải lắc đầu: “Em nên tìm một người đàn ông hợp với mình, ít nhất không phải trong độ tuổi vẫn còn khao khát tình yêu.”

“Em tìm được rồi!” Diệp Lan nhìn anh.

“Ý anh là em không nên thích một cảnh sát.” Ánh mắt Tố Khải dần

ng nghiêm nghị: “Em là một cô gái tốt, vì thế không nên ngày nào cũng vì một nửa của mình nơm nớp lo sợ.”

Diệp Lan như bị ai gõ mạnh vào đầu, cô dịu dàng nhìn Tố Khải, sát lại gần anh, thâm tình nói: “Nhưng mà, em cứ muốn lo lắng cho anh. Em không quan tâm, em cũng không sợ!”

“Nhưng mà anh quan tâm.” Tố Khải lời lẽ đanh thép: “Diệp Lan! Anh không thể hứa hẹn gì với em. Cho dù có ở bên nhau anh cũng chỉ khiến em rơi nước mắt mỗi ngày, anh không muốn như vậy.”

Diệp Lan tức đến dậm chân bình bịch: “Em đã nói đây là em cam tâm tình nguyện mà.”

“Đừng ngốc nữa! Em vẫn còn rất nhiều lựa chọn khác. Anh không cần em cam tâm tình nguyện.”

Diệp Lan đứng đờ ra, mím chặt môi, dần dần hai mắt đong đầy nước. Trái tim Tố Khải bỗng thắt lại, nhưng anh vẫn nhấn tâm mở cửa phòng: “Không còn sớm nữa, đi làm đi, đừng đến muộn!”

Diệp Lan nắm chặt hai tay, nhìn anh rất lâu mới phẫn nộ bỏ đi.

Đóng cửa lại, Tố Khải dựa vào tường, bên tai văng vẳng lời sếp nói với anh hôm qua: Tố Khải à, cậu là tinh anh trong ngành chống ma túy, tổ chức có ý điều cậu trở lại trung tâm mua bán ma túy. Đây là một cơ hội hiếm có để thăng chức, cậu về suy nghĩ rồi nhanh chóng có câu trả lời cho tôi.

Tố Khải sát mạnh hai tay lên mặt, ánh mắt mệt mỏi.

Chống ma túy, công việc này anh đã thuần thục nhưng vẫn sợ hãi, có thể sẽ thành công mà cũng có thể sẽ mất mạng.

Bất giác nhớ tới đôi mắt mọng nước của Diệp Lan, nổi đau trong tim bất ngờ lan ra, rất lâu sau vẫn không hết...

Lâm Yêu Yêu bung món ăn cuối cùng đặt lên bàn rồi đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường. Đinh Tư Thừa chắc cũng sắp từ phòng khám trở về. Nhìn cả bàn ngập tràn thức ăn, cô cũng tự hào về tài nghệ nấu nướng của mình lắm. Hôm nay cô đã đặc biệt xin nghỉ phép, mục đích chính là hy vọng thăm dò suy nghĩ của Đinh Tư Thừa. Cô cảm thấy khoảng thời gian này anh rất không bình thường. Mặc dù hai người vẫn còn liên lạc và hẹn hò như khi trước nhưng rõ ràng anh không mấy để tâm.

Cô quy tất cả mọi chuyện về lý do anh quá bận rộn.

Bố mẹ cô đã ở Bắc Kinh một thời gian, mấy ngày nay lại tới chơi nhà họ hàng ở Thiên Tân, mấy ngày nữa sẽ còn quay lại. Mẹ Lâm Yêu Yêu đã dặn đi dặn lại tới lúc đó nhất định phải gặp được Đinh Tư Thừa. Vì thế cô mới gấp rút, muốn nói chuyện rõ ràng với Đinh Tư Thừa về chuyện này, đây cũng là mục đích thứ hai.

Chuông cửa vang lên, Lâm Yêu Yêu cười rạng rỡ, chạy vội ra mở cửa. Cô nghĩ nhất định là Đinh Tư Thừa, thế nên hoàn toàn không nhìn qua mắt cửa trước khi mở.

Thế là, dáng hình cao to của Diệp Uyên đã lách được vào, trên người vẫn là bộ đồng phục cơ trưởng, tí mắt cười với cô, sau khi chào hỏi liền bước vào không hề khách khí. Anh vút túi xách xuống sôpha phòng khách, ngắm căn phòng một lượt rồi nói: “Yêu Yêu! Căn nhà này không hợp với em, quá nhỏ!”

Cả người Lâm Yêu Yêu dờ ra, một lúc sau mới hoàn hồn, thấy anh đi vào phòng ăn cô vội vàng đuổi theo: “Tại sao anh biết tôi sống ở

đây?” Còn cả tên cô nữa!

Diệp Uyên nhìn cả một bàn toàn thức ăn, nuốt nước miếng ừng ực, ngồi thẳng xuống, giơ tay về phía cô: “Cho tôi cái bát với đôi đũa!”

“Cái gì?”

“Tôi vừa hạ cánh, sắp đói chết rồi!” Diệp Uyên nói với giọng đáng thương.

“Anh đợi đã!” Lâm Yêu Yêu chưa từng gặp gã đàn ông nào biến khách thành chủ như anh ta: “Anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Thêm nữa, đây không phải nhà của anh, muốn ăn uống gì về nhà ăn.”

Diệp Uyên cười: “Em là nhân viên của nhà họ Diệp, tôi muốn tra ra địa chỉ và tình hình của em khó lắm sao?” Dứt lời, anh đứng dậy rửa qua tay rồi tìm ra bát đũa: “Làm món ăn ngon chẳng phải để người khác ăn sao? Tôi ăn với anh ta ăn có gì khác nhau đâu.”

“Anh còn biết tôi làm cho bạn trai ăn?” Lâm Yêu Yêu cười khẩy.

Diệp Uyên không nói gì, chỉ mỉm cười gấp thức ăn nuốt chửng.

“Anh đừng đừng là cậu chủ nhà họ Diệp sao mà vô liêm sỉ thế hả? CƠM canh của nhà anh còn ngon gấp mấy lần tôi làm! Vả lại, dù gì anh cũng là cơ trưởng, sao lại chạy tới nhà tôi ăn chùa hả?”

Diệp Uyên chan đầy bát canh, uống một hơi rồi gật đầu: “Em sợ cậu bạn trai đó của em hiểu lầm chứ gì.”

“Thì ra anh cũng biết cơ đấy.”

“Yên tâm!” Diệp Uyên ăn uống rất ngon miệng: “Tôi cảm thấy cho dù có bị anh ta nhìn thấy, anh ta cũng chẳng có quá nhiều cảm xúc đâu.”

Lâm Yêu Yêu nghe xong liền nhú mày: “Ý anh là gì?”

“Em cảm thấy anh ta yêu em sao?” Diệp Uyên gần như vui đầu vào ăn uống, tùy tiện nói một câu.

“Phí lời!”

“Đừng kích động như vậy! Đây gọi là “người ngoài cuộc thì sáng mắt, người trong cuộc thì u mê”. Theo anh ấy, em yêu anh ta nhiều hơn anh ta yêu em.” Diệp Uyên ăn một miếng to, có lẽ đã bị nghẹn, vỗ bồm bộp lên ngực, chỉ tay về phía Lâm Yêu Yêu: “Nước!”

“Sao anh không nghẹn chết luôn đi, đúng là ăn như chết đói!” Lâm Yêu Yêu cuối cùng vẫn chẳng phải người xấu tính, rót cho anh ta một cốc nước, nhưng đúng lúc anh ta giơ tay ra cô lại rút lại: “Anh nói cho rõ ràng chuyện vừa nãy đi đã.”

“Để tôi uống hớp nước đã.” Diệp Uyên khẩn cầu.

Lâm Yêu Yêu đành phải đưa nước cho anh ta.

Anh uống ừng ực mấy hớp mới thấy thoải mái, chậm chậm thốt ra hai chữ: “Trực giác!”

“Cái gì?”

“Ý tôi là, trực giác của tôi nói cho tôi biết, anh ta không yêu em.” Thấy cô chau mày anh vội bổ sung thêm: “Cho dù có yêu, thì cũng chỉ là đã từng thôi, giờ không còn yêu nữa.”

“Anh nói bậy bạ cái gì vậy?” Lâm Yêu Yêu khó chịu.

“Thấy chưa, giờ nói thật là hay mất lòng.” Diệp Uyên cười ha ha.

“Anh toàn nói mấy lời thối um!”

“Xùy xùy, con gái con đũa nói chuyện đừng có thiếu lịch sự như thế.”

“Vậy còn phải xem nói với ai, đối với người không văn minh cần phải dùng những cách không văn minh để đáp lại.”

Trong lúc nói chuyện, Diệp Uyên đã ăn xong bát cơm, đứng dậy đi xới thêm bát nữa: “Em ở cùng với cô em đó của tôi lâu rồi, sao cũng học nó cái thói nhanh mồm nhanh miệng, không cho người khác được nói thế hả?”

“Đừng giả vờ thân thiết trước mặt tôi.” Lâm Yêu Yêu không vui.

“Được rồi, được rồi! Tôi không nói nữa, ăn cơm là được chứ gì.”
Diệp Uyên lại gắp một miếng to đầy thức ăn.

Lâm Yêu Yêu nhìn một bàn đầy thức ăn giờ trở nên lộn xộn, vô cùng đau xót, đang định đuổi anh ta đi, ai ngờ điện thoại reo, đầu kia là Đinh Tư Thừa.

“Đinh Tư Thừa! Anh mấy giờ...”

“Yêu Yêu! Bên này anh có khách hàng tới bất ngờ, hôm nay không tới nhà em được, hẹn em hôm khác nhé.” Giọng Đinh Tư Thừa vô cùng áy náy.

“Á? À... Được rồi, anh có việc thì cứ làm đi, em cũng không có việc gì đâu.” Cô che giấu nỗi thất vọng, cố gắng để ngữ điệu thật thoải

mái.

“Xin lỗi nhé, Yêu Yêu!” Đinh Tư Thừa vút lại một câu xin lỗi rồi cúp điện thoại.

Lâm Yêu Yêu vẫn đứng ngây ngốc ở đó, trong lòng là nỗi thất vọng cực lớn. Niềm vui cô cố giữ từ sáng tới giờ cũng tan biến trong khoảnh khắc. Cô khẽ thở dài, trên đầu cùng lúc đó cũng vang lên một tiếng thở dài ngao ngán.

Liền sau đó cô hét lên kinh hãi, nhìn chằm chằm người đàn ông không biết đã đứng nghe lén cuộc nói chuyện của cô từ khi nào. Anh ta đứng ngay sau lưng cô, nhìn cô, sắc mặt khó xử.

“Tôi đã nói gì nhỉ? Khách hàng và bạn gái anh ta cũng không biết phân biệt nặng nhẹ sao?” Diệp Uyên lắc đầu, rồi lại ngồi trở về bàn ăn, từ tốn ăn cơm: “Tỉnh lại đi cô gái! Nhân lúc còn chưa ế già mau tìm một người đàn ông đáng tin cậy, ví dụ như tôi.”

“Cút!” Lâm Yêu Yêu tức giận thật rồi, tiến tới định kéo anh ta ra.

Diệp Uyên bỗng bật cười, ôm luôn cô vào lòng, rất chặt. Cô hoảng sợ, vùng vẫy muốn thoát ra. Anh cũng không miễn cưỡng, buông tay. Lâm Yêu Yêu được giải thoát, chỉ vào mặt anh: “Anh quá đáng lắm rồi!”

“Là vì tôi quá đáng hay vì tôi đã nói trúng tim đen?” Diệp Uyên nhếch môi cười, sau khi đặt bát cơm xuống thì vươn vai: “Ăn uống no nê rồi. Yêu Yêu, mượn giường của em dùng một lát.” Dứt lời anh đi ra khỏi phòng ăn.

Lâm Yêu Yêu tròn mắt kinh ngạc: “Này...”

Diệp Uyên đi thẳng vào phòng ngủ, ngã luôn xuống chiếc giường mềm mại của Lâm Yêu Yêu, thoải mái gối đầu lên gối. Sau khi thấy cô đi vào, anh nở nụ cười mê hoặc: “Gối em thơm thật đấy, thơm như người em vậy.”

“Ai cho anh ngủ trên giường của tôi. Anh...”

“Còn định tiến lên sao? Có tin tôi ấn em xuống giường luôn không?”
Diệp Uyên gác tay lên đầu, ngủ một cách vô tư.

Lâm Yêu Yêu đột ngột dừng bước.

“Vậy mới ngoan!” Thấy cô sợ hãi, Diệp Uyên mỉm cười hài lòng: “Tôi mệt thật rồi. Đừng làm phiền tôi, nếu không tôi không ngại ôm thêm một cô gái trước khi ngủ đâu.”

“Đáng ghét!” Lâm Yêu Yêu chỉ hận không thể bước tới bóp chết anh ta, nhưng lại sợ sự chênh lệch sức mạnh giữa nam và nữ, cuối cùng người thiệt thòi vẫn là cô, không phải cô chưa từng lĩnh giáo mức độ vô sỉ của anh ta.

Diệp Uyên nhắm chặt hai mắt lại.

Lâm Yêu Yêu vẫn đứng đó, hai tay cuộn chặt lại. Cũng may hôm nay Đình Tư Thừa không tới, nếu không thì... Cô lại nhìn về phía người đàn ông nằm trên giường. Anh ta nhắm mắt lại đã bớt đi vài phần xấu xa, dáng ngủ yên lành như một đứa trẻ.

Có lẽ anh ta mệt thật rồi, nếp nhăn trên trán cũng dần ra không ít. Dần dần, nhịp thở trở nên bình ổn hơn.

Lâm Yêu Yêu hoảng hốt, mình lại đứng ngắm anh ta lâu như vậy...

Quyển 4 - Chương 155: Yêu trộn vụn

Ở một thành phố khác, trên một chiếc giường khác, Tố Diệp mở mắt ra. Cô có cảm giác mình đã ngủ một giấc rất dài. Khi cô dần dần tỉnh lại mới biết trời đã sáng từ lâu lắm rồi, những đốm nắng như những miếng vàng bị dầm vụn, lấp lánh lóa mắt.

Cô khẽ cựa mình ngồi dậy, nhưng khắp người đau nhức như bị xe ngựa cán qua. Quần áo vứt bừa bãi khắp đất từ tối qua đã được gấp lại gọn gàng. Chiếc thùng rác bên cạnh giường chất đầy giấy vệ sinh và khăn giấy...

Cô bắt đầu hồi tưởng lại, càng nhớ mặt càng đỏ gay gắt, cuối cùng chỉ biết úp mặt vào gối, nhưng hơi thở chỉ toàn mùi hương của người đàn ông. Trong phòng tắm có tiếng động, cô biết anh đang ở trong đó.

Cảm giác này rất kỳ lạ...

Cô chưa từng nghĩ tới chuyện một ngày mình sẽ là của anh. Thậm chí khung cảnh lần đầu gặp mặt vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt. Cô khẽ thở dài, hai người họ có phải nhanh quá rồi không? Đang day dứt thì điện thoại vang lên, lần này là điện thoại của cô. Chiếc di động bị Niên Bách Ngạn tắt nguồn vẫn còn im lìm nằm trên đầu giường.

Cửa phòng tắm bật mở, Niên Bách Ngạn bước ra, vừa hay Tố Diệp nhìn thấy cơ thể trần như nhộng của anh. Cô hoảng hốt, vội quay đầu đi. Chẳng mấy chốc một bên giường bỗng lún hẳn xuống, là anh ngồi xuống bên cạnh.

Cô đưa tay vuốt hết tóc xuống che đi gương mặt mình vì má cô giờ đang nóng hầm hập.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô không nhin được cười, sau khi cầm lấy điện thoại của cô nghe máy, cũng chẳng quan tâm lúc này có phù hợp hay không, một tay luồn vào trong tấm chăn mỏng, vuốt ve sống lưng tuyệt đẹp của cô, lúc nhẹ nhàng, lúc mạnh bạo. Khi ngón tay và da thịt chạm vào nhau, giống như anh đang trân trọng một món đồ sứ cao cấp.

Cô nghe thấy anh nói vào trong điện thoại, không nhin được phải quay đầu nói: “Đó là điện thoại của em.”

Niên Bách Ngạn cũng không né tránh Tố Diệp, mỉm cười: “Là Hứa Đồng, cô ấy tìm anh.”

Tố Diệp đột ngột tỉnh ra, đỏ từ mặt cho tới gáy, vui cả người vào trong chăn, chỉ mong sao người vừa nói những câu ngớ ngẩn đó không phải là mình. Điện thoại của anh tắt máy cả đêm. Hứa Đồng lại là người thông minh đến mức nào, biết gọi tới điện thoại của cô để tìm Niên Bách Ngạn chứng tỏ cô ấy biết rõ đã xảy ra chuyện gì. Nghĩ như vậy, đến cảm giác muốn chết Tố Diệp cũng có.

Cô rất mê mẩn kỹ thuật tuyệt vời của Niên Bách Ngạn, gần như không biết chán, nhưng không có nghĩa là cô muốn chia sẻ niềm vui này với người khác.

Đầu kia điện thoại hình như Hứa Đồng đang thông báo lịch trình công tác. Cô nghe thấy Niên Bách Ngạn chốc chốc lại lên tiếng điều chỉnh. Sau lưng là bàn tay anh, ngón tay anh chậm chậm lướt xuống, tuy vẫn sắp xếp công việc một cách tỉ mỉ cẩn thận nhưng lại không an phận muốn hưởng thụ làn da nhẵn mịn của cô. Thậm chí

khi lướt tới eo, anh còn nhẹ nhàng vãn về.

Lần này Tố Diệp không dám liều lĩnh lên tiếng nữa. Đối phương là Hứa Đồng, người ta đang bàn chuyện nghiêm túc. Chứ không giống như Bạch Băng tối qua, thật ra tiếng “Bách Ngạn” đó là cô cố tình gọi với vẻ hồn xiêu phách lạc như vậy.

Nhưng Niên Bách Ngạn không có dấu hiệu ngừng lại, ngón tay vẫn càng lúc càng quá đáng. Cô phải dướn mặt lên, đưa mắt lườm anh. Nhưng từ đầu tới cuối chỉ thấy anh mỉm cười ngắm nhìn cô. Trong lòng dằn dò công việc, ánh mắt anh nhìn cô vẫn dịu dàng, thâm sâu đến mê người. Lòng cô ngập tràn ấm áp, chủ động dựa vào ngực anh, nghe từng nhịp tim vững chãi của anh, cũng để mặc anh dễ bề “ức hiếp” mình.

Cô nghe Niên Bách Ngạn nói với Hứa Đồng hoãn cuộc họp trực tuyến lúc một giờ chiều nay lại, rồi lại nghe anh nói sau này mấy buổi tiệc có Bạch Băng và Diêu Mai tham gia anh sẽ không có mặt. Không hiểu sao, sau khi nghe thấy mấy lời này, tim Tố Diệp bắt đầu đập loạn nhịp. Một niềm hạnh phúc to lớn len lỏi vào từng khớp xương, từng tế bào trên cơ thể. Cô ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn. Anh cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn, khéo môi dịu dàng.

Đó là cảm giác thỏa mãn khi chinh phục được một người đàn ông thành đạt.

Tố Diệp biết mình có hơi xấu tính, nhưng tâm tư cô luôn rõ ràng như vậy. Đây là người đàn ông quen lấy công việc làm trọng. Cô thích được nhìn thấy anh vì cô thay đổi kế hoạch của mình. Như vậy, cô sẽ cảm thấy mình thật sự đã chiếm giữ được toàn bộ tâm tư của anh.

Cuối cùng, trước khi cúp điện thoại Niên Bách Ngạn dằn dò Hứa

Đồng một câu: “Lập tức gửi cho tôi lịch trình khi tới Nam Phi.”

Trái tim vốn đang đắm chìm trong hạnh phúc của Tố Diệp bỗng đập “thịch” một cái. Anh... định tới Nam Phi sao? Sao chưa từng nghe thấy anh nhắc chuyện này với cô?

Cuộc nói chuyện không dài, sau khi nghe Niên Bách Ngạn dặn dò xong xuôi, Hứa Đồng cũng cúp máy, thậm chí còn chẳng có ý định chào hỏi chủ nhân thật sự của chiếc điện thoại này, giống như nó chẳng qua chỉ là một chiếc di động khác có thể tìm được Niên Bách Ngạn, đơn giản thế thôi. Tố Diệp vẫn nằm bò trên người anh, không những nghe rõ từng nhịp tim, còn cả đoạn đối thoại vừa rồi của hai người.

Cũng đúng lúc này, cô nghe thấy Hứa Đồng nói, xe đưa anh tới sân bay bốn giờ chiều sẽ tới khách sạn. Bốn giờ là anh sẽ đi, vậy mà từ lúc gặp mặt tới giờ chẳng thấy anh nhắc gì với cô. Cô lén đưa mắt nhìn đồng hồ, tim càng thắt chặt.

“Em đói rồi phải không, trong phòng ăn đã chuẩn bị sẵn bữa trưa rồi.” Niên Bách Ngạn đặt điện thoại của cô sang một bên rồi bật máy di động của mình, rồi vòng tay ôm trọn cô vào lòng, mỉm cười hôn lên trán cô.

Cô làm gì còn tâm trạng ăn uống? Bụng dạ giờ đang khó chịu kinh khủng, khế lắc đầu.

“Sao thế?” Niên Bách Ngạn thấy cô chán nản liền hỏi: “Có món gan ngỗng em thích nhất. Nhà hàng này làm không tồi, bữa trưa sẽ được mang lên bất kỳ lúc nào.”

“Em không muốn ăn.” Tố Diệp lại bò ra giường, vùi nửa gương mặt xuống chiếc gối mềm mại. Trên lớp vải dễ chịu vẫn còn nguyên mùi

hương của anh, thanh mát tinh khiết nhưng lại đầy triền miên. Cô nhắm mắt lại. Thật ra cô không băn khoăn về chuyến đi Nam Phi lần này mà về suy nghĩ của anh. Cuộc gặp gỡ lần này quá bất ngờ và đột ngột. Cô và anh cứ thế phát sinh quan hệ mà không hề có sự chuẩn bị nào. Mọi thứ tới quá nhanh, đến nỗi khiến cô luôn có cảm giác bất an dấy lên trong lòng.

Cô nên tin rằng anh thích cô, nếu không với tính cách của anh, tuyệt đối sẽ không nhẫn nại với cô như thế. Nhưng từ tối qua cho tới bây giờ, dù là một câu “Anh thích em” hoặc “Anh yêu em” anh cũng chưa từng nói một lời.

Sáng sớm nay anh lại có ham muốn cô cũng biết, mà ở giây phút dây dưa cuối cùng, khi anh dồn hết mọi tinh hoa của mình vào cơ thể cô, cô cũng nghe rõ anh nói một câu: Từ nay về sau hãy ở bên anh.

Ở bên anh, câu này có rất nhiều hàm nghĩa. Rốt cuộc anh muốn cô ở bên cạnh anh với tư cách gì? Giống như một tình nhân cố định trước đây anh từng có? Hay như một người bạn gái được anh yêu chiều hơn một chút, có thể công khai thân phận? Hoặc là một người vợ anh sẽ cưới khi nào thật sự làm rõ mọi quan hệ với Diệp Ngọc?

Cô không biết. Thật ra sáng nay khi được anh dẫn dắt tới đỉnh cao, nghe thấy câu nói này cô rất vui, niềm vui đó dường như sắp lấy mạng cô. Nhưng chỉ vì cuộc điện thoại đó của Hứa Đồng, chỉ vì từ lúc xuất hiện trước mặt cô cho tới giờ anh chưa hề nói rằng anh sẽ đi Nam Phi, cô lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, não bộ bắt đầu hỗn loạn phức tạp. Cô bắt đầu không hiểu anh nghĩ gì rồi.

Thậm chí cô còn bắt đầu cho rằng, câu nói “từ nay về sau hãy ở bên anh” đó của anh chẳng qua chỉ là một câu thốt ra hợp cảnh vào giây phút hoan lạc nhất mà thôi. Sự thật chứng minh, mấy lời ngợi khen hoặc hứa hẹn của đàn ông khi ở trên giường đều trở thành đồ bỏ.

Nhưng có một điểm đáng để khẳng định, vào giây phút sung sướng nhất nếu người đàn ông thì thầm bên tai rằng anh ta yêu bạn, vậy thì anh ta nhất định yêu bạn rất sâu sắc.

Tiếc là, cô không hề nghe được những câu như vậy.

Niên Bách Ngạn đề lên người cô, vòm ngực rộng lớn phủ lên cơ thể cô, bàn tay lưu luyến từ cánh tay cô lướt xuống: “Nhưng anh đói rồi!”

Tố Diệp không ngốc tới mức tưởng anh sẽ ra phòng ăn, vì khi anh đề lên người cô, móng cô đã chạm phải thứ cứng rắn đó, vẫn nóng bỏng như tối qua và sáng sớm nay, vẫn như một ngọn núi lửa chỉ chờ phun trào, cô hiểu ý của anh. Thấy cô không nói gì, Niên Bách Ngạn mỉm cười, gương mặt điển trai áp sát, một nụ hôn dịu dàng miên man từ khóe môi cô đi xuống.

Đằng sau lưng cô nụ hôn nóng rẫy của anh, mỗi lần đều bỏng đến nỗi khiến cô muốn hét lên.

Bên tai lại là hô hấp khản đục của người đàn ông, hơi thở hằm hập giao hòa cùng luồng khí lạnh của điều hòa, lấp đầy từng nhịp thở của Tố Diệp. Tối qua là lần đầu cô trải qua chuyện tình cảm, đương nhiên không chịu nổi bị kích thích như vậy. Còn anh cuối cùng cũng được nếm trọn hương vị của cô, càng lúc càng tham lam, càng không thể cứu vãn. Anh cũng không còn là người đàn ông biết kiềm chế cái tôi của mình trước mặt cô nữa. Cảm giác hạnh phúc khi giới hạn cuối cùng của bản thân bị phá bỏ là đáng sợ nhất, vì anh không cần phải nhẫn nại và che giấu điều gì nữa.

“Đừng đùa nữa! Chẳng phải anh sắp phải đi sao?” Khi ngón tay anh thuần thục đâm vào, Tố Diệp cuối cùng cũng phải lên tiếng.

“Còn năm sáu tiếng nữa, vẫn kịp!” Thanh âm gợi cảm tràn đầy khát

vọng.

Trái tim Tố Diệp nghệt thờ như bị một tảng đá khổng lồ đè xuống. Khi tay anh lướt qua bắp đùi, cô lắp tức co chặt hai chân lại, dò hỏi một câu: “Vậy anh... định khi nào quay về Bắc Kinh?”

Một giây sau cô bị anh xoay người lại, anh khẽ cười: “Sẽ nhớ anh chứ?”

Nỗi thất vọng trong tim dần lan tỏa, giống như ngọn lửa chống đỡ niềm hy vọng nhỏ nhoi cũng bị dập tắt hoàn toàn. Trái tim cô bắt đầu trầm xuống, tới tận một vực sâu không nhìn thấy đáy, trong quá trình đó chỉ có mình cô thường thức cảm giác đau đớn, hoang vu.

Cô chần chừ mãi không trả lời. Niên Bách Ngạn vẫn nhìn cô chăm chăm, như một sự cố chấp, nhất định phải nghe được câu trả lời của cô vậy. Cô nhìn vào mắt anh, khẽ liếm môi, cụp mắt xuống: “Không nhớ!”

Niên Bách Ngạn nhướn mày.

“Em còn rất nhiều nơi cần phải tới, làm gì có thời gian mà nhớ anh.” Cô lại áp mặt xuống gối, cổ họng như bị thít chặt.

Niên Bách Ngạn cười thầm bên tai cô: “Thật vô tâm!” Anh giơ tay phát vào hông cô, coi như một sự trừng phạt.

“Đau!” Cô kháng nghị.

“Còn nói mấy lời làm anh tức giận anh sẽ làm em đau nữa.” Ngữ khí của anh giống như đang cảnh cáo, nhưng ánh mắt thì ngập tràn ý cười, bàn tay nhẹ nhàng tách hai chân cô ra.

“Niên Bách Ngạn...” Ý thức được anh lại muốn bộc phát, vội quay đầu nhìn anh, ánh mắt đáng thương: “Em đau thật đấy, từ tối qua đến sáng nay anh đều... em không chịu nổi nữa rồi.”

Lời nói chân thành từ tận đáy lòng, lọt vào tai anh lại như thuốc kích thích. Vẻ đáng thương của cô cũng thỏa mãn được lòng hư vinh của người đàn ông. Anh không nhịn được, cúi đầu hôn cô mạnh mẽ, ánh mắt anh như sóng mực cuộn trào: “Tiểu yêu tinh! Mấy câu đó anh coi như em đang chònh ghẹo.”

“Em không...”

“Anh sẽ thật nhẹ nhàng.” Anh đỡ dành, eo từ từ hạ xuống.

Cô ngẩng đầu, nhú mào. Một lần nữa cảm nhận được nhiệt độ và sức mạnh của anh. Đúng như những gì anh hứa, tốc độ của anh rất chậm rãi. Nhưng càng như vậy cô càng cảm nhận được rõ ràng, thậm chí là từng huyết quản của anh đang rung lên.

Cơ thể dần rộng mở trước luồng sức mạnh ấy. Cuối cùng cô phải kêu lên, anh cúi đầu cắn nhẹ tai cô, dịu dàng nói: “Tại sao không nói thật với anh?”

Đầu óc Tố Diệp đã mơ hồ, chẳng còn phân biệt được anh đang nói cái gì.

Động tác của anh chậm mà chắc chắn, giống như đang cố tình giày vò cô vậy, lúc sâu lúc nông, lúc mạnh lúc nhẹ. Sắc mặt cô đỏ ửng như ráng chiều.

“Đau lắm sao?” Cơ bắp toàn thân anh căng chặt, eo tràn đầy sức mạnh.

Tố Diệp tan chảy trong lòng anh, giọng nói tuy nức nở nhưng vẫn đầy hấp dẫn: “Đau...”

“Đau chỗ nào?” Niên Bách Ngạn khẽ nâng người cô lên cao, mặt anh vùi sâu vào cổ cô.

“Anh... quá sâu rồi, còn to nữa.” Vì ngượng ngùng, giọng cô càng nũng nịu.

“Thích không?” Niên Bách Ngạn chìm đắm trong ánh mắt cô, mắt cô khép hờ, nhờ một tia sáng len vào qua khe cửa trông nó càng thêm rục rỡ. Còn cơ thể cô cũng chặt một cách kỳ lạ, trong cơ thể cô vẫn chất dịch tối qua và sáng nay anh để lại, cảm giác chí mạng đó càng khiến anh tham lam muốn hưởng thụ.

Tố Diệp để mặc cánh tay anh chống đỡ lấy cơ thể đang đưa của mình. Dù là sự thất vọng hay giằng vặt khi này thì cũng đã tan biến dưới những lời nói và động tác dịu dàng của anh, cuối cùng cô chỉ muốn khuất phục, mang tới cho anh niềm vui.

“Thích... Thích lắm...” Cô bạo dạn nói lên khát vọng trong lòng, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt lấy ga giường, mượn nó để đón lấy sự nhiệt tình của anh.

Anh và cô đan tay vào nhau, khi bờ vai hạ xuống cũng là lúc anh thì thầm bên tai cô: “Lần này tới cao trào hãy gọi tên anh.”

Cô kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng cả người đã lại rơi vào một cơn lốc tình yêu mạnh mẽ. Rất lâu sau, cô nhìn bàn tay lớn nắm chặt tay mình, bàn tay khóa chặt người cô mạnh mẽ vững chãi, nhiệt độ của anh cũng khiến cô hoàn toàn cháy rụi, không thể thoát khỏi được nữa.

Khoảnh khắc này cô mới hiểu rõ suy nghĩ của mình.

Cô, cho dù trong lòng còn nhiều trở ngại, còn nhiều lo lắng, cũng không thể không đối diện với một sự thật.

Đó chính là cô đã hoàn toàn yêu người đàn ông này rồi.

Cô đã yêu... Niên Bách Ngạn.

Một trận hoan ái suýt nữa lấy mạng Tố Diệp.

Cô chìm vào giấc ngủ.

Còn anh thì vẫn rất tỉnh táo.

Điện thoại trên đầu giường lại kêu, vẫn là của cô. Niên Bách Ngạn khẽ hôn vàng trán đầm đìa mồ hôi của cô rồi đi vào nhà tắm. Cô ưỡn oải với lấy điện thoại, không nghĩ là Tiểu Đậu Tử sẽ gọi tới.

“Chị xinh gái! Chị đi khỏi Thiên Đăng rồi sao?” Giọng Tiểu Đậu Tử nghe rất chân thành.

“À, có lẽ đã đi khỏi rồi. Chị cũng không rõ chỗ này cách trấn Thiên Đăng có xa lắm không.” Tố Diệp vội vàng cuộn chăn lại che đi cơ thể không một mảnh vải, hướng về phía nhà tắm, nói to với giọng mệt mỏi.

Niên Bách Ngạn đang ở trong nhà tắm chuẩn bị cạo râu, quay đầu nhìn cô, lắc đầu. Cô liền hiểu ra, sửa lại: “À, chị vừa tra xong, cũng không xa lắm, sao thế?”

Trong lúc nói chuyện, cô liền cảm thấy có một dòng chất chảy ra khỏi cơ thể, nóng rực. Gò má đỏ bừng, rồi cô bất giác ngược mắt nhìn

bóng người đàn ông cao lớn trong phòng tắm, tim đập thành thịch.

“Em có món quà phải tặng chị, rất quan trọng, nhất định phải đưa cho chị.”

“Bây giờ ư?”

“Đúng thế! Chị xinh gái, chị mau tới đi, em đợi chị ở nhà trọ.” Tốc độ nói của Tiểu Đậu Tử cũng nhanh như rang lạc.

“À, không cần đâu...”

“Em vừa làm bài tập vừa đợi chị đấy. Chị cũng biết mẹ em luôn mong em được học hành hơn người, nên em muốn ba chữ Cao Húc Phong này được khắc trên giấy thông báo trúng tuyển đại học.”

Tổ Diệp bất ngờ: “Em lo xa thật đấy.”

“Là bố mẹ em lo xa thôi.” Tiểu Đậu Tử lẩm bẩm, rồi lại dặn đi dặn lại cô nhất định phải tới, rồi mới cúp máy.

Tổ Diệp dựa vào đầu giường, rút điện thoại xuống rồi nhìn khung cảnh trước mặt, bên trên là dấu tích màn cọ xát của hai người tối qua, đầy hỗn loạn. Chiếc ga giường vẫn nguyên một màu trắng tinh khiết, chỉ duy nhất không nhìn thấy một thứ, dấu máu lần đầu tiên của người con gái...

Quyển 4 - Chương 156: Bóng hình anh xa lạ

Trái tim bất giác lạc nhịp, khi nhìn về phía bóng hình người đàn ông trong nhà tắm, nó lại đập rất nhanh. Cô tự cho rằng mình chẳng phải người bảo thủ, cũng có những suy đoán bình thường nhất về việc đánh mất đóa hoa mai này. Không phải người phụ nữ nào lần đầu tiên cũng sẽ chảy máu. Lớp màng khiến đàn ông khao khát đêm ngày ấy nếu nói rằng nó mỏng thì cũng có người giầy vò kiểu gì cũng không rách, nếu nói nó rất dẻo dai thì cũng có khi im lìm biến mất một cách vô tình. Tố Diệp đã từng nghi ngờ trò leo núi năm xưa của mình đã mang tới ảnh hưởng tiêu cực, hôm nay cuối cùng cũng xác thực suy nghĩ của cô.

Nhìn chiếc giường sạch nguyên như mới, suy nghĩ đầu tiên của cô rất rõ ràng: cô đã mất lớp màng ấy. Nhưng cũng lại có suy nghĩ khác, hôm đầu tiên khi cô về nước đã gặp Niên Bách Ngạn, hai người họ rốt cuộc có phát sinh quan hệ hay không? Có lẽ đã từng làm chuyện đó mà Niên Bách Ngạn không nhớ thì sao?

Nghĩ vậy, Tố Diệp bọc người lại không khác gì xác ướp Ai Cập, “di chuyển” tới trước cửa nhà tắm, nhìn Niên Bách Ngạn trong gương, trầm tư suy nghĩ. Anh vừa cạo râu xong, cằm giờ sạch sẽ gọn gàng. Cô đứng cách anh không xa, hô hấp xen lẫn mùi thuốc cạo râu, là nhãn hiệu anh vẫn hay dùng.

Cô bước tới, nhìn bóng lưng anh, ngấm mãi rồi vô thức đưa tay sờ lên mấy vết xước. Niên Bách Ngạn thích cô chủ động lại gần, nhìn bóng cô trong gương, mỉm cười đầy tình cảm. Anh quay lưng nhìn lưng mình trong gương, rồi giơ tay kéo cô vào lòng, trêu chọc: “Nhờ

con mèo hoang này cả đấy!”

Tố Diệp tựa vào lòng anh, lắng nghe nhịp tim của anh, khẽ nói: “Em xin lỗi!” Mấy vết xước đó chắc là do cô để lại khi được anh đưa tới cao trào. Những lúc kích thích mãnh liệt như thế cô chỉ biết bám chặt lấy anh, như người rơi xuống nước tìm được một bè gỗ, cô nhất định phải bám cho thật chắc mới được, nếu không sẽ cảm thấy không an toàn.

“Ngốc ạ!” Niên Bách Ngạn vỗ nhẹ gáy cô.

“Em muốn hỏi anh một chuyện.” Cô ngẩng lên.

Anh gật đầu đồng ý.

Cô cụp mắt xuống, lắp bắp: “Buổi tối hôm em và anh gặp nhau ở quán bar rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Niên Bách Ngạn sửng người, rồi nhanh chóng mỉm cười: “Sao bỗng nhiên lại hỏi chuyện này?”

“Thì em muốn biết.” Cô nhìn anh tha thiết.

Niên Bách Ngạn nhướn mày suy nghĩ, sau đó miêu tả lại khái quát tình hình tối hôm đó cho cô nghe. Đúng như Lâm Yêu Yêu đã kể. Hai người họ tới quán bar ăn mừng, cuối cùng Tố Diệp say không biết trời đất, bổ nhào vào lòng Niên Bách Ngạn, bám chặt lấy anh nhất quyết không buông. Lúc đó Lâm Yêu Yêu cũng đã uống không ít, còn tưởng hai người họ thật sự quen biết nên mới đi về.

“Sau đó anh đã đưa em về khách sạn?” Tố Diệp nhúm mày: “Anh từng nói với em đêm đó hai chúng ta không xảy ra chuyện gì, anh chắc chứ?”

Niên Bách Ngạn cười: “Đương nhiên rồi. Em bám riết lấy anh, anh chẳng thể thoát ra được, còn liên tục đòi anh đưa em đi, không còn cách nào khác anh đành đưa em tới khách sạn. Đến khách sạn, em nằm khóc tròn hai tiếng đồng hồ, hết khóc mới ngủ.”

“Em khóc?” Tố Diệp kinh ngạc.

Niên Bách Ngạn nhớ lại hình ảnh cô đêm đó, không khỏi đau lòng, gật đầu.

“Tại sao vậy?”

“Anh cũng muốn biết.” Anh khẽ nói, vuốt nhẹ hàng lông mày của cô: “Tối hôm đó, anh nhìn em khóc thật sự rất đau lòng.”

Tố Diệp cúi đầu, cắn chặt môi, lẩm bẩm: “Nói vậy là thật sự không phải tối hôm đó...”

“Em nói gì cơ?” Anh nghe không rõ.

“À, không có gì.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô một lúc, thấy cô có vẻ như không có chuyện gì đáng lo ngại nên anh cũng không hỏi nhiều nữa, bế cô ra khỏi nhà tắm. Anh đang định nói gì bỗng thấy cô vội vàng ngồi lên giường, kéo chiếc chăn mỏng che ga giường lại. Anh thấy kỳ lạ, nhướn mày. Cô nhìn anh cười xòa: “Vừa rồi anh định nói gì?”

Cứ coi như tự lừa mình lừa người đi. Cô luôn cảm thấy không dung mất đi thứ đó thật sự rất khó chịu, tự dung không muốn để ánh mắt Niên Bách Ngạn dừng lại quá lâu trên chiếc ga giường.

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Anh muốn hỏi, em định mấy giờ xuất phát. Anh có thể sắp xếp taxi chở em về trấn Thiên Đăng?”

“À...” Lúc này Tố Diệp mới nhớ tới cuộc điện thoại vừa nãy của Tiểu Đậu Tử, lại thấy anh nói chuyện thoải mái như vậy, tự nhiên thấy khó thở, hết như cảm giác khi nghe anh nói anh sẽ đi Nam Phi vậy: “Em... thu dọn một lát sẽ đi ngay.”

Niên Bách Ngạn trầm tư đôi phút rồi gật đầu.

Tố Diệp thấy anh không nói gì nữa thì thấy buồn buồn. Cô thu hết quần áo cần giặt giũ, đi vào nhà tắm. Sau khi giặt xong đi ra, Niên Bách Ngạn đã ăn mặc chỉnh tề. Chiếc áo sơ mi xanh tím thẳng tắp cùng chiếc quần Âu màu xám bạc, trông vừa chín chắn vừa nhẹ nhàng. Gương mặt anh nhìn thế nào cũng thấy tràn đầy hứng khởi, không giống cô, dù có che giấu kiểu gì trong đáy mắt vẫn có chút ai oán.

Thấy cô đã thu dọn xong, anh lên tiếng: “Ăn chút gì đã rồi hãy đi.”

“Em không đói.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, một lúc sau mới thở dài, như đã thỏa hiệp: “Thôi được rồi!”

Tố Diệp càng nghĩ càng khó chịu, cô cảm thấy mình như một miếng giẻ lau bị người ta dùng qua, dùng tự tôn và sự ảo tưởng của cô đổi lại sự thỏa mãn cho anh. Hai đầu mày gần như dính chặt vào nhau. Lúc thay giày cô hất mạnh dép lê ra, đi tới trước vali, hỏi to: “Vậy hành lý của em thì thế nào?”

Niên Bách Ngạn đi ra khỏi phòng ngủ, thấy cô đứng trước đống hành lý, nét mặt lạnh hằn đi, lúc sau anh mới nói: “Em đợi một lát.”

Tố Diệp không biết anh quay về phòng định lấy thứ gì, kiên nhẫn đứng yên chỗ cũ. Chỉ một lúc sau, Niên Bách Ngạn đã đi ra, tới trước mặt cô, đưa cho cô một chiếc túi tinh xảo: “Trong này là chìa khóa phòng ở đây, hành lý cứ để ở đây đi.”

“Cảm ơn!” Tố Diệp dẫn mạnh hai chữ, đón lấy chiếc túi rồi vút thẳng vào trong túi xách.

Điện thoại vang lên.

Là của Niên Bách Ngạn.

Anh quay người đi tới bên cửa sổ nhận máy, chỉ để lại cho Tố Diệp một chiếc bóng, hết như sự nghiêm khắc và lạnh lùng mỗi khi anh ở công ty. Trước khung cửa sổ sát đất, ánh nắng chiếu vào như bao bọc anh trong quầng sáng. Bóng anh bị kéo dài ra, chiếc sơmi được đặt may cao cấp được tôn lên vẻ tao nhã đặc biệt của nó. Mỗi một động tác của anh cũng rất quyến rũ. Chỉ có điều, bóng anh rơi vào tầm mắt Tố Diệp ít nhiều dần trở nên xa lạ.

Cô nắm chặt túi xách, đi vài bước ra tới cửa, nhưng lại không nhìn được quay đầu nhìn anh lần nữa. Vừa hay anh cũng quay lại, khi hai người bốn mắt nhìn nhau, anh vừa nói chuyện điện thoại, vừa ra hiệu cho cô rằng hãy gọi cho anh, rồi quay lại tiếp tục bàn bạc công việc.

Tố Diệp cắn mạnh môi dưới, đi thẳng ra khỏi khách sạn.

Diệp Lan đang mở cửa đi vào phòng thì thấy Diệp Ngọc bức bối ngắt điện thoại. Cô thay giày, bước vào phòng khách, vùi đầu trong sofa, hỏi vớ vẩn không vui: “Chị! Chị sao vậy?”

Diệp Ngọc cũng ngồi sụp xuống ghế, vớ lấy một cái gối, ôm vào lòng,

ánh mắt kích động lúc này mới dần bình ổn trở lại. Cô ta lắc đầu, rồi ngược mắt nhìn Diệp Lan: “Em cũng có khá hơn chị mấy đâu.”

“Em làm sao so với chị được? Chị được lấy người đàn ông mình yêu, còn em thì sao?” Diệp Lan cười cay đắng, trong đầu chỉ toàn hình ảnh của Tố Khải.

Diệp Ngọc nhìn ra được manh mối: “Em yêu rồi?”

“Có người để yêu mới được chứ, có khi cả đời này em chẳng tìm được ai để lấy.”

Diệp Ngọc nghe thấy câu này liền không vui, đang chuẩn bị hỏi sâu thêm, lại thấy Nguyễn Tuyết Cầm từ trên gác đi xuống, buông xuống một câu: “Chưa yêu thì tốt. Mấy hôm nữa đúng dịp con trai cả của nhà chú Liễu về nước. Lúc nhỏ hai đứa cũng từng gặp mặt rồi, còn chơi rất vui vẻ nữa.”

Diệp Lan tròn tròn mắt, nhân lúc Nguyễn Tuyết Cầm còn chưa tới nơi, vội vàng ra hiệu cho Diệp Ngọc. Ai ngờ một Diệp Ngọc luôn chủ trương tự do yêu đương lần này cũng về phe Nguyễn Tuyết Cầm, chân thành nói: “Lan Lan! Em cũng bắt đầu đi làm rồi. Bây giờ là lúc thích hợp nhất để nói chuyện yêu đương. Sao không thử xem sao, chưa biết chừng duyên phận không hẹn mà tới.”

“Chị!” Diệp Lan không ngờ đến cả chị cũng không giúp mình.

“Chị con nói đúng đấy, nhân lúc còn trẻ, “vốn liếng” còn dư dả thì mau chọn đối tượng kết hôn đi.” Trong lúc nói, Nguyễn Tuyết Cầm đã đi tới ngồi xuống bên cạnh Diệp Lan: “Mẹ đã nhận lời thay con rồi.”

“Mẹ! Mẹ không sao đấy chứ? Đến anh ta là ai con còn chẳng nhớ nữa, gặp cái gì chứ!”

“Gặp rồi chẳng phải sẽ nhớ lại được sao?” Nguyễn Tuyết Cầm nhúm mày, ngữ khí nghiêm túc.

“Con không muốn xem mặt, thời đại nào rồi, quê mùa quá đi!” Diệp Lan tranh đấu lần cuối cùng.

“Dù là thời đại nào thì xem mặt cũng là chuyện quan trọng. Con ngày nào cũng hết ở công ty rồi lại về nhà, ngày thường mấy buổi dạ tiệc vũ hội cũng chẳng tham gia, làm gì có cơ hội quen biết bạn trai? Duyên phận con tưởng cứ đợi là tới à?” Nguyễn Tuyết Cầm hơi cao giọng.

“Mẹ...”

“Lan Lan à! Mẹ con nói phải đấy, duyên phận không phải đợi là sẽ tới đâu.” Người ngắt lời Diệp Lan là Nguyễn Tuyết Mạn. Bà ta vừa tắm rửa xong, mặc chiếc áo ngủ màu đỏ tươi bằng tơ tằm, trong tay cầm ly rượu vang chậm chậm đi xuống nhà: “Không phải ai cũng có phúc như Tiểu Ngọc nhà chúng tôi đâu.”

“Mẹ...” Diệp Ngọc vừa nghe là lại thấy đầu căng lên.

Diệp Lan bĩu môi không nói gì. Nguyễn Tuyết Cầm trước nay luôn đối đầu với bà ta, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội phản kích, hơn nữa Diệp Lan còn là con ruột mình, tự nhiên sẽ thể hiện tinh thần “gà mẹ bảo vệ gà con”: “Đúng đấy! Trên dưới nhà họ Diệp chỉ có mỗi Diệp Ngọc là có phúc. Thế nên ông trời cũng công bằng lắm. Làm mẹ suốt ngày phải sống trong tủ nhục, nín nhịn, thì con gái đương nhiên sẽ được ưu ái hơn một chút, nếu không biết sống thế nào?”

Nguyễn Tuyết Mạn vừa nghe xong, dậm bình bịch đi xuống, xông tới

trước mặt Nguyễn Tuyết Cầm, đặt “bộp” ly rượu vang xuống mặt bàn: “Chị chửi khéo ai đấy?”

“Yo, em nghe ra chị đang chửi sao?” Nguyễn Tuyết Cầm cười khẩy.

Diệp Lan vội vã đứng dậy: “Mẹ... Con nhớ ra còn chút việc, con về phòng đây.”

“Đừng để lỡ chuyện tốt, con trai nhà chú Liễu con nhất định phải gặp, chuyện này cả bố và mẹ đều đi tới thống nhất rồi.” Nguyễn Tuyết Cầm nói với sau lưng Diệp Lan.

Diệp Lan bực bội vò đầu bứt tóc, rồi đi thẳng lên gác. Diệp Ngọc cũng đang đau đầu vì hai người đàn bà này. Mỗi lần họ cãi cọ cô ta đều cố gắng né tránh, thấy Diệp Lan đã lên nhà, cô ta cũng nhanh chóng về phòng mình.

“Nguyễn Tuyết Cầm! Chị nhất định phải khiến em bẽ mặt trước bọn nhỏ phải không?” Nguyễn Tuyết Mạn phần nộ bất bình.

“Bẽ mặt cũng là tự em chuốc lấy, người khác sao phải cho?” Nguyễn Tuyết Cầm lạnh lùng hừ một tiếng.

“Chẳng qua là chị cảm thấy lấy cậu em nhà họ Diệp thì tủi nhục chứ gì? Cảm thấy mình là chị cả thì phải nữ chủ nhân? Nhưng chị đừng quên, ý định ban đầu của bố mẹ là muốn em lấy Diệp Hạc Phong. Chị đúng là chị cả, nhưng ai bảo chị không đẹp bằng em?”

Ánh mắt Nguyễn Tuyết Cầm u ám: “Em tưởng chị ganh ghét em xinh đẹp à? Chị thèm vào! Em ngoài việc có cái mặt cũng tạm nhìn được ra, còn có bản lĩnh gì mà dám đứng giữa cái nhà này diều võ giương oai? Nói trắng ra em chẳng qua chỉ là một bình hoa không có đầu óc. Nếu năm đó không phải bố mẹ thiên vị, giúp em bày mưu tính kế, em

gả được về nhà họ Diệp chắc? Em đã ngu ngốc phá cái thai đó từ lâu rồi!”

“Thế nên em rất cảm ơn bố mẹ.” Nguyễn Tuyết Mạn không tức giận nữa mà bật cười: “Nếu không phải bố mẹ nhanh nhạy bảo em giữ lại cái thai, đúng là em chưa chắc đã vào được nhà họ Diệp. Năm đó bố mẹ nói đúng lắm, chỉ cần em sinh con trai, vị trí thiếu phu nhân em không thoát được. Kết quả đúng là được ông trời yêu thương. Em không những đẻ con trai, mà còn là một cặp long phụng. Còn chị thì sao? Bao nhiêu năm rồi cũng chỉ sinh được một con nhóc mà thôi, thế nên dù chị có ngưỡng mộ, ganh tỵ, căm ghét em cũng là chuyện bình thường.”

“Nguyễn Tuyết Mạn! Bao nhiêu năm nay chị cũng chẳng thấy đổ ky em điều gì cả. Một người phụ nữ không có được trái tim người chồng có tư cách gì huênh hoang trước mặt người khác rằng mình hạnh phúc?” Giọng Nguyễn Tuyết Cầm càng nghe càng trầm lạnh: “Còn nữa, trông chừng cậu con rể quý hóa của em ấy, biết đâu một ngày nào đó xôi hồng bông không thì đúng là nực cười.” Dứt lời bà ta quay người đi lên gác.

“Chị... Chị nói vậy rõ ràng là ghen ghét!” Nguyễn Tuyết Mạn tức run người, hét lên phía sau lưng chị ta.

Lúc Tố Diệp vội vã tới nhà trọ, Tiểu Đậu Tử đang vẽ tranh ngoài sân. Từng tia nắng chuyển động qua lại trên gương mặt nhỏ xíu khiến nó càng ửng hồng đáng yêu. Cô bước nhẹ nhàng, ngồi xuống bên cạnh không một tiếng động.

Tiểu Đậu Tử chẳng hề kinh ngạc, xem ra nó cũng không quá tập trung vào việc vẽ tranh. Thấy cô ngồi xuống, nó nghiêng đầu ngó ra phía sau lưng cô: “Hành lý của chị đâu?”

“Ờ khách sạn.” Tổ Diệp nhún vai.

Tiểu Đậu Tử quay đầu nhìn cô: “Nói vậy là chị đã tìm được chỗ ở tốt hơn rồi?”

“Cũng không phải vậy.” Tổ Diệp không biết phải giải thích với thằng bé thế nào.

Tiểu Đậu Tử lại rất chân thành: “Chị thích chú cao to đó sao?”

Tổ Diệp nhìn nó rất lâu, cũng học nó cách nghiêng đầu: “Vậy em có thích chú ấy không?”

“Không thích!”

“Tại sao vậy?” Cô ngạc nhiên.

Tiểu Đậu Tử ngẫm nghĩ: “Chú ấy nghiêm túc quá, chẳng thấy cười. Con gái hay thích mấy cậu con trai cười đùa thoải mái.”

Tổ Diệp phối hợp, gật gù: “Em nói cũng đúng. Con người chú cao to đó, nói thế nào nhỉ, đúng là có lúc khiến người ta không biết phải xử sự thế nào.”

“Em đồng cảm.”

“Hả?” Tổ Diệp ngẩn ra giây lát rồi cười lớn: “Sao em già đời quá vậy?”

Tiểu Đậu Tử thật thà mỉm cười.

Tổ Diệp giơ tay ra: “Quà đâu? Đừng có nói là em lừa chị đấy, chị sẽ đánh em.”

“Sao có thể? Em có quà thật mà.” Nói rồi thằng bé chạy vào nhà, chỉ một lúc sau đã lại chạy ra, thần bí nói: “Chị nhắm mắt vào đã.”

“Anh chàng đẹp trai! Không phải em định thơm chị đấy chứ?” Tố Diệp cố nhin cười.

Tiểu Đậu Tử lờm nguýt: “Chị xinh gái! Chị nghĩ nhiều rồi.”

Tố Diệp bị thằng bé chọc cười, nhắm mắt lại theo yêu cầu của nó. Tiểu Đậu Tử kéo tay cô lại, nhét vào trong tay cô thứ gì đó. Cô chỉ cảm thấy thứ đồ này tinh xảo nhưng cũng hơi nặng.

“Được rồi, mở mắt ra đi!”

Tố Diệp mở mắt, nhìn chăm chú bỗng bất ngờ: “Quà em định tặng chị là cái này?” Một quyển kinh thánh, có bìa ngoài màu đỏ tương cà, kích cỡ chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, trông đúng là rất tiện lợi. Quyển kinh thánh này có vẻ đã cũ rồi, bìa cũng đã bạc màu.

“Vâng ạ! Là mẹ tặng em đấy, nhưng em chẳng hiểu được bên trong viết cái gì. Tuy thế mẹ em nói đây là một cuốn sách linh thiêng, quý báu lắm. Thế nên em muốn tặng nó cho chị, như vậy chị sẽ không thể quên em được, em cũng mong ngày nào chị cũng được vui vẻ. Mẹ em nói, chỉ cần cầm quyển sách này là sẽ được vui vẻ.” Mẹ của Tiểu Đậu Tử là một tín đồ thành kính của Cơ đốc Giáo. Trong một trấn thịnh hành Phật giáo như Thiên Đăng, cả nhà họ có thể kiên trì với tín ngưỡng của mình quả thật không dễ dàng.

Cô lật ra xem, cảm động trước tấm lòng của Tiểu Đậu Tử, gật đầu, rồi xoa đầu thằng bé: “Em yên tâm đi! Chắc chắn chị sẽ không quên em đâu.”

Tiểu Đậu Tử cười sung sướng.

Quyển 4 - Chương 157: Không phải thẻ phòng

Sau khi tạm biệt Tiểu Đậu Tử, rời khỏi nhà trọ, Tố Diệp như một hồn ma vờ vờ khắp trấn Thiên Đăng. Chỉ mới qua hai ngày ngắn ngủi mà tâm trạng của cô khi đi dạo ở nơi này đã hoàn toàn thay đổi. Vẫn giống như hôm trước, cô đứng trong đất trời Giang Nam mưa bụi mịt mù, bên tai là đoạn hí khúc kinh điển bác lái đồ ngâm nga, thông thả ngồi bên mạn thuyền, tâm tình cuối cùng cũng thông suốt. Vẫn giống như hôm qua, cô mặc sức tận hưởng những tập tục ở trấn Thiên Đăng, thưởng thức mỹ thực nơi đây, còn cùng người đàn ông cô cho rằng tránh xa mới là hạnh phúc đó trải qua một đêm đẹp. Nhưng hôm nay trở lại Thiên Đăng, một lần nữa đặt chân lên mảnh đất cô những tưởng sẽ mang tới cho mình bình yên và vui vẻ này mới phát hiện ra, những ký ức khi cô rời xa một thành phố lại bị trấn cổ này buộc chặt, sợ rằng từ nay về sau nó cũng ngập tràn những hồi ức khiến cô không dám nhớ lại.

Trấn Thiên Đăng sau tết Trung Nguyên nhịp sống vẫn rất chậm rãi. Đâu đây mơ hồ vẫn còn thoang thoảng mùi tro vàng mã. Niên Bách Ngạn dùng tình cảm mãnh liệt dẫn cô cùng chứng kiến giây phút Quỷ môn quan khép lại, nhưng vẫn còn thoi thóp chút hơi tàn, giống như ngón tay cuối cùng của ma quỷ để lại khi lưu luyến trần thế này. Ngón tay này ngập tràn mùi của chết chóc, kéo tóc cô, ép cô từ giờ mỗi năm vào ngày hôm qua và hôm nay, không thể không nhớ lại mình đã trải qua một cái tết Trung Nguyên hoang đường thế nào, nhắc nhở cô phải luôn nhớ rằng, cô đã hy sinh bản thân mình để dâng lên ngày tết Trung Nguyên.

Đi qua con đường đá, Tố Diệp tới quán ăn hôm qua. Ông chủ nhận

ra cô, chào đón nhiệt tình. Cô còn chưa kịp nói gì, ông ta đã liên tiếp bung lên các món ăn thương hiệu của quán. Bà chủ quán cũng là một người rộng rãi, cười ha ha hỏi cô sao hôm nay lại tới có một mình. Cô không biết trả lời sao. Ừ nhỉ, sao giờ cô chỉ còn một mình thế này? Cô cũng muốn biết lắm.

Bữa cơm ăn chẳng thấy ngon miệng, cô chẳng cảm nhận được mùi vị tươi ngon như hôm qua nữa.

Cô ngạc nhiên, buột miệng hỏi ông chủ: “Quán đổi đầu bếp sao?”

Câu hỏi này khiến ông chủ hốt hoảng, vội vàng hỏi cô có phải có món nào không hợp khẩu vị không. Lúc này cô mới tỉnh ra, cố gắng ép ra một nụ cười, nói với ông chủ, tại cảm thấy món ăn hôm nay còn ngon hơn hôm qua thôi.

Lúc này ông chủ mới yên tâm.

Nhưng cô thì đau lòng nhìn đôi đũa trong tay. Thức ăn vẫn vậy, chỉ có tâm trạng ăn uống đã khác thôi. Cô và vội mấy miếng, coi như không có lỗi với cái dạ dày của mình rồi rời khỏi quán ăn. Trên cầu đá lại có thêm mấy vị khách đi phượt, tùm nham tùm ba thành từng nhóm nhỏ. Họ hớn hờ đi ngang qua Tố Diệp, hoặc là những người bạn thân đi chung với nhau, hoặc là những đôi nam nữ ôm nhau tình cảm, càng khiến cho dáng đứng lẻ loi của cô trên cầu đá thêm nổi bật, chỉ còn biết bầu bạn với bóng mình dưới mặt nước. Chiếc thuyền trên mặt sông đi qua gầm cầu, vắng vắng bên tai lại là điệu hí khúc quen thuộc của các thuyền phu. Điệu nhạc xa xôi, như lời tâm sự những tháng trầm bề dâu hàng ngàn năm.

Khi đi qua phường thêu hôm qua, mấy chữ “Phượng xuyên mẫu đơn” trên bảng hiệu cũng hoàn hảo lọt vào tầm mắt cô như từng đường kim của ông lão thợ thêu. Từ nơi sâu thẳm nhất trong lòng,

một nỗi đau lan ra, khiến cô bất giác híp mắt lại. So với khung cảnh vắng vẻ ngày hôm qua, hôm nay trong sân đã có thêm mấy cô gái ngồi thêu, người nào người ấy ăn mặc giản dị, đoan trang ngồi trước khung thêu, mười đầu ngón tay nhẹ nhàng như gió xuân. Từng đường chỉ màu sắc qua bàn tay của họ như được ban cho sinh mệnh, dù là mũi thẳng hay mũi vòng đều khiến Tố Diệp bất giác nhớ tới một câu: “Thêu tranh như giảng thơ. Màu sắc tinh xảo, rực rỡ thu hút.” Cây tuyết cầu giữa sân hoa rộ lả tả, cánh hoa và những cô gái trước mắt như tôn thêm vẻ đẹp cho nhau, như thơ như họa. Chẳng trách mà tự cổ chí kim, người ta thường nói, đối với con gái Giang Nam, nghề thêu giống như tình yêu thiên trường địa cửu.

Ông chủ phường thêu đã ra ngoài, Tố Diệp chẳng qua tiện đường ghé vào xem, thế nên ông ta có ở nhà hay không với cô cũng vậy mà thôi. Khi cánh hoa tuyết cầu bay ngang trước mắt, cô vô thức nhớ lại cảnh tượng hôm qua Niên Bách Ngạn cùng ông chủ thảo luận chi tiết. Hơi thở của anh dường như vẫn còn thấm lên cảnh sắc nơi đây, chưa thể tan đi.

Chỉ có điều bức bình phong hoa ngọc lan với giá mười một vạn đó đã không còn nữa.

Hỏi ra mới biết đã có người mua nó rồi.

Tố Diệp không kìm được, lắc đầu thở dài. Thời buổi này người vừa nhiều tiền vừa biết thưởng thức cái đẹp đúng là rất nhiều.

Từ phường thêu đi ra, mưa bụi lại một lần nữa trùm lên đất trời Thiên Đàng. Cô ngược nhìn bầu trời. Hạt mưa như từng sợi tơ mảnh. Cô ngẫm thấy mình vòng đi vòng lại ở trấn cổ này cũng khá thời gian rồi, đưa mắt nhìn đồng hồ, tâm trạng cũng u ám như thời tiết hôm nay vậy.

Giờ này chắc hẳn Niên Bách Ngạn đã rời khỏi khách sạn để kịp tới sân bay.

Cô bỗng cảm thấy mình như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Cô độc, lẻ loi, thậm chí bắt đầu hoang mang, mất phương hướng.

Cô ném điện thoại vào túi xách, vô tình chạm phải thứ gì cứng cứng. Lấy ra xem, thì ra là túi đựng thẻ phòng Niên Bách Ngạn đưa cho cô. Tố Diệp nắm chặt chiếc túi, trong đầu chỉ toàn bóng hình cuối cùng Niên Bách Ngạn bị cửa phòng che lấp. Cảm giác cầm nó trong tay hết như cảm giác bóng anh để lại cho cô phút cuối – giá lạnh và xa lạ!

Tố Diệp ghét bản thân mình thế này. Chẳng còn là mấy cô thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi nữa, có đáng vì một người đàn ông mà tâm tình thất thường thế này không? Nghĩ mãi cuối cùng cô ương bướng quyết định. Anh đi rồi cũng tốt, cùng lắm thì tối nay cô hưởng trọn niềm vui được nằm một mình một giường, thỏa thích lăn lê thế nào cũng được. Cô phần nộ mở túi giấy ra, nhưng sau khi nhìn thấy thứ đồ bên trong thì hoàn toàn sững sờ.

Trong túi giấy nào phải là thẻ phòng?

Là hộ chiếu của cô!

Nước mưa hắt xuống tấm hộ chiếu, rơi tí tách từng giọt xuống gương mặt cô trong ảnh. Bất ngờ, cơn mưa to dần lên, từng hạt lộp độp rót xuống đỉnh đầu. Các khách du lịch xung quanh chạy tán loạn như chim vỡ tổ, nhanh chóng tìm cho mình một mái hiên để trú mưa.

Người duy nhất đứng im là Tố Diệp. Cô thần thờ như tượng gỗ, bị đóng đinh hai chân xuống mặt đất, kinh ngạc nhìn chiếc hộ chiếu

trong tay mình, có một thanh âm đang không ngừng gõ vào đầu cô: Thứ Niên Bách Ngạn đưa cho mình không phải là thẻ phòng, là hộ chiếu của mình, hộ chiếu của mình, hộ chiếu của mình...

Như bị đánh một đòn cho tỉnh, cô hoàn toàn hiểu ra mọi chuyện. Bàn tay cầm hộ chiếu bắt đầu run rẩy. Ánh mắt thất thần hoảng loạn cả buổi chiều giờ cũng ngập tràn hạnh phúc. Cô nhanh chóng rút điện thoại ra, từng ngón tay ấn vào di động cũng vì sự kích động đột ngột dâng lên trong lòng mà trở nên run cầm cập.

Cô hiểu lầm anh rồi.

Cô lại hiểu lầm anh một cách đáng chết!

Chẳng biết là ngõ ngàng hay sung sướng, tóm lại sự phấn khích phức tạp này khiến cô muốn rút nước mắt, cố gắng ấn số di động của Niên Bách Ngạn, mặc cho nước mưa thấm ướt người. Vì trái tim muốn được gặp anh giờ đang rất nóng, thậm chí khi cô bấm từng số trên điện thoại cũng cảm nhận được từng nhịp đập điên cuồng của nó.

Đầu kia vẫn hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Tố Diệp gọi lại lần nữa.

Vẫn không ai bắt máy.

Cô gấp gáp, đứng dưới mưa không ngừng dậm chân bình bịch, cứ thế ấn đi ấn lại.

Tiếc là, điện thoại vẫn không thể kết nối.

Tố Diệp lại nhìn đồng hồ, ánh mắt bắt đầu trở nên sốt sắng. Cô cất

điện thoại đi, nhìn ngó khắp nơi tìm kiếm một chiếc xe có thể đưa cô về khách sạn. Thế nhưng ngày mưa thế này, đến bóng một chiếc xe xuất hiện trong trấn cũng không có. Cô không đợi được, bèn đội mưa, chạy về phía cổng dẫn vào cổ trấn. Điều cuối cùng khiến cô thất vọng là ô tô gia đình nhiều hơn ô tô chở khách. Vén vện chỉ có mấy chiếc đã bị mấy người còn muốn ra khỏi trấn gấp hơn cô tranh cướp mất.

Dưới bức tường gạch xám, Tố Diệp chỉ biết bất lực đứng đó, nhìn cơn mưa ào ào như trút nước ngoài mái hiên. Có chiếc lá rụng bị nước mưa đè chặt xuống mặt đất, một cơ hội nhúc nhích cũng không có, giống như con tim tan nát thành ngàn mảnh của cô bây giờ.

Thời gian từng giây từng phút qua đi.

Cô giương mắt nhìn kim giờ cuối cùng đã chỉ vào số bốn.

Một nỗi thất vọng trào dâng mãnh liệt. Cô ngược lên màn mưa giăng kín trời đất. Anh đi rồi sao? Có lẽ là đi rồi...

Hai chân mất đi sức mạnh chống đỡ cả cơ thể, trở nên rã rời, mỏi nhừ.

Tố Diệp dựa vào tường, từ từ ngồi xuống. Cuối cùng cả người cô gần như co quắp lại. Mưa càng lúc càng lớn, bóng cô chỉ như một con tôm bé nhỏ, muốn liếc nhìn cũng bị cơn mưa nuốt chửng.

Cô thầm gọi tên anh trong lòng, hết lần tới lần khác.

Niên Bách Ngạn, anh đang ở đâu...

Tên anh dần trở thành một lời chú căn cô nhi*, mỗi lần đọc là một lần đau buốt con tim.

*Lời chú Đường Tăng dùng để khống chế Tôn Ngộ Không trong phim “Tây du ký”.

Cô bắt đầu không hiểu rồi.

Tại sao trong thời đại thông tin nhanh nhạy như thế này mà lại không thể tìm được một người? Chỉ trong một thời gian ngắn, tâm trạng cô từ sự cô đơn ban đầu chuyển sang kích động, lại từ kích động chuyển sang sốt ruột, cuối cùng cảm giác sốt ruột biến thành nỗi thất vọng tột cùng. Giờ phút này, ở bên cô lại là sự trơ trọi như chìm trong mênh mông sóng nước. Cảm giác quanh vắng đâu chỉ là cơ thể, mà còn cả trái tim.

Đã bao lâu rồi cô không thay đổi tâm tình nhanh như vậy?

Từ khi cô nhìn bóng bố cứ thế mỗi lúc một xa dần, từ khi mẹ nhắm mắt lìa đời, trái tim cô đã tĩnh lặng như biển chết. Tố Diệp nhìn những giọt nước bắn tung tóe trên mặt đất, từng giọt tựa như nước mắt, tí tách khuấy đảo trái tim hỗn loạn.

Lại là một ngày mưa tầm tã.

Nhưng hôm nay, chỉ còn lại mình cô.

Khóe mắt hơi cay, Tố Diệp khẽ nhắm mắt lại, sau khi từ từ dịu đi, cô mới mở mắt ra, nhưng lại bất ngờ nhìn thấy một hình bóng đổ xuống nước cách đó không xa. Nó tiến lại gần từng chút một, cuối cùng trở thành một dáng hình chân thực. Trước mặt cô là đôi giày da cao cấp của nam giới được đặt làm, trên bề mặt sạch bóng có một vài giọt nước bắn vào.

Từ đôi giày nhìn lên là chiếc quần Âu màu xám trắng, màu sắc mà cô

quen thuộc.

Trái tim Tố Diệp đập hoảng loạn, không khống chế được đôi mắt mình, cô ngẩn đầu.

Anh và cô nhìn thẳng vào nhau. Anh cầm chiếc ô màu đen, ánh mắt cũng thắm lại như màu của nó, đầu mày hơi nhíu lại, cả sự nghiêm nghị trên hàng lông mày cũng hòa vào ánh mắt anh. Tận sâu nơi đáy mắt là sự khắt khe, nhưng cũng có một nỗi đau dễ dàng nhận thấy.

Cô quên cả đứng lên, cứ ngây ngốc ngồi đó, như một chú chim cút nhìn anh đột ngột xuất hiện trước mặt mình. Niên Bách Ngạn dưới tán ô vẫn mặc nguyên như khi rời khách sạn, chiếc áo sơ mi xanh tím cùng chiếc quần trắng xám, đi cùng là chiếc ô đen tuyền của anh, cộng với con đường đá ngàn năm tuổi ở cổ trấn này, một mình anh cũng đủ tạo nên một khung cảnh sương mờ đẹp lòng.

Chẳng mấy chốc, anh đập tan sự tĩnh mịch, đưa tay kéo Tố Diệp đứng lên. Nhìn thấy bộ quần áo ướt sũng của cô, ánh mắt càng thêm nghiêm nghị, thậm chí đã không còn sự xót xa ban nãy, chỉ còn tâm trạng không mấy vui vẻ.

Tố Diệp cúi đầu. So với vẻ ngoài sạch sẽ gọn gàng của anh, cô biết mình thê thảm cỡ nào.

“Em... đã gọi vào điện thoại của anh, nhưng gọi thế nào cũng không được. Em cũng muốn bắt một chiếc xe lập tức quay về khách sạn, nhưng cũng chẳng xe nào trống. Em...” Cô còn chưa kịp nói hết câu, đã bị Niên Bách Ngạn kéo vào lòng.

Tố Diệp sợ làm bẩn áo anh, ra sức ngo ngoạy, nhưng cánh tay anh vẫn mạnh mẽ rắn rỏi như thường ngày, khóa chặt cô trong lòng khiến cô không thể thoát ra. Dường như hành động này đã nói rõ rằng anh

không quan tâm cô thảm hại cỡ nào, chỉ quan tâm mình cô mà thôi.

“Anh thậm chí còn đang nghĩ, mình có phải đổi chuyến bay không đây.” Giọng nói anh vang lên trên đỉnh đầu, ngữ điệu nhẹ nhàng, nhưng lọt vào tai cô chỉ còn sự xót xa.

Quyển 4 - Chương 158: Người đàn ông ít khi hứa hẹn

Tố Diệp nhìn chằm chằm chiếc cúc trên áo sơmi của anh, giọng nói nhỏ xíu gần như không còn sức lực: “Em tưởng anh đi mất rồi.”

“Nếu cả tối mà em vẫn không thềm ngó ngang tới cái thẻ phòng khách sạn...” Niên Bách Ngạn khẽ thở dài, như không biết phải làm sao.

Cô đứng đờ ra.

Nhưng anh lại bổ sung thêm một câu: “... thì anh thật sự sẽ thay đổi lịch trình, sau khi tìm được em sẽ тет vào mông cho tới khi em chữa mới thôi!”

Tố Diệp kinh ngạc, ngẩng đầu lên.

“Nhưng cũng tại anh không tốt. Anh quên mất tín hiệu ở cổ trấn không được ổn định, nhất là khi trời mưa.” Niên Bách Ngạn nhìn dáng vẻ hoảng sợ của cô cũng thấy mềm lòng, sự nghiêm khắc trong ánh mắt dần tan ra: “Anh tưởng trên đường tới cổ trấn em sẽ lấy thẻ phòng ra xem, hoặc trên đường từ nhà trọ về cũng sẽ phát hiện ra thứ anh đưa em không phải thẻ phòng.”

“Em...” Tố Diệp lúng túng. Lúc đó cô đang còn cảm thấy trống trải, đâu còn nghĩ tới việc xem thứ anh đưa cho cô?

Niên Bách Ngạn khẽ hôn lên trán cô, thanh âm khe khẽ: “Em ấy à, muốn em chủ động nói thật với anh đúng là khó khăn.”

Trái tim Tố Diệp khẽ run lên. Cô mơ hồ nhớ ra trong lúc tình cảm hình như anh có hỏi tại sao cô không nói thật. Lúc đó cô đang đắm chìm trong biển tình, hoàn toàn không biết anh đang nói gì. Nhưng bây giờ dù có được nghe rõ ràng, cô vẫn chẳng hiểu rốt cuộc anh muốn cô nói thật chuyện gì.

Chống tay lên ngực, cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Ánh mắt anh vẫn dịu dàng, đến nỗi khiến tim cô bất giác nhói đau. Một suy nghĩ vụt qua trong đầu liên quan đến đóa hoa mai nhỏ đó. Bờ môi cô run rẩy, rất muốn giải thích với anh nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Niên Bách Ngạn đưa tay khẽ vuốt ve gương mặt cô, ngữ khí như đang yêu chiều cũng như đang thỏa hiệp: “Anh vẫn đang đợi em lên tiếng, đợi em nói với anh rằng em muốn cùng anh tới Nam Phi, đợi em nói với anh rằng em muốn ở bên anh, bất luận anh đi đâu. Nhưng cái tính ương bướng của em, thà giữ lấy lòng tự trọng của mình cũng nhất quyết không nói ra suy nghĩ thật sự của em.”

Môi cô không ngừng run lên, đến ánh mắt cũng không còn bình tĩnh được.

“Thật ra em rất muốn đi theo anh, rất muốn từ nay về sau ở bên cạnh anh, không phải sao?” Niên Bách Ngạn nhìn cô xót xa.

Một dòng chảy ngọt ngào tràn vào trái tim, rồi nhanh chóng lan ra, thấm vào từng góc ngách trong cơ thể. Có lẽ vì quá nhiều bất ngờ, tới nỗi cô không biết nên suy nghĩ từ đâu, chỉ biết ngơ ngác nhìn anh, vô thức buột miệng: “Tại sao?” Câu hỏi tại sao này chứa đựng rất nhiều nghi hoặc, đến bản thân cô cũng không rõ rốt cuộc mình muốn nghe câu trả lời thế nào.

Nhưng Niên Bách Ngạn thì hiểu, anh vén mấy lọn tóc của cô ra sau

ta: “Diệp Diệp! Anh sợ em hối hận, dẫu sao thì tương lai còn quá nhiều chuyện chúng ta phải đối mặt. Em theo anh đồng nghĩa với việc phải cùng anh đón đợi chúng. Thế nên em cần suy nghĩ là chuyện rất bình thường. Có lẽ em sẽ lựa chọn trốn tránh, thậm chí sẽ hối hận đã trao anh bản thân mình.”

Tâm trạng Tố Diệp dần bình tĩnh lại, bất giác liếc nhìn qua bên đường, không nhận được nói: “Chiếc xe đó...”

“Sau khi em đi anh vẫn đợi em, tới khi không đợi được nữa anh mới bảo tài xế lái xe đi khắp Thiên Đàng để tìm em.” Anh cười khổ.

Cô hiểu rồi.

“Nói thật lòng, anh cũng sợ lắm, sợ em hối hận.”

Nghe xong tim cô lại đập thành thịch: “Niên Bách Ngạn! Giờ đầu óc em đang rối như mớ bòng bong. Em khó mà tưởng tượng được anh cũng biết sợ.”

“Anh nói rồi, tình yêu đối với anh là món đồ cao cấp. Phải có đủ thực lực và lòng tin anh mới dám sở hữu nó. Dù hôm nay anh đã có được rồi nhưng đồng thời cũng vẫn lo lắng. Diệp Diệp! Anh là người chứ không phải thần thánh, anh chỉ sợ em sẽ cảm thấy mình đã nhất thời nông nổi. Mặc dù anh đã chuẩn bị đầy đủ rồi, nhưng chuyện tình yêu vẫn cần cả hai tâm đầu ý hợp mới được, đúng không?”

Tố Diệp cảm thấy hô hấp như ngừng lại. Tình yêu, anh đang nói với cô về tình yêu. Ý của anh, cô là tình yêu của anh...

“Có những lời anh không muốn nói trên giường, chỉ sợ em sẽ cảm thấy chúng không thật lòng.” Niên Bách Ngạn khẽ thở dài: “Giống như việc anh muốn em ở lại bên cạnh, cùng đi với anh. Mấy câu này

thật sự không nên nói lúc đó, sự thật chứng minh em đúng là chẳng dễ tâm.”

“Em tưởng anh chỉ nói vậy cho có thôi...” Cô phản bác: “Đàn ông mấy lúc đó...”

Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng ánh mắt không biết phải làm sao, giống như đã đoán trước được suy nghĩ của cô. Cô nhất thời nghẹn lời, mặt cũng đỏ bừng.

“Muốn có em là suy nghĩ thẳng thắn nhất của anh, muốn giữ em lại bên cạnh cũng là ý định chân thành nhất, sợ em hối hận càng là điều anh lo lắng nhất.” Niên Bách Ngạn nhìn cô không rời mắt: “Thế nên anh mới hết lần khác chiếm lấy em cho mình, mục đích chỉ vì muốn em nhanh chóng thích ứng với sự tồn tại của anh. Vì thế anh mới sốt ruột, nói với em rằng “từ nay hãy ở bên anh” lúc ở trên giường, chẳng quan tâm em sẽ coi như gió thoảng bên tai.”

Trái tim đã sung sướng tới cực điểm từ lâu. Tố Diệp kìm chế, không để nó đập mạnh như vậy nữa. Nhưng không được, những mạch đập trên lòng bàn tay cũng đang nhảy nhót tung bừng, khiến đôi tai bị quấy nhiễu vì những thanh âm ồn ào.

“Chuyện đó... Em đâu còn là trẻ con nữa, có những chuyện đâu thể nói hối hận là hối hận được.” Cô vẫn còn cãi cố.

Niên Bách Ngạn bật cười: “Em mà không trẻ con, sao lại nói đi là đi ngay?”

“Em...” Tố Diệp siết chặt bàn tay, bắt đầu khởi động cái máy phản kích: “Ai bảo sáng nay sắc mặt anh khó coi như thế?”

“Em bày ra cái vẻ chỉ muốn đi ngay lập tức, em bảo anh không giận

được à?” Niên Bách Ngạn thở dài: “Em tưởng Hứa Đồng là người tùy tiện gọi điện thoại cho người khác để tìm anh sao? Nếu không phải anh muốn ngầm thừa nhận quan hệ của chúng ta, cô ấy dám to gan thế sao?”

“Làm sao em biết nhiều thế được!”

“Không phải em tự nhận mình là bác sỹ tâm lý nhìn thấu được suy nghĩ của khác, không việc gì là không thể sao?” Anh trêu chọc.

Một câu nói của anh khiến mặt mũi Tố Diệp đỏ bừng bừng.

“Cũng may anh kịp ra ngoài tìm em, anh đúng là đã đánh giá quá cao khả năng quan sát của em rồi.” Vừa nói anh vừa lắc đầu.

Lúc này Tố Diệp mới chợt nhớ ra, vội nhìn đồng hồ: “Nhưng giờ đã là bốn giờ rồi, chẳng phải anh bay lúc bốn giờ sao?”

Niên Bách Ngạn nhìn Tố Diệp như nhìn một cô nhóc: “Là bốn giờ chuẩn bị xuất phát chứ không phải bốn giờ bay.”

“Á?” Là cô hiểu lầm rồi: “Vậy mấy giờ bay?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô từ trên xuống dưới, rồi ấn mạnh xuống đầu cô như một sự trừng phạt: “Đưa em đi thay một bộ quần áo sạch sẽ rồi ra sân bay chắc vẫn kịp.”

“Ồ!” Trông Tố Diệp có vẻ rất bình tĩnh thực chất là vẫn chưa kịp hiểu ra vấn đề, mãi tới khi cười xòa nhìn anh cô mới vội hỏi: “Đợi đã! Em rất muốn biết hộ chiếu của em rơi vào tay anh từ khi nào?”

Cuối cùng cũng hỏi tới chuyện chính, điều này khiến Niên Bách Ngạn cảm thấy mình cũng không lãng phí công sức.

“Lúc hành lý của em được mang về khách sạn, Hứa Đồng đã lấy hộ chiếu của em đi, nếu không đặt vé máy bay thế nào được?”

“Nói vậy là ngay từ hôm qua anh đã quyết định sẽ đưa em đi Nam Phi?” Cô có phần cao giọng.

Niên Bách Ngạn mỉm cười coi như thừa nhận.

“Thế mà anh còn ra vẻ đàng hoàng nói cho em thời gian suy nghĩ? Lỡ như em thật sự hối hận hoặc không hề phát hiện ra tấm thẻ phòng là giả thì sao đây?” Tố Diệp nghĩ đã thấy sợ.

“Thế mới nói anh đã đánh giá em quá cao.” Niên Bách Ngạn lặp lại lần nữa, ngón tay khẽ vuốt nhẹ lên hàng mi của cô: “Nhưng mà, anh không thể bỏ mặc người phụ nữ của anh ở lại đây được. Cho dù em nhất quyết không chịu nói thật với anh, cần đưa em đi thì vẫn cứ phải đưa đi.”

“Còn nói là không ép buộc? Anh đặt vé máy bay từ lâu rồi còn gì.”

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Anh không muốn ép buộc em, nhưng không có nghĩa là sẽ không ép buộc.”

“Ngông cuồng!” Cô cup mắt xuống, nhưng trong lòng thì đang nở hoa.

“Diệp Diệp! Anh muốn em thành thật trả lời anh.” Niên Bách Ngạn lại ôm cô vào lòng. Dưới ô, hai người như trở thành một thế giới.

Cô ngược mắt nhìn anh.

“Có hối hận đã cho anh không?” Anh khẽ hỏi.

Tố Diệp xấu hổ, khẽ lắc đầu.

Anh liền cười: “Vậy có muốn đi Nam Phi cùng anh không?”

“Anh toàn tiền trăm hậu tấu...”

“Có muốn hay không?” Anh ngắt lời cô, kiên trì hỏi.

Cô mím môi, gật đầu.

Niên Bách Ngạn càng cười rạng rỡ hơn, cúi đầu, môi như sắp chạm vào mặt cô: “Con đường tương lai sẽ rất khó đi. Mặc dù anh sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ em, không để em phải chịu bất kỳ tổn thương nào, nhưng anh không dám hứa trước em sẽ tránh được hết mọi gió mưa. Nếu vậy, em còn bằng lòng đi cùng anh không?”

Câu hỏi này còn nặng hơn cả hai câu hỏi trước. Tố Diệp có thể cảm nhận được tình cảm sâu đậm nhất trong lòng Niên Bách Ngạn, không hiểu sao cô xúc động thật sự. Anh là một người đàn ông không dễ dàng hứa hẹn, ít nhất thì những lời hứa nói với cô vô cùng ít ỏi. Cho dù sau khi đã phát sinh quan hệ cho tới lúc này, anh cũng chưa từng hứa hẹn với cô sau này sẽ thế nào thế nào, mà chỉ nói với cô, cô là người phụ nữ của anh, chỉ nói với cô rằng, con đường tương lai sẽ rất gập ghềnh...

Niên Bách Ngạn không giục cô, chỉ im lặng chờ đợi, vô cùng nhẫn nại.

Trái tim cô thì vô cùng ấm áp. Rõ ràng là một câu hỏi rất nặng nề, nhưng cô lại cảm thấy mình đang ở rất hạnh phúc, gần tới mức có thể chạm tay vào nó. Cô ôm lấy eo anh, không kìm chế được áp mặt vào lồng ngực anh, cảm nhận được anh khẽ siết chặt eo cô. Cô thì

thầm: “Đừng để em lại một mình!”

Câu trả lời này cũng khiến Niên Bách Ngạn thấy ấm lòng. Nơi trống trải tận sâu trong tim cũng dần được cô lấp hết những khoảng trống. Anh càng siết chặt vòng tay để ôm lấy cô. Dưới tiếng mưa lộp bộp như một bản nhạc, anh đã chân thành nói bên tai cô lời hứa hiếm hoi trong cuộc đời mình: "Anh hứa!"

Trái tim cô chưa khi nào được lấp đầy như lúc này. Cô thật sự đã cảm nhận được hạnh phúc anh dành cho cô.

Cơn mưa dần ngớt, nhưng hai người không nỡ rời khỏi thế giới dưới tán ô. Sau khi ôm nhau một lúc lâu, Tố Diệp mới ngẩng lên, nhìn sâu vào ánh mắt sâu thẳm của anh: “Niên Bách Ngạn! Có những chuyện em cũng không thể nói ở trên giường.”

“Vậy chúng ta vào xe nói.” Niên Bách Ngạn ôm chặt cô: “Còn đứng dưới mưa nữa anh sợ em bị cảm.”

Cô nép mình trong vòng tay anh, để anh kéo lên xe. Xe đi rồi cô mới nói: “Em nói chuyện nghiêm túc đấy!”

“Nói đi!” Niên Bách Ngạn lấy một chiếc khăn mặt sạch, lau khô tóc cho cô.

Cô ngượng ngáp nhìn lên trước, Hứa Đồng đang ngồi ở ghế lái phụ. Niên Bách Ngạn thấy cô có phần kiêng dè, mỉm cười nói: “Hứa Đồng!”

Hứa Đồng quay lại gật đầu. Một lát sau, tấm cách âm được nâng lên, ngăn đôi chiếc xe thành hai không gian.

“Chuyện đó...” Cô ngược lên nhìn anh: “Trước đây em đã từng hẹn

hò với Tường Bân, anh biết chứ?”

Niên Bách Ngạn gật đầu: “Anh biết!”

Quyển 4 - Chương 159: Anh có tin không

Tim Tố Diệp hơi thất lại: “Em cũng từng yêu thầm Đinh Tư Thừa.”

“Anh biết.” Niên Bách Ngạn vẫn từ tốn lau tóc cho cô, ngữ điệu bình thản như đang nói chuyện phiếm.

“Em chưa bao giờ nghĩ sẽ phá hoại tình cảm của Tư Thừa và Yêu Yêu, anh hiểu không?”

“Hiểu!”

Tố Diệp liếm môi: “Rồi... thật ra em và Tường Bân thậm chí còn chưa từng hôn nhau, cùng lắm là nắm tay. Em nói vậy, anh hiểu chứ?”

Niên Bách Ngạn nhướn mày nhìn cô, tận sâu trong đáy mắt dần ngập tràn ý cười: “Qua trình độ hôn vụng về của em, anh rất tin.”

Cô chớp mắt, nhíu mày: “Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy, đừng có đùa bỡn như vậy!”

Niên Bách Ngạn ra vẻ thỏa hiệp: “Thực tế là anh thật sự không hiểu em muốn bày tỏ chuyện gì?”

“Em muốn nói với anh, em rất thích leo núi.” Cô buông một câu.

Niên Bách Ngạn đưa tay lên day trán, cố nhin cười: “Về chuyện này anh cũng biết.”

“Ý của em là... khi leo núi ít nhiều cũng sẽ tổn hại tới sức khỏe. Có lúc biên độ động tác quá lớn, sẽ không chú ý...” Lời nói của Tố Diệp có vẻ lung tung lộn xộn, không thể liên kết thành một câu.

Niên Bách Ngạn nghe xong cũng thấy mờ mịt, cuối cùng vẫn không nhận được đành hỏi Tố Diệp: “Diệp Diệp! Rốt cuộc em muốn nói với anh chuyện gì?”

Tố Diệp thở dài, lắc đầu: “Em muốn nói với anh là, cái màng đó có lẽ đã bị rách lúc em leo núi rồi, anh có tin không?”

Đầu mày Niên Bách Ngạn như sắp vo viên lại rồi: “Màng nào?”

“Á?” Tố Diệp không ngờ anh không có phản ứng gì, ngược mắt lên nhìn anh tiện thể buột miệng nói: “Ga giường không có máu...”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới tỉnh ra: “Không có sao? Anh không để ý.”

“Hả?” Cô muốn chết ngay lập tức, ấp úng một hồi mới nói ra được, một sự thật khiến cô suýt nữa khiến cô dày vò tới chết, thế mà người ta nào có chú ý tới?

Tố Diệp nhất thời không biết nên nói gì nữa cả.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại bắt đầu thấy hứng thú, anh sát lại gần cô, trêu chọc: “Thì ra em vòng vèo một hồi như vậy chỉ để nói với anh rằng tối qua là lần đầu tiên của em?”

“A...” Tố Diệp ngơ ngẩn: “Thế anh có tin không?”

Niên Bách Ngạn khó xử: “Anh chưa từng nghi ngờ em mà.”

“Hả?” Cô lại thốt lên.

Niên Bách Ngạn ôm cô vào lòng, nghiêng đầu sát lại bên tai cô: “Lúc tiến vào phải khó nhọc thế nào anh là người biết rõ nhất, em chặt đến nỗi anh sắp đứt rời ra, sự tuyệt vời của em vượt xa tưởng tượng của anh.”

Tố Diệp nghe thấy vậy, tim càng đập nhanh và mạnh, cô hơi nghiêng người, rời xa bờ môi anh: “Anh không quan tâm em có máu hay không sao?”

“Chỉ với một lớp màng là có thể phán đoán đó có phải là lần đầu tiên của người phụ nữ hay không ư? Quá võ đoán rồi!” Niên Bách Ngạn không tán đồng.

“Thế biết đâu em lại làm giả để lừa anh, bây giờ phẫu thuật chấp vá lại làm tốt lắm.”

Niên Bách Ngạn mỉm cười lắc đầu: “Anh thật sự không nghĩ nhiều đến vậy. Nói thật, về phương diện này anh thấy em không tính toán nhiều như thế.”

“Anh muốn nói em ngốc à?” Cô lẩm bẩm.

“Sự ngốc nghếch của em đúng là khiến anh như bắt được vàng.”
Niên Bách Ngạn ôm chặt cô, thở dài: “Diệp Diệp! Anh phải cảm ơn em đã giúp anh có được một con người hoàn chỉnh như vậy. Cảm giác đó thật hạnh phúc. Tối qua lần đầu tiên đi vào anh cảm thấy quá tuyệt vời, đó là lần đầu anh cảm thấy có được một người phụ nữ là sự hưởng thụ về mặt tinh thần.”

Gương mặt đỏ ửng của Tố Diệp dần lan ra tới tận cổ, một cảm xúc

ngọt ngào dâng lên sâu trong trái tim. Tâm trạng lo sợ bất an đó cũng hoàn toàn tan biến trong ánh mắt tin tưởng của anh. Cô thích cảm giác này. Anh chín chắn và lý trí, còn cô vừa hay lại cần một người hiểu mình như thế, để không khiến cô thấy mệt mỏi và bối rối.

“Đừng ăn nói ngọt ngào như thế, cứ như mình là Liễu Hạ Huệ không bằng, trước đây anh từng có tình nhân đấy.” Cô cố ý nhăn mũi.

Nét mặt Niên Bách Ngạn có phần ngượng ngập, anh hắng giọng: “Anh xin lỗi em!”

“Anh có thể ngụy biện mà.” Tố Diệp thấy anh khó xử như vậy rất thú vị, cô cố gắng nhin cười.

Niên Bách Ngạn nhìn điệu bộ của cô càng thấy yêu hơn, giờ tay vuốt tóc cô, khẽ nói: “Nếu không ảnh hưởng tới tình cảm của anh và em trước giờ, anh sẽ không bao biện.”

Cô cười không khép miệng được nữa, rồi ngượng chín mặt nói: “Mong là thế thật, em không muốn bỗng dưng một ngày xuất hiện một đứa trẻ gọi anh là bố đâu.”

Niên Bách Ngạn cong môi, nhìn xuống phía dưới: “Có đứa bé gọi anh là bố rất bình thường mà? Chỉ cần con của chúng ta đừng có tinh ranh như anh Cao Húc Phong là được.”

Tố Diệp nhìn theo ánh mắt anh, thấy anh cứ ngắm cái bụng nhỏ của mình không rời mắt, cô bất giác giờ tay che lại: “Niên Bách Ngạn, anh háo sắc quá rồi!”

“Tối qua và sáng nay em và anh không sử dụng bất kỳ biện pháp phòng tránh nào.” Anh thấy cần thiết phải nhắc nhở cô một câu.

“Em... đang trong kỳ an toàn.” Câu này hoàn toàn là sự thật.

Nét mặt Niên Bách Ngạn hơi sửng lại, anh nhướn mày: “Kỳ an toàn?”

“Đừng nói là anh đang mong có một đứa con đấy nhé?” Cô rụt cổ.

Niên Bách Ngạn cười: “Có rồi đương nhiên là mong.”

“Đừng có mơ!” Cô lườm anh, cố tình nói: “Ý vừa nãy em muốn nói là... các cô gái khác của anh.”

Niên Bách Ngạn không biết nói sao, gíơ tay búng lên trán cô, đau đến nỗi cô kêu gào mãi: “Đạn của anh chỉ thuộc về em.”

Tố Diệp ôm trán, chợt nhớ tới những câu trước đây anh từng nói. Anh chỉ dùng súng thật chứ không bắn đạn thật. Anh còn nói, đạn của anh chỉ dành cho người con gái anh yêu... trái tim bỗng như bay lên, vọt lên tận cổ.

“Vậy Diệp Ngọc...”

Niên Bách Ngạn cười thầm: “Anh chưa từng động vào cô ấy. Vốn dĩ chỉ là thỏa thuận, nếu động vào, anh còn chẳng xứng đáng làm người nữa.”

Có được câu trả lời khiến mình vừa lòng, Tố Diệp cười trộm nhưng lại giả vờ: “Em có hỏi anh có chạm vào chị ấy hay không đâu. Em hỏi anh là em và chị ấy rốt cuộc ai đẹp hơn, đây cũng là câu em không thể hỏi trên giường được.”

“Hình như trước đây em đã hỏi rồi.”

“Em muốn anh trả lời lại lần nữa.” Cô nhìn anh mỉm cười ngọt ngào.

Niên Bách Ngạn cũng nhìn cô, nét mặt rạng rỡ: “Em!”

“Ồ, lần này ngoan hơn rồi.” Tổ Diệp nhìn gương mặt tuấn tú của anh, như mở cờ trong bụng, rồi lại nhớ tới chuyện tối qua mình và người đàn ông này đã xảy ra vô số chuyện, sự thâm tình và thẳng thắn của anh khiến cô càng sung sướng. Cô chủ động sát lại gần, cười hì hì: “Lần trước còn nói cái gì mà “mỗi người một vẻ”.”

Thấy cô chủ động như vậy, đương nhiên Niên Bách Ngạn rất vui, tiện đà ôm lấy cô, hưởng thụ cảm giác được ôm người đẹp trong lòng. Anh cúi đầu nhìn cô: “Vì người ta hay nói thế này... “Trong mắt tình nhân hóa Tây Thi”.”

Gò má nóng bừng, cô vội cup mắt xuống. Nhìn vẻ mặt xấu hổ nhưng lại cố tình che giấu đó, Niên Bách Ngạn không kìm chế được lòng mình, hôn lên gò má ửng hồng của cô, khẽ nói: “Diệp Diệp! Anh thích nghe em nói đừng bỏ em lại một mình, anh thích những lúc em yếu đuối bất lực.”

Vì lời nói của anh, hô hấp của Tổ Diệp càng gấp gáp hơn. Đây là một cảm xúc rất kỳ diệu. Cô chưa từng có cảm giác thỏa mãn mãnh liệt như vậy. Cho dù trước đây đã từng có kinh nghiệm yêu đương, cô cũng không thể không thừa nhận, Niên Bách Ngạn mang tới cho cô không chỉ là niềm vui cơ thể, mà còn niềm hạnh phúc từ tận tâm hồn, giống như chỉ cần có anh ở bên cô chẳng sợ gì cả. Nhưng từ đầu tới cuối cô vẫn bướng bỉnh, lúc ngược lên nhìn anh, hắng giọng nói: “Em cố tình không được à? Đàn ông đều thích mấy cô gái ra vẻ yếu đuối, lừa anh một chút để anh thương hoa tiếc ngọc thôi.”

Niên Bách Ngạn đưa tay véo mũi cô: “Em lừa anh cũng được, chỉ cần đừng nói thật với anh.”

“Vừa nãy còn có người nào chất vấn em không chịu nói thật với người ta đấy.” Tố Diệp nửa đùa nửa thật: “Em không dám giấu giếm anh cái gì nữa đâu. Lần này là dầm mưa, lần sau chưa biết sẽ là cái gì nữa.”

Niên Bách Ngạn nhìn ra cô cố ý báo thù, mỉm cười: “Những chuyện này anh vẫn muốn em lừa anh nhiều một chút.”

Cô không nhịn được, cười nghiêng ngả.

Niên Bách Ngạn mặc cho cô cười hết, một lát sau mới bắt cô về lại lòng mình: “Nếu em đã hứa sẽ không giấu anh chuyện gì nữa thì có một chuyện anh phải hỏi em.”

“Chuyện gì vậy?”

“Vừa rồi em nói, em từng yêu thầm Đinh Tư Thừa?”

Tố Diệp không cười nữa, ánh mắt hơi dờ dẩn: “Vâng!”

“Đã từng yêu thầm?”

“Đúng... vậy!”

“Thì quá khứ?”

Tố Diệp chợt hiểu ra, mặt lại đỏ rần: “Niên Bách Ngạn!”

Niên Bách Ngạn không nói nữa, cười lớn.

“Anh đừng cười nữa, em có nói gì thêm đâu!” Tố Diệp sốt sắng, giờ tay bịt miệng anh lại.

Đáy mắt Niên Bách Ngạn như nở hoa, hoàn toàn đối lập với dáng vẻ hoảng hốt cuống quýt của cô. Anh nắm lấy tay cô, rồi mạnh mẽ đặt môi xuống tham lam hưởng lấy mùi hương trên bờ môi cô, cuối cùng thì thầm: “Bất luận em nói ít hay nói nhiều, em cũng là của anh rồi.”

Tố Diệp nhìn vào mắt anh, ánh mắt sáng rực ấy khiến cô hạnh phúc. Liền sau đó cô cắn mạnh môi anh. Anh vừa kêu đau, lưỡi cô bèn thừa thế tấn công, chủ động cùng anh quấn quýt.

Niên Bách Ngạn rất thích sự chủ động của cô. Đợi khi cô buông anh ra, anh mới siết chặt tay, khẽ nói: “Tiểu yêu tinh!”

Cô giơ tay chặn môi anh lại, ánh mắt đầy mê hoặc: “Anh là người đàn ông của em, em thích hôn lúc nào thì hôn!”

Niên Bách Ngạn mỉm cười, đè cô xuống ghế: “Thế thì cho em hôn chán thì thôi!” Nói rồi, bờ môi mỏng một lần nữa áp chặt.

Tố Diệp không từ chối, cũng không làm nũng, hai tay sớm đã vòng ra sau ôm lấy cổ anh, bạo dạn tặng anh một nụ hôn sâu.

Dự án đầu tư vào lĩnh vực điện ảnh của Kỳ Thị và showroom cao cấp Tỷ Hối đã tới những công đoạn cuối cùng. Giới truyền thông đang tiến hành quảng bá rầm rộ cho hoạt động này. Mấy năm nay phàm là những thương nhân có tiền đều để mắt tới kinh doanh văn hóa. Thế hệ 8x trở thành khán giả chính của thị trường điện ảnh. Thế hệ này thích xem phim điện ảnh hơn phim truyền hình, vì thế thị trường này chưa bao giờ có giá như thế. Kỳ Đông Nham cũng sớm gia nhập ngành này từ lâu, đây cũng là nguyên nhân quan trọng Diêu Mai quyết bám riết lấy anh ta.

Trong buổi họp báo bộ phim mới, Kỳ Đông Nham cũng tham gia, ngoài ra còn có Bạch Băng. Đây cũng là nguyên nhân khiến mọi

người sôi nổi suy đoán. Bạch Băng là nữ chính của hai bộ phim quan trọng trong năm nay, một bộ phim chuẩn bị giành giải thưởng của Trung Quốc, còn một bộ dự định sẽ mang ra nước ngoài triển lãm, thanh thế lẫy lừng như thế không khó khiến người ta bàn tán xôn xao. Vì cả hai bộ phim này đều có sự tham gia đầu tư của những doanh nhân đá quý quan trọng. Người đầu tiên là Kỷ Đông Nham, người thứ hai là Niên Bách Ngạn.

Thậm chí còn có nhà báo đoán rằng, liệu có phải Bạch Băng đồng thời qua lại với cả hai người hay không.

Sau khi kết thúc buổi họp báo, Bạch Băng tránh tai mắt của đám nhà báo, chui vào xe của Kỷ Đông Nham, dính chặt vào người anh ta: “Em kiếm cho anh nhiều tiền như vậy, cậu chủ Kỷ, anh phải bù đắp cho em thế nào đây?”

Kỷ Đông Nham uể oải dựa lưng ra sau ghế: “Hình như cô cũng kiếm được không ít. Cô Bạch! Bây giờ diễn viên các cô còn ra trò hơn cả doanh nhân đá quý chúng tôi đấy.”

“Xem anh nói kìa, vậy cũng phải xem là ai đầu tư mới được. Giống như anh với tổng giám đốc Niên, ai chán sống lại dám đắc tội với hai người chứ.” Bạch Băng mềm oặt dựa vào lòng anh ta, ngón tay bắt đầu không an phận, len lỏi vào trong áo sơ mi.

Kỷ Đông Nham khẽ cười: “Muốn dâng hiến thân mình nhanh vậy sao?”

“Muốn giữ chặt con cá kình này mà.” Bạch Băng ngồi thẳng lên đùi anh ta, làn môi đỏ cực kỳ quyến rũ: “Cậu chủ Kỷ không thích sao?”

Cô ta mời mọc thẳng thắn như vậy, sát lại gần, cổ áo hình chữ V trễ xuống, lộ ra cảnh đẹp dâng tặng không ngần ngại.

Ánh mắt Kỳ Đông Nham dừng lại nơi đó, không hề che giấu. Anh ta giờ tay, những ngón tay dài thọc sâu vào trong áo. Cô ta khẽ rên lên, chủ động ngửa người ra sau, để mặc anh kéo áo ngực của mình lên.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, lúc đó cô đã cầu xin Niên Bách Ngạn để cô được đóng phim đúng không?” Bàn tay anh ta phủ lên ngực của Bạch Băng, không quá mạnh cũng không quá nhẹ, chỉ như đang mân mê, đùa nghịch.

“Tôi thực sự có năng khiếu diễn xuất.” Bạch Băng thở nhẹ, quần áo càng lúc càng xộc xệch, cầu váy từ bả vai trượt xuống. Bàn tay của người đàn ông làm một cơn sóng lớn trước ngực cô ta. Cô ta nhìn gương mặt Kỳ Đông Nham, không nhìn được thì thầm: “Cũng đâu có lãng phí công bồi dưỡng của anh và tổng giám đốc Niên.”

“Là bản thân cô hiểu chuyện, biết dùng cách nào để leo lên, chẳng liên quan gì tới tôi hay Niên Bách Ngạn cả.” Kỳ Đông Nham buông tay, ngón tay trực tiếp thăm dò xuống dưới. Cô ta khẽ dướn mông lên. Ngón tay anh ta trượt vào trong, trêu ghẹo khiến Bạch Băng rên rỉ.

“Cậu chủ Kỳ! Tôi đã đặt phòng ở khách sạn, có hứng thú tới đó uống tách cafe không?” Bạch Băng thở dốc, nằm bò trong lòng Kỳ Đông Nham, tóc tai rối loạn, ánh mắt khêu gợi thẳng thắn.

Kỳ Đông Nham khẽ hừ một tiếng: “Trên xe không được à?”

“Cậu chủ Kỳ! Cậu xấu tính quá đi!” Bạch Băng nào có muốn chọn địa điểm, đối phương còn là đại gia mà cô ta rất muốn tiếp cận.

Kỳ Đông Nham nhếch môi cười, rút tay ra, đặt lên khoe môi cô ta: “Liếm sạch!”

Bạch Băng làm theo, lúc đầu lười trườn qua ngón tay, càng có cảm giác mê hoặc.

“Cô Bạch đây đã từng phục vụ bao nhiêu người rồi, hử?”

Bạch Băng ra vẻ ăm ức: “Em nào có, anh hiểu lầm em rồi.”

“Vậy sao?” Kỳ Đông Nham cười, rút từ bên cạnh một tờ khăn giấy, lau sạch ngón tay: “Đáng tiếc, tôi vẫn ngửi thấy mùi “gái”.”

“Anh...”

“Tôi ấy à, thứ nào đã quá nhiều người động vào thì tôi sẽ chê bẩn.”
Nụ cười của Kỳ Đông Nham càng lúc càng tàn nhẫn: “Tôi nghĩ về điểm này, Niên Bách Ngạn cũng giống tôi.”

Sắc mặt Bạch Băng cực kỳ khó coi, cơ mặt co rúm lại.

“Xin lỗi nhé cô Bạch! Tối nay tôi vẫn muốn ăn thứ gì đó thanh đạm, cô... ngấy quá rồi!” Kỳ Đông Nham trắng trợn gọi điện cho một người phụ nữ khác trước mặt cô ta, sau đó trừng mắt nhìn: “Còn không xuống xe? Tối nay tôi chỉ muốn chơi một người thôi.”

Bạch Băng tức đến run người nhưng lại không dám nói gì đả tội. Sau khi sửa sang lại quần áo, cô ta thở hổn hển bước xuống xe.

Kỳ Đông Nham vút thẳng tờ giấy ăn vừa lau tay ra ngoài cửa xe.

Sau khi lớp cách âm được hạ xuống, người trợ lý này giờ vẫn ngồi ở ghế lái phụ quay đầu nói: “Tổng giám đốc Kỳ! Tôi vừa nhận được thông báo, Niên Bách Ngạn đã tới Johannesburg*, anh ta đưa bác sỹ Tố tới đó.”

*Johannesburg, cũng được biết đến với cái tên eGoli (nơi ở của trời), là thành phố lớn nhất Nam Phi. Johannesburg là tỉnh lỵ của tỉnh Gauteng, tỉnh giàu có nhất Nam Phi và là nền kinh tế lớn thứ 4 ở châu Phi cận Sahara. Thành phố này là một trong 40 vùng đô thị lớn nhất thế giới, là thành phố toàn cầu duy nhất được công nhận của châu Phi (được xếp hạng thành phố thế giới gamma). Đôi khi nhiều người hay nhầm lẫn đây là thủ đô của cộng hòa Nam Phi nhưng trên thực tế Johannesburg không phải là một trong thủ đô chính thức của Nam Phi. Tuy vậy, Johannesburg vẫn là nơi đóng trụ sở của Tòa án hiến pháp Nam Phi.

Kỷ Đông Nham nghe xong chép miệng, lắc đầu: “Cái gã Niên Bách Ngạn đó đúng là nhạt nhẽo. Nếu đổi lại là tôi, nhất định sẽ tới Cape Town* trước.”

*Thành phố Cape Town nổi tiếng với cảng biển lớn nằm bên bờ Đại Tây Dương, đóng một vai trò huyết mạch trong giao thông đường biển quốc tế và những cảnh quan tự nhiên tươi đẹp như Vương quốc thực vật Cape, núi Cái Bàn (Table Mountain) và mũi đất Cape vươn dài ra biển. Đây là một trong những địa điểm du lịch hấp dẫn nhất tại đất nước Nam Phi.

Người trợ lý đưa mắt nhìn anh ta, lập tức gật đầu: “Tôi hiểu rồi thưa tổng giám đốc!”

Quyển 4 - Chương 160: Tay Trình Giảo Kim bất lịch sự

Qua tết Trung Nguyên, bước chân của mùa hè mỗi lúc một gần gũi.

@Copyright of Kitesvn.COM I5 T2 V' v7 [\$ A(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 # R5 S8 p7 N! x/
H1 c/ l' f

Tiếng ve trên cây đã ít đi rất nhiều. Bóng cây hai bên đường đã thưa thớt đi trông thấy. Đầm sen cũng ngày một nổi bật, nở rộ những nhị hoa tuyệt đẹp. Đài sen toát lên một vẻ chín chắn. Những lá sen xanh biếc từ từ lay động trong gió. Cho dù chỉ ngồi từ xa cũng có thể ngửi thấy hương sen ngan ngát, khiến cho khu Hậu Hải vốn huyền ảo này cũng được ảnh hưởng phần nào nét nghệ thuật của hoa sen.

@Copyright of Kitesvn.COM l, u3 r3 l; H- O3 L7 R(Do not Copy, pls!!)

b7 U* e! { e. R@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Theo lý mà nói, mấy chuyện gặp gỡ bố mẹ này phải chọn một nơi có núi có nước hoặc một địa điểm tao nhã, yên tĩnh mới được. Nhưng con người giáo sư Đình trước nay thích náo nhiệt, có lẽ đó là thói quen thường ngày hình thành trong công việc. Hậu Hải là nơi ông rất thích tới. Thế nên vừa nghe con trai dẫn bạn gái về nhà ra mắt, là ông quyết định ngay sẽ tới đây.

& j3 [2 b! W, Q6 `@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), F6 l% R* L2 ~\$ E(
A

Thế giới của những người trẻ.

; K& p5 y(g8 U& e3 k@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,
pls!!)

) w8 O B l+ r- a4 E, R@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,
pls!!)

Vậy mà trong thế giới đầy sức sống này, Lâm Yêu Yêu lại không thể ngồi yên. Đây là lần đầu tiên cô gặp bố của Đinh Tư Thừa. Sau cuộc điện thoại hai hôm trước, cô ấm ức hỏi suy nghĩ của Đinh Tư Thừa, còn oán trách thời gian gần đây anh quá lạnh nhạt. Sau khi im lặng một hồi lâu, Đinh Tư Thừa bất ngờ nói với cô: Chúng ta và bố anh cùng ăn bữa cơm đi!

@Copyright of Kitesvn.COM l, {} U1 a/ G6 a0 c! J(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l- Z+ w\$ }- @9 a(Do not Copy, pls!!)

Cứ như vậy, bây giờ Lâm Yêu Yêu đang ngồi nghiêm chỉnh trước mặt giáo sư Đinh như một cô con dâu bé nhỏ. Đối mặt với một người đã ngoài sáu mươi, cô bỗng bần khoản không biết nên nói chuyện gì, đôi tay đặt dưới tấm khăn trải bàn không ngừng xoa vào nhau, nắm chặt. Cô đang nghĩ, nếu Tố Diệp đang ở Bắc Kinh thì tốt biết bao, vậy thì trước khi đi gặp bố của Đinh Tư Thừa cô có thể nhờ cậu ấy chỉ bảo đôi chút.

@Copyright of Kitesvn.COM l9 m1 A* C+ B l: s# L\$ }4 J" (Do not
Copy, pls!!)

+ D6 6 H" d# A% x- @: ` % s* J: l@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Cô quay đầu nhìn Đình Tư Thừa ngồi bên. Khuôn mặt hơi nghiêng của anh điềm tĩnh như mặt nước, không biết là không nhận ra sự căng thẳng của cô hay vờ như không thấy. Anh chỉ từ tốn rót trà cho mọi người, rồi lại nói với giáo sư Đình vài câu đơn giản, đa phần đều là những chủ đề liên quan tới lĩnh vực tâm lý. Cô nghe không hiểu, đương nhiên cũng không dám chen ngang, chỉ biết cúi gằm, im lặng uống trà.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* E\$ W9 G A5 N, A+ ` & Y% l

@Copyright of Kitesvn.COM l/ W1 i(G7 {. M. u5 O& h(Do not Copy, pls!!)

Trong đầu cô bất giác xuất hiện một suy nghĩ: Nếu đổi lại là Tố Diệp, có lẽ sẽ có rất nhiều chuyện để nói với họ.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& m2 f7 {! v4 M9 C, o! d8 Z

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 [2 Z! l9 c. U5 {7 @; K0 Z

Không hiểu sao, cô bỗng thấy mình hoàn toàn xa lạ với thế giới của Đình Tư Thừa.

O; l+ c8 L9 T" X: l) B@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) h# l9 z5 T* T) B D/ p

Từ trước tới nay, mỗi lần cô hẹn hò với Đình Tư Thừa, anh đều rất ít khi nhắc tới chuyện công việc, cũng rất ít khi nói về mấy chủ đề như tâm lý học. Hai bọn họ chẳng qua chỉ giống như những đôi tình nhân hết sức bình thường khác, cô lú lo bên cạnh, anh mỉm cười lắng nghe. Nhưng hôm nay, khi Đình Tư Thừa và bố anh bàn luận về những chủ đề chuyên ngành đã hình thành nên một bức màn chắn cô không thể nhìn thấy, cũng không thể chạm vào, nó đã tách riêng cô ra.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)7 Z\$ R S0 M8 ?" V5 G4 n

9 v(p2 l) t4 ?3 g" k) }) w- r" H@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Cô giờ giống như một chiếc bóng.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ ^9 O(F3 ?"]& U7 H

, N/ q(H7 a% Y/ m/ P; q@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Không biết đã qua bao lâu, giáo sư Đình nhận ra trước, vỗ mạnh vào đầu, phìền muộn nói: “Xem bác này. Hôm nay tới xem mặt con dâu tương lai mà lại đi bàn chuyện công việc. Yêu Yêu, bác xin lỗi cháu!”

+ Z(V(}7 m4 k/ n* G@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 a6 A; l" n(U& ?2 X

Lâm Yêu Yêu đang nhàn nhã, ngồi bên vừa thưởng trà vừa nghe họ

bàn bạc công việc, suy nghĩ đã bay xa từ khi nào. Não bộ của cô đang trong trạng thái trống rỗng, không ngờ giáo sư Đinh đột ngột chuyển chủ đề về phía mình, cô nhất thời không kịp phản ứng lại, cứ đờ đẫn nhìn ông.

\$ ^9 ~9 e& _8 ~\$ n@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

3 E* ?* X/ q# ^# l3 c@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Đinh Tư Thừa thấy cô không có ý kiến gì, tưởng cô không vui, bèn xích lại nói thầm: “Xin lỗi em, bố anh còn cuồng công việc hơn anh. Hai người gặp nhau là nói chuyện công việc còn nhiều hơn chuyện gia đình.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)- }5 f4 ?+ l; U" B

@Copyright of Kitesvn.COM l2 }& X9 q+ u6 H7 z(Q(Do not Copy, pls!!)

Lúc này Lâm Yêu Yêu mới tỉnh lại, vội vàng cười xòa: “Bác trai, bác nặng lời rồi, thật ra nghe hai người nói mấy chuyện này cũng thú vị lắm.” Thực tế là cô chẳng thích thú gì mấy vụ án đó. Thường ngày Tố Diệp hay phải tiếp xúc với mấy bệnh nhân tâm thần đó đã đủ khiến cô sợ chết khiếp.

@Copyright of Kitesvn.COM l3 G;]# g5 z* q' o' A(l(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) E- G. y, m8 p3 Z8]

Giáo sư Đinh nhấp một ngụm trà rồi nhìn Lâm Yêu Yêu, mỉm cười hòa nhã: “Nghe nói bố mẹ cháu cũng tới Bắc Kinh rồi?”

@Copyright of Kitesvn.COM l) V, @1 l) J0 j" T7 2 (Do not Copy, pls!!)

/ n [\$ }% i% R@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Vâng! Nhưng thời gian này họ đang tới Thiên Tân ạ.”

@Copyright of Kitesvn.COM l& Q* Q! t# L" ?0 G) H(Do not Copy, pls!!)

& R* x p g* f@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Giáo sư Đinh gật đầu, rồi quay sang Đinh Tư Thừa, ngữ khí có phần oán trách: “Con đấy, con đấy! Yêu nhau lâu như vậy rồi mà giấu kín như bưng.”

/ ?9 k9 @7 G" F, g/ ?3 U@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

% Q8 Y. T+ C/ J/ k; l! k@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Đinh Tư Thừa chỉ khẽ cười không nói thêm gì nữa.

@Copyright of Kitesvn.COM l4 o8 [# ~/ Y3 F; O: J" T4 K(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l\$ C; l3 n% g/ t(Do not Copy, pls!!)

“Ý bố là, dù gì hai đứa cũng đã quen nhau một thời gian dài như vậy rồi, nếu muốn kết hôn ổn định cuộc sống thì mau chọn ngày tốt, lớn cả rồi, đâu còn trẻ trung gì nữa.” Một câu của giáo sư Đinh coi như ván đã đóng thuyền.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(z+ X# S" _1 }0 d5
y+ H, u: R) T

@Copyright of Kitesvn.COM l+ c7 J1 ^/ v. g/ w(Do not Copy, pls!!)

Lâm Yêu Yêu cúi đầu nhìn lá trà trong tách. Khi ánh đèn trong phòng chiếu lên bề mặt, nó ánh lên một sắc màu trong veo. Lời của giáo sư Đình khiến tâm trạng cô bĩnh tĩnh đi nhiều, có thể nhận ra bố anh không phải một người khó tính. Đình Tư Thừa ở bên lên tiếng: “Về chuyện kết hôn...”

W) F7 h9 T. a* c@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l. b9 D5 S0 U5 _!]- X, Z(Do not Copy, pls!!)

Cô bắt giác ngẩng lên nhìn anh.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 i: l- t(X7 C4 r+ U/
N' F& J

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 x- l1 x5 [: l# }* R3
d* X

Anh cũng quay sang, anh khẽ dướn mắt nhìn cô: “Kết hôn là chuyện cả đời, chúng con sẽ bàn bạc cẩn thận.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* # v7 M ~4 g1 E+ w"
c# r) {9 a G

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)! R. @ B6 _4 g8 v+
S, U

Lâm Yêu Yêu đỏ bừng mặt, lại cúi đầu nhìn đi nơi khác.

@Copyright of Kitesvn.COM l" ' l5 m6 d ~6 j6 w4]- o(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)\$ l. D7 Y# P(l% }) b, A% h

“Ừm, Yêu Yêu à!” Giáo sư Đình như có tâm sự.

) u2 q) t+ C2 E; @@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

& o- t, u(t* v& C@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Bác cứ nói!”

. g' q) z+ p+ D1 h4 L, o9 U9 X@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

! l0 [# T: a- _@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Chuyện của hai đứa bác không có bất kỳ ý kiến phản đối nào. Chỉ có điều thằng bé Đình Tư Thừa này một khi làm việc là quên hết mọi thứ, sau này cháu phải vất vả hơn chút rồi.” Giáo sư Đình thêm một ít nước nóng: “Còn nữa, đợi khi nào bố mẹ cháu từ Thiên Tân trở về, bác sẽ làm chủ mời họ bữa cơm. Bác nhìn ra rồi, việc kết hôn vẫn phải để người già thúc giục mới thành được.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& 6 ~4 F% f\$] J* f0 G. _

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)5 C9 s: k8 C: p& f1 x3 l

Lâm Yêu Yêu khẽ gật đầu, vui sướng trong lòng. Cưới được Đinh Tư Thừa là ước nguyện lớn nhất của cô. Cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh mình. Anh cũng đang mỉm cười nhẹ nhàng, không phản đối cũng không đồng ý. Cô khẽ kéo vạt áo anh, anh mới lên tiếng: “Khi nào cô chú từ Thiên Tân trở về, con sẽ đích thân đi đón.”

@Copyright of Kitesvn.COM I u3 U/ u. w& l2 f3 F(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)% @\$ y(l3 e8 P: `6 Q- ~8 Y

Cô mỉm môi cười.

@Copyright of Kitesvn.COM I s3 @; v: C, K% l; r" Y Z1 t(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) ?' G8 c! F3 n& [* U

Sau bữa trưa, người đi đường cũng đông đúc hẳn lên. Cửa sổ quán trà đều được mở rộng. Ba người họ lại ngồi gần đường, thế nên chỉ cần khẽ liếc mắt là nhìn được khách khứa ra vào. Lâm Yêu Yêu đang mỉm cười nhìn Đinh Tư Thừa, chuẩn bị thu lại ánh mắt thì bỗng bất giác nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài đó có một bóng hình cao lớn vừa hay lướt ngang qua.

@Copyright of Kitesvn.COM !! F' F! H+ B/ _. K8 D(Do not Copy, pls!!)

7 v* u" {7 C! p* L/ y1 L9 Y* b3 V@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Trái tim đột ngột thắt lại. Cô vội vàng cup mắt xuống làm như không biết gì, thầm cầu nguyện là mình vừa nhìn nhầm.

@Copyright of Kitesvn.COM l1 q\$ @\$ i9 T3 8 Q" l(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l+ i/ R4 l% T: ?; d1 d8 ` h3 S(Do not Copy, pls!!)

Khoảng thời gian sau, giáo sư Đình không bàn luận nhìn về các chủ đề tâm lý nữa, đa phần xoay quanh tìm hiểu sâu thêm về Lâm Yêu Yêu. Còn Lâm Yêu Yêu dần dần cũng cởi mở hơn, trò chuyện vui vẻ. Chỉ có Đình Tư Thừa là im lặng uống trà, thi thoảng nói chen vào vài câu.

@Copyright of Kitesvn.COM l7 M1 j" U8 L' D(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)5 d5 ?(^9 ^0 [; {+ J

Cuộc trò chuyện đang tốt đẹp, một thanh âm nghe có vẻ vui mừng vang lên trên đầu Lâm Yêu Yêu, khiến tai cô chấn động, đau buốt.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* y% E3 `# B3 C5 {# q- j% }" K

@Copyright of Kitesvn.COM l) r! F8 f5 @/ m2 J" j" W(Do not Copy, pls!!)

“Yêu Yêu! Đúng là em rồi, tôi còn tưởng mình nhìn nhầm chứ.” Cái bóng như âm hồn vất vưởng cuối cùng đã đứng trước mặt.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)% `4 M, o: L# g5 Q/ w

) E# [+ O8 f1 p@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Lâm Yêu Yêu chỉ muốn chết ngay lập tức. Nhưng trước mặt Đinh Tư Thừa, nhất là lại có bố chồng tương lai ở đây, cô tuyệt đối không thể từ bỏ hình tượng thực nữ của mình được. Cô ngẩng đầu lên, cố gắng gượng cười với cái bóng tự tìm tới cửa: “Anh Diệp, trùng hợp quá!” Có ai biết được đằng sau nụ cười ấy cô chỉ hận không thể băm vằm anh ta thành trăm mảnh. Nếu nỗi hận ấy có thể hóa thành một con dao, cô nhất định sẽ lẳng trì xử tử anh ta.

@Copyright of Kitesvn.COM l8 : H `\* t9 M, D2 c, Y- `(Do not Copy, pls!!)

8 n0 }, x# @: R7 z8 ?@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Mà anh ta cũng nhàn rồi thật đấy.

2 d1 j' J% O& g. b3 & C& x; t@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

0 } A. Y. ^0 Q6 p" B. ~2 [: Y@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Trong mắt của Diệp Uyên chỉ có cô, coi như không nhìn thấy hai người ngồi cùng. Anh ta không chào hỏi nhiều, nhìn chăm chú cô một lát rồi nắm tay kéo cô ra ngoài.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)' X9 r) b8 v; @# v(P. b

@Copyright of Kitesvn.COM l8 W& r6 V/ w) q% S% M(Do not Copy, pls!!)

Cô sững sờ, cả giáo sư Đinh cũng vậy.

. u0 Q7 c2 l& v4 j" X' ?. t@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ l2 @! R. E* Z) q4 H1 Y6 Z

Đình Tư Thừa bật dậy, sai bước tới chặn đường Diệp Uyên, ánh mắt nghiêm nghị: “Anh Diệp! Anh muốn làm gì?”

) ^9 L/ B4 l7 C/ `! P6 q, L5 y& `@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

, U1 t6 s! y' c@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Lúc này Lâm Yêu Yêu mới nhận ra mình đã bị người đàn ông này kéo đi một đoạn xa. Cô hoảng hốt, lập tức vùng vẫy. Nhưng sức mạnh của anh ta rất lớn, cô không sao thoát ra được, chỉ có thể sốt sắng hét lên: “Diệp Uyên! Anh điên rồi à?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!). j% f. t0 c, c1 m5 ?9 k+ N K

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* c6 G+ C: ~2 [+ u7 e/ p1 P* v5 l

Diệp Uyên bất ngờ ra vẻ có lỗi, nhưng là với Đình Tư Thừa: “Xin lỗi anh Đình! Tôi có việc cần tìm Yêu Yêu!”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)9 g3 R\$ ^; U/ y' t

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)0 ^0 o% O: z2 j* C

“Bất luận là chuyện gì, buông cô ấy ra đã.” Đình Tư Thừa có vẻ

không vui.

@Copyright of Kitesvn.COM I* ~6 S1 U; j0 d8 `# ~(p(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)\$?(p1 F9 W8 a: r9 r- s6 L

Nhưng Diệp Uyên không buông tay, tiếp tục nói: “Chuyện liên quan tới Diệp Diệp, em gái tôi. Chẳng phải cô ấy là bạn của Diệp Diệp sao? Tôi chỉ biết tìm cô ấy thôi, xin lỗi!” Nói rồi anh ta không để bất kỳ ai kịp phản ứng lại, kéo Lâm Yêu Yêu rời khỏi quán trà, thậm chí chẳng quan tâm Lâm Yêu Yêu đang gào thét phía sau.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 B1 r ?5 ?7 V5 `8 w/`

@Copyright of Kitesvn.COM I/ g' n+ o; S6 d& V7 V% z) D) V(Do not Copy, pls!!)

Đình Tư Thừa ngẩn người, trong đầu chỉ toàn là những câu nói của Diệp Uyên, liên quan tới Tố Diệp? Cô ấy làm sao rồi?

@Copyright of Kitesvn.COM I4 f, l. c. x(u(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 ` _6 n! ?7 j0 L" o3 ? : U# }5 ?

Chỉ trong vài giây do dự, Lâm Yêu Yêu đã bị Diệp Uyên cưỡng chế dẫn lên xe, tới lúc anh hoàn hồn lại chiếc xe đã nghênh ngang bỏ đi.

@Copyright of Kitesvn.COM I7 z\$ s j3 R- z3 f, t& e& e7 M(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM I, X! x; 4 s; P(Do not Copy, pls!!)

Một lúc sau giáo sư Đình mới đi tới, nhú mày nhìn Đình Tư Thừa:
“Người đàn ông đó là ai? Cậu ta và Yêu Yêu...”

, f2 `9 s8 K, Z7 N@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 b1 S" _8 Z5 y0 l%
H3 l

“À không sao ạ! Đó là anh trai của Tố Diệp. Có lẽ anh ta tìm Yêu Yêu
hỏi về chuyện của Tố Diệp.” Đình Tư Thừa như đang suy nghĩ
chuyện gì, thấy bố vẫn còn chần chừ, anh bổ sung thêm: “Yêu Yêu
và Tố Diệp là bạn tốt.”

@Copyright of Kitesvn.COM l- v! H1 [2 Z; l(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l8 P, l) j& L! r6 l6 q(Do not Copy, pls!!)

Lúc này giáo sư Đình mới chậm chậm gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Không
ngờ bác sỹ Tố lại có một người anh trai không hiểu phép tắc như
vậy.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)! k2 L9 g2 w* m! D%
U R3 b

@Copyright of Kitesvn.COM l* l2 W2 n F- k: l(Do not Copy, pls!!)

Đình Tư Thừa không nói gì.

% V7 X' Z(B. t- i@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

& u' Q3 P9 V& F\$ A- O) ^@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Tur Thừa à!” Giáo sư Đình ra hiệu cho anh ta ngồi xuống, thờ dài:
“Con định kết hôn thật sao?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)# K(j7 h# Z4 D% q&
g(q

5 l' i' X! D; d2 c@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Đình Tur Thừa ngồi xuống rồi nhưng tâm trí vẫn bay tạt đâu đâu. Anh vẫn còn lo lắng không biết Tố Diệp đã xảy ra chuyện gì. Tới khi giáo sư Đình gạn hỏi lại lần nữa anh mới phản ứng lại, do dự đôi chút rồi gật đầu: “Vâng, kết hôn!” Thời gian gần đây anh suy nghĩ rất kỹ. Chia tay là một sự tổn thương đối với Lâm Yêu Yêu, còn anh cũng không thể chịu được sự chất vấn và oán trách của Tố Diệp. Có lẽ anh chỉ đang nghi ngại khi đứng giữa ngã ba đường, biết đâu kết hôn rồi là có thể bình tâm trở lại. Lâm Yêu Yêu là một cô gái tốt, thật ra anh muốn chịu trách nhiệm với cô. Anh là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, anh không thể phụ cô ấy được.

8 l3 k/ d- n! }, k@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

1 z4 y) i7 H& K2 A7 D) `8 h@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Giáo sư Đình thấy anh nói vậy cũng không có ý kiến phản đối nữa, chỉ nói một câu đầy thâm ý: “Yêu Yêu là một cô gái không tệ, dịu dàng hiền dịu lại xinh đẹp, chỉ có điều bố luôn cảm thấy hai đứa có quá ít tiếng nói chung.”

: C0 J+ L\$ * M- H: k0 r@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,

pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM I, L% b\$ [0 x2 t2](Do not Copy, pls!!)

Đình Tư Thừa nhìn bố, hồi lâu không lên tiếng.

1 F1 V# S0 X: c/ X C@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

5 J4 I\$ U2 T! P# x. L* [@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)8 K; z) J, B, C4 ' g8 b3 H

“Diệp Uyên! Anh chưa kịp uống thuốc đã chạy ra khỏi bệnh viện tâm thần hay bị bạn gái đá đít lên cơn điên?” Sau khi chiếc xe phóng đi như tên bay ra khỏi Hậu Hải, Diệp Uyên mới đổ nó vào lề đường. Lúc này Lâm Yêu Yêu mới có cơ hội chửi anh ta: “Tôi thấy khó hiểu thật đấy, sao lại có loại cơ trưởng nhàn rỗi như anh? Mà anh rồi rồi quá thì cũng thôi đi, sao tôi đi đến đâu cũng gặp anh thế hả? Bắc Kinh này nhỏ lắm sao?”

@Copyright of Kitesvn.COM I; r, L/ W' L7 e! [f- ?\$ M(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM I- _& M3 ^ i/ ^2 ^4 e(Do not Copy, pls!!)

Diệp Uyên khoanh hai tay trước ngực, dáng vẻ ung dung, hoàn toàn chẳng đoái hoài tới cơn tức giận của cô, nhướn mày: “Lão già vừa rồi là bố chồng tương lai của em?”

@Copyright of Kitesvn.COM I- ~. M(B3 j: p4 ? d0 g' e3 G(Do not Copy, pls!!)

(n, v% {6 ?0 _ . c9 y5 D% C@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Cái gì mà lão già? Anh có phép tắc không vậy?” Lâm Yêu Yêu phát diện: “Người ta là giáo sư tâm lý học nổi tiếng đấy.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)1 D" `1 B7 W/ d

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)9 d, y6 v- !! j6 t* H

Diệp Uyên nhún vai: “Người không liên quan gì tới tôi tại sao tôi phải quan tâm?”

- }, k& h" W9 M# r1 Q. K4 l(E7 ?@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l, p4 c8 ?- h. b(Do not Copy, pls!!)

Lâm Yêu Yêu híp mắt lại: “Về điểm này anh cũng khá giống Tố Diệp đấy.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* x- F; R# y! a

@Copyright of Kitesvn.COM l2 & u# C& O3 [" h) l' J(Do not Copy, pls!!)

“Tôi là anh trai nó, là nó giống tôi mới phải.” Diệp Uyên chữa lại.

Quyển 4 - Chương 161: Nhớ kế hoạch

Lâm Yêu Yêu nhìn anh ta chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống. Diệp Uyên lại rất có hứng thú, sát lại gần cô: “Hiếm thấy em không cãi lại tôi. Sao, bị tôi làm cho tức điên rồi à? Chẳng qua chỉ làm lỡ dở của em một buổi gặp phụ huynh thôi mà.”

“Diệp Uyên! Anh có còn liêm sỉ không vậy? Cuộc đời anh không còn chuyện gì quan trọng nữa phải không?” Lâm Yêu Yêu chỉ cần nghĩ tới việc không chào hỏi gì đã chạy vội ra khỏi phòng như thế là lại thấy lo lắng, đương nhiên cơn tức giận với tên cầm đầu này lại bùng lên: “Không phải ai cũng nhàn rỗi như anh đâu. Anh có cuộc đời rực rỡ tiếng tăm của anh, nhưng không có nghĩa người khác cũng được may mắn như anh. Đúng là anh có tiền, có địa vị, nhưng thế có nghĩa là nhất định phải dùng cách ngang ngược thế này để làm nổi thêm cuộc đời thất bại của người khác sao?”

Diệp Uyên không cười nữa, ngữ khí trầm hẳn đi: “Cuộc đời của em thất bại sao?”

“Anh nghĩ sao?” Lâm Yêu Yêu lườm anh: “Một người con gái đang đi gặp bố chồng tương lai, kết quả lại bị một gã đàn ông thần kinh kéo đi mất. Anh cảm thấy bố chồng tương lai và chồng tương lai của cô ấy sẽ nghĩ thế nào? Một cuộc đời như vậy còn không gọi là thất bại sao?”

Diệp Uyên nghe xong lại bật cười: “Tôi còn tưởng có chút gì to tát chứ. Yêu Yêu, em phải cảm ơn tôi mới đúng. Nếu em lấy người đàn ông đó cuộc đời mới gọi là thất bại. Tôi chỉ là người qua đường vô

tình gặp nên giúp em sửa chữa mà thôi.”

Lâm Yêu Yêu nhíu mày: “Tôi không muốn ngồi đây nghe anh nói nhăng nói cuội.” Nói rồi cô mở cửa bước xuống xe.

Nhưng cửa xe đã bị khóa.

“Anh...”

“Lấy một người đàn ông không yêu mình thú vị lắm sao?” Diệp Uyên nửa đùa nửa thật.

“Anh nhầm rồi, anh ấy rất yêu tôi!”

“Phụ nữ mà tưởng bỏ lên thì thật đáng sợ.” Diệp Uyên nói rồi kéo tay cô lại, mặc cho cô giằng ra anh vẫn siết chặt: “Thế này đi, em cho bản thân mình thêm một sự lựa chọn đi. Mua quần áo còn phải đi nhiều cửa hàng mà, huống hồ là chuyện kết hôn đại sự, em thấy sao?”

Lâm Yêu Yêu dùng hết sức bình sinh rút tay về, rồi tránh xa anh ta như tránh mầm bệnh: “Anh bệnh hoạn à! Không dung tôi cho bản thân thêm nhiều lựa chọn làm gì?”

“Em có thể so sánh xem tôi và Đinh Tư Thừa ai hợp với em hơn.”
Diệp Uyên mỉm cười nhìn cô.

Lâm Yêu Yêu cười khẩy: “Không cần so sánh! Cậu chủ Diệp! Dù là kiếp sau tôi cũng không ở cùng loại người như anh.”

“Loại người thế nào?”

“Lãng nhăng, ngựa giống, vô trách nhiệm, ai đi theo anh người đó

đúng là xui xẻo.”

Diệp Uyên trợn tròn mắt một cách khoa trương: “Yêu Yêu! Không ngờ em đã hiểu tôi tới một mức độ sâu sắc như vậy rồi, còn nói là không hợp với tôi?”

“Mở cửa!” Cô chẳng hơi đâu nhiều lời với anh ta.

“Đừng thế, giận rồi sao?” Anh lại gần cô, khuôn mặt đủ khiến người ta nhớ mãi không quên.

Lâm Yêu Yêu ngoảnh mặt đi, anh lại càng tiến sát: “Nhìn tôi!”

Cô lờ đi.

“Không nghe lời là tôi hôn em đấy.” Diệp Uyên cười xấu xa.

Lâm Yêu Yêu giật nảy mình, phần nộ nhìn anh ta: “Diệp Uyên, anh đúng là đồ lưu manh!”

“Em có tin không, tôi càng muốn giở trò lưu manh với em.” Diệp Uyên sát gần cô tới mức có thể nhìn được bóng hình sợ hãi của cô trong con ngươi của anh ta. Anh ta lại cười: “Cứ ngoan ngoãn nhìn tôi thế này tốt biết bao.”

“Anh... Đồ thần kinh!”

Diệp Uyên thấy cô sợ thật rồi, bèn thu lại dáng vẻ nhắng nhít của mình: “Được rồi, đùa với em chút thôi! Yêu Yêu, anh thật sự muốn tìm em, nhờ em giúp.”

Lâm Yêu Yêu vẫn cảnh giác. Cô luôn cảm thấy người đàn ông này lúc nghiêm túc đứng đắn cũng giống như đang giở trò gì đó.

“Tôi muốn mua cho Tiểu Diệp một món quà, nghĩ đi nghĩ lại thấy đây chuyện cũng không tồi, nhưng lại không biết chọn. Vừa hay em làm giám định đá quý, có thể chọn giúp tôi.” Giọng điệu Diệp Uyên nghe ra vô cùng chân thành.

Lâm Yêu Yêu hoài nghi: “Vô duyên vô cớ tại sao lại tặng quà cho Tiểu Diệp?”

“Tôi chỉ muốn hòa giải những mâu thuẫn của nó và nhà họ Diệp mà thôi. Nghĩ mà xem, nếu cả ngày nó sống trong thù hận thì còn vui vẻ làm sao được? Tôi làm anh trai không thể nhìn nó cứ mãi u sầu buồn bã như vậy. Nghe nói nó đi du lịch một mình rồi, nghĩ tới là thấy phiền lòng.” Diệp Uyên chau mày, ánh mắt toát lên vẻ đau lòng. Thần sắc này cũng khiến cơn giận của Lâm Yêu Yêu hạ bớt phần nào.

“Anh... nghĩ vậy thật sao?”

“Đương nhiên!” Diệp Uyên kéo tay cô lại, trịnh trọng nói: “Em là người bạn tốt nhất của Tiểu Diệp, lại là nhà giám định. Em bảo ngoài em ra tôi còn biết tin tưởng ai nữa? Nhiệm vụ của em rất nặng nề, quan hệ của tôi và Tiểu Diệp có thể được hóa giải hay không trông chờ vào em cả đấy.”

Lâm Yêu Yêu nãy giờ vẫn nhúu mày nhìn anh ta chăm chăm, đánh giá độ đáng tin cậy trong lời nói.

“Em dù có ghét tôi thế nào cũng không thể để Tiểu Diệp buồn bã được phải không? Người sống mà cứ ôm thù hận không tốt đâu.” Diệp Uyên tiếp tục dỗ dành.

Lâm Yêu Yêu suy nghĩ. Con người anh ta tuy rằng đáng ghét nhưng nói chuyện cũng có lý lẽ. Cô biết Tố Diệp đã đi du lịch một mình, cũng

vì chuyện này mà buồn phiền. Nghe thấy vậy cô thở dài: “Thôi được rồi, tôi có thể giúp anh.”

“Quá tốt rồi!” Diệp Uyên siết chặt tay cô.

Lâm Yêu Yêu mãi nghĩ tới chuyện của Tố Diệp, quên cả rút tay về, cứ để mặc cho anh siết chặt mãi như thế. Một lúc lâu cô mới khẽ nói: “Trước khi đi chọn quà cho anh, tôi phải gọi điện cho Tư Thừa đã. Cứ thế chạy ra ngoài như vậy tôi sợ anh ấy sẽ lo lắng.”

“Được!” Diệp Uyên nhếch môi cười.

Vì có một khách hàng cần gấp mặt, thế nên hai người tạm thời dừng chân ở Hồng Kông. Niên Bách Ngạn đi gặp khách hàng, còn Tố Diệp có hai tiếng nhàn rồi, rào bước lướt quanh mấy cửa hàng miễn thuế. Tới giờ hẹn trước ở sân bay, cô đeo một cái kính râm nổi bật bước vào phòng nghỉ của khoang hạng nhất, đập bộp một cái lên người Niên Bách Ngạn đang ngồi xem tạp chí tài chính đợi cô.

Niên Bách Ngạn đang uống cafe suýt bị sặc, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn chỉ có con người Tố Diệp đó mà thôi. Anh ngước lên, nhìn người con gái đã bị kính râm che gần nửa khuôn mặt. Cô có vẻ rất vui, giơ tay chào anh: “Hello anh chàng đẹp trai! Em tới muộn rồi!” Dứt lời cô vội vàng ngồi xuống sofa bên cạnh anh, đá bay giày cao gót đi, lớn tiếng gọi người phục vụ: “Nhanh! Mang cho tôi một cốc nước chanh đá, cảm ơn!”

Người phục vụ mỉm cười gật đầu, đang định quay người đi thì Niên Bách Ngạn bỗng lên tiếng: “Cho cô ấy một ly nước chanh thường.”

“Niên Bách Ngạn! Em nóng sắp chết rồi.” Cô dí sát mặt vào người anh, kháng nghị.

“Nhìn ra rồi!” Niên Bách Ngạn bỏ từ báo trong tay xuống, giơ tay lau mồ hôi trên trán cô, rồi tháo chiếc kính râm khoa trương đó xuống, nhìn vào ánh mắt phẫn nộ của cô: “Càng những lúc này càng không được uống nước quá lạnh, muốn bị bệnh sao?” Thấy người phục vụ vẫn còn do dự đứng bên cạnh, anh lại cất giọng trầm thấp, ra lệnh: “Nước thường.”

Người phục vụ gật đầu bỏ đi, chỉ một lát sau đã bưng tới một cốc nước chanh thường. Tố Diệp uống không thấy ngon, nhưng cũng chẳng so đo với anh. Cô cuộn tròn người ngồi trên sofa, chẳng quan tâm tới hình tượng, đặt ly nước không sang một bên rồi nói: “Anh đúng là nên đi gặp thêm vài vị khách hàng nữa, biết không? Bao nhiêu đồ còn đang giảm giá, em chẳng mua kịp.”

“Đi cả ngày trời mà chỉ mua được cái kính râm với đôi giày cao gót này thôi sao?” Niên Bách Ngạn hiếm khi có hứng thú nói chuyện phiếm với cô.

Tố Diệp mím môi: “Chẳng phải vì thời gian gấp quá sao?”

“Hay vì không nỡ bỏ tiền ra?” Anh nói phát trúng ngay.

Nghe thấy vậy, con người của cô đảo qua đảo lại. Bỗng nhiên cô dính chặt lấy người anh, giọng nói ngọt ngào, như que kem mát lạnh mùa hè: “Ai bảo thế! Ở Hồng Kông có nhiều thương hiệu rẻ hơn trong nội địa nhiều. Ví như chiếc kính râm với giày cao gót này đều là mẫu mới, so với mấy cửa hàng đại lý trong nước rẻ hơn gần bốn ngàn cơ đấy. Anh có gì muốn mua không? Hay là chúng ta đổi chuyến bay đi?”

Niên Bách Ngạn nhin cười, để mặc cô khoác tay mình, giơ tay lấy tờ tạp chí lại, hờ hững đáp: “Không được!”

“Niên Bách Ngạn...” Cô bắt đầu giở trò làm nũng, kéo dài giọng rồi lắc lắc cánh tay anh.

“Mọi việc bên Nam Phi đã được sắp xếp ổn thỏa rồi, lịch trình không thay đổi được.” Niên Bách Ngạn vẫn ngồi đọc báo.

“Vậy em ngồi chuyển bay sau tới tìm anh.”

“Không được!”

“Tại sao?”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới ngược mắt nhìn cô: “Sao anh có thể bỏ em lại Hồng Kông một mình được?”

“Không sao! Hồng Kông em đi mãi rồi.” Tố Diệp giơ tay ra xem đồng hồ, tính nhẩm: “Sáu tiếng sau là có chuyến bay kế tiếp.”

“Sáu tiếng nữa là anh đã tới Nam Phi rồi.” Niên Bách Ngạn tuyệt đối không thỏa hiệp: “Còn nữa, tới Nam Phi mỗi giây mỗi phút em đều phải ở bên cạnh anh, không được đi lung tung như hôm nay nữa.”

“Chẳng phải anh tới mỏ kim cương và công xưởng để bàn công việc sao?”

“Đúng vậy!”

“Em đi theo anh không ổn lắm thì phải?”

“Không có gì không ổn!”

“Hả?” Tố Diệp sững sờ: “Nhưng em đã lên kế hoạch sẽ đi cưới đà điểu rồi.”

Niên Bách Ngạn cuối cùng cũng không thể nhịn cười được nữa. Anh đưa tay kéo cô vào lòng, xoa mạnh đầu cô: “Nói thì hay lắm, nào là lo anh lỡ dở công việc, thực ra là không bỏ được cái tính ham chơi. Cưới đà điều? Em siêu thật đấy!”

“Anh đi Nam Phi nhiều lần như vậy mà chưa từng cưới đà điều sao? Quá đáng tiếc! Ở Stellenbosch có một sân đua đà điều cao cấp. Nghe nói ở đó nuôi hơn mười vạn con đà điều. Mỗi năm đều sẽ tổ chức cuộc thi cưới đà điều để thu hút du khách.” Tố Diệp nằm trong lòng anh, ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt thì đã hướng đi đâu đâu.

Niên Bách Ngạn có phần kinh ngạc: “Chẳng phải em chưa từng tới Nam Phi sao?”

“Tra google...” Tố Diệp cười thầm.

“Chúng ta không đi tuyến đường đó.” Niên Bách Ngạn nhàn rỗi ngồi nghịch tóc cô: “Hơn nữa lần này chúng ta đi bàn việc, bất luận là tới mỏ hay đi gặp thương nhân bán lẻ, em cũng đi theo anh hết.”

“Chuyện này đâu có liên quan gì tới em.” Cô ỉu xiu.

“Có liên quan tới anh là có liên quan tới em.” Niên Bách Ngạn đưa tay nâng mặt cô lên, hôn lên tóc cô: “Vừa hay cũng thử nghiệm những kiến thức em đã học thuộc.”

Tố Diệp nhìn anh khó tin, một lúc sau cô mới nói: “Niên Bách Ngạn! Em là người phụ nữ của anh chứ không phải nhân viên của anh. Anh có cần phải nghiêm khắc với người phụ nữ của mình như vậy không?”

“Anh muốn tốt cho em thôi.” Niên Bách Ngạn dịu giọng dỗ dành.

Tố Diệp thấy anh cố chấp như vậy, cũng biết kế hoạch mua sắm của mình bị đổ bể rồi. Mặc dù không thể thay đổi được sự thật này nhưng ngọn lửa trong lòng cần phải được bùng phát. Thấy người phục vụ trong phòng nghỉ đều đang lén nhìn về phía họ, cô cố tình lớn tiếng: “Có người nào như anh không? Trước khi ăn được người ta thì bảo gì nghe nấy. Sau khi ăn sạch sẽ rồi thì lạnh lùng hờ hững, sao anh không chịu trách nhiệm gì thế hả?”

Quả không ngoài dự đoán, một loạt lời buộc tội đầy máu và nước mắt của cô đã thành công thu hút được sự chú ý của rất nhiều ánh mắt xung quanh...

Quyển 4 - Chương 162: Không có ít tài sản là không được

Sự khác biệt giữa Tố Diệp và Niên Bách Ngạn tuyệt đối không chỉ dừng lại ở giới tính. Về tính cách, hai người đích thực là một cặp bất đồng, “trống đánh xuôi, kèn thổi ngược”. Một người nghiêm túc như Niên Bách Ngạn, sự hà khắc của anh không chỉ thể hiện rõ ràng và sâu sắc trong công việc, mà cả trong cuộc sống hằng ngày anh cũng là một người cực kỳ nghiêm khắc với bản thân. Nhưng Tố Diệp thì khác. Trong công việc cô có thể tỷ mỉ kỹ lưỡng, nhưng ngoài công việc ra sẽ không bao giờ ngược đãi bản thân. Đời người ngắn ngủi, cô quen với cuộc sống thoải mái, không bị gò bó. Nếu yêu sẽ yêu sâu đậm, nếu ghét sẽ nói thẳng thắn, hoàn toàn tương phản với phong cách xử lý công việc chu toàn, bình tĩnh trước mọi khó khăn của anh.

Thế nên, ở một mức độ nào đó có thể nói Niên Bách Ngạn là một người thiếu đi sự hài hước một cách trầm trọng.

Và vì thế, khi Tố Diệp dùng thái độ vô cùng ầm ức để tố cáo anh vô trách nhiệm, khi ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng lại trên người anh, hơn nữa còn có bản năng đồng cảm với kẻ yếu, đả kích kẻ mạnh, phản ứng đầu tiên của Niên Bách Ngạn là hiền như khúc gỗ, nhất thời không nghĩ ra kế sách đối phó lại. Trong chốc lát, Tố Diệp đã chiếm được vùng đất đạo đức cao ráo, dùng tư thế của kẻ chiến thắng mím môi cười, nhìn người đàn ông đang đơ ra bên cạnh mình, có vẻ như không ép anh vào đường cùng tuyệt đối không từ bỏ.

Còn Niên Bách Ngạn ngay giây phút đầu chưa kịp bản đầu rõ ràng đã mất đi khả năng phản kích tốt nhất, thêm việc trước mặt người

ngoài, anh còn bị chụp mũ là người đàn ông tồi tệ, ăn sạch sẽ rồi phui tay như Tố Diệp đã nói. Đương nhiên anh cũng cảm nhận được hoàn cảnh bất lợi của mình, thấy Tố Diệp cố ý vu cáo, chỉ còn biết khế cười: “Diệp Diệp!”

Nhưng Tố Diệp không nể tình, khó khăn lắm mới thắng lại được một ván, sao cô có thể dễ dàng đánh mất cơ hội tốt được? Sau khi khế hừ một tiếng, cô quay đầu nhìn đường băng hạ cánh ngoài cửa sổ, khóe môi bất giác cong lên. Niên Bách Ngạn mặc kệ mọi người đang chăm chú nhìn mình, bấm bụng giơ tay ôm cô vào lòng: “Được rồi, anh đầu hàng! Chỉ cần ở Nam Phi em đi theo lịch trình của anh, lúc quay về anh sẽ cùng em tới Hồng Kông mua sắm.”

“Anh bỏ tiền?” Tố Diệp cười gian xảo.

“Anh bỏ tiền.”

“Ai nuốt lời là chó.” Cô khế híp mắt lại.

Niên Bách Ngạn ngậm cười nơi đáy mắt: “Làm hẳn đồ cấm sừng cũng được.”

“Ha ha!” Tố Diệp bị câu nói đùa bất ngờ của anh chọc cười, cô cười ngặt ngoẽo, người lão đảo.

Mọi người thấy không có gì để xem nữa thì ai lại làm việc người nấy.

Niên Bách Ngạn thấy cô cười liền kéo cô lại, vò mạnh lên đỉnh đầu làm mái tóc cô rối tung lên: “Anh cuối cùng cũng nhận ra rồi, đời này ở với em mà không có chút tài sản là không được.”

Chỉ một câu nói giống như chỉ tiện miệng nói ra nhưng lại ẩn chứa lời hứa hạn trọn đời trọn kiếp. Nghe thấy câu này, Tố Diệp hiểu, cảm

giác ấm áp làm tan chảy cơ thể, ướm đắm trái tim. Đây là một cảm giác hạnh phúc cô chưa từng cảm nhận được, là lời hứa hiếm hoi quý giá giữa những người đang yêu.

“Nhìn anh là biết ngay không hiểu phụ nữ. Phụ nữ thật ra rất biết báo đáp ân tình. Từ góc độ tâm lý phái nữ mà nói, một người phụ nữ một khi trái tim đã có nơi có chốn thì phần lớn tâm tư của cô ấy sẽ dành cho người đó. Ví dụ như nếu người đàn ông thật lòng đi dạo phố mua sắm cùng cô ấy, cuối cùng sẽ phát hiện ra một người luôn gào thét đòi đi mua sắm cuối cùng thứ mua nhiều nhất lại là đồ của người đàn ông.” Tố Diệp không dùng cách trực tiếp để đáp lại Niên Bách Ngạn, nhưng lại lẳng lặng dựa vào lòng anh, ngón tay khẽ nghịch chiếc cúc áo trên cổ anh, giọng nói dịu dàng ngọt ngào, lấy tâm lý của phụ nữ để anh hiểu suy nghĩ của mình.

Cô tin rằng với sự nhạy cảm và trí thông minh của mình, việc nghe ra hàm ý chất chứa trong câu nói của cô với anh dễ như trở bàn tay. Quả không ngoài dự đoán, ánh mắt Niên Bách Ngạn nhìn cô sâu đậm hơn một chút, hai con người đen láy rực sáng, tựa như trong khoảnh khắc có một ngọn lửa bùng cháy giữa bầu trời đêm ở nơi sâu thẳm nhất rồi lan rộng ra khiến người ta mê đắm. Anh cuộn chặt cánh tay, để cô nằm trong lòng mình, không nói gì cả, chỉ cúi xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn chứa chan tình cảm.

Tố Diệp khẽ nhắm mắt lại, lúc môi anh chạm vào, mí mắt cô khẽ run rẩy. Niềm vui sướng như dòng nước xiết tràn ngập trong lòng, cảm giác này thật là tuyệt diệu! Cô biết rõ Niên Bách Ngạn không phải là một người đàn ông hay thể hiện tình cảm thân mật hoặc những cử chỉ yêu thương giữa chốn đông người, thế nên giây phút này hành động của anh đã đủ khiến cô lưu luyến không quên.

Cô thích cảm giác này, nó như một dòng nước tinh khiết chảy qua lòng bàn tay, như một tia nắng mai ấm áp bất ngờ xuất hiện trong

ngày đông giá lạnh. Anh luôn ở đây, biểu đạt tình cảm cũng thích hợp, vừa đủ, khiến cô không cảm thấy mệt mỏi cũng không cảm thấy nặng nề.

Như thế này... thật tuyệt.

Khi máy bay hạ cánh xuống Johannesburg đã hơn bảy giờ sáng theo giờ địa phương, so với thời gian hơn một giờ chiều của Bắc Kinh thì chênh lệch múi giờ ở hai nơi là sáu tiếng đồng hồ. Thành phố được dựng nên cho việc khai thác vàng này đã chiếm giữ cao điểm của sông Vaal, trở thành đô thị lớn nhất Nam Phi.

Trên máy bay Tố Diệp ngủ mê mệt, lúc xuống sân bay lại là sáng sớm thế nên cô không cần làm quen việc chênh lệch múi giờ. Chỉ có điều vừa hạ cánh cảm thấy hơi lạnh, Niên Bách Ngạn đã chuẩn bị một chiếc áo, khoác lên người cô, còn nói với cô chênh lệch nhiệt độ ngày đêm ở Johannesburg rất lớn, sáng sớm có lẽ chỉ có mười mấy độ.

Cô hít một hơi, khắp lồng ngực là hơi thở nam tính của anh từ áo khoác phả ra, nhất thời ham muốn, bất giác khoác cánh tay anh: “Ở Nam Phi hết mỏ vàng lại tới mỏ kim cương, những người có tiền nhiều hơn anh chắc là nhiều lắm, ở đây chắc anh cũng chỉ như muối bỏ biển thôi.”

Niên Bách Ngạn để mặc cô khoác tay mình, anh cười: “Sao? Em còn muốn đổi chủ à?”

“Cũng có dự định này.” Cô dựa vào anh cười khế: “Mấy thương nhân bán kim cương đều có máy bay riêng hay máy bay thuê bao gì đó, vừa xuống máy bay là có một dàn đội ngũ vệ sỹ đứng chờ hộ tống ở sân bay. Anh thì hay rồi, tiêu điều vắng vẻ.”

“Anh cũng tới đây tay không, có phải xách cả vali kim cương về đâu, cần máy bay riêng làm gì?” Niên Bách Ngạn nhìn cô tức cười.

“Khoe khoang thân phận!” Tố Diệp nhún vai.

Niên Bách Ngạn: “Những người có thể dựa vào mảnh đất Nam Phi này để làm giàu đều không làm vậy. Ở đây, hậu quả của việc huênh hoang chỉ có cái chết mà thôi.”

“Tại sao?” Tố Diệp không hiểu.

Anh xoa đầu cô: “Trăm nghe không bằng một thấy. Chỉ cần ở đây mấy hôm là em sẽ hiểu ngay.”

Cô nhú mày, đầu óc vô cùng mơ hồ.

Lúc ra sân bay cũng có người tới đón, là một cô gái da trắng mạnh mẽ như người da đen. Cô ta ăn mặc rất nghiêm chỉnh, mái tóc vàng ruộm mềm mại như dòng sông Nile dưới ánh mắt trời khiến người ta đắm đuối. Khi cô ta nhiệt tình bước tới ôm Niên Bách Ngạn, Tố Diệp nhìn đôi chân trần bọc trong chiếc váy ngắn cũn mà bỗng thấy rung mình, sáng sớm lạnh thế này cô cũng thấy ớn lạnh thay cô ta.

Tên của cô gái ấy là Bella, tên đẹp như người, đôi mắt màu xanh dương khiến Tố Diệp tưởng tượng ra những mảnh thủy tinh vụn. Tới khi Niên Bách Ngạn giới thiệu cho cô, cô mới biết Bella là trợ lý của tập đoàn Tinh Thạch tại Nam Phi. Nói chính xác thì cô ta là người chịu trách nhiệm toàn bộ lịch trình khi Niên Bách Ngạn tới Nam Phi, vị trí ngang hàng với Hứa Đồng. Bao nhiêu năm nay cô ta vẫn luôn ở Nam Phi giải quyết những chuyện liên quan tới mỏ kim cương.

Rõ ràng Bella vô cùng kỳ lạ về “người lạ mặt” đột nhiên xuất hiện bên cạnh Niên Bách Ngạn, nhất là còn là phụ nữ, ánh mắt cô ta nhìn anh

hơi do dự. Niên Bách Ngạn không còn giới thiệu như lần trước khi tới Mông Cổ rằng cô ấy là Tiểu Diệp, trợ lý của tập đoàn nữa. Anh vòng tay khoác lên vai Tố Diệp, dẫn dò Bella: “Không cần đặt thêm phòng, cô ấy và tôi ở chung một phòng.”

Niên Bách Ngạn nói tiếng Anh lưu loát, thanh âm so với khi nói tiếng Trung còn trầm ấm quyến rũ hơn, khiến Bella ngỡ ngàng đôi chút, còn trái tim Tố Diệp lại bắt đầu đập không nghiêm chỉnh, mặt hơi đỏ hồng.

Một lúc sau Bella mới gật đầu, đáp lại: “Vâng, thưa anh Niên!”

Tố Diệp nhảy bén bắt được một sự thất vọng lướt qua ánh mắt Bella.

Đi cùng Bella là một người tài xế da đen tên Will Smith, cùng tên với một ngôi sao nam nổi tiếng ở Hollywood. Anh ta rất khéo ăn nói lại hài hước. Niên Bách Ngạn mỉm cười giới thiệu với Tố Diệp, anh ấy là một người tài xế nói được mười hai thứ tiếng.

Tố Diệp kinh ngạc, mười hai thứ tiếng? Thiên tài sao?

Vừa lên xe, cửa xe đã tự động khóa lại khiến Tố Diệp giật nảy mình. Cô quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, nhưng anh vẫn rất điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Tới khi xe đi về phía trung tâm thành phố, cô phát hiện ra luôn có chiếc xe bám đuôi mình, cô khẽ kéo vạt áo Niên Bách Ngạn, thấp giọng nói: “Đằng sau có xe cứ đi theo chúng ta đấy.”

Niên Bách Ngạn bình tĩnh dựa vào ghế, nghịch ngón tay cô và nói: “Đừng sợ! Là người của mình!”

Tố Diệp bất ngờ, hơi nhòm dậy nhìn chiếc xe phía sau, rồi lại ngược lên nhìn chiếc xe phía trước, thấy hai chiếc xe giống hệt nhau là cô

đã hiểu ra, có lẽ là xe bảo vệ.

“Trị an ở đây tệ đến thế sao?” Người cô trượt xuống, thấp hơn vai Niên Bách Ngạn nửa cái đầu. Ở sân bay chẳng qua cô chỉ nói chơi thế thôi, chắc là không khoa trương như cô nghĩ chứ.

“Tin anh đi, không bao lâu nữa em sẽ xóa ngay chữ “sao” đó đi.” Niên Bách Ngạn uể oải ôm vai cô, đến giọng nói cũng trở nên rời rạc.

Tố Diệp bất giác liếc qua gương chiếu hậu, trong gương là đôi mắt lộ rõ vẻ ghen ghét của Bella, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Tố Diệp, cô ta lập tức quay đi chỗ khác.

Chiếc xe đi qua một khu thành cũ của Johannesburg trước. Tốc độ xe không nhanh, thế nên Tố Diệp có thể nhìn ngắm xung quanh, ấn tượng trực tiếp chính là sự bẩn thỉu, bừa bãi, lộn xộn. Thậm chí có thể nói cô vào Nam ra Bắc xông xáo nhiều nơi như vậy, cũng đã từng tới một số thị trấn nhỏ hoặc những nơi xa xôi ở một số quốc gia, nhưng cũng chưa từng thấy nơi nào náo loạn như nơi đây. Mỗi một ngôi nhà tuy rằng phong cách kiến trúc rất đặc biệt, nhưng trông lại không khác nào lều của dân tị nạn, rác rưởi chất đống khắp đường phố, còn thêm mấy người da đen đi lại như con thoi, cảnh tượng đó đúng là rất nhức mắt.

Tố Diệp đang buồn phiền bỗng cảm nhận được chiếc xe đang tăng tốc. Cô còn chưa kịp hỏi đã thấy ở góc đường xuất hiện bạo động. Có người xuyên qua dòng người, chạy như bay trên những đống rác la liệt khắp đường, trong lòng ôm một bọc gì đó sáng lấp lánh. Nhưng người đó còn chưa kịp chạy tới đầu đường đã thấy hai chân anh ta mềm nhũn, ngã gục xuống đất, thứ lấp lánh vương vãi khắp đất, từ xương bả vai của anh ta, máu bắt đầu đầm đìa chảy...

Mọi người xung quanh chạy tán loạn như chim.

Lại có người chạy lên trước, nhặt túi đồ dưới chân anh ta tiếp tục chạy. Tố Diệp nhìn rất rõ, trong tay người này cầm súng, xem ra người ngã xuống đất đã bị hắn ta bắn bị thương.

Đằng sau một đám cảnh sát chạy theo, trong tay cầm dùi cui.

“Là... Hollywood đang quay phim hành động sao?” Tố Diệp cả kinh kéo áo Niên Bách Ngạn, chỉ ra ngoài cửa sổ, hai mắt tròn tròn.

Niên Bách Ngạn cũng không ngăn cản cô tiếp tục nhìn, chỉ giải thích đơn giản: “Ở đây, mấy vụ cướp vàng hầu như ngày nào cũng xảy ra.”

Tố Diệp thở gấp gấp, lúc này cô mới hiểu ra vừa rồi cô đã được tận mắt chứng kiến một vụ án dùng súng thật đã thương người để cướp vàng.

Quyển 4 - Chương 163: Tiếng sấm giữa trời quang

“Tòa thành cũ của Johannesburg trước năm 1994 thuộc về trung tâm thành phố. Thời kỳ người da trắng thống trị, trong pháp luật quy định sau sáu giờ người da đen bắt buộc phải rời khỏi khu vực này. Sau khi chính quyền Nam Phi mới được thành lập, nhằm xóa bỏ chính sách phân biệt chủng tộc nên người da đen được tự do.” Niên Bách Ngạn giải thích ngắn gọn cho Tố Diệp về tình hình của thành cũ, rồi dặn dò thêm: “Nhưng đến tận bây giờ trị an ở nơi này vẫn rất rối loạn. Vì ở đây việc mang theo súng là hợp pháp, cũng vì ở đây không thi hành án tử hình.”

Tố Diệp nghe xong người lại tụt xuống một đoạn.

Thấy cả người cô rụt lại như con chim cú, anh lại buồn cười, siết chặt tay cô an ủi: “Không sao! Em chỉ cần ở bên cạnh anh là sẽ an toàn.”

Tố Diệp không có động tĩnh gì, cầm chống vào cánh tay anh, hai mắt lim dim. Cô đang nghĩ cái gì vậy không biết? Niên Bách Ngạn thấy vậy rất kỳ lạ. Anh đưa tay nâng cằm để cô nhìn vào mắt anh. Lúc này mắt cô mới có chút tiêu cự, nhìn thẳng vào ánh mắt đầy quan tâm của anh.

“Em sợ sao?” Anh khẽ hỏi.

“Hả?” Tố Diệp phản ứng hơi chậm, một lúc sau mới lắc đầu: “Đâu có! Em đang nghĩ nếu lúc cướp vàng mà may mắn trốn thoát vậy chẳng phải là phát tài rồi sao? Nơi nào pháp luật càng lỏng lẻo thì càng dễ

làm giàu.”

Niên Bách Ngạn hơi ngẩn người trong giây lát sau đó bó tay lắc đầu, cười thầm. Anh giơ tay búng lên trán cô, giọng điệu yêu chiều: “Tư duy của em đúng là khác người.” Anh cứ tưởng cô bị dọa cho ngây ngốc rồi.

Tố Diệp ôm trán: “Em đang nói đến một vấn đề thực tế.”

“Vậy chi bằng em ăn trộm chút xỉ vàng về nước đi, tinh luyện lại một chút vẫn có thể kiếm được chút tiền.” Niên Bách Ngạn thở dài. Anh đúng là thất sách rồi, anh đúng là không nên đưa người một lòng một dạ chỉ nghĩ tới tiền như cô ấy tới đây. Thật không thể tưởng tượng nổi cô ấy mà bước chân vào công xưởng kim cương thì sẽ thế nào. Anh chỉ sợ cô nhất thời ngửa tay lại nổi lòng tham.

Tố Diệp nghe tới đây hai mắt sáng rực như đèn pha: “Xỉ vàng?”

Niên Bách Ngạn đã hoàn toàn lĩnh hội được nỗi đau khổ của việc nói nhiều sai nhiều. Không biết phải làm sao, anh đành chỉ ra ngoài cửa sổ, ý bảo cô quay đầu ra xem. Tố Diệp tò mò quay lại, lập tức bị chấn động bởi cảnh tượng lấp lánh rực rỡ ngoài cửa xe.

Rời khỏi khu thành cũ, chiếc xe đang đi qua những mỏ vàng nổi tiếng. Điều hấp dẫn nhất ở đây chính là xỉ vàng rực rỡ đến lóa mắt dưới ánh mặt trời. Hai mắt Tố Diệp đờ đẫn cả rồi, cô chỉ ra ngoài cửa sổ, có phần kích động: “Đây đều là... vàng cả sao?”

“Là xỉ vàng.” Niên Bách Ngạn chữa lại.

“Khác nhau sao?”

“Những xỉ vàng này đều bắt nguồn từ khi xưa lúc kỹ thuật tinh luyện

còn chưa hoàn mỹ, rất nhiều vàng chưa được luyện ra, thế nên cùng lắm chỉ được bằng một nửa thành phẩm.” Niên Bách Ngạn không phải không nhìn thấy hai mắt cô dán chặt vào những xỉ vàng bên ngoài, ánh lên lấp lánh. Anh nói tiếp: “Vì thế những người ở đây sử dụng chất hóa học để mọc ra cỏ xanh, thậm chí còn cải tạo thành những phim trường để kiếm tiền.”

“Đáng tiếc thật!” Tố Diệp sắp thềm thường tới chảy nước miếng đến nơi. Cô kéo cánh tay anh: “Chúng ta xuống xe vào trong đi vài vòng đi!”

“Em tưởng ăn trộm được chút xỉ vàng thật đấy à?” Niên Bách Ngạn cười: “Nơi đây đã trở thành nơi thăm quan cho khách du lịch rồi, vào trong thăm quan khu luyện kim ai cũng sẽ bị lục soát người nghiêm ngặt.”

Ánh mắt Tố Diệp dấy lên một nỗi thất vọng, còn lục soát người nữa à...

Niên Bách Ngạn ôm luôn cô vào lòng, cúi đầu, bờ môi dán sát vào tai cô, ra vẻ ám muội: “Em thích để mấy người da đen đó lục soát, anh còn chưa cho phép đâu.”

Giọng nói dịu dàng của người đàn ông làm cô giật mình. Hoặc có thể chính những lời anh nói khiến cô bỗng nổi da gà khắp người, đưa tay véo anh một cái, trừng mắt nhìn bộ mặt mím môi mỉm cười của anh.

Người tài xế vẫn miệt mài, chuyên tâm lái xe, nhưng Bella ngồi ở ghế lái phụ lại bất ngờ hắng giọng, giọng nói tiếng Anh Mỹ rót vào tai như tiếng chim hoàng anh: “Anh Niên! Ngài Henry muốn hẹn anh chiều nay gặp mặt, nhưng tôi đã sắp xếp cho ông ấy gặp vào sáng mai rồi, anh vừa xuống máy bay cần được nghỉ ngơi.”

Niên Bách Ngạn như suy nghĩ gì đó: “Chiều nay sắp xếp xe, tôi tới mỏ xem xét trước.”

Bella vừa nghe xong lập tức quay đầu lại, tỏ vẻ quan tâm: “Mọi việc ở mỏ vẫn ổn, hay là anh cứ về khách sạn ngủ một giấc đi.”

Niên Bách Ngạn nghe xong lại quay sang Tố Diệp, khẽ hỏi: “Em mệt không?”

Tố Diệp lắc đầu.

“Bella! Chuẩn bị xe!” Niên Bách Ngạn không thay đổi lịch trình ban đầu.

Bella liếc nhìn Tố Diệp một cái, một lúc sau mới khẽ gật đầu.

Câu nói ấy đã lọt vào tai Tố Diệp, cô cũng nhận ra ánh mắt của Bella. Sự quan tâm của cô ta với Niên Bách Ngạn hình như đã vượt quá thái độ cần có của một người trợ lý với sếp của mình. Ánh mắt dù oán trách hay quan tâm cũng là kiểu nhìn điển hình của người phụ nữ dành cho người đàn ông. Nghĩ tới đây, Tố Diệp cười thầm, nói một câu hờ hững đủ để Bella nghe được: “Bách Ngạn à! Thái độ làm việc của Bella vượt xa Hứa Đồng đấy. Lần sau anh phải đưa Hứa Đồng theo mới được, để cô ấy học hỏi Bella cách sắp xếp lịch trình cho sếp.”

Hứa Đồng chưa bao giờ tự động sắp xếp lịch trình của anh, chẳng phải lần nào cũng phải hỏi ý kiến của anh trước rồi mới làm theo sao? Cái cô Bella này giỏi rồi, coi mình là nữ chủ nhân thật sao?

Cả dọc đường cô chỉ dùng tiếng Trung, vì Tố Diệp tin rằng cô Bella này không thể không hiểu tiếng Trung, quả nhiên từ sắc mặt gượng gạo của cô ta có thể thấy suy đoán của cô không sai. Bella vội vàng

yếu ớt nói: “Tôi phải học tập trợ lý Hứa mới phải.”

Tố Diệp không nói gì thêm, quay đầu tiếp tục nhìn ra thế giới Nam Phi bên ngoài. Bây giờ, có những người mãi mãi không tìm được vị trí chính xác của mình.

Niên Bách Ngạn ngồi bên cạnh thì cong môi cười, dung túng cho trò đùa vừa rồi của cô.

“Henry là ai vậy?” Đây là câu hỏi đầu tiên của Tố Diệp sau khi về khách sạn.

“Là người phụ trách quyền khai thác mỏ kim cương lần này chúng ta đặt muốn giành được.” Niên Bách Ngạn vừa nói vừa cởi cúc áo sơ mi. Anh mở tủ ra, bên trong là những trang phục Bella đã chuẩn bị đầy đủ khi ở Nam Phi, có quần áo công sở, cũng có những bộ quần áo thoải mái. Quần và áo đã được phân loại, gấp gọn gàng. Trong chiếc tủ kính bên dưới là các loại cà vạt đắt tiền đi kèm. Xuống dưới nữa là ba hàng thắt lưng, nhìn ra được chiếc nào được lựa chọn kỹ càng.

Tố Diệp bước tới, tấm tắc lắc đầu: “Bella đúng là một cô gái toàn năng. Nói thật, Bella của anh giỏi hơn Hứa Đồng nhiều, về nước anh điều cô ấy về bên cạnh anh luôn cho rồi.”

Căn phòng này được bày biện cứ như anh sắp ở lại đây thường xuyên không bằng, sắp bằng phòng nghỉ bên Bắc Kinh rồi. Có thể nhận ra mỗi lần Niên Bách Ngạn tới Nam Phi đều ở căn phòng này, thậm chí có thể nói nó đã được đặt theo năm.

Niên Bách Ngạn tiện tay lấy ra một bộ quần áo mặc ở nhà vút lên sofa, cười khế: “Cái gì mà Bella của anh? Không phải đang nói chuyện của Henry sao?”

“Thực tế là, em có thể cảm nhận ra anh vốn không muốn nói nhiều về Henry.” Tố Diệp thẳng thừng đáp.

“Những người con gái thông minh luôn được người khác yêu quý.” Niên Bách Ngạn nhìn cô: “Đôi mắt của em rất sắc, muốn tìm hiểu Henry hoàn toàn không khó.”

“Anh luôn muốn rèn giũa một bác sỹ tâm lý thành một doanh nhân thành đạt.” Tố Diệp thờ dãi.

Niên Bách Ngạn mím môi, không nói gì nữa, chuẩn bị đi vào nhà tắm.

Cô từ đằng sau ôm chặt lấy anh, cười xấu xa: “Nhưng em càng muốn hiểu Bella hơn.”

“Nếu muốn tìm lý lịch của cô ấy em có thể đăng nhập vào website của tập đoàn là có đầy đủ. Còn về những chuyện khác, trong lòng anh, cô ấy chỉ là trợ lý.” Câu nói cuối cùng của anh vô cùng rõ ràng.

“Được rồi!” Tố Diệp chưa bao giờ là một người phụ nữ so đo mấy chuyện này, cô nghiêng đầu nhìn anh: “Vây chiều nay em có thể tới quảng trường Mandela rồi. Mặc dù bây giờ em vẫn chưa được hưởng ánh nắng mặt trời ở Nam Phi, nhưng có thể cảm nhận làn gió đô thị cũng không tồi.”

“Không được!” Niên Bách Ngạn quay lại ôm cô, yêu chiều nhưng không dung túng: “Tắm rửa xong, anh chuẩn bị đưa em tới mỏ kim cương của Tinh Thạch, còn phải tới trung tâm thu hồi xem nữa. Em phải tự mình trải qua mới có thể hoàn toàn hiểu được kim cương từ lúc khai thác tới phân loại và thu hồi là một quá trình như thế nào.”

“Niên Bách Ngạn...”

“Biểu hiện không tốt, hủy kế hoạch về Hồng Kông mua sắm.” Niên Bách Ngạn mỉm cười, vỗ nhẹ lên má cô, rồi quay người đi vào phòng tắm.

“Niên Bách Ngạn! Anh mới chính là Grăng-đét thì có!” Tố Diệp hét lên phía sau lưng anh.

Tiếc là, cánh cửa phòng tắm đã che đi sự phẫn nộ của cô.

Tố Diệp phẫn nộ lấy áo ngủ của mình ra, thầm mắng sự hà khắc và thiếu thân thiện của anh trong việc hủy bỏ kế hoạch. Cô còn chưa mắng được nửa câu, điện thoại đã vang lên, lấy ra xem, khóe môi cô bỗng cong lên, cô nhận máy: “Yêu Yêu! Nhớ mình rồi à?”

“Vốn dĩ là cậu đã bỏ đi vô trách nhiệm, bỏ mặc bạn bè, mình không việc gì phải gọi điện cho cậu. Nhưng con người mình luôn nhớ tới bạn cũ, chứ không như cậu chẳng một lời thăm hỏi. Mặc dù cậu bạc bẽo, bỉ ổi, vô sỉ, thâm hiểm, độc ác, bất nhân bất nghĩa nhưng mình là người nhân từ rộng lượng, đại nhân không chấp tiểu nhân, bụng dạ tốt, thế nên vẫn phải gọi hỏi một câu xem cậu sống chết thế nào rồi.” Lâm Yêu Yêu gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tố Diệp nghe mấy lời vu cáo cũng như tự nâng cao phẩm chất đạo đức cao thượng của Lâm Yêu Yêu, suýt nữa thì trán ra đầy mồ hôi. Cô trợn mắt, cả người đổ xuống sofa, vừa nghịch măng sét của Niên Bách Ngạn vừa nói: “Xem ra mình làm cậu sốt ruột quá rồi. À, quên không nhắc cậu, phí cuộc điện thoại này của cậu không ít đâu đấy.”

“Mình còn quan tâm được nhiều thế sao, mình muốn nói với cậu một chuyện.”

“Chuyện gì vậy?”

Lâm Yêu Yêu ra vẻ thần bí: “Cậu không theo dõi tin tức của Tinh Thạch bên này sao? Niên Bách Ngạn đã chính thức ra đề nghị hủy bỏ quan hệ hôn nhân với Diệp Ngọc, à cũng tức là chị gái cậu ấy. Nói ngắn gọn lại là ly hôn.”

“Hả?” Tổ Diệp ngồi bật dậy: “Chuyện khi nào vậy?”

“Mới hai hôm trước. Tình hình cụ thể thì mình không rõ nhưng chuyện này đang đồn ầm lên từ trên xuống dưới trong tập đoàn rồi.”

Tổ Diệp giật mình, hai ngày trước? Hai hôm trước cô và anh vẫn còn ở trấn cổ, có lẽ là sau khi cô và anh gặp mặt. Tim cô bắt đầu đập thình thịch, nhớ lại Niên Bách Ngạn đã từng mong cô ở bên cạnh anh, rồi lại nghĩ tới việc Niên Bách Ngạn kiên quyết đưa cô tới Nam Phi. Lẽ nào, anh thật sự đã đưa ra đề nghị ly hôn với Diệp Ngọc khi còn ở trấn cổ?

Chỉ có điều cô vẫn không hiểu. Nếu đã là kết hôn giả, tại sao Niên Bách Ngạn còn phải đưa ra đề nghị ly hôn?

“Lý do ly hôn là gì?” Tổ Diệp do dự hỏi.

“Haiz, chúng ta đều nhìn nhằm tổng giám đốc Niên rồi, còn tưởng anh ta là người đàn ông có một trên đời. Tiểu Diệp à! Cũng may cậu không còn dây dưa với anh ta nữa. Cậu biết không? Hình như là Diệp Ngọc phát hiện được chứng cứ ngoại tình của Niên Bách Ngạn, trong lúc không biết giải quyết thế nào, Niên Bách Ngạn mới đề nghị ly hôn?” Lâm Yêu Yêu khịt mũi cười khẩy.

“Hả? Ngoại tình? Anh ấy ngoại tình với ai?”

“Bạch Băng đấy! Uống công mình thích cô ta như vậy, thật không

ngờ cô ta mới chính là tiểu tam phá hoại hôn nhân của người khác!”

Quyển 4 - Chương 164: Thích sự say đắm của anh

Giọng nói của Lâm Yêu Yêu đầy giận dữ. Cũng khó trách, bất kỳ ai phát hiện mình đã hãm mộ nhằm người phản ứng đầu tiên cũng là phần nộ tức giận, đây là bản tính tự nhiên của con người. Đầu óc Tố Diệp mơ hồ, xoay như chong chóng, không thể suy nghĩ bình thường được. Cô như người bị chìm nửa người trong đầm lầy không thể cựa quậy. Lâm Yêu Yêu lại hét lên bên tai cô: “Này! Có nghe mình nói không thế?”

“À...” Một lúc sau Tố Diệp mới khẽ động dậy: “Nghe đây! Nhưng mình cảm thấy chuyện này cũng không thể chỉ nghe lời đồn đại của mọi người được.” Lúc ở trấn Thiên Đăng, đúng là cô đã nhìn thấy Niên Bách Ngạn đi cùng với Bạch Băng. Dáng vẻ nhiệt tình như lửa của Bạch Băng đến giờ vẫn còn khắc sâu trong đầu cô, không sao xóa đi được. Sau đó trên đường đá Niên Bách Ngạn đã tìm được cô, vậy còn Bạch Băng thì sao? Cô không hỏi Niên Bách Ngạn, mà anh cũng không nhắc tới Bạch Băng.

“Cái gì mà nghe lời đồn đại? Mình nói này tình yêu, rốt cuộc cậu chạy tới đâu du lịch vậy? Sao mình có cảm giác cậu đã rời xa cõi hồng trần này thế? Không đọc tin tức giải trí sao? Đám phóng viên tiết lộ người bao nuôi Bạch Băng là một ông chủ nổi tiếng nào đó trong ngành đá quý, những điều kiện liệt kê ra đã chỉ thẳng đó là Niên Bách Ngạn. Diệp Ngọc vờ như không biết, còn có ý ly hôn. Bên ngoài thì không biết chuyện này, nhưng nội bộ Tinh Thạch chúng ta thì đã xác định rõ ràng Bạch Băng chính là đồ tiểu tam phá hoại hôn nhân của Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc.”

“Hai người họ bắt đầu từ khi nào?” Tố Diệp cảm thấy hơi thở đau buốt.

“Cụ thể bắt đầu từ khi nào thì mình không rõ, nhưng nghe nói đã ở cùng nhau một thời gian rất dài rồi. Mỗi lần Bạch Băng ra ngoài quay phim là Niên Bách Ngạn lại viện cớ đi công tác để tới thăm. À, đúng rồi! Mình còn nghe nói hai người họ đang đi cùng nhau đấy. Lần này Niên Bách Ngạn đi công tác rất lâu, nghe nói luôn có Bạch Băng bên cạnh, chuyện này mới khiến Diệp Ngọc phần nộ nhất định đòi ly hôn.”

Tố Diệp giật giật khoe môi: “Hả? Lần này?”

“Đúng vậy!” Lâm Yêu Yêu thở dài: “Tiểu Diệp! Cậu nói rõ ràng cho mình biết đi, lúc đầu cậu và anh ta có phát sinh quan hệ hay không, cậu có phá hoại tình cảm vợ chồng người ta hay không?”

Mặt Tố Diệp như bị người ta cho mấy cái bạt tai, giống như khoảng thời gian này tất cả mọi hành động đều có người theo dõi, nhưng cũng may Lâm Yêu Yêu hỏi ban đầu. Cô hắng giọng, thanh âm có phần gượng gạo: “Đang yên đang lành đừng có kéo mình vào.”

“Cậu là bạn tốt của mình, đương nhiên mình tin là cậu trong sạch. Chẳng qua là mình sợ đám người chuyên viết nhăng viết cuội đó lại lôi cậu vào thôi. Lần đó cậu bị bọn họ chụp cho cái danh quyến rũ Niên Bách Ngạn không thành nên đâm ra tức giận, cậu không thấy oan ức mình còn thấy ấm ức thay cậu đấy. Nhưng mà lần này nếu kéo cậu vào cũng không tồi, cậu có thể giành đàn ông với một ngôi sao quốc tế như Bạch Băng cũng hãnh diện lắm.” Câu cuối cùng Lâm Yêu Yêu chỉ nói đùa thôi.

“Cảm ơn lời chúc phúc của cậu.” Tố Diệp nghe thấy nhà tắm có động tĩnh, đoán chắc Niên Bách Ngạn sắp ra rồi, cô liền nói: “Được rồi! Tiết kiệm tiền điện thoại cho cậu, không nói nữa.”

Lâm Yêu Yêu vốn định ép cô nói địa chỉ của mình, nhưng cũng đành thôi.

Cô đặt điện thoại sang một bên, đúng lúc đó Niên Bách Ngạn từ phòng tắm bước ra, nước trên tóc còn chưa khô. Những giọt nước men theo xương quai xanh chảy xuống ngực. Ở giữa eo anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm. Anh đi tới quầy bar rót một ly rượu vang. Lúc anh quay lưng về phía Tố Diệp, những múi cơ bắp vẫn còn dính đầy nước, giọt nước ánh lên làm tôn lên làn da màu đồng gợi cảm.

Tố Diệp đang định đứng dậy, điện thoại lại vang lên. Cô cầm lên xem, thì ra vẫn là tin nhắn hình ảnh của Lâm Yêu Yêu, thanh âm chói tai, thảm thiết: Lá nhỏ! Rốt cuộc cậu chạy đi đâu rồi? Sao lại trừ phí gọi quốc tế của mình?

Cô nghe xong không nhịn được cười.

Niên Bách Ngạn thấy cô cười ngây ngô, khẽ nhấp một ngụm rượu rồi hỏi: “Ai gọi điện cho em mà vui mừng vậy?”

“Không có gì!” Tố Diệp không nói, đứng dậy đi về phía anh, cướp lấy ly rượu trong tay anh, cũng uống một hớp. Cô cười tươi, dựa vào ngực anh: “Em đang nghĩ, liệu sẽ có bao nhiêu cô gái điên đảo vì anh nhỉ?”

Niên Bách Ngạn vừa hay có thể vòng hai tay ra ôm lấy cô, siết chặt cô vào lòng. Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt có phần khó hiểu. Tố Diệp không giải thích nhiều. Cô ngẩng đầu, chủ động hôn lên môi anh.

Sự nhiệt tình của người con gái đương nhiên khiến Niên Bách Ngạn rất vui. Cánh tay anh càng siết chặt, hóa bị động thành chủ động, mạnh mẽ nuốt lấy đôi môi cô. Trái tim Tố Diệp được lấp đầy bởi một

tình cảm khó nói hết thành lời. Cô ngẩng đầu đón lấy sự thăm dò của anh. Cô không biết chuyện giữa anh và Bạch Băng là thật hay giả, nhưng cô hiểu những cố gắng và công sức của anh.

Thái độ của Diệp Ngọc thế nào cô là người hiểu rõ nhất. Chuyện này xảy ra đột ngột như vậy, cô không thể nào không nghi ngờ Niên Bách Ngạn làm vậy là có ý đồ, nếu không với tính cách và phong cách làm việc của Niên Bách Ngạn, e rằng dù có vụng trộm, muốn bên ngoài không hay biết gì chẳng phải chuyện gì khó khăn.

Nghĩ tới đây, tình yêu của cô với anh lại sâu nặng thêm một phần, nhưng cũng vì thế mà đau lòng.

Sau một nụ hôn nồng nhiệt, cô khế áp mặt lên lồng ngực anh, lắng nghe nhịp tim của anh, vẫn đầy sức mạnh và trầm ổn như thế. Niên Bách Ngạn nâng cằm cô lên, nhìn vào mắt cô: “Đang ghen với ai vậy? Bella?”

Cô chỉ chớp mắt, không nói câu nào.

“Anh nói rồi, cô ấy chỉ là trợ lý của anh thôi.” Anh khế cười.

Tố Diệp như một chú báo con, cắn vào môi anh: “Ai bảo cô ấy xinh đẹp như thế.”

Niên Bách Ngạn đau đớn, giơ tay đánh khế vào má cô: “Cô ấy đẹp hay không không liên quan tới anh.”

Lúc đó cô mới bật cười.

Niên Bách Ngạn ôm eo cô, ánh mắt trở nên chân thành: “Diệp Diệp! Anh đã nói với em rồi, anh không có thời gian đùa giỡn với tình cảm, thế nên một khi có được anh sẽ nghiêm túc.”

“Em biết.” Tố Diệp cảm động trong lòng, bất giác muốn ôm chặt anh:
“Em chẳng thềm ghen với ai đâu.”

“Anh thích điệu bộ của em khi ghen, đương nhiên chỉ cần dừng cố tình gây sự.” Niên Bách Ngạn cúi xuống, dịu dàng thơm lên má cô.

Cô mỉm cười, né tránh bờ môi anh: “Em cứ thích cố tình gây sự đấy.”
Dứt lời cô đặt xuống xương quai xanh một nụ hôn nồng cháy, rồi từ từ lướt xuống.

Niên Bách Ngạn bất ngờ, đưa tay vỗ nhẹ lên đầu cô. Sự nhiệt tình bất thường của cô khiến hô hấp của anh trở nên khản đục. Tố Diệp cố ý trêu chọc, cả người dán chặt vào người anh, những ngón tay trắng trẻo nghịch ngợm từng thớ thịt rắn chắc trên người anh, khiến anh không chịu nổi, ôm chặt lấy cô, áp sát tai cô, thanh âm khàn khàn: “Lên giường đi!”

“Tại sao?” Tố Diệp cố tình hỏi bằng giọng nũng nịu, người càng mềm oặt dính lấy anh, thậm chí còn ác ý cố cọ sát vào anh.

Ham muốn lấp đầy đôi mắt Niên Bách Ngạn, anh ngậm lấy vành tai cô, hơi thở nóng hổi phả vào gáy cô: “Cô nhóc này! Anh muốn gì em còn không biết hay sao?”

“Không biết!” Cô mỉm cười yêu kiều, bàn tay càng lúc càng thiếu nghiêm túc. Da thịt nóng rẫy của anh như làm bỏng trái tim cô.

Anh kéo váy dưới của cô ra, khẽ nói: “Anh muốn em.”

“Vậy sao? Vậy em phải xem anh muốn đến mức nào.” Tố Diệp thích dáng vẻ anh mê đắm cô. Không giống như nét mặt nghiêm nghị của anh trước mặt mọi người, cô biết rõ khi ở trên giường anh nhiệt tình

và mãnh liệt thế nào. Người đàn ông này thích cô, nghĩ đến đây là cô lại thấy rạo rực trong lòng.

Ngón tay cô bắt đầu hành động, từ từ lướt xuống dưới, cho tới khi phủ lên một thứ dưới bụng anh.

“Diệp Diệp!” Sự bạo dạn của cô khiến anh ngỡ ngàng.

Tố Diệp quần áo xộc xệch đứng dựa vào anh, to gan nhìn thẳng vào mắt anh, qua lớp khăn tắm cô vẫn cảm nhận được sức mạnh của người đàn ông đã thức tỉnh. Cứng rắn, mạnh mẽ và nóng hổi.

“Luồn vào trong!” Niên Bách Ngạn thấp giọng ra lệnh bên tai cô.

Hai hơi thở nóng bỏng như nhau, quấn quýt lấy nhau. Bầu không khí xung quanh dường như cũng nổi lên một lớp sóng tình nồng sâu bất định. Lời nói của anh khiến cô đỏ mặt, nhưng vẫn mạnh dạn làm theo. Những ngón tay như những con rắn linh hoạt trườn vào trong, chạm vào da thịt anh, nhiệt độ của nó gần như khiến cô tan chảy.

“Nắm lấy nó!” Lòng ngực anh nhấp nhô lên xuống, giọng nói càng trở nên đầy mê hoặc.

Tố Diệp ngẩng đầu nhìn anh, làm theo những gì anh bảo. Nhưng một giây sau cô hoảng hốt, giọng nói nũng nịu nghe có chút gì oán trách: “Anh to quá rồi!” Bàn tay cô không nắm hết, lòng bàn tay chỉ cảm nhận được rõ ràng những huyết quản nổi lên.

Sự mềm mại ấy khiến bụng Niên Bách Ngạn co rút lại. Anh cúi đầu: “Yên tâm! Có lớn hơn nữa em cũng chịu được.”

Nụ cười của Tố Diệp càng gian xảo hơn. Tay cô bắt đầu trêu đùa nó, rồi cô hơi ngẩng đầu cắn lên cổ anh, giống như yêu tinh mê hoặc

người: “Anh yêu! Anh có biết lúc nó ở trong cơ thể em, em có cảm giác gì không?”

Niên Bách Ngạn hưởng thụ sự mềm mại và vụng về khiến người ta quyến luyến ấy, bàn tay cũng bắt đầu không an phận len vào trong áo cô, thanh âm vì nụ hôn của cô mà trở nên mơ hồ: “Cảm thấy thế nào?”

Tố Diệp ngẩng đầu, hơi thở phả lên tóc anh, đón nhận nụ hôn của anh đặt lên cổ mỗi lúc một nóng bỏng, ướm át: “Mỗi lần nó đều lấp đầy cơ thể em. Em thấy người em sắp chật căng đến cực hạn rồi. Bách Ngạn! Là một cảm giác thỏa mãn và trọn vẹn sâu sắc, em hoàn toàn bị nó chinh phục rồi...”

Những câu nói âu yếm thế này đương nhiên sẽ kích thích đàn ông càng thêm cuồng nhiệt. Anh đưa tay chuẩn bị bế cô lên.

Tố Diệp đột ngột rời khỏi lòng anh, gương mặt ngập tràn ý cười xấu xa. Niên Bách Ngạn sao có thể để cô chạy thoát, anh bước lên định bắt cô lại. Nhưng cô như một con mèo lanh lợi chui tọt vào trong nhà tắm. Anh vừa đuổi tới, cửa nhà tắm đã đóng sầm lại.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn gọi tên cô, không biết nên khóc hay cười: “Ra đây!”

“Sức kiềm chế của anh tốt thế cơ mà, cố nhịn đi!” Tố Diệp cười đùa với anh qua cánh cửa: “Vì em đột nhiên nhớ ra anh còn phải dẫn em tới mỏ để học tập, em mà để anh lợi dụng lát nữa chẳng phải sẽ mệt chết sao?”

Niên Bách Ngạn chuyển sang hình thức đập cửa: “Em mau ra đây cho anh!”

“Vội cái gì chứ? Bách Ngạn à! Thời khắc đẹp nhất giữ lại cho buổi tối mới hay.” Tổ Diệp châm lửa rồi lại hớn hờ đi tắm.

Niên Bách Ngạn tức hộc máu, cắn chặt răng hét về phía nhà tắm:
“Nha đầu đáng ghét! Tối nay em chết chắc rồi.”

Trong phòng tắm vọng ra tiếng huýt sáo vui vẻ.

Quyển 4 - Chương 165: Chặn đường phát tài khác nào giết cha mẹ người ta

Nguồn tài nguyên phong phú của Nam Phi đã quyết định những người tới đây đã phần là những người đãi vàng. Trạm dừng đầu tiên của Niên Bách Ngạn và Tố Diệp chính là mỏ kim cương nguyên sinh. Anh hy vọng Tố Diệp có thể tận mắt chứng kiến Tinh Thạch đã khai thác kim cương từ mỏ nguyên sinh như thế nào. Lúc sắp tới nơi, dưới sự chỉ dẫn của anh, Tố Diệp được nhìn khu vực mỏ từ trên máy bay trực thăng xuống. Nó như một vết thương lớn của địa cầu, không nhìn thấy đáy.

“Cái hố lớn vậy sao? Trái Đất có lẽ đã bị các anh chọc thủng rồi.” Ngồi trên máy bay trực thăng, Tố Diệp nhìn xuống cái hố cực lớn bên dưới, kinh ngạc cảm thán: “Cả mỏ kim cương này đều thuộc về Tinh Thạch sao?”

“Thế thì bố em phải giàu có đến mức nào?” Niên Bách Ngạn cười: “Quy mô của các mỏ kim cương không giống nhau. Nơi em đang nhìn đây là một mỏ lớn với trữ lượng kim cương không hề nhỏ. Có ba bốn công ty cùng đồng thời khai thác. Nhưng so với các công ty khác, phạm vi khai thác của Tinh Thạch rộng hơn. Ngoài Nam Phi ra, Tinh Thạch còn sở hữu mỏ kim cương phía Tây Bắc Australia. Anh phải kiểm tra em, tại sao Tinh Thạch lại lựa chọn mỏ kim cương ở đó?”

Tố Diệp suy nghĩ một lát: “Nếu em đoán không nhầm, mỏ khoáng sản ở phía Tây Bắc Australia nằm tại Argyle. Em đã nhìn thấy kim

cương hồng và xanh lam quý giá, hiếm có mà showroom D đang sở hữu. Chắc có lẽ đây cũng là nguyên nhân lựa chọn Tây Úc. Mặc dù lượng kim cương ở Argyle rất phong phú, nhưng đa phần màu sắc của kim cương khai thác không đẹp. Rất nhiều người lại chú ý hơn tới Nam Phi và Nga. Nhưng tuy vậy, kim cương ở Argyle lại có thể xuất hiện những loại kim cương có màu sắc tuyệt mỹ như màu hoa hồng, màu hồng phấn và màu xanh lam. Chúng đều là những kim cương quý hiếm, có giá trị. Thế nên, Tinh Thạch quan tâm tới lục địa Tây Úc cũng không có gì lạ.”

Niên Bách Ngạn mỉm cười nhìn cô, giờ tay vỗ nhẹ lên đầu cô như đang khích lệ, rồi yêu cầu người phi công: “Hạ cánh!”

Máy bay trực thăng đưa hai người tới một khu vực nóng hầm hập gần mỏ kim cương. Cách đó không xa chính là mỏ kim cương đã nhìn thấy trên máy bay. Xung quanh có vô số người với đủ mọi màu da đang làm, nhưng phần nhiều là người da đen bản địa. Họ để lưng trần. Có người đẩy xe đi qua, có người đứng bên máy móc thiết bị, bận rộn với công việc của mình. Tố Diệp ăn mặc rất đơn giản, thoải mái, đầu đội mũ lưỡi trai nhiều màu, gương mặt trắng sáng như trứng gà bóc, đương nhiên thu hút không ít ánh nhìn của những người da đen.

Cô không sợ, vì có anh ở bên.

Có người da đen chủ động bước tới chào hỏi Niên Bách Ngạn với thái độ kính cẩn. Từ cách ăn mặc của anh ta, không khó để nhận ra đây là người phụ trách giám sát tiến độ. Quả nhiên, qua cuộc nói chuyện của họ, Tố Diệp biết được người da đen này cũng làm việc cho Tinh Thạch. Đại đa số công nhân ở mỏ này là người làm thuê cho Tinh Thạch. Sau khi Niên Bách Ngạn dặn dò người đó vài câu ngắn gọn, liền dẫn Tố Diệp đi vào mỏ.

Tổ Diệp đã từng tra cứu về những mỏ kim cương kiểu này trên mạng, nhưng tới khi chính thức bước vào quả thực vẫn chấn động bởi cảnh tượng hùng vĩ trước mắt. Nó như một tấm đệm cói hình quạt, mở dần từng lớp một, quy củ vô cùng.

“Các nhân viên làm thuê cho anh đều mắc chứng OCD sao?” Cô nói đùa.

Niên Bách Ngạn hiểu cô đang ám chỉ hình dáng của mỗi bậc thang ở mỗi tầng. Anh nắm tay cô chỉ vào mỏ: “Đây gọi là khai thác lộ thiên. Kỹ thuật này là cơ bản nhất, bắt đầu bóc tách những tầng thực vật che phủ trên đỉnh núi đá, rồi dài xuống, mở ra từng tầng một. Những đoạn thang làm thành bậc mà em nhìn thấy là để tránh những vụ sạt lở núi xuất hiện do khai thác sâu.”

Tổ Diệp gật đầu, đúng là không gì sánh được.

Ở trong mỏ khai thác lộ thiên gần một tiếng đồng hồ, Niên Bách Ngạn việc chọn đá ở đây. Người da đen đó lại báo cáo chi tiết tiến độ công việc thời gian gần đây với anh. Sau đó, cô lại cùng anh tới một mỏ khác.

Không giống với hình dạng của mỏ khai thác lộ thiên vừa rồi, đây là một nơi cần phải tiến hành khai thác dưới đất ngầm. Gây chú ý nhất là một tháp sắt cực lớn. Niên Bách Ngạn giới thiệu với cô đây là máy nâng dùng để vận chuyển kim cương, được tạo thành từ bốn máy gầu cầu, tổng cộng cộng có hai chiếc, cùng đồng thời một lên một xuống. Mỗi máy gầu có trọng lượng tịnh là tám tấn. Dây thép vận tải của máy gầu có thể lên tới sáu tấn, có thể vận chuyển trọng lượng kim cương tối đa là 12.5 tấn.

Số lượng nhân công làm việc ở đây nhiều hơn ở mỏ lộ thiên, đa phần đều là người da màu. Họ cần cù chăm chỉ làm việc ở mỏ kim

cương này là để nuôi sống gia đình.

Niên Bách Ngạn chỉ vào một khu vực: “Đây là phạm vi khai thác của Tinh Thạch. Anh có thể đưa em xuống dưới xem tình hình ngay, nhưng em phải theo sát anh, không được tự tiện chạy linh tinh.” Rồi anh lại chỉ sang một diện tích lớn nằm kề bên khu vực đó: “Ngay cạnh đây chính là mỏ kim cương Tinh Thạch dự định đấu giá.”

“Cũng chính là mỏ kim cương Kỷ Đông Nham muốn có?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

“Xem ra mỏ kim cương còn chưa khai phá đó có thể khai thác được không ít.” Tố Diệp giữu cợt.

Niên Bách Ngạn trầm tư: “Phải đấu giá thành công mới có quyền thăm dò.”

Tố Diệp sững sờ: “Vậy mạo hiểm lắm! Lỡ như dưới đó không có kim cương thì sao?”

“Đây gọi là đánh cược kim cương. Tất cả đều phải dựa vào kinh nghiệm. Có người chỉ tốn một ít tiền là có thể phát tài. Có người đổ vào đó số tiền lên đến hàng tỷ nhưng cuối cùng lại chỉ được cái mỏ không, phá sản trong một đêm. Bên ngoài tòa nhà tổ chức đấu giá ở Nam Phi, chuyện những thương nhân cược kim cương thua phải nhảy lầu mỗi ngày không phải hiếm.” Niên Bách Ngạn nói rất bình thản.

Nhưng câu nói này đã khiến Tố Diệp khiếp sợ. Cô hoảng hốt nhìn mỏ kim cương còn chưa khai phá trước mặt, yếu ớt nói: “Nếu lần này anh cược thua thì sao?” Rồi cô quay đầu nhìn anh, rùng mình: “Sẽ không nhảy lầu chứ?”

“Anh ư?” Niên Bách Ngạn bật cười: “Chết hay không bằng sống dở, đây là tôn chỉ sống còn của anh. Đi thôi, anh đưa em xuống phía dưới.”

Cô gật đầu.

Niên Bách Ngạn vừa đội cho Tố Diệp mũ bảo hiểm để xuống mỏ, không ngờ đúng lúc Bella đi lên. Cô ta cũng đội mũ, sau khi nhìn thấy Tố Diệp rõ ràng rất bàng hoàng. Tố Diệp cũng không nghĩ sẽ gặp Bella, mặc dù có ảnh hưởng tới tâm trạng nhưng cô vẫn cười thản nhiên. Bella thì lại nghiêm mặt, nhìn về phía Niên Bách Ngạn: “Anh Niên! Anh đưa người ngoài vào mỏ không ổn lắm thì phải.”

Tố Diệp cười khinh bỉ, còn Niên Bách Ngạn thì nói: “Bella! Cô ấy không phải người ngoài.”

Mặt Bella bỗng chốc dài thượt.

Tố Diệp đi theo Niên Bách Ngạn xuống mỏ. Bella đi theo phía sau, rõ ràng rất khó chịu. Tố Diệp cứ mặc kệ. Người phụ nữ này “lòng dạ Tư Mã Chiêu, ai ai cũng biết”*, vừa nãy cười với cô ta đã là nể mặt cô ta lắm rồi. Nếu cô ta không phải trợ lý của Niên Bách Ngạn, Tố Diệp chẳng hơi đâu quan tâm tới cô ta.

*Điển tích về việc Tư Mã Chiêu chuyên quyền, âm mưu cướp ngôi nhà Ngụy, ý chỉ âm mưu không che giấu ai được.

Đi vào trong mỏ là một đường ray cho xe chạy qua. Những công nhân ở đây có lẽ đều quen biết Niên Bách Ngạn, thấy anh đi xuống đều lượt chào hỏi. Tố Diệp đưa mắt nhìn xung quanh. Nó giống với kết cấu của một mỏ than hơn. Trên đỉnh có có một chiếc đèn pha cỡ lớn, soi rõ cho khu mỏ tầm tối sâu hút. Niên Bách Ngạn vừa quan sát công việc vừa giới thiệu cho Tố Diệp, việc khai thác ngầm hiện thời

được kết hợp đồng thời hai phương pháp là truyền thống và làm sụp đá, xây dựng một mặt phẳng nằm vuông góc, xuyên qua núi đá. Dành ba mét trên mặt vuông góc làm một đường rãnh quay về khu khai thác. Tiếp sau đó, trên bề mặt nơi khai thác, khoan những lỗ tròn hình quạt, chất đầy thuốc nổ để đánh sập, để cho khoáng thạch rơi xuống giữa đường hầm. Sau đó, những khoáng thạch vừa nổ sẽ được đưa lên xe goòng, vận chuyển tới máng trượt, rồi chuyển lên mặt đất. Hiện nay, đây là cách khai thác đạt trữ lượng cao nhất.

Tổ Diệp chăm chú lắng nghe. Sau khi Niên Bách giải thích toàn bộ nguyên lý cho cô xong, cô bỗng lơ mơ nghe thấy tiếng nổ. Cô tò mò vừa định đi xem thì bị Niên Bách Ngạn giữ lại: “Vừa mới làm nổ khoáng thạch, bên trong rất nguy hiểm.”

Tổ Diệp dừng bước.

Mới đó đã nghe thấy tiếng xe goòng truyền tới, kèm theo đó là từng viên quặng lớn, men theo đường máng, trượt ra. Tổ Diệp kinh ngạc, chỉ vào những viên quặng đó: “Kim... Kim cương?!”

“Đây chỉ là quặng kim cương, cần phải đưa đi làm vỡ bước đầu.” Nói rồi, Niên Bách Ngạn lấy một viên quặng trên xe goòng ra, chỉ chỉ: “Em có nhìn thấy đất sét phía trên quặng không?”

Tổ Diệp gật đầu, giơ tay cầm lấy viên quặng.

“Lớp đất sét này phải xử lý thế nào?” Niên Bách Ngạn lại hỏi.

Bella ở bên nghe thấy vậy thấy rất lạ: “Anh Niên...” Cô ta không hiểu sao một vấn đề đơn giản như vậy, anh ấy lại phải hỏi người phụ nữ đó.

Tổ Diệp lườm Bella một cái, rồi vắt óc suy nghĩ: “Hình như...”

“Hình như?” Niên Bách Ngạn chột nhứ mày, chữ “xuyên”* trên trán trông vô cùng nghiêm nghị.

*Chữ xuyên (川): Mỗi khi nhứ mày, trán lại để lộ ba nếp nhăn trông giống như chữ xuyên.

“Lớp đất sét trên quặng có thể dùng máy lắp đặt miệng phun dạng lớn theo hình thức bánh răng xoay tròn để gột rửa.” Tố Diệp lập tức trả lời đáp án chính xác, không thiếu một chữ. Cô biết rõ người đàn ông này. Trước công việc, thái độ nghiêm khắc của anh không cho phép người khác lơ là khinh suất. Anh sẽ không bao giờ vì chút vui vẻ say đắm trên giường mà tha thứ cho sự thiếu nghiêm túc của cô.

Lúc này anh mới mỉm cười hài lòng: “Lát nữa đi lên, em sẽ được nhìn thấy quá trình bóc tách quặng.”

Tố Diệp lờm một cái sắc lẹm theo bóng lưng anh. Mặc quần áo vào thì không còn là anh nữa. Cô vẫn thích anh khi ở trên giường hơn.

“Sao vẫn còn nắm chặt viên quặng vậy?”

“Em muốn lấy!”

Niên Bách Ngạn không biết nói sao: “Bên trong chưa chắc đã có kim cương đâu.”

“Em cũng học anh đánh cược vậy.” Tố Diệp không nghĩ vậy, tiếp tục nghịch viên đá quặng trong tay.

Bella ở bên bức bối: “Ở đây không cho phép tự tiện mang quặng ra ngoài.”

Tố Diệp giật nảy mình bởi giọng nói của cô ta. Cô rụt cổ lại, chau

mày: “Thời kỳ mãn kinh à! Cứ sồn sồn cả lên!”

Bella không hiểu câu ấy.

Niên Bách Ngạn tỏ ý bảo Bella thôi đi, rồi quay sang Tố Diệp: “Trên quặng toàn là đất sét, bắn tay đấy!”

“Không đâu, không đâu! Em có phát tài được không là nhờ cả vào nó.” Tố Diệp quyết nắm chặt viên quặng, cười lấy lòng: “Em không giống anh cần có mỏ kim cương, chỉ cần một viên quặng nhỏ xíu này thôi là em mãn nguyện rồi.”

Niên Bách Ngạn nhìn cái vẻ mê tiền của cô, không biết nên khóc hay cười. Anh đoán đâu có sai. Ham tiền như cô sao lại không thừa cơ lấy chút gì đó. Thế là anh cũng để mặc cô.

Lúc này có một nhân viên người da trắng đi tới. Anh ta mặc quần áo bảo hộ, đầu đội mũ bảo hiểm, gương mặt nhem nhuốc bụi, trên mặt còn dính chút đất sét. Anh ta gặp được Niên Bách Ngạn như gặp được người có thể cứu mạng, cầm tấm bản vẽ khoa chân múa tay. Tố Diệp nghe hiểu. Đại khái là gặp phải tình huống mỏ ẩm ướt, bọn họ đã đề ra mấy phương án nhưng đều cảm thấy rất tốn chi phí.

Cô ghé vào xem một chút. Trên tấm bản vẽ chi chít toàn chữ số và ký hiệu, cô nhìn đến nổi đầu vầng mắt hoa. Niên Bách Ngạn lại cầm lấy bản vẽ, đọc rất nghiêm túc, một lúc lâu sau anh quyết định đưa ra một lời đề nghị: “Lập tức tiến hành thay đổi dòng chảy của sông.”

“Việc này e là không được. Tôi đã tính toán số liệu, cảm thấy có khả năng sẽ sập.” Người kiến trúc sư da trắng e dè.

Niên Bách Ngạn lại nghiên cứu bản vẽ một lúc rồi giơ tay ra trước mặt anh ta: “Bút!”

Người kiến trúc sư vội vàng đưa bút.

Anh đang tính toán gì đó trên bản vẽ. Tố Diệp nheo mắt, nghiêng cổ lên xem một lúc lâu, thấy anh đang liệt kê ra một loạt các công thức. Có những ký hiệu cô vẫn còn nhớ nhưng đa phần là đã quên sạch. Rồi cô lại thấy anh vẽ lại mấy đường mới lên bản vẽ, nói với người kiến trúc sư: “Có thể ngăn chặn men theo đường trung tâm, chặn một bên lại đồng thời tát nước trong khi đào, như vậy thì sẽ không bị sập.”

Người kiến trúc sư lại nghiên cứu tỉ mỉ, rồi gật đầu lia lịa.

Nhờ ánh sáng của đèn mổ, Tố Diệp nhìn được Niên Bách Ngạn. Anh lúc này đang đội mũ bảo hiểm, thái độ làm việc vô cùng nghiêm túc. Từng đường nét trên gương mặt nghiêng nghiêng cũng vì nét chu đáo, tỉ mỉ ấy mà càng thêm hấp dẫn. Không giống với anh khi ngồi trong văn phòng hay một người quyền lực trên bàn hội nghị, dáng vẻ tận tâm tận lực của Niên Bách Ngạn dưới hầm mổ càng khiến người ta không thể dời mắt.

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô đợi ở bên này, còn anh cùng người kiến trúc sư xuống đáy mổ để quan sát thực địa. Bella cũng không xuống cùng, cô ta vẫn đứng bên cạnh Tố Diệp. Sau khi Niên Bách Ngạn đi rồi, cô ta mới nói: “Tôi đã từng xem ảnh của bà Niên, không phải cô!”

Giọng điệu của Bella có vẻ hung hăng, chất giọng tiếng Anh đẹp đẽ rõ ràng cũng xen lẫn sự bức dọc. Sau khi thu ánh mắt về, Tố Diệp quay sang nhìn cô ta, đôi mắt như đang cười, thẳng thắn nói: “Tôi chưa bao giờ giới thiệu với cô tôi là bà Niên!” Cô vẫn dùng tiếng Anh, giọng điệu dứt khoát.

Bella và Hứa Đồng là hai mẫu người hoàn toàn trái ngược. Hứa Đồng bị nhiễm sự nghiêm nghị và khắt khe của Niên Bách Ngạn. Trong mắt Tố Diệp, bất kể khi nào, Hứa Đồng cũng ăn mặc vô cùng nghiêm chỉnh. Cô ấy không hay cười, làm việc luôn từ tốn, đâu ra đấy, thậm chí dù có nói tâm tình của cô ấy rất ít khi thay đổi, chỉ làm việc như một người máy cũng không quá khoa trương. Cô ấy rất khi nói những chuyện ngoài lề trước mặt Tố Diệp, ngoại trừ lần trước lúc thu dọn đồ đạc giúp cô. Cho dù nhìn thấy những hành động mờ ám của Niên Bách Ngạn với cô, Hứa Đồng cũng không bao giờ dò hỏi. Nhưng cái cô Bella này, ngay từ khi ở sân bay cô đã cảm nhận được rõ ràng ý thù địch của cô ta. Tố Diệp sẽ không phủ định năng lực làm việc của cô ta, nếu không không thể trẻ tuổi như vậy đã được lên làm trợ lý của Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn là một người yêu cầu rất cao với nhân viên và công việc, đương nhiên Bella không thể kém cỏi so với Hứa Đồng. Thậm chí Tố Diệp đã nhìn thấy cô ta đội mũ bảo hiểm, đi từ dưới đáy mỏ lên. Điều này đủ để chứng minh Bella là một người giàu kinh nghiệm với công việc ở đây. Một người phụ nữ làm được đến mức này chắc chắn không đơn giản.

Tố Diệp là người yêu ghét rõ ràng. Cô sẽ không cố tình nịnh nọt ai cũng sẽ không tự ngược đãi bản thân để làm thỏa mãn tâm lý biến thái của người khác. Sự ái mộ của Bella không phải cô không hiểu. Tạm thời chưa kể tới chuyện Niên Bách Ngạn là một người có tiếng tăm, chỉ đơn thuần là vẻ quyến rũ chết người của anh khi làm việc cũng đủ khiến phụ nữ tim đập loạn xạ, hướng hồ lại ở một nơi như Nam Phi này.

Bella có lẽ không ngờ rằng Tố Diệp có thể nói được một câu tiếng Anh tròn vành rõ chữ, chuẩn xác đến vậy, lại càng không ngờ cô lại trả lời thẳng thắn đến thế, nhất thời cảm như hén.

Tố Diệp đợi mãi cũng không thấy cô ta hỏi tiếp, cô tháo mũ bảo hiểm xuống, thả lỏng đuôi tóc để đầu óc thoải mái một chút: “Cô còn câu

hỏi gì không?”. Thấy cô chẳng nói năng gì, Tố Diệp chẳng màng tới cô ta nữa. Nhân lúc Niên Bách Ngạn còn chưa quay lại, cô lại chạy vội tới bên đường máng, ngồi lựa viên quặng, đặc biệt chọn mấy viên to nhét vào trong túi áo, chẳng quan tâm đá quặng bản thể nào.

“Này! Cô làm gì vậy?” Bella thấy vậy, bèn đi tới lôi cô ra, sắc mặt không vui.

“Chỉ lấy thêm có hai viên thôi mà, cô sốt sắng gì chứ? Làm vậy tỷ lệ trúng sẽ cao hơn, cô không hiểu à?” Cánh tay Tố Diệp đau buốt, cô cúi đầu nhìn lên bọc mình: “Mau buông tay ra, cô làm tôi đau đấy!”

Bella thấy móng tay của mình đã làm cô bị thương, nhúu mày rồi buông tay.

Tố Diệp nhìn làn da mình đã bị sứt, quay sang lườm cô ta: “Cô vội cái gì? Tôi đâu có ngăn cản cô thích anh ấy.” Cô nói trúng tim đen.

Bella bỗng chốc sững sờ, nhìn Tố Diệp như nhìn một con quái vật: “Lẽ nào cô không thích anh ấy?”

“Sai! Tôi rất thích anh ấy.” Tố Diệp cuống quýt nhét cả bốn viên đá vào người, trong lòng vui sướng. Vừa rồi Niên Bách Ngạn nói đúng lắm, không phải viên quặng nào cũng sẽ có kim cương, thế nên phải lấy thêm vài viên, lỡ mà trúng thật thì cô đúng là phát tài.

“Cô thích anh ấy ư? Sao tôi không nhận ra vậy?” Bella thấy cô chỉ chăm chăm vào mấy viên quặng, nhìn kiểu gì cũng không thể liên hệ với việc cô thích Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp cười khế: “Cô Bella à! Tôi không còn là mấy cô thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi nữa. Thích một người là cứ phải khóc rầm trời, ngày nào cũng tình cảm thảm thiết sao? Phương thức biểu đạt

tình cảm của mỗi người là khác nhau. Chỉ cần nơi này của tôi nhớ đến anh ấy là được rồi.” Nói rồi, cô vỗ nhẹ lên vị trí tim mình.

Đầu mày của Bella nãy giờ vẫn nhăn tít.

“Niên Bách Ngạn à, anh ấy cũng không phải người đàn ông giỏi nói những lời tình cảm. Anh ấy thích tôi, nhưng cũng không suốt ngày treo chữ yêu trên miệng. Mọi người đều lớn cả rồi, làm cách nào để yêu một người một cách thoải mái nhất, không nặng nề, trong lòng tự có chuẩn mực.” Tố Diệp thấy cô ta nghe đến đờ đẫn, lại bổ sung thêm một câu: “Cô hiểu tôi đang nói gì chứ?”

Bella mỉm cười: “Tôi cũng thích anh ấy, thích anh ấy lâu lắm rồi.”

“Tôi nghĩ Niên Bách Ngạn nhạy bén như vậy, anh ấy đã biết lâu rồi.” Tố Diệp mệt rồi, ngồi tịt luôn xuống đất. Cô đấm đấm đôi chân vừa sưng vừa mỏi, ngẩng đầu nói.

Ánh mắt Bella ảm đạm hẳn: “Nhưng tôi không hiểu, tại sao anh ấy lại đưa cô tới đây mà không đưa vợ mình. Anh ấy không phải là một người đàn ông vô trách nhiệm với hôn nhân.”

Tố Diệp nghe mà tai đau nhói từng cơn: “Giờ cô đang bắt bình thay cho vợ anh ấy phải không?”

“Chẳng phải người Trung Quốc đều coi trọng việc danh chính ngôn thuận sao?” Bella nói khích.

Tố Diệp cười khẩy: “Nếu cô hiểu rõ về văn hóa Trung Quốc như vậy, thế đã từng nghe câu “Không biết từ khi nào, tình mỗi lúc một sâu”^{*} chưa?”

^{*}Cả câu: “Không biết từ khi nào, tình mỗi lúc một sâu – Không biết tự bao giờ, hận chỉ như gió thoảng”, trích trong đề ký “Mẫu đơn đình”

của Thang Hiến Tổ. *ngoài lề, vì không tìm được bản dịch nên mình tự chém, nhưng tôn trọng bản gốc nhất có thể ^^*

Bella ngỡ ngàng, chớp mắt mấy cái.

Nghe loáng thoáng có tiếng nói từ xa vọng lại, đi cùng với đó là tiếng bước chân, Tố Diệp biết Niên Bách Ngạn đã khảo sát xong quay lại. Cô hạ thấp giọng nói với Bella: “Tôi cho cô một lời khuyên, hãy chuyên tâm làm tốt công việc trợ lý của mình, lòng không nghĩ ngợi gì khác mới có thể ở bên cạnh anh ấy lâu thêm một chút.”

Bella có phần không phục, còn đang định nói tiếp thì Niên Bách Ngạn và vị kiến trúc người da trắng đó đã ra ngoài. Bella vội vàng đi tới hỏi: “Tình hình bên trong tệ lắm sao?”

Người kiến trúc sư trả lời: “Đã không sao rồi! Cũng may có anh Niên.”

Bella ngẩng đầu nhìn Niên Bách Ngạn, ánh mắt đầy tình cảm. Sự quyến luyến ấy khiến Tố Diệp nổi hết cả da gà. Cô lắc đầu khó nghĩ, nhưng không nổi giận, rồi lại tập trung về bốn viên đá chưa biết chừng có chứa viên kim cương có thể giúp cô đổi đời trong người. Niên Bách Ngạn không nhìn Bella, ánh mắt anh dừng lại trên người Tố Diệp chợt chuyển sang tức giận: “Đứng dậy!”

Tố Diệp giật mình bởi giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lùng của anh. Cô ngẩng đầu nhìn anh, hoảng hốt.

Niên Bách Ngạn đi tới trước mặt cô, đầu mày nhíu chặt, không nói năng gì, túm lấy chiếc mũ đằng sau lưng áo bảo hộ của cô, xách cô lên, nhẹ nhàng như một con diều hâu bắt một chú gà con. Tố Diệp nhận ra anh giận thật rồi. Cô liếm môi, vội vàng lấy hết bốn viên đá từ trong người ra, giao nộp đủ số lượng: “Vừa nãy em nghĩ tỷ lệ để

trong một viên quặng có kim cương là quá nhỏ, nên ngửa tay lấy thêm ba viên, em...”

“Ai cho em cời mũ bảo hiểm ra?” Niên Bách Ngạn không đủ kiên nhẫn đợi cô nói hết câu, khế gầm lên với cô, giọng điệu vô cùng tệ, sau đó nhặt chiếc mũ bảo hiểm bị cô vứt sang một bên lên, chụp vào đầu cô không chút thương tiếc, đau tới nỗi cô suýt bật khóc.

“Đau...”

“Đau? Đau cũng còn hơn đầu em bị đá quặng sụp xuống mà mất mạng.” Niên Bách Ngạn hét lên lần nữa, không một chút thân tình.

Tố Diệp rụt cổ lại, thấy anh bức thật rồi cũng không nói nhiều nữa. Cô ngước lên nhìn, nhìn kiểu gì cũng không giống có hiện tượng sụp nứt mà.

“Bella!” Lúc này Niên Bách Ngạn mới nhìn về phía Bella.

Bella chưa bao giờ thấy Niên Bách Ngạn giận dữ đến thế, nhất thời cũng trở nên dè dặt, bước lên hỏi: “Anh Niên...”

“Là người lâu năm trong mỏ, sao cô không nhắc cô ấy?” Ánh mắt anh trầm hẳn xuống.

“Tôi...”

“Trừ hết tiền thưởng năm nay!” Anh nói với ngữ điệu lạnh nhạt.

“Xin lỗi anh Niên!” Bella sắp khóc đến nơi rồi.

Tố Diệp nhân lúc Niên Bách Ngạn mắng Bella rồi vội cất mấy viên quặng đi, cô đội mũ bảo hiểm bước tới: “Không liên quan tới cô ấy, là

tự em muốn tháo ra...”

“Cánh tay em sao vậy?” Niên Bách Ngạn liếc mắt, nhìn thấy vết cào trên tay cô, bèn kéo lại, đầu mày nhú không phải chặt bình thường.

Bella đứng bên căng thẳng tới nổi toàn thân cứng đờ.

“À! Vừa nãy em không cẩn thận cào xước.” Tố Diệp cố nở một nụ cười.

Niên Bách Ngạn hoài nghi.

“Được rồi, được rồi! Đừng tức giận nữa, chẳng phải em biết ăn năn hối cải rồi sao?” Tố Diệp chủ động lại gần anh, giọng nói trở nên mềm mỏng, yếu điệu như đang làm nũng. Nhưng cô không ngờ lúc khoác tay anh, mấy viên quặng phòng lên trong túi áo đã ngăn cản ý muốn đứng sát anh của cô.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn.

Tố Diệp ngượng ngùng, sau khi nắm chặt vạt áo cô lại lấy chúng ra. Đúng là cười cũng không được, mà khóc cũng chẳng xong.

“Cầm lấy đi!” Cơn bức bối của Niên Bách Ngạn đã bị dáng vẻ vừa rồi của cô đánh cho tan tác rồi. Anh thở dài, cho phép cô ngửa tay một chút.

Tố Diệp sững không khép miệng lại được, cùng đi lên mặt đất với anh. Lúc ngang qua Bella, cô cảm thấy áy náy: “Xin lỗi cô nhé! Tôi không nghĩ sẽ làm liên lụy tới cô, cùng lắm thì anh ấy trừ bao nhiêu tiền tôi sẽ đền cho cô?”

“Đừng giả bộ mèo khóc chuột!” Bella quay ngoắt đi.

Tố Diệp lờm theo, đúng là không phân biệt tốt xấu, không hiểu lòng người tốt.

Ra khỏi mỏ, Tố Diệp khổ sở đi theo sau Niên Bách Ngạn. Đợi mãi cuối cùng anh cũng nhìn mình, cô vội vàng chỉ lên đầu. Sự lo lắng của cô cuối cùng cũng khiến Niên Bách Ngạn không nhịn được cười. Thấy anh cười, cô cũng mím môi cười khế.

“Tháo xuống đi!” Giọng nói của anh cũng đã bớt nghiêm khắc đi nhiều.

Tố Diệp vội vàng tháo mũ xuống, da đầu bị kẹt đến đau nhức.

“Nếu em đã lấy đá quặng rồi thì hãy đích thân tới lựa quặng đi.”

“Em?” Tố Diệp kinh ngạc chỉ tay vào mũi mình.

Niên Bách Ngạn không nói gì thêm, một tay lại nắm lấy mũ áo cô, kéo thẳng cô tới nơi lựa quặng. Để tiết kiệm thời gian, đa phần kim cương đều được thu thập từng đợt về nơi lựa quặng. Người được ra vào cũng vô cùng khắt khe, đều phải được tiến hành kiểm tra an toàn, vì nơi đây liên quan tới việc sản xuất kim cương.

Tố Diệp nhìn thấy những máy móc kiểm tra vô cùng tinh vi. Niên Bách Ngạn nói với cô rằng, những máy móc này có thể kiểm tra bất kỳ ai liệu có mang quặng tinh ra ngoài hay không. Tới trung tâm chọn quặng, Tố Diệp đúng là đã được mở rộng tầm mắt. Cô tận mắt được nhìn thấy những dụng cụ để lựa quặng như bàn lựa hình tròn xoay, bàn rung khoáng vật, máy đo chất môi giới phân ly, máy thủy lực xoáy nước phân ly... Còn chi tiết hơn nhiều những gì cô đọc trong

sách.

“Nguyên lý lựa quặng là gì?” Niên Bách Ngạn móc bốn viên đá trong túi áo cô ra, đặt thẳng một câu hỏi.

“Hả? Cái này...” Tố Diệp chau mày: “Cho em hai phút suy nghĩ đi.”

“Được! Em cứ từ từ suy nghĩ.” Niên Bách Ngạn nói rồi hất tay một cái, một viên đá quặng khá lớn trong đó rơi vào trong xe quặng một cách chính xác, hoàn toàn không cho cô thời gian thương lượng

Trái tim Tố Diệp khẽ nhói đau như bị ai cứa vào: “Kim cương của em...”

“Từ lúc lựa quặng tới khi em được nhìn thấy kim cương tách ra vẫn còn ba câu hỏi nữa. Không trả lời được thì em cứ giương mắt nhìn ba viên quặng này bay nốt đi.” Niên Bách Ngạn khẽ cười, giơ tay gõ nhẹ lên đầu cô.

“Niên Bách Ngạn! Chặn đường phát tài chẳng khác nào giết cha mẹ người ta cả.” Giọng cô trở nên chói tai, chất chứa bao lời lên án đầy máu và nước mắt.

Anh vẫn chỉ cười, không phát biểu ý kiến.

Viên quặng đó lẫn vào trong một đồng quặng, chẳng mấy chốc đã được đưa tới khu lựa quặng. Khoảnh khắc này Tố Diệp mới thực sự cảm nhận được nỗi đau khi trái tim bị cứa rách. Cô thấy Niên Bách Ngạn vẫn đang nhìn mình không chớp mắt, bèn gào lên bi thương: “Anh vứt viên quặng đó vào rồi, câu hỏi này có thể bỏ qua rồi chứ?”

Niên Bách Ngạn không trả lời, chỉ giơ tay lên lần nữa.

“Em trả lời.” Tố Diệp thấy vậy liền hoảng sợ. Cô vội vàng kéo cánh tay anh, cứu vãn lại số kiếp thảm thương phải một lần nữa mất đi viên quặng. Não bộ cô phát huy trí thông minh và mẫn cảm lớn nhất trước giờ: “Độ dày tương đối của kim cương là 3.52, còn tổng thể viên quặng ngậm kim cương có mật độ tương đối bình quân là 2.6. Sự chênh lệch hai con số này có thể dùng trong quá trình lựa quặng để bỏ đi phần lớn chất phế liệu. Còn lựa quặng chính là lợi dụng những thuộc tính vật lý và hóa học của những khoáng vật khác nhau, sau khi nghiền nát đá quặng, sẽ phân biệt được khoáng vật hữu dụng và khoáng vật thuần túy là đá.”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Tới lúc lựa quặng thật sự, anh lại yêu cầu cô đích thân làm: “Em có thể thực hiện theo phương pháp dùng bàn rung.”

Tố Diệp mù tịt đứng trước máy móc, chần chừ không dám động vào.

“Nếu không biết thì nhìn xem những người xung quanh thao tác như thế nào. Vả lại, những thao tác liên quan tới bàn rung, khi trước em đọc thuộc như cháo cháo đấy.” Niên Bách Ngạn này giờ vẫn nghịch một viên đá quặng trong tay, từ tốn nói.

Trái tim Tố Diệp không ngừng thất lại, cô chỉ lo hành động tiếp theo của anh là vứt viên quặng ấy xuống. Cô nuốt nước bọt cái ực rồi bắt đầu quan sát mọi người xung quanh thao tác ra sao. Lựa quặng bằng phương pháp dùng bàn rung là cách truyền thống, cổ xưa nhất. Nói một cách đơn giản là để đá lên một cái sàng, lợi dụng tốc độ của dòng nước để nghiền nát, rồi vận động từ trên xuống, như vậy, những khoáng vật nhẹ có thể nổi lên, còn những cái nặng sẽ chìm xuống đáy.

Nguyên lý thì cô học rất thuộc nhưng thao tác cụ thể lại là một

chuyện khác.

Những người đang tiến hành phương pháp bàn rung toàn bộ là người da đen, có cả nam lẫn nữ. Cứ nhìn họ mãi, Tố Diệp đứng đực mặt ra. Cô nghiên cứu về tâm lý, đương nhiên cũng tiến hành phân tích tâm lý của người thuộc các loại da màu. Mấy năm ở nước ngoài cô tiếp xúc với người da trắng nhiều nhất, rất ít nghiên cứu về người da đen. Cô rất muốn biết những người da đen suy nghĩ gì, nhất là phụ nữ. Lúc này trong tay họ toàn là những viên quặng có chứa kim cương, lẽ nào họ không động lòng chút nào sao? Phụ nữ bẩm sinh đã có nhạy cảm và tham lam đối với đá quý. Tố Diệp tự nhận thấy mình có hơi tham lam một chút, nhưng không có nghĩa là những người khác lòng không nghĩ gì khác chứ?

Đang mãi suy tư, bỗng cô nghe thấy “cách” một tiếng. Tố Diệp giật mình, trong lòng bỗng xuất hiện một dự cảm chẳng lành. Cô ngẩng đầu lên, quả không ngoài dự đoán, Niên Bách Ngạn đã vô tình vứt viên đá thứ hai trong tay.

“Niên Bách Ngạn!”

“Còn dám trốn tránh, anh sẽ cho em ra về tay không.” Anh luôn nói chuyện rất bình thản chậm rãi như ánh hoàng hôn từ từ chảy xuống mặt sông.

Nhưng Tố Diệp thì đang có cả ý nghĩ muốn giết chết anh. Cô tức đến nghiến răng kèn kẹt, hét lên: “Anh có giỏi thì vứt hết đi!”

Vừa dứt lời, Niên Bách Ngạn thật sự không chiều cô, lại giơ tay lên vứt thêm một viên nữa, rồi ngay lập tức nốt viên còn lại trong tay...

“Anh yêu...” Tố Diệp tan nát cõi lòng, chạy tới kéo tay anh lại, định dùng kế lung lạc nhưng cô không sao cười cho được, nước mắt suýt

chút nữa thì kích động trào ra ngoài: “Em nhìn hiểu rồi, hiểu thật rồi!”

Đúng là muốn chết ngay lập tức!

“Còn không làm đi?” Niên Bách Ngạn khế cười, nụ cười bên bờ môi quặn rũ là thế mà cô chỉ thấy lạnh toát.

Làm sao Tố Diệp dám chậm trễ? Bốn viên đá khó khăn lắm cô mới lấy được từ dưới mỏ lên bị anh ném gần hết, chỉ còn một viên duy nhất. Nghĩ tới việc trong ba viên còn lại không chừng lại có kim cương hiếm có là cô lại giậm chân bình bịch. Vừa phẫn nộ vừa bước đến dùng bàn rung. Cô nghe thấy tiếng khoáng vật chuyển động rào rào bên trong. Sao nghe cứ giống tiếng trái tim bị đập tan, vỡ nát thành muôn ngàn mảnh vậy?

Cô vô thức liếc nhìn đội công nhân đang thao tác ở phía xa. Cũng may cái gã Niên Bách Ngạn biến thái này chưa bắt cô sử dụng máy đo chất môi giới phân ly. Nếu phải thao tác cái đồ rườm rà đó chắc chắn là cô tay không đi về.

Tới quá trình thu thập, cũng là quá trình cuối cùng để tách kim cương ra khỏi đá quặng gốc.

Niên Bách Ngạn đùa nghịch viên quặng cuối cùng trong tay, nói với cô: “Em có thể lợi dụng mỏ và băng chuyền, cũng có thể dùng máy chọn lựa bằng tia X, chọn một trong hai. Nhớ kỹ, em không còn cơ hội sai lầm nữa đâu đấy.”

“Em chọn máy chọn lựa tia X.” Tố Diệp vội vàng nói.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới đưa viên quặng trong tay cho cô:

“Nguyên lý hoạt động là gì?”

“Kim cương dưới ánh sáng của tia X sẽ có màu huỳnh quang.”

“Tốt!”

Dưới sự uy hiếp về vật chất của anh, Tố Diệp thật sự đã trở thành một người máy. Cô đi tới bên chiếc máy một lúc lâu, bỗng nhận ra Niên Bách Ngạn đã chầm chậm đi tới sau lưng mình, mồ hôi lạnh bỗng chảy ròng ròng sau lưng, giống như một con rết lạnh lẽo đang bò từ từ sau lưng. Cô bất giác rung mình, khó xử nhìn chiếc máy phức tạp.

“Sao còn chưa bắt đầu?” Đằng sau, giọng nói khế khàng của Niên Bách Ngạn vang lên.

Não của Tố Diệp trước nay cứ vào những giây phút cấp bách nhất là sẽ bùng nổ. Cô vội vàng quay lại cười ngọt ngào với anh: “Tự nhiên em sợ có tia bức xạ.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày.

Tố Diệp nhìn xung quanh, thấy không có nhiều người bên chủ động tiến lại gần, dính vào lòng anh, dùng thủ đoạn đi đường vòng: “Người ta còn muốn sau này có con mà, lỡ bị ảnh hưởng tới cơ thể thì phải làm sao?”

Niên Bách Ngạn mặc kệ cô nép vào lòng mình. Anh nhin cười nhìn cô, cố che giấu tia sáng lóe lên trong đáy mắt.

Thấy đầu lông mày anh đã dẫn ra, cô kéo vạt áo anh, như con chim nhỏ quẩn quýt bên ngoài: “Bách Ngạn...”

“Phương pháp dùng mỡ và băng chuyền là khá cũ, em muốn đổi phương pháp khác cũng được, nguyên lý là gì?”

Tố Diệp cũng chột thờ phào, vội đáp: “Lợi dụng tính hút mỡ tránh nước của kim cương.” Đúng như anh nói, cách này đúng là có phần cổ xưa. Nó được phát minh năm 1896, đến nay đã bị cách dùng tia X thay thế. Cách thức thu thập cổ đó rất đơn giản. Chính đồ những tinh quặng nặng có chứa kim cương và nước lên một bề có rải mỡ lên trên. Như vậy, kim cương sẽ dính lên mỡ còn các khoáng vật khác sẽ bị nước cuốn đi.

Niên Bách Ngạn nghe xong cuối cùng cũng cười. Dường như anh cũng chẳng quan tâm đây đang là nơi công cộng nữa, không kiềm chế được ôm cô vào lòng, cầm anh khẽ chống lên đỉnh đầu cô. Anh hấp giọng nói: “Diệp Diệp à Diệp Diệp! Em cứ như vậy bảo anh làm sao không thích em được đây?”

Tố Diệp nắm chặt viên quặng. Những lời nói ấy tan chảy trong tim, khiến trái tim ngứa ngứa. Cô dựa vào lòng anh, lúc này cô mới thoát khỏi cảm giác vì sự nghiêm khắc của anh. Cô bất giác ôm lấy cổ anh, lên án: “Anh làm thế này là vừa đánh một cái rồi lại cho ăn một quả táo ngọt sao?”

Anh cúi đầu, nhìn ánh mắt ấm ức của cô, nở nụ cười dịu dàng: “Anh muốn tốt cho em thôi.”

Cô cắn môi.

Niên Bách Ngạn cúi đầu, hôn khẽ lên trán cô. Cô thấy tim mình ấm áp. Một người nghiêm túc như anh, trước mắt cấp dưới của mình lại làm những động tác thân mật thế này đúng là hiếm có.

Anh cầm lấy viên quặng trong tay cô, đưa cho một công nhân. Sau khi dặn dò vài câu, anh ta đi vào khu phân loại. Tố Diệp chỉ muốn đi vào cùng nhưng Niên Bách Ngạn giữ cô lại, cười khẽ: “Những việc

còn lại để những người chuyên nghiệp thao tác đi, hôm nay em học thế đủ rồi.”

“Trong viên quặng đó của em thật sự có kim cương sao?” Tố Diệp nhìn anh, mắt sáng rực rỡ.

“Nếu không có thì đã bị gạt ra trong lúc lựa quặng rồi.” Anh cười đáp.

Hai mắt Tố Diệp càng thêm sáng rực, nhưng ngay sau đó lại phiền não: “Đều tại anh, nếu không em đã có nhiều hơn.”

“Làm người đừng tham lam quá.” Niên Bách Ngạn nhìn cô: “Ba viên còn lại đều là đá không, viên quặng có chứa kim cương chỉ có viên anh đưa em ở dưới mỏ, cũng tức là viên ở trong kia thôi.”

“Hả, không phải chứ?” Không ngờ ba viên to đùng cô lựa chọn để nâng cao tỷ lệ trúng số lại trở thành phế liệu.

“Đá quặng có chứa kim cương đều khá nặng. Những người tiếp xúc với đá quặng lâu năm chỉ cần dựa vào kinh nghiệm cũng có thể ước lượng được tám chín phần.”

Lúc này Tố Diệp mới hiểu ra. Cô cứ tưởng rằng lúc ở dưới mỏ, chẳng qua anh chỉ cầm bừa một viên quặng để giải thích cho cô. Thì ra dựa vào kinh nghiệm bao nhiêu năm nay, anh sớm đã ước lượng được trong đó có kim cương, còn ngằm để cô lấy. Còn mấy viên sỏi dĩ anh lấy ra dọa cô chỉ vì đã tính được trong đó không có kim cương. Nghĩ vậy, sự sùng bái dành cho anh lại tăng thêm một bậc. Cô liền sà vào lòng anh anh, ôm thật chặt.

Sự chủ động gần gũi của cô khiến ánh mắt anh càng trở nên dịu dàng. Anh đưa tay khẽ vuốt ve gương mặt cô, rồi cúi xuống thì thầm bên tai cô: “Thật sự muốn có con rồi sao?”

Câu hỏi này khiến Tố Diệp ngẩn người, ngay sau đó mặt mũi cô đỏ bừng. Đọc được sự trêu chọc trong đáy mắt anh, cô bèn đẩy anh ra, hắng giọng nói: “Giờ em không sợ anh uy hiếp nữa đâu!”

Niên Bách Ngạn khoanh hai tay trước ngực, mím môi cười: “Người nông nô kháng chiến thành công rồi đấy à?”

“Có sinh con cũng không sinh cho cái loại gian thương như anh.” Cô không nhìn vào đôi mắt nóng bỏng của anh, quay lưng về phía anh.

Mãi một lúc lâu sau vẫn không thấy động tĩnh gì.

Tố Diệp đang khó hiểu thì bỗng eo bị siết chặt, ngay sau đó cánh tay anh mạnh mẽ kéo cô lại, lưng cô bèn áp sát lồng ngực anh. Rồi cánh tay anh đang ôm hơi mạnh tay, hơi thở nóng hổi phả ra đi cùng tâm trạng không vui: “Không sinh cho anh sinh cho ai?”

Cô nghiêng đầu, đối mặt với nét mặt hơi nghiêm của anh, rồi cô quay lại lẩm bẩm: “Sinh cho ai cũng không sinh cho anh, a...”

Gáy cô bị người đàn ông cắn một cái, lực cắn như đang trừng phạt, khiến cô giật mình.

“Em thử xem!” Niên Bách Ngạn hài lòng nhìn cô quay đầu lại với ánh mắt oán giận, nụ cười nhạt lại trở lại trên môi.

“Anh tuổi con gì đấy?” Tố Diệp ôm gáy, trừng mắt với anh.

Lúc hai người còn đang ôm ấp tình cảm, có một công nhân lại đi ra, trong tay cầm viên kim cương, kích động nói: “Anh Niên!”

Niên Bách Ngạn buông cô ra, đi tới, đón lấy viên kim cương. Đôi mắt

anh hơi nheo lại. Tâm trạng của người công nhân khá phấn khích, nói gì đó bên cạnh anh với tốc độ rất nhanh. Tố Diệp đứng cách đó một quãng, chỉ loáng thoáng nghe thấy hai chữ “xanh lam”. Thế là cô vội bước tới, ngấp ngừng nhìn Niên Bách Ngạn: “Viên đá này sao rồi?”

Một viên quặng không nhỏ, cuối cùng khi bóc tách kim cương chỉ còn bé lại bằng một hạt đậu tương.

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho người công nhân tiếp tục làm việc, sau đó đưa cô xem viên kim cương: “Em ăn may rồi, lại lấy được một viên kim cương xanh lam. Anh nghĩ sau khi mài sẽ có màu xanh nhạt.”

“Kim cương xanh lam?” Tố Diệp tròn mắt.

“Ở Nam Phi, nơi có nhiều kim cương xanh lam nhất là mỏ kim cương phía Đông Bắc Pretoria. Còn ở đây thì cực kỳ hiếm có. Diệp Diệp! Em nên đi mua vé số rồi đấy.” Niên Bách Ngạn bật cười đưa cho cô viên kim cương.

Trời ạ!

Tố Diệp nhìn viên kim cương thô trong tay mình. Nói muốn phát bài chẳng qua cũng chỉ đùa cho vui thôi, không ngờ ông Trời lại tốt với cô đến vậy. Nghĩ tới đây trong lòng cô vui sướng tột cùng, cô nhào tới ôm chặt lấy Niên Bách Ngạn, reo hò: “Niên Bách Ngạn! Em thật sự yêu anh chết mất!”

Niên Bách Ngạn cũng nhân cơ hội đó khóa chặt cô trong vòng tay mình, cười sảng khoái.

*Lâm nhảm: Mình đã quay lại thật rồi đây. Chân thành cảm ơn mọi

người hai tuần rồi kiên nhẫn chờ đợi {729} Chúng ta trở lại cuộc sống bình thường.

Đương nhiên như đã hứa, mình sẽ dịch bù khoảng thời gian đã nghỉ, mỗi ngày 6000 chữ, tương đương 2 chương, thường sẽ là 10h sáng một post và chiều hoặc tối một post, mọi người theo dõi nhé ^^

Ngày mai cực hột là màn quyến rũ của chị Tố, khuyến cáo không ăn uống khi đọc =))

“Tổng giám đốc Niên! Ngực anh rắn chắc quá.”

“Tổng giám đốc Niên! Anh to quá đi. Máy cô nhân tình của anh có phải yêu nó lắm không?”

“Một mình em yêu nó là đủ rồi.”

Quyển 4 - Chương 166: Người chết vì lợi ích

Sự thật chứng minh vui quá có thể sẽ hóa buồn, mà một người quá đặc ý thường không giữ được tiền bạc. Giống như Tố Diệp, sau khi cô biết mình đã có được một viên kim cương thô màu xanh lam, sướng đến nỗi chảy cả nước mũi. Nhân lúc Niên Bách Ngạn đi theo dõi việc tiến hành thu thập một lượt kim cương thô mới, cô mang viên kim cương thô đã trở thành báu vật quý giá có một trên đời trong mắt mình, ra ngắm dưới ánh nắng một lúc lâu. Đã cất đi nhưng lại không yên tâm phải lôi ra xem lần nữa.

Kết quả, nó đã không cánh mà bay.

Tố Diệp sắp phát điên lên rồi, suy nghĩ đầu tiên của cô là phải gọi cho Niên Bách Ngạn. Ai ngờ di động của anh mãi vẫn không ai bắt máy, chắc chắn là do sóng bên đó yếu. Thế là cô đành ngồi yên chỗ cũ, cố gắng giữ bình tĩnh, nhớ lại cẩn thận những người đi qua cô trong khoảng thời gian này.

Tất cả đều là người da đen, trông ai cũng giống nhau.

Tố Diệp đau khổ vò đầu bứt tai. Kim cương để trong túi, nhất định là bị người ta lấy trộm mất, trong khu mỏ này có trộm! Nghĩ vậy cô bỗng đứng bật dậy, nhưng bất ngờ đâm sầm vào một ai đó phía sau lưng, kèm theo đó một tiếng hét đau đớn vang lên: “Chân tôi!”

Quay đầu lại cô liền nhìn thấy gương mặt méo xệch của Bella.

Tố Diệp vội vàng rút chân lại. Sự xuất hiện của Bella, không còn nghi

ngờ gì, chính là cứu tinh của cô. Cô giữ chặt cô ta lại: “Cô tới đúng lúc lắm. Viên kim cương của tôi bị mất rồi, mau bắt trộm giúp tôi đi!”

“Viên kim cương của cô?” Bella nãy giờ vẫn thấy tức tối, cười khẩy: “Đây là mỏ kim cương của tập đoàn Tinh Thạch, những viên kim cương được làm ra đều thuộc về nhà họ Diệp, liên quan tới cô sao?”

Tố Diệp cố gắng kìm nén cơn giận. Để có thể tìm lại viên kim cương cô đành cố nhịn vậy, ngữ khí cũng trở nên sốt ruột: “Xin lỗi cô, tôi mang họ Diệp đây.”

Bella bất ngờ.

“Có cần xác nhận lại với Niên Bách Ngạn không? Hay là cô muốn anh ấy trừ luôn có tiền thưởng năm sau của cô?” Khi đối mặt với việc tiền bạc bị mất và người phụ nữ đã quen coi cô là tình địch, Tố Diệp một lần nữa phải phát huy triệt để bản tính danh đá của mình, cũng đồng thời dẫn ra cái tên Niên Bách Ngạn để cây quyền cây thế một cách hèn nhát.

Quả nhiên, một chữ họ Diệp và tên anh đã khiến ngọn lửa hung hăng của Bella bỗng chốc dịu đi không ít. Có thể nhận ra trong ánh mắt cô ta còn sự giận dữ nhưng nghĩ tới nội dung mà Tố Diệp nói, đành nhíu mày nói: “Cho dù cô muốn tìm, trong mỏ nhiều người như vậy tôi cũng chẳng thể giúp cô được.”

“Đơn giản thôi!” Tố Diệp thấy cô ta đã mềm mỏng thì cũng không làm khó nữa: “Muốn ra vào trung tâm lựa quặng phải được kiểm tra thân phận, còn vào trung tâm thu thập lại càng phải quét người một lượt từ trên xuống dưới. Tôi chỉ cần kiểm tra những người năm phút trước đã ra vào trung tâm thu thập là được rồi. Kẻ ăn trộm kim cương có lẽ vẫn còn ở trong đó, vì ở đây phải nửa tiếng mới mở cửa cho nhân viên một lần.”

“Cô quan sát tỉ mỉ đấy nhỉ!” Bella khẽ hừ một tiếng: “Tôi chỉ có thể bảo đảm có thể giúp cô kiểm tra một lần, nhưng không dám chắc sẽ tìm lại được viên kim cương.”

“Không chừng đôi mắt của tôi còn chuẩn xác hơn máy móc của cô đấy.” Tố Diệp nói, lòng như lửa đốt.

Bella không hiểu.

“Đừng nói nhiều như vậy nữa, mau làm theo đi!”

Bella lờm cô. Mặc dù không tình nguyện nhưng cô ta vẫn triệu tập những nhân viên mười phút trước đã ra vào trung tâm thu thập. Tổng cộng có mười mấy người, sôi nổi xếp thành một hàng dài. Trừ lác đác vài người phụ nữ ra, còn lại đều là đàn ông. Tố Diệp nhìn đã thấy chóng cả mặt. Ai cũng da đen răng trắng, cô thực sự không thể phân biệt được tướng mạo.

Bella đích thân cầm máy quét kiểm tra trong tay, nhìn Tố Diệp: “Cô chắc chắn là cô muốn “tiền trạm hậu tẩu”?”

“Hết cách thôi! Điện thoại của Niên Bách Ngạn không có tín hiệu.” Tố Diệp lắc lắc chiếc điện thoại trong tay, nhìn thẳng vào Bella, không một chút khách khí: “Hay là cô nhất định phải đợi anh ấy về, để viên kim cương của tôi có cơ hội bị chuyển đi nơi khác?”

Bella cũng biết chuyện cô tìm được một viên kim cương xanh lam, đương nhiên không dám thờ ơ, đành phải quay lại hét to một câu với mười mấy người: “Xếp hàng vào! Từng người một đi về phía tôi!”

Trong số đó có những người oán thán, thì thà thì thầm.

Tố Diệp chẳng quan tâm. Cô cầm một cái ghế ra, ngồi dưới nắng, cùng kiểm tra. Bella không vừa ý: “Cô không tin tưởng tôi?”

“Tôi chỉ lo cô mềm lòng, dù sao họ đều là người cô thuê về.”

Bella tức giận răng nghiến lợi, đành kiểm tra theo thứ tự.

Tố Diệp uể oải, khoanh chân ngồi lên ghế, ngậm một cọng cỏ trong miệng. Dưới ánh nắng, đôi mắt cô trở nên sắc bén, giống như tia gamma lần lượt lướt qua từng người đi qua máy kiểm tra. Gương mặt đen thui của họ làm mắt cô đau nhức.

“Để tìm cho cô viên kim cương mà làm to chuyện lên thế này, nếu vẫn không tìm được, cô tự giải thích với anh Niên đi.” Bella vừa thao tác máy quét vừa phẫn nộ nói: “Cô phải biết mỗi giây mỗi phút ở mỏ đều rất quý giá!”

“Yên tâm! Anh ấy không nở mắng tôi đâu.” Tố Diệp nhai cọng cỏ, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào từng người da đen.

Bella sau khi nghe xong, đương nhiên cảm thấy bức bối, nhưng cũng chẳng biết nói gì thêm.

Từng giây từng phút trôi qua, mười mấy người cũng gần như đã thực hiện xong chu trình kiểm tra. Khi nhìn thấy chỉ còn lại hai người, Bella lại châm chọc: “Tôi thấy chắc là cô không cẩn thận làm mất rồi.”

Tố Diệp không nói gì, ánh mắt không rời khỏi một trong hai người đó.

Đó là một người đàn ông cao to, lực lưỡng, vóc dáng khoảng một mét chín, để đầu trọc, những múi cơ bắp nổi lên cuồn cuộn như thành lũy. Anh ta không mặc áo, cánh tay có vết sẹo, tai hơi dài. Phía dưới chỉ mặc một chiếc quần thể thao rộng rãi. Đây là mấy đặc

điểm chính Tố Diệp nhắm vào.

Sau khi anh ta đi qua khỏi máy kiểm tra, Tố Diệp lười biếng cất lời: “Đứng lại!”

Người đàn ông đó dừng bước, quay đầu, do dự nhìn cô.

Bella không hiểu, thấp giọng nói: “Máy không kiểm tra ra anh ta giấu kim cương, cô còn muốn làm gì nữa?”

Tố Diệp mặc kệ lời cảnh cáo của Bella. Cô đi thẳng tới trước mặt người da đen đó, ngẩng đầu nhìn anh ta: “Hi, người anh em! Có nhìn thấy viên kim cương xanh đó của tôi không? Không lớn lắm, chỉ bằng hạt đậu thôi.”

Người da đen nhìn cô rồi lắc đầu.

“Không nhìn thấy à?” Tố Diệp lại hỏi.

Người da đen vẫn lắc đầu.

Tố Diệp cười: “Anh không hiểu tiếng Anh hay là không nhìn thấy?”

“Tôi thật sự không nhìn thấy.” Anh ta lên tiếng đáp lại.

Bella nhân lúc đó, kiểm tra nốt người còn lại, thấy không có việc gì bèn vội vã bước tới: “Không chừng đúng là cô đánh mất rồi.”

“Anh không ngại bị khám người chứ?” Tố Diệp nhìn người da đen, cười nhạt.

Anh ta sững sờ.

Ngay sau đó, Bella kéo cô sang một bên: “Cô điên rồi sao? Khám người? Cô làm vậy là vi phạm nhân quyền!”

“Nhân quyền? Lúc ăn trộm đồ sao không nghĩ tới nhân quyền vậy?”
Tố Diệp vẫn khế cười.

Bella hạ thấp giọng nói: “Cô phải biết rõ, cô chỉ đang nghi ngờ, không có bằng chứng xác thực.”

“Thế nên tôi nhất định phải tìm ra chứng cứ.”

“Cô không có tư cách khám người!”

“Bella! Cô cũng phải nhớ rõ, đây là châu Phi chứ không phải châu Mỹ. Ở đây mỗi ngày đều xảy ra cướp bóc và phân biệt chủng tộc. Nhân quyền? Đáng bao nhiêu tiền?” Tố Diệp khế híp mắt lại, nụ cười tắt trên môi: “Hay là... cô thật sự sợ rằng anh ta bị khám ra thứ gì đó khiến cô mất hết thể diện? Dù sao đây cũng là người cô tuyển.”

“Tôi... Tôi chỉ cảm thấy hành động của cô quá hoang đường.” Bella trợn trừng mắt nhìn cô.

“Có hoang đường hay không phải lục soát mới biết được.” Ánh mắt cô rất nhạy bén, nhất là những lúc mất tiền. Từ lúc Bella bắt đầu kiểm tra cô đã nhìn chăm chú mỗi một gương mặt. Người vô tội đương nhiên nét mặt sẽ ngơ ngàng cũng cảm thấy vô cùng phiền phức. Nhưng những người chột dạ thì nhất định sẽ để lộ sơ hở.

Khi người đàn ông đó vừa thành công bước qua máy kiểm tra, cô phát hiện ra anh ta đã khế thở phào. Đó là một thanh âm phát ra sau khi phải thấp thỏm một thời gian dài. Cô nhìn rất chính xác, người này chắc chắn có vấn đề.

Ban đầu đúng là cô không dám chắc chắn, sau đó lại hỏi thêm anh ta một số câu, phát hiện khi trả lời ánh mắt anh ta luôn mập mờ. Cô nghi ngờ anh ta nói dối. Cô làm tư vấn tâm lý lâu như vậy rồi, muốn biết ai nói dối hay nói thật dễ như trở bàn tay, trừ phi người này có khả năng che giấu xuất sắc. Người trước mặt chẳng qua chỉ là một người bình thường, rất nhiều phản ứng đều không qua sữa chữa, càng giúp cô quan sát dễ dàng.

Dĩ nhiên Bella chặn trước mặt không để cô lục soát. Tâm tư của cô ta cũng dễ hiểu thôi. Dù gì họ cũng là những nhân viên do cô ta tuyển chọn, một khi thật sự phát hiện được gì, cô ta phải báo cáo với Niên Bách Ngạn thế nào? Thêm việc cô ta vốn đã rất ghét Tố Diệp, đương nhiên sẽ phản cảm với hành động của cô.

Hai người còn đang giằng co, đúng lúc Niên Bách Ngạn cùng mấy người phụ trách mở đi vào khu thu thập, nhìn thấy bên này ồn ào bên bước tới, chau mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Những người này tại sao không đi làm việc?”

Bella lập tức báo cáo: “Anh Niên! Cô ấy nói viên kim cương của mình bị mất, nhất quyết đòi khám người.”

Niên Bách Ngạn kinh ngạc quay đầu về phía Tố Diệp.

Tố Diệp trừng mắt với Bella. Đồ vô liêm sỉ! Dám lược bớt quá trình cô ta kiểm tra sai sót, chụp cho cô cái mũ lớn như vậy. Tiếc là cô Bella này nhầm to rồi, Tố Diệp này trước nay chưa bao giờ là người thích gánh tội cho kẻ khác. Cô cười khẩy: “Cô sai rồi! Tôi vốn không định khám người anh ta.”

Bella ngẩn người.

“Tôi thấy vóc người anh ta vạm vỡ, muốn giờ trò lưu manh một chút,

có được không?” Nụ cười lạnh của Tố Diệp cứ thế lan tới tận đáy mắt. Nói xong câu ấy cũng chẳng đợi Bella có hiểu hay không, cô đi tới, tụt quần của người da đen ra trước mặt tất cả mọi người!

Anh ta cũng không thể ngờ lại có cô gái đột ngột bước tới tụt quần mình, nhất thời không đề phòng, quần đã rời khỏi cơ thể, rơi xuống tận mắt cá chân. Đã tụt thì tụt cho chót, cô kéo luôn cả quần lót của anh ta xuống.

Tất cả mọi người đều chấn động.

Bao gồm cả Niên Bách Ngạn.

Người da đen còn chưa kịp hét lên, Tố Diệp đã tháo viên kim cương dính trên cẳng chân anh ta ra, híp mắt nói: “Đây là cái gì?”

Gương mặt Bella bất chợt tái nhợt!

Người đàn ông chờ người ra, có lẽ nét mặt cũng trắng bệch rồi, nhưng vì da quá đen nên nhìn không ra, chỉ thấy ánh mắt anh ta bắt đầu sợ hãi. Mọi người xung quanh xì xào bàn tán. Những người phụ nữ khác quay đầu tránh mắt, chỉ có Tố Diệp, ngẩng anh ta từ trên xuống dưới, chép miệng tiếc nuối: “Đang yên đang lành sao lại ăn cắp ăn trộm chứ?”

Nét mặt Niên Bách Ngạn trở nên rất khó coi. Anh quay đầu, không biết nói câu gì đó với một trong số những người phụ trách. Người đó gật đầu, lấy bộ đàm ra, có lẽ là gọi nhân viên bảo vệ tới, sau đó bước tới hét lên với người da đen: “Đi theo tôi!”

Người da đen từ từ kéo quần lên, nhưng rồi bất ngờ đẩy người phụ trách ra, quay đầu định chạy trốn.

Tố Diệp đứng gần nhất, chạy tới trước giờ chân ra. Anh ta bất ngờ vì giữa đường lại có một “Trình Giảo Kim” xuất hiện ngang chân, cả người lão đảo, xiêu vẹo. Thấy tốc độ anh ta đã chậm đi, Tố Diệp bèn giờ tay nắm mạnh lấy bả vai anh ta, định quật ngã. Ai ngờ sức cô yếu, anh ta thì lực lưỡng, nên mới giữ chặt được vai là đã thở không ra hơi. Nếu đổi lại là người khác chắc đã ngã văng ra xa rồi, nhưng người da đen này ngoài việc kêu ầm lên đau đớn thì cơ thể vẫn chắc chắn như núi.

Tố Diệp thăm nhủ thấy không ổn, vừa đang định đổi chiêu thức khác thì người đàn ông đó đã phản kích, một cái tát vung về phía mặt cô, bàn tay to đáng sợ như một con tinh tinh.

Tố Diệp mở to mắt, nhất thời không kịp rút tay ra đánh lại, chỉ biết giương mắt nhìn cái tát đó dính vào má mình. Da đầu cũng nổi cơn đau đớn, tinh thể ngàn cân treo sợi tóc. Bỗng có người xông tới, ôm chặt lấy cô, bên tai vang lên tiếng kêu thảm thiết của người da đen.

Mọi người xung quanh chạy tan tác như chim.

Lúc này Tố Diệp mới mở mắt ra, đập vào mắt đầu tiên là vết hầu của Niên Bách Ngạn, rồi lại thấy anh đang kẹp chặt tay người đàn ông kia. Gân xanh ở mu bàn tay nổi rõ. Không khó nhận ra anh đang bực, sức mạnh bỏ ra không hề nhỏ, ít nhất khiến anh ta không còn khả năng phản kích.

Bảo vệ vội vàng tới hiện trường, bắt anh ta lại.

Niên Bách Ngạn ôm Tố Diệp, lạnh lùng nhìn Bella: “Ghi tên người này lại, không bao giờ thuê nữa!”

“Vâng thưa anh Niên...” Bella bị dọa tới nỗi hai chân run rẩy.

Sau khi mọi chuyện trở lại bình thường, Niên Bách Ngạn mới nhìn cô, thần thái nghiêm nghị còn chưa tan hết, nhưng lại hỏi với vẻ khó xử: “Em có bị thương không?”

Tố Diệp nhìn anh, nửa ngày mới thốt lên một câu: “Kỷ Đông Nham biết karatedo, còn anh biết cái gì?”

“Gặp phải người phụ nữ như em, đàn ông còn cần biết cái gì sao?” Niên Bách Ngạn chỉ cần nhớ tới hành động vừa rồi của cô là vừa lo lắng vừa tức giận lại buồn cười: “Em giỏi nhỉ! Sức lực của mình đến đâu còn không biết? Còn muốn tay không bắt người da đen đó?”

“Rõ ràng Tố Khải đã bị chiêu đó của em đánh cho tơi bời hoa lá mà.” Tố Diệp nhíu mày.

“Tố Khải là Tố Khải. Với lại, em đánh Tố Khải, cậu ấy dám mạnh tay với em sao?” Niên Bách Ngạn nói rồi, lại vò mạnh đầu cô: “Đúng là không thể yên tâm về em được!”

“Này! Chẳng qua là em không được tập luyện thôi, biết chưa?” Tố Diệp đánh mạnh vào người anh: “Đừng quên em từng cứu anh một mạng.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, hồi lâu mới khẽ thở dài: “Rốt cuộc anh cũng nhìn ra rồi!”

“Nhìn ra cái gì vậy?”

Anh chậm chậm nói: “Chim chết vì thức ăn, người chết vì lợi ích.”

Tố Diệp ghen lời.

Sau khi trở về Johannesburg, Niên Bách Ngạn ra lệnh cho tài xế về

trước còn anh đích thân lái xe về khách sạn. Tố Diệp ngồi trên ghế lái phụ, nhìn thấy Niên Bách Ngạn lái xe vừa nhanh vừa chắc chắn, bất giác thốt lên: “Anh còn quen dùng vô lăng bằng tay phải à? Em ngồi bên trái còn chẳng quen.”

Niên Bách Ngạn tập trung nhìn về phía trước, chậm chậm nói: “Ở Nam Phi mọi người đều lái xe bên trái. Quen dùng vô lăng tay phải thì mỗi lần tới đây sẽ không phải làm phiền người khác.”

Thấy anh nói chuyện cũng không nhìn mình, Tố Diệp cười hì hì, dựa vào anh: “Anh vẫn còn giận đấy à?”

Niên Bách Ngạn im lặng.

Tố Diệp cười vô tư: “Anh không hẹp hòi đến vậy chứ? Đàn ông đàn ông làm gì có chuyện nói giận là giận chứ?”

Anh vẫn bơ cô.

Tố Diệp thấy vậy cũng không buồn bực. Con người cô đảo đảo, cố nhịn cười, bất thành linh giờ tay nắm lấy “bạn nhỏ” nào đó. Niên Bách Ngạn đang lái xe, không nghĩ cô lại lớn mật đến vậy. Sợ lung anh cứng đờ, anh giờ tay kéo tay cô ra: “Anh đang lái xe, đừng nghịch ngợm!”

“Ai nghịch ngợm?” Tố Diệp dứt tay ra. Ngón tay cô lại bắt đầu hí hoáy, lướt trên thắt lưng, chạm vào những vị trí nhạy cảm của anh như người gãi ngứa không đúng chỗ: “Trước đây em vẫn luôn cho rằng mỗi người da đen phía dưới đều rất lớn. Té ra vừa nãy nhìn của anh ta thì đó cũng chỉ là đồn đại. Anh ta còn chẳng bằng một nửa anh. Bách Ngạn! Anh đúng là “tính” phúc* của em.” Cô cố tình nhấn mạnh chữ “tính”.

*Chữ “tính” trong “tình dục” đồng âm với chữ “hạnh” trong hạnh phúc.
Vì thế người Trung Quốc thường nói lái đi khi muốn biểu đạt việc
thỏa mãn trong chuyện chăn gối ^^

Quyển 4 - Chương 167: Ai to gan hơn ai?

Lần này Niên Bách Ngạn để mặc cánh tay cô càn rỡ giữa eo anh. Hai tay anh vẫn nắm chặt vô lăng, lái xe một cách chắc chắn. Mấy lời to gan xằng bậy đó của cô dường như không hề ảnh hưởng chút nào tới anh. Đèn đường hai bên lúc sáng lúc tối. Ánh hoàng hôn xuyên qua tấm kính chắn gió, chiếu vào trong khoang xe khi tỏ khi mờ, chạm khắc gương mặt vốn đã rất có nét của anh càng thêm rõ ràng góc cạnh.

Tố Diệp tưởng rằng anh sẽ có phản ứng gì đó với lời cô nói. Ít nhất thì sẽ một lần nữa răn đe cô không được làm loạn. Nhưng không, ánh mắt anh cứ nhìn thẳng về phía trước một cách bình tĩnh như thế, biểu cảm không một chút thay đổi. Nghĩ một lúc cô lại nói: “Chuyện kiểm tra anh thật sự không thể trách em. Cái cô trợ lý Bella đó của anh rõ ràng là đang đối phó với em. Cầm cái máy quét trong tay cũng chỉ làm cho có lệ. Nếu lúc đó cô ấy nghiêm túc một chút, quét cả vào hai bắp chân của người đàn ông đó thì đã chẳng có nhiều chuyện như vậy xảy ra rồi. Hại em mất công kiểm tra lần nữa.”

Từ đầu tới cuối Niên Bách Ngạn vẫn giữ im lặng.

Tố Diệp cắn chặt môi, nhú mào nhìn khuôn mặt hơi nghiêng của anh. Người đàn ông này sao khó chiều thế này? Mặn ngọt đều không thích à!

“Niên Bách Ngạn! Anh không quan tâm tới em phải không?”

Anh đánh tay lái, chiếc xe rẽ sang phải, xuyên qua khu đồ thị phồn

hoa.

“Thật sự mặc kệ em đấy à?” Tố Diệp nhướn mày nhìn anh, những ý nghĩ sâu xa lại tự nhiên nảy sinh.

Niên Bách Ngạn hơi quay mặt sang, đôi mắt sâu hình như khẽ lướt qua cô một chút. Khóe môi bình thản, không giận cũng không cười, rồi sau đó lại nhìn về phía trước. Tố Diệp thì nhào vào lòng anh như một con báo nhỏ, vai cọ vào cánh tay anh, cười xấu xa: “Em không tin anh có thể im lặng mãi.” Dứt lời cô giơ tay lên. Những ngón tay thanh mảnh men theo gò má anh dần dần trượt xuống, chạm vào yết hầu gợi cảm, rồi khi tới cổ áo, tay cô bạo dạn cởi mấy cái cúc. Thân hình mềm mại như một con rắn dính sát bên cạnh anh, bàn tay lăn theo nơi cúc áo để hở, luồn vào trong.

Dưới lòng bàn tay là cơ bắp vạm vỡ và từng đường rãnh rõ ràng của người đàn ông.

“Tổng giám đốc Niên! Lòng ngực anh rắn chắc quá!” Cô cố tình kéo giọng mình thật nũng nịu, ánh mắt mê hoặc như một chú mèo con.

Bờ môi Niên Bách Ngạn khẽ động đậy, yết hầu di chuyển lên xuống.

Màn đêm vừa buông mà đường phố ở đây gần như đã hoàn toàn trống trải, xe cộ cực ít. Đây cũng là nguyên nhân Tố Diệp dám bạo gan trên đùa. Đương nhiên, cô một lòng tập trung vào việc chọc ghẹo Niên Bách Ngạn mà hoàn toàn không để ý rằng những tòa nhà ngoài cửa xe mỗi lúc một thưa thớt, cũng không phát hiện ra thế giới bên ngoài cửa sổ càng ngày càng hoang vắng.

Tố Diệp là một cô gái rất gan dạ. Trước giờ cô đều đam mê những trò chơi mạo hiểm, càng kích thích càng nhiệt huyết. Thế nên, khi Niên Bách Ngạn trở thành đối tượng kích động nhất trong mắt cô

cũng như phải khiến cô vất óc để chinh phục, thì sự nhiệt tình của cô không khác gì leo lên một đỉnh cao mới.

Bàn tay cô trượt dần xuống, nở nụ cười quyến rũ, cời thắt lưng của anh, rồi chậm chậm kéo khóa quần của anh xuống...

Cách một lớp vải mềm mại, lòng bàn tay cô lại bị bỏng rát vì nhiệt độ hùng hực ấy. Từ tận đáy lòng vốn dâng tràn cảm giác xấu hổ và ngập ngừng, nhưng lại không ngăn nổi khát khao muốn khám phá. Thế là, ngón tay cô dễ dàng chạm vào từng đường nét của anh.

Một thứ ngang ngược nằm giữa hai chân.

Sớm đã bộc phát kích thích vĩ đại.

Như một con quái thú sắp sổ lồng, tràn đầy sức mạnh nguy hiểm nguyên thủy của người đàn ông.

Cổ họng Niên Bách Ngạn rõ ràng lại chuyển động một cái. Tố Diệp nhìn rất rõ, trong lòng tự nhiên cảm thấy rất tự hào. Cô thích chọc ghẹo anh. Một người đàn ông bình tĩnh kiểm chế như vậy có thể bị cô chọc đến mất đi lý trí, cũng coi như chứng minh được sức hấp dẫn của cô. Cô càng sát lại gần anh hơn, ngực cô khẽ chạm vào cánh tay đang cầm vô lăng của anh.

Bàn tay dịu dàng lại tiếp tục mạnh dạn hơn nữa, từ từ kéo vách chắn cuối cùng xuống.

Con rồng lớn khí thế bùng bùng giãy tiếp theo đã được hiện diện, ngẩng cao đầu.

“Tổng giám đốc Niên! Anh lớn thật!” Câu nói này vừa là trêu chọc vừa sự cảm thán chân thành từ tận đáy lòng. Cô thích nó, chẳng

muốn che giấu thêm một chút nào. Cô nhẹ nhàng nắm lấy, cảm nhận nhiệt độ và sức mạnh của nó trong lòng bàn tay mình.

Niên Bách Ngạn cho xe đi chậm lại, đưa một tay ra khoác lấy vai cô. Ánh mắt nhìn về phía trước trở nên u tối, bàn tay đè mạnh lên vai cô. Lúc anh cất lời, thanh âm rõ ràng đã hơi khàn: “Em đúng là đồ tiểu yêu!”

“Cuối cùng cũng chịu mở lời vàng ngọc rồi.” Tố Diệp xích lại, khẽ thì thầm bên tai anh như một làn gió thoảng. Bàn tay đùa nghịch càng lúc càng không yên phận. Cô cúi xuống nhìn nó. Những đường gân xanh nổi lên vô cùng mạnh mẽ. Cái bụng nhỏ đã bắt đầu ấm lên, còn hơi tê dại. Cảm giác này giao hòa cùng nhiệt độ nơi bàn tay, chấn động từng khớp xương của cô.

Niên Bách Ngạn chỉ cảm thấy tay cô hơi lạnh. Khi cô nắm lấy nó, bụng anh liền thắt lại. Cảm giác mềm mại quá mức khiến cơ thể anh mềm nhũn. Lúc từng đầu ngón tay mát lạnh lướt qua, không những không thể khiến anh hạ nhiệt mà ngược lại càng khiến trái tim anh kêu gào muốn được bộc phát nguồn sức mạnh đang lớn lên không một chút kiêng dè.

Đêm khuya.

Con đường càng trở lên yên tĩnh.

Chiếc xe công vụ xa hoa đi dưới ánh đèn đường mơ hồ giống như một chú cá im lặng bơi dưới lòng biển sâu. Nếu có người đi qua, nhất định sẽ nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú đang vững vàng lái xe. Nhưng nếu nhìn kỹ chút nữa sẽ nhận ra có một cô gái quần áo xộc xệch, dựa bên cạnh, làm những hành động to gan, đầy mê hoặc.

“Anh yêu! Mấy tình nhân đó của anh có phải yêu nó lắm không?”

Một tay Niên Bách Ngạn nắm chặt vô lăng, một tay khẽ vuốt ve gương mặt cô. Ánh mắt mặc dù vẫn nhìn về đằng trước nhưng giọng nói đã khàn khàn. Trong đêm tối tĩnh mịch thế này, giọng anh vô cùng bùi tai, hấp dẫn: “Một mình em thích nó là đủ rồi.”

“Em không tin!” Tố Diệp thích anh như vậy. Cởi bỏ vẻ nghiêm nghị ban ngày, anh buổi tối có một chút gian tà, quyến rũ: “Cô trợ lý của anh chưa từng làm thế này ư? Bella ấy!”

“Cô ta không dám!” Khóe môi Niên Bách Ngạn khẽ cong lên.

Tố Diệp cười: “Thế còn Bạch Băng? Cô ta chưa bao giờ trêu đùa anh như vậy sao?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn trầm xuống: “Trừ phi cô ta không muốn được đầu tư nữa.”

“Vậy những người phụ nữ khác thì sao?” Tố Diệp nhìn gương mặt anh, nhất là đôi môi hơi cong lên ấy. Cô chỉ muốn nhào tới cắn một cái. Vẻ đẹp trai của người đàn ông này đúng là hại người.

Niên Bách Ngạn chuyển hướng bằng một tay. Chiếc xe trôi vào một khu không người. Anh thấp giọng đáp: “Chẳng người phụ nữ nào ở trước mặt anh dám to gan như em cả.”

Tố Diệp mím môi cười. Nhìn dáng vẻ quần áo không nghiêm chỉnh của anh vô cùng khôi hài. Cô xấu xa, giúp anh chỉnh đốn lại rồi nói: “Thế thì em cũng phải bớt phóng túng một chút để còn giữ lại chút hình tượng tốt.” Đầu tiên là châm lửa sau đó quay người bỏ chạy chính là tác phong của cô.

“Giờ em mới bớt phóng túng, còn kịp không?” Anh bất ngờ nói một

câu.

Tố Diệp không hiểu ý của anh.

Xe lại dừng lại đúng lúc này, “cạch” một cái, tất cả cửa được khóa lại.

Tố Diệp thấy anh dừng xe, hơi sững sờ một chút. Sau đó đưa mắt nhìn ra ngoài. Lúc này cô mới hoảng hốt nhận ra đây không phải đường về khách sạn. Bên ngoài gần như vắng ngắt, thấp thoáng mới nhìn thấy một tòa nhà ở rất xa. Dưới bóng đêm và ánh trăng, từng tòa nhà tựa như những bóng ma. Xung quanh rất yên tĩnh, không có bóng người cũng không có xe cộ qua lại.

“Niên Bách Ngạn! Đây là đâu vậy? Chẳng phải chúng ta về khách sạn sao?” Nhìn khung cảnh hoang vu bên ngoài, cô bắt đầu thấy sợ hãi.

Niên Bách Ngạn không trả lời cô. Anh thẳng thừng tắt máy, nghiêng người dựa vào ghế, nhìn cô như cười như không. Đôi mắt ấy sâu thẳm như một con sói, thường thức cảnh tượng trước mắt không một chút che giấu.

Tố Diệp rợn người, cố gắng áp mặt vào cửa sổ nhìn ra ngoài. Một lúc sau cô mới quay lại nhìn Niên Bách Ngạn: “Đây rốt cuộc là đâu?”

“Khu thành cũ!” Niên Bách Ngạn chậm chậm nói ra ba chữ.

Nhưng lại khiến trái tim Tố Diệp chấn động đến nỗi vỡ tan nát!

“Khu... Khu thành cũ?!” Ngay sau đó, thanh âm chói tai của cô suýt nữa thì bật tung cả khoang xe ra. Cô trừng mắt, nắm lấy vạt áo anh: “Anh mau lái xe đi! Khu thành cũ loạn lăm, lỡ xảy ra chuyện thì làm sao?”

“Xảy ra chuyện? Sao lúc nãy anh lái xe không thấy em sợ vậy, hử?” Nói rồi, Niên Bách Ngạn xích người lại. Bóng hình cao lớn bao trùm lấy đỉnh đầu cô, bờ môi mỏng áp sát khuôn mặt cô, bàn tay phủ lên người cô bắt đầu thiếu nghiêm túc.

“Bách Ngạn! Em... Em chỉ đùa với anh thôi mà...” Tố Diệp nuốt nước bọt, hai tay chống lên ngực anh: “Chúng ta mau đi đi! Em nói thật đấy, đừng đùa nữa!”

Cô đã tận mắt chứng kiến cảnh cướp bóc giết chóc trên khu thành cũ này. Sau đó trên đường cùng Niên Bách Ngạn tới khu mỏ cô mới được biết, người da vàng ở đây, nhất là ở khu vực này đều khiến người ta chú ý như một thỏi vàng. Trong mắt người da đen, người da vàng ở đây đại diện cho tiền bạc.

“Diệp Diệp! Anh không đùa cợt với em.” Niên Bách Ngạn mỉm cười, giờ tay soi dấu vết tay. Ghế xe bắt đầu chậm chậm ngả ra. Anh cũng theo đó đè lên người Tố Diệp. Anh kéo một cái, bờ vai cô đã lộ ra dưới mắt.

Dưới ánh sáng mờ mờ, dục vọng trong đôi mắt anh vô cùng rõ ràng. Không giống như sự lý trí trầm ổn thường ngày, anh giờ như một quái thú tham lam chuẩn bị nuốt chửng cô vào bụng.

Tố Diệp biết anh muốn cái gì. Cô càng cảm thấy kinh hoàng hơn. Cô nhìn ra ngoài cửa xe rồi lại nhìn anh, đưa tay chặn bờ môi anh lại: “Anh điên rồi sao? Em... Em không muốn ở đây! Em muốn về khách sạn.”

“Sợ ư? Chẳng phải trước giờ em vẫn thích kích thích sao?” Niên Bách Ngạn cởi hần quần áo của cô ra, mê đắm nhìn người con gái trong lòng mình. Làn da trắng trẻo, cái miệng hồng chúm chím, cái cổ

trắng muốt như thiên nga, xương quai xanh làm nổi bật lên vẻ dịu dàng và yếu đuối của người con gái. Bầu ngực đầy đặn và hấp dẫn. Cô như một mỹ nhân ngư đã bị người ta cắt mất chiếc đuôi, biến thành đôi chân. Đôi chân ấy thon dài trắng sáng, co quắp lại càng khiến Niên Bách Ngạn say đắm.

Anh kéo tay cô ra, đan mười đầu ngón tay lại, đặt lên đỉnh đầu. Anh áp mặt xuống, hôn lên bờ môi cô, khẽ thì thầm: “Yên tâm đi! Ở đây vào giờ này, lát nữa cho dù em có hét khản cổ cũng không sao!”

“Sẽ có người đi qua...” Tố Diệp thật sự sợ hãi. Cô dù có lớn gan đến mức nào cũng không chịu nổi cảnh tượng có người ngã gục xuống đất vì bị bắn, có mê hoặc thế nào chẳng qua cũng chỉ học hỏi mấy bộ phim người lớn, giỏi lắm cũng là kẻ gà mờ. Vừa rồi chẳng qua cô chỉ đùa anh một chút thôi, cô không ngờ anh lại lái xe vào đây, thậm chí anh còn muốn ở trên xe...

“Tính năng của xe có thể bảo đảm cho em được an toàn.” Niên Bách Ngạn vừa cười vừa tháo nốt tấm chắn cuối cùng trên người cô. Ngón tay từ eo cô chầm chậm di chuyển lên, khi phủ xuống ngực thì đột ngột gia tăng sức mạnh. Cô thở dốc, còn anh thì chặn hơi thở của cô lại, cánh tay chắc khỏe gần như muốn đưa cô vào trong người mình.

“Niên Bách Ngạn...” Thấy anh định làm thật, Tố Diệp run lên, thanh âm phát ra cũng run rẩy.

“Cởi cúc áo cho anh.” Niên Bách Ngạn khẽ ra lệnh bên tai cô. Bờ môi mỏng trượt dần từ vành tai cô đi xuống, rồi lan tới tận ngực cô, nhiệt tình như lửa...

Quyển 4 - Chương 168: Anh thật lòng với em

Đôi tay cô bị anh mê hoặc, không còn nghe lời nữa.

Cơ thể anh từ trên đè xuống.

Đập vào mắt Tố Diệp là bờ vai rộng của Niên Bách Ngạn. Làn da trắng kiện đẹp như tạc tượng, ánh lên màu đồng hấp dẫn lòng người dưới ánh sáng u tối. Gương mặt anh tuấn, hàng lông mày sắc nét, chiếc cằm với độ cong gợi cảm, lồng ngực cơ bắp nhấp nhô lên xuống theo hơi thở nặng nề của anh. Cô thừa nhận vóc dáng này hội tụ đầy đủ nét đẹp khiến người con gái mơ tưởng.

Cơ bụng gồ lên những đường cong rõ nét. Khi anh nâng người lên, cởi thắt lưng và quần Âu ra, dưới đường nhân ngư là một sức mạnh cường tráng.

Tố Diệp nhìn đã thấy choáng váng, lại còn bị bàn tay anh trêu đùa khiến cả người cô như bốc hỏa. Cô liên tục cầu xin, cong người như một con tôm: “Niên Bách Ngạn! Em sai rồi! Em xin lỗi anh còn không được sao? Chúng ta đi thôi. Em... Em thật sự lo sẽ có người bắt em một phát đằng sau lưng...”

Bờ môi Niên Bách Ngạn di chuyển trên ngực cô. Hô hấp của hai người triền miên, đan cài, trở thành một tấm lưới lớn, chằng chịt. Sự ấm nóng và ám muội chính là hơi thở của tấm lưới ấy. Nó quyến chặt lấy anh và cô. Họ như hai con cá khát nước quẩn quýt lấy nhau.

Nghe cô nói xong, nụ cười của anh càng trở nên mê đắm, ngữ khí

trầm thấp lướt qua cổ cô: “Em đẹp như vậy, cho dù người nào có ý nghĩ xấu xa cũng phải “diệt trước giết sau”.”

“Niên Bách Ngạn!”

Anh cười khế, bàn tay lướt xuống đùi và eo cô.

Thanh âm của Tổ Diệp lại mềm đi, trong lòng hừng hực như bị lửa thiêu. Nhất là một vị trí nào đó trên người như bị một ngọn núi lửa chạm vào, còn chưa bắt đầu đã tan chảy dưới lớp nham thạch này.

Khu thành cũ, vị trí nguy hiểm.

Sau chính sách diệt chủng và phân biệt chủng tộc, người da trắng cũng không còn dám bén mảng tới khu vực này nữa. Vậy mà Niên Bách Ngạn lại đưa cô tới đây làm điều cấm kỵ, giống như một sự trừng phạt cho hành động ngông cuồng của cô ban nãy. Nhưng không hiểu sao, khi làn môi và cánh tay Niên Bách Ngạn kích thích cô thành công, khiến những tiếng gọi mê hồn không ngừng thốt ra, niềm vui trong sự cấm kỵ này giao hòa cùng với nỗi sợ hãi, căng thẳng lại trở thành một dòng thác lũ, dần nhấn chìm lý trí của cô.

Có một sự hồi hộp.

Cùng một chút lo lắng.

Nhưng phần nhiều là sự chờ đợi.

Chờ đợi một lần hoan ái mãnh liệt, chưa bao giờ có.

Cơ thể Niên Bách Ngạn đè xuống.

Giây phút anh tiến vào, chân tay cô co rụt dữ dội như bị chuột rút. Cô

ngẩng đầu, khó khăn đón nhận sức mạnh tấn công cố tình chậm chạp lại mang theo chút trừng phạt của anh. Cơ thể căng ra ở một mức độ cao nhất.

Khi anh chạm tới điểm tận cùng, cô vẫn bất giác kêu lên. Niên Bách Ngạn nuốt trọn lấy môi cô, khẽ cảnh cáo: “Lần sau còn dám cời quần của người đàn ông khác, anh nhất định sẽ lột da em!”

Dứt lời, anh mạnh mẽ xông lên, hoàn toàn đóng đinh cô vào ghế xe.

Tổ Diệp bị nguồn sức mạnh khổng lồ ấy kích thích tới nỗi như sắp cắn đứt lưỡi. Cô chỉ có thể vịn chặt lấy người anh như một cây dây leo, quấn quanh anh, không dám buông lỏng, sợ rằng chỉ một giây nữa thôi mình sẽ rơi xuống vực sâu muôn trượng.

Cô biết là anh đang tức giận chuyện ấy.

Thế là cô cố gắng giải thích trong sự khó nhọc: “Rõ ràng là anh ta nói dối trước mặt em. Bên trên không mặc áo, thế thì kim cương chỉ có thể giấu ở dưới...”

“Thế hả?” Niên Bách Ngạn tập trung hưởng trọn sự mềm mại của cô, làm ngơ với lời biện bạch ấy.

Hô hấp của anh dần trở nên khàn đục, nhưng vẫn cảm nhận được sự run rẩy trong nét dịu dàng của cô. Cảm giác này như lấy sắp lấy mạng anh. Anh chậm dần lại, đợi cô từ từ thích ứng mới bắt đầu tham lam hơn.

Tổ Diệp cảm thấy nơi nào đó đang bùng cháy mãnh liệt. Mỗi lần anh tiến công đều kích thích vào ngọn lửa đang bốc cao dữ dội.

Cô nhìn cơ thể mình bị anh vằn vò. Bàn tay anh mạnh mẽ, rắn chắc,

gần như làm cơ thể cô đứt rời. Đúng như anh nói, những tiếng thờ dốc, rên rỉ của cô tiếng sau cao hơn tiếng trước, cuối cùng gần như trở thành tiếng thút thít, nghẹn ngào.

Ánh trăng mênh mang tràn vào khoang xe, rắc lên những tia sáng bàng bạc.

Làn da Tố Diệp như được phủ một lớp muối tinh, nhưng chẳng mấy chốc đã bị người đàn ông ngang tàn thấm ướt toàn thân. Mái tóc cô quấn giữ hai cơ thể. Làn tóc đen nhánh che đi bầu ngực đầy đặn, như đang mơn man trên cánh tay anh.

Giống như một bữa tiệc thịnh soạn.

Người đàn ông là thực khách, còn cô gái trở thành miếng cá khiến người thèm thuồng nhất trên bàn tiệc. Nó vừa được đánh lên bờ, cảm giác ướt át gợi cảm lan khắp cơ thể.

Trong xe tỏa ra mùi hương nguyên thủy của nam và nữ.

Cơ thể Tố Diệp thật sự giống một con cá bị anh bày đủ tư thế để chiếm đoạt. Nơi bí mật như cái miệng nuốt gọn người đàn ông. Mái tóc rối bời theo từng nhịp tiết tấu.

Mỗi lần anh đều đưa cô lên tới đỉnh.

Cô gần như hét khản cổ, cảm thấy người đàn ông trên người đang điên cuồng thôn tính cả cơ thể và linh hồn mình. Cô nghẹn giọng, mơ hồ nói một câu, như đang cầu xin Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp run rẩy, ôm chặt lấy lưng anh. Nhiệt độ của da thịt và xúc cảm khiến cô cảm nhận được một sự an toàn trong trận tàn phá, hủy diệt này.

Cơ bắp sau lưng Niên Bách Ngạn gồ lên, mồ hôi ướt đẫm. Còn trên tấm lưng rộng lớn như cửa thành ấy là đôi tay trắng, mảnh mai của cô, đang vô thức cào cấu. Đó là sự kết hợp âm dương hoàn hảo, là bản năng nguyên thủy nhất giữa nam và nữ.

Niên Bách Ngạn như một kỵ sỹ còn cô như một mảnh đất màu mỡ bị anh chinh phục hoàn toàn. Anh nghiền nát cô thành trăm mảnh, ép thành một dòng nước thơm ngọt...

Cuối cùng bao lâu sau mới được Niên Bách Ngạn đưa về khách sạn cô không còn nhớ rõ nữa. Tố Diệp chỉ nhớ khi anh ôm cô say giấc, ở trong lòng anh, cô cảm thấy an toàn đến lạ.

Không có tiếng súng, cũng không có bất kỳ ai quấy nhiễu.

Đúng thế, anh đã mang tới cho cô một lần ân ái kinh hãi và chấn động.

Khi Tố Diệp tỉnh lại thì cô đã nằm trên chiếc giường lớn của khách sạn, cơ thể trần như nhộng, dán chặt lưng trên giường. Lớp chăn mỏng mềm mại khiến cô có cảm giác nằm trên mây.

Cô chưa tỉnh giấc ngay. Bên ngoài là ánh sáng màu lục lam mờ ảo, trời vẫn còn chưa sáng hẳn. Cô tỉnh giấc khi Niên Bách Ngạn dậy đi vào phòng tắm. Khi cô có phản ứng thì anh đã trở về giường, ôm cô vào lòng ngủ như một thói quen, hơi thở nhẹ nhàng phả lên gương mặt cô.

Cảm giác này ấm áp và thoải mái xiết bao!

Cứ như vậy, Tố Diệp tỉnh hẳn, khẽ xoay người, rúc vào lòng anh. Rồi cô ngảng đầu, ánh mắt men theo cằm anh đi lên. Anh đang nhắm

mắt. Trong lòng không hiểu sao bỗng dâng lên một cảm giác thỏa mãn. Cô ôm lấy eo anh, vùi mặt vào ngực anh.

Nếu giữa anh và cô không chen ngang nhiều người như vậy thì tốt biết mấy.

Nếu họ vốn chỉ là hai người qua đường, vô tình gặp nhau ở một thành phố xa lạ, rồi bất chợt nảy sinh tình cảm và yêu nhau thì tốt biết mấy.

Màn triền miên trong xe đã rút cạn sức lực của cô nhưng lại lấp đầy tình yêu cô dành cho anh. Khi hít trọn hơi thở của anh, tim cô lại nhói đau. Từ khi nào cô lại quan tâm anh có thuộc về mình không đến thế? Từ khi nào cô lại bắt đầu hoang mang, lo sợ sẽ mất đi anh?

Gương mặt cô áp sát lồng ngực anh, lắng nghe từng nhịp đập mạnh mẽ. Dù không muốn thừa nhận cũng không thể. Cô đã không còn cách nào đè nén tình yêu và sự say đắm dành cho anh nữa rồi.

Cô yêu anh sâu sắc, còn yêu hơn cả yêu nữa.

Cô gái trong lòng như một con mèo quấy rầy khiến trái tim Niên Bách Ngạn ngứa ngáy. Anh trước giờ vẫn ngủ không sâu giấc, khi phát hiện cô chui vào lòng mình anh bèn mở cánh tay ra để cô gối lên, còn tay kia thì ôm lấy eo cô.

Cô nhân cơ hội đó rúc vào cổ anh. Hơi thở dịu dàng xen lẫn với mùi gỗ mộc nhạt nhòa của anh.

“Niên Bách Ngạn...” Cô khẽ lên tiếng, vì biết anh đã tỉnh rồi.

“Ừm.” Anh đáp lại trên đỉnh đầu cô.

Tố Diệp khẽ thở dài, càng ôm anh chặt hơn. Một lúc lâu sau cô hỏi: “Anh đưa em tới Nam Phi còn có lý do gì khác không?”

Bàn tay anh đặt lên eo cô nhẹ nhàng vỗ về. Thanh âm của anh vẫn còn cảm giác khàn khàn, uể oải của người mới tỉnh ngủ: “Em nói chuyện với Lâm Yêu Yêu rồi?”

Cô chớp chớp mắt, gật đầu. Anh rất thông minh, còn cô cũng không muốn che giấu tâm sự và sự nghi hoặc trong lòng.

Niên Bách Ngạn ôm cô, giọng nói cũng vẫn chậm rãi từ tốn như mọi khi: “Đừng nghĩ nhiều! Anh chỉ muốn cố gắng hết sức có thể để em không phải chịu liên lụy. Em đã thuộc về anh thì anh phải có trách nhiệm với em.”

“Nhưng em không hiểu...”

“Không hiểu chuyện gì?”

Cô hơi ngước lên, khẽ chạm nhẹ vào những cọng râu lún phún trên cằm anh. Cô như đang suy nghĩ điều gì, ánh mắt đầy suy tư: “Anh cũng đang đồng thời bảo vệ Diệp Ngọc, đúng không? Anh và chị ta đâu cần dùng tới hai chữ “ly hôn”?”

Niên Bách Ngạn cúi đầu, mở miệng cắn ngón tay cô một cái, thấy cô rụt tay lại, anh khẽ cười: “Có những lúc làm họ mất cả chì lẫn chài không phải là cách hay nhất. Hơn nữa, nhà họ Diệp có ơn với anh.”

“Nhưng như vậy thì quá hời cho Bạch Băng.” Scandal đối với ngôi sao mà nói đa phần chỉ càng khiến họ thêm nổi tiếng.

“Hình như em rất có thành kiến với cô ta thì phải.” Niên Bách Ngạn mỉm cười.

Tố Diệp nhăn mũi: “Từ cái ngày cô ta cứ dính sát vào người anh như con cá da trơn ấy.”

Anh bật cười, cúi xuống hôn lên trán cô: “Chẳng qua là đôi bên cùng có lợi thôi, đừng coi là thật.”

“Diệp Ngọc sẽ không ly hôn với anh đâu... à... ý em là, chị ta sẽ không để chúng ta được như ý đâu.” Tố Diệp thực sự lo lắng. Nhớ lại sự kiên quyết và điên rồ của Diệp Ngọc trong bệnh viện hôm đó, cô chẳng cảm thấy yên tâm chút nào.

Niên Bách Ngạn vỗ nhẹ vào lưng cô: “Để anh lo!”

Anh không hứa hẹn với cô quá nhiều, chỉ có ba chữ này thôi mà vững như bàn thạch.

Tố Diệp không hỏi thêm nữa. Lời nói của anh như một liều thuốc an thần, ít nhất khiến trái tim từ sau khi nhận được điện thoại của Lâm Yêu Yêu luôn bất an đó của cô cảm thấy được an ủi.

Cô co người lại, nép vào lòng anh. Cho dù tương lai thật sự sẽ rất khó vượt qua, chỉ cần vẫn được nằm trong vòng tay này cô cũng mãn nguyện rồi.

Niên Bách Ngạn tưởng cô lạnh, bèn thu chặt cánh tay, cơ thể hai người lại một lần nữa tự nhiên xích lại. Sáng sớm là thời điểm dục vọng của người đàn ông dâng cao. Anh cũng không ngoại lệ. Anh không sao xua đi được cảnh tượng trong xe đêm qua khỏi đầu. Tiếng thở yêu kiều và sự ngênh hớp của cô như một ngọn lửa một lần nữa châm lên sự nhiệt tình của anh.

Anh cúi đầu, nụ hôn từ từ lướt xuống.

Lúc này, Tố Diệp lại yếu ớt hỏi một câu: “Niên Bách Ngạn! Anh đối với em chỉ có trách nhiệm thôi sao?”

Nụ hôn trên bờ vai khựng lại trong giây lát. Anh nâng cằm cô lên, nhìn vào mắt cô, dịu dàng nói: “Diệp Diệp! Tình cảm của anh với em thế nào em còn không rõ sao?”

Mí mắt cô khẽ run rẩy.

“Anh thật lòng với em.” Niên Bách Ngạn cúi xuống, sống mũi cao thẳng cọ lên mũi cô.

Tố Diệp cười, nụ cười rất ngọt ngào. Cô biết, anh từng nói anh sẽ không đùa giỡn với tình cảm.

Cô phát hiện ra anh lại có cảm hứng. Bị những cọng râu mới mọc của anh làm cho buồn buồn, cô cười hì hì, né tránh nụ hôn của anh, đưa ra một loạt lý luận: “Một chuyên gia tình dục học người Mỹ đã đưa ra công thức hợp lý cho số lần hoan ái rồi. Lấy số đầu tiên của tuổi nhân với 9. Số đầu trong tuổi anh là 3, nhân với 9 là 27, thế nên tốt nhất là trong vòng 20 ngày anh chỉ nên làm 7 lần thôi.”

Niên Bách Ngạn bất chấp cái lý luận chuyên gia gì đó của cô, vui đầu vào ngực cô, mơ hồ đáp: “Vậy thì anh dự chi cho sau này.”

Ánh nắng mai buổi bình minh xé rách đường chân trời mênh mông, nhiệt độ trong phòng tăng lên nhanh chóng.

Khi Niên Bách Ngạn một lần nữa khiến cô được thỏa mãn, cô vô thức ôm chặt lấy anh. Niềm sung sướng mãnh liệt dâng lên khiến nước mắt chột trào ra. Cô thút thít: “Bách Ngạn! Em yêu anh mất rồi... Phải làm sao... Phải làm sao đây?”

Niềm hạnh phúc như nổ tung trong lòng Niên Bách Ngạn, tựa một màn pháo hoa rực rỡ sắc màu. Anh đặt lên môi cô một nụ hôn sâu, rồi khẽ thì thầm bên tai cô bằng giọng khàn đặc: “Em phải đi theo anh, cả đời này đều phải đi theo anh, biết không?”

Tố Diệp bị bỏng rất bởi nhiệt độ của anh, một lần nữa cô ngẩng đầu đón lấy nụ hôn nồng nàn của anh...

Bắc Kinh, màn đêm đẹp lộng lẫy.

Nhưng nhà họ Diệp lại bị bao trùm trong bầu không khí bất an.

Nguyễn Tuyết Mạn đang đi đi lại lại trong phòng sách, không ngừng gọi điện thoại, nhưng vẫn không gọi được. Cuối cùng bà ta thực sự sốt ruột, vội đi tới trước mặt Diệp Hạc Phong, nói: “Ông từ sáng tới tối chỉ xem báo, theo dõi giá cả thị trường. Khi nào thì ông biết lo lắng một chút tới con gái mình? Tiểu Ngọc đi tới giờ này vẫn chưa về, gọi điện cũng không bắt máy, phải làm sao đây?”

Diệp Hạc Phong ngồi trên sofa, sau khi nghe xong bèn ngẩng đầu nhìn Nguyễn Tuyết Mạn, thở dài rồi đặt tờ báo trên tay xuống. Ông bỏ cặp kính lão ra, day day thái dương: “Tiểu Ngọc cũng đâu còn bé bỏng gì nữa. Bà phải cho con không gian tự do, cứ quản nó chặt như thế làm gì?”

“Thời thế đã khác trước rồi, tình hình bây giờ như thế nào? Cái thằng Niên Bách Ngạn đó nói trở mặt là trở mặt, đã đề nghị ly hôn với Tiểu Ngọc nhà chúng ta. Lỡ như con nó nghĩ quẩn thì phải làm sao?”
Nguyễn Tuyết Mạn lo lắng.

Diệp Hạc Phong lắc đầu: “Có gì mà nó phải nghĩ quẩn? Bách Ngạn đề nghị ly hôn đã giữ cho nó quá đủ thể diện rồi. Bây giờ người bị

đám nhà báo vây quanh là Bách Ngạn chứ không phải Tiểu Ngọc.”

“Ông nói thì nghe hay lắm, cuối cùng vẫn là con gái chúng ta chịu thiệt!” Nguyễn Tuyết Mạn vẫn không chịu thôi: “Chiêu này của Niên Bách Ngạn đúng là thâm độc. Ngoại tình ư? Tôi thấy đúng là nó ra ngoài “ăn”, nhưng đối tượng không phải Bạch Băng mà là Tố Diệp!”

“Đủ rồi! Đừng có vô duyên vô cớ lôi con bé vào. Bây giờ chúng ta đang nói chuyện Bách Ngạn và Tiểu Ngọc ly hôn.”

“Sao? Tôi nhắc tới Tố Diệp là ông khó chịu sao? Đứa mù cũng nhìn ra lúc đầu Tố Diệp cố tình quyến rũ Bách Ngạn. Tại sao lần này Bách Ngạn lại quyết tâm ly hôn? Chẳng phải là do đứa con gái đó của ông xúi giục sao? Người ngoài mù mờ nhưng chẳng lẽ tôi lại không rõ?” Hai mắt Nguyễn Tuyết Mạn rực lên như hai ngọn lửa: “Đừng tưởng tôi không biết ông nghĩ gì. Ông vẫn còn yêu người đàn bà đó, thế nên con gái của cô ta dù có làm chuyện gì ông vẫn muốn lấp liếm phải không? Tiểu Ngọc không phải con gái ông sao? Diệp Hạc Phong! Ông làm người công bằng một chút có được không?”

“Lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng là thịt, tôi còn biết làm sao?” Diệp Hạc Phong cao giọng, ánh mắt nghiêm nghị: “Tôi đã nói với bà từ lâu rồi, con cháu có phúc của con cháu. Ban đầu chính bà một lòng muốn vun vào cho hôn sự này. Bà vốn không hiểu đạo lý “dưa cớ bẻ thì không ngọt”. Tình cảm có thể miễn cưỡng được sao? Trước đây Tiểu Ngọc không hiểu. Tôi nghĩ trải qua chuyện lần này nó sẽ hiểu ra thôi. Con người ta phải vấp ngã một lần thì mới khôn lớn lên được. Nó cũng trưởng thành rồi, lẽ nào bà còn muốn nó ôm lấy một cuộc hôn nhân không hạnh phúc mà sống cả đời sao?”

Nguyễn Tuyết Mạn cười khẩy: “Coi như tôi hiểu ý ông rồi. Vòng vèo như vậy chẳng qua ông đang nói chính mình thôi. Chẳng phải ông trách tôi khi trước đuổi Tố Thu đi sao? Diệp Hạc Phong! Ông xem lại

lượng tâm của mình đi. Bao năm nay ở nhà họ Diệp tôi chăm sóc ông hết lòng, còn ông thì sao? Ông đối xử với tôi thế nào? Ông thà ra ngoài tìm phụ nữ cũng không chịu chạm vào tôi! Ông đang trừng phạt tôi, hành hạ tôi, chẳng phải sao? Tôi cho ông biết. Cho dù ông có yêu cô ta đến thế nào thì cô ta cũng chết rồi! Người đứng trước mặt ông đây mới còn sống!”

Diệp Hạc Phong nhìn bà ta, ánh mắt đục ngầu ngập tràn đau đớn: “Tôi thấy bà sống đến từng tuổi này coi như phí phạm cuộc đời rồi. Đúng vậy, cả đời này tôi chỉ yêu một mình Tố Thu thôi. Tôi cũng chỉ thừa nhận một mình bà ấy là vợ tôi thôi!”

“Ông...”

“Nhưng Tiểu Ngọc là cốt nhục của tôi. Bao năm nay tôi không thiên vị cũng coi như nể mặt bà rồi.” Diệp Hạc Phong lạnh lùng ngắt lời bà ta: “Bách Ngạn đề nghị ly hôn, tôi không có bất cứ ý kiến gì, vì đây là một sự giải thoát cho Tiểu Ngọc. Cho dù sau này Bách Ngạn thật sự ở cùng với Tiểu Diệp, tôi cũng không phản đối, vì tôi tin tưởng con người của Bách Ngạn. Chỉ cần nó yêu Tiểu Diệp là nó sẽ đối xử tốt với con bé. Tiểu Diệp cũng là đứa con gái mà tôi yêu quý, tôi mong nó cũng được hạnh phúc. Nếu muốn cả hai đứa con gái đều hạnh phúc thì ly hôn là cách giải quyết tốt nhất.”

Nguyễn Tuyết Mạn tức run người, chỉ vào ông: “Ông giỏi lắm, Diệp Hạc Phong! Hôm nay rốt cuộc ông cũng chịu nói thật ra rồi. Ông ra cái vẻ đường hoàng, đừng tưởng tôi không biết mấy suy nghĩ quỷ quyệt của ông. Ông làm gì tốt cho Tiểu Ngọc chứ? Nếu ông xử lý mọi chuyện công bằng thì đừng có tặng thêm cổ phần cho Tố Diệp? Ông tưởng tôi không biết ông muốn Tố Diệp vào công ty vốn dĩ là muốn nó chen chân vào hội đồng quản trị sao? Sao tôi không thấy ông lo cho tương lai của Tiểu Ngọc vậy? Con đàn bà ti tiện đó có cái gì tốt đẹp? Cô ta chết rồi thì thôi đi, còn để lại một đứa tiểu yêu đến quấy

những hôn nhân của Tiểu Ngọc, làm cả nhà họ Diệp này trên dưới đều không được yên ổn.”

Diệp Hạc Phong nghe xong nổi cơn thịnh nộ, đập bàn đứng dậy: “Nguyễn Tuyết Mạn! Bà nghe cho rõ đây. Sản nghiệp của nhà họ Diệp là do Diệp Hạc Phong này từng bước một gây dựng nên, tôi muốn chia thế nào là quyền của tôi! Tôi không những sẽ giữ lại cổ phần cho Tiểu Diệp, mà còn thay đổi di chúc. Căn nhà này sẽ ghi rõ có một phần của nó!”

“Ông! Ông...”

“Có thời gian thì bà hãy làm công tác tư tưởng cho Tiểu Ngọc đi. Tôi và bà đã khổ vì hôn nhân rồi, lẽ nào còn muốn con gái đau khổ sao?” Sau khi hét lên với bà ta, Diệp Hạc Phong đi ra khỏi phòng sách, rời khỏi nhà.

Nguyễn Tuyết Mạn lão đảo ngã xuống sofa, khóc rưng rức. Một lúc sau, có người gõ cửa đi vào, là Diệp Hạc Thành. Thấy vậy, ông ta vội bước tới: “Chị dâu! Chị sao vậy? Em vừa về nhà đã nhìn thấy anh cả ùng ùng bỏ đi.”

“Hạc Thành à... Số chị khổ quá!” Nguyễn Tuyết Mạn ôm lấy Diệp Hạc Thành, nước mắt như mưa.

Diệp Hạc Thành nhíu mày, thờ dãi.

Ngoài cửa phòng sách, có một đôi mắt nhìn chăm chăm vào cảnh tượng bên trong phòng. Đôi mắt ấy u ám đến rợn người...

Quyển 4 - Chương 169: Người thông minh yêu người thông minh là điều vui vẻ

Henry là một người đàn ông da trắng.

Nam Phi là nơi có rất nhiều màu da. Người da trắng ở mảnh đất này luôn chiếm lĩnh vị trí cao về kinh tế, chính trị. Mặc dù chính quyền Nam Phi mới được thành lập luôn cố gắng hoàn thiện và nâng cao vị trí của người da đen, thậm chí người da đen đã có quyền tham gia vào bộ máy chính trị, nhưng trên thực tế người da đen sống ở đây vẫn thuộc hạ tầng. Địa vị xã hội của họ không cao, rất nhiều con cái của người da đen vẫn không được đi học.

Henry là người phụ trách đấu thầu mỏ kim cương lần này. Trông ông ta tầm bốn mươi, năm mươi tuổi, để râu dê, mặc áo vest đi giày da khá cầu kỳ. Vừa ngồi xuống ghế trong phòng họp, ông ta đã châm một điếu xì gà. Làn khói thuốc bay nhẹ nhàng tự nhiên làm gương mặt không còn trẻ trung đó thêm mờ ảo. Đôi mắt màu nâu xám của ông ta khiến Tố Diệp nhớ tới bức tường gạch xám ở trấn Thiên Đăng.

Tại Nam Phi, rất nhiều mỏ khoáng sản đều là của tư nhân, chính phủ không có quyền can dự vào việc quản lý và xử lý những mỏ khoáng sản này. Chúng đương nhiên bao gồm cả mỏ vàng và mỏ kim cương. Mà cách để chủ mỏ có được mỏ khoáng sản của mình thì vô số kể, trong đó cũng không thiếu những thủ đoạn bạo lực. Trên đường tới bộ phận chi nhánh của Tinh Thạch, Tố Diệp đã được Niên Bách Ngạn cho biết, ngài Henry này không những là người phụ trách

đấu thầu lần mà còn là một Sightholders. Cái gọi là Sightholders trên thực tế tương đương với tổng hội bán lẻ, tổng số Sightholders trên toàn thế giới chưa tới một trăm người. Hiện nay chín mươi phần trăm sản lượng kim cương trên thế giới đã bị DTC* lũng đoạn. Sightholders là những thương nhân kim cương và đá quý được DTC lựa chọn cẩn thận thông qua lý lịch hoặc theo cách cha truyền con nối. Người được vào DTC tiến hành chọn hàng sẽ có tư cách được mua với giá thấp nhất. Vì điều kiện hà khắc nên mỗi năm có rất ít người mới gia nhập.

*Giải thích thêm về Sightholders và DTC: De Beers là công ty kim cương hàng đầu thế giới hoạt động hơn 125 năm với 15 mỏ khai thác tại 4 nước. Cho tới thời điểm hiện tại, chưa công ty nào có khả năng thay thế vị trí dẫn đầu trên thị trường kim cương của De Beers. Thuộc tập đoàn De Beers là Công ty Thương mại Kim cương DTC, một chi nhánh phân phối kim cương thô. DTC cũng là nhà cung cấp kim cương lớn nhất trên thế giới, xét về mặt giá trị. DTC phân loại, đánh giá và sắp xếp kim cương thô được khai thác ở Botswana, Canada, Nam Phi và Namibia. Sightholders là những thương nhân có tư cách đi xem hàng. Mỗi năm DTC tổ chức đại hội xem đá quý, sẽ đưa ra một số lượng người để các công ty đá quý mỗi quốc gia cạnh tranh, người chiến thắng sẽ được tham dự đại hội này. Thương nhân đó có thể mua đá quý thô hoặc kim cương đã được cắt mài.

Trường hợp của Henry là cha truyền con nối. Bạc cha chú của ông ta cũng từng là những Sightholders lâu năm.

Đương nhiên, còn có một số thương nhân đủ số vốn cho phép, được tiến hành mua mỏ, ví dụ như Niên Bách Ngạn hay Kỳ Đông Nham. Như vậy họ sẽ không chịu sự khống chế của DTC. Việc này phải nhờ vào đôi mắt tinh tường và nhiều năm kinh nghiệm của những nhà đầu tư. Vì một khi không may mắn, đấu giá phải một mỏ rỗng, thì cũng đồng nghĩa với việc họ sẽ thân bại danh liệt.

Tố Diệp đi cùng với Niên Bách Ngạn tới gặp ngài Henry. Vừa bước chân vào phòng họp cô suýt nữa bị sặc khói thuốc. Trước giờ cô vẫn không chịu nổi mùi xì gà. Henry nhìn thấy Niên Bách Ngạn đến bèn đặt chiếc xì gà sang một bên, đứng dậy bắt tay. Bên cạnh là Bella, có lẽ cô ta không ngờ Tố Diệp sẽ đến cùng, sau khi nhú mào bèn nhìn sang Niên Bách Ngạn, rạng rỡ chào hỏi.

Henry nhìn sang phía Tố Diệp, hai mắt rực sáng, bộ râu dê cũng rung lên từng nhịp theo cảm xúc ngạc nhiên: “Anh Niên! Cô gái xinh đẹp này cũng là trợ lý của anh sao?”

Niên Bách Ngạn đang định trả lời thì Tố Diệp đã giơ tay ra trước mặt Henry, nụ cười trên môi dịu dàng như đóa hoa lê đầu cành ngày xuân: “Chào ngài! Tôi là cố vấn tâm lý được mời tới Tinh Thạch, Tố Diệp.”

Henry ngẩn người, đến cả Bella bên cạnh cũng sững sờ.

“Ngài Henry!” Tố Diệp từ đầu tới cuối vẫn giữ nguyên tay của mình.

“À... chào cô, chào cô!” Lúc này Henry mới có phản ứng, bắt tay lại với cô.

Niên Bách Ngạn đứng bên bình tĩnh mỉm cười, cho phép Tố Diệp tự giới thiệu. Rồi anh giơ tay ra: “Ngài Henry, mời ngài!”

Sau khi ngồi xuống, Henry lại bất giác đánh giá Tố Diệp, ánh mắt có phần do dự: “Cô Tố còn trẻ như vậy mà đã trở thành cố vấn tâm lý của Tinh Thạch thật khiến người ta khâm phục, xin hỏi thầy của cô là...?”

“Tiến sỹ Adrian!”

Henry tròn mắt: “Tiến sỹ Adrian? Chính là vị tiến sỹ đã giành được mấy giải thưởng lớn của quốc tế trong lĩnh vực tâm lý học đó sao?”

“Đúng vậy! Ông ấy là thầy giáo của tôi.” Tiến sỹ Adrian hiện nay là chuyên gia tâm lý học khét tiếng trên thế giới, chuyên ngành hành vi học. Ông sinh ra trong một gia đình theo nghiệp tâm lý học, mấy đời đều nghiên cứu về tâm lý con người, là người liên tiếp thành công với những báo cáo tâm lý học do mình viết, được làm tài liệu giảng dạy cho các chuyên ngành tâm lý học toàn thế giới. Ông là một lão già tính cách quái đản. Tố Diệp không hề nói dóc. Hồi du học ở nước ngoài, khi nghiên cứu về hành vi học, thầy của cô chính là tiến sỹ Adrian. Chỉ có điều sau này cô lại đam mê chuyên ngành phân tích giấc mơ, nên người hướng dẫn cũng chuyển thành Đinh Tư Thừa.

Có thể nói cô là sinh viên được tiến sỹ Adrian yêu quý nhất, cũng là người học trò mà Đinh Tư Thừa tự hào nhất.

Henry giơ ngón cái lên trước mặt cô, gật đầu lia lịa.

“Hôm nay tôi chẳng qua chỉ tới góp vui thôi, ngài Henry cứ coi như tôi vô hình là được.” Tố Diệp nãy giờ vẫn cười nhạt.

“Được, được, được!” Henry cũng cười theo.

Niên Bách Ngạn và Henry tiến hành bàn bạc về tình hình trước mặt của mỏ kim cương. Trong thời gian đó, Tố Diệp không nói thêm một câu nào. Cô chỉ lười biếng dựa vào ghế, ánh mắt chốc chốc lại quan sát Henry, còn Henry cũng thi thoảng lén liếc nhìn cô. Thấy cô cũng đang nhìn mình, ông ta bèn cười ngượng ngập, rồi lại quay sang tiếp tục bàn chuyện chính cùng Niên Bách Ngạn.

Bella ngồi bên làm công việc ghi chép một cách cẩn thận kỹ lưỡng.

Henry mang tới một số tài liệu, là bản vẽ kết cấu của mỏ kim cương, đại khái là muốn động viên tinh thần các thương nhân đầu thầu. Đương nhiên, hai người họ tạm thời không nhắc gì tới vấn đề tiền bạc, vì dù gì cũng không chỉ có mình Niên Bách Ngạn là nhà đầu tư, những quy định bắt buộc Henry vẫn phải tuân thủ.

Hai người thảo luận gần hai tiếng đồng hồ. Tới lần thứ mười Henry nhìn sang Tố Diệp, Niên Bách Ngạn liền quay đầu nói với cô: “Xuống dưới đi dạo một chút đi nhưng đừng đi xa quá.”

Tố Diệp chỉ chờ câu nói này của anh, nghe thấy vậy cô lập tức đứng bật dậy, sau khi chào Henry bèn rời khỏi phòng họp. Trước khi đi, cô nhìn thấy rất rõ Henry đã thở phào một cái.

Phía trước quảng trường Mandela không đông người. Có người uể oải cho chim ăn, có người đẩy xe cho con đi dạo, có người vội vã bước qua. Nam Phi là một nơi có sự phân hóa giàu nghèo. Không ít người nghèo, nhưng vẫn tập trung được rất nhiều đại gia. Tố Diệp đã đặc biệt điều tra, trong số Sightholders chưa tới một trăm người trên toàn thế giới, nơi này chiếm tới mười bảy người, có thể thấy ở đây giấu một khối lượng tài sản khổng lồ.

Hãy còn sớm, cô đi một vòng siêu thị trong trung tâm thương mại. Diện tích đúng là hoành tráng. Cô đi đúng nửa tiếng đồng hồ rồi lại lượn qua những cửa hàng thương hiệu xung quanh nhưng cũng chẳng mua gì. Lúc đi qua một số cửa hàng đá quý cô chỉ bước vào ngó qua một chút. Đá quý rực rỡ lấp lánh, giá tiền rẻ hơn trong nước nhưng cũng chưa tới mức khiến người ta điên cuồng cướp đoạt.

Nhờ có việc Niên Bách Ngạn bỏ tiền túi ra, lợi dụng sự mê hoặc của tiền bạc đối với cô để thúc giục cô đắm đầu vào những kiến thức về kim cương, rồi lại trải qua chính sách áp bức ngày hôm qua, sự hiểu

biết của cô đối với kim cương đúng là đã vượt xa so với trước đây. Hôm nay đứng trong cửa hàng đá quý cô đã có thể phân biệt được cái đẹp, cái xấu như một người dày dặn kinh nghiệm. Đương nhiên, cô vẫn chưa đạt tới trình độ “hòa nhãn kim tinh” như Niên Bách Ngạn, nhưng cũng dám ngông cuồng tự xưng là chuyên gia với những người bình thường rồi.

Cô đang cầm một cây gậy nhỏ có khảm kim cương lên xem, người nhân viên trong cửa hàng nhìn chăm chăm vào cổ Tố Diệp. Tới khi cô buồn bã đi ra khỏi cửa hàng, phía sau bỗng có người gọi giật cô lại. Cô quay đầu, là một người da đen.

Cô vô thức lùi sau một bước, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng khi vừa đi vào khu thành cũ. Người da đen đó thấy ánh mắt sợ hãi của cô thì lập tức dừng bước, ra hiệu bảo cô không cần lo lắng, rồi lấy danh thiếp ra một cách lịch sự, đứng cách mấy mét, đưa cho cô: “Xin cô đừng sợ! Tôi là giám đốc của cửa hàng đá quý vừa rồi, đây là danh thiếp của tôi.”

Tố Diệp cũng biết mình đã quá căng thẳng, vội xấu hổ bước tới nhận lấy tấm danh thiếp. Sau khi xem xong cô có phần nghi hoặc.

“À, là thế này. Tôi chỉ muốn hỏi xem viên đá thô đeo trên cổ cô ở đâu ra?” Người giám đốc da đen chỉ vào cổ cô.

Tố Diệp giơ tay lên sờ rồi cười khẽ: “Bạn tôi tặng cho tôi.” Đây là viên kim cương thô màu xanh lam hôm qua tìm được, còn chưa được mài giũa, thoát nhìn chỉ như một viên đá trơ trụi thô ráp. Niên Bách Ngạn đã đồng ý đưa cô tới trung tâm cắt mài để tiến hành mài nó. Trước lúc đó, vì sợ đánh mất, ở gần khách sạn cô đã mua một sợi dây chuyền, móc viên kim cương đó vào rồi đeo lên cổ.

Người giám đốc vẫn nhìn nó không dời mắt: “Cô có định bán lại viên

kim cương thô này không? Tôi sẽ trả cho cô giá cao.”

“Hả?” Giờ Tố Diệp mới hiểu nguyên nhân anh ta đi theo cô ra ngoài. Cô lập tức lắc đầu: “Tôi không bán!”

“Cô có thể suy nghĩ một chút, giá tiền tôi đưa ra không thấp đâu.”

“Không, không, không, không phải vấn đề tiền nong.” Tố Diệp lập tức từ chối: “Nó rất quan trọng với tôi, có ý nghĩa đặc biệt.”

Sự thất vọng lộ rõ trong ánh mắt người giám đốc, nhưng anh ta vẫn thấu hiểu, gật đầu, cuối cùng còn dặn cô một câu: “Cô à! Tôi khuyên cô vẫn nên cất kỹ nó đi. Nơi này rất loạn, cô lại xinh đẹp, khả năng bị người khác chú ý sẽ càng cao.”

Người Tố Diệp bỗng run lên. Cô vội gật đầu cảm ơn.

Sau khi người đó quay về cửa hàng, cô nhanh chóng thả dài sợi dây chuyền ra, giấu viên kim cương ra sau lớp áo sơ mi. Nhất thời cô cũng không còn tâm trạng dạo phố nữa. Cưỡng bức thì cô không thể tưởng tượng ra được, nhưng sợ nhất là cướp tiền.

Yêu tiền như cô mà bị cướp tiền thì khác nào bị lấy mạng.

Lúc quay về cô vội bước nhanh hơn, khi về tới quảng trường trung tâm Mandela mới khẽ thở phào. Ở đây đông người, cho dù có người có ý cướp giật e là cũng khó ra tay. Ngồi bên đài phun nước, Tố Diệp vốn đang nghĩ xem có nên gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn không, ánh mắt cô bất giác lướt qua góc phố, có một cái bóng nấp nhanh sang một bên.

Sau vài giây do dự, cô bèn cúi xuống giả vờ không nhìn thấy gì. Nhưng một hai phút sau khi liếc mắt lần nữa, người ở góc đường

vẫn còn đó. Đó là một người đàn ông thân hình nhỏ thó, đội một chiếc mũ lưỡi trai màu xanh dương, mặc một bộ quần áo đơn giản rộng rãi. Tim Tố Diệp khẽ đập thịch một tiếng. Hình như lúc đi dạo phố cô cũng đã nhìn thấy người đàn ông này. Nói như vậy là hẳn ta vẫn đi theo cô này giờ!

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là cô đã bị theo dõi!

Vì viên kim cương trên cổ cô sao?

Không phải chứ...

Tố Diệp cảm thấy sau khi tới Nam Phi mình vừa may mắn lại vừa xui xẻo, nhưng cô thích ứng rất nhanh. Nơi này vốn dĩ cũng là thành phố có sự hiện diện của cả Thượng đế và ác quỷ. Vậy thì cô lúc may mắn lúc đen đủi cũng là chuyện bình thường.

Lần đầu tiên trong đời trải qua cảm giác bị theo dõi, cô không sợ hãi như trong tưởng tượng mà lại bất ngờ cảm thấy hơi kích thích.

Tố Diệp cầm chắc điện thoại trong tay, nghĩ bụng không nên gọi cho Niên Bách Ngạn. Anh đang bàn công việc, cô không muốn làm lỡ dở. Bỗng nhìn thấy một quán cafe gần đó, cô mỉm cười, quay người đi vào trong.

Quả nhiên, sau khi cô ngồi xuống vị trí bên cửa sổ, người da đen đội mũ lưỡi trai xanh cũng đẩy cửa đi vào. Hẳn ta ngồi xuống một góc khuất, cách Tố Diệp không quá xa cũng không quá gần, vừa đủ để theo dõi cô.

Tố Diệp gọi một cốc cafe cổ điển, bình tĩnh, chậm chậm thưởng thức. Vị trí cô lựa chọn rất tốt. Bên ngoài chính là đài phun nước trước quảng trường, bên cạnh đó có cảnh sát đang đi tuần. Một khi

kẻ đó thật sự xông tới cướp viên kim cương của mình thì cô có thể ngay lập tức phối hợp cùng người cảnh sát bắt hắn ta lại.

Nhưng đợi lâu lắm rồi mà không thấy gã đó có động tĩnh gì. Dường như hắn ta còn kiên nhẫn hơn cả cô, chỉ ngồi yên bên đó.

Cho tới khi chiếc di động trên mặt bàn vang lên.

Người gọi tới là Niên Bách Ngạn.

Anh vừa bàn xong chuyện với Henry, chuẩn bị tới tìm cô. Cô bèn nói địa chỉ cho anh, lúc nói chuyện cô làm như vô tình nhìn về vị trí ngồi của người da đen, nhạy cảm phát hiện ra mặc dù tay hắn ta cầm tờ báo nhưng rõ ràng chỉ đang chú ý tới cô. Nghĩ một lúc cô thấp giọng hỏi: “Bách Ngạn! Quảng trường Mandela có phải nơi an toàn nhất không?”

Đầu kia im lặng trong giây lát. Rất nhanh, Niên Bách Ngạn nói với cô: Ở yên đó đợi anh, không được phép đi lung tung.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, người da đen đó lại vờ như đang xem báo một cách bình thường.

Tố Diệp uống không trôi cafe nữa, chỉ mong cho Niên Bách Ngạn đến thật nhanh.

Thực tế là tốc độ Niên Bách Ngạn đúng là nhanh không tưởng. Chưa tới mười phút anh đã có mặt ở quảng trường. Bụi nước bên đài phun nước làm mờ bóng dáng anh. Qua làn nước anh đã nhìn thấy cô, ánh mắt sáng quắc, kiên định.

Cách nhau lớp kính thủy tinh, Tố Diệp bỗng thấy an tâm hơn nhiều.

Sau khi gọi một cốc cafe, Niên Bách Ngạn ngồi xuống trước mặt cô. Mùi cafe thơm nồng quyện chặt với hương gỗ mộc trên người anh. Tố Diệp gắng sức hít một hơi, khắp nơi ngập tràn cảm giác an toàn. Cô cũng không biết tại sao trên người Niên Bách Ngạn lại có mùi hương này. Tại sao dù là cùng chung chăn gối với anh hay dùng đồ đạc của anh, người cô cũng không thể tỏa ra hương thơm làm yên lòng người như vậy?

“Em không sao chứ?” Câu đầu tiên sau khi anh ngồi xuống ghế là như vậy.

Tố Diệp khẽ lắc đầu, nhàn nhã khuấy cốc cafe. Cô không định kể ngay cho Niên Bách Ngạn mình bị theo dõi cũng không định nói với anh gã đàn ông da đen đó vẫn đang nhìn chăm chăm về phía này không thôi.

“Anh và ngài Henry nói chuyện thế nào rồi?” Cô mỉm cười hỏi.

Niên Bách Ngạn thấy cô không có vẻ gì quá khiếp sợ thì cũng yên tâm. Anh nhấp một ngụm cafe: “Nhờ có em, tay Henry đó đúng là đã kiềm chế không ít sự kiêu ngạo.”

Tố Diệp mỉm môi: “Đây gọi là hiệu ứng uy tín trong tâm lý. Mặc dù dùng không đúng chỗ cho lắm, nhưng ít nhất cũng đạt được kết quả.” Lần đầu gặp Henry, đoạn cướp lời tự giới thiệu đó không phải cô thích thể hiện mình thông minh, mà cô đang ngằm đàn áp sự kiêu căng của ông ta.

Động tác hút xì gà cùng với thái độ khinh thường khi đứng dậy bắt tay của Henry đã để lộ tính tình kẻ cả của ông ta. Việc Tố Diệp giới thiệu trực tiếp với ông ta mình là một nhà tâm lý học cũng không phải hứng thú nhất thời. Cô muốn ông ta biết trong cuộc trao đổi này có nhà tâm lý học xen vào, mà người này lại làm việc cho Tinh Thạch.

Dẫu ông ta có ngờ nghếch đến đâu cũng phải hiểu rõ, một nhà tâm lý học được Tinh Thạch mời về chắc chắn không tầm thường, hơn nữa còn được Niên Bách Ngạn đưa đi cùng. Ngoại trừ đôi mắt của người thương nhân là sắc bén ra, đôi mắt của những người nghiên cứu tâm lý con người cũng không thua kém.

Cô lại tiếp tục dẫn ra cái tên thầy mình. Dù là người ngoài ngành cũng từng nghe qua danh tiếng của những tiến sỹ hàng đầu, chưa nói tới Henry lại lại là một Sightholder nghiên cứu tâm lý học thương nghiệp. Địa vị và uy tín của cô được thể hiện ra mặt, đương nhiên sẽ trở thành một đòn phủ đầu dành cho Henry. Thông thường mà nói, cái gọi là hiệu ứng uy tín sẽ mang lại cho người đối diện cảm giác an toàn. Nhưng Henry thì không, trong quá trình thương lượng với Niên Bách Ngạn, chốc chốc ông ta lại để ý tới Tố Diệp. Cô tin chắc không phải ông ta đang đánh giá bề ngoài của mình mà đang lo sợ cô nhìn thấu nội tâm của ông ta.

Điều đó có nghĩa là Henry đang có chuyện gì đó giấu Niên Bách Ngạn.

“Bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì, hành động của ông ta đúng là khiến người ta khó chịu.” Niên Bách Ngạn khẽ cười.

Nét mặt Tố Diệp rạng rỡ: “Sao em có cảm giác anh đang mang người phụ nữ của mình ra để lôi kéo quan hệ làm ăn thế nhỉ?”

“Không được nói linh tinh!” Anh giơ tay cốc lên đầu cô.

“Sự thật chứng minh chúng ta đang phối hợp chặt chẽ mà. Đổi lại là người đàn ông khác cũng chưa chắc đã hiểu em định làm gì.” Tố Diệp ngọt ngào khen ngợi.

Niên Bách Ngạn cười: “Cái miệng này của em vừa có thể khiến

người ta cứng họng, cũng lại có thể khiến người ta như mở cờ trong bụng.”

“Biết anh là người thông minh rồi, nhưng chẳng qua em chỉ muốn giúp anh thôi mà.” Tố Diệp cãi lại.

Niên Bách Ngạn thỏa hiệp: “Được rồi! Vậy anh muốn nghe ý kiến của em.”

Tố Diệp cúi đầu khuấy cafe như đang suy nghĩ gì đó. Một lúc lâu sau cô mới ngẩng đầu lên nói với Niên Bách Ngạn: “Mặc dù em không biết nội dung bàn bạc chi tiết của hai người, nhưng có thể nhìn ra Henry rất muốn thúc đẩy lần đầu tư này. Có thể không phải chỉ với anh, mà là với tất cả các nhà đầu tư. Ông ta biểu hiện ra bên ngoài ngông cuồng tự đại, thực tế là từ ánh mắt và một số hành động vô thức đã để lộ sự bất an. Chuyện ông ta muốn che giấu là gì thì em vẫn chưa nghĩ ra.”

Niên Bách Ngạn xoa cằm, suy tư. Anh cũng gật đầu đồng ý với những lời cô nói: “Đây cũng là điều anh suy nghĩ mãi trong quá trình bàn bạc.”

“Niên Bách Ngạn! Anh bảo... vấn đề liệu có phải nằm ở mỏ kim cương của ông ta không?” Tố Diệp bất ngờ mạnh dạn đưa ra một giả thiết.

Niên Bách Ngạn giữ im lặng, khẽ nheo mắt lại.

Cô tiếp tục uống cafe, không nói thêm nữa.

“Đa phần nguồn tài nguyên khoáng sản ở Nam Phi đều thuộc sở hữu tư nhân. Ngoài những tài nguyên lớn đã bị nền kinh tế Anh Mỹ khổng lồ chế ra, các khoáng sản khác đều nằm trong tay những người sống ở

Nam Phi. So với anh, Henry giao lưu với những người ở Nam Phi này nhiều hơn. Tình huống em đặt ra không phải là không thể.” Giọng Niên Bách Ngạn rất thấp: “Vì sự hỗn loạn quyền sở hữu tài nguyên khoáng sản sẽ dẫn tới đâu đâu cũng có những cái bẫy trong đầu tư. Ví dụ sản lượng khoáng sản, hay thậm chí làm giả hợp đồng.”

“Nếu như vậy chẳng phải rất phiền phức sao?” Tố Diệp có phần lo lắng. Không phải cô không biết vì mỏ kim cương đó, Niên Bách Ngạn đã đổ bao tâm huyết. Lỡ như xảy ra chuyện gì thật, anh phải ăn nói sao với hội đồng quản trị?

Ánh mắt anh vẫn rất bình thản: “Đương nhiên đây là tình huống phiền phức nhất. Còn một khả năng nữa, đó là có người cố tình muốn ông ta truyền tin tức.”

Tố Diệp nhú mày nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn không nói tiếp mà chỉ nhìn cô.

Cô chợt hiểu ra, hai mắt tròn tròn: “Anh muốn nói, Kỷ Đông Nham?”

“Thông minh!” Niên Bách Ngạn giơ tay, khẽ véo má cô cứng chiều.

Nhưng tâm trạng Tố Diệp bỗng trầm xuống. Nếu như cô đoán đúng thì cũng tức là sắp có một cuộc tàn sát đẫm máu vì lợi ích. Cô hiểu sự suy đoán của Niên Bách Ngạn. Ánh mắt né tránh của Henry còn có thể là một khả năng khác, đó là có người đã phá vỡ quy ước, tự nâng cao giá đầu tư trước mặt ông ta. Ông ta chỉ đang đóng kịch mà thôi. Mọi người đều lẫn lộn trong thương trường bao năm nay rồi, vẫn có kẻ âm mưu lấy lùi làm tiến. Nếu là như vậy, thì Henry cố tình muốn Niên Bách Ngạn nhìn ra sự chần chừ của mình, mục đích là muốn Niên Bách Ngạn biết được đằng sau lưng còn có người trả giá

cao hơn, ra hiệu cho Niên Bách Ngạn cũng phải nâng giá lên, như vậy anh sẽ trắng tay mà không kiếm được gì.

Người nhanh chóng muốn lật đổ Niên Bách Ngạn e là chỉ còn mình Kỷ Đông Nham mà thôi.

Quyển 4 - Chương 170: Đừng hành động khinh suất

Đương nhiên, tất cả chỉ là phỏng đoán.

Tố Diệp tình nguyện tin rằng đây chỉ là suy đoán. Vì một người học chuyên ngành tâm lý như cô, mặc dù hiểu lòng dạ con người khó lường, nhưng đối với Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham mà nói, cô thà rằng họ từ bỏ tiền bạc cũng không muốn họ từ bỏ tình nghĩa.

“Những người cạnh tranh đấu thầu lần này không ít phải không?” Cafe của Tố Diệp tỏa ra mùi hương mát lạnh, thấm vào trong hơi thở khiến niêm mạc dạ dày cũng co rút theo. Tố Diệp nãy giờ vẫn nhíu mày suy tư, một lúc lâu sau mới khẽ lên tiếng.

Niên Bách Ngạn đặt tách cafe xuống, ánh mắt trầm ổn dừng lại trên gương mặt cô, khóe môi thấp thoáng một nụ cười. Tố Diệp ngược mắt lên, nhìn thẳng về phía anh, khẽ thở dài: “Em hy vọng mọi việc chỉ do anh suy nghĩ nhiều.”

Sao anh lại không hiểu sự khổ tâm của cô chứ? Anh khẽ dướn môi, cho cô một câu trả lời chắc chắn: “Em nói cũng đúng. Những người cạnh tranh đấu thầu lần này không ít, đối phương chưa chắc là Kỷ Đông Nham.”

Tố Diệp nghe xong, thầm thở phào một cái.

Niên Bách Ngạn bình thản mỉm cười, thấy đầu mày cô dần ra, một nụ cười nhẹ nhàng xuất hiện, trong lòng anh càng yêu cô hơn. Anh bất giác nhớ tới những lời sáng nay cô thì thầm bên tai. Cô thở hển hển,

lo sợ nói với anh rằng cô đã yêu anh mất rồi, phải làm sao đây... tình yêu của anh dành cho người con gái ấy cũng tăng thêm một bậc. Tình cảm trong lòng cô luôn đạt tới cực hạn, dù là yêu hay hận. Anh say đắm sâu sắc cảm giác rõ ràng này khi bên nhau. Nó khiến anh thoải mái và vui vẻ. Anh đưa tay đổi hai cốc cafe, nhẹ nhàng nói: “Của em nguội rồi, uống cốc của anh đi.”

“Cốc của em rất ngọt, chưa chắc đã hợp với anh đâu.” Hương thơm của cốc cafe trước mắt lại thấm vào tận tâm can.

Niên Bách Ngạn cười: “Còn của anh rất đắng, nhưng em phải tập quen.”

“Em không tập có được không?” Tố Diệp nhướn mày, ngữ điệu có phần tinh nghịch.

“Không được!” Niên Bách Ngạn vẫn tươi cười.

Tố Diệp bất giác cũng cười với anh. Cô bung cốc cafe lên, uống một hớp nhỏ, ngay sau đó gương mặt cũng nhăn tít lại: “Đúng là đắng thật!”

Điệu bộ của cô khiến anh không đành lòng, sau khi lắc đầu khó xử anh đứng dậy chuẩn bị lấy thêm đường cho cô. Nhưng cô chợt giữ tay anh lại. Anh cúi xuống nhìn cô, cô mỉm cười: “Thay đổi khẩu vị một chút cũng tốt.”

Niên Bách Ngạn không biết phải làm sao, đành ngồi lại xuống ghế.

“Đừng tưởng em dễ dàng thay đổi khẩu vị. Niên Bách Ngạn! Là của anh thì em mới thích.” Cô nháy mắt với anh.

Sự biểu đạt tình cảm không một chút giả dối của cô khiến đáy lòng

Niên Bách Ngạn dâng lên một cảm giác ấm áp. Anh đưa tay ra, vén một lọn tóc của cô ra sau tai, giọng nói vui vẻ: “Được!”

Nhìn thấy anh cũng bung tách cafe của cô lên uống, tâm trạng ngọt ngào lắng lẽ lan ra xung quanh. Đương nhiên, Tố Diệp trước nay không phải là một người quá quên mình. Càng ngọt ngào thì người đàn ông nếu chỉ đi trong đêm tối chỉ nhìn thấy hai hàm răng đang ngời gần đó càng trở thành trở ngại. Cô hắng giọng, thanh âm có phần thấp hơn, nhưng vẫn có vẻ rất tùy ý: “Anh bảo vì em xinh quá hay vì viên kim cương thô trên cổ em quá đáng giá, hoặc cũng có thể vì diện mạo tuấn tú của anh khiến người dân châu Phi bắt đầu nóng lòng muốn được “chăm mút”*?”

*Hự... Hãy cứ hiểu đơn giản là sau khi ngắm nghía liền nảy sinh ý đồ xấu...

Niên Bách Ngạn ngược lên nhìn thẳng vào mắt cô, khóe môi cong lên: “Chỉ có thể nói chúng ta đã bị theo dõi. Không phải vì em quá xinh, không phải vì viên kim cương đó, càng không phải vì tâm lý biến thái của người dân châu Phi. Trong mắt họ, ánh sáng của kim cương phía sau một nhà đầu tư mới là động lực lớn nhất.” Không phải anh không nhìn thấy gã đàn ông lén la lén lút ngồi đó. Vừa vào cửa anh đã nhạy bén phát giác ra có một đôi mắt cứ nhìn chằm chằm về phía này.

“Xem ra em đánh giá quá cao bản thân mình rồi.” Tố Diệp thấy anh đã sớm biết có chuyện bất thường thì cũng không còn lo lắng nữa, chỉ khẽ mỉm cười.

Niên Bách Ngạn nhún vai: “Đồng thời em cũng đánh giá anh quá cao!”

“Liệu có nguy hiểm không?” Cô trở lại chuyện chính.

Anh cười: “Em sợ sao?”

“Sợ chứ, nếu chỉ có một mình em ở Nam Phi.” Cô thành thật đáp.

Niên Bách Ngạn đưa tay vuốt ve bàn tay cô, rồi đan tay vào nhau: “Thế nên em phải theo sát anh, không được rời nửa bước.”

“Xem ra em đã quá xem nhẹ việc đi công tác này rồi.” Tổ Diệp khẽ thở dài, lắc đầu. Người khác đi công tác chẳng qua chỉ xoay quanh những bữa tiệc rượu, ăn uống linh đình. Anh thì hay rồi, gần như là thấp thỏm mong được sống trong thời buổi loạn lạc.

“Người chết vì lợi ích, đây là chân lý vĩnh viễn không thay đổi.” Niên Bách Ngạn hờ hững đáp, thậm chí còn dùng một câu để miêu tả lại những chuyện mình đã trải qua ở Nam Phi. Tại đây, mỗi một lần tổ chức đấu thầu lại giống như một trận chiến tàn sát khốc liệt. Ở một đất nước hệ thống pháp luật không hoàn thiện, quyền sở hữu mỏ kim cương còn chưa rõ ràng như thế này, những người cuối cùng có được dù chỉ một mét vuông đất luôn là người dám đứng trên máu tanh.

Tổ Diệp liếc mắt nhìn gã đàn ông da đen đó rồi hỏi: “Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao? Liệu có phải ba chân bốn cẳng bỏ chạy giống như trên phim truyền hình không?”

“Chạy một mạch như thế chỉ có thể khẳng định em có ý định ăn cướp, không trả tiền cafe.” Niên Bách Ngạn bị cô chọc cười.

Tổ Diệp cũng không nhịn được, bật cười.

“Cứ tự nhiên đi. Bị theo dõi là chuyện rất bình thường, khi cần thiết anh sẽ điều tra.” Niên Bách Ngạn cho cô một “viên thuốc an thần”.

Tố Diệp gật đầu, cô tin Niên Bách Ngạn có cách giải quyết của riêng anh. Cô chưa từng tới Nam Phi, càng không hiểu tập tục của vùng đất này. Nhưng Niên Bách Ngạn thì khác, anh thường xuyên tiếp xúc với nơi đây, chắc chắn đã tìm ra một cách để đối phó với những nguy hiểm một khi nó xảy ra. Anh nói không sai, lúc này việc cô cần làm chính là ở bên cạnh anh, không được hành động khinh suất.

Niên Bách Ngạn kết thúc công việc ở Johannesburg sớm hơn một ngày. Anh bỏ ra ba bốn tiếng cùng Tố Diệp đi mua một ít đồ lưu niệm rồi vội tới Cape Town. Đây là thành phố lớn thứ hai, nằm ở phía Bắc mũi Hảo Vọng, vùng đất bị người da trắng thống trị. Vì những món ăn đặc sắc, phong phú cùng món rượu nho tinh khiết, nồng nàn, nơi đây được mệnh danh là Thành phố Mẹ của Nam Phi.

Tài nguyên của Cape Town cũng vô cùng phong phú. Mặc dù sau này sản lượng khai thác kim cương đã bị Johannesburg thay thế, nhưng cũng không thay đổi được danh tiếng và vị thế của nó tại Nam Phi. Xe đi từ Bắc về Nam, từ kinh đô kim cương Kimberley đã suy vong tới Stellenbosch, rồi men theo lục địa tiến thẳng về Cape Town.

Hành trình lần này, Niên Bách Ngạn trở thành tài xế, thoải mái lái một con SUV. Tố Diệp đeo một cặp kính màu ngòai trên ghế lái phụ. Gió thổi qua mặt ngập tràn mùi hương thơm ngọt của hoa quả, khiến người ta mê người. Không còn người tài xế da đen biết mười hai thứ tiếng, cũng không còn cô Bella không ngừng phóng điện, ánh mắt chan chứa tình cảm nhìn Niên Bách Ngạn, chỉ còn anh và cô. Xuyên qua lục địa Nam Phi, trước mắt họ là khung cảnh mênh mông vô bờ say đắm lòng người.

Hai người không ở lại Kimberley quá lâu. Vì kinh đô đá quá đã suy tàn này mặc dù cũng hấp dẫn không ít khách du lịch, và bản thân Tố Diệp cũng vô cùng tò mò nhưng rõ ràng Niên Bách Ngạn không có ý

định để cô hiểu thêm về thành phố này. Chẳng mấy chốc xe đã tới Stellenbosch. Ngoài những đồi núi nhấp nhô bên ngoài cửa sổ, những ngôi nhà nhỏ màu trắng và những cánh đồng nho cũng đã xuất hiện trước mắt.

Sau khi dừng lại bên ngoài một trang trại nho, Niên Bách Ngạn ra hiệu cho Tố Diệp xuống xe.

Tố Diệp vô cùng ngạc nhiên. Vừa bước xuống, cô liền nhìn thấy có năm, sáu người ra trắng tới đón tiếp. Xem ra quan hệ giữa họ và Niên Bách Ngạn cũng không tồi, sau khi gặp mặt thì vô cùng thân thiết. Niên Bách Ngạn kéo Tố Diệp lại giới thiệu với bọn họ. Lúc này Tố Diệp mới biết đây là một trang viên trồng nho nổi tiếng ở Stellenbosch, với kiểu kiến trúc Hà Lan tuyệt đẹp không khác gì những viên trân châu được khảm trong rừng rậm. Rượu được sản xuất ở đây cũng xuất khẩu tới khắp các nơi trên thế giới, nổi tiếng với hương rượu nồng đậm thơm ngọt.

Tố Diệp cũng đã từng đi qua mấy thành phố ở tỉnh Provence, được ngắm nhìn những cánh đồng hoa Lavender và những vườn nho ngút tầm mắt. Nhưng cảnh sắc ở đó cũng không sánh bằng những điền viên rộng lớn ở đây. Niên Bách Ngạn nói rằng họ sẽ tạm dừng chân ở đây, cô có thể thoải mái thưởng thức vườn nho dưới ánh nắng mặt trời cùng các nông dân.

Chơi đến gần quên cả đường về, Tố Diệp mới cùng một nhóm người từ vườn nho quay lại, trong tay xách một chiếc giỏ, bên trong đựng đầy ắp nho tươi. Niên Bách Ngạn đang trò chuyện vui vẻ cùng ông chủ của vườn nho, nhìn thấy cô xách một giỏ nho đầy quay về thì không nhịn được cười. Gương mặt cô đỏ hồng dưới ánh nắng, đôi mắt vẫn rực sáng như kim cương, có thể nhận thấy cuộc sống thoải mái tự tại như thế này chính là khao khát của cô.

Người của trang viên rất nhiệt tình. Vì biết cô là người được Niên Bách Ngạn đưa tới, họ liền đồng ý cho cô tham gia quá trình ủ rượu nho, còn được tham quan hầm rượu chưa bao giờ công khai với bên ngoài. Tố Diệp đúng là đã được mở rộng tầm mắt, còn vui chơi đến độ phấn khích.

Khi ra khỏi trang viên, cốp xe đã đựng một hòm đầy rượu nho. Đây chính là báu vật của ông chủ vườn nho. Tố Diệp vui sướng suýt phát khóc. Khi xe bắt đầu đi về phía Tây, cô nóng lòng hỏi anh trạm kế tiếp có phải sẽ tới Cape Town không, ai ngờ Niên Bách Ngạn lại lắc đầu.

“Trông anh rất gấp gáp mà, tại sao chúng ta còn dừng lại?” Sau khi anh tắt máy, Tố Diệp do dự hỏi.

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng, giơ tay quay đầu cô sang một bên.

Tố Diệp liếc mắt nhìn biển hiệu cách đó không xa. Vài giây đầu tiên cô còn ngơ ngẩn. Cô đang định hỏi anh đây là đâu bỗng ý thức được điều gì, một lần nữa quay đầu nhìn cho rõ tấm biển, liền đó cả người bỗng lâng lâng sung sướng. Niên Bách Ngạn dường như đã sớm đoán ra cô sẽ có phản ứng này. Anh đứng nguyên chỗ cũ, mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn gương mặt rạng rỡ của cô không chớp mắt.

Trang trại đà điểu Highgate, nơi cô một lòng hướng tới ngay từ khi còn chưa đặt chân tới Nam Phi.

Diện tích nơi đây còn rộng lớn hơn cả tưởng tượng của cô.

Niên Bách Ngạn giơ tay lên xem đồng hồ: “Tối nay chúng ta sẽ ở lại đây, bảy giờ sẽ có một cuộc thi cưới đà điểu.”

Tố Diệp rõ ràng rất sung sướng, cô không kiềm chế được nhào tới ôm chặt lấy anh: “Thì ra ở Johannesburg anh cố gắng làm việc gấp

gặp là để mang lại bất ngờ này cho em à?” Cuối cùng cô đã hiểu ánh mắt oán trách của Bella trước khi đi. Hơn nữa khi đi ngang qua người cô, cô ta còn hung dữ nói: Đúng là đồ chuyên đi hại người!

Từ đó có thể suy ra, Niên Bách Ngạn đúng là vì muốn tạo cô bất ngờ này đã cố tình vòng xa như vậy. Anh hoàn toàn có thể tới thẳng Cape Town như Bella, chứ không phải đích thân lái xe xuyên qua đồng nội và núi cao.

“Có thích không?” Anh cúi xuống, cười hỏi.

Tố Diệp gật đầu lia lịa, đầu như sắp rớt xuống tới nơi. Một giây sau, cô kiễng chân, nhiệt tình thơm lên má anh: “Cảm ơn anh!”

Niên Bách Ngạn được hưởng nụ hôn của người đẹp đương nhiên rất hạnh phúc. Anh đang định hóa bị động thành chủ động thì Tố Diệp đã sốt sắng chạy tuột vào trong trang trại, vừa chạy vừa vẫy chiếc kính râm rực rỡ như sắc cầu vồng ấy, hét lớn: Các bạn đà điều! Tôi tới rồi đây!!!

Dáng vẻ tràn trề niềm vui ấy khiến Niên Bách Ngạn không biết nên khóc hay cười.

Quyển 4 - Chương 171: Cưới ngựa và cưới em

Trang trại đà điểu Highgate mỗi năm thực sự hấp dẫn không ít du khách, nhưng phần nhiều là người châu Âu. Còn những người Trung Quốc mắt đen tóc xanh như Tố Diệp thì rất hiếm. Thế nên dọc đường khi cô đi theo sau Niên Bách Ngạn, họ đã thu hút sự chú ý của không ít người. Cô xích tới, vô thức khoắc tay Niên Bách Ngạn, thấp giọng hỏi: “Viên kim cương trên cổ em lộ rõ thế sao?”

Niên Bách Ngạn đưa mắt nhìn khung cảnh gần đó, mỉm cười ôm cô vào lòng: “Lần này đúng là vì sắc đẹp của em.”

Cô chột đồ mắt, mím môi cười ngốc nghếch.

Ông chủ của Highgate rất nhiệt tình với Niên Bách Ngạn, còn đặc biệt dành cho họ một căn phòng tốt nhất. Đứng trên ban công nhìn ra ngoài, rợp trước mắt là khung cảnh hồ nước xanh thẳm và những thảm cỏ mơn mơn, còn cả những nhị hoa đua nhau khoe sắc. Ánh hoàng hôn điểm tuyết trên mặt hồ như một lớp thủy tinh, đám mây tựa hồ rơi xuống khiến mặt nước trắng toát như được sóng nước tạt qua.

Khi ở Stellenbosch, Tố Diệp đã nhìn thấy ở gần vườn nho có người nuôi báo. Những con báo ấy thân thiện với con người không khác gì chó mèo. Thế nên khi đứng giữa đàn đà điểu, cô cũng không quá ngạc nhiên sao họ lại nuôi được những chú đà điểu đẹp đến thế.

“Ở đây có khoảng hơn mười vạn con đà điểu.” Khi đi dạo dưới hoàng hôn, Niên Bách Ngạn nắm chặt tay cô, nói với cô.

“Mười vạn con?” Tố Diệp kinh ngạc, tròn mắt nhìn những chú đà điểu đang nô đùa chạy đi chạy lại trước mặt: “Ông chủ trang trại yêu thương động vật thật.”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Sai rồi! Không phải yêu thương động vật mà là yêu tiền bạc và lợi nhuận.”

Tố Diệp nhú mày, tỏ ý không hiểu.

“Em tưởng những chú đà điểu ở đây chỉ để ngắm thôi sao?” Trời nổi gió, Niên Bách Ngạn cởi áo vest khoác lên người cô rồi nói tiếp: “Highgate là một trang trại đà điểu nổi tiếng ở Nam Phi. Số lượng đà điểu ở đây là nhiều nhất. Điều kiện chăm sóc tốt cũng quyết định giá bán sẽ cao nhất. Cả một con đà điểu thì không nói, chỉ riêng trứng đà điểu và thịt đà điểu cũng có thể bán với giá hai ngàn đô la Mỹ”.

“Tội nghiệp quá!” Tố Diệp nhìn những con đà điểu vẫn còn đang chạy nhảy tung tăng trước mặt. Khó mà tưởng tượng được tình cảnh bi thảm khi chúng bị giết thịt đem bán.

Niên Bách Ngạn nhìn vẻ mặt xót xa của cô thì không nhịn được cười: “Con người đứng đầu trong mắt xích thức ăn, chuyện này cũng khó tránh khỏi.”

“Không phải ai đứng đầu trong mắt xích thức ăn thì cũng thêm khát tính mạng của các sinh linh khác đâu.” Cô thở dài.

“Nếu vậy thì chỉ có nước ăn chay thôi.”

Tố Diệp ngược mắt lên, mở đôi mắt to tròn, đáng thương nhìn anh: “Nhưng em thật sự vẫn thích ăn gan ngỗng.”

“Thế mới nói, cắt ngay cái lòng thương hại của em lại, trừ phi em quy y cửa Phật.” Niên Bách Ngạn khẽ véo mũi cô một cái.

Cô kêu đau.

Tố Diệp vẫn tham gia cuộc thi cưới đà điểu. Cả một dàn đàn ông châu Âu, chỉ có mình cô là người phụ nữ châu Á bé nhỏ, lọt thỏm. Gần bảy giờ tối, Tố Diệp bắt đầu chuẩn bị trang phục xuất phát, thậm chí còn đeo cả kính bơi. Niên Bách Ngạn nhìn xong không biết nói gì. Còn cô thì giải thích là sợ sẽ có nguy hiểm xảy ra, việc bảo vệ đôi mắt là rất quan trọng.

Điện thoại vang lên, Niên Bách Ngạn đứng dậy đi nhận máy.

Tố Diệp rất thính tai, loáng thoáng nghe thấy có tiếng phụ nữ. Con người cô đảo đảo, chủ động ôm chặt lấy anh từ phía sau, áp mặt lên lưng anh, đôi tai như được vót nhọn. Cô chỉ tức chiếc điện thoại không áp vào tai mình.

Là Bella. Cô ta đã tới Cape Town, gọi điện tới báo cáo với Niên Bách Ngạn lịch trình tiếp theo. Tố Diệp ôm lưng Niên Bách Ngạn, sau khi nghe thấy giọng Bella thì bĩu môi. Có phải trẻ con bảy tám tuổi đâu, đến nơi rồi còn phải báo với người lớn một tiếng. Đúng là đồng đánh!

Niên Bách Ngạn không đẩy cô ra, để mặc cho cô ôm mình. Anh vừa nghịch tay cô vừa nói chuyện với Bella. Anh báo sẽ ở lại Stellenbosch một đêm, bảo cô ta sắp xếp ổn thỏa mọi việc ở Cape Town. Rõ ràng Bella vô cùng ngạc nhiên với quyết định của Niên Bách Ngạn. Tố Diệp thậm chí còn nghe thấy tiếng thốt lên ngỡ ngàng của cô ta ở đầu kia điện thoại. Lòng cô càng thêm ngọt ngào, cánh tay ôm Niên Bách Ngạn bắt giắc siết chặt.

Sau khi Niên Bách Ngạn cúp máy, Tố Diệp mới thở dài than vãn:

“Bạn trai của mình bị người phụ nữ khác dòm ngó đúng là chuyện nguy hiểm.”

Niên Bách Ngạn quay người lại ôm cô. Anh đứng tựa vào cửa sổ, bóng hình cao lớn che khuất ráng chiều. Tóc anh như được mạ một lớp màu hồng. Đôi mắt cười của anh lại đặc biệt sâu. Anh đưa tay tháo chiếc kính của cô xuống, nhìn vào mắt cô: “Diệp Diệp! Em thần hồn nát thần tính rồi.”

“Còn lâu í! Tại vì anh quá đẹp trai.” Tố Diệp giơ tay lên. Những ngón tay mảnh khảnh vẽ lại đôi lòng mày của anh, rồi cô chép miệng: “Các cụ nói cấm có sai, tìm một người đàn ông quá đẹp mã đúng là khổ tâm.”

“Thế tìm một người phụ nữ quá đẹp thì sao đây?” Niên Bách Ngạn uể oải ôm eo cô, gương mặt: “Anh có phải hết sức đề phòng không?”

Tố Diệp khẽ hừ một tiếng: “Trong mắt anh, em và Diệp Ngọc mỗi người một vẻ. Chỉ có ở trên giường anh mới khen em đẹp thôi.”

Niên Bách Ngạn cốc đầu cho cô nhớ: “Con gái càng thông minh thì càng hẹp hòi.”

Tố Diệp ôm đầu cười hì hì, cũng kết thúc chủ đề này tại đây. Cô ngẩng đầu, nhìn anh cười ngọt ngào. Nghĩ tới việc ánh mắt ai oán đó của Bella cứ anh nhìn chăm chăm nhưng trong mắt anh chỉ có cô, tế bào khắp cơ thể lại hưng phấn, sừng run người. Niềm tự hào dâng lên trong lòng còn có một chút hạnh phúc, vừa mừng vừa lo.

Một lúc lâu sau, cô nép vào lòng anh, nhẹ nhàng hít hà hơi thở của anh. Những tháng ngày bình yên này cô nguyện dùng bất cứ thứ gì để đánh đổi. Cô nũng nịu hỏi: “Anh bảo em cưới đã điều có thắng không?”

“Tham gia cho vui không được sao?” Anh nhướn mày.

“Nghe nói quán quân sẽ được thưởng.”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Giải thưởng còn chẳng đủ cho em mua một túi đồ lưu niệm.”

“Vậy sao anh không lén tài trợ thêm?” Tố Diệp mím môi, nâng khuôn mặt anh lên: “Giống như... lần trước khi em đạt điểm cao trong cuộc thi của công ty ấy?” Cô vẫn không nhịn được mà nói ra.

Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại biết, sau vài giây ngẩn ngơ, anh cười khế: “Nếu đã không giấu được em thì giải thưởng lần này anh càng không tham gia.”

“Vì anh đã lừa được em lên giường sao?” Cô cố tình nói.

Niên Bách Ngạn vò đầu cô: “Cái con bé này, ăn nói bạo dạn thật!”

“Em chỉ nghĩ ra lý do này thôi, đàn ông ăn xong là trở mặt.” Cô oán trách.

Anh cười: “Anh sợ nuôi to cái dạ dày của em lên thôi. Dù gì anh cũng phải giữ lại một chút quỹ đen cho mình chứ?”

“Thôi được rồi!” Tố Diệp cười càng ngọt hơn: “Nếu anh muốn tiết kiệm chút vốn riêng thì em nghĩ cho anh một cách.”

“Cách gì?”

“Anh cũng thi cưới đà điểu đi, chúng ta cùng được quán quân, thắng hai phần tiền thưởng, thế nào?”

Niên Bách Ngạn biết ngay cô chẳng có cách gì hay ho, anh cười khó xử: “Anh không biết cưới đà điều.”

“Đơn giản lắm! Em cũng có biết đâu, nhưng anh thấy đấy em vừa học đã biết ngay.” Trông Tố Diệp có vẻ rất nghiêm túc.

“Thôi! Anh làm cổ động viên thôi.” Anh lắc đầu.

Tố Diệp chớp mắt: “Anh ngốc thật đấy! Cưới đà điều mà còn không biết, thế thì anh biết cưới cái gì?”

“Cưới ngựa và... “cưới” em.” Nụ cười xấu xa chất chứa nơi đáy mắt Niên Bách Ngạn.

Lúc này Tố Diệp mới chợt hiểu ra. Cô bỗng đỏ bừng mặt, gơ tay phát nhẹ lên ngực anh. Người nghiêm túc như anh mà còn đùa cợt cái kiểu này.

Niên Bách Ngạn thì cười lớn một cách sảng khoái, ánh mắt đong đầy tình cảm.

Khi chuyện tình cảm bên Nam Phi đang nhiệt tình như lửa, thì phía Diệp Lan có vẻ không được thuận lợi cho lắm. À không đúng, phải nói là cực kỳ khó khăn. Dưới sự chèn ép của mẹ mình, Nguyễn Tuyết Cầm, cô không thể không đồng ý một cuộc xem mặt hoang đường. Nhưng đồng thời cô cũng phát huy tính sáng tạo, tự chủ của con gái thời đại mới. Khi nhận được tin mặt báo đối tượng xem mặt của mình là cậu chủ nhà họ Liễu, Liễu Tranh, đang chơi bời khí thế ở một quán bar thì cô chợt nảy ra một ý nghĩ. Sau khi lén chuồn ra khỏi nhà, cô lái xe tới quán bar đó, dứt lốt cho bảo vệ, thay một bộ quần áo nóng bỏng với một cô gái phục vụ ở đó, để quyết định do thám tình hình.

Trước giờ những tin đồn của tay họ Liễu này đều chẳng mấy hay ho, nhưng được cái hấn ta rất biết vờ vịt trước mặt người lớn. Diệp Lan muốn tới trước tìm hiểu độ phong lưu của hấn ta. Cô ăn mặc và trang điểm thành một nhân viên phục vụ, chẳng qua là muốn để hấn biết khó mà lui. Nghĩ mà xem, một cậu ấm con nhà giàu mà biết đối tượng xem mắt của mình còn có sở thích tới quán bar thác loạn, hấn ta còn đồng ý cuộc hôn nhân này không?

Nghĩ đến đó, Diệp Lan lại thấy cách của mình rất hay. Gương mặt nhỏ nhắn bị cô trang điểm không thể diêm dúa hơn. Đương nhiên kiểu trang điểm gợi tình này, cô đã phải đặc biệt gọi điện thỉnh giáo Tố Diệp một cách đầy thành ý. Ở đầu kia, tâm trạng của Tố Diệp có vẻ rất tốt, hiếm khi lại chịu dạy cô vài chiêu, cuối cùng còn quan tâm hỏi lý do. Diệp Lan nào dám thành thật khai báo. Cô đành trả lời qua loa vài câu để đối phó.

Quán bar vô cùng ồn ào, Diệp Lan đi thẳng về phía chỗ ngồi của tay họ Liễu đó. Từ xa đã nhìn thấy hấn trái ôm một người, phải ôm một người. Trông diện mạo thì cũng không đến nỗi nào chỉ có điều hành vi quá phóng đãng, khiến cả người cô nổi hết da gà.

Dưới ánh đèn sặc sỡ sắc màu, Diệp Lan đang định tiến lên thì nháy cảm phát hiện ra những hành động bất thường của Liễu Tranh. Cô dừng bước, nheo mắt lại mới nhìn rõ mọi việc. Hình như hấn ta bỏ một thứ bột gì đó vào trong cốc của một người số những phụ nữ ngồi đó. Cô ta thấy vậy cũng không trách cứ và sợ hãi mà mỉm cười uống cạn. Chẳng mấy chốc cơ thể cô ta mềm như bông, tan trong lòng hấn ta. Hấn ta cười đắc ý. Người phụ nữ còn lại cũng dính chặt lên người hấn ta. Liễu Tranh uống một hớp rượu, rồi hôn hai người phụ nữ trong lòng.

Suýt nữa thì Diệp Lan nôn hết cả bữa tối ra ngoài!

Trời đất ơi! Có đánh chết cô cũng không lấy loại đàn ông này.

Trong lúc phần nộ, Diệp Lan đang định xuất hiện trước mặt hấn ta với tư cách một người hầu rượu diêm dúa. Ai ngờ cô vừa bước một bước thì tiếng nhạc ồn ã trong quán bar bỗng tắt ngấm, ngay sau đó ánh đèn điện sáng loáng được bật lên.

Khung cảnh của quán bar hoàn toàn đập vào mắt.

Có người đang ôm nhau nhảy, có người đang hôn nhau, có người đang làm tình, có người uống rượu một mình. Thậm chí ở một góc khuất còn có người đang trong cơn khoái lạc. Cả cậu chủ Liễu cũng không ngoại lệ. Cô gái vừa uống bột thuốc giờ đang quỳ dưới sàn nhà, vùi đầu giữa hai chân hấn ta.

Thế là, khi tất cả những cảnh tượng đó lộ diện, mọi người ai nấy đều không biết giấu mặt đi đâu.

Đương nhiên, Diệp Lan cũng được coi là một trong số những người đang xấu hổ. Cô chỉ cảm thấy mình sắp không có chốn chôn thân rồi. Nhưng điều khiến cô càng muốn độn thổ là người đàn ông vừa đẩy cửa bước vào.

Xông vào là khoảng bảy, tám cảnh sát. Người đi đầu hét lên sang sảng: “Cảnh sát kiểm tra! Tất cả trật tự xếp thành một hàng đứng dựa vào tường!”

Đội trưởng Tố Khải cũng đứng trong đám cảnh sát, trên người là bộ cảnh phục trang nghiêm. Anh không nói gì, để mặc cho cấp dưới nhanh chóng kiểm tra, trong ánh mắt bình tĩnh có một sự nghiêm nghị.

Diệp Lan liếc mắt nhìn ngay thấy Tố Khải. Cô sợ tới nỗi chạy ngay tới trốn trong một góc tường. Cô cúi gằm, lòng thấm khấn vái các vị thần linh thổ địa, chỉ cầu mong đừng để Tố Khải nhìn thấy cô trong bộ dạng không ra gì thế này.

Quyển 4 - Chương 172: Gian lận

Việc cảnh sát đi làm án, nhất là có sự tham gia của Tố Khải, Diệp Lan đã gặp không chỉ một lần. Nhưng lần trước ít nhất cô có thể đường hoàng đứng trước mặt Tố Khải với vai trò nạn nhân, còn thân phận lần này càng nhìn càng thấy kỳ lạ. Anh vẫn làm công việc của anh. Còn cô, người ngoài chỉ nhìn qua một cái đã biết là một nhân viên quán bar!

Mắt cô từ đầu tới cuối chỉ nhìn chăm chăm xuống nền nhà, rồi lại vô thức đưa tay kéo chiếc váy ngắn đến không thể ngắn hơn đó xuống, lòng thầm than thở sao số mình lại đen đui đến vậy. Khi nghe thấy cảnh sát tới kiểm tra chứng minh thư nhân dân của từng người một, khách hàng và nhân viên đứng thành hai hàng nghiêm chỉnh, nhất thời tiếng oán thán vang trời đất đó lại vang lên.

Chẳng mấy chốc quản lý quán bar đã đi ra, sau khi nhìn thấy Tố Khải ông ta chủ động bước tới bắt tay. Diệp Lan dùng tóc che mặt, lén ngược mắt lên nhìn người quản lý gương mặt rạng rỡ như hoa, đôi mắt cười híp lại gần thành một đường thẳng. Rõ ràng ông ta vô cùng sợ hãi với việc cảnh sát đột ngột xuất hiện lần này, vội vàng nắm chặt tay Tố Khải: “Đây chẳng phải là cảnh sát Tố sao? Chào anh! Hôm nay cơn gió nào đưa anh tới đây vậy?”

Tố Khải bắt tay với ông ta một lát rồi lạnh nhạt đáp: “Chúng tôi nhận được tin báo, ở đây có người tàng trữ, buôn bán ma túy.”

“Ôi, sao có thể như vậy được? Chỗ chúng tôi là nơi vui chơi giải trí đứng đắn, không thể có những hành vi phạm pháp được.” Người

quản lý lập tức thanh minh, nói với vẻ mặt lấy lòng: “Anh xem! Giờ đang tầm đông khách. Anh lại khám xét lúc này bảo chúng tôi biết ăn nói với khách hàng thế nào? Cảnh sát Tố à! Dễ dãi với người là dễ dãi với mình mà.”

“Tôi hiểu tâm trạng của ông, nhưng trừng trị tội phạm ma túy là trách nhiệm của tôi, mong ông hợp tác.” Dưới ánh đèn, nét mặt Tố Khải chính trực, những huy chương lấp lánh, rực rỡ trên áo cùng với ánh mắt nghiêm nghị toét lên sự ngay thẳng.

“Cảnh sát Tố...” Người quản lý đưa mắt nhìn xung quanh rồi kéo Tố Khải qua một bên, thấp giọng nói.

Bên này, Diệp Lan theo dõi rất chi tiết nhưng lại không biết ông ta nói gì với Tố Khải. Chỉ thấy ông ta bí mật kéo anh tới một góc khuất người, thì thào thì thụt nói mấy câu, rồi rút từ trong người ra một chiếc phong bì, nhét vào tay Tố Khải.

Diệp Lan như bị ai đó đập mạnh một gậy vào sau gáy, “bộp” một tiếng rất lớn. Mặc dù cô không nghe thấy người quản lý nói gì với Tố Khải, nhưng cô cũng đoán ra được trong phong bì kia chứa thứ gì. Ông ta luôn mang theo phong bì bên người chỉ có hai tình huống. Một là ông ta đã biết trước sẽ có cảnh sát tới khám xét nên đã chuẩn bị sẵn phong bì cho đỡ mất thời gian. Thứ hai, ông ta hiểu rõ tình hình khu ăn chơi của mình. Mấy chuyện như giấu ma túy, hút ma túy trong mắt ông ta đều đã trở nên quá quen thuộc, nên ông ta chuẩn bị phong bì đề phòng vạn nhất.

Bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì, Diệp Lan cũng cảm thấy gai mắt, sự mâu thuẫn trong lòng cũng trở thành nổi dằn vặt. Một mặt cô ích kỷ mong rằng Tố Khải sẽ nhận phong bì đó rồi nhanh chóng rút quân. Mặt khác cô lại không muốn thấy anh nhận hối lộ. Diệp Lan lại đưa mắt nhìn về phía Liễu Tranh. Xem ra hần ta đã uống khá nhiều,

đang say mềm ngồi thẳng cẳng trên sàn nhà. Hai người phụ nữ vừa được hấn ôm ấp cũng nốc không ít, đang dựa vào người hấn, một trước một sau. Nhớ lại hành vi vừa rồi của Liễu Tranh, lòng cô bỗng sáng như gương. Chắc chắn thứ bột cô nhìn thấy là thuốc kích thích hay ketamin* gì gò đó.

*Ketamin, một loại ma túy tổng hợp, thuộc danh mục thuốc độc bảng A. Thực chất, đây là loại thuốc gây mê, gây ảo giác, được sử dụng trong y học như tiền chất gây mê ở thú y và người. Ketamine được chỉ định thận trọng khi sử dụng trong điều trị nhưng từ một thập kỷ qua, ở Hongkong nói riêng và châu Á nói chung, loại độc dược này lại được coi là “linh hồn của những bữa tiệc” mà giới trẻ lạm dụng nó với suy nghĩ ngây thơ rằng đây không phải là ma túy gây nghiện, không gây hại cho sức khỏe. Ở Việt Nam, nó còn được biết đến nhiều với tên gọi là “đá”.

Đang quan sát, bỗng cô lại nghe thấy giọng nói trở nên gấp gáp của người quản lý. Cô lén nhìn sang Tố Khải, chột trợn tròn hai mắt. Tố Khải đang đi về phía này, những bước chân dài và nhanh. Người quản lý cầm phong bì trong tay, nét mặt ngượng ngập đi phía sau anh, sốt ruột như kiến bò miệng chảo. Xem ra, Tố Khải không “nể mặt” chiếc phong bì ấy.

Không hiểu sao Diệp Lan bỗng thở phào một hơi. Thì ra tận sâu trong lòng cô vẫn không muốn nhìn thấy anh tham ô, nhận hối lộ. Nhưng vấn đề mới nhanh chóng nảy sinh. Cảnh sát bắt đầu khám xét theo hình thức cuốn chiếu. Họ chia làm hai đội, một bên tìm kiếm ma túy, một bên điều tra những người tình nghi.

Nhìn nét mặt Tố Khải nghiêm lại, Diệp Lan có linh cảm chẳng lành. Cô vội cúi gằm xuống, kéo tóc ra che mặt mình lại.

Từng giây từng phút trôi qua, có một cảnh sát không biết tìm được ở đâu một lượng lớn ma túy tổng hợp và một số thuốc kích thích chưa

rõ tên, bày hết ra trước mặt Tố Khải. Tố Khải cầm một gói lên ngửi thử, đầu mày bỗng chốc nhúu chặt. Người phụ trách hoảng hốt, vội vàng giải thích: “Đây đều là thuốc khách hàng tự mang tới, không liên quan gì tới quán của chúng tôi hết. Chúng tôi thật sự làm ăn rất đứng đắn, cảnh sát Tố...”

“Từng người một xuất trình giấy tờ tùy thân để kiểm tra, những ai không mang đưa hết về đồn cảnh sát.” Tố Khải không màng tới lời giải thích của người quản lý, chỉ lạnh lùng hét lên. Các cấp dưới vội vã làm theo.

Ngay lập tức, cả quán bar vang lên những tiếng mắng chửi, oán thán, còn cả những lời trách cứ sőt ruột. Tóm lại là vô số các cảm xúc tụ hội lại với nhau. Người quản lý hết cách, đành phải nghiêm chỉnh hợp tác với cảnh sát, giao nộp toàn bộ giấy tờ tùy thân của nhân viên phục vụ để điều tra. Cũng có người hôm nay không mang theo giấy tờ, đành khóc lóc theo về đồn cảnh sát.

Đại đa số khách hàng được loại trừ khả năng đã hút ma túy. Một bộ phận nhỏ bị giữ lại, trong đó có Liễu Tranh.

Diệp Lan thấp tha thấp thỏm, não bộ nhanh chóng hoạt động. Cô phải nghĩ cách làm sao để chuồn ra ngoài nhân lúc cảnh sát không để ý. Nhưng suy nghĩ này nhanh chóng bị xóa bỏ. Tố Khải đứng ngay giữa phòng, ánh mắt có thể nhìn khắp bốn hướng. Dù cô có dùng chiêu “bách bộ xuyên dương” cũng vẫn phải đi qua trước mặt anh, há chẳng phải tự tìm đường chết sao?

Cô hít thật sâu, càng những lúc thế này càng phải bình tĩnh.

Đang bình ổn lại tâm trạng, có một người cảnh sát đi tới trước mặt cô, giọng nói lạnh lẽo như một cái máy: “Chứng minh thư của cô!”

Diệp Lan nào có mang theo giấy tờ ra ngoài? Khó khăn lắm mới bình tâm lại được, giờ lại giật bắn mình vì thanh âm này. Cô hơi ngước mắt lên, nhìn vị cảnh sát trước mặt qua khe hở của mái tóc dài. Cô không quen, một gương mặt hoàn toàn xa lạ. Những hoài nghi nhanh chóng hội tụ thành đáp án. Tổ Khải không thể vô duyên vô cớ tới quán bar này lục soát, còn lấy danh nghĩa tìm kiếm ma túy. Vậy thì chỉ còn một cách giải thích, đó chính là anh lại quản lý công việc chống ma túy ở khu vực này rồi. Nếu không sao mấy cấp dưới này cô chẳng quen một ai?

Cô chỉ còn biết tự nhủ mình quá xui xẻo. Thà là có một người quen biết cô cũng có thể tránh mặt Tổ Khải để trốn thoát.

“Nghĩ cái gì thế? Chứng minh thử!” Vị cảnh sát trước mặt bắt đầu sốt ruột, hét lên.

Diệp Lan run lên cầm cập, lắp ba lắp bắp: “Không... Không mang theo...”

“Họ tên!” Người cảnh sát lại hỏi.

“Tôi...” Diệp Lan chỉ muốn cắn đứt lưỡi ngay tại chỗ. Cô hơi gấp gáp: “Tôi không phải nhân viên ở đây.”

“Có ai ăn mặc thế này tới quán bar uống rượu không? Cô tưởng đang tổ chức lễ hội Halloween à?” Người cảnh sát lấy biên bản ra: “Họ tên!”

“Tôi... Tôi thật sự không phải...” Diệp Lan chẳng quan tâm được nhiều như thế nữa. Cô ngẩng hẳn đầu lên, nhìn anh ta với vẻ đáng thương: “Tôi đột xuất tới trông hộ bạn. Nếu không anh cứ hỏi quản lý, ông ấy sẽ biết tôi có quen mặt hay không?”

“Ăn nói chuyên nghiệp quá nhỉ!” Anh ta cười khẩy: “Đừng có làm mất thời gian của tôi, họ tên!”

Diệp Lan thật sự đau khổ sao mình lại không mang theo giấy tờ.

Hành vi không hợp tác của cô đã gây chú ý cho những cảnh sát khác, liền đó Tổ Khải cũng quay mặt về phía này: “Sếp! Bên này có một kẻ tình nghi.”

“Tôi? Tình nghi?” Diệp Lan tròn tròn mắt, đang định hét lên với người cảnh sát thì bí thảm phát hiện Tổ Khải đã đi về phía cô. Khoảnh khắc này đúng là đất trời mù mịt.

Cô thừa nhận mình chẳng phải cao thủ hóa trang gì, thế nên không thể có bàn tay kỳ diệu làm cho gương mặt này biến thành người khác. Sớm biết có ngày như thế này, cô tình nguyện bỏ tiền ra để học trang điểm cho tử tế. Nếu không đã chẳng khiến Tổ Khải vừa liếc nhìn mặt đã xám ngoét, đến ánh mắt cũng sa sầm lại.

Ánh mắt sắc lẹm đó của anh, trong lúc thẩm vấn có thể khiến người ta không cách nào né tránh thì đương nhiên không khó để nhận ra cô sau lớp trang điểm.

Thế là Tổ Khải dứt khoát đi về phía này.

Tiến lại gần từng bước một.

Trái tim của Diệp Lan cũng theo đó vọt lên tận cổ, đập loạn cả lên. Tần suất này lan tràn tới tận mang tai, ồn ào tới mức khiến màng nhĩ đau buốt. Cô lại vội vã cúi xuống, tự lừa mình, mong rằng Tổ Khải sẽ coi như không nhìn thấy cô.

Chỉ tiếc là anh đã dừng lại ngay trước mặt cô.

Đôi giày da sáng bóng đó khiến cô chỉ muốn chảy nước mắt.

“Ngẩng đầu lên!” Là giọng nói của người cảnh sát ban nãy, đầy bức dọc.

Diệp Lan không biết làm sao, đành phải ngẩng lên. Bị vạch trần cũng tốt. Cô không tin Tố Khải có thể làm gì cô. Dù gì anh cũng biết rõ nội tình. Cô không phải nhân viên ở đây, cũng không phải người tàng trữ ma túy gì hết.

Nhưng khoảnh khắc đối mặt với Tố Khải, Diệp Lan bất giác cảm thấy lạnh sống lưng rồi từ đó lan ra khắp cơ thể, rùng mình sợ hãi.

Tố Khải không giải thích hộ cô điều gì. Nhìn cô một lúc lâu sau mới nói: “Chứng minh thư của cô!”

“Tố Khải anh điên rồi sao? Em là ai mà anh bắt xuất trình giấy tờ?”
Diệp Lan không nhin được nữa, thẳng thắn chỉ trích Tố Khải.

Người cấp dưới bên cạnh sững sờ giây lát. Anh ta nhìn Diệp Lan rồi lại nhìn Tố Khải: “Sếp! Hai người... quen nhau sao?”

“Tôi là bạn của sếp các anh. Chúng tôi biết nhau.” Diệp Lan vội vàng nói: “Tôi thật sự không phải nhân viên ở đây, thật đấy.”

Người cảnh sát hoài nghi nhìn Tố Khải.

Tố Khải mặc kệ Diệp Lan gào thét, giơ tay gọi người quản lý tới.

“Đây có phải nhân viên của các anh không?”

Người quản lý nhìn Diệp Lan kỹ càng, vẻ mặt lúng túng: “Cảnh sát

Tố! Anh cũng biết mấy cô gái phục vụ trong quán bar đều được tới đột xuất, tôi cũng không thể bảo đảm cô ấy làm thay bạn hay làm dài hạn.”

“Này! Ông...”

“Không mang giấy tờ?” Tố Khải ngắt lời Diệp Lan, lạnh nhạt hỏi.

Diệp Lan nuốt nước bọt, khẽ lắc đầu.

Tố Khải không nói nữa, nhìn Diệp Lan chăm chăm, vẻ mặt rất khó đoán. Người cấp dưới đứng bên thấy cảnh này liền điều đình: “Sếp! Nếu anh quen cô ấy thì chắc không vấn đề gì đâu.”

Diệp Lan nhìn anh ta, cười cảm kích.

Nhưng ánh mắt Tố Khải vẫn trầm xuống, một lúc sau anh thờ ơ ra lệnh: “Đưa về đồn cảnh sát!”

“Á?” Người kinh ngạc không chỉ có mình Diệp Lan mà cả anh chàng cảnh sát đó nữa.

Tố Khải không nói thêm một câu thừa thãi, quay người đi, chỉ để lại cho Diệp Lan một bóng lưng, tới bên kia quan sát tình hình. Diệp Lan tức giận giậm chân bình bịch, trong lòng thầm mắng Tố Khải khốn kiếp.

Nam Phi, trang trại đà điểu Highgate, bảy giờ tối.

Cuộc đua đà điểu hừng hực khí thế đã được bắt đầu.

Bầu không khí trong trường đua náo nhiệt như một lễ hội văn hóa ở một vùng nông thôn nước Mỹ. Có những cô gái nhiệt tình phục vụ các du khách. Họ có thân hình nóng bỏng, đầy đặn, mặc chiếc váy ngắn bó sát người. Họ đội chiếc mũ hình đà điểu theo đúng tiêu chuẩn của Highgate, chạy nhảy tung tăng cùng đôi giày cao gót dưới chân, trông vô cùng đáng yêu.

Họ đi lại như con thoi giữa đám đông, bung bê các loại bia với đủ mùi vị, nụ cười tươi sáng như đóa hướng dương dưới ánh mặt trời.

Tổng cộng có mười người tham gia cuộc thi. Cả mười người cùng cưỡi đà điểu xuất hiện ở vạch xuất phát. Tố Diệp là tuyển thủ nữ duy nhất cũng nghênh ngang cưỡi đà điểu xuất hiện. Cô bốc trúng số tám, một con số rất may mắn, cô rất thích thú.

Cưỡi đà điểu không phải chuyện gì khó khăn, chỉ cần bám chắc lấy nó là được. Vì thế cô đã đặc biệt chọn một chú đà điểu với tính tình hiền lành để thi đấu. Khi cô xuất hiện, cả trường đua đồng loạt vỗ tay. Chín người đàn ông còn lại cũng lần lượt huýt sáo về phía cô. Còn cô thì cười giấu cợt, kiêu ngạo giơ tay vẫy chào khán giả.

Tố Diệp ăn mặc rất đẹp, còn đội chiếc mũ da bò kiểu cao bồi khoa trương. Chiếc kính bơi cộc cạch đó vẫn được đeo trên mắt cô, kết hợp cùng trang phục trên người đúng là lập dị, khác biệt. Ngoài ra cô còn đeo thêm cho chú đà điểu của mình một chiếc khăn quàng đỏ, hơn nữa còn thắt nơ rất đẹp. Sau khi gửi lời chào tới khán giả, cô tìm được Niên Bách Ngạn đã tới trước cổ vũ trong đám đông.

Anh đã thay một bộ quần áo thể thao rộng rãi, lười biếng ngồi trên ghế. Sau khi đón lấy một ly bia thì vừa uống vừa mỉm cười với cô. Cô cũng phấn khích vẫy tay với anh. Anh bèn giơ tay về phía cô, làm động tác cổ lên.

Cô đang chuẩn bị quay mặt đi, bỗng thấy một cô gái da trắng nhiệt tình tiến sát lại, chủ động rót bia cho anh, hai quả “bóng đàn hồi” trước ngực như sắp rơi vào trong lòng anh.

Tố Diệp tức đến nghiêng răng kèn kẹt, người đàn ông này đúng là khiến người ta lo lắng.

Một tiếng súng vang lên, các chú đà điểu lần lượt hoảng sợ, vội vã tranh nhau xông lên trước. Con đà điểu dưới lưng Tố Diệp cũng không ngoại lệ, sau một tiếng kêu kinh hãi nó liền chạy thẳng về phía trước. Người lắc lư, cô vội vàng bám chặt lấy cánh đà điểu. Như vậy mới tránh được một trò hề khi ngã xuống ngay từ vạch xuất phát.

Cánh đà điểu cũng giống như cương ngựa. Kỹ thuật cưỡi đà điểu chính là phải biết điều khiển một cách khéo léo cánh của nó để giữ được tốc độ và phương hướng. Đừng tưởng đà điểu là loài chim nặng nhất trên thế giới, không thể bay lên. Không thể xem thường đôi cánh của nó. Khi chúng chạy theo chiều gió, đôi cánh mở rộng như cánh buồm sẽ có tác dụng tăng tốc. Khi chiến đấu, mở rộng đôi cánh có thể hù dọa kẻ địch. Vào những ngày hè nóng nực, nó cũng có thể trở thành một chiếc ô che nắng cực lớn, mang lại bóng mát cho chim. Khi tìm bạn đời, đôi cánh của nó lại mở ra trông như đang nhảy một điệu vũ tuyệt đẹp, càng thêm hấp dẫn đối phương.

Cưỡi đà điểu đã trở thành một nét đặc sắc của Highgate, vì mặc dù đà điểu đã thoái hóa khả năng bay nhưng lại tiến hóa một đôi chân đầy sức mạnh. Đôi chân của chúng vô cùng mạnh mẽ, khi bộc phát có thể đá chết một con chó. Và tốc độ chạy lên tới 60km/h cũng khiến rất nhiều mãnh thú không thể theo kịp.

Thế nên khi Tố Diệp bị chú đà điểu của mình kéo tuột về phía trước, người cô chao đảo như ngồi trên ô tô, chiếc mũ cao bồi như sắp bị gió thổi bay mất.

Từ từ cô cũng nắm được điểm quan trọng, tốc độ cũng được nâng cao hơn, dần dần vượt những người phía trước. Khi cô và một người da trắng cùng đồng thời tiến lên, anh ta bỗng cười nhạo: Cô bé à, cô không nhanh được bằng tôi đâu.

Tố Diệp vỗ mạnh vào hông đà điểu. Tuy nó đã tăng tốc, nhưng con của đối phương cũng đồng thời tăng tốc. Cô quay lại nhìn người da trắng đó, anh ta càng cười đắc ý. Ánh mắt khiêu khích đó khiến cô vô cùng khó chịu. Cô hơi nheo mắt lại, sau một nụ cười khẩy, cô liền tháo chiếc khăn quàng đỏ trên cổ con đà điểu của mình xuống, ra sức vẫy về phía con đà điểu theo sau. Nó hưng phấn, liên tục kêu lên. Cô buông tay, chiếc khăn bay theo gió. Con đà điểu của người da trắng kêu to lên một tiếng rồi đuổi theo chiếc khăn.

Người da trắng tức giận, kêu gào, tiếng thét hòa làm một cùng tiếng kêu của chú đà điểu dưới người anh ta.

Không ai nói đây là một cuộc thi đấu công bằng.

Thế nên Tố Diệp chơi rất cao hứng.

Khi người da trắng đó bị chú đà điểu đuổi theo chiếc khăn của mình ép buộc, không thể không đi xa khỏi đường đua, Tố Diệp đã “thu dọn” thành công được một đối thủ có thực lực. Cô không sợ anh ta đuổi kịp, vì rõ ràng so với danh hiệu quán quân, chú đà điểu đó nhiệt tình với chiếc khăn ấy hơn. Thêm nữa, đà điểu cao hơn ba mét, cô không tin anh ta dám nhảy xuống khi nó đang chạy rất hăng.

Có người huýt sáo với cô, từ hành vi tới động tác, thậm chí cả ánh mắt đều vô cùng thiếu nghiêm túc. Là một người đàn ông ở trước mặt. Khi cô đuổi theo tới nơi, anh ta bèn cười hỏi cô là người Nhật Bản hay người Hàn Quốc. Tố Diệp nghe đã thấy phiền, tăng tốc kiểu

gì cũng không sao cắt đuôi được anh ta. Người này rất lăm mồm, cứ lải nhải không ngừng, thậm chí còn dò hỏi xem cô đã có bạn trai chưa. Từ đầu tới cuối cô chỉ im lặng, người đàn ông bèn dùng thứ tiếng Nhật tồi tệ chào cô, thấy cô vẫn không lên tiếng, anh ta lại đổi sang mấy câu tiếng Hàn đơn giản.

Cuối cùng Tố Diệp cũng ngược lên liếc nhìn anh ta. Anh ta lập tức vẫy tay chào cô, thậm chí còn cưỡi đà điểu theo sát cô.

Cô điềm nhiên rút từ trong người ra một chiếc còi, áp lên môi, rồi bất ngờ hướng về phía con đà điểu của anh ta huýt một hồi, thanh âm lạnh lót, gấp gáp. Cô còn chưa kịp làm động tác như kế hoạch, đã thấy con đà điểu của anh ta kêu lên một tiếng theo hồi còi, ngay sau đó nó vui đầu xuống bụi cỏ. Người đàn ông bị bất ngờ, không kịp ngồi vững đã ngã từ trên lưng đà điểu xuống.

Tố Diệp vẫy chiếc còi trong tay về phía anh ta, gió thổi tiếng nói vui vẻ của cô tới: “Thật xin lỗi! Ai bảo anh đắc tội với người Trung Quốc.”

Đây gọi là “tinh thần đà điểu”. Một khi gặp phải nguy hiểm, việc đầu tiên nó làm là vui đầu xuống, coi như không biết gì.

Cứ như vậy, Tố Diệp nghĩ ra không ít chiêu trò để giảm bớt số lượng người thi đấu. Dần dần cô cách chiến thắng mỗi lúc một gần. Không ít đối thủ đã bị vớt lại phía sau rất xa. Phía trước còn một người cuối cùng. Chỉ cần vượt qua anh ta là cô có thể giành được giải quán quân.

Người này cũng không khó “giải quyết”.

Khi Tố Diệp đuổi sát tới, cô bèn hét lên sau lưng anh ta. Người đàn ông quay đầu nhìn cô. Cô cười tí mắt vẫy tay với anh ta. Anh ta đang cảm thấy rất kỳ lạ bỗng thấy cô mò trong túi ra một quả trứng

đà điều, lập tức hai mắt tròn tròn.

Tố Diệp giơ quả trứng đà điều trong tay lên, giống như đang định quăng đi, đối tượng đương nhiên là anh ta. Người đàn ông vội vàng tăng tốc, ai ngờ Tố Diệp càng theo sát. Khi cách phía sau anh ta khoảng ba, bốn mét cô lại hét lên lần nữa.

Người đàn ông vẫn quay lại.

Một quả trứng đà điều bay về phía anh ta, không một chút do dự.

Người đàn ông sợ tới nỗi co rụt đầu lại, người bỗng đứng đờ. Con đà điều bên dưới cũng bị sợ hãi, đập cánh phành phạch. Anh ta né được quả trứng nhưng người cũng chao đảo, không kịp nắm chắc cũng chịu số phận ngã xuống đất.

Tố Diệp cười phẩn khích. Khi cô đi ngang qua, anh ta tức giận hét ầm lên sau lưng.

Không ai thích bị trứng đà điều đập trúng. Loài chim chạy cực nhanh này thì quả trứng đẻ ra cũng vô cùng rắn chắc, bị đập trúng sẽ khiến người ta đau đớn. Một quả trứng có thể chịu được trọng lượng của cả một cơ thể.

Cuối cùng, Tố Diệp đã đi được tới đích bằng những thủ đoạn rất không vẻ vang của mình, theo dõi là những đối thủ bị cô hãm hại dọc đường. Đương nhiên, Tố Diệp ít nhiều cũng phải chịu cực khổ. Khoảnh khắc bứt phá về đích, cô vui sướng đến nỗi nước mắt mũi suýt trào ra mà quên mất phải nắm chắc cánh đà điều. Điểm đích cũng giống như điểm xuất phát, có rất nhiều khán giả đứng xem. Ai nấy đều đứng dậy cổ vũ cho cô. Cô cũng hãnh diện vẫy tay về phía mọi người mà quên bằng mất con đà điều của mình cũng biết sợ. Nó cũng vui đầu xuống khi bị hoảng sợ.

Thế là khi cả trường đua đang nhiệt tình hoan hô cho cô, con đà điểu của cô liền cúi xuống né tránh sự kinh hãi.

Theo quán tính, Tố Diệp như một người bay giữa không trung, ngã từ trên lưng đà điểu xuống.

Cảnh này nếu cho vào phim, quay chậm lại thì có thể trở thành một cảnh rất hài hước.

Máy quay bắt đầu quay chậm từ khi Tố Diệp bị tung lên. Cả người cô bật lên, rời xa khỏi lưng đà điểu từng chút một, hai tay giang ra như đang múa giữa trời. Chiếc mũ cao bồi cũng thoát khỏi bó buộc, tung bay theo gió. Tiếng hét của cô kéo dài trong không khí. Thần sắc của cô chuyển từ kinh hoàng tới khiếp sợ...

Các khán giả ai nấy đều sững sốt, động tác vỗ tay bỗng chốc trở thành động tác ôm miệng.

Khi cảnh quay này trở lại tốc độ bình thường, Tố Diệp đã nằm rạp dưới đất như một cái ba lô bị đà điểu vút không thương tiếc, khiến cô suýt nữa thì nôn hết cả bữa tối ra ngoài, ruột gan cũng cuộn trào đau đớn.

Cô giành được giải quán quân nhưng suýt nữa thì xương sườn gãy vụn.

Sau khi cô khập khà khập khiễng bò dậy, ngay lập tức tìm kiếm Niên Bách Ngạn. Ai ngờ khán giả xem xong cảnh tượng đó đã thấy quá đủ, Niên Bách Ngạn bị mấy tuyến thủ vây chặt, ai ai cũng vô cùng căm phẫn.

Tố Diệp vội vàng che mặt lẫn trốn. Mấy tuyến thủ đó đều là những

người bị cô “truy sát” dọc đường.

Trong khi Tổ Diệp dùng thủ đoạn “bỉ ổi” giành chiến thắng trong cuộc đua đà điểu, thì Diệp Lan lại không may mắn được như thế. Mặc dù Tổ Diệp gần tới đích còn ngã một quả cấm mặt xuống đất, hơn nữa còn bị các tuyển thủ khác lên án nhưng dù gì cô ấy cũng đã giành được quán quân, cuối cùng vẫn được nhận số tiền thưởng.

Nhưng Diệp Lan thì khác.

Diệp Lan bị dẫn vào đồn cảnh sát với thân phận của một nhân viên quán bar.

Cô co rút người ngồi trong phòng thẩm vấn cùng với những “chị em” cũng không mang theo giấy tờ tùy thân, vô cùng phiền muộn.

Người thẩm vấn bọn họ, chính là Tổ Khải.

Tổng cộng có bảy người bị thẩm vấn, Diệp Lan là người thứ năm.

Khi tới lượt cô, Tổ Khải vẫn rất công tư phân minh, giọng nói không hề nhẹ nhàng: “Họ tên!”

Diệp Lan ngồi yên đó, không động tĩnh.

Tổ Khải dùng bút, ngược mắt nhìn cô rồi tiếp tục lặp lại một cách lạnh nhạt: “Họ tên!”

Diệp Lan liếc xéo anh, chỉ muốn cắn đứt mũi anh ngay lập tức. Cô nghiêng răng đáp lại: “Diệp Lan!”

“Giới tính!”

Suýt nữa thì con ngươi trong mắt cô rút ra ngoài. Cô nhìn chăm chăm gương mặt góc cạnh của Tố Khải, dần mạnh: “Anh tự nhìn đi!”

Tố Khải lại ngẩng lên, điềm nhiên nhìn cô rồi cúi đầu ghi chép.

“Tuổi.”

Đối phương im lặng.

Tố Khải đập xuống bàn “rầm” một tiếng, đầu mày bỗng chốc nhíu chặt, trông vô cùng nghiêm nghị: “Ngoan ngoãn hợp tác đi!”

Diệp Lan chưa bao giờ thấy anh nổi giận như vậy. Cô sợ hãi rụt cổ lại, biết điều lên tiếng: “Hai mươi ba!”

Lúc này Tố Khải mới cầm bút tiếp tục làm việc: “Lý do cô tới quán bar là gì? Có nhìn thấy ai tiêu thụ ma túy không?”

“Em thật sự bị oan mà. Em hoàn toàn không quen biết bọn họ.” Lần này Diệp Lan sốt sắng thanh minh, đứng cả dậy: “Cả ma túy gì gì đó em cũng hoàn toàn không biết, em...”

“Cho cô đứng lên chưa?” Tố Khải hét lên.

“Tố Khải! Anh đừng có quá đáng quá!” Diệp Lan căng thẳng.

Tất cả mọi người đều nhìn cả về phía họ.

Tố Khải vẫn không để lộ cảm xúc, chỉ cảnh cáo: “Ngồi xuống!”

Diệp Lan siết chặt tay, nhìn thấy ánh mắt giá lạnh của anh cũng đành

phải làm theo.

“Có nhìn thấy người nào đáng nghi không?”

“Không thấy!” Diệp Lan bắt đầu bực tức.

Tố Khải ghi lại đầy đủ, rồi hỏi lại lần nữa: “Tới quán bar làm gì?”

“Xem mắt!”

Tay anh bỗng khựng lại. Anh ngẩng đầu lên, nhú mày nhìn Diệp Lan: “Xem mắt ư?”

“Là tới trước xem đối tượng xem mắt của em có đáng tin cậy không. Nếu trông cậy được thì em lấy luôn cho rồi.” Diệp Lan trừng mắt lườm anh, thẳng thừng nói ra một câu như vậy.

Tố Khải ngẩn người, một lúc sau nét mặt càng thêm nhăn nhó: “Tại sao?”

Câu hỏi này đến anh cũng cảm thấy vô lý đùng đùng. Chẳng hiểu là hỏi việc công hay hỏi việc tư, hàm ý phía sau bỗng dưng phức tạp lên rất nhiều.

Diệp Lan một lần nữa đứng bật dậy, hét lớn về phía anh không một chút khách khí: “Chẳng phải bị anh bắt ép sao?” Ngay sau đó cô quay về phía mọi người xung quanh: “Mọi người đã từng gặp loại bạn trai thế này chưa? Ép bạn gái mình đi xem mắt.”

Mọi người vô cùng kinh ngạc, mấy cô gái phục vụ buồn bã nói: “Cô gái à! Đàn ông là vậy đấy, thứ không đáng tin nhất trên đời.”

Vừa dứt lời, một số cô gái khác bắt đầu xì xào bàn tán.

Nét mặt Tố Khải trở nên tái mét. Anh ấn nút điện thoại, ánh mắt sắc bén không hề rời khỏi gương mặt Diệp Lan: “Tiểu Trương! Cậu vào đây một lát!”

Diệp Lan lườm anh, hai tay khoanh trước ngực, ngồi dựa ra sau ghế.

Tiểu Trương đi vào rất nhanh. Tố Khải ra lệnh cho cậu ta đưa mấy cô nhân viên phục vụ ra ngoài, còn dặn dò bảo khi nào có người thân tới đồn cảnh sát nhận người mới được để họ đi. Cuối cùng chỉ còn lại một mình Diệp Lan.

Sau khi tất cả mọi người đã rời đi, Tố Khải đứng dậy, đi tới trước chiếc gương trong phòng thẩm vấn, ấn công tắc. Chúc năng nhìn xuyên thấu bị đóng lại, sau đó, anh tắt cả camera giám sát đi.

Diệp Lan nhìn anh hoàn thành một loạt động tác này với ánh mắt cảnh giác, cả người dần lùi về phía vách tường, trốn Tố Khải như trốn mầm bệnh. Tố Khải không tiến lên. Anh ngồi lại xuống ghế, mặc kệ gương mặt sợ hãi của cô, từ tốn hỏi một câu: “Đối tượng xem mắt của em là ai?”

“Anh quan tâm sao?” Diệp Lan không nể mặt anh chút nào.

“Em vừa đứng trước mặt tất cả mọi người nói mình là bạn gái của anh. Nếu anh không hỏi thì hình như không hợp đạo lý cho lắm.” Tâm trạng không vui lúc ẩn lúc hiện trong đôi mắt Tố Khải, đến đường cong của bờ môi cũng trở nên nghiêm nghị.

Diệp Lan cười khẩy: “Ồ! Lúc này lại cho phép em nói năng nhảm nhí rồi sao? Cảnh sát Tố! Em không dám trêu cao. Hơn nữa, nếu anh đã chí công vô tư, không nể tình như vậy, tại sao lại phải đóng thiết bị giám sát?”

Tố Khải không màng tới những lời nói lạnh nhạt của cô. Anh cầm tập tài liệu trên bàn lên lật đi lật lại, một lúc sau thốt ra một cái tên: “Liễu Tranh!”

Diệp Lan chờ người.

“Người em muốn xem mắt là Liễu Tranh.” Tố Khải lặp lại lần nữa rồi tiện tay vút tập tài liệu về chỗ cũ.

“Làm sao anh biết?”

Tố Khải cũng không muốn giấu giếm: “Trong số những người bị đưa về đồn cảnh sát, chỉ có anh ta môn đăng hộ đối với em. Đương nhiên, đó là không tính những người đã được xóa bỏ tình nghi, thả ngay tại hiện trường, đối tượng xem mắt cũng có thể nằm trong số những người đã ra về đó. Dĩ nhiên, Liễu Tranh chỉ do anh đoán mò thôi.”

Diệp Lan cắn chặt răng, vài giây sau cô hừ một tiếng: “Đúng thế! Anh ấy chính là đối tượng xem mắt của em. Nếu không tồi, em sẽ kết hôn với anh ấy.”

“Kết hôn?” Lần này tới lượt Tố Khải cười khẩy, chỉ tay vào tập tài liệu: “Kết hôn với một kẻ suốt ngày tới quán bar vũ trường tán gái, còn hút ma túy tổng hợp?”

“Em thích thế đấy, anh quản được sao?” Diệp Lan vênh mặt lên: “Là ma túy tổng hợp chứ đâu phải là “đá”. Thời buổi này ai tới quán bar lại không muốn một chút kích thích? Anh muốn bắt cá to ư, về Vân Nam đi!”

“Xem ra em cũng biết khá rõ về hắn ta, không phải chỉ tiếp xúc một,

hai lần.” Tố Khải dựa hẳn người ra sau ghế, giọng điệu điềm nhiên: “Hai người vừa gặp đã hợp hay lâu ngày sinh tình?”

“Cảnh sát Tố! Bất kể là lâu ngày hay vừa gặp, em cũng không thể tìm một người đàn ông kém anh chứ?”

“Một kẻ nghiện ma túy?”

“Em nói rồi, anh ấy chỉ vui chơi thôi.” Diệp Lan dựa vào tường, cười khẩy.

Tố Khải không tiếp tục đặt câu hỏi nữa. Sau khi nhìn cô rất lâu anh bỗng đứng dậy, xông về phía cô. Diệp Lan thấy vậy không còn bình tĩnh nữa, cô buông lỏng hai tay, chỉ về phía anh: “Anh đừng có làm bừa, em có thể kiện anh tội nghiêm hình bức cung đấy.” Nếu vẫn còn thiết bị giám sát thì cô đã chẳng căng thẳng đến vậy.

“Nếu em đã hiểu hẳn ta như vậy, thì tốt nhất là hãy nói với anh. Giải thích rõ ràng thì hẳn ta có thể được ra ngoài, giải thích không rõ ràng thì anh sẽ để em và hẳn cùng ngồi tù.” Tố Khải dừng bước trước mặt cô, nhìn chăm chăm cô từ trên xuống.

Diệp Lan ngược lên, cố làm ra vẻ bình tĩnh: “Anh đừng hòng moi được thông tin giá trị gì từ em. Anh có bằng chứng thì còng tay cả em luôn đi.”

“Mới tý tuổi đầu mà đã si tình vậy rồi?” Nét mặt Tố Khải như đóng băng. Anh đưa tay siết chặt cầm cô.

Cảm giác đau đớn lan ra từ cầm xông thẳng tới lợi. Diệp Lan đau đến suýt phát khóc. Cô đẩy anh ra, vừa tức giận vừa sốt ruột: “Em si tình đấy thì đã sao? Em cứ bảo vệ anh ấy đấy! Anh có tư cách gì mà quản lý em? Đừng tưởng anh là cảnh sát thì có thể tùy tiện bắt giam

người khác! Anh có bằng chứng gì?”

Cô sốt sắng, nhưng sức mạnh của anh cũng lớn dần, vẫn siết chặt lấy cô không buông. Bàn tay gần như làm cảm cô gầy rời. Khi cô dấn mạnh lên ngực anh, nhân cơ hội đó anh giữ chặt lấy hai cổ tay cô. Lúc cúi đầu xuống, anh nhìn thấy ánh mắt dễ thương cảm động, trong đáy mắt còn lấp lánh những tia sáng của cô. Vì hai người đứng rất sát, gò má cô cũng đỏ hồng lên, xinh xắn khôn tả.

Tố Khải chỉ cảm thấy có một cảm giác khô nóng dâng lên trong lồng ngực, một đốm lửa nhỏ cũng đang dần bùng cháy mạnh mẽ cùng với sự giằng co và cọ sát của cô gái trong lòng, đốt cháy khiến trái tim anh bỏng rát. Anh thu mạnh tay lại, cả người cô bèn ngã vào lòng anh, đau đớn khiến cô chau mày lại.

Ánh mắt anh nhìn cô dần tối lại. Anh giữ chặt gương mặt cô: “Vậy thì anh phải tìm bằng chứng rồi, xem em có hút thuốc phiện cùng hắn ta hay không.”

Diệp Lan vẫn chưa hiểu ý của anh, chỉ nhìn với ánh mắt phẫn nộ. Con người của anh chợt co rụt lại, liền sau đó gò má cũng hạ thấp xuống, chiếm đoạt lấy đôi môi cô mà không hề báo trước.

“Ừm...” Cô không hề ngờ tới anh lại làm vậy, hai mắt bỗng mở to, nét mặt bàng hoàng.

Tố Khải thì mạnh mẽ tới cùng, nhân lúc cô còn đang hoảng hốt, mất bình tĩnh, anh nhanh chóng len sâu vào trong, cướp lấy hương thơm ngọt ngào của cô. Khoảnh khắc hai đầu lưỡi quấn lấy nhau, hơi thở nam tính của anh cũng ngập tràn khoang miệng cô. Lúc ấy, Diệp Lan mới bừng tỉnh, gò má đỏ bừng như con khỉ dít đỏ, dùng hai tay đẩy mạnh Tố Khải ra.

Cuối cùng Tố Khái cũng buông cô ra, một sự ân hận lướt qua đôi mắt, giống như cảm thấy hành vi vừa rồi của mình thật chẳng ra đâu vào đâu. Khi nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của Diệp Lan, anh khẽ nói: “Bảo cho người nhà tới đưa em về.”

”Tố Khải, anh là đồ khốn kiếp!” Diệp Lan tức đến nổi suýt nữa xông tới túm tóc anh.

Nam Phi, chín giờ tối, trong phòng.

Cả người Tố Diệp như một chiếc máy báo hư, nằm thẳng cẳng trên sofa. Cô còn mặc nguyên trang phục lúc thi cưới đà điểu, chiếc mũ bị vứt dưới chân, chỉ còn lại những tiếng rì rầm lẩm bầm.

Niên Bách Ngạn không biết kiểm được ở đâu một lọ dầu bôi vào vết thương khi bị ngã. Anh đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô không biết nói sao: “Cởi quần áo ra, anh xem có bị thương ngoài da không?”

Tổ Diệp thều thào: “Không bị thương ngoài da, chỉ bị thương trong lòng thôi.”

“Thế thì em đi tắm trước đi, tắm xong anh sẽ bơi thuốc cho em.” Niên Bách Ngạn vỗ nhẹ nhàng lên lưng cô, giọng điệu trìu mến. Hôm nay coi như anh cũng được mở mang tầm mắt rồi. Anh chưa thấy người phụ nữ nào lại yêu tiền như cô, vì một ít tiền thưởng mà làm mình suýt gãy cả xương sườn.

Tổ Diệp lắc đầu, vùi sâu mặt vào trong gối.

“Sao thế?”

Một lúc lâu sau, từ trong gối một âm thanh buồn bã cất lên: “Em cảm thấy mình không còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa.” Chắc chẳng có ai tới đích rồi mà còn ngã từ trên lưng đà điều xuống như cô.

Sao Niên Bách Ngạn không hiểu cái tính ưa sĩ diện của cô. Anh mỉm cười, cố tình bóp méo lời cô nói: “Không dám gặp mặt mọi người phải là mấy tuyển thủ bị em mưu hại dọc đường mới đúng.” Sau này anh mới biết rõ những trò cô đã làm trong cuộc thi.

Nghe xong câu ấy, Tố Diệp quay mặt lại, mái tóc dài xoa xuống hai bên má, chỉ để lộ độc đôi mắt, liếc nhìn anh: “Chính anh nói người chết vì lợi ích mà.”

“Thế nên em đã cầm được tiền thưởng rồi, còn gì mất mặt chứ?” Niên Bách Ngạn đưa tay khẽ vén mái tóc cô sang bên, để lộ chiếc cổ trắng trẻo.

Tố Diệp vẫn nằm bò ra, nửa ngày sau mới thở dài: “Em sai rồi!”

Niên Bách Ngạn nghe xong nhướn mày: “Hiếm có đấy, lại biết là mình làm sai.”

Cô uể oải giơ tay về phía anh. Anh cầm tay kéo cô ngồi dậy: “Quả trứng đà điều đó đắt lắm, em thật sự không nên quăng đi làm công cụ đánh người, dù mang về nước bán thì cũng đáng giá lắm mà.” Tố Diệp lại dựa vào lòng anh, nét mặt bi thảm.

Niên Bách Ngạn sững sờ, quay mặt cô lại, kỳ lạ nhìn cô: “Tư duy của em rốt cuộc làm bằng gì vậy?”

“Anh muốn hỏi tế bào tư duy, phương thức tư duy hay phương tiện

truyền đạt?” Tố Diệp cười hì hì, đùa giỡn.

Đáy mắt Niên Bách Ngạn ngập tràn ý cười, anh không kiềm lòng được, khẽ cắn lấy môi cô, khẽ nói: “Em đúng là khiến cuộc sống của anh thêm nhiều màu sắc đấy.” Trước khi gặp cô, anh chưa từng biết lại có một người thực tế đến đáng yêu như vậy. Cuộc sống của anh bình lặng như nước, nhưng gặp cô rồi, mỗi ngày anh sống lại có thêm một điều mới lạ. Cô ương ngạnh, kiêu hãnh, ưa sĩ diện, yêu tiền như mạng sống, hiếu thắng... Dường như liệt kê ra điểm nào cũng khiến người ta ghét. Nhưng không hiểu sao, khi tất cả những tính xấu ấy cùng tập trung trên người cô lại trở nên hiếm có, đáng quý, trở thành điểm hấp dẫn và đặc biệt.

Anh chưa bao giờ thấy nhẹ nhõm đến vậy, cũng yêu cô đến thế. Cảm giác thoải mái này chính là muốn được ôm cô thật chặt, không phải nghĩ gì cả, không phải làm gì cả.

Tố Diệp cũng lén hôn lên môi anh, cười tươi: “Bao gồm cả việc giúp em an ủi mấy tuyển thủ đó?” Cảnh tượng mấy người đó vây chặt lấy anh đúng là hoành tráng. Mặc dù cô đã không nghĩa khí, lấy được giải thưởng là chuồn mất nhưng trong lòng vẫn có chút áy náy.

“Cũng may bọn họ đều nói lý lẽ, xin lỗi một chút là được.” Niên Bách Ngạn véo má cô.

“Anh tốt thật đấy.” Tố Diệp giơ tay ôm chặt lấy anh, bờ môi dính sát lên cằm anh, lười biếng nói: “Nếu không “gây họa” nữa thì càng tốt.” Nói tới đây, cô lại nâng mặt anh lên, nhìn trái nhìn phải, hồi lâu mới thở dài: “Sau này anh đeo khẩu trang đi ra ngoài đi.”

Anh phì cười: “Có cần thiết làm vậy không?”

“Mấy cô gái tiếp bia đó nhiệt tình lắm.” Cô nhú mày.

“Thì ánh mắt của mấy người đàn ông đó cũng nhìn cả về phía em.” Nghĩ tới đây anh lại thấy không vui, kéo cô vào lòng, cắn một cái vào cổ cô: “Anh sắp kích động muốn móc mắt họ ra rồi.”

“Móc em trước đi, em không nhìn thấy sẽ không buồn lòng.” Cô cười, né tránh đòn công kích của anh, rồi lại cọ mũi lên cằm anh.

“Làm sao anh nỡ chứ?” Anh thấy cằm buồn buồn, cúi xuống chạm mũi với cô: “Mặc dù nói em cứ dũng cảm tiến lên, anh ở sau làm lá chắn nhưng lần sau cũng không thể để mặc em làm bừa nữa.”

“Anh có bao giờ để mặc em đâu.” Tố Diệp nhăn mặt: “Anh xem, bạn trai người ta chiều chuộng bạn gái thế nào?”

Niên Bách Ngạn khó xử thở dài: “Được, được, được! Anh chưa đủ tư cách.” Nói rồi anh kéo cô lên: “Bây giờ đi tắm được rồi chứ?”

“Em đã rời cả người rồi, muốn gội đầu rồi đi ngủ thôi.” Tố Diệp lại ra vẻ đáng thương.

“Không được!” Niên Bách Ngạn lắc đầu, kéo vạt áo sau rồi xách cô lên: “Em sắp biến thành con đà điểu rồi đấy.”

“Em mệt thật mà.”

Niên Bách Ngạn không nói gì, đưa tay cởi áo của cô ra.

“Niên Bách Ngạn! Anh chẳng nề tình gì cả. Em vừa kiếm được tiền, là công thần.”

“Trật tự!” Anh bế thẳng cô vào trong nhà tắm.

Trong nhà tắm, hơi nước mờ mịt.

Cả một bồn tắm lớn rắc đầy cánh hoa hồng. Tố Diệp ngâm mình trong đó, nhỏ xíu như một con thuyền giữa mênh mông sóng nước. Diện tích của bồn tắm này có thể chứa được bốn, năm người. Phóng tầm mắt ra xa, rất một màu đỏ rực.

Tố Diệp gối đầu lên chiếc đệm mát xa, mái tóc dài rủ xuống tay của Niên Bách Ngạn. Anh ngồi bên cạnh bồn tắm, chậm chậm dịu dàng gội đầu cho cô. Từng bong bóng xà phòng đủ màu sắc bị lớp hơi nước phủ lên một màu nhàn nhạt, rơi xuống tóc người đàn ông và gò má người con gái.

Trong bồn tắm, cô ngẩng đầu lên. Ngoài bồn tắm, một người đàn ông đang chu đáo xoa tóc cô. Cảnh tượng này trông thật là đẹp.

“Niên Bách Ngạn! Anh từng gội đầu cho phụ nữ chưa?” Dưới lớp cánh hoa hồng, cơ thể Tố Diệp càng thêm trắng trẻo. Cô mở mắt, nhìn lên người đàn ông trên đầu.

Niên Bách Ngạn mỉm cười, khẽ lắc đầu: “Em là người đầu tiên.”

“Vậy em có thể yêu cầu thêm không?”

Anh nhìn cô: “Còn cần phục vụ gì nữa?”

“Đầu người có rất nhiều dây thần kinh, anh mát xa giúp em, em nhúc nhích khắp người.” Cô cười nũng nịu.

Niên Bách Ngạn giơ tay men theo bả vai cô trượt xuống: “Anh mát xa toàn thân luôn cho em là được rồi.”

“Đừng hòng! Không được!” Tố Diệp nắm chặt lấy tay anh, rồi đặt lại lên đầu.

Thái độ của cô khiến anh cười lớn, cũng không nghĩ tới việc “lợi dụng” nhanh như vậy, tiếp tục giúp cô mát xa da đầu.

“A...” Cô kêu lên đau đớn, trừng mắt với anh: “Anh định giết người cướp của sao? Mạnh tay như vậy!”

“Anh có dùng sức đâu.” Niên Bách Ngạn chẳng biết làm sao.

“Đàn ông với phụ nữ giống nhau được sao?” Tố Diệp giơ tay hót vài cánh hoa hồng lên tay. Cánh tay cô đầy cánh hoa hồng, trông lại càng mịn màng nõn nà.

Từ góc độ của Niên Bách Ngạn vừa hay có thể men theo cánh tay nhìn xuống bộ ngực tuyệt đẹp dưới cánh hoa hồng. Anh bắt đầu dùng lực vừa phải. Lần này Tố Diệp cảm thấy dễ chịu hơn, cô nhắm mắt lại: “Em đúng là có phúc ba đời, bàn tay làm kim cương có khác.”

Lời khen của Tố Diệp khiến Niên Bách Ngạn rất vui. Anh mỉm cười ngắm gương mặt cô, dưới vẻ mặt nồng nàn tình cảm là một sự cứng chừa thấy rõ.

Trong bồn tắm, cánh hoa hồng nổi lênh bênh trên mặt nước giữa làn hơi nước nghi ngút càng làm hương thơm lan tỏa, thấm vào lòng người. Hương hoa thấm đẫm hơi thở của hai người, triền miên, ngây ngất. Sóng nước đánh lên vai Tố Diệp, có cánh hoa dính lại trên đó, trông như một nốt chu sa trên da thịt nhẵn mịn. Da càng trắng, hoa càng thêm đỏ.

Niên Bách Ngạn đang hưởng thụ bữa tiệc thị giác thịnh soạn, bỗng Tố Diệp uể oải hỏi: “Có người phụ nữ nào chăm sóc anh như thế này

chưa?” Cô bây giờ tuy rằng ngoài mặt rất bình thản thoải mái, nhưng câu nói “vì yêu mà ganh ghét, lo sợ” không hề sai. Cô bắt đầu quan tâm tới mỗi một người phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh, bất luận là quá khứ hay tương lai, hay dù chỉ là một người vợ trên danh nghĩa với anh như Diệp Ngọc. Cô sợ rồi anh sẽ chán ghét mình, rồi anh sẽ yêu một người con gái khác.

Câu hỏi vừa dứt, anh bỗng im lặng.

Cô cảm thấy kỳ lạ bèn mở mắt, đúng lúc nhìn thẳng vào ánh mắt anh. Ánh mắt cô có một sự do dự, mập mờ, muốn nhìn đi chỗ khác nhưng lại bị chìm đắm. Ánh mắt anh cũng bị nhiễm sắc hồng của bồn tắm, giống như một viên đá máu bồ câu khiến người ta mơ màng. Một lúc lâu sau anh mới khẽ thở dài, đưa tay vuốt ve gương mặt cô: “Diệp Diệp! Em đang nghĩ lung tung cái gì thế?”

Tố Diệp cũng ghét bản thân mình như vậy. Cô nhíu mày, từ từ cup mắt xuống.

Một nụ cười khe khẽ phát ra từ cổ họng anh: “Anh không quen để người khác chạm vào đầu mình.”

Một câu trả lời đã giải đáp mọi thắc mắc của cô.

Tố Diệp mím môi nhưng trong lòng thì vui mừng khôn xiết. Cô lại mở mắt ngắm những cánh hoa dập dềnh theo làn nước, vớt một vốc vào lòng bàn tay, rồi nhẹ nhàng nghiền nát, đầu ngón tay ngập tràn mùi thơm: “Vậy sau này em cũng không chạm nữa.” Giống như đang tự lẩm bẩm lại giống như một lời trêu đùa.

Anh đan tay vào tay cô, cười khẽ: “Trừ em ra!”

Màn pháo hoa hạnh phúc chợt nổ tung trong lòng, vô số những vụn

sáng lấp lánh như đang rục rở trước mắt. Tố Diệp cười, bắt giắc quay lại ôm chặt lấy tay anh không buông. Một Niên Bách Ngạn không biết nói quá nhiều những lời thề non hẹn biển, những câu ngọt ngào êm ái, thì một đáp án chắc chắn như vậy đã là lời hứa vững vàng nhất cho cô. Niên Bách Ngạn thấy nét mặt rạng rỡ của cô, cũng thấy vui trong lòng. Anh trêu chọc: “Động tác này của em sẽ khiến anh liên tưởng xa xôi đấy.”

Cánh tay anh được cô ôm vào lòng, vừa hay áp lên ngực cô.

Nhưng Tố Diệp chẳng hề ngượng ngập, ngược lại mượn sức mạnh của cánh tay ấy quay người lại. Những cánh hoa thấp thoáng khiến người cô mềm mại như người cá, ánh sáng chiếu lên tựa những chiếc vẩy sáng trắng. Cô nhìn vào mắt anh, trong nụ cười có một sự mê hoặc rõ ràng: “Anh Niên! Anh dám mạnh dạn hơn chút nữa không?”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn cười thềm. Anh cúi xuống nắm lấy cằm cô, đôi mắt nồng nhiệt hơn một chút: “Em bảo anh có dám hay không, hử?”

Nhưng cô lại hơi cúi xuống, đưa lưỡi liếm nhẹ lên ngón tay anh, cười khế: “Em sẽ giành trước cơ hội.”

Niên Bách Ngạn khó hiểu, nhướn mày.

Nụ cười của cô càng lúc càng xấu xa. Cô đưa tay nắm chặt tay anh. Niên Bách Ngạn không ngộ ngoạ, theo đà cùng ngã vào trong bồn tắm. Một chiếc bồn tắm vốn rất lớn vì có sự xuất hiện của anh bỗng trở nên chật chội.

Bong bóng và cánh hoa hồng bắn tung tóe, làm ướt hết người Niên Bách Ngạn. Quần áo dính chặt vào cơ thể anh, nhất là phía trên. Khi

anh mỉm cười ôm cô vào lòng, những đường nét cơ bắp rắn chắc cũng lộ rõ dưới lớp áo ướt sũng.

“Em càng ngày càng lớn mật rồi.” Anh không giận mà siết chặt lấy eo, kéo cô vào lòng. Anh cúi đầu nhìn cô, hô hấp có phần nặng nề.

Tố Diệp vòng tay ôm lấy cổ anh, mái tóc ướt dính chặt vào lưng, đuôi tóc nổi trên mặt nước, giao hòa cùng những cánh hoa hồng như lớp tảo biển có thêm sinh mệnh, lay động trong gió, quấn chặt lấy nhau.

“Em nghĩ, lúc này hưởng thụ anh cũng là một trải nghiệm không tồi.”

“Thông minh đấy!” Niên Bách Ngạn cong môi. Khi hai vầng trán cọ vào nhau, hơi thở cũng trở nên nóng bỏng, bàn tay không an phận bắt đầu mon men xuống dưới: “Nhưng anh quen làm người chủ động rồi.”

Bàn tay Tố Diệp trêu chọc, cời cúc áo sơ mi trước ngực anh, từng nút từng nút với tốc độ dần vật, quyến rũ như một con yêu tinh: “Em lại cảm thấy, thi thoảng làm người bị động một lần cũng thú vị lắm.”

Nói xong cô đã cởi áo của anh ra, bàn tay bắt đầu vuốt ve từ xương quai xanh xuống, khi dừng lại trên ngực, cô cảm thán: “Ai bảo anh có một cơ thể khiến con gái suy nghĩ vẩn vơ.”

“Nói vậy là em chỉ yêu cơ thể của anh thôi sao?” Niên Bách Ngạn nhú mày, cố tình ra vẻ không vui.

Tố Diệp mỉm môi cười, ngẩng đầu chủ động tặng bờ môi, đùa giỡn với môi anh, bàn tay bạo dạn phủ lên thứ nóng rực trên người anh. Sau khi thành công khiến anh thở dài thoải mái, cô như con mèo nhỏ quấn lấy người, thì thầm: “Trên thực tế, anh phải dựa vào nó mới có thể chinh phục được phụ nữ đúng không? Thế nên nó quyến rũ hơn

anh.”

Niên Bách Ngạn sung sướng hưởng thụ bàn tay mềm mại của cô, nghe xong câu ấy nụ cười của anh càng thêm đậm. Anh cúi đầu, bờ môi lướt bên vành tai cô, phả ra hơi thở khản đục: “Nha đầu! Nói năng đừng tự chặn đường lui của mình. Nó dịu dàng hay thô lỗ với em là do anh quyết định đấy.”

“Niên Bách Ngạn...” Tâm trạng cô trở nên rối loạn vì hơi thở của anh. Cô ngẩng đầu đón lấy nụ hôn nhẹ nhàng của anh, đồng thời bám lấy vai anh, khẽ thở dốc, đè nén sự xấu hổ trong lòng: “Muốn em đi!”

Làn nước ấm áp càng kích thích hai con người dựa sát vào nhau. Cánh tay anh bắt đầu lần xuống da thịt cô, mỗi một đoạn đều mịn màng như lụa. Anh hưởng thụ sự mềm mại và run rẩy của cô, thậm chí là cả sự to gan mù quáng: “Chẳng phải em muốn làm người chủ động sao?”

Cô dựa vào anh như lá bèo, khẽ nói: “Em sợ mình làm không tốt.”

“Cứ thử xem!” Anh mỉm cười, sống mũi thẳng tắp xuyên qua mái tóc ướt của cô, hít hà mùi hương thơm phức.

Tố Diệp càng bám chặt lấy người anh. Không biết do cánh hoa hồng phản chiếu hay cảm giác ngượng ngập trong lòng, gò má cô đỏ bừng, nhưng vẫn mạnh dạn trượt xuống.

Một giây sau, cô nhú mào, bàn tay nắm cánh tay anh bất chợt dùng sức. Cảm giác đầy đặn quen thuộc của cơ thể khiến cô khẽ rên rỉ. Tư thế này đi cùng với áp lực của dòng nước, nhất thời càng tuyệt vời hơn mọi khi.

Sự chủ động của cô khiến bụng Niên Bách Ngạn co thắt lại, liền sau

đó là sự dồn nén dịu dàng ập xuống, che phủ đất trời. Anh sáng khoái, bàn tay ôm chặt lấy eo cô, sau khi nhận ra cô đã cố gắng, anh bèn mỉm cười, dướn người về trước một cách bất ngờ.

“Trời ơi...” Khoảnh khắc bị đâm xuyên qua cơ thể, Tố Diệp chột hét lên, cảm giác này gần như muốn lấy mạng cô.

“Niên Bách Ngạn!” Cô sợ mình rơi xuống, hai tay bám chặt lấy cổ anh.

Nhưng anh vận động một cách chậm rãi. Cô như đôi cánh mất đi trọng lượng, chỉ còn biết trầm luân trong lòng anh.

Tư thế này cần đàn ông hoàn toàn nắm quyền chủ động, cả lực cánh tay và lực eo. Như thế Tố Diệp hoàn toàn cảm nhận được thế nào mới là được chinh phục thật sự.

“Anh... lật lọng, còn nói để em chủ động.” Những lời nói đứt quãng vang lên. Một sự trải nghiệm và kích thích chưa từng có khiến da đầu cô cũng tê rần theo từng động tác của anh.

Niên Bách Ngạn cúi xuống, ngậm lấy nụ hoa trước ngực cô, giọng nói mơ hồ: “Chuyện này vẫn để đàn ông chủ động là hơn.”

“Niên Bách Ngạn...” Cô ngẩng đầu, cả người co thắt lại...

So với cuộc sống đầy “rực rỡ” của Tố Diệp, Diệp Lan lại gặp toàn chuyện đen đủi. Sau khi lần lượt từng người nhân viên phục vụ đã được bảo lãnh ra về, chỉ còn lại cô trơ trọi ngồi trong phòng thẩm vấn, cúi gằm xuống, như một quả cà ngâm sương, hoàn toàn mất đi lý trí.

Ánh đèn đường bên ngoài đã bị màn sương mù đánh tan tác từ lâu,

cảnh đêm như lớp mực đen không thể tan ra, dán chặt lên khung cửa sổ.

Không biết đã qua bao lâu, Diệp Lan mới ngược lên nhìn đồng hồ, sắp mười giờ rồi.

Bên cạnh là điện thoại của cô, Tố Khải đã đưa bảo cô gọi cho người nhà. Cô đúng là đã gọi nhưng là thông báo rằng tối nay cô phải làm thêm tới khuya. Cô cứ thế nhìn từng “đồng nghiệp” được đưa đi. Sau đó mệt mỏi, cô cũng bê một cái ghế ra ngồi xuống, phờ phạc dựa vào tường.

Lại không biết qua thêm bao lâu nữa, cửa phòng tắm vẫn được mở ra.

Cô không ngược lên, chỉ nhìn chăm chăm những hoa văn dưới sàn nhà, trước mắt đã biến thành một hình lập thể.

Cho tới khi những hình vẽ đó bị một đôi giày da của nam giới giẫm nát.

Diệp Lan ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy gương mặt người đàn ông dưới ánh đèn thì có phần kinh ngạc. Cô tưởng anh đã tan làm từ lâu rồi.

Tố Khải đã thay thường phục. Dù không còn mặc cảnh phục, nét mặt chính trực nghiêm nghị đó vẫn không thay đổi. Sau khi nhìn thấy cô anh nhíu mày, giọng điệu trở nên sốt ruột: “Em làm sao vậy?”

Diệp Lan chỉ liếc nhìn anh một cái rồi lại cúi đầu, mặc kệ anh. Nhớ lại nụ hôn cường bạo vô lý mấy tiếng trước, tim cô lại đập thành thịch.

“Nói đi!”

“Làm sao ư? Cảnh sát Tố! Em bị anh bắt vào đồn cảnh sát mà, anh lại còn hỏi em làm sao?” Cô cười khinh thường.

Tố Khải lạnh lùng quát: “Anh hỏi em tại sao còn chưa báo cho người nhà tới sở cảnh sát?”

Diệp Lan lại uể oải dướn mắt lên, hơi nghiêng đầu: “Anh chẳng phải chính là người nhà của em sao? Còn thông báo cái gì nữa?”

Tố Khải chột ngẩn người sau đó thần sắc càng trở nên nghiêm khắc: “Diệp Lan! Đừng tưởng anh vừa hôn em thì có ý nghĩa gì, anh không phải người nhà của em!”

Diệp Lan trừng mắt, như cười như không: “Cảnh sát Tố! Anh nghĩ nhiều quá rồi thì phải. Lý do em nói anh là người nhà không phải vì chuyện đó. Em là em gái của Tố Diệp, anh lại là em trai của Tố Diệp. Anh và em coi như cũng có chút thân thích xa lắc xa lơ chứ hả?”

Quyển 4 - Chương 173: Vì sao không thể nên duyên với những người khác

Có lẽ Tố Khải không ngờ cô lại mang mấy câu này ra để khiến anh ghen lời, ánh mắt chột ngượng ngập đôi chút. Anh hắng giọng nói: “Đừng nói mấy lời vô ích đó, mau gọi điện cho bố mẹ em đi.” Có những lúc anh không thể không thừa nhận, tính cách của Diệp Lan đúng là giống Tố Diệp y như đúc.

“Muốn gọi thì anh đi mà gọi, tóm lại là em không gọi. Là anh bắt em vào đây, hậu quả anh tự chịu.” Diệp Lan bắt đầu nói cùn.

“Em...” Hai hàng lông mày của Tố Khải sắp dính chặt vào nhau tới nơi.

Diệp Lan chỉ uể oải cúi đầu nhìn mấy hình vẽ, làm như mặc kệ, để mọi việc tự nhiên. Tố Khải nhìn chăm chăm cô một lúc rất lâu, rồi bỗng quay người bỏ đi. Cô không ngờ anh nói đi là đi thật. Khi cánh cửa phòng thẩm vấn bị đóng lại, suýt nữa thì cô nhảy dựng lên, xông ra ngoài, bám chặt lấy anh. Trời đất ơi! Không phải anh định để một mình cô ở lại sờ cảnh sát cả đêm nay thật đấy chứ?

Sau mấy phút đấu tranh tư tưởng, cô đang dần vật liệu có nên gọi điện thoại cho bố mẹ không thì lại thấy Tố Khải đi vào, chỉ có điều lần này anh cầm thêm một chiếc túi trong tay. Diệp Lan còn đang ngơ ngẩn, Tố Khải đã vất một cái, chiếc túi bay tới trước mặt cô.

Là túi của cô, lúc trước bị coi là manh mối điều tra, được cùng mang

vào sở cảnh sát.

Diệp Lan ngẩng đầu lên, không hiểu ý của anh.

“Đi thôi!” Tố Khải nói một câu không đầu không cuối.

Diệp Lan không hiểu: “À?”

“Cầm lấy túi, anh đưa em về.” Tố Khải nhấn nạt thông báo.

Hai mắt Diệp Lan rực sáng: “Cảnh sát Tố! Anh làm vậy là vì tình riêng bỏ qua công lý sao?”

Tố Khải chẳng hơi đâu giải thích với cô. Anh quay người mở cửa, đi ra ngoài. Diệp Lan thấy vậy cũng nhặt túi xách lên, đi theo ngay lập tức.

Đêm tối một cách kỳ lạ.

Chủ yếu là vì lớp sương mù dày đặc, tầm nhìn gần như chưa tới ba mét. Đây là một điều kiện vô cùng khắc nghiệt với người lái xe. Diệp Lan ung dung tự tại ngồi bên ghế lái phụ. Nét mặt Tố Khải vô cảm, hai mắt dán chặt nhìn vào màn sương mịt mù phía trước, im lặng.

Phía trước đèn đỏ bật sáng. Tố Khải lần mò, dừng lại theo chiếc xe đi trước. Đồng thời tiến lên còn có một chiếc xe nữa, chậm chậm đỗ lại bên cạnh Diệp Lan. Lái xe là một cậu nhóc tầm mười tám, mười chín tuổi, ăn mặc hoa hòe hoa sói. Sau khi quay đầu nhìn Diệp Lan, cậu ta lại ngó đầu vào trong, rồi từ từ hạ kính xe xuống, huýt sáo về phía xe của anh: “Cảnh sát Tố! Không ngờ sau khi thay cảnh phục, anh lại thích ăn “món” này?”

Vì các cửa xe đều mở thế nên Tố Khải dễ dàng nghe được lời đối

phương nói. Anh quay sang nhìn. Cũng trùng hợp quá, đó cũng là một trong số những cậu thanh niên trong quán bar khi nãy bị dẫn về sở cảnh sát, một công tử bột điển hình. Tố Khải thấy bình thường cậu ta cũng chưa có tiền án gì thì đồng ý cho bảo lãnh. Nghe xong câu nói ấy, anh cũng không đoái hoài tới cậu ta. Cậu ta cũng chỉ được cái mồm miệng tép nháy, đương nhiên không dám trêu đùa cảnh sát quá nhiều, đèn xanh vừa bật sáng là nhấn ga phóng vụt đi.

Diệp Lan cười khinh bỉ đằng sau bóng chiếc xe vừa đi khuất. Tố Khải vẫn im lặng lái xe. Khi chiếc xe đi vào khu Tam Hoàn, anh chợt nói: “Thay lại quần áo cũ của em đi.”

Cũng chẳng trách được gã thanh niên kia trêu chọc. Diệp Lan giờ phút này giống hệt một cô gái trong quán rượu, nhất là chiếc váy, ngắn đến kinh hoàng.

Diệp Lan đưa mắt nhìn ghế sau, chiếc túi xách đang yên lặng nằm đó. Rồi lại nhìn khắp nơi: “Xung quanh đây toàn là nhà cao tầng, không phải anh định bảo em thay quần áo trước mặt mọi người chứ?”

Tố Khải không lên tiếng. Anh xoay vô lăng một cái, lái xe vào một đường con.

“Hay là thay trước mặt anh?” Diệp Lan cười hì hì.

Anh quay ngoắt sang nhìn cô, rồi tiện tay cầm một tờ giấy ướt vứt vào lòng cô, lạnh lùng ra lệnh: “Lau sạch cái mặt như bảng pha màu kia của em đi đã!”

Diệp Lan đờ người, sau khi ngồi thẳng lại mới nhìn vào gương chiếu hậu, lườm anh: “Em trang điểm đẹp như thế, anh chẳng biết thưởng thức gì cả.”

“Lau sạch vào đấy!”

Diệp Lan thỏa hiệp đúng kiểu “người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu”*, bất mãn cầm tờ khăn giấy, lau lớp phấn trên mặt mình với vẻ bức tức. Dần dần, gương mặt nhỏ nhắn, thanh tú lại hiện ra. Tố Khải liếc nhìn cô: “Thế có phải đẹp không, đang yên đang lành đi vẽ một cái mặt chẳng giống ai.”

*Vì trong quá khứ, rất nhiều ngôi nhà có mái hiên rất thấp, người đứng phía dưới phải cúi đầu, nếu không sẽ bị đụng trúng. Câu này ý nói con người trong một số hoàn cảnh phải biết nhịn nhục chịu đựng để bảo toàn bản thân vì chuyện nhỏ không nhịn sẽ hóa lớn.

“Ý anh là em có nét đẹp tự nhiên sao?”

“Em bẩm sinh đã đằm dáng thì có.” Anh nói không hề khách khí.

“Con gái ai chẳng thích mình đẹp.” Diệp Lan không phục: “Vớ lại, kiểu trang điểm này em học của chị gái anh đấy.”

Tố Khải bức dọc đáp: “Chị ấy trang điểm đẹp, em thì đúng là “cóc đi guốc, khỉ đeo hoa”.”

Diệp Lan không tức mà bật cười: “Cảnh sát Tố! Đừng nói với em anh thích chị mình đấy nhé.”

“Ăn nói hàm hồ!”

“Người ta nói trong mắt người yêu hóa Tây Thi, anh thì chỉ thấy chị gái mình xinh, bảo em làm sao không hiểu lầm?” Diệp Lan cố ý kéo dài giọng: “Bây giờ không phải xã hội cũ nữa rồi, anh chị em họ vẫn được lấy nhau, ngày nay người ta gọi đó là hôn thú, biết không?”

“Trật tự!”

“Động chạm tới nỗi đau của anh rồi sao?” Diệp Lan rất thích nhìn dáng vẻ anh bị chọc tức đến nỗi mặt mũi căng ra. Cô cố tình xuyên tạc ý của anh: “Nói cho em biết đi, có phải anh thích chị mình không?”

Tố Khải nhíu chặt mày: “Anh thấy em đúng là thích ăn đấm rồi đấy, nhồi nhét vào đầu toàn mấy cái tư tưởng vớ vẩn lung tung ở đâu vậy?”

“Ai kêu anh gọi em là “khỉ đeo hoa”?” Diệp Lan cười lớn.

Tố Khải không nói với cô nữa. Chẳng biết đã đi tới đâu, anh bỗng phanh gấp lại. Cả người Diệp Lan suýt nữa thì bay ra ngoài, cô kêu lên oai oái: “Tố Khải, anh điên à!”

Anh vẫn thờ ơ với vẻ gào thét của cô. Anh quay lại lấy túi xách của cô lên, ném cho cô: “Thay lại quần áo bình thường!”

Diệp Lan xoa cánh tay bị đập đau buốt, gào lên với anh: “Ở trên xe?”

“Đúng thế!”

“Trước mặt anh?” Cô phẫn nộ.

Tố Khải quay đầu nhìn cô không chớp mắt. Cô rợn người, chỉ tay vào mặt anh: “Anh... Anh muốn làm gì?”

Anh đè người xuống mà không hề báo trước, gương mặt anh tuần sát lại gần cô. Diệp Lan hoảng hốt, rụt người về phía sau. Lưng cô dính chặt vào cửa xe. Anh tiếp tục lại gần: “Em bảo anh muốn làm gì đây?”

“Anh! Anh...” Hơi thở nam tính đột ngột ập tới khiến ruột gan cô rối bời.

Diệp Lan nhìn cô trân trân. Khoảng cách gần có lưu lại mùi son thoang thoảng. Bờ môi xinh xắn đỏ hồng, hàm răng nhỏ nhắn lấp lánh như trân châu. Anh chợt nhớ lại nụ hôn không thể kiềm chế ở sở cảnh sát khi đó. Đó là lần đầu tiên anh cưỡng hôn một người con gái một cách mãnh liệt như thế. Khi anh ngậm lấy bờ môi cô, nó như một miếng thạch thơm ngọt, chỉ có nuốt chửng mới có thể thỏa mãn cơn thèm khát của anh.

Nghĩ tới đây, ánh mắt anh tối hằm đi, yết hầu bất giác di chuyển lên xuống.

Diệp Lan không biết anh đang nghĩ cái gì, nhưng nhạy bén phát hiện ra ánh mắt anh đã thay đổi. Cô tưởng nhầm anh định đánh cô, trong lòng càng thêm hoang mang lo sợ. Cô nuốt nước bọt, thận trọng lên tiếng: “Em... Em cảnh cáo anh đấy! Anh là cảnh sát, em là... công dân. Anh mà dám bắt nạt em, em... em sẽ tố cáo lên lãnh đạo của anh...”

Một câu nói khiến Tố Khải không biết phải làm sao. Anh quờ lấy chiếc túi, ấn lên mặt cô, nghiêm nghị nói: “Mau chóng thay quần áo ra!” Dứt lời anh mở cửa xe, đi ra ngoài.

Diệp Lan kéo chiếc túi xuống, đã thấy Tố Khải đứng ngoài cửa xe, quay lưng về phía cô, châm một điếu thuốc. Cô khẽ hừ một tiếng, chậm rãi lấy quần áo từ trong túi ra, thay vào.

So với trải nghiệm đầy “bi thương” của Diệp Lan, Lâm Yêu Yêu dường như lại khá may mắn. Vì cô nhận được một món quà giá trị không nhỏ.

Đó là một hộp quà màu đen tinh xảo, thắt một chiếc nơ màu tím đậm vuông vắn. Chiếc hộp trông có vẻ như đã được chọn lựa rất kỹ càng, không phô trương mà vẫn nổi bật. Cô gái ở bộ phận hành chính đợi cô ký nhận xong, không nén nổi tò mò hỏi cô đó là gì, Lâm Yêu Yêu cũng mù mờ.

Trở về văn phòng, cô mới mở nó ra. Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là Đinh Tư Thừa tặng quà cho mình, nhưng suy nghĩ này nhanh chóng bị món quà trong chiếc hộp bóp nát.

Đó là một chiếc vòng đeo tay bằng kim cương chói lóa, cùng với viên kim cương lấp lánh màu xanh mã não. Tạm thời chưa giám định viên kim cương đính trên vòng tay đó có giá trị ra sao, chỉ mới nói tới việc phối màu của mã não cũng đã vô cùng hiếm gặp.

Lâm Yêu Yêu chẳng hề xa lạ với chiếc vòng tay này.

Chính cô cùng với Diệp Uyên đã chọn nó. Vì anh ta nói, anh ta muốn tặng cho Tố Diệp một chiếc vòng tay, càng đẹp càng tốt. Đầu mày Lâm Yêu Yêu nhúu lại tới mức có thể kẹp chết một con muỗi. Sao anh ta lại tặng nó cho cô?

Khi lấy chiếc vòng tay ra, một tấm thiệp nhỏ cũng rơi ra ngoài. Nó vẫn còn phảng phất mùi xạ hương nhàn nhạt, mùi hương của nam giới. Lâm Yêu Yêu nhặt lên xem, bút tích bên trên như rồng bay phượng múa: Người đẹp xứng với đá quý, tối nay sáu giờ anh hạ cánh, cùng đi ăn tối nhé, Diệp Uyên!

Dưới cùng ngoài tên của anh ta còn có tên và địa chỉ của nhà hàng.

“Ồ thần kinh!” Lâm Yêu Yêu dứt khoát xé tan tấm thiệp, tiện tay vứt luôn vào thùng rác bên cạnh bàn. Rồi cô lại nhìn chiếc vòng tay, mấy

giây sau cũng ném lại vào trong hộp.

Điện thoại vang lên, là mẹ của Lâm Yêu Yêu.

“Yêu Yêu à! Con tan làm chưa? Mẹ và bố con đang đứng dưới công ty con rồi.”

“Sắp rồi ạ, con xuống ngay đây!” Lâm Yêu Yêu cùng tổng cả sợi dây chuyền và chiếc hộp vào trong ngăn kéo, nói vài câu vào điện thoại rồi vội vàng rời khỏi phòng làm việc.

Lần này Đinh Tư Thừa không thất hứa. Anh đích thân tới bến xe đón bố mẹ cô. Dọc đường hai người hàn huyên mọi chuyện với anh, nên mấy ngày nay cũng hay nhắc với cô Đinh Tư Thừa tốt thế nào. Lâm Yêu Yêu cũng định kể cho bố mẹ về tình hình gia đình anh, nên hôm nay đã đặc biệt hẹn bố mẹ ra ngoài ăn tối, nhân tiện bàn bạc luôn chuyện của cô và Đinh Tư Thừa.

Chỉ là không ngờ tâm trạng vốn đang rất tốt đẹp lại bị cái gã công tử nhà giàu đó phá hoại.

Lâm Yêu Yêu đứng trong thang máy càng nghĩ càng tức giận. Cô đã có lòng tốt chọn quà cho anh ta. Cuối cùng thì hay rồi, anh ta đang trêu đùa cô sao? Còn hẹn hò ăn cơm? Ngồi đó mà nằm mơ giữa ban ngày đi!

Nam Phi, một đêm đầy tình cảm.

Một cuộc chiến kịch liệt đã rút cạn sức lực của Tố Diệp, cuối cùng cô cũng mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Trên giường, Niên Bách Ngạn đưa tay tắt đèn ngủ đi, rồi kéo cô vào lòng, ôm cô ngủ. Nhưng không biết có phải vì sự chủ động của cô

khiến anh quá phấn khích hay sau một cuộc ân ái nhiệt tình, nội tâm đã được lấp đầy, anh hoàn toàn tỉnh táo. Nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ, anh chợt muốn ngắm người con gái trong lòng mình. Càng ngắm lâu lại càng thấy hạnh phúc.

Ánh sáng trắng vụn chiếu qua lớp vải như một lớp bạc. Gương mặt cô được soi chiếu rất rõ. Đôi lông mày cong cong như rặng núi xa xăm, hàng mi dài, sống mũi thẳng. Bờ môi cô dường như cũng được ánh trăng quét lên một lớp màu bạc, có phần mát lạnh, như con cá bạc trong giấc mơ, khiến người ta không thể rời mắt.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn sâu đậm, tình cảm. Ngón tay anh khẽ vuốt ve gò má cô. Khoảnh khắc này anh chợt nhớ tới một câu nói: Rồi một ngày, sẽ có một người bước vào cuộc đời bạn, và khiến bạn hiểu ra tại sao mình và những người trước đó không có kết quả.

Anh tưởng rằng mỗi ngày của mình chỉ lặp đi lặp lại một cách đơn điệu, là một vòng tuần hoàn bận bịu và tẻ nhạt. Trong thành phố ngày một lạnh nhạt này, muốn gặp được một người chính xác là một việc khó khăn biết bao, thế nên tình yêu đối với anh thật sự là món đồ xa xỉ chỉ gặp mà không thể cầu, dù có bỏ ra bao nhiêu tiền cũng không thể mua được.

Nhưng ông trời đã chiếu cố tới anh, để anh cuối cùng cũng gặp được cô, vào ngày hôm nay sau hơn ba mươi năm ngày ngô ngốc nghếch, cuối cùng cũng giúp anh được nếm thử hương vị của tình yêu, hiểu ra khi người chính xác đó xuất hiện, bản thân mới ý thức được những tháng ngày đã qua khô khan và vô vị đến nhường nào.

Thế nên anh càng phải trân trọng, cẩn thận che chở.

Vì cô là món đồ cao cấp của anh.

Anh không nỡ đánh mất.

Đêm càng thêm đậm.

Nhưng Tố Diệp trong giấc mơ lại rất bất an.

Vùi đầu trong lòng Niên Bách Ngạn, trán cô bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Những sợi tóc mai ướt đẫm mồ hôi, hàng lông mày nhú chặt, con ngươi không ngừng đảo qua đảo lại.

Trong mơ là ngọn núi cao ngất khiến người ta nhìn xuống phải giật mình. Trên đỉnh núi, tuyết phủ trắng xóa, khi ánh mặt trời đổ xuống, nó ánh lên rực rỡ, lấp lánh.

Cô gắng sức vượt gió bão leo lên, mỗi một cao độ đều cẩn thận gấn móc thật chắc. Lưng chừng núi, gió táp lạnh buốt thấu xương, nó còn xen vào cảm giác tê rét của băng tuyết. Đôi mắt Tố Diệp như lớp băng chìm trong hồ tuyết, khi chớp mắt cũng cảm nhận được cái lạnh lan tận trong tim. Cô quay đầu, bên cạnh là bóng hình Tưởng Bân, dáng vẻ cao lớn, nhanh nhẹn khiến cô không khỏi thốt lên kinh ngạc.

Tưởng Bân cách đó không xa cũng leo ngang bằng cô. Anh quay đầu, gờ tay vẽ lên không trung dấu hiệu báo cô tiếp tục. Tố Diệp mỉm cười, nhưng dần dần, nụ cười trên gương mặt chuyển thành sự hoảng hốt.

Vì khi gương mặt mỗi lúc một rõ nét trước mắt cô, cô chợt phát hiện ra, đó là Niên Bách Ngạn!

Cô tròn tròn, há hốc miệng không thốt lên được tiếng nào.

Gương mặt Niên Bách Ngạn càng lúc càng trở nên rõ ràng. Ánh nắng hắt lên gương mặt tuấn tú góc cạnh của anh, quen thuộc tới nỗi

khiến người ta rơi nước mắt. Cô nhìn thấy anh từ từ đưa tay về phía cô. Cô chỉ mãi kinh ngạc mà quên mất đưa tay ra nắm lấy tay anh.

Một cảm giác bất an bỗng dâng lên trong lòng.

Chẳng mấy chốc, dự cảm đó đã thành sự thật!

Cơ thể người đàn ông chợt lắc lư, ngay sau đó chiếc móc cố định vào vách núi bất ngờ gãy ra. Dây thừng đột ngột rơi xuống như mất đi trọng lượng. Sau đó tới anh. Anh còn chưa kịp gọi tên cô đã rơi thẳng xuống vách núi như một chú chim gãy cánh!

“Tưởng Bân...” Trong vô thức, Tố Diệp hét lên cái tên ấy, rồi rùng mình mở mắt.

Trước mắt vẫn là màn đêm tĩnh mịch, làm gì có núi tuyết lạnh giá nào?

Tố Diệp vừa thức dậy khỏi cơn ác mộng, chưa kịp điều chỉnh nhịp thở, hô hấp vẫn còn gấp gáp. Nhưng lồng ngực cô đang ôm đã khiến cô yên tâm hơn rất nhiều.

Dần dần, mồ hôi trên trán khô đi, nhịp thở cũng trở nên đều đặn hơn. Xung quanh chỉ còn lại hơi thở quen thuộc của Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn...

Tố Diệp hơi ngẩng đầu lên, trước mặt là chiếc cằm của anh. Cô nhắm chặt mắt lại rồi lại mở mắt ra. Anh thở nhịp nhàng trầm ổn, gương mặt sáng rõ dưới ánh trăng.

Anh không phải là Tưởng Bân, anh là Niên Bách Ngạn.

Nhưng tại sao gương mặt cô nhìn thấy trong giấc mơ lại là Niên Bách Ngạn?

Hai bên thái dương của cô giật lên đau đớn, đã bao lâu rồi cô không leo núi? Hình như từ sau khi Tường Bân ngã xuống vách núi cô đã không còn dũng khí lại gần nó nữa.

Cô lại cuộn người trong lòng Niên Bách Ngạn, nghe những nhịp tim chắc chắn của anh, nhất thời không còn buồn ngủ nữa. Cô chưa từng mơ thấy Tường Bân. Cho dù Tường Bân không còn nữa cô cũng không hề mơ lại cảnh tượng ngày hôm đó. Nghĩ tới đây, Tố Diệp lại chợt mở mắt trừng trừng, một cảm giác sợ hãi mơ hồ từ đáy lòng lan ra khắp cơ thể...

Cô lại chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn kỹ đôi mắt nhắm chặt, đang ngủ ngon giấc của Niên Bách Ngạn, sự sợ hãi ấy lại càng mãnh liệt hơn. Cô phát hiện ra một vấn đề, đó là, tại sao bây giờ cô không nhớ nổi gương mặt của Tường Bân nữa? Tại sao cô bắt đầu không nhớ nổi Tường Bân rốt cuộc trông như thế nào?

Nhưng cô càng không nhớ ra dáng hình Tường Bân thì lại càng cảm thấy người đàn ông bên cạnh mình cho cô cảm giác anh giống hệt Tường Bân!

Khi đó cô quen Tường Bân, những tháng ngày ở bên anh ấy tuy ngắn ngủi nhưng rất vui vẻ. Tường Bân mang lại cho cô niềm vui và cảm giác an toàn vô hạn, cũng giống như Niên Bách Ngạn vậy. Cứ nghĩ như vậy, Tố Diệp càng thấy hoảng loạn, vì cô sẽ càng phát hiện ra những điểm giống nhau đến kỳ lạ ở một mặt nào đó giữa hai người. Ví dụ như khi Tường Bân trầm mặc cũng khó dò đoán tâm tư như Niên Bách Ngạn, khi Tường Bân nghiêm túc cũng khiến cô phát điên như Niên Bách Ngạn...

Tố Diệp càng nghĩ trong lòng càng khiếp sợ, thậm chí cô còn rùng mình.

Tại sao cô lại vô duyên vô cớ mơ thấy giấc mơ này? Từ sau ở bên Niên Bách Ngạn, cô đã không còn thức giấc lúc một rưỡi sáng nữa. Tiếng đứa trẻ đã không còn xuất hiện trong giấc mơ, cũng không còn giọng nói như niệm chú bên tai cô, lúc xa lúc gần nữa, không còn tiếng nhạc đinh tai, không còn những bầu trời tối mịt và những tờ tiền vàng khiến cô khiếp đảm nữa.

Chẳng còn gì cả, chỉ còn lại những giấc mơ đẹp.

Tưởng Bân...

Cô lẩm bẩm cái tên này trong lòng. Rốt cuộc người đó trông như thế nào nhỉ? Tại sao cô tỉnh lại trong giấc mơ, vừa nghĩ tới Tưởng Bân là trước mắt lại đung đưa gương mặt của Niên Bách Ngạn?

Kim đồng hồ tích tắc quay từng vòng trong căn phòng, yên lặng tới nỗi nghe được cả tiếng tai ong ong.

Một lúc lâu sau, Tố Diệp khẽ giơ tay lên, ngón tay cô phủ lên mặt anh. Cô do dự dừng lại giữa hai hàng lông mày rồi đột ngột thu tay về, trong lòng thầm hoảng loạn vì suy nghĩ hoang đường của mình.

Anh ấy là Niên Bách Ngạn, không phải là Tưởng Bân, không phải!

Tố Diệp lách người vào lòng anh, bất giác ôm chặt lấy anh. Chỉ có như vậy cô mới có thể cảm nhận được anh thực sự tồn tại, cảm nhận được người đàn ông trước mắt đang ôm cô vào lòng là Niên Bách Ngạn, là người cô yêu sâu sắc.

Cánh tay người đàn ông cũng siết chặt, cô nhân cơ hội đó áp mặt lên

ngực anh, hít lấy hơi thở của anh, cố gắng nhắm chặt mắt lại, không ngừng tự nhủ với lòng mình vừa rồi chỉ là mơ thôi, phải quên ngay đi.

Người con gái trong lòng cuối cùng cũng yên tĩnh lại. Phải qua một lúc rất lâu, hơi thở của cô mới lại nhịp nhàng, khẽ khàng.

Niên Bách Ngạn chống cằm lên đỉnh đầu cô từ từ mở mắt, sau khi ôm chặt cô vào lòng, anh thở dài nặng nề. Khi hơi thở của cô phả vào ngực anh, anh cảm thấy một nỗi đau nhói lan ra khắp cơ thể...

Đây là lần đầu tiên Niên Bách Ngạn cảm thấy không chắc chắn.

Cô yêu anh sao?

Hay là, tận sâu trong đáy lòng cô vẫn yêu sâu sắc người đàn ông tên Tưởng Bân đó?

Họ phải trải qua tình cảm nồng thắm đến đâu mới khiến cô cho dù anh ta đã qua đời vẫn nhớ khôn nguôi, thậm chí nằm trong lòng anh vẫn còn gọi tên Tưởng Bân?

Tình yêu, quả nhiên là ngọt ngào nhưng cũng khiến người ta lo lắng bất an.

Niên Bách Ngạn ôm cô, hít trọn hương thơm của cô. Tưởng Bân, tư liệu về người này ít khủng khiếp, và những thông tin hiếm hoi đó lại chỉ nói rằng anh ta đã rơi xuống vách núi tử vong. Nhưng anh ta, thật sự chết rồi sao?

Anh cúi đầu, ngắm nhìn dung mạo xinh đẹp của Tố Diệp dưới ánh trăng. Anh không thể tưởng tượng ra cảnh nếu Tưởng Bân vẫn còn tồn tại trên đời này, rồi bất chợt một ngày xuất hiện trước mặt cô.

Người con gái của anh liệu có bỏ đi cùng người tình cũ của cô không?

Nghĩ tới đây, Niên Bách Ngạn bỗng nhú mào. Tưởng tượng này đúng là vô cùng tồi tệ, trước giờ anh luôn chán ghét kiểu tưởng tượng vô hạn thể này! Anh cúi xuống hôn lên trán cô, cảm giác trong lòng vẫn rất rõ ràng: Cô là của anh, anh không cho phép bất kỳ ai cướp cô đi mất!

Một bữa cơm ăn gần hai tiếng đồng hồ.

Đây là bữa cơm ba người, không có mặt Đinh Tư Thừa. Có những lời Lâm Yêu Yêu nói riêng với bố mẹ cũng dễ dàng hơn. Tối nay cô cố tình không báo cho Đinh Tư Thừa, chỉ muốn nói chuyện rõ ràng với bố mẹ về con rể tương lai.

Lâm Yêu Yêu xuất thân trong một gia đình bình dân, bố mẹ cô đều có mức lương trung bình, đương nhiên không thể so sánh với một giáo sư Đinh vô cùng nổi tiếng. Sau khi nghe con gái mình đã quen biết và yêu Đinh Tư Thừa như thế nào, mẹ cô chợt lo canh cánh trong lòng, khẽ thở dài: “Yêu Yêu à! Không phải mẹ nâng người ta lên mà hạ thấp bản thân mình. Mẹ luôn cảm thấy yêu cũng vậy, cưới cũng thế, phải môn đăng hộ đối mới được.”

“Mẹ! Chẳng phải mẹ rất quý Tư Thừa sao?” Lâm Yêu Yêu nghe xong chu môi, nét mặt ỉu xiu.

“Mẹ đúng là rất quý nó.” Mẹ cô nói thật: “Cậu Tư Thừa đó vừa ưa nhìn lại nhẫn nại. Ai mà không muốn gả con gái mình cho cậu ấy? Nhưng Yêu Yêu à! Nhà chúng ta chỉ là nhà bình dân. Con gả qua đó chẳng phải là chịu khổ sao? Lỡ như bố cậu ấy khinh thường nhà chúng ta thì làm thế nào?”

“Ý mẹ là con trèo cao?” Lâm Yêu Yêu không vui.

Bà Lâm thấy cô sốt sắng, lắc đầu khuyên nhủ: “Mẹ sợ đàn ông giỏi giang quá không tin tưởng được.”

“Bố...” Lâm Yêu Yêu quay sang cầu cứu bố: “Mẹ nói bố không giỏi giang kìa.”

“Cái con bé này! Đang yên đang lành kéo bố con vào đây làm gì? Mẹ và bố con là cả hai gia đình đã quá hiểu nhau rồi, so sánh được sao?” Bà Lâm lập tức nhíu mày.

Ông Lâm là một người thật thà, cẩn trọng, sau khi nghe vậy bật cười ha ha, vỗ nhẹ lên tay Lâm Yêu Yêu: “Con ấy à, cũng đừng gấp gáp quá, cứ nghe mẹ con nói xong đã hãy phát biểu ý kiến.”

“Bố! Sao bố không nói đỡ cho con? Lẽ nào bố mẹ hy vọng con lấy một người ba đời nghèo khó sao? Đâu còn ở thời bố mẹ nữa, sao phải tính toán tới chuyện môn đăng hộ đối chứ?” Thường ngày Lâm Yêu Yêu quấy bố. Từ nhỏ tới lớn có chuyện gì bố cô luôn ra mặt che chở cho cô, thế nên tình cảm với bố cũng rất tốt. Vì vậy chuyện này dĩ nhiên phải làm nũng bố rồi.

Bố cô cũng rất yêu con gái, thấy cô hết nhãn mặt lại nước mắt lưng tròng, bèn nhìn sang bà Lâm: “Tôi thấy con cháu có phúc của con cháu. Chỉ cần Tư Thừa thật lòng với Yêu Yêu nhà mình là được. Bà cũng đừng lo lắng quá như thế. Hơn nữa, nhà giáo sư Đình trên dưới đều là người nổi tiếng, sao lại coi thường mình được? Nếu thật sự như vậy, người ta cũng chẳng mong có thời gian nói chuyện với chúng ta.”

“Mẹ! Mẹ cũng đừng xem thường con gái mẹ. Con thì sao chứ? Sao lại không xứng với Tư Thừa?” Lâm Yêu Yêu càng nghĩ càng thấy tủi

thân: “Đúng là anh ấy sinh ra trong gia đình trí thức cao, nhưng con cũng tốt nghiệp trường đại học danh tiếng mà. Anh ấy là nhà tâm lý học, con còn là nhà giám định đá quý đấy.”

“Giờ con đã là nhà giám định rồi sao?” Bà Lâm trêu chọc.

Lâm Yêu Yêu đỏ mặt: “Giờ mới là trợ lý nhưng chưa chắc sau này con đã không phải một nhà giám định danh tiếng. Thành công không phải là ngẫu nhiên, phải có thời gian nỗ lực mới được.” Thấy bà Lâm định nói cô lại bổ sung thêm: “Thêm nữa, giờ con có hộ khẩu ở Bắc Kinh, còn có nhà, lại có công việc ổn định, dù gì cũng coi như điều kiện không tệ chứ.”

Sau khi cô tốt nghiệp đã được phân tới một doanh nghiệp nhà nước. Mặc dù tiền lương thấp nhưng phúc lợi không tồi, quan trọng là họ đã giải quyết cho cô vấn đề hộ khẩu. Căn nhà đó mặc dù là bố mẹ bỏ tiền ra mua, nhưng người ngoài nhìn lên sổ đỏ lại là tên cô. Tuy sẽ hơi nghi ngờ nhưng chẳng phải cô vẫn đang nỗ lực trên con đường dẫn tới thành công sao?

“Ai ya, con không hiểu!” Bà Lâm vội vàng nói: “Môn đăng hộ đối đúng là cũng không quá quan trọng, chỉ là mẹ có chút kiêng dè với nghề nghiệp của Tư Thừa. Nó làm tâm lý, con bảo bình thường nó toàn tiếp xúc với bệnh nhân, liệu có một ngày nào đó cũng phát bệnh không?”

“Mẹ...” Lâm Yêu Yêu đúng là phục trí tưởng tượng của mẹ, cô khó xử giải thích: “Người ta không gọi đó là bệnh nhân, mà gọi là án. Bây giờ xã hội này ai mà chẳng có chút bệnh tâm lý? Mẹ cũng lạc hậu quá rồi, đừng có nhìn người khác bằng con mắt cổ hủ như vậy. Tư Thừa làm được trong ngành nghề này chứng minh tâm lý của anh ấy khả năng chịu đựng mạnh mẽ, sao lại bị thần kinh được chứ?”

“Con gái à! Mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi. Con còn nhớ Tiểu Phương, lúc nhỏ chơi rất thân với con không? Mấy năm trước nó đã lấy một bác sỹ, nghe nói cũng yêu nhau mãnh liệt lắm. Trên thực tế người đó là một bác sỹ phụ khoa, ngày nào cũng tiếp xúc với bệnh nhân nữ. Mấy hôm bố mẹ tới Bắc Kinh còn nghe nói chúng nó đang cãi vã đòi ly hôn.”

Lâm Yêu Yêu sắp phát điên rồi: “Mẹ! Tư Thừa làm tư vấn tâm lý, chứ không phải bác sỹ phụ khoa. Với cả, bác sỹ phụ khoa thì có sao? Bây giờ bệnh viện phụ khoa cao cấp nào mà chẳng toàn là bác sỹ nam? Họ ly hôn chưa chắc đã vì nghề nghiệp của người kia, chưa biết chừng còn có chuyện gì mà mẹ không biết ấy chứ.”

“Trong mắt mẹ, bác sỹ tâm lý và bác sỹ phụ khoa chẳng khác gì nhau cả.” Bà Lâm bĩu môi.

Lâm Yêu Yêu không còn lời nào để nói, một lúc sau mới chống tay lên trán hỏi: “Vậy ý của mẹ là con đang leo cao hay đang hạ giá mình đây?”

“Cả hai!” Bà Lâm suy nghĩ: “Về địa vị thì là trèo cao, về tính chất là hạ giá.”

Ôi trời ạ...

Lâm Yêu Yêu suýt nữa thì ho ra máu.

Đang suy nghĩ để tranh cãi cùng mẹ, bỗng có ai đó khoác tay lên vai cô, liền sau đó ngồi xuống bên cạnh cô. Một bóng hình quen thuộc, đến cả giọng nói cũng quen đến phát ghét.

“Yêu Yêu! Đợi anh lâu lắm rồi phải không? Xin lỗi nhé, anh bị tắc đường.”

Người và giọng nói đột ngột xuất hiện khiến Lâm Yêu Yêu đứng bật dậy theo phản xạ như gặp quỷ, cô nhìn chằm chằm người đàn ông với nụ cười rạng rỡ bên cạnh, tròn mắt: “Anh...”

Sao anh ta toàn xuất hiện kiểu thần không biết quỷ không hay thế nhỉ?

“Ồ, đây là bác trai bác gái phải không?” Diệp Uyên chẳng màng tới biểu cảm như gặp phải ma của Lâm Yêu Yêu: “Cháu hay nghe Yêu Yêu nhắc tới hai bác. Cháu mới biết hai bác vừa từ Thiên Tân về Bắc Kinh, gặp mặt lần đầu có chút quà mọn.” Dứt lời anh ta rút từ trong người ra một chiếc phong bì, chậm chậm đẩy tới trước mặt bố mẹ cô.

Lâm Yêu Yêu choáng váng nhìn người đàn ông không biết xấu hổ trước mặt, rồi lại nhìn chiếc phong bì, suy nghĩ đầu tiên hiện lên là: chi phiếu. Một cảnh hệt như trong mấy bộ phim truyền hình.

Bố cô cũng vô cùng ngạc nhiên về người đàn ông bất ngờ xuất hiện này. Ông không nhận phong bì ngay mà nhìn Lâm Yêu Yêu: “Đây là...”

Lâm Yêu Yêu há hốc miệng, một lúc lâu không thể thốt ra cái tên nào. Diệp Uyên lại chủ động xưng danh, đứng dậy, hơi khom lưng, lịch sự nói: “Chào hai bác! Cháu là Diệp Uyên, bạn trai của Yêu Yêu.”

“Hả?” Tiếng hét ngỡ ngàng này phát ra từ bà Lâm và Lâm Yêu Yêu, tiếng sau ngỡ ngàng hơn tiếng trước.

“Ai là bạn trai anh?” Lâm Yêu Yêu sốt sắng, buột miệng nói theo lời anh ta.

Diệp Uyên cười: “Anh là bạn trai em.”

“Anh...”

“Được rồi! Vẫn còn giận anh à. Vì công việc bận rộn anh không thể ở bên cạnh em, chứ không phải là ngoài chơi bời đâu.” Diệp Uyên giơ tay kéo cô lại, giả vờ thân mật, rồi quay sang hai ông bà Lâm còn đang mắt tròn mắt dẹt, mỉm cười: “Thưa hai bác! Vì lần này cháu bay ra nước ngoài một thời gian dài, thế nên Yêu Yêu đang giận dỗi, để hai bác chê cười rồi, thật ngại quá!”

“Yêu Yêu! Con...” Bà Lâm đúng là chẳng hiểu chuyện gì.

Lâm Yêu Yêu phần nộ: “Diệp Uyên! Anh đừng có quá đáng. Ai là bạn gái của anh?”

“Em thật sự muốn chia tay với anh sao?” Diệp Uyên buồn bã thở dài: “Anh đã mua quà đền tội cho em rồi, hôm nay vừa xuống máy bay đã vội vã tới gặp em. Biết hai bác đây thích xem bóng rổ đã mua được hai vị trí đẹp nhất, em còn không tha thứ cho anh sao?”

Bố Lâm cầm lấy phong bì, quả nhiên là hai chiếc vé xem bóng rổ. Thường ngày ông rất thích bóng rổ, năm nay được biết đội mình yêu thích tới Bắc Kinh thi đấu bèn chuẩn bị mua vé, ai ngờ fan hâm mộ đổ tới Bắc Kinh xem bóng quá nhiều, ông không mua được vé. Vì chuyện này ông buồn bã rất lâu, không ngờ cậu nhóc trước mặt lại có lòng như vậy.

Bà Lâm này giờ vẫn quan sát Diệp Uyên rất kỹ, thầm thở dài trong lòng. Tạm thời chưa nói tới việc cậu ta chu đáo lấy lòng phụ huynh, chỉ xét tướng mạo đường hoàng, tuấn tú sáng sủa. Cô con gái này của bà đúng là hay qua lại với mấy cậu đẹp trai. Đầu tiên là Đinh Tư Thừa, giờ lại tới Diệp Uyên. Bà có một bụng câu hỏi nhưng lại không

dám hỏi thẳng, sợ lại nói toạc ra chuyện gì đó.

Rõ ràng cậu Diệp Uyên này rất có lòng với Yêu Yêu. Thế nên bà không biết cậu ta có biết tới sự tồn tại của Đình Tư Thừa hay không, có biết con gái mình một chân đạp hai thuyền không.

Vẫn là ông Lâm hỏi khéo léo hơn cả: “Yêu Yêu! Con có bạn trai mới sao không báo với bố một tiếng?”

“Con... Con không có!”

“Bác trai, bác gái! Cô ấy một mực đòi chia tay với cháu, cháu thật sự hết cách rồi.” Diệp Uyên u sầu mặt mày.

“Diệp Uyên! Anh đừng có phát ngôn bừa bãi!”

“Yêu Yêu! Con đã nhận quà của người ta chưa?” Ông Lâm nghiêm mặt.

Lâm Yêu Yêu liếm môi, khó xử gật đầu: “Rồi ạ!” Cái vòng tay đáng chết!

“Quà cũng đã nhận sao còn đòi chia tay người ta? Hoặc là cắt đứt hoàn toàn, hoặc là yêu đương tử tế, kiểu của con gọi là gì?” Ông Lâm chợt trở nên nghiêm khắc.

“Con...” Lâm Yêu Yêu có trăm cái miệng cũng khó mà giải thích được, chỉ chực òa khóc.

Quyển 4 - Chương 174: Thích một người là một chuyện nghiêm túc

Bữa cơm này vì sự xuất hiện của Diệp Uyên đã bị biến chất. Trong lòng ông bà Lâm, bữa cơm gia đình tối nay chẳng qua là để bàn bạc chuyện tình cảm của Lâm Yêu Yêu và Đinh Tư Thừa, xem liệu đã có thể tiến tới hôn nhân được hay chưa. Nhưng hành vi chen ngang của Diệp Uyên đã thành công thay đổi nhận thức của hai người, khiến họ không thể không thừa nhận hành vi bắt cá hai tay đáng xấu hổ của con gái mình.

Cuối cùng, thoát khỏi ánh mắt không vui của bố mẹ, Lâm Yêu Yêu kéo lê Diệp Uyên ra một góc không người, bộc phát sự phẫn nộ và bất mãn trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi như muốn nuốt chửng anh: “Diệp Uyên! Kiếp trước tôi giết cả nhà anh nên kiếp này anh mới làm âm hồn vất vưởng bám riết lấy tôi phải không? Anh dựa vào đâu mà dựng chuyện trước mặt bố mẹ tôi? Ai yêu anh?”

Diệp Uyên từ đầu tới cuối vẫn mím môi nhìn cô, đợi cô nói xong mới khẽ mỉm cười: “Vậy tại sao em lại sai hẹn?”

“Sai hẹn? Tôi đã có hẹn gì với anh sao?”

Diệp Uyên sát lại gần cô: “Cô gái! Trên tấm thiệp trong hộp quà anh đã viết rất rõ ràng rồi, kết quả thì sao? Anh đợi tới lúc hoa tàn cỏ úa rồi mà em vẫn chưa xuất hiện. Cũng may cuối cùng có đồng nghiệp của em, nếu không chắc anh vẫn còn đợi dài cổ ở đó.”

“Cậu chủ Diệp! Đó là nguyện vọng của cá nhân anh, tôi không hề đồng ý sẽ đi gặp mặt anh.” Lâm Yêu Yêu chỉ cần nghĩ tới ánh mắt của bố mẹ là lại căm ghét anh ta vô cùng. Cô chưa từng gặp người đàn ông nào là không có liêm sỉ đến mức này.

Diệp Uyên sau khi nghe cô nói xong, thở dài khó xử: “Yêu Yêu! Anh chưa bao giờ quan tâm tới một người nào đến vậy.”

“Đúng thế! Nếu anh không mất công sao đến cả sở thích của bố mẹ tôi anh cũng biết.” Lâm Yêu Yêu phẫn nộ, nhìn anh chằm chằm.

“Có trời đất chứng giám, hai chiếc vé đó không phải anh mua đột xuất đâu. Anh thật sự đã phải hỏi thăm rất lâu mới biết được sở thích của bố mẹ em, anh vốn định tối nay sẽ nhờ em đưa tới cho hai bác.” Diệp Uyên giơ tay làm động tác thề thốt.

Lâm Yêu Yêu hơi nheo mắt lại, sau khi nhìn anh hồi lâu mới bắt ngờ hỏi: “Bây giờ chỉ còn hai chúng ta thôi. Tôi rất muốn nghe anh nói một câu thật lòng. Nói đi, anh nghĩ đủ trăm phương ngàn kế để tiếp cận tôi rốt cuộc có mục đích gì?”

Một câu nói khiến Diệp Uyên ngẩn người, mãi một lúc lâu sau mới lẩm bẩm một câu: “Anh thích em sao lại gọi là lập mưu tính kế chứ?”

“Thích tôi? Anh hiểu tôi bao nhiêu mà đòi thích tôi?” Lâm Yêu Yêu cười khinh bỉ: “Cậu tử nhà giàu có tiền đúng là khác người, một câu thích đơn giản mà phải khổ tâm mất công đến vậy, chẳng trách bị gán cho cái mác đào hoa.”

Diệp Uyên không cười nữa, ánh mắt bỗng trở nên nghiêm túc: “Em nghĩ thích một người có thể tùy tiện bừa bãi được sao?”

“Không nghĩ thế! Ít nhất thì bản thân tôi cho rằng đó là một chuyện

rất nghiêm túc, chân thành, nhưng đối với cậu chủ Diệp đây thì chưa chắc.” Không phải cô không nhìn thấy cảnh anh ta có người đẹp ở bên. Kiểu chơi chán rồi bỏ của mấy tay công tử thật sự không phải chỉ là đồn đại.

Diệp Uyên vò đầu, thở dài, hai tay bất ngờ ấn xuống vai cô. Cô sợ hãi vội giằng co. Anh lại càng dùng sức khiến cô không thể thoát được, cúi mặt xuống: “Anh chưa lấy vợ, em chưa gả chồng, anh theo đuổi em thì đã làm sao?”

“Tôi đã có bạn trai rồi, hơn nữa còn đang bàn chuyện cưới hỏi.” Lâm Yêu Yêu nhíu mày, cực kỳ chán ghét giọng điệu của anh ta.

Diệp Uyên bỗng bật cười: “Chính em cũng nói chỉ là “đang”. Ngày nào em còn chưa kết hôn thì anh vẫn có quyền theo đuổi em.”

“Diệp Uyên! Anh ăn chán sơn hào hải vị rồi giờ lại muốn uống thử canh sông nước lợ phải không? Tôi cho anh biết, chiếc vòng đó tôi sẽ không nhận, càng không đeo. Tôi cũng nói luôn, tôi không phải là đối tượng để anh theo đuổi và đùa cợt, thế nên anh từ bỏ đi, đừng tới làm phiền tôi nữa.” Lâm Yêu Yêu bùng nổ hoàn toàn, đôi mắt như sắp phun lửa.

Diệp Uyên không buông cô ra mà càng cúi thấp hơn nữa: “Được rồi! Anh nói thật với em, nhiều năm như vậy anh cũng chán ngán rồi, anh muốn ổn định lại, chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Anh muốn ổn định thì tới giày vò tôi?” Lâm Yêu Yêu nhìn anh, không dám tin: “Cậu chủ Diệp! Tư duy logic của anh cũng độc đáo thật đấy.”

Diệp Uyên thở dài: “Anh thừa nhận trước đây chỉ muốn trêu chọc em một chút thôi, nhưng thời gian gần đây anh phát hiện có lẽ mình đã thích em thật rồi, thậm chí có những lúc đang làm việc cũng vì nhớ

em mà ngồi chờ đấy.”

Giọng anh ta nghe vừa chân thành vừa dằn vặt, Lâm Yêu Yêu cũng không cười nhạo nữa. Cô hít sâu một hơi, bình ổn lại ngữ điệu: “Tôi đã có người yêu rồi. Tôi yêu Đinh Tư Thừa, thế nên Diệp Uyên, anh không thể làm khó cho tôi được.”

“Anh ta không hợp với em.” Anh nói với ẩn ý sâu xa.

“Thế thì anh càng không hợp với tôi.”

“Ý của anh là, anh cảm thấy anh ta hoàn toàn không quan tâm tới em.” Diệp Uyên không biết giải thích sao.

“Đủ rồi đấy, Diệp Uyên! Câu này nói một lần, hai lần tôi sẽ coi như anh ngửa miệng!” Lâm Yêu Yêu nhú mào, quay người định đi.

Diệp Uyên giữ cô lại: “Ít nhất em cũng phải cho anh một cơ hội cạnh tranh công bằng chứ.”

“Buông tay!” Cô quay đầu, lạnh lùng hét về phía anh.

Diệp Uyên không buông, nhìn ánh mắt khi phần nộ của cô đẹp như một ngọn lửa, kìm lòng không được, anh kéo cô vào lòng. Lâm Yêu Yêu không hề khách khí, cúi xuống cắn mạnh vào cánh tay anh.

Diệp Uyên đau đớn, bất giác buông lỏng tay, Lâm Yêu Yêu nhân cơ hội đó đẩy anh ra, chạy thục mạng. Anh xoa cánh tay, vén tay áo lên chỉ nhìn một dấu răng rất sâu, bèn gượng cười, lắc đầu.

Tạm biệt trang trại đà điểu Highgate, Niên Bách Ngạn chở Tố Diệp xuyên qua dãy núi. Giữa đường họ còn dừng lại mấy lần, vì dọc đường tới Capetown mấy lần gặp phải tinh tinh.

Tinh tinh ở Nam Phi rất nhiều nơi đóng vai trò quan trọng. Chúng sẽ tiến hành chặn đường, gặp du khách đi qua sẽ xin xỏ. Ban đầu Tố Diệp còn rất hứng thú xuống xe cho bọn chúng ăn, còn chụp ảnh lưu niệm. Niên Bách Ngạn thì đã có kinh nghiệm, không đồng ý với hành vi tự tiện xuống xe của cô, dặn dò cô phải bảo vệ cho tốt đồ đạc mang theo người.

Tố Diệp chỉ cảm thấy chúng rất thú vị nên chẳng nghe lời khuyên của Niên Bách Ngạn. Cho tới khi đã rải hết thức ăn, đám tinh tinh bắt đầu ồ ạt tấn công vào xe, còn cướp cả máy ảnh của Tố Diệp thì cô mới hiểu nỗi khổ tâm của anh. Anh phải lái xe đuổi theo bọn tinh tinh, còn phải mang hoa quả và quà vặt dụ dỗ thì mới lấy lại được máy ảnh.

Cho đến lúc này, nếu lại nhìn thấy con tinh tinh nào đáng yêu tới chặn đường, cô chỉ mở hé cửa, vứt đồ ăn cho chúng rồi bỏ đi.

Cứ như vậy, hai người cuối cùng đã tới được Cape Town, nơi bắt nguồn của Nam Phi, với sáu mươi lăm vạn người da màu và người da trắng, nơi đây cũng có sự phân hóa giàu nghèo sâu sắc như những đô thị khác trong cả nước. So với vẻ đẹp của Johannesburg, nơi đây giống một thành phố quốc tế hóa hơn. Ở Cape Town, hoàn cảnh sống của người da đen vẫn không được cải thiện. Định cư thường xuyên ở đây chủ yếu là người Hà Lan, ngôn ngữ sử dụng cũng đa phần là tiếng Hà Lan – Nam Phi.

Nhưng, Cape Town cũng rất đặc sắc, vì chủng tộc đa dạng nên các nền văn hóa, các phong cách âm nhạc cũng nhờ thế mà ra đời. Khi Niên Bách Ngạn lái xe đi vào địa phận Cape Town, ngoài cửa xe đang tổ chức một hoạt động kỷ niệm. Các loại trang phục rực rỡ làm nổi bật cả con đường, còn cả tiếng nhạc rộn ràng rất đặc biệt. Hầu hết những người tham gia hoạt động đều là người da trắng. Họ đang ca hát nhảy múa rất nhiệt tình, vui vẻ.

Xe vòng qua khu phố sầm uất, hướng về phía trung tâm thành phố. Tố Diệp lại nhìn thấy rất nhiều người da đen đang cầm cờ tuần hành, trông đáng vẻ cũng rất long trọng. Cô tò mò hỏi Niên Bách Ngạn có phải là tuần hành thị uy không. Niên Bách Ngạn phủ định, nói với cô đây là một hội nghị chính trị của người da đen. Từ sau khi chính quyền Nam Phi mới được thiết lập, Quốc hội bắt đầu cho phép người da đen tham gia vào bộ máy chính trị, thế nên họ sẽ tích cực lựa chọn ra một người có khả năng trong lòng mình. Nhưng trên thực tế, địa vị của người da đen vẫn chưa được nâng cao, vẫn có người thất học, vẫn có những công ty không tuyển dụng người da đen vào làm việc.

Tố Diệp nghe xong bất giác thờ dài.

Xe dừng trước một tòa nhà mang phong cách đặc sắc của Hà Lan. Bella đã đứng đợi ở dưới từ rất sớm, thấy Niên Bách Ngạn xuống xe liền vui mừng chạy tới đón. Cô ta đang định nhận lấy túi tài liệu trong tay anh, Tố Diệp đã nhanh hơn một bước, khoác tay anh, đón lấy túi tài liệu của anh, giọng nói đặc sảng gần như đang làm nũng: “Anh yêu! Tối nay chúng ta ở lại đây sao?”

Bella vồ trượt, khó chịu nhìn theo bóng Tố Diệp, tức giận răng nghiến lợi.

Niên Bách Ngạn nhìn ra được bụng dạ của cô, khéo môi bất giác cong lên, cũng để mặc cho cô càn quấy. Khoảnh khắc này anh nguyện tin rằng cô yêu anh, ép bản thân mình không được nghĩ tới đáng vẻ của cô khi nằm trong lòng anh gọi tên Tưởng Bân tối qua nữa.

“Đây là trung tâm kim cương của Tỉnh Thạch tại Nam Phi. Tối nay chúng ta sẽ ở lại một căn hộ cách đây không xa.” Bước lên bậc thềm,

anh nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng nói: “Anh dẫn em lên xem trước, lát nữa chúng ta sẽ tới trung tâm cắt mài.”

“Anh định để em phá hoại viên kim cương thô này thật sao? Anh nhớ chứ em còn chẳng nhớ.” Tố Diệp cầm lấy viên kim cương thô trên cổ, nét mặt âu lo. Người giám đốc ở Johannesburg quan tâm tới cổ của cô như vậy, càng khiến cô tin chắc rằng chiếc cổ của mình giờ vô cùng giá trị.

Niên Bách Ngạn không đồng tình với cô: “Nếu có thể đeo viên kim cương do chính tay mình cắt mài là một chuyện đáng tự hào. Rất nhiều người còn chẳng có được cơ hội này. Hơn nữa, đích thân anh sẽ dạy em từng bước một, yên tâm đi!”

“Em biết anh tốt nhất mà.” Cô cười ngọt ngào, áp mặt lên cánh tay anh. Hai người cùng đi vào thang máy.

Niên Bách Ngạn quay sang nhìn cô, thấy nét mặt rạng rỡ của cô cũng cảm thấy ấm áp trong lòng. Có một giây phút anh rất muốn hỏi cô rốt cuộc yêu mình bao nhiêu, hoặc là ôm cô vào lòng, mạnh mẽ hôn lên môi cô. Nhưng vì Bella và các nhân viên khác đang đi theo nên anh đành nín nhịn.

Trung tâm kim cương của Tinh Thạch là nơi chủ yếu cung cấp các loại kim cương thô cho tổng bộ Tinh Thạch. Diện tích không lớn, chỉ chiếm cứ một trong các văn phòng. Tuy vậy muốn ra vào lại rất phức tạp, cần phải sàng lọc thân phận từng bước một. Tố Diệp đang đi tham quan, hết lần này tới lần khác bị chặn ở ngoài. Cuối cùng Niên Bách Ngạn phải lệnh cho Bella chuẩn bị tài liệu về con người của Tố Diệp chuyển tới mật khẩu công ty. Tố Diệp nghe xong toát hết mồ hôi, vào công ty còn phải quét con người đúng thật là không còn gì để nói. Bella sớm đã có hiềm khích với cô cuối cùng đã bắt được thời cơ, cô ta nhìn Tố Diệp như nhìn một người quê mùa: “Cô tưởng

đây là cái chợ hay sao mà được ra vào tùy tiện? Bất kỳ viên kim cương nào ở đây cũng có thể phát sinh một cuộc tranh giành đẫm máu, không cần thận một chút sao được?”

Tổ Diệp bĩu môi, nhìn theo bóng cô ta.

Quyển 4 - Chương 175: Ngày nào cũng ghen

Kết quả, cuộc “đại chiến” không thể tránh khỏi đầu tiên đã bùng nổ. Nói chính xác là những cảm xúc đè nén quá lâu giữa những người phụ nữ cuối cùng đã bộc phát theo hình thức chiến tranh, liên quan tới Tố Diệp và Bella.

Niên Bách Ngạn vào phòng, họp bàn cùng một số quản lý cấp cao của trung tâm, Tố Diệp đợi anh trong phòng làm việc. Cô đang nằm bò trên sofa, nhàm chán lật xem mấy tờ tạp chí thì cánh cửa bị đẩy ra, đối diện là một gương mặt oán hận thấy rõ. Ngẩng đầu lên, trước mắt cô là đôi mắt xanh lam đầy phẫn nộ của Bella. Cô thấy rất kỳ lạ. Niên Bách Ngạn đang họp, Bella làm trợ lý lẽ nào không phải có mặt sao?

Đang mãi suy nghĩ thì Bella đã lên tiếng, dáng vẻ như tới tận nơi hỏi tội. Cô ta chỉ vào mặt Tố Diệp: “Cô có ý đồ gì? Cô chỉ mong anh Niên đuổi việc tôi có phải không?”

Tố Diệp không khỏi cảm thấy lạ lùng, nhưng vẫn bình tĩnh đối mặt với cô ta, uể oải nói: “Đúng là tôi ghét cái điệu bộ lượn lờ qua lại, giả bộ tình tứ của cô trước mặt anh ấy. Nhưng vẫn chưa nghĩ ra được cách gì hay để anh ấy đuổi việc một cách tay đắc lực không khác gì Hứa Đồng là cô.”

“Thế nên cô đã nghĩ ra mấy trò hèn hạ để “chơi” tôi phải không?” Bella vô cùng bức tức.

Tố Diệp thấy cô ta có vẻ không giống như vô cớ sinh sự, lại thấy nét

mặt cô ta có phần thảm hại, tò mò hỏi: “Cô bị cướp tiền hay bị cướp sắc?”

“Người đàn bà đáng ghét!” Bella dùng dùng xông tới, chỉ vào mặt cô: “Đừng có ở đó giả vờ vô tội...”

Tố Diệp liền gạt tay cô ta ra, nhướn mày: “Mẹ cô không dạy cô khi nói chuyện mà chỉ tay vào mặt người khác là hành vi bất lịch sự sao?”

“Cô...”

Bella đang định tiếp tục quát mắng, thì cửa phòng bật mở. Niên Bách Ngạn họp xong quay về văn phòng, theo sau còn có một vị quản lý đi theo báo cáo công việc. Sau khi bước vào, nhìn thấy cảnh ấy, Niên Bách Ngạn sững sờ giây lát, sau khi dừng bước một lát thì nhíu mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh Niên!” Còn chưa đợi Tố Diệp lên tiếng, Bella đã ra tay trước giành lợi thế, xông tới trước mặt Niên Bách Ngạn, giọng ghen ngào: “Cô ta khóa trái cửa nốt tôi trong nhà vệ sinh, tôi hét khản cổ mới có người đi qua thả tôi ra ngoài.”

Niên Bách Ngạn kinh ngạc.

Tố Diệp nghe xong lại ôm bụng cười ngặt nghẽo, cười đến chảy cả nước mắt mới dừng lại nói: “Cô bị khóa trái trong nhà vệ sinh sao? Chết cười mất thôi! Là vị thiên thần đại tỷ nào bỗng mở mắt hay có người qua đường thấy chuyện bất bình thay trời hành đạo vậy?”

“Anh Niên, anh thấy chưa! Cô ta phải căm ghét tôi đến mức nào mới làm ra mấy chuyện đó.” Bella tức đến sắp bùng nổ, lòng đầy căm phẫn.

Tố Diệp vẫn cười không ngớt.

Niên Bách Ngạn khó xử, đi tới trước, ấn mạnh tay lên bờ vai đan rung cả lên vì cười của Tố Diệp, thấp giọng hỏi một câu: “Là em làm sao?”

Tố Diệp cười đến đau cả hai bên sườn, xua tay lên trước mặt Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn cũng không tiếp tục hỏi nữa, quay đầu nhìn Bella: “Trong chuyện này chắc có hiểu lầm gì đó, nếu đã không tổn hại gì thì bỏ qua đi.”

“Anh Niên, cô ta đang nói dối.” Bella vẫn không chịu buông tha: “Lúc tôi ở trong vệ sinh đã nghe thấy tiếng cô ta đi vào, ngoài cô ta ra còn ai làm vậy nữa.”

“Này! Nữ đạo sỹ! Nhà vệ sinh là nhà cô à? Hay chỉ cho phép một mình cô sử dụng? Cô đã nghe câu chuyện “Nghỉ ngơi hàng xóm ăn cắp rìu”* của Trung Quốc chưa? Tôi thấy cô ngay từ đầu đã không ưa tôi thế nên có chút chuyện con con là nghĩ ngay tới tôi. Rảnh rỗi như thế thì cô nên ngồi vắt tay lên trán nghĩ xem mình còn đặc tội với ai nữa không.” Hôm nay Bella búi mái tóc vàng của mình sau gáy, trông đúng là gọn gàng hơn rất nhiều. Nhưng trong mắt Tố Diệp cái đầu đó của cô ta chẳng khác gì nữ đạo sỹ cả.

*Câu chuyện “Nghỉ ngơi hàng xóm ăn cắp rìu”: Trước đây có một người nhà quê đánh mất chiếc rìu của mình liền nghi ngờ là con trai của hàng xóm ăn trộm, thế nên bất kỳ hành vi nào của người hàng xóm cũng đáng nghi. Có một ngày, ông ta bỗng tìm lại được chiếc rìu của mình lại bắt đầu cảm thấy bất kỳ hành vi nào của cậu ta lại không giống ăn cắp nữa. Câu chuyện nói rằng: Đừng dễ dàng nghi ngờ

người khác, nhất định phải có đủ bằng chứng, cũng không được trông mặt bắt hình dong, cảm giác không phải lúc nào cũng đúng.

Bella đương nhiên không hiểu hàm ý phía sau cách xưng hô đó của cô. Cô ta cắn chặt môi, tức đến nổi mặt mũi trắng bệch. Niên Bách Ngạn rất hiếm khi rơi vào tình huống này. Trong nước, nhân viên của anh chưa bao giờ dám than vãn gì trước mặt anh. Dù bất mãn, cũng sẽ có Hứa Đồng ra mặt giải quyết. Nhưng việc quản lý ở nước ngoài vẫn phải phù hợp với hình thức ở đây. Người Trung Quốc có quan niệm đẳng cấp tuyệt đối. Giữa cấp trên và cấp dưới luôn là sự khách khí, không bao giờ vượt quyền. Nhưng quan niệm này ở nước ngoài lại rất yếu. Bọn họ thích làm theo kiểu hợp tác hơn. Kiểu suy nghĩ này không chỉ thể hiện trong công ty, mà ở ngay trường học.

Sự thông minh chín chắn của Hứa Đồng là tác phong làm việc cố hữu của người Trung Quốc. Bella cũng giỏi giang, nhanh nhẹn, nhưng khi gặp phải vấn đề gì hoặc tâm trạng bất mãn, cô ta sẽ phản ứng trực tiếp với Niên Bách Ngạn. Có những lúc vì những ý kiến bất đồng trong công việc, họ cũng sẽ lớn tiếng. Đây là thói quen chỉ quan tâm tới công việc không quan tâm tới người của người nước ngoài. Thế nên lúc này, Bella phần nộ chỉ trích hành vi của Tố Diệp ngay trước mặt Niên Bách Ngạn, hoàn toàn không vì hai người họ thân thiết mà nhượng bộ.

“Cô phải xin lỗi tôi!” Bella hét lớn, thở hồng hộc vì tức giận.

“Xin lỗi?” Tố Diệp làm như vừa nghe thấy một câu chuyện khôi hài nhất trên đời, cô nhướn mày khoa trương: “Xin lỗi nhé! Tôi không có thói quen ấy.”

“Cô làm sai thì phải xin lỗi tôi.”

“Chuyện cô bị nhốt vào nhà vệ sinh ư?” Tố Diệp cười nhạo: “Nữ đạo

sỹ à! Đúng là tôi rất khó chịu về cô, nên đã nhốt cô vào đó đấy, thì đã sao? Có bản lĩnh thì cô cứ đi mà kiện.”

“Cô, cô...” Bella tức giận đến run người.

Đúng lúc Niên Bách Ngạn đang phát đau đầu vì hai người phụ nữ này, nhân viên quét dọn đi vào. Bà ấy nghe thấy nội dung cuộc cãi vã nên mới vội vàng gõ cửa vào, rồi lập tức xin lỗi với vẻ mặt ngượng ngập: “Xin lỗi cô Bella! Tôi không biết là cô ở trong nhà vệ sinh, thật ra cửa là do tôi không cẩn thận khóa vào...”

Bella hoảng hốt.

Tố Diệp thì nhún vai, ngồi xuống sofa: “Mới đó mà sự việc đã được làm sáng tỏ rồi, đúng là nhạt nhẽo.”

“Thành thật xin lỗi, gây phiền phức cho mọi người rồi.” Người nhân viên cúi đầu kính cẩn.

Sau khi bảo người nhân viên ra ngoài, Niên Bách Ngạn nói với Bella: “Mọi chuyện đã rõ ràng rồi, cô mau về làm việc đi.”

Bella hần học nhìn Tố Diệp. Tố Diệp cũng lờm cô ta, nói: “Xin lỗi nhé! Lần này để cô tuột mất cơ hội làm lớn chuyện. Lần sau đi, tôi nhất định sẽ hợp tác với cô, nhốt cô vào nhà vệ sinh để cô phát huy sở trường, thế nào?”

“Thần kinh!” Bella lẩm bẩm chửi rủa, nhưng vương Niên Bách Ngạn có mặt ở đây và nhân viên vệ sinh cũng đã chủ động thừa nhận, cô ta cũng không thể làm gì nữa, nên giận quay người rời đi.

Niên Bách Ngạn cũng bảo người quản lý này giờ đứng xem trò náo nhiệt ra ngoài. Khi phòng làm việc chỉ còn lại hai người họ, anh nhìn

Tố Diệp, không nói gì thêm, quay người đi về phía bàn làm việc, đặt tập tài liệu trong tay xuống. Tố Diệp vươn vai, rồi đứng dậy, ôm chặt lấy Niên Bách Ngạn từ phía sau: “Niên Bách Ngạn, em đói rồi! Đưa em đi ăn cơm đi. Anh hợp hai tiếng đồng hồ thì em cũng đợi từng ấy thời gian. Nể tình em kiên nhẫn chờ đợi, anh phải mời em ăn một bữa thịnh soạn đấy.”

Niên Bách Ngạn không quay lại, im lặng đứng nguyên tại chỗ, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

“Đi nào! Em nghe nói ở Cape Town có không ít món ăn ngon đâu. Đừng có keo kiệt! Hôm nay em nhất định phải ăn no căng bụng.” Niên Bách Ngạn nghiêng đầu nhìn anh, mỉm cười, rồi buông tay, quay người định cầm lấy túi xách.

Cánh tay cô bị Niên Bách Ngạn giữ lại, sau đó anh hơi kéo mạnh cô vào lòng. Động tác bất ngờ khiến cô lão đảo, mũi đập vào ngực anh, đau đến nỗi nước mắt suýt nữa trào ra.

“Niên Bách Ngạn...”

“Lần sau em có nhốt Bella vào nhà vệ sinh không?” Anh bất ngờ hỏi.

Tố Diệp nhìn anh, có phần khó hiểu, một lát sau cô nhú mày: “Em chỉ nói chơi vậy thôi mà, anh tưởng thật à?”

“Liệu em có vì anh mà làm vậy không?” Niên Bách Ngạn nhìn cô không chớp mắt.

Ngữ điệu của anh rất kỳ lạ khiến Tố Diệp cảm thấy nghi hoặc. Cô đối mặt với anh rất lâu mới bật cười, xua xua tay trước mặt anh: “Niên Bách Ngạn! Anh làm sao vậy?”

Niên Bách Ngạn không có quá nhiều biểu cảm, thậm chí có thể nói gương mặt anh bình thản đến đáng sợ. Mắt anh cứ nhìn cô chăm chăm, chưa rời đi giây phút nào. Đúng vào lúc Tố Diệp đang suy đoán đủ mọi thứ về suy nghĩ của anh, anh chợt siết chặt lấy cô, cúi đầu bá đạo hôn lên đôi môi cô, gần như cạy răng cô ra một cách ngang ngược, chiếm lấy hương thơm đó.

Tố Diệp chẳng hiểu anh có chuyện gì, ngẩng đầu đón lấy nụ hôn bất ngờ của anh. Cánh tay cô bị anh khóa chặt, không thể động đậy, chỉ cảm thấy đầu lưỡi mình sắp đứt rời vì nụ hôn ấy, chỉ biết phát ra những tiếng kháng nghị từ mũi, nhưng nó chỉ càng khiến anh tìm tòi sâu hơn.

Một lúc sau, Niên Bách Ngạn mới buông cô ra, gương mặt vẫn vui bên tai cô, hơi thở nóng rực cùng giọng nói trầm thấp cùng đi vào tai cô. Anh hỏi: “Anh ta đã từng làm vậy với em chưa, hử?”

Cơ thể Tố Diệp chợt đờ ra, cảm bị mấy sợi râu mới mọc của anh cọ vào đầu rát, nhưng cũng chẳng khắc cốt ghi tâm bằng câu hỏi của anh. Cô nhớ anh đã từng một lần hỏi câu này. Lúc đó, cô hoàn toàn không để ý. Thấy cô không nói gì, Niên Bách Ngạn hơi ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt cô, khẽ hỏi một câu hoàn chỉnh: “Tưởng Bân... đã từng ôm em, hôn em như vậy hay chưa?”

Tố Diệp ngơ ngẩn, chẳng hiểu sao đang yên đang lành anh lại bất ngờ nhắc tới Tưởng Bân.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, như đang đợi câu trả lời của cô. Tố Diệp cảm thấy câu hỏi này có phần khó hiểu, đến cả động tác vừa rồi của anh nữa, mím môi nói: “Em đã kể với anh chuyện giữa em và anh ấy rồi mà.” Tưởng Bân mang lại cho cô cảm giác an toàn vô tận, sự thoải mái đó sớm đã vượt qua tình cảm nam nữ từ lâu.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn có phần buồn lòng hơn một chút, đến cả sự nghiêm nghị trên gương mặt cũng tan ra không ít. Anh đưa tay vuốt ve gò má cô, rồi lại kéo cô vào lòng, thở dài nặng nề trên đỉnh đầu cô: “Diệp Diệp! Em thuộc về anh, biết không?”

Mặc dù Tố Diệp không biết lý do anh nhắc tới Tường Bân nhưng vì lời tuyên bố ấy, một niềm vui sướng và hạnh phúc chợt dâng trên trong lòng. Cô gật đầu mạnh mẽ trong lòng anh, vòng tay ôm chặt lấy anh. Cô yêu anh, yêu sâu sắc người đàn ông này, dù biết rằng con đường tương lai sẽ vô cùng gian nan cô cũng không sợ, chỉ vì một lời hứa: “Mọi việc cứ để anh lo”.

Còn nữa, cô là của anh, chính anh cũng đã nói vậy.

Hai người cứ ôm nhau như thế, vài phút sau cô mới ngẩng đầu lên, nhíu mày: “Anh hy vọng em khóa Bella trong nhà vệ sinh chỉ vì ghen tuông ư?”

Niên Bách Ngạn cũng nhận ra hành động vừa rồi của mình có phần quá đáng, anh cười: “Em quá yên lặng ngược lại sẽ khiến anh không biết làm sao.”

“Em có nên lo lắng thay cho nhân viên của anh không đây?” Làm gì có người sếp nào thế này?

“Đương nhiên, hành động thật thì thôi đi, anh chỉ thích nhìn dáng vẻ ghen tuông của em.” Niên Bách Ngạn thành thật nói.

Cuối cùng Tố Diệp cũng hiểu ra, hai tay nhiệt tình vòng ra sau cổ anh, dựa vào người anh như một con rái cá: “Sự thật là từ sau khi ở bên anh, hầu như ngày nào em cũng ghen.”

Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn cô, không kiềm chế được nụ hôn của

mình. Lần này nó trở nên triền miên dịu dàng, ngập tràn tình cảm...

Quyển 4 - Chương 176: Tình yêu lý trí

Các trung tâm cắt mài kim cương tập trung chủ yếu tại Bỉ, Israel, New York, Mumbai, Bangkok, Nga và Trung Quốc. Trong đó khoảng 50% giao dịch kim cương trên thế giới đều được tiến hành ở Bỉ. Kim cương chỉ cần có dòng chữ “Antwerp Cut” cũng đồng nghĩa với việc đã được cắt mài hoàn hảo. Cùng với đó Israel là nơi chủ yếu cung cấp kim cương được cắt mài theo hình thức mới. Ở đây tổng cộng có 40 Shareholders. Khoảng năm, sáu con đường trong 47 đường ở Manhattan, New York là những đường kim cương nổi tiếng. Kỹ thuật cắt mài, gia công kim cương nhỏ ở Ấn Độ thì không bằng các quốc gia khác, nhưng ở đây cũng có tới 29 Shareholders, 80 thợ cắt mài, bình quân mỗi năm gia công hơn một tỷ viên kim cương. Nga chủ yếu sở trường trong kỹ thuật đánh bóng kim cương. Còn Trung Quốc mấy năm gần đây cũng bắt đầu phát triển, trở thành một trung tâm cắt mài, gia công kim cương quan trọng.

Về phía Cape Town, cắt mài kim cương ở đây cung cấp rải rác cho một bộ phận công ty, công xưởng. Nhưng tất cả mọi người đều biết, đến Nam Phi mà không mua kim cương chẳng khác nào ra biển mà không ăn hải sản, vì kim cương ở đây luôn to và sáng ở những nơi khác. Đây là một vùng đất thần kỳ, ít nhất thì lần đầu đặt chân tới, Tố Diệp đã yêu mảnh đất này sâu sắc, ngoại trừ chế độ đa thê cô khó mà chấp nhận.

Nơi đây nằm trong vùng khí hậu Địa Trung Hải. So với Johannesburg, nó có đường bờ biển tuyệt đẹp với không khí dịu mát. Tài nguyên biển phong phú vây lấy mảnh đất này. Khi mặt trời chiếu xuống bến cảng, giống trông như vô số vàng vụn được đổ xuống. Có

thể nhìn thấy làn nước biển xanh biếc nhẹ nhàng vỗ vào bờ đá đã nhiều năm tuổi. Đứng trên Cape Town sẽ nhầm tưởng mình đang du lịch châu Âu. Đây là nơi có sự hòa hợp tuyệt vời nhất giữa vẻ hoang dã nguyên thủy và nét hiện đại văn minh nho nhã.

Vì Niên Bách Ngạn là khách hàng cũ, nên người phụ trách trung tâm cắt mài cho anh vào dễ dàng. Tố Diệp cũng nhờ thế được đi cùng, tham gia vào quá trình cắt mài. Mặc dù cô rất bất mãn với việc Niên Bách Ngạn luôn muốn nhanh chóng kéo cô vào ngành công nghiệp đá quý. Nhưng cũng đúng như anh nói, được đeo viên kim cương do chính tay mình cắt mài là một chuyện đáng tự hào.

Ở Bắc Kinh, cô đã từng nhìn thấy Niên Bách Ngạn vì muốn bù đắp lại tổn thất đã đích thân “lâm trận” cắt mài kim cương, cũng đã học thuộc như cháo chảy những quá trình liên quan cùng những việc cần chú ý trong sách rồi. Nhưng tới lúc thật sự bước vào thực hành cô vẫn lóng ngóng. Tuy thế, Niên Bách Ngạn đã giữ lời hứa, đích thân dạy cho cô từng bước một.

Phác họa trên kim cương thô rất quan trọng, vì chỉ có dựa theo phác họa đó mới có thể tiến hành chẻ hoặc cưa kim cương ra. Tố Diệp nghiên cứu một lúc rất lâu, cuối cùng vẫn vẽ một đường phác họa xiên vẹo méo mó. Niên Bách Ngạn lắc đầu tỏ ý không được. Cô lại chau mày: “Lẽ nào không được cắt kim cương theo hình đa giác sao?”

“Có thể! Nhưng những kiểu dáng xuất hiện trên thị trường hiện nay là những mẫu phát huy được tốt nhất màu sắc của kim cương.” Niên Bách Ngạn nhấn mạnh: “Hình dạng viên kim cương thô trên tay em thích hợp với kiểu tiêu chuẩn.”

Tố Diệp nắm chặt viên kim cương trong tay, một lúc sau mới hỏi Niên Bách Ngạn: “Em có thể cắt nó thành hình tám tâm tám mũi hoặc là

hoa mai gì đó không?”

“Nếu thế thì em sẽ trở thành kỹ sư cắt mài kim cương khét tiếng toàn thế giới.” Niên Bách Ngạn giơ tay ấn lên đầu cô, khẽ cười: “Hôm nay em chỉ được giúp việc thôi, cắt mài là một công việc yêu cầu sự tỉ mỉ, em không đảm nhiệm được.”

Cô cũng chẳng đủ kiên nhẫn ngồi lâu như thế.

Tố Diệp mỉm cười gật đầu.

Tiếp theo đó, Niên Bách Ngạn đưa cô đi làm một số công việc chuẩn bị liên quan tới cắt mài, còn giải thích với cô, thật ra kỹ thuật tân tiến và cao cấp nhất hiện giờ đã khiến công việc này trở nên khoa học và đạt hiệu quả cao hơn. Anh giới thiệu cho cô về cách phân tích kim cương, kim cương thô và ý nghĩa của những ký hiệu. Việc này có thể giúp cho kim cương giữ được chất lượng tốt nhất để thiết kế, mài giũa thành hình.

Ngoài ra, Tố Diệp còn được tiếp xúc gần hơn với máy mài ba chiều thành hình tự động. Chiếc máy này có thể hạn chế tới mức thấp nhất tổn thất về chất lượng trong quá trình cắt mài, sử dụng tia laze ba chiều đạt hiệu quả cao, tự động thành hình trong quá trình làm. Còn cả máy mài tròn kim cương thô cao cấp thích hợp nhất là từ 0.01 – 10 cara, làm đường thắt eo hình tròn tối ưu nhất.

Tham quan một lượt, Tố Diệp không thể không cảm thán sự mất công mất sức của công việc này. Quan trọng nhất là phải có sự điềm tĩnh, nhẫn nại và tỉ mỉ, kỹ lưỡng. Cô bất giác quay đầu nhìn gương mặt hơi nghiêng của Niên Bách Ngạn, giờ phút này cô càng hiểu rõ hơn nguyên nhân anh trở thành một người như vậy.

Khi đề cập tới cắt mài và đánh bóng, Niên Bách Ngạn đích thân thao

tác. Tố Diệp cũng kiên nhẫn nhìn anh làm kỹ càng từng chút một. Dần dần, màu sắc của kim cương mỗi lúc một rõ nét. Có tia sáng chiếu lên cổ áo sơ mi trắng, rọi sáng gương mặt sắc nét của anh. Khoảnh khắc ấy trông anh càng mê người, chẳng biết cô đã đứng chờ đến ngắm anh từ lúc nào...

Một viên kim cương hoàn hảo cần một thân phận hoàn hảo, mà thân phận này chính là hàng số được tạo thành bởi kỹ thuật chiếu tia laser cao cấp. Điều này thể hiện rằng viên kim cương đó đã được trải qua sự kiểm tra nghiệm thu nghiêm ngặt, hàng thật, đúng giá. Chỉ có điều, vì tính đặc biệt của viên kim cương này, khi Tố Diệp yêu cầu khắc lên con số mà mình muốn thì nhân viên kỹ thuật cũng đồng ý rất nhanh.

Cuối cùng, khi người phụ trách giao viên kim cương chứa đầy tâm huyết của hai người cho Tố Diệp, liền cười nói: “Một viên kim cương xanh vô cùng hoàn hảo. Cô bé à, cô hiểu ý nghĩa màu sắc của kim cương đối với tình yêu chứ?”

Một câu “cô bé” khiến Tố Diệp xúc động phát khóc, nhưng câu hỏi này ít nhiều cũng làm khó cô. Cô quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn ở gần đó. Không biết anh đang nói chuyện gì đó với người phụ trách trung tâm cắt mài, nét mặt vẫn nghiêm túc điềm đạm như mọi ngày. Hôm nay anh ăn mặc cực kỳ đơn giản, áo sơ mi trắng cùng với quần Âu đen, có thể nói là kiểu ăn mặc tiêu chuẩn nhất mà cũng tùy ý nhất. Không thắt cà vạt, cúc cổ áo cởi ra một nút, tay áo được xắn lên tận khuỷu tay, để lộ ra bắp tay nhỏ rắn chắc. Ánh đèn trong phòng cùng ánh sáng hắt ra từ những viên kim cương trên tường bao phủ dáng hình anh. Trông anh như đang đứng trên trời. Chiếc đồng hồ cơ trên cổ tay lấp lánh những tia sáng xa hoa mà lại giản dị.

“Tôi không biết.” Một lúc lâu sau cô mới quay lại nhìn về phía trước.

Người đó cười: “Nam Phi là một quốc gia mơ mộng, thế nên đặt cho màu của kim cương những ý nghĩa đẹp vô cùng. Ví dụ như kim cương màu vàng là tình yêu mộng ảo, màu hồng, màu đỏ là tình yêu lãng mạn, màu xanh lục là tình yêu thuần khiết.”

“Vậy còn viên màu xanh lam của tôi?” Viên kim cương trong tay như một bờ biển xanh biếc bước ra từ câu chuyện cổ tích của Andersen, thâm sâu quyến rũ như đuôi của con điều hâu. Cô chưa từng nghĩ rằng một viên kim cương thô bé nhỏ trông tầm thường, không rực rỡ chút nào, qua bàn tay gia công của Niên Bách Ngạn lại như được ban cho sinh mệnh, bỗng rực rỡ lung linh.

“Nó đại diện cho tình yêu lý trí.”

“Tình yêu lý trí...” Tố Diệp lẩm bẩm bốn chữ này, vô thức quay ra nhìn anh.

Lúc ấy Niên Bách Ngạn đang bàn công việc dường như cũng cảm nhận được điều gì, vừa hay anh quay đầu lại. Hai người nhìn nhau, anh khẽ mỉm cười. Nụ cười ấy đã làm tan đi mọi sự nghiêm nghị trên gương mặt anh, xuyên sâu vào trong đáy mắt.

Cô cũng cười.

Tình yêu lý trí, cô thích ý nghĩa này.

Bắc Kinh.

Tập đoàn Tinh Thạch vẫn vô cùng bận rộn, trên dưới nhà họ Diệp thì lại yên tĩnh bất ngờ. Chỉ có điều đằng sau sự bình yên đó rốt cuộc đang che giấu chuyện gì thì chẳng ai biết. E là một mặt biển càng phẳng lặng thì sóng ngầm càng cuộn trào mãnh liệt.

Scandal của Bạch Băng và Niên Bách Ngạn đã hoàn toàn bị đem ra xào nấu. Diệp Ngọc né tránh, Niên Bách Ngạn lại ở Nam Phi xa xôi. Các phóng viên sau khi lần lượt không bắt được đầu não, đành phải chuyển hướng tới Bạch Băng. Còn thái độ của Bạch Băng vẫn mập mờ không rõ ràng, khiến cho độ nóng tin đồn này không hề thuyên giảm. Scandal đối với minh tinh mà nói như nước với thuyền vậy. Nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền. Bạch Băng là nhân vật nổi tiếng hàng đầu trong giới giải trí, đương nhiên sẽ có quản lý của công ty ra mặt khống chế sao cho tin đồn dừng lại ở mức độ hoàn hảo.

Vừa không quá khoa trương, cũng không đến nỗi khiến công chúng quay đi là quên sạch. Bạch Băng bỗng chốc đứng trên mũi sóng của dư luận. Khi cô ta liên tục xuất hiện trong các hoạt động, các phóng viên chỉ mong sao bắt được hình ảnh của Niên Bách Ngạn để chứng thực “gian tình” của hai người.

Giá trị của Bạch Băng bỗng chốc tăng vọt.

Diệp Ngọc lúc này không thể ngồi yên được nữa, chủ động hẹn gặp Bạch Băng. Mục đích của cô ta rất đơn giản, chỉ mong trong hoạt động kế tiếp, Bạch Băng đừng nói những chuyện có liên quan tới Niên Bách Ngạn nữa, dù là tên cũng không nên nhắc tới.

Thế nhưng, Diệp Ngọc quên mất rằng Bạch Băng là người giỏi lợi dụng dư luận. Kinh nghiệm bao năm lăn lộn trong giới giải trí từ lâu đã giúp cô ta biết làm cách nào lợi dụng mỗi một bài báo lá cải để nâng cao bản thân.

Vì thế, chuyện Diệp Ngọc lén gặp Bạch Băng chẳng mấy chốc đã bị báo chí tung ra. Có người gọi đây là lần giao chiến chính thức đầu tiên giữa chính thất và tiểu tam, còn miêu tả y như thật rằng cô chủ nhà họ Diệp đã bảo vệ cái danh “Niên phu nhân” vĩ đại đó như thế

nào. Cũng có người nghi ngờ, lý do cô chủ nhà họ Diệp trì hoãn không chịu ly hôn là vì vẫn còn yêu chồng mình. Chuyện này dù ra sao thì cũng là đàn ông sai, phụ nữ không sai.

Sau khi Nguyễn Tuyết Mạn đọc được tin ấy, tức giận đến nổi suýt nữa thì thuê người đập nát cái tòa soạn đó ra, cuối cùng vẫn bị Diệp Hạc Phong lạnh lùng ngăn lại.

Diệp Ngọc không ngờ hành vi của mình lại bị báo chí thổi phồng lên, cũng phần nộ nhốt mình trong nhà. Nguyễn Tuyết Mạn lại càng bị thảm, bốc hỏa đến nỗi phải tìm bác sỹ. Đúng vào lúc cánh nhà báo đang hăng say bình luận, không hiểu sao dư luận bỗng im bất. Họ chỉ quan tâm tới hành động của Bạch Băng và Niên Bách Ngạn, còn việc cô chủ nhà họ Diệp đã từng tới tìm Bạch Băng thương lượng chuyện tin đồn thì không nhắc một chữ.

So với tình hình dầu sôi lửa bỏng của chị mình, Nguyễn Tuyết Cầm lại rất ung dung tự tại. Nhưng Diệp Lan thì không bình thản được như thế. Cô đã bị sắp xếp đi gặp mặt cậu chủ nhà họ Liễu theo đúng trình tự.

Liên quan tới chuyện Liễu Tranh hút ma túy tổng hợp ở quán bar bị đưa về sở cảnh sát điều tra, Diệp Lan không dám nói với người nhà, vì bán rẻ hần ta đồng thời cũng tiết lộ hành tung của mình.

Thế nên, khi cô bấm bụng ngồi đối diện với Liễu Tranh, là lại nhớ tới cảnh tượng thổi nát dâm đăng tối hôm đó của hần ta.

Hôm nay Liễu Tranh ăn mặc rất nghiêm chỉnh, quần tây áo vest, mặt mũi sáng sủa. Diệp Lan thấy vậy không khỏi cảm thán, đúng là “người đẹp vì lụa”. Ban ngày Liễu Tranh đã tháo bỏ hoàn toàn dáng vẻ tiều tụy, vẫn là một cậu chủ anh tuấn đường hoàng.

Liều Tranh không nhận ra Diệp Lan, vì tối đó họ còn chưa có cơ hội tiếp xúc chính thức thì đã bị cảnh sát dẫn hết đi. Vì thế sau khi nhìn thấy Diệp Lan, hắn ta sững sờ vài giây, rồi lập tức tươi cười, chủ động rót nước hoa quả cho cô: “Nhà họ Diệp đúng là toàn người đẹp, xem ra câu này trăm nghe không bằng được chứng thực tận mắt.”

“Trước mặt hai chị gái tôi, tôi chẳng là gì cả.” Diệp Lan lãnh đạm đáp.

Quyển 4 - Chương 177: Tôi là bạn trai của cô ấy

"Hai người chị gái?" Liễu Tranh ngẩn người, hắn ta chỉ nghe nói nhà họ Diệp có hai cô con gái.

Diệp Lan không biết suy nghĩ của hắn ta, trịnh trọng sửa lại: "Đúng vậy! Tôi có hai người chị gái."

"Ồ!" Sự hiểu biết của Liễu Tranh đối với nhà họ Diệp chẳng qua cũng chỉ từ bố mẹ, nên hắn ta cũng không quá quan tâm, tiếp tục nói: "Nhưng em là cô gái xinh xắn nhất anh từng gặp." Liễu Tranh nhìn cô không chớp mắt.

Diệp Lan nổi da gà khắp người, tự thấy rùng mình, ngược mắt lên như đùa như thật: "Xem ra cậu chủ Liễu đi hết mọi con thuyền rồi."

Câu này như điểm huyết Liễu Tranh, khiến hắn ta nhất thời đứng sững, một lúc lâu sau mới nở nụ cười gượng gạo. Diệp Lan vốn dĩ cũng chẳng mấy thiện cảm với hắn, đương nhiên sẽ không cần nề tình gì: "Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tôi cảm thấy hai chúng ta không hợp nhau, thế nên đừng lãng phí thời gian của đôi bên nữa."

Liễu Tranh không đồng tình: "Anh lại cảm thấy có thể thử xem sao."

Thử ư?

Diệp Lan nghe xong câu này là đầu phình to. Cô không muốn sau khi qua lại với người này, ngày nào cũng lo ngay ngáy xem trong cốc nước của mình có dị vật gì không. Cô đang nghĩ làm cách nào để từ

chối khéo léo chợt liếc mắt nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Đó là Tố Khải đang đi tuần tra ngang qua.

Anh và mấy đồng nghiệp cũng vào nhà hàng này ăn cơm. Đang sau bữa cơm trưa, khách trong nhà hàng không đông lắm, họ người nói người cười bỗng làm rộn ràng cả căn phòng. Tố Khải mặc thường phục, giản dị như một cậu bé lớn đầu nhà hàng xóm, cùng ngồi xuống với họ. Đang cười nói, anh bất chợt đưa mắt nhìn xung quanh, có lẽ đó là thói quen nghề nghiệp, không ngờ lại bắt gặp Diệp Lan ngồi gần đó.

Diệp Lan quay vội đầu đi như bị điện giật, tim đập loạn xạ, cả người ngồi trên ghế cũng bứt rứt như ngồi trên mũi kim. Liễu Tranh thì không biết nguyên nhân gì, thấy dáng vẻ hồn vía lên mây của cô lại càng khiến người ta thương hại. Hắn ta bất giác cầm tay cô vỗ về, quan tâm hỏi: “Em sao vậy?”

Động tác của hắn ta quá đột ngột, Diệp Lan vốn định dứt tay ra, nhưng nghĩ tới thái độ lạnh nhạt thường ngày của Tố Khải với mình, cô bỗng chốc có động lực, để mặc cho hành vi quê mùa của Liễu Tranh, hờ hững đáp: “Không sao!”

“Em đừng hiểu lầm. Bình thường anh có ham chơi một chút, nhưng không để tâm. Anh cảm thấy em chính là người mà anh muốn tìm. Anh hứa sẽ không đối xử tệ bạc với em, càng không ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.” Thấy cô không cự tuyệt, Liễu Tranh thầm đắc ý trong lòng, lại càng siết chặt tay cô hơn, hưởng thụ cảm giác mềm mại như không xương trong lòng bàn tay. Thậm chí đôi mắt hắn ta cũng trở nên bạo dạn hơn, cứ nhìn chăm chăm vào cổ áo hình chữ V của cô, bắt đầu liên tưởng đến dáng hình cô khi không còn quần áo trên người.

Diệp Lan cố gắng kìm chế sự kích động muốn cho hắn một cái bạt tai rồi đi ngay lập tức. Đuôi mắt cô khẽ liếc về một góc gần đó. Dường như Tố Khải vẫn đang chuyện trò rôm rả với đồng nghiệp, không hề có ý định bước tới. Cô hận đến nỗi răng ngứa ngáy. Cô lặng lẽ rút tay về, ngửi khí thờ ơ: “Anh Liễu! Anh phải hiểu rõ một chuyện thế này. Tôi tới đây gặp anh chẳng qua là để đối phó với người nhà. Thực tế là anh không hợp với tôi, mà tôi cũng không hợp với anh, thế nên hôm nay chúng ta cứ gặp gỡ qua loa cho xong chuyện là được rồi.”

“Đừng thế!” Liễu Tranh thấy vậy liền đứng bật dậy, rồi ngồi ngay xuống bên cạnh Diệp Lan.

Diệp Lan nhú mào, xích người vào phía trong. Nhưng cánh tay hắn ta đã đặt thẳng lên vai cô, giọng nói vô cùng ám muội: “Em có tin vào tình yêu sét đánh không? Anh cảm thấy duyên phận giữa hai ta chính là như vậy.”

Nhưng cô vô cảm.

“Anh Liễu! Anh nghe tôi nói đã...”

“Em nghe anh nói trước.” Liễu Tranh càng ôm chặt cô hơn, cúi đầu nhìn gương mặt đang né tránh của cô: “Bố mẹ anh và nhà họ Diệp có hợp tác làm ăn qua lại. Chúng ta môn đăng hộ đối, thích hợp nhất. So với việc sau này em vẫn phải đi xem mặt nhiều người khác, chi bằng em cứ cho anh một cơ hội, chưa biết chừng em sẽ thích anh.”

Diệp Lan bị mùi nước hoa Cổ Long Hương trên người hắn ta khiến cho đầu vầng mắt hoa. Niêm mạc mũi cô giống như bị dính thêm một mùi hương nước hoa, muốn hắt xì hơi mà không được, khó chịu chết người. Cô cũng chẳng quan tâm Tố Khải ngồi bên kia có chú ý sang bên này hay không, một lòng chỉ muốn chuồn nhanh khỏi gã đàn ông

bên cạnh mình.

Bên kia, Tổ Khải nói chuyện đồng nghiệp mà đầu óc cứ để đâu đâu. Sau khi nhìn thấy bóng người con gái lúc bước vào nhà hàng, ngồi xuống ghế anh bỗng thấy trà nhạt thêch, món ăn cũng chán.

“Tổ Khải! Thời gian này đội của cậu ra quân dồn dập, thằng nhóc này, đừng có cướp công của đội trinh sát chúng tôi đấy nhé!” Một người đồng sự uống một hớp trà rồi nói đùa.

“Sao có thể? Ai chẳng biết đội trưởng Lưu là thần thám Sherlock Holmes.” Tổ Khải bưng tách trà lên, đặt bên khóe môi, cũng đáp lại như đang nói đùa, nhưng đôi mắt lại bất giác nhìn về phía Diệp Lan, đầu mày khẽ nhíu lại.

Khi anh nhìn thấy Liễu Tranh nắm tay cô, nụ cười trên môi chợt tắt hẳn, ánh mắt dần sa sầm lại.

“Tổ Khải đúng là một kẻ cuồng công việc. Cũng may mình không cùng đội với cậu ấy, không chắc là chết vì mệt.” Những người khác cũng lên tiếng đùa giỡn.

Lần này Tổ Khải không phản ứng lại, vì anh nhìn thấy Diệp Lan không đẩy người đàn ông kia ra, ngược lại khiến người đàn ông đó càng được nước lấn tới.

“Cậu nhìn cái gì đấy?” Có người nghi hoặc hỏi Tổ Khải.

Tổ Khải không lên tiếng, ánh mắt nghiêm khắc ấy nhìn về một góc không xa mà không hề kiêng dè. Bờ môi anh mím chặt.

Những người khác cũng nhận ra vẻ bất thường của anh, ngó đầu nhìn theo. Đội trưởng Lưu của đội trinh sát nhìn một lúc lâu mới nói:

“Gã đó chẳng phải là Liễu Tranh, cậu chủ nhà họ Liễu sao? Hừ! Chẳng biết lại đang tán con gái nhà nào. Tên nhóc này là công tử đào hoa có tiếng, cậu mình có tiền làm hại đời không biết bao nhiêu thiếu nữ. Chỉ là không có chứng cứ. Nếu tìm được tôi nhất định phải lôi nó về sở cảnh sát tra hỏi cho ra nhẽ”.

Vì Diệp Lan quay lưng về phía này nên tất cả mọi người chỉ nhìn được gương mặt chính diện của Liễu Tranh.

Tố Khải vẫn im lặng. Chỉ có điều, khi anh nhìn thấy Liễu Tranh ngồi xuống bên cạnh Diệp Lan, ôm cô vào lòng dưới ánh mắt của tất cả mọi người thì sắc mặt anh tái nhợt đi. Một người đồng nghiệp chợt nhớ ra, đưa tay vỗ vai Tố Khải: “Tên nhóc này chẳng phải mấy ngày trước từng bị cậu giải về sở cảnh sát sao?”

Tố Khải làm ngơ, bất ngờ đứng dậy.

“Tố Khải!” Các đồng nghiệp sững sờ, lần lượt nhìn theo bóng anh xông về phía đó.

Diệp Lan bên này đang liều chết chống lại đôi tay sờ soạng lung tung của Liễu Tranh. Nhưng Liễu Tranh sát lại mỗi lúc một gần, cô chỉ biết gior tay chặn lồng ngực hấn ta lại. Nhưng đối với hắn, hành động đó lại càng giống “muốn bắt vờ thả” hơn. Thấy gương mặt trắng trẻo của cô đỏ hồng lên, cảm giác phóng đảng trong người cũng bộc phát. Hắn càng xích lại gần: “Đừng có cự tuyệt nhanh như vậy!”

Hương nước hoa cứ thế xộc vào cổ họng. Cô nhú mảy, giống như đang cố né tránh một loại dịch bệnh. Đang định lên tiếng mắng chửi thì trên đầu vang lên giọng nói lạnh như băng của Tố Khải: “Làm cái gì đấy?” Ngay lập tức cô cảm thấy cánh tay hấn ta buông lỏng, mùi nước hoa trong khoang mũi cũng bớt đi nhiều.

Nhìn kỹ mới thấy, Liễu Tranh đã bị Tố Khải kéo sang một bên.

Trái tim cô như được hồi sinh, sau đó lại bắt đầu đập loạn không theo nhịp bình thường. Cô ngẩng đầu nhìn Tố Khải. Sắc mặt anh xám xịt lại, cực kỳ khó coi. Anh vốn đã không hay cười, giờ gương mặt lại mang màu này càng khiến cả người toát lên vẻ giận dữ. Liễu Tranh ban đầu không nhận ra Tố Khải. Dù sao thì tối đó hẳn ta vừa say rượu lại vừa phê thuốc, chỉ thấy một gã “Trình Giảo Kim” vô cớ xuất hiện đương nhiên phần nộ, không đánh không được. Hẳn ta đứng bật dậy, ánh mắt nhìn thẳng về phía Tố Khải, giọng nói không một chút khách khí: “Mày là cái thá gì? Đừng có lo chuyện bao đồng, chỗ mũi vào chuyện thiên hạ! Bố mày đang xem mắt, tao chọc ghẹo mày cái gì sao?”

“Xem mắt?” Tố Khải chẳng quan tâm tới mấy câu gào thét của Liễu Tranh. Anh quay đầu nhìn Diệp Lan, con người chột co lại.

Diệp Lan không thích ánh mắt này của anh, cũng biết đó là biểu hiện khi anh không vui. Cô cắn chặt môi, không nói câu nào. Tố Khải coi Liễu Tranh như kẻ tàng hình, anh giơ tay đề lên đỉnh đầu Diệp Lan, xem ra đã dùng không ít sức, ít nhất Diệp Lan cũng bắt đầu phải căng răng chịu đựng.

“Những gì anh nói em quên hết rồi phải không?” Cô phải khao khát lấy chồng đến mức nào? Rõ ràng biết đối phương có tiền án hút ma túy tổng hợp còn đâm đầu vào?

Diệp Lan đang định giải thích thì Liễu Tranh “anh hùng cứu mỹ nhân”, hất tay của Tố Khải ra, chỉ vào anh: “Mày thần kinh à! Mày là thằng nào?”

“Anh không được lớn tiếng với anh ấy!” Diệp Lan thấy vậy phần nộ, cô đập bộp một cái vào tay Liễu Tranh. Một giây sau cô bỗng khoác

tay Tố Khải, trợn mắt nhìn Liễu Tranh: “Thật ra vừa rồi tôi định nói với anh là tôi đã có bạn trai rồi, hai chúng ta không thể đến với nhau được.”

“Cái gì?” Liễu Tranh không dám tin vào mắt mình.

Tố Khải không quá kinh ngạc, quay đầu nhìn cô.

“Anh ấy chính là bạn trai tôi.” Diệp Lan hít sâu một hơi, tự cổ vũ bản thân mình. Câu này thốt ra thật là đường hoàng.

Lúc này các đồng nghiệp khác của Tố Khải cũng bước tới, nghe xong cũng vô cùng kỳ lạ.

Liễu Tranh đánh giá Tố Khải từ trên xuống dưới, nheo mắt lại, hồi lâu mới hỏi: “Mày thật sự là bạn trai của cô ta?”

Những ngón tay nắm lấy cánh tay Tố Khải bỗng nhiên siết chặt, đến cả cơ thể cô cũng căng cứng.

Tố Khải cảm nhận được, anh nhìn Diệp Lan chằm chằm, Diệp Lan cũng không rời mắt khỏi anh, ánh mắt như đang cầu cứu. Anh bèn kéo Diệp Lan vào lòng, quay lại nhìn Liễu Tranh, giọng nói lạnh lùng: “Tôi là bạn trai của cô ấy, sau này anh không được phép có ý đồ gì với cô ấy nữa.”

Liễu Tranh nghe xong đứng đờ người ra. Một lúc lâu sau mới nhìn về phía Diệp Lan, nổi cơn tam bành, chỉ vào mặt cô và nói: “Cô trêu tôi phải không? A...” Còn chưa nói hết câu, hần ta đã đau đớn kêu quang quác. Tố Khải bực bội, giơ tay suýt bẻ gãy bàn tay hần ta.

“Đau... Đau...”

“Lần sau ăn nói lịch sự với con gái một chút, biết chưa?”

Liễu Tranh vội vàng gật đầu: “Biết rồi, biết rồi!”

Lúc đó Tố Khải mới buông tay ra.

“Mày... Mày có biết tao là ai không? Có giỏi thì xưng danh tính ra đây. Hôm nay mày dám đối xử với tao như thế, tao tuyệt đối không khách khí với mày đâu.” Liễu Tranh dù sao cũng là một cậu chủ có mặt mũi, sao chịu nổi nỗi nhục này, đương nhiên phải “xưng là trang hảo hán”.

Diệp Lan lo sợ, vô thức kéo vạt áo Tố Khải, sợ rằng Liễu Tranh sẽ báo thù thật. Nhưng Tố Khải đã quá quen với mấy trò uy hiếp này rồi. Anh cười khẩy, rút thẳng chứng minh thư từ trong túi áo, giơ ra trước mặt hắn: “Đội trưởng đội chống ma túy, Tố Khải. Tốt nhất là anh đừng có rơi vào tay tôi lần nữa.”

“Đội... Đội trưởng đội chống ma túy?” Liễu Tranh không ngờ anh lại có lai lịch lớn đến vậy, lại nghe nói là người của đội chống ma túy, nhất thời lắp bắp. Sau khi định thần lại mới nhìn kỹ Tố Khải, cứ cảm thấy anh giống người đã thăm vấn mình tối hôm đó, nhưng không tài nào nhớ nổi.

Quyển 4 - Chương 178: Không "ăn" giấm về "ăn" em

“Còn vấn đề gì không?” Sau khi rút lại thẻ ngành, Tố Khải lãnh đạm hỏi.

Liễu Tranh nhìn anh rồi lại đảo mắt nhìn những người xung quanh. Tuy họ chỉ mặc thường phục nhưng đều có thể nhận ra đa phần là cảnh sát. Hắn ta cười gượng gạo, cầm lấy túi: “Hôm nay chỉ là hiểu lầm thôi, xin lỗi nhé!”

Dứt lời hắn bèn quay người bỏ đi.

“Đứng lại!” Tố Khải phía sau hét lớn.

Liễu Tranh dừng bước, quay đầu lại, nhú mày: “Cảnh sát Tố! Anh còn muốn thế nào?”

“Đội trưởng Lưu! Tôi cảm thấy nên giải người này về sở cảnh sát thẩm vấn cho rõ ràng. Các anh cũng thấy rồi đấy, anh ta định trêu ghẹo bạn gái tôi.” Ánh mắt Tố Khải chột lạnh lòng.

“Cảnh sát Tố! Anh không thể cậy thế cậy quyền được! Anh...”

“Cậu chủ nhà họ Liễu, Liễu Tranh phải không?” Đội trưởng Lưu bước tới, cười hiểm: “Thế nào gọi là cậy thế cậy quyền? Cái chúng tôi nhìn thấy là anh quấy nhiễu người khác ngay tại nơi công cộng, đi cùng tôi một chuyến đi!”

“Anh... Các người cấu kết với nhau! Tôi sẽ kiện các người!”

“Kiện ư? Anh không màng tới việc con gái nhà người ta chống cự lại, cố tình thân mật là phạm pháp, hơn nữa còn to tiếng, uy hiếp cảnh sát giữa chốn đông người, đây chính là hành vi gây rối trật tự công cộng, bản thân anh còn những tội lỗi gì, chưa rõ phải không? Lo cho bản thân mình trước đi!” Đội trưởng Lưu làm mặt lạnh, dữ dằn nói.

Liễu Tranh mặt mày tái mét, đưa mắt hung hãn lườm Diệp Lan.

Diệp Lan sợ hãi, co rụt đầu lại, trốn vội vào trong lòng Tố Khải.

Cuối cùng, bữa cơm này còn chưa kịp ăn, Liễu Tranh đã bị mấy người của đội trưởng Lưu dẫn về sở cảnh sát. Trên ghế chỉ còn lại Tố Khải và Diệp Lan. Đợi tất cả mọi người đi hết, Tố Khải mới thấp giọng mắng cô không chút kiêng dè: “Nào em bị thiếu mất dây thần kinh nào hay đầu bị kẹp cửa vậy?”

Diệp Lan sững sờ giây lát, nhưng rồi cũng nhanh chóng đáp trả với vẻ bất mãn: “Anh bị bệnh à! Đang yên đang lành tự dưng mắng em!”

“Em không biết hấn chơi ma túy sao?” Đôi mắt Tố Khải như sắp bốc lửa: “Còn đi xem mắt cái hạng người này? Ngày nào đó hấn bán em đổi lấy ma túy có khi em còn chẳng biết!”

“Chẳng phải em bị anh ép sao?” Diệp Lan ầm ức: “Ai bảo anh hững hờ với em? Em là con gái, tuổi xuân có hạn, ai mà đợi anh cả đời được. Anh không muốn đối xử tốt với em, lẽ nào em cứ ở vậy cả đời chờ anh sao?”

“Em mới hai mươi ba tuổi, sốt ruột lo kết hôn như thế làm gì?” Tố Khải nổi cơn tam bành: “Nhỏ tuổi như vậy nên tiếp tục đi học hoặc phấn đấu một chút cho sự nghiệp chứ. Em muốn người ta chỉ vào mũi mắng mình là bình hoa sao?”

“Anh mới là bình hoa thì có! Anh thì biết cái gì? Anh tưởng phụ nữ ba mươi, bốn mươi tuổi mới kết hôn như đàn ông là bình thường sao?” Diệp Lan tranh cãi không khoan nhượng, gần như nhảy dựng lên tranh cãi với anh: “Con gái hai mươi mấy tuổi kết hôn sinh con là vừa đẹp!”

Tố Khải lườm cô, một lúc lâu sau vẫn không lên tiếng, quay đầu ngồi xuống chỗ của mình, quay lưng về phía cô, không thèm để ý nữa. Diệp Lan đứng nguyên ở đó rất lâu. Nhìn những nhân viên phục vụ xung quanh cứ thì thầm to nhỏ, cô siết chặt bàn tay, rồi lại nhìn theo cái bóng trầm mặc lạnh nhạt của Tố Khải, tức giận cầm túi xách định bỏ đi.

“Em đứng lại cho anh!” Tiếng Tố Khải lạnh lùng vang lên.

Diệp Lan vừa nghe lại càng bức bối, dựa vào đâu anh bảo cô đứng lại là cô phải làm theo? Cô dứt khoát đi nhanh hơn.

Tay cô vừa đặt lên nắm đấm cửa, sau lưng có bóng một người đàn ông sải bước đi tới. Ngay sau đó cánh tay cô bị anh giữ chặt, đau đến nỗi cô chau mày kêu oai oái.

“Im lặng!” Tố Khải kéo cô lại bàn ăn.

“Anh làm gì vậy?” Cô bị anh ấn ngồi xuống bên cạnh mình, bất mãn hỏi.

Tố Khải xếp bộ dao dĩa của mình tới trước mặt cô, ra lệnh: “Ăn đi!”

“Em không đói!”

“Em không đói nhưng anh đói!” Tố Khải nhíu mày: “Mau ngoan ngoãn

ngồi xuống ăn cho anh!”

Diệp Lan tức giận, chỉ muốn chọc ngay cái đũa vào đầu anh: “Anh không ăn nói tử tế được à?”

Tố Khải không lên tiếng, gấp một miếng xá xíu nhét thẳng vào miệng cô.

Nam Phi.

Bình minh ở Cape Town mang một bầu không khí thanh mát tự nhiên.

Đây là một dãy nhà chung cư nằm sát bờ biển. Khu nhà trắng tinh như viên ngọc nằm giữa biển khơi. Những người sống ở đây đa phần là những thương nhân định cư lâu dài và những người có tiền đi nghỉ mát, nên hoàn cảnh sống cực kỳ tốt. Diện tích của căn phòng không hề nhỏ, hơn hai trăm mét vuông. Ngoài bức tường chịu lực, xung quanh từ trên xuống dưới được lắp đặt cửa kính thủy tinh thông gió, phóng tầm mắt nhìn ra ngoài có cảm giác như mình đang nằm giữa đại dương bao la.

Có một phía cửa sổ được mở ra, làn gió biển ấm áp tràn vào phòng, dịu dàng làm tung bay lớp rèm cửa màu da người. Những tia nắng vụn vặt cũng rải khắp mặt đất. Trên đầu là chiếc chuông gió đung đưa, vang lên những tiếng tinh tang rất vui tai.

Xa hơn nữa là ban công ngắm cảnh bên ngoài căn phòng, nối thẳng từ giữa phòng ra. Lan can hoa bao xung quanh cũng toàn màu trắng. Diện tích của ban công và phòng ngủ tương đương nhau, thiết kế chỗ ngắm cảnh. Đứng tại đó con người có thể nhìn thẳng ra biển, đọc báo uống cafe, thậm chí có thể ung dung tự tại nằm xuống ngắm trời xanh mây trắng. Một nửa diện tích của ban công dành cho bể bơi

ngoài trời. Màu nước bể bơi cũng xanh biếc như màu biển.

Tố Diệp thích thiết kế của bể bơi này, vì cô có thể nằm trên chiếc sofa thoải mái ngoài ban công, ngắm Niên Bách Ngạn bơi. Đương nhiên, anh thích nhất bơi vào buổi tối.

Niên Bách Ngạn thay quần áo xong xuôi, quay về phòng ngủ. Ánh nắng rực rỡ chiếu lên giữa giường. Dưới tấm rèm trắng là Tố Diệp đang trùm chăn say ngủ. Anh bước tới, bờ vai trần của cô lộ ra dưới tấm chăn. Trên chiếc cổ mềm mại vẫn còn lưu lại dấu hôn tối qua anh để lại. Gió biển thổi nhẹ nhàng lên mái tóc cô, tỏa ra một mùi hương tinh khiết.

Anh mỉm cười, sau khi đeo xong cà vạt liền cúi xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn.

Vừa mới tỉnh dậy, người con gái uể oải ôm chặt lấy cổ anh, mắt vẫn nhắm nghiền, khóe môi nở một nụ cười hạnh phúc. Niên Bách Ngạn cũng không vội rời đi, anh chống hai tay lên giường, cười khế: “Anh làm em tỉnh giấc à?”

Lúc này Tố Diệp mới mở mắt. Thấy anh đã mặc áo sơ mi trắng, khoác áo vest đen chỉnh tề, cô bất giác than thở: “Hôm nay ăn mặc nghiêm chỉnh vậy sao!”

“Hôm nay tất cả các cán bộ cao cấp đều phải có mặt họp trực tuyến.” Niên Bách Ngạn đưa tay gạt mấy lọn tóc lòa xòa trên gương mặt cô ra, ngữ điệu trìu mến.

Cô vúi lấy cổ anh, ngồi dậy khỏi giường, dường như chẳng quan tâm mình đang trần truồng, dính sát vào lớp áo vest của anh, ngẩng đầu cười ngọt ngào: “Anh mặc áo sơ mi với áo vest đẹp trai thật!”

Niên Bách Ngạn khẽ vuốt ve dọc sống lưng cô, mỉm cười: “Mới sáng ra đã quyến rũ anh thế này hả?”

“Người ta có mục đích riêng mà.” Cô nũng nịu, kéo chiếc cà vạt trên cổ anh lại, ngón tay nhỏ vẽ lên đó mấy vòng tròn.

Niên Bách Ngạn ôm cô, nường mảy.

“Anh yêu!” Giọng Tố Diệp càng lúc càng ngọt lịm, cô áp mặt lên ngực anh: “Anh xem! Anh phải đi họp trực tuyến. Mấy hoạt động liên quan đến nội bộ công ty em không tham gia nữa nhé!”

Niên Bách Ngạn cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, bàn tay bất giác siết chặt, để cơ thể cô càng dính chặt vào người mình, nhờ đó giải tỏa cơ bụng đang căng cứng: “Em sẽ không chịu ngoan ngoãn ở nhà đợi anh về đâu.”

Tố Diệp cảm nhận được sự thay đổi của anh, cơ thể dịu dàng không chịu buông ra: “Em có thể chơi bóng với báo biển, hoặc là đi dạo phố. Cape Town có nhiều chỗ thú vị như vậy, em không thể bỏ lỡ được.”

Niên Bách Ngạn cũng biết mấy ngày nay cô chán chường, lại thấy cô chủ động thân mật, anh bật cười: “Cũng được! Mấy cuộc họp khan đó em không đi cũng được. Thẻ ngân hàng anh để ở cửa, ra ngoài đừng có quên mang theo, cả điện thoại của em nữa, nhớ phải mở máy, anh tìm em cho tiện.”

“Được rồi! Em có phải trẻ con đâu.” Tố Diệp thấy anh lải nhải, lòng bỗng cảm thấy ấm áp, chỉnh lại cà vạt cho anh: “Trước đây em toàn một mình du lịch tới mấy nơi xa lạ.”

“Trước đây là trước đây, giờ em đã có anh rồi.” Niên Bách Ngạn

không thích cô cứ nhắc tới chuyện trước đây cho lắm. Anh đưa tay siết cầm cô như trừng phạt.

Tố Diệp mím môi cười, ngón tay linh hoạt thắt xong cà vạt cho anh.

Anh đeo chiếc cà vạt với hoa văn màu khói xám, đã tăng thêm không ít màu sắc cho bộ vest quá nghiêm chỉnh của mình, cùng với dáng người cao lớn thẳng tắp và một gương mặt ưa nhìn, khiến hai mắt Tố Diệp như đang nở hoa.

“Vẫn còn sớm, em ngủ thêm một lát đi.” Niên Bách Ngạn dù nói vậy nhưng hai tay vẫn dính vào người cô chưa buông.

“Ừm, anh đi đường cẩn thận!” Tố Diệp ngẩng đầu, chủ động hôn lên cằm anh, có mùi nước cạo râu mát lạnh.

Niên Bách Ngạn cúi đầu, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu rồi kết thúc rất nhanh, cười khế bên tai cô: “Mau quay về giường đi! Nếu không đây sẽ là lần đầu tiên anh đến muộn đấy!”

Tố Diệp hơi ngơ ngẩn một chút, khi ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sâu hun hút của anh, cô mới chợt hiểu ra, bất giác che miệng cười khúc khích. Cô chui lên giường nhanh như cắt, kéo chăn che người, chỉ thò ra đúng năm đầu ngón tay, vẫy vẫy về phía anh như con mèo chiêu tài: “Bái bai!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô cười: “Tiểu yêu tinh!”

Tố Diệp cười ngặt nghẽo.

Sau khi tiễn Niên Bách Ngạn, Tố Diệp cũng hoàn toàn tỉnh táo. Sau khi đánh răng rửa mặt, cô ăn trưa một mình, rồi chạy tới bên bờ biển xem màn biểu diễn của sư tử biển. Kế đó cô bỏ ra một ít tiền xem

những chú hải cẩu đã được huấn luyện nghiêm khắc đánh bóng một lúc. Đi chơi được một lúc, cô giơ tay nhìn đồng hồ, nghĩ bụng muốn dạo quanh thành phố một vòng. Sau khi trở về căn hộ, cô vừa thay xong quần áo bỗng điện thoại vang lên.

Chính là người tài xế biết mười hai ngoại ngữ đó. Anh ta nói anh Niên đã dặn dò mình tới đón cô, xe đã đỗ trước cửa khu nhà rồi. Hôm nay anh ta sẽ là lái xe riêng của cô.

“Niên Bách Ngạn thì sao?” Sau khi nhìn thấy người tài xế, Tố Diệp tò mò hỏi.

“Anh Niên còn đang họp.” Người tài xế da đen rất dẻo miệng, mở cửa ra rồi nói: “Cô muốn đi đâu cứ dặn dò. Tôi không những có thể làm tài xế cho cô mà còn có thể làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí... À không... cũng không phải miễn phí đâu, tôi sẽ đòi tiền lương từ chỗ anh Niên.”

Tố Diệp không nhịn được cười, ngồi vào xe.

Cô hiểu được sự lo lắng của Niên Bách Ngạn. Cape Town tuy đã hiện đại, văn minh nhưng cũng ẩn chứa những nguy hiểm khó lường. Có một người anh có thể giao phó đi theo cũng coi như an toàn. Lúc xe khởi động, Tố Diệp rút điện thoại ra, muốn gửi cho Niên Bách Ngạn một tin nhắn hình ảnh: “Anh yêu! Em đi hẹn hò cùng anh tài xế da đen đẹp trai biết mười hai ngoại ngữ đây, anh đừng ghen nhé!”

Sau khi gửi xong, người tài xế nhìn qua gương chiếu hậu, cười lớn: “Tiêu đời tôi rồi, tôi mà bị đuổi việc là cô phải nuôi tôi đấy.”

Tố Diệp bị anh ta chọc cười nghiêng ngả.

Chẳng mấy chốc, điện thoại rung lên. Cô cúi xuống xem tin nhắn hồi đáp của Niên Bách Ngạn. Có lẽ vì đang họp, anh không tiện ghi âm, chỉ nhắn vài chữ cho cô: Không “ăn giấm” đâu, tối về “ăn” em.

Tổ Diệp tưởng tượng ra anh đang nghiêm chỉnh ngồi nghe cấp dưới báo cáo công việc, lại gửi cho cô mấy tin nhắn thế này, chợt phì cười.

Quyển 4 - Chương 179: Đó là chồng tôi

Cape Town của Nam Phi sở dĩ được mệnh danh là Thành phố Mẹ cũng có lý do của nó. Bởi vì ở đây, bất luận là bờ biển Đại Tây Dương với làn nước trong xanh và bãi cát trắng mịn cùng những con sóng lớn nơi hải âu bay ngang qua, hay những thị trấn nhỏ mang nét đẹp hòa quyện đa dạng nhiều nguồn văn hóa, hoặc những món ẩm thực chỉ mong được ăn căng bụng, tất cả những điều đó rõ ràng đều là độc nhất vô nhị.

Dọc đường, người tài xế da đen, Will Smith, làm hướng dẫn viên. Anh ta không hổ danh là thiên tài ngoại ngữ, tiếng Trung Quốc chữ nào cũng tròn vành rõ tiếng, chốc chốc còn kể những chuyện hài hước khiến Tố Diệp cười sảng khoái. Cuối cùng, Will Smith còn đùa giỡn nói: “Tôi và anh Niên ai hấp dẫn hơn?”

“Đương nhiên là anh rồi! Anh ấy đâu có hài hước được như anh.” Tố Diệp vừa nói vừa cắn một miếng tôm hùm to tướng.

Will Smith chớp chớp mắt: “Chuyện này là bí mật giữa hai chúng ta thôi nhé, không được để anh Niên nghe thấy.”

Tố Diệp nhún vai: “Nếu anh chịu đưa tôi tới trang trại rượu ở Stellenbosch.”

Will Smith ra hiệu một dấu OK với cô.

Trên đường lái xe tới Cape Town, Niên Bách Ngạn đã đưa cô tới thưởng thức rượu vang đặc sản của Nam Phi. Mà mấy ngày nay họ

cũng toàn uống rượu vang Nam Phi. So với nước Pháp, rượu vang khô ở đây có cảm giác thơm nồng đậm đà rất riêng, trong đó có một loại khiến cô nhớ nhất chính là loại rượu vang tại trang trại ở Stellenbosch.

Nằm ở phía Tây Cape Town, Stellenbosch là quê hương của rượu vang. Đa phần làm việc ở đây là người da đen. Will Smith nói cho Tố Diệp biết, trước đây người da đen ở Nam Phi rất khó kiếm được một công việc phù hợp. Nhưng bây giờ, Stellenbosch này chính là thiên đường của người da đen. Bọn họ nắm được kỹ thuật ủ rượu độc đáo, thậm chí có người gia đen đã bắt đầu được làm quản lý, làm ông chủ.

Tố Diệp thích uống hầu hết các loại rượu trên thế giới. Thế nên đến trang trại rượu, cô như con cá được trở về biển khơi, gần như loại nào cũng phải nếm thử một lần. Will Smith rất thân thiết với những người làm việc ở đây. Trong lúc họ chuyện trò rôm rả, anh ta cũng kéo Tố Diệp vào cùng tâm sự. Nơi đây tập trung những ngôi nhà trắng xinh đẹp, trong lành như được bước chân tới thiên đường, cùng với thảm thực vật xanh ngắt xung quanh, thậm chí khi hít thở cũng có cảm giác xa xôi, sâu rộng.

Có những người da đen giỏi vẽ mặt, Tố Diệp bèn hào hứng muốn thử. Người Nam Phi trước nay đều thích màu sắc sặc sỡ, thế nên chẳng mấy chốc gò má cô đã được vẽ thêm một bức họa tuyệt đẹp. Lấy màu hồng, màu trắng làm chủ đạo, kéo dài xuống tận cằm là màu xanh dương và vàng tươi. Như vậy trông cô càng có cảm giác đã hòa nhập vào Nam Phi. Tố Diệp vui vẻ tặng cho người vẽ tranh 30 rand tiền boa.

Will Smith chụp cho một bức ảnh chân dung, chụp xong cô bèn gửi ngay tới cho Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn trả lời rất nhanh: Rượu vang ở Stellenbosch bốc chậm, đừng có tham uống.

Cô cầm điện thoại, hướng về phía Will Smith, hoảng sợ kêu lên: “Sếp anh gắn chip định vị trên người tôi hay đã bắt anh liên tục báo cáo vị trí của chúng ta?”

Câu hỏi này khiến Will Smith chẳng hiểu chuyện gì. Anh ta ngó đầu nhìn, chợt hiểu ra nguyên do, cười nói: “Sau lưng bức ảnh của cô có nền mà.”

Tố Diệp nghe xong mà suýt nghẹn. Đằng sau lưng chẳng qua chỉ có một ngôi nhà màu trắng, thế mà cũng nhìn ra cô đang đứng đâu? Đôi mắt đỏ của Niên Bách Ngạn cũng tinh tường quá đấy? Cuối cùng Will Smith vẫn phải cho cô một lời giải thích bình thường và logic nhất. Anh ta nói vì Niên Bách Ngạn thường xuyên tiếp xúc với Nam Phi, nhất là Cape Town, anh ấy đã quen với từng nhánh cây cọng cỏ ở đây từ lâu rồi.

Lúc đó Tố Diệp mới vỡ ra, suy nghĩ một lát rồi lại nhắn tin cho Niên Bách Ngạn: Quan trọng là mặt em, anh phải nhìn mặt em chứ!!!

Niên Bách Ngạn ngay lập tức hồi đáp: Ai dám to gan động vào mặt người phụ nữ của anh vậy?

Tố Diệp đọc được tin nhắn ấy là sung sướng ngay. Con người này, chẳng thú vị gì cả!

Rời khỏi trang trại rượu, Will Smith lại dẫn cô tới thăm quan thị trấn Hà Lan và thị trấn Rainbow. Thị trấn Hà Lan danh xưng với thực, vừa bước vào đã có cảm giác được đi tới tận Hà Lan, mỗi một ngôi nhà đều toát lên không khí của những bánh xe gió nơi quê hương Hà Lan. Tố Diệp thích thị trấn Rainbow hơn. Mỗi một con đường, mỗi một căn nhà là một màu sắc riêng biệt, rực rỡ chói mắt, như đang bước vào thế giới cổ tích. Sống ở thị trấn Rainbow đa phần là người

Malaysia. Đang vào mùa du lịch, hầu hết đều là người sống dài hạn. Đường phố yên tĩnh, chỉ có mình cô phấn khích chụp ảnh không ngừng nghỉ. Người Malaysia rất nhiệt tình, ai nấy đều chào hỏi cô.

Vui chơi tới tận khi hoàng hôn buông xuống, Tố Diệp mới luyến tiếc rời đi.

Chiếc xe lái thẳng về phía trung tâm thành phố, khi xuyên qua khu phố người Malaysia lại là một loạt các cửa hàng, quán cafe sầm uất, và rất nhiều màn biểu diễn đặc sắc, đa dạng của những nghệ sĩ đường phố. Tố Diệp trước nay luôn thích náo nhiệt, liền bảo Will Smith đã cùng cô rong ruổi suốt cả buổi chiều về trước. Will Smith rất khó xử, bảo rằng làm thế mình không biết phải ăn nói với anh Niên ra sao. Tố Diệp bèn nói mình đã rất quen thuộc với khu trung tâm này rồi, dạo chơi xong sẽ bắt xe buýt đi thẳng về nhà. Will Smith nghe vậy cũng đành thôi, sau khi dặn dò cô phải chú ý an toàn thì rời đi.

Tản bộ một lúc, Tố Diệp đi tới con đường thương nghiệp George. Đây là nơi thích hợp nhất cho mua sắm. Dù là những trung tâm thương mại đồ sộ hay những sạp hàng bày ngoài đường rực rỡ muôn màu cũng đều khiến người ta nhìn không xuể. Đang dạo chơi vui vẻ, bỗng điện thoại reo vang, thì ra là Niên Bách Ngạn gọi tới.

Đầu kia là giọng nói có phần mệt mỏi của anh: “Sao em lại bảo Smith về trước?”

Tin tức quá nhanh nhạy!

“Anh ta là đàn ông. Em đi mua sắm, anh ta cứ đi theo sau, trông kỳ lắm.” Tố Diệp bước vào một cửa hàng, cầm một tác phẩm nghệ thuật dân gian lên, vừa xem vừa nói.

“Nhưng sẽ an toàn.” Niên Bách Ngạn khẽ thở dài: “Nam Phi ngày nào cũng có thể xảy ra bạo động hoặc tấn công khủng bố.”

“Yên tâm đi, em đi dạo một lát rồi về.” Tố Diệp nhận thấy anh hơi uể oải, quan tâm hỏi: “Anh vẫn còn ở công ty? Bao lâu nữa mới xong?”

“Công việc gặp chút khó khăn, năm phút nữa lại phải họp tiếp.”

“Sao thế? Hay là em qua công ty tìm anh nhé?” Cô nhất thời cảm thấy hơi áy náy, bỗng thấy mình không tốt chút nào. Anh thì bận bịu đầu vầng mắt hoa, còn cô lại vui chơi quên cả thời gian.

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Hiếm khi thấy lương tâm em thức tỉnh. Cứ chơi cho vui đi! Em làm gì có nhã hứng nghe mấy bản báo cáo đó chứ?” Không phải anh chưa từng nghe giáo sư Đinh ai oán về tính tình chuyện ta ta làm của Tố Diệp. Mỗi khi Liêm Chúng có buổi họp, cô luôn là người tới muộn nhất, đến nói xong ý chính là bỏ về ngay, chẳng nề mặt bất kỳ ai.

Anh hiểu được những điều này. Đúng là cô hơi khác người, thích làm theo ý mình, chẳng lãng phí thời gian lấy lòng ai, nhưng tất cả đều là cá tính tự nhiên.

Tố Diệp bật cười.

Niên Bách Ngạn lại dặn dò cô mấy câu, nhất là sau khi lặp đi lặp lại việc chú ý an toàn rồi mới ngắt máy.

Chủ của cửa hàng là một người phụ nữ da trắng, trông có vẻ đã bốn mươi, năm mươi tuổi. Nhưng người da trắng thường già trước tuổi, thế nên Tố Diệp cũng không thể nhìn ra tuổi thật của bà ấy. Bà ấy có mái tóc nâu và đôi mắt màu xanh rêu. Trên người mặc một bộ quần áo nhiều màu sắc, cả người rực rỡ như một cái bảng pha màu, sau

khi Tố Diệp nói chuyện điện thoại xong liền chủ động hỏi han: “Hình vẽ trên mặt cô đẹp thật!”

Tố Diệp đón nhận sự hòa nhã của bà chủ, nói cảm ơn rồi cúi đầu xem tác phẩm nghệ thuật đang cầm khi nói chuyện điện thoại. Lúc này cô mới nhìn rõ, thì ra là một con búp bê bằng gỗ. Rồi cô đưa mắt nhìn xung quanh cửa hàng. Đây là một nơi mang đậm sắc màu tôn giáo, bên trong bày toàn các tác phẩm nghệ thuật có liên quan tới tôn giáo.

“Người gọi tới là chồng cô phải không? Anh ấy quan tâm tới cô thật đấy.” Bà chủ có vẻ như cũng biết chút tiếng Trung bập bõm, mỉm cười nói với cô.

Gò má Tố Diệp khẽ đỏ hồng. Chồng ư? Trong đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh của Niên Bách Ngạn, trái tim cũng xao động như những con sóng bị đánh vào mỏm đá tung bọt trắng xóa, cả người chột run lên. Cô chưa bao giờ dám ảo tưởng tới danh xưng này. Nhưng thi thoảng cô cũng giống như một con đà điểu muốn trốn tránh thực tại. Chỉ cần được đi cùng anh, ở bên cạnh anh, thân phận gì cũng không quan trọng. Quan trọng là, trái tim của anh và cô cùng chung nhịp đập.

Nhưng một chút lòng hư vinh của người con gái giục giã khiến cô gật đầu. Giây phút ấy, gương mặt cô càng nóng bừng, tựa như cả cổ họng cũng rung lên bần bật. Cô khẽ đáp: “Là điện thoại của chồng tôi.”

Chủ cửa hàng thấy mặt cô đỏ hồng, cười nói: “Có thể thấy, tình cảm của hai người rất tốt.”

“Chồng tôi đúng là... rất tốt với tôi.” Tố Diệp dứt lời, tim cũng đập thình thịch.

Bà chủ thấy vậy cũng chúc phúc cô mấy câu, cô bèn xấu hổ bước ra khỏi cửa hàng. Khi quay đầu lại, cô bất giác nhìn thấy một bức tranh, cứ nhìn mãi bỗng mê mẩn, chỉ vào đó hỏi: “Bức tranh này đặc biệt thật đấy.”

“À, là bức tranh phỏng theo một tác phẩm nghệ thuật thời kỳ Phục hưng, có nội dung liên quan tới sách Sáng Thế Ký.” Bà chủ giải thích xong bèn hỏi cô: “Cô có theo đạo Thiên Chúa không?”

*Sách Sáng Thế Ký (Genesis) là sách đầu tiên của Kinh Thánh, cũng là sách đầu tiên trong năm sách do Mô-i-se viết.

Tổ Diệp lắc đầu.

Nam Phi là một quốc gia với nhiều dân tộc và nhiều chủng tộc, vì thế tín ngưỡng tôn giáo cũng rất đa dạng. Ví dụ như người da trắng đa phần theo đạo Thiên Chúa hoặc đạo Tin Lành, còn 60% người châu Á theo Ấn Độ giáo, 20% theo đạo Hồi. Bộ phận người da đen bản địa tin vào tôn giáo nguyên sơ, còn có một bộ phận đi theo Phật giáo. Những tín ngưỡng ấy tồn tại song song tại nơi đây, không ai can dự tới ai.

“Bức tranh này vẽ về nội dung các chương trong sách Sáng Thế Ký của Kinh Thánh. Thượng Đế tạo ra loài người, nhưng lại thất vọng về sự tham lam và tàn sát lẫn nhau của loài người thế nên đã làm mưa lớn hủy diệt tất cả.”

Tổ Diệp cầm bức tranh xuống, giữa cơn đại hồng thủy là một con thuyền, có lẽ chính là con thuyền Noah trong truyền thuyết*. Cô khẽ thở dài: “Phải tuyệt vọng đến nhường nào mới chính tay hủy hoại tất cả những thứ mình đã tạo ra chứ.” Điều cô vốn muốn nói là: Người giống như cha mẹ, làm gì có cha mẹ nào chính tay giết con cái mình? Nhưng chủ cửa hàng rõ ràng là tín đồ của Thiên Chúa giáo. Cô

không thể nói bừa, bôi nhọ thần thánh, nếu không sẽ là bất kính với văn hóa Thiên Chúa giáo.

*Khi thượng đế tạo ra Adam, thả ông ta vào vườn địa đàng, sau thấy Adam cô độc lui thủ một mình, Thượng đế bèn tạo ra Eva từ một mẫu của chiếc xương sườn thứ 36 của Adam. Khi Thượng đế sinh ra Eva thì Adam và Eva suốt ngày sống bên nhau, nhân một lần Adam trót dại bị Eva rủ rê ăn trái cấm trong vườn địa đàng, vi phạm vào luật trời nên đã bị Thượng đế trục xuất, đuổi ra khỏi vườn địa đàng và đẩy ả họ dưới trần gian. Adam và Eva đã sinh con đẻ cái rất đông đúc, nhưng hậu duệ của những bậc thủy tổ này vô cùng tham lam và gây ra tội ác đầy rẫy khắp nơi. Thượng đế hết sức thấy hối hận vì đã tạo ra con người. Người quyết định sẽ tiêu diệt hết tất cả các sinh. Lúc bấy giờ, trong tất cả mọi người trên mặt đất chỉ có một người tên là Noah lòng dạ ngay thẳng nên Thượng đế không nỡ giết hại và đã báo cho ông ta biết ý định của mình, người khuyên Noah đóng một chiếc thuyền thật lớn để chứa được tất cả gia tộc của mình cùng với tất cả mọi loài động vật, mỗi loài bảy đôi đực cái mà đưa lên thuyền. Dặn dò kỹ lưỡng rồi, thượng đế bảo: "Sau khi người chuẩn bị xong tất cả, ta sẽ trút mưa xuống liên tục 40 ngày đêm để giết hết tất cả các sinh linh độc ác trên mặt đất này..." Theo lời thượng đế, Noah đã đóng một chiếc thuyền cực lớn, dài 360 mét, rộng 23 mét, cao 13,6 mét - chia làm 3 tầng rồi đưa tất cả các loại động vật mỗi loài 7 đôi lên thuyền. Khi thuyền được đóng xong và tất cả gia tộc nhà Noah đã lên thuyền thì cơn đại hồng thủy cũng bắt đầu. Quả nhiên, nguồn nước ở vực sâu nứt ra, cửa sổ nhà trời cũng mở toang, một cơn mưa lớn và dữ dội kéo dài suốt 40 ngày đêm. Thượng đế đã hoàn thành việc trừng phạt loài người, mọi tội ác cùng với sự sống bị tiêu diệt - trừ Noah và gia tộc của mình. Sau 150 ngày thì nước bắt đầu rút, con thuyền Noah trôi dạt trong làn nước mênh mông đã mắc vào đỉnh núi Ararat (được xác định là ở khu vực phía đông Thổ Nhĩ Kỳ ngày nay, nơi tiếp giáp với Armenia và Iran). 40 ngày sau nữa, Noah thả chim bồ câu ra, chẳng bao lâu đã thấy chim tha về một

chiếc lá ô liu, chứng tỏ nước đã rút hẳn. Và thế là Noah đã đưa tất cả các sinh vật ra khỏi thuyền, trở lại mặt đất tiếp tục sinh sống. Thượng đế đã lập một giao ước với Noah và ra lệnh: "Các người hãy sinh sôi nẩy nở để trám đầy mặt đất, nhưng các người không được tàn ác, hễ các người làm chảy máu người thì máu của các người cũng sẽ chảy."...

Bà ấy giải thích: "Thượng đế đương nhiên không đành lòng, thế nên mới phái thiên sứ xuống thực hiện."

"Ồ." Tố Diệp gật đầu.

Vì sự nhiệt tình của bà chủ, Tố Diệp đã mua bức tranh ấy về.

Ra khỏi cửa hàng, Tố Diệp đang định sẽ đi lượn một vòng nữa rồi quay về khu nhà, trước mắt bỗng có một chiếc xe chặn đường. Cô đột ngột dừng bước, suy nghĩ hiện lên đầu tiên trong đầu chính là: Cô gặp cướp.

Nhưng nghĩ lại thấy không đúng, làm gì có ai dùng siêu xe đi cướp?

Giấu bức tranh ra sau lưng, Tố Diệp đang định chuẩn bị tư thế sẵn sàng, làm một số đường quyền tỷ thí với mối nguy hiểm đang ập tới, cửa xe bỗng bật mở. Ánh mắt cô căng thẳng. Khi chủ nhân chiếc xe bước xuống, sự căng thẳng ấy chuyển sang ngỡ ngàng.

Sao lại là anh ta?

Dưới bầu trời đêm, người đàn ông ăn mặc thoải mái, sau khi xuống xe vẫn còn lười biếng đứng dựa vào đó, mỉm cười vẫy tay chào cô: "Hi! Lâu lắm không gặp em, nhớ anh không?"

Là Kỳ Đông Nham.

Tổ Diệp phải sớm đoán ra, cùng là nhà thầu, anh ta có lý do để xuất hiện tại Cape Town này.

Quyển 4 - Chương 180: Không thể yêu nhau cũng không thể hối hận

Bờ biển Đại Tây Dương ban đêm dịu dàng, đa tình, nhưng cũng đồng thời có những lớp sóng đập vào mỏm đá, nhất thời làm dâng lên hàng ngàn con sóng. Khi tàu du lịch đi qua đảo chim cánh cụt, Tố Diệp thật sự đã nhìn thấy những con chim cánh cụt bên bờ biển dưới ánh trăng, từng con từng con đi sát bên nhau. Có lúc nghỉ ngơi, có lúc đùa nghịch. Cô chưa bao giờ được nhìn thấy nhiều chim cánh cụt đến thế, thoát đầu còn nhầm tưởng mình đang du ngoạn tới Nam Cực.

Kỷ Đông Nham cầm hai ly rượu lên boong tàu, đưa cho cô một ly: “Vẫn không định lau cái mặt hề đó của em đi sao?” Trong lúc nói anh ta lấy ra một tờ khăn ướt như làm ảo thuật: “Lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng cho em đây!”

Tố Diệp mím môi cười, sau khi đặt ly rượu vang sang một bên thì đón lấy tờ khăn ướt, đắp thẳng lên mặt rồi lau một lượt. Lớp màu bị tẩy đi, chỉ còn lại gương mặt trắng trẻo. Hôm nay cô không trang điểm nên cũng dễ lau sạch gương mặt mộc.

“Nói thật! Tôi chẳng cảm thấy đêm hôm ra biển là chuyện gì tuyệt vời cả. Thực tế là cảm giác đứng giữa biển khơi rất không an toàn.” Cô ném chiếc khăn bẩn vào thùng rác bên cạnh như ném một quả bóng, rồi cầm ly rượu lên lắc lắc: “Thêm nữa, anh đừng có nói với tôi con tàu du lịch này là của anh, anh đặc biệt tới tìm tôi là để khoe khoang nó đấy nhé.”

“Đúng là có dự định này thật.” Kỳ Đông Nham ngồi xuống bên cạnh cô, vai dựa vào vai cô: “Tay Niên Bách Ngạn đó chẳng lãng mạn gì cả. Vừa mới đến Cape Town là đâm đầu vào làm việc. Cứ coi như anh bù đắp lại sai lầm của anh là, cùng em ngao du sơn thủy có gì không tốt?”

Tố Diệp chớp chớp mắt: “Tàu của anh thật hả? Mới mua à?”

Kỳ Đông Nham gật đầu.

“Xem ra anh nắm chắc phần thắng trong lần đấu thầu này, mới đó mà đã ăn tiêu trước rồi.” Tố Diệp cười, nhấp một ngụm rượu vang.

Kỳ Đông Nham đưa tay khoác lên vai, cúi đầu nhìn cô: “Anh còn tưởng em muốn nói, anh có nhiều tiền hơn Niên Bách Ngạn cơ đấy.”

“Thế anh và anh ấy ai giàu hơn?” Cô cũng không tránh né, nghiêng đầu nhìn anh ta.

Kỳ Đông Nham nhếch môi cười, đáp không hề do dự: “Anh ta!”

“Hiếm có thật! Lại có ngày anh cúi đầu chịu thua kẻ địch của mình?”

Kỳ Đông Nham bất ngờ cúi xuống, sống mũi gần như áp sát cô: “Anh ta có được em, thế nên giàu có hơn anh.”

“Vậy anh phải làm sao đây? Cướp mỏ kim cương của anh ấy để bù vào?” Tố Diệp vẫn mỉm cười, để mặc cho hơi thở của anh ta ập tới.

“Cô gái à! Còn hai ngày nữa mới đấu thầu, có phải của anh ta hay không còn chưa biết.”

Tố Diệp nhướn mày: “Anh nhất định phải tranh giành một mất một còn với anh ấy? Việc hai người đối đầu đã trở thành chuyện không ai không biết trong giới kinh doanh rồi.”

“VẬY em có biết chuyện kết hôn của anh ta gặp vấn đề cũng đã trở thành tin giải trí nổi tiếng khắp nơi rồi không?” Niên Bách Ngạn cũng nhướn mày.

Tố Diệp hít sâu một hơi: “Tôi tình nguyện đợi tới khi anh ấy ly hôn.”

“Cũng chấp nhận mang danh kẻ thứ ba? Hay là tội danh em vợ quyến rũ anh rể?”

Tố Diệp chau mày.

“Thật lòng mà nói, điều anh không muốn thấy nhất là em xen vào chuyện này, hơn nữa còn đứng về phía anh ta.” Anh ta ngồi thẳng dậy, uống cạn ly rượu vang trong tay.

Tố Diệp cũng uống cạn, rồi cầm chai rượu vang trong thùng đá lên, rót thêm cho cả hai sau đó thẳng thừng đáp: “Tôi yêu anh ấy thế nên không quan tâm gì hết.”

Kỳ Đông Nham bất ngờ quay đầu nhìn cô, hét lên thất thanh: “Em trúng gió gì vậy, tại sao lại yêu anh ta?”

“Không biết!” Tố Diệp cười, đưa ly rượu lên khước môi. Gió biển thổi tung mái tóc cô, nhưng không che được ý cười trong đáy mắt: “Tôi cứ yêu anh ấy không có lý do, không thể ngừng được.”

Kỳ Đông Nham nhíu chặt đôi mày, nghiêng răng nói: “Khi ở Nội Mông anh đã nói với em rồi, Niên Bách Ngạn không có trái tim đâu, sao em không chịu nghe lời cứ đâm đầu vào rọ thế hả? Anh ta không đơn

giản như những gì em nhìn thấy đâu, anh ta đang tính toán chuyện gì có trời mới biết! Tố Diệp! Em chân thành tình cảm như vậy, cuối cùng người tổn thương chắc chắn sẽ là em!”

“Nhưng... Tôi vẫn kiên định tin rằng anh ấy yêu tôi.” Tố Diệp khoanh hai chân lại, cả người dựa vào lan can. Tiếng của cô bị gió biển thổi đi rất xa: “Tôi cảm thấy, đi theo trực giác của mình sẽ không sai đâu. Cứ ngồi đó nghỉ ngơi, con người ta sẽ mệt mỏi lắm.”

Kỷ Đông Nham thở dài nặng nề.

“Kỷ Đông Nham!” Tố Diệp cười, giơ chân đá vào chân anh ta: “Nếu thật sự có một ngày tôi bị đá, chẳng phải còn anh sao? Anh luyện tập tốt cơ bắp đi, tới lúc đó cứ đỡ tôi thật vững để tôi không rơi xuống đất là được rồi.”

Kỷ Đông Nham không cười: “Anh muốn đỡ em ngay bây giờ rồi.”

“Bây giờ?” Tố Diệp lắc đầu, hai mắt lấp lánh như sao đêm: “Tôi không có thói quen bắt cá hai tay.”

Kỷ Đông Nham thẳng thừng kéo cô về phía mình, hàng lông mày nhíu lại rất chặt: “Sao em cố chấp vậy hả?*

*Câu này trong tiếng Trung nguyên gốc là: “Sao em chỉ có một sợi gân?”

“Vì đầu tôi chỉ có một sợi gân thôi.” Tố Diệp bật cười.

Kỷ Đông Nham nhìn cô chăm chăm, nhìn mãi nhìn mãi bỗng nói: “Vậy nếu anh muốn hôn em thì sao?”

“Hôn đi!” Tố Diệp đột ngột nhắm mắt lại, ngẩng đầu về phía anh ta.

Anh ta bàng hoàng.

Gương mặt cô trắng sáng lên dưới ánh trăng, làn da mịn màng, bờ môi đỏ hồng. Tình yêu của Kỳ Đông Nham đối với cô không hề thuyên giảm chút nào, đương nhiên rất muốn hôn thật sâu xuống bờ môi ấy. Thế là anh ta cúi đầu, làn môi mỏng cứ thế áp sát về phía cô.

Nhưng còn chưa chạm được tới nơi, cô đã từ tốn nhắc nhở: “Niên Bách Ngạn đã từng hôn nó, thứ anh ấy đã thưởng thức, anh còn muốn động vào không?”

Sự nhiệt tình của Kỳ Đông Nham bỗng chốc ngưng lại. Anh ta nghiêng đầu, định hôn lên má cô, cô lại khẽ cười: “Cả má anh ấy cũng hôn rồi.”

“Em...” Hô hấp của Kỳ Đông Nham gấp gáp, đặt thẳng hai tay lên vai cô, cúi đầu tấn công cổ cô.

Cô vẫn mở mắt, chậm chậm nói: “Tôi... và anh ấy đã quan hệ rồi.”

Cả người Kỳ Đông Nham run lên, sau khi ngồi thẳng dậy thì trợn trừng mắt lườm cô, một lúc lâu sau mới quát mắng: “Em điên rồi sao? Rõ ràng em biết anh ta đã có vợ. Anh ta là anh rể em mà em còn làm vậy? Có đáng không? Em là một cô gái tốt, đi đâu cũng sẽ có người thương em, yêu em, em có cần dây dưa với một người đàn ông đã có gia đình không?”

“Kỳ Đông Nham!” Tố Diệp không thể giải thích cho anh ta những chuyện liên quan tới hôn nhân của Niên Bách Ngạn, chỉ khẽ thở dài: “Tôi chỉ muốn yêu hết mình khi còn được yêu. Như vậy, cho dù sau này không thể yêu nhau nữa cũng sẽ không hối hận.”

Kỷ Đông Nham lắc đầu khó xử, làm như cô đã hết thuốc chữa rồi. Anh ta còn đang định nói gì đó thì điện thoại reo. Sau khi nhìn cô thờ dài não nề thì đi nhận máy. Không biết đối phương nói gì, anh ta đứng dậy đi xuống khỏi boong tàu.

Trên boong tàu chỉ còn lại một mình Tố Diệp. Mặt biển ban đêm trông càng u tối và mênh mông. Cô bất chợt không dám một mình đối diện với cái âm u trống trải của tự nhiên. Cô rót một chút rượu, đứng cách xa lan can một chút.

Cô không ngờ lại loáng thoáng nghe thấy cuộc điện thoại của Kỷ Đông Nham. Anh ta không nói tiếng Trung cũng không nói tiếng Anh, tốc độ không nhanh không chậm, nhưng cô chẳng hiểu câu nào.

Đây là lần đầu tiên Tố Diệp vào sông bạc.

Con tàu du lịch xuyên qua biển khơi, tấp vào một khu vực huyền ảo. Ở Nam Phi cũng là nơi nổi tiếng về số lượng các sông bạc.

Xem ra Kỷ Đông Nham là khách quen ở đây. Anh ta vừa tới là có rất nhiều người chào hỏi. Chỉ có điều sự xuất hiện của Tố Diệp khiến mọi người rất ngạc nhiên. Anh ta giải thích với Tố Diệp, họ ngạc nhiên là vì anh ta chưa bao giờ dẫn theo bạn gái tới sông bạc.

Tố Diệp thẳng thừng khoác tay Kỷ Đông Nham: “Thế này có phải càng hợp cảnh hơn chút không?”

“Đúng là rất hãnh diện!” Kỷ Đông Nham chẳng so đo mấy câu cô nói trên thuyền nữa. Được nhìn gương mặt tươi như hoa của cô e rằng đã là chuyện vui sướng nhất rồi.

“Trước khi đi Niên Bách Ngạn có để lại một chiếc thẻ ngân hàng. Nếu tôi thua sạch sẽ tiền trong đó có phải tâm trạng anh sẽ ổn hơn chút

không?” Tố Diệp nhìn vào mà choáng váng. Khung cảnh ở sòng bạc này còn hoành tráng hơn cả Las Vegas. Đương nhiên, cô chưa từng tới Las Vegas. Những thành phần trong sòng bạc quá phức tạp, cô nghĩ còn chẳng dám nghĩ.

“Một người yêu tiền như mạng sống tuyệt đối sẽ không để mình thua quá thê thảm đâu. Quan trọng hơn cả là, những người như thế sẽ không màng tới việc đó là tiền của ai, chỉ cần nó ở trong tay mình, nó sẽ là của mình.” Kỳ Đông Nham sau khi chào hỏi mọi người vẫn giữ nụ cười trên môi, giọng nói sắc bén không chút nề tình.

Tố Diệp rút tay về, liền sau đó đấm thụp một cái vào lưng anh ta, suýt nữa thì khiến Kỳ Đông Nham nôn hết rượu vang uống trên thuyền ra: “Tôi đang an ủi tâm hồn bị tổn thương của anh, không thu tiền phí của anh là tốt lắm rồi đấy, còn dùng lời nói sỉ nhục tôi? Đáng ghét!”

Kỳ Đông Nham không tha cho cô, giờ hai tay bóp cổ cô như chim ưng bắt gà con, một phát kéo cô lại: “Bước vào đây rồi chúng ta là đồng minh. Còn không thân thiện với anh, em mà thua là anh mắc kệ đấy.”

“Anh đừng quên tôi giỏi nhất là đọc suy nghĩ của người khác. Tôi không tin ở đây không có người giở trò.” Tố Diệp hất tay anh ta ra, nói xong xông thẳng tới bàn.

Kỳ Đông Nham gào lên thảm thiết: “Em phải chơi có kỹ thuật một chút.”

Sự thật chứng minh, dự đoán của Kỳ Đông Nham không sai. Tố Diệp nghĩ đủ mọi cách để thắng, dù chỉ thua một chút thôi cũng đau đớn như bị ai cắt thịt. Chỉ là anh không ngờ, chơi trò one-armed bandit* mà cô không hề lỗ vốn.

*Tên gốc là slot machine, lý do nó được gọi là one-armed bandit (tướng cướp một tay) là vì nó có khả năng lột người chơi tới xu cuối cùng, ngoài ra cũng còn vì nó có một cái cần gạt một tay.

Không hổ danh là “tướng cướp một tay”, là chiếc máy có thể nuốt sạch tiền trong túi khách, là trò chơi có số người thua nhiều nhất trong sòng bạc. Nhưng cô chơi rất vững vàng thận trọng, mặc dù có hơi tốn thời gian, nhưng cũng kiếm thêm được một ít tiền.

Trước giờ Kỳ Đông Nham chỉ thích chơi Poker, nhưng cũng kiên nhẫn đi theo Tố Diệp tới khi cô chán trò “tướng cướp một tay” lại chơi hết mấy trò bài, từ quay vòng cho tới đặt “tiểu đại”. Nhưng chơi tới chín giờ tối cô đã thua một số tiền, mặt lập tức xì xuống, nói gì cũng không chơi nữa.

Kỳ Đông Nham không biết làm sao: “Tiểu thư à! Tối nay em may mắn lắm.” Người ta bảo người càng mù mờ thì càng dễ thắng, câu này đã được thể hiện tuyệt đối trên người cô.

“May mắn của con người cũng có hạn thôi. Chỉ cần bắt đầu thua thì mấy ván sau sẽ rất khó gỡ gạc lại.” Không phải cô mê tín, trên tivi quay đầy mấy cảnh đó.

“Chẳng phải em khoe có “hỏa nhãn kim tinh” sao?”

“Nhà cái đó như hai cái mặt đen trắng ấy, chẳng biểu hiện chút cảm xúc gì. Còn cả mấy người chơi kia nữa, còn chẳng ngược mắt lên. Tôi muốn nhìn rõ suy nghĩ của họ cũng khó.”

Kỳ Đông Nham gạt đầu: “Cũng phải, đều là khách quen cả rồi, luôn phải đề phòng mấy người chuyên nhìn thay đổi nét mặt để suy đoán tâm lý như em ấy.”

“Vậy phải làm sao đây? Tôi không thể thua được nữa, thua sạch tiền
Niên Bách Ngạn giết tôi mất.”

Kỷ Đông Nham vỗ vỗ đầu cô: “Anh xuất trận giúp em!”

Quyển 4 - Chương 181: Ai thắng sẽ mời cơm

Trên thực tế, kỹ thuật đánh bạc của Kỳ Đông Nham thật sự không hề nói quá. Anh ta chỉ chơi Poker, mới có mấy ván đã thật sự tăng được gấp đôi số thẻ bạc. Tố Diệp vốn chỉ có hứng thú với những trò cá cược náo nhiệt một chút như “đại tiểu”, nhưng thấy Kỳ Đông Nham thắng được tiền cũng bắt đầu thích dần cho Poker khô khan, tốn trí lực và tâm huyết này.

Kỳ Đông Nham thấy hai mắt cô sáng rực lên thì cũng chiều theo ý cô, chia một nửa số chips trong tay để cô chơi thoải mái. Có lẽ ông trời muốn cho Tố Diệp nếm thử một chút ngọt ngào, để cô được thắng liền hai ván. Tới ván thứ ba, vận may của Tố Diệp bắt đầu có chiều hướng đi xuống. Cô bèn dừng lại, trả lại sân chơi cho Kỳ Đông Nham.

Kỳ Đông Nham cười cô nhát gan. Cô ôm khư khư những thẻ bạc mình đã thắng được, nói: Làm người phải biết dừng tay đúng lúc.

Kết quả, những thẻ bạc xanh xanh đỏ đỏ lại bắt đầu ùa về với Kỳ Đông Nham, khiến hai mắt Tố Diệp cũng đỏ hồng lên. Khi điện thoại vang lên, Tố Diệp đang căng thẳng nhìn vào con bài chưa lật của Kỳ Đông Nham, thở mạnh cũng không dám. Vì nếu ván này mà thắng, thì số thẻ bạc đó không chỉ nhân lên gấp mấy lần, mà phải là mười lần. Cái cá cược trong trò chơi này chính là nhíp đập của tim.

Tố Diệp giật nảy mình vì tiếng chuông bất ngờ. Cô lấy ra xem với vẻ mặt không mấy tình nguyện, ai dè là Niên Bách Ngạn. Nhìn đồng hồ cũng không còn sớm nữa, cô vội nhận máy. Cùng lúc đó bên phía Kỳ

Đông Nham cũng đã có kết quả, anh ta lại thắng rồi.

Thế là, ở đầu kia Niên Bách Ngạn nghe thấy tiếng Tố Diệp hoan hô điên cuồng, thanh âm vì sự phấn khích cực độ trở nên rất chói tai, suýt nữa thì xuyên thủng màng nhĩ của Niên Bách Ngạn.

Anh nhú mày, để xa điện thoại ra khỏi tai một chút, yên lặng đợi cô hò hét xong xuôi mới lãnh đạm hỏi: “Em đang ở đâu vậy?”

Bên phía sông bạc, Tố Diệp vẫn chưa hết sung sướng, cũng chẳng màng tới chuyện người đàn ông trong chuyện điện thoại có đang bức bối hay không. Cô reo hò: “Niên Bách Ngạn! Anh thật sự phải tới sông bạc tham chiến, bọn em thắng được nhiều tiền lắm!”

“Em đến sông bạc? Đi với ai?” Đầu kia, giọng nói của anh trầm đi nhiều.

“Em đang đi cùng với Kỳ Đông Nham. Anh ta quá lợi hại. Ha ha, anh mau đến đi, chúng ta cùng thắng tiền về.”

Giọng nói của Niên Bách Ngạn nghe càng điềm tĩnh như nước. Anh hỏi cô địa chỉ rồi cúp máy.

Tố Diệp đang hoàn toàn chìm đắm trong những thẻ bạc rực rỡ sắc màu. Chúng biến thành vô số những ký hiệu tiền tệ không ngừng xoay vòng trong đầu óc cô. Khi đếm lại thẻ bạc cho Kỳ Đông Nham, cô cảm thán tận đáy lòng rằng cuối cùng cũng hiểu lý do vì sao từ cổ chí kim sông bạc luôn là nơi tập nập người ra vào.

Lúc nghỉ giải lao giữa giờ, Kỳ Đông Nham bắt đầu dạy Tố Diệp cách giành được tiền trong mấy trò như “đại tiểu”, 21 điểm hay Poker, còn dặn dò cô từng điểm cần chú ý. Tố Diệp học rất nghiêm chỉnh. Chuyện này cũng dễ hiểu thôi, liên quan tới tiền bạc cô luôn rất chịu

khó, cần mẫn. Hơn nữa đây lại là một cách đầu cơ kiếm tiền.

Không biết bao lâu sau, tóm lại Tố Diệp đã thề, hứa, đảm bảo chắc chắn. Cô đang chuẩn bị ôm số thẻ bạc mình vừa thắng được để phục thù thì một lồng ngực bất ngờ chặn đường cô. Còn đang mãi vui vẻ, phấn khích, cô hoàn toàn không ngờ lại xuất hiện một Trình Giảo Kim, chân không kịp phanh lại, mặt đập ngay vào ngực người đó, một cơn đau trào lên mũi.

“Anh này...” Tố Diệp đang định lên tiếng chỉ trích, ngờ đâu khi nhìn thấy ánh mắt người đàn ông đó thì khựng lại, giọng nói cũng trở nên vui vẻ: “Niên Bách Ngạn! Anh đến nhanh thật!”

Đằng sau lưng cô là Kỳ Đông Nham, thấy Niên Bách Ngạn đến cũng không quá bất ngờ. Anh ta mím môi cười nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn thờ ơ liếc mắt nhìn Kỳ Đông Nham một cái, rồi thẳng thừng cầm tay Tố Diệp kéo ra ngoài. Tố Diệp bị anh kéo mạnh một cái như vậy, toàn bộ thẻ bạc trong tay rơi lèng xèng xuống đất. Cô cuống quýt, cố gắng hất tay anh ra nhưng vô ích, bèn hét lên: “Niên Bách Ngạn! Tiền của em! Tiền của em rơi hết rồi!”

Niên Bách Ngạn không nói gì, vẫn siết chặt lấy cánh tay cô.

Tố Diệp sợ thẻ bạc bị người ngoài cướp mất, không kịp suy nghĩ gì, cắn một cái vào cổ tay Niên Bách Ngạn. Có lẽ anh bị bất ngờ, sau khi kêu lên một tiếng bèn buông tay ra. Tố Diệp nhân cơ hội ấy đẩy anh ra, chạy tới bên thẻ bạc, nhặt lên với vẻ đau xót.

Hàng lông mày Niên Bách Ngạn bỗng chau lại. Anh sai bước lên trước. Kỳ Đông Nham từ tốn chặn trước mặt anh, mỉm cười: “Niên Bách Ngạn! Đây là nơi vui chơi của mọi người, đừng có nghiêm túc quá thế!”

Tố Diệp vẫn còn ngồi dưới đất nhặt thẻ bạc, mắt chỉ còn lại tiền.

Niên Bách Ngạn nhìn xuống bóng Tố Diệp, rồi đưa mắt lạnh lùng nhìn Kỷ Đông Nham: “Kỷ Đông Nham! Cậu điên rồi à! Dẫn cô ấy tới những nơi thế này làm cái gì?”

“Để chơi!” Kỷ Đông Nham khoanh hai tay trước ngực, chậm chậm nói: “Cô ấy đâu phải trẻ vị thành niên. Tại sao không được tới đây?”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ta rất lâu, dần dần đầu lông mày cũng dần ra, không muốn nói nhiều lời với anh ta. Anh nhìn Tố Diệp: “Chúng ta phải về rồi.”

Tố Diệp ôm đồng thẻ bạc, đi tới trước mặt Niên Bách Ngạn. Kẽ gò cũng nhìn ra tâm trạng anh đang thay đổi, hướng hồ là cô? Nghĩ một lát, cô mỉm cười với anh, ánh mắt vô cùng cảm động: “Bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta ở đây chơi thêm một lát đi!”

“Không được!” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn tuy nhạt nhòa nhưng khí thế thường ngày thì không hề giảm sút.

“Bách Ngạn...” Tố Diệp lại bắt đầu phát huy khả năng làm nũng. Cô giơ tay ra, vuốt ve nhẹ nhàng cổ tay vừa cắn anh, gọi tên anh dạt dào tình cảm: “Một tiếng thôi! Cho em chơi thêm một tiếng thôi.”

“Ngày mai còn có kế hoạch khác, em phải đi theo anh, thế nên hôm nay em phải ngủ sớm.” Giọng Niên Bách Ngạn có phần hòa nhã hơn.

Tố Diệp cười: “Em có phải trẻ con nữa đâu, đừng quản em như quản con nít thế. Quyết định vậy nhé! Chơi thêm một tiếng nữa thôi.”

“Em...”

“Niên Bách Ngạn! Đã tới đây rồi thì đừng có lằng nhằng dây dưa như thế. Tôi thấy thế này đi! Anh cũng tham gia, chúng ta đánh cược thoả mái. Cuộc chiến lớn mặc dù đang tới gần nhưng cũng không cần phân định rõ bạn thù nhanh như vậy chứ.” Kỳ Đông Nham thấy Tố Diệp dính chặt lấy Niên Bách Ngạn đương nhiên không thoả mái, trong nụ cười có chút xót xa.

“Em thấy ý này hay đấy. Ba chúng ta có thể liên thủ, thắng nhiều tiền một chút.” Tố Diệp hiểu ý của Kỳ Đông Nham. Cuộc chiến đang tới gần, cũng tức là sắp tới ngày đấu thầu rồi. Xem ra Kỳ Đông Nham nắm khá chắc phần thắng. Tới bây giờ hai người này có thể tranh giành được cái gì không ai có thể dự đoán. Lúc này đây chính là khoảng thời gian thoả mái trước trận chiến.

“Anh không biết đánh bạc.” Niên Bách Ngạn nói thật.

Tố Diệp nghe xong cười phá lên: “Anh Niên không gì không làm được thế mà cũng có chuyện bó tay.”

“Niên Bách Ngạn! Không phải anh sợ tôi đấy chứ?” Kỳ Đông Nham bước tới nhếch môi cười xấu xa.

Niên Bách Ngạn nhìn thẳng vào mắt anh ta, dần mạnh từng chữ: “Tôi có nói thật hay không cậu biết quá rõ còn gì!”

Kỳ Đông Nham chợt cười lớn.

Tố Diệp thấy vậy rất khó hiểu. Cô kéo tay Kỳ Đông Nham hỏi: “Anh ấy không biết chơi thật sao?”

“Con người anh ta trước giờ có ba nguyên tắc bất di bất dịch. Một không chạm vào gái, hai không chơi ma túy, ba không vào sòng bạc.”

Kỷ Đông Nham có lòng tốt giải thích cho cô.

Tố Diệp tươi như hoa. Đúng là người đàn ông tốt!

“Được rồi! Đừng đùa nữa! Đi về cùng anh!” Niên Bách Ngạn không màng tới mấy câu quái đản của Kỷ Đông Nham, ra lệnh cho Tố Diệp.

Kỷ Đông Nham sao có thể bỏ qua màn kịch hay này, vội vàng kéo Niên Bách Ngạn lại: “Anh đừng có mà cứng nhắc giáo điều như vậy. Chơi to anh không biết, chơi nhỏ chắc không vấn đề gì chứ hả?”

“Kỷ Đông Nham! Tối nay cậu bị trúng gió gì vậy?” Niên Bách Ngạn nhíu mày.

“Đơn giản chỉ muốn thoải mái đầu óc một chút thôi, không có ý gì khác đâu.” Kỷ Đông Nham vội vàng giơ hai tay ra vẻ vô tội.

Tố Diệp ở bên thêm mắm thêm muối: “Đúng thế! Ở đây vui lắm. Chơi nhỏ cho vui chút thôi, chúng ta không chơi to. Thế này đi, em chia cho anh một ít thẻ bạc của em, chơi đi mà!”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn rõ ràng rất khó xử, thấy cô rất vui vẻ anh cũng không nỡ ép buộc cô nữa.

Kỷ Đông Nham rất quyết tâm: “Thế này đi! Chúng ta ai chơi người nấy, trong thời gian quy định ai thắng được nhiều nhất người đó sẽ mời cơm, thế nào?”

“Được!” Tố Diệp hưởng ứng đầu tiên.

Niên Bách Ngạn nhìn Tố Diệp, im lặng không lên tiếng.

“Quyết định như vậy đi! Niên Bách Ngạn! Anh và tôi tự bỏ một ít tiền

của mình ra. Để công bằng, tôi chia cho anh một nửa số thẻ bạc vừa thắng. Chúng ta cùng chơi vài ván nhỏ. Thắng thì khao, thua sạch thì dừng.” Dáng vẻ Kỷ Đông Nham như đang ấn định càn khôn.

“Em đồng ý với Kỷ Đông Nham. Chúng ta chỉ chơi ít thôi, không chơi nhiều.” Chơi nhiều cô cũng chẳng chơi nổi.

Niên Bách Ngạn thở dài, giơ tay vò đầu Tố Diệp: “Sao em lại mê bài bạc rồi?”

Câu nói này dự báo anh đã thỏa hiệp, từ bỏ nguyên tắc.

Tố Diệp cười: “Yên tâm, yên tâm! Khả năng tự kiểm soát của em mạnh lắm, không nghiện được đâu.”

Kỷ Đông Nham giơ thẳng tay về phía Niên Bách Ngạn: “Đưa ví tiền đây!”

Niên Bách Ngạn do dự nhìn anh ta, một lúc lâu sau mới rút ví ra. Kỷ Đông Nham cầm lấy, rút một chiếc thẻ Master Card ra, đưa thẳng cho nhà cái, dặn dò: “Đổi thành một triệu thẻ bạc, cảm ơn.”

Người đó nhận xong, cung kính cúi chào rồi làm theo.

Tố Diệp tròn tròn mắt nhìn Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham đưa mắt về phía Niên Bách Ngạn: “Tôi chia cho anh một nửa số thẻ bạc, cộng thêm tiền của anh, vậy mỗi người chúng ta có một triệu rưỡi thẻ bạc.” Ngừng một lát, anh ta giơ tay lên xem giờ: “Tới mười một giờ, thế nào?”

Niên Bách Ngạn không nói gì.

Tố Diệp không nhịn nổi phải hỏi: “Chẳng phải đã nói là chơi nhỏ thôi

sao? Một triệu rưỡi? Anh suy nghĩ kiểu gì vậy?”

“Ở mấy nơi thế này, chỗ đó là ít đấy.” Kỳ Đông Nham giải thích.

Tố Diệp lau mồ hôi, cúi đầu nhìn chỗ thẻ bạc trong tay mình: “Tôi có mỗi hai mươi ngàn.”

“Nếu đây là Las Vegas, số tiền này của em còn chưa đủ một lần đổi thẻ bạc.” Kỳ Đông Nham cười lớn.

Tố Diệp nhú mày: “Không công bằng, của tôi quá ít, thẻ nào cũng thua.”

“Ít nhất thì em không phải mời cơm.” Kỳ Đông Nham mỉm cười.

Chẳng mấy chốc, vị nhà cái đó đã đổi xong thẻ bạc mang tới. Niên Bách Ngạn thấy mọi việc đã được quyết định cũng không nói nhiều nữa. Chỉ có điều trước khi Kỳ Đông Nham ra tay, anh đã nắm lấy tay Tố Diệp: “Em đi theo anh!”

Kỳ Đông Nham vỗ huyệt, cười với cô: “Em suy nghĩ cho kỹ đấy! Anh ta không biết chơi, em đi theo anh ta chỉ có thua thôi.”

“Thua thì anh khao cơm vậy.” Tố Diệp áy náy với Niên Bách Ngạn vì vừa nãy cô cản tay anh không hề nhẹ. Cô lại còn đang đi theo Kỳ Đông Nham, lát nữa về nhà anh chắc chắn sẽ róc xương cô ra.

Quyển 4 - Chương 182: Hai con cá sấu một con tôm

Cuối cùng họ chia làm hai hướng.

Kỷ Đông Nham đi chơi trò Poker sở trường của mình. Niên Bách Ngạn cầm thẻ bạc đi đi lại lại mấy vòng khắp sòng bạc mà vẫn chưa biết mình phải chơi trò gì. Tố Diệp cũng lượn vòng bên cạnh anh, tới nỗi hai chân sắp tê dại. Cô nhìn từng giây từng phút trôi qua, cảm thấy mình cần phải nhắc nhở anh sòng bạc này diện tích không hề nhỏ, còn đi ngắm như vậy thì trời sáng mất.

Cô bèn kéo tay anh lại: “Niên Bách Ngạn! Chúng ta không phải tới đây để thăm quan. Anh mà cứ đi miết như vậy sẽ khiến người ta chú ý đấy.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày, rõ ràng là vẫn chưa hiểu ý cô.

Tố Diệp lườm anh, giải thích: “Người ta sẽ tưởng là anh có ý đồ gì, đừng để họ coi anh là phần tử khủng bố.”

Lúc này anh mới hiểu ra, cười khó xử: “Thế thì chơi bừa trò gì đi vậy.”

“Anh chơi Poker đi. Em chơi “tướng cướp một tay” hay là Baccarat gì đó.” Tố Diệp vẫn quay về những trò mình có hứng thú.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ: “Poker là sở trường của Kỷ Đông Nham, không phải của anh.”

“Thế anh định giương mắt nhìn anh ấy thẳng sao. Em nhìn thấy anh ấy thẳng rồi đấy, nhiều lắm.” Tố Diệp ôm cánh tay anh, trêu chọc: “Anh muốn chịu thua?”

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Kể khích tướng này dùng không đúng lúc rồi.” Gã Kỷ Đông Nham đó mười tám, mười chín tuổi đã lăn lộn trong sòng bạc, cáo già lắm rồi!

Tố Diệp hí mắt nhìn anh. Dưới ánh đèn trông anh càng phong độ. Cô bất giác ôm chặt lấy anh, giọng ngọt như phết đường: “Anh yêu, anh giận đấy à?”

Một câu “anh yêu” đương nhiên khiến anh như mở cờ trong bụng. Khóe môi hơi động đậy nhưng anh vẫn nhin cười, làm ra vẻ bình tĩnh: “Em nói xem?”

“Đừng giận! Lần sau em hứa sẽ báo cáo vị trí của mình mọi lúc mọi nơi.” Cô khẽ lắc lắc cánh tay anh.

“Thế còn tạm được.” Niên Bách Ngạn mím môi.

Tố Diệp ôm chặt anh khiến anh càng cười rạng rỡ hơn. Anh cúi xuống hôn lên trán cô rồi nói: “Đi chơi đi!”

Cô gật đầu, một cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng. Đang định tới chơi trò Baccarat cô bỗng quay lại, kiễng chân lên thớm một cái vào má anh. Anh cười: “Sao vậy?”

“Xin lỗi anh! Vừa nãy em đã cắn anh.” Tố Diệp cười.

Anh chột thu tay lại, cô bèn ngã vào lòng anh. Anh cúi xuống thì thầm bên tai cô: “Tối về cắn lại!”

“Đáng ghét!” Tố Diệp đỏ mặt, đẩy anh chạy ra xa.

Niên Bách Ngạn mỉm cười nhìn theo bóng cô, tới khi cô chen vào trong đám đông anh mới cúi xuống nhìn đồng hồ của mình, u sầu.

Thời gian trong sòng bạc trôi qua rất nhanh. Những người vào đây hoặc sẽ thắng lợi trở về, hoặc phải liều mình giữ vốn. Thời gian ở đây đã không có bất kỳ tác dụng nào nữa. Ít nhất thì Tố Diệp đang chơi rất hăng say. Cô ít thẻ bạc nên toàn chơi nhỏ, năm ván thắng ba vô cùng nhanh chóng, vốn dĩ chỉ có hai mươi ngàn thẻ bạc giờ ít nhiều cũng kiếm thêm được một chút.

Còn nửa tiếng nữa là tới mười một giờ. Tố Diệp chơi đại tiểu, đang đặt cược rất hăng. Có người vỗ vai cô, ngay sau đó ngồi xuống bên cạnh cô. Tố Diệp liếc nhanh một cái, không nghĩ rằng đó lại Niên Bách Ngạn, bèn vui mừng hỏi: “Anh thắng được bao nhiêu tiền?”

Niên Bách Ngạn không đáp, chỉ vào chỗ thẻ bạc cô đã cược: “Em cứ chơi nốt ván này rồi nói.”

Tố Diệp nhìn cái vé bí hiểm khó dò của anh, trong lòng bỗng rất sung sướng. Trước nay anh làm việc luôn rất chắc chắn, nhất định là đã thắng được tiền. Nghĩ vậy cô bèn tập trung tinh thần vào ván cược của mình. Khi con xúc xắc được mở ra, cô hưng phấn tới nổi suýt nữa thì nhảy dựng lên khỏi ghế, ra sức vỗ hết thẻ bạc về phía mình, miệng hò hét không ngừng: “Thắng rồi, thắng rồi! Em lại thắng rồi!”

Niên Bách Ngạn lần đầu tiên thấy hai mắt cô sáng như vậy, rực rỡ không khác gì hai cái bóng đèn. Tố Diệp thu xong đồng hồ thẻ bạc đã thắng được, không chơi tiếp nữa, phấn khởi kéo Niên Bách Ngạn sang một bên: “Thế nào? Anh thắng được bao nhiêu? Còn chưa tới mười một giờ mà, tranh thủ thắng thêm ít nữa.” Dứt lời cô lại định

kéo anh đi tìm trò khác.

“Đừng chơi nữa!” Anh giữ cô lại, nét mặt có phần ngượng ngập.

“Sao vậy?”

“Anh thua rồi.” Anh thành thật báo cáo.

Tố Diệp nhất thời không kịp phản ứng lại, chớp chớp mắt: “Thua ư? Anh thua?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

“À... không sao! Em nghĩ Kỳ Đông Nham chưa chắc đã thắng được bao nhiêu.” Tố Diệp an ủi anh.

Niên Bách Ngạn tiếc nuối, nhún vai: “Anh thua sạch rồi.”

“Cái gì?” Tiếng hét của Tố Diệp chói tai như bị ai đó bóp cổ, khiến không ít người nhìn về phía cô. Cô kéo Niên Bách Ngạn ra một góc, khẳng định lại một lần nữa: “Ý anh là... anh không còn một thẻ bạc nào cả?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Tố Diệp bỗng thấy hoa mắt chóng mặt, nhìn anh không thốt nên lời: “Chỗ đó những một triệu rưỡi đấy.”

“Đúng thế, không dư một đồng.”

“Ôi trời đất ạ...” Như bị một cái chùy sắt đập vào sau gáy, hai chân Tố Diệp chột mềm nhũn. Một giây sau, Niên Bách Ngạn phải đỡ lấy cơ thể mềm oặt của cô.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô, vừa tức vừa buồn cười, xem ra cô thật sự bị tin tức này đã kích.

“Niên Bách Ngạn...” Khó khăn lắm Tố Diệp mới tìm lại được giọng nói của mình, bên tai cô là những tiếng hét điên cuồng, huyền não: “Ai dám lấy mất tiền của anh? Em... Em đi đòi về cho anh!” Dứt lời cô lao đảo đi về phía trước.

Một triệu rưỡi cứ thế bay mất. Dù không phải tiền của cô nhưng nghe vẫn thấy đau nhói trong tim...

“Em có bản lĩnh lớn đến vậy, thắng lại được toàn bộ sao?” Anh mỉm cười.

Tố Diệp thề thào: ““Không đánh không làm bạn”, không thắng lại được thì em sẽ đánh đến khi nào hắn chịu nộp tiền ra thì thôi.”

“Thua thì phải chấp nhận, đây chẳng phải là quy tắc của sòng bạc sao?” Niên Bách Ngạn không biết nên khóc hay cười, kéo cơ thể vẫn còn đứng chưa vững của cô lại.

“Một triệu rưỡi đấy...” Tố Diệp xót xa.

“Thế nên em phải nhớ kỹ. Vì em, anh đã bị tổn thất một triệu rưỡi.” Ngữ điệu của Niên Bách Ngạn từ tốn, tính thẳng số nợ này cho cô.

Tố Diệp giật nảy mình, ngược mắt nhìn anh: “Anh là cái đồ gian thương, chơi không bằng người ta còn đổ lên đầu em?”

“Tóm lại bất luận, hầu cơm, hầu cười, hay hầu ngủ, anh cũng phải đòi lại số tiền này từ em.” Niên Bách Ngạn bấu chặt eo cô, như đùa như thật.

Tố Diệp vẫn đang dựa vào cánh tay anh, cố tình nói: “Anh định để em hầu những người đàn ông khác sao? Cẩn thận em cũng học theo Đỗ Thập Nương* đấy!”

*Câu chuyện về Đỗ Thập Nương: Một kỹ nữ nổi tiếng tên là Đỗ Thập Nương từ lâu đã có ý muốn hoàn lương, nhưng do gia đình đã khuynh gia bại sản, rất khó quay về gặp lại cha mẹ. Vì thế nàng ngày đêm tích lũy một trăm chiếc rương báu, giấu trong vườn, hy vọng sẽ có một tình lang hiểu được nỗi khổ tâm của nàng, kết mối nhân duyên. Qua bao thời gian tìm kiếm và thử thách, nàng lựa chọn Lý Giáp. Lý Giáp cũng chạy vạy khắp nơi để hoàn thành tâm nguyện của nàng. Vì Lý Giáp lo lắng cha mình sẽ không chấp nhận, nên hai người đành vượt qua khó khăn, từ từ nghĩ cách. Trên đường đi, họ tình cờ gặp một công tử nhà giàu. Được chứng kiến vẻ tài sắc của Đỗ Thập Nương, hấn nẩy sinh ham muốn. Nhân lúc uống rượu với Lý Giáp, hấn dụ dỗ Lý Giáp bán Đỗ Thập Nương cho hấn với giá hơn ngàn lượng vàng. Đỗ Thập Nương biết mình đã bị đem bán, cõi lòng nào nề. Nàng giả bộ đồng ý với giao dịch của hai người, rồi đúng lúc giao dịch vừa thành lập nàng bèn mở một trăm chiếc rương của mình ra, phẫn nộ lên án tên gian ác và kẻ phản bội, ôm rương nhảy sông tự vẫn.

“Đừng có mơ! Hầu anh!” Niên Bách Ngạn giơ tay véo mũi cô, tới khi cô kêu lên oai oái mới chịu buông, kéo cô đi.

“Này! Anh làm gì đấy? Không phải bây giờ đã muốn em làm cô “ba hầu” của anh đấy chứ?”

“Đi tìm Kỳ Đông Nham!” Niên Bách Ngạn thở dài.

Bên này Kỳ Đông Nham vẫn đang bưng bưng khí thế. Chỉ có điều tình thế hình như có gì khang khác.

Anh ta vẫn đang chơi Poker, chưa hề đổi sang trò khác. Khi Niên Bách Ngạn và Tố Diệp đi tới, anh ta còn chẳng thèm ngẩng đầu liếc mắt, dồn hết sự chú ý vào lá bài của mình, đợi tới khi cô gái nhà cái xinh đẹp tiếp tục phát bài anh ta mới phát hiện ra họ: “Hai người thắng rồi?”

Cả hai không ai lên tiếng.

Kỷ Đông Nham cũng không hỏi cho rõ ngọn ngành. Dù sao thì cũng đang phải tập trung vào ván bài của mình. Khi đối phương cược thêm thẻ bạc, Kỷ Đông Nham suy nghĩ một lúc rồi cũng theo. Tố Diệp sắc bén nhìn ra, giữ tay anh ta lại, thấp giọng hỏi: “Kỷ Đông Nham! Sao thẻ bạc trên bàn anh lại ít thế?”

Không hiểu sao, một dự cảm không lành bỗng dâng lên trong lòng cô.

Kỷ Đông Nham đập vào tay cô: “Đừng làm ồn!”, rồi tiếp tục cược tiền.

Niên Bách Ngạn kéo Tố Diệp lại, thì thầm: “Xem ra, tình hình của cậu ta cũng không lạc quan.”

Tố Diệp toát hết mồ hôi.

Kết quả, khi đối phương lật bài, cô gái kia cũng nho nhã giơ tay tuyên bố kết quả. Kỷ Đông Nham tức giận, nắm chặt hai tay, trông bộ dạng chỉ muốn gào thét. Tố Diệp đứng bên nhìn thấy hồn bay phách lạc. Cô đang định lên tiếng hỏi thì Kỷ Đông Nham đã chĩa mũi nhọn vào Niên Bách Ngạn: “Anh đúng là khắc tinh của tôi, vừa mới tới đã hại tôi thua liên tục rồi!”

Tố Diệp bắt đầu cảm thấy lao đao, không cần hỏi cũng đã nhìn thấy

nhà cái gạt hết số thẻ bạc vốn dĩ thuộc về Kỳ Đông Nham sang phía đối thủ. Thần bài trong lòng cô, Kỳ Đông Nham, cũng thua sao!

“Kỳ Đông Nham! Nhân lúc còn chưa thua sạch, mau rút đi!” Niên Bách Ngạn tựa vào bên cạnh bàn, bình thản nói.

Ván mới lại bắt đầu.

Nhân lúc nhà cái đang phát bài, Kỳ Đông Nham nghe thấy vậy đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn, ánh mắt sâu tối phức tạp, một lúc lâu sau mới nói: “Câu này nếu như là người khác nói, tôi còn cảm kích. Anh ư? Anh tốt vậy sao?” Dứt lời, anh ta gõ tay lên mặt bàn, nhắc nhở nhà cái: “Tiếp tục phát bài!”

Nhà cái làm theo.

Tố Diệp nhíu mày, dường như nhận ra con sóng ngầm đang cuộn trào trong lời nói của hai người họ.

Kết quả cuối cùng là, Kỳ Đông Nham cũng thua sạch sẽ. Nếu không nhờ có Tố Diệp chặn lại, chưa biết chừng anh ta còn đổ thêm tiền vào để gỡ gạc. Ba người ngồi vào trong xe của Niên Bách Ngạn. Cuối cùng, Kỳ Đông Nham lắc đầu: “Nhục nhã! Nhục nhã hết sức!”

“Đúng rồi! Cao thủ Poker như cậu hiếm khi lại lật thuyền ở cồng ngầm.” Niên Bách Ngạn khẽ cười.

“Anh đắc ý cái gì? Chẳng phải cũng thua sạch giống tôi sao?” Kỳ Đông Nham lạnh lùng hừ một tiếng.

Niên Bách Ngạn nhướng mày: “Tôi vốn chẳng mong chờ mình sẽ thắng.”

Kỷ Đông Nham bực bội khoát tay: “Không được! Càng nghĩ càng không phục! Tôi phải quay về gỡ lại một ván.”

Tổ Diệp thấy vậy vội giữ anh ta lại: “Ấy đừng! Tôi sợ anh cược cả cái du thuyền của anh vào đó mất.”

“Có khi tiện thể dâng hiến luôn cả con xe của tôi ấy chứ.” Niên Bách Ngạn nói không khách khí.

Kỷ Đông Nham vò đầu bứt tai, bực bội một lúc mới nói: “Niên Bách Ngạn! Tôi tưởng ít ra anh cũng không chịu thua kém.”

“Tôi không định mời cơm.” Niên Bách Ngạn điềm đạm nói.

Kỷ Đông Nham lườm Niên Bách Ngạn, khi liếc nhìn Tổ Diệp mắt anh ta bỗng sáng rực lên. Tổ Diệp đâu phải kẻ ngốc, nhìn thấy ánh mắt của anh ta sáng lên là lập tức dự cảm có chuyện chẳng lành. Còn chưa đợi anh ta nói, cô đã lên tiếng: “Aiya! Em hơi khát nước, xuống xe mua nước ha!”

Còn chưa kịp nhúc nhích, Kỷ Đông Nham đã bắt ngay cô lại như bắt gà con. Cô đau đớn hét lên. Niên Bách Ngạn ngồi bên quay sang: “Cậu tóm nhẹ thôi!”

“Tiểu Diệp Diệp...” Giọng Kỷ Đông Nham bỗng chốc trở nên dịu dàng như giọng “bà nội” sói, nhìn cô mừng rỡ như nhìn thấy cô bé quàng khăn đỏ: “Hình như em thắng được tiền phải không? Anh loáng thoáng nhìn thấy em đi đổi tiền mà.”

Linh cảm của cô cuối cùng cũng thành hiện thực. Cô gạt tay anh ta ra, tròn mắt nói: “Hai người là cá sấu, số tiền của em chẳng qua chỉ là tôm nhỏ thôi, sao lại bắt nạt em?”

Quyển 4 - Chương 183: Sự dây dứť bất ngờ

Nụ cười của Kỳ Đông Nham không tốt đẹp chút nào. Khi ánh đèn đường xuyên qua cửa kính xe, rọi lên mặt anh ta, hàm răng nhỏ cũng sáng trắng lên: “Hai bọn anh cho dù là cá sấu thì cùng lắm cũng chỉ là con cá sấu thua rỗng túi thôi, còn con tôm nhỏ đã thắng tiền này không phải định quyt đấy chứ? Đã nói trước là ai thắng sẽ mời cơm mà.”

“Hai anh cố tình phải không?”

“Trời đất chứng giám, bọn anh đều bỏ tiền túi của mình ra, thua cũng đau đớn lắm.” Kỳ Đông Nham bày ra gương mặt tổn thương.

Tổ Diệp nhìn anh ta rồi lại nhìn Niên Bách Ngạn, lập tức oán thán: “Thôi được rồi, được rồi! Lái xe đi! Mời hai anh ăn quà vặt!”

“Quà vặt?” Kỳ Đông Nham khó tin: “Cả tối nay anh ôm bụng đói đợi mỗi bữa cơm này đấy, em định chăm anh bằng quà vặt ư? Không được! Sơn hào hải vị không được thiếu.”

“Tổng cộng tôi thua đi thắng lại được chưa tới hai vạn, anh muốn ăn sơn hào hải vị? Không thấy thất đức à?” Giọng nói của Tổ Diệp lại lạnh lạnh.

“Chưa tới hai vạn?” Kỳ Đông Nham nhìn cô nghi ngờ: “Cô ấy đi theo anh mà, anh biết rõ.”

Niên Bách Ngạn thờ ơ: “Không rõ!”

Kỷ Đông Nham nghiêng rằng: “Cầu kết với nhau phải không? Được! Tôi tự tìm!” Dứt lời nhân lúc mọi người không để ý, anh ta kéo chiếc túi của Tố Diệp lại, bắt đầu lục tung lên. Tố Diệp sốt sắng vội giật lấy nhưng anh ta giữ chặt không buông. Kết quả những tờ tiền xanh đỏ bên trong rơi hết cả ra ngoài. Gương mặt Tố Diệp bỗng chốc ngượng ngập.

“Tôm nhỏ à! Em thắng không ít đâu.” Kỷ Đông Nham cầm một xấp tiền trên tay, khinh thường: “Còn nói chưa tới hai vạn, định lừa ai!”

Tố Diệp tức giận túm lấy túi của mình, rồi cuống luôn cả tiền về, phần nộ nhìn hai người đàn ông trước mặt: “Hai anh, một người là gian thương, một người là đạo tặc còn có thiên lý không?”

Niên Bách Ngạn nghe xong quyết định phá vỡ sự im lặng, giơ tay lên xoa đầu cô, khẽ cười: “Bọn anh thua phải chấp nhận. Em là người thắng cũng phải giữ lời hứa mới được chứ.”

Tố Diệp nghe xong, hận nghiêng rằng ken két.

Thực tế là Kỷ Đông Nham thua thê thảm nhất nhưng ăn tích cực nhất.

Nhà hàng xa hoa nhất Cape Town với những đầu bếp hàng đầu thế giới. Một bàn ăn thịnh soạn, rượu vang đẳng cấp tới từ Stellenbosch. Cả một nhà hàng rộng lớn như vậy được bao trọn, trước sau có mười mấy nhân viên phục vụ mặc đồng phục chờ đón tiếp. Hoàn tráng như vậy không giống tiếp đón người bình thường. Kỷ Đông Nham ăn rất ngon miệng, còn Tố Diệp thì thấp tha thấp thỏm.

Cô hẳn học gõ một cái cànng cua ra, thịt cua bị Tố Diệp nhai rau rầu. Cô nhìn chằm chằm cái điệu bộ ăn uống thỏa thuê của Kỷ Đông

Nham. Thế này nào có phải mang hai ba vạn đi ăn? E là chút tiền cô thắng cũng chẳng đủ trả.

Nghĩ tới đây, cô lại nhìn về phía Niên Bách Ngạn, mong là anh có thần giao cách cảm, cho dù chỉ quay đầu nhìn cô một cái thôi, như thế cô cũng có thể truyền đạt ý muốn cứu giúp. Vậy mà Niên Bách Ngạn vẫn đang ung dung nhàn nhã, dường như không để tâm tới suy nghĩ của cô. Mặc dù anh không ăn như hổ vồ giống Kỷ Đông Nham nhưng cũng rất thoải mái.

Tổ Diệp không thể nhịn nổi nữa. Sau khi uống một hớp rượu vang xong liền đặt mạnh chiếc ly xuống mặt bàn. Người phục vụ bên cạnh đang định bước tới rót rượu cho cô bỗng bị cô ngăn lại. Vì họ cứ lại gần là cô lại cảm thấy khoản phí 30% như đang đập vào mặt mình. Họ thì nở nụ cười tươi tắn rạng rỡ, cô thì ăn trong nỗi khiếp đảm lo sợ.

“Hai anh đúng là quá đáng rồi đấy, sao có thể để con gái tốn tiền chứ?”

Kỷ Đông Nham đang mãi ăn, không thèm ngẩng đầu lên, chỉ giơ một ngón tay ra hươu hươu trước mặt cô: “Tin anh đi! Đổi lại nếu anh là người thắng, anh mời hai người đi ăn cả ngày luôn, có một bữa tối là đã suy nghĩ tới tâm trạng của em rồi đấy.”

“Kỷ Đông Nham! Kiếp trước anh làm ma đói đầu thai sao? Sao ăn lắm vậy?” Tổ Diệp bức tức nói.

Lúc này Kỷ Đông Nham mới ngước lên, nở nụ cười đầy quyến rũ: “Rượu ngon, món ngon, người đẹp ở đây, tâm trạng... tự khắc vui.”

“Hừ, lại còn dẫn cả văn cổ nữa.” Tổ Diệp nhướn mày.

Niên Bách Ngạn buông đũa xuống, nhìn Kỳ Đông Nham, từ tốn nói: “Ăn lắm như vậy mà vẫn không bít được miệng của cậu vào.”

“Tôn chỉ của tôi là ăn được cứ ăn, uống được cứ uống.” Kỳ Đông Nham không màng tới lời Niên Bách Ngạn, nhàn nhã cầm ly rượu lên nhấp một ngụm: “Sống là phải vui vẻ hết mình. Niên Bách Ngạn! Anh chẳng bao giờ hiểu đạo lý này cả.”

“Tùy tiện... chưa chắc đã đạo lý sinh tồn đâu.” Nói rồi, Niên Bách Ngạn cũng cầm ly rượu đặt lên miệng.

Kỳ Đông Nham bất ngờ chặn ly rượu của anh lại: “Vậy thì cứ làm theo nguyên tắc của anh đi, ít nhất rượu vang này thôi đi chứ hả?”

Niên Bách Ngạn nhíu mày, đặt ly rượu xuống: “Chuyện của tôi chưa đến lượt cậu quan tâm.”

“Anh đừng có tưởng bở! Tôi chỉ sợ anh lại giống lần trước nửa đêm nửa hôm còn tới làm phiền bác sỹ. Giờ đang ở Nam Phi, tôi không muốn tới bệnh viện với anh đâu đấy.” Kỳ Đông Nham uể oải lắc lắc ly rượu trong tay, thấy nét mặt khó hiểu của Tố Diệp, anh ta cười: “Em không biết à? Anh nghe nói lần trước ở Nội Mông anh ta uống nhiều đến nỗi bệnh cũ tái phát, còn bắt Hứa Đồng mời bác sỹ từ ngàn dặm xa xôi tới khám cho anh ta đấy.”

Bàn tay Tố Diệp chột khựng lại.

Niên Bách Ngạn bên cạnh vẫn ung dung, nhưng ánh mắt nhìn Kỳ Đông Nham đã nghiêm nghị đi vài phần: “Tai mắt của cậu đúng là có ở khắp nơi nhỉ?”

“Có câu nói thế nào nhỉ? Năng lực của anh sẽ quyết định đối thủ của anh. Đấu với anh, tôi cũng phải một chín một mười mới được.”

Sau đó hai người họ nói gì Tố Diệp không nghe được nữa. Trong đầu cô chỉ quanh quẩn chuyện Niên Bách Ngạn phát bệnh ở Nội Môn, ký ức nhanh chóng dừng lại ở buổi tối đó tại Ordos.

Tối đó, đúng là anh đã uống không ít, để đỡ rượu cho cô.

Sau đó đúng là anh đã ra ngoài.

Trái tim Tố Diệp co thắt lại. Cô biết rõ căn bệnh cũ đó là gì. Chẳng trách hôm sau tỉnh dậy cô không nhìn thấy anh. Cô ngước lên nhìn gương mặt hơi nghiêng của Niên Bách Ngạn, nhất thời chỉ muốn ôm chặt lấy anh.

Cô không thể cảm nhận được sự đau đớn của anh khi phát bệnh nhưng có thể hiểu được cảm giác cô đơn khi đi khám bệnh một mình. Cô bắt đầu tự trách mình ghê gớm. Cảm giác day dứt ấy như cơn lũ nhấn chìm cô.

Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao hôm đó Hứa Đồng bất ngờ tới Nội Môn. Khi đó cô không hỏi, bây giờ nghĩ lại đúng là nực cười. Cô và Niên Bách Ngạn đến Ordos sớm hơn Hứa Đồng một ngày, tại sao cô ấy lại biết rõ chuyện tối hôm đó như vậy, chắc chắn là có lý do. Nếu lúc đó cô hỏi kỹ thêm, có lẽ sẽ biết thật ra tối đó Niên Bách Ngạn đi khám bệnh.

Niên Bách Ngạn quay đầu sang nhìn gương mặt áy náy của cô, mỉm cười: “Đừng nghe Kỳ Đông Nhamuyên thuyên, không nặng vậy đâu.”

Như vậy chỉ càng khiến Tố Diệp thêm hổ thẹn.

Kỳ Đông Nham ở bên hồ hững nói: “Niên Bách Ngạn! Ngày nào anh

thất bại thì chết cũng chưa muộn, giờ vẫn phải sống cho thật tốt.”

“Yên tâm đi! Tôi nhất định sẽ chết sau cậu.” Niên Bách Ngạn hừ một tiếng.

Tổ Diệp nhìn hai người họ, bất giác nhớ tới câu nói khi trước của Kỷ Đông Nham. Khi đó cô không hiểu tại sao hai người họ cứ phải đấu qua đấu lại. Kỷ Đông Nham nói với cô, khi tình bạn trong quá khứ không còn nữa, anh ta và Niên Bách Ngạn chỉ có thể dùng cách thức tấn công đối phương trần trụi nhất để chứng minh sự tồn tại của mình. Cô bỗng thấy cảm động, mặc dù nhắc về tình bạn trước kia, họ luôn nói năng thận trọng nhưng cô vẫn cảm nhận được tình cảm giữa họ đã từng sâu đậm đến mức nào.

Tình cảm của người đàn ông có lẽ không quẩn quýt như người phụ nữ, nhưng vững chắc kiên định, nhất là trong tình bạn. Cho dù đã cắt đứt, cái bóng đó vẫn không thể xóa tan, vì thế chỉ có thể dùng cách tổn thương lẫn nhau, tranh đấu lẫn nhau để nhắc mình nhớ về ngày xa xưa ấy.

Quyển 4 - Chương 184: Sợ rằng tất cả chỉ là mơ

Bắc Kinh, về đêm.

Diệp Lan lê thân xác mệt mỏi trở về nhà. Vừa vào đến cửa cô đã nhìn thấy Nguyễn Tuyết Cầm đang tập pha trà, hương trà tỏa lan khắp phòng khách, xua đi không ít cảm giác uể oải. Cô chào mẹ một tiếng. Khi đang chuẩn bị lên gác, Nguyễn Tuyết Cầm bỗng lãnh đạm lên tiếng: “Đứng lại!”

Diệp Lan dừng bước, quay đầu nhìn mẹ.

“Đã đi gặp cậu chủ Liễu chưa? Mấy ngày rồi, ấn tượng về cậu ấy thế nào?” Giọng nói của Nguyễn Tuyết Cầm từ từ chậm chạp như hương trà.

Hai con người Diệp Lan đảo đảo: “À... không có cảm giác ạ! Không hợp đâu!”

Nghe xong câu ấy, Nguyễn Tuyết Cầm cũng không mấy bất ngờ, vẫn điềm đạm bày các dụng cụ ra trước mặt. Diệp Lan khom lưng đánh giá thái độ của mẹ một lượt, thấy nét mặt bình thản của mẹ thì cô cũng yên tâm: “Thế... nếu không còn việc gì nữa thì con lên gác đây, làm việc cả ngày con mệt quá!”

Dứt lời cô quay người đi lên gác.

“Cậu chủ Liễu không hợp thì còn có con trai của bà Vương. Con trai nhà họ Vương cũng không hợp thì còn có cậu chủ Trương, cậu chủ

Lý, cậu chủ Lưu.” Nguyễn Tuyết Cầm từ tốn nói.

Diệp Lan sững sờ, quay ngoắt lại: “Mẹ! Mẹ kiếm ở đâu ra lắm cậu chủ vậy? Ý mẹ là gì?”

Lúc này Nguyễn Tuyết Cầm mới đặt tách trà trong tay xuống, nhưng đầu vẫn không ngẩng lên: “Mẹ muốn nói với con là, một cậu chủ Liễu không được thì mẹ sẽ còn sắp xếp cho con các đám khác. Duy chỉ có thằng Tố Khải đó là con đừng có mơ tưởng đến.”

“Mẹ!” Diệp Lan không ngờ cái tên Tố Khải này lại từ miệng mẹ nói ra, chột giật nảy mình.

“Mẹ không cần biết con có đang qua lại với nó hay không. Tóm lại, lập tức cắt đứt cho mẹ!” Nguyễn Tuyết Cầm ngửi hương trà, giọng vẫn chậm chạp, khẽ khàng.

Diệp Lan dậm chân bình bịch, đi xuống nhà, ngồi xuống bên cạnh mẹ, ánh mắt khẩn thiết: “Mẹ điều tra con hay cho người theo dõi con?”

Nguyễn Tuyết Cầm đặt mạnh tách trà xuống mặt bàn, ngược nhìn cô với ánh mắt không vui, mùi hương trong phòng cũng đã tản đi không ít, xen vào một chút giá lạnh: “Còn cần mẹ phải điều tra sao? Nhà họ Liễu đã kể tường tận sự việc xảy ra hôm con đi xem mặt cậu ấy cho mẹ rồi. Con giỏi thật! Lén lút yêu đương với con trai nhà họ Tố thì thôi còn hại cậu ấy bị dẫn tới sở cảnh sát. Người ta gọi tới chất vấn mẹ, tại sao đã có bạn trai rồi còn đi xem mặt? Con là con gái mẹ, người làm mẹ này đến chuyện của con mình còn phải để người khác nói mới biết, có nực cười không?”

“Tố Khải thì sao chứ? Con thấy anh ấy rất tốt mà.” Hô hấp Diệp Lan gấp gáp.

“Nếu nó đổi công việc và họ tên, mẹ cũng thấy nó rất tốt.”

“Anh ấy làm cảnh sát thì sao? Mang họ Tố thì sao?”

Câu nói ấy khiến Nguyễn Tuyết Cầm hoàn toàn dừng động tác trong tay lại, giơ tay đánh lên đầu cô: “Tại mẹ chiều hư con hay con học nhiều quá đến ngu muội cả rồi? Không phải con không biết rõ mâu thuẫn của hai gia đình Diệp Tố. Con họ Diệp thì phải biết né tránh. Nhà họ Tố hận nhà chúng ta đến mức nào con không biết sao? Cho dù con muốn tốt đẹp với người ta, cũng chưa chắc họ đã đồng ý, đến lúc đó con phải làm sao? Con là con gái, không cần cả danh dự nữa sao?”

“Mẹ...”

“Còn cả nghề nghiệp của nó nữa!” Nguyễn Tuyết Cầm không cho cô cơ hội chen vào: “Nó làm cảnh sát, hơn nữa lại còn phụ trách chống ma túy, là một trong các ngành nghề nguy hiểm, lỡ như xảy ra chuyện thật con định làm góa phụ à?”

“Mẹ đừng nói nữa! Tóm lại, con chẳng quan tâm nhà họ Diệp, nhà họ Tố gì cả. Con chỉ biết con thích anh ấy, con yêu anh ấy, yêu là phải sống bên nhau không phải sao?” Diệp Lan sốt sắng.

“Yêu nhau thì dễ, bên nhau thì khó. Phía trước đã định sẵn là vực thẳm rồi tại sao con còn đâm đầu xuống?” Nguyễn Tuyết Cầm không hề lay động: “Tóm lại, con phải cắt, không muốn cắt cũng phải cắt! Mẹ không thương lượng với con mà đang ra lệnh cho con bắt buộc phải làm vậy. Nếu không, con đừng nhận người mẹ này nữa!”

“Mẹ đang ép con sao?”

“Mẹ là mẹ của con, mẹ làm tất cả chỉ vì muốn tốt cho con.”

“Mẹ!”

“Ồi chao! Đúng là lũ đập vào miếu Long Vương, người nhà mình tự đánh người nhà mình!” Cuộc tranh cãi của hai người họ bị Nguyễn Tuyết Mạn vừa vào cửa ngắt quãng. Bà ta đi vào, khinh khỉnh nhìn Nguyễn Tuyết Cầm.

Cùng lúc này, Diệp Uyên đang ngủ bù trên gác cũng bị đánh thức, vươn vai đi xuống nhà, ngồi phịch xuống sofa, hai mắt lim dim: “Thím hai! Hai người đừng cãi nhau nữa có được không? Chẳng phải chỉ là Tố Khải thôi sao? Sao nhiều chuyện vậy, Lan Lan thích thì cứ để nó thích đi.”

“Vẫn là anh tốt với em!” Diệp Lan như tìm được cứu tinh, nhào vào lòng Diệp Uyên, ôm chặt cánh tay anh, nét mặt trở nên rạng rỡ.

Nguyễn Tuyết Mạn bước tới, phát vào lưng Diệp Uyên, anh cắn răng đau đớn: “Mẹ! Sao mẹ lại đánh con? Có phải con yêu Tố Khải đâu?”

Diệp Lan nghe vậy bỗng phì cười.

“Thằng nhóc này! Thường ngày thì không thấy mặt mũi con đâu, vừa về nhà là ăn nói linh tinh. Về phòng ngủ đi, đừng có lo chuyện thiên hạ.” Nguyễn Tuyết Mạn nhú mày.

“Diệp Lan là em gái con, người làm anh như con cũng phải động viên tinh thần em nó mới được.” Diệp Uyên cười rồi nhìn về phía Diệp Lan: “Mau kể cho anh nghe đi! Cậu Tố Khải có đối xử tốt với em không? Cậu ta có hài hước thú vị như anh không? Cậu ta...”

“Diệp Uyên! Thím thấy con nên khuyên em gái con cắt đứt với cậu ta

đi thì hơn.” Nguyễn Tuyết Cầm không màng tới Nguyễn Tuyết Mạn, thờ dài nhìn Diệp Uyên.

“Cắt đứt? Tại sao phải cắt đứt?” Diệp Uyên không hiểu: “Thím à! Thím chưa gặp Tố Khải phải không? Tuổi trẻ tài cao lại tuần tú lịch sự, là cảnh sát có thành tích nhất trong sở cảnh sát. Con đã từng nghe chuyện bắt tội phạm của cậu ấy ở Vân Nam, là một người đàn ông có trách nhiệm. Lan Lan nhà chúng ta theo cậu ấy sẽ không thiệt thòi.”

Nguyễn Tuyết Cầm nhú mày.

Nguyễn Tuyết Mạn ở bên thêm dầu vào lửa: “Chị à! Có câu “con gái lớn không giữ được trong nhà”. Em thấy, nói không chừng sau này Lan Lan thật sự sẽ gả vào nhà họ Tố ấy chứ, chỉ không biết mẹ chồng tương lai có dễ sống không thôi.” Dứt lời bà ta lại nhếch môi cười: “Phương Tiểu Bình đó là người đàn bà chanh chua có tiếng, riêng chửi đồng ngoài đường, mấy người đàn ông cũng chẳng phải đối thủ của bà ta. Lan Lan nhà chị sau này “sung sướng” rồi.”

Niềm sung sướng của bà ta trước mối họa của người khác, Nguyễn Tuyết Cầm nghe ra rất rõ ràng. Bà ta híp mắt lại: “Em à! Cuộc đời này lên voi xuống chó, vinh nhục thịnh suy. Chuyện của Tiểu Ngọc nhà em còn chưa rõ ràng thì cứ lo việc của mình trước đi. Chị không định để Lan Lan bước chân nào vào nhà họ Tố. Tốt nhất là em cũng nên cầu thần khẩn Phật phù hộ cho Diệp Uyên đừng có quan hệ gì với nhà bên đó. Nếu không thì chính em cũng khó bảo vệ được mình đấy.”

“Ồ hay! Nhà họ Tố ngoài Tố Diệp ra còn đưa con gái nào khác sao? Theo em được biết thì chỉ có một mình Tố Khải thôi.” Nụ cười của Nguyễn Tuyết Mạn càng đậm: “Muốn Diệp Uyên nhà em có quan hệ với nhà bên đó vậy thì phải đợi Phương Tiểu Bình đẻ thêm đứa con

gái mới được.”

Nguyễn Tuyết Cầm siết chặt tay, xem ra tức giận không hề nhẹ. Bà ta quay đầu nhìn Diệp Lan: “Tốt nhất là con ngoan ngoãn nghe lời cho mẹ. Đừng để mẹ phát hiện con vẫn còn liên lạc với thằng Tố Khải đó.”

“Mẹ! Mẹ không thể vô lý như vậy được.” Diệp Lan đau lòng, hét một câu rồi chạy vội lên gác.

Nguyễn Tuyết Cầm thấy vậy, mặt biến sắc, cũng đi theo lên.

Phòng khách yên tĩnh trở lại, Nguyễn Tuyết Mạn chầm biếm, lắc đầu, ngồi xuống sofa: “Chị ta cũng có ngày hôm nay? Con có nhìn thấy sắc mặt vừa rồi của chị ta không? Đúng là sung sướng!”

“Mẹ! Cậu Tố Khải đó rất tốt, mẹ đừng có can dự vào.” Qua một trận cãi vã, Diệp Uyên cũng đã hoàn toàn tỉnh táo. Anh uể oải dựa vào ghế, hai tay đặt lên bàn.

Nguyễn Tuyết Mạn vỗ vào chân anh: “Mẹ chẳng hơi đâu lo cho chuyện của chị ta. Chuyện của Tiểu Ngọc đã đủ khiến mẹ nhức hết cả đầu rồi, cả con cũng không để mẹ được yên tâm.”

“Con làm sao?” Diệp Uyên dướn người cầm lấy một quả táo, cắn một cái đã hết một nửa.

“Con là con trai trưởng của nhà họ Diệp, ngày nào cũng bận rộn bay tạt đâu đâu đã đủ khiến mẹ sốt ruột rồi. Giờ con cũng không còn nhỏ nữa, đến một cô bạn gái tử tế cũng không có, con muốn mẹ tức chết phải không?”

Diệp Uyên nghe thấy mẹ lại lôi chuyện cũ ra xào nấu, bắt đầu thấy

đau đầu. Anh ăn vội vàng mấy miếng táo rồi lau tay: “Mẹ! Mẹ đừng lo lắng mất công. Con lên gác ngủ bù đã, còn chưa quen chênh lệch múi giờ.”

“Con đứng lại cho mẹ! Đừng có mỗi lần nhắc tới chuyện này con lại lấp liếm cho qua.” Nguyễn Tuyết Mạn tóm anh lại: “Không phải con không biết giờ hội đồng quản trị rất bất mãn với Niên Bách Ngạn, nhân cơ hội này con nên về công ty mới phải.”

“Con về làm gì?”

“Con là con trưởng, mọi thứ của Tinh Thạch đều phải thuộc về con, đây còn không đủ lý do cho con về sao?” Nguyễn Tuyết Mạn nói hết nước hết cái: “Lần này Niên Bách Ngạn đi Nam Phi, tám chín phần mỏ kim cương đó nó sẽ giành được. Một khi nó lấy được về thì địa vị của nó trong Tinh Thạch sẽ càng vững chắc.”

Diệp Uyên lườm: “Anh ấy là tổng giám đốc của Tinh Thạch, địa vị vững chắc là chuyện bình thường.”

“Sao con ngốc y hệt Tiểu Ngọc thế hả? Con không về Tinh Thạch, Tiểu Ngọc cũng không chịu, giờ Niên Bách Ngạn lại giờ chúng đòi ly hôn, thế thì Tinh Thạch sẽ rơi vào tay ai? Chẳng phải là nó sao? Tới lúc đó chúng ta chỉ có nước đợi bị đuổi cổ ra khỏi nhà.”

“Chẳng phải mẹ vẫn còn cổ phần trong tay sao? Sao anh ấy đuổi mẹ đi được?” Diệp Uyên ngáp ngáp mấy cái rồi đứng dậy vươn vai: “Tóm lại, con chỉ thích lái máy bay, đơn giản thế thôi.”

“Thằng nhóc này! Mới nói một tý đã thiếu kiên nhẫn rồi.” Thấy anh định đi, Nguyễn Tuyết Mạn nhú mày, hét lên phía sau lưng anh: “Con không về Tinh Thạch thì năm nay phải đưa được đối tượng kết hôn về đây nếu không đừng trách mẹ lại sắp xếp cho con xem mắt!”

“Con biết rồi, biết rồi...” Diệp Uyên đáp lại, vội sai bước đi lên gác.

Nguyễn Tuyết Mạn thở dài, lắc đầu rồi lại quay về sofa ngồi yên lặng một lúc lâu, trong đầu chỉ toàn cảnh tượng các cổ động xếp hàng chào đón Niên Bách Ngạn giành được mô kim cương trở về, càng nghĩ mồ hôi càng ra nhiều. Niên Bách Ngạn này khi trước bà ta cho là sự lựa chọn tốt nhất, không ngờ lại thành dẫn sói vào nhà. Nếu như bọn họ không thể trở về từ Nam Phi hoặc hoàn toàn mất tích thì tốt rồi...

Nam Phi, Cape Town.

Đêm khuya chỉ còn bóng đèn đường rọi qua.

Cửa phòng mở ra, Tố Diệp vẫn dính lấy Niên Bách Ngạn, ôm lấy eo anh cùng đi vào. Cửa vừa đóng lại, cô bèn mỉm cười đề Niên Bách Ngạn lên cửa, hai tay vòng qua cổ anh, kiễng chân lên tặng anh một nụ hôn nồng nàn mãnh liệt.

Sự nhiệt tình của cô khiến Niên Bách Ngạn vừa mừng vừa lo. Anh lập tức nắm thế chủ động, bàn tay trượt dọc sống lưng, luồn sâu vào trong váy cô. Cô né tránh, nhưng vẫn ôm anh, vùi sâu mặt vào trong lòng anh.

Niên Bách Ngạn khẽ cười, siết chặt lấy cô.

Bỗng chốc, ngực anh ướt đẫm, nóng rẫy. Cúi xuống nhìn anh chợt sững sờ, đưa tay nâng mặt cô lên, hoảng hốt với từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má cô. Lúc này họ vẫn chưa bật đèn, căn phòng chỉ ngập tràn ánh trăng, nhưn trông cô vẫn yếu đuối đáng thương như thế.

Cô như vậy khiến anh nhớ lại lần đầu tiên gặp cô ở quán bar. Tối đó cô cũng vui đầu trong lòng anh, khóc nức nở, nước mắt phủ lên đôi mắt xinh đẹp, bóp nghẹt trái tim anh.

“Sao tự dưng em lại khóc?” Niên Bách Ngạn đưa tay khẽ lau nước mắt cô như tối hôm đó. Nhưng hôm nay anh còn cúi xuống hôn cô nữa.

Tố Diệp không chịu buông anh ra, chỉ im lặng khóc, một lúc sau mới khẽ nói: “Niên Bách Ngạn! Có lúc em cảm thấy mình đang nằm mơ, vì quãng thời gian này quá đẹp, ngược lại càng khiến em lo lắng bất an.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô: “Em say rồi! Đừng suy nghĩ lung tung nữa!”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, mơ màng nói: “Vì uống rượu vào nên tình cảm càng trở nên rõ ràng. Thật ra em rất sợ, sợ chỉ chớp mắt anh sẽ rời xa em, hoặc tất cả những chuyện tốt đẹp này chẳng qua chỉ là một giấc mơ, vốn dĩ không tồn tại.”

“Anh sẽ không rời xa em.” Anh khẽ thở dài, áp mặt lên sống mũi cô.

“Tại em bắt đầu hoang mang sao?” Tố Diệp tham lam hít lấy mùi hương thuộc về anh: “Trước đây em không như vậy đâu, nhưng bây giờ em cảm thấy mình không đủ dũng khí đối mặt với cô đơn nữa rồi.”

Niên Bách Ngạn thu chặt cánh tay, kéo cô vào lòng: “Ngốc ạ! Anh đã nói sẽ không để em lại một mình thế nên em không phải đối mặt với cô đơn.”

“Nhưng em cũng không muốn anh phải cô đơn.” Tố Diệp ngẩng đầu lên: “Anh không nên giấu em, em sẽ đau lòng lắm.”

Niên Bách Ngạn hiểu ý cô muốn ám chỉ, đưa tay vén tóc cô ra sau tai: “Tối đó thật sự không nghiêm trọng như vậy. Em có thể hỏi Hứa Đồng, bệnh xuất huyết dạ dày đã lâu lắm anh không mắc lại rồi.”

Vừa dứt lời, Tố Diệp lại hôn lên môi anh, ngón tay men theo xương quai xanh của anh, cởi cúc áo của anh, thì thầm: “Để em cảm nhận anh. Như vậy em mới có thể chắc chắn đây là sự thật.”

“Em khờ quá đi!” Niên Bách Ngạn vừa thấy ấm áp vừa nhói đau. Không phải anh không hiểu cảm giác lo lắng của cô. Ngày đầu thâu đang đến gần. Mỗi phút trôi qua sự tự do tự tại của họ sẽ ít đi một phần. Mặc dù đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với sóng gió khi trở về Bắc Kinh, ngoài mặt cô cười cười nói nói tỏ ra không quan tâm, nhưng mọi lo sợ đều giấu kín trong lòng. Còn anh cũng không dám đảm bảo con đường tương lai sẽ thuận lợi dễ dàng. Có lúc lời hứa sẽ trở nên bất lực, giống như lúc này vậy.

Đêm đen như lớp mực không tan ra được, tĩnh mịch u tối. Đến mặt biển ngoài kia cũng yên lặng như tờ, không một gợn sóng, có lẽ đại dương cũng đang chìm trong giấc ngủ cô quạnh của mình. Ánh trăng bị kéo vào phòng, rải lên mặt đất một lớp màu trắng như bạc vụn.

Tố Diệp nhắm mắt, vuốt ve bờ môi Niên Bách Ngạn cùng vòm ngực rắn chắc của anh. Hàng mi cô khẽ run lên, bên trên vẫn còn dấu vết của một màn khóc lóc. Dưới ánh sáng bạc, gương mặt cô cũng trở nên nhợt nhạt. Dáng vẻ ấy của cô khiến Niên Bách Ngạn xót xa như có một bàn tay bóp chặt trái tim mình.

Anh không kìm được lòng mình cúi đầu áp môi mình lên đôi môi đỏ hồng của cô. Khoảnh khắc ấy, nơi sâu thẳm trái tim hai con người như được đốt cháy, nụ hôn của anh trở nên mãnh liệt còn cô cũng nhiệt tình đáp lại.

Họ như hai con cá dưới đáy biển sâu, nương tựa vào nhau, dùng cách thức kịch liệt nhất để chứng minh đêm nay là sự thật, rằng đây không phải một giấc mộng đẹp cả hai đang mơ.

Dưới sàn nhà, quần áo của hai người vương khắp nơi, quần quýt như cơ thể của chính họ...

Bắc Kinh, phòng tâm lý Liêm Chúng.

Sau khi Hà Minh dùng xong bữa trưa, đang định xem lại tài liệu của án mình đang nhận thì Phương Bội Lôi gõ cửa bước vào, đặt tập tài liệu trong tay lên mặt bàn anh ta: “Nếu đã “án không đầu mối”, tôi muốn cũng chẳng giúp được anh.”

“Án không đầu mối” là thuật ngữ họ thường dùng để chỉ những bệnh án đã trị liệu bao năm mà không có kết quả, khác với vụ án của phía cảnh sát. Trong tay Hà Minh tồn đọng một án như vậy. Anh ta là bác sỹ trị liệu hành vi, khi gặp phải khó khăn không thể thoát ra bèn thử tìm Phương Bội Lôi để giúp tiến hành trị liệu thôi miên. Bình thường rất nhiều án không tiếp nhận trị liệu thôi miên vì trong nước đối với lĩnh vực trị liệu thôi miên vẫn còn rất nhiều ý kiến tranh cãi, bất đồng.

“Cả cô mà cũng hết cách sao?” Hà Minh nhíu mày.

“Tại khách hàng của anh không chịu hợp tác. Anh ta cho rằng anh đã từ bỏ trị liệu cho mình mà tìm một bác sỹ khác, giống như vứt một viên kẹo cao su đi vậy.” Phương Bội Lôi khó xử, cũng nhân tiện sửa chữa lại nhận định của Hà Minh.

Hà Minh nhún vai, gật đầu coi như đã hiểu.

Phương Bội Lôi không ra ngoài ngay.

“Còn chuyện gì nữa sao?” Hà Minh hỏi.

Phương Bội Lôi kéo một chiếc ghế qua, ngồi đối diện Hà Minh, nói thẳng: “Anh đã nghe tin giáo sư Đình muốn về hưu sớm chưa?”

“Về hưu sớm?” Hà Minh suy nghĩ: “Cần gì phải làm vậy? Gần một năm nữa là ông ấy sáu mươi tuổi rồi, sao còn phải về hưu sớm?”

“Nghe nói là muốn tập trung làm nghiên cứu.”

Hà Minh lắc đầu: “Tôi chưa nghe thấy tin này.”

“Tin tức là thật hay giả không quan trọng. Ông ta có phải muốn nghỉ hưu sớm hay không cũng không quan trọng. Quan trọng là, một khi ông ta về hưu, tôi cảm thấy người tiếp quản vị trí của ông ta sẽ là Tố Diệp.”

Hà Minh nghe xong liền cười khẩy: “Tố Diệp? Đừng nói đùa! Cùng lắm cô ta chỉ là một con gà con, cánh còn chưa vững chắc thì bay thế nào được?”

“Anh cũng đừng lơ là quá.” Phương Bội Lôi nhắc nhở: “Anh tưởng giáo sư Đình vô duyên vô cớ mời một “lính nhảy dù” tới làm gì?”

Hà Minh do dự đôi chút.

“Quan trọng hơn là, tôi nghe nói khi Tố Diệp ở nước ngoài còn là học trò của con trai giáo sư Đình.” Phương Bội Lôi xích lại gần: “Con trai ông ta, Đình Tư Thừa trong lĩnh vực tâm lý trình độ không hề thấp. Không chỉ có vậy, ở nước ngoài còn nhận được không ít giải thưởng, được người trong ngành đánh giá là chuyên gia tâm lý học có tương lai rộng mở nhất. Rất nhiều quan điểm anh ta phát hiện ra

đều đã được ghi vào giáo trình. Tố Diệp là học trò của anh ta, sau khi về nước lại làm việc trong phòng tâm lý của bố anh ta, anh cảm thấy câu chuyện này đơn giản vậy sao?”

Hà Minh khẽ nheo mắt lại, cả quá trình vẫn trầm tư suy nghĩ. Đợi Phương Bội Lôi dứt lời chờ ý kiến của anh ta, anh ta mới hắng giọng, mỉm cười: “Cho dù là vậy, chuyện này cũng không liên quan tới tôi. Bác sỹ Phương! Tôi còn công việc, không tiện tiếp chuyện.”

Phương Bội Lôi thấy anh ta đã tế nhị đuổi khách, bèn đứng dậy cười khẩy: “Bác sỹ Hà! Lúc này còn tỏ ra thanh cao muộn quá rồi đấy.”

Hà Minh cũng đứng lên, đi tới trước mở cửa: “Mời!”

Phương Bội Lôi đi qua trước mặt anh ta, nét mặt khinh thường: “Trước mặt tử tế, sau lưng nham hiểm không nên đâu.” Nói xong cô ta bèn bỏ đi.

Cánh cửa từ từ khép lại, ánh mắt Hà Minh như có điều gì suy nghĩ...

Quyển 4 - Chương 185: Những hiểm nguy phía sau lợi ích

Nam Phi, Cape Town.

Ngày hôm sau vẫn là một ngày trời đẹp, nhiệt độ có mát mẻ hơn một chút. Nhưng cũng vừa hay, ánh nắng chiếu xuống khiến không khí êm dịu đi nhiều.

Bella sáng sớm đã đưa người tài xế da đen Will Smith tới khu nhà. Cô ta là một người phụ nữ khá cố chấp. Bất luận Tố Diệp trùng mắt lờm nguýt thế nào, cô ta vẫn chui vào phòng sách giúp Niên Bách Ngạn sắp xếp tài liệu và những đồ dùng cần thiết dùng trong một ngày như mọi khi. Ban đầu Tố Diệp cảm thấy rất phiền nhưng dần dần cũng thấy quen. Vì cô phát hiện, nhàn rỗi không có việc gì cãi nhau mấy câu với Bella cũng khá thú vị.

Niên Bách Ngạn nhận một cuộc điện thoại không ngắn, đứng mãi ngoài ban công phòng ngủ không biết đang bàn bạc chuyện gì. Từ góc của Tố Diệp nhìn qua, gương mặt nghiêng nghiêng của anh nghiêm lại vài phần, nhất là nếp nhăn giữa hai hàng lông mày, khi khẽ nhíu lại càng sắc nét.

Mấy ngày nay Tố Diệp sớm đã quen với tiết tấu bận rộn của anh nên cũng mấy lạ lẫm nữa. Cô uể oải lê người đi tới phòng sách, mở cửa dựa vào cửa, nói với Bella đang bận hết việc nọ tới việc kia: “Lát nữa nhớ cầm theo lọ kem chống nắng của tôi.”

Bella dừng tay, quay đầu nhìn cô, gương mặt nhỏ nhanh chóng nhuộm màu phẫn nộ: “Tôi đâu phải trợ lý của cô, cô ra lệnh cho ai đấy?”

“Cô vẫn biết mình đang làm trợ lý cơ à? Tôi còn tưởng cô định làm bà chủ.” Tố Diệp cũng không tức giận, cười nhạt đáp.

Bella chạy mấy bước tới trước mặt cô, trợn mắt nói: “Đừng tưởng cô thân thiết với anh Niên là tôi phải nhường cô.”

Hai người đứng rất gần, đến mức Tố Diệp giơ tay ra là có thể véo lên má cô ta khiến cô ta la oai oái: “Cô làm cái gì vậy?”

Ở phòng ngoài, Niên Bách Ngạn đang gọi điện thoại hình như nhìn thấy cảnh này, nhưng anh cũng không thể hiện quá nhiều cảm xúc, tiếp tục bận rộn bàn công việc.

Bella không thoát dứt được tay cô ra thế nên càng tiện để Tố Diệp nhìn thật rõ gương mặt cô ta: “Tôi ấy à cũng muốn được yêu chiều thì kiêu một chút, nhưng thực sự là tôi không thể nhìn nổi cô bị cháy nắng đen thui.”

“Ý cô là gì?” Bella ngẩn người.

“Cầm kem chống nắng của tôi đi, lên xe thì bôi vào. Cô là trợ lý của anh ấy. Người đi trước đi sau đều phải rạng rỡ xinh đẹp như nhau. Cô nhìn lại cái mặt mình đi, đã bao lâu không chăm sóc rồi? Lên cả đốm rồi kìa!”

“Hả?” Bella như nghe thấy một mối nguy hiểm, sắc mặt chợt thay đổi. Cô ta chạy như bay tới bên gương, nhìn trái nhìn phải gương mặt của mình, chẳng mấy chốc trợn tròn hai mắt.

“Về điểm này cô phải học hỏi Hứa Đồng rồi. Trợ lý chính là bộ mặt của ông chủ, bị mặt trời hủy hoại rồi còn ra ngoài bàn chuyện làm ăn kiểu gì được?” Tố Diệp hiếm khi tốt bụng như vậy, tùy ý đặt lọ kem chống nắng của mình lên mặt bàn: “Loại này mới nhất đấy, chống nắng vật lý, bôi một lần tốt cả đời, đừng nói là tôi không giúp cô.”

Bella do dự cầm lấy: “Tôi không định cảm ơn cô đâu.”

“Lời cảm ơn của cô đối với tôi không đáng một đồng.” Nói xong Tố Diệp quay người bỏ đi.

Bella sửng sờ giây lát, sau đó vội vàng mở lọ kem ra, cứu lấy gương mặt mình.

Tối qua Niên Bách Ngạn đã nói rõ lịch trình ngày hôm nay sẽ rất kín. Hơn nữa cô phải đi theo cả hành trình. Thế nên mới sáng dậy Tố Diệp cũng không hỏi cặn kẽ họ sẽ đi những đâu. Tối qua Niên Bách Ngạn mang tới cho cô một trải nghiệm tình ái kịch liệt và “thịnh soạn”, trông tinh thần anh rất sáng khoái, cô thì mệt rũ như cái giẻ lau thế nên cũng chẳng còn tâm trí đâu dò hỏi.

Tài xế Will Smith đang làm những công việc kiểm tra xe cộ lần cuối cùng. Tố Diệp ngồi dưới đất vừa nghịch nước vừa xem anh ta lau xe. Smith vẫn nói liến thoắng một cách thoải mái, chốc chốc lại chọc cho cô cười ngặt ngoẽo.

Cuối cùng, Tố Diệp bỗng nhớ ra một chuyện, ngẩng đầu hỏi anh ta: “Nếu anh biết mười hai ngoại ngữ vậy tôi kiểm tra anh một chút nhé.”

Smith dương dương tự đắc, vỗ ngực nói chắc chắn không thể làm khó anh ta. Tố Diệp bèn miêu tả đại khái lại cuộc nói chuyện cô nghe được Kỳ Đông Nham nói chuyện điện thoại hôm qua khi ở trên boong tàu. Lúc đó Kỳ Đông Nham không nói tiếng Anh, tốc độ lại nhanh, cô

chỉ nhớ được vài từ vụn vặt như vậy thôi. Ai ngờ Smith nghe xong bỗng cười lớn: “Tôi đã nói không làm khó được tôi mà.”

Hai mắt Tố Diệp sáng rực: “Anh biết nó có nghĩa là gì?”

Nét mặt Smith hãnh diện: “Là tiếng Hà Lan. Cô biết là ở Nam Phi rất nhiều người nói tiếng Hà Lan mà.”

Lúc đó Tố Diệp mới bừng tỉnh ngộ. Nếu không tại sao cô lại thấy quen thuộc đến thế. Thì ra đó chính là thứ ngôn ngữ đa phần người bản địa sử dụng. Có một lần Niên Bách Ngạn nhận điện thoại cô cũng từng nghe anh nói bằng tiếng Hà Lan.

“Vậy mấy từ tôi nói với anh có nghĩa là gì?”

Smith không cần suy nghĩ: “Tiền vốn, tài khoản của tôi.”

Tố Diệp gật đầu, rồi lại nghĩ một lúc. Cô cố gắng nhớ lại thêm hai từ nữa nói cho Smith nghe. Smith đã lau xong xe, đang rửa tay, sau khi nghe xong mỉm cười nói: “Từ đầu tiên có nghĩa là chuyển khoản. Từ thứ hai rất đơn giản, là số ba trăm triệu.”

Sau khi nghe Smith giải thích, suy nghĩ đầu tiên của Tố Diệp là không biết Kỷ Đông Nham định chuyển cho ai ba trăm triệu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có gì bất thường. Đang chìm trong miên man suy nghĩ, có một sức mạnh kéo cô đứng dậy. Cô quay đầu liền nhìn thấy đôi mắt Niên Bách Ngạn. Cô bám lấy cánh tay anh, bất giác mỉm cười.

“Lên xe đi!” Anh nhẹ nhàng nói một câu.

Tố Diệp gật đầu, khoác tay anh. Khi anh vừa mở cửa xe, suy nghĩ của cô chợt sáng bừng lên. Không phải Kỷ Đông Nham chuyển tiền

cho người khác mà không biết anh ta muốn ai chuyển vào tài khoản của anh ta ba trăm triệu.

Nếu như vậy thì càng dễ hiểu hơn. Ngày đấu thầu đang cận kề trước mắt, số tiền này nhất định anh ta dùng để giành mỏ kim cương. Nghĩ lại cô thấy mình thật không có đạo đức, lại vô tình nghe trộm bí mật của người khác.

“Em nghĩ gì vậy?” Thấy cô sau khi lên xe cứ mơ mơ màng màng, Niên Bách Ngạn đặt cặp tài liệu sang một bên, kéo tay cô lại hỏi.

Smith và Bella ngồi ở ghế trước, ghế sau đủ chỗ cho hai người họ. Tố Diệp cũng chẳng quan tâm tới ánh mắt của Bella, cô khẽ dựa vào người Niên Bách Ngạn, áp môi lên tai anh, thấp giọng nũng nịu nói: “Nghĩ xem tối qua anh xấu tính đến mức nào.”

Bờ môi Niên Bách Ngạn khẽ cong lên, nhân lúc xe ngoẹo, anh nghiêng người về phía cô, khẽ cười: “Xấu đến mức nào?”

“Anh đáng ghét!” Tố Diệp rất ít khi thấy anh phối hợp như vậy ở chốn đông người. Mặt cô khẽ đỏ bừng, đánh nhẹ lên vai anh, khiến anh cười sáng khoái.

Bella liếc nhìn ghế sau qua gương chiếu hậu, không biết xảy ra chuyện gì, thấy Niên Bách Ngạn bất ngờ cười lớn cô ta vô cùng kinh ngạc.

Họ phải tới tìm một thương nhân kinh doanh kim cương tên là Xương Đồ, con lai người Trung Ấn. Ông ta một nửa là người Trung Quốc, mở một cửa hàng kim cương ở Cape Town, Nam Phi. Sở dĩ phải tới tìm ông ta là vì một viên kim cương quý hiếm. Giữa đường, Niên Bách Ngạn đã cho Tố Diệp xem bản vẽ của viên kim cương đó, số cara đương nhiên không cần nói nhiều, cái quý hiếm chính là màu

sắc của nó.

Màu xanh ngọc, là một viên kim cương biến màu hiếm có trên đời.

Khi ở trong bóng tối nó sẽ mang màu xanh dương nhưng khi mang ra dưới ánh nắng nó sẽ biến từ màu xanh lục sang màu xanh lam, rực rỡ chói mắt, một bảo vật tuyệt thế, niềm ao ước của rất nhiều thương nhân. Tố Diệp cảm thấy viên kim cương trên cổ mình đã đẹp lắm rồi, nhưng sau khi nhìn bức vẽ mới biết đời là vô tận, không có cái tốt nhất chỉ có cái tốt hơn. Cộng thêm số cara cực lớn, đủ để tưởng tượng ra giá trị của nó.

Kim cương, loại đá có thể khúc xạ tinh thể nhỏ cacbon đơn chất tạo thành ánh sáng rực rỡ, một khi tăng giá trị đầu tư và vị thế của nó lên thì đủ để hiện rõ một màn cạnh tranh đẫm máu phía sau vì điều này liên quan tới quyền lực, tiền bạc, địa vị thậm chí là một trò chơi bạo lực của tình yêu.

Đương nhiên, một viên kim cương bình thường không đủ một cara, không đủ tiêu chuẩn 4C* thì chẳng có gì nguy hiểm vì nó không đủ giá trị để đầu tư, cùng lắm chỉ có thể dùng để ngắm mà thôi. Thế nên Tố Diệp rất háo hức được tận mắt nhìn thấy viên kim cương quý giá kia.

*Tiêu chuẩn 4C của kim cương là tiêu chuẩn để phân cấp chất lượng kim cương, được giám định bởi trung tâm giám định SBJ theo tiêu chuẩn quốc tế hiện hành của GIA (Học viện đào tạo, giám định kim cương tại Hoa Kỳ) gồm có: Cấp độ màu, cấp độ tinh khiết, cấp độ cắt mài và trọng lượng.

Ai ngờ, khi Niên Bách Ngạn dẫn cô đi xuyên qua ngõ hẻm, cuối cùng tới được cửa hàng này, Tố Diệp mới thật sự chấn động. Khác một trời một vực với những cửa hàng nguy nga tráng lệ trong tưởng

tượng của cô, cửa hàng của Xương Đồ vô cùng khiêm tốn và khuất dạng. Nó nằm tại một khu văn phòng tập trung đa phần người da trắng của Cape Town, nhìn từ ngoài vào không thể giản dị hơn, không phải kiểu kiến trúc phô trương gì. Đi vào trong lên tầng bốn, cứ thế đâm thẳng vào chính là cửa hàng kim cương này.

Bên ngoài không có bất kỳ quảng cáo hay biển hiệu nào liên quan tới kim cương, dù chỉ là một biểu tượng đại diện cũng không. Niên Bách Ngạn nói với Tố Diệp, Xương Đồ sống lâu năm ở Nam Phi, có sở trường tìm kiếm những viên kim cương quý hiếm. Một lượng lớn kim cương ông ta nắm trong tay đều không bán ra ngoài, thậm chí có thể nói trên thị trường hầu như không có cơ hội nhìn thấy những viên kim cương ông ta sưu tập. Cửa hàng của ông ta không cần quảng cáo thu hút khách, đều do người quen dẫn tới, không phải khách quen tuyệt đối không tiếp, những khách hàng rải rác cũng từ chối gặp. Cửa hàng này chỉ mở thoải mái cho du khách trong nước.

Thời gian này ở Nam Phi Tố Diệp cũng mở mang thêm không ít kiến thức. Cô biết rằng cửa hàng càng giàu có thì càng khiêm tốn. Nhưng cô cũng không hiểu cách làm của Xương Đồ, trước khi vào cửa cô tò mò hỏi Niên Bách Ngạn: “Nếu đã mở thoải mái cho du khách thì liệu kim cương của ông ta có quý giá đến thế không?” Trong ấn tượng của cô kiểu làm ăn quần chúng này, đa phần kim cương đều có giá thấp hoặc trung bình.

Niên Bách Ngạn sửa lại: “Ồ ẩn trong chốn thành thị, những kim cương trong bộ sưu tập của ông ta tuyệt đối không trưng bày cho du khách xem.”

Bella đi đằng sau bổ sung: “Xương Đồ là sư phụ kim cương chúng ta hợp tác thường xuyên.”

Lúc đó Tố Diệp mới hiểu ra.

Tình trạng trị an ở Nam Phi vô cùng ác liệt, biết người biết ta thì sẽ an toàn. Nhưng cô cũng không thể tưởng tượng ra cửa hàng của Xương Đồ lại thấp bé tới cực điểm. So với tiêu chuẩn cửa hàng trong nước mà nói nó có thể dùng hai từ “sơ sài” để hình dung.

Một cửa hàng chưa tới hai trăm mét vuông, còn chưa rộng bằng căn phòng ngủ sáng nay cô bước ra. Bên trong bày những tủ thủy tinh tập trung. Trong tủ có để nhẫn kim cương, dây chuyền kim cương, lắc tay, lắc chân, hoa cài... Có cả kim cương không, thậm chí là kim cương thô chưa qua mài giũa. Đây đúng là cảnh tượng chưa từng nhìn thấy trong nước.

Trong cửa hàng chỉ có một nhân viên, trong tủ cũng không lắp đèn, không rực rỡ lấp lánh như các cửa hàng đá quý khác. Nhưng nếu nhìn kỹ cũng có thể nhìn thấy một camera lỗ kim giấu trong góc, còn cả thủy tinh công nghiệp với kỹ thuật đặc biệt để chống bom đạn. Bella tới trước thông báo, người nhân viên gật đầu, đi sang một bên, có lẽ là gọi điện cho Xương Đồ.

Nhân lúc đó, Tố Diệp quan sát kỹ kim cương trong tủ, chẳng mấy chốc đã xua tan ý nghĩ xem thường cửa hàng này. Cô lấy điện thoại ra, chiếu lên mỗi viên kim cương chỉ khoảng 50 lạng. Chẳng mấy chốc ánh sáng của nó đã phát ra, kích thích khiến con người của cô chột co rụt lại. Càng không cần kể tới những viên từ một cara trở lên đặt bên cạnh.

Đương nhiên, đây đều chỉ là những viên tầm thường. Cô hoàn toàn tin lời của Niên Bách Ngạn, kim cương cao cấp sẽ không bày trong tủ, chỉ có khách hàng với yêu cầu đặc biệt mới có thể nhìn thấy.

Đây có lẽ chính là cách thức kinh doanh của Xương Đồ.

Vì đối với những người mua sắm bình thường, chất lượng của kim cương không có nhiều ý nghĩa. Chỉ cần màu sắc và độ tinh khiết từ trung bình trở lên là được. Hơn nữa ngoại trừ những người chuyên nghiệp và máy móc công nghệ cao, mắt thường khó mà phân biệt được, nhưng giá trị thì sẽ chênh lệch khá lớn. Cái khiến người tiêu dùng bình thường quan tâm nhất là giá. Thế nên, kim cương từ một cara trở lên không cần theo đuổi chất lượng quá cao.

Nhân lúc Xương Đồ chưa tới, Niên Bách Ngạn lại giải thích từng thứ một cho Tố Diệp. Mỗi một viên kim cương ở cửa hàng này bán ra ngoài đều giảm 70% hoặc thấp hơn nữa so với trong nước. Trữ lượng kim cương càng cao, chất lượng càng cao thì giá càng thấp so với trong nước. Thế nên khách hàng bình thường tới đây mua sắm tiết kiệm nhất là mua kim cương từ một cara trở xuống. Nếu là khách quen tới lấy hàng thì giá còn thấp hơn.

Trên tường, Tố Diệp lại nhìn thấy không ít ảnh, là một gia đình ba người. Người đàn ông bé nhỏ còm nhom nhưng đôi mắt rất sáng. Bên cạnh ông ta là một người phụ nữ với nụ cười dịu dàng, trông có vẻ là người Trung Quốc. Đứa bé đứng giữa hai người, là một cậu con trai, tóc xoăn tít trông rất đáng yêu.

“Đây là vợ và con trai của Xương Đồ, nhưng đều không còn nữa.” Niên Bách Ngạn liếc nhìn bức ảnh rồi nói.

Ánh mắt Tố Diệp khựng lại: “Không còn nữa nghĩa là...”

“Hai năm trước, vợ và con của Xương Đồ đã bị giết hại trong một vụ cướp.” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn nghe rất bình thản.

Nhưng Tố Diệp lại giật nảy mình vì nội dung đằng sau sự bình thản ấy.

“Kim cương, một hai viên thì không đủ khiến người ta nảy sinh lòng tham. Nhưng đối với người kinh doanh kim cương mà nói, khi một lượng lớn kim cương tập trung lại đồng nghĩa với một lợi ích và một mối nguy hiểm cực lớn.” Niên Bách Ngạn khẽ thở dài.

Khi trước Xương Đồ kinh doanh kim cương lẻ. Vì chất lượng tốt, giá lại thấp, thế nên nguồn khách hàng dồi dào cũng mang lại cho ông ta lợi nhuận khổng lồ. Ông ta đón vợ và con cùng tới Nam Phi sinh sống. Càng giàu có thì càng nguy hiểm, tài sản của ông ta thu hút sự chú ý của không ít kẻ. Trong một đêm mưa, chúng đã tới cướp sạch cửa hàng của ông ta. Khi đó Xương Đồ không có nhà, chỉ có vợ ông ta trông cửa hàng, đứa con đang ngồi học bài. Cứ như vậy, lũ cướp lấy hết kim cương, giết chết người vợ và cậu con trai.

Nỗi đau mất vợ con khiến Xương Đồ từ đó không bao giờ bán lẻ kim cương nữa, cửa hàng cũng trở nên khiêm tốn.

“Đã bắt được lũ cướp ấy chưa?” Tố Diệp nhìn đứa trẻ đáng yêu trong bức ảnh, lòng cũng thắt lại.

“Bắt được rồi. Tất cả đều nhờ số hiệu khắc dưới kim cương.” Niên Bách Ngạn nói: “Đa phần kim cương ở Nam Phi trước khi được đưa vào tiêu thụ đều phải trải qua hai trình tự. Một là thông qua bộ phận giám định có uy tín để nhận được “chứng minh thư”, rồi sau đó sẽ khắc con số phía dưới kim cương bằng tia laze. Bằng cách này sẽ ghi chép lại được “thân phận” của mỗi viên kim cương trên khắp thế giới một cách rõ ràng, thế nên đã cung cấp được manh mối cho cảnh sát.”

“Giống như viên kim cương trên cổ em?” Số hiệu trên viên kim cương này là độc nhất trong các loại độc nhất.

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Đúng vậy!”

Tố Diệp nhìn bức ảnh rồi lại thở dài: “Dù bắt được lũ cướp thì sao chứ? Mất đi người thân, đó là nỗi đau cả đời.” Dứt lời cô quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Sau lưng anh có bao nhiêu nguy hiểm? Xương Đồ chẳng qua chỉ là ông chủ một cửa hàng mà đã thê thảm như vậy, anh thì sao? Trong tay anh nắm cả mỏ kim cương, có bao nhiêu người muốn lấy mạng anh?”

Niên Bách Ngạn giơ tay khẽ vuốt tóc cô, mỉm cười: “Không ít đâu!”

Hai chữ này đè nặng trong lòng khiến cô không sao thở được.

“Nếu là trước đây anh sẽ không quá quan tâm được mất, nhưng giờ khác rồi.” Niên Bách Ngạn nhận ra sự lo lắng của cô. Anh siết chặt tay, cho cô thêm sức mạnh: “Giờ anh đã có em thế nên càng phải cẩn trọng hơn.”

Trái tim cô được anh lấp đầy, bất giác sát lại gần, nắm chặt tay anh không buông.

Đúng lúc ấy có một giọng nói u sầu vang lên nhạt nhòa: “Hôm nay cơn gió nào đưa anh Niên đến đây vậy?”

Một câu nói tiếng Trung chính gốc, không nghe ra một chút tạp âm nào. Thế nên Tố Diệp đoán không sai, vợ của Xương Đồ là người Trung Quốc. Cô quay đầu lại nhìn người đàn ông như bước từ trong bức ảnh ra, vẫn cái dáng nhỏ thó gầy gò đó. Chỉ có điều khác là ánh mắt ông ta cũng u ám như căn tiệm này vậy. Sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, ông ta không thể hiện quá nhiều, chỉ đi vòng ra trước mặt họ, nét mặt vô cảm như cánh buồm đã khô cong trước gió...

Quyển 4 - Chương 186: Nói dối cũng không đở mặt ư!

Giọng nói của Xương Đồ thoát nghe khô khan, the thé như chiếc cửa kéo qua kéo lại trên miếng sắt gỉ, khiến người ta rất không thoải mái, cộng thêm với khuôn mặt đỏ của ông ta, không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể nhìn ra những gian nan và đau khổ đã từng trải qua. Nếu Tố Diệp chưa từng nghe kể về quá khứ của ông ta, thì ngay từ giây phút đầu tiên cô sẽ thấy phản cảm với tướng mạo và giọng nói ấy. Nhưng khi nhìn thấy Xương Đồ, cô bèn liên tưởng tới thảm cảnh khi cả vợ và con trai cùng bị giết hại, ngập tràn đồng cảm với ông ta.

Niên Bách Ngạn dường như đã quá quen với thái độ này, anh đi thẳng vào chuyện chính: “Thối tôi tới đây không phải là gió mà là những báu vật quý giá của anh Xương.”

Tố Diệp nhìn thấy khóe môi Xương Đồ khẽ cử động đôi chút, đôi mắt đục ngầu như chất chứa tâm sự gì đó, ông ta nói rất nhanh: “Nếu mỏ kim cương được đấu thầu đã xôn xao trong giới thì thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tôi không muốn nhúng tay vào.”

“Tôi chỉ muốn làm một giao dịch lấy tiền trao vật với ông, đơn giản vậy thôi.” Niên Bách Ngạn giơ tay ra, Bella đưa anh tấm ảnh, anh chuyển cho Xương Đồ.

Xương Đồ nhìn bức ảnh một cái, rồi ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh Niên quả không hổ nhân tài trong giới. Một bức ảnh khó kiếm thế này mà anh cũng có được.”

Bức ảnh đó Tố Diệp cũng từng nhìn qua, chính là chụp viên kim

cương màu xanh ngọc đỏ.

“Anh Xương Đồ! Chúng ta vào trong nói chuyện.” Niên Bách Ngạn làm động tác “mời”.

Xương Đồ khẽ gật đầu, cùng Niên Bách Ngạn đi vào trong nhà. Cửa phòng không khóa. Mặc dù Tố Diệp không nghe rõ bên trong nói chuyện gì nhưng có thể nhìn được nét mặt của hai người.

Tiếng nói của họ được đè xuống rất thấp, rất thấp. Xương Đồ nói một lúc rồi không biết Niên Bách Ngạn lại nói gì đó với ông ta, trông có vẻ như đang bàn bạc giá tiền viên kim cương. Xương Đồ lắc đầu.

Tố Diệp không còn tâm trạng nhìn các loại kim cương trong tủ nữa. Chốc chốc cô lại liếc mắt vào trong căn phòng. Nét mặt Xương Đồ có vẻ rất kiên quyết, nhưng Niên Bách Ngạn dường như còn kiên trì hơn. Cuối cùng, cô kéo tay Bella đang ung dung đứng thử dây chuyền ở bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Cô biết đọc khẩu hình miệng không?”

Bella ngạc nhiên: “Hả?”

“Cô có hiểu được họ đang nói chuyện gì không?” Tố Diệp nheo mắt nhìn vào gương mặt hơi nghiêng của Niên Bách Ngạn qua khe cửa, bờ môi anh hơi động đậy.

Bella lắc đầu.

“Làm được tới chức trợ lý cấp cao như cô đáng lẽ phải trên thông thiên văn dưới tường địa lý chứ?”

“Hứa Đồng có biết không?”

Tố Diệp ngăn người, một lúc sau mới nói: “Tôi còn tưởng cô hơn cô ấy một bậc.”

Bella lờm cô: “Anh Niên vẫn luôn muốn mua lại viên kim cương ấy. Một người mua, một người bán, có gì đáng để nghe trộm đâu.” Nói xong lại hờn hờn ngắm nghía sợi dây chuyền mình thích.

Tố Diệp cảm thấy Bella nói vậy cũng không phải không có lý. Cô đang định nhìn khắp căn phòng, tìm kiếm xem có thứ gì vừa tiền có thể mua không, chợt thấy Xương Đồ trong phòng bỗng nhiên giơ tay chỉ về phía cô. Cô hơi sững sờ, tưởng rằng đó chỉ là một hành động vô tình của ông ta, nhưng sau đó Niên Bách Ngạn cũng quay đầu nhìn về phía cô, ánh mắt hơi trầm xuống. Nhìn về phía Xương Đồ, hàng lông mày của ông ta toát lên một vẻ nghiêm nghị.

Lúc này cô mới ý thức được, chủ đề hai người vừa nói có thể liên quan tới cô. Nhưng họ nói gì về cô nhỉ? Cô liếc nhìn gương mặt Xương Đồ, ánh mắt ông ta nhìn Niên Bách Ngạn có phần né tránh rồi lại lắc đầu nguầy nguậy. Dường như ý thức được Tố Diệp đang nhìn với vẻ phỏng đoán, Xương Đồ đi tới đóng rầm cửa lại, hoàn toàn cách ly phòng trong phòng ngoài.

Tố Diệp bỗng nhiên có cảm giác mình bị đuổi khỏi nhà. Bella đứng bên cười nói: “Thật sự tôi chưa thấy người nào tò mò như cô.”

Cô mặc kệ Bella.

Niên Bách Ngạn và Xương Đồ nói chuyện không lâu lắm. Sau khi cuộc gặp mặt kết thúc, ba người họ lại trở về xe. Will Smith đang nghe nhạc, thấy họ quay lại lập tức tắt nhạc đi, mở cửa xe ra.

Lên xe, Niên Bách Ngạn không bảo Smith lái xe ngay mà nhìn ra ngoài cửa xe như đang suy nghĩ chuyện gì. Ánh mắt anh u tối sâu

xa, không thể đọc ra đang nghĩ gì. Bella đương nhiên không dám hỏi nhiều nhưng Tố Diệp ngồi gần anh nhất, sau một lúc im lặng cuối cùng cô cũng lên tiếng hỏi: “Viên kim cương đó...”

“Không nằm trong tay Xương Đồ.” Niên Bách Ngạn không hề giấu giếm.

Tố Diệp ngơ ngẩn: “Bị ông ấy bán mất rồi?”

“Có lẽ vậy.”

“Lái xe!” Niên Bách Ngạn ra lệnh.

Smith gật đầu.

Xe vừa mới khởi động, Tố Diệp liền nắm chặt tay Niên Bách Ngạn, nhíu mày: “Không đúng! Em cảm thấy Xương Đồ đang nói dối.”

Nghe thấy vậy, Niên Bách Ngạn giơ tay gõ lên ghế lái. Smith lập tức tắt máy. Tố Diệp nhìn vào đôi mắt do dự của Niên Bách Ngạn, nhớ lại ánh mắt né tránh ban nãy khi nãy của Xương Đồ, cô bạo dạn đoán: “Nếu cả quá trình hai người chỉ bàn bạc về viên kim cương đó thì em cảm thấy nó vẫn còn ở trong tay Xương Đồ. Ông ta cố ý che giấu chỉ có hai mục đích, một là ông ta thật lòng không muốn bán, hai là có mục đích khác.”

Niên Bách Ngạn như có suy nghĩ gì đó.

Tố Diệp không nói thêm nhiều. Thật ra cô muốn hỏi vừa nãy anh đã nói gì đề cập đến cô hơn. Cô nhìn rất rõ, động tác đó của Xương Đồ không phải tùy ý, mà sự nghiêm nghị trong giây lát ấy của Niên Bách Ngạn chắc chắn cũng có lý do.

Trên ghế sau, Niên Bách Ngạn suy nghĩ một lúc lâu mới giơ tay vỗ nhẹ lên đầu cô, rồi dặn dò Bella: “Ba người ở lại trên xe.”

Bella gật đầu.

“Niên Bách Ngạn!” Tố Diệp giữ tay anh lại.

Anh khẽ cười: “Anh đi một lát sẽ quay lại.”

Tố Diệp nhẹ nhàng gật đầu.

Khi Niên Bách Ngạn quay trở lại khu văn phòng, Bella quay lại nhìn Tố Diệp: “Không ngờ cô còn biết đọc tâm lý người khác.”

“Tôi là bác sỹ tâm lý.” Tố Diệp chỉ một lòng lo lắng không biết Niên Bách Ngạn có lấy được viên kim cương đó không, chẳng mấy để ý tới mấy lời chế giễu của Bella.

Bella chớp mắt mấy cái: “Không phải cô là người nhà họ Diệp sao?”

Cô quay đầu nhìn Bella, ánh mắt như bó tay trước trí thông minh của cô ta: “Người nhà họ Diệp thì không được làm bác sỹ tâm lý à?”

Bella ghen lời.

Khoảng gần nửa tiếng sau, từ xa Tố Diệp nhìn thấy bóng Niên Bách Ngạn, cô quyết định xuống xe đi về phía anh.

“Thế nào rồi?”

Niên Bách Ngạn nắm tay cô, khi quay lại xe anh bỗng thở dài: “Xem ra Tinh Thạch vô duyên với viên kim cương đó rồi.”

Bella nghe xong nhìn Niên Bách Ngạn bằng ánh mắt kỳ lạ.

Tố Diệp cũng hiểu ý anh muốn nói, biết anh đã cố gắng hết sức, cô dựa vào anh an ủi: “Vậy chúng ta có thể tìm những viên kim cương tốt hơn.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô mỉm cười, không nói gì nữa.

Sau khi chiếc xe đi khỏi khu vực của cửa hàng kim cương. Niên Bách Ngạn bảo Smith và Bella lái xe đi trước, anh định đưa Tố Diệp đi dạo một lát. Tố Diệp nghe xong đương nhiên rất vui. Bella nhìn Niên Bách Ngạn chần chừ định nói gì đó, một lúc lâu sau cô ta mới ngập ngừng: “Anh Niên! Anh đừng nên đi dạo thì hơn.”

Còn chưa đợi Niên Bách Ngạn lên tiếng, Tố Diệp đã dựa vào anh, cười: “Bách Ngạn! Anh tìm được một bảo mẫu rồi đấy.”

Niên Bách Ngạn nhìn ra cô đang hờn dỗi. Anh nhìn Bella: “Không sao, chúng ta đi thôi!”

Bella thấy anh kiên quyết cũng gật đầu rời đi.

Bữa trưa, Niên Bách Ngạn chọn một nhà hàng không tồi, thật sự đã đi dạo phố cùng Tố Diệp rất lâu mới ngồi vào đây dùng bữa. Bên cạnh họ còn đặt túi lớn túi nhỏ, còn cả mấy món đồ chơi bán ở đây.

Chỉ có điều lúc dùng cơm, tâm trạng Niên Bách Ngạn khá nặng nề, không biết đang nghĩ chuyện gì. Tố Diệp không biết mình có nên hỏi quá nhiều về chuyện làm ăn của anh không. Cô chỉ cảm thấy không khí có phần yên tĩnh, liền tìm chủ đề để nói chuyện, còn anh chỉ nhìn cô. Cô nói, anh nghe.

Tố Diệp cảm thấy có chút thất bại.

Khi người phục vụ bưng món chính lên, ớt xanh dùng để trang trí cũng xuất hiện trên đĩa. Tố Diệp đang mải suy đoán tâm tư của Niên Bách Ngạn, không suy nghĩ gì cả cứ thế xiên một miếng ớt xanh đưa lên miệng. Ngay lập tức, cảm giác cay xè xông lên cổ họng, kéo từ họng xuống tận dạ dày, khó chịu muốn nổ tung.

Không ngờ ớt xanh ở Nam Phi còn cay hơn ở Trung Quốc.

Mắt cô đỏ ửng, nước mắt cũng vòng quay hốc mắt chực tuôn trào. Tố Diệp đang định dùng bộ dạng đáng thương của mình thu hút sự chú ý của Niên Bách Ngạn, nhưng thấy anh vẫn cúi đầu im lặng ăn cơm, có lẽ là vẫn còn đang lo chuyện công việc. Dự định kể khổ nhanh chóng tan đi, nghỉ một lát, đợi khi nước mắt nước mũi đã “ai về nhà nấy”, cô lại xiên thêm một miếng ớt xanh, nhưng lần này đưa tới miệng Niên Bách Ngạn.

“Anh yêu! Món ăn của nhà hàng này thật đúng như danh tiếng, đến món trang trí mà cũng rất ngon, anh nếm thử đi.”

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới thoát khỏi trạng thái mơ màng, thấy cô cầm miếng ớt xanh đang đưa trước mặt, anh mỉm cười dịu dàng: “Em thích ăn ớt xanh từ khi nào vậy?”

“Em không thích! Nhưng nhà hàng này làm rất ngon, rất hợp khẩu vị, người kén chọn thế nào cũng sẽ thích thôi.” Tố Diệp mỉm cười đầy quyến rũ, không khác gì con rắn trong vườn địa đàng mê hoặc Adam và Eva ăn trái táo.

Niên Bách Ngạn cũng rất thật thà, không suy nghĩ gì cứ thế cắn một nửa quả rất to.

Tố Diệp ngay lập tức sáng mắt nhìn biểu cảm của Niên Bách Ngạn,

chỉ đợi anh mặt đỏ tía tai vì cay, nước mắt nước mũi chảy ra. Vì ở bên nhau một thời gian, cô biết rõ Niên Bách Ngạn là người không ăn được cay.

Vậy mà Niên Bách Ngạn bình tĩnh ngoài tưởng tượng của cô.

Từ lúc cắn cho tới khi nhai hết miếng ớt xanh, thần sắc anh không hề thay đổi, thậm chí đến lông mày cũng không động đậy, chứ chưa nói gì tới những gì cô trông đợi.

“Sao rồi?” Cô tò mò hỏi. Sao? Anh không thấy cay sao?

Niên Bách Ngạn lấy khăn giấy lau miệng, gật đầu: “Cũng khá ngon!”

“Á!” Tố Diệp hoài nghi nhú mày, ngon ư?

“Không cay sao?”

Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Không cay!”

Tố Diệp do dự nhìn anh. Không thể nào, vừa nãy cay tới nổi miệng cô suýt phun lửa. Nhưng nét mặt điềm nhiên của anh không giống như đang nói dối. Cô nhất thời cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, ăn nốt miếng còn lại. Ngay lập tức cay tới nổi suýt nhảy lên khỏi ghế.

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện vừa nãy vẫn còn bình thản bống bặt cười ha ha. Anh nhìn cô, ánh mắt trêu đùa. Tố Diệp biết mình đã mắc bẫy, không biết là vì tức giận hay vì quá cay, mặt cô đỏ bừng lên, cô hét lên với người đàn ông trước nay không biết đùa cợt là gì này: “Niên Bách Ngạn! Anh nói dối không biết đỏ mặt sao? Cay chết đi được!”

Nụ cười của Niên Bách Ngạn lan từ môi tới tận đáy mắt: “Không phải

nói không cay sao?”

Tố Diệp bị chiếu tướng, tức giận: “Làm gì có ai lừa người khác như anh chứ?”

“Đó gọi là gậy ông đập lưng ông.” Niên Bách Ngạn giơ tay, xoa đầu cô như đang trừng phạt.

“Chẳng phải anh không ăn được cay sao?”

“Sự thật là anh suýt nữa bị cay chết.” Có lẽ thật sự là rất cay, Niên Bách Ngạn vừa nói vừa phải liên tục uống nước.

Tố Diệp cũng không nhịn được cười.

Quyển 4 - Chương 187: Vậy thì làm bà chủ

Trong cửa hàng vẫn còn những người khách khác, họ đều bị đôi tình nhân ngọt ngào này thu hút, lần lượt đưa mắt nhìn chăm chú. Niên Bách Ngạn dường như cũng không sợ ánh mắt của những người khác, nụ cười tràn đầy gương mặt anh.

Trải qua khoảng thời gian “tự làm khổ nhau” vừa rồi, bầu không khí im ắng từ đầu tới giờ cũng biến mất một cách kỳ lạ. Thấy đầu mày anh dần ra, Tố Diệp mới hoàn toàn yên tâm, mím môi hỏi: “Viên kim cương đó thật sự quan trọng vậy sao?”

Niên Bách Ngạn hiểu cô lấy ớt xanh ra chọc anh là muốn xoa dịu bầu không khí. Anh bỗng cảm thấy ấm áp trong lòng, giơ tay về phía cô: “Lại đây!”

Tố Diệp bèn cầm đĩa lên, đứng dậy, vòng tới ngồi xuống bên cạnh anh. Như vậy, hơi thở của hai người lại hòa làm một.

“Em còn nhớ phượng thù Tô Châu ở trấn Thiên Đăng khi đó không?” Niên Bách Ngạn vừa nói vừa gấp đồ ăn vào đĩa của cô.

Đương nhiên là cô nhớ, nhất là cây hoa quỳnh trong sân nhà đó. Hôm đó cô được anh đưa tới phượng thù ấy. Khi gió nhẹ thổi qua, có cánh hoa quỳnh rớt xuống mái tóc và cổ áo anh, khiến anh đang bàn công việc cũng trở nên rất khác lạ. Cảnh tượng đó cô mãi mãi không bao giờ quên.

“Đồ thù và viên kim cương này có liên quan tới nhau sao?”

Niên Bách Ngạn là người làm về kim cương, thế nên có đánh chết cô cũng không tin anh sẽ chuyển ngành sang đồ thủ thũ.

“Trong tay Xương Đũ là viên kim cương hiếm cú trên đời, anh đã cú ý định mua lại nó từ rất lâu rồi.” Niãn Bách Ngạn gật đầu: “Văn hó thủ thũ củ Trung Quốc bú đại tinh thũ, trong đó kỹ thũ thủ thũ Hàng Chũ cãng tinh xảo và tuyệt đẹp. Thế nên anh luôn cú suy nghĩ kết hợp văn hó truyền thống nhất củ Trung Quốc và kim cương lại làm một, trong công nghệ thiết kế và khám nạm phối hợp vào văn hó thủ thũ Hàng Chũ. Như vậy, Tinh Thạch sẽ là người đi đầu.”

Tổ Diệp luôn tin rằng anh là một người đàn ông cú nhiều suy nghĩ. Khi ở trong phòng thủ thũ cô cũng đã đoán trước đây sẽ là một sáng tạo mới củ anh. Nhưng khi được nghe chính anh nói những lời này vẫn cảm thấy tràn đầy nhiệt huyết. Nhìn nét mặt anh, tình yêu trong lòng cô cãng trở nên sâu sắc và thuần khiết.

“Lẽ nào nhất định phải là viên kim cương đó sao?” Tổ Diệp hỏi khúc mắc trong lòng.

Niên Bách Ngạn lại cho cô một câu trả lời chắc chắn: “Đúng vậy! Với tư cách là trang sức chính trong bộ sưu tập, nhất định phải là nó mới được.”

Tổ Diệp sửng sờ.

“Đừng quên chúng ta nắm trong tay kỹ thũ cắt mài bằng ngọn lửa xanh lam tiên tiến nhất. Kim cương xanh ngọc kết hợp với kỹ thũ này là không chê vào đâu được, chỉ cú như vậy nó mới cú thể trở thành viên kim cương hoàn hảo nhất.”

Tổ Diệp hiểu rồi. Cô đã từng được nhìn kỹ thũ cắt mài “lửa xanh”

của Tinh Thạch. Khi kỹ thuật này còn chưa ra đời, kỹ thuật cắt mài 71 thiết diện với mười tám và mười mũi đã trở thành biểu tượng tinh xảo của kim cương. Những viên kim cương ấy mạnh gấp 1.2 lần những viên cắt tám góc tám mũi, vì độ khó của kỹ thuật tốn nhiều thời gian nên càng đắt đỏ. Thế nhưng, kỹ thuật này nhanh chóng bị “lửa xanh” đánh bại. Kỹ thuật cắt mài mới nhất ấy đã nâng kim cương lên thành 89 thiết diện, hoàn toàn phát huy được màu sắc của kim cương. Bất luận nhìn từ góc độ nào nó cũng tỏa ra ánh sáng xanh lam lấp lánh rực rỡ. Nếu áp dụng “lửa xanh” với viên kim cương của Xương Đồ, có thể nhận thấy giá trị sẽ cao đến nhường nào. Đó là còn chưa kể tới nó sẽ là một trang sức chính được hòa nhập cùng văn hóa thâm thù truyền thống.

“Nhưng cuối cùng anh vẫn không giành được nó, không phải sao?”

Niên Bách Ngạn chau mày như đang suy nghĩ chuyện gì.

Tố Diệp cũng chìm vào suy tư. Qua những phân tích vừa rồi, cô thật sự cảm thấy viên kim cương ấy rơi vào tay anh là điều hợp lý nhất. Có rất nhiều người có ý đồ với nó, nhưng không ai có thể đưa giá trị của nó lên tới cực điểm như Niên Bách Ngạn. Cô tin rằng viên kim cương này một khi được đưa ra thị trường đúng như suy nghĩ của anh, sẽ có sức ảnh hưởng rất lớn. Vì đúng như những gì anh nói, Tinh Thạch nắm được một kỹ thuật mà các công ty kim cương khác không có – “lửa xanh”.

Kỹ thuật ấy, theo cô được biết ngay cả Kỳ Đông Nham cũng chưa nắm được.

“Ở trong cửa hàng, tại sao Xương Đồ lại chỉ tay vào em?” Cô vẫn không nén nổi tò mò.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô, có những tia sáng yếu ớt vọt ra

khỏi đáy mắt. Anh trả lời rất nhanh: “Không có gì! Ông ta chỉ cảm thấy anh đã có người đẹp bên cạnh rồi, bảo anh đừng có ngấp nghé viên kim cương đó nữa.”

Tố Diệp chớp mắt mấy cái, rồi hiểu ra: “Ông ta dùng hai từ đó để hình dung anh sao? Anh định trả giá hời nên ông ấy mới tức giận sao?”

“Không! Anh tin cái giá anh đưa ra vượt xa những người khác.”

Thế thì lại càng kỳ lạ. Rốt cuộc vì nguyên nhân gì Xương Đồ không chịu bán viên kim cương ấy?

Tố Diệp không sao hiểu nổi.

Niên Bách Ngạn dường như nhìn thấu sự nghi hoặc của cô, cười đáp: “Chúng ta không thể làm khó người ta, đúng không?”

Câu nói của anh khiến cô trêu chọc: “Hiếm có thật! Em còn tưởng anh là kiểu người muốn đạt được thì phải bất chấp thủ đoạn cơ đấy.”

“Con người phải biết tiến biết lùi mới đi xa được.” Niên Bách Ngạn nhướn mày, sát lại gần cô: “Xem ra, hình tượng gian thương của anh không thể xóa bỏ trong lòng em được rồi.”

“Anh tốt với em một chút là được rồi.” Tố Diệp cắn dũa, cười quỷ quyệt.

Niên Bách Ngạn giơ tay ôm cô: “Anh như vậy còn chưa tốt à?”

“Ngày thường anh toàn dạy dỗ em như dạy học sinh ấy, thế mà gọi là tốt à?” Cô trả đũa.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ, nhú mày có vẻ rất nghiêm túc: “Cùng lắm thì sau này anh sẽ quản em như quản con.”

“Ai để anh quản chứ?” Tố Diệp khế đánh vào người anh.

Niên Bách Ngạn bật cười.

Thấy anh cười, tâm trạng cô cũng thoải mái hơn. Cô dựa vào lòng anh: “Anh yêu! Anh phải biết rõ em giỏi nịnh lắm đấy. Em thích anh nhưng càng thích tiền của anh hơn.”

“Xem ra để duy trì tình yêu của em, anh không thể không có tiền.”

“Đương nhiên rồi! Vật chất quyết định kiến trúc thượng tầng, không có bánh mỳ để ăn lấy đâu ra thề non hẹn biển?” Tố Diệp ngẩng đầu cười với anh, những ngón tay mảnh khảnh vuốt nhẹ chiếc cằm sạch sẽ của anh: “Làm thế nào để biểu đạt tình yêu với một người con gái? Anh Niên à! Anh phải chịu chi một chút mới được.”

Niên Bách Ngạn ôm chặt cô, mặc cho cô huyên thuyên, lém lỉnh. Cuối cùng, anh nói một câu như đùa như thật: “Thế anh để em làm bà chủ gia đình, được không?”

Nụ cười trên môi Tố Diệp khựng lại, một giây sau cô hiểu ra ý của anh, gò má bắt đầu đỏ bừng lên, hắng giọng nói: “Anh nói linh tinh cái gì thế!” Dứt lời bèn bê đĩa trở về chỗ của mình.

Niên Bách Ngạn không nói gì nữa, chỉ mỉm cười nhìn cô.

Cái nhìn ấy càng khiến Tố Diệp xấu hổ, tim đập thành thịch. Cô cầm đĩa lên, xiên bừa một miếng thịt bò bỏ vào miệng. Chẳng biết thịt bò có vị gì nữa, trong đầu cô chỉ còn lại câu nói như đang đùa giỡn của Niên Bách Ngạn...

Quyển 4 - Chương 188: Nguy hiểm trùng trùng

Khoảng thời gian này Lâm Yêu Yêu ngủ không được ngon giấc, đêm nào cũng mất ngủ. Cho dù có chớp mắt được thì cũng sẽ choàng tỉnh sau giấc mơ. Nguyên nhân là vì một hôm nào đó cô nhận được một cuộc điện thoại. Là Tố Diệp gọi tới cho cô. Vượt qua nửa vòng Trái Đất, nội dung cuộc nói chuyện không khiến Lâm Yêu Yêu thấy cảm động mà ngược lại càng thêm lo lắng, sợ hãi.

Tố Diệp hỏi dò cô và Đinh Tư Thừa phòng tránh thai bằng cách nào.

Câu hỏi ấy như một quả bom cỡ khủng nổ tung trong đầu Lâm Yêu Yêu. Cô truy hỏi bức thiết Tố Diệp mới thành thật khai báo: Cô ấy đang ở Nam Phi, cùng với Niên Bách Ngạn.

Chuyện tiếp theo thì càng không cần nói nhiều, đũa ngọc cũng có thể đoán ra nguyên nhân Tố Diệp hỏi chuyện tránh thai.

Vì thế, Lâm Yêu Yêu có cảm giác như trời sắp sụp xuống. Mỗi sáng khi tỉnh dậy, trong đầu cô lại vang lên câu nói cuối cùng của Tố Diệp trong điện thoại: Yêu Yêu! Mình yêu Niên Bách Ngạn mất rồi, yêu anh ấy sâu sắc.

Tố Diệp trút bầu tâm sự một cách thẳng thắn như thế, Lâm Yêu Yêu càng hy vọng cô ấy chỉ nói đùa. Chuyện của Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc, Bạch Băng đang xôn xao khắp nơi. Bây giờ Tố Diệp lại tham gia vào, nghĩ cũng đủ biết sẽ loạn đến mức nào. Cô là bạn tốt của Tố Diệp, cũng đã từng thề bất luận xảy ra chuyện gì cũng đứng bên cạnh cô ấy. Nhưng cô không thể nào giương mắt nhìn một trần

cuồng phong bão táp sắp tới đây cuốn người bạn tốt nhất của mình đi.

Thêm nữa, cô nhớ tới cậu của Tố Diệp. Người cậu đã cầm cây kiếm dài suýt nữa thì chọc mù mắt Niên Bách Ngạn, đã từng vì Tố Diệp thân thiết với Niên Bách Ngạn mà phạt Tố Diệp quỳ trước linh vị. Cái đêm kinh hồn khiếp vía đó cả đời này cô cũng không quên được. Một khi để cậu ấy biết Tố Diệp không những đã đi Nam Phi mà còn ở cùng với Niên Bách Ngạn, thậm chí đã cùng chung chăn gối...

Lâm Yêu Yêu nghĩ đến đây đã thấy đầu đau như búa bổ.

Đình Tư Thừa nhìn ra vẻ khác thường của Lâm Yêu Yêu. Một ngày này anh lại có thời gian rảnh đi cùng cô, thường xuyên nói chuyện với bố mẹ cô. Vì chuyện này, Lâm Yêu Yêu đã phải giải thích trước mặt bố mẹ đúng hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng thay đổi được hình tượng “bắt cá hai tay” huy hoàng của mình.

Sau khi ăn tối, khoảng chín giờ hơn Đình Tư Thừa mới từ nhà của Lâm Yêu Yêu đi ra. Cô tiễn anh xuống dưới nhà. Khi sắp lên xe, Đình Tư Thừa quay người lại, dùng ánh mắt thăm dò nhìn cô một lượt.

“Sao vậy?” Lâm Yêu Yêu mỉm cười nhìn anh.

Đình Tư Thừa lại gần cô, khẽ hỏi: “Rốt cuộc em đang có tâm sự gì giấu trong lòng, không thể nói với anh sao?”

“Thật ra cũng không có gì. Anh cũng biết đấy, em ngủ không ngon giấc.”

“Chắc hẳn phải có nguyên nhân gì đó. Trước mặt bố mẹ em không nói được, giờ chỉ có hai chúng ta, lẽ nào em không thể thẳng thắn với anh sao?”

Lâm Yêu Yêu do dự đôi chút, hồi lâu mới thở dài: “Thật ra có liên quan tới Tố Diệp, em đang lo lắng cho cô ấy.”

Đình Tư Thừa hơi sửng sốt: “Cô ấy làm sao?”

Lâm Yêu Yêu tiếp tục thở dài, lần này càng nãy nề hơn, có thể thấy được sự lo lắng và bất lực trong lòng cô: “Cô ấy nói với em, cô ấy đã yêu Niên Bách Ngạn rồi.”

“Gì cơ?”

“Làm sao đây? Bây giờ em cũng không biết nên ủng hộ hay nên khuyên nhủ nữa.” Lâm Yêu Yêu chỉ mãi chìm trong nỗi day dứt của bản thân, mà không để ý tới ánh mắt lạnh lẽo, sụp đổ của Đình Tư Thừa sau khi nghe thấy câu ấy.

Rất lâu sau anh mới lên tiếng, giọng nói có phần gượng gạo: “Nói vậy là, hai người họ bây giờ... đang ở bên nhau?” Như có một báu vật luôn giấu kín trong lòng bị người ta cướp mất, trái tim anh đột nhiên trống rỗng, cảm giác tuyệt vọng sâu sắc ập tới, sau đó là một sự phẫn nộ vô cớ!

Lâm Yêu Yêu lúc này mới nhận ra những lời nói bất thường của anh. Cô ngược mắt lên nhìn anh, cố tìm ra sự khác thường nơi đáy mắt. Nhưng Đình Tư Thừa sau khi nói những lời ấy cũng nhận thấy tâm trạng của mình hơi kích động. Anh cụp mắt xuống, hắng giọng nói: “Anh là thầy hướng dẫn của cô ấy. Điều không mong muốn nhất là nhìn thấy cô ấy lầm đường lạc lối, cuối cùng lại rơi vào một hoàn cảnh khốn đốn hơn.”

“Em đang nghĩ...” Lâm Yêu Yêu thử đặt mình vào suy nghĩ của Tố Diệp, do dự nói: “Tiểu Diệp làm việc trước nay rất lý trí. Cô ấy đã

chọn Niên Bách Ngạn, có phải có lý do gì mà chúng ta không biết không?”

“Ý em là cô ấy vẫn còn chưa quên được thù hận với nhà họ Diệp?”
Đây là lý do duy nhất Đinh Tư Thừa có thể nghĩ tới để tự an ủi chính mình.

Nhưng Lâm Yêu Yêu lại lắc đầu: “Không! Lần này cô ấy nói với em một cách chần chẫn rằng mình đã yêu anh ta như thế, nhất định không phải vì báo thù.”

Đinh Tư Thừa nghe xong, chút ánh sáng yếu ớt còn sót lại nơi đáy mắt cũng lụi tàn. Sự căng thẳng trong lòng như vũng nước xoáy càng chảy càng mãnh liệt, cho tới khi cả người anh bị nuốt chửng vào vực sâu tối tăm vô tận. Phải rất lâu sau anh mới tìm lại được giọng nói của mình: “Hai người họ không thể đến với nhau, vì cuối cùng người tổn thương chắc chắn sẽ là Tiểu Diệp. Bây giờ những tin đồn về nhà họ Diệp đang xôn xao khắp nơi, Tiểu Diệp không thể làm loạn thêm nữa. Con người Niên Bách Ngạn đó nghĩ gì không ai biết rõ. Sao anh ta có thể chưa ly hôn đã tới quấy rầy Tiểu Diệp? Cho dù anh ta có ly hôn thì anh ta có thể mang lại cho Tiểu Diệp những gì? Gã đó đúng là khốn nạn!”

Nói tới câu cuối cùng, giọng nói của anh u ám đến đáng sợ.

Lâm Yêu Yêu nghe thấy câu ấy càng cảm thấy buồn phiền. Vốn dĩ cô định nói ra, để Đinh Tư Thừa cho mình lời khuyên, không ngờ đến anh cũng dằn vặt thì chuyện này đúng là không còn hy vọng gì nữa. Cô mím môi đáp: “Em cảm thấy cả hai người họ đều không phải những người tùy tiện làm bừa, nhất là Niên Bách Ngạn.” Cô nhớ lại buổi tối hôm đó ở quán bar, Niên Bách Ngạn đã lặng lẽ nhìn Tố Diệp như thế, đã âm thầm bảo vệ sự an toàn cho họ như thế. Chỉ riêng điểm này thôi, ít nhiều cũng khiến trong lòng Lâm Yêu Yêu có một

chút thiện cảm. Khi cô cảm thấy mất phương hướng sẽ tự an ủi bản thân, có lẽ sự việc không tồi tệ đến vậy, có lẽ người như Niên Bách Ngạn biết rất rõ mình đang làm gì.

Đình Tư Thừa nhìn cô, nghiêm mặt: “Yêu Yêu! Tiểu Diệp là người bạn tốt nhất của em, em không nên nói đỡ cho anh ta. Tạm thời chưa quan tâm Niên Bách Ngạn thế nào, chỉ riêng việc này thôi, tương lai sẽ thế nào chúng ta ai cũng hiểu rõ, sao em vẫn còn nuôi hy vọng chứ? Tiểu Diệp dù có lý trí cũng vẫn là phụ nữ. Phụ nữ khi đứng trước tình yêu không khó tránh khỏi những lúc hồ đồ. Những lúc thế này em càng phải ngăn cản mới phải.”

Lâm Yêu Yêu bị mấy lời của anh thức tỉnh. Sự nghi hoặc và do dự mấy ngày nay cũng bất chợt trở nên rõ ràng. Thật ra anh nói không sai, bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì mà hai người họ đến với nhau thì tương lai ra sao ai cũng có thể nhìn rất rõ. Đây gọi là “người trong cuộc thì u mê, người ngoài cuộc thì tỉnh táo”. Có lẽ Tố Diệp cũng thật sự nhất thời mê hoặc, nhất thời bồng bột thì sao?

Cô thầm đưa ra quyết định, khi nào Tố Diệp về nước cô phải lập tức nói rõ ràng chuyện này với cô ấy.

Đình Tư Thừa thấy vậy cũng nhìn ra cô đã nghĩ thông suốt, dặn dò cô thêm vài câu rồi lái xe rời đi.

Thời gian này tiết trời đã bắt đầu trở lạnh. Khi gió đêm thổi qua sẽ làm lay động những chiếc lá khiến chúng rơi lả tả. Ban đêm, vẫn có thể nhìn thấy những vì sao lác đác và vầng trăng lười liềm dịu dàng. Cảm giác u ám trong lòng Lâm Yêu Yêu cũng đã tan đi không ít. Cho tới khi xe của Đình Tư Thừa khuất dạng, cô mới kéo sát áo lại, quay người định đi lên nhà.

Một tiếng còi xe đột ngột phá vỡ sự tĩnh lặng của khu nhà.

Mấy phiến lá ngô đồng cũng rơi lộp bộp xuống mặt đất.

Lâm Yêu Yêu giật mình vì thanh âm bất ngờ ấy. Cô đưa mắt nhìn qua. Đó là một chiếc xe đỗ ở một góc của khu nhà, theo ánh mắt cô, đèn xe cũng nhấp nháy hai lần. Cô giơ tay lên che mắt, từ từ đi về phía đó.

Chủ xe ung dung như một đại gia. Một tay đặt lên cửa xe. Sau khi thấy cô đi tới, bờ môi anh ta khẽ cong lên. Sau khi nhìn rõ gương mặt ấy, nét mặt Lâm Yêu Yêu lập tức trở nên khó coi, không nói câu nào lập tức quay người đi thẳng.

“Có cần anh cùng em lên nhà tìm bác trai bác gái ôn lại chuyện cũ không?” Phía sau, giọng nói uể oải của Diệp Uyên vang lên.

Lâm Yêu Yêu dừng bước, quay đầu nhìn anh ta chằm chằm. Người đàn ông này làm gì cũng không bao giờ theo một quy luật nhất định. Cô không biết câu nào của anh ta là thật câu nào là giả. Lỡ như anh ta lên nhà thật, không biết bố mẹ lại nghĩ gì.

“Diệp Uyên! Anh cứ như oan hồn đi theo tôi làm cái gì?”

Diệp Uyên nghe xong bật cười, giơ ngón tay về phía cô: “Lại đây!”

Có điên mới lại đó!

Lâm Yêu Yêu nhìn anh ta với ánh mắt chán ghét như nhìn con chuột trong góc nhà.

Thấy vậy, Diệp Uyên thẳng thừng mở cửa xe đi xuống, đang định sải bước về phía Lâm Yêu Yêu, cô vội vàng lên tiếng: “Anh rốt cuộc định làm gì?”

Diệp Uyên dừng động tác lại, giữ nguyên tư thế mở cửa xe, một chân dẫm ra ngoài, một chân vẫn còn ở trong, cười nói: “Chúng ta nói chuyện có cần cách xa hai mét thế này không? Anh không muốn hét lên nói chuyện với em, anh tìm em có việc thật.”

Lâm Yêu Yêu cũng muốn nhanh nhanh chóng chóng kết thúc. Thế là cô bước tới, dừng bước trước mặt anh ta: “Anh nói đi!”

Diệp Uyên lại giơ tay nắm chặt tay cô. Cô kinh ngạc, đang định giăng ra thì thấy anh ta nhú mày: “Sao tay lại lạnh thế này?”

Lâm Yêu Yêu sửng sò, còn chưa kịp phản ứng lại đã thấy Diệp Uyên bước xuống xe, cởi áo khoác lên người cô, ngữ khí có phần không vui: “Anh ta lái xe đương nhiên sẽ không sợ lạnh, sao không nghĩ tới chuyện em sẽ lạnh chứ?”.

Mùi hương trên cơ thể người đàn ông xộc vào khoang mũi cô, trộn lẫn cùng với hô hấp. Là một mùi hương trong lành mà mạnh mẽ. Nhưng lời của anh ta khiến trái tim Lâm Yêu Yêu co thắt lại. Đây là lần đầu tiên cô thấy Diệp Uyên nói với giọng nghiêm túc như vậy, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Dưới ánh trăng, gương mặt Lâm Yêu Yêu rõ nét, rung động lòng người. Khi Diệp Uyên nhú mày cũng thấy đôi mắt khẽ xao động, nhất thời có chút mê đắm. Lâm Yêu Yêu cúi đầu, đợi mãi không thấy anh ta nói bèn ngẩng đầu lên, không ngờ ánh mắt hai người lại chạm phải nhau. Lúc đó cô mới lên tiếng: “Anh tìm tôi rốt cuộc có việc gì?” Cô không hiểu, anh ta tới rồi lại đợi dưới nhà? Làm sao anh ta chắc chắn cô sẽ xuống nhà?

Diệp Uyên trở lại với dáng vẻ mệt mỏi của mình, nhướn mày: “Thời gian chúng ta quen nhau cũng không ngắn, tuần này dành thời gian

cùng anh về gặp bố mẹ một chút đi.”

Lâm Yêu Yêu nhìn Diệp Uyên như nhìn một kẻ thần kinh. Một lúc sau cô mới cười khẩy, rút tay mình ra: “Hôm nay anh lại ra ngoài mà quên uống thuốc đúng không? Tôi đến gặp mặt bố mẹ anh? Dựa vào đâu?”

“Coi như giúp anh không được sao?” Xem ra Diệp Uyên gặp khó khăn thật, khẽ thở dài: “Có lẽ anh biểu đạt không được chính xác cho lắm. Ý của anh là bây giờ anh bị gia đình thúc giục, muốn tìm em tới nói chuyện qua loa giúp anh.”

“Ha~” Lâm Yêu Yêu càng nhìn anh ta khinh bỉ: “Cậu chủ Diệp! Anh lại giờ trò gì ra đây?”

“Yêu Yêu...”

“Bên cạnh anh nhiều phụ nữ như thế. Anh tùy tiện giơ tay ra là lập tức có người mong ngóng được diễn kịch cùng anh. À không, cho dù là thật cũng có rất nhiều sự lựa chọn. Anh cứ phải túm lấy tôi làm gì?” Cô ngắt lời Diệp Uyên không hề khách khí.

Diệp Uyên xoa xoa mũi: “Những người đó... đều không phù hợp.”

“Anh bắt ép một cô gái sắp kết hôn đi cùng anh càng không thích hợp lắm thì phải.” Nói rồi Lâm Yêu Yêu cởi áo khoác ra, nhét vào tay anh ta: “Xin lỗi, tôi không giúp được anh, anh hãy tìm người tài giỏi khác đi.”

Khi quay người, tay cô bất ngờ bị Diệp Uyên giữ chặt, ngay sau đó cả người cô cứng đờ. Anh từ đằng sau ôm chặt lấy cô, khiến cô hoảng hốt mở to mắt. Đang định hét lên thì anh đã cúi xuống, hôn lấy môi cô nhanh như chớp khiến cả sự bàng hoàng đó cũng bị nuốt

trộn.

Lâm Yêu Yêu chỉ cảm thấy hơi thở của người đàn ông theo khoang miệng xông thẳng vào lồng ngực. Đầu tiên cô ngây ngốc, nhưng lấy phản ứng lại rất nhanh. Khi lưỡi của anh ta xuyên vào, cô cắn mạnh một cái. Kết quả kêu lên đau đớn, lúc đó mới thả cô ra: “Em là nhím à?”

“Buông tôi ra!” Cánh tay anh vẫn khóa chặt eo cô.

“Được rồi, được rồi! Anh cũng không làm khó em nữa. Thật ra hôm nay anh chỉ muốn gặp em một lần thôi.” Diệp Uyên thấy cô liều mạng giằng co bèn dịu giọng dỗ dành.

Lâm Yêu Yêu ghét những khi gần gũi với anh ta như vậy, nhưng giằng co một hồi vẫn không thoát ra được, nên cô cũng đành thôi, thở hổn hển nói: “Diệp Uyên! Rốt cuộc anh muốn như thế nào? Tôi đã nói với anh rồi, tôi không thích anh. Tôi sắp kết hôn rồi, phải làm thế nào anh mới buông tha, không bám lấy tôi nữa?”

“Được! Từ bây giờ anh sẽ buông tha em.” Diệp Uyên cố tình làm theo ý cô, buông cánh tay ra.

Lúc này Lâm Yêu Yêu mới bình ổn lại nhịp thở: “Anh đừng tới tìm tôi nữa.”

“Đợi đã!” Diệp Uyên gọi giật cô lại, khoác lại áo lên người cô. Cô đang định từ chối bỗng nghe anh ra lệnh: “Khoác vào, đừng để bị lạnh!”

Lâm Yêu Yêu nhất thời ghen lờ, có một cảm giác không tên chợt dâng lên trong lòng...

Tố Diệp và Niên Bách Ngạn hiếm khi có một buổi chiều nhàn rỗi, điều kiện tiên quyết là Niên Bách Ngạn phải tắt điện thoại. Đường phố Cape Town đúng giờ náo nhiệt, trên đường đang có rất nhiều tiết mục do các nghệ sỹ đường phố biểu diễn.

Sau khi dùng xong bữa trưa, Tố Diệp bèn khoác tay Niên Bách Ngạn tản bộ dưới ánh nắng tuyệt đẹp, cảm nhận sự tự do tự tại rất khác biệt ở Nam Phi: “Anh bảo chúng ta mà cứ được an nhàn như thế này thì tốt biết bao.” Sau khi xem xong một màn biểu diễn, cô tựa vào vai anh, bắt giác thờ dài.

“Sẽ có ngày ấy thôi.” Niên Bách Ngạn mỉm cười, hôn lên tóc cô.

Tố Diệp ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt liếc nhìn một góc gần đó, chợt bị khung cảnh ở đó hấp dẫn liền quay ra nhìn chăm chú. Niên Bách Ngạn không biết cô đang nhìn cái gì cũng nhìn theo. Đó là một đôi tình nhân người da trắng, đang trao nhau một nụ hôn nồng nàn trên đường phố. Tố Diệp không khỏi cảm thán: “Đây chính là sự khác biệt giữa văn hóa phương Đông và phương Tây. Tình cảm của người phương Tây có phần trực tiếp hơn, người phương Đông thì lại kín đáo hơn.”

Niên Bách Ngạn là một người thông minh, lập tức cười hỏi: “Em muốn nói gì?”

Tố Diệp ngẩng đầu nhìn anh cười: “Em muốn nói là chúng ta đều học tập và làm việc ở nước ngoài lâu như vậy, có phải nên học cách thể hiện tình cảm mãnh liệt như vậy không?”

Niên Bách Ngạn bật cười: “Diệp Diệp!”

“Không phải là hôn trên đường anh cũng không dám đấy chứ?” Cô cố ý nói.

“Hôn ở những nơi công cộng thì không nên lắm?” Niên Bách Ngạn khó xử nói.

Tố Diệp lại nghiêng đầu nhìn anh. Cô biết rõ tính cách của anh. Một người trước giờ nghiêm túc và kỷ luật như anh tuyệt đối sẽ rất chú trọng hành vi của mình ở nơi công cộng. Anh chỉ làm những động tác thân mật khi còn hai người.

Niên Bách Ngạn sau khi nhìn thấy nét mặt cô cũng đành phải đầu hàng. Anh cúi xuống, hôn nhẹ lên má cô. Cô cười ngả nghiêng khiến Niên Bách Ngạn có phần ngượng ngập.

“Bách Ngạn... Bách Ngạn...” Tố Diệp bất giác ôm chầm lấy cổ anh, cả người dính chặt vào lòng anh: “Anh đúng là một người đàn ông khiến con gái mê muội.” Anh có sự kiên trì của mình, hành động này có lẽ cũng đã tới giới hạn của anh rồi. Nhưng dù là như vậy cô vẫn thích, cô thích sự ngượng nghịu rất nhỏ của anh, thích ánh mắt xấu hổ của anh, thích dáng vẻ nghiêm chỉnh trước mặt người khác sau lưng lại biến thành một tên xấu xa của anh.

“Có phải anh tự làm tự chịu không? Đi kiếm một bác sỹ tâm lý để nội tâm mỗi ngày một mạnh mẽ.” Niên Bách Ngạn ôm chặt cô, cười đùa.

“Điều đó chứng tỏ anh vẫn còn có khả năng tiến bộ.”

“Cãi lý!” Niên Bách Ngạn chống cằm lên đỉnh đầu cô, ngữ khí cứng chiều. Anh vừa dứt lời bèn nhìn thấy một người da đen đội mũ lưỡi trai đi trong dòng người.

Anh hơi híp mắt, nụ cười trên môi cũng từ từ thu lại.

“Sao vậy?” Ở trong lòng anh, Tố Diệp cũng nhận ra người anh cứng

đờ. Cô đang định ngẩng đầu lên thì anh bỗng đè chặt đầu cô. Anh cúi xuống, thì thầm bên tai cô, người ngoài nhìn vào giống như một hành động thân mật.

Nhưng anh lại bất ngờ nói một câu: “Chú em đã dạy võ cho em nhưng không biết có dạy em khả năng chạy trốn không?”

Tố Diệp ngẩn ra trong giây lát nhưng lập tức hiểu ra. Cô mỉm cười: “Xin lỗi nhé, em chỉ biết đối đầu thôi.”

“Đối đầu chưa chắc đã là cách giải quyết duy nhất. Khi cần thiết, em phải chạy thật nhanh!” Dặn dò xong câu ấy, Niên Bách Ngạn dắt tay cô đi ra khỏi đám đông.

Tố Diệp chăm chú nhìn, cũng cảm nhận được một luồng nguy hiểm đang sát lại gần. Cô bước nhanh theo anh, thấp giọng hỏi: “Là người ở Johannesburg sao?”

“Thế mới nói, anh thích nhất là sự thông minh của em.” Niên Bách Ngạn nắm chặt tay cô.

Tố Diệp mím môi: “Vậy với trí thông minh của em, tay không không chế kẻ đó cũng không thành vấn đề. Niên Bách Ngạn, anh đừng sợ, em mạnh mẽ lắm, ít nhất em có thể bảo vệ anh.”

“Em nói làm anh suýt khóc vì cảm động đấy.” Niên Bách Ngạn nghiêng đầu cười với cô, thực tế là anh đã liếc mắt nhìn hết tình hình phía sau: “Nếu không phải chỉ có một người thì sao?”

“Xem ra hẳn ta đã tìm được trợ thủ.”

“Ít nhất có năm đến sáu tên.” Niên Bách Ngạn khẳng định.

Tố Diệp bàng hoàng, lập tức thay đổi thái độ: “Em cảm thấy chân tay em cũng khá nhanh nhẹn... À... ý em là trong khoản chạy trốn.”

“Lập trường không vững vàng nhé!”

“Đại ca! Năm sáu người da đen đấy, mạnh như gấu vậy. Dù em có là “Đông Phương Bất Bại” tái thế thì cũng phải biết lượng sức mình chứ.” Tố Diệp cũng cảm thấy tình thế ngày càng nguy hiểm rồi.

Niên Bách Ngạn cũng không đùa với cô, dặn dò một câu: “Lát nữa nếu tình hình không ổn phải lập tức chạy thật nhanh, mặc kệ anh! Nhớ kỹ, nhất định phải tới tìm Kỳ Đông Nham.”

Tố Diệp sững sờ nhìn anh.

“Ở Nam Phi, nếu có một người có thể bảo vệ an toàn cho em, thì đó chỉ có thể là Kỳ Đông Nham, anh chỉ tin một mình cậu ta thôi.” Niên Bách Ngạn nhấn mạnh.

Quyển 4 - Chương 189: Lời hứa của anh

Câu nói ấy khiến cổ họng Tố Diệp nghẹn lại. Hai người đàn ông này đối chọi nhau từ Trung Quốc tới tận Nam Phi. Dấu rằng trên thương trường một mất một còn nhưng tới thời điểm quan trọng vẫn tin tưởng đối phương.

“Em đã nói rồi, em không yếu đuối đến vậy!”

“Trong tay bọn chúng có súng.” Niên Bách Ngạn nói rồi bèn dẫn Tố Diệp vào một ngõ nhỏ khuất nẻo.

Tố Diệp kinh sợ: “Tới đây chẳng phải càng thuận lợi cho chúng ra tay hơn sao?”

“Anh đang muốn dụ bọn chúng ra.”

“Niên Bách Ngạn, anh điên rồi sao?”

Niên Bách Ngạn bước nhanh hơn: “Đây là cách tốt nhất để tìm ra thân phận của chúng.” Dứt lời, liền có người xông tới. Tố Diệp còn chưa kịp nhắc Niên Bách Ngạn cẩn thận đã bị anh kéo ra sau lưng, lực rất mạnh khiến cô phải cắn răng chịu đau. Còn người xông tới ấy rõ ràng đã vồ hụt, phải quay đầu lại.

Niên Bách Ngạn nhanh chóng né mình, ngay lập tức tóm chặt lấy cổ tay của hắn ta, một khuỷu tay còn lại húc rất mạnh vào xương sườn của gã da đen. Cú đánh ấy vừa mạnh vừa chuẩn, có lẽ đã khiến hắn ta đau đớn, nhất thời ngã gục xuống đất, ôm lấy hông, không đứng

lên được.

Đây là cảnh Tố Diệp nhìn thấy sau khi hoàn hồn lại, cô không thể kìm nén nổi phải cảm thán hành động ra tay nhanh lẹ của Niên Bách Ngạn.

Lại có thêm một gã da đen to con nữa đuổi vào trong ngõ. Khi sắp đuổi kịp hai người, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt bèn rút súng ra nhắm thẳng về hướng này. Niên Bách Ngạn thấy vậy vội giữ Tố Diệp ở sau lưng mình, che chặt cô. Anh đá một cái, chiếc thùng sắt bên cạnh bay lên cao, bay về phía gã da đen, kịp thời cản lại viên đạn của hắn ta.

Những bước chân hỗn loạn càng lúc càng gần, có lẽ là đồng bọn của chúng đã nghe thấy tiếng súng. Niên Bách Ngạn cảm nhận được tình hình không ổn, quay đầu lại hét lên với Tố Diệp: “Anh che cho em, em men theo ngõ này, chạy đi!”

“Không được!” Lúc này Tố Diệp không đời nào chịu bỏ mặc anh, liều mạng lắc đầu.

Niên Bách Ngạn còn định nói gì đó, mấy gã da đen đã xông tới. Anh vội vàng nhặt một vật gì đó dưới đất, ném mạnh về phía trước. Gã da đen phía trước kêu lên thảm thiết, khẩu súng bị hắn ta làm rơi dưới đất.

“Cầm lấy súng!” Niên Bách Ngạn hét lên.

Tố Diệp lập tức lặn xuống đất, nhanh gọn nhặt lấy khẩu súng rơi dưới đất.

“Cẩn thận...”

Niên Bách Ngạn thét lên, ngay sau đó Tố Diệp nghe thấy mấy tiếng súng. Có đường đạn xoẹt qua phía cô, nhưng tiếp theo đó là một tiếng kêu thảm khốc. Khi ngẩng đầu lên, con người của cô suýt nữa thì rớt ra ngoài.

Là Niên Bách Ngạn, anh vẫn tóm chặt gã da đen vừa nãy, lấy người hấn chống đỡ đường đạn của những kẻ khác. Cả người hấn ta rung lên bần bật, còn người Niên Bách Ngạn thì đầy máu.

Tố Diệp căng thẳng, bất chấp tất cả cúi xuống nhặt khẩu súng ấy lên, nhân lúc mấy gã da đen đang nhằm vào Niên Bách Ngạn, cô giương súng lên. Chỉ có điều cô chưa nổ súng, muốn bắn nhưng lại sợ nhắm trượt trúng vào Niên Bách Ngạn. Cô dứt khoát hét về phía anh: “Bách Ngạn!”

Đúng lúc ấy, Niên Bách Ngạn đang vung một nắm đấm về phía mũi tên da đen. Hấn ta lập tức kêu gào, có lẽ xương mũi đã bị anh đấm nát. Kẻ theo đuôi ở Johannesburg cầm lấy súng, hướng về bên này. Niên Bách Ngạn nhanh chóng trốn sau chướng ngại vật mới tránh được đường đạn. Thấy hấn ta xông về phía Tố Diệp, anh không kịp suy nghĩ, chạy ngay về phía cô. Đang định ra tay bỗng anh nghe thấy một tiếng súng, rồi tiếng một người trúng đạn gục xuống đất.

Chính là gã da đen khi nãy bị Niên Bách Ngạn húc vào xương sườn. Hấn ta đang định cầm súng bắn lên Niên Bách Ngạn, không ngờ lại bị chết dưới nòng súng.

Là Tố Diệp nổ súng. Trán cô ướt đầm mồ hôi, hai tay siết chặt khẩu súng, lồng ngực vì thở dốc mà nhấp nhô lên xuống.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, như chỉ trong vài tích tắc. Sớm một giây viên đạn của cô sẽ không thể bắn trúng tên định đánh úp Niên Bách Ngạn. Muộn một giây Niên Bách Ngạn cũng sẽ bị hấn bắn chết. Giữa

sự xoay chuyển của thời gian, con người có thể sống hoặc chết, ai có thể nắm giữ được sống chết? Chỉ có tạo hóa. Hắn ta kêu lên rồi ngã vật xuống đất, đau đớn ôm lấy vết thương, còn chưa chết mà máu đã lan tràn khắp mặt đất.

Kẻ theo đuôi từ Johannesburg thấy tình hình bất lợi, liền giơ súng nhằm thẳng về phía Tố Diệp. Hai chân cô như dính chặt trên mặt đất, không sao nhúc nhích được, chỉ biết giương mắt nhìn Niên Bách Ngạn xông tới. Cô không biết anh định làm gì. Chỉ biết khi có lại cảm giác thì cả người đã ngã xuống đất. Niên Bách Ngạn nằm đè lên cô, còn khẩu súng vốn đang ở trong tay cô đã bị anh giật lấy từ lúc nào. Chỉ thấy anh nắm chặt khẩu súng đã khiến tay cô đến giờ vẫn còn tê dại vì chấn động, nhanh chóng nhắm về phía tên theo đuôi, kéo cò. Tiếng súng đột ngột vang lên khiến màng nhĩ cô rung lên đau buốt.

Anh đã bắn trúng tên theo đuôi đang chuẩn bị nhắm bắn về phía cô. Viên đạn xuyên qua lòng bàn tay hắn, khẩu súng vì thế rơi xuống đất. Nỗi đau thấu tim khiến hắn ta kêu la dữ dội. Niên Bách Ngạn nhanh chóng đứng dậy, vội vàng đá khẩu súng hắn làm rơi ra thật xa. Rồi anh túm lấy, dí thẳng nòng súng vào thái dương hắn.

Tố Diệp này giờ vẫn còn nằm bò dưới đất không nhúc nhích, nhưng cô giật nảy mình vì động tác của Niên Bách Ngạn. Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là anh định giết người!

Đang hoảng sợ, bỗng cô nghe thấy Niên Bách Ngạn thấp giọng hỏi tên theo đuôi: “Ai sai chúng mày tới đây?”

Tên theo đuôi giằng co một hồi vô ích, không biết hét lên một câu gì đó với một trong số những tên đồng bọn bị thương. Niên Bách Ngạn nhíu mày, ánh mắt anh sắc bén liếc nhìn xung quanh, phát hiện một tên da đen đã nhặt súng lên. Nòng súng đang dí vào thái dương tên theo đuôi lập tức chuyển hướng nhằm thẳng gã da đen. Trong phút

chốc, cả hai tiếng súng đồng thời vang lên.

“Niên Bách Ngạn!” Kèm theo đó còn có tiếng hét thất thanh của Tố Diệp.

Khi định thần lại cô mới nhìn thấy hai viên đạn đó, một viên xuyên qua cổ tay của tên da đen bị thương. Còn một viên trúng thẳng vào ngực của tên theo đuôi, không sai một ly. Hắn chết ngay tại chỗ.

Lúc này Tố Diệp mới hiểu ra, người gã da đen muốn giết là tên theo đuôi kia!

Tiếng còi xe cảnh sát mỗi lúc một gần, lần lượt dừng lại ở đầu ngõ. Tiếng bước chân hỗn loạn hướng về phía họ. Niên Bách Ngạn không nói gì, đẩy tên theo đuôi đã tắt thở sang một bên, rảo bước tới bên Tố Diệp, đỡ cô dậy. Đầu óc Tố Diệp ù ù không ngớt, chỉ còn đủ sức nhanh chóng rời khỏi hiện trường cùng Niên Bách Ngạn, từng bước chân của cô lảo đảo không vững.

Con ngõ nhỏ chẳng mấy chốc đã bị cảnh sát khống chế hiện trường.

Khi cảnh sát đi kiểm tra xung quanh, Niên Bách Ngạn đã đưa Tố Diệp vòng qua một con đường khác, đâm vào một khu thưa dân, bắt một chiếc xe về thẳng khu nhà. Sau khi về nhà, nhìn camera không có gì bất thường, thấy mọi việc đã an toàn, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Cổ tay áo sơ mi của anh có vết rách. Anh xắn lên, cánh tay còn có một chỗ bị thương, cũng may không quá nghiêm trọng. Niên Bách Ngạn không quan tâm tới tình trạng của mình. Anh đi tới trước mặt Tố Diệp, thấy sắc mặt cô vẫn còn nhợt nhạt bèn ôm cô vào lòng, an ủi: “Không sao đâu, chúng ta an toàn rồi!”

Hồn phách Tố Diệp như vẫn còn lạc trong con ngõ đó, trước mắt chỉ toàn màu đỏ tươi của máu. Giọng nói của người đàn ông vang lên trên đỉnh đầu ít nhiều cũng kéo cô trở về thực tại. Lúc đó con người của cô mới đảo một cách gượng gạo. Cuối cùng cô nhìn chăm chăm vào đôi tay mình, một lúc lâu sau run rẩy nói: “Em... Em giết người rồi! Niên Bách Ngạn! Em vừa giết người!”

Không phải cô chưa từng nhìn thấy người chết. Thi thể nạn nhân trong vụ chặt xác lần trước hợp tác với Tố Khải còn thảm khốc hơn vừa rồi rất nhiều lần. Nhưng cô chưa bao giờ nhắm bắn một người đang còn sống. Người đó đã chết hay chưa cô không rõ, nhưng cô chắc chắn mình đã nổ súng, hơn nữa dưới đất máu chảy lênh láng.

“Diệp Diệp! Em bình tĩnh một chút!” Niên Bách Ngạn nhận ra cô đã hết hồn hết vía. Anh đưa tay siết mạnh gương mặt cô: “Nhìn anh! Ngẩng lên nhìn anh!”

Tố Diệp làm theo, trong đôi mắt chất đầy lo sợ.

“Đây là Nam Phi, trị an ở đây hỗn loạn hơn em tưởng tượng rất nhiều. Nhớ kỹ, em không giết người, cho dù người đó có chết cũng chỉ là hành vi phòng vệ chính đáng, có nghe rõ không?” Niên Bách Ngạn nâng khuôn mặt cô lên, ánh mắt kiên định, nghiêm nghị.

Tố Diệp căng thẳng nuốt nước bọt cái ực, một lúc lâu sau mới bình tĩnh trở lại, gật đầu. Niên Bách Ngạn cảm nhận được cô không còn run rẩy nữa mới yên tâm, một lần nữa kéo cô vào lòng, trái tim đau đớn gấp ngàn lần vết thương trên cánh tay.

Anh hối hận rồi, thậm chí lên án mạnh mẽ hành động ích kỷ của mình!

Nam Phi là một nơi thế nào anh là người hiểu quá rõ, anh không nên

kéo cô theo tới đây để cùng chịu nguy hiểm. Dọc đường anh luôn tạ ơn Thượng đế che chở. Nếu như vừa rồi, trong cuộc độ súng đó, Tố Diệp có nguy hiểm gì, nếu như cô không may bị trúng đạn... Niên Bách Ngạn không dám nhớ lại và nghĩ sâu thêm. Vì có cô ở bên cạnh, anh mới cảm nhận được dù chỉ là một chút nguy hiểm cũng khiến hồn vía lên mây.

Trước đây tới Nam Phi, những tình huống nguy hiểm hơn nữa anh cũng đã từng trải qua. Nhưng lần nào anh cũng rất tập trung, vì lúc đó chỉ có một mình. Nhưng giữa sự tự trách và day dứt, trong lòng anh cũng dâng lên một niềm ấm áp vô bờ, như dòng nước quét qua.

Thật ra vừa rồi cô có rất nhiều cơ hội để chạy trốn. Với thân thủ và khả năng của mình, cô hoàn toàn có thể thoát khỏi đó dễ dàng, vì anh cũng đã tạo cho cô rất nhiều cơ hội. Cô thông minh như vậy sao có thể khiến bản thân mình rơi vào vòng khốn đốn? Nhưng cô không làm vậy, vẫn ở bên cạnh anh, dù sợ hãi hoảng hốt, nhưng trong giây phút quan trọng nhất vẫn cứu anh một mạng.

Cô là người như vậy đấy.

Điều đó càng khiến tình yêu của Niên Bách Ngạn thêm sâu đậm.

Tố Diệp trong lòng cảm nhận được sức mạnh từ cái ôm của anh. Dần dần cảm giác dờ dẩn vì sợ hãi cũng tan đi. Cô cất giọng hơi khàn: “Niên Bách Ngạn! Bọn chúng rốt cuộc là người thế nào?”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ một lát: “Bọn chúng có lẽ là người Mexico.”

Tố Diệp kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn anh.

“Còn nhớ câu nói cuối cùng người da đen đó hét lên với đồng bọn của mình không?”

Não bộ của cô vẫn còn đang đình trệ, dừng lại ở cảnh tượng Niên Bách Ngạn dí súng vào thái dương kẻ theo đuôi. Khung cảnh kinh hoàng đó một lần nữa khiến cô rùng mình. Cô khẽ gật đầu. Cô không thể nào quên được, vì lúc đó có hai tiếng súng đồng thời vang lên, cô còn tưởng Niên Bách Ngạn đã trúng đạn.

“Lúc đó hắn nói tiếng Tây Ban Nha, bảo đồng bọn cứu hắn.” Niên Bách Ngạn khẳng định.

“Thế nên khi ấy gã đồng bọn giơ súng lên, anh tưởng là hắn nhắm bắn anh?” Tố Diệp sau khi bình ổn trở lại, não bộ cũng trở nên linh hoạt hơn. Cô bắt đầu bình tĩnh phân tích tình hình lúc đó, rồi chợt bừng tỉnh ngộ, nhưng cũng phải giật mình bởi hiện thực.

Niên Bách Ngạn gật đầu. Chính vì như vậy anh mới vô thức giương súng nhắm về phía người da đen, đó là phòng vệ bản năng. Nhưng không ngờ hắn ta lại bắn chết đồng bọn của mình.

“Em không hiểu, người đồng bọn rõ ràng muốn hắn cứu mà?”

“Mexico có rất nhiều tổ chức ngầm. Máy người gộp thành một nhóm rồi cùng hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng một khi thất bại, chúng cũng sẽ tàn sát lẫn nhau. Một là sợ đồng bọn bán đứng mình, hai là sợ cảnh sát tìm được manh mối.” Niên Bách Ngạn giải thích.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng Tố Diệp.

Cô biết lòng người hiểm ác, nhưng trong hoàn cảnh không có pháp luật thậm chí chỉ lấy lợi ích để đo lường giá trị, con người ta có thể lạnh lùng đến vậy thật sự khiến cô thấy lạnh sống lưng. Từ trước đến giờ cô đi tới không ít nơi, gặp rất nhiều người, cũng từng dừng chân ở những nơi chưa có pháp luật điều chỉnh. Nhưng những gì cô nhìn

thấy lại rất giản dị và bình yên, đâu có thấy cướp bóc, dùng súng đạn lấy đi tính mạng người khác chứ?

Có lẽ đúng như một câu nói: Bạn đứng càng cao thì càng phải chịu nhiều nguy hiểm.

Niên Bách Ngạn và cô, nghiêm túc mà nói là hai người ở hai thế giới khác nhau. Cô lấy việc nghiên cứu giấc mơ làm cuộc sống, thế nên thường tiếp xúc với những người bất bình thường trong những người bình thường, tiếp xúc với thế giới nhân tính chân thật nhất. Niên Bách Ngạn là thương nhân, trong tay nắm những mỏ kim cương có giá trị khổng lồ, hay tiếp xúc với những người bình thường trong những người không tầm thường, với những kẻ dùng lợi ích, dùng nụ cười để che giấu tội ác và thế giới đen tối của mình.

Nếu không phải vì nhà họ Diệp, cô và anh mãi mãi không thể gặp nhau.

Nhưng số phận đã đưa họ đến với nhau, thế nên định sẵn cô phải cùng anh vượt qua, cùng anh gánh vác.

“Chúng ta... có thể tìm kiếm sự giúp đỡ từ cảnh sát không?” Tố Diệp nhìn Niên Bách Ngạn, nắm chặt tay lại. Sắp tới ngày đấu thầu rồi, e là chỉ càng lúc càng nguy hiểm.

Ai ngờ Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Càng tới những lúc này càng không thể phát sinh thêm chuyện. Ở nơi này, nhất là những thương nhân đá quý, người bảo vệ được mình chỉ có bản thân mình mà thôi.”

“Thế nên đây cũng là lý do khi này anh kéo em tránh khỏi tầm mắt của cảnh sát?” Tố Diệp nhìn anh, trái tim nhói lên từng cơn.

Niên Bách Ngạn gật đầu.

“Hôm nay em mới biết, kim cương rực rỡ là thế thì ra đều dùng máu người rửa mà thành. Giá trị cao ngất của chúng cũng được tạo dựng nên từ tính mạng con người.” Tố Diệp nhìn thấy vết thương trên cánh tay anh, cô kéo qua, ánh mắt xót xa.

Niên Bách Ngạn vuốt nhẹ mái tóc cô: “Lỗi không phải tại kim cương, mà vì con người có lòng tham không đáy.”

“Mấy thứ em mua thì sao? Cảnh sát liệu có tìm ra được chúng ta thông qua chúng không?” Lúc này Tố Diệp thật sự rất nhớ Tố Khải, càng bắt đầu nhớ những tháng ngày sống trong một quốc gia có luật pháp. Bây giờ cô và Niên Bách Ngạn mới là người bị hại lại không muốn bị cảnh sát tìm tới nhà, đây là đạo lý gì?

Niên Bách Ngạn nhấn mạnh: “Em phải thấy may mắn là chúng ta chỉ mua bằng tiền mặt.”

Tố Diệp chợt hiểu ra. Anh nói đúng. Cũng may họ không quẹt thẻ, nếu không cảnh sát sẽ dò theo chữ ký tìm ra họ. Sau một lúc bình tâm, cô lại bắt đầu xoa tay rất mạnh, bất lực nói: “Nhưng Niên Bách Ngạn! Có phải em giết người rồi không, anh nói đi, bây giờ em rất bất an, cảm giác này rất tồi tệ.”

Tố Diệp vẫn còn dằn vặt chuyện này, cứ nghĩ đến cảnh đó là da đầu dựng đứng cả lên.

“Lúc đó nếu em không nổ súng, người chết có thể sẽ là anh. Em phải cảm ơn phát súng đó, nếu không lúc này em đang ôm xác anh rồi.”

“Anh đừng nói linh tinh!” Tố Diệp giơ tay bịt miệng anh lại, ngón tay vẫn còn run rẩy.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng mỉm cười, kéo tay cô đặt bên môi, hôn khẽ: “Anh bảo đảm, chỉ cần có anh ở bên, em tuyệt đối sẽ không bị thương.”

Tố Diệp nhìn anh, không hiểu sao sống mũi bỗng cay cay. Cô khịt mũi thật mạnh, gật đầu. Cô tin vào lời anh hứa.

Quyển 4 - Chương 190: Một ván cược kinh hồn bạt vía

Vết thương của Niên Bách Ngạn chỉ là trầy xước ngoài da, thế nên xử lý cũng rất đơn giản. Chỉ một vết thương nhỏ nhưng khiến Tố Diệp khi xử lý giúp anh trong lòng dâng lên vô vàn cảm xúc. Tất cả mọi việc xảy ra ngày hôm nay chẳng qua chỉ như một trò chơi mạo hiểm đã lặp lại nhiều lần, nhưng đối với cô mà nói lại là một cơn chấn động không hề nhỏ. Từ giọng nói bình thản và thái độ coi như chuyện thường tình của Niên Bách Ngạn, cô cũng khó có thể biết được những tình huống thế này đã từng xảy ra với anh bao nhiêu lần. Anh đã bao nhiêu lần thoát chết trong gang tấc, rồi lại bao nhiêu lần phải đối mặt với những hiểm nguy được giấu kín khi từng bước đứng trên đỉnh cao của tiền bạc?

Tất cả cô đều không thể biết. Cô chỉ biết rõ rằng hôm nay cô đã cùng anh trải qua một trải nghiệm chưa từng có trong đời.

Sau khi xử lý xong vết thương, Niên Bách Ngạn bèn bắt tay vào làm những việc có liên quan tới kẻ theo dõi người da đen. Ý của anh rất đơn giản, những kẻ này còn chưa ra được tung tích ngày nào thì ngày đó còn phải sống trong lo sợ.

Anh gọi điện thoại ngay trước mặt cô. Đầu tiên là sắp xếp vệ sỹ, cuộc điện thoại cuối cùng là gọi cho Hứa Đồng.

Tố Diệp ở bên thấy vậy rất khó hiểu. Anh đang ở Nam Phi xa xôi, bên cạnh vẫn còn trợ lý Bella, tại sao nhất định phải gọi về cho Hứa Đồng?

Phong cách làm việc của Niên Bách Ngạn ở Nam Phi ít nhiều khiến Tố Diệp thấy khó hiểu. Bella và Smith hoàn toàn không biết việc hai người họ bị tập kích, rõ ràng là ngoài Hứa Đồng, Niên Bách Ngạn không định nói cho bất cứ ai. Sau khi trải qua không ít chuyện kinh hoàng, cả người Tố Diệp hết như bị rút hết gân cốt. Cô không dám ra khỏi phòng, mấy vệ sỹ đứng ngoài khu nhà cũng chẳng thể khiến cô cảm thấy an toàn hơn.

Sau khi chìm vào một giấc ngủ mê man, khi cô tỉnh lại thì trời đã tối. Bờ biển ngoài cửa sổ vẫn yên bình như thế, như kết hợp với ánh sáng trong đêm tạo thành một lớp gấm đen tuyền. Những con sóng ngầm nổi lên nơi sâu nhất như những nếp gấp của tấm vải ấy. Thi thoảng mới nghe thấy tiếng gió biển và tiếng sóng vỗ vào bờ đá. Cô mở mắt ra, ngọn đèn ngủ đầu giường vẫn còn hắt ra ánh sáng màu vàng nhạt dịu nhẹ. Ngồi dậy cô mới phát hiện mới khớp xương trên người đều kêu răng rắc, đau đớn.

Biết đau là một chuyện tốt, đây là dấu hiệu thể hiện cơ thể đã hoàn toàn thả lỏng. Con người sau khi trải qua nỗi sợ hãi có thể thông qua giấc ngủ để điều tiết cơ thể mình.

Niên Bách Ngạn không ở trong phòng ngủ.

Khi Tố Diệp đảo mắt khắp phòng không thấy bóng dáng anh đâu, không hiểu sao tim bỗng thất lại. Trải qua một lần sự sợ hãi qua súng đạn, cô bắt đầu càng cảm thấy lo lắng lo mất với Niên Bách Ngạn. Cảm giác này thể hiện ngay trên tính mạng, cô sợ mình mở mắt ra sẽ không nhìn thấy anh nữa.

Xuống giường, cô khoác chiếc váy ngủ lên người, đi chân trần chạy ra khỏi phòng. Tìm khắp một lượt tầng trên tầng dưới tới tận khi loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng sách vọng ra, cô mới hoàn toàn yên tâm. Tố Diệp không suy nghĩ gì, đẩy thẳng

cửa đi vào, đang định lên tiếng bỗng phát hiện Niên Bách Ngạn đang tiếp khách. Có lẽ hai người họ không ngờ sẽ có người xông thẳng vào như vậy, sau khi nghe thấy động tĩnh đều lần lượt quay đầu nhìn ra phía cửa.

Tố Diệp ngăn người trong giây lát, sau khi nhanh chóng phản ứng lại cô vội vàng xin lỗi, xấu hổ lùi ra khỏi phòng sách.

Trong phòng khách, Niên Bách Ngạn cũng nhận ra, khóe môi bất giác cong lên. Khi cô lùi ra, đang chuẩn bị đóng cửa lại thì tiếng gọi trầm thấp của anh vang lên: “Diệp Diệp!”

Tố Diệp siết chặt tay nắm cửa, lại hé cửa ra, thò gương mặt nhỏ xíu vào trong.

“Em chuẩn bị cho ngài Vincent đây trà và điểm tâm nhé?” Niên Bách Ngạn dường như bật cười vì dáng vẻ của cô, nụ cười lan tràn tới tận đáy mắt.

Cô gật đầu: “Có ngay!”

Niên Bách Ngạn tạo cho cô cơ hội được ra gặp mặt khách với tư cách bà chủ. Khi Tố Diệp bùng tách trà thơm ngon lên, cô đã đánh răng rửa mặt xong xuôi, thay một bộ quần áo ở nhà sạch sẽ, nhẹ nhàng.

Khi cô khom lưng đặt trà và điểm tâm lên mặt bàn, mái tóc đen nhánh, mềm mại trượt xuống vai như thác nước, khiến ngài Vincent cũng phải kinh ngạc. Tố Diệp mỉm cười với ông ta. Đang định chuẩn bị ra ngoài thì Niên Bách Ngạn chợt nắm lấy tay cô, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình. Cô ngạc nhiên, nhưng khi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh thì chợt hiểu ra. Anh cho phép cô tham gia buổi nói chuyện này.

Qua giới thiệu, Tố Diệp mới được biết, ngài Vincent ngồi đối diện đây chính là chủ tịch tập đoàn Bright danh tiếng. “Bright” còn có nghĩa là lấp lánh. Nó là hệ thống cửa hàng đại lý với những thương hiệu cao cấp phân bố trên toàn thế giới. Những người tới đây mua sắm đa phần đều là những tiểu thư quý tộc hoặc quyền quý. Còn những thương hiệu được đóng trụ sở tại Bright phải phù hợp hai yêu cầu. Thứ nhất là thuộc danh sách hàng cao cấp số một thế giới. Thứ hai, có thiết kế những sản phẩm đặc biệt cho những cá nhân có thân phận cao quý. Rất nhiều nhãn hàng cao cấp trên thế giới đều lấy việc gia nhập Bright làm mục đích phấn đấu, vì chỉ có như vậy mới có được chỗ đứng trong thế giới đồ cao cấp.

Một người có thế lực trong giới kinh doanh, khiến các sản phẩm trên khắp thế giới đều mong theo kịp lại không kiêu ngạo, ngông cuồng như tượng tượng của Tố Diệp. Ngược lại ông ấy rất hiền lành, tuổi tác tầm hơn sáu mươi tuổi. Trên người ông ấy không thấy bất kỳ sự xa hoa nào. Ông ấy ăn mặc cực kỳ đơn giản, một chiếc quần Âu sạch sẽ, rộng rãi cùng một chiếc áo thể thao gọn gàng, chiếc mũ trên đầu và đôi giày dưới chân cũng vô cùng giản dị. Nếu đi trên đường, chẳng ai có thể ngờ ông ấy chính là người quản lý của Bright tiếng tăm lẫy lừng. Thoạt nhìn còn tưởng chỉ là một ông lão người châu Âu hết sức bình thường.

Nhưng đôi mắt của ông ta rất sáng, thậm chí có thể là tràn đầy trí tuệ. Nhưng phàm những người thành công đã luống tuổi từ đôi mắt đó đều có thể đọc được sự trầm tĩnh và cơ trí sau khi đã ném trái bao gió sương của cuộc đời. Vincent chính là một người như vậy. Thế mới nói, cho dù ông ấy ăn mặc bình dị, không nổi bật, Tố Diệp vẫn không thể nào đánh giá thấp con người này.

Hành động của Niên Bách Ngạn không còn gì nghi ngờ gì, chính là muốn nói với cô Vincent không phải người ngoài. Vincent là một

người tinh tường, đương nhiên cũng nhận ra sự say đắm trong ánh mắt Niên Bách Ngạn với người phụ nữ trước mặt. Ông không ngu ngốc tới mức hỏi anh sao không đưa phu nhân tới, bèn cười nói: “Bách Ngạn! Chúng ta làm ăn với nhau bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên tôi bàn công việc với cậu trước mặt một cô gái đấy.”

Tố Diệp hiểu được ý trong lời của Vincent. Mặt cô đỏ bừng, khẽ cụp mắt xuống. Sau khi rót trà, cô đặt một ly tới trước mặt Vincent, một ly đưa cho Niên Bách Ngạn. Anh đón lấy, một tay còn lại nhân cơ hội đó ôm cô vào lòng, mỉm cười với Vincent: “Đều là người mình cả.” Dứt lời, anh cúi xuống nhìn Tố Diệp, giọng nói trở nên mềm mỏng: “Đỡ hơn chút nào chưa?”

Tố Diệp chưa quen với sự quan tâm ngay trước mặt người ngoài, không hề né tránh này của anh. Cô gật đầu, cũng ngại không dám nói gì. Hành động đó ngược lại càng khiến Vincent nghĩ nhiều, ông ta nhấp một ngụm trà rồi nói: “Cô bé bị sao vậy?”

Tố Diệp ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn trả lời thay cô: “Bị kinh hãi một phen thôi.”

Vincent mỉm cười: “Xem ra lần này cậu vẫn không tránh khỏi xảy ra chút sự cố ngoài ý muốn.”

“So với sóng to gió lớn của ông, chút chuyện nhỏ của tôi có đáng gì đâu.” Niên Bách Ngạn đáp qua loa.

“Mỏ kim cương lần này cậu đấu thầu không hề nhỏ, giá trị vượt xa những mỏ cậu đang nắm giữ trong tay, e rằng không chỉ là chút sự cố đơn giản vậy đâu.” Vincent đặt tách trà xuống, chậm chậm nói.

Niên Bách Ngạn cười nhạt: “Mỏ kim cương có thể hấp dẫn được ông đích thân tới đây, dù chưa tính toán được sản lượng, tôi cũng phải

đầu tư, ông đâu có tham gia vào những trò vui không có giá trị.”

“Lại bị cậu nói đúng rồi. Cậu cũng biết đấy, tôi từng này tuổi rồi, cũng chẳng có sở thích gì, chỉ thích góp trò vui thôi.” Vincent hoàn toàn không giấu giếm mục đích của mình, giong tay đặt hai miếng điểm tâm bên cạnh tách trà: “Cậu cũng giống như tách trà này, một trái một phải chính là Aston và Kỳ Đông Nham khí thế bừng bừng. Một người muốn thông qua mỏ kim cương này, mở rộng thị trường Trung Quốc, cướp bóc cơ hội của cậu, một kẻ lại bạn đồng hành trước giờ vẫn ân oán sâu sắc với cậu. Bất luận là ai trong hai người họ đều được coi là cá lớn.” Rồi ông ta lại nhặt vài lá trà đặt bên cạnh bánh điểm tâm: “Ngoài ra còn có một số thương nhân kim cương rời rạc cũng đang nhắm vào nó. Thế mới nói, một cuộc đấu thầu vô cùng đặc biệt sắp bắt đầu, sao tôi có thể vắng mặt chứ?”

Tổ Diệp ngồi bên cạnh lắng nghe, từ đầu tới cuối không chen vào, nhưng lại kinh ngạc với màn ví von của Vincent. Cô nhìn ông ta, cảm thấy ông ta không giống như đang nói dối. Ông già này từ ngàn dặm xa xôi tới tận Nam Phi chỉ muốn góp vui thôi sao? Nhưng qua những lời của Vincent cô cũng đoán được áp lực của cuộc đấu thầu lần này lớn đến thế nào. Chưa nói tới những thương nhân nhỏ lẻ được Vincent ví như lá trà, chỉ riêng Kỳ Đông Nham cũng đủ tạo áp lực với Niên Bách Ngạn rồi, huống hồ Vincent còn nhắc tới Aston?

Aston, Tổ Diệp chưa chính thức gặp mặt người này, nhưng đã tìm hiểu về công ty của ông ta trong tài liệu Niên Bách Ngạn đưa cho cô: Công ty kim cương Nightlife của Anh, có một nguồn viện trợ lớn từ hoàng gia Anh. Nghe nói hoàng gia Anh đã chỉ định họ làm nhà thiết kế trang sức riêng, từ đó có thể đoán được thực lực. Cô sớm đã nghe nói, Nightlife từ lâu đã có ý định tiến vào thị trường Trung Quốc. Lần này ông ta đích thân tới đấu thầu mỏ kim cương, không khó để nhận ra “dã tâm lang sói” của ông ta.

Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối lắng nghe Vincent ví dụ với nụ cười trên môi, siết chặt một bàn tay của Tố Diệp trong lòng bàn tay mình như đang đùa nghịch. Đợi Vincent nói xong, anh càng cười lớn: “Chỉ sợ trò vui này sẽ khiến ông thấy nhạt nhẽo.”

“Ồ! Sao lại nói vậy?”

Niên Bách Ngạn dướn người lên, gạt hết lá trà đi, rồi đặt hai chiếc bánh điểm tâm về vị trí cũ, đè mạnh lên tách trà: “Vì chỉ có tách trà này mới là đúng lúc nhất.”

“Tự tin vậy sao?” Vincent nhìn anh.

Niên Bách Ngạn cười nhạt: “Có khiếp đảm thế nào chẳng qua cũng chỉ là một trò chơi. Trò chơi rồi cuộc chỉ là trò chơi, không ảnh hưởng được gì.”

“Thú vị lắm!” Vincent vỗ tay: “Bách Ngạn! Tôi thích nhất sự tự tin ung dung này của cậu. Cậu phải biết, lần đấu thầu này nếu không có cậu tham gia, tôi cũng chẳng hứng thú tới xem.”

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười.

“Nhưng con người tôi thích những trò mạo hiểm kích thích, nếu cứ thuận lợi tốt đẹp thì chẳng còn gì thú vị cả.” Vincent nghịch tách trà, ánh mắt nhìn Niên Bách Ngạn có rất nhiều ý sâu xa: “Tôi dự đoán là. Cho dù cậu giành được mỏ kim cương cũng không đơn giản như vậy, không chừng, sẽ đột phá dự tính của cậu về giá.”

“Chúng ta đánh cược nhé?” Niên Bách Ngạn bất ngờ nói.

Vincent ngẩn người, hai mắt nhanh chóng sáng rực lên: “Nói thử xem!”

Ngũ khí của Niên Bách Ngạn ôn hòa, tĩnh lặng như dòng sông, nhưng nhìn Vincent với ánh mắt rất kiên định, nghiêm túc: “Tôi cá là sẽ lấy được quyền khai thác mỏ kim cương đó rẻ hơn 30%, thậm chí là hơn 50%.” Dứt lời, anh nửa đùa nửa thật bổ sung thêm: “Sao, ông tin chứ?”

Vincent lại một lần nữa ngẩn người. Đến cả Tố Diệp ngồi bên cũng hoảng hốt. Cô ngược nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh, lẩm bẩm trong lòng. Anh dựa vào đâu mà tự tin đến vậy?

“Bách Ngạn! Lần này cậu nói khoác rồi!” Quả nhiên Vincent không tin, chỉ lắc đầu.

“Dám cược một ván không?”

“Đương nhiên!” Vincent chỉ vào anh: “Tôi chơi với cậu tới cùng!”

“Được!” Nét cười bên khóe môi anh đậm thêm: “Lấy giá đấu thầu cuối cùng làm mốc, nếu tôi giành được với giá thấp thì coi như tôi thắng, còn không coi như ông thắng.”

“Cược thứ gì đây?” Sự hứng thú của Vincent hoàn toàn bị kích động.

Niên Bách Ngạn nhìn ông ta, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Ông thông minh như vậy, có lẽ sẽ biết mục đích của tôi.”

“Cho phép Tinh Thạch vào Bright?”

“Đó chỉ là một thôi.” Niên Bách Ngạn thêm lời: “Tôi biết trong tay ông có một đội khai thác giỏi hàng đầu thế giới. Nếu ông thua, tôi không những muốn gia nhập thị trường của ông mà còn muốn sử dụng đội khai thác đó.” Mỏ kim cương này rất giá trị, thế nên Niên Bách Ngạn

phải tìm được một đội khai thác xuất sắc để phục vụ cho mình. Còn Vincent luôn có hứng thú với các loại đá quý, đội khai thác dưới tay ông ta cũng là tinh anh lựa chọn kỹ càng từ khắp nơi trên thế giới, chỉ phục vụ mình ông ta, không cho bên ngoài thuê mượn. Cái anh cần chính là đội ngũ này, không chấp nhận cái khác.

Vincent hít sâu một hơi, ngạc nhiên cảm thán: “Lòng tham của cậu không hề nhỏ.”

“Sao, không dám à?” Niên Bách Ngạn không thay đổi nét mặt.

Vincent suy nghĩ: “Nếu cậu thua thì sao?”

“Cá cược là bình đẳng.” Niên Bách Ngạn uống một ngụm trà, ngồi dựa vào sofa, nói những câu kinh người bằng một giọng bình thản: “Nếu tôi thua tôi sẽ về hưu sớm.”

Tim Tố Diệp đập thịch một cái, lần cá cược này cũng lớn quá rồi đấy.

Có lẽ Vincent cũng nghĩ như Tố Diệp. Ông ta rất kinh ngạc, nhìn Niên Bách Ngạn hồi lâu mới nói: “Cậu thật sự dám cá cược?”

“Đương nhiên!” Niên Bách Ngạn cười khế: “Thương trường không nói chơi.”

Tố Diệp cảm thấy hoặc là Niên Bách Ngạn có tài tiên tri, hoặc là anh bị điên rồi.

“Theo thông tin nội bộ, giá khởi điểm mà Kỳ Đông Nham nắm giữ là bốn trăm triệu, của Aston là năm trăm triệu, cậu muốn thắng phải ra giá cao hơn, cậu chắc chắn muốn cược chứ?”

Niên Bách Ngạn nhìn Vincent, không nói nhiều lời: “Tôi chỉ hỏi ông có

cược hay là không?”

“Cược! Đương nhiên là tôi cược!” Vincent nhìn anh không chớp mắt: “Tôi muốn xem xem Niên Bách Ngạn cậu sẽ rút lui khỏi giới đá quý như thế nào.”

“Được!” Niên Bách Ngạn cầm tách trà lên.

Vincent cũng nâng cốc của mình, chạm cốc với anh, uống một hơi cạn sạch.

Tố Diệp chỉ còn biết run lên khiếp sợ.

Vincent đi rồi, đêm càng lúc càng tối.

Đến bữa tối, Tố Diệp chẳng còn bụng dạ ăn uống, Niên Bách Ngạn thì chẳng hé răng nửa lời về chuyện cá cược, vẫn thản nhiên ngồi bên bàn ăn, cắt lát thịt thành từng miếng nhỏ rồi đặt trước mặt cô. Sau khi trông thấy nét mặt phiền muộn của cô, anh mới cười hỏi: “Sao thế? Có món gan ngỗng em thích ăn nhất mà vẫn không vui à?”

Tố Diệp còn đâu tâm trạng nhìn thức ăn, cô đặt dao đĩa sang một bên, nói: “Vì chuyện cá cược hôm nay của anh và Vincent khiến em sợ hãi.”

“Không sao đâu, yên tâm đi!” Anh cười.

“Trừ phi anh đã nắm rõ giá khởi điểm của những người khác rồi.”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ: “Giá mà Vincent phân tích cũng gần đúng rồi.”

“Vậy Kỳ Đông Nham thì sao? Giá khởi điểm của anh ta là bốn triệu?”

Anh tin sao?” Tố Diệp nhớ lại con số mình nghe được trên boong tàu, luôn cảm thấy có chuyện gì không ổn, nhưng cô không dám chắc chắn.

“Cũng chỉ là ước đoán ban đầu, nhưng anh đồng ý với suy đoán của Vincent. Cậu ta muốn giành mỏ kim cương, thì giá chắc chắn phải cao.” Niên Bách Ngạn dứt lời, đưa tay lên xoa đầu cô: “Đừng nghĩ ngợi linh tinh nữa, ăn cơm đi, thức ăn nguội cả rồi!”

Tố Diệp cúi đầu nhìn đĩa bít tết anh đã cắt cho cô. Không hiểu sao, dự cảm mơ hồ trong lòng cứ xoay tròn trong não bộ, như một đám mây đen khiến người ta không sao thở nổi...

Quyển 4 - Chương 191: Hãy nhớ lại những gì đã hứa

Bắc Kinh.

Thời tiết mỗi lúc một lạnh hơn. Khi Trung thu mỗi ngày một gần, lá cây cũng bắt đầu lần lượt rụng xuống thì hoa quế lại từng bước bung nở một cuộc đời mới thanh ngọt của mình.

Người dân sống ở thành phố chẳng đủ thời gian rảnh để thưởng thức xem hoa quế thơm đến mức nào, đếm xem có bao nhiêu lá rụng dưới đất, ngẩng đầu lên xem trăng trên trời đang thay đổi ra sao hoặc đơn giản chỉ là hỏi thăm người thân bạn bè trong ngày đầu thu, trời trở lạnh liệu có mặc thêm áo hay không. Ai nấy đều quá bận rộn, bận rộn sinh tồn, bận rộn thành công, đâu biết khi đạt tới mục tiêu mà mình theo đuổi họ cũng dần đánh mất bản thân mình.

Nhưng công việc bận rộn của Tố Khải là có ý nghĩa. Thời gian gần đây nhờ anh liên tục dẫn theo đội của mình nằm vùng theo dõi, cuối cùng đã lật tẩy được một party lấy danh nghĩa để hút chích của một gia đình danh giá, bắt ngay tại chỗ hơn sáu mươi người tình nghi, tịch thu tại party đó ba gói ma túy đá*, mười gói ma túy ketamin, tám mươi gói thuốc gây hưng phấn, ba gói cần sa**. Những người liên quan tới vụ án toàn là những gia đình có máu mặt, các cậu ấm cô chủ, còn cả con của các quan chức, lãnh đạo. Ngoài ra, cảnh sát cũng thành lập một tổ chuyên án xóa sạch văn hóa phẩm đồi trụy, phối hợp với đội của Tố Khải, bắt giữ ngay tại hiện trường. Tới tham gia party này còn có các “nữ ngoại vi”***, như các người mẫu, hoặc những ngôi sao hạng B, hạng C...

*Ma túy đá: Loại ma túy này được giới sử dụng gọi là đá vì hình dạng bên ngoài trông giống đá - là tinh thể kết tinh thành những mảnh vụn li ti, gần giống với hạt mì chính (bột ngọt) hoặc giống hạt muối và óng ánh giống đá. Ngoài dạng phổ biến trên, ma túy đá còn bán bất hợp pháp trên thị trường dưới các dạng cục, bột, viên nén. Ma túy đá không chỉ được biết đến với tác dụng gây phê cho người nghiện mà còn là một loại thuốc khiến người dùng thêm muốn cả chuyện quan hệ tình dục. Biểu hiện của những người thường xuyên sử dụng ma túy gây ra hậu quả thường thấy ảnh hưởng cho xã hội như chém giết người vô cớ, cuồng dâm, hoang tưởng, mất kiểm soát hành vi, nặng hơn sẽ mắc tâm thần và hậu quả cá nhân là suy kiệt thể chất và suy giảm khả năng tình dục.

**Cần sa: Cần sa hay tài mà, gai dầu, gai mèo, lanh mèo, lanh mán, đại ma, hỏa ma, bồ đà (danh pháp khoa học: Cannabis) Cần sa đã được sử dụng từ lâu để lấy sợi, dùng như chất ma túy hay trị bệnh.

***Nữ ngoại vi: Chỉ những cô gái bên ngoài làm những ngành nghề xuất hiện trước công chúng như: người mẫu ảnh, diễn viên, từng diễn xuất những bộ phim ít được công chúng biết tới. Họ được những người môi giới giới thiệu, có bảng giá rõ ràng, phục vụ ăn, ngủ, xuất hiện làm bạn nhảy trong các bữa tiệc thác loạn, thậm chí cùng hít ma túy. Đa phần họ phục vụ giới doanh nhân, các đại gia, cậu chủ...

Tối hôm nay, sự náo nhiệt trong đồn cảnh sát đã xua tan mùi hương hoa quế và cái se lạnh đầu thu. Gần bốn ngày không chớp mắt, Tố Khải chẳng kịp nghỉ ngơi lại phải bắt tay ngay vào thẩm vấn. Cafe và thuốc lá trở thành những món cần thiết.

Khi anh đang phải mất thời gian với một loạt những người có liên quan tới vụ án, một cấp dưới gõ cửa đi vào, cúi đầu thì thầm một câu bên tai anh khiến Tố Khải sốt ruột hỏi: “Người nào?”. Khối lượng

công việc nặng nề và sự thiếu hợp tác của những người bị thẩm vấn khiến Tố Khải vốn dĩ đã dễ kích động vì hơn chín mươi tiếng không được nghỉ ngơi, vừa nghe xong lại càng bức bối.

Người cấp dưới thấp giọng nói: “Bà ấy nói mình là người nhà của Lan Lan.”

Tố Khải kinh ngạc, một lúc sau mới đứng dậy vỗ vai cậu ta: “Cậu tiếp tục thẩm vấn đi!”

“Rõ, thưa sếp!”

Bên ngoài sở cảnh sát là một quán cafe. Không gian yên tĩnh, hương cafe thơm nồng. Tố Khải thường xuyên ghé vào đây uống cà phê thế nên rất quen thuộc với nhà hàng này. Giờ này quán không đông khách, anh vừa vào cửa, đi lên tầng hai đã nhìn thấy một người phụ nữ ngồi ở đó. Người phụ nữ ấy ăn mặc không quá nổi bật mà vẫn quý phái, không đeo nhiều đồ trang sức, mái tóc đen được búi gọn gàng sau gáy. Bà ta ngồi thẳng người, trước mặt đặt một tách trà hoa hồng. Bà ta đang chậm chậm thưởng trà, động tác vô cùng tao nhã từ tốn, nhìn ra được là một người xuất thân từ một gia đình gia giáo.

Sau khi nhìn thấy Tố Khải, bà ta ung dung bình thản vẫy tay về phía anh: “Chào cảnh sát Tố! Tôi là mẹ của Diệp Lan.”

Tố Khải cũng đã đoán ra được chín mươi phần. Anh bắt tay với bà ta, ở khoảng cách gần như vậy càng dễ dàng nhìn ngắm rõ gương mặt ấy. Bà ta chăm sóc da mặt rất tốt, trông còn rất trẻ, không giống một người đàn bà đã có một cô con gái hơn hai mươi tuổi. Gương mặt có vài nét khá giống Diệp Lan nhưng ánh mắt thì điềm đạm, không chút e sợ.

Tố Khải là cảnh sát, mắt nhìn người đã được rèn tới độ sắc sảo. Những người phụ nữ trông càng bình dị càng không đơn giản.

“Mời ngồi!” Nguyễn Tuyết Cầm lịch sự giơ tay ra.

Tố Khải ngồi xuống, người phục vụ nhanh chóng bưng tới loại cafe anh vẫn hay uống. Nguyễn Tuyết Cầm trước nay không quen uống cafe, từ đầu tới cuối chỉ chậm chạp nhấp trà trong tách của mình. Sau khi người phục vụ đi rồi, bà ta mới nói: “E là cảnh sát Tố đã bận rộn mấy ngày không chợp mắt rồi. Thế nên hôm nay tới tìm cậu, tôi xin phép đi thẳng vào chuyện chính, để không lãng phí thời gian của đôi bên.”

Tố Khải vì mấy đêm thức trắng, trong mắt đã hằn lên những tia máu đỏ ửng, quầng mắt cũng thâm đen lại. Anh uống một ngụm cafe, bình ổn lại tâm trạng khó chịu, cố gắng nói với ngữ điệu ôn hòa: “Mời cô!”

“Cậu cũng biết rõ nhà họ Diệp chúng tôi và nhà họ Tố oán hận kéo dài. Đương nhiên chuyện này không liên quan gì tới cậu và Lan Lan nhưng để tránh lời ra tiếng vào, tôi cho rằng sau này cảnh sát Tố vẫn nên tránh xa Lan Lan một chút. Hai người không thể đến với nhau được.” Nguyễn Tuyết Cầm đúng là không hề vòng vo, nói thẳng mục đích mình tới đây.

Tố Khải cũng là người thông minh, đương nhiên biết rõ chuyện này không phải Diệp Lan chủ động thừa nhận. E rằng đây chính là “kiệt tác” của tên Liễu Tranh sau hôm xem mắt. Anh cười nhạt: “Thì ra bất kể ở thời đại nào cũng có người thích “chia rẽ uyên ương”. ”

Nguyễn Tuyết Cầm không ngờ anh lại nói vậy, sau vài giây sững sờ bà ta tiếp lời: “Tôi là mẹ của Lan Lan, thế nên phải vẽ cho nó một con đường thích hợp nhất.”

“Diệp Lan là người chứ không phải thú cưng. Cô ấy có quyền lựa chọn hạnh phúc của mình.”

“Cảnh sát Tố! Lan Lan do tôi sinh ra, thế nên tôi rất hiểu nó.” Nguyễn Tuyết Cầm nói từ tốn nhưng lời nói thì sắc như dao: “Nó chỉ muốn có một hạnh phúc đơn giản và yên ổn. Có vô số người đàn ông có thể mang lại hạnh phúc cho nó, nhưng không phải là cảnh sát Tố. Đương nhiên, tôi không phủ nhận nhân cách của cậu. Tôi chỉ rất không hài lòng với nghề nghiệp của cậu. Công việc của cậu quá nguy hiểm, tôi không muốn sau này mỗi ngày sống với cậu, Lan Lan phải nơm nớp lo sợ.”

Tố Khải im lặng suy nghĩ.

“Lan Lan còn nhỏ, còn mơ hồ mù quáng với tình yêu. Cảnh sát Tố! Nói thật lòng, đối với con gái cậu rất có sức hấp dẫn, cao ráo tuấn tú, lại có nhiều năm kinh nghiệm chống ma túy, còn trẻ tuổi đã trở thành cảnh sát giỏi nhất trong sở. Lan Lan say mê cậu là lẽ dĩ nhiên. Mấy người mặc cảnh phục các cậu luôn có thể mang tới cho con gái cảm giác an toàn và thỏa mãn. Nhưng nó chưa phải sống vất vả khổ cực bao giờ, chỉ một mực cho rằng tình yêu mãi mãi tốt đẹp. Cảnh sát Tố! Nếu cậu cũng thích Lan Lan, thì nên cắt đứt ngay suy nghĩ này của nó. Cậu là người hiểu rõ nhất tính chất công việc của mình. Ngày nào cũng tiếp xúc với tội phạm ma túy, không biết khi nào sẽ mang lại nguy hiểm cho Lan Lan. Nếu thật sự có ngày đó, tính mạng còn khó giữ nói chi tới tình yêu.” Mỗi một câu một chữ của Nguyễn Tuyết Cầm đều nhắm trúng trọng tâm, câu nào câu nấy đều rất có lý lẽ: “Tôi sẽ không bao giờ để con gái mình chấp nhận một cuộc hôn nhân với mục đích hợp tác kinh doanh. Tôi chỉ hy vọng người chồng nó lấy không làm những công việc nguy hiểm, có thể mang lại cho nó một cuộc sống đầy đủ, bình yên. Cảnh sát Tố, rõ ràng cậu không phải người này.”

Tố Khải siết mạnh ly cafe trong tay, đầu mày nhúu chặt.

“Trừ phi cậu từ bỏ nghề cảnh sát.” Nguyễn Tuyết Cầm nhìn người đàn ông tiều tụy vì công việc trước mặt mình, thờ dài. Bà ta cũng không phải người lòng dạ sắt đá. Đây là người con gái mình thích, ít nhiều bà ta cũng có chút băn khoăn. Quan trọng hơn là, trước khi tới đây dù bà ta đã nhìn ảnh Tố Khải nhưng không chân thực bằng gặp trực tiếp. Cậu ta còn điển trai hơn cả trên ảnh, nhất là vầng trán anh tuấn, đích thực là một người xuất chúng. Chẳng trách Diệp Lan lại si mê cậu ta đến vậy. E rằng không chỉ có một mình Lan Lan bị cậu ta làm cho điên đảo.

Tố Khải nghe xong ngước nhìn Nguyễn Tuyết Cầm, nhúu mày: “Từ bỏ nghề cảnh sát?”

“Đúng vậy! Nếu cậu làm được điều đó, tôi có thể xem xét việc hai người yêu nhau.” Nguyễn Tuyết Cầm vẫn động lòng trắc ẩn. Bà ta tự nghĩ mình nhìn người không bao giờ sai. Tố Khải là một người đàn ông có trách nhiệm, nhưng điều kiện tiên quyết là cậu ta phải từ bỏ hoàn toàn mới được.

Tố Khải nhìn chằm chằm nước cafe sóng sánh trong cốc, nếp nhăn trên trán nhúu lại sắc nét. Nước trong cốc phản chiếu đôi mắt anh, nơi đáy mắt có một nỗi đau khó nói hết lan ra như từng gợn sóng lăn tăn. Trong nỗi đau ấy có một chút do dự. Nhưng một hình ảnh hiện lên trong đầu anh xua tan sự chần chừ ấy. Đó là một cái bóng nhỏ xíu. Bé gái ấy hoảng hốt, lo sợ, ngồi sụp xuống góc tường. Những vết thâm tím vì bị đánh trên cổ tay còn chưa kịp mờ đi, vạt áo cũng không thể che hết.

Ánh mắt anh dần trở nên sắc nét và cương quyết. Khi ngước lên một lần nữa, đôi mắt ấy đã bình thản lại như lúc ban đầu. Anh chỉ khẽ nói: “Thành thật xin lỗi! Từ ngày đầu tiên cháu quyết định làm cảnh

sát, đã chắc chắn đây là sự nghiệp cả đời mình.”

Dường như Nguyễn Tuyết Cầm đã sớm đoán ra anh sẽ quyết định như vậy: “Thật đáng tiếc! Xem ra chúng ta không có duyên rồi.”

“Cháu có thể cắt đứt với Lan Lan, với một điều kiện.” Giọng Tố Khải lạnh lẽo.

“Cậu cứ nói!”

Tố Khải nhìn Nguyễn Tuyết Cầm, cười khẩy: “Nhanh vậy sao? Lẽ nào cô không sợ cháu đòi nhà họ Diệp một khoản tiền lớn sao?”

Nguyễn Tuyết Cầm không tức giận mà bật cười, vẫn nói không nhanh không chậm: “Nếu dùng tiền có thể giải quyết được chuyện của cậu và Diệp Lan thì tốt quá rồi. Những chuyện dùng tiền để giải quyết được không đau đầu. Quan trọng là, cảnh sát Tố không phải người có thể mua được bằng tiền.”

“Nếu có thể khiến Diệp Lan không nghĩ vậy cũng tốt.” Tố Khải siết chặt tay.

Nguyễn Tuyết Cầm có phần kinh ngạc: “Đây chính là điều kiện của cậu?”

“Cô sai rồi, đây chỉ là đề xuất hữu nghị của cháu.” Giọng Tố Khải không thể lạnh hơn: “Điều kiện của cháu rất đơn giản. Đừng để Diệp Lan lấy mấy tên công tử ăn chơi lãng nhăng như Liễu Tranh. Hắn ta hút chích ma túy, bao gái, chuyện đòi bại gì cũng dám làm. Đừng để những kẻ như hắn hủy hoại cuộc đời cô ấy.” Dứt lời, trái tim anh như bị ai khoét một lỗ rất lớn, một cảm giác đau đớn chưa từng có khiến anh nhất thời không thở nổi.

Lần này, Nguyễn Tuyết Cầm sưng sờ rất lâu.

Còn Tố Khải vẫn nhìn bà ta chăm chăm bằng ánh mắt kiên định.

“Tôi hứa với cậu. Nó là con gái tôi, tôi nhất định sẽ tìm cho nó một đối tượng tốt nhất.”

Nghe được lời hứa đó, Tố Khải gật đầu, đứng dậy: “Cháu còn tội phạm phải thẩm vấn, xin phép đi trước!”

“Hãy nhớ kỹ lời cậu đã hứa!” Nguyễn Tuyết Cầm nhấn mạnh.

Tố Khải cắn chặt răng, rời khỏi quán.

Lúc đó Nguyễn Tuyết Cầm mới thở phào.

Quyển 4 - Chương 192: Niên Bách Ngạn, em yêu anh

Cape Town, Nam Phi.

Một ngày trời mưa trước cuộc đấu thầu...

Nước mưa đánh lộp bộp vào cửa kính thủy tinh khiến lòng người cũng hỗn loạn, thi thoảng lại có sấm rền chớp giạt xen vào. Khi Tố Diệp mở mắt ra đã là tám rưỡi sáng, nhưng ngoài cửa sổ trời vẫn âm u, mờ mịt. Cô quay đầu lại, một bên giường đã trống trải, trên gối vẫn còn lưu lại mùi gỗ mộc sạch sẽ của Niên Bách Ngạn. Xa hơn nữa có thể nhìn thấy cửa sổ nhìn thẳng ra biển. Giữa trời và biển là những đám mây đen vần vũ, càng gần bờ biển càng có thể nhìn rõ cảnh tượng hùng vĩ tựa như chúng đang áp sát xuống mặt biển.

Đến Nam Phi nhiều ngày như vậy nhưng hôm nay là lần đầu tiên họ gặp mưa.

Cửa phòng bật mở, Niên Bách Ngạn đi vào. Thấy cô tỉnh dậy, anh ngồi xuống bên giường, vuốt nhẹ tóc cô: “Tiếng sấm làm em tỉnh giấc à?”

“Ừm.” Tố Diệp uể oải đáp lại. Dưới chân là cơ thể không lớp che đậy. Mỗi một khớp xương và tế bào đều vì sự nhiệt tình của anh tối qua mà giờ mệt mỏi không muốn dậy. Thấy anh quần áo chỉnh tề, có vẻ như định ra ngoài, cô tò mò hỏi: “Ngoài trời đang mưa to như thế anh định đi đâu?”

Lại một tia chớp lóe lên, sáng loáng qua khung cửa sổ. Chớp nhấp

nháy không ngừng giữa những đám mây đen bên bờ biển, như những mạch đập của mây, phân tán tới mỗi góc. Gương mặt Niên Bách Ngạn càng trở nên dịu dàng dưới sự phản chiếu của những tia sáng. Anh khẽ cười nói với cô: “Anh tới mở xem xét tình hình một chút.”

“Tới Johannesburg?” Tố Diệp ngỡ ngàng, cô tưởng anh chỉ về công ty họp mà thôi.

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Tố Diệp vội vàng ngồi dậy. Chấn trượt từ trên vai xuống, cô lại phải kéo lên. Cô nhìn ra ngoài trời rồi lại nhìn anh: “Sáng mai đã đấu thầu rồi, hôm nay anh còn tới Johannesburg?”

“Đã sắp xếp máy bay trực thăng xong xuôi rồi. Anh sẽ đi nhanh về nhanh, yên tâm!”

Tố Diệp mím môi, giơ tay ôm lấy anh: “Vậy em đi cùng anh!”

“Ngoài trời đang mưa em đừng đi đâu cả, ở đây đợi anh về.” Ở khu nhà, anh đã sắp xếp vệ sỹ canh gác, cô ở lại đây là an toàn nhất.

Tố Diệp vốn kiên quyết muốn đi cùng, nhưng cô chợt nhớ ra mình còn một việc rất quan trọng phải làm bèn gật đầu: “Được! Em đợi anh quay về.”

Niên Bách Ngạn cúi xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn rồi đứng dậy.

Cô vợ vội váy ngủ mặc lên người, xuống giường cùng anh. Khi tới phòng khách, cô đưa cho anh áo khoác và túi tài liệu, định nói gì lại thôi. Niên Bách Ngạn thấy vậy bật cười, rồi quay lại kéo cô vào lòng, hỏi: “Sao thế?”

Tố Diệp cũng không muốn giấu giếm thắc mắc trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Đang yên đang lành sao anh phải tới mò? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Anh muốn tới xem mò kim cương ngày mai chuẩn bị đấu thầu.” Niên Bách Ngạn vén tóc cô ra sau tai, dịu dàng nói: “Ngày mai sắp tới rồi, vẫn phải cẩn trọng.”

Tố Diệp hiểu, gật đầu: “Vậy anh cẩn thận một chút.” Trải qua màn súng đạn hôm trước, cô thật sự hiểu được sự mong manh của tính mạng.

“Yên tâm, đến bữa tối là anh đã về rồi, đợi anh!”

“Ừm.”

Niên Bách Ngạn ôm cô một lúc nữa, đang định quay người, sấm chớp lại vang lên ngoài cửa sổ, chấn động như xé toạc bầu trời làm hai nửa. Không hiểu sao tim Tố Diệp bỗng run lên giá lạnh. Cô vô thức níu lấy tay anh, buột miệng: “Bách Ngạn!”

Anh quay đầu nhìn cô.

Sắc mặt Tố Diệp có phần nhợt nhạt, đằng sau lưng cô là bờ biển lớn đen sẫm, như một bức tranh thiếu nữ giữa nền trời khiến người ta xót xa. Cô giữ chặt lấy vạt áo anh, một lúc lâu sau mới khẽ nói: “Niên Bách Ngạn! Em yêu anh!”

Cô chưa bao giờ nói câu yêu anh giản dị thẳng thắn đến thế, nên khi thốt ra mấy lời này có một sự xúc động và quyến luyến không thể diễn tả hết. Mà sức mạnh của mấy từ đó cũng đã chấn động trái tim Niên Bách Ngạn, giống như một ngọn sóng đập vào “bờ đá” trái tim,

làm nổ tung vô số bọt sóng, thúc giục anh quay lại, bước tới khóa chặt cô vào lòng. Cánh tay siết chặt đủ để nhận ra niềm hạnh phúc và thỏa mãn trong nội tâm anh.

Tổ Diệp ôm lấy anh, áp mặt vào lồng ngực của anh, nghe những nhịp tim mạnh mẽ và điên cuồng như cô bây giờ, thì thầm: “Bất luận xảy ra chuyện gì anh cũng không được bỏ lại em một mình ở Nam Phi. Anh đã hứa với em rồi, anh không được nuốt lời.” Tiết trời hôm nay khiến cô cảm thấy bất an.

Trái tim Niên Bách Ngạn suýt nữa bị cô vò nát. Anh nâng khuôn mặt cô lên, sự kiên định và chân thành khắc sâu trong ánh mắt chan chứa tình cảm. Anh nói: “Anh tuyệt đối không thất hứa!”

Dứt lời, anh cúi xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu.

Tổ Khải không biết mình đã quay về sở cảnh sát bằng cách nào. Chẳng qua chỉ là mấy bước chân từ quán cafe về tới đây mà anh mệt mỏi như đi cả một đoạn đường dài. Khi quay về phòng thẩm vấn, thấy cấp dưới vẫn chưa hỏi ra được bất kỳ vấn đề gì, ngọn lửa trong lòng chợt bùng lên. Anh đập tay lên vai cấp dưới, nói với vẻ không vui: “Để tôi!”

Người cấp dưới gật đầu. Trước khi đi anh ta liếc nhìn gương mặt tái mét của Tổ Khải một cái, chợt thấy hoảng sợ.

Đợi người cấp dưới đi rồi, Tổ Khải kéo ghế, ngồi xuống trước mặt người tình nghi, vút tập biên bản ghi chép lên mặt bàn, ngữ khí lạnh như băng: “Mau khai báo thành khẩn cho tôi, đừng có lãng phí thời gian của mọi người!”

Bị thẩm vấn là một cậu thanh niên tầm hơn hai mươi tuổi. Trông có vẻ trắng trẻo nõn nà nhưng chắc chắn là một kẻ ương bướng, ngang

ngạnh. Cậu ta gác thẳng chân lên bàn, lười biếng nói: “Sếp à! Người nhà tôi đang trên đường tới sở cảnh sát rồi. Tôi chẳng hơi đâu nhiều lời với các sếp.”

“Có tiền thì ghê lắm phải không?” Tổ Khải đọc qua hồ sơ, gia đình làm kinh doanh, là một cậu ấm phá gia chi tử.

Cậu hừ một tiếng, vốn không thêm quan tâm tới Tổ Khải.

Tổ Khải vốn dĩ đang bực tức, thấy vậy bèn đứng dậy: “Cậu không nói phải không?”

Cậu ta liếc mắt nhìn anh nhưng vẫn chỉ im lặng. Một ngọn lửa phần nộ bùng cháy trong mắt Tổ Khải. Anh bước rộng về phía trước, túm chặt lấy cậu ta xách lên như túm một con gà con. Cậu thanh niên còn chưa kịp hét lên, nắm đấm của Tổ Khải đã hạ cánh xuống, đập thẳng vào ngực cậu ta.

Cậu ta hét lên một tiếng, suýt nữa thì hết hơi ngất xỉu. Tổ Khải vẫn không chịu thôi, như một con sư tử bị kích động, bồi thêm mấy đấm nữa, đánh vào người cậu ta, chỉ nguyên gương mặt là không động tới.

Nắm đấm của Tổ Khải rất mạnh, khiến cậu ta gào khóc thảm thiết, ôm đầu hét lớn: “Cảnh sát đánh người! Cảnh sát đánh người! Cứu tôi với...”

Thế nên khi cảnh cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra, mấy đồng nghiệp nghe tiếng hét thất thanh chạy vội tới đều hết sức sửng sốt. Họ nhìn thấy cảnh sát Tổ ngày thường vẫn thiết diện vô tư, làm việc có chừng mực, lúc này đang đánh đấm người tình nghi như một kẻ điên, phải chạy vội tới kéo anh ra.

Cậu thanh niên nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, chỉ tay vào mặt Tố Khải: “Tôi... Tôi sẽ kiện anh, tôi sẽ kiện cho anh chết!”

Tố Khải lại định xông tới, cấp dưới vội vã giữ chặt anh lại: “Sếp, sếp! Anh bình tĩnh, để em thẩm vấn... để em!”

Mấy người khác nhanh chóng kéo người thanh niên đó đi.

Tố Khải chống hai tay lên mặt bàn, hai mắt đỏ rực lên, sự phẫn nộ còn chưa tan đi hết. Anh giơ tay, ném mạnh chiếc ghế vào tường, chiếc ghế đập vào vách, vỡ vụn thành mấy mảnh.

Sau khi Niên Bách Ngạn đi rồi, Tố Diệp ăn một bữa sáng đơn giản, thu dọn đồ đạc rồi chuẩn bị ra khỏi nhà. Trước cửa có vệ sỹ canh gác, thấy cô ăn mặc nghiêm chỉnh, định đi đâu đó, họ bèn nói: “Anh Niên có dặn dò, nếu cô muốn ra ngoài, chúng tôi nhất định phải đi theo.”

Tố Diệp đương nhiên không phải người quá bướng bỉnh, không hiểu chuyện, cô cũng hiểu nỗi khổ tâm của Niên Bách Ngạn, gật đầu: “Tôi đã gọi điện cho Smith, anh ấy sẽ tới đón tôi ngay bây giờ. Một trong hai người đi theo tôi là được rồi, người kia ở lại trông khu nhà.” Trong nhà vẫn còn tài liệu của Niên Bách Ngạn, mặc dù cô không biết cái nào quan trọng cái nào không quan trọng, nhưng đề phòng vạn nhất vẫn tốt hơn.

“Vâng!” Người vệ sỹ thấy cô không những hợp tác còn bình tĩnh sắp xếp mọi việc thì không khỏi ngỡ ngàng, rồi nhanh chóng gật đầu.

Chỉ một lát sau, Smith đã tới, không có Bella đi theo cùng. Có lẽ cô ta đi theo Niên Bách Ngạn tới Johannesburg. Thấy Tố Diệp đứng ở ngoài cửa, anh ta lập tức giương chiếc ô đen, sải bước tới, cười nói: “Cảm giác đi ra ngoài ngày mưa đúng là tồi tệ.”

“Liệu có ảnh hưởng tới việc lái máy bay trực thăng không?” Cô nghĩ ngay tới Niên Bách Ngạn.

Smith suy nghĩ một lát: “Cũng có ảnh hưởng, nhưng cô yên tâm, phi công đó đã có trên bốn mươi năm kinh nghiệm, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu. Và lại hôm nay chỉ có Cape Town mới mưa thôi.”

Lúc đó Tố Diệp mới yên tâm. Cô ngược nhìn chiếc ô trên đỉnh đầu, đùa giỡn: “Smith à! Anh thật sự nên cầm theo ô trắng hoặc ô hoa.” Anh ta vốn đã đen, hôm nay lại mặc quần áo sẫm màu, cộng thêm chiếc ô đen kền càng, cùng với ánh chớp ngày mưa, từ xa chỉ có thể nhìn ngay thấy hai hàng răng trắng lóa của anh ta.

Smith hiểu ý của cô, cười lớn mở cửa xe cho cô: “Thế thì chẳng phù hợp với thân phận của tôi chút nào.”

Tố Diệp mỉm cười, tâm trạng có phần thoải mái hơn.

Hai chiếc xe một trước một sau đi trên đường. Ra khỏi khu nhà, mưa càng lúc càng nặng hạt. Cuối cùng xe dừng lại trước một khách sạn xa hoa. Tố Diệp dặn dò người vệ sỹ hoạt động ở gần đó, một mình đi vào trong khách sạn.

Thang máy đi thẳng lên tầng trên cùng, giữa chừng không hề dừng lại, đây là thang máy chuyên dùng cho khách quý của khách sạn. Lốp thảm lót sàn bằng lông cừu của Úc, trải dài từ cửa thang máy tới tận cuối hành lang. Những ngọn đèn thủy tinh hoa lệ tỏa ánh sáng rực rỡ lộng lẫy. Trên tường treo thảm hoàn toàn bằng thủ công của Iran, tăng thêm nét ngoại quốc cho khách sạn. Lốp cửa bằng thủy tinh công nghiệp đã qua xử lý công nghệ đặc biệt, chắn được sấm chớp bên ngoài, cả hành lang yên tĩnh không một tiếng động.

Tố Diệp đi tới trước một căn phòng, hít sâu một hơi rồi giơ tay ấn chuông cửa.

Cửa phòng nhanh chóng được mở ra, dáng người hoàn hảo của người đàn ông ngay lập tức đập vào mắt. Anh ta để trần nửa người, bên dưới chỉ thắt một chiếc khăn tắm, sau lưng là ánh sáng vàng nhạt của đèn ngủ, khiến làn da anh ta cũng như được phết một lớp màu lúa mạch. Không hề thua kém những múi cơ bắp rắn chắc, rõ nét của Niên Bách Ngạn, cũng không hề kém Niên Bách Ngạn trong việc hấp dẫn phụ nữ. Tố Diệp không thể không thừa nhận, người đàn ông trước mặt cũng là yêu nghiệt.

Sau khi thấy Tố Diệp tới, anh ta thốt lên: “Tốc độ của em cũng nhanh quá nhỉ!”

“Kỳ Đông Nham! Anh trước giờ đâu có dậy sớm.” Tố Diệp liếc nhìn thời gian trên điện thoại di động, giơ lên khua khua trước mặt anh ta: “Tôi cố tình đợi tới mười một giờ mới tới tìm anh, cho anh quá đủ thời gian để ngủ rồi.” Cô không thể quên ở Nội Mông anh ta đã nằm đo giường đến mức nào. Trong lều chật chội đó mà anh ta còn ngủ li bì như chết được. Nếu không có Niên Bách Ngạn nói khích, anh ta sẽ chẳng bao giờ chịu dậy tham gia cuộc thi.

Thời gian luôn vô hình thay đổi điều gì đó. Lần đó ở Nội Mông, cô có lòng muốn giảng hòa mâu thuẫn giữa hai người họ. Thực tế chứng minh, họ mà hợp tác thì sẽ đánh trận nào thắng trận đó. Nhưng hai người giờ lại ở Nam Phi, cuộc chiến ngày mai họ sẽ là đối thủ. Nghĩ tới đây, Tố Diệp lại cảm thấy tiếc nuối.

Kỳ Đông Nham nghiêng người để cô đi vào. Anh ta ngáp ngắn ngáp dài, rồi lại vò vò mái tóc rối bù như tổ quạ, thấy vai cô hơi ướt, bèn hỏi: “Ngoài trời đang mưa sao?” Trong phòng rèm cửa che kín mít, lại cực kỳ yên tĩnh, anh ta không biết tình hình bên ngoài cũng rất

bình thường.

Tố Diệp ngồi bệt xuống sofa: “Thế nên tốt nhất là anh mặc quần áo cho chỉnh tề vào. So với việc ra ngoài tìm nhà hàng, tôi thích nhân viên khách sạn mang đồ ăn tới đây hơn.”

Quyển 4 - Chương 193: Muốn nghe lời thật lòng của anh

Kỷ Đông Nham khoanh hai tay trước ngực, uể oải dựa sang một bên: “Xem ra đã tới đây ắt có việc rồi.”

“Tôi tìm anh đúng là có việc.” Tố Diệp hoàn toàn không úp mở.

Kỷ Đông Nham nhướn mày, nhìn cô rất lâu rồi ngáp mấy cái: “Có phiền anh đi tắm một lát không?”

“Cứ tự nhiên!”

Anh ta đi vào phòng tắm.

Tố Diệp bắt đầu ngắm gian phòng này. Diện tích không nhỏ, thiết kế bố cục hợp lý. Phòng ngủ, phòng sinh hoạt, phòng hội họp, phòng sách cá nhân đều được chia ra với diện tích phù hợp. Còn có một phòng tập thể thao độc lập. Đồ đạc của Kỷ Đông Nham xếp ngăn nắp khắp nơi, không khó nhận ra anh ta đã ở đây một thời gian khá dài. Cô quan sát đại khái một lượt. Khi đẩy cửa đi vào phòng ngủ của anh ta, thấy giường chiếu bừa bộn, chăn rơi xuống đất. Đầu giường còn để một chiếc ly đế cao đã cạn khô rượu vang, bên cạnh đó là mấy quyển tạp chí kinh tế.

Tận cùng của phòng ngủ còn một căn phòng nữa, đó là vị trí của phòng sách. Muốn vào phòng sách nhất định phải đi qua phòng ngủ, đây cũng là một thiết kế mang tính tư mật. Cửa phòng sách không khóa, thế nên dù chỉ đứng ngoài cửa phòng ngủ, Tố Diệp cũng có thể nhìn thấy thấp thoáng một góc thảm trải sàn của phòng sách.

Không hiểu sao tim cô bỗng đập rất nhanh. Trong phòng sách, có lẽ sẽ để một số tài liệu mật chứ nhỉ?

Một nguồn sức mạnh bất thường nhanh chóng nảy sinh từ tận đáy lòng. Hai mắt Tố Diệp nhìn chăm chăm vào vị trí căn phòng sách ấy. Chỉ cần bước qua phòng ngủ, đi vào đó...

Sức mạnh ấy khiến cô bước về phía trước, chầm chậm đi vào phòng ngủ. Chiếc giày cao gót mũi nhọn nện lên nền bị thảm trải sàn hút hết tiếng động. Phòng ngủ ngập tràn hơi thở nam tính, mạnh mẽ, thuộc về Kỷ Đông Nham. Cuối cùng Tố Diệp cùng đi qua phòng ngủ, vào tới cửa phòng sách, cô thềm hít sâu rồi liềm mình bước vào trong.

Phòng sách này cũng rất rộng, đằng sau là một góc thành phố Cape Town phồn hoa. Khách sạn này chiếm cứ một vị trí tuyệt nhất của Cape Town, được trời ưu đãi cho một độ cao và góc độ có thể thu hết cảnh đẹp của Cape Town vào tầm mắt. Chỉ có điều, hôm nay trời mưa tầm tã. Cơn mưa như trút nước ngoài cửa sổ đã làm mờ đi cảnh đẹp ấy. Thời tiết âm u cũng mang lại những tia sáng tối tăm, nhưng cũng đủ để Tố Diệp nhìn rõ được căn phòng này.

Thật hiếm có, phòng sách lại rất gọn gàng ngăn nắp.

Máy tính trên mặt bàn vẫn còn trong trạng thái đợi, đèn chỉ thị đã hạ xuống mức độ yếu nhất, bên cạnh đặt từng chồng tài liệu. Chắc chắn mấy hôm nay Kỷ Đông Nham đều ở đây xử lý công việc.

Tố Diệp giơ tay ra, khi ngón tay chạm tới những tập tài liệu đó bỗng rút lại. Cô nắm chặt tay lại. Khi rút tay về, cô không cẩn thận chạm phải bàn phím máy tính, màn hình ngay lập tức sáng lên. Không hề có mặt khẩu bảo vệ, ngay lập tức có thể nhìn thấy file chứa tài liệu.

Không khác gì chạm vào chiếc hộp Pandora*!

*Theo chỉ thị của Zeus, Hephaistos đã tạo ra người phụ nữ đầu tiên bằng đất sét, và đặt tên là Pandora. Khi Prometheus ăn cắp ngọn lửa từ trên thiên thần, Zeus để trả thù đã tặng Pandora cho anh em của Prometheus, Epimetheus. Mặc dù được người anh em Prometheus trước đó cảnh cáo không được nhận bất cứ món quà nào của thiên thần, vì nó sẽ mang đến đau khổ, nhưng trước sắc đẹp của Pandora, Epimetheus đã siêu lòng và nhận quà này. Zeus đã tặng Pandora một chiếc hộp làm quà cưới, và dặn dò là không vì bất cứ lý do gì được phép mở chiếc hộp này. Tuy nhiên sau ngày cưới vì tò mò Pandora đã mở nó ra. Tất cả những thói hư tật xấu đã lan ra. Thiên tai, bệnh tật, và chết chóc, những cái mà con người trước đó không biết tới đã tràn lan ra khắp thế giới. Chỉ có điều tốt lành duy nhất mà chiếc hộp này mang tới là niềm hy vọng. *Sau này trong truyện sẽ còn nhiều lần nhắc tới hộp Pandora, mình không chú thích lại nữa nhé ^^*

Cả người Tố Diệp cũng đờ, đứng trước máy tính, nhìn trân trân vào tên của những tài liệu đó. Có thể nhận ra chúng đều được phân loại theo thời gian, vì cô nhìn thấy ngay tài liệu đầu tiên. Tên của tài liệu rất lạ, được ghép thành bởi số và chữ cái, đằng sau còn có tên tiếng Anh, là tiêu đề của tài liệu ấy. Tố Diệp phân tích tỉ mỉ số và chữ trên tên tài liệu. Cô luôn cảm thấy đã nhìn thấy ở đâu đó, lập tức cố gắng lục lại những ký ức có liên quan. Nào cô nhanh chóng dừng lại ở khung cảnh chiếc máy bay trực thăng Niên Bách Ngạn đưa cô bay tới mỏ kim cương.

Cô chợt nhớ ra, những chữ số này ám chỉ vĩ độ địa lý, mà vĩ độ này chính là của mỏ kim cương nằm tại Johannesburg. Cô đã từng nghe Niên Bách Ngạn nói qua về vĩ độ của mỏ kim cương.

Ánh mắt cô lại nhìn lên tài liệu. Nói vậy là, đây là những gì liên quan tới mỏ kim cương ở Johannesburg.

Tim cô gần như nhảy vọt lên tận cổ!

Hơi thở cũng dần trở nên gấp gáp. Cô hơi nheo mắt lại, trong mắt chỉ còn cái tên đó đang nhảy nhót, khiến tim cô loạn nhịp. Ngón tay cô dần dần hướng về phía bàn phím. Con trỏ đặt trên file tài liệu, chỉ cần cô mở nó ra, chỉ cần cô đọc được nội dung bên trong, cho dù chỉ nhìn thấy con số trên đó thôi...

Vậy thì, Kỳ Đông Nham lần này chắc chắn sẽ thua Niên Bách Ngạn.

Ngón tay Tố Diệp siết chặt rồi buông lỏng, buông lỏng rồi lại siết chặt.

Ngoài cửa sổ, mây đen càng lúc càng thấp xuống, đen tối đến nỗi khiến người ta không sao thở được.

Mắt cô bỗng nhiên sáng lên, như ngôi sao lóe lên giữa tầng tầng mây mù, rọi chiếu một tia sáng kiên định. Ngón tay cô gõ xuống, tài liệu về khoáng sản đó cuối cùng cũng mở ra.

Những dòng chữ rõ ràng khiến cô càng thêm kích động. Cô đoán hoàn toàn chính xác, chính là tài liệu liên quan tới lần đấu thầu này!

Tố Diệp chỉ cảm thấy hô hấp rất khó khăn, hơi thở dường như không thể thoát ra khỏi mũi một cách bình thường. Cô chỉ còn nghe được những tiếng thành thịch không ngừng vang lên trong lồng ngực, khiến màng nhĩ chỉ toàn tạp âm. Không biết tại căn phòng này quá bí bách hay vì cô đang làm chuyện xấu cảm thấy chột dạ. Tóm lại cô bắt đầu rơi vào trạng thái thiếu khí, huyết thái dương giật giật liên hồi.

Ngón tay bỗng khựng lại. Cô chỉ đọc cái tên của nó mà không xem tiếp nữa. Những mâu thuẫn không ngừng ăn mòn tâm trạng. Một mặt cô biết chỉ cần xem thêm một chút nữa thôi là có thể hoàn toàn giúp

được Niên Bách Ngạn. Mặt khác cô cũng biết đây cấu thành tội phạm kinh tế, không những khiến Kỳ Đông Nham thảm bại trong lần đấu thầu này mà càng khiến bản thân cô cả đời sống trong day dứt.

Cô... rốt cuộc có nên dùng thủ đoạn bỉ ổi này để giúp Niên Bách Ngạn không?

Tố Diệp bất lực ngồi xuống ghế. Sau khi đè chặt lồng ngực, cô vẫn từ từ đóng tài liệu lại.

Cảm giác bàng hoàng bất an cùng căng thẳng cũng theo đó tan biến.

Ngay lập tức bên tai vang lên giọng nói chậm chậm của người đàn ông: “Đã mở ra rồi tại sao không xem tiếp?”

Tiếng nói đột ngột cất lên khiến Tố Diệp giật nảy mình. Cô quay phắt lại. Đúng lúc đó, một tia chớp xoẹt qua, soi rõ hình ảnh người đàn ông đứng bên cạnh cửa phòng sách.

Không biết Kỳ Đông Nham đã vào đây từ khi nào, vẫn lười biếng dựa vào cửa. Anh ta vừa tắm xong, nửa trên còn để trần. Những giọt nước men theo mái tóc ngắn nhỏ xuống xương quai xanh. Vài giọt còn đọng lại trên những múi cơ bắp chắc khỏe. Chiếc khăn tắm phía dưới đã đổi thành chiếc quần ở nhà rộng thùng thình, màu trắng thuần, trông lại càng toát lên vẻ uể oải.

Chỉ có điều ánh mắt anh ta nhìn về cô trầm đi một chút, đáy mắt như mặt hồ đầu đông kết một lớp băng mỏng, băng giá đi rất nhiều.

Tố Diệp chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt Kỳ Đông Nham lạnh lẽo đến thế. Cô nhanh chóng đè nén cảm giác căng thẳng ban nãy và sự ngượng ngáp khi bị bắt tại trận. Cô không đứng dậy ngay, vẫn ngồi yên ở ghế, bình thản nhìn về phía anh ta: “So với việc mò mẫm một

tập tài liệu, tôi hy vọng được biết đáp án từ chính anh hơn.”

Kỷ Đông Nham bật cười, đi về phía cô. Anh ta dừng lại trước mặt cô, giọng nói chế giễu vang lên trên đỉnh đầu: “Không hổ là người làm tâm lý, lúc này rồi mà vẫn có thể thản nhiên đến vậy.”

“Vừa rồi tôi hoàn toàn có thể xem hết, không bỏ sót một chữ nào.” Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh ta. Nói vậy không phải để tự gỡ tội cho mình. Cô chỉ muốn nói với anh ta rằng, cô chắc chắn rất trân trọng tình bạn này.

“Vậy có phải anh nên cảm động vì mình vẫn còn một chút vị trí trong lòng em không?” Kỷ Đông Nham đi vòng ra sau lưng cô, đặt hai tay lên vai cô.

“Kỷ Đông Nham! Tôi biết vừa rồi suýt nữa tôi đã phạm sai lầm. Thật ra tôi chỉ muốn biết anh có định cạnh tranh với Niên Bách Ngạn không thôi.” Tố Diệp ngồi thẳng lưng. Qua lớp áo mỏng cô vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ nơi đầu ngón tay của người đàn ông, còn cả sự không vui và khiển trách anh ta giấu dưới nụ cười nhạt.

Bàn tay đặt trên vai cô đè xuống mỗi lúc một mạnh: “Nói cụ thể hơn đi!”

“Ba trăm triệu!” Màn hình máy tính tối đi một chút. Cô mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của người đàn ông sau lưng, thẳng thắn nói: “Hôm đó ra biển, tôi đã nghe thấy anh yêu cầu đối phương chuyển khoản ba trăm triệu.”

Kỷ Đông Nham cười: “Anh chưa từng biết hóa ra em lại là một người giỏi các thứ tiếng đấy.”

“Kỷ Đông Nham! Mỏ kim cương dù có giữ bí mật về giá cũng không

thể thấp hơn một tỷ. Đây là cái giá ước tính lúc đó Henry đưa ra. Tôi rất muốn biết, một tỷ này có bao gồm cái giá cho việc anh thông đồng với Henry không? Nếu không có liên quan gì tới anh, vậy thì một mỏ kim cương lớn đến vậy, tại sao anh chỉ chuẩn bị có ba trăm triệu?”

“Anh cũng rất muốn biết.” Thanh âm của Kỳ Đông Nham trên đỉnh đầu theo động tác cơ thể anh ta cũng từ từ thấp xuống. Bàn tay đặt trên vai cô cũng trượt dần xuống dưới cánh tay, cuối cùng hoàn toàn khóa chặt cô trong lòng mình. Anh ta đan tay vào tay cô, khẽ nghiêng mặt, bờ môi mỏng cách mặt cô chỉ trong gang tấc: “Rốt cuộc Niên Bách Ngạn có điểm nào tốt, tại sao em không thể hết lòng yêu anh như vậy?”

“Trong lòng tôi, anh và Niên Bách Ngạn quan trọng như nhau.” Tố Diệp vẫn thẳng người, không hề ngọ ngoáy, cũng không hề phẫn nộ: “Anh là bạn của tôi, thế nên tôi không mong anh bị tổn thương. Tôi biết ân oán giữa anh và Niên Bách Ngạn không phải một sớm một chiều có thể giải quyết. Nhưng tôi tin rằng trong những thời khắc quan trọng nhất người hai người quan tâm nhất vẫn là đối phương, thế nên nhất định phải một mất một còn sao?”

Kỳ Đông Nham chỉ im lặng nhìn cô không chớp mắt.

“Niên Bách Ngạn không biết chuyện ba trăm triệu, tôi cũng chưa hề nhắc với anh ấy.” Tố Diệp quay mặt lại nhìn anh ta: “Vì tôi muốn nghe chính anh nói một câu thật lòng!”

Kỳ Đông Nham khẽ nhếch môi: “Muốn nghe lời thật lòng phải không?”

Ánh mắt Tố Diệp vẫn kiên định.

Nụ cười bên môi Kỳ Đông Nham mỗi lúc một lớn, rồi bất ngờ áp mặt

xuống, bịt kín miệng cô lại một cách chuẩn xác.

Tổ Diệp không ngờ anh ta lại làm vậy, hai mắt cô trợn trừng, bắt đầu vùng vẫy. Nhưng Kỷ Đông Nham trở nên rất mạnh mẽ, bế thẳng cô từ trên ghế lên, sải bước đi ra khỏi phòng sách, vút cô lên giường. Cơ thể trắng kiện đè xuống không một chút nề tình.

“Kỷ Đông Nham...”

Lời vừa thốt ra lại bị Kỷ Đông Nham nuốt gọn. Anh ta nhân cơ hội ấy cạy hai hàm răng của cô ra, bá đạo tìm kiếm hương thơm ngọt ngào trong khoang miệng, giữ chặt đôi tay đang không ngừng đánh vào ngực anh ta lên đỉnh đầu, giữ chặt cơ thể đang không ngừng vằn vẹo của cô. Nụ hôn càng lúc càng trở nên mạnh bạo.

Tổ Diệp chỉ cảm thấy lồng ngực mình sắp bị anh ta đè chặt. Trong miệng ngoài hơi thở của anh ta còn có mùi nước cạo râu thanh mát. Lưỡi của anh ta quấn lấy đầu lưỡi cô, gần như kéo căng nó ra, đau buốt. Có một khoảnh khắc cô tưởng rằng anh ta định nuốt cả nó. Cô cố gắng rút tay ra nhưng phí công vô ích, chỉ có thể ngẩng mặt đón lấy nụ hôn cường bạo, nồng nhiệt của người đàn ông.

Quyển 4 - Chương 194: Xin lỗi, chúng ta chia tay đi!

Bàn tay lớn của Kỷ Đông Nham tựa như có thể bóp nát xương cốt của cô. Nụ hôn của anh ta cũng mỗi lúc một nồng nhiệt và nguy hiểm. Tố Diệp bị anh ta đè dưới thân mình, hít thở cũng trở nên khó khăn. Hơi thở của anh ta quấy nhiễu khoang miệng, giây phút sau lại trở nên triền miên, phả xuống gương mặt cô cũng trở nên đục ngầu, nóng rực.

Người đàn ông trên người chỉ mặc chiếc quần mỏng, thế nên Tố Diệp dễ dàng cảm nhận được dự vọng bị kích động khiến hai bắp đùi cô đau nhức. Cô biết đó là gì, thế nên càng không dám nhúc nhích. Người con gái trong lòng bỗng nhiên yên lặng khiến Kỷ Đông Nham càng có nhiệt huyết, nhưng bàn tay giữ chặt tay cô thì chưa hề thả lỏng. Một tay kia men theo xương quai xanh của cô lướt xuống, xuyên vào trong áo sơ mi của cô.

Những ngón tay mảnh khảnh của anh ta bông rớt, khi chạm vào da thịt khiến cả người cô co rụt lại. Kỷ Đông Nham từ từ rời xa khỏi môi cô. Ánh mắt nhìn về phía cô vì có thêm lửa tình mà càng thêm đen sẫm, giống như một cái động đen đặc trên bầu trời có thể hút tất cả mọi thứ. Trong lòng anh ta, cô như một người cá bị người ta tách rời. Quần áo đã lộn xộn, một khoảng da thịt trắng trẻo bị lộ ra ngoài, như ánh sáng lấp lánh phát ra từ những chiếc vảy cá. Mái tóc dài của cô lòa xòa trên giường như lớp rong biển rải rác. Có một lọn quăn quanh cổ cô, màu đen nhánh của tóc và màu trắng của da trở thành một sự tương phản mê hoặc lòng người.

Tố Diệp nhìn anh ta không chớp mắt, sợ chỉ cần khẽ động đây sẽ

khiến anh ta làm những hành động suồng sã hơn. Cô cảm nhận được ngón tay của người đàn ông chạm vào mép áo ngực. Anh ta chỉ do dự vài giây rồi luồn sâu vào, rồi lại cúi đầu xuống, một lần nữa lấp kín môi cô.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Kỷ Đông Nham bèn kêu lên một tiếng, lập tức rời khỏi cơ thể của Tố Diệp.

Cả người Tố Diệp như con cá bị vớt lên bờ, chỉ còn ngoi ngóp thở, hồn hển nằm đó, nhìn Kỷ Đông Nham không rời mắt. Rãnh sâu trước ngực nhấp nhô, lúc ẩn lúc hiện theo từng nhịp thở của cô. Còn Kỷ Đông Nham ôm miệng, khó tin nhìn cô. Một lúc lâu sau anh ta lau khóe miệng bị cắn, nghiêng răng nói: “Em có tin anh muốn cưỡng đoạt em chỉ đơn giản trong vài phút không?”

Đương nhiên là Tố Diệp tin. Chắc chắn là gã này trước đây chỉ giả vờ yếu ớt trước mặt cô. Vừa rồi cô vùng vẫy mới biết anh ta rất khỏe, nếu anh ta muốn làm bừa cô cũng chẳng thể thoát được. Khi anh ta rời khỏi cơ thể cô, cảm giác ngạt thở mới dần dần tan biến, hô hấp của cô mới trở nên trôi chảy hơn: “Thế nên, anh nóng lòng muốn chứng minh với tôi giữa nam và nữ không có tình bạn đích thực phải không?”

Kỷ Đông Nham bồng nhú mày, một biểu cảm phức tạp khó giải thích lướt qua đáy mắt. Anh ta vươn người lên trước, lần này chỉ dùng một tay kìm chặt vai cô: “Dựa vào đâu anh ta có được em? Vì cái gì?”

“Vì tôi yêu anh ấy!” Tố Diệp bình thản đáp.

Kỷ Đông Nham bóp mạnh vai cô, lực bỗng chốc tăng lên rất nhiều.

Tố Diệp cố nhin đau, nhìn thẳng: “Nếu hôm nay anh muốn cưỡng

đoạt, tôi không thoát được, vậy thì tôi chẳng cần vùng vẫy nữa. Anh có thể có được tôi, nhưng điều đó chỉ càng khẳng định phán đoán ban đầu của tôi là đúng. Giữa anh và tôi không bao giờ có tình bạn đích thực.”

“Được! Chẳng qua em mượn danh bạn bè để tới lấy thông tin thôi chứ gì.” Kỳ Đông Nham sát lại gần cô, ánh mắt càng trở nên nguy hiểm: “Anh cũng nói thẳng với em. Đúng là anh muốn Niên Bách Ngạn chết đấy. Lần đấu thầu này nói trắng ra, hoặc là anh hoặc là anh ta phải chết. Mỏ kim cương đó chính là công cụ để anh lật đổ Niên Bách Ngạn.”

Tim Tố Diệp đập thịch một tiếng, vô thức buột miệng: “Người thông đồng với Henry quả nhiên là anh.”

Kỳ Đông Nham bật cười nhưng vẫn còn chút gì không phục: “Em đúng là một người con gái thông minh, chẳng trách Niên Bách Ngạn mê muội em đảo điên, không tiếc gánh tội lên mình.”

“Kỳ Đông Nham! Anh điên rồi...” Tố Diệp nói xong ngồi bật dậy khỏi giường, bất chấp xông thẳng ra ngoài.

Kỳ Đông Nham giơ chắn chặn đường đi của cô: “Em muốn báo tin cho Niên Bách Ngạn?”

“Tôi hiểu rồi! Mục đích của anh vốn không phải mỏ kim cương đó.” Tố Diệp hét lên.

Kỳ Đông Nham đưa tay túm cô tới trước mặt mình, nhấn mạnh từng chữ: “Em nói đúng rồi đấy! Mục đích của anh chỉ có Niên Bách Ngạn mà thôi. Giá trị của cái mỏ đó bao nhiêu anh không quan tâm, chỉ cần là thứ anh ta muốn có, anh nhất định không để anh ta đạt được.”

“Buông tôi ra!”

“Em đừng có ép anh làm những hành động tổn thương tình bạn!” Kỳ Đông Nham gào lên bên tai cô.

Tố Diệp bỗng ngừng giằng co, trừng mắt nhìn anh ta: “Anh tưởng Niên Bách Ngạn là đứa trẻ ba tuổi à?”

“Thế nên em lo lắng cái gì? Không chừng anh ta còn nhìn thấu mọi việc hơn cả em, em có cần ở đây nổi nóng không?” Kỳ Đông Nham càng nghĩ càng tức giận, siết tay cô mỗi lúc một chặt.

Tố Diệp cúi đầu nhìn bàn tay của anh ta. Gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay. Một lúc sau cô cũng bình tĩnh lại, thấp giọng nói: “Kỳ Đông Nham! Tôi dám cá với anh ván cược này, cho dù anh tàn độc, Niên Bách Ngạn cũng không ngồi đó chờ chết đâu.”

“Cắt ngay cái vè tinh ranh của em lại, nếu không anh sẽ giết người diệt khẩu đấy.” Kỳ Đông Nham hất tay cô ra, phần nộ uy hiếp.

“Được lắm, anh giết đi!” Tố Diệp ngược lại không hề sợ hãi. Có những người càng để lộ rõ sự thâm độc của mình, càng nói những lời cay nghiệt thì lại càng không đáng sợ, đáng sợ hơn cả là những kẻ dùng nụ cười giả tạo che giấu con dao sắc nhọn trong lòng, bề ngoài càng bình thản bụng dạ càng nguy hiểm. Cô bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, khi đi vào trong tay đã cầm theo một con dao gọt hoa quả, vút thẳng vào trong lòng Kỳ Đông Nham, chỉ vào ngực mình: “Anh đâm thẳng vào đây này!”

Kỳ Đông Nham vút con dao xuống đất, nhúu mày hét lên: “Em bị bệnh à!”

“Anh có thuốc còn gì!” Tố Diệp cũng không chịu thua: “Nhưng chỗ đã

bị anh sờ vào tôi còn giữ lại làm gì nữa!”

“Em...” Kỳ Đông Nham không ngờ cô lại trả lời như vậy, sau vài giây sửng sò, sự khó chịu và ngọt ngào lại biến mất một cách kỳ lạ. Anh vừa tức vừa cười, chỉ vào cô: “Em giỏi lắm! Được đấy! Em thiên vị Niên Bách Ngạn đến như vậy có phải không?”

Tố Diệp thấy tâm trạng của anh ta đã bình ổn trở lại, cuối cùng cũng thềm thờ phào, nghiêm túc nói: “Anh và Niên Bách Ngạn đấu nhau thế nào tôi không quan tâm, nhưng liên quan tới mạng người thì không được. Anh không thể ra chiêu ác độc ép chết anh ấy, ngược lại cũng vậy thôi. Nếu Niên Bách Ngạn giờ trò tàn ác, ép chết anh, tôi cũng sẽ không ngồi yên.”

Kỳ Đông Nham nhìn cô, như đang suy nghĩ điều gì.

Khi hai người đang giằng co thì chuông điện thoại vang lên. Là của Tố Diệp, cùng với tiếng chuông ấy, chớp ngoài cửa cũng giật liên hồi. Sự trùng hợp ấy không hiểu sao khiến Tố Diệp thất lại.

Cô bỏ mặc Kỳ Đông Nham, đi nhanh ra ngoài phòng khách, rút điện thoại từ trong túi ra. Tiếng chuông gấp gáp như đang thúc giục, khuấy đảo tâm trạng của cô. Lúc nhận điện thoại, chớp rạch qua khung cửa sổ. Ngoài kia là màn mưa tối trời tối đất, trong điện thoại là giọng nói lo lắng của Bella.

Cô buông tay, điện thoại trượt dần, rơi mạnh xuống chân cô. Vậy mà cô không thấy đau chút nào. Não bộ chỉ xoay vần những lời nói khẩn cấp vừa rồi của Bella, giống như có người đánh mạnh một gậy vào gáy, vang lên những tiếng ong ong không có hồi kết...

Kỳ Đông Nham mãi không thấy động tĩnh gì cũng bước ra ngoài, thấy Tố Diệp đứng ngây ngốc ở đó, anh ta cũng thấy giật mình, vội

bước tới quay người cô lại, hỏi: “Sao vậy?”

Mãi một lúc sau Tố Diệp mới nhìn vào mắt anh ta, sắc mặt nhợt nhạt đến đáng sợ, thanh âm không còn sức lực: “Kỷ Đông Nham! Niên Bách Ngạn, anh ấy... anh ấy xảy ra chuyện rồi!”

Kỷ Đông Nham cũng đứng người.

Lâm Yêu Yêu càng ngày càng đa nghi.

Công đầu thuộc về Diệp Uyên.

Người đàn ông lần nào cũng như ma quỷ hiện hồn đó khiến Lâm Yêu Yêu chưa bao giờ sợ đi dạo đến thế. Tan làm cô lập tức trở về nhà, số lần đi mua sắm cũng giảm hẳn đi, càng không dám đi một mình, chỉ sợ một lần bất cẩn lại gặp phải Diệp Uyên.

Lại tới cuối tuần. Hiếm khi có được một ngày trời đẹp. Sau những ngày mưa triền miên không ngớt, được nhìn thấy bầu trời trong xanh của Bắc Kinh đúng là một chuyện hạnh phúc.

Lá mùa thu lại bị thời gian nhuộm vàng rất nhiều nhưng đa phần vẫn còn những chiếc lá xanh bám bụi chưa rơi xuống đất.

Hiếm khi Đinh Tư Thừa tự cho mình một ngày nghỉ. Lâm Yêu Yêu từ lâu đã nằng nặc đòi tới khu vui chơi, hôm nay anh cũng kiên nhẫn đi cùng cô. Lâm Yêu Yêu có dự tính của riêng mình. Khi trung tâm vui chơi của Bắc Kinh mới được thành lập, cô đã rất muốn được cùng Đinh Tư Thừa tới đây một lần. Lúc đó anh còn ở nước ngoài nên cô vẫn đợi tới anh về nước.

Không phải tại cô nhát gan. Suốt ngày nghe Tố Diệp lải nhải bên tai những lập luận tâm lý, Lâm Yêu Yêu cũng đã trở nên bạo dạn. Tới

đây chẳng qua cô muốn được như mọi người, nắm tay người mình yêu, khi tới màn kịch thích nhất, hét to ba chữ “em yêu anh”, thế thì lãng mạn biết bao!

Thế là, Lâm Yêu Yêu nắm tay Đinh Tư Thừa suốt dọc đường. Khi hai người ngồi tàu cao tốc trên không đi xuống, cô siết chặt tay anh, hét rất to: Đinh Tư Thừa! Em yêu anh!

Lời tỏ bày và những tiếng gào thét xung quanh hòa lẫn vào nhau, nhưng Đinh Tư Thừa ngồi ngay bên cạnh đương nhiên vẫn nghe được. Anh chỉ nắm chặt tay cô, từ đầu tới cuối không hề đáp lại rằng: Lâm Yêu Yêu, anh cũng yêu em!

Tận khi trò chơi kết thúc, Lâm Yêu Yêu cũng không nghe được câu trả lời của anh. Cô bắt đầu tự lừa gạt mình, có lẽ vừa rồi tiếng của mình quá nhỏ, có lẽ đã bị những tiếng gào rú xung quanh nuốt mất rồi.

Chơi cả một ngày dài, hai người ăn tối ở ngoài. Đinh Tư Thừa lái xe đưa cô về nhà. Sau khi đi vào tiểu khu, anh tắt máy, nhưng không mở cửa xe cho cô ngay. Ánh đèn của tiểu khu hắt vào trong xe, gương mặt của Đinh Tư Thừa nửa sáng nửa tối. Lâm Yêu Yêu với lấy túi xách từ ghế sau, nhìn anh: “Anh có muốn lên nhà uống chút gì không?”

“Thôi!”

Lâm Yêu Yêu mím môi: “Thật ra bố mẹ em cũng rất muốn gặp bố...” Cô đã tỏ rõ ý của mình. Từ ngày bố mẹ cô về Bắc Kinh cho tới nay cũng khá lâu rồi, nhưng Đinh Tư Thừa vẫn chưa sắp xếp cho hai bên gia đình gặp mặt. Cụ thể thì cô không biết phải hỏi từ đâu, đành phải nói bóng nói gió.

Đình Tư Thừa hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Lâm Yêu Yêu, ánh mắt đầy phức tạp.

“Anh... có phải có chuyện gì muốn nói với em không?” Lâm Yêu Yêu nhận ra cả ngày nay anh như người mất hồn. Mặc dù đi chơi rất vui vẻ nhưng hình như anh có rất nhiều tâm sự.

Đình Tư Thừa gật đầu, rất lâu sau mới nói ra lời vắn tắt sâu trong lòng: “Yêu Yêu! Xin lỗi em, chúng ta... chia tay đi!”

Quyển 4 - Chương 195: Bị bắt cóc

Thứ có thể làm em tổn thương, chưa bao giờ là những lời đàm tiếu của mọi người. Thứ có thể bảo vệ em, chưa bao giờ là một con đường chạy trốn được sắp đặt tỉ mỉ. Chỉ cần anh nắm chặt tay em, là em sẽ cảm thấy an tâm, cảm thấy hạnh phúc. Em không tin vào cái gọi là số phận trêu ngươi, vì em không tin số mệnh, em chỉ tin anh.

Đêm đầu thu, tiết trời càng lúc càng lạnh. Cho dù cửa xe chưa mở, Lâm Yêu Yêu vẫn cảm thấy giá lạnh ở đâu kéo tới, xương sống như đang đóng băng lại, men theo sống lưng kéo lên tận cổ. Mỗi một sợi tóc như đang đọng sương. Cảm giác lạnh lẽo ấy xuyên vào tim trở thành một nỗi đau, kích thích khiến đầu mút dây thần kinh cũng nhói lên buốt tim gan.

Khi nói lời chia tay ấy, Đinh Tư Thừa vẫn nhìn thẳng về phía trước. Có một khoảnh khắc anh ta không dám nhìn vào mặt Lâm Yêu Yêu. Anh ta biết rất rõ một khi câu nói này thốt ra khỏi miệng sẽ làm tổn thương cô đến mức nào, nhưng lại không muốn vì trách nhiệm và áy náy hủy hoại hai người cả một đời. Câu chia tay ấy đã lẫn quẩn trong lòng anh ta không ít ngày rồi. Khi Tố Diệp cảnh cáo anh ta, anh ta mới hạ quyết tâm đau đớn sẽ nối lại tình cảm với Lâm Yêu Yêu. Anh ta tưởng rằng mình có thể làm được. Anh ta tưởng rằng chỉ cần ép buộc, tự nói với bản thân rằng mình vẫn còn yêu Lâm Yêu Yêu thì nhất định sẽ được, thế nên anh ta mới quyết định kết hôn với cô.

Nhưng... sau khi Lâm Yêu Yêu kể lại cuộc điện thoại của Tố Diệp thì anh ta không thể bình tĩnh được nữa. mấy ngày nay anh ta đều trần trọc, không sao chớp mắt nổi, bên tai chỉ văng vẳng tiếng nói của

Lâm Yêu Yêu. Cô ấy nói, Tố Diệp đã yêu Niên Bách Ngạn rồi! Sự thật này dường như khiến anh ta phát điên. Anh ta không thể tưởng tượng ra cảnh Tố Diệp cười tươi như hoa trong lòng Niên Bách Ngạn, không dám nghĩ tới cảnh cô ấy và Niên Bách Ngạn cùng chung chăn gối...

Tinh thần của anh ta mỗi lúc một tệ. Có một lần không nhịn được, anh ta đã gọi điện cho Tố Diệp. Giọng nói quen thuộc trong điện thoại vẫn khiến anh ta rung động như thế, nhưng nụ cười ấy đã không còn thuộc về anh ta nữa. Cô ấy chỉ hờ hởi hỏi thăm khi nào anh ta và Lâm Yêu Yêu kết hôn, địa điểm tổ chức ở đâu, không có những tình cảm dư thừa xen vào. Có lẽ Niên Bách Ngạn cũng đang ở bên cạnh cô ấy. Hai người họ chuẩn bị ra ngoài, cô ấy mới nói được vài câu đã vội cúp máy.

Khoảnh khắc ấy, Đinh Tư Thừa cảm thấy thế giới của mình âm ỉ sụp đổ!

Thế nên cũng từ giây phút đó anh ta mới nhận ra, mình vẫn không thể buông bỏ tình cảm với Tố Diệp. Anh ta không thể tự lừa mình lừa người tiếp tục nữa, nếu không sẽ hại người, hại cả mình.

“Yêu Yêu! Anh biết lúc này nói như vậy rất khốn kiếp. Xin em hãy tin anh, anh thật sự không có ý định trêu đùa tình cảm của em. Anh chỉ cảm thấy... cảm thấy không thể tiếp tục như thế này được nữa.” Giọng Đinh Tư Thừa tràn đầy hổ thẹn.

Lâm Yêu Yêu không lên tiếng.

Đinh Tư Thừa quay đầu nhìn cô, dáng vẻ im lặng của cô khiến anh ta chỉ càng buồn thêm: “Yêu Yêu! Em nói gì đi được không?”

Lâm Yêu Yêu cúi đầu, mười đầu ngón tay đau nhói. Rất lâu sau cô

mới ngẩng đầu nhìn vào mắt anh ta, khó khăn ép ra một nụ cười bên khóe môi: “Tur Thừa! Hôm nay... Hôm nay đâu phải cá tháng tư.”

“Yêu Yêu!”

“Em mệt lắm rồi. Hôm nay đi chơi, dạo phố cả một ngày, có gì ngày mai chúng ta nói được không?” Cô cố gắng tươi cười nhìn anh ta, dứt lời giơ tay định mở cửa xe.

Đình Tur Thừa không thể không thừa nhận mình là một gã khốn. Tình cảm sâu đậm của cô, anh ta cũng phụ rồi. Anh ta giữ chặt cánh tay cô lại, sự thành thật trên gương mặt trở thành một nỗi day dứt: “Anh không muốn tiếp tục lừa gạt em nữa, em muốn đánh ánh, mắng anh thế nào cũng được.”

Một tay của Lâm Yêu Yêu đã móc chặt vào cửa xe, đến nỗi bàn tay cũng tê dại vì đau đớn. Cửa sổ phản chiếu gương mặt nhợt nhạt, cô đọc của cô: “Em không hiểu... Chúng ta... chẳng phải đã sắp kết hôn rồi sao?”

Từ ngày yêu Đình Tur Thừa, cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày họ chia tay. Cô biết công việc của anh rất bận rộn, thế nên trước mặt anh cô rất biết điều, không làm ồn, cũng không làm phiền. Nếu anh không có thời gian cô sẽ tự tìm việc để tiêu khiển. Thế nên được đi hẹn hò, dạo phố cùng anh đã trở thành một chuyện khiến cô chờ mong và hạnh phúc nhất. Nhưng cô không hề oán trách, vì cô biết Đình Tur Thừa là người có lý tưởng, có trách nhiệm của mình.

Khi anh không ở bên, cô sẽ nhớ về những quãng thời gian hai người bên nhau. Thậm chí mỗi ngày cô đều tự vẽ trong đầu mình cuộc sống sau này của họ. Cho tới ngày anh cuối cùng cũng đưa ra đề nghị kết hôn. Khoảnh khắc ấy Lâm Yêu Yêu cảm thấy mình là người con gái hạnh phúc nhất trên đời. Cô bắt đầu nóng lòng tưởng tượng mình sẽ

cùng anh xây dựng gia đình tương lai. Cô sẽ sinh hai đứa con, lúc rảnh rỗi cả nhà sẽ cùng lái xe đi dã ngoại hoặc sẽ đi du lịch khắp nơi trên thế giới.

Cô chưa bao giờ nghĩ nếu có một ngày anh bước ra khỏi thế giới của mình, cô sẽ thế nào, cô không dám nghĩ.

Nhưng ngày này vẫn cứ tới.

Trước ngày cưới anh quyết định rút khỏi thế giới của cô. Thế là thế giới ấy trở thành một mảnh đất hoang vu, hỗn độn.

“Xin lỗi, Yêu Yêu! Anh không muốn lừa dối em cả đời, anh không thể cưới em được.” Giọng Đình Tư Thừa đặng chất. Nhìn thấy Lâm Yêu Yêu như vậy, nói anh ta không đau buồn là giả.

Hai tay Lâm Yêu Yêu bắt đầu run lên, cảm giác lạnh lẽo đó khiến người cô bắt giác run cầm cập, đến cả thanh âm của cô cũng vậy: “Chẳng phải chúng ta vẫn đang tốt đẹp sao? Tại sao... Tại sao chứ?”

“Xin lỗi em.” Ngoài lời xin lỗi, Đình Tư Thừa không thể cho cô thêm bất kỳ lời hứa hẹn nào.

Cô quay đầu nhìn anh ta, hốc mắt đỏ ửng nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn không rơi nước mắt. Đình Tư Thừa không né tránh ánh mắt của cô. Khoảnh khắc này lòng cô đau như dao cắt, cho dù bị anh tổn thương như vậy, nhưng cô vẫn yêu anh sâu sắc.

“Anh yêu người khác rồi phải không?” Đây là lý do duy nhất cô có thể nghĩ tới.

Đình Tư Thừa sững sờ giây lát nhưng nhanh chóng lắc đầu: “Không! Yêu Yêu, anh không yêu người con gái khác.”

“Vậy tức là em làm chưa đủ tốt?”

Anh ta lại lắc đầu: “Em rất tốt. Vấn đề nằm ở anh, là anh đã phụ lòng em.”

Lâm Yêu Yêu chậm chậm cụp mắt xuống, không nói gì nữa. Đinh Tư Thừa thấy vậy bèn kéo tay cô lại: “Em đánh anh đi hoặc mắng anh té tát cũng được.” Anh ta sợ nhất nhìn thấy cô như vậy.

Nhưng cô rút tay về, khẽ lắc đầu, bờ mi run run: “Anh là người đàn ông em yêu sâu đậm, sao em nỡ đánh anh mắng anh chứ? Chỉ cần anh vui thôi...” Nói tới đây giọng cô hơi nghẹn ngào, ngừng một lúc mới tiếp tục: “Nếu anh cảm thấy chia tay có thể khiến chúng ta sống tốt hơn, vậy thì... em đồng ý.”

Đinh Tư Thừa ngẩn người, không ngờ cô lại nói như vậy.

“Em không trách anh đâu.” Lâm Yêu Yêu nắm chặt túi xách, giọng nói yếu ớt như con vật nhỏ bị rút hết xương tủy: “Bất luận thế nào em cũng phải cảm ơn anh... đã từng yêu em!”

“Yêu Yêu...”

“Không còn sớm nữa. Em... Em phải lên nhà đây.” Cô hít sâu một hơi, cô gắng mím cười lần cuối với anh.

“Em không sao thật chứ?” Đinh Tư Thừa có phần lo lắng.

“Đương nhiên rồi!” Lâm Yêu Yêu cố gắng để giọng nói của mình thoải mái một chút: “Anh nói đúng, không yêu nữa thì thực ra phải buông tay, không phải sao?”

Đình Tư Thừa nhìn cô rất lâu rồi mới gật đầu.

Lâm Yêu Yêu bèn xuống xe, vẫy tay một lần nữa về phía anh ta:
“Hãy để em nhìn anh đi!”

Cổ họng Đình Tư Thừa thắt lại, sau khi xin lỗi cô lần nữa bèn khởi động, lái xe rời đi trước. Lâm Yêu Yêu vẫn đứng nguyên tại đó, nhìn chiếc xe của anh ta mỗi lúc một xa. Cả làn khói xe trong không khí cô muốn nắm giữ cũng trở thành xa xỉ. Cuối cùng, khi khoảng mũi chỉ còn lại hơi lạnh của đêm mùa thu, giọt nước mắt cô đè nén mãi cuối cùng đã rơi xuống đất, như những hạt ngọc đứt dây.

Tình yêu của cô, từ nay về sau cũng sẽ tan biến theo bầu không khí lạnh lẽo này...

Khi Smith chở Tố Diệp, phóng như bay về khu nhà, mưa cũng mỗi lúc một to. Bầu trời như một chiếc miệng lớn bị chọc ra, nước mưa cứ thế trút xuống. Kỳ Đông Nham cũng lái xe đi theo phía sau. Khi Tố Diệp nhìn thấy bóng dáng Bella qua cửa kính xe mờ mờ, cô cũng không thể đợi cho xe dừng hẳn trong nhà để xe nữa, mà ra lệnh cho anh ta dừng ngay xe lại. Sau đó cô xuống xe, xuyên qua màn mưa, chạy về phía Bella đang đứng trước cửa.

Kỳ Đông Nham cũng dừng xe lại ngay, thấy Tố Diệp chạy gấp gấp như phát điên dưới mưa, anh ta lập tức tắt máy, cũng xuống xe chạy theo cô.

Bella đang sốt ruột đứng ở cửa, sau khi nhìn thấy Tố Diệp vội vàng bước tới. Tố Diệp nắm chặt cánh tay cô ta, khẩn thiết hỏi: “Niên Bách Ngạn làm sao rồi?” Sau khi hỏi xong câu ấy cô mới phát hiện lòng bàn tay mình toàn là máu. Trái tim có một khoảnh khắc khắc dường như ngừng đập. Cô định thần lại, máu chảy xuống từ cánh tay Bella, liền sau đó là tiếng cô kinh hoàng hỏi: “Cô bị thương sao?”

Trong lúc đó, Kỳ Đông Nham cũng đã chạy tới bên cạnh cô, cả người đều đã ướt mưa. Theo sau anh ta là Smith với nét mặt lo lắng.

Hai mắt Bella hoảng hốt bất an, vốn không màng tới vết thương trên tay mình: “Có người uy hiếp, cướp trực thăng, bắt cóc anh Niên Bách Ngạn đi rồi.”

“Cái gì?” Cả Tố Diệp và Kỳ Đông Nham đều đồng thời hét lên thảng thốt.

Bella kể lại ngắn gọn tình hình xảy ra lúc đó. Khi máy bay trực thăng rời khỏi bầu trời Cape Town thì mọi việc vẫn như bình thường. Chỉ có điều sau đó mưa mỗi lúc một nặng hạt, cuối cùng họ bắt buộc phải hạ cánh tạm nghỉ. Cả đoàn người chỉ đợi mưa ngớt là sẽ lập tức lên đường. Ai ngờ đúng lúc này không biết có mấy chiếc xe từ đâu tới, vây chặt lấy trực thăng. Từ trên xe có không ít kẻ bịt mặt bước xuống, ai cũng cầm súng trong tay. Sau khi giết chết phi công, chúng uy hiếp Niên Bách Ngạn, bắt rời khỏi đó. Còn Bella cũng bị chúng bắn thương.

“Chúng là những ai? Có nói gì không, hay có để lại manh mối gì không?” Tố Diệp cảm thấy đám lưu manh đó nếu đã giữ lại mạng sống cho Bella thì nhất định là mong cô ta về đây báo tin.

Ai ngờ Bella chỉ biết lắc đầu, giải thích cho nghi vấn của Tố Diệp: “Nhìn quần áo thì không thể biết chúng là người của ai, cũng chỉ nói tiếng Anh bản địa. Chúng không nói gì cả, cứ thế bắt anh Niên đi. Có thể nhận ra, mục đích của chúng chỉ là anh ấy thôi, bắn chết phi công chỉ là không muốn máy bay bay tiếp được nữa mà thôi.”

Lần này Tố Diệp hoàn toàn không còn hy vọng gì, cô bất chợt hỏi: “Vậy Niên Bách Ngạn thì sao? Anh ấy có bị thương không?”

Bella lắc đầu: “Bọn chúng chỉ bắt cóc anh ấy đi thôi.”

Tố Diệp nắm chặt tay lại, nỗi lo lắng trong lòng không hề thuyên giảm vì câu nói ấy, ngược lại cảm giác bất an chỉ càng tăng thêm. Mục đích của đám người ấy rõ ràng như vậy thì chắc chắn không phải bọn cướp của Nam Phi. Chúng nhắm vào Niên Bách Ngạn. Chúng rốt cuộc là ai, sau khi biết rõ thân phận của Niên Bách Ngạn mà vẫn dám trắng trợn bắt cóc? Mục đích của chúng là gì?

Bọn chúng muốn nhân cơ hội này vơ vét tài sản hay là...

Một sự cảnh giác chợt dâng lên trong đầu Tố Diệp. Bọn chúng muốn... ngăn cản Niên Bách Ngạn xuất hiện trong buổi đấu thầu ngày mai?!

Quyển 4 - Chương 196: Vì em

Bất luận đám cướp ấy xuất phát từ mục đích gì, cũng là điều Tố Diệp không muốn thấy. Thực tế là Niên Bách Ngạn đã bị người ta bắt cóc, đối mặt với một đám người có động cơ bất lương, anh đang nguy hiểm thế nào là điều dễ nhận ra. Kỳ Đông Nham đứng im lặng bên cạnh một lúc, thấy máu trên cánh tay Bella vẫn không ngừng chảy bèn bảo Smith mau chóng lái xe đưa cô ta tới bệnh viện. Sau khi Bella đi rồi, Tố Diệp rút chìa khóa điện tử chuẩn bị mở cửa, nhưng vì run tay mà mấy lần đánh rơi chìa khóa. Kỳ Đông Nham thấy vậy bèn cầm lấy mở cửa cho cô.

“Cảm ơn anh!” Tố Diệp mệt mỏi bước vào nhà. Mái tóc dài ướt đẫm nước mưa dính chặt lên má, khiến cô khó chịu vô cùng nhưng cũng không bằng nghe thấy tin Niên Bách Ngạn bị bắt cóc.

Kỳ Đông Nham cũng đi theo cô vào nhà. Chân trước của anh ta vừa đặt vào trong, Tố Diệp đã lập tức quay đầu lại, nhìn anh ta với ánh mắt lạnh như băng: “Chuyện Niên Bách Ngạn bị người ta bắt cóc có liên quan tới anh hay không?”

Kỳ Đông Nham ngăn người: “Em nói gì cơ?”

“Đối với mỏ kim cương đó, Niên Bách Ngạn là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của anh. Nếu ngày mai anh ấy không xuất hiện, anh là người được lợi lớn nhất.” Ánh mắt cô dần trở nên sắc nhọn.

Kỳ Đông Nham có phần do dự, một lúc lâu sau mới thở hắt ra, trả lời: “Không liên quan tới anh!”

Tố Diệp nhìn anh ta rất lâu, khi lên tiếng đã không còn dằn vặt câu hỏi ấy nữa, chỉ nói một câu đơn giản: “Tôi đi gọi điện thoại.”

Kỷ Đông Nham nhìn theo bóng cô, khẽ thở dài rồi ngồi thẳng xuống sofa.

Trong phòng sách.

Tố Diệp hít sâu mấy hơi mới đè nén được tâm trạng lo lắng bất an. Cô cầm điện thoại lên. Ngón tay hơi lạnh, cô bèn siết chặt tay lại, sau đó gọi về cho Hứa Đồng. Lúc này người cô có thể tin tưởng chỉ còn mình Hứa Đồng mà thôi. Đầu kia nhận máy rất nhanh. Hứa Đồng có vẻ khá bận rộn, lại không ngờ Tố Diệp sẽ gọi điện cho cô, ngữ khí có phần kinh ngạc: “Bác sỹ Tố?”

“Ừm.” Tố Diệp dù cố gắng, giọng nói vẫn hơi run run: “Hứa Đồng! Niên Bách Ngạn bị bắt cóc rồi.”

Bên kia Hứa Đồng hơi hoảng hốt.

“Tôi gọi điện về là muốn hỏi cô, đã tìm ra những kẻ theo dõi trước đó chưa?”

“Cô nghi ngờ bọn họ cùng một nhóm sao?”

“Đúng thế, tôi nghi là vậy!”

Hứa Đồng bình tĩnh lại: “Lúc đó thông qua lời miêu tả của anh Niên, tôi đã điều tra ra một chút manh mối. Những kẻ đó là tổ chức phản động của Mexico, nhưng chúng làm thuê cho ai còn phải tiếp tục điều tra. Có điều tôi cảm thấy, việc anh Niên bị bắt cóc có lẽ không phải do bọn chúng gây ra.”

“Tại sao?” Tố Diệp nhíu mày.

“Nghe anh Niên nói trong vụ tấn công bằng súng đó cô cũng có mặt, vậy thì nên biết rõ những kẻ đó muốn lấy ngay mạng của hai người. Thử nghĩ mà xem, nếu anh Niên vẫn gặp bọn chúng, liệu bọn chúng có cần bắt cóc anh ấy đi không?” Hứa Đồng mạnh dạn đưa ra một giả định.

Lúc này Tố Diệp mới bừng tỉnh ngộ. Hứa Đồng phân tích rất chính xác. Nếu là bọn chúng chắc chắn không đủ kiên nhẫn để bắt cóc. Cái bọn chúng cần là mạng sống của Niên Bách Ngạn, nếu vậy đã bắn chết anh ngay tại chỗ rồi.

“Hứa Đồng!” Cô cố gắng kìm chế tâm trạng của mình: “Vì tôi không hiểu rõ lắm về tình hình bên Nam Phi, nên không thể hành động khinh suất, vì thế tôi phải hỏi cô, chuyện này chúng ta có cần báo cảnh sát không?” Mặc dù Bella thường xuyên ở Nam Phi giúp việc cho Niên Bách Ngạn, nhưng so với sự bình tĩnh, cẩn trọng của Hứa Đồng, cô ta vẫn thiếu một chút kinh nghiệm. Sau vụ tấn công đó, Niên Bách Ngạn lựa chọn gọi điện cho Hứa Đồng, có thể nhận thấy người anh tin tưởng nhất vẫn là Hứa Đồng. Cô ấy đi theo Niên Bách Ngạn đã nhiều năm, e là những việc tương tự như thế này không phải chỉ lần một lần hai. Cô cần phải hỏi qua ý kiến của Hứa Đồng mới có thể suy nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào.

Thêm nữa, giờ cô không ở Trung Quốc, chuyện gì cũng có pháp luật hậu thuẫn. Đây là Nam Phi, có rất nhiều chuyện không như dự tính ban đầu.

Quả nhiên, Hứa Đồng vội vàng nói: “Tuyệt đối không được báo cảnh sát. Anh Niên là người nước ngoài tới Nam Phi làm ăn. Một khi có sự tham gia của cảnh sát Nam Phi, họ sẽ lấy lý do xác minh tình hình để liên hệ với phía điều hành của Tỉnh Thạch, tới lúc đó các cổ đông

trong hội đồng quản trị cũng sẽ biết chuyện này. Cô không biết đấy thôi, bây giờ tất cả bọn họ đều đang gây áp lực cho anh Niên. Nếu lần này mỏ kim cương ở Nam Phi có chuyện gì bất trắc, địa vị của anh Niên trong hội đồng quản trị cũng khó mà bảo toàn.”

Tố Diệp cũng biết sự việc nghiêm trọng, nhất thời như có một tảng đá đè nặng trong lòng khiến cô không thể thở nổi.

“Bây giờ việc duy nhất cần làm là nhanh chóng tìm ra anh Niên để ngày mai anh ấy có thể xuất hiện trong buổi đấu thầu một cách bình thường.” Hứa Đồng khẳng định.

“Nếu anh ấy không xuất hiện, tôi có thể đấu thầu thay anh ấy hay không?” Tố Diệp phải nghĩ một đường lùi cho chuyện này.

“Không được! Hơn nữa anh Niên cũng không giao quyền cho cô, chủ của mỏ kim cương hiện giờ sẽ không chấp nhận đâu.”

Tố Diệp nắm chặt tay lại: “Phải làm sao mới có thể tìm ra anh ấy một cách nhanh nhất?”

Ở đầu kia điện thoại, Hứa Đồng suy nghĩ: “Chỉ có thông qua người hiện giờ ở đó. Cô từng gặp Xương Đồ chứ?”

“Ông ta?” Tố Diệp nhớ lại gương mặt lạnh tới tê dại của Xương Đồ.

“Bao năm nay ở Nam Phi, ông ta nắm rất rõ tình hình bên đó, lại hợp tác với anh Niên nhiều năm. Nếu cô tới tìm ông ta nhờ giúp đỡ, có lẽ ông ta sẽ không thờ ơ đâu. Lát nữa tôi cũng sẽ gọi điện thoại nhờ ông ta.”

Tố Diệp hít sâu: “Nếu cả ông ta cũng hết cách thì sao?”

Hứa Đồng im lặng một lúc lâu: “Nếu thật sự như vậy thì anh Niên lành ít dữ nhiều rồi.”

Tố Diệp như bị đánh mạnh, đầu văng mắt hoa.

Cuộc nói chuyện điện thoại của hai người đang đặt tình hình vào giả thiết chuyển biến xấu, tiếng Kỷ Đông Nham bỗng vang lên sau lưng: “Anh sẽ giúp em tìm được anh ta.”

Tố Diệp sững sờ, quay đầu nhìn Kỷ Đông Nham.

“Anh hứa với em, anh sẽ đưa được anh ta trở về, không thiếu một sợi tóc.” Kỷ Đông Nham đi tới trước mặt cô, nói rõ ràng từng câu từng chữ.

Tố Diệp nhìn anh ta rất lâu rồi lại cầm điện thoại lên, nói với đầu bên kia: “Hứa Đồng! Cô đợi điện thoại của tôi.” Dứt lời cô bèn cúp máy, rồi lại nhìn vào mắt Kỷ Đông Nham: “Tại sao?”

Rõ ràng anh ta biết chỉ cần Niên Bách Ngạn xuất hiện trong buổi đấu thầu, anh ta sẽ thêm một đối thủ cạnh tranh có thực lực.

Kỷ Đông Nham hiểu sự hồ nghi của cô, đáp thẳng thừng: “Vì em!”

Tố Diệp lại một lần nữa đứng ngơ.

“Trừ phi em vẫn còn nghi ngờ chuyện này có liên quan tới anh.”

“Không!” Tố Diệp trả lời thành thật: “Tôi tin anh không cần phải nói dối tôi.”

“Tóm lại anh sẽ nghĩ cách tìm ra anh ta, đương nhiên em cũng có thể dùng cách của mình. Chúng ta chia làm hai đường có lẽ cơ hội

tìm được anh ta sẽ cao hơn một chút.” Kỳ Đông Nham giờ tay vỗ vỗ vai cô, nét mặt nghiêm túc.

Tố Diệp cũng không thể phân tích nhiều được nữa, gật mạnh.

Khi Niên Bách Ngạn khôi phục được ý thức, trước mắt tối đen như mực, lúc muốn mở mắt ra mới phát hiện mình đã bị bịt mắt. Anh lại thử động đậy nhưng không tài nào nhúc nhích được. Anh bị cột vào một chiếc ghế, hai tay bị trói chặt phía sau, chỉ có thể phán đoán qua âm thanh.

Ý thức dần dần trở về não bộ.

Anh nhớ có mấy tên bịt mắt bắt anh lên xe. Xe chạy rất nhanh. Sau khi lòng vòng một hồi mới tới nơi, không biết ai bắt ngờ từ phía sau đánh ngất anh, lúc đó anh đã mê man bất tỉnh.

Xung quanh rất yên tĩnh, không có gió, thi thoảng có tiếng người nói chuyện nhưng thanh âm rất nhỏ. Không khó nhận ra ít nhất anh đang ở trong một căn phòng. Có mùi sơn nhức mũi lấp kín hơi thở của anh. Có lẽ đây là một ngôi nhà hoặc một nhà kho để đầy sơn. Anh lại thử cử động chân, thấy hai chân không bị trói bèn động đậy. Hình như giày dẫm lên thứ gì như cát, không phải nền xi măng, là nền đất cát, thậm chí anh dẫm phải mấy viên sỏi. Anh bình tĩnh đá mạnh một viên về phía trước, rồi nghiêng tai lắng nghe kỹ càng. Loáng thoáng có tiếng sỏi va vào vách tường. Ngay sau đó anh lại lần lượt đá hai viên sỏi khác, một sang trái, một sang phải. Bên trái là tiếng động khẽ khàng khi va vào thùng sắt, bên phải vẫn là vách tường.

Niên Bách Ngạn không làm gì nữa, nhưng đầu óc đang tập trung suy nghĩ. Thông qua tiếng tốc độ viên sỏi đập vào vách tường có thể đoán được diện tích đại khái hai bên trái phải. Quan trọng hơn là, anh suy đoán thứ bên trái đặt chính là thùng sơn.

Thông qua tính toán, anh không khó phát hiện đây có lẽ là một nhà kho nhỏ. Diện tích trên dưới bốn mươi mét vuông, sàn còn chưa được xử lý. Chứng tỏ đây chỉ là một nhà kho được sử dụng tạm thời, chưa biết chừng còn là một nhà kho được dựng nên trên công trường.

Nếu là công trường...

Niên Bách Ngạn bắt đầu cố gắng nhớ lại tốc độ xe lúc đó bọn bắt cóc lái tới đây. Theo quán tính, anh nhận ra xe luôn đi thẳng về hướng Nam, rồi lại thông qua mấy lần rẽ để đoán được vị trí đại khái. Anh bắt đầu tính toán lôgic và công thức toán học tỉ mỉ, rồi lại nghĩ tới thành phố gần Cape Town có những khu nhà hoặc công trường xây dựng đang thi công. Anh suy đoán chỗ này có thể là một nơi đi về phía Nam Cape Town ít nhất 50km.

Ở đó anh lờ mờ nhớ rằng có một công trường đang thi công!

Anh lại cố gắng lắng nghe bên ngoài, không có tiếng mưa. Mỗi lần sắp xếp hành trình, Hứa Đồng hoặc Bella đều sẽ xem dự báo thời tiết chuẩn xác của cách đó một tuần. Hôm nay Cape Town sẽ có mưa cả ngày, nhất là sau buổi trưa lượng nước sẽ vượt trên 50mm, thế nên anh xuất phát sớm một chút là hy vọng có thể nhanh chóng tránh xa những khu vực có mưa trước khi mưa xuống. Nơi này hoàn toàn ngược hướng với nơi anh muốn tới. Theo anh được biết, phía Nam Cape Town sau buổi trưa trời sẽ tạnh ráo, thế nên có lẽ suy đoán của anh không sai.

Đang đoán xem đối phương là người nào, bỗng có người đẩy cửa đi vào. Tiếng bước chân lộn nhộn. Niên Bách Ngạn lắng nghe kỹ, có lẽ trong phòng đang có ba người. Trong đó có một người lên tiếng, là thứ tiếng Anh tròn vành rõ chữ, không thể nghe ra được là ngôn ngữ

của nước nào. Điều này càng khiến Niên Bách Ngạn nắm được một thông tin quan trọng: Đám người này có lai lịch không hề đơn giản.

Kẻ đó nói: Đại ca, hấn tỉnh rồi.

Ngay sau đó Niên Bách Ngạn nghe thấy tiếng kéo ghế. Có người ngồi xuống trước mặt anh. Anh không cảm nhận được hơi thở của hắn, có lẽ ngồi không gần.

“Nhóc con! Chúng tao nhận tiền giúp người khác giải quyết hậu họa. Tốt nhất là mày ngoan ngoãn một chút. Đừng có gây phiền phức!” Tên đại ca đó lên tiếng, giọng nói ồm ồm, nặng nề.

Niên Bách Ngạn không bị bịt miệng thế nên nói chuyện không thành vấn đề. Anh cười: “Xem ra người thuê các anh rất sợ tôi xuất hiện trong buổi đấu thầu ngày mai.”

Gã đó cười khẩy: “Ai cũng nói Niên Bách Ngạn là người vô cùng thông minh, đúng là trăm nghe không bằng một thấy.”

“Nếu các anh đã biết là tôi thì nên biết rõ tôi kinh doanh thứ gì. Dù sao các anh cũng chỉ cần tiền, vậy thì đối phương trả cho các anh bao nhiêu, tôi có thể ra giá gấp đôi.” Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn im lặng. Câu trả lời vừa rồi của gã đó đã gián tiếp nói cho anh biết mục đích thật sự của kẻ trả tiền thuê người bắt cóc anh là gì.

Quyển 4 - Chương 197: Tôi tưởng cô là tình nhân của anh ta

Chiếc ghế đối diện khẽ phát ra tiếng động. Có thể nhận ra hẳn ta đã đứng dậy, bước chân tiến gần về phía anh, cuối cùng dừng lại trước mặt Niên Bách Ngạn, giọng nói của kẻ đó lộ rõ vẻ khinh thường: “Mày muốn khoe với bọn tao mày có rất nhiều tiền phải không?”

“Tôi chỉ muốn khuyên các anh nên tìm cho mình nhiều đường lui. Anh cần tiền thì phải linh hoạt một chút mới được.” Niên Bách Ngạn thản nhiên phản bác lại.

Anh vừa dứt lời, gã đó đã đấm một nhát xuống mặt. Cú đấm rất mạnh, lực không hề do dự, khiến khóe miệng anh lập tức rách ra, có máu chảy xuống.

“Chưa tới lượt thằng nhóc như mày dạy bảo ông!” Phả vào mặt anh là một hơi thở ngập tràn cảm giác phẫn nộ và thiếu nhã nhặn. Giọng nói của kẻ đó lập tức trở nên hung dữ. Rõ ràng một câu nói của Niên Bách Ngạn như đã chọc trúng lòng tự trọng của hẳn ta, nhất thời hẳn ta chỉ biết kêu gào như một quái thú bị đâm phải đuôi.

Niên Bách Ngạn không nói nữa, trong lòng ít nhiều cũng đã có những phân tích chắc chắn bước đầu về tính tình của người này. Gã được xưng là “đại ca” này cũng chỉ là một kẻ tầm thường, dễ nóng nảy, giận dữ, nói cách khác là vui buồn thất thường. Tính cách này sống trong xã hội bình thường còn dễ gặp rắc rối nói chi đến xã hội đen? Anh suy đoán là kẻ này trong tổ chức cũng chưa chắc đã dễ sống.

Nhưng nhất định đã vào đó một thời gian dài, vì càng như vậy hẳn ta lại càng dễ trở nên cục cằn.

Vì thế, Niên Bách Ngạn muốn điều tra ra kẻ này cũng đã có những manh mối ban đầu.

“Bắt cóc mày tới đây là để chuyển lời giúp một người.” Tên đại ca vẫn còn chưa kìm chế được tính tình của mình, túm lấy tóc Niên Bách Ngạn không một chút khách khí: “Có người bảo mày đừng có mà tích cực tranh giành mỏ kim cương nữa, biết điều chút đi! Chớ khiến tất cả mọi người đều không được vui, sao phải cố chấp vậy?”

Niên Bách Ngạn vẫn im lặng.

“Thế nên tao cảnh cáo mày, ngoan ngoãn ngồi yên đây cho tao. Qua ngày mai là bọn tao sẽ tự động thả người. Mày mà dám giở trò gì qua mắt bọn tao, cẩn thận không còn mạng ra khỏi Nam Phi đâu!” Hẳn ta nói xong bèn buông tay, nhổ một bãi nước bọt xuống dưới đất, rồi lại lớn giọng ra lệnh cho lũ đàn em: “Mấy đứa chúng mày trông chừng nó cẩn thận cho tao. Thằng nhóc này trông vậy nhưng mấy món võ không phải hạng xoàng đâu. Chúng mày mà để nó chạy mất tao sẽ lột da cho chó ăn!”

“Dạ, đại ca!”

Căn phòng yên tĩnh trở lại.

Tố Diệp, Kỳ Đông Nham, Bella chia ra làm ba hướng bắt đầu hành động. Để có thể nhanh chóng tìm ra Niên Bách Ngạn, Tố Diệp quyết định tự mình tới tìm Xương Đồ nhờ giúp đỡ, còn Kỳ Đông Nham tiến hành tìm kiếm bằng cách của mình.

Sau buổi trưa, cơn mưa ở Cape Town còn dày đặc hơn, dưới đất

nước mưa đã tích tụ lại. Những hạt mưa lớn trút xuống khiến mặt đất bắn nước tung tóe. Vì cơn mưa lớn và nước ngập đường, xe cô phải đi chậm lại nên đã xảy ra hiện tượng tắc đường hiếm có. Nếu không phải vì những ngôi nhà ngoài cửa sổ đa phần theo kiến trúc Hà Lan, Tố Diệp sẽ cảm thấy giờ này mình đang đi trên con đường quốc lộ của Bắc Kinh.

Xe đi vào khu người da trắng ở Cape Town. Tố Diệp ra lệnh cho tài xế dừng xe lại, che một chiếc ô đi xuống xe. Cô dẫm chân xuống con đường ngập ngựa khiến đôi giày tuyệt đẹp ướt cả một mảng lớn. Bên đường có mấy chiếc xe đi qua, bánh xe lăn qua vũng nước lớn. Cô không kịp tránh, chiếc váy bất ngờ bị vấy bẩn trông lại càng thảm hại. Có mấy cô gái da trắng che ô bước nhanh qua cô, thấy vậy ai nấy nhìn nhau, mím môi cười, vừa nhìn cô vừa thì thào thì thụt. Tâm trạng Tố Diệp vốn đã rất tệ, sau khi nhìn thấy vẻ mặt mấy người đó trong lòng bỗng bùng lên một ngọn lửa, giận dữ giơ ngón giữa về phía bọn họ.

“Fuck you!” Một cô gái da trắng trong đám đó gào lên với cô.

Tố Diệp chẳng hề tỏ ra yếu thế, cũng đáp lại một câu: “Cụ mày!”

Cô gái da trắng đó không biết cô đang mắng cái gì, cô bạn bên cạnh lại ngại trời mưa chỉ đành lầu bầu tức giận bỏ đi. Tố Diệp thật sự muốn cởi ngay đôi giày cao gót dưới chân ra, đập thẳng vào đầu hai người họ, nhưng rõ ràng làm vậy cô chẳng có nhiều thời gian để giảng hòa với họ. Cô quay người đi vào một con đường nhỏ theo trí nhớ.

Mưa lớn làm mờ tầm nhìn nhưng tạ ơn trời đất là vòng đi vòng lại cuối cùng cô vẫn tìm được tòa nhà văn phòng đó, vội vàng chạy vào trong. Cửa hàng kim cương của Xương Đồ vẫn yên tĩnh như thế. Chỉ còn nghe thấy tiếng mưa lộp bộp rơi xuống cửa sổ, gấp gáp

khiến người ta bất an, giống như vô số yêu ma quỷ quái thò tay ra, muốn ăn cắp đá quý của ông ta, không ngừng cào lên lớp kính thủy tinh.

Khi Tố Diệp vừa đi hết hành lang vừa hay nhìn thấy cánh cửa bảo vệ của cửa hàng từ từ hạ xuống. Cô ngăn người vài giây rồi chạy nhanh tới trước cửa, khom lưng, đầu dần dần thấp xuống theo cánh cửa ấy, hét to vào bên trong: “Xương Đồ! Xương Đồ!”

Tới lúc Tố Diệp gần như đã nằm bò ra đất, nhân viên bán hàng lần trước đứng bên tủ hàng cuối cùng cũng đi tới, dừng cánh cửa lại, nói với qua: “Hôm nay mưa lớn, cửa hàng chúng tôi phải đóng cửa sớm, ngày mai cô hãy tới.”

“Tôi không tới mua hàng. Tôi muốn gặp Xương Đồ, có chuyện gấp!” Tố Diệp nhìn đôi giày da màu đỏ tươi của cô nhân viên, cuống quýt nói.

Người nhân viên do dự một lát: “Cô là ai?”

Tố Diệp bỗng nghẹn lời. Cô phải giới thiệu thế nào về mình đây? Nói tên ư? Rõ ràng là chẳng có tác dụng, ông ta chưa chắc đã biết tên cô. Nói tên Niên Bách Ngạn? Thế thì cô phải giới thiệu mình có quan hệ thế nào với anh? Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cô hắng giọng: “Ông chủ của tôi là Niên Bách Ngạn. Xương Đồ có lẽ đã biết tình hình trước mặt của ông chủ tôi, Hứa Đồng có lẽ đã gọi điện thoại cho ông ấy rồi.”

Nhắc tên cô thì Xương Đồ không biết nhưng Hứa Đồng thì nhất định ông ấy không thể không biết. Nếu Hứa Đồng đã có thể nói rằng sẽ gọi điện cho Xương Đồ, chứng tỏ cô ấy và Xương Đồ đã từng gặp gỡ.

Người nhân viên suy nghĩ một lát rồi quay người đi vào trong nhà. Khoảng ba, bốn giờ đó trôi qua, cô ta mới quay lại. Lần này cánh cửa từ từ được nâng lên, lộ ra gương mặt bình thản điềm đạm của cô nhân viên. Nhìn thấy một Tố Diệp đứng ngoài cửa, váy dính đầy bùn đất, giày cao gót ướt sạch, cũng chẳng mấy kinh ngạc, vẫy tay bảo cô đi vào trong: “Ông chủ ở trong nhà, cô vào tìm ông ấy đi!”

Tố Diệp cảm ơn rồi vội vàng đi vào.

Vẫn là căn phòng lần trước nói chuyện bí mật cùng Niên Bách Ngạn. Điều bất ngờ là bên trong ngoài bàn uống nước và sofa thì không có quá nhiều đồ đạc. Xương Đồ ngồi bên cạnh bàn, thong thả pha trà. Thấy Tố Diệp gõ cửa đi vào, bèn chỉ xuống sofa: “Mời ngồi!”

Tố Diệp tiến đến ngồi xuống trước mặt ông ta. Nhiệt độ trong phòng cũng ấm hơn nhờ tách trà nóng, nhưng cũng vì thế khiến chiếc váy ẩm ướt của cô dính nhơm nhớp vào đùi, cực kỳ khó chịu. Xương Đồ rót cho cô một tách trà, cô đón lấy, âm thầm quan sát nét mặt của ông ta, rồi lại nhìn một lượt khắp căn phòng. Tận cùng căn phòng có một cánh cửa nhỏ, có lẽ là đường thoát hiểm cho người bên trong khi cánh cửa bảo vệ đã hạ xuống.

“Căn phòng này không giống như tưởng tượng lần trước của tôi.” Tố Diệp lên tiếng.

Vẻ thản nhiên của Xương Đồ khiến cô nhất thời không thể suy đoán tâm trạng của ông ta, chỉ bằng cứ tiến hành theo tuần tự là hơn. Xương Đồ nghe xong khẽ nhướn mày: “Có gì không giống?”

“Tôi tưởng là ông ở ngay trong cửa hàng.” Ở đây không có giường cũng không có đồ dùng cá nhân. Cô cảm thấy một người đã mất hết người thân như Xương Đồ, ông ta chẳng còn gì cả thì cửa hàng này càng trở nên quý giá mới phải.

Xương Đồ vẫn không thay đổi sắc mặt, ánh mắt khô cong như quả hạch đào, không một chút tức giận: “Con người ta hay vội vàng đưa ra những quyết định sai lầm trong một phút những tưởng của bản thân. Ví dụ như tôi không biết sự thật là Niên Bách Ngạn lại thuê thêm một nữ trợ lý, tôi còn tưởng cô là tình nhân của anh ta.”

Tố Diệp ngớ ngàng, có phần ngượng ngập.

“Cô tưởng cửa hàng này là toàn bộ của tôi sao? Thế nên tôi phải ngày đêm bảo vệ nó?” Xương Đồ khẽ ngược mắt lên liếc nhìn cô, nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp: “Đá quý có đắt thế nào cũng có cái giá của nó. Chỉ cần cô có tiền thì chẳng có đá quý nào cô không mua được. Nhưng mất đi người thân thì khác. Trải nghiệm đó sẽ nhắc nhở cô rằng bất kỳ lúc nào tính mạng cũng là quan trọng nhất, hơn rất nhiều mấy viên đá kia.”

Câu nói của ông ta nhằm trúng vấn đề Tố Diệp đang muốn bày tỏ, đợi ông ta nói hết câu cô lập tức cắt lời: “Thế nên tôi mới nhờ ông Xương Đồ giúp đỡ. Tôi nghĩ Hứa Đồng đã nói rõ tình hình với ông rồi.”

Xương Đồ lại chậm chậm pha trà, thanh âm không cao không thấp: “Tôi đã nghe nói chuyện Niên Bách Ngạn bị bắt cóc.”

“Bây giờ anh ấy không rõ tung tích. Tôi lại không thân thuộc với mảnh đất Nam Phi, thế nên đã nghĩ tới ông Xương Đồ.” Tố Diệp cố gắng kìm chế sự sốt ruột trong lòng, ngữ khí điềm đạm.

Ai ngờ Xương Đồ lại lắc đầu: “Xin lỗi, tôi không thể giúp cô.”

Tim Tố Diệp thất lại: “Tại sao?”

“Thế sự vô thường. Mỗi người đều có vận may của riêng mình. Niên Bách Ngạn bị bắt cóc chưa chắc đã là chuyện xấu.”

Tố Diệp chờ người ra, cảnh giác hỏi: “Ông nói vậy là có ý gì?”

Xương Đồ cũng nhận ra cô có phần cảnh giác, thờ dãi: “Con người ta không thể làm gì cũng thuận lợi. Niên Bách Ngạn không phải thần thánh, không thể lúc nào anh ta cũng là số một được.”

“Nhưng mỏ kim cương phải đấu thầu ngày mai là toàn bộ hy vọng của anh ấy!” Giọng Tố Diệp đã có phần mất bình tĩnh.

Xương Đồ bỗng bật cười: “Một người lại đi đem toàn bộ hy vọng ký gửi vào một thứ dùng tiền để mua qua bán lại?” Ông ta lắc đầu: “Loại người đó chết cũng coi như một sự giải thoát.”

“Con người ông sao có thể như vậy chứ? Không giúp đỡ thì thôi, còn nói những lời châm chọc?” Tố Diệp đứng bật dậy, ánh mắt lập tức trở nên bức dọc.

“Châm chọc? Cô bé! Những lời tôi nói đều là sự thật.” Xương Đồ điềm đạm nói: “Người Trung Quốc có một câu nói rất đúng, gọi là “Gây hấn với mọi người thì họ tất sẽ chống lại”. Một loạt các việc làm của Niên Bách Ngạn từ sau nắm quyền quản lý Tinh Thạch và việc công ty lên sàn năm nay đã khiến giới thương nhân nghiêng rằng nghiêng lợi. Chi bằng lần này anh ta hãy lấy lùi làm tiến, giữ lại tính mạng cho mình quan trọng hơn cả.”

“Vậy ông Xương Đồ có biết người Trung Quốc còn có một câu là “Không ai sánh kịp thì mọi người tất sẽ chống lại” không? Nhân tính là như vậy, thế nên bất luận là chống lại hay nổi bật, dù gì cũng sẽ bị người khác công kích, vậy có sao không làm một người xuất chúng? Mà Niên Bách Ngạn, chính là người xuất sắc đó.”

Cuối cùng Xương Đồ cũng cười: “Không! Anh ta chính là một cái đầu sư tử. Cô tưởng ham muốn của anh ta nhỏ sao? Cô nhầm rồi. Có thể tới cuối cùng cô sẽ phát hiện ra anh ta mới chính là con sư tử có thể nuốt trọn con voi.”

Quyển 4 - Chương 198: Tâm tư của ai cũng khó đoán

Một cơn gió chợt thổi qua cửa sổ, làm bay những giọt nước đọng trên lớp thủy tinh, phần phật phần phật khiến tâm trạng con người thêm khó chịu. Đến cả giọng nói khô khốc, dù có cười cũng không chút cảm xúc đó của Xương Đồ cũng đồng thời khiến Tố Diệp cảm thấy ớn ào. Bờ mi cô khẽ run rẩy, rồi cô mím môi rất nhanh: “Cho dù anh ấy là sư tử, thì hiện giờ cũng là một con sư tử đang trong cảnh khốn cùng. Ông Xương Đồ! Bất kể là vận may hay là tai nạn, tôi chỉ biết người đàn ông quan trọng nhất của tôi đang gặp nguy hiểm, tôi phải cứu được anh ấy bằng mọi giá.”

Xương Đồ nhìn cô như đang cân nhắc điều gì.

“Nếu ông đã không muốn ra tay giúp đỡ thì tôi xin phép. Dù sao vẫn cảm ơn ông đã bớt chút thời gian quý báu để gặp tôi.” Tố Diệp không muốn lãng phí thời gian, đứng dậy chuẩn bị ra về.

Xương Đồ suy nghĩ rồi bỗng hỏi một câu sau lưng cô: “Niên Bách Ngạn... không phải là ông chủ của cô sao?”

Tố Diệp dừng bước, không quay đầu lại. Một lúc lâu sau cô mới đáp: “Tôi yêu anh ấy. Đó là người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời tôi.” Cô không thể gán ghép bất kỳ thân phận nào cho mình. Đây là câu trả lời tốt nhất.

Cuối cùng, Xương Đồ im lặng vài phút. Tố Diệp không biết tại sao ông ta bỗng nhiên lại hỏi như vậy. Cô quay đầu lại nhìn, muốn tìm một chút manh mối gì đó trên gương mặt ấy, chỉ tiếc là nét mặt ông

ta vẫn khó hiểu như thế. Nhưng cũng không khiến cô tổn công vô ích, Xương Đồ lập tức nói cho cô đáp án. Đầu tiên ông ta thở dài, sau đó cất giọng nặng nề: “Niên Bách Ngạn sẽ không dẫn theo một cô gái không phải trợ lý tới cửa hàng của tôi. Dám đưa cô tới đây chứng tỏ cô có một địa vị rất quan trọng trong lòng anh ta, vừa rồi nghe cô nói vậy tôi đã hiểu ra rồi. Nếu cô là người thân thiết nhất bên cạnh anh ta, vậy tôi không ngại tiết lộ cho cô một tin.”

Hai mắt Tố Diệp sáng lên: “Ông biết Niên Bách Ngạn bị bắt cóc ở đâu?”

Ai ngờ Xương Đồ lắc đầu: “Đương nhiên là tôi không biết. Tôi đã nói không giúp cô tìm Niên Bách Ngạn là sẽ không tìm.”

Thái độ của ông ta khiến Tố Diệp sôi sục. Nếu không phải thấy ông ta ăn nói cũng có chừng mực, cô nhất định sẽ cho rằng người này có ý mang cô ra làm trò đùa. Cô kìm chế, lạnh lùng hỏi: “Ông muốn tiết lộ thông tin gì?”

Xương Đồ chậm chậm bung tách trà lên, uống một hớp, sau khi đặt xuống bỗng nhìn Tố Diệp chằm chằm, nói rõ ràng từng chữ: “Mỏ kim cương gọi thầu ngày mai... là một mỏ rỗng!”

Tố Diệp như bị một tia sét đánh trúng người, cả người cô run lên, chân đờ đẫn đóng đinh tại chỗ, đầu óc trống rỗng. Phải gần một phút sau cô mới khôi phục được ý thức, nói năng cũng không còn được mạch lạc: “Ông... Ông vừa nói cái gì? Mỏ rỗng?”

Sao có thể như vậy được? Niên Bách Ngạn đã nhiều lần khảo sát mỏ kim cương đó. Mặc dù trước khi gọi thầu không được phép tiến hành khảo sát, đo lường trữ lượng kim cương, nhưng Niên Bách Ngạn là người đã nhiều năm làm việc với mỏ kim cương, anh có kinh nghiệm nhìn mỏ rất phong phú. Nếu anh đã dốc toàn bộ công sức để

đấu thầu mỏ đó thì sao nó có thể là một mỏ rỗng?

“Mỗi ngọn núi, mỗi dòng sông ở mảnh đất Nam Phi này tôi đều nắm rất rõ. Trữ lượng kim cương trong mỏ đó thật ra chỉ bằng một phần mười con số chủ mỏ thông báo.” Ánh mắt Xương Đồ nghiêm túc: “Nể tình nhiều năm hợp tác với Niên Bách Ngạn tôi mới báo cho cô chuyện này. Thế nên tôi mới nói, lúc này anh ta bị bắt cóc cũng coi như là một chuyện tốt.”

Tổ Diệp nhất thời khó mà chấp nhận sự thật này, nhưng cô cũng hiểu rõ Xương Đồ không cần phải nói dối cô. Khi đi ra khỏi cửa hàng đó, Tổ Diệp vẫn còn thẫn thờ đứng dưới mái hiên. Cô quên cả che ô, mùi nước mưa ẩm thấp phả vào mặt. Trước mặt chỉ toàn là nước, cô không còn nhìn rõ gì nữa, con đường phải đi cũng trở nên mơ hồ.

Đúng vậy, cô mờ mịt rồi.

Cô cảm thấy Niên Bách Ngạn đã rơi vào cảnh ngộ đã cướp lên mình cộp. Nếu không đấu thầu mỏ kim cương thành công, anh sẽ phải chịu áp lực của cả hội đồng quản trị. Nhưng nếu đấu thầu thành công, anh chẳng qua cũng chỉ giành được một khu mỏ rỗng, vậy thì càng khó ăn nói với họ hơn. Ván cờ tiếp theo phải đi thế nào, cô không thể đoán trước được. Chỉ biết rõ một điều, cô phải tìm ra Niên Bách Ngạn, nhất định phải tìm ra!

Đang mãi suy nghĩ bỗng chuông điện thoại vang lên.

Tiếng chuông và tiếng mưa rơi xuống mái hiên hòa vào nhau, bỗng khiến đôi tai đau nhức gấp nhiều lần. Tổ Diệp giật nảy mình. Khi lấy điện thoại ra, hai mắt cô bỗng sáng lên. Là điện thoại của Kỳ Đông Nham. Cô vội vàng nhận máy, chưa đợi cô lên tiếng Kỳ Đông Nham đã nói trước: “Tiểu Diệp! Anh đã tìm được vị trí của Niên Bách Ngạn rồi. Em cứ về nhà trước, anh sẽ lập tức tới cứu anh ta.”

Tổ Diệp bỗng kích động đến nỗi không biết phải nói gì. Tới tận khi Kỷ Đông Nham ở đầu kia cúp máy, cô mới hoàn hồn, lập tức giương ô đi vào trong màn mưa...

Bên phía Kỷ Đông Nham, nửa tiếng trước lại là một khung cảnh hoàn toàn khác.

Người tài xế lái xe một cách cẩn trọng, cần gạt nước khua qua khua lại. Chỉ có điều tầm mắt vừa sáng rõ được một chút ngay lập tức lại bị nước xóa mờ. Kỷ Đông Nham uể oải tựa người ra sau ghế, nhìn về phía hình bóng mờ nhạt của một ngôi nhà nào đó ngoài cửa xe. Khi chuông điện thoại vang lên, anh ta cũng từ tốn nhận máy. Giọng nói của đối phương rất nhũn nhặn, giống như đang lấy lòng hơn: “Đã tìm thấy anh Niên rồi ạ.”

“Làm tốt lắm!” Kỷ Đông Nham khẽ hừ một tiếng: “Thổ địa quả nhiên là thổ địa.”

“Đâu có! Được phục vụ cho anh Kỷ là vinh hạnh của tôi.” Đầu kia cẩn trọng, cười trừ: “Vì hiểu ý của anh Kỷ, thế nên bất luận bằng cách nào tôi cũng phải giúp anh tìm được Niên Bách Ngạn.”

Kỷ Đông Nham bật cười, điều chỉnh lại tư thế ngồi: “Đúng vậy! Ngày mai anh ta là diễn viên chính. Diễn viên chính mà không có mặt, vở kịch này còn gì đáng xem nữa?”

“Nhưng mà...” Đối phương bắt đầu do dự.

“Có gì cứ nói!”

“Ngày mai nếu Niên Bách Ngạn đấu thầu thành công, lúc khảo sát phát hiện đó chỉ là mỏ rỗng, tôi sợ... tôi sợ anh ta sẽ không tha cho

tôi.”

“Tới lúc đó anh ta thân mình còn chưa lo xong, thời gian đâu mà quan tâm tới anh? Làm nghề này có ai không biết cược mỏ như cược mạng? Nếu đã dám ngồi chơi ván bài này thì phải biết có thể kiếm được, cũng có thể phải đền. Con người anh ta trước nay luôn tuân theo đạo lý “chết hay không bằng sống dở”, nhưng như thế cũng không có nghĩa khi lâm vào cảnh khốn cùng anh ta vẫn còn thời gian báo thù anh.”

“Có câu này của anh Kỳ là tôi yên tâm rồi.”

“Ngày mai việc anh phải làm là khi đứng trên sân khấu trình bày về trữ lượng kim cương, mặt phải không biến sắc, tim phải đập bình thường. Niên Bách Ngạn có con mắt sắc lăm đấy. Bên cạnh còn có một nhà tư vấn tâm lý cũng có đôi mắt hiểm không kém. Ông tuyệt đối không được để lộ một chút sơ hở nào.”

“Anh yên tâm, chuyện này chắc chắn không thành vấn đề.” Đối phương liên tục nói, nhưng câu sau lại chần chừ: “Cái đó... Chuyện của tôi và nghị viên...”

“Cứ làm tốt việc của anh đi, tôi sẽ bảo người trả clip cho anh. Đối với màn “tình cảm ân ái” của hai người, tôi không có hứng thú.”

“Dạ... Dạ...”

“Lập tức gửi địa chỉ của Niên Bách Ngạn cho tôi.”

“Vâng!”

Kết thúc cuộc điện thoại, Kỳ Đông Nham suy nghĩ gì đó. Chẳng mấy chốc, bên kia đã gửi tới vị trí hiện tại của Niên Bách Ngạn. Anh ta liếc

nhìn rồi ấn nút điều khiển, vách ngăn từ từ hạ xuống. Kỳ Đông Nham mệt mỏi ra lệnh cho tài xế: “Tới công trường cách Cape Town 50km về phía Nam.”

“Vâng, anh Kỳ!”

Chiếc xe nhanh chóng tăng tốc, xuyên qua sự tấp công của cơn mưa.

Kỳ Đông Nham hít một hơi sâu rồi gọi điện thoại cho Tố Diệp: “Tiểu Diệp! Anh đã tìm được vị trí của Niên Bách Ngạn rồi. Em cứ về nhà trước, anh sẽ lập tức tới cứu anh ta.”

Quyển 4 - Chương 199: Con giun xéo lắm cũng quăn

Sau khi xử lý xong vụ án, Tố Khải mệt mỏi lê người trở về phòng chống ma túy. Vừa đẩy cửa bước vào, anh liền phát hiện ra ánh mắt vô cùng mờ ám của những người xung quanh. Đang định lên tiếng hỏi thì ai nấy đều bùm miệng cười rồi người nào làm việc người ấy. Những hành động đó càng khiến anh cảm thấy khó hiểu. Anh nhìn chăm chăm vào một người cấp dưới, cậu ta hất cằm về phía phòng làm việc. Mặt Tố Khải đột nhiên biến sắc, sai bước đi vào.

Ánh nắng buổi chiều xuyên qua ô cửa sổ chiếu vào phòng, rải một màu vàng rực lên mặt đất. Bóng dáng Diệp Lan cũng bao trùm trong quầng sáng ấy. Khi Tố Khải mở cửa bước vào, bỗng cảm thấy như nhìn thấy tiên nữ.

Cô đang quay lưng về phía anh, tưới nước cho chậu cây mới mua bên bệ cửa. Mặt trời nhuộm vàng mái tóc, những ngón tay cầm bình phun nước của cô cũng được soi rõ. Nghe thấy tiếng cửa mở, cô quay đầu lại, thấy Tố Khải đang nhìn mình cô bèn mỉm cười, tình yêu ngập tràn đáy mắt.

Tố Khải vừa thi hành nhiệm vụ quay về, vẫn còn mặc nguyên cảnh phục, đầu đội mũ cảnh sát, trông cao lớn và uy nghiêm, khiến Diệp Lan hồi hộp đến đỏ bừng mặt. Nhưng Tố Khải nhanh chóng thoát khỏi cảm giác u mê khi vừa nhìn cô, nhíu chặt mày: “Sao em lại tới nữa?”

“Em mang chậu cây mới tới.” Diệp Lan chẳng để tâm tới nét mặt dữ dằn của anh, cười ngọt ngào: “Chẳng phải em nói rồi sao. Chậu cây

chết cũng không sợ, em sẽ mua cây mới bù vào.”

“Đủ rồi đấy, Diệp Lan!” Tố Khải lộ rõ vẻ bức bối: “Anh nói với em rồi, nụ hôn đó không có ý nghĩa gì hết. Anh và em không thể tới với nhau được.”

Gương mặt Diệp Lan dần dần trở nên buồn bã. Cô cụp mắt xuống, cúi đầu nghịch bình phun nước trong tay, cắn chặt môi. Tố Khải thấy vậy, trái tim bỗng thắt lại, đau đớn như bị ai đó bóp nát. Anh hắng giọng, nói nhẹ nhàng hơn ban nãy: “Thế nên... sau này đừng tới tìm anh nữa.”

Diệp Lan ngược mắt lên nhìn anh, nước mắt lưng tròng. Tố Khải có phần không đành lòng nhưng vẫn không tiến lên. Anh biết rõ, một khi bước tới anh sẽ không kìm chế được mà ôm cô vào lòng an ủi.

“Nếu anh thật sự không có chút cảm giác nào với em...” Giọng Diệp Lan cũng trở nên nghẹn ngào: “Vậy thì... tại sao anh còn yêu cầu mẹ em đừng để em kết hôn với tay Liễu Tranh đó?”

Tố Khải ngẩn người.

“Em biết mẹ em đã tới tìm anh, cũng có thể tưởng tượng ra bà đã nói với anh những gì.” Diệp Lan kìm nén nước mắt. Sau này cô mới biết chuyện đó, mẹ cũng không hề giấu giếm, còn nuối tiếc nói nếu Tố Khải không phải là cảnh sát không chừng mẹ sẽ đồng ý. Cuối cùng còn cho cô biết yêu cầu lúc đó Tố Khải đưa ra.

“Mẹ em nói không sai, anh đúng là không thể cho em điều gì.” Tố Khải cắn chặt răng: “Tóm gọn lại một câu là anh và em không môn đăng hộ đối. Em nên lấy một người đàn ông có sự nghiệp và cuộc sống đều ổn định, chứ không phải một cảnh sát chống ma túy đi mưa về gió, chưa biết ngày mai sống hay chết như anh.”

Câu nói ấy của Tố Khải với thằng thẩn vừa tàn nhẫn, lại khiến Diệp Lan đỏ mắt. Lần này sự phẫn nộ vượt qua cảm giác ảm ức, không cam tâm chiến thắng đau lòng, cô hét lên với Tố Khải: “Anh đâu phải là em, làm sao dám khẳng định em thích hợp lấy một người đàn ông có sự nghiệp và cuộc sống ổn định?”

Tố Khải nghẹn lời một lúc lâu, rồi mới thốt ra được một câu: “Tóm lại... chúng ta đừng liên lạc nữa.”

Diệp Lan tức chết vì thái độ của anh, chớp mũi lại cay cay, hàm răng sắp lún sâu vào môi cô mới đau đớn tìm chế cảm giác muốn khóc: “Được! Tố Khải! Là anh nói đấy nhé! Anh cảm thấy em không hợp lấy cảnh sát phải không? Em sẽ cho anh thấy có hợp hay không!” Dứt lời cô đặt mạnh bình phun nước lên bệ cửa, giật lấy chiếc túi xách trên bàn làm việc, vượt qua người Tố Khải định mở cửa ra.

Ngón tay vừa chạm tới nắm đấm cửa bèn bị Tố Khải kéo lại, cả người cô suýt nữa thì bay vào lòng anh. Cô ngẩng đầu nhìn anh trân trân. Anh chau mày, nói với vẻ không vui: “Em định làm gì?”

“Anh không trân trọng em không có nghĩ là người khác cũng vậy. Bên ngoài nhiều cảnh sát nam như vậy, hơn nửa vẫn còn độc thân. Em không tin nhiều người như thế không có một ai thích em. Em sẽ cho anh thấy em có thể yêu cảnh sát hay không, có thể lấy cảnh sát hay không. Buông ra!” Tố Khải tức giận thật rồi, khi nói mắt không rời khỏi đôi mắt phía dưới chiếc mũ cảnh sát của người đàn ông. Hần học nói xong mấy lời ấy, cô hất mạnh tay anh ra, mở cửa xông ra ngoài.

Tố Khải giơ tay nhưng vồ hụt, thấy bóng cô thoát cái đã chạy ra khỏi cửa, nét mặt anh càng trở nên khó coi, anh lập tức đi theo. Những âm thanh ồn ào trong phòng làm việc đã thu hút sự chú ý của các

đồng nghiệp. Khi Diệp Lan chạy ra khỏi phòng, mọi người đều ngạc nhiên nhìn nhau. Cô thở hổn hển, dừng bước, đảo mắt nhìn quanh một lượt, đang định lên tiếng thì Tố Khải đã đuổi kịp, kéo cô về bên cạnh mình, thấp giọng nạt: “Đừng đùa nữa được không?”

“Ai đùa với anh?” Diệp Lan nổi nóng, quắc mắt với anh.

Tố Khải nhất thời mất bình tĩnh, khuôn mặt lạnh như trăng tháng Chạp, giọng nói vang lên bên tai cũng ngập tràn u ám: “Ngoài việc giờ cái tính tiểu thư ra em còn biết làm gì nữa! Muốn đi tìm bạn trai phải không, tùy em! Em thích kiếm người nào thì kiếm đi!”

Giọng khi thốt lên những lời vô tình đó, Tố Khải lạnh lùng quay đi.

Diệp Lan đỏ bừng mặt, cuộn chặt tay lại thành nắm đấm. Một giây trước khi anh bước vào phòng làm việc, cô hít sâu, hét thật to dưới ánh mắt của tất cả mọi người: “Em còn có thể thích anh!”

Bờ vai Tố Khải khựng lại.

Các đồng nghiệp xem trò náo nhiệt xung quanh cũng sững sờ.

Chỉ còn tiếng hét lạnh lạnh của Diệp Lan, tiếp tục hướng về phía bóng lưng người đàn ông: “Tố Khải! Em cứ thích anh đấy! Chỉ thích anh thôi! Chỉ mình anh thôi!”

Tất cả mọi người đều bất động như bị vút vào lò phản ứng hạt nhân, từ ngõ ngàng cho tới kinh ngạc, không ai có thể rời mắt khỏi hai người họ. Tố Khải bỗng quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt Diệp Lan anh cũng bàng hoàng. Anh đi về phía cô, kéo cô trở lại phòng làm việc.

Cánh cửa bị đóng mạnh lại, không khó nhận ra sự giận dữ của Tố

Khải qua lồng ngực phập phồng. Nhưng khi anh vừa sập cửa vào, đang chuẩn bị quở trách việc làm hoang đường của Diệp Lan ngay chốn đông người thì cô bỗng nhào vào lòng anh, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, áp mặt lên bộ cánh phục oai phong, cứng rắn ấy, nước mắt cũng lã chã rơi: “Đừng đẩy em ra, Tố Khải! Vừa rồi em không liều lĩnh đâu, những lời em nói đều là sự thật. Chúng ta nói chuyện vui vẻ không được sao? Em không tin anh không có một chút tình cảm nào với em.”

Tố Khải cúi đầu, phản chiếu trong mắt anh là đôi mắt long lanh của cô, hàng mi dài ươn ướt. Ngực áo anh cũng đã ướt đẫm, nhất thời hai tay cũng đờ đẫn, không nhẫn tâm đẩy cô ra, đành để mặc cô nức nở trong lòng mình. Một lúc lâu sau, khi cô chỉ còn thút thít, anh mới nhẹ nhàng kéo cô ra, nhìn cô khó xử: “Rất cuộc em thích anh điều gì chứ?” Anh không còn là cậu sinh viên mới tốt nghiệp đại học. Dù là với xã hội hay với tình yêu anh cũng đã qua cái tuổi ngây thơ, mơ hồ. Anh từng nhìn thấy sự tàn độc nhất của con người, nhìn thấy vô số những bi kịch và những vụ thảm án nảy sinh vì lòng tham không đáy của con người. Anh biết trên đời này có bao nhiêu điều nuối tiếc và bi thương, có bao nhiêu hiện thực đen tối mà anh chỉ có thể giương mắt nhìn nó xảy ra hằng ngày hằng giờ mà lực bất tòng tâm. Anh cũng đã từng có bạn gái. Mới đó thôi, người con gái đó còn thề sắt son sẽ bên anh trọn đời, nhưng cuối cùng vẫn vì kiêng dè công việc của anh mà đề nghị chia tay.

Anh nhận thức rõ bản thân mình, biết thứ gì mình có thể giành lấy, thứ gì mình không thể không từ bỏ.

Ví dụ như tình yêu.

Vì tình yêu không phải là thứ anh cứ nỗ lực phấn đấu là sẽ thực sự có được. Diệp Lan, cô gái đã vô tình chen ngang vào cuộc đời anh, một cô gái đang sống trong những năm tháng tươi đẹp nhất, anh thật

sự không hiểu rõ cuộc cô thích anh vì điều gì.

Diệp Lan nhìn thẳng vào mắt anh, nơi khóe mắt vẫn còn đọng nước mắt, thủ thỉ: “Em không biết tại sao lại thích anh, nhưng em rất muốn rất muốn được ở bên cạnh anh.”

Tố Khải nhìn cô, một nỗi đau len lỏi trong lòng. Cuối cùng anh thở dài, dang tay ôm cô vào lòng.

Cape Town, Nam Phi.

Sau khi Tố Diệp rời khỏi cửa hàng kim cương, Xương Đồ vẫn ngồi nguyên trước bàn, thưởng thức trà mà không vội về nhà ngay. Ngay sau đó, nhân viên cửa hàng gõ cửa đi vào, thấy Xương Đồ vẫn ngồi đó như đang suy nghĩ chuyện gì, cô ta cũng không rời đi ngay mà ngồi xuống trước mặt ông ta, do dự hỏi một câu: “Cậu! Cậu đang nghĩ gì vậy?”

Người làm thuê trong cửa hàng này trước nay vẫn là người thân của Xương Đồ, nhưng từ sau khi vợ gặp nạn, ông ta bèn cho họ nghỉ việc, trước mặt chỉ giữ lại một cô cháu gái trông nom cửa hàng. Tuy thế, Xương Đồ không bao giờ xưng hô với bên ngoài đây là cháu mình. Người thân của ông ta không nhiều, đây coi như cũng là một cách an toàn để bảo vệ họ.

Xương Đồ đưa cho cháu một tách trà, trầm mặc, hồi lâu mới nói: “Cậu đang nghĩ... ngày mai liệu Niên Bách Ngạn có thể xuất hiện trong buổi đấu thầu được không.”

“Vậy cậu có hy vọng anh ta xuất hiện không?” Cô cháu gái uống một hớp trà rồi hỏi.

Gương mặt Xương Đồ bất ngờ co rụt lại, ông ta đặt tách trà xuống:

“Nếu là vì chúng ta, đương nhiên cậu mong anh ta xuất hiện.”

“Nếu?” Cô ta bắt được từ nhạy cảm trong câu nói của Xương Đồ:
“Ngữ khí của cậu có vẻ như không dám khẳng định.”

“Dù sao thì trong buổi đấu thầu ngày mai cũng không phải những kẻ tầm thường.”

Cô ta nhún vai: “Nhưng chuyện đó có liên quan gì tới việc chúng ta muốn hoàn thành đâu, thế nên anh ta sống hay chết cũng chẳng quan hệ tới chúng ta.”

Xương Đồ nghe mãi rồi mới gật đầu, lẩm bẩm: “Phải... Đâu có liên quan...”

“Cháu cũng hy vọng Niên Bách Ngạn có thể xuất hiện. Chỉ cần qua ngày mai là chúng ta có thể về nước rồi, sẽ không phải ngày ngày ở lại đây sống một cuộc sống người không ra người, quỷ không ra quỷ thế này nữa.” Cô ta cảm thán.

Xương Đồ cúi đầu nhìn lá trà nổi lênh bênh trong cốc, ánh mắt dần trầm lại: “Nếu anh ta có thể xuất hiện thì nhất định sẽ xuất hiện. Trừ phi... anh ta không muốn có được viên kim cương ấy nữa.”

50km về phía Nam Cape Town, trong một công trường xây dựng cũ nát.

Vì trong nhà kho không có ánh sáng, thế nên Niên Bách Ngạn không thể dựa vào đó để đoán định thời gian. Chỉ có thể dựa vào tiếng kim giây đồng hồ để tính toán đại khái. Từ lúc anh bị bắt cóc cho tới giờ có lẽ đã khoảng năm tiếng đồng hồ. Trong nhà kho rất yên tĩnh, mấy kẻ trông giữ đều ở bên ngoài, thi thoảng vẫn nghe được tiếng bước chân và tiếng bọn chúng trao đổi.

Nhưng nửa tiếng đồng hồ trước, tất cả mọi động tĩnh ngoài cửa bỗng im bật.

Niên Bách Ngạn không còn thời gian suy đoán xem đã xảy ra chuyện gì. Anh dựa thẳng lưng ra sau ghế, cố gắng đưa cổ tay sát lại gần vị trí chân ghế, dùng toàn bộ sức lực, lợi dụng góc cạnh để làm đứt dây thừng. Cho dù chỉ có thể làm dây thừng mòn đi một chút thì khoảng cách giữa hai tay sẽ lớn hơn, thuận lợi cho việc chạy trốn tiếp theo.

Có tiếng bước chân lại gần nhà kho.

Niên Bách Ngạn lập tức dừng lại. Một giây sau có người đẩy cửa đi vào, anh có thể cảm nhận được hẳn ta không có thiện chí. Người đó vào trong nhà kho, không nói với Niên Bách Ngạn nửa lời, càng khiến Niên Bách Ngạn không thể phán đoán được chút thông tin nào. Đang suy nghĩ bỗng có một vật cứng dí lên trán anh.

Niên Bách Ngạn nhú chặt mày, đó là một khẩu súng!

Bên ngoài cửa lại có tiếng bước chân vang lên, Niên Bách Ngạn nghe ra là mấy người này giờ vẫn canh chừng anh, bình thản nói: “Anh và bọn chúng không cùng một nhóm!” Những kẻ bắt cóc anh chỉ muốn kéo dài thời gian, nếu muốn lấy mạng anh thì đã chẳng dây dưa tới tận bây giờ. Nhưng người này vừa vào đã giương súng nhằm bắn anh, xem ra là muốn lấy mạng ngay lập tức. Mấy người canh gác lại ở ngoài cửa, thì chắc hẳn kẻ này không cùng một giuộc với bọn chúng, nhưng nhất định là có quen biết.

Kẻ cầm súng cười khẩy: “Mày thông minh như vậy, được xử mày coi như tao cũng làm được chút chuyện đáng tự hào.”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn vẫn không hề run sợ, nhưng hai tay bị trói

đằng sau thì cố gắng thoát khỏi dây thừng trong thời gian nhanh nhất. Kẻ mới tới chỉ khế cười, dí súng vào đúng thái dương anh, khi ngón tay định bóp cò thì bỗng nghe thấy hắc kêu lên một tiếng rồi ngã gục xuống đất.

Mọi việc xảy ra quá nhanh chóng, đến nỗi Niên Bách Ngạn cũng phải kinh ngạc.

Trong không khí còn vảng vất mùi thuốc súng nhạt nhòa, nhưng không thoát được mũi anh. Có người đã dùng súng vô thanh. Đang suy nghĩ, bên ngoài vang lên tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng kêu thảm thiết. Nhưng chỉ một giây sau đã yên lặng trở lại.

Lần này là yên lặng thực sự, đến Niên Bách Ngạn cũng cảm nhận được sự nguy hiểm xoay quanh mình đã tan đi.

Có người bước tới gỡ khăn che mắt anh ra, theo sau đó là một tiếng cười chế giễu quen thuộc: “Anh Niên tiếng tăm lẫy lừng hóa ra khi gặp nguy hiểm cũng chỉ đến vậy mà thôi.”

Niên Bách Ngạn ngẩng lên, đập vào mắt anh là đôi mắt sắc lạnh của Kỳ Đông Nham. Lòng mày anh chột dãn ra, ánh sáng nơi đáy mắt cũng tắt dần, lãnh đạm nói: “So với những kẻ này... đối với tôi mà nói cậu Kỳ đây mới thực sự là kẻ nguy hiểm nhất.”

Quyển 4 - Chương 200: Anh trở về rồi

Kỷ Đông Nham nghe xong mấy lời này không tức giận mà bỗng bật cười. Anh ta không phản bác ngay cũng không lập tức cười trối cho Niên Bách Ngạn, mà khoanh hai tay trước ngực, đánh giá anh từ trên xuống dưới một lượt rồi chép miệng: “Được đấy nhỉ! Ít nhất vẫn còn nhận ra ai là địch, ai là ta. Tôi còn tưởng anh bị bọn chúng đánh cho choáng váng đầu óc, không biết được ai là ai nữa rồi.”

“Có thể cạnh tranh với cậu chỉ có tôi mà thôi, tôi không thể để mình chết một cách vô giá trị được.” Niên Bách Ngạn thờ ơ nói. Dứt lời, anh dùng hết sức mở bung được sợi dây trói phía sau lưng. Sợi dây thừng đó cuối cùng cũng đã đứt rời sau khi bị cạnh ghế mài mòn. Anh vặn cổ tay một chút rồi đứng dậy.

Kỷ Đông Nham không mấy kinh ngạc với cảnh tượng ấy, chỉ hừ một tiếng: “Nếu tôi mà là bọn bắt cóc, nhất định sẽ không khinh địch như vậy.”

“Yên tâm, lần sau đổi vai diễn, tôi sẽ dẫn bọn bắt cóc trói cậu chặt hơn một chút.” Niên Bách Ngạn đưa mắt nhìn xung quanh. Khung cảnh quả nhiên gần giống như những gì anh suy đoán. Anh đứng dậy đi ra khỏi cửa, phóng tầm mắt nhìn ra ngoài. Đây đích thực là một công trường, cát bụi bay tứ tung. Mấy kẻ bắt cóc bị bắn ngoài cửa vừa nãy đã biến mất không dấu vết, có thể thấy có lẽ Kỷ Đông Nham không đến một mình.

Anh lại quay đầu nhìn kẻ định giết anh, lúc này đã tắt thở ngã bên cạnh ghế. Đó là một gã đàn ông da đen cao to, lực lưỡng. Từ diện

mạo khó mà đoán ra được lai lịch của người này nhưng từ hành vi một lòng muốn giết chết anh, Niên Bách Ngạn mạnh dạn giả thiết rằng hẳn ta có liên quan tới đám người lần trước bắn giết anh và Tổ Diệp.

“Dù gì đi nữa, Niên Bách Ngạn, anh cũng nợ tôi một lời cảm ơn.” Kỳ Đông Nham uể oải đáp lại một câu. Lúc này, có một chiếc xe kính cẩn đi tới trước cửa nhà kho, anh ta lại bổ sung: “Ít nhất cũng phải cảm ơn tôi sẽ không để anh đi bộ về nhà.”

“Hai chữ này dùng với chúng ta có phần khiên cưỡng quá đấy. Cậu yên tâm, nếu lần sau tới lượt cậu tôi cũng sẽ liều mình tới cứu. Vì suy nghĩ của tôi giống cậu. Bất luận là ai trong hai chúng ta cũng chỉ được chết trong tay đối phương, tất cả những người khác đều không có tư cách.” Niên Bách Ngạn cứng rắn đáp lại rồi đi thẳng lên xe.

Kỳ Đông Nham nghe xong cười khẩy, không nói gì nữa, cũng đi theo ra xe.

Bắc Kinh.

Lâm Yêu Yêu vẫn giam mình trong phòng, không chịu ra ngoài nửa bước. Cô đã xin nghỉ phép mấy ngày liên tiếp, di động tắt máy, cả người ốm yếu nằm trên giường.

Bố và mẹ cô cũng cảm thấy có chuyện gì đó, không ngừng hỏi dò, nhưng kết quả cũng chỉ bị cự tuyệt. Tối tận khi mẹ cô bê bát canh hạt dẻ tới, không ngừng gõ cửa phòng, cô mới xuống giường ra mở cửa, sau đó lại quay về ngồi lên giường. Bà Lâm vào phòng nhất thời vẫn chưa thích ứng được với ánh sáng trong đây. Rèm cửa khép chặt, che kín tất cả ánh sáng mặt trời, không khác gì đang bước vào một cái động tối như hũ nút. Còn Lâm Yêu Yêu chỉ mặc một chiếc váy ngủ, xoa tóc ngồi trên giường, gương mặt gầy rộc đi, nhợt nhạt

đến kinh người.

Bà Lâm giật nảy mình, đặt bát canh sang một bên, ngồi xuống cạnh giường, đưa tay sờ lên trán cô, lo lắng hỏi: “Con bị cảm sao? Hay trong người có chỗ nào không khỏe?”

Lâm Yêu Yêu thần thờ nhìn xuống chân giường, một lúc lâu mới khẽ lắc đầu.

Bà Lâm sốt sắng: “Thế con bị làm sao vậy? Không chịu đi làm, cũng không ra ngoài. Con nói với mẹ một câu đi, đừng để ruột gan mẹ nóng như lửa đốt thế này.” Nói tới đây, bà bỗng như nhớ ra chuyện gì đó, bất chợt cao giọng: “Có phải cãi nhau với Tư Thừa không?”
Mấy ngày nay bà đều không thấy hai đứa nó qua lại.

Lâm Yêu Yêu càng thấy buồn phiền, chui tọt vào trong chăn, nhúu mày nói: “Con không sao thật mà, chỉ là xin nghỉ mấy ngày để thư thái một chút thôi.”

Bà Lâm yên lặng ngồi bên giường, hoài nghi nhìn Lâm Yêu Yêu.

“Mẹ! Mẹ để con yên tĩnh một lúc đi. Con không sao thật mà!” Lâm Yêu Yêu giơ tay đẩy mẹ ra.

Bà Lâm ít nhiều cũng đoán ra chút chuyện, nhưng con gái không chịu chủ động nhắc đến nên không thể hỏi thêm gì nhiều, đành thở dài đứng dậy rời đi.

Khi cánh cửa đóng lại, căn phòng lại trở về với sự tăm tối vốn có. Tấm rèm cửa kín như bưng đã hút hết toàn bộ ánh sáng, cả những tia sáng nhỏ nhoi trong đôi mắt cô nữa. Cô mở mắt nhìn trần trần lên trần nhà, nhìn mãi nhìn mãi, khóe mắt bỗng ươn ướt, hai hàng nước mắt men theo đó chảy xuống gò má...

Cô đã bị mất ngủ nghiêm trọng.

Cứ nhắm mắt lại là trong đầu lại văng vẳng những lời chia tay Đinh Tư Thừa nói trong xe hôm đó.

Cho dù có ép mình ngủ cô cũng chỉ mơ thấy cảnh Đinh Tư Thừa vút lại mình lẻ loi trên phố, còn anh lái xe bỏ đi. Ngày nào cô cũng khóc đến tỉnh khỏi giấc mơ, sau đó đau đớn như bị ai treo cổ. Màn đêm và sự tuyệt vọng vô bờ bến bao phủ cô.

Thật ra Lâm Yêu Yêu nói cho cùng vẫn không thể hiểu. Tại sao đang yên đang lành lại không yêu nữa? Tại sao sắp kết hôn rồi mới nói chia tay? Cô khao khát có một ngày được lấy người đàn ông mà mình yêu, cùng anh ấy gây dựng một gia đình. Đinh Tư Thừa chính là sự lựa chọn chắc chắn của cô. Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã hiểu rõ, đó chính là người đàn ông mà mình muốn lấy. Thậm chí cô còn luôn nghĩ, nếu hai người có con, chúng nhất định sẽ rất xinh xắn, giống hệt như anh.

Chỉ có điều tất cả đều tan vỡ rồi!

Những gì cô còn lại chỉ là ôm những quá khứ tươi đẹp đó suốt cuộc đời này. Nghĩ tới đây, Lâm Yêu Yêu lại không kìm được nước mắt.

Chuông điện thoại vang lên.

Những hồi chuông vang lên rất lâu, Lâm Yêu Yêu mới từ từ quay đầu, cầm lấy điện thoại. Đôi mắt mơ màng nhìn thấy tên Diệp Uyên, cảm giác bức bối bỗng thay thế nỗi đau ngập tràn, cô thẳng thừng tắt máy.

Một giây sau, căn phòng chỉ còn lại sự tĩnh mịch chết chóc...

Cape Town, Nam Phi.

Cơn mưa trong thành phố mãi vẫn không ngớt, bầu trời tối nhanh hơn mọi ngày rất nhiều. Giữa trời và biển là một đường phân cách âm u. Bên trên là mây đen mờ mịt, bên dưới là mặt biển sóng ngầm chảy xiết.

Khi một tia chớp rạch ngang qua bầu trời, chiếu rọi trời và đất, chuông cửa bỗng vang lên.

Tố Diệp nãy giờ vẫn đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài màn mưa, hai tay bỗng run lên. Cô dừng những lời cầu nguyện trong lòng, chạy như bay ra mở cửa.

Cánh cửa từ từ mở ra.

Trước cửa là bóng hình cao lớn của người đàn ông.

Gương mặt Niên Bách Ngạn phản chiếu rõ ràng trong đôi mắt Tố Diệp. Khóe miệng anh hơi sưng tấy, cổ tay áo bị rách. Khi anh giơ tay về phía cô, cô nhìn thấy cổ tay anh có vết trói.

Anh nhìn cô, mỉm cười.

Cô nhìn anh, đau đớn.

Những ngón tay mảnh dẻ của anh áp lên má cô. Khi nhiệt độ nơi đầu ngón tay chạm vào da thịt, bỗng chốc, nước mắt của cô rơi xuống, men theo đầu ngón tay rỏ vào lòng bàn tay anh.

Anh cười cảm động, nhìn cô khẽ nói: “Anh trở về rồi.”

Hai mắt Tố Diệp nhòa đi, lập tức nhào vào lòng anh.

Đêm khuya, mưa ngoài trời cũng bắt đầu ngớt, cơn mưa rả rích giờ chỉ còn là mưa bụi.

Tố Diệp bê một bát tổ yến vào phòng sách. Niên Bách Ngạn đang đứng trước cửa sổ gọi điện thoại. Cô nghe rất rõ, có lẽ là Hứa Đồng gọi tới hỏi ý kiến của anh. Trong cuộc điện thoại không ai nhắc tới chuyện bắt cóc, giống như nó chưa hề xảy ra vậy. Sau khi Niên Bách Ngạn kết thúc cuộc điện thoại, Tố Diệp mới mang một hộp bông băng vào, định khử trùng lần nữa cho vết thương của anh.

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, cúi xuống nói: “Anh không sao!”

Tố Diệp dựa vào lòng anh, cả một ngày lo lắng sợ hãi cuối cùng cũng qua đi. Anh bèn kéo cô cùng ngồi xuống sofa, vẫn ôm chặt lấy cô, một lúc sau thở dài: “Anh xin lỗi, hại em lo lắng cả ngày rồi.”

“Chỉ cần anh không sao là được.” Tố Diệp cũng siết chặt eo anh. Có trời mới biết sau khi biết tin anh bị bắt cóc, cô cảm giác mỗi giây đều dài đằng đẳng. Lúc Xương Đồ từ chối giúp đỡ, khoảnh khắc ấy cô mới hiểu sâu sắc thế nào là tuyệt vọng.

Cô tưởng mình sẽ mất anh.

Cảm giác ấy gần như lấy mạng cô.

Niên Bách Ngạn không nhắc nhiều tới chuyện bắt cóc, cô cũng không hỏi. Hai người cứ ôm nhau như thế rất lâu cô mới ngược lên nhìn anh: “Chúng ta có cần báo cảnh sát không?”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ rồi lắc đầu: “Kỷ Đông Nham đã giải quyết

tất cả đám người đó, chết không đối chứng.”

Tổ Diệp bàng hoàng.

“Gặp phải những chuyện này, mạng người không khác gì con kiến.” Anh hiểu suy nghĩ trong lòng cô, nhưng đây là Nam Phi, nơi trị an vô cùng tồi tệ, tính mạng không đáng giá chút nào.

Ngừng một lúc Tổ Diệp mới nói: “Xem ra hành động lần này của Kỷ Đông Nham không thể hóa giải quan hệ của hai người.”

“Cậu ta làm việc có mục đích của mình. Đứng trước lợi ích, suy nghĩ của mỗi người đều rất khó đoán.”

Câu nói của Niên Bách Ngạn như đánh thức cô tỉnh lại sau giấc mơ, cô nắm chặt tay anh, nét mặt căng thẳng: “Bách Ngạn! Mỏ kim cương đó có vấn đề, là mỏ rỗng. Ngày mai anh nhất định không được đầu thầu thành công.”

“Mỏ rỗng?” Niên Bách Ngạn nghe xong nhướn mày, nhìn cô rất lâu mới hỏi: “Em nghe ai nói vậy?”

“Xương Đồ.” Tổ Diệp không hề giấu giếm, kể hết toàn bộ sự việc ban sáng đi tìm Xương Đồ giúp đỡ, cuối cùng bổ sung một câu: “Nếu mỏ đó thực sự là một mỏ rỗng như Xương Đồ nói, vậy thì anh giành lấy nó sẽ chỉ càng thêm khó khăn.”

Niên Bách Ngạn trầm tư suy nghĩ.

“Bách Ngạn...”

“Anh đã trèo lên lưng cạp rồi, chi bằng cứ đánh cược một phen.” Niên Bách Ngạn điềm đạm nói.

Tố Diệp nghe xong hoảng hốt: “VẬY CŨNG ĐƯỢC SAO?”

Niên Bách Ngạn không nói nhiều lời an ủi nữa, đứng dậy vòng ra sau giá sách, mở ngăn kéo, rút ra một chiếc phòng bì lớn, rồi lại trở về sofa, ngồi xuống, đặt vào tay Tố Diệp. Tố Diệp không hiểu anh định làm gì, do dự nhìn anh. Anh chỉ nói: “Diệp Diệp! Anh cần em giúp đỡ.”

Tố Diệp không suy nghĩ gì hết, gật đầu ngay tấp lự: “Chỉ cần em giúp được, nhất định sẽ giúp.”

Niên Bách Ngạn xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Trong phòng bì này có số điện thoại và địa chỉ của hai người cần liên lạc. Nếu anh gặp chuyện gì bất trắc, em nhất định phải tới tìm hai người này đưa ra lời gợi ý trong bức thư.”

Tố Diệp cảm thấy đầu óc mù mịt, cúi đầu định xé phong bì ra.

Niên Bách Ngạn bỗng giơ tay ngăn cô lại, nét mặt trở nên nghiêm túc: “Nhớ kỹ! Nhất định ba ngày nữa mới được mở ra.”

Lần này Tố Diệp càng cảm thấy khó hiểu hơn, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Quyển 4 - Chương 201: Cuộc cạnh tranh khó đoán lòng người

Ngày hôm sau, bầu trời Cape Town đã tươi sáng trở lại. Từ bờ biển nhìn ra xa, mặt trời mới lên như một thỏi vàng nóng bỏng tay, dần dần lộ rõ vẻ đẹp rực rỡ của mình, trả lại cho mặt biển dáng vẻ vốn có của nó, tựa như một viên ngọc xanh thắm được khảm giữa đất trời. CƠn bão gió cuồng phong hôm qua không để lại một chút dấu vết nào. Những cành cây đã từng bị gió mưa càn quét, rụng tan tác dưới đất cũng đã được nhân viên vệ sinh thu dọn sạch sẽ hết.

Mười giờ sáng, buổi gọi thầu mở kim cương chính thức bắt đầu. Tổ Diệp cũng tham gia với tư cách là trợ lý của Niên Bách Ngạn như Bella. Diện tích hội trường cũng không lớn lắm, chỉ là một hội trường nhỏ đủ chỗ ngồi cho khoảng năm mươi người. Kiến trúc cũng không được xa hoa như những trung tâm hội nghị hay được dùng để tổ chức các buổi gọi thầu trong nước. Ở đây rất giản dị, không được trang hoàng quá khoa trương, nhưng cách bố trí lại khá độc đáo.

Vì hội trường sử dụng phong cách Hà Lan nên tổng thể đều lấy màu trắng làm chủ. Đèn treo trần nhà là một màu duy nhất, giá để nệm bằng thủy tinh long lanh, thảm trải sàn màu trắng và tất cả khăn trải bàn đều bằng lụa trắng. Hội trường lấy hoa bách hợp trắng và hoa hồng trắng điểm xuyết bốn góc, đến cả đĩa ăn buffet cũng sử dụng men sứ trắng.

Phía tổ chức buổi gọi thầu lần này cũng hao tổn khá nhiều tâm huyết. Chuyện đấu thầu mở kim cương này trước giờ không rêu rao quá

hiều với bên ngoài. Cánh nhà báo có hỏi dò họ cũng chỉ trả lời mập mờ, thế nên khi tổ chức hoạt động cũng không tiện gióng trống khua chiêng. Nhưng mặt khác, những người tham gia lại đều là những nhân vật tiếng tăm, những thương nhân và đại gia có máu mặt trong giới thương nhân, khung cảnh cũng không được quá tầm thường. Chính vì vậy, hình thức tự tổ chức này coi như cũng đã đặc sắc và tốn tâm huyết rồi.

Nghe nói, suốt quá trình sẽ không ngừng được cung cấp ẩm thực của Mỹ được làm bởi toàn các đầu bếp đẳng cấp khắp thế giới. Nhà tổ chức còn đặc biệt mời tới đầu bếp Trung Quốc, đại diện cho ẩm thực châu Á, đầu bếp Thổ Nhĩ Kỳ đại diện cho ẩm thực Hồi giáo, đầu bếp Pháp đại diện cho ẩm thực châu Âu, cùng rất nhiều các đầu bếp nổi tiếng khác, để phục vụ cho các vị khách quý ngày hôm nay những món ăn ngon nhất của quê hương mình. Rượu vang được phục vụ trong buổi gọi thầu lần lượt là rượu vang bản địa và rượu được vận chuyển từ Pháp tới bằng đường hàng không, icewine* thì được lựa chọn từ khu vực Canada và Đức để đáp ứng các yêu cầu khác nhau của mọi người.

*Icewine (vang đá): Rượu vang này rất ngon, ngọt lịm, uống một lần nhớ mãi. Người Đức gọi loại rượu này là “Eiswein”, người Anh gọi là “Ice Wine”, người Pháp gọi “Vin de glace”. Đây là một loại rượu khá hiếm và đặc biệt. Theo tương truyền, vào năm 1794, có một chủ vườn nho (vineyard) ở Đức vì bận công chuyện phải đi xa, đã không sắp xếp được việc hái nho đúng lúc như thông lệ hàng năm. Khi ông trở về thì nho đã chín mùi và thời tiết lạnh của mùa đông đã làm nho đông đặc lại. Nhưng có lẽ vì “tiếc của”, ông vẫn quyết định hái những trái nho đã đông đặc và ép lấy nước nho làm rượu. Kết quả, ông đã vô tình sản xuất được một loại rượu đặc biệt mà người ta lúc đó gọi là “rượu mùa đông” (winter wine). Loại “rượu mùa đông” này là một “bí mật” của nước Đức mãi cho tới khoảng thế kỷ 18 thế giới mới biết đến, từ các nhà sản xuất rượu ở vùng Rheingau (Đức). Khoảng năm

1962 thì “rượu tuyết” đã sản xuất thành sản phẩm thương mại phổ biến ở Châu Âu. Và bắt đầu từ đó những tên như Eiswein, Ice wine, Vin de glace... trở thành quen thuộc trong giới sành rượu.

Những bộ đồ ăn được bày trên mặt bàn cũng rất được xem trọng. Dĩa và đĩa bạc đều có màu rất tinh tế, thủ công tinh xảo. Quý giá nhất là đầu nhọn của dĩa và đĩa được điểm xuyết bằng trâm châu vàng. Đây đều là ngọc trai từ vùng biển Đông Nam Á, bờ biển phía bắc châu Úc. Loại ngọc trai này khá nặng, màu sắc đa dạng, cực kỳ quý giá, giá trị không hề nhỏ.

Chồng đĩa xếp bên cạnh cũng không tầm thường, là loại men sứ tuyết phẩm mà hoàng gia Anh thường hay sử dụng, còn những đĩa bày thức ăn thì được sử dụng men sứ Trung Quốc.

Tóm lại, trông bề ngoài hội trường này có vẻ đơn giản, tiết kiệm, kỳ thực mỗi một chi tiết đều đã được xử lý đặc biệt, toàn là những sản phẩm có giá trị tới từ các quốc gia trên khắp thế giới.

Tố Diệp đi theo sau Niên Bách Ngạn vào trong hội trường, thông qua tầng tầng lớp lớp những cửa kiểm tra tỉ mỉ, cuối cùng cô cũng được nhìn thấy những đối thủ tham gia cuộc cạnh tranh này như ý nguyện. Họ tới đây không sớm cũng không muộn. Sau khi bước vào hội trường có người lần lượt bước tới chào hỏi. Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn cũng người tới trước người tới sau. Anh ta coi như không nhìn thấy Niên Bách Ngạn, chỉ chào hỏi những người khác.

Vincent khi trước cá cược với Niên Bách Ngạn cũng đã có mặt. Ông ta bê một ly rượu vang đi tới, khẽ chạm ly với Niên Bách Ngạn, trong nụ cười có sự trêu chọc lộ rõ: “Xem ra giá của mỏ kim cương lần này vượt xa dự tính trước đó của chúng ta. Nhìn thấy chưa, mấy thương nhân kim cương nổi tiếng thế giới cũng tới góp vui rồi.”

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu vang, giọng nói điềm đạm như gió thoảng: “Ông sợ thua sao?”

“Nhóc à, tôi sợ cậu thua thôi.” Vincent cười lớn hơn.

“Mấy trò cá cược thế này, chưa tới giây cuối cùng không ai có thể dự đoán được kết quả.”

“Nhưng tôi biết, có người thèm muốn quá đã ra tay dẫn dắt trước rồi.” Vincent nói rồi quay mặt về một phía. Niên Bách Ngạn cũng ngược mắt, thấy có người vừa bước vào hội trường.

Tố Diệp cũng nhìn theo, quả thực đã bị giật mình. Người này mặc một chiếc áo vest theo kiểu Anh, đội một chiếc mũ cũng kiểu Anh, sau gáy còn để lại một đoạn đuôi ngựa ngắn ngắn. Con người màu xanh ngọc trông lấp lánh như thủy tinh. Nét mặt ông ta rất phấn khởi, theo sau có không dưới mười vệ sỹ, dàn trận hoành tráng. Ông ta chào hỏi lần lượt từng người một, nhìn thấy Kỷ Đông Nham đứng gần đó cũng vô cùng nhiệt tình. Nhưng rõ ràng Kỷ Đông Nham hoàn toàn không đáp lại quá nhiều.

“Tôi nghe nói hôm qua đã có người “chào hỏi” cậu, có liên quan đến ông ta không?” Vincent từ tốn thưởng thức rượu.

Niên Bách Ngạn chỉ cười không đáp.

Tố Diệp thấy người này rất quen, nhưng nhất thời lại không nhớ ra. Cô sát lại gần Bella hỏi thăm về lai lịch của ông ta. Bella nói cho cô biết, ông ta chính là Aston. Lúc này Tố Diệp mới nhớ ra. Nhưng người thật trẻ hơn rất nhiều so với ảnh trên tạp chí. Aston nhanh chóng nhìn thấy Niên Bách Ngạn, vẫy tay chào anh một cách khoa trương qua rất nhiều người. Khi tới gần ông ta còn chủ động giơ hai tay ra: “Bách Ngạn, Bách Ngạn! Tôi đã đoán sẽ gặp được cậu ở

đây.”

Niên Bách Ngạn cũng mỉm cười, bắt tay với ông ta. Khi hai người sát lại gần nhau, anh rỉ tai ông ta: “Thật ngại quá, hôm qua làm ông tốn nhiều nhân lực, vật lực như thế.”

Tố Diệp đứng khá gần thế nên nghe được Niên Bách Ngạn nói gì. Cô hoảng hốt nhìn sang Aston. Sao? Vụ bắt cóc hôm qua có liên quan tới người đàn ông Anh quốc này sao? Nếu Niên Bách Ngạn đã khẳng định chắc chắn như thế thì không thể sai được.

Quả nhiên, Aston nghe xong cơ mặt bỗng co rụt lại, nhưng trước mặt mọi người ông ta vẫn cố giữ nụ cười. Một lần nữa ghé sát tai Niên Bách Ngạn, ông ta cũng nói thầm: “Hôm qua mạng cậu lớn đấy, Niên Bách Ngạn! Nếu hôm nay cậu không muốn những người bên cạnh mình gặp tai họa thì nên thức thơi một chút mới là trang tuần kiệt. Nói rõ luôn cho cậu biết, mỏ kim cương này tôi lấy chắc rồi.” Dứt lời ông ta đứng thẳng dậy, cười sảng khoái trước mặt mọi người, vỗ vai Niên Bách Ngạn: “Không thể xem thường hậu bối được. Bách Ngạn à! Hôm nay cậu phải nể tình tôi một chút đấy.”

Khóe môi Niên Bách Ngạn vẫn giữ nguyên nụ cười nhạt, nhưng đáy mắt thì lạnh như băng. Đợi Aston đi rồi, Tố Diệp mới bước tới hỏi nhỏ: “Ông ta nói gì với anh vậy?” Lời của Aston cô không nghe rõ nhưng có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt giá lạnh của Niên Bách Ngạn.

“Không có gì. Đi lấy đồ ăn đi, có món gan ngỗng em thích nhất đấy.” Niên Bách Ngạn nắm lấy tay cô, dịu dàng nói.

Tố Diệp do dự nhìn anh một lúc lâu rồi mới gật đầu: “Anh muốn ăn thứ gì, để em và Bella đi lấy?”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ: “Hay là lấy rượu vang đi.”

“Chỉ cho phép anh uống champagne thôi.” Tố Diệp mím môi nói.

Anh nhượng mày, ánh mắt khó xử: “Diệp Diệp...”

“Có uống hay không? Nếu không chỉ được uống nước lọc thôi đấy.”

Niên Bách Ngạn đành phải đầu hàng, kéo cô lại gần, thì thầm bên tai cô: “Đã thích làm bà chủ rồi!”

Tố Diệp đỏ mặt, đẩy anh ra rồi cùng Bella đi tới khu ẩm thực.

Buổi đấu thầu đã bắt đầu.

Henry bước lên sân khấu với tư cách người phụ trách mỏ kim cương, giới thiệu chi tiết tình hình của mỏ kim cương cho các nhà đầu tư có mặt ở đây.

Trong miệng hố thiên thạch M100 có một mỏ kim cương cỡ lớn với đường kính khoảng 50km. Theo các nhà thăm dò trắc địa, trước mắt mỏ kim cương này đã có lịch sử gần bốn mươi triệu năm, và trữ lượng kim cương ở bên trong cũng lên tới mười tỷ cara, đủ để đáp ứng nhu cầu cực lớn của thị trường kim cương thế giới trong hơn hai ngàn năm nữa.

Nhưng mỏ kim cương hôm nay đấu thầu chỉ là một phần của M100, có ký hiệu M100-2, nằm ở phía Tây Nam miệng hố thiên thạch, là một trong những vị trí tốt nhất của mỏ kim cương M100.

“Như mọi người đã biết, tại buổi đấu thầu lần trước, mỏ kim cương M100-1 mà tập đoàn Tinh Thạch giành được đã mang lại không ít lợi nhuận cho họ.” Henry đứng trên sân khấu. Đằng sau lưng ông ta là

một màn hình cực lớn, đang trình chiếu những tư liệu hình ảnh về miệng hố thiên thạch. Ông ta nói đùa: “Tổng giám đốc Niên! Lần này anh muốn mang mỏ M100-2 đi không còn đơn giản như vậy nữa đâu. Nhìn những ánh mắt khao khát xung quanh anh kìa, chắc chắn là họ đã ngửi được mùi lợi nhuận từ người anh rồi.”

Niên Bách Ngạn bật cười.

Những người khác cũng cười rộ lên.

“Sở dĩ nói M100-2 còn có giá trị đầu tư hơn M100-1 là vì, chỉ với mỏ thô trước mắt, tôi tin đại bộ phận mọi người cũng đã nhìn thấy kim cương thô màu hồng trên bề mặt. Chỉ riêng những viên kim cương thô này thôi cũng đã đủ chứng minh, muốn tạo ra những viên kim cương rực rỡ ở Nam Phi là điều hoàn toàn có thể. Tôi đã đặc biệt tìm tổ thẩm định để tiến hành đánh giá, giá trị ước tính ban đầu của chúng đã có thể lên tới khoảng năm mươi triệu đô la Mỹ. Giá trị mà chúng ta có thể nhìn thấy đã đạt tới con số này rồi, hơn nữa trữ lượng dự tính sơ bộ của mỏ M100-2 có thể chiếm hai phần năm cả miệng hố thiên thạch M100, vượt xa giá trị tưởng tượng trước đây của chúng ta.”

Nói tới đây Henry uống một hớp nước rồi lại chỉ lên màn hình: “Dựa theo giá trị thị trường hiện nay, một cara có giá năm ngàn đô la Mỹ, để tính, vậy thì giá của cả mỏ M100 có thể lên tới bốn nghìn tỷ. Đây là một nơi đã được Chính phủ phong tỏa bao năm nay, gần hai năm trở lại đây mới bắt đầu được chia ra để tiến hành gọi thầu.”

Tổ Diệp cầm ly rượu, ngây ngốc nghe phần giới thiệu của Henry trên sân khấu, cảm thấy hoảng sợ. Trời đất ạ! Vốn dĩ cô đã từng đứng trên mỏ kim cương trị giá hơn bốn nghìn tỷ. Cô cứ tưởng mỏ kim cương mà họ đấu thầu đã giá trị lắm rồi, không ngờ cũng chỉ là một góc. Nghe mấy lời giới thiệu của Henry cô mới biết kiến thức của

mình nghèo nàn đến mức nào. Những con số ông ta nói ra lớn cực đại, nghe mà cô cũng thấy lạnh sống lưng.

Nhưng trải qua nhiều chuyện ở Nam Phi cô cũng hiểu ra, càng giàu có thì nguy hiểm phải đối mặt càng nhiều, thế sự hiểm ác, lòng người khó dò, có lẽ chính là miêu tả ngành nghề này.

Henry giới thiệu xong một lượt, rồi lại mang viên kim cương thô màu hồng mà mọi người ai cũng biết trong mỏ M100-2 lên sân khấu, như vậy sẽ càng tăng giá trị đầu tư của mỏ kim cương này. Nhìn những thương nhân đang rất nóng lòng này, Tố Diệp nhất thời cũng trở nên mê muội. Nhớ lại mấy lời của Xương Đồ, cô càng trở nên do dự, đây thật sự là một mỏ rồng sao?

Mãi suy nghĩ, mỏ M100-2 đã bắt đầu được đấu giá. Giá thấp nhất là hai trăm triệu, mỗi lần ra giá tăng thêm một trăm triệu. Nếu theo những lời giới thiệu của Henry, nhìn vào trữ lượng của mỏ kim cương này thì giá sàn đó đã cực thấp rồi. Nhưng điều đó không có nghĩa là các nhà đầu tư có thể giành được nó với giá thấp. Quả đúng như vậy, có người ra giá, rồi liên tiếp không ngớt những người tiếp theo gọi giá.

Im lặng này giờ chỉ có ba người, lần lượt là Kỷ Đông Nham, Aston và Niên Bách Ngạn.

Nét mặt Aston như đang xem trò vui. Kỷ Đông Nham thì vẫn uể oải dựa vào ghế, trong tay cầm chiếc đĩa, ăn hoa quả. Niên Bách Ngạn thì cầm ly champagne, chậm chậm thưởng thức rượu ngon. Tố Diệp nhìn thấy rất rõ ràng, những người ra giá trước chẳng qua chỉ là con tôm con tép giữa biển cả, cá sấu thật sự còn chưa ra tay.

Khi mỏ kim cương đã lên tới giá năm trăm triệu, người tham gia rõ ràng không còn nhiều như ban đầu nữa, lùi đi không ít như con sóng

đánh vào bờ cát. Đúng lúc ấy, Kỷ Đông Nham cũng đã ăn xong đĩa hoa quả, đón lấy tờ giấy ướt người phục vụ đưa tới, lau tay xong mới lười biếng lên tiếng: “Sáu trăm triệu!”

Mọi người nhìn về phía anh ta, người ra giá năm trăm triệu vừa rồi những tưởng không ai tranh với mình nữa, mặt cũng co lại, sau đó phần nộ từ bỏ. Người chủ trì trên sân khấu hét lớn, hỏi xem có ai ra giá cao hơn sáu trăm triệu không. Aston vốn dĩ đang nhẩn nại chờ Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn ra giá. Ông ta biết rõ ai mới là đối thủ cạnh tranh thực sự. Sau khi thấy Kỷ Đông Nham gọi giá, ông ta cười khẩy, giơ tay: “Bảy trăm triệu!”

Giá càng ngày càng cao. Đương nhiên, so với giá trị đích thực của nó thì còn kém khá xa, chứng tỏ lợi nhuận đạt được còn rất nhiều.

Tố Diệp ngồi bên cạnh Niên Bách Ngạn, tim đập thành thịch liên hồi, rồi hồ nghi tại sao Kỷ Đông Nham lại gọi giá cao như thế, vậy còn ba trăm triệu đó là thế nào? Lẽ nào cô hiểu lầm anh ta thật? Đang rối bời với trăm ngàn suy nghĩ, Niên Bách Ngạn bỗng kéo tay cô lại, áp sát mặt bên tai cô: “Em ra giá nhé?”

Tố Diệp run lên: “Em?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

“Em... sao có thể?”

“Sao em lại không thể?” Anh mỉm cười, nghịch ngón tay cô phía dưới, dịu giọng nói: “Anh bảo em gọi bao nhiêu em cứ làm theo là được rồi.”

Tố Diệp nuốt nước bọt: “Anh định cho em trải nghiệm cảm giác bị trăm ngàn con mắt nhìn vào sao?”

“Là cho em trải nghiệm cảm giác làm một triệu phú.” Niên Bách Ngạn bị cô chọc cười.

Tố Diệp suy nghĩ, rồi gật đầu ra vẻ: “Lý do này còn có tính thuyết phục một chút.”

Trên sân khấu đã bắt đầu hết giá, bảy trăm triệu.

Niên Bách Ngạn nói thầm: “Tám trăm triệu.”

Tố Diệp hăng giọng, hét lớn: “Tám trăm triệu!”

Có lẽ vì cô quá căng thẳng, tiếng hét khiến cả hội trường chấn động. Hoặc có lẽ nãy giờ người ra giá đều là đàn ông, bỗng nhiên vang lên tiếng phụ nữ cũng khiến mọi người ngỡ ngàng. Bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì, câu “tám trăm triệu” đó của cô đã khiến mọi người phải nhìn chăm chú, làm cho cô nhất thời cảm thấy ngại ngùng.

“Xin hỏi cô đây là...” Những người tới đây tiến hành đấu thầu đều phải đăng ký tên tuổi, còn Tố Diệp lại xuất hiện dưới thân phận trợ lý, người chủ trì đương nhiên không biết.

Tố Diệp không biết nói sao. Niên Bách Ngạn bên cạnh khẽ giơ tay lên, sau khi nhìn thấy anh ta vội vàng nói: “Xin lỗi... xin lỗi...”

Mọi người xung quanh xì xào bàn tán.

“Niên Bách Ngạn! Có phải em kỳ lạ lắm không?” Tố Diệp sát lại gần, rỉ tai anh.

Niên Bách Ngạn mỉm cười lắc đầu: “Không! Là họ chưa từng thấy người cạnh tranh nào đẹp như em thôi.”

Câu nói ấy khiến Tố Diệp sững đến phát khóc.

Bella ngồi bên cạnh thấy cái vẻ sung sướng của cô bèn bĩu môi: “Chảnh chọe!”

Tố Diệp mặc kệ cô ta.

Con số của Niên Bách Ngạn mang tới không ít áp lực cho những người cạnh tranh trong hội trường. Những người khi trước hào hứng giờ cũng nín thinh. Chỉ còn lại Kỷ Đông Nham và Aston. Đúng như ban đầu Vincent phân tích, hai người đó chính là hai chiếc bánh điểm tâm ngang đường.

Kỷ Đông Nham không hề do dự, ra giá chín trăm triệu. Ngay lập tức, Aston tăng lên một tỷ, còn Niên Bách Ngạn thì vỗ tay Tố Diệp: “Một tỷ hai.”

Tố Diệp tròn tròn mắt, nhìn anh một lần nữa để xác nhận lại, miệng lắp bắp: “Một... Một tỷ hai?”

“Đúng vậy, một tỷ hai.” Niên Bách Ngạn nói rất chắc chắn.

Tố Diệp vừa ra sức moi móng tay vừa hét lên sân khấu: “Một tỷ hai!” Dứt lời lại quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn. Cô thấp giọng, gần như nghiêng răng nghiêng lợi: “Em không biết anh có nhiều tiền như vậy đấy. Đồ gian thương! Nhiều tiền thế mà còn trừ tiền lương và tiền thưởng của em!”

Mọi người dưới sân khấu xôn xao cả lên.

Niên Bách Ngạn lại cười nhạt: “Người có tiền là bố em và tập đoàn Tinh Thạch. Anh đâu có lấy danh nghĩa cá nhân đấu thầu mỏ kim

cương này.”

Tố Diệp bĩu môi.

Kỷ Đông Nham nhìn sang bên này, ánh mắt có phần phức tạp. Tố Diệp quay đầu lại, vừa hay chạm phải ánh mắt ấy. Cô không thể hiện gì nhiều. Còn Kỷ Đông Nham thấy cô quay lại, giấu ngay vẻ u ám trên mặt lại, tiếp tục ra giá, lần này anh ta gọi hẳn lên một tỷ rưỡi!

“Anh ta điên rồi sao?” Tố Diệp hoàn toàn sửng sờ.

Niên Bách Ngạn lại không mấy kinh ngạc, vẫn rất bình thản. Anh cũng không vội ra giá tiếp. Aston thì không đủ kiên nhẫn, không hề chịu lép vế, tăng giá lên một tỷ sáu.

Kỷ Đông Nham dừng lại, có lẽ là từ bỏ rồi, nhún vai nhìn về phía Tố Diệp, nét mặt luyến tiếc. Còn Tố Diệp quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, khẽ hỏi: “Chúng ta còn tiếp tục không?”

“Một tỷ bảy.”

“Hả?” Tố Diệp run như cầy sấy, xem ra Niên Bách Ngạn sống chết cũng phải giành mỏ kim cương này cho bằng được.

“Em ra giá đi!”

Tố Diệp làm theo.

Lúc này, ánh mắt mọi người tập trung hết cả vào Niên Bách Ngạn và Aston, Kỷ Đông Nham đã từ bỏ.

“Một tỷ tám!” Aston bắt đầu bức dọc, lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán. Hết giá xong, ông ta lại nhìn về phía Niên Bách Ngạn, vẻ mặt

khó chịu.

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho Tố Diệp: “Một tỷ chín!”

Tố Diệp run rẩy hét một tỷ chín. Không phải cô không nhìn thấy ánh mắt phần nộ của Aston, nhất thời có chút chần chừ. Đến thở trong lúc sốt sắng cũng có thể cản người, huống hồ một người đang nóng lòng muốn tiến vào thị trường Trung Quốc, cạnh tranh với Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham như Aston?

Aston đập bàn, ra giá hai tỷ.

Tố Diệp chỉ hận mình không phải cái mỏ kim cương đó. Hai tỷ là bao nhiêu tiền?

Lần này Niên Bách Ngạn không ra giá ngay, anh hơi dựa người ra sau, ánh mắt bất giác liếc nhìn lưng Tố Diệp, bất chợt khựng lại, ngay lập tức ngước lên nhìn Aston. Aston cũng đang hướng về phía anh, ánh mắt ông ta không tức giận nữa, thay vào đó là một nụ cười vô cùng quỷ quyệt.

Khoảnh khắc ấy, đôi mắt Niên Bách Ngạn lạnh đến cực điểm.

Trên sân khấu bắt đầu hỏi xem còn ai tiếp tục ra giá hay không.

Aston giơ tay về phía Niên Bách Ngạn làm động tác mời gọi. Niên Bách Ngạn không nói câu nào, đầu mày nhíu chặt, thoát nhìn vô cùng nghiêm nghị. Tố Diệp mãi không thấy chỉ thị gì, bèn quay lại nhìn anh, thấy điệu bộ đó của anh bỗng cảm thấy rất kỳ lạ. Cô khẽ gọi tên anh, hỏi xem có tiếp tục ra giá hay không.

Niên Bách Ngạn lại giữ im lặng một cách khác thường, bờ môi mím chặt, cằm cũng căng cứng lại. Anh nhìn Aston chăm chăm, chốc

chốc lại cảnh giác liếc nhìn chấm đỏ yếu ớt sau lưng Tố Diệp. Nó đang từ từ di chuyển, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra.

Anh biết rõ, có người sử dụng súng vô thanh lợi dụng tia hồng ngoại tầm xa nhằm vào Tố Diệp. Chỉ cần anh tiếp tục ra giá, Tố Diệp sẽ bị bắn ngay lập tức!

Không cần nghĩ cũng biết kẻ giở trò là ai. Aston, một tên nham hiểm thâm độc có tiếng, nếu không hấn ta cũng không thể thành lập được “đế quốc” đá quý trong một thời gian ngắn như vậy.

Quyển 4 - Chương 202: Trúng đạn

Tố Diệp không biết đã xảy ra chuyện gì, Niên Bách Ngạn đương nhiên cũng không nói với cô. Aston cách đó không xa vẫn giữ nguyên nụ cười đắc ý đáng ghét đó. Người trên sân khấu cũng đã bắt đầu tiến hành đếm ngược.

“Niên Bách Ngạn! Anh từ bỏ thật sao?” Tố Diệp nhìn chằm chằm gương mặt hơi nghiêng của anh, vô cùng khó hiểu.

Niên Bách Ngạn im lặng, nhưng lại ôm Tố Diệp vào lòng dưới ánh nhìn của tất cả mọi người. Đổm đỏ khi rõ khi mờ đó đã bị cánh tay anh chặn lại. Tố Diệp càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ. Cô ngẩng đầu, men theo cằm cố gắng nhìn lên mắt anh. Niên Bách Ngạn cũng cảm nhận được, anh quay đầu, khẽ cười với cô: “Không thể không từ bỏ!”

Tố Diệp nhú mày, vì giá vượt ngoài dự tính sao?

Tố Diệp nhận ra cả người bị Niên Bách Ngạn ôm rất chặt, tới mức khiến cô khó thở. Trong lòng cô cứ cảm thấy bồn chồn. Người đàn ông khó đoán này trước nay rất chú trọng hình tượng công chúng. Lần trước cô phải dùng mọi cách làm nũng và nhõng nhẽo, anh mới miễn cưỡng thể hiện vài động tác thân mật. Hôm nay anh làm sao vậy?

Người chủ trì trên sân khấu đã tuyên bố giá trước mắt một lượt cuối cùng, hai tỷ.

Không ai tiếp tục hét giá nữa.

Kỷ Đông Nham làm ra vẻ thờ ơ, nhiệt tình xem trò vui. Niên Bách Ngạn lặng thinh, trầm mặc từ bỏ nâng giá. Nụ cười bên khóe môi Aston mỗi lúc một lớn hơn. Cuối cùng, tiếng búa trên sân khấu vang lên, Aston đã giành được M100-2 thành công với giá hai tỷ!

Tất cả mọi người đều đứng dậy vỗ tay cho ông ta.

Nét mặt của Aston càng trở nên hãnh diện.

Tố Diệp cũng đứng dậy cùng Niên Bách Ngạn, nhưng thấy cánh tay anh vẫn khoác lên người cô, cô bất giác quay đầu lại hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Niên Bách Ngạn quay sang nhìn cô, đang định lên tiếng chợt nhìn thấy chấm đỏ đỏ bỗng nhiên dừng lại sau gáy Tố Diệp. Ánh mắt anh hoảng sợ, rồi ngay lập tức kéo mạnh cả người Tố Diệp vào lòng mình.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, trong tiếng vỗ tay và những lời chúc mừng giả tạo của mọi người xung quanh, Tố Diệp chỉ cảm thấy toàn bộ mặt mình đập thẳng vào ngực Niên Bách Ngạn, sống mũi suýt nữa thì chảy máu. Cô đang định ngẩng đầu lên hỏi anh đã xảy ra chuyện gì bỗng nghe thấy Niên Bách Ngạn hự một tiếng. Liền sau đó những người khác chạy tan tác như chim. Tiếng gào thét hoảng loạn bỗng chốc hòa làm một!

Trái tim Tố Diệp bị những thanh âm lộn xộn ấy khuấy đảo khiến cô cảm thấy rất hỗn loạn. Cô ngước lên nhìn đôi mắt anh dần sụp xuống. Sắc mặt anh rất khó coi, trên trán lấm tấm mồ hôi. Cô hoảng hốt, còn anh chỉ hỏi một câu bằng chút hơi sức còn lại: “Em có sao không?”

Cô không hiểu, đang định cất lời thì chợt cảm thấy sức nặng của cả thể Niên Bách Ngạn đè lên người mình. Cả hai người đứng không vững, ngã cả xuống đất. Tố Diệp thờ dốc, đưa tay định đỡ anh dậy, nhưng lại sờ thấy sau lưng anh ướt đầm. Cô giơ lên nhìn, cả năm ngón tay đều nhuộm một màu đỏ tươi!

Máu!

Là máu!

Tiếng hét kinh hoàng của Bella xuyên thẳng vào màng nhĩ của Tố Diệp. Cô nhìn trân trân vết máu trên tay mình, không khí trong lồng ngực dường như cũng đã Niên Bách Ngạn rút sạch. Trong hơi thở, mùi gỗ mộc thanh mát của riêng anh đã hòa lẫn với mùi tanh nồng nặc của máu. Tố Diệp quên cả hét, khó nhọc rút người ra khỏi cơ thể anh. Lúc này cô mới nhìn rõ Niên Bách Ngạn bị làm sao.

Anh đã trúng đạn, ngay giữa lưng.

“Niên Bách Ngạn...” Tố Diệp nghe thấy cuối cùng mình đã thốt lên được một thanh âm nhỏ như con muỗi, gáy đau buốt như bị ai đánh. Nguyên nhân và kết quả xuyên qua não bộ, lúc đó cô mới hiểu rõ nguồn cơn của chuyện này.

Là Niên Bách Ngạn đã bảo vệ cô.

Cô mới là người thực sự phải chết!

Niên Bách Ngạn ngã xuống đất đã sớm nhắm chặt mắt, mất đi cảm giác, áo vest của anh đỏ tươi màu máu...

Mặc dù xe cấp cứu tới kịp thời, nhưng thời gian cấp cứu vẫn rất lâu. Tố Diệp đi theo xe vội tới bệnh viện. Trên xe cô luôn nắm chặt tay

Niên Bách Ngạn, cho tới tận khi đuổi theo vào phòng phẫu thuật mới chịu buông ra. Vừa buông, khí lạnh đã tràn qua đầu ngón tay, những cơn gió rét căm căm cũng xuyên vào tận tim cô.

Quần áo, tay chân, thậm chí hơi thở toàn là mùi máu tanh, khiến cô cảm thấy ngạt thở vô cùng. Khi cánh cửa phòng phẫu thuật từ từ đóng lại, đèn trên đỉnh đầu sáng lên biểu thị đang thực hiện ca phẫu thuật, hai chân Tố Diệp mới mềm nhũn ra, ngồi sụp xuống hành lang. Cô nhớ lại mẹ cũng qua đời vào một buổi trưa như thế này. Ánh nắng ngoài sổ vẫn rực rỡ, soi rõ toàn bộ vạn vật trên thế gian. Những tia nắng ấy đã mang mẹ cô đi mất, vì từ lúc cô bị cánh cửa phòng phẫu thuật chặn lại, thì mẹ cũng không bao giờ sống lại nữa.

Cái chết của mẹ khiến cô cảm thấy như trời đất đổ sụp xuống. Còn lúc này, khi Niên Bách Ngạn vì cô ngã xuống vũng máu, Tố Diệp cũng cảm thấy tất cả đều trở thành hư vô. Thế gian này lấp đầy những điều tuyệt vọng hành hạ con người ta. Cô sợ hãi, sợ cái cảm giác phải đứng trước cửa phòng phẫu thuật chờ đợi từng giây từng phút.

Nước mắt làm nhòe đôi mắt, từng giọt từng giọt rớt xuống nền đá hoa, phản chiếu lên đó gương mặt nhợt nhạt của người con gái. Có một đôi tay lớn đỡ cô dậy. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt Kỷ Đông Nham qua làn nước mắt. Bella cũng kịp tới phía sau Kỷ Đông Nham, có thể nhận ra cô ta cũng vừa mới khóc, hai mắt sưng húp cả lên. Giống như bám được vào một chút hy vọng cuối cùng, Tố Diệp đứng dậy, trút hết toàn bộ sự bất mãn, phần nộ do hoảng sợ mà ra với anh ta: “Chuyện này là thế nào? Kỷ Đông Nham! Anh nói cho tôi biết đi! Chẳng phải chỉ là một buổi đấu thầu thôi sao? Tại sao lại đến mức này? Tại sao hội trường lại có súng?”

Kỷ Đông Nham ôm chặt cô, sợ cô vì tâm trạng quá kích động mà ngã xuống đất. Anh ta không nói gì, chỉ chau mày. Nhưng Tố Diệp đẩy

anh ta ra, truy hỏi như phát điên: “Anh nói đi, nói đi chứ!”

“Tiểu Diệp! Em bình tĩnh một chút!” Kỷ Đông Nham ấn chặt hai tay lên người cô. Phía dưới, cơ thể cô đang run lên bần bật. Anh ta bắt lực nói: “Nói thật lòng, anh thật sự không biết có chuyện này xảy ra.”

“Không biết? Có chuyện mà đám người các anh không biết chứ?” Tố Diệp nghe thấy câu này hoàn toàn nổi điên, nước mắt như kẹp theo những quả đạn pháo công kích Kỷ Đông Nham: “Vì mỏ kim cương, vì lợi ích, các anh chẳng phải giở mưu tính hại nhau lắm sao? Hôm nay tôi mới biết hóa ra đứng trước lợi ích, mạng người rẻ mạt đến mức nào. Mỗi người các anh đúng là diễn viên giỏi đấy. Tâm tư của người nào người đấy cũng khó dò. Các anh sống như thế không thấy mệt sao? Dẫm lên vai và máu của người khác để leo cao sung sướng lắm sao?”

Kỷ Đông Nham để mặc cho Tố Diệp gào thét, không đáp trả, cũng không giải thích quá nhiều. Hai người cứ giằng co như thế cho tới khi cánh cửa được đẩy ra. Tiếng động bất ngờ khiến Tố Diệp run lên. Nhìn thấy một người y tá đi từ trong ra, cô rảo bước đi tới, nắm chặt tay cô ta, gấp gáp hỏi: “Bệnh nhân bên trong thế nào rồi?”

Cô y tá vội vàng rút tay lại, nhú mày nói: “Bệnh nhân còn đang cấp cứu, tình hình không ổn, đừng làm lỡ dở công việc của chúng tôi.” Dứt lời cô ta vội vàng rời đi.

Tố Diệp nghe xong, tim suýt nữa thì bay ra ngoài, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Cũng may Kỷ Đông Nham nhanh chân chạy tới đỡ cô. Thấy gương mặt tái nhợt của cô, anh ta rất lo lắng, cô sợ không vượt qua được, lại ngất đi.

Nét mặt Bella cũng chẳng khá hơn, trắng nhợt đến dọa người, ra sức nắm chặt bàn tay.

Một lát sau người y tá lại chạy về, theo sau có thêm mấy bác sỹ. Tố Diệp nhìn thấy cảnh này càng chẳng có chút chắc chắn nào. Cô đang định chạy lên hỏi tình hình cụ thể bỗng bị Kỷ Đông Nham kéo tuột lại. Anh ta thấp giọng nói: “Các bác sỹ bây giờ đang dốc sức cứu chữa, em làm vậy sẽ ảnh hưởng tới công việc của họ.”

Tố Diệp cứ thế giương mắt nhìn họ đi vào trong phòng phẫu thuật, cánh cửa lại bị đóng vào.

Cứ thế, từ khi mặt trời lên cao cho tới khi mặt trời lặn, mấy người họ đã đợi ngoài cửa tròn ba tiếng đồng hồ. Trong khoảng thời gian ấy, các bác sỹ đi lại không ngớt, có thể đoán được vị trí trúng đạn lần này của Niên Bách Ngạn lần khó xử lý. Tố Diệp tê dại ngồi trên băng ghế đợi ngoài cửa. Bella này giờ vẫn phải giúp Niên Bách Ngạn nhận các cuộc điện của khách hàng gọi tới, bao gồm cả các phóng viên và mấy tay nhà báo lá cải người thấy hơi tin. Kỷ Đông Nham vẫn đứng bên cạnh Tố Diệp, mua cho cô một cốc cafe nóng.

Tố Diệp không uống nổi ngụm nào, không rời mắt khỏi ánh đèn phòng phẫu thuật, trong lòng thầm mong nó mau chóng tắt. Thần kinh của cô không thể thả lỏng được, từ ngày hôm qua Niên Bách Ngạn bị bắt cóc cho tới hôm nay lại đỡ đạn cho cô, sợi dây ấy lúc nào cũng căng ra. Thế nên khi cánh cửa một lần nữa được đẩy ra, một vị bác sỹ mặc áo blouse trắng, tháo khẩu trang xuống đi ra. Tố Diệp đứng bật dậy theo phản xạ, lao đảo đi về phía vị bác sỹ.

“Hai người ai là người nhà của anh Niên?” Nét mặt vị bác sỹ có vẻ tiều tụy.

Tố Diệp vội vàng nói: “Là tôi!”

Bác sỹ gật đầu: “Anh Niên bị trúng đạn chính giữa lưng, vô cùng

nguy hiểm, cơ hoành cũng bị tổn thương. Chúng tôi đang cố gắng hết sức nhưng bệnh nhân ra quá nhiều máu. Mặc dù đã nhập thêm máu về nhưng người nhà tốt nhất vẫn phải đi hiến máu.”

“Không thành vấn đề!” Tố Diệp chẳng cần suy nghĩ.

“Anh Niên thuộc nhóm máu A, cô cũng vậy phải không?”

“Tôi...” Suy nghĩ của Tố Diệp hỗn loạn. Cô cố gắng bình tĩnh lại, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm: “Tôi hình như nhóm máu B.”

Vị bác sỹ lắc đầu, rồi nhìn về phía Kỳ Đông Nham và Bella: “Hai người ai thuộc nhóm máu A?”

Cả hai cũng lần lượt lắc đầu. Tố Diệp sốt sắng: “Bác sỹ! Lẽ nào máu trong kho cũng không đủ dùng sao?”

“Có thể dùng, nhưng anh Niên mất máu quá nhiều, muốn điều máu trong kho tới cần một chút thời gian.”

Toàn thân Tố Diệp lạnh buốt, nắm chặt lấy tay vị bác sỹ: “Hay là cứ kiểm tra nhóm máu của tôi đi, chưa biết chừng tôi không thuộc nhóm máu B.”

Vị bác sỹ khó xử, đang định lên tiếng Kỳ Đông Nham bỗng nói: “Tôi nhóm máu O.”

“Nhóm máu O cũng được.” Vị bác sỹ nghe xong vội vàng đáp.

Tố Diệp như nhìn thấy cứu tinh, quay lại kéo tay Kỳ Đông Nham, cứ như sợ anh ta sẽ nuốt lời chạy mất: “Anh nhóm máu O phải không? Tốt quá rồi, nhóm máu vạn năng.”

“Nhưng tại sao tôi phải hiến máu cứu Niên Bách Ngạn?” Kỳ Đông Nham chuyển chủ đề, giọng nói thản nhiên.

Tố Diệp sững sờ.

Bella tiến tới khẩn cầu: “Anh Kỳ! Nói gì đi nữa, anh và anh Niên cũng làm cùng ngành bao năm nay, xin anh hãy cứu anh ấy!”

Kỳ Đông Nham chẳng thèm quan tâm tới Bella, chỉ nhìn Tố Diệp. Một lúc sau cô mới nói lại được: “Anh mong anh ấy chết như vậy sao?”

Nét mặt Kỳ Đông Nham trở nên rất khó coi.

“Tôi cũng không thể cứu không anh ta chứ?”

“Anh muốn thứ gì?” Tố Diệp biết ngay không đơn giản như vậy.

“Em!” Kỳ Đông Nham đáp ngắn gọn.

Quyển 4 - Chương 203: Tổ Diệp, em bị điên rồi!

Mặt Tổ Diệp biến sắc, Bella cũng sửng người, kể cả vị bác sỹ bên cạnh cũng lấy làm lạ. Tổ Diệp nắm chặt tay lại, khế nheo mắt: “Đây chính là điều kiện để anh hiến máu?”

“Đúng vậy!”

“Được! Tôi đồng ý với anh. Nhưng điều kiện tiên quyết là anh phải dùng máu của mình cứu sống Niên Bách Ngạn, nếu không tôi sẽ giết chết rồi rút sạch máu của anh!” Nét mặt Tổ Diệp lạnh lùng. Thời gian gấp gáp, cô cũng không lãng phí thời gian cho việc chần chừ.

Kỷ Đông Nham nghe xong trái ngược lại chờ đợi, nhìn cô như nhìn một con quái vật: “Em điên rồi sao? Vì Niên Bách Ngạn bảo em làm gì em cũng làm?”

“Đúng thế! Vì anh ấy xứng đáng để tôi hy sinh.” Nếu không có Niên Bách Ngạn, không chừng cô đã mất mạng từ lâu rồi.

Kỷ Đông Nham nhìn cô không chớp mắt, một lúc lâu sau mới gầm lên: “Tổ Diệp, em đúng là đồ điên! Vì một người đàn ông mà sẵn sàng bán cả bản thân mình. Em giỏi lắm, anh phục em rồi!”

“Vậy rốt cuộc anh có hiến máu hay không?” Tổ Diệp nhận ra câu nói vừa rồi của anh ta chẳng qua chỉ muốn thăm dò.

Kỷ Đông Nham nghiêng răng nói: “Hiến! Anh sẽ chống mắt lên coi hai người sống hạnh phúc cả đời này thế nào!” Dứt lời anh ta đi về phía

vị bác sỹ: “Tôi đi xét nghiệm.”

“Được, được! Đi theo tôi!” Bác sỹ nhanh chóng sắp xếp.

Khi bóng Kỳ Đông Nham sắp biến mất cuối hành lang, Tố Diệp bỗng hét to lên sau lưng anh ta: “Kỳ Đông Nham!”

Kỳ Đông Nham dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Tố Diệp hít sâu: “Cảm ơn anh!”

Gương mặt Kỳ Đông Nham lướt qua một sự khó chịu, cất giọng dữ dằn: “Người Niên Bách Ngạn to như thế, chắc chắn anh phải hiến không ít máu. Tố Diệp! Anh cảnh cáo em! Em mà không chuẩn bị trứng gà và sữa bò để bổ máu cho anh, cẩn thận anh không tha cho em đâu!”

Lúc đó Tố Diệp mới dám thở phào, đầu mũi cay cay, cố ý nói theo ý của anh ta: “Anh yên tâm đi! Tôi sẽ để anh được thưởng thức hết tất cả các sản phẩm có nguồn gốc từ trứng và sữa trên thế giới.”

Kỳ Đông Nham không nói nữa, đi thẳng theo sau vị bác sỹ. Lúc này Tố Diệp mới ngồi lại xuống ghế, cảm giác bất an trong lòng cũng dần dần được xua tan. Vài phút sau, Bella tiến lên, nhỏ tiếng hỏi: “Cô tin tưởng Kỳ Đông Nham vậy sao? Lỡ như anh ta giờ trò thì sao?”

Tố Diệp ngẩng đầu nhìn chiếc đèn chỉ thị, đáp chắc chắn: “Anh ấy không làm vậy đâu, tôi tin anh ấy!”

Bắc Kinh.

Tố Khải trực cả đêm, vừa tan ca, đi ra khỏi đội chống ma túy đã nhìn thấy Diệp Lan ngồi bên bồn hoa. Cô đang say mê rải cánh hoa khắp

mặt đất. Hôm nay cô mặc một chiếc áo len trắng thấp cổ, diện quần bò đơn giản, kết hợp với một đôi boots trung tính. Bên cạnh là cây ngô đồng đã úa vàng. Mỗi khi có cơn gió thổi qua, lá cây lại rụng lá tả, lướt qua áo len của cô, rồi rơi xuống giữa bồn hoa. Cảnh này đúng là đẹp như tranh.

Tố Khải nhìn có phần ngơ ngẩn.

Giống như có linh cảm, Diệp Lan cũng ngẩng đầu lên rất đúng lúc. Sau khi nhìn thấy Tố Khải đứng gần đó, cô mím môi cười, đứng dậy, phúi hết đất cát trong tay, nháy chân sáo tới trước mặt anh, ngẩng đầu cười với Tố Khải: “Anh chàng đẹp trai trước nay vẫn chú ý hình tượng cơ mà, sao hôm nay râu còn chưa cạo thế hả?”

Thời tiết đã sang thu, trong xanh ấm áp. Nắng mai xuyên qua tầng mây, rọi vào đáy mắt, khiến mọi vật qua đôi mắt ấy đều trở nên lung linh rực rỡ. Tâm trạng của Tố Khải cũng trở nên dễ chịu một cách vu vơ. Không biết là vì cô gái trước mặt quá xinh xắn hay vì trong mắt chỉ ngập tràn sắc thu êm dịu. Tóm lại, khoảnh khắc này anh rất thích sự quấy rầy của cô.

Thế nhưng những lời nói ra vẫn có phần cứng nhắc: “Sao em lại tới đây?”

Diệp Lan dứt khoát khoác lấy cánh tay anh, gương mặt tươi như hoa: “Cảnh sát Tố vĩ đại phải hẹn trước mới được gặp, không biết tối mai anh có rảnh không?”

“Tối mai?” Tố Khải nhướn mày: “Làm gì?”

Diệp Lan tiến sát lại gần anh: “Em đi xem mắt.”

Tố Khải vừa nghe xong, đầu mày lập tức nhíu lại, gờ tay đẩy cô ra

không chút khách khí: “Em đi xem mắt lẽ nào còn cần anh phục tùng à?” Dứt lời anh đi về phía xe mình đang đỗ.

Diệp Lan nhìn theo bóng anh, lườm nguýt.

Tố Khải vừa lên xe, cánh cửa ghế lái phụ đã bị mở ra. Diệp Lan trườn nhanh vào trong xe như một con cá trạch. Cô giơ tay đóng cửa lại, lờ mờ cười với Tố Khải: “Lần trước anh đã giúp em phủ quyết tên Liễu Tranh, thế thì tiện thể làm cố vấn tình cảm thêm lần nữa luôn đi, xem giúp em người đàn ông ngày mai có hợp với em không?”

“Anh không rảnh!” Tố Khải ương bướng đáp.

Diệp Lan cười: “Anh nhất định phải đồng ý, không muốn cũng phải đồng ý.”

“Mau xuống xe đi!”

“Không!” Diệp Lan cứ ngồi lì trên xe.

Tố Khải vò đầu bứt tai, mái tóc ngắn bồng chốc bù xù như ổ gà, có thể nhìn ra tâm trạng vốn dĩ đang rất tốt đẹp đã bị Diệp Lan phá hỏng. Anh hít sâu một hơi rồi cố gắng kìm nén ngọn lửa sắp bùng lên, một lần nữa quay sang nhìn Diệp Lan, khẩn thiết nói: “Bà cô ơi! Cả tối anh không được chợp mắt rồi. Anh mau xuống xe đi, anh phải về nhà ngủ bù!”

Diệp Lan nhận ra đôi mắt mỏi mệt của anh, suy nghĩ một lúc rồi thẳng thừng xuống xe. Tố Khải ngẩn ngơ. Nói mấy lời đó anh vốn không hy vọng quá nhiều rằng cô sẽ hợp tác, cứ nghĩ cô sẽ vẫn trẻ con như mọi lần, hoàn toàn bất ngờ khi cô lại ngoan ngoãn nghe lời rời đi. Trong lòng đáng nhẽ phải vui, chẳng hiểu vì có gì lại thấy hơi buồn buồn.

Đang nghĩ, bỗng cánh cửa bên phía anh cũng bị Diệp Lan kéo ra, cô nói dứt khoát với anh: “Này! Anh xuống xe đi!”

Tố Khải ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cô cứ như nhìn người ngoài hành tinh. Diệp Lan cũng chẳng hơi đâu phí lời với anh, giơ tay lôi tuột anh ra ngoài. Anh không biết cô định làm gì, lại sợ mình khỏe làm cô đau, đành phải xuống xe. Diệp Lan bèn nghênh ngang ngồi vào ghế lái, giơ tay chỉ vào anh: “Anh ngồi ghế lái phụ, em lái xe đưa anh về nhà!”

Lúc này Tố Khải mới hiểu ý cô, không biết nói gì, đành phải vòng sang bên cạnh, mở cửa rồi thở dài: “Diệp Lan! Chúng ta đừng trêu đùa nữa được không?”

“Ai trêu đùa?” Diệp Lan trừng mắt, chỉ vào đôi mắt anh: “Anh xem, mắt thâm quầng cả thế kia, làm sao mà lái xe được? Anh làm cảnh sát nhân dân mà không làm gương cho người khác!”

Tố Khải dựa người vào ghế, quay đầu nhìn cô, nửa ngày mới nói được một câu: “Anh đang nói chuyện em đi xem mắt.”

Diệp Lan ngớ ngàng giây lát nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại, gò má khể ửng hồng, giọng gượng gạo: “Em đi xem mắt tại sao lại là trêu đùa?”

“Ai nói mình không thích đi xem mắt?”

“Thế ai là người ép em phải đi xem mắt?”

Đối mặt với cái máy phản bác như Diệp Lan, Tố Khải đúng là phải câm nín. Diệp Lan thấy anh không lên tiếng nữa thì cũng không nói gì thêm, lập tức khởi động xe. Các tòa nhà lùi dần về phía sau, bầu

không khí trong xe vô cùng yên tĩnh.

Rất lâu sau, Tố Khải mới lên tiếng, giọng nói mơ hồ: “Đừng đi xem mắt!”

Diệp Lan đang tập trung lái xe, không ngờ anh lại nói câu ấy. Cô sửng sò, run tay một cái, vô lăng bèn lệch hướng. Tố Khải thấy vậy, vội giơ tay giữ chặt vô lăng. Diệp Lan trong giây phút khẩn cấp bèn phanh kít lại. Cả hai người cùng bổ nhào về phía trước, Diệp Lan suýt nữa thì đập mặt vào vô lăng may mà Tố Khải đã giữ cô lại.

“Anh vừa nói gì cơ?”

Nét mặt Tố Khải có phần ngượng ngập.

“Tố Khải! Anh vừa bảo em đừng làm gì cơ?” Diệp Lan cố tình truy hỏi.

“Không có gì! Em tập trung lái xe đi, nếu không để anh lái. Anh không muốn chết yếu đâu.”

Diệp Lan nhận ra anh không dám nói, hừ một tiếng: “Yên tâm! Vì anh chàng đẹp trai tối mai em cũng không thể chết vì tai nạn xe hôm nay được.”

“Anh chàng đẹp trai nào?” Tố Khải khó chịu.

“Anh chàng xem mắt đẹp trai đó. Nghe nói là điển trai lắm, còn hơn cả minh tinh điện ảnh.” Diệp Lan cười: “Anh cũng biết người có tiền thường tìm con gái đẹp mà. Con cái sinh ra được cải thiện gen càng ngày càng xinh. Mấy tay cậu chủ mặc dù không phải ai cũng đẹp trai nhưng mười người thì cũng phải tám chín người trông vừa mắt.”

“Đẹp trai mãi ra cơm ăn được à?”

“Được chứ! Ngồi cạnh người đẹp trai, nhìn cũng đủ no.” Diệp Lan cố ý chọc anh.

Tố Khải thật sự không thốt nên lời: “Em lập tức xuống xe cho anh, đừng ở đây chọc tức anh!”

Diệp Lan nhìn dáng vẻ vừa sốt ruột vừa tức giận của anh, cảm thấy vô cùng sung sướng, không những không xuống xe mà ngược lại còn tiến sát gần anh: “Anh và em có quan hệ gì, tại sao em phải chọc tức anh?”

Tố Khải lập tức nhú mày: “Bài học đi xem mắt lần trước còn chưa đủ à? Ngày mai còn muốn mất mặt tiếp?”

“Anh cứ nói thẳng có đi hay không là được rồi.” Diệp Lan hỏi dứt khoát.

Tố Khải đáp không hề do dự: “Không đi!”

“Anh nở để em một mình đi gặp một người đàn ông xa lạ sao?”

Tố Khải không nói gì nhưng sắc mặt đã tái mét. Diệp Lan thấy vậy nhún vai, thờ dãi: “Thôi vậy, anh có quyền lựa chọn của anh, em cũng không thể ép anh được, đúng không?” Nói rồi cô lấy từ trong túi xách một tờ giấy và một cây bút, viết lên đó một dòng địa chỉ và một dãy số điện thoại: “Tối mai, đối phương đã đặc biệt chọn một nhà hàng rất đẹp. Em đã lên mạng đọc giới thiệu trước rồi, rất có tình cảm và độc đáo, ở ngay Hậu Hải. Em viết cho anh địa chỉ và số điện thoại. Ngày mai anh muốn tới thì tới, không muốn tới thì thôi vậy.”

Dứt lời, cô nhét tờ giấy vào trong tay Tố Khải.

Tố Khải nhìn chăm chăm cái tên nhà hàng, hận nghiêng răng kèn kẹt. Đáng chết! Đi xem mắt chứ có phải đi hẹn hò đâu, tìm đại nhà hàng nào đó là được rồi, còn phải tình cảm nữa chứ!

Niên Bách Ngạn đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Sau khi sử dụng nhóm máu O của Kỳ Đông Nham hết sức có thể, dưới sự nỗ lực của các bác sỹ, cuối cùng đã đoạt được Niên Bách Ngạn về từ tay tử thần. Nhưng do thời gian cấp cứu tương đối dài, thể chất của bệnh nhân đương nhiên sẽ chịu chút ảnh hưởng, việc phục hồi không thể nhanh được, thế nên trước mắt vẫn còn trong trạng thái hôn mê. Tố Diệp đi cùng về phòng bệnh, ngồi xuống là lặng im, không nhúc nhích, chỉ nhìn người đàn ông nằm trên giường bệnh không chớp mắt. Có thể nghe được nhịp thở của anh, nhìn thấy huyết áp và nhịp tim của anh nhấp nháy, hiển thị ở trạng thái bình thường trên máy kiểm tra là khoảnh khắc này cô phải cảm tạ hết lượt các vị thần tiên.

Ông trời chưa tàn nhẫn đến mức cướp cả anh đi mất.

Anh vẫn nằm đây, vẫn còn sống.

Thời gian này, Bella cũng sống dở chết dở. Để ngăn đám nhà báo đó, cách gì cô ta cũng phải áp dụng. Kỳ Đông Nham thì nằm bên giường bệnh thêm vào tạm thời, thấy Tố Diệp chỉ mãi để ý tới Niên Bách Ngạn, trong lòng chẳng vui vẻ gì. Anh ta đưa tay đập bồm bộp lên giường, khiến Tố Diệp giật nảy mình.

“Anh làm xác chết vùng dậy đấy à!” Cô bực dọc khế gào lên, sợ hành vi thô lỗ của anh ta làm phiền tới Niên Bách Ngạn.

Kỳ Đông Nham tính sổ: “Trước khi hiến máu ai đã hết lòng hứa hẹn?

Trứng gà đâu? Sữa bò đâu? Cả một cốc nước đường cũng không thấy tăm hơi đâu!”

“Anh gấp gáp cái gì? Chỉ là hiến máu thôi, cứ làm như bà đẻ ở cữ vậy!” Tố Diệp miệng thì nói vậy, nhưng vẫn đứng dậy rót cho anh ta một cốc sữa Bella vừa mua về, đi tới trước mặt đưa cho anh ta: “Có cần phải đợi thêm cho anh cái mũ không? Mấy phụ nữ ở cữ hay sợ lạnh đấy.”

“Sớm biết em tiểu nhân như thế, ban đầu anh không nên hiến máu.” Kỷ Đông Nham đón lấy cốc sữa, nhíu mày: “Sao lạnh thế này?”

“Ui, tôi quên mất đang ở cữ là không uống được lạnh.” Tâm trạng Tố Diệp vì Niên Bách Ngạn đã thoát khỏi nguy hiểm mà cũng trở nên thoải mái hơn, bắt đầu có hứng trêu chọc. Cô cầm lấy nút vào lò vi sóng: “Anh còn yêu cầu gì nữa thì mau nói cả thể đi. Trứng gà có cần chạm trở hoa văn gì đó cho anh không?”

Kỷ Đông Nham làm mặt ganh tỵ: “Niên Bách Ngạn tỉnh lại em đừng có mà đối xử quá tốt với anh ta, nếu không tâm lý anh bất ổn, không cẩn thận sẽ lỡ tay đâm một nhát cho anh ta đi châu Diêm Vương luôn đấy!”

Lò vi sóng kêu “ting” một tiếng, Tố Diệp nhanh chóng lấy sữa ra, đưa lại cho anh ta: “Anh nở sao? Bây giờ trong huyết quản của anh ấy có máu của anh đấy. Anh ấy mà chết, anh cũng hiến máu vô ích rồi.” Trên đời này có hai con người như thế. Họ thật sự là bạn bè, cũng thật sự là kẻ địch. Trên thương trường họ sẽ tính toán với nhau, thậm chí còn ép đối phương tới mức không còn đường lui. Nhưng dù có thế nào cũng sẽ không ra tay giết hại người kia, căm ghét ra sao cũng không thể lấy tính mạng của đối phương. Ngoài miệng thì họ mắng nhiếc nhau, dùng những lời nói cay độc để trù úm nhau, nhưng khi tính mạng của người kia thật sự gặp nguy hiểm lại dùng cái lý do

chưa đấu đủ, không muốn anh ấy chết mà ra tay cứu giúp.

Có lẽ Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham chính là những người như vậy, khó làm tri kỷ, khó thành địch thù.

Kỳ Đông Nham đón lấy, nhấp thử, lại chau mày: “Tố Diệp! Em làm ăn đối phó phải không? Thời gian ngắn như vậy sữa không thể nóng hết được.”

“Muốn uống thì uống đi!” Tố Diệp đáp lại một câu rồi lại ngồi xuống bên cạnh giường Niên Bách Ngạn, thấy Kỳ Đông Nham phát điên lên, cúi đầu uống một hơi cạn sạch cốc sữa.

Tới buổi tối, Kỳ Đông Nham đi rồi, Bella mang tới một vài đồ dùng cá nhân, thấy Niên Bách Ngạn vẫn nằm im trên giường, mắt nhắm nghiền, cô ta nhìn Tố Diệp, nói với vẻ bức dọc: “Sau này cô mà có lỗi với anh Niên thì không đáng làm người!”

Tố Diệp biết Bella khó chịu trong lòng. Từ khi Niên Bách Ngạn dẫn theo cô xuất hiện trong buổi đấu thầu tới lúc bị trúng đạn rồi cả quá trình cấp cứu, Bella chưa tươi tỉnh với cô giây phút nào. Trong một lúc xảy ra quá nhiều chuyện, cô mới để mặc cô ta như vậy. Bây giờ Niên Bách Ngạn đã bình an vô sự, đương nhiên cô không việc gì phải nhắc nhở: “Một người đàn ông khiến phụ nữ ai cũng phải hướng về, tôi yêu anh ấy còn không kịp, sao có thể tạo cơ hội cho người phụ nữ khác lại gần anh ấy được!”

Bella nghe xong mặt xám xịt lại, vút điện thoại của Niên Bách Ngạn ra trước mặt cô: “Chuyện công việc của anh ấy cô xử lý đi. Tôi mệt lắm rồi, phải về nghỉ ngơi dưỡng sức đây.”

Tố Diệp đón lấy: “Cứ tự nhiên!”

Bella tức giận bỏ đi.

Mở điện thoại ra, thoát nhìn Tố Diệp đã giật bắn người. Chẳng trách Bella kêu mệt. Chỉ mới có mấy tiếng đồng hồ, cô ta đã nhận hàng trăm cuộc điện thoại, vẫn còn hơn trăm cuộc gọi nữa, nhìn kỹ thì đều là số điện thoại của đám nhà báo. Cô khẽ thở dài, đặt điện thoại sang một bên. Tố Diệp bùng một chậu nước sạch, thấm một chiếc khăn, cẩn thận lau mặt cho Niên Bách Ngạn, nhỏ giọng nói: “Ngày mai liệu anh có thể tỉnh lại không? Thật ra để anh được nghỉ ngơi một chút cũng rất tốt, nhưng đừng ngủ lâu quá...”

Nói tới đây, giọng cô bỗng nghẹn ngào. Nhớ lại cảnh anh ôm chặt mình ở hội trường buổi đấu giá, Tố Diệp càng nghĩ càng thấy xót xa. Cô chưa từng nghĩ rằng trong một cuộc tình phụ nữ phải mãi mãi làm người dựa dẫm. Cô thích cảm giác được sát cánh bên người đàn ông mà mình yêu hơn. Sau khi ở bên Niên Bách Ngạn, cô càng hy vọng có thể giữ được cảm giác và mối quan hệ này.

Vì anh quá xuất sắc, cô cũng cần phải trở nên xuất sắc mới có thể cùng tiến bước với anh. Nếu không có một ngày cô sợ hai người sẽ mất đi tiếng nói chung. Cô không cho phép bản thân có giây phút nào được lơ lửng, không cho phép vì sự lười biếng và tùy hứng của mình mà đánh mất chuyện tình cảm tốt đẹp này. Một mối tình đổ vỡ, trách nhiệm không chỉ thuộc về người đàn ông. Có lúc, phụ nữ cũng nên tự kiểm điểm lại mình, có phải bản thân đã mất đi khả năng có được tình yêu đó hay không.

Niên Bách Ngạn đối với cô chẳng bao giờ nói được mấy lời ngọt ngào. Anh chỉ hứa trên con đường tương lai sẽ cố gắng hết sức có thể để bảo vệ cô tránh khỏi những tổn thương. Chỉ một câu nói đơn giản ấy thôi nhưng anh đã dùng hành động để chứng minh thậm chí không tiếc cả tính mạng của mình. Một người đàn ông như vậy, sao có thể không khiến cô áy náy? Giây phút anh gục ngã, lòng cô đau

như dao cắt, chỉ mong người trúng đạn ngã xuống đất là mình.

Bây giờ, cô chỉ cầu mong Niên Bách Ngạn có thể bình an tỉnh lại. Tính mạng này anh giữ lại cho cô, anh không thể ích kỷ cướp cả của cô cơ hội yêu anh được.

“Bách Ngạn! Bây giờ em lo nhất là phía hội đồng quản trị. Em có thể làm bất kỳ chuyện gì giúp anh, nhưng cầu xin anh đừng để em một mình đối mặt với những cổ đông đó có được không?” Giúp anh lau mặt xong, cô cẩn thận dựa vào người anh. Sợ chạm vào vết thương nên cô cũng không dám nằm bò lên ngực anh, chỉ đan tay vào tay anh: “Có những việc anh vẫn phải đứng ra giải quyết giúp em mới được.”

Niên Bách Ngạn nằm trên giường vẫn nhắm chặt mắt, gương mặt vì mất nhiều máu mà trở nên nhợt nhạt. Cô đau lòng, giơ tay vuốt ve gò má anh, bỗng dâng trào xúc cảm. Lúc ở trấn Thiên Đăng, anh muốn cô ở bên anh, cho tới tận bây giờ. Nhưng thời gian hai người ở cạnh nhau ít đến đáng thương. Ban ngày anh nhận không hết các cuộc điện thoại, làm không hết việc, ký không hết các giấy tờ. Đến Nam Phi, anh lại bận lo mỏ kim cương. Có lẽ anh cũng đoán trước được điều đó nên mới yêu cầu cô cùng tham gia vào các công việc. Nhưng với một đôi tình nhân mà nói, như thế chẳng bao giờ là đủ.

Bây giờ anh có thời gian ở bên cô rồi, thế mà lại ngủ li bì trên giường.

Cô khẽ thở dài, giơ tay vặn nhỏ ngọn đèn đầu giường đi. Vừa ngồi xuống, điện thoại bỗng rung lên, tiếng chuông nhảm chán mà gấp gáp. Nhạc chuông này đã bị Tố Diệp cười nhạo mấy lần. Cô chê nó quá quê mùa, nói anh chẳng theo kịp thời đại. Lúc đó Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười. Tố Diệp cầm lấy điện thoại, sau khi nhìn thấy màn hình hiện thị bỗng lắc đầu ngao ngán, đúng là sợ cái gì cái đó sẽ

tới.

Chuông điện thoại vang hết lần này tới lần khác, cô đành phải nhận máy: “Hứa Đồng!”

“Bác sỹ Tố! Tôi muốn tìm anh Niên một lát.” Giọng Hứa Đồng có vẻ rất nghiêm trọng.

Tố Diệp liếc nhìn Niên Bách Ngạn trên giường, tim bỗng thắt lại, nhưng cô vẫn bình tĩnh nói: “Giờ anh ấy không tiện nghe điện thoại.”

Hứa Đồng không hỏi nhiều, nói thẳng: “Chuyện anh Niên đấu thầu thất bại đã truyền tới tai hội đồng quản trị rồi. Họ đang phản ứng rất mạnh mẽ, liên tiếp gây áp lực tới các phân bộ ở Trung Quốc, mong là anh Niên nhanh chóng về nước, giải thích rõ ràng trước mặt hội đồng quản trị.”

Quyển 4 - Chương 204: Tại sao tôi không thể ở cùng anh ấy

Trong điện thoại, ngữ điệu của Hứa Đồng vẫn nhẹ nhàng như mọi ngày, nhưng chữ nào cũng như đâm thẳng vào tim Tố Diệp. Cô biết Hứa Đồng chỉ chuyển lời lại thôi, nhưng nghe vẫn cảm thấy rất không vui. Mấy lão già trong hội đồng quản trị đúng là rất biết đánh đòn phủ đầu. Cô thật không thể tưởng tượng nổi người đàn ông đang nằm trên giường bệnh kia thường ngày phải điều đình với bọn họ ra sao. Cố gắng bình ổn lại tâm trạng, Tố Diệp nói: “Rất xin lỗi! Bây giờ có lẽ anh ấy không đủ khả năng để giải thích với hội đồng quản trị rồi.”

@Copyright of Kitesvn.COM I\$ ^6 R/ @% D/ z(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM I: I: f4 ` " G% T; ^- j" Q" B/ T(Do not Copy, pls!!)

Đầu kia, Hứa Đồng khựng lại trong giây lát, giọng nói cũng hơi ngạc nhiên: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

% n(q; W7 J/ c* I@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)5 h, @3 n: N7 C+ f6 G4 c/ Y# N

“Niên Bách Ngạn đã bị trúng đạn, vừa mới thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, nhưng bây giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh.”

9 D5 z1 h(n" l4 n9 J@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), U8 Y/ l" s% e8 u

“Sao lại như vậy?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 d4 q0 B* a8 Z/ F%
u# Q

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(q/ B! s' w+ D4 ^.
strong J# R- o

Tổ Diệp hít một hơi sâu, kể lại toàn bộ sự việc ban sáng cho Hứa Đồng. Sau khi biết rõ mọi chuyện, Hứa Đồng cũng chợt cảm thấy nơm nớp lo sợ. Cô ấy không ngờ sự thể lại nghiêm trọng đến vậy, như thế này phía hội đồng quản trị chưa biết sẽ còn giờ trò gì: “Cô cũng biết là bọn họ trước nay vẫn mong ông Diệp đứng ra nắm quyền quản lý công ty.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)' B\$ x(u1 U) q

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(V% f3 {; Z+ j\$ W

“Tạm thời cô đành phải vất vả một chút, cố gắng kìm chế bọn họ lại. Họ cũng không thể ăn cháo đá bát được, nếu không vì Tinh Thạch, Niên Bách Ngạn có đến nỗi liều mạng như thế không?” Tổ Diệp càng nói càng kích động.

@Copyright of Kitesvn.COM l+ e. U. o({) r1 h(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)9 f! E* l(j% v0 [

“Được, được, được! Chuyện này tôi sẽ xem xét giải quyết.” Hứa Đồng chắc đã nhận ra sự thay đổi tâm trạng của Tố Diệp, vội vàng an ủi. Một lát sau cô ấy nhắc nhở: “Còn một việc nữa, bên ngoài hiện vẫn đang rất quan tâm tới chuyện hôn nhân của anh Niên. Chuyện hai người ở Nam Phi còn chưa công bố với báo chí trong nước, thế nên khi hai người về nước...” Nói được nửa chừng, Hứa Đồng ngừng lại.

^2 l% A: r) M: v2 A" l(z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

b8 l\$ B1 [+ V2 L6 l7 p\$ X2 h% v y@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp đương nhiên không ngốc, cô nghe ra được sự lo lắng và cảnh báo trong những lời cô ấy nói. Cô nắm chặt tay, đáp: “Tôi biết phải làm thế nào. Sau khi về nước tôi sẽ không xuất hiện cùng một nơi với anh ấy.”

@Copyright of Kitesvn.COM l(J3 P\$ u. l* y1 l" j+ P. Y) R9 U% L(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& x\$ B4 T4 b\$ F; p: f5 n3 p7 d: Z&]

Hứa Đồng thở dài, cũng không nói thêm gì nữa. Sau khi cúp máy, Tố Diệp ngồi xuống bên cạnh Niên Bách Ngạn, giơ tay lên nhưng có một khoảnh khắc cô không dám chạm vào gương mặt anh. Nỗi đau dần dần tụ lại nơi đáy mắt, như dòng nước nhỏ giọt cuối cùng hòa vào tận cùng con tim. Sau cùng, ngón tay cô khẽ dừng lại trên trán anh, cảm nhận sự ấm áp khi da thịt kết hợp.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!). l+ m& g& x f3 P" K

@Copyright of Kitesvn.COM I(H0 q' , u7 w4 t4 p' F" (Do not Copy, pls!!)

Con người luôn rất tham lam, vì chưa từng được hưởng sự ấm áp nên mới khao khát hơi ấm, khi có được rồi lại chỉ mong nó có thể tồn tại mãi mãi. Nhưng cô quên mất rằng, những khoảng thời gian tươi đẹp luôn rất ngắn ngủi. Nếu cuộc đời cứ hoàn hảo mãi, sao người ta có thể cảm nhận được sự đáng quý của những tình cảm tuyệt đẹp và ấm lòng? Từ trấn Thiên Đăng tới Nam Phi, Niên Bách Ngạn đã cho cô những trải nghiệm chưa từng có. Sự cưng chiều của anh, nụ cười của anh, nét mặt nghiêm nghị của anh, sự khắt khe của anh, mỗi một dáng vẻ đều khiến cô lưu luyến không thôi.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) I; {; y f: b; S) I(?, U

@Copyright of Kitesvn.COM !! y% ` " K4 O2 M; G* b,]6 r- z(Do not Copy, pls!!)

Con gái giỏi nhất là nhớ lại những khoảnh khắc hạnh phúc của quá khứ để bổ sung vào những tháng ngày nhàm chán đơn điệu. Cô cảm thấy mình cũng có thể nhẫn nại chờ đợi, chờ đợi một ngày được cùng anh đường hoàng nắm tay nhau, không còn bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, không còn phải chịu tổn thương vì những lời gièm pha nữa.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)+ t(^/ W; e" M

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)\$ s0 }) E# ^\$ I/ C: { % ?, i* d

Ngày hôm sau Niên Bách Ngạn vẫn chưa tỉnh lại. Bác sỹ lại tiến hành kiểm tra cho anh một lần nữa, nói rằng tất cả đều đang hồi phục rất

tốt. Chỉ có điều thể chất của người bệnh đang kém, quá trình cấp cứu máu lại chảy quá nhiều, nên bây giờ xuất hiện tình trạng hôn mê một thời gian ngắn cũng là chuyện bình thường. Kỷ Đông Nham không về nước ngay, lượn qua phòng bệnh căn nhắc với Tố Diệp mấy câu rồi mới đi. Hơn ba giờ chiều, bệnh viện vốn ồn ào giờ yên tĩnh hơn, đến cơn gió ngoài sổ cũng trở nên lười biếng. Tố Diệp vô cùng mệt mỏi nhưng vẫn gắng gượng sức lại tinh thần, ngồi kể chuyện cười cho Niên Bách Ngạn đang hôn mê.

@Copyright of Kitesvn.COM I! b% G% y) i6 W8 y. Y8 S+ ?(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM I b; o% j: d; k' & g j%](Do not Copy, pls!!)

“Em kể cho anh thêm một chuyện nữa nhé, lúc đó em đọc mà buồn cười chết thôi!” Tố Diệp nằm bò bên cạnh anh, nghịch nghịch ngón tay anh: “Một hôm ông chồng khiến bà vợ không vui, bà vợ nói: Anh lăn đi ngay cho em! Ông chồng cười xòa: Anh mà lăn đi xa mất sau này còn ai nói chuyện với em nữa. Bà vợ tức giận hét lên: Ai bảo anh lăn đường thẳng, lăn vòng tròn!” Kể xong, cô cười ha ha.

@Copyright of Kitesvn.COM I @* @" ^, H2 p(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)7 V0 r(B% k. C+ S+ m' p

Niên Bách Ngạn nằm trên giường vẫn chẳng có phản ứng gì, bất động một cách yên lặng. Tố Diệp thấy vậy thờ dãi, nhưng vẫn ép ra một nụ cười: “Sao em kể nhiều chuyện cho anh như vậy mà anh vẫn chẳng có phản ứng gì thế hả?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) E7 P. }3 P(I1 b/ {\$

s/ z; ^\$ j r1 V

w, B/ f5 ^4 S@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp siết chặt tay anh, nhìn anh không rời mắt, chỉ mong một giây tiếp theo anh sẽ mở mắt ra. Nhưng vài giây sau đó vẫn chẳng có kỳ tích nào xảy ra, thứ phát ra tiếng động là cái di động của Niên Bách Ngạn chứ không phải anh. Tố Diệp lấy lại xem, chần chừ giây lát mới nghe điện thoại. Đầu kia là một giọng nói đã lâu không nghe thấy, trầm ấm và hiền từ: “Bách Ngạn?”

@Copyright of Kitesvn.COM !! K- P) B\$ K7 }; e1 o) A, `(Do not Copy, pls!!)

\$ ~; a5 d\$ v" Z(D(q@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp cầm chặt điện thoại, tiếng nói này khiến tai cô đau buốt, hóa ra nghe tiếng bố qua một chiếc di động lại xa xôi và lạ lẫm đến vậy.

@Copyright of Kitesvn.COM l% U ~1 c' n S% A(T4 _(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), Z4 f/ a8 M1 E, Y3 z8 S1 v: S

“Alô?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 H2 g3 W3 {/ H4 h

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); D: g+ l" v5 v5 h8 i1 B% f

Lúc này cô mới nói được, cất giọng hết sức lạnh nhạt: “Tôi là Tố

Diệp.”

" a8 F' s5 S6 X2 N@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

2 s- c3 j3 o5 V7 ?, V: Y@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Đối phương rõ ràng sững sờ một lúc, rất lâu sau mới hỏi: “Hứa Đồng đã báo cáo tình hình với bố rồi. Bách Ngạn đã tỉnh chưa?”

@Copyright of Kitesvn.COM l) w- T1 p# }; N: q2 K(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l _7 O* E. m! X! f) O1 t: z(Do not Copy, pls!!)

“Chưa!”

@Copyright of Kitesvn.COM l2 f2 G, q9 ~ ?& k. X(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l" l* L1 F% u3 R(Do not Copy, pls!!)

Diệp Hạc Phong có lẽ cũng nhận ra sự xa cách của cô, nhất thời cảm thấy ngượng ngập, vài giây sau ông nói: “Nếu thật sự không ổn thì về nước điều trị tiếp.”

8 U7 k+ D: r! K- @, j- F' }@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

& M, _% T D! h! u4 a@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp nắm tay Niên Bách Ngạn, dịu dàng nhìn anh: “Thật ra, ông đâu muốn nói chuyện này.”

@Copyright of Kitesvn.COM l0 b) l+ g0 z4 ~7 r) (Do not Copy, pls!!)

' l9 d0 J(R8 _' ^: V g; W@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Diệp Hạc Phong không thốt nên lời, ngừng một lúc mới thốt lên được một câu với giọng khản đặc: “Tiểu Diệp! Tại sao con lại ở chung với Bách Ngạn?”

@Copyright of Kitesvn.COM l4 _; L) z' n4 G3 f* ^ (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!). S/ R2 q# y(H: u: x1 i

Tổ Diệp cười khẩy: “Tại sao tôi không được ở bên cạnh anh ấy?”

@Copyright of Kitesvn.COM l6 s0 b ?, [/ l- q(N2 V (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l3 @/ E0 t\$ N& ^ (Do not Copy, pls!!)

Một câu phản bác khiến Diệp Hạc Phong nghẹn lời.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)8 C& O+ V(b; H

0 n3 ?& U a0 ^! P. P7 m@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Cùng là con gái của ông, lẽ nào ông không cảm thấy Diệp Ngọc có được quá nhiều thứ so với tôi sao?” Tổ Diệp khẽ nheo mắt lại, dần giọng.

@Copyright of Kitesvn.COM l7 N(O6 S- f0 @ O, n4 m' J (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& l5 `3 O; \$ _/ S% h'
a' P& X

“Tiểu Diệp! Bố không có ý trách cứ con.”

, y4 l/ E- z) v+ T* W2 E" v@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,
pls!!)

% f/ U& e5 b4 d: u6 x! a@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,
pls!!)

“Ông cũng chẳng có tư cách làm vậy.” Tố Diệp như một con nhím đang xù hết lông, sẵn sàng công kích đối phương bất kỳ lúc nào: “Cả đời này tôi cũng sẽ ở bên cạnh Niên Bách Ngạn. Chẳng phải ông luôn miệng nói muốn được tôi tha thứ sao? Được thôi, ông khuyên Diệp Ngọc mau ly hôn đi.”

2 m/ F({5 l1 x# h% [@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

5 J&]/ [. Z\$ ` - l: E0 s0 a@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,
pls!!)

Diệp Hạc Phong thở dài, nói chân thành: “Tiểu Diệp à! Con ước hiếp người quá đáng rồi.”

: N; E' i\$ S. U9 i" E@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

6 T' w" v\$ W2 B2 `5 d@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,
pls!!)

Nụ cười nhạt bên môi Tố Diệp càng lúc càng đậm: “Ông nhầm rồi! Tôi không ước hiếp người quá đáng, mà luôn là người đứng ngoài

nhìn rõ quan hệ của chị ta và Niên Bách Ngạn. Thử hỏi, một cuộc hôn nhân hữu danh vô thực thì có ý nghĩa gì?”

@Copyright of Kitesvn.COM l0 G8 h9 k0 J2 D9 U! l- c) S(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) @8 D(A: f# V

Diệp Hạc Phong á khẩu.

2 _- q6 Y1 g/ j4 L# Z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): k# p5 X, V& B

Tổ Diệp cũng không cho ông thêm nhiều cơ hội để nói, thẳng thừng tắt điện thoại. Cô ngồi bên giường, một lúc sau mới để điện thoại sang bên cạnh, cả người mệt mỏi như vừa đánh xong một trận chiến. Cô nhìn chim chóc hoa lá bên ngoài cửa sổ, nhìn mãi nhìn mãi, khoe mắt bỗng đỏ ửng.

@Copyright of Kitesvn.COM l7 U5 g& f) [2 c(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l% F2 X; O\$ [' s; n5 ~) [0 F- N x(Do not Copy, pls!!)

Ngày thứ ba, bầu trời bên ngoài vẫn rực rỡ còn Niên Bách Ngạn thì vẫn nằm im.

/ R3 d1 }, Y* k@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l0 r8 l! G; U1 [\% Y/ M4 g(Do not Copy, pls!!)

Thị trường cổ phiếu lại truyền tới một tin tức bất lợi, giá cổ phiếu của tập đoàn Tinh Thạch vừa mở cửa giao dịch đã thiệt hại nghiêm trọng!

@Copyright of Kitesvn.COM | 1 z(R(b: z8 V/ ?7 x5 g(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) 9 p! [] d2 l5 B2 L+ b+ Q(- ~

Thì ra chuyện Niên Bách Ngạn đấu thầu thất bại đã truyền đi khắp giới doanh nghiệp. Một khi mọi người biết chuyện này đồng nghĩa với việc phải chịu một việc tai bay vạ gió. Người cùng ngành là kẻ địch, vũ khí dùng để tấn công chính là đám nhà báo. Bắc Kinh lại là một nơi tập trung khá nhiều phóng viên, chỉ trong một thời gian ngắn tin tức tiêu cực của Tinh Thạch đã bùng nổ, giá cổ phiếu tụt dốc không phanh, các thành viên trong hội đồng quản trị đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, cuối cùng mũi súng hướng cả về Niên Bách Ngạn. Buổi trưa ngày thứ ba, điện thoại của anh gần như nổ tung.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), E\$ b+ X , B4 l

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) % l# R' D! x/ G: a4 Q& R# C

Đầu tiên Bella vẫn là người giải quyết, cuối cùng không thể nhận nổi nữa. Khi điện thoại tạm ngừng một lúc, Tố Diệp mới gọi về cho Hứa Đồng, hỏi thăm tình hình tổng bộ bên đó. Lúc đó Hứa Đồng mới chịu nói thật, rằng áp lực hội đồng quản trị đè xuống quá lớn, mà tình hình sức khỏe của Diệp Hạc Phong lại mỗi ngày một xấu đi, hoàn toàn không thể ra mặt chủ trì cuộc họp, chỉ biết đặt toàn bộ hy vọng vào Niên Bách Ngạn. Tố Diệp nghe xong càng cảm thấy căng thẳng, ruột gan quặn thắt khó chịu, không biết vì Hứa Đồng nhắc tới chuyện Diệp Hạc Phong bị bệnh hay vì lo lắng Niên Bách Ngạn dù có tỉnh lại

cũng sẽ phải đối mặt ngay với hàng loạt chuyện nhức đầu. Dù là chuyện gì cô cũng cảm thấy ngọt ngào, không thể thờ nổi.

@Copyright of Kitesvn.COM l' U2 r\$ z2 x2 T\$ u: H* m2 p(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l8 l(y* @! l& ^7 B) T& V(Do not Copy, pls!!)

Cuối cùng, Tố Diệp đành xin Hứa Đồng cố gắng làm dịu lòng người, ít nhất phải đợi tới khi Niên Bách Ngạn tỉnh lại mới được. Hứa Đồng nhận lời.

" X% C/ [# j: [']' @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& X2 b9 U8 @1 k* J" b) b! K* h4 w

Buổi trưa sau khi về nhà, Tố Diệp lấy một ít quần áo đã thay giặt. Hai ngày nay cô gần như sức cùng lực kiệt. Cô chuẩn bị bồn tắm, định ngâm người một lát. Mở màn hình trong phòng tắm, cô nhắm mắt lại, vừa thư giãn cơ thể mỗi mệt vừa nghe tin tức trên tivi, mơ mơ màng màng thiếp đi lúc nào không hay. Cô mơ những giấc mơ rất lộn xộn, lại không giống như đang nằm mơ, lúc thật lúc giả. Có cảnh Niên Bách Ngạn nắm tay cô chạy trốn, có cảnh anh chắn đạn cho cô ngã xuống đất, lại có cảnh anh mỉm cười với cô dưới tán cây tuyết cầu.

@Copyright of Kitesvn.COM l# strong N* P* @6 j; R(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l5 A(w/ @) O# d4 j! o. l N: p(Do not Copy, pls!!)

Cho tới khi...

) O: H4 }* o8 H* h(V@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM I* H0 J! B6 k4 }8 z3 W(Do not Copy, pls!!)

“Theo nguồn tin được biết, công ty Nightlife của Anh trước mắt đã đấu giá thành công mỏ kim cương M100-2 tại Nam Phi với giá hai tỷ, nhưng theo đội thăm dò trắc địa chuyên nghiệp cho hay, trữ lượng của mỏ kim cương này thấp hơn rất nhiều lần so với con số công ty gọi thầu đưa ra, chỉ khoảng một trăm bảy mươi triệu theo giá thị trường, còn chưa tới 10% tổng số tiền đầu tư. So với con số hai tỷ mà M100-2 được mua về, nó coi như là một mỏ rỗng. Henry, người phụ trách công ty gọi thầu lên tiếng rằng hàm lượng tích trữ đưa ra chỉ mang tính chất tham khảo, không có hiệu lực pháp lý. Còn Aston, phía công ty Nightlife đã rơi vào hoàn cảnh bi đát, cho tới nay vẫn chưa xuất hiện thanh minh chuyện này. Những người phụ trách có liên quan của công ty cũng từ chối tất cả các cuộc phỏng vấn của báo chí...”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)# I\$ [R(M: M0 Q, q7 J

@Copyright of Kitesvn.COM I/ Y: G6 _4 Z! h3 A- j! k5 `(Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp giật mình tỉnh giấc, ban đầu còn tưởng mình nằm mơ, định thần lại nhìn màn hình mới biết là chuyện thật sự đã xảy ra. Tin tức trên tivi đều nhiệt tình đưa thông tin về chuyện công ty Nightlife đầu tư thất bại. Nó như một mồi lửa châm lên một loạt các câu chuyện tiếp theo. Thậm chí chỉ trong một thời gian ngắn đã có kênh truyền hình làm cả một chuyên đề làm thế nào để tránh rủi ro khi cược mỏ,

còn mời một số người gọi là chuyên gia ngồi trước tivi giải thích cho mọi người.

@Copyright of Kitesvn.COM | T p- l4 W; q2 N(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): P5 F1 V7 f ^4 Z" P

Cả người Tố Diệp căng ra, ngồi chết dí trong bồn tắm, một lúc lâu sau mới đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán. Thì ra lời cảnh cáo của Xương Đồ là sự thật, đó thật sự là một mả rỗng. Cũng may lúc đó Niên Bách Ngạn không đấu giá thành công. Cô càng nghĩ càng thấy sợ hãi, nghĩ lại biểu cảm đắc thắng và mãn nguyện của Aston sau khi đấu giá thành công hôm đó. Đúng thế, ai mà ngờ được ông ta lại bỏ ra hai tỷ để mua về một mả kim cương chỉ có giá một trăm bảy mươi triệu chứ?

(E1 e K& s* U& t* U8 ^' w6 p9 o@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l6 N2 _ . l6 X\$ a+ S! T(Do not Copy, pls!!)

Đợi đã...

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* [% y8 s6 N1 T4 R

) g+ W" k1 o8 p0 w, D8 g8 { : S1 O@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh một người cùng một loạt các hành vi đáng ngờ của anh ta trước và sau buổi đấu thầu. Người đó không phải ai khác, chính là Kỷ Đông Nham. Đừng trách cô bỗng dưng nghi ngờ anh ta. Trước đây cô đã nghe rõ ràng anh ta nhắc tới chuyện ba

trăm triệu. Mà hôm đó, một người đang muốn tranh giành cao thấp với Niên Bách Ngạn như thế tại sao không tiếp tục hét giá? Anh ta thật lòng cảm thấy cái giá đó quá cao hay vốn dĩ đã biết chuyện gì? Cái gọi là hét giá chẳng qua chỉ là một màn kịch?

Quyển 4 - Chương 205: Lời dẫn dò trong chiếc phong bì

Nghĩ tới đây, Tố Diệp không còn tâm tư ngâm mình trong bồn tắm nữa. Cô gột rửa qua loa rồi khoác áo tắm đi vào phòng sách. Suy đi nghĩ lại, cuối cùng cô vẫn gọi vào số điện thoại của Kỳ Đông Nham. Bên đó khá ồn ào, hình như anh ta đang ở trong một quán bar. Nhận được điện thoại của Tố Diệp, Kỳ Đông Nham có vẻ ngạc nhiên, cười đùa hỏi cô có tới làm một ly không. Tố Diệp làm mặt vô cảm, giọng nói bình thản, đi thẳng vào vấn đề: “Kỳ Đông Nham! Aston đã đầu tư vào một mỏ rỗng, anh biết chứ?”

“Đương nhiên, hôm nay báo chí và truyền thông đã đưa tin rất rầm rộ.” Đầu kia, Kỳ Đông Nham cười lớn.

Tố Diệp nhấn mạnh rõ ràng từng chữ: “Anh sớm đã biết M100-2 là một mỏ rỗng.” Cô không hỏi với giọng ngờ vực, mà là một câu khẳng định giản đơn.

Bên kia Kỳ Đông Nham im lặng một lúc mới nói: “Đúng vậy, anh biết từ lâu rồi.”

“Tại sao?” Lòng Tố Diệp như bị sóng dập mưa vùi. Mặc dù kết quả cô đã đoán ra từ trước nhưng lời nói thẳng thắn của Kỳ Đông Nham vẫn khiến cô bị tổn thương. Cô thà rằng anh ta không biết.

Đầu kia điện thoại đã yên tĩnh đi nhiều, có lẽ Kỳ Đông Nham đã di chuyển vị trí, đến cả giọng nói của anh ta cũng rất rõ ràng: “Rất đơn giản, điều anh muốn chính là Niên Bách Ngạn không còn chỗ đứng trong giới kinh doanh.”

“Thế nên, việc anh hét giá ở hội trường chỉ là một màn kịch?”

“Đúng vậy! Anh muốn nâng cao giá lên để Niên Bách Ngạn lỗ càng nhiều.” Kỷ Đông Nham hoàn toàn không che giấu suy nghĩ trong lòng mình: “Chỉ có điều không ngờ rằng Aston lại như một con chó điên, cắn chặt lấy giá tiền không chịu buông.”

“Anh căm ghét Niên Bách Ngạn như thế, tại sao còn hiến máu? Anh hoàn toàn có thể giương mắt nhìn anh ấy chết mà.” Tố Diệp lạnh lùng nói.

Kỷ Đông Nham bỗng bật cười, trong nụ cười ít nhiều có chút mỉa mai: “Con người Niên Bách Ngạn trước nay luôn cho rằng mình làm chuyện gì cũng đúng còn người khác làm chuyện gì cũng sai. Anh ghét nhất là nhìn thấy anh ta như Thượng đế ban phát hy vọng cho mọi người vậy. Dựa vào đâu? Anh ta có tư cách gì mà sắp đặt cuộc đời của người khác? Anh muốn tận mắt nhìn thấy anh ta cúi đầu nhận sai với anh, thừa nhận rằng anh ta thua anh rồi. Khi ngày đó còn chưa tới, sao anh có thể để anh ta chết được?”

Đầu ngón tay Tố Diệp hoàn toàn lạnh cóng, cô lẩm bẩm: “Kỷ Đông Nham! Anh mới đích thực là một kẻ điên!”

“Tố Diệp! Thật ra em hiểu rõ mà, chúng ta đều thuộc cùng một loại người. Anh mà là kẻ điên thì em cũng là kẻ điên.”

“Anh mới là kẻ điên, cả nhà đều là kẻ điên!” Tố Diệp hét ầm lên vào điện thoại rồi dập máy.

Xã hội này quả nhiên ai ai cũng có bệnh, là một bác sỹ tâm lý như cô cũng đành bất lực. Giống như Kỷ Đông Nham. Cô không thể phán xét việc làm của anh ta là đúng hay sai, càng không thể khẳng định

hay phủ định hành vi của anh ta. Chỉ có thể thở dài một câu, tâm bệnh quả thực đáng sợ, mức độ vượt xa những cuộc tranh đoạt, mưu tính lẫn nhau tranh giành lợi ích.

Cuộc điện thoại này khiến Tố Diệp hoàn toàn kiệt sức, thậm chí đành bó tay đầu hàng. Vì cho dù đã biết được chân tướng cô cũng chẳng thể làm gì. Kỷ Đông Nham gài bẫy, Aston tự vác đá đập vào chân mình, Niên Bách Ngạn thì trúng đạn nhập viện... Cô còn làm gì được đây? Lẽ nào cô có thể bình thản đối mặt với hội đồng quản trị của nhà họ Diệp như Niên Bách Ngạn sao? Lẽ nào cô có thể danh chính ngôn thuận giúp anh xử lý tất cả mọi công việc như Hứa Đồng sao? Giờ phút này, Tố Diệp mới chợt nhận ra những gì mình có thể giúp đỡ Niên Bách Ngạn thật sự quá nhỏ nhoi, ít ỏi.

Bất giác cô nghĩ tới Diệp Ngọc? Nếu đổi lại là chị ta, chị ta sẽ làm thế nào? Sợ rằng chị ta chắc chẳng cần nói gì nhiều, bọn họ cũng phải nể mặt ba phần. Thứ nhất chị ta là cô chủ nhà họ Diệp mà ai ai cũng biết. Thứ hai, chị ta lại là “vợ” của Niên Bách Ngạn. Tố Diệp càng nghĩ càng thấy bức mình. Cô vút điện thoại lên mặt bàn. Điện thoại bị một chiếc phong bì chặn đường đi, kẹt lại giữa đường.

Tố Diệp liếc mắt nhìn nó, sững sờ giây lát, sau đó rảo bước tới cầm phong bì lên. Đáng chết! Suýt nữa thì cô quên bằng mất chiếc phong bì này. Buổi tối trước ngày đấu thầu Niên Bách Ngạn đã đưa nó cho cô, dặn đi dặn lại là ba ngày sau mới được mở nó ra, với điều kiện là, nếu anh gặp chuyện không thể trực tiếp giải quyết mọi việc.

Đầu mày cô bỗng nhúu chặt, sao anh có thể dự liệu rằng sau buổi đấu thầu mình sẽ gặp bất trắc?

Tố Diệp tính toán thời gian cũng sắp tới ngày rồi, không kịp nghĩ nhiều vội xé phong bì ra. Vừa mở ra, một tờ chi phiếu từ trong trượt ra ngoài, rơi xuống đất. Khi nhặt lên, Tố Diệp giật nảy mình, là một tờ

chi phiếu trị giá hai trăm triệu!

Tờ chi phiếu này định đưa cho ai?

Tố Diệp vội vàng đổ hết tất cả mọi thứ có trong phong bì ra. Ngoài tờ chi phiếu đó còn có một tờ giấy A4, có lẽ một mảnh giấy Niên Bách Ngạn tiện tay lấy từ trong thư phòng. Bên trên viết mấy chữ, là hai người trước đây anh từng nhắc tới. Tố Diệp cầm tờ giấy lên xem, khi ánh mắt dừng lại trên hai cái tên ấy, cô bàng hoàng trợn tròng, hoàn toàn chấn động!

Tại sao Niên Bách Ngạn lại bảo cô đi tìm hai người này?

Ngoài ra trên tờ giấy, Niên Bách Ngạn còn nhấn mạnh hai điều. Thứ nhất: Chỉ được tin tưởng Hứa Đồng, kể toàn bộ chuyện phong bì cho Hứa Đồng. Thứ hai: Nhất định phải hành động một mình.

Mấy chữ cuối cùng khỏe khoắn và mạnh mẽ, chỉ nhìn nét chữ cũng có thể liên tưởng tới nét mặt nghiêm nghị sắc bén của anh khi nói mấy lời ấy.

Tố Diệp lại nhìn kỹ dòng chữ Niên Bách Ngạn để lại trên tờ giấy. Những chuyện căn dặn cô không nhiều, nhưng đủ để Tố Diệp hiểu rõ tiếp theo cô phải làm gì...

Bắc Kinh, Hậu Hải.

Hậu Hải về đêm trở thành một khu vực nhộn nhịp. Ánh đèn của hai dãy quán bar bên đường khi sáng rực lên càng khiến mặt hồ thêm huyền ảo, như có như không. Cầu Ngân Đĩnh đổ bóng xuống hồ, nhanh chóng bị những thuyền du ngoạn với chiếc đèn lồng đỏ rực đánh tan. Có một cô gái xinh đẹp mặc xường xám, gầy đàn tranh ngồi ở đầu thuyền. Chiếc đèn lồng kiểu giả cổ càng khiến mặt người

đỏ bừng như sắc anh đào. Có hương trà dịu dịu tỏa ra từ một con thuyền nào đó, hòa cùng tiếng đàn réo rắt làm đáy hồ xao động.

Diệp Lan uể oải nằm bò trên cửa sổ, nhàm chán nhìn những người dưới chân mình đi qua đi lại. Không gian của nhà hàng này rất tao nhã, bên ngoài lại có thể ngắm hai hàng đèn lồng dung đưa trên mặt hồ, cũng coi như đã thoát khỏi cái ồn ã của khu Hậu Hải. Cô đặt một vị trí ngồi sát cửa sổ, vừa hay có thể quan sát cảnh này. Lại mười mấy phút trôi qua, có một bóng hình quen thuộc cuối cùng đã lọt vào mắt cô. Cô mím môi cười, rụt đầu lại, ngồi ngay ngắn trên ghế.

Một lúc sau, người đó đi lên gác, bước chân từ tốn ổn trọng. Trái tim Diệp Lan bắt đầu đập thành thịch như một chú cá bị cho vào túi, giãy giụa không thôi.

Tố Khải đi lên gác, ngay lập tức đã nhìn thấy cô gái ngồi bên cửa sổ. Sắc mặt anh trầm xuống, sải bước đi tới, ngồi thẳng xuống trước mặt cô: “Người đâu?”

Diệp Lan giả vờ như bị giật mình, ngược mắt lên nhìn anh, đang định tức giận lại bị hình ảnh của Tố Khải tối nay mê hoặc, giọng nói nhất thời mềm mỏng hẳn: “Sao bộ dạng anh cứ như đi bắt gian thế hả?”

Cởi bỏ bộ cánh phục, giờ này Tố Khải đang khoác trên người một chiếc vest màu xám đậm, trông tuấn tú và trí thức hơn hẳn. Chỉ có điều điệu bộ chau mày của anh nhìn vẫn khá muốn đấm. Diệp Lan dút lời, đứng tay giơ tay ấn chặt hai hàng lông mày của anh: “Đừng có nhíu mày sẽ đẹp trai hơn nữa!”

Tố Khải hơi ngẩn người, nhưng phản ứng rất nhanh, gạt tay cô ra, lập tức trở lại vẻ mặt cố hữu: “Người đàn ông đó đâu?”

“Đến rồi đấy!”

“Đến rồi? Đâu?” Tố Khải hỏi.

Diệp Lan chống hai lên bàn, híp mắt cười: “Anh đấy!”

Tố Khải lại một lần nữa chết sững.

“Không dùng cách này làm sao lừa được anh ra ngoài.” Diệp Lan cười dễ thương: “Em còn đang lo không biết anh có tới không, không ngờ tới thật. Tố Khải! Chúng ta chưa từng có cuộc hẹn hò chính thức nào đúng không? Cảm giác bây giờ thật tốt, nhưng lần sau là anh không được đến muộn nữa đâu đấy.”

Cuối cùng Tố Khải cũng hiểu ra, nhưng vẫn không dám tin Diệp Lan lại dùng chiêu này lừa anh, nhất thời cũng lắp bắp: “Em... Em...”

“Đừng có em với anh nữa! Tố Khải! Còn nói anh không quan tâm tới em. Nếu anh thật sự ngoảnh mặt làm ngơ, tại sao tối nay còn tới?”

Câu hỏi ngược trở lại của Diệp Lan khiến Tố Khải á khẩu, gương mặt hết đỏ bừng lại tái trắng bệch. Một lúc lâu sau anh mới hắng giọng, tự tìm lý do ngụy biện: “Anh là cảnh sát nhân dân, bảo vệ an toàn cho người dân là trách nhiệm của anh.”

“Xì!” Diệp Lan bĩu môi.

Tố Khải gơ tay xoa xoa chóp mũi, vô cùng đường hoàng.

“Vậy thừa cảnh sát Tố! Anh có chịu nhận chút hối lộ của người nhân không?” Diệp Lan nhìn anh cười ngọt ngào.

Tố Khải nhướn mày, không hiểu ý cô nói. Diệp Lan không giải đáp câu đó ngay, mà quay sang người phục vụ đứng cạnh, nói: “Bê lên

đi!”

Người phục vụ gật đầu, quay người rời đi.

Tố Khải ù ù cạc cạc.

Chưa đầy một lúc sau, các món ăn vô cùng hấp dẫn được bê hết lên. Tố Khải đang khó hiểu, bỗng có một người phục vụ đẩy một chiếc bánh gato còn đang cắm nến sáng rực đi về phía họ. Diệp Lan nhìn thấy vậy bèn bắt đầu vỗ tay hát bài “Chúc mừng sinh nhật”. Bánh được đặt lên bàn, ánh nến chiếu rõ đôi mắt cô, rực rỡ như pháo hoa nổ trên bầu trời.

Lần này, Tố Khải hoàn toàn đờ đẫn như người gỗ, mắt tròn mắt dẹt nhìn Diệp Lan.

“Tố Khải! Chúc mừng sinh nhật!” Hát xong, Diệp Lan chúc mừng anh, rồi thúc giục: “Anh mau ước rồi thổi nến đi!”

Lúc này Tố Khải mới thốt nên lời: “Sao em biết hôm nay là sinh nhật anh?”

“Thế mới thể hiện được tình yêu của em.” Diệp Lan nói rất thẳng thắn: “Nhanh lên, nhanh lên! Mau không nến cháy hết rồi.”

Tố Khải nhìn đôi mắt ngập tràn chờ đợi của cô, sự bức tức dọc đường cũng hoàn toàn biến mất. Tận sâu đáy lòng anh dường như cũng có một ngọn nến đang tan chảy, nóng bỏng, thiêu đốt, khiến anh không nỡ từ chối yêu cầu của cô. Anh bèn làm theo, thổi một lần tắt hết tất cả các ngọn nến.

“Anh chưa ước mà.” Diệp Lan nhăn mặt.

“Thế thì ước một cái vậy, ước... mong thế giới hòa bình.”

Câu nói ấy khiến Diệp Lan ôm bụng cười lăn lộn, chỉ vào anh: “Thế giới hòa bình á? Ha ha, anh làm em chết cười!”

Thấy cô cười vui vẻ, tâm trạng Tố Khải cũng tốt hẳn lên. Nói không cảm động là nói dối. Một người con gái tốn bao công sức chuẩn bị những thứ này, một người đàn ông dù có sắt đá thế nào cũng sẽ động lòng.

“Nói thật là anh chưa bao giờ tổ chức sinh nhật.” Đa phần người phương Bắc đều coi đây là một tập tục. Khi người già còn sống, đời sau không mừng sinh nhật, mục đích là để chúc cho người già sống lâu trăm tuổi. Tuy rằng mấy tập tục này đã bị thanh niên bỏ đi hết nhưng Tố Khải là như vậy. Một là anh thực sự không có thời gian tổ chức sinh nhật. Hai là anh cũng không thích cả một đám người ồn ào chúc mừng anh. Mỗi năm đến ngày này, khi còn ở Vân Nam, anh đều nhận được một cuộc điện thoại của bố mẹ, vì anh toàn quên mất ngày sinh nhật của mình. Năm nay về Bắc Kinh, anh vốn định về nhà ăn một bữa cơm với bố mẹ, nhưng dọc đường đầu óc chỉ toàn hiện lên cảnh Diệp Lan đi xem mắt một người đàn ông khác, vô lăng chẳng biết đã đổi hướng từ lúc nào.

Phương Tiểu Bình sau khi biết con trai mình tới Hậu Hải còn vui mừng khôn xiết. Bà là một người mẹ rất hiện đại, biết đây là nơi đám thanh niên tụ tập. Nghe tiếng mẹ đồng ý nhanh gọn trong điện thoại, Tố Khải bất chợt nghĩ rằng mẹ anh chỉ mong sao tối nay anh dẫn ngay về một cô con dâu, ngày mai kết hôn, ngày kia sinh con.

Đầu óc Diệp Lan rất nhanh nhạy, nghe Tố Khải nói vậy cô đảo mắt, đôi mắt long lanh như đóa hoa lê đầu cành ngày xuân: “Nói vậy em là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật cho anh?”

Tố Khải suy nghĩ rồi gật đầu, đúng là thế thật. Diệp Lan nghe xong càng thêm phấn khởi: “Đến cả chị em cũng bỏ mặc ngày sinh nhật của anh sao?”

“Chị ấy cũng giống anh, không bao giờ tổ chức sinh nhật.” Tố Khải biết “chị” mà cô nhắc tới chính là Tố Diệp. Nói tới đây ánh mắt anh bỗng tối lại, tâm trạng cũng bất chợt trầm xuống.

Quyển 4 - Chương 206: Đại diện của anh Niên

Diệp Lan nhận ra sự thay đổi tâm trạng của Tố Khải, vội vàng nói sang chuyện khác: “Thế thì càng hay, cả đời này anh cũng thể quên em là người đầu tiên tổ chức sinh nhật cho anh, là con gái.” Cô không rõ tại sao Tố Khải không tổ chức sinh nhật. Rõ ràng bên trong có một số chuyện mà cô không rõ sự tình. Nhưng hôm nay là sinh nhật của Tố Khải, cô không muốn vì những vấn đề khác ảnh hưởng tới bầu không khí.

Sự trong sáng của Diệp Lan khiến Tố Khải dờ khóc dờ cười, nhưng cũng không thể nào từ chối tâm ý của cô. Nhìn Diệp Lan rất vui vẻ, cô cắt bánh gato cho anh, đích thân cầm một miếng bánh, đưa tới bên miệng anh, cười đùa: “Nào thọ tinh*, há mồm!”

*Người được tổ chức sinh nhật.

Mặc dù trong nhà hàng khá yên tĩnh, nhưng vẫn có những người khách khác. Khung cảnh lãng mạn phía bên này ít nhiều cũng thu hút sự chú ý của họ. Tố Khải vốn là một anh chàng to xác, da mặt mỏng, cũng đồng thời là một người đàn ông kiên cường quanh năm suốt tháng chỉ tiếp xúc với bọn tội phạm. Anh sống khá nội tâm, không giỏi thể hiện ra bên ngoài. Diệp Lan thì hoàn toàn trái ngược, cô ngay thẳng, nhiệt tình, nghĩ gì nói nấy. Thế nên khi cô hào hứng làm động tác dứt bánh cho mình, Tố Khải rất xấu hổ, nét mặt lập tức trở nên vô cùng gượng gạo, lại không dám đẩy tay cô ra, đành thấp giọng nói: “Em bỏ xuống đi, anh tự ăn được!”

“Không đâu! Em phải dứt cho anh ăn.” Diệp Lan làm nũng.

Tố Khải vô thức đưa mắt nhìn xung quanh, thấy có người liếc nhìn họ, gương mặt bỗng đỏ bừng lên. Diệp Lan thì chẳng hơi đâu để ý tới ánh mắt của mọi người, cô giơ tay quay mặt anh lại, bĩu môi: “Nhanh lên nào! Tay em mỏi nhừ rồi.”

Tố Khải đành phải làm theo, nhanh chóng há miệng đón lấy miếng bánh. Anh nhận ra rồi, cô bé Diệp Lan này tính cách cũng có chút gì đó giống Tố Diệp. Có lúc ương bướng khiến người ta không biết phải làm sao. Anh dám bảo đảm nếu mình còn không ăn, Diệp Lan sẽ cầm mãi miếng bánh nhất quyết không đặt xuống.

Thấy anh chịu ăn, Diệp Lan mới hài lòng, mỉm cười hỏi: “Thế nào? Mùi vị được chứ?”

Tố Khải gật đầu: “Ngon lắm!” Trước nay anh không thích ăn những món ngọt như bánh gato cho lắm, nhưng miếng bánh này lại không quá ngấy.

Diệp Lan nghe xong càng mừng rỡ hơn: “Em biết anh không thích ăn đồ ngọt. Em phải đi khắp cả Bắc Kinh, vào hết lượt các cửa hàng bánh gato lớn nhỏ mới chọn được nó đấy.” Dứt lời, cô lại nhõng nhẽo: “Chân người ta tê hết cả rồi.”

Không ẩm ỨC là giả.

Tố Khải nhìn cô, trái tim bỗng như được một sợi tơ mềm mại nhẹ nhàng quấn lấy, rồi anh liếc mắt nhìn xuống chân cô: “Đi giày cao gót không tê được sao?”

“Anh đang quan tâm tới em đấy à?” Đáy mắt Diệp Lan đầy bất ngờ.

Tố Khải bắt được một sự vui mừng nhỏ nhoi trong mắt cô, bỗng cảm

thấy xót xa. Cô đúng là một cô gái dễ thỏa mãn, thế mà anh lại quá kiệm lời, cho dù chỉ là một câu quan tâm. Bờ môi anh khẽ mấp máy, nhìn cô không kìm chế được lắm bầm: “Em đúng là đồ ngốc!”

Đêm khuya.

Xe của Tố Khải lái rất chậm, nhưng cuối cùng vẫn lết được tới cửa nhà họ Diệp. Anh dừng lại ở một góc camera không quay được, tắt máy, nghiêng đầu nhìn Diệp Lan đã uống tới mức mặt mũi đỏ bừng: “Tới nhà rồi!”

Diệp Lan đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe rồi gật đầu. Cô không xuống xe ngay mà uể oải dựa vào người anh, cười hì hì: “Tố Khải! Em còn chưa tặng quà sinh nhật cho anh.”

“Em đã tổ chức sinh nhật cho anh rồi mà.” Anh lái xe nên không thể uống rượu. Lúc ngồi ăn cô có uống một chút, thế mà giờ đã say tới mơ mơ hồ hồ, gò má ửng hồng. Dưới bầu trời đêm, gương mặt của cô như được trù thêm một tấm vải mỏng, đẹp không sao tả xiết.

Diệp Lan lắc đầu: “Đó không phải là quà.”

Tố Khải nhướn mày.

“Tặng cho anh một cô bạn gái, được không?” Diệp Lan sát lại gần anh, cười lờ mờ.

“Hả?” Tố Khải giật nảy mình.

“Em này!”

Tố Khải ngẩn ngơ, trong lòng lại dâng lên một cảm giác xúc động khó nói thành lời. Cô ngọt ngào dựa vào anh, như một nguồn sức mạnh,

đang từ từ mở cánh cửa anh vẫn đóng chặt từ trước tới giờ, đổ vào đó một dòng nước ấm áp.

“Được không?” Một giây sau Diệp Lan lại trở nên đáng thương, giờ tay níu chặt lấy vạt áo anh, lắc lắc: “Em có thể làm bạn gái của anh không?”

Trái tim anh cũng đung đưa theo nhịp tay cô, như một con thuyền nhỏ dập dềnh trên mặt hồ, làm gợn sóng lăn tăn. Cô gái trong lòng e thẹn, anh thì đang tự mắng bản thân: Tố Khải à Tố Khải, mày còn vờ vịn cái gì nữa!

“Tố Khải...” Cô nũng nịu gọi tên anh.

Giọng nói ấy đã hoàn toàn phá hủy thành trì kiên cố trong lòng Tố Khải, tình cảm bị kìm nén ngay từ đầu giờ cũng như một trận lũ tấn công anh. Anh nhìn cô, nói như đã hạ quyết tâm rất lớn: “Được!”

Lần này tới lượt Diệp Lan ngỡ ngàng. Cô không nghĩ anh sẽ đồng ý, nhất thời chỉ biết ngốc nghếch nhìn anh. Tố Khải thấy vậy, càng thêm yêu cô hơn. Anh không thể không thừa nhận hơi rượu trong không khí khiến anh mất hết lý trí, vì hai tay anh đã không còn chịu sự kiểm soát của bản thân, đặt lên má cô, giọng nói yêu chiều: “Đây là món quà tuyệt nhất em tặng anh.”

Mắt Diệp Lan mỗi lúc một tròn xoe, cô bỗng hét lên, hai tay ôm chặt lấy cổ Tố Khải: “Tố Khải! Tố Khải! Em đang nằm mơ sao?”

“Không!” Anh biết rõ mình đang kìm nén điều gì. Vì không thể chấp nhận cô đi cùng người đàn ông khác nên tối nay anh mới tới, không phải sao? Dẫu rằng con đường tương lai chắc chắn sẽ rất gập ghềnh, mặc dù công việc của anh sẽ mang tới cho cô không ít nguy hiểm. Nhưng anh đã nghĩ kỹ rồi, so với việc để người đàn ông khác

bảo vệ cô, thà rằng chính anh làm việc đó.

Cô gái này không biết từ lúc nào đã lao vào trái tim anh. Anh không thể làm ngơ rằng mỗi ngày nỗi nhớ dành cho cô lại thêm mãnh liệt.

Diệp Lan không dám tin, vẫn ôm chặt lấy anh: “Sau này anh thật sự sẽ là bạn trai của em sao?”

“Đúng vậy!” Anh giơ tay, cuối cùng cũng kéo cô vào lòng theo những gì con tim mách bảo.

Diệp Lan khẽ đẩy anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh, sự ngạc nhiên ngập tràn gương mặt nhỏ nhắn, cô giơ ngón cái ra: “Chúng ta ngoắc tay, nếu không anh sẽ nuốt lời.”

“Ngốc ạ, không bao giờ!”

“Không được, em sợ anh chạy mất!”

“Ngoắc tay không nhất thiết phải dùng cách này.” Tố Khải nhìn cô không rời mắt, kéo tay cô lại, nắm thật chặt.

Diệp Lan chớp mắt, ngơ ngẩn nhìn anh: “Thế dùng cách nào?”

“Cách này...” Tố Khải cúi đầu xuống, chủ động hôn lên môi cô.

Khoảnh khắc ấy, vạn vật đều bị nụ hôn của đôi tình nhân nhuộm thêm một sắc màu tươi tắn, giống như đang có một bữa tiệc pháo hoa rực rỡ trên bầu trời, rực rỡ lóa mắt. Ánh trăng trong sáng tựa hồ cũng đang chúc phúc cho họ...

Cape Town, Nam Phi.

Trong một khu nhà ở dành riêng cho người da trắng, vẫn nhìn ra mặt biển dễ chịu, ấm áp, nhưng chủ nhân của nó chưa chắc đã mãn nguyện như vậy. E rằng những chuyện gần đây đã khiến ông ta rối loạn, sức cùng lực kiệt.

Mùi hoa tươi trong không khí thanh ngọt, Tố Diệp chậm chậm thưởng thức cafe, tâm trạng của cô giờ phút này ngược lại rất hợp với khung cảnh nơi đây. Đang ngồi đối diện với cô chính là Aston, người phụ trách công ty kim cương Nightlife của Anh quốc, mấy ngày trước đã đấu thầu thành công mỏ kim cương M100-2 với giá hai tỷ. Ngay phía sau lưng ông ta có ba tên vệ sỹ, ai nấy đều cao to, lực lưỡng. Cốc cafe trước mặt Aston đã nguội ngắt từ lâu, nhưng ông ta không còn tâm trạng bảo người thay cốc khác, chỉ nhìn chăm chăm vào tờ chi phiếu hai trăm triệu. Mồ hôi men theo trán, chảy xuống ròng ròng. Ông ta giơ tay lau, một lúc lâu sau mới run rẩy cầm tờ chi phiếu lên, ngược mắt nhìn Tố Diệp, giọng nói khàn đặc: “Tôi... Tôi không hiểu. Rõ ràng đã biết đó là một mỏ rỗng, tại sao các người còn...”

“Ngài Aston! Hôm nay tôi tới chẳng qua là làm theo lời dặn dò của anh Niên. Tôi chỉ muốn ông trả lời một câu thôi, ông có chịu bán lại mỏ đó hay là không?” Tố Diệp đặt tách cafe xuống, dựa người ra sau ghế, nét mặt thản nhiên: “Bán lại, ít nhất ông có thể thu về hai trăm triệu, mặc dù so với hai tỷ ông đã bỏ ra nó chẳng đáng là bao, nhưng dù sao nó cũng xấp xỉ giá trị thật của mỏ kim cương này. Nếu không, ông cứ giữ khư khư lấy nó và đền cả gốc lẫn lãi.”

Trong phong bì Niên Bách Ngạn đưa cho cô lúc đó, việc đầu tiên anh dặn dò là bảo cô đi tìm Aston. Bên trên có số điện thoại và địa chỉ tại Cape Town của Aston. Niên Bách Ngạn đã viết rất rõ, nhất định phải cầm tờ chi phiếu hai trăm triệu này mua lại mỏ M100-2 và toàn bộ quyền khai thác. Anh căn dặn ngắn gọn và già dặn như phong cách nói chuyện thường ngày của mình. Một người thông minh như Tố

Diệp tự động sẽ hiểu phải làm thế nào. Mặc dù hành động của Niên Bách Ngạn có phần khó hiểu nhưng cô vẫn làm theo.

Niên Bách Ngạn đã từng nói với cô rằng, mỗi một lần cược mỏ đồng nghĩa với đánh cược tính mạng của mình. Thế nên anh luôn phân tích rất thấu đáo mỗi một đối thủ cạnh tranh. Sự thật chứng minh, tính cách của Aston đúng như những gì anh dự đoán. Anh nói, Aston là một kẻ kiêu ngạo, kiểu coi trời bằng vung của ông ta đã quyết định một khi đầu tư vào mỏ kim cương nào ông ta sẽ lập tức tiến hành thăm dò, để chứng tỏ cho những kẻ thất bại biết ánh mắt của mình độc nhất vô nhị đến thế nào. Ba ngày, mặc dù không thể lật tung cả khu mỏ lên, nhưng cũng đủ để đo lường được trữ lượng kim cương.

Vậy thì, lúc này Tố Diệp tìm tới là vừa đúng lúc.

Aston vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy Tố Diệp. Tin tức mỏ rỗng vừa được tung ra, tất cả các phóng viên đều như chó, cắn chặt ông ta không chịu buông. Ông ta chỉ có thể trốn trong nhà riêng của mình, nơi này hiếm người biết tới. Còn Tố Diệp chỉ nói ngắn gọn vài chữ: Chuyện mỏ rỗng, anh Niên có thể giúp ông xử lý.

Hai trăm triệu, đối với khu mỏ chỉ đáng giá một trăm bảy mươi triệu của ông ta mà nói đã coi là một chi phí chuyển nhượng không nhỏ rồi, cộng thêm tiền phí đo lường, khảo sát của ông ta là xấp xỉ.

“Đây là hợp đồng chuyển nhượng lại mỏ M100-2 cùng toàn bộ quyền khai thác. Ký tên, ông có thể mang hai trăm triệu này đi.” Tố Diệp rút ba bản hợp đồng từ trong túi ra, đưa cho ông ta. Đây là những bản hợp đồng cô thảo nhanh theo những điểm quan trọng Niên Bách Ngạn đã nhắc về mỏ kim cương. Để tránh có sơ hở, cô còn đặc biệt tới hỏi luật sư. Hợp đồng làm thành ba bản. Chỉ cần Aston chịu ký, cô sẽ giao nhanh bản thứ ba cho phía luật sư, để bảo đảm hiệu lực pháp luật của nó.

Quyển 4 - Chương 207: Sự sắp xếp chu đáo

Aston đọc kỹ từng câu từng chữ trong hợp đồng. Đọc xong mỗi một hàng, đáy mắt lại lạnh đi một phần. Xem xong ông ta để hợp đồng sang một bên, hồi lâu mới lên tiếng với nụ cười cay đắng: “Đến cả hợp đồng chuyển nhượng các người cũng đã chuẩn bị sẵn rồi, thật không hổ danh là Niên Bách Ngạn, cậu ta làm việc đúng là rất nhanh gọn.” Nói tới đây, thần sắc ông ta bỗng thay đổi, ánh mắt chợt trở nên sắc như dao: “Chỉ có điều... có phải tôi có thể suy đoán rằng Niên Bách Ngạn đã sớm dự liệu chuyện mỏ kim cương có vấn đề. Chính cậu ta ép tôi không thể không ra giá cao, đến cuối cùng khi tôi mất tất cả cậu ta lại mua về với giá thấp?”

“Nếu anh ấy không trúng phát đạn đó, tôi nghĩ anh ấy có thể giải đáp thắc mắc của ông.” Tố Diệp khó chịu trong lòng, giọng nói cũng trở nên không còn khách khí.

Một sự gương gạo thoáng qua trên nét mặt Aston.

“Tôi thật sự không hiểu, ông đã đấu giá trúng thầu rồi, tại sao còn phải dồn Niên Bách Ngạn vào chỗ chết?”

“Nếu không có cậu ta, tôi vốn không cần phải ra cái giá hai tỷ cao như thế. Tôi vốn không hề muốn dồn cậu ta vào chỗ chết, chỉ là muốn dạy cho cậu ta một vài bài học mà thôi.” Aston giải thích.

Tố Diệp khẽ nheo mắt, dướn người về phía trước, nhìn ông ta không chớp mắt, nói rành rọt: “Nhưng lúc đó, vì chần cho tôi mà Niên Bách Ngạn mới bị trúng đạn!”

“Tôi đã nói rồi, đó chỉ là tai nạn ngoài ý muốn.” Aston bỗng chốc trở nên rất nóng nảy.

Tố Diệp nhận ra ông ta cũng không cần phải nói dối vào lúc này, nên bỏ qua, ngữ khí lạnh nhạt như cũ: “Trở về chuyện chính, ông có ký hay không?” Nói thật lòng, cô chẳng muốn Aston ký chút nào, đang yên đang lành lại phải đưa cho ông ta hai trăm triệu. Nhưng Tố Diệp cũng phần nào hiểu được cách làm của Niên Bách Ngạn. Mỏ kim cương này chưa chắc đã là mỏ rỗng, bên trong biết đâu vẫn có thể khai thác ra kim cương. M100-2 nằm kế bên M100-1 mà Tinh Thạch đã giành được, như vậy cũng tiện cho việc quản lý một cách thống nhất. Mặc dù giá trị của mỏ thứ hai thua xa mỏ thứ nhất, nhưng cũng còn hơn chẳng có gì. Hơn nữa, Niên Bách Ngạn còn cá cược với Vincent, lời cá cược ấy chính tai cô nghe thấy.

“Đừng tưởng bở rằng tôi sẽ biết ơn Niên Bách Ngạn đã ra tay giúp đỡ!” Aston cầm lấy bản hợp đồng với vẻ bất mãn, siết chặt cây bút trong tay. Sau một hồi suy nghĩ đắn đo, cuối cùng ông ta cũng thỏa hiệp, lần lượt ký tên mình vào ba bản hợp đồng.

Tố Diệp thở phào trong lòng, thầm nhủ: Bách Ngạn! Cuối cùng em đã giúp anh làm được một việc rồi. Cô cảm kích việc Niên Bách Ngạn hoàn toàn tin tưởng cô, thế nên bất luận thế nào cô cũng phải giúp anh hoàn thành tâm nguyện.

“Trong đây không bao gồm đội khảo sát, họ đều do dùng tiền thuê về cả.” Aston như một quả bóng da xẹp hơi, tê liệt ngồi trên ghế, khó khăn lắm mới nói được một câu yếu ớt.

Tố Diệp đại diện cho Niên Bách Ngạn ký tên mình lên bản hợp đồng rồi giao lại một bản cho ông ta: “Anh Niên sẽ dùng đội khảo sát của riêng mình, điểm này không phiền ông Aston lo lắng!”

Mặt ông ta hết đỏ bừng lại tái nhợt.

“Bây giờ, mong ông hãy giao viên kim cương thô màu hồng đó ra.” Thu dọn hợp đồng lại, Tố Diệp vẫn chưa ra về ngay, mà giờ tay về phía Aston, nói câu vừa rồi.

Aston ngẩn người, ánh mắt mập mờ: “Viên kim cương thô nào?”

Tố Diệp cười, nụ cười rất nhạt, gần như không thể nhìn thấy: “Ông Aston! Ông không chóng quên đến vậy chứ? Ở sát mép của mỏ M100-2 có một viên kim cương thô màu hồng nhạt. Trong buổi đấu thầu, Henry đã nói rõ điểm này. Có thể ông ta đã lừa ông chuyện trữ lượng, nhưng viên kim cương vẫn nằm sờ sờ ra đó, là chuyện tất cả mọi người đều nhìn thấy, nếu không mọi người cũng không dốc hết công sức đấu thầu mỏ kim cương ấy.”

“Tôi... Tôi còn chưa khai thác.” Aston nhất thời lắp bắp.

“Với tốc độ khai thác nhanh chóng của ông mà nói, e là nó đó đã sớm nằm trong tay ông rồi.” Tố Diệp cười khẩy: “Mặc dù tôi không hiểu rõ kết cấu cũng như thứ tự khai thác mỏ kim cương như anh Niên, nhưng ít nhiều cũng hiểu nguyên lý kim cương phải khai thác từng tầng từng tầng một. Trên hợp đồng chuyển nhượng mà ông vừa ký khi nãy đã viết rất rõ, ông phải chuyển nhượng tất cả mọi thứ kể cả quyền khai thác mỏ kim cương. Viên kim cương đó được tìm thấy tại mỏ M100-2, về lý nó phải thuộc về tôi. Nếu ông không hợp tác thì tôi đành phải làm theo đúng trình tự pháp lý vậy. Tới lúc đó tôi nghĩ có rất nhiều nhà báo, phóng viên cũng muốn làm khán giả.”

“Cô...” Aston không biết đáp lại thế nào, chỉ biết nhìn chằm chằm Tố Diệp như nhìn một người đã phạm phải tội ác tày trời: “Đúng là người của Niên Bách Ngạn, khả năng ăn nói không hề thua kém cậu

ta!”

Tố Diệp cười nhạt: “Cảm ơn ông!”

Aston ai oán, một lúc lâu sau mới giơ tay bấm chuông. Một tên vệ sỹ phía sau bước tới. Ông ta cúi đầu dặn dò hắn ta mấy câu, hắn ta liền gật đầu đi ra, rồi quay trở lại rất nhanh, trong tay cầm thêm một chiếc hộp bảo hiểm xách tay kiểu nhỏ. Aston đón lấy, quét vân tay của mình qua. Chiếc hộp từ từ mở ra, bên trong là một viên kim cương thô không hề lấp lánh, thậm chí còn có phần nhem nhuốc, bẩn thỉu. Nhưng Tố Diệp biết, đây chính là viên kim cương hồng nhạt có giá trị không hề nhỏ. Chỉ cần được đánh bóng thì sinh mệnh rực rỡ của nó sẽ xuất hiện.

Aston hủy mật mã dấu vân tay, chỉnh chiếc hộp trở về trạng thái không có mật mã, rồi đẩy tới trước mặt Tố Diệp: “Cô tự cài đặt lại mật mã đi!”

Tố Diệp giơ một ngón tay ra, in dấu vân tay của mình lên đó. Chiếc hộp kêu “ting” một tiếng, mật mã cài đặt thành công.

“Cảm ơn ông đã hợp tác.” Tố Diệp mỉm cười đứng dậy.

“Nam Phi trị an rất loạn. Cần thận cô xách cái hộp đó ra ngoài không còn mạng đâu!” Aston căm giận nói.

Tố Diệp cười rất tươi: “Thân thủ các vệ sỹ của anh Niên cũng tạm ổn.”

Aston ra hiệu bằng ánh mắt cho tên vệ sỹ bên cạnh. Hắn ta nhận lệnh, bước nhanh lên trước, rút súng nhằm trúng Tố Diệp đang chuẩn bị rời đi. Tố Diệp tuy mang họ “Tố”, nhưng không phải người dễ bị bắt nạt. Cô nắm chặt chiếc hộp bảo hiểm trong tay, vùng mạnh

lên. Tên vệ sỹ đó không ngờ cô sẽ phản kích, hắn ta không kịp đề phòng, trán bèn đập vào chiếc hộp. Chiêu này của Tố Diệp vừa nhanh vừa mạnh, nhân lúc hắn ta còn đang choáng váng, cô vội cướp lấy khẩu súng trong tay hắn, hướng về phía Aston, bóp cò không hề chần chừ. Chỉ nghe thấy “choang” một tiếng, khi tiếng súng vang lên, tách cafe trước mặt Aston cũng theo đó vỡ tan, cafe theo từng mảnh thủy tinh bắn tung tóe trên mặt đất.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, khi Aston hoàn hồn lại thì cafe đã bắn khắp người. Ông ta đứng bật dậy, mấy tên vệ sỹ phía sau lần lượt bước tới giương súng về phía cô.

“Tôi có lòng tốt nhắc nhở ông. Tôi không giỏi bắn súng đâu đấy. Ông Aston, vệ sỹ của ông mà cứ hăm dọa tôi như vậy, tôi rất dễ bắn trượt, chưa biết chừng viên đạn tiếp theo sẽ xuyên qua người ông, thế thì thứ dính trên áo ông lúc đó sẽ không còn là cafe nữa đâu.” Tố Diệp vẫn giữ nguyên nòng súng hướng về Aston, cong môi, khẽ cười.

Cô phải cảm ơn người cậu ngày nào cũng cầm cây kiếm Thái Cực ra bắt cô luyện võ. Tuy là không thể so sánh với mấy người giỏi võ, nhưng vẫn dư sức tự bảo vệ bản thân. Thêm nữa, mấy ngày vừa rồi ở Nam Phi cô trải qua quá nhiều chuyện, bắn súng cũng là học được trong lúc cấp bách, ít nhiều cũng có thể qua mặt bọn chúng trong tình huống này.

Aston tức đến run người.

Đúng vào lúc này, mấy người vệ sỹ đi theo bị Tố Diệp ra lệnh cho chờ ở ngoài, sau khi nghe thấy tiếng súng, không nhẫn nại được đã phải xông vào. Sau khi thấy vậy họ lần lượt rút súng ra, nhằm ngược lại đám vệ sỹ của ông ta.

“Ai cho các cậu bất lịch sự trên địa bàn của người khác như vậy?” Tố Diệp giả vờ răn dạy mấy người vệ sỹ phía sau, nhưng cây súng trong tay thì không hề buông xuống: “Ngài Aston đây là người làm việc lớn, bao nhiêu người đứng đây chẳng lẽ ông ấy lại làm khó một người phụ nữ như tôi sao?” Nói tới đây, cô quay lại nhìn Aston, mỉm cười: “Phải không?”

Aston chẳng qua cũng chỉ là kẻ thể suy sức yếu, thấy ván đã đóng thuyền, cũng đành ra lệnh: “Cất súng đi!”

Đám vệ sỹ phía sau làm theo.

Nụ cười trên môi Tố Diệp càng rõ nét hơn, cô rút khẩu súng trong tay mình ra xa mấy mét, rồi quay người rời đi, không nói thêm câu gì. Vệ sỹ sau lưng cô vẫn còn cảnh giác tình hình xung quanh, thấy không còn gì nguy hiểm mới lần lượt bỏ đi.

Xe đỗ ở một nơi cách khu nhà riêng của Aston hai cây số, mục đích là né tránh phạm vi thể lực của ông ta. Dọc đường, các vệ sỹ trông chừng rất cẩn thận. Bước chân của Tố Diệp rất gấp gáp, tới tận khi đến trước cửa xe, một người vệ sỹ bước lên mở cửa cho cô, hai chân cô mềm oặt, suýt nữa thì ngã quỵ, anh ta thấy vậy bèn đỡ cô, cô mỉm cười nói cảm ơn.

Nói không sợ chút nào là giả.

Lên xe, theo lời dặn dò của Niên Bách Ngạn trong thư, Tố Diệp nhanh chóng gọi điện cho Hứa Đồng ở Bắc Kinh xa xôi, thông báo tình hình tiến triển cho tới lúc này.

Sau khi cầm được viên kim cương hồng, Tố Diệp không về nhà mà tới ngay khu ở của người da trắng tại Cape Town, một lần nữa ghé thăm cửa hàng kim cương của ông chủ Xương Đồ.

Hôm nay cửa hàng không mở cửa. Vì cuộc điện thoại của Tố Diệp, Xương Đồ đã đóng cửa từ sớm, chỉ để lại cho cô một cánh cửa sau, dẫn vào căn phòng lần trước ông ta pha trà đón tiếp cô.

Gặp Xương Đồ là chuyện thứ hai Niên Bách Ngạn dặn dò cô. Việc phải làm rất đơn giản, dùng viên kim cương hồng lấy được từ Aston đổi lấy viên kim cương xanh ngọc trong tay Xương Đồ.

Xem xong bản hợp đồng chuyển nhượng mà Aston đã ký, Xương Đồ vẫn im lặng. Ông ta lấy hộp bảo hiểm lại, liếc mắt nhìn viên kim cương hồng trong hộp, nói khẽ: “Đúng là bảo vật vô giá, có thể nói là đẹp ngang với viên kim cương xanh ngọc đỏ của tôi.”

Lúc này Tố Diệp mới hiểu ra, chắc chắn viên kim cương xanh ngọc đỏ vẫn còn trong tay Xương Đồ. Xem ra, lần thứ hai Niên Bách Ngạn tìm ông ta nói chuyện, không biết là thương lượng chuyện gì, nhưng Niên Bách Ngạn đã muốn cô mang viên kim cương hồng này tới gặp Xương Đồ, thì đây hẳn là điều kiện trao đổi. Cô tưởng là như vậy, cũng tưởng rằng Xương Đồ nhìn thấy viên kim cương hồng sẽ thoải mái trao đổi, ai ngờ Xương Đồ đóng nắp hộp bảo hiểm lại, bình thản nói: “Nhưng... hôm nay tôi chưa đổi kim cương.”

“Tại sao?” Tố Diệp chau mày.

“Tôi còn phải đợi.” Xương Đồ vẫn từ tốn chậm rãi, có thể nhận ra sự nhiệt tình của ông ta với viên kim cương hồng cũng không nhiều như tưởng tượng của Tố Diệp.

Tố Diệp đang định khuyên nhủ, bất giác nhớ tới lời dặn dò của Niên Bách Ngạn trong phong bì. Anh đã dặn: Nếu Xương Đồ cần thời gian suy nghĩ thì đừng ép buộc ông ta, nhưng nhớ kỹ, chỉ cho ông ta thời hạn một ngày. Thế nên khi nói tiếp, thái độ của cô cũng điềm tĩnh

hơn: “Ông có thể đợi nhưng tôi chỉ cho ông thời gian một ngày, chiều mai tôi sẽ lại tới.”

Lúc này Xương Đồ mới ngược mắt lên, nhìn cô rất lâu rồi nói: “Đây là quyết định của cô hay của Niên Bách Ngạn?”

“Anh ấy đã dặn dò như vậy.” Tố Diệp thành thật đáp.

Xương Đồ nhú mày: “Anh ta tỉnh rồi?”

“Không! Anh ấy đã sắp xếp từ trước.”

Xương Đồ nghe xong, sững sờ giây lát, rồi cười lớn, lắc đầu: “Niên Bách Ngạn à Niên Bách Ngạn, cậu lợi hại thật.” Dứt lời ông ta quay sang Tố Diệp, hai mắt sáng lên: “Được! Một ngày thì một ngày. Tôi sẽ để ông trời quyết định xem viên kim cương đó của tôi rốt cuộc đáng giá bao nhiêu!”

Tố Diệp càng nghe càng cảm thấy mù mờ.

Quyển 4 - Chương 208: Người con gái mặc váy đỏ

Bắc Kinh, nhà họ Diệp, nửa đêm.

. r2 ~' l* M+ u3 i! A. Z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), Q8 l " G' H; _) F1 X% C

Đêm khuya, trời nổi gió, quét qua khiến lá cây bên ngoài nhà rụng lá tả. Có mấy chiếc lá cùng cả những cành cây bị sấm chớp đánh gãy, rơi lộp bộp bên khung cửa kính, làm lòng người bất an. Không biết ở đâu vang lên tiếng mèo kêu, từng tiếng, từng tiếng càng khiến đêm tối không được lặng yên. Từ xa, có một tiếng hát theo gió vọng vào căn nhà, vừa như tiếng khóc thổn thức lại như tiếng kêu ai oán, khê khàng như dây tơ quấn vào mỗi góc tối.

2 Y& Y4 w/ [3 E2 l/ h@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l' T4 q; R# Q* d+ O5 P* `(Do not Copy, pls!!)

Quãng thời gian này Nguyễn Tuyết Mạn bị mất ngủ, chỉ vì chuyện Diệp Hạc Phong kiên quyết đòi sửa di chúc, cũng vì chuyện Niên Bách Ngạn đang ở Nam Phi. Tối nay Diệp Hạc Phong đã vào phòng sách ngủ từ lâu. Từ mấy năm trước hai người họ đã ngủ riêng ở hai giường, hai phòng khác nhau. Khi gió thu nổi lên, có chiếc lá bỗng nhiên đập vào cửa, phát ra những thanh âm rõ mồn một, Nguyễn Tuyết Mạn vốn đang trần trọc, giật mình tỉnh giấc. Bà ta nhìn căn

phòng trống trải, một cảm giác cô đơn bất giác lan tỏa.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), Y/ t" K* w3 O5 y# t* S0 B

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* _2 t. e7 Q l+ X

Chiếc cốc đầu giường trống không, bà ta bèn khoác chiếc áo ngủ xuống nhà, vào bếp rót nước. Trong nhà bếp có một khung cửa sổ kế bên vườn hoa nhỏ. Bình thường lúc nấu nướng, hương hoa tràn vào phòng, vô cùng thoải mái. Nhưng tối nay thì khác, khi Nguyễn Tuyết Mạn rót xong nước, chuẩn bị quay về phòng, bỗng loáng thoáng nghe thấy có tiếng người đang hát. Thanh âm huyền ảo, mơ hồ, giống như từ một khoảng trời xa xôi nào đó vọng tới, nhưng cũng lại theo cửa lọt vào tai bà ta một cách cực kỳ chân thực.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)8 L+ ^7 n\$ w+ s3 l5 h3 ^* S

@Copyright of Kitesvn.COM l. g3 d7 ?. D9 {; T3 U- x: M' R(Do not Copy, pls!!)

Lập thu, cơ thể vốn đã khô nóng, lại thêm mấy ngày ngủ không ngon giấc, càng khiến Nguyễn Tuyết Mạn thêm bức dọc. Bà ta bê cốc nước, đẩy cửa đi ra khỏi phòng, đi ra phía vườn hoa nhỏ sau nhà. Người nhà họ Diệp trước nay rất xem trọng môi trường sinh hoạt. Trong vườn hoa toàn là các loài cây lựa chọn từ rất nhiều loài cây thích hợp sinh trưởng ở phương Bắc, hơn nữa đều là cây cổ thụ đã lâu đời. Cũng có cả khu trồng hoa, tiện cho người làm tới ngắt cánh hoa tươi, chăm sóc sắc đẹp các phu nhân khi tắm gội. Ban ngày bước vào vườn hoa sẽ cảm thấy hết sức thoải mái, thanh thản. Nhưng tới buổi tối thì lại có vẻ hơi yên tĩnh quá.

7 s* l, @4 n! C; Z. s(l\$ H# u6 r@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l+ J: C3 d" E- {7 }# N* K(Do not Copy, pls!!)

Bây giờ, hoa cỏ lụi tàn, các cây lớn cũng lần lượt rụng lá, còn có cả những cành cây gãy xuống rải rác khắp mặt đất. Nguyễn Tuyết Mạn rón rén bước về phía trước. Bà ta đang đi theo tiếng hát cố gắng tìm ra kẻ giấu mặt. Không biết là người làm không hiểu chuyện nào, nửa đêm nửa hôm cũng chịu ngủ đi, còn khiến bà ta bực mình, bắt được nhất định không tha cho kẻ đó.

6 T+ Y& d# b) w(F8 E9 m@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

6 T4 ^6 X5 P' P! r! i3 y" s5 G% K@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Nghĩ vậy, bước chân của Nguyễn Tuyết Mạn gấp gáp hơn, dẫm lên lá khô phát ra những tiếng sột soạt. Nhưng tiếng hát vẫn vậy, không hề vì tiếng bước chân mỗi lúc một rõ ràng mà dừng lại, giống như người đang hát chỉ mong Nguyễn Tuyết Mạn tìm được mình.

@Copyright of Kitesvn.COM l; s* w- l' k/ E7 p, v* D3 l(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 l, ^! _# ?1 O, n4 {/ B& f2 n% `

Ánh trăng lạnh ngắt, xuyên qua những chiếc lá lác đác rơi, rải xuống mặt đất một lớp màu lúc đậm lúc nhạt. Nguyễn Tuyết Mạn từ đầu tới giờ vẫn cầm chặt chiếc cốc trong tay, nước trong cốc chẳng mấy

chốc cũng đã nguội lạnh. Cảm giác ấy không hiểu sao bỗng xuyên qua đầu ngón tay đâm vào tận trái tim, khiến bà ta chột rùng mình một cái. Không biết là vì cốc nước hay vì cái bóng ở gần đó mà cuối cùng nhờ ánh trăng bà ta cũng đã nhìn thấy.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)- e; ; n, K& P; t4 A/ M

: l" j7 c\$ M* i" z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Người đó mặc một chiếc váy đỏ rất dài, vạt váy bung ra như hình một chiếc quạt, cùng những chiếc lá vàng ruộm dưới mặt đất tạo thành một khung cảnh diễm lệ, đầy màu sắc, nhưng trong một đêm khuya thế này lại khiến người ta sờn tóc gáy.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)- Z9 ` " E1 M5 ~. W: t8 ?2 p6 P

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): E2 T3 y+ a* U: N9 m

Là một người con gái đứng quay lưng về phía Nguyễn Tuyết Mạn. Người đó có một mái tóc đen, dài tới tận eo, tiếng hát vừa rồi phát ra từ người ấy. Dưới ánh trăng, cô ta khẽ giơ tay lên, thắt lưng nhỏ nhắn cũng theo cử động của tay, xoay chuyển dễ dàng linh hoạt như một con rắn. Tiếng hát ai oán ma quỷ, theo lỗ tai đâm thẳng vào tim Nguyễn Tuyết Mạn, khiến lòng người run rẩy.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)# Z3 T" B. l\$ H# a+ h7 O0 j

: z9 R# p& e* Q"]% {- V3 V. i@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Cô... Cô là ai? Sao đêm hôm lại đứng hát ở đây?” Vũ khí duy nhất của Nguyễn Tuyết Mạn chính là cốc nước trong tay. Bà ta vô thức nắm chặt hơn, hát to về phía người con gái mặc áo đỏ vẫn thanh âm run lẩy bẩy.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)' i7 l) w" M' g4 A0 S

@Copyright of Kitesvn.COM l+ l" z x+ v(Q) t3 y(Do not Copy, pls!!)

Người đó không đáp lại, chỉ quan tâm tới bài hát của mình.

@Copyright of Kitesvn.COM l9 _6 o X1 ?) Z* w; f L; d- g(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)\$ f0 R(h) q/ d3 c3 F, U, d# O

Bỗng trời nổi gió, Nguyễn Tuyết Mạn bỗng cảm thấy lạnh lạnh nơi sống lưng. Bà ta muốn quay người đi nhưng hai chân không thể nhúc nhích, như bị đóng đinh trên mặt đất, chỉ có thể dùng tiếng nói: “Tôi đang nói chuyện với cô đấy? Cô là người làm nào? Sao lại ở đây giả thần giả quỷ?”

@Copyright of Kitesvn.COM l7 d% l/]% @, J9 `8 u: @(Do not Copy, pls!!)

* ~* ^ J, h: Z' u) G@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tiếng hát bỗng ngưng lại.

@Copyright of Kitesvn.COM l# E/ k\$ S4 s: ^' S! v(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)) `8 [1 J K# Y\$ ~0 f#

F

Nguyễn Tuyết Mạn cũng giật nảy mình.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 {7 X4 U) z: h" b3
m: Q

2 B* o(E(m9 T8 s8 l@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Cổ người đó khẽ cử động một cách khó khăn, giống như bị cứng
ngắc. Rồi, từ từ, chậm chậm... quay người lại...

@Copyright of Kitesvn.COM l3 Y0 E# E5 D/ R; U5 D- ?8 q! l(Do not
Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), o2 N\$ K* J' m6 Z3
K; F8 l

Hô hấp của Nguyễn Tuyết Mạn dần trở nên gấp gáp. Dưới ánh trăng,
đôi mắt của cô ta càng thêm sáng rõ, mái tóc dày che đi gương mặt.
Cho dù cô ta chỉ mới chậm rãi quay đầu lại, Nguyễn Tuyết Mạn vẫn
có thể nhìn rõ một nửa gương mặt sáng lên dưới trăng.

@Copyright of Kitesvn.COM l" x/ ~+ Q(J% Z1 @5 o. e(Do not Copy,
pls!!)

0 _\$ {1 p& C, y: ~# C6 U) c@Copyright of Kitesvn.COM (Do not
Copy, pls!!)

Khi người đó quay hẳn người lại...

@Copyright of Kitesvn.COM l. y7 N: @) e: w4 L" ?(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l1 b0 H- @4 M& a0 i: w; f: ?(Do not Copy, pls!!)

Nguyễn Tuyết Mạn đột ngột trợn trừng hai mắt, buông tay. Chiếc cốc rơi thẳng xuống đất. Ngay sau đó bà ta ôm ngực, hét lên một tiếng thảm khóc, một giây sau trợn mắt rồi ngất lịm đi...

@Copyright of Kitesvn.COM l" D r' g9 D4 {- }" `` [(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)- g. d! j/ c: H1 A

- P/ {' V/ x. X0 w4 [0 H2 u5 c1 c@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Cape Town, Nam Phi, trong phòng bệnh.

) [% r! @6 U* Y" }@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) E/ y, D" @\$ e; M" N. r8 X

Giường bệnh rất lớn, thế nên mới đủ chỗ cho Tố Diệp nằm bò bên cạnh Niên Bách Ngạn ngủ như một con cá khô. Mấy hôm nay cô quá mệt mỏi. Ngoài việc về nhà giặt giũ quần áo và giải quyết một số việc theo lời dặn dò của Niên Bách Ngạn ra, thời gian còn lại đều ở bệnh viện. Chỉ cần rảnh rỗi là cô lại nói chuyện với anh, làm như Niên Bách Ngạn đã thật sự biến thành một người thực vật vậy.

@Copyright of Kitesvn.COM l# }, : k C7 s(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 g# S1 M! N. f9 F4 a' U5 m

Lúc này Tố Diệp đang ngủ rất say, nhưng mí mắt thì run rẩy, chứng tỏ nội dung của giấc mơ vẫn còn khiến cô căng thẳng. Tối nay cô mơ thấy rất nhiều chuyện. Khung cảnh cuối cùng là hình ảnh cô nhỏ xíu ngồi trên con đường đá xanh, hai bên đường rải đầy tiền. Những chiếc đèn lồng lắc lư khiến cô không thể mở mắt. Có người nắm tay cô khiến cô cảm thấy vô cùng an toàn.

@Copyright of Kitesvn.COM I, }+ Y0 ?\$ U9 N' h(Do not Copy, pls!!)

7 c4 k5 W5 P) V% i; f\$ f@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Đó cũng là một đứa trẻ. Cô chỉ nhìn được gáy của người ấy. Đứa bé ấy mặc chiếc áo khoác có mũ màu xanh da trời sạch sẽ, đầu đội chiếc mũ lưới trai màu xám nhạt. Đó là một cậu bé. Cậu nắm chặt tay cô, xuyên qua một con ngõ nhỏ rất dài. Khi cô chạy cùng cậu tới đầu ngõ, bỗng nghe có tiếng người lớn ồn ào và những tiếng bước chân lộn xộn, không hiểu tại sao lại cảm thấy rất lo lắng.

6 v4 ^0 V1 q5 X4 F@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

: R! Q" w, d8 d: k+ P@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Ngay sau đó, cậu bé ấy hét về phía cô: Mau chạy đi!

(q: t+ C5 l(O, E8 W- s+ j% b& h) Y' { @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) N' F6 E7 Y. M6 l' Z(C6 ?# o9 V0 t

Một lần nữa cô giật mình thức giấc bởi tiếng nói ấy, bàng hoàng mở to hai mắt. Vẫn là giấc mơ này, một giấc mơ đã lâu lắm không lặp lại

rồi, chỉ có điều khi thức dậy vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. Cô nhanh chóng tìm ra nguyên nhân, có tia nắng ấm áp chiếu lên người cô. Khi mở mắt ra, vừa hay nhìn thấy chiếc đồng hồ quả quýt treo trên giường bệnh. Kim giờ nói cho cô biết bây giờ là sáu giờ sáng.

@Copyright of Kitesvn.COM l& M7 Q9 R+ t) _- @5 W(~3 E: g(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l+ s5 B# r# A(X% K O(Do not Copy, pls!!)

Cô không tỉnh lại lúc một rưỡi đêm. Điều này rất hiếm có, nhưng cũng không phải là chưa từng xảy ra. Lần đầu tiên gặp Niên Bách Ngạn cô cũng mơ giấc mơ này, nhưng khi tỉnh lại cũng đã bình minh rồi. Chuyện này có chút kỳ lạ. Dường như từ sau khi gặp Niên Bách Ngạn, giấc mơ này rất hiếm khi xuất hiện, cho dù có lặp lại thì cũng không còn theo quy luật như trước đây.

@Copyright of Kitesvn.COM l1 ?0 R' b, o# C& F: F4 C(Do not Copy, pls!!)

: q\$ 3 V2 {' L2 s\$ y# f@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Nghiêm túc mà nói, từ sau khi cô và Niên Bách Ngạn phát sinh quan hệ, cô không hề mơ thấy nó nữa.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), T5 K' n' T, S# s2 e

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)% Q. ?: a9 E! H, q& M# w0 F& M

Cả người Tố Diệp uể oải, cô vẫn còn đang nhớ lại cảm giác ấm áp mà cậu bé ấy mang lại cho mình trong giấc mơ. Nhưng cô cảm thấy

cho dù đã tỉnh lại, lòng bàn tay vẫn không lạnh giá. Cúi xuống nhìn, cô bỗng bật cười khanh khách. Thì ra lúc ngủ cô vẫn nắm chặt tay Niên Bách Ngạn. Lòng bàn tay anh không những ủ ấm cho cô mà còn vỗ về những cảm xúc trong giấc mơ của cô.

@Copyright of Kitesvn.COM I; j9 u# b) P" T(w9 o(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM !! M ` " l% V* ^; b2 O1 } E5 f\$ t(Do not Copy, pls!!)

Cô không ngồi dậy ngay, mà ngắm nghía những ngón tay anh. Một lúc sau mới từ từ buông ra, vẽ lại những đường chỉ tay của anh. Đường nào cũng rất rõ ràng, đậm nét, sâu sắc như chính ấn tượng đầu tiên mà người đàn ông này mang lại cho người ta. Đang suy nghĩ, bên tai chợt vang lên tiếng cười khe khẽ, một giọng nói trầm thấp, khàn khàn vang lên: “Mang tiếng là chăm sóc người bệnh, mà nằm ngủ gác lên tay người bệnh đến tê liệt cả rồi.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)1 E' T. K4 ` % M, @ % R

(e(j; q. n' l" X@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Thanh âm bất ngờ vang lên khuấy đảo không gian yên tĩnh của buổi bình minh, cũng đánh thức lý trí Tố Diệp vẫn còn đang mơ màng. Cô ngồi bật dậy, quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn vẫn còn đang nằm trên giường. Sắc mặt anh vẫn nhợt nhạt như thế, nhưng đang cong môi mỉm cười nhìn cô, đáy mắt ngập tràn sự cưng chiều, cùng một tình yêu sâu đậm.

" Y# J% n% a4 x P9 F; P0 z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)\$ U9 Y; p8 [4]! ^1 g!
v

Thấy cô cứ nhìn mình không chớp mắt, Niên Bách Ngạn cũng chưa động đậy, chỉ có điều hình như anh đã bị dáng vẻ của cô chọc cười, nụ cười trên môi mỗi lúc một rõ. Nó như một tấm bùa chú, đánh thức tất cả mọi huyết đạo trên người Tố Diệp, cô hét lên một tiếng, tròn mắt sát lại gần anh: “Niên Bách Ngạn! Anh... tỉnh rồi sao?”

; X4 D" D, D* B- H\$ l8 M. i1 Q@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)% i! a8 z3 q, P! U, K

Thật sự quá bất ngờ, anh cứ im lặng ngã xuống rồi lại im lặng tỉnh dậy. Tất cả khó tin như một giấc mơ. Đúng thế, cô cảm thấy mình chỉ vừa mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ cô cùng Niên Bách Ngạn đến Nam Phi đấu thầu mỏ kim cương. Họ đã trải qua rất nhiều chuyện vừa thú vị vừa mạo hiểm. Cuối cùng Niên Bách Ngạn đỡ đạn cho cô. Đúng vào lúc cô bất lực, tuyệt vọng nhất thì bỗng tỉnh giấc, mới phát hiện anh vẫn nằm bên cô, không sút mẻ gì, dịu dàng mỉm cười nhìn cô.

0 y1 w+ {8 P) q: z V3 t) E8 q@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l: q. j) o' w. v: ~6 z(Do not Copy, pls!!)

Nhưng cô biết rất rõ đây là bệnh viện, thế nên, Niên Bách Ngạn thật sự đã tỉnh lại rồi.

&] O. o- {! A# b- c y@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

- b+ p8 y* R! d7 q3 B@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Gò má cô áp sát anh, mái tóc đen nhánh rủ xuống mặt anh, khiến anh ngửa ngáy. Anh lại lên tiếng, có chút yếu ớt: “Lại gần đây!”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) _(x4 l5 a& g: R4 O8 M4 X

@Copyright of Kitesvn.COM l+ x2 x, s. f: W g, X3 b3 c(Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp làm theo, áp mặt lên má anh.

@Copyright of Kitesvn.COM l* L# p" K1 g3 ^2 h) F: H(Do not Copy, pls!!)

% X" E* U* P/ U@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn từ từ giơ tay, vuốt nhẹ gáy cô. Rồi anh mạnh tay hơn chút, ép mặt cô xuống. Như thế, môi anh có thể chạm vào môi cô không một chút sai sót.

@Copyright of Kitesvn.COM l& f(y2 {7 W) {(K; N% Z(C: l\$ R(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l8 Z) C1 r, Q, ! a; D0 l\$ n6 E(o. m: Q(Do not Copy, pls!!)

Sự kết hợp chân thực đến thế. Cô cảm nhận được bờ môi anh hơi khô. Còn anh có thể nhận ra một chút lạnh trên môi khi cô mới tỉnh giấc. Anh bèn dùng sự ấm nóng của mình gói trọn cái giá lạnh đó lại.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)+ l3 f#]2 T. i# [

v* K6 N5 m4 B i% ` @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Khi Niên Bách Ngạn buông ra, cô mới ngồi thẳng dậy. Sự mừng rỡ trong đôi mắt nhanh chóng cuộn trào như những con sóng. Cô ôm chặt mặt anh, kích động nói: “Trời ơi, anh tỉnh rồi! Em thật sự không nằm mơ!”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ V.]3 n4 x# _3 o+ G

9 _) M, H; U, u: P# N- R@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Niềm vui chân thành của cô đã lây lan sang cả Niên Bách Ngạn. Anh cũng cười, nhưng lại động đến vết thương, vừa cười vừa nhúu mày đau đớn. Lúc đó Tố Diệp mới nhớ ra anh vẫn đang bị thương, lập tức nói: “Anh đợi nhé, em đi gọi bác sỹ ngay đây.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)' Q* f4 F% }0 X

@Copyright of Kitesvn.COM l" f) V1 R6 M& O7 D* G% x(Do not Copy, pls!!)

Dứt lời cô nhảy vọt từ trên giường xuống, kéo một chiếc áo, khoác lên người rồi nhanh chóng chạy ra ngoài. Niên Bách Ngạn gọi cô lại, cô dừng bước, quay trở về bên cạnh anh, lo lắng hỏi: “Anh không khỏe ở đâu sao? Vết thương đau hay còn thấy khó chịu chỗ nào khác?”

+ D5 1 B9 n# g@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

/ f! Q' h: ?: Z6 g0 b0 H* J@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Ngốc ạt!” Niên Bách Ngạn cố gắng giơ tay lên, vỗ nhẹ tay cô: “Xỏ giày vào rồi hăng đi ra ngoài, đừng để bị cảm lạnh!”

@Copyright of Kitesvn.COM I, Z8 i%]8 l& L6 f+ M' W, L(Do not Copy, pls!!)

' f1]5 [3 _% z' p& M4 K. @/ o- A@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Lúc đó Tố Diệp mới nhận ra mình đang đi chân đất. Vì trong phòng trải thảm, mấy ngày nay cứ đi xuống giường là cô lại quên đi giày. Cô nhìn Niên Bách Ngạn, đọc được sự quan tâm trong đôi mắt anh, cảm thấy trong lòng ngập tràn ấm áp, không kìm chế được cúi đầu hôn anh một cái. Dù thế vẫn không thể biểu đạt hết niềm vui sướng đang lan ra trong tim cô: “Đợi em đi tìm bác sỹ.”

@Copyright of Kitesvn.COM I, p% i O8 q" L7 - _' G(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l% ?" w* H6 [* z1 c6 Z, t\$ j(Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn gật đầu.

@Copyright of Kitesvn.COM l- J% t" W% Q i% o& p% m(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l4 B\$ _2 j: ^ ?(N6 e(Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp hưng phấn xỏ giày, bay ra ngoài phòng bệnh như một con bướm hoa chỉ vừa mới tỉnh dậy.

Quyển 4 - Chương 209: Dần dần dựa dẫm

Việc Niên Bách Ngạn tỉnh lại khiến Tố Diệp hiểu rõ một đạo lý. Đó chính là: Phụ nữ có kiên cường tới đâu cũng chỉ là nguy trang. Từ nhỏ tới lớn cô luôn cho rằng chỉ cần mình mạnh mẽ thì sẽ không phải chịu tổn thương nữa. Suy nghĩ này trước nay luôn chống đỡ cô đi hết con đường du học rồi bước chân vào xã hội, chưa bao giờ sai lầm. Dù là một cuộc sống chỉ vì bản thân, dù luôn đánh đá cay nghiệt, đó chẳng qua cũng là một cách để tự bảo vệ bản thân mình.

Từ khi ở bên cạnh Niên Bách Ngạn, đạo lý cứng nhắc này không hiểu đã thay đổi thế nào. Cô dần dần bắt đầu quen cảm giác dựa dẫm vào một người, thậm chí lún sâu vào đó không thể thoát ra. Giây phút Niên Bách Ngạn trúng đạn ngã xuống đất, dường như cả thế giới của cô bỗng sụp đổ, những nguyên tắc dù né tránh hay lạc quan đã từng động viên cô nay cũng hoàn toàn tan biến. Cô chợt ý thức được không biết từ khi nào mình đã trở thành con ếch xanh trong làn nước ấm. Cô phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể điều chỉnh mình trở về sự độc lập và kiên định ngày xưa. Cô cắn chặt răng hoàn thành lời căn dặn Niên Bách Ngạn để lại, thậm chí chẳng suy nghĩ xem làm như vậy liệu có nguy hiểm gì không, có xứng đáng hay không. Cô cứ ngỡ mình rất kiên cường, ít nhất tới tận khi Niên Bách Ngạn bị đẩy vào phòng phẫu thuật cô vẫn cố gắng không gào khóc, ít nhất khi đối mặt với nòng súng của đám vệ sỹ Aston hướng về phía cô, cô vẫn bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Vậy mà, tất cả đều chỉ là ảo giác, dừng lại vào lúc Niên Bách Ngạn tỉnh dậy. Nhìn bác sỹ kiểm tra lại toàn bộ cho Niên Bách Ngạn, Tố Diệp mới thực sự thấu hiểu thế nào là cảm giác an toàn, tựa như cô

gắng gượng lâu như vậy chỉ chờ đợi giây phút anh tỉnh lại. Cuối cùng cô cũng nhận ra bản thân mình sợ hãi đến nhường nào, chỉ đang không ngừng dùng sự rần rỏ để thôi miên nỗi lo sợ của mình.

Cuối cùng Tố Diệp cũng bật khóc. Mắt cô đỏ ửng, ướm nhòe. Sau khi bác sỹ rời khỏi phòng, cô nhanh chóng lau nước mắt, ngồi xuống bên cạnh Niên Bách Ngạn, nhìn anh lại bất giác cười thỏa mãn. Khóc, chẳng vì điều gì khác, chỉ vì muốn khóc. Cười, cũng chẳng có nguyên do, chỉ biết muốn cười. Đúng như câu nói: Tình yêu thật sự sẽ khiến con người ta hoàn toàn trở thành những kẻ ngốc nghếch và điên khùng.

Niên Bách Ngạn dựa lên giường, thấy cô hết khóc lại cười, bỗng thấy luống cuống. Anh gượng đau, điều chỉnh lại tư thế của mình. Tố Diệp thấy vậy vội đứng lên đỡ anh. Anh bèn kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, ôm cô vào lòng, tránh không đụng đến vết thương, khẽ cười: “Chẳng phải anh không sao rồi sao?”

“Vậy anh có biết mình đã hôn mê mấy ngày rồi không?” Cô nép mình trong lòng anh, nét mặt hờn giận. Anh mặc quần áo của bệnh viện, mùi thuốc khử trùng hòa với mùi gỗ mộc, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Cô bèn cố gắng áp sát vào người anh, hít hà mùi hương khiến lòng mình bình yên.

“Anh vừa nghe bác sỹ nói rồi.” Niên Bách Ngạn thích cảm giác cô như một con mèo yếu đuối bám vào người anh. Nó khiến anh thư thái. Anh cúi đầu, đặt lên tóc cô một nụ hôn: “Mấy ngày qua vất vả cho em rồi!”

Tố Diệp ôm eo anh, ngược mắt lên, môi bất ngờ chạm vào cằm anh, một sự áy náy ánh lên trong mắt cô. Niên Bách Ngạn thấy vậy bèn cười hỏi cô làm sao vậy. Cô chần chừ giây lát rồi thở dài: “Nếu em không tới Nam Phi, anh cũng không bị trúng đạn.” Cô chưa từng

nghĩ mình sẽ gặp một người đàn ông có thể đỡ đần cho mình. Tình yêu của anh, mãnh liệt tới nỗi cô không biết phải làm sao, không biết nên đáp lại anh thế nào mới đủ.

Anh chỉ cười: “Em sai rồi! Có em ở bên cạnh anh mới nhận ra những chuyển đi tới Nam Phi trước đây nhàm chán đến mức nào.”

“Anh đang ám chỉ em gây thêm phiền phức cho anh phải không?” Cô không nhìn được cười. Thấy anh có vẻ mệt, cô bèn nâng cao giường lên để anh dựa vào được thoải mái hơn.

Niên Bách Ngạn nghe ra cô cố tình trêu chọc để che giấu sự dằn vặt trong lòng mình: “Rõ ràng là em hiểu ý anh muốn nói.”

Có một dòng nước ấm áp ứa vào tận trái tim, rồi theo huyết mạch lan tới từng góc ngách trong cơ thể. Hai người đan tay vào nhau, cảm nhận những mạch máu nơi mu bàn tay và lòng bàn tay. Cô thở phào nhẹ nhõm: “Anh tỉnh lại thật tốt. Không có anh ở bên cạnh, em phát hiện mình chẳng làm được chuyện gì nên hồn.”

Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn cô, lòng bỗng cảm thấy mềm ra, lại vì những lời dựa dẫm này của cô mà tâm trạng sục sôi. Anh siết chặt tay cô, nụ cười bên môi càng trở nên yêu thương. Cô đã nói rằng cô cần anh không một chút giấu giếm. Sự thẳng thắn ấy khiến anh ấm lòng, đến lời nói cất lên cũng dịu dàng hẳn: “Anh đã hứa là sẽ không bỏ rơi em.”

Tố Diệp ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, nhìn mãi nhìn mãi khóe mắt lại hơi đỏ lên. Niên Bách Ngạn đưa tay chạm lên mặt cô: “Đồ ngốc, em đã làm rất tốt rồi.”

“Tin tưởng em vậy sao?” Sống mũi cô cay cay: “Thế nên anh mới giao một việc quan trọng như thế cho em? Anh thật sự không sợ em

làm hỏng việc sao?”

“Em sẽ làm được!”

Tố Diệp khịt mũi, cuối cùng cũng đè nén được cảm xúc trong lòng xuống, cố ý chọc cười: “Sự tin tưởng của anh cũng khiến em vừa mừng vừa lo đấy, lẽ nào anh không muốn biết em xử lý mọi việc thế nào rồi sao?”

Anh tỉnh dậy nhưng lại không hỏi ngay chuyện có liên quan tới mỏ kim cương và Xương Đồ. Anh như vậy càng khiến tình yêu của cô dành cho anh đậm sâu thêm.

Niên Bách Ngạn xoa đầu cô: “Với tính cách của em, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, sau khi anh tỉnh lại e là chẳng còn tâm trạng đâu để khóc.”

Tố Diệp bật cười, nghĩ lại cũng thấy đúng thật. Nhưng anh không hỏi cô cũng không thể không báo cáo, bèn thuật lại cho anh tất cả mọi chuyện liên quan tới mỏ kim cương, sau khi nói chuyện của Xương Đồ, cô bỗng thấy lo ngay ngáy, nhìn Niên Bách Ngạn hỏi: “Em thật sự không hiểu tại sao ông ta còn muốn đợi thêm một ngày nữa, mà hình như anh cũng dự tính trước được việc này?”

Cả quá trình, Niên Bách Ngạn lắng nghe chăm chú, không ngắt lời cũng không phát biểu bất kỳ ý kiến nào. Sau khi cô nêu ra nghi vấn ấy, anh ngẫm nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng nói: “Anh vẫn rất hiểu con người Xương Đồ. Ông ta có mục đích của mình thế nên anh không thể gạn ép, ra lệnh cho ông ta được.”

Tố Diệp nhú mày nghe Niên Bách Ngạn giải thích. Anh trả lời mà cũng như không trả lời. Một câu nói đơn giản thốt ra từ miệng anh sao nghe lại có vẻ sâu xa bí hiểm vậy. Một lúc sau cô hỏi: “Viên kim

cương trong tay Xương Đồ có giá trị đến vậy sao? Đến mức anh phải bỏ ra hai trăm triệu mua cái mỏ rồng ấy, chỉ để lấy viên kim cương hồng đổi lấy viên kim cương xanh ngọc? Viên kim cương hồng ấy chắc chắn cũng không tầm thường.”

“Diệp Diệp! Em phải luôn nhớ, giá trị của kim cương là bao nhiêu không phải bản thân nó quyết định, mà chính con người đứng đằng sau thao túng.” Niên Bách Ngạn khế cựa mình, rồi lại kéo cô vào lòng, lời nói chân thành sâu sắc: “Kim cương nói trắng ra chính là đá Cacbon hình thành, đá thì có giá trị bao nhiêu được? Chẳng qua là vì con người định giá cho nó mà thôi. Dù là màu hồng hay màu xanh ngọc thì trong mắt anh nó đều như nhau cả. Sở dĩ có sự so sánh là vì anh cảm thấy viên kim cương xanh ngọc trong tay Xương Đồ thích hợp với bộ sưu tập thêu của Tinh Thạch hơn mà thôi.”

Tổ Diệp nghe xong, há hốc miệng, ngây ngốc nhìn Niên Bách Ngạn. Một viên kim cương mấy trăm triệu mà anh lại thản nhiên nói nó chỉ là đá Cacbon tạo thành. Đúng là người no không hiểu nỗi khổ của kẻ đói. Cô mà có mấy viên... à không, chỉ cần một viên thôi cũng đủ phát tài rồi.

Nhìn cái vẻ ngơ ngẩn của cô, Niên Bách Ngạn không nhịn được cười, bất giác cúi xuống hôn lên môi cô, bổ sung: “Kim cương được chọn là vì em cần nó. Vì thế nó mới có giá trị. Chứ không phải nó thao túng ngược lại con người, hiểu chưa?”

Tổ Diệp gật đầu, nhưng ngay lập tức cố ý chau mày: “Em có phải học sinh tiểu học đâu, đừng có giảng đạo lý với em.”

“Nói chuyện với người ham tiền như em, anh bắt buộc phải lái nhai thêm mấy câu.”

Tổ Diệp bám lấy anh, chủ động tặng anh một nụ hôn. Hơi thở của hai

người quần quýt, giao hòa. Giọng nói mềm mại của cô phát ra từ khe hở giữa hai bờ môi áp sát: “Còn nói em như vậy nữa, em mặc kệ việc của anh đấy. Đừng quên, anh còn phải đợi em tới lấy viên kim cương của Xương Đồ nữa.”

“Không cần gấp.” Niên Bách Ngạn bất ngờ không bị “uy hiếp”, vòng tay ra sau eo cô, nói thêm: “Có một chuyện quan trọng hơn.”

Tố Diệp rời khỏi môi anh: “Chuyện gì vậy?”

Niên Bách Ngạn cười: “Giúp anh làm thủ tục xuất viện.”

“Anh muốn ra viện?” Tố Diệp có vẻ ngạc nhiên, ngay sau đó lắc đầu nguây nguẩy: “Không được, không được! Anh mới tỉnh lại, sao có thể ra viện ngay được.”

“Vừa rồi em cũng nghe bác sỹ nói rồi đấy, anh không sao!”

“Thế nào gọi là không sao? Không sao mà lại hôn mê lâu vậy sao? Anh không được xuất viện, em không đồng ý.” Tố Diệp từ chối không chút do dự.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn có phần khó xử: “Anh ra viện rồi vẫn có thể dưỡng thương mà.”

“Vậy cũng không được!”

“Nghe lời đi, giúp anh làm thủ tục xuất viện.” Niên Bách Ngạn khuyên nhủ, trong nụ cười còn có chút lấy lòng: “Yên tâm! Nếu có chuyện gì không ổn, anh sẽ gọi bác sỹ tới ngay.”

Tố Diệp cũng biết người như anh có đánh chết cũng không chịu ở lại bệnh viện quá lâu, lại thấy anh gần như đã van nài rồi, cô đành gạt

đầu: “Vậy sau khi ra viện, lúc nào thấy không khỏe phải lập tức nói với em. Anh không được gắng gượng, cũng không được làm quá sức.”

“Được!”

Tố Diệp nhìn lâu rồi mới thở dài, rời khỏi phòng đi làm thủ tục xuất viện.

Họ về tới nhà đã là hơn một giờ chiều, tài xế Will Smith tới bệnh viện đón. Trong xe còn có Bella. Dọc đường Bella không ngừng hỏi han ân cần khiến Tố Diệp ôm cả một bụng tức.

Sau khi dìu Niên Bách Ngạn vào phòng ngủ, Tố Diệp đi rót nước. Lúc quay lại đã nhìn thấy Bella đứng báo cáo công việc với Niên Bách Ngạn. Cảm giác bức dọc cả đường lập tức bộc phát. Cô rảo bước vào phòng, đặt mạnh cốc nước xuống đầu giường, nói như tát nước vào mặt: “Bella! Anh ấy cần phải nghỉ ngơi, cô vội đi đầu thai à? Báo cáo muộn một chút thì chết sao?”

Bella bị cô mắng té tát, đỏ bừng mặt, muốn phản bác nhưng lại ngại Niên Bách Ngạn có mặt ở đó, chỉ nhúu mày nói: “Là anh Niên muốn nghe chuyện của công ty.”

Tố Diệp vừa nghe xong liền quay phắt sang Niên Bách Ngạn, nét mặt không vui: “Niên Bách Ngạn! Anh đã hứa với em thế nào? Có phải lại muốn em trả anh về bệnh viện không?” Người đàn ông này, không giữ lời hứa thì đừng trách cô nổi nóng trước mặt trợ lý của anh!

Quyển 4 - Chương 210: Câu chuyện cười mờ ám

Niên Bách Ngạn không biết nên làm sao.

Bella thấy vậy cuối cùng cũng phản kích: “Sao cô lại ăn nói với anh Niên bằng thái độ đó?”

“Anh ấy là người đàn ông của tôi, cô không có quyền phán xét thái độ của tôi!” Thử tiếng Anh lưu loát của Tố Diệp cũng như kẹp thêm một lưỡi dao sắc nhọn, dường như chỉ muốn lẳng trì xử tử Bella ngay lập tức, xẻo từng miếng thịt của cô ta xuống. Hai mắt cô như bốc lửa, đáng vẻ như chỉ muốn ăn thịt người.

Bella bị cô làm cho nghẹn lời, chỉ biết tức giận phồng mang trợn má, câu sau không biết nên tiếp lời thế nào. Còn Niên Bách Ngạn đã nhận ra Tố Diệp lo lắng thật sự, bèn nói với Bella: “Cô về trước đi!”

Bella tức giận lườm Tố Diệp một cái, quay người rời đi.

Sau khi cô ta đi rồi, Tố Diệp bèn đá mạnh vào cánh cửa, hét lên trong âm ức: “Niên Bách Ngạn! Sau này mà anh còn dám thuê cái loại trợ lý lẳng lơ phong tình như cô ta, em nhất định sẽ hoạn anh!”

Niên Bách Ngạn hơi ngẩn người rồi ngay lập tức phì cười, nhưng không nói gì, chỉ đứng dậy.

“Anh lại định đi đâu đấy?” Tố Diệp bất mãn khẽ gọi lên sau lưng anh, hàng lông mày nhíu chặt.

“Đi vệ sinh!”

Thấy Niên Bách Ngạn đi vào nhà tắm, Tố Diệp mới yên tâm, nhưng vài giây suy nghĩ cô lại nở một nụ cười quỷ quyệt, nhanh chóng rảo bước theo sau, mở hé hé cửa ra, ngó đầu vào. Niên Bách Ngạn vừa kéo khóa quần xuống, nghe thấy động tĩnh bèn quay đầu lại, nhìn thấy cô ở phía sau bèn cười với vẻ khó xử: “Anh đi vệ sinh thật mà!”

“Ồ...”

Niên Bách Ngạn cứ tưởng cô sẽ đi ra bèn quay người lại. Tố Diệp nhìn cái dáng cao cao của anh, nhất thời nảy sinh một ý nghĩ xấu xa. Cô rón ra rón rén bước tới, ôm chặt lấy anh từ phía sau. Niên Bách Ngạn đang chuẩn bị “hành sự” giật nảy mình, lập tức dừng lại, ngoái lại phía sau. Tố Diệp cười rất vô tư: “Anh chuẩn bị đi tiểu tiện à? Cứ tự nhiên!”

Niên Bách Ngạn vô cùng xấu hổ: “Mau ra ngoài!” Cô cứ đứng nhìn anh như thế, giải quyết thế nào được?

Ai ngờ câu này càng khiến Tố Diệp cười sáng khoái hơn: “Tại sao em phải ra ngoài? Anh còn sợ em nhìn anh sao? Đừng có giả vờ, bình thường ở trên giường anh hành hạ em thế nào?” Dứt lời, cô thẳng thừng giơ tay nắm lấy “sinh mạng” của anh đang lồ lộ bên ngoài, cố ý trêu chọc: “Vớ lại, hai ngày nay anh hôn mê em hầu hạ anh tận nơi, còn có cái gì phải ngại chứ?”

“Diệp Diệp!” Bị lòng bàn tay mềm mại của cô chạm vào, bụng anh co rụt lại, nhu cầu càng thêm mãnh liệt, anh kéo tay cô ra: “Đừng đùa nữa! Nghe lời!”

“Ai đùa cợt với anh? Chẳng phải lần trước em đi vào nhà tắm anh cũng sống chết không chịu ra sao?” Đó là sau một cuộc hoan ái, cô

kéo lê thân xác vào trong nhà tắm. Ai ngờ anh cũng đi theo phía sau, cô gần như van nài anh cũng không đi ra, hại cô cuối cùng đành phải xử lý trước mặt anh. Mỗi lần nhớ lại là cô lại không biết giấu mặt đi đâu, thế nên lần này phải rửa “nỗi nhục” của lần trước.

Niên Bách Ngạn sắp không chịu nổi nữa, lần này tới lượt anh cầu xin: “Được rồi, được rồi! Là anh sai, ra ngoài đi, được không?”

“Em tò mò đàn ông các anh làm việc đó kiểu gì không được à?” Cô vẫn không buông tha.

“Diệp Diệp!” Anh đúng là không còn lời nào để nói.

“Thôi được rồi! Lần này tha cho anh, em đi chuẩn bị nước tắm.” Tố Diệp vẫn giữ lại cho anh một chút tôn nghiêm của đàn ông, sau khi chớp thời cơ véo cho “cậu em trai” của anh một cái, cô huýt sáo, vui vẻ vào bên trong浴室 nước tắm.

Niên Bách Ngạn nghe tiếng cô nhảy nhót tung tăng, lắc đầu thở dài, sao anh lại thích một người con gái háo sắc đến mức này?

Sự thật chứng minh, đàn ông rất thích được phụ nữ tắm cho mình. Giống như Niên Bách Ngạn và Tố Diệp lúc này vậy. Vì vết thương trên người anh, nên Tố Diệp phải đảm trách công việc tắm rửa này. Nét mặt cô ai oán, còn anh rất sung sướng.

“Niên Bách Ngạn! Anh chưa tỉnh, em đã phải hết lòng chăm sóc. Anh tỉnh rồi, em vẫn phải phục vụ chu đáo, anh phải đền bù cho em mới được.” Trước bồn tắm, Tố Diệp nhẹ nhàng lau người cho anh, cẩn thận né tránh vết thương của anh, nhưng cái miệng thì không chịu tha cho ai bao giờ.

Một tay Niên Bách Ngạn gác lên bồn tắm, sau khi nghe xong mấy lời

đó, bàn tay kia bắt đầu không an phận, phủ lên eo cô: “Em muốn đền bù thế nào? Cả cơ thể và tinh thần anh đều có thể thỏa mãn em.”

Nhận ra suy nghĩ đen tối của anh, nhưng Tố Diệp cũng không vội ngộ ngộ, để mặc cho tay anh làm trò xằng bậy, uể oải nói: “Yên tâm! Cả hai thứ em đều không để bản thân phải chịu thiệt.”

“Vậy sao?” Niên Bách Ngạn mím môi cười, khế thu chặt cánh tay lại: “Thế chúng ta bắt đầu từ cơ thể trước nhé.”

“Anh gấp cái gì!” Tố Diệp chống một tay lên ngực anh, tay kia chậm chậm hất nước lên: “Anh có biết mấy hôm nay anh hôn mê bất tỉnh, để đánh thức anh dậy ngày nào em cũng kể chuyện cười cho anh không?”

Niên Bách Ngạn rất thông minh, anh biết cô không vô duyên vô cớ nói mấy lời ấy, bèn ngừng động tác lại, hứng thú nhìn cô, hỏi theo ý của cô: “Kể chuyện gì cho anh nghe vậy?”

“Nhiều lắm! Anh không nghe được cái nào sao?”

“Anh hôn mê mà, sao mà nghe được! Bây giờ có thể kể một chuyện cho anh nghe.”

Tố Diệp nở nụ cười gian trá: “Được! Để xem EQ của anh có cao không.”

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô kể.

Cô bèn bắt đầu: “Thủ trưởng sáng sớm tỉnh dậy bỗng phát hiện trên “em bé” có một vòng tròn đỏ, sợ mình mắc phải bệnh gì, vội vàng tới bệnh viện hỏi bác sỹ chuyên khoa cho nam giới. Ai dè bác sỹ cũng không tìm ra nguyên nhân, bèn đề nghị thủ trưởng sang khoa truyền

nhằm khám thử xem. Bỗng cô y tá trẻ lên tiếng: Đừng sốt ruột, để tôi kiểm tra xem. Nói rồi bèn lấy bông tẩm rượu cồn lau sạch một vòng xung quanh “em bé”. Sau khi lau xong, cô ta nhìn và bảo thủ trưởng: Không sao đâu thủ trưởng, đó là son môi, loại chống nước. Vị bác sỹ nam nghe xong toát mồ hôi, thở dài: Xem ra mình phải học tập toàn diện hơn mới được, chuyên môn không đủ sẽ bị đào thải.” Kể xong câu chuyện Tố Diệp đã ôm bụng cười nghiêng ngả trước.

Niên Bách Ngạn thì không cười chỉ nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ. Tố Diệp cười xong bèn hỏi: “Anh thấy không buồn cười à?”

Niên Bách Ngạn á khẩu, mãi mới nói: “Lúc anh hôn mê em toàn kể mấy loại truyện cười này cho anh nghe đấy à?”

“Kể loại truyện này không được sao? Anh có phải mấy cậu thiếu niên trong sáng nữa đâu.” Tố Diệp bạo dạn nhìn một phần cơ thể được ngâm trong nước đang chộn rộn của anh: “Anh giả vờ trong sáng, người anh em của anh thì chưa chắc.”

“Cậu ấy thẳng thắn hơn anh một chút.” Niên Bách Ngạn bật cười.

Tố Diệp sát lại gần anh: “Vậy anh nói đi, người anh em của anh đã từng bị dính son môi chưa?”

Khi cô lại gần anh, tỏa ra một mùi hương nức mũi, Niên Bách Ngạn chỉ cảm thấy lồng ngực ngứa ngáy, có một sự xúc động quen thuộc đang thức tỉnh. Anh gờ tay véo má cô, ngửi khí mờ ám: “Em có hiểu ý nghĩa của câu chuyện cười đó không?”

“Sao em lại không hiểu?” Tố Diệp nhìn thẳng vào mắt anh.

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Hình như anh vẫn chưa dành thời gian dạy em.” Sự nóng bỏng nhiệt tình của Tố Diệp anh đã từng

được lĩnh giáo, nhưng trên giường có quay cuồng thế nào cô cuối cùng vẫn là người bị chinh phục, tất cả các kỹ thuật giường chiếu đều do một tay anh hướng dẫn. Anh thích nhìn biểu cảm từ mơ hồ ngốc nghếch trở nên thành thực, nhiệt huyết của cô.

Câu trả lời của Tố Diệp rất thẳng thắn, mạnh dạn: “Anh đừng quên, trước đây em đã từng xem n đĩa phim, bên trong cảnh tình tứ nào mà chẳng có?”

“Lợi hại quá nhỉ!”

“Đừng có đánh lạc hướng. Câu hỏi vừa nãy của em anh còn chưa trả lời, thành thật khai báo mau!” Cô thay đổi nét mặt, giận dữ trách mắng.

“Diệp Diệp!” Anh chỉ thờ dài, không trả lời ngay.

Tố Diệp chỉ cần nhìn thái độ đó là hiểu ngay ra vấn đề, gờ tay nhéo mạnh ngực anh một cái. Anh liên tiếp kêu đau, cô hần học nói: “Niên Bách Ngạn! Đó chẳng qua chỉ là một cô tình nhân làm ấm giường thôi, hai người có cần phải tình cảm thế không hả?”

Nhìn vẻ mặt giận dữ của cô, Niên Bách Ngạn cũng sầu não. Anh nghĩ một số chuyện hóa ra cứ nói dối vui vẻ lại hơn, bèn kéo cô lại gần dỗ dành: “Chuyện này cho dù anh có nói là không có, em cũng không tin mà.”

“Anh đúng là bản!” Tố Diệp đấm mạnh vào người anh.

“Có bản cũng đã chạm vào em, sạch lại từ lâu rồi.” Niên Bách Ngạn để mặc cô đánh mình, vẫn kiên nhẫn an ủi.

Tố Diệp đương nhiên không nỡ ra tay quá mạnh, dù sao anh cũng

đang bị thương. Cô ngẩng đầu phẫn nộ nhìn anh, nghiến răng nói: “Không công bằng! Em cũng phải thoa son rồi dính lên người đàn ông khác!” Nói rồi cô quay người định đi.

“Em dám!” Nét mặt Niên Bách Ngạn bỗng trở nên nghiêm túc, mặc kệ đau đớn giữ tay cô lại, giọng nói cũng trở nên lạnh hơn.

“Anh sai trước còn dám hét lên với em?” Tố Diệp không chịu yếu thế, trợn tròn hai mắt lườm lại.

Niên Bách Ngạn nhất thời không nói được gì. Vừa rồi chẳng qua cũng chỉ là một giây phút thiếu kìm chế, thấy sắc mặt tái mét và giọng nói ảm ức của Tố Diệp, anh cũng không nỡ. Nói rồi, anh khẽ buông tay cô ra, vòng một vòng khóa cô vào lòng, thanh âm cũng dịu dàng hơn: “Ngốc ạ! Dù có giận anh cũng phải tìm chuyện gì có lợi cho em một chút chứ. Chuyện đó suy cho cùng người chịu thiệt vẫn là phụ nữ.”

Anh không phải là một người đàn ông quen xin lỗi phụ nữ, điểm này Tố Diệp biết rõ. Mà sự tức giận của cô vốn dĩ cũng chỉ vì ghen tức đố kỵ, đố kỵ với người tình nhân trước kia của anh. Vì cô chỉ cần nghĩ tới chuyện người đàn ông của mình đã từng mây mưa với một người phụ nữ khác là lại thấy hoảng. Nhưng dẫu sao anh cũng là một người kiêu ngạo, có thể hạ mình nhỏ nhẹ với cô, dung túng cô hết lần này tới lần khác cũng chẳng dễ dàng gì. Cô bĩu môi, để mặc cho anh ôm mình: “Ai bảo anh đó là chuyện phụ nữ chịu thiệt? Có người chưa biết chừng còn thích ấy chứ.”

“Cả em cũng thế hả?” Thấy cô tuy ăn nói vẫn còn ngang ngạnh nhưng thái độ đã thoải mái hơn, tình cảm trong lòng Niên Bách Ngạn lại dâng lên. Nếu cô là một người phụ nữ chỉ biết lấy cớ ghen tuông, vô lý vô cớ, có lẽ tình yêu của anh dành cho cô hôm nay cũng không sâu đậm đến thế. Anh thích tính tình của cô, bất luận là ghen tức hay

giận dữ đều biết điểm dừng, vẫn có thể khiến anh không biết dỗ dành ra sao, nhưng lại không khiến anh cảm thấy mệt mỏi và chán ghét. Cô thông minh, chín chắn, bình tĩnh, biết tiến biết lùi, đó mới là chính là lý do khiến anh say đắm cô thế này.

Tổ Diệp nhìn anh, nhìn mãi nhìn mãi ánh mắt dần thay đổi, cố tình nói: “Đương nhiên rồi! Đây cũng là một cách để phụ nữ chinh phục đàn ông.” Nói rồi, cô khẽ chạm tay lên vòm ngực anh, gạt đi những giọt nước còn đọng lại trên từng múi cơ bắp, nở nụ cười đầy mê hoặc: “Nhìn thấy đàn ông dưới sự khiêu khích của mình dần trở nên điên cuồng, thiếu kiên nhẫn, khoảnh khắc ấy, người phụ nữ mới thật sự trở thành nữ vương. Thế nên mới nói, việc đó không phải người phụ nữ đang lấy lòng, mà đang chinh phục.”

Chỉ ngồi nghe mấy lời này của cô, bụng Niên Bách Ngạn đã thấy tê dại, lồng ngực nhấp nhô lên xuống. Ngón tay anh quyến luyến chạm vào môi cô, thưởng thức đầu lưỡi mềm mại trơn trượt, giọng nói trở nên thiếu nghiêm túc: “Vậy nữ vương điện hạ, bây giờ có hứng thú để môi son của em dính lên người anh em của anh không?”

Quyển 4 - Chương 211: Hành động tự sát không thể giải thích

Tố Diệp khẽ cắn ngón tay Niên Bách Ngạn, cảm giác nhói lên khiến anh phải buông ra. Cô liền bật cười, nụ cười ấy làm sáng lên hai con ngươi đen láy, rực rỡ như màn pháo bông bất chợt bùng sáng giữa bầu trời. Ngón tay cô từ từ trượt xuống, đi qua da thịt rắn chắc của người đàn ông, phủ lên đường nhân ngư gợi cảm, mê hoặc, cuối cùng bạo dạn phủ lên ngọn nguồn sức mạnh.

Cậu anh em của anh đã tỉnh dậy từ lâu, còn thẳng thắn hơn cả khao khát bùng lên trong đáy mắt anh, đứng trong tư thế hiên ngang thẳng người. Bàn tay cô với cậu ta rõ ràng chỉ như một đứa trẻ con. Nhưng Tố Diệp vẫn thừ nắm giữ, sự mềm mại kích thích Niên Bách Ngạn co rụt bụng lại. Cô nhìn nó qua làn nước, rồi lại ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn, khóe mắt thôn dài như quả hạnh nhân, đầy quyến rũ, phong tình, ngay cả giọng nói của cô cũng vậy: “Anh yêu! Em chỉ lo anh không có phúc để hưởng.”

“Thử xem!” Từ góc độ của Niên Bách Ngạn, vừa hay có thể thu trọn toàn bộ biểu cảm của cô, nhất là sự động chạm nhẹ nhàng của cô đúng là hấp dẫn chết người, đến nỗi cổ họng anh khản đặc, thanh âm phát ra cũng tựa như những viên đá lăn trên giấy ráp.

Anh bắt đầu nóng lòng muốn cảm nhận nhiều hơn sự cọ sát dịu dàng của cô.

Tố Diệp hơi dướn người lên, khẽ vén tóc ra sau dưới cái nhìn như

thieu đốt của anh. Khi cô áp sát người anh một lần nữa, lại có mấy lọn tóc rơi xuống, cọ nhẹ lên ngực anh, trông càng thêm quyến rũ. Anh không kìm chế được, giơ tay vòng ra sau gáy, hơi dùng lực, biểu thị cô làm tiếp.

Cô mỉm cười, không đẩy tay anh ra mà nhân cơ hội đó ngoan ngoãn cúi xuống. Bờ môi hồng hé mở, kề sát da thịt anh, nhiệt tình mút từng giọt nước, chậm rãi từ trên xuống. Bụng Niên Bách Ngạn càng lúc càng căng chặt, cơ bắp cũng cương cứng lên như tấm thép. Anh tựa vào bồn tắm, nhìn đầu người ta dần dần đi xuống. Nơi nào bờ môi ấy lướt qua, nơi ấy lại nóng hừng hực.

Môi cô sát lại gần người anh em của anh. Ở khoảng cách này cô có thể cảm nhận sự cấp bách, không thể chờ đợi thêm của nó. Dưới con mắt của cô nó càng thêm háo hức. Cô ngẩng đầu, nhìn gương mặt Niên Bách Ngạn bằng ánh mắt mê hoặc. Anh cũng không hề rời mắt khỏi cô, đôi mắt thâm tình sâu hun hút, cổ vũ cô tiếp tục. Tố Diệp thừa nhận mình đã bị khuấy phục dưới ánh mắt ấy. Cô kìm lòng không đặt, nồng nhiệt cúi đầu...

Một giây sau Niên Bách Ngạn bèn phát ra một tiếng thở dài thoải mái, đưa tay vuốt nhẹ lên gáy cô. Ngón tay anh xuyên qua mái tóc, nhiệt tình hưởng thụ cảm giác nóng bỏng đến nghẹt thở mà cô mang lại.

Những động tác trực trắc vụng về đối với Niên Bách Ngạn lại trở thành một sự cuốn hút chí mạng. Người con gái tinh quái này đã khiến anh say mê sâu sắc.

Nhiệt độ trong phòng tắm dần được đẩy cao, hơi nước vẫn vút trong không gian như tấm màn mỏng không thể cắt đứt, tầng tầng lớp lớp quấn quanh hai con người, như mơ như thực.

Đây có lẽ đã là hành động nồng cuồng nhất của Tố Diệp rồi. Sự nồng nhiệt của cô bù đắp cho sự xa lạ. Những ngón tay anh chạm lên da đầu, cô có thể cảm nhận được nó cũng bỏng rẫy như chính cậu bạn này vậy.

Dần dần, nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể dường như cũng bị dòng nước ấm bào mòn, khiến cả người cô bất giác co lại.

Hơi thở của người đàn ông xâm chiếm mỗi góc ngách trong khoang miệng, thậm chí cô còn nghe được cả tiếng thở vang lên trên đỉnh đầu. Mùi gỗ mộc nhàn nhạt quen thuộc giờ đã hòa cùng mùi hương tình ái, khiến hai gò má cô đỏ bừng.

Cơn mưa tình yêu như trút xuống đôi mắt Niên Bách Ngạn, anh cũng bắt đầu không muốn làm người bị động, bất giác muốn uốn thẳng lưng lên, ngón tay không ngừng trêu chọc mái tóc cô, hất toàn bộ mớ tóc rối sang một bên.

Cô bỗng buông anh ra, tươi cười ngòai thẳng người dậy.

Tố Diệp cuộn tóc lên, môi cô cũng hơi đỏ.

Dáng vẻ lộn xộn của người con gái càng kích thích anh. Niên Bách Ngạn nắm chặt tay cô, ra lệnh: “Ngồi lên đi!”

Tố Diệp không né tránh, nhìn chằm chằm cậu nhóc đã ngẩng cao đầu, cố ý giơ tay chọc ghẹo, rồi uể oải đáp: “Em không hề nói là sẽ phục vụ anh thêm bước nữa đâu nhé!”

“Những người con hiểu chuyện lúc này sẽ ngồi lên.” Niên Bách Ngạn gần như là dụ dỗ.

Ai ngờ Tố Diệp phản ứng rất nhanh, từ tốn bình thản tiếp lời: “Những

người phụ nữ hiểu chuyện cũng sẽ biết bảo vệ “tình” lực cho người đàn ông khi đang bị thương.”

Niên Bách Ngạn nhìn ra nụ cười xấu xa bên khóe môi cô, nghiêng rằng: “Đồ tiểu yêu tinh này!”

“Tiểu yêu tinh vẫn nên dìu anh về phòng nghỉ là hơn, không em sợ cái gương mặt anh tuần này sẽ thành cái bánh su kem mất.” Tố Diệp cười hì hì.

Thế mà Niên Bách Ngạn lại dùng sức mạnh, giọng nói trở thành uy hiếp: “Mau ngoan ngoãn ngồi lên cho anh! Nếu không anh cưỡng chế đấy!”

“Anh đừng có mà gấp gáp nhất thời. Kích thích quá là sẽ động tới vết thương. Sau này lại phải quay về bệnh viện tĩnh dưỡng, thì đúng là lợi bất cập hại rồi.” Tố Diệp càng cười thoải mái hơn.

Tâm trạng nhiệt tình như lửa của Niên Bách Ngạn sao có thể vì mấy câu nói của cô mà thuyên giảm? Anh giơ tay tóm lấy cô, Tố Diệp như một con gà con bị anh kéo vào lòng. Cô cười đùa đẩy anh ra, nhưng lại sợ chạm vào vết thương mà phải nhẹ nhàng. Đang lúc hai người thân mật, chuông điện thoại đột ngột vang lên.

“Đừng đùa nữa, điện thoại kìa!” Tố Diệp vội vàng lên tiếng.

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn bất chấp cúi đầu xuống, chẳng thèm quan tâm. Tố Diệp nhanh chóng chặn động tác của anh lại, cười không ngớt: “Mau nhận điện thoại đi! Đừng làm lỡ dở việc chính.”

Chuông điện thoại vang lên hết lần này tới lần khác, như cố tình chống đối Niên Bách Ngạn. Anh đành phải buông Tố Diệp ra, giơ tay với lấy tai nghe.

Tố Diệp nhân cơ hội ấy, chỉnh trang lại bộ dạng quần áo xộc xệch của mình. Đang chải lại tóc cô quay qua nhìn Niên Bách Ngạn, bỗng phát hiện nét mặt anh thay đổi, ánh mắt trở nên nghiêm nghị, hàng lông mày cũng nhíu chặt lại.

Anh vẫn đang nghe điện thoại, cả quá trình không nói câu nào, cuối cùng mới khẽ đáp: “Được rồi, tôi biết rồi!” Dứt lời bèn cúp máy.

Tố Diệp nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, khẽ bước lên trước, nhìn Niên Bách Ngạn: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Niên Bách Ngạn im lặng một lúc mới nói: “Aston chết rồi.”

“Hả?”

“Nhảy lầu tự sát.” Nói xong, Niên Bách Ngạn đứng dậy khỏi bồn tắm. Tố Diệp vội vàng đưa khăn tắm cho anh. Anh đón lấy, quấn quanh eo, nhanh chóng đi ra ngoài.

Tố Diệp cũng đi theo.

Tivi trong phòng ngủ đã được anh bật lên. Quả không ngoài dự đoán, trong tivi đã rầm rộ các tin tức về việc ông trùm kim cương, Aston, tự sát. Ông ta nhảy từ tầng thượng tòa nhà đấu thầu xuống đất vào mười hai giờ mười phút trưa nay. Lúc đó không có ai đi qua, khi có người phát hiện báo cảnh sát thì ông ta đã tử vong.

“Sao lại nhảy lầu tự sát chứ?” Tố Diệp đỡ Niên Bách Ngạn nằm lên giường, đắp chăn cho anh rồi tò mò hỏi. Khung cảnh trong tivi bỗng khiến cô thấy bất an.

Niên Bách Ngạn thở dài: “Bây giờ chắc em cũng rõ sự tàn nhẫn của

ngành nghề này. Mỗi một lần đấu thầu là một lần đánh cược. Không ai có thể chắc chắn mở kim cương mà mình bỏ hết tiền của vào có giá trị bao nhiêu. Những người dốc hết vào một mỏ rỗng như Aston nhiều vô số kể, cuối cùng trắng tay, tự sát cũng trở thành chuyện mọi người quá quen thuộc.”

“Nhưng mỏ rỗng đó chúng ta đã mua lại rồi.” Tố Diệp nhấn mạnh.

Niên Bách Ngạn như đang suy nghĩ chuyện gì, nói một câu rất sâu xa: “Có lẽ... lần này Aston thật sự đã tổn thất nghiêm trọng.”

Tố Diệp nhíu mày hồi lâu, một lúc sau lắc đầu: “Em cứ cảm thấy việc Aston tự sát rất ly kỳ. Hôm qua lúc em gặp ông ta, trông ông ta không giống người sắp có ý định tự vẫn.”

Niên Bách Ngạn im lặng, không phát biểu ý kiến.

“Bách Ngạn! Anh không cảm thấy trong chuyện này có gì kỳ lạ sao?” Tố Diệp dè dặt hỏi: “Thử nghĩ mà xem. Nếu một người đã sớm có ý định tự sát, thì ông ta vốn chẳng quan tâm mỏ kim cương có được chuyển nhượng hay không, càng chẳng bảo vệ viên kim cương màu hồng đó kỹ càng đến thế.”

Niên Bách Ngạn vẫn lặng im.

Tố Diệp mím môi, hít sâu một hơi khẽ nói: “Có lẽ, ông ta hoàn toàn không tự sát, mà bị... sát hại!”

“Em nghĩ nhiều rồi.” Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng lên tiếng, giọng nói bình thản nhẹ nhàng: “Cảnh sát đã nhập cuộc, ông ta tự sát hay bị sát hại không phải là chuyện chúng ta cần quan tâm.”

Tố Diệp cũng hiểu điều này nhưng cô vẫn cảm thấy có gì khó nghĩ.

Dù sao cũng là một người đang sống sờ sờ. Hôm qua cô còn gặp ông ta. Tuy là ông ta chẳng có thiện ý, nhưng cũng không có ý định lấy mạng cô. Bỗng dưng mất mạng như vậy ít nhiều cũng có chút khó chịu.

“Tới tìm Xương Đồ đi!” Niên Bách Ngạn bất ngờ nói câu này.

Tố Diệp sửng sốt.

“Thời gian hẹn với Xương Đồ đã tới rồi, đi lấy viên kim cương đó về giúp anh.”

Tố Diệp do dự: “Lỡ như ông ta kiên quyết không đưa thì sao?”

Niên Bách Ngạn khẽ lắc đầu, giọng vô cùng khẳng định: “Không! Bây giờ em tới tìm ông ta, ông ta chắc chắn sẽ giao viên kim cương thô cho em.”

Tố Diệp một lần ngۆ ngàng, không hiểu sự tự tin này của Niên Bách Ngạn ở đâu ra. Nhưng rõ ràng anh không muốn giải thích quá nhiều, chỉ khẽ vỗ vào tay cô và nói: “Đi đi!”

Quyển 4 - Chương 212: Ân oán đúng sai

Bắc Kinh, nhà họ Diệp.

Khi Nguyễn Tuyết Mạn tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao, mở mắt ra đã nhìn thấy người đứng chật cả một phòng, bao gồm cả Diệp Hạc Phong rất ít khi hỏi han quan tâm tới bà ta. Diệp Ngọc và Diệp Uyên ngồi bên cạnh giường. Thấy bà ta tỉnh lại, Diệp Ngọc mừng rỡ nói: “Mẹ! Mẹ tỉnh rồi!”

Diệp Uyên bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nguyễn Tuyết Mạn đưa mắt nhìn xung quanh, mới phát hiện mình đang nằm trong phòng ngủ, miệng lẩm bẩm: “Mẹ sao vậy?”

“Bà ngất xỉu trong vườn hoa, người làm phát hiện ra rồi đưa bà về đây.” Diệp Hạc Phong lên tiếng, giọng nói đầy quyền uy: “Đang yên đang lành sao lại ngất xỉu trong đó?”

Diệp Hạc Phong không hỏi tới chuyện này thì thôi, vừa hỏi đã khiến Nguyễn Tuyết Mạn nhớ lại tất cả những gì trải qua trước khi ngất. Bà ta bỗng che miệng thét lên, nhất thời làm Diệp Ngọc và Diệp Uyên hoảng loạn. Diệp Hạc Phong chau mày, tiếng hét lạnh lạnh của bà ta khiến ông bồn chồn bất an, ông khế quát lên: “Hét cái gì mà hét! Có chuyện thì mau nói đi!”

Nguyễn Tuyết Mạn vẫn la om tỏi.

Diệp Uyên mặc dù bất mãn vì thái độ của bố với mẹ nhưng cũng

đành chịu. Anh kéo cánh tay đang ôm chặt đầu của Nguyễn Tuyết Mạn, nhẹ nhàng hỏi: “Mẹ! Rốt cuộc mẹ bị làm sao vậy? Chỗ nào không khỏe sao?”

Kéo tay ra như vậy mới phát hiện tay mẹ anh đang không ngừng run rẩy, đầu ngón tay giá lạnh. Diệp Uyên chột hoảng hốt. Diệp Ngọc cũng nhận ra có chuyện bất thường, bèn bước tới nắm chặt Nguyễn Tuyết Mạn, nét mặt lo lắng.

Nguyễn Tuyết Mạn ngẩng đầu, hai mắt đầy hoảng hốt, bám chặt lấy Diệp Ngọc, rồi lại quay sang nắm lấy tay Diệp Uyên, giọng run run: “Mẹ... Mẹ gặp ma trong vườn hoa... Trong nhà này có ma, có ma...”

Diệp Ngọc ngẩn người: “Mẹ! Mẹ nói gì vậy?”

“Ma! Mẹ nhìn thấy ma rồi!” Nguyễn Tuyết Mạn kinh hồn khiếp vía, cũng chẳng màng tới hình tượng đầu bù tóc rối của bản thân lúc này, nhìn về phía Diệp Hạc Phong: “Ông à! Nhà chúng ta có ma! Cô ta... Cô ta mặc váy đỏ, tóc rất dài...”

Diệp Hạc Phong nhíu mày: “Đừng có ăn nói hàm hồ!”

“Những gì tôi nói đều là sự thật!” Nguyễn Tuyết Mạn gần như điên cuồng gào lên: “Cô ta không có mặt, khi quay người về phía tôi, tôi vẫn chỉ nhìn thấy gáy cô ta...”

“Mẹ...” Diệp Uyên đau lòng an ủi: “Chắc mẹ nhìn nhầm thôi, nhà chúng ta sao lại có ma được.”

“Có ma... Có ma...”

Diệp Hạc Phong hoàn toàn không còn kiên nhẫn, đứng dậy: “Gọi bác sỹ tư tới!” Dứt lời ông bèn đi ra khỏi phòng.

Nguyễn Tuyết Mạn vẫn còn lảo đảo trong kinh hãi.

Diệp Ngọc và Diệp Uyên chỉ còn biết nhìn nhau rồi thở dài.

Nguyễn Tuyết Cầm đứng xem trò vui một lúc ở bên cạnh không lên tiếng, cũng quay người bỏ đi. Diệp Hạc Thành thấy vậy vội vã đi theo sau. Sau khi ra khỏi phòng, ông ta huých vào tay vợ, ngó vào bên trong rồi nhỏ giọng hỏi: “Bà tin lời em gái bà chứ?”

“Tin rằng trên đời này có ma sao?” Nguyễn Tuyết Cầm nghe xong cười khẩy, nhìn về phía phòng ngủ: “Có một câu nói hay lắm: Đi đêm lắm có ngày gặp ma. Tôi thấy chị ta làm quá nhiều chuyện trái với lương tâm rồi, chột dạ tự mình hù mình mà thôi, đúng là báo ứng!”

Diệp Hạc Thành nhìn sắc mặt lạnh như băng của vợ, thở dài ngao ngán: “Nói gì đó cũng là chị gái bà.”

Nguyễn Tuyết Cầm nhìn thẳng về phía chồng, ánh mắt kỳ lạ: “Ông thấy chị ta đáng thương sao?”

“Nói linh tinh cái gì vậy!” Diệp Hạc Thành cau mày, chấp tay sau lưng, bỏ đi.

Nguyễn Tuyết Cầm hừ một tiếng, cũng không nói gì nữa mà quay trở về phòng.

Cape Town, Nam Phi.

Tổ Diệp một lần nữa vội vàng tới cửa hàng kim cương của Xương Đồ, trong lòng cảm thấy rất bồn chồn. Cô không biết Xương Đồ liệu có hợp tác như Niên Bách Ngạn đã nói không, bèn tính toán trước, lỡ như ông ta không chịu hợp tác thì làm thế nào. Ai ngờ lần này

Xương Đồ chủ động mở cửa cho cô. Sau khi dẫn cô vào phòng, ông ta tỏ ý mời cô ngồi xuống, điềm đạm nói: “Tôi còn tưởng cô sẽ tới tìm tôi sớm hơn.”

Tố Diệp vừa ngồi, nghe ông ta nói xong câu này hơi ngẩn ra.

Hiếm khi thấy Xương Đồ nở nụ cười. Mặc dù kể cả lúc cười, nếp nhăn khắp gương mặt vẫn khiến ông ta trông như một quả hạch đào bị phơi khô, nhưng ít nhất từ nụ cười ấy có thể nhận ra ông ta chưa bao giờ thoải mái đến thế, điều này thực sự khiến Tố Diệp vô cùng ngạc nhiên. Xương Đồ lại có lòng tốt bổ sung thêm: “Tôi đã ở trong cửa hàng đợi cô gần một tiếng đồng hồ rồi.”

“Nói vậy là ông đồng ý trao đổi kim cương?” Tuy rằng không hiểu tại sao thái độ của ông ta lại biến chuyển nhanh đến vậy nhưng cô cũng không tiện hỏi thêm điều gì trong lúc này. Đổi được kim cương mới là việc quan trọng nhất, lấy được kim cương rồi từ từ hỏi thăm cũng chưa muộn.

“Viên kim cương đó đối với tôi mà nói chẳng phải thứ gì quan trọng.” Nói rồi, Xương Đồ đi tới bên két bảo hiểm. Lúc này Tố Diệp mới nhận ra trên két bảo hiểm đã đặt một chiếc hộp. Nếu cô đoán không nhầm thì trong đó có lẽ đựng viên kim cương sẽ dùng để trao đổi với cô.

Quả không ngoài dự đoán, Xương Đồ mang chiếc hộp lại bàn. Sau khi ngồi xuống đối diện với cô, ông ta đẩy nó tới trước mặt cô. Cô mở ra xem, chính là viên kim cương xanh ngọc đó. Có thể nhận ra ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng để đợi cô. Cô bất giác nhớ lại lời của Niên Bách Ngạn, lúc đó mới thấy kinh ngạc về sự thấu hiểu của anh đối với Xương Đồ.

Đúng như Niên Bách Ngạn nói, viên đá quý này không hề quan trọng đối với ông ta như cô tưởng tượng. Chính Xương Đồ ban nãy cũng

đã khẳng định điều này. Thêm nữa, nó chỉ được đặt trong một chiếc hộp đơn giản, không áp dụng bất kỳ biện pháp bảo vệ nào. Có lẽ ông ta thật sự không quan tâm tới viên kim cương giá trị này.

“Đây là viên kim cương hồng mà ông cần.” Tố Diệp xách chiếc hộp bảo hiểm loại nhỏ trong tay lên mặt bàn. Sau khi cô quét vôn tay vào, chiếc hộp từ từ mở ra, viên kim cương hồng xuất hiện trước mắt hai người.

Xương Đồ liếc nhìn, đưa viên kim cương xanh cho Tố Diệp rồi tiện tay đặt luôn viên kim cương hồng vào trong hộp. Kể đó ông ta đứng dậy, tùy tiện để nó lên kết bảo hiểm. Tố Diệp theo dõi kỹ một loạt các hành động ấy, cảm thấy hoảng hốt. Xương Đồ cũng đâu có coi trọng viên kim cương màu hồng.

Sau khi cất cẩn thận viên kim cương xanh đi, cô tò mò hỏi: “Tôi có thể biết nguyên nhân khiến ông đổi ý không?”

Xương Đồ quay đầu, nét mặt có phần ngạc nhiên: “Niên Bách Ngạn chưa nói với cô sao?”

Tố Diệp ngẩn người, một lúc sau mới lắc đầu.

Xương Đồ nhìn cô hồi lâu rồi nói: “Xem ra Niên Bách Ngạn thật sự rất quan tâm tới cô.”

Câu này càng khiến Tố Diệp chẳng hiểu chuyện gì: “Thế là ý gì?”

“Con người ta biết càng ít thì sống càng đơn giản, cuộc đời càng đơn giản sẽ càng hạnh phúc, đạo lý này tôi nghĩ chắc cô hiểu.” Xương Đồ mỉm cười, giơ tay kéo một cánh cửa nhỏ bên vách tường, rồi đi vào trong.

Tố Diệp ngớ ngàng, đứng dậy đi theo. Thì ra trong căn phòng nhỏ còn có một căn phòng tối khác. Diện tích không lớn, nhìn một cái là bao quát được hết cả phòng. Chỉ có điều thứ đặt bên trong khiến Tố Diệp kinh hãi.

Đó là một linh đường.

Dải lụa trắng đen hai bên tết thành hai bó hoa gấm. Ở giữa là hai tấm ảnh đen trắng. Một tấm là hình một người phụ nữ, mái tóc dài tung bay, nụ cười tươi tắn. Còn lại là một đứa trẻ, gương mặt thơ ngây. Trước hai tấm ảnh là hai bài vị. Trước bài vị đặt chung một đĩa hoa quả và một bát hương chất đầy tàn nhang. Xương Đồ châm lên ba nén nhang, rồi nhẹ nhàng nói với tấm ảnh: “Giờ hai mẹ con có thể yên nghỉ được rồi.”

Tố Diệp nhìn thấy ánh mắt triu mến và yêu thương của Xương Đồ khi ngắm bức ảnh, không cần đoán nhiều cũng biết đó chính là vợ và con trai ông ta. Chỉ có điều cô hoàn toàn không ngờ ông ta lại dành cho hai người họ linh đường này, còn nằm ngay trong cửa hàng kim cương.

Nhìn những động tác và nghe những lời Xương Đồ nói trước linh đường vợ con mình, Tố Diệp cảm thấy rất kỳ lạ. Cô tựa vào cửa, nhìn theo bóng lưng Xương Đồ, rồi liên tưởng tới việc hôm trước ông ta đã khéo léo từ chối đổi kim cương, hôm nay lại vô cùng hợp tác... Suy nghĩ bay nhanh qua não bộ, đột ngột dừng lại ở một điểm nào đó, một giả thiết liêu lĩnh cũng theo đó xuất hiện. Khi trong đầu hiện lên ý nghĩ này, Tố Diệp bỗng cảm thấy tim mình đập rất mạnh, máu huyết cũng chảy ngược trong cơ thể.

Xương Đồ vẫn còn đang đứng lăm bắm trước linh đường, chắc chắn thường ngày ông ta hay vào đây tâm sự với vợ và con. Tố Diệp hít sâu một hơi, bình ổn lại trái tim đang loạn nhịp, nhìn Xương Đồ và

nói: “Ông đồng ý trao đổi kim cương thoải mái như vậy, có phải liên quan tới cái chết của Aston không?”

Bàn tay cầm nhang của Xương Đồ khựng lại giây lát. Tố Diệp nhìn thấy rất rõ. Khoảnh khắc đó cô mới thật sự chắc chắn mình đã đoán đúng. Thật ra cô suy nghĩ nhưng không hề có căn cứ xác thực. Chỉ là bỗng nhiên xảy ra việc Aston nhảy lầu, còn Xương Đồ lại nhận lời trao đổi một cách nhanh chóng đúng lúc này.

“Niên Bách Ngạn đã từng ở trước mặt tôi khen cô thông minh. Xem ra cô đúng là một người phụ nữ nhanh nhạy. Chẳng trách lại khiến cậu ta si mê đến thế, vì cô mà suýt mất mạng.” Xương Đồ cẩn thận cắm ba nén nhang vào bát hương, ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ trong tấm ảnh, rồi lại đưa tay vuốt ve nó đầy tình cảm.

Câu nói của Xương Đồ đã trả lời cho thắc mắc của Tố Diệp. Lúc này cô chẳng còn thời gian để mừng vui vì Niên Bách Ngạn đã khen ngợi mình. Trong đầu cô chỉ hiện lên những suy nghĩ về quan hệ của Xương Đồ và Aston, cô lại một lần nữa mạnh dạn giả định: “Nói vậy là... Aston đã hại chết vợ và con trai ông?”

“Là giết hại!” Tâm trạng của Xương Đồ đột nhiên trở nên rất kích động. Ông ta quay người nhìn Tố Diệp, ánh mắt lạnh lẽo: “Vì ham muốn cá nhân của mình mà hắn ta đã chính tay sát hại vợ và con trai tôi.”

Cả người Tố Diệp cứng đờ, ngây ngốc đứng tại chỗ. Phải rất lâu sau cô mới hoàn hồn trở lại, nuốt nước bọt: “Chẳng phải ông ta kinh doanh công ty ở Anh sao? Sao lại xảy ra chuyện này?”

Có lẽ Xương Đồ đã mệt rồi, ông ta ngồi sụp xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh, châm một điếu thuốc, sau khi rít một hơi dài ông ta nói: “Dù sao cô cũng là người của Niên Bách Ngạn, nói với cô cũng không sao!”

Ông ta chìm trong ký ức, những đau đớn cũng từ từ hiện về theo giọng nói chậm chạp.

Đúng như lúc trước Niên Bách Ngạn đã kể cho Tố Diệp, năm xưa Xương Đồ kinh doanh một cửa hàng kim cương tiếng tăm với quy mô rất lớn. Người trong ngành đều biết chất lượng kim cương trong cửa hàng của ông ta là rất tốt. Thêm nữa, Xương Đồ thích sưu tầm những mẫu kim cương hiếm có, chưa từng được lưu thông trên thị trường. Cái nào cũng có giá trị rất lớn, đứng đầu chính là viên kim cương xanh ngọc của ông ta.

Rất nhiều ông trùm kim cương đều tới làm quen với Xương Đồ, cả Aston, một kẻ mới bước chân vào ngành kim cương, cũng không phải ngoại lệ. Hắn ta vốn khởi nghiệp từ bán lẻ và khám nạm kim cương, vì những mẫu thiết kế độc đáo mà được người mua về cùng yêu thích. Nhưng từ đầu tới cuối hắn ta vẫn mãi chỉ dậm chân trong thị trường bán lẻ. Hắn ta biết rõ muốn đổi đời trở thành một con cá lớn thì tất phải được sự ủng hộ từ phía Hoàng gia Anh, điều kiện tiên quyết là hắn phải nắm được trong tay một viên kim cương độc nhất vô nhị. Khi đã gom góp được một số vốn nhất định, hắn bèn có suy nghĩ khai thác mỏ. Hắn cũng như rất nhiều thương nhân khác bắt đầu đi khắp nơi học cách đầu tư mỏ, vì thế mà quen biết với Xương Đồ.

Lúc ấy Xương Đồ vô cùng nhiệt tình, lại thích kết giao bạn bè. Aston thì biết Xương Đồ là một người thông thạo Nam Phi, bèn nhờ ông ta giúp đỡ, như vậy có thể giành được nhiều mỏ kim cương có giá trị hơn.

Ban đầu Xương Đồ cũng thật lòng giúp đỡ. Dưới sự trợ giúp của Xương Đồ, Aston giành được không ít bảo bối có giá trị. Dần dần, các sản phẩm dưới tay hắn ta bắt đầu được Hoàng gia Anh xem

trọng. Nhưng tới một lần, trong khi say rượu, Aston chòng ghẹo vợ mình, Xương Đồ tức giận từ đó không bao giờ bắt tay với hắn ta nữa.

Aston đương nhiên không thể từ bỏ cây rựa tiền là Xương Đồ. Tình rượu hắn ta bèn xin lỗi Xương Đồ. Mặc dù tha thứ cho hành vi xằng bậy của hắn nhưng ông ta cũng bắt đầu có ý đề phòng. Mỗi lần Aston tới Nam Phi, Xương Đồ lại dặn vợ không được tới cửa hàng.

Lúc đó, Xương Đồ tích trữ trong tay một lượng lớn kim cương thô quý giá, Aston có ý dòm ngó chúng, không ngừng dụ dỗ Xương Đồ mang chúng ra ngoài bán. Có hắn lót đường, cửa hàng kim cương của Xương Đồ cũng có thể giành được nhiều lợi nhuận hơn. Nhất là viên kim cương xanh ngọc đỏ, một khi được tung ra tất sẽ chấn động toàn thế giới. Vậy mà Xương Đồ sống chết không đồng ý, vì đó là viên kim cương vợ ông ta yêu quý nhất, cất giữ rất cẩn thận, ông ta không bao giờ chịu bán nó.

Aston thấy dụ dỗ mãi cũng không được đành thôi.

Xương Đồ tưởng rằng Aston đã từ bỏ ý định đó... Nào ngờ... tai họa đã ập tới trong một đêm!

Quyển 4 - Chương 213: Giá lạnh

Đó là một đêm mưa gió bão bùng. Xương Đồ nhận được tin nội bộ, tới thu mua một viên kim cương hiếm có, buổi tối không kịp về nhà. Sau khi biết tối đó Cape Town có mưa lớn, ông ta bèn gọi điện về nhà dặn dò vợ đóng cửa hàng sớm. Người vợ làm theo, hai người còn nói trò chuyện thêm một lúc mới cúp máy. Tất cả mọi việc đều bình thường đến không thể bình thường hơn. Tối tận ngày hôm sau, khi Xương Đồ đang vui mừng phấn khởi xách viên đá quý mới mua được trở về cửa hàng, mới phát hiện đã xảy ra chuyện!

Cả một cửa hàng đá quý lớn như vậy bị cướp sạch không còn một thứ gì. Có lẽ người hàng xóm đã báo cảnh sát. Khi ông ta xông vào trong cửa hàng, bên ngoài vẫn còn đang căng dây cảnh giới.

Ông ta nhìn thấy vợ và đứa con trai của mình đã chết. Cảnh sát nói với ông ta rằng, bọn cướp có thể đã đột nhập vào cửa hàng tầm hơn hai giờ sáng. Thời gian tử vong của đứa bé sớm hơn người vợ, chứng tỏ cậu bé bị giết hại trước. Khi nhắc tới vết thương chí mạng của người vợ, sắc mặt của người cảnh sát rất nặng nề. Anh ta nói với Xương Đồ, giám định pháp y đã khẳng định trước khi bị sát hại, người vợ đã bị cưỡng hiếp, nhưng không thể tìm được chứng cứ gây án từ bộ phận sinh dục nữ. Vì rõ ràng hung thủ sợ để lại dấu vết nên đã dùng hung khí sắc nhọn cắt nát bộ phận đó ra.

Xương Đồ nghe xong gần như phát điên.

Cuối cùng phía cảnh sát giao cho ông ta một chiếc cúc măng séc, tìm được trong tay vợ ông ta, có lẽ là khi hung thủ gây án đã bị bà ấy

giật xuống. Xương Đồ nhận ra chiếc cúc măng séc ấy, là mẫu Aston hay đeo nhất. Nhưng nó không phải kiểu độc nhất vô nhị trên thế giới, thế nên cảnh sát cũng không thể dựa vào đó để xác định hung thủ là Aston.

Tìm kiếm kim cương không phải chuyện mò kim đáy bể, vì mỗi một viên kim cương trong cửa hàng của Xương Đồ đều được khắc một dãy số bằng tia laze. Nó giống như số chứng minh thư của kim cương vậy. Nhờ đó cảnh sát dễ dàng lần theo những dãy số ấy, tìm lại được một số lượng lớn kim cương, còn bắt được những kẻ gây án có liên quan. Dính líu tới vụ này tổng cộng có ba người, đều là người gốc Nam Phi. Họ một mực khẳng định chỉ vì nảy sinh lòng tham nhất thời, không hề có kẻ đứng sau sai khiến, cũng không hề giờ trò cưỡng bức vợ Xương Đồ.

Bổng chốc vụ đó trở thành vụ án không thể giải quyết.

Cảnh sát công bố với bên ngoài đã kết án, nhưng trên thực tế vẫn chưa tìm ra được kẻ bạo ngược vợ Xương Đồ.

Xương Đồ vẫn luôn nghi ngờ là do Aston làm, còn ba người Nam Phi đó chẳng qua là đám trợ thủ được hấn ta dùng tiền thuê về mà thôi. Lại một thời gian nữa trôi qua. Khi Xương Đồ xem tivi nhìn thấy công ty đá quý Nightlife của Aston tung ra một viên kim cương rất giá trị, thì sự nghi ngờ trở thành chắc chắn, đến mức ông ta chỉ hận không thể chạy ngay sang Anh giết chết tên bỉ ổi đó!

Viên kim cương đó là của Xương Đồ, khi ấy Aston rất thèm thường nó, nhưng khổ nỗi chưa thể ra tay. Xương Đồ thông qua một số người tin cậy dò được một số tin mật, lúc đó mới biết Aston nắm giữ đa số những viên kim cương thô đặc biệt mà bao năm nay ông ta sưu tầm, viên kim cương tung ra lần ấy chỉ là một trong số đó. Đương nhiên, Aston vẫn chưa thể giành được viên kim cương xanh

ngọc mà hấn ta khao khát nhất, vì lúc đó nó được Xương Đồ khóa kín trong một chiếc tủ để tại một ngôi nhà cách cửa hàng không xa.

Nhờ thế, Xương Đồ đã hoàn toàn biết được rốt cuộc ai mới là kẻ hại ông ta tan cửa nát nhà. Thế nhưng số kim cương đó chưa từng được công bố ra ngoài, càng chưa lưu thông ra thị trường, mọi người hoàn toàn không biết tới sự tồn tại của nó. Chúng luôn bị ông ta khóa trong một chiếc két bảo hiểm sơn đen, không mài bóng, cũng không khắc số hiệu, tầm thường như một viên đá thô kệch. Ông ta không thể cung cấp chứng cứ liên quan cho cảnh sát để chứng minh hung thủ chính là Aston.

Từ ngày hôm đó Xương Đồ chỉ biết âm thầm chịu đựng, thứ làm động lực để ông ta tiếp tục sống chính là ngọn lửa nhen nhóm trong lòng bao lâu nay. Ông ta phải báo thù, phải né tránh cảnh sát, đòi lại công bằng cho vợ con mình. Ông ta không tin tên Aston đó luôn luôn được may mắn đến thế!

“Bao năm nay, tôi giương mắt nhìn công ty Nightlife dựa vào những viên kim cương thô đó của tôi ngày một lớn mạnh, phát triển, thậm chí còn được cả Hoàng gia Anh xem trọng. Tôi vẫn đang đợi. Tôi muốn xem xem rốt cuộc tới khi nào ông trời mới cho tôi cơ hội báo thù.” Xương Đồ hút xong điếu thuốc, một lớp tàn thuốc rụng xuống đất. Đôi mắt ông ta cũng không chút biểu cảm như lớp tro đã chết đó. Nhưng khi nói tới câu cuối cùng, tia sáng ánh lên trong đôi mắt đó tựa một đốm lửa nhỏ nhảy nhót, bùng lên sau đống tro tàn: “Cơ hội cuối cùng cũng tới! Aston lại một lần nữa dẫm chân lên mảnh đất Nam Phi này! Hấn ta tưởng rằng tôi không còn ở đây nữa, hấn ta tưởng rằng nghiệp chướng mình gây ra có thể phui tay cho qua! Không bao giờ có chuyện đó! Tôi nhất định phải làm cho hấn thân bại danh liệt, phải khiến hấn mất hết tất cả!”

“Vì thế... ông đã giết Aston?” Tố Diệp bất thành linh hỏi một câu.

Ai ngờ Xương Đồ cười khẩy: “Giết hấn ư? Nực cười, hấn ta có đáng làm tôi bắn tay không?” Ông ta dấm mạnh điều thuốc tàn xuống dưới đất, khẽ nheo mắt lại: “Chính sự tham lam của hấn đã hại chết hấn. Hấn ta muốn đầu quân vào thị trường Trung Quốc, thế nên muốn liêu một phen, được ăn cả, ngã về không, mang hết của cải vốn liếng đổ vào khu mỏ. Cuối cùng lại cược thua, tự sát cũng là chuyện hợp lý!”

Tố Diệp nhìn nét mặt ông ta, nhận ra nỗi hận của ông ta với Aston là thật, nhưng cái chết của Aston không liên quan tới ông ta cũng là sự thật. Nhất thời cô chỉ biết im lặng. Những thông tin như hàng ngàn hàng vạn sợi tảo biển quấn loạn lầy nhau trong đầu giờ cũng đang nhanh chóng được sắp xếp lại. Theo những gì Xương Đồ nói, Aston không những giết chết vợ và con trai ông ta mà còn cưỡng hiếp người vợ một cách tàn nhẫn. Những hận thù ấy bao năm qua vẫn luôn chôn sâu trong lòng Xương Đồ. Ông ta chưa ra tay, một khi ra tay nhất định sẽ độc ác, chí ít sẽ khiến Aston không thể trở mình.

Thế nên đối với Xương Đồ, cái chết của Aston trái ngược lại là hình phạt quá nhẹ nhàng. Ông ta muốn từ từ hành hạ hấn ta, tới khi nào hấn ta sống không bằng chết. Đối chiếu với tâm lý này, Xương Đồ chắc chắn không thể là hung thủ giết chết Aston. Xem ra đúng như Niên Bách Ngạn nói, Aston thật sự không chịu nổi sự thật mình phải đền toàn bộ số tiền mới chọn cách kết liễu đời mình.

Nói vậy, kẻ tham gia vào ván cược này, thậm chí là người đứng đằng sau điều khiển khiến cho nó thêm khí thế là ai? Sau khi nghĩ tới điểm này, Tố Diệp bỗng lạnh toát sống lưng. Cô một lần nữa nhìn về phía Xương Đồ. Nếu chỉ một mình ông ta, vở kịch này không thể diễn hết, e là còn phải có người diễn cùng. Người đó... chính là Niên Bách Ngạn!

Sau lưng cô như có một con rết đang chậm chậm bò lên. Cô biết đó

chỉ là mờ hơi lạnh. Có một cơn gió từ khe cửa lùa vào phòng, khiến cả tấm lưng cô không còn chút hơi ấm. Lúc này Xương Đồ mới ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô, sau khi nhìn thấy biểu cảm của cô, ông ta chỉ khẽ cười: “Cô thông minh như vậy... chắc là đã nghĩ ra điều gì rồi phải không?”

Tố Diệp chỉ cảm thấy đầu lười tê buốt, rất lâu sau mới nói được lên lời: “Ông và Niên Bách Ngạn đã bàn bạc từ trước để đối phó với Aston...” Xương Đồ đã từng nói với cô đó là một khu mỏ rỗng, vậy thì ông ta không thể nào không nhắc cho Niên Bách Ngạn biết. Sau đó cô thuật lại cho Niên Bách Ngạn rằng khu mỏ có vấn đề. Lúc đó Niên Bách Ngạn đã nói thế nào. Anh nói cực mỏ thì nhất định sẽ có mạo hiểm. Bây giờ nhớ lại hóa ra tất cả chỉ là giả! Sự thật là, Niên Bách Ngạn đã biết khu mỏ đó đáng nghi từ lâu, nhưng trong buổi đấu thầu anh vẫn như đang nắm chắc phần thắng không phải vì cực mỏ, mà muốn đẩy giá của nó lên cao nhất, ép Aston phải đổ hết tài sản vào việc mua một cái mỏ rỗng!

Đây là những gì Tố Diệp có thể nghĩ ra.

Còn nụ cười trên mặt Xương Đồ đã kiểm chứng mọi suy đoán của cô. Chỉ có điều ông ta bổ sung thêm một câu: “Nhưng có một điểm cô sai rồi. Từ đầu tới cuối người muốn đối phó với Aston chỉ có mình tôi, Niên Bách Ngạn không hề muốn làm vậy.”

Tố Diệp nhú mày, Xương Đồ nói vậy là có ý gì?

“Niên Bách Ngạn là một thương nhân, người làm ăn phải đặt lợi ích lên hàng đầu.” Xương Đồ thấy vẻ mặt nghi hoặc của cô, bèn tốt bụng đưa ra lời giải thích: “Niên Bách Ngạn chịu hợp tác với tôi chẳng qua là đôi bên cùng có lợi. Cậu ta có được tin về mỏ rỗng từ chỗ tôi, mượn nó để kích Aston thành công. Như vậy Aston cũng không thể bước chân vào Trung Quốc, Niên Bách Ngạn hoàn toàn bảo vệ được

chiếc bánh gato của mình. Còn tôi lấy viên kim cương xanh ngọc làm giá, thông qua kế hoạch của Niên Bách Ngạn nhìn Aston tay trắng, giờ còn đi đời nhà ma. Đây chính là sự hợp nhau thú vị khi tôi và Niên Bách Ngạn cùng đứng trên lợi ích.”

“Hai người bàn bạc chuyện này khi nào?”

“Lần thứ hai khi Niên Bách Ngạn tới tìm tôi.” Xương Đồ thành thật nói: “Báo thù chẳng phải chuyện gì dễ dàng. Thế nên tôi nhất định phải trông cậy vào một người chắc chắn mới được. Niên Bách Ngạn tin chắc rằng viên kim cương xanh đó vẫn còn nằm trong tay tôi, còn kiên trì lấy được nó bằng được. Thế nên tới lần thứ hai cậu ta tới tìm, tôi đã nói rõ suy nghĩ của mình. Đầu tiên cậu ta phải giúp tôi khiến Aston mất trắng tôi mới đồng ý bán lại viên kim cương.”

Cũng tức là, khi cô, Smith và Bella ở trên xe đợi, Niên Bách Ngạn và Xương Đồ đã âm mưu một kế hoạch tỉ mỉ. Nghĩ tới đây không hiểu sao Tố Diệp bỗng rung mình sợ hãi. Cô nhớ lại khung cảnh ngày hôm ấy. Lần thứ tới gặp Xương Đồ, trở về xe anh đã nói: Xem ra Tinh Thạch không có duyên với viên đá ấy rồi.

Thì ra lúc đó anh đã nói dối.

“Thật ra Niên Bách Ngạn là sự lựa chọn tốt nhất. Tôi tin rằng chỉ cần được cậu ta giúp đỡ thì nhất định có thể khiến Aston phá sản. Thế nên ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, khi cậu ta dẫn cô cùng tới cửa hàng, tôi đã ngầm ám thị cho cậu ta rồi, nhưng lúc đó rõ ràng cậu ta còn do dự.” Xương Đồ ngồi cũng đã lâu, hai chân bắt đầu tê rần. Ông ta ngồi thẳng người dậy, vừa dấm chân vừa nói: “Tôi nghĩ cậu ta quay lại đây thêm lần nữa hoàn toàn là vì một câu nói của tôi.”

“Câu nói gì?”

“Tôi nói rằng, làm người phải biết đặt mình vào hoàn cảnh của người khác. Đổi lại là cậu, nếu cô gái ngoài kia cũng bị cưỡng hiếp rồi giết hại, cậu sẽ thế nào.” Xương Đồ nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Nghe xong, cả người Tố Diệp đờ ra, não bộ nổ tung, trống rỗng. Nhưng dần dần ký ức lại ùa về như nước. Hôm đó trong cửa hàng, cô nhớ Xương Đồ đã chỉ tay về phía cô, lúc ấy Niên Bách Ngạn đã quay đầu nhìn cô với ánh mắt nặng nề, nghiêm nghị...

Thì ra, ngay từ lần đầu tiên nói chuyện với Xương Đồ, Niên Bách Ngạn đã biết viên kim cương xanh ngọc vẫn còn nằm trong tay ông ta. Cô còn tưởng mình đã nhắc nhở Niên Bách Ngạn!

Cảm giác này thực sự rất tồi tệ!

“Vậy chuyện Niên Bách Ngạn bị bắt cóc cũng nằm trong dự liệu của hai người phải không? Hay là ngay cả chuyện đó cũng do hai người tự biên tự diễn?” Tố Diệp cảm thấy mọi suy nghĩ đều lờ mờ, không còn phân biệt được đâu là thật đâu là giả nữa.

Nhưng Xương Đồ lắc đầu, nghiêm túc nói: “Bắt cóc là thật, còn về việc Niên Bách Ngạn có dự đoán trước được chuyện đó hay không thì tôi không rõ, tóm lại tôi hoàn toàn bị bắt ngờ. Nhưng tôi tin rằng với tính cách điên cuồng đó của Aston, tìm người bắt cóc Niên Bách Ngạn, ngăn chặn cậu ta xuất hiện trong buổi đấu giá là chuyện có thể.”

Tố Diệp siết chặt bàn tay, mới phát hiện ngón tay mình lạnh ngắt, cô bèn nắm hai tay lại tìm hơi ấm: “Ông cũng đã từng hy vọng Niên Bách Ngạn không xuất hiện trong buổi đấu giá, tại sao?” Niên Bách Ngạn là người duy nhất có thể giúp ông ta hoàn thành tâm nguyện, lúc đó Xương Đồ nên tích cực giúp đỡ anh mới phải.

Xương Đồ ngược mắt nhìn Tố Diệp, một lúc lâu mới nói: “Vì tôi đã từng dao động.”

Tố Diệp kinh ngạc.

“Aston là tên điên có tiếng. Đến người hấn ta còn dám giết thì còn chuyện gì hấn không dám làm? Lúc đó Niên Bách Ngạn bị bắt cóc tôi đã đoán ra do Aston làm, cũng nghĩ tới việc cứu Niên Bách Ngạn, nhưng khi cô tới tìm tôi, tôi đã đổi ý. Vì tôi sợ nếu cậu ta thật sự xuất hiện trong buổi đấu giá sẽ xảy ra chuyện bất trắc. Quả nhiên không ngoài dự đoán, cậu ta đã trúng đạn, suýt nữa không còn mạng.”

“Tôi có phải cảm ơn lòng trắc ẩn của ông không đây?” Tố Diệp cười nhạt.

Xương Đồ vẫn lắc đầu, ánh mắt bất lực: “Không! Cô chỉ cần biết, trong ngành này chẳng có cái gì gọi là đúng hay sai. Chẳng ai dám vỗ ngực tự tin mình là người tốt hay là người xấu. Cả tôi, cả Niên Bách Ngạn, hay thậm chí cả những người đối chọi với cậu ta như Aston, Kỷ Đông Nham. Vì lợi ích, người ta có thể hợp tác với nhau hoặc lợi dụng lẫn nhau. Không có cái gọi là công khai, chỉ có giấu ngấm dùng mưu.”

Nói tới đây, Xương Đồ bỗng chuyển đề tài: “Nhưng Niên Bách Ngạn cũng coi như giữ đúng quy tắc rồi, việc này ở Nam Phi rất hiếm có. Cậu ta không hề định lấy không viên kim cương xanh, thế nên đã dùng hai trăm triệu mua lại mỏ kim cương, lấy viên kim cương hồng ra trao đổi. Trên thương trường, việc làm của cậu ta có thể được gọi là quân tử.”

Quân tử ư?

Tố Diệp cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cô không ngờ trong cái chốn

mưu mô toan tính này, hóa ra ý nghĩa của hai từ “quân tử” lại rẻ mặt đến thế.

“Tôi có thể mang nó đi được rồi chứ?” Một lúc sau Tố Diệp mới lên tiếng. Giọng nói không lớn, vì cả người cô giờ như một động vật nhuyển thể bị rút đi xương sống, đầu chỉ vang lên những tiếng ong ong.

Xương Đồ gật đầu: “Nhân tiện gửi lời cảm ơn của tôi tới Niên Bách Ngạn.”

“Câu này ông nên đích thân nói với anh ấy thì thích hợp hơn.” Tố Diệp xách hộp bảo hiểm lên, đi thẳng ra khỏi cửa hàng, không quay đầu lại.

Diệp Uyên rất ít khi đặt chân vào tập đoàn Tinh Thạch, mặc dù anh vẫn được gọi là cậu chủ nhà họ Diệp. Tuy rằng trên pháp luật anh là người thừa kế hợp pháp của Tinh Thạch, nhưng từ khi làm cơ trưởng anh đã không còn ham muốn vàng hào quang ấy nữa. Nhưng hôm nay anh không thể không bấm bụng đi vào Tinh Thạch, chỉ vì Lâm Yêu Yêu.

Đã mấy ngày rồi anh không gọi được điện thoại cho cô. Hai ngày nay vừa hay được nghỉ phép, anh quyết định tới công ty tìm cô.

Vừa bước chân vào Tinh Thạch, đương nhiên anh được không ít người chú ý, đa phần là con gái. Cô thư ký nhiệt tình suýt nữa thì làm anh ngộp thở, dọc đường tươi cười chỉ lối cho anh. Cuối cùng người đứng trước cánh cửa bộ phận giám định là em gái anh, Diệp Lan.

“Yêu Yêu xin nghỉ ốm, anh không biết sao?” Diệp Lan đeo một chiếc kính đen khoa trương, giọng nói mơ hồ như phát ra qua một lớp khẩu trang.

Diệp Uyên nghe xong ngây ngốc, phải một lúc sau mới có phản ứng, giơ tay túm Diệp Lan lại, dễ như chim ưng bắt gà con: “Tại sao ở nhà em không nói với anh là chị ấy xin nghỉ ốm?”

Diệp Lan cũng không kêu lên, vô cùng bình tĩnh: “Anh trai yêu quý! Lúc ở nhà anh nào có hỏi em.”

Diệp Uyên buông tay, quay người đi.

“Này, anh và chị Yêu Yêu rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Diệp Lan hét lên phía sau.

“Đừng quan tâm nhiều, cứ cẩn thận đừng bố em biết chuyện em qua lại với Tố Khải.” Diệp Uyên đáp lại một câu không hề khách khí.

Diệp Lan rụt cổ, dữ dằn lườm Diệp Uyên một cái.

Khi Diệp Uyên tới nhà Lâm Yêu Yêu, bà Lâm ra mở cửa, sau khi nhìn thấy anh có phần ngỡ ngàng sau đó rất vui mừng, vội vàng mời anh vào nhà. Diệp Uyên suýt nữa thì cảm động phát khóc, thì ra bố mẹ cô vẫn nhận ra anh.

Mang hoa quả vừa mua về lên, còn chưa nói rõ ràng lý do tới thăm, bà Lâm đã kéo tay anh như tìm thấy cứu tinh: “Cái con bé Yêu Yêu chẳng biết là bị làm sao. mấy hôm nay cứ nhốt mình trong phòng, cơm cũng chẳng ăn, bảo nó đến bác sỹ khám nó cũng lặng thinh, đúng là rầu hết ruột gan!”

Diệp Uyên bỗng cảm thấy rất tự hào, như mình được tin tưởng, lại giống như được giao một sứ mệnh thần thánh, cảm giác rất thoải mái khi đánh bại phòng tuyến là bố mẹ cô. Anh không nói gì, lập tức theo kỳ vọng của hai bác, sải bước lên gác, gõ cửa phòng cô.

Bên trong chẳng có một chút động tĩnh nào.

Diệp Uyên nhú mào, tiếp tục nhấn nài gõ cửa.

Đáp lại vẫn là sự lặng im.

Ông Lâm sốt ruột, đi tới trước gần như là phá cửa: “Yêu Yêu! Có bạn tới thăm con này, mau ra ngoài đi, trốn trong đó còn ra thể thống gì nữa.”

Một lúc sau, bên trong mới vang lên một thanh âm yếu ớt: “Con mệt lắm, không muốn gặp ai cả.”

Hai ông bà Lâm đưa mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn Diệp Uyên với vẻ ngượng ngáp. Diệp Uyên lại không cảm thấy ngại, giơ tay lên gõ cửa một lần nữa, lần này là giọng nói uy hiếp theo thói quen: “Em yêu! Em mà không mở cửa là anh đá cửa xông vào đấy. Em nên biết rõ anh nói được làm được!”

Lời của Diệp Uyên khiến hai ông bà Lâm giật nảy mình. Họ cũng đã từng nghi ngờ quan hệ của Yêu Yêu với người đàn ông này, nhưng Yêu Yêu hết lời giải thích, họ cũng hiểu ra hai người không có chuyện gì. Nhưng hôm nay lại cảm thấy có gì đó. Giọng nói của cậu ta không đơn thuần chỉ như của một người bạn.

Nhưng điều khiến hai người họ kinh ngạc hơn là chưa đầy một phút sau khi Diệp Uyên dứt lời, cửa phòng đã mở ra.

Lâm Yêu Yêu đứng trước cửa, nhìn Diệp Uyên với ánh mắt lạnh như băng, mím chặt môi.

Diệp Uyên thì hết hoảng. Lâm Yêu Yêu đứng trước mặt như hoàn

toàn biến thành một người khác. Cô mặc áo ngủ, tóc rũ rượi, nhợt nhạt như bị ai hút cạn máu. Gương mặt vốn chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay giờ trông càng gầy rộc đi. Mới mấy ngày không gặp, Diệp Uyên đã sắp không nhận ra cô nữa rồi. Chẳng màng tới sự lạnh lùng của cô, anh đau lòng đưa tay chạm nhẹ lên má cô, trút bỏ cái vẻ lảng nhảng thường ngày, quan tâm hỏi: “Yêu Yêu! Em không khỏe chỗ nào? Anh đưa em tới bệnh viện.”

Bà Lâm đứng bên nhìn rất rõ, tình cảm bộc lộ trong ánh mắt của người đàn ông này rất chân thành.

Nhưng nét mặt Lâm Yêu Yêu không hề thay đổi. Cô nhìn Diệp Uyên rất lâu rồi lãnh đạm nói: “Ra ngoài đi dạo đi!”

Sau một lúc sững sờ, Diệp Uyên bèn gật đầu.

Gió thu nổi lên, cành lá xào xạc, lần lượt rụng xuống.

Hai bên đường trong tiểu khu trồng toàn cây hòe. Tới mùa thu, lá cây khoác lên mình tấm áo vàng. Một cơn gió thổi qua, chúng bèn bay tứ tung. Những chiếc lá nhỏ nhắn như đang khiêu vũ dưới ánh mặt trời, lấp lánh tựa từng chiếc vảy vàng. Con đường lát gạch ở giữa ngập đầy lá vàng rơi, dẫm nhẹ lên sẽ phát ra những tiếng nứt vỡ rất nhẹ. Từ xa nhìn lại, con người đẹp như trong tranh.

Lâm Yêu Yêu khoác thêm chiếc áo, khẽ khàng đặt chân lên từng phiến lá khô. Bước chân của cô mỗi lúc một nhanh. Cô đi trước, Diệp Uyên theo sau. Từ góc độ của anh, Lâm Yêu Yêu đã nhợt nhạt trông lại càng mỏng manh dưới ánh nắng vàng ruộm, tựa hồ có thể biến mất bất kỳ lúc nào. Không hiểu sao trái tim anh bỗng thất lại. Anh bước nhanh lên trước, giơ tay kéo cô lại.

Cô quay đầu, anh cúi xuống, hai người đối mặt với nhau...

Quyển 4 - Chương 214: Nhiều nỗi hoang mang

“Nổi gió rồi, cẩn thận cảm lạnh!” Không phải Diệp Uyên không nhận ra thái độ lạnh nhạt nơi đáy mắt cô. Từ trước tới giờ anh đã sớm quen với cái nhìn đó của cô. Anh bèn cởi áo, cẩn thận khoác lên bà vai cô.

Lâm Yêu Yêu để mặc anh làm vậy, từ đầu tới cuối chỉ nhìn anh chăm chăm. Qua làn nắng ấm, những góc cạnh trên gương mặt Diệp Uyên, trông càng thêm ưa nhìn. Cô không hiểu. Bên cạnh anh nhiều phụ nữ như vậy, tại sao chỉ bám lấy một mình cô không buông? Cô đã chẳng còn ở cái tuổi thích mơ mộng, biết rõ trên đời này chẳng có những câu chuyện tình yêu lãng mạn như bạch mã hoàng tử và cô bé Lọ Lem. Cô không mong gì hơn, chỉ ước muốn có được một tình yêu giản dị mà lâu bền, lẽ nào cả vậy cũng không được?

Diệp Uyên không biết cô đang nghĩ gì, chỉ thấy cô nhìn mình không chớp mắt, một cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng. Những chiếc lá vàng nhẹ nhàng xoay tròn trên tóc cô, có một vật nắng hắt xuống khoe miệng cô, khiến nó không còn nhợt nhạt như lúc trước nữa. Anh chỉ cần cúi đầu là có thể thưởng thức sự ấm áp của ánh nắng của mặt trời trên đôi môi ấy.

Nghĩ sao anh bèn làm vậy.

Anh không kìm chế được lòng mình, từ từ áp sát bờ môi của Lâm Yêu Yêu.

Khi hai đôi môi chuẩn bị chạm vào nhau, Lâm Yêu Yêu đột ngột lên

tiếng, giọng nói bằng giá, không một chút tình cảm: “Hôm nay anh tới tìm tôi chỉ muốn làm chuyện này thôi sao?”

Diệp Uyên ngẩn người. Một lúc sau anh mới đứng thẳng người lên, đón lấy nắng vàng, nhìn cô: “Yêu Yêu! Anh quan tâm em nên mới tới đây. mấy ngày rồi em không chịu nhận điện thoại của anh, anh rất lo lắng.”

“Giờ anh nhìn thấy rồi đấy, tôi rất ổn.”

Diệp Uyên thở dài, gơ tay siết chặt vai cô: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu là cơ thể không khỏe thì theo anh đi khám bác sỹ.”

“Không cần, tôi rất khỏe!” Lâm Yêu Yêu từ chối thẳng thừng.

Diệp Uyên nhìn cô rất lâu mới bất ngờ nói một câu: “Có phải Đinh Tư Thừa ức hiếp em không?”

Ánh mắt Lâm Yêu Yêu khẽ chấn động trong giây lát.

Thấy vậy là đủ hiểu, Diệp Uyên dứt khoát quay người bỏ đi. Lâm Yêu Yêu kéo anh lại, chau mày, nét mặt cảnh giác: “Anh định làm gì?”

“Đi tìm gã khốn kiếp đó tính sổ!” Diệp Uyên nổi nóng.

“Có cần anh lo chuyện bao đồng không?” Lâm Yêu Yêu chặn anh lại, quát mắng: “Đây là chuyện giữa tôi và anh ấy, liên quan gì tới anh?”

“Lâm Yêu Yêu! Không phải em không biết anh thích em!” Diệp Uyên hơi cao giọng, một đám lá rụng xuống sau lưng, càng làm tôn lên sự kích động trong lòng anh: “Nếu em và hắn ta tốt đẹp với nhau thì không nói làm gì, nhưng không hề! Em tự nhìn bộ dạng bây giờ của em xem? Nếu hắn ta đã không biết trân trọng em, vậy thì anh sẽ tới

cảnh cáo hẩn tránh xa em ra một chút, bảo hẩn nhường em cho anh, anh không tin mình lại thua hẩn ta!”

Lâm Yêu Yêu nghe thấy tất cả nhưng không hề biểu lộ một chút cảm động nào. Đợi anh nói xong, cô chỉ hờ hững đáp: “Tôi đã nói với anh rồi, tôi không thích anh, cũng không thể ở bên cạnh anh. Diệp Uyên! Tôi cầu xin anh từ nay về sau đừng bám riết lấy tôi nữa, tôi và anh vốn dĩ ở hai thế giới khác nhau.”

“Yêu Yêu...”

“Còn nữa, tôi và Đinh Tư Thừa có ra sao cũng là chuyện của hai chúng tôi. Anh dẫu sao vẫn là người ngoài, không liên quan tới anh.” Lâm Yêu Yêu ngắt lời anh: “Tôi mệt rồi, cảm ơn anh hôm nay đã tới thăm tôi, sau này khỏi cần.” Dứt lời cô trả lại áo khoác cho anh rồi quay người rời đi.

Diệp Uyên rất muốn đuổi theo kéo cô lại, nhưng hai chân như bị đóng đinh dưới đất không thể cử động. Anh đã nhìn ra sự cương quyết trong ánh mắt ấy. Hình dáng cô cũng rất sắc nét, bóng lưng thẳng tắp chính là lời cảnh cáo cuối cùng dành cho anh.

Nhất thời trong lòng anh nhói lên một cảm giác thất bại chưa từng có. Chưa bao giờ có một người phụ nữ nào đứng trước mặt lại khiến anh luống cuống như vậy. Anh chỉ biết ngẩn ngơ đứng trên con đường ngập lá, nhìn theo bóng Lâm Yêu Yêu mỗi lúc một xa khỏi tầm mắt...

So với chuyện tình cảm trắc trở của Diệp Uyên, Diệp Lan lại có vẻ rất thuận lợi.

Vừa tan ca cô đã nhìn thấy chiếc xe của Tố Khải đỗ ở bên đường. Cửa xe để mở. Vì tiết trời thu ngán ngủi, khi Diệp Lan ra khỏi công ty,

trời đã lờ mờ tối. Thứ đầu tiên cô nhìn thấy là đầu thuốc lúc sáng lúc tối trong xe.

Cô phấn khích mím chặt môi, chạy nhanh tới bên cạnh xe, quả nhiên nhìn thấy Tố Khải đang ngồi bên trong hút thuốc.

Thấy cô đã ra, Tố Khải dập tắt điếu thuốc, giơ tay mở cửa ghế lái phụ, mỉm cười: “Lên xe đi!”

Diệp Lan trườn nhanh vào trong xe, đóng cửa lại, vui rúc rích như một con chuột. Tố Khải không cho xe chạy ngay. Nhìn thấy niềm vui hiện lên trên khóe mắt cô, tâm giác anh cũng bất giác trở nên rất thoải mái. Anh đưa tay gạt những chiếc lá rụng xuống tóc cô, nhẹ nhàng hỏi: “Chuyện gì khiến em đẹp thế này?”

“Vì anh tới đón em.” Diệp Lan chẳng hề giấu giếm sự kích động trong lòng, cười hì hì đáp lại.

Ngày sinh nhật anh sau khi uống rượu, cô đã bạo dạn đưa ra đề nghị muốn làm bạn gái anh, không ngờ là anh lại đồng ý. Ngày hôm sau tỉnh lại cô mới cảm thấy thật hoang đường, cũng bắt đầu ngồi suy đoán các kiểu xem lời của Tố Khải có phải là thật không. Nhưng cả ngày hôm đó cô không nhận được điện thoại của Tố Khải, thất vọng dâng trào. Cô biết tất cả chỉ là trò đùa, anh chỉ trả lời lấy lệ mà thôi.

Thế nhưng tới buổi chiều ngày thứ ba, cô đã nhận được cuộc điện thoại mà mình chờ mong. Giọng nói trầm ấm của anh qua điện thoại rất dễ nghe. Anh hỏi cô đang làm gì, bữa trưa ăn gì... toàn những câu hỏi quan tâm trước nay chưa từng có. Tim Diệp Lan bỗng chốc cũng đập rất nhanh rất nhanh, gần như nhảy vọt ra khỏi cổ họng. Cô nhỏ nhẹ trả lời anh, dường như có chút dè dặt và lo lắng.

Còn Tố Khải khi sắp cúp máy thì nói với cô, anh phải ra ngoài làm

nhệm vụ, giờ mới gọi điện cho cô là vì máy bay vừa hạ cánh. Tâm trạng Diệp Lan càng trở nên phấn khích, cảm thấy mọi vật đều không còn tồn tại nữa, chỉ còn giọng nói của anh là rõ ràng. Cô run run hỏi anh tại sao, vì trước nay chẳng bao giờ Tố Khải chủ động gọi điện cho cô. Vậy mà bây giờ anh không những gọi điện trước lại còn nói với cô lịch trình của mình.

Tố Khải dường như lấy làm lạ tại sao cô lại hỏi câu ấy. Ngừng một lát anh mới nói: “Không phải em quên tối hôm trước đã nói gì rồi đấy chứ? Chuyện tình cảm anh đã nói ra là sẽ nghiêm túc đấy.”

Lúc đó Diệp Lan mới tin chắc rằng mình không nằm mơ. Tố Khải quả nhiên không qua loa đối phó. Anh thật sự coi cô là bạn gái rồi.

Cứ như vậy, mấy ngày phải tới tỉnh khác công tác, chỉ cần có thời gian là anh lại gọi điện cho cô. Diệp Lan biết công việc của anh rất đặc biệt, thế nên không dám chủ động gọi điện làm phiền, ngày nào cũng trải qua trong chờ đợi, khi nhận được điện thoại thì hớn hờ, hạnh phúc. Hai người họ ở bên nhau vô cùng suôn sẻ, không nói nhiều những lời thề non hẹn biển, chỉ như những đôi tình nhân cực kỳ bình thường.

Cô không dám hỏi Tố Khải đang làm nhiệm vụ gì, cũng không dám thăm dò khi nào anh trở về. Thế nên giờ phút này nhìn thấy anh xuất hiện trước mắt, cô hưng phấn tột độ, chỉ muốn được ôm chầm lấy anh, tặng anh một nụ hôn nồng nàn.

Vì cô nhớ anh da diết.

Tố Khải nghe thấy Diệp Lan nói vậy cũng bật cười, giơ tay vỗ nhẹ lên đầu cô: “Muốn cho em một bất ngờ mà.”

“Anh cứ bình an đã là bất ngờ lớn nhất rồi.” Diệp Lan vẫn không kìm

chế được, nép mình trong lòng anh, nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy căng thẳng, chỉ sợ anh lại đẩy cô ra như trước kia.

Kết quả, Tố Khải vẫn nhẹ nhàng đẩy cô ra.

Khoảnh khắc ấy, Diệp Lan như một khúc gỗ bị người ta tạt nước lạnh từ đầu tới chân, toàn thân lạnh cóng. Chẳng phải anh đã chấp nhận cô rồi sao? Tại sao vẫn không chủ động ôm cô? Tố Khải lại không nhìn thấy biểu cảm tổn thương của cô. Sau khi đẩy cô ra, anh với một chiếc hộp từ ghế sau, đưa luôn cho Diệp Lan.

Diệp Lan không hiểu, Tố Khải chỉ cười: “Mở ra xem có thích không?”

Diệp Lan làm theo. Thì ra là một con mèo nhỏ bằng lông, được làm rất đẹp, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền lấp lánh. Diệp Lan làm giám định, nhìn ra sợi dây chuyền quấn quanh là thủy tinh Swarovski chính cống. Nhưng mà...

“Món đồ chơi này... tặng cho em sao?” Cô do dự hỏi.

Tố Khải nhìn cô bằng ánh mắt “lại còn phải hỏi”: “Đương nhiên rồi! Không tặng em thì tặng ai? Anh đâu có thích mấy con thú bông.”

“Anh đặc biệt... mua cho em à?” Diệp Lan lại hỏi thêm một câu ngớ ngẩn.

Tố Khải nhìn ánh mắt kỳ lạ của cô, bèn cầm lấy con mèo bông, thờ dãi: “Không phải em không thích đấy chứ? Anh đã chạy đi mấy trung tâm thương mại mới quyết định mua nó. Chẳng phải con gái hay thích mấy con thú bông sao? Nói thật là, ngoài mấy thứ này ra anh chẳng biết tặng em thứ gì cả...”

“Tố Khải...” Diệp Lan không kìm nén được sự xúc động, không đợi

anh nói xong đã ôm chầm lấy anh, sống mũi cay cay, suýt khóc:
“Thích chứ! Em thích lắm! Chỉ cần là anh tặng, lá cây em cũng thích.”

Lần này Tố Khải kéo cô vào lòng, cúi đầu nhìn đôi mắt ửng đỏ của cô, không hiểu chuyện gì: “Sao em nói khóc là khóc ngay được thế?”

“Vì quà anh tặng quá đẹp!” Diệp Lan ôm chặt lấy anh, làm như chỉ cần buông tay anh sẽ biến mất vậy. Thật ra cô còn muốn nói nhiều lắm. Cô cảm động vì anh đã chạy khắp mấy trung tâm thương mại mua quà cho cô, cảm động vì sự chu đáo của anh.

“Thích là được rồi!” Tố Khải nhìn dáng vẻ hạnh phúc của cô, bờ môi cũng cong lên: “Anh chưa mua quà cho con gái bao giờ, thế nên chỉ sợ mua về em không thích.”

“Thích chết đi được!” Diệp Lan cũng ôm luôn cả con mèo bông vào lòng, ngẩng đầu nhìn gương mặt tuần tú của anh, không kìm được lòng mình: “Tố Khải! Em thật sự rất thích rất thích anh!”

Thật ra giờ cô cũng chẳng chơi thú bông nữa, nhưng vì là Tố Khải nên cô vẫn yêu thích con thú bông này. Có thể trong lòng Tố Khải con gái dĩ nhiên phải đi với thú bông, cô sẽ trân trọng suy nghĩ đơn giản này của anh.

Tố Khải cúi xuống nhìn ánh mắt lấp lánh đó của cô, vô thức hôn lên trán cô. Cô khẽ nhắm mắt lại, say đắm trong nụ hôn của anh. Một lúc sau cô mới mở mắt ra, mỉm cười: “Được ôm anh thật là tuyệt.”

Tố Khải khẽ cười: “Ôm em cũng thật là tuyệt.”

Hai mắt Diệp Lan sáng lên, thích thú nói: “Trước nay anh có biết nói mấy lời ngọt ngào đâu.”

“Đó cũng gọi là mấy lời ngọt ngào à?”

“Ừm.” Diệp Lan gật đầu lia lịa. Trầm tính như Tố Khải, nói được mấy lời đã rất khó khăn rồi: “Giống như vừa nãy anh đẩy em ra, em còn tưởng anh lại từ chối em giống như mọi lần.”

“Đẩy em ra? Anh đẩy em ra lúc nào?” Tố Khải nhíu mày nhớ lại.

Diệp Lan giơ tay vuốt hai hàng lông mày của anh, mỉm cười: “Anh chỉ đẩy em ra để lấy quà thôi, tại em hiểu nhầm.”

Lúc đó Tố Khải mới hiểu ra, ánh mắt ngập tràn áy náy, nghiêm túc nhìn cô: “Lần sau anh sẽ chú ý.”

Diệp Lan bật cười trước vẻ nghiêm túc của anh, cô vòng tay ra sau cổ anh: “Tố Khải ơi Tố Khải! Anh đúng là làm con gái điên đảo rồi.”

Tố Khải để mặc cô mừng rỡ trong lòng mình. Khi tâm trạng cô bình thường trở lại, anh mới nói: “Có một nhà hàng mới mở, anh đưa em tới thưởng thức.”

“Ừm!” Diệp Lan hạnh phúc gật đầu.

Cape Town, Nam Phi.

Khi Tố Diệp quay về khu nhà, Niên Bách Ngạn đang ngồi trên sofa nghe điện thoại. Vết thương sau lưng ít nhiều cũng ảnh hưởng tới tư thế cầm điện thoại của anh, thấy vậy cô bèn đi tới cầm lấy di động, đặt lên tai giúp anh.

Không biết là ai gọi tới, giọng nói rất khế. Tố Diệp cũng chẳng còn tâm trạng nghe lén, cô chỉ thấy Niên Bách Ngạn dặn dò lại một câu: “Bắt đầu từ việc cải tạo đường sông.”

Cải tạo đường sông, cụm từ này Tố Diệp chẳng xa lạ gì. Khi Niên Bách Ngạn đưa cô tới mỏ kim cương của Tinh Thạch nằm ở Johannesburg, đúng là đã từng làm cải tạo đường sông. Lúc đó chính anh là người đưa ra quyết định, xem ra cuộc điện thoại này cũng liên quan tới mỏ kim cương. Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, cô đặt điện thoại sang một bên, xách hộp bảo hiểm, đặt lên mặt bàn, quét vôn tay. Hộp bảo hiểm từ từ mở ra, viên kim cương xanh ngọc cũng theo đó xuất hiện.

“Đây là thứ anh cần, em đã mang về rồi.” Giọng cô rất bình thản.

Niên Bách Ngạn cầm lại xem, rồi lại đặt xuống, gật đầu: “Vất vả cho em rồi!”

Tố Diệp không nói gì.

Niên Bách Ngạn đóng chiếc hộp lại, đứng dậy. Thấy cô vẫn nhìn mình không nói gì, anh mỉm cười, anh vòng tay qua đầu cô, nghiêng mặt hôn lên má cô rồi chuẩn bị quay về phòng ngủ.

Ở đằng sau, cuối cùng Tố Diệp cũng lên tiếng: “Có những chuyện... anh không định giải thích với em sao?”

Câu nói ấy khiến Niên Bách Ngạn dừng bước. Anh quay người nhìn cô, không nói gì ngay. Tố Diệp hỏi xong câu ấy cũng nhìn anh không chớp mắt, đứng nguyên tại chỗ đợi câu trả lời của anh.

Bầu không khí xung quanh hai người giá lạnh đi rất nhiều, cũng yên lặng hẳn.

Vẫn là Niên Bách Ngạn cất lời, phá vỡ sự im lặng ấy: “Anh tưởng Xương Đồ đã nói cho em toàn bộ rồi.”

“Em biết. Anh đã quyết định bảo em tới chỗ Xương Đồ lấy viên kim cương tức là không định giấu em. Nhưng Niên Bách Ngạn! Anh không cảm thấy mấy lời đó chính anh nói ra sẽ càng tốt hơn sao?” Tố Diệp nhú mày, nét mặt rõ ràng đã không còn vui.

Niên Bách Ngạn thở dài, trở lại ngồi xuống sofa, giơ tay về phía cô: “Lại đây!”

Tố Diệp do dự một lát, nhưng vẫn không cưỡng lại được, tiến lên phía trước, đưa tay cho anh. Một giây sau anh nắm chặt tay cô, dùng sức kéo cô vào lòng, khẽ nói: “Có những chuyện đã có người nói thay anh rồi, việc gì anh phải mất công lặp lại lần nữa? Diệp Diệp! Em cũng biết là anh bị thương mà, nói nhiều sẽ tổn hại sức khỏe đấy.”

“Lắm lý lẽ!” Tố Diệp quay đầu nhìn anh. Mặt anh sát lại gần cô khiến mũi gỗ mộc dễ dàng xông thẳng vào mũi.

Thế là, cô cũng nhìn thấy ý cười nơi ánh mắt anh, nó như một tia sáng bất ngờ lóe lên phía đường chân trời trên một bờ biển tĩnh lặng, dần dần ngập tràn không gian: “Anh nói thật mà.”

“Anh không nên giấu em.” Tố Diệp thở dài, vẻ mặt mệt mỏi: “Như vậy sẽ khiến em cảm thấy mình như một con ngốc.”

“Khờ quá đi! Em rất quan trọng với anh.” Niên Bách Ngạn cầm lấy tay cô, đặt lên bờ môi, hôn nhẹ: “Sao anh lại chọn một cô ngốc làm người phụ nữ của mình chứ?”

“Lời an ủi của anh chẳng có tác dụng tẹo nào.” Cô lẩm bẩm.

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Anh thừa nhận anh không có tế bào hài

hước.” Anh dịu dàng vôn vê bàn tay cô, đùa nghịch.

Tố Diệp cúi xuống nhìn những ngón tay của hai người đang quấn lấy nhau, tâm trạng bỗng trở nên phức tạp. Cô rất yêu anh, thế nên đã lún sâu vào bùn rồi, dù thế nào cô cũng không thể giện anh được. Cô thở dài nặng nề, tựa vào người anh. Niên Bách Ngạn cũng không nói gì nữa, chỉ càng ôm cô chặt hơn.

Một lúc sau, cô khẽ mấp máy môi, nhìn lên cầm anh: “Niên Bách Ngạn! Em thừa nhận lúc yêu mà còn lý trí quá là một chuyện rất đáng ghét. Em cũng tự chán ghét bản thân mình như vậy. Nhưng có một thắc mắc cứ luẩn quẩn trong đầu em không thể xua đi được, nó ép em không thể không suy nghĩ một cách lý trí.”

“Còn chuyện gì Xương Đồ chưa giải đáp cho em sao?” Niên Bách Ngạn nhìn vào mắt cô.

“Em nghĩ, chỉ có anh mới trả lời được câu hỏi này của em.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày, tỏ ý bảo cô hỏi.

Tố Diệp liếm liếm môi, ngồi dậy, như vậy có thể nhìn thẳng về phía anh: “Anh đã nghĩ được tất cả mọi chuyện, không thể nào không ngờ tới Aston sẽ giở trò trong buổi đấu thầu. Với trí thông minh của anh, muốn tránh việc bị hấn bắt cóc cũng dễ như trở bàn tay, nhưng tại sao anh không hề né tránh?”

Niên Bách Ngạn nghe xong lại bật cười: “Em đang nghi ngờ anh tự biên tự diễn?”

“Không! Em tin đó là việc do Aston bày ra, thậm chí hấn ta rất có thể đã lấy em làm mục tiêu để uy hiếp anh, nếu anh cũng không trúng đạn.” Tố Diệp tuy rằng rất bứt rứt, nhưng không có nghĩa phải làm

ầm lên một cách vô lý. Cô vẫn cố gắng tiết chế cảm xúc của mình, bình tĩnh đối mặt, thế nên mới nghĩ tới một vấn đề quan trọng: “Rõ ràng anh biết sẽ có nguy hiểm vậy mà vẫn để mặc nó xảy ra, rốt cuộc mục đích của anh là gì?”

Cô không nghĩ ra lý do.

Vì một người cực kỳ chú trọng tới hiệu suất công việc như Niên Bách Ngạn, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ lãng phí thời gian vào những việc vô ích.

Niên Bách Ngạn nhìn cô rất lâu mới nói: “Diệp Diệp! Anh không phải là thần, không thể chuyện gì cũng lường trước được.”

Câu nói ấy khiến Tố Diệp không thốt nên lời.

“Hãy tin anh, không nói với em sự thật chỉ vì anh không muốn lo lắng sợ hãi, đơn giản vậy thôi.” Giọng nói của Niên Bách Ngạn lại trở nên dịu dàng, một lần nữa ôm lấy cô: “Em là người phụ nữ của anh chứ không phải nhân viên, anh không bao giờ để em đi mạo hiểm.”

Nằm trong lòng anh, nghe câu nói ấy mà không cảm động thì là nói dối. Nhưng không hiểu sao, sâu trong lòng Tố Diệp vẫn lướt qua một chút phức tạp. Có lẽ đúng như Xương Đồ, Niên Bách Ngạn vẫn còn rất nhiều điều cô chưa hiểu hết.

Cô cố an ủi bản thân mình. Có lẽ chính vì biết Niên Bách Ngạn còn những mặt cô không quen thuộc, nên cô mới cảm thấy lo lắng bất an. Vì không thể hoàn toàn nắm giữ và hiểu toàn bộ về anh, vì anh còn rất nhiều điều người khác không thể biết, vì... cô không đủ tự tin.

Có lẽ điều cuối cùng mới là quan trọng nhất. Cô sợ tới cuối cùng mình vẫn sẽ đánh mất Niên Bách Ngạn.

Quyển 4 - Chương 215: Lời bộc bạch của Tố Diệp

Về đêm, Cape Town lại trở về với vẻ yên bình vốn có. Những ồn ã lùi xa, chỉ còn ánh đèn đường, cả bờ biển bên cạnh khu nhà cũng được nhuộm một màu vàng, trầm buồn mà xa hoa.

Tố Diệp rửa sạch vết thương cho Niên Bách Ngạn, chuẩn bị thay thuốc. Khi tháo lớp băng gạc ra, vết sẹo đã dần dần đóng vảy, vết thương đã hồi phục khá nhiều, nhưng mỗi lần nhìn thấy nó, trái tim lại không thôi đau đớn. Cảm giác oán trách anh ban ngày cũng bốc chốc tan thành mây khói. Anh đã bảo vệ cô không màng tới tính mạng mình như vậy. Chỉ riêng điều này thôi đã quá đủ rồi, cô còn đòi hỏi cao xa gì nữa.

Cô cẩn thận xử lý vết thương của anh, quấn băng mới che đi vị trí trúng đạn. Cô hết sức dè dặt ôm chặt lấy anh từ phía sau, không để tay chạm nơi ấy, áp mặt lên lưng anh.

Niên Bách Ngạn chỉ cảm thấy sống lưng mình mềm mại, đến cả trái tim anh cũng chột mềm nhũn, nụ cười bên khóe môi càng thêm yêu thương. Tay anh đặt lên tay cô, nghịch ngợm: “Sao vậy?”

Giọng nói ấy xuyên qua lồng ngực, vọng vào tai cô, nghe càng thêm trầm thấp mạnh mẽ. Cô lắng nghe, cảm nhận sự bao dung và tình yêu của anh qua từng âm thanh. Một lúc sau cô khẽ thở dài, nhẹ nhàng thốt lên một câu nói: “Bách Ngạn! Em bắt đầu không phân biệt được đâu là thật, đâu là giả nữa rồi.”

“Có những chuyện không cần quá day dứt. Trên đời này vốn có rất

những chuyện thật giả lẫn lộn.” Niên Bách Ngạn để mặc cô tựa vào lưng mình, khẽ nói: “Em chỉ cần nhớ rõ, anh đối em luôn thật lòng là được rồi.”

Tố Diệp gật đầu, cảm thấy ấm lòng.

Lúc sau cô lại nói: “Có một chuyện đáng nhẽ em phải nói với anh từ lâu rồi.”

“Chuyện gì vậy?”

Sau lưng anh, Tố Diệp khẽ mím môi, do dự một chút rồi nói: “Chuyện liên quan tới đứa con.”

“Diệp Diệp! Em có thai rồi?” Niên Bách Ngạn nghe tới đây lập tức quay người lại. Có lẽ chạm vào vết thương, anh khẽ nhú mày nhưng ánh mắt rục rịch, lấp lánh như những vì sao trong đêm tối.

Khoảnh khắc ấy Tố Diệp cảm thấy vô cùng hối hận, vì cô nhìn rõ sự kích động trong đôi mắt anh.

“Em...” Cô định nói lại thôi, cúi gằm mặt xuống.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại hiểu lầm, cứ ngỡ cô đang xấu hổ. Trong nụ cười của anh có sự thỏa mãn không thể che giấu. Anh cúi xuống hôn lên trán cô, khẽ nói: “Có gì mà phải ngượng! Chúng ta không áp dụng biện pháp tránh thai, em mang thai con của anh là chuyện sớm muộn.”

“Anh thích trẻ con sao?” Tố Diệp nhìn anh hỏi.

Anh ghé sát vào mặt cô, mỉm cười: “Chỉ thích con của chúng ta thôi.”

Nghe xong câu ấy, Tố Diệp càng hoang mang hơn, trong càng cảm thấy không chắc chắn, nhất thời không dám nói thật. Niên Bách Ngạn lại không hề hay biết tâm sự của cô, lập tức kéo tay cô, đứng dậy, khiến cô giật nảy mình: “Anh làm gì vậy?”

“Tới bệnh viện.” Niên Bách Ngạn là mẫu người đàn ông điển hình của “phái hành động”, nhanh chóng cầm điện thoại chuẩn bị xe.

Tố Diệp vội vàng đứng dậy kéo tay anh lại, lỡ miệng nói: “Em không có thai.”

Niên Bách Ngạn dừng lại đột ngột. Nét mặt cô có phần ngượng ngập.

“Diệp Diệp...” Rất lâu sau anh mới khẽ gọi tên cô, rõ ràng là đã bị cô làm cho không hiểu trời trăng gì.

Cô sợ nhất là mỗi khi anh gọi cô như thế. Trầm ập, bao dung, khó xử... khiến cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Cố gắng cắn chặt môi cô mới thốt lên được một câu: “Thật ra... em vẫn đang uống thuốc tránh thai.”

Lúc nói câu ấy cô nhắm tịt mắt lại, chuẩn bị đón đợi sự quở trách của anh. Bình thường Niên Bách Ngạn là người không thích để lộ cảm xúc của mình. Nhưng vừa rồi, kẻ ngốc cũng nhận ra sự mừng rỡ và chờ mong trong mắt anh. Còn tin tức cô nói ra lại chẳng khác nào một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt anh. Anh không tức giận mới lạ. Cô đang đợi, đợi cơn thịnh nộ của anh giáng xuống. Nhưng trên đỉnh đầu mãi chỉ thấy im lặng.

Tố Diệp bèn dè dặt ngẩng lên. Khi nhìn vào mắt anh, tim cô khẽ chệch nhịp. Mắt anh u tối đáng sợ, nếp nhăn trên trán cũng vô cùng sâu. Cả người trông vô cùng xa cách. Anh không gào thét giận dữ,

chỉ yên lặng nhìn cô như thế nhưng cũng đủ khiến người ta biết không được tái phạm lần thứ hai.

Lúc này cô mới hiểu rõ một đạo lý: Anh có thể nuông chiều cô, nhưng không có nghĩa anh không biết tức giận. Anh là một người đàn ông kiêu hãnh như thế, càng như vậy lại càng không nên chọc giận. Hành vi của cô vô tình đã đâm trúng chiếc đuôi ngạo mạn đó của anh.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng lên tiếng, vẫn không hề bưng bưng phần nộ, nhưng có vẻ đã lạnh giá đi nhiều: “Đây chính là chuyện em muốn nói với anh?”

“Vâng!” Tố Diệp dần lòng, thẳng thắn đáp.

“Tại sao không bàn bạc với anh? Em nên biết rõ, đây là chuyện của hai chúng ta.” Rõ ràng anh không vui.

“Vì...” Tố Diệp siết chặt ngón tay, không dám rời mắt khỏi anh: “Em không muốn anh thêm nhiều chuyện đau đầu. Khoảng thời gian này xảy ra không ít chuyện, ngày nào anh cũng bận rộn... Thêm nữa, bây giờ anh và em... hoàn toàn không thích hợp có con.”

Niên Bách Ngạn im lặng.

Tố Diệp sát lại gần anh, nhẹ nhàng ôm eo anh, chân thành nói: “Xin anh hãy tin em! Em thật sự rất muốn có một đứa con của hai chúng ta, nhưng bình tĩnh suy nghĩ anh cảm thấy bây giờ thật sự thích hợp cho sự chào đời của con sao? Giờ đang ở Nam Phi, hai chúng ta gần như quên hết những lời gièm pha, bàn tán. Nhưng dẫu sao rồi một ngày chúng ta vẫn phải quay về Bắc Kinh. Em không muốn khi mọi chuyện còn chưa ổn định đã đưa con tới thế giới này, như vậy là hại nó.”

Anh nhìn cô, đáy mắt như có suy nghĩ gì vừa tan ra.

“Xin lỗi, em không biết anh lại chờ mong đứa con đến vậy.” Cô cố gắng an ủi anh, vì sự lo sợ mà càng ôm anh chặt hơn: “Bây giờ mới nói với anh chuyện này là lỗi của em. Em chỉ hy vọng có thể mang tới cho con những điều kiện tốt nhất, anh hiểu em chứ?”

Cuối cùng Niên Bách Ngạn vòng tay qua eo cô. Khi bàn tay to lớn ấy phủ lên người mình, Tố Diệp gần như muốn khóc. Anh vẫn ấm áp như thế, ở trong vòng tay anh lúc nào cũng an toàn. Cô nghe thấy tiếng thở dài của anh, rồi câu nói cùng buông xuống một lúc: “Là anh có lỗi với em.”

Câu nói ấy thực sự như đâm vào tim Tố Diệp. Cô ngược lên: “Không... Anh không được nói vậy...”

“Anh nói thật đấy.” Sự nghiêm nghị giờ đã hóa thành áy náy và tiếc nuối, cuối cùng chỉ còn lại tình cảm nồng nàn: “Tại anh quên mất, quên mất chưa cho em bất kỳ danh phận và lời hứa hẹn nào, khiến em lo lắng sợ hãi. Em nói đúng, lúc này thật sự không thích hợp để có con. Anh nên cho em một mái nhà yên bình rồi mới được phép đưa ra yêu cầu ấy. Diệp Diệp! Vừa nãy anh quá ích kỷ rồi.”

“Không! Bách Ngạn...” Lần này mắt Tố Diệp đỏ thật, cô vui mặt trong lòng anh, cảm động nói: “Em chỉ cần đi theo anh là được rồi. Em không cần danh phận, không cần lời hứa gì cả. Đừng vì em mà khiến anh phải khó xử.” Cô bắt đầu căm ghét chính mình. Người thực sự ích kỷ là cô mới đúng. Anh mong có đứa con như thế, mà cô lại...

“Ngốc ạ! Anh phải chịu trách nhiệm với em mới đúng, nếu không còn chẳng xứng đáng làm đàn ông.” Niên Bách Ngạn giơ tay nâng mặt cô lên, nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của cô, anh càng xót xa gấp vạn lần. Anh cúi xuống hôn lên mắt cô, dịu dàng nói: “Anh chỉ yêu cầu em một

chuyện thôi.”

Cô mở mắt nhìn anh.

“Sau này không được phép uống thuốc tránh thai nữa, không tốt cho sức khỏe.” Niên Bách Ngạn thấp giọng nói: “Mấy chuyện tránh thai này giao cho đàn ông cũng được.”

Tố Diệp lại thấy sống mũi cay cay, chủ động nhào vào lòng anh: “Thà anh cứ mắng em một trận đi!”

“Làm sao anh nỡ!”

“Bách Ngạn...” Cô gọi tên anh, mỗi một lần gọi là tình yêu lại sâu thêm một bậc: “Anh không thể chiều em như vậy được, em sẽ hư mất.”

Niên Bách Ngạn ôm chặt cô, thủ thủ: “Hiếm khi em chịu thừa nhận anh tốt với em. Bình thường ai toàn mắng anh là đồ gian thương? Ai toàn chê anh hà khắc, không thân thiện với mọi người?”

Đợi anh dứt lời, Tố Diệp kiễng chân, ngẩng đầu, dùng đôi môi hồng chặn cái miệng của anh lại. Niên Bách Ngạn mỉm cười, lấy lại thế chủ động, đáp lại cô một nụ hôn sâu...

Bắc Kinh.

Về đêm, nhà họ Diệp bị bao trùm trong một bầu không khí quái dị. Từ ngày Nguyễn Tuyết Mạn nhìn thấy người con gái mặc váy đỏ trong vườn hoa bỗng trở nên điên điên khùng khùng. Cứ tới tối là bắt đầu cảm thấy sợ hãi vu vơ. Vì Diệp Hạc Phong không ngủ cùng phòng, bà ta đành phải ra lệnh cho người làm thay phiên nhau trực trước cửa phòng mình, thấy động tĩnh là phải mở cửa vào xem ngay. Làm

vậy khiến cả đám người làm cũng căng thẳng vô cùng, bắt đầu truyền tai nhau nhà họ Diệp có ma.

Tối nay Nguyễn Tuyết Mạn lại một mình trốn về phòng từ sớm, chỉ còn Nguyễn Tuyết Cầm ở lại dưới nhà pha trà trong phòng khách. Người làm cũng đi nghỉ từ lâu. Phòng khách vô cùng yên tĩnh. Chỉ còn tiếng kim đồng hồ quay từng nhịp tích tắc, và hương trà thoang thoảng. Bà ta mất ngủ, vì chuyện của Diệp Lan. Đạo gần đây bà ta phát hiện Diệp Lan mặt mày hồng hào, hớn hờ, thế nên nghi ngờ con bé lại thân thiết với thằng Tố Khải đó. Cứ thế tới tận khuya mà bà ta vẫn không chợp mắt được.

Khi đồng hồ điểm mười hai giờ, phát ra những thanh âm nặng nề mệt mỏi, từng tiếng từng tiếng, gõ đủ mười hai tiếng mới thôi. Nguyễn Tuyết Cầm đặt lá trà xuống, khi đảo mắt nhìn đồng hồ bỗng phát hiện một cái bóng đỏ lướt qua, bỗng chốc rùng mình. Bà ta không nghĩ gì nữa, vội vã đứng dậy, xông ngay ra khỏi phòng.

Ngoài căn nhà, chớp mắt đã không thấy cái bóng đỏ ấy đâu. Nguyễn Tuyết Cầm run rẩy, dè dặt chuyển hướng, mới phát hiện nơi cái bóng biến mất chính là vườn hoa!

Bà ta bất giác nhớ lại lời của Nguyễn Tuyết Mạn, lẽ nào có ma thật?

Bất chợt trên đỉnh đầu vang lên những tiếng khàn khàn, Nguyễn Tuyết Cầm hoảng sợ giật mình nhìn lên. Hóa ra là có đàn quạ bay qua. Bà ta thở phào, nhưng cả người cũng đã ướm sùng mồ hôi.

Bắc Kinh cứ khi thu sang là sẽ có quạ. Đây chẳng phải chuyện gì mới lạ. Mấy trăm năm trước, triều đình Mãn Thanh từng coi quạ là loài chim may mắn, thế nên tới tận bây giờ, xung quanh Tử Cấm Thành vẫn còn rất nhiều quạ. Nguyễn Tuyết Cầm đương nhiên rất ghét loài chim đen đúa ấy. Trong mắt người Hán, quạ là tượng trưng cho sự

xui xẻo.

Bà ta muốn về phòng, nhưng lại loáng thoáng nghe thấy có tiếng người hát. Tiếng hát đó khi xa khi gần, vang vọng, lọt vào tai bà ta. Nguyễn Tuyết Cầm trước nay chẳng tin gì vào ma quỷ, càng chẳng muốn lại như Nguyễn Tuyết Mạn, trở thành trò cười cho đám người làm. Bà ta cắn chặt răng, rón ra rón rén lại gần vườn hoa...

Vườn hoa vô cùng tĩnh mịch. Vì quá yên tĩnh nên tiếng hát càng trở nên rõ ràng. Có cả nhạc và ca từ, từng câu từng chữ lọt vào đầu bà ta:

“Luân hồi trên sông Tam Đờ*... Cẩn thận ướt vạt áo... Có hoa mà không thấy lá... Lá xanh mà chẳng có hoa... Đời đời kiếp kiếp... Hoa lá bỏ lỡ nhau...”

*Sông Tam Đờ: Một con sông trong chốn âm phủ. Tương truyền đây chính là ranh giới giữa thế giới của người sống và người chết. Nước của dòng sông sẽ chia ra dựa theo hành vi của người đã chết trên trần thế, có dòng chậm, dòng bình thường và dòng nhanh, nên dân gian gọi là “Tam Đờ” tức là ba con đường.

Tiếng hát ấy chất chứa bao oán hận, trôi dạt vô phương như một âm hồn. Tim Nguyễn Tuyết Cầm bắt đầu đập thình thịch, cứ cảm thấy bóng cây trùng trùng điệp điệp trong vườn hoa này như những bóng người. Bỗng đâu một chiếc váy đỏ lướt qua. Bà ta kinh hoàng bịt chặt miệng, chạy thục mạng ra khỏi vườn hoa.

Về phòng ngủ, Nguyễn Tuyết Cầm mới hoàn hồn trở lại.

Diệp Hạc Thành đang xem báo trong phòng, thấy vợ xông vào phòng với nét mặt nhợt nhạt, thì vô cùng kỳ lạ. Ông ta đặt tờ báo sang một bên, đứng dậy đi về phía bà ta, nhẹ nhàng vỗ vai. Không vỗ thì thôi,

vừa vỗ đã khiến Nguyễn Tuyết Cầm giật lên thon thót, hét ầm một tiếng. Diệp Hạc Thành cũng bị bà ta làm cho hết hồn, vội lên tiếng: “Là tôi đây! Bà làm sao thế? Cứ như gặp ma ấy.”

“Hạc Thành à... Tôi gặp ma thật đấy.” Nguyễn Tuyết Cầm nắm chặt cánh tay Diệp Hạc Thành, run lẩy bẩy.

Diệp Hạc Thành cũng ngẩn ngơ. Ông ta rất hiểu tính vợ mình, bình thường bà ấy vẫn luôn giữ hình tượng điềm tĩnh. Nhưng tối nay mất phong độ thế này, chắc chắn là đã gặp chuyện gì đáng sợ. Diệp Hạc Thành kéo bà ta lên giường, xác nhận lại: “Cũng mặc váy đỏ à?”

“Không những mặc váy đỏ, tôi còn nghe thấy cô ta hát nữa.” Nguyễn Tuyết Cầm còn mạnh hơn Nguyễn Tuyết Mạn một chút. Mặc dù hết hồn nhưng cũng chưa đến nỗi nói nhảm.

Diệp Hạc Thành nghe xong càng thấy khó hiểu: “Hát cái gì?”

Nguyễn Tuyết Cầm nhớ kỹ lại, chầm chậm nói: “Điệu nhạc đó kỳ quái lắm. Tôi chỉ nhớ lời bài hát thôi, cái gì mà thấy hoa không thấy lá gì đó... Rồi còn hoa lá bỏ lỡ nhau.”

Bà ta chỉ mãi nhớ lại, không nhận ra khi nghe xong mấy lời bài hát ấy, sắc mặt Diệp Hạc Thành đột ngột thay đổi. Ông ta mở to hai mắt, cũng chẳng khác nào chính mình nhìn thấy ma.

“Lẽ nào căn nhà này có ma thật?” Nguyễn Tuyết Cầm ngồi lẩm bẩm một mình, rồi lại lắc đầu ngay lập tức: “Không... Không thể nào. Trên đời này làm gì có ma, nhất định là có kẻ đang giở trò, nhất định thế...”

Diệp Hạc Thành nghe mấy lời lẩm bẩm của vợ mới tỉnh lại, cố gắng che giấu nét mặt kinh hãi vừa rồi của mình rồi an ủi vợ: “Đúng đấy!

Nhất định là có kẻ giở trò. Thời đại nào rồi còn tin vào mấy chuyện ma quỷ nhảm nhí.”

Nguyễn Tuyết Cầm thần thờ ngòai đó.

Còn Diệp Hạc Thành cũng không nói nữa, ánh mắt mập mờ đầy bí ẩn...

Cape Town, Nam Phi.

Tố Diệp bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Khi mở mắt ra, Niên Bách Ngạn đã nhận máy, thấy cô thức giấc anh bèn xin lỗi, cúi xuống hôn lên trán cô, rồi nói vào trong điện thoại: “Có chuyện gì vậy?”

Hình như là tiếng của Hứa Đồng.

Tố Diệp chẳng hơi đâu để ý trong điện thoại nói gì. Vừa tỉnh dậy khỏi giấc mơ, đầu óc cô vẫn còn mơ mơ hồ hồ như say sóng. Thấy Niên Bách Ngạn nằm bên cạnh nghe điện thoại, cô bèn len vào lòng anh như một con gấu trúc, áp mặt lên vòm ngực để trần của anh, ôm lấy eo anh rồi lại thoải mái nhắm mắt.

Ánh nắng sớm mai rải khắp sàn nhà. Có cơn gió biển mát lạnh lùa vào phòng. Cảm giác yên bình này khiến Tố Diệp cứ muốn nằm mãi không bao giờ tỉnh lại.

Tối nay cô nằm mơ rất nhiều, nhưng không còn là những cơn ác mộng giày vò cô hàng đêm như trước nữa mà là những giấc mộng đẹp. Trong mơ, gương mặt Niên Bách Ngạn vẫn rõ ràng như thế. Hình như là lễ Giáng Sinh. Cô và anh vui vẻ dựng một cây thông Noel. Tại ngôi nhà ở Bắc Kinh, ngoài cửa sổ là ánh đèn đường rực rỡ, trong phòng là bầu không khí ấm áp. Còn cả con của anh và cô nữa. Là một cậu con trai rất xinh xắn. Nó có mái tóc đen của Niên

Bách Ngạn, cũng thừa hưởng cả đôi mắt sâu và chiếc mũi cao của anh. Cô mặc cho con chiếc áo ông già Noel. Niên Bách Ngạn cười sáng khoái, nâng cậu nhóc lên đỉnh đầu.

Thế nên cả khi lúc bị giật mình bởi tiếng chuông điện thoại, cô vẫn mỉm cười.

Tóc cô quăn vào cánh tay anh, cả người mềm oặt. Khóe môi anh vẫn nở nụ cười. Có lẽ sợ làm phiền giấc ngủ của cô, anh đè thấp tông giọng của mình. Còn đầu kia dường như cũng đoán ra phần nào, thanh âm cũng nhỏ hẳn. Giọng nói của Niên Bách Ngạn vốn đã rất mê hoặc, đè nén như vậy càng có hiệu quả ru ngủ. Tố Diệp lại bắt đầu lơ đãng muốn ngủ, cô như con mèo kiếm tìm một tư thế thoải mái nhất.

Niên Bách Ngạn bật cười vì tư thế của cô, vừa nghe điện thoại vừa cúi đầu nhìn cô. Ngắm gò má cô ửng hồng, hàng mi dài, cái miệng đỏ hồng, lòng anh bỗng ngập tràn tình yêu.

Không biết đã qua bao lâu, Tố Diệp mơ hồ nghe thấy Niên Bách Ngạn nói: “Tôi sẽ qua đó ngay bây giờ!”, bỗng choàng tỉnh giấc. Cô mắt nhắm mắt mở nhìn anh, sau khi nhìn anh, cô lại quay qua ôm gối, nhắm mắt lại, oán trách: “Đúng là cuộc điện thoại đáng ghét! Hại em đang mơ giấc mơ đẹp bị ngắt mất.”

Niên Bách Ngạn không dậy ngay mà ôm cô từ phía sau, khẽ cười: “Mơ thấy gì vậy?”

Giọng anh lúc này vẫn còn chút khàn khàn của buổi sáng sớm, cả hơi thở phả vào tai cũng khiến cô ngửa ngáy. Cô rụt cổ lại, mắt vẫn nhắm nghiền, chỉ cười hì hì vùi đầu vào gối.

Cái cổ trắng muốt của cô lộ ra. Niên Bách Ngạn lợi dụng thời cơ, cúi

xuống, bờ môi men theo tai cô trượt dần, cuối cùng anh chìm đắm trong nơi mềm mại đó.

Tố Diệp không thể không mở mắt ra, không ngừng cầu xin. Mấy sợi râu lún phún của anh khiến cả người cô rấm rức, khó chịu.

“Đồ yêu tinh nào gọi điện cho anh vậy?” Cô quay lại, ôm lấy cổ anh, nũng nịu hỏi.

Niên Bách Ngạn bật cười, môi áp sát sống mũi cô: “Nếu để Hứa Đồng nghe thấy cô ấy sẽ buồn đấy.”

“Là Hứa Đồng thật sao? Em còn tưởng mình nghe nhầm.” Tố Diệp cười khế, cố tình nói: “Còn nói không có gì với cô ấy. Mới sáng sớm đã gọi điện đến, anh lại còn dịu dàng nhỏ nhẹ như thế, chẳng quan tâm em còn nằm bên cạnh.”

Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Vô lương tâm! Anh làm vậy là sợ em thức giấc.”

Tố Diệp đương nhiên là biết. Vừa rồi cô cũng chỉ chọc anh một chút thôi. Cô chủ động hôn anh rồi nói: “Được rồi, được rồi! Bỏ qua cho anh lần này. Em đã có anh rồi, thế nên có thể rộng lượng cho những người phụ nữ khác được ngắm anh thêm một chút.”

“Mới sáng ra đã không nghiêm túc, xem ra đúng là được chiều quá hóa hư rồi.” Miệng thì nói vậy nhưng tay anh vẫn ghì chặt cô.

Tố Diệp mím môi cười, cười xong không quên chuyện chính: “Đúng rồi! Anh định đi đâu?”

“Tới Johannesburg!”

“Á?”

Niên Bách Ngạn đứng dậy, khẽ vỗ vào mông cô: “Em cũng phải đi với anh.”

Quyển 4 - Chương 216: Hàm mỏ lớn kinh người

Bầu trời bay tới Johannesburg vừa xanh thắm một màu, như một viên ngọc thượng hạng, vừa tươi sáng như đã được gột rửa, không lem một chút bụi bẩn. Máy bay trực thăng bay ngang trong đó, nhỏ xíu như một con chuồn chuồn đang nhảy điệu vũ, điểm xuyết giữa nền trời xanh và những đám mây trắng.

Tổ Diệp thích cảm giác được từ trên cao nhìn xuống dưới thế này, giống như Thượng Đế đang bao quát đất trời. Đó cũng là lý do cô đam mê leo núi. Khi ta thực sự được đặt chân lên đỉnh núi, khi từng cơn gió gào thét, tấp vào mặt, cũng là lúc một cảm giác xúc động, hào hùng khó diễn tả thành lời trào dâng trong lồng ngực. Nhưng chỉ vì cơn ác mộng đó, vì cô đã tận mắt nhìn thấy người đàn ông bên cạnh mình biến mất sau một cú nhảy, cô không bao giờ còn dám chứng kiến trò vận động ấy nữa.

Nghĩ tới đây, Tổ Diệp thu tầm mắt lại, vẫn không thể nào chịu nổi những cảnh đẹp đập vào mắt. Vì cô lớn tuổi rồi sao? Thế nên tất cả những chuyện liên quan tới Tưởng Ân cô nhớ được mỗi ngày một ít đi? Cô khẽ nhíu mày, còn chưa tới ba mươi tuổi mà, trí nhớ không đến mức tồi tệ như vậy chứ? Nhưng nói thật, dáng hình Tưởng Ân càng ngày càng mờ nhạt. Cô chỉ loáng thoáng nhớ hai người đã gặp nhau như thế nào, còn cả cảm giác bên cạnh Tưởng Ân, thoải mái, an toàn, giống hệt như những gì Niên Bách Ngạn mang lại.

Tổ Diệp nghi ngờ liệu có mình mắc chứng thoái hóa não không*, nếu không tại sao một người đã từng khắc sâu trong suy nghĩ lại trở nên mỏng manh đến vậy? Giáo sư Đinh cũng đã từng nói, chứng bệnh

này không chỉ người già mới mắc. Những người làm những công việc căng thẳng, suy nghĩ quá độ cũng dễ mắc, ví dụ như luật sư, hay những bác sỹ tâm lý như họ.

*Còn gọi là hội chứng ngớ ngẩn của người cao tuổi.

Niên Bách Ngạn ngồi bên đang nhắm mắt nghỉ ngơi, từ lưng ôm eo của anh cô đoán anh chưa ngủ. Tố Diệp quay đầu ngắm gương mặt anh, càng nhìn càng mê đắm, bất giác lại bắt đầu thấy lo lắng. Nếu có một ngày cả anh cô cũng không nhận ra nữa, vậy đoạn đường tương lai phải đi tiếp thế nào? Nhớ lại cảnh tượng sáng nay trước khi ra khỏi nhà cô mặc quần áo cho anh. Từ sau khi anh bị thương, công việc này được giao cho cô. Một người chưa bao giờ chăm sóc đàn ông đã bắt đầu quen với cảm giác này. Cô còn cảm thấy đó là niềm hạnh phúc, ông trời chắc không thể tước đoạt đi niềm hạnh phúc của cô nhanh vậy chứ.

Miên man trong suy nghĩ, cô chợt thở dài, bỗng nhiên cảm thấy mình đa sầu đa cảm. Tiếng thở dài ấy lọt vào tai Niên Bách Ngạn. Anh không mở mắt ngay mà mỉm cười lười biếng: “Đang yên đang lành sao lại thở dài?”

Tố Diệp ghé sát lại gần anh, cẩn thận tựa vào cánh tay anh, nhìn về phía trước, yếu ớt đáp: “Anh bảo nếu có một ngày em quên mất anh thì phải làm sao?”

“Sao em lại nói vậy?” Niên Bách Ngạn vẫn nhắm nghiền, nhưng cánh tay đã siết chặt thêm.

Ánh mắt Tố Diệp dừng lại trên cúc áo sơ mi của anh. Cô gờ tay khẽ gạt gạt khiến ngực anh ngứa ngáy. Anh bèn gờ tay nắm lấy tay cô. Cô nhìn chăm chăm vào đôi tay lớn ấy, bỗng cảm thấy ấm áp. Cô ghét bản thân mình cứ chốc chốc lại phiền não, rõ là không ốm tự

rên. Cô mím môi nói: “Vì bây giờ em chẳng còn nhớ Tường Bân trông như thế nào nữa rồi, anh bảo có phải em mắc bệnh không?”

Niên Bách Ngạn mở mắt, cúi đầu nhìn cô.

Cô cũng nhân cơ hội ấy ngẩng lên, mới phát hiện anh đang nhíu mày, cảm thấy có chút kinh ngạc: “Anh sao vậy?”

“Không nhớ ra được thì đừng nhớ nữa.” Giọng anh hơi trầm.

Tố Diệp ngẩn người.

Niên Bách Ngạn giơ tay véo má cô, không mạnh lắm nhưng vẫn khiến cô đau đớn kêu lên. Anh nhanh chóng lên tiếng: “Hóa ra nằm trong lòng anh em lại nhớ tới Tường Bân?”

Tố Diệp chớp mắt mấy cái, nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của anh mới chợt tỉnh ra. Cô không nhịn được, phì cười, giơ tay xoay mặt anh lại: “Yo! Tổng giám đốc Niên ghen kìa!”

Niên Bách Ngạn làm ngơ, diễn hình cho kiểu “không thèm nói với em”. Tố Diệp dánh sát vào người anh, rồi lại lấy vai huých nhẹ một cái: “Hẹp hòi!”. Cô rất thích nhìn dáng vẻ ghen tuông kỳ cục của anh.

Niên Bách Ngạn giơ tay, vò rối bù tóc cô lên, có chút thái độ báo thù trong đó. Tố Diệp không tránh kịp, đầu bỗng chốc rối bù như ổ gà

Khi máy bay trực thăng đến mỏ kim cương đã sang buổi chiều.

Buổi chiều ở Johannesburg đã bắt đầu nổi gió, khi đáp xuống mỏ kim cương, gió còn mạnh hơn nữa. Đứng trên khu mỏ, cái dáng mảnh khảnh của Tố Diệp chao đảo trước gió, nếu không có Niên Bách Ngạn nắm lấy cô, chắc chắn đã thành vật thể rơi tự do. Khi cùng anh

đi tới cửa mỏ, Tố Diệp mới thấy kinh ngạc. Cả một đội ngũ đứng nghiêm chỉnh, thẳng hàng, rõ ràng là đặc biệt ra đón Niên Bách Ngạn. Đương nhiên, điều làm Tố Diệp bất ngờ không phải đám người đó mà chính là Hứa Đồng đi đầu. Cô ấy cũng tới Johannesburg!

Việc này khiến Tố Diệp cảm thấy vô cùng khó hiểu, một dự cảm mơ hồ dâng lên. Chắc chắn là có chuyện gì rất hệ trọng xảy ra với khu mỏ này.

Khi đầu óc cô đang loạn cào cào thì Hứa Đồng bước tới, cung kính chào Niên Bách Ngạn rồi nhìn về phía Tố Diệp, dường như không mấy ngạc nhiên khi thấy cô đứng bên cạnh anh, chỉ khẽ mỉm cười: “Bác sỹ Tố!”

“A, trợ lý Hứa... Chào cô!” Tố Diệp nhất thời không thể bình thản như Hứa Đồng được. Cô hơi ngượng ngập, còn có chút chột dạ, giống như quãng thời gian vui vẻ bên Niên Bách Ngạn vừa qua hoàn toàn bị người khác biết.

Nhưng Hứa Đồng không có ý định ôn lại chuyện cũ với cô, quay đầu nói với Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc Niên! Sáng sớm ngày Vincent đã tới phòng làm việc đợi anh rồi.”

Niên Bách Ngạn gật đầu, đưa chiếc túi tài liệu trong tay cho Hứa Đồng. Tố Diệp bất giác nhìn sang phía anh. Anh đứng trong gió, vạt áo vest khẽ tung bay. Có lẽ thời gian ngồi trên máy bay hơi lâu, trên người anh còn có vết thương, giờ trông sắc mặt càng thêm nhợt nhạt. Thấy anh có vẻ vội vàng muốn vào mỏ, cô đau lòng, vội đi tới đỡ anh.

Động tác lặng lẽ của cô khiến anh ấm lòng: “Anh không sao!”. Giọng nói cũng trở nên dịu dàng.

“Không sao em cũng phải đi theo anh.”

Niên Bách Ngạn cười: “Được!”, rồi quay sang dặn dò Hứa Đồng: “Chuẩn bị cho Diệp Diệp một bộ đồng phục và mũ bảo hiểm.”

Hứa Đồng ung dung đáp: “Đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi thưa tổng giám đốc.”

Niên Bách Ngạn chẳng hề lấy làm lạ với việc luôn dự đoán trước mọi chuyện của Hứa Đồng, anh nắm lấy tay Tố Diệp rồi nói: “Đi thôi.”

Tố Diệp khoác tay anh, nhỏ giọng: “Bella đứng trước mặt Hứa Đồng, đúng là châu chấu đá voi.”

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười.

Vincent đúng là đã tới đợi ở đây từ rất sớm, trà trong cốc đã được pha mấy lần nước, nhạt thêch. Trong gạt tàn cũng đã đựng đầy đầu lọc. Tuy đã thay bộ đồng phục nhưng vẻ phong độ, lịch thiệp của ông ta vẫn không mất đi. Sau khi nhìn Niên Bách Ngạn cũng đã mặc đồng phục xong xuôi, bước vào phòng, ông ta nhiệt tình đứng dậy, giơ hai tay về phía anh: “Tổng giám đốc Niên à tổng giám đốc Niên! Lần này cậu bị trúng đạn đúng là khiến bao người nơm nớp lo sợ, thế nào? Vết thương ổn rồi chứ?”

“Cảm ơn ông đã quan tâm, không còn đáng lo ngại nữa.” Niên Bách Ngạn bắt tay với ông ta, thái độ xa gần vừa phải.

Vincent lại nhìn sang Tố Diệp, hiểu ra bật cười: “Có người đẹp ở bên chăm sóc, có bị thương nặng cỡ nào cũng khỏi nhanh thôi.”

Tố Diệp không tiện chen ngang, chỉ cười đáp lại. Niên Bách Ngạn thì

lên tiếng giải vây cho cô: “Ngài Vincent nói đùa rồi!”

“Thấy cậu không sao là tôi yên tâm rồi. Chuyện lớn còn chưa thành, tôi nghĩ cậu cũng không cam lòng gục ngã.” Vincent quay về chuyện chính, chỉ có điều nụ cười có phần quái lạ: “Nhưng giờ là lúc cậu thực hiện lời hứa với tôi rồi.”

Ở bên Tố Diệp nhìn rất rõ. Quan tâm chỉ là giả, tới hạ bộ Niên Bách Ngạn mới là thật. Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ nói rất hững hờ: “Theo như lời cá cược thì ngài Vincent, ông mới là người thua cuộc.”

“Đúng vậy! Cậu thực sự đã mua được khu mỏ này với giá rất rẻ. Nhưng đừng quên, nó chỉ là mỏ rỗng, giá trị thực cũng chỉ có một trăm bảy mươi triệu, vậy mà cậu lại mất tới hai trăm triệu. Tổng giám đốc Niên! Cậu không thể vì muốn thắng tôi và bảo vệ địa vị của mình trong ngành đá quý để bị tổn hại như vậy được? Như vậy là lợi bất cập hại.”

Niên Bách Ngạn không phản bác.

Vincent lại nói tiếp: “Nhưng mà cá cược dầu sao cũng chỉ là trò chơi. Tôi cũng không ép cậu rút lui khỏi ngành này, chỉ cần công khai thừa nhận mình đã thua là được. Thêm nữa, tôi nghĩ cậu cũng không cần đội khai thác của tôi, một khu mỏ chỉ có giá trị một trăm bảy mươi triệu không cần điều động nhiều đến thế.”

Tố Diệp nhìn Vincent nhăm nhăm, hận đến nghiêng răng kèn kẹt. Rõ ràng là ông ta đẩy người đang ngã. Rồi cô quay sang Niên Bách Ngạn, thần nét mặt anh vẫn điềm nhiên không biết anh đang nghĩ gì. Lúc này cô thật sự hy vọng mình có khả năng giúp Niên Bách Ngạn lật ngược ván cờ này. Anh kiêu ngạo như thế, bắt anh công khai nhận thua khác nào lột da.

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn cười rất khể khàng, không hề nôn nóng: “Có lẽ phải để ngài Vincent đây thất vọng rồi, đội khai thác của ông vẫn phải phục vụ cho tôi.”

Tố Diệp sững sờ, sao anh lại tự tin đến vậy?

“Ồ?” Vincent cảm thấy hứng thú: “Tổng giám đốc Niên làm vậy là không coi trọng nhân tài rồi?”

Niên Bách Ngạn không nói thêm gì nữa, mà quay đầu về phía Hứa Đồng. Hứa Đồng lập tức bước lên, đưa tài liệu cho Niên Bách Ngạn, thấp giọng nói: “Văn bản chuyển nhượng mỏ đã có hiệu lực, anh đã có quyền khai thác.”

Anh nhìn tài liệu rồi gật đầu, lại hỏi: “Tình hình bên trong thế nào?”

“Đúng như tổng giám đốc suy đoán.” Hứa Đồng thần bí nói một câu.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng cười, lần này là một nụ cười rạng rỡ. Anh đưa lại tài liệu cho cô ấy, nhìn Vincent: “Nếu ngài Vincent đã có hứng thú với M100-2 như vậy, chi bằng cùng tôi xuống mỏ xem thế nào?”

“Được thôi, cung kính không bằng tuân mệnh.” Vincent đương nhiên chỉ chờ có thế. Dứt lời, ông ta bèn chỉ tay về phía khu mỏ M100-2: “Xe đâu? Đừng nói là chúng ta đi bộ tới đó đấy nhé?”

“Đâu có cần vất vả như vậy. Từ M100-1 có thể đi thông sang M100-2 mà.” Niên Bách Ngạn đáp lại một câu rồi quay người rời đi.

Vincent bàng hoàng, vội vàng nổi gót.

Cả đoàn người cùng đi vào M100-1, Tố Diệp vẫn khoác tay Niên

Bách Ngạn. Hứa Đồng đi trước dẫn đường. Dọc đường vượt qua rất nhiều công nhân, ai nấy đều lịch sự chào Niên Bách Ngạn. Anh gật đầu tỏ ý cảm ơn. Cứ như vậy, họ đi vào tận cùng khu mỏ.

Đây là độ sâu Tố Diệp chưa từng tới. Lần trước cô chẳng qua mới chỉ đi được một phần ba khu mỏ mà thôi. Đến đây rồi mới ngỡ ngàng. Đây chính là địa điểm lần trước Niên Bách Ngạn yêu cầu tiến hành cải tạo đường sông. Có năm sáu người đã tới trước, bên cạnh đều là những máy móc lạ lẫm đối với Tố Diệp, trông có vẻ rất chuyên nghiệp và quý giá.

Một người trong số đó nhìn thấy Niên Bách Ngạn, bước nhanh tới với nét mặt vui mừng, khi nói chân tay khua loạn xạ: “Tổng giám đốc Niên! Chúng tôi đã khảo sát ra trữ lượng kim cương thực sự của mỏ M100-2 rồi.”

“Ước tính ban đầu khoảng bao nhiêu?” Đôi mắt Niên Bách Ngạn như chim ưng.

“Đây là khu mỏ có lượng tài nguyên lớn chưa từng có. Từ kết quả khảo sát bước đầu có thể thấy, tổng trữ lượng của M100-2 chiếm khoảng 70% toàn bộ diện tích mỏ lớn, con số này mà công bố ra sẽ khiến nhiều người phải sốc đấy.” Người đó kích động nuốt nước bọt: “Tổng giám đốc Niên! Gần chín tỷ!”

Quyển 4 - Chương 217: Không ai là đối thủ

Như một vở kịch bị lật ngược, khu mỏ M100-2 này như một nhân vật bị người biên kịch vo tròn rồi lại nặn dẹt, hết lần này tới lần khác. Một giây trước nó vẫn còn là một món ăn nhạt nhẽo, bỏ thì thương, vương thì tội. Một giây sau nó đã đổi đời, vận mệnh và giá trị trong tương lai có sự thay đổi to lớn. Tố Diệp nhìn thấy rõ khi Niên Bách Ngạn nghe xong lời báo cáo ấy, bờ môi mỏng từ từ dướn lên, một sự nặng nề nơi đáy mắt cuối cùng đã tan thành mây khói một cách nhẹ nhõm.

Cô hoàn toàn đứng người, sự chuyển hóa của vở kịch này khiến cô choáng váng, mơ hồ. Còn Vincent đứng bên cạnh rõ ràng cũng vô cùng chấn động, kéo tay người báo cáo, cất giọng chói tai: “Cậu nói cái gì? Chín tỷ?!”

Người báo cáo bị giật mình bởi hành động của ông ta, nhìn về phía Niên Bách Ngạn với ánh mắt cầu cứu. Niên Bách Ngạn lúc này mới lên tiếng, ngữ khí ung dung: “Ngài Vincent! Xem ra ông phải sớm hoàn thành nghĩa vụ cá cược của mình rồi.”

“Không thể nào? Làm sao có thể?” Vincent buông tay, nhìn chằm chằm Niên Bách Ngạn như không tin vào mắt mình: “Rõ ràng chỉ là một cái mỏ rỗng, tại sao trữ lượng có thể lên tới chín tỷ? Chắc chắn là các cậu đã đo đạc sai!”

“Xem ra ngài Vincent sở dĩ dám vỗ ngực tự tin cá cược với tôi cũng vì đã biết tin tức nội bộ.” Niên Bách Ngạn vẫn khẽ mỉm cười: “Tôi nghĩ có lẽ mình được ông trời thiên vị nên mới kiếm được một món

hời lớn thế này.”

Vincent lão đảo suýt ngã, rồi bỗng cảnh giác nhìn Niên Bách Ngạn: “Là ông trời thiên vị hay cậu vốn biết thừa nó không phải một mớ rỗng.”

“Ván đã đóng thuyền, truy cứu đúng sai nguyên do cũng chỉ chuốc thêm phiền não mà thôi.” Rõ ràng là Niên Bách Ngạn không định nói hết với ông ta. Có thể anh không muốn, có thể anh cảm thấy lãng phí thời gian, tóm lại câu tiếp theo cũng nhạt như nước sôi: “Ngựa tốt phải có cương chắc, như vậy mới bộc lộ được giá trị thực sự. Thế nên tôi rất cảm ơn vụ cá cược của ông, không những có thể giúp tôi bước chân vào Bright, mà còn miễn phí giành được sự trợ giúp đặc lực từ đội khai thác của ngài Vincent. Như vậy tôi cũng tiết kiệm được một khoản tiền kha khá. Ngài Vincent! Nhớ kỹ nhất định phải lựa chọn cho Tinh Thạch một gian hàng có mặt tiền đẹp đấy.”

Vincent nhìn Niên Bách Ngạn, một lúc lâu sau mới thở dài: “Nhóc con! Cậu được lắm!”

Niên Bách Ngạn chỉ khẽ cười đáp lại.

Vincent đi rồi, Niên Bách Ngạn đích thân tiễn khách. Tới khi anh quay lại, sắc mặt tuy vẫn còn hơi kém nhưng đã rạng rỡ hơn nhiều. Trữ lượng kim cương lên tới chín tỷ, chẳng ai có thể coi đó là một chuyện thần nhiên cả. Còn chưa kể tới một người mấy ngày nay đang bị các cổ đông tới từ khắp nơi của Tinh Thạch chèn ép cho không thở nổi như Niên Bách Ngạn. Chỉ cần đầu tư khai thác khu mỏ khổng lồ này, cũng coi như đã mở ra một cánh cửa lợi nhuận không thể tính hết.

Niên Bách Ngạn một lần nữa xác nhận lại vị trí khai thác với đội khai thác, yêu cầu ở mỗi vị trí trước khi thăm dò đều phải hết sức cẩn

trọng. Hứa Đồng đứng bên cạnh mở bản đồ ra. Tổ Diệp đứng nhìn rất rõ ràng, chi chít toàn là những con số và ký hiệu, còn cả đường nối các vị trí với nhau, góc độ, khiến đầu chột phình to.

“Tổng giám đốc Niên! Chúng tôi đã làm theo kinh nghiệm của anh, đã phác thảo thành công hình dạng khái quát và kết cấu bên trong của M100-2, anh xem!” Hứa Đồng đưa bản đồ cho Niên Bách Ngạn, chỉ vào một trong những điểm trên đó: “Chúng tôi chia khu mỏ ra làm ba khu vực nhỏ nằm dọc theo thứ tự A, B, C. Vị trí mà Aston và những thương gia khác nhìn thấy là khu vực A. A là tầng ngoài cùng, trữ lượng kim cương vô cùng thấp. Thực ra người của ông ta đo đạc cũng khá chính xác. Khu A chỉ có trữ lượng khoảng một trăm bảy mươi triệu. Còn khu B là trung tâm, trữ lượng của khu này gần như bằng không, cũng chính là tầng rỗng mà chúng ta thường nói. Đây là bằng chứng trực tiếp nhất để mọi người bên ngoài ngỡ rằng đây là mỏ rỗng. Thực chất trữ lượng lớn nhất nằm ở khu C. Đường vào khai thác khu C có lợi nhất chỉ có cách đi qua M100-1, cũng tức là chỉ có Tinh Thạch chúng ta mới có khả năng phát hiện ra. Tổng giám đốc! Suy đoán ban đầu của anh gần như chính xác, đây không những không phải mỏ rỗng mà còn là một mỏ lợi nhuận khổng lồ!”

Niên Bách Ngạn nhìn bản đồ, gật đầu hài lòng. Hứa Đồng lại hỏi: “Bây giờ áp lực bên phía hội đồng quản trị càng ngày càng lớn, cổ phiếu của Tinh Thạch cũng dao động thất thường, tổng giám đốc, anh xem...”

Niên Bách Ngạn im lặng giây lát rồi ra lệnh một cách quyết đoán: “Thông báo cho bộ phận ngoại giao trong nước, trong vòng một tiếng nữa phải ra được công văn thông báo. Liên hệ với các báo có quan hệ, nhanh chóng viết bài. Nhớ kỹ, nhất định phải lên trang nhất. Gửi con số trữ lượng cụ thể của mỏ kim cương cho phía bên kia, nhưng đừng công bố con số cho cánh nhà báo vội.”

“Được! Tôi đi làm ngay đây!” Hứa Đồng gật đầu.

Tố Diệp hiểu cách làm của Niên Bách Ngạn. Như thế không những có thể chặn những lời phản đối của đám cổ đông, còn có thể ổn định giá cổ phiếu của Tinh Thạch, một công đôi việc, nhanh gọn chính xác.

Từ mỏ kim cương đi ra, trời đã tối dần, hoàng hôn vạch một chiếc đuôi dài ngoằng phía đường chân trời rồi từ từ tan biến. Tố Diệp lên xe trước, Niên Bách Ngạn dặn dò toàn bộ công việc cho Hứa Đồng xong xuôi mới lên. Khi cửa xe đóng lại, Tố Diệp mới ngửi thấy mùi hương quen thuộc của anh. Những nỗi bộ hỗn độn của cô không vì thế mà tỉnh táo, ngược lại chỉ càng thêm đau nhức.

Thất xong dây an toàn, Niên Bách Ngạn không cho xe chạy ngay mà quay sang nhìn Tố Diệp, thắt lại dây an toàn cho cô thật chặt rồi nhẹ nhàng hỏi: “Em sao thế?” Cả chiều cô không nói một câu nào, anh cũng bận rộn, thi thoảng có ngược lên nhìn lại thấy cô đang đứng một góc, vô cùng yên lặng.

Giọng nói hiền hòa của người đàn ông vang lên bên tai ít nhiều cũng đánh thức Tố Diệp. Cô ngược mắt lên, tận sâu đáy mắt có một chút bàng hoàng, cô khẽ lắc đầu. Niên Bách Ngạn nhìn cô nói: “Tối nay chúng ta ở lại Johannesburg, vẫn là khách sạn mấy hôm trước chúng ta ở.”

Tố Diệp gật đầu.

Anh thu tay về, đang định lái xe đi cô bỗng lên tiếng: “Hay là để em lái cho, anh đang bị thương.”

“Không sao!”

Anh khởi động xe, đi thẳng về phía trước. Mỏ kim cương dần xa khuất...

Ánh tịch dương cuối cùng đã khuất sau rặng núi. Đốm sáng cuối cùng của ngày dài cũng đã bị màn đêm nuốt chửng. Khi đêm đen tràn ngập khắp nơi, không khí cũng lạnh hắt đi. Tố Diệp lặng im nhìn những tòa nhà nối đuôi nhau chạy về phía sau. Cô kéo chiếc áo khoác sát vào người. Niên Bách Ngạn rất chu đáo, phát hiện ra động tác của cô bèn giơ tay nhấn nút đóng cửa.

Cửa xe từ từ nâng lên, mùi gỗ mộc bắt đầu quán quanh không gian nhỏ hẹp, bao bọc lấy sự yên lặng của hai con người.

Cuối cùng cô cũng không chống lại được sự quan tâm của anh, khịt khịt mũi, hỏi: “VẬY... bây giờ anh coi như là tỷ phú rồi? Hay là giá trị bản thân còn cao hơn cả con số đó?”

Không phải Niên Bách Ngạn không nhận ra tâm trạng cô thay đổi. Hai tay anh nắm chặt vô lăng, nhìn thẳng về phía trước, nghiêm túc nói: “Diệp Diệp! Em lại quên mất mỏ kim cương thuộc về Tinh Thạch rồi. Cho dù có là tỷ phú thì từ đó cũng nên dành để nói bố em. Anh chẳng qua chỉ nhận tiền lương và hoa hồng của công ty thôi.”

“Em không hiểu.” Tố Diệp nhìn lên tấm kính thủy tinh phía trước xe, hai ngọn đèn sáng láng xua tan bóng đêm, con đường ở giữa sáng trắng lên: “Với khả năng của anh hoàn toàn có thể độc lập làm việc, tại sao vẫn bằng lòng ở lại Tinh Thạch?”

“Anh nói rồi, nhà họ Diệp có ơn với anh.”

Tố Diệp quay đầu nhìn anh: “Anh có định rời đi không?”

Niên Bách Ngạn cười: “Sao như đang trong thời gian phỏng vấn thế

hả?”

“Em chỉ tò mò thôi.”

Phía trước đèn đỏ bật sáng. Niên Bách Ngạn bắt đầu cho xe đi chậm lại, cuối cùng dừng lại trước vạch sơn. Anh nhìn về phía trước, như đang chăm chú chờ đèn đỏ, lại như đang có điều gì cần suy nghĩ, một lúc sau mới nói: “Khi nào trả hết ân nghĩa cũng là lúc phải ra đi.”

Không hiểu sao nghe thấy câu ấy Tố Diệp rất khó chịu. Cô trầm mặc.

“Có phải em vẫn còn điều muốn hỏi không?” Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô, quầng sáng yếu ớt hắt lên gương mặt chỉ to hơn bàn tay một chút của cô, nhỏ đến đáng thương.

Tố Diệp khẽ gật đầu: “Đúng vậy! Nhưng bây giờ đầu óc em rất lộn xộn, em có quá nhiều điều muốn hỏi, bỗng nhiên lại chẳng biết phải hỏi gì.” Cô rất muốn biết chuyện mở kim cương là thế nào. Một chuyện cô những tưởng mình đã thông suốt rồi, những tưởng đã có tất cả những câu trả lời mình cần rồi. Nhưng tất cả mọi việc xảy ra ngày hôm nay lại vượt ra ngoài tưởng tượng của cô. Còn cả Hứa Đồng nữa, cô rõ ràng chỉ làm theo lời Niên Bách Ngạn trong thư, gọi cho Hứa Đồng một cuộc điện thoại, sao cô ấy lại xuất hiện ở đây? Thì ra tất cả mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, nó chỉ như một miếng hành tây được bóc dần bóc dần từng lớp một mà chưa thấy đáy. Còn cả cái chết của Aston nữa. Còn cô... trong cuộc chiến tâm lý này của Niên Bách Ngạn, cô đóng vai trò gì?

Một loạt những câu hỏi ấy khiến Tố Diệp mõi mệt. Chúng đã gần bật ra ngoài rồi nhưng lại không thể thốt nên lời, khiến cô cực kỳ khó chịu.

Niên Bách Ngạn nhận ra sự bứt rứt của cô, anh đưa tay vuốt nhẹ

mái tóc cô, dịu dàng nói: “Khi nào em nghĩ ra cần hỏi gì thì lúc đó hỏi tiếp. Giờ đừng nghĩ gì nữa, nhắm mắt nghỉ ngơi một lát đi.” Hôm nay cô dậy sớm, mắt giờ đã bắt đầu thâm quầng.

Đúng là Tố Diệp quá mệt rồi. Cô khẽ gật đầu. Khi chiếc xe bắt đầu đi tiếp, cô nhắm mắt lại, dần dần ngủ thiếp đi.

Về tới khách sạn, Tố Diệp đẩy cửa phòng vào trước, đang chuẩn bị vào phòng tắm ngâm mình một lát, không biết một bóng người từ đâu chui ra đột ngột xuất hiện. Cô còn chưa kịp có phản ứng gì, cái bóng đó đã ôm chầm lấy cô. Đối phương vô cùng nhiệt tình, suýt nữa thì rút hết khí thở trong lồng ngực của cô ra. Ngay lập tức có một cánh tay rắn chắc kéo cô lại. Cô hoảng hồn, sau khi đứng lại nhìn rõ mới phát hiện mình đã được Niên Bách Ngạn chặn ở đằng trước.

Chỉ nghe thấy anh gầm lên với vẻ không vui: “Cậu điên à!”

“Niên Bách Ngạn! Gặp lại bạn cũ tôi không được phép chào hỏi à? Có cần phải căng thẳng như gà mẹ giữ con thế không?” Người đó bật cười khiêu khích.

Giọng nói quá quen thuộc, Tố Diệp ló đầu ra nhìn, hét lên: “Kỷ Đông Nham?”

“Hello! Đạo này có nhớ anh không?” Kỷ Đông Nham nở một nụ cười mê người, vẫy tay về phía cô.

“Hi!” Cô cũng giơ tay lên coi như đáp lại, trong lòng biết rõ Kỷ Đông Nham không thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây chỉ để chào cô được.

Nét mặt Niên Bách Ngạn trở về vẻ bình tĩnh thường ngày, thờ ơ hỏi: “Cậu lại đút lót cho người dọn vệ sinh bao nhiêu tiền?”

“Xem ra người hiểu tôi nhất vẫn là anh.” Kỳ Đông Nham nhún vai:
“Có trách thì trách bác ấy trụ không nổi trước gương mặt đẹp trai của tôi, tôi còn chưa rút ra xu nào, chỉ hy sinh mấy nụ cười là bác ấy đã biết điều cho qua rồi.”

Niên Bách Ngạn hừ một tiếng.

“Từ lúc anh dùng hai trăm triệu mua lại cái mỏ đó, tôi đã biết là mình mắc lừa rồi. Giá trị của cái mỏ đó tuyệt đối không thể chỉ có một trăm bảy mươi triệu. Niên Bách Ngạn anh lợi hại nhất là dùng một số tiền cực ít để mua về một món lợi cực lớn. Trong trò chơi này, không ai có thể là đối thủ của anh.” Kỳ Đông Nham lười biếng dựa vào sofa:
“Nói như vậy, có phải người hiểu anh nhất cũng là tôi không?”

Quyển 4 - Chương 218: Đừng dễ dàng lờ hện

Việc Kỷ Đông Nham tới đây không hề làm Niên Bách Ngạn quá kinh ngạc, chắc chắn là anh đã đoán trước cuộc “trùng trùng” này sớm muộn cũng sẽ xảy ra. Chỉ có điều Tố Diệp vẫn ngửi thấy mùi thuốc súng từ ánh mắt nghiêm nghị của Niên Bách Ngạn và dáng vẻ từ tốn như đang kể chuyện xưa của Kỷ Đông Nham. Đúng thế, sau khi kẻ chiến thắng cuối cùng đã giành thắng lợi, người ta rồi cũng phải thu dọn bãi chiến trường hỗn loạn. Nhưng cuộc chiến khó đoán định được thật giả này đã kết thúc thật rồi sao?

Cô cho rằng mình là một nhà tư vấn tâm lý thì có thể đoán được tâm tư của những người tham chiến. Cô cứ tưởng một khi mình làm người đứng bên theo dõi thì có thể nhìn thấu quá trình phát triển của sự việc. Cuối cùng người sai là cô. Khi cô tưởng nó đã kết thúc, hóa ra tất cả chỉ vừa mới bắt đầu...

Đúng như Tố Diệp phán đoán, tuy rằng Niên Bách Ngạn không ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Kỷ Đông Nham nhưng cũng thể hiện thái độ bài xích và không mấy vui vẻ với vị khách không mời mà tới này. Anh đặt cặp tài liệu sang một bên, điềm nhiên nói: “Nếu cậu là người hiểu rõ tôi nhất thì trong cuộc chiến này cậu đã chẳng thua quá thê thảm. Giống như hôm đó trên bàn chơi tôi đã cảnh cáo cậu rồi, khi còn chưa thua sạch túi thì hãy nhanh chóng rút lui đi.”

Cô nhớ câu ấy, đó là lần tới sông bạc của Cape Town. Cô tưởng đó chẳng qua chỉ là một câu khuyên nhủ đơn giản thôi, không ngờ ngay từ lúc đó Niên Bách Ngạn đã từng bước lập kế hoạch. Không, có lẽ còn sớm hơn cả lúc đó.

“Thực tế là tôi đâu có mất xu nào.” Kỳ Đông Nham cười.

“Nhưng cậu cũng chẳng kiếm thêm được đồng nào.” Niên Bách Ngạn phản bác không chút nể tình: “Khi cậu hao tổn quá nhiều thời gian và sức lực vào một cuộc chiến mà không kiếm lại được tức là lỗ vốn.”

Tố Diệp nhìn thấy nét mặt Kỳ Đông Nham có một giây phút khó coi, nụ cười quyến rũ đó lạnh dần đi. Anh ta nói, như đùa như thật: “Niên Bách Ngạn! Đừng có đọc kinh xong thì quay sang đánh hòa thượng. Không có máu của tôi, anh còn toàn mạng đi xuống khu mỏ không?”

“Muốn tôi cảm ơn cậu sao?”

“Việc đó thôi khỏi, vì... cô ấy sẽ cho tôi món quà tuyệt nhất.” Kỳ Đông Nham nói rồi bỗng chỉ tay về phía Tố Diệp, khóe môi gợi cảm lặng lẽ cong lên, sự hứng thú cũng dần thay thế cái nhìn lạnh lùng ban nãy.

Niên Bách Ngạn nhú mày, liếc mắt nhìn Tố Diệp. Cô chẳng hiểu chuyện gì, ngẩn ngơ nhìn ánh mắt của Niên Bách Ngạn hướng về phía mình, tim bỗng run rẩy, rồi nhanh chóng hướng cái nhìn về phía Kỳ Đông Nham: “Tôi thì có thể mang lại món quà tốt nhất gì cho anh?” Sao nói một lúc chủ đề lại hướng về phía cô? Đúng là nằm yên cũng trúng đạn.

Kỳ Đông Nham mỉm cười bước lên. Khi anh ta lại gần Tố Diệp, Niên Bách Ngạn đứng ra chặn đường, bóng hình cao lớn im lìm đối diện với Kỳ Đông Nham, ngăn cách không cho anh ta nhìn Tố Diệp. Anh đã quen dùng sự im lặng để thể hiện thái độ thiếu kiên nhẫn của mình. Kỳ Đông Nham lại cười, hoàn toàn không bỏ cuộc vì sự ngăn cản của Niên Bách Ngạn, anh ta nói với qua không khí: “Tố Diệp! Em đã hứa gì với anh ấy nhỉ?”

Cô chỉ nhìn thấy tấm lưng rộng lớn của Niên Bách Ngạn, sau khi nghe xong vẫn vô cùng khó hiểu, nhưng rõ ràng cảm nhận được tâm trạng của Niên Bách Ngạn đã thay đổi, thông minh lựa chọn im lặng là vàng.

Thế mà Kỳ Đông Nham nào có buông tha, lần này anh ta nói thẳng với Niên Bách Ngạn: “Cô ấy đã từng hứa, chỉ cần tôi hiến máu cho anh, cô ấy sẽ làm người phụ nữ của tôi.”

Đằng sau, Tố Diệp nhận ra sống lưng Niên Bách Ngạn cứng đờ, tim cô cũng theo đó run lên. Anh quay người lại. Cô từ từ ngược lên, trái tim thất lại. Gương mặt anh trông vẫn anh tuấn như vậy nhưng nếp nhăn đã lờ mờ xuất hiện trên vầng trán, cả những đường nét cũng trở nên nghiêm nghị. Anh hơi mím môi, chiếc cằm góc cạnh vì thế trông càng cứng.

Niên Bách Ngạn cứ nhìn cô như vậy, không hề chớp mắt. Không hiểu tại sao, Tố Diệp bỗng thấy chột dạ. Rõ ràng là một cử chỉ quên mình vì người khác, tại sao khi bị anh nhìn thế này cô lại thấy mình giống như đã làm một chuyện có lỗi với anh vậy?

Một lúc sau Niên Bách Ngạn mới lên tiếng, trong ngữ điệu chậm chạp có gì đó uy nghiêm: “Em có từng nói vậy không?”

Tố Diệp liếm môi. Cô trước giờ trời không sợ đất không sợ, giờ lại thấy lo lắng, vừa cụp mắt xuống lại thấy anh nói tiếp: “Nói!” Ngắn gọn, thậm chí anh còn chẳng cao giọng nhưng vẫn toát ra một sức mạnh không dễ né tránh.

“... Vâng.” Đến cô cũng nghe ra sự hèn yếu của mình. Cô siết chặt ngón tay, nhấn mạnh một lần nữa: “Lúc đó đúng là em đã nói vậy.” Những lời thừa thãi không cần nói nhiều, cô tin anh hiểu được

nguyên nhân cô làm vậy.

Đầu mày Niên Bách Ngạn sắp dính vào nhau tới nơi. Nét mặt hà khắc này của anh, cô chỉ từng nhìn thấy một lần duy nhất, đó là khi cô chạy tới sân bay làm chuyên gia đàm phán giải cứu con tin khi đó. Ngay sau đó là câu nói không vui của Niên Bách Ngạn: “Hàm hồ!”

Anh quay người đi, không nổi giận với cô nhưng chỉ hai chữ đó thôi cũng không khác nào một sợi roi da quất lên người cô, cô bỗng cảm thấy ấm ức trong lòng.

Cô nghe thấy giọng cười của Kỷ Đông Nham: “Anh làm cái gì thế hả? Dám ăn nói như thế với người phụ nữ của tôi?” Cô đang định cảnh cáo anh ta thì Niên Bách Ngạn đã lên tiếng trước, ngữ khí lại bình thản như mặt hồ khi đêm xuống: “Kỷ Đông Nham! Đôi khi những lời nói trong lúc cấp bách của người phụ nữ không thể hoàn toàn tin tưởng được. Một người đã trải bao chuyện như cậu, không phải đến cả đạo lý này cũng không hiểu chứ?”

Kỷ Đông Nham như bị anh chọc cười. Anh ta nghiêng đầu tới khi nhìn được Tố Diệp phía sau Niên Bách Ngạn: “Tố Diệp! Em đâu có giống những người phụ nữ khác. Em là cô gái công sở, lời nói đáng giá ngàn vàng.”

Tố Diệp vừa nghe, sự ấm ức đã biến thành phần nộ. Cô đang định lên tiếng thì Niên Bách Ngạn lại một lần giành quyền nói trước. Anh quay người, bàn tay bất ngờ chạm lên má Tố Diệp, hoàn toàn khác với vẻ nổi trợn lời đình vờ ròi của anh, giọng nói cũng nhẹ nhàng hẳn đi: “Diệp Diệp! Anh nói với em bao nhiêu lần rồi, không làm được thì không được phép tùy tiện hứa. Lời hứa nói thì dễ nhưng thực hiện thì không đơn giản đâu, hiểu chứ?”

“Á?” Tố Diệp dờ ra, rồi vô thức gật đầu: “À...”

“Vào phòng đi! Chẳng phải ở trên xe em buồn ngủ sao, ngủ trước đi, đừng đợi anh.” Anh vòng tay ra sau gáy cô, nhẹ nhàng kéo cô lên trước, đặt lên môi cô một nụ hôn không hề kiêng dè.

Cô đỏ mặt, còn anh thì cười, buông cô ra.

Tố Diệp chạy về phòng ngủ, chỉ kịp nghe thấy Kỷ Đông Nham đang chép miệng phía sau: “Tố Diệp! Nhìn cái dáng vẻ nghe lời răm rắp của em kìa. Em cứ điên đảo vì anh ta đi, rồi sẽ có một ngày ngã đau đấy.”

Đúng vậy, cô quy phục, cô thừa nhận.

Vì yêu phải Niên Bách Ngạn, một người con gái dù nội tâm có mạnh mẽ thế nào cuối cùng cũng sẽ bị anh chinh phục.

Không khí trong phòng sách trở lại như cũ.

“Sau khi trêu ghẹo người phụ nữ của tôi xong, chúng ta nên quay về chuyện chính rồi chứ.” Tuy là vị khách không mời, nhưng Niên Bách Ngạn vẫn làm tròn trách nhiệm người chủ, pha trà rót nước. Sau khi ngồi xuống, anh cầm hộp thuốc lá, rút ra một điếu, châm lên, rít một hơi.

Kỷ Đông Nham bưng tách trà lên, nhấp một ngụm, chau mày, rõ ràng là anh ta chẳng mấy hứng thú với trà: “Không thể tiếp khách thứ khác hay sao, ví dụ như rượu vang hay Whiskey chẳng hạn?” Thấy Niên Bách Ngạn định nói gì đó, anh ta tự gõ vào đầu: “Aiya, tôi quên mất, trước nay anh không uống rượu.” Dứt lời anh ta đặt tách trà xuống, tự động cầm hộp thuốc lá trước mặt Niên Bách Ngạn qua, cũng lấy một điếu đặt lên miệng.

Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối chỉ im lặng nhìn anh ta, không nói câu nào, trên ngón tay là từng điều thuốc lá cháy dở, khói thuốc uể chuyển bay lên không trung, sau khi hôn lên cằm anh thì tan biến.

“Tôi đặc biệt tới thăm đứa con cưng của Thượng đế là anh đấy.” Kỳ Đông Nham tựa lưng ra sau ghế, uể oải gác chân lên. Anh ta chưa châm điều thuốc lên vọi mà ngồi nghịch chiếc bật lửa, nhìn Niên Bách Ngạn như cười như không: “Sao bao nhiêu người tự sát vì cượng mỗ mà trong số đó không có anh? Niên Bách Ngạn! Anh tự nói xem, có phải ông trời quá yêu chiều anh rồi không?”

“Có lẽ vậy.” Niên Bách Ngạn cũng dựa vào sofa. Tay anh kẹp điều thuốc, một tay còn lại đặt lên thành ghế, cổ áo mở ra hai cúc, để hở một ít cơ bắp. Không giống với vẻ lười nhác của Kỳ Đông Nham, trông anh nho nhã, mê hoặc như màn đêm, chỉ có điều trong những câu từ chậm rãi có chút gì lạnh lẽo.

Kỳ Đông Nham nheo mắt lại: “Tôi thật sự không hiểu, tại sao anh lại may mắn tới vậy?”

“Vì ông trời cất giấu bí mật của mình trong M100-1. Ngoài tôi ra, không ai biết được bí mật đó.” Niên Bách Ngạn khế cong môi lên, rít một hơi rồi tao nhã nhả khói ra, nhìn Kỳ Đông Nham qua làn khói thuốc: “Nếu cậu không sốt ruột muốn vét hết tiền của tôi như thế, thì với trí thông minh của cậu, muốn phát hiện ra những điểm bất thường cũng không phải là không thể.”

“Cạch!” Kỳ Đông Nham gấp nắp bật lửa lại, không nghịch nữa, ánh mắt dần tối thẫm lại. Chỉ có điều anh ta vẫn cười, nhưng nụ cười không chút dịu dàng: “Thì ra anh đã nghi ngờ tôi từ lâu.”

“Tiếc là cậu tin lầm tin tình báo, cuối cùng để lỡ mất mỏ kim cương chín tỷ.” Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Chín tỷ kim cương mang ra thị

trường kiếm được lại bao nhiêu tiền tôi nghĩ chắc cậu rõ. Tôi nhớ ngày xưa lúc đi học, môn Toán cậu rất khá.”

Kỷ Đông Nham nhìn anh ta rồi bật một ngọn lửa, châm điếu thuốc lên, rít một hơi.

Một nửa điếu thuốc trên tay Niên Bách Ngạn vẫn đang cháy, ngọn lửa trên đầu từ từ nuốt chửng điếu thuốc. Anh dướn người, gạt tàn thuốc xuống: “Đầu tiên cậu nhận được tin mỏ rỗng, sau đó mua chuộc Henry để nâng cao giá trong buổi đấu thầu, dùng một số tiền ít ỏi định quyết đấu với tôi, mục đích chỉ là muốn tôi phải rút hết tiền bạc ra mua một cái mỏ rỗng, cuối cùng nhìn thấy tôi lâm vào cảnh khốn cùng để thỏa mãn sự căm tức trong lòng cậu. Đông Nham à! Hành vi của cậu là có tư tưởng phạm tội.”

Điếu thuốc trên tay Kỷ Đông Nham rơi thẳng xuống thảm. Đôi mắt anh ta không hề rời khỏi Niên Bách Ngạn, nghe xong liền cười khẩy: “Anh bắt đầu nghi ngờ tôi từ lúc nào?”

“Cậu và tôi trước nay luôn đối đầu, cảnh giác với cậu cũng là chuyện bình thường.” Niên Bách Ngạn dập tắt điếu thuốc vào gạt tàn, ngón tay anh hơi dùng sức. Đầu thuốc bị anh bóp méo, cuối cùng một làn khói yếu ớt bao quanh nó, rồi lại như sợ quyền uy của anh mà tan đi. Một giây sau anh nói: “Nhưng... khi tôi thực sự nhận ra lòng lang dạ sói của cậu chính là ngày tôi bị bắt cóc!”

Quyển 4 - Chương 219: Bốn câu hỏi

Tách trà trước mặt đã nguội, khói thuốc cũng đã tan hết, nhưng bầu không khí vẫn chưa thể yên bình trở lại. Những lưỡi dao ngấm ngầm giữa hai người đàn ông đang bất ngờ xuất hiện, nếu nghe kỹ còn nhận ra cả tiếng mũi dao giao nhau dữ tợn.

Sau khi dập tắt điều thuốc, Niên Bách Ngạn ngả người ra sau, nụ cười trên môi rất nhạt nhòa, gần như không thấy: “Aston một lòng muốn tranh giành thị trường Trung Quốc. M100-2 cực kỳ quan trọng với ông ta, thế nên ông ta chắc chắn phải cố gắng hết sức. Vậy thì cả cậu và tôi đều sẽ trở thành cái gai trong mắt ông ta, ông ta dám làm ra chuyện bắt cóc cũng không có gì kỳ lạ. Tôi đợi tới cuối cùng vì rất muốn xem xem, người cứu tôi ra rốt cuộc là ai.”

“Niên Bách Ngạn! Tôi là ân nhân cứu mạng của anh đấy.” Kỷ Đông Nham híp mắt.

“Tại cậu quá gấp gáp, con người ta khi nóng ruột thường đánh mất lý trí là chuyện rất bình thường.” Niên Bách Ngạn chậm rãi nói: “Tôi chưa bao giờ tin cậu lại muốn tranh đấu công khai với tôi trong cuộc chiến này. Vì tôi và cậu giống nhau, chỉ cần lật đổ người kia thì không tiếc dùng bất kỳ thủ đoạn gì. Cậu nhọc công như vậy cũng chỉ vì muốn nhìn thấy tôi tay trắng. Thế nên ngày đấu thầu đó chính là cao trào của vở kịch, sao cậu có thể để tôi vắng mặt? Để đạt được mục đích của mình, bất luận tốn bao nhiêu nhân lực vật lực cậu cũng phải tìm ra tôi cho bằng được. Trước đó tôi luôn nghi ngờ quan hệ giữa cậu và Henry, cho tới khi cậu xuất hiện tại nơi bắt cóc thì tôi hoàn toàn tin chắc đằng sau lưng cậu đã giờ không ít trò. Đất Nam

Phi này cậu còn xa lạ, muốn tìm một người sao có thể dễ dàng như vậy. Người giúp được cậu chỉ có mình Henry, vì hắn ta và Xương Đồ đều là những người thông thuộc Nam Phi. Và rõ ràng, cậu không biết Xương Đồ.”

“Không ngờ hành động bắt cóc của Aston lại giúp anh.”

“Thật xin lỗi, đúng như cậu nói, vì ông trời quá yêu chiều tôi.” Niên Bách Ngạn cười khẩy, rồi tiếp tục vút lại một câu hỏi: “Chỉ có một chuyện tôi không hiểu. Tại sao Henry lại chấp nhận để cậu sai khiến, lại còn nói với cậu bí mật của khu mỏ?” Khu A của mỏ đúng là đã khiến người ngoài hiểu lầm đây là mỏ rỗng. Chính nó đã bịt mắt Xương Đồ, đồng thời cả Henry nữa.

Ánh mắt Kỳ Đông Nham tối đi: “Anh thông minh như vậy mà không nghĩ ra lý do sao?”

“Henry không phải kẻ biết giữ lời hứa. Nói cách khác hắn ta xứng đáng với cái danh “tiểu nhân”. Một kẻ như vậy lại cam tâm nghe lời cậu, hơn nữa còn nói tất cả mọi chuyện mình biết, chỉ có thể chứng tỏ trong tay cậu có điểm yếu của hắn.” Một tia sáng lóe lên trong mắt Niên Bách Ngạn: “Nhưng tôi thực sự không nghĩ ra điểm yếu đó rốt cuộc là gì.”

Kỳ Đông Nham mỉm cười: “Đơn giản lắm! Hắn ta đang có quan hệ với một vị nghị viên làm tại Nam Phi.”

Câu nói ấy khiến Niên Bách Ngạn sửng sò, anh khẽ nhú mày: “Theo như tôi được biết, các nghị viên hiện thời đều là nam giới?”

“Nam giới với nam giới, không được sao?” Kỳ Đông Nham bất ngờ châm biếm.

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới hiểu ra, một lúc sau anh lắc đầu cười khế: “Kỷ Đông Nham à Kỷ Đông Nham, cậu bị ỏi thật!”

“Một chín một mười thôi. Đừng quên, chính anh là người dạy tôi cách bị ỏi. Chính anh nói với tôi rằng, không gian xảo không làm nổi kinh doanh.” Nụ cười của Kỷ Đông Nham hờ hững, lạnh nhạt. Anh ta đứng dậy: “Niên Bách Ngạn! Trước khi anh muốn phân định rõ ai đúng ai sai, tốt nhất nên vắt óc nghĩ xem làm thế nào để an ủi người phụ nữ của mình. Anh bảo, nếu cô ấy biết anh lợi dụng cô ấy mua lại mỏ kim cương với giá thấp cô ấy sẽ thế nào? À, suýt nữa thì tôi quên mất, có lẽ cô ấy đã sớm nhận ra rồi. Khi cô ấy nhìn thấy Hứa Đồng kịp thời xuất hiện ở một nơi đã bị người ta cho là khu mỏ rỗng, tôi nghĩ trái tim cô ấy đã lạnh ngắt rồi.”

Khóe miệng Niên Bách Ngạn từ từ thẳng ra. Anh hơi nheo mắt lại, ánh mắt khiến người ta phải rùng mình. Rất lâu sau anh mới đứng dậy, đút hai tay vào túi quần, nói một câu có ý đuổi khách: “Cảm ơn cậu đã nhắc nhở!”

Nhưng Kỷ Đông Nham lại đi gần về phía anh, dướn người, gần như phải ghé sát vào tai anh mới chịu được, thấp giọng nói: “Niên Bách Ngạn! Nếu cô ấy là của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cô ấy chịu đựng cảm giác thất vọng ấy.”

Niên Bách Ngạn nhìn thẳng về phía trước, giọng nói bình thản nhưng mỗi câu mỗi chữ đều rất rành rọt: “Nếu cô ấy yêu tôi thì phải chấp nhận toàn bộ con người tôi.”

Kỷ Đông Nham lùi ra sau, sống lưng thẳng tắp, nhìn Niên Bách Ngạn thêm một lúc rồi cười nhạt: “Niên Bách Ngạn! Chúng ta còn đấu nhau dài.” Dứt lời anh ta quay người bỏ đi.

Cửa phòng sách vừa bị kéo ra, đập vào mắt hai người đàn ông chính

là gương mặt tái nhợt của Tố Diệp!

Kỷ Đông Nham giật nảy mình. Niên Bách Ngạn đứng trong phòng cũng ngẩn người. Kỷ Đông Nham là người phản ứng trước, nhìn Tố Diệp nói một câu có ý sâu xa: “Cứ yêu đi, rồi cuối cùng em sẽ phát hiện ra từ đầu tới cuối mình chỉ là một con ngốc!”

Bờ vai Tố Diệp run lên. Khi cô ngược mắt, Kỷ Đông Nham đã bỏ đi.

Trong khoang mũi chỉ còn vương lại mùi thuốc lá, của Kỷ Đông Nham, cũng là của Niên Bách Ngạn trong phòng. Cô đưa mắt nhìn qua. Trong không trung tựa như vẫn còn những lớp sương lượn lờ, giống như một lớp vải mỏng ngăn cách người đàn ông cách đó không xa. Anh đứng đó, cái bóng cao lớn bị những tia sáng ngoài cửa sổ phản chiếu, lúc sáng lúc tối, nhất thời khiến Tố Diệp cảm thấy có chút xa lạ. Anh đang đứng trước mặt cô chân thực như thế, nhưng tại sao cô lại cảm thấy mình không chạm được tới anh?

“Em vào đi!” Niên Bách Ngạn đứng gần đó lên tiếng, thanh âm đã bình thản trở lại.

Tố Diệp không biết nên bước chân trái hay chân phải trước. Cuối cùng cô cũng bước vào một chiến trường mùi thuốc súng còn chưa tan hết. Qua làn khói mờ lung, đứng gần anh thêm một chút, chỉ ít có thể cảm nhận được anh là thật. Niên Bách Ngạn nhìn cô, đôi mắt ánh lên sự thương cảm. Anh quay người đẩy cửa sổ ra, một làn gió đêm mát lạnh ùa vào phòng, mang theo cả cái mơ hồ ảo diệu của đèn đường, bỗng chốc xua tan cảm giác ngọt ngào vì khói thuốc của căn phòng. Nhưng Tố Diệp lại cảm thấy thứ bị xua đi còn cả mùi hương gỗ mộc thuộc riêng về Niên Bách Ngạn nữa.

Niên Bách Ngạn không quay đầu lại. Anh vẫn đứng trước cửa sổ, nhìn ra thành phố lung linh màu sắc phía xa xa. Ánh trăng hút hết thứ

ánh sáng vốn đã yếu ớt trong phòng, kéo dài bóng anh, chiếu xuống chân Tố Diệp. Cô cúi đầu, men theo cái bóng đó từ từ ngược mắt, cuối cùng dừng lại trên bóng lưng Niên Bách Ngạn. Có chút gì xa cách, lại có chút gì cô độc...

Nên dùng từ đó để miêu tả một người đàn ông vừa tính toán đủ mọi cách để giành về một khu mỏ có giá trị chín tỷ sao? Anh phải vui mừng mới đúng chứ, sao có thể cũng đơn độc giống cô?

Cho tới bây giờ, Tố Diệp mới thật sự hiểu được sự tự tin của anh ở đâu ra. Trong trò chơi thương trường ngấm ngầm này anh đã sớm luyện được cho mình đôi mắt tinh tường, đoán định được đối phương. Con người anh, khi nhắm về mục tiêu phía trước cũng đồng thời cảnh giác mỗi một đối thủ có thể xuất hiện bên cạnh mình, từng bước lập kế hoạch, âm thầm đánh đuổi và tiêu diệt. Trong ván bài hôm đó, anh đã thua thê thảm, cả Kỳ Đông Nham nữa, hai con cá lớn lần lượt sa lưới, may mắn tồn tại chỉ còn con tôm nhỏ bé là cô. Hóa ra tới tận hôm nay mới phát hiện, người biết đánh cược thực sự là họ. Cô thắng được chỉ là nhờ may mắn, bọn họ thua chỉ vì họ không thèm chơi những trò chơi tép riu.

Nhưng có một câu Niên Bách Ngạn nói sai rồi. Anh nói: Một nhà tư vấn tâm lý thành công có thể độ lại một nửa thương nhân. Anh nói thật may mắn khi cô không làm kinh doanh. Anh đánh giá cô quá cao rồi. Cô sao bằng được một nửa anh, thậm chí cả một ngón tay còn chẳng bằng.

Vì những người làm tư vấn tâm lý như cô, từ đầu tới cuối chỉ đánh cược lòng người!

Còn những người làm kinh doanh như Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham, thứ mang ra cược là nhân tính!

Tất cả chính nghĩa hay lương tâm đều có thể tan biến trước lợi ích. Cô không bao giờ nhận xét việc làm ấy đúng hay sai, vì thương trường là chiến trường, đã nằm trong bàn cờ này rồi, đâu còn đường lùi nữa? Chỉ có điều, khi chính cô cũng bị coi là một con cờ để quyết định đại cục, tại sao trái tim cô lại đau đến vậy?

Căn phòng quá yên tĩnh, ánh đèn đối diện đã tắt, đêm đã khuya.

Rất lâu sau, Tố Diệp mới lên tiếng, giọng nói của cô cũng nhẹ nhàng như những làn khói thuốc giữa ngón tay anh, bất kỳ lúc nào cũng có thể tan biến: “Em không định nghe lén hai người nói chuyện. Em chỉ muốn vào hỏi xem hai anh có muốn ăn đêm không.” Cô chắc chắn Niên Bách Ngạn không phải đứa con cưng của Thượng đế, nếu không sao lại để cô lấy hết can đảm tới chất vấn anh, giày vò anh?

Niên Bách Ngạn không quay lại, chỉ nói một câu: “Vậy bây giờ em đã nghĩ ra những gì muốn hỏi chưa?”

“Nghĩ ra rồi. Bốn câu, không nhiều không ít. Em nghĩ anh có thể trả lời hết.”

Quyển 4 - Chương 220: Ướt đầm mới thực sự là mưa

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng quay người lại. Anh dựa vào bệ cửa sổ, ánh mắt kiên định nhìn cô không rời, đợi cô đặt câu hỏi. Tố Diệp hít sâu một hơi, rồi nhẹ nhàng thở ra, khi cô lên tiếng, giọng nói đã trở nên kiên quyết: “Anh vẫn luôn biết mỏ đó không hề rỗng phải không?”

“Anh cũng đã từng nghi ngờ. Khi Xương Đồ nói đó chỉ là mỏ rỗng, khi Kỳ Đông Nham chấp nhận mạo hiểm, có thể để lộ sơ hở cũng phải tìm ra anh để xuất hiện trong buổi đấu thầu.” Niên Bách Ngạn không chút giấu giếm. Anh biết đây là những điều cô đề nén suốt dọc đường, cũng nhận ra cô không được vui: “Không ai tin rằng M100-2 không phải là mỏ rỗng, vì những người có kinh nghiệm trong khai thác khoáng sản sau khi nhìn thấy mỏ đều nghi ngờ. Anh cũng vậy thôi. Ban đầu thật sự tin như thế, cho tới lần trước khi cải tạo đường sông ở M100-1 anh mới phát hiện ra, sau khi tát cạn dòng nước của sông, có một vị trí rất nhỏ dẫn trực tiếp sang M100-2. Hơn nữa vị trí này cho anh cảm giác rất đặc biệt. Dựa vào kinh nghiệm, anh luôn cảm thấy nó là một mỏ rất lớn. Đương nhiên, trước lúc đó anh không thể tính toán được trữ lượng cụ thể là bao nhiêu. Không ai biết điểm này, vì bọn họ không được phép bước chân vào mỏ kim cương của Tinh Thạch. Điểm độc đáo của mỏ M100-2 chính là nó có một tầng rỗng, nên rất nhiều người bị lừa. Anh từng cân nhắc, cũng do dự có nên giành lấy mỏ này không. Cuối cùng anh quyết định đánh liều. Cuộc mỏ, có lúc liều chính là một quyết sách.”

Tố Diệp yên lặng nhìn anh, sau khi nghe xong câu trả lời của anh cô khẽ gật đầu, hỏi tiếp: “Anh nói tại hiện trường bắt cóc anh đã khẳng

định được dụng tâm của Kỳ Đông Nham. Vậy trước đó thì sao, nguyên nhân để anh thăm dò anh ấy triệt để là gì?”

“Là em!” Niên Bách Ngạn thờ dài.

Ánh mắt Tố Diệp có phần ngẩn ngơ.

“Buổi tối sau khi cá cược với Vincent, em đã hỏi anh có tin rằng giá khởi điểm của Kỳ Đông Nham là bốn trăm triệu không.” Niên Bách Ngạn nhìn cô, đôi mắt dịu dàng: “Có lẽ em hoàn toàn không biết, khi trong lòng em có gì nghi ngờ sẽ hiện rõ lên ánh mắt. Từ khi em nói câu ấy, anh đã cảnh giác với Kỳ Đông Nham.”

Tố Diệp bật cười một tiếng. Thì ra đến cả một chi tiết cô chưa từng chú ý anh cũng nhìn thấy hết. Đôi mắt người đàn ông này đúng là không thể xem thường.

Nụ cười của cô nhẹ như gió thoảng, chỉ thấp thoáng ở khóe môi, nhưng khiến trái tim Niên Bách Ngạn nhói lên. Anh khẽ nhúu mày, nắm chặt tay lại, không hiểu sao lại có chút khó chịu dâng lên trong lòng. Có lẽ vì nụ cười của cô, hoặc có lẽ vì sự bất lực trống trải đằng sau nét cười ấy khiến anh bỗng không biết phải an ủi thế nào. Anh buông ngón tay ra rồi lại đút hai tay vào túi quần, dáng anh trông lại càng thẳng tắp.

Tố Diệp cảm thấy gò má hơi lạnh, hình như gió đêm tấp vào mặt, mang theo một chút thanh mát của hương gỗ mà cô quen thuộc, ngấm vào tận tim gan khiến sống mũi cô cay cay. Người đàn ông trước mặt dưới đêm đen trông lại càng anh tuấn phi phàm, chỉ có điều dáng hình anh có phần cô quạnh. Cô rất muốn ôm chặt lấy anh, bất chấp sự hoang mang lo lắng trong lòng, cũng chẳng màng tới đúng sai, nhưng tiếp theo lại là một câu hỏi đã quẩn quanh trong đầu óc cô rất lâu mà cô không dám đón đợi câu trả lời.

“Tại sao anh không nói thật với em, nhất là khi anh muốn em tới gặp Aston?”

Người đàn ông dưới ánh trăng, bờ môi mím chặt, đây là dáng hình đã từng khiến Tố Diệp mê đắm. Khi anh im lặng không nói gì, giữa hai môi và cằm luôn tạo nên một đường cong rất gợi cảm. Nhưng Niên Bách Ngạn giờ phút này chỉ khiến Tố Diệp cảm thấy bất an, vì cô bắt đầu không thể đoán được giây tiếp theo anh sẽ trả lời thế nào.

Chỉ thấy trong không khí vang lên tiếng nói trầm thấp đã thành thói quen của Niên Bách Ngạn: “Rất đơn giản, anh không muốn thêm rắc rối.”

Đầu Tố Diệp như bị đập một cái rất mạnh. Cả người cô run rẩy, rồi đờ đẫn, chỉ còn giọng nói của anh vừa xông vào não bộ là không ngừng công kích, ong ong mãi không thôi. Thấy dáng vẻ bàng hoàng, tổn thương của cô, Niên Bách Ngạn biết cô đã hiểu lầm, khẽ thở dài: “Diệp Diệp! Anh không có ý gì khác. Tuy rằng em rất thông minh nhưng xét về kinh nghiệm thương trường, Aston vẫn hơn em một bậc. Bất kỳ sơ hở nào em để lộ ra trước mặt hắn ta đều có thể nảy sinh nghi ngờ, còn em cũng sẽ rơi vào sự khó xử giữa lương tâm và hiện thực. Anh không muốn để em chịu đựng gánh nặng tâm lý đó. Thêm nữa, mua mỏ cũng chỉ là một hành động liều lĩnh của cá nhân anh, rốt cuộc nó rỗng thật hay không anh cũng không dám đảm bảo chắc chắn.”

Tố Diệp yên lặng nhìn anh, không nói một câu nào.

Giọng anh nhẹ hẫng đi, đến ánh mắt nhìn cô cũng đầy đau đớn và dịu dàng: “Trong ván cược này, anh không còn đường lùi, chỉ được thắng không được thua.” Nói tới đây, anh hơi ngừng lại, khi nói tiếp giọng lạc đi đôi chút: “Cả tình yêu cũng vậy thôi.”

Cô chẳng phải cũng vậy sao?

Thế nên cô mới không thể làm ầm ĩ lên, thậm chí là gào thét.

Mỗi lần hít thở Tố Diệp đều cảm thấy đau đớn, như có một con dao rạch qua khoang mũi. Cô nhìn đi chỗ khác, gật đầu, nói một câu: “Em hiểu!” Sau đó không thốt nên lời nữa, vì cô họng chua xót. Câu nói ấy không phải đáp qua loa cho xong, mà cô đã thật sự hiểu được hàm ý trong câu nói của Niên Bách Ngạn.

Cô thừa nhận những gì anh nói, cũng không nghi ngờ. Anh chính là một người đàn ông như vậy. Khi anh thẳng thắn, thì sẽ không dây dưa, nói trúng trọng điểm. Thế nên nỗi đau của cô là vì sự thật luôn khiến con người ta nhức nhối.

Niên Bách Ngạn nói đúng, bất luận cô biết trước mọi việc hay giờ mới phát giác ra, đều sẽ rơi vào tình huống khó xử. Cô không phải trẻ con nữa thế nên hiểu rõ những mưu mẹo của anh thậm chí có thể nói là những hành vi máu lạnh, tàn nhẫn. Chính vì cô không biết chân tướng nên trước mặt Aston mới có thể điềm nhiên đến thế. Cô có thể yên tâm thực hiện, đây có lẽ cũng là nỗi khổ tâm của Niên Bách Ngạn.

Có lẽ điều cô day dứt chẳng phải là việc Niên Bách Ngạn có nói sự thật cho cô biết hay không. Cái cô quan tâm từ đầu tới cuối chỉ là lương tâm. Chính vì Aston cho rằng đó là mớ rỗng nên mới chọn cách nhảy lều. Chỉ vì một câu nói mà một mạng người đã ra đi, cái cô quan tâm là điều này. Nhưng ngược lại, nếu Aston biết mớ không hề rỗng thì Niên Bách Ngạn lại là người rơi vào cảnh khốn cùng.

“Mỏ 100-2 có giá trị rất lớn. Dọc đường em đang nghĩ nếu lúc đó anh bù lại cho Aston thêm một ít tiền nữa có phải sẽ không có vụ thảm án

đó không?” Giọng Tố Diệp rất nhỏ nhẹ, thoát nghe như một con chim bị thương. Nói xong câu ấy cô lại lắc đầu, cười cay đắng, tự trả lời mà không đợi Niên Bách Ngạn: “Không! Đúng như anh nói, anh không muốn gây thêm rắc rối. Nếu anh trả giá quá cao, ông ta chắc chắn sẽ phát giác ra.”

Ngập tràn trong ánh mắt Niên Bách Ngạn chỉ có sự xót xa. Có lúc anh chỉ muốn cô ngốc nghếch một chút, đừng có thông minh như vậy. Trong chuyện này cô càng hiểu rõ ra chỉ càng lún sâu trong cảm giác cắn rứt lương tâm. Cô là một bác sỹ tâm lý, dù tính tình có kiêu ngạo ngang bướng thế nào thì công việc cô đang làm cũng là an ủi lòng người, giải cứu lương tâm. Còn cái vòng luẩn quẩn này, dưới sự thúc đẩy của lợi ích, có thể bỏ qua lòng người, có thể xóa sạch lương tâm. Mạng người, có lúc còn trở thành đá lót đường. Tới bây giờ anh mới nhận ra mình sai thật rồi. Anh không nên kéo cô xuống nước. Nhưng lúc đó, người anh có thể tin tưởng chỉ có mình cô. Vì anh biết cho dù tất cả mọi người phản bội anh chỉ có cô là không.

Câu ấy anh không sao nói ra được vì cô hiểu quá thấu đáo nên càng không thể giải thích. Một lúc lâu sau, anh chỉ biết khẽ đáp một câu: “Xin lỗi em!”

Một câu nói khiến hai mắt Tố Diệp ửng đỏ, lồng ngực như bị một tảng đá đè xuống, ngọt ngào, khó thở. Ba chữ ấy được nói ra từ một Niên Bách Ngạn kiêu ngạo khiến cô còn khó chịu hơn bị lăng trì. Cô hiểu rằng đó không phải là lời xin lỗi đối với việc làm của mình mà chính là với những tâm lý nặng nề cô phải chịu đựng.

Vậy có nghĩa là sau này cô phải đi theo giá trị quan của anh, lật đổ tất cả những gì mình kiên trì sao?

Cô mấp má môi, còn một câu hỏi cuối cùng.

Tố Diệp rất muốn hỏi, thậm chí lời nói đã tới bên miệng rồi nhưng vẫn không bật ra được.

Niên Bách Ngạn thấy cô do dự, khẽ nói: “Em còn một câu hỏi cuối cùng.”

Cô lại mấp máy, không khí tràn vào khoang miệng mấy vòng, cuối cùng chỉ đành bất lực lắc đầu.

Niên Bách Ngạn bước tới từng bước. Ánh trăng bàng bạc chiếu xuống vai anh. Áp lực anh truyền tới cho cô vô cùng rõ ràng, khiến cô nhất thời cảm thấy khó thở.

Những ngón tay anh siết nhẹ cầm cô: “Câu hỏi thứ tư là gì?”

Dường như anh rất muốn biết câu hỏi thứ tư của cô.

Tố Diệp ngược lên nhìn vào mắt anh. Đôi mắt sâu thẳm như biển khơi, khiến ai nhìn vào cũng sẽ đắm chìm trong đại dương bao la ấy. Đây là người đàn ông cô yêu sâu sắc. Nhưng có lẽ anh thật sự không hiểu, phụ nữ càng yêu nhiều sẽ càng lo lắng, càng sợ được mất lại càng cố chấp...

Cô khẽ quay mặt đi, ngón tay anh trượt qua môi cô. Cô phải lùi lại một bước mới thoát khỏi khí thế mạnh mẽ của người đàn ông, cụp mắt xuống: “Tới lúc chúng ta về Bắc Kinh rồi phải không, khi nào khởi hành?”

Cuối cùng cô vẫn chôn vùi câu hỏi thứ tư.

“Đây là câu hỏi cuối cùng của em?” Niên Bách Ngạn có phần thảng thốt, chẳng mấy chốc anh chau mày, nét mặt không vui.

Tố Diệp không nhìn lên biểu cảm của anh, thế nên không biết những nếp nhăn trên trán anh nghiêm nghị đến thế nào, chỉ khẽ đáp: “Cứ coi là vậy đi!”

“Ngày kia!” Dường như anh đang đè nén cảm xúc.

Cô gật đầu, không nói thêm gì nữa, quay người đi về phòng ngủ.

Dưới ánh sáng mỏng manh, cái bóng của cô nhỏ một cách kỳ lạ, như có thể bị màn đêm nuốt chửng bất kỳ lúc nào. Trước khi bóng cô mất hút sau cánh cửa, Niên Bách Ngạn nói một câu: “Nếu được làm lại, anh vẫn kiên trì với cách làm của mình.”

Tố Diệp dừng bước, đứng nguyên tại chỗ không quay đầu.

Thanh âm của anh giá lạnh, như những cơn gió đêm gào rít bên tai: “Cái anh cố chấp không phải khao khát thành công, mà là trong rất nhiều trò chơi chỉ được tiến không được lùi, người đứng trên cao nhất mới có thể sinh tồn. Thế nên khi cần thiết, quy tắc chỉ có thể do anh đặt ra. Anh mong em sẽ hiểu, không phải bất kỳ lúc nào anh cũng nói rõ mọi chuyện với em.”

Thật bá đạo!

Tố Diệp cười khổ, câu trả lời này mới phù hợp với tính cách của anh.

“Em hiểu rồi.” Cô hờ hững đáp, rồi đi ra khỏi phòng.

Không khí lạnh đi rất nhiều vì không còn hơi ấm của người con gái. Niên Bách Ngạn đứng ở đó rất lâu, đầu cúi nhìn về phía cánh cửa...

Tố Diệp biết có lúc mình quá nhạy cảm, nhưng cảm xúc này luôn được cô đè nén vào sâu trong lòng, không biểu hiện quá nhiều ra

ngoài. Lời nói tối qua của Niên Bách Ngạn rất thẳng thắn, vì cả hai đã chẳng còn là mấy cô cậu thiếu niên mới yêu nữa rồi. Có những chuyện thẳng thắn với nhau còn hơn quanh co vòng vo, tuy rằng sự thật thì mất lòng.

Cả đêm qua Niên Bách Ngạn không ngủ, không phải vì cô, mà vì công việc.

Sáng nay dậy sớm cô mới biết.

Tiết trời ngoài cửa rất âm u, đen kịt, hình như lại sắp mưa. Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm giác đầu tiên là hơi lạnh, rồi vô thức nhìn về chỗ nằm của Niên Bách Ngạn. Một bên giường dưới thứ ánh sáng tối tăm vẫn nhận ra còn rất gọn gàng, không có chút dấu vết nào đã từng ngủ qua.

Trước đây cô luôn có thói quen rúc vào lòng anh, gối đầu lên cánh tay anh, áp mặt vào vòm ngực ấm nóng, cùng mùi gỗ mộc từ từ chìm vào giấc ngủ say. Cô không hề hay biết hóa ra nơi này cũng có ngày giá lạnh thế này.

Mất đi hơi ấm của anh, chui vào trong chăn vẫn thấy lạnh.

Trong phòng sách, ngoài Niên Bách Ngạn ra còn có Hứa Đồng và hai người kỹ sư mỏ lần trước. Rõ ràng là họ đang bàn bạc về mỏ M100-2. Chỉ có điều cô không biết họ tới khách sạn từ khi nào.

Cô đứng ngoài cửa phòng khách, lén nhìn Niên Bách Ngạn qua khe cửa he hé. Trước mặt anh đặt một tách cafe, nhưng rõ ràng là đã nguội. Vì một lúc lâu không thấy anh uống ngụm nào, chỉ mãi bàn công việc.

Từ xa Tố Diệp cũng nhận ra vẻ mệt mỏi trên gương mặt anh. Từ sau

khi bị thương, thể lực và tinh thần của anh cũng không bằng trước, sắc mặt nhợt nhạt đi nhiều nhưng vẫn dặn dò những việc tiếp theo cho cấp dưới một cách rất kiên quyết.

Trong mấy chuyện này, cô chẳng giúp gì được anh, đành im lặng quay về phòng khách, ngồi lên sofa buồn bã cầm điều khiển tivi chuyển kênh, mà tâm trạng không sao bình ổn được. Cô khế thở dài, tắt luôn tivi đi, đứng dậy gọi điện cho phục vụ khách sạn, bảo họ mang bữa sáng lên.

Cô đánh răng rửa mặt qua loa rồi lặng lẽ ra khỏi khách sạn.

Chín giờ sáng.

Giờ này đáng lẽ nắng sớm phải rực rỡ trên bầu trời vậy mà trên đỉnh đầu chỉ có mây đen vần vũ. Người trên quảng trường Mandela không nhiều, đến chim bồ câu cũng chẳng còn mấy con, có lẽ tiết trời âm u này đã khiến chúng không dám ra ngoài.

Cô tới trước một chiếc ghế gỗ, ngồi xuống, khép chặt vạt áo lại, cầm một cốc cafe mua bên cạnh quảng trường uống một ngụm. Khí nóng vòng quanh trong miệng, thế mà cũng chẳng khiến cô cảm thấy ấm áp hơn chút nào. Cách đó không xa, vòi phun nước cũng đã ngừng hoạt động. Những tòa nhà chọc trời như vươn tới tận bầu trời đen tối, đáp lại những đám mây cuồng phong, như muốn nuốt gọn vạn vật.

Tổ Diệp ôm cốc cafe, chiếc cốc nóng hổi cũng khiến đầu ngón tay cô bớt lạnh phần nào.

Cô mơ hồ nhìn thấy một con người khác của mình, đang nhàn nhã ngồi trong quán cafe với cánh cửa cao sơn đỏ, ngập tràn hương vị nghệ thuật, nhìn ra ngoài đường qua cánh cửa sổ, ngập tràn kỳ

vọng. Dần dần, đôi mắt ấy đầy hạnh phúc, niềm hạnh phúc ấy lây lan sang cả người đàn ông ngồi đối diện.

Cô dường như nhìn thấy người đàn ông ấy lặng lẽ trao đổi hai cốc cafe. Anh nói: Cốc của em nguội rồi, uống của anh đi.

Còn cô gái đó cười ngọt ngào, giọng nũng nịu: Của em ngọt lắm, chưa chắc đã hợp với anh.

Người đàn ông cũng cười: Của anh rất đắng, nhưng em phải tập quen.

Gió tràn tới làm kí ức của Tố Diệp đột ngột dừng lại.

Định thần lại thì trên vị trí đó đã không còn hình ảnh của cô và Niên Bách Ngạn nữa. Chỉ còn hai chiếc ghế trống trải. Lá cây xào xạc rụng xuống khung cửa sổ, càng thêm hợp với cõi lòng thê lương của cô lúc này.

Trái tim Tố Diệp bỗng đau nhói.

Ừ nhỉ, sao cô lại suy nghĩ chậm chạp đến thế? Thật ra Niên Bách Ngạn đã nói rõ với cô từ lâu. Anh nói của anh rất đắng, nhưng cô phải thích ứng. Nó cũng chính là câu nói hôm qua cô nghe được ở cửa: Nếu cô ấy yêu tôi thì phải chấp nhận toàn bộ con người tôi.

Thích ứng chính là một quá trình hòa hợp mà đôi nam nữ nào cũng phải trải qua. Nhưng vì đối phương là Niên Bách Ngạn nên trong quá trình này cô mới vất vả hơn mọi người.

Có giọt mưa rơi xuống, cô không kịp đi trú, đã có hạt rơi vào mắt, làm mờ tầm nhìn của cô, giá lạnh theo đôi mắt tràn vào trái tim, bất giác khiến cô nhớ tới một câu nói: Trong tất cả những hạt mưa, hạt làm

tôi ướt mới là mưa thực sự...

Cô cầm cốc cafe trong tay, cười chua xót.

Uống tới cuối cùng cô mới phát hiện ra nó là một ly cafe đen. Là mùi vị ưa thích của Niên Bách Ngạn. Bản thân cô cũng đã ngẫm thay đổi rồi. Cô đứng dậy tới bên cạnh thùng rác định vứt cốc cafe còn nguyên hơi nóng vào đó, nhưng lại không nỡ.

Cô mím môi rồi cầm nó rời đi.

Ăn xong một bữa trưa đơn giản Tố Diệp mới trở về khách sạn. Đầu tóc hơi ướt, vào trong khách sạn lại cảm thấy ẩm ướt, bức dọc. Khi cô ra khỏi thang máy, không ngờ lại gặp Bella. Sắc mặt cô ta rất khó coi, đôi mắt đỏ ửng, hình như là vừa khóc.

Tố Diệp dừng bước, nhìn Bella đi gần về phía mình. Lúc đó cô mới chợt nhận ra đã lâu lắm rồi không gặp cô ta, nhất là từ sau khi Hứa Đồng tới, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh ngạc, thậm chí là một chút khó hiểu. Theo lý mà nói mở xảy ra một chuyện kinh thiên động địa như vậy người bận rộn nhất phải là Bella mới đúng. Tại sao Niên Bách Ngạn thà gọi một Hứa Đồng từ xa xôi tới đây cũng không dùng Bella?

Đang mãi suy nghĩ thì Bella đã tới gần. Vừa hay cô ta ngẩng lên, không ngờ lại gặp Tố Diệp, chợt sửng sò.

Tố Diệp cũng không biết có thể nói chuyện gì với cô ta. Nghĩ một lát, cô lách người đi qua.

Nhưng Bella nhìn thẳng về phía Tố Diệp, một lúc sau bất ngờ nói: “Cô có biết tôi đã đi theo anh Niên bao nhiêu năm rồi không?”

Một câu hỏi không đầu không cuối khiến Tố Diệp chẳng hiểu gì, á khẩu. Làm sao cô biết là mấy năm?

Bella hỏi xong mới cảm thấy mình hơi đường đột. Bờ môi cô ta hơi run rẩy, ánh mắt toát ra một sự chán nản. Tố Diệp thờ dãi hỏi: “Cô sao vậy?”

Bella chỉ khẽ lắc đầu, cuối cùng nói xin lỗi cô rồi quay người đi vào thang máy.

Tố Diệp cảm thấy rất mơ hồ.

Đi vào phòng, có hương cafe thơm nồng. Có lẽ Hứa Đồng đang pha cafe. Thấy Tố Diệp về, cô ấy ngạc nhiên hỏi: “Ở ngoài mưa sao?”

Lúc đó Tố Diệp mới nhận ra đầu mình hơi ướt, cô gật đầu: “Chỉ mưa nhỏ một lúc thôi, giờ tạnh rồi.”

Hứa Đồng nghe xong vô cùng áy náy, nói rằng cứ mãi làm việc, không biết là bên ngoài trời mưa, đáng nhẽ phải nhắc anh Niên một câu. Tố Diệp hiểu ý của Hứa Đồng. Niên Bách Ngạn là điển hình cho kiểu người cuồng công việc, một khi đắm chìm trong đó thì quên sạch mọi thứ. Chắc chắn là anh còn chẳng biết cô đã ra ngoài.

Quả nhiên, Hứa Đồng bổ sung thêm: “Anh Niên cứ tưởng cô vẫn đang ngủ, còn dặn tôi khi nào cô ngủ dậy thì mang đồ ăn tới.”

Tố Diệp gượng cười, nói rằng mình ăn rồi.

Cô chợt nhớ tới biểu cảm của Bella, bèn tùy ý nói: “Tôi vừa nhìn thấy Bella.”

Hứa Đồng cẩn thận lau những giọt cafe đọng lại trên miệng cốc,

chuyên nghiệp không khác gì phục vụ của khách sạn năm sao. Tố Diệp nhìn mãi, nhìn mãi, bỗng cảm thấy mình thật vụng về. Bình thường mang cafe cho Niên Bách Ngạn, cô toàn mang thẳng tới cho anh, đâu có chu đáo tí mĩ được như Hứa Đồng?

Nghĩ như vậy, không hiểu sao cô lại thấy chua xót trong lòng. Cô hay nói Bella không bằng Hứa Đồng. Thế cô thì sao? E là còn chẳng so được với Bella. Hứa Đồng làm việc gì cũng chuẩn xác, không chỗ chê trách. Dù chỉ là một việc còn con nít như pha cafe, khó trách Niên Bách Ngạn lại tin tưởng cô ấy đến thế.

Tố Diệp chợt cảm thấy mình như người ngoài cuộc. Còn Niên Bách Ngạn, Hứa Đồng và hai người kỹ sư kia hợp thành một thế giới kín mít mà dù muốn bước chân vào cô cũng lực bất tòng tâm.

Hứa Đồng hoàn toàn không biết Tố Diệp đang nghĩ gì, cô ấy đặt chiếc khăn lau sang một bên, rồi cầm một chiếc thìa tinh xảo vào trong tách cafe, rồi mỉm cười đáp: “À, cô ấy bị anh Niên đuổi việc rồi.”

Tố Diệp bàng hoàng.

Đang yên đang lành sao lại bị đuổi việc?

Nhớ lại ánh mắt ai oán của Bella, tim cô bỗng thất lại, vì cô sao? Nhưng rồi cô lại phủ định rất nhanh. Niên Bách Ngạn là người đàn ông lý trí, làm việc luôn công tư phân minh. Tình cảm là tình cảm, công việc là công việc, chưa bao giờ lẫn lộn. Cô thật sự không đoán được hết con người anh. Bella là một người rất quan trọng ở Nam Phi, rốt cuộc vì nguyên nhân gì Niên Bách Ngạn lại đuổi việc một trợ lý đắc lực như thế?

Câu này dù cô có hỏi, Hứa Đồng cũng sẽ không trả lời, nên lại đè nén trong lòng. Thấy cô ấy bung tách cafe quay về phòng sách. Tố

Diệp vội vàng bước lên, khế nói: “Để tôi bê vào cho!”

Trong đầu cô chỉ toàn hình ảnh gương mặt nhợt nhạt mệt mỏi của anh sáng nay. Cô rất muốn nhân cơ hội này xem tình hình sức khỏe của anh thế nào.

Nhưng Hứa Đồng lại bất ngờ từ chối, giọng nói ôn hòa lại có chút khó xử: “Hay là để tôi bê vào đi. Tâm trạng anh Niên không được tốt lắm.”

Tay Tố Diệp dừng lại trong không trung, ngón tay chỉ có thể chạm vào làn khói động hương cafe. Cô tin lời Hứa Đồng nói, vì nếu không phải như vậy, thông minh như cô ấy sao có thể không nhận ra nguyên do cô muốn bê cafe vào? Ngắn người vài giây cô hỏi: “Anh ấy sao vậy?”

Hứa Đồng lắc đầu: “Cái tính cố chấp của anh Niên lại tái phát rồi. Vì chuyện mở kim cương, hội đồng quản trị đang thúc giục anh lập tức quay về giải thích rõ ràng. Chỉ nguyên sáng nay đã gọi không dưới mười cuộc rồi. Vậy mà anh ấy nổi giận đùng đùng, suýt nữa thì đập nát điện thoại.”

“Anh ấy...” Tố Diệp do dự.

“Chẳng hiểu là nguyên nhân gì, anh Niên nhất quyết đòi tới Hồng Kông rồi mới đi Bắc Kinh. Hội đồng quản trị làm gì còn nhẫn nại mà chờ anh ấy? Thêm nữa vết thương của anh ấy còn chưa hồi phục hoàn toàn. Tôi mong anh ấy về nước sớm. Nhưng anh Niên khó bảo lắm.” Hứa Đồng chau mày, ánh mắt lo lắng: “Không hiểu tại sao lại cứ phải tới Hồng Kông, có việc gì quan trọng giao cho tôi làm cũng được mà.”

Nói xong câu này cô ấy thở dài nặng nề, quay người đi vào phòng.

Tố Diệp ngây ngốc đứng đó. Mái tóc dài dính vào mặt cô, vô cùng khó chịu, nhưng chẳng bằng cảm giác đau đớn đang dâng lên trong lòng...

Quyển 4 - Chương 221: Tùy em

Hơn ba giờ chiều, mây đen phía chân trời đã tan đi không ít. Có ánh nắng yếu ớt ló dáng khỏi đám mây dày đặc, chiếu sáng từng vệt loang lổ lên mặt đất, như những lốm đốm được khám trên nền đất.

Đồ đạc của Tố Diệp không quá nhiều, thu dọn cũng vô cùng đơn giản, cuối cùng được xếp hết vào trong vali của mình. Sau khi gọi điện cho Smith, cô đi ra khỏi phòng, xuyên qua phòng khách tới phòng sách.

Cửa phòng sách chưa bị đóng chặt hoàn toàn, vẫn để mở hé một khe nhỏ. Từ đó cô có thể nhìn thấy tình hình bên trong, còn loáng thoáng nghe được cuộc nói chuyện trong đó. Hình như Hứa Đồng lại nhận được điện thoại của hội đồng quản trị, khi đưa cho Niên Bách Ngạn, cô ấy có chút chần chừ. Còn anh có lẽ không hề quan tâm, chỉ mãi bàn bạc với hai người kỹ sư chuyện mở kim cương.

Một lúc lâu sau Tố Diệp mới nghe thấy Hứa Đồng khuyên nhủ: “Anh Niên! Hay là anh đặt vé máy bay về Bắc Kinh đi.”

Chẳng mấy chốc, trong phòng vọng ra thanh âm trầm trầm, không vui của anh: “Cô là trợ lý của tôi hay của bọn họ?”

Hứa Đồng lập tức lên tiếng: “Tôi hiểu rồi, anh Niên!”

Tố Diệp đứng ngoài cửa mím chặt môi, đầu ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay khiến nó nóng rát, đau buốt, khiến cô có thể cảm nhận được những động mạch đang đập điên cuồng. Cô nghe ra được vừa

rồi Niên Bách Ngạn cố tình hạ thấp giọng xuống, nhưng không thể đè nén cảm xúc khó chịu, bức dọc. Anh là người rất ít khi nổi giận, có thể nói cho tới bây giờ cô còn chưa bao giờ được nhìn dáng vẻ nổi giận của Niên Bách Ngạn. Anh làm việc luôn bình tĩnh, chưa bao giờ thiếu kiên nhẫn như hôm nay.

Cô hít sâu một hơi, giơ tay lên khẽ gõ cửa.

Có tiếng bước chân vang lên, là Hứa Đồng ra mở cửa.

Tố Diệp vượt qua mặt Hứa Đồng, nhìn Niên Bách Ngạn đang ngồi trên ghế cách đó không xa. Nét mặt anh vẫn tái nhợt vì không được nghỉ ngơi. Những góc cạnh trên gương mặt càng thêm rõ nét. Anh nghe thấy động tĩnh bèn ngẩng đầu lên, thấy cô đứng ngoài cửa, đầu mày dãn ra không ít.

“Em muốn xin anh một chút thời gian.” Cô lên tiếng.

Niên Bách Ngạn nghe vậy bèn đứng dậy. Hứa Đồng tránh đường. Anh đi ra, sau khi thấy cô ăn mặc chỉnh tề anh có phần kinh ngạc, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhíu mày nói: “Hôm nay thời tiết không tốt lắm, đừng ra ngoài!”

Anh tưởng cô định ra ngoài chơi.

Mà không biết cô đã đi một vòng quay về rồi.

Tố Diệp ngược mắt nhìn anh. Dưới chiếc cằm vuông đã bắt đầu mọc những sợi râu mới. Dáng hình cao lớn tuy vẫn mạnh mẽ như mọi ngày nhưng nhuốm không ít mỏi mệt. Cô bỗng nhiên thấy đau lòng, thậm chí còn muốn đưa tay phủ lên gương mặt anh, hoặc có thể là ôm lấy anh một lát.

Nhưng cô chỉ khẽ thở dài, cố nói với giọng thoải mái: “Em đã đặt xong vé máy bay tới Hồng Kông rồi, là chuyến bảy giờ tối nay.”

Cô nhìn thấy nét mặt ngỡ ngàng của Niên Bách Ngạn. Anh nói rất nhanh, có sự nuông chiều nhưng cũng có sự khó xử được kìm nén: “Diệp Diệp! Ngày mai chúng ta mới xuất phát.”

“Anh hiểu lầm rồi.” Những lời nói ra như từng lưỡi dao cứa qua cổ họng. Cô liếm môi, cố tình né tránh ánh mắt anh: “Em chỉ đặt cho một mình em thôi. Hành lý em đã sắp xếp xong rồi. Smith cũng đang trên đường tới đây. Thật ra em... chỉ tới chào anh một tiếng mà thôi.”

Dứt lời, bầu không khí bỗng hơi lạnh lẽo. Vì sắc mặt Niên Bách Ngạn đã lạnh hẳn đi.

Cả người anh cứng đờ. Vóc dáng cao hơn cô một cái đầu vì hơi thở trở nên giá lạnh mà tạo cảm giác áp lực chết người. Tố Diệp không thở nổi, ép mình ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh, gượng cười. Lúc đó cô mới nhận ra mặt anh đâu chỉ lạnh đi, đến cả đôi mắt như cũng đóng băng lại. Anh mím chặt đôi môi mỏng, nó gần như thành một đường thẳng sắc nhọn, đâm sâu vào đôi mắt cô.

“Thói quen của con người rất khó thay đổi, em vẫn thích một thân một mình hơn.” Giọng của cô rất nhẹ, rất khẽ, nghe có vẻ tùy hứng, bướng bỉnh. Nhưng chỉ cô mới biết mình không dám to tiếng đến thế nào, vì khi không khí xông vào vòm họng sẽ làm cô nghẹn lời, muốn khóc.

Niên Bách Ngạn im lặng, sự nghiêm nghị đã lan cả vào đôi mắt, nó đen đặc khiến người ta nhìn vào cũng thấy sợ hãi.

Cô cụp mắt xuống, dùng nó để che giấu sự lạc lõng trên nét mặt mình. Trái tim đang đập loạn không theo trật tự. Dù cúi gằm, cô vẫn

cảm nhận được đôi mắt sắc nhọn đó của anh, nó như một thứ vũ khí löt đi sống lưng của cô. Nếu không tại sao cô lại cảm thấy cả người không còn sức lực như vậy?

Rất lâu sau đó, trên đỉnh đầu mới vang lên giọng nói của anh, là sự điềm nhiên sau khi lớp băng tan ra, nhưng vẫn âm u như trăng thảng Chạp.

“Tùy em!” Anh nói.

Cả người cô run rẩy. Cô ngẩng lên, thấy anh nói xong câu ấy không rời mắt ngay, vẫn nhìn cô chăm chăm, trong đó là sự xa lạ cô chưa từng thấy.

“Hứa Đồng!” Bỗng nhiên anh hét lên, đầu mày một lần nữa nhú chặt.

Cửa phòng nhanh chóng được mở ra, Hứa Đồng từ trong đi ra, nhạy cảm phát hiện không khí có chút bất thường. Cô ấy dè dặt nói: “Anh Niên...”

“Lập tức đi đặt vé máy bay, ngày mai quay về Bắc Kinh.” Anh ra lệnh, ngữ khí vô cùng cứng rắn.

Hứa Đồng ngăn người giầy lát rồi ngay lập tức phản ứng lại, gật đầu lia lịa. Cô ấy quay sang Tố Diệp, nhẹ nhàng nói: “Bác sỹ Tố! Hộ chiếu của cô...”

“Hai vé thôi, tôi và cô.” Niên Bách Ngạn lạnh lùng ngắt lời Hứa Đồng, dứt lời quay đầu đi vào phòng.

Lúc này thì Hứa Đồng thật sự chờ người ra, nhìn Tố Diệp rất lâu mới e dè nói: “Chuyện này... là thế nào vậy?” Cô ấy đã đi theo Niên Bách Ngạn nhiều năm rồi, nhưng chưa bao giờ thấy tâm trạng anh kích

động như hôm nay.

Tố Diệp cúi đầu. Cái quay người của Niên Bách Ngạn như một cái tát giáng mạnh xuống má cô, khiến gò má nóng rát. Cô nín nhịn sự đau đớn trong lòng, không trả lời câu hỏi của Hứa Đồng, chỉ khế lặp lại lời nói vừa rồi của Niên Bách Ngạn: “Cô không nghe nhầm đâu. Đặt hai vé máy bay, chỉ có anh ấy và cô thôi.”

Nửa tiếng đồng hồ sau, Smith đến khách sạn, Tố Diệp một mình xách vali ra ngoài. Anh ta nhìn thấy vậy lấy làm lạ, nhanh chóng chạy tới đỡ giúp cô, đặt vào cốp xe, rồi tò mò hỏi cô sau anh Niên không xuống cùng.

Cô mệt mỏi rồi, không muốn giải thích nhiều chỉ đáp lại đơn giản: Anh ấy bận.

Đúng thế, anh bận rộn thế nào cô cũng nhìn thấy rồi, cô lo lắng thế nào cũng tự cảm nhận được rồi.

Tia nắng khó khăn lắm mới ló ra được một chút lại bị mây đen che lấp. Gió nổi lên, lá cây rơi lộp bộp xuống mui xe, mang theo không ít nước mưa. Mưa to đổ xuống rất nhanh, rất đột ngột, làm mờ thế giới ngoài cửa xe.

Smith thất xong dây an toàn, không ngừng chửi thề thời tiết hôm nay. Anh ta trước giờ chỉ thích nắng ấm. Cái tiết trời quái quỷ này thực sự khiến anh ta thấy rất khó chịu.

Tố Diệp ngồi ở ghế sau, nghiêng đầu nhìn cơn mưa ào ạt trút xuống ngoài cửa. Nỗi đau đè nén từ hôm qua tới giờ cuối cùng đã được giải phóng. Nước mắt dâng lên, hóa giải nỗi đau vô tận.

Cô nào có muốn đi như vậy?

Chỉ sợ rằng mình sẽ trở thành gánh nặng của anh.

Kết thúc chuyến hành trình Hồng Kông sẽ thế nào? Sau khi về Bắc Kinh chẳng phải vẫn phải nghe mọi người xì xào bàn tán sao? Chi bằng cứ để cô tự đi chơi, để mình anh về Bắc Kinh. Như thế, ít nhất hội đồng quản trị sẽ không viện cớ để làm khó anh. Ít ra anh cũng có thể nghỉ ngơi được một chút, dưỡng thương thật tốt.

Xe rời khỏi khu đỗ xe của khách sạn. Cô quay đầu lại, nhìn về phía tầng gác cao cao của khách sạn. Rõ ràng đã biết sẽ chẳng nhìn thấy anh đâu nhưng cô vẫn khao khát bóng hình anh xuất hiện.

Nước mắt cuối cùng đã men theo khóe mắt chảy xuống, khiến cô hoàn toàn không nhìn thấy gì phía trước.

Có một giọng nói khe khẽ vang lên trong lòng: Bách Ngạn! Vì em yêu anh sâu đậm nên mới có thể bướng bỉnh mà không phải kiêng dè gì. Con người ta chỉ nổi nóng với những người mang lại cho người ta cảm giác an toàn. Vì anh là bờ vai vững chắc, nên trong tiềm thức em mới biết anh sẽ không bao giờ rời xa em... Ngang bướng... có những lúc là một sự dựa dẫm...

Niên Bách Ngạn quay về phòng sách không ngồi xuống ghế ngay mà yên lặng đứng bên cửa sổ, đứng mãi một lúc lâu. Hứa Đồng vừa vào cửa đã nhìn thấy bóng dáng anh, cao lớn mà cô độc, vững chãi mà lẻ loi, như một con chim ưng cô đơn và ngạo mạn, khiến người ta không dám bước tới, tùy tiện bắt chuyện.

Nhưng Hứa Đồng vẫn vội vàng nói: “Anh Niên! Bác sỹ Tố đi rồi.” Cô ấy không hiểu hai người xảy ra chuyện gì, cứ cảm thấy cả hai đều rất kỳ lạ.

Niên Bách Ngạn không chút cảm xúc, như đang cố kìm nén sự giận dữ của mình, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hứa Đồng nhẹ nhàng bước lên, muốn xem anh đang nhìn cái gì, mới thấy cái bóng nhỏ xíu, gầy gò của Tố Diệp đang kéo lê vali hành lý, kinh ngạc rồi: “Rốt cuộc bác sỹ Tố đi đâu vậy?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn không hề rời khỏi Tố Diệp. Anh nhìn cô lên xe, chầm chậm thốt ra hai tiếng: “Hong Kong!” Anh vừa dứt lời, cơn mưa như trút nước đổ ập xuống, ngoài cửa sổ tất cả đều trở nên mờ lung, mờ mịt.

Anh nhíu mày rất chặt, bờ vai cũng cứng đờ.

Hứa Đồng như bị ai đó đánh cho tỉnh lại, chợt phản ứng, nét mặt chỉ toàn sự ân hận, hét lên một cách bất thường: “Anh Niên! Thì ra...”

“Tiếp tục họp!” Nói xong, Niên Bách Ngạn ngồi xuống ghế.

Hứa Đồng không nản lòng: “Vậy ngày mai...”

Niên Bách Ngạn vẫn lạnh đạm như lúc đầu: “Về Bắc Kinh!”

Quyển 4 - Chương 222: Cả thế giới đều đang đổ mưa

Bắc Kinh cuối thu mang vẻ đẹp rực rỡ mà bi thương.

Nhưng cuộc sống về đêm ở những khu vui chơi trác táng thì hoàn toàn không bị nhuộm sắc màu ấy. Nó vẫn ồn ã, mang theo tâm trạng trốn tránh và đối chọi gay gắt, có thể là của tuổi trẻ không biết phương hướng, có thể là của những người đã ngã lòng, không ai che chở.

Trong một phòng ở quán bar, các loại rượu mạnh đủ màu sắc được bày trên một chiếc bàn dài. Ánh đèn mờ ảo, tiếng nhạc bập bùng, những đôi trai gái ôm nhau, tất cả đều đang hưởng thụ đêm dài đẳng đẳng này.

Chỉ có Diệp Uyên yên lặng uống rượu, bao nhiêu người điên cuồng thác loạn, chỉ có anh trơ trọi một góc.

Tia sáng yếu ớt hắt lên chiếc cúc áo thủy tinh trên chiếc sofa nhung màu tím đậm, hòa với ánh sáng ánh lên từ những chiếc ly thủy tinh đổ lộn xộn trên mặt bàn. Diệp Uyên ngồi trên ghế, khẽ lắc ly rượu trong tay, một giây sau ngẩng đầu uống cạn, sau đó lại gơ tay rót rượu. Cả bình rượu vodka trước mặt đã cạn sạch.

Trong khi mọi người điên cuồng thì người đàn ông yên tĩnh nhất luôn được người ta chú ý nhất. Diệp Uyên hôm nay bên trong mặc một chiếc áo sơ mi trắng kẻ hoa văn, bên ngoài khoác chiếc áo len cổ chữ V dài tay màu cam, bên dưới diện chiếc quần thể thao màu be đơn giản, cả người trông vừa trẻ trung đầy sức sống vừa anh tuấn

phóng khoáng. Chỉ tiếc là thần sắc anh hoàn toàn không phù hợp với diện mạo. Anh uể oải dựa người ra sau ghế, cổ áo mở hé hai chiếc cúc, toát lên vẻ ngông nghênh, hấp dẫn.

Cậu bạn đang chơi vui vẻ thấy anh cả tối chỉ ngồi uống rượu, thậm chí còn không được vui, bèn bảo cô tiếp viên đang nhảy nhót rất hăng say qua bầu bạn với Diệp Uyên, dặn dò nhất định phải giúp cậu ấy được vui vẻ.

Cô gái đó đương nhiên rất sung sướng. Trong đám người, tướng mạo nổi bật và thân hình vạm vỡ của Diệp Uyên đã khiến không ít cô gái mê mẩn. Cộng thêm phong cách khác người, chỉ ngồi đó tự uống rượu một mình của anh càng làm cô ta rung động. Cô ta bước tới, ưỡn ẹo ngồi xuống bên cạnh Diệp Uyên, thậm chí cả cơ thể đầy đặn cũng quấn lấy anh như một con rắn, rồi nhẹ nhàng giơ tay giằng lấy chiếc ly trong tay anh. Dưới ánh đèn, đôi mắt cô ta ngập tràn mê hoặc: “Cậu chủ Diệp! Lần nào tới đây cậu cũng chơi vui nhất, hôm nay làm sao thế? Sao chỉ im lặng ngồi đây uống rượu thế này?”

Diệp Uyên để mặc cho cô ta dựa lên người mình. Anh chỉ nhếch môi cười, không nói gì.

Mấy cô gái làm nghề này đôi mắt cũng phải tinh tường, nhận ra anh có tâm sự cũng không nhiều lời thêm nữa. Cô ta dướn người lấy bình rượu tới, đổ đầy vào ly cho anh: “Nếu đã vậy, để em hầu hạ anh.”

Diệp Uyên nhướng mày, coi như ngầm cho phép.

Cô ta dùng chiếc đĩa dài, xiên một miếng hoa quả, đưa tới tận miệng Diệp Uyên. Anh không từ chối, mở miệng ăn. Cô ta cười tươi, đôi mắt mê đắm ngắm nhìn bờ môi gợi cảm của anh, trong lòng thầm nghĩ nếu được hôn nó thì cảm giác sẽ kỳ diệu biết bao.

Đắm chìm trong cảnh trụy lạc sẽ trở thành chất xúc tác cho những say mê của mình. Cả người cô ta mềm nhũn như có thể vắt ra nước, tiếp tục đưa ly rượu tới cho Diệp Uyên, nũng nịu nói: “Em mớm rượu cho anh!”

Diệp Uyên bèn uống.

“Cậu chủ Diệp! Người ta cũng muốn uống!”

Ánh mắt Diệp Uyên càng lúc càng sâu xa, mơ màng. Anh khế xong bờ môi khế cong lên, không nói câu nào, ngồi thẳng dậy, cầm lấy bình rượu, rót đầy vào ly, sau đó lùi ra sau ghế, chỉ vào chiếc ly đầy rượu vodka trên bàn, lãnh đạm nói: “Uống đi!”

Cô ta sửng sò: “Cậu chủ Diệp!”

“Uống hết! Một giọt cũng không được sót lại.” Gương mặt tuy mỗi mội nhưng đã lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn.

Cô ta chưa bao giờ gặp loại đàn ông nào thế này. Một giây trước dường như còn rất dễ nói chuyện, một giây sau mặt đã biến sắc, trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Đám bạn đang chơi vui cũng nhìn thấy cảnh ấy, một trong số đó thấy bầu không khí có vẻ bất thường, vội vàng bước tới, giảng hòa: “Chuyện gì vậy? Đang yên đang lành sao lại trêu tức cậu chủ Diệp thế hả?”

“Tôi...” Cô tiếp viên ú ớ hồi lâu cũng chẳng nghĩ ra rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì.

Gương mặt Diệp Uyên thì vẫn vô cảm, giơ tay chỉ vào ly rượu:

“Chẳng phải cô thích uống rượu sao? Tôi đích thân rót rượu cho cô mà cô lại không uống?”

Cậu bạn lúc đó mới hiểu ra, vội nói: “Cậu ấy bảo cô uống thì cô uống đi!”

Cô tiếp viên nhìn ly rượu vodka trên mặt bàn, thầm nhủ trong lòng, cảnh này cô ta gặp nhiều rồi, cũng không mấy ngỡ ngàng. Suy nghĩ một lúc cô ta lại dánh sất vào người Diệp Uyên: “Cả một ly vodka đấy, cậu chủ Diệp định bắt người ta uống say khướt sao? Nếu người ta uống rồi, anh có thưởng gì không?”

Nghe xong câu ấy Diệp Uyên bật cười. Khi bờ môi ấy cong lên, cô ta nhất thời cũng đắm chìm.

“Cô uống hết ly này, tôi sẽ cho cô một số tiền boa hậu hĩnh. Nếu cô uống hết cả chai, tối nay tôi để cô tiếp.”

Đám bạn xung quanh ai nấy kinh ngạc nhìn nhau. Ai cũng biết cậu chủ Diệp phong lưu đã thành tính, nhưng chưa bao giờ bụng đói vor quàng tới mức này. Với điều kiện của cậu ấy muốn hạng con gái nào mà chẳng có? Sao lại muốn chơi với một cô tiếp viên?

Cô ta chỉ đợi câu nói này của anh, lập tức cầm chai rượu đổ vào miệng.

Đây là loại rượu vodka mới nhất. Đừng nói là uống cả chai, chỉ một ly thôi cũng đủ khiến ruột gan người ta bỏng rát. Cô ta liều mạng, ngẩng đầu uống ừng ực, khiến mọi người xung quanh chấn động.

Uống được một nửa, có lẽ cô ta đã gắng sức. Diệp Uyên không hiểu sao lại thấy bức mình, giơ tay cướp lấy chai rượu, đầu mảy nhíu chặt.

“Em vẫn uống được...” Giọng nói của cô ta càng thêm yếu điệu.

Diệp Uyên đẩy cô ta sang một bên, rút ví tiền ra, móc một đồng tiền vút lên mặt bàn, hờ hững nói: “Lão Ngũ! Đây là tiền tôi thuê cô ta, tối nay tùy ý cậu, muốn đưa đi đâu thì đi.” Dứt lời anh đứng dậy, cầm điện thoại đi ra khỏi phòng.

Cô ta lão đảo ngã vật xuống sofa, nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của anh, khẽ gọi: “Cậu chủ Diệp...”

Mấy người bạn khác ngơ ngác nhìn nhau. Tay Diệp Uyên này làm sao thế?

Diệp Uyên đi vào nhà vệ sinh, hắt nước lạnh lên mặt mới làm giảm bớt cảm giác đau nhức hai bên thái dương. Anh lau mặt sạch sẽ, nhưng chưa vội về phòng ngay mà đi vào phòng nghỉ.

Không còn tiếng nhạc ồn ào, thế giới này chợt trở nên yên lặng hẳn.

Phòng nghỉ không lớn, nhưng chiếm được một khung cảnh tuyệt vời. Qua khung cửa sổ sát sàn là nhìn hết được cảnh đêm Bắc Kinh. Diệp Uyên nằm trên sofa, nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, lúc đó mới bàng hoàng phát hiện, thì ra cuộc sống về đêm cũng có khi im lặng đến vậy.

Tâm trạng bức dọc dần bình ổn trở lại. Anh suy nghĩ một lát rồi rút điện thoại ra, nhập số điện thoại của một người con gái ngày đêm khiến anh phát cáu, nhờ có hơi rượu mới có dũng khí gọi cho cô.

Cánh cửa dày của phòng nghỉ ngăn cách hoàn toàn với khung cảnh đau đầu bên ngoài. Thế nên giọng nói của cô trong điện thoại mới rõ ràng, nhẹ nhàng như thế, khiến cả trái tim của Diệp Uyên cũng cảm

thấy dịu dàng.

Chỉ tiếc là câu đầu tiên khi đầu kia bắt máy lại là: Diệp Uyên, anh có thôi đi không?

Hương rượu vodka xộc lên, cùng với ngửi khí lạnh nhạt của cô đâm thẳng vào đầu Diệp Uyên, khiến cảm giác khó chịu ấy lại quay về. Anh chau mày, gần như gào lên: “Lâm Yêu Yêu! Em rốt cuộc muốn anh làm thế nào?”

“Đừng tới làm phiền tôi nữa!” Bên kia, giọng cô bình thản như nước.

Diệp Uyên nhìn chăm chăm ra ngoài trời, nét mặt gần như méo xệch, rượu vào khiến anh ăn nói không suy nghĩ: “Anh nhất định sẽ chiếm đoạt em!”

Bên kia im lặng, rất lâu sau mới nói: “Diệp Uyên! Từ nay về sau tôi sẽ không nhận điện thoại của anh nữa.”

Cuộc điện thoại ngắt kết nối.

Sau khi chỉ còn những tiếng tút tút, Diệp Uyên run rẩy như vừa bị người ta dội một gáo nước lạnh xuống đầu. Lúc đó anh mới ý thức được mình vừa nói câu gì. Anh siết chặt bàn tay, ném điện thoại vào tường.

Đêm đen ngoài cửa sổ, giờ không chỉ là yên tĩnh mà là trầm mặc...

Vì đặt vé máy bay gấp, lại không có quan hệ nên bay từ Johannesburg tới Hồng Kông, Tổ Diệp đã mất tròn ba mươi tám tiếng đồng hồ. Giữa đường còn

phải chuyển chuyến bay tại Frankfurt. Nhưng may mắn là ông trời rú

lòng thương, chuyển bay quốc tế mà công ty hàng không thông báo cho cô được tích lũy nâng hạng ghế, cô mới được chuyển lên khoang hạng nhất, thoải mái trải qua hơn ba mươi tiếng đồng hồ, nếu không nhất định sẽ chết mệt.

Khi đáp xuống sân bay Hồng Kông đã là hơn bốn giờ chiều.

Lúc xếp hàng đợi taxi có một chiếc SUV màu đen dừng lại trước mặt cô, hỏi cô có phải bác sỹ Tố không. Cô gật đầu, tài xế nói đây là xe chuyên dùng của khách sạn để tới đón khách. Tố Diệp nhớ ra đúng là ở Frankfurt mình đã đặt một khách sạn, hơn nữa để bình ổn tâm trạng còn đặc biệt chọn khách sạn năm sao. Sau khi xem giấy tờ chứng thực của người tài xế, cô bèn lên xe.

Bỏ xa đám đông tranh giành xe như giành bánh, người tài xế quay đầu, đi vào trong nội thành.

Ngoài cửa xe mưa vẫn rơi rả rích, ít nhiều làm mờ ảo thành phố Hồng Kông rực rỡ ánh sáng này.

Tố Diệp ngồi ở ghế sau, im lặng nhìn ra ngoài. Những ngôi nhà và cây xanh lùi dần về phía sau đều bị nước mưa làm nhòe đi. Cô bỗng bật cười khanh khách. Thời tiết hóa ra là để tôn thêm cái đau của lòng người.

Khi cô đi, Johannesburg tuôn mưa. Ở trạm trung chuyển Frankfurt cũng đổ mưa. Giờ tới nơi rồi, đất trời Hồng Kông cũng đang khóc.

Thì ra cả thế giới này đều đang mưa.

Có làn gió lạnh lạnh lùa vào trong xe, mang theo mùi ẩm mốc của nước mưa. Tố Diệp kéo chặt áo lại mà vẫn cảm thấy lạnh. Hóa ra nhiệt độ ở Hồng Kông thấp hơn ở Johannesburg rất nhiều. Người tài

xế rất chu đáo, thấy vậy bèn lặng lẽ đóng cửa lại, ngăn cách khoang xe với thế giới ồn ào ngoài kia. Không hiểu sao chỉ khiến Tố Diệp càng cảm thấy giá buốt.

Mưa rơi xuống ô cửa xe tạo thành chi chít những vệt nước tròn. Có giọt không chịu được sức nặng, chảy xuống. Cô giơ tay vẽ lại hình dáng chúng qua lớp kính thủy tinh. Vẽ mãi vẽ mãi vô thức vẽ thành hình dáng của một người đàn ông. Đôi mày rậm, gương mặt khôi ngô, nhất là bờ môi hơi mím, thứ cô yêu nhất ở anh...

Ngón tay Tố Diệp dừng lại trên đó, cứ nhìn nó không chớp mắt cho tới khi từng đường nét dần bị nước mưa xóa sạch, từ từ tan biến. Thì ra chỉ trong một thời gian ngắn, anh và cô đều đã lạc mất nhau ở những thành phố ngập mưa, chỉ còn biết làm bạn cùng cô đơn.

Có điện thoại gọi tới.

Suy nghĩ đầu tiên chính là: Điện thoại của anh.

Đầu kia đúng là giọng nói của đàn ông, nhưng lại là Kỳ Đông Nham.

Có lẽ cô đoán không sai, vì cả thế giới đều đang mưa nên ở nơi nào người ta cũng bị lan truyền một chút thương cảm, thế nên đến cả tâm trạng của Kỳ Đông Nham cũng bị lây nhiễm.

Điện thoại kết nối, anh ta chỉ “Alô” một tiếng rồi im lặng không nói gì. Từng nhịp thở trầm ổn truyền đến tai cô. Không hiểu sao cô lại hiểu sự trầm mặc của Kỳ Đông Nham. Có lẽ, là cô biết vì sao anh ta gọi tới rồi lại không nói gì.

Quyển 4 - Chương 223: Sống buông thả cũng trở nên xa xỉ

Chiếc xe chậm chậm đi về phía trước, lướt trên những con phố ướt át của Hồng Kông. Dòng xe như từng đàn cá im lặng bơi lội trong lòng biển khơi.

Tố Diệp cũng lặng im, giống như đầu kia điện thoại.

Một lúc lâu sau, bên đó mới khẽ lên tiếng: “Nghe nói... em đã đi Hồng Kông.”

Giọng của Kỳ Đông Nham như gần như xa, qua ống nghe càng thêm trầm thấp. Tố Diệp vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Xe cộ nối đuôi nhau, nườm nượp qua lại. Những giọt mưa đan vào nhau rơi tí tách. Cô nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, nét mặt cô đơn.

“Anh chỉ muốn xin lỗi em.” Lời nói của Kỳ Đông Nham rất chân thành: “Có một số chuyện một khi đã dính vào lợi ích, luôn có những lúc khó xử, làm trái với lòng mình.”

Sao Tố Diệp lại không hiểu đạo lý này chứ?

Trong cuộc chiến khốc liệt ở Nam Phi, dù là Niên Bách Ngạn hay Kỳ Đông Nham, đều bỏ lương tâm của mình sang một bên, tranh đoạt những giá trị mà mình muốn. Ở đây không có công bằng, không có tình người, chỉ còn những trận chiến, những miếng đánh trần trụi. Cô hiểu sự áy náy của Kỳ Đông Nham, vì từ đầu tới cuối cô là người vô tội, bị anh ta và Niên Bách Ngạn kéo vào cuộc chiến này.

Cuối cùng, Niên Bách Ngạn rút lui.

Kỷ Đông Nham cũng lùi bước.

Chỉ còn mình cô, quần quanh mãi trong thế giới của lương tâm, không sao giải tỏa được.

Thế nên dù là ai trong hai người cũng phải nói với cô một tiếng xin lỗi. Cô đã hiểu nỗi lòng của Niên Bách Ngạn thì sao lại không thông cảm cho Kỷ Đông Nham?

Thế là cô chỉ nói khẽ một câu: “Tôi nhận lời xin lỗi của anh.”

“Em có cho rằng anh bị ối không?”

“Anh có quyền lựa chọn điều đó.” Tố Diệp thờ dãi: “Vì anh không còn đường lùi nữa.”

Bên đó vang lên tiếng cười, là một nụ cười chua chát.

Thê lương ngập tràn đôi mắt Tố Diệp. Kỷ Đông Nham là người bại trận, thua thê thảm. Nhưng một người chiến thắng như Niên Bách Ngạn liệu có vui mừng vì chiến thắng giòn giã của mình? Hay là trong cuộc đấu vốn đã đánh mất lương tâm của mình này, chẳng ai là kẻ chiến thắng?

“Em một mình tới Hồng Kông, anh còn khó chịu hơn là bị giết, dẫu rằng không phải tại anh.”

“Tôi rất ổn, tôi quen rồi.”

Bên đó ngao ngán thờ dãi: “Nhưng Tố Diệp... anh vẫn muốn nói, nếu em cần một bờ vai, anh sẽ có mặt bất cứ lúc nào.”

Trái tim như bị ai kéo căng, đau đớn. Cô lắc đầu, khẽ nói rằng đi một mình thật sự rất tốt. Kỳ Đông Nham dường như đã nghe ra được sự kiên quyết trong lời nói của cô. Anh ta cất lời, có chút gì luyến tiếc, có chút gì xót xa: “Anh chỉ muốn em biết, anh vẫn ở nguyên chỗ cũ đợi em.”

“Nhưng tôi đã đi quá xa rồi, không quay về được nữa.”

“Từ bỏ đi, anh ta không phải nơi để em quay về. Em và anh ta cả đời này cũng không thể hạnh phúc.”

Giọng nói vang bên tai bi thương như một bài thơ cổ kỳ bút, khiến trái tim cô cũng nhói lên từng hồi, rồi lại khó thở như bị một tảng đá nặng nề đè xuống. Cô cố gắng thở, nhưng luồng hơi xông vào phổi càng khiến nó rung lên những nhịp đau nhói.

“Tại sao anh cứ nói như vậy mãi thế? Lẽ nào tương lai của tôi trong mắt anh báo trước chỉ toàn buồn đau?” Cô cố gắng hét lên nhưng lại phát hiện những thanh âm phát ra khỏi cổ họng vẫn bất lực và yếu ớt.

“Không!” Giọng nói của Kỳ Đông Nham vang vọng, mang theo một sự quan tâm với cô: “Vì em đã từng nói với anh, em muốn lấy một người bình dị, đơn giản...”

Cơn mưa ngoài cửa xe đột nhiên lại ào ào trút xuống...

Vì người tài xế lựa chọn đi những đường phố nhỏ, ít nhiều đã tránh được dòng xe tắc nghẽn giờ tan tầm. Do trời mưa nên khi họ tới khách sạn, trời đã tối sớm hơn mọi người một chút.

Cảm giác của cô không hề sai.

Nhiệt độ của nơi này đúng là thấp hơn Johannesburg. Xuống xe cô mới cảm nhận được những làn gió lạnh mang theo mùi mưa. Tuy rằng mưa đã tạnh nhưng bầu không khí vẫn sót lại chút di chứng lạnh lẽo.

Có bảo vệ ngoài cửa chủ động tới xách hành lý giúp cô.

Tổ Diệp đứng ngoài cửa khách sạn, ngẩng đầu nhìn lên hình vẽ những đóa dương tử kinh trên quảng trường, bên tai chợt văng vẳng tiếng cười đùa của hai người họ. Trước mắt là đài phun nước rực rỡ sắc màu, chiếu những lốm đốm màu sắc lên gương mặt cô. Đôi mắt cô xuyên qua làn nước xao động, dường như lại nhìn thấy cảnh cô dính sát vào người anh, làm nũng.

Hai tay cô bá lấy cổ anh, nhướn mày cười một cách đáng ghét: Niên Bách Ngạn! Ai thất hứa người đó là chó.

Mọc sừng luôn cũng được!

Sau đó, cô treo mình lên người anh như một cái cây dây leo, ngón tay chỉ chỉ lên trán anh: Anh mà không đi cùng em tới Hồng Kông, em sẽ vẽ một bông dương tử kinh lên đầu anh...

Có một tia nước theo tiếng nhạc đột ngột vọt lên, thế giới trước mắt cô cũng theo đó tan biến.

Nhưng cô chỉ khẽ mỉm cười, hít sâu. Nơi đáy mắt cô tịch như một cái giếng cạn khô bị hàng mi dài che kín. Người phục vụ ở bên cạnh thấy cô một lúc lâu không bước vào bèn hỏi: “Thưa cô?”

Tổ Diệp quay lại, xin lỗi một câu rồi đi vào khách sạn.

Ánh đèn vàng cách điệu cùng thứ ánh sáng lung linh ngoài đại sảnh cũng làm bớt đi cảm giác đau đầu mệt mỏi. Hương thơm xộc vào mũi tỏa ra từ những đóa cúc La Mã, nhưng lại khiến cô bất chợt nhớ tới mùi gỗ mộc thân thuộc. Có lẽ cô thật sự bị anh chiều hư rồi, nếu không sao lại chỉ cảm thấy mùi hương đó mới là dễ chịu nhất?

Lúc làm thủ tục nhận phòng, Tố Diệp bất ngờ hỏi: “Tôi muốn ở một phòng có thể ngắm nhìn cảnh đêm ở Hồng Kông đẹp nhất.”

“Thưa cô Tố! Nhưng căn phòng cô đặt trước trên mạng là phòng giá rẻ.”

“Tôi có thể thêm tiền để đổi phòng.”

Nhân viên lễ tân thấy vậy bèn mỉm cười gật đầu: “Được ạ! Cô muốn đổi sang loại phòng nào?”

“Tôi vừa nói rồi, phòng có view đẹp nhất.”

Cô nhân viên do dự đôi chút: “Thế thì chỉ còn căn phòng tổng thống, nơi đó ngắm cảnh đêm là đẹp nhất.”

“Lấy cho tôi phòng tổng thống.” Cô quyết định.

Nhưng cô nhân viên lại lắc đầu: “Thật xin lỗi cô Tố! Phòng tổng thống của khách sạn nhất định phải gọi điện đặt trước hoặc hẹn trước với nhân viên lễ tân, không chấp nhận đặt trên mạng hay thay đổi tại chỗ.”

Dọc đường tâm trạng Tố Diệp đã rất chán nản, muốn tới Hồng Kông vui chơi cũng nhất định không ngược đãi bản thân mình. Vừa nghe thấy câu ấy cô bèn không vui. Bao cảm xúc ngọt ngào, khó chịu đè nén trong lòng cô hơn ba mươi tiếng đồng hồ vừa qua bộc phát ra

ngoài một cách giận dữ.

“Cô nói thế là có ý gì? Kể cả là đặt trước hay thay đổi bất ngờ, phòng khách sạn của các cô chẳng phải là để cho khách ở sao? Sao? Vào ở phòng tổng thống của các cô toàn thần tiên ở trên trời hạ phàm phải không? Các cô rõ ràng là khinh thường nhân quyền.”

“Cô hiểu lầm rồi. Phòng tổng thống sở dĩ phải đặt trước là vì cần sắp xếp quản gia tại phòng. Nếu đổi ngay bây giờ thì nhân lực của chúng tôi không đủ đáp ứng.” Cô nhân viên kiên nhẫn giải thích.

Nhưng Tố Diệp thì không nhẫn nại được như vậy, đầu mày cô nhú chặt lại, sắc bén: “Đừng có nói mấy lời thừa thãi ấy với tôi! Tôi cảnh cáo cô, hôm nay mà cô không mở cửa phòng tổng thống cho tôi, thì tôi sẽ khiếu kiện các người!”

Những người xung quanh vì nghe thấy tiếng tranh cãi bất thường, lần lượt quay đầu nhìn qua. Đại sảnh vốn đang yên tĩnh bỗng chốc thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Cô nhân viên thấy vậy cũng không nói nhiều nữa, sau khi vỗ về tâm trạng của Tố Diệp, cô ta bèn gọi điện thoại cho giám đốc, nói rõ sự tình. Chẳng mấy chốc vị giám đốc đã kịp thời có mặt ở đại sảnh. Đó là một người đàn ông vừa lùn vừa mập, nhưng ăn mặc khá gọn gàng, sơ mi trắng đi kết hợp với quần đen. Nhưng Tố Diệp nhìn kiểu gì cũng thấy ông ta hài hước như một chú gấu trúc phục phịch. Cô thầm nghĩ, xem ra không phải người đàn ông nào mặc áo sơ mi trắng cũng tôn lên vóc dáng.

Vị giám đốc cười rất thật thà, nói thứ tiếng Anh xen lẫn tiếng Quảng Đông, giới thiệu về mình với Tố Diệp. Tố Diệp giơ tay ngắt lời giới thiệu của ông ta, lãnh đạm đáp: “Nói tiếng phổ thông!”

Vị giám đốc ngăn người, vội vàng sửa chữa.

Sau khi hiểu toàn bộ câu chuyện, ông ta bèn nói: “Nếu đã như vậy, chúng tôi có thể phá lệ, cô chắc chắn sẽ đổi phòng ngay hôm nay chứ ạ?”

“Đúng vậy, đổi sang phòng tổng thống.” Không phải cô không ở nổi.

Vị giám đốc gật đầu, dặn dò nhân viên: “Đổi cho cô đây sang phòng tổng thống, mau chóng sắp xếp quản gia.”

Cô nhân viên gật đầu, nhìn sang Tố Diệp với nét mặt rạng rỡ, rồi kiểm tra hệ thống, lễ phép nói: “Thưa cô Tố! Theo như yêu cầu của cô, phòng tổng thống có view đẹp nhất chỉ còn lại một phòng duy nhất, chúng tôi đã sắp xếp cho cô rồi ạ.”

Tố Diệp uể oải gật đầu. Sau một cuộc cãi lộn cả người cô như bị rút xương, đến giọng nói của đối phương vào tai cô cũng trở nên mơ hồ.

“Căn phòng tổng thống này mỗi đêm có giá một trăm ngàn đô la Hồng Kông*, bằng khoảng 12800 đô la Mỹ. Cô cần ở lại mấy đêm? Thanh toán bằng thẻ hay tiền mặt ạ?”

*Tương đương với hơn 270 triệu VNĐ.

Tố Diệp giật nảy mình, phản ứng lại, đầu óc chỉ quay quẩn quanh mấy con số cô nhân viên vừa báo. Cô do dự một lát: “12800 nhân dân tệ?”

“Dạ không, đó là đô la Mỹ, nếu đổi sang nhân dân tệ là 78000.” Cô nhân viên mỉm cười lịch sự.

Đầu Tố Diệp nổ bùm một tiếng, chỉ cảm thấy hoảng sợ tới nổi mặt

mũi nóng bừng. Cô không ngờ phòng tổng thống của khách sạn này lại đắt đến thế. Một trăm ngàn đô la Hồng Kông? Không phải cô không có tiền, nhưng mà... làm thế đúng là coi tiền như rác.

“Cô Tố?” Cô nhân viên thấy hai mắt cô đờ đẫn lấy làm lạ, bèn khẽ gọi.

Tố Diệp chỉ muốn tìm ngay cái lỗ nào để chui xuống. Lúc đó cô mới nhận ra, không có Niên Bách Ngạn bên cạnh, dù có muốn làm bừa và sống buông thả cũng quá trở nên xa xỉ.

Cô mím chặt môi, bụng bảo dạ hay là cứ nghiêng răng quẹt thẻ cho xong. Nhưng chớp mắt nghĩ tới những tờ tiền vô tội bay lên trước mắt lại cảm thấy lo lắng. Cô chẳng phải nhà tư bản, cùng lắm tính tiền lương chỉ đủ làm tầng lớp trung lưu. Ở phòng đó một tối khác gì xẻ tim cô ra. Ngày hôm sau cô không thể phủi mông rời khỏi Hồng Kông được?

Cô nắm chặt tay, liệu mình. Dù sao thì ở đây cũng chẳng ai biết mình là ai. Cô hắng giọng, mỉm cười nhìn cô nhân viên, thái độ vẫn rất đúng mực, không vui không buồn, nhẹ nhàng nói: “Tôi quyết định rồi, vẫn ở căn phòng đã đặt trước đi.”

“Dạ?”

“Không có gì! Tôi chỉ muốn xem xem thái độ phục vụ của nhân viên khách sạn này thế nào, có kiên nhẫn với khách hàng không thôi.” Đến bản thân cô cũng báỉ phục cái vẻ mặt điềm nhiên của mình lúc này. Dứt lời cô rút ngay thẻ ngân hàng ra, gõ lên mặt bàn: “Mau làm thủ tục cho tôi đi. Tôi vừa xuống máy bay, đang rất mệt.”

Tố Diệp thuận lợi vào ở trong căn phòng rẻ tiền mà mình đặt trên mạng.

Tuy không ở tầng trên cao để bao quát hết quang cảnh, cũng không có được một diện tích xa hoa và cung cách phục vụ chu đáo với người quản gia như căn phòng tổng thống, nhưng đối với một con ốc sên chỉ biết xách vali từ Nam Phi trốn tới Hồng Kông như cô, thì tấm thảm trắng muốt, cùng chiếc giường lớn trong căn phòng này đã quá đủ rồi.

Người nhân viên giúp cô đặt hành lý vào trong phòng. Cô trả cho anh ta chút tiền boa. Sau khi đóng cửa lại cô đi thẳng tới cửa sổ, kéo toàn bộ tấm rèm trắng trong phòng ra, phóng tầm mắt ra ngoài, vẫn là thành phố về đêm phồn hoa nhộn nhịp.

Đêm ở Hồng Kông vì vừa được nước mưa gột rửa bỗng trở nên sạch sẽ. Ánh đèn ngoài cửa sổ cũng sáng rõ hơn. Cuộc sống về đêm nơi đây chỉ vừa mới bắt đầu.

Tố Diệp ngã vật ra giường, nhìn ngọn đèn thủy tinh trên trần nhà. Chuyến hành trình hơn ba mươi tiếng đồng hồ khiến cô nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ. Mí mắt vừa díp lại chuông cửa bỗng vang lên, một tiếng chuông chẳng đúng lúc chút nào.

Quyển 4 - Chương 224: Ai đánh cắp trái tim ai?

Vẻ đẹp của người phụ nữ chia ra làm ba cấp độ, cao nhất khi tâm hồn thanh tịnh, thứ hai khi có những hành vi cử chỉ đúng mực và vẻ đẹp diện mạo bề ngoài chỉ được xếp thứ ba. Công việc của Tố Diệp chẳng qua là giúp mọi người điều chỉnh lại hành vi của mình và để tâm hồn được thực sự thoải mái. Nhưng sau bao năm lăn lộn, tốn rất nhiều tinh thần và sức lực, cô mới phát hiện ra, mình cùng lắm cũng chỉ chạm tới vẻ đẹp ngoại hình mà thôi. Cô những tưởng bao năm sống tự do tự tại của mình đã đủ để đạt tới cảnh giới cao nhất của người phụ nữ rồi. Nhưng quay đầu nhìn lại, thói quen mấy năm trời đã bị thay đổi chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi.

Khi chuông cửa vang lên, cô đứng dậy. Đi ngang qua chiếc gương sát sàn, cô đã phải hết hồn vì gương mặt mình, nhợt nhạt đến thảm thương. Mái tóc dài lòa xòa, bộ mái ngố đã dài ra rất nhiều, che đi phần lớn gương mặt, thoạt nhìn đích thực còn đáng sợ hơn quỷ. Thế nên, mức độ cơ bản của nét đẹp còn chưa chạm tới.

Cô lại lắc đầu cười chua xót.

Thế giới này rộng lớn là thế, khoảng cách từ thành phố này tới thành phố kia xa xôi lắm. Không có Niên Bách Ngạn ở bên cạnh, cô còn trang điểm cho ai ngắm cơ chứ?

Tiếng chuông vẫn vang lên vô cùng nhẫn nại.

Tố Diệp buộc lại mớ tóc bù xù, bình ổn lại tâm trạng, đi tới trước cửa. Vừa giơ tay ra định mở, không hiểu sao tim cô bỗng đập rất nhanh,

những tiếng thỉnh thỉnh va chạm rất mãnh liệt. Có một dự cảm như một chú bướm phá kén chui ra ngoài, nhẹ nhàng bay vào lòng cô.

Những ngón tay run rẩy chạm lên tay nắm cửa, thậm chí đến cả hô hấp cũng bắt đầu trở nên gấp gáp.

Đúng lúc này, tiếng chuông đột ngột im bật.

Trong khoảnh khắc, vạn vật trong trời đất đều bất động, chỉ còn tiếng ù ù bên tai là cô nghe rất rõ.

Nhưng ngoài cửa không có động tĩnh gì.

Tố Diệp nhất thời cảm thấy hoang mang. Cô sợ mình đã bỏ lỡ điều gì đó. Bóng dáng cao lớn ấy dường như mỗi lúc một xa, trái tim cô bị đâm xuyên qua, đau đớn. Cô bất chấp tất cả mở toang cánh cửa. Ngoài cửa thật sự không còn ai cả, cô vội vàng xông ra ngoài.

Người đàn ông đang đi trên hành lang bỗng dừng bước. Có lẽ là phát hiện thì ra trong phòng có người. Khi người đó quay lại, tất cả mọi cảm giác kích động trong lòng Tố Diệp bỗng chốc tan thành mây khói, trở thành một miền hoang vắng vô bờ bến. Là thất vọng? Hay là hụt hẫng?

Dù là gì thì trái tim đang đập điên cuồng của cô cũng khựng lại trong phút chốc. Cô trở lại với những suy nghĩ lặng lẽ trước đó.

Chính là vị giám đốc “gấu trúc” ban nãy.

Tại sao cô lại cho rằng người bấm chuông là Niên Bách Ngạn cơ chứ?

Một nụ cười cay đắng dâng lên trong lòng.

Vị giám đốc gấu trúc thấy cô đứng ngoài hành lang, nét mặt chốc thì kích động, lúc lại thất thểu, giờ lại gượng cười, ông ta lấy làm lạ, bèn hỏi: “Cô không sao chứ ạ?”

Hai chân Tố Diệp đóng đinh tại chỗ như một người gỗ, ngẩn ngơ nhìn vị giám đốc, nhìn đến nỗi cả người ông ta nổi da gà. Tới khi ông ta suýt chút nữa tưởng rằng cô đã hóa thạch thì cô yếu ớt nói: “Không sao! Ông có việc gì sao?”

“Là thế này! Chúng tôi nhận được điện thoại của bộ phận bảo trì, bảo rằng bình nóng lạnh trong phòng cô có chút vấn đề.” Ông ta cảm thấy cô quá kỳ quặc. Người thì trông cũng xinh xắn, dáng lại chuẩn, nhưng mà tính tình chẳng bình thường chút nào.

Rất lâu sau Tố Diệp mới ồ lên một tiếng rồi quay người đi vào phòng. Vị giám đốc đi ngay theo sau. Cô mở cửa nhà tắm, lướt tay qua vòi nước cảm ứng, một lúc sau thứ dội xuống tay toàn là nước lạnh, khiến tất cả các đầu dây thần kinh của cô đều tê dại.

“Khách sạn các ông to thế này lẽ nào không có nước nóng hai tư tiếng đồng hồ sao?” Cô lại bắt đầu công kích bằng những chiếc gai sắc nhọn của mình.

Vị giám đốc rõ ràng rất sợ mỗi khi thấy cô xù lông lên, vội vàng giải thích: “Chỉ có đường ống nước của phòng cô xảy ra vấn đề thôi. Người của chúng tôi sẽ lên sửa ngay bây giờ.”

Tố Diệp cảm thấy nực cười, nói vậy là còn bắt cô đợi tiếp? Vị giám đốc nhìn nét mặt cô, lập tức bổ sung thêm: “Đây là sơ suất của khách sạn chúng tôi. Thành thật xin lỗi. Chúng tôi sẽ bồi thường cho cô.”

“Bồi thường? Trả lại tiền rồi bắt tôi đêm hôm đi tìm một khách sạn

khác sao? Hay là ở đây đợi tới khi nào các ông sửa xong vòi nước tôi mới được tắm rửa?”

Vị giám đốc suy nghĩ: “Đương nhiên sẽ không khiến cô bất tiện như vậy. Tất cả đều tại chúng tôi làm việc không chu đáo. Thế này đi, tôi sẽ đổi phòng cho cô, được chứ ạ?”

“Đổi phòng ư? Được thôi! Trừ phi các ông đổi một căn phòng khiến tôi hài lòng, nếu không tôi sẽ kiện các ông! Hồng Kông này có pháp luật đấy, tôi nghĩ ông biết rõ điều này!” Tố Diệp vẫn không chịu nhường nhịn.

Vị giám đốc vô cùng khó xử.

“Trước khi tôi vào ở, các ông không kiểm tra các thiết bị trong phòng. Đây là việc làm không tôn trọng khách hàng. Tôi sẽ khiếu kiện, cả về vật chất và tinh thần các ông đều phải bồi thường cho tôi.”

Vị giám đốc đành phải thỏa hiệp: “Được ạ! Cô cứ nói, cô muốn chúng tôi bồi thường thế nào ạ?”

“Vì sự tắc trách của các ông khiến tôi không được thoải mái, ảnh hưởng tới tâm trạng. Tâm trạng tôi không tốt sẽ dẫn tới mất ngủ. Tôi mà không ngủ được, ngày mai công việc cũng sẽ chịu ảnh hưởng, số tiền kiếm được sẽ ít đi rất nhiều.” Tố Diệp liệt kê ra một loạt các lý do khiến người ta phải đổ mồ hôi hột. Dứt lời, cô chỉ lên đầu: “Để tôi ở phòng tổng thống miễn phí thì tôi sẽ bỏ qua.”

“Dạ?” Vị giám đốc sững sờ.

“Phòng tổng thống của các ông chẳng qua chỉ có giá một trăm ngàn đô la Hồng Kông một đêm, nhưng ngày mai tôi mà chịu tổn thất thì không chỉ có con số đó đâu. Tới lúc đó, khách sạn các ông có chịu

đền bù không?”

“Việc đó...” Vị giám đốc cười ngượng ngập, ấp úng một hồi rồi ra hiệu cho cô đợi một lát. Ông ta quay người đi gọi điện thoại. Tố Diệp đứng khoanh tay trước ngực, tựa vào cửa ra vào. Nhìn cái điệu bộ nói chuyện cung kính của ông ta, chắc chắn là đang báo cáo với sếp.

Chỉ một lúc sau, vị giám đốc gấu trúc đã trở về trước mặt cô. Nụ cười thật thà chất phác của ông ta khiến Tố Diệp cũng không đành lòng. Cô hắng giọng nhưng không nói gì, chỉ đợi ông ta lên tiếng. Dường như cô nhìn ra một tia hy vọng trong đôi mắt nhỏ lấp lánh đó.

Quả nhiên, ông ta lập tức nói: “Cô Tố! Giờ cô có thể đổi sang phòng tổng thống rồi. Sơ suất của chúng tôi đã mang lại phiền phức cho cô, thành thật xin lỗi cô!”

Tố Diệp thầm vui sướng trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng: “Miễn phí phải không? Nếu vẫn phải bù giá tiền chênh lệch thì thôi khỏi.”

“Dạ, miễn phí ạ! Cô cứ yên tâm. Tất cả chỉ vì chúng tôi làm việc không chuyên tâm, bồi thường cho cô là việc nên làm.”

“Mấy đêm? Nếu chỉ một đêm thì tâm lý của tôi sẽ bị lệch lạc đấy.” Khí thế của cô vô cùng chèn ép.

Vị giám đốc đưa tay lên lau mồ hôi: “Cô đặt phòng ở khách sạn chúng tôi ba đêm, vì thế chuyển sang phòng tổng thống cũng là ba đêm. Cô yên tâm, chúng tôi sẽ không bắt cô chuyển về căn phòng này nữa đâu.”

“Được! Vậy gọi phục vụ đi! Qua xách hành lý cho tôi!”

“Để tôi làm được rồi.” Vị giám đốc nói rất nhanh.

Tổ Diệp nhún vai, tùy ông ta thôi.

Sự may mắn trong chuyến hành trình tới Hồng Kông ít nhiều cũng làm thuyền giảm cảm giác ngọt ngào trong lòng Tổ Diệp. Bất luận là việc lúc trước được ngồi lên khoang hạng nhất hay căn phòng tổng thống vì sự cố ngoài ý muốn bị cô kiên trì giành giật được, đều khiến cô cảm thấy tuy tình cảm bị tổn thương nhưng không làm cơ thể mình chịu ngược đãi.

Đúng như cô tưởng tượng, tầm nhìn trong căn phòng tổng thống này rộng rãi hơn. Phóng tầm mắt ra xa, cảnh đêm đẹp đến nỗi khiến cô suýt nữa bật khóc. Cô nhất thời không thể không thừa nhận, con người sau khi làm nô lệ cho đồng tiền, chắc chắn sẽ được báo đáp. Máy người giàu có sống trong những căn phòng như thế này có ai không phải nhấn chìm lương tâm của mình trước rồi mới được đắm mình trong khung cảnh tuyệt vời này?

Nghĩ như vậy cũng lý giải được lý do căn phòng này xa hoa hoành tráng đến vậy.

Vì trong cuộc cạnh tranh giành giật lợi ích, ai cũng mệt mỏi. Tuy đạt được nhiều nhưng mất đi cũng không ít, thế nên phải dùng những thứ xa xỉ này để bù đắp tâm trạng lạc lõng.

Cô chẳng buồn ngủ nữa, thấy vẫn còn sớm bèn tắm rửa sạch sẽ rồi để mặt mộc đi ra ngoài.

Cô vòng qua khu Trung Hoàn*, đi thẳng tới khách sạn Harbour. Mỗi lần tới Hồng Kông mua sắm, cô đều tới đây dạo chơi. Chẳng phải vì cô yêu chỉ yêu thích món quà vật nào ở đây. Chỉ là cô cảm thấy, tới những nơi đông vui náo nhiệt, con người ta mới không cô độc.

*Còn được gọi là Trung Khu, nằm ở khu trung tâm phía tây Hồng Kông. Đây là trung tâm thương mại và chính trị của Hồng Kông, với rất nhiều ngân hàng, những công ty xuyên quốc gia cùng với rất nhiều lãnh sự quán...

Nhìn thấy rất nhiều slogan quảng cáo bánh Trung thu, Tố Diệp mới chợt nhớ ra sắp tới Trung thu rồi. Cô ngược mắt nhìn lên bầu trời đêm. Mặt trăng sáng vằng vặc ấy sắp trở thành một cái đĩa tròn rồi. Ánh sáng trút xuống lạnh như nước, trong như bạc. Đường phố vẫn rất nhộn nhịp, hình như chỉ có cô lẻ loi một mình, thế nên mới cảm thấy trăng kia cũng lạnh lẽo thì phải.

Cô ghé vào một cửa hàng, mua một bát cà ri bong bóng cá, tìm một chỗ ngồi xuống, đối diện thẳng với góc đường. Trong vô số món ăn nóng hổi, cô chỉ quen ăn bong bóng cá. Món thịt dai dai cùng nước chấm đậm đà càng tăng thêm mỹ vị.

Món ăn bốc hơi nghi ngút trước mắt lại khiến cô bất chợt nhớ tới câu nói với Niên Bách Ngạn ngày đó: Khi nào tới Hồng Kông, em sẽ mời anh ăn món cà ri bong bóng cá, là một món ăn vặt nổi tiếng ở đó. Máy người ngày nào cũng chỉ biết ăn cao lương mỹ vị như anh chắc chắn là chưa ăn mấy món vỉa hè bao giờ đúng không...

Mấy món vỉa hè không vệ sinh đâu.

Vậy anh có ăn hay không đây?

Lúc đó Niên Bách Ngạn do dự đôi chút rồi cũng gật đầu, buồn buồn đáp lại: Thôi được rồi!

Sống mũi cô cay cay, có lẽ là vừa nãy không cẩn thận ăn phải ớt. Miếng cà ri bong bóng rất trong khoang miệng, ép hai hàng nước mắt chảy

xuống. Tố Diệp ngẩng đầu lên, cố gắng kìm nén mới nuốt được nước mắt ngược vào trong.

Sao cô không biết anh không thích ăn cay chứ?

Cô hít thật sâu, rồi cũng nuốt xuống được miếng bong bóng cá cuối cùng. Khí nóng hầm hập lan vào tận dạ dày, khiến cô có cảm giác cồn cào ruột gan. Nhưng hình như là vì ký ức. Quá khứ quá ngọt ngào, thế nên khi nhớ lại mới xúc động và thương cảm đến thế.

Có tiếng nhạc vọng vào tai. Một điệu nhạc quen thuộc, một giọng hát trong trẻo, nhẹ nhàng.

Tố Diệp ngẩng lên. Xuyên qua ánh đèn đường rực rỡ, cô phát hiện một màn hình tivi trên một tòa nhà cách đó không xa. Trên đó đang phát MV bài hát “Thiên thần và cá heo”. Một bài hát đã cũ lắm rồi nhưng lại khơi gợi những kỷ niệm của những con người ở tầm tuổi cô.

Tiếng ồn ào trên đường cũng không thể ngăn sự chấn động mà nó mang lại cho cô. Cô đứng dậy, đi ra khỏi cửa hàng. Cách một con phố, cô ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào hình ảnh MV trên màn hình. Khúc nhạc buồn bã, du dương lay động trong không trung.

“Thiên thần rất muốn học bơi

Còn cá heo mơ thấy mình được bay lượn trên bầu trời

Một tình yêu như vậy có lẽ sẽ chẳng dễ dàng gì

Nhưng chỉ có người mới khiến em cảm động sâu sắc...”

Đèn đường chiếu lên gương mặt cô, sáng trắng như ánh trăng.

Cô mỉm cười, nhưng nước mắt lại lăn xuống từ khóe mắt...

Cô chợt nhớ lại những lời Kỷ Đông Nham nói trong điện thoại. Anh ta nói, dù cô và Niên Bách Ngạn sau này đến với nhau cũng sẽ không được hạnh phúc. Anh ta nói không sai. Cô sớm đã biết con đường sau này sẽ rất gian nan. Thế nên cô mới nói cô đã đi quá xa rồi, không thể quay về được nữa.

Vì trên đời này chỉ có một Niên Bách Ngạn duy nhất mà thôi.

Cũng chỉ có anh mới khiến cô rung động sâu sắc. Dẫu rằng tới cuối cùng thật sự sẽ phải chịu thương tích đầy mình, chỉ cần được thật lòng yêu một lần, cô cũng mãn nguyện rồi.

Tình yêu là gì?

Chính là quá trình tự ngược, giày vò lẫn nhau nhưng lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn...

Cũng như có một câu nói như thế này: Có người móc cả trái tim ra trao bạn, bạn vẫn vờ như không thấy vì bạn không yêu người ấy. Có người khoét sâu trái tim bạn, bạn lại giả vờ không đau vì trong tim có tình yêu...

Kỷ Đông Nham đã móc cả trái tim ra trao cô, tiếc là trái tim cô đã bị Niên Bách Ngạn đánh cắp mất rồi...

Tổ Diệp được ngủ một giấc rất đã mắt.

Chiếc giường rộng mênh mông trong căn phòng tổng thống quá lớn so với cô. Cả đêm cô cứ lăn qua lăn lại. Tới lúc tỉnh lại, cả người đã nằm ngang giữa giường. Chiếc chăn trắng muốt, mềm mại hoàn toàn

che kín người cô, chỉ hở đúng hai lỗ mũi để thở. Dưới đất chất đồng bốn, năm chiếc gối ôm.

Là cuộc điện thoại gọi dậy ăn sáng đã đánh thức cô. Cô mơ màng tỉnh giấc, mái tóc dài xõa xuống vai. Mặt cô vẫn còn hồng hào một chút. Nhưng chăn, thảm trải sàn, gối ôm và cả phong cách trang trí trong phòng thì chỉ toàn màu trắng. Duy có mái tóc của cô là đen nhánh, khiến người ta thoát nhìn cảm thấy rất đau lòng.

Có một giây phút cô quên bằng mắt mình đang ở đâu, mắt vẫn còn lơ đãng, nhìn ra tấm rèm cửa bằng lụa xa xa. Có mấy tia nắng rọi vào phòng. Cô giơ tay che mắt, bên tai là tiếng chuông điện thoại lạnh lạnh. Cô uể oải lắm bầm: “Bách Ngạn! Điện thoại kêu kìa, anh nhận...”

Vừa dứt lời cô mới choàng tỉnh giấc, hai mắt xoe tròn mơ màng nhìn xung quanh. Làm gì có tiếng bước chân tới nhận điện thoại của Niên Bách Ngạn? Tim cô nhói lên, rồi khịt mũi thật mạnh. Rồi cũng phải tập quen với việc không có anh bên cạnh đi chứ, phải không?

Cô nhận điện thoại, đầu kia là giọng nói nhã nhặn của nhân viên phục vụ.

Chẳng mấy chốc, một bữa trưa thịnh soạn đã được đưa tới phòng. Là món gan ngỗng cô thích ăn nhất, còn cả món cua Alaska vừa được vận chuyển tới bằng đường hàng không sáng nay, một bát canh măng tươi ngon, cùng món thịt ba chỉ nướng hảo hạng.

Quản gia tại phòng là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, bên thái dương đã lơ thơ mấy sợi tóc bạc nhưng vẫn rất quắc thước, khỏe mạnh. Ông ta đặt lần lượt từng món ăn nhà bếp đã làm lên mặt bàn, rồi châm lên một mùi hương để tạo cảm giác thèm ăn. Sau khi Tố Diệp đánh răng rửa mặt xong, đi vào nhà ăn, bèn nhìn thấy người

quản gia đã chu đáo cắt món thịt ba chỉ ra cho cô.

Một cảm giác đau đớn lại nhói lên.

Đó là một buổi trưa, ánh nắng gay gắt. Niên Bách Ngạn đưa cô tới một nhà hàng nổi tiếng ở Cape Town để dùng bữa. Họ cũng gọi món thịt ba chỉ nướng này. Cô hồn dỗi: Ngon thì ngon thật nhưng mà ăn quá phiền phức.

Anh bèn mỉm cười, giơ tay véo mũi cô, nói cô làm nũng quá mức, nhưng vẫn cắt từng miếng thịt ra cho cô. Kể từ ngày hôm ấy, công việc đó trở thành một việc dĩ nhiên Niên Bách Ngạn sẽ làm thay cô.

Lúc ấy quản gia cũng cắt xong thịt. Thấy cô đi vào, ông ta chủ động lùi sang một bên, đợi cô dạo dò. Tố Diệp ngồi xuống. Cứ ngỡ mình chẳng còn tâm trạng ăn uống gì nữa, không ngờ vừa ăn thử một miếng thịt cô đã rất phấn khích. Đó là mùi vị cô thích nhất, hình như chưa bao giờ thay đổi.

Nắng vàng rót mật vào căn phòng.

Cô mơ hồ ngửi thấy một mùi gỗ mộc nhàn nhạt, có cảm giác như Niên Bách Ngạn vẫn đang ngồi đối diện cô vậy.

“Mùi hương này rất dễ chịu.” Cô khẽ nói.

Người quản gia kính cẩn đáp lại: “Đây là mùi hương chúng tôi đặc biệt dùng cho phòng tổng thống.”

Cô gật đầu, mùi hương này đúng là khiến cô muốn rơi nước mắt.

Tối chiều, cô vốn lên kế hoạch sẽ đi dạo phố, mua sắm, nhưng khi tới trung tâm thương mại quen thuộc của mình bỗng chẳng còn chút

hứng thú nào. Cô gọi điện thoại hỏi Lâm Yêu Yêu xem cậu ấy có cần món đồ gì không. Bên kia Lâm Yêu Yêu trả lời hờ hững: “Cậu mua cho mình loại son môi mới nhất đi, phải lấy màu nào thật đỏ ấy.”

Tố Diệp cười khế, Lâm cô nương chẳng bao giờ trang điểm này hôm nay làm sao vậy?

Cũng may ở Hồng Kông này cô vẫn còn ba, bốn người bạn có thể nói chuyện được, bèn gọi điện thoại mời tới. Sau khi bạn bè gặp nhau, ai nấy đều quay ra trách móc Tố Diệp bạc tình, lâu lắm chẳng thấy tới Hồng Kông chơi. Cả nhóm cười đùa nói chuyện vui vẻ cả một buổi chiều rồi có cô bạn đề nghị tìm một nhà hàng nào đó ăn một bữa no. Buổi tối họ lại đi hát karaoke. Tố Diệp nghĩ mình cũng chẳng có việc gì làm bèn gật đầu đồng ý. Tự chuốc cho say khướt cũng coi như là một cách hiệu quả để quên đi những chuyện đau khổ.

Quyển 4 - Chương 225: Xin lỗi, anh đến muộn rồi

Lại đến giờ nhà nhà sáng đèn, điều ngoại lệ là trời lại bắt đầu rả rích mưa. Thời tiết trong lành buổi sáng không duy trì được tới tối khuya, mưa về đêm càng làm không gian thêm lạnh lẽo, thê lương. Khi Tố Diệp cùng bạn bè tới trạm cuối cùng, trên khung cửa thủy tinh, nước mưa đã to như hạt đậu.

“Đang yên đang lành sao lại mưa chứ?” Một người trong số đó cầm mic lắm bầm. Nhưng chẳng mấy chốc, tâm trạng không vui đã bị những tiết tấu nóng bỏng xua đi hết. Phòng hát bắt chợt vang lên nào tiếng vỗ tay, nào tiếng huýt sáo, còn cả tiếng ly cốc va vào nhau.

Trong buổi đi chơi này, Tố Diệp là người yên lặng nhất. Cô dựa vào ghế sofa, chốc chốc lại gõ nhát gùnh theo nhịp tiết tấu, ánh mắt dừng lại trên hành lang dài ngoài cửa sổ, thất thần một lúc.

Cô rút điện thoại ra, yên lặng nhìn dây số điện thoại trong danh bạ, dây số cô đã thuộc nằm lòng. Bi thương gom lại thành một dòng nước, chảy vòng quanh trong đáy mắt rồi quán lấy trái tim, cuối cùng tuôn trào cuồn cuộn như biển lớn.

Có một giây phút cô rất muốn ấn xuống. Chỉ cần ấn vào đó là lại được nghe giọng nói của anh, thứ âm thanh trầm thấp, đầy hấp dẫn, luôn mang lại cho cô sự an ủi ấy. Cô khao khát thanh âm đó. Trong một đêm mưa lạnh như thế này, dù chỉ được nghe thấy anh khẽ gọi tên cô thôi, lòng cũng không còn cảm thấy trống trải cô đơn nữa.

Nhưng mà...

Ngón tay cô vòng qua vòng lại trên dây số ấy rất lâu cuối cùng vẫn ngập ngừng không dám đặt xuống.

Cứ cho là cô gọi được đi, cô biết nói gì đây?

Chẳng lẽ lại nói: Anh xem! Mưa của Nam Phi rơi xuống tận Hồng Kông rồi này?

Tố Diệp cười đau khổ, cuối cùng đành ném điện thoại vào trong túi xách.

Cô biết rõ anh giận rồi, nếu không sao lại lạnh lùng vớt lại một câu “Tùy em” như thế? Có lẽ anh không biết nhưng cô thì nhìn thấy rõ. Khi anh nói ra câu nói ấy, đầu mày và sống mũi anh tạo thành những đường nét cực kỳ dứt khoát khiến cho cả gương mặt dường như cũng nghiêm khắc đi rất nhiều.

Cô bắt đầu quá quan tâm để rồi lo sợ mất đi sao?

Hay khi yêu quá sâu sắc người ta sẽ trở nên mơ màng?

Chẳng mấy chốc, có người đóng chặt tầm nhìn của cô lại, phòng hát biến thành một không gian độc lập, kín như bưng. Có người bạn ngồi xuống bên cạnh cô, nhét ly rượu vào tay cô, nhíu mày nói: “Chẳng giống cậu chút nào! Hôm nay yên lặng quá đi. Sao thế? Thất tình à?”

“Ai nói thế!” Tố Diệp kéo lại tâm trạng tụt dốc, chạm cốc, rồi uống một hơi cạn sạch, không cần nói nhiều. Sau đó cô lại lắc đầu cười: “Phải không vậy? Các cậu giờ này còn uống bia?”

Đám bạn nghe vậy hưng phấn nổi lên, đồng thanh hỏi: “Cậu còn muốn thế nào?”

Ngay sau đó có người hô to: “Nếu không thì uống rượu xái đi, có phải ở Bắc Kinh cậu vẫn hay uống đúng không?”

Có người lập tức phản bác: “Ở đây làm gì có rượu xái?”

Tố Diệp giơ tay ngắt lời cả hai bọn họ, giải quyết dứt khoát: “Mang hết rượu vang, rượu ngoại lên đây!”

Kết quả là, hai tiếng đồng hồ sau, Tố Diệp uống đến mức mặt mũi đỏ bừng, lão đảo đi vào nhà vệ sinh. Cô nôn thốc nôn tháo một trận, dạ dày quặn thắt, ruột gan cồn cào, cực kỳ khó chịu. Cô xông tới vò nước rửa mặt, như thế mới hạ hỏa được đôi chút.

Quay về phòng hát, cô và các chị em khác lại tiếp tục uống. Vò chai rượu nằm lăn lóc, ngổn ngang khắp nơi. Sau khi uống cạn chai rượu ngoại cuối cùng, Tố Diệp hoàn toàn không nhìn rõ trước mặt mình là gì nữa. Dường như tất cả mọi thứ đều đang xoay tròn, tất cả mọi người đều dính hết vào nhau. Cô bắt đầu cười điên khùng. Nỗi buồn trong lòng dưới sự kích thích của rượu cồn được tăng lên tới cực hạn. Thế là cô chuyển sang òa khóc.

Có người bước tới ôm lấy cô, lải nhải bên tai cô mấy câu chuyện tình yêu, cuối cùng người đó còn khóc dữ hơn cô. Cũng có người uống chưa say lắm, ngồi xuống an ủi vết thương lòng của cô.

Tố Diệp lại mò mẫm trong số những chai rượu còn thừa, loạng choạng cầm một bình rượu còn một nửa, đứng lên. Cô đang chuẩn bị đổ vào miệng, không biết một đôi tay từ đâu xuất hiện, giằng lấy chai rượu. Cô cố gắng nhìn cho rõ nhưng đôi mắt nhòe nước cộng thêm trạng thái say mềm khiến đôi mắt càng thêm mơ hồ. Nhưng cô ngay lập tức mỉm cười, giơ tay ôm chặt người trước mặt.

Dưới ánh đèn tối om, hình như cô đã nhìn thấy anh.

Niên Bách Ngạn, người đàn ông cô vừa yêu sâu sắc đến tận cốt tủy cũng vừa đau đớn đến tận cốt tủy.

Mọi thứ đều đang xoay vòng vòng, cả gương mặt này cũng vậy. Cô giơ tay, cố gắng bắt lấy, nhưng cả người lại lắc lư. Thế là có một vòng tay chắc chắn vòng ra sau giữ chặt lấy cô, để cô có một điểm cố định.

Cô mơ mơ hồ hồ ngẩng đầu lên nhìn. Cả người mềm nhũn, dựa vào dáng hình mạnh mẽ cao ngất ấy, thấp thoáng nhìn thấy một người đàn ông đang nghiêm mặt.

Nước mắt cô đã chảy rơi, ăn vạ như một đứa trẻ: “Anh là ai? Là ai...”

Vừa giống Niên Bách Ngạn, mà cũng lại không giống anh ấy...

Bách Ngạn của cô giận rồi, sẽ không còn quan tâm tới cô nữa.

“Xin anh...” Hai chân Tố Diệp mềm oặt, chỉ có thể bầu chặt vào người trước mặt, nước mắt vẫn vòng quanh: “Đưa tôi đi tìm anh ấy.”

Có một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai cô: “Em muốn tìm ai?”

“Bách Ngạn... Tôi muốn tìm Niên Bách Ngạn...” Tới cuối cùng cô gần như khóc nức nở không thể kìm lại.

Có một tiếng thở dài phả vào mặt cô, nặng nề mà bất lực.

Cô cảm giác được bàn tay ấy ôm mình chặt hơn, trong mê man hình như lại nghe thấy giọng anh: “Xin lỗi em, anh tới muộn rồi!”

Một giây sau, cô chỉ còn thấy trời đất quay cuồng, cả người bỗng nhẹ bẫng. Không biết đã qua bao lâu, lại có một làn gió mát thổi vào mặt. Cô thở dài thoải mái, muốn mở mắt ra nhưng lại dần dần thiếp đi. Xung quanh yên tĩnh đi rất nhiều, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng sấm.

Cô líu ríu nói gì đó.

Bờ môi chợt ấm nóng như có thứ gì nhẹ nhàng áp xuống...

Cô hoàn toàn nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ...

Hậu quả của việc uống cho say mềm là ngày hôm sau đầu đau như búa bổ.

Tiếng rung bên tai đánh thức Tố Diệp. Cô nhập nhèm ngẩng đầu lên, rồi lại vùi đầu vào chăn, mí mắt như dính keo, không sao mở ra được. Cô còn chưa tỉnh táo hẳn, nhất thời không phân biệt được là mơ hay thật, giờ tay lần mò theo tiếng rung vọng vào tai, cuối cùng chạm vào chiếc điện thoại trên đầu giường.

Tiếng rung im bật.

Bàn tay cô đặt trên điện thoại cũng dừng lại, cứ giờ trên không trung như thế, còn cô vẫn say giấc ngủ.

Một lần nữa tiếng rung đột ngột vang lên. Lần này thì chạm rất rõ vào ngón tay cô, kích thích thần kinh khiến cô giật mình choàng tỉnh. Hãy còn mắt nhắm mắt mở, cô nằm bò trên giường, cố gắng với lấy điện thoại đặt vào tai, rồi lại nhắm nghiền hai mắt.

“Alô?” Giọng nói còn chưa được tỉnh là uể oải, hơi khàn khàn, cổ họng thì đau rát.

Bên kia là giọng nói kinh ngạc: “Bác sỹ Tố?”

Tố Diệp cố gắng phân biệt giọng nói mới nhớ ra đó là giáo sư Đình. Cô khẽ “ừm” một tiếng, thật sự không chịu nổi cảm giác đau đớn của cổ họng. Cô chuyển điện thoại sang tai bên kia rồi giơ tay một lần tìm đầu giường.

Cuối cùng cô cũng mò được một chiếc cốc, trong đó có nước. Cô cầm tới uống một ngụm. Vừa hay đó là một cốc chanh muối nóng, có tác dụng giảm đau họng. Cô nghĩ bụng, người quản gia phòng tổng thống này tốt thật, phục vụ cực kỳ cẩn thận và chu đáo. Nhưng lát nữa cô phải nhắc nhở ông ta mới được. Khi cô đang ngủ thì không được bước vào phòng.

Giáo sư Đình thấy Tố Diệp không giống như xảy ra chuyện gì to tát, bèn vội vàng đi vào chuyện chính, hỏi cô khi nào thì quay về Bắc Kinh. Tố Diệp đặt cốc nước xuống, rồi lại dính chặt vào gối, uể oải đáp: “Kỳ nghỉ còn chưa kết thúc cơ mà.”

Câu nói ấy khiến giáo sư Đình vô cùng sốt ruột.

“Bác sỹ Tố! Thời gian nghỉ của cô dài quá rồi. Bây giờ công việc trong phòng tâm lý rất nhiều. Hay là cô mau quay về đi, tài liệu của các khách hàng tìm cô đã chất đầy bàn cả rồi. Cả phía trường học cũng gọi tới năm, sáu lần hỏi tình hình của cô đấy.”

Đối mặt với sự nôn nóng của giáo sư Đình, Tố Diệp từ tốn hỏi: “Về sớm làm việc? Vậy còn hai ngày nghỉ còn sót lại của tôi thì tính thế nào đây?”

“Bù vào nghỉ Tết cũng được hay tính cho cô làm thêm giờ hai ngày cũng được, tóm lại là cô mau quay về đi.”

“Thế thì tính là làm thêm giờ đi, quy ra tiền mặt.” Cô ngáp ngủ.

Giáo sư Đinh đồng ý, xem ra đúng là ông ta đang rất thiếu người.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Tố Diệp mới nhìn thấy trong điện thoại có mười mấy cuộc gọi nhỡ, đều là của giáo sư Đinh. Cô không nhớ mình đã chuyển điện thoại sang chế độ rung từ khi nào, lẽ nào lại là quán gia?

Thật lòng phải thán phục đấy. Quán gia có tiêu chuẩn cao đúng là chu đáo hết mức.

Cô lại khế lặt người, lúc này mới cảm thấy da đầu đau rát. Cô ngồi dậy, cả người mủi mủi như bị xe lăn qua. Cô biết rõ đây là sự trừng phạt sau khi tự chuốc rượu.

Hôm nay trời trong xanh mây trắng.

Tuy bị cách một lớp rèm cửa dày nhưng vẫn không thể che hết màu nắng mới vàng ươm. Không cần đi tới cửa sổ cũng cảm nhận được cái ấm áp của mặt trời.

Cô đưa tay dụi dụi mắt. Giờ mới ý thức được thì ra đã nhiều ngày rồi mình không được nhìn thấy nắng.

Cô vận mạnh người một cái, giải tỏa cơ thể mỏi mệt. Chợt cô cúi đầu xuống nhìn, trên người là bộ váy ngủ. Cô ngơ ngẩn một lúc lâu, nghĩ mãi mà không sao nghĩ ra ai đã thay váy cho mình. Mọi việc xảy ra tối qua như một đoạn phim đứt quãng, cô chỉ còn nhớ sau khi cùng bạn bè ăn uống no say, họ đã tới quán karaoke.

Cô biết là tối qua mưa to, rồi trong lúc thương cảm cô đã uống không

ít rượu. Sau đó thì sao?

Nhớ lại đám bạn tối qua, Tố Diệp đoán chắc là bọn họ. Cô ôm gối ngồi tựa vào thành giường, cầm điện thoại lên gọi. Cô hơi nghiêng đầu, mái tóc dài xõa xuống mặt. Mùi dầu gội đầu thoang thoảng khiến cô bất giác cảm thấy ấm áp trong lòng. Bạn bè đúng là có lòng, tối qua còn không quên gọi đầu cho cô.

Chuông điện thoại mới vang lên mấy hồi đã có người bắt máy, giọng nói cũng mệt mỏi y như cô. Nhưng nghe thì có vẻ như đang ở trong phòng làm việc, còn cả tiếng gõ bàn phím cạch cạch.

“Sa Sa! Tối qua cậu thật tốt quá.”

“Đúng đấy, bọn mình thì quá tốt, cậu thì không được.” Sa Sa thấp giọng nói: “Tối qua mình bị mấy người uống được rượu hại chết luôn. Nhất là cậu, rõ ràng biết thừa tửu lượng của mình kém thế nào còn chuốc lấy chuốc để. Sáng nay suýt nữa thì mình muộn giờ làm.”

“Sa Sa thân yêu! Mình biết là cậu tốt nhất mà.” Người đầu tiên Tố Diệp nghĩ tới là Sa Sa, nguyên nhân là vì tửu lượng của cô ấy kém nhất, lại là một người tinh tế. Người đưa cô về khách sạn lại gọi đầu, tắm rửa sạch sẽ cho cô chắc chắn là cô ấy rồi. “Hôm qua cảm ơn cậu đưa mình về khách sạn nhé. Cậu cũng thật là, cứ ngủ luôn ở đây với mình cũng được chứ sao, khách sạn cũng gần chỗ cậu làm.”

Ai ngờ Sa Sa phủ nhận: “Mình đưa cậu về khách sạn á? Đừng đùa nữa! Tối qua bị các cậu hại, mình đi còn chẳng vững, trời đất quay cuồng. Cuối cùng mình còn phải gọi điện cho anh họ tới đưa về nhà đấy.”

Tố Diệp ngẩn người.

Tia nắng ngoài cửa mỗi lúc một gay gắt. Có một vạt nắng hắt vào mắt cô như mơ hồ cạy mở một chút ký ức. Là gương mặt mơ hồ của một người đàn ông. Vì ánh đèn mờ ảo nên những đường nét cũng không rõ ràng, nhưng anh chống đỡ cô rất chắc chắn. Cô giơ tay lên day day thái dương, ngửi khí có phần dè dặt: “Lẽ nào... là anh họ cậu đưa mình về khách sạn?”

Sa Sa bỗng bật cười: “Thôi đi con bé này! Đã lấy chồng rồi còn mơ tưởng tới anh họ mình? Anh ấy làm gì còn sức mà quan tâm tới cậu.”

Câu nói ấy hoàn toàn khiến Tố Diệp kinh hoàng. Sa Sa ở đầu kia thì nói như cái máy thu thanh, ngập tràn ai oán: “Cậu giấu cũng kỹ thật đấy, kết hôn lúc nào thế hả? Đến thiệp cưới còn không gửi cho bọn mình? Thật là chẳng...”

“Đợi đã...” Cuối cùng Tố Diệp cũng phải lên tiếng ngắt lời Sa Sa, cô nuốt nước bọt: “Ai kết hôn cơ?”

“Làm ơn đi! Trước mặt bạn bè không cần phải vờ vịt đâu. Tối qua mọi người đều nhìn thấy cả rồi, chồng cậu tới đón cậu về mà.”

“Hả!!!”

Quyển 4 - Chương 226: Người chồng giấu mặt

Ngay sau tiếng hét ấy là giọng nói kích động của Sa Sa: “Tố Diệp! Chồng cậu đẹp trai quá đi. Nhưng mình nhìn quen quen, anh ấy làm nghề gì vậy?”

“Sa Sa...” Tố Diệp chợt cảm thấy hoảng loạn vô cớ, ngữ điệu cũng thấp hẳn xuống: “Mình làm gì có chồng. Cậu... Cậu chắc chắn mình không bị gã đàn ông lạ mặt nào đưa đi đấy chứ?” Dứt lời, cô cũng chẳng màng tới cơn đau đầu của mình, cầm điện thoại xông thẳng vào nhà vệ sinh, kéo cúc áo ngủ ra, nhìn vào trong gương xem xét kỹ một lúc. Không có dấu vết của mấy màn tình cảm.

Sa Sa khinh thường đáp: “Nói chuyện với cậu chán chả buồn chết! Chính người đó tự nhận là chồng cậu. Cậu lại ôm chặt người ta không chịu buông. Nếu là người đàn ông lạ mặt, bọn mình liệu có yên tâm giao cậu cho anh ấy không?”

Câu chuyện này sao lại quen tai thế nhỉ?

Tố Diệp kéo áo vào, rút cổ ngồi thẳng lên bồn cầu. Cô lại uống say rồi ôm lấy một người đàn ông không buông? Ôi trời đất ạ! “Cậu còn nhớ tướng mạo của người đó không?” Tự nhận là chồng cô? Gã nào mà lại không có lương tâm như vậy?

“Đương nhiên rồi! Người đẹp trai như thế cả đời này mình cũng chẳng quên được. Suýt nữa mình còn tưởng đang gặp một nam thần...” Sa Sa lại bắt đầu phấn khích: “Anh ấy cao khoảng 1m86, 1m87 gì đó. Lông mày rậm, sống mũi cao, đường nét trên gương

mặt rất rõ ràng. Dáng thì siêu chuẩn, vai cũng khá rộng, ăn mặc thì... khá đơn giản, áo sơ mi trắng và quần dài màu nâu đậm.”

Một cách miêu tả ngoại hình mơ hồ nhất nhưng lại khiến trái tim Tố Diệp thất lại. Cả người cô cũng ngay lập tức đứng bật dậy, hô hấp gấp gáp. Bên tai, Sa Sa vẫn còn đang lải nhải: “Anh ấy rốt cuộc có phải chồng cậu không?”

Giọng nói của cô ấy lúc gần lúc xa, rồi hòa cùng với thanh âm quanh quẩn bên tai cô tối qua, ngữ điệu vừa như thỏa hiệp lại vừa như cứng chiều, làm trái tim cô rung nhẹ: Đừng khóc nữa, ngoan nào!

Con tim như tro nguội giờ lại bắt đầu đập những nhịp mãnh liệt.

Sa Sa thấy cô im lặng một lúc lâu, bèn tiếp tục “alô” thêm mấy tiếng mới kéo được lý trí của Tố Diệp quay về. Cô ấp úng, yếu ớt hỏi một câu: “Anh ấy... nói với các cậu thế nào?”

“Lúc đó mình cũng ngà ngà say rồi. Chỉ còn nhớ anh ấy định đưa cậu đi. Đương nhiên là bọn mình không chịu. Anh ấy bèn nói mình là chồng cậu, không phải phiền bọn mình đưa cậu về.” Sa Sa kể lại những ký ức vụn vặt còn sót lại trong đầu, rồi cười xấu xa: “Người ta gọi cậu là Diệp Diệp, thân thiết như thế, nhìn là biết quan hệ của người không đơn giản, còn phủ nhận cái gì nữa?”

Tố Diệp buông thõng tay, điện thoại rơi bộp xuống đất. Câu nói cuối cùng của Sa Sa là gì cô không còn nghe rõ nữa, đầu óc chỉ còn văng vẳng hai từ “Diệp Diệp”...

Chỉ có Niên Bách Ngạn mới gọi cô như thế!

Nhưng, anh chưa bao giờ nói dối là chồng cô trước mặt người ngoài. Với tính anh, mấy hành vi vượt quá bốn phạm như vậy anh không

bao giờ làm. Đừng nói là giả vờ nhận làm chồng cô, đến một chữ “yêu” anh cũng chưa bao giờ thốt ra.

Cô chờ đợi quay về phòng ngủ, mở toang rèm cửa để nắng mai tràn vào phòng. Cả người cô chìm trong ánh nắng. Ký ức của buổi tối hôm qua chợt ùa về.

Hình như cô đã nhìn thấy gương mặt của Niên Bách Ngạn. Anh ôm cô nói: Xin lỗi em, anh tới muộn rồi.

Cô lại mơ hồ nhớ là mình được một cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy. Khi lên xe, dọc đường hình như cô đều khóc. Về tới khách sạn, cô nằm gọn trong một vòm ngực ấm áp. Ngón tay người đàn ông không ngừng nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô. Cuối cùng anh cúi xuống hôn lên môi cô.

Là anh sao?

Nếu là anh, giờ anh đang ở đâu?

Tổ Diệp bắt đầu cảm thấy hoang mang, những ngón tay đặt trên cúc áo cũng run rẩy. Cô rất muốn thuyết phục bản thân đừng có hoang tưởng, nhưng không hiểu sao con tim không thể bình tĩnh được. Là anh hay không phải anh, câu hỏi chưa có lời giải đáp này có xoay tròn trong đầu cô.

Đúng lúc ấy, cô loáng thoáng nghe thấy có tiếng mở cửa phòng. Cô giật mình, chạy ra ngoài phòng khách. Niềm hy vọng ngập tràn sau khi nhìn thấy người đó lại hoàn toàn tan biến. Người quản gia tại phòng vốn định vào thay hoa tươi, không ngờ lại bắt gặp Tổ Diệp đầu tóc bù xù chạy ra ngoài. Ông ta ngăn người trong giây lát rồi lập tức lễ phép cúi người: “Quý khách dậy rồi ạ!”

Ngọn lửa nơi đáy mắt Tố Diệp tắt rụi. Cô gật đầu, quay người định đi về phòng ngủ, nhưng một tia sáng lại lóe lên trong đôi mắt. Cô nhanh chóng đi tới trước mặt người quản gia. Hành động đó lại một lần nữa khiến ông ta hết hồn. Cô không nói câu nào cứ thế kéo ông ta vào phòng ngủ, chỉ vào chiếc cốc ở đầu giường: “Nước là ông chuẩn bị phải không?”

Người quản gia lắc đầu.

“Điện thoại của tôi... À... Điện thoại...” Tố Diệp bỗng nhớ ra nó vẫn còn nằm trong nhà vệ sinh, chạy nhanh vào trong, cầm ra. Cô mặc kệ nó đã tắt máy, hươ hươ lên trước mặt người quản gia: “Có phải ông chuyển điện thoại của tôi sang chế độ rung không?”

Ông ta lại lắc đầu, nhìn cô với biểu cảm như kiểu “Có phải cô chưa tỉnh ngủ không?”.

Tố Diệp hoàn toàn hoảng loạn, cô giơ tay kéo tóc mình ra trước: “Vậy tóc của tôi thì sao?”

Tới lúc này thì người quản gia không thể không lên tiếng nữa. Ông ta nuốt nước bọt, do dự đáp: “Thưa cô Tố! Tóc của cô chẳng phải vẫn ở trên đầu cô đó sao?”

“Không phải!” Tố Diệp hét ầm lên với khí thế không thể chống đỡ: “Gội đầu! Có phải ông gội đầu giúp tôi không?”

Người quản gia liếm môi, dè dặt trả lời: “Chuyện đó... thưa cô Tố! Phạm vi phục vụ của chúng tôi không bao gồm công việc gội đầu cho khách...”

Tố Diệp bất ngờ ngã ngồi xuống sofa, hai mắt nhìn chằm chằm về phía trước, đầu óc hỗn loạn, dạ dày cũng không thoải mái, giống như

có một bàn tay đang ra sức vò nát nó vậy. Cô có một dự cảm, một dự cảm chính cô cũng không dám đối diện.

Người quản gia thật sự không hiểu nổi cô rốt cuộc bị làm sao, cũng không dám nói nhiều. Ông ta chỉ lặng lẽ đi sang một bên cắm hoa tươi vào bình. Tố Diệp vô thức nhìn bó hoa trong bình. Là hoa cúc trắng, thuần khiết mà xinh đẹp. Cô chợt nhớ lại một lần thảo luận chủ đề hoa cỏ với Niên Bách Ngạn.

Cô nói: Anh chưa bao giờ tặng hoa cho em cả.

Lúc đó anh đang mải vùi đầu vào đồng tài liệu, nghe xong câu ấy bèn ngẩng lên, mỉm cười: Vậy em thích hoa gì?

Chẳng có thành ý gì cả, anh tự nghĩ đi.

Hoa hồng? Anh phỏng đoán.

Cô giận dữ lườm anh: Loài hoa tầm thường đó làm sao có thể lọt vào mắt bốn cô nương đây? Em không giống cô tình nhân đó của anh đâu đấy.

Gợi ý cho anh đi.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ: Một năm bốn mùa đều có hoa nhưng phải đúng mùa mới đẹp.

Anh nở nụ cười tươi rói, nhưng có một tia nắng ấm áp lọt vào: Được, anh biết rồi.

Đến tận bây giờ anh vẫn chưa từng tặng cho cô một bó hoa tươi nào cả.

“Tôi nghĩ chắc là chồng cô.” Người quản gia đột ngột nói một câu cắt đứt dòng hồi tưởng của Tố Diệp, đủ để khiến đôi tai cô chấn động.

Cô bàng hoàng nhìn ông ta, nhất thời đầu óc không kịp suy nghĩ gì nữa.

“Tối qua cô uống say, là chồng cô đã bế cô về phòng. Sau đó không thấy anh ấy đi ra nữa. Chắc là anh ấy chăm sóc cô.” Ông ta vừa dọn dẹp vừa nói.

“Chồng... tôi?”

Người quản gia gật đầu: “Trước đây tôi chỉ được nghe giọng nói của anh ấy, tối qua anh ấy vừa cất lời, tôi đã khẳng định ngay đó là chồng cô.”

Cổ họng Tố Diệp như mọc đầy gai nhọn, mỗi một lần thở là một lần đau đến ứa nước mắt. Nhưng cô không thể dập tắt được sự kích động trong lòng, vội đứng dậy, nắm chặt hai tay lại. Người quản gia đứng quay lưng lại nên không nhìn thấy sự xúc động của cô, tiếp tục nói: “Tôi thấy anh ấy rất quan tâm tới cô đấy. Cô vừa đổi tới phòng tổng thống, anh ấy đã gọi điện nói là chồng cô, dặn dò tôi thói quen ăn uống của cô. Mùi hương trong phòng này cũng do anh ấy sắp xếp, nói rằng cô không thích hương thơm quá nồng, cũng dễ mất ngủ.”

Ngón tay Tố Diệp bắt đầu run lên, rồi cả người cũng run bần bật. Cô có thể cảm nhận được mỗi một tế bào trong người mình đều đang thét gào, là một sự kích thích không thể nói thành lời.

“À, hai ngày nay hoa đổi sang cúc trắng cũng là do chồng cô dặn trước.” Người quản gia tươi cười, chỉ vào những bông cúc tinh khiết trên bàn: “Anh ấy có hỏi khách sạn mùa này còn hoa gì vẫn nở, sau

khi nghe nói có cục trắng đã đặt cho cô không ít.”

Niên Bách Ngạn!

Chính là anh!

Hô hấp của Tố Diệp như ngưng lại. Nước mắt làm ướt nhòe đôi mắt, khiến cô không còn nhìn rõ những bông cúc trước mặt mình. Người quản gia nhìn thấy tưởng cô đứng không vững, bèn chạy tới dìu cô. Cô đẩy ông ta ra, lắp bắp: “Tại sao ông không nói sớm với tôi những chuyện này?”

Ông ta sửng sốt: “Cô... không hỏi mà.”

“Anh ấy đâu rồi?” Tố Diệp mất bình tĩnh.

“Dạ?”

“Người đàn ông tối hôm qua ấy! Người đàn ông đã dặn dò ông trong điện thoại ấy!” Tố Diệp càng nói càng lớn tiếng. Cô nắm chặt tay người quản gia khiến ông ta đau đớn. Sợ ông ta nghe không rõ, cô hỏi thẳng: “Chồng tôi đâu?”

Người quản gia há hốc miệng: “Tối qua tôi có nhìn thấy anh ấy. Nhưng hôm nay không thấy. Tại anh ấy dặn tôi vào dọn phòng muộn một chút để cô ngủ.”

Cô buông thõng tay xuống.

Đúng lúc này chuông cửa vang lên. Cô xông ra khỏi phòng như chú gà chọi, mở cửa phòng ngay lập tức.

Cũng là gương mặt một người đàn ông, làn da rám nắng. Sau khi

thấy cô, anh ta cười rạng rỡ, bất ngờ nói: “Anh vừa mới ấn chuông cửa là em đã ra mở ngay rồi, nôn nóng muốn gặp anh vậy sao?” Dứt lời anh ta lại nhíu mày, giơ tay chạm lên má cô: “Em khóc đấy à?”

Những giọt nước mắt ngưng đọng. Cô cũng định thần, một lúc lâu sau mới nói với vẻ khó tin: “Kỷ Đông Nham? Sao lại là anh?”

Kỷ Đông Nham không hiểu chuyện gì: “Là anh thì sao chứ?”

Tố Diệp lùi về sau một bước, nhưng nhảy bén phát hiện ra bên cạnh anh ta là một vali hành lý, đáng vẻ mệt mỏi, có lẽ vừa đặt chân tới Hồng Kông. Thế là cô lại túm chặt lấy anh ta: “Anh ấy đâu? Kỷ Đông Nham! Anh ấy đâu?”

Một câu không đầu không cuối nhưng Kỷ Đông Nham vẫn hiểu. Anh ta khẽ thở dài, lắc đầu cười: “Anh cứ tưởng mình đến sớm hơn anh ta một bước, thật không ngờ...”

Tim Tố Diệp nhảy vọt lên tận cổ.

“Anh vừa nhìn thấy anh ta xuống dưới nhà rồi.”

Vừa dứt lời, Tố Diệp đã bay ra khỏi phòng.

Kỷ Đông Nham nhìn theo cái bóng biến mất nơi cầu thang máy, ánh mắt dần ngập tràn bi thương: Tố Diệp à Tố Diệp! Em có biết vì nghe thấy sự cô đơn của em, anh không quản đường xá xa xôi tới đây. Nhưng trái tim của em lại bất chấp tất cả nhào về phía người đó...

Quyển 4 - Chương 227: Lòng kiêu hãnh vỡ nát

Tình yêu chẳng qua chỉ là một kiểu hình thức. Là sự cảm động được tích tụ từng chút một qua những năm tháng bình yên. Là bao tình cảm nồng nàn, khắc cốt ghi tâm mỗi ngày lại thêm sâu sắc. Nhưng Tố Diệp cảm thấy, tình yêu của cô và Niên Bách Ngạn thì khác. Họ không dám cầu mong một tình yêu oanh liệt. Điều bọn họ có thể làm là mỗi lần thất lạc là một lần tìm lại nhau.

Mỗi một lần quay lưng bước đi là một lần đau đến xé nát tim gan. Một một lần khó nhọc kiếm tìm là một lần nôn nóng, sốt ruột. Cô và anh chia tay trong ngày thu Bắc Kinh, rồi trùng phùng tại cổ trấn ngàn năm, giữa một con đường đá dài dằng dặc. Lúc đó, anh ở đường Nam, cô ở đường Bắc, cô đứng im bất động, anh vững vàng bước tới.

Ngày mưa với hương hoa tuyết cầu, cô và anh lại một lần nữa đi ngược hướng nhau. Cô bất chấp mưa gió bão bùng, cố gắng tìm anh. Cô kiếm tới kiếm lui, chân tay luống cuống. Chưa bao giờ cô có một suy nghĩ mãnh liệt rằng phải tìm được một người đến thế. Cô tưởng anh đi mất rồi, nhưng anh lại cầm ô đứng trước mặt cô, để cô biết rằng một người thành công như anh cũng có lúc biết sợ hãi.

Còn bây giờ cô lại đang đi tìm.

Nhưng nỗi sợ của lần này còn hơn cả lần trước, hơn cả sự bối rối ở trấn Thiên Đẳng. Anh xuất hiện mà không gặp cô, âm thầm làm mọi việc cho rồi lại lựa chọn quay người bỏ đi. Cô sợ, một cảm giác sợ hãi sâu sắc, rằng lần này cô sẽ đánh mất hẳn.

Vì e là một người chủ động như anh rồi cũng có lúc muốn rút lui.

Cô không thể tưởng tượng những tháng ngày tương lai nếu không có anh sẽ thế nào.

Cô càng sợ lần xa cách này sẽ là mãi mãi. Sợ rằng dù trong những năm tháng còn lại của cuộc đời họ có gặp lại cũng chỉ đi lướt qua nhau như hai người xa lạ.

Tố Diệp không dám nghĩ nhiều, càng không dám dùng kiểu chia ly gặp lại đó để định nghĩa quan hệ của cô và Niên Bách Ngạn, vì chỉ lo, nói đại mà trúng.

Cô xông vào thang máy. Khi ngón tay run rẩy ấn vào nút để đi xuống, tia hy vọng và sự lo lắng trong lòng quyện vào nhau đốt cháy trái tim cô. Các mạch máu dường như cũng nhanh chóng ngưng tụ, tay chân lạnh ngắt. Cánh cửa thang máy phản chiếu gương mặt nhợt nhạt của cô, tóc tai rối bời, quần áo xộc xệch. Cô chẳng còn hơi sức đâu quan tâm tới “dung nhan” của mình nữa, chỉ mãi ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào những con số không ngừng nhảy nhót, rồi bỗng tự oán trách mình, có gì lại chọn cái phòng tổng thống ở tí tít tầng cao nhất?

Giờ này những người đi thang máy không nhiều, nhưng hầu như tầng nào cũng có người ấn vào. Mỗi một người vào thang máy đều bị bộ dạng lộn xộn của Tố Diệp dọa cho hết hồn. Ai nấy đều quay đầu nhìn cô. Tố Diệp chẳng màng tới những ánh mắt ấy, cô siết hai tay lại, mím chặt môi, lăm bắm trong lòng: Nhanh lên... Nhanh một chút...

Cô chưa bao giờ cảm thấy thang máy lại chậm đến thế.

Khi thang máy một lần nữa dừng lại ở tầng thứ năm, Tố Diệp cuối

cùng cũng không nhẫn nại được nữa. Cô lao ra ngoài nhanh như tên bắn. Có người từ trong thang máy ngó đầu ra nhìn với ánh mắt tò mò, thì thấy cô đã chạy vào cầu thang thoát hiểm.

Cầu thang rất yên tĩnh, mỗi một bậc thang đều được lau rất sạch sẽ. Nền đá hoa bóng loáng dưới ánh đèn vàng gần như soi rõ thần sắc cuống quýt của cô. Cô nắm chặt tay vịn, chạy nhanh xuống cầu thang, chỉ hận mình không có cánh để bay ngay xuống. Chỉ có điều, không biết là vì quá hoảng sợ hay vì quá gấp gáp, khi bước xuống bậc thang cuối cùng, cô trượt chân một cái. Cả người không cẩn thận ngã nhào xuống đất. Cạnh của tay vịn xuyên qua lớp vải đầm vào cô, đầu gối cũng đập xuống sàn đá. Nỗi đau bứt rứt từ đầu gối lan ra khắp cơ thể, tới tận xương sống. Tố Diệp khó thở, hớp một ngụm khí hạnh, đau đến nổi suýt nữa thì đứt hơi.

Sống mũi cô cay cay, nước mắt lưng tròng, mồ hôi chảy ròng ròng xuống má. Cô cắn chặt răng, kìm nén đau đớn, bò dậy, khập khiễng lết từng bước một tới cửa cầu thang.

Đại sảnh vẫn nguy nga lộng lẫy như thế. Đi qua đi lại toàn là những người thành công với áo vest giày da bóng lộn. Khi Tố Diệp bước ra khỏi cầu thang, khung cảnh tao nhã, kiểu cách trước mắt càng làm tôn lên dáng vẻ bừa bộn nhốn nháo của cô lúc này.

Có một quầng sáng gay gắt rọi tới, là ánh nắng chiếu qua ô cửa sổ thủy tinh mật độ cao được thiết kế bốn phía xung quanh đại sảnh khách sạn. Những tia nắng rực rỡ hòa lẫn với ánh đèn thủy tinh trên đỉnh đầu, khiến cảnh tượng trước mắt như đang dát vàng. Lúc Tố Diệp đi vào đại sảnh, cô nhất thời chưa thích được với luồng ánh sáng mạnh ấy, vô thức giơ tay lên che mắt, cũng đồng thời nghe thấy những tiếng thốt lên kinh ngạc của mọi người xung quanh.

Không cần người khác nhắc nhở cô cũng tự biết bản thân mình giờ

phút này thảm hại, suy sụp đến mức nào.

Buông tay xuống, ánh mắt cô bắt đầu quét khắp không gian rộng lớn, hoang mang và hồi hộp. Cô sợ sẽ không nhìn thấy bóng dáng cao lớn mà mình ngày đêm mong nhớ đó. Cô sợ hãi, sợ hãi vô cùng!

Nhưng ngay sau đó, khi lướt qua chậu cây ở góc Đông Nam của đại sảnh, cô bỗng run lên. Cô chỉ cảm thấy mọi nỗi đau khắp người bỗng chốc tan biến đi đâu hết. Ở nơi đó tập trung quá nhiều ánh sáng, vì ở đó có một bóng hình thân thuộc đến nỗi khiến cô rơi nước mắt.

Xa xa, anh quay lưng về phía cô. Cả một không gian rộng lớn là thế, trong bao người qua lại, chỉ mình anh là đứng im. Chiếc áo măng tô màu cafe đậm kết hợp với chiếc áo sơ mi trắng được cắt may gọn gàng cùng chiếc quần Âu màu chì, trông rất giản dị nhưng lại hấp dẫn ánh nhìn của người khác, vô cùng đặc biệt, vô cùng nổi bật.

Bên cạnh anh còn có một người khác, từ cách ăn mặc có thể nhận ra là quản lý cấp cao của khách sạn. Ngoài ra còn có vị giám đốc gấu trúc mà Tố Diệp đã từng gặp. Họ đang nói chuyện. Vị quản lý đó trông rất lễ phép. Còn anh đang nghe ông ta nói, gương mặt anh tuấn dường như không thay đổi chút cảm xúc nào, vẫn lãnh đạm và xa cách như mọi khi.

Có lẽ vì có quá nhiều nguồn sáng chiếu lên người anh, nếu không tại sao Tố Diệp lại cảm thấy đến chiếc áo sơ mi của anh cũng lóa mắt như vậy? Niên Bách Ngạn, tạm thời không nói tới giá trị của anh, chỉ riêng điều kiện ngoại hình cũng đủ chói mắt rồi. Anh đang ở độ tuổi hấp dẫn nhất của đàn ông. Anh cao lớn tuấn tú, thành thực ổn trọng, đủ khiến các cô gái khác ngoài Tố Diệp ra cũng phải dừng lại ngắm nhìn.

Không biết người quản lý cấp cao đó đang nói gì, anh bỗng khẽ nhíu

mày, bờ môi mấp máy, hình như định lên tiếng. Thế là ông ta vội vàng gật đầu. Vị giám đốc gấu trúc bên cạnh cũng cất lời. Không biết vì ngoại hình của ông ấy quá dễ thương hay vì ông ấy đã nói điều gì khiến Niên Bách Ngạn vui. Tóm lại gương mặt anh đã thoải mái hơn. Anh khẽ mỉm cười rồi nói tiếp.

Vì cách nhau một quãng, Tố Diệp không biết họ đang nói chuyện gì. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy bờ môi anh cong lên, những giọt nước mắt khó khăn mới kìm nén được bất ngờ trào dâng, làm mờ bóng hình anh. Cô chỉ còn thấy trước mặt là một khoảng trắng xóa. Cô bèn ra sức chớp mắt, dùng mọi khả năng có thể để nhìn rõ anh. Vì cô sợ những điều hư ảo quá chân thực như thế này, sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ trong một đêm nhưng nhớ, sợ bóng hình trước mắt rồi sẽ tan biến.

Nhưng cho dù là mơ, cô cũng có quyền theo đuổi, đúng không?

Nếu thật sự chỉ mơ thì cứ làm bừa một lần cũng có sao đâu?

Nghĩ như vậy, Tố Diệp mặc kệ mọi thứ, lao tới phía trước, dưới ánh mắt kinh ngạc của nhân viên phục vụ và khách hàng xung quanh. Cô như một con ngựa hoang đứt cương, phi như bay về phía anh.

Niên Bách Ngạn đang nói chuyện với giám đốc khách sạn, khẽ liếc mắt bồng nhận thấy có điều gì khác thường. Anh vừa quay đầu, chỉ kịp nhìn thấy một “thứ” gì trắng toát bổ nhào về phía anh. Anh còn đang hoảng hốt, “thứ” đó đã đâm sầm vào lòng anh, eo anh bất ngờ bị hai cánh tay ôm chặt.

Hai vị giám đốc bên cạnh cũng giật thót, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu chính là có kẻ điên xông vào khách sạn quấy nhiễu khách quý của họ. Ông ta đang định gọi bảo vệ bồng thấy Niên Bách Ngạn giơ tay ra hiệu ông ta dừng lại. Những người xung quanh cũng dừng

bước, đứng nhìn cảnh tượng kinh động khi một người đàn ông điển trai bị một vật thể không xác định rũ rượi bù xù ôm choàng lấy.

Hai cánh tay còn đỡ đỡ giơ trên không của Niên Bách Ngạn rất nhanh có phản ứng. Anh chỉ cảm thấy trong lòng có thứ gì mềm mại, cúi đầu nhìn xuống. Là một gương mặt tèm lem nước mắt dưới mái tóc dài. Anh đang định giơ tay kéo cô ra, cô đã vội vã lên tiếng, nức nở sụt sùi: “Bách Ngạn! Anh đừng đi, đừng rời xa em. Tại em không tốt, em không nên bỏ đi một mình. Em rất nhớ anh, thật sự rất nhớ rất nhớ...”

Nhìn kiểu gì cũng thấy giống một cảnh tượng xảy ra theo logic thông thường. Trong mắt mọi người, Tố Diệp bỗng trở thành một kẻ dùng khổ nhục kế bám lấy Niên Bách Ngạn, một con chim sẻ muốn bay lên thành phượng hoàng.

Ít nhất thì những ai không hiểu sự tình nhìn thấy cảnh này ắt sẽ nghĩ như vậy.

Nhưng, họ hoàn toàn không ngờ người đàn ông trông có vẻ hờ hững khó tính này, sau khi nghe thấy mấy lời đó, ánh mắt bỗng dịu dàng đi rất nhiều, nụ cười mỉm cũng đã thay thế sự nghiêm nghị lúc trước.

Anh đứng yên ở đó, để mặc cho cô ôm mình, cũng mặc cho nước mắt và nước mũi của cô dính hết lên áo sơ mi của anh, anh chỉ yên lặng cúi đầu nhìn cô như thế. Còn Tố Diệp, hoàn toàn không ngẩng lên nhìn biểu cảm lúc này của Niên Bách Ngạn. Cô chỉ khẳng khẳng ôm chặt lấy anh, ngón tay bám chặt vào áo sơ mi của anh, như một người chết đuối vớ được một bè gỗ an toàn. Nhiệt độ cơ thể anh, mùi hương quen thuộc của anh khiến tình cảm trong lòng cô phút chốc sụp đổ, nước mắt cũng rơi không thể kìm lại.

Không phải cô không biết mình thảm hại đến mức nào. Nhất là giữa

nơi công cộng thế này, hành vi của cô nhất định giống hệt một người phụ nữ thất tình mất hết lý trí, đang đau khổ cầu xin người đàn ông mình yêu. Cô là một bác sỹ tâm lý. Không biết đã bao nhiêu lần cô khuyên khách hàng của mình rằng: Con người, nhất là phụ nữ, bất luận trong hoàn cảnh nào cũng không thể từ bỏ sự cao quý của bản thân mình. Vì có những lúc, sự cao quý sẽ trở thành một lớp màu bảo vệ cho bạn, khi càng rơi vào những hoàn cảnh khốc liệt thì nó càng có thể giữ trọn lòng tự trọng vốn đã rất rẻ mạt của bạn.

Nhưng giờ cô mới biết tình yêu chính là một con yêu tinh giày vò con người ta. Nó sẽ bóp nát sự cao quý của bạn, dẫm đạp lên sự kiêu hãnh của bạn, sẽ khiến bạn khi đối mặt với sự bất an, lo lắng hoàn toàn đánh mất lý trí, bỏ rơi tôn nghiêm.

Cô đánh mất rồi...

Vì cô khao khát có được anh.

Cũng vì anh là người đàn ông xứng đáng để cô làm vậy.

Một lúc lâu sau, anh mới khẽ lên tiếng, giọng nói mang theo bao niềm chế vang lên trên đầu cô: “Diệp Diệp...”

Anh chỉ khẽ gọi tên cô cũng khiến trái tim cô ấm áp, thế là nước mắt càng ào ạt như thác lũ. Vị giám đốc khách sạn đứng bên cạnh thật sự không thể nhìn nổi nữa. Những người xung quanh đã bắt đầu thì thầm to nhỏ, chỉ chỉ trỏ trỏ. Ông ta bèn bước tới, do dự nói: “Anh Niên! Anh xem ở nơi đông người thế này...”

Lời nói nửa vờ của vị giám đốc như một lời cảnh tỉnh, đánh thức tâm trạng ấm ức mơ màng của Tố Diệp. Lúc này cô mới ý thức được mình vô lý đến thế nào. Cô nín khóc, ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ sợ sệt.

Niên Bách Ngạn không để ý tới lời nói của vị giám đốc mà chỉ nhìn xuống gương mặt nhỏ xíu, như hoa lê ướn mưa này. Nhưng sau khi nhìn cô từ trên xuống dưới, anh chợt chau mày. Ánh mắt anh lập tức trở về vẻ hà khắc thường ngày, thậm chí còn có chút không vui.

Tổ Diệp vô thức buông hai tay anh ra. Cô cúi gằm xuống, xấu hổ, hai tay lại nắm chặt lấy nhau. Cô cũng không dám nhìn mặt anh nữa, chỉ biết nhắm tịt mắt lại. Nếu có thể, cô chỉ mong có một cái lỗ để mình chui xuống cho rồi.

Sao cô có thể sơ ý đến mức này?

Đúng như vị giám đốc kia nói. Đây là chốn đông người, cũng là nơi công cộng. Cho dù cô bỏ hết tất cả lòng tự trọng, nhưng còn anh thì sao? Khi cô áo quần xộc xệch, nước mắt nước mũi tùm lum gào khóc ôm lấy anh, người ta sẽ nhìn anh thế nào? Nếu họ chỉ cho rằng mình cô đa tình thì không sao, chỉ lo anh cũng sẽ bị trách móc.

Tổ Diệp chỉ mong thời gian quay ngược lại. Nếu thật sự được như vậy, cô tình nguyện đứng ở chân cầu thang nhìn anh từ xa, ngắm nhìn dáng vẻ điềm nhiên của anh, mặc cho anh chìm trong ánh mắt ngưỡng mộ của biết bao người phụ nữ khác. Chứ không phải như bây giờ, bị vẻ thô thâm, khổ không để đâu cho hết của cô bôi nhọ.

Anh giận rồi phải không?

Nếu không sao lại im lặng như thế?

Đúng rồi, anh giận là phải. Cô quá tùy tiện và bừa bãi rồi.

Sau khi gọi tên cô, anh không nói thêm gì nữa, chỉ mím môi nhíu mày nhìn Tổ Diệp trước mặt.

Cô nhợt nhạt đến kinh người, nhất là khi mái tóc đen rủ xuống. Gương mặt vốn dĩ xinh đẹp, lạnh lợi đó giờ cắt không còn hột máu. Cô hoang mang sợ sệt đứng trước mặt anh, quần áo cũng trắng toát, những ngón tay mảnh khảnh siết chặt vào nhau.

Thậm chí đến dép cô còn không đi!

Cứ thế chân trần chạy tới trước mặt anh, dẫm lên nền đá hoa lạnh ngắt. Không cần nói cũng biết, chân cô chắc chắn đã lạnh đến tê dại rồi.

Cô e dè ngẩng đầu lên, vừa hay bắt gặp ánh mắt giận dữ đó của anh, trái tim bỗng hoảng hốt. Cô run rẩy gọi: “Bách Ngạn...”

Niên Bách Ngạn cảm thấy mình như lại nhận thêm một phát đạn. Lần này không phải ở sau lưng mà ngay chính giữa ngực, trúng tim! Anh không nói nhiều, cởi ngay áo khoác ra, choàng vào người cô, không hề quan tâm tới ánh mắt khác thường của những người xung quanh, bế ngang người cô lên.

“Giám đốc Lưu! Về chuyện bồi thường chúng ta sẽ bàn bạc sau.” Anh cảm thấy vô cùng có lỗi, cố gắng kìm nén tâm trạng cồn cào trong lòng, đáp lại một câu rồi bế Tố Diệp đi về phía thang máy.

Quyển 4 - Chương 228: Chỉ muốn bóp chết em

Ánh mặt trời chiếu xuống người Niên Bách Ngạn, kéo dài bóng anh, phác họa lên một dáng dấp vững chãi và cao lớn khiến người ta say đắm. Chẳng mấy chốc anh đã bế Tố Diệp đi vào trong thang máy. Cánh cửa bằng kim loại đóng lại một lúc lâu, mọi người xung quanh mới bắt đầu có phản ứng, dần dần tản đi hết.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)" A V7 ` / o6 N' s! ~& D4 A

@Copyright of Kitesvn.COM l+ X0 h) U0 i& B(j. P\$ B' W, X(Do not Copy, pls!!)

Người được gọi là giám đốc Lưu lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán, tự lẩm bẩm một mình: “Thật may là họ quen nhau, nếu không đắc tội với khách hàng thì hậu quả khôn lường.” Ông ta không biết Niên Bách Ngạn có lai lịch thế nào. Nhưng từ sự coi trọng của tổng giám đốc điều hành của khách sạn hôm qua, có thể thấy không thể xem thường người này.

@Copyright of Kitesvn.COM l8 i3 l* m" ~2 f, E' D) M(Do not Copy, pls!!)

' g, N5 m. {+ @8 N* r3 A@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Vị giám đốc gấu trúc thở dài: “Anh khách này đúng là rất nhẫn nại, lịch sự, chỉ có vợ anh ta là... quá kỳ quặc. Giám đốc Lưu! Vừa nãy

anh cũng nhìn thấy rồi đấy.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ W; c" _(G ~# [

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)% e\$ Y! }4 / B' y

“Hà? Người phụ nữ vừa rồi chính là vợ của anh ta sao?”

: r7 B# q5 W/ ?\$ l1 t@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

& Z+ ! B% F; k(J, Z- E. d@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Vị giám đốc gấu trúc gật đầu: “Thế nên tôi nói không sai chút nào, cô ta rất quái gở mà.”

" }# c5) y(D\$ x* ^@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM I, S* E9 R l\$ ~* ?3 C+ z. x\$ A(Do not Copy, pls!!)

“Cậu ấy à, sau này mấy lời thô lỗ đó bớt nói đi, nhất là ở trước mặt khách.” Giám đốc Lưu lại đồ mờ hôi, bất giác nhớ tới cuộc nói chuyện vừa rồi. Cũng chính người cấp dưới láu táu đứng bên cạnh ông ta, trong lúc đang bàn việc chính đột nhiên thốt ra một câu: Anh Niên! Vợ của anh tính tình có vẻ kỳ cục.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)5 Q0 D8 l, k. N

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)\$ o8 w\$ Q(U. V0 T

Vị phu nhân “quái lạ” đó từ đầu tới giờ đều do cấp dưới của ông ta phụ trách. Hôm nay lần đầu gặp mặt, tuy rằng ông ta cũng cảm thấy

khó hiểu nhưng chí ít cũng không được ăn nói như thế trước mặt chồng người ta, lại còn là khách đặc biệt của tổng giám đốc điều hành. Nhưng anh Niên này cũng khác người lắm, sau khi nghe xong câu ấy lại bất ngờ bật cười, chỉ khẽ nói với họ một câu: Vợ tôi đúng là hơi làm nũng một chút, làm phiền các vị rồi.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), K* H6 @/ d, d& _ }

" ^* z5 }# S5 D5 o6 t# x" T/ G@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Xem ra lại là một người phụ nữ được đàn ông chiều hư. Thông qua lời miêu tả của cấp dưới, thì người phụ nữ đó đâu chỉ hay đòi hỏi, mà đích thực là “máy bay chiến đấu” trong giới phụ nữ, mồm mép lanh lợi không thua kém luật sư nổi tiếng của Hồng Kông. Từ người cô ta hoàn toàn có thể hiểu rõ một câu nói chí lý: Phu nhân của những gia đình quyền quý đều có những tính cách người bình thường không thể chịu nổi.

5 b% Y) W s\$ _# e5 l+ w1 @@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l" E% J) T% D# o) B(Do not Copy, pls!!)

Trong thang máy lại là một cảnh tượng khác.

@Copyright of Kitesvn.COM l `4 D. y! f% B(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)0 X: W' K8 & q) k

Từng con số thay đổi liên tục, yên ắng, tĩnh lặng.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)5 s6 L; c) L\$ g7 F D

W+ C

@Copyright of Kitesvn.COM l8 r) S0 @" x% z% y: H5 v, ~1 e4 d)
o(Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn cứ bế cô như thế, không nói câu nào. Từ khi bước vào thang máy, nét mặt anh vẫn điềm tĩnh như nước. Đến cả đôi mắt anh cũng thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

: F\$ ^' g0 1 v1 `8 R% w9 G@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)1 _9 V2 }: m/ Q) b2
R\$ [

Trong quá trình đi lên, điều bất ngờ là thang máy không bị dừng lại một lần nào. Việc này khiến cho Tố Diệp, sau một màn khóc lóc cuối cùng đã bình tĩnh lại, cảm thấy vô cùng thiếu tự nhiên. Cô nằm trong lòng anh, khẽ ngước mắt lên, nhưng chỉ chạm được tới chiếc cằm đang căng ra của anh. Sự yên tĩnh này mang lại cho cô một sự lo lắng vô cớ.

3 z; n S2 w# ~. H! b5 l- `, H@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

/ V; s/ S3 A6 N# e+ p@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Qua một thời gian ở bên nhau, cô cũng không phải là hoàn toàn mờ tịt về anh.

@Copyright of Kitesvn.COM l) F0 l2 e' K- z0 F& }1 [(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)8 l6 G6 @1 ^: A+ ~ Y

Anh bình thản lãnh đạm như thế này, chắc chắn chỉ có hai tình huống.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)9 V! t' Q8 M: y9]3 Q3 z8 w l

@Copyright of Kitesvn.COM l3 b3 ?" w8 T8]4 i(Do not Copy, pls!!)

Hoặc là anh hoàn toàn không quan tâm.

\$ l& l& h7 l+ T4 ^* m9 B@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

% o& r6 w! l/ Z, Z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Hoặc là anh vô cùng tức giận, chỉ đang kìm nén tâm trạng của mình.

4 H. g/ H\$ D& l1 J* t@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

9 y0 W0 f& n- z7 m@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Sao cô lại cảm thấy...

@Copyright of Kitesvn.COM l* `6 l% y0 l9 j+ i! J8 Y9 p(Do not Copy, pls!!)

! d% G# d+ w. p; w/ {5 w@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Khả năng thứ hai cao hơn một chút nhỉ?

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 F1 h8 K- s, D7 T+ P; k

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* j5 U7 E' v- m6 v4 y

Cuối cùng cô cất giọng trong tâm trạng phấp phồng, thanh âm run rẩy như phát ra từ một khe cửa mở hé: “Hay là... anh bỏ em xuống đi.” Trên người anh còn vết thương, tổn thương xương cốt còn phải nghỉ hơn trăm ngày, nói chi đến vết đạn bắn?

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): a0 C6 P1 d! Z/ F @

" v: E9 H* E# G' i5 q@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Ai ngờ Niên Bách Ngạn vẫn im lặng, thậm chí còn chẳng cúi đầu nhìn cô lấy một cái.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)# [: H* n4 o4 r

@Copyright of Kitesvn.COM l' s1 S `8 o1 z& W* H6 C- e. H) l(Do not Copy, pls!!)

Cô cảm thấy thất vọng, cố gắng cắn chặt môi: “Bách Ngạn...”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)9 u' T4 i* d\$ z5 e# A

@Copyright of Kitesvn.COM !! r1 Q, O\$ R\$ H: _(Do not Copy, pls!!)

“Yên lặng!” Cuối cùng anh cũng đáp lại một câu, ngữ điệu đều đều, nhưng mang theo ý cảnh cáo.

s* R1 N" ^: K) B(, @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l(p3 L\$ 8 b k B(Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp thông minh biết đường ngậm chặt miệng lại. Nhưng cô lại sợ giữa đường thang máy dừng lại, lỡ có người nhìn thấy bộ dạng lếch thếch của cô. Thế là cô vui mặt vào lòng anh, tình nguyện làm một con đà điểu.

@Copyright of Kitesvn.COM l8 K2 i, j/ N* d\$ o3 @; ~(Do not Copy, pls!!)

: l0 j% D+ b4 C; n: u) r6 l4 ^@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

May mắn thay, thang máy đi thẳng một mạch lên tầng trên cùng, nơi có phòng tổng thống.

' Q" `3 C! K& ^7 A@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

: i. e9 r; L' F6 P(@(p/ J@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Khi Tố Diệp được Niên Bách Ngạn bế về phòng, cửa phòng được rộng mở. Người quản gia vẫn cung kính đứng đợi ngoài cửa. Sau khi thấy cảnh này, ông ta cũng không mấy kinh ngạc. Kỷ Đông Nham đang ngồi trên ghế sofa, thoải mái như ngồi ở nhà mình.

/ W4 C& y6 O3 h) q4 J9 Z# g@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)% }9 F2 k3 r, c8 G. r) t7 l' K

Niên Bách Ngạn coi anh ta như không khí, cứ thế bế Tố Diệp vào

phòng ngủ.

@Copyright of Kitesvn.COM l& z0 r) l4]8 R4 T\$ d(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): O* z3 U+ O3]

Kỷ Đông Nham đứng dậy, đi vào theo. Anh ta uể oải dựa vào cửa, khoanh hai tay trước ngực, lặng lẽ nhìn Niên Bách Ngạn đặt Tố Diệp lên giường.

@Copyright of Kitesvn.COM !! Z* _. k3 N7 E q7 r\$ R(Do not Copy, pls!!)

* x: u1 c0 n' Z, h@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp cảm thấy xấu hổ chết đi được. Bình thường cô xây dựng hình tượng xinh đẹp, tao nhã. Thế mà hôm nay nó đã bị hủy hoại hoàn toàn trước mặt hai người đàn ông này rồi.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)9 {. G6 H1 W! N; N* f! n

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) J1 E. r0 f! W J# i# _* K8 z(Q

So với sự trầm mặc của Kỷ Đông Nham, Niên Bách Ngạn càng yên tĩnh hơn. Sau khi đặt cô xuống, anh đứng dậy. Tố Diệp vô thức giơ tay nắm lấy vạt áo anh. Cô ngược lên nhìn anh, biểu lộ sự lo lắng.

@Copyright of Kitesvn.COM l+ X! T" _0 r8 o8 y(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l+ j0 Q!]) z* j(Do not Copy, pls!!)

“Buông tay!” Giọng nói của Niên Bách Ngạn vẫn điềm nhiên như lúc ở trong thang máy nhưng lại khiến người ta không dám làm loạn.

/ C4 R9 a. G s(k- s7 D- }@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

+ c& a# a1 h y1 i5 `9 K: c" w@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Cô nhận ra sự nghiêm khắc phía sau lời nói ấy, buông tay ra. Anh bèn quay người đi vào nhà vệ sinh.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& N+ N2 f4 ^: b" u6 K

@Copyright of Kitesvn.COM l' z, s- }2 G' M; B7 l+ w8 F1 Q(Do not Copy, pls!!)

Lúc ấy, Tố Diệp cảm thấy vô cùng tủi thân. Cô ngồi trên giường, ủ rũ gục đầu xuống, mái tóc dài xõa xuống che nửa gương mặt, chỉ để lộ chiếc cằm nhọn như hoa sen. Một lúc lâu sau, cô mới yếu ớt nói: “Kỷ Đông Nham! Có phải... tôi tồi tệ lắm không?”

@Copyright of Kitesvn.COM l2 l4 S" u9 l% Z7 B(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l(l; @% Y/ H+ O6 V\$ j0 X7 E(Do not Copy, pls!!)

Ngay sau đó, chiếc bóng cao cao của người đàn ông bao trùm. Cô ngẩng đầu, đối diện với nét mặt bất lực và quan tâm của Kỷ Đông Nham. Anh ta ngồi xuống trước mặt, nhìn cô, như nhìn một chú chó con bị người ta vớt lại bên vệ đường. Cô thờ dài, giờ hai tay ôm mặt, cất giọng nặng nề: “Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, tôi biết là mình vừa làm chuyện vô lý đến thế nào.”

@Copyright of Kitesvn.COM I9 u7 J* C0 D3 [* m+ Q(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)% E\$ X, Z\$ g& ^" B0 @8 n

“Thế nên Niên Bách Ngạn vẫn còn nhẩn nhen được đến giờ này là giỏi lắm rồi.” Thật bất ngờ, Kỳ Đông Nham lại nói câu ấy.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ I7 q0 c* u5 z; B6 g

- x\$ H" I) c; a. q% Y8]@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp ngẩng mặt lên. Cô cũng không nghĩ anh ta lại nói đỡ cho Niên Bách Ngạn.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 N9 i. b, F(]/ z c

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); N/ L- n. ~" f& T, a, x, [6 p

“Nếu đổi lại là anh, anh đã mắng cho em một trận té tát từ lâu rồi!” Kỳ Đông Nham nghiêm mặt, thậm chí lời nói cũng nặng nề hơn.

@Copyright of Kitesvn.COM I# H; I7 P) R- u* s(Do not Copy, pls!!)

\$ d0 s5 p* X(i(R5 `@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp càng cảm thấy lo sợ hơn. Tính tình của Kỳ Đông Nham cô hiểu rất rõ. Con người này bình thường rất rộng rãi. Ngoài mấy chuyện đấu đá thương trường ra thì thường ngày cô thật sự cảm

thấy anh ta rất vui vẻ, rất dễ nói chuyện. Vậy mà hôm nay đến Kỳ Đông Nham cũng nói như vậy thì đủ biết hành động của cô sai trăm trọng cỡ nào.

1 m* p6 k# s. U R@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): h3 d% L7 y& F* U* w* c) l' w# ?- G; s

Cô vô thức nhìn về phía nhà vệ sinh, nét mặt suy sụp. Tôi đời rồi, không biết Niên Bách Ngạn còn giận đến bao giờ?

@Copyright of Kitesvn.COM l4 u' f1 @ P/ ?) }! l(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l& q. d5 e2 x! L9 B: o(Do not Copy, pls!!)

Nhưng anh ta lập tức xoay mặt cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô. Kỳ Đông Nham khẽ nhú mồm, thở dài: “Có đáng không?”

@Copyright of Kitesvn.COM l2 O/ D,]# p\$ ~(Do not Copy, pls!!)

K9 l" T* n6 c1 c8 u@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Chỉ ba chữ ngắn gọn nhưng Tố Diệp hiểu được hàm ý sâu sắc phía sau, cô đáp không hề do dự: “Đáng!”

@Copyright of Kitesvn.COM l1 s8 o4 z9 a, K% G: {1 f2 m(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)1 E(l) 9 c: [3 [6 j

Vừa dứt lời, cô liếc nhìn thấy Niên Bách Ngạn đã ra khỏi nhà vệ sinh, trên tay anh cầm một chiếc khăn mặt ướt. Nhưng anh không tiến lên,

cứ đứng ngoài cửa, yên lặng nhìn cô.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ n+ F! S4 ` n8 H

@Copyright of Kitesvn.COM l- {% V; i& U%]: j(i. `(Do not Copy, pls!!)

Kỷ Đông Nham cũng đã nhìn thấy Niên Bách Ngạn, nhưng chẳng mấy quan tâm. Anh ta quay lại phía Tố Diệp, giọng càng trầm hơn: “Tỷ Hối ở ngay gần đây. Anh ta mà dám ức hiếp em, cứ tới tìm anh.”

8 H9 t) k" l4 `1 U8 [r@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

6 O: [% k8 3 A0 d@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Một câu nói ngắn gọn mà mạnh mẽ nhưng đủ khiến Tố Diệp thấy ấm lòng. Chẳng hiểu sao cô lại thấy cay cay nơi sống mũi, khóe mắt chột đỏ ửng. Cuối cùng cô cũng chịu thừa nhận phụ nữ làm bằng nước, nếu không sao hôm nay cô lại thích khóc như thế này? Tại cô cô đơn quá lâu nên mới khao khát ấm áp sao?

' N4 d C0 Y, @- J: j@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l: [7 `5 f0 [: c5 ^9 t8 B:) a(Do not Copy, pls!!)

Nhưng nếu Kỷ Đông Nham không nhắc tới cô cũng quên bằng mất, showroom D của Tinh Thạch và Tỷ Hối của Kỷ Thị ngoài địa chỉ mới ở Bắc Kinh thì đã mở cửa ở Hồng Kông này lâu hơn một chút.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)7 z, M1 t) C3 Z2 x& i

\$ ~1 u4 [2 C; o Z. R' x3 M2 S@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Kỷ Đông Nham thấy mắt cô đỏ, lại thở dài, cất giọng trầm ấm: “Anh chỉ muốn em biết. Nếu một ngày em thật sự mệt mỏi, vẫn còn anh. Em cứ đứng yên tại đó không cần đi đâu cả, anh sẽ tới tìm em.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)5 j9 Y: p. h- U' y: N0 U

@Copyright of Kitesvn.COM l e1 R) l! j7 S2 l(Do not Copy, pls!!)

Bờ mi Tố Diệp run lên.

A* S. V) H3 ^3 p5 A(N0 W@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l+ V6 {5 S8 B" }(f4 U* v! T(Do not Copy, pls!!)

Anh ta cúi xuống, hôn lên trán cô ngay trước mặt Niên Bách Ngạn.

) k3 N% A" t w"]@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l% V: ~- Z: r+ T5]: r2 P- v(Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp không còn chút sức lực nào nên không thể né tránh, chỉ cảm thấy trán mình nóng rẫy, cả người đờ đẫn. Chẳng mấy chốc, tiếng Niên Bách Ngạn vang lên: “Kỷ Đông Nham! Chiếc giường sang trọng ở Tỷ Hối thích hợp để cậu điều chỉnh chênh lệch mùi giờ hơn đây.”

7 @' T0 B) a(K6 z& `@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), l" N Z: l+ _\$ p2 l/ v"

d& L

Kỷ Đông Nham nghe xong bật cười, đứng dậy đối diện với anh, trở về với vẻ cà lơ phất phơ mọi ngày: “Anh lặn lội từ tận Nam Phi tới tận Hồng Kông này còn chưa kêu khổ, làm sao tôi dám kêu ca?”

@Copyright of Kitesvn.COM I& J0 s7 W' R& ^ (e' m; G (Do not Copy, pls!!)

3 Z& I3 ?9 K) }3 R @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp bàng hoàng, thì ra cả hai đều từ Nam Phi tới đây, không về thẳng Bắc Kinh.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) / p / I; N% d! N* }

- t+ r' G9 R8 f / t @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn đi tới, nói như đùa như thật: “Mỗi ngày tôi chỉ cần ngủ nhiều nhất là năm tiếng, còn cậu thì cần ít nhất mười tiếng. Thế nên tôi khuyên cậu nên quay về ngủ bù đi là hơn. Nếu không làm sao giải thích với bố cậu mấy chuyện hoang đường cậu làm bên Nam Phi?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), p. { : I7 ^8 L! o! b# ^2 A1 t

@Copyright of Kitesvn.COM I (C" E1 u& O\$ K4 N9 ?6 d& v: u& h" p (Do not Copy, pls!!)

Kỷ Đông Nham nhún vai: “Tôi ấy à chỉ cần giải thích với bố tôi là được rồi. Còn anh thì sao? E là quay về Bắc Kinh không chỉ phải giải quyết mỗi chuyện công việc đâu.” Dứt lời, anh ta cười khó hiểu, bỏ

đi.

l7 X3 ~3 p& {8 X' m8 k@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 p/ h({2 ~2] r! T% G& `0 i+ d

Tố Diệp chợt cảm thấy hô hấp dễ dàng hơn rất nhiều. Hai người đàn ông cao lớn, một trái một phải đứng bên cạnh cô, kể cả không ăn nói khiêu khích nhau như thế, chỉ tính riêng chiều cao cũng đủ khiến người ta áp lực.

1 S# i9 D3 Q- `; p. K@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM !! e5 `# K2 O8 d9 C2 h/ q(f(Do not Copy, pls!!)

Nhưng sau khi Kỷ Đông Nham đi rồi, không khí trong căn phòng càng nặng nề hơn.

@Copyright of Kitesvn.COM l* , C9 d5 _6 S" h! s(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) b& s" {2 a, q. @\$ T

Lúc này Tố Diệp mới ý thức được, người thật sự khiến cô không biết mở lời kiểu gì là người đàn ông trước mặt.

0 Z3 l, P8 G0 b+ E7 j& X0 T4 H@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

0 l& J6 `4 C. t0 j@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn hình như vẫn chưa nguôi giận.

@Copyright of Kitesvn.COM l7 O+ n' L J2 Y(Do not Copy, pls!!)

(V0 F6 m# b) _: _@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp chỉ nghe được tiếng kim đồng hồ tích tắc, tích tắc...

'j. d4 ~" R; l l" p@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

+ N8 W+ r(t+ U@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng ngồi xuống bên cạnh cô, không nói năng gì, cứ thế giơ tay lên áp chiếc khăn vào mặt cô. Cô ngẩn người giây lát, anh lập tức lau mặt cho cô với lực vừa phải.

@Copyright of Kitesvn.COM l" d: o0 b A" w- z, c U& P(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)" Z' w" g2 {& j1 S% a8 S) j

“Niên Bách Ngạn...”

\$ n" {8 X2 y8 W. @5 l@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l. C* A# T! B; c" M(Do not Copy, pls!!)

Cô đang định lên tiếng, chiếc khăn mặt của anh lại di chuyển xuống miệng cô. Lần này anh mạnh tay hơn một chút, ngăn cản thành công quyền phát ngôn của cô. Mặt cô gần như bị anh vo viên.

" B/ L1 l% e" `3 f@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l7 a+ Z/ w" m1 R/ [4 W(Do not Copy, pls!!)

Lau mặt xong, anh lại đứng dậy quay về nhà vệ sinh giặt sạch khăn. Tố Diệp như một đứa trẻ mắc lỗi, nhìn mãi theo bóng anh. Rồi cô lại nhìn thấy anh đi ra, cầm chiếc khăn đã giặt sạch ngồi xuống bên cạnh cô. Gương mặt nhợt nhạt của cô sau màn cọ xát vừa rồi của anh đã hồng hào thêm tí chút. Mấy lần cô định nói gì đó nhưng phát hiện Niên Bách Ngạn sa sầm mặt lại cũng không dám nhiều lời.

, O4 p, u0 {+ J" H2 M;]! E& C([% F S8 D@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l3 _* t/ Y! w5 l V" J(Do not Copy, pls!!)

Khi Niên Bách Ngạn lau tay cho cô, vừa chạm vào cô đã nhúu mày. Anh ngược mắt lên nhìn. Cô mỉm cười với anh, có phần lấy lòng.

@Copyright of Kitesvn.COM l% r' B8 A3 U& g\$ f" E\$ V(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l3 y& c(M5 k! j4 _6 b(Do not Copy, pls!!)

Nhưng anh không hề bị sắc đẹp dụ dỗ, ngược lại hỏi một câu với vẻ không vui: “Cánh tay bị làm sao vậy?”

@Copyright of Kitesvn.COM l7 F2 }" l1 A/ D7 V2 ^\$ [(g(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& G3 n+ d% 2 A8 2 ~

“Không sao!” Tố Diệp thấy anh chịu nói chuyện với mình rồi, chỉ mãi sung sướng, đâu còn quan tâm tới chỗ nào bị đau nữa?

0 o' N" }' o7 `0 z% W4 d. E7 u(N@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM I* e\$ P; M1 J\$ R d3 z6 Z- U(I(Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn thấy vậy không nói gì, kéo cánh tay cô lại, xắn tay áo ngủ lên, sau đó lập tức nhắm mắt. Tố Diệp thấy anh lại thay đổi sắc mặt, giật nảy mình. Cô cúi đầu mới nhận ra khuỷu tay cô đã sưng tấy. Cô chớp chớp mắt, sao lại bị thế này nhỉ?

2 N3 S(L9 c. m# {& q\$ E8 R3 ` @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), k(j* i! M\$ H) j' B

“Thế này còn bảo không sao?” Niên Bách Ngạn hơi cao giọng.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ L! K# ?6 ?) r2 J(n N

4 {"]) F/ Z0 w; T7 E0 e# ^3 j0 R1 J5 Z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“A...”

! V0 }8 G(m0 ^9 h' g) _1 m3]@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM I4 j9 }& L) A& s(@(Do not Copy, pls!!)

“Còn chỗ nào đau nữa?”

@Copyright of Kitesvn.COM I3 G- U; X# v6 E. u" r(Do not Copy, pls!!)

B% X4 d% b! G8 m& ?- B@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp cố nín nhìn, suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu nguầy nguậy.
Nhưng anh không tin cô nữa, thẳng thừng đáp lại một câu: “Cởi quần áo ra!”

@Copyright of Kitesvn.COM I5 N5 ?5 Q9 ~. @5 O+ s+ w- l(Do not Copy, pls!!)

9 k1 N; g. H& V/ d; P, X@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Hả?”

7 @.]- 9 H) b+ k@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

) x* H% strong m5 z# Y. T* Y0 P@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Hả cái gì mà hả! Mau cởi ra, không sót thứ gì!” Nghiêm khắc hết như người lớn mắng trẻ con.

@Copyright of Kitesvn.COM I(@3 b: C' e9 F4 u& f6 l(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM I2 l& n, p! ^' k& T(Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp nhìn kỹ anh. Gương mặt anh rõ ràng có chút phần nộ. Đây cũng coi như một dấu hiệu tốt, còn hơn là anh bày ra bộ mặt lạnh tanh, chẳng biết đâu mà lần. Nhớ lại mấy lời của Kỷ Đông Nham, cũng hiểu sự bức dọc của Niên Bách Ngạn không phải vô cớ, cô bèn kéo tay anh, nịnh nọt, muốn giải tỏa bầu không khí ngượng ngập: “Làm gì có ai vừa gặp mặt đã bắt cởi hết quần áo? Sao anh xấu thế hả?”

@Copyright of Kitesvn.COM l) c. l0 g- J: r(Do not Copy, pls!!)

) l5 {5 M' F(C- H8 M' c@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Ai ngờ, cái trò nghịch ngợm của cô không cứu vãn được nét mặt của Niên Bách Ngạn, ngược lại anh càng nghiêm túc hơn: “Em mà còn nói linh tinh nữa, anh tự ra tay đấy.”

. l/ x\$ u A0 k8 ^9 b@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

% q2 @& O) R9 D3 j@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp chẳng qua cũng chỉ là con hổ giấy. Cô nhận ra anh giận thật rồi, không dám lằng nhằng nữa, cởi tuột áo ngủ ra. Tuy là có hơi mất mặt một chút nhưng cũng còn hơn nhìn bộ mặt lạnh lùng của anh. “Cởi xong rồi.” Cô nhìn anh, vẻ mặt đáng thương.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)' R' x; X\$ P' y

@Copyright of Kitesvn.COM l& K& r) [7 [(r(Do not Copy, pls!!)

“Thế nào là không sót thứ gì?”

(~/ A" e5 r1 }/ _ M(L- B@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,

pls!!)

\$ l(X1 c u' x; q+ n@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Nhưng mà...” Tố Diệp chỉ còn mặc độc áo lót và quần lót, “nhưng mà” nửa ngày vẫn chưa xong.

7 p8 X6 e6 X 1 y1 Y@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

: s! M6 E/ [" q1 ~0]@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Cởi ra!” Khi liếc nhìn thấy đầu gối cô thâm tím, sắc mặt anh càng khó coi hơn.

(l5 l\$?\$ L% U0 h. j [1 [4 M@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)7 X# d(& @* e0 ~

Tố Diệp nhìn theo, cắn lưỡi, thì ra là đầu gối cũng tím. “Không sao đâu! Chỉ bầm tím thôi mà, có phải bị gãy chân đâu.” Cô cố gắng giảm bớt sự bức dọc của anh. Đây cũng là lần đầu tiên cô tốn sức làm cho anh vui như thế. Người đàn ông này mà giận thật, đúng là khó đỡ.

+ n& m0 U: d7 R. H. E! K, T@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l# g(c& {6 e) e5 d3 ?(Do not Copy, pls!!)

Nghĩ rồi, cô quỳ gối xuống giường, đưa tay ôm lấy eo anh: “Anh bắt người ta cởi hết thật à? Những chỗ khác em không bị thương thật mà, nếu không anh sờ thử xem.”

2 V. Q' ~6 h(v0 w4 {3 W@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM I5 S(Q5 A2 a\$ Z; N+ ` - ~(Do not Copy, pls!!)

Dứt lời, cô kéo tay anh đặt lên bụng mình, kéo mép quần xuống để tay anh luồn vào trong.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)" H(I/ t3 a7 J: Y;]7 G- R) g, U

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 m7 O7 N: b5 ~* S-C6 `

Niên Bách Ngạn lần này thật sự không chiều cô. Anh cởi thẳng quần cô xuống, lật người cô lại kiểm tra hết lượt. Sau khi thấy không còn chỗ nào thâm tím nữa anh mới bình tĩnh lại, kéo chăn đắp lên người cô. Thấy cô định kéo chăn ra, anh nhú mào: “Đắp vào!”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): I: B/ e0 ~' E

; H) c) J) h# [* s) M: s@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Nói xong anh quay đi.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)" D- z! H9 ?+ F; G

) b5 z1 _9 d, o@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp thò đầu ra, không nhin được, lăm bắm một câu: “Em nude thế này mà anh cũng không có phản ứng gì. Anh liệt dương rồi hay tối qua bị con hồ ly tinh nào rút cạn tinh lực rồi?”

@Copyright of Kitesvn.COM l% y: }8 G9 m, g5 K5 y% Q&](Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), F9 g0 L0 n# ^(_7 v

Câu nói ấy khiến Niên Bách Ngạn dừng bước. Anh quay đầu nhìn cô. Tố Diệp rụt cổ lại, kéo cao chăn lên che đi tầm mắt anh. Lời nói vừa rồi đúng là quá to gan. Nhưng Niên Bách Ngạn không tức giận, hồi lâu sau anh chỉ hờ hững đáp: “Tối qua đúng là anh chẳng nhàn rồi đâu, chỉ riêng việc chăm sóc một người say rượu thôi đã đủ sức cùng lực kiệt rồi.”

T: K- a\$ e" J, M7 v/ X@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l* T9 ~4 d4 }* d% W7 n(Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp lại ngó đầu lên, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, mắt chớp chớp: “VẬY... Chúng ta lâu ngày không gặp, anh không nhiệt tình một chút được sao?”

2 S. s/\% N, G7 l@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

8 E; y(Z' f9 d" h6 k/ g@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn nheo mắt lại, nhấn mạnh: “Nhiệt tình? Anh chỉ muốn bóp chết em!”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& {4 P: y! g2 X2 z7 s

@Copyright of Kitesvn.COM l' f% H; O7 x7 o) B6 D" Z(Do not Copy,

pls!!)

Tố Diệp hết hồn, vội vàng rút đầu vào chăn.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); K4 W9 H- V% L5 I&
~3 b _

@Copyright of Kitesvn.COM I* B9 e\$ v, I" [: C0 T3 k- q/ h(Do not
Copy, pls!!)

Anh không nói nữa, đi ra khỏi phòng ngủ. Chưa đầy một lúc sau, Tố Diệp dỏng tai lên, hình như nghe thấy anh đang nói chuyện điện thoại, giọng nói vẫn xa cách, nhưng không lạnh lùng như vừa rồi nữa: “Đúng thế! Lấy một số dầu bôi vào vết ngã và mấy viên thuốc uống chống sưng là được rồi.”

@Copyright of Kitesvn.COM I# C1 e7 e0 R2 J' E2 c6 R(Do not Copy,
pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM I6 S/ L/ R\$ v! z& H(Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp bĩu môi, chắc chắn là lại giả vờ tử tế trước mặt người ngoài rồi.

Quyển 4 - Chương 229: Đáng đời

Chẳng mấy chốc, người quản gia đã mang các loại thuốc cần thiết lên theo lời dặn dò. Tuân theo tiêu chí phục vụ “Khách hàng là Thượng đế”, ông ta còn tích cực dò hỏi, có cần mời bác sỹ chuyên khoa tới khám không, nhưng Niên Bách Ngạn đã khéo léo từ chối. Sau khi bảo ông ấy đi, anh cầm theo thuốc quay về phòng ngủ.

Tố Diệp nằm trên giường, quấn chặt chăn quanh người hết một cái bánh tét, gần như chỉ để hở đôi mắt to, long lanh nước. Sau khi thấy anh bước vào phòng, cô lại dè dặt quan sát sắc mặt anh, rồi thò năm ngón tay ra khỏi chăn, vẫy vẫy về phía anh như con mèo chiêu tài: “Anh cũng ba mươi lăm tuổi rồi mà lúc nào cũng trẻ mặt nhanh như chớp.”

Niên Bách Ngạn cố tình không nhìn cô. Sau khi ngồi xuống bên cạnh cô, anh kéo đôi chân có đầu gối bị bầm tím của cô từ trong chăn ra. Tố Diệp vốn đã có máu buồn, khi ngón tay anh chạm vào đôi chân nhỏ của cô, cô lập tức cười khanh khách: “Đừng đừng đừng! Nhột quá!”

Anh vốn chẳng quan tâm cô nhột hay không, cứ thế đổ dầu ra tay, xoa lên đầu gối cô. Cô nằm gọn trong chăn cũng được một lúc rồi, đôi chân lạnh cóng cũng đã được ủ ấm. Bị nước dầu mát lạnh kích thích, cô bất giác rụt chân lại. Giọng nói mang ý cảnh cáo của Niên Bách Ngạn lập tức vang lên trên đỉnh đầu: “Nằm yên!”

“Bách Ngạn! Người ta sợ lạnh mà...” Cô liếc mắt đưa tình với anh, thái độ như đang làm nũng.

Trải qua một buổi sáng bàng hoàng khi tỉnh dậy, rồi tới cảm giác lo lắng khi đi tìm Niên Bách Ngạn, tiếp đến là sự căng thẳng kích động khi nhào vào lòng anh trong bộ dạng lếch thếch, cuối cùng sau khi được anh bế về phòng, lại phải cởi hết quần áo, chui rúc trong chăn. Đổi lại là các cô gái khác, e là đã choáng váng đầu óc ngất xỉu từ lâu. Nhưng Tố Diệp là ai chứ? Cậu cô là “cao thủ võ lâm”, sở trường múa kiếm Thái Cực. Mẹ cô lại là người phụ nữ sắt đá, mồm mép sắc bén. Còn cô, lớn lên trong hoàn cảnh “khắc nghiệt” ấy, từ lâu đã rèn luyện mình trở thành một chú chim với trái tim dũng cảm, sẵn sàng bay về phía trước.

Cộng thêm việc cô vốn là một bác sỹ tâm lý, có đầy đủ tố chất tâm lý mạnh mẽ, hùng dũng đập bàn, giày vò người giám đốc buộc phải đồng ý đổi phòng cho cô, rồi lại vì giá quá cao mà dám đường hoàng lựa chọn căn phòng giá rẻ ban đầu. Tuy rằng lúc đi tìm Niên Bách Ngạn, cô đã cho rằng bao nhiêu năm ăn học của mình thế là công toi, nhưng thời gian trôi qua, sau một vài biến đổi tâm lý, chỉ số thông minh của cô lại quay về.

Cô không phải con ngốc. Niên Bách Ngạn chẳng bao giờ vô duyên vô cớ tức giận, bực bội như vậy chắc chắn là quan tâm tới cô. Lùi một bước mà nói, dù thế nào cô cũng nhận ra anh đã coi cô là người của mình. Vì mẫu người đàn ông như Niên Bách Ngạn, luôn có bản lĩnh khống chế cảm xúc cực tốt ở nơi đông người và trước mặt người lạ. Đứng trước cô, anh mất hết bình tĩnh, mặt biến sắc như vậy, chứng tỏ cô không phải người ngoài.

Thế là, Tố Diệp bèn dựa vào thứ lý luận “mặt dày” đó để làm nũng anh. Dù sao cô cũng là người chuyên nghiệp. Càng những người đàn ông thành công, tính tình càng khác lạ. Không phải lúc nào bạn bè, quát tháo với anh ấy là người ta sẽ cho rằng bạn độc nhất vô nhị. Nhất là những người trước nay luôn khó gần, hà khắc như Niên

Bách Ngạn. Anh yêu cầu rất cao với công việc, sao có thể để phụ nữ vô cớ gây sự với mình? Nói trắng ra anh chính là một con sư tử, thận trọng và kiêu ngạo, muốn được anh cảm thông thì phải học cách nhận lỗi, thích ứng. Khi cần thiết phải trở thành một con thỏ đáng thương nhất, thảm hại nhất, chủ động chạy tới trước mặt anh làm kẻ yếu thế. Như vậy bản năng bảo vệ mãnh liệt của anh sẽ trở dậy, tự nhiên sẽ trở nên ôn hòa hơn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi câu nói nũng nịu đó như một nhúm bông nhét vào tai Niên Bách Ngạn, Tố Diệp lén ngược mắt nhìn, thấy bờ môi mím chặt của anh đã dẫn ra không ít.

Trong lòng cô đương nhiên rất vui sướng. Xem ra, cô cũng khá hiểu anh đấy chứ. Với con sư tử cố chấp này, phải biết ngòi vuốt lông cho nó mới được.

Niên Bách Ngạn vẫn chưa ngẩng đầu lên, nên đương nhiên không nhận ra những suy nghĩ quỷ quái của Tố Diệp. Bàn tay cầm lọ dầu của anh hơi khựng lại, rồi anh đổ thẳng dầu ra lòng bàn tay, chà mạnh hai tay vào nhau, một lúc sau mới xoa lên chân cô.

Động tác đó thực sự đã khiến Tố Diệp cảm động. Chẳng qua cô chỉ nói một câu thôi, vậy mà anh tưởng thật, xoa thật nóng dầu rồi mới đặt tay vào chân cô. Tình cảm tận sâu đáy lòng nhỏ từng giọt xuống rồi lan ra khắp cơ thể. Cô ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt, cổ họng tắc nghẹn, ra sức cắn chặt môi.

Sự im lặng của cô ngược lại đã khiến Niên Bách Ngạn chú ý. Anh ngẩng đầu, thấy cô cắn môi bèn khẽ hỏi: “Đau à?”

Thật ra cô không hề cảm thấy đau, vì sau khi trải qua cảm giác căng thẳng cao độ, giờ được thả lỏng cô cảm thấy cả người từ trên xuống đều đau nhức, thế nên, một chút bầm tím ở đầu gối chẳng là gì cả.

Nhưng lúc này Tố cô nương sao có thể giả vờ làm một người con gái mạnh mẽ? Trừ phi đầu cô bị chọc hoặc bị tia X gây tác dụng phụ thành ngớ ngẩn. Cô không cần môi nữa, nhờ vào một chút cay cay vẫn còn nơi sống mũi, cô sục sùi, hai mắt cũng đỏ lên, nhìn anh, gật đầu với vẻ đáng thương, mếu máo nói: “Ừm... Bách Ngạn... Em đau lắm...”

Cô không tin, nước mắt lưng tròng thế này mà không lay động được trái tim sắt đá đó?

Niên Bách Ngạn nhú mày nhìn bờ môi còn in hằn dấu răng của cô, rồi tới đôi mắt mọng nước, giận dữ nói: “Đáng đời!”

Ngữ khí có vẻ không vui nhưng rõ ràng sự xót xa đã ngập tràn nơi đáy mắt, liền sau đó, anh cũng nhẹ tay hơn.

Tố Diệp chọn cách im lặng, gục mặt xuống.

Niên Bách Ngạn nhìn điệu bộ đó của cô cuối cùng cũng không chịu nổi nữa. Mấy giây sau anh đầu hàng, bề ngoài tuy còn trách móc nhưng đã nhẹ nhàng đi nhiều: “Điện thoại để làm cảnh à? Chân trần chạy ra ngoài lố như bị cảm lạnh hay xảy ra chuyện gì thì làm sao? Làm gì có ai láu táu như em...”

“Lúc đó điện thoại ở trong phòng ngủ, em sợ anh đi xa rồi, thế nên không kịp nghĩ gì, chạy ngay ra ngoài.” Tố Diệp cảm động trong lòng, bề ngoài càng tỏ ra yếu đuối: “Em sợ thật mà...”

Tay Niên Bách Ngạn khựng lại đôi chút. Anh ngược mắt nhìn cô, một lúc sau mới thở dài: “Em ấy à...”, phần nhiều là sự bất lực.

Đương nhiên Tố Diệp nhận ra anh đã thỏa hiệp, một cảm giác ngọt

ngào dâng lên trong lòng. Hai chân cô nhích dần từng chút một lên chân anh. Như vậy cô càng sát lại gần anh hơn. Chiếc chăn vừa đủ để che khuôn ngực đầy đặn. Cô vòng hai tay ra ôm chặt cổ anh, thế là khe rãnh mê người lại lộ ra.

“Tối qua anh tìm em bằng cách nào vậy?” Cô cười.

Hai chân cô đặt lên chân anh, càng dễ cho anh bôi thuốc. Đương nhiên, càng tiện cho anh chỉ cần hơi ngước lên là có thể ngắm nhìn toàn bộ “phong cảnh” vô hạn trước mắt. Niên Bách Ngạn nhìn không kiêng dè, sự lạnh lẽo nơi đáy mắt cũng giảm đi không ít. Anh kéo tay cô lại, tiếp tục xoa thuốc lên cánh tay.

Thấy anh không lên tiếng, cô tự bào chữa: “À em biết rồi. Chắc là Hứa Đồng. Trợ lý của anh còn giỏi hơn cả Tôn Ngộ Không!”

Niên Bách Ngạn lườm cô.

“Là anh thay áo ngủ cho em à?”

“Ừm!” Vẫn chẳng dễ chịu gì.

“Là anh chuyển điện thoại của em sang chế độ rung à?”

“Em nói xem?” Anh hỏi ngược lại, giọng hơi khàn.

“Vậy...” Tố Diệp cố nhin cười: “Bảo quản gia chuẩn bị cốc trắng thì sao? Còn cả thực đơn mỗi ngày từ khi em tới đây nữa?”

Niên Bách Ngạn cuối cùng cũng không chịu nổi cái mồm tía lia của cô. Anh kéo cao chăn, đắp lại lên người cô, gần như chỉ hờ cái đầu: “Sao em nhiều câu hỏi thế?”

“Một ngày không gặp tựa ba thu mà.” Cô cười hờn hờ, nhận ra anh có chút khó xử.

Trái tim có làm bằng đá thì cũng phải tan chảy. Bôi thuốc xong, anh lau sạch tay rồi xoa lên đầu cô: “Suốt ngày chỉ giỏi nói mồm.”

Thấy vậy, Tố Diệp biết anh hết giận rồi, cô bỗng bật cười.

“Còn chỗ nào đau nữa không?” Nụ cười ấy len vào trái tim Niên Bách Ngạn, dù có giận dữ cỡ nào cũng vô ích. Bao cảm giác ngọt ngào tích tụ từ khi cô quay người bỏ đi giờ cũng tan biến. Đúng như anh nói. Anh chỉ muốn bóp chết cô. Một là vì chuyện cô bỏ đi mà không nói trước, hai là vì cô ăn mặc xộc xệch, đi chân đất, xông xuống dưới nhà tìm anh. Nhưng làm sao anh nổi? Dù cô có ra đi dứt khoát, khi nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt đó nhào vào lòng mình, anh cũng không thể giận được nữa.

Vì cô là người con gái duy nhất có thể xáo trộn cuộc sống của anh.

Tố Diệp nhìn thấy sự dịu dàng trong đôi mắt anh. Cô suy nghĩ một chút rồi động đậy ngón chân: “Không còn chỗ nào đau nữa, chân chỉ hơi lạnh thôi.”

“Lần sau mà còn dám không xỏ dép chạy khắp nơi, anh sẽ vút thẳng em tới Nam Cực.” Tuy nói như vậy nhưng một giây sau anh đã cầm hai chân cô đặt vào bụng mình, dùng hai tay ủ ấm.

Như vậy vừa có thể làm ấm chân cô, vừa có thể tránh cho những chỗ vừa bôi dầu bị dính vào chăn.

Không biết vì chân cô quá nhỏ hay vì lòng bàn tay quá lớn. Chỉ biết khi anh ủ chân cho cô, cô cảm thấy hơi ấm đó đủ để lan ra từng đầu mút dây thần kinh, xuyên vào tận tim gan. Cô ngược mắt lên nhìn

anh, tình yêu càng thêm mãnh liệt.

Niên Bách Ngạn cúi đầu ngắm nhìn nó. Nó quá nhỏ, tay anh gần như có thể nắm hết toàn bộ. Có lẽ hai ngày nay cô cũng chẳng ăn uống và nghỉ ngơi gì, bàn chân còn hơi tái.

Anh bất giác siết chặt, sự đụng chạm ấy khiến Tố Diệp bật cười: “Nhột...”

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng cười. Khi thấy chiếc chăn trượt xuống bả vai cô, đôi mắt lại trở nên tối đen. Tố Diệp thấy thuốc ở cánh tay và đầu gối cũng khô đi nhiều rồi, bèn bạo dạn ngồi thẳng lên người anh. Vì nhìn thấy đôi mắt anh, cô mới dám có hành động liều lĩnh tiếp theo.

Vừa ngồi lên, cô đã cảm nhận được có vật gì rắn chắc. Mặt cô ửng đỏ. Cô tựa vào vai anh, mím môi cười.

“Mấy ngày anh không chạm vào phụ nữ rồi đấy, em muốn trên người có thêm mấy vết thương phải không?” Bên tai vang lên tiếng cười khe khẽ, trêu chọc của Niên Bách Ngạn. Nói thì nói vậy, nhưng bàn tay anh đã luồn vào trong chăn, phủ lên lưng cô...

Quyển 4 - Chương 230: Bữa BBQ trong cơn say

Trong lòng là một mùi hương mềm mại. Khi hai người tạo nên một không gian và khoảng cách nhỏ như vậy, mùi hương ấy như loài hoa anh túc, ngay lập tức có thể kích thích những hoóc môn trong cơ thể thức tỉnh. Niên Bách Ngạn từ xưa đến nay cũng không phải là người đi theo chủ nghĩa “ăn chay”. Một người đã lâu không được nếm mùi thịt như anh, trong lòng lại ôm một viên ngọc ấm áp nhường này, điều quan trọng hơn cả, đây còn là viên ngọc anh ngày đêm mong nhớ, đương nhiên sẽ sản sinh một phản ứng sinh lý mãnh liệt nhất. Bụng anh tê dại, co thắt từng cơn.

Bàn tay anh dùng sức kéo người cô sát vào. Những lời nói rơi xuống tai cô mơ hồ và trầm thấp, hơi thở cũng dần trở nên nóng bỏng. Bờ môi anh men theo vành tai cô từ từ lướt xuống, hôn lên xương quai xanh gợi cảm của người con gái. Cuối cùng anh vùi đầu vào đỉnh núi mà mình quen thuộc, không tìm được lòng mình, thưởng thức hương vị ngọt ngào.

Tố Diệp chỉ cảm thấy ngực mình bỏng rát, hơi thở cũng gấp gáp hơn. “Bách Ngạn...” Từng đợt sóng lòng trào dâng, như có một con quái thú đang gấp gáp muốn sổ lồng. Cô giơ tay nâng khuôn mặt anh lên, ngắm những đường nét khí khái của anh, gò má ửng hồng: “Trên người anh còn có vết thương, lại vừa từ Nam Phi tới Hồng Kông sao không nghỉ ngơi đi đã, đừng làm loạn nữa!”

Bờ môi Niên Bách Ngạn nhân cơ hội đó chạm vào cổ tay cô. Hơi thở nóng rực khiến cô vô thức rút tay lại. Anh lại tiếp tục cúi xuống, leo dần lên hai ngọn núi cao ngất ấy. Cô chỉ cảm thấy vô cùng kích thích,

tại những sợi râu mới mọc của anh, hành hạ cô, khiến cô vừa ngứa ngáy vừa đau rát.

“Tiểu yêu tinh! Anh chỉ muốn nuốt chửng em!” Giọng nói của anh đầy mê hoặc.

Tố Diệp bạo dạn ôm lấy anh, thủ thủ bên tai: “Anh cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi. Đợi anh khỏi hẳn, em chủ động bù đắp cho anh không được sao?”

“Bây giờ chủ động cũng được mà.” Anh vừa nói, vừa dồn lực mạnh hơn xuống bàn tay.

Cô thở dốc, bấu chặt lấy cổ anh: “Anh làm em đau rồi!”

Niên Bách Ngạn cười, bờ môi áp sát về phía cô.

Tố Diệp đang đùa nghịch, né tránh, chiếc điện thoại bên cạnh bỗng kêu lên, coi như đã cắt đứt một khung cảnh đang kịch tính, nồng nàn. Niên Bách Ngạn dừng lại, nhú mày. Cô chợt bật cười, khẽ chạm vào vòm ngực như nham thạch của anh. Đương nhiên cô biết rõ anh một khi kích động sẽ mãnh liệt đến mức nào.

Anh nhanh chóng nhận điện thoại, là tiếng của người quản gia.

“Anh Niên! Giám đốc Lương đã liệt kê đầy đủ hóa đơn rồi. Anh có muốn gặp ông ấy không ạ?”

Tố Diệp do dự. Cái gì giám đốc Lương? Thanh toán cái gì?

Hứng thú bị ngắt quãng, tuy không cam tâm tình nguyện nhưng Niên Bách Ngạn cũng không thể hiện quá nhiều, anh hít sâu, hờ hững đáp: “Bảo ông ấy lên đây đi!”

Sau khi cúp điện thoại, anh mới véo khẽ vào cái mũi nhỏ xinh của cô: “Hoặc là mặc quần áo chỉnh tề, hoặc là ở yên trong phòng ngủ, không được ra ngoài!” Cô nhóc này chà xát bừa bãi lên người anh. Có trời biết anh rất muốn ấn cô xuống giường. Nhưng dù sao vẫn thương người cô đang thâm tím, lại thêm tối qua say khướt, anh sợ mình mạnh tay một chút, không cẩn thận làm cô mệt chết.

Tố Diệp cười hì hì: “Em mặc quần áo!”

Dứt lời cô rời khỏi người anh, kéo áo ngủ tới, đắp lên người. Niên Bách Ngạn cũng đứng dậy, sửa sang lại quần áo xộc xệch trên người. Chẳng mấy chốc anh nhìn thấy Tố Diệp chỉ vào mình, cười ngật nghễ. Anh nhìn xuống theo tay cô chỉ, rồi ngẩng đầu lờm cô, không biết làm sao.

Người đàn ông vừa nổi hứng ít nhiều trông sẽ có chút nhếch nhác. Giống như Niên Bách Ngạn, anh cố gắng đè thẳng nhóc ấy xuống nhưng không phải nói là có thể hồi phục lại như ban đầu. Anh đứng đó, từ góc của Tố Diệp vừa hay có thể nhìn thấy một dị vật trong chiếc quần Âu, những đường nét quá khổ ngang bướng nằm dưới lớp vải, khiến người ta nhìn cũng có thể phác họa được kích cỡ của anh.

“Tổng giám đốc Niên! “Của anh” hoành tráng quá đi!” Cô cười đến nổi bụng quặn thắt lại.

“Còn cười nữa có tin anh xử em trước không, hử?” Niên Bách Ngạn thấy cô có ý trêu chọc, dứt khoát đưa lời uy hiếp.

Tố Diệp vội vàng trật tự.

Chuông cửa vang lên, người tên là “giám đốc Lương” đó tốc độ cũng

nhanh ra phết.

Tố Diệp rất thính tai. Cô mặc áo ngủ, bật dậy khỏi giường, chỉ vào anh hỏi: “Làm sao đây? Hay là em đi gặp người ta thay anh nhé?”

“Vớ vẩn!” Niên Bách Ngạn chỉ thờ ơ trả lời một câu, rồi quay người đi vào phòng tắm, khoác một chiếc áo tắm lên người.

Tố Diệp vì không được xem trò vui mà chỉ bĩu môi.

Cô hoàn toàn không ngờ tới, giám đốc Lương mà người quản gia nhắc tới chính là vị giám đốc gấu trúc.

Tố Diệp mặc áo ngủ gọn gàng, ôm một cái gối to, ngồi trên sofa, nhìn vị giám đốc gấu trúc trước mặt kính cẩn lịch sự đưa hóa đơn cho Niên Bách Ngạn: “Tổng số tiền bồi thường đã thống kê đầy đủ trên này rồi ạ.”

Niên Bách Ngạn liếc nhìn rồi gật đầu: “Anh đợi một chút!” Nói rồi, anh quay người đi ra khỏi phòng khách.

Tố Diệp chẳng hiểu mô tê gì. Sau khi Niên Bách Ngạn rời khỏi đó, cô liền tò mò hỏi: “Bồi thường gì vậy?” Cô mơ hồ nhớ là lúc bế cô về phòng, Niên Bách Ngạn cũng nói về chuyện bồi thường gì đó.

Ai ngờ, vị giám đốc gấu trúc thấy cô đột ngột lên tiếng thì giật thót tim, nhìn cô với ánh mắt sợ hãi như gặp phải ma. Tố Diệp nhận ra điều đó càng cảm thấy kỳ lạ. Cô đặt chiếc gối ôm sang một bên, đứng dậy đi về phía ông ta: “Này! Tôi đáng sợ thế sao?”

Ông ta càng hoảng hốt hơn, lùi sau hai bước, liên tục xua tay: “Dạ không... Không...”

Tố Diệp dừng bước, chau mày. Rõ ràng là cô nhìn thấy trán ông ta đỏ mồ hôi hột.

“Chuyện đó... Thưa phu nhân! Cho dù có chuyện gì, chồng cô cũng sẽ giúp cô giải quyết ổn thỏa.” Vị giám đốc gấu trúc giơ tay lên lau mồ hôi, nhỏ nhẹ nói.

Ông ta cứ cảm thấy giờ phút này lên đây hình như là không đúng lúc lắm. Vừa vào cửa đã nhìn thấy người đàn ông mặc áo ngủ. Nhìn sang người phụ nữ, mặc dù mặc chiếc áo ngủ trắng muốt nhưng sắc mặt lại hơi đỏ hồng. Ông ta chẳng còn ở cái tuổi trẻ trung trong sáng gì nữa, đương nhiên quá hiểu đạo lý “tiểu biệt thắng tân hôn”, lập tức cảm thấy xấu hổ. Lẽ dĩ nhiên, điều khiến ông ta hoảng sợ thực chất là người phụ nữ đứng trước mặt mình.

Sau khi cầm được tờ hóa đơn trong tay ông ta mới biết cô gái này kỳ quái đến mức nào. Nhớ lại lúc trước giám đốc Lưu nhận được điện thoại của anh Niên đây, yêu cầu đổi vợ mình sang phòng tổng thống, bèn cảm thấy hai người này đúng là được cả đôi. Vì anh Niên yêu cầu đổi phòng cho cô ấy với điều kiện không được làm cô ấy hoảng. Tổng giám đốc điều hành ra lệnh xuống khiến giám đốc Lưu vô cùng khó xử. Vừa bắt buộc phải đổi phòng, lại không được để cô ấy phát giác. Trong lúc bối rối, giám đốc Lưu đành đích thân gọi điện thoại cho anh Niên. Ai ngờ anh ấy chỉ nói một câu vô cùng khó hiểu: Anh chỉ cần cắt nước nóng đi, cô ấy chắc chắn sẽ ngoan ngoãn đổi phòng.

Sự thật chứng minh, người phụ nữ này đúng là không phải tay vừa.

Tố Diệp khoanh hai tay trước ngực, nhúu mày nhìn chằm chằm vị giám đốc gấu trúc, thấy ông ta hết nhăn mặt lại khịt mũi cô cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Cộng thêm lời nói không đầu không cuối vừa rồi của ông ta, búng tay trước mặt ông ta: “Này! Nhìn tôi!” Mặc dù tiếng

“phu nhân” ông ta gọi khiến cô như mở cờ trong bụng nhưng như thế không có nghĩa đã giải quyết được khúc mắc trong lòng.

Vị giám đốc gấu trúc lập tức phản ứng lại, nhìn về phía Tố Diệp, cố ép ra một nụ cười.

“Bồi thường gì?” Cô dẫn mạnh từng chữ?

Ông ta đang định cất lời thì đúng lúc Niên Bách Ngạn đi vào. Nhìn thấy cảnh ấy anh cũng đoán là xảy ra chuyện gì, điềm nhiên giao tờ chi phiếu trong tay: “Đưa cho giám đốc Lưu!”

“Vâng, vâng, vâng! Tôi sẽ chuyển lại.” Ông ta như gặp được cứu tinh, đón lấy tờ chi phiếu rồi lập tức chuồn nhanh.

Tố Diệp tròn tròn hai mắt, một lúc sau cô nhìn sang Niên Bách Ngạn: “Em đã làm việc gì khiến ông ta sồn gai ốc sao?”

“Em nghĩ sao?” Anh hỏi ngược lại.

Tố Diệp nghe anh nói vậy càng cảm thấy có gì đã xảy ra. Mắt cô đảo đảo, nhưng không tài nào nhớ ra rốt cuộc mình đã đắc tội vị giám đốc gấu trúc đó chỗ nào. Cô ngập ngừng nói: “Em đâu có... làm gì ông ta?”

“Đúng là em không làm gì ông ấy cả mà là suýt nữa hành hạ anh đến chết.” Niên Bách Ngạn dờ khóc dờ cười.

“Hả?” Cô giật thót, lập tức nói: “À, chắc anh định nói sau khi em say rượu phải không? Không khủng khiếp đến vậy chứ. Em uống say yên tĩnh lắm mà, ngoài ngủ ra có làm gì nữa đâu?”

Niên Bách Ngạn thở dài, đưa tay kéo cô vào lòng rồi dẫn cô tới trước

một căn phòng khác, đẩy cửa ra.

“Ồi chào! Ở đây vẫn còn một căn phòng à, to quá đi!” Trước mắt Tố Diệp như mở ra cả một thế giới.

Nhìn kết cấu thì đây là một căn phòng độc lập, xung quanh là cửa sổ sát sàn, đủ để thu hết phong cảnh Hồng Kông vào tầm mắt. Điều khiến cô kinh ngạc nhất là, trên bức tường chịu lực được treo một bức tranh trang trí, cao và rộng ngang với tường. Nói là tranh, nhưng nếu nhìn kỹ thì nó là một sản phẩm thêu thùa giống tranh. Trên đó phác họa một thắng cảnh với non nước tươi đẹp. Đứng trước nó như được thông dong đắm mình giữa non xanh nước biếc.

Cô không hiểu mấy đồ trang trí liên quan tới thêu thùa, gấm vóc, nhưng không khó tưởng tượng ra, có thể thêu được một bức tranh thế này trên tường, phải tốn bao nhiêu tiền thuê nghệ nhân? Tố Diệp bước tới trước ngắm kỹ, rồi lại đưa mắt bao quát một vòng. Thật không ngờ bố cục của căn phòng tổng thống lại rộng lớn đến vậy. Cũng chẳng trách cô không biết, vừa chuyển sang đây là cô ngủ li bì. Tối qua lại say bí tỉ, làm gì còn thời gian thưởng thức một căn phòng tuyệt diệu đến thế này?

Nhưng mà...

Bức tranh thêu này trông có vẻ kỳ lạ?

Cô giơ tay lên sờ thử, lúc đó mới phát hiện ra con chim trên bức tranh đã không còn mình, bị xé đi một nửa, hoàn toàn hủy hoại tổng thể hoàn hảo của cả bức tranh.

“Một khách sạn đẹp thế này mà lại treo bức tranh rách ư?” Cô lắc đầu cảm thán.

Niên Bách Ngạn đứng đằng sau chỉ im lặng, không phát biểu.

Nhưng ngón tay Tố Diệp lúc này cũng khẽ run lên. Dường như chợt nghĩ ra điều gì đó, cô quay phắt lại nhìn anh, thấy đôi mắt anh thâm sâu khó dò, tim cô bỗng dâng lên một dự cảm không lành. Rất lâu sau cô mới run rẩy hỏi: "... Không phải có liên quan tới em đấy chứ?"

Niên Bách Ngạn nhìn cô với ánh mắt xót xa.

Cô nghe thấy một tiếng nổ vang lên trong đầu mình, trợn trừng hai mắt: "Sao có thể? Em... Đang yên đang lành em hủy hoại bức tranh làm gì?"

Niên Bách Ngạn lắc đầu ngán ngẩm: "Cái em muốn là con chim trong bức tranh."

"... Em không hiểu."

Niên Bách Ngạn chỉ còn biết thở dài thườn thượt, giơ tay về phía cô: "Em lại đây!"

Trống ngực cô bắt đầu đập loạn, dè dặt tiến lên.

"Nhìn thấy đồng chạc cây đó rồi chứ?" Anh khoác vai cô, chỉ về góc tường.

Tố Diệp nhìn sang. Trời ạ, xếp một đồng chạc cây cao nửa người, lá cây rụng lá tả khắp mặt đất. Vừa mới vào cô còn tưởng đó là đồ trang trí của căn phòng, xem ra không đơn giản như vậy. Cô nuốt nước bọt, gật đầu.

"Em muốn con chim đó là vì muốn ăn BBQ, nên cần mấy cái chạc cây này."

Câu nói của Niên Bách Ngạn thực sự đã khiến cô chấn động: “Á?”

Làm sao có thể? Chính cô bày ra đồng chạc cây đó?

Câu nói tiếp theo của Niên Bách Ngạn đã giải đáp những thắc mắc của cô. Từng câu từng chữ đều khiến cô xấu hổ vô cùng: “Trong phòng sách vốn dĩ đặt hai chậu cây cảnh thủy sam được chiết cành, vô cùng quý giá, là giống cây trồng trong nhà mới được nhập về. Mỗi một chậu cây đều hơn hai mươi năm tuổi. Kết quả, tối qua bị em chặt tơi tả, mục đích chính là muốn đốt củi để nướng con chim đó.”

Quyển 4 - Chương 231: Người đàn ông điềm tĩnh, người phụ nữ cuồng điên

Thủy sam, một loài cây quý hiếm của Trung Quốc được mệnh danh là hóa thạch sống. Trước đây trong một số hoạt động ngoài trời, Tố Diệp đã không chỉ một lần trúng “tình yêu sét đánh” với loài cây thân thẳng, lá nhỏ xinh, tao nhã này. Thế mà giờ phút này đây, những “liệt sỹ” chạc cây bị chặt thành muôn mảnh đập vào mắt cô cũng chính là loài thủy sam đắt giá đó.

Quan trọng là cô không hề bỏ qua những lời Niên Bách Ngạn đã đặc biệt nhấn mạnh: Cây cảnh thủy sam được chiết cành, vô cùng quý giá, là giống cây trồng trong nhà mới được nhập về. Cây thủy sam trồng ngoài trời đã là một trong những loài cây được liệt vào sách đỏ cần bảo vệ cấp quốc gia, huống hồ là loại trồng trong nhà? Tố Diệp chỉ còn thấy đầu óc quay cuồng. Không biết là vì cơn say tối qua lại bốc lên hay vì không chịu nổi hiện thực trước mắt. Dù là vì lý do gì, cô cũng phải bước từng bước khó nhọc tới trước chậu thủy sam đã bị cô ra tay tàn độc, ngồi xuống, ngược gương mặt nhợt nhạt lên nhìn ngắm loài cây đã có từ Đại Trung Sinh, Kỷ Phấn Trắng, những sinh mạng còn sống lâu hơn cả loài người.

Cô cẩn thận giơ tay nhặt những chiếc lá lên, thăm gào lên một cách bi thương.

Đúng là thảm không nở nhìn.

Những nhánh cây xinh đẹp bị người ta bẻ gãy không thương tiếc,

những vết đứt gãy lởm chởm chính là bằng chứng hùng hồn nhất. Ngón tay cô buông thõng, cành cây rơi xuống đất. Một lúc lâu sau cô mới quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, biểu cảm cố gắng bình tĩnh trở lại, che giấu lòng mình, gượng cười: “Anh nhầm phải không? Sao em có thể làm mấy chuyện này?”

Dường như Niên Bách Ngạn đã sớm đoán ra cô sẽ có phản ứng này. Anh quay người, đáp lại một câu trước khi ra khỏi phòng: “Đi theo anh!”

Tố Diệp từ từ đứng dậy, liếc nhìn chậu cây lần cuối rồi mới cun cút đi sau anh.

Gian phòng khách nằm ở phía Đông Nam phòng tổng thống, giờ đang là lúc nắng gay gắt nhất. Tiết trời hôm nay hoàn toàn khác với vẻ âm u mù mịt của hai hôm trước. Từng vạt nắng đổ xuống bị lớp vải mỏng làm mềm đi. Cả phòng khách như có ai tùy ý rải vàng khắp nơi. Niên Bách Ngạn ngồi trong “đống vàng” ấy, không biết đang sắp xếp gì trước máy tính. Nắng chiếu lên chiếc sơ mi trắng của anh, vệt nho nhả của nó lại làm mờ đi những góc cạnh trên gương mặt. Tố Diệp đứng ở xa nhìn lại, bỗng chốc ngơ ngẩn. Cô chưa từng biết thì ra đàn ông cũng có thể dùng từ “dung nhan thanh tú” để miêu tả.

“Lại đây xem đi!” Thấy cô vẫn đứng đó, Niên Bách Ngạn hơi nhướn mày liếc nhìn cô, khẽ nói.

Tố Diệp không biết anh muốn cô xem thứ gì. Cô chần chừ, rồi dè dặt ngồi xuống bên cạnh anh. Vừa ngồi vững, lập tức thấy trên màn hình máy tính có một đoạn video được ấn nút dừng. Không hiểu sao tim cô bỗng co thắt lại, một điều gì đó không lành đang âm thầm nảy nở. Cô bất giác nắm chặt hai tay.

So với vẻ căng thẳng của cô, Niên Bách Ngạn rõ ràng rất nhẹ nhàng.

Anh ấn nút cho phát đoạn băng đó, rồi dựa vào ghế sofa, xem với ánh mắt tập trung.

Đó là hình ảnh được lấy từ chiếc camera cố định trong một góc phòng sách. Vì khách ra vào phòng tổng thống không cao quý thì cũng sang trọng, phòng sách còn quan trọng hơn phòng khách rất nhiều. Rất nhiều lúc để đề phòng tình huống bất ngờ, họ cần thiết phải lắp đặt camera giám sát như thế này. Có khách khi vào nghỉ sẽ yêu cầu tắt đi. Và rõ ràng, Tố Diệp trước đó còn chưa bước chân vào căn phòng này.

Một căn phòng tổng thống rộng lớn chìm trong bầu không khí quái đản khó mà diễn tả nổi.

Và rồi, Tố Diệp tròn tròn mắt, há hốc miệng khi nhìn thấy người xuất hiện trong đoạn băng. Đây là lần đầu tiên cô thấy một người uống say lại hành xử bừa bãi đến vậy.

Và cái người vô lý đó... chính là cô.

Đầu tiên đương nhiên cánh cửa phòng bị cô đá ra. Cô lao đảo bước vào. Dưới ống kính camera là ánh sáng lung linh phát ra từ ngọn đèn thủy tinh, ít nhiều cũng khiến gương mặt đỏ ửng vì say của cô trông xinh xắn hơn. Đầu tiên cô nhìn một lượt khắp phòng. Đúng 2 phút 30 giây, cô bất ngờ nhào về phía bức tranh thêu trên tường như bị điên. Cô giang rộng hai tay như đang ôm chầm lấy nó, gương mặt ửng đỏ thể hiện một biểu cảm rất sung sướng.

Tố Diệp ngồi trước máy tính tròn mắt nhìn bản thân trong đoạn băng. Nhìn kiểu gì cũng thấy xa lạ. Đây là cô sao? Gương mặt đó trông thật dễ thương...

Xem ra cô say rượu đã coi bức tranh là cảnh thật rồi.

Cô ôm “mẹ thiên nhiên” đứng một phút rồi bỗng bật cười ha ha. Tiếng cười ấy vọng ra khiến Tố Diệp run lấy bầy. Cô cảm thấy mình trong băng sắp làm chuyện gì tồi tệ rồi.

Quả không ngoài dự đoán, ngay sau đó cô thấy mình chỉ vào con chim đang bay trong bức tranh, vừa chống nạnh vừa hét lớn: “Mày giỏi giang cái nổi gì? Chẳng qua là có hai cái cánh thôi mà? Có biết bà đây là ai không? Bà là đồ đệ của Triết Biệt, cây cung trong tay chuyên dùng để bắn rơi mày, tưởng bà không bắt được mày phải không? Đợi đấy! Bà có thể bắn bách phát bách trúng, một phát xuyên tim. Nhất định phải nướng mày lên ăn mới được!”

*Triết Biệt hay Giả Biệt (chưa rõ năm sinh - 1225) là một trong những viên đại tướng của Thành Cát Tư Hãn. Triết Biệt vốn thuộc bộ lạc Tần Diệc Xích Ngột, nổi tiếng với tài bắn tên bách phát bách trúng. Người ta cho rằng Triết Biệt không phải là tên thật của ông mà là tên do Thành Cát Tư Hãn đặt cho (trong tiếng Mông Cổ, Triết Biệt nghĩa là thần tiễn). Khi Thành Cát Tư Hãn đem quân tấn công bộ lạc Tần Diệc Xích Ngột, Triết Biệt hăng hái chống cự. Trong lúc chiến đấu ông đã bắn bị thương Thành Cát Tư Hãn nhưng do quân địch quá đông, bộ lạc của ông thua. Triết Biệt bị bắt và đầu hàng Thành Cát Tư Hãn trở thành viên tướng dưới quyền. Sau này Triết Biệt đi theo Thành Cát Tư Hãn chinh chiến, lập được rất nhiều công lao. Triết Biệt đã từng cầm quân tấn công Trung Quốc, Trung Á và Đông Âu. Ông chưa bao giờ tỏ ra cậy công, luôn tỏ ra trung thành với Thành Cát Tư Hãn. Triết Biệt mất trên đường đánh Kievan Rus, một quốc gia có thủ đô là Kiev, lãnh thổ ngày nay trải dài trên Belarus, Ukraina và Liên Bang Nga.

Tố Diệp sau khi nghe thấy mấy lời nói “hào hùng khí thế” này của mình, mồ hôi từ trán chảy xuống ròng ròng. Cô vô thức đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn. Anh vẫn thản nhiên như không. Anh vẫn nhìn vào

màn hình, lãnh đạm nói: “Em giỏi thật, đến cả Triết Biệt mà cũng biết.”

Tố Diệp liếm môi: “Ba mươi mấy tiếng đồng hồ từ Nam Phi bay sang Hồng Kông, em đã xem mười mấy tập “Anh hùng xạ điêu”...”

Câu này đã thành công khiến Niên Bách Ngạn chuyển tầm mắt từ màn hình nhìn sang cô. Anh bàng hoàng, mấy giây sau mới nói một câu: “Bái phục!”

Tại sao không có cái lỗ nào cho cô chui xuống!

Những âm thanh trong đoạn băng lại khiến cô chú ý. Cô ngẩng đầu lên nhìn, mặt cắt không còn hột máu!

Trong đó, cô rõ ràng bắt đầu “khiêu chiến” với con chim, không biết lục được ở đâu ra một chiếc kéo nhỏ, loạng choạng đứng lên ghế, đâm thẳng về phía nó. Sau đó cô hét lên vô cùng phấn khích, giơ tay xé thẳng con chim xuống. Lúc nhảy xuống ghế cô còn ngã dập mặt một phen.

Tố Diệp nhìn thấy trên bức tranh đó chỉ còn đúng cái đầu chim!

Cô thật sự coi như không có họ hàng gì với người trong đoạn băng, thật quá mất thể diện!

Lúc sau, trong hình, cô lại bắt đầu bận rộn, nhắm chuẩn mục tiêu chính là hai chậu cây thủy sam quý giá đó. Trên gương mặt là sự hưng phấn như con gà chọi. Cô ra tay thẳng thừng, cắt rời một trong số hai chậu cây đó ra cực kỳ nhanh gọn.

Sau khi nhìn thấy cảnh ấy, Tố Diệp không nhin nổi, nuốt nước bọt cái ực. Tội nghiệt, đúng là tội nghiệt! Cô chỉ mong thời gian quay trở lại

để ngăn cản cô phá hủy những thứ còn đáng giá hơn cả bản thân cô.

Đương nhiên, cô trong đó chỉ hoàn toàn chìm trong niềm vui được đứng giữa đất mẹ bao la. Cô vừa cất xoèn xoẹt, vừa ngâm nga hát:

“Mây trắng lững lờ trôi trên bầu trời xanh thẳm

Dưới vầng mây ấm, ngựa đang chạy rất nhanh...”

Tố Diệp mở to mắt hết cỡ.

Niên Bách Ngạn ở đằng sau từ tốn cất lời: “Em còn biết hát cả bài này nữa cơ đấy?”

Cô thề, bài này cô chỉ mới nghe qua.

Rõ ràng là người con gái trong đó mạnh mẽ hơn cô rất nhiều, bảy tám nhát kéo cho hai cây thủy sam tan tành xác pháo. Cô lấy một chạc cây, chọc xuyên qua con chim, nụ cười vô cùng quái dị, khiến người ta chột liên tưởng tới mục phù thủy độc ác chuyên lừa gạt trẻ con vào trong rừng sâu trong mấy câu chuyện cổ tích.

“Mày bay đi bà xem! Bà nướng mày!”

Tố Diệp không xem nổi nữa, hai chân cô dính chặt vào nhau, nửa gương mặt cô vùi vào giữa bắp chân, chỉ còn lại hai con mắt miễn cưỡng xem nốt màn trình diễn “hết sức đặc sắc” của mình.

Điều cô lo lắng nhất là liệu mình một giây nữa có đốt cháy cả căn phòng không.

May sao đúng lúc ấy Niên Bách Ngạn bước vào. Tố Diệp nhìn thấy rõ ràng anh cũng bị sửng sốt bởi cảnh tượng trước mắt, cứ bất động

đứng ngoài cửa. Vì góc quay, Tố Diệp không nhìn rõ quá nhiều biểu cảm của anh, nhưng từ động tác khựng lại ngay trước cửa của anh đủ để thấy anh hoảng hốt đến mức nào.

Tố Diệp giơ tay che chặt mắt, chỉ để lại một khe hở rất nhỏ.

Một người trải qua bao sóng gió, thậm chí khi đối mặt với mưa bom bão đạn cũng không mất đi lý trí như anh lại bị hết hồn vì “kiệt tác” của cô.

Tố Diệp không thể không khâm phục mình có sức mạnh tiêu diệt hết mọi thứ trên đời của quý Sa Tăng.

Qua khe hở, cô thấy mình bước thấp bước cao nhào vào lòng Niên Bách Ngạn, cười tươi rói, bầu chặt lấy vai anh, nghĩa khí cao ngút trời: “Em mời anh ăn chim quay...”

Lời nói rất cứng rắn.

Niên Bách Ngạn không cử động, chỉ đảo mắt nhìn quanh căn phòng, gương mặt căng cứng.

Cô còn ăm ỉ đòi nướng BBQ, nhưng bị anh bế ngang người đi ra khỏi phòng sách.

Những hình ảnh ngắn ngủi trong vài phút dừng lại đột ngột. Nhưng trên thực tế chỉ là không có ai ra vào đó mà thôi. Khoảng năm, sáu phút sau, cô lại thấy Niên Bách Ngạn đi vào. Sau khi đóng chặt cửa phòng lại, anh bắt đầu khom lưng nhặt nhạnh hết cành cây rụng lá tả dưới đất. Cuối cùng anh nhặt con chim đáng thương đó lên xem, và dừng lại trên bức tranh trên tường.

Tố Diệp bất giác kêu lên thán thiết. Không cần nghĩ nhiều cũng đủ

biết, lúc đó chắc chắn anh chỉ muốn bóp chết cô.

Mấy cảnh tiếp theo cũng chỉ là hình ảnh Niên Bách Ngạn dọn dẹp lại phòng sách cho gọn gàng.

Tố Diệp chờ đợi nhìn màn hình. Anh ngồi sau cuối cùng cũng dướn người lên, dừng đoạn băng lại. Sau khi thu tay về, anh bèn hỏi cô một câu: “Bác sỹ Tố! Anh vẫn luôn nghi ngờ không biết có phải em có khuynh hướng bạo lực ngầm không? Bản thân em có tự đi khám bác sỹ tâm lý bao giờ chưa?”

Tố Diệp nghe ra được sự đùa cợt sau câu nói ấy của Niên Bách Ngạn. Cô đỏ bừng mặt, cúi gằm, vùi đầu giữa hai đầu gối.

Chẳng trách sáng dậy cô thấy người đau ê ẩm, thì ra đã làm cái chuyện kinh thiên động địa thế này đây.

Cũng chẳng trách Niên Bách Ngạn lại muốn bóp chết cô. Sợ là anh “hành tẩu giang hồ” bao nhiêu năm nay, đây cũng là lần đầu tiên được diện kiến một “kỳ quan” như thế.

Mãi sau Tố Diệp mới ngẩng đầu lên, nhìn sang Niên Bách Ngạn.

Anh nhìn cô, như cười như không.

Cô ngã nhào vào lòng anh, thổn thức: “Niên Bách Ngạn! Anh giết chết em đi! Em xin anh đấy! Tính mạng em cũng so với bức tranh thêu và hai chậu cây đó khác gì phận con ong cái kiến.”

Cô loáng thoáng nhớ lại mình đã mơ một giấc mơ. Cô được quay về Nội Mông. Trên thảo nguyên mệnh mệnh bát ngát, cô cười nói thỏa thuê, cùng uống rượu, ăn thịt với người dân du mục. Phóng tầm mắt ra xa là cảnh non nước một dải, còn trước mắt là đêm lửa trại với

những màn ca múa tung bừng.

Thì ra đây không phải một giấc mơ.

Toi đời rồi...

Tố Diệp chỉ cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc. Cái giá của một đêm say quá đắt rồi. Dường như những đồng nhân dân tệ đang bay đi mất trước mắt cô, giống như những con chim cô muốn bắn rơi trong giấc mơ nhưng không sao chạm được vào chúng...

Quyển 4 - Chương 232: Đền bù cho anh thế nào đây?

Niên Bách Ngạn tựa vào sofa, đưa tay ôm cô. Nghe xong câu ấy anh không nhịn được cười, khẽ vuốt nhẹ lên tóc cô, trêu chọc: “Em cũng nói sinh mạng của em chẳng đáng giá gì so với những thứ đó thì giết em cũng có tác dụng gì đâu.”

“Niên Bách Ngạn! Anh có tin bây giờ em rất muốn nhảy lầu không?” Cô ôm lấy anh, mặt vui sâu vào cổ anh, giọng buồn buồn.

Mùi hương thoang thoang phả vào cổ khiến Niên Bách Ngạn cảm thấy bồn chồn. Anh đan tay vào giữa mái tóc của cô, cảm nhận sự mềm mại, thuần dài. Trước nay anh vẫn thích nhìn tóc cô xõa xuống vai. Nhất là bây giờ, cô giống một con gấu trúc nép trong lòng anh. Khung cảnh yên bình này là một điều hạnh phúc chưa bao giờ có.

“Vậy em trả lời anh trước. Em muốn tìm cái chết vì xót thủy sam và bức tranh hay xót tiền?” Anh cất giọng bỡn cợt.

“Tiền!” Tố Diệp ngẩng đầu nhìn anh không hề do dự: “Đương nhiên là em xót tiền rồi!” Dù là tranh thêu gấm hay thủy sam gì gì đó có giá trị thưởng thức và giá trị xã hội thế nào cũng chẳng liên quan tới cô. Điều khiến cô đau đớn tột cùng chính là nhìn thấy cảnh một số tiền lớn bay đi mất. Đương nhiên còn có một chuyện đáng sợ đang ngầm ập tới, số tiền ấy Niên Bách Ngạn bỏ ra.

Anh đường đường là một gian thương, lẽ nào lại chịu để cô yên?

Nói cho cùng, cái cô ai oán chính là số phận của mình sau khi bị lột

một khoản tiền, tương lai của cô còn đang tồn tại những tai họa.

Niên Bách Ngạn khẽ xong, bờ môi khẽ cong lên. Quả không ngoài dự đoán, bản chất tham tiền bộc lộ hoàn toàn. Tố Diệp thấy anh cười, trong lòng càng cảm thấy bất an. Anh vô duyên vô cớ mất một khoản tiền, tâm trạng sao có thể vui vẻ đến vậy? Vẫn còn cười được ư? E là trong bụng sớm đã có kế hoạch rồi. Suy nghĩ một lát, cô bỗng nhiên nghĩ ra một sơ hở cực lớn, lập tức nói: “Không đúng! Chẳng phải anh đón em từ quán bar về sao? Tại sao tới lúc về khách sạn chỉ còn một mình em?”

Niên Bách Ngạn vô cùng kiên nhẫn, nhướn mày: “Em muốn nói gì?”

Tố Diệp ngồi dậy, tay anh trượt xuống eo cô, nhẹ nhàng vôn vê. Cô đang tập trung tinh thần nghĩ xem làm sao để thoát thân an toàn, cũng chẳng quan tâm tới cái tay đang lợi dụng giờ trò của anh nữa: “Niên Bách Ngạn! Chuyện này nói trắng ra là anh sai. Lúc đó tại sao anh không ở bên cạnh em? Một người say rượu vốn dĩ rất dễ gây chuyện.”

Mấy câu nguy biện xiên xẹo của cô khiến Niên Bách Ngạn vờ gật gù. Anh ngược mắt nhìn cô, tận sâu đáy mắt là một tia sáng nhạt nhòa, trông vô cùng quyến rũ, có chút lười biếng lại có chút tùy hứng.

“Anh chẳng qua chỉ qua phòng khách nghe một cuộc điện thoại thôi.” Những lời còn lại anh không nói thêm nhiều, đại ý chính là: Em đã thấy sức công phá của mình khủng khiếp thế nào chưa. Chỉ không để ý một tý đã gây ra sai lầm nghiêm trọng rồi.

Tố Diệp hoàn toàn ghen lời.

Còn Niên Bách Ngạn lại nở nụ cười thoải mái, có lẽ đã bị cái vẻ mặt méo xệch của cô chọc. Anh đang định trêu cô thêm vài câu thì điện

thoại reo. Anh vỗ nhẹ vào đầu cô mấy cái rồi đứng dậy đi tới cửa sổ nghe máy.

Bóng dáng anh bao trùm một khoảng ánh sáng khá lớn. Cả người anh chìm trong ánh nắng, đủ mang lại cho người khác cảm giác ấm áp và an toàn. Tố Diệp nhìn theo bóng anh như một kẻ đáng thương. Anh càng bình thản, cô càng cảm thấy đáng lo.

Không biết là điện thoại của ai, ngữ điệu của Niên Bách Ngạn tuy không quá thân thiết nhưng khá cởi mở. Nhận điện thoại rồi, Niên Bách Ngạn hơi nghiêng người, vừa hay liếc mắt có thể nhìn thấy điệu bộ sống dở chết dở của Tố Diệp. Nụ cười của anh càng rõ ràng.

Cô loáng thoáng nghe thấy Niên Bách Ngạn nói: “Đâu có, đâu có! Là mình cảm thấy có lỗi mới phải.”

Cô vùi đầu vào gối, che chặt cả gương mặt. Không cần nghĩ ngợi nhiều, chắc chắn là đang nói chuyện của cô.

Không biết đối phương nói điều gì, giọng Niên Bách Ngạn lại trở nên kiên quyết: “Đừng! Như vậy không được! Dù sao thì đồ trong khách sạn cũng đã bị tổn thất, đền là chuyện đương nhiên.”

Tố Diệp thính tai, ngồi bật dậy, hai mắt sáng như sao. Cô vút cái gối sang một bên, lập tức chạy tới ôm chặt lấy eo Niên Bách Ngạn. Anh hơi cúi xuống nhìn cô, nét mặt không thay đổi quá nhiều. Tố Diệp thấy anh không có ý né tránh bèn bạo dạn vòng ra trước mặt anh, dính chặt vào người anh như con ốc sên.

Cô không ngừng cố gắng dỏng tai nghe, chỉ mong có thể áp sát tai vào cái điện thoại.

Niên Bách Ngạn cũng vòng tay kéo cô vào lòng, để mặc cho cô trắng

trộn nghe lên điện thoại của mình.

Như vậy, Tố Diệp càng nghe được rõ ràng hơn.

Đầu kia có lẽ là người quản lý của khách sạn, nói rất nhanh bằng tiếng Quảng Đông. Cô thường xuyên tới Hồng Kông, lại có bạn bè ở bên này, ít nhiều cũng hiểu một chút. Thế là cô nghe được người đó đang trách Niên Bách Ngạn không coi anh ta là bạn bè, đồ đạc hỏng rồi thì thôi, sao có thể bắt anh đền.

Nghe xong câu ấy, tim Tố Diệp nhảy loạn lên sung sướng. Dường như cô lại nhìn thấy tờ chi phiếu ấy bay về, vội vàng ra hiệu cho Niên Bách Ngạn, ý bảo anh nhanh chóng tìm một lý do để xin lại tờ chi phiếu ấy.

Ai ngờ Niên Bách Ngạn hoàn toàn thờ ơ với trò khoa chân múa tay của cô, anh bình tĩnh cười khế: “Chính vì là bạn bè nên chỗ tiền đó mình càng phải đền.”

Tố Diệp sửng sò, lập tức trừng mắt nhìn anh!

Người này đầu bị kẹp cửa rồi phải không? Người ta đã nói không cần đền rồi anh còn tích cực như vậy làm quái gì? Nghĩ tới đây cô tức điên người.

Bên đó lại nói: “Bách Ngạn! Cậu làm vậy là đang tát vào mặt mình đấy.”

Niên Bách Ngạn cười: “Chính vì sợ tát vào mặt cậu, mình mới làm thế. Bạn bè là bạn bè, làm ăn là làm ăn, cậu cũng không dễ dàng gì. Nhưng mà mình cũng không đền bù theo giá thị trường cho cậu, có giảm giá chút rồi.”

Bên đó còn nói gì Tố Diệp không thể nghe thấy nữa. Không phải cô không muốn nghe mà đầu óc giờ đang ong ong. Cho tới khi Niên Bách Ngạn cúp điện thoại cô vẫn bò trên người anh như động vật không xương, nằm im bất động.

Niên Bách Ngạn thấy vậy không nhịn được cười. Anh đang định giơ tay lên, cô bỗng uể oải nói một câu: “Đừng động vào em! Tuyệt đối đừng động vào em! Giờ tim em đang đau nhói, anh chạm nhẹ vào thôi là cũng tan tành mây khói đấy.”

“Có đến mức độ đó không?” Anh khẽ nói.

Tố Diệp gật đầu bất lực: “Hành động trượng nghĩa khí khái vừa rồi của anh đã nghiền nát xương cốt em rồi.”

“Trước khi em bị nghiền nát có thể cho phép anh đi thay áo sơ mi không?”

“Tại sao?”

“Dính đầy nước mắt nước mũi của em rồi.” Anh tốt bụng nhắc nhở.

Tố Diệp nhẹ nhàng đứng dậy, đứng cách anh mấy phân: “Anh đi trước đi.”

Niên Bách Ngạn thấy cô đơ ra như cái tượng gỗ bỗng phì cười. Anh bế cô đặt lên sofa rồi quay đi lấy quần áo thay giặt.

Một phút sau cô mới hoàn hồn lại, chạy nhanh vào phòng thay đồ. Đúng lúc Niên Bách Ngạn cởi chiếc áo sơ mi thảm khốc đó ra. Thấy cô xông vào anh cũng không mấy kinh ngạc, giơ tay với lấy một chiếc sơ mi màu xám khác trên mắc.

Mắt cô tuy không thể rời khỏi dáng người anh nhưng tư duy đã bắt đầu hoạt động, cái miệng bắt đầu tuôn trào bất mãn: “Niên Bách Ngạn! Anh nhiều tiền quá cầm không nổi phải không? Người ta đã không cần anh đền ròi, anh kiên quyết như vậy làm gì? Chưa biết chừng mấy thứ đó đều là đồ giả, vốn chẳng đáng tiền.”

Niên Bách Ngạn quay người lại, nhìn cô không nói gì, đáy mắt như cười như không. Anh giơ tay đóng cúc áo lại một cách nho nhã, động tác từ tốn, chậm rãi. Chiếc áo sơ mi cao cấp được cắt may vừa vặn đủ để khiến những đường nét trên cơ thể anh càng thêm hoàn hảo.

Tố Diệp vẫn thao thao bất tuyệt: “Cho dù chúng ta có tiền cũng không thể tiêu xài phung phí như anh được? Em cảm thấy bức tranh đó cũng không đắt tiền, nếu không sao lại dễ rách như vậy. Còn cả chậu cây kia nữa, giờ kỹ thuật chiết cành trồng cây trong nhà tiên tiến lắm rồi, đâu có ghê gớm như anh nói.”

Niên Bách Ngạn hơi cúi xuống đóng nốt chiếc cúc áo cuối cùng, rồi ngược mắt nhìn cô với vẻ thản nhiên: “Nói xong rồi?”

“... Nói xong rồi!”

Anh vượt qua cô, đi ra ngoài.

Tố Diệp dờ dẩn đứng đó một lúc mới đuổi theo anh đi vào nhà vệ sinh: “Này, anh làm thế là có ý gì?”

Niên Bách Ngạn đang rửa tay, không quay đầu, chỉ nhìn vào Tố Diệp trong gương, dịu giọng: “Điểm đặc biệt của khách sạn này nằm ở chỗ mỗi một gian phòng tổng thống đều độc nhất vô nhị, vì những đồ trang trí ở mỗi phòng là không giống nhau. Ví dụ như căn phòng chúng ta đang ở đây, bức tranh thêu bị em hủy hoại nghe nói là cố gắng phẩm được giữ gìn cẩn thận trong vườn Viên Minh từ đầu thời nhà

Thanh, do ngoại bang mang tới, thủ nghệ tinh xảo, vật liệu quý giá. Sau đó khi tám nước liên quân đốt trụ vườn Viên Minh, bức tranh này đã bị cướp đi mất. Năm năm trước trong một buổi đấu giá ở nước ngoài nó mới lại xuất hiện. Cuối cùng đã được tổng giám đốc của khách sạn này, cũng chính là người đàn ông em vừa nghe lên điện thoại, giành về với giá hơn hai triệu đô la Mỹ...”

Tố Diệp suýt nữa thì tự cắn đứt lưỡi mình. Hai triệu đô la Mỹ, đổi sang đô la Hồng Kông là... hơn mười lăm triệu!

“Cây thủy sam em phá cũng chẳng có gì. Đúng như em nói, dù sao cũng chỉ là một cây cảnh được chiết cành, tác dụng lớn nhất là để ngắm. Giá của nó có lẽ cũng chỉ ngang với con chim bị em cắt đi thôi.” Niên Bách Ngạn lau tay, nói thản nhiên.

Thế cũng là... vô cùng giá trị rồi!

Đầu óc Tố Diệp phình to. Quả nhiên so với mấy thứ này, mạng của cô chẳng đáng nói. Cô bỗng cảm thấy phiền não vô cùng. Niên Bách Ngạn quay lại, đứng dựa vào bồn rửa mặt nhìn cô: “Em tự nói xem. Đây đều là những thứ rất giá trị. Nếu người ta là bạn em, em còn mặt mũi không đền sao?”

“Còn...” Tố Diệp lên tiếng, cuối cùng đành phải nuốt những lời còn lại vào bụng trước ánh mắt của Niên Bách Ngạn. Cô siết chặt tay, cười trừ: “Đắt thật đấy! Đúng là không thể nào không đền được ha.” Thật ra sau cơn chấn động, suy nghĩ kỹ lại cô thấy, giá trị của bức tranh có cao đến mấy cũng chỉ là dựa vào thời gian lâu đời và xuất thân cao quý mà được người ngoài nâng giá lên. Chẳng qua chỉ là một sản phẩm thô thôi mà. Thời nhà Thanh nó còn bị đặt trong vườn Viên Minh. Cái gì mới là cái Hoàng thượng thích? Đó phải là những thứ khi rảnh rỗi có thể lấy ra ngắm nghía. Đặt vào trong khu vườn đó thì có khi cả đời cũng chẳng nhớ tới nó. Giá trị ư? Theo như sự độ

lượng của vua Quang Tự thì chắc chắn không lọt vào mắt của mấy nhà quý tộc.

Nhưng không thể không phủ nhận, nó đúng là niềm tự hào của dân tộc, có giá trị là lẽ đương nhiên, thế mà lại bị cô phá hủy. Cô nhất thời cảm thấy lo lắng. Ông trời ơi! Chuyện này mà để người ngoài biết được, cô liệu có bị gán mác tội nhân của dân tộc không?

Đang mãi suy nghĩ, Niên Bách Ngạn lại lên tiếng, thanh âm từ tốn, du dương: “Nếu đã biết lỗi rồi thì tiếp theo đây chúng ta phải bàn bạc vấn đề bồi thường rồi.”

Tố Diệp lão đảo suýt ngã, la thất thanh: “Chẳng phải anh đã bồi thường rồi sao?”

“Tiền thì anh có thể ứng trước cho em.” Niên Bách Ngạn cười, khoanh hai tay trước ngực, chậm chậm nói: “Nhưng họa là do em gây ra. Anh đã thay em đền cho khách sạn rồi, em đền bù lại cho anh thế nào đây, hử?”

Quyển 5 - Chương 233: Muốn lao động trí óc hay lao động chân tay?

Đối với những người phụ nữ coi tiền là mạng sống như Tố Diệp mà nói, trên đời có hai chuyện kinh hoàng nhất, đó chính là người khác mượn tiền của cô và cô nợ tiền ai đó. Với tình huống đầu tiên, cô sợ cho vay rồi tiền không quay trở lại, vậy thì được một mất mười. Tình huống thứ hai đối với cô càng nghiêm trọng hơn. Những người như cô thường ngày đều sống độc lập, tự cung tự cấp, không bao giờ vô duyên vô cớ nợ tiền người khác. Trừ phi có hai trường hợp xảy ra: Một là cô không may phá sản, hai là cô gặp phải chuyện lớn. Bất luận là trường hợp nào, đều hướng tới một kết quả duy nhất: Cô đã không nợ tiền người ta thì thôi, nếu nợ, đó nhất định là một khoản tiền không hề nhỏ.

Không hề sai, nỗi lo lắng của cô cuối cùng đã thành sự thật.

Chẳng qua cô chỉ say một trận thôi, sao từ trên trời lại rơi xuống một món nợ kéch xù thế này?

Thái độ của Niên Bách Ngạn rất bình tĩnh nhưng luôn mang lại cảm giác hăm dọa. Tố Diệp là một người phụ nữ thông minh, lại là người cả đời này cũng không muốn gặp rắc rối về vấn đề tiền bạc, trí tuệ đương nhiên sẽ bùng nổ mạnh mẽ, đầu óc cũng trở nên sáng láng linh hoạt hơn. Cô chẳng bao giờ ngu ngốc trả lời thẳng vào câu hỏi của anh, chắc chắn là sẽ rơi vào bẫy.

Cô suy nghĩ một lát rồi hỏi với nét mặt đáng thương: “Thế... anh đèn

người ta bao nhiêu tiền?”

Việc cô không xù lông lên nằm ngoài dự đoán của Niên Bách Ngạn. Một tia sáng nhỏ nhoi ánh lên trong mắt anh rồi tan đi ngay, anh mỉm cười: “Một khoản tiền không nhỏ!” Anh đi ra khỏi nhà vệ sinh, mệt mỏi ngồi tựa vào sofa.

“Vừa nãy trong điện thoại anh cũng nói rồi, đâu phải đền hết đâu.” Cô dè dặt bước lên, chủ động ngồi xuống gần anh.

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Rốt cuộc em muốn nói gì?”

Tố Diệp đáp rất nhanh: “Thật ra em cảm thấy chuyện này xảy ra cũng có liên quan rất lớn tới anh. Nếu như tối qua anh trông chừng em thì đã chẳng đến nông nỗi này.”

Niên Bách Ngạn cố làm ra vẻ trầm ngâm, một lúc sau gật gù y như thật.

Thấy anh gật đầu, Tố Diệp càng được nước lấn tới: “Vớ cớ, em uống say, chẳng qua chỉ phá hỏng mấy đồ trang trí trong khách sạn thôi. Em không vi phạm pháp luật, cũng không làm bị thương người khác, chẳng phải anh vẫn còn may mắn sao?”

“Ý của em là anh còn phải cảm ơn em vì vẫn chưa đốt khách sạn phải không?” Anh nhìn cô, trong lòng thầm cảm thán: Cô nhóc này thật sự có thể vì trốn tránh trách nhiệm mà lời nhảm nhí gì cũng dám nói rất đường hoàng.

Tố Diệp nghe xong lại cười rất vô tư: “Đúng vậy! Anh nghĩ mà xem. Nếu tối qua em thật sự hứng chí mà châm lửa, vậy thì hôm nay anh phải đền cho người ta cả một cái khách sạn rồi.”

Niên Bách Ngạn thật sự phục sát đất dững khỉ vô lý mà vẫn còn cố ngụy biện của cô. Nụ cười trên môi tràn cả vào đôi mắt. Anh đưa tay ôm cô vào lòng, lười biếng hỏi: “Có hứng thú đổi nghề không? Có văn phòng luật cũng được lắm, anh có thể giới thiệu em tới đó làm.”

Tố Diệp ngược mắt liếc nhìn anh, mặt nhăn tít. Cô chẳng phải con ngốc, biết thừa anh đang chế giễu mình. Cô không nghĩ gì cả, véo tay anh một cái. Anh còn chưa kịp kêu đau, cô đã nhanh chóng chiếm thế thượng phong, chủ động tiến hành phản kích, tính lại nợ cũ.

“Em còn chưa tính sổ với anh chuyện anh mạo nhận là chồng em đấy.” Cô giơ tay chọc vào ngực anh như đang báo thù, chọc đến nỗi chính cô cũng thấy đau: “Tối qua em uống rượu với bạn, còn cả mấy vị giám đốc khách sạn đều bị anh lừa gạt cả rồi. Danh dự của em bị tổn thất, món nợ này tính thế nào?”

Cô vừa dứt lời, Niên Bách Ngạn bèn giơ tay véo mũi cô.

Cô la oai oái: “Đau... Đau!”

Anh bèn buông tay, nhìn thẳng vào mắt cô: “Một người tham tiền như em, ai dám lấy?”

“Anh...” Cô vốn định nổi trận lôi đình. Chữ “anh” này vừa buột khỏi miệng liền cảm thấy có gì không ổn, nhưng đã không kịp rút lại nữa rồi.

Thế là cô nhìn rõ Niên Bách Ngạn cong môi cười.

Một giây sau cả gương mặt cô đỏ bừng, cô vội vàng giải thích: “Em... Em không có ý đó...”

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng nhìn cô, nhìn gò má ửng hồng, nhìn ánh mắt cấp bách, nhìn mãi nhìn mãi, anh bỗng nở một nụ cười, có chút gì chiều chuộng, có chút gì dung túng.

Tố Diệp mím môi, tim đập loạn trong lồng ngực. Trong mắt anh dường như có điều gì đó rất sâu xa khiến cô khó mà hiểu nổi. Cô bình ổn lại tâm trạng hỗn loạn, lãnh đạm nói: “Em đang nói hành vi của anh rất quá đáng, cũng không kém gì em cả.”

“Không làm vậy làm sao anh đưa được em từ chỗ bạn em về đây, rồi làm sao vào được phòng?” Anh thành thật nói.

Có những lời nói như đùa như thật. Nhưng hiện giờ anh chỉ có thể nói những lời không quan trọng như vậy mà thôi. Vì có quá nhiều lời hứa bị bó buộc. Ít nhất thì anh phải tạo ra cho cô một hoàn cảnh và không gian có thể hứa hẹn trước đã.

Tố Diệp ghen lời.

“Rốt cuộc thì người được lợi cuối cùng vẫn là em.” Anh chuyển chủ đề, giành lại quyền chủ động lúc nào không hay, đưa tay lên vò đầu cô: “Em nói xem, em còn dám tính món nợ này với anh không?”

Tố Diệp phẫn nộ lườm anh.

Niên Bách Ngạn mỉm cười, đứng dậy đi ra ngoài. Anh quay lại rất nhanh, trong tay cầm thêm một cái bút và một tờ giấy, ngồi xuống, đẩy chúng tới trước mặt cô. Cô cảnh giác hỏi: “Anh định làm gì?”

“Viết giấy nợ, có chứng cứ đàng hoàng.” Anh có vẻ rất hứng thú.

“Niên Bách Ngạn, không phải chứ? Có cần thiết phải vậy không?” Cô hét thất thanh.

“Cần thiết!” Anh đáp nhẹ nhàng, gõ gõ lên tờ giấy: “Uy tín của em khi đứng trước tiền bạc là bằng không, thế nên có giấy tờ làm chứng, em không chạy được.”

Tố Diệp nhìn anh, sống chết cũng không cầm bút.

“Muốn giờ trò sao?”

“Bách Ngạn...” Tố Diệp bỗng nhiên nhào vào lòng anh, trong vẻ tội nghiệp có chút nũng nịu: “Anh nhẫn tâm nhìn chúng ta xa lạ như vậy sao? Người ta không muốn viết mà.”

“Chẳng phải em hay mắng anh là gian thương sao?” Anh vui sướng ngập lòng.

“Đánh là thương, mắng là yêu mà.” Tố Diệp dùng ngay kế sách dụ dỗ. Cô không tin anh sắt đá đến mức ấy bèn vùi mặt vào cổ anh: “Em biết em sai rồi, phạm phải lỗi lầm to lớn, cũng hại anh tốn không ít tiền. Nhưng mà Bách Ngạn! Chẳng phải người ta cũng giúp anh lấy được viên kim cương về sao. Nó còn đáng giá gấp vạn lần hoa với cây. Đừng có suốt ngày mang tiền ra chèn ép người ta có được không, em sợ hãi sẽ bị bệnh tim đấy!”

Giọng nói trong vắt, yếu điệu, ngọt ngào như mật ong khiến Niên Bách Ngạn cũng tự nhiên thấy ngọt tận trong lòng. Tóc cô cọ vào cổ khiến anh ngứa ngáy. Cảm giác ấy cứ thể len lỏi vào tận tim, như có một sợi lông đang nhẹ nhàng vuốt ve. Cùng lúc ấy anh cũng bật cười, cũng không nên làm khó cô tình cảm này giờ.

“Giấy tờ có thể không cần viết.” Anh ôm cô, dịu dàng nói.

Tố Diệp vui sướng nhìn anh.

“Nhưng em cũng phải làm chút chuyện mới được, dù sao thì anh cũng đã bỏ tiền ra cho em. Nói đúng hơn giờ anh là chủ nợ của em.”

Tố Diệp bĩu môi, lẩm bẩm: Gian thương!

“Em nói gì cơ? Anh nghe không rõ?” Anh ung dung hỏi lại.

“Nói anh là người tốt vĩ đại.” Cô lại cười trừ: “Anh muốn em làm việc gì?”

Niên Bách Ngạn liếc nhìn cô, một sự quyến rũ chảy tràn trong đáy mắt: “Đừng nói anh không thương em, cho em hai sự lựa chọn. Em muốn lao động trí óc hay lao động chân tay?”

“Lao động trí óc? Lao động chân tay?” Cô nhúu mày, hình như cái nào cũng không ổn.

Niên Bách Ngạn kiên nhẫn chờ đợi.

Một phút sau, Tố Diệp do thám hỏi: “Lao động trí óc? Em chọn lao động trí óc.”

“Chọn là không được đổi đâu đấy.”

“Đợi đã!” Cô cảm thấy nụ cười trên gương mặt anh cứ kỳ lạ sao ấy, bèn liếm môi: “Lao động chân tay!”

“Em chắc chứ?”

Bị hỏi vậy, Tố Diệp lại do dự, sự căng thẳng hiện rõ.

Niên Bách Ngạn giơ tay búng lên trán cô: “Bác sỹ Tố! Em mắc chứng

trở ngại trong việc lựa chọn sao?”

“Ai nói thế!” Tố Diệp phản kích, hất tay anh ra rồi kiên quyết đáp: “Em vẫn chọn lao động trí óc!”

“Được!” Niên Bách Ngạn lại kéo cô vào lòng, giới thiệu qua cho cô công việc “lao động trí óc”: “Nếu chọn lao động trí óc thì việc em phải làm rất đơn giản. Quay trở lại Tinh Thạch, làm việc bên cạnh anh, hơn nữa phải bảo đảm không đi muộn, không về sớm, khi có buổi họp gọi tới là phải tới, không được phép thiếu kiên nhẫn, không được ăn quà vặt trong giờ làm, cho tới khi nào tiền lương của em trả hết được số tiền anh bồi thường thì thôi.”

“Tức là em làm không lương cho anh?”

Niên Bách Ngạn cười: “Chính xác! Vì em đang nợ anh một số tiền lớn.”

“Nghĩ gì vậy? Cô đây đang ở độ tuổi đẹp nhất của đời người, lại phải làm việc vất vả cho anh? Lại còn không có lương? Em phải sa đọa thế nào mới chấp nhận cái điều khoản bất công mà anh đưa ra?” Quan trọng nhất là cô vốn không muốn quay lại Tinh Thạch.

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười: “Độ tuổi đẹp nhất của đời người?”

“Sao? Anh phản đối à?” Tố Diệp vênh mặt lên: “Độ tuổi đẹp nhất của người phụ nữ là hơn 30 tuổi, bất luận là diện mạo hay là nội tâm đều sẽ đạt tới giai đoạn tinh hoa nhất trong cuộc đời. Có câu nói rằng: Phụ nữ 30 như một đóa hoa. Vì lúc đó người ta tạm đủ về vật chất, thế nên có một số điều mà những cô gái hơn hai mươi không có được. Còn em, giờ 28 tuổi, chính là đang hướng tới giai đoạn ấy.”

Niên Bách Ngạn không thể nhịn nổi nữa.

“Vậy được, em không thích lao động trí óc, thì lao động chân tay vậy?”

“Thế thì lao động chân tay đi. Nói trước nhé, em chân yếu tay mềm. Nếu anh muốn em làm mấy công việc lao động theo giờ hay bảo mẫu gì đó thì miễn đi.”

“Yên tâm! Chọn lao động chân tay, việc em phải làm càng đơn giản hơn.”

Tố Diệp chớp chớp mắt.

Niên Bách Ngạn dướn người, bờ môi mỏng từ từ hạ xuống, hơi thở của anh men theo trán phả vào tai cô. Giọng nói của anh hoàn toàn khác với vẻ nghiêm túc khi nãy.

“Em chỉ cần ngoan ngoãn nằm lên giường là được rồi.” Anh khẽ cười.

Tố Diệp ngăn người giãy lát rồi nhanh chóng hiểu ra. Cô đỏ mặt, đánh lên ngực anh: “Anh... háo sắc!”

Nhưng anh đã giữ chặt tay cô lại, theo đà kéo cô lại gần, đè cô lên ngực mình. Ánh mắt anh như nhuộm chút xấu xa của người say rượu: “Đương nhiên! Nếu như em chủ động, tích cực một chút thì càng tốt, như thế sẽ càng trả nợ nhanh hơn.” Môi anh áp sát cô: “Vừa rồi em quên mất một điểm. Người phụ nữ như em có sự mãnh liệt mà mấy cô gái mười chín đôi mươi không có. Sự mãnh liệt ấy sẽ khiến đàn ông ở trên giường vô cùng thoải mái. Em thông minh như vậy, chắc sẽ biết phải làm thế nào có thể khiến anh vui hơn nữa.”

Quyển 5 - Chương 234: Đó là vinh hạnh của em

Tố Diệp mặt đỏ tía tai, không biết vì lời nói của anh hay vì hơi thở quá gần của anh phả vào người. Trái tim cô như một con thuyền nhỏ xíu chao đảo lắc lư, phiêu bạt giữa biển khơi. Cô lập tức giơ tay lên bịt miệng anh lại, ngăn chặn những lời nói mập mờ tình tứ: “Đừng nói nữa... Đừng nói nữa!”

Anh cười sảng khoái, cứ để tay cô dính lên môi mình như thế. Anh ôm chặt lấy cô, chìm đắm trong gương mặt ửng hồng vì ngượng ngập của người con gái. Mái tóc đen nhánh lướt qua đầu ngón tay anh, nhẹ nhàng xoa ra sau lưng. Cô trong diện mạo này khiến anh bất giác nhớ tới những đêm ân ái khi trước. Gương mặt cô cũng đỏ hồng như vậy, kiều diễm rên rỉ dưới người anh, đầu ngón tay mát lạnh khẽ vòng qua cổ anh, mỗi lần lực của anh mạnh thêm một chút là cô lại bấu vai anh chặt hơn.

Cô nũng nịu xin anh nhẹ một chút, chậm một chút...

Cô trách móc anh mỗi lần phải khó khăn đón anh vào...

Nghĩ tới đây, ánh mắt Niên Bách Ngạn lại tối thêm vài phần. Có một dự vọng mơ hồ dấy lên nơi đáy mắt, cuồn cuộn như sóng mực khiến người ta không dám đối diện. Tố Diệp thấy anh như cười như không, cứ nhìn mình chằm chằm, trong đôi mắt đó có thứ ánh sáng mà cô rất quen thuộc.

Tim cô bỗng co thắt lại, buông vội ngón tay.

Niên Bách Ngạn vẫn chưa đói cồn cào đến mức đó. Anh giống như một con sư tử tao nhã, trầm ổn, yên lặng ngắm nhìn con mồi trước mặt mình, muốn hoàn toàn chiếm đoạt nó một cách có trật tự. Anh nắm lấy tay cô, rồi cùng cô đan hai tay vào nhau. Giọng nói của anh hơi khàn: “Vậy thì lao động chân tay đi! Không muốn chọn cũng phải chọn!”

“Anh đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!” Câu nói ấy khiến trái tim Tố Diệp đập rất nhanh. Cô xấu hổ vô cùng, gior tay đánh lên ngực anh như đang bực phát.

Anh chỉ mỉm cười siết chặt tay cô.

“Gian thương! Anh làm vậy rõ ràng là ngang nhiên “ép con gái nhà lành làm kỹ nữ”.” Tố Diệp lên án.

Niên Bách Ngạn siết nhẹ cầm cô: “Tiểu nha đầu! Được làm kỹ nữ của anh là vinh hạnh của em.”

“Anh đúng là đồ con công, kiêu căng ngạo mạn!” Tố Diệp không đồng chấp nhận luận điệu của anh.

Anh bật cười, buông tay, kết thúc trò đùa của mình: “Mau đi rửa mặt đi.”

Câu nói ấy khiến Tố Diệp ngơ ngẩn, một lúc sau cô gior tay chỉ về phía anh: “Anh... Không phải anh muốn ngay bây giờ đấy chứ?”

“Giữ sự nhiệt tình và nôn nóng này của em lại.” Anh cười: “Anh phải cho em ăn no trước đã, như vậy tối nay em mới có thể giúp anh no bụng.”

Lúc đó Tố Diệp mới nhận ra mình đã hiểu nhầm, anh định đưa cô ra

ngoài ăn cơm.

Cô xấu hổ, đi thẳng vào nhà tắm rửa mặt.

Lâm Yêu Yêu ngồi bất động bên cửa sổ, nhìn những chiếc lá mỗi ngày một vàng đi nhiều hơn, trong đáy mắt là sự bình thản. Bố mẹ đã đi siêu thị, trong nhà chỉ còn một mình cô.

Ánh nắng sau buổi trưa đang gay gắt, xuyên qua những chiếc lá úa vàng, chiếu xuống thành những vệt loang lổ khắp mặt đất. Vườn hoa dưới nhà có tiếng trẻ con đang nô đùa, còn cả những người già chú trọng sức khỏe của mình vừa tập thể dục trên máy vừa trò chuyện với nhau. Tiết trời mùa thu một ngày một rõ nét hơn. Một cơn gió thổi qua, đám lá khô tung bay khắp trời. Trước mắt ngập tràn một màu vàng óng, đẹp vô cùng.

Gương mặt cô dưới ánh nắng cũng tươi tắn hơn một chút. Cô hơi nheo mắt lại, bất giác nhớ tới một buổi chiều đầy nắng như thế này. Đó là ngày cô quen Đinh Tư Thừa. Lúc đó anh cũng đứng dưới nắng, vừa nói vừa cười với Tố Diệp rồi đi về phía cô. Một gương mặt sáng sủa, nho nhã, một dáng hình khiến cô say đắm.

Trái tim chỉ còn lại nỗi đau chua xót.

Ngón tay cô vô thức với lấy điện thoại, gọi tới dãy số cô sớm đã thuộc lòng.

Đầu kia nhận máy, là một giọng nói có phần kinh ngạc: “Yêu Yêu?”

Cô như mắc nghẹn, không thốt nên lời.

Người đó cũng im lặng.

Rất lâu sau mới có một thanh âm trầm trầm vọng tới: “Em khỏe chứ?”

Một chiếc lá bay vào cửa sổ, lướt qua tầm mắt của Lâm Yêu Yêu. Đôi mắt cô cũng chao đảo, nghiêng nghiêng rồi rơi xuống đất cùng nó. Cô cất giọng run run: “Em... vẫn khỏe. Còn anh thì sao?”

Đinh Tư Thừa không trả lời ngay vào câu hỏi của cô. Dường như anh ta nhận ra sự tiều tụy trong giọng nói của cô, nói với vẻ áy náy: “Em vẫn còn trách anh phải không?”

Trái tim Lâm Yêu Yêu đau muốn chết nhưng vẫn nhẹ nhàng đáp: “Em đã không còn trách anh nữa rồi. Em hiểu là tình cảm không thể miễn cưỡng.”

“Cảm ơn em!”

Cô khẽ thở dài, ngược mắt lên nhìn bầu trời xanh thẳm: “Chỉ là mùa thu tới rồi, em bỗng nhớ lại lần đầu tiên chúng ta gặp nhau cũng vào tiết trời này.”

“Yêu Yêu...”

Cô lại cười: “Anh đừng cảm thấy có lỗi, chỉ là tức cảnh sinh tình mà thôi.”

“Anh thật lòng xin lỗi em.”

“Đừng nói vậy! Anh đã cho em rất nhiều kỷ niệm vui vẻ, em đã rất cảm kích rồi. Hôm nay chẳng qua em chỉ muốn nghe giọng anh. Anh yên tâm, em sẽ không làm phiền anh nữa đâu.”

“Anh không có ý đó.”

Lâm Yêu Yêu khẽ mím môi, có một nỗi đau không thể tan ra trong đáy mắt. Cô dựa đầu vào tấm kính thủy tinh, chậm chậm nói: “Chỉ là em cảm thấy... Mùa thu đẹp như vậy lại chỉ còn được thưởng thức một mình, thật là đáng tiếc...”

Ở đầu kia Đình Tư Thừa thở dài nặng nề, không ngừng xin lỗi.

Cô không nói thêm gì nữa, khẽ khàng cúp máy.

Cô yêu anh, nhưng tình yêu của cô lại bất lực thế này...

Phương Tiểu Bình chuẩn bị cả một bàn thức ăn. Sau khi Tố Đông và Tố Khải rửa tay xong lần lượt ngồi xuống, đang định động đũa bỗng nghe thấy bà thở dài. Tay Tố Khải khựng lại, nhưng anh nhanh chóng gấp một miếng thức ăn to tướng nhét vào miệng, cúi đầu, im lặng ăn cơm. Tuy vậy một hồi chuông cảnh báo bắt đầu vang lên trong lòng anh.

Động tác của Tố Đông giống y hệt con trai. Ông cũng chỉ cắm cúi ăn, không nói câu nào.

Quả nhiên, Phương Tiểu Bình bắt đầu căn nhắc: “Kiếp trước không biết tôi đã gây nên tội lỗi gì. Ai ai cũng coi cái nhà này quán trọ. Ông Tố...” Bà “nã pháo” vào chõng trước.

“Có tôi!” Tố Đông ngoan ngoãn hợp tác, lập tức đặt ly rượu xuống, đáp nhanh: “Mình cứ căn dặn.”

“Căn dặn? Căn dặn có tác dụng sao?” Phương Tiểu Bình như một dây pháo nổ liên hồi, bà gõ đũa vào bát: “Ông nói đi, từ sáng tới tối ông ở võ quán. Chẳng bao giờ thấy ông nói là giúp tôi dọn dẹp nhà cửa, hờ một cái là chạy ngay ra đó, tối muộn mới biết đường về. Ông

bảo có phải tôi đang tìm chồng không? Chồng nhà người ta thì cùng vợ đi tập thể dục, rồi đi chợ chuẩn bị thức ăn. Ông thì sao? Ông đã bao giờ đi chợ với tôi chưa? Tôi cảnh cáo ông đấy! Lần này không phải là căn dặn gì đâu, mà là ra lệnh. Sau này ông ít tới võ quán thôi, không tới đó ông chết được sao? Ở đó vẫn còn mấy đồ đệ của ông trông coi cơ mà.”

“Phải, phải, phải! Bà xã đại nhân dạy chí phải. Tôi không làm tròn bổn phận, mình đừng nổi nóng.” Tố Đông đã sống cả đời với Phương Tiểu Bình rồi, đương nhiên biết rõ bà ấy là điển hình của kiểu người ăn nói thì khắt khe nhưng bụng dạ thì mềm yếu. Tính ông cũng thoải mái, vẫn chịu được bà cầu nhàu từ sáng tới tối. Mỗi lần như vậy ông lại cười xòa cho qua.

Phương Tiểu Bình hần học lờm ông: “Chỉ giỏi nịnh! Có bao giờ thấy ông biết sửa chữa đâu! Ông ấy à, mình là bề trên, phải biết làm tấm gương tốt cho con cháu noi theo mới được. Ông nói xem, cả ông, rồi Tố Khải, thêm cả Tố Diệp nữa, ai để tôi được yên tâm? Cái con bé Tiểu Diệp này không nhắc tới thì thôi, nhắc tới là lo ngay ngáy. Việc cũng qua lâu rồi, chơi bời mấy ngày ở ngoài rồi về là được, tối qua lại gọi điện bảo tôi là đã sang Hồng Kông rồi. Haiz, con bé này mắng không được, đánh chẳng xong. Ông bảo cái cậu đó có gì tốt đẹp? Rõ ràng là một gã Sở Khanh! Đọc mấy cái tin trên báo chí mà ngứa cả mắt!”

“Thôi ăn cơm, ăn cơm! Còn nói nữa thức ăn nguội hết cả rồi.” Tố Đông vội vàng nhẹ giọng an ủi, chủ động gấp thức vào bát cho vợ.

Phương Tiểu Bình vẫn chưa cảm rằm hết. Bà lại quay đầu sang nhìn Tố Khải. Tố Khải rất nhanh nhạy, thấy tình thế khẩn cấp vội vàng buông bát đĩa xuống: “Mẹ! Mẹ nghe con nói đã...”

“Nghe con nói cái gì? Đừng có suốt ngày lấy công việc ra làm cái cớ.

Con tự tính xem một tuần con về nhà được mấy buổi? Nếu mẹ mà không gọi con về ăn canh, liệu con có nhớ mà về nhà thăm bố mẹ không? Còn cả cái chỗ con đang ở nữa. Con bảo, từ nhỏ đến lớn con ăn ở gọn gàng sạch sẽ, làm sao mà đi vào cái nhà bây giờ cứ như vừa bị cướp xong thế? Không có mẹ ngày nào cũng qua đó dọn dẹp, con còn sống nổi ở đó chắc? Con tự nhìn lại mình đi, chẳng còn bé bỏng gì nữa rồi, lúc nào mới...”

“Mẹ! Con có bạn gái rồi.” Tổ Khải nói ngắn gọn, trúng trọng tâm.

Bảo sao mấy người thường xuyên phải tiếp xúc với lũ tội phạm ma túy thường rất lợi hại, biết đánh trúng trọng điểm. Nói không sai, Phương Tiểu Bình lập tức phanh lại, nét mặt hớn hở như mình bất ngờ trúng một giải thưởng trị giá hàng chục triệu. Bà tóm chặt lấy tay Tổ Khải: “Con trai! Con nói gì cơ? Có bạn gái rồi?”

Tổ Đông ở bên cạnh nghe thấy vậy cũng ngừng lại, quay qua nhìn Tổ Khải.

Tổ Khải gật đầu: “Mẹ không nghe nhầm đâu, con có bạn gái rồi.”

“Ôi trời đất thiên địa ơi! Cuối cùng người cũng chịu mở mắt rồi. Con trai tôi cuối cùng cũng có người theo rồi.” Phương Tiểu Bình chỉ muốn đứng lên nhảy múa ngay lập tức.

Tổ Khải đang uống nước suýt nữa thì sặc, cậu nhìn mẹ với ánh mắt kỳ quái: “Mẹ! Sao mẹ lại nói con trai mẹ như thế?”

“Bảo bối của mẹ ơi! Con không biết đâu. Để con mau chóng có được một người bạn gái, ổn định cuộc sống, mẹ đã ngày ngóng đêm mong, thấp hương cầu khẩn đủ mọi loại thần linh thổ địa rồi đấy.” Hai mắt Phương Tiểu Bình sáng như sao: “Mẹ cầu khẩn cho con mong chóng lập gia đình, nhanh nhanh cho bố mẹ được bế cháu nội. Chỉ

cần có cô gái nào chịu theo con là được.”

Tố Khải á khẩu.

“Mau kể cho mẹ nghe về cô ấy đi! Bao nhiêu tuổi rồi? Làm nghề gì? Bố mẹ, gia cảnh thế nào? Có xinh không?”

Tố Khải bình tĩnh đợi mẹ làm nhảm xong, mới từ tốn nói: “Chẳng phải vừa rồi mẹ nói chỉ cần giới tính nữ là được sao?”

“Nói thì nói vậy, nhưng con cũng không thể vác về một bà cô già được.”

Tố Khải mỉm cười, tiếp tục ăn cơm: “Mẹ yên tâm! Hôm nào con sẽ dẫn cô ấy về ra mắt bố mẹ. Ăn cơm đi đã! Con sắp chết đói rồi.”

“Con nói rồi đấy. Mau chóng dẫn về đây cho mẹ! Nếu không mẹ không thể nào yên tâm được. Tuần này luôn đi.”

Tố Khải nhớ ra tuần này Diệp Lan phải tăng ca suốt, với lại còn phải để cô ấy chuẩn bị tâm lý, anh suy nghĩ một lát bèn nói: “Tuần sau đi mẹ! Con sẽ báo trước cho mẹ biết.”

“Được, được!” Phương Tiểu Bình vui sướng, liên tục gấp thức ăn vào bát Tố Khải.

Tố Khải cúi đầu che giấu tâm sự của mình.

Mong là... mọi sự bình yên!

~Hết chương 234~

Quyển 5 - Chương 235: Đạo lý khi sống cùng giai cấp

Niên Bách Ngạn và Tố Diệp đã được thưởng thức một bữa ăn tuyệt hảo, sau đó làm một chuyến du ngoạn Hồng Kông vô cùng đặc sắc. Mặc dù thời gian của hai người khá ngắn ngủi, nhưng cũng may Hồng Kông là thành phố sống về đêm. Tố Diệp đi chơi rất vui. Có Niên Bách Ngạn ở bên cạnh, cô cảm thấy nơi này dường như đẹp hơn lúc trước rất nhiều. Chỉ có điều, lúc làm quen với cá heo ở khoảng cách gần, cô đã suýt rơi xuống nước, còn Niên Bách Ngạn thì vô cùng “tốt bụng” giúp cô chụp lại cảnh tượng đó.

Đi dạo mãi cho tới khi hai chân mỏi nhừ, cô mới dính vào người Niên Bách Ngạn như viên kẹo đường. Xe ô tô được điều động từ showroom D. Niên Bách Ngạn không dùng tài xế mà tự lái xe. Nhìn cảnh cô ngồi dựa vào ghế, chân tay mềm nhũn, anh khẽ cười thầm, vòng người qua thắt dây an toàn cho cô.

Tố Diệp giơ tay bám lấy cổ anh. Dưới ánh đèn, dáng vẻ của anh trông càng thêm mê hoặc lòng người.

Con người, rồi sẽ đạt tới một cái đích. Trước đó có thể mơ hồ ngu ngốc, có thể góc cạnh, sắc bén, nhưng rồi sẽ tới lúc gặp một thứ như thế. Giống như đi mãi đi mãi, bầu trời trên đầu bỗng nhiên nứt ra một khe hở, để ngàn vạn tia sáng đổ xuống, soi rõ đôi mắt bạn, để cho bạn dù lúc trước hồ đồ hay mạnh mẽ đều được nhìn thấy một cảnh đẹp chưa từng có trong đời, có được một trải nghiệm tuyệt diệu hoàn toàn khác trước. Trải qua nhiều năm chờ đợi, một cuộc sống ngày từng ngày đơn điệu trôi, cảnh đẹp hoặc trải nghiệm đó sẽ trở thành một kỷ niệm khó quên trong cuộc đời.

Cái đích đó chính là tình yêu.

Ít nhất thì Tố Diệp cho là như vậy. Khi chưa quen Niên Bách Ngạn, cô không hề nghĩ rằng thì ra cuộc sống này cũng có thể là một sự kỳ vọng. Cô cứ ngỡ từng ngày, từng ngày sẽ nối nhau trôi qua. Dù nhịp điệu của dòng thời gian có nhàm chán, đơn điệu thì cô vẫn phải cam tâm tình nguyện chìm đắm trong thứ tiết tấu bình thường ấy. Nhưng Niên Bách Ngạn đã bước vào cuộc đời cô. Anh chậm rãi, từ tốn nhưng khắc sâu từng bước chân. Thế là những tháng ngày vốn ảm đạm của cô đã trở nên khác trước. Cô kích động muốn được tưởng tượng và phác họa nên mỗi ngày mình sống. Có một người để dù đứng giữa biển người mênh mông cô vẫn mãi chờ đợi.

Anh đặc biệt như vậy, vì thế, cuộc sống của cô cũng trở nên thú vị.

Mỗi một người phụ nữ khi còn son trẻ đều từng có những mộng mơ, từng giữ lại trong sâu thẳm trái tim mình một vị trí dành riêng cho một người đàn ông như vậy. Đó là một buổi chiều đầy nắng, ở một góc khuất nào đó trên thế giới này, giữa những vạt nắng lốm đốm dưới tán cây ngô đồng, người ấy yên lặng đứng đó như chìm trong màn sương mù vàng óng. Anh ấy chính là một người bạn đã đi rất lâu cuối cùng cũng tìm thấy. Vạt nắng chênh chếch chiếu xuống gương mặt anh. Chiếc áo sơ mi trắng tinh tươm trên người anh dường như toát lên mọi sự ấm áp và thông dong.

Thế nên sau khi bất chấp tất cả để yêu Niên Bách Ngạn, Tố Diệp mới nhận ra thì ra vị trí trống trải trong tim cô là để dành cho anh, vì giờ đây chiếc ghế không người ấy đã trở nên đặc sắc, rực rỡ.

Giống như lúc này, khi ngọn đèn trên đường phố Hồng Kông đã nhuộm sắc màu rực rỡ của màn đêm, tràn vào khoang xe nhỏ hẹp. Cô không kìm được lòng mình ôm chặt lấy anh. Từ góc độ của cô

nhìn qua, mái tóc đen của anh điểm xuyết những tia sáng của đêm đen, như những ngôi sao phát ra ánh sáng mờ hồ, ngập tràn trong đôi mắt anh. Dẫu rằng nó ngày càng đen sẫm lại, cô vẫn cảm thấy vô cùng mê hoặc.

Niên Bách Ngạn để mặc cô ôm lấy mình. Khi cúi đầu xuống nhìn cô, nụ cười nhạt nhòa trên môi anh cũng đầy quyến rũ.

“Có người phụ nữ nào từng nói với anh, anh thật sự rất đẹp trai chưa?” Mặt cô chếch đúng 45 độ, ánh mắt dừng lại trên sống mũi cao của người đàn ông. Cô ngước lên, nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh hơi nhướn mày, tỏ ý phủ nhận.

Một là anh chưa bao giờ dịu dàng như thế này trong tình yêu với người phụ nữ nào trước đó. Hai là cũng chẳng ai nhàn rỗi ngồi tán dóc những chuyện này. Nhưng không thể không thừa nhận, lời khen trá hình của cô khiến tâm trạng anh rất tốt.

“Vậy có phải anh nên thấy may mắn vì diện mạo mình lọt vào mắt em không?” Niên Bách Ngạn cúi đầu, môi anh chạm vào trán cô, làm ấm cho làn da lạnh lạnh của cô. Mùi hương dịu nhẹ của cô hòa quyện cùng mùi gỗ mộc của anh. Giọng nói của anh cũng khuấy đảo lòng người.

Hơi thở của người đàn ông len vào lỗ tai và cổ cô, khiến cô cười không ngớt. Gương mặt anh mỗi lúc một áp sát. Cô giơ tay, chạm nhẹ vào những sợi râu mới mọc lên trên cằm anh, khẽ cười: “Anh biết không? Người đàn ông nào quá đẹp trai sẽ khiến phụ nữ khi lên giường với anh ta cảm thấy ngượng đấy.”

“Em có khi nào thấy ngượng chưa?” Anh bật cười vì lý luận của cô.

“Đương nhiên rồi!” Tố Diệp nghiêm túc nhìn anh, rồi bất ngờ giơ tay che chặt mắt anh lại: “Nhất là đôi mắt của anh. Bình thường bị anh nhìn chăm chăm, tim em đã đập thành thịch rồi, hướng hồ ở trên giường. Nói thật, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau em còn chẳng dám có suy nghĩ lung tung nào với anh. Vì anh thật sự giống một cảnh đẹp, chỉ nhìn thôi cũng đã thấy sướng con mắt.”

Ngón tay cô nhanh chóng bị anh kéo xuống, đặt bên bờ môi. Cô cảm thấy từng đầu ngón tay bị những sợi râu ấy chọc vào, ngứa ngáy. Còn hơi thở của anh như một con vật nhỏ không ngừng len lỏi vào lòng bàn tay cô, rồi từ đó chui vào tận trái tim. Khi anh hôn nhẹ lên ngón tay cô, cô không nhịn được, bật cười thành tiếng.

“Đừng tưởng nói mấy lời dễ nghe đó thì tối nay anh sẽ tha cho em.” Anh thấp giọng.

Tố Diệp bạo dạn, ngẩng đầu cắn vào cổ họng anh: “Cho dù anh muốn tha cho em, em cũng chưa muốn tha cho anh đâu. Ưu điểm lớn nhất khi lên giường với một người đàn ông đẹp trai là sau khi vượt qua phòng tuyến đó thì bất cứ lúc nào cũng muốn làm chuyện ấy.”

Sự mạnh dạn của cô quả thực khiến ngọn lửa dục vọng trong anh bốc cao. Nụ hôn của Tố Diệp trở nên chủ động, men theo vết hằn của anh đi lên, chạm tới cằm, rồi tới môi anh, đầy phong tình và mê hoặc.

Tay cô cũng bắt đầu thiếu nghiêm túc, len vào áo sơ mi của anh, cảm nhận vòm ngực rắn chắc to lớn ấy. Nó nóng rẫy như một bức tường lửa mà cô chỉ cần chạm nhẹ vào thì ngọn lửa ngàn ngọn ấy cũng sẽ liếm vào tay cô.

Thế là cô từ từ đi xuống, từng chút từng chút chạm tới bụng anh...

Cô có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ cơ thể anh đang tăng cao, làm bỏng bàn tay cô, đốt cháy trái tim cô. Hơi thở của anh cũng trở nên khàn đục. Khi cô dùng đầu lưỡi cố tình phác họa dáng hình của làn môi mỏng, anh bèn đoạt lại quyền chủ động, muốn hôn cô, nhưng cô lại tránh ra xa.

Nó giày vò hết như khi người ta gãi không đúng chỗ ngứa.

Cô chợt nghe thấy Niên Bách Ngạn thì thầm bên tai cô: “Tiểu yêu tinh! Có tin bây giờ anh lập tức lái xe tới một nơi hẻo lánh không hả?”

Dưới ánh đèn, đôi mắt cô đầy cảm dỗ, nó lóe lên một tia nhìn gian xảo khiến người ta si mê. Cô ngẩng đầu hít hà mùi hương của anh, ngón tay men theo eo anh trượt xuống, cuối cùng phủ lên dự vọng của anh.

Xúc cảm sớm đã thức tỉnh khiến cô cười khế: “Em tuyệt đối tin tưởng!”

Niên Bách Ngạn như bị cô đầu độc, xoay gương mặt yêu mị ấy lại, cúi đầu cấp tốc chiếm lấy môi cô. Lưỡi anh xâm nhập, bá đạo lần tìm khắp nơi. Mũi cô phát ra những tiếng rên khe khẽ, muốn đẩy anh ra nhưng vô ích. Lưỡi anh chuyển tới vành tai cô: “Anh muốn có em!”

Cô cũng áp môi vào tai anh: “Nhưng em không muốn ở trong xe.”

“Về khách sạn!” Anh để lại câu nói ấy rồi lập tức ngồi thẳng dậy, khởi động xe.

Tố Diệp dựa vào ghế xe, nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang rất khẩn trương, không nhịn được cười. Niên Bách Ngạn liếc mắt nhìn cô, càng cảm thấy cô mê hoặc hơn, dù chỉ yên lặng ngồi đó cũng

khiến hồn vía anh bay lên mây. Mối anh vẫn còn đọng lại mùi hương của cô, lan tới tận bụng.

Lồng ngực như bị đốt cháy, thiêu rụi hết lý trí. Bụng anh cũng co lại rất mãnh liệt, chỉ muốn được giải phóng ngay lập tức.

Xe chạy rất nhanh.

Những tòa nhà hai bên đường vùn vụt trôi về sau. Đèn đường nối liền thành một dải, đổ bóng xuống kính chắn gió, chiếu rõ gương mặt người đàn ông. Có những con sóng cuồn cuộn đang nổi lên trong đôi mắt anh, gọi cảm vô cùng.

Tố Diệp ngắm anh mãi như thế. Cô thích nhìn dáng vẻ nôn nóng của anh. Như thế nội tâm của cô mới cảm thấy chân thực.

Niên Bách Ngạn giơ một tay ra, nắm lấy tay cô, siết chặt.

Cô chỉ cảm thấy bàn tay anh như thiêu như đốt...

Đêm Hồng Kông dần trở nên huyền ảo.

Nhưng trái tim con người dường như còn ồn ào hơn.

Cùng với đó là sự kích động ẩn chứa tận sâu đáy lòng.

Vừa về tới khách sạn, Niên Bách Ngạn đã đẩy cửa phòng ra. Một giây sau, anh đè Tố Diệp lên tường. Anh cúi đầu, nụ hôn nóng bỏng không còn đủ kiên nhẫn chờ đợi nữa.

Tố Diệp cũng không hề che giấu khao khát có được anh trong lòng mình. Cô thích những lúc được cùng anh quấn quýt, vì ở trên giường, anh chắc chắn là một người tình khiến phụ nữ mê mẩn.

Thế nên khi nụ hôn anh hạ xuống, cô cũng không chịu lép vế mà chủ động vòng tay ra sau cổ anh, dâng tặng anh bờ môi hồng xinh.

Từng tia sáng vụn vặt ngoài cửa sổ làm mờ đi đôi nam nữ dính chặt lấy nhau trên tường.

Cả cái bóng lớn của hai người đổ xuống đất.

Một người đàn ông trắng kiện và người phụ nữ yếu điệu.

Sự nhiệt tình của cô hoàn toàn phóng thích con thú trong nội tâm Niên Bách Ngạn. Nụ hôn sâu của anh gần như ngấu nghiến môi cô. Tay anh kéo áo của cô ra, để lộ một mảng da thịt trắng bóc. Bàn tay anh nhanh chóng luồn vào, làm chủ phong cảnh mê đắm lòng người trước mặt.

Bàn tay ấy như làm bỏng ngực cô. Tay cô cũng không còn an phận, lần lượt cởi từng chiếc cúc áo của anh, to gan đè Niên Bách Ngạn lên tường, hóa bị động thành chủ động.

Niên Bách Ngạn mỉm cười nhìn cô. Vòm ngực để trần của anh nhấp nhô lên xuống. Khi anh hơi nheo mắt lại không khác gì một con sư tử có thể phản công lại bất cứ lúc nào.

Tố Diệp chủ động công kích. Cô trong bộ dạng quần áo xộc xệch, thường ngày chỉ như một con thỏ, nhưng tối nay đã hóa một con hồ ly giáo hoạt không hơn không kém. Không, trong mắt Niên Bách Ngạn cô chính là một con yêu tinh, có thể khiến đàn ông thần hồn điên đảo.

Môi cô áp sát xuống môi anh, mùi hương nhạt nhòa của anh kích thích tình cảm trong cô. Cô thấm ướt từ cổ họng cho tới xương quai

xanh rồi vòng quanh ngực anh.

Hơi thở của anh ngày một gấp gáp, bàn tay giữ chặt gáy cô. Những lọn tóc mát lạnh cùng đầu lưởi nóng bỏng của cô trở thành một sự kích thích không thể diễn tả. Anh cúi xuống nhìn cô, thấp đầu xuống từng chút một.

Tố Diệp ngẩng lên, thấy trong mắt anh có một sự mạnh mẽ có thể nuốt chửng tất cả, tim cô cũng đập điên cuồng.

Cô quỳ xuống, hai đầu gối chống lên lớp thảm mềm mại.

Cô ngồi thẳng lưng, mở miệng cắn lấy khóa quần của anh. Đôi tay cô cũng không nhàn rỗi, đồng thời cởi thắt lưng của anh...

Hơi nhiệt từ môi cô truyền qua lớp vải khiến bụng Niên Bách Ngạn co lại.

Cô nhanh chóng cởi thắt lưng của anh ra.

Tiếp theo đó là quần.

Sống mũi cô cũng có thể cảm nhận được sức mạnh đàn ông toát ra.

Bốn góc chiếc quần là độ cong mà cô mê đắm.

Thậm chí bây giờ nó còn vĩ đại hơn bình thường rất nhiều.

Niềm kiêu hãnh của anh ngẩng cao đầu, tựa hồ chỉ một giây nữa thôi nó sẽ phá bỏ mọi rào cản.

Không đợi Niên Bách Ngạn ra bất kỳ ám hiệu nào, Tố Diệp giơ tay kéo xuống lớp che chắn cuối cùng. Nó ở ngay trên đỉnh đầu cô, cũng

đầy áp lực như chính con người anh, dự báo một sức công phá khủng khiếp...

~Hết chương 235~

Quyển 5 - Chương 236: Rốt cuộc đó là ai

Tổ Diệp như một cô nàng háo sắc.

Ít nhất thì tối nay là như vậy.

Đến nỗi ngày tháng sau này, mỗi lần nhớ lại cảnh tượng tối nay cô đều ngượng chín mặt, không ngừng thầm mắng mình đã quá bạo dạn.

Nhưng có lẽ thật sự cảnh đêm trêu ghẹo lòng người.

Cô say rồi.

Thế nên mới dám đứng trước mặt Niên Bách Ngạn mê hoặc như một con yêu tinh mà không kiêng dè gì.

Cô chủ động nắm lấy nó.

Rồi tan chảy dưới nhiệt độ của nó.

Còn Niên Bách Ngạn, người đàn ông trước nay luôn có khả năng tự kiềm chế, giờ cũng say đắm. Khi được những ngón tay mềm mại của cô chạm vào, cả người anh đời ra, lực trên bàn tay giữ sau gáy cô cũng mạnh hơn.

Cô không đợi anh ra hiệu quá nhiều mà dướn thẳng người lên, mở miệng, thử chiếm đoạt niềm tự hào của người đàn ông.

Bụng anh rõ ràng đã co lại, một tiếng thở dài khẽ phát ra từ sâu trong cổ họng. Anh cúi đầu nhìn người con gái ngồi dưới hai chân mình. Áo quần cô xộc xệch, đôi mắt xinh đẹp đảo qua đảo lại, mái tóc dài che đi một nửa khuôn ngực cao cao. Không phải anh chưa từng gặp những người con gái chủ động, nhưng sự nhiệt tình của Tố Diệp đủ để lật đổ khái niệm “chủ động” mà anh vẫn nghĩ.

Cô là ma quỷ, là yêu nghiệt.

Cả người cô toát lên một sự cảm dỗ mà những người con gái khác không thể so bì. Không biết vì cô quá đẹp, những người phụ nữ có nhan sắc khi lảng lơ cũng đủ để lấy mạng đàn ông, hay vì cơ thể anh vốn đã si mê người con gái này. Chỉ cần là cô, cho dù chỉ một ánh mắt rụt rè nhìn anh thì bức tường cao ngất trong lòng anh cũng sẽ đổ sập xuống.

Nói cho cùng, anh đã xem nhẹ vẻ đẹp của cô. Còn sự quyến rũ của cô đủ để khiến anh không thể chống cự.

“Anh cao quá đi!” Tố Diệp ngẩng mắt lên, quở trách.

Niên Bách Ngạn hiểu ý cô. Anh mỉm cười bấu nhẹ má cô rồi kéo cô dậy. Cô theo đà ngã vào lòng anh. Anh phủ lên môi cô, bàn tay trút bỏ quần áo của hai người một cách thuần thục.

Cơ thể nhanh nhẹn của cô dính sát vào người anh, dễ dàng cảm nhận được sự chân thực của anh.

Lòng ngực Niên Bách Ngạn lại bùng cháy. Anh không nói không nào, bế thẳng cô lên. Hai người chỉ đi tới ghế sofa đã nôn nóng tiếp tục triền miên. Cả hai ngã nhào xuống ghế. Bàn tay anh tham lam quét khắp người cô, bờ môi cũng mạnh bạo hơn. Cơ thể trắng trẻo chẳng mấy chốc đã đỏ hồng lên, khắp nơi bung nở những dấu tích.

“Giờ vừa rồi đấy!” Anh thì thầm bên tai cô đầy ám muội.

Tố Diệp hiểu ý anh. Cô đỏ mặt, mím môi khẽ cười. Cô ngồi thẳng lên người anh, hai ngọn đồi nhấp nhô cọ xát vào ngực anh. Anh vùi sâu trong khe rãnh mê người ấy. Cô khẽ rên lên, trườn đi như một con rắn.

Né tránh bờ môi người đàn ông, cô từ từ đi xuống, tới giữa hai chân anh. Khi mái tóc dài rơi xuống, Niên Bách Ngạn cảm thấy mình bỗng chốc rơi vào một không gian mềm mại, ẩm ướt. Lưỡi cô như bông, quấn lấy nó.

Anh hơi híp mắt lại, thốt lên một tiếng sáng khoái.

Anh đan tay vào tóc cô, vuốt sang một bên để lộ gương mặt nhỏ nhắn. Anh nhìn thấy cô rất cố gắng, cái miệng như hoa đào chống đỡ tới cực điểm, đến cả chiếc cằm cũng trở nên bất lực.

Đây là cảnh tượng tuyệt vời kích thích thị giác, cộng thêm cả sự thay đổi trong sinh lý khiến hai mắt Niên Bách Ngạn đỏ rực lên như một dã thú.

Mùi hương nam tính tràn ngập khoang miệng cô, khuấy đảo dục vọng trong cô, nhưng không sao có thể dung nạp hết gã khổng lồ này.

Cô hưởng thụ nó, quên hết mọi thứ.

Anh giữ chặt đầu cô, cơ thể đã căng tới giới hạn, cần phải nhanh chóng tìm một cánh cửa để giải phóng bản thân.

Một giây sau, Niên Bách Ngạn không thể chịu nổi sự kích động này

nữa. Anh giờ tay kéo cô lên.

Có lẽ vì đêm nay Tố Diệp quá gợi cảm khiến anh trở nên thô lỗ, lực cũng mạnh hơn bình thường rất nhiều. Anh đè cô xuống ghế sofa không hề thương tiếc.

Tố Diệp chỉ kịp cảm thấy ruột gan mình sắp bung ra ngoài, cả người cô chìm xuống ghế. Ngay lập tức, bàn tay người đàn ông tiến tới, nắm chặt lấy sự đầy đặn của cô, những ngón tay khắc lên da thịt những vết hồng hồng. Cô khẽ thở dốc: “Bách Ngạn...”

Dáng người cao lớn của Niên Bách Ngạn chèn ép lên lưng cô. Một tay anh giữ chặt bụng cô. Cơ thể và giọng nói của anh đồng thời hạ xuống: “Em đúng là tiểu yêu tinh!”

Niên Bách Ngạn gần như không cho cô thời gian chuẩn bị, tiến vào cô không chút do dự, giữa chừng cũng không hề nghỉ ngơi và hòa hoãn. Anh mạnh mẽ đâm sâu vào cơ thể cô. Môi anh nuốt gọn những tiếng kêu đau đớn của cô.

Anh hưởng thụ sự căng chặt của cô.

Sau một màn môi lưỡi giao hòa, anh mới thở dài thoải mái bên tai cô: “Diệp Diệp! Em tuyệt quá!”

Cơ thể của Tố Diệp bị anh khóa chặt, lưng dính sát vào ngực anh, cả người run rẩy.

Niềm kiêu hãnh ấy đã bước vào quá sâu, nên giờ dù anh có hơi ngừng lại và cho cô thời gian làm quen, cả người cô cũng không thể nào động đậy được, hoàn toàn bị anh lấp kín.

Một nơi nào đó đau nhói, là phản ứng bình thường khi chứa một thứ

quá khổ.

Cô nức nở: “Anh xấu quá đi...”

Giọng nói ghen ngào của cô khiến cơ thể co lại. Niên Bách Ngạn cũng cảm nhận được, dịu dàng hôn xuống và thầm gọi tên cô, bắt đầu vận động.

Chẳng mấy chốc cảm giác chí mạng quen thuộc đó được anh khơi gợi.

Màn đêm ma mị rót xuống bờ vai anh.

Anh càng lúc càng hoang dã.

Cô giải phóng mọi sự mềm yếu và kiêu diễm của người con gái.

Ánh mắt anh sâu thẳm, đen đặc lại.

Anh nâng cao eo cô lên, thậm chí hai chân cô cũng trôi nổi giữa không trung.

Tư thế này mang lại cho cô cảm động rung động mãnh liệt.

Giọng cô đã khản đặc.

Cả người giờ hết như miếng đậu phụ, không còn chút sức lực dưới sự chiếm hữu mạnh mẽ của người đàn ông...

Cùng là đêm nhưng Bắc Kinh và Hồng Kông khác nhau một trời một vực.

Đêm nay, Diệp Hạc Phong mất ngủ, vì những tin đồn liên tục về

chuyện ma quỷ trong nhà họ Diệp, vì những tờ trình các cổ đông liên minh ký tên gửi cho ông, càng vì ông cảm thấy mình hoàn toàn bất lực, không thể nắm giữ được tương lai, số phận của những đứa con.

Ông không tin Nguyễn Tuyết Mạn thật sự nhìn thấy ma. Bao nhiêu năm nay bà ta vẫn thích giả bệnh giả tật để được ông quan tâm chú ý. Còn những đề nghị của cổ đông trở thành nỗi lo trong lòng ông. Niên Bách Ngạn đối với ông mà nói, vừa có thể giúp Tinh Thạch đi lên cũng có thể hủy hoại Tinh Thạch. Vì vết thương của nó, giá cổ phiếu của Tinh Thạch tụt dốc, nhưng cũng vì nó giành lại được mỏ kim cương cực lớn với giá hời mà cổ phiếu đã ổn định trở lại.

Sự cần thiết của nó đối với sự nghiệp của Tinh Thạch mỗi ngày một rõ ràng, như một bàn tay vô hình thao túng tất cả. Đương nhiên, cơ nghiệp này cũng có một nửa thuộc về nhà họ Niên. Ông chưa bao giờ lo lắng về Niên Bách Ngạn, chỉ cảm thấy, một người làm việc luôn suy nghĩ cẩn trọng, tính trước tính sau như nó tại sao lại không ngoan ngoãn hợp tác với hội đồng quản trị. Nó chưa bao giờ giao thẳng toàn bộ công việc lại cho Hứa Đồng xử lý. Vậy mà mấy ngày này, hội đồng quản trị đang vô cùng phẫn nộ vì chuyện nó chần chừ không xuất hiện, lần lượt yêu cầu Diệp Hạc Phong lấy thân phận chủ tịch tập đoàn ra sức ép với Niên Bách Ngạn, đá kích lại những việc làm tùy tiện của nó.

Còn cả Tố Diệp nữa. Ông đã nghe nói chuyện nó đi theo Niên Bách Ngạn, cũng điều tra ra nguyên nhân thực sự khiến Niên Bách Ngạn tới Hồng Kông. Nhưng ông không làm ầm ĩ lên, còn cố gắng bịt mọi tin tức, cũng là để cho gia đình này bình yên.

Ông mệt mỏi rồi.

Sức cùng lực kiệt.

Ông mò mẫm đi xuống nhà trong bóng tối, ngồi xuống sofa, châm một điếu xì gà trong tâm trạng bộn bề.

Sống hơn nửa đời người giờ ông mới bắt đầu thấy lo lắng, rằng một khi ông qua đời thì các con sẽ trở mặt thành thù, giống như những cuộc tranh đấu trong các gia đình quyền quý khác. Đây là chuyện ông không thể kiểm soát. Không phải ông không nhìn thấy dáng vẻ ảm ức bức bối mỗi ngày của Diệp Ngọc, cũng từng nghe thấy nó gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn, nhưng thái độ của Niên Bách Ngạn vô cùng kiên quyết, nhất định phải ly hôn.

Mấy ngày trước chính ông cũng sốt ruột gọi điện cho Niên Bách Ngạn. Đến tận bây giờ bên tai ông vẫn còn văng vẳng câu nói nghiêm túc của nó: Chỉ cần giải quyết được chuyện hôn nhân giữa con và Diệp Ngọc, dù bắt con nhượng lại cổ phần trong tay mình cũng không thành vấn đề.

Diệp Hạc Phong thở dài nặng nề, điều ông lo lắng rồi cũng sẽ xảy ra.

Thấp thoáng có một cái bóng lướt qua, từ từ lọt vào mắt ông.

Tay Diệp Hạc Phong run lên, tàn thuốc rơi xuống thảm, mấy sợi lông bị cháy rụi. Ông vội vàng gác điếu xì gà lên gạt tàn, đứng dậy nhìn xung quanh một lượt. Bất chợt lại có một cái bóng vụt qua cửa sổ.

Chiếc váy đỏ, mái tóc dài, gương mặt nhợt nhạt...

Cả người Diệp Hạc Phong cứng đờ, tròn mắt nhìn ra ngoài.

Không biết bao lâu sau, cánh cửa phòng khách bị mở ra, ánh sáng bên ngoài tràn vào trong phòng. Là Diệp Hạc Thành uống rượu say giờ mới quay về. Thấy Diệp Hạc Phong đứng giữa phòng khách, ông ta giật nảy mình. Sau khi định thần lại, ông ta mới đóng chặt cửa, dè

dặt bước tới: “Anh?”

Diệp Hạc Phong vẫn cứ chờ đợi.

“Anh!” Diệp Hạc Thành hét to hơn, giờ tay chạm vào người ông.

Lúc đó Diệp Hạc Phong mới hoàn hồn. Khi quay sang nhìn Diệp Hạc Thành, ánh mắt ông vẫn còn một chút khó tin.

“Anh sao vậy?” Diệp Hạc Thành quả thực đã bị ông dọa cho hết hồn.

Có lẽ màn chấn động vừa rồi đã rút cạn hết sức lực của Diệp Hạc Phong. Ông chợt như quả bóng xì hơi, ngồi sụp xuống sofa, lẩm bẩm: “Tổ Thu... Đó là Tổ Thu...”

“Cái gì Tổ Thu?”

Diệp Hạc Phong nhìn chăm chăm điệu xì gà đã tắt, răng va lập cập vào nhau: “Tôi vừa nhìn thấy... Tổ Thu.”

“Làm sao có thể? Chị ấy chẳng phải đã chết lâu lắm rồi sao?” Diệp Hạc Thành ngồi xuống bên cạnh ông. Dứt lời ông ta chợt nhớ tới chuyện Nguyễn Tuyết Cầm gặp lần trước, bèn liếm môi, giọng nói trở nên e dè và thận trọng: “Không phải anh... lại gặp ma rồi chứ?”

Cả người Diệp Hạc Phong run lên, gặp ma ư?

Vậy rốt cuộc con ma trong căn nhà này là ai?

Lẽ nào... là cô ấy?

~Hết chương 236~

Quyển 5 - Chương 237: Chỉ sợ cả kỷ niệm cũng thành xa xỉ

Đêm trở nên tĩnh mịch hẳn. Ngoài cửa sổ ánh đèn vẫn le lói, chỉ có điều quang sáng ấy trở nên mờ hồ hơn lúc trước. Con người luôn tìm được cách để giải phóng triệt để những áp lực dưới nhịp sống cao độ này. Đó cũng là lý do cuộc sống về đêm ở thành phố này phong phú và tươi đẹp đến thế.

Đêm nay Tố Diệp đã hoàn toàn buông thả bản thân. Ở dưới cơ thể Niên Bách Ngạn, cô uyển chuyển, dịu dàng, chủ động, mê hoặc. Tình yêu chính là một liều thuốc triền miên đầu độc con người, khiến cả hai đồng thời lạc lối, chìm đắm trong đó không thể thoát ra.

Nhưng khi những rực rỡ đồng thời nổ tung như pháo hoa trong cơ thể hai người họ, cô bỗng bật khóc.

Không phải kiểu khóc gào thét ầm ĩ.

Tố Diệp chỉ ôm chặt Niên Bách Ngạn. Khi áp mặt lên má anh, trái tim cô dường như cũng chung nhịp đập với anh. Nước mắt từ từ trượt xuống tóc mai. Cô khóc rất im lặng, hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ yêu kiều, quyến rũ ban nãy.

Niên Bách Ngạn cũng nhận ra má mình ươn ướt, nhưng không xoay cô lại hỏi tại sao cô khóc. Anh chỉ ôm cô chặt hơn, mặc cho cô có những cảm xúc bất thường sau màn ân ái. Khi đôi tay anh nhẹ nhàng vuốt ve gáy cô, nước mắt càng rơi xuống tí tách như những hạt

ngọc, lăn dài trên má. Có hạt nhỏ xuống gối, rồi nhẹ nhàng thấm lên lớp vải mềm mại, để lại những vệt nước loang lổ.

Giống như dự cảm về một lần xa cách.

Thật ra Tố Diệp không muốn thương cảm như vậy. Chỉ vì hạnh phúc tới quá nhanh, cô sợ nó cũng đi nhanh như thế. Niên Bách Ngạn, người đàn ông cô yêu thương nhất, đã mang lại cho cô những niềm hạnh phúc to lớn. Khi cô như rơi xuống dòng nước xiết mãnh liệt dưới tiếng gầm của anh, tất cả những khung cảnh từ lần gặp mặt bất ngờ ở trấn Thiên Đăng, tới cuộc hành trình đến Nam Phi đều vụt nhanh qua đầu.

Chỉ có mấy ngày ngắn ngủi thôi sao?

Vậy mà cô cảm thấy đoạn hồi ức này còn dài và đáng trân trọng hơn sống cả cuộc đời.

Thế nên cô không dám nhớ lại quá nhiều. Vì mấy ngày này Niên Bách Ngạn mang đến cho cô quá nhiều điều ngọt ngào. Cô chỉ cần mang một chút ra nghiền ngẫm cũng đủ sống thêm mấy ngày nhàm chán.

Cô sợ mình đã trở thành một đóa hoa héo úa, chỉ biết dựa vào những chất dinh dưỡng để sinh tồn. Vì thế cô không dám tùy tiện tiêu xài chúng, không dám tưởng nhớ một cách phung phí.

Mặc dù Niên Bách Ngạn chưa nói khi nào quay về Bắc Kinh, nhưng dựa theo tình hình trước mắt thì Hồng Kông chỉ là trạm dừng chân tạm thời. Khoảng thời gian cô có anh phải chăng chỉ còn đếm được trên đầu ngón tay?

Thực ra Tố Diệp là một kẻ nhát gan.

Cô chưa bao giờ tự thừa nhận, cho dù là một bác sỹ tâm lý, khi đứng trước tình yêu mình dũng cảm và đặc biệt thế nào. Khi trước, cô không chỉ một lần tư vấn cho khách hàng rằng, khi đến với tình yêu bạn phải biết thích ứng trong mọi hoàn cảnh. Dù là nắm tay nhau hạnh phúc hay đối mặt với chia ly, đó đều là những chuyện không thể né tránh. Nhưng thực tế thì sao? Chính bản thân cô lại không thể nhìn nhận những lúc nắng mưa thất thường của tình yêu bằng một thái độ bình tĩnh nhất.

Cô mong được ngày ngày gặp Niên Bách Ngạn, khao khát được anh nuông chiều, ôm ấp.

Nhưng những tình cảm này cũng phải có thứ tự, sau khi quay về e là vẫn phải đối mặt với thực tế.

Niên Bách Ngạn chưa từng hứa với cô khi về Bắc Kinh sẽ ra sao, thế nào, càng không bảo đảm cách họ gặp gỡ sau này. Có lẽ anh đang suy nghĩ. Chính vì vậy cô mới càng cảm thấy bất lực.

Vì cô chẳng giúp được gì cho anh.

Chỉ còn biết lựa chọn một cách bộc phát hèn yếu nhất: Rơi nước mắt.

Cô thừa nhận, những người phụ nữ đang yêu đều là những kẻ điên rồ và yếu đuối. Cô hoàn toàn nằm trong số đó.

Cô tin rằng nỗi lo lắng của cô anh hiểu.

Nếu không tại sao anh lại ôm chặt cô đến thế?

Cứ như vậy, Tố Diệp ngủ thiếp đi trong sự trầm mặc của Niên Bách

Ngạn. Cô ngủ rất ngon giấc, dù nước mắt vẫn còn đọng nơi khóe mắt.

Nhưng Niên Bách Ngạn thì mất ngủ.

Bên ngoài kia trời đêm rực rỡ trong tĩnh lặng. Còn trong phòng thì chất chứa đầy tâm trạng bi thương sau những gì tuyệt vời nhất. Anh dựa vào đầu giường, nhìn Tố Diệp đang nằm gọn trong tay mình.

Một nửa gương mặt cô vùi vào ngực anh. Hàng mi dài che chặt hai mắt nhưng vẫn còn một chút ướt át. Anh đã chỉnh cho đèn tối đi từ lâu để cô ngủ được ngon giấc hơn.

Những tia sáng yếu ớt di chuyển trên gương mặt cô, soi rõ làn da trắng hồng dưới ánh đèn vàng vọt. Niên Bách Ngạn đưa tay chạm nhẹ lên má cô. Bàn tay anh gần như có thể nắm trọn lấy gương mặt gầy gò ấy.

Nhớ lại chiều mưa Nam Phi hôm ấy. Cô kiên quyết quay người đi ra khỏi khách sạn. Anh đứng bên cửa sổ rất lâu nhìn theo bóng cô kéo chiếc vali nặng nề lên xe. Cơn mưa lớn đổ xuống làm mờ đi tầm nhìn, cũng kéo dài khoảng cách của anh và cô. Giây phút chiếc xe ấy chạy xa khỏi tầm nhìn, trong lòng anh chỉ còn sự phẫn nộ và nóng ruột.

Cuối cùng anh vẫn đi tìm cô.

Thật lòng muốn tìm một người thì sẽ chẳng có gì khó khăn, hướng hồ bên cạnh còn có một trợ lý đặc lực như Hứa Đồng.

Anh không lạ gì với dáng vẻ say mềm của Tố Diệp. Giống hệt như lần đầu tiên họ vô tình gặp nhau ở quán bar, cô vẫn ôm chặt lấy anh, cười với anh rất tươi như một đứa trẻ. Cô ngẩng mặt lên nói với anh:

Anh tới rồi à?

Đúng thế! Anh tới rồi. Cuối cùng anh vẫn không chịu đựng được mà tới tìm cô.

Nhưng rồi cô lại khóc, ôm lấy anh và nói: Đưa tôi đi tìm anh ấy.

Niềm xót xa dâng trào trong đôi mắt anh.

Cô nói, cô muốn đi tìm anh, tìm Niên Bách Ngạn...

Giây phút đó lòng anh đau như dao cắt. Anh thậm chí còn bắt đầu căm hận chính mình. Cô không nên vì anh mà uống say. Anh tới muộn rồi.

Anh vô cùng nuối tiếc cũng vô cùng đau xót.

Trên đường về khách sạn, cô vẫn âm ỉ đòi đi tìm anh.

Anh phải ôm lấy cô, thì thầm hết lần này đến lần khác bên tai cô: Diệp Diệp, anh tới rồi.

Cô lại khóc, bấu lấy cánh tay anh, ấm ức như một đứa trẻ lạc đường vừa được người lớn tìm thấy. Cô không ngừng hỏi anh: Anh đã đi đâu? Tại sao giờ mới tới? Tại sao?

Đúng vậy, có gì anh cứ phải giận dỗi cô?

Rõ ràng đã biết tại sao cô bỏ đi, rõ ràng đã biết cô chỉ đang giấu nước mắt vào trong. Tại sao anh không lập tức kéo cô lại, không cho phép cô bỏ đi?

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn người con gái trong lòng mình.

Anh hôn lên môi cô.

Sao anh lại không hiểu cảm giác sợ hãi của cô chứ?

Ngày hôm sau, nắng mai ngập lối.

Khi Tố Diệp tỉnh lại trời đã sáng rõ, tấm rèm cửa màu trắng ngăn những tia nắng rọi thẳng vào phòng. Cả gian phòng như chìm trong một màn sương mù vàng nhạt. Nhất thời cô không còn phân biệt được đâu là thực, đâu là mơ.

Những cơn đau nhức nhối khắp người nhắc cho cô biết những gì bình yên và tươi đẹp trước mắt là sự thật. Không khí thoang thoảng mùi nắng, thanh mát, sạch sẽ.

Cô uể oải giang rộng chân tay nằm bò ra giường như một con mèo. Khi ngón tay chạm vào chiếc gối bên cạnh, Tố Diệp mới bật dậy, bên kia giường hoàn toàn trống trải.

Cô ngẩn người ra trong giây lát, vội vàng giơ tay sờ lên gối và ga giường nhưng không có quá nhiều hơi ấm. Cả chút ấm áp nhỏ nhoi đó cũng có thể là của chính bản thân cô. Đến hương gỗ mộc cũng nhạt nhòa đi không ít.

Tim cô bất giác đập “thịch” một tiếng, trong đầu xuất hiện cảm giác mơ hồ tạm thời.

Nhớ lại buổi sáng khi vừa tới Hồng Kông, mơ hồ tỉnh lại cô còn ngỡ nhận mình đang ở Nam Phi, điện thoại kêu cô đã vô thức gọi tên Niên Bách Ngạn. Bây giờ rốt cuộc là cô đang mơ hay tỉnh đây?

Cô ấn mạnh vào đầu một cái. Không, cô khẳng định là mình đã tỉnh,

mọi việc xảy ra tối qua đều không phải mơ.

Nhưng Niên Bách Ngạn đâu rồi?

Một nỗi lo lắng sâu sắc lại dâng lên, khiến ruột gan quặn thắt. Anh đi rồi sao?

Cô không nghĩ gì, lập tức xuống giường, khoác tạm chiếc áo ngủ đã được gấp gọn gàng bên cạnh lên người, chẳng màng tới nỗi đau khắp cơ thể như bị bánh xe nghiền nát, xông ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách vẫn không thấy bóng dáng Niên Bách Ngạn đâu.

Chỉ có những vạt nắng sáng chói hơn cả phòng ngủ.

Cô chẳng hề cảm thấy ấm áp, chỉ luống cuống bối rối như một đứa trẻ.

Niên Bách Ngạn biến mất rồi.

Anh không nói gì cả, cứ thế quay về Bắc Kinh sao?

Cô bước chân trần trên nền thảm, cô độc như con nai đi lạc. Một giây sau cô nhào về phía điện thoại, gọi thẳng vào số của Niên Bách Ngạn.

Điện thoại bận.

Ngón tay cô khẽ run lên.

Khi cô đang chuẩn bị xuống đại sảnh tìm kiếm, cửa phòng vang lên một tiếng “ding dang”, tiếp đó vang lên giọng nói cố tình hạ thấp quen thuộc của người đàn ông: “Đúng vậy! Tuần thứ hai sau tết Trung thu

tôi phải nhìn thấy bản thiết kế ngay lập tức. Nhớ kỹ, phải ép giá cho tôi!”

Thanh âm ấy như một lá bùa hóa giải mọi cảm giác bàng hoàng trong lòng Tố Diệp. Cô đứng bật dậy khỏi sofa như cái lò xo. Vừa quay đầu cô bèn nhìn thấy bóng hình người đàn ông vừa đi vào cửa, sự hoảng hốt lập tức biến thành vui mừng. Cô bay tới, bổ nhào vào lòng anh.

Niên Bách Ngạn vừa vào cửa đã nhìn thấy cái bóng nhỏ xíu, cô độc ngồi co ro trên ghế. Anh vừa gọi điện thoại vừa thay giày, mới đứng vững đã thấy cô xông về phía mình. Anh khẽ mỉm cười, giang một tay ra đón cô vào lòng.

Lúc đó Tố Diệp mới thật sự bình tĩnh trở lại. Cô lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc. Cô ôm anh rất chặt, thì ra được nghe giọng nói trầm ổn của anh khi dặn dò công việc cũng là một niềm hạnh phúc.

Có trời biết vừa nãy cô sợ muốn chết, cô còn tưởng lần này anh đi thật rồi.

Cứ ôm cô không buông, Niên Bách Ngạn đang nghe điện thoại dường như cũng nhận ra cô đang căng thẳng. Anh cười khó xử, tiến lên phía trước hai bước, cô cũng đi theo. Anh không định ôm đi về phía sofa nữa mà nói vào di động: “Cậu cứ làm theo những gì tôi dặn trước đi. Có chuyện gì gọi lại cho tôi.”

Dứt lời anh bèn cúp máy.

Anh vút điện thoại sang một bên, hai tay bó chặt người cô lại, mỉm cười nhìn cô một lượt: “Sao vậy?”

“Em tưởng anh đi rồi.” Tố Diệp thật sự quá lo sợ, nói thẳng lòng mình, ánh mắt đáng thương: “Sáng nay tỉnh dậy em không thấy anh.”

“Sợ à?”

Cô gật đầu: “Em sợ anh cứ thế không từ biệt mà quay về Bắc Kinh.”

Niên Bách Ngạn dờ khóc dờ cười. Anh buông tay ra, đáp khẽ: “Showroom D có việc gấp cần giải quyết.” Chính vì sợ đánh thức cô, anh mới lặng lẽ rời khỏi khách sạn. Cũng vì lo cô tỉnh dậy không tìm thấy mình, anh mới cố gắng xử lý mọi việc thật nhanh để quay về.

Không ngờ cô lại thức giấc khá sớm.

Tố Diệp cúi đầu, nhìn chiếc cà vạt của anh, trong lòng bỗng thấy ngọt ngào, cái miệng lại bắt đầu ríu rít: “Ai bảo anh hôm qua không nói trước cho em biết.”

Niên Bách Ngạn thấy cô đã thoải mái hơn một chút, tâm trạng cũng nhẹ nhõm theo, anh chọc ghẹo cô: “Tối qua em nhiệt tình như thế, anh đâu có ngốc mà nhớ tới công việc chứ?”

Tố Diệp đỏ mặt, giơ tay phát lên ngực anh: “Vết thương của anh khỏi nhanh lắm phải không? Có tin em chọc cho anh thêm một lỗ nữa sau lưng không?”

Anh đón lấy nắm đấm của cô, cười lớn. Cô đẩy anh ra, nhưng anh lại kéo cô lại. Một lúc lúc lâu sau, anh mới nhìn cô từ trên xuống thờ dài: “Em tự soi gương đi! Mặt thì không rửa, tóc thì không chải. Thế này đâu giống bác sỹ Tố giỏi giang lanh lợi nữa?”

Vốn dĩ chỉ là một câu nói đùa ai ngờ lại khiến mặt cô đỏ ửng: “Ai bảo sáng ra đã không thấy mặt mũi anh đâu.”

Tim Niên Bách Ngạn thất lại, anh vuốt nhẹ lên mặt cô: “Hành lý của

anh còn ở phòng họp mà, đi đâu được?”

Cô quá gấp gáp còn chưa kịp tới phòng họp.

Thấy vậy, anh một lần nữa ôm lấy cô, như có tâm sự gì: “Diệp Diệp!
Chúng ta phải quay về rồi.

~Hết chương 237~

Quyển 5 - Chương 238: Như phải cách xa

Người con gái trong lòng anh chột cứng đờ.

Trái tim anh dường như cũng bị nghiền nát cùng dáng đứng cứng nhắc của cô.

Nắng mai ngoài cửa sổ rất đẹp nhưng Tố Diệp lại cảm thấy căn phòng này hơi lạnh. Dẫu cả một khoảng nắng vỗ tung trên bờ vai, nhưng cô chưa còn kịp cảm thấy ấm áp đã lạnh ngắt đi vì những điều chưa biết sắp phải đối mặt. Tuy vậy cô không nói nhiều. Khi ở Nam Phi cô vẫn còn tự lừa dối bản thân mình rằng chỉ cần bình yên là tốt rồi. Nhưng hôm nay cuối cùng cô đã phải chấp nhận sự thật xa cách đã gần kề.

Rõ ràng là cùng nhau quay trở về Bắc Kinh.

Nhưng tại sao, cô cứ cảm thấy đây là một lần chia cách?

Cuối cùng Niên Bách Ngạn vẫn phải đâm thủng cánh cửa sổ giấy ấy ra. Trước nay anh luôn là một người đàn ông lý trí. Chẳng như cô, có những lúc tình nguyện làm một con ốc sên, chỉ biết né tránh hiện thực.

“Là hôm nay phải không?” Một lúc sau, cô khẽ hỏi.

Trên đầu vang lên một tiếng thở dài nặng nề.

Tố Diệp hiểu và cũng thông cảm cho anh.

Hồng Kông có đẹp thế nào cũng không phải thành phố họ phải đối mặt.

Hai người cứ lặng lẽ ôm lấy nhau, không ai nói thêm câu nào nữa. Từng giây từng phút trôi qua trong tĩnh mịch, như một khúc nhạc bi thương dài dằng dặc đang kéo từng nốt dạo đầu. Những hạt bụi li ti trôi nổi trong không trung cũng yên lặng rơi xuống thảm trải sàn. Cả một không gian rộng lớn, im phăng phắc khiến người ta muốn bật khóc.

“Diệp Diệp! Sau khi về Bắc Kinh có lẽ phải để em chịu thiệt thòi một thời gian rồi.” Không biết bao lâu sau, Niên Bách Ngạn mới thốt lên câu này trên đỉnh đầu cô. Có lẽ anh đã muốn nói câu ấy lâu lắm rồi, vẫn là chất trọng trầm thấp không hề do dự.

Cô vui mặt vào ngực anh, tiếng anh rung rung bên tai cô.

Đau đớn...

Vì cô...

Cũng là vì anh...

Cô khẽ gật đầu.

“Trước khi mọi chuyện được giải quyết, anh không thể thường xuyên ở bên cạnh em.” Niên Bách Ngạn ôm cô, thở dài. Anh thẳng thắn nói ra tình hình sau này, như vậy còn tốt hơn anh hứa hẹn những thứ vô cùng vô tận, không biết bao giờ có thể trở thành hiện thực.

Chắc chắn sẽ có những chuyện phải kiêng dè.

Thái độ khó nắm bắt của Diệp Ngọc và đám phóng viên luôn bao vây, công kích. E là tất cả mọi chuyện đều sẽ trở thành vũ khí làm tổn thương Tố Diệp. Anh chưa bao giờ phải xử lý những chuyện tình cảm như thế này, cũng chưa từng nghĩ rằng có một ngày mình sẽ trở thành gánh nặng cho một người khác. Rõ ràng anh càng tiếp cận Tố Diệp, cô sẽ càng gặp nguy hiểm.

Anh có ích kỷ thế nào cũng không muốn khiến gương mặt cô phải nhuộm buồn thương thêm nữa.

Vì ngay cả anh giờ cũng biết sợ rồi.

Con người thường lo sợ tương lai không thể nắm bắt, anh cũng vậy thôi. Cảm giác có được Tố Diệp vô cùng tuyệt diệu, đẹp đến nỗi khiến anh quên đi tất cả. Nhưng đồng thời, càng đẹp thì anh càng phải kiên quyết. Những tháng ngày ở bên cạnh cô hạnh phúc như vậy, anh không cho phép bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì tùy ý phá hỏng.

Những lời đàm tiếu, bàn ra tán vào luôn là lưỡi dao sắc nhọn nhất khoét sâu trái tim con người. Anh sẽ không thể chịu nổi nếu có một ngày Tố Diệp phải thỏa hiệp khi đã quá mệt mỏi, vì anh không thể nào đánh mất những hạnh phúc này.

Cô gật đầu nhẹ nhàng trong lòng anh, khẽ đáp: “Em hiểu!” Nếu trẻ thêm bảy, tám tuổi, có lẽ cô sẽ bám riết lấy anh khóc lóc, bắt anh bằng bất cứ giá nào cũng phải hứa chỉ cần có thời gian là đến ngay với cô. Nhưng cô đã hai mươi tám tuổi rồi, cô biết phân biệt nặng nhẹ.

Thì ra, chín chắn có thể mang lại cho con người ta lý trí, cũng đồng thời mang lại những nỗi đau khi không thể hành động tùy tiện.

Niên Bách Ngạn nghe giọng cô có vẻ không bình thường, bèn nâng

mặt cô lên: “Em không giận?”

Cô mỉm cười, lắc đầu: “Sao phải giận chứ?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô không rời mắt.

“Ai ya, em không giận thật mà!” Nụ cười trên gương mặt Tố Diệp càng rạng rỡ hơn. Cô cố gắng xóa tan mọi lo lắng trong lòng anh, hỏi: “Khi nào xuất phát vậy?”

“Ăn trưa xong.”

“Ồ! Vậy được, à...” Tố Diệp cố gắng cắn chặt môi mới đè nén được cảm giác khó thở. Cô làm như đang suy nghĩ để che giấu vẻ thiếu tự nhiên trong đôi mắt mình: “Thế này đi! Buổi trưa chúng ta đừng ra ngoài ăn nữa. Anh gọi cơm lên, em đi thu dọn hành lý.”

Niên Bách Ngạn đau lòng nhìn cô, một lúc sau mới gật đầu: “Được!”

Cô đi vào phòng ngủ.

Niên Bách Ngạn đứng nguyên tại đó rất lâu.

Trong phòng, khi thu dọn quần áo, Tố Diệp cố gắng bình tĩnh lại. Cô cố gắng hít thở sâu vài lần, kết quả vẫn thấy lồng ngực từng tức, cổ họng cũng đau rát, không sao thở nổi. Có một giây phút cô thật sự muốn gọi ngay điện thoại cho Diệp Ngọc, mắng chị ta nếu đã yêu người khác rồi tại sao còn kéo Niên Bách Ngạn xuống nước? Vì có gì khiến cho cô và anh yêu nhau mà cũng đau khổ như vậy?

Nhưng cuối cùng cô vẫn dồn nén sự kích động ấy xuống.

Sao cô không hiểu sự cố gắng của Niên Bách Ngạn? Có lẽ anh đã ý

thức được cuộc hôn nhân giả của mình và Diệp Ngọc tạo ra quá nhiều tai họa, thế nên anh không thể tiếp tục sai lầm nữa. Nhưng không phải vì thế mà anh được làm ầm ĩ lên cho xong chuyện. Họ đều không còn là trẻ con nữa, đã qua cái tuổi chỉ vì một phút gấp gáp nhất thời mà không màng tới hậu quả. Cô tin chuyện này nhất định sẽ có cách khác để giải quyết, chắc chắn thế.

Chỉ là những lời nói vừa rồi của Niên Bách Ngạn khiến khóe mắt cô đỏ ửng. Nhưng cô hiểu, anh chỉ nói sự thật mà thôi.

Bỗng chốc, Tố Diệp có cảm giác mình đang tự tay đẩy Niên Bách Ngạn vào vòng tay của một người phụ nữ khác.

Mùi vị này quá cay đắng.

Sống mũi cô cay cay, bàn tay đang thu dọn cũng khựng lại. Cuối cùng sau khi cố nén nước mắt cô lại tiếp tục xếp quần áo. Ai ngờ có một bàn tay nhẹ nhàng kéo cô đứng dậy.

Cô sững sờ, ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn.

“Ngày mai hãy thu dọn, chẳng phải em muốn tới công viên hải dương cho cá ăn sao? Ăn trưa xong chúng ta qua đó vẫn kịp.” Niên Bách Ngạn nhìn cô, trong đôi mắt đen láy ngập tràn sự yêu chiều.

Tố Diệp bàng hoàng, một giây sau cô bỗng mừng rỡ ôm chầm lấy anh: “Anh không gạt em chứ?”

“Hôm nay không đi nữa.” Anh dang tay ôm cô.

“Vậy phía các cổ đông anh định giải thích thế nào?” Cô suýt nữa mừng phát khóc. Mặc dù là một câu lo lắng nhưng ngữ điệu rõ ràng tràn đầy phấn khích.

Niên Bách Ngạn gần như cũng bị nhiễm sự hưng phấn của cô, anh giơ tay véo mũi cô: “Anh đã đuổi theo em từ Nam Phi tới tận Hồng Kông này rồi, thêm một ngày nữa cũng có sao?” Vừa rồi anh đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn đưa ra một quyết định thứ hai khiến Hứa Đồng mắt tròn mắt dẹt: Ở lại Hồng Kông thêm một đêm. Quyết định đầu tiên khiến Hứa Đồng kinh ngạc là: Họ vốn dĩ đã đặt máy bay đi Bắc Kinh xong xuôi, ra tới sân bay anh bỗng hủy tất cả. Khi đó anh đang ngồi trong phòng chờ của khoang hạng nhất. Lúc nhìn chăm chăm vào bản tin trên màn hình bỗng nhiên anh đứng bật dậy, đặt vé máy bay tới Hồng Kông. Khoảnh khắc đó, anh đã nhìn thấy nét mặt như đang gặp ma của Hứa Đồng.

Thế là, Hứa Đồng bay về Bắc Kinh.

Còn anh đến Hồng Kông.

Tố Diệp vui mừng chết đi được, cứ ôm chặt lấy anh không rời. Cô biết mình không nên xúc động như vậy, bởi anh đã vì cô mà bị lỡ dở công việc, nhưng không hiểu sao cô vẫn cứ vui. Anh cúi đầu nhìn cô, lòng bỗng thấy ấm áp. Thì ra chỉ cần một niềm vui nho nhỏ như vậy cô đã mãn nguyện rồi...

Chơi thỏa thích cả một ngày, Tố Diệp hân hoan như con nít.

Niên Bách Ngạn vô cùng kiên nhẫn cùng cô chơi những trò cô thích, mua cho cô mấy món cô muốn ăn, rồi ăn cùng cô. Cuối cùng khi họ về tới khách sạn cũng đã hơn mười giờ đêm.

Thời gian luôn rất tàn nhẫn.

Nó ban cho con người niềm vui khi hy vọng được nhen lên, nhưng cũng dẫn người ta tới những khổ đau cần phải thẳng thắn đối diện.

Nhưng so với sáng nay, Tố Diệp cũng không còn buồn bã nữa. Niên Bách Ngạn, một người luôn đặt công việc lên hàng đầu, hôm nay đã bỏ hết mọi việc sang một bên, đi cùng cô cả một ngày, cô đã thấy hạnh phúc lắm rồi.

Mặc dù cô cũng rất tham lam, nhưng hiểu rõ, việc gì đến cũng phải đến.

Những kỷ niệm này đủ để những ngày tháng sắp tới cô hồi tưởng lại rồi từ từ nhấm nháp. Cho dù tương lai có khó khăn thế nào, có những điều ngọt ngào ấy ở bên, trái tim cô cũng không còn đắng nữa.

Sau khi về khách sạn, có lẽ vì sắp xa cách, Niên Bách Ngạn lại mang tới cho cô một trải nghiệm tình ái sung sướng đến tận cùng mà cũng đau khổ đến tận cùng.

Sau màn hoan ái, Tố Diệp nằm bò trên người anh, mệt mỏi. Anh nghiêng đầu, hôn lên vầng trán ướt đẫm mồ hôi của cô. Nhịp tim của hai người vẫn còn điên cuồng chưa ngớt.

Một lúc sau, Tố Diệp uể oải ngồi dậy, nhưng bị anh giơ tay kéo lại, vòm ngực trần trụi áp vào lưng cô, thấp giọng hỏi: “Đi đâu vậy?”

Tố Diệp tươi cười quay đầu lại. Cô chỉ hôn lên môi anh mà không trả lời, rồi đẩy anh ra đi xuống giường. Mới đó cô đã quay lại ngay, ôm theo một chiếc máy ảnh. Cô nhanh chóng trèo lên giường, bò lại về phía anh: “Xem ảnh này!”

Hôm nay cô và Niên Bách Ngạn đã chụp rất nhiều ảnh, tấm nào cô cũng rất thích, chỉ vì trong ảnh có anh. Trước đây toàn là anh chụp cho cô, cô chẳng bao giờ dám yêu cầu chụp chung, sợ là anh không

thích hoặc cảm thấy không tiện. Nhưng về sau cô không kìm chế được, rất muốn có một tấm ảnh chụp cùng anh nên đã đưa ra lời đề nghị. Điều bất ngờ là anh đồng ý ngay lập tức.

Vì thế nguyên một buổi chiều, cả chiếc máy ngập tràn ảnh chụp chung của hai người. Có bức anh ôm cô, có bức họ nhìn nhau đầy tình cảm, có bức anh hôn lên trán cô...

Cô ngấm mãi, ngấm mãi bỗng bật cười ngây ngô.

Niên Bách Ngạn bất giác siết chặt vòng tay: “Trông em ngọt quá đi!”

Cô trừng mắt lườm anh, giơ chiếc máy ảnh: “Anh có tin em sẽ chụp lại dáng vẻ của hai chúng ta bây giờ không?”

Anh nhướn mày.

“Sợ rồi chứ gì? Giờ cả anh và em đều không mặc gì đâu đấy. Bức ảnh này mà phát tán ra ngoài sẽ thành ảnh nóng.” Cô cười xấu xa: “Đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch, nam thần mà các cô gái ngày đêm mong nhớ.”

Niên Bách Ngạn không nói gì, giật ngay lấy chiếc máy ảnh. Cô còn chưa kịp phản ứng lại đã thấy một tia sáng lóe lên, rồi hai tiếng “tách... tách” vang lên. Cô kinh ngạc, nhất thời chưa hiểu chuyện gì, định giằng lấy chiếc máy ảnh. Niên Bách Ngạn lại tiếp tục đè cô xuống, hôn lên môi cô, tiếp theo vẫn là tiếng máy ảnh không ngừng vang lên.

“Anh...”

“Dùng cách này để ghi lại những kỷ niệm của chúng ta cũng không tồi.” Anh cười đậm. Gương mặt lại vùi vào ngực cô, nụ hôn nóng

bồng dần dần lướt xuống.

Tố Diệp một lần nữa rơi vào hố lửa của anh. Cô ôm chặt đầu anh, run rẩy gọi tên anh.

Cô yêu người đàn ông này.

Một tình yêu nồng nàn, sâu sắc.

Dùng cách này để đáp lại cô là vì anh quan tâm tới cô.

~Hết chương 238~

♥Hết hồi 5♥

*Lảm nhảm: Yeah... Sau một tuần cố gắng cật lực chúng ta đã đi hết hồi 5 *Hồi này hơi nhanh quá thì phải

Quyển 6 - Chương 239: 3 tiếng 10 phút

Từ sau giây phút đó, điều duy nhất em có thể làm là im lặng đứng ở một góc không người ngắm nhìn bóng hình anh. Ngày cuối thu, lá vàng bay ngập trời. Trong dòng người tấp nập dưới cảnh lá vàng rơi, niềm vui của anh, nỗi đau của anh, hạnh phúc của anh, buồn thương của anh, dường như có thể liên quan đến tất cả mọi người, chỉ trừ em. Hai chúng ta như bị ngăn cách ở hai thế giới. Thế nhưng chỉ cần em bất chợt quay đầu, ánh mắt em vẫn giao hòa cùng anh. Lúc đó em mới chợt hiểu, thì ra mọi cảm xúc của anh chỉ liên quan tới em...

Sân bay, chưa bao giờ có những phút giây bình yên ngăn ngủi.

Những bóng người vội vã, những bước chân gấp gáp, tiếng bánh lăn lộc cộc của chiếc xe đẩy hành lý đè nặng lên mặt đất. Nơi đây là địa điểm lý tưởng để diễn những màn hợp tan ly biệt. Tận trong sảnh chờ bay vẫn không ngừng lặp đi lặp lại những thông tin về chuyến bay, tạo thêm tiết tấu căng thẳng cho khung cảnh chia ly hay tái ngộ sắp diễn ra.

Rất nhiều bộ phim truyền hình hay tiểu thuyết tình cảm hay tạo cho sân bay những sắc màu lãng mạn. Nhưng tiếc là điều đó chỉ càng khiến những con người thực tế cảm thấy thất vọng hơn mà thôi, ít nhất với Tố Diệp là như vậy. Cô khao khát biết bao giờ phút này, được đứng tại đây diễn một đoạn tình cảm cầu huyết như trên tivi vẫn chiếu hay thi thoảng đọc được trong truyện. Những tình tiết bất ngờ mà trước đây khi xem phim cô toàn giấu cợt nói rằng nó quá vô lý, không sát với thực tế. Thế nhưng, thời gian cứ tàn nhẫn trôi đi, chẳng có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, chẳng có việc gì gấp gáp

bất ngờ phát sinh. Nếu có... thì chỉ là Niên Bách Ngạn đang ngồi bên cạnh bỗng đưa cho cô ly trà ấm, nhẹ nhàng hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?”

Thì ra văn học vẫn chỉ là văn học.

Văn học tuy bắt nguồn từ cuộc sống nhưng lại là một loại hình nghệ thuật cao hơn cuộc sống. Cô có thể tưởng tượng ra cảnh những tác giả hay nhà biên kịch đó trong một buổi chiều thu, khi đang ngồi trên sân bay, gọi một tách cafe nhìn dòng người đi qua đi lại không ngớt, bỗng dưng nảy ra một khung cảnh khoa trương có thể là rất cảm động, hoặc cũng có thể chỉ nhằm thu hút người xem, làm người ta lú lẫm cứng họng.

Mấy thứ bốc phét trong văn học đó chỉ là giả thôi, cốc trà trước mặt cô mới là thật. Đó là một cốc trà hoa quả, có vị ngọt ngào thanh mát của cúc trắng kết hợp cùng lê tuyết. Khi hơi nóng xộc lên mũi còn quyện với hương hoa lan trắng thoang thoảng đâu đây. Đó là một chiếc cốc có quai cầm tinh xảo, màu men trắng như bơ. Tố Diệp đón lấy, giữ trong lòng bàn tay. Hơi ấm lan ra theo từng huyết quản, duy chỉ có trái tim là bài xích nó, vẫn chìm trong cái cô quạnh giá buốt.

Khi mở nắp ra, đập vào mắt cô là những cánh hoa cúc nhỏ xíu, dập dềnh nổi trên mặt nước, như những con thuyền không chốn nương náu chỉ biết phiêu bạt, nổi trôi trên đại dương không bờ không bến. Cô cũng giống như chúng, không còn chỗ dựa. Cô khẽ lắc đầu, khi ngẩng lên nhìn Niên Bách Ngạn, chỉ giữ lại cho anh nụ cười tươi tắn nhất: “Không nghĩ gì cả!”

Niên Bách Ngạn nhìn thẳng vào mắt cô như muốn đọc thấu những suy nghĩ nội tâm ẩn sau đó. Trước giờ cô sợ nhất là kiểu nhìn dò xét này của anh, vội vàng cười xòa: “Là em thấy, phàm những người đàn ông vào được phòng nghỉ dành cho khách quý không phải mấy

người bụng bia thì cũng mập mập, phát tướng. Duy chỉ có anh trông có vẻ như đạo sỹ ẩn dật, chợt nghĩ rằng bây giờ có rất nhiều cô gái trẻ vì muốn câu được rùa vàng, đến cả ngồi máy bay cũng nghiêng rằng nghiêng lợi đặt vé khoang hạng nhất. Niên Bách Ngạn! Anh chính là đối tượng công kích quan trọng của mấy cô gái đó.”

Trà ấm xứng đáng với chữ “ấm”. Nhiệt độ vừa đủ, không nóng không lạnh. Dứt lời, cô uống một ngụm, hương thơm tràn vào khoang miệng như hương vị của hạnh phúc. Nhưng cô cảm thấy được ôm hôn Niên Bách Ngạn mới là chuyện hạnh phúc nhất.

Dường như Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại nghĩ tới mấy chuyện tào lao đó, nghe xong anh bỗng đứng chẳng biết đáp lại thế nào. Cô mím môi cười. Anh cất lời trêu chọc: “Suy nghĩ của em cũng không hẳn đã sai. Đúng là đám những cô gái trẻ hay thích nhào về phía anh.”

Tố Diệp không cười nữa.

“Nhưng em vốn không cần quan tâm tới mấy cô gái đó.” Anh chuyển chủ đề, như đùa như thật.

Cô nhướn mày.

Nụ cười trong mắt anh càng đậm thêm: “Vì em chính là một cô gái trẻ.”

Tố Diệp đỏ mặt, ôm tách trà áp lên mặt: “Em đã hai mươi tám tuổi rồi.”

“Tuổi tác vừa vặn thích hợp với anh.” Niên Bách Ngạn nhìn cô tươi cười: “Không quá nhỏ để khiến anh mất công ngày nào cũng phải dỗ dành khuyên bảo, cũng chưa quá sành sỏi để biết đưa đẩy đàn ông.”

“Cảm ơn ha!” Tố Diệp bấu môi.

Niên Bách Ngạn không nhịn được, gior tay véo má cô, đúng lúc đó điện thoại lại làm vị khách không mời mà tới.

Hình như Tố Diệp nghe thấy giọng nói của Hứa Đồng.

Cô biết điều, chủ động khép chặt tai lại, vùi đầu vào cốc trà trong tay. Nhưng ánh mắt khi vô tình liếc sang chợt thấy anh nhíu mày, tay cô khựng lại. Chủ yếu là Hứa Đồng nói, thời gian gọi không dài, cuối cùng anh chỉ hờ hững đáp lại một câu: Bọn họ thích tới thì cứ tới!

Một giây trước giọng anh còn dịu dàng, một giây sau đã lạnh như băng.

Đến cô ngồi bên cạnh cũng vô thức rùng mình.

Cúp máy, cô hỏi anh có chuyện gì.

Niên Bách Ngạn cất điện thoại đi, nhấp một ngụm cafe đen, một lúc sau mới nói với cô: Hai cổ đông kỳ cựu của hội đồng quản trị sẽ cùng đi theo Hứa Đồng tới đón.

Tố Diệp ngẩn người, rồi nhanh chóng hiểu ra lý do anh nhăn mặt. Cô đặt tách trà sang một bên, gior tay khẽ vuốt hai hàng lông mày của anh ra, mỉm cười: “Đừng có cau có! Anh có biết là mỗi lần anh làm vậy trông rất đáng sợ không?”

Đầu mày anh dãn ra không ít, nhưng ánh mắt nhìn cô đầy xót xa. Cô vẫn nhẹ nhàng cười, cuối cùng khẽ đáp: “Không sao đâu! Tới lúc đó em sẽ không để họ nhìn thấy em. Ra tới cửa, em sẽ đi chậm một chút.”

Nghe câu ấy, lòng Niên Bách Ngạn đau như dao cắt. Anh không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn cô.

“Anh muốn uống cafe nữa không? Em đi lấy thêm nhé!”

Niên Bách Ngạn không lắc đầu cũng chẳng gật đầu. Cô bèn giơ tay với lấy cốc cafe. Anh bỗng giữ tay cô lại, như có tâm sự gì: “Có biết tại sao anh từ Nam Phi sang Hồng Kông tìm em không?”

Tố Diệp từ từ rút tay về: “Biết!”

Anh nhìn cô: “Khi đó ở trấn Thiên Đẳng, anh đã từng hỏi em, con đường tương lai sẽ rất khó đi, mặc dù anh sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ em, không để em phải chịu bất kỳ tổn thương nào, nhưng anh không dám hứa trước em sẽ tránh được hết mọi gió mưa. Anh đã hỏi em, trong hoàn cảnh như vậy em có bằng lòng đi cùng anh không. Lúc đó em đã dựa vào lòng anh và nói, đừng bỏ em lại một mình.”

Những chuyện xảy ra ở trấn Thiên Đẳng tựa như chỉ mới hôm qua, mấy lời đó sao cô có thể quên được. Cô gật nhẹ: “Em biết! Vì anh đã hứa nên chắc chắn anh sẽ giữ lời. Cũng vì thế anh đuổi theo em tới tận Hồng Kông.”

Niên Bách Ngạn thở dài nặng nề.

“Nhưng Bách Ngạn, lần này trở về Bắc Kinh em thật sự không sao cả. Anh về công ty, em về nhà, chúng ta chỉ đi hai hướng khác nhau mà thôi. Anh không vi phạm lời hứa của mình, không coi là bỏ em lại một mình.” Cô nhìn anh, nụ cười rạng rỡ càng thêm quyến rũ.

Có ai hay, cô càng cười tươi, lòng anh càng đau nhói.

Rất lâu sau, anh nhìn vào mắt cô, mệt mỏi thở dài: “Diệp Diệp! Em biết rõ anh đang lo lắng chuyện gì.”

“Anh chỉ lo tương lai có quá nhiều điều phiền nhiễu, rồi một ngày em sẽ chủ động rời xa.” Anh lặng lẽ nói.

Tổ Diệp lắc đầu rất kiên quyết: “Không đâu!”

“Chưa suy nghĩ gì đã vội hứa rồi sao?” Anh bật cười.

Cô lại gật đầu.

“Con gái ấy à lúc nào cũng hứa hẹn dễ dàng như vậy.”

Cô cắn chặt môi.

“Diệp Diệp! Anh có thể tin em không?” Anh khẽ hỏi.

Cô nhìn anh không rời: “Có thể!”

“Được!” Gương mặt anh thoải mái hơn nhiều.

Nhưng cô thì buồn bã. Có những lời hứa quá bi thương, mỗi câu mỗi chữ đều khiến người ta đau đớn.

“Còn một yêu cầu nữa.”

“Gì vậy?”

Niên Bách Ngạn trầm ngâm giây lát rồi nói: “Tránh xa Kỳ Đông Nham một chút.”

“Anh ghen sao?”

“Nói không ghen là nói dối. Em là người phụ nữ của anh. Còn cậu ta đang dòm ngó em.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn thoát nhìn hơi tối đi, khi nói những lời này nét mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Tố Diệp chợt mỉm cười, nghiêng đầu nhìn anh. Thấy anh nghiêm mặt, cô càng cười, cố ý chọc: “Thế mà em chẳng nhận ra anh đang ghen gì cả. Hôm đó anh ấy còn hôn em trước mặt anh, anh cũng có giận đâu.”

“Ai nói không giận! Nhưng anh rất hiểu con người Kỷ Đông Nham. Trên thương trường cậu ta đấu đá thế thôi, trong tình yêu luôn cạnh tranh công bằng. Hôn em trước mặt anh còn khiến anh yên tâm hơn cậu ta ở sau lưng anh lén lút giở trò.”

“Tiền hậu bất nhất đấy, anh Niên ạ!” Tố Diệp thấy trong lòng ngọt ngào, nhưng vẫn còn cãi lý: “Lúc trước còn nói anh ấy dòm ngó, lúc sau đã nói cạnh tranh công bằng.”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Trong mắt anh, tất cả những gã đàn ông theo đuổi em đều có thể dùng hai từ “dòm ngó” để hình dung. Kỷ Đông Nham là một người thông minh, e là sẽ lợi dụng thời gian này để đường hoàng theo đuổi em, thế nên em nhất định phải tránh xa cậu ta một chút.”

“Người ta nói cảm động lắm.”

Niên Bách Ngạn bất ngờ phì cười, dùng một biểu cảm thâm tình cô chưa từng thấy để giễu cợt Kỷ Đông Nham: “Người em phải đứng yên đợi là anh chứ không phải cậu ta.”

“Ngạo mạn!” Cô cười trong hạnh phúc.

“Điều anh có thể hứa với em là, nếu một lần nữa chúng ta phải xa cách, chỉ cần em muốn tìm anh, nhất định sẽ tìm được, anh sẽ luôn đứng ở chỗ cũ.” Giọng Niên Bách Ngạn trầm trầm nhưng lời hứa vững như bàn thạch.

Tay Tố Diệp khẽ run lên.

“Vậy nếu như anh không còn đứng đó nữa thì sao?”

“Thì anh sẽ là người đi tìm em.”

“Em thật sự lo lời đen đui sẽ thành hiện thực, hình như anh và em lúc nào cũng phải đi tìm nhau.”

Niên Bách Ngạn bỗng nắm lấy tay cô, siết nhẹ: “Cho anh một chút thời gian!”

Cô nắm lại tay anh, gật đầu.

Còn hai mươi phút tới giờ lên máy bay, ra ngoài gọi điện xong, Niên Bách Ngạn quay về phòng nghỉ. Thấy bộ dạng lơ đãng, mắt nhắm mắt mở của Tố Diệp, anh bèn ngồi xuống, nghiêng đầu nói: “Dựa vào anh ngủ một lát đi!”

Anh biết tối qua cô cứ trần trọc mãi không ngủ được.

Tố Diệp lắc đầu: “Trong phòng này toàn người bay tới Bắc Kinh, lỡ như anh không quen người ta mà người ta lại biết anh, nhìn thấy không hay đâu.”

Sự hiểu chuyện của cô chỉ khiến anh đau khổ.

Một giây sau anh kéo người cô lại, xoay đầu để cô dựa vào vai mình.

“Bách Ngạn...”

“Nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát đi, lúc nữa lên máy bay cũng có thể ngủ bù tiếp.” Anh ngắt lời cô.

Tố Diệp ngửi mùi hương gỗ mộc, lắc đầu: “Chỉ còn 3 tiếng 10 phút thôi, sao em nỡ ngủ chứ?”

3 tiếng 10 phút là thời gian cho chuyến bay từ Hồng Kông về Bắc Kinh. Chỉ còn quãng thời gian ngắn ngủi đó, sợ là ngắm anh cũng chưa đủ.

Niên Bách Ngạn hôn nhẹ lên trán cô: “Xuống máy bay ra cửa số 8.”

Cô không hiểu.

“Vừa nãy anh đã sắp xếp người tới đón em rồi.”

“Thật sự không cần đâu, em tự bắt xe là được rồi.”

“Nghe lời!” Sao anh đành lòng vứt lại cô một mình ở sân bay?

Hai mươi phút trôi qua rất nhanh, khách khoang hạng nhất cũng sắp phải lên máy bay rồi.

Niên Bách Ngạn mãi vẫn ngồi im.

Một lát sau Tố Diệp mới thở dài: “Lên máy bay thôi!”

Niên Bách Ngạn siết chặt tay cô.

Rất lâu.

Cuối cùng anh nói bên tai cô: “Về đến Bắc Kinh, khi nào nhớ anh thì gọi điện cho anh.”

Cô gật đầu, hít sâu đè nén cảm giác cay cay nơi sống mũi.

“Còn nữa, đừng chủ động tới chộc Nguyễn Tuyết Mạn.”

Tổ Diệp sững sờ. Cô nghe ra sau nói này có ý gì khác, bèn ngược lên nhìn anh.

Anh trầm tư một lát mới nói: “Anh vẫn luôn nghi ngờ ở Nam Phi có người theo dõi chúng ta, còn suýt nữa lấy mạng chúng ta, có liên quan tới Nguyễn Tuyết Mạn.”

“Sao có thể? Bà ta...”

“Chính Bella đã chủ động liên lạc với bà ta.” Anh bình thản đáp.

Tổ Diệp ngồi bật dậy, sau vài giây trống rỗng, não bộ lại bắt đầu hoạt động trở lại. Khung cảnh cuộc nói chuyện với Bella lướt nhanh qua đầu cô. Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao Bella bị đuổi việc.

Mặc dù Bella là trợ lý của Niên Bách Ngạn nhưng cũng đồng thời là nhân viên quản lý quan trọng tại công ty con của Tinh Thạch ở Nam Phi, có thể liên hệ với Nguyễn Tuyết Mạn không phải việc gì khó khăn. Cô đúng là đã xem thường bà ta rồi, lại dám giở thủ đoạn tới tận Nam Phi xa xôi này. E là trong chuyện này có sự dung túng giúp sức của Bella.

“Anh bắt đầu nghi ngờ Bella từ khi nào?” Cô cố gắng lục lại trí nhớ của mình, cũng không thấy Bella có gì đáng nghi.

“Lúc ở Johannesburg, sau khi cô ta phản đối anh đi dạo với em, biểu cảm bất thường đó đã khiến anh chú ý.”

Lúc đó Tố Diệp mới lơ mờ nhớ ra, hình như đúng là có chuyện đó thật.

“Chỉ sợ yêu quá hóa hận thôi.”

“Nếu đối phương là Nguyễn Tuyết Mạn thì xuất phát điểm không đơn giản vậy đâu, sợ rằng bà ta muốn một mũi tên trúng hai đích.”

“Vậy thì lần này quay về chẳng phải anh sẽ gặp nguy hiểm sao!” Tố Diệp kinh sợ.

Niên Bách Ngạn giờ tay, vén tóc cô ra sau: “Yên tâm. Anh quay về thì sẽ bà ta sẽ không dám liều lĩnh làm bừa nữa. Đương nhiên, tất cả chỉ là nghi ngờ của anh.”

Tố Diệp bắt đầu thấy hoang mang. Cô nhìn thấu bộ mặt thật của mỗi người trong nhà họ Diệp. E là những tháng ngày sau này chẳng được bình yên...

Lúc Tố Khải đang nằm bừa bãi trên giường, thì Phương Tiểu Bình đeo túi xách, dùng chìa khóa mở cửa nhà anh. Sau khi vào phòng ngủ, bà chẳng nói chẳng rằng xách tai anh lên, sống chết cũng phải lôi anh dậy cho bằng được. Tố Khải đang ngủ ngon, cảm giác đau đốn bất ngờ từ tai truyền tới khiến anh giật nảy mình, mở mắt liền nhìn thấy Phương Tiểu Bình hùng hổ đứng đầu giường bèn hét lên: “Mẹ! Mẹ có thể dừng lại chút được không? Con đã hai mươi mấy tiếng đồng hồ không được chớp mắt rồi. Ngồi theo dõi cái lũ buôn ma túy, trông mắt sắp rụng xuống tới nơi rồi. Mẹ cho con ngủ thêm một tý thôi có được không?”

“Mẹ nhìn giờ rồi mới tới đây. Ngủ sáu bảy tiếng đồng hồ là được rồi. Con xem, bố con ngày nào cũng chỉ ngủ cố định có năm tiếng thôi.”

Tố Khải ngồi trên giường, mắt nhắm nghiền.

Phương Tiểu Bình đập mạnh một cái vào đầu anh, anh không chịu nổi gào ầm lên: “Mẹ làm cái trò gì đây?”

“Hôm nay chị con từ Hồng Kông về, con mau ra sân bay đón đi.”

Tố Khải á khẩu: “Nếu chị ấy cần con đón thì đã gọi điện thoại từ lâu rồi, mẹ đừng lo lắng.”

“Ý mẹ là muốn đón chị con về nhà, mẹ có chuyện phải hỏi nó cho rõ ràng.”

“Mẹ có chuyện gì thì cứ hỏi con đây này.” Tố Khải ngáp lên ngáp xuống, rồi lại gục đầu vào trong chăn: “Chuyện của chị ấy con biết hết.”

“Chuyện của nó với Niên Bách Ngạn.”

“Ôi trời mẹ của con ơi!” Tố Khải mở mắt ra: “Chị ấy và anh ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi.”

“Nhưng mẹ điều tra ra gã Niên Bách Ngạn đó hôm nay cũng từ Hồng Kông trở về.”

“Làm sao mẹ biết?”

Phương Tiểu Bình ngồi xuống giường, không ngờ ngồi ngay lên chân Tố Khải, làm anh kêu la oai oái, cuối cùng không tỉnh cũng phải tỉnh. Phương Tiểu Bình bình tĩnh nhìn con trai gào đủ kiểu rồi mới

nói: “Mẹ sợ Tiểu Diệp vẫn còn qua lại với tay đó, thế nên sáng sớm nay đã mạo danh khách hàng gọi điện tới tập đoàn Tinh Thạch. Ai ngờ cô thư ký ở đó nói tổng giám đốc Niên của họ đang đi công tác. Mẹ con cà con kê mãi cô ta mới chịu tiết lộ Niên Bách Ngạn hôm nay bay từ Hồng Kông về.”

Tố Khải nghe xong không kìm chế được phải giơ ngón cái lên trước mặt Phương Tiểu Bình: “Mẹ không đi làm thám tử quả thật đáng tiếc.”

“Đừng có đánh lạc hướng. Mẹ cho con hay, hôm nay bằng mọi giá con phải lôi được Tiểu Diệp về đây cho mẹ. Với lại, cứ cho là nó không có quan hệ với Niên Bách Ngạn, mẹ cũng phải tấm bổ cho cháu gái chứ. Giờ mẹ sẽ đi mua ngay một con cua “đế vương”*.”

*Hay còn gọi là cua Hoàng đế, cua đá, chủ yếu sống ở những vùng biển có nhiệt độ lạnh. Chúng nổi tiếng vì kích cỡ khổng lồ của mình, được mệnh danh là “vua của các loài cua”.

“Cua đế vương? Mẹ! Mẹ chịu chơi thật đấy.”

Phương Tiểu Bình trừng mắt: “Người nhà cả tính toán cái gì? Đừng nói là cua đế vương, dù bắt mẹ xuống biển bắt cá mập về, chỉ cần Tiểu Diệp được vui vẻ, đón nhận một chuyện tình cảm mới mẹ cũng chịu.”

“Thế mà bao nhiêu lần con ra ngoài làm nhiệm vụ quay về chẳng thấy mẹ mua cho con một con cua.” Tố Khải lắc đầu.

“Đàn ông con trai sức dài vai rộng lại đi so bì? Tiểu Diệp chịu nhiều áp lực như thế, mẹ phải an ủi nó, nhân tiện khuyên bảo để nó nghĩ thông suốt. Dù sao sau này cũng phải kết hôn sinh con chứ. Nó mà sống không được vui, mẹ cũng thấy có lỗi với chị Tố Thu.”

“Mẹ! Lát nữa con còn phải về đội nên thực sự không có thời gian. Thế này đi, lát nữa chị ấy xuống máy bay, con sẽ gọi điện cho chị ấy. Có con của đế vương thôi mà. Tối con đưa chị ấy về nhà là được chứ gì?”

Phương Tiểu Bình suy nghĩ: “Cũng được! Mẹ cũng không muốn làm lỡ dở công việc của con. Nhưng tối nay nhất định phải đưa nó về nhà đấy.”

“Vâng!”

Lúc đó Phương Tiểu Bình mới yên tâm đứng dậy. Bà rất hiểu con trai mình, nó đã hứa thì chắc chắn sẽ làm được. Đang định cầm túi lên bỗng nhớ ra chuyện gì đó, hai mắt bà sáng lên: “Đúng rồi! Đưa cả bạn gái con về đi.”

Tố Khải vặn mình, uể oải đáp: “Đã nói là tuần sau rồi, mẹ gấp cái gì chứ.”

“Không gấp được sao? Mẹ muốn bế cháu lắm rồi.”

Tố Khải không còn lời nào để nói.

“Thế nó bao nhiêu tuổi chắc là nói được chứ.”

“Hai mươi ba.”

Phương Tiểu Bình vừa nghe đã vỗ đùi cái đét: “Tuổi này đẹp, thời gian sinh đẻ tốt nhất của phụ nữ.”

Tố Khải thật sự muốn thổ huyết.

“Được rồi, được rồi! Mẹ phải đi mua cua đây, muộn nữa không còn con to mà chọn.” Phương Tiểu Bình vui vẻ xách túi lên.

Tố Khải choáng váng, gọi với sau lưng bà: “Không phải chứ mẹ, mẹ biết làm cua đế vương thật à?”

“Con cứ mặc kệ mẹ.” Tiếng Phương Tiểu Bình đã ra tới cửa, ngay sau đó là tiếng đóng cửa.

Tố Khải lại lăn ra giường. Người mẹ vĩ đại của anh, đúng là nghĩ thế nào làm thế ấy...

~Hết chương 239~

Quyển 6 - Chương 240: Đỏ tươi màu máu

Khi máy bay đáp xuống sân bay Bắc Kinh, mặt trời đang gay gắt. Ánh nắng trải dài trên hai tay vịn của chiếc cầu nối đầu máy bay với sân bay. Tố Diệp chậm chậm hòa vào dòng người nối nhau bước xuống sân bay. Cô đeo một chiếc kính râm, ánh mắt vô thức nhìn về phía trước. Đó là bóng hình Niên Bách Ngạn chìm trong sắc màu rực rỡ của nắng vàng. Cô bỗng cảm thấy, anh như một giấc mơ.

Sau 3 tiếng 10 phút, cuối cùng cô cũng phải tỉnh dậy khỏi giấc mơ này.

Vì giúp bạn bè và đồng nghiệp mua không ít sản phẩm dưỡng da nên Tố Diệp đã lựa chọn dịch vụ vận chuyển hành lý. Khi cô đi theo đoàn người vào nơi lấy xe đẩy, không ngờ lại nhìn thấy Niên Bách Ngạn đứng ở một góc. Anh chỉ xách theo một chiếc vali kiểu nhỏ, không cần vận chuyển, nhưng vẫn yên lặng đứng cách cô khoảng năm, sáu mét mà không nhìn về phía cô.

Như có một thứ gì đập vào tim, Tố Diệp hít sâu một hơi mới giảm nhẹ được cơn đau. Cô biết anh đang thăm đợi cô. Qua một khoảng thời gian khá lâu, băng chuyền mới đưa hành lý tới. Từng chiếc vali xanh xanh đỏ đỏ chui vào trong cửa rồi lăn xuống băng chuyền.

Cô nhận ra chiếc vali của mình, vội vàng bước lên lấy. Khi cầm vào tay, ngẩng đầu lên, Niên Bách Ngạn đứng trong góc quả nhiên đã xách hành lý đi trước. Tố Diệp kéo theo chiếc vali, từ từ đi lên. Giữa cô và Niên Bách Ngạn cách nhau khoảng hơn sáu, bảy người. Khi tới cầu thang máy, anh dừng bước, cô cũng vậy.

Những hành khách phía sau Niên Bách Ngạn lần lượt vòng qua. Cứ thế, giữa anh và cô chỉ còn một con đường dài. Phía sau anh chỉ có cô, mà trước mắt cô cũng không còn ai khác. Tay vịn thang máy chậm chậm trôi về phía trước. Những người xung quanh ai nấy đều bước những bước vội vã. Chỉ có hai con người im lặng.

Bên cạnh là khung cửa sổ sát sàn đổ nặng xuống nền nhà, rực rỡ đến chói mắt, tôn lên vóc dáng thẳng tắp của anh trong chiếc áo khoác dáng dài màu xám đậm. Tố Diệp giơ tay muốn che đi ánh nắng trước mắt, mới chợt nhớ ra chính mình đang đeo kính râm. Tay cô lại từ từ hạ xuống. Khi mắt cô chạm vào bóng anh, con tim bỗng ngâm ngấm đau.

Cuối cùng cô cũng hiểu nỗi lo của Niên Bách Ngạn.

Cái cảm giác đau đớn khi rõ ràng yêu nhau mà không được ở bên nhau còn nhói lòng gấp ngàn lần nỗi đau để lại sau những cuộc chia tay, cãi vã.

Mới chỉ đứng đây nhìn anh nhưng không được phép bước lên đã khiến cô khó chịu như vậy, sau này biết làm sao? Cô không được phép đường hoàng khoác tay anh, không được phép tùy tiện dựa vào lòng anh, hôn lên môi anh, không thể ngày nào tỉnh dậy cũng nhìn thấy bóng dáng anh... Hàng loạt những điều không thể, không được phép, khi đặt chân lên đất Bắc Kinh này bỗng trở nên rõ nét và ngập tràn đau thương.

Từ xa, cô nhìn thấy bóng Hứa Đồng. Hẳn là đường phố Bắc Kinh đã khiến cô ấy hiếm khi tới muộn một lần. Theo sau cô ấy là hai người đàn ông mặc áo vest đi giày Tây, chắc chắn là cổ đông mà Niên Bách Ngạn đã nhắc tới.

Sau khi bước chân ra khỏi cầu thang máy, Niên Bách Ngạn đứng im tại chỗ. Hứa Đồng dẫn theo hai người đó, nhanh chóng đi tới. Một trong hai vị cổ đông kia còn gấp gáp hơn, vượt qua trước mặt Hứa Đồng, từ xa đã chủ động giơ tay về phía Niên Bách Ngạn. Tố Diệp càng ngày càng gần họ, gần tới mức chỉ khẽ giơ tay ra là cô đã chạm được vào vai anh.

Khi còn ở Nam Phi, có mấy lần cô cũng đi sau anh thế này, sau đó bất ngờ nhảy lên trêu chọc anh, anh quay lưng lại, cười thoải mái. Thế mà hôm nay, khi đối mặt với khung cảnh quen thuộc ấy, cô không thể tự do tự tại như trước nữa.

Quay về Bắc Kinh, Niên Bách Ngạn sẽ là tổng giám đốc của tập đoàn Tinh Thạch. Anh sẽ là Niên Bách Ngạn của tất cả mọi người, chỉ không phải là của cô.

Phía trước là chân cầu thang máy. Giày cao gót của Tố Diệp rơi từng tiếng giòn tan xuống nền đất. Niên Bách Ngạn không nhìn về bên này. Hứa Đồng cũng chỉ khẽ liếc mắt một cái nhạt nhòa rồi bình thản quay về phía anh.

Cô cúi đầu, kéo kính râm xuống.

Rồi cứ thế ung dung, thản nhiên vượt qua Niên Bách Ngạn.

Khi lướt qua, mùi gỗ mộc trên người anh thấm cả vào tóc cô.

Hệt như một cảnh phim quay chậm.

Một người đàn ông cao lớn đứng dưới ánh nắng. Anh tươi cười chào hỏi những cổ đông đến đón mình, gương mặt điềm tĩnh, ôn hòa. Còn cô lặng lẽ bước qua anh. Giây phút đi ngang qua nhau, trên đôi mắt dưới cặp kính râm có một giọt nước nhẹ nhàng chảy xuống.

Bóng hình Niên Bách Ngạn cách cô mỗi lúc một xa còn bước chân cô càng thêm nặng nề.

Khi ra khỏi cửa, có một làn gió thu lướt qua mặt.

Tố Diệp bất giác kéo gọn quần áo trên người lại: Bắc Kinh, tôi về rồi đây.

Sao cô mới đi có một thời gian, tiết trời Bắc Kinh nói lạnh là lạnh ngay thế nhỉ?

Ngẩng đầu lên để ép nước mắt vào trong, Tố Diệp mới nhìn thấy những chiếc lá vàng óng. Một cơn gió nhẹ thổi qua, lá bay đầy trời. Nhiệt độ của Bắc Kinh thấp hơn Hồng Kông rất nhiều. Trước đây cô không thấy vậy, lúc này mới thực sự cảm nhận được sự khác biệt của mùa thu năm nay.

Một mùi hương lan tỏa trong không khí, có chút mát lạnh, có chút êm ái, sáng khoái. Đây là hương vị chỉ có ở mùa thu, là lời vĩnh biệt những chiếc lá đã đánh rơi sinh mệnh của mình.

Chẳng mấy chốc cô đã nhìn thấy bóng Niên Bách Ngạn ở một cửa ra khác. Có cổ đông đi bên cạnh anh. Hứa Đồng nổi gót đằng sau lưng. Xe của công ty đang đỗ bên đường. Người tài xế chủ động bước tới xách hành lý cho anh. Tố Diệp đứng từ xa nhìn anh. Lần này khoảng cách của họ càng xa hơn, ở giữa cũng ngăn cách quá nhiều người. Chỉ sợ chớp mắt một cái là không thể tìm lại được đối phương nữa.

Vậy là Tố Diệp quên cả chớp mắt.

Cô nhìn những chiếc lá nhẹ nhàng chao nghiêng trong gió rồi rơi xuống vạt áo anh...

Nhìn gương mặt nghiêng nghiêng mờ ảo của anh...

Cô tưởng rằng anh sẽ không quay đầu lại nữa.

Nhưng chính trong giây phút sắp lên xe, cô đã nhìn thấy anh ngoái lại, ánh mắt dừng lại chính xác trên người mình. Thế giới bên ngoài ra sao cũng mặc, chỉ cần cô biết rõ, ánh mắt ấy kiên định, sâu sắc thế nào, chất chứa những quan tâm, những nồng nàn.

Tố Diệp đã cười.

Dù trong lòng còn bao chua xót...

Dù từ nay về sau chỉ có thể đứng từ xa nhìn anh như vậy, chỉ cần một ánh mắt của anh cũng khiến cô mỉm cười.

Vì cô biết hạnh phúc không dễ dàng, vì hai người chỉ cần thông qua cách này để biết họ vẫn cùng chung một thế giới thì dù cuộc hành trình này có gian khổ thế nào, cô cũng chỉ quan tâm tới một câu duy nhất: Hãy cho anh một chút thời gian.

Cô hiểu anh.

Hiểu sâu sắc.

Niên Bách Ngạn lên xe. Cửa xe khép lại, hoàn toàn che chặt tầm nhìn của cả hai.

Tố Diệp đứng trong gió thu, cô đơn như một cái cây nhỏ. Mái tóc dài của cô tung bay theo gió, gò má hơi lạnh. Cô yên tĩnh nhìn theo hướng chiếc xe đi khuất, sự im lặng đến xót xa.

Bỗng tiếng còi xe gần đó đánh thức cô.

Tố Diệp quay đầu lại, chột ngờ ngàng. Cô không thể ngờ người tới đón cô lại là anh ta. Điều càng làm cô kinh ngạc hơn là chiếc xe này...

Dưới ánh nắng, Diệp Uyên đút hai tay vào túi quần, nụ cười rạng rỡ không thua gì mặt trời, bước từng bước về phía cô. Anh ta dừng bước trước mặt cô, rồi nhìn về hướng mà cô vừa chờ dẫn ngóng theo, nụ cười càng rạng ngời hơn. Anh ta quay lại nhìn cô: “Tiểu Diệp! Em đúng là quá to gan rồi!”

“Sao anh lại tới đây?” Tố Diệp tháo kính râm xuống, nét mặt kinh ngạc.

“Tới đón em!” Diệp Uyên trả lời thành thật.

“Anh tới đón tôi?” Tố Diệp cảm thấy nực cười.

Diệp Uyên nhún vai: “Là Niên Bách Ngạn không yên tâm để em về một mình, từ lúc ở Hồng Kông đã gọi điện bảo anh tới đón em.”

Tố Diệp biết đây là sự sắp xếp của Niên Bách Ngạn, nhưng cô thật sự không hiểu, tại sao lại là Diệp Uyên?

“Tôi là kẻ thứ ba phá hoại gia đình của Diệp Ngọc đấy.” Giọng cô trở nên lạnh nhạt.

“Thế nên anh mới nói em cũng to gan lắm. Không đúng, cả hai người đều quá liều lĩnh mới phải.”

“Anh tới đây hỏi tội tôi?”

Diệp Uyên nhướn mày: “Không! Anh chẳng hơi đâu quan tâm tới chuyện của hai người cả. Hôm nay tới đón em, đơn giản vì em là em gái anh.”

Tố Diệp nhìn anh ta, bán tín bán nghi.

“Lên xe đi!” Dứt lời, anh ta xoay người.

“Xe của tôi tại sao lại ở trong tay anh?” Cô đứng nguyên tại chỗ, cất lời về phía anh.

Chiếc xe mà anh ta lái tới chính là con Jeep đỏ của cô. Hôm đó khi cô lái nó từ Tinh Thạch ra, nó đã bị hủy hoại trong tay cô. Diệp Uyên dừng bước: “Anh đã sửa xong xuôi cho em rồi.”

Tố Diệp không hiểu.

“Không phải em bắt anh đứng giữa đường để giải thích cho em đấy chứ?” Diệp Uyên cười, vẫy tay về phía cô: “Đi thôi! Lên xe đi đã! Anh là anh trai em, chẳng bán em được đâu. Anh mà làm thế, sợ rằng Niên Bách Ngạn sẽ lập tức tới tìm anh tính sổ.”

Mặc dù Tố Diệp chẳng hiểu động cơ của anh ta là gì nhưng nghĩ lại đứng đây đúng là không thích hợp để trò chuyện, đành đi theo anh ta lên xe.

Ở đầu kia con đường quốc lộ.

Chiếc ô tô chậm chậm đi trong dòng xe.

Niên Bách Ngạn dựa vào ghế sau. Hai người cổ đông nói chuyện trên trời dưới đất còn anh chỉ đáp lại rất hờ hững. Hứa Đồng đã pha sẵn cafe, đưa cho anh, tiện thể nói thêm bên tai anh: “Bác sỹ Tố đã

lên xe rồi!”

Niên Bách Ngạn không nói gì nhưng bờ môi đã thoải mái hơn rất nhiều.

Còn trên chiếc xe Jeep đỏ, Diệp Uyên ngồi ở ghế lái thực sự hơi khó khăn một chút. Tổ Diệp ở bên ghế lái phụ chau mày nhìn dáng lái xe khổ sở của Diệp Uyên, cuối cùng không chịu được phải lên tiếng:

“Anh dừng xe lại bên đường đi, để tôi lái.”

“Không cần, anh không quen ngồi xe phụ nữ lái.” Diệp Uyên vô cùng kiên quyết.

Tổ Diệp cũng chẳng thèm nói với anh ta. Tâm trạng cô vốn đang rất lạc lõng, có một tài xế cũng tốt. Cô dựa thẳng vào ghế, nhắm mắt lại, trong đầu chỉ toàn hình ảnh khi ở trên máy bay cùng Niên Bách Ngạn.

Trong ba tiếng đồng hồ ngắn ngủi, việc duy nhất cô làm được là dựa vào lòng anh, để mặc anh ôm mình. Cô như một dây leo khô cong, liều mạng hút lấy hơi thở của anh.

Bên tai là tiếng nói chen ngang của Diệp Uyên: “Sao em không hỏi anh tại sao phải sửa cái xe này?”

Tổ Diệp ghét việc anh ta làm đứt đoạn suy nghĩ của mình, bực dọc trả lời: “Anh muốn nói tự khắc sẽ nói.”

“Chiếc xe này năm đó bố chúng ta tặng cho dì Tổ. Trước nay em vốn rất trân trọng, dù có phải thay hết linh kiện bên trong cũng quyết không đổi xe. Em bảo xem, sao anh có thể không sửa cho em?”

Tổ Diệp trừng mắt nhìn anh, cực kỳ không vui. Diệp Uyên chỉ nhìn

thẳng về phía trước, bờ môi cong cong, trông vô tâm đến đáng ghét.

“Anh nhiều lời quá rồi đấy!” Một lúc sau cô phần nộ nói.

Diệp Uyên bật cười: “Thật ra từ đầu tới cuối em không buông bỏ được. Nếu đã như vậy tại sao không về nhà thăm bố? Bố nhiều tuổi rồi, sức khỏe mỗi ngày một kém đi.”

Tố Diệp chán ngán quay ngoắt đi. Cô mím chặt môi nhìn những hàng cây chạy lùi về sau ngoài cửa sổ, gần hai, ba phút sau mới nói: “Đó là bố anh, không phải bố tôi! Còn nữa, sở dĩ giữ lại chiếc xe này là vì tôi muốn tiết kiệm tiền.”

Diệp Uyên giơ tay đầu hàng, cũng không khuyên răn thêm nữa.

Trong xe yên tĩnh hẳn.

Tới tận khi xe đi lên đường Bắc Tứ Hoàn, Tố Diệp mới bình tĩnh trở lại, liếc nhìn biển chỉ đường, hừ lạnh: “Cậu chủ Diệp à! Cậu ra nhầm đường rồi. Nơi tôi ở còn qua hai lối ra nữa mới tới.”

“Anh đâu có nói đưa em về nhà.” Diệp Uyên từ tốn đáp.

Tố Diệp vừa nghe đã bùng nổ: “Anh nói thế là ý gì? Còn định kéo tôi tới nhà họ Diệp?”

Phía trước là đèn đỏ, Diệp Uyên cho xe chạy chậm lại: “Em đừng kích động, chúng ta tới nhà Lâm Yêu Yêu.”

Một câu nói không đầu không cuối khiến Tố Diệp ngẩn ngơ. Cô nghiêng đầu liếc nhìn Diệp Uyên, hơi nheo mắt lại: “Thế là ý gì?”

“Anh thừa nhận, anh đồng ý với Niên Bách Ngạn tới đón em là có

mục đích.” Diệp Uyên dừng xe, quay đầu sang nhìn cô, ánh mắt có chút lấy lòng: “Chẳng phải em là bạn tốt nhất của Lâm Yêu Yêu sao? Khuyên cô ấy giúp anh để cô ấy đừng giận anh nữa.”

Hai hàng lông mày của Tố Diệp gần như nhú chặt lại. Cô xem xét kỹ lời nói của anh ta, một lúc sau dường như tìm ra được ý gì đó, cô cười lập lờ: “Diệp Uyên! Anh đừng tốn công vô ích nữa. Người cô ấy yêu là Đinh Tư Thừa. Hai người họ sắp kết hôn rồi.”

Diệp Uyên bị cô nhìn thấu, ít nhiều có chút ngượng ngập. Anh hắng giọng nói: “Anh không cần biết hắn ta là Đinh Tư* Thừa hay là Đinh Ngũ Thừa. Nếu hắn ta đối xử tốt với cô ấy thì anh không còn gì để nói. Nhưng Tiểu Diệp à! Yêu Yêu không hề hạnh phúc.”

*Đồng âm khác nghĩa trong tiếng Trung.

Tố Diệp nghe thấy câu nói này có chút bất thường, cô nghi hoặc nhìn anh ta. Thật ra cô cũng hiểu Diệp Uyên đôi chút. Mặc dù thường ngày anh ta chơi bời trăng hoa nhưng hình như chưa từng quan tâm tới cô gái nào thế này. Anh ta không phải loại đàn ông có thể nhận ra một người con gái đang vui hay buồn. Suy nghĩ một lát, cô không nói nhiều mà rút điện thoại gọi cho Lâm Yêu Yêu.

Đèn xanh bật sáng.

Diệp Uyên quên cả lái xe, cứ mãi nhìn Tố Diệp gọi điện thoại.

Đằng sau có tiếng còi xe thúc giục, Tố Diệp khước tay trước mặt anh: “Lái xe đi chứ!”

Lúc đó Diệp Uyên mới nhận ra đèn đã chuyển màu, vội vàng cho xe chạy.

Điện thoại của Lâm Yêu Yêu bận suốt. Tố Diệp gọi đi gọi lại vẫn không được. Cô đặt di động xuống, lẩm bẩm: “Quái lạ, chạy đi đâu rồi không biết?”

“Cô ấy vẫn đang xin nghỉ, chắc là không đi đâu xa đâu. Em gọi điện tới nhà cô ấy đi, bố mẹ cô ấy có lẽ sẽ ở nhà.” Diệp Uyên nắm chắc vô lăng, bật đèn xi nhan.

Tố Diệp hồ nghi: “Anh biết nhiều quá nhỉ?” Dứt lời cô lại gọi vào số máy bàn nhà Lâm Yêu Yêu.

Quả nhiên là mẹ Lâm Yêu Yêu bắt máy. Nghe thấy giọng Tố Diệp, bà ấy vui mừng khôn xiết. Tố Diệp hỏi thăm mẹ Lâm Yêu Yêu mấy câu đơn giản rồi hỏi Lâm Yêu Yêu có ở nhà không. Bà Lâm nói là có nhà. Nhưng thời gian này Yêu Yêu không chịu ra khỏi cửa, cứ ở lì trong nhà, bà nhìn cũng sắp phát mốc lên rồi. Tố Diệp cười, nói là sẽ tới thăm Yêu Yêu ngay. Bà Lâm không ngừng cảm ơn.

Gọi điện thoại xong, Tố Diệp cũng yên tâm phần nào, chắc là điện thoại của Lâm Yêu Yêu hết điện hoặc để ở chỗ nào tín hiệu không tốt nên mới không gọi được. Cô dứt di động vào trong túi xách, rồi nói: “Này, Diệp Uyên! Tự tôi lái xe tới gặp Yêu Yêu.”

“Làm gì có chuyện qua cầu rút ván như thế?”

“Tôi tới đưa son môi cho Yêu Yêu. Còn anh thì sao? Qua những gì anh vừa nói, rõ ràng là Yêu Yêu không hề quan tâm tới anh.” Cô cũng đã đoán ra được phần nào, vì thế càng lo lắng. Liệu có phải Lâm Yêu Yêu và Đinh Tư Thừa đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết không? Sao đang yên đang lành lại dây dưa với Diệp Uyên?

Diệp Uyên xuống nước: “Em gái tốt của anh ơi! Em giúp anh trai đi có được không?”

“Vậy anh nói thật cho tôi biết đi. Rốt cuộc anh có ý gì với Yêu Yêu? Bây giờ tình trạng thế nào rồi?”

Sắc mặt Diệp Uyên có phần thiếu tự nhiên nhưng vẫn thành thật khai báo: “Anh thừa nhận với em vậy. Anh đã yêu cô ấy rồi, hơn nữa anh cũng tin chắc mình có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy.”

Giọng anh ta rất thấp, nhưng hiếm khi kiên quyết như vậy. Điều ấy khiến Tố Diệp sửng sốt. Mặc dù khi nghe Diệp Uyên nhắc tới Lâm Yêu Yêu cô cũng đoán được phần nào nhưng không chân thực bằng được nghe chính anh ta thừa nhận. Tố Diệp yên lặng nhìn Diệp Uyên, cô nhận ra sự nghiêm túc trong đôi mắt ấy.

Sau một lúc thờ ơ, cô thử do thám: “Anh cho cô ấy hạnh phúc? Anh có biết hạnh phúc lớn nhất của người con gái là gì không? Đó là được đồng cam cộng khổ, sống tới trọn đời với người mình yêu. Anh là người cô ấy yêu sao?”

“Nhưng anh chắc chắn mình là người yêu cô ấy nhất.” Diệp Uyên chau mày: “Tiểu Diệp! Anh thật lòng chẳng thấy cái gã bạn trai đó đối xử với cô ấy tốt được chút nào.”

Tố Diệp trầm mặc, trái tim dâng lên một cảm giác lạnh lẽo.

Ông bà Lâm rất vui mừng vì Tố Diệp tới chơi, nhiệt tình mời khách vào nhà. Nhất là bà Lâm, cứ kéo tay Tố Diệp ngắm nghía hồi lâu, rồi xót xa nói: Nhìn con kìa, mới mấy ngày đã gầy rộc cả đi rồi. Tố Diệp bỏ những đồ dinh dưỡng mua dọc đường lên, chủ động ôm lấy bà Lâm. Trong lòng cô, bố mẹ Lâm Yêu Yêu cũng thân thiết như người nhà vậy.

Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là hai người họ cũng rất nhiệt tình

với Diệp Uyên. Sự gần gũi của họ khiến Tố Diệp thật sự tin rằng mình đã bỏ lỡ chuyện gì đó.

Trước mặt bố mẹ Lâm Yêu Yêu, Diệp Uyên vô cùng đứng đắn, đúng mực, khác một trời một vực với vẻ ba lẳng nhăng thường ngày. Cô chột nể da gà, khoác tay mẹ Lâm Yêu Yêu hỏi: “Yêu Yêu đâu ạ? Nghe thấy bọn con đến sao vẫn không ra?”

Bà Lâm thở dài, hất cằm về phía phòng tắm: “Vẫn còn đang tắm rửa bên trong.”

“Đang chiều, tắm rửa cái gì chứ?” Tố Diệp cười, đi tới trước cửa phòng tắm. Cô nghe kỹ thấy bên trong đúng là có tiếng nước chảy mới bấm bụng, gõ cửa: “Lâm cô nương à! Mình mua cho cậu một thỏi son đỏ rồi đấy, đúng theo yêu cầu nhé, đỏ chót luôn, quyến rũ cực kỳ.”

Lâm Yêu Yêu ở bên trong không lên tiếng.

Tố Diệp thấy cô ấy không có phản ứng gì, bèn thở dài với bà Lâm: “Con mới đi có mấy ngày thôi mà, đến cả con cũng mặc kệ rồi.”

“Con bé này thế đấy, kỳ cà kỳ cục. Ai nói gì cũng coi như điếc. Con đợi thêm một lát đi, nó vào cũng được hai mươi phút rồi đấy, chắc sắp ra rồi.”

Tố Diệp nào có phải người biết kiên nhẫn chờ đợi. Cô lại giơ tay lên gõ cửa: “Lâm cô nương! Cậu mà còn không mở cửa là mình xông vào đấy. Son này đắt lắm, cậu phải giả tiền cho mình.”

Bên trong vẫn chỉ có tiếng nước chảy.

Diệp Uyên ngồi bên chau mày, nãy giờ cứ nhìn chăm chăm vào cánh

cửa nhà tắm, cảm thấy có gì đó bất thường, bèn đứng bật dậy. Tổ Diệp vốn chỉ thấy kỳ lạ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt đăm chiêu của Diệp Uyên, cô cũng chợt có dự cảm chẳng lành, bắt đầu đập cửa liên tục. Diệp Uyên thấy vậy bèn rào bước đi tới, kéo Tổ Diệp ra sau lưng, giơ chân đạp thẳng vào cánh cửa phòng tắm.

Ngay sau đó là tiếng hét thất thanh của bà Lâm.

Lâm Yêu Yêu yên lặng nằm trong bồn tắm. Nước trong bồn đã đầy tràn, róc rách chảy xuống. Cả bồn tắm đỏ rực màu máu, nhuộm cả lên chiếc váy ngủ trắng toát trên người cô ấy. Duy chỉ có gương mặt cô ấy ngập trong nước là nhợt nhạt, tái mét, không còn chút sinh khí nào...

Quyển 6 - Chương 241: Cắt tay tự sát

Lâm Yêu Yêu đã cắt tay tự sát.

Vào một ngày cuối thu ảm đạm đến mức khiến người ta ngọt ngào, khi những chiếc lá ngoài cửa sổ cất tiếng hát độc nhất vô nhị rồi bất lực, buông mình lìa cành, cô ấy đã lựa chọn một cách thức lặng lẽ và im lìm để đặt dấu chấm hết cho cuộc đời mình.

Ánh đèn phòng cấp cứu của bệnh viện đã được bật sáng, thứ ánh sáng lạnh lẽo đến kinh người.

Từ giây phút Lâm Yêu Yêu được đẩy vào phòng cấp cứu, Tố Diệp cứ đứng trực trước cửa. Cô dí sát trán vào khe hở bé tí hìn của cánh cửa khép chặt, đôi tay nắm chặt hai bên cánh cửa, không bỏ ra một giây nào. Đằng sau lưng cô là dãy hành lang hun hút. Bà Lâm gục khóc trong lòng chồng. Hai người ngồi chờ dẫn trên ghế. Chỉ trong một thời gian ngắn mà có cảm giác ông Lâm già đi trông thấy, đôi mắt không giấu nổi những bi thương.

Diệp Uyên cũng đứng từ đầu tới cuối như Tố Diệp, cái dáng cao cao tựa vào tường. Hai bàn tay anh siết chặt, gương mặt như đóng băng lại, đôi mắt nhìn chăm chăm ngọn đèn phía trên phòng cấp cứu, dáng vẻ trầm mặc không nói khiến người khác nhìn đã thấy khiếp sợ. Khi anh nhìn thấy Lâm Yêu Yêu nằm lặng trong bồn tắm, khắp người nhuộm đầy máu đỏ, khoảnh khắc ấy anh như phát điên!

Khung cảnh lúc đó hỗn loạn thế nào anh đã không còn nhớ nữa. Chỉ nhớ khi anh xông vào bế Lâm Yêu Yêu ra khỏi vũng máu, cô nhẹ

bằng như không còn tồn tại. Dọc đường anh gần như vượt tất cả đèn đỏ, đâm thẳng tới bệnh viện. Khắp khoang xe nồng nặc mùi máu tanh khó thở. Áo anh cũng đã thấm đỏ một mảng lớn.

Anh chưa bao giờ sợ hãi tới vậy, vì anh sợ sẽ đánh mất cô! Anh cũng chưa bao giờ phần nộ đến vậy, vì Lâm Yêu Yêu đã không biết phân biệt tốt xấu, chà đạp lên tính mạng của mình!

Bầu không khí trong hành lang nặng nề, chết chóc.

Tố Diệp vẫn ngửi thấy mùi máu thoang thoảng quanh đây. Cô biết rõ đó là máu của Lâm Yêu Yêu. Máu của cô ấy đã thấm vào vạt áo, thậm chí là cả cổ áo cô. Cô gục đầu xuống. Căng thẳng, sợ hãi, giận dữ, mất phương hướng... tất cả những cảm xúc ấy tổng hòa lại, trở thành một sợi dây thừng thít chặt lấy cô. Cô không sao thở được, cả người tê dại, thiếu oxi trầm trọng. Đến cả những ngón tay cũng truyền tới cảm giác tê bì.

Khi Diệp Uyên lái xe như điên dại, cô ôm Lâm Yêu Yêu vào lòng, tim như bị hàng ngàn mũi dao đâm nát. Lâm Yêu Yêu rất yên tĩnh. Cô chưa bao giờ thấy cô ấy yên lặng như vậy, thật sự là đây lần đầu tiên. Vết dao cứa trên cổ tay cô ấy ngoằn ngoèo, xấu xí như con rết. Nó hút cạn máu của Lâm Yêu Yêu, rồi tiếp tục bò vào trái tim Tố Diệp. Cô cảm thấy, mũi dao này cô ấy không chỉ cắt lên tay mình mà đang đâm thẳng vào tim cô.

Trong túi cô vẫn còn nguyên thỏi son mang về cho Lâm Yêu Yêu, nó đỏ chót khiến người ta ghê rợn như vệt máu tươi của cô ấy. Tố Diệp đứng ở đó, cả người run lên. Cô cảm thấy Lâm Yêu Yêu cần một đôi môi đỏ tươi như thế. Môi cô ấy trắng nhợt, tái mét. Như thế làm sao có người thích được...

Nước mắt hết lần này tới lần khác làm mờ đôi mắt Tố Diệp, rồi lại bị

cô liên tục gạt đi. Từng đầu móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, nhưng cô không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Cô không được khóc.

Tổ Diệp một lần nữa đè nén nước mắt, không ngừng gào thét trong lòng: Lâm Yêu Yêu! Cậu đúng là kẻ nhu nhược. Cậu nghe cho rõ đây, Tổ Diệp này sẽ không rơi một giọt nước mắt nào vì cậu cả, cậu tuyệt đối không thể chết. Nếu mình khóc tức là mình bỏ cuộc, mình đã coi như cậu không sống nổi nữa! Cậu không được chết, cậu còn gia đình, còn người thân, quan trọng là cậu còn mình. Mình vẫn luôn đứng trước cửa phòng cấp cứu, ở một nơi gần nhất gần nhất để đợi cậu! Nhưng nếu chính bản thân cậu cũng từ bỏ, nếu cậu chết mình cũng không bao giờ rơi một giọt nước mắt nào. Mình thậm chí cũng sẽ không tới mộ viếng cậu. Vì mình không có một người bạn hèn nhát, ích kỷ như cậu, mình sẽ mãi mãi căm hận cậu đã dùng cách tàn độc này để kết thúc tình bạn của chúng ta!

Một nỗi đau xót quặn thắt trong lồng ngực, mùi máu trong khoang mũi đã bị mùi thuốc khử trùng của hành lang pha loãng, nhưng chỉ càng khiến người ta thấy thê lương.

Không biết đã qua bao lâu, hành lang vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

Tổ Diệp vẫn không quay đầu lại. Bây giờ bất cứ chuyện gì, bất cứ ai đối với cô đều không quan trọng. Cô chỉ muốn nhìn thấy Lâm Yêu Yêu bình an ra khỏi phòng cấp cứu. Ánh đèn trên trần hành lang soi sáng dáng hình mảnh khảnh của người đàn ông. Bước chân của anh rất vội, người đồng nghiệp phía sau dường như theo không kịp. Vừa tới chỗ rẽ, khi nhìn thấy hình bóng bé nhỏ, không chỗ dựa trước cửa phòng cấp cứu, thì sự nghiêm nghị trong đôi mắt đen tuyền của anh dần dần tan biến, chỉ còn lại nỗi đau xót.

Anh bỗng nhiên đi chậm lại.

Vì anh chưa bao giờ nhìn thấy Tố Diệp trông vắng như vậy.

Hứa Đồng phía sau cũng bước từ tốn hơn. Nỗi tuyệt vọng và không khí lạnh lẽo lấp kín hành lang khiến cô ấy khó thở. Cô ấy vô thức ngẩng đầu nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Niên Bách Ngạn, thấy anh nhìn Tố Diệp ở một góc không xa không chớp mắt, trong lòng bỗng bùi ngùi.

Là trợ lý của Niên Bách Ngạn, không phải cô ấy không nhìn thấy dọc đường từ sân bay về công ty anh đăng trí đến mức nào. Cô ấy cũng đã nhận ra, khi Tố Diệp đeo kính râm lặng lẽ đi lướt qua anh, tuy rằng bề ngoài anh vẫn điềm nhiên nói cười nhưng hàng mi khóe mắt có chút xao động. Cuối cùng Hứa Đồng cũng hiểu, trên đời này người có thể khiến Niên Bách Ngạn thay đổi sắc mặt chỉ có một mình Tố Diệp mà thôi.

Những tình huống bất ngờ xảy đến với Niên Bách Ngạn ở Nam Phi kéo theo giá cổ phiếu của tập đoàn Tinh Thạch cũng lên xuống thất thường. Các cổ đông sở dĩ thúc giục anh trở về gấp như vậy chẳng qua là muốn tìm kiếm một chút bảo đảm mà thôi. Cuộc họp diễn ra được một nửa thời gian, Hứa Đồng thấy ngón tay Niên Bách Ngạn chốc chốc lại gõ nhẹ lên mặt bàn. Mặc dù anh vẫn ngồi rất ngay ngắn, tuy nét mặt vẫn làm như đang chăm chú lắng nghe ý kiến của các cổ đông nhưng cô biết Niên Bách Ngạn lơ đãng rồi.

Không sai chút nào, anh cầm chiếc điện thoại đặt bên cạnh lên.

Hứa Đồng ngồi gần anh nhất, không nén nổi tò mò liếc mắt nhìn anh một cái, nhân tiện đọc luôn dòng tin anh nhắn cho Tố Diệp: Về tới nhà chưa?

Chỉ mấy chữ đơn giản nhưng đó chính là điều khiến anh mất tập trung và vướng bận tâm trí ngay trong buổi họp.

Mãi không thấy đối phương hồi đáp.

Cô ấy nhìn thấy gương mặt Niên Bách Ngạn đã có chút sốt ruột.

Các cổ đông vẫn huyên thuyên không ngừng, Niên Bách Ngạn thì cứ nhìn chiếc di động ngẩn ngơ. Tới khi nó khẽ rung lên, ngón tay anh lật xem tin nhắn nhanh như cắt. Hứa Đồng đọc được dòng tin trả lời của Tố Diệp: Em đang ở Hiệp Hòa, Yêu Yêu tự sát rồi.

Niên Bách Ngạn lập tức đứng dậy, rời khỏi phòng họp không một lời giải thích.

Cô ấy vội vàng chạy theo, không khó tưởng tượng ra mấy cổ đông bị vớt lại sẽ mắt tròn mắt dẹt thế nào.

Chỉ có điều tình hình vượt ra ngoài sức tưởng tượng của Hứa Đồng, chẳng trách Niên Bách Ngạn đột ngột chậm bước chân. Đến cô cũng không ngờ Tố Diệp lại yên lặng như thế. Cô đứng trước cửa phòng cấp cứu, hai tay nắm chặt cánh cửa, dí sát trán vào cửa, cả người cứng đờ như hóa thạch. Hứa Đồng cứ ngỡ vào tới bệnh viện sẽ nhìn thấy cảnh Tố Diệp nước mắt lưng tròng, nhào vào lòng Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn vẫn tiến đến. Hứa Đồng nhanh chóng bước tới bên bà Lâm đã khóc đến kiệt sức và ông Lâm gương mặt âu sầu, nhẹ nhàng nói: “Vị này là sếp của nhà giám định Lâm, tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch, anh Niên Bách Ngạn.”

Hai ông bà Lâm không ngờ chuyện này đã kinh động cả tới công ty

của Yêu Yêu, càng ngỡ ngàng hơn khi tổng giám đốc tập đoàn lại đích thân tới đây. Họ lần lượt đứng dậy. Bà Lâm lau nước mắt, nói không nên lời. Ông Lâm kìm nén đau thương, chủ động giơ tay ra: “Chào tổng giám đốc Niên! Yêu Yêu đã làm phiền tới công ty rồi, thành thật xin lỗi anh!”

Niên Bách Ngạn bắt tay với ông Lâm, chân thành nói: “Là công ty phải nói lời xin lỗi mới đúng. Cô Lâm là nhân viên của tôi, xảy ra chuyện này tôi cảm thấy vô cùng áy náy.”

Ông Lâm chợt đỏ mắt, nghẹn ngào nói: “Tại tôi... Tại tôi không biết dạy con...”

“Nhất định không sao đâu, hai bác yên tâm.” Niên Bách Ngạn dịu giọng an ủi. Sau khi đỡ ông bà Lâm ngồi xuống ghế, anh quay lại dặn dò Hứa Đồng: “Tất cả mọi chi phí cấp cứu và viện phí của cô Lâm đều được thanh toán theo đúng thủ tục của công ty.”

“Vâng.”

Bà Lâm càng khóc dữ hơn, giọng nói đứt quãng: “Tổng giám đốc Niên... Cảm ơn anh... Cảm ơn anh đã quan tâm tới Yêu Yêu.”

“Là việc tôi nên làm thôi.” Niên Bách Ngạn thờ dãi.

Động viên hai người họ xong, Niên Bách Ngạn đi tới nhìn Diệp Uyên đang ngược mắt chăm chú quan sát ánh đèn phòng cấp cứu, thấp giọng nói: “Không có tin gì tức là tin tốt, không sao đâu!”

Mắt Diệp Uyên không chớp cái nào, chỉ khẽ đáp: “Anh sẽ chịu toàn bộ viện phí của Yêu Yêu.”

“Cô ấy là nhân viên của Tinh Thạch, đi theo trình tự của công ty là lẽ

đương nhiên.” Niên Bách Ngạn không hỏi han quá nhiều, dứt lời bèn bước vượt qua Diệp Uyên.

Cuối cùng anh dừng bước sau lưng Tổ Diệp, cái bóng cao lớn gần như bao trùm lấy cô.

Anh nhìn cô đầy đau xót, định nói mấy câu an ủi cô mà không câu nào cất được thành lời.

Đầu óc Tổ Diệp đang rối bời, như bị bịt kín bởi một quả cầu len đã bị chú mèo nào đó nghịch ngợm làm rối. Cô loáng thoáng nghe thấy tiếng Hứa Đồng... cả giọng nói quen thuộc của Niên Bách Ngạn.

Cho tới khi anh đứng sát phía sau, cô mới thật sự cảm nhận được áp lực toát ra từ bóng hình anh và ngửi rõ thấy mùi gỗ mộc đặc trưng.

Rất lâu sau, trên đỉnh đầu bỗng vang lên tiếng thở dài, len vào từng sợi tóc của cô một cách rõ nét. Nước mắt lại ùa ra, che kín đôi mắt cô. Cô lập tức nhắm mắt lại, nói trong mồm: Bách Ngạn! Anh mau nói với em là Yêu Yêu sẽ không sao đi... Cô ấy nhất định sẽ không sao...

Niên Bách Ngạn rất muốn ôm cô vào lòng.

“Yêu Yêu rồi sẽ vượt qua được nguy hiểm, cô ấy chắc chắn sẽ không sao đâu.” Anh đặt tay lên vai cô, cho cô thêm một ít sức mạnh.

Chỉ một câu nói và một hành động đơn giản như vậy cũng khiến Tổ Diệp thật sự không còn quá sợ hãi nữa.

“Em qua bên kia ngồi nghỉ một lát đi.” Anh đoán chắc từ đầu tới giờ cô chỉ đứng đây, nghĩ tới càng thấy nhói lòng.

Tố Diệp khẽ lắc đầu. Cô chỉ muốn đứng đây đợi, tới khi nào Lâm Yêu Yêu bình an ra ngoài.

“Nghe lời!” Anh cúi xuống, dịu dàng khuyên nhủ bên tai cô.

Giọng nói của Tố Diệp yếu ớt, nức nở, nước mắt vẫn chưa thể ngừng rơi: “Anh đừng khuyên em nữa, em phải đứng đây đợi.”

Niên Bách Ngạn biết cái tính ương bướng của cô mà phát tác thì không ai lay chuyển được, đành để mặc cô. Cùng lúc này những vết máu loang lổ trên người cô khiến anh thấy không thoải mái, chẳng khác gì cô mới chính là người bị thương. Anh chau mày, quay người gọi Hứa Đồng tới, rút ví lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng: “Gần đây có Oriental Plaza, cô đi mua cho bác sỹ Tố và anh Diệp hai bộ quần áo.”

Cả hai người đều dính đầy máu, không thể cứ thế này đi gặp mọi người được.

Hứa Đồng gật đầu, ước lượng số đo của Tố Diệp và Diệp Uyên rồi cầm lấy thẻ ngân hàng, vội vàng đi mua.

“Cảm ơn cậu!” Diệp Uyên giờ chẳng khác nào quả cả đọng sương muối.

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy, lắc đầu bất lực...

~Hết chương 241~

Quyển 6 - Chương 242: Tôi cảnh cáo anh

Ngọn đèn phòng cấp cứu cứ sáng mãi. Từng giây từng phút lặng lẽ trôi, giây phút nào cũng đằng đẳng tựa năm trời. Lại một khoảng thời gian nữa qua đi, có lẽ là một tiếng đồng hồ, cũng thể chỉ mới vài phút. Tóm lại, có tiếng bước chân hỗn loạn mỗi lúc một gần, theo sau đó là tiếng thét gào trong nước mắt của bà Lâm: Đinh Tư Thừa! Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Cậu đã làm gì con gái tôi?

Cái tên “Đinh Tư Thừa” như một trái bom ném vào một vùng tĩnh lặng, hoàn toàn phá vỡ bầu không khí trầm mặc này giờ. Mỗi người đều như tìm thấy một nơi bộc phát những đau đớn và phần nộ của mình, tất cả đều nhắm về Đinh Tư Thừa.

Diệp Uyên dịch chuyển ánh mắt, khi dừng lại trên người Đinh Tư Thừa vừa mới hốt hải chạy tới bệnh viện, nó bỗng trở nên sắc nhọn, âm u. Còn Tố Diệp, bờ vai cứng đờ từ đầu tới giờ cuối cùng cũng run lên. Sau khi Niên Bách Ngạn nhạy cảm phát hiện ra, bờ môi anh mím chặt lại, gần như thành một đường thẳng.

Cô từ từ quay đầu, tầm nhìn vượt qua vai Niên Bách Ngạn, hướng thẳng tới Đinh Tư Thừa. Anh ta vẫn còn mặc nguyên chiếc áo blouse trắng, đôi mắt lo lắng, bước chân chệch choạng, rõ ràng là vừa từ phòng tâm lý vội tới đây, quần áo còn chưa kịp thay. Đi phía sau anh ta là giáo sư Đinh. Khi thấy bà Lâm bổ nhào tới, chất vấn Đinh Tư Thừa với gương mặt đầm nước mắt, ông ta có phần gượng gạo và khó xử.

Anh ta cũng đã nhìn Tố Diệp, bước chân chợt dừng lại.

Mắt của Tố Diệp đỏ mọng, cô nghiến chặt răng. Chính cô đã gọi điện thoại cho Đinh Tư Thừa trên đường tới bệnh viện. Giọng Đinh Tư Thừa trong điện thoại rất tiều tụy, nhưng đây không phải trọng điểm cô cần quan tâm. Cô gào vào trong điện thoại: Đinh Tư Thừa! Lâm Yêu Yêu tự sát rồi! Hai người rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm sao đến nông nỗi này? Anh lập tức tới đây giải thích rõ ràng cho em!

Cô chưa bao giờ nói chuyện với Đinh Tư Thừa bằng thái độ đó. Bao nhiêu năm nay thậm chí cô còn chưa bao giờ to tiếng trước mặt anh ta. Cô không biết trong quãng thời gian mình nghỉ phép đã xảy ra những chuyện gì, nhưng việc Lâm Yêu Yêu không do dự lựa chọn cái chết đã đủ để chứng minh, chuyện này chắc chắn có liên quan tới Đinh Tư Thừa. Vì bố mẹ cô ấy đã từng nói, thời gian Lâm Yêu Yêu nghỉ ốm ở nhà, Đinh Tư Thừa không một lần xuất hiện.

Niên Bách Ngạn nhìn thấy biểu cảm của Tố Diệp, cảm thấy không yên tâm. Anh định lên tiếng khuyên cô, đã thấy cô bất ngờ xông về phía Đinh Tư Thừa. Anh vội giơ tay ra cũng chỉ kịp chạm vào vạt áo của cô.

Đinh Tư Thừa mắt mở trừng trừng, nhìn Tố Diệp xông về phía mình. Anh ta cắn chặt răng, nỗi đau trong đáy mắt lại sâu thêm một phần.

Tố Diệp ập tới, túm chặt cổ áo anh ta, giọng nói tuy run rẩy nhưng chữ nào chữ nấy đều rất rõ ràng: “Đinh Tư Thừa... Anh và Lâm Yêu Yêu rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Giáo sư Đinh ở phía sau cảm thấy kéo ra cũng không ổn mà không kéo ra cũng không xong, gương mặt lộ rõ vẻ ngượng ngập. Ông biết Đinh Tư Thừa sắp kết hôn với Lâm Yêu Yêu. Mặc dù ông luôn cảm thấy hai đứa chúng nó không hợp nhau, nhưng đây là quyết định của con trai nên ông cũng không phản đối. Thế mà dạo gần đây Đinh Tư

Thừa tuyệt nhiên không nhắc tới chuyện cưới xin nữa. Sau ba bốn bận truy hỏi, ông mới được biết thì ra hai đứa đã chia tay. Là Đinh Tư Thừa chủ động đề nghị. Nghe được tin này ông rất tức giận nhưng cũng chẳng biết làm thế nào.

Nhân lực của Liêm Chúng không đủ, ông đành phải gọi Đinh Tư Thừa tới giúp đỡ. Hôm nay khi họ đang bận bù đầu thì nhận được điện thoại của Tố Diệp. Tiếng gào thét của cô trong điện thoại không chỉ khiến Đinh Tư Thừa chấn động mà cả ông cũng không thể ngồi yên, phải cùng đi tới bệnh viện xem thế nào.

Đinh Tư Thừa né tránh ánh mắt của Tố Diệp nhưng vẫn dễ dàng cảm nhận được nó như hai con dao sắc bén rạch lên mặt anh ta. Anh ta không trả lời ngay câu hỏi của Tố Diệp mà hỏi ngược lại: “Yêu Yêu sao rồi?”

“Đinh Tư Thừa! Anh trả lời câu hỏi của em đã!” Tố Diệp không cho anh ta bất kỳ cơ hội trốn tránh nào.

Đinh Tư Thừa thấy không thể tránh được, đành bấm bụng nói: “Anh... đã đề nghị chia tay.”

Trên hành lang, ngoại trừ giáo sư Đinh, tất cả mọi người đều bàng hoàng.

Ngay sau đó là tiếng thét căm tức của Tố Diệp: “Đinh Tư Thừa! Chẳng phải hai người sắp làm đám cưới rồi sao? Tại sao lại phải chia tay với cô ấy? Tại sao anh phải chia tay? Anh có biết Yêu Yêu yêu anh nhiều như thế nào không? Cô ấy đã yêu anh bao nhiêu năm rồi, tự anh đặt tay lên tim mình suy nghĩ đi! Không chỉ một lần cô ấy đã nói với em, anh nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy.” Nói tới đây, cô liều mạng lôi anh ta tới trước cửa phòng cấp cứu, chỉ vào bên trong: “Đây chính là cái hạnh phúc mà anh mang lại cho cô ấy

sao, hả?”

“Tiểu Diệp...” Đinh Tư Thừa nhìn Tố Diệp lên cơn điên, không nói được dù chỉ một câu.

Tố Diệp nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta: “Đinh Tư Thừa! Nếu Yêu Yêu có mệnh hệ gì, cả đời này em cũng sẽ không tha thứ cho anh! Anh đúng là đồ khốn kiếp! Anh dựa vào cái gì mà đòi chia tay với cô ấy!”

Đinh Tư Thừa khó ăn khó nói, chỉ biết im lặng nhìn cô.

Đúng lúc này, Diệp Uyên mới bước lên. So với Tố Diệp anh ấy bình tĩnh hơn rất nhiều. Diệp Uyên nhìn thẳng vào Đinh Tư Thừa, hỏi rành mạch: “Đinh Tư Thừa! Ban đầu chính anh là người theo đuổi Yêu Yêu?”

Đinh Tư Thừa nhú mày, không đáp.

“Không trả lời được phải không? Được! Vậy tôi hỏi anh, ai là người đề nghị kết hôn?” Diệp Uyên sa sầm mặt mày.

Đinh Tư Thừa hít sâu một hơi: “Là tôi!”

Vừa mới dứt lời, Diệp Uyên đã vung mạnh một nắm đấm tới. Niên Bách Ngạn đứng bên nhanh tay nhanh mắt, khi nắm đấm của anh ấy còn chưa kịp hạ xuống, anh vội kéo Tố Diệp vào lòng. Nắm đấm của Diệp Uyên đập mạnh lên mặt Đinh Tư Thừa.

Đinh Tư Thừa không chú ý, đứng không vững, bất ngờ ngã xuống.

Diệp Uyên thấy thế, bước tới xách cổ anh ta lên, bồi thêm một cú nữa. Giáo sư Đinh vội vàng tiến lên nhưng bị bà Lâm giữ lại, suýt

nữa bị kéo bật cả tóc ông, khóc lóc: “Ông còn làm giáo sư làm gì nữa? Đây là thằng con trai mà ông dạy dỗ sao? Cả nhà toàn một lũ sói xám đội lốt cừu non!”

Ông Lâm tay chân luống cuống, vội can ngăn.

Đình Tư Thừa liên tiếp bị ăn hai cú đấm, sự bức dọc trong lòng cũng dâng lên thành ngọn lửa, đứng dậy định đánh nhau với Diệp Uyên. Niên Bách Ngạn sải bước lên trước, hai tay trái phải lần lượt tách rời Diệp Uyên và Đình Tư Thừa ra, giận dữ gầm lên: “Ồn ào đủ chưa? Người vẫn còn đang nằm bên trong kia kìa!”

Đình Tư Thừa buông ra, giơ tay lên lau vết máu nơi khóe miệng.

Diệp Uyên cũng đẩy cánh tay Niên Bách Ngạn ra, hẩn học nhìn Đình Tư Thừa, như chỉ muốn xé nát anh ta.

Đình Tư Thừa ngược nhìn ngọn đèn trên đầu, đôi mắt ngập tràn day dứt. Nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt Tố Diệp, tim anh ta đã nguội lạnh đi hơn nửa. Anh ta chưa bao giờ thấy cô dùng ánh mắt này để nhìn mình. Nó lạnh lẽo, đầy phẫn nộ, một cảm giác xa lạ khiến anh ta rùng mình.

Bà Lâm xông tới, liều mạng đẩy Đình Tư Thừa: “Cậu rút ngay cho tôi! Yêu Yêu nhà chúng tôi không muốn nhìn thấy loại cầm thú như cậu! Rút!”

“Chúng ta có chuyện gì đợi cũng nên Yêu Yêu bình an ra ngoài rồi hẵng nói, được không?” Giáo sư Đình ôm cổ tiến lên khuyên nhủ. Sự náo động bất thường trên hành lang khiến rất nhiều người chú ý. Giọng của bà Lâm rất to, cũng rất hung hãn. Cổ ông vừa bị bà ấy cào cho mấy vết máu.

“Cút ngay! Nhà họ Đinh các người chẳng ai tử tế cả! Đinh Tư Thừa! Cậu có còn là đàn ông không? Con gái tôi đi theo cậu bao nhiêu năm nay, cậu nói chia tay là chia tay. Cậu coi nó cái gì? Trông thì cũng lịch sự đàng hoàng, sao lại thất đức như vậy? Cậu cút ngay đi! Từ nay về sau, Yêu Yêu coi như chưa quen biết loại người như cậu!” Bà Lâm hất tay giáo sư Đinh, ra sức đẩy Đinh Tư Thừa.

Đinh Tư Thừa trong lòng buồn khổ, cộng thêm màn giằng co với Diệp Uyên vừa rồi, bà Lâm vừa đẩy một cái, anh ta đã ngã xuống góc tường. Ông Lâm tới kéo vợ mình lại, nhổ nước bọt vào Đinh Tư Thừa, sau đó an ủi: “Cái hạng súc sinh này bà còn để tâm tới nó làm gì? Yêu Yêu nhà chúng ta nhất định sẽ không sao đâu, nhất định thế!”

Dứt lời ông bèn kéo bà Lâm đi.

Lúc này giáo sư Đinh mới bước lên, nhìn con trai đang cúi gằm, ngồi dưới đất, thở dài: “Tư Thừa à! Chuyện này con nhất định phải chịu trách nhiệm. Yêu Yêu còn nằm trong đó, sống hay chết tới giờ vẫn chưa biết. Nếu con còn là con trai bố thì phải giảm đau thương tới mức thấp nhất như một người đàn ông thực thụ.”

Đinh Tư Thừa như một con gà bại trận, nhắm chặt mắt lại, gật đầu, một lúc sau mới nói: “Bố! Con xin lỗi đã để bố phải chịu liên lụy. Bố cứ về trước đi, con ở đây đợi.”

Mặc dù thương con trai nhưng giờ nằm trong kia cũng là máu mủ của nhà người ta, ông lắc đầu: “Con thật là...”

Sau khi giáo sư Đinh đi khỏi, cả một hành lang dài phân thành hai phe.

Đám Tổ Diệp vây xung quanh phòng cấp cứu. Đinh Tư Thừa thì ngồi

một mình cô độc trong góc tường, ở giữa cách một đoạn dài. Cứ như vậy, hai bên đều đứng chờ đợi trong im lặng, nhưng ngọn đèn ấy mãi vẫn chưa tắt.

Lại nửa tiếng đồng hồ nữa trôi qua, Tố Khải và Diệp Lan cũng vừa tới kịp. Tố Khải vốn chuẩn bị tới đón Tố Diệp về nhà, ai ngờ nghe được chuyện của Lâm Yêu Yêu xong, cậu cũng giật mình, gọi ngay cho Diệp Lan. Hai người lúc đó mới vội vàng tới bệnh viện.

Sau khi nhìn thấy Tố Diệp, Tố Khải biết đêm nay chị ấy chắc chắn lại không được nghỉ ngơi rồi, bèn gọi điện thoại về nhà. Sau khi nói rõ ngắn gọn tình hình, cậu cũng thông báo cho mẹ luôn rằng tối nay Tố Diệp không thể về được. Phương Tiểu Bình biết rõ quan hệ giữa Lâm Yêu Yêu và Tố Diệp trước nay tốt đến mức nào, nghe được chuyện này bà cũng nóng hết ruột gan, quát nạt Đinh Tư Thừa là kẻ vong ân bội nghĩa, còn khẳng khẳng muốn tới bắt cậu ta ra.

Tố Khải phải khuyên can hết lời mới thuyết phục được Phương Tiểu Bình không tới đổ thêm dầu vào lửa.

Hứa Đồng làm việc rất nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã mang hai bộ quần áo về khách sạn. Niên Bách Ngạn khuyên Tố Diệp và Diệp Uyên đi thay quần áo. Đợi hai người họ đi khuất, anh mới nhìn về phía Đinh Tư Thừa, chầm chậm bước tới, dừng bước trước mặt anh ta.

Đinh Tư Thừa vẫn bất động ngồi đó. Chiếc áo blouse trắng đã bị lem bẩn, trông anh ta thảm hại vô cùng. Niên Bách Ngạn đứng từ trên nhìn xuống, một lúc sau mới hờ hững nói: “Anh chia tay với Lâm Yêu Yêu vì Tố Diệp.” Không phải câu nghi vấn mà là một câu trần thuật với ngữ khí vô cùng kiên quyết và chắc chắn.

Tay Đinh Tư Thừa run lên. Anh ta ngẩng đầu nhìn Niên Bách Ngạn,

ánh mắt phức tạp.

Những lời tiếp theo của Niên Bách Ngạn càng ngắn gọn, mạnh mẽ hơn: “Đinh Tư Thừa! Tôi cảnh cáo anh, không được phép để Tố Diệp biết anh thích cô ấy.”

Đinh Tư Thừa nheo mắt lại, sau đó bỗng cười khẩy: “Anh lấy tư cách gì để cảnh cáo tôi?”

“Tình yêu của anh không rõ ràng. Quan trọng hơn là, anh sẽ khiến Tố Diệp gánh trọng tội.” Niên Bách Ngạn đút hai tay vào túi quần, từ tốn nói: “Tôi nghĩ đạo lý này không cần tôi nói chắc anh cũng hiểu.”

Nụ cười của Đinh Tư Thừa lạnh vào tận đáy mắt: “Niên Bách Ngạn! Lẽ nào yêu anh thì cô ấy không phải gánh tội sao?”

“Ít nhất tôi yêu cô ấy quang minh chính đại hơn anh.” Niên Bách Ngạn thẳng thắn đáp, trong mắt là sự hà khắc: “Tố Diệp mà tôi biết, thà ở bên tôi để chịu bị người đời mắng chửi cũng quyết không tranh giành cùng một người đàn ông với bạn thân của mình.”

~Hết chương 242~

Quyển 6 - Chương 243: Lặng lẽ nhìn nhau trao cái ôm không lời

Ngữ điệu của Niên Bách Ngạn không cao, thậm chí có thể khẳng định đến cả tốc độ nói cũng rất từ tốn, chậm rãi, nhưng câu nói của anh luôn nhằm đúng trọng điểm. Ít nhất thì khi anh thốt ra những lời ấy, bờ vai Đinh Tư Thừa đã run lên. Anh ta nhìn Niên Bách Ngạn chằm chằm, không phản bác lại ngay. Rất lâu sau anh ta mới từ từ đứng dậy, sửa lại bộ blouse trắng có chút lộn xộn, cười khẩy: “Tình yêu của anh quang minh chính đại ư? Vậy thì tôi lại hỏi anh, anh làm được điều đó như thế nào? Tôi không thích hợp với cô ấy, lẽ nào người đó là anh? Anh tự cho là mình quá hiểu cô ấy hay đang chỉ mình anh si tình? Tôi nói cho anh biết, chẳng có người con gái nào ngày ngày sống giữa những lời chỉ trích của thiên hạ mà vẫn rục rờ vui vẻ được đâu. Tình yêu của anh đối với cô ấy không phải là hạnh phúc mà là tai họa.”

“Nếu đây là lời khuyên của một bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp thì tôi xin nhận.” Từ đầu tới cuối, giọng Niên Bách Ngạn vẫn rất bình thản, đến đầu mày còn không xao động, tựa như đã sẵn sàng đón đợi bất kỳ sóng gió nào ập tới: “Nhưng nếu anh lấy thân phận một người đàn ông thì xin lỗi, tôi không cần phải nghe lời khuyên của một kẻ thất bại.”

Ánh mắt Đinh Tư Thừa dồn ép Niên Bách Ngạn, anh ta nghiền răng kèn kẹt.

“Cả anh và tôi đều chín chắn rồi, biết rõ chuyện gì nên làm, chuyện gì

không nên làm. Nếu đổi lại là tôi, chắc chắn sẽ không để mọi chuyện tệ hại đến nước này.”

“Niên Bách Ngạn! Hình như anh vênh vang hống hách trước mặt tôi hơi sớm quá thì phải.”

Niên Bách Ngạn bỗng bật cười: “Anh sai rồi! Cụm từ “vênh vang hống hách” này chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của tôi. Bác sỹ Đình! Anh còn một Lâm Yêu Yêu dây dưa phía sau, hôm nay lại xảy ra cơ sự này, cả đời này anh cũng đừng hòng được rửa tội trước mặt Tố Diệp. Nói chính xác, không phải tôi đang ra lệnh hay khuyên nhủ anh, tôi chẳng qua đang tiện tay kéo những âu lo của anh ra, cuối cùng bổ sung thêm kết luận, chỉ vậy mà thôi.”

Năm đấm của Đình Tư Thừa lặng lẽ siết chặt.

Đôi mắt của Hứa Đồng cực kỳ chuẩn xác. Bộ quần áo cô ấy mua cho Diệp Uyên vừa khít. Anh ấy thay xong đi ra, thấy phòng cấp cứu vẫn còn sáng đèn, gương mặt lại có phần lo lắng, bắt đầu sốt ruột đi đi lại lại. Niên Bách Ngạn bước tới, giơ tay lên xem giờ rồi vỗ vai động viên Diệp Uyên.

Diệp Uyên dần dần thiếu kiên nhẫn, một lúc sau anh ấy thấp giọng hỏi: “Sao lại lâu vậy?”

“Đừng sốt ruột! Em vừa gọi cho bác Viên rồi. Lâm Yêu Yêu mất quá nhiều máu, cũng may lượng máu dự trữ dồi dào, đừng lo lắng quá!” Sau khi nói chuyện xong với Đình Tư Thừa, Niên Bách Ngạn bèn gọi điện tới hỏi một chuyên gia của bệnh viện mà trước giờ anh có quen biết.

Diệp Uyên nghe xong vẫn đứng ngồi không yên.

Lúc này Hứa Đồng cầm điện thoại đi đến, che chặt ống nghe trước rồi nhỏ tiếng nói với Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc! Các cổ đông vẫn còn đang đợi ở công ty. Còn cả giám đốc Lưu của bộ phận phát triển, bộ trưởng Vương ở bộ tầm nhìn doanh nghiệp cũng đang đợi báo cáo với anh những chuyện liên quan tới mỏ kim cương M100-2, anh xem...”

“Đợi thêm lát nữa!” Niên Bách Ngạn không suy nghĩ gì, trực tiếp ra lệnh.

Hứa Đồng không biết anh đang đợi cái gì, nhưng thấy thái độ kiên quyết của anh cũng không tiện nói nhiều nữa, đành phải cầm điện thoại lên, dặn dò với đầu kia: “Bên này tổng giám đốc Niên vẫn còn công chuyện chưa thể đi được. Vâng, phải một lúc nữa!”

Cô ấy đi xa dần, thanh âm mỗi lúc một nhỏ.

Niên Bách Ngạn lại đứng đó đợi thêm một lúc nữa, rồi nhìn đồng hồ, hỏi Diệp Uyên: “Sao chưa thấy Diệp Diệp ra ngoài vậy?”

Diệp Uyên lúc này chẳng quan tâm được nhiều như thế, chỉ lắc đầu trong mệt mỏi. Niên Bách Ngạn không nói nữa, đi thẳng tới phòng nghỉ ở cuối hành lang.

Hai cánh cửa vẫn đóng chặt.

Niên Bách Ngạn đi tới, giơ tay gõ nhẹ.

Bên trong không có động tĩnh.

Anh nhíu mày, đẩy thẳng cửa đi vào. Không gian của căn phòng không lớn, mặt hướng về phía Tây Nam, thế nên khi bước vào có thể nhìn thấy ngay cảnh hoàng hôn buông xuống. Gần như chỉ còn một

vật nắng cuối cùng của ngày tàn. Xa hơn nữa là bóng đêm lấp ló nơi đường chân trời, tựa như một chiếc thắt lưng ngăn cách nắng chiều và đêm tối tại nơi giao hòa giữa trời và đất.

Từ đó anh cũng nhìn thấy một cái bóng nhỏ xíu gần đó, cô độc ngồi ngẩn ngơ trước khung cửa sổ. Mái tóc dài buông thõng xuống vai. Gương mặt cô nghiêng đúng một góc 45 độ. Những tia sáng phía chân trời xa xa hắt lên cửa kính làm nó lúc sáng lúc tối, làm hư ảo một con người chân thực nhưng lại khắc sâu nỗi đau nơi đáy mắt.

Niên Bách Ngạn dừng bước. Bóng cô bị ánh tịch dương kéo dài, mang một vẻ đẹp đơn độc khó nói thành lời. Tim anh như bị nghiền nát. Từ lúc anh tới bệnh viện đến bây giờ, cô chưa hề rơi một giọt nước mắt nào. Có mấy lần hốc mắt cô đỏ quạch nhưng nước mắt vẫn không rơi xuống. Thà rằng cô cứ òa khóc anh còn thấy thoải mái hơn là cái cảm giác im ắng đến nghẹt thở này. Anh đứng trước cửa rất lâu, phải hai, ba phút sau mới đóng cửa lại, chậm rãi bước lên.

Anh đi đến sau lưng cô, như vậy càng cảm nhận được rõ ràng hơn nỗi đau của cô.

Cô đã thay xong bộ quần áo Hứa Đồng mới mua, vẫn là màu trắng thuần khiết. Bộ quần áo dính máu Lâm Yêu Yêu được cô ôm chặt trong lòng. Niên Bách Ngạn đứng từ trên nhìn xuống, cả người cô như chìm trong quầng sáng yếu ớt cuối ngày, bất lực như một chú chim đã bị ai bẻ gãy cánh, khiến người ta xót xa.

Anh thở dài.

Tiếng thở ấy vang lên trên đỉnh đầu khiến bờ vai cô khẽ run lên. Cô từ từ quay đầu lại. Niên Bách Ngạn nhìn thấy mắt cô ửng đỏ nhưng vẫn cố cắn chặt môi. Anh cúi xuống, đặt tay lên gò má cô, nhẹ nhàng nói: “Muốn khóc thì cứ khóc đi!”

Đôi mắt Tố Diệp lập tức bị nước che chặt.

Tim anh càng đau hơn. Anh không nói gì, lập tức kéo cô dậy, ôm chặt vào lòng. Một giây sau, giọt nước mắt ấy cũng lăn xuống. Sau một quãng đường dài nhẩn nhện với bao bàng hoàng, lo lắng, sợ hãi, giờ nó tuôn trào như thác lũ.

Cô vùi sâu vào lòng anh, ôm chặt lấy anh, cuối cùng cũng nức nở thành tiếng.

Niên Bách Ngạn không nói nhiều, chỉ vòng tay ra sau vỗ nhẹ vào đầu cô, mang lại cho tâm hồn cô những tiếng an ủi không lời.

Tố Diệp khóc rất âm ức.

Anh an ủi rất yên lặng.

Nước mắt thấm ướt áo sơ mi của anh, rồi đâm sâu vào tận trái tim anh. Anh biết này giờ cô đang kìm nén. Khi mới gặp, suýt nữa anh đã không kìm chế được, định tới ôm cô. Anh biết rõ quan hệ của cô và Lâm Yêu Yêu, càng hiểu nỗi sợ hãi của cô khi phải tận mắt chứng kiến bạn mình nằm trong vũng máu rồi bị đưa vào phòng cấp cứu.

Cả anh và cô đều giống nhau, đều sợ đánh mất.

Có lẽ chính vì họ đã để mất quá nhiều, nên càng muốn trân trọng mỗi một người ở bên cạnh mình.

Một lúc sau, Tố Diệp mới ngừng khóc, chỉ còn những tiếng thút thít. Lúc đó Niên Bách Ngạn mới lên tiếng, giọng nói động viên, mạnh mẽ: “Có em lo lắng cho cô ấy như vậy, Yêu Yêu sẽ không sao đâu.”

Tố Diệp bám chặt lấy áo anh, nghẹn ngào không thành câu: “Nhưng Bách Ngạn, em sợ lắm. Yêu Yêu chảy rất nhiều máu...” Cô nói tới đây nước mắt lại lãnh dãi: “Anh không nhìn thấy đâu, cả bồn tắm chỉ toàn máu... Cô ấy im lặng nằm trong lòng em, cứ như đang ngủ vậy.”

“Tất cả rồi sẽ qua thôi.” Niên Bách Ngạn không giỏi an ủi người khác. Giờ phút này đây anh chỉ cảm thấy căm ghét chính mình. Anh ước gì học được mấy câu ngọt ngào, đưa đẩy như những người đàn ông khác, khi cần thiết cũng nói được mấy câu hay ho để động viên người khác, còn tốt hơn chỉ biết im lặng như bây giờ.

Tố Diệp ngẩng đầu trong lòng anh, nhìn anh qua làn nước mắt mờ mờ: “Bách Ngạn, anh nói với em đi. Yêu Yêu nhất định sẽ không sao, đúng không?”

Sự bất lực của cô chạm vào nỗi đau của anh.

Anh vuốt ve vầng trán cô, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Cô ấy nhất định sẽ không sao!”

Bờ môi Tố Diệp khẽ mấp máy.

Anh cúi đầu, bờ môi chạm nhẹ lên trán cô. Cô nhắm mắt lại cho nước mắt lãnh dãi rơi. Nụ hôn của anh từ từ di chuyển xuống mắt, sống mũi, cuối cùng đặt lên bờ môi đang run rẩy của cô.

Nước mắt cô càng chảy mãnh liệt hơn.

Không gian của hai người tĩnh mịch đến vậy, khiến cả bước chân của thời gian cũng trở nên nhẹ nhàng, rón rén...

Cho tới khi, cánh cửa phòng nghỉ bỗng bị ai đẩy ra, ngay sau đó là tiếng gọi của Tố Khải: “Chị...”

Tiếng nói đột ngột ngưng lại khi bắt gặp cảnh hai người hôn nhau trong phòng.

Cùng lúc ấy, Tố Diệp cũng phản ứng lại ngay lập tức. Cô giơ tay đẩy Niên Bách Ngạn ra, khóe mắt vẫn còn vương một giọt lệ, bối rối nhìn ra cửa.

Niên Bách Ngạn nhú mày, nhưng vì có người bất ngờ xông vào, anh không biết làm thế nào.

Tố Khải không hổ danh xuất thân là cảnh sát. Sau vài giây thần thờ đứng trước cửa, nét mặt cậu trở lại bình thường, hắng giọng nói: “Lâm Yêu Yêu được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu rồi.”

Tố Diệp vừa nghe xong, lập tức chạy ra khỏi phòng nghỉ.

Niên Bách Ngạn không đi theo ngay mà đứng nguyên tại chỗ. Tố Khải nhìn anh, mấp máy môi ngập ngừng, cuối cùng vẫn không thốt nên lời. Được một lúc, cậu chọn cách quay người rời đi.

Đúng lúc ấy, giọng nói trầm thấp của Niên Bách Ngạn vang lên phía sau:

“Trần Thiên Đăng, Nam Phi và Hồng Kông, Diệp Diệp đều đi theo tôi.”

Tố Khải đứng sững lại, quay đầu nhìn anh, nét mặt khó tin, rồi cậu chau mày: “Mặc dù tôi không hiểu gì về anh nhưng tôi không cho rằng anh là người ưa giải thích rõ ràng.”

Niên Bách Ngạn bình tĩnh nhìn cậu: “Những lời vừa rồi không phải để giải thích gì với cậu cả. Tôi chỉ mong khi cần thiết cậu có thể bảo vệ Diệp Diệp. Là người nhà cô ấy, cậu rất quan trọng.”

“Tôi khuyên anh nên từ bỏ đi là hơn. Anh và chị tôi không thể đến với nhau được. Tương lai khó khăn như thế nào, tất cả những người sáng suốt đều có thể nhìn ra.” Tổ Khải nói rất thẳng thắn.

Nhưng Niên Bách Ngạn cười nhạt, bất ngờ hỏi ngược lại: “Tổ Khải! Cậu cho rằng tình cảm là chuyện có thể dùng lý trí để điều khiển sao?”

Tổ Khải hồ nghi nhìn anh.

“Nếu có thể kiềm chế được tình cảm của mình, tôi nghĩ người cậu không muốn yêu nhất chính là Diệp Lan.” Anh mỉm cười nhưng đôi mắt nhìn Tổ Khải lạnh như băng.

“Tôi sẽ liều mạng bảo vệ chị tôi hơn bất kỳ ai.” Sau một hai phút trầm mặc, cậu vút lại câu ấy, dứt lời quay người bỏ đi.

Niên Bách Ngạn vẫn cười.

Có một tia sáng yếu ớt chiếu lên gò má anh, rồi tan vào trong đôi mắt anh, dần dần lan thành một cảm xúc nặng nề...

~Hết chương 243~

Quyển 6 - Chương 244: Còn tin vào tình yêu trọn đời trọn kiếp không?

Lâm Yêu Yêu vừa thoát khỏi nguy hiểm, bác sỹ đã kéo được cô ấy từ tay thần chết trở về. Giờ Lâm Yêu Yêu đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Bên giường là bình dịch đang tí tách nhỏ giọt để vực cô ấy dậy thật nhanh. Tay kia của cô ấy được quấn băng trắng, cổ tay cũng trắng nhợt như màu của miếng băng.

Tố Diệp ngồi bên cạnh giường, yên lặng nhìn Lâm Yêu Yêu. Bên cạnh cô là bà Lâm đang mừng rơi nước mắt. Diệp Uyên trầm mặc ngồi trên sofa không nói một câu. Còn ngoài cửa là cái bóng của Đinh Tư Thừa. Nét mặt anh ta tiều tụy, nhìn về phía Lâm Yêu Yêu, đôi mắt ngập tràn áy náy.

Đêm tối dần buông. Những dãy nhà trong bệnh viện cũng bắt đầu bật đèn sáng choang.

Điện thoại của Niên Bách Ngạn kêu hết lần này tới lần khác. Hứa Đồng ở giữa đã trở thành một “đại sứ chuyển lời” khó xử. Cuối cùng vì đã quá muộn, anh đành phải về trước. Trước khi đi, anh còn ra hiệu cho Hứa Đồng ở lại, dặn dò cô ấy nhất định phải đưa Tố Diệp về nhà. Ai ngờ Tố Khải nghe thấy câu ấy, bèn đi tới nói với Niên Bách Ngạn: Tôi sẽ đưa chị ấy về nhà.

Niên Bách Ngạn do dự đôi chút, ánh mắt dừng lại trên người Tố Diệp đang ngồi cạnh giường. Anh chỉ chạm được vào bóng lưng cô. Nó

tuy bé nhỏ mà vẫn kiên cường, kể cả khi cô bất lực òa khóc trong lòng anh lúc ở phòng nghỉ. Lúc sau anh mới gật đầu đồng ý, rồi hỏi Diệp Lan có về cùng không.

Mặc dù Diệp Lan không muốn đi nhưng còn công việc chưa hoàn thành, đành nói với Niên Bách Ngạn: Anh rể! Em đi về cùng xe anh. Nói xong, cô ấy lên nhìn Tố Khải. Tố Khải thầm giơ tay làm động tác gọi điện thoại với Diệp Lan, cô ấy mới khẽ mím môi.

Niên Bách Ngạn bèn bước tới chào ông bà Lâm một tiếng, nói là công ty còn có việc, anh phải về trước. Họ vốn dĩ cảm thấy con gái mình xảy ra chuyện như vậy đã rất có lỗi với công ty. Niên Bách Ngạn là lãnh đạo lớn còn đích thân tới thăm đến tận bây giờ lại càng thêm ngại. Hai người lần lượt đứng dậy cảm ơn.

Niên Bách Ngạn chào hỏi mấy câu đơn giản. Trước khi ra khỏi cửa còn nhìn Tố Diệp lần cuối. Cô cũng ngẩng đầu nhìn qua bên này, cắn chặt môi. Ánh mắt mệt mỏi ấy khiến tim anh nhói lên. Ra khỏi bệnh viện, khi lên xe, Niên Bách Ngạn gửi cho cô một tin nhắn: Về nghỉ ngơi sớm đi nhé!

Bên kia trả lời rất nhanh: Ừm.

Đèn đường rọi sáng cả con phố Trường An. Bóng xe cộ nườm nượp qua lại, chồng lên nhau. Những huyền ảo của đêm tối được giấu đi, vì càng về đêm lòng người càng cô quạnh. Ngoài cửa xe, những ngôi nhà lần lượt lùi về phía sau. Anh siết chặt điện thoại, cả người kiệt sức dựa ra sau ghế, hai mắt nhắm nghiền. Trong đầu anh chỉ hiện lên ánh mắt cuối cùng của Tố Diệp trước khi rời khỏi bệnh viện và chữ “ừm” cô vừa gửi tới.

Trong đêm đen cô độc này, anh có thể tưởng tượng được không có anh bên cạnh cô sẽ lẻ loi thế nào. Người anh ở trên xe nhưng trái tim

vẫn còn lạc trong bệnh viện. Nếu có thể, anh tình nguyện ở lại bên cạnh cô, xua đi sự mệt mỏi trong đôi mắt ấy.

Diệp Lan ngồi cạnh Niên Bách Ngạn cũng chìm trong yên lặng, không ồn ào như mọi ngày. Cứ như vậy, cả khoang xe rơi vào một không gian yên tĩnh đến ngọt ngào.

Ở bệnh viện, Tố Diệp cũng nắm chặt điện thoại, nhìn mãi về phía Lâm Yêu Yêu. Nhất thời cô lại muốn khóc. Một người là người bạn gái cô lo lắng nhất, một người là người bạn trai cô quan tâm nhất. Người trước thì tự sát, người sau thì phải đi. Cô như rơi xuống một vực sâu không nhìn thấy đáy, cô đơn và sợ hãi.

Vì Đinh Tư Thừa là bác sĩ tâm lý nhất nhì trong nước, có quan hệ qua lại hoặc hợp tác với nhiều bệnh viện công lập và tư thực lớn khắp cả nước, thế nên bác sĩ cấp cứu cho Lâm Yêu Yêu cũng nhận ra anh ta. Sau khi nhìn thấy người nhà đứng đầy khắp phòng, ông ta bèn gọi Đinh Tư Thừa sang một bên, nói rằng buổi tối ở bệnh viện không tiện giữ lại nhiều người như thế.

Đinh Tư Thừa hiểu, rồi hỏi tiếp về tình hình của Lâm Yêu Yêu. Sau khi biết đã không còn nguy hiểm tới tính mạng, anh ta mới yên tâm, gõ cửa đi vào phòng. Bà Lâm nhìn thấy anh ta không khác gì nhìn thấy kẻ thù, đứng dậy định đuổi anh ta đi. Ông Lâm thấy vậy vội kéo tay vợ lại. Tố Khải cũng nhẹ nhàng khuyên nhủ rằng đây là bệnh viện, có tức giận thế nào cũng phải giữ yên tĩnh cho người bệnh nghỉ ngơi.

Lúc đó bà Lâm mới gắng kìm nén.

Đinh Tư Thừa biết giờ mình có nói gì cũng không thể bình ổn lại tâm trạng phẫn nộ của hai ông bà Lâm, nên anh ta cũng không lên tiếng nữa, muối mặt truyền đạt lại lời của bác sĩ, hơn nữa còn thể hiện rõ

thái độ rằng tối nay mình nhất định sẽ ở lại bệnh viện. Anh ta còn đưa chiếc thẻ phòng khách sạn đã đặt sẵn tới cho hai ông bà Lâm, nói rằng khách sạn ở ngay gần đây, đi lại bệnh viện cũng tiện. Bà Lâm nghe xong bèn giũu cợt: Yêu Yêu nhà chúng tôi không có phúc hưởng phước của cậu, cậu mau đi đi.

Đình Tư Thừa vô cùng mất mặt.

Lúc này Diệp Uyên đi vào. Hai mươi phút trước anh ấy ra ngoài điện thoại, vừa đẩy cửa vào đã nhìn thấy cảnh ấy bèn lạnh lùng đi lên trước, thấp giọng nói với bố mẹ Lâm Yêu Yêu.

“Thưa cô chú! Tối nay con sẽ ở đây trông Yêu Yêu. Cô chú cũng lo lắng cả ngày rồi, còn tiếp tục ở lại bệnh viện sẽ không trụ nổi mất.” Dứt lời anh ấy rút ra một chiếc thẻ phòng: “Con đã đặt một khách sạn ở gần đây. Cô chú nghỉ ngơi cho khỏe đi. Có con ở đây, xin cô chú yên tâm.”

Hai người lúc đó mới hơi chần chừ.

Đình Tư Thừa thấy thế cũng tiếp tục khuyên: “Bất luận là thẻ phòng nào, cũng mong cô chú chọn lấy một nơi để nghỉ ngơi. Yêu Yêu cũng không muốn nhìn thấy cô chú hốc hác như vậy.”

Hai ông bà Lâm tuy ghét Đình Tư Thừa nhưng lời anh ta nói cũng có lý, đưa mắt nhìn nhau rồi gật đầu. Đình Tư Thừa lúc đó mới yên tâm, đang định đưa thẻ thì bà Lâm đã quay sang phía Diệp Uyên, khẽ nói: “Vậy cô giao Yêu Yêu cho con, vất vả cho con rồi!”

“Đây là việc con nên làm.” Diệp Uyên đưa thẻ phòng cho bà Lâm, chân thành nói.

Đình Tư Thừa siết chặt tay, rồi cất lại chiếc thẻ vào trong túi quần.

Diệp Uyên coi Đình Tư Thừa như không khí, đi thẳng tới bên Tố Diệp, khẽ vỗ vai cô: “Em về nghỉ ngơi đi.”

Tố Diệp khẽ lắc đầu như một người máy. Thậm chí cô còn nghe thấy cả tiếng răng rắc phát ra từ cổ mình. Cô nhìn Lâm Yêu Yêu quá lâu rồi, vì luôn có cảm giác một giây sau cô ấy sẽ tỉnh lại. Diệp Uyên khuyên hết lời, còn hứa chỉ cần Lâm Yêu Yêu tỉnh lại sẽ lập tức gọi điện thoại cho cô.

Cô ngập ngừng. Một là cô thật sự muốn ở lại bệnh viện cùng Lâm Yêu Yêu, hai là với tình hình này, cả Đình Tư Thừa và Diệp Uyên đều đã quyết tâm ở lại bệnh viện. Cô lo hai người họ sẽ lại đánh nhau. Tố Khải không hổ có một đôi mắt nhạy bén chuyên dùng để thẩm vấn, mới đó đã nhìn thấu nỗi lo của Tố Diệp. Cậu đi tới trước: “Chị yên tâm đi! Bây giờ đồ ngốc cũng biết Lâm Yêu Yêu cần không gian yên tĩnh để nghỉ ngơi.”

Tố Diệp cắn môi, rồi lại nhìn Lâm Yêu Yêu.

“Chị vừa xuống máy bay đã tới thẳng bệnh viện, giờ cũng rất mệt. Mắt chị đỏ ửng rồi đấy. Mau về nhà nghỉ ngơi đi!” Tố Khải và Diệp Uyên đều lên tiếng.

Đình Tư Thừa bên cạnh cũng muốn động viên nhưng lại ngại khung cảnh gượng gạo, chỉ biết im lặng.

Tố Diệp đành gật đầu, dặn đi dặn lại Diệp Uyên: “Chỉ cần cô ấy tỉnh lại, muộn thế nào cũng phải gọi cho em.”

Diệp Uyên gật đầu, nói cứ yên tâm.

Ra khỏi bệnh viện, một cơn gió nổi lên làm lạnh da đầu cô, cũng

khiến trái tim cô lạnh ngắt. Cô kéo sát áo lại, bước nhanh chân hơn. Tổ Khải đuổi theo phía sau, khẽ hỏi: “Hay là về nhà bố mẹ em trước đi.”

“Thôi, về thẳng nhà đi.” Muộn thế này rồi, cô cũng không muốn làm cậu mợ lo lắng. Cô liếc nhìn khu đậu xe rồi thở dài: “Đi xe của em đi. Chị mệt quá, lái không nổi nữa rồi.”

Tổ Khải vốn cũng không định để cô lái xe, cậu kéo luôn Tổ Diệp lên xe của mình. Sau khi ngồi vào xe, bật điều hòa, cảm giác ấm áp trong khoang xe mới khiến Tổ Diệp cảm thấy thoải mái hơn. Cô thắt chặt dây an toàn rồi gọi điện cho mợ, báo bình an. Mợ cô tuy tính tình cục cằn, nhưng cũng có thể nghe ra giọng cô đang mệt mỏi, liên tục dặn dò cô phải nghỉ ngơi cho khỏe. Cô gật đầu, nói mấy hôm nữa sẽ về thăm nhà.

Cúp điện thoại, Tổ Khải lái xe rời khỏi bệnh viện.

Xe chạy trên đường Trường An, Tổ Diệp kéo cửa xe xuống. Gió thu tràn vào trong xe, quện vào làn hơi ấm của điều hòa. Tổ Khải cố tình nói làm vậy sẽ lãng phí tiền của cậu. Cô cười nhạt, nhưng ánh mắt cô đơn nhìn ra ngọn đèn đường dài ngoài cửa sổ: “Chị chỉ muốn cảm nhận xem mùa thu của Bắc Kinh lạnh đến mức nào.”

Sắp tới Trung thu rồi, các cửa hàng trên phố đều treo đầy các hàng chữ chúc mừng Trung thu. Đèn hoa mới được treo lên, lấp lánh và rực rỡ. Trung thu đoàn viên vốn là một chuyện vui, sao cô lại cảm thấy thật bi thương nhỉ?

Rồi cô lại thở dài: “Em bảo, người ta sao không thể yêu nhau rồi cưới nhau một cách bình thường chứ? Tại sao cứ nhất định phải một người bỏ đi để lại một người đau lòng?”

Khi trước cô cũng đã từng yêu thầm Đinh Tư Thừa, vì tài hoa và trí tuệ của anh ta, vì tính cách trầm ổn, mạnh mẽ của anh ta, vì tình cảm thủy chung như một của anh ta với Lâm Yêu Yêu. Một người đàn ông có sự nghiệp thành đạt, diện mạo tuấn tú lại thêm tình cảm sâu đậm chắc chắn sẽ gây nên “lực sát thương” cực lớn đối với phái nữ. Cô đã từng nhìn thấy hai người họ nắm tay nhau tản bộ dưới nắng chiều, đã từng nhìn thấy anh ta chạy khắp các trung tâm thương mại chỉ để mua cho Lâm Yêu Yêu một món quà sinh nhật, đã từng nhìn thấy niềm hạnh phúc của họ khi được gặp lại nhau nơi đất khách quê người.

Cô từng được chứng kiến bao nhiêu khung cảnh tình cảm như thế, tại sao hôm nay bỗng dưng tất cả lại biến thành màu đỏ của máu tươi?

Một cặp xứng đôi vừa lứa như vậy cũng có ngày hôm nay, bảo cô còn nên tin vào tình yêu ước hẹn bên nhau trọn đời nữa không?

Tố Khải nhân lúc phía trước là đèn đỏ, liếc mắt nhìn cô rồi thở dài: “Chị! Chúng ta có thể đóng cửa vào không? Em trai chị giờ yếu đuối lắm, gió thổi cũng ngã đấy.”

Cửa xe lại từ từ được nâng lên.

“Chị cũng là tầng lớp trí thức, phải biết rõ chuyện của Đinh Tư Thừa và Lâm Yêu Yêu chỉ là ngẫu nhiên. Chị không thể mang cái ngẫu nhiên phủ nhận những cái tất nhiên. Dù sao thì những chuyện tình mỹ mãn trên cuộc đời này còn vô số.” Tố Khải cố gắng làm dịu tâm trạng nặng nề của cô, nghĩ một lúc lại nói: “Cũng không thể vì một con sâu mà đổ cả nồi canh đi chứ?”

Tố Diệp co người ngồi lên ghế, nhìn thẳng về phía trước: “Chị nghĩ không ra. Sắp kết hôn đến nơi rồi, tại sao còn làm vậy?”

“Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa.” Đèn xanh bật sáng, Tố Khải lái xe về phía Bắc đường sân vận động, đáp lại một câu: “Em cảm thấy trước mắt chuyện của chị mới là nghiêm trọng.”

Tố Diệp nhú mày.

Tố Khải nói xong không nói tiếp nữa, nhưng nhìn cậu có vẻ ngập ngừng. Thấy thế, Tố Diệp cũng đoán ra được ít nhiều, bình tĩnh nói: “Em muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

“Chuyện của chị và Niên Bách Ngạn rốt cuộc là thế nào?” Cậu đi thẳng vào vấn đề.

Tố Diệp hoàn toàn không bất ngờ hay lo lắng bất an khi cậu đột ngột hỏi câu ấy. Từ lúc cậu không cẩn thận xông vào phòng nghỉ khi cô và Niên Bách Ngạn đang hôn nhau, cô đã đoán ra người em làm cảnh sát nhân dân của mình nhất định sẽ chất vấn mình về chuyện này như thẩm vấn tội phạm. Quả không sai, giọng nói của cậu rất cứng rắn, không hề có ý định hòa hoãn.

“Chuyện của chị em đừng quan tâm.” Tố Diệp điềm nhiên đáp.

Xe phía trước đi chậm lại, Tố Khải cũng phải giảm tốc độ. Nghe xong câu ấy, cậu rõ ràng không vui: “Chị và anh ta ở bên nhau không thích hợp, không hợp nhau một chút nào cả!”

Tố Diệp im lặng.

“Chị! Anh ta là chồng của Diệp Ngọc, là anh rể của chị, rồi lại còn là tình nhân của cái cô ngôi sao Băng Băng gì đó. Một người đàn ông như thế chị không được gần gũi quá. Đương nhiên, mấy lời nhảm tai này có lẽ chị đã nghe đến phát chán rồi. Em chỉ nói thêm một câu

thôi. Chuyện chị đi chung với Niên Bách Ngạn mà để bố mẹ em biết được, chắc chắn sẽ phát điên, nhất là mẹ em.”

“Làm sao em biết chị đi chung với anh ấy?” Chỉ nhìn thấy cảnh đó sao có thể liên tưởng xa đến vậy.

Tố Khải bực bội lên tiếng: “Chính anh ta thừa nhận với em, nói rằng từ trấn Thiên Đăng cho tới Nam Phi, rồi cả Hồng Kông, chị đều đi cùng anh ta.”

Tố Diệp ngẩn người, cô không hiểu sao Niên Bách Ngạn lại làm vậy. Tố Khải nhìn biểu cảm này của cô, trong lòng đã quá rõ ràng, giải thích mọi nghi vấn: “Anh ta muốn em bảo vệ chị.”

Một dòng nước ấm áp lặng lẽ lấp đầy ruột gan, cổ họng cô cũng nhanh chóng nghẹn lại.

“Đừng mãi cảm động! Chị! Không phải em không nhắc nhở chị. Em có thể bảo vệ được an toàn cho chị, nhưng những lời gièm pha, đồn đại ngoài kia thì sao? Chị tưởng Diệp Ngọc sẽ bỏ qua hay sao? Còn cả mẹ chị ta nữa. Rõ ràng chị cũng đã nhìn thấy bản lĩnh tới văn phòng làm loạn của bà ta. Tổng kết lại rất đơn giản, chính là, chị mà ở bên cạnh Niên Bách Ngạn là tuyệt đối tuyệt đối không phù hợp.”

Tố Diệp chỉ nhìn chằm chằm về phía trước, không nói một lời.

“Em đang nói chuyện với chị đấy, có nghe thấy không?” Tố Khải hơi cao giọng.

Mặt Tố Diệp vẫn vô cảm, đôi mắt cũng vô cùng điềm tĩnh. Rất lâu sau cô mới cất lời, nhưng lại bất ngờ nói: “Hai ngày trước qua điện thoại, mẹ rất vui mừng kể với chị là em sắp dẫn bạn gái về nhà.”

Tố Khải chờ người.

Tố Diệp nhanh chóng chuyển đề tài, hỏi ngược lại: “Thế nên cảnh sát Tố! Có phải em cũng cần giải thích về chuyện của em và Diệp Lan không?”

Xe càng đi càng chậm. Đường cũng không hề vắng vẻ, hệt như suy nghĩ bỗng chốc bị tắc nghẽn của Tố Khải.

Tố Diệp thấy vậy đã hiểu rõ ràng. Cô điều chỉnh lại tư thế, thản nhiên nói: “Chị không nhắc tới chuyện của em thì em cũng đừng xen vào chuyện của chị, đơn giản vậy thôi.”

“Chuyện của em... và Diệp Lan khác chị. Chị không thể so sánh thế được.” Một lúc lâu sau, Tố Khải mới ấp úng nói.

“Khác ư? Đều có liên quan tới nhà họ Diệp, có gì khác đâu? Trong mắt mọi người, tính chất của hai câu chuyện là một.”

Gương mặt Tố Khải lạnh dần đi.

Mấy giây sau cậu lại hỏi: “Em thấy chị nên chú ý tới Diệp Uyên đi, tại sao hôm nay anh ta lại ở bệnh viện?”

Tố Diệp kiệt sức, chớp mắt: “Thế mới nói, dù sao thì bây giờ tất cả những chuyện đau đầu đều đã dồn đọng lại, cứ mặc kệ hết đi.” Diệp Uyên đối với Lâm Yêu Yêu không hề giả tạo, nhưng Yêu Yêu thì sao? E rằng chỉ có Diệp Uyên si tình mà thôi, vì chưa bao giờ thấy Lâm Yêu Yêu nhắc về Diệp Uyên trước mặt cô. Nghĩ tới đây, cô lại bắt đầu nghi ngờ. Liệu Đinh Tư Thừa chia tay với Lâm Yêu Yêu có phải vì Diệp Uyên không?

“Chị!” Tố Khải không có tâm trạng suy nghĩ quá nhiều, thấy mắt cô

đờ đẫn, cậu giơ tay khua khua trước mặt cô. Tới khi ánh mắt cô đã nhìn về phía này, cậu mới bỏ tay xuống, ngượng ngập nói: “Em nhất định phải đưa Diệp Lan về nhà gặp bố mẹ.”

“Em làm em ấy ẽnh bụng rồi à?” Cô nói không hề khách khí.

Tố Khải nhú mày: “Chị nói linh tinh cái gì vậy! Em còn chưa chạm vào cô ấy.”

“Thế là cô ấy theo đuổi em?” Cô rất hiểu tính chất công việc của Tố Khải. Một người như nó sợ rằng rất khó chủ động bày tỏ tình cảm.

Ánh mắt Tố Khải tối đi, lúc sau cậu nói: “Không! Là em theo đuổi cô ấy. Cô ấy chính là mẫu người mà em thích.”

Tố Diệp ngớ ngàng, không dám tin vào tai mình. Một hai phút sau cô mới chân thành khen ngợi: “Em siêu thật! Chị chưa bao giờ thấy em chủ động theo đuổi cô gái nào đâu.”

“Thế nên, chị! Chị không thể bỏ mặc em được. Chuyện của em và Diệp Lan cần chị ủng hộ.” Tố Khải nhân cơ hội ấy xoay chuyển chủ đề.

~Hết chương 244~

Quyển 6 - Chương 245: Gặp được nhau giữa năm tháng bình yên

Ánh sáng ngoài cửa xe bay vào mắt Tố Diệp. Nhờ đó, cô cũng có thể nhìn rõ hơn sự chân thành trong đôi mắt Tố Khải. Cô rất hiểu cậu em trai này. Trước đây không phải nó chưa yêu đương gì, nhưng cuối cùng lần nào cũng chia tay. Lý do luôn chỉ có một, chính là công việc của nó. Đây cũng là nguyên nhân khiến nó chần chừ không chịu tìm hiểu người mới.

Suy nghĩ một lát, cô hỏi: “Em không sợ lại thất tình à?” Tuy rằng cô thờ ơ với Diệp Lan, nhưng dù sao vẫn biết Diệp Lan là một cô bé bụng dạ thẳng thắn, tính tình rất được lòng con trai. Chỉ sợ yêu nhau một thời gian, tính chất công việc của Tố Khải sẽ thành trở ngại.

Tố Khải trầm mặc một lúc, rồi thở dài: “Em không muốn để lỡ mất hạnh phúc trong tầm tay mình. Chị! Ở bên cô ấy, em rất vui vẻ.”

Tố Diệp nhìn cậu, chợt phát hiện ra không biết từ lúc nào cậu em trai của mình đã khôn lớn trưởng thành rồi. Tuy thường ngày nó là một cảnh sát nhân dân oai phong hùng dũng, nhưng trong lòng, cô vẫn luôn coi nó là một đứa trẻ. Giờ cậu bé con ngày nào đã trở thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất. Nó cũng đã có trách nhiệm của riêng mình, đã bắt đầu phải bảo vệ người mình yêu thương. Nghĩ tới đây, trái tim cô bỗng ấm áp hơn trong tiết trời thu se se lạnh này.

“Muốn chị đứng về phía em cũng được thôi, chuyện này phải đôi bên

cùng có lợi mới được.” Cô lãnh đạm nói.

Tố Khải cực kỳ thông minh, nhướng mày: “Chị muốn kéo em vào cùng một chiến tuyến với chị và Niên Bách Ngạn?”

“Giúp đỡ lẫn nhau thôi mà.” Tố Diệp nghiêng người nhìn cậu: “Nếu em đứng về phía hai anh chị, thì chị tự khắc sẽ đứng về phía hai bọn em.”

“Thế có khác gì bán chị cầu vinh không?”

“Đừng nói vậy, chị rất vui là đằng khác.”

“Đúng là con gái hướng ngoại.” Tố Khải liếc nhanh một cái về phía cô, khẽ cười.

Tố Diệp uể oải đáp: “Em nên nghĩ tới tính cách của mợ thì hơn. Lỡ như lúc ấy không có ai kéo mợ lại, mợ sẽ cầm dao xông thẳng tới nhà họ Diệp, khi đó sẽ vui lắm đấy. Em làm cảnh sát cả đời, cuối cùng không định tới cục cảnh sát chuộc mẹ mình về chứ?”

“Chị uy hiếp em?”

“Chị vừa nói rồi, đôi bên cùng có lợi.” Tố Diệp khoanh hai tay trước ngực: “Chúng ta đều lớn cả rồi. Người lớn có cách giải quyết của người lớn mà.”

Tố Khải do dự: “Nhưng em thật sự không xem trọng Niên Bách Ngạn. Sau này hai người sẽ khổ sở lắm đấy.”

“Chưa tới giây cuối cùng không ai được phép kết luận.” Tố Diệp thẳng thắn nói: “Em nói luôn đi, có đồng ý hay không?”

Tố Khải mím chặt môi, chưa trả lời.

“Thế thì thôi vậy. Em nói chia tay với Diệp Lan luôn đi được rồi đấy.”
Tố Diệp không nề tình chút nào.

Tố Khải lập tức đầu hàng: “Được rồi, được rồi! Em đồng ý!”

Tố Diệp cười khế, rồi giơ tay về phía cậu. Cậu không biết làm sao, đành phải bắt tay thành lập liên minh.

Khi cô về tới nhà, đóng cửa lại, tất cả mọi thứ ồn ào xung quanh bỗng chốc tan biến, yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng kim đồng hồ tích tắc quay từng vòng. Tố Diệp đứng trong bóng tối rất lâu mới thay giày, đi vào phòng khách.

Cô không bật đèn mà đi thẳng tới sofa, vút túi xách sang một bên rồi ngã phịch xuống ghế như một quả bóng da xẹp hơi. Ánh trăng đổ vào phòng qua tấm rèm cửa trắng, chiếu rõ cả từng bậc cầu thang. Hình cô trong bức ảnh trên tường cũng chìm trong màu trắng mát lạnh của vầng trăng. Tố Diệp mở mắt ra, ngắm nhìn chiếc đĩa đã sắp tròn vành vạnh trên bầu trời. Tiếc là nó quá lạnh lẽo.

Cô chưa bao giờ có một cảm giác mãnh liệt như thế.

Từ trước tới nay cô luôn rất độc lập, cũng yêu thích sự độc lập. Cô thích đi du lịch một mình, đi dạo phố một mình, ăn cơm một mình, thậm chí là sống một mình một nhà. Nhưng chính vào lúc này khi cô thoát khỏi cái huyền ảo của màn đêm, trở về với ngôi nhà yêu quý của mình, một cảm giác cô độc chưa bao giờ xuất hiện chợt ập tới. Nó theo bóng đêm ủa vào trí não cô, ngấm dần vào trái tim cô.

Thậm chí cô còn cảm thấy, có chút ngỡ ngàng đến tuyệt vọng.

Thì ra buổi tối chỉ có một mình thật sự rất đáng sợ.

Nghĩ lại từ trấn Thiên Đăng trở về Bắc Kinh, thời gian dường như cũng không quá dài, tại sao có thể thay đổi hoàn toàn thói quen sinh hoạt của một người một cách thần kỳ như vậy? Lòng ngực cô tung tức, khi nghĩ tới Niên Bách Ngạn lại có chút ngọt ngào. Lúc đó cô mới hiểu, thì ra hương vị chua ngọt đắng cay này chính là nhớ nhung.

Đúng thế, cô nhớ anh, chỉ muốn được tới xem anh đang làm gì ngay bây giờ.

Cô đã quen với nhiệt độ cơ thể anh, quen với sự ấm áp khi mỗi đêm được rúc vào lòng anh say ngủ, quen chần gối đều có mùi hương của anh. Tối nay chỉ còn lại mình cô, còn anh thì sao? Tối nay anh ngủ ở đâu? Nhà anh? Hay là phòng nghỉ ở công ty? Anh có đang nhớ cô không?

Từng dây thần kinh giật lên đau nhức, tác hại của việc mất ngủ.

Rõ ràng là rất mệt mỏi, rõ ràng là ngáp hết lần này tới lần khác, cô vẫn không sao chớp mắt được. Vì hôm nay cô lẻ loi một mình, vì hành động cương quyết của Lâm Yêu Yêu hôm nay. Cô dậy hẳn, cầm điều khiển bật đèn trong phòng khách lên. Dần dần, căn phòng được bao phủ bởi một màu vàng ấm áp. Tố Diệp dường như cũng không còn cảm thấy lạnh nữa.

Đang chuẩn bị đi ra tủ lạnh, lật xem có món gì ăn vặt được không, mắt cô bất giác liếc về phía góc tường. Cô hơi sững sờ, bèn bước tới xem, mới phát hiện không biết từ lúc nào trong nhà đã có thêm một thứ rất cao rất cao, một chiếc hộp dáng dài, được bọc rất đẹp. Đừng trách cô giờ mới thấy nó, với phong cách mơ hồ ảo tưởng mà cô trang trí cho phòng khách của mình, nếu không nhìn kỹ, sợ là cả

đời cũng chẳng thấy có gì bất thường.

Tố Diệp cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Cô không nhớ là nhà mình từng có một món quà chưa bóc ra thế này. Cô không nghĩ gì cả, vội vàng tháo lớp vỏ ra. Vật bên trong hình như rất nặng, cũng may được dựng đứng, nên chiếc hộp bên ngoài cũng được tháo xuống rất dễ dàng.

Khi món quà bên trong xuất hiện trước mặt Tố Diệp, cô hoàn toàn ngỡ ngàng, giơ tay từ từ kéo nó ra. Trong đầu cô bỗng hiện lên khung cảnh trấn Thiên Đẳng với những bông hoa tuyết cầu rụng lả tả.

...

“Một trăm mười lăm ngàn?”

“Cô gái! Bức bình phong này được thêu hai mặt, chỉ thêu đều là loại hiếm có trên thế giới. Ở chỗ tôi, cô tuyệt đối không tìm được nhà thứ hai có sản phẩm thêu như thế này nữa đâu.”

“Đắt quá!”

“Mấy năm gần đây, người thêu Tô Châu càng ngày càng ít đi, những thứ càng đẹp thì càng phải làm bằng thủ công. Bức ngọc lan này do chính tay tôi thêu, từng đường kim mũi chỉ, không đắt đâu.”

...

Cảnh tượng trong đầu cô có hình ảnh một ông lão mỉm cười, bên cạnh ông ấy chính là Niên Bách Ngạn. Có những cánh hoa tuyết cầu rơi xuống vai anh. Khung cảnh tuyệt diệu đó khiến người ta không thể rời mắt, giống hệt như bức bình phong hoa lan trắng đã thoáng

qua trong đầu cô này.

Thứ bày ra trước mặt cô chính là bức bình phong cô không ngừng chê đắt nhưng vẫn nhớ mãi không quên đó. Nó bao bằng một người bình thường, nền màu nâu, được thêu thêm những đóa lan trắng. Dưới ánh sáng vàng nhạt của căn phòng, chúng như đang dịu dàng nở trước mắt cô. Cô khẽ hít hà, chỉ toàn mùi hương ngào ngạt, say say như mùi rượu.

Cô thích lan trắng, cũng như thích ngụ ý sâu xa đằng sau loài hoa tinh khiết này: Mỉm cười.

Góc dưới của bức bình phong còn thêu một hàng chữ, có lẽ là được thêm vào sau, vì trước đây ở phường thêu cô không nhìn thấy. Một câu nói không dài, nhưng đẹp và cảm động: Được gặp em trong những năm tháng bình yên và tươi đẹp, không bao giờ là muộn.

Dù có câu nói “Gặp em vào những năm tháng tươi đẹp nhất của anh” nhưng cũng không thể chân thật bằng câu nói này. Tố Diệp ngây ngốc ngồi trước bức bình phong. Cô nhẹ nhàng vuốt lên hàng thêu bên trên. Ngón tay cô chạm vào chữ “Tố” rồi dừng lại ở chữ “Niên”. Đúng thế, câu nói hay thế nào cũng không bằng hàng chữ này, vì ở đây có cô, có cả anh.

*Câu viết trên hàng chữ phiên âm Hán Việt là: Tương phùng chính ngộ tố cẩm niên hoa thời, vị vãn. Đây cũng chính là tên gốc của truyện trong tiếng Trung.

Niên Bách Ngạn...

Mắt Tố Diệp lại đỏ. Cô tin chắc đây là món quà của anh, câu nói này cũng xuất phát từ chính trái tim anh. Cô thầm nhắc tên anh trong lòng không biết bao nhiêu lần. Cô không ngờ rằng thì ra họ của anh và cô

lại viết lên được một câu nói đẹp đến vậy.

Làm sao anh biết cô thích bức bình phong này? Rồi làm sao lại đưa được vào căn phòng này? Tất cả mọi sự tình cô đều mơ hồ. Chỉ còn văng vẳng bên tai câu nói ấy: Được gặp em trong những năm tháng bình yên và tươi đẹp, không bao giờ là muộn.

Nỗi nhớ đè chặt trong lòng bỗng ứa ra như thác lũ. Cô cầm lấy điện thoại, run rẩy nhắn tin cho anh: Mặc dù em không biết anh đã làm bằng cách nào, nhưng vẫn cảm ơn anh.

Cô chỉ nhắn một câu như vậy, không nói gì thêm, vì cô tin chắc anh sẽ hiểu.

Nhưng gửi xong cô lại thấy hối hận. Lỡ như anh bận quá không đọc được thì làm sao? Lỡ như bị người khác phát hiện, hiểu lầm anh thì làm sao? Lỡ như bây giờ Diệp Ngọc đang ở bên cạnh anh thì sao? Lỡ như... Chẳng qua chỉ là một tin nhắn thôi mà cũng khiến cô hoang mang hồi hộp. Cô cũng không hiểu, người đàn ông đã từng thân mật với cô như thế, tại sao vừa về Bắc Kinh đã xa cách không thể bên nhau?

Đang chìm trong vô vàn những khả năng tự nghĩ ra, điện thoại bỗng rung lên. Ngón tay cô tê dại, hoảng loạn mở máy. Thì ra là tin nhắn anh gửi lại: Em thích là được.

Đọc được tin ấy, Tố Diệp suýt nữa cười ra nước mắt. Cuối cùng anh vẫn hiểu cô. Chỉ bốn chữ đơn giản ấy thôi đã trở thành một sức mạnh vững chắc nhất trong lòng cô. Cô không kìm lòng được, gửi cho anh một icon hôn nồng nàn, rồi gửi tiếp dòng tin: Anh vẫn đang bận à?

Tin phản hồi rất nhanh: Đang họp.

Tim Tố Diệp hơi thất lại. Cô ngược mắt nhìn đồng hồ. Đã mười giờ hơn, muộn vậy rồi mà vẫn còn họp. Tay cô xoay tròn trên bàn phím một lúc. Cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng lại không nói nên lời. Rõ ràng biết anh đang họp, rõ ràng đã răn đe bản thân không được làm phiền anh nữa, nhưng ngón tay chẳng nghe theo sự điều khiển của cô, vẫn nhấn tiếp cho anh: Bách Ngạn! Em nhớ anh rồi.

Cô nhớ anh, cô không hề giấu giếm.

Nhưng điện thoại mãi không rung lên.

Cô hối hận vô cùng. Anh đang làm việc, hành động của mình rõ ràng là quấy rầy.

Đang phiền não, chiếc điện thoại cuối cùng cũng rung lên. Tố Diệp nhào ngay tới, run run mở tin nhắn. Anh vẫn nói rất ngắn gọn nhưng lại làm đôi mắt cô đỏ hoe. Anh nói: Anh cũng vậy!

Cô hết khóc lại cười. Cô ngồi ngắm bức bình phong đó rất lâu, giây phút này bỗng cảm thấy mình chẳng hề cô đơn nữa.

Mùa thu là mùa đẹp nhất Bắc Kinh.

Tố Diệp không biết mình đã thiếp đi thế nào. Khi cô tỉnh lại, nắng đã rực rỡ. Mặc dù đã nhiều năm rồi cô không đón mùa thu Bắc Kinh nhưng cô vẫn còn nhớ nguyên hương vị của nó: Trong vắt, ẩm ướt hơn một chút so với mùa đông, mát mẻ hơn một chút so với mùa hè. Lá cây được nhuộm một màu vàng óng. Khi cô đi qua khu phố rợp bóng cây ở tòa nhà đại sứ quán, cả con đường ngập đầy lá vàng rơi. Thế nên nắng mùa thu vẫn là đẹp nhất, tâm trạng của Tố Diệp cũng tốt hơn một chút.

Chín giờ sáng, cô chính thức tới phòng tâm lý Liêm Chúng điểm danh, kết thúc kỳ nghỉ. Giáo sư Đình tham gia buổi họp giao ban buổi sáng, dọn dẹp một số công việc, rồi lại chào đón sự trở lại của Tố Diệp. Trên cổ ông ta vẫn còn dán băng urgo, ánh mắt nhìn Tố Diệp có phần gượng gạo. So với sự nhiệt tình của các đồng nghiệp khác, Hà Minh và Phương Bội Lôi rõ ràng rất bình thản, chỉ gật đầu với cô coi như đã chào hỏi.

Tố Diệp cũng chẳng quan tâm. Trợ lý Lý Thánh Đan bên cạnh cô thì rất phần nộ. Sau khi buổi họp kết thúc, cô ấy cứ đi theo cô lái nhái suốt: “Chị nhìn thấy không? Rõ ràng là không hoan nghênh mà. Cũng đúng thôi. Chị về sớm hơn dự định đã cướp không ít cơm trong tay họ đâu.”

Tố Diệp không phát biểu ý kiến. Cô rút từ trong túi ra một sản phẩm dưỡng da, đưa cho Lý Thánh Đan. Cô ấy đón lấy, hét ầm lên: “Mặt nạ của Sampar. Trong nước khó mua lắm đấy, nghe nói loại mặt nạ này cực kỳ hữu dụng.”

“Thế nên chị đã mua từ Hồng Kông về cho em đấy.” Ngược lại với vẻ kinh ngạc của cô ấy, Tố Diệp lại vô cảm như khúc gỗ.

Lý Thánh Đan kích động chỉ vào mũi mình: “Cho... Cho em á?”

“Có biết tại sao chị lại tặng em mặt nạ này không?”

“Chị quý em chứ gì.”

Tố Diệp lườm cô ấy, hờ hững đáp: “Chị ấy à, không tự nhiên tặng quà cho ai đâu. Em phải cảm ơn chị mới được. Một là sương mù khí bụi ở Bắc Kinh rất nghiêm trọng. Thương hiệu này đúng là có tác dụng phòng chống bụi bẩn. Hai là em phải tăng ca phục vụ cho chị, thế nên lấy lòng em trước.”

Lý Thánh Đản như sắp phát điên, hôn gió cô: “Nô tỳ tình nguyện máu chảy đầu rơi!”

“Mang toàn bộ tư liệu của khách hàng hôm nay giáo sư Đình phân công cho chị xem.” Tố Diệp thật sự không chịu nổi sự nhiệt tình của Lý Thánh Đản nữa. Có một chiếc mặt nạ là đã bị mua chuộc.

Lý Thánh Đản chạy như bay đi làm việc.

Nhìn hiệu quả làm việc nhanh gấp mười lần bình thường của cô ấy, cô không khỏi cảm thán. Đối với phụ nữ, có những lúc mỹ phẩm còn có sức hấp dẫn hơn cả tiền bạc.

Kết quả là cả một buổi sáng, Tố Diệp không khác nào đi vào cõi tiên.

Cô vốn tưởng có thêm tư liệu của mấy khách hàng đó rồi tìm hiểu một lần luôn cho xong, cũng nhân tiện xua đuổi những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu. Ai ngờ, cả một buổi sáng, mấy vị khách hẹn gặp đều vô cùng quái đản.

Vị khách đầu tiên là ông chủ của một doanh nghiệp. Lúc vào cửa ông ta còn đeo nguyên kính râm. Tố Diệp không hề khách khí, ra lệnh cho ông ta tháo kính xuống. Khi ông ta bắt đầu kể chuyện, cô mới phát hiện ra ông ta mắc bệnh “thích chân”. Những thư ký bên cạnh ông ta đều là những cô gái có đôi chân nhỏ nhắn, trắng trẻo. Ông ta thẳng thắn nói mình thích chân của phụ nữ hơn nhiều những cô eo thon với cặp mông săn chắc. Tố Diệp không nói gì, chỉ nhún vai lắng nghe.

Vị khách thứ hai là một sinh viên đại học. Cậu ta luôn miệng lẩm bẩm mình là một linh hồn, có thể cảm nhận được những thứ âm u, không sạch sẽ. Tố Diệp nhận ra cậu ta chỉ là người thiếu tình thương, muốn lợi dụng những điều đặc biệt để được mọi người chú ý mà thôi.

Vị khách thứ ba là một kẻ lảm mồm, vừa ngồi xuống đã nói không ngừng nghỉ. Cuối cùng Tố Diệp không thể không ngắt lời anh ta. Anh ta bèn nổi giận, nói mình bỏ tiền ra là để tìm người dốc bầu tâm sự, để cô làm thùng rác. Tố Diệp nghe bắt đầu thấy phiền. Cô gác thẳng hai chân lên mặt bàn, dựa cả người ra sau ghế. Vị khách đó cũng chẳng quan tâm, vẫn bô lô ba la. Dần dần, cô rơi vào trạng thái hư ảo.

Vị khách thứ tư trông có vẻ bình thường hơn ba người trước. Ông ta bốn mươi tám tuổi, mà trông như người tám mươi tư tuổi. Vừa bước vào đã xông tới, tặng Tố Diệp một bó hoa hồng. Tố Diệp cảm thấy mặt mình đỏ rực lên, vội vàng bảo Lý Thánh Đan mang hoa đi chỗ khác.

“Ông Kim phải không? Ông có vấn đề gì nào?” Cô nhún vai hỏi.

Ông Kim không hổ danh là người họ “Kim”, vừa cười đã lộ ra mấy cái răng vàng. Tố Diệp nhìn đến nỗi đau cả răng của mình, chắc chắn là do mấy cái răng của ông ta gây họa. Ông Kim cười rất thô thiển, nắm ngay lấy tay Tố Diệp. Cô cúi đầu xuống nhìn, lão đảo, suýt nữa tưởng mình mù mắt. Hay lắm, đồng hồ vàng, nhẫn vàng, lấp la lấp lánh.

“Bác sỹ Tố! Có thể cô không còn nhớ tôi. Trước đây chúng ta đã có duyên gặp mặt một lần. Tôi rất thích cô, tôi muốn theo đuổi cô.”

~Hết chương 245~

Quyển 6 - Chương 246: Lý do thực sự của việc coi thường mạng sống

Tố Diệp không thể chịu nổi nữa. Cô đứng dậy đi ra ngoài, mặc cho vị họ Kim đó ngẩn tò te đứng lại một mình trong phòng làm việc. Cô xông thẳng vào văn phòng của giáo sư Đinh, thậm chí còn chẳng thèm gõ cửa. Giáo sư Đinh đang ngồi viết báo cáo nghiên cứu giật nảy mình. Ông còn chưa kịp có phản ứng gì, Tố Diệp đã vòng tới trước bàn làm việc, chống hai tay lên mặt bàn. Cô dướn người về phía trước, gần như áp sát vào mặt ông, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Giáo sư Đinh! Ông có thể sắp xếp cho tôi mấy khách hàng giống người một chút được không?”

Từ phía giáo sư Đinh nhìn qua, trong đáy mắt Tố Diệp lộ rõ một sự sốt ruột, như đang rực cháy hai ngọn lửa lúc sáng lúc tối. Rõ ràng cô đang cố gắng kìm nén nổi bức tức của mình. Với tính cách của cô, sợ rằng nếu còn phải nhịn thêm một lúc nữa sẽ đá cửa bỏ đi mất. Ông suy nghĩ đôi chút, cố gắng hòa hoãn bầu không khí “hùng hực chiến tranh” lúc này.

“Bác sỹ Tố! Chúng ta là người chữa trị trái tim, việc phải tiếp xúc với những bệnh nhân hơi khác người một chút là rất bình thường. Những bệnh nhân bình thường người ta sẽ tới bệnh viện, chứ tới phòng tư vấn tâm lý làm gì.”

Tố Diệp nguôi giận, gõ tay lên mặt bàn, nói rành mạch, rõ ràng, không một chút khách khí: “Bắt đầu từ buổi chiều hôm nay, ông hãy trả tất cả những khách hàng vốn sắp xếp cho Phương Bội Lôi và Hà

Minh về cho họ. Tôi chỉ tiếp những người đã có hẹn trước với tôi.”

Nghe xong, nét mặt giáo sư Đinh rất khó xử: “Bây giờ nhân lực trong phòng tâm lý không đủ...”

“Trước khi tới đây làm việc tôi đã nói trước là tôi không tăng ca. Bây giờ chỉ riêng những khách hàng có hẹn trước cũng đã đủ tôi bận rộn từ sáng tới tối rồi. Đừng để những kẻ “không bệnh tự rên” tới chiếm dụng quỹ thời gian quý báu của tôi.” Tố Diệp đứng thẳng dậy.

Giáo sư Đinh thấy cô có vẻ nóng nảy, cũng hiểu đa phần là do sự việc hôm qua khiến cô căng thẳng, áp lực, nên ông cũng không ép buộc nữa, bảo cô ra ngoài. Tố Diệp không nói thêm bất kỳ câu thừa thãi nào nữa, quay người chuẩn bị đi. Cô vừa cầm vào tay nắm cửa, giáo sư Đinh lại do dự hỏi một câu: “Yêu Yêu... thế nào rồi?”

Bước chân Tố Diệp khựng lại.

“Tôi thấy chuyện này, ông hỏi thẳng Đinh Tư Thừa sẽ thích hợp hơn đấy.” Dứt lời, cô kéo cửa đi ra ngoài.

Giáo sư Đinh ngao ngán lắc đầu.

Vừa ra khỏi phòng giáo sư Đinh, Tố Diệp bỗng cảm thấy ánh nắng ngoài cửa sổ chói mắt lạ thường. Đang khó hiểu không hiểu bầu trời Bắc Kinh trở nên trong sáng như vậy từ bao giờ, vị họ Kim người đeo dây vàng đó lại bất ngờ chặn đường đi của cô. Lúc đó mới tỉnh ngộ, có những lúc vàng có thể thay thế cả ánh nắng mặt trời.

“Bác sỹ Tố! Tôi thật lòng thích em mà.” Ông Kim vô cùng cố chấp. Ông ta lại nở nụ cười tươi rói: “Tôi sở hữu mấy công ty giải trí, có du thuyền riêng. Ở nước ngoài tôi còn làm ông chủ của mấy trang trại rượu vang. Chỉ cần em chịu theo tôi, tôi sẽ lập tức đưa em đi du lịch

khắp thế giới bằng chính chiếc du thuyền đó. Chúng ta sẽ ra biển thưởng thức loại rượu vang hảo hạng nhất.”

Tố Diệp nghe đến đầu đầu nhúc óc, lãnh đạm trả lời: “Xin lỗi, say sóng!”

“Vậy chúng ta không đi du thuyền nữa, tôi vẫn còn máy bay cá nhân.” Ông Kim chạy bước nhỏ theo sau lưng Tố Diệp: “Em xem, ngày nào em cũng phải ở đây làm việc, vất vả lắm. Em đi theo tôi chắc chắn sẽ được sống sung sướng, bác sỹ Tố...”

Chưa đợi ông ta nói xong, Tố Diệp đã đột ngột dừng bước. Ông Kim vội vàng phanh lại, mỉm cười nhìn cô. Tố Diệp đánh giá ông ta một lượt từ trên xuống dưới, lắc đầu thở dài: “Tiền của người Trung Quốc dễ kiếm thật đấy!” Một người như thế này mà cũng có gia tài kech sù, đạo lý gì đây?

Ông Kim không hiểu ý trong lời nói của cô, đang định cất lời hỏi thì nghe cô bình thản đáp lại: “Trước giờ tôi rất ghét những người vênh váo, khoe khoang. Tôi rất bận. Nếu ông tới đây không phải để làm trị liệu tâm lý vậy thì cảm phiền ông sau này đừng lãng phí danh sách hẹn trước của tôi.” Dứt lời cô quay người bỏ đi.

Bóng lưng quyến rũ của cô lọt vào mắt ông Kim. Ông ta nhìn đến mê mẩn, thầm tán dương: Người đẹp đúng là người đẹp, tức giận mà cũng xinh như vậy...

Giáo sư Đinh đích thực không hề làm khó cô. Tới buổi chiều, lúc gặp gỡ khách hàng cô không còn phải phát điên như thế nữa. Sau khi chẩn đoán xong một loạt các vị khách mắc chứng hoang tưởng, cô bèn nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi tới. Cô giao toàn bộ công việc còn lại cho Lý Thánh Đan rồi vội vàng tới đó.

Lâm Yêu Yêu đã tỉnh, chính Diệp Uyên đã gọi điện thoại cho cô. Khi cô gấp gấp bắt xe tới bệnh viện thì thấy Diệp Uyên vừa bước ra khỏi phòng làm thủ tục nhập viện. Cô bèn nhanh chóng chạy tới, hỏi tình hình của Lâm Yêu Yêu. Diệp Uyên nói với cô, Lâm Yêu Yêu tỉnh lại từ trưa, đã không sao rồi. Lúc đó Tổ Diệp mới yên tâm, hỏi anh đang đi đâu.

Diệp Uyên nói bây giờ anh phải về dự một buổi họp ở công ty hàng không, rồi đưa chìa khóa cho cô, còn mình tự bắt xe về công ty. Tổ Diệp phát hiện ra giọng nói của anh không còn chút hơi sức nào, gương mặt cũng tiều tụy và mệt mỏi, nghĩ bụng chắc hẳn tình hình bên trong đã khiến anh bị đả kích, bèn do thám một câu: “Tối qua anh thức trông cô ấy cả đêm à?”

Diệp Uyên gật đầu.

“Cả Đinh Tư Thừa nữa? Hai người cùng trông?”

Anh chau mày, rõ ràng là vô cùng khó chịu với ba chữ “Đinh Tư Thừa”. Anh không nói gì nữa, chỉ “ừm” một tiếng đáp lại.

“Vậy anh...”

“Anh còn công việc, đi trước đây!” Anh không muốn trả lời quá nhiều, chỉ khẽ ngắt lời cô.

Nắng chiều kéo dài bóng anh. Không hiểu sao, dường như Tổ Diệp nhìn ra sự cô đơn trong cõi lòng ấy. Anh vừa bước chân xuống bậc cầu thang, cô bỗng đột ngột lên tiếng: “Anh thật lòng yêu cô ấy sao?”

Diệp Uyên dừng bước, quay đầu lại, ngữ khí chậm rãi mà nặng nề: “Anh yêu cô ấy nhưng giờ mới phát hiện hóa ra tình yêu của mình thật bất lực...” Nói xong, anh quay đầu rời đi.

Tố Diệp đứng dưới nắng rất lâu. Câu nói của Diệp Uyên tuy đơn giản mà sâu sắc. Nhưng sao cô lại cảm thấy, câu ấy thích hợp hình dung chuyện tình cảm của mình và Niên Bách Ngạn hơn nhỉ?

Bố mẹ Lâm Yêu Yêu từ sáng sớm đã vội vã tới bệnh viện. Khi Tố Diệp đẩy cửa bước vào, nhìn thấy sắc mặt của hai người họ đã khá hơn hôm qua rất nhiều. Rồi cô đảo mắt qua, thấy Đinh Tư Thừa đang ngồi ở đầu giường, đút cháo cho Yêu Yêu. Bà Lâm sợ cô ấy bị sặc, đã nâng giường lên một chút. Đinh Tư Thừa nhanh chóng lau miệng cho Yêu Yêu, nhẫn nại đợi cô ấy ăn hết rồi mới đút miếng tiếp theo.

Nhìn thấy cảnh đó, cuối cùng Tố Diệp cũng hiểu tại sao Diệp Uyên lại nói tình yêu của mình thật bất lực.

Mấy người đều đã nhìn thấy Tố Diệp. Bà Lâm vội gọi cô vào. Tay Đinh Tư Thừa đang cầm thìa hơi khựng lại một chút, nhưng vẫn tiếp tục đút cháo cho Lâm Yêu Yêu mà không ai hay biết. Anh ta không quay đầu nhìn cô.

Lâm Yêu Yêu lắc đầu tỏ ý không muốn ăn nữa. Cô ấy đưa mắt nhìn Tố Diệp. Đinh Tư Thừa dịu dàng khuyên nhủ: Ăn thêm một chút nữa đi.

“Em muốn nói chuyện với Tố Diệp một lúc.” Cô ấy yếu ớt lên tiếng.

Tố Diệp nhẹ nhàng kéo rèm cửa ra để một chút nắng hắt vào trong phòng. Lâm Yêu Yêu nằm trên giường bệnh, liếc nhìn cô rồi khẽ nhủ mào: “Cậu trách mình, đúng không?”

Tố Diệp dừng tay lại, tức giận nói: “Cậu đừng có nói chuyện với mình! Mình không có người bạn nhu nhược như cậu!”

Lâm Yêu Yêu không nói gì nữa, chỉ biết cúi đầu.

Dù sao cũng vừa từ Quỷ môn quan trở về, tuy rằng Tố Diệp đầy một bụng tức nhưng nhìn nét mặt nhợt nhạt, hốc hác của Lâm Yêu Yêu, cô cũng không đành lòng. Cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, cầm quả táo lên, vừa gọt vỏ vừa nói: “Lâm Yêu Yêu! Lần sau nếu cậu vẫn còn muốn chết thì cứ nói thẳng với mình. Mình sẽ đâm thẳng con dao này vào tim cậu cho cậu được chết nhanh gọn.”

“Mình xin lỗi...” Giọng Lâm Yêu Yêu khàn khàn. Cô ấy quay đầu nhìn đáng vẻ bực bội của Tố Diệp: “Mình biết mình đã làm cậu lo lắng, sợ hãi.”

Tố Diệp vẫn không ngẩng đầu lên, cắn chặt môi tiếp tục gọt táo.

“Tiểu Diệp!” Lâm Yêu Yêu giơ tay ra kéo vạt áo cô.

Tố Diệp bèn ngẩng đầu. Lâm Yêu Yêu thấy mắt cô đỏ hoe, mắt mình bất chợt cũng đỏ lên: “Lâm Yêu Yêu! Mình cảnh cáo cậu!” Tố Diệp lên tiếng, giọng ghen ngào: “Cậu mà còn dám làm thế này một lần nữa thôi, mình sẽ đoạn tuyệt quan hệ bạn bè với cậu.”

Lâm Yêu Yêu kéo tay cô.

Những ngón tay lạnh buốt khiến Tố Diệp không thể nói những câu nhẩn tâm nữa. Cô nắm chặt tay Lâm Yêu Yêu, nước mắt lã chã trong hốc mắt: “Sao cậu ngốc thế hả? Mọi việc lẽ nào không còn cách giải quyết nữa hay sao? Cậu không thể nào hiểu được cái cảm giác phải tận mắt chứng kiến bạn thân mình cắt tay tự sát nằm trong bồn tắm là như thế nào đâu. Lúc đó mình gần như phát điên rồi...”

Lâm Yêu Yêu bật khóc, liên tục nói xin lỗi.

Tổ Diệp đặt trái táo sang một bên, ngồi xuống lên trước mặt, lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô ấy: “Cậu còn coi mình là bạn nữa không? Cậu không được vui có thể tâm sự với mình cơ mà, tại sao lại làm tổn thương bản thân mình như vậy?”

“Tiểu Diệp! Mình xin lỗi! Thật ra... Thật ra mình không biết là làm sao nữa.” Lâm Yêu Yêu nhìn cô.

Tổ Diệp thở dài, ôm chặt lấy Lâm Yêu Yêu. Bất luận thế nào cô cũng phải cảm ơn Thượng đế đã trả Yêu Yêu lại cho cô: “Mình đã nghe chuyện của cậu và Đinh Tư Thừa rồi. Mình biết cậu rất hận anh ta, nhưng làm tổn thương mình như vậy, có đáng không?”

Lâm Yêu Yêu nằm trong lòng cô, lắc đầu: “Thật ra mình không hề hận anh ấy chút nào. Chỉ tại mình... không quên được anh ấy.”

Tổ Diệp kéo cô ra, ánh mắt xót xa: “Cứ cho là vậy, cậu cũng không thể bế tắc tìm đến cái chết được.”

“Không! Tiểu Diệp! Cậu phải tin mình. Thật ra mình không hề muốn chết.”

Tổ Diệp sửng sò, buột miệng hỏi: “Cậu muốn dùng cách này để anh ta hồi tâm chuyển ý?” Đây là điều duy nhất cô có thể nghĩ tới. Sự kinh ngạc, phần nộ lại chợt trào dâng.

Ai ngờ Lâm Yêu Yêu vẫn lắc đầu: “Không phải! Thật ra mình rất hiểu, chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng. Nhưng không hiểu tại sao mấy ngày nay mình cứ thấy bản thân không còn cảm giác gì. Có lúc mình nhìn xuống dưới nhà, lại nghĩ bụng nếu gieo mình xuống đó có lẽ sẽ rất thoải mái. Cả hôm qua nữa. Mình thật sự chỉ định đi tắm thôi, nhưng không hiểu vì có gì cứ cảm thấy cổ tay rất ngứa, chỉ muốn cứa thật mạnh vào để hết ngứa...”

Tố Diệp nghe hết những lời ấy trong kinh hãi. Một lúc lâu sau cô mới hỏi dò: “Những suy nghĩ này của cậu xuất hiện trước hay sau khi chia tay?”

“Sau khi chia tay.”

Dường như có một sợi dây thừng thít chặt lấy tim Tố Diệp, khiến cô đau đớn khủng khiếp, ngoài cảm giác đó còn có sự buồn phiền và day dứt. Cô hiểu lầm Lâm Yêu Yêu rồi. Cô cứ tưởng Lâm Yêu Yêu làm như vậy vì nghĩ quẩn hoặc để ép buộc Đinh Tư Thừa. Nhưng một giây trước cô mới vỡ ra nguyên nhân thực sự khiến cô ấy tự sát: Chứng bệnh trầm cảm sau thất tình.

Trầm cảm nói là bệnh nhẹ thì rất nhẹ, nói là bệnh nặng thì không hề đơn giản. Nếu chỉ mắc bệnh trầm cảm nhẹ, người bệnh thường tự thương xót bản thân, suy nghĩ mọi việc luôn theo hướng bi quan. Nhưng người đã mắc bệnh nặng sẽ trở thành người đa nhân cách, thậm chí còn làm những việc tổn thương tới chính mình và những người khác. Hành vi tự sát của Lâm Yêu Yêu chính là hậu quả của chứng bệnh trầm cảm. Nếu không chữa trị kịp thời, sau này nếu còn gặp phải tình huống này rất dễ cảm thấy bí bách, quẩn trí. Cũng chính vì như vậy cô mới tự trách mình.

Là bạn tốt của cô ấy, lại còn là bác sỹ tâm lý mà cô lại không nhận ra Yêu Yêu đang mắc bệnh. Nghĩ lại khoảng thời gian đó ở nước ngoài, lần nào gọi điện thoại cô cũng bỏ quên tâm trạng của Lâm Yêu Yêu. Chắc chắn là cô ấy đã thất vọng nặng nề trong một thời gian dài, nếu không sao lại có ý nghĩ tự tử?

Thấy Tố Diệp nhú mày, Lâm Yêu Yêu dè dặt hỏi: “Mình... bị làm sao phải không?”

“Không sao đâu! Mình đang nghĩ cậu đúng là đồ ngốc. Có bao nhiêu người quan tâm, lo lắng cho cậu như vậy, sao cậu không sống thật vui vẻ cơ chứ.” Tố Diệp nắm chặt tay cô ấy, che giấu mọi cảm giác lo lắng, khẽ nói: “Cậu phải nhanh chóng bình phục. Mình còn rất nhiều chuyện thú vị muốn kể cho cậu nghe. Còn nữa, mình vô tình có được một viên kim cương. Nó kỳ lạ lắm, khi nào ra viện cậu nhất định phải giám định giúp mình. Mình hoàn toàn không tin tưởng những nhà giám định khác.”

Quyển 6 - Chương 247: Cấn chặt nỗi đau

Người mắc chứng trầm cảm từ ý thức hoạt động tâm lý mà nói sẽ xuất hiện tình trạng tự phủ định giá trị bản thân, sau đó cảm thấy mình vô dụng, không còn hy vọng, lâu dần tâm trạng sẽ trở nên suy sụp, thậm chí có thể làm tổn thương khả năng nhận thức: ví dụ như phản ứng trì trệ, động tác chậm chạp. Câu nói cuối cùng của Tố Diệp không phải vu vơ. Một là cô muốn xóa tan những nghi ngờ của Lâm Yêu Yêu. Hai là trước đây cô biết rõ Lâm Yêu Yêu rất tự hào về nghề nghiệp của mình. Cô cố tình nói vậy là để kích thích sự tự tin vào giá trị bản thân của cô ấy.

Quả nhiên, nó ít nhiều đã khiến Lâm Yêu Yêu có chút hứng thú: “Viện kim cương lạ lắm sao? Được! Khi nào ra viện mình giám định giúp cậu.”

“Cậu hứa rồi đấy!” Ngoài mặt Tố Diệp cười rất tươi nhưng trong lòng thì đau thắt từng cơn.

Cô ở bên cạnh Lâm Yêu Yêu tới tận tối, tới tận khi Đinh Tư Thừa đưa bố mẹ Lâm Yêu Yêu đi ăn cơm xong quay trở lại, Tố Diệp mới ra về. Vừa ra khỏi cửa lớn của bệnh viện, Đinh Tư Thừa bỗng từ đằng sau đuổi theo cô: “Tiểu Diệp!”

Tố Diệp dừng bước, nhìn anh ta đi lên, gương mặt lạnh tanh. Đinh Tư Thừa sợ nhất biểu cảm này của cô. Anh ta có phần ngượng ngập, dừng bước trước mặt cô: “Tiểu Diệp! Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Trùng hợp thật!” Cô hừ một tiếng, con ngươi giá lạnh như băng: “Cho dù anh không tới tìm em, em cũng sẽ chủ động tìm anh nói chuyện.”

Trông Đinh Tư Thừa cũng có chút mệt mỏi. Anh ta gật đầu: “Anh phải lấy cho Yêu Yêu một số đồ để thay giặt. Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Tố Diệp thẳng thừng quay người.

Đinh Tư Thừa nhìn theo bóng cô. Đôi mắt vừa chứa chan tình cảm lại vừa khó xử, nhanh chóng đi theo.

Trăng đã lên cao. Cô đi theo Đinh Tư Thừa tới khu nhà của Lâm Yêu Yêu. Cảnh tượng trong nhà vẫn nguyên vẹn như ngày hôm qua. Thế nên khi Đinh Tư Thừa nhìn thấy bồn cầu ngập máu, cả người bỗng sửng lại, dờ dẩn trước cửa nhà tắm. Tố Diệp thản nhiên vượt qua người anh ta, hờ hững nói: “Nếu anh tận mắt nhìn thấy cảnh Lâm Yêu Yêu nằm trong này, có lẽ đến cả căn phòng này anh cũng không muốn vào nữa.” Nói rồi, cô xắn tay áo, lật nắp bồn tắm lên. Chẳng mấy chốc, nước máu tanh nồng cuộn thành một vòng xoáy, nhanh chóng tan biến.

Rồi cô đi tới bồn rửa mặt, gột sạch máu trên cánh tay, lạnh lùng nhìn Đinh Tư Thừa từ trong gương ra. Anh ta chịu không nổi ánh mắt đó của cô, cúi đầu đi vào phòng ngủ, thu dọn quần áo cho Lâm Yêu Yêu.

Cứ như vậy, hai người đi từ bệnh viện về nhà Lâm Yêu Yêu, rồi lại từ nhà trở lại bệnh viện. Quãng đường ấy không gần mà cũng chẳng xa, nhưng cả hai người đều không ai chủ động lên tiếng. Cho tới khi Đinh Tư Thừa đỗ lại xe vào trong bệnh viện, tắt máy, không xuống xe ngay.

Tố Diệp nhìn về phía khu phòng bệnh cách đó không xa. Dưới “lớp trang điểm” của đèn đường, nó đã rực rỡ hơn rất nhiều, nhưng vẫn không thể che giấu được bầu không khí máu me và chết chóc. Cô nhìn mãi về phía trước, rồi cuối cùng cũng cất lời: “Tại sao anh lại chia tay với Lâm Yêu Yêu?”

Đình Tư Thừa im lặng.

Cô quay đầu nhìn thẳng về phía anh ta đầy khó chịu: “Không trả lời được chứ gì? Không sao, em sẽ hỏi anh chuyện anh trả lời được! Đình Tư Thừa! Rốt cuộc anh có biết chuyện Lâm Yêu Yêu vì thất tình dẫn tới trầm cảm hay không? Đó mới chính là nguyên nhân thực sự khiến cô ấy cắt tay tự sát!”

Bất ngờ là Đình Tư Thừa không hề kinh ngạc. Anh ta chỉ cúi gằm, mãi một lúc sau mới lôi từ trong xe ra một hộp thuốc lá, lấy một điếu ngậm vào miệng, châm lên rồi mở rộng cửa xe. Mùi thuốc lá nhạt nhòa lan tỏa trong không khí.

“Anh cũng mới phát hiện ra sau khi Yêu Yêu tỉnh lại.” Rất lâu sau anh ta mới nói: “Đây cũng là lý do anh muốn nói chuyện với em.”

Tố Diệp cười khẩy: “Anh muốn nói với em chuyện gì đây? Có phải anh cảm thấy cảm giác áy náy trong lòng mình đã giảm đi rất nhiều rồi? Đình Tư Thừa, anh đừng có quên, chính hành động thiếu trách nhiệm của anh đã khiến cô ấy giữ tâm trạng uất ức trong một thời gian dài. Từ sau khi về nước tới giờ anh có bao giờ quan tâm tới Yêu Yêu không? Em chỉ nhìn thấy hết lần này tới lần khác cô ấy chờ đợi anh! Việc anh đưa ra lời chia tay chẳng qua chỉ là một ngòi nổ, trực tiếp châm vào những phiền muộn cô ấy đã phải chịu đựng thời gian qua, vì thế cô ấy mới có ý nghĩ tự sát!”

“Tiểu Diệp! Anh cũng là bác sỹ tâm lý. Điểm này anh còn hiểu rõ hơn em.” Giọng Đinh Tư Thừa bắt đầu nặng nề.

Tổ Diệp cắn chặt môi, nhìn anh ta không chớp mắt.

“Anh biết bây giờ em không còn tin tưởng anh nữa. Anh chỉ muốn nói với em là, anh sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn về bệnh tình của Yêu Yêu cho tới khi nào cô ấy hồi phục.” Thanh âm của anh ta tuy không còn sức lực, nhưng vẫn nghe ra được sự kiên quyết.

Tổ Diệp từ chối thẳng thừng: “Không cần đâu! Tuy rằng danh tiếng của em không thể so sánh với anh, nhưng Yêu Yêu là người bạn tốt nhất của em. Em sẽ nghĩ mọi cách để giúp cô ấy bình phục.”

“Tiểu Diệp! Bây giờ không phải lúc làm việc theo cảm tính. Cả anh và em đều biết rõ, bệnh trầm cảm đạt tới mức độ có ý nghĩ tự sát đã không thể coi thường nữa rồi. Cô ấy phải được điều trị ngay lập tức.”

“Em đâu có nói không để cô ấy trị liệu. Chỉ là em không mong anh can dự vào chuyện này!”

“Người thất nút phải là người cởi nút. Đây là nguyên tắc quan trọng mỗi khi chúng ta giải tỏa tâm lý cho người bệnh. Nguyên tắc này ngay từ ngày đầu tiên bước vào môn tâm lý học, thầy giáo của em đã dạy cho em rồi.” Đinh Tư Thừa trở nên nghiêm túc.

Đương nhiên Tổ Diệp hiểu quá rõ đạo lý ấy: “Vậy được, em hỏi anh, anh định trị liệu bằng phương pháp gì?”

“Em học tâm lý nên biết rõ trị bệnh trầm cảm không khó, cái khó là ở chỗ ngăn không cho bệnh tái phát. Đa phần những bệnh nhân mắc chứng trầm cảm đều có tỷ lệ tái bệnh lên tới 80%. Thế nên ngoài việc tiến hành trị liệu hành vi và nhận thức ra, anh còn phải cho Yêu Yêu

uống một số loại thuốc đi kèm trị liệu vật lý nữa.”

“Anh định dùng thuốc gì?”

“Fluoxetine, trước mắt đây là loại thuốc trị bệnh trầm cảm tốt nhất trong nước rồi.”

Tố Diệp chau mày: “Nhưng đây là loại thuốc chỉ dùng cho những người thuộc giai đoạn hai của bệnh.”

“Anh cho rằng hành vi tự sát của cô ấy đã là rất nghiêm trọng rồi.”

“Nhưng cô ấy vẫn chưa đánh mất hoàn toàn sự khẳng định giá trị bản thân!” Tố Diệp đã nảy sinh bất đồng trong phương pháp chữa trị với Đinh Tư Thừa.

Đinh Tư Thừa nhìn cô, gương mặt nghiêm nghị: “Tố Diệp! Bây giờ em đang chữa bệnh theo cảm tính!”

Tố Diệp không nói gì, chỉ cau có.

“Anh hiểu tâm trạng của em. Giờ Yêu Yêu bị như vậy, anh còn đau lòng hơn bất kỳ ai khác. Nhưng bị bệnh thì cũng đã bị rồi, có phải chúng ta nên suy nghĩ cho cô ấy xuất phát từ góc độ chuyên nghiệp không?”

“Nếu anh muốn sử dụng thuốc, vậy thì cũng đừng để cô ấy biết, lén đổi thuốc cô ấy dùng ở bệnh viện là được rồi.” Tố Diệp hít sâu một hơi. Đinh Tư Thừa nói đúng. Thật ra trong lòng cô đang muốn bài xích sự thật rằng Lâm Yêu Yêu đã mắc chứng trầm cảm.

Đinh Tư Thừa hiểu: “Em muốn giấu cô ấy?”

“Đúng vậy!”

Đinh Tư Thừa giờ tay day day trán: “Cô ấy có quyền biết mình bị làm sao.”

“Anh muốn cô ấy chấp nhận sự thật rằng tâm lý mình có vấn đề hay sao?” Tố Diệp hỏi ngược lại, giọng vẫn rất cố chấp: “Đinh Tư Thừa! Về phương án trị liệu của anh đối với Lâm Yêu Yêu, em có thể hoàn toàn nghe theo anh. Nhưng có một điểm em tuyệt đối không đồng ý, chính là nói với cô ấy sự thật. Anh muốn đích thân chữa trị cho cô ấy cũng được. Thế thì anh phải nghĩ cách chữa khỏi trong điều kiện cô ấy không biết gì hết. Nếu không, anh phải giao cô ấy cho em!”

“Tiểu Diệp! Chúng ta có thể giấu việc điều trị bằng thuốc, nhưng còn điều trị vật lý thì sao? Với bệnh trầm cảm cấp độ hai, anh cần phải tiến hành trị liệu rTMS*, tới lúc đó Yêu Yêu vẫn sẽ phát hiện ra.”

*rTMS: (Kích thích từ trường xuyên sọ nhiều lần) Đây là một phương pháp trị liệu vật lý hoàn toàn mới được dụng cho những bệnh nhân mắc chứng trầm cảm nhẹ hoặc đã phát triển tới giai đoạn hai.

“Em phản đối việc áp dụng trị liệu vật lý với cô ấy.” Tố Diệp nói vô cùng lạnh nhạt: “Em không hề làm việc theo cảm tính. Em chỉ muốn nói với anh rằng cách thức trị liệu vô cùng đa dạng, nói rõ với bệnh nhân tình hình của họ chưa chắc đã là cách tốt nhất. Lâm Yêu Yêu là người như thế nào em là người hiểu rõ nhất. Cô ấy sinh ra đã rất lạc quan, trị liệu bằng thuốc kết hợp với tư vấn tâm lý, em tin chắc có thể chữa khỏi. Anh nói thật với cô ấy sẽ chỉ khiến cô ấy thêm áp lực. Cô ấy liệu còn muốn ra ngoài giao tiếp với mọi người nữa không? Còn muốn đi làm nữa không? Em cho rằng, thay đổi hoàn cảnh trước mắt của cô ấy, thay đổi sự chú ý của cô ấy mới là cách tốt nhất. Tâm lý của con người vốn dĩ rất kỳ lạ. Em cảm thấy cách trị liệu của anh quá áp đặt.”

“Anh cũng chỉ muốn tốt cho cô ấy thôi.”

“Nếu muốn tốt cho cô ấy, trước hết phải khiến cô ấy nghĩ rằng mình vẫn là một người hoàn toàn bình thường. Em chỉ thấy anh đang cố biến cô ấy thành bệnh nhân của mình!” Tố Diệp nhấn mạnh: “Đinh Tư Thừa! Chúng ta đã từng có những bất đồng khi đọc giáo trình tâm lý học, cũng đã từng tranh luận rất nhiều lần. Trước đây em luôn nghe theo ý kiến của anh, vì em biết trong ngành anh là một người rất có tiếng nói. Em tin vào thực lực của anh. Nhưng hôm nay người trước mặt là Yêu Yêu, là người bạn tốt nhất của em. Thế nên em chắc chắn sẽ không nhượng bộ, tuyệt đối không lùi bước. Vẫn chỉ một câu nói ấy thôi. Nếu anh giỏi thì phải âm thầm chữa khỏi bệnh cho cô ấy. Còn nếu không có bản lĩnh ấy thì hãy tránh xa ra!” Dứt lời, Tố Diệp lập tức xuống xe, đóng sập cửa lại.

Bóng lưng cô cũng kiên quyết như chính giọng nói của cô vậy. Cô lên xe của mình, nổ máy chạy khỏi bệnh viện. Đinh Tư Thừa vừa tức giận vừa sốt ruột, giơ tay đập mạnh vào vô lăng.

Dọc đường, Tố Diệp không biết mình đã lái xe về nhà bằng cách nào. Cả người cô cứ mơ màng, trong đầu chỉ toàn hiện lên cảnh Lâm Yêu Yêu tự sát. Trên cánh tay cô vẫn còn hơi mùi máu tanh. Đền đuôi xe phía trước nổi lên lại thành một dải đỏ chói, đỏ đến nỗi khiến cô tim đập chân run. Không phải cô chưa từng tiếp xúc với bệnh nhân mắc chứng trầm cảm, cũng đã từng trị liệu, nhưng khi nó xảy đến với Yêu Yêu, cô lại hoảng hốt, bất an.

Ô tô hoàn toàn không thể nhúc nhích trong dòng xe tắc nghẽn này được nữa. Tố Diệp vừa hay có thể nằm bò lên vô lăng nghỉ ngơi giây lát. Những dãy nhà sáng rực lên dưới đèn đường ngoài cửa xe. Phía trước có một màn hình tivi rất lớn. Đây là con đường xa hoa nhất Bắc Kinh, dọc đường la liệt những cửa hàng bán đồ cao cấp cũng là

chuyện bình thường. Vì thế màn hình đó cũng lần lượt quảng cáo những bộ trang sức, quần áo, túi xách... lóa mắt.

Cho tới khi cô nhìn thấy sản phẩm mới nhất của Tinh Thạch vừa được tung ra thị trường. Ánh mắt cô dừng lại trên đó rất lâu không rời đi. Phải một lúc sau, khi tiếng còi xe thúc giục vang lên phía sau cô mới tự cười mình. Biết rõ chẳng nhìn ra được Niên Bách Ngạn mà vẫn dờ dẩn như thế.

Về tới nhà, cô lại chìm trong bóng tối. Tố Diệp đánh răng rửa mặt rồi co người nằm lên giường. Cô ngẩn ngơ nhìn điện thoại một lúc. Mới có một ngày không gặp nhau, trái tim cô đã như không còn chỗ dựa. Cô rất muốn được ở bên cạnh anh, than thở với anh, tâm sự cùng anh chuyện của Lâm Yêu Yêu, nói với anh rằng mình lo lắng và mất phương hướng đến thế nào.

Nghĩ tới đây cô lại khế thở dài lắc đầu. Không được! Không được kể cho anh nghe chuyện của Lâm Yêu Yêu. Anh là người công tư phân minh, lỡ anh đuổi việc Yêu Yêu thì phải làm sao? Nghĩ đến đó cô càng khó chịu hơn. Vì cái tên Niên Bách Ngạn đó cứ xoay vần trong đầu óc nên chỉ cần khế gọi lên cũng thấy đau nhói. Cô cầm di động lên. Thật ra cả ngày cô vẫn đang đợi điện thoại, cho dù chỉ là một tin nhắn.

Cuối cùng cô vẫn không kìm chế được, gửi cho anh một tin nhắn: Anh nói khi nào nhớ anh thì hãy gọi cho anh, nhưng em không dám nghe giọng nói của anh. Em chỉ có thể dùng cách này để nói với anh. Em nhớ anh, nhớ anh, rất nhớ anh...

Quyển 6 - Chương 248: Đánh gãy ba cái chân của anh

*Giải thích một chút về tên chương: Đây là câu nói ẩn dụ. Một người có hai chân, riêng người đàn ông được coi là có ba chân *một cái ở giữa Trong tình yêu, nhưng nhớ vừa là thứ đáng cay nhất vừa là thứ ngọt ngào nhất. Thế nên người ta mới có câu: Nỗi nhớ như một kẻ xấu tính thích hành hạ những người đang yêu, nó có thể khiến bạn vừa khóc vừa cười, khiến bạn căng thẳng, sợ hãi. Từ tận đáy lòng, Tố Diệp coi thường mấy người phụ nữ cả ngày chỉ nghĩ tới mấy chuyện yêu đương nam nữ xiên xẹo, chán ngấy đó. Nhưng hình như bây giờ chính cô cũng trở thành một phần tử như thế rồi.

Ban ngày cô có thể dùng công việc để chặn lại nỗi nhớ anh. Nhưng cứ khi màn đêm buông xuống, khi tất cả mọi thứ trở về với vẻ yên ắng tĩnh mịch, nỗi nhớ anh lại sinh sôi, lan tràn như cỏ dại, khiến cô có nhọc sức bận rộn hơn nửa ngày trời cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn nó mỗi lúc một lớn dần. Cô bắt đầu ghét Niên Bách Ngạn rồi, ghét anh cứ lặng lẽ bước vào cuộc đời cô, ghét anh cứ khiến cô không ngừng nhưng nhớ như thế này.

Cô bất chợt nhớ tới một câu nói: Cả đời người, ta chẳng hiểu thế nào là nỗi tương tư. Giờ ta mới thường thức một chút nhưng nhớ phàm trần, mà người đã vò nát con tim ta.

Tin nhắn ngắn ngủi đó gửi đi đã lâu lắm rồi mà vẫn không có hồi âm. Có mấy lần Tố Diệp tưởng là di động tự động khóa máy, cầm lên xem thấy vẫn sáng đèn, lại bắt đầu lo lắng không biết có phải tín hiệu không tốt hay xảy ra chuyện gì không, cô bèn gửi bừa mấy tin nhắn cho những người bạn khác, nhưng đều nhận được tin trả lời rất

nhANH. Cô còn thần kinh tới độ bảo bạn gọi lại cho mình. Kết quả, điện thoại hoàn toàn bình thường.

Xem ra là anh bạn quá, không thể nhả lại cho cô.

Chuyện này càng khiến Tố Diệp bứt rứt không sao ngủ được. Cô đứng dậy, đi phòng khách, cả người cuộn tròn trên sofa như một con thú cưng không ai cần. Cô ngắm bức bình phong hoa lan trắng rất lâu rất lâu, tới nỗi gần như hóa thạch. Cả một căn phòng lớn yên tĩnh đến lặng người. Nếu diện tích nhỏ đi một chút có phải sẽ đỡ hơn không? Tố Diệp nhàm chán bật tivi lên. Thanh âm của nó ít nhiều cũng có thể lấp đi những cô quạnh trong lòng.

Cô chuyển kênh liên tục, chẳng thèm nhìn. Cuối cùng cô chợt dừng lại khi nhìn thấy một gương mặt tươi rói, lá lướT. Hình như là một buổi phát biểu gì đó, Tố Diệp không nhìn kỹ. Cô chỉ chú ý tới người phụ nữ được rất nhiều micro chĩa tới trước mặt. Đó là Bạch Băng, đôi mắt cô ta lấp la lấp lánh như kim cương.

Tố Diệp đặt điều khiển tivi sang một bên, ngáy ngốc nhìn Bạch Băng trên tivi, nhìn mãi cô bất giác cảm thán: Minh tinh đúng là minh tinh, cái mặt nhỏ xíu đó xoay 360 độ đều hoàn hảo, không một góc chết. Nghĩ tới đây, cô bật dậy chạy tới trước gương, ngắm kỹ gương mặt mình. Ngắm trên, ngắm dưới, xoay trái, xoay phải, một lúc sau cô mới nhìn vào gương lẩm bẩm: Thôi nào, mày cũng xinh lắm mà. Đẹp hơn cái cô Bạch Băng đó nhiều. Da mặt cũng tốt hơn cô ta. Mày đâu có giống 28 tuổi, trẻ trung xinh xắn như thiếu nữ 18 vậy.

Nói xong bỗng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cô lấy một bình sữa từ trong tủ lạnh ra, đứng trước tivi vừa uống vừa nhìn dáng vẻ lẳng lơ của Bạch Băng. Có phóng viên hỏi cô ta làm cách nào để giữ được vóc dáng của mình. Cô ta cười nói: Có lẽ là do thể chất. Thật ra tôi ăn cũng rất khá nhưng ăn thế nào cũng không béo.

Nghe tới đây, Tố Diệp không chịu nổi, cười khinh bỉ: “Bạch Băng à! Cô dám mở to mắt nói bậy thêm nữa không? Cô ăn có chút đồ đó mà gọi là “ăn cũng khá” à? Mở to mắt ra nhìn cô đây ăn này, thế này mới gọi là ăn không béo!” Khi còn ở trấn Thiên Đăng, mặc dù cô thất thố, vì Niên Bách Ngạn mà xông vào phòng nhưng mắt cô không mù. Bạch Băng ăn quá ít, đầu đĩa còn chẳng lem dầu mỡ. Dám mở mồm nói mình ăn kiểu gì cũng không béo?

Xăng bậy!

Tố Diệp bĩu môi, rồi tu chai sữa ừng ực, chỉ vào màn hình: “Em kia có dám ăn đêm như chị đây không?”

Trên màn hình vẫn là khung cảnh Bạch Băng nói cười vui vẻ cùng đám phóng viên. Tố Diệp càng thấy cô ta cười tươi thì càng nhức mắt. Cô đang chuẩn bị chuyển kênh, bỗng có một phóng viên đặt câu hỏi: Bạch Băng! Liên quan tới scandal đang rất rầm rộ giữa cô và tổng giám đốc Niên Bách Ngạn của tập đoàn Tinh Thạch, một thời gian trước lại có tin đồn cuộc sống hôn nhân của anh ấy và vợ không hạnh phúc. Xin hỏi quan hệ của hai người là gì?

Người phóng viên này hỏi quá trực tiếp và thẳng thắn.

Tố Diệp dừng tay lại, siết chặt bình sữa trong tay, nhìn chăm chăm vào màn hình, đợi nghe câu trả lời của cô ta.

Nụ cười của Bạch Băng vẫn rất điềm tĩnh: “Chuyện này à... Đúng là tôi và anh Niên có quen biết. Dù sao thì anh ấy cũng là nhà đầu tư vào bộ phim điện ảnh của tôi. Hai chúng tôi gặp nhau trò chuyện về bộ phim cũng rất bình thường.”

Tố Diệp nghe xong, bỗng chau mày.

“Nói vậy là chuyện hôn nhân của anh Niên có biến động liên quan rất nhiều tới cô?” Người phóng viên tiếp tục xoáy sâu không hề khách khí.

Bạch Băng che miệng lại như đang cười: “Tôi không hề nói vậy, là tự mọi người nghĩ thế đấy.”

“Vậy tôi đổi cách hỏi khác. Bạch Băng, cô cảm thấy anh Niên là người như thế nào?”

Tố Diệp cầm bình sữa, tay chống eo, dán mắt vào tivi.

“Tôi cảm thấy anh ấy là một người đàn ông rất có trách nhiệm. Sự nghiệp đã hình thành nên một tính cách cẩn trọng, chín chắn trong con người anh ấy. Anh ấy không hề kiêu ngạo. À, không những thế còn rất đẹp trai. Tôi nghĩ là phụ nữ ai cũng thích mẫu người đàn ông như anh ấy.” Bạch Băng dám khen ngợi Niên Bách Ngạn một cách khoa trương trước mặt phóng viên, cuối cùng còn bổ sung thêm một câu: “Phải nói rằng, anh ấy là mẫu đàn ông tôi rất muốn lấy làm chồng.”

“Cụ nó chứ!” Tố Diệp đứng trước tivi hoàn toàn phát điên. Cô hét thảng vào màn hình: “Cô muốn lấy anh ấy? Đầu cô bị kẹp cửa rồi phải không? Tiện nhân đúng là tiện nhân. Nếu không sao bây giờ giá cả tăng vùn vọt, mỗi cô là không đắt lên được! Cũng không biết tự gương soi xem mình là cái loại người gì? Cuộc đời của cô muốn dùng bút chì 2B vẽ ra sao thì ra à?”

Mắng một trận thỏa thích, cô tắt tivi cái rụp. Cô không bao giờ muốn nhìn thấy cái mặt phóng điện khắp nơi đó nữa!

Quay về sofa, Tố Diệp đặt bình sữa lên mặt bàn, khoanh chân cầm

điện thoại lên. Cả một bụng tức khiến cô bất chấp tất cả nhả tin cho Niên Bách Ngạn: Niên Bách Ngạn! Anh còn không chịu trả lời tin nhắn của em, em sẽ đánh gãy ba cái chân của anh!

Gửi xong cô vút điện thoại sang một bên, vùi đầu vào ghế, đôi mắt phùng phùng giận dữ.

Đêm náo loạn.

Trong một góc thành phố, khu CBD rực rỡ đèn hoa vẫn chưa được nghỉ ngơi.

Phòng họp của tập đoàn Tinh Thạch sáng đèn từ sáng tới giờ. Đêm về khuya, Niên Bách Ngạn đã ngồi dự năm cuộc họp liên tiếp trong căn phòng này, cho tới tận giờ này, trăng đã sáng rực bên khung cửa mà những cuộc họp triền miên vẫn còn tiếp tục.

Sau khi nghe xong báo cáo tiến độ khai thác từ đội khai thác của Vincent, người phụ trách những công việc liên quan tới tiếp tục trình bày tỉ mỉ cho Niên Bách Ngạn nghe về trữ lượng kim cương khai thác tại mỏ M100-2. Niên Bách Ngạn từ đầu tới giờ vẫn im lặng lắng nghe, thi thoảng đưa ra một vài ý kiến. Thường ngày dự những buổi họp thế này anh không nói nhiều, nhưng khi đã nói luôn nhắm trúng trọng tâm. Thế nên những người hiểu tính của anh luôn biết tổng kết báo cáo nhất định phải ngắn gọn, súc tích, đi ngay vào chủ đề chính. Con người Niên Bách Ngạn không thích lãng phí thời gian.

Trong buổi họp anh đã từng nói một câu thế này: Trước mặt tôi chỉ cần nói kết quả, đừng có tới bàn họp mới hỏi tôi phải làm thế nào.

“Vị trí quản lý cấp cao tại Nam Phi đang để trống, ý kiến của hội đồng quản trị là điều một người từ Bắc Kinh qua đó.” Trưởng phòng nhân sự cũng đã làm việc trong công ty nhiều năm, thế nên khi báo cáo

tuyệt đối không dài dòng văn tự: “Tổng giám đốc! Danh sách những người được lựa chọn đã được tới mail của anh. Tôi đề nghị cử giám đốc Lưu ở bộ phận khai thác thị trường.”

Vì Bella đã bị đuổi việc, nên từ đó tới nay vị trí quản lý chủ chốt phía Nam Phi vẫn chưa ai tiếp quản.

“Lý do.” Niên Bách Ngạn mở mắt đón lấy chiếc máy tính từ tay Hứa Đồng, bên trên là một danh sách nhân sự chi tiết.

“Đầu tiên, từ khi nhận chức anh ấy đã làm những công việc liên quan tới Nam Phi nên nắm rất rõ tình hình khu vực này. Thứ hai, giám đốc Lưu thông thạo bốn ngoại ngữ, thừa đủ để tới Nam Phi tiếp xúc với nhân sự. Cuối cùng, theo tôi được biết vợ của anh ấy một tháng trước đã được điều qua bên đó công tác.” Trưởng phòng nhân sự giải thích rành mạch, đưa ra ba lý do chủ chốt.

Niên Bách Ngạn nhìn Hứa Đồng: “Việc này giao cho cô.”

“Vâng!” Hứa Đồng nhìn trưởng phòng nhân sự: “Lát nữa ông chuyển hết cho tôi tất cả thông tin cá nhân, thành tích thi cử, đánh giá tâm lý và báo cáo trải nghiệm ba năm gần đây của giám đốc Lưu.”

“Được!”

Tiếp theo, Niên Bách Ngạn đưa ra kết luận trực tiếp đối với mỏ kim cương ở Nam Phi: “Sản phẩm cấp một giữ lại Tinh Thạch, sản phẩm từ cấp hai trở xuống chia cho những trung tâm tiêu thụ hạng hai, hạng ba trong nước.” Tinh Thạch sở dĩ lấy tên như vậy là vì chỉ sản xuất các sản phẩm tinh hoa và xa xỉ. Một viên kim cương chỉ cần có một chút khiếm khuyết cũng sẽ không nhập vào sản phẩm của Tinh Thạch.

Người phụ trách bộ phận tiêu thụ thị trường gật đầu ghi chép.

Chiếc điện thoại đặt bên tay bồng nhấp nháy, Niên Bách Ngạn đang dặn dò công việc, không kịp xem. Hứa Đồng lấy lên xem giúp anh, vừa liếc mắt cô ấy đã hoảng hốt, sau đó nhẹ nhàng đẩy tới trước mặt Niên Bách Ngạn, ý bảo anh mau xem.

Niên Bách Ngạn vừa nói vừa cúi xuống liếc qua. Khi nhìn thấy dòng chữ “Anh nói khi nào nhớ anh thì hãy gọi cho anh, nhưng em không dám nghe giọng nói của anh. Em chỉ có thể dùng cách này để nói với anh. Em nhớ anh, nhớ anh, rất nhớ anh...”đó, anh hơi ngưng lại một chút. Bờ môi nghiêm nghị nãy giờ thấp thoáng một chút dịu dàng, sau đó anh lại khóa điện thoại đặt lên mặt bàn, tiếp tục sắp xếp công việc.

Hứa Đồng liếc nhìn Niên Bách Ngạn, thầm thở dài trong lòng. Xem ra cô cần phải nhắc nhở anh chuẩn bị một bộ di động riêng rồi. Sở dĩ cô nhận máy hoặc lật xem tin nhắn của Niên Bách Ngạn không phải kiêng dè cũng vì cô là trợ lý của anh. Điện thoại mà kê chắc chắn là chuyện công việc, chưa bao giờ có người phụ nữ nào dám ngang nhiên nhắn những tin kiểu này.

Thế nên mấy lần gần đây, Hứa Đồng đều bị bất ngờ. Cho dù anh không cảm thấy ngại nhưng bản thân cô ấy cũng thấy không được ổn cho lắm. Nghĩ vậy, nhân lúc Niên Bách Ngạn đang nói, cô ấy lên thông báo cho phía hợp tác Vertu, đặt một chiếc Vertu Constellation thiết kế riêng cho điện thoại cá nhân, có sự khác biệt với chiếc Vertu Constellation Quest mà Niên Bách Ngạn dùng trước giờ.

Vì Niên Bách Ngạn là khách hàng sử dụng đã lâu năm nên công ty Vertu đã nắm được những yêu cầu liên quan tới anh, vì vậy cũng không mất quá nhiều thời gian.

Niên Bách Ngạn không biết việc làm của Hứa Đồng. Anh dặn dò xong lại phải tiếp tục nghe kế hoạch dự tính của bộ phận marketing trong vòng nửa năm tới. Anh ngồi đó, tuy rằng vẫn im lặng nhưng ngón tay không ngừng gõ nhịp lên mặt bàn.

Hứa Đồng nhận ra anh bắt đầu mất tập trung rồi.

Không hề sai, sau khi bộ phận marketing đã nói được ba phút mà mới chỉ tới kế hoạch quảng bá trong một quý, Niên Bách Ngạn phải lên tiếng: “Trong vòng mười phút phải báo cáo xong.”

Giám đốc bộ phận marketing giật nảy mình, vội vã gật đầu, gia tăng tốc độ nói.

Quyển 6 - Chương 249: Em đang nằm mơ phải không?

Sau khi buổi họp kết thúc, Niên Bách Ngạn trở về phòng làm việc. Hứa Đồng đi theo sau anh. Khi thấy anh cầm áo khoác lên, cô ấy khẽ thở dài: “Tổng giám đốc! Phụ nhân tới rồi, vẫn đang đợi anh ở nhà ăn dưới tầng.”

Niên Bách Ngạn vắt áo lên tay, dừng bước, giơ tay nói lỏng cà vạt, nhíu mày: “Sao cô ấy lại tới đây?”

Hứa Đồng kinh ngạc nhìn anh: “Chính anh đồng ý để phụ nhân đợi mà, trước khi vào họp anh đã gật đầu.”

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới chợt nhớ ra, gương mặt có vẻ nặng nề: “Tôi biết rồi, cô về trước đi.”

“Không sao ạ, tôi có thể đợi anh.” Hứa Đồng từ lâu đã quen với việc này.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại giơ tay về phía cô ấy: “Đưa chìa khóa xe cho tôi.”

Hứa Đồng sững sờ, anh định tự lái xe về sao? Việc họ phải tăng ca từ lâu đã không còn là chuyện hiếm. Bình thường, cô ấy sẽ sắp xếp tài xế hoặc chính mình lái xe đưa anh về nhà. Hứa Đồng trong lúc do dự đã đặt chìa khóa vào trong tay anh.

Niên Bách Ngạn cầm lấy chìa khóa: “Về nhà nghỉ ngơi sớm đi. Sau này cô cũng ít thức đêm thôi, chú ý dưỡng da một chút, như là đắp

mặt nạ hay gì gì ấy.”

Hứa Đồng bàng hoàng nhìn Niên Bách Ngạn. Câu nói này thốt ra từ miệng anh thực sự khiến người ta kinh hãi. Niên Bách Ngạn nhìn thấy biểu cảm đó của Hứa Đồng, chỉ khẽ cười: “Đó chỉ là lời khuyên hợp lý của tôi thôi. Vì tôi suýt nữa quên mất cô cũng là phụ nữ. Về nghỉ đi!”

Nhắc tới Hứa Đồng, anh cũng cảm thấy rất có lỗi. Anh nói không sai chút nào. Hứa Đồng đi theo anh bao nhiêu năm nay, làm việc luôn nhanh nhẹn, giỏi giang, anh hoàn toàn quên mất cô ấy còn là một người phụ nữ. Đương nhiên, anh chẳng hiểu gì về phái nữ cả, cũng rất ít khi nghĩ tới chuyện họ cũng cần dưỡng da mặt, tới tận sau khi yêu Tố Diệp mới biết hóa ra làm con gái cũng phiền phức lắm.

Anh thường xuyên thấy Tố Diệp lúc nhàn rỗi lại bôi mấy thứ kỳ quái gì đó lên mặt. Thậm chí có một lần ở Nam Phi, khi anh đang ngồi làm việc trong phòng sách, thấy cô bung một cốc cafe vào phòng với gương mặt đen sì. Lúc đó đèn trong phòng rất tối. Anh chỉ nhìn thấy một cái bóng trắng vụt qua, lập tức giật nảy mình. Tố Diệp thì cười tức cả bụng, nói rằng trên mặt mình chính là mặt nạ bùn đen có tác dụng nhất gì đó, hiệu quả cực nhanh.

Mặc dù anh chẳng hiểu được lớp bùn đó làm sao có thể giúp da mặt đẹp hơn, nhưng bắt đầu từ lúc đó anh cũng biết phụ nữ luôn phải giữ da mặt mình. Đương nhiên, anh thực sự không hiểu biết về mấy chai lọ đó của Tố Diệp. Cho tới một lần, Tố Diệp bảo anh lấy giúp một lọ nước dưỡng ẩm. Anh lục lọi cả ngày vẫn không biết là lọ nào, đành phải vơ hết chai lọ mang tới cho cô. Vì chuyện này mà Tố Diệp đã lên lớp cho anh một bài như dạy con trai, lại nói thân là CEO của Tinh Thạch tuyệt đối không thể đến cả nước dưỡng ẩm và nước hoa mà cũng không phân biệt được, còn ép anh phải học thuộc tất cả những sản phẩm dưỡng da của cô, không được lặp lại sai lầm tương

tự nữa.

Anh thật sự không hiểu tại sao người kinh doanh kim cương lại nhất định phải thông thạo các sản phẩm dưỡng da, nhưng vẫn lần lượt ghi nhớ từng thứ một theo yêu cầu của cô, để sau này không bao giờ lấy nhầm nữa.

Thế nên anh cảm thấy cần phải nhắc nhở Hứa Đồng một chút.

Đương nhiên, Hứa Đồng không biết rằng để nói được những câu cảm động lòng người đó, Niên Bách Ngạn đã phải trải qua một một trải nghiệm “gian nan”. Hứa Đồng cảm thấy ấm áp trong lòng. Ông trời đúng là mở mắt rồi, cuối cùng thì vị sếp ác như ma này của cô ấy cũng có ngày biết thương tới nhân viên. Hứa Đồng gật đầu lia lịa rồi ra về.

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện với Diệp Ngọc, không gọi món mà chỉ uống một tách cafe đen. Hai người ngồi ngay cạnh cửa sổ. Bên ngoài khung cửa sổ sát sàn cong cong là khung cảnh hoa lệ với ánh đèn đường và xe cộ nườm nượp. Cả con phố Trường An trở nên chi chít sắc màu.

“Có ai ngờ rằng đường đường là phu nhân tổng giám đốc, muốn gặp chồng mình còn phải hẹn trước.” Diệp Ngọc từ tốn nhấp một ngụm rượu vang. Sau khi đặt ly rượu xuống, cô ta nhẹ nhàng nói. Cô ta đã đợi quá lâu, bữa chính cũng đã ăn hết, được người phụ vụ đổi thành một đĩa hoa quả phong phú.

“Xin lỗi, anh quá bận!”

“Biết anh bận. Thế nên em phải đích thân tới đây hỏi khi nào thì anh định về thăm nhà?” Diệp Ngọc cầm chiếc đĩa bạc tinh xảo lên, khẽ xiên nửa miếng dâu tây đưa vào miệng.

Niên Bách Ngạn như đang suy nghĩ chuyện gì: “Dù có quay về, anh nghĩ chuyện chúng ta cần phải bàn bạc vẫn vậy thôi.”

“Nếu em không đồng ý thì sao?” Diệp Ngọc khẽ nhú mào.

Dường như Niên Bách Ngạn đã sớm đoán ra cô ta sẽ nói vậy, bình thản đáp lại: “Vậy thì anh nghĩ chúng ta chắc chắn phải công bố chuyện kết hôn giả ra rồi.”

Một câu nói rất nhạt nhòa lại khiến gương mặt Diệp Ngọc biến sắc, bàn tay cô ta đang cầm đĩa chợt khựng lại. Cô ta nhìn Niên Bách Ngạn hồi lâu mới bỏ chiếc đĩa xuống, cứng rắn nói: “Anh không thể làm vậy được!”

“Diệp Ngọc! Anh nghĩ anh không thể giúp em che giấu quá nhiều thứ.” Niên Bách Ngạn nghiêm túc nói.

“Anh làm vậy là có ý gì? Em phải làm sao đây?”

“Chính vì như vậy nên anh vẫn đang đợi quyết định của em.” Niên Bách Ngạn gõ nhẹ xuống mặt bàn, ánh mắt và biểu cảm đều lạnh nhạt như nhau.

Diệp Ngọc không nói gì, chỉ mím chặt môi.

“Thế này đi, em nói thẳng xem, cần điều kiện gì em mới chịu đồng ý?” Anh hỏi thẳng thừng.

Một nụ cười khẩy thấp thoáng bên bờ môi Diệp Ngọc: “Niên Bách Ngạn! Anh trước nay không phải là người tự bịt đường lùi của mình. Sao hôm nay lại không nể mặt như vậy? Anh không sợ em đòi hết cổ phần trong tay anh sao?”

Niên Bách Ngạn nghe xong chỉ khẽ cười, ngón tay anh miết nhẹ lên thành chiếc cốc cafe bằng sứ: “Nếu em thật sự đưa ra điều kiện này thì chưa biết chừng anh cũng sẽ xem xét.”

Diệp Ngọc ngẩn người: “Anh điên rồi à? Một thứ quan trọng đối với anh như thế mà cũng có thể xem xét?”

“Quan trọng hay không phải xem nó được đặt bên cạnh điều gì.” Niên Bách Ngạn thản nhiên trả lời.

“Tinh Thạch cũng có một phần của nhà họ Niên.”

Niên Bách Ngạn im lặng, mấy giây sau mới lên tiếng: “Cho dù anh không có cổ phần cũng vẫn có thể dốc sức vì Tinh Thạch. Không phải anh chưa từng làm từ dưới lên.”

Dứt lời, di động trên mặt bàn rung lên. Anh cầm lên, nhìn thấy một tin nhắn Tố Diệp gửi tới, hung hăng khí thế: Niên Bách Ngạn! Anh còn không trả lời tin nhắn của em, em sẽ đánh gãy ba cái chân của anh!

Nhìn thấy chữ “ba cái chân”, anh bỗng bật cười.

Diệp Ngọc chưa bao giờ nhìn thấy anh cười thoải mái như vậy, cô ta hơi sửng sốt, cũng chẳng biết điều gì khiến anh nở nụ cười ấy. Cô ta hơi chau mày: “Cuộc sống chung của chúng ta chẳng qua chỉ là một lần hợp tác. Nếu anh đã không muốn bắt tay nữa thì em cũng không làm khó anh. Bách Ngạn, anh muốn em cần nhất điều gì mà.”

Niên Bách Ngạn cầm di động vào tay, ngấm ngấm một lúc. Khi anh ngược mắt lên thấy cô ta đã không còn cười nữa. Ánh mắt anh trở nên bình thản, thờ dãi: “Hà cớ gì em phải khổ như vậy?”

“Em biết anh làm được!” Diệp Ngọc hơi dướn người về phía trước: “Người khác thế nào em không rõ, nhưng chỉ cần là Niên Bách Ngạn ra tay, muốn một người hồi tâm chuyển ý là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Niên Bách Ngạn trầm ngâm một lát: “Tình cảm không thể miễn cưỡng được.”

Nghe xong Diệp Ngọc bỗng cười phá lên, ánh mắt bi thương: “Anh nói được câu này nhẹ nhàng như vậy vì anh chưa đánh mất. Một ngày nào đó anh phải đối mặt với việc mất đi tình yêu của mình, anh chắc chắn sẽ quên hết hôm nay mình đã nói gì.”

Anh nhúm mày.

“Đừng phủ nhận! Em quen biết anh nhiều năm rồi, ít nhiều cũng hiểu được con người anh. Tính thích cưỡng ép của anh đều được che giấu đằng sau vẻ điềm tĩnh như nước. Đừng tưởng bề ngoài nhìn anh rất dễ thương lượng, thực tế anh đã quen là người khổng chế.” Diệp Ngọc cười cay đắng: “Thế nên có những lời đừng nói quá độc, nhất là khi đối mặt với chuyện tình cảm. Vì tình cảm... là thứ duy nhất không phải dùng lý trí là có thể điều khiển được đâu.”

Niên Bách Ngạn im lặng nhìn cô ta.

“Chỉ cần anh thuyết phục được cô ấy rời khỏi Tăng Vũ, em sẽ đồng ý tuyên bố với bên ngoài chúng ta đã ly hôn.” Diệp Ngọc rất thẳng thắn.

Niên Bách Ngạn đặt di động lên mặt bàn, hơi nheo mắt lại. Một lúc sau anh tựa lưng ra sau ghế, bình thản đáp lại một chữ: Được!

Tổ Diệp đang mơ mơ màng màng bỗng thấy trán mình ngứa ngứa, nhẹ nhàng như có một cành liễu rủ xuống, thoang thoảng hương gỗ

mộc quen thuộc và thơm mát. Ngay sau đó cô lại cảm thấy người mình nhẹ bẫng như đang bay trên mây. Cô ngái ngủ kêu lên một tiếng rồi khẽ nghiêng đầu, áp mặt lên một vòm ngực ấm áp và rộng lớn. Có thứ gì đó chọc vào mắt khiến cô đau đớn. Cô rên lên, bất an xoay người.

Bỗng nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng người tặc lưỡi, một thanh âm rất quen thuộc.

Cô mở mắt ra. Trong ánh sáng mờ mờ thấp thoáng gương mặt thân quen của người đàn ông. Anh đang nhíu mày, cúi đầu tháo kẹp cà vạt. Cô nhìn đến mê mẩn, quên cả rời đi.

Có một bàn tay lớn vuốt nhẹ lên má cô, giọng nói lo lắng: “Mở mắt to ra xem nào, có đau không?”

Mắt cô chẳng phải đang mở rất to rồi sao? Cô khẽ lắc đầu, không thấy đau.

Lúc đó người đàn ông mới yên tâm, tháo hết mấy thứ bằng kim loại như kẹp cà vạt hay cúc măng séc xuống, vứt lên đầu giường, rồi cúi đầu hôn cô. Thấy cô ngồi trên giường, nửa tỉnh nửa mơ, anh cười thầm: “Ngủ đi!”

Tố Diệp lại ngã lăn ra giường.

Nhưng một lúc sau cô lại choàng dậy, nhìn chiếc đồng hồ đầu giường. Sắp một giờ sáng rồi. Hình như cô ngửi thấy mùi gỗ mộc, tim bỗng đập thành thịch, là Niên Bách Ngạn sao?

Anh đâu?

Nếu không có mùi hương, cô chắc chắn sẽ cho rằng mình đang nằm

mơ.

Cô lập tức nhảy xuống giường, loáng thoáng nghe thấy trong phòng tắm có tiếng động bèn chạy chân trần qua đó, mở tung cửa ra!

Dưới ngọn đèn vàng vọt, người đàn ông với dáng người cao lớn đang tắm, quay lưng về phía cô. Bờ vai anh dài rộng, từng đường nét trên người đều mạnh mẽ, tráng kiện, hoàn hảo như tỉ lệ Hoàng kim, khiến phụ nữ say đắm. Từng giọt nước dính trên cơ bắp của anh rồi men dần theo đôi chân dài rơi xuống đất. Có lẽ anh nghe thấy tiếng động, hơi nghiêng đầu, ánh mắt vừa hay đụng phải Tố Diệp đang đứng trước cửa.

Tố Diệp bình tĩnh lùi ra, sau đó cũng thản nhiên đóng cửa lại. Cô lặng lẽ quay về phòng ngồi một lúc, rồi lại bật dậy, quay trở lại phòng tắm, đẩy cửa ra như vừa rồi.

Niên Bách Ngạn vừa mới tắm xong, thấy cô quay lại, anh cầm khăn tắm lau khô người rồi cười với cô. Tố Diệp như một bé gái bị mộng du, chớp chớp mắt, ngây ngốc hỏi anh: “Em đang nằm mơ phải không?”

“Không phải!” Anh chỉ muốn phì cười.

“Ồ.” Tố Diệp lại điềm nhiên gật đầu, rồi quay người đi ra.

Niên Bách Ngạn bật cười thành tiếng. Anh thầm đếm trong lòng. Khi anh đếm tới năm, lập tức nghe thấy từ trong phòng ngủ vọng tới tiếng hét hân hoan sung sướng của Tố Diệp. Trong gương, đáy mắt anh ngập tràn yêu thương. Anh quấn khăn tắm một vòng qua eo rồi bước ra khỏi phòng tắm...

~Hết chương 249~

Quyển 6 - Chương 250: Không phải em nhớ anh rồi sao?

Đèn trong phòng ngủ rất tối, như những ngôi sao vụn điểm xuyết tầm nhìn. Con người chìm trong đó, bóng hình bị kéo dài miên man. Lúc Niên Bách Ngạn đi vào, Tố Diệp đang nằm quay lưng về phía anh. Tia sáng yếu ớt như một nghệ sỹ điêu khắc nhẩn nại, tỉ mỉ phác họa từng đường nét xinh xắn của cơ thể dưới tấm chăn mỏng. Mái tóc cô mềm như tơ, nhẹ nhàng phủ lên gối. Gương mặt được chiếu rọi, sáng trắng dưới trăng.

Một mạch nước ngầm mãnh liệt chảy trong đôi mắt anh. Anh tiến tới, khẽ khàng vén chăn ra, nằm lên giường.

Cảm giác hưng phấn của Tố Diệp vẫn chưa hết. Cô hò hét rồi rúc đầu vào trong chăn. Vì cô cảm thấy mình hơi mất mặt. Tiếng hét điên cuồng như thế không muốn anh nghe thấy cũng khó. Sau khi nghe thấy bước chân đi vào phòng ngủ, trái tim cô bắt đầu đập không theo quy luật. Hơi thở của anh mỗi lúc một gần, xen lẫn mùi xà phòng tắm nhàn nhạt.

Cô cảm nhận được anh tiến gần tới bên giường, kéo chăn ra. Một bên giường hơi lún xuống, chiếc giường theo đó rung rinh. Một vòm ngực rộng lớn áp sát người cô, ngay sau đó cánh tay anh từ sau vòng chặt lấy cô. Tay anh hơi thu lại, lưng cô cuối cùng đã nằm hoàn toàn trong vòng tay anh, không một kẽ hở.

Cậu bạn cứng cáp đó lại dính vào người cô, chìm giữa đôi chân mềm mại. Vị trí nhạy cảm dễ dàng đặc tả được hình dáng bự con.

Cô đỏ mặt, cố tình tránh đi, nhưng cánh tay trên eo bắt ngờ giữ chặt cô lại, khiến cô không thể nhúc nhích dù chỉ một li.

Người đàn ông phía sau thẳng người lên một chút. Mùi hương dễ chịu gần như hòa làm một với hơi thở gấp gáp của cô. Cổ cô bị bộ râu trên cằm Niên Bách Ngạn quẹt qua. Hương gỗ mộc trộn lẫn hơi thở khi dục vọng đang lên cao của anh phả vào tai cô, để lại những dấu ấn nóng hổi, đậm nhạt không đều trên da thịt.

Tổ Diệp cảm thấy ngứa ngáy, khó chịu. Cô hơi rụt cổ lại. Nụ hôn của Niên Bách Ngạn vẫn hạ cánh một cánh từ tốn, từ hóm vai tới vùng gáy hồng hào của cô. Từng bước chân dịu dàng như đang cố gắng đánh thức bản năng kích động bên trong bề ngoài có vẻ nhẵn nại.

Vì áp chặt vào ngực anh nên Tổ Diệp có thể cảm nhận rất rõ ràng những nhịp đập mạnh mẽ, vang dội, như đang xuyên qua lưng, đập thẳng vào lồng ngực cô, gõ vào trái tim cô, khiến nó rối bời.

“Còn không mở mắt ra?” Thấy lông mi cô sắp rơi cả vào trong mí mắt, Niên Bách Ngạn khẽ cười thầm khi hôn lên tai cô. Trong đêm tối tĩnh mịch này, giọng nói của anh vô cùng trầm, như tiếng đàn trầm dò, hấp dẫn lòng người.

Trái tim Tổ Diệp từ đầu tới cuối nhảy loạn theo nhịp tiết tấu của giọng nói ấy. Cô mím môi, hai mắt vẫn nhắm nghiền, lắc đầu nguầy nguậy.

“Tại sao vậy?” Dường như anh đang buồn cười vì dáng vẻ của cô, bàn tay bắt đầu lướt dọc trên cái bụng của cô, cảm nhận làn da mịn màng và mềm mại.

Một cảm giác tê tê khó diễn tả từ đầu ngón tay anh lan tỏa với tốc độ chóng mặt ra khắp người cô. Anh rất quen thuộc với cơ thể cô, vượt xa cả sự hiểu biết của cô về chính mình. Cô có thể cảm nhận được

hiệt độ rực lửa tỏa ra từ lòng bàn tay anh. Nó đang đốt cháy da thịt, khiến tim cô thấp thỏm không yên.

Cô khẽ mở miệng, giọng nói như chú mèo con, nhẹ nhàng nhưng hơi run: “Em sợ mở mắt ra anh sẽ biến mất.”

Trên đầu vang lên tiếng cười khe khẽ: “Ngốc quá đi!”

“Nếu không sao anh có thể lặng lẽ đi vào đây như vậy?” Giọng Tố Diệp nhỏ nhẹ đến đáng thương.

Niên Bách Ngạn chống cằm lên đầu cô: “Đánh một chùm chìa khóa có khó gì đâu.” Cô như vậy chỉ khiến anh càng thêm xót xa.

Tố Diệp bất ngờ mở mắt ra, rồi từ từ quay đầu lại trong bóng tối. Khi ánh mắt của hai người chạm vào nhau, anh nhìn thấy có hai tia sáng nho nhỏ nổ tung trong con ngươi cô, như màn pháo hoa rực rỡ, chói sáng giữa trời đêm. Một giây sau, cô lập tức quay lại, ôm chặt lấy anh.

Chỉ tại đêm nay quá quái lạ, cô bắt đầu không phân biệt được hiện thực và mộng tưởng nữa rồi.

“Sao anh lại tới đây?” Cô ôm anh khoảng một, hai phút mới ngẩng mặt lên, sự vui mừng vẫn còn hiện rõ nơi đáy mắt.

Niên Bách Ngạn siết chặt lấy cô, cúi đầu xuống, trêu chọc: “Anh sợ bị em đánh gãy cả ba cái chân.”

Tố Diệp ngượng chín, giơ tay khẽ véo lên ngực anh: “Ai bảo anh mãi chẳng nhả lại cho em.”

“Thế nên tức tới nỗi phải ngủ ngay ngoài phòng khách sao? Còn

nữa, rõ ràng anh đã nhắc em rồi. Sữa vừa bỏ ra khỏi tủ lạnh không được uống ngay.” Anh thay giày, đi vào nhà đã thấy cô nằm bò lăn trên sofa như chú gấu Pooh, dép lê thì Đông một chiếc, Tây một chiếc, trên mặt bàn vẫn còn bình sữa đã uống một nửa. Anh giơ tay sờ thử thấy vẫn lạnh ngắt.

Sắc mặt Tố Diệp lập tức thay đổi: “Em bị cô Bạch Băng đó chọc tức!”

Niên Bách Ngạn tỏ ra không hiểu. Cô bèn kể lại tường tận cho anh những gì xem được trên tivi, càng nói phần nộ càng dâng lên trong lòng. Cuối cùng cô tổng kết một câu: Không biết cần bao nhiêu khuôn mới đúc ra được cái loại người quái gở đó.

Nghe xong câu ấy, Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày, giơ tay véo mũi cô: “Con gái con đũa sao lại ăn nói như thế hả?”

“Em mắng cô ta anh xót sao?” Tố Diệp trừng mắt.

Niên Bách Ngạn lập tức giơ tay đầu hàng, đe người xuống: “Anh thấy em được anh chiều hư rồi.”

“Anh đang lảng tránh câu hỏi của em.” Cô bị anh đe xuống, có thể cảm nhận được xúc cảm đang chộn rộn trong anh.

“Anh không hề!” Anh thành thật đáp.

Tố Diệp cười: “Thế anh thích mẫu người như cô ta sao?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô khó xử: “Thế thì anh còn tìm em làm gì?”

Cô mím môi cười, lúc này mới ngừng chất vấn anh.

Niên Bách Ngạn lại bắt đầu thiếu nghiêm túc. Ngón tay anh men theo

trán cô đi xuống, rúc vào trong chăn, luồn xuống dưới váy, nhẹ nhàng mơn man nơi bí mật của cô. Anh thì thầm bên tai cô, mang theo khao khát cháy bỏng: “Giờ em có mệt không?”

Một ám hiệu không thể rõ ràng hơn.

Tố Diệp dù có to gan thế nào, gương mặt giờ cũng ửng hồng. Khi ngón tay anh kích thích thành công phản ứng tự nhiên trong cơ thể, cô khẽ rên lên một tiếng, giờ tay chặn anh lại: “Mệt chứ, đương nhiên là mệt rồi!”

Niên Bách Ngạn mỉm cười. Anh cúi xuống, vùi đầu vào ngực cô, khi anh hôn lên nhẹ nhàng, giọng nói trở nên hơi mơ hồ: “Em không cần động đây, cứ hưởng thụ là được rồi.”

Tố Diệp chỉ cảm thấy ngực mình nóng ran.

Cô lập tức giữ chặt đầu anh, khẩn khoản nói: “Bách Ngạn! Chúng ta nói chuyện một lát không được sao?”

“Nói chuyện với một người đàn ông đang cuồng nhiệt thế này ư?” Anh cười, động tác thì không ngừng lại, chỉ đưa hai tay ra giữ chặt tay cô lại. Nụ hôn nóng bỏng tiếp tục cuộc hành trình của mình.

Cả người Tố Diệp bắt đầu râm ran, cảm giác khô nóng khiến ruột gan cuộn trào. Cô xoay người sang một bên, né tránh đợt tấn công chính diện của anh. Anh lật người cô lại, tiếp tục mon men xuống dưới.

Cô thở dốc.

“Không phải em nhớ anh rồi sao?”

Cô nhận ra ngực anh mỗi lúc một bỏng rẫy, cô xoay người phía dưới

anh: “Bách Ngạn! Em thật sự có việc nghiêm túc muốn nói với anh mà. Anh tạm dừng một chút, được không?”

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng ngừng lại. Chỉ có điều khi anh ngẩng đầu lên nhìn cô, dáng vẻ vừa tức vừa buồn cười: “Em muốn nói chuyện nghiêm túc với anh ở trên giường à?”

“Anh yêu...” Tố Diệp nhân cơ hội ấy vội vàng rút hai tay về. Cô như một người cá trườn ra khỏi người anh, kéo tay anh lại, làm nũng: “Chuyện này với em mà nói thật sự là một chuyện cực kỳ quan trọng. Anh nghe đã, được không?”

Niên Bách Ngạn giờ như cung đã lên dây, sao bảo dừng là dừng được? Anh vươn tay ra, tóm cô lại như điều hâu tóm gà con: “Làm xong đã rồi nói.”

“Không được!” Nói cô không đỏ mặt, tim đập thành thịch là giả. Trên giường anh chắc chắn là một người tình tuyệt vời. Kinh nghiệm giường chiếu phong phú của anh đã khiến cô thở không ra hơi, cả người căng cứng, nhưng cô vẫn phải đè nén cảm xúc điên cuồng trong lòng, nói không với anh. Vì chuyện này thật sự rất quan trọng: “Anh nhất định phải nghe em nói trước.”

Cô không ngốc. Từ đôi mắt đen đặc đó của Niên Bách Ngạn có thể nhìn thấy ngọn lửa đang đè nén. Nếu cứ để mặc anh, với khí thế bùng bùng này, e là anh sẽ dày vò cho cô không còn sức lực làm việc khác nữa, thế nên nhất định phải nói chuyện trước.

Thấy cô không giống như cố tình né tránh chuyện tình cảm, Niên Bách Ngạn đành phải nhẫn nhịn một lúc. Anh dựa lên đầu giường, thuận tay kéo cô vào lòng: “Để anh đoán xem là chuyện gì nhé.”

Cô ngược lên, nhìn đến cằm anh. Anh cúi đầu cười: “Em có thai rồi?”

Hợ...

Tố Diệp ngẩn người. Sau khi nhìn thấy niềm vui quen thuộc lại lan tràn trong đôi mắt anh, cô lắc đầu như trống bỏi: “Không, em không mang thai.”

Niên Bách Ngạn cũng không bực: “Vậy thì anh thật sự chẳng nghĩ ra còn chuyện gì quan trọng nữa cả.” Còn quan trọng hơn cả màn hoan ái của nam nữ? Nhất là vào lúc này, có trời biết bây giờ chỉ cần nhìn thấy cô là máu trong người anh lại cuộn trào, trong đầu chỉ toàn hình ảnh cô yêu kiều nằm dưới người anh.

Nhưng gương mặt Tố Diệp rất nghiêm túc. Cô bò lên ngực anh: “Là chuyện có liên quan tới Yêu Yêu.”

Cô tự nhận mình tuyệt đối không phải loại người trọng sắc khinh bạn. Nhất là khi đối diện với cơ thể tuyệt đẹp cùng kỹ thuật siêu đẳng của Niên Bách Ngạn, cô càng phải giữ vững nguyên tắc đối xử với bạn bè của mình. Chuyện của Yêu Yêu nhất định phải nói với anh ngay lập tức. Trước kia chuyện của Xương Đồ đã nhắc nhở cô không được coi thường cách hành xử công tư phân minh và thái độ nghiêm khắc của Niên Bách Ngạn đối với cấp dưới. Hiếm hoi lắm cô mới được gặp anh một lần, hôm nay không nói lần gặp tiếp theo không biết phải tới bao giờ. Chuyện này lại không thể nói qua điện thoại được.

Niên Bách Ngạn nghe xong suýt nữa thì muốn bóp cổ cô. Anh hơi nghiêng người, nhấn mạnh: “Đầu tiên là Bạch Băng, giờ lại tới Lâm Yêu Yêu. Diệp Diệp à! Chúng ta có thể đừng mang chuyện của những người phụ nữ khác lên giường được không?”

“Nghe em nói hết đã.” Cô lập tức nhẹ nhàng, cách tốt nhất bây giờ

chỉ có làm nũng thôi.

Quả nhiên, tâm trạng của Niên Bách Ngạn thoải mái hơn nhiều. Một lúc sau anh thở dài: “Chẳng phải cô ấy đã tỉnh lại rồi sao?”

“Tỉnh lại thì tỉnh rồi, nhưng mà...” Tố Diệp như một con mèo nhỏ dính sát vào người anh. Cô nhẹ nhàng vẽ những vòng tròn lên ngực anh, cái điệu bộ ân cần rõ ràng chỉ có khi cần nhờ vả: “Người ta muốn giúp cô ấy xin nghỉ thêm một thời gian nữa.”

“Thì ra em lo lắng chuyện này. Em yên tâm đi, phúc lợi liên quan tới việc nghỉ bệnh của công ty rất hậu đãi. Yêu Yêu lại làm ở một bộ phận quan trọng như giám định, công ty sẽ đặc biệt chiếu cố tới cô ấy.”

~Hết chương 250~

Quyển 6 - Chương 251: Không phải tình nhân trước đây của anh

Tố Diệp đã dự đoán trước anh sẽ nói như vậy. Cô cắn chặt môi, trong lòng thầm mắng người đàn ông này. Có cần lúc nào cũng tuân thủ quy định như vậy không? Một ngọn lửa nhỏ vừa nhen nhóm trong lòng đã bị cô dập tắt. Ai bảo bây giờ cô bắt buộc phải cúi đầu với anh? Ai bảo Lâm Yêu Yêu lại chọn một người sắp như Niên Bách Ngạn?

Thế là cô càng tỏ ra tình cảm, gần như là nịnh nọt: “Không phải! Người ta không muốn nói với anh chuyện ấy...”

“Vậy là thế nào?” Trái tim Niên Bách Ngạn cũng khẽ run lên theo từng nhịp điệu trong giọng nói của cô. Cộng thêm bàn tay cô đặt trên ngực chốc chốc lại động chạm. Cảm giác căng thẳng này sắp khiến người anh nổ tung. Trông anh có vẻ hồ hững với câu nói của cô. Anh ôm cánh tay cô, chậm chậm đi xuống, hưởng thụ cảm giác đàn hồi của da thịt.

“Không phải em muốn xin công ty cho cô ấy nghỉ phép, mà xin anh.” Tố Diệp tránh ngón tay anh, khẽ véo anh một cái.

Niên Bách Ngạn nhìn cô khó hiểu.

“Ý của em là, anh có thể duyệt cho cô ấy nghỉ thêm một thời gian nữa không?” Tố Diệp nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi có ý thăm dò.

Niên Bách Ngạn cười yêu chiều: “Nghỉ ồm hơn một tháng còn chưa đủ à?”

“Chưa đủ!” Cô buột miệng.

“Tại sao?” Anh hỏi.

Tố Diệp chần chừ giây lát, nghĩ xem làm sao để giải thích ngắn gọn. Đôi mắt Niên Bách Ngạn đúng là không tầm thường, độ sắc bén không thua gì tia gamma. Anh nheo mắt, giọng nói hơi nặng nề một chút: “Lâm Yêu Yêu làm sao rồi?”

“Cô ấy...” Tố Diệp biết chuyện này sớm muộn gì cũng phải nói, giấu được tất cả mọi người chứ đừng hòng giấu được Niên Bách Ngạn. Cô liếm môi, khẽ đáp: “Bước đầu em nghi ngờ cô ấy vì mắc bệnh trầm cảm nên mới có ý định tự tử.” Thật ra từ giây phút Niên Bách Ngạn xuất hiện ở bệnh viện, trái tim cô đã bắt đầu treo lơ lửng trên không trung. Cô sợ Yêu Yêu sẽ trở thành một Bana thứ hai. Mặc dù Trung Quốc rộng lớn như vậy, đi đâu chẳng làm được nhà giám định? Mặc dù lúc đầu cô rất phản cảm với việc Lâm Yêu Yêu vào làm ở Tinh Thạch. Nhưng cô không thể không thừa nhận, ở thời điểm hiện giờ, tại Trung Quốc, tập đoàn Tinh Thạch là một nơi tốt nhất để các nhà giám định phát huy tài năng của mình. Tinh Thạch có một hệ thống nâng cao tư cách giám định viên hoàn thiện và rộng lớn, hơn nữa còn cung cấp những cơ hội tới bồi dưỡng ở những trường đại học danh tiếng trên thế giới mà các công ty khác không thể có được. Đây cũng là chuyện mà Lâm Yêu Yêu luôn phấn đấu và tâm niệm.

Niên Bách Ngạn nghe xong, nét mặt có chút ngờ vực: “Nghi ngờ bước đầu?”

Tố Diệp nghe thấy tim mình đập loạn.

“Nói thật với anh đi!” Ngữ điệu của anh trở nên nhẹ nhàng hơn nhưng vẫn khiến cô cảm thấy không yên tâm.

Tổ Diệp quyết chí nói toàn bộ sự thật: “Thôi được rồi! Yêu Yêu đã mắc chứng trầm cảm, đây chính là kết luận của em và Đinh Tư Thừa. Nhưng về mức độ căn bệnh, giữa em và anh ấy có chút bất đồng. Em cảm thấy tình trạng của Yêu Yêu hoàn toàn không bị quan đến vậy. Chỉ cần người thân và bạn bè quan tâm tới cô ấy, cộng thêm định kỳ tới làm trị liệu và tư vấn tâm lý, kết hợp sử dụng thuốc, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, suy nghĩ đôi chút: “Anh nhớ ra rồi. Lâm Yêu Yêu đã trải qua thời gian thử việc. Nếu không xảy ra chuyện này, theo lý mà nói, cô ấy có thể trở thành nhân viên chính thức.”

Tổ Diệp liên tiếp gật đầu: “Em bảo đảm với anh, cô ấy chắc chắn có thể đảm đương công việc này. Hơn nữa em lại là cố vấn tâm lý, em tin tưởng có thể chữa khỏi cho cô ấy.”

“Em nói nhiều như vậy chẳng qua là muốn anh thông qua đơn xin trở thành nhân viên chính thức của cô ấy?” Niên Bách Ngạn bắt trúng trọng điểm.

“Ừm.” Cô cũng gật đầu rất thành thật.

Niên Bách Ngạn nhìn dáng vẻ của cô, dờ khóc dờ cười. Anh vén một lọn tóc của cô ra sau tai: “Diệp Diệp! Em cũng biết kỳ kiểm tra đánh giá nhân viên của công ty phải tiến hành khảo sát một cách toàn diện. Một trong số những hạng mục quan trọng chính là đánh giá tâm lý. Với tình hình trước mắt của Lâm Yêu Yêu, cô ấy không thích hợp ngồi vào vị trí giám định viên.”

“Thời đại này ai dám bảo đảm tâm lý của mình hoàn toàn không có

vấn đề gì? Em dám nói sự thật với anh là không muốn sau này anh phát hiện ra, hiểu lầm Yêu Yêu.” Tố Diệp nghe anh nói vậy, hoàn toàn không còn hy vọng, nhưng vẫn cố tranh luận: “Yêu Yêu rất thích công việc này. Cô ấy đã phải nỗ lực, cố gắng rất nhiều mới thi đỗ được vào Tinh Thạch. Anh không cho cô ấy làm nhân viên chính thức, chẳng phải là muốn giết chết cô ấy sao?”

“Không phải là anh không cho cô ấy làm nhân viên chính thức, mà là tình trạng tâm lý trước mắt của cô ấy không cho phép bộ phận nhân sự quyết định bước tiếp theo.” Niên Bách Ngạn cố gắng nhấn nại: “Em nói không sai! Bây giờ ngoài xã hội áp lực rất lớn, mỗi người dù ít dù nhiều cũng có chút vấn đề về tâm lý, điều này rất bình thường. Nhưng khi đã vào Tinh Thạch, nhất là lại làm trong bộ phận giám định, tố chất tâm lý của mỗi nhân viên đều vô cùng quan trọng, còn yêu cầu nghiêm ngặt hơn cả sức khỏe cơ thể. Đây cũng là lý do vì sao tập đoàn Tinh Thạch chấp nhận bỏ ra cả một số tiền để thành lập bộ phận tư vấn tâm lý của riêng mình. Chính em cũng làm việc ở đó, em biết rõ tại sao mỗi nhân viên cứ ba tháng phải tiến hành đánh giá tâm lý một lần. Là những người tiếp xúc trực tiếp với đá quý, ví dụ như Yêu Yêu hay sư phụ Bana, công việc của họ đều cần sự tỉ mỉ, chính xác cao, làm vị trí này không được phép có bất kỳ sơ suất nào.”

“Em đã nói em nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho cô ấy.”

“Diệp Diệp! Một vị trí của cả tập đoàn không thể đợi một người được.” Anh thở dài.

“Niên Bách Ngạn!” Tố Diệp trở nên sốt sắng: “Em biết anh có nguyên tắc của anh, những nguyên tắc đó em không nên phá vỡ. Nhưng trong mắt em, công việc có quan trọng thế nào cũng không bằng con người. Bản thân anh là lãnh đạo tập đoàn, em hiểu tâm lý muốn mọi việc công bằng của anh. Trong chuyện lần này của Yêu Yêu, anh

cũng đã hết lòng quan tâm, giúp đỡ. Nhưng có thể đừng ngừng những việc cô ấy đang đảm đương lại được không? Cứ coi như em dùng quan hệ cá nhân để xin anh?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô rất lâu, dường như có chút khó xử: “VẬY em bảo anh đợi bao lâu đây? Ba tháng? Nửa năm? Hay lâu hơn nữa? Diệp Diệp! Trước nay em luôn lý trí, nên hiểu rõ tình nghĩa là tình nghĩa, công việc là công việc. Hai việc này không thể lẫn lộn làm một. Thêm nữa, tình trạng hiện giờ của Yêu Yêu cũng không thích hợp làm việc, đợi cô ấy bình phục rồi thì lại làm giám định viên của Tinh Thạch cũng chưa muộn.”

Tổ Diệp sắp tức chết vì anh rồi. Cô đã nhìn thấy Yêu Yêu phải cực nhọc thế nào mới vào được Tinh Thạch, đâu có đơn giản như anh nói? Thật ra cô cũng biết yêu cầu của mình có phần quá đáng, nhưng cái thái độ hà khắc thậm chí không một chút tình người của Niên Bách Ngạn đối với công việc khiến cô rất khó chịu.

“Cứ cho là em ích kỷ đi. Anh là tổng giám đốc của Tinh Thạch, có quyền quyết định điều động tất cả các nhân viên trên dưới trong tập đoàn, lẽ nào anh không thể thiên vị một lần thôi sao? Coi như em xin anh đấy. Bách Ngạn... Ba tháng, chỉ cần cho Yêu Yêu ba tháng thôi, có được không?”

“Bộ phận giám định đá quý mà Yêu Yêu đang làm trước nay vẫn ai làm việc người ấy, thiếu một người cũng không được. Đợt trước cô ấy xin nghỉ phép đã rất ảnh hưởng tới công việc rồi, một vị trí quan trọng như thế làm sao có thể đợi cô ấy những ba tháng?” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn vô cùng kiên quyết. Dứt lời anh thấy cô lo lắng bèn ôm chặt cô vào lòng: “Diệp Diệp! Anh có thể đồng ý với em bất cứ chuyện gì, cũng muốn vì em làm bất cứ chuyện gì, ngoại trừ công việc, tuyệt đối không được xâm phạm nguyên tắc.”

Môi Tố Diệp gần như sắp bị cô cắn đứt. Rất lâu sau cô mới nhìn anh: “Vậy nếu đổi lại là em thì sao? Có phải anh cũng định đuổi việc cả em không?”

“Không sai!” Niên Bách Ngạn không hề do dự: “Nếu em là nhân viên của anh, tình trạng tâm lý vượt khỏi khả năng tự kiểm soát của bản thân thì anh sẽ lập tức cho em nghỉ việc.”

“Anh...”

“Nhưng anh sẽ chăm sóc thật tốt cho em.” Anh ôm cô thật chặt, giọng thì thầm: “Ngày nào anh cũng sẽ cố gắng quan tâm, lo lắng cho em, khi nào em khỏi hẳn anh sẽ cùng em hoàn thành ước mơ của mình.”

“Nhưng khỏi bệnh rồi làm gì còn vị trí ấy nữa.” Tố Diệp chau mày.

Niên Bách Ngạn nâng khuôn mặt cô lên: “Trong chuyện này anh không thể cho em bất kỳ lời hứa hẹn và bảo đảm nào. Mỗi một nhân viên của Tinh Thạch đều có thành quả nỗ lực từng ngày của riêng mình. Anh không thể giúp Lâm Yêu Yêu đi cửa sau để cho họ sinh lòng oán trách.”

“Những lời anh nói em đều hiểu, nhưng quy tắc đứng yên còn con người mới là thứ vận động. Có lẽ vì tính chất công việc của anh và em không giống nhau. Em chỉ cảm thấy chuyện gì cũng có cách khác để giải quyết.”

“Tuy nói vậy không sai nhưng trong một doanh nghiệp, nhất là doanh nghiệp trong thời kỳ phát triển, việc tuân thủ nghiêm ngặt quy định và kỷ luật là rất quan trọng, không có tiêu chuẩn và giới hạn nhất định sẽ xảy ra chuyện.” Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn bình tĩnh đối mặt với những lý luận của cô: “Trong chuyện của Lâm Yêu Yêu, em có nỗi khó xử của em, anh có sự kiên quyết của mình. Thật ra suy nghĩ

của cả hai chúng ta đều đúng, cách làm cũng không sai, nhưng ngành nghề khác nhau đã quyết định phải tuân thủ những nguyên tắc khác nhau. Trước giờ em rất thông minh, anh nghĩ những điều này không cần anh nói nhiều em vẫn hiểu được.”

Tố Diệp chui ra khỏi lòng anh, buồn bã nói: “Niên Bách Ngạn! Anh là một thương nhân, góc độ nhìn nhận vấn đề luôn xuất phát từ lợi ích. Anh chưa bao giờ nghĩ tới việc thử khoan dung cái anh gọi là nguyên tắc và kiên trì. Anh là một người làm ăn thành công, không sai, nhưng đồng thời cũng là một lãnh đạo không thân thiết với mọi người. Trên đời này có rất nhiều chuyện không nhất định cứ phải làm thế này, thế kia. Có thể anh chỉ cần giơ cao đánh khẽ một chút, mang tới cho người khác hy vọng và chuyển biến trong số phận, thì anh cũng sẽ không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy.”

Niên Bách Ngạn dựa đầu vào giường, nghe xong mấy lời đó bắt đầu thiếu kiên nhẫn, nhưng anh vẫn cố kìm nén, giơ tay kéo cô lại, cúi đầu hôn lên má, cố gắng an ủi tâm trạng của cô: “Được rồi! Chúng ta đừng nói chuyện của người khác nữa được không? Không còn sớm nữa, ngủ đi!”

Nhưng cơn tức giận của Tố Diệp đang bùng bùng, sao nói hạ hỏa là hạ hỏa được? Cô đúng là một người thông minh, cũng biết dùng những “chính sách” ngon ngọt để an ủi người đàn ông trước mặt. Nhưng bản thân cô lại là một người phụ nữ bướng bỉnh, nhất là khi đối mặt với chuyện của Lâm Yêu Yêu. Cô biết anh không phải là người dễ nói chuyện, nhưng không ngờ lại khó khăn đến mức này. Thế nên khi mặt anh từ từ hạ xuống, bàn tay một lần nữa thử chạm lên ngọn lửa nhiệt tình lúc đầu, cô bỗng hất tay anh ra. Tâm trạng kích động khiến cô bắt đầu ăn nói không nề tình: “Em ghét những người ích kỷ như anh động vào em! Anh nhìn thấy em là chỉ muốn làm mấy chuyện này thôi sao? Niên Bách Ngạn! Em không phải là công cụ để anh trút bỏ bất mãn!”

Tay anh từ từ bỏ xuống. Bờ môi vốn đang rất dịu dàng bỗng cứng đờ. Đến cả ánh mắt anh cũng dần dần ngập tràn sự nghiêm nghị: “Diệp Diệp! Em đang nói linh tinh cái gì thế?”

Nếu đổi lại là Tố Diệp bình thường, một Tố Diệp khi đang vui vẻ, cô sẽ lập tức nhào vào lòng anh, bày ra nét mặt đáng thương, giơ tay lên vuốt ve hai hàng lông mày của anh, nói với anh rằng: Anh đừng có như thế, em sợ lắm, lúc đó sự khó chịu trong mắt anh lập tức sẽ tan biến. Nhưng giờ phút này cô như một ngọn lửa bùng cháy dữ dội. Một khi sự ngang bướng của cô phát tác thì không còn nể nang điều gì. Cô ngiên rảng nói: “Em nói sai sao? Tác dụng duy nhất của em ở bên cạnh anh là giúp anh được vui khi ở trên giường! Niên Bách Ngạn! Em không phải mấy cô tình nhân trước kia của anh, không phải chỉ để làm ấm giường cho anh!”

Quyển 6 - Chương 252: Em đúng là đồ điên

Tình yêu nam nữ từ lúc trẻ khi yêu nhau cho tới khi chung sống trọn đời, thì theo các nhà tâm lý học, thú vị nhất không phải việc hai người đó có một lịch sử tình trường cảm động trời đất ra sao, mà chính là “hiệu ứng gương soi” hình thành trong một quá trình dài, từ khi hai người quen biết, thấu hiểu cho tới yêu thương và lựa chọn đi bên nhau. Hai con người vốn xa lạ bước qua cuộc đời, được duyên phận buộc chặt số phận lại với nhau, trải qua sự mài mòn của thời gian, từ tâm lý cho tới hành vi, biểu cảm cũng sẽ có sự tương đồng đến kỳ lạ. Đây chính là “tướng phu thê” mà người ta hay nói.

Trong số những khách hàng của Tố Diệp, không ít các cặp có tướng phu thê. Cô cho rằng đó chẳng qua là do hai người ở cạnh nhau trong một thời gian dài, tự nhiên chịu ảnh hưởng lẫn nhau mà thôi, không có gì phải kinh ngạc. Nhưng sau này cô mới thật sự hiểu thì ra để đi hết con đường tình yêu, giữ vững lời hứa trọn đời trọn kiếp là một việc khó khăn nhường nào. Trong khoảng thời gian đó, họ phải vượt qua tầng tầng lớp lớp những thử thách, đến từ cuộc sống, xã hội, thực tế... Chỉ khi nào tất cả những góc cạnh trên người họ tự mài mòn lẫn nhau, họ mới có thể nương tựa, sống mãi bên nhau.

Mà cần phải có một cuộc kiếm tìm dài đằng đẳng giữa biển người mênh mông kia mới có thể phát hiện ra người có thể cùng bạn làm mòn đi những góc cạnh đó. Thế nên trên đời không có cái gọi là “tình yêu sét đánh”. Người khiến bạn vừa gặp đã có cảm tình chẳng qua chỉ là người bạn vẫn luôn tìm kiếm mà thôi.

Bước đầu tiên của Tố Diệp đã không thuận lợi cho lắm. Khoảng thời

gian cô và Niên Bách Ngạn ở bên nhau, họ luôn nảy sinh mâu thuẫn. Điều này bắt nguồn từ tính cách vốn đã trái ngược, từ những giá trị quan khác nhau do hoàn cảnh sống không tương đồng tạo ra giữa hai người. Trước khi gặp Niên Bách Ngạn, cô chưa hẹn hò chính thức với ai. Một lần duy nhất đó đã phải dừng lại vì sự xuất hiện ngắn ngủi mà biến mất đột ngột của đối phương. Cô đúng là một bác sỹ tư vấn tâm lý, nhưng lại không có nhiều kinh nghiệm để ứng phó trong lĩnh vực tình cảm. Đa phần cô chỉ sống một mình, cũng chưa từng thân mật với người đàn ông nào. Vì thế khi đối mặt với Niên Bách Ngạn, cô chỉ có những tiêu chuẩn và cách thức rất khái quát. Một khi giữa hai người thật sự có sự va chạm về vấn đề nguyên tắc, thì những góc cạnh và ngang ngạnh trong con người cô sẽ áp đảo hoàn toàn lý trí, nhanh chóng chiếm lĩnh vị trí cao nhất.

Không thể không khẳng định những lời nói của cô làm tổn thương người khác. Đến nỗi sắc mặt của Niên Bách Ngạn ngay lập tức trở nên lạnh lẽo. Gương mặt anh nghiêm túc khiến người ta ngạt thở. Anh giơ tay siết mạnh cằm cô.

“Rút lại câu nói này của em ngay, anh sẽ coi như chưa nghe thấy gì.” Đôi đồng tử của anh u ám kinh hoàng, trong giọng nói thâm trầm chứa đựng một sự phẫn nộ rõ ràng đang cố kiềm chế.

Bình thường tuy rằng Niên Bách Ngạn cũng rất nghiêm khắc, nhưng anh chưa bao giờ chủ động nổi nóng với cô. Tuyệt đại đa số đều vì anh lớn tuổi hơn nên luôn nhường nhịn, chiều chuộng cô. Cùng lắm thì anh lựa chọn cách im lặng, cô cũng chẳng để bụng rồi sự việc cứ thế trôi qua. Thế nên hôm nay Tố Diệp đã bỏ mặc thái độ cảnh cáo trong lời nói của anh. Dẫu rằng đây là lần đầu tiên anh nghiêm mặt cảnh cáo cô như thế.

Tay anh gần như muốn bẻ gãy cằm cô. Đầu tiên cô chỉ cảm thấy nóng ran, sau đó là tê dại. Cách ăn nói không biết điểm dừng của Tố

Diệp cũng chỉ vì anh đã cố tình làm khó Lâm Yêu Yêu. Giờ anh lại khiến cô đau đớn, cô nhất thời càng thêm tức giận. Con người ta khi đau sẽ sản sinh ra những hành vi phản kháng trong vô thức, thậm chí là chủ động tấn công. Tố Diệp cũng không phải ngoại lệ. Khi cô dùng hết sức bình sinh gỡ tay của anh, cũng lập tức dùng đầu móng tay sắc nhọn của mình cào lên cổ anh, nhưng cũng không nhọn bằng lời nói ngay sau đó: “Anh đừng có mà uy hiếp em! Anh tưởng mình là thánh, làm chuyện gì cũng đúng à? Nếu anh làm chuyện gì cũng đúng thì cô bạn Văn Giai của anh đã không chết. Kỳ Đông Nham càng không đối đầu gay gắt với anh!”

Từ lâu cô đã cảm thấy quan hệ giữa Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham rất kỳ lạ. Hai người hiểu rõ về nhau nhưng cũng cạnh tranh quyết liệt. Nhất là khi ở Nội Mông, sự hợp tác hoàn hảo trước giờ chưa từng thấy giữa họ đã khiến cô nảy sinh nghi ngờ. Sau khi trở về cô đã tìm hiểu tất cả những sự việc có liên quan tới họ, nhưng rất khó điều tra, gần như không có tin tức gì. Vậy mà ông trời lại giúp cô một tay. Trong một dịp quay về trường giúp thầy giáo chỉnh lý tài liệu, cô vô tình nhìn thấy một tập tài liệu được dùng làm án lệ. Tên của cô gái đó là Văn Giai. Khi được đưa vào bệnh viện, cô ấy vẫn còn rất bình thường, nhưng sau đó lại trở thành một bệnh nhân tâm thần.

Lúc ấy cô chỉ cảm thấy vụ án này tiêu biểu nên mang ra nghiên cứu tỉ mỉ, rồi thông qua những người trong ngành lật lại hồ sơ mật năm đó. Thật không ngờ cô đã nhìn thấy tên của Kỳ Đông Nham. Tiếp tục lần theo manh mối điều tra, cô mới phát hiện ra nguyên nhân thực sự khiến Kỳ Đông Nham và Niên Bách Ngạn sứt mẻ tình cảm.

Cô rất tiếc cho họ, cũng cảm thấy rất khó xử. Là một người ngoài cuộc nhìn vào, dù là Niên Bách Ngạn hay Kỳ Đông Nham đều không sai. Chỉ là cách thức bảo vệ của họ không giống nhau mà thôi, thế nên đã tạo ra một cục diện không thể cứu vãn.

Còn hôm nay, Tố Diệp thề mình không cố tình nói những câu ấy ra. Vì cô đã sớm hạ quyết tâm, nếu Niên Bách Ngạn không chủ động kể lại chuyện của Văn Giai, cô cũng tuyệt đối không hỏi. Có lẽ ngọn lửa trong lòng cháy quá lớn, trong một giây phút nóng giận, cô đã lỡ lời.

Nói xong, Tố Diệp mới ý thức được mình vừa thốt ra câu gì. Nhưng lời nói như nước đổ đi, sao có thể rút lại được.

Thế là, nhiệt độ xung quanh cũng hạ xuống tới cực điểm theo câu nói của cô.

Và cô nhìn thấy cổ của Niên Bách Ngạn xuất hiện hai vết máu...

Niên Bách Ngạn hoàn toàn giận dữ, một chút nhiệt độ trong mắt anh giờ cũng tan biến. Sự phẫn nộ lan truyền từ mắt ra khắp cơ thể. Mặt anh tái mét lại, đôi môi mím chặt. Nhìn thấy vậy, trong đầu Tố Diệp chỉ hiện lên một suy nghĩ: Niên Bách Ngạn giận thật rồi!

Anh hất tung chăn ra, tay giữ chặt lấy gáy cô không chút nể tình. Cả da đầu cô cũng cảm nhận được sức nóng tỏa ra từ người anh. Anh không hề thô lỗ, cũng chẳng quát tháo, chỉ nhìn cô, cảm giác giá lạnh trong cái im lặng đến dọa người. Rồi anh cũng lên tiếng, rành mạch, rõ ràng: “Em đúng là đồ điên!”

Dứt lời anh vung tay, người Tố Diệp lao đảo, đập vào đầu giường. Anh không nhìn cô mà đi thẳng ra khỏi phòng ngủ.

Tim cô lách tách như đang vỡ ra.

Cánh cửa phòng ngủ bị đóng rầm lại. Lực mạnh tới nỗi cô cảm thấy cả khu nhà như đang chịu một trận động đất. Hơn một phút sau cô mới hoàn hồn, nhìn xuống đôi tay mình rồi vội vàng xuống giường, chạy chân đất ra khỏi phòng.

Niên Bách Ngạn vừa đi xuống phòng khách. Anh đã mặc xong quần dài, đang đóng cúc áo sơ mi. Trên cổ áo trắng tinh đã lem một chút máu, chính ở vị trí cô vừa làm anh bị thương. Anh cũng chẳng màng tới nó, dưới ánh đèn vàng, gương mặt anh chỉ toàn băng giá. Cả người toát lên cảm giác nóng giận khiến người ta phải lùi bước. Tố Diệp thấy anh định bỏ đi, trong lòng vừa gấp gáp vừa tức giận. Cô chạy xuống cầu thang, hai tay nắm chặt lớp vải của váy ngủ. Cô không muốn anh đi, nhưng lại giận những lời anh vừa nói. Trong lúc cấp bách, chỉ có thể tiếp tục công kích!

Rất nhiều năm về sau khi nhớ lại khung cảnh tối hôm nay, Tố Diệp bỗng cảm khái rất nhiều. Cô cảm thấy bất kỳ ai, dù bạn là người phụ nữ công sở hay người phụ nữ của gia đình, dù bạn học cao hay trình độ chỉ dừng lại ở bậc tiểu học, khi đối mặt với giây phút người đàn ông tức giận, chuẩn bị ra khỏi nhà, tâm lý tất cả mọi người đều như nhau. Vừa sốt ruột lại vừa căm phẫn. Sốt ruột vì họ không muốn lấy việc người đàn ông bỏ đi để kết thúc màn đấu khẩu. Căm phẫn vì người đó cứ quay đầu đi như thế, không một câu dỗ dành.

Và thế là sự lựa chọn của đại bộ phận phụ nữ sau đó đều sẽ kinh người như nhau: Tiếp tục gào thét.

Thật ra có vì điều gì khác đâu, chỉ để gây sự chú ý với người đó, chỉ vì không muốn anh bỏ đi.

Đương nhiên, tâm lý này phải được thành lập khi người phụ nữ đã quan tâm tới người đàn ông ở một mức độ nhất định nào đó.

Lúc này, Tố Diệp hoàn toàn không biết cảnh tượng ngày hôm nay sẽ trở thành một “án lệ” để ngày sau thi thoảng cô mang ra nghiên cứu tâm lý phái yếu. Sự nôn nóng và tính cách cứng rắn, không chịu khuất phục, càng không chịu cúi đầu đó đã khiến những lời nói của

cô chẳng khác gì những người phụ nữ bình thường khác.

“Em điên đấy thì làm sao? Bây giờ anh thấy hối hận rồi chứ gì? Thế thì anh đi mà tìm người nào không điên ấy!”

Niên Bách Ngạn vừa kịp cài xong cúc áo, sau khi nghe xong những lời gào thét của cô, mắt anh càng lạnh lùng. Anh cắn chặt răng, đáp lại: “Được!” Ngay sau đó anh cầm chiếc áo khoác vắt trên sofa và chìa khóa xe rồi đi ra cửa, thay giày, bỏ đi ngay, không hề quay đầu lại.

Bao cảm xúc lẫn lộn đánh nhau trong người, như một sợi dây thòng lọng thít chặt ruột gan cô, khiến cô như chết đi sống lại, không sao thở nổi!

Cả người cô run lên, nghẹn ngào gào về phía bóng Niên Bách Ngạn: “Anh đi đi... Đi ngay đi! Có giỏi thì anh đi rồi đừng có quay lại nữa!”

Một giây sau là tiếng sập cửa của Niên Bách Ngạn.

Tất cả gối ôm trên ghế bị cô ném hết về phía cửa.

Nhưng bước chân Niên Bách Ngạn chỉ mỗi lúc một xa, rồi dần dần biến mất.

Tất cả đã yên tĩnh trở lại.

Chỉ còn ánh trăng vẫn lặng lẽ lan tỏa không gian, dường như màn cãi lộn này chẳng hề ảnh hưởng chút nào tới nó. Đồng hồ vẫn chạy từng nhịp tích tắc trên tường, hiển thị cái cô tịch và tăm tối sau nửa đêm.

Giống hết khung cảnh của một cuộc chiến bạo ngược, lại giống như

chưa hề xảy ra chuyện gì. Nhưng Tố Diệp vẫn nhớ rõ tất cả mọi việc. Niên Bách Ngạn đã thật sự tới đây, còn cô đích thực cũng đã cãi nhau với anh một trận. Thế rồi anh đi, đến cả mùi hương của riêng anh cũng đã nhạt nhòa.

Cô dờ dẫm đứng nguyên tại chỗ, để mặc cho cảm giác lạnh lẽo của nền đất theo đôi chân trần quẩn lấy cơ thể. Cô muốn nhúc nhích lại không thể nhúc nhích, muốn gọi anh đừng đi lại không sao mở lời.

Anh đi thật rồi, cô thậm chí chẳng còn nghe thấy động tĩnh gì bên ngoài cửa nữa.

Đêm vắng lặng thật đáng sợ.

Bỗng nhiên trong lòng Tố Diệp dâng lên một cảm giác bi thương. Nước mắt lăn dài rồi rơi xuống đất, hết như mất thăng bằng. Cô không thể đè nén cảm giác bất an và lo lắng xuống. Giữa làn nước mắt mờ hồ, cô nhìn thấy bức bình phong đứng lặng trong góc tường. Cũng chẳng biết sợi dây thần kinh nào vừa sống lại, cô xông tới, vừa khóc vừa dùng hết sức kéo nó tới bên cửa sổ. Cô mở cửa ra, vứt cả bức bình phong xuống đất.

Mấy giây sau, dưới nhà vang lên tiếng đổ vỡ. Cô khóc thảm thương, nhưng vẫn kịp nhìn thấy bóng Niên Bách Ngạn. Anh đang đứng dưới trăng, nhìn cảnh cô vứt bức bình phong xuống cùng những mảnh vỡ giờ đã tan nát dưới đất. Cả quá trình ấy anh chỉ lặng im...

Quyển 6 - Chương 253: Thật sự chưa muộn sao?

Hình như Tố Diệp thấy anh ngược nhìn lên gác. Mặc dù không nhìn rõ biểu cảm nhưng đủ để cô cảm nhận được sự phẫn nộ của anh. Ánh trăng kéo dài bóng anh, cũng kéo xa khoảng cách giữa anh và cô. Một làn gió lướt nhẹ qua lớp áo khoác trên người anh. Dáng hình cao lớn cứ im lìm, lạnh lẽo đứng trong gió đêm như thế. Tố Diệp nhìn bóng người đàn ông dưới nhà, trong đầu chỉ còn lại câu nói đó của anh: Em đúng là đồ điên!

Cô điên rồi, bị anh ép thành điên rồi thế này.

Cô đúng là thần kinh thật. Nếu không sao nữa ném một thứ quý giá như thế xuống nhà? Cô chỉ muốn dùng tư duy logic và hành vi, cách thức của một kẻ điên để nói với anh rằng, cô không muốn anh đi như thế nào.

Anh bỏ đi không quay đầu lại, dứt khoát và tuyệt tình. Đến cả hình bóng cũng khiến người ta thấy xa lạ.

Cô không còn sự lựa chọn nào khác. Chỉ biết dùng mấy cách này để chọc giận anh, dù chỉ để anh xông lên gác chửi cô là đồ điên một lần nữa cũng được!

Thế mà Niên Bách Ngạn đứng không đứng lại dưới nhà quá lâu. Anh chỉ nhìn cô mấy giây rồi quay người, đi về phía hầm để xe ngầm dưới lòng đất. Anh thậm chí còn không bước tới xem bức bình phong vỡ tan nát đó thêm một lần nào nữa.

Là ai đã tả đêm tối đen như mực? Cách hình dung này không sai chút nào. Ngón tay Tố Diệp đau buốt, mắt cũng nhói lên. Mỗi một tế bào trong cơ thể cô đều đang kêu đau. Vì cô nhìn thấy bóng Niên Bách Ngạn dần dần bị màn đêm nuốt chửng. Cô cứ trân trân nhìn anh mất hút trong đêm đen như thế.

Gió phần phật lùa vào phòng qua ô cửa sổ mở toang, khiến mái tóc cô tung bay. Cô ngửi thấy mùi hương mát lạnh của tiết trời cuối thu, mỗi lần hít thở là một lần lá phổi căng tràn, đón lấy giá lạnh. Cô đóng sập cửa lại, cả người dựa vào tường rồi từ từ tụt xuống, cuối cùng ngồi sụp xuống nền đất.

Cô òa khóc như một đứa trẻ.

Cô không biết Niên Bách Ngạn sẽ đi đâu. Có lẽ là quay về nhà anh, có lẽ là quay về công ty, hoặc có thể anh thật sự đi tìm một người phụ nữ khác trong giây phút tức giận? Cô chợt khóc dữ dội hơn, trong lòng dâng lên một cảm giác hoang mang khó diễn tả thành lời. Vì cô phát hiện, nếu không chọn cách gọi điện thoại cho anh, ngoài văn phòng ra, đến nơi ở của anh cô còn chẳng biết. Cách thức liên hệ với anh duy nhất hình như chỉ còn di động và số điện thoại bàn trong phòng làm việc. Nếu một ngày anh không bắt máy, lại không có ở công ty, cô biết đi đâu để tìm anh đây?

Cô chưa bao giờ thấy Niên Bách Ngạn giận dữ như thế. Anh lạnh như một tảng băng, xa lạ đến buốt giá. Anh không động tay động chân như những người đàn ông khác, cũng chẳng hề quát tháo ầm ĩ với cô. Nhưng anh lại dùng một phương thức xa cách nhất để tuyên bố với cô sự bức tức và hết kiên nhẫn của mình.

Ánh mắt anh nhìn cô toát ra thứ cảm xúc có thể khiến con người ta sợ hãi tận sâu cốt tủy.

Chắc là anh bắt đầu chán ghét cô rồi...

Cả cô còn thấy chán ghét chính bản thân mình. Cô đã quên mất, quên rằng khi tức giận, lời nói của con người ta sẽ như một lưỡi dao sắc nhọn, làm tổn thương anh rồi đâm thương cả bản thân mình. Cô quên rằng mọi người, nhất là phụ nữ, khi cãi vã tuyệt đối không được lôi chuyện cũ ra nói. Nhưng cô chẳng những đã lôi ra, lại còn lấy một việc đã từng khiến tình bạn của anh bị sút mẻ nghiêm trọng để công kích.

Cô hận bản thân mình!

Từng giây từng phút chậm chạp trôi. Thời gian có bao giờ dừng bước...

Tố Diệp như một con búp bê nhếch nhác, ngồi dựa vào góc tường. Đợi tới khi cả người đã lạnh ngắt cô cũng chẳng thấy bóng Niên Bách Ngạn quay trở lại. Cô không nghe thấy bước chân trên hành lang, cũng không nghe được tiếng anh mở cửa.

Đúng thế, cô còn chưa được nghe. Anh nói đã đánh chùm chìa khóa nhà cô. Cô rất muốn nghe thanh âm đó một lần.

Chẳng biết đã qua bao lâu. Cuối cùng Tố Diệp cũng chống tay lên tường để đứng dậy. Hai chân cô tê dại, không thể nhúc nhích. Cô đứng yên tại chỗ một lúc, sau khi hồi phục được tri giác, cô mới khoác áo vào, đi ra khỏi phòng.

Khoảng năm, sáu phút trôi qua, cửa phòng bật mở. Cô đã quay trở lại, vệt nước mắt vẫn còn lem nhem trên má. Cô ôm theo bức bình phong hoa lan trắng vừa bị ném xuống nhà trong lúc quá giận dữ. Khung của nó không còn, tan nát thành ngàn mảnh không thể dùng được nữa. Cô chỉ thu lại được bức thêu hoa lan trắng hai mặt, bên

trên vẫn còn đọng chút sương thu.

Cô đúng là điên thật rồi!

Một thứ bình thường còn chẳng nỡ chạm vào, một thứ có ý nghĩa trong lòng cô như thế, vậy mà nó lại bị cô đối xử như vậy.

Cô ngồi trên sofa, trái bức thêu ấy ra. Dưới làn nước mắt mờ lung, thấp thoáng khung cảnh trấn Thiên Đăng. Anh mỉm cười, đứng giữa những cánh tuyết cầu bay ngập trời, gương mặt anh tuấn, luôn hết lòng vì công việc. Chẳng phải cô yêu điểm này của anh sâu sắc sao?

Nước mắt cuối cùng cũng tuôn rơi như những viên ngọc đứt dây. Cô khóc không ngừng lại được. Cô cúi xuống nhìn dòng chữ trên bức thêu. Nét chữ tuyệt đẹp đó như đang chế giễu cô. Một giọt nước mắt rơi xuống, nhẹ nhàng nhòe ra trên hai chữ “chưa muộn”.

Chưa muộn ư?

Cô và anh có thật sự vẫn chưa muộn không?

Những ngày thu ở Bắc Kinh đa phần nắng đều rất đẹp. Trời cao vời vợi, xanh ngắt một màu khiến tâm trạng con người cũng dễ chịu hơn. Nhưng rõ ràng, Tố Diệp và Lâm Yêu Yêu nằm ngoài số đó.

Vết thương của Lâm Yêu Yêu đã hồi phục khá tốt, đây là điều duy nhất khiến Tố Diệp được an ủi phần nào. Sau buổi trưa, cô tranh thủ lúc rỗi tới bệnh viện thăm Lâm Yêu Yêu, nhân tiện đẩy cô ấy tới vườn hoa hít thở không khí. Nơi nào có cây ngân hạnh nơi đó luôn tuyệt đẹp. Tố Diệp đẩy xe lăn của Lâm Yêu Yêu dừng lại dưới một gốc ngân hạnh rụng đầy lá, ngược mắt nhìn lên vòm trời xanh thẳm không xa kia sẽ có chút ngẩn ngơ.

Cô không biết giờ này Niên Bách Ngạn đang làm gì.

Đã hai ngày sau buổi tối tranh cãi ấy. Cô và anh không có bất kỳ liên hệ nào, dù là gọi điện hay gặp mặt. Anh không gọi cho cô, bản thân cô chần chừ cầm chiếc di động trong tay một hồi rồi cũng chẳng gọi cho anh.

Nói bạn bè bao năm có thần giao cách cảm quả thật không sai. Lâm Yêu Yêu nhìn ra cô có tâm sự, khẽ hỏi cô sao vậy. Tố Diệp vòng tới bên cạnh cô ấy, ngồi ngay xuống lớp lá ngân hạnh dày đặc dưới đất. Lâm Yêu Yêu thấy vậy vội kêu lên: Mau đứng dậy đi, lạnh lắm.

Tố Diệp chợt nhớ tới lần Niên Bách Ngạn bị trúng đạn ở Nam Phi. Câu đầu tiên anh nói sau khi tỉnh lại, nhìn thấy cô đi chân đất là: Mau đi dép vào...

Khóe mắt và sống mũi đồng thời cay cay. Cô cụp mắt xuống, khi ngược lên đã kìm nén cảm giác muốn khóc. Cô mỉm cười nói: Lá cây dày lắm, không sao đâu.

Lâm Yêu Yêu kịp nhìn thấy một tia sáng lấp lánh trong mắt cô, tiếp tục gạn hỏi. Cô chỉ lắc đầu. Một lúc sau cô khoanh chân lại, ngược lên hỏi Lâm Yêu Yêu: Cậu cảm thấy mình là một người như thế nào?

“Cậu ấy à...” Lâm Yêu Yêu nghiêng đầu, suy nghĩ cẩn thận: “Rất hiếu thắng, rất thông minh, rất tốt với bạn bè, là điển hình cho kiểu người mạnh miệng yếu lòng.”

“Câu đó là khen mình hay chê mình vậy?” Tố Diệp hỏi thành thật.

Lâm Yêu Yêu trầm ngâm giây lát: “Coi như là một câu khen cậu đi.”

Tố Diệp “ồ” lên một tiếng: “Thế nói về khuyết điểm của mình đi.”

Lâm Yêu Yêu nghe xong nhìn cô như cười như không. Hôm nay Tố Diệp không mặc đồ công sở. Bên trên là chiếc áo sơ mi kẻ ca rô màu hồng nhạt, phía ngoài khoác một chiếc áo len đan tay màu be, dài tới tận đầu gối. Bên dưới là chiếc quần bò bó sát người. Dưới chân là một đôi giày đế bằng có màu sắc phù hợp với chiếc áo sơ mi bên trong người cô. Mái tóc dài của cô được búi cao lên sau gáy.

Đằng sau lưng chốc chốc lại có những chiếc lá ngân hạnh vàng óng rơi xuống người cô. Nếu như Lâm Yêu Yêu biết vẽ, nhất định sẽ vẽ lại bức tranh này. Trước giờ Tố Diệp vẫn rất đẹp. Trong mắt Lâm Yêu Yêu, cô không giống mấy người phụ nữ sắp sang tuổi ba mươi, làn da của cô là điểm đổ kị của rất nhiều cô gái đôi mươi.

Chỉ có điều, đôi mắt Tố Diệp hôm nay có nét cô đơn, khiến cô có một cảm giác thương tâm không thể nói ra.

Tố Diệp thấy Lâm Yêu Yêu cười quái lạ, bất giác nhướn mày hỏi: Sao vậy?

“Hiếm có thật! Một người kiêu ngạo như cậu sao lại có dũng khí nghe khuyết điểm của mình vậy?”

“Kiêu ngạo? Mình á?” Tố Diệp chau mày.

“Có đôi chút. Nhưng chẳng phải chính cậu từng nói với mình sao. Những người kiêu ngạo thường là những người tự ti. Tiểu Diệp! Cậu có tự ti không?”

Tố Diệp nghe xong hơi ngẩn người ra. Cô chưa bao giờ cảm thấy tự ti, nhưng sau khi gặp Niên Bách Ngạn cảm giác này đã thật sự tồn tại.

“Nói mấy điểm khác được không? Còn gì nữa?”

Lâm Yêu Yêu không cần suy nghĩ, đáp thẳng thừng: “Cậu tham tiền, tiền giống như mạng sống của cậu vậy.”

Tố Diệp ghen lời, có cần trực tiếp vậy không?

“Còn nữa, con người cậu hơi gai góc, tính cách lại không được khéo léo. Nhưng điều này cũng có thể lý giải được. Thường thì những người tài giỏi, tính tình sẽ hơi quái đản một chút.” Lâm Yêu Yêu cho cô một chút thể diện.

Tố Diệp cố gắng ép ra một nụ cười: “Cảm ơn lời khen của cậu.”

“Khách khí gì chứ, bạn bè bao năm rồi.” Tâm trạng Lâm Yêu Yêu có vẻ rất tốt, còn đùa với cô.

Rồi cô ấy lại hỏi cô có chuyện gì.

“Không có gì thật mà. Mình muốn phân tích bản thân một chút không được à?” Tố Diệp duỗi thẳng hai chân ra, dấm khe khẽ lên chân. Lúc này cô mới hiểu, bài học tình yêu chẳng ai học được thay ai. Lâm Yêu Yêu đã từng yêu, rồi cũng đã thất tình, thậm chí còn lựa chọn một cách tiêu cực nhất để tưởng nhớ tình yêu. Cô không thể rút ra được bài học gì từ cô ấy.

Nghĩ như vậy cô bỗng thấy tuyệt vọng. Bên cạnh cô chẳng có ai thành công trong tình yêu, chẳng có nhẽ bảo cô kể chuyện tình cảm với mợ?

Lâm Yêu Yêu thấy cô có ý giấu giếm cũng không truy hỏi nữa. Cô ấy cố vắn người, khẽ nhặt một phiến lá ngân hạnh đặt vào lòng bàn tay, nhìn đến ngáy người. Tố Diệp thấy vậy có chút xót xa. Trải qua lần

dày vò này, Lâm Yêu Yêu đã gầy đi không ít, cầm cô ấy nhón hoắt rồi. Rồi cô nhớ lại dáng vẻ từ chối lạnh lùng của Niên Bách Ngạn, tâm trạng càng nặng nề.

“Yêu Yêu...” Sau khi khế gọi tên cô ấy, Tố Diệp mím môi, muốn tìm lời tiếp theo để nói.

Lâm Yêu Yêu nhìn cô như đang đợi cô nói tiếp.

Một lúc sau, Tố Diệp thở dài, giọng nói cố tỏ ra thoải mái: “Cậu có từng nghĩ thay đổi một nơi làm việc mới hay một công việc khác chưa?”

Lâm Yêu Yêu không hiểu.

“Ý mình là, giờ tốt nhất là cậu tìm được một môi trường có thể khiến tâm trạng vui vẻ để tĩnh dưỡng thật tốt. Công việc giám định viên mệt mỏi quá. Lúc trước ở Tinh Thạch, mình thấy ngày nào cậu cũng phải tăng ca.”

Lâm Yêu Yêu nghe xong, lắc đầu: “Thật ra mình rất thích môi trường ở Tinh Thạch, vả lại mình cũng chỉ thích làm giám định viên. Nếu không làm nữa, mình biết làm nghề gì bây giờ?”

Tố Diệp á khẩu.

Có thể giúp Lâm Yêu Yêu nhiệt tình trở lại với công việc là một chuyện tốt. Điều này chứng tỏ căn bệnh trầm cảm của cô ấy không phải đã hết thuốc chữa. Nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy vô cùng lo lắng, chỉ sợ sau này khi Lâm Yêu Yêu phải đối mặt với chuyện thay đổi công việc, tâm lý sẽ lại kích động.

Quyển 6 - Chương 254: Chẳng bằng một bức tranh thêu

Gió nổi lên, lá bay ngập trời, không khí có phần lạnh lẽo.

Tố Diệp đứng dậy định đẩy Lâm Yêu Yêu về phòng. Giữa cảnh lá rơi, cô chợt nhìn thấy Đinh Tư Thừa từ xa đi tới. Dù trong lòng có oán trách anh ta đến thế nào, Tố Diệp cũng không thể không thừa nhận một điểm, trong khung cảnh này, nhìn anh ta quả thật rất mê người. Chiếc áo len chui đầu cao cổ màu xám nhạt cùng chiếc quần dài màu than, từ xa tựa như một người chui ra từ một bức tranh nào đó.

Trước đây, khi còn chưa gặp Niên Bách Ngạn, mỗi lần nhìn thấy Đinh Tư Thừa đi về phía hai người họ, tim cô lại đập rất nhanh, rất nhanh. Nhưng giờ ngoài một chút khó chịu sót lại, cô chỉ còn sự tê dại. Tim cô không còn điên cuồng đập loạn nữa. Cô cứ như thế, điềm nhiên nhìn anh ta bước tới.

Cô không khỏi cảm thán trong lòng, phụ nữ tới cùng vẫn bạc tình. Cô đã chôn vùi tình yêu đơn phương của mình như vậy.

Việc Đinh Tư Thừa xuất hiện ở bệnh viện không có gì kỳ lạ. Mấy ngày nay anh ta đều có mặt ở đây, gác hết toàn bộ công việc ở phòng tâm lý sang một bên. Bất luận là áy náy hay muốn bù đắp, tóm lại mỗi lần Tố Diệp tới là sẽ gặp Đinh Tư Thừa. Cô biết anh ta vẫn nghe ý kiến của cô, âm thầm chữa căn bệnh trầm cảm cho Lâm Yêu Yêu. Đương nhiên, Đinh Tư Thừa cũng chịu không ít áp lực, ví dụ như sự trầm mặc của Lâm Yêu Yêu, hay ánh mắt giận dữ của hai ông bà Lâm mỗi lần nhìn anh ta.

Thế nên khi Tố Diệp thấy Lâm Yêu Yêu một lần nữa lựa chọn cách lặng im, cô không nhịn nổi, phải hỏi: “Yêu Yêu! Cậu nghĩ thế nào?” Nếu cô ấy không muốn gặp Đinh Tư Thừa, thì cô phải chuẩn bị tiếp nhận bệnh tình của cô ấy.

Lâm Yêu Yêu yên tĩnh nhìn về Đinh Tư Thừa đang mỗi lúc một gần, hồi lâu mới thở dài: “Chính cậu nói với mình mà, chuyện gì cũng phải học cách đối mặt.”

Tố Diệp hít sâu một hơi, khí quản tê buốt.

Chẳng mấy chốc Đinh Tư Thừa đã đi tới. Anh ta không nhìn Tố Diệp, sau khi dừng bước trước mặt Lâm Yêu Yêu bèn cúi xuống kéo cao chiếc chăn mỏng dưới người cô ấy lên, dịu dàng nói: “Về phòng bệnh thôi!”

Lâm Yêu Yêu khẽ gật đầu.

Đinh Tư Thừa đứng thẳng dậy, lúc đó ánh mắt anh ta mới dừng lại trên người Tố Diệp, giọng nói rất khế: “Cứ giao cô ấy cho anh!”

Tố Diệp siết chặt tay cầm của xe lăn, mãi không chịu buông. Đinh Tư Thừa bèn giơ tay kéo xe lăn về phía mình, nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp rồi đẩy Lâm Yêu Yêu rời khỏi đó.

Bóng hai người mỗi lúc một xa dưới cơn gió lạnh lạnh.

Tố Diệp vẫn đứng đó nhìn theo họ, trong lòng cô bỗng có một cảm giác không rõ ràng. Có chút buồn bực, lại giống như ngạt thở. Cô nhẹ nhàng xoay người, ánh mắt bất giác liếc thấy bóng hình một người đàn ông đứng lặng dưới bóng cây ngân hạnh xa xa.

Là Diệp Uyên. Anh ấy tới từ lúc nào cô còn chẳng biết.

Có lẽ Diệp Uyên không hề hay biết Tố Diệp đã phát hiện ra mình. Ánh mắt anh ấy chỉ đau đáu nhìn về phía xa, lặng lẽ dõi theo Lâm Yêu Yêu trên chiếc xe lăn...

Trái tim Tố Diệp như bị một con kiến cắn đốt.

Tình yêu, quả nhiên là thứ đáng chết chỉ giỏi dày vò người ta!

Các buổi họp của tập đoàn Tinh Thạch gần như diễn ra không ngừng nghỉ. Từ kế hoạch điều chỉnh sản phẩm mới tới chiến lược quảng cáo trong mùa Trung thu sắp tới. Từ tình hình duy trì khai thác mỏ kim cương M100-1 tới báo cáo đo lường, đánh giá tiêu chuẩn, trữ lượng kim cương tại mỏ M100-2. Từ những vấn đề gặp phải trong quá trình tiến hành tuyên truyền, thu hút đầu tư cho tới việc tiếp theo đây Tinh Thạch sẽ gia nhập Bright. Niên Bách Ngạn phải làm từ việc nhỏ tới việc lớn, gặp gỡ xong khách hàng lại phải họp, họp xong lại đi bàn chuyện vay ngân hàng, vay xong ngân hàng lại tới cung ứng vốn, rồi còn đích thân tới kiểm tra cửa hàng, kiểm tra xong tiếp tục quay về showroom D...

Anh làm việc liên tục hơn bốn mươi tiếng đồng hồ. Hứa Đồng đã tính thời gian giúp anh, hai ngày trời không hề chớp mắt.

Ngoài cửa sổ trời đã về đêm. Ánh sáng trong phòng họp vẫn rất chói mắt. Đã mười rưỡi đêm. Đây là cuộc họp thứ năm từ buổi chiều sau khi Niên Bách Ngạn quay về công ty. Liên tiếp năm người phụ trách bộ phận thương hiệu nối nhau tới báo cáo nội dung công việc. Từ tết Trung thu cho tới lễ Noel không còn xa. Đối với sản phẩm của họ, mỗi ngày lễ Tết đều là một cuộc chiến mà Niên Bách Ngạn không cho phép họ bại trận.

Niên Bách Ngạn ngồi trên vị trí chủ tịch bàn họp, vô cảm lật giở tài

liệu kế hoạch được nộp. Đôi mắt anh đã xuất hiện những vằn đỏ. Vết cào vằn thấp thoáng ẩn hiện dưới cổ áo sơ mi màu xám chì. Hai vết rất mảnh nhưng đủ để khiến người ta có những suy luận mờ ám. Nhưng rõ ràng người đang báo cáo không dám nghĩ ngợi xa xôi. Khi thấy Niên Bách Ngạn giở tới trang thứ ba bỗng hơi nhú mày, giọng nói của ông ta chợt thấp đi, bắt đầu trở nên dè dặt, thận trọng.

Quả nhiên, một giây sau, Niên Bách Ngạn vút thẳng tập tài liệu ra trước mặt người nhân viên. Giấy tờ bay rào rào khiến người ta hoảng hồn. Ông ta dờ dẫm, nói không nên câu.

Niên Bách Ngạn hơi dướn người về phía trước, hai cánh tay chống lên bàn hội nghị, hai bàn tay đan vào nhau. Từ đôi mắt và hàng lông mày đều toát lên một sự bất mãn và khó chịu rất lớn.

“Đây là thứ anh dùng bảy ngày tăng ca để làm ra?” Anh hỏi ngược lại, không la lối, bình thản như nước nhưng lại khiến người ta rùng mình một cách kỳ lạ.

Người nhân viên không dám lên tiếng.

Hứa Đồng ngừng công việc bên cạnh, bất giác nhìn về phía Niên Bách Ngạn. Vừa nhìn cô ấy quả thực bị giật mình. Anh rất ít khi thể hiện rõ ràng biểu cảm này ra trước mặt mọi người. Hôm nay anh thật sự tức giận rồi.

“Xin lỗi tổng giám đốc! Tôi... Tôi sẽ làm lại... Tôi...”

“Anh tiếp nhận hạng mục lễ Noel.” Niên Bách Ngạn không quan tâm tới lời giải thích của người kia mà lạnh lùng ra lệnh cho một người khác thay thế.

Người đó nuốt nước bọt cái ực, liên tiếp gật đầu: “Anh yên tâm, tôi

nhất định sẽ làm tốt!”

“Tôi không muốn nghe mấy lời hứa hão. Tôi chỉ cần nhìn thấy kết quả!” Niên Bách Ngạn không hề nể nang: “Nhớ kỹ! Đừng có lãng phí thời gian quý giá của tôi vào việc đọc mấy thứ rác rưởi!”

Người phụ trách lại gật đầu lia lịa.

Còn người báo cáo ban đầu sắc mặt đã xám ngoét từ lâu.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới quay sang Hứa Đồng: “Thông báo cho bộ phận nhân sự!” Dứt lời, anh đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Hứa Đồng đứng dậy, trả lời sau lưng anh: “Vâng!”

Cả phòng họp chìm vào một bầu không khí chết chóc khiến người ta bất an.

Trán ông ta đầm mồ hôi, càng nghĩ càng cảm thấy có gì bất ổn. Ông ta nhìn Hứa Đồng, lấp ba lấp bắp: “Trợ lý Hứa...”

Hứa Đồng nhìn ông ta, ánh mắt cũng điềm đạm, trầm tĩnh hết như Niên Bách Ngạn, bình tĩnh thông báo cho ông ta biết số phận của mình: “Sáng sớm mai mời ông tới bộ phận nhân sự làm thủ tục nghỉ việc.”

Gương mặt ông ta như đám tro tàn.

Những người khác cũng hít sâu, không nói gì nữa, vội vàng ôm máy tính xách tay của mình rời khỏi phòng, ai làm việc người nấy.

Khi Hứa Đồng ôm một chồng tài liệu bước vào phòng tổng giám đốc, Niên Bách Ngạn đang dựa vào sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô biết

mấy hôm nay anh không được ngủ, nghỉ một lát mà đầu mày vẫn nhúu chặt.

Cô đặt tài liệu lên mặt bàn, rồi lặng lẽ đi pha một cốc cafe. Sau khi để lên mặt bàn, Hứa Đồng quay lại lấy một tờ hóa đơn, khẽ mở lời: “Tổng giám đốc! Vertu đã gửi thư xác nhận lại. Bên trên có các yêu cầu tính năng mà trước đây anh đặt hàng. Anh xác nhận lại một lần nữa xem có cần thêm hay sửa tính năng nào không?”

Niên Bách Ngạn không mở mắt, chỉ hờ hững hỏi: “Đặt hàng tính năng gì cơ?”

“À, hai hôm trước tôi đã đặt cho anh một bộ Vertu Constellation, có thể làm di động riêng.”

“Di động riêng gì?”

Hứa Đồng lễ phép đáp lại: “Như vậy tôi không phải nhận những cuộc điện thoại không nên nhận, ví dụ như, của bác sỹ Tố...”

Niên Bách Ngạn đột ngột mở mắt, giọng nói lộ rõ vẻ khó chịu: “Tôi cho phép cô làm vậy rồi à?”

Gần như là găm lên.

Hứa Đồng không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng đứng sang một bên. Có thể nhận ra việc Niên Bách Ngạn so đo không phải là chuyện điện thoại riêng. Anh cũng không nhắc lại chuyện này nữa, trách móc Hứa Đồng xong, sự phẫn nộ cũng giảm đi đôi chút. Anh lại tiếp tục trầm mặc, dựa vào sofa.

Qua khoảng năm, sáu phút gì đó, Hứa Đồng mới thở dài: “Anh rất ít khi nổi nóng như vậy.”

Anh là một cấp trên nghiêm khắc. Tất cả các nhân viên trong Tinh Thạch không ai không biết tổng giám đốc chẳng thân thiết với người nào bao giờ. Nhưng sự khó tính của anh chỉ bộc lộ trong chất lượng công việc, chưa bao giờ anh trực tiếp thể hiện thái độ ngay tại bàn họp như hôm nay. Tuy rằng có thể phương án thực sự có vấn đề, nhưng những lần thiếu kiên nhẫn như vừa rồi phải nói là đếm trên đầu ngón tay.

Hứa Đồng ở bên cạnh anh bao nhiêu năm, đương nhiên phát hiện ra tâm trạng bất thường ấy, phải nói là cực kỳ bất thường.

Nguyên do bắt đầu từ hai ngày trước.

Hôm đó cô vẫn tới công ty sớm như mọi ngày. Vì cô biết tối hôm trước đó Niên Bách Ngạn tự lái xe rời khỏi công ty, thế nên ít nhiều cũng đoán ra anh đã đi đâu. Đang sắp xếp lịch trình, cô không ngờ cũng nhìn thấy anh tới công ty. Vẫn nguyên bộ quần áo hôm trước, sơ mi có chút nhăn nhúm. Điều càng làm cô kinh ngạc hơn là hai vết máu trên cổ anh, ai cũng nhận ngay ra đó là vết cào của phụ nữ.

Đó là lần đầu tiên Hứa Đồng nhìn thấy cảnh ấy. Cô nhất thời sửng sốt, nhưng thấy nét mặt anh u ám cũng không dám nói nhiều. Sau khi anh vút chùm chìa khóa trong tay vào phòng nghỉ, cô mới cầm chìa khóa tới bãi đậu xe. Lúc dọn dẹp xe cho anh, cô phát hiện ghế ngồi được hạ xuống, áo khoác của anh rơi xuống thảm.

Nhìn như vậy là Hứa Đồng đã đoán được sơ bộ.

Từ chiếc áo đầy nếp gấp và chiếc ghế xe được hạ xuống có thể suy ra, anh đã ngủ trong xe cả buổi tối. Vậy thì tại sao? Cô lại nghĩ tới vết cào trên cổ và vẻ mặt nặng nề của anh. Lẽ nào... hai người cãi nhau?

Những ngày sau đó, anh đắm đầu vào công việc, buổi tối không dùng xe nữa. Hứa Đồng biết anh chỉ ở lì trong phòng nghỉ. Tâm trạng anh rất hiếm khi kích động lớn đến vậy, thế nên Hứa Đồng càng khẳng định họ đã bất đồng rồi tranh cãi.

Nghĩ tới đây Hứa Đồng chẳng biết phải làm sao.

Niên Bách Ngạn luôn được phái nữ để ý tới. Bên cạnh anh không thiếu những người phụ nữ xuất sắc. Điều kiện kinh tế và diện mạo đủ để khiến anh chỉ cần đứng yên một chỗ cũng khiến phụ nữ xông tới. Nhưng Hứa Đồng hiểu rõ tính khí của anh. Anh chẳng bao giờ nhẫn nại được với phụ nữ, nhất là những người chủ động thân thiết. Anh chưa khi nào chủ động lấy lòng một người phụ nữ nào, càng chưa nói tới chuyện giữ người đó trong lòng.

Chỉ có mình Tố Diệp.

Hứa Đồng đã nhìn thấy anh hết lần này tới lần khác đau khổ, hết lần này tới lần khác do dự, hết lần này tới lần khác thay đổi kế hoạch. Cô cũng được tận mắt chứng kiến tâm tình anh thất thường vì Tố Diệp. Khi anh nhìn Tố Diệp, ánh mắt anh sẽ vui khi cô ấy vui, đau xót khi cô ấy buồn. Thậm chí cô còn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện anh sẽ vì Tố Diệp không màng tới tính mạng, thay cô ấy đỡ viên đạn đó.

Thật ra ban đầu, cô rất phản đối anh qua lại với Tố Diệp, vì anh đã kết hôn. Vậy thì chẳng nghi ngờ gì, Tố Diệp chính là kẻ thứ ba. Bất luận quan hệ giữa anh và Diệp Ngọc như thế nào, anh quá thân thiết với Tố Diệp cũng sẽ gây nên những tin đồn không danh chính ngôn thuận. Nhưng cái ngày cô gọi vào điện thoại Tố Diệp ở trấn Thiên Đăng, khi Niên Bách Ngạn ung dung đón lấy di động của cô ấy, nói chuyện với cô là cô đã hiểu. Người đàn ông chưa bao giờ rung động trước phái nữ này cuối cùng đã gặp được tình yêu đích thực của

mình.

Vì cô hiểu, một con người giỏi lập kế hoạch như Niên Bách Ngạn, tình yêu có lẽ nằm ngoài dự đoán của anh. Thế nên hoặc là anh không chấp nhận, nếu chấp nhận nhất định đã suy nghĩ thấu đáo.

Khi cô biết Niên Bách Ngạn vì Tố Diệp mà suýt mất mạng, Hứa Đồng cũng hiểu, số phận của hai con người ấy cả đời này sẽ phải gắn chặt lấy nhau.

Trong mắt Hứa Đồng, lúc này đây Niên Bách Ngạn như một cậu bé thất bại. Anh có thể ung dung trước bất kỳ người con gái nào, duy chỉ có Tố Diệp là không bao giờ làm được. Nếu không hai ngày nay sao anh lại tự hành hạ mình như vậy?

“Anh vào phòng nghỉ ngơi đi.” Hứa Đồng chân thành đề nghị.

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới giơ tay day trán, ánh mắt vẫn chất đầy mỏi mệt. Anh ngồi thẳng dậy, nhấp một ngụm cafe rồi giơ tay về phía Hứa Đồng, khôi phục lại vẻ mặt bình thản: “Mang tài liệu lại đây!”

Hứa Đồng hết cách, đành làm theo.

Anh lật xem từng trang một.

Hứa Đồng tò mò hỏi: “Anh cãi nhau với bác sỹ Tố phải không?”

Bàn tay anh hơi khựng lại giây lát nhưng bình thường trở lại rất nhanh. Anh không trả lời.

Hứa Đồng càng hiểu rõ.

Im lặng một lúc cô lại hỏi: “Anh đã ở dưới nhà bác sỹ Tố cả đêm?”

Niên Bách Ngạn đóng tập tài liệu lại, ngẩng đầu lên nhìn Hứa Đồng. Hứa Đồng cũng không sợ, ngược lại chỉ mỉm cười. Một lúc lâu sau, cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng phải đầu hàng, lần đầu tiên anh là người cụp mắt xuống trước trong cuộc quyết đấu giữa sếp và nhân viên. Anh đặt tập tài liệu lên bàn, thờ dài: “Tôi cảm thấy cần phải điều cô đi chỗ khác rồi đấy.”

Hứa Đồng bật cười. Chưa bao giờ cô dám tùy tiện trước mặt anh như vậy.

Niên Bách Ngạn nhìn dáng vẻ của cô, tâm trạng cũng thoải mái hơn đôi chút, khẽ nhướn mày: “Vẫn còn cười được?”

“Sau khi tôi bắt buộc phải cùng anh làm việc hơn bốn mươi tiếng đồng hồ, vui vẻ một chút cũng là chuyện bình thường mà.” Hứa Đồng mím môi, thông minh đặt tài liệu về vị trí cũ. Cô biết giờ này anh chẳng xem được gì nữa cả. Sự thỏa hiệp của anh đã ngầm cho phép cô can dự.

Lần đầu tiên Hứa Đồng nói chuyện cá nhân với Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn cũng hiểu, mệt mỏi gật đầu: “Có lúc Diệp Diệp nói năng giống hệt cô.”

“Tính cô ấy gay gắt nhưng lại được lòng người khác. Thật lòng mà nói tôi rất quý cô ấy.”

“Cô ấy ư?” Niên Bách Ngạn hừ khẽ, nhưng nhắc tới Tố Diệp, đôi mắt anh mới có chút dịu dàng: “Cô ấy là đồ điên, đồ điên chính hiệu!”

Hứa Đồng nghe ra được sự bỏ qua và cứng chiều trong giọng nói của anh, cũng nhân cơ hội đó tìm cho anh một lối thoát: “Vì thế anh

không yên tâm về cô nhóc điên rồ đó, tuy rằng giận dữ, nhưng vẫn ở dưới nhà người ta cả đêm?”

Niên Bách Ngạn im lặng.

...

Tối đó đúng là anh vô cùng tức giận. Chưa có người phụ nữ nào lại dám to tiếng quát tháo trước mặt anh như vậy, thậm chí còn nhắc tới cả chuyện Văn Giai. Khi anh phẫn nộ quay về xe, đang chuẩn bị lái đi thì chợt nhớ tới Lâm Yêu Yêu. Người ta bảo gần mực thì đen. Anh bỗng lo sợ. Lỡ như cô gái điên rồ đó bị lây nhiễm việc làm của Lâm Yêu Yêu thì sao?

Anh ngồi trong xe, do dự một lúc lâu, càng nghĩ sống lưng càng lạnh toát. Thế là anh định quay lại xem cô thế nào. Ai ngờ vừa tới ngã rẽ anh bỗng thấy Tố Diệp loẹt quẹt đôi dép, tóc tai bù xù, đi xuống nhà.

Suy nghĩ đầu tiên của anh là: Cô đi tìm anh.

Nhưng chớp mắt đã thấy Tố Diệp vừa khóc vừa ôm bức tranh thêu đó quay vào.

Giây phút ấy anh vừa tức vừa chẳng biết làm sao.

Quay trở về xe, anh cũng đắp áo ngủ, chẳng đi nữa, nhưng không tài nào chớp mắt nổi. Anh chưa bao giờ đối mặt với chuyện tình cảm, vì chẳng có thời gian yêu đương. Những tháng ngày tương lai của anh và Tố Diệp cùng vô vàn những chuyện họ sẽ gặp phải khiến anh suy nghĩ cả đêm.

Hai ngày rồi, Tố Diệp không gửi cho anh một tin nhắn nào. Điện thoại chẳng khác nào bị hỏng. Nếu không phải vẫn có người khác gọi tới,

anh còn định thay cái mới. Thậm chí anh không dùng chế độ rung nữa mà chuyển sang dùng nhạc chuông. Lúc nào cũng đặt ở nơi mình nghe được tiếng chuông.

Thế mà vẫn không một dòng tin, không một cuộc gọi.

Ngọn lửa tối hôm đó lại bắt đầu nhen nhóm trở lại. Anh nhớ lại cảnh cô ôm bức tranh thêu rồi bỗng thấy mình thật thất bại. Bản thân mình còn chẳng bằng bức tranh thêu đó!

Ở trấn Thiên Đăng, cô bỏ đi không quay đầu lại. Tới Nam Phi cô lại tự động xếp hành lý rời đi. Hai ngày nay anh suy nghĩ. Có phải mình chiều cô quá rồi không? Cho tới tận bây giờ, liệu có anh hay không có anh trong cuộc đời cô có gì khác nhau?

Niên Bách Ngạn rất ghét cảm giác này, cảm giác bị một người con gái dắt mũi!

Đến cả lúc đọc tài liệu cũng chỉ nhìn thấy hình bóng cô, dáng vẻ lúc cô hét lên sau lưng anh, rồi khi nước mắt tèm lèm cũng quyết không chịu thua...

...

Hứa Đồng thấy anh trầm tư, cũng không vội lên tiếng. Một lúc sau Niên Bách Ngạn cất lời, bất ngờ hỏi: “Cô đã yêu bao giờ chưa?”

Hứa Đồng không ngờ anh lại hỏi vậy, ngẩn người giây lát: “Tôi phải có thời gian để yêu mới được chứ.”

Thái độ oán trách rõ ràng.

Niên Bách Ngạn nghe ra, cười khó xử, cũng không dẫn vật câu hỏi

vừa rời nữa mà chỉ vào chiếc ghế bên cạnh: “Cô ngồi xuống đi đã, có một chuyện tôi cần cô làm.”

Hứa Đồng đi tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Tôi cần cô tìm Khúc Nghệ.”

“Sau đó thì sao ạ?”

“Sau đó, tôi sẽ kết thúc quan hệ hôn nhân với Diệp Ngọc.” Anh đáp thẳng thắn.

Hứa Đồng chờ ra.

“Tôi chưa kể với cô chuyện của tôi và Diệp Ngọc.” Niên Bách Ngạn bình tĩnh nói: “Tôi và cô ấy cần dùng hình thức ly hôn để tuyên bố với bên ngoài chuyện hôn nhân chấm dứt. Chuyện này có lợi cho Tinh Thạch, cả tôi và cả cô ấy.”

Hứa Đồng nhận ra một chút đầu mối, do dự hỏi: “Ý của anh là...”

“Tôi và cô ấy chỉ là hôn nhân giả.”

Hứa Đồng cũng đã nghĩ tới khả năng này nhưng vẫn có chút bất ngờ.

“Hứa Đồng! Chuyện này tôi cần cô giúp tôi hoàn thành. Đương nhiên, ý tôi muốn nói tới cách có thể bảo đảm cho tôi và Diệp Diệp. Tôi không muốn chờ đợi nữa. Diệp Diệp cũng không đợi được. Trong chuyện ly hôn này, tôi bắt buộc phải chuẩn bị đầy đủ mới có thể bảo vệ Tố Diệp tránh bị tổn thương.”

Hứa Đồng nghe xong bèn gật đầu: “Anh yên tâm! Bất cứ chuyện gì

tôi cũng không phản đối, tôi đứng về phía anh.”

“Cảm ơn cô!” Niên Bách Ngạn chân thành nói.

Hứa Đồng khẽ cười.

“Sau khi giải quyết xong chuyện này cô cũng mau chóng lấy chồng đi. Nếu không tôi toàn coi cô là đàn ông để sai bảo thôi.” Hiếm khi thấy anh trêu đùa.

Hứa Đồng nhin cười: “Tôi sẽ... cố gắng!”

“Còn chuyện điện thoại riêng.” Niên Bách Ngạn suy nghĩ một chút rồi đưa tờ hóa đơn trên mặt bàn cho Hứa Đồng, khẽ nói: “Vẫn đặt theo những tính năng này, làm thêm một bộ nữa.”

“Vâng!” Lúc đó Hứa Đồng mới thấy yên tâm.

Quyển 6 - Chương 255: Điều là nỗi đau

Ông chủ Kim lại tới.

Nhưng lần này ông ta không đeo vàng dắt bạc nữa, trên người mặc bộ quần áo công sở vô cùng giản dị. Trên cổ ông ta cũng không còn dây chuyền vàng, giờ tay ra cũng không thấy đồng hồ và nhẫn vàng đâu nữa. Vì thế ánh sáng xung quanh ông ta cũng không còn mãnh liệt như mọi lần.

Tố Diệp khoanh hai tay trước ngực, không nhận lấy bó hoa hồng to tướng mà ông chủ Kim tặng cho cô, chỉ đánh giá ông ta một lượt từ trên xuống dưới rồi tốt bụng hỏi một câu: Ông vừa bị cướp à?

Không còn đeo những thứ chói mắt ấy theo người, ông chủ Kim trông cũng thân thiện hơn một chút. Chỉ có điều về diện mạo cô thực sự không dám tăng bốc nhiều. Tố Diệp biết những người đàn ông ở tầm tuổi này không biết kết hợp quần áo cho lắm, vì thế cũng thông cảm phần nào. Vừa nhìn đã biết bộ quần áo đó được làm bằng chất liệu tốt, giá cả có lẽ không hề phải chăng. Thế nhưng mặc lên người ông ta, khiến chúng kệch cỡm như quần áo đi ăn trộm về. Quan trọng là cách phối màu. Quần áo đồng bộ màu be đậm, nhưng dưới chân lại đi đôi giày thể thao màu da cam.

Đúng vậy, bây giờ rất nhiều thanh niên trẻ trung thích đi giày thể thao mặc cùng đồ công sở, nhưng tầm tuổi ông ta thì...

Ông chủ Kim tươi cười. Ông ta vừa cười càng khiến Tố Diệp thêm bất ngờ. Cả cái miệng đầy răng vàng bay đâu mất, giờ chỉ còn lại

những chiếc răng trắng bóc, thậm chí còn trắng sáng, thẳng hàng hơn cả diễn viên Hàn Quốc. Cô kinh hãi chỉ vào răng ông ta: “R... Răng... của ông!”

“Đây là lớp dán tốt nhất và mỏng nhất trên thế giới hiện giờ. Chẳng phải em nói không thích những người khoe khoang sao? Thế nào? Hình tượng của tôi hôm nay ổn chứ?”

Tố Diệp sàu não, thật sự thấy hối hận vì đã không ở lại trên tầng thảo luận lâu thêm một chút với Phương Bội Lôi về đề tài thôi miên. Những người xung quanh đều nhìn họ bằng ánh mắt hiếu kỳ, rõ ràng là đang đợi trò vui. Cô thực sự không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, thấp giọng nói: “Hai chúng ta không có cơ hội. Tôi không thích mẫu người như ông, ông hiểu chứ?”

“Tình cảm có thể từ từ bồi đắp mà. Lâu dần em sẽ yêu tôi thôi. Bác sỹ Tố! Chỉ cần em chịu theo tôi, cổ phần, sản nghiệp đứng tên tôi đều sẽ chia cho em một nửa. Của tôi chính là của em, em muốn tiêu xài gì cũng được.”

Đầu Tố Diệp đau nhức, nhưng cũng chẳng hơi đâu to tiếng với ông ta, cô bèn thẳng thừng trả lời: “Xin lỗi ông! Tôi không thể đồng ý được, tôi đã kết hôn rồi.”

“Á?” Ông chủ Kim sững sờ, lập tức lắc đầu: “Tôi không tin, em đâu có đeo nhẫn cưới.”

“Ai quy định kết hôn là nhất định phải đeo nhẫn cưới?” Tố Diệp hỏi ngược lại.

“Tóm lại một câu thôi. Ông và tôi không duyên không phận, ông đừng lãng phí thời gian vào tôi nữa.” Nói rồi cô quay người bỏ đi.

Ông chủ Kim bất ngờ chạy tới trước mặt, chặn đường cô: “Đừng lừa gạt tôi! Tôi đã dò la tin tức cả rồi, em vẫn còn độc thân.”

“Tôi kết hôn bí mật không được à?”

“Vậy được, chồng của em là ai?”

Tố Diệp nhú mày.

“Không trả lời được tức là em đang nói dối.”

“Anh ấy là Niên...” Vừa thốt ra được một chữ cô liền dừng lại đột ngột. Có những lời không thể nói bừa, nếu không sau này sẽ gặp nhiều phiền phức.

Ông chủ Kim thấy cô ấp úng mãi không nói nổi cái tên, bèn cười: “Niên gì cơ? Không nói ra được có phải không? Còn dám bảo không trả lời qua loa để lừa tôi?”

“Chồng cô ấy chính là tôi, người ngày nào cũng thích dính lấy cô ấy đây.” Một giọng nói bất chợt vang lên sau lưng. Tố Diệp còn chưa kịp phản ứng lại, bàn tay của người đàn ông đã vắt ngang, khóa chặt lấy vai cô một cách mạnh mẽ.

Cô quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt cười tíu của Kỷ Đông Nham.

Trời đất ạ. Sao cả anh ta cũng tới đây?

Ông chủ Kim nheo mắt: “Anh là...” Trông hơi quen quen.

Kỷ Đông Nham giơ tay ra trước mặt ông ta: “Anh Kim Đại Trung phải không? Hân hạnh, hân hạnh! Cứ gọi tôi là Kỷ Đông Nham được rồi.”

Tố Diệp nghiêng rằng, tên này cũng khách khí đấy chứ!

Ông chủ Kim vừa nghe tên anh ta đã bàng hoàng, đập mạnh vào đầu, lập tức nhớ ra: "... Kỳ Thị?"

"Hồ thẹn, hồ thẹn!"

"Ôi chào! Hóa ra đây chính là anh Kỳ." Ông chủ Kim vội vàng giơ hai tay ra bắt tay với Kỳ Đông Nham.

Kỳ Đông Nham vốn chẳng muốn trò chuyện gì với ông ta, chẳng qua là ngồi trong xe, nhìn thấy Tố Diệp mãi không dứt được cái gã đàn ông phiền phức đó, anh ta mới phải tới giúp đỡ. Đương nhiên trước khi giúp đỡ, nhân tiện cũng đã điều tra luôn về con người này, để xem xem rốt cuộc có bao nhiêu tài sản mới dám bỏ qua tất cả hình tượng để theo đuổi một cô gái trông còn trẻ hơn mình những hai chục tuổi.

Vừa điều tra đã ra ngay lập tức. Kim Đại Trung, trong tay đúng là cũng có hai, ba công ty ra dáng.

"Thật ngại quá, anh không phiền trả bác sỹ Tố lại cho tôi chứ?" Kỳ Đông Nham cười vô cùng hòa nhã.

Ông chủ Kim dờ dẩn mấy giây, khó khăn lắm mới lúng búng nói: "Hai người..."

"Chính xác!" Kỳ Đông Nham ôm chặt Tố Diệp, vẫy tay về phía ông chủ Kim: "Tạm biệt ha!"

Ông chủ Kim tuy không cam tâm nhưng cũng không thể đuổi theo. Kỳ Thị là một doanh nghiệp lớn, ông ta nào dám đắc tội. Cộng thêm việc tay Kỳ Đông Nham này vừa đến đã gọi thẳng tên mình ra như vậy,

xem ra phải chuẩn bị trước rồi mới tới.

“Kỷ Đông Nham! Anh bảo có phải điện thoại của tôi bị hỏng rồi không?” Ngồi trên bàn ăn, Tố Diệp cầm đĩa, nhưng ánh mắt cứ nhìn chằm chằm cái di động, giọng oán trách.

Kỷ Đông Nham liếc nhìn cô rồi rút điện thoại của mình ra. Anh nhập vào một dãy số. Chẳng mấy chốc chiếc di động trước mặt Tố Diệp kêu lên, tên của Kỷ Đông Nham nhấp nháy trên màn hình. Tố Diệp bèn tắt máy, thở dài.

“Sự thật chứng minh em sống một ngày không khác gì một năm.” Kỷ Đông Nham vô tư nói: “Mới có mấy hôm không liên lạc thôi mà, có cần thiết phải thế không?”

“Chẳng phải đang chiến tranh lạnh sao?”

“Thì đó, có phải chia tay đâu!”

“Thế này có khác gì chia tay.” Tố Diệp đập hai cái vào điện thoại, rồi vứt luôn vào trong túi xách.

“Khác đấy!” Kỷ Đông Nham cười rất tươi: “Chia tay rồi thì anh ta thành người cô đơn, còn trước mặt em là cả một cảnh đẹp.”

“Nói nhăng cuội!”

“Ý anh là, hai người mà cắt đứt thật thì còn anh đón em, lo cái gì.” Kỷ Đông Nham rót một ít rượu vang, chậm chậm nói.

Tố Diệp trừng mắt, ôm đầu không lên tiếng. Kỷ Đông Nham thấy tâm trạng cô thật sự tồi tệ cũng không đùa cợt nữa, nghiêm túc nói: “Mặc dù anh không ưa gì cái gã Niên Bách Ngạn đó, nhưng vẫn phải công

bằng nói mấy câu.”

Cô mệt mỏi ngược lên.

“Anh ta ấy à, tính cách... nói thế nào nhỉ? Có hơi...” Kỳ Đông Nham đang cố gắng tìm ra một từ thích hợp để hình dung Niên Bách Ngạn: “Có hơi tích cực quá. Ý anh nói là trong công việc ấy. Còn em, trong việc này, đúng là đã phạm vào nguyên tắc của anh ta. Anh tin là em cũng đã hiểu ra. Anh ta là vậy đấy, mặt lúc nào cũng hằm hằm, nghiêm nghị. Em đã thấy anh ta đùa bỡn với ai bao giờ chưa?”

Dọc đường, Tố Diệp cứ thờ thẩn, tận tới khi Kỳ Đông Nham kéo cô lên xe cô mới hoàn hồn, hỏi tại sao anh ta tới đây. Kỳ Đông Nham nói là dạo qua xem số mình có ăn may, được mời cô một bữa cơm không. Tố Diệp cũng không đáp lại. Anh ta nhìn ra cô không được vui, lại hỏi cô đã xảy ra chuyện gì. Mấy ngày nay tâm trạng Tố Diệp rất bức bối, cô bèn kể hết tất cả mọi chuyện cho Kỳ Đông Nham. Sau đó, Tố Diệp bèn trở thành một người lắng lời. Đầu tiên kể về Niên Bách Ngạn cương quyết ra sao, khó khăn thế nào, rồi tới mình chịu bao tải hờn. Cuối cùng cũng lôi luôn cả Kỳ Đông Nham vào chịu trận, trách móc đàn ông không biết thông cảm cho phụ nữ.

Nghe xong mấy lời của Kỳ Đông Nham, Tố Diệp mím chặt môi, ăn miếng thịt bò cũng chẳng thấy ngon miệng: “Anh ấy cũng không phải là quá nghiêm túc, chỉ không nói tình người thôi.”

“Nghe em miêu tả như thế, anh đoán chắc là anh ta giận thật rồi.” Kỳ Đông Nham từ tốn nói: “Anh hiểu con người Niên Bách Ngạn hơn ai hết. Anh ta mà không quan tâm tới em, chẳng hơi đâu tức giận.”

“Em cũng thế mà...”

“Thế nên có gì mà phải khó chịu. Cùng lắm thì em gọi điện trước đi.”

Kỷ Đông Nham khuyên giải ngắn gọn.

“Em không thèm!” Tố Diệp lại bắt đầu bám riết lấy thể diện.

Kỷ Đông Nham cười xấu xa: “Hay là em nhắn cho anh ta một tin, cứ nói là hai chúng ta đang ăn cơm ở đây. Anh dám bảo đảm với em, trong vòng mười phút anh ta sẽ xuất hiện ngay trước mặt em, tin không?”

“Kỷ Đông Nham! Anh thích tôi phải không?”

“Dĩ nhiên!”

“Thế sao tôi thấy anh toàn đẩy tôi xuống hố thế?” Tố Diệp siết chặt chiếc đĩa trong tay, chỉ mong nó biến thành vũ khí, gậy gộc gì đó chọc vào mặt anh ta: “Tại sao tôi phải cúi đầu trước?”

Kỷ Đông Nham lập tức giơ tay đầu hàng: “Em nghe anh nói hết đã.”

Tố Diệp trợn trừng.

“Đầu tiên em phải thừa nhận rằng Niên Bách Ngạn rất bận, đúng không?”

Cô gật đầu.

“Thứ hai, em cũng thừa biết anh ta chẳng bao giờ lên weibo, đúng chưa?”

“Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

Nụ cười của Kỷ Đông Nham chẳng tốt đẹp chút nào: “Em vừa không muốn chủ động gọi điện cho anh ta, lại cũng chẳng muốn nhắn tin,

thế thì hai chúng ta chụp ảnh đi. Hình như anh ta có dùng weichat, lần trước anh nhìn thấy ảnh hai người chụp chung rồi.”

Tố Diệp chớp mắt.

“Em chụp lại cảnh hai chúng ta cùng ăn cơm... À không, thậm chí em không cần chụp mặt anh, chỉ cần chụp hai ly rượu vang này thôi, anh ta nhất định sẽ tới ngay tắp lự.”

Tố Diệp nghĩ đi nghĩ lại, vẫn lắc đầu: “Như thế rõ ràng quá!”

Kỷ Đông Nham thở dài: “Em khó chiều thật đấy.”

“Câu này với câu Niên Bách Ngạn mắng tôi bị điên có gì khác nhau đâu.” Tố Diệp buồn rầu nói.

“Câu đó mà anh ta cũng phát ngôn được, đúng là giận điên rồi.” Kỷ Đông Nham cười.

“Tôi cũng giận.” Tố Diệp tuy ngoài miệng thì nói thế nhưng trong lòng thì đang phát hoảng.

Kỷ Đông Nham chỉ biết nhún vai cười. Dưới ánh đèn, gương mặt nhỏ xíu của cô nhợt nhạt vô cùng. Nói anh ta không đau lòng là giả, nhưng sự thực là cô đang đau lòng vì người đàn ông khác.

“Nói xem, em chộc giận anh ta kiểu gì?”

Tố Diệp cúi gằm, nhìn món ăn trên đĩa, cầm đĩa chộc chộc mấy cái mới ngước mắt lên: “Tôi cào anh ấy.”

Kỷ Đông Nham ngẩn người: “Có nghiêm trọng không?”

Cô lắc đầu: “Không rõ nữa! Chỉ thấy trên cổ áo sơ mi lem hai vết máu.”

“À... cổ à...” Anh ta cứ tưởng là mặt: “Thế thôi mà tức giận?”

“Không phải!” Tố Diệp cầm ly rượu, thờ dài nhìn Kỳ Đông Nham: “Tại tôi nói một câu không nên nói, nhắc tới một người không được nhắc.”

Kỳ Đông Nham nhận thấy cô đang ân hận, cũng nhận ra sự việc có lẽ không đơn giản như thế. Hai người đó không phải là những người có thể vì mấy chuyện con con mà cãi vã đến mức này, nhất định là có gì châm ngòi.

Cô siết chặt tay, chặm chạp nói: “Tôi đã nhắc tới Văn Giai...” Cô biết một khi nói cái tên này ra, Kỳ Đông Nham cũng sẽ hiểu tất cả. Cô đã điều tra hai người họ, cũng biết đây là cái tên tối kỵ với họ. Nhưng sở dĩ cô kể lại chuyện này trước mặt Kỳ Đông Nham là vì không định tiếp tục che giấu nữa.

Quả nhiên, sắc mặt Kỳ Đông Nham lập tức thay đổi, nụ cười mỉm trên môi dần dần cũng lạnh toát.

“Xin lỗi nhé! Tôi biết tôi không nên nhắc tới cô ấy trước mặt hai người.” Tố Diệp chân thành nói: “Thật lòng tôi không định nói ra đâu, nếu hai người không chủ động nói tôi cũng tuyệt đối không hỏi. Chẳng hiểu sao tối hôm đó... đúng là đã nói những lời không nên rồi.”

Kỳ Đông Nham cụp mắt xuống, che giấu tâm trạng của mình. Một lúc sau, anh ta nhấp một ngụm rượu vang rồi khẽ hỏi: “Em đã nói gì với Niên Bách Ngạn?”

“Tôi nói với anh ấy đừng tưởng mình làm chuyện gì cũng đúng. Nếu

vậy Văn Giai sẽ không chết, cũng không chôn theo cả tình bạn của hai người.” Tổ Diệp thở dài nặng nề.

Kỷ Đông Nham nhẹ nhàng gật đầu, bỗng cười chua xót: “Lúc đó mà Niên Bách Ngạn không tát cho em một cái là em quá may mắn rồi. Một người kiêu ngạo như anh ta mà em lại mang mấy lời này ra công kích, khác nào tấn công vào chỗ hiểm.”

Tổ Diệp bất chợt run rẩy.

“Đổi lại là anh, có lẽ anh cũng sẽ rất tức giận.” Ngữ điệu của Kỷ Đông Nham chậm rãi, có chút khó xử: “Thế nên, Tiểu Diệp! Sau này thật sự không được nói như thế nữa. Văn Giai, dù đối với anh hay Niên Bách Ngạn đều là một nỗi đau không thể nói ra.”

“Xin lỗi anh...” Lời xin lỗi ấy như đang nói với Kỷ Đông Nham, lại như dành riêng cho Niên Bách Ngạn.

Thấy cảm xúc của cô lại suy sụp, Kỷ Đông Nham lập tức khôi phục tâm trạng bình thường. Anh ta bỏ qua câu chuyện nặng nề vừa rồi, đổi sang đề tài khác: “Nếu em đã cảm thấy Niên Bách Ngạn đáng ghét như thế, hay là xem xét đến anh một chút đi.”

Tổ Diệp lườm anh ta. Lại chứng nào tật nấy rồi!

“Em đừng có vội phủ nhận. Dù sao bây giờ cả hai người chẳng ai thèm để ý đến ai, thì cứ làm bạn gái anh mấy ngày.” Kỷ Đông Nham đưa ra một đề nghị rất “vô liêm sỉ”.

“Anh làm vậy là lợi dụng lúc người ta sơ hở đấy?” Cô nhớ lại lời cảnh cáo lúc trước của Niên Bách Ngạn.

“Lợi dụng lúc người ta sơ hở?” Kỷ Đông Nham kêu lên kinh ngạc:

“Anh không thích từ này. Anh nói năng đàng hoàng. Từ này em tự nghĩ ra hay có người nào nhồi nhét mấy thứ không tốt vào đầu em vậy?”

Tố Diệp nghe ra anh ta đang ám chỉ Niên Bách Ngạn, cố tình trầm ngâm: “Thật ra... đề nghị của anh cũng không tồi... Tôi suy nghĩ xem sao!”

“Suy nghĩ bao lâu?”

“Một năm? Hai năm? Hay là tới lúc tôi bảy, tám mươi tuổi gì đó.” Tố Diệp thành thật trả lời.

Kỷ Đông Nham nhướn mày: “Cả đời này anh cũng sẽ kết thù với Niên Bách Ngạn. Anh ta không những cướp kim cương của anh mà còn cướp cả người phụ nữ của anh nữa!”

“Tôi là người phụ nữ của anh khi nào?”

“Chẳng phải anh quen em trước anh ta sao?”

Tố Diệp xua tay: “Tôi còn ngủ cùng giường với anh ấy trước khi gặp anh.”

“Em ăn nói tổn thương người khác thật đấy.”

“Thế nên anh ấy mới mắng tôi là kẻ điên.” Nói rồi, gương mặt cô lại nhuốm chút buồn thương.

Kỷ Đông Nham thấy vậy lập tức nói: “Anh ta mới thần kinh thì có, mặc kệ anh ta!”

Tố Diệp vẫn rất buồn, khóe mắt đã lại đỏ lên.

“Đừng buồn nữa! Con người dù sao cũng phải ăn uống, ngủ nghỉ. Em nhìn gương mặt em bây giờ đi, chẳng còn tý thịt nào.” Kỳ Đông Nham thấy cô như vậy rất hoảng sợ, vội vàng cắt thịt bỏ để vào đĩa cho cô: “Đừng nghĩ gì nữa cả! Tối nay anh mời, em muốn ăn gì cứ ăn thoải mái.”

“Anh nói thật à?” Giọng Tố Diệp ghen ngào.

“Thật mà! Em tự soi gương đi, gầy rộc cả đi rồi.”

“Không phải... ý tôi là chuyện anh bảo đãi tôi ấy.” Cô cố gắng nén nước mắt, hỏi.

Kỳ Đông Nham gật đầu lia lịa: “Anh lừa em làm gì? Yên tâm đi, anh mời!”

“Thế thì gọi thêm hai phần pho mát, năm phần gan ngỗng. Cả món nấm xào măng của nhà hàng này cũng được lắm, gọi một phần đi.”

Kỳ Đông Nham ngỡ ngàng nhìn cô. Chẳng phải đang rất đau lòng sao? Buồn mà ăn được nhiều thế à?

Lát sau anh ta thở dài ngao ngán: “Kiếp trước anh đúng là mắc nợ Niên Bách Ngạn rồi, kiếp này còn phải bỏ tiền ra dỗ phụ nữ giúp anh ta.”

“Anh nói gì cơ?” Cô nghe không rõ.

“Không có gì!” Kỳ Đông Nham vội gọi người quản lý tới.

Ăn uống một bữa thỏa thuê tới tận hơn tám giờ tối. Tố Diệp có vẻ rất thích thú món gan ngỗng ở đây, ăn nhiều thế mà không chê ngán. Kỳ

Đông Nham cũng kiên nhẫn, ngồi bên uống rượu nói chuyện với cô.

Ngoài cửa sổ đèn hoa rực rỡ, xe cộ tấp nập. Trong phòng là tiếng nhạc tao nhã, nhẹ nhàng, hoàn toàn cách biệt với dòng xe đông đúc chen nhau chưa ngớt. Kỳ Đông Nham đang định nhắc Tố Diệp vẫn nên ăn uống điều độ một chút, kết quả liền nhìn thấy hai người phục vụ dẫn theo một đoàn khách đi vào trong phòng với dáng vẻ cung kính, khép nép. Dáng hình của hai người đàn ông đi đầu tiên khiến nụ cười trên môi Kỳ Đông Nham khựng lại.

Tố Diệp này giờ vẫn cắm cúi ăn, không chú ý tới sự thay đổi nét mặt của Kỳ Đông Nham. Khi cô dứt nốt miếng gan ngỗng cuối cùng vào miệng, bỗng nghe thấy anh ta thủ thỉ: “Thời buổi bây giờ đúng là không thể nói xấu sau lưng người khác được.”

Nghe xong câu ấy, cô giật nảy mình, ngược mắt lên đã không còn nhìn thấy điệu bộ nhắng nhít của Kỳ Đông Nham nữa. Cô nhìn theo ánh mắt anh ta, suýt nữa thì phun cả miếng gan ngỗng ra ngoài. Cô quay đầu lại rất nhanh, thấp giọng hỏi: “Ai cho anh nhắn wechat đấy hả?”

“Trời đất làm chứng, anh không hề nhắn.” Kỳ Đông Nham cũng thì thà thì thầm.

Trong đầu Tố Diệp chỉ còn hình ảnh kinh người vừa rồi. Cô không ngờ lại bắt gặp Niên Bách Ngạn ở đây. Bên cạnh anh còn có bảy, tám người, đều quần Áo áo vest là lượt, chắc chắn nếu không phải khách hàng thì cũng là người của ngân hàng, tóm lại là đi tiếp khách. Trong bao nhiêu người như vậy, cô vừa liếc mắt lập tức nhận ra anh.

“Anh ấy nhìn thấy chúng ta chưa?” Cô hỏi với giọng nhỏ xíu. Cô quay lưng về phía anh, thế nên chỉ biết nhìn Kỳ Đông Nham.

“Nhìn thấy rồi!”

Tim Tố Diệp bắt đầu đập thình thịch, bàn tay cầm đĩa cũng run lẩy bẩy. Cô rất muốn, rất muốn gặp anh. Mấy hôm nay ngồi đợi điện thoại, cô sắp phát điên rồi. Nhưng tới giây phút anh thật sự xuất hiện, cô lại hoảng loạn, luống cuống không biết nên làm thế nào.

“Bây giờ tôi đi liệu còn kịp không?”

“Muộn rồi.”

“Hả?”

“Anh ta đang đi về phía chúng ta rồi!” Kỳ Đông Nham hờ hững đáp.

Quyển 6 - Chương 256: Bất ngờ gặp lại

Tố Diệp càng thêm căng thẳng, trong lòng cô đan xen rất nhiều cảm xúc không rõ ràng. Có vui sướng, lo lắng, hoang mang và chờ đợi.

“Kỷ Đông Nham! Nếu lúc này tôi lấy anh ra chọc tức anh ấy có phải cầu huyết quá không? Anh không định giết tôi chứ?”

“Em phải nói sớm chứ. Chí ít thì chúng ta cũng phải tập lời thoại một lần mới lừa được anh ta. Mắt anh ta hiểm lắm.” Bờ môi Kỷ Đông Nham gần như không động đậy, ép cho giọng mình thấp hết mức có thể.

Tố Diệp nuốt nước bọt, cầm chiếc đĩa chặt đến nỗi đầu ngón tay đau buốt. Cô không nói gì nữa. Vì cô cảm nhận được rất rõ bước chân anh đang mỗi lúc một sát gần, trầm ổn và mạnh mẽ, giống như từng nhịp tim cô được nghe khi dựa vào lồng ngực anh. Lúc này đây, mỗi bước chân của anh như dẫm thẳng lên trái tim cô. Cô cảm nhận được nó đang nhảy điên cuồng, không an phận.

Còn cả mùi gỗ mộc rõ nét trong không khí.

Cho tới khi Kỷ Đông Nham đặt chiếc ly trong tay xuống.

Tới cuối cùng khi anh đã đứng trước bàn ăn của hai người họ.

Tố Diệp không ngẩng đầu lên, ánh mắt cô vừa hay liếc được tới eo anh. Chiếc thắt lưng hôm nay anh chọn cũng chính là chiếc cô thích nhất, thiết kế tuy đơn giản nhưng độc đáo. Hơi thở của anh rất gần

cô, tới mức nó gần như đã quỵện cùng hô hấp của cô.

“Trùng hợp vậy!” Là Kỷ Đông Nham lên tiếng trước, thái độ rất ơ hờ.

Trên đỉnh đầu có một loại áp lực rất rõ ràng. Nếu Tố Diệp đoán không nhầm, có lẽ đôi mắt sắc bén đó của Niên Bách Ngạn cũng đang quan sát cô. Cô không dám ngẩng lên, sợ lại phải nhìn thấy ánh mắt giá lạnh như cái đêm tranh cãi ấy.

“Tôi và mấy người bên chủ tịch Lưu tới đây ăn cơm.” Chết trọng trầm trầm của Niên Bách Ngạn từ từ hạ xuống. Câu này không đầu không cuối, như đang nói với Kỷ Đông Nham, lại giống như đang giải thích với Tố Diệp lý do anh có mặt ở đây.

“Lợi hại thật! Một người cố chấp như chủ tịch Lưu mà anh cũng giải quyết xong, xem ra tôi phải cố gắng phấn đấu hơn nữa rồi.” Kỷ Đông Nham nói nửa đùa nửa thật.

Cô nghe thấy Niên Bách Ngạn hừ khế một tiếng.

Ánh mắt cô dần dần chuyển hướng tới bàn tay lớn của anh. Một tay Niên Bách Ngạn đút vào túi quần. Nó cách gò má cô rất gần, rất gần, khiến cô tựa hồ vẫn cảm nhận được sự ấm áp của nó, tức mức chỉ cần cô hơi giơ tay lên là có thể chạm vào nó, đan tay vào nó. Tiếc là cô không biết tâm tư của anh thế nào. Anh vẫn chưa gọi điện thoại cho cô. Hôm nay anh lại bất ngờ xuất hiện ở đây như vậy. Cô sợ mình lại thất bại, sợ sự lạnh lùng như hai người xa lạ của anh.

Cũng giống như bây giờ vậy. Hơi thở ấy vẫn quen thuộc, giọng nói ấy vẫn thân quen. Nhưng anh chỉ nói chuyện với Kỷ Đông Nham, diễm nhiên như chưa từng quen biết cô. Có lẽ, anh vốn không muốn tha thứ cho cô.

Còn cô cũng không thể nào cúi đầu, hạ thấp lòng kiêu hãnh của mình trước mặt một người khác. Dù rằng... nãy giờ cô vẫn cúi đầu.

“Ngồi xuống làm một ly chứ?” Kỳ Đông Nham đột ngột nói một câu.

Làm cho Tố Diệp ngồi đối diện thót tim.

Trên đỉnh đầu là sự im lặng đến nghẹt thở. Rất lâu mới nghe thấy anh trả lời: “Tôi không ngồi được! Phải đi bàn chuyện vay vốn bây giờ.”

Tim Tố Diệp thất lại. Cô nghe ra được chút manh mối trong lời nói của anh. Là tự cô suy diễn hay dự cảm của cô chính xác? Sao cô cảm thấy anh đang muốn nói với mình giờ anh rất bận, nên không thể ở bên cạnh cô được? Nhất định chỉ là cô tự suy diễn thôi, chắc chắn là như thế...

Kỳ Đông Nham “ồ” lên một hơi dài.

“Bánh hoa quế ở nhà hàng này nổi tiếng nhất Bắc Kinh. Cứ gọi ăn tùy thích, hóa đơn tôi thanh toán.” Niên Bách Ngạn một lần nữa lên tiếng, câu trước và câu sau hình như chia ra nói.

Kỳ Đông Nham cười khẩy: “Thế là tôi tiết kiệm được một khoản rồi.”

Niên Bách Ngạn nghe xong không đi ngay mà vẫn đứng bên cạnh cô, khiến cô còn không dám thở mạnh. Thật ra cô rất nhớ anh, nhớ đến đau nhói con tim. Mấy giây sau, giọng anh vang lên: “Trung thu này về nhà họ Diệp ăn cơm!”

Kỳ Đông Nham đứng đối diện không đáp lại, Tố Diệp bên này cũng lặng im.

Bỗng nhiên, Niên Bách Ngạn rút tay ra khỏi túi quần, sốt ruột gõ xuống trước mặt cô hai tiếng. Thanh âm rất lớn khiến cô giật mình, cuối cùng cũng ngẩng lên nhìn anh.

Giây phút nhìn thẳng vào mắt anh, sống mũi cô chột cay cay.

Anh chau mày, vẫn là nét mặt nghiêm nghị. Chẳng hiểu sao cô có cảm giác anh gầy đi. Liệu có phải vì ánh đèn của nhà hàng không? Những góc cạnh trên gò má anh lộ rõ. Đôi mắt tối đen ấy vẫn đầy khó hiểu. Chiếc cằm vuông kết hợp với bờ môi mỏng tạo thành một sự uy nghiêm.

“Mười hai giờ trưa, nhất định phải tới!” Lần này Niên Bách Ngạn thật sự đã nhìn vào cô, nói rõ ràng từng chữ một.

Đôi mắt anh sâu như biển lớn. Cô nhìn mãi, đau lòng đấy nhưng lại không nỡ rời đi, chỉ còn lại nét mặt dờ dẩn.

Niên Bách Ngạn nhìn cô một lúc mới quay đi. Anh bước tới trước mặt Kỷ Đông Nham, bất ngờ cúi xuống, không biết thì thầm bên tai anh ta câu gì đó. Mặt Kỷ Đông Nham hơi co lại. Rồi Niên Bách Ngạn đi mất.

Khi lướt qua cô, mùi hương thanh mát ấy làm cô muốn khóc.

Ngón tay cô khẽ động đẩy đôi chút, vậy mà cuối cùng vẫn không nín được vạt áo anh...

Sau khi Niên Bách Ngạn cùng đám người đó đi vào phòng VIP, Tố Diệp mới lặng lẽ cúi đầu. Lúc tiếp tục cầm dao đĩa lên, cô phải cắn chặt môi mới ngăn được nước mắt không rơi.

“Vừa nãy... anh ấy nói chuyện với tôi phải không?” Một lúc sau cô

mới hỏi.

“Mời em về nhà họ Diệp ăn cơm, mười hai giờ trưa hôm Trung thu.”
Kỷ Đông Nham khó xử nhìn cô: “Em đồng ý rồi.”

“Tôi chưa đồng ý. Tôi không tới nhà họ đâu.”

“Vừa rồi rõ ràng em đã nhận lời, sao có thể trở mặt được?”

“Tôi còn chẳng nói gì mà?”

Kỷ Đông Nham cười: “Có một câu nói thế này: Im lặng tức là ngầm đồng ý.”

Tố Diệp á khẩu.

“Nhưng mà hiếm khi thấy Niên Bách Ngạn lại chịu giải thích lịch trình của mình đấy.” Kỷ Đông Nham cầm ly rượu lên, khẽ nhấp một ngụm.

Suy nghĩ của Tố Diệp vẫn còn dừng lại ở khung cảnh lúc nãy. Cô không nghe ra hàm ý trong câu nói của Kỷ Đông Nham. Hồi lâu cô mới chầm chậm nói một câu: “Tôi muốn ăn bánh hoa quế.”

Kỷ Đông Nham bật cười, gọi người phục vụ tới.

Gọi bánh hoa quế xong, Tố Diệp lại định cầm ly rượu của Kỷ Đông Nham như bị ma xui quỷ khiến. Ai ngờ bị anh ta giằng lại: “Em làm cái gì đấy?”

“Bánh hoa quế uống với rượu vang...”

“Đây là rượu của anh.”

“Thế để tôi rót ly khác.” Tố Diệp cầm một chiếc ly không lên.

Vẫn bị Kỷ Đông Nham đoạt lại.

“Lại sao nữa?”

“Để anh gọi cho em một chút nước ấm, ăn với bánh hoa quế rất hợp.” Kỷ Đông Nham khẽ mỉm cười.

“Kỷ Đông Nham! Tiền anh có phải trả đâu, uống chút rượu thôi mà, anh xót gì chứ?” Cô khó hiểu.

Kỷ Đông Nham đưa ra một lý do vô cùng hợp lý: “Cũng phải có người lái xe chứ? Anh đã uống rượu rồi, và anh không muốn thuê người lái.”

Tố Diệp nhú mày. Con người gì vậy!

Kỷ Đông Nham từ từ thưởng thức rượu, tươi cười nhìn nét mặt cô, nhớ lại những lời Niên Bách Ngạn hằn học để lại bên tai anh ta ban nãy: Kỷ Đông Nham! Tối nay mà cậu dám để cô ấy uống say, tôi tuyệt đối không tha cho cậu!

Nghĩ tới đây anh ta cười giễu cợt. Cui Kỷ Đông Nham này là hạng người nào!

Cuối cùng Tố Khải cũng đưa Diệp Lan về nhà ăn cơm.

Trước đó, cậu đã dặn đi dặn lại Tố Diệp rằng chị nhất định phải có mặt kịp thời, để hòa hoãn những tình huống căng thẳng không thể dự đoán trước và những chuyện không thể khống chế có thể xảy ra. Tố Diệp nhận ra sự thận trọng, dè dặt của Tố Khải nên đã đồng ý giúp cậu.

Cậu Tố Đông bị cưỡng chế ở nhà giúp việc. Từ sáng sớm, cậu cô đã phải theo mợ Phương Tiểu Bình đi hết chợ rau rồi tới siêu thị. Khi quay về, trái một túi, phải một túi, gần như đã mua hết cả cái chợ.

Tối chiều, Tố Đông lại loanh quanh trong bếp giúp đỡ Phương Tiểu Bình. Khi Tố Diệp đẩy cửa vào nhà, một mùi thơm nức mũi xộc tới, mùi hương của gia đình.

Phương Tiểu Bình thấy Tố Diệp đã về, liền chạy vội ra, kéo cô lại, nhìn ngăm từ trên xuống dưới. Rất lâu sau mợ mới ôm chầm lấy cô. Tố Diệp bị khó thở, suýt nữa thì ho cả bữa sáng ra ngoài.

“Đấy đấy, con thấy chưa! Rảnh rồi cứ thích chạy nhảy lung tung đi. Không có mợ ở bên cạnh là không ổn ngay, lại ho rồi chứ gì? Mau đi uống chút bổ phế đi. Ai ya, cái con bé này! Ông Tố...” Mợ Phương Tiểu Bình hét lớn vào trong bếp: “Ông mau đi tìm ít thuốc cho Tiểu Diệp đi.”

“Ấy đừng, đừng! Con khỏe lắm mà. Vừa nãy con bị sặc thôi, không sao ạ.” Tố Diệp vội vàng giải thích.

Cậu Tố Đông chạy học tốc từ trong bếp ra: “Sao? Thuốc gì?”

“Ai ya, không có gì ạ! Mợ lo lắng quá rồi!” Tố Diệp ôm chặt lấy cả hai người, trong lòng cảm thấy ấm áp.

“Con làm mợ sợ chết khiếp.” Phương Tiểu Bình nói rồi khước mắt cay xè. Tố Diệp thông minh, thấy vậy vội hứa: “Mợ yên tâm! Sau này con tuyệt đối không nói đi là đi nữa.”

“Vậy mới phải chứ!” Phương Tiểu Bình lúc đó mới yên tâm.

Cậu Tố Đông đương nhiên muốn nói chuyện với Tố Diệp, nhưng trong bếp còn đang nấu mấy món, đành phải đi vào xem trước.

Bảy giờ tối, chuông cửa vang lên.

Đúng lúc mợ bung món cuối cùng đặt lên bàn, nghe thấy tiếng động bèn căng thẳng níu lấy Tố Diệp: “Về rồi... Về rồi!”

Tố Đông đứng ở bên bối rối: “Bà này, hồi hộp cái gì chứ! Mau đi lấy dép lê cho cháu nó.”

Lúc đó Phương Tiểu Bình mới chợt nhớ ra, vội vã bước tới lấy dép.

Lúc này cửa bật mở, Tố Khải cầm chìa khóa bước vào. Đúng lúc Phương Tiểu Bình đứng dậy, trong tay vẫn còn cầm hai đôi dép lê. Bà hớn hờ nhìn Tố Khải, sau đó sốt sắng ngo đầu ra sau lưng cậu...

Phía sau là Diệp Lan đang khép nép, e dè.

Một cô bé đầu tóc gọn gàng, mặc một chiếc váy xòe màu trắng sữa rất nho nhã, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo màu hồng nhạt. Dưới chân cô bé đi đôi tất liền màu da chân cùng một chiếc giày búp bê sạch sẽ. Cả người toát lên một vẻ vừa quý tộc lại rất năng động.

Nãy giờ cô bé vẫn đứng sau Tố Khải. Đợi cậu vào nhà rồi, cô mới nhỏ nhẹ chào Phương Tiểu Bình một tiếng: “Cháu chào cô!” Rồi lại nhìn sang Tố Đông, chào chú.

Khi nhìn thấy Tố Diệp, Diệp Lan vô thức cúi đầu.

Phương Tiểu Bình cảm thấy cô bé này trông hơi quen, nhất thời không thể nhớ ra đã gặp ở đâu. Tố Đông cũng nhìn mãi không nhớ ra. Lúc đó Tố Khải lên tiếng: “Bố, mẹ! Cô ấy chính là bạn gái mà con

kể với bố mẹ, Diệp Lan!”

“Diệp Lan?” Phương Tiểu Bình không có nhiều nghi ngờ với cái tên này, liên tục khen hay.

Tố Đông cũng vậy. Ông cười ha ha bước tới mời Diệp Lan vào nhà.

Tố Diệp im lặng nhìn cảnh ấy. Khi Tố Khải vào hẳn nhà, cô mới thì thầm với nó: “Cũng bình thường mà!”

“Chỉ sợ nghe xong gia cảnh thì hết bình thường luôn!” Tố Khải nghĩ bố mẹ cũng không hiểu lắm về gia đình cậu hai nhà họ Diệp, tạm thời chưa nhớ ra Diệp Lan là ai cũng dễ hiểu.

Cả nhà vui vẻ ngồi vào bàn. Phương Tiểu Bình càng nhiệt tình hơn, chỉ chực gấp đầy bát Diệp Lan. Trong lòng Diệp Lan lúc nào cũng như gắn một quả bom nổ chậm. Tuy bề ngoài nói cười nhưng nét mặt có chút gì gượng gạo.

Cô không ngờ Tố Khải lại đưa cô về gặp bố mẹ thật. Chuyện này mấy ngày trước anh mới nói với cô, để cô có tâm lý chuẩn bị. Từ hôm đó trở đi, tâm trạng của cô không ngày nào yên ổn. Cô lo cái này, sợ cái kia, chỉ lo bố mẹ anh sẽ phản đối. Đương nhiên, cô không dám kể những lo âu đó với Tố Khải. Cô cảm thấy, có lẽ đó cũng là nỗi băn khoăn của Tố Khải. Nếu đã đưa được cô về nhà, chắc anh đã nghĩ ra kế sách.

Thế nên hôm nay nhân lúc nghỉ trưa, cô đã tốn công chọn quà cho bố mẹ Tố Khải, chi hẳn hai tháng lương. Sau khi tặng cho Phương Tiểu Bình và Tố Đông, hai cô chú ấy cười không khép miệng lại được. Phương Tiểu Bình còn khen cô hiểu chuyện.

Tố Diệp chỉ im lặng quan sát, không hề lên tiếng.

Bắt đầu ăn, Tổ Đông vô cùng phấn khởi, còn rót rượu trắng cho con. Diệp Lan không uống được rượu nên thay bằng nước ngọt. Cả nhà ăn uống cũng rất hòa thuận. Cho tới Phương Tiểu Bình kéo tay Diệp Lan, ánh mắt ngập tràn ý cười: “Trông Lan Lan này! Xinh quá đi thôi! Đúng là một đôi trời sinh với Tiểu Khải nhà chúng ta. Này ông Tổ, ông xem Lan Lan có điểm nào đó còn nhang nhác Tiểu Diệp đấy!”

“Đó là vì Tổ Khải nhà chúng ta giống Tiểu Diệp, Lan Lan lại thân thiết với Tiểu Khải. Đây người ta gọi là tướng phu thê.” Xem ra Tổ Đông rất vui, nói chuyện còn bắt đầu đùa giỡn.

Diệp Lan dè dặt liếc nhìn Tổ Khải, ánh mắt lo lắng.

“Lan Lan à! Cháu và Tiểu Khải quen nhau bao lâu rồi?” Phương Tiểu Bình bắt đầu quan tâm, dò hỏi.

Diệp Lan liếm môi: “Thật ra... cũng chưa lâu lắm ạ.”

Phương Tiểu Bình cười, vỗ vỗ tay cô: “Lâu rồi cháu sẽ biết Tiểu Khải rất xuất sắc, tìm được người đàn ông như nó làm chồng, nó sẽ yêu thương cháu cả đời.”

Diệp Lan đỏ mặt.

“Mợ à! Có cần khen con trai mình đến mức đó không?” Tổ Diệp gấp một miếng cá, nhẹ nhàng nhai trong miệng.

Phương Tiểu Bình nhìn về phía Tổ Diệp: “Khi nào cháu tìm được một nửa của mình, dẫn về cho mợ xem mặt, mợ sẽ tặng cháu lên tận trời!”

Tổ Diệp cười. Tổ Khải và Diệp Lan cũng ngó về phía cô. Cả ba

người đều biết rõ mọi chuyện, nên bỗng nhiên ai cũng ngượng ngáp.

“Lan Lan à! Bố mẹ cháu đều khỏe chứ?”

“Vâng! Vẫn mạnh khỏe ạ!” Diệp Lan bắt đầu căng thẳng, một tay cứ siết chặt tay Tố Khải.

Tố Khải nắm tay cô, ý bảo cô cứ bình tĩnh, rồi nói với Phương Tiểu Bình: “Mẹ! Mẹ đừng có như tra hỏi khẩu thế, làm cô ấy sợ.”

“Ồi chào! Căng thẳng cái gì! Sớm muộn gì cũng là người một nhà thôi.” Phương Tiểu Bình vẫn nắm tay Diệp Lan, tươi cười: “Đừng sợ nhé! Cô chẳng phải người bảo thủ gì đâu, chắc chắn là không phản đối hai đứa yêu đương. Nhà cô chẳng quan trọng hóa mấy cái như là đính ước từ bé hay gia thế gì đâu. Chỉ cần hai đứa hạnh phúc là được.”

Diệp Lan cố gắng gượng cười: “Cảm ơn cô ạ!”

“Ngoan lắm!” Có thể nhận ra Phương Tiểu Bình rất quý Diệp Lan, nói không ngớt lời: “Chăm con gái khéo quá! Thông minh, nhanh nhẹn thế này, làm mẹ chắc là tự hào lắm.”

Nói tới đây, Diệp Lan lại thấy xấu hổ.

Tố Đông ở bên cạnh hỏi: “Lan Lan à! Cháu đang làm nghề gì?”

“Thưa chú, cháu làm giám định đá quý.” Diệp Lan đáp lại rất lễ phép.

“Giám định đá quý à, công việc đó tốt. Thế thì cháu mau về làm con dâu cô chú thôi. Có cháu rồi, cô đúng là nhặt được vàng rồi.”

Phương Tiểu Bình vừa nghe đã sung sướng.

Tố Khải mỉm cười nhìn Diệp Lan.

Diệp Lan ngược lại càng cảm thấy bất an.

“Thế bố mẹ cháu thì sao? Họ làm nghề gì?” Phương Tiểu Bình lại hỏi.

Cuối cùng cũng hỏi tới trọng điểm. Thực ra Diệp Lan hoàn toàn có thể trả lời bố cô làm kinh doanh còn mẹ cô thường ngày ở nhà nội trợ, cũng hay tham gia một số hoạt động từ thiện, công ích. Nhưng lời nói ra đến miệng mà không sao thốt lên được. Tố Khải cũng ngừng đùa, nắm chặt tay Diệp Lan, nhìn về phía bố mẹ, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Tố Diệp nhìn thấy dáng vẻ của nó cũng biết tiếp sau đây nó định làm gì.

Diệp Lan vô thức dựa sát vào Tố Khải, như thiếu đi cảm giác an toàn.

“Bố mẹ!” Tố Khải lên tiếng: “Con phải nói rõ ràng với bố mẹ, mong bố mẹ chuẩn bị tâm lý.”

Tố Đông nhận ra sự nghiêm túc của Tố Khải. Ông cũng dừng lại. Còn Phương Tiểu Bình thì cười nói: “Cái thằng này, làm gì mà nghiêm nghị thế hả?”

“Bố mẹ, con thật lòng yêu Lan Lan.” Đây chính là thái độ của Tố Khải.

Diệp Lan cảm động nhìn anh, chẳng mấy chốc mắt đã ửng đỏ.

Phương Tiểu Bình và Tố Đông đưa mắt nhìn nhau: “Đương nhiên bố mẹ biết là con yêu cô ấy. Nếu không yêu, con dẫn cô ấy về nhà làm

gi?”

Quyển 6 - Chương 257: Trừ phi bố mẹ chết

Tố Diệp từng được chứng kiến sự nghiêm túc của Tố Khải. Vì thế trong công việc, cô cho rằng nó chắc chắn có thể được coi là một người cảnh sát tốt và trách nhiệm nhất. Với độ tuổi của Tố Khải, có thể nhần nhin làm gián điệp ở biên giới Vân Nam bao nhiêu năm nay, liều mạng trà trộn vào tổ chức buôn bán ma túy, thật sự nó đã đánh cược tất cả. Cô biết Tố Khải từ lâu đã có ước mơ làm cảnh sát, nhưng chưa bao giờ biết tại sao nó nhất định phải làm ngành chống tội phạm ma túy. Đã từng không ít lần cô cũng hỏi nó lý do nhất định dấn thân vào một công việc nguy hiểm như vậy. Nó chỉ khẽ trả lời: Em không làm thì cũng có người phải làm thôi!

Thế nên trước nay cô rất khâm phục sự tận tụy phải đánh đổi bằng cả mạng sống ấy. Nó nói nó đã yêu một người con gái. Câu nói này từ miệng một người chân thành như nó, Tố Diệp thực sự tin rằng nó sẽ một lòng một dạ. Cô cũng từng do dự, nghĩ xem hai đứa chúng nó liệu ở bên cạnh nhau có thật sự thích hợp hay không. Nhưng giờ cô không còn lo lắng nữa. Cô cảm thấy chỉ cần hai người được tự do yêu hết mình, sẽ mạnh mẽ hơn bất kỳ điều gì.

Tố Khải nắm chặt tay Diệp Lan, nhìn Phương Tiểu Bình và Tố Đông bằng ánh mắt kiên định: “Thật ra Diệp Lan chính là...”

“Để em nói đi!” Diệp Lan run rẩy ngắt lời Tố Khải. Có những chuyện cô nghĩ tự mình nói ra sẽ tốt hơn.

Tố Khải ngừng lại, nhìn cô, một lúc sau mới gật đầu. Tố Đông và Phương Tiểu Bình không biết hai đứa này có chuyện gì khó nói, nên

rất tò mò, đều nhìn họ đợi câu tiếp theo. Diệp Lan ngược mắt lên nhìn Tố Diệp. Tố Diệp khẽ gật đầu cổ vũ con bé.

“Thưa chú, thưa cô! Thật ra...” Cô quay đầu nhìn về phía gương mặt rạng rỡ của Phương Tiểu Bình và Tố Đông, liếm môi, lấy dũng khí: “Bố cháu chính là Diệp Hạc Thành, mẹ là Nguyễn Tuyết Cầm.” Dứt lời, bàn tay dưới gầm bàn càng bám riết lấy Tố Khải như đang chuẩn bị đón một trận cuồng phong sắp dội xuống.

Chờ đợi cùng cô còn có Tố Khải và Tố Diệp.

Không hề sai, Phương Tiểu Bình và Tố Đông sau khi nghe những lời của Diệp Lan, nụ cười nơi đáy mắt đóng băng lại, như nước thủy triều từ từ rút xuống. Tuy rằng bọn họ không quen thuộc với cái tên Diệp Lan lắm, dù đã nghe qua chẳng thể nhớ trong đầu. Nhưng đối với Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cầm thì ký ức vẫn còn rõ mồn một. Nó như hai viên đá tảng ném thẳng xuống mặt hồ phẳng lặng.

Đôi đũa trượt khỏi tay Phương Tiểu Bình, rơi lạch cạch xuống đất. Tố Diệp đang định đứng dậy, Diệp Lan đã vội vàng cúi xuống nhặt lên. Sau khi lau sạch sẽ cô dè dặt đặt trước mặt Phương Tiểu Bình: “Thưa cô...”

Phương Tiểu Bình nhìn Diệp Lan chằm chằm, không nói một câu. Chẳng trách bà lại thấy nó quen mắt đến thế. Thì ra cũng là người nhà họ Diệp! Sắc mặt Tố Đông cũng không thoải mái cho lắm, nhưng ông không biểu lộ quá nhiều. Tố Khải cũng đã đoán trước sẽ xảy ra tình huống này. Một lần nữa anh nắm lấy tay Diệp Lan, nhìn bố mẹ, trịnh trọng nói: “Bố mẹ! Con biết gia cảnh của Lan Lan có hơi khó xử một chút. Nhưng chúng con thật lòng yêu thương nhau. Nếu nhận được lời chúc phúc của bố mẹ, dĩ nhiên là rất tốt. Nhưng dẫu không được bố mẹ chấp thuận, thì thân phận và gia đình của cô ấy cũng không ảnh hưởng một chút nào tới tình yêu của con.”

Diệp Lan đứng bên, chẳng mấy chốc khóe mắt đã ửng đỏ, nước mắt dâng trào.

Phương Tiểu Bình và Tố Đông vẫn giữ im lặng trong những giây phút vừa rồi. Tố Khải cũng đã đạt được mục đích. Còn chấp nhận được hay không cũng không phải là vấn đề có thể giải quyết ngay. Anh kéo Diệp Lan cùng đứng dậy, nói với bố mẹ: “Đưa Lan Lan về nhà thật ra con chỉ muốn nói rõ với bố mẹ, để bố mẹ hiểu được suy nghĩ của con. Con cũng biết bắt bố mẹ chấp nhận ngay chuyện này là điều không thể. Chúng con xin phép ra về trước.”

Nói xong, anh kéo Diệp Lan chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, Tố Đông lên tiếng, giọng nói kìm nén: “Dù sao cũng tới đây rồi, chưa ăn uống gì đã về còn ra thể thống gì. Ngồi xuống đi!”

Tố Khải ngẩn người. Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi cùng ngồi xuống ghế. Phương Tiểu Bình cũng đã có phản ứng. Tuy rằng bà không còn tươi cười rạng rỡ như lúc trước nữa nhưng chí ít cũng không nổi trận lôi đình như trong tưởng tượng của Tố Diệp và Tố Khải. Bà cũng cầm đũa lên, nhẹ nhàng nói: “Mau ăn cơm thôi! Thức ăn nguội cả rồi!”

Tố Khải do dự nhìn hai người họ, rồi lại đưa mắt nhìn Tố Diệp. Tố Diệp ra hiệu cho hai đứa nhanh cầm đũa ăn cơm.

Bữa cơm trôi qua trong yên bình.

Trong quá trình ấy, Phương Tiểu Bình không còn nói nhiều. Tố Đông thì thoảng chỉ hỏi thăm tình hình công việc của Tố Khải hiện giờ, rồi dặn hai đứa trời lạnh rồi, ra đường phải mặc ấm một chút, đừng để bị cảm. Dùng bữa xong, Phương Tiểu Bình tỏ ý bảo Tố Khải đưa Diệp

Lan về nhà trước, nói con gái đi một mình về nhà muộn thế này không an toàn. Tổ Khải gật đầu. Rồi bà lại dặn Tổ Khải sau khi đưa Diệp Lan về nhà thì quay lại đây. Tổ Khải cũng hiểu ra mẹ có ý gì bèn đồng ý.

Tổ Diệp vốn định về nhà, nhưng rồi cũng bị Phương Tiểu Bình giữ ở lại. Không còn cách nào, cô chỉ có thể nghe lời.

Hơn chín rưỡi tối, Tổ Khải mới quay về.

Tổ Diệp ôm chân, ngồi trên sofa, bình tĩnh quan sát tình hình. Mẹ Phương Tiểu Bình và cậu Tổ Đông đều đã có mặt, ngồi hết trên ghế. Sắc mặt họ đã âm u đến khiếp đảm từ lâu. Trong khoảng thời gian Tổ Khải đưa Diệp Lan về nhà, Phương Tiểu Bình và Tổ Đông không hỏi cô một câu nào. Cứ như vậy lại càng khiến Tổ Diệp nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Tổ Khải vừa bước vào cửa cũng đoán ra ngay. Cậu thay giày rồi đi vào nhà, nhẹ nhàng nói: “Bố mẹ! Bố mẹ muốn nói gì cứ nói đi ạ!”

Phương Tiểu Bình đứng bật dậy, nhìn Tổ Khải rất lâu không chớp mắt rồi bất ngờ giơ tay, tát cậu một cái rất mạnh. Tiếng “bốp” giòn tan khiến người ta phát hoảng. Tổ Diệp không ngờ tới điều này. Cô không kịp đi dép, lập tức nhào tới, giữ tay Phương Tiểu Bình, sốt sắng nói: “Mẹ làm gì vậy! Có gì chúng ta từ từ nói chuyện.”

Tổ Khải đứng nguyên tại chỗ, gò má đỏ ửng một mảng. Cậu không lên tiếng, cũng không né tránh, giống như đã sớm biết trước rồi sẽ bị ăn cái tát này vậy. Ngay sau đó tiếng hét phẫn nộ của Phương Tiểu Bình đổ ập xuống: “Mày muốn làm mẹ tức chết có phải không? Dẫn ai về nhà không dẫn, cứ làm sao lại cứ dấn vào nhà họ Diệp? Con gái trên đời chết hết cả rồi sao? Sao mày lại chỉ tìm được nó?”

Tố Khải chỉ im lặng, để mặc cho mẹ mắng chửi.

“Tố Khải! Mẹ cảnh cáo mày! Không, không phải là cảnh cáo, mà mẹ ra lệnh cho mày, lập tức cắt đứt với nó. Sau này tuyệt đối không được phép qua lại nữa!” Phương Tiểu Bình không còn kiềm chế nổi cơn giận của mình.

Lúc này Tố Khải mới lên tiếng, lễ phép nhưng kiên quyết: “Mẹ! Diệp Lan chính là người mà con muốn tìm. Con sẽ không chia tay với cô ấy đâu.”

Một giây sau, Tố Diệp phải ôm chặt lấy Phương Tiểu Bình lại định tát Tố Khải thêm cái nữa. Còn Tố Đông bên kia nói với gương mặt sa sầm: “Không muốn chia tay cũng phải chia tay! Vừa rồi có người ngoài, bố mẹ cũng không tiện nói gì. Con là người biết rõ ân oán của nhà họ Diệp với chúng ta nhất. Chúng ta sẽ không chủ động tới chọc vào họ, càng không muốn có bất kỳ liên hệ nào với họ. Tố Khải! Con muốn bố và mẹ con chấp nhận cho con và Diệp Lan... Trừ phi hai bố mẹ chết!”

“Bố, mẹ! Con biết hai người có thành kiến với nhà họ Diệp. Nhưng đó là chuyện nhà họ. Diệp Lan là Diệp Lan. Cô ấy không làm chuyện gì có lỗi với nhà họ Tố cả.”

“Lỗi của nó là nó mang họ Diệp!” Phương Tiểu Bình gào thét.

“Mẹ...”

“Cậu, mợ! Hai người bớt giận đã, đừng tức mà hại sức khỏe.” Tố Diệp vội vàng khuyên nhủ: “Cậu mợ bình tĩnh suy nghĩ một chút xem. Tuy rằng Diệp Lan là người nhà họ Diệp, nhưng dù sao em ấy cũng là phận con cháu. Người lớn làm sai sao lại đổ lỗi lên đầu em ấy? Với lại, bố em ấy là Diệp Hạc Thành chứ đâu phải là Diệp Hạc

Phong. Chuyện năm xưa cũng không liên quan gì tới hai người họ.”

Phương Tiểu Bình vừa nghe lập tức ngẩng đầu lên nhìn Tố Diệp:
“Con biết chuyện của hai chúng nó từ lâu rồi phải không?”

Tố Diệp gật gầu gượng gạo.

“Con! Con...” Phương Tiểu Bình tức đến run người, giơ tay định đánh nhưng lại không nổi, chỉ biết chỉ vào cô giận dữ nói: “Em con nó hồ đồ, sao cả con cũng dại dột theo nó thế hả? Hai chị em chúng mày có phải định làm hai ông bà già này tức chết không?”

“Mợ!” Sao Tố Diệp không hiểu cho nỗi đau của họ? Cô ôm chặt Phương Tiểu Bình, nhẹ nhàng dỗ dành: “Sao bọn con nổi làm mợ giận chứ? Cậu mợ vất vả nuôi nấng bọn con lớn bằng từng này, bọn con muốn báo đáp còn chưa làm được gì.”

“Hai đứa báo đáp thế này đây hả?”

“Con chỉ đang nói chuyện hợp tình hợp lý thôi, đâu có chọc giận cậu mợ? Hai người cũng gặp Diệp Lan rồi đấy. Đúng vậy, tuy rằng con ghét người nhà họ Diệp, nhưng thật lòng mà nói con lại rất quý Diệp Lan. Con bé ngoan ngoãn, hiểu chuyện, làm việc lại chịu khó. Cậu mợ nghĩ mà xem. Nói gì thì nói nó cũng là một thiên kim tiểu thư phải không? Thế nhưng không hề được nuông chiều. Vừa tốt nghiệp đã tới Tinh Thạch làm việc. Bài kiểm tra của Tinh Thạch đối với mỗi một nhân viên vào làm đều vô cùng khắc khe. Nó thật sự đã dựa vào chính khả năng của mình để thi đỗ. Một cô bé vào bộ phận giám định, làm trợ lý cho tất cả các giám định viên khác. Có thể cậu mợ không hiểu. Nói cách khác chính là bất kỳ giám định viên nào cũng có quyền sai bảo nó làm cái này, làm cái kia, kể cả là làm tạp vụ. Ngay những trợ lý giúp việc bên cạnh giám định viên như Yêu Yêu cũng được giao việc cho nó. Mỗi tháng nó chỉ kiếm được mấy ngàn thôi nhưng

ngày nào cũng thấy nó vui vẻ, yêu đời. Con bé vất vả lắm, ở tuổi nó ai chẳng muốn được chơi từ sáng tới tối. Nhưng nó vẫn phải nghiêm túc, chăm chỉ làm việc.”

Phương Tiểu Bình lạnh lùng đáp: “Nó tốt hay xấu, xuất sắc hay tầm thường không liên quan gì tới nhà chúng ta. Tóm lại vẫn một câu đó thôi, lập tức cắt đứt!”

“Mẹ! Mẹ nói chuyện cũng phải có lý một chút chứ.” Tổ Khải chẳng biết làm sao.

“Mẹ mà đây đã có lý lắm rồi đấy. Nếu mẹ vô lý, ngay vừa nãy cả mẹ và bố mà đã đuổi nó ra khỏi nhà rồi!”

“Tổ Khải! Thái độ của bố và mẹ con rất rõ ràng. Không cho phép hai đứa yêu nhau! Con muốn tìm ai bố mẹ không có quyền cấm cản, nhưng không được phép là người nhà họ Diệp.” Tổ Đông nói dứt câu, lãnh đạm quay đầu đi thẳng vào phòng ngủ.

Tổ Khải không còn lời nào để nói, chỉ biết chau mày.

“Mẹ nói cho mày biết, Tổ Khải! Mày mà còn tiếp tục qua lại, dây dưa với nó, thì đừng có nhận bố nhận mẹ nữa.” Phương Tiểu Bình cũng hằn học ngồi xuống sofa.

Tổ Khải lên tiếng, đang định tranh cãi, Tổ Diệp lập tức xen vào: “Thôi được rồi, được rồi. Mọi người giận đi! Dù có chia tay, mọi người cũng phải cho Tổ Khải một chút thời gian chứ.”

“Chị...”

“Im lặng!” Tổ Diệp trừng mắt ra hiệu cho cậu.

Phương Tiểu Bình nghe xong câu ấy mới bình tĩnh lại một chút: “Nhanh chóng cắt đứt đấy!” Dứt lời, cũng đứng dậy đi về phòng.

Phòng khách chỉ còn lại Tố Khải và Tố Diệp. Thấy cậu mợ đã vào phòng, Tố Diệp mới ngồi sụp xuống sofa, lau mồ hôi trên trán, cảm thán: Còn mệt hơn cả một ngày làm việc của chị!

Tố Khải cũng mệt mỏi, một lúc sau cậu ngồi xuống bên cạnh chị, thở dài: “Em không chia tay với cô ấy đâu!”

Tố Diệp chu môi: “Hôm nay dù em có nói kiểu gì, cậu mợ cũng không đồng ý, vẫn nên áp dụng chính sách mềm mỏng, lung lục là hơn. Dù sao thì họ cũng vừa mới biết chuyện này, phản ứng đầu tiên chắc chắn là phản đối kịch liệt. Cứ từ từ!”

“Từ từ được sao?” Tố Khải nhìn cô: “Chị đừng quên giờ hai chúng ta cùng hội cùng thuyền. Chị mà không mau nghĩ cách đi, tới lúc đó ngay cả chuyện của chị cũng khó đấy!”

Ánh mắt Tố Diệp dần dần tối đi. Tố Khải thấy vậy bèn hỏi cô có chuyện gì. Cô lắc đầu nói không sao, rồi lại an ủi Tố Khải: Chúng ta cùng nghĩ cách vậy! Tố Khải nhận ra chị mình có tâm sự, nhưng vì chị không chủ động nói nên cũng chỉ biết lặng im...

Quyển 6 - Chương 258: Điều tổng giám đốc Niên hy vọng

Hội quán.

Tiếng nhạc u nhã, tĩnh mịch.

Rất ít có hội quán lại nằm trong một quần thể rừng trúc rậm rạp như thế này, vì đa phần đều được thiết kế trên một khu vực tuy diện tích có hạn nhưng xa hoa hết mức, thể hiện được thân phận cao quý. Nhưng nơi đây lại nằm ngoài số đó. Ở đây, có gió mát được lọc tự động qua hệ thống đối lưu. Khi quét qua lớp lá trúc trên mặt đất sẽ tựa như cả một hàng trúc đang xào xạc đáp lời. Cộng thêm hương trà thấm tận tim can khiến người ta có được sự nhẹ nhõm như trở về thời xa xưa.

Vậy mà cô gái ngồi trên ghế lại không có được sự thoải mái ấy. Cô ta cúi gằm, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, chỉ cần một tiếng động khẽ khàng cũng khiến người này hoảng sợ, bất an. Mái đầu được cắt ngắn, gọn gàng, trên người là chiếc áo sơ mi màu xám đậm cùng chiếc quần bò, bên ngoài khoác thêm chiếc áo màu đen, trông vừa xinh đẹp lại thời thượng. Duy chỉ có đôi mắt cô ta là để lộ quá nhiều hoang mang.

Khi kim giờ chỉ đúng ba giờ chiều, không sớm không muộn, một nhân viên phục vụ của hội quán xuất hiện, dẫn theo một vị khách đi vào. Người phụ nữ đó nhìn thấy ngay người đàn ông đi theo sau, vội vàng đứng dậy, cả người trông lại càng căng thẳng.

Đây là một vị trí gần với ánh sáng tự nhiên, có thể thưởng trà, nói

chuyện, rồi lại tiếp tục được lọc qua nguồn sáng của chính hội quán, căn phòng càng trở nên hòa nhã. Thế nên khi người đàn ông ấy có mặt, gương mặt góc cạnh trông lại mơ hồ đi phần nào. Dáng đứng mạnh mẽ nổi bật giữa mọi người. Anh bước về phía này, chỉ đi một mình mà không dẫn theo trợ lý. Ánh mắt tuy điềm tĩnh vẫn toát lên một sự nghiêm túc để người ngoài không được phép khinh suất.

Bộ quần áo công sở được cắt may vừa khít, làm tôn lên thân phận của anh. Tà của chiếc áo khoác lông màu tím than vừa chạm đến đầu gối, khiến đôi chân cao lớn càng thêm nổi bật. Từng bước chân của anh điềm đạm, khi nhìn người phụ nữ, ánh mắt không chút xao động. Anh hướng về phía cô ta: “Cô Khúc! Mời cô ngồi!”

Khúc Nghệ dè dặt nhìn anh rồi gật đầu, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Người pha trà bung trà lên, bày ở bên cạnh. Khúc Nghệ đưa mắt nhìn cô ấy, ánh mắt bỗng trở nên thiếu tự nhiên. Người đàn ông sau khi nhìn thấy cảnh này bèn ra hiệu cho cô gái ấy ra ngoài trước. Sau khi chủ động rót hai tách trà, anh đặt một tách tới trước mặt Khúc Nghệ, rồi cất lời: “Tôi đi thẳng vào vấn đề luôn. Lần này tôi hẹn cô Khúc tới đây là hy vọng cô suy nghĩ thận trọng một lần nữa chuyện hôn nhân của mình.”

Ngón tay vừa chạm vào chiếc tách của Khúc Nghệ chợt run lên. Cô ta ngước mắt nhìn anh, thần sắc lo lắng: “Anh Niên! Tôi... tôi... tôi đã kết hôn rồi.”

“Tôi hiểu. Tôi cũng không định phá hoại hôn nhân của hai người. Thật ra tất cả đều là quyết định của hai người.” Ngữ khí Niên Bách Ngạn rất nhẹ nhàng. Anh cầm tách trà lên khẽ nhấp một ngụm, sau khi đặt xuống còn bổ sung thêm một câu: “Sự thật trong chuyện của cô và Tăng Vũ là thế nào, trong lòng cô biết rõ, tôi cũng đã biết rõ.”

Khúc Nghệ bất ngờ tròn tròn hai mắt, nhìn Niên Bách Ngạn như không dám tin.

“Nhưng điều tôi không rõ là Tăng Vũ rốt cuộc yêu cô bao nhiêu?”
Niên Bách Ngạn từ tốn, cả người ôn hòa như nước: “Cô có muốn biết không?”

“Anh... có ý gì?”

“Tăng Vũ là một họa sỹ, mấy năm trước còn có một chút tiếng tăm. Nhưng hai năm nay đã bị xã hội kinh tế xáo mòn không còn được bao nhiêu. Tôi có thể cung cấp cho anh ta một cơ hội, ra nước ngoài, tới một thiên đường có thể giúp anh ta trở nên tài năng và nổi tiếng. Điều kiện tiên quyết là anh ta phải độc thân, tiện cho việc rèn giũa.”
Niên Bách Ngạn đan hai tay vào nhau, đặt trước người. Bên cạnh là tách trà còn nghi ngút khói, nhạt nhòa, quán quýt trong không khí như những âm hồn.

Khúc Nghệ nghiêng rằng: “Anh đang uy hiếp tôi?”

Niên Bách Ngạn bật cười: “Tôi chưa cần phải làm chuyện ấy.”

Thở dài một hơi, giọng anh cũng trở nên chân thành: “Chuyện này không mang theo một chút uy hiếp nào cả. Chỉ xem đối với anh ta, rốt cuộc cô quan trọng tới mức nào. Tăng Vũ có thể lựa chọn cũng có thể không lựa chọn. Nếu anh ta từ chối mang hôn nhân đánh đổi một cơ hội ra nước ngoài thì anh ta cũng có thể có một cơ hội khác ở trong nước. Tôi cũng sẽ giới thiệu cho anh ta một con đường không tồi cho việc thiết kế bao bì. Đương nhiên hai người vẫn sẽ ở bên nhau.”

Khúc Nghệ nhìn anh, bán tin bán nghi: “Tôi không hiểu, tại sao anh lại hết lòng giúp đỡ Tăng Vũ như vậy?”

“Tôi không giúp anh ta, mà đang dùng một cách rõ ràng nhất, công bằng nhất để giải quyết quan hệ giữa hai người.” Nét mặt Niên Bách Ngạn hơi nặng nề, chất giọng cũng ảm đạm đi một chút: “Tôi rất vui khi nhìn thấy những người yêu nhau được ở bên nhau. Nói thật lòng, tôi cũng cho rằng Tăng Vũ sẽ vì cô mà ở lại Trung Quốc, như vậy sẽ khiến tôi cảm thấy dù đứng trước lợi ích, hôn nhân vẫn còn hy vọng dài lâu. Tiếc là...”

Niên Bách Ngạn đột ngột chuyển đề tài khiến Khúc Nghệ bất giác rùng mình. Cô ta nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác, trong lòng dâng lên một linh cảm chẳng lành. Niên Bách Ngạn không nói tiếp những gì dang dở. Anh rút từ trong túi ra hai tập tài liệu, khế đẩy tới trước mặt Khúc Nghệ.

“Một phần là hợp đồng hợp tác, ở lại Trung Quốc phát triển. Một phần chính là cơ hội một mình ra nước ngoài trở thành danh họa nổi tiếng. Tăng Vũ, chồng cô, còn chưa đợi tôi nói hết đã sốt sắng ký vào bản phía sau, còn khẳng định chắc nịch với tôi, anh ta có thể từ bỏ hôn nhân.”

Gương mặt Khúc Nghệ chợt trắng bệch. Cô ta vội vàng cầm cả hai bản hợp đồng lên. Bản đầu tiên, phần chữ ký trống trơn như ban đầu. Bản thứ hai, tên Tăng Vũ được ký rõ ràng, nét chữ như rồng bay phượng múa.

Niên Bách Ngạn bình thản nhìn cô ta. Anh bất giác nhớ lại gương mặt sốt sắng lúc sáng của Tăng Vũ. Đó là bộ mặt ngập tràn lý tưởng, sẵn sàng bất chấp tất cả, sự hứng phấn trong đôi mắt anh ta quá rõ ràng. Anh ta gấp gáp muốn ký vào hợp đồng đi nước ngoài, đến nỗi chính Niên Bách Ngạn còn không nỡ. Giây phút anh ta đặt bút, anh còn hỏi lại: Anh không cần suy nghĩ thêm một chút sao?

Nhưng Tăng Vũ trả lời vô cùng kiên quyết.

Niên Bách Ngạn cười cay đắng. Một người đàn ông nhấn tâm được tới mức đó, còn chuyện gì mà anh ta không dám làm?

Khúc Nghệ đã khóc, nước mắt tí tách rơi xuống nền nhà. Niên Bách Ngạn không an ủi. Thực tế là anh cũng chẳng biết an ủi thế nào, đành để mặc cô ta khóc như mưa trước mặt mình, cũng mặc cho các nhân viên trong hội quán nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái. Rất lâu sau, anh đưa cả hai tập tài liệu cho Khúc Nghệ, khẽ nói: “Cô là vợ của anh ta nên có quyền được biết sự tình. Thế này đi, tôi sẽ sửa thời hạn của hợp đồng thành vô hạn. Cô cầm hai văn bản này về, bàn bạc với anh ta. Nếu đến lúc đó anh ta vẫn kiên trì lựa chọn phương án hai, thì tôi nghĩ cô nên suy tính cho hôn nhân của mình, nghĩ thật kỹ xem một người đàn ông như vậy có đáng để cô yêu hay không.”

Khúc Nghệ cầm chặt hai bản hợp đồng, từng khớp xương đã nhột nhột. Cả người cô ta run rẩy. Một lúc sau, cô ta ngược lên nhìn Niên Bách Ngạn: “Tại sao...”

Niên Bách Ngạn hiểu những gì cô ta muốn hỏi, lãnh đạm đáp: “Vì tôi và Diệp Ngọc bắt buộc phải trả lại tự do cho nhau.”

Khúc Nghệ sững sờ.

“Thế nên cô ấy rất muốn có người yêu cô ấy. Bất luận người đó như thế nào, hoặc trong lòng người đó có cô ấy hay không, cô ấy đều không quan tâm.”

Hơi thở của Khúc Nghệ trở nên gấp gáp.

Nói tới đây, Niên Bách Ngạn cũng không còn gì nói thêm nữa. Anh rút từ trong người một tấm danh thiếp, đưa cho cô ta: “Bất kỳ lúc nào

cũng có thể nói cho tôi biết quyết định của hai người.” Dứt lời, anh đứng dậy rời đi.

Khúc Nghệ chờ đợi ở nơi những luồng ánh sáng hội tụ, tấm danh thiếp trên mặt bàn chói lòa đến nhức mắt.

Sau hai tiết dạy buổi sáng ở trường đại học, Tố Diệp ăn một bữa trưa đơn giản tại trường, rồi buổi chiều cô vội tới bệnh viện thăm Lâm Yêu Yêu. Mấy hôm nay tâm trạng của Lâm Yêu Yêu đã khá lên rất nhiều. Chỉ có điều ngày nào đối mặt với Đinh Tư Thừa cô ấy cũng lựa chọn cách im lặng. Vì chuyện này, đã nhiều lần Tố Diệp hỏi ý kiến của cô ấy. Nếu không muốn gặp Đinh Tư Thừa thì có thể không cần gặp.

Nhưng Lâm Yêu Yêu từ chối. Cô ấy nói thật ra mình vẫn rất muốn gặp anh ấy, chỉ là không biết nên nói gì.

Tố Diệp hiểu. Tình yêu sâu sắc bao nhiêu năm như vậy, đậm sâu tới mức trong một phút hoảng loạn có thể không màng tới tính mạng, sao nói quên là quên được? Nếu Đinh Tư Thừa là kẻ bạc tình bạc nghĩa thì tốt rồi. Hoặc giả sử sau khi Lâm Yêu Yêu xảy ra chuyện, anh ta không thêm ngó ngàng, thì Tố Diệp cũng có thể khuyên Lâm Yêu Yêu quên ngay cái tên mặt người dạ thú đó đi. Nhưng anh ta vẫn tới bệnh viện đều đặn, còn chăm sóc cô ấy chu đáo, tận tình hơn cả ông bà Lâm. Cô không biết nói gì, e là ngay cả Yêu Yêu cũng khó mà từ chối.

Chỉ có một chuyện Tố Diệp vẫn chưa nói với Yêu Yêu. Thật ra Diệp Uyên cũng luôn có mặt ở đây, âm thầm quan sát cô ấy.

Thế nên hôm nay tới bệnh viện Tố Diệp cũng thấy rất khó xử trong lòng. Một là cô sợ lại phải gặp Đinh Tư Thừa, rồi tiếp tục tranh cãi với anh ta về bệnh tình của Lâm Yêu Yêu. Hai là cô cũng sợ bắt gặp Diệp Uyên. Thời gian gần đây anh ấy như người mất hồn, chẳng

giống Diệp Uyên mà cô quen chút nào. Khi đẩy cửa phòng bệnh, cô bất ngờ nghe thấy tiếng cười của Yêu Yêu, thấy kỳ lạ bèn vội vào xem, bỗng ngẩn người.

Tổ Diệp không ngờ Hứa Đồng lại tới đây.

Trên bàn đầy ắp hoa tươi và hoa quả đúng mùa. Tất cả đều rất tươi, xem ra đều được Hứa Đồng mua mang tới. Đinh Tư Thừa không có trong phòng, chỉ có bà Lâm. Trông bà cũng rất vui, thấy Tổ Diệp tới bèn nhanh chóng chào hỏi.

Tổ Diệp cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng lo lắng trong lòng lại dâng lên. Cô sợ Hứa Đồng mang tin xấu tới. Nhưng nhìn gương mặt Lâm Yêu Yêu đâu có giống như vừa nghe tin không vui. Hứa Đồng ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Tổ Diệp, nhẹ nhàng nói: “Tôi tới đây để mang một ít tài liệu cho Yêu Yêu. Đây đều là những tài liệu giám định của những mẫu trang sức mới mà Tinh Thạch sắp đưa ra thị trường.”

Tổ Diệp không hiểu, vẻ hồ nghi hiện rõ trên nét mặt.

Cuối cùng Lâm Yêu Yêu không kìm nén được phải lên tiếng: “Thời gian thử việc của mình đã hết rồi. Muốn trở thành nhân viên chính thức phải trải qua kỳ thi. Trợ lý Hứa đã đặc biệt mang tài liệu mới tới cho mình, để tiện cho mình hiểu được những trang sức đang quảng cáo trong thời gian này, cũng có lợi cho bài thi.”

Tổ Diệp nghe xong hoàn toàn chết đứng.

“Trợ lý Hứa! Chỉ cần tôi thi đỗ là sẽ chính thức trở thành giám định viên phải không?” Lâm Yêu Yêu phấn khích, kéo tay Hứa Đồng hỏi.

Hứa Đồng cười đáp: “Việc này phải từ từ từng bước. Vượt qua kỳ thi sắp tới cô sẽ trở thành nhân viên chính thức của Tinh Thạch, được

theo học các giám định viên chuyên nghiệp trong vòng nửa năm. Sau đó thi thêm một lần nữa để trở thành giám định viên chính thức. Tới lúc ấy cô còn có được cơ hội ra nước ngoài đào tạo. Cô sẽ bước dần tới danh hiệu một nhà giám định có tiếng nói.” Nói tới đây, cô ấy ngược mắt lên nhìn Tố Diệp, rồi lại cười với Lâm Yêu Yêu: “Thế nên tôi hy vọng những tài liệu này có thể giúp được cô trở thành nhân viên chính thức của Tinh Thạch. Đây... cũng chính là những gì tổng giám đốc Niên mong muốn.”

Quyển 6 - Chương 259: Anh ấy muốn tin cô một lần

Nắng mùa thu tuyệt đẹp, bầu không khí thanh mát xen lẫn chút ngọt ngào của hương hoa quế. Trong vườn hoa của bệnh viện chỉ có bảy, tám bệnh nhân đang tản bộ dưới nắng. Xa xa kia có những công nhân đang cắt cỏ. Khi gió thổi qua, những chiếc lá vàng khẽ đung đưa, cuối cùng rời xa sự trói buộc của cành cây để đặt mình lên đất mẹ, tiếp tục rục rờ cùng những đám cỏ mơn mơn mà sinh mạng vẫn còn đang rộn ràng.

Tố Diệp và Hứa Đồng chậm chậm đi dạo trên bãi cỏ. Họ dừng bước nghỉ ngơi, ngồi xuống một chiếc ghế gỗ. Bên cạnh ghế trồng một cây hoa quế xanh um, rậm rạp. Trên cành, những bông hoa đang phô diễn hết bản thân mình. Dù trời lạnh gió, nhẹ nhàng hít sâu một hơi cũng đọng trọn cái ngọt ngào ấy vào phổi. Đây được coi là lần “tiếp xúc thân mật” thứ hai giữa cô và Hứa Đồng. Lần đầu tiên là khi cô từ chức khỏi Tinh Thạch, Hứa Đồng tới giúp cô thu dọn đồ đạc. Lần thứ hai chính là hôm nay. Cô không ngờ Hứa Đồng lại tới bệnh viện, càng không ngờ Niên Bách Ngạn lại khoan dung một lần.

Buổi tối tranh cãi hôm ấy khiến Tố Diệp nhận ra Niên Bách Ngạn là một người không nể tình. Cô những tưởng công việc của Lâm Yêu Yêu thế là đứt rồi, cũng cho rằng vì việc đó anh sẽ chán ghét cô. Mà khoảng thời gian này cô cũng đang nghĩ cách, nghĩ xem làm thế nào để nói rõ sự thật mà không kích động tới tâm lý của Lâm Yêu Yêu. Cô không biết khi Lâm Yêu Yêu biết được mình đánh mất công việc mà mình yêu thích, cô ấy sẽ thế nào. Bản thân cô không thể dự đoán trước tương lai, đây cũng chính là lý do hôm nay cô muốn bàn bạc nghiêm túc với Đinh Tư Thừa.

Chỉ là thật không ngờ, Niên Bách Ngạn lại mang tới một bước ngoặt!

Một cơn gió nhẹ lướt qua, khẽ làm rối mái tóc Tố Diệp. Cô giơ tay vuốt tóc sang một bên, để lộ ra vành tai xinh xắn. Dưới ánh mặt trời, nó trắng nõn như một viên ngọc được đeo giọt tử mị. Hứa Đồng nhìn cô cũng phải bất giác cảm thán tận đáy lòng. Nếu cô ấy là một người đàn ông, sợ rằng cũng sẽ bị vẻ đẹp của Tố Diệp hấp dẫn và chinh phục.

Rất ít phụ nữ có được một khuôn mặt trắng trẻo, tiêu chuẩn như vậy khi chưa qua thẩm mỹ, nhất là khi được ánh sáng chiếu vào, từng đường nét càng thêm rõ ràng. Gương mặt thế này không cần lo tới chuyện kết hợp với kiểu đầu nào. Vì bất luận cô để tóc dài hay cắt tóc ngắn, thả tóc hay buộc cao, thậm chí chỉ cần tiện tay búi củ tỏi lên đỉnh đầu cũng khiến người ta cảm nhận được vẻ đẹp của chủ nhân.

Kiểu tóc của Tố Diệp hôm nay cũng không có gì quá đặc biệt. Cô chỉ thả tóc ra sau lưng một cách đơn giản. Mái tóc cô rất đẹp, dày và mềm mại, chưa hề nhuộm lần nào, chỉ là một màu đen đơn thuần. Cô có một vầng trán rộng và sáng sủa. Nét đẹp của đôi mắt nằm ở sự phân định rạch ròi giữa lòng đen và lòng trắng. Có mái tóc làm nền, làn da của cô càng giống như trong suốt. Con ngươi sẽ đen láy hơn, tựa như từng màn pháo hoa rực rỡ nổ tung trên bầu trời đêm đen tuyền, đẹp không sao tả xiết.

Hàng mi của cô mảnh, dài mà đậm. Hứa Đồng tin chắc cô không cần vẽ thêm lông mi vì dẫu có rậm thì từng sợi vẫn rất rõ ràng chứ không “tua rua chân ruồi” như một số các cô gái hay trang điểm đẹp khác. Cô đứng chếch với ánh nắng. Cả sống mũi cũng cân đối đến mức có thể tôn lên từng đường nét trên gò má.

Hứa Đồng nhìn cô như vậy chợt nghĩ, rốt cuộc một người phụ nữ

xinh đẹp nhường nào mới sinh được một cô con gái khiến người ta không thể rời mắt như vậy. Cũng khó trách một Niên Bách Ngạn trước giờ không chú ý mấy tới phụ nữ cũng phải đổ gục, ánh mắt không kìm nén được dừng lại trên người cô. Nam nữ yêu nhau, ai nói diện mạo không quan trọng?

Đương nhiên không phải yêu cầu đối phương đến mức anh tuấn phi phàm hay xinh như tiên nữ, nhưng cái nhìn đầu tiên phải khiến người ta thoải mái mới có ham muốn tiếp tục theo đuổi. Chưa kể tới Tố Diệp thật sự là một người đẹp có thể khiến đàn ông khó quên ngay lần đầu tiếp xúc. Lần đầu tiên Hứa Đồng thấy lo lắng như vậy, không hiểu sao cô ấy lại sợ hai người này sẽ chia tay.

Vì dù chỉ xét về ngoại hình, Niên Bách Ngạn và Tố Diệp cũng là một đôi trời sinh.

Hôm nay trời đã ấm lên một chút, thế nên Tố Diệp mặc cũng không nhiều lắm. Đây là ngày đáng ra cô đang lên lớp ở trường, nên ăn mặc không quá nghiêm túc. Một chiếc áo sơ mi rộng rãi màu vàng bơ, khuy áo màu vàng toát lên cảm giác hiện đại. Phía dưới là kiểu quần bó màu xanh ngọc đang mốt năm nay. Dưới chân mang đôi giày búp bê có màu sắc trái ngược. Cách phối màu đối lập kiểu này vô cùng phù hợp với tiết trời mùa thu.

“Hứa Đồng! Cảm ơn cô, không ngờ cô lại tới đây.” Ngồi xuống rất lâu, Tố Diệp mới khẽ lên tiếng. Trong đôi đồng tử dường như cũng có những tia sáng đang dạo chơi.

Hứa Đồng cảm thấy nếu Niên Bách Ngạn có mặt ở đây, e là trái tim cũng sẽ bị vò nát vụn. Nghe giọng nói Tố Diệp rất tiều tụy, hết như hàng lông mày của cô. Cô ấy tin rằng Niên Bách Ngạn không thể chống cự được với người con gái yếu đuối này. Anh mà nhìn thấy, có lẽ đã buông súng đầu hàng từ lâu rồi. Lúc này đây Hứa Đồng

phần nào hiểu được suy nghĩ của Niên Bách Ngạn. Anh là người kiêu ngạo. Anh cũng không chấp nhận lùi bước hết lần này tới lần khác trong mối quan hệ này. Một người đàn ông thành công như thế, từ lâu đã quen hô mưa gọi gió trên thương trường. Lòng kiêu hãnh ấy đủ để khiến anh liều mạng muốn được làm người chủ đạo trong quan hệ nam nữ. Vậy thì bất kể phía sau có thế nào anh cũng không muốn đối mặt với Tố Diệp bây giờ, một khi gặp mặt sợ rằng anh sẽ không nhìn được mà vứt bỏ tất cả sĩ diện.

“Chẳng qua tôi chỉ tới chuyển lời thôi.” Hứa Đồng đáp. Tố Diệp là người thông minh, có những chuyện không cần phí sức nói quá nhiều.

Tố Diệp hiểu ý của Hứa Đồng. Cô cúi đầu, cảm thấy ánh nắng ấm áp sau gáy đang men theo da thịt ở cổ, từ từ thấm vào tận đáy lòng, xua đi tất cả giá lạnh. Bất chợt, ở một nơi tối tăm nào đó mà cô không nhìn thấy có một mầm cây nảy nở, rồi phát triển nhanh chóng khiến cô có được niềm vui nho nhỏ.

“Anh ấy... vẫn ổn chứ?” Cô thật sự rất nhớ anh, nhất là bây giờ.

Hứa Đồng đáp thẳng thừng: “Không ổn!”

Tố Diệp kinh ngạc, ngược đầu lên nhìn cô ấy. Mái tóc dài lướt qua gò má tựa một cơn gió mát lạnh thổi vào trái tim: “Anh ấy sao rồi?”

Rõ ràng là rất quan tâm tới nhau vậy mà chẳng ai chịu đi tới trước mặt đối phương, chính miệng nói ra những điều mình lo lắng. Hứa Đồng lắc đầu: “Làm việc không ngừng nghỉ, tất cả các nhân viên khác cũng đều gặp họa theo. Cô cũng biết anh ấy là người cuồng công việc điển hình. Bình thường làm việc đã khiến người ta không thở nổi rồi, giờ thì càng hay, gần như lấy mạng con người ta.”

Đây là lần đầu tiên Tố Diệp thấy Hứa Đồng oán trách. Một cô gái tận tụy như cô ấy, từ biểu cảm tới phong cách làm việc hết như một Niên Bách Ngạn trong thế giới phụ nữ, cuối cùng đã phải trách móc ông chủ trước mặt cô như một người bình thường. Có thể khiến cho một người như Hứa Đồng bất mãn, xem ra lần này Niên Bách Ngạn thật sự hơi quá đáng.

Nhưng nghe xong những câu ấy, phần nhiều cô lại cảm thấy xót xa. Chẳng trách khi nhìn thấy anh trong cửa hàng hôm ấy, cô lại thấy anh gầy đi.

Đầu mày cô hơi nhíu lại, trái tim đau đớn như có kim châm.

“Tôi đã nghe qua về tình trạng của Yêu Yêu rồi. Bác sỹ Tố! Tôi có thể nói với cô mấy câu thật lòng không?” Hứa Đồng khẽ thở dài.

Tố Diệp quay qua nhìn cô ấy, gật đầu.

“Tuy rằng trước giờ tập đoàn Tinh Thạch lựa chọn nhân viên rất khắt khe, nhưng chưa bao giờ nói khi thuyên chuyển thành nhân viên chính thức phải thi gì đó. Thông thường, kết thúc thời gian thử việc họ chỉ cần làm một bài kiểm tra là được. Vì cô cũng biết đấy, để được trở thành nhân viên thử việc của Tinh Thạch, bản thân họ đã phải hội tụ đầy đủ điều kiện, trước đó cũng đã trải qua rất nhiều bài thi mới được bước chân vào.”

Tố Diệp cúi gằm, tim bắt đầu đập loạn.

“Chuyện của Yêu Yêu thế nào, cả cô và tôi đều biết rõ, tổng giám đốc Niên cũng vậy. Theo như quy định của công ty, Yêu Yêu vốn không có tư cách trở thành nhân viên chính thức, không phải vì năng lực của cô ấy mà vì tình trạng tâm lý. Nhưng tổng giám đốc vẫn cho cô ấy một cơ hội, dùng cách thức thi cử để kiểm tra xem cô ấy có đảm

nhận được công việc này hay không.” Hứa Đồng nói tới đây bỗng mỉm cười: “Đối với một người lãnh đạo nghiêm khắc chỉ quan tâm tới kết quả công việc mà nói, lần này tổng giám đốc đã thật sự phá lệ rồi.”

Hồ hấp của Tố Diệp trở nên dồn dập, ruột gan cồn cào. Cô biết Hứa Đồng không cần phải nói tốt cho Niên Bách Ngạn trước mặt cô. Tính cách con người Niên Bách Ngạn như vậy thì trợ lý cũng là người có gì nói nấy. Cô liếm môi, một lúc lâu sau mới đè nén sự kích động trong lòng xuống: “Thật ra tại tôi không đúng. Tôi không nên lấy tính chất công việc và thói quen của mình ra yêu cầu anh ấy. Tôi biết lần này sự việc của Yêu Yêu đã khiến anh ấy khó xử.”

“Thật ra cũng không hẳn là chuyện xấu.” Hứa Đồng ung dung nói: “Tôi nghĩ tổng giám đốc cũng nên tự kiểm điểm.”

Tố Diệp không hiểu.

Nụ cười của Hứa Đồng càng rõ nét hơn: “Có một hôm tự xưng tổng giám đốc hỏi tôi một câu.”

“Câu gì vậy?”

“Anh ấy hỏi tôi, có phải đôi lúc anh ấy hơi nghiêm khắc quá không?”

Tố Diệp sửng sốt. Anh mà cũng hỏi cấp dưới những vấn đề này?

“Cô cũng bất ngờ phải không. Về mặt của tôi lúc đó chắc còn ngỡ ngàng hơn cô. Dù sao thì trước nay chẳng bao giờ anh ấy hỏi tôi một vấn đề riêng tư như vậy.”

“Vậy cô trả lời thế nào?”

Hiếm khi Hứa Đồng bật cười thành tiếng: “Tôi trả lời rằng: Không phải có những lúc anh quá khó tính mà anh yêu cầu tất cả mọi người đều phải giữ thái độ nghiêm túc giống anh.”

Tố Diệp không ngờ Hứa Đồng lại đáp như vậy, sau vài giây ngơ ngẩn cô cũng phì cười.

Khoảng cách của hai người dường đã được kéo gần lại sau câu chuyện này. Lúc đó Tố Diệp mới nhận ra, một Hứa Đồng có giỏi giang thế nào thật ra vẫn chỉ là một cô gái, cũng có lúc nghịch ngợm.

Một lúc sau Hứa Đồng quay về chuyện chính, chân thành nói: “Bác sỹ Tố! Thật ra trong chuyện của Lâm Yêu Yêu, tôi cảm thấy tổng giám đốc đang cược một ván.”

Tố Diệp nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

“Anh ấy là một người làm việc vô cùng lý trí, rõ ràng, mạch lạc, có những lúc chỉ làm theo quy định mà không màng tới tình nghĩa. Điều này cũng có thể hiểu được. Là tổng giám đốc của tập đoàn Tinh Thạch, bên dưới phải quản lý mấy ngàn nhân viên, bên trên phải thận trọng trước mặt hội đồng quản trị, trách nhiệm của anh ấy rất nặng nề, không được phép xảy ra bất kỳ sai sót nào. Thế nên chưa bao giờ anh ấy tin rằng có thể dùng tình cảm xử lý công việc, lại càng không cho phép bản thân mình và nhân viên được hành động theo cảm tính.” Hứa Đồng nhìn những chiếc lá bay phấp phới phía xa xa, giọng nói trở nên xa xôi: “Nhưng lần này tôi cảm thấy, anh ấy muốn tin tưởng cô một lần, để xem chuyện của Yêu Yêu xử lý bằng tình cảm liệu có chính xác hay không.”

Quyển 6 - Chương 260: Thiên thần nào vừa gọi tới

Những lời nói của Hứa Đồng như tia nắng chiều ấm áp, tràn đầy sức mạnh, giúp cho trái tim do dự và băng giá mấy ngày nay của cô như được sống lại. Niên Bách Ngạn vẫn quan tâm tới cô phải không? Câu hỏi này khi nảy ra trong đầu, trong một khoảnh khắc Tố Diệp bỗng cảm thấy kỳ lạ. Cô bắt đầu ý thức được không biết từ khi nào mình bỗng trở nên lo sợ, bất an.

Cô vẫn còn nhớ rõ những lời mình từng nói với Kỷ Đông Nham. Lúc ấy cô đã khẳng định chắc nịch với anh ta rằng, Niên Bách Ngạn là người cô yêu. Đứng trước Kỷ Đông Nham, cô đã từng tự tin đến thế. Thậm chí cô còn từng có ý nghĩ tình yêu phải dũng cảm tiến lên, đừng có nhìn trái ngó phải, cũng không cần nghĩ quá nhiều, sẽ chỉ càng khiến bản thân mệt mỏi, khiến con tim kiệt sức.

Cô đã từng tự nhiên, thoải mái đến vậy cơ mà!

Là cô đã đánh giá bản thân mình quá cao hay đã đánh giá Niên Bách Ngạn quá thấp? Chuyện tình này tuy kéo dài chưa lâu nhưng đã hâm nóng tận xương cốt cô. Giờ cô không còn dám thoải mái phát ngôn: Hợp thì yêu không hợp thì giải tán. Sợ rằng càng yêu sâu đậm chỉ càng lo được lo mất.

“Hứa Đồng! Cô cũng cảm thấy người như tôi rất đáng ghét phải không?” Niên Bách Ngạn vì cô mà thay đổi dự định của mình. Ngoài sự cảm động, trong lòng cô còn có chút áy náy. Dù sao thì anh cũng vì quyết định của cô mới phải thay đổi.

Hứa Đồng nghiêng đầu nhìn cô: “Không! Tôi lại cảm thấy tổng giám đốc Niên quá hà khắc rồi.”

“Câu này mà để anh ấy nghe được, nhất định sẽ cho rằng cô đã bị tôi mua chuộc.” Tố Diệp khẽ cười, vầng sáng trong đôi mắt mềm mại tựa cánh hoa đào tung bay.

Hứa Đồng mím môi.

Một lúc lâu sau cô ấy lại nói: “Có thể để Yêu Yêu tham dự kỳ thi cũng tốt, cơ hội này sẽ giúp cô ấy tự tin trở lại.”

Tố Diệp gật đầu. Đúng vậy, cô vẫn luôn tin rằng Yêu Yêu chẳng qua chỉ nhất thời nghĩ quẩn, vì cô ấy vẫn còn rất nhiệt tình và lưu luyến công việc này. Vậy nên cô vững tin Yêu Yêu sẽ nhanh chóng hồi phục.

Hứa Đồng không ở lại bệnh viện quá lâu, vì sắp đến ba ngày nghỉ tết Trung thu nên cô ấy phải nhanh chóng làm xong công việc đang dang dở. Nói chuyện với Tố Diệp khoảng nửa tiếng đồng hồ thì Hứa Đồng ra về. Tố Diệp không quay lại phòng bệnh ngay mà ngồi một mình trên ghế, nắm chặt điện thoại trong tay, trong đầu chỉ hiện lên những lời Hứa Đồng vừa nói.

Cô nhớ anh.

Nhớ dáng hình của anh.

Nhớ giọng nói của anh.

Nhớ những lúc anh cưng chiều, thì thầm bên tai cô: Tiểu yêu tinh!

Nhớ cả gương mặt dù khẽ nhú mày nhưng vẫn vô cùng quyến rũ

của anh.

Cô không biết những đôi tình nhân khác sau khi cãi nhau, trải qua thời gian chiến tranh lạnh sẽ có cảm giác gì, cũng không biết khi cả hai đều lựa chọn cách lặng im, không liên lạc với nhau, qua một thời gian quá dài liệu có chia tay hay không. Nếu khách hàng tới hỏi cô những vấn đề này, cô nhất định sẽ dùng góc nhìn của một người ngoài cuộc và tư duy của một bác sỹ tâm lý để khuyên họ rằng: Nếu đã yêu nhau, chủ động một chút cũng có sao?

Nhưng tới khi chuyện này xảy đến với bản thân, đầu óc cô lại chập mạch. Cô tới cuối cùng vẫn không bỏ được sĩ diện của mình xuống, chủ động làm lành với anh, chỉ biết ngẩn ngơ nhìn chiếc điện thoại trong tay rất lâu. Thế nên sau khi vượt qua mọi chuyện cô mới hiểu ra một đạo lý: Phụ nữ khi nhìn vào tình cảm của người khác đều là chuyên gia, khi tự giải quyết tình cảm của chính mình đều trở thành kẻ điên.

Tổ Diệp siết chặt di động. Cô không muốn làm kẻ điên, nhưng vô hình trung giờ bản thân cô cũng điên rồi. Nhưng cô không thể điên rồi thêm, nhất là sau khi nghe những lời nói đó của Hứa Đồng.

Khi tay cô nhập dãy số đó vào máy, bất chợt run lên, là sự run rẩy khi con tim đập thành thịch. Mấy chữ số này thật ra ngày nào cũng quanh quẩn trong đầu cô hàng trăm lần. Giây phút nào nó cũng đảo quanh trước mắt cô. Lời nói của Hứa Đồng chính là ngọn cỏ cuối cùng đè lên người con lạc đà là cô, để cho lòng tự trọng rõ ràng là vô dụng nhưng cô vẫn đang cố chứng minh sự tồn tại của nó bằng chốc tan thành mây khói.

Mỗi một con số được ấn xuống, nhịp tim lại nhanh lên một chút. Khi cả dãy số được nhập xong, giây phút nhấn nút gọi, tim cô gần như đã vọt lên tận cổ, chèn ép tại đó khiến cô không sao thở nổi.

Cô lặng lẽ áp điện thoại vào tai. Những gì nghe được không chỉ có những hồi chuông dài vô tận, còn có tiếng trái tim ồn ào đập những nhịp bất an. Nó quyện vào cùng những thanh âm chờ đợi trong điện thoại, níu giữ lấy nhau đập thẳng vào màng nhĩ của cô.

Bỗng nhiên, tim cô ngừng đập!

Bên kia đã nhận máy.

Khi giọng nói trầm ấm của Niên Bách Ngạn thông qua sóng điện thoại vọng vào tai cô, cô cảm thấy thứ ngừng lại không chỉ là trái tim, mà cả não bộ cũng hoàn toàn trống rỗng!

Bên đó “alô” một tiếng rồi không nói nữa, chỉ giữ im lặng.

Bên này Tố Diệp có mấy giây gần như đơ ra. Khi tư duy và lý trí quay trở lại, cô mới nghe thấy có tiếng người nói chuyện. Nghe kỹ thì không khó đoán ra có lẽ anh đang họp. Cô tự nhủ cuộc điện thoại đã tới không đúng lúc. Ban ngày gọi tới, chắc chắn anh rất bận.

“À...” Khó khăn lắm cô mới khế thốt lên được một tiếng, nhỏ xíu như tiếng mèo: “Em không biết anh đang họp. Anh... cứ làm việc... tiếp đi!”

“Không dờ dang, em cứ nói đi!” Giọng nói của anh kiên quyết và bình tĩnh.

Tố Diệp rất muốn nói cô nhớ anh, nói rằng: Chúng ta làm lành được không? Anh đừng giận nữa, rất muốn nói rằng cảm giác chiến tranh lạnh mấy ngày nay khiến cô rất khó chịu, rất muốn nói với anh rằng cô chỉ muốn gặp anh ngay bây giờ để được nhào vào lòng anh... Nhưng bao nhiêu lời nói ấy khi ra tới miệng lại trở thành: Thật ra...

cũng không có gì... Em... Em chỉ muốn cảm ơn anh.

Trong tiềm thức cô cho rằng anh đang họp, đang bận việc. Mấy lời này nói ra bây giờ không đúng lúc cho lắm.

“Ừm!” Bên kia anh kiệm lời như vàng.

Tố Diệp có một ảo giác, dường như cô nhìn thấy đôi mày anh vẫn chau lại, ánh mắt vẫn lạnh lùng. Nhất thời cô thấy sợ hãi, thái độ của anh cứ lãnh đạm như vậy khiến cô không biết phải làm sao.

Cô không nói nữa, anh cũng im lặng.

Khoảng nửa phút sau, sóng điện thoại chỉ còn truyền tới hơi thở của hai người cùng sự trầm mặc đến ngột ngạt.

Cuối cùng vẫn là Niên Bách Ngạn lên tiếng, không nghe ra được một chút xao động cảm xúc nào: “Còn chuyện gì khác không?”

Có sự xa cách và hờ hững khi cự tuyệt. Cô rụt cổ lại, cắn chặt môi: “Hết rồi...”

Bên kia cúp điện thoại ngay, đến một câu kết thúc cũng không có.

Chỉ còn lại những tiếng “tút, tut” bận rộn.

Tố Diệp chờ đợi hồi lâu mới nhận ra anh đã cúp máy. Cô bỗng cảm thấy vô cùng ấm ức. Điều bộ thờ ơ này của anh, đâu có giống muốn giảng hòa.

Điện thoại trượt ra khỏi tay, rơi xuống ghế. Không cần nói cô cũng đoán ra dáng vẻ Niên Bách Ngạn khi nhận điện thoại. Cô cúi gằm, hai mắt nhìn chằm chằm mũi giày của mình, sống mũi cay cay. Đang

định rời mắt đi, bỗng trước mắt cô xuất hiện một đôi giày da của nam giới, bóng lộn, đắt giá. Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là Niên Bách Ngạn đã tới. Cô vui mừng ngẩng lên, ai ngờ lại bắt gặp ánh mắt của Diệp Uyên.

Anh ấy nhìn từ trên xuống dưới, bình tĩnh từ khi đôi mắt cô ngập tràn mừng rỡ cho tới khi nó trở về với vẻ ảm đạm ban đầu. Anh ấy ngồi xuống bên cạnh cô, nhưng không nói gì. Tổ Diệp cũng muôn vàn tâm trạng đương nhiên chẳng còn cảm xúc để an ủi Diệp Uyên, biết thờ dài ngoai ngán: “Anh cứ thế này là làm sao?”

Diệp Uyên không lên tiếng.

“Diệp Uyên! Anh từ bỏ đi.” Tổ Diệp cúi xuống nhặt lên một chiếc lá, ngón tay khẽ vuốt ve nó. Chợt vang lên những tiếng rạn vỡ rất nhẹ, lòng bàn tay cô như cũng bị đâm đến đau đớn. “Trong lòng Yêu Yêu không có anh. Cho dù là có, cô ấy bước qua được cánh cửa nhà họ Diệp sao? Anh là con trưởng, tuy rằng đã đi làm phi công, nhưng việc lấy vợ e là đã có sắp đặt từ trước rồi. Xã hội thượng lưu của các anh vòng qua vòng lại cũng chỉ có mấy gia đình trước mắt có con gái để gả. Anh nghĩ một người xuất thân bình thường như Yêu Yêu xứng với một cậu chủ như anh sao?”

Diệp Uyên ngồi đó không nhúc nhích, yên lặng nghe cô nói hết, lúc sau mới cất lời: “Tiểu Diệp! Anh tới chỉ muốn em giúp anh một chuyện thôi.”

Khung cảnh tại tập đoàn Tinh Thạch lại hoàn toàn khác biệt.

Sau cuộc họp kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng tuyên bố giải tán. Khi tất cả mọi nhân viên vừa thở phào thì anh bổ sung thêm một câu: “Về công việc trong kỳ nghỉ tết Trung thu...”

Khi nói tới đây, anh thấy nét mặt của các nhân viên đều hoảng sợ. Ánh mắt anh nhạt đi, sự nghiêm nghị trên môi cũng thả lỏng nhiều: “Trong ba ngày nghỉ không cần bất cứ ai làm thêm cả, chúc mọi người có một Trung thu vui vẻ!”

Tất cả nhân viên trong phòng họp đều không kìm chế được, vỗ tay rào rào, kích động hét lên với Niên Bách Ngạn: Chúc tổng giám đốc Trung thu vui vẻ!

Trong mắt họ ngập tràn niềm vui.

Lúc tan họp, Hứa Đồng đã kịp về công ty. Thấy mọi người vô cùng hớn hờ, cô lấy làm lạ, vội hỏi đã xảy ra chuyện gì rồi. Có nhân viên không nhịn được nói ngay với cô: Năm nay cuối cùng tôi cũng được đón Trung thu một cách thoải mái rồi!

Cô đang ngỡ ngàng sao Niên Bách Ngạn lại dễ tính đến vậy, thì có người chen vào: “Cũng không biết thiên thần nào đã gọi điện cho tổng giám đốc. Nói chuyện điện thoại xong, tâm trạng của tổng giám đốc không những vui hẳn lên còn rút ngắn thời gian họp. Tôi nghĩ nếu không có cuộc gọi ấy có lẽ kỳ nghỉ Trung thu lại tan tành rồi.”

Hứa Đồng đã đôi chút hiểu ra, mím môi cười.

Họp xong Niên Bách Ngạn quay về văn phòng. Khi Hứa Đồng đẩy cửa bước vào, anh đang nói chuyện với khách hàng. Sau khi kết thúc cuộc điện thoại ngắn gọn, anh ra hiệu cho cô tới.

“Thông báo xuống dưới, ngày đầu tiên sau kỳ nghỉ, tất cả các quản lý cao cấp của công ty họp thường kỳ.”

Hứa Đồng gật đầu, vội vàng ghi chép lại.

Niên Bách Ngạn dằn dò xong không nói gì thêm. Hứa Đồng đợi mãi không thấy anh nói tiếp bèn hỏi: “Hết rồi ạ?”

Niên Bách Ngạn ngược mắt, nghi hoặc nhìn cô.

“Ba ngày nghỉ Trung thu, lịch trình của anh...”

“Không sắp xếp bất kỳ việc gì cả.” Anh lật tài liệu ra, tùy ý đáp lại.

Hứa Đồng kinh ngạc. Mặt trời mọc đằng Tây rồi sao? Hiếm khi anh lại tự cho phép mình nghỉ việc. Còn nhớ đêm 30 năm ngoái, chỉ còn nửa tiếng nữa là tới giao thừa anh vẫn còn ngồi làm việc. Năm nay lại phá lệ cho mình nghỉ ba ngày?

“Ồ.” Mãi lúc sau cô mới buột miệng thốt ra chữ này.

Niên Bách Ngạn không nhìn thấy biểu cảm ngẩn tò te như ăn phải trứng gà của cô. Anh ngẩng đầu lên, như đang suy nghĩ chuyện gì đó, rồi lại lập tức vùi đầu vào tài liệu, hờ hững hỏi: “Vừa từ bệnh viện về?”

Một người dứt khoát như Niên Bách Ngạn chẳng bao giờ hỏi một câu tầm thường như thế này. Hứa Đồng nhin cười, gật đầu, lại thấy anh đã cúi đầu xuống cô bèn đáp: “Vâng!”

Ngón tay Niên Bách Ngạn hơi khựng lại.

“Cô ấy gầy đi nhiều lắm.” Hứa Đồng bất ngờ nói thêm.

Niên Bách Ngạn bỗng ngược lên, nhú mày: “Đáng nhẽ cô phải dằn dò cô ấy ăn uống cho đầy đủ!”

“À, có bác sỹ Đinh ở bên cạnh chăm sóc mà.”

Đôi mắt Niên Bách Ngạn chợt trở nên âm u: “Đinh Tư Thừa? Cô nhìn thấy hai người họ ở cạnh nhau?”

Hứa Đồng cười: “Đinh Tư Thừa là bạn trai của cô Lâm, lại là bác sỹ tư vấn tâm lý, họ ở cùng một chỗ là chuyện bình thường mà.” Nói rồi, cô lại lén lút cười thầm mà không để anh biết.

Thế là một lần hiếm hoi cô được nhìn thấy Niên Bách Ngạn gần người, ngay sau đó gương mặt anh có phần ngượng ngập. Nghĩ đi nghĩ lại, người ta cũng là sếp của mình, không thể khiến anh mất mặt được. Cô hắng giọng nói: “Nhưng mà, bác sỹ Tố cũng gầy đi nhiều giống cô Lâm. Trông cũng chẳng khác nào vừa từ cõi chết trở về.”

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ càng thêm cau có.

Một lúc sau anh hỏi: “Điện thoại đặt rồi chứ?”

“Vâng, đã đặt xong rồi!” Hứa Đồng đáp, nhưng cũng đoán trúng được ý của anh: “Trước giờ tan ca hôm nay là đưa tới. Anh yên tâm, sẽ không làm ảnh hưởng tới tết Trung thu.”

Niên Bách Ngạn dựa thẳng người vào ghế, nhắm mắt lại đánh giá Hứa Đồng, lúc sau anh giơ tay chỉ vào cô: “Cô... mau chóng lấy chồng rồi cuốn gói!”

“Dạ, thưa anh Niên!” Hứa Đồng nén cười.

Quyển 6 - Chương 261: Mạng sống là của anh

Trung thu, thời kỳ “cua béo cúc gầy”, bầu không khí đượm hương hoa quế ngọt ngào.

Ngày đầu tiên được nghỉ, Tố Diệp đã vội tới bệnh viện từ sớm. Hôm nay là ngày Lâm Yêu Yêu xuất viện. Ông bà Lâm vẫn rất chú trọng tới truyền thống của người Trung Quốc: Người tốt không được ở lại bệnh viện đón Tết. Vì thế sau khi hỏi ý kiến bác sỹ điều trị chính, được biết sức khỏe của Lâm Yêu Yêu đã hồi phục khá tốt, họ bèn dự định làm thủ tục cho cô ấy ra viện trước khi tới tết Trung thu. Đinh Tư Thừa còn tới bệnh viện sớm hơn cả Tố Diệp. Khi Tố Diệp đi vào phòng, Đinh Tư Thừa đã đi làm những thủ tục có liên quan. Ông Lâm đang phụ cô ấy thu dọn đồ đạc. Bà Lâm sắp đồ ăn sáng cho Yêu Yêu, vừa chào Tố Diệp vừa không ngớt lời trách mắng Đinh Tư Thừa: Giờ còn tỏ ra ân cần niềm nở cái nỗi gì? Đây là con gái tôi không sao, nó mà có mệnh hệ gì nó chắc chắn không xong với tôi đâu.

Ông Lâm đứng bên cạnh chau mày nói với bà: Chẳng phải con gái tai qua nạn khỏi rồi sao, bà đừng có cần nhần nữa. Bà Lâm lại hậm hực với ông Lâm mấy câu. Tố Diệp cũng biết hai người họ thường ngày đã thích cãi vặt, cũng không đến mức cãi nhau to. Cô bèn đề nghị đưa Lâm Yêu Yêu ra vườn hoa dạo chơi. Dù sao cũng khá nhiều người làm thủ tục ra viện, trong chốc lát không thể xong ngay, ra ngoài hít thở không khí một chút.

Lâm Yêu Yêu đồng ý. Tố Diệp bèn cầm áo khoác đưa cô ấy ra ngoài.

Trong vườn hoa của bệnh viện, các bệnh nhân đi tản bộ đã ít hơn rất nhiều so với mấy hôm trước. Có lẽ những người đỡ một chút đều đã làm thủ tục xuất viện, về nhà chuẩn bị đón Trung thu. Không gian bỗng trở nên vắng vẻ đi nhiều. Không khí hơi lành lạnh, nhưng trời trong mây nhẹ cũng xác định hôm nay thời tiết đẹp. Bầu trời xanh thẳm, cao vời vợi, như sắc màu của biển, khiến người ta chìm đắm.

Họ tìm một chiếc ghế gỗ ngồi xuống. Đúng lúc này mặt trời cũng đã lên cao. Sắc hoa quế vàng ruộm dưới nắng thu càng tỏa hương nồng nàn. Lâm Yêu Yêu khá thích mùi hương này, mỗi lần tới vườn hoa cô ấy lại ngắm hoa quế rất lâu. Tố Diệp nói chuyện phiếm với Lâm Yêu Yêu một lúc, rồi âm thầm làm một bài trắc nghiệm tâm lý cho cô ấy, cảm thấy cô ấy đã dần dần thoát khỏi tâm trạng xấu thì vô cùng yên tâm. Nhất là khi cô nhắc tới kỳ thi mà cô ấy sắp phải đối mặt, Yêu Yêu thể hiện rõ ràng sự kỳ vọng của mình. Điều đó khiến Tố Diệp cảm thấy, bất luận là cơ thể hay tâm lý, cô ấy cũng đã bình phục rất tốt.

Được một lúc, điện thoại của Tố Diệp vang lên. Cô rút ra liếc nhìn rồi dặn dò Yêu Yêu cứ ở yên đây đợi mình, cô đi nhận điện thoại. Yêu Yêu gật đầu.

Vườn hoa cực kỳ yên tĩnh. Lâm Yêu Yêu ngồi trên chiếc ghế gỗ trắng sười nắng. Cô lại không kiềm chế được, bốc những cánh hoa quế lên tay vân vê. Cô đặt chúng trong lòng bàn tay, khẽ hít hà. Mùi hương ấy khiến lòng cô ấm áp hơn. Nhưng vẫn có một cơn gió bất giác thổi tới, lướt qua bờ vai cô, chiếc áo khoác trên người chợt rơi xuống thảm cỏ.

Lúc này Lâm Yêu Yêu mới nhận ra vai mình hơi lạnh, thấy áo khoác rơi cô bèn cúi xuống định nhặt lên. Ai ngờ có người đã nhanh hơn cô một bước. Là một người đàn ông. Anh khom lưng xuống, giơ bàn tay lớn ra giúp cô nhặt chiếc áo lên. Một giây sau, vai cô ấm hân lên,

chiếc áo đó một lần nữa được khoác lên người. Cô ngồi dậy, lúc đó mới nhìn rõ người vừa tới, là Diệp Uyên.

Diệp Uyên đứng ngược sáng, đối diện với cô. Gương mặt anh trở nên mờ ảo khiến người ta không thể rời mắt. Hôm nay anh ăn mặc rất đơn giản. Bên ngoài là chiếc áo khoác da màu cafe đậm, bên trong là áo sơ mi màu xanh da trời. Dưới chân là chiếc quần bò thoải mái. Phía ngoài áo khoác anh tùy hứng đeo thêm một chiếc khăn choàng cổ màu xanh rêu. Cả người trông đầy hấp dẫn.

Nhưng ánh mắt anh khi nhìn về phía Lâm Yêu Yêu dâng lên một nỗi buồn thương rõ nét.

Lâm Yêu Yêu không ngờ lại là anh. Cô hơi sững sờ một chút, rồi từ từ cup mắt xuống, không nói gì. Diệp Uyên đứng nhìn cô từ trên xuống. Cô gầy đi rất nhiều. Đôi mắt dưới hàng mi dài bóng chốc khiến tim anh thắt lại. Anh ngồi xuống bên cạnh cô. Giây phút ấy, anh nhìn thấy ngón tay cô rõ ràng đã run lên, bèn bất ngờ nắm chặt lấy: “Em lạnh à?”

Lâm Yêu Yêu cảm thấy có một hơi ấm trong lòng bàn tay. Trong hơi thở, ngoài mùi hương hoa quế còn xen lẫn mùi nước cạo râu thanh mát của nam giới. Không hiểu sao tận sâu trong lòng cô bỗng cảm thấy căng thẳng. Cô rút tay về, khẽ đáp: “Không lạnh!”

Cô không thể hiện thái độ chán ghét và lãnh đạm, thậm chí cũng không quay đầu điềm nhiên bỏ đi như dự đoán của Diệp Uyên. Điều này khiến anh được cổ vũ phần nào. Anh quay đầu nhìn cô, giọng nói vẫn đầy xót xa và tức giận: “Tại sao lại nghĩ quẩn như thế?”

Lâm Yêu Yêu siết chặt ngón tay, cúi gằm, cầm lên những bông hoa quế vừa rụng xuống, không đáp. Diệp Uyên lại thở dài rồi nói: “Xin lỗi em, Yêu Yêu! Anh xin lỗi vì những lời đã nói với em hôm ấy. Tối đó

anh uống say quá.”

“Không sao!” Cô biết anh định ám chỉ những lời nào. Một buổi tối nọ bỗng nhiên anh gọi điện tới, phần nộ nói: Anh nhất định sẽ chiếm đoạt em!

Cô thực sự đã hết hồn.

Diệp Uyên thấy thái độ của cô vẫn bình thường, bèn hỏi: “Em không trách anh?”

Lúc này Lâm Yêu Yêu mới ngẩng đầu lên, trong ánh mắt có một tia sáng nhạt nhòa. Cô dịu dàng như hoa cúc, không gần không xa: “Em đã nghe Tiểu Diệp nói rồi. Chính anh đã bế em vào bệnh viện, nếu không em đã mất mạng từ lâu rồi. Thế nên, Diệp Uyên, em phải cảm ơn anh!”

Lúc đó Diệp Uyên mới hiểu ra tại sao cô ấy không còn bài xích mình. Anh cười khổ: “Yêu Yêu! Thứ anh cần không phải lời cảm ơn của em!”

“Nhưng những gì em có thể mang lại chỉ có thể là lời cảm ơn mà thôi.” Cô nhẹ nhàng nói một câu.

Nghe xong, Diệp Uyên nhú mào, lập tức nắm chặt lấy tay cô. Lần này bất luận Lâm Yêu Yêu có vùng vẫy thế nào anh cũng không buông. Cô càng sốt ruột, thấp giọng nói: “Anh mau buông tay đi! Lát nữa Tiểu Diệp quay lại sẽ nhìn thấy mất.”

“Rốt cuộc anh có điểm nào không bằng hần ta?” Anh chẳng thèm nghe cô nói, nghiêng người xoay hần người cô lại, bắt cô nhìn thẳng vào anh.

Trong con người sâu hút là sự lo lắng và thất bại, cô bàng hoàng khi đọc hiểu ánh mắt anh. Dáng vẻ tròn tròn mắt của cô gái trước mặt hết một đứa trẻ mất phương hướng, khiến trái tim Diệp Uyên nảy sinh một sự kích động và chân tình không tên. Anh chợt cúi xuống hôn lên đôi môi hơi hé mở của cô.

Hơi thở rần rỏ của người đàn ông nhanh chóng ủa vào khoang miệng. Khi hai bờ môi hơi lạnh áp lên nhau, Lâm Yêu Yêu hoàn toàn sửng người. Cô nhất thời quên cả phản kháng. Chỉ tới khi lưỡi anh bắt đầu triền miên, Lâm Yêu Yêu mới choàng tỉnh, đẩy anh ra, ánh mắt hoảng loạn: “Diệp Uyên! Anh đừng làm vậy!”

Hai tay Diệp Uyên khóa chặt vai cô lại, ngăn không cho cô đứng dậy bỏ chạy. Anh kiên định nhìn vào mắt cô: “Quên hẳn ta đi! Ở bên cạnh anh!”

Lâm Yêu Yêu kéo tay anh ra, sau khi hô hấp bình ổn trở lại, cô mới chân thành nói: “Em rất cảm ơn anh, nhưng em thật sự không thích anh, em và anh thật sự không thể.”

“Yêu Yêu...”

“Có lẽ tình yêu chính là thứ giày vò con người ta như vậy. Có thể đạt được cả hai người đều thương yêu nhau thật sự rất khó. Diệp Uyên! Em không phải người anh đang tìm, thế nên đừng lãng phí thời gian vào em nữa có được không?” Lâm Yêu Yêu nói rất thẳng thắn, giọng tuy mềm mỏng nhưng kiên quyết: “Anh đã cứu em, em rất cảm kích. Nếu có thể dùng cách gì báo đáp em nhất định sẽ làm. Nhưng không phải là bán đứng tình cảm của mình.”

Diệp Uyên từ từ buông thõng tay xuống. Trong đáy mắt là một nỗi đau không thể tan đi.

“Xin lỗi anh.” Lâm Yêu Yêu cắn môi.

Diệp Uyên dướn người về phía trước, hai tay đặt lên đùi, bàn tay đan vào nhau. Anh nhìn thẳng, rất lâu mới nói trong luyến tiếc: “Em không cần làm gì để báo đáp anh cả. Anh chỉ yêu cầu em một chuyện thôi.”

Lâm Yêu Yêu nhìn theo bóng lưng anh, đợi anh nói tiếp. Anh hít sâu một hơi rồi mới quay đầu nhìn cô: “Tính mạng của em do anh cứu, thế nên từ ngày hôm đó trở đi, mạng sống của em đã là của anh rồi. Sau này chưa được anh cho phép, em không có quyền tìm cái chết, có hiểu không?”

Lâm Yêu Yêu nghe xong khẽ cười, nhưng có chút cay đắng: “Mùi vị chết một lần khó chịu lắm, em nghĩ em không có dũng khí chết lần thứ hai đâu.”

Diệp Uyên nhìn cô, chỉ còn lại duy nhất sự đau đớn.

Ngoài cửa vườn hoa, Tố Diệp đứng lặng nhìn đôi nam nữ ngồi trên chiếc ghế trắng dưới cảnh lá bay ngập trời xa xa. Không hiểu sao, trước nay cô vẫn luôn cảm thấy Lâm Yêu Yêu đứng bên cạnh Đinh Tư Thừa có thể hình dung bằng cụm từ “tra tài gái sắc”. Nhưng khi cô ấy ngồi cạnh Diệp Uyên dường như còn bắt mắt hơn nữa. Diệp Uyên và Đinh Tư Thừa mang lại cho người ta hai cảm giác khác nhau. Đinh Tư Thừa rất nho nhã, phong độ, hết như một mỹ nam bước ra từ câu chuyện cổ tích. Còn Diệp Uyên cao lớn, vạm vỡ, có sự rắn rỏi và chính trực của đàn ông phương Bắc. Anh ấy giống một vị anh hùng trên màn ảnh Hollywood hơn.

Tố Diệp bỗng nhiên cảm thấy, thật ra Lâm Yêu Yêu cần một người anh hùng hơn.

Chỉ tiếc Diệp Uyên là một anh hùng phong lưu. Đây là một sự thật

không thể che giấu. Nhưng khoảng thời gian này, người anh hùng ấy đích thực đã chịu không ít thiệt thòi, bị Lâm Yêu Yêu giày vò đến sức cùng lực kiệt. Đến nỗi một người trước giờ ngạo mạn ngỗ ngược như anh ấy lại phải hạ mình cầu xin cô, mong Tố Diệp tạo cho anh ấy một cơ hội được gặp riêng Lâm Yêu Yêu.

Thế nên hôm nay cô đã cho anh ấy cơ hội này.

Cũng vì thế, khi Đinh Tư Thừa làm thủ tục xong quay trở lại vườn hoa tìm hai người họ, nhìn thấy cảnh tượng ấy định xông tới, Tố Diệp đã giữ chặt tay anh ta lại, ngăn chặn hành vi đó.

Sắc mặt Đinh Tư Thừa rất khó coi, biểu cảm cũng không mấy dễ chịu: “Sao hắn ta lại tới đây?”

Tố Diệp nhìn về phía xa, chậm chậm nói: “Anh không quan tâm tới cô ấy, chẳng lẽ còn không cho phép người khác quan tâm hay sao?”

Đinh Tư Thừa ghen lời.

Quyển 6 - Chương 262: Sự kiện "bạo lực" từ vụ đâm xe

Buổi chiều, Tố Diệp bắt đầu đi mua sắm cùng mợ Phương Tiểu Bình cho tết Trung thu ngày hôm sau. Đừng nhìn mợ Phương Tiểu Bình bình thường tùy tiện, thế nào cũng xong, nhưng mợ thực sự là người giỏi thu vén cho lễ tết, biết mua đồ sắm sửa cho gia đình. Đây cũng là lý do thường ngày cậu Tố Đông trông bề ngoài có vẻ uy vũ, nhưng khi đứng trước mặt vợ vẫn phải nhún nhường vài phần. Chính vì thế, quyền nắm giữ kinh tế gia đình nằm trong tay Phương Tiểu Bình. Võ quán của Tố Đông kiếm không ít tiền, nhưng trước giờ cậu vẫn chưa được nhìn thấy bộ dạng của chiếc thẻ gửi tiền tiết kiệm tại ngân hàng.

Theo như lời Phương Tiểu Bình nói thì chính là: Với đàn ông, có thể cho họ sỹ diện nhưng không được đưa họ tiền. Nếu cả sỹ diện và tiền bạc đều để họ giữ thì trái tim của họ cũng sẽ bay mất.

Một điểm mà trước giờ Tố Diệp vẫn luôn khâm phục mợ đó là: Hoàn toàn có thể cưỡng lại sức hút của những đợt tuyên truyền và giảm giá ưu đãi tràn ngập khắp mọi nơi tới từ các cửa hàng một, hai tháng trước dịp lễ. Bất luận họ quảng cáo hay đến đâu, bất luận họ khuyến mại lớn cỡ nào, Phương Tiểu Bình từ đầu tới cuối luôn tuân theo tôn chỉ, một ngày trước khi nghỉ lễ mới là thời điểm tuyệt vời nhất để mua sắm. Thế nên mỗi lần thấy Tố Diệp mua xong hết các đồ dùng cho ngày lễ từ rất sớm, mợ lại quở trách. Câu nói kinh điển nhất chính là: Con có biết tại sao trước nghỉ lễ một ngày mới là ngày giảm giá lớn nhất không? Vì hết kỳ nghỉ một cái là mấy thứ này chẳng đáng mấy xu nữa.

Khi cô cùng mợ Phương Tiểu Bình len vào khu chợ người người chen chúc nhau để xếp hàng mua bánh Trung thu, mới phát hiện thì ra những người có tư duy này không chỉ mình mợ. Dòng người đông nghịt, vừa nhìn đã thấy khiếp sợ. Phương Tiểu Bình vừa xắn tay áo lên vừa nói: “Bực mình quá đi thôi! Trước đây đông người thì không nói làm gì. Giờ lễ tết mà cũng đông như vậy. Chẳng phải ai cũng nói đi du lịch đón tết sao? Giá cả đúng là tăng vòn vọt vì mấy người có tiền từ nơi khác tới. Ngày nghỉ không đi chơi, quyết tâm ở lại tranh giành với chúng ta.”

Phương Tiểu Bình không hề có ý khinh thường những người giàu ở nơi khác, ngược lại bà cảm thấy mình chính là vật hy sinh cho những người như thế khi họ nhắm vào hoàn cảnh kinh tế Bắc Kinh, điều này xuất phát từ việc bà chưa mua được một ngôi nhà. Vì mấy năm gần đây giá nhà đất ở Bắc Kinh tăng vọt còn nhanh hơn cả tốc độ của tàu Thần Châu. Thế nên Phương Tiểu Bình vẫn một lòng muốn mua gấp cho Tố Diệp một ngôi nhà nhỏ, nếu không đợi thêm vài năm nữa không biết còn tăng đến mức nào. Ai ngờ tính đi tính lại, nhà tốt hoặc là đắt hơn cả du lịch lên mặt trăng, hoặc là đã bán sạch. Phương Tiểu Bình giận dữ, cuối cùng khi bà hạ quyết tâm liều một phen với mấy kẻ có tiền, giá lại tiếp tục tăng cao, khiến bà không nắm được dù chỉ một cơ hội.

Chuyện đó còn chưa bực. Điều khiến bà khó chịu hơn nữa là, khi bà mang theo sổ tiết kiệm vẫn còn nóng hổi, định đặt cọc luôn, thì lại bị nhân viên giao dịch từ chối. Sau đó bà nhìn thấy họ nở nụ cười tươi như hoa với mấy kẻ từ nơi khác tới trả toàn bộ tiền. Giây phút ấy, Phương Tiểu Bình cảm thấy hình như đất Bắc Kinh này không còn chỗ đứng của mình nữa rồi.

Vì chuyện này Phương Tiểu Bình đã buồn rầu mấy ngày. Bà không hiểu tại sao bây giờ lại có nhiều người giàu có đến thế. Tiền của họ rốt cuộc ở đâu ra? Khi bà còn phải ngày ngày cố gắng kiếm tiền để

đảm bảo nhu cầu sống tối thiểu thì bọn họ đã “xưng vương trên núi”, nghĩ tới chuyện đầu tư rồi. Tổ Khải đương nhiên không muốn nhìn thấy mẹ đau buồn. Cậu quyết định hết lòng giúp đỡ. Cuối cùng chuyện này bị Tổ Diệp phát hiện ra. Cô quả quyết ngăn chặn. Cô khuyên mẹ không cần lo nghĩ cho mình, bây giờ cô vốn không muốn mua nhà.

Tổ Đông nghe thấy vậy lo một ngày Tổ Diệp lại đi mất. Cuối cùng Tổ Diệp phải khuyên hết nước hết cái họ mới yên tâm. Cô còn phải bảo đảm, nhất định sẽ tìm được một người đàn ông độc thân có nhà, như vậy tốt biết bao, còn lừa thêm được hẳn một người. Vì chuyện này, Tổ Đông mắng cô một trận nên thân.

Thế nên khi Phương Tiểu Bình nhìn thấy giá tiền bánh Trung thu năm nay cũng đắt rất nhiều so với năm ngoái thì bắt đầu nghiêng răng kèn kẹt. Tổ Diệp ở bên cạnh, khó xử giải thích: Đây đơn thuần là nguyên nhân do điều tiết nền kinh tế, không liên quan gì lắm tới mấy người có tiền.

Phương Tiểu Bình bĩu môi không nói tiếp. Vạt áo đã được xắn lên tới tận bắp tay. Tổ Diệp thấy tình hình không ổn, bèn giữ mẹ lại: “Mẹ à! Chúng ta xuống siêu thị dưới tầng mua đi. Cũng thế cả thôi mà!”

Nào ngờ cơn bực bội của Phương Tiểu Bình lại ulla tới, tay áo suýt nữa thì bị vén sát tận nách. Bà xoa xoa tay: “Này, với tính cách tàn bạo này, mẹ không tin không cướp được của đám người này. Diệp Nhi! Con cứ đứng yên đợi mẹ, đừng nhúc nhích. Chống mắt lên coi mẹ con “xưng hùng xưng bá” như thế nào!”

Tổ Diệp không hề nghi ngờ lời nói của mẹ. Nhớ năm xưa, những việc làm vĩ đại của mẹ ở chợ có ai là không biết? Nghĩ vậy, cô càng giữ chặt mẹ, nhưng Phương Tiểu Bình vẫn hùng hổ xông lên. Cô còn không nắm nổi tà áo mẹ. Kết quả, Tổ Diệp giương mắt nhìn mẹ

lăn tròn, vượt qua đám người đó một cách nhanh nhẹn. Hai cánh tay như hai chiếc cào của gạt hết tất cả mọi người đứng trước sang một bên, thành công đẩy lên làn sóng phản đối của đám đông.

Hôm nay Phương Tiểu Bình diện một chiếc áo len đỏ, thế nên đứng giữa đám đông mọi vô cùng bắt mắt. Tố Diệp chỉ kịp thấy một mảng đỏ rực cứ lượn qua lượn lại trước mặt. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng thân thủ của mọi lại nhanh nhẹn đến vậy. Khi cô hoàn hồn trở lại, Phương Tiểu Bình đã xách được bốn hộp bánh Trung thu quay lại, trán không một giọt mồ hôi nào, thật sự đã khiến Tố Diệp phải ngỡ ngàng.

Cả một buổi chiều, Tố Diệp đều đi tranh cướp đồ cùng với Phương Tiểu Bình. Trên đường quay về, khi đi qua một cửa hàng bánh ngọt, cô đã dừng lại rất lâu.

Cuối cùng, đồ của mọi đã chất đầy con Jeep của cô. Màu áo đỏ của mọi và em đỏ của cô rất hợp với nhau. Nhưng khi cô ngồi vào trong xe, không gian bỗng trở nên chật chội. Hôm nay Phương Tiểu Bình đã quét về không ít đồ. Vì thế tâm trạng mọi rất vui, vẫy tay rất phong cách: Lái xe!

Tố Diệp nhận lệnh cho xe chạy. Ai ngờ xe vừa vòng ra khỏi bãi đậu chợt nghe thấy đuôi xe vang lên một tiếng “rầm” ầm vang, khiến Phương Tiểu Bình đang chuẩn bị thắt dây an toàn suýt nữa thì đập mặt cửa kính. Mọi hét lên giận dữ: Đứa nào vậy?

Vừa dứt lời, Tố Diệp đã mở cửa đi xuống. Lúc này cô mới nhìn rõ tình hình. Một chiếc xe gia đình hào hoa đang “thân mật” hôn vào hông của con Jeep. Kích thước to lớn của nó so với em nhỏ của cô đúng là voi hôn thỏ! Thế là Tố Diệp phùng phùng giận dữ. Cô đi tới, gõ cộc cộc mấy tiếng vào mui xe, chỉ tay vào bên trong: “Xuống xe!”

Lúc này Phương Tiểu Bình cũng đi xuống, sau khi nhìn thấy vẻ thảm thương của đôi xe, bà cũng chạy tới, gõ xuống mui xe cùng Tố Diệp. Không còn cách nào khác, người tài xế kia phải bước xuống. Sau khi nhìn thấy Tố Diệp ông ta sững sờ giây lát, sau đó ngượng ngập, liên tục xin lỗi. Tố Diệp thấy người này quen quen nhưng tạm thời vẫn chưa nhớ ra là ai. Sau khi thấy ông ta xin lỗi không ngừng, cô cũng bớt giận phần nào, giơ tay ra trước mặt ông ta: “Đền tiền!”

Người tài xế ấp a ấp úng, nửa ngày không rặn ra được chữ nào.

“Bảo ông đền tiền đấy, ông câm à!” Phương Tiểu Bình phòng mang trợn má, khí thế như dõn non lấp biển.

“Cô hai! Thưa cô... Tôi cũng không cố tình đâu...”

Tố Diệp ngán người. Cô hai?

Đang mãi nghĩ bỗng có người xuống xe, cất giọng bất mãn: “Có chuyện gì đấy?”

Một giọng nói quá quen thuộc, tới mức khiến Tố Diệp phát ghét. Cô nhìn qua, liền thấy Nguyễn Tuyết Mạn lắc la lắc lư đi tới. Nhìn thấy Tố Diệp, bà ta cũng rất sững sốt, sau đó cười khẩy: “Yo! Ai thế này?”

Lại một người nữa xuất hiện. Lần này là Nguyễn Tuyết Cầm. Thấy mọi người đều vây quanh mũi xe, bà ta nhìn người tài xế với vẻ không vui: “Sao ông lái xe bất cẩn vậy hả?”

“Đúng đấy! Sao ông lại ẩu thả thế. Ông đụng vào xe của cô hai nhà chúng ta rồi. Mặc dù cái xe ghê này cũng chẳng đáng mấy đồng, nhưng ít ra thì nhìn vào người ta vẫn gọi là “ô tô”.” Gương mặt Nguyễn Tuyết Mạn ngập tràn khiêu khích.

Người tài xế chẳng còn biết nói gì ngoài xin lỗi.

Phương Tiểu Bình nhận ra là người nhà họ Diệp, mặt bắt đầu tái nhợt đi, nhất là sau khi nhìn thấy Nguyễn Tuyết Mạn thì mắt mợ càng long lên sòng sọc. Mợ đang định xông tới thì Tố Diệp cản lại. Cô đứng chặn trước mặt mợ, khoanh hai tay trước ngực, lãnh đạm nhìn Nguyễn Tuyết Mạn: “Đúng vậy! Chiếc xe này của tôi làm sao dám so với con xe hào hoa của bà. Hết cách thôi, ai bảo tôi không biết trèo cao? Thế nên, hoặc là xì tiền ra, hoặc là báo cảnh sát.”

“Nói nhiều với bọn họ làm gì? Báo cảnh sát luôn đi!” Phương Tiểu Bình sốt ruột ôm tòi.

Nguyễn Tuyết Mạn nhìn Tố Diệp chằm chằm với vẻ khó chịu. Nguyễn Tuyết Cầm bên cạnh hạ giọng nói: “Tuyết Mạn! Em đừng có vô cớ sinh sự nữa. Ngày mai Tiểu Diệp còn tới nhà chúng ta ăn cơm đấy. Cho dù em bị mất mặt, cũng không thể để chồng em mất mặt chứ. Đứng đây cãi cọ ra thể thống gì?” Nếu không phải vì bữa cơm gia đình ngày mai, bà ta đã chẳng đi cùng Nguyễn Tuyết Mạn ra đây.

Đương nhiên vì là hội viên nên họ chỉ lên tầng mua những đồ cao cấp. Còn Phương Tiểu Bình quanh quẩn ở khu thực phẩm tầng một và siêu thị dưới tầng hầm.

Dứt lời bà ta bước lên, nhìn Tố Diệp cười khế: “Người một nhà cả, đâu cần nghiêm trọng tới mức phải báo cảnh sát. Cần bao nhiêu tiền? Bác trả là được rồi.”

Phương Tiểu Bình không nghe thấy những câu Nguyễn Tuyết Cầm nói với Nguyễn Tuyết Mạn, bà hừ một tiếng: “Nói vậy nghe còn có lý!”

Nguyễn Tuyết Mạn nghe xong càng bốc hỏa. Bà ta nghĩ gì đó rồi bỗng bật cười, nhìn Phương Tiểu Bình rồi lại nhìn bóng lưng Nguyễn

Tuyết Cầm, nói một câu kỳ lạ: “Cũng phải! Người một nhà cả mà! Ai lại tát nước phù sa ra ruộng ngoài. Chị! Nhân cơ hội này chị cũng tạo dựng quan hệ tốt đẹp với bà thông gia đi. Nếu không sau này một ngày Diệp Lan bỗng to bụng lên lại có người không chịu cưới thì phải làm sao?”

Phương Tiểu Bình sa sầm mặt mày. Cùng biểu cảm ấy có cả Nguyễn Tuyết Cầm. Bà ta bất ngờ quay đầu nạt Nguyễn Tuyết Mạn: “Em ăn nói linh tinh cái gì vậy?”

“Em không hề nói linh tinh.” Nguyễn Tuyết Mạn giơ tay lên, ngấm nghĩa bộ móng vừa được làm, cười: “Có một buổi tối chính mắt em đã nhìn thấy có một người con trai đưa Diệp Lan về nhà. Trong xe hai đứa nó còn thân mật lắm. Cậu đó sao em nhìn mãi vẫn thấy giống Tố Khải nhỉ?”

Nói tới đây, bà ta ngược mắt lên cười thẳng với Phương Tiểu Bình: “Chuyện của con trai mình, không phải chị không biết chút gì đấy chứ?”

Còn chưa đợi Phương Tiểu Bình tỏ thái độ, Nguyễn Tuyết Cầm đã nhúu mày: “Không thể nào! Hai đứa nó đã chia tay rồi.”

Phương Tiểu Bình nhìn điệu bộ của Nguyễn Tuyết Cầm sao có thể không giận: “Nhà chúng tôi sao dám bám víu vào nhà họ Diệp. Sợ một ngày nào đó lại tay bay vạ gió. Thế nên, suy nghĩ cho an toàn của con trai của con trai tôi thì con gái nhà nào cũng được bước vào cửa nhà tôi, ngoại trừ Diệp Lan.”

Nguyễn Tuyết Cầm càng thêm cau có.

Nguyễn Tuyết Mạn vẫn chưa chịu thôi, đi tới cười lạnh: “Nói dễ nghe quá nhỉ! Có giỏi thì trông con trai cho nghiêm vào. Đứa thứ nhất đã

không ra gì, đứa thứ hai cũng cùng một giuộc.”

“Cô nói cho rõ ràng vào. Cái gì mà đứa thứ nhất không ra gì, đứa thứ hai cùng một giuộc?” Phương Tiểu Bình không vui.

Nguyễn Tuyết Mạn quay đầu nhìn Nguyễn Tuyết Cầm, cố làm vẻ thương xót, nhưng thực chất là nói cho Phương Tiểu Bình nghe: “Chị! Chị cũng đừng trách móc Diệp Lan. Con bé nó còn trẻ người non dạ, làm sao phân biệt được nhiều như thế? Không chừng đã bị Tố Khải bỏ bùa rồi cũng nên. Haiz, thời buổi này cảnh sát cũng chẳng đáng tin nữa rồi. Tin tức chẳng phải cũng nói có người cảnh sát nào đấy chuyên dụ dỗ, lừa gạt tình cảm của mấy cô gái trẻ sao? Số nó lại gặp ngay phải người như vậy. Hai chị em ta đúng là số khổ. Con gái chị thì bị đàn ông lừa. Chồng của con gái em thì bị hồ ly tinh quyến rũ. Mấy đồ tiện nhân đúng là không có một chút liêm sỉ nào, còn chủ động tới tận Nam Phi quyến rũ con rể em. Sao không biết suy nghĩ một chút nhỉ? Đó là anh rể nó đấy. Thèm đàn ông đến mức đó rồi sao, còn phải chủ động hiến thân? Hai chị em nhà chúng nó cùng là một loại người cả. Yêu đương gì đâu! Chẳng qua là ham tài sản nhà họ Diệp thôi!”

Nguyễn Tuyết Cầm kéo tay Nguyễn Tuyết Mạn: “Đừng nói nữa!”

Ngọn lửa trong đầu Tố Diệp đã bùng lên, nhưng còn nhanh hơn cô là Phương Tiểu Bình. Bà đẩy Tố Diệp ra, đứng trước mặt Nguyễn Tuyết Mạn, chỉ vào mặt bà ta: “Cô có giỏi thì nhắc lại lần nữa xem!”

“Tôi nói lại thì đã làm sao? Sao? Còn muốn nghe chi tiết à? Muốn biết rõ thêm thì quay về hỏi con trai chị ấy. Hỏi cô cháu gái yêu quý của chị ấy. Đã làm chuyện gì vô liêm sỉ, chúng nó còn không biết hay sao?” Nguyễn Tuyết Mạn càng nói càng lớn tiếng. Nguyễn Tuyết Cầm đã không giữ lại nổi nữa.

Gương mặt Phương Tiểu Bình chợt bình tĩnh lại, bà nhìn bà ta nói:
“Cô tên là Nguyễn Tuyết Mạn phải không?”

“Tôi đi không đổi tên, ngồi không đổi họ! Làm sao? Không phải tới hôm nay chị mới biết tên tôi đấy chứ? Năm xưa ai đứng trước cửa nhà tôi chửi đồng!”

Phương Tiểu Bình cười: “Đương nhiên tôi biết cô là Nguyễn Tuyết Mạn. Nhưng mà tại nhiều năm không gặp, mặt cô giờ đầy nếp nhăn rồi nên phải xác nhận lại một chút. Nếu đã không nhận nhầm người, thì cô đừng có trách tôi!” Dứt lời, còn chưa đợi Nguyễn Tuyết Mạn phản ứng lại, bà đã thu lại nụ cười, giơ đôi tay chắc nịch ra túm lấy tóc Nguyễn Tuyết Mạn, còn tay kia thì quay một vòng, tát “bốp, bốp” hai cái vào má trái và má phải của bà ta!

Quyển 6 - Chương 263: Chuyện với chồng của Diệp Ngọc là thế nào?

Tất cả mọi việc xảy ra quá nhanh, đến nỗi hết thấy những người đứng bên cạnh như Tố Diệp, Nguyễn Tuyết Cầm hay người tài xế đều trở tay không kịp. Khi mọi người phản ứng lại thì Phương Tiểu Bình đã tay năm tay mười, giáng mấy bạt tai. Cả Nguyễn Tuyết Mạn e là cũng chỉ biết đứng im. Khi hai cái tát từ đôi tay mập mạp của Phương Tiểu Bình hạ cánh xuống má, để lại một mảng nóng bừng, đau đốn, bà ta mới tỉnh ra, rít lên, túm lấy tóc Phương Tiểu Bình, bắt đầu phản kích.

Phương Tiểu Bình nào có coi bà ta ra gì? Một tay mợ vịn tay bà ta sang một bên, giật mạnh tóc ra sau, tay kia trở thành bánh xe phong hỏa vô địch, lại tát tiếp mấy phát nữa lên má, vừa đánh còn vừa hét: “Có biết tôn chỉ của bà cô đây là gì không? Hôm nay tôi sẽ nói cho cô biết, cô nhớ kỹ cho tôi. Tôn chỉ của bà cô đây chính là nếu vẫn cố động thủ được thì không cần nói nhiều. Nói với cái loại đàn bà lăng loàn như cô chỉ tổ bắn mồm. Trong mắt loại người như cô cũng chỉ có mấy thứ dư thừa mà thôi! Lúc giật chồng người ta sao không nghĩ đến việc tích đức cho con cho cháu? Bảo sao chỉ toàn đẻ ra những đứa dâm đẳng mà thôi! Chưa biết chừng con gái rượu của bà cũng học bà ra ngoài cướp chồng người khác đấy. Nếu không sao ngay cả chồng nó cũng không thèm nó?”

Tiếng tát xen lẫn tiếng chửi mắng của Phương Tiểu Bình, cùng tiếng gào khóc điên cuồng của Nguyễn Tuyết Mạn, nhất thời khiến không ít người chú ý. Có người còn bắt đầu lôi di động ra quay lại. Tố Diệp

cảm thấy mọi chuyện không ổn, Phương Tiểu Bình càng mắng càng khó nghe, thật sự không nhìn được nữa cô vội chạy tới kéo mợ lại, rồi hét lên với người tài xế để ngăn đám đông quay phim. Cuối cùng gào lên với Nguyễn Tuyết Cầm: “Đừng có đứng đờ người ra đó nữa! Mau giúp tôi kéo một người ra!”

Nguyễn Tuyết Cầm không phải đứng đờ người, mà đờ luôn rồi!

Có lẽ bà ta không thể ngờ Phương Tiểu Bình lại hung hãn đến vậy. Cũng khó trách. Một người đàn bà có thể cầm dao phay khiến đối phương nhượng bộ, một người vợ có thể khiến chồng mình dù biết võ cũng phải nhường nhịn, một khi bị người khác chọc vào sao có thể dễ yên? Cộng thêm Phương Tiểu Bình vốn dĩ đã căm ghét Nguyễn Tuyết Mạn, vừa gặp Nguyễn Tuyết Mạn là lập tức nhớ tới cái chết của Tố Thu năm xưa. Cơn giận tích tụ lại bao năm cuối cùng đã bộc phát.

Phương Tiểu Bình rõ ràng nổi trội hơn hẳn Nguyễn Tuyết Mạn, đứng trước mặt bà ta, mợ như một người đàn ông mạnh mẽ, uy vũ. Một Nguyễn Tuyết Mạn như hoa trong nhà kính sao có thể là đối thủ của mợ? Thế nên tạm thời Nguyễn Tuyết Cầm cũng giả bộ ngăn người như vừa nhìn thấy chuyện lạ trong thiên hạ. Tới tận khi Tố Diệp hét về phía mình, bà ta mới tỉnh lại, vội vàng xông tới kéo Nguyễn Tuyết Mạn, còn Tố Diệp thì ôm chặt Phương Tiểu Bình.

“Cô đúng là cái đồ chanh chua, đê tiện!” Mồm mép Nguyễn Tuyết Mạn đương nhiên không bằng được Phương Tiểu Bình, bộ tóc đẹp đẻ của bà ta đã Phương Tiểu Bình giật cho rối tung, túi xách cũng rơi luôn xuống đất, bị dẫm qua dẫm lại vài lần. Cổ áo của bà ta bị rách, má sưng vù lên. Cuối cùng bà ta bị Nguyễn Tuyết Cầm giữ chặt, mắt vẫn còn tức đến đỏ quạch lên.

“Cô thì không đê tiện? Nếu cô tử tế sao còn cướp chồng người ta?”

Phương Tiểu Bình bị Tố Diệp ôm chặt, không nhúc nhích được nữa, chỉ còn biết dùng miệng mắng chửi, nói to với cả mọi người xung quanh: “Các vị! Mọi người nhìn mà xem. Đây chính phu nhân thanh danh lầy lững của nhà họ Diệp, Nguyễn Tuyết Mạn. Năm đó cô ta nhớ đàn ông đến nỗi mất ngủ, chủ động quyến rũ một người đã có vợ, bò lên giường ông ta, giăng hai chân ra. Giờ thì tiểu tam lên ngôi rồi, còn ép chết cả vợ cũ...”

“Cô! Cô...”

“Bây giờ báo ứng rồi phải không? Con gái yêu của cô cũng bị đàn ông hại rồi chứ gì? Đáng đời! Tôi nói, sao cái loại cụt tổ tiểu tam không biết xấu hổ như cô không dạy con gái mình cách bành chân ra để quyến rũ đàn ông? Chỉ cần mang một phần mười bản lĩnh của cô ra thì nó cũng đâu đến nỗi phải thiệt thòi!”

“Mợ! Đừng nói nữa!” Tố Diệp hiểu quá rõ bản lĩnh chửi người của Phương Tiểu Bình. Nếu cứ để mợ đứng giữa đường mắng người ta, thì có thể chửi ba ngày ba đêm mà không trùng lặp. Theo lời của chính Phương Tiểu Bình nói thì đó là: Người hiền lành bị ức hiếp, gặp mấy kẻ đốn mạt, tay chân mồm miệng đều không thể mềm mỏng được!

Có thể nói, Phương Tiểu Bình chắc chắn là người tính tình trung lập, yêu hận rõ ràng. Người khác đối xử với mợ tốt một thì mợ có thể tốt lại mười. Nhưng kẻ khác đối xử tệ với mợ một thì mợ phải đáp trả lại kẻ đó một trăm. Mẹ của Tố Diệp, Tố Thu, và mợ tuy là hai người cá tính hoàn toàn trái ngược, nhưng lại thân thiết như chị em ruột. Đương nhiên Phương Tiểu Bình sẽ hận Nguyễn Tuyết Mạn tới tận xương tủy, sợ rằng nếu trong tay mợ có thêm con dao thì sẽ đâm thẳng vào bụng Nguyễn Tuyết Mạn.

Những người xung quanh bàn tán xôn xao, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Nguyễn Tuyết Mạn tức run cả người, chỉ vào người tài xế hét lớn: “Báo cảnh sát! Báo cảnh sát ngay cho tôi! Tìm luật sư cho tôi, tôi sẽ kiện cô ta! Tôi phải kiện chết con mụ điên này!”

Hiện trường là một khung cảnh náo loạn.

Kết quả chính là hai người đàn bà ra tay đánh nhau đã bị điệu tới đồn cảnh sát.

Lúc nhận được điện thoại của đồn công an, Tố Khải đang họp. Nội dung của buổi họp rất nghiêm túc. Anh đang triệu tập những cán bộ nòng cốt, tinh anh nhận nhiệm vụ lùng sục, truy quét tội phạm ma túy. Sau khi nghe máy, không còn cách nào khác anh đành phải tới đồn công an một chuyến. Danh tiếng anh cảnh sát trẻ gan dạ Tố Khải trong đội chống ma túy năm xưa không ai là không biết, giờ lại nhận lệnh của cấp trên, trở về đội tiếp nhận vụ án quan trọng, nên các đồng nghiệp trong đồn đương nhiên biết mặt anh. Thấy anh tới, một người cảnh sát bèn lập tức đưa anh tới gặp Phương Tiểu Bình.

Diệp Lan nhận được điện thoại của đồn công an, đã tới từ lâu. Nguyễn Tuyết Cầm và Nguyễn Tuyết Mạn cùng được đưa về đồn nên Diệp Lan cứ tưởng mẹ xảy ra chuyện gì. Lúc tới đây mới biết thì ra là Nguyễn Tuyết Mạn và Phương Tiểu Bình gây lộn.

Phương Tiểu Bình thấy con trai tới mới có chút ngượng ngập. Tố Diệp đang đứng bên cạnh, chống đầu lên tường, huyết thái dương giật lên đau nhức. Nhìn thấy Tố Khải cô như gặp cứu tinh: “Mau giúp mọi người ra khỏi đây đi!”

Khung cảnh bây giờ thảm không kể sao cho hết, bắt nguồn từ gương mặt sưng vù đến nỗi người khác không dám nhìn thẳng cùng bộ tóc bù xù của Nguyễn Tuyết Mạn. Nguyễn Tuyết Cầm thì không có gì

quá nghiêm trọng, nhưng khi chạy vào ngăn cản, cũng không tránh khỏi bị thương, trên cánh tay bà ta xuất hiện một vết cào. Tố Diệp thì không sao nhưng bất kể là ai ngay trước Trung thu xảy ra chuyện này tâm trạng cũng hoảng loạn. Đầu tóc Phương Tiểu Bình thì loạn cào cào, trên cổ còn có mấy vết ửng đỏ, ngoài ra thì không còn thương tích nào khác.

Nhìn cũng đủ biết, Nguyễn Tuyết Mạn là kẻ yếu thế.

Bà ta om sòm đòi kiện Phương Tiểu Bình. Phương Tiểu Bình vừa nghe lại nổi xung: Kiện thì kiện, tôi sợ chắc!

Vẫn là Nguyễn Tuyết Cầm bình tĩnh hơn. Bà ta mắng Nguyễn Tuyết Mạn không được làm ồn nữa, có phải chuyện hay ho gì đâu.

Cứ như vậy, họ phải vừa kéo vừa lôi mới khuyên được hai người này đi. Trước khi ra về, Phương Tiểu Bình còn hằn học cảnh cáo Nguyễn Tuyết Mạn: Đừng có để tôi gặp cô một lần nữa, gặp lần nào đánh lần đó.

Nguyễn Tuyết Mạn bắt đầu gào khóc: Đồng chí cảnh sát! Đồng chí nghe thấy rồi đấy. Chị ta đe dọa tôi, tôi phải kiện chị ta tội hăm dọa người khác!

Diệp Lan khó xử đứng bên, ánh mắt nhìn Tố Khải lại càng thêm xấu hổ. Nguyễn Tuyết Cầm phải tốn rất nhiều sức mới kéo được Nguyễn Tuyết Mạn lên xe, trước khi vào xe bà ta liếc nhìn Diệp Lan, bực dọc nói: “Con lên xe ngay cho mẹ, mẹ có chuyện muốn hỏi con!”

Diệp Lan lưu luyến nhìn Tố Khải lần cuối rồi bước lên xe.

Còn Tố Khải cũng gần như nhìn theo chiếc xe tới khi nó khuất dạng mới quay vào.

Về tới nhà, Tố Đông sau khi biết chuyện cũng vô cùng bức mình. Ông giơ tay chọc lên đầu Phương Tiểu Bình, nói bà từng này tuổi rồi sao có thể ra đường đánh nhau một cách ấu trĩ như vậy. Phương Tiểu Bình cảm thấy ấm ức, dĩ nhiên không phục, lại cãi nhau với Tố Đông một trận nữa. Tố Đông đương nhiên không thể to tiếng với bà, sau khi thấy bà cũng không bị thương, ông bèn im lặng đi ra võ quán.

Phương Tiểu Bình bắt đầu quát mắng Tố Khải: “Con nói đi, con không để mẹ yên tâm một chút được sao? Là cảnh sát mà để bà ta chỉ vào mặt mắng con đùa giỡn tình cảm con gái nhà người ta. Mẹ cảnh cáo con! Nhanh chóng rời xa cái con bé Diệp Lan đó đi. Con mà còn vương vấn không dứt khoát được, thì đừng có gọi mẹ là mẹ nữa!”

Tố Khải đau đầu, vội vàng nhìn Tố Diệp với ánh mắt cầu cứu. Tố Diệp chủ động đứng mũi chịu sào: “Mợ! Chuyện hôm nay là chuyện hôm nay, mợ đừng...”

Cô còn chưa dứt lời, Phương Tiểu Bình đã chĩa mũi nhọn vào Tố Diệp: “Mợ còn chưa nói tới con đấy! Ban nãy Nguyễn Tuyết Mạn nói thế là có ý gì?”

Tố Diệp biết mợ đang hỏi chuyện gì. Ánh mắt cô có chút thiếu tự nhiên, mím môi vờ như không hiểu gì: “Chuyện gì là chuyện gì ạ?”

“Con đừng có giả vờ giả vịt với mợ!” Phương Tiểu Bình hét to: “Chuyện của con với chồng Diệp Ngọc là thế nào? Chẳng phải hai đứa đã cắt đứt rồi sao? Tại sao lại chạy tới Nam Phi? Con nói rõ ràng cho mợ biết đi. Đợt nghỉ phép vừa rồi rốt cuộc con đã đi cùng ai?”

Tim Tố Diệp đập thịch một cái, cô nhìn Phương Tiểu Bình thờ dãi:

“Mợ đừng nghe Nguyễn Tuyết Mạn nói lung tung. Con chỉ đi chơi một mình thôi. Bà ta cố tình làm tổn thương mợ, mợ lại tin sao?”

Lúc này, giải thích quan hệ giữa cô và Niên Bách Ngạn rõ ràng chỉ đổ thêm dầu vào lửa.

“Con không đi cùng thằng đó đấy chứ?” Phương Tiểu Bình vẫn còn nghi ngờ.

Tổ Diệp lắc đầu: “Thật sự không có! Trước đây con và anh ta thế nào mợ còn không rõ sao? Con thật sự chỉ đi chơi một mình thôi.”

Lúc đó Phương Tiểu Bình mới yên tâm, ngay sau đó liền chửi Nguyễn Tuyết Mạn: “Cái con hồ ly tinh này, cả ngày bịa đặt sinh sự. Lần sau gặp cô ta, đừng hòng mợ bỏ qua!”

Nghe vậy Tổ Diệp càng kinh sợ. Cô đưa mắt nhìn Tổ Khải, nét mặt chán nản.

“Mặt trận thống nhất” của hai người họ giờ càng trở nên lung lay...

Nếu không có Niên Bách Ngạn, Tổ Diệp tuyệt đối không đặt chân vào nhà họ Diệp nửa bước, đừng nói tới chuyện đón Trung thu cùng họ. Từ sáng sớm Diệp Hạc Phong đã gọi điện tới. Lúc ấy cô vẫn còn mơ màng ngủ, chiếc điện thoại đầu giường không ngừng kêu. Tổ Diệp đang say ngủ. Cô mơ thấy mình và Niên Bách Ngạn hôn nhau. Thế mà tiếng chuông điện thoại đã vang lên không đúng lúc.

Cô giơ tay lần sờ mái, cuối cùng cả người lăn xuống đất, tới khi móng đầu ê ẩm mới choàng tỉnh giấc. Cô ôm chiếc chăn to tướng, lăn trở lại giường, nhận điện thoại trong bọc bụi. Diệp Hạc Phong nhận ra cô đang ngủ nướng, bèn giục cô tới nhà họ Diệp sớm. Tổ Diệp trả lời lấy lệ mấy câu rồi cúp máy, không cho Diệp Hạc Phong

cơ hội ôn lại chuyện cũ.

Kết thúc cuộc điện thoại, cô cũng tỉnh hẳn.

Cô chợt thấy hối hận đã nhận lời tới nhà họ Diệp. Cô thực sự chán ghét mỗi gương mặt ở đó. Đang suy nghĩ, Diệp Lan lại gọi tới hỏi cô khi nào thì đến. Cô càng phiền hơn, nói một câu “Không tới đâu” rồi định cúp máy. Diệp Lan vội vàng lên tiếng: “Chẳng phải chị ghét Nguyễn Tuyết Mạn sao. Tới xem đôi má như hai cái bánh bao của dì ấy cũng thú vị lắm mà.”

Tố Diệp nghĩ cũng phải. Dáng vẻ vênh vênh vào vào của Nguyễn Tuyết Mạn đã làm cô tức tối bao nhiêu năm nay, hôm nay tới nhìn điệu bộ lúng túng của bà ta coi như cũng được hả giận. Cộng thêm cô thật sự nhớ Niên Bách Ngạn rồi. Nghĩ tới trưa nay sẽ được gặp anh, cô lại phấn khích vu vơ...

Quyển 6 - Chương 264: Khiến người ta không thể rời mắt

Cô bước xuống giường, mở tung cửa sổ. Phía dưới, nằm đối diện khu nhà chính là vườn hoa. Lá cây ngô đồng đã thay màu. Phóng tầm mắt ra ngoài chỉ rợp trời một sắc vàng đậm đà như sắc màu của một bức tranh sơn dầu. Hôm nay không phải ngày có sương mù âm u nên ánh nắng cũng rực rỡ, làm vui lòng người. Mặt trời xuyên qua những kẽ lá, chấm lên mặt đất những vệt loang lổ vàng ươm. Trong vườn hoa có những người lớn tuổi đẩy xe đưa những đứa trẻ đi tản bộ. Xa xa có hai chú chó Spitz đang nô đùa với nhau. Kỳ nghỉ này khiến tất cả cảnh vật đều nhuốm một màu lười biếng.

Bầu không khí trong lành ulla vào phòng. Tố Diệp hít sâu một hơi, tâm trạng cũng theo đó tốt hẳn lên. Cô lập tức chạy vào nhà tắm, đánh răng rửa mặt, rồi đắp mặt nạ để làn da trong mùa thu khô hanh có được sự chăm sóc dễ chịu nhất, cuối cùng là trang điểm. Cô chuyên tâm đánh phấn, vì Nguyễn Tuyết Mạn cũng là vì Niên Bách Ngạn. Cô phải để cho Nguyễn Tuyết Mạn biết bản thân mình vẫn còn mơn mớn. Bà ta càng thê thảm thì cô càng phải xinh đẹp. Đương nhiên, nói vậy nhưng mục tiêu lớn nhất của cô vẫn là anh.

Cô không muốn mang một khuôn mặt tiều tụy tới gặp anh.

Dĩ nhiên cũng không được trang điểm quá đậm. Tố Diệp chỉ phủ qua một lớp phấn. Trong gương chẳng mấy chốc đã xuất hiện một người con gái xinh đẹp. Gương mặt nhỏ nhắn hơi đỏ hồng, không còn nhìn thấy một lỗ chân lông, như vậy nhìn vào tạo cảm giác non nớt mà kiều diễm. Khóe mắt được vẽ thêm mấy nét. Mắt cô vốn đã to, thế nên kẻ mắt không cần kéo dài men theo đuôi mắt, chỉ cần chấm thêm

mấy nét tại đó là được. Như thế đôi mắt to tròn càng thêm long lanh. Vì chỉ trang điểm tự nhiên, nên cô cũng chọn loại son nhẹ nhàng, tô đơn giản lên cánh môi vốn đã hồng hào. Cả người cô giờ trông gọn gàng sạch sẽ như một con búp bê sứ.

Trang điểm đã nhạt thì lựa chọn quần áo càng phải cố gắng có sự đối lập về màu sắc, nếu không cả người trông sẽ tái nhợt. Tố Diệp chạy tới phòng thay đồ, gần như mang hết các trang phục mùa thu ra ướm. Cô thử lần lượt trước gương. Tới hôm nay cuối cùng cô cũng hiểu ra tại sao con gái lúc nào cũng cảm thấy quần áo trong tủ không đủ. Trang điểm không mất nhiều thời gian, nhưng thử đồ ngốn mất của cô nửa tiếng đồng hồ.

Cô rất muốn hôm nay sau khi gặp Niên Bách Ngạn, sẽ tạo cho anh một ấn tượng khó quên. Cô phải thật xinh đẹp khi đứng trước mặt anh để anh không thể rời mắt khỏi mình. Càng nghĩ vậy Tố Diệp lại càng hồi hộp. “Phụ nữ làm đẹp để làm vui người trong lòng”, câu này không sai chút nào.

Sau cùng Tố Diệp cũng quyết định được trang phục của mình.

Bên trên là một chiếc áo sơ mi cổ tròn kiểu Hàn Quốc thuần màu, bên dưới kết hợp với chiếc váy ngắn bằng lông màu xám nhạt mà cô mua tại Italia, cùng với chiếc quần tất hơi mỏng. Ở giữa eo đeo thêm chiếc thắt lưng mảnh màu vàng nghệ điểm xuyết. Bên ngoài khoác một chiếc áo khoác lông màu xanh lá đang mốt trong mùa thu. Cô đeo một chiếc túi xách thời trang cùng một hệ màu với thắt lưng, như vậy sẽ toát lên cảm giác sành điệu mà trẻ trung.

Mái tóc dài được búi lên đơn giản, tạo hiệu ứng uể oải mà vẫn dễ thương. Bên tai không đeo bất kỳ trang sức nào. Riêng đường cong hoàn hảo và những lọn tóc thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện cũng đã đủ mê người. Nhưng trên cổ cô chọn một sợi dây chuyền đơn giản, chỉ

thoáng lấp lánh cũng thu hút ánh nhìn.

Cô đứng trước gương, hài lòng ngắm nghía bản thân mấy lượt nữa rồi mới đi giày, rời khỏi nhà.

Dọc đường, Tố Diệp gọi điện cho mẹ, nói dối là mình phải tới nhà một người bạn, không thể về nhà ăn cơm được. Mẹ cũng không hề nghi ngờ, chỉ dặn dò cô mấy câu rằng phải mặc thêm quần áo rồi cúp máy. Lúc này hăng còn sớm, Tố Diệp lái xe tới trung tâm thương mại hôm qua cô và mẹ tới, đỗ lại rồi đi vào trong.

Đi thang máy lên tầng ba, cô bước vào một cửa hàng bánh ngọt. Bên trong được trang trí rất thơ mộng và huyền ảo, tựa như một ngôi nhà bánh kem bước ra từ câu chuyện cổ tích khiến người ta phải dừng bước ngắm nhìn. Đây cũng là lý do hôm qua cô đứng lại ngắm nó rất lâu.

Bước vào trong, xộc vào mũi cô là mùi hương bánh gato và mùi kem ngọt ngào, nồng đậm. Những chiếc bánh gato một tầng lộng lẫy được đặt trong tủ kính thủy tinh trong suốt trông vô cùng hấp dẫn. Tố Diệp từ từ lựa chọn rất lâu, cuối cùng cũng ưng ý một chiếc không quá ngọt nhưng trông lại rất ngon. Lúc thanh toán cô còn đặc biệt dặn dò nhân viên cửa hàng nhất định phải gói thật đẹp.

Trung thu, trăng tròn, nhà nhà đoàn viên. Nhà họ Diệp chưa khi nào đông vui như hôm nay. Quán gia và người làm bận rộn tíu tít, trên dưới trong nhà đều hân hoan, vui vẻ.

Khi Tố Diệp lái xe tới nhà họ Diệp, thấy trên dưới còn treo đèn lồng đỏ hệt như năm mới. Cô không còn biết nói gì, nghĩ bụng: Chẳng qua là một ngày tết thôi mà, có cần bày đặt hoành tráng như vậy không, lãng phí!

Diệp Lan đã đứng trước cửa đợi Tố Diệp từ rất lâu, thấy cô tới, con bé chạy tới chào. Đợi Tố Diệp đi tới, con bé sốt sắng khoác tay cô, cười hì hì: “Cuối cùng chị cũng tới rồi. Còn thiếu mỗi mình chị thôi đấy. Bác cả còn tưởng chị không tới, đã cần nhẫn mấy lần, bảo em gọi điện giục chị.”

Một vị trí nào đó trong tim như bị va đập nhẹ một cái: “Đến hết cả rồi sao?” Tố Diệp hỏi, cố gắng đè nén cảm giác kích động trong lòng.

Dọc đường, chỉ cần nhớ tới Niên Bách Ngạn là tim cô lại đập loạn xạ.

Diệp Lan gật đầu.

“Đều là người nhà họ Diệp cả sao?” Thật ra cô rất muốn hỏi anh đã tới chưa, nhưng lại ngại mở lời.

Diệp Lan cảm thấy câu hỏi của cô thật buồn cười: “Đương nhiên rồi! Tết mà, nhất định là chỉ có người nhà thôi.”

“Ồ...” Tố Diệp có vẻ thiếu tập trung, cô chẳng moi được thông tin đắt giá nào từ những lời của Diệp Lan, bụng dạ không thể nào yên. Lỡ như anh có việc không đến thì sao?

Vô vàn tâm sự của cô không hề ảnh hưởng tới sự nhiệt tình của Diệp Lan. Con bé tiến sát lại gần cô, thủ thủ: “Chị! À... Tố Khải vẫn ổn chứ?”

Thì ra nó nhiệt tình chạy ra đón cô là có mục đích. Tố Diệp lúc đó mới hiểu ra, liếc mắt: “Em định moi tin tình báo từ chị hả?”

“Vì Tố Khải nói, chị đứng cùng phe với bọn em mà.” Diệp Lan không hề giấu giếm.

Tố Diệp ngán người: “Chuyện này mà nó cũng nói với em? Nó còn nói gì nữa?”

“Anh ấy còn nói...” Diệp Lan cố tình kéo dài giọng.

Tố Diệp dừng bước, quay sang nhìn Diệp Lan.

Diệp Lan cười tinh quái, mím môi: “Thế này đi! Chị tiết lộ cho em tình hình của Tố Khải, em sẽ bán tin tình báo cho chị.”

“Uy hiếp?”

“Là dụ dỗ.” Diệp Lan lại cười hì hì.

Tố Diệp khoanh hai tay trước ngực, đánh giá Diệp Lan từ trên xuống giường một hồi mới nói: “Tố Khải về nhà chắc chắn không tránh khỏi bị mợ mắng té tát một trận, nhưng chị cảm thấy nó không dễ dàng từ bỏ đâu, cứ yên tâm!”

Từ ánh mắt của Diệp Lan, cô đọc được sự quan tâm và chân thành dành cho Tố Khải. Con bé cũng khôn lớn rồi.

Diệp Lan nghe xong, hoan hô sung sướng, trông như một đóa hoa rực rỡ. Tâm trạng phấn khích và hạnh phúc trong lòng viết rõ cả lên mặt. Tố Diệp không để ý tới biểu cảm đó, cô giơ tay kéo nó lại: “Tin tình báo em định bán cho chị đâu?”

Nụ cười của Diệp Lan lập tức có chút xấu xa. Nó lại ghé sát Tố Diệp, khẽ chạm vào người cô một cái, giơ tay khẽ chọc lên ngực cô, gian manh nói: “Thế thì chị phải giữ chắc trái tim bé bỏng của mình đấy. Đừng để nó nhảy vọt ra ngoài nhé!”

“Cái gì đây! Em mau nói đi!” Tố Diệp hất tay Diệp Lan ra, đáy lòng

dâng lên một dự cảm, cảm xúc lại bắt đầu không ổn định.

Cái miệng của Diệp Lan thiếu chút nữa là chui vào tai Tố Diệp. Con bé khẽ cười: “Anh rẽ tới rồi đấy, đang ở trong nhà kìa.”

Câu nói ấy thật sự đã khiến Tố Diệp đỏ bừng mặt, tim cô cũng bắt đầu đập thình thịch đúng như những gì Diệp Lan dự báo. Trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh của anh, cổ họng cũng giật giật. Thì ra tim có thể nhảy vọt ra khỏi cổ họng thật. Cô đẩy Diệp Lan ra, đi tới trước vài bước, vẫn làm ra vẻ: “Anh ấy tới hay không tới liên quan gì đến chị?”

Diệp Lan đuổi theo, kéo cánh tay cô: “Ấy, đỏ mặt kìa?”

“Nói vớ vẩn!”

“Đâu có! Mặt chị đỏ lên thật mà!”

Tố Diệp dừng bước, nhìn Diệp Lan với vẻ kỳ lạ: “Anh ấy là chồng của Diệp Ngọc, em không quan tâm sao?”

“Em quan tâm làm cái gì? Em yêu Tố Khải chứ có yêu Niên Bách Ngạn đâu.” Diệp Lan cố tình gọi tên anh ra.

Cái tên ấy càng khiến nhịp tim của Tố Diệp không thể kiểm soát được.

“Rõ ràng em biết chị muốn nói gì.” Cô bổ sung.

Lúc này Diệp Lan mới nghiêm chỉnh trở lại, thở dài: “Em cảm thấy hai anh chị ấy ly hôn cũng là chuyện sớm muộn thôi. Trước đây ở sân bay, à, chính là cái hôm em bị bắt làm con tin rồi gặp anh rẽ ấy, em đã cảm thấy ánh mắt anh rẽ nhìn chị hoàn toàn khác khi nhìn Diệp Ngọc.”

Ruột gan Tố Diệp cồn cào, nhưng vẫn vờ ngớ ngẩn: “Lúc đó ư? Có gì khác chứ...”

“Anh ấy chỉ nhìn mỗi mình chị thôi.” Diệp Lan giải thích cho cô nghe: “Lần đó lên xe rồi, chẳng phải anh ấy ngồi đằng trước sao. Em nhìn thấy anh ấy chính gương chiếu hậu tới vị trí có thể nhìn được chị.”

Hồ hấp của Tố Diệp trở nên dồn dập.

Phòng khách nhà họ Diệp, quả nhiên rất ngăn nắp gọn gàng. Quản gia và mấy người làm thấy Tố Diệp liền chào hỏi, gọi cô là “cô hai” rất lễ phép. Phòng khách thơm nức mùi hoa quế, mùi hương của gia đình.

Không thấy bóng dáng Niên Bách Ngạn đâu, chỉ thấy Nguyễn Tuyết Cầm đang căn dặn đám người làm việc này việc kia. Sau khi thấy cô tới, bà ta mỉm cười: “Con tới rồi đấy à! Bố con ngóng con lâu lắm rồi đấy.” Dứt lời, bà ta gọi quản gia tới: “Mau lên nhà báo với ông chủ, nói Tiểu Diệp tới rồi.”

Người quản gia gật đầu rồi vội vàng lên gác thông báo.

“Nào, nào, nào! Uống tách trà đi!” Nguyễn Tuyết Cầm dường như không hề gượng gạo với cô vì chuyện hôm qua, ngược lại bà ta rất nhiệt tình, đích thân tiếp trà cho cô.

Tố Diệp giả bộ từ chối, rồi cũng từ từ nhấm nháp. Cô tỏ ra thờ ơ với sự nồng nhiệt của bà ta, ánh mắt nhìn ngó khắp nơi, tìm kiếm bóng hình anh.

Có người xuống nhà, là Diệp Hạc Thành. Thấy Tố Diệp tới, ông ta bèn mỉm cười gọi cô. Tố Diệp âm ừ coi như đáp lại, cũng chẳng nhìn

ngang nhìn dọc nữa, chỉ cúi đầu vào uống trà.

Lại một, hai phút nữa trôi qua, khi khoang miệng của cô đang ngập hương trà thì bỗng nghe thấy từ trên gác vọng xuống một giọng nói mừng rỡ: “Tiểu Diệp!” Ngay sau đó là tiếng bước chân đi xuống cầu thang.

Tố Diệp ngẩng đầu lên nhìn, cả người chợt cứng đờ, ánh mắt lướt qua Diệp Hạc Phong, dừng lại trên người Niên Bách Ngạn, nhất thời cứ nhìn mãi không chớp mắt.

Xem ra hai người họ đã bàn chuyện xong, vừa từ phòng sách đi ra. Niên Bách Ngạn đi theo sau Diệp Hạc Phong. Hôm nay anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ, bên ngoài có thêm chiếc áo len mỏng cổ trái tim màu kem, thắt một chiếc cà vạt màu đen chấm trắng, ngoài cùng là chiếc áo vest màu đen. Phía dưới anh mặc chiếc quần dài len màu xám đậm. Có màu sáng làm nền, trông anh không mất đi vẻ phong độ. Có màu tối đối lập, cả người anh trông lại càng trầm ổn, anh tuấn.

Đó là hình bóng đã quanh quẩn trong đầu Tố Diệp mấy ngày hôm nay, nhưng được nhìn người thật cô vẫn kinh ngạc, xúc động như lần đầu gặp gỡ. Anh đích thực là một người đàn ông ưu tú khiến phụ nữ phát cuồng. Anh bước từng bước điềm đạm xuống nhà. Khi ánh mắt anh bình thản dừng lại trên người cô, Tố Diệp cảm thấy giây phút ấy tim cô như bay ra ngoài...

Quyển 6 - Chương 265: Rất đẹp

Như một cảnh phim mùa thu với những gợn ánh sáng lặn tắt. Trong căn nhà hào hoa, rộng lớn này bao người đi lại, chỉ có anh trầm tĩnh như ánh trăng, mỗi bước đi xuống cầu thang như từng bước chân dẫm lên trái tim cô. Cô quên cả cử động, cũng quên cả thu lại ánh mắt đờ đẫn của mình, chỉ còn cảm nhận được tách trà ấm áp trong tay dưới cái nhìn chăm chú của anh từ từ chảy ngược vào tim, bù đắp cho bao ngày lạnh giá và cô đơn vì nhung nhớ.

Từ khoảnh khắc này nhìn thấy anh, cô mới biết thế nào gọi là có duyên gặp gỡ, thấu hiểu nhau trong cuộc đời này. Nếu đời này không được gặp Niên Bách Ngạn, nếu kiếp này chỉ đi lướt qua anh như hai người xa lạ, vậy thì cuộc đời của cô phải chẳng sẽ nhạt nhẽo như nước? Cuộc đời mỗi người là một cuộc hành trình không có đường quay lại. Cô không thể tưởng tượng, nhưng nếu trời cao đã an bài cho anh và cô gặp gỡ thì cô sẽ không muốn đánh mất.

Vì đã yêu một người đàn ông như Niên Bách Ngạn, nên cô rất khó tưởng tượng nếu ở bên cạnh một người đàn ông khác mình sẽ thế nào.

Sự kích động và hạnh phúc giây phút nhung nhớ và trùng phùng tụ lại thành một dòng sông, đan vào trong mắt cô, để giờ này trong dòng sông thị giác ấy chỉ còn lại mình Niên Bách Ngạn. Cô muốn cười với anh, nhưng bờ môi cứ cứng đờ ra. Dây thần kinh cũng như đã chết, không thể nhúc nhích. Cô muốn bình tĩnh chào anh một câu, nhưng há miệng ra chỉ có không khí trôi qua trôi lại, chứ không thể nghe thấy giọng nói của mình.

Cho tới khi Niên Bách Ngạn đi xuống nhà, tới khi không khí xung quanh đã trôi nổi mùi hương gỗ mộc nhạt nhòa, trái tim cô mới như một chiếc lò xo bị kéo căng, đâm nhanh về phía trước, thậm chí cô cảm thấy gò má mình giật giật liên hồi, cùng những nhịp điên cuồng với trái tim. Bóng hình Diệp Hạc Phong phía trước che mất tầm nhìn của Tố Diệp. Trong nụ cười của ông có sự xót xa: “Sao con gầy thế này?”

Câu nói này thốt ra từ miệng Diệp Hạc Phong, nhưng Tố Diệp khao khát biết bao chính anh nói ra câu ấy. Cô mong được nghe anh đau lòng hỏi cô tại sao không ăn uống tử tế, chất vấn cô vì sao không chăm sóc tốt bản thân mình. Nhưng người đàn ông đó chỉ nhìn cô giây lát rồi không có nhiều biểu hiện. Anh im lặng ngồi xuống chiếc sofa đối diện cô, đón lấy tách trà Nguyễn Tuyết Cầm đưa tới, ung dung thưởng thức.

Giữa cô và anh chỉ có ba mét ngắn ngủi mà sao cô cảm thấy như là cả trăm núi ngàn sông?

Anh vẫn không đoái hoài tới cô sao?

Nếu đã như vậy tại sao còn nhất định muốn cô tới đây?

Mu bàn tay chợt ấm lên, là Diệp Hạc Phong đang siết chặt tay cô. Lúc đó Tố Diệp mới phản ứng lại, tập trung chú ý tới Diệp Hạc Phong. Cô lặng lẽ rút tay về, hờ hững đáp: “Tôi không sao!”

Không còn sự hùng hổ và thiếu kiên nhẫn, rõ ràng ông rất hài lòng về thái độ này của cô. Ông cười ha ha: “Vừa nãy trong thư phòng, bố và anh rể con còn đang lo con không tới.”

Tim Tố Diệp nhói lên. Anh rể... Danh xưng này đã lâu lắm rồi cô

không gọi.

Nếu đây không phải Bắc Kinh, nếu họ không ở trong nhà họ Diệp, cô nhất định sẽ ngồi xuống bên cạnh anh, vùi đầu vào ngực anh, nói với anh rằng: Anh đừng giận nữa, đừng giận nữa mà...

Nhưng giờ cô chẳng thể làm gì cả.

Cô giữ im lặng, hơi cụp mắt xuống, chỉ còn liếc nhìn được những ngón tay anh đặt trên mặt bàn. Từng ngón mảnh khảnh, khớp xương lộ rõ. Nó đã từng vuốt ve lên gò má, rồi anh nói với cô: Diệp Diệp! Em đẹp lắm.

Một cảm giác chua xót lướt qua trong lòng, như bị sống mũi ép xuống, vì sự trầm mặc và lãnh đạm của anh từ lúc gặp cô tới giờ.

Nhưng Tố Diệp cúi đầu nên đâu có biết. Niên Bách Ngạn nhân lúc rót trà đã quan sát cô mà không ai để ý. Nơi đáy mắt anh dâng lên một sự thương xót không nói thành lời.

Diệp Hạc Phong không biết suy nghĩ của cô, còn tưởng cô không muốn nói nhiều. Nhưng ông cũng miễn cưỡng lắm rồi, ít nhất thì cô đã tới. Nghĩ vậy, ông vẫn cười lớn, nói với cô, hôm nay chuẩn bị toàn những món mà cô thích ăn. Đầu bếp cũng mời ở ngoài về, hai đầu bếp lớn chuyên làm món ăn phong kiến, một người thì mời từ nước ngoài về.

Tố Diệp cười khẩy. Chẳng qua chỉ là một bữa cơm gia đình thôi mà, còn phải mời tới ba đầu bếp. Người bố này của cô đúng là hào phóng, có cần cô cảm động tới rơi nước mắt không đây? Rồi cô lên tiếng, giọng đầy châm chọc: “Có tiền thì giỏi rồi, chỉ là một bữa cơm đoàn viên giản dị, cứ làm như cuộc thi chọn đầu bếp vậy.”

Diệp Hạc Phong cứng miệng, chỉ biết ngượng ngáp.

Đối diện, Niên Bách Ngạn tựa vào sofa, chậm chậm thưởng trà, ngược mắt nhìn cô, bờ môi hơi cong lên. Còn Nguyễn Tuyết Cầm thì đúng là đã phải bật cười trước câu nói của cô: “Con bé Tiểu Diệp này, ăn nói đúng là ương bướng. Bố con cũng chỉ muốn tốt cho con. Vì bữa cơm hôm nay, anh ấy đã chuẩn bị từ mấy ngày trước rồi. Thực đơn đổi hết lần này tới lần khác, chỉ sợ không vừa ý con.”

Cái tính đa kích trốn trong người chợt chạy ra, Tố Diệp hừ lạnh lòng: “Nếu thật lòng muốn tốt cho tôi, thì việc gì cũng phải hỏi ý kiến tôi mới phải. Trong mấy món ăn mà ông tận tâm chuẩn bị không chừng chẳng có món nào tôi thích!”

“Tiểu Diệp...” Diệp Hạc Phong định nói gì lại ngậm ngừng.

“Tôi nói không đúng sao? Ông biết tôi thích ăn gì không thích ăn gì sao?”

“Nếu chỉ nói tới những món phong kiến và cung đình, em thích ăn nhất món “Phật leo tường” của Đàm gia cùng món tủy gà nấu măng của Hồng lâu, không thích vị gừng, vị hành, không thích ăn cần tây.” Bất ngờ, Niên Bách Ngạn ngồi đối diện lên tiếng, giọng anh nhẹ nhàng như nét mặt bình thản. Anh hơi mím môi rồi hơi dướn người đặt tách trà xuống bàn, bổ sung thêm: “Thế nên hôm nay bố em đã đặc biệt mời đầu bếp của Đàm gia và Hồng lâu. Lại biết em thích ăn gan ngỗng nên mời thêm một người đầu bếp tới từ Pháp.”

Tố Diệp bỗng ngẩng đầu nhìn anh. Anh điềm nhiên nhìn thẳng vào mắt cô. Hai con ngươi sâu thẳm khiến người ta không thể dò đoán được suy nghĩ. Nhất thời cô không biết nên nói gì tiếp theo, mấp máy môi nhưng vẫn ngọng nghịu.

Lúc này Diệp Hạc Phong mới liên tiếp gật đầu: “Tiểu Diệp à! Bố biết người bố này không đủ tư cách, đến con thích ăn gì, không thích ăn gì bố cũng không biết, lần này cũng nhờ có anh rể con nhắc bố.”

Nghe xong câu này Tố Diệp mới ngộ ra, Niên Bách Ngạn có ý gì đây?

Diệp Hạc Phong đã lập tức giải đáp nghi vấn của cô: “Chuyện con đi du lịch Nam Phi, bố đã nghe anh rể con nói rồi. Tiểu Diệp à! Con là con gái, sao lại thích đi chơi một mình tới mấy nơi đó? Cũng may đúng dịp anh rể con qua đó làm việc, gặp được con, nếu không nhớ xảy ra chuyện thì biết làm sao?”

Tố Diệp hiểu ngay ra vấn đề, thì ra là như vậy.

“Đúng đấy! Nếu em không gặp được anh rể ở Nam Phi, sợ là có gặp phải bạo loạn lại phải cầu cứu đại sứ quán rồi.” Một giọng nói dịu dàng như nước vang lên, là thanh âm Tố Diệp căm ghét, không cần ngần đầu cô cũng biết đó là Diệp Ngọc.

Cô ta mỉm cười bước tới, bảo người làm mang đĩa trái cây đã gọt sẵn lên rồi đi thẳng tới sofa. Cô ta không ngồi bên cạnh Tố Diệp mà đi tới bên Niên Bách Ngạn, nhiệt tình ngồi sát vào anh, nhân tiện vòng qua khoác tay anh như một con rắn. Cả người dính vào lòng anh anh, nhưng ánh mắt lại nhìn Tố Diệp: “Cũng may mấy ngày ở Nam Phi có anh rể chăm sóc em, nếu không hôm nay làm sao biết được sở thích ăn uống của em? Tiểu Diệp, em phải cảm ơn anh rể mới được.”

Tố Diệp nhìn vào gương mặt Niên Bách Ngạn, đáy mắt gần như bốc hỏa. Cô không tức giận cách giải thích của anh về chuyến đi Nam Phi, thậm chí hoàn toàn hiểu tại sao anh phải nói thế. Nhưng tại sao anh ngầm chấp nhận cho Diệp Ngọc ngồi bên cạnh mình? Còn để cô

ta khoác tay? Anh già bảy tám chục tuổi không ai đỡ sao? Tại sao không đẩy cô ta ra? Càng nghĩ càng tức giận. Điều càng khiến cô điên tiết chính là biểu cảm của Niên Bách Ngạn lúc này, đáng vẻ rất hưởng thụ cảm giác có người đẹp trong lòng, dường như không hề quan tâm tới tâm lý của cô!

Chẳng phải nói sẽ ly hôn sao?

Chẳng phải nói không có tình cảm với Diệp Ngọc sao?

Đây nào có giống một đôi vợ chồng giả bằng mặt không bằng lòng? Tố Diệp cảm thấy bọn họ còn tình cảm hơn ai hết! Tức chết mất!

Niên Bách Ngạn đối diện nhìn Tố Diệp như cười như không, ánh mắt rất thẳng thắn, trực diện. Anh nhìn thấy sự khó chịu đang bùng cháy trong mắt cô, kết hợp với gương mặt xinh đẹp nó càng khiến cô yêu kiều không sao tả xiết.

Như có những đợt pháo hoa nổ trong mắt cô, lung linh rực sáng.

Ngay sau đó, anh thấy cô cười. Nụ cười ấy xua tan mọi sự bất mãn trong ánh mắt. Một nụ cười nhạt nhòa, gượng gạo, vậy mà trong mắt anh nó lại tao nhã trong lành như hoa lê tháng ba. Anh chợt nhìn cô tới ngơ ngẩn.

Đúng thế, dường như đã mấy thế kỷ rồi anh không được nhìn thấy nụ cười ấy.

Tố Diệp bên này đã trở nên điềm nhiên từ lâu. Cô nhìn Diệp Ngọc rồi đưa mắt về phía Niên Bách Ngạn, nụ cười rõ nét hơn: “Cảm ơn anh rể!”

Thế là cô đã thành công nhìn thấy bờ môi Niên Bách Ngạn có một

giây khựng lại.

Một bước chân thoăn thoắt giúp xóa tan bầu không khí im lặng này. Là Diệp Lan. Rõ ràng sự việc ngày hôm qua chẳng mấy ảnh hưởng tới nó. Còn Diệp Hạc Thành trước nay vẫn rất thương cô con gái nhỏ này, sợ rằng hôm qua dưới sự bảo vệ của bố, con bé đã bị Nguyễn Tuyết Cầm mắng không ít. Hôm nay nó vẫn hớn hờ, ngồi bên cạnh Tổ Diệp, khoác tay cô làm Tổ Diệp giật nảy mình: “Em làm gì vậy?”

Bên kia Nguyễn Tuyết Cầm nhúu mày cất lời: “Diệp Lan! Con bao nhiêu tuổi rồi đi đứng còn không nghiêm chỉnh? Làm gì có đứa con gái nào cả ngày điên điên khùng khùng như con?”

Diệp Lan thích thú, dựa sát vào người Tổ Diệp như nước, nhưng lại nhìn về phía Niên Bách Ngạn: “Anh rể! Anh phải nói giúp em mấy câu công bằng, em đâu có điên điên khùng khùng?”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Con gái còn bé hoạt bát một chút cũng tốt.”

“Mẹ! Mẹ nghe thấy chưa? Anh rể nói con hoạt bát, chứ không phải điên điên khùng khùng như mẹ.” Diệp Lan nói tới đây lại cố tình nhìn Tổ Diệp với vẻ kinh ngạc, gương mặt ngớ ngàng: “Này! Chị hai! Bộ quần áo này của chị đúng là quá đẹp đi thôi, cực kỳ tôn màu da của chị. Không công bằng! Chị trang điểm thế này còn trẻ trung xinh đẹp hơn em.”

“Diệp Lan! Đừng nói linh tinh!” Tổ Diệp không biết cô nhóc này định nói cái gì, trong lòng bắt đầu căng thẳng.

“Em đâu có nói linh tinh. Chị vốn đã rất đẹp rồi, hôm nay mặc thế này lại càng xinh đẹp hơn.” Diệp Lan làm bộ vô cùng khó tin, rồi nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh rể! Anh bảo chị hai em hôm nay có đẹp

không?”

Tố Diệp thầm véo Diệp Lan một cái. Diệp Lan nén đau, nháy mắt với Tố Diệp, cái miệng nhếch lên hết cỡ. Tố Diệp không dám nhìn thẳng vào Niên Bách Ngạn. Cô ngồi sát, mím cười, nói từng cười từng chữ qua kẽ răng, thanh âm cực thấp: “Đừng khiến chị gây thêm thị phi nữa!”

Diệp Lan cũng cười hì hì bên tai cô, nói bằng chất giọng người khác không thể nghe thấy: “Chẳng phải chị mặc để anh rề ngắm sao? Lẽ nào chị không muốn nghe suy nghĩ của anh ấy?”

Cô còn chưa kịp đáp lại, đã nghe thấy giọng nói trầm trầm của Niên Bách Ngạn: “Rất đẹp!”

Quyển 6 - Chương 266: Tốt với em vợ hơn cả vợ mình

Tố Diệp không ngờ anh lại nói như vậy. Cô ngước mắt nhìn anh, nhưng anh không còn nhìn cô nữa, mà cúi đầu từ tốn uống trà. Tách trà đã cạn, Diệp Ngọc lại ngoan ngoãn rót đầy cho anh.

Cô nhìn đi chỗ khác, hít thật sâu để đè nén sự ngọt ngào trong lòng.

Lúc này Diệp Ngọc mới lên tiếng, giọng nói rất dịu dàng nhưng lộ rõ vẻ ganh ghét: “Diệp Lan! Em thân với chị hai như thế từ khi nào vậy?”

Diệp Lan còn chưa kịp trả lời, Tố Diệp đã từ tốn tiếp lời cô ta: “Hết cách thôi, ai bảo tôi và Diệp Lan đã đạt được một thỏa thuận ngầm.” Dứt lời, cô cầm một quả táo lên tay, tung hứng lên xuống hai lần rồi cắn một miếng hơn phân nửa.

Diệp Ngọc nghe xong chẳng hiểu chuyện gì, Niên Bách Ngạn cũng hơi nhướn mày. Tố Diệp không quan tâm tới họ, giơ tay bá vai Diệp Lan: “Em nói đi!”

“Đương nhiên rồi!” Diệp Lan vô cùng hợp tác, lắc lắc ngón tay trước mặt Diệp Ngọc: “Ý của thỏa thuận ngầm là... không thể nói cho mọi người biết được.”

“Hai cái đứa này!” Diệp Hạc Phong ngồi bên cười sảng khoái.

Còn Niên Bách Ngạn hình như nghĩ ra chuyện gì đó, bờ môi anh ẩn hiện một nụ cười.

Diệp Lan lại làm nũng Tố Diệp: “Chị hai thân yêu! Nể tình hai chúng ta là quân đồng minh, chị tiết lộ cho em biết chiếc áo khoác này chị mua ở đâu đi. Em cũng muốn mua một chiếc, nhìn đẹp chết đi được!”

Tố Diệp ghen lời, một lúc sau mới nói: “Màu này không hợp với em đâu, đừng mua!”

“Ai nói vậy! Màu này tôn da lắm mà. Vớ lại, màu này năm nay đang mốt. Em thấy tuần lễ thời trang bên Milan có rất nhiều kiểu điều sử dụng tông màu này.” Diệp Lan bắt đầu lắc lắc cánh tay cô: “Chị gái tốt! Nói cho em biết đi!”

“Cái này...” Tố Diệp lại chột ắp úng, nửa ngày một thốt ra được một câu: “Đây là áo người khác tặng, không mua được ở Bắc Kinh đâu.”

“Đại gia à! Em thấy thiết kế và chất liệu này chắc chắn không rẻ đâu. Chị mặc lại vừa như in, nhất định là đặt may rồi. Ai mà hiểu chị thế?” Hiếm khi nào Diệp Lan lại cố chấp không chịu buông tha như vậy.

Nhưng Tố Diệp càng lúc càng thiếu tự nhiên.

Trong lúc Diệp Lan đang hi hi ha ha, Niên Bách Ngạn đặt tách trà xuống, lên tiếng: “Là anh mua cho chị ấy!”

Một câu nói đã hoàn toàn chặn đứng màn gạn hỏi của Diệp Lan, còn ngón tay Tố Diệp thì khẽ run lên. Diệp Hạc Phong nhìn Niên Bách Ngạn như suy nghĩ gì đó. Diệp Ngọc ngồi bên thì vờ tươi cười bề ngoài, Nguyễn Tuyết Cầm cũng dừng tay, nhìn qua nhìn lại Niên Bách Ngạn và Tố Diệp mấy lượt. Vẫn là Diệp Lan phá vỡ sự bất thường, cố ý chau mày: “Anh rể! Anh cũng bắt công quá đấy. Cùng là em vợ, thế mà đồ anh tặng em chẳng có thành ý chút nào.”

“Tặng em cái vòng tay kim cương đó mà còn không thành ý sao?”
Niên Bách Ngạn cười: “Chiếc vòng đó của em nếu tung ra thị trường, giá không hề rẻ đâu đấy.”

Diệp Lan nghiêng rằng: “Anh rể! Anh kinh doanh kim cương, tặng luôn người ta kim cương thì có thành ý sao? Khác gì người bán thịt lợn tặng thịt cho người ta, người ta sẽ tưởng bán không hết mang đồ thừa ra tặng đấy.”

Nụ cười bên môi Niên Bách Ngạn càng đậm thêm. Anh không nói gì, khiến người ta ngỡ rằng anh đã ngầm thừa nhận.

“Đồ anh tặng chị hai đâu có như thế, vừa nhìn là biết được chuẩn bị kỹ lưỡng.” Diệp Lan dường như không sợ đắc tội với Diệp Ngọc, đáng vẻ con bé hăm hực hết như một bé con đang giành đồ chơi.

Tố Diệp vốn định lên tiếng nhưng một giây sau lại quyết định im lặng. Cô muốn xem xem Niên Bách Ngạn trả lời thế nào, hoặc có thể anh vốn không định trả lời. Thế nhưng, nằm ngoài dự đoán của cô, anh lại đáp một cách cực kỳ nhẫn nại: “Đó là vì chị hai em ở Nam Phi, đo người để đặt may cũng không tốn quá nhiều thời gian.”

Câu trả lời này cực kỳ thản nhiên, như một câu nói rất đỗi bình thường cũng như một câu trả lời hợp lý nhất. Nhưng những người hiểu Niên Bách Ngạn sẽ nghe ra được một điểm quan trọng. Đó chính là, bộ quần áo này chính anh đã mất thời gian đi đặt may. Một người như anh, nếu không cần thiết chắc chắn sẽ không để phí hoài một giây một phút nào, lại còn đo các vòng đặt làm, điều đó có nghĩa, anh cùng đi với cô.

Tố Diệp thông minh như vậy, đương nhiên nghe ra ý của anh. Cô lên nhìn Diệp Ngọc. Rõ ràng cô ta không nghe ra. Không chỉ cô ta, có thể những người khác cũng mù mờ, vì không ai có ý kiến bất đồng.

Chiếc áo khoác trên người cô đúng là do Niên Bách Ngạn tặng, cũng được đặt may ở Nam Phi như anh nói. Cô không bao giờ quên được ngày hôm ấy. Rất lâu họ mới có được nửa ngày rảnh rang. Buổi chiều đầy nắng, anh và cô nắm tay nhau đi dạo phố. Khi đi qua một đám đông, phía sau có người thì thầm: Nhìn đôi tình nhân phía trước kìa, đẹp đôi quá!

Nghe xong câu ấy, cô bỗng đỏ bừng mặt còn anh thì mỉm cười.

Khi đi qua một cửa hàng cắt may cao cấp, cô đã nhìn thấy chiếc áo khoác này trong tủ kính. Ban đầu cô chẳng cảm thấy gì, nhưng Niên Bách Ngạn cứ kiên trì bắt cô thử, còn nói cô hợp với màu này. Cuối cùng cô đành thử bừa, sau đó còn ngây ngốc nhìn thấy Niên Bách Ngạn trả tiền đặt cọc. Khi bà chủ đích thân ra đo người để cắt may cho cô, còn nói: Bạn trai cô phải không? Đúng là một người đàn ông kiên nhẫn, lại có con mắt độc đáo.

Anh đúng là rất nhẫn nại, vì tổng cộng cả thời gian chỉnh sửa mất gần ba tiếng đồng hồ. Con mắt của anh cực kỳ độc đáo, đúng như anh nói, cô bắt đầu yêu điên cuồng tông màu này. Suýt nữa thì cô quên mất, anh là một thương nhân kim cương, khả năng phối màu đương nhiên cao hơn người bình thường.

Diệp Lan chu môi: “Anh rể! Vậy lần sau anh có thể đặt cho em một bộ không?”

“Chiếc vòng tay đó của em đắt hơn chiếc áo này nhiều.” Anh né tránh.

“Thật sao? Không ngờ quà của em giá trị nhất.”

Niên Bách Ngạn cười khế: “Trong hai người, em là ngoan nhất,

đương nhiên phải tặng em quà giá trị nhất rồi.”

Tố Diệp thầm nghĩ rằng. Ngậm máu phun người, định nói cô hư phải không?

Diệp Lan nghe xong nháy nhót tung tăng, Diệp Ngọc lãnh đạm chen vào một câu: “Bách Ngạn à! Anh đối xử với em vợ còn tốt hơn cả với vợ đấy.”

Niên Bách Ngạn không nói gì.

Tố Diệp nghe xong câu ấy bỗng cười khẩy: “Diệp Ngọc! Chị việc gì phải ghen tức? Chị đường đường là phu nhân tổng giám đốc, là Niên phu nhân. Cái danh hiệu này lại chẳng đắt giá hơn nhiều chiếc vòng tay kia ấy à!”

Diệp Ngọc cười: “Cũng phải!”

Niên Bách Ngạn im lặng nhìn hai người phụ nữ ngấm ngầm đả kích nhau. Anh không hề lo lắng Tố Diệp sẽ chịu thiệt thòi, với bản lĩnh mềm mết của cô, muốn làm người khóc là chuyện vặt. Niên Bách Ngạn đoán không sai. Tố Diệp đã phản kích, còn lôi luôn cả anh vào cuộc: “Nhưng mà tôi cũng phải nhắc chị một câu. Cái danh hiệu đó không dễ gánh vác vậy đâu. Nói không chừng chị ở đây ngày đêm thương nhớ, chồng của chị lại ở đâu đó ôm ấp, vui vẻ với người con gái khác trên giường đấy.”

Mặt Diệp Ngọc biến sắc.

Còn Niên Bách Ngạn thì thầm lắc đầu khó xử.

Diệp Hạc Phong thấy hai cô con gái bắt đầu tranh cãi, bèn đặt mạnh tách trà xuống bàn: “Được rồi! Ăn cơm thôi!”

Tổ Diệp là người đứng dậy bỏ đi đầu tiên, Diệp Lan thấy tình hình không ổn cũng đi theo. Niên Bách Ngạn là người đứng lên cuối cùng. Đợi mấy người đã vào nhà ăn hết, anh kéo tay Diệp Ngọc lại, thấp giọng cảnh cáo: “Đừng có thách thức sự kiên nhẫn của tôi.”

Diệp Ngọc bình tĩnh cười: “Chẳng phải anh cũng đang lợi dụng tôi sao? Chúng ta giống nhau cả thôi!”

Niên Bách Ngạn buông tay, trên gương mặt góc cạnh không hề thấy một chút xao động: “Về đấu võ mồm, cô không phải đối thủ của Diệp Diệp đâu.”

“Thế thì phải xem anh thiên vị ai?” Diệp Ngọc sát lại gần anh: “Đừng quên! Ngày nào còn chưa ly hôn bất kỳ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Tôi không muốn, anh cũng đừng hòng!”

Niên Bách Ngạn bỗng bật cười, một sự nguy hiểm lóe lên trong ánh mắt: “Diệp Ngọc! Bắt đầu từ khi nào cô đã dám uy hiếp cả tôi rồi?”

“Tôi đương nhiên không dám uy hiếp anh.” Gương mặt Diệp Ngọc vẫn rất hiền dịu, nhưng từng câu từng chữ sắc bén: “Tôi chỉ học anh thôi, để bảo vệ người mình yêu... không từ thủ đoạn!”

Tổ Diệp đang đi vào cửa nhà ăn, quay đầu chợt nhìn thấy cảnh ấy. Nét mặt Diệp Ngọc dịu dàng, gương mặt hơi nghiêng của Niên Bách Ngạn thì đang cười mỉm. Tim cô ghen lại, quay đầu đi thẳng.

Bữa cơm bắt đầu.

Hiếm khi nhà họ Diệp lại đầy đủ tất cả mọi người. Diệp Hạc Phong rất hài lòng. Diệp Hạc Thành thì hớn hờ. Nguyễn Tuyết Cầm ung dung, điềm đạm. Diệp Lan vẫn rất náo động. Diệp Ngọc vô cùng

mềm mòng. Diệp Uyên thì cúi đầu không nói một câu. Và Nguyễn Tuyết Mạn cuối cùng đã chịu lộ diện. Quả đúng như Diệp Lan miêu tả, má bà ta sưng lên hết như bánh bao, vết móng tay dính trên mặt còn chưa tan hết.

Bà ta khó chịu ngồi bên cạnh Diệp Hạc Phong. Sau khi nhìn thấy Tố Diệp tức tối, trước đây còn chào hỏi đại khái, hôm nay hoàn toàn coi cô như người vô hình.

Tố Diệp cũng chẳng hơi đâu quan tâm.

Cô bị sắp xếp ngồi bên tay trái Diệp Hạc Phong, bên cạnh là Diệp Uyên, rồi tới Diệp Lan và Nguyễn Tuyết Cầm. Bên tay phải ông là Nguyễn Tuyết Mạn, tới Diệp Hạc Thành, Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc. Thế nên Tố Diệp chỉ cần ngẩng lên là có thể chiêm ngưỡng gương mặt bánh bao của Nguyễn Tuyết Mạn, liếc mắt là nhìn được về hướng của Niên Bách Ngạn.

Sau khi mọi người đã ngồi vào chỗ, điện thoại của Tố Diệp chợt rung lên, cô cúi đầu xuống, lấy ra xem, ai ngờ là Diệp Lan. Cô không nhìn được nét mặt của Diệp Lan, nhưng cũng có thể đoán ra biểu cảm của con bé, thể hiện cả trong đoạn tin nhắn gửi chỉ một câu: Chị thấy giống bánh mì hơn hay giống bánh bao hơn? Sau đó là một hàng icon mặt quỷ.

Tố Diệp vốn còn đang nhin, bị Diệp Lan kích thích, cuối cùng không chịu nổi cô phải phì cười thành tiếng. Sau khi thấy mọi người nhìn về phía mình, cô vội nghiêm túc trở lại, nhanh chóng gõ một dòng tin trả lời: Giống bánh bao chứ! Cái loại nhân dưa chua, từ xa đã ngửi thấy mùi ấy!

Thế là cô nghe thấy Diệp Lan đầu kia cũng khúc khích.

Nguyễn Tuyết Mạn ngồi đối diện tức giận, đập tay xuống bàn, chỉ vào Tố Diệp và Diệp Lan: “Hai đứa chúng bay cười cái gì? Có phải đang cười tao không?”

Diệp Lan không ngừng xua tay: “Không, không, không! Vừa rồi con chỉ chợt nhớ tới một chuyện hài thôi.”

“Thế thì nhất định là mày đang cười tao!” Nguyễn Tuyết Mạn dồn mọi bức tức lên đầu Tố Diệp.

Tố Diệp còn lâu mới nhịn bà ta. Còn chưa đợi mọi người động đũa, cô đã kéo một suất món “Phật leo tường” tới, từ từ mở nắp, hít một hơi, đầu không ngẩng lên: “Tôi đang cười bà đấy, thì sao nào? Nếu không có người tài xế hôm qua, e là hôm nay toàn thể nhân dân Trung Quốc đều đang cười bà.” Nói tới đây cô mới ngẩng đầu nhìn bà ta: “À đúng rồi! Bà còn phải cảm ơn tôi đấy, chính tôi đã bảo ông ấy ngăn không cho họ quay phim.”

“Mày...” Nguyễn Tuyết Mạn phẫn nộ. Đôi mắt bị gò má sưng vù che mất, sắp không nhìn thấy gì nữa, nhưng vẫn cố mở to: “Mày với mợ mày giống hệt nhau đều là loại thô bạo, không nói lý lẽ!”

“Bộp” một tiếng. Diệp Hạc Phong giận dữ quát lên: “Còn chưa đủ mất mặt hay sao? Nguyễn Tuyết Mạn! Bà còn định để cái nhà này sống yên ổn không? Đầu tiên là tới Nam Phi giấu tôi làm chuyện đó, giờ lại ra đường ẩu đả như mấy mụ chanh chua. Bà con giống mẹ của hai đứa con không? Bà bảo con trai con gái biết giấu mặt đi đâu?”

Quyển 6 - Chương 267: Em không thể quá khắt khe

Cơn thịnh nộ của Diệp Hạc Phong dường như đã đè nén rất lâu cuối cùng cũng bùng nổ, khí thế dữ dội khiến tất cả mọi người im re, cả bàn ăn gần như cũng rung lên. Lời nói của ông đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Tất cả đều ngừng lại nhìn Nguyễn Tuyết Mạn. Cả Diệp Uyên từ đầu tới giờ vẫn im lặng không nói gì cũng ngược nhìn về hướng đối diện, ánh mắt hoài nghi.

Chỉ có Niên Bách Ngạn là biểu cảm vẫn vậy, từ tốn cầm cốc lên, khẽ nhấp một ngụm rượu. Sau khi đặt xuống, anh không rút tay về ngay mà gõ nhẹ nhẹ lên thành cốc, thái độ hờ hững. Tổ Diệp vừa hay nhìn thấy cảnh ấy. Anh cup mắt nhìn xuống, nên cô không thể phán đoán được rốt cuộc anh đang nghĩ gì. Chỉ có thể dựa vào hành vi để cảm nhận rằng anh không mấy quan tâm tới chuyện này. Anh quá bình thản, một chút thay đổi sắc mặt cũng không có.

Trong lòng Tổ Diệp dấy lên một sự hồ nghi. Lẽ nào chính Niên Bách Ngạn chủ động nói chuyện này ra? Nếu không những việc làm của Nguyễn Tuyết Mạn sao có thể để người khác biết? Nghĩ như vậy cô lại càng không hiểu. Niên Bách Ngạn vốn không phải người khi gặp chuyện gì cũng thích rêu rao, cho dù có bằng chứng thật sự rằng Nguyễn Tuyết Mạn là kẻ chủ mưu thì với tính cách của anh, e là tỷ lệ anh tự ra mặt giải quyết sẽ cao hơn.

Đang còn do dự, cô chợt thấy nghe thấy Nguyễn Tuyết Mạn gào khóc. Thanh âm ấy the thé hết như con gà đang chờ bị cắt tiết nhìn thấy dao đã kề vào cổ mình: “Ông Diệp! Tôi và ông làm vợ chồng bao nhiêu năm nay, còn sinh cho ông hai đứa con, lẽ nào không thể đổi

lại một chút lòng tin của ông hay sao? Chuyện ở Nam Phi tôi đã giải thích với ông rất nhiều lần rồi. Đúng vậy! Vì tôi nghe tin Tiểu Diệp cũng tới Nam Phi, cảm thấy kỳ lạ, thế nên đã thuê người theo dõi nó và Bách Ngạn. Xuất phát điểm của tôi rất đơn giản, chẳng phải tôi chỉ muốn bảo vệ cho hôn nhân của Tiểu Ngọc thôi sao? Nhưng tôi chỉ theo dõi hai đứa nó thôi, không hề làm gì cả!”

“Bà không làm gì? Vậy chuyện Bách Ngạn bị bắt là như thế nào?”
Diệp Hạc Phong càng nghe càng tức giận, thẳng thừng hét to.

“Tôi thật sự không biết gì cả. Chuyện Bách Ngạn bị bắt tôi cũng nghe đám cổ đông nhắc tới mới biết.” Nguyễn Tuyết Mạn liều mạng giải thích: “Tôi chẳng qua chỉ bỏ ra chút tiền thuê người theo dõi chúng, thấy hai chúng nó không có hành vi nào vượt quá thì cũng thôi. Tôi thật sự... thật sự không làm chuyện gì khác.”

Bộ râu của Diệp Hạc Phong rung lên bần bật.

Bên này Diệp Uyên cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói rất khế nhưng toát lên sự khó tin: “Mẹ! Sao mẹ có thể làm những chuyện ấy?”

“Uyen à! Mẹ thật sự không làm gì khác, chỉ theo dõi hai đứa nó một chút thôi mà.” Nguyễn Tuyết Mạn bắt đầu sốt sắng.

“Đang yên đang lành, mẹ theo dõi hai em ấy làm cái gì?” Diệp Uyên nói thầm liếc nhìn Diệp Ngọc, thấy mặt cô ta cũng khó xử, bèn thở dài: “Đây đều là chuyện của bọn con, ai có duyên ở bên cạnh ai, ông trời đã sắp đặt hết cả rồi. Tiểu Ngọc và Bách Ngạn là vợ chồng. Chuyện của con cháu, mẹ không cần phải lo lắng.”

Anh không phải kẻ điếc. Khi vẫn còn ở Hồng Kông xa xôi, Niên Bách Ngạn đã bất ngờ gọi điện thoại cho anh. Trong cuộc điện thoại ấy, anh nghe được sự quan tâm của cậu ấy dành cho Tố Diệp, rõ ràng

không gọi tới một cách vu vơ. Anh càng không phải kẻ mù. Lâm Yêu Yêu được đưa vào bệnh viện, Niên Bách Ngạn cũng tới. Lúc đó mặc dù trái tim anh đang treo lơ lửng trong phòng cấp cứu nhưng vẫn nhận ra người Niên Bách Ngạn thật sự muốn nhìn thấy là Tố Diệp.

Cả hai đứa đều là em gái của anh, anh không thể nổi nóng được. Nếu đổi lại là người phụ nữ khác, anh nhất định sẽ cho Niên Bách Ngạn một cái bạt tai.

Nguyễn Tuyết Mạn còn định giải thích gì đó. Lúc này Niên Bách Ngạn lên tiếng, như một người nãy giờ đã xem đủ trò vui, muốn rời khỏi rạp hát vậy. Giọng anh nhẹ như nước, nhưng đầy sức mạnh: “Chủ tịch! Con e là chuyện này bố nghĩ nhiều rồi, theo như con thấy thì đây chỉ là hiểu lầm, còn về chuyện con bị trúng đạn...” Nói tới đây anh hơi ngừng lại, ánh mắt lướt qua gương mặt Tố Diệp mà không ai hay biết, có chút âm u, lại có mấy tia sáng, leo lắt tựa ánh nắng sớm mai, cũng mờ nhạt như màn sương mù: “Mỗi lần con tới Nam Phi đều thoát chết trong gang tấc, chuyện này quá bình thường rồi, có lợi ích dĩ nhiên sẽ gặp nguy hiểm.”

“Đúng đó! Ông Diệp à! Ông xem, đến Bách Ngạn cũng nói vậy rồi lẽ nào ông còn không tin tôi?” Nguyễn Tuyết Mạn bỗng chốc tìm được sợi dây cứu mạng, liều mạng kéo mình về phía người vô tội.

Diệp Hạc Phong còn muốn nói gì đó, Niên Bách Ngạn lại nói tiếp: “Chủ tịch! Hôm nay dù sao cũng là Trung thu. Đừng để những việc nhỏ ảnh hưởng tới không khí gia đình đoàn viên. Việc đã qua rồi thì để cho nó qua đi, con không chấp nhận thì bố cũng rộng lượng bỏ qua đi.”

Một câu nói của anh đã đặt dấu chấm hết cho câu chuyện. Những người khác cũng hết lời khuyên nhủ, Diệp Hạc Phong lúc đó mới nguôi giận phần nào. Cả quá trình Tố Diệp không tham gia, không

xen vào một câu nào. Đối với gia đình này mà nói, cô vốn là một người ngoài cuộc, đóng góp ý kiến hay không cũng chẳng có gì khác biệt. Nhưng trong khoảng thời gian im lặng đó, não cô cũng nhanh chóng làm rõ một vài chuyện.

Thứ nhất, cô đã hiểu lầm Niên Bách Ngạn. Có lẽ anh không hề nói với bố chuyện ở Nam Phi, nếu không sẽ không có câu nói phía sau. Anh hoàn toàn không cần vạch trần chuyện này ra rồi lại tự bào chữa cho mình.

Chuyện thứ hai, cô những tưởng bố mình đã lùi về phía sau, không còn quản lý chuyện của công ty thì sẽ không nghe ngóng những chuyện lá cải bên ngoài nữa. Ai ngờ vẫn là gừng càng già càng cay. Cho dù không nghe Niên Bách Ngạn nói, đối với chuyện ở Nam Phi, ông vẫn có rất nhiều luồng thông tin. Mặc dù trước mắt cô chưa rõ rốt cuộc ông hiểu được bao nhiêu chuyện. Ít nhất thì ông biết có người theo dõi họ, thậm chí có người muốn giết họ. Vậy thì liệu ông có biết phát đạn đó thật ra Niên Bách Ngạn đã đỡ cho cô không? Vừa rồi cô đã quan sát tỉ mỉ, cuối cùng rút ra một kết luận, khả năng lớn là ông không biết nguyên nhân thực sự của nó.

Chuyện thứ ba, có liên quan tới Bella. Nguyên nhân để Niên Bách Ngạn đuổi việc Bella là vì cô ta đã mật báo cho Nguyễn Tuyết Mạn. Nhưng từ phản ứng ngày hôm nay của Nguyễn Tuyết Mạn, có thể thấy, lúc đó Bella rất có thể chưa nói toàn bộ sự việc cho bà ta, chẳng qua chỉ báo chuyện cô đang ở Nam Phi, còn việc cô và Niên Bách Ngạn sống chung, Nguyễn Tuyết Mạn hoàn toàn không hay biết. Nếu bà ta biết hết toàn bộ, với tính tình của mình nhất định sẽ không chịu bỏ qua. Nói vậy là, Bella chỉ vì nhiều lời một câu, cuối cùng đã bị Niên Bách Ngạn đuổi việc một cách bi đát.

Nghĩ tới đây, con tim Tố Diệp lại không yên phận. Có một chút mơ tưởng nhỏ nhoi bắt đầu phát tác. Cô bỗng cảm thấy việc Niên Bách

Ngạn đuổi việc Bella rất có thể là vì cô? Vì cô hay ghen với Bella, vì anh quan tâm tới cảm xúc của cô... Tố Diệp kìm chế suy nghĩ của mình. Sao có thể như vậy chứ? Anh là một người nghiêm khắc trong công việc, đâu có thể vì cô mà công tư bất phân?

Chuyện thứ tư chính là Niên Bách Ngạn. Rõ ràng anh đang tung hỏa mù. Tạm thời không nói tới chuyện Nguyễn Tuyết Mạn rốt cuộc có thuê sát thủ hay không, ít nhất thì Niên Bách Ngạn không hy vọng có quá nhiều người can dự vào chuyện này. Anh là người thường xuyên qua lại đất Nam Phi, người nào nhắm vào lợi ích, kẻ nào chỉ muốn lấy mạng, lẽ nào anh không nhận ra hay sao? Anh là một người làm việc cẩn thận từng bước, tính toán tỉ mỉ. Ngay từ lúc ở Nam Phi, e là anh đã sinh lòng nghi ngờ đối với chuyện này, thế nên sao có thể điềm nhiên, bỏ qua tất cả như những gì anh vừa nói? Chỉ còn một khả năng, anh vẫn đang điều tra chuyện này.

Bữa cơm bắt đầu. Các đầu bếp bung lên vô vàn các món mỹ vị. Mỗi một món ăn không những yêu cầu độ lửa còn yêu cầu màu sắc, hương thơm, mùi vị và một dòng chảy dài của văn hóa. Đúng là nhờ phúc của nhà họ Diệp, Tố Diệp cô mới được ăn toàn món của Hồng lâu. Cô bất chợt nhớ tới Lâm Đại Ngọc. Khi ở trong phủ nhà họ Giả phải chăng cô ấy cũng cùng một tâm trạng với cô như lúc này? Mỗi món ăn ở đây bán ra ngoài chắc chắn rất đắt, sợ rằng rất nhiều tầng lớp phải thắt lưng buộc bụng mới dám thử một miếng. Vậy mà tại đây, trong mắt họ, chúng chẳng qua chỉ là những món ăn ngon mà thôi.

Đến đĩa bày thức ăn cũng vô cùng tinh tế. Màu sắc, chất liệu thậm chí là cả hình dáng đều gắn bó chặt chẽ với món ăn. Tố Diệp cười thầm trong bụng, đúng là thịt thối chất của nhà giàu. Cô bất giác nhớ tới người mẹ quá cố của mình, lúc đi theo bố đã có khi nào mẹ được hưởng sự đãi ngộ này?

Tim cô thất lại.

Tết Trung thu, nhà nhà đoàn tụ, còn cô đang đoàn tụ kiểu gì đây?

Một sự ngọt ngào vô hình như mây mù đêm thu lặng lẽ lan tỏa. Cô không thở nổi, ngón tay chợt run lên, đánh rơi đôi đũa xuống đất. Tiếng “cạch” vang lên trên nền đá càng khiến người ta nhức tai.

Đang định cúi xuống nhặt, Diệp Hạc Phong vội nói: “Đừng nhặt nữa!”, rồi lập tức bảo quản gia lấy một đôi đũa mới lên.

Quản gia đang định đi, thì Tố Diệp đã nhặt đũa lên, đứng dậy, lãnh đạm nói: “Không cần đâu, tôi tự đi lấy, coi như là hít thở không khí.” Dứt lời cô quay người đi ra khỏi nhà ăn, hoàn toàn không quan tâm tới sắc mặt Diệp Hạc Phong sau câu nói ấy.

Bộ đồ ăn được xếp trong một không gian độc lập, còn có người làm chuyên quản lý, cọ rửa sạch sẽ. Tố Diệp chưa bao giờ biết ở một nơi tắc đất là tắc vàng đến nỗi có người phấn đấu cả đời cũng chỉ mong có một nơi chốn bình yên như Bắc Kinh, nhà họ Diệp lại còn cho những thứ chén bát, thìa đũa này một ngôi nhà của riêng mình. Cô bật cười tự trào, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua chúng. Có thể là đôi đũa màu vàng bằng gỗ hoa lê, hoặc những đồ bằng bạc chất lượng tốt, đĩa thủy tinh xa hoa xuất xứ từ Áo, chiếc muôi con được chạm trổ tinh xảo... Mỗi một thứ đều giống như bước ra trong truyện thần tiên.

Chắc cô sai mất rồi. Cô cứ ngỡ chỉ cần mình cố gắng hết mình, nhất định sẽ sống sung sướng hơn họ. Giờ xem ra, chẳng qua cô chỉ đang tự chiến đấu với bản thân một cách nực cười, sợ là cả đời cũng chẳng thể sánh ngang với gia đình này.

Ánh sáng mảnh mai từ những chiếc đĩa thủy tinh chạm khắc lên

gương mặt cô, hàng mi dài nhẹ nhàng sụp xuống, nơi đáy mắt tụ lại một nỗi bi thương không sao hóa giải. Có lẽ cả những thứ này mẹ cô còn chưa được nhìn thấy bao giờ. Tố Diệp chống hai tay lên giá đựng bát đĩa, cúi đầu, nhắm mắt lại. Nỗi đau trong lòng cô như từng móng vuốt vô hình dài mãi, dài mãi, liều mạng gào nát ruột gan, thậm chí là len vào cả huyết quản, đau tới nỗi hít thở giờ cũng vô cùng khó khăn.

Đằng sau lưng vang lên tiếng bước chân, trầm ổn mà im ắng.

Khi cô từ từ mở mắt ra đã liếc nhìn thấy đôi giày da của nam giới phía sau lưng. Nó sạch bóng, không một hạt bụi, được đặt đúng thủ công, mang một màu đen quý phái, thân thuộc tới nỗi có giây phút nào đó cô chợt muốn khóc. Đôi giày của anh không khác mấy với kiểu giày công sở. Cái khác có chăng là chất liệu hoặc cách thiết kế không khoa trương. Cô từng cười anh giày dép thì phải đa dạng, nhiều mẫu mã. Anh đáp lại cô: Đã quen với một phong cách nào thì không thích thay đổi, kiểu giày nào đi thoải mái nhất chỉ có bản thân mình biết.

Lúc đó cô biết rõ, bề ngoài anh nói tới giày, thực chất là ám chỉ thái độ khi đối mặt với một con người, một chuyện tình cảm.

Tố Diệp không ngờ Niên Bách Ngạn lại đi theo cô vào đây, trước con mắt của rất nhiều người nhà họ Diệp, anh đã ngang nhiên đi sau cô. Mùi gỗ mộc dễ chịu ấy đã làm tan đi phần nào cái hào nhoáng của căn phòng này, đan cài, thắt chặt lồng ngực cô, nhưng lại khiến cô ghét bỏ. Từ cảm giác tức thờ khi tới nhà họ Diệp cho tới một nỗi đau miên man vô cớ này nở trên bàn ăn, hương gỗ mộc này đã bị những thứ xung quanh tiêm nhiễm, trở thành một nỗi buồn cực lớn.

Người đàn ông phía sau dừng bước. Cô không quay đầu cũng vẫn cảm nhận được anh đang đứng rất gần, rất gần cô. Đây được coi là

lần gặp riêng đầu tiên của hai người họ từ sau chiến tranh lạnh phải không? Cô hít sâu một hơi mới nén lại bao tâm trạng phức tạp trong lòng, giọng nói của cô nhạt nhòa hết mức: “Nếu gọi em tới chỉ là để chứng kiến sự vô tội của Nguyễn Tuyết Mạn thì anh nhầm rồi. Em căm hận bà ta, thậm chí chỉ muốn bà ta chết ngay lập tức trước mặt em, lòng thù hận này đã là sự thật không thể thay đổi.”

Đằng sau rèm mặc trong giây lát.

Niên Bách Ngạn nhanh chóng bước tới, khi bờ vai anh lướt qua, cô rất muốn ôm chặt lấy anh.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, ánh mắt vô cùng khó hiểu. Anh rút đôi đũa trong tay cô ra, nhẹ nhàng nói: “Em sai rồi. Anh rất không muốn em tới nhà họ Diệp, nhất là vào lúc này.”

Tố Diệp sững sờ. Cô thấy anh tùy ý đặt đôi đũa sang một bên, quay người đối mặt với cô.

Cứ thế, khoảng cách giữa anh và cô rất gần, đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, đến mức cô nhìn thấy được sự chân thành trong đôi mắt anh. Cô càng không hiểu, khẽ lắc đầu.

“Lẽ nào em không phát hiện ra bố em đã gầy đi rất nhiều so với lần gặp trước sao?” Thanh âm của Niên Bách Ngạn rất khẽ, nhưng càng vậy lại càng quấn quýt. Nhưng Tố Diệp biết, anh chỉ đang cố thấp giọng.

Không rõ là vì nghe thấy câu nói ấy của anh hay vì không muốn họ vừa mới gặp nhau đã nói tới vấn đề này, tóm lại cô giữ im lặng. Nhìn vào mắt anh nhưng cô lại chợt nhớ tới hình dáng Diệp Hạc Phong khi nãy. Đúng như những gì Niên Bách Ngạn nói, so với lần gặp trước ông đã già hơn, tiêu tụy đi nhiều.

“Sức khỏe của bố em ngày sau kém hơn ngày trước. Các bác sỹ gia đình đã nhiều lần khuyên ông nhập viện nhưng ông vẫn từ chối.”
Niên Bách Ngạn thở dài, hơi thở của anh phả vào mặt cô, dấy lên một mùi hương. Anh cũng âm thầm hít sâu, trong phổi ngập tràn hương thơm của cô.

“Lâu nay ông luôn muốn gặp em, xem em sống có tốt hay không. Đây chỉ là tâm nguyện bình thường của một người bố với con gái mà thôi.”

Một cảm giác chua xót chưa từng có lan tỏa, rất khó chịu nhưng lại không rõ ràng. Tố Diệp rất ghét cảm giác này, vì thế cô luôn đè nén nó xuống. Cô hừ khế: “Con cái của ông ấy nhiều như vậy, đâu có thiếu em.”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn nghiêm mặt, thấy cô quay đi, anh giơ tay xoay mặt cô lại: “Em có hận thù thế nào đi nữa thì đó vẫn là bố của em. Không có ông thì không có em. Ông già rồi, không còn nhiều thời gian chờ đợi được em tha thứ. Em không thể quá khắt khe, nếu không sẽ có một ngày em phải hối hận.”

Ngón tay anh ấm nóng, chống lên cằm cô, những gì thuộc về anh cũng bạo dạn len lỏi trong từng nhịp thở của cô. Một lần nữa Tố Diệp quay ngoắt đi, tay anh cứ thế nhẹ nhàng trượt khỏi cằm cô.

Cô nói với giọng yếu ớt: “Anh cũng nói rồi đấy. Người ngoài kia là bố em chứ không phải bố của anh. Niên Bách Ngạn! Em không cần anh thuyết giáo. Dù em có khắt khe hơn nữa, cũng phân biệt rất rõ người nào cần sự khắt khe của em, người nào không thêm đoái hoài.”

Nói xong, cô rút bừa một đôi đũa bạc rồi quay người định đi. Niên Bách Ngạn gọi giật cô lại. Cô dừng động tác. Anh bước tới, không

biết từ lúc nào trong tay đã cầm thêm một đôi đũa gỗ hoa lê. Anh đưa cho cô, rồi rút lại đôi đũa cô đang nắm trong tay, thầm nói: “Dùng đôi này đi! Không bị cứa vào tay cũng không bị bỏng miệng.”

Tổ Diệp đón lấy, cắn chặt môi không nói câu nào.

Quyển 6 - Chương 268: Những đau khổ đầy phiền não

Cảnh tượng hai người cùng trở lại bàn ăn đương nhiên khiến không ít người chú ý. Có người không vui, như Nguyễn Tuyết Mạn và Diệp Ngọc. Có người không biết nói sao, như Diệp Uyên. Có người tỏ ra tò mò, như Diệp Hạc Thành, Diệp Lan. Có người chẳng mấy quan tâm, như Nguyễn Tuyết Cầm. Còn Diệp Hạc Phong, sau khi ngồi vào ghế Tố Diệp cũng không để ý tới biểu cảm của ông nên không biết ông suy nghĩ thế nào.

Diệp Hạc Thành lại là người lên tiếng. Giọng ông ta như đùa như thật, như thân thiện cũng giống như ganh ghét: “Ôi Bách Ngạn! Tiểu Diệp đâu còn là trẻ con nữa, đôi đôi đùa thôi mà, có cần con vào cùng không?”

Diệp Ngọc ngồi cạnh nhìn hai người họ đầy tức tối, định nói gì lại thôi.

Đối mặt với nhà họ Diệp, từ đầu tới cuối Tố Diệp giống như một con nhím. Cho dù sức mạnh chỉ yếu ớt, nhỏ nhoi cũng liều chết chống trả. Thế nên cô không thể chấp nhận dù chỉ là một câu công kích của họ. Lời của Diệp Hạc Thành đã động tới cô, nên một lần nữa chạm vào điểm nhạy cảm của cô. Nhưng đang chuẩn bị phản bác lại, cô bỗng nghe thấy Niên Bách Ngạn chậm chậm nói một câu: “Trước giờ cháu không quen dùng đũa bạc.”

Một câu nói đơn giản đã hoàn toàn thay đổi cục diện khiến mọi người hiểu lầm. Dứt lời, anh nhân tiện đưa mắt nhìn Tố Diệp một cách kiên định. Tố Diệp hiểu ánh mắt ấy. Anh đang răn đe cô, cách giải quyết

vấn đề không chỉ có đối đầu trực tiếp.

Nguyễn Tuyết Cầm vẫn luôn im lặng bồng cất lời, nhằm về phía Diệp Hạc Thành, có chút oán trách: “Đừng có dựng chuyện!”

“Tôi chỉ đùa chút thôi mà!” Diệp Hạc Thành cười trừ.

Quản gia đi rót rượu lần lượt.

Lúc này Diệp Hạc Phong lên tiếng, nói với Tố Diệp, ngữ điệu ôn hòa, nhưng gương mặt già nua ấy vẫn khiến người xót xa: “Tiểu Diệp à! Vừa nãy tại bố không tốt. Gọi con tới đây ăn cơm là muốn cả nhà đoàn viên. Bố không nên nhắc tới chuyện ở Nam Phi.”

Tố Diệp ăn cơm không hề ngon miệng, nghe xong mấy lời của Diệp Hạc Phong, tay cô hơi khựng lại. Với tính cách trước nay của cô cùng sự bài xích với nhà họ Diệp, cô đã nói ngay với ông rằng: Con không còn là trẻ con nữa, đừng dùng mấy lời dành cho con nít ra để nói với con, muộn rồi! Mấy lời này cứ xoay tròn trong miệng nhưng rồi đầu óc cô lại quanh quẩn những câu Niên Bách Ngạn vừa nói với mình. Cô ngược mắt lên nhìn Diệp Hạc Phong, đôi mắt chột đau nhói.

Trước giờ cô luôn thù hận người đàn ông này, người đã bỏ vợ bỏ con, phản bội hôn nhân, người bắt mẹ cô chờ đợi cả một đời, cô đơn cả một đời tới tận lúc chết vẫn không được gặp mặt lần cuối. Lòng hận thù này từ lâu đã che chặt mắt Tố Diệp. Cô luôn xem ông là kẻ thù mà quên mất, thì ra chính kẻ thù của mình cũng sẽ có một ngày già đi.

Người khác có thể vừa đau đớn mà vẫn vui vẻ, nhưng giờ phút này cô chỉ thấy vừa đau đớn vừa chua xót. Nỗi chua xót này không rõ bắt nguồn từ đâu, nhưng nó quấy nhiễu lòng thù oán trước nay cô luôn

kiên định, khuấy đảo làm tinh thần cô rối loạn, rồi tiếp tục sản sinh ra một sự phản nộ không rõ ràng. Cô bắt đầu căm ghét chính mình. Cô hít sâu một hơi, rồi điềm nhiên đáp: “Không sao cả! Bất kỳ chủ đề nào trên bàn ăn tôi đều không có hứng thú.”

Cô không còn đối chọi gay gắt, chỉ rất bình thản, hững hờ. Diệp Hạc Phong nghe xong, tâm trạng cũng nhẹ nhõm đi đôi chút. Ông có thể cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi của Tố Diệp. Trước giờ ông chỉ muốn Tố Diệp có thể một lần nhìn thẳng vào người bố này là được rồi, không mong gì cô sẽ tha thứ. Nhưng giờ đây ông lại khát khao được cô tha thứ, chờ đợi cô gọi ông một tiếng “bố”.

Sau đó ông lại nói rất nhiều, ban đầu còn dè dặt, sau đó thấy Tố Diệp vẫn ậm ừ trả lời tâm trạng ông bỗng phần khởi hẳn, nói càng lúc càng nhiều, giọng cũng mỗi lúc một vui vẻ hơn.

Tố Diệp chỉ cắm đầu vào ăn. Diệp Hạc Phong càng như vậy, cảm xúc của cô càng phức tạp.

“Nào! Tiểu Diệp! Nếm thử món này đi. Món này bố đặc biệt yêu cầu nhà bếp chuẩn bị đấy.” Diệp Hạc Phong gấp một miếng, nhẹ nhàng bỏ vào bát của Tố Diệp, rồi tiếp tục nói: “Món này bố được ăn trong một dịp tình cờ, ăn xong nghĩ ngay Tiểu Diệp của bố nhất định sẽ thích.”

Ông vẫn coi cô là trẻ con. Có lẽ bao năm nay, trong lòng ông Tố Diệp luôn là một cô con gái nhỏ chỉ biết trừng mắt nhìn mình. Ông cảm thấy cô mãi vẫn chẳng khôn lớn. Thế nên hôm nay, khi Tố Diệp không thể hiện rõ ràng sự chán ghét và phản cảm của mình, ông lại chẳng biết dùng cách gì để trò chuyện với cô, thế nên đành dỗ ngọt cô như hồi còn bé.

Tố Diệp nhận ra điểm này, chẳng hiểu sao sống mũi lại cay cay. Cô

cầm chặt đôi đũa, một lúc sau mới từ từ gấp miếng thức ăn đó lên nếm thử. Diệp Hạc Phong mừng ra mặt: “Thế nào con? Có ngon không?”

Cô thờ ơ đáp: “Cũng ngon lắm!”

“Thích ăn thì ăn nhiều một chút đi!” Diệp Hạc Phong vui mừng không xiết, liều mạng gấp thức ăn vào bát của cô, những ngón tay run run vì kích động.

Tố Diệp nhìn dáng vẻ của ông, nhìn mái tóc đã hoa râm của ông, nhìn nét mặt kích động chỉ vì một câu khen của cô, đôi mắt như bị thứ gì đâm vào. Cô bèn cúi xuống, thăm hít sâu. Cô để mặc cho Diệp Hạc Phong gấp thức ăn vào bát mình. Ông càng nhiệt tình, cô càng trầm mặc.

Tất cả mọi người cũng đã động đũa, không giống như bữa cơm lần trước, chủ đề lần này cởi mở hơn một chút, vì trước khi vào ăn cơm Diệp Hạc Phong đã nhắc nhở trước: Không được nói những lời tổn thương hòa khí, không được phép bàn chuyện công việc. Ai cố tình gây chuyện sẽ bị đuổi cổ ra khỏi nhà họ Diệp.

Có lẽ chính vì những mệnh lệnh nghiêm khắc của Diệp Hạc Phong, hoặc cũng có thể đúng là Trung thu đoàn viên, mọi người đều hiểu ngầm với nhau, không nói những lời kích động tâm trạng. Trên bàn ăn có Diệp Lan là nghịch ngợm nhất, chốc chốc lại chọc cho mọi người cười vui vẻ.

Tâm tình của Tố Diệp cũng dễ chịu hơn rất nhiều, cho tới khi...

Diệp Ngọc đối diện dịu dàng gấp thức ăn và rót rượu cho Niên Bách Ngạn, hành động tình cảm như một đôi vợ chồng hạnh phúc. Cảnh này khiến Tố Diệp ghê tởm như bị ruồi bay vào mắt. Cả việc Niên

Bách Ngạn tự nhiên tiếp nhận cũng như châm kim vào tim cô. Đau đớn, tựa một tảng đá ném xuống mặt hồ, cuộn dâng từng lớp sóng.

Thật ra cô cũng phải thừa nhận, Diệp Ngọc dịu dàng ân cần hơn cô.

Mỗi miếng cơm khó nuốt như đang nhai sáp nến. Cô hoàn toàn mất đi vị giác. Thấy cô không động đũa nữa, Diệp Hạc Phong quan tâm hỏi: “Con sao vậy?”

Cô lắc đầu, cầm đũa gạt gạt những món trong đĩa ra. Diệp Hạc Phong bèn bật cười, chủ động nhắc lại chuyện lúc nhỏ của cô: “Con chẳng thay đổi gì cả, vẫn không chịu ăn uống tử tế hết hồi nhỏ.”

Tố Diệp im lặng.

Diệp Hạc Phong bắt đầu nhớ lại khi cô còn bé xíu. Tố Diệp nghe rất khó chịu nhưng cũng không lên tiếng, cho tới khi ông kể lại một chuyện thế này: “Tiểu Diệp à! Con còn nhớ hồi nhỏ con rất thích một con ngựa gỗ không? Màu đỏ, được đeo gọt thủ công. Con thích lắm, sau khi nhìn thấy sống chết đòi bằng được. Nhưng mà con ngựa gỗ đó nhà người ta không có bán. Thế là con bắt đầu khóc lóc, khóc đến nỗi cả bố và mẹ con đều hết cách, thế rồi con...”

“Bộp!” Tố Diệp đặt mạnh đôi đũa lên mặt bàn, chặn lời Diệp Hạc Phong. Cô nhìn ông, thái độ vô cùng tệ: “Đủ rồi đấy! Mẹ tôi đã chết rồi. Đoạn hồi ức này đối với mỗi người ngồi trong bàn đều là một chủ đề chẳng hay ho gì! Ông nghĩ nhớ lại là chuyện hạnh phúc lắm sao? Tôi không thấy thế, đối với tôi mà nói, quá khứ chính là một liều thuốc độc, mỗi lần nó hiện về là một lần tôi đau tưởng chết!”

Diệp Hạc Phong, rõ ràng là cô rất căm ghét người đàn ông này. Tại sao mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt già nua, gầy yếu của ông, tim cô lại nhói lên như vậy? Cô bắt đầu giận dữ, giận ông tại sao lại để bản thân

thảm hại đến vậy? Giận ông tại sao vốn không khỏe lại không tới bệnh viện? Giận ông tại sao cứ nhất quyết bắt cô tới nhà họ Diệp ăn cơm? Cô thậm chí bắt đầu chán ngán con người mình. Tại sao chính mình lại nảy sinh cảm giác thương xót một người mình đã căm hận đến tận xương tủy đang ngồi trước mặt đây?

Còn cả Niên Bách Ngạn kia nữa. Anh có tư cách gì? Lấy tư cách gì để bắt cô chịu đựng những chuyện này?

Diệp Hạc Phong bỗng bối rối. Thấy hai mắt cô như bốc lửa, ông mới nhận ra mình đã sai, vội vàng nói: “Tiểu Diệp! Bố không cố ý đâu, bố chỉ...”

“Tôi không muốn nghe ông nói thêm gì nữa.” Thấy ông ta dè dặt như vậy, cảm giác đau đớn trong lòng cuối cùng đã nổ tung như một chai rượu vang. Sống mũi cô cay xè, lan cả ra hốc mắt. Cô vờ bừa khăn ăn lên lau miệng rồi bình thản đứng dậy. Nhưng nếu ai để ý kỹ sẽ thấy giọng nói và ngón tay cô đang run rẩy

“Tôi còn có việc, xin phép đi trước!”

“Tiểu Diệp...” Đằng sau là tiếng gọi sốt ruột của Diệp Hạc Phong.

Cô vẫn cứng đầu bỏ đi, không ngoái lại. Cô ghét mình lại mềm lòng. Một con người thế này đúng là đáng ghê tởm!

Ra khỏi nhà họ Diệp, Tố Diệp lái xe không mục đích trên đường. Bên tai không còn giọng nói của những con người đó, hô hấp cũng không còn nhuộm màu xa hoa, nhưng trái tim cô vẫn không thể bình tĩnh lại, trong đầu chỉ toàn vẻ mặt thận trọng cùng nụ cười mỉm mãi nguyện của Diệp Hạc Phong. Chuyện con ngựa gỗ nhỏ cô đã không còn nhớ rõ ràng nữa. Tình tiết cơ bản sau này đã được mẹ kể lại. Lúc đó cô rất thích con ngựa gỗ màu đỏ đó, quyết tâm đứng

trước cửa nhà người ta không chịu đi, thậm chí còn giấu nó vào trong túi. Mẹ nói cô thích mùi vị của con ngựa gỗ. Sau đó Diệp Hạc Phong chủ động tới nhờ vả người nhà đó mấy ngày liền, thậm chí còn bỏ tiền ra mua nhưng người đó vẫn không chịu nhượng lại. Cuối cùng không còn cách nào khác mẹ đành phải đưa cô đi chơi vòng xoay ngựa gỗ một lần mới có thể an ủi được linh hồn bé nhỏ đã bị tổn thương.

Cô không thích nhớ lại quá khứ, vì hồi ức rất tàn nhẫn.

Xe dừng lại ở một ngã tư. Lúc này Tố Diệp mới đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện mình đã tới bến cảng Lam Sắc. Cô cũng mệt rồi, bèn quay đầu, đỗ xe bên lề đường. Cô xuống xe, đi vào trong bến cảng, ngồi xuống một chiếc ghế bên đài phun nước.

Tết Trung thu, nơi đây càng thêm náo nhiệt. Có không ít đôi tình nhân tới đây chụp ảnh, ôm nhau, hôn nhau rất mạnh bạo. Gió nổi lên, có đám lá xào xạc bị gió cuốn tới chân cô. Là lá khô vàng của cây ngô đồng. Cô cúi xuống, nhặt lên. Lá có tươi xanh thế nào cũng có ngày phải trở về với đất mẹ...

Nơi bến cảng không thiếu những đôi nam thanh nữ tú, ví dụ như anh chàng người nước ngoài đi qua trước mắt cô, đúng là rất ưa nhìn. Có một cô gái xinh xắn chủ động tới làm quen. Anh chàng kia còn chưa kịp nói gì, đã có một cô gái khác chạy tới, khoác tay anh ta. Hai người vừa nói vừa cười bỏ đi, để lại cô gái kia một mình ngượng ngập.

Cảnh này rất đời thường, nhưng lại như một chiếc búa tạ đánh cho Tố Diệp tỉnh lại. Cô bất ngờ đứng dậy, cả người cứng đờ! Cô bị ngốc sao? Mục đích cô tới nhà họ Diệp là vì cái gì? Cô muốn gặp Niên Bách Ngạn, muốn làm lành với anh không phải sao? Vậy mà cô cứ thế chạy ra ngoài như vậy, chẳng phải đã nhường cơ hội này cho

Diệp Ngọc một cách lãng phí sao?

Quyển 6 - Chương 269: Gặp một người yêu đến bạc đầu

Tố Diệp có không ít những khách hàng nữ như vậy, bọn họ tin vào quan niệm giới giang chưởng bằng có tấm chồng tốt. Cuối cùng khi lấy được hoặc tìm được người đàn ông trong lòng mình, thì họ cũng bắt đầu lo được lo mất. Chỉ cần xung quanh có người phụ nữ nào xuất sắc tới gần, họ sẽ nảy sinh ngờ vực hoặc nổi nóng với bạn trai hay chồng mình. Tâm trạng đó có thể thông cảm. Đó chẳng qua chỉ là một phương thức cực đoan người phụ nữ muốn dùng để thu hút sự chú ý của người khác phái mà thôi. Tiếc rằng hậu quả càng cãi cọ càng thêm bế tắc. Mỗi lần gặp phải án như thế này, câu cô thường nói nhất chính là: Nếu cô còn yêu anh ấy, và cũng chắc chắn anh ấy vẫn còn tình cảm với mình thì việc cô cần làm bây giờ không phải là gào khóc, càng không phải là buông xuôi, để mặc mọi chuyện tự nhiên phát triển. Đừng dành cho người đàn ông quá nhiều sự lựa chọn, vì ngoài kia có rất nhiều thứ cám dỗ. Cũng đừng ngu ngốc tin rằng người đàn ông sẽ có chừng mực, vì con người tiếp xúc với nhau lâu ngày thế nào cũng nảy sinh tình cảm. Việc cô nên làm là mỉm cười đứng bên cạnh anh ấy, nhẹ nhàng khoác tay anh ấy, giúp anh ấy đưa ra quyết định.

Thế nên khi Tố Diệp ngồi một mình trên bến cảng tự thương xót bản thân, nhìn thấy cô gái tuy không quá xinh đẹp nhưng rất tự tin đó ung dung khoác tay anh chàng đẹp trai, xua đuổi thành công kẻ dòm ngó người yêu mình, Tố Diệp cũng bật chợt nghĩ tới những án như thế mà mình đã từng nhận.

Đúng thế, giây phút đi ra khỏi nhà họ Diệp cô đã quên mất mình còn là một bác sỹ tâm lý. Những lời khuyên đúng đắn trước đây của cô

hùng hồn là thế. Tại sao cô chỉ mãi khuyên người khác mà bỏ quên chính bản thân mình? Khi một chuyện tình cảm biến chất, đương nhiên Tố Diệp phản đối việc người phụ nữ cứ tiếp tục đau khổ níu kéo. Vì khi đối mặt với thứ không đáng tiền là tình yêu, lúc đó lòng tự trọng được ưu tiên hàng đầu. Nhưng khi một chuyện tình cảm đáng để bạn chờ đợi và hy sinh, thì tại sao người phụ nữ không đứng bên cạnh người đàn ông, tự tin bảo vệ hạnh phúc của mình?

Người ta hay nói: Khi hai người đàn ông cùng theo đuổi một người con gái, người nào không đủ sâu đậm sẽ bỏ cuộc trước. Khi hai người phụ nữ cùng theo đuổi một người đàn ông, người nào yêu sâu sắc hơn sẽ nhận thua trước. Tố Diệp không muốn từ bỏ không phải vì cô yêu anh không sâu sắc, mà vì cô không muốn khi hạnh phúc còn chưa thực sự bắt đầu đã chấp nhận thua cuộc. Tuy rằng bây giờ cô phải tranh giành với Diệp Ngọc, sau này có thể còn phải chiến đấu lại một loạt những người phụ nữ khác. Niên Bách Ngạn đã từng nói với cô chuyện của anh và Diệp Ngọc. Thật lòng mà nói, Diệp Ngọc rất xinh đẹp, tính tình lại thùy mị, là mẫu người khiến đàn ông nảy sinh cảm giác xót xa. Cô đi như vậy, chẳng phải cô ta sẽ có cơ hội sao? Một lần, hai lần Niên Bách Ngạn chưa có tình cảm, nhưng về lâu về dài thì sao?

Cô nghĩ có một loại phụ nữ buồn cười nhất là, chồng hoặc bạn trai mình ở bên ngoài chưa có gì đã bắt đầu suy đoán vô căn cứ, sau đó nổi nóng một cách trắng trợn, cuối cùng chính mình ép người đàn ông phải bỏ đi, thậm chí còn đẩy luôn anh ta vào lòng một người đàn bà khác. Tố Diệp không muốn trở thành loại phụ nữ mà bản thân cô cũng coi thường ấy. Cô không thể để Diệp Ngọc có cơ hội, không thể để Niên Bách Ngạn thương xót hay động lòng trắc ẩn với cô ta.

Nghĩ vậy, cô bắt đầu lục túi xách, rút di động ra rồi nhấn ngay vào số của Niên Bách Ngạn. Trong lúc gọi, cô sốt ruột đi qua đi lại bên đài phun nước. Giày cao gót nện xuống nền đất, vang lên những tiếng

lạnh lạnh.

Trong điện thoại cực kỳ yên tĩnh, một lúc sau lại có một giọng nói ngọt ngào truyền tới: Xin lỗi! Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau...

Tổ Diệp tắt điện thoại, rồi gọi lại lần nữa, vẫn chỉ là câu xin lỗi ấy...

Cô gọi liên tiếp năm, sáu cuộc, nhưng vẫn không thể kết nối.

Điện thoại từ từ trượt xuống tai, rơi xuống bàn tay. Giờ Tổ Diệp thật sự như con chim nhạn cô đơn, run rẩy một mình trong gió rét. Mặc cho xung quanh ồn ào thế nào, mặc cho không khí trong ngày lễ này ấm áp ra sao, dường như đều chẳng liên quan tới cô. Cô đã từng nghĩ nếu một ngày mình mất liên lạc với Niên Bách Ngạn thì sẽ thế nào. Cô phải đi đâu để tìm anh? Cô rất sợ cái cảm giác bị cắt đứt liên lạc này, thật sự là cực kỳ tồi tệ. Không ngờ sự việc vẫn phát triển theo chiều hướng tiêu cực nhất. Cuối cùng cô và anh vẫn không thể kết nối với nhau.

Lần này cô vẫn là người quay đầu bỏ đi trước. Vậy cô cần phải quay về chỗ cũ sao?

Anh đã từng nói anh sẽ ở yên đó đợi cô. Nếu anh không còn ở đó nữa, thì cô phải đứng nguyên chỗ ấy không được đi đâu, vì anh đang trên đường tới tìm cô. Cô biết nơi ấy ở đâu. Đó là nhà họ Diệp. Nhưng cô không thể quay về.

Vậy thì cô còn có thể đi đâu tìm anh đây?

Cô không muốn ở đây đợi anh, không muốn chút nào.

Khi lý trí quay trở lại, Tổ Diệp mới lần lượt nhớ lại những lời lẽ chí lý

trước đây của mình. Cô sao vậy? Hết lần này tới lần khác nông nổi, bồng bột? Tình cảm của cô và Niên Bách Ngạn phát triển quá nhanh, đến mức chưa quen nhau được bao lâu đã sâu đậm như cả đời người. Cô muốn nắm giữ tình yêu này, cũng biết rõ rằng, trong tình yêu không ai có lỗi với ai, chỉ có ai không biết trân trọng ai.

Chẳng phải cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi sao? Cô sẽ dũng cảm làm người trân trọng đối phương.

Gần đó, một dòng chữ nổ tung trên màn hình, thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Tố Diệp bất giác quay đầu lại, khi nhìn lên đó cô chợt đờ đẫn. Chỉ là một dòng quảng cáo, nhưng những lời ấy đã gây cho cô ấn tượng sâu sắc. Giữa muôn vàn pháo hoa, mấy chữ ấy đã nhẹ bước vào trái tim cô.

Chọn một nơi sống tới cuối đời, gặp một người yêu đến bạc đầu.

Gương mặt cô gần như tan ra trong luồng ánh sáng ấy. Mấy chữ này dường như càng sáng rực hơn trong đôi mắt cô, khiến nó vốn đã lấp lánh giờ càng đẹp hơn. Bất giác, cô đi tới trước hai bước, đứng gần hơn với màn hình.

Nhìn mãi, nhìn mãi, Tố Diệp bỗng bật cười.

Nụ cười ấy dịu dàng, tan chảy trong ánh mắt, đan cài với thứ tình cảm làm khóe mắt cô ửng đỏ.

Cũng rất bất ngờ, Tố Diệp nắm chặt túi xách. Cuối cùng cô cũng biết phải làm sao để tìm được Niên Bách Ngạn!

Cô phải tìm được anh!

Cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, thế nên phải tìm ra anh bằng

mọi giá!

Ánh tịch dương từ từ lặn xuống, màn đêm cuối cùng đã nuốt chửng tia sáng mỏng manh còn lại nơi chân trời. Đèn đường đã sáng rực cả dãy phố dài. Xe cộ qua lại như nêm. Mặt trăng tròn vành vạnh treo trên cao, mùi hoa quế bay theo gió. Có lẽ giờ phút này tất cả mọi người trên thế gian đều đang cùng nhau đoàn viên trong ngày tết.

Tố Diệp im lặng ngồi trên nền đá, dựa lưng vào tường, hai tay ôm lấy chân. Qua khung cửa sổ sát sàn cực lớn, cô có thể nhìn thấy bóng xe cộ lấp đầy con đường Trường An và những ánh đèn lồng lầy gần trung tâm Mậu dịch quốc tế. Bên ngoài thật là náo nhiệt, trong phòng lại yên tĩnh kỳ lạ, chỉ còn tiếng thở khe khẽ của cô. Cô hơi ngẩng đầu lên, ánh trăng lan tỏa như một dòng sông bạc tuyệt diệu, im lìm chảy tràn lên gương mặt cô, hôn nhẹ lên gò má.

Hôm nay là Trung thu, không có ai tăng ca cũng chẳng có ai tới đây làm việc. E là cả một khu văn phòng rộng lớn thế này chỉ còn mình cô và người bảo vệ. Ba mươi phút trước cô tránh ánh mắt của bảo vệ, dốc hết sức bình sinh mới đột nhập được vào tòa nhà này. Chẳng phải để ngồi ngắm xem cảnh đêm Bắc Kinh thơ mộng thế nào. Mà đây chính là nơi duy nhất cô có thể tìm được Niên Bách Ngạn: Tập đoàn Tinh Thạch.

Giờ phút này đây, cô đang im lặng ngồi trước cửa Tinh Thạch, qua lớp cửa kính thủy tinh bảo vệ là có thể thấy hàng chữ tập đoàn sáng loáng. Tố Diệp chưa từng nghĩ rằng một người ghét phải tới công ty buổi tối như mình giờ lại đang ngồi trơ trọi ở đây trong đêm Trung thu. Cô bỗng nhiên cảm thấy cũng không tệ. Nhà nhà rước đèn đón trăng, còn cô ở một nơi rất cao ngắm nhìn thành phố. Thời gian tựa hồ chưa bao giờ tĩnh lặng như thế, hai tai cũng chưa bao giờ được yên tĩnh thế này. Cô như đã thoát khỏi bao huyên náo, bay xa khỏi Trái Đất, đứng từ một nơi xa xôi nhìn ngắm mọi hỉ nộ ái ố dưới chân

mình. Ai nói cô độc là tàn nhẫn? Theo như cô thấy, cái tàn nhẫn là sự cô đơn, thật sự được ở một mình là một cảm giác hưởng thụ khi được bình yên lắng nghe tiếng lòng mình.

Vì cô đang chờ đợi, cô luôn hy vọng một giây nữa thôi sẽ thấy cánh cửa thang máy từ từ mở ra. Rồi anh bước ra khỏi đó...

Khoảnh khắc này, trái tim cô cũng chưa bao giờ tĩnh mịch như thế, có lẽ tại trăng trên cao quá tròn.

Cứ như vậy, Tố Diệp không biết đã đợi chờ bao lâu. Có lẽ chỉ mới vài phút, có lẽ đã mấy tiếng đồng hồ. Cô hoàn toàn mất đi khái niệm thời gian. Cô chỉ cảm thấy mình đang nép mình trong vũ trụ rộng lớn bao la, bầu bạn cùng những ánh sao đêm. Dần dần, cô lại buồn ngủ, nhẹ nhàng chống cằm lên đầu gối, hai mắt tự nhiên sụp xuống.

Cũng đúng lúc đó, từ chiếc thang máy góc hành lang phát ra một tiếng “ding”. Tố Diệp không hề để ý, có lẽ im lặng quá lâu đôi tai lại trở nên thiếu nhạy bén. Vài giây sau, bỗng nhiên có một đôi giày da nam giới đập vào mắt cô!

Nó giống hệt chiếc giày ở nhà họ Diệp, sạch bóng tới nỗi như treo ngàn vạn sao trên trời.

Tố Diệp sững sờ một lúc, rồi chợt tỉnh ra. Cô ngẩng đầu, dần dần, khóe mắt cũng ửng đỏ, còn bờ môi thì mỉm cười. Cô đợi được rồi, cuối cùng cô cũng đợi được anh tới.

Gương mặt Niên Bách Ngạn sáng rõ dưới trăng rằm. Anh cứ lặng lẽ xuất hiện trước mặt cô như thế, gần ngay trước mắt. Hơi thở của anh cũng thanh mát, dễ chịu.

Cô bỗng quên cả đứng lên, chỉ ngẩng đầu, đỏ mắt nhìn anh.

Niên Bách Ngạn cũng đứng trước mặt cô vô cùng yên lặng. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy được sự ngỡ ngàng và một chút mừng rỡ trong mắt anh. Đừng nói Tố Diệp quên đứng dậy, cả anh cũng quên mất phải làm gì tiếp theo. Hai người cứ ngẩn ngơ nhìn nhau dưới trăng.

Đúng nửa phút, Niên Bách Ngạn mới khẽ nói: “Quả nhiên là em ở đây.” Trong cái trầm thấp ẩn chứa một sự kích động.

Tim Tố Diệp bắt đầu đập những nhịp bất thường. Câu đầu tiên của anh không phải là “Tại sao em lại ở đây” mà lại là “Quả nhiên là em ở đây”. Câu này nói lên điều gì? Cô không dám nghĩ sâu thêm, chỉ cảm thấy được nhìn anh ở góc độ này là một niềm hạnh phúc vô bờ.

Niên Bách Ngạn lập tức vòng tay qua eo, kéo cô vào lòng mình. Đôi tay vững chắc giữ chặt lấy người cô, không buông ra nữa.

Hơi thở nam tính ấy quyện vào hô hấp của cô, cả người cô cũng dính rất sát. Chân Tố Diệp hơi tê, chỉ biết bám chặt lấy cổ anh, dựa vào lồng ngực rộng lớn mà mạnh mẽ. Trong bóng tối, đôi mắt Niên Bách Ngạn vừa mừng rỡ vừa xót xa. Cô ngẩng lên nhìn anh, khẽ nói: “Em đang đợi anh, vẫn luôn đợi anh. Vì anh từng nói, chắc chắn anh sẽ tìm được em...”

Quyển 6 - Chương 270: Như một tên ngốc

Đêm luôn là thời điểm dành cho những cặp tình nhân, có thể là điên cuồng quá khích, có thể chỉ thủ thi tâm tình, đôi khi là sự chia ly đau đớn hay một cuộc trùng phùng hạnh phúc. Tố Diệp và Niên Bách Ngạn đều thuộc về trường hợp thứ hai. Sau khi trải qua tranh cãi, chiến tranh lạnh, nhớ nhung... tất cả những quá trình tất yếu phải có của đôi lứa đang yêu, thì đêm Trung thu này đã mang tới cho họ một khung cảnh tái ngộ yên bình nhất.

Mặt trăng tròn chiếu sáng gương mặt Niên Bách Ngạn. Anh nhìn cô không chớp mắt, còn cô hơi ngẩng lên, tháo bỏ lớp mặt nạ kiêu hãnh thường ngày, đón đợi sự vui mừng và kích động của anh bằng đôi mắt xinh đẹp. Ánh mắt cô đập mạnh vào trái tim Niên Bách Ngạn. Anh hơi nhíu mày, trông có vẻ nghiêm nghị, sự kích động ban nãy cũng thu bớt lại. Khi cất lời, anh hạ thấp giọng, mơ hồ như quở trách lại như đau lòng. Anh nói với cô: “Điện thoại của em đâu?”

Tố Diệp không biết vì sao anh lại chau mày. Dòng nước xiết trong lòng như đập vào bờ đá, nổ tung hàng ngàn hoa sóng. Cô luống cuống rút điện thoại từ trong túi xách ra. Niên Bách Ngạn nhìn một cái rồi cầm lấy, ấn vài cái rồi tỏ ra không biết làm sao. Anh đưa lại cho cô, nói tiếp với tông giọng đã nhẹ nhàng phần nào: “Em có thể tìm bất điện thoại công cộng gọi cho anh cơ mà!”

Cô bàng hoàng, nhìn vào điện thoại lần nữa mới phát hiện nó đã hết pin. Sợ anh hiểu lầm, cô vội vàng giải thích: “Em... Em có gọi cho anh rồi, nhưng điện thoại của anh mãi vẫn không liên lạc được. Em không muốn quay về nhà họ Diệp, lại không biết nhà của anh ở đâu,

thế nên chỗ em có thể nghĩ tới chỉ còn Tinh Thạch thôi. Đột nhập vào đây khó lắm, em không thể để bảo vệ phát hiện ra em ở trong này, cũng không thể xuống nhà tìm bố điện thoại. Em...”

“Thế nên em cứ ngồi đây đợi mãi?” Niên Bách Ngạn vừa giận vừa đau lòng, bất chợt cao giọng.

Tố Diệp gật đầu, nhìn anh với vẻ đáng thương. Thấy anh mím chặt môi, cằm cũng căng cứng, cô bỗng hoang mang. Cô bèn lấy từ bên cạnh ra một chiếc hộp được bọc rất đẹp, vừa tháo bọc ra vừa nói: “Thật ra... Thật ra em muốn mang cái này cho anh ăn.”

Mới đầu Niên Bách Ngạn không chú ý tới tay cô. Anh vốn rất quan tâm cô tặng anh cái gì, chỉ là khi ánh trăng đổ nghiêng lên gương mặt có phần trắng bệch ấy, tựa như có một sợi dây thừng thít chặt lấy tim anh. Cô gái trước mặt rất tập trung vào thứ trong tay, hớn hờ đưa cho anh, như một đứa trẻ đang đợi người lớn khen.

Giờ anh mới để ý, tay cô đang cầm một chiếc bánh gato nhỏ xíu, chợt ngỡ ngàng. Tố Diệp thấy vậy nhanh chóng giải thích: “Em biết anh vẫn còn tức giận. Người ta hay nói ăn đồ ngọt thì có thể nguôi giận, thế nên em đã mua cái bánh gato này. Anh ăn một miếng đi, ăn hết là không được giận em nữa đấy!”

Niên Bách Ngạn ngẩn người, nhìn cô rất lâu rồi lại nhìn chiếc bánh. Nó rất đẹp, không quá lớn, không quá nhỏ, cũng không khoa trương, thoang thoang mùi bơ và pho mát, bỗng làm ấm cả không gian tĩnh mịch này. Nhưng thứ làm ấm đôi mắt anh chính là hàng chữ phía trên: Nguyễn có trái tim người, bạc đầu không chia cách.

Anh ngược mắt nhìn cô. Cô chỉ khẽ mỉm cười, rồi cúi xuống ngắm nghĩa dòng chữ ấy. Sở dĩ cô ưng ý ngay chiếc bánh gato này chính là vì hàng chữ trên mặt bánh. Lần đầu tiên cô đi qua cửa hàng đã bị

nó hấp dẫn. Cô thích hình dung tình cảm của mình và Niên Bách Ngạn như vậy.

Đây cũng là lý do sau khi nhìn thấy hàng chữ “Chọn một nơi sống tới cuối đời, gặp một người yêu đến bạc đầu” ở bến cảng, cô sống chết cũng phải tìm được anh. Đây là gợi ý ngầm của ông trời, nói rằng cô phải đi tìm anh.

“Anh nếm thử đi. Thực ra nó không ngọt lắm đâu. Em không chọn loại rất ngọt.” Tổ Diệp lại gấp gáp lấy ra một chiếc thìa nhỏ, cắt thành từng miếng đưa tới bên miệng Niên Bách Ngạn, ánh mắt đầy kỳ vọng.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, nỗi đau tận sâu đáy lòng chuyển thành một sự thương xót. Anh há miệng, nhưng ánh mắt không rời cô giây nào. Thấy anh chịu ăn, Tổ Diệp cười: “Có ngon không?”

“Ngon lắm!” Anh khẽ đáp.

Cô như nghe thấy một lời khích lệ tuyệt nhất trên đời, lại dứt cho anh một miếng nữa: “Anh ăn xong rồi, tâm trạng sẽ tốt lên phải không? Đừng giận em nữa nhé?”

Niên Bách Ngạn lại ăn miếng thứ hai, nuốt xuống.

“Anh ăn hết đi! Bách Ngạn! Em biết hôm đó mình hơi vô lý. Thật ra em không muốn cãi nhau với anh chút nào. Anh đi rồi em đã khóc rất lâu, em... ưm!”

Mọi lời nói phía sau đã bị nụ hôn bất ngờ của Niên Bách Ngạn chặn lại. Tay cô buông thõng, chiếc bánh gato rơi thẳng xuống đất. Nụ hôn anh không hề báo trước, như đã chờ đợi quá lâu, quá lâu... Cô chỉ cảm thấy cánh tay ở eo mình tràn đầy sức mạnh, siết chặt lấy cô,

như muốn ép toàn thân cô vào người anh vậy. Nụ hôn của người đàn ông ngang tàng bá đạo, như đang bộc phát tất cả mọi cảm xúc phức tạp: lo lắng, chờ đợi, giận dữ, quan tâm... Anh gấp gáp như muốn nghiền nhỏ đôi môi cô, mở cánh cửa đi vào khoang miệng, cùng đầu lưỡi cô quấn quýt. Hơi thở của hai con người giao hòa vào nhau.

Hương vị ngọt ngào ấy lan cả vào miệng cô. Mùi gỗ mộc trên người anh quyện với hơi thở mãnh liệt của phái mạnh. Tố Diệp đỏ mắt, chẳng mấy chốc đã không kìm nén được tâm trạng muốn khóc. Nước mắt men theo đôi mắt nhắm chặt rơi xuống. Sau đó, cô thấy nụ hôn của Niên Bách Ngạn trở nên dịu dàng hơn, bờ môi mỏng khẽ sượt qua môi cô, đầu lưỡi trượt qua hai cánh môi.

Nụ hôn của anh dừng lại trên cằm cô, rồi xóa đi những giọt nước mắt của cô. Cuối cùng anh ngậm lấy vành tai cô, kích thích tình yêu rõ nét nhất trong lòng cô. Anh lên tiếng, ngay bên tai cô, chỉ còn lại sự đau xót: “Sao em lại ngốc như vậy? Nếu cả tối nay anh không tới công ty thì sao?”

“Thì em đợi cả tối, đợi tới khi nào anh tới mới thôi.” Cô ghen ngào, nhắm mắt lại để cảm nhận môi anh qua lại bên tai.

“Đồ ngốc!” Niên Bách Ngạn không thể dè nén cảm giác lo lắng trong lòng mình nữa. Anh ôm chặt cô vào lòng, vòng tay gần như ghì chặt lấy cô.

Tố Diệp áp mặt lên ngực anh, không một kẽ hở. Cô nghe thấy trái tim anh cũng đang đập dồn dập như trái tim cô. Khoảnh khắc này huyền ảo như một giấc mơ. Cô rất sợ nó chỉ là mơ. Nhưng cô biết rõ nó không phải là mơ. Niên Bách Ngạn đang ở trước mặt cô, ôm cô, hôn cô, hết như những ngày ở Hồng Kông.

Một lúc sau, Niên Bách Ngạn mới buông cô ra. Anh cúi xuống, cọ sát vào trán cô, khẽ cười: “Diệp Diệp! Anh thật sự rất tò mò, không có thẻ em đã chuồn vào đây kiểu gì?”

Tòa nhà này quản lý rất nghiêm ngặt, nếu không có thẻ kiểm tra đến cửa lớn còn không vào được. Cô lại trốn được cả bảo vệ, vào trong này đợi anh. Tố Diệp nghe xong có phần xấu hổ. Cô cắn chặt môi, mãi mới dám nói thật: “Em nghĩ cách tránh camera giám sát, trèo lên tầng hai.”

Niên Bách Ngạn dờ ra, đứng thẳng lên nhìn cô như không tin vào tai mình.

“Anh quên em giỏi nhất là leo núi à? Himalaya em còn chinh phục rồi thì cái tòa nhà này có là gì?” Nói tới đây, Tố Diệp lại nảy sinh một lòng kiêu hãnh bé nhỏ.

Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại nói vậy, càng không thể tưởng tượng ra cảnh một cô gái ăn mặc xinh đẹp, trèo lên tầng hai mà thần không biết quỷ không hay. Nghĩ tới đây anh bỗng bật cười.

Tố Diệp ngạc nhiên nhìn anh, một lúc sau mới hỏi: “Anh cười rồi à? Hết giận rồi phải không?”

“Ai nói anh hết giận?” Niên Bách Ngạn im bật, ánh mắt vờ nghiêm túc trở lại.

Vẻ kiêu ngạo của Tố Diệp chợt giảm đi. Cô nhìn anh, rồi nhìn xuống đất, há hốc miệng khó khăn nói: “Nhưng mà... À... Bánh gato rơi cả xuống đất rồi, không ăn được nữa.”

Niên Bách Ngạn suýt nữa thì phì cười, nhưng anh nín nhịn, rút một bộ điện thoại từ trong túi ra nhét vào túi áo của cô, giọng giận dữ: “Tố

Diệp! Em nghe cho rõ đây! Bộ điện thoại này em dám để nó hết pin xem! Lần sau mà còn để anh không tìm được em, thì em cứ ngoan ngoãn đợi chết đi!”

Anh chưa bao giờ ăn nói với cô bằng giọng ngỗ ngược như trẻ con thế này. Trước nay anh toàn răn dạy cô như khuyên nhủ con gái. Còn lần này, lời nói của anh chẳng có chút khuyên nhủ nào, không có sức thuyết phục, giống hệt một cậu bé con đang tức giận, sinh sự vô cớ.

Tố Diệp sững sờ nhìn anh rất lâu, rồi mới rút bộ điện thoại trong túi ra. Một bộ hoàn toàn mới, đắt tới mức khiến người ta phải tặc lưỡi: “Em... Em có điện thoại mà...” Cô biết thương hiệu này, đắt đến vô lý.

“Đưa cho anh!” Niên Bách Ngạn giơ tay ra trước mặt cô, ra lệnh.

Tố Diệp chớp chớp mắt, đưa chiếc điện thoại trong tay cho anh. Anh chau mày: “Điện thoại của em ấy!”

“À!” Cô vội vàng rút điện thoại của mình ra, đặt vào tay anh.

Niên Bách Ngạn cầm lấy, rút thẻ sim trong máy ra. Ngay sau đó anh đi tới bên ô cửa sổ đang mở, không nói câu nào vứt thẳng điện thoại của cô ra ngoài. Tố Diệp tròn mắt, khi hoàn hồn nhào tới thì đã không thấy bóng dáng nó đâu nữa...

“Anh...”

“Em không biết ngoan ngoãn ở nhà đợi anh sao? Quay người bỏ đi hiên ngang lắm, đầu óc để đi đâu rồi? Làm ghế rồi à?” Niên Bách Ngạn thô lỗ cắt ngang lời nói của cô. Nói rồi, anh đút thẻ sim vào máy mới, rồi bật máy, cài đặt mấy thứ rồi nhét vào tay cô: “Từ nay về sau

không được đứt mạng, nghe rõ chưa?”

Tố Diệp nuốt nước bọt: “Không được đứt mạng có nghĩa là...”

“Thường xuyên bật 3G cho anh!” Niên Bách Ngạn gần như nghiêng hẳn nghiêng lợi, vòng tay giữ chặt gáy cô: “Như vậy sau này anh mới không đi tìm em khắp nơi như một tên ngốc!”

Một câu nói đã khiến Tố Diệp xúc động. Thật ra cô cũng mong Niên Bách Ngạn sẽ tìm cô, nhưng không ngờ lại được nghe chính anh thừa nhận. Một người trước nay luôn điềm đạm như anh cũng liều mạng lái xe khắp nơi tìm cô. Anh cũng biết căng thẳng, cũng biết lo lắng, thế nên mới giận dữ như vậy. Nghĩ tới đây, Tố Diệp bỗng thấy lòng mình ấm áp, sống mũi lại cay xè, nhưng cô hít sâu một hơi, nhào vào lòng anh, như một chú mèo con quấn lấy chủ.

“Ai nói anh ngốc chứ? Anh là Niên Bách Ngạn thông minh sáng suốt nhất, dịu dàng chu đáo nhất, cao to đẹp trai nhất Trung Quốc... à không, nhất thế giới! Anh xem, em ở đây mà anh vẫn tìm được em!”

Niên Bách Ngạn nhìn người con gái cuối cùng lại dính vào lòng anh, trái tim anh như bị một bàn tay nhẹ nhàng bóp lấy. Anh nhớ cảm giác này, nhớ hương vị được cô dựa vào lòng. Mặc dù anh chẳng hiểu việc anh tìm được cô có liên quan gì tới dịu dàng chu đáo nhất và cao to đẹp trai nhất, nhưng không thể không thừa nhận, anh cần dáng vẻ quốn quýt của cô, cần sự dựa dẫm của cô...

Quyển 6 - Chương 271: Bạn gái hơn cả bạn gái

Tố Diệp có thể cảm nhận được bờ môi mím chặt của Niên Bách Ngạn từ từ thả lỏng, đường cong dưới cằm cũng không còn cứng rắn như trước nữa. Trắng như làn nước mát phủ lên sống mũi cao của anh, cùng với hai hàng mi tạo thành những đường nét gợi cảm và hấp dẫn. Khi cô chủ động nép trong lòng anh, cánh tay anh dường như siết chặt hơn một chút, trái tim cô theo đó cũng co lại, gương mặt trắng trẻo cố gắng len vào lòng anh, tham lam đón nhận hơi thở ấm áp và cảm giác an toàn mà anh mang lại.

Còn có hơi rượu thoang thoảng.

Có một khoảnh khắc do dự. Anh uống rượu từ trưa, tại sao tới tối hơi rượu trên người vẫn còn nồng như vậy? Nhìn kỹ lại thấy anh hoàn toàn tỉnh táo, không giống như đang say chút nào.

Mái tóc dài của cô như dây leo quấn lấy khuỷu tay anh, rồi chạm nhẹ qua từng ngón tay. Hơi thở nhẹ nhàng phả lên ngực anh, dù có sắt đá thế nào cũng phải mềm lòng, cũng phải dịu dàng, cũng phải tan chảy. Trong quầng sáng tối tăm, cô cất giọng nhẹ nhàng, không còn vẻ ương bướng như mọi ngày, như một dòng nước chảy tràn vào tim anh.

“Bách Ngạn! Anh cười đi...” Cô ngẩng lên, đôi mắt lấp lánh như sao, mang theo một chút kỳ vọng. Cô giơ tay chạm khẽ vào khóe miệng anh: “Anh mà không cười trông đáng sợ lắm!”

Ngón tay thơm ngát lắc lư bên môi. Anh nhìn cô chăm chú, rồi bờ

môi hơi cong lên. Tố Diệp liền cười, bất ngờ ôm chầm lấy cổ anh: “Anh vừa nói anh đi khắp nơi tìm em phải không?”

“Anh chẳng hơi đâu lãng phí thời gian vào em!” Giọng nói của Niên Bách Ngạn tuy giận dữ nhưng bàn tay không hề buông cô ra. Sao cảm thấy câu tức giận này chẳng có trọng lượng chút nào!

Tố Diệp mím môi, thu tay về, ngón tay men theo cà vạt của anh, từ từ đi xuống. Cô cầm một góc cà vạt khẽ đưa, giọng nói cũng trở nên phớt phơ: “Bách Ngạn...”

“Đừng tưởng nói mấy câu dễ nghe là anh sẽ hết giận.” Cái miệng của Niên Bách Ngạn không chịu thua cuộc nhưng ánh mắt đã ngập tràn tình cảm.

“Anh đâu có hẹp hòi như vậy.” Tố Diệp liếc mình, sống chết dính chặt vào người anh. Làn môi hồng khẽ lướt qua bờ môi hơi mím của anh, thủ thủ như gãi ngứa: “Trăng đã lên rồi mà anh không thể cùng em trải qua giờ khắc này à?”*

*Lấy từ bài thơ “Vọng nguyệt hoài viễn” của Trương Cửu Linh: Hải thượng sinh minh nguyệt / Thiên nhai cộng thử thì (Dịch: Vàng trăng mọc ở biển khơi / Cùng chung một lúc góc trời soi chung).

Câu nói ấy đã khiến khóe môi Niên Bách Ngạn cong lên. Anh giơ tay véo mũi cô, nửa đùa nửa thật: “Cùng em trải qua giờ khắc này thì anh tổn thọ thêm vài năm mất, khả năng chọc tức người của em tăng cao rồi!”

Tố Diệp cười nũng nịu.

Đèn ngoài cửa sổ càng lúc càng rực rỡ, đây đang là lúc đêm về đẹp nhất.

Nhờ có nguồn sáng ấy, Niên Bách Ngạn mới ngắm cô kỹ hơn. Khi thấy hai chân cô dẫm lên nền đá, anh lại nghiêm mặt: “Giày đâu?”

Tố Diệp cúi xuống nhìn theo anh, rồi ngẩng lên, vẻ mặt ngượng ngập: “Cái đó... Một chiếc thì rơi xuống dưới nhà lúc leo lên đây. Còn một chiếc... à... ở kia!” Cô chỉ về một góc gần đó.

Niên Bách Ngạn nhìn sâu vào trong mắt cô, một lúc sau cuối cùng cũng không nhịn được cười. Anh khó xử kéo cô vào lòng một lần nữa, thở dài: “Em đúng là...”

Cô chỉ biết cười ngây ngô.

“Đói chưa?”

Tố Diệp nằm trong lòng anh gật đầu, cái bụng cũng sôi lên rất “hợp cảnh”. Liền đó cô lại nghe thấy tiếng cười khe khẽ của anh vang lên trên đỉnh đầu. Niên Bách Ngạn nhanh chóng buông cô ra, cởi áo khoác, nhưng lại rải thẳng xuống nền đất, ra lệnh: “Đứng lên đây!”

Hành động của anh đích thực đã khiến Tố Diệp giật mình. Cô cứ dờ dẩn đứng nguyên chỗ cũ, một cảm giác ấm áp vu vơ dâng lên trong lòng. Nhưng chẳng mấy chốc nó biến thành sự xót xa vô hạn. Cô nhìn chằm chằm chiếc áo dạ dưới mặt đất rất lâu, rồi lại ngược nhìn Niên Bách Ngạn, thu nó lại, ôm vào lòng: “Anh điên rồi! Chiếc áo đắt như thế sao lại vứt xuống đất?”

Niên Bách Ngạn không biết làm sao, đành phải giật lại chiếc áo, một lần nữa vứt xuống đất, bế thẳng cô lên, đặt hai chân cô lên áo. Thấy cô định ngo ngoạy thoát ra, anh bèn gầm lên: “Em động đậy thử xem!”

Cô lập tức đứng im, chỉ còn biết đứng thẳng hai chân lên chiếc áo dày dặn của anh, lòng đau đớn như rỉ máu. Ông trời ơi... Đường như cô nhìn thấy hai chân mình đang dẫm lên mấy tầng chi phiếu rải khắp nền đá.

“Niên Bách Ngạn! Em sẽ dẫm hỏng chiếc áo dạ của anh mất!” Cô cảm thấy cần phải nhắc nhở anh một câu.

“Hồng thì em đền cho anh cái khác!” Niên Bách Ngạn hờ hững đáp, rồi đưa mắt nhìn xung quanh không biết là đang tìm cái gì.

Câu này khiến Tố Diệp hồn bay phách tán. Cô tròn tròn hai mắt nhìn anh, cổ họng the thé như bị ai bóp cổ: “Cái áo dạ này của anh chắc là còn đắt hơn tiền nhà một năm của em phải không? Niên Bách Ngạn! Em sắp phải nộp tiền nhà rồi! Không đền nổi đâu! Anh làm thế sẽ khiến em phá sản đấy!”

“Em trật tự cho anh!” Niên Bách Ngạn đi về phía nhà vệ sinh, trước khi đi còn uy hiếp: “Em ngoan ngoãn đứng yên đây, không được bước ra, nếu không đền hai chiếc!”

Tố Diệp im bật.

Hành lang dài trở lại với không gian im lặng lúc trước, ánh trăng ngày càng dần trải, vàng trắng tròn đã lên tới đỉnh đầu cô, chỉ cần khẽ ngược mắt là có thể nhìn hết toàn bộ. Tố Diệp chẳng còn tâm trạng đâu mà thưởng trăng. Cô chỉ cúi đầu nhìn chiếc áo dạ dưới đất, rồi từ từ ngồi xuống, giơ tay nghịch một chiếc cúc, khẽ thở dài: Cái áo đáng thương!

Nhưng gan bàn chân đúng là đã ấm hơn. Chất liệu thuần lông cừu tạo cảm giác mềm mại, giúp chân cô được thoải mái hơn. Sự ấm áp ấy lan từ lòng bàn chân, xuyên vào tận tim. Thì ra “tiền nào của nấy”

cũng có thể dùng trong trường hợp này.

Nghĩ tới đây, Tố Diệp bỗng cười khế. Bao buồn bực mấy ngày nay cùng cảm giác ngọt ngọt ban sáng khi tới nhà họ Diệp bay đi đâu mất, vì trái tim Niên Bách Ngạn vẫn hướng về cô.

Niên Bách Ngạn đi từ nhà vệ sinh ra vừa hay nhìn thấy cảnh ấy. Hành lang như một dòng sông vàng óng. Tố Diệp yên lặng ngồi đó nghịch cúc áo của anh. Cái bóng kiều diễm được kéo dài, càng khiến thân hình cô thêm khêu gợi. Bờ môi cô ngậm một nụ cười vui vẻ, chảy tràn cả vào mắt. Gương mặt nhỏ hơi cúi, mái tóc dài cũng theo đó rủ xuống, mờ ảo như một giấc mộng.

Cảnh đó mang lại cho anh niềm hạnh phúc mơ hồ, như từng lớp sóng đánh vào lồng ngực. Hoàn toàn khác với cảm khác lúc nãy khi bước ra khỏi thang máy. Ban nãy, khi nhìn thấy bóng người con gái co ro ngồi trong góc tường, cảm giác quen thuộc ấy khiến tim anh đau như dao cắt. Tố Diệp như một cái bóng tĩnh lặng, im lìm. Cô đã xuất hiện trước mắt anh như thế. Đúng vào lúc anh đang thất vọng vì những tưởng tối nay sẽ không thể tìm được cô thì bóng dáng ấy lại đập vào mắt khiến anh vừa kích động, vừa hoảng sợ, vừa phẫn nộ.

Kích động vì cô đã tới đây đợi anh. Hoảng sợ khi nhìn thấy dáng vẻ quá yên tĩnh của cô, sợ rằng chuyện ban sáng đã khiến cô mệt mỏi. Phẫn nộ vì cô lại một lần nữa quay người bỏ đi.

Niên Bách Ngạn sống tới năm ba mươi lăm tuổi mới hiểu được cái gì gọi là tâm trạng phức tạp, cái gì gọi là cồn cào ruột gan. Nhưng bây giờ trong lòng anh chỉ ngập tràn hạnh phúc.

Tố Diệp thấy anh đi ra bèn vội vàng đứng dậy. Lúc đó cô mới nhận ra trong tay anh có thêm mấy tờ khăn giấy. Cô chợt hiểu, thì ra anh vào ra nhà vệ sinh là để lấy giấy. Sau đó cô đứng trơ ra đó nhìn anh đi tới

chiếc bánh gato giờ đã thành một đồng lộn xộn. Anh cúi xuống, lau dọn sạch sẽ nền đất, rồi vứt đồng giấy bẩn vào thùng rác.

Anh dừng lại khoảng hai, ba giây rồi bất chợt quay đầu hỏi cô: “Mấy chữ trên bánh gato em đút hết cho anh rồi chứ?”

Tố Diệp ngăn người giây lát rồi gật gật đầu.

Niên Bách Ngạn khẽ cười, không nói gì thêm nữa mà đi tới trước. Tố Diệp vội vàng rời khỏi chiếc áo dạ, thu lại đưa cho anh. Anh không nhận mà nói thẳng: “Cầm giúp anh!”

Cô còn chưa kịp phản ứng lại, Niên Bách Ngạn đã bế ngang người cô lên, đi về phía thang máy.

Bảy mươi mấy tầng, thang máy đi xuống cũng mất một chút thời gian. Tố Diệp được anh ôm trong lòng, nghĩ tới chuyện lát nữa xuống bị người bảo vệ nhìn thấy là lại xấu hổ.

Trong thang máy rất yên tĩnh. Cánh cửa kim loại phản chiếu gương mặt cương nghị của Niên Bách Ngạn. Một lúc sau, anh cúi đầu nhìn cô, nụ cười thấp thoáng. Tố Diệp cắn môi, tựa đầu vào ngực anh, khi sắp tới tầng cuối cùng cô mới không nhịn được nữa, phải lên tiếng: “Niên Bách Ngạn...”

“Ừm?”

“Cái đó...” Niên Bách Ngạn ngược nhìn cầm anh: “Điện thoại mới là anh tặng em phải không?”

Niên Bách Ngạn cúi xuống, nhìn cô bằng ánh mắt “Còn phải hỏi”. Cô lập tức hiểu, bắt đầu nịnh nọt: “Thì ra tặng em thật à? Thật ngại quá, ắt hẳn!”

“Chê đắt à? Thế thôi, anh lấy về!”

“Ấy đừng, đừng! Em có chê đắt đâu.” Tố Diệp lập tức tỏ rõ thái độ một cách vô dụng: “Đồ đã mang đi tặng rồi ai lại lấy về. Em chỉ cảm thấy việc gì cũng phải nói rõ ràng mới được. Điện thoại là anh chủ động tặng em, em không hề đòi, đừng có coi em là đứa tham hư vinh nhé!”

Niên Bách Ngạn cười: “Em tham tiền chứ không tham hư vinh.”

Tố Diệp cười như mở cờ trong bụng, cũng chẳng so đo anh hình dung cô như thế: “VẬY... đây có tính là quà bạn trai tặng bạn gái không?”

“Em nói xem?”

“VẬY anh là bạn trai của em phải không?”

“Em nói xem?”

“Sao cứ bắt em nói! Em muốn anh nói cơ mà. Niên Bách Ngạn! Em là bạn gái của anh à?”

“Là bạn gái hơn cả bạn gái!”

“Cái gì mà là bạn gái hơn cả bạn gái?”

“Tự nghĩ đi!”

“Bách Ngạn! Người ta kháng nghị, anh nói em chẳng hiểu gì cả...”

“Kháng nghị vô hiệu, bị tòa bác bỏ!”

“Này...”

Kết quả hai người đã vừa đi vừa cười như thế ra khỏi thang máy.

Sự thật chứng minh, người bảo vệ đúng là đã có một phen thót tim. Có lẽ anh ta vẫn cảm thấy khó hiểu. Tại sao vừa rồi chỉ có một người đàn ông đi lên, giờ lại thành một đôi nam nữ đi xuống?

Niên Bách Ngạn chẳng để ý tới vẻ mặt kinh hoàng như gặp quỷ của anh ta, vẫn đường hoàng bế cô ra khỏi tòa nhà, bước lên xe.

Tố Diệp ngồi bên ghế lái phụ, hai chân được thoải mái đặt lên lớp thảm mềm mại. Cô thấy anh vòng sang ghế lái. Đợi anh lên xe rồi, cô mới tỏ vẻ đáng thương, cầm một chiếc giày còn lại đưa cho anh xem. Niên Bách Ngạn bị bộ dạng của cô chọc cười, anh giơ tay vò tóc cô: “Được rồi! Đừng giả bộ đáng thương nữa! Giờ mới có bảy giờ, vẫn còn rất nhiều thời gian để đi chọn giày cho em trước.”

“Em có nói muốn đi mua giày đâu?” Tố Diệp khế đáp: “Đôi giày này em mới mua, hơn tám ngàn tiền mồ hôi công sức, em không nỡ vứt đi.”

Niên Bách Ngạn là một người đàn ông rất nhanh nhạy, lập tức hiểu ra lời trình bày của cô. Còn chưa cần cô nói câu tiếp theo, anh đã lên tiếng: “Không sao! Anh sẽ tới thẳng cửa hàng chuyên bán loại giày này mua cho em một đôi y hệt, em không cần phải xuống xe.” Nói rồi anh định khởi động xe.

“Bách Ngạn...” Tố Diệp cũng không ngốc, cô nhìn ra được suy nghĩ của anh, mỉm cười ôm lấy tay anh, đừng đưa: “Đừng có lãng phí tiền bạc khắp nơi như thế! Vừa nãy em leo lên từ phía sau tòa nhà, giày chắc chắn vẫn còn ở đó. Anh nhặt giúp em một tý thôi, nếu không

sáng mai có người nhìn thấy sẽ nghi ngờ.”

Niên Bách Ngạn thấy mình trốn không nổi nữa, thở dài: “Diệp Diệp à! Anh vẫn không hiểu em đã trèo vào trong nhà kiểu gì. Dù em có trèo được lên cũng vào làm sao được, cửa sổ đóng kín cơ mà!”

Tố Diệp cười quỷ quyệt, xích lại gần anh: “Đối với những nhà leo núi như bọn em mà nói, chỉ cần một sợi dây kẽm cũng có thể trở thành công cụ cần thiết. Bọn em sẽ lợi dụng tất cả những điều kiện có thể lợi dụng để tới được đích!”

“Bái phục!” Đây là câu nói chân thành của Niên Bách Ngạn.

“Thế còn giày của em...” Một giây sau cô lại bày ra vẻ mặt tội nghiệp.

Niên Bách Ngạn sợ nhất là ánh mắt này, nó như tuyệt chiêu của cô vậy. Chỉ cần cô nhìn anh như thế, rồi nhẹ nhàng xin xỏ, tim anh lập tức tan chảy. Anh đành lắc đầu, tìm một chiếc đèn pin trên xe rồi đi xuống, tìm giày giúp cô.

Qua cửa kính thủy tinh, Tố Diệp ôm hai chân nhìn bóng hình từ từ xa khuất. Cô bất giác mỉm cười đầy mãn nguyện.

Chiếc xe đi thẳng, men theo con đường Trường An.

Niên Bách Ngạn chở Tố Diệp tới đường Kim Dung. Ở đây tụ tập rất nhiều bộ phận giám sát tài chính của các ngành, các trung tâm tài chính lớn khắp trong và ngoài nước. Về đêm, đường Kim Dung đã không còn mùi “khói lửa chiến tranh” như ban ngày nữa, có thêm sự tĩnh mịch trong cái lộng lẫy, nhưng lại bớt hoa lệ hơn so với CBD.

Anh đưa cô tới một tứ hợp viện duy nhất trên đường này dùng bữa, “Hoàng Phố Hội” tiếng tăm lẫy lừng. Tố Diệp đã từng đọc trên tạp chí

về nhà hàng này. Nó được mệnh danh là nhà hàng đẹp nhất Bắc Kinh, cũng được xếp thứ 18 trong danh sách những nhà hàng mới cao quý nhất thế giới theo Forbes.

Bước vào cánh cửa kiểu Trung Quốc, Tố Diệp không thể không trầm trồ sự hấp dẫn đẳng sau tiền bạc. Dưới trần, có mấy chú cá hồng đang bơi lội dưới nước. Màu sắc tổng thể của cửa chính là đỏ đen. Những chiếc xích đu màu bạc tựa như đưa thực khách về những tứ hợp viện xa xưa. Đương nhiên, nó đã được quét vôi hiện đại. Chẳng mấy chốc, một không gian mộng ảo xa hoa choáng ngợp trước mắt cô.

Cô dẫm lên nền của sân trước, toàn bộ là kính thủy tinh đen, trong suốt một nửa. Bên dưới là hồ sen tuyệt đẹp, tạo ra những làn sóng ánh sáng nhấp nhô. Hai bên là rường cột chạm trổ, những chiếc lồng chim to nhỏ khác nhau. Hoàng Phủ Hội sau khi về với Bắc Kinh đã du nhập không ít văn hóa bản địa vào địa.

Niên Bách Ngạn rõ ràng là khách thường xuyên ở đây. Sau khi đi vào anh tiến thẳng tới căn phòng có treo chiếc đèn hình đám mây. Tố Diệp biết chiếc đèn treo này, nó là tác phẩm kiệt tác đáng kinh ngạc của kiến trúc sư nổi tiếng Frank Gehry. Trong Hoàng Phủ Hội có tổng cộng tám gian phòng được treo chiếc đèn đó.

“Trưa nay em không ăn uống gì mấy, tối ăn nhiều một chút.” Niên Bách Ngạn có lẽ đã đặt bàn ăn xong xuôi từ lâu, tiết kiệm khâu gọi món. Một bình trà hoa cúc được bê lên. Anh rót cho mỗi người một tách rồi nói.

Cô cứ tưởng anh vốn chẳng để tâm cô ăn ít hay nhiều, không ngờ buổi trưa nay cô ăn uống thế nào anh đều quan sát hết. Cô nhìn xung quanh, một nơi đủ để mười người ngồi lại chỉ có hai người họ, trông có phần kỳ quặc. Sợ lãng phí chút tiền tối thiểu nhất, cô vội vàng

uống trà, hương thơm thanh mát len qua từng kẽ răng: “Em đang nghĩ anh tặng cho em bộ điện thoại đắt đỏ đó, tối nay thế nào cũng phải mời anh ăn cơm, nhưng tới đây rồi... thôi thì anh mời đi.”

Niên Bách Ngạn cười: “Đừng coi bản thân mình khổ sở như vậy. Ở Bắc Kinh này, thu nhập mỗi tháng của em cũng coi như khá giả rồi, ăn ở đây không làm khó em được.”

“Thế thì phải xem so với ai. Nhà tư bản còn đang ngồi trước mặt đây này, em làm sao dám múa rìu qua mắt thợ.” Tố Diệp cười hì hì.

Nụ cười của anh càng đậm hơn: “Cam lòng cúi đầu trước tiền bạc à?”

Tố Diệp cười khanh khách: “Em lúc nào chẳng cúi.”

Niên Bách Ngạn đúng là không biết nên khóc hay cười.

Rất nhanh, từng chiếc đĩa tinh xảo được bê lên, đều là những món ăn cung đình đầy sáng tạo. Từ các món điểm tâm đơn giản nhất, nổi tiếng nhất của thành Bắc Kinh như đậu vàng, bánh hạnh nhân, gò mù tạc tới cả tôm trộn mù tạc, cá thì hấp, gan ngỗng với rượu trắng, thịt xương bò, cá biển cùng món vò vàng nhất định phải có khi ăn đồ ăn cung đình, vô cùng đặc sắc.

Nhìn cả một bàn toàn đồ ăn, Tố Diệp vô thức tắc lưỡi: “Niên Bách Ngạn! Tối nay còn ai nữa không?”

“Chỉ có hai chúng ta thôi.”

“Em ăn thế này thành đồ mập mạp mất.” Tố Diệp oán trách: “Bữa ăn hợp lý nhất là phải theo mô hình tháp dinh dưỡng, anh đảo ngược lại rồi!”

Niên Bách Ngạn cầm đũa lên, gấp miếng thịt mềm nhất ở bụng cá cho cô, mỉm cười: “Không sao! Anh không chê!”

“Anh hiểm ác khó lường lắm.” Tố Diệp nháy mắt với anh, cũng bắt đầu động đũa, ăn uống thỏa thích. Đúng là cô đói rồi. Ở nhà họ Diệp cô ăn chẳng thấy ngon miệng chút nào, đi ra khỏi đó cũng chưa thêm gì vào bụng. Những món ăn đa dạng trước mắt lại toàn khẩu vị của cô, ai có thể thờ ơ cho được?

Niên Bách Ngạn thấy cô bắt đầu ăn ngấu nghiến cũng rất vui. Bản thân anh không ăn mấy, chỉ nhiệt tình ngồi gấp cho cô: “Ăn từ từ thôi!”

Tố Diệp y hệt người bị bỏ đói mấy ngày. Điều này cũng khó trách, từ sau khi hai người chiến tranh lạnh, cô ăn không ngon, ngủ không yên. Cho tới khi Niên Bách Ngạn quay lại, tất cả mọi cảm quan và tri giác của cô đều trở về, thứ kháng nghị đầu tiên chính là cái dạ dày.

Tới khi điện thoại vang lên, Niên Bách Ngạn mới buông đũa, rót cho cô một tách trà, rồi rút di động ra nhận máy. Lúc anh nói chuyện, Tố Diệp nhìn thấy một bộ điện thoại khác của anh cũng được lấy ra đặt trên mặt bàn. Đang kỳ lạ anh có thêm một chiếc di động nữa từ lúc nào. Cô trông nó quen quen, nhìn kỹ mới biết nó giống hệt kiểu mà anh đã tặng cho cô.

Cô hiếu kỳ hồi lâu, sau đó mới âm thầm ngồi xuống, sát lại gần anh, ngón tay chạm nhẹ vào chiếc di động ấy. Thấy Niên Bách Ngạn không ngăn cản, cô bèn đường hoàng cầm nó lên. Điện thoại vẫn đang mở. Cô lật xem rất lâu, tất cả các tính năng đều giống y như đúc. Cô vô thức giở danh bạ ra, chỉ có một số liên lạc duy nhất.

Nhìn kỹ thì đó là cô!

Bên trên viết hai chữ “Diệp Diệp”, sau đó là số di động của cô, số điện thoại bàn của phòng làm việc...

Tố Diệp chợt hiểu ra. Đây là điện thoại cá nhân anh mới mua, rồi mua thêm cho cô một chiếc giống hệt. Đây là điện thoại đôi phải không? Nghĩ thế cô càng cảm thấy ngọt ngào trong lòng. Cô nhẹ nhàng đặt nó về vị trí cũ. Lúc cô ngược mắt lên nhìn anh, anh cũng đang mỉm cười nhìn cô. Hạnh phúc chợt lan tỏa. Cô mặc kệ anh đang nhận điện thoại gì liên quan tới công việc, cứ thế chủ động thòm nhẹ lên má anh...

Quyển 6 - Chương 272: Bên ngoài bình yên, bên trong dậy sóng

Nụ cười bên môi Niên Bách Ngạn càng đậm hơn. Anh vừa nói chuyện điện thoại vừa vòng đôi tay còn lại khóa cô trong lòng, đan tay vào tay cô. Như thế Tố Diệp có thể dựa luôn vào người anh. Cảm giác này thật tuyệt, rất chân thực, dường như cả trời đất này chỉ còn lại hai người họ, không bị thế giới bên ngoài quấy nhiễu.

Giữa hơi thở lại nhạt nhòa mùi rượu, xen lẫn hương thơm vốn có đầy quen thuộc của người đàn ông, pha trộn cùng hơi thở của cô. Tố Diệp nghiêng mặt, tìm được nơi bắt nguồn của nó. Thì ra nằm trên chiếc áo len mỏng của anh. Trên cổ áo sơ mi cũng có. Qua ánh đèn mờ ảo còn lơ mơ nhìn thấy vết rượu ngấm vào áo. Cô bèn cảm thấy rất kỳ lạ. Một là, trưa nay tới nhà họ Diệp rõ ràng anh uống rượu vang, còn đây là vết rượu trắng. Hai là con người Niên Bách Ngạn trước nay rất chú trọng diện mạo, cách ăn mặc, một người như vậy sao có thể cho phép trên cổ áo dính vết rượu?

Cô vô thức giơ tay chạm khẽ vào nó. Niên Bách Ngạn đang nghe điện thoại lại cầm lấy tay cô, đùa nghịch trong lòng bàn tay mình. Đầu kia điện thoại nói gì cô không có hứng thú, chỉ loáng thoáng nghe thấy nhập viện gì đó.

Chưa biết cuộc điện thoại đó kéo dài bao lâu. Tố Diệp ngồi dậy, trở về vị trí của mình, cầm đũa lên, tiếp tục thưởng thức món ngon. Niên Bách Ngạn vừa nói chuyện vừa quan sát cô. Thấy cô vui đầu ăn uống, anh bất giác cong môi, trong con ngươi sâu hút ẩn chứa một

sự cứng chiều.

Cuộc gọi cũng không dài lắm. Khi kết thúc, anh như đang suy nghĩ chuyện gì. Tố Diệp nhạy cảm phát hiện ra, hỏi anh sao vậy. Anh lắc đầu, nói không có gì. Không khí bữa cơm của hai người từ đầu tới cuối vẫn rất thoải mái, cho tới khi Niên Bách Ngạn một lần nữa nhắc lại chuyện lúc trưa.

Nụ cười trên môi cô tắt dần. Tuy rằng cô không thích nghe, nhưng thái độ cũng không gay gắt như ban sáng, chỉ cúi gằm, không lên tiếng. Niên Bách Ngạn thấy vậy cũng chỉ biết thở dài: “Vẫn nên về nhà thăm bố em thường xuyên.”

Tố Diệp vẫn im lặng, cắn đũa.

Niên Bách Ngạn cũng không vội ép buộc cô. Anh cầm đũa lên, gắp một con tôm, đặt trước mặt cô: “Dù là một người bị tuyên án tử hình, cũng nên cho họ một cơ hội sám hối, hưởng hồ đó là bố em.”

“Em không nhắc tới nhà đó không có nghĩa là em đã từ bỏ thù hận. Cho dù có từ bỏ cũng không đồng nghĩa với việc em sẽ chủ động gần gũi.” Tố Diệp cố gắng để ngữ khí của mình ôn hòa một chút. Cô gảy gảy miếng tôm: “Tết Trung thu vốn là ngày tết đoàn viên. Đối với những người bên đó, em dẫu sao cũng là người ngoài. Không có em, tết Trung thu của họ sẽ càng vui vẻ hơn.”

Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Sợ là tết Trung thu này chính là khởi đầu cho những tai họa của nhà họ Diệp.”

Chiếc đũa dừng lại trên miếng tôm. Tố Diệp không ngờ anh lại nói như vậy. Cô ngẩng đầu, sững sờ nhìn anh, một lúc sau mới hỏi: “Thế là ý gì?”

Tai họa của nhà họ Diệp?

“Nguyễn Tuyết Mạn nhập viện rồi.” Niên Bách Ngạn giơ tay gõ lên điện thoại, ám chỉ rằng đây chính là nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi.

Tổ Diệp nghe xong, tò mò hỏi: “Đây là tai họa của nhà họ Diệp sao? Sao em lại cảm thấy đây là một chuyện vui vẻ, đáng nháy múa hát ca nhỉ? Nguyễn Tuyết Mạn làm nhiều chuyện thất đức như vậy, nhập viện là dễ dãi cho bà ta lắm rồi.”

“Bà ta nhập viện vì trúng độc, không bao lâu sau lúc em rời khỏi nhà họ Diệp. Bà ta ăn phải miếng đậu vàng có chứa kịch độc, lúc đưa tới bệnh viện đã cực kỳ nguy kịch, gần năm giờ chiều nay mới cấp cứu xong.” Gương mặt Niên Bách Ngạn trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều.

Nghe xong, Tổ Diệp cũng dừng đũa, vẻ mặt khó tin. Cô tưởng Nguyễn Tuyết Mạn chẳng qua gặp chuyện nhỏ làm ầm lên, ví dụ như ăn đồ hỏng bị đau bụng, được đưa vào bệnh viện, nhưng không ngờ lại là trúng độc! Chuyện này làm sao có thể? Cô đã từng ở lại nhà họ Diệp một đêm. Tuy chỉ có một tối ấy thôi nhưng cũng đủ để chứng kiến cách bảo quản thực phẩm nghiêm ngặt của họ. Một gia đình quyền quý, đến bát đũa cũng có phòng để riêng, điều này có thể thấy mỗi một quá trình đều rất cẩn trọng.

Cô ngược mắt nhìn về phía Niên Bách Ngạn, lúc này mới thật sự muốn hỏi: “Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?”

Niên Bách Ngạn từ từ kể lại đầu đuôi từ sau khi cô đi.

Tổ Diệp ăn cơm chưa được mấy miếng thì rời đi. Cô vừa mới đi, Diệp Lan đã đi theo, nói rằng muốn đuổi theo, bảo Tổ Diệp quay lại,

nhưng bị Nguyễn Tuyết Cầm bắt ngồi xuống ăn tiếp. Diệp Lan không phục, cãi lại mấy câu. Nguyễn Tuyết Cầm bèn lấy lý do nó định đi gặp Tố Khải ra để cấm nó không được ra khỏi nhà trong hai ngày tới. Diệp Lan giận dỗi bỏ về phòng, còn Nguyễn Tuyết Cầm cũng vì bầu không khí không vui vẻ mà rời khỏi bàn ăn.

Tâm trạng của Diệp Uyên vẫn trầm trầm. Chỉ có Niên Bách Ngạn biết lý do anh ấy trở nên như vậy. Anh ấy ăn không nhiều, gắp được mấy miếng. Sau khi Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Lan đi ra, anh ấy cũng về phòng, một lát sau thấy anh ấy khoác áo, đi ra khỏi nhà.

Cứ như thế, một bữa cơm đoàn viên tan tác hết cả.

Người đầu bếp bê món đậu vàng lên. Vốn dĩ mỗi người được một suất, nhưng vì có người đã không ăn nữa nên thừa ra mấy miếng. Nguyễn Tuyết Mạn vốn thích món này, bèn ăn nốt mấy miếng còn lại. Từ lúc Tố Diệp đi, Diệp Hạc Phong ăn cũng chẳng ngon miệng nữa, lại thấy mọi người trong bàn cứ lần lượt bỏ đi, tâm trạng ông càng bức dọc. Ông cũng không ăn đậu mà đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng vào lúc ấy, tai họa xảy ra.

Chiếc đĩa trong tay Nguyễn Tuyết Mạn bỗng rơi lạch cạch xuống đất. Bà ta lập tức cũng ngã vật ra, miệng trào bọt trắng, môi chẳng mấy chốc đã thâm tím lại, cả người co giật. Tất cả mọi người ở đó đều khiếp sợ. Niên Bách Ngạn vội vàng gọi xe cấp cứu, đồng thời gọi điện báo cho Diệp Uyên. Ai ngờ điện thoại của anh ấy lại để ở nhà, tạm thời không liên lạc được.

Xe cấp cứu và ô tô của anh đi song song trên đường. Nguyễn Tuyết Mạn nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu. Diệp Hạc Phong trong lúc tức giận đã báo cảnh sát. Nhân viên cảnh sát qua phân tích sơ bộ đã phán đoán: Nguyễn Tuyết Mạn đã bị ngộ độc thuốc chuột

dẫn tới trúng độc. Vì chuyện này, cảnh sát bắt đầu điều tra những người làm trong nhà họ Diệp cùng với những người được thuê từ ngoài về.

Còn phía bệnh viện cũng tích cực cấp cứu cho Nguyễn Tuyết Mạn. Qua một hồi cam go, bà ta mới thoát chết trong gang tấc. Vì không thể liên lạc được với Diệp Uyên, Niên Bách Ngạn cũng phải túc trực ở đó. Tất cả mọi chuyện trước sau cùng việc nhập viện cho Nguyễn Tuyết Mạn đều do anh sắp xếp.

Đây cũng là lý do anh không thể đuổi theo cô ra ngoài ngay khi cô vừa rời khỏi.

Nguyễn Tuyết Mạn cuối cùng cũng thoát khỏi nguy hiểm, Niên Bách Ngạn thấy mọi chuyện cũng đã yên ổn, không còn việc gì phát sinh nữa mới lấy lý do công việc rời khỏi bệnh viện. Cuộc điện thoại vừa rồi là Hứa Đồng gọi tới. Cô ấy nhận được thông báo, vội tới bệnh viện. Niên Bách Ngạn đã dặn dò nếu bệnh viện có tình hình gì phải lập tức báo với anh ngay.

Hứa Đồng nói trong điện thoại rằng Nguyễn Tuyết Mạn đã ổn, nhưng phải ở lại bệnh viện mấy ngày, vì thành phần ngộ độc khá nhiều, sức khỏe bà ta lại vốn yếu ớt.

Tố Diệp từ đầu tới cuối chỉ yên lặng lắng nghe, sau khi Niên Bách Ngạn kể xong tường tận câu chuyện, cô cũng chìm vào trầm mặc, nhưng đầu mày thì nhíu chặt. Thuốc chuột ư? Nhà họ Diệp không thể có chuột thì lấy đâu ra thuốc chuột?

Một lúc lâu sau cô mới hỏi: “Đã bắt được người hạ độc chưa?”

Niên Bách Ngạn lắc đầu.

Tố Diệp cắn môi, nghĩ rất lâu: “Anh nghi ngờ có kẻ rắp tâm hạ độc phải không? Vậy mục tiêu của kẻ này là ai? Em cảm thấy Nguyễn Tuyết Mạn chỉ vô tình bị trúng độc.”

“Đây cũng là điều anh lo lắng nhất.” Nét mặt Niên Bách Ngạn rất nặng nề: “Có thể ra tay ngay tại nhà họ Diệp, còn thần không biết, quỷ không hay, sợ rằng kẻ này đã sống lâu năm ở đây.”

Tố Diệp gật đầu như đang ngẫm nghĩ gì đó: “Nếu Nguyễn Tuyết Mạn chỉ là con tốt thí mạng, thì người thực sự phải trúng độc là ai?”

“Lúc đó anh, Diệp Ngọc, chú hai em Diệp Hạc Thành đều đã ăn đậu vàng và bình an vô sự. Vậy thì những người chưa ăn còn em, Diệp Uyên, bố em, thím hai em Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Lan.” Niên Bách Ngạn lần lượt phân tích: “Nguyễn Tuyết Mạn vốn thích đậu vàng, mỗi người chỉ có một phần nên bà ta đã ăn hết các phần còn lại.”

Tới đây, anh ngừng lại giây lát, nhìn cô, không nói tiếp.

Nhưng Tố Diệp cũng hiểu ra rất nhanh. Cô chau mày: “Trong số những người chưa ăn, chỉ có ông ấy là có khả năng cao nhất.” “Ông ấy” mà cô ám chỉ chính là Diệp Hạc Phong. Giọng cô lạnh giá đi rất nhiều, lạnh thấu tận tim can: “Có người định hại ông, nhưng Nguyễn Tuyết Mạn đã vô tình ăn nhầm miếng đậu vàng của ông!”

Nét mặt Niên Bách Ngạn đóng băng lại: “Mặc dù đây chỉ là phân tích của chúng ta, nhưng rất có thể chính là như vậy!”

Tố Diệp mím môi rất chặt, bàn tay đang nắm đôi đũa cũng siết chặt lại. Trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác bức bối không thể nói rõ, hệt như cảm xúc lúc sáng tại nhà họ Diệp. Niên Bách Ngạn nhận ra tâm trạng cô đã thay đổi. Anh nắm lấy tay cô, nhưng lời nói vẫn đứng

trọng tâm: “Theo như anh thấy, nhà họ Diệp chỉ yên bình bề ngoài, thực chất nước xiết đang chảy ngầm. Nếu hôm nay người trúng độc là bố em thì không biết nhà họ sẽ nổi sóng gió gì. Ngày nào còn chưa tìm ra kẻ hạ độc, ngày đó vẫn còn nguy hiểm.”

“Chẳng phải đã có cảnh sát can dự vào sao? Chuyện này chúng ta cũng không thể đề phòng được.” Cô hồ hững đáp.

“Nếu em không quan tâm, tâm trạng sẽ không phức tạp vậy đâu.”

Tố Diệp bỗng cảm thấy buồn phiền. Cô đặt đĩa xuống, tới gần bên anh, ôm chặt lấy cổ anh, nói với vẻ mệt mỏi: “Dù sao cũng chưa xảy ra chuyện gì, chúng ta đừng nói chủ đề này nữa được không? Em không muốn nghe.”

Niên Bách Ngạn ôm lấy cô, thở dài.

Trung thu, ngắm trăng trở thành chuyện thi vị.

Cả nhà Lâm Yêu Yêu đã đặc biệt chọn một nhà hàng rất thích hợp để thưởng nguyệt. Sau khi ăn uống no nê, họ mới quay về nhà. Giữa chừng, Đinh Tư Thừa cũng gọi cho cô mấy cuộc, hỏi cô đang ở đâu, ý muốn đón Trung thu cùng cô. Nhưng người bắt máy đều là bà Lâm, thái độ vô cùng khó chịu. Lâm Yêu Yêu sợ ảnh hưởng tới không khí ngày tết bèn nhắn tin cho Đinh Tư Thừa, nói rằng tối nay cô đón Trung thu với bố mẹ, anh đừng gọi điện nữa.

Đinh Tư Thừa nhắn lại rất nhanh, chu đáo dặn dò đừng quên uống thuốc sau khi ăn, trước khi ngủ phải uống một cốc sữa. Lâm Yêu Yêu nhìn điện thoại hồi lâu, cảm thấy khó chịu trong lòng.

Nửa sau bữa cơm trở thành buổi phê bình Đinh Tư Thừa của bà Lâm. Ông Lâm không góp ý kiến, chỉ thở dài. Bà Lâm gần như đã

mắng hết tổ tông ba đời của anh ta. Cuối cùng Lâm Yêu Yêu phải nhẹ nhàng nói một câu: Trong tình yêu không có ai đúng ai sai. Có trách thì trách con nghĩ quẩn, không thể mắng người ta được.

Bà Lâm đau lòng nhìn con gái.

Khi ba người quay về nhà cũng đã hơn tám giờ tối. Đi vào tiểu khu, Lâm Yêu Yêu cảm thấy cách đó không xa có đèn xe bật sáng, cùng tiếng còi xe vang lên. Nhìn kỹ hóa ra là xe của Diệp Uyên. Anh thò đầu ra khỏi cửa kính, vẫy tay chào cô...

Quyển 6 - Chương 273: Kẻ buồn người vui

Lâm Yêu Yêu đứng ngẩn ra tại đó. Cô không ngờ Diệp Uyên lại xuất hiện trong tiểu khu này. Mặc cho chiếc đèn xe đó sáng chói thế nào, cô cũng không bước tới. Hai chân như bị đóng định tại chỗ, không thể nhúc nhích. Vẫn là bà Lâm đi lên, hoài nghi hỏi: “Ấy! Người ngồi trên xe có phải Diệp Uyên không?”

Dù sao người tuổi đã cao, mắt cũng không còn tinh tường, ánh trăng lại đang mờ ảo, nên bà Lâm nhìn cũng không rõ ràng lắm. Ông Lâm nghe vợ nói vậy cũng nheo mắt nhìn qua, gật đầu: “Trông có vẻ giống đấy!”

“Aiya, bố mẹ nhìn nhầm rồi! Đi nào, chúng ta về nhà thôi!” Không hiểu sao Lâm Yêu Yêu bỗng có chút hốt hoảng. Mỗi tay cô khoác một người rồi khuyên họ đi tiếp.

“Vậy sao? Sao mẹ có cảm giác đó chính là Diệp Uyên nhỉ?” Bà Lâm nghi hoặc.

Thiện cảm bà Lâm dành cho Diệp Uyên lớn hơn rất nhiều so với Đinh Tư Thừa. Điều này xuất phát từ ngày hôm đó khi Diệp Uyên đá cửa phòng tắm, ôm Lâm Yêu Yêu cả người đầy máu tới bệnh viện. Bà Lâm sống tới tuổi này, vừa nhìn là nhận ra ngay Diệp Uyên có ý với con gái mình.

Lâm Yêu Yêu đâu có hiểu tâm ý của mẹ, cô vội vàng lảng tránh: “Không phải anh ấy đâu, mẹ nhìn nhầm rồi! Hôm nay tết Trung thu ai không ở nhà đón tết lại chạy ra đây chứ? Mau lên nhà thôi!”

Đang nói, từ xa bỗng nghe thấy Diệp Uyên gọi tên cô: “Yêu Yêu!”

Cả người Lâm Yêu Yêu cứng đờ.

“Thấy chưa, mẹ đã bảo là Diệp Uyên mà! Gọi con kìa, mau qua đó đi!” Bà Lâm vội vàng đẩy cô, rồi dặn dò: “Lát mời cậu ấy vào nhà ăn bánh Trung thu nhé!”

“Mẹ...”

“Mau đi đi! Không chừng cậu ấy tìm con có việc gấp đấy, mẹ và bố con lên nhà trước đây.” Bà Lâm nói rồi bèn chồng mình rời đi.

Lâm Yêu Yêu đứng dưới trăng rất lâu mới chậm chạp đi về phía chiếc ô tô. Cô mặc hơi phong phanh. Chỉ độc chiếc váy liền bằng len màu vàng nghệ, ở eo đeo thêm một chiếc thắt lưng xinh xẻo màu trắng, cả người trông không còn vẻ suy sụp nữa.

Diệp Uyên không xuống xe, anh vẫn ngồi yên ở ghế lái đợi cô. Tới khi Lâm Yêu Yêu đi tới trước mặt anh, đôi mắt tựa bầu trời đêm sâu thẳm ấy đã chất chứa rất nhiều tình cảm và bao lời muốn nói. Lâm Yêu Yêu đứng trước cửa xe, nhờ ánh trăng quan sát Diệp Uyên. Dưới quầng sáng bàng bạc, gương mặt anh rất rõ nét, sắc mặt hơi nhợt nhạt, ánh mắt cũng hơi mơ màng, nhưng càng tăng thêm nét quyến rũ, say đắm. Chẳng biết vì trăng hay vì nguyên nhân gì khác.

Diệp Uyên dướn người, mở cánh cửa phía ghế lái phụ, rồi thò đầu ra, dứt khoát nói: “Lên xe!”

“Có chuyện gì thì anh nói luôn đi.” Lâm Yêu Yêu vẫn bình thản, hờ hững nói.

“Lên xe!” Diệp Uyên nhấn mạnh một lần nữa.

Cô vẫn không động đây, bình thản nhìn anh.

Đằng sau lưng là trăng tròn, đôi mắt cô cũng mát lạnh.

“Nếu không có việc gì thì em đi đây!” Không hiểu tại sao, cô luôn cảm thấy bồn chồn, lo sợ. Dứt lời, Lâm Yêu Yêu bèn quay người định bỏ đi.

Phía sau, chất trọng hơi thấp của Diệp Uyên toát ra ác ý: “Em có tin, chân trước em bước vào nhà, chân sau anh sẽ tới đón Trung thu cùng gia đình em không?”

Lâm Yêu Yêu dừng bước, quay người nhìn anh, gương mặt bàng hoàng.

“Bố mẹ em hình như thích anh hơn đấy.” Cánh tay Diệp Uyên uể oải gác bên ngoài cửa kính, nhìn cô như cười như không.

Câu này đã phải khiến Lâm Yêu Yêu nhú mào. Cô gắng kìm chế: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Lên xe!” Anh mỉm cười.

Lâm Yêu Yêu cắn chặt môi, thềm hít sâu một hơi rồi mới đè nén cảm giác bức bối trong lòng xuống. Cô đứng sững đôi với anh khoảng nửa phút, cuối cùng cũng lên xe một cách rất không tình nguyện. Nhưng cô vừa sập cửa lại, Diệp Uyên bèn nâng cửa xe lên. Cả khoang xe lập tức trở thành một không gian đóng kín. Lâm Yêu Yêu ngửi ngay thấy mùi rượu.

Cô hoảng sợ: “Anh vừa uống rượu?”

Diệp Uyên không quan tâm tới lời cô nói. Anh khởi động xe, phóng ra khỏi tiểu khu.

Lâm Yêu Yêu ngồi bên ghế phụ, tâm trạng bắt đầu thấp thỏm. Cô tròn tròn hai mắt nhìn Diệp Uyên, nói với vẻ gấp gáp: “Anh đã uống bao nhiêu rượu? Làm sao mà lái xe được? Mau dừng lại!”

Nhưng Diệp Uyên càng lái nhanh hơn.

Chiếc xe như một mũi tên lao đi vun vút.

Lâm Yêu Yêu hối hận vì đã lên thuyền giặc. Cô nhìn những ngôi nhà lướt đi với tốc độ ánh sáng ngoài cửa, không biết anh chuẩn bị lái xe đi đâu. Cô càng thêm sợ hãi, hỏi thêm lần nữa: “Diệp Uyên! Rốt cuộc anh định đưa em đi đâu?”

“Không thể đón Trung thu cùng anh sao?” Diệp Uyên đánh tay lái, chiếc xe xuyên vào một con đường nhánh.

Lâm Yêu Yêu thật sự cảm thấy anh uống hơi nhiều rồi. Cô đương nhiên không dám chọc vào một người đàn ông đang say, hướng hồ lại còn đang ngồi trên xe của anh. Lỡ như anh kích động lên, đâm thẳng xe vào đâu đó chẳng phải càng tệ hại sao?

Cô cố gắng để ngữ khí của mình trở nên bình tĩnh: “Diệp Uyên! Anh đưa em về nhà đi. Hôm nay Trung thu, anh về nhà không phải vui hơn sao?”

Diệp Uyên nhìn thẳng về phía trước. Sau khi nghe cô nói xong, anh bỗng bật cười, ngang bướng nói: “Anh cứ muốn đón với em, không được à?”

“Anh đừng say rượu giờ trò nữa được không?” Lâm Yêu Yêu sốt ruột.

“Anh có điên cũng là vì bị em ép!” Diệp Uyên nghiêng răng nghiêng lợi.

Tim Lâm Yêu Yêu đập thịch một tiếng, cô nắm chặt tay lại: “Anh còn không dừng lại, em nhảy xuống xe đấy!”

Diệp Uyên vẫn không đoái hoài.

Cô hít sâu, định liều mình xông ra. Đang giờ tay chuẩn bị mở cửa xe...

“Két...” Chiếc xe bất ngờ đứng sững. Cả người cô cũng theo đà đổ về trước, nhưng đã được Diệp Uyên chặn lại. Hành động bất ngờ này làm Lâm Yêu Yêu giật nảy mình. Việc làm đầu tiên sau khi hoàn hồn lại là vội vã xuống xe.

Nhưng ngay sau đó vang lên tiếng cửa xe bị khóa chặt!

Tất cả dây thần kinh trong người Lâm Yêu Yêu bỗng chốc căng lên. Cô vô thức nhìn về phía Diệp Uyên, da đầu cũng tê rần. Dáng hình cao lớn của Diệp Uyên sắp đè xuống, bờ môi thấp thoáng nụ cười. Hơi rượu trộn lẫn hơi thở nguy hiểm của đàn ông cũng ủa về phía cô. Lúc này Lâm Yêu Yêu mới ý thức được sự bất thường. Cô càng không dám nói mấy câu quá nặng nề để kích động anh, chỉ biết dính sát lưng vào cửa xe, hai tay chặn ngực anh lại.

“Diệp Uyên! Anh uống say rồi... Anh... Anh đừng làm vậy!”

“Đừng như thế nào?” Ánh mắt Diệp Uyên toát lên vẻ tà ác, ám muội. Bờ môi gợi cảm sát lại gần gương mặt cô, như kẻ phóng đảng muốn hưởng trọn mùi hương của cô.

Lâm Yêu Yêu chỉ cảm thấy hơi thở của anh len lỏi vào tai. Nó nóng bỏng vô cùng. Anh mỗi lúc một sát gần, bàn tay chống đỡ của cô cũng dần mất đi sức lực, chỉ biết cắn chặt răng: “Anh làm thế này là sao! Buông em ra!”

Diệp Uyên giữ chặt cổ tay cô, cả cơ thể đè lên người cô, môi cọ vào vành tai cô, mang theo một sự mê hoặc nồng nàn: “Tới nơi anh ở, thế nào?”

Lời nói của anh khiến Lâm Yêu Yêu rùng mình. Cô là người đã từng trải sự đời, nghe rất rõ ý của Diệp Uyên cùng với dự vọng đằng sau hơi thở rực lửa của anh. Càng như thế tim gan cô càng như rạn nứt, cố gắng co rút người lại phía sau, nhưng anh chỉ càng tiến công mạnh mẽ hơn.

“Lâm Yêu Yêu! Ở bên anh một đêm.” Đôi mắt mơ màng sâu đến kinh người.

Lâm Yêu Yêu vừa tức giận vừa phẫn nộ. Cô dốc hết sức mình, đẩy anh ra xa một chút, rồi lập tức tát bốp một cái thật mạnh lên má Diệp Uyên. Tiếng kêu ấy khiến chính ngón tay cô cũng tê dại.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy má Diệp Uyên đỏ ửng. Đôi mắt anh âm u bằng giá như một con sói đang đói. Lâm Yêu Yêu thấy hối hận. Cô biết hành vi của mình sẽ gây nên hậu quả đáng sợ thế nào. Cô điên cuồng mở cửa nhưng không sao mở được.

Eo bất ngờ bị siết chặt, người đàn ông bị chọc giận nhào tới đúng như một con sói. Bờ môi Diệp Uyên mạnh mẽ tiếp cận. Anh giữ chặt người cô, vòm ngực rắn chắc khiến cô không sao cử động được. Một tay còn lại anh kéo mạnh thắt lưng của cô ra, bàn tay nhanh chóng luồn sâu vào chiếc váy liền.

Ngón tay anh lập tức chạm vào một lớp thịt mềm mại.

Lâm Yêu Yêu muốn hét lên, nhưng vừa mở miệng đầu lưỡi của anh đã tiến sâu. Một sức mạnh như chà đạp khiến cô đau đớn, bất giác chau mày. Nhưng khiến cô khó chịu nhất vẫn là đôi tay của Diệp Uyên.

Tay anh không hề do dự phủ lên ngực cô, bàn tay rắn rỏi nắm bóp một cách thô lỗ như đang trừng phạt.

Lâm Yêu Yêu cố gắng vùng vẫy cũng không thoát ra được. Cơ thể cô ngọ ngoạy càng dễ cho Diệp Uyên xâm phạm. Anh cắn môi cô không thương tiếc, rồi tiến tới cầm và tai. Bàn tay chí mạng đó còn bắt đầu mở quần trong của cô ra.

Từng ngón tay lạnh lẽo, khiến cả người Lâm Yêu Yêu run rẩy.

Một giây sau, tay anh lần tìm được tới căn phòng ấm áp.

Lâm Yêu Yêu đờ người. Đau đớn càng làm gương mặt cô thêm khó coi.

Anh thở dài, chất giọng khàn đặc vang lên bên tai cô: “Ấm quá...”

Ngón tay sốt sắng trượt đi, ham muốn trong đôi mắt càng ngày càng mãnh liệt, như một dòng nước sục sôi, làm Lâm Yêu Yêu bỏng rát.

Cô đã khóc...

Từng giọt nước mắt chảy xuống nơi khoe mắt.

Khi nó lăn tới môi anh, anh cũng đồng thời dừng toàn bộ động tác.

Trong không gian u tối, cô và anh dính vào nhau rất sát. Không ai cử động thêm nữa, chỉ còn nước mắt điên cuồng trào ra. Một lúc sau, Diệp Uyên rút tay về, nắm chặt lấy cằm cô, ánh mắt đầy tổn thương.

“Em ghét anh đến vậy sao?”

Lâm Yêu Yêu không nói gì, chỉ càng khóc dữ hơn.

Đây là lần đầu tiên Diệp Uyên thấy cô bất lực như vậy. Lâm Yêu Yêu trước đây luôn đối đầu với anh, không giống như tối nay, cô mang một sự bất lực khiến anh tuyệt vọng. Anh nhìn cô chằm chằm một lúc rất lâu mới ngồi lại ghế của mình, chán chường đặt tay lên vô lăng, lẩm bẩm: “Rốt cuộc anh có chỗ nào không bằng hấn ta? Lâm Yêu Yêu! Anh phải làm sao em mới tin anh thật lòng yêu em?”

Nhưng Lâm Yêu Yêu chỉ lắc đầu nguầy nguậy trong ghen ngào, kiểu gì cũng không nói. Thật ra cô cũng không biết mình bị làm sao, một cảm giác không tên trong lòng dâng lên hóa thành nước mắt. Giống như những bi thương tích tụ lại bao năm nay ào ạt tuôn trào.

Cuối cùng Diệp Uyên cũng thỏa hiệp. Anh hít một hơi sâu rồi chỉnh sửa lại quần áo lộn xộn trên người, sau đó im lặng cho xe quay đầu, đưa cô về nhà.

Quyển 6 - Chương 274: Đâu định đưa em về nhà

Cũng là đêm tối, nhưng mỗi nơi lại có những câu chuyện khác nhau, giống như đều là Trung thu, nhưng chuyện tình yêu của mỗi người lại mang một nét độc đáo riêng, có thể là bi thương hoặc đoàn tụ, có thể hạnh phúc hoặc bất ngờ.

Ăn cả một bữa tối toàn món cung đình, dạ dày Tố Diệp sắp nổ tung. Mặc dù trong bữa ăn có đôi phút không được vui vẻ, Tố Diệp vì chuyện đó đã suy tư một lúc lâu nhưng vẫn không ảnh hưởng tới hương vị trùng phùng mừng mừng tủi tủi mà đêm trăng đẹp này mang lại.

Ăn cơm xong, hai người không lên xe ngay mà tìm một nơi khá đẹp để ngắm trăng, ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la một lúc. Đợi Tố Diệp tiêu cơm, anh mới đưa cô trở lại xe.

Trăng đi theo xe, mãi không thể tách rời. Phong cảnh lùi nhanh về sau, nối liền thành một dải sáng. Thành phố về đêm luôn mang một nét đẹp huyền ảo như thế. Tố Diệp tựa vào cửa xe, hơi ngẩng mặt lên nhìn ngắm trời cao, nụ cười trên môi lúc ẩn lúc hiện.

Xe vẫn đi thẳng.

Từ lúc lên xe, Niên Bách Ngạn chẳng hỏi cô đi đâu mà anh cứ lái về phía trước như đã có đích đến cụ thể. Cô chỉ cảm thấy trăng rất đẹp, đêm nồng nàn, tưởng anh đưa cô đi ngắm cảnh nên cũng không hỏi nhiều. Tiếng nhạc vang lên khe khẽ, là tiếng đàn dương cầm thanh mảnh. Tố Diệp yên lặng dựa ra sau ghế, thả lỏng cơ thể và tâm hồn

để thưởng thức tất cả.

Đối với cô mà nói, có Niên Bách Ngạn ở bên, tất cả đều trở nên tuyệt diệu.

Đèn đỏ phía trước bật sáng, chiếc xe từ từ dừng lại. Tiếng nhạc như dòng nước nhẹ nhàng trôi, tĩnh mịch đến mê người. Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn Tố Diệp. Ngoài kia tuy cảnh đêm bao phủ, nhưng trước mắt anh như có một tia nắng sáng rực xuyên qua mây mù, khiến con tim vẫn luôn cô đơn, cồn cào bao ngày nay cũng trở nên rộng mở, sáng sủa.

Người con gái khiến anh vừa giận vừa yêu này, tối nay thực sự đang ngồi trong xe của anh, ngay bên cạnh anh. Trắng mềm mại chỉ càng làm cô thêm xinh đẹp. Hoặc có thể nói đến cả nó cũng không thể sánh với cô. Đôi mắt cô long lanh như suối, làn da trắng trẻo cùng những đường nét mỹ miều. Sống mũi thẳng, bờ môi mềm mại, đỏ hồng. Đó là sắc màu tự nhiên. Anh biết trước nay cô rất ghét bôi thứ gì lên miệng.

Khuôn cằm thanh tú hơi vểnh lên, là một đường cong không chút khuyết điểm. Không cần lại gần, Niên Bách Ngạn cũng có thể ngửi thấy mùi hương của cô. Hàm răng nhỏ nhắn khẽ chống lên môi. Trang phục trên người không thể che đi thân hình thon thả, lấp ló vừa đủ, thấp thoáng khi ẩn khi hiện, để khiến người ta phải tưởng tượng xa xôi.

Xuống dưới nữa là cái bụng và vòng eo thon gọn hợp thành một thể thống nhất. Vì cô đang ngồi, nên đôi chân dài dưới lớp quần tất càng lộ liễu đầy hấp dẫn, tôn lên đầu gối tròn trịa và đôi chân đều đặn. Cô không đi giày, hai bàn chân thoải mái đặt lên thảm. Chỉ cần dùng mắt cũng có thể cảm nhận được cái mịn màng, trơn nhẵn khi được chạm lên da thịt cô.

Cô lại cúi đầu nghịch điện thoại, rõ ràng rất thích thú với những tính năng của chiếc di động mới, mà không hề hay biết vóc dáng xinh đẹp của mình đã hoàn toàn lọt vào đôi mắt đang ngằm bốc cháy của một người đàn ông.

Cô chỉ hơi giơ tay lên, mùi hương tự nhiên tỏa ra từ cơ thể cũng xộc vào mũi Niên Bách Ngạn. Anh cảm thấy, dù chỉ nhìn cô như thế này, cái bụng của anh cũng đủ tê dại, nơi nào đó trong cơ thể đang thức tỉnh, bùng cháy ngọn lửa dục vọng mà không nghe theo sự điều khiển của anh.

Tiếng còi xe phía sau đánh thức Niên Bách Ngạn, bắt anh quay trở về với chiếc đèn giao thông nhấp nháy xanh đỏ trước mặt. Anh khởi động xe, thầm thở dài trong lòng: Người con gái bên cạnh đích thực là yêu tinh!

Nhưng bản thân con yêu tinh cũng không biết mình đã thành yêu tinh trong mắt người khác, nó chỉ mãi chơi điện thoại rồi cười sung sướng. Sau khi chụp bừa một bức hình mặt trắng sáng rõ, cô không nhin được, nói với giọng đầy hưng phấn: “Đúng là tiền nào của nấy. Có chiếc điện thoại này em có thể trở thành nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp rồi.”

Dứt lời cô lại quay sang chụp gương mặt nghiêng của Niên Bách Ngạn mấy kiểu. Sau khi lật ra xem mới tấm tắc: “Niên Bách Ngạn! Anh đẹp trai quá!”

“Cảm ơn!” Anh liếc nhìn cô rồi cong môi cười.

“Người đẹp trai đúng là có lợi, chụp ảnh khỏi cần chỉnh sửa.” Tố Diệp nhìn người đàn ông trên bức ảnh, nhiệt huyết dâng trào, lại định giơ máy lên chụp thấy mấy tấm nữa.

Niên Bách Ngạn mỉm cười kéo tay cô xuống, giọng cứng chiều: “Đừng nghịch nữa!”

“Thôi được rồi!” Tố Diệp hiếm khi lại ngoan ngoãn như vậy, nhìn về phía trước: “Giờ này mà còn tắc đường như vậy. Niên Bách Ngạn! Hay là chúng ta lái xe tới nơi nào vắng người một chút, để em chụp thêm mấy kiểu cảnh đêm.”

Nụ cười Niên Bách Ngạn càng mê hồn: “Đợi em chụp xong mới quay về nhà thì sang ngày hôm sau mất rồi.”

Tố Diệp thầm thở dài trong lòng. Thật ra cô chỉ muốn ở bên anh thêm một lúc nữa, nhưng mà... Suy nghĩ một chút cô cũng không muốn ép anh. Cô đúng là được nghỉ nhưng anh thì chưa chắc, không chừng ngày mai vẫn còn việc phải làm.

Thấy cô trầm ngâm không lên tiếng, Niên Bách Ngạn hỏi cô có chuyện gì. Cô khẽ lắc đầu, rồi nhìn đồng hồ, vặn người nói: “Anh nói cũng đúng. Hôm nay vui quá nên anh nói em mới cảm thấy hơi mệt. Đưa em về nhà đi, em muốn nghỉ ngơi.”

Thật ra Tố Diệp rất muốn hỏi anh: Bách Ngạn! Ngày mai anh bận lắm sao? Tối nay chúng ta lại chia cách à? Anh có muốn tới nhà em không?... Nhưng những lời này bất luận là câu nào nói ra cũng có cảm giác kỳ kỳ, cứ như đang mời gọi anh vậy. Kỳ thực cô cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, chỉ đơn giản là muốn ở bên anh thêm một lát, cho dù chỉ ngồi uống trà, trò chuyện.

Tuy cô và Niên Bách Ngạn đã phát sinh quan hệ, nhưng không ai xác nhận rằng hai người phải bên nhau hằng đêm. Ở trấn Thiên Đăng và Nam Phi, cô và anh sống cùng nhau, nhưng cùng lắm cũng chỉ vì họ đang ở nơi đất khách. Còn khi đã về Bắc Kinh, không đồng ý nghĩa

họ sẽ sống chung. Cô hiểu, người đàn ông như anh cần một không gian độc lập, thế nên về điểm này cô không muốn đề xuất, cũng không thể đề xuất.

Niên Bách Ngạn đương nhiên không biết trong đầu cô có những suy nghĩ phức tạp đến vậy. Nghe xong anh chỉ mỉm cười: “Mệt à?”

“Ừm.” Tố Diệp khẽ gật đầu, nhìn ra ngoài cửa xe, rẽ vào ngã tiếp theo chính là hướng về nhà cô. Cô khẽ nói: “Anh cũng mệt cả ngày rồi, nên về nhà nghỉ ngơi thôi.”

Niên Bách Ngạn không nói gì nữa, chỉ tập trung lái xe.

Tố Diệp thấy thế cũng trật tự. Cô nhìn ngã tư phía trước mỗi lúc một gần, cho tới khi Niên Bách Ngạn đi vượt qua nó. Cô kinh ngạc, quay đầu phác họa trước mặt anh: “Anh nhầm đường rồi, lúc này phải rẽ sang đường nhánh rồi mới phải.”

“Tại sao phải rẽ?” Niên Bách Ngạn rõ ràng biết thừa còn cố tình hỏi.

“Đi đường đó mới ra được đường Công Thể Bắc.” Tố Diệp khó hiểu.

Anh bật cười, nhân lúc dòng xe phía đang nghẽn lại, anh giơ tay véo má cô: “Bảo bối! Anh đâu có định đưa em về nhà.”

Không gian xe chật kín, giọng nói trầm ấm của anh vang lên. Câu gọi thân mật “bảo bối” có thêm nhiều sự mờ ám. Tố Diệp nghe xong mím môi cười. Anh chưa bao giờ gọi cô như thế, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp vu vơ.

“VẬY... để em đoán xem anh định đi đâu.” Biết sẽ được ở cùng anh thêm một lát, tâm trạng cô bỗng phấn khích. Cô sát lại gần, thủ thỉ: “Nhất định là đưa em tới chỗ nào có đồ ăn ngon đúng không?”

Một tay Niên Bách Ngạn nắm chắc vô lăng, một tay cầm lấy tay cô, đặt lên môi hôn khẽ: “Không có hứng thú!”

Ngón tay cô bị cầm anh chọc vào ngửa ngáy. Cô định rút tay về nhưng anh vẫn giữ rất chặt. Cô bật cười khanh khách: “Vậy rốt cuộc anh định đưa em đi đâu?”

“Nhà anh!”

Tố Diệp ngẩn người, rất lâu sau mới tỉnh lại. Hình như anh không đùa cợt. Nhà anh?

Nghĩ tới chữ này là tim cô lại đập rộn ràng. Đương nhiên, cô không ngu ngốc tới nỗi lo lắng Diệp Ngọc sẽ ở đó. Vì anh đã nói với cô từ lâu, giữa hai người không có chuyện gì. Hơn nữa theo cô được biết, “nhà” mà anh nói có lẽ là tài sản thuộc về riêng anh, không liên quan tới nhà họ Diệp. Cũng tức là trong ngôi nhà ấy chỉ có một mình anh sinh hoạt.

Nghiên cứu tâm lý học đã phát hiện, phụ nữ thích được đàn ông đưa về nhà, còn đàn ông lại thích đưa phụ nữ tới khách sạn. Đây hoàn toàn là tác động về mặt tâm lý. Nhưng so với phụ nữ, thì đàn ông dễ phân tích hơn. Họ muốn giữ kín chuyện đời tư nhiều hơn. Nhà chính là một nơi tuyệt đối riêng tư và bí mật. Niên Bách Ngạn không đưa cô tới khách sạn mà đưa cô về nhà, vậy tức là anh hoàn toàn muốn mở rộng lòng mình với cô, chia sẻ với cô cánh cửa kín đáo nhất của mình.

Cô quay đầu nhìn anh, hạnh phúc lại lặng lẽ bước qua...

Quyển 6 - Chương 275: Chỉ là thể thân của Tướng Bân

Đây là lần đầu tiên Tố Diệp thật sự được cảm nhận sự chênh lệch giàu nghèo. Cùng là tứ hợp viện, cùng dưới một bầu trời thành bao xung quanh, vậy mà khung cảnh lại có sự khác biệt to lớn. Cô được Niên Bách Ngạn đưa vào trong tứ hợp viện của anh. Nó nằm tại khu Nam Trì Tử, khu đất hoàng kim ngay từ thời cổ đại đã chỉ cho phép những quan lại quyền quý được ở. Anh lái xe xuống tầng hầm. Cô đã nóng lòng từ lâu, chạy ngay vào sân, nhìn cảnh đẹp bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc mà không ngừng suýt xoa.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) A5 c7 d, N5 Q& M(C/ b

^* r- T2 t0 @\$ e@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Nhà cậu cũng ở trong tứ hợp viện, nhưng so với ở đây thì chính là sự phân biệt giữa bình dân và quý tộc. Lúc này đây, tứ hợp viện mà cô đang đứng là một kiến trúc văn hóa tiêu chuẩn nhất cũng là hoàn chỉnh nhất, bao hàm cả quan niệm về nơi ở truyền thống của người thành Bắc Kinh cũ: “Có trời có đất”, đồng thời lại là sự kết hợp hoàn hảo với các công trình, thiết bị mang tính hiện đại hóa.

@Copyright of Kitesvn.COM l3 D3 l. Y8 l. m3 l(c: q(Do not Copy, pls!!)

" e8 y* A" b' T) s9 x, ^- m@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp giống hệt như nhân vật Lưu lão lão*, sau khi vào Đại Quan Viên cứ ngó đông ngó tây, tới chỗ nào cũng khen không hết lời. Phòng Bắc, nhà Nam, mái Đông và mái Tây đều được bố cục vô cùng hoàn chỉnh. Giữa ngoài sân và trong nhà được thiết kế cửa thùy hoa** với rường cột chạm trổ cùng những hoa văn may mắn. Nhìn kỹ thì lại thấy đều là cửa ga bông gỗ đỏ. Cô đã từng nghe câu kể, gỗ đỏ được dùng trong tứ hợp viện đều là loại thượng đẳng.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)' p& : A2 T; x5 l& }6 X

*Nhân vật trong bộ tiểu thuyết “Hồng lâu mộng” của Tào Tuyết Cần.

@Copyright of Kitesvn.COM l& R; k# f2 e6 S(Do not Copy, pls!!)

**Một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buồng bốn trụ lững, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)' a% O4 C L9 {! }/ g4 u, l1 D

3 l6 A/ ^6 h# l7 f1 l" P@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Đương nhiên, sân thượng của tứ hợp viện không còn dùng ngói làm bằng đất sét nung nữa, mà sử dụng đá hoa cương điêu khắc mà thành, như vậy càng khiến cho tầng thượng được kiên cố hơn. Tứ hợp viện này của Niên Bách Ngạn cả về môi trường xung quanh và phương hướng đều rất được chú trọng. Đây chính là “ngồi hướng Bắc quay mặt về hướng Nam”. Cửa chính mở thẳng về phía Nam, việc làm này không những đã có sự tìm tòi về phong thủy, mà còn là cấu trúc nhà thích hợp nhất với khí hậu phương Bắc.

6 n\$ G6 ~2 ~+] a8 l. k@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l& n1 k(9 v(l8 b" z3 D) q, ?5 V(Do not Copy, pls!!)

Trong khoảnh sân rộng lớn trồng hải đường và ngọc lan. Tố Diệp hiểu, nó tượng trưng cho ý nghĩa “kim ngọc mãn đường”*. Giữa thảm thực vật đó, Niên Bách Ngạn lại mở ra một dòng nước nhân tạo, bên trong thả nuôi những con cá chép gấm tuyệt đẹp. Từ những gợn sóng lăn tăn có thể thấy được yêu cầu cao của anh đối với hoàn cảnh sống.

@Copyright of Kitesvn.COM l9 }5 R1 S# F& - g(L# j# t(Do not Copy, pls!!)

*Tiền của đầy nhà.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* e! Y0 n ?% D: o4 M

@Copyright of Kitesvn.COM l: j8 X) u3 P7 r(Do not Copy, pls!!)

Chẳng mấy chốc Tố Diệp lại đi xuyên vào trong nhà, càng đi cô càng bị vẻ tráng lệ lộng lẫy ở đây làm cho hết hồn. Vì trước giờ tứ hợp viện không thích hợp xây cao, nên dưới đất thường là mở thêm dưới đất. Một tầng để nghỉ ngơi, hội họp, dùng bữa, còn chưa có bể bơi. Tầng hai chủ yếu là phòng khách, phòng ngủ. Phòng khách lại thiết kế thêm bốn, năm gian. Ở giữa còn lắp đặt cửa mở ra thượng tầng, hoàn toàn có tác dụng thanh lọc không khí.

@Copyright of Kitesvn.COM l! k5 ?- E) O7 l2 K(Do not Copy, pls!!)

- d! x5 Y& T: O/ / l; R6 C@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,

pls!!)

Nhưng điều khiến Tố Diệp sục sôi nhất chính là, trong tứ hợp viện này lại có tới hai chiếc thang máy loại nhỏ, xuống thẳng tầng hai dưới đất. Không cần nói cũng biết, ở tầng một và tầng hai ngầm phía dưới toàn bộ đều là các thiết bị hiện đại bậc nhất.

3 l6 O# w% v8 c& p* U({ : t\$ O@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l8 ^4 u6 n6 S& _0 l(Do not Copy, pls!!)

Cô cứ tưởng nhà họ Diệp đã giàu có lắm rồi, không ngờ cái tứ hợp viện trông bề ngoài chẳng có gì bắt mắt lại cất giấu một vẻ xa xỉ kinh người như vậy.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)\$ q9 Z0 r- C8 y(e% j

! @4 a1 R5 ?(Y: m@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Thế nên, sau khi Niên Bách Ngạn đỗ xong ô tô vào nhà để xe, đi tới ôm chặt lấy cô từ phía sau, cô tức đến nghiến răng nghiến lợi, quay đầu nhìn anh nói: “Niên Bách Ngạn! Anh đúng là đồ gian thương! Một người cực kỳ gian xảo! Số tiền em bị anh trừ đi có phải đều mang về thiết kế, mua sắm thêm cho căn nhà này không?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!). l0 E3 @* a5 v: S

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)' O9 _8 c' @: j3 v2 Q! s

Niên Bách Ngạn không trả lời cô. Đợi cô nói xong, anh bèn cúi đầu xuống, bắt ngờ hôn cô. Bàn tay cũng bắt đầu lạnh lợi di chuyển khắp

cơ thể cô. Sự nhiệt tình của anh khiến Tố Diệp giật mình. Cô cảm thấy bị anh siết chặt sắp không thở nổi, bờ môi cũng như bị nghiền nát, cô khẽ gọi: “Niên Bách Ngạn! Anh đừng...”

@Copyright of Kitesvn.COM | 1 m3 x8 ?, ~. n5 a\$ | (m (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | ! @# U4 r; @6 m B: C (Do not Copy, pls!!)

Những lời còn lại đều bị nuốt gọn. Một tay anh giữ chặt hai tay cô, một tay vén váy cô lên, phủ lên lớp quần tất. Cô cảm thấy eo mình buồn buồn, nhưng lại không thoát ra được, chỉ còn thấy dòng nham thạch trong người anh tỏa ra trực tiếp mà mãnh liệt. Một Niên Bách Ngạn như vậy khiến cô nhất thời khó mà thích ứng.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) - D& p: g\$ Z/ _ (|

@Copyright of Kitesvn.COM | . M! M6 E% h6 { : `! @6 Y& o (Do not Copy, pls!!)

Trong nhịp thở hỗn hển, bờ môi Niên Bách Ngạn đã trượt tới tai cô, hơi thở nóng bỏng: “Hôm nay Trung thu, em chuẩn bị quà gì cho anh rồi, hử?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) Z. G0 N) k. L6 W2 J7 H* I1 U

@Copyright of Kitesvn.COM | 2 T\$ N; _) o2 B(Y" I: i" }(Do not Copy, pls!!)

Hơi nóng phả vào cổ Tố Diệp, khiến cô ngửa ngáy. Cô rụt cổ lại, cười lấy lòng: “Cái bánh gato đó đó, em đặc biệt lựa chọn mà.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) R- Q, u8 S2 I7 x/
W8 C

4 P3 k7 C7 U; q& I2 s8 w% j: W@Copyright of Kitesvn.COM (Do not
Copy, pls!!)

“Không đủ!” Tiếng anh khản đặc, từ sau kéo cô vào lòng, cầm chạm
vào má cô: “Diệp Diệp! Một cái bánh gato làm sao có thể thỏa mãn
được anh? Anh vẫn còn đói!”

@Copyright of Kitesvn.COM !! }) n% q, H6 K' v1 M; C0 I2 _6 ` " W+
T(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM !! i9 v3 H, N3 q2 s\$ J3 w(Do not Copy,
pls!!)

Gò má Tố Diệp đỏ bừng, lan tới tận mang tai. Cô hiểu quá rõ lời anh
nói, cũng dễ dàng cảm nhận được cơ thể anh thay đổi. Cổ họng cô
bổng khô rát. Cô quay đầu nhìn anh. Đôi mắt Niên Bách Ngạn u ám
một cách kỳ lạ, thậm chí còn dọa người hơn cả đêm đen. Anh không
đợi cô nói gì bèn bế thẳng cô tới sofa, rồi buông tay. Cô còn chưa kịp
thở cả người đã ngã xuống ghế.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), ^2 J0 M1 ?) r& e

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)! W(u1 z# u1 f8 J:
Q5 X3 b

Chiếc sofa rộng lớn, mềm như nhung, thôn tính cơ thể bé nhỏ. Cô
chưa kịp đứng dậy, cơ thể trắng kiện của Niên Bách Ngạn đã đè
xuống. Động tác của anh thô lỗ hơn trước đây gấp nhiều lần. Sự
giằng co giữa hai người cũng mang theo ý ép buộc.

\$ l' n9 l1 p0 H(w# l1 c5 f@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

& y(F! @/ i; h' c5 A3 l@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Môi anh gấp rút hạ xuống, tay mở bung cổ áo sơ mi nhỏ của cô. Nụ hôn cháy bỏng triền miên như mang theo sự trừng phạt, lưu lại những dấu ấn đỏ ửng, rõ ràng trên cổ, xương quai xanh và bầu ngực.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 f2 _ U' X0 p" U! l' d

@Copyright of Kitesvn.COM l F# D5 S- X8 p* r. @4 f. H* e(Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp biết anh đang nổi hứng, nên cũng không giãy giụa nữa. Dù sao thì đây cũng không phải lần đầu. Cô biết ở trên giường, anh nồng nhiệt như lửa. Nhưng khi nụ hôn ấy trở nên cưỡng ép một cách rõ ràng, Tố Diệp mới phản ứng lại. Cô luôn cảm thấy hành động của anh hôm nay quá bất thường. Cô phản kháng trong hơi thở dốc: “Bách Ngạn! Anh sao vậy? Anh làm em đau đấy...”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 {8 @8 L% s2 Q' y# h

x2 q, J8 L% z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Không thích sao?” Niên Bách Ngạn cời cà vạt, rồi tới cúc cổ, để lộ ra một chút da thịt nơi lồng ngực.

4 q9 Z, ~4 t5 W& F4 G7 j2 B" f# }@Copyright of Kitesvn.COM (Do not

Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)! A& C z; K2 U+ H*
r8 f1 V7 F

“Em...” Tố Diệp nhìn thẳng vào mắt anh, nhưng đã bị quầng sáng u tối trong đó đe dọa. Anh dường như rất dịu dàng lại như đang tức giận. Nếu nhìn kỹ lại cảm thấy quá bình thản và khó hiểu. Cô không biết tại sao đang yên đang lành anh lại như vậy, chỉ vô thức có linh cảm, rất có thể cô sẽ không chịu nổi chuyện tình cảm anh sắp mang tới.

@Copyright of Kitesvn.COM l6 O" C\$ N1 h. K- t0 N(Do not Copy,
pls!!)

, V, G: s+ j5 g& _8 l2 O9 i@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,
pls!!)

Niên Bách Ngạn bỗng nhiên bật cười, cúi xuống tiếp tục đắm chìm trong nụ hôn nồng nàn, nhưng nó gần như trở thành cắn. Khi tay anh hành động, có lẽ cảm thấy cái váy của cô quá vướng víu, anh bèn kéo thẳng ra ngoài với lực rất mạnh. Cô kinh hoàng nhìn anh, ngay sau đó còn nghe thấy tiếng quần tất rách tan dưới lòng bàn tay.

& ~1 R\$ Y" U+ S@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

4 l" a% Q g7 A@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Lớp quần tất bị xé rách thít chặt chân Tố Diệp. Một chất liệu vốn mềm mại hôm nay lại trở thành một hung khí làm cô bị đau đớn. Xương chậu cũng như bị một thứ rất sắc xẹt qua, vừa rát vừa xót.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 }) d, y2 Z# Z& E'

G% ~/ G: m. O3 d5 }- c

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!). ` . y# }4 j/](A6 n- G
F

Tố Diệp không hiểu chuyện gì, anh trước giờ tuyệt đối không phải một người nôn nóng. Mà từ những động tác của anh cũng không giống như đang gấp rút chuyện gì. Anh giống một người nắm quyền chủ động hơn, tựa hồ chỉ có thông qua phương pháp này mới có thể thỏa mãn đam mê tận sâu trong cơ thể. Cô phải dùng hết sức bình sinh mới rút được tay ra, chặn lên ngực anh, nhẹ nhàng van nài: “Bách Ngạn, anh đừng như vậy...”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 w L) ^& u, N' L1
@\$ i

@Copyright of Kitesvn.COM l0 }/ K, v! j3 K3 ~6 K6 R\$ M% z6 Y(Do
not Copy, pls!!)

Nguyên nhân để cô không vội phản kháng và lo sợ là vì cô luôn tin rằng Niên Bách Ngạn sẽ không làm cô tổn thương, cho dù hành động của anh tối nay có phần thô bạo.

- A: i4 N; P# C\$ L& X@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 Q0 h,]% S6 p\$ {}
P

Niên Bách Ngạn một lần nữa nắm lấy tay cô. Anh áp mặt xuống, cuốn lưỡi qua vành tai, phát ra thanh âm trầm thấp say đắm lòng người: “Nhưng... anh muốn như vậy!”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!). _4 z\$ @+ g7 [T

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), `5 P* e5 b\$ E& d! y;
o9 A2 J% B

Hơi thở ấy đốt cháy cơ thể cô, đến cả những lời anh nói cũng bất
định, lúc rất u ám, lúc lại cuồng điên, khiến trái tim cô cũng lên xuống
theo.

@Copyright of Kitesvn.COM l# C\$ T5 Y9 T0 n5 b+](Do not Copy,
pls!!)

O1 p3 W+ X4 v v6 i) M@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,
pls!!)

Một giây sau, cô cảm thấy cơ thể mình hơi lạnh, là cảm giác lạnh lẽo
khi không còn thứ gì che thân.

([4 P5 W& Z/ } j4 g1 l: H@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,
pls!!)

0 z/ o) f V, E* d3 T0 e@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,
pls!!)

Hai chân cô không thể nhúc nhích, ngực bị anh cắn đau.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(D(V. F6 x) p

9 Q(l2 s4 C7 ^3 Y' Y@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Cô loáng thoáng nghe thấy tiếng kéo khóa quần.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)1 C7 C" M5 F- l% i*
z1 T

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* J8 d. l2 i- a2 x: Z

Còn chưa kịp định thần lại, cả người cô đã bị nhấc cao lên.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)7 c4 i(R& Q" l. a' _

@Copyright of Kitesvn.COM l+ v. g# p+ S, l9 U6 U) v/ h5 M; a(Do not Copy, pls!!)

Ngay sau đó, người đàn ông tiến vào không hề do dự.

@Copyright of Kitesvn.COM l\$ ~: M5 u0 M" T- m @0 B(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l0 # V(y. Y' q9 i\$ 8 }3 d(Do not Copy, pls!!)

Động tác của Niên Bách Ngạn dứt khoát, bá đạo, không cho cô thời gian chuẩn bị, cứ thế tấn công một cách sống sượng. Tố Diệp lập tức thét lên. Bình thường anh dịu dàng là thế cô còn thấy trầy trật, huống hồ lúc này anh gần như rất bạo ngược?

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)- o: o\$ h0 L! C(e7 `.
q c

@Copyright of Kitesvn.COM l! b8 l3 B/ q% t6 z(Do not Copy, pls!!)

Như có một lưỡi dao chẻ đôi người ra. Cô không ngửi thấy mùi tanh của máu, chỉ nhìn thấy đôi mắt tăm tối ấy. Cả người cô lúc này cứng đờ, tất cả mọi tế bào đều thu mình lại. Đến cả nơi sâu nhất trong cơ thể cũng vì sự xâm nhập khổng lồ và dã man mà co rụt và bài xích theo bản năng.

@Copyright of Kitesvn.COM !! H" C7 R0 M4 Z: L\$ `(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l9 l* i4 E1 B5 c9 L(B& W(Do not Copy, pls!!)

Nhưng nó lại bám chặt lấy người đàn ông khiến anh sáng khoái, dễ chịu.

@Copyright of Kitesvn.COM l, H* K5 C& p: r0 z(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(D8 @ g& G+ W

Sau khi đi vào, Niên Bách Ngạn không cử động nữa. Anh cảm nhận được rõ ràng người con gái trong lòng đang run rẩy, gắng chịu một cách vất vả. Anh cúi xuống, nâng gương mặt bị tóc che mắt của cô lên, khẽ nói: “Bảo bối! Nhớ kỹ! Đây mới là “phát tiết” mà em nói!”

@Copyright of Kitesvn.COM l- {. [3 a\$ N6 m# U(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 K) J1 ?& A: [8 k, t) Z& h8 F, }

Cuối cùng Tố Diệp cũng hiểu, thà đắc tội với người tính tình cực cần cũng đừng đắc tội với người bề ngoài quá điềm đạm. Vì loại người này trông càng đạo mạo, thực chất càng đen tối, khó dò. Ví dụ như Niên Bách Ngạn. Cô những tưởng tối nay anh mỉm cười như thế là không sao rồi, không ngờ anh vẫn dạy cho cô một bài học nhớ đời.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)7 l& d# M. @0 k\$?

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 U! k m+ z! C

Cô cắn chặt môi, vừa đung đưa vừa nói: “Bách Ngạn... Em biết em sai rồi! Thế nên, anh nhớ nhìn thấy em đau đớn sao?” Đúng là tối hôm đó cô không nên nói anh như thế. Thật ra từ trước tới nay khi ở trên giường anh đều vô cùng quan tâm tới cảm nhận của cô, mang tới cho cô niềm vui và hạnh phúc vô bờ. Nếu anh chỉ đơn thuần là phát tiết và lo hưởng thụ bản thân mình thì sợ rằng với hành động lúc nãy của anh, không cần ngừng lại. Anh tiếp tục cô sẽ càng sống không bằng chết.

@Copyright of Kitesvn.COM !! [8 J2 u3 k2 s) V' P(Do not Copy, pls!!)

+ Y* T% v\$ H\$ K+ L' G3 ~@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Bé con! Em hại anh mấy ngày nay ăn không ngon, ngủ không yên, sao có thể tha cho em dễ dàng thế được.” Nụ cười của Niên Bách Ngạn ngập tràn đáy mắt, hòa vào ngọn lửa đang bốc cháy: “Anh phải từ từ phạt em, để em biết người đàn ông nào em không được chọc vào.”

@Copyright of Kitesvn.COM I, s; D' r0 U# X ?6 a(Do not Copy, pls!!)

1 O, Z& o7 Q7 l5 s) @1 F# C@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Bách Ngạn...” Bờ vai cô run lên, không biết tiếp theo anh còn định làm gì.

@Copyright of Kitesvn.COM I(V# W- X6 p0 n: [(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); `4 E# d r* q

Niên Bách Ngạn này giờ vẫn giữ nguyên động tác vừa tạm dừng.
Anh rút tất cả quần áo của hai người ra.

@Copyright of Kitesvn.COM l+ g+]& l; G\$ t' q1 h7 h(Do not Copy,
pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 Y. q\$ p4 l) x3 6 b5
—

Trang phục của hai người lẫn lóc trên sofa và trên thảm trải sàn...

% l3 z\$ M# l4 g. _3 f, v@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,
pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l1]9 O' l5 J5 Y. T(}8 s(Do not Copy,
pls!!)

Ánh đèn trong phòng hiền hòa, mờ ảo như sương mù, chiếu lên cơ
thể của hai con người. Cái bóng mờ mờ bị kéo dài ra, đọng đưa trên
tường.

\$ T. H: l: Z7 a- v! C5 u# g1 P3 Y* X@Copyright of Kitesvn.COM (Do
not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): b, A: E9 p. g7 Q3 o-
E

Ánh đèn vàng, bóng người đen đặc, người đàn ông cao lớn, người
con gái kiều diễm.

- c5 o0 u& l6 E4 K@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l2 u7 }. J: y0 k; R5 y' x7 K, p A(T5 P(Do

not Copy, pls!!)

Anh và cô còn cả buổi tối để chăm sóc lẫn nhau nên anh không vội vàng. Anh thích ngắm cô ôm chặt anh, bên lấy người anh như một chú cá khát nước.

@Copyright of Kitesvn.COM I: [1 a, p& a' l(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)" G1 l4 c, [4 S. H; [. e. E

Đôi mắt si mê di chuyển qua lại trên cơ thể không chút nể nang.

@Copyright of Kitesvn.COM I: W+ e5 L3 Z; {} 1 E(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM I. }" F- C! h9 v6 + t(Do not Copy, pls!!)

Ánh sáng hoàn hảo rải đều trên làn da mềm mại. Giờ phút này Tố Diệp đang run rẩy dưới người anh lại quyến rũ đến chết người. Da cô trắng như ngọc, cơ thể cân đối, không một chút mỡ thừa cũng không quá gầy mang tới cảm giác chỉ còn da bọc xương. Người cô gồ lên những đường cong tuyệt đẹp. Cánh tay như ngó sen, chiếc cổ dài mềm mại, bất kỳ ai nhìn thấy cũng không thể kìm lòng mà cúi xuống, mút lấy hương thơm.

& Z9 m+ `6 N5 e/ [@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM I& d: c: U: h/ T4 l(Do not Copy, pls!!)

Sự kết hợp của thân thể khiến mùi hương thơm ngát của cô như từng sợi dây quấn chặt lấy phổi anh, trêu ghẹo cõi lòng đang dạt dào cảm xúc. Ngực cô như một đỉnh núi kết hợp cùng với cái bụng phẳng và đôi chân trơn nhẵn, đủ để anh biết cô đang sợ.

@Copyright of Kitesvn.COM l0 D2 X/ r0 o2 O# m+ l(Do not Copy, pls!!)

% _# V, l0 i; n6 c/ n3 K@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Anh nhìn đến mê mẩn, một khao khát sôi sục trong người, chỉ trực tuôn trào.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), ^& T; L7 {. N: {6 T1 w9 t

@Copyright of Kitesvn.COM l4 Y% v0 Z2 B/ ^: w w&](Do not Copy, pls!!)

Anh cúi xuống, tham lam hôn lên khắp mọi nơi.

@Copyright of Kitesvn.COM l' P2 G, z/ S! h) T& d* k% z& c+ q(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)% J5 F7 m. Y(a: V-strong N(D\$ ^

Nhưng không còn sự lỗ mǎng khi nǎy. Giờ anh lại dịu dàng như nước, như cố tình giầy vò ý chí và sự kiên định của cô.

/ H(N% L(E. O t/ ^@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

7 i"]) u(V& k: W% s@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Người con gái trong lòng hội tụ đủ cả sự gợi cảm và mê hoặc, khiến Niên Bách Ngạn chỉ muốn từ từ đắm chìm, từ từ đùa nghịch.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)8 a! j9 W: `4 {' N% Z

\$ _; n, G) [3 r) t# E@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tổ Diệp bắt đầu rên rỉ. Nụ hôn của anh men dần xuống, tàn nhẫn làm tan chảy từng chút một.

% F# u+ E: X' j) Q) T; x@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

\$ B* t% _) n' i' @+ s/ s' i@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Da thịt cô bắt đầu hồng hào, khiến Niên Bách Ngạn chợt nhớ tới mỹ nữ Helen trong cuộc chiến tranh thành Troy*.

@Copyright of Kitesvn.COM l7 t6 B) o- P5 B1 t(q(Do not Copy, pls!!)

*Chiến tranh thành Troia là một cuộc chiến quan trọng trong thần thoại Hy Lạp và được nhắc đến trong hai trường thi của Homer: Iliad và Odyssey. Cuộc chiến xảy ra khoảng 1184 TCN. Chuyện bắt đầu bằng tiệc cưới của vua Hy Lạp Peleus và nữ thần biển Thetis. Tất cả các thần được mời tới dự tiệc, trừ ra Eris (Thần Bất hòa, Xung đột, Lừa dối, Già nua, Buồn phiền), một nữ thần có tính nóng nảy, thường gây ra những tranh cãi giữa các thần. Tức giận, Eris bèn thả một quả táo giữa bàn tiệc, có khắc chữ: "Cho người đẹp nhất!" Ba thần Athena, Aphrodite và Heratranh nhau quả táo. Người có bốn phần phải phán quyết ai được quyền giữ quả táo là Paris, hoàng tử thành Troia. Cuối cùng Paris đã chọn Aphrodite, vì Aphrodite hứa sẽ ban cho Paris người phụ nữ đẹp nhất thế giới. Một thời gian sau đó, Paris tới viếng thành Sparta, được vua Sparta là Menelaus trọng đãi, và đã gặp Helen, vợ của Menelaus, một người quả có sắc đẹp tuyệt vời.

Được nữ thần Aphrodite giúp đỡ, Paris đã chiếm được trái tim của Helen, và khi Paris rời Sparta, Helen đã bỏ Menelaus trốn theo Paris.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)\$ * ^) p9 A7 w" ^

(I(O* H- u# G% o(U9 H@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Bàn tay và bờ môi anh mang tới cho cô sự rung động kịch liệt. Tố Diệp không kiềm chế được những tiếng rên của mình. Cả người cô run bần bật, chỉ càng khiến bản thân thêm mê hoặc.

@Copyright of Kitesvn.COM l8 d3 ~6 R8 }# h. c4 T. N(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l+ p) L9 H\$ u& E" p5 E: p1]) i(Do not Copy, pls!!)

Cô cảm thấy dị vật vùi sâu trong người nóng đến kinh người.

@Copyright of Kitesvn.COM l+ G1 5 m6 n/ a' U, `: ?4 O* v6 A(Do not Copy, pls!!)

P0 E. u& }4 j1 x; v0 B+ k@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tố Diệp gấp gáp gọi tên anh, nhưng không biết đang xin anh ngừng lại hay xin anh tiếp tục. Anh dùng một tốc độ và sức mạnh giày vò để rút cạn lý trí của cô. Cô biết anh cố tình làm vậy.

+ Z6 ~# t- F6 n" s@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l* t\$ E2 g ~4 a/ A% Z(Do not Copy, pls!!)

Đúng như anh đã nói, anh sẽ từ từ hành hạ cô.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): p! T' G: g& F9 j(c

+ X# U4 k% M7 [' i3 m% w@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Bàn chân cô vô thức co quắp lại, rồi được anh nắm trong tay. Ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng bàn chân, lại càng khiến cô không ngừng kêu lên.

@Copyright of Kitesvn.COM l- E3 s* J) A7 A, S# S X: T7 Q(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l: g z1 R6 _4 O;]9 Q(y2 l2 B(Do not Copy, pls!!)

Bàn chân cô thanh tú, trắng toát không một mạch máu, khiến người ta muốn nâng niu, chiếm đoạt.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): m) B; s4 E! v(D" z2 S5 i

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 y' x/ e3 s5 @5 b5 [9 U

Niên Bách Ngạn thật sự đã làm vậy. Từ những đường cong gợi cảm, tới gót chân tới men dần xuống bàn chân.

' m+ ~/ ^" w7 `@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

* Z; ?4 y5 [5 }8 @7 g5 C' `@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,

pls!!)

Sống lưng Tố Diệp thẳng đờ, cả người căng cứng.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)9 V\$ B9 B' J4 S; b

\$ j5]" Q6 x9 f) q& f@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Mắt cô thậm chí còn bắt đầu mờ đi, ngón tay bấu chặt tay anh. Trong bóng tối, nụ hôn của anh như trùng độc, gặm nhấm linh hồn cô, khiến cô khó chịu ngàn vạn lần.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) L) _2 p% Y* s, H

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 S+ D4]! o* v2 n

“Bách Ngạn...” Tố Diệp chỉ biết gọi tên anh hết lần này tới lần khác, người không ngừng dướn lên, cấp thiết cần anh an ủi.

N x3 A2 I, O# }@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM I, g, B; q; X- z- [(Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn lại làm như không thấy. Một hơi thở vừa dịu dàng vừa mạnh bạo phả lên mặt cô: “Còn dám giận đối với anh không?”

@Copyright of Kitesvn.COM l+ ?9 `% y3 h4 T+ C! K/ f2 @/](Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)5 h\$ I* {. m5 A6 o(g% H4 a

Tố Diệp lắc đầu nguầy nguậy. Mái tóc dài bù xù trước ngực, đẹp đến

ngạt thở.

@Copyright of Kitesvn.COM l4 o7 Q+]\$ m; k" h" E(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l, C3 m! j7 x\$ X(Do not Copy, pls!!)

“Nói ra đi!” Anh ra lệnh.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 i9 O: D- E/ {5 j" B" M

(t c, M! u(c0 N! N9 F@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Cô bèn ôm chặt lấy anh, sự trống rỗng và khó chịu khiến cô không thể chịu đựng nổi: “Em không dám nữa! Bách Ngạn... Cho em, em khó chịu quá!”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)\$ E: Y/ `* K" m" T# h7 b+ [- D

@Copyright of Kitesvn.COM l C2 l0 l9 x) ^ w+ ^6 n(Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn nhìn cô, trong đầu chỉ quanh quẩn câu nói mà Đinh Tư Thừa đã thốt ra: Tưởng Bà là người đầu tiên mang lại hạnh phúc cho cô ấy. Tưởng Bà chết rồi, Niên Bách Ngạn anh cùng lắm chỉ là một kẻ thế thân mà thôi.

@Copyright of Kitesvn.COM l% R' Y\$ r(j) _6 F) l(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& W; r2 t% W\$ q 5

E9 K

Ngực anh bỏng rát như bị lửa đốt. Ngọn lửa ấy liếm cả vào đôi mắt, giao hòa cũng từng tiếng rên đứt quãng của người con gái.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!). m! b) A9 E- e; O" c0 @

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)% `! r5 i- [(]8 f

Anh mặc kệ lời thỉnh cầu của Tố Diệp, bắt đầu từ từ rút ra.

: ?: w6 { . v1 [8 [9 u@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l8 - G; " \% f9 ?(N# _/ u(Do not Copy, pls!!)

Lúc ấy Tố Diệp càng thờ dốc hơn. Cô cảm nhận được thanh kiếm ấy đang dần dần biến mất khỏi cơ thể. Mỗi một bước lùi của nó đều rõ nét. Cuối cùng, luồng sức mạnh to lớn ấy tan ra, để lại cho cô một sự hụt hẫng chí mạng.

@Copyright of Kitesvn.COM !! J6 J: F1 V7 Z\$ J6 D(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ B. e# p+ `+ w% a

“Đừng... Đừng ra!” Cô gần như khóc lóc, rồi lại cắn chặt môi. Cơ thể không còn sức lực, nhào về phía Niên Bách Ngạn. Cả người căng chặt tới cực điểm, một khao khát quen thuộc nảy sinh.

@Copyright of Kitesvn.COM l7 q) B(q. l' @\$ e7 k5 ^(Do not Copy, pls!!)

1 r(G& p& W7 T& Y6 ^5 s7], y0 Q@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn vùi đầu lên người cô, cuối cùng trượt xuống nơi nhạy cảm nhất.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)7 ?7 K4 E" v& ' J/ L(y: U! I

J d6 w0 }& ~: c5 h@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tiếng kêu của cô chói tai.

7 H. P- L9 E9 T) + f@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l `2 g1 r: @: p0 P- O P(Do not Copy, pls!!)

Hai tay giữ chặt lấy đầu anh.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)! G4 a0 s, m: w2 l3 Z

- W! h/ M/ [+ U9 p* M! p/ ?2 e1 : n@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tất cả tế bào trong người đang rục rịch, mặc kệ những tiếng kêu đầy xấu hổ. Những động tác thuần thục của anh khiến bụng cô thắt lại, cảm giác thân quen ấy khiến cô như sắp rơi xuống vực thẳm.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) g% p5 S9 m9 i" l n-D

8 o8 K& f: h+ 8 O/ `# v6 i@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Càng lúc càng gần.

@Copyright of Kitesvn.COM l: F# } M- D- T; O\$ (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(J6 W2 b& A" w+ Z

Niên Bách Ngạn dường như cảm nhận được cơ thể cô cũng đang biến đổi. Anh một lần nữa ngồi thẳng người dậy, đắm sâu vào vào nơi mềm mại mà không hề báo trước.

0 P/ E& B& h# i4 R* W@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)! F(O8 o8 @8 P5 w

Khí thể như muốn xuyên thẳng qua người cô.

\$ a* K& ^' N3 g* X4 F8 B"]@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l0 c1 ~) g* j8 V+ A7 `3 @(Do not Copy, pls!!)

Khiến cô lập tức được đưa lên đỉnh trời cao ngất mà không kịp phòng bị.

8 M\$ g, e ^7 _3]3 V+ F@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

' Y' J, U+ w* R A1 M. ` \$ o0 O@Copyright of Kitesvn.COM (Do not

Copy, pls!!)

“Bách Ngạn...” Cô hét lên sung sướng.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)- n. t- t- ^4 }3 o! u

i1 i) g5 ?3 f\$ ^@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Anh cúi xuống thì thăm bên tai: “Hãy nói em yêu anh!”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)7 A\$ P. }2 H# T! D%
h/ U9 }

@Copyright of Kitesvn.COM l0 O4 s- C7 z5 z\$ M* ^4 h8 N(Do not
Copy, pls!!)

Cô gấp gáp nói, cả người đều nhiệt tình cất lời, em yêu anh...

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ D# y0 W e1 L7 I) },
J

7 i7 T1 [0 d: Z% v4 T@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Niên Bách Ngạn không đợi cô xuống khỏi đám mây ấy đã bắt đầu công kích với biên độ lớn. Mỗi một lần tiến sâu vào, tình yêu lại như một cơn sóng lớn dễ dàng chinh phục cô.

@Copyright of Kitesvn.COM l# ` . P5 X8 a- B' C(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), a# Q, C* j0 @ a* ?8
' a

Đôi mắt anh tràn đầy tham vọng, nhìn sâu lên gương mặt nhỏ gợt

tình của cô.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) @& b2 X3 S' n, N)
G1 l

@Copyright of Kitesvn.COM l(N) V9 N" {6 C d& F4 S, ?(Do not
Copy, pls!!)

Thật ra Niên Bách Ngạn rất tức giận. Mấy ngày nay chiến tranh lạnh, tâm tình của anh như ngồi xe qua núi, giằng vật, dày vò. Cô đúng là cái đồ tham tiền, thà chủ động ôm bức bình phong lên nhà cũng không chịu tới ôm anh một cái! Anh vẫn luôn đợi điện thoại của cô, dù chỉ ậm ừ vài tiếng rồi cúp máy hay gọi tới không nói gì anh cũng rất vui, nhưng... một cuộc cũng không có!

& x) L4 Z8 k u0 M(u7 Z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,
pls!!)

o(M; C: l! {, `1 E(K@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Điều càng anh tức giận hơn là cô lại chạy đi ăn cơm với Kỷ Đông Nham.

& H1 Q4 o) j; w0 m, e@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy,
pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)8 `2 P+ C. l; n: B

Có trời biết khi đi vào nhà hàng, người đầu tiên anh nhìn thấy không phải Kỷ Đông Nham mà là cô. Cái bóng bé nhỏ quen thuộc đến nỗi có hóa thành tro anh vẫn nhận được. Cô nói chuyện với Kỷ Đông Nham vui vẻ như thế, thậm chí còn cười với cậu ta! Anh không thể không bước tới xem xét, xem cô gặp được anh có kích động không.

Kết quả, phản ứng của cô đủ khiến anh muốn bóp chết cô.

: T3 U% a) _1 d\$ j@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

\$ M3 _! Z1 s% k@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Đôi mắt cô còn chẳng ngước lên dù chỉ một lần. Anh coi như đang nói chuyện không khí, thông báo anh tới đây tiếp khách, anh không dành thời gian ra ngồi được là vì công việc quá bận. Anh nghĩ một người thông minh như cô có thể nghe ra được ý của anh. Những câu này anh đang nói với cô, nhưng sự thật là cô chẳng màng.

) G; ^0 O(n6 N; m% m(B@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& t; D2 ?& b# r& T\$
S) T" J4 V9 _1 Y/ R

Từ khi anh bước vào nhà hàng cho tới khi quay người rời đi, cô không nói với anh một câu nào!

Quyển 6 - Chương 276: Không thể đo cao thấp với người chết

Tối hôm đó Niên Bách Ngạn cứ ngỡ Tố Diệp sẽ gọi điện thoại tới. Cả đêm anh ngồi cầm điện thoại trong tay, gần như bóp nát nó. Anh đã suy nghĩ rất kỹ, chỉ cần cô gọi tới, dù không nói gì cả, chỉ cần người đó là cô, anh sẽ lập tức đi tìm cô. Nhưng anh đã chờ cả tối, trọn vẹn một buổi tối!

Cho tới tận buổi họp hôm đó, cuối cùng anh cũng nhận được điện thoại của cô. Khi màn hình nhấp nháy tên liên lạc của cô, một sự kích động không thể diễn tả thành lời đã dâng lên trong lòng anh. Anh quên mất mình đang họp, quên mất đáng nhẽ phải đi ra khỏi phòng rồi mới nhận máy. Anh cứ thế sốt sắng bắt máy, chỉ sợ tiếng chuông ấy dứt giữa chừng.

Nhưng người con gái chết tiệt này, trong điện thoại lại chỉ cảm ơn anh?

Cô không nhớ anh sao? Một chút cũng không?

Thì ra trong lòng cô, anh không những thua chiếc bình phong chết dẫm đó, mà ngay cả Lâm Yêu Yêu cũng không bằng. Nếu anh không buông lỏng chuyện của Lâm Yêu Yêu có phải cô định sẽ không bao giờ gọi cho anh nữa?

Khoảnh khắc ấy, Niên Bách Ngạn bắt đầu nghi hoặc, không biết người con gái này có cần mình hay không? Trong lòng cô rốt cuộc anh chiếm bao nhiêu phần?

Tết Trung thu anh hiếm khi cho mình được nghỉ ngơi. Mặc dù mọi việc vẫn còn chưa rõ ràng, nhưng anh rất muốn đưa cô về tư hợp viện, cùng cô đón Trung thu tại đây. Trước một ngày anh còn đặc biệt sai người chuẩn bị các món ăn, rồi trang hoàng nhà cửa một lượt. Anh tưởng chỉ ít thì cô cũng sẽ nhắn cho anh một dòng tin chúc mừng gì đó. Cả một ngày chờ đợi đã khiến anh hoàn toàn sụp đổ.

Hôm nay, Tố Diệp đẹp đến điên đảo, nhưng sự tổn thương trong đôi mắt cô lại như rút ruột rút gan anh. Anh rất muốn ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng an ủi, hoặc đứng thẳng dậy kéo cô đi, nhưng thực tế không cho phép.

Anh không còn là một cậu nhóc nữa. Có những chuyện không thể bừa bãi, nếu không người tổn thương nhất vẫn sẽ là Tố Diệp.

Cho tới khi Tố Diệp một lần nữa quay người bỏ đi.

Lúc đó Niên Bách Ngạn thậm chí muốn lật bàn!

Anh tưởng cô tới đây là vì anh, thế nên dù có bỏ đi cũng sẽ đợi anh đi cùng.

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới cảm thấy mình thật nực cười. Thì ra thời gian qua chỉ có mình anh tưởng rằng, nghĩ rằng!

Những lời Đinh Tư Thừa nói như một mũi kim châm vào tim anh. Mặc dù ngoài mặt anh cố làm ra vẻ bình thản, dù rõ ràng biết không nên tin những gì hắn ta nói, nhưng hành động mấy ngày nay của Tố Diệp thực sự khiến anh lo lắng. Trên đường đi tìm cô, anh luôn nghĩ, trong mối quan hệ này có phải chỉ mình anh luôn ảo tưởng? Tình yêu đối với anh mà nói rất đáng quý, một khi có được anh tuyệt đối không buông tay. Còn Tố Diệp thì sao? Liệu cô có bỏ cuộc giữa đường hay không?

Tất cả các tài liệu đều rất rõ ràng, Tường Bân chỉ mất tích. Đến cả Tố Diệp cũng không thể chắc chắn anh ta đã chết hay chưa. Nếu Tường Bân chưa chết, nếu một ngày kia anh ta bất ngờ xuất hiện trước mặt Tố Diệp, cô liệu có xóa sạch mọi quan hệ, bỏ rơi anh rồi ngã vào lòng Tường Bân hay không?

Vì chính anh đã từng nghe thấy cô gọi tên anh ta rất rõ ràng, ngay trong lòng anh, ngay trên giường của anh!

Chứng tỏ Tường Bân đã mọc rễ trong lòng cô. Chỉ ít thì tới giờ cô vẫn giữ anh ta trong tim.

Trước nay anh vẫn quen kiểm soát.

Tình cảm cũng vậy. Nhưng anh lo sẽ làm Tố Diệp sợ hãi, nên trước giờ luôn đối xử rất nhẹ nhàng với cô, chỉ kiên nhẫn đợi cô toàn tâm toàn ý yêu anh, kiên nhẫn cùng cô đi hết cuộc đời này. Ai cũng có quá khứ, nhưng không thể không thừa nhận, anh lại quan tâm quá nhiều đến mọi thứ của Tố Diệp, thậm chí còn bắt đầu tham lam, muốn có được tất cả lần đầu tiên của cô.

Nụ hôn đầu tiên của cô, lần đầu tiên của cô. Thậm chí là khoảnh khắc đầu tiên cảm thấy hạnh phúc ngập tràn và trong lòng nở hoa, anh đều hy vọng mình là người mang tới cho cô.

Cái tên Tường Bân này còn khiến anh căm ghét, oán hận hơn cả cái tên Đinh Tư Thừa.

Nhưng anh không thể so đo cao thấp với một người đã chết.

Tố Diệp thật sự là người con gái anh rất muốn dốc lòng yêu thương.

Từ sofa cho tới chiếc giường lớn xa hoa, dưới đêm trăng tĩnh mịch, thời gian đằng đẵng, Niên Bách Ngạn đã mang tới cho Tố Diệp một sự hưởng thụ ái tình đặc biệt rất nhiều so với bao lần trước đây. Anh chưa bao giờ đối xử với cô như thế, để cô cảm nhận được sâu sắc anh có thể dùng một cách thức dịu dàng mà tàn nhẫn nhất để mang lại cảm giác nóng lạnh chết người khiến cô khó chịu.

Cơ thể Tố Diệp mềm oặt như một nhúm bông, mỗi một phần da thịt đều đang run lên hưng phấn, mỗi một dòng máu trong huyết quản đều đang sục sôi. Mỗi một tế bào trong đầu óc cô đều bị khoái cảm chiếm lĩnh, công kích kịch liệt khiến cô mê đắm, dâng hiến đầy nhiệt tình, như một đóa hoa cà khêu gợi nhất.

“Bách Ngạn... Anh sâu quá!” Trong tiếng rên rỉ đã có chút ghen ngào.

Sự kích thích sâu sắc khiến cô một lần nữa được đẩy lên đỉnh, rồi lại rơi thẳng xuống vực sâu muôn trượng.

Cả người vẫn run cầm cập không thể tự chủ. Cô khẽ hét lên, giải phóng toàn bộ khoái cảm đang đối chọi lẫn nhau trong cơ thể. Sức mạnh nhanh chóng bị rút cạn, cả người uể oải phủ lên ngực người đàn ông, nhẹ như một sợi lông bay trên mây.

“Tiểu yêu tinh! Em cắn quá chặt rồi!”

Niên Bách Ngạn cười xấu xa, điều chỉnh nhịp điệu chậm lại, động tác của anh nhanh chóng trở nên dịu dàng như mọi ngày. Điểm khác trước là lần này anh cố gắng không kích thích quá nhiều sự mãnh cảm của cô.

Anh cúi xuống hôn lên môi cô. Cô đích thực là một báu vật khiến đàn ông phát điên phát rồ.

Niên Bách Ngạn không hổ là cao thủ tình trường. Đối mặt với cơ thể hoàn hảo đang run lên từng hồi của Tố Diệp, sau khi sóng gió qua đi, nếu là người đàn ông khác có lẽ chỉ biết chiếm hữu bất chấp tất cả, tham lam thỏa mãn niềm sung sướng của bản thân mình, nhưng anh hưởng thụ từ từ, vì đối với anh mà nói, đây chỉ là mở màn của đêm nay...

Khi Lâm Yêu Yêu đã vào trong phòng tắm hơn mười phút, bà Lâm lại bắt đầu gõ cửa dồn dập. Cô chỉ đáp lại một câu: Con vẫn đang tắm. Lúc đó bà Lâm mới yên tâm quay về phòng khách tiếp tục xem tivi.

Ra khỏi bồn tắm, Lâm Yêu Yêu đứng trước gương, cúi đầu nhìn vết thương rất sâu trên cổ tay. Ánh mắt cô lạnh lẽo, im ắng như vàng trắng. Khoảng thời gian này Đinh Tư Thừa đối xử với cô tốt đến mức không thể tốt hơn. Sự dịu dàng của anh, sự nhẫn nại của anh là trước nay chưa từng có. Cô nên thỏa mãn mới phải, nhưng tại sao tận đáy lòng cô vẫn có một cảm giác hụt hẫng và cô đơn khó nói?

Thật ra cô hiểu, Đinh Tư Thừa đối xử với cô như vậy phải chăng vì sợ cô tự sát lần nữa?

Khẽ thở dài, Lâm Yêu Yêu giơ tay gạt đi lớp sương mù trên gương. Vết đỏ trên ngực vẫn còn rất rõ nét. Là vết tích của một cuộc giằng co mà Diệp Uyên đã để lại cho cô. Tim cô lại bất giác đập nhanh. Cô chợt nhớ tới dáng vẻ tiều tụy của Diệp Uyên khi nằm bò lên vô lăng. Anh không ngừng chất vấn cô, anh có điểm nào không bằng Đinh Tư Thừa?

Đầu cô cũng giật lên từng cơn đau đớn.

Thật ra cô cũng chẳng thể nói được rốt cuộc Diệp Uyên kém Đinh Tư Thừa ở điểm nào. Bất luận là về ngoại hình hay gia cảnh, Diệp Uyên

đều không thua Đình Tư Thừa. Có lẽ vì cô đã từng nhìn thấy Diệp Uyên triền miên bên người con gái khác, có lẽ vì những oán hận cô từng dành cho anh quá nhiều, hay cũng có lẽ vì anh là người nhà họ Diệp... Quá nhiều thứ có lẽ đã khiến cô chưa một lần coi anh là một người phù hợp để lựa chọn.

Đúng vậy, Diệp Uyên không phải một người bạn trai tốt. Anh chỉ là một kẻ phong lưu giữa trò chơi cuộc đời. Kẻ phong lưu... sao có được chân tình?

Lâm Yêu Yêu nhất thời lại cảm thấy hoảng hốt bất an, cô luống cuống mặc quần áo ngủ rồi ra khỏi phòng tắm.

Một cuộc hoan ái đã rút cạn toàn bộ sức lực của Tố Diệp.

Cô như một con búp bê bị một đứa bé bẻ gãy thành nhiều mảnh. Thân thể này dường như không còn là của cô nữa, cảm quan duy nhất chính là hơi thở. Trong hô hấp có mùi mồ hôi, mùi cơ thể khi hai người dính lấy nhau và mùi hooc môn của nam giới.

Niên Bách Ngạn sau khi đã thỏa mãn không quên xoa dịu cơ thể cô. Anh ôm chặt cô từ phía sau. Anh biết rõ sự yếu ớt của cô lúc này, nên không vội bỏ đi ngay hay sốt sắng hút một điếu thuốc sáng khoái như những người khác. Anh ngược lại càng say mê dáng vẻ bất lực, mệt mỏi của cô sau khi tình cảm, như vậy anh mới cảm nhận được sự dựa dẫm của cô.

Tố Diệp để mặc cho cánh tay rắn chắc của anh vòng quanh người mình. Hai tai cô giờ đang ong ong, cổ họng cũng đã gào khản đặc. Cô không biết vừa rồi rốt cuộc mình đã sung sướng bao nhiêu lần. Cô chỉ biết niềm hạnh phúc cực điểm hết lần này tới lần khác nhấn chìm cô. Cuối cùng sức mạnh của anh quả quyết như một dã thú, khiến cô phải khổ sở cầu xin, đừng để lại...

Sự nóng bỏng của anh rơi xuống eo cô, khoảnh khắc đó cô gần như cháy rụi.

Trên giường là khung cảnh hỗn loạn sau màn cuồng loạn.

Cô mệt mỏi dựa vào người anh, cảm nhận nhịp tim của anh. Ngón tay anh khẽ luồn vào mái tóc cô, động tác dịu dàng đến nỗi cô bắt đầu mơ màng thiếp đi, mí mắt không thể chịu được sức nặng, lim dim chực sụp xuống. Cô há miệng nhưng cổ họng khô cong khiến cô không nói được câu nào. Trước mắt là cánh tay cơ bắp của anh. Anh đưa cốc nước cho cô, khẽ cười: “Uống chút nước đi!”

Tổ Diệp lười lên tiếng. Uống mấy ngụm cô mới tìm lại được giọng nói của mình. Thanh âm nhỏ xíu, đáng thương như một con chim họa mi sợ hãi: “Bách Ngạn! Sau này đừng giày vò em như thế nữa, em sẽ chết mất...”

Niên Bách Ngạn uống nốt chỗ nước còn lại trong cốc. Sau khi đặt chiếc cốc không lên đầu giường, anh quay người Tổ Diệp lại, trên gương mặt có một nụ cười quỷ quyệt mờ nhạt: “Vậy phải xem em có chịu ngoan ngoãn nghe lời hay không. Hôm nay chỉ là cảnh cáo thôi.”

Cô đã không còn sức giơ tay đánh anh nữa, chỉ biết kháng nghị một cách yếu ớt: “Anh xấu quá đi...”

Niên Bách Ngạn cười, đáy mắt chỉ còn sự ảm áp.

Có tiếng chuông điện thoại văng vẳng bên tai.

Là một kiểu nhạc chuông lạ lẫm.

Tổ Diệp nghe kỹ rồi nói: “Là điện thoại của anh hay của em vậy?”

“Của em!” Niên Bách Ngạn hôn lên trán cô, rồi đi xuống giường: “Sao em gọi được vào máy của anh?” Dứt lời anh đi ra khỏi phòng ngủ lấy điện thoại cho cô.

Lúc đó Tố Diệp mới nhớ ra trong chiếc di động cá nhân của anh chỉ có mỗi số của cô.

Chẳng mấy chốc Niên Bách Ngạn đã mang điện thoại vào. Tố Diệp nhìn thấy cơ thể trần trụi của người đàn ông. Anh cứ thế đi về phía cô, không chút che đậy, làm mặt mũi cô đỏ bừng. Tuy rằng hai người không chỉ một lần phát sinh quan hệ, nhưng cô vẫn chưa quen nhìn trực diện cơ thể anh. Đây có lẽ là sức hấp dẫn của những anh chàng đẹp trai, đúng như cô cảm thấy: đàn ông mà quá ưa nhìn, phụ nữ ngủ cùng cũng cảm thấy xấu hổ.

Cô đón lấy điện thoại rồi nhanh chóng quay lưng lại, không thèm nhìn đã vội vã nhận máy. Ngay sau đó, anh cũng trèo lên giường. Chiếc giường mềm mại hơi lún xuống. Cô lại được anh ôm vào lòng, lưng cô dựa sát vào ngực anh, an toàn và vững chãi.

Nhưng giọng nói tức giận trong điện thoại đã khiến tóc tai Tố Diệp dựng đứng cả lên. Là mợ!

“Chẳng phải con nói con và cái thằng Niên Bách Ngạn đó không có một chút quan hệ nào sao? Nếu đã vậy, cứ làm sao nó vẫn còn tới nhà tìm con?”

Quyển 6 - Chương 277: Xin lỗi em

Tiếng của mợ Phương Tiểu Bình rất to, suýt nữa làm thủng màng nhĩ của cô. Ngay lập tức cô cảm nhận được rõ ràng bàn tay đang đặt trên eo cô của Niên Bách Ngạn khựng lại. Chẳng mấy chốc, bàn tay to lớn ấy chuyển hướng đi lên, chiếm đoạt một con thỏ nhỏ trước ngực cô. Anh bỗng nhiên mạnh tay, lực như trừng phạt khiến cô suýt hét thành tiếng.

Cô quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn. Lúc đó mới phát hiện nét mặt anh âm u và khắc nghiệt, nếp nhăn trên trán đã gồ lên rõ ràng. Cô nhất thời co rụt lại. Một bên là người mợ đang hùng hù hù hổ hổ, một bên lại là người yêu lặng lẽ tỏ ra không vui. Kẹp ở giữa như cô đứng là khó cả đôi đường. Cân nhắc một chút, cô đành quan tâm tới trước mắt đã. Cô tươi cười lấy lòng anh coi như an ủi, rồi vội vàng tập trung vào cục diện, đáp lại người mợ mồm mép lạnh lợi.

Đầu kia mợ vẫn đang huyền thuyên không ngừng nghỉ, hàng loạt vấn đề khiến cô không thể trả lời hết.

“Tiểu Diệp à! Con không được phép lừa mợ. Rốt cuộc chuyện giữa con và Niên Bách Ngạn là thế nào? Tại sao điện thoại của con gọi mãi không được? Còn nữa, con nói đón Trung thu cùng bạn. Đó là bạn nào? Nhà ở đâu? Là bạn thật hay con đang ở bên cạnh thẳng đó?”

Bên này đầu óc Tố Diệp đã xoay vòng vòng mấy lần, nghĩ xem phải dùng cách gì để xóa bỏ những ngờ vực của mợ lại tránh để Niên Bách Ngạn hiểu lầm. Nghĩ mãi một lúc lâu, đầu đau như búa bổ mà

vẫn không thể tìm ra một cách vẹn toàn, mà mẹ vẫn đang đợi câu trả lời của cô. Không còn cách nào khác, cô đành nói: “Mẹ! Sao con lại gạt mẹ chứ? Điện thoại của con hết pin rồi, đến nhà bạn mới sạc được, người bạn này của con mẹ chưa gặp bao giờ, là...” Do dự vài giây, cô lập tức nói tiếp để tránh nghi ngờ: “Là bạn học khi con còn ở nước ngoài. Cô ấy một mình tới Bắc Kinh, bên cạnh không có người thân, bạn bè, tính cô ấy lại hướng nội, không thích tiếp xúc với người lạ, nên con mới tới đón tết với cô ấy.”

“Thật ư?” Vì Tố Diệp đã từng có “tiền án” nói dối trước đây, nên Phương Tiểu Bình vẫn còn bán tin bán nghi.

“Thật mà!” Cô bí quá hóa liều: “Hay là mẹ nói với cô ấy vài câu? Để cô ấy cười cháu gái mẹ từng tuổi này rồi còn bị quản thúc?”

Niên Bách Ngạn trên đầu chột nhướn mày, nhìn cô bằng ánh mắt có phần ngạc nhiên. Tố Diệp thì vô cùng tự tin. Bản lĩnh mở to mắt nói dối của cô đã đạt tới đỉnh cao, mặt không đỏ, tim không loạn. Cô quá hiểu tính mẹ. Bình thường mẹ có hơi hống hách, có lúc còn rất cố chấp, nhưng không phải là một người muốn gây thêm phiền phức cho con cháu. Thế nên Tố Diệp càng nói vậy sẽ càng an toàn.

Quả nhiên, đầu kia Phương Tiểu Bình lại lẩm bẩm: “Cái con bé này, toàn nói mấy câu này để khích mẹ. Mẹ chẳng phải chỉ muốn tốt cho con sao?”

“Aiya! Đương nhiên con biết chỉ có mẹ tốt với con nhất thôi.” Đối diện với người thân chiếm một vị trí quan trọng trong lòng, Tố Diệp lúc nào cũng ngoan ngoãn như mèo con. Nụ cười trên gương mặt cô rạng rỡ như lấp đầy nắng mai, giọng nói nũng nịu, nhỏ nhẹ, khác hẳn dáng vẻ xù lông và phản kích nhanh như chớp khi ở nhà họ Diệp.

Cô nằm trong lòng Niên Bách Ngạn, thế nên anh có thể thu trọn sự

thay đổi biểu cảm của cô vào mắt. Bờ môi anh cong lên một sự cứng chiều thấp thoáng. Người con gái này, dù thường ngày có muôn vàn sắc mặt chẳng qua cũng chỉ là lớp mặt nạ bảo vệ. Lớp mặt nạ ấy trong mắt người ngoài trở thành “không biết lý lẽ, kỳ quặc quái đản”. Nhưng anh chỉ nhìn thấy đáng vẻ chân thực nhất của cô, góc cạnh mà mềm yếu.

“Vậy chuyện của con và Niên Bách Ngạn là thế nào?” Mợ không quên chuyện quan trọng.

Trốn kiểu gì cũng không trốn được câu hỏi này, Tố Diệp không cần ngẩng đầu cũng cảm nhận được đôi mắt sắc bén của anh đang nhìn thẳng vào mình, như bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng đâm xuyên cô, đang đợi xem cô trả lời đáp án nào khó nghe. Nhưng mợ đương nhiên không phải là người dễ qua mặt. Cô hít sâu một hơi: “Chuyện gì là chuyện gì ạ? Chẳng phải lần trước con nói rõ ràng với mợ rồi sao!”

Điện hình cho kiểu trả lời lấp lửng.

Tiếc rằng mợ cô không chấp nhận: “Chính con đã hứa chắc chắn với mợ sẽ không còn bất kỳ liên hệ nào với nó nữa. Nhưng hôm qua nó lại tới nhà mình tìm con.”

“Aiya, chắc chắn là để bắt con tới nhà họ Diệp ăn cơm thôi.” Tố Diệp không thể trả lời nước đôi, chỉ còn biết “đập nồi dìm thuyền”, an ủi một bên cho xong rồi xử lý bên còn lại: “Mợ cứ yên tâm đi, con và anh ta thật sự không có quan hệ gì!”

Bàn tay của anh giữa eo lại mạnh thêm một chút, đau đến nỗi Tố Diệp nhe răng le lưỡi. Nhưng cô cũng đoán ra trước, nhìn anh xin hàng với vẻ đáng thương.

Mợ chần chừ rất lâu: “Vậy được! Nếu con thật sự đã cắt đứt hoàn toàn với nó, thì nghe lời mợ, qua Trung thu này đi xem mắt.”

“Xem mắt?” Giọng Tố Diệp the thé như bị ai thít chặt cổ: “Mợ à! Mợ không đùa đấy chứ?”

“Chuyện này mang ra đùa được sao? Con cũng hai mươi tám tuổi rồi, còn không kết hôn sinh con, mợ không còn mặt mũi nào tới mộ thăm viếng mẹ con nữa đâu.” Nhắc tới chủ đề này là mợ lại nói không ngừng nghỉ: “Con bảo, lúc trước cậu Kỷ Đông Nham đó điều kiện tốt là thế, con sống chết không ưng ý, nhất quyết quan hệ không rõ ràng với cái thằng Niên Bách Ngạn thích trêu đùa con gái đó. Được! Mợ biết chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cũng không ép con nhất định phải chấp nhận Kỷ Đông Nham. Nhưng cái cậu Niên Bách Ngạn đó thì cho con được cái gì. Hai đứa chấm dứt rồi thì con phải nghiêm túc đi xem mắt. Con không thể sống vậy cả đời được.”

Tố Diệp nhận thấy rõ ràng cơ thể Niên Bách Ngạn mỗi lúc một cứng đờ.

“Mợ! Con...”

“Con cũng đừng viện cớ thoái thác nữa. Cứ quyết định vậy đi. Đối tượng xem mắt mợ đã lựa chọn cho con xong xuôi rồi. Qua Trung thu là con lập tức tới gặp người ta cho mợ!”

“Con không muốn...”

“Không muốn? Cũng được, thế thì hẹn hò với Kỷ Đông Nham. Tuy rằng hôn ước từ nhỏ không có gì đáng tin cậy, nhưng cũng phải tiếp xúc một thời gian mới biết có hợp hay không chứ. Hoặc không thì con lập tức về nhà cho mợ, đừng có ở ngoài đón Trung thu nữa. Mợ

sẽ ngồi nói cho con biết phụ nữ phải sống thế nào mới là hạnh phúc!”

“Được rồi, được rồi! Mẹ! Con đi xem mắt, con đi là được chứ gì!” Tố Diệp sợ nhất là chiêu này. Một khi mẹ đã quyết, vậy thì tối nay bất luận thế nào cô cũng không thể ở lại nhà Niên Bách Ngạn nữa. Cô đành vội vàng đồng ý.

“Vậy còn được! Mẹ nói cho con biết, đối tượng chính là con trai của người thân gia đình đồng nghiệp con trai cô Lưu. Lớn hơn con hai tuổi, là người ở đây. Cậu ấy làm nhân viên công vụ, có nhà có xe. Nghề này rất tốt, đảm bảo được cuộc sống ổn định.”

Lời nói của mẹ khiến đầu Tố Diệp như phình to, hai bên thái dương cũng giật lên từng hồi. Niên Bách Ngạn phía sau càng lúc càng trầm mặc, từ cánh tay anh siết chặt bụng cô là có thể biết được. Mẹ càng nói càng hưng phấn, rõ ràng không có ý cúp điện thoại: “Ảnh của cậu ấy mẹ nhìn thấy rồi, trông rất hoạt bát. Ảnh của con mẹ cũng đưa cho người ta xem rồi. Chính cậu ấy ban nãy cũng vừa gọi điện tới nói là hy vọng được gặp mặt con một lần. Mẹ thấy chắc là người ta ưng con rồi, điểm này cũng không có gì là lạ. Tiểu Diệp nhà chúng ta xinh xắn, nhanh nhẹn thế này, nói con hai tám tuổi, ai tin chứ, mẹ...”

“Mẹ ơi, mẹ à!” Tố Diệp càng nghe càng cảm thấy hoảng sợ, bất an. Cô vội ngắt lời mẹ: “Chuyện này đợi con quay về bàn tiếp có được không?”

“Được! Tóm lại là con chú ý vào chuyện này một chút. Mẹ cho con biết, người ta đang hoàng tử tể, đều là người quen nên gốc gác nắm rất rõ, tốt hơn cái thằng Niên Bách Ngạn đó nhiều. Có tiền thì sao, phẩm chất đạo đức tôi là không được. Bên cạnh bao nhiêu con gái vây quanh, làm sao có thể là người đàn ông phò thác cả đời được.”

“Được rồi, mẹ! Con biết rồi, bên này con còn có việc, con cúp máy

trước nhé.”

Chỉ có vài phút ngắn ngủi mà Tố Diệp mệt đờ người như vừa đánh một chiến dịch lớn. Cô đặt điện thoại sang một bên. Cô không dám quay lại nhìn biểu cảm của Niên Bách Ngạn, chỉ biết vùi đầu vào gối, quay lưng về phía anh. Lời nói của mợ tràn đầy công kích, là ai nghe thấy cũng cảm thấy khó chịu. Đang buồn bực, bỗng người đàn ông phía sau sát lại, đặt lên cổ cô một nụ hôn nồng cháy, chẳng mấy chốc để lại những dấu vết rõ ràng trên da thịt.

Cô đau đớn thở dốc. Đang định quay đầu thì Niên Bách Ngạn đã xoay thẳng người cô lại. Nụ hôn bá đạo cứ thế đi xuống, mạnh mẽ đốt cháy xương quai xanh cùng bầu ngực.

“Bách Ngạn...” Cô không đẩy anh ra, để mặc cho anh tùy tiện. Từng ngón tay mảnh khảnh luồn sâu vào mái tóc anh. Cô dịu dàng gọi tên anh, một cảm giác chua xót dâng lên trong lòng. Có chút bất lực, lại giống như trong vô hình đang xảy ra chuyện gì đó, cô chỉ muốn ở yên chỗ cũ nhưng rồi cũng bị lôi kéo, ngã nhào.

Niên Bách Ngạn không nói gì, gương mặt anh vùi vào khe rãnh mê người. Giày vò một bên, thương thức một bên.

Cảm giác tê dại trên ngực khiến Tố Diệp hít sâu. Cô cắn chặt răng, âm thầm chịu đựng, chỉ biết ôm chặt đầu anh. Cô biết anh đang làm sao, nhưng lại cảm thấy bối rối với sự thay đổi tâm trạng của anh. Cô thà rằng anh cứ nổi nóng với mình cũng được như bây giờ, vì như vậy chỉ càng khiến cô thêm đau lòng.

Điều duy nhất cô có thể làm là cho phép anh bừa bãi, chỉ cần anh vui vẻ hơn một chút.

Sự ngoan ngoãn của người con gái trong lòng khiến trái tim Niên

Bách Ngạn nhói lên. Khi anh nhìn thấy mình đã để lại những vết hôn đỏ hồng trên da thịt cô, khoe mắt chột lúot qua một sự phiền muộn. Anh nâng khuôn mặt cô lên, một tay còn lại khẽ vuốt ve gò má cô, đặt lên đó một nụ hôn vô cùng dịu dàng, từ trán cho tới sống mũi, cuối cùng dừng lại trên môi, nhẹ nhàng kết hợp, triền miên quẩn quýt, như trân trọng một báu vật.

Tố Diệp chủ động ôm lấy cổ anh, cùng môi lưỡi anh giao hòa.

Một lúc sau Niên Bách Ngạn mới buông cô ra, thấp giọng nói: “Xin lỗi em!”

Trái tim vang lên những tiếng như rạn nứt, sụp đổ, đau đớn. Tố Diệp khẽ lắc đầu, ôm chặt anh, để đầu anh gối lên ngực mình. Câu xin lỗi của anh đã bao hàm ngàn vạn lời muốn nói, chứa đựng tất cả những gì anh có thể nói và không thể nói. Cô hiểu chứ. Từ ngày quyết định đi cùng với anh, cô đã biết sẽ xảy ra vô vàn chuyện. Anh nói anh sẽ chắn trước mặt, bảo vệ cô. Nhưng một người đàn ông dù có mạnh mẽ thế nào cũng có lúc yếu đuối, vậy thì cô tình nguyện đứng ra mà không hề hối hận.

Cô chưa bao giờ oán trách anh, cũng chưa từng ân hận. Vì người đó là anh, nên cô không cảm thấy khổ cực chút nào...

Quyển 6 - Chương 278: Sẽ khiến em sống không bằng chết

Tiếng đồng hồ trong phòng tích tắc từng nhịp, từ tốn và trật tự, chẳng màng tới cuộc đời và thế sự vẫn xoay vần. Cũng giống như giờ phút này đây, Tố Diệp khao khát thời gian ngừng trôi. Anh với cô cứ như vậy thôi, không cần biết tương lai đau khổ thế nào, không cần biết con đường này còn bao trắc trở, cứ thế lặng lẽ ôm nhau tới vĩnh hằng.

Nhưng thời gian luôn là thứ tàn nhẫn nhất. Nó lý trí một cách khắc nghiệt, nó không cho phép người ta trốn chạy.

Một lúc lâu sau, Tố Diệp mới thở dài nặng nề, nhưng khi nhìn vào mắt anh lại cố tỏ ra thoải mái. Bờ môi cô mấp máy: “Yên tâm đi, chỉ vì mợ chưa hiểu về anh. Em nhất định sẽ khiến mợ chấp nhận anh.”

Niên Bách Ngạn quay người lại, tựa vào đầu giường, giờ tay kéo cô vào lòng. Nửa người cô gần như nằm sấp trên người anh. Mười ngón tay đan vào nhau rất chặt. Anh giờ cao tay cô lên, đặt lên môi hôn khẽ, rồi cúi xuống nhìn cô: “Công việc này cứ giao cho anh.”

Lòng bàn tay cô dính sát vào khuôn cằm góc cạnh của anh. Cô khẽ cười: “Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Hình như anh vẫn chưa hiểu lắm về kẻ địch, nếu không đã chẳng bị đuổi khỏi nhà.”

Lời nói của cô khiến Niên Bách Ngạn khó hiểu.

“Không phải sao? Anh tới nhà mợ tìm em, chắc chắn là đã chịu “đãi ngộ” đặc biệt đúng không?” Cô không ngờ anh lại to gan tới thẳng nhà mợ như thế. Nghĩ tới dáng vẻ tìm kiếm cô khắp nơi của anh, một sự cảm động bỗng nhen lên trong lòng. Niên Bách Ngạn là một người đàn ông như thế, nói lúc nào cũng ít hơn làm. Nếu mợ không kể, e là cô mãi mãi chẳng biết thì ra anh còn từng tới nhà tìm cô.

Niên Bách Ngạn há miệng, cắn nhẹ ngón tay cô, chọc cho cô ngứa ngáy khó chịu, muốn rút tay về nhưng càng bị anh siết chặt. Anh khẽ nói: “Cậu mợ em tuy rằng không vui nhưng cũng không nói gì cả.”

“Không làm gì quá đáng với anh sao?” Tố Diệp nhớ tới mùi rượu trên áo anh, liệu có phải cậu đã lấy rượu tạt anh không?

Ai ngờ Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Không có. Chỉ nói là em không có nhà. Anh cũng hỏi thăm mấy câu đơn giản rồi đi thôi.”

Nói vậy là không phải do cậu hay mợ làm. Kể ra thì cậu mợ cô cũng không dã man đến mức đó, nhất là cậu. Tuy nói cậu vô cùng không hài lòng với nhà họ Diệp và Niên Bách Ngạn, nhưng trong người cậu vẫn giữ một quan niệm rất truyền thống. Trước nay cậu luôn tâm niệm “người đến nhà là khách”, cho dù có khó chịu thế nào cũng không lớn tiếng hay ra tay đánh người.

Vậy vết rượu đọng lại trên áo anh phải giải thích thế nào?

Tố Diệp ngược mắt nhìn anh. Anh không chủ động nói thì cô cũng không hỏi nữa, sợ lại động chạm vào vấn đề gì không nên hỏi sẽ làm mất hòa khí. Niên Bách Ngạn thấy cô như có chuyện gì muốn nói. Đúng nửa phút sau, cánh tay anh hơi dùng sức một chút. Cô bị anh ôm lên người, như thế này cô hoàn toàn nằm trên người anh.

“Bách Ngạn...” Tư thế này quá ám muội. Dưới chân, hai cơ thể trần như nhộng dính sát vào nhau, không một kẽ hở. Cậu bạn thân thiết của anh lại được dịp rục rịch.

Niên Bách Ngạn giơ tay lên, gạt tóc cô sang bên tai, ngón tay cái của khẽ nhẹ nhàng siết nhẹ lên gò má cô. Anh như đang suy nghĩ chuyện gì: “Diệp Diệp! Em yêu anh bao nhiêu?”

Câu hỏi anh khiến Tố Diệp sửng sốt một lúc.

Niên Bách Ngạn chưa bao giờ hỏi những vấn đề nặng nề như thế này. Giống như lúc anh ở trên giường, chưa bao giờ giống như tối nay yêu cầu cô nói cô yêu anh. Cô mỉm cười, khẽ chống cằm lên ngực anh, ngón tay phác họa từng thớ thịt rắn chắc, đáp mà không hề do dự: “Rất yêu, rất yêu, rất yêu!”

Cô không biết nên hình dung thế nào. Anh là người đàn ông đầu tiên cô muốn dốc hết lòng mình để yêu thương và bên anh trọn đời. Dù con đường này rất khổ sở, rất nhiều bó buộc, cô cũng cam tâm chờ đợi và yêu thương, chỉ cần cái kết là hạnh phúc thì đau khổ bao nhiêu cũng xứng đáng.

Một nụ cười thoáng qua bên môi Niên Bách Ngạn, rồi lan dần vào trong đôi mắt anh, khiến nó trở nên dịu dàng. Tay anh luồn sâu vào mái tóc cô, từng lọn tóc mềm mại quăn lấy ngón tay như từng sợi dây tình bám chặt lấy trái tim. Tố Diệp cảm thấy vô cùng thoải mái, cô bèn nằm im trên người anh, từ từ nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau, tiếng anh lại vang lên trên đỉnh đầu, vẫn trầm thấp và có chút kiên quyết.

“Anh và Tưởng Bân thì sao?”

Vừa dứt lời, anh cảm nhận được rõ ràng người con gái trên người mình chợt cứng đờ. Tim của anh cũng như rơi xuống vực thẳm, niềm hạnh phúc ngập tràn vừa nhen nhóm dần dần tan đi.

Tố Diệp ngược mắt nhìn anh. Tia sáng trong đôi mắt anh âm u không rõ, như một màn sương đen bao trùm tất cả.

“Giữa anh và anh ta, em yêu ai hơn?” Niên Bách Ngạn nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi rõ ràng hơn.

Anh biết có những câu không cần phải hỏi. Ban đầu anh cũng cảm thấy làm đàn ông không nên so đo những chuyện này. Nhưng theo thời gian càng ngày càng yêu cô sâu sắc, anh lại càng phát hiện thì ra anh rất quan tâm. Anh không thể cho phép người con gái của mình có một bóng hình khác trong lòng, tuyệt đối không cho phép.

Tố Diệp chớp chớp mắt, mỉm cười: “Bách Ngạn! Tưởng Bản đã mất tích rồi.” Cô thấy cần phải nhắc nhở anh câu hỏi này có chút nực cười.

“Nếu một ngày anh ta xuất hiện trước mặt em, em sẽ tiếp tục ở lại bên cạnh anh hay sẽ đi theo anh ta?” Niên Bách Ngạn rất cố chấp.

Cô không biết nên khóc hay cười: “Câu hỏi mang tính giả thiết này có ý nghĩa không?”

“Chính em cũng nói anh ta chỉ mất tích.” Niên Bách Ngạn nhú mày.

Bờ môi Tố Diệp đông cứng lại. Cô nhanh chóng nhắc cao người, gương mặt thanh tú sát lại gần anh, nhẹ nhàng đáp: “Em thích anh ấy, nhưng em yêu anh.”

Niên Bách Ngạn vẫn chau mày.

Thấy anh hiểu lầm, Tố Diệp vội vàng giải thích: “Thích và yêu là không giống nhau. Tưởng Bản đối với em mà nói giống như một tia sáng trong cuộc đời. Em và anh ấy có cùng sở thích, giống những người đồng chí cùng đi chung một hướng hơn. Còn anh, là người đàn ông em thương yêu nhất, không phải thích, mà là tình yêu đích thực, anh hiểu không?”

Niên Bách Ngạn nhìn dáng vẻ khẩn trương của cô, tim lại trôi bồng bênh trở lại. Thấy anh không nói, Tố Diệp tưởng mình giải thích chưa đủ rõ ràng. Suy nghĩ một lúc cô bèn lấy ví dụ: “Này nhé! Không phải em thích lôi chuyện cũ ra nói, em chỉ lấy ví dụ thôi, mặc dù không giống nhau cho lắm, nhưng em chỉ có thể nghĩ tới nó mà thôi.”

Cô liếm môi, hít sâu: “Trước đây anh cũng có tình nhân.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn bỗng trở nên gượng gạo: “Diệp Diệp...”

“Em tuyệt đối không tức giận, nhắc lại chuyện này chẳng qua chỉ để ví dụ thôi.” Tố Diệp lập tức nói: “Được làm tình nhân của anh chỉ ít thì cô ta cũng phải vừa mắt anh cái đã. Có lẽ là rất đẹp hoặc rất quyến rũ. Tóm lại, nhất định có một điểm nào đó khiến anh thích thì anh mới giữ quan hệ với cô ta lâu như thế, em nói không sai chứ?”

Niên Bách Ngạn gật đầu cũng không đúng, mà lắc đầu cũng không đúng.

Tố Diệp cũng đoán anh sẽ không hồi đáp, cô bèn nói tiếp: “Thế nên câu mà anh vừa hỏi em cũng giống như câu mà bây giờ em hỏi anh, anh yêu em hay yêu tình nhân của anh vậy.”

“Dĩ nhiên là em!” Niên Bách Ngạn không hề đắn đo: “Sao anh có thể yêu cô ta?”

“Thế mới nói, đối với tình nhân chẳng qua anh chỉ thích ở một mức độ nào đó. Hàm nghĩa của từ thích rất rộng lớn, cơ bản nhất là anh không ghét cô ta.” Tố Diệp chỉ mãi giải thích mà bỏ sót mất câu tỏ tình như đinh đóng cột vừa rồi của Niên Bách Ngạn. Tay cô chạm nhẹ lên môi anh: “Đương nhiên! Tưởng Bản không giống cô tình nhân đó của anh, nhưng cùng một đạo lý thôi. Bách Ngạn! Anh là người đàn ông đầu tiên thực sự mang tới cho em tình yêu. Em yêu anh, thật đấy!”

Niên Bách Ngạn thích câu nói “người đàn ông đầu tiên thực sự mang lại tình yêu” của cô, lồng ngực anh dâng lên một cảm giác mãn nguyện chưa bao giờ có, nó vượt qua bất kỳ lần thành công nào trong sự nghiệp.

“Anh hiểu rồi.” Anh ôm cô thật chặt, chân thành nói: “Xin lỗi em! Sau này anh sẽ không nhắc lại vấn đề này nữa.”

Niên Bách Ngạn thật sự cảm thấy bản thân mình đã vô có kiếm chuyện, nhưng nực cười là một người giỏi kiềm chế như anh lại bị Đinh Tư Thừa dắt mũi. Chuyện anh chưa nói cho Tố Diệp là, anh tới nhà cậu cô đã gặp hẳn ta. Người đàn ông này ngay từ đầu đã tỏ rõ ý sẽ tranh giành với anh. Khi anh vừa mới quen Tố Diệp, Đinh Tư Thừa đã từng thể hiện tình cảm qua điện thoại. Đó chính là lần anh hẹn Tố Diệp gặp mặt bàn về chuyện vào Tinh Thạch làm việc. Đầu kia giọng Đinh Tư Thừa đầy tính chiếm hữu. Niên Bách Ngạn cũng là đàn ông, anh nghe ra quá rõ ràng. Nhưng anh chưa bao giờ coi trọng hẳn ta. Một là, anh tuyệt đối không thể để Tố Diệp biết tâm ý của Đinh Tư Thừa. Hai là, Tố Diệp cũng chắc chắn không chấp nhận bạn trai của bạn thân mình, thế nên hôm qua cho dù có gặp hẳn ta anh cũng cảm thấy không có chuyện gì.

Đinh Tư Thừa cũng đi qua nhà cậu Tố Diệp, nhân tiện tặng hai người

họ hai hộp bánh Trung thu. Niên Bách Ngạn không có tin tức gì của Tố Diệp thì cũng rời đi. Đinh Tư Thừa thấy vậy cũng đi theo sau anh.

Hai người một trước một sau không có bất kỳ trao đổi ngôn ngữ nào. Cho tới khi anh mở cửa xe, Đinh Tư Thừa bèn vút lại một câu: Tưởng Bân là người đàn ông đầu tiên mang lại hạnh phúc cho cô ấy. Tưởng Bân chết rồi thì Niên Bách Ngạn anh chẳng qua cũng chỉ là một kẻ thế thân mà thôi.

Lúc đó nghe thấy mấy câu này anh vẫn vô cảm, chỉ cảm thấy nực cười.

Nhưng Đinh Tư Thừa lại bổ sung thêm: Anh mãi mãi không thể thay thế được vị trí của Tưởng Bân trong lòng Tố Diệp. Chính vì anh ấy đã chết, đã biến mất rồi, thế nên mới càng vững chắc trong trái tim cô ấy. Anh là một người đàn ông kiêu ngạo, anh cho phép sao?

Nói xong câu ấy, Đinh Tư Thừa cười khẩy, lái xe đi mất.

Còn anh đứng ngoài gió lạnh rất lâu.

Thế nên khi anh gọi hết lần tới lần khác mà điện thoại Tố Diệp vẫn không liên lạc được, tới nhà cũng không tìm được cô, gọi cho tất cả những người quen biết cũng không có tin tức gì, khoảnh khắc đó anh đã tức giận thật sự.

Nhưng giờ, Tố Diệp lại yên lặng nằm trong lòng anh, anh mới ý thức được mình vừa làm mấy chuyện hoang đường gì.

Tố Diệp không biết trong lòng anh nghĩ gì, cũng không biết anh đã trải qua những chuyện gì, chỉ cảm thấy lời nói của anh khiến cô râm ran hạnh phúc. Cô cắn vào môi anh, nhỏ nhẹ lên tiếng: “Vậy em bổ sung thêm một câu nữa.”

“Câu gì vậy?” Niên Bách Ngạn hóa bị động thành chủ động, giọng nói mơ hồ.

Tố Diệp nghiêng đầu né tránh đòn tấn công của anh, đôi mắt to tròn toát ra một vẻ nghiêm túc: “Cho dù Tường Bân có thật sự đứng trước mặt em, em cũng sẽ không rời xa anh!”

Niên Bách Ngạn cười, lại chủ động tấn công cô. Anh cắn nhẹ lên cổ cô, vừa như uy hiếp lại vừa như dỗ dành: “Em dám rời xa anh thử xem, anh sẽ khiến em sống không bằng chết!”

Tố Diệp cười yêu kiều, len vào lòng anh như một con gấu trúc: “Đứa ngốc mới rời xa anh! Anh giàu có như thế, mà em lại yêu tiền. Đây gọi là ăn ý với nhau. Kể cả có làm tình nhân được anh bao nuôi hay tiểu tam gì gì đó em cũng phải bám dính lấy anh!”

Quyển 6 - Chương 279: Càng yêu tiền của anh hơn

Bị Tố Diệp trêu chọc như vậy, tâm trạng của Niên Bách Ngạn cũng vui vẻ hơn. Anh khẽ cong môi, có một tia sáng bé nhỏ di chuyển qua lại giữa hai hàm răng, càng toát lên một vẻ quyến rũ. Bàn tay to lớn của anh khẽ vỗ một cái lên hông cô, khiến Tố Diệp nức nở kháng nghị như mèo con. Anh cười khẽ, đùa giỡn: “Sao anh cảm thấy trong mắt em sức hấp dẫn của tiền bạc còn vượt cả anh thế nhỉ?”

Tố Diệp lại chống cằm lên ngực anh, lên xuống cùng từng nhịp thở của anh, hơi thở thanh mát quyến chặt vào hơi thở anh: “Đúng đấy! Tiền bạc hấp dẫn hơn anh nhiều.” Cô khẽ vẽ những vòng tròn lên ngực anh, cười nũng nịu: “Thế nên, anh đã biết phải làm thế nào để giữ vững vị trí của mình chưa?”

Ngón tay cô khiến trái tim Niên Bách Ngạn ngứa ngáy, cũng rất hạnh phúc khi nhìn thấy cô dính vào người mình như con ốc sên. Đối với anh mà nói, trông cô vốn đã bé nhỏ, giờ phút này trông lại càng giống một đứa bé sơ sinh, nhỏ đến mức anh chỉ muốn nhét cô vào trong người. Anh vâng vâng từng sợi tóc, khẽ nhướn mày, đợi cô nói tiếp.

Mùi gỗ mộc mát rượi trên từng ngón tay của anh khiến cô ngất ngây và bình thản. Nụ cười nơi đáy mắt còn rạng rỡ hơn ánh đèn treo trên trần nhà, bờ môi hồng gần như áp chặt vào môi anh: “Tức là em muốn gì anh phải mua cho em, có thứ gì ngon, có trò gì thú vị anh cũng phải đưa em đi thử, như thế em mới càng yêu anh hơn.”

Niên Bách Ngạn giả vờ gật gù như hiểu ra: “Nói vậy là, lúc nào anh cũng phải đảm bảo thân phận khá giả của mình mới được.”

“Đương nhiên rồi!” Tổ Diệp ôm anh, cười hì hì: “Anh phải nhớ rõ, em yêu anh, nhưng càng yêu tiền của anh hơn.”

“Anh biết rồi!” Niên Bách Ngạn gật đầu rất trịnh trọng.

Cô mím môi, nhìn cái vẻ mặt của anh thật sự muốn phì cười.

“Vậy nếu có một ngày anh trở thành một kẻ nghèo kiết xác thì sao?” Anh mỉm cười nhìn cô.

Tổ Diệp vờ suy nghĩ một cách rất nghiêm túc: “Vậy thì... em sẽ tìm một đại gia để anh ta bao em, rồi em quay về bao anh.”

Câu trả lời này quả thực nằm ngoài trí tưởng tượng của Niên Bách Ngạn. Anh ngẩn người một lát, sau đó không nhịn được, phải bật cười thành tiếng, xoay mặt cô lại: “Nói gì cơ? Em bao anh á?”

“Điều kiện tiên quyết là em phải tìm được người nào có tiền bao em cái đã, em mới bao anh được.” Tổ Diệp nhấn mạnh y như thật.

“Anh còn tưởng em đá văng anh luôn!”

“Làm sao có thể?” Tổ Diệp giơ tay véo má anh, bản chất “sắc nữ” được bộc lộ triệt để: “Anh đẹp trai thế này, dù có nghèo kiết xác thì ngắm anh cũng được vui vẻ. Và lại, kỹ thuật giường chiếu của anh tuyệt như thế, khiến người ta lúc như lên tiên, lúc như xuống địa ngục vậy. Thế mới nói, bây giờ dù có bỏ tiền ra cũng khó kiếm được anh chàng trắng trẻo đẹp trai như anh lắm, sao em có thể dễ dàng bỏ qua?”

Đầu mày Niên Bách Ngạn càng lúc nhướng càng cao. Chưa có người phụ nữ nào dám miêu tả anh “trắng trẻo đẹp trai”. Một giây sau

anh cố tình sa sầm mặt: “Anh thấy anh chiều em quá hóa hư rồi, dám nói anh như vậy?”

“Tại anh hỏi chứ, người ta chỉ nói sự thật thôi mà.” Giọng Tố Diệp kéo dài đầy mê hoặc, ngón tay khẽ chọc vào đường cong dưới môi và cằm anh.

Niên Bách Ngạn nói nửa đùa nửa thật: “Thế thì diễn thử một chút?”

“Hử?” Tố Diệp nghi hoặc nhìn anh.

Nụ cười bên môi anh càng lớn hơn. Anh bất ngờ lật người, đè cô xuống. Bàn tay thuần thục di chuyển khắp nơi, chọc cho Tố Diệp thở hổn hển không ngớt. Cô chống tay lên ngực anh: “Bách Ngạn! Đừng...”

“Đừng cái gì? Diễn thử từ lúc ở trên giường trước.” Trò đùa của Niên Bách Ngạn bắt đầu. Anh cúi xuống, vùi sâu vào cổ cô, rồi men theo xương quai xanh đi xuống.

Giữa eo là thẳng nhóc đã đứng hiên ngang từ lâu, cố tình đè lên người cô một cách xấu xa.

Chân cô bị anh giơ lên cao, rồi bị kéo vòng qua eo anh, càng khiến cô cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ rực lửa của anh. Một nơi mẫn cảm nào đó phác họa chi tiết nhân vật cao lớn, khiến cô run rẩy hét lên.

Tố Diệp sợ nhất là sự nhiệt tình của Niên Bách Ngạn, cô vừa khóc lóc vừa như làm nũng: “Bách Ngạn! Người ta mệt lắm...”

Nụ hôn của Niên Bách Ngạn leo lên má cô, anh khẽ cười: “Mệt chỗ nào?”

Cô đỏ mặt, giơ tay đánh anh một cái: “Anh thật sự xấu quá đi mất! Lần nào em cũng cực kỳ vất vả...” Nói xong cả mang tai cũng đỏ như.

“Vậy anh nhẹ nhàng một chút không được à?” Niên Bách Ngạn chỉ cảm thấy tim mình như được ngâm trong bao dịu dàng và mật ngọt, tê tê đại đại. Tận sâu đáy lòng nứt ra một cánh cửa nhỏ, trong sự khao khát lại nảy sinh sự thương xót và yêu thương vô hạn với người con gái này. Giọng nói của anh bên tai cô trở nên mềm mại như nước, ngập tràn tình cảm.

Tố Diệp đưa tay ôm chặt cổ anh, bắt đầu vùi vãnh: “Bách Ngạn, Bách Ngạn! Anh để em nghỉ một tý đi...” Cô mê đắm những kinh nghiệm ái tình anh dành cho mình, nhưng lại cực sợ khẩu vị lớn của anh. Sự vui sướng vô bờ ấy sau này đều khiến cô mệt mỏi và lo sợ. Làm chuyện này như hút ma túy, càng say mê thì càng sợ hãi.

Niên Bách Ngạn nhận ra cô mệt thật rồi. Anh đè nén ngọn lửa đang nhen nhóm lại, cho cô thêm thời gian để nghỉ ngơi. Anh khẽ cười, ra lệnh: “Hôn anh một cái anh sẽ tạm tha cho em!”

Cô ngoan ngoãn làm theo.

Quầng sáng mờ ảo tựa một lớp vải mỏng màu vàng bao trùm lên gương mặt người con gái kiều diễm trong lòng. Ánh mắt cô mơ màng, trong đáy mắt như dâng lên những gợn sóng lăn tăn, đẹp không sao tả xiết. Niên Bách Ngạn không quay người ngay mà ngắm cô đầy tình cảm. Anh giơ tay vuốt nhẹ đầu lông mày của cô, trân trọng như đang ngắm nghía một món đồ sứ tuyệt đẹp.

Tố Diệp bị ánh mắt anh thiêu rụi, nhưng cô cũng không nhìn đi đâu khác. Hô hấp của cô dồn dập, tim cũng đập thành thịch, loạn nhịp. Mỗi

lần ngắm anh như thế này, cô lại cảm thấy mình càng yêu anh thêm một phần.

Nhưng lúc ấy, không hiểu tại sao ánh mắt Niên Bách Ngạn lại chợt thay đổi. Nó từ từ tối lại. Cô nhận ra điều ấy rất rõ ràng. Vừa bàng hoàng thì anh đã cúi đầu xuống, gò má ngập trong mái tóc cô, giọng nói vừa như yêu cầu vừa như khẩn cầu: “Diệp Diệp! Đừng đi xem mắt!”

Tố Diệp sững sờ.

“Đừng đi xem mắt! Cho anh thêm một chút thời gian, coi như anh cầu xin em.” Niên Bách Ngạn để lại một câu nói vừa thâm tình vừa đau đớn như thế bên tai cô.

Tim Tố Diệp nhói lên như bị một tảng đá đè xuống. Một giây sau, cô ôm chặt lấy anh, gật đầu rất mạnh.

Một người kiêu ngạo như anh, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, sợ rằng sẽ không bao giờ dùng cách thức này để cầu xin người con gái của mình. Anh là một người đàn ông quen kiểm soát, như thế chỉ càng khiến Tố Diệp xót xa.

Niên Bách Ngạn hôn cô thật sâu.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng rõ, lặng lẽ quan sát mọi việc xảy ra trong căn phòng.

Một lúc sau, hai người mới tách nhau ra, nằm ôm nhau. Ánh mắt Tố Diệp vô thức liếc nhìn đồng hồ. Cô cố tình thốt lên một tiếng. Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn cô.

Cô chỉ vào giờ: “Muộn vậy rồi!”

“Ừm.”

Con người trong mắt cô đảo đảo, cầm ngón tay anh đùa nghịch: “Vậy anh chuẩn bị đưa người ta về nhà chưa?”

Niên Bách Ngạn nâng cằm cô lên: “Tối nay và tối mai em đều phải ở cùng anh, không được về nhà.”

“Vậy không được, em không mang theo gì cả.”

“Ở đây cái gì anh cũng có.” Niên Bách Ngạn bật lại.

Tố Diệp mím môi: “Thế còn quần áo thay giặt thì sao? Quần áo ngủ với quần áo mặc ngày mai nữa.”

Một nụ cười xấu xa lóe lên trong mắt Niên Bách Ngạn: “Ở trong nhà, buổi tối và ban ngày em đều không cần mặc quần áo.”

“Anh đáng ghét!” Tố Diệp hiểu ý của anh, đỏ mặt giơ tay giày vò má anh.

Anh càng cười lớn.

Tố Diệp quyết định trêu lại anh một lần: “Em phải về nhà, tết em không thể chỉ ở bên cạnh anh chứ.”

“Anh không cho phép!”

Tố Diệp nâng cao mặt anh lên: “Để em cam tâm tình nguyện, anh phải trả lời em một câu hỏi.”

“Nói đi!”

Cô càng cười quái đản: “Em chợt nhớ ra vừa nãy anh có nói một câu, anh nói anh yêu em nhiều hơn tình nhân của anh đúng không?”

“Đương nhiên!” Niên Bách Ngạn thừa nhận không chút giấu giếm. Đáp xong anh lại cảm thấy có gì đó không thỏa đáng, bổ sung thêm: “Anh nhấn mạnh một lần nữa, anh không yêu cô ta.”

Cô ôm anh, mặt gần như dính sát vào anh: “Vậy anh có yêu em không?”

Anh cảm thấy cô hỏi một vấn đề thật buồn cười: “Em nói xem?”

“Em muốn anh nói!” Tim Tố Diệp như bị va đập rất mạnh, cô bạo dạn nói: “Bách Ngạn! Anh chưa bao giờ nói với em cả.” Cô biết rõ không phải người đàn ông nào cũng thích treo chữ yêu bên miệng, nhất là những người không thích bộc lộ tình cảm ra ngoài như Niên Bách Ngạn, mấy câu yêu đương qua lại đó có thể sẽ khiến anh cảm thấy ngại hoặc thấy sến súa. Bắt anh nói yêu, chi bằng bảo anh đi làm thêm mười việc khác.

Tình yêu trong mắt anh không phải mấy lời ba hoa chích chòe mà phải là làm được nhiều việc thực tế.

Điều cô lo lắng chẳng phải là anh không yêu cô, mà là anh yêu cô sâu đậm bao nhiêu. Ở bên cạnh anh càng lâu, cô càng muốn chiếm lấy vị trí thứ nhất trong lòng anh. Cô thừa nhận đây là căn bệnh thông thường phụ nữ hay mắc phải. Khi yêu con người ta sẽ mất đi lý trí, sẽ bỗng bột muốn làm một số chuyện. Khi lý trí quay lại thì có thể khẳng định lúc ấy tình yêu đã ổn định hoặc tình yêu đã chuyển biến thành tình cảm.

Niên Bách Ngạn đành phải kéo cô vào lòng, nhìn cô, cố tình nói: “Nói

gì cơ?”

“Anh biết rõ còn hỏi!” Cô ngẩng mặt lên.

Anh cười.

“Vậy em hỏi anh, anh trả lời?”

“Được!”

Tố Diệp nhìn anh: “Bách Ngạn! Anh có yêu em không?”

“Tình cảm của anh với em còn cần phải chứng minh sao?”

“Em cần câu trả lời của anh.” Cô cố chấp, giữ chặt mặt anh: “Anh yêu em không? Có yêu em không?”

Niên Bách Ngạn gật đầu: “Ừm!”

“Ừm là cái gì? Anh có đáng ghét không cơ chứ?” Cô phát điên, cắn mạnh lên cằm anh: “Anh không nói làm sao em biết?”

Anh bèn ép chặt cô vào, thủ thủ: “Tình yêu lúc nào cũng chỉ nói đầu môi em mới phải lo lắng. Mấy lời thề non hẹn biển nếu không thực hiện được thì chính là lừa gạt. Diệp Diệp! Anh chỉ muốn em biết, tuy rằng, hứa hẹn tuy rằng không phải thế mạnh của anh, nhưng anh sẽ thực hiện mỗi một lời hứa mình đã nói ra, vì em là người quý giá nhất đối với anh...”

Tố Diệp nhìn anh, khóe mắt ấm nồng, chủ động tặng anh một nụ hôn.

Đêm Trung thu dài vô tận.

Nếu Tố Diệp như người ngồi xe qua núi, Lâm Yêu Yêu đã chịu một trải nghiệm kinh hoàng thì Diệp Lan lại vừa đau khổ vừa hạnh phúc. Từ lúc ra khỏi bệnh viện, Diệp Lan viện cớ đau bụng, bảo bố mẹ cứ về trước.

Diệp Hạc Thành thì không hề nghi ngờ. Nguyễn Tuyết Cầm lại kiên trì đợi cô ra khỏi nhà vệ sinh để cùng về nhà. Diệp Lan hết cách, đành phải ở lì trong nhà vệ sinh. Cuối cùng Nguyễn Tuyết Cầm mất kiên nhẫn, đành đi cùng Diệp Hạc Thành về nhà trước.

Xe của bố mẹ vừa đi khỏi, Diệp Lan bèn lén ra, trùm chiếc mũ sau của áo khoác lên đầu, nhanh chóng rời khỏi bệnh viện. Vừa ra khỏi cửa lớn bệnh viện, có một chiếc xe dừng lại rất đúng lúc. Cô không nói lời nào, lập tức chui vào trong xe. Lúc này cô mới kéo mũ xuống, thở hổn hển: “Em mệt chết mất thôi!”

Quyển 6 - Chương 280: Ăn trộm quốc bảo sao

Trăng vẫn cứ tròn, nhưng con người chưa chắc đã được đoàn viên.

Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi khu vực bệnh viện. Cuối cùng sau khi dừng lại ở một con đường nhỏ vắng người, người đàn ông lái xe mới thở phào nhẹ nhõm, tắt máy, một giây sau giờ cánh tay dài kéo Diệp Lan vào lòng.

Diệp Lan tham lam hít hà mùi hương của anh, khẽ nói: “Tố Khải! Em nhớ anh lắm!”

Tố Khải càng ôm cô chặt hơn.

Một lúc lâu sau hai người mới tách ra. Tố Khải cầm một hộp quà được bọc rất đẹp, đưa cho cô. Hai mắt Diệp Lan lấp lánh như sao, cô tò mò hỏi: “Tặng em à?”

Tố Khải mỉm cười gật đầu.

Cô đón lấy. Bề ngoài bằng phẳng nhưng tạo xúc cảm cực tốt. Cô khẽ mở ra. Là một sợi dây chuyền hình chiếc lá tinh xảo, không khám nạm kim cương khoa trương, cũng không có nhiều hoa văn xa hoa, lấp lánh, chỉ là một mẫu dây chuyền được làm thủ công tỉ mỉ và độc đáo.

“Có thích không?” Lúc ở sở cảnh sát, anh vô tình nhìn thấy sợi dây chuyền này trên một tờ tạp chí mà đồng nghiệp đang xem. Lúc đó anh cảm thấy nó rất đẹp, nhất là tạo hình chiếc lá. Anh bèn nghĩ tới việc mua nó tặng cho Diệp Lan.

Diệp Lan gật đầu lia lịa. Cô thật sự thích sợi dây chuyền này, nó còn đẹp hơn bất kỳ sợi chuyền kim cương nào khác. Tổ Khải bèn lấy ra, chủ động đeo cho cô. Chiếc lá xinh xắn càng thêm nổi bật trên chiếc cổ trắng trẻo của cô. Anh tươi cười. Diệp Lan nghĩ tới chuyện mình chẳng chuẩn bị quà gì cho Tổ Khải, lại thấy áy náy, cô chỉ biết chủ động ôm chầm lấy anh.

Tổ Khải hạnh phúc trong lòng, thì thầm bên tai cô: “Khi nào đưa anh đi gặp bố mẹ em?”

Nghe xong câu này, Diệp Lan đờ người ra. Tổ Khải nhạy cảm cảm nhận điều đó. Anh khẽ kéo cô ra: “Sao vậy?”

Diệp Lan cúi gằm, một lúc mới thở dài: “Bây giờ vẫn chưa được...” Cô ngẩng lên nhìn Tổ Khải, thấy ánh mắt anh tối đi bèn vội vàng bổ sung thêm: “Hai hôm trước cô và bác gái em còn cãi vã một trận. Mẹ em bây giờ quản em chặt như quản bệnh nhân vậy, em phải nghĩ ra cách thuyết phục mẹ đã.”

“Để anh tới nói.” Tổ Khải nhẹ nhàng đáp.

Diệp Lan lắc đầu nguầy nguậy: “Anh đừng tưởng thường ngày mẹ em trầm ngâm ít nói, thật ra tính bà rất cố chấp. Anh nói cũng chưa chắc đã có hiệu quả. Em thử thuyết phục bố em trước vậy. Bố thương em nhất, thế nào cũng sẽ nói đỡ giúp em.”

Tổ Khải nhìn cô, hồi lâu mới thở dài nặng nề.

“Đừng như thế!” Diệp Lan một lần nữa ôm lấy anh: “Dù sao thì hai cô chú bên đó vẫn chưa đồng ý. Anh vẫn phải làm công tác tư tưởng với họ nữa.”

“Bên đó cũng chẳng khó gì, cùng lắm thì gạo nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền, lúc đó họ không thể không thừa nhận.” Tổ Khải thấp giọng nói.

Câu ấy làm Diệp Lan giật nảy mình. Cô ngược mắt nhìn anh, gò má đỏ bừng: “Anh nói linh tinh gì vậy?”

Tổ Khải thấy như vậy hơi ngẩn người một lát rồi mới chợt hiểu ra. Anh bật cười trêu chọc: “Anh nói “gạo nấu thành cơm” tức là chúng ta đi đăng ký kết hôn trước, em nghĩ thành cái gì rồi?”

“Á?” Lần này Diệp Lan đơ thật. Cô chớp chớp mắt nhìn Tổ Khải, lúc sau mới ngượng chín mặt, giơ hai tay che chặt mắt: “Em đâu có suy nghĩ gì đâu!”

Tổ Khải mím môi cười.

“Này, Tổ Khải! Thế này là anh đang cầu hôn sao? Em chưa nói chắc chắn sẽ lấy anh đâu đấy.” Diệp Lan đỏ mặt nói.

Từ đầu tới cuối Tổ Khải không trả lời, chỉ mỉm cười, giữ cô trong lòng, siết thật chặt...

Hôm sau là một ngày nắng đẹp. Đúng mười sáu âm lịch, vẫn còn hương vị Trung thu. Thế nên, khi Tổ Diệp tỉnh lại khỏi giấc mơ đã ngủi thấy mùi hương hoa quế nồng nàn, ấm áp, thơm ngào ngạt, đan cài trong mùi gỗ mộc khiến người ta hồi hộp.

Cô đã mơ một giấc mơ rất đẹp, trong mơ chỉ có cô và Niên Bách Ngạn, không bị những người khác và những chuyện khác quấy rầy, không còn những cuộc đấu đá tranh giành. Hình như cô và Niên Bách Ngạn đã tới một nơi vô cùng yên bình và thuần khiết chốn nhân gian. Bờ hồ kết lại như một mặt gương, có thể soi rõ bóng hình hai

con người trên đó.

Nơi ấy đẹp tựa thiên đường, tĩnh lặng như chân trời góc bể. Niên Bách Ngạn mỉm cười nắm tay cô. Hai người ung dung tản bộ trên mặt hồ thủy tinh ấy. Gió nhè nhẹ thổi qua. Anh quay đầu nhìn cô, khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn.

Vì thế khi Tố Diệp mở mắt ra, khóe môi vẫn đọng lại một nụ cười hạnh phúc.

Tấm rèm thu hết những tia nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, lọc căn phòng thành một thứ ánh sáng ấm áp. Nhìn ra ngoài, cô chợt không phân biệt được khoảnh khắc này rốt cuộc là hiện thực hay mộng ảo nữa. Cô kéo tấm chăn mỏng lên, quấn chặt vào người, khi bước xuống giường cả người đau ê ẩm. Cô nhẹ nhàng kéo rèm sang một góc, cảnh đẹp buổi sớm mai tươi sáng trong tứ hợp viện đập vào mắt cô.

Lúc này cô mới biết, mình tỉnh giấc rồi, đây là hiện thực.

Tố Diệp ngẩng nhìn bình minh Bắc Kinh, bất giác nhớ tới nơi trắng toát trong giấc mơ. Đó là Uyuni, là nơi cô đã từng muốn cùng nắm tay Niên Bách Ngạn đi du lịch. Trước đây Niên Bách Ngạn đã sắp xếp cho cô hành trình tới Uyuni nhưng cô kiên quyết từ chối, vì nơi thánh địa thiên đường ấy phải có sự cộng hưởng của hai trái tim mới trở thành một chuyến đi hoàn mỹ.

Bao năm nay, một người luôn chìm trong những cơn ác mộng như Tố Diệp đã không còn dám tin giấc mơ có thể an ủi tâm hồn nữa. Nhưng bây giờ cô lại dần dần tin tưởng. Khi những giấc mơ ấy là tươi đẹp, nó có thể giúp người ta có được tâm trạng vui vẻ cả ngày dài.

Bên kia giường đã trống trải. Người đàn ông tai áp má kề cùng cô tối

qua đã không thấy bóng dáng đâu. Nhưng Tố Diệp chưa bao giờ an tâm như thế. Cũng chính vì đây là nhà anh, thế nên cô mới không lo anh có phải đã đi mất hay không.

Cô nhìn xung quanh một lượt. Cũng phải tìm một bộ quần áo đã rồi mới ra khỏi phòng ngủ được.

Sáng sớm trong tứ hợp viện đúng là rất đẹp.

Có tiếng chim ríu rít trên những nhánh hải đường. Bầu không khí trong lành ngấm tận tâm can. Bên tai không còn tiếng còi xe ồn ã giữa lòng thành phố. Đứng giữa sân, dường như còn có thể nghe thấy tiếng mặt trời chiếu xuống hồ nước. Cúi đầu nhìn qua, thì ra đó là tiếng những con cá chép găm bơi lội tung tăng. Tố Diệp nhất thời hưng phấn nhặt mấy viên thức ăn, ném cho chúng. Đàn cá chép lần lượt bơi lên ăn, hết như con cháu của những gia đình quyền quý, luôn giữ cho mình phong thái và tốc độ ăn chậm rãi, quý phái, không chen lấn tranh giành giống cá ở những nơi khác.

Tố Diệp nhìn thấy cũng phải cảm thán, đúng là chủ nào tốt nấy. Đến cách ăn uống cũng giống hệt phong thái của Niên Bách Ngạn.

Có tiếng động phát ra từ một căn phòng bên cạnh. Cô đứng dậy, đi về phía Tây.

Đó là không gian riêng dành cho nhà bếp và phòng ăn.

Cô đẩy cửa, rón rén bước vào. Vừa đi được một bước đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức khiến dạ dày cô bắt đầu sôi òng ọc. Cánh cửa phía sau tự động khép lại. Có một làn gió nhẹ thổi qua mặt. Cô biết đây là hệ thống điều hòa không khí tự động trong phòng. Hệ thống này nổi liền khắp tứ hợp viện. Có nó rồi, có thể cảm nhận được không khí và hương vị thuần khiết nhất của mẹ tự nhiên.

Đập vào mắt là phòng ăn mang cảm giác cung đình hoàng gia, một hương vị phong kiến cổ xưa, hoàn toàn khác với những thiết kế hiện đại ở đây. Phía trước là tấm thảm hoa sen, bộc lộ kỹ thuật thêu của kinh thành, cùng tôn lên với sắc màu vàng nâu của cả căn phòng. Tố Diệp cúi đầu, nhìn chân mình dẫm lên thấy mà đau đớn cõi lòng.

Hàng thêu Tô Châu và hàng thêu Bắc Kinh đều giá trị như nhau, huống hồ là một tấm thảm lớn như vậy. Mà tấm thảm này lại chẳng phải vật trang trí, có thể để người ta dẫm lên. Mặc dù Tố Diệp không biết rõ về ngành nghề này, nhưng cũng có thể nhận ra nó được thêu thủ công. Mỗi một bông sen đều sinh động như thật, thậm chí đến cả giọt nước đọng trên lá sen cũng tạo cảm giác chân thực như chỉ chực rớt xuống. Có đóa sen mới chớm nở, nhìn lướt qua cánh hoa cũng mang dáng vẻ mềm mại, tinh tế. Tố Diệp thật sự chỉ muốn vác tấm thảm này về treo trên tường nhà.

Chạy dài trên tấm thảm là bộ bàn ghế ăn mang dáng dấp cung đình, nhìn kỹ thì toàn bộ đều được đóng bằng gỗ tử đàn quý giá. Vì trước nay cậu cô rất có hứng thú với kiến trúc cổ của văn hóa Trung Quốc, nên Tố Diệp cũng được tiêm vào đầu một ít hiểu biết. Những đồ trang trí được làm từ gỗ tử đàn sẽ tỏa mùi thơm, hiện màu tím đen, kín đáo mà tao nhã. Nhất là tay vịn được chạm khắc gỗ tử đàn, khi có một tia sáng nhỏ nhoi chiếu vào, quan sát kỹ những kẽ hở sẽ thấy những tia sáng lấp lánh như sao Kim, hoa văn đẹp tựa gấm.

Tố Diệp kinh ngạc, lẽ nào đây chính là “Kim tinh tử đàn” mà cậu nhắc tới? Nghe nói đây là loại đắt nhất trong các loại tử đàn.

Cô nuốt nước bọt cái ực. Nếu được mang hết đồng gỗ tử đàn trong cái phòng này ra bán, thì cô phát tài rồi. Đó là chưa kể tới một số đồ cổ, tranh vẽ hình cánh quạt trong phòng, còn cả chiếc đèn sa cung đình mông lung được bật riêng trong phòng trà.

Niên Bách Ngạn... đi ăn trộm quốc bảo sao?

Đi qua phòng ăn, sâu bên trong chính là nhà bếp.

Trong nhà bếp tỏa ra thứ ánh sáng tươi tắn khiến Tố Diệp khi đi vào phải chột dừng bước. Cô im lặng nhìn khung cảnh ấm áp trước mặt, không nhẫn tâm phá hỏng nó. Những tia sáng ấy như từ thiên đường chiếu xuống, lại khiến cô nhớ tới cảnh trong giấc mơ. Còn Niên Bách Ngạn đang thực sự đứng trước mặt cô. Anh đang quay lưng về phía cô nấu nướng, bóng hình cao lớn mang lại cho cô cảm giác an toàn vô hạn.

Niên Bách Ngạn sáng sớm bớt đi nhiều sự nghiêm nghị và hà khắc thường ngày. Điều này xuất phát từ trang phục của anh. Trước nay anh luôn ăn mặc rất kín chu. Nhưng sáng nay, phía trên là một chiếc áo thun cổ tròn màu be hơi hở cổ, bên dưới là chiếc quần thun của nam giới màu xám nhạt. Tóc anh đen nhánh dưới nắng vàng, gương mặt hơi nghiêng cũng chìm trong gam màu ấm nóng đó. Cộng thêm anh đang chú tâm nấu món gì đó, có mùi thơm nóng hổi tỏa khắp gian phòng, trông như vậy lại càng giống đang lạc vào cảnh tiên.

Một Niên Bách Ngạn thế này có thêm một sự thoải mái, tự tại, nhưng vẫn khiến con gái phải chăm chú ngắm nhìn. Tố Diệp đứng dựa bên cửa nhìn anh, bất giác cảm thấy tiếc nuối. Một người đàn ông thế này mà mà quanh năm phải làm bạn với đá sỏi đúng là lãng phí của trời. Anh nên đi làm diễn viên, đảm bảo giây lát làm bao nhiêu người chết lịm tim.

Nhưng ngay lập tức cô lại thấy không ổn. Anh vẫn cứ làm việc với đá sỏi là hơn. Giờ anh đã khiến người khác phải nhìn chằm chằm rồi, đi làm mình chẳng phải cô sẽ bị mấy người phụ nữ khác chen lấn, xô

đầy đòi được cạnh sao?

Đang mải suy nghĩ, Niên Bách Ngạn đúng lúc ấy quay lại nhìn cô. Khóe môi anh lập tức nở một nụ cười: “Đói chưa? Bữa sáng sắp xong rồi đây.” Vừa nói ánh mắt cũng không thể rời khỏi cô.

Vì không mang theo quần áo, chẳng biết Tố Diệp đã kiếm được ở đâu chiếc áo sơ mi của anh. Chính xác mà nói thì cô chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi đó. Cô chỉ cao tới vai anh, nên kích thước của nó rõ ràng quá rộng so với cô. Có một cúc áo trước ngực được mở ra, xương quai xanh lấp ló phía sau. Chiếc sơ mi che hết vòng ba của cô, nhưng lại tôn lên đôi chân thon dài.

Quyển 6 - Chương 281: Anh là Niên Bách Ngạn hay Tưởng Bân?

“Tiểu yêu tinh!” Niên Bách Ngạn khẽ cười. Vì bữa sáng còn chưa làm xong, anh đành phải tạm thời quay lại, tiếp tục tập trung bận rộn.

Tố Diệp bước tới trước, ôm lấy anh từ phía sau, dính sát vào người anh như một đứa bé. Mặt cô áp vào lưng anh, mái tóc dài buông thõng. Chìm trong ánh nắng ngày mới, nó tựa như một lớp vải gấm thượng đẳng.

“Anh đang chuẩn bị món gì ăn sáng vậy?” Cô cảm thấy người đàn ông này đúng là yêu nghiệt, bất luận là khi nghiêm túc hay lúc dịu dàng đều khiến con tim người ta đập thình thịch. Cô cảm động việc anh xuống bếp sáng sớm, cuộc sống gia đình này là ước mơ cô luôn hướng tới.

Niên Bách Ngạn vừa luôn chân luôn tay vừa đáp: “Mỳ!”

“Mỳ?” Tố Diệp kinh ngạc, cô thò đầu ra từ dưới nách anh, nhú mày: “Em ghét nhất là ăn mỳ.”

Niên Bách Ngạn quay người, véo mũi cô, giọng điệu như một người bố nghiêm khắc: “Ghét cũng phải ăn. Có những lúc em ăn uống quá kén chọn, thói quen này không tốt.”

“Nhưng em không thích ăn mỳ đã hai mươi tám năm rồi.” Tố Diệp nhấn mạnh.

“Cuộc đời sau này không chỉ có hai mươi tám năm. Anh từ từ thay đổi thói xấu này của em vẫn được.” Niên Bách Ngạn hững hờ đáp.

Tố Diệp vừa nghe, tim đã lại trở nên thiếu ý thức, mặt cô đỏ bừng: “Không ngon là em không ăn đâu đấy!”

“Yên tâm! Em nhất định sẽ thích mỳ anh làm.” Niên Bách Ngạn cúi xuống hôn lên trán cô, rồi quay lại tiếp tục nấu nướng.

Cô mím môi, lại treo mình lên người anh: “Anh tốt thật!”

Sáng sớm đã có một cô gái cứ cọ qua sát lại lưng mình, bảo tim anh không đập dồn dập mới lạ, anh bèn cười: “Thấy anh tốt thì ra bàn, ngoan ngoãn ngồi đợi, đừng gây rối!”

“Em gây rối khi nào?” Cô kháng nghị.

Niên Bách Ngạn nghiêng mặt liếc nhìn cô một cái, mỉm cười: “Mới sáng ngày ra đã ăn mặc thế này lượn qua lượn lại trước mặt anh, có phải muốn anh ăn em trước cho đỡ đói không?”

Lúc này Tố Diệp mới hiểu hàm ý của từ “gây rối” mà anh nói. Cô buông tay, phát nhẹ lên vai anh: “Đồ háo sắc!”

Cô suýt nữa thì quên mất trước giờ dục vọng vào buổi sáng của anh rất mãnh liệt.

“Ai bảo anh không để em về nhà lấy quần áo.” Tuy là phản bác nhưng cô vẫn đứng cách xa anh một bước.

Bây giờ cô không dám ngang nhiên trêu ghẹo anh như trước nữa. Trước đây sở dĩ cô bạo dạn đến vậy là vì hai người họ chưa hề xảy

ra chuyện gì. Nhưng giờ đã khác. Niên Bách Ngạn như một con sói đã được thử thịt tươi, nếm được táo ngọt, phá bỏ mọi cấm kỵ. Anh sẽ không kiêng dè nữa. Nếu anh muốn, bất kỳ lúc nào cũng có thể đề ra cô làm một bữa ngon lành.

Niên Bách Ngạn thấy cô lùi ra sau, bờ môi thấp thoáng một nụ cười: Yêu tinh nhỏ biết điều rồi!

“Đợi anh, lát nữa là xong thôi.” Anh quay đầu, dịu dàng nói.

Tố Diệp bèn ngoan ngoãn ra phòng ăn ngồi đợi. Nhưng khi đi tới cửa phòng bếp, cô vô thức quay đầu lại. Dáng hình cao to vẫn chìm dưới nắng. Cái bóng ung dung cùng câu nói “đợi anh” đó của anh không hiểu sao bất giác trùng khít lên một khung cảnh nào đó trong đầu cô.

Cũng có một cảnh tượng y hệt như thế này. Cũng có một người đàn ông đứng trong ánh nắng ấm áp, chuẩn bị bữa sáng cho cô, cũng trong một không gian yên bình tĩnh lặng như vậy.

Là Tường Bân!

Cô biết rõ người trong đầu mình đang nghĩ đến là Tường Bân!

Nhưng mà...

Tố Diệp lại nhìn chằm chằm vào bóng lưng Niên Bách Ngạn, nhất thời mê hoặc. Bóng anh và bóng Tường Bân chồng khít lên nhau. Cô bắt đầu không phân biệt được người trước mắt là Niên Bách Ngạn hay Tường Bân nữa, cũng như không thể phân biệt được đây là thực hay mơ nữa.

Cô lắc đầu thật mạnh, muốn xua tan đi hai cái bóng chồng khít đó. Giọng nói quan tâm của Niên Bách Ngạn vang lên: “Em sao vậy?”

“Không có gì...” Tố Diệp vội vàng mỉm cười, quay người đi ra khỏi bếp.

Ngồi bên bàn ăn, cô chợt chìm vào một sự hoảng sợ vô cớ. Cô luôn cảm thấy mình đã quên mất chuyện gì đó, là một số chuyện xảy ra giữa cô và Tường Bân. Giống như cảnh tượng bất ngờ lướt qua não bộ ban nãy vậy, trước đây chưa hề xuất hiện, đến mức khiến cô cảm thấy tất cả đều chưa từng xảy ra. Nhưng chính vào lúc nãy, cô bắt đầu nhớ được chính xác Tường Bân đã từng làm đồ ăn sáng cho cô, cũng trong một buổi sáng tinh mơ thế này...

Tố Diệp chìm đắm trong sự lo lắng và khủng hoảng sâu sắc.

Nếu cảnh tượng ấy đúng là quá khứ của cô và Tường Bân, vậy thì, quan hệ giữa cô và anh ấy thật sự chỉ đơn giản vậy thôi sao? Hay là, kỳ thực hai người đã phát triển tới một mức độ thân thiết nào đó, chỉ là cô quên mất?

Bao lâu nay cô đã không còn nhớ lại những chuyện về Tường Bân nữa. Vì anh ấy đột ngột xuất hiện trong đời cô rồi lại hoàn toàn biến mất. Nếu coi đó là một khúc nhạc bi thương thì cô càng không muốn nhớ về. Nhưng tại sao, sau khi gặp Niên Bách Ngạn, cái tên Tường Bân này lại hết lần này tới lần khác xuyên qua đầu óc cô?

Thậm chí, bây giờ có nghĩ nát óc cô cũng không thể nhớ ra trông Tường Bân như thế nào nữa. Mỗi lần nghĩ tới anh ấy, cô chỉ cảm thấy cảm giác anh ấy mang lại cho mình cũng giống hệt Niên Bách Ngạn. Tối qua khi Niên Bách Ngạn nhắc tới Tường Bân, thật ra cô rất muốn nói với anh, có những lúc nằm trong lòng anh, giống hệt như nằm trong lòng Tường Bân vậy.

Nhưng có đứa ngốc mới nói ra mấy câu đó.

Cô không thể nói với anh: Niên Bách Ngạn! Không hiểu tại sao, có lúc em nhìn anh lại ra Tường Bân.

Nói vậy chắc chắn là tự tìm cái chết.

Không thể nhớ nổi hình dáng của một người là một chuyện rất đáng sợ, càng đáng sợ hơn là cô luôn ngộ nhận Niên Bách Ngạn chính là Tường Bân. Điều này càng khiến Tố Diệp ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Người giúp được cô chỉ có Đinh Tư Thừa vì anh ta biết rõ tình trạng của cô nhất. Từ trước tới nay anh ta là thầy hướng dẫn của cô, nhưng vì chuyện của Lâm Yêu Yêu, bây giờ cô rất không muốn gặp mặt Đinh Tư Thừa. Cứ gặp anh ta là cô lại nhớ tới cảnh Yêu Yêu cắt tay trong bồn tắm.

Trừ phi anh ta và Lâm Yêu Yêu phải hoàn toàn chấm dứt, thì cô mới có thể có dũng khí tới tìm anh ta tư vấn.

Khi Niên Bách Ngạn bùng bửa sáng nóng hổi đặt lên bàn, thấy Tố Diệp đang ôm hai chân co ro ngồi trên ghế. Hai mắt cô cứ nhìn anh ngẩn ngơ, đầy kỳ lạ. Anh kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, giơ tay xoa đầu cô: “Sáng ra đã chờ người ra vậy?”

Lúc này Tố Diệp mới tỉnh ra. Thấy anh nhìn mình đầy quan tâm, cô lập tức cười đáp: “Không có gì! Em đang nghĩ xem tổ tiên nhà anh có phải ăn trộm Hoàng lăng không?”

Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại nói vậy, nhất thời không hiểu, nhướn mày: “Hử?”

Tố Diệp vẽ một vòng tròn: “Mỗi cái phòng ăn thôi đã trang hoàng y

như Cố Cung vậy. Niên Bách Ngạn! Anh nói thật cho em biết đi, làm kim cương chỉ là nghề tay trái của anh thôi phải không?”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới hiểu ra. Anh cười khó xử: “Hình như tổ tiên nhà anh không có sở thích đào mộ người khác lên. Rất nhiều đồ vật trong căn nhà này đều đã xưa cũ rồi. Có cái được bố anh sưu tập ngày ông còn sống, có cái được anh giành được trong các cuộc đấu giá mỗi lần đi công tác ở nước ngoài. Em có học lịch sử thì cũng biết, trước đây rất nhiều đồ vật của Trung Quốc đều lưu lạc ra nước ngoài.”

Tố Diệp nhìn chiếc bàn bằng gỗ tử đàn, giơ tay sờ sờ: “Đặt bữa sáng trên đây đúng là lãng phí cái bàn.”

Lời này Niên Bách Ngạn không thích nghe nữa: “Cô nương sống đừng thực tế quá như vậy!” Nói rồi anh đặt một bát mì tới trước mặt cô: “Nếm thử xem!”

Tố Diệp bán tin bán nghi, lại thấy anh khẳng định chắc nịch, bèn cầm đũa lên.

Chưa ăn chưa biết, ăn vào đúng là mở rộng tầm mắt.

Đôi mắt cô lấp lánh như có hai ngọn lửa bùng cháy. Cô lại gấp thêm mấy miếng nữa, rồi giơ ngón cái về phía anh, nuốt xuống rồi mới nói: “Thật sự là cực ngon!”

“Thế thì ăn nhiều vào!” Anh mỉm cười, múc thêm một ít mì nữa cho cô.

Tố Diệp cũng không khách khí, chỉ mãi vui đầu ăn uống.

Cô lại có một bữa no nê.

Đây cũng là lần đầu tiên Tố Diệp ăn no ngay từ bữa sáng. Niên Bách Ngạn giải thích rằng cách nấu này anh học được khi còn đi du học, kết hợp một số tinh hoa của ẩm thực Trung Tây, ăn sẽ rất vào miệng, nhưng từ lúc nấu mỳ cho tới khi được ăn phải trải qua tám quá trình. Tố Diệp thật sự không ngờ thứ mỳ trông thì không bắt mắt này lại ngon một cách kỳ lạ.

Dùng bữa xong, Tố Diệp xung phong đi rửa bát. Niên Bách Ngạn cười nói đây là công việc của người giúp việc. Tố Diệp biết hai ngày nay Niên Bách Ngạn đã cho người giúp việc nghỉ làm. Cô bèn xắn tay áo đi vào nhà bếp, nói rằng: Lao động phải công bằng mới được.

Niên Bách Ngạn cũng đi theo, đang chuẩn bị giúp thì bị Tố Diệp ngăn lại. Anh không đi ra, cũng học trò của cô sáng nay, ôm chặt lấy cô từ sau lưng. Chỉ có điều người anh cao, Tố Diệp chui hẳn vào trong lòng anh.

“Em cảm thấy nếu có một ngày anh thật sự phá sản cũng không phải lo.” Tố Diệp mở máy rửa bát, lần lượt đặt bát đĩa vào: “Anh không cần làm gì cả, cứ mở cửa cho mọi người vào thăm quan căn nhà này, riêng tiền vé thôi cũng đủ anh sống thoải mái rồi.”

Niên Bách Ngạn thật sự khâm phục trí tưởng tượng của cô. Đợi cô nói xong, lúc bật vòi nước rửa tay, anh cũng đưa tay vào. Dưới nước, anh nắm chặt tay cô, tỉ mỉ rửa sạch từng ngón, rồi thì thào bên tai: “Trong mắt em chỉ có tiền thôi.”

Hơi thở của người đàn ông lướt qua cổ khiến cô ngứa ngứa. Hương gỗ mộc trộn lẫn mùi nước cạo râu khiến cô cảm thấy thời khắc này thật ấm áp, hạnh phúc. Cô tươi cười, né tránh: “Những gì em nói là lời khuyên hợp lý.”

“Ừm, vậy anh sẽ xem xét.” Lời các cụ nói chẳng sai chút nào, ăn no rồi sẽ nhớ tới sắc dục. Vốn dĩ cảnh tượng diễm lệ ban sáng đã kích thích thị giác anh rồi. Khó khăn lắm anh mới để cô được ăn no, giờ ôm cô như vậy, cơ thể Niên Bách Ngạn đương nhiên sẽ có phản ứng quen thuộc.

Trong lúc nói chuyện, bàn tay anh men dần từ eo xuống đôi chân trần trụi của cô. Tay anh vốn đang dính nước, khi áp thẳng lên da thịt khiến cô giật nảy mình. Cô bèn mỉm cười phản kháng. Anh bèn xoay mặt cô lại, áp mặt xuống, hôn lên môi cô, bàn tay len lỏi vào trong áo.

Khi ngón tay chạm tới phần cơ thể không lớp bảo vệ phía trong, đôi mắt anh càng trở nên nồng nhiệt. Anh khẽ nói bên tai cô: “Đến cả quần lót cũng không mặc!”

Tổ Diệp giữ chặt tay anh, đáp: “Dù sao thì áo anh cũng rộng!”

“Cởi áo ra!” Anh dụ dỗ.

“Không đâu!” Cô khẽ đẩy anh ra, hai tay ra sức nắm chặt tay anh: “Bách Ngạn! Em còn chưa đi tham quan thật kỹ nhà anh.”

“Gấp cái gì?” Niên Bách Ngạn đề cô lên bồn rửa tay, cả người áp sát. Anh cũng không vội giằng tay ra, bờ môi dần dần theo tóc cô đi xuống, hơi thở nóng rực: “Để anh ăn no đã rồi tính!”

Tổ Diệp đã cảm thấy dục vọng cuồng nhiệt giữa eo anh. Cô ôm chặt lấy anh, làm nũng: “Để em đi tham quan một chút đã!”

“Sau đó thì sao?” Niên Bách Ngạn cũng không ép buộc cô, thời gian cả ngày đủ để anh từ từ thưởng thức.

Tổ Diệp vẽ vòng tròn lên ngực anh, nét mặt đầy phong tình: “Sau

đó... anh muốn ăn người ta thế nào thì ăn!”

Cô vừa dứt lời, Niên Bách Ngạn bèn bế cô lên: “Lập tức đưa em đi tham quan!”

Quyển 6 - Chương 282: Kể cả là giam lỏng

Sự thật chứng minh, sau khi tham quan hết một lượt cả tứ hợp viện, Tố Diệp có một sự kích động muốn treo cổ tự tử. Giờ phút này cuối cùng cô cũng hiểu ra cảm nhận của mợ. Tại sao cùng có hai mũi một miệng mà khoảng cách giữa người với người lại chênh lệch lớn tới vậy? Vị trí các phòng lần lượt nằm tại bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, đều là kiểu căn hộ riêng biệt, cộng thêm tầng một và tầng hai dưới đất ngầm ở mỗi vị trí, khi gộp các diện tích vào nhau khiến đầu óc cô choáng váng. Tầng thứ ba dưới đất thì không còn gì đẹp nữa, chính là nhà để xe cá nhân.

Khi tham quan tới bể bơi trong nhà, Tố Diệp nói kiểu gì cũng không thể đi nổi nữa. Cô ngồi trên chiếc ghế thoải mái, nhìn cảnh đẹp ngập tràn trước mắt mà lòng cảm thán không nguôi. Hồ bơi này được thiết kế vô cùng tài tình. Nhìn từ phía trong, nó giống như một không gian độc lập. Nhưng nhìn từ bên ngoài nó lại hòa hợp làm một cùng căn phòng. Một lớp kính thủy tinh cao hơn sáu mét, dựng thẳng đứng, chủ yếu được cắt theo hình vòng cung, hoàn toàn phù hợp với cấu tạo sinh lý hình cầu của mắt. Như vậy sẽ giúp người ta có thể thu toàn bộ phong cảnh tuyệt mỹ ngoài cửa sổ của tứ hợp viện vào tầm mắt.

Sóng nước lăn tăn, ngồi đây ngắm nhìn cảnh đẹp bốn mùa đích thực là một sự lựa chọn không tồi. Cũng giống như bây giờ, ngoài khung cửa sổ rộng lớn kia, chốc chốc lại có chiếc lá vàng lướt qua, cũng có ánh nắng rực rỡ đổ xuống. Ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy trời cao mây trắng, những đám mây sạch bong như đã được tẩy rửa qua.

Tố Diệp đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhìn ra ngoài trời rất lâu. Niên Bách Ngạn rót hai ly rượu vang, đặt một ly lên chiếc bàn dài, cả người lười biếng dựa lên chiếc ghế ở hồ bơi. Anh lắc nhẹ ly rượu trong tay, màu đỏ ngấm cả vào đôi mắt anh, dưới ánh mắt trời, lấp lánh một sắc màu đẹp tựa kim cương.

Ánh mắt anh chỉ dừng lại trên người Tố Diệp đang đứng phía trước. Mái tóc cô đen dài, xổ xuống chiếc áo sơ mi trắng tinh, cả người khẽ tựa vào lớp thủy tinh hình cung. Trông cô như vậy càng thêm bé nhỏ, tựa như chỉ giây lát nữa thôi bóng hình ấy sẽ bị cả trời đất này nuốt chửng. Đôi chân để trần ngoài không khí thon dài đầy hấp dẫn. Vì trong bể bơi rất ấm áp thế nên cô vẫn đi chân đất.

Niên Bách Ngạn khẽ nhấp một ngụm rượu vang. Ánh mắt men theo eo cô từ từ đi xuống dưới chân. Cô tựa như một người cá đã từ bỏ chiếc đuôi của mình, đón nhận một sinh mệnh mới, trắng trẻo và trơn nhẵn. Cả gót chân cũng bóng bẩy như một viên trân châu. Từng dòng rượu vang chảy xuống cổ họng như đang lên men với tốc độ nhanh, đốt cháy ruột gan. Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại, nhìn theo bóng lưng Tố Diệp, uống tiếp một ngụm nữa nhưng dường như còn cảm thấy môi lưỡi khô rát hơn cả ban nãy.

Không hiểu sao, anh bỗng cảm thấy cô gái này thích hợp nuôi ở nhà hơn, không nên cho cô lộ mặt công khai. Không biết tại vì vừa uống hai hớp rượu hay vì “phong cảnh” trước mặt quá đẹp, Niên Bách Ngạn lại chẳng thấy suy nghĩ vừa lướt qua đầu mình hoang đường hay ích kỷ chút nào. Ngược lại, nghĩ tới đây anh chợt cảm thấy hưng phấn vu vơ.

Nếu giữ người con gái đẹp này ở lại đây...

Nói khó nghe một chút, kể cả là giam lỏng...

Không phải anh không làm được.

Lòng ngực anh như bị hàng ngàn con ngựa dẫm đạp qua, khuấy động từng tế bào. Anh ngẩng đầu uống cạn hết chỗ rượu trong ly, đôi mắt mỗi lúc một sắc lẹm, khóa chặt dáng hình cô. Chỉ là ý tưởng này khiến anh suy nghĩ vẩn vơ, nếu ngày nào tan làm về nhà cũng được nhìn thấy cô thì thật ấm áp biết bao!

Anh chưa bao giờ nghĩ có một ngày mình sẽ bị một người con gái bó buộc, vì anh chưa bao giờ dám mơ ước điều đó, thế nên một khi có được sẽ trở nên rất tham lam. Anh thừa nhận bản thân mình càng ngày càng không biết thỏa mãn. Anh càng muốn có được nhiều ấm áp và hạnh phúc hơn.

Tố Diệp đứng bên cửa sổ chẳng hề hay biết chỉ trong mấy phút vừa qua tâm tư của Niên Bách Ngạn đã trở nên điên cuồng và kích động. Khi ngẩng nhìn cũng đã đủ, cô bèn quay người lại, đi về phía anh, thở dài: “Một mình anh ở cả một căn nhà rộng lớn thế này không sợ à?”

“Chỉ cảm thấy cô đơn thôi!” Niên Bách Ngạn thẳng thắn trả lời, đưa cho cô một ly rượu vang: “Thế nên anh thà ở lại phòng nghỉ của công ty.”

“Ồ...” Tố Diệp gật gù ra vẻ đã hiểu, nhưng chần chừ mãi không đón lấy ly rượu.

Niên Bách Ngạn không hiểu hành động của cô. Cô giải thích: “Giờ em cứ nhìn thấy thứ gì màu đỏ là lại nhớ tới lúc Yêu Yêu tự sát, nhất là rượu vang, đỏ như màu máu vậy.”

“Khắc phục trở ngại tâm lý chính là công việc hàng đầu của những nhà tư vấn tâm lý như em. Nếu bản thân còn không vượt qua được, sao có thể giúp những người khác?” Niên Bách Ngạn vẫn cầm

nguyên chiếc ly, vừa cười vừa khuyên nhủ.

Tố Diệp thở dài, giơ tay đón lấy. Đạo lý thì đúng là như vậy, nhưng nhìn lớp rượu vang sóng sánh trong ly, cô lại cảm thấy đầu óc mình quay cuồng. Đưa chiếc ly lại gần đầu mũi, cô vẫn chỉ ngửi thấy mùi máu tanh nồng. Một lúc lâu sau cô ngước mắt nhìn anh, có vẻ chịu thua: “Em cảm thấy sáng sớm ra đã uống rượu không tốt lắm.”

“Không tốt lắm hay không dám?” Niên Bách Ngạn cười nhạt.

Tố Diệp hít sâu một hơi rồi lại nhìn xuống ly rượu vang, cuối cùng đầu hàng thực sự: “Nói thật lòng, em vẫn chưa bước ra được ám ảnh chuyện của Yêu Yêu. Nói rằng sợ máu, thực chất là em sợ mất đi người thân.” Cô cũng không hổ danh làm bác sỹ tâm lý, chí ít vẫn còn nhìn thấu được nỗi sợ hãi đích thực của mình.

Niên Bách Ngạn trầm mặc một lúc, sau đó đứng dậy đi tới trước mặt cô, giơ tay kéo cô vào lòng, cầm dịu dàng chống lên đỉnh đầu cô: “Kỷ Đông Nham cũng mắc bệnh sợ độ cao, anh nghĩ chắc em đã nhận ra.”

Tố Diệp gật đầu, không hiểu sao đang đứng anh lại nhắc tới Kỷ Đông Nham. Anh bèn nói tiếp: “Nếu như cậu ấy tới tìm em trị liệu, em sẽ áp dụng phương pháp gì?”

“Cách đối mặt trực tiếp nhất. Nếu anh ấy còn có khả năng tự khống chế thì bác sỹ tâm lý sẽ chủ trương áp dụng cách này để tiến hành điều trị. Đây là cách đơn giản nhất mà mang lại hiệu quả cao nhất.” Nói tới đây Tố Diệp bỗng bật cười: “Thực tế là ngay từ lần đầu tiên gặp mặt em đã biết rồi, kết quả là anh ấy đã bị em đá thẳng xuống vực.”

Niên Bách Ngạn bàng hoàng nhìn cô.

“À... cần phải giải thích, lúc đó đang chơi trò Bungee.” Cô lập tức bổ sung.

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới hiểu ra.

“Mục đích anh nhắc tới chuyện này là...”

“Em cũng nói rồi đấy thôi, có những chuyện thăng thấn đối diện sẽ tốt hơn. Anh tình nguyện giúp em.” Niên Bách Ngạn chỉ vào chiếc ly: “Thử nhắm nhấp một chút có lẽ sẽ khá phần nào.”

Tố Diệp nhìn chăm chăm chiếc ly rất lâu.

Thấy vậy, Niên Bách Ngạn bèn cầm nó lên, đưa tới trước mặt cô. Cô giơ tay miết nhẹ đáy ly. Màu đỏ rượu vang lộng lẫy lướt qua đôi mắt. Cô nhắm chặt mắt lại, khi mở ra lại lắc đầu: “Anh muốn giúp, sợ là phải phí tiền rồi.”

Niên Bách Ngạn không hiểu.

Cô bèn đi tới tủ rượu, lấy thêm hai chai rượu vang nữa, giơ về phía anh: “Nếu những chai rượu này cũng đáng tiền.”

Niên Bách Ngạn rất nhanh nhạy, lập tức hiểu ra cô định làm gì. Anh đi tới, không nói câu gì, mở luôn hai chai rượu vang đó ra, rồi liên tiếp mở thêm mười chai nữa, nhìn cô rồi nói: “Đủ rồi đấy!”

Tố Diệp cắn răng, ôm mấy chai rượu có chút do dự: “Em thấy hơi tàn phá rồi...”

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ mím môi cười. Anh cầm bốn chai rượu đi tới bên bể bơi. Sau khi tắt hệ thống lọc nước, anh bèn đổ hết rượu

vang đỏ xuống bể. Rượu và nước hòa vào nhau, như những linh hồn tuyệt đẹp đang dạo chơi dưới nước. Chẳng mấy chốc đã không còn thấy màu nước bể bơi đâu nữa. Niên Bách Ngạn đổ tiếp chai thứ hai, chai thứ ba...

Sau đó tới lượt Tố Diệp cũng gia nhập.

Khi cả bể bơi ngập một sắc đỏ tươi, Tố Diệp dường như nghe thấy tiếng răng mình va vào nhau lập cập. Cô nắm chặt cánh tay Niên Bách Ngạn, nhìn cả một bể bơi bị rượu vang nhuộm đỏ, nuốt nước bọt: “Mấy năm nay người ta đang có trào lưu bồn tắm rượu vang, chứ chưa thấy bể bơi rượu vang bao giờ cả. Niên Bách Ngạn, chỗ này tốn bao nhiêu tiền?”

Niên Bách Ngạn đứng sau lưng cô, đặt hai tay lên eo cô, cười đáp: “Cô ngốc ạ! Những vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết thì tiền đã không còn quan trọng nữa rồi.”

“Sợ rằng anh tốn tiền mà vấn đề của em vẫn chẳng bế tắc.” Cô đứng bên hồ bơi, từ trên cao nhìn mặt nước sóng sánh sắc đỏ. Một cảnh tượng hoành tráng thế này chắc chắn vượt qua cảnh tượng ngày Lâm Yêu Yêu tự sát.

Mùi rượu và mùi không khí xung quanh tạo ra một cảm giác kỳ quái, nhưng trong mắt Tố Diệp đó là sự kinh hoàng. Cô quay người lại, ôm chặt Niên Bách Ngạn. Cứ cho cô là bác sỹ tâm lý, thì ai quy định làm nghề đó thì tâm lý phải hoàn toàn bình thường? Ai quy định tâm lý của họ phải rất kiên cố, vững vàng? Nếu ai cũng vậy thì các bác sỹ tâm lý cũng đâu cần thầy hướng dẫn.

“Không giải quyết được hay em đang né tránh?” Niên Bách Ngạn khẽ hỏi bên tai cô.

Tố Diệp chỉ biết lắc đầu.

“Giống như em vừa nói đó, thẳng thắn đối diện.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng kéo cô ra, buông tay. Sau khi nói mấy câu này, anh đẩy cô một cái. Một giây sau, cả người Tố Diệp như con bướm bị gãy cánh, cô hét ầm lên rồi rơi thẳng xuống bể bơi.

Khoảnh khắc cô tiếp xúc với mặt nước, một tiếng “ầm” vang lên, cột nước đỏ thẫm dâng lên cao, bắn cả vào chiếc áo thun màu be của Niên Bách Ngạn. Anh vẫn đứng im bên hồ, yên lặng nhìn Tố Diệp rơi xuống nước.

Tiếng hét thảng thốt của Tố Diệp gần như rung chuyển cả bể bơi. Vì sự việc xảy ra quá đột ngột, cô chưa kịp suy nghĩ gì đã bị Niên Bách Ngạn đẩy xuống, sinh lý đã hình thành bản năng tự cứu mình. Cô uống mấy ngụm nước, không biết được tính là rượu hay là nước, cuối cùng ho sặc sụa, rồi đập nước một cách vô thức đi tới bên thành bể. Sau khi bám chặt được vào tay vịn cô mới hoàn hồn, hét lớn về phía Niên Bách Ngạn vẫn đứng bên cạnh: “Anh điên rồi à? Em sẽ bị anh hại chết đấy!”

Niên Bách Ngạn chỉ từ tốn cười: “Em trai anh ba tuổi đã biết bơi, có biết làm sao nó học được không?”

Tố Diệp mím chặt môi nhìn anh, nhìn cái vẻ đắc ý và tự tin ấy, cô chỉ muốn xông lên cắn cho anh mấy nhát vào cổ.

Niên Bách Ngạn cũng biết cô chẳng quan tâm được tới chuyện này. Ánh mắt cô ngập tràn phẫn nộ, nhưng đẹp huyền ảo như màu rượu trong nước. Nụ cười anh mỗi lúc một lớn, như từng gợn sóng hòa vào đáy mắt. Anh cho cô một câu trả lời tuy tàn nhẫn nhưng đầy lý trí: “Anh dạy cho nó một số kỹ thuật bơi lội trước, sau đó thả nó xuống hồ nước không nhìn thấy đáy, thế là nó biết bơi!”

Cả người Tố Diệp chìm dưới nước. Áo sơ mi trên người cô đã bị thấm ướt, cả người đỏ hồng lên. Màu của rượu tôn lên làn da trắng của cô, khiến cô chỉ càng thêm hấp dẫn. Nhưng nghe xong mấy câu của Niên Bách Ngạn, lông tơ trên người cô dựng đứng cả lên. Cô nhìn anh không tin nổi. Đây là lần thứ hai anh chủ động nhắc tới em trai mình, không ngờ đối với người thân mà anh cũng tàn độc như vậy!

Quyển 6 - Chương 283: Hoàn toàn trái ngược với anh

Sự thật chứng minh cách đối diện trực tiếp là có hiệu quả nhất, đây cũng là một trong những phương pháp các nhà tư vấn tâm lý lần nào cũng dùng để thử nghiệm đối với một số bệnh tâm lý.

Nhưng Tố Diệp chỉ tập trung toàn bộ sự chú ý vào những lời Niên Bách Ngạn vừa nói, có liên quan đến việc anh chủ động nhắc về em trai mình. Cô ngâm nửa người trong cái được gọi là bể rượu, kinh ngạc nhìn Niên Bách Ngạn. Anh vòng qua bể bơi, đi về phía cô. Ánh mắt cô chưa hề rời đi giây phút nào.

“Cách thăng thấn đối mặt ấy bọn em chỉ áp dụng đối với người đã thành niên. Em trai anh mới có ba tuổi. Liệu anh có tàn nhẫn và nghiêm khắc quá không? Từ góc độ tâm lý học mà nói, cậu ấy sẽ mắc bệnh sợ nước và tâm lý phản nghịch đấy.”

“Thực tế là bản thân anh từ khi mới chỉ có ba tuổi đã không có cuộc sống yên bình như nó.” Niên Bách Ngạn ngồi xuống bên cạnh, cúi đầu nhìn Tố Diệp dưới nước. Cô như con phượng hoàng tái sinh sau ngọn lửa, khiến anh phải ngỡ ngàng.

“Quả nhiên trong xã hội này ai ai cũng mắc bệnh, dù ít dù nhiều cũng có chút bất bình thường. Kể cả là một người đứng trên bao người, chín chắn trầm ổn như anh Niên Bách Ngạn đây, tâm lý cũng có vấn đề.”

Tố Diệp vẫn còn hơi tức giận hành động bất ngờ đẩy mình xuống của anh, ngữ điệu có phần công kích, mà đối tượng thiên vị chính là

người em trai của Niên Bách Ngạn: “Em thấy anh rõ ràng là ganh ghét đố kỵ. Em trai anh mới ba tuổi, lúc đó anh cũng đâu có lớn lắm. Xét về tâm lý của một đứa trẻ mà nói, đa phần trong tiềm thức chúng đều đối chọi lại với em gái hoặc em trai của mình. Có những đứa trẻ thậm chí trong mơ còn nảy sinh tư tưởng giết em của mình. Anh thì sao? Đường đường là anh Niên Bách Ngạn tiếng tăm lẫy lừng lại biểu đạt một cách trực tiếp nhất. Em thấy anh vốn không định dạy cậu ấy tập bơi mà muốn dìm chết cậu ấy, vì anh ghét cậu ấy.”

Ánh nắng ngoài cửa sổ hơi lệch về hướng Nam. Gương mặt Niên Bách Ngạn nửa sáng nửa tối. Từng tia sáng như đang đổ giọt nên từng đường nét góc cạnh. Đôi mắt anh vẫn rất trầm tĩnh, lạnh lẽo quan sát Tố Diệp, không hề vì sự bạo dạn và cách ăn nói có phần khiêu khích của cô mà tỏ ra không vui. Thấy anh im lặng, Tố Diệp lại càng tò mò, cô do dự hỏi: “Không phải là... anh ghét em trai mình thật đấy chứ?”

Nhưng Niên Bách Ngạn lại khẽ cười lắc đầu: “Không! Nó là người thân duy nhất của anh, sao anh lại ghét nó được?”

Câu trả lời này khiến Tố Diệp băn khoăn: “Anh chẳng bao giờ chủ động kể về cậu ấy, thế nên em tưởng anh ghét em mình.”

“Không chủ động nhắc không có nghĩa là ghét, chỉ là anh không quen chủ động tâm sự chuyện của mình lắm.” Niên Bách Ngạn chân thành đáp.

Điểm này thì Tố Diệp tuyệt đối tin tưởng. Trên đời này có rất nhiều người thích chia sẻ, cũng muốn được chia sẻ. Bọn họ sẽ lấy việc kể chuyện của mình làm điều kiện tiên quyết để lấy lòng tin, sự thân thiết người khác. Lại có một bộ phận thích làm theo ý mình. Họ không có ý yêu cầu người khác thân thiết, cũng không chốc chốc lại lấy chuyện riêng của mình hoặc kinh nghiệm bản thân ra để trao đổi

thứ gì.

Niên Bách Ngạn chắc chắn là loại người thứ hai. Người khác hỏi có thể anh sẽ nói, nhưng nếu người khác không hỏi, anh tuyệt đối không chủ động nhắc tới.

“Thế tính tình em trai anh thế nào? Chắc là dưới chính sách chèn ép của anh, cậu ấy cũng lằm lằm lỳ lỳ như anh phải không?” Lần này Tố Diệp chủ động tìm hiểu.

Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Hoàn toàn trái ngược với anh!”

Tố Diệp sững sờ.

“Thứ mà nó thích hoàn toàn không giống anh.” Nói tới đây Niên Bách Ngạn lại nhìn Tố Diệp, cười khế: “Anh lại cảm thấy hai người mà chơi với nhau chắc sẽ rất hợp. Nó cũng thích theo đuổi những thứ kích thích, bình thường tính cách cũng có chút háo thắng, tranh đua.”

“Đợi đã!” Tố Diệp nghe thấy bỗng thấy không thoải mái: “Đúng là em thích theo đuổi những thứ kích thích, nhưng em đâu có hiếu thắng?”

“Những người thích mạo hiểm, kích thích đều có tố chất háo thắng tiềm ẩn.” Niên Bách Ngạn nói trúng tim đen, anh giờ tay véo má cô: “Giống như em bây giờ đây, nhất định phải thanh minh, phân cao thấp.”

Tố Diệp lườm anh.

“Bây giờ em phải cảm ơn anh mới đúng. Ít nhất thì anh đã có thể giúp em ung dung đối mặt với rượu vang.”

Vòng vào một hồi lại quay về đề tài ban đầu. Lúc này Tố Diệp mới

nhận ra mình vẫn còn ngâm mình dưới rượu vang. Cô bàng hoàng, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đang cười của anh: “Em cảm thấy anh cũng có tư chất làm bác sỹ tâm lý lắm đấy.”

“Bảo bối! Anh không có nhiều thời gian đi phân phát lòng thương lung tung. Tâm lý của người khác chỉ để lợi dụng thôi, em không giống bọn họ.” Nói cách khác anh chỉ quan tâm người anh muốn quan tâm, người khác sống hay chết không liên quan tới anh.

Tố Diệp mím môi: “Bản chất làm giàu bất chính lại bộc lộ rồi.”

Niên Bách Ngạn không tức giận mà bật cười: “Bây giờ cảm thấy thế nào? Còn sợ nữa không?”

“Tạm ổn rồi.” Tố Diệp thành thật trả lời, rồi giơ tay lên day trán: “Chỉ có điều đầu em hơi choáng váng, dù sao thì cũng đang ngâm người trong rượu.”

Tâm lý của con người đều như thế. Thứ người ta sợ hãi chỉ có bóng đen của quá khứ và một tương lai còn mơ màng. Khoảnh khắc thật sự đối mặt cũng sợ hãi. Nhưng vượt qua giây phút đó rồi, nhảy qua hố đen đó rồi thì sẽ không sao nữa.

Giống như cô bây giờ, trước mắt một màu đỏ rực. Khi hơi rượu xộc thẳng vào mũi, cô đã biết rõ thứ mình ngửi thấy không phải máu, dần dần đã xua tan cảm giác khiếp đảm.

Chỉ có điều, bể bơi toàn là rượu vang, nghĩ cũng đủ quái dị, đừng nói là ngâm mình dưới đó. Phụ nữ ít nhiều luôn có tâm lý tránh tiếp xúc với rượu vang. Họ khác với đàn ông, đàn ông chỉ có hứng thú với chất lỏng màu đỏ, hết như ánh mắt Niên Bách Ngạn lúc này.

Ánh mắt anh tuy bề ngoài có vẻ bình thản, điềm nhiên, nhưng nhìn

sâu vào không khó phát hiện có một số cảm xúc đang ngấm nổi sóng, tựa như một mặt biển bình lặng đang chất chứa những con sóng ngầm, chỉ đợi tích tụ đến một mức độ nào đó sẽ dâng lên thành sóng thần.

Còn Niên Bách Ngạn bây giờ vốn chẳng cần che đậy điều gì, cô biết rõ.

Thế nên, cô đoán nào có sai, Niên Bách Ngạn nhìn cô, nói một câu hàm ý sâu xa: “Em bây giờ đúng là đẹp đến nỗi đàn ông phát cuồng.”

Ánh sáng rượu trong veo, cùng những tia sáng đang chiếu xuống tạo thành một sắc màu lấp lánh, mơ hồ lại giống như được bao phủ một lớp sương mù, dịu dàng trùm lên người Tố Diệp.

Áo sơ mi trên người cô đã ướt rượt, cơ thể xinh đẹp lại càng được đặc tả tỉ mỉ. Màu hồng hồng như máu ấy lan ra khắp người cô. Cả làn da trắng cũng nổi lên một chút hồng, lúc ẩn lúc hiện. Bên trên còn điểm xuyết mấy giọt nước óng ánh.

Lớp áo ướt đầy mê hoặc, càng phác họa rõ nét những đường cong mềm mại mà quyến rũ.

Ánh mắt không chút kiêng dè của người đàn ông khiến Tố Diệp khó xử. Cũng có thể vì rượu vang, tóm lại mặt cô bỗng đỏ bừng, tim bắt đầu đập dồn dập.

Cái nhìn si mê và một dục vọng chất chứa trong đáy mắt Niên Bách Ngạn là lời khen không lời dành cho cô. Cô biết anh muốn gì, cũng biết đáng về mình bây giờ bản chất là thảm hại, nhưng trong mắt anh lại trở thành mê người.

Đôi mắt và lời nói của anh thể hiện anh đã sốt sắng. Không hiểu tại

sao, nghĩ tới việc có thể bị anh ăn sạch tại đây, cảm giác xấu hổ bản năng và một sự phẫn khích không thể đè nén cuồn cuộn dâng lên.

Cô không muốn nhìn vào mắt anh nữa, nhưng vẫn cảm nhận rõ ràng anh đang nhìn mình không rời. Ánh mắt của người đàn ông này có thể ép chết người. Cho dù anh chẳng làm gì cả, chỉ riêng đôi mắt nóng rực đó cũng đủ khiến cô có phản ứng bản năng.

Tố Diệp nhận ra người mình đang run rẩy theo từng nhịp tim. Một nơi nào đó trong cơ thể cũng vô thức cồn cào. Cảm giác chí mạng này lan ra khắp người.

Trong bể bơi yên lặng tới nỗi dường như có thể nghe thấy cả tiếng tim đập hỗn loạn và nhịp thở của cô. Da thịt đỏ rần vì ngượng ngập và hưng phấn.

“Anh mau kéo em lên!” Tố Diệp gần như không nghe thấy tiếng nói của mình nữa.

Niên Bách Ngạn giơ tay nắm chặt tay cô nhưng không kéo cô lên mà cười xấu xa: “Nhắm thịt dưới bể rượu cũng tuyệt lắm!”

Cô kinh hoàng rút tay lại, định bơi về một hướng khác, nhưng đầu óc quay cuồng dữ dội. Cô quay đầu không nhìn Niên Bách Ngạn nữa, vì sợ ánh mắt chăm chăm của anh dành cho mình.

Chiếc áo sơ mi dính chặt vào người, từng đường nét sau lưng lộ ra không hề che đậy. Đôi chân thon thả cùng vòng ba hơi cong lên, hoàn toàn trần trụi dưới cái nhìn như hổ đói của anh, là một sự giải thích hoàn hảo nhất cho từ gợi cảm.

Cô cảm thấy dòng nước nhẹ nhàng phủ lên da thịt, giống như đôi tay ấm áp của anh vuốt ve cơ thể. Mặt nước phẳng lặng nổi lên những

gợn sóng cũng đồng thời khiến trái tim Tố Diệp dâng trào những xúc cảm.

Đằng sau là tiếng rẽ nước khe khẽ. Cô còn chưa kịp quay đầu lại, một cơ thể nóng bỏng, rắn chắc đã áp sát, ôm chặt dáng hình bé nhỏ của cô vào lòng từ phía sau.

Tố Diệp giật nảy mình, khi chạm vào cơ bắp cường tráng cùng vòm ngực chắc nịch của anh, cô nảy sinh một phản ứng kịch liệt đến diệu kỳ, như một tia sáng sắc bén xuyên qua cơ thể, khiến cô khẽ run lên.

“Ồn háo sắc! Anh... Ừm...”

Những lời hờn dỗi còn chưa kịp ngắt đã trở thành tiếng ngâm dài. Niên Bách Ngạn không đáp lại. Hai tay anh quấn chặt eo cô, dùng sức mạnh khóa chặt thân hình mềm mại ấy vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô.

Tố Diệp dựa vào lòng anh. Mùi rượu vang nồng nàn xung quanh xộc thẳng vào mũi khiến cô say đắm, mê loạn, máu huyết trào ngược. Cô cảm nhận rõ ràng nhịp tim của anh, dường như nó đang đánh từng nhịp vào cõi lòng, làm hỗn loạn tâm hồn cô.

Cổ bất ngờ bị lớp râu dưới cằm Niên Bách Ngạn sượt qua. Hơi thở nam tính hòa cùng da thịt thô kệch tập kích đột ngột, len lỏi từ cổ vào tận trái tim.

Chưa đợi cảm giác ngứa ngáy tan đi, nụ hôn dịu dàng đã lũ lượt kéo tới xương quai xanh và chiếc gáy ửng đỏ, từng chút từng chút đánh thức sự kích động bản năng trong con người cô.

“Bách Ngạn! Đừng ở đây...” Trên đỉnh đầu là trời cao, phóng tầm mắt ra xa là phong cảnh diễm lệ. Tuy biết đây là nhà, nhưng luôn có

cảm giác sợ hãi như giữa ban ngày ban mặt. Cô hiểu sự nhiệt tình của anh, nhưng chưa từng nghĩ họ sẽ điên cuồng tình cảm dưới bể rượu.

Niên Bách Ngạn nhẫn nại khiêu khích nơi nhạy cảm trong cơ thể cô. Bờ môi anh men theo cổ cô từ từ đi lên, tới gần tai bỗng liếm một cách nồng nhiệt, giọng nói mơ màng: “Tại sao không được làm ở đây? Anh cứ thích ở đây!”

Như có một sợi lông mềm mại đang không ngừng trêu đùa mình, đập tan tất cả lý trí mà cô cố gắng xây dựng. Dục vọng nơi đáy lòng cô đang sống lại dưới sự rục rủa của anh. Cô bất giác rên khẽ...

Quyển 6 - Chương 284: Anh sẽ cho em những gì tốt nhất

Cô khẽ gọi tên anh, từng chữ thốt ra từ những kẽ răng đều dịu dàng, triền miên.

Tố Diệp muốn đẩy lồng ngực ấy ra nhưng lại chìm nổi trong đó. Mùi hương dễ chịu của anh hòa vào mùi rượu vang nhạt nhòa. Mặt trời chiếu xuống mặt nước, quầng sáng đỏ hồng khẽ xao động, cả gò má và đôi mắt cô đều ánh lên sắc rượu.

Niên Bách Ngạn cúi đầu, tham lam mút lấy mùi hương tự nhiên hấp dẫn của cô. Anh đưa tay lên, cởi từng cúc áo của cô, để lộ ra bờ vai mịn màng.

Môi anh men dần xuống, hô hấp lẫn lộn với hơi thở của cô: “Diệp Diệp! Em thật sự quá đẹp!”

Giọng nói của anh vang bên tai tỏa ra một sự khản đục rõ nét. Lời khen của anh cũng bộc lộ rõ khát khao. Tim Tố Diệp như bị anh giày vò, sự kháng nghị nhỏ nhoi cuối cùng cũng phát ra khỏi cổ họng: “Bách Ngạn! Em... không quen ở đây!”

“Chuyện gì cũng phải thử mới biết, đúng không?” Anh phả ra làn hơi nóng rực bên vành tai cô, bàn tay vòng giữa eo cũng bắt đầu không an phận.

Chiếc áo sơ mi của cô bị cởi ra một nửa, cơ thể yêu kiều càng lấp ló, nửa che nửa hở. Niên Bách Ngạn cũng cởi quần áo của mình, bàn tay anh đặt dưới bụng cô khéo léo vuốt lên.

Nó như châm lửa đốt từng đường cong đầy đặn trước ngực cô.

Tố Diệp còn chưa kịp vùng vẫy, nụ hôn ướt át phía sau đã men từ tai trở lại cổ. Điểm mẫn cảm sau tai bị anh lợi dụng, tất cả mọi sự kháng nghị bề ngoài đều bị dao động, sụp đổ trước niềm vui trải nghiệm.

“Không! Như vậy quá điên rồ...” Mắt Tố Diệp nhắm hờ, gò má đỏ bừng, giọng nói mơ hồ.

“Không thử làm sao biết có thích hay không?” Lời dụ dỗ của Niên Bách Ngạn mê hoặc hết như lớp rượu dưới làn nước. Bàn tay anh len vào mái tóc dày của cô, nhẹ nhàng, tình cảm xoay mặt cô lại về phía mình.

Đôi mắt trong sáng của Tố Diệp đã trở nên mê man, ẩm ướt. Cơ thể Niên Bách Ngạn dưới sự giày vò ấy cũng đã khô nóng.

Quay đầu lại, đối mặt với con người sâu hút và đen đặc của anh, các tế bào trong cơ thể cô như tan chảy, cả gương mặt và trái tim đều như bị một ngọn lửa thiêu rụi.

Chưa đợi cô trả lời gì, mắt Niên Bách Ngạn đã co rụt lại, không kìm chế được tình cảm, hôn sâu lên môi cô.

Hai cánh môi người con gái mềm đến nỗi khiến tim người ta bồng bênh. Niên Bách Ngạn thưởng thức đầy dịu dàng mà tham lam.

Anh không thỏa mãn, nạy răng cô ra, tấn công sâu hơn, tìm kiếm nhiều hơn.

Sự dè dặt nữ tính dưới sự mạnh mẽ, bá đạo của nam giới bỗng chốc bay đâu mất. Cô để mặc cho anh tấn công, tảo bạo chiếm hữu mỗi

một góc khuất.

Nụ hôn mãnh liệt khiến cô không thở nổi, bất giác phát ra những tiếng rên rỉ.

Tố Diệp quên hết mọi thứ, chìm đắm trong ái tình quyến luyến, chủ động vật lộn cùng Niên Bách Ngạn, kịch liệt đáp lại sự trêu ghẹo của anh, mang cả sự khao khát từ cơ thể và tâm hồn hòa quyện vào nhau, dâng hiến toàn bộ cho người đàn ông, cổ vũ anh tiến thêm một bước.

Để cảm nhận sự nghênh hợp của cô, ý chí của Niên Bách Ngạn càng trở nên sục sôi.

Tay anh bắt đầu công kích mỗi nơi mềm mại trên người cô, lúc gấp gáp, lúc chậm rãi, khi nhẹ nhàng, khi kích động. Tố Diệp ngẩng đầu lên, thở dốc.

Niên Bách Ngạn nắm lấy bàn tay buông thõng của cô, kéo thẳng lưng cô, dẫn dắt đôi tay không xương mềm oặt đặt lên nơi đang chờ bộc phát của mình.

Tố Diệp kinh hoàng, chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng đến tê dại.

Cô mơ màng ngả về sau, dựa vào vòng tay Niên Bách Ngạn.

Niềm vui xuyên thẳng qua từng tế bào, rồi hóa thành từng thanh âm phát ra khỏi cổ họng.

Chạm vào người bạn lớn của anh, tay cô như bị ma nhập, không nỡ rời xa, chỉ muốn hưởng thụ cảm giác nhiệt độ kích thích lòng bàn tay đó.

Làn nước đường như cũng ấm hân lên.

Sắc rượu vây lấy đôi nam nữ ân ái.

Người con gái dường như mất hút dưới cơ thể cao lớn của người đàn ông. Cô tan chảy như đường trong lòng anh.

Tất cả các cánh cửa một khi đã được mở ra, thì dục vọng sẽ theo đó ào ạt tuôn trào, xông pha, chiếm lĩnh cả cơ thể, giống như Niên Bách Ngạn lúc này.

Đúng lúc Tố Diệp đang say đắm, Niên Bách Ngạn bỗng dừng lại. Niềm hạnh phúc bị khựng lại đột ngột, cảm giác trống rỗng, khó chịu chiếm thế thượng phong, cô bất giác phát ra những tiếng ư hừ không hài lòng.

Niên Bách Ngạn lập tức xoay người cô lại, để cô xuất hiện trước mắt anh không một chút che đậy.

Tố Diệp chột cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Nhưng cô còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, cơ thể lại một lần nữa được ôm gọn vào lòng.

Tay anh vắt giữa kheo chân, dùng sức bế thẳng cô lên.

Cảm giác cả cơ thể bị treo lơ lửng khiến Tố Diệp hét lên bất ngờ. Hai tay cô vô thức bám chặt vào cổ Niên Bách Ngạn. Như vậy, cô càng dính sát vào người anh.

“Bách Ngạn...” Chân cô run lên theo từng tiếng gọi tên anh.

“Bảo bối! Anh sẽ cho em những gì tốt nhất!”

Bể nước nóng lên trông thấy.

Sóng nước dập dềnh, tiếng của người con gái kéo dài miên man...

Qua tết Trung thu, mọi người lại bắt đầu những ngày làm việc bận rộn. Đường phố Bắc Kinh lại trở về với cảnh tắc nghẽn giờ tan tầm. Thời gian vẫn bước từng nhịp đều đặn theo đúng kế hoạch của mình, chẳng biết nghỉ ngơi. Sau một kỳ nghỉ ngắn ngày để điều chỉnh, con người lại bắt đầu chờ đợi một kỳ nghỉ Quốc khánh dài hơn giữa hàng núi công việc và áp lực đè nặng lên đầu.

Càng những ngày sát kỳ nghỉ, thời gian dường như càng đằng đẳng trôi. Chỉ đôi lúc có mấy tin tức lá cải để mọi người xua đuổi nhàm chán.

Trong số những tin tức ấy, nhà họ Diệp không thể tránh khỏi liên lụy. Một trong tin nóng hổi nhất thuộc về Bạch Băng, đương nhiên là do ngành giải trí dấy lên. Bạch Băng nổi tiếng nhờ hai bộ phim điện ảnh, mà hai bộ phim này lại lần lượt được hai công ty đá quý tài trợ. Cô ta bỗng chốc trở thành nhân vật hot nhất năm, càng về cuối năm càng nhiều hoạt động. Cộng thêm việc số vé bán ra của hai bộ phim đó rất vững vàng lại càng thu hút sự chú ý của không ít người.

Câu chuyện hăng say được kể vẫn là chuyện giữa cô ta và Niên Bách Ngạn. Chủ đề này bị xào xáo hết lần này tới lần khác, cộng thêm việc mỗi lần trả lời phóng viên, Bạch Băng đều nói rất mập mờ, còn phóng viên lại không nhận được bất kỳ phản hồi nào từ phía Niên Bách Ngạn nên nó đã trở thành cơn sốt trong số các tin lề đường.

Một tin khác thuộc về nhà họ Diệp, liên quan tới việc Nguyễn Tuyết Mạn trúng độc phải nhập viện. Tin tức này chưa được thông qua báo chí chính quy hay thông tin truyền thông. Điều này phải cảm ơn chính

phủ Trung Quốc trước nay luôn có quyền can dự vào báo chí. Nhưng một số báo nhỏ và báo mạng lá cải thì đã đưa tin. Những người “may mắn” được dính líu vào không nhiều, vì tư liệu vốn đã ít, nhiều người chẳng qua cũng chỉ đọc tin cho thêm mắm thêm muối. Dù sao thì Nguyễn Tuyết Mạn vốn chẳng thể gây sự chú ý quá lớn với độc giả.

Chỉ có Tố Diệp biết rõ, cảnh sát đã thành lập tổ điều tra vụ trúng độc của bà ta. Một ngày nay, người ra vào nhà họ Diệp vô cùng náo nhiệt. Còn Nguyễn Tuyết Mạn vẫn phải ở trong viện, mỗi một bữa ăn đều vô cùng cẩn trọng, chỉ sợ không cẩn thận lại trúng độc, về thẳng Tây Thiên.

Chẳng phải cô nhiệt thành gì với chuyện nhà đó, tại Diệp Lan hay lợi dụng nghe ngóng tin tức của Tố Khải để tía lia kể lại cho cô. Diệp Lan nói lần này Nguyễn Tuyết Mạn bị dọa cho hết hồn. Bây giờ ngày nào bà ta cũng đa nghi, đến nhà họ Diệp cũng không dám quay về, chốc thì nói có ma, lát lại kêu có kẻ hãm hại. Vốn dĩ Diệp Hạc Phong còn định ở lại viện với bà ta nhưng bà ta suốt ngày gào khóc. Ai tới thăm nom thì gào lên với người đó, rằng mình bất hạnh khổ sở ra sao, đen đủi thế nào. Cuối cùng Diệp Hạc Phong chịu không nổi, tức giận không thèm tới bệnh viện nữa.

Diệp Lan cũng xin nghỉ một thời gian, cùng Diệp Ngọc luân phiên tới chăm sóc, còn đưa cả người quản gia của nhà họ Diệp tới. Tố Diệp nghe xong, phản ứng đầu tiên là cười khẩy. Phu nhân nhà giàu đúng là yếu đuối, cao quý, ở viện chẳng khác nào ở nhà, còn không quên gọi quản gia tới hầu hạ.

Vụ án rất khó điều tra, vì hôm đó ai cũng bận rộn, rất nhiều khâu cung không khớp nhau. Muốn kiểm tra dấu vân tay lại càng không thể. Nhà họ Diệp xưa nay lắm quy định. Kẻ dưới, nhất là những người làm trong nhà bếp luôn phải đeo găng tay. Tố Diệp cảm thấy cũng chẳng biết có phải ông trời trừng phạt hay không, lần này nhà

họ đúng là tiện người hại mình.

Đương nhiên, cô chẳng hơi đâu thương thay xót hộ, cũng chẳng thèm để tâm chuyện bên đó. Sau kỳ nghỉ, công việc của cô ở Liêm Chúng và trường đại học lại vào vòng quay thường nhật. Ngày nào cũng bận vất chân lên cổ không kịp. Vì không có thói quen tăng ca, nên trợ lý Lý Thánh Đan đành phải sắp xếp các khách hàng nối nhau trong một thời gian ngắn. Thậm chí là người này vừa đi, người khác đã tới. Có cả những bạn nhỏ mới bảy, tám tuổi đã được bố mẹ đưa tới. Tố Diệp nhìn đã thấy hết hoảng, mấy người ở thế hệ cô lúc nhỏ đâu có mắc lăm bệnh vậy.

Khoảng thời gian này, mẹ cũng không ngừng giục giã cô đi xem mặt. Tố Diệp thoái thác hết lần này tới lần khác, đã ba lần liên tiếp. Cái có đầu tiên là làm thêm giờ. Lần hai nói phải đi công tác. Tới lần ba lại lấy lý do mình bị lên mụn sau dậy thì, phải hết mụn mới dám gặp người ta, nếu không ảnh hưởng tới hiệu quả. Mẹ không tin, kiên quyết tới tận nhà kiểm tra. Tố Diệp đành phải tự chụp một kiểu ảnh, rồi photoshop thêm vài nốt mụn, đưa cho mẹ xem. Mẹ nhìn thế cũng tưởng thật.

Bận rộn tới tận cuối tuần, khó khăn lắm cô mới có thời gian ngủ nướng. Ai ngờ còn chưa tới lúc tỉnh lại, tiếng điện thoại gấp rút bên tai đã làm cô choàng tỉnh.

Cô mở mắt ra, nhìn đồng hồ đầu giường. Mới chỉ có tám rưỡi sáng, đúng là muốn giết người ngay lập tức! Cô lần sờ tìm điện thoại một cách sốt ruột, cộc cằn “alô” một tiếng. Bên kia vang lên một giọng Bắc Kinh lạnh lạnh.

“Ô, làm cháu thức giấc à?”

Tố Diệp ngăn người giãy lát, sau đó ngồi bật dậy khỏi giường, cả

người xù lông trong tư thế phòng vệ. Cô vẫn còn mơ màng, cười trừ đáp: “Cô Tiết...”

“Còn ngủ à? Cô quên bằng mất thanh niên các cháu cứ tới cuối tuần là hay ngủ nướng.”

“Không ạ! Cháu dậy lâu rồi!” Tố Diệp vừa nghe điện thoại, vừa nhảy xuống giường, lật tung quyển lịch. Vừa nhìn, đầu tóc cô đã dựng đứng cả lên.

Hôm nay là ngày nộp tiền nhà!

“Tiểu Tố à! Lát nữa cháu có ra ngoài không? Cô tới nhà cháu một chuyến.”

“À, không ạ! Cô cứ tới!” Tố Diệp mệt mỏi đáp.

Cúp điện thoại, cô hoàn toàn không ngủ nổi nữa, vùi đầu vào chăn, không ngừng cào gãi. Nghĩ tới mấy vạn sấp mọc cánh bay đi trước mắt mình, lòng cô còn đau hơn dao cắt...

Quyển 6 - Chương 285: Người chủ nhà đột ngột tới thăm

Cuối cùng, đúng chín giờ sáng, cô Tiết chủ nhà đã tới bấm chuông, khiến Tố Diệp còn nhầm tưởng rằng khi gọi cuộc điện thoại vừa rồi, cô ấy đang đi dạo ngay gần Sanlitun.

Hôm nay trông tâm trạng của cô Tiết có vẻ khá tốt. Vừa vào cửa, ngồi xuống sofa là bà ấy bắt đầu ngắm nghía, đánh giá xung quanh một lượt, miệng không ngừng tấm tắc: “Suy nghĩ của giới trẻ các cháu đúng là mạnh bạo. Mới có mấy ngày thôi mà, phong cách trang trí cũng thay đổi rồi. Cái phong cách này gọi là gì? Thần bí, huyền ảo?”

Vốn dĩ đối với việc phải móc tiền cho người ngoài, Tố Diệp đã rất xót xa, vừa nghe bà chủ nhà nói thế, cả người cô càng căng thẳng, vội vàng bước tới chắn tầm nhìn của bà ấy, nét mặt tươi cười: “Cô muốn uống gì ạ? Hay là ăn chút hoa quả?”

Từ nhỏ lớn lên ở Bắc Kinh, cô đã nhìn cách những người hàng xóm xung quanh soi mói, bắt bẻ khách trọ như thế nào. Giờ gần như cô đã sửa sang lại cả căn nhà. Mặc dù lúc trước cũng đã có đánh tiếng với cô Tiết, nhưng cô vẫn lo cô ấy bất ngờ giờ què, đưa ra yêu cầu trừ thêm tiền nhà.

Cô Tiết không biết chút suy nghĩ vặt vãnh của cô, xua tay: “Thôi! Cô tới là để nói với cháu chuyện căn nhà, nói xong sẽ đi ngay. Chú còn ở nhà đợi cô về làm cơm trưa.”

“Chuyện căn nhà...” Nghe tới đây, tim Tố Diệp lại đập thành thịch. Cô

lần mò mép ghế sofa, ngồi xuống, cảnh giác nhìn bà chủ nhà: “Căn nhà có chuyện gì ạ?”

Cô cứ có cảm giác tiền của mình sắp gặp họa rồi.

Cô Tiết nhận ra sự lo lắng của cô, vội nói: “Tiểu Tố à! Cháu đừng hiểu lầm. Lần này cô tới không phải để soi xét gì đâu.” Một lúc sau bà ấy nhìn cô: “Chuyện là thế này. Chẳng phải cô có một cậu con trai vẫn đang ở nước ngoài sao? Giờ cả hai cô chú đều đã có tuổi rồi, con trai không yên tâm về sức khỏe của cô chú, nên cứ giục mãi, bảo cô chú sang đó. Nói thật lòng là cô chú không muốn đi, dù sao thì đây cũng là quê cha đất tổ phải không? Nhưng mà thằng bé nói cũng không sai. Người già gần đất xa trời, chân tay cũng chậm chạp, không cẩn thận vấp té, bên cạnh lại chẳng có con gái đỡ đần, đúng là bất tiện. Con trai cũng không muốn đưa cô chú vào viện dưỡng lão. Thế nên suy trước tính sau, cô và chú đã quyết định sẽ qua đó dưỡng già.”

Tố Diệp nghe từng câu từng chữ của cô Tiết trong khó nhọc, trong lòng bắt đầu hỗn loạn không yên, như người ngồi xe qua núi, một lúc lâu không thể bình ổn tâm trạng. Đợi cô Tiết trình bày xong, cô mới lẩm bẩm: “Ý của cô là... cô định bán nhà, bảo cháu chuyển đi nơi khác phải không ạ?”

Thời gian này tìm nhà cũng không khó, nhưng vấn đề là cấp bách quá. Tìm nhà cũng giống như tìm một người đàn ông. Có thể tìm được một người vừa mắt, thích hợp, lại yêu ngay cái nhìn đầu tiên vốn là chuyện cực khó. Lại còn phải tìm trong một thời gian ngắn, khó khăn càng thêm chồng chất. Cô cũng không thể chọn bừa một nơi nào đó để ứng phó tạm thời rồi mới từ từ tìm chỗ thích hợp sau chứ? Cô làm gì có lắm thời gian và sức lực đi xem từng nhà một như mấy người môi giới?

Nghĩ lại lúc đầu, tìm được ngôi nhà này đúng là may mắn trong hàng loạt may mắn. Lúc đó cô còn chưa chính thức vào làm việc, có thể ở nhờ nhà Lâm Yêu Yêu, có thể ăn nhờ bên cậu mợ, có thể dành ra nhiều thời gian để đi xem nhà. Đây là ngôi nhà thứ ba lúc đó bên môi giới dẫn cô đi xem. Nghe nói trước đó nó chưa từng được cho thuê, vẫn cứ để trống. Tới tận khi chủ nhà gặt đầu, đồng ý cho thuê mới đăng ký lên trung tâm môi giới. Khi ấy, anh ta ba hoa chích chòe, lại vô cùng kích động nói với Tố Diệp rằng, thấy cô có yêu cầu cao đối với chất lượng các đồ dùng trong nhà, anh ta mới giữ chặt căn nhà này lại, nếu không đã cho thuê từ lâu rồi.

Lúc đó Tố Diệp bán tín bán nghi đi theo người môi giới tới xem ngôi nhà này. Không hiểu tại sao, khi anh ta vừa đẩy cửa ra cô đã cảm thấy vô cùng thoải mái, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã ưng căn nhà này, liền đi vào phòng khách nói ngay với anh ta: Tôi thuê căn nhà này.

Lúc đó người môi giới rất sửng sò, hỏi cô liệu có cần lên xem cả tầng hai rồi quyết định hay không? Cô lắc đầu rất kiên quyết. Lúc đó cô cũng chẳng hiểu vì lý do gì mà mình lại một mực chung tình với nó. Hai căn nhà trước cô đi xem thực ra cũng không tồi, có thể ra mức giá hơn vạn đương nhiên chẳng thể tệ được. Nhưng cô cảm thấy nhìn mãi vẫn không được hài lòng lắm, cứ như thiếu đi chút gì đó.

Nhưng sau khi tới căn nhà này, cuối cùng cô đã hiểu ra hai căn nhà kia thiếu thứ gì. Đó là một cảm giác chắc chắn và an toàn. Tổng thể phong cách trang trí của căn nhà đều rất trầm ổn, vừa nhìn đã biết là nơi dành cho đàn ông sinh sống. Nhưng cô không quan tâm, chỉ để ý tới sự vững chãi toát ra ngay từ khi vừa bước chân vào đây, hệt như đây chính là mái nhà của cô vậy.

Nhưng những lời của bà chủ nhà khiến cô không biết phải làm sao.

Ai ngờ, bà ấy phủ định suy đoán của Tố Diệp, mỉm cười: “Giá nhà Bắc Kinh chỉ thấy tăng không thấy giảm, sao cô lại bán đi chứ?”

Tố Diệp “á” lên một tiếng, chẳng hiểu gì.

“Căn nhà này của cô nằm ở khu vực thuận lợi, chất lượng lại tốt, diện tích rộng, còn nằm trong tiểu khu cao cấp nhất nhì Bắc Kinh, thiết bị xung quanh lại được hoàn thiện, có thể nào cô cũng không bán đâu.” Thái độ của cô Tiết rất kiên quyết: “Hơn nữa, căn nhà này là để lại cho con trai cô. Nếu một ngày nào đó nó ở nước ngoài chán rồi, muốn về nước phát triển thì cũng có nơi chốn ổn định.”

“Cô Tiết! Ý của cô là...” Cô thật sự không hiểu dụng ý của chủ nhà. Chạy tới nói với cô cả gia đình sẽ chuyển đi nước ngoài nhưng lại không định bán nhà, thế là thế nào?

Cô Tiết nắm lấy tay cô, chân thành nói: “Cô thực sự rất quý cháu, thế nên cho cháu thuê cô rất yên tâm. Căn nhà này chắc chắn là cô không bán đâu, thế nên cháu cứ tạm thời ở đây.”

Nói rồi bà ấy rút từ trong túi ra một chiếc thẻ ngân hàng, nhét vào tay Tố Diệp. Tố Diệp càng thấy quái đản hơn.

“Mục đích cô tới tìm cháu hôm nay chính là nói với cháu, sau này cháu cứ gửi tiền nhà vào chiếc thẻ này cho cô là được. Thẻ ngân hàng cô để ở đây cho cháu, ra nước ngoài hai cô chú cũng không dùng tới nó.”

“Dạ?” Tố Diệp kinh ngạc tròn tròn hai mắt. Thế này là bỗng dưng có chiếc bánh từ trên trời rơi xuống sao?

“Cháu cứ tích tiền nhà mỗi tháng vào thẻ này là được. Sang bên kia cô cũng không tiện thuê thường xuyên.” Cô Tiết giải thích.

Đầu óc Tố Diệp mơ màng, khó khăn lắm cô mới phản ứng lại: “VẬY... chiếc thẻ này về sau cháu đưa cho cô thế nào?”

“À! Hai cô chú tạm thời qua bên đó một thời gian, nếu sống không hợp thì sẽ còn quay lại. Tới lúc đó cháu trả thẻ cho cô cũng được. Còn giả sử qua đó sống hợp, có ý định cư lâu dài, thì khi nào cháu không muốn thuê ở đây nữa cứ mang hết tiền chuyển cho cô là được. Mật mã ở ngay sau thẻ.”

Tố Diệp đúng là bị thông tin này đập cho ngẩn ngơ rồi: “Cô Tiết! Cô không sợ cháu bỏ chạy à?”

“Một là cô thấy cháu là người tốt, hai là cháu để lại thông tin và số chứng minh thư tại bên môi giới rồi, chạy được đi đâu?” Cô Tiết cười ha ha.

Tố Diệp nghĩ cũng đúng.

“Tức là căn nhà này cháu có thể thuê dài hạn rồi?”

“Chủ nhà tìm khách thuê cũng giống như các cháu đi tìm nhà vậy thôi, tìm được một người khách ưng ý cũng không dễ. Cô cũng già rồi, chẳng muốn cứ người này đi người khác tới. Chỉ cần cháu không muốn dọn đi thì cứ sống ở đây, cô được yên tâm mà cháu cũng thoải mái.”

Đầu óc Tố Diệp hết như bị giã nát. Cô lại hỏi: “VẬY LỠ TIỀN THUÊ NHÀ CÓ TĂNG LÊN...”

Rất nhiều chủ nhà đều hy vọng mỗi năm được đổi một người khách. Giờ giá thuê ở Bắc Kinh mỗi lúc một cao, mỗi một lần cho người khác thuê, chủ nhà lại có thể tăng giá tiền lên một chút. Đây cũng là

lý do ở Bắc Kinh không thể có những người thuê nhà dài hạn như nước ngoài.

Nhìn ra cô Tiết thật lòng muốn tìm một người trông nhà cho mình, được thuê dài hạn ở đây đúng là một chuyện may mắn. Nhưng điều kiện tiên quyết là phải bàn bạc được mọi khả năng, đừng có mỗi năm tiền nhà lại tăng vùn vọt như tốc độ tàu Thần Châu thì cô thà chuyển đi còn hơn.

Nhưng cô Tiết đã làm yên lòng cô: “Cô cũng chẳng phải sống dựa vào tiền thuê nhà. Thằng con cô ở nước ngoài kiếm cũng khá lắm, thế nên cháu cứ yên tâm đi. Tiền nhà cứ trả như chúng ta đã thỏa thuận trước đây là được, không tăng thêm đâu.”

Tổ Diệp thật sự chỉ muốn bay tới ôm chầm lấy cô Tiết, hôn lấy hôn để.

Ổn định nơi ăn chốn ở mới có thể yên tâm công tác, chí ít Tổ Diệp là người như vậy.

Sau khi giải quyết xong chuyện căn nhà, cô lập tức gọi cho Niên Bách Ngạn. Nghe xong chuyện này anh cũng rất vui, dặn dò cô phải thay chủ nhà trông coi nhà cửa cho tốt, đừng có hai ba hôm lại thay đổi phong cách một loạt như thế. Cô hiểu ý Niên Bách Ngạn, căn nhà anh chẳng biết gì về nghệ thuật. Cô rất thích rảnh rang lại biến hóa thiết kế trong nhà, như vậy mới cảm thấy không khô khan và nhạt nhẽo.

Khoảng thời gian này cô và Niên Bách Ngạn không mấy gặp nhau. Ai cũng bận việc người nấy, nhưng ngày nào cũng dành thời gian để gọi điện thoại. Khi nào anh làm xong việc hoặc bên cạnh không còn ai là lại chat video với cô. Hai ngày Trung thu bên nhau đã làm tăng thêm tình cảm của hai người. Rõ ràng anh gọi điện nhiều hơn, còn cô

cũng nhớ anh hơn.

Có người bên ngoài bắt đầu điên cuồng rêu rao, Diệp Hạc Phong có ý định về hưu, thế liền có kẻ phân tích, người đầu tiên được ngồi vào chiếc ghế đó là Niên Bách Ngạn. Nhưng cũng có người phủ nhận, cho rằng Diệp Hạc Phong sẽ không giao hết quyền cổ đông trong tay cho Niên Bách Ngạn, rất có thể nhường lại “giang sơn” cho con trai mình, dù chỉ có cái mác ở công ty.

Tố Diệp chẳng thèm để ý tới mấy lời truyền miệng đó. Nhưng cô cảm nhận được rõ ràng lịch trình bận rộn của Niên Bách Ngạn. Rất nhiều hôm tối muộn rồi cô gọi cho Hứa Đồng, Hứa Đồng đều nói anh vẫn đang họp.

Cô hiểu, đứng ở vị trí của Niên Bách Ngạn không thể đi sai dù là nửa bước, nhất là vào thời kỳ tin tức đang ùn ùn kéo đến. Nghĩ lại, ngay cả cái phòng tâm lý bé nhỏ của cô vẫn còn tranh đấu nhau từng ngày, huống hồ là cả một tập đoàn Tinh Thạch hoành tráng như thế.

Chỉ là, nỗi nhớ thì có tha cho ai ngày nào, từng ngày chỉ thêm cồn cào hơn. Mỗi tối về nhà, cô đều đứng lặng trước cửa sổ rất lâu nhìn xuống dưới nhà, xem có thấy chiếc xe của anh bất ngờ xuất hiện trong tiểu khu hay không. À không, cái xe đó có lẽ quá lộ liễu, anh chắc sẽ đổi một con xe tầm thường hơn, đứng trước cửa nhà cô.

Tiếc rằng, Niên Bách Ngạn không xuất hiện trong đêm tối nhưng lại lộ diện ngay tại phòng tâm lý Liêm Chúng trong một buổi chiều nắng vàng rực rỡ, khiến Tố Diệp trở tay không kịp.

Nhưng điều khiến cô càng không thể tưởng tượng nổi chính là, đúng ngày đó ông chủ Kim vẫn không chịu buông tha cho cô. Khi ông ta ôm một bó hoa hồng to tướng xuất hiện trước mắt cô, vừa hay Niên Bách Ngạn đang cùng giáo sư Đinh đi ngang qua phía sau. Họ đang

bàn chuyện, còn có Hứa Đồng đi theo. Cứ như vậy, màn tỏ tình của ông Kim với Tố Diệp với một bó hoa tươi trong tay, nét mặt rạng rỡ như mẫu đơn đã được họ nhìn thấy toàn bộ...

Quyển 6 - Chương 286: Trở thành người làm chứng

Buổi chiều nay, thời tiết bỗng đẹp lạ kỳ. Bầu trời trên đỉnh đầu xanh thẫm như mặt hồ Crater*. Những tia nắng cũng hết như những gợn nước lăn tăn, chỉ hơi lơ đãng một chút nó sẽ nhỏ nước xuống.

*Nằm ở phía Tây Nam tiểu bang Oregon, là hồ sâu nhất nước Mỹ.

Lá cây cũng rụng rớt hơn nhưng cũng không bằng mấy thứ đồ trang sức vàng ròng trên tay ông chủ Kim. Ông ta lại trở về với cách ăn mặc lúc trước, nhưng có một điều may mắn là bộ răng vàng mở miệng ra là dọa người đó không còn.

Khi ông ta ôm bó hoa lớn, xông vào phòng làm việc Tố Diệp, cô vừa tiếp xong một khách hàng. Lý Thánh Đan bùng một tách cafe đi vào, nhìn thấy cảnh ấy, vô cùng kinh ngạc. Cô ta xông tới trước chặn đường của ông chủ Kim, phát huy đầy đủ trách nhiệm của một người trợ lý.

“Ông Kim! Ông đã có hẹn trước chưa? Nếu chưa có, phiền ông hẹn trước rồi hẵng tới.” Vì sự to gan và cố chấp của ông ta, cả phòng tâm lý không muốn biết ông ta cũng khó.

Thái độ của ông chủ Kim lại rất nhã nhặn, nụ cười trên gương mặt vô cùng khoa trương: “Tôi tới nói với bác sỹ Tố mấy câu.”

Người đã xông vào rồi, muốn đuổi ra rất khó. Tố Diệp đành để mặc ông ta. Đang khó hiểu tại sao ông ta lại vào được văn phòng của cô dễ dàng như vậy, nhìn thấy gương mặt đều đặn của Phương Bội

Lôi trước cửa khi nhìn người khác gặp nạn thì cô chợt hiểu ra.

“Bác sỹ Tố! Đây là hoa tặng em!” Ông chủ Kim giờ cả bó hoa hồng to tướng ra trước mặt cô, màu đỏ rực như lửa lại làm Tố Diệp chợt nhớ tới dòng máu tươi chảy ra từ cổ tay Lâm Yêu Yêu.

Cô nuốt nước bọt, không đón nhận mà điềm nhiên trả lời: “Xin lỗi, hoa này tôi không nhận được!”

Cô vừa nói xong câu ấy, trước cửa bỗng trở nên ồn ào.

Ngay lập tức, Tố Diệp liền nhìn thấy bóng hình Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn đang nói chuyện cùng giáo sư Đinh. Hứa Đồng vẫn thản nhiên đi phía sau như mọi lần, nhưng khi bất giác nhìn thấy cảnh này nét mặt cũng bàng hoàng.

Tố Diệp nhìn rất rõ sự thay đổi biểu cảm trên gương mặt Hứa Đồng. Cô bất ngờ nhìn sang Niên Bách Ngạn. Anh cũng dừng bước, nhìn về phía cô, đồng thời nhìn rất rõ quá trình ông chủ Kim tỏ tình với cô.

Người dừng bước không chỉ có Niên Bách Ngạn, còn có giáo sư Đinh. Rõ ràng ông ta cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Tố Diệp chỉ muốn mở tung cửa sổ, ném ngay ông chủ Kim ra ngoài, rồi tự tìm cho mình một cái lỗ để chui xuống. Tạm thời chưa nói tới chuyện Niên Bách Ngạn và Hứa Đồng đều đang có mặt, chỉ riêng mình giáo sư Đinh thôi cũng đủ cô xấu hổ lắm rồi.

Ông chủ Kim thấy ngoài cửa có người, nhiệt tình bỗng chốc tăng cao, lập tức quỳ một chân xuống đất, giờ bó hoa lên đỉnh đầu: “Bác sỹ Tố! Hoa này em nhất định phải nhận, em mà không nhận tôi sẽ

không đứng dậy.”

Bó hoa này so với chiều cao của ông ta đúng là có hơi quá khổ. Ông ta cảm rất mất sức, cô nhìn cũng cố gắng lắm mới dám nhìn.

“Ông Kim! Mời ông rời khỏi phòng khám của tôi.” Tố Diệp nén giận, cố gắng nhẫn nại.

Cô lặng lẽ ngược mắt quan sát Niên Bách Ngạn. Anh đút hai tay vào túi quần, yên lặng, bình thản đứng đó. Nét mặt anh cũng không mấy thay đổi. Anh đứng im không nhúc nhích, bóng hình cao lớn gần như che kín cả một khoảng nắng lớn phía sau.

Giáo sư Đinh nhìn ông chủ Kim rồi lại nhìn Tố Diệp, bước tới trước, do dự nói: “Chuyện này là thế nào?” Ông cũng phải một người lãnh đạo cổ hủ, vẫn cho phép nhân viên yêu đương, nhưng làm ầm ĩ cả phòng tâm lý lên như thế này thì không hay cho lắm.

Còn chưa đợi Tố Diệp trả lời, ông chủ Kim đã cướp lời trước, gặp được giáo sư Đinh ông ta phấn khích như gặp được ân nhân: “Ông là cấp trên của bác sỹ Tố phải không? Đến đúng lúc lắm, có thể làm chứng cho tôi không?”

Giáo sư Đinh ngẩn người.

Tố Diệp cũng không thốt nên lời.

Nhưng tiếc là lần này có vẻ ông chủ Kim đã hạ quyết tâm. Thấy ngoài cửa vẫn còn người đang đứng, ông ta lập tức đứng dậy, một giây sau đã làm ra một hành động khiến đầu tóc Tố Diệp dựng đứng.

Ông chủ Kim chủ động kéo Niên Bách Ngạn đi lên, không còn cười đùa nữa mà nói không biết ngượng: “Mọi người đều là đồng nghiệp

của bác sỹ Tố phải không. Vào cả đây, vào cả đây! Tôi mời mọi người tới làm chứng cho tôi.” Nói rồi ông ta đẩy cả Niên Bách Ngạn và Hứa Đồng vào phòng.

Tim Tố Diệp vọt lên tận cổ, cô đưa mắt về phía Niên Bách Ngạn.

Nhưng anh vẫn thản nhiên như không, đôi mắt âm u sâu hút, không thể nhìn rõ tâm tư trong lòng.

“Bác sỹ Tố! Em hãy chấp nhận tôi đi. Tôi có thể thề trước mặt lãnh đạo và các đồng nghiệp của em rằng, chỉ cần em theo tôi, tôi nhất định sẽ đối xử tốt với em. Em không thích bó hoa này cũng không sao, hôm nay tôi còn mang theo quà.” Ông chủ Kim đặt tạm bó hoa sang một bên, rồi vội vã rút từ trong túi tài liệu ra một chiếc hộp tinh xảo. Ông ta mở nó ra trước mặt tất cả mọi người. Giây phút ấy, Lý Thánh Đan còn “oa” lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Tố Diệp chỉ cảm thấy đôi mắt mình đau nhức vì bị thứ ánh sáng gì đó chiếu thẳng vào. Cô thức che mắt lại, trước mắt trắng lóa. Ông trời ơi, cái ông Kim này rốt cuộc mang thứ vũ khí lợi hại gì tặng cho cô vậy?

Khi tầm nhìn đã trở lại bình thường, cô mới chột giật mình. Ôi trời đất! Một sợi dây chuyền im lìm nằm trong hộp, có thể nói là rực rỡ lóa mắt. Ánh sáng lấp lánh phát ra từ viên kim cương to đùng nằm chính giữa. Cả sợi dây đều được làm bằng vàng ròng, còn được khắc một bông hoa mẫu đơn rất to, đúng là giàu đến chảy cả mỡ!

“Tôi thấy em đeo mãi viên kim cương đó, nhất định là em rất thích kim cương, thế nên đã đặc biệt chọn một sợi dây chuyền kim cương thật đẹp để tặng em.” Ông chủ Kim lại quỳ xuống đất, đôi mắt cũng được kim cương phản chiếu, lấp la lấp lánh.

Tố Diệp giơ tay sờ lên viên kim cương trên cổ mình, vô thức nhìn Niên Bách Ngạn. Không ngờ anh cũng đang nhìn cô, bờ môi hơi mím lại. Cô cup mắt, trong lòng hơi hoảng hốt.

Sợi dây cô luôn đeo trên cổ có treo viên kim cương hai người họ đã cùng hoàn thành tại Nam Phi. Lý do cô yêu nó không phải vì viên kim cương này đắt giá thế nào mà là những kỷ niệm đẹp có được tại đất nước ấy.

“Sợi dây trên cổ bác sỹ Tố rất nhỏ. Còn sợi dây chuyền ông đây tặng hình như hơi khoa trương quá rồi, không thích hợp để cô ấy đeo cho lắm.” Người lên tiếng là Hứa Đồng.

Tố Diệp nhìn cô ấy, Hứa Đồng cũng mỉm cười với cô.

“Đây chỉ là tâm ý của tôi thôi, nếu bác sỹ Tố không thích, tôi có thể đổi, tới khi nào cô ấy hài lòng thì thôi.” Ông chủ Kim lập tức giải thích.

Sự kiên nhẫn của Tố Diệp đã cạn sạch rồi: “Ông Kim! Tôi đã nói với ông rất nhiều lần rồi. Hai chúng ta không hợp nhau. Ông hãy mang hoa và quà về đi, tôi sẽ không nhận thứ gì cả.”

“Tôi thật lòng yêu em mà.” Ông chủ Kim không hề bị lung lay, lời nói tha thiết: “Hơn nữa tôi đã biết rõ cái gã hôm trước vốn không phải bạn trai của em. Tôi nghe ngóng từ phía đồng nghiệp của em rồi. Giờ em vẫn còn đang độc thân, không hề có bạn trai.”

Đầu óc Tố Diệp như sắp nổ tung.

Cô không hề để ý rằng, gương mặt Niên Bách Ngạn đã sa sầm lại.

“Có bao nhiêu người ở đây, tôi xin thề với em. Chỉ cần em đi theo tôi, của tôi sẽ là của em, sau này em làm bà chủ gia đình, được không?”

Nghe mấy lời này, Tố Diệp ngược mắt nhìn anh. Anh chưa bao giờ hứa những lời này với cô.

Lúc này Hứa Đồng tiến lên, quan sát kỹ món trang sức trong tay ông chủ Kim rồi cười nói: “Đúng là tốn không ít công sức. Vàng cũng là loại tốt nhất, viên kim cương ở giữa cũng cực kỳ đắt giá. Xem ra ông đây thật sự rất thật lòng.” Lời này cô ấy muốn nói cho Niên Bách Ngạn nghe, vì sau màn giám định vừa rồi, cô ấy đã quay sang nhìn Niên Bách Ngạn.

“Phải rồi, phải rồi! Trước nay tôi cũng có tìm hiểu mấy thứ có giá trị. Nhưng chỉ trang sức sao có thể biểu đạt hết tình yêu của tôi dành cho bác sỹ Tố? Tôi có thể mang tất cả những thứ tốt nhất của mình tới trước mặt em, chỉ cần em đồng ý.” Ông Kim không nhìn thấy biểu cảm của Hứa Đồng, nghe xong câu cô ấy nói, lại càng thêm đắc ý.

Từng dây thần kinh trong đầu Tố Diệp giật liên hồi. Cô lại nhìn về phía giáo sư Đinh, vẻ mặt không biết xử trí ra sao.

Niên Bách Ngạn nãy giờ vẫn lặng im cuối cùng đã lên tiếng. Không phải là với ông chủ Kim, mà là với Hứa Đồng, ngữ khí điềm đạm: “Đừng múa rìu qua mắt thợ trước mặt ông chủ đây. Chúng ta đi thôi!”

Dứt lời, anh quay người rời đi trước.

Hứa Đồng nhìn Tố Diệp một cái rồi cũng đi theo.

Khi cánh cửa từ từ khép lại, trái tim Tố Diệp như rơi xuống dốc không phanh. Anh... cứ thế bỏ đi sao?

Cô buồn bã, cổ họng cũng nghẹn lại.

Vừa rồi giáo sư cũng muốn đích thân tiễn Niên Bách Ngạn, thấy anh tự đi trước, trong lòng ông cũng cảm thấy bất an. Việc này đối với người ngoài đúng là quá mất mặt, nghĩ bụng lát nữa sẽ gọi điện thoại giải thích với anh. Trước khi ra ngoài, ông để lại một câu bên tai Tố Diệp: “Mau chóng giải quyết đi!”

Tố Diệp cũng muốn giải quyết lắm chứ. Nhưng mà ông chủ Kim cứ như mọc rễ trong văn phòng vậy, đuổi kiểu gì cũng không đi.

Trong thang máy.

Cánh cửa kim loại phản chiếu gương mặt trầm tĩnh của Niên Bách Ngạn. Khi hàng số phía trên chạy tới tầng sáu, anh bình thản cất lời: “Hứa Đồng!”

Hứa Đồng bước lên.

Anh thấp giọng, dặn dò mấy câu với cô, cả quá trình mặt không hề biến sắc. Hứa Đồng ngۆ ngàng giây lát, đợi anh nói xong mới từ từ gật đầu: “Tôi biết rồi ạ...”

“Lập tức đi làm!” Cửa thang máy từ từ mở ra, Niên Bách Ngạn để lại câu ra lệnh ấy rồi bước ra ngoài, bóng lưng cao lớn mà nặng nề...

Bên này, trong phòng làm việc của Tố Diệp, ông chủ Kim hết như một con cá nheo. Lý Thánh Đan sốt ruột tới mức còn định báo cảnh sát. Tố Diệp nhìn đồng hồ tích tắc từng phút trôi qua bên tai, tiếng ông ta vẫn không ngớt, sống chết bắt cô nhận lời, đã gần bốn mươi phút rồi.

Không thể nhịn nổi nữa, cô hét lên: “Ông mà còn không đi tôi báo cảnh sát thật đấy!”

“Cảnh sát có thể quản việc tôi tỏ tình với người tôi yêu sao?” Ông chủ Kim cười hì hì, rần mềm đều không chịu.

Tổ Diệp cũng biết báo cảnh sát là vô ích. Ông ta chỉ làm phiền cô làm việc, không giết người, không phóng hỏa. Dù cảnh sát có tới cũng chỉ biết khuyên răn ông ta đi, hôm khác ông ta sẽ lại tới.

Đang đau đầu không biết nên làm thế nào, cửa văn phòng bỗng bị hai người đàn ông lực lưỡng đá tung, làm Tổ Diệp giật nảy mình. Nhìn qua cô càng bàng hoàng hơn. Hai người đó cao khoảng hơn mét chín, xuất hiện trước mặt cô như hai gã khổng lồ, hình xăm dày đặc tới tận cổ, giữa eo còn dắt dao.

Một trong hai người còn khiêng theo thứ gì đó, được bọc trong một cái túi bóng, rất dày. Thứ đồ trong túi còn đang động đậy.

Lý Thánh Đan đứng bên cạnh cũng dờ dẩn luôn, chẳng nói được câu nào.

Ông chủ Kim thấy vậy vội đứng bật dậy, xông tới trước mặt Tổ Diệp, chỉ vào hai người đó: “Các anh là ai?”

“Ông không cần biết chúng tôi là ai!” Người đang cầm bao tải vung tay một cái, đẩy ngay ông chủ Kim còn đang ú ớ như gà mắc tóc sang một bên. Ông chủ Kim đứng không vững, ngã sõng soài, đau đến nỗi phải cắn chặt răng...

Quyển 6 - Chương 287: Rút dây động rừng

Tố Diệp thấy người tới không có vẻ gì lương thiện, đang định xông lên trước thì người đàn ông lực lưỡng ném thứ đồ đang vác trên tay xuống đất cái “rầm”, vô cảm nhìn Tố Diệp, nói: “Bác sỹ Tố! Điều kiện của đối tượng nghiên cứu lần này cô đưa tới vẫn không ổn. Ông chủ của chúng tôi nói rồi, tốt nhất là phải ra tay trên não bộ của một người bình thường mới được. Người này ngay từ lúc cô đưa tới đã điên điên khùng khùng rồi!”

Tố Diệp ngăn người. Lúc này cô mới nhìn rõ trong túi bóng bọc một người đàn ông, miệng bị bịt kín, không thể kêu lên được, cả người đang giãy giụa. Chuyện này... là như thế nào?

“Bác sỹ Tố! Ý của ông chủ chúng tôi là muốn đổi một đối tượng nghiên cứu khác. Đương nhiên, tiền bạc không thành vấn đề, chỉ cần có thể tiếp tục nghiên cứu.” Người đàn ông lực lưỡng thô lỗ cất tiếng.

Ông chủ Kim ngã ngồi bên cạnh, sau khi nhìn rõ thứ trong túi bóng, hai mắt bỗng trợn trừng, cả người cứng đờ, đưa mắt nhìn Tố Diệp. Lý Thánh Đan đứng bên hai chân đã mềm nhũn, tựa vào tường từ lâu. Cô ta chứng kiến cảnh tượng này trong kinh hoàng, một lúc sau mới hơi hơi có lại tri giác, ngón tay nhẹ nhàng lần sờ về phía điện thoại, chuẩn bị báo cảnh sát.

“Thánh Đan!” Tố Diệp là người lấy lại bình tĩnh nhanh nhất, nhận ra hành động của Lý Thánh Đan, cô lập tức lên tiếng ngăn cản, đầu óc bắt đầu nhanh chóng phân tích.

Đầu tiên, cô không quen những người này.

Thứ hai, cô chưa từng gửi đối tượng nghiên cứu gì đó cho bọn họ.

Khi còn ở nước ngoài, cô từng nghe nói có một số phòng tư vấn tâm lý có móc ngoặc trực tiếp với bệnh viện tâm thần và trung tâm nghiên cứu, gửi một số bệnh nhân không thể chữa trị hoặc không người thân thích vào đó để lấy lời. Những người này sẽ trở thành đối tượng nghiên cứu của bệnh viện tâm thần và các trung tâm đó. Đương nhiên, trong nước cũng không thể ngăn chặn tận gốc hiện tượng này. Nhưng, cô hoàn toàn trong sạch.

Tuy vậy, tố chất bình tĩnh khi đối mặt với vấn đề từ trước tới nay của Tố Diệp đã giúp cô. Những người này gọi cô là bác sỹ Tố, chứng tỏ họ tới đây nhằm vào cô, còn cái gọi là đối tượng nghiên cứu này...

Lẽ nào?

Một tia sáng chợt lóe lên trong não bộ, một giả thiết táo bạo nảy sinh một cách tự nhiên.

Khẽ hắng giọng, cô dựa vào suy đoán của mình, nhìn về phía người đàn ông, nói với tính chất thăm dò: “Sao lại điên điên khùng khùng chứ? Lúc đưa người tới chẳng phải vẫn tỉnh táo sao?”

Người đàn ông bỗng cười: “Tôi đã đưa người tới đây rồi. Nếu không tin, bác sỹ Tố có thể đích thân kiểm tra.” Dứt lời, anh ta xé chiếc túi ra.

Người trong túi gần như phát rồ.

Ông chủ Kim chờ dẫn hân, cứ nhìn chăm chăm người đàn ông trong túi. Người đó bất ngờ xông về phía ông ta, khiến ông ta hết hồn hết

vía, kêu la oai oái. Ông ta đột nhiên đứng bật dậy, chỉ tay về phía Tố Diệp, gương mặt kinh hoàng: “Cô... Cô...”

“Ô! Người này cũng là bệnh nhân tâm thần phải không?” Người đàn ông lực lưỡng nhìn ông chủ Kim chăm chú, sau khi quan sát một lúc mới nói: “Tôi thấy người này được đấy. Bác sỹ Tố, bệnh nhân của cô à? Ông ta nghe lén được nhiều như vậy rồi, chi bằng đưa cho chúng tôi đi.”

Ông chủ Kim bị dọa tới nỗi hai chân run rẩy, va vào nhau lập cập.

Vừa nghe thấy câu này, Tố Diệp chột hiệu ra, cười khẩy nhìn về phía ông chủ Kim.

Mặt ông ta tái mét, cả người dựa sát vào tường, điên cuồng xua tay: “Tôi... Tôi cảnh cáo anh... Không được phép lại gần! Tôi... Tôi có tiền... có quyền... Anh... Anh dám làm bừa... Tôi... Tôi nhất định sẽ không tha cho anh!”

“Tôi thấy...” Tố Diệp sau khi thấy cảnh ấy, nụ cười càng đậm thêm. Cô nhìn ông chủ Kim, thấy ông ta liên tục đổ mồ hôi lạnh, bèn nói tiếp: “Bỏ qua cho ông ta đi, không thích hợp đưa tới bệnh viện làm đối tượng nghiên cứu đâu.”

Người đàn ông hiểu ra, gật gù, nhìn về phía ông chủ Kim: “Còn không cú? Chúng tôi có thể đổi ý bất cứ lúc nào đấy!”

Ông chủ Kim sợ chết khiếp, xông ra cửa.

“Đợi đã!” Anh ta hét lên phía sau lưng.

Ông chủ Kim đột ngột dừng bước, sợ đến nỗi không dám quay đầu lại.

“Ông mà dám báo cảnh sát, tôi sẽ giết chết ông! Đừng có tưởng chúng tôi không tìm được ông. Có nghe tới danh tiếng đại ca Khôn chưa? Sống ở thành phố Bắc Kinh này thì chớ có đắc tội tới anh ấy, nếu không tôi sẽ khiến ông chịu không nổi phải bỏ đi nơi khác đấy!”

Ông chủ Kim run như cầy sấy, gật đầu lia lịa: “Đại... Đại ca Khôn...” Những người làm trong ngành giải trí như ông chủ Kim lại càng biết tới danh tiếng đại ca Khôn, một đại ca thủ đoạn tàn độc có tiếng trong giang hồ, là đối tượng khiến cảnh sát đau đầu. Nghe nói đôi tay đại ca Khôn đã vấy bẩn từ lâu rồi, có không ít án đê lên người. Nhưng đám thuộc hạ dưới quyền đưa nào cũng rất giỏi, luôn giúp được ông ta bảo vệ vững địa bàn. Gần đây nghe nói ông ta bắt đầu làm ăn đàng hoàng, chỉ không biết liệu có lấy chuyện làm ăn ra làm công cụ rửa tiền hay không thôi.

Ông chủ Kim đương nhiên không dám đắc tội với nhân vật thâm hiểm trong giang hồ. Đám người này có chuyện gì mà chúng không dám làm?

“Sao? Còn cần đại ca Khôn đích thân ra mặt nhắc nhở ông à?” Anh ta hét lên.

“Không... Không cần ạ...” Đúng là ông chủ Kim không còn hồn vía.

“Mang mấy thứ của ông theo, rút!”

Ông chủ Kim vội vàng cầm theo hoa và đồ trang sức, hoảng loạn, lập cập rời khỏi phòng làm việc.

Sau khi mọi việc bình ổn trở lại, Tố Diệp mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn người đàn ông, do dự nói: “Các anh...”

“Thật ngại quá! Làm cô sợ rồi phải không? Chúng tôi được anh Khôn lệnh tới đây đóng kịch.” Người đàn ông thấy cô cứ nhìn mãi người nằm dưới đất, vội vàng bước tới cười trối: “À... cô đừng hiểu lầm, cậu ấy cũng là người của chúng tôi.”

Tố Diệp nhíu mày: “Tôi đâu có quen đại ca Khôn.”

Người đàn ông đó cũng không nói gì thêm, chỉ mãi cười trối cho người dưới đất. Người đó sau khi được tháo khăn bịt miệng, nhổ mấy miếng nước bọt rồi nói tiếp: “Chuyện này thì chúng tôi không rõ lắm. Đã làm phiền công việc của bác sỹ Tố rồi. Thật ngại quá, chúng tôi đi trước!”

Ba người cứ bất ngờ xông vào rồi dứt khoát đi ra như thế.

Lúc này Lý Thánh Đan mới tìm lại được giọng nói: “Bác sỹ Tố! Rốt cuộc... chuyện mấy người đó là thế nào?”

Tố Diệp đi ra khỏi văn phòng, liếc mắt nhìn thấy một cái bóng ở ngã rẽ hành lang. Cô quay trở lại văn phòng, cầm theo một thứ gì đó, đút vào túi áo khoác rồi khẽ đáp: “Không sao đâu! Tôi ra ngoài một lát!”

Quán cafe, giờ này không có mấy người, không gian vô cùng yên tĩnh.

Hương cafe thơm nồng lan tỏa khắp nơi, ngập tràn cảm giác tĩnh mịch và đầm ấm.

Đằng sau lưng Tố Diệp là ô cửa sổ sát sàn rất lớn, phía sau nó là những chiếc lá thu run rẩy đầu cành, nhuộm vàng cả một dãy phố dài. Trời cao trong xanh, một khung cảnh đẹp như tranh vẽ.

“Không làm cô sợ chứ?” Người lên tiếng là Hứa Đồng. Cô ấy uống

một ngụm cafe rồi mỉm cười nhìn cô.

Tố Diệp khuấy cốc cafe: “Nếu không nhìn thấy cô, tôi thật sự tưởng rằng lại có kẻ nào đó hâm mộ, hay dính phải một đại ca xã hội đen nào. Rõ ràng là người này không dễ chọc vào, đến cả ông chủ Kim trông cũng biết sợ.”

“Như vậy không tốt sao? Chí ít ông ta sẽ không dám mơ tưởng tới cô nữa.”

Tố Diệp gật đầu nhưng vẫn hơi lo lắng: “Ông ta sẽ không báo cảnh sát thật chứ?”

“Ông ta nào dám? Ông ta là người làm ăn, đương nhiên phải hiểu rõ đạo lý chuyện không liên quan tới mình thì đừng chõ mũi vào. Nếu ông ta thật sự nhiều lời, đám người đó đâu có để ông ta sống yên?”

“Sao Niên Bách Ngạn lại quen với mấy người này?” Cô có chút bài xích.

Nhưng Hứa Đồng bật cười: “Người làm ăn mà, có loại người nào mà không phải tiếp xúc?”

“Trông có vẻ anh ấy rất thân thiết với đại ca Khôn đó.”

Hứa Đồng suy nghĩ rồi vỗ vỗ tay cô: “Đừng như vậy! Tổng giám đốc cũng quan tâm tới cô thôi. Ông họ Kim đó tuy không phải con cá lớn nhưng ít nhiều cũng là một ông chủ, không tìm đối tượng nham hiểm một chút dọa ông ta, liệu có được không?”

Tố Diệp hiểu đạo lý này, nhưng cô bỗng nhiên cảm thấy Niên Bách Ngạn có rất nhiều điều cô chưa hiểu rõ. Nhưng Hứa Đồng nói cũng đúng, nhất là trong ngành mà Niên Bách Ngạn đang kinh doanh,

đăng sau một khoản lợi nhuận khổng lồ, chỉ cần lơ là một chút sẽ rơi vào nguy hiểm tới cả tính mạng, giao lưu với xã hội đen cũng chẳng phải chuyện gì mới mẻ.

“Lúc này có rất nhiều tình huống tổng giám đốc không thể đích thân ra mặt giải quyết, cô phải hiểu điều này.”

Tố Diệp gật đầu. Cô hiểu chứ, sao lại không hiểu.

“Chỉ có điều...”

Bộ dạng ngập ngừng không nói của Hứa Đồng khiến Tố Diệp chú ý. Cô đặt chiếc thìa xuống, đợi Hứa Đồng nói tiếp.

“Tập đoàn Tinh Thạch rộng lớn như vậy, động vào một bộ phận nhỏ cũng ảnh hưởng tới toàn bộ, có rất nhiều chuyện không phải anh ấy muốn thế nào là được như thế. Bên trong còn liên quan tới rất nhiều lợi ích. Nếu Tinh Thạch chỉ là sản nghiệp nhà họ Diệp thì thôi, nhưng trong đó còn quyền cổ đông của cả tổng giám đốc. Đây cũng là lý do tại sao tổng giám đốc luôn phải cân nhắc. Vì anh ấy chỉ cần sơ suất một chút, để giá cổ phiếu tụt dốc thì người tổn thất không chỉ có nhà họ Diệp mà còn cả nhà họ Niên.”

Tố Diệp sửng sờ.

Đây là một sự thật cô chưa từng biết. Cô chưa hỏi mà Niên Bách Ngạn cũng không chủ động kể. Vì từ trước tới giờ cô luôn cho rằng tập đoàn Tinh Thạch vì có sự gia nhập của Niên Bách Ngạn mà nhanh chóng khuếch trương về quy mô và sản nghiệp. Thì ra trong đó còn có một phần của Niên Thị.

“Tổng giám đốc trước nay làm việc gì cũng rất chắc chắn. Nhưng bác sỹ Tố, cô đúng là khắc tinh của anh ấy, vì cô, anh ấy liên tục xảy ra

chuyện.” Hứa Đồng nói nửa đùa nửa thật.

Tổ Diệp nhú mày, tỏ vẻ không hiểu.

“Cô còn nhớ bữa cơm Trung thu đoàn viên hôm đó không? Cái ngày Nguyễn Tuyết Mạn trúng độc, được đưa vào bệnh viện.”

Cô gật đầu, đương nhiên là nhớ.

“Hôm đó, Diệp Ngọc sắp phát điên gì tổng giám đốc, đến cả tôi cũng không ngờ anh ấy lại làm chuyện đó.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Niên Bách Ngạn cũng đã từng miêu tả sơ qua tình hình ngày hôm đó. Anh nói sau khi đưa Nguyễn Tuyết Mạn tới bệnh viện, thấy bà ta không còn gì nguy hiểm, anh đã rời đi. Lẽ nào, hôm đó còn xảy ra chuyện gì sao?

Hứa Đồng nhẹ nhàng kể lại cụ thể những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm ấy.

Thì ra hôm Trung thu, Nguyễn Tuyết Mạn đích thực bị trúng độc không hề nhẹ. Chỉ cần đưa tới bệnh viện chậm một chút là có thể nguy hiểm tới tính mạng. Sau khi được các bác sỹ cấp cứu, cuối cùng bà ta đã thoát khỏi tình trạng nguy kịch. Trong khoảng thời gian này, Niên Bách Ngạn đã gọi điện thoại cho Hứa Đồng.

Khi xác định chắc chắn Nguyễn Tuyết Mạn đã không sao, Niên Bách Ngạn bèn lệnh cho Hứa Đồng ở lại bệnh viện, còn anh định đi. Diệp Ngọc thấy vậy bèn chạy tới hành lang, chặn anh lại, sống chết cũng không để anh đi. Niên Bách Ngạn lấy lý do còn bận công việc. Diệp Ngọc đương nhiên không vui, chất vấn anh có công việc gì quan

trọng mà đến cả kỳ nghỉ cũng không thể bỏ?

Niên Bách Ngạn không giải thích quá nhiều với cô ta, đẩy cô ta sang một bên. Diệp Ngọc càng trở nên kích động, cứ giữ chặt lấy anh, nói dù có đóng kịch cũng phải đóng cho tròn vai. Mẹ vợ còn đang nằm bên trong, anh không thể nói đi là đi được.

Cảnh ấy vừa hay bị Hứa Đồng đứng ở một góc nhìn thấy. Cô ấy nhận thấy sự sốt ruột rõ ràng trong mắt Niên Bách Ngạn.

“Trung thu tổng giám đốc đã cho mình nghỉ phép ba ngày, lấy đâu ra công việc? Bác sỹ Tố! Tôi biết là anh ấy muốn đi tìm cô.” Nói tới đây Hứa Đồng bỗng lắc đầu khó xử.

Trái tim Tố Diệp bắt đầu đập thành thịch, cô hoàn toàn không biết gì cả.

“Sau đó thì sao?” Cô vô thức hỏi.

“Khi tôi đang định chạy tới giải vây cho tổng giám đốc, đúng lúc ấy có một người y tá đẩy xe ngang qua. Diệp Ngọc vớ lấy một chai rượu còn đưa cho tổng giám đốc. Cô ta nói: Muốn đi, trừ phi anh uống cạn chai rượu còn này!”

Tố Diệp bàng hoàng mở to mắt: “Anh ấy...”

“Tổng giám đốc, mặt không hề biến sắc, lập tức uống ngay trước mặt cô ta.”

Quyển 6 - Chương 288: Người đàn ông ngốc nghếch nhất trên đời

Giọng của Hứa Đồng rất khế, tựa như làn khói cafe quán quanh đầu mũi, không thể nắm bắt được trọng lượng. Nhưng nếu nhìn kỹ cô ấy, giữa sự bình thản, đầu mày lại hơi nhíu lại, khiến vẻ mặt càng có phần khó xử.

Nhưng một câu nói đơn giản đó thực sự đã khiến tâm trạng Tố Diệp kích động. Cô gần như kinh hoàng tới nỗi suýt bật dậy, giọng điệu cũng cao vút lên, không thể đè nén: “Anh ấy điên rồi sao?”

Với tính cách của Niên Bách Ngạn, nếu thật sự có người ép buộc anh, anh nhất định sẽ làm. Đầu óc cô đã bắt đầu trôi nổi một hình ảnh thế này: Diệp Ngọc tuy kiềm chế giọng nói của mình nhưng vẫn khó giấu nổi tâm tình điên loạn. Còn Niên Bách Ngạn nhẩn nhện hết lần này tới lần khác. Trong lúc hai người giằng co, anh đã lập tức cầm chai rượu cồn lên...

Trái tim cô gào rít như gió xuyên qua hang động, vang lên những tiếng vù vù đau đớn, ngay tiếp đó một nơi rất sâu trong người nảy sinh một sự phẫn nộ. Cảm giác phẫn nộ và đau thương hòa vào nhau, nhanh chóng nuốt trọn lý trí của cô. Cô siết chặt bàn tay, chỉ muốn đi tìm Diệp Ngọc tính sổ ngay lập tức. Niên Bách Ngạn là người đàn ông của Tố Diệp này. Còn chị ta, có quyền gì được làm khó người đàn ông của cô như vậy? Chị ta có tư cách gì yêu cầu anh phải thế này, làm thế kia?

Hứa Đồng thấy vậy, vội vàng xoa dịu tâm tình của cô, nhẹ nhàng nói: “Tôi nghĩ lúc đó chẳng qua Diệp Ngọc chỉ không muốn để tổng giám đốc đi mất. Chuyện uống rượu cồn này chị ta cũng không cố ý đâu. Chị ta chắc chắn không ngờ tổng giám đốc Niên vì muốn bỏ đi mà đã uống thật.”

“Anh ấy đã uống bao nhiêu?” Tố Diệp nhói lòng. Dạ dày của anh vốn không tốt, đó lại là loại rượu dùng riêng trong y học, sao có thể nói uống là uống chứ.

“Cũng nuốt xuống mấy ngụm, nhưng ngay lập tức bị Diệp Ngọc giằng lại. Tôi nghĩ chị ta cũng nghĩ tổng giám đốc điên thật rồi.”

Nếu Diệp Ngọc mà đứng trước mặt cô giờ phút này, Tố Diệp sớm đã tát cho chị ta một cái bạt tai rồi. Giờ cô chỉ muốn xông ngay tới nhà họ Diệp, lôi Diệp Ngọc ra mắng cho một trận nên thân.

“Bác sỹ Tố! Tôi biết cô lo lắng chuyện gì.” Hứa Đồng cũng không hổ có đôi mắt tinh tường, nhận ra Tố Diệp đang vừa đau đớn vừa tức giận: “Yên tâm đi! Sau khi ra khỏi bệnh viện, tổng giám đốc đã nôn ra không ít, cũng uống thêm rất nhiều nước, không sao đâu!”

Đương nhiên Tố Diệp biết anh không sao. Tối hôm đó cô hoàn toàn không phát hiện ra anh có điểm gì bất thường, ngoài mùi rượu phảng phất ở cổ áo, chắc là đã nhỏ vào khi Diệp Ngọc giằng qua giằng lại chai rượu.

Cô vẫn luôn nghĩ là anh đã uống rượu hoặc thấm rượu ở đâu đó, không ngờ thì ra đã xảy ra chuyện này. Hít sâu một hơi, nhưng nỗi đau trong lòng vẫn không hề thuyên giảm. Một lúc lâu sau, cô mới từ từ mở bàn tay đang nắm chặt ra, lòng bàn tay đã bị nắm đến tê dại. Cô nhìn Hứa Đồng, chân thành nói: “Sau này nếu còn xảy ra chuyện như thế này, mong cô bất luận thế nào cũng phải trông chừng anh

ấy, đừng để anh ấy làm tổn hại bản thân như thế nữa.”

Anh làm vậy, cô còn đau hơn anh.

Hứa Đồng nhìn cô rất lâu rồi thở dài: “E là gặp phải những chuyện có liên quan tới cô, tổng giám đốc sẽ không nghe lời bất kỳ ai. Anh ấy có sự cố chấp của mình, cũng có sĩ diện của mình. Người có thể ảnh hưởng tới quyết định của anh ấy chỉ có mình bác sỹ Tố thôi.”

Tố Diệp cũng nhẹ nhàng thở dài, nghe xong những lời của Hứa Đồng cô không biết nên vui hay nên buồn nữa.

“Còn một chuyện tôi phải nhắc nhở bác sỹ Tố.” Nét mặt Hứa Đồng trở nên nghiêm túc.

Tố Diệp ngược mắt nhìn cô ấy.

“Bất luận cô có không cam tâm tình nguyện thế nào, thì trong mắt người ngoài, tổng giám đốc vẫn là con rể của nhà họ Diệp. Chuyện này không liên quan tới việc anh ấy và Diệp Ngọc như thế nào. Có những mối quan hệ không phải trò chơi trẻ con, nói chấm dứt là chấm dứt. Một chuyện tưởng chừng rất nhỏ nhặt cũng sẽ gây nên những phiền phức chí mạng. Chắc bác sỹ Tố cũng hiểu về hiệu ứng cánh bướm*. Đối với tổng giám đốc mà nói, thứ thật sự ảnh hưởng tới anh ấy chỉ có nguyên lý hiệu ứng này mà thôi chứ không phải bản thân Diệp Ngọc. Những gì bây giờ anh ấy làm, chẳng qua là muốn cắt giảm khả năng xảy ra những chuyện ngoài ý muốn xuống mức thấp nhất.”

*Hiệu ứng cánh bướm (tiếng Anh: Butterfly effect) là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc (sensitivity on initial conditions). Vốn được sử dụng ban đầu như một khái niệm khoa học đơn thuần, hiệu ứng

cánh bướm sau đó đã được nhắc đến nhiều lần trong văn hóa đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian. Năm 1972, nhà khí tượng học và chuyên gia về lý thuyết hỗn loạn Edward Norton Lorenz đã giới thiệu trước Hiệp hội phát triển khoa học Hoa Kỳ (American Association for the Advancement of Science) một bài nói chuyện có tựa đề Predictability: Does the Flap of a Butterfly's Wings in Brazil Set off a Tornado in Texas? (Tính dự đoán được: Liệu con bướm đập cánh ở Brasil có thể gây ra cơn lốc ở Texas?). Trước đó vào năm 1961, trong khi mô phỏng một dự đoán về thời tiết trên máy tính, Lorenz đã lỡ nhập số liệu là 0,506 thay vì 0,506127 như dự định, và do đó đã thu được kết quả dự đoán thời tiết hoàn toàn khác so với tính toán ban đầu. Từ kết quả này Lorenz đã đề cập tới sự ràng buộc chặt chẽ của hệ vật lý đối với các điều kiện ban đầu trong bài nói chuyện. Theo đó một cái đập cánh của con bướm nhỏ bé có thể gây ra sự thay đổi (dù rất nhỏ) trong điều kiện gốc của hệ vật lý, dẫn đến kết quả là những thay đổi lớn về thời tiết như cơn lốc tại một địa điểm cách nơi con bướm đập cách hàng vạn km. Cũng theo Lorenz thì tỉ lệ động năng giữa một cái đập cánh của con bướm với toàn bộ cơn lốc là quá nhỏ, vì thế con bướm chỉ có vai trò không đáng kể trong những tính toán lý thuyết hỗn loạn cho hệ vật lý, nói cách khác thì nếu một cái đập cánh của con bướm có thể gây ra cơn lốc, thì một cái đập cánh khác cũng có thể dập tắt nó, và bên cạnh cái đập cánh của con bướm thì còn có vô vàn hoạt động khác có động năng đáng kể hơn rất nhiều có thể ảnh hưởng tới thời tiết.

Hứa Đồng nói rất chân thành, Tố Diệp cũng lắng nghe rất nghiêm túc. Cô hiểu rõ ý trong lời nói của cô ấy, cũng hiểu những lo lắng mà Hứa Đồng đang che giấu. Cô vô thức xoay tách cafe, như đang suy nghĩ chuyện gì: “Có một câu cô nói sai rồi. Đi theo anh ấy, tôi chưa bao giờ không cam tâm tình nguyện, cho dù tới cuối cùng anh ấy đưa ra một quyết định tồi tệ nhất.”

“Quyết định tồi tệ nhất? Ý cô là gì?” Hứa Đồng mỉm cười.

Tố Diệp từ từ sụp mắt xuống. Cafe trong cốc đã nguội ngắt từ lâu. Lốp vỏ sứ khiến từng đầu ngón tay cô mất đi tri giác: “Ví dụ như, cả đời này anh ấy cũng không thể thoát khỏi thân phận làm con rể nhà họ Diệp, làm chồng Diệp Ngọc.”

Nghe xong Hứa Đồng rõ ràng rất kinh ngạc. Cô ấy nhìn Tố Diệp hồi lâu mới nói: “Cho dù là như vậy cô cũng yêu anh ấy?”

“Chỉ cần anh ấy còn yêu tôi.” Lúc Tố Diệp ngược mắt lên, đáy mắt như có một ngôi sao lấp lánh, lướt ngang qua.

Hứa Đồng không ngờ cô lại nói vậy, cũng không nghĩ cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho một kết cục tồi tệ nhất. Cô ấy khẽ lắc đầu, cảm thán: “Tôi thật sự rất khâm phục cô, nếu đổi lại là tôi...” Nói tới đây, cô ấy hơi chần chừ.

Tố Diệp mỉm cười, đợi cô ấy nói tiếp.

Hứa Đồng cũng cười nhưng lại lắc đầu: “Nếu đổi lại là tôi, gặp được một người đàn ông đáng yêu như vậy, đợi bao lâu cũng xứng đáng.”

“Xem ra hai chúng ta cũng coi như có thần giao cách cảm.”

Không khí cuộc trò chuyện giữa hai người trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Tới cuối cùng, Hứa Đồng lại nói: “Thật ra khả năng tồi tệ nhất mà tôi nghĩ tới là, anh ấy sẽ bỏ mặc tất cả, dẫn cô rời khỏi đây. Cô không về nhà họ Diệp, anh ấy cũng rời xa thế giới kim cương. Quan hệ của hai người sẽ chuyển tiếp một cách tự nhiên. Dù sao thì xã hội này rất phù phiếm, làm gì có ai chăm chăm vào một tin tức mãi không chịu

buông.”

“Nếu như vậy, tôi thà không bao giờ lộ ra.” Tố Diệp khẽ lắc đầu: “Tình Thạch là tâm huyết của anh ấy. Đến tôi còn không muốn lựa chọn giữa tình yêu và sự nghiệp, huống hồ là anh ấy? Tôi sẽ không để anh ấy phải đối mặt với sự lựa chọn này.”

“Vừa rồi chỉ là giả thuyết của tôi thôi.” Hứa Đồng thở dài: “Tôi đã quen khi nhìn nhận một vấn đề luôn phân tích khả năng tốt nhất và xấu nhất.”

Tố Diệp hiểu, đây là thói quen nghề nghiệp của cô ấy.

Ngoài cửa có một cơn gió thổi qua, quét cả một đám lá khô xuống đất. Lá bay đầy trời, che cả ánh nắng. Những tia sáng lốm đốm rơi xuống gương mặt Tố Diệp, đôi mắt cô trở nên khi sáng khi tối.

“Có một chuyện tôi vẫn không hiểu.” Cô hỏi Hứa Đồng: “Cô không coi tôi là kẻ thứ ba sao? Dưới con mắt của người ngoài cuộc, dù sao thì Diệp Ngọc mới là vợ chính thức.”

“Rất đơn giản, tôi chỉ trung thành với tổng giám đốc.” Hứa Đồng đáp rất dứt khoát: “Tôi là trợ lý của anh ấy, chứ không phải trợ lý của tập đoàn Tinh Thạch. Công việc của tôi là nghĩ những điều ông chủ không nghĩ, làm việc những ông chủ không tiện làm. Nói cách khác, nếu ngày mai tổng giám đốc yêu một người con gái khác, tôi cũng sẽ nói với cô ấy những lời này.”

Tố Diệp ngăn người giầy lát rồi bật cười. Có thể làm việc một cách chuyên tâm như vậy, e là chỉ có mình Hứa Đồng. Thế là cô cũng không hỏi nhiều nữa. Lúc sắp ra về, cô móc từ trong túi áo ra một chiếc đĩa CD, đặt trước mặt Hứa Đồng, chính là thứ cô vừa lấy từ trong phòng làm việc. Hứa Đồng đón lấy, nhìn mãi vẫn không hiểu.

Tố Diệp cười: “Cứ đưa cho Niên Bách Ngạn đi! Thứ này đáng nhẽ tôi phải đưa cho anh ấy lâu lắm rồi.”

Thu về, ban ngày càng lúc càng ngắn ngủi. Tan ca, ra khỏi tòa nhà là trời đã tối đen rồi. Đèn đường ở khu Sanlitun đã được bật sáng. Khu Village đối diện cũng đã rực rỡ sắc màu. Công Thể Bắc và Sanlitun là hai con đường giao nhau. Hạng mục Santilun mới vừa được nhanh chóng khởi công, các hàng rào bao bên đường đã vây kín như bánh tét. Nghe nói bất động sản Thái Cổ của Hồng Kông đã liên kết với quỹ ngân sách bất động sản của ngân hàng Morgan Stanley, bỏ ra bốn tỷ tám trăm triệu nhân dân tệ để mua về quyền cổ đông cho dự án đặc biệt khu Sanlitun, định tạo dựng một khu nghỉ dưỡng trong mơ.

Có trong mơ hay không Tố Diệp cũng chẳng quan tâm, qua loa chẳng qua chỉ là thay một cái logo. Đối với cô mà nói, phải đi mua sắm thì vẫn đi, các cửa hàng mới ùn ùn xuất hiện, giá cả thì cũng đâu có giảm.

Nhưng tối nay cô chẳng còn tâm tình dạo phố nữa. Tan làm, cô mặc kín quần áo, đi về nhà, từ chối cuộc sống về đêm xa hoa chốn thành thị. Ở cửa hàng tạp hóa dưới nhà, cô mua hai hộp mỳ tôm. Lúc đi qua hiệu thuốc, cô chợt dừng bước, ngẫm nghĩ rất lâu mới đi vào, mua thêm một chai rượu cồn.

Vừa về tới nhà, không khí có phần lạnh lẽo. Cũng vì nhiệt độ tối nay giảm xuống. Cô bèn bật điều hòa trước, đợi cho nhà cửa ấm lên mới chầm chậm chuẩn bị đi úp mỳ. Vừa lật túi bóng ra, tay cô chạm vào chai rượu cồn cùng được để trong túi. Cầm ra nhìn một lúc lâu, cô mới mở nắp, mùi rượu cồn xộc vào mũi, chạy thẳng lên não.

Cô nhớ lại mấy lời lúc chiều Hứa Đồng đã nói. Cô ấy nói Diệp Ngọc đã ép Niên Bách Ngạn uống rượu cồn, chỉ uống mới được phép đi.

Cô ấy nói lúc đó anh đã uống mấy ngụm...

Mấy ngụm rót cuộc là bao nhiêu ngụm? Cô không biết, có khi Hứa Đồng cũng chẳng biết rõ Niên Bách Ngạn đã uống bao nhiêu. Tóm lại, anh đã uống rồi, bất kể là một ngụm hay mấy ngụm.

Như bị ma xui quỷ khiến, Tố Diệp kê chai rượu lên môi, hít sâu một hơi rồi nín thở, ngẩng đầu lên, nhắm chặt mắt lại. Cô uống ực một ngụm rượu cồn vào bụng, rồi vớt chai rượu xuống. Một giây sau cả người phi như tên lửa tới nhà vệ sinh, ho sặc sụa. Từ miệng, khí quản cho tới dạ dày, mọi tế bào trong cơ thể đều khó chịu như bị lửa đốt, còn chưa được một hơi đã không chịu nổi.

Cô ra sức súc miệng, rồi lại chạy ra phòng khách, liên tục uống nước. Nhưng thực quản vẫn đau rát như vừa nuốt phải một que hàn đỏ lửa. Dạ dày co thắt như đang phản kháng hành vi không màng tới tính mạng của cô.

Không biết đã uống bao nhiêu nước, uống tới nỗi nước mắt cũng trào ra, Tố Diệp mới đặt cốc xuống bàn, cả người nằm gục trên sofa. Nước mắt không kìm nén được, rơi tí tách. Thì ra uống nhiều nước con người ta cũng dễ khóc hơn.

Trái tim cũng đau nhói như dạ dày, vì cảm giác bỏng rát trong cơ thể, càng vì hành động của Niên Bách Ngạn. Ném thử rồi cô mới biết nó đau đến thế nào, khó chịu thế nào. Nhưng anh còn chẳng nhú mày lấy một cái.

Đây là lần đầu tiên Tố Diệp òa khóc vì hạnh phúc. Cô cứ tưởng những người hạnh phúc chỉ biết cười thôi, vậy mà niềm hạnh phúc này lại khiến cô đau phát khóc. Nước mắt không ngừng rơi xuống, thấm ướt áo. Cảm giác nóng bỏng quán cả vào da thịt, như đang phát huy tàn dư của rượu cồn ban nãy.

Cô không ngừng thầm gọi tên Niên Bách Ngạn trong lòng, ra sức mắng anh là đồ ngốc.

Đúng! Anh chính là một người đàn ông ngốc nghếch, ngốc nghếch nhất trên đời!

Cô ghét anh như vậy. Cho dù hôm đó anh nói rõ với cô chuyện này, trái tim cô cũng không đau như tối nay. Có những lời, một khi được kể lại từ miệng người khác, nỗi đau sẽ tăng lên gấp bội...

Quyển 6 - Chương 289: Người phụ nữ của ai không được chạm vào

Cũng chẳng thể tính được mình đã khóc bao lâu, chỉ biết cuối cùng cô đã tiêu tán sạch chút nước ít ỏi trong cơ thể. Lúc này Tố Diệp mới ngừng lại, đỏ mắt, sụt sịt mũi, lê dép đi vào nhà bếp. Rượu còn đã vương vãi ra đất, bốc mùi nồng nặc. Nửa gói mỳ tôm bóc dở vứt đó, giờ cũng chẳng buồn ăn nữa.

Dạ dày vẫn còn cồn cào như thiêu như đốt, huyết thái dương cũng giật liên hồi. Cô tắm qua loa một chút, sau đó cũng chẳng còn tâm trạng xem phim hay đọc sách chuyên ngành giết thời gian như mọi lần. Cô lên tầng hai, nằm vùi vào chăn, cầm điện thoại trong tay loay hoay một hồi, cuối cùng vẫn không gọi cho Niên Bách Ngạn.

Có lẽ muộn một chút nữa cô mới dám gọi cho anh. Quay về Bắc Kinh, cô biết rõ, trong mối quan hệ của hai người, cô chỉ có thể lựa chọn làm người bị động, không được yêu đương công khai, một khi nắm quyền chủ động sợ rằng cuối cùng cả hai đều sẽ gặp rắc rối.

Đang mơ mơ hồ hồ, dưới nhà bỗng vang lên tiếng chuông cửa.

Tố Diệp chợt mở mắt, lúc này mới phát hiện chẳng biết mình đã thiếp đi từ lúc nào. Cô nhìn đồng hồ trên tường, sắp mười giờ đêm rồi. Chuông cửa vẫn kêu từng tiếng nhả nhận. Giờ này còn ai tới nữa nhỉ?

Cô xuống nhà, đi tới cửa chính.

Khi mở cửa ra, Tố Diệp chết sững.

Đó là Niên Bách Ngạn!

Anh đứng dựa vào cửa, dáng vẻ như lười biếng lại như mệt mỏi. Cái bóng dài che khuất cả một khoảng sáng của hành lang. Thấy cô ra mở cửa, bờ môi gợi cảm hơi cong lên, ánh mắt ngập tràn dịu dàng và ấm áp.

Điều càng khiến Tố Diệp kinh ngạc hơn nữa là anh còn cầm trong tay một bó hoa lớn. Nhìn kỹ thì đây chính là hoa súng đang nở mùa này, nhưng đó là màu tím đậm cực hiếm gặp. Từng bông còn đang chúm chím đợi nở. Được cảnh đêm bao phủ, mỗi bông hoa đều rất đẹp và tinh tế.

Đầu óc của Tố Diệp nhất thời không thể hoạt động được. Cô cứ ngây ngốc nhìn người đàn ông ngoài cửa. Cô không nghĩ rằng muộn rồi anh còn tới đây, càng không ngờ trong tay anh lại ôm một bó hoa súng to đến vậy.

“Tặng em!” Niên Bách Ngạn đứng ngoài cửa đưa bó hoa trong lòng cho Tố Diệp trước.

Tố Diệp chớp chớp mắt, đón lấy. Cô ôm vào lòng một mùi hương thanh nhã, còn thấm cả hương gỗ mộc của riêng anh, kết hợp lại trở thành một mùi thơm ấm nồng và cảm động.

“Anh chỉ đặc biệt tới tặng hoa, sau đó đi sao?” Ôm chặt bó hoa súng trong tay, bên trên còn đọng nguyên hơi ấm của bàn tay người đàn ông, cô ngây ngốc hỏi.

“Vậy em muốn anh đi ngay sao?” Niên Bách Ngạn buồn cười vì dáng

vẻ của cô, khóe miệng cong lên rất đẹp.

Lúc này Tố Diệp mới phản ứng lại. Một giây sau cô kéo anh vào: “Không đâu!”

Đợi cánh cửa sau lưng sập lại, Niên Bách Ngạn nhân cơ hội ấy, giơ cánh tay dài ôm cả hoa cả người vào lòng. Tố Diệp cũng buông một tay ra ôm chặt lấy anh, tham lam hít hà mùi hương của anh.

Đêm yên tĩnh.

Hai người không ai nói câu nào, chỉ trao nhau cái ôm tình cảm, để đêm tối có tĩnh mịch thế nào cũng hòa thêm một sự ấm áp.

Tố Diệp nép trong lòng anh. Có một khoảnh khắc, cô cảm thấy đây là một giấc mơ. Khi cô nhớ anh nhất, anh đã xuất hiện, còn ôm chầm lấy mình. Cô ngẩng đầu, ánh mắt men từ khuôn cằm sạch sẽ lên tới tận đôi mắt anh, thâm trầm sâu sắc.

“Sao anh lại tới đây?” Cô cất giọng hơi khàn. Chính Hứa Đồng nói thời gian gần đây anh rất bận. Cô còn tưởng sẽ không được gặp anh trong một thời gian dài.

Niên Bách Ngạn cúi đầu, cười hỏi: “Anh không được đến sao?”

“Đương nhiên là được!” Khi hơi thở của anh phả vào mặt cô, cảm giác nóng hổi chân thực nhắc nhở cô tất cả đều là hiện thực, không phải nằm mơ. Cõi lòng được đong đầy hạnh phúc, đôi mắt ánh lên niềm vui không thể che giấu: “Chỉ có điều nửa đêm nửa hôm anh xuất hiện, lại còn ôm theo bó hoa, đúng là không giống phong cách của anh chút nào.”

“Có thích hoa này không?” Anh dịu dàng hỏi khẽ.

“Dĩ nhiên, hoa này rất đẹp.” Cô đúng là rất thích, cả màu sắc và loài hoa đều tuyệt vời, khiến trái tim vốn dĩ cô đơn bỗng đập thành thịch. Cô vui sướng thơm lên má anh một cái, rồi quay người đi cắm hoa.

Cô tìm một chiếc bình hoa trong suốt, đế cao, cổ rộng, như vậy có thể chứa vừa bó hoa lớn trong tay. Cô cắm hoa sủng xuống nước. Thế là trong vòng một tuần tới sẽ được ngắm sắc tím si mê và lãng mạn này.

Sau lưng, một cánh tay đàn ông ôm cô vào lòng. Cầm anh nhẹ nhàng sượt qua má cô, hơi thở ấm nóng đan cài vào nhau. Anh thấp giọng hỏi: “Có đẹp hơn bó hoa hồng gã họ Kim kia tặng em không?”

Lúc này Tố Diệp mới hiểu ra nguyên nhân anh bất ngờ tặng hoa. Cô không nhìn được cười, lập tức quay người vòng tay qua cổ anh, hơi nghiêng đầu: “Anh ghen à?”

“Có một gã đàn ông không muốn sống, dám tỏ tình với em trước mặt anh, em bảo anh có ghen không?” Hai tay Niên Bách Ngạn giữ lấy eo cô, đầu mày hơi nhíu lại. Cứ như thế, cô nhận ra sự nghiêm túc và không vui ẩn chứa trong đôi mắt anh.

“Em đâu có yêu ông ta.” Cô cười hì hì.

Niên Bách Ngạn nặng nề đáp lại: “Quấy rầy em cũng là một việc khiến người ta chén ghét.”

Cô cong môi cười: “Anh cũng điều tra ra người ta họ Kim rồi, có phải đến cả tổ tông mười tám đời cũng biết cả rồi không?”

Niên Bách Ngạn thoải mái hơn đôi chút. Anh giơ tay vuốt ve gò má chìm trong ánh trăng của cô, nói như đùa như thật: “Dám để ý tới

người con gái của anh, anh phải biết ông ta là người thế nào chứ?”

“Được rồi! Anh cũng tìm người dọa ông ta đến mức đó rồi.” Nhớ lại dáng vẻ mềm nhũn của ông chủ Kim, Tố Diệp thấy cũng không nở. Dẫu sao ông ta cũng không làm chuyện gì xấu, ngoại trừ việc theo đuổi cô không có hồi kết.

Niên Bách Ngạn hôn khẽ lên tóc cô, dịu dàng nói: “Có một số người phải cho họ một số bài học, nếu không họ mãi mãi không biết người phụ nữ của ai không được động vào.”

Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng hết như gương mặt anh. Nhưng không hiểu sao Tố Diệp lại thấy có một cảm giác âm u len vào tim. Cô ngước mắt nhìn anh, ánh mắt anh vẫn như thường. Chắc tại cô nghĩ nhiều phải không?

“Ông ta nhất định không dám tới nữa đâu.” Tố Diệp kéo anh cùng ngồi xuống sofa. Cô tựa vào ngực anh, giờ tay vuốt khẽ đôi mày cùng nếp nhăn nổi lên giữa trán khiến cô bất an.

Anh kéo tay cô về, đưa lên môi, rồi hỏi một câu tùy ý: “Ai giả mạo bạn trai em vậy?”

“Hử?” Tố Diệp chưa kịp phản ứng lại, một hơi thở nóng hổi phả vào đầu ngón tay cô. Một câu hỏi nghe có phần tùy ý nhưng ẩn chứa một sự ác liệt.

Niên Bách Ngạn không lặp lại câu hỏi, mà đưa mắt nhìn cô không rời, ánh mắt trầm ổn, mạnh mẽ. Tố Diệp chợt hiểu ra, tươi cười: “Là Kỳ Đông Nham làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

“Thế nên anh mới gặp em ăn cơm cùng cậu ta trong nhà hàng?” Lần này Niên Bách Ngạn chau mày thực sự.

“Yên tâm đi, em không để anh ấy có cơ hội thừa nước đục thả câu.” Nhớ lại cuộc gặp gỡ hôm đó ở nhà hàng, Tố Diệp chỉ muốn cười. Cô giơ tay vuốt lông mày anh ra, lẩm bẩm: “Đừng có nhăn nhó nữa. Em đã bảo anh rồi, anh mà nhăn mặt là rất đáng sợ.”

Niên Bách Ngạn nắm chặt cổ tay cô, khóa chặt cô trong lòng, cúi đầu cắn lên tai cô, lực vừa đủ như có ý trừng phạt: “Diệp Diệp! Em là của anh!”

Cô ngẩng đầu thừa nhận, càng ôm anh chặt hơn. Cô biết mình là của anh, được trở thành một điều gì đó của anh là một niềm hạnh phúc.

Nụ hôn của Niên Bách Ngạn càng lúc càng thấp, kéo từ cổ xuống xương quai xanh. Tố Diệp cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, cơ thể vô thức rụt lại phía sau. Anh bèn hướng tới, cuối cùng đè hẳn cô lên sofa. Bàn tay anh thuần thục cởi áo ngủ của cô ra, len vào trong, chiếm giữ được nơi đầy đặn khiến hơi thở của anh thêm nặng nề.

Gương mặt anh vùi giữa ngực cô, để lại những dấu hôn rõ ràng trên làn da trắng.

“Bách Ngạn...” Tố Diệp ôm lấy đầu anh, khẽ gọi.

Niên Bách Ngạn ngước mắt lên.

Cô nhìn anh, then thừng hỏi: “Tối nay... anh còn đi nữa không?”

Bờ môi Niên Bách Ngạn trở nên dịu dàng, từng ngón tay mảnh khảnh vuốt nhẹ lên trán cô, đôi mắt như có tia sáng lấp lánh ánh lên. Anh khẽ đáp: “Không! Tối nay anh ở lại.”

Cảm giác này thật là tuyệt.

Tố Diệp bất ngờ ôm chầm lấy anh, gương mặt hạnh phúc.

“Em đi tìm áo ngủ cho anh.” Cô hôn nhanh lên trán anh rồi trượt xuống như một con cá, vừa cười vừa chạy lên tầng hai.

Trong nhà luôn chuẩn bị sẵn áo ngủ cho anh. Cô thích như thế, vì luôn cảm thấy bất kỳ lúc nào anh cũng có thể trở về vậy.

Niên Bách Ngạn cũng đi theo cô lên tầng hai. Anh đứng tựa bên cửa, nhìn cái bóng nhỏ thoăn thoắt dưới ánh đèn, lồng ngực như được tình yêu lấp đầy. Cảnh này tựa như một cuộc sống gia đình bình thường nhất. Sau một ngày bận rộn trở về nhà, đã vội bật nước tắm và chuẩn bị quần áo cho anh.

Anh muốn có được thứ hạnh phúc ấy, bình yên và giản đơn.

“Anh ăn tối chưa?” Cô lật ra mấy bộ quần áo ngủ anh mặc lần trước, đã được giặt sạch sẽ, gấp gọn gàng, xếp chồng lên nhau. Quay đầu thấy anh đang đứng ở cửa nhìn mình, cô bèn hỏi vậy.

Anh có một tật như vậy, cứ bận việc là quên cả ăn uống. Dù có Hứa Đồng ở bên cạnh nhắc nhở, khi nào cần bận anh vẫn bận, còn quên ăn thì vẫn cứ quên.

Quả nhiên, Niên Bách Ngạn đáp: “Chưa!”

Tố Diệp cầm theo áo ngủ đi tới trước, kinh ngạc nhìn anh: “Anh làm bằng sắt à? Không đói sao?”

“Thế nên anh mới về đây tìm đồ ăn.” Niên Bách Ngạn uể oải kéo tay cô, nụ cười xấu xa như con nít: “Ăn tối và “ăn” em.”

“Đáng ghét!” Tố Diệp đỏ mặt, nhét quần áo vào lòng anh: “Anh tự đi bật nước tắm đi, em làm chút gì cho anh ăn.”

“Em làm?”

Tố Diệp trừng mắt lườm anh: “Em làm!” Dứt lời cô chạy xuống nhà.

Niên Bách Ngạn nhìn theo bóng cô, nụ cười ngập tràn đáy mắt.

Sự thật chứng minh, không bột đổ gột nên hồ, hơn nữa lại là người vốn “có tài năng” trong lĩnh vực nấu nướng như Tố Diệp. Khi Niên Bách Ngạn tắm rửa qua, thay quần áo ngủ đi tới nhà bếp, vẫn thấy cô đang đứng nhìn hai gói mỳ tôm. Anh đi tới, cầm lấy một gói lên xem, lại nhíu mày: “Tối em ăn thứ này?”

“Em không ăn!” Tố Diệp chớp mắt.

Thay quần áo ngủ xong, trông Niên Bách Ngạn đã ôn hòa đi nhiều. Mấy lọn tóc ngắn trước trán anh còn đang ướt, hơi cụp xuống, trông vừa lười nhác vừa gợi cảm, mang đầy đủ sức hấp dẫn của phái mạnh. Thế nhưng chỉ cần nhíu mày một cái, anh lại là anh.

“Em không ăn mỳ tôm hay không ăn cơm tối?” Niên Bách Ngạn xác nhận lại.

Tố Diệp liếm môi: “Không ăn cơm tối!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô không biết nói gì. Anh vứt gói mỳ tôm sang một bên, đi thẳng tới tủ lạnh. Sau khi mở một loạt các tủ kệ ra, nhìn quanh một lượt, anh thở dài: “Anh đưa em ra ngoài ăn.”

Quyển 6 - Chương 290: Niên bách tiêu

Tố Diệp nào lỡ lảng phí cơ hội được ở riêng cùng anh. Cô bước tới, ôm anh và lắc đầu: “Muộn thế này rồi, đừng ra ngoài nữa! Ăn mỳ gói thì có sao, đâu phải bữa nào cũng ăn. Tài úp mỳ của em số một đấy.”

Niên Bách Ngạn nhìn ra tâm tư của cô, đành cười: “Thôi được! Ở nhà ăn mỳ với em vậy.” Nói rồi anh xắn tay áo lên, dặn dò cô: “Lấy cho anh chỗ rau xanh trong tủ lạnh.”

“Hay là cứ để em làm cho.” Tố Diệp thấy vậy vội lên tiếng.

“Giúp việc cho anh!” Niên Bách Ngạn đâu có để cô động tay vào.

Tố Diệp mím môi, gật đầu. Cô đi tới trước tủ lạnh, rồi quay đầu nhìn anh: “Có bắp cải và cải cúc, anh muốn ăn loại nào?”

“Mang ra hết đi, bắp cải làm mỳ, cải cúc xào lên.” Giọng điệu của Niên Bách Ngạn cứ như một đầu bếp đích thực.

Tố Diệp mang tất cả ra.

Bên đó Niên Bách Ngạn đang đun nước, giơ tay về phía cô: “Trứng gà!”

Cô bèn dốc sức giúp việc cho anh.

Trong nhà bếp, khói bốc lên nghi ngút, làm mờ cả màn đêm ngoài cửa sổ.

Dần dần, một mùi thơm đầy hấp dẫn tỏa ra. Những món ăn vốn đơn giản rơi vào tay Niên Bách Ngạn quả nhiên có cả màu sắc, hương thơm, mùi vị. Nhưng khi đang rửa cải cúc, bất giác liếc nhìn thùng rác, tay anh bỗng khựng lại.

Thùng rác trống rỗng, chỉ độc có một chai rượu còn nằm lơ lửng, đã không còn giọt nào.

Tố Diệp đổ mỳ ra bát xong, thấy anh đứng lặng, cô bèn đưa mắt nhìn qua, sắc mặt bỗng có chút ngượng ngập. Cô hắng giọng: “Nghe nói cải cúc phải dùng mỡ gà xào mới ngon.”

“Ừm.” Niên Bách Ngạn đáp lại một tiếng. Anh vừa rửa rau, vừa thản nhiên hỏi: “Dùng rượu còn làm gì vậy?”

Tố Diệp nhìn về phía bóng lưng của anh, nhẹ nhàng thốt ra một chữ: “Uống!”

Vòi nước bất ngờ bị đóng lại.

Anh quay người, nhìn cô như không tin vào tai mình: “Gì cơ?”

“Lúc anh chưa tới đây, em có uống một chút rượu còn.” Tố Diệp nhắc lại lần nữa.

“Em điên rồi sao?” Niên Bách Ngạn hơi cao giọng, đầu mày nhíu chặt: “Rượu còn ai lại mang ra uống? Sao không có chút thường thức nào vậy? Đã uống nước chưa? Mau đi uống nhiều nước vào cho anh!”

Tố Diệp không nhúc nhích, chỉ chăm chăm nhìn anh.

Niên Bách Ngạn thấy vậy chột hiệu ra. Gương mặt đang căng thẳng chuyển thành xót xa. Anh mấp máy, một lúc sau mới nghiêng răng nói một câu: “Em điên thật rồi!”

Tố Diệp không kìm được lòng mình, nhào vào lòng anh, nhẹ nhàng nói: “Vì anh điên nên em mới điên theo anh.”

“Ngốc ạ! Anh làm vậy là vì bị ép buộc, không còn cách nào khác. Em làm thế này là liều lĩnh.” Anh không nhẫn tâm quở trách, giọng nói vừa khó xử vừa cứng chiều.

Tố Diệp ôm chặt anh: “Em chỉ muốn biết lúc đó anh khó chịu đến mức nào...”

Niên Bách Ngạn nâng khuôn mặt cô lên, ánh mắt nồng nàn tình cảm, thì thầm: “Khờ dại!” Dứt lời, anh đặt lên môi cô một nụ hôn sâu.

Đôi mắt Tố Diệp đã có phần chua xót. Cô nhắm mắt lại, ôm hôn anh. Khóe mắt hơi ươn ướt, lần này, cô vẫn rơi những giọt nước mắt hạnh phúc...

Sau một màn triền miên, cả người Tố Diệp yếu ớt, nằm bò trên người Niên Bách Ngạn. Tấm chăn mỏng che hết cơ thể để trần của hai người. Đôi chân dài của người đàn ông hở ra ngoài không khí, quăn lầy đôi chân trắng trẻo của người con gái.

Căn phòng lấp kín bầu không khí là lướt sau một lần dạt dào cảm xúc.

Cả cơ thể cô mềm nhũn như không xương, áp mặt lên lồng ngực rịn đầy mồ hôi của anh. Tóc cô bị ướt đầm, nhất thời lười không muốn mở mắt ra.

“Đi tắm nhé!” Niên Bách Ngạn áp mặt xuống, thủ thủ yêu thương.

Nhưng Tố Diệp ôm chặt lấy anh, nũng nịu nói: “Để em dựa thêm lúc nữa!”

Niên Bách Ngạn bèn chiều cô.

Lại một lúc nữa trôi qua, cô bỗng cảm thấy trong tay có thêm thứ gì đó, nhỏ xíu nhưng rất có trọng lượng, tròn tròn, góc cạnh. Cô mở mắt, xòe tay ra mới phát hiện đó là hai chiếc chìa khóa điện tử, giống hệt nhau, bèn ngẩng đầu nhìn anh không hiểu.

Niên Bách Ngạn vòng tay qua người cô, giọng nói uể oải: “Đây là chìa khóa của tứ hợp viện, em giữ lấy một bộ.”

“Thế là ý gì?” Hỏi xong câu này, tim cô bỗng đập loạn. Cô cụp mắt xuống, không dám nhìn anh nữa. Đương nhiên cô hiểu ý của anh. Điều này có nghĩa là sau này cô có thể tự do ra vào nhà của anh. Cảm giác này giống như hai người hoàn toàn biến thành một, anh đã xóa bỏ mọi tầng ngăn cách giữa họ.

Niên Bách Ngạn mỉm cười nhìn cô: “Em hiểu ý của anh mà.”

“Không hiểu!” Cô hạnh phúc nghịch chiếc chìa khóa, cố ý nói.

Anh đan tay vào tay cô: “Chìa khóa nhà sớm muộn gì cũng phải đưa cho em, chi bằng đưa cho em luôn bây giờ. Như vậy sau này em có giận dỗi bỏ đi, anh cũng biết đi đâu tìm em.”

Tim Tố Diệp càng lúc đập càng nhanh, đến nỗi hô hấp của cô cũng dồn dập. Sắc hồng bên gò má lan tới tận mang tai. Cô đặt chìa khóa vào lòng bàn tay anh: “Em chẳng biết anh đang nói linh tinh cái gì.”

Một tràng cười khẽ phát ra từ cổ họng người đàn ông. Anh ôm chặt lấy eo cô, đề phòng cô cử động lung tung, biểu cảm trêu chọc: “Em biết anh đang nói gì mà, cũng hiểu quá rõ ý của anh.” Chiếc chìa khóa chuyển qua chuyển lại cuối cùng rơi vào tay cô. Anh nắm chặt lấy nó cùng cô, đưa tới bên môi: “Tin anh đi! Anh còn muốn mang tới cho em nhiều thứ hơn nữa.”

Tố Diệp nhìn anh, một cảm giác sung sướng và hạnh phúc vỡ tung trong lòng. Một giây sau cô vùi mặt vào lòng anh, lẩm bẩm: “Chỉ cần được ở bên anh, những thứ khác không quan trọng.”

Niên Bách Ngạn càng ôm cô chặt hơn.

Một lúc lâu sau, tiếng anh dịu dàng vang trên đỉnh đầu: “Ngày mai anh phải đi công tác. Những ngày anh không có ở Bắc Kinh, em phải ngoan đấy.”

“Anh phải đi bao lâu?” Cô nhìn anh, không nỡ rời.

Anh giơ tay vuốt tóc cô: “Chắc là phải qua Quốc Khánh mới về được.”

Tố Diệp thầm nhẩm tính, tia sáng trong mắt tối đi nhiều. Lâu vậy sao...

“Em giữ cẩn thận chìa khóa của tứ hợp viện. Một bộ em cầm, một bộ đưa cho em trai anh.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng dặn dò.

Nghe xong, Tố Diệp xoay người ngồi bật dậy, chớp chớp mắt: “Em trai anh? Cậu ấy về nước rồi?”

“Quốc Khánh sẽ về nước.” So với sự kích động của cô, anh rất bình thản.

Tố Diệp có vẻ rất hứng thú. Dù sao đó cũng là em trai anh, cô khá tò mò: “Cậu ấy về nước lại đúng đợt anh đi công tác? Không thích hợp lắm thì phải?”

Niên Bách Ngạn không hiểu ý cô.

“Hiếm khi gia đình đoàn tụ, anh không thể coi công việc quan trọng hơn được.”

“Nó lớn rồi, không cần anh chăm sóc.” Niên Bách Ngạn hiểu ý cô: “Anh đưa cho nó số điện thoại của em rồi. Khi nào nó quay về tứ hợp viện, em giao một bộ chìa khóa còn lại cho nó là được.”

“Không cần lo cho cậu ấy sao?”

“Em muốn lo thế nào?” Niên Bách Ngạn cảm thấy thú vị.

“Thì cũng phải tới sân bay đón cậu ấy chứ?”

Niên Bách Ngạn không biết nên khóc hay cười: “Nó không còn là trẻ con nữa.”

“Nhưng chẳng phải cậu ấy sống thường xuyên ở nước ngoài sao. Bắc Kinh thay đổi nhiều như vậy, lỡ cậu ấy không tìm được đường về nhà thì sao?” Tố Diệp lo lắng.

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ gì đó, một lúc sau anh cầm lấy tay cô, khẽ đùa nghịch: “Thế thì em đành vất vả một chút vậy, Hứa Đồng cũng không ở Bắc Kinh.”

“Yên tâm đi! Giao em trai anh cho em, tuyệt đối không thành vấn đề.” Tố Diệp lại lười nhác dựa vào anh, cười đáng yêu.

Anh cúi đầu cắn môi cô, mỉm cười: “Đương nhiên là anh yên tâm!”

Tố Diệp cười rất tươi: “Em trai anh về nước anh có vui không?”

Niên Bách Ngạn nhướn mày, tỏ vẻ không hiểu. Cô cũng không ép buộc anh, lại hỏi: “Cậu ấy ở lại bao lâu? Hay là về hẳn?”

“Chính nó chủ động nói với anh muốn về nước, cụ thể thế nào anh vẫn chưa hỏi. Nhưng nếu như muốn ở lại hẳn trong nước cũng được, anh hy vọng nó vào Tinh Thạch làm việc.”

“Anh hy vọng?” Cô suy đoán qua nét mặt anh: “Hay là anh ép buộc người ta đấy?”

“Chưa gặp nhau đã bênh nhau chăm chặp rồi?” Niên Bách Ngạn cố ý né tránh câu hỏi này. Anh lật người, đề cô xuống: “Cô gái à! Em phải dồn tâm tư vào anh. Lần này anh đi công tác mấy ngày liền, không nhớ anh à?”

Cô cười đùa, né tránh sự công kích của môi anh: “Vậy anh có nhớ em không?”

“Ngày nào cũng nhớ!” Anh nhìn cô say đắm, chạm trán với cô: “Đĩa nhạc em tặng, anh rất thích, khi nào nhớ em có thể bỏ ra nghe.”

Lúc Hứa Đồng đưa chiếc CD cho anh, đúng là anh đã ngây ngốc rất lâu. Trên đĩa CD còn thắt một chiếc nơ bướm bướm rất đẹp, bên trên viết dòng chữ: Em nhớ anh!

Tố Diệp nhìn anh ngọt ngào: “Dĩ nhiên là phải hay rồi, toàn bài em đặc biệt lựa chọn mà.”

“Cũng có chút liên hệ với số tiền lúc trước em rút ra khỏi ví của anh.”
Niên Bách Ngạn trêu chọc.

Tố Diệp chẳng hề trốn tránh: “Đúng là có liên quan! Có tiền em mới có động lực giúp anh sưu tập những bài hát hay hơn nữa.” Lúc đó cô chẳng qua chỉ ngửa tay lấy bừa. Bây giờ thì cô thực sự muốn chọn cho anh những bài hát hay nhất, để khi anh mệt mỏi, ngồi một mình trong ô tô, sẽ yên lặng lắng nghe đĩa nhạc cô tặng.

Anh bèn ôm chặt lấy cô, dịu dàng hôn lên môi.

Còn chưa đi, anh đã bắt đầu nhớ cô rồi.

Ánh trăng cũng hiền hòa hơn, hết như đôi mắt anh lúc này.

Hồi lâu, anh chột thờ dài: “Đứa em trai đó của anh tính khí quái đản, ngỗ ngược. Nếu nó làm em không vui, cũng đừng để bụng, khi nào về anh sẽ bắt nó xin lỗi em.”

“Sao nghe anh nói lại khủng bố vậy hả?” Tố Diệp mím môi cười: “Anh quên em là bác sỹ tâm lý à? Có kẻ ngỗ ngược kỳ quái nào mà em chưa từng gặp? Tổng giám đốc Niên đáng kính! Em mà trị được tính xấu của em trai anh, anh phải trả em một khoản thù lao hậu hĩnh đấy!”

Tay anh bắt đầu không an phận, men theo eo cô đi xuống, trượt vào vùng đất cấm địa: “Là người một nhà cả, tính toán chi li với nhau làm gì!”

“Ai là người một nhà với anh?” Tố Diệp hừ một tiếng. Vì ngón tay của anh, người cô bắt đầu ngọ ngoạy. Cô kiều diễm như hoa, vẽ vòng tròn lên ngực anh: “Anh em ruột người ta cũng còn tính toán rõ ràng kia.”

“Được! Của anh là của em tất!” Niên Bách Ngạn áp mặt xuống, đặt lên nụ hôn ái muội.

“Đợi đã!” Cô chặn anh lại, chớp mắt hỏi: “Em trai anh tên là gì? Em còn chưa biết.”

“Bách Tiêu.”

“Bách Tiêu... Niên Bách Tiêu... Cái tên hay quá!” Cô cười.

Niên Bách Ngạn nhướng mày, một tay phủ lên hông cô, hơi dùng sức bóp như đang răn đe.

“Nhưng mà em vẫn thích tên của anh hơn.” Cô ngoan ngoãn cùng anh quấn quýt trong nụ hôn nồng nàn.

Sự nhiệt tình của người đàn ông một lần nữa bị cô châm lên. Anh hóa bị động thành chủ động, nhiệt độ nụ hôn tăng lên rất nhanh. Đầu anh từ từ đi xuống, khiến cô không ngừng thở dốc...

Quyển 6 - Chương 291: Bọn cậu đã định làm đám cưới

Nếu tôi kiên định với lời hứa của mình, nếu người chưa từng rời xa tôi, liệu chúng ta có thể mãi mãi nắm tay nhau như bây giờ đi hết cuộc đời này? Dường như duyên phận đôi ta định trước chỉ là một giấc mơ, điều duy nhất có thể chứng minh chúng ta đã từng yêu nhau chính là nỗi đau đến nghẹt thở mỗi lần thức giấc...

Gần tới tháng mười một, thời tiết ngày càng lạnh hơn. Những tia nắng hiếm hoi vẫn mang lại được một chút ấm áp. Một ánh nắng vàng óng xé tan tầng mây, rơi xuống mặt đất, bình yên thanh thản.

Khi Lâm Yêu Yêu tới tìm Tố Diệp, cô đang lên lớp. Chủ đề bài giảng hôm nay là “Hiện tượng “thoái lui” của những giấc mơ trong bệnh tâm thần”*. Cả một giảng đường chật kín sinh viên. Ngoài các sinh viên của khoa này còn có cả các sinh viên khoa khác tới nghe nhờ. Đương nhiên, phần nhiều vẫn là nam sinh. Nhưng từ khi giáo viên và sinh viên cả trường không ai không biết Tố Diệp cũng có chút võ vẽ, thì những người mến mộ cô cũng chỉ dám âm thầm ngắm nhìn, tỏ lòng kính trọng mà thôi.

*Sự thoái bộ (thoái lui): được hiểu là khi được đặt trong một tình huống hẫng hụt, cá nhân bất kể độ tuổi nào đều rơi vào phản ứng như trẻ con hoặc một cách rõ ràng hơn là sự né tránh căng thẳng tức giận bằng những biểu hiện của trẻ thơ như nhõng nhẽo, mút tay, giậm chân, la hét, mách người lớn... Đây là một cơ chế tự vệ trong học thuyết của nhà tâm lý học, phân tâm học S.Freud trong cuộc sách “Sự lý giải của những giấc mơ” (có nơi dịch là “Giải mộng”). Theo lý thuyết của S. Freud, khi con người không còn đủ khả năng

kiểm soát hữu hiệu một số tình huống của cuộc sống, những cơ chế tự vệ sẽ là những chiến lược cho phép bản ngã bù trừ sự bất lực của mình một cách vô thức, bằng cách làm giảm thiểu stress và sự lo âu kèm theo. Những cơ chế tự vệ này thực tế nhằm tạo cho con người những khoái cảm, đôi khi thực tế nhưng thường là tưởng tượng, hoặc xa rời thực tế hoặc phủ nhận thực tế, các ý nghĩ và các xung lực gây lo âu. Ông là người có những ý kiến, học thuyết đầu tiên cho ngành phân tâm học, một ngành khoa học còn nhiều mơ hồ và bí ẩn. Những học thuyết của ông tuy còn rất nhiều ý kiến gây tranh cãi, nhưng không thể không thừa nhận nó đã ảnh hưởng sâu sắc tới nhiều khía cạnh trong đời sống xã hội ngày nay, trong đó có phương pháp điều trị bệnh nhân tâm thần.

Cô đang giảng về sức mạnh không thể xem thường của ký ức, rồi lại nhắc tới những hồi ức từ thời niên thiếu, đã bị đè nén hoặc lưu lại trong tiềm thức có liên quan tới giấc mơ. Khi nói tới đây, tầm mắt Tố Diệp bỗng dừng lại ở hai chữ “ký ức” rất lâu không hề rời đi.

Phía dưới có người gọi một tiếng cô Tố.

Lúc này Tố Diệp mới ý thức được mình đã dừng lại khá lâu. Cô vội vàng thu lại dáng vẻ như người mất hồn của mình, tiếp tục giảng bài.

Đúng vào lúc ấy, cô nhìn thấy Lâm Yêu Yêu. Cô ấy đi vào từ cửa sau của giảng đường, im lặng ngồi ở hàng ghế cuối cùng, mỉm cười, vẫy tay với Tố Diệp.

Mùa này cỏ trên thảo nguyên chắc đã ngả vàng, đến cả những chạc cây hai bên đường cũng đánh mất màu áo xanh của mình. Gió cuốn những chiếc lá vàng rụng xuống đất. Có sinh viên đi qua, khẽ dẫm lên chúng, để lại những tiếng vỡ vụn giòn tan mà nhỏ bé.

Nắng đang gay gắt, xua đi phần nào cái lạnh giá của ngày thu.

Tố Diệp mua hai cốc trà sữa nóng, đưa một cốc cho Lâm Yêu Yêu đang ngồi trên chiếc ghế gỗ trong vườn trường, cô cũng ngồi xuống bên cạnh. Cô uống một hớp trà sữa rồi vận mình, ngẩng mặt lên đón những tia nắng ấm áp, khẽ thở dài: “Tắm nắng ở đây vẫn là thoải mái nhất!”

Đây là trường cũ của cô và Lâm Yêu Yêu. Khi trước còn đi học, bọn họ thường xuyên tới nơi này sưởi nắng. Chớp mắt đã bao năm trôi qua, ai cũng đã tự lập bước vào xã hội. Nhưng khi quay về trường cũ mới chợt phát hiện ra, thứ họ quyến luyến sâu sắc vẫn là cảm giác tự do tự tại, vô ưu vô lo của những năm tháng cắp sách tới trường.

“Nơi đây chẳng thay đổi chút nào, phải nhìn lớp đàn em tươi trẻ đi qua mới nhận ra mình đã già.” Lâm Yêu Yêu cầm cốc trà sữa bằng hai tay, lười biếng nheo mắt lại.

Tố Diệp vòng tay ôm chặt cô ấy, tươi cười: “Chẳng giống cậu chút nào cả, Lâm cô nương! Tự nhiên lại đa sầu đa cảm thế này, sao vậy? Đến trường tìm mình chỉ để học lén tiết của mình thôi sao?”

“Đừng có tự sướng nữa!” Lâm Yêu Yêu bật cười, đẩy cô sang một bên, khoanh cả hai chân lên trên ghế: “Mình đến là để nói với cậu, mình có thể quay về Tinh Thạch tiếp tục làm việc rồi.”

Hai mắt Tố Diệp tròn xoe, kinh ngạc nhìn cô ấy.

“Thật đấy! Mình đã vượt qua kỳ thi rồi, số điểm rất cao!” Lâm Yêu Yêu có phần đắc ý.

“Cậu tuyệt quá! Bảo bối, mình hôn cái nào!” Tố Diệp vô cùng phấn khích, kéo mặt Lâm Yêu Yêu lại, hôn “chụt” một cái, khiến các sinh viên đi ngang qua đều nhìn họ bằng ánh mắt kỳ quái.

Lâm Yêu Yêu không quan tâm, để mặc cho Tố Diệp lưu lại dấu tích trên mặt mình, cũng chẳng đoái hoài tới ánh mắt của những người khác. Trong mắt cô ấy ngập tràn niềm vui, nhưng cũng nhanh chóng nhuộm một sự lo lắng. Tố Diệp nhận ra, khẽ hỏi cô ấy sao vậy.

“Diệp Tử! Cậu nói thật với mình đi, mình thật sự không có vấn đề gì sao?” Một lúc lâu sau, Lâm Yêu Yêu mới thở dài hỏi.

Ngón tay đang cầm cốc trà sữa của Tố Diệp khựng lại giây lát, nhưng cô lập tức điềm nhiên lên tiếng: “Cậu thi qua rồi còn có thể có vấn đề gì?”

“Mình cứ cảm thấy Tư Thừa là lạ.”

“Hả?”

Lâm Yêu Yêu nhìn cô: “Có những lúc mình thấy anh ấy nhìn mình như nhìn bệnh nhân vậy. Còn nữa, mình đã xuất viện rồi, nhưng anh ấy vẫn khăng khăng bắt mình uống thuốc. Diệp Tử! Cậu có biết mấy thứ thuốc anh ấy cho mình uống rốt cuộc là loại thuốc gì không?”

Đương nhiên là Tố Diệp biết. Một số loại thuốc Đinh Tư Thừa cho cô ấy uống chắc chắn là thuốc chống trầm cảm. Nhưng tình trạng bệnh của Lâm Yêu Yêu được khống chế rất tốt, cộng thêm khoảng thời gian trước cô ấy luôn dồn mọi sự tập trung vào việc thi cử, nên cô đã kiên nghị anh ta cắt giảm lượng thuốc. Khi nào cần thiết có thể đổi sang loại thuốc trị liệu nhẹ hơn, thậm chí có thể bỏ hẳn.

Đinh Tư Thừa cũng tiếp thu ý kiến của cô. Trong chuyện của Lâm Yêu Yêu, anh ta đúng là đã dốc hết sức mình.

“Lúc đó cậu mất máu nghiêm trọng. Một số loại thuốc cậu uống đương

nhiên là thuốc bổ máu của bệnh viện rồi, rất tốt với sức khỏe của cậu, đừng có suy nghĩ lung tung.” Tố Diệp đương nhiên không thể nói sự thật cho cô ấy biết.

Lâm Yêu Yêu gật đầu, nhưng vẫn trầm ngâm như đang suy tư chuyện gì.

“Cậu và Đinh Tư Thừa...” Tố Diệp do dự hỏi một câu.

Những tia sáng trong đôi mắt Lâm Yêu Yêu dường như đã bị hút sạch, tối dần từng chút một. Cô ấy đặt cốc trà sữa sang một bên, thu chân lên, chống cằm lên đầu gối: “Mình vẫn còn yêu anh ấy, vô dụng lắm đúng không?” Cô ấy tự chế giễu bản thân mình.

Tố Diệp khẽ thở dài. Cô ngồi bên cạnh cô ấy, cũng gập chân lại, dựa sát vào Lâm Yêu Yêu: “Đây là tình cảm bình thường của con người thôi. Yêu Yêu! Người sai không phải cậu.”

“Mình nghĩ trải qua chuyện này, mình và anh ấy đã hoàn toàn vô vọng rồi.”

“Một người đàn ông đã chủ động nói lời chia tay với cậu, cậu còn tin ở bên cạnh anh ta sẽ hạnh phúc sao?” Tố Diệp hỏi ngược lại.

Lâm Yêu Yêu ngược mắt lên, định nói gì lại thôi.

“Có từng nghĩ tới Diệp Uyên không?” Tố Diệp bất ngờ hỏi.

Ánh mắt Lâm Yêu Yêu chợt ngưng đọng.

“Con người luôn phải nhìn về phía trước. Trang sách Đinh Tư Thừa này cậu phải lật qua mới được. Nếu hành vi tự sát lúc đó của cậu không phải để níu giữ anh ta, vậy thì bây giờ, có phải đã đến lúc nên

nhìn sang những người bên cạnh cậu không?” Giọng của Tố Diệp rất khẽ, mũi giày chốc chốc lại chạm vào mũi giày của Lâm Yêu Yêu: “Đúng vậy! Thường ngày đúng là Diệp Uyên không tốt, nhưng khoảng thời gian cậu nằm viện, mình nhận thấy anh ấy thực sự rất quan tâm tới cậu.”

“Khi chưa có được đương nhiên là phải tốt rồi.” Lâm Yêu Yêu hừ một tiếng: “Trước mặt phụ nữ, anh ta có bao giờ thất bại.”

Tố Diệp suy nghĩ, lắc đầu: “Mình cảm thấy không giống.”

“Còn nhớ cái ngày cậu bị cậu Tố Đông phạt quỳ không?” Lâm Yêu Yêu nhìn sang cô, ánh mắt trong vắt: “Lúc đó mình đã nghĩ, vì cậu mình cũng có thể cắt đứt tất cả quan hệ với nhà họ Diệp.”

Tố Diệp kinh ngạc, vội lên tiếng: “Yêu Yêu...”

“Đừng kích động! Mình không muốn để cậu cảm thấy tội lỗi đâu, còn một nguyên nhân quan trọng nữa.” Lâm Yêu Yêu ngắt lời cô, khẽ thở hắt ra: “Mình đã tận mắt nhìn thấy anh ta mây mưa với người phụ nữ khác, cậu nghĩ liệu mình có thích được một người đàn ông như vậy không?”

“Nếu anh ấy thật lòng với cậu thì sao?” Tố Diệp không tán đồng: “Yêu Yêu! Mình muốn cậu được hạnh phúc, không muốn cậu vì mình hay vì nguyên nhân gì đó mà bịt kín đi tình cảm chân thành nhất. Sự thật là cuộc sống của Diệp Uyên ngày trước có hơi hỗn loạn một chút, nhưng mình cảm thấy trong lòng anh ấy, cậu khác biệt. Mình nghiên cứu lòng người mà. Ánh mắt anh ấy nhìn cậu thế nào, mình là người rõ nhất.”

Lâm Yêu Yêu cúi đầu, nhìn chăm chăm mũi giày của mình, im lặng rất lâu.

“Hoặc là, cậu thử chấp nhận anh ấy một lần xem sao?” Tố Diệp thề mình không nói đỡ hộ người nhà họ Diệp. Cô chỉ cảm thấy Diệp Uyên ở một mức độ nào đó tốt hơn Đình Tư Thừa, ví như sự quan tâm tới Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu vẫn lựa chọn cách lặng im.

Tố Diệp bèn lấy chân, chạm vào gót giày của cô ấy: “Cho dù là tiếp xúc thử xem sao cũng được mà, đâu có bắt cậu lấy anh ấy đâu.”

Có phiến lá nhẹ nhàng bay qua giữa hai người. Lâm Yêu Yêu nhặt lên, sau đó xòe tay ra. Gió lại thổi lá bay đi mất. Ánh mắt cô ấy cuốn đi rất xa cùng phiến lá mỏng manh. Lúc lâu sau, cô ấy mới lên tiếng: “Thế cậu thì sao? Có phải đã nhìn về phía trước rồi không?”

Tố Diệp sửng sò, không hiểu cô ấy định nói gì.

“Một đoạn tình cảm trước đây sâu sắc như thế sao có thể nói bỏ là bỏ được? Mấy câu vừa rồi cậu nói với mình, ngày trước mình vẫn luôn dùng để khuyên cậu đấy. Khi mình bỏ được từ sợi dây tử thần trở về, suy nghĩ lại chuyện tình cảm này mình mới hiểu ra. Có những chuyện không phải cậu muốn quên là quên được đâu, thế nên mình đã hiểu tại sao cậu không muốn yêu nữa.” Lâm Yêu Yêu ôm lấy chân, nghiêm túc nhìn Tố Diệp: “Nhưng hôm nay cậu nói mình phải biết nhìn về phía trước, có phải ý rằng cậu đã buông bỏ chuyện với Tưởng Bân rồi không?”

Tố Diệp không ngờ cô ấy lại nói vậy, môi cô hơi đờ ra, mấy giây sau mới khẽ cười: “Yêu Yêu! Hai chuyện này có tính chất khác nhau.”

“Mình biết không nên nhắc lại chuyện này nữa. Bao năm nay, mình cũng luôn mong cậu có thể bước ra khỏi bóng đen quá khứ với anh

ấy. Nhưng cậu cũng đã từng trải qua cảm giác đau khổ đó thì nên hiểu rõ, tình cảm của mình với Đình Tư Thừa không phải nói quên là quên được.”

“Yêu Yêu, cậu hiểu lầm rồi! Chuyện của Tường Bân, thứ đã kích mình nặng nhất là cái chết của anh ấy, chứ không phải tình yêu của mình và anh ấy.” Tố Diệp nhẹ nhàng giải thích: “Mình chỉ áy náy thôi, cảm thấy mình đã hại anh ấy.”

“Cậu áy náy?” Lâm Yêu Yêu chớp mắt: “Nhưng tình cảm của cậu với anh ấy sao có thể nói bỏ là bỏ được? Chỉ có áy náy thôi sao? Lúc trước cậu yêu anh ấy lắm mà.”

“Cậu nói gì cơ?” Tố Diệp cười: “Đúng vậy, mình rất thích anh ấy, nhưng không phải là tình yêu.”

Lâm Yêu Yêu nhìn cô như nhìn một người xa lạ, một lúc lâu sau mới lắc đầu: “Ngày trước cậu không nói với mình như thế.”

“Mình có kể với cậu chuyện của Tường Bân sao?” Tố Diệp nghi hoặc.

“Cậu không bị làm sao đấy chứ?” Lâm Yêu Yêu quan sát cô bằng ánh mắt kỳ lạ: “Chính cậu đã kể với mình trong điện thoại mà. Cậu rất yêu Tường Bân, anh ấy cũng rất yêu cậu, hai cậu ở bên nhau rất vui vẻ mà.”

Tố Diệp chờ ra.

“Hơn nữa...” Lâm Yêu Yêu nhìn biểu cảm này của cô, có vẻ chần chừ.

“Hơn nữa làm sao?”

“Hơn nữa cũng chính cậu đã nói với mình. Nếu không có chuyện ngoài ý muốn đó, bọn cậu sẽ làm đám cưới.”

Tố Diệp hoàn toàn chết đứng. Sao cô có thể nói những lời này? Thời gian cô quen Tường Bân không lâu, sao có thể tới mức bàn chuyện cưới xin?

“Tình yêu à! Không phải là... cậu quên hết rồi đấy chứ?” Lâm Yêu Yêu dè dặt hỏi. Mặc dù cô ấy chưa một lần được gặp Tường Bân, nhưng ngày trước thường xuyên được nghe Tố Diệp nhắc về anh ấy, nên biết được tình cảm hai người họ rất sâu đậm. Sau này xảy ra chuyện đau buồn, cô ấy mới không dám nhắc lại chuyện này trước mặt Tố Diệp nữa.

Lần này tới lượt Tố Diệp trầm mặc, một cảm giác lạnh run người bò lên sống lưng...

Sao cô không hề có chút ấn tượng nào rằng mình đã từng nói mấy câu này?

“Mình còn kể với cậu những chuyện gì liên quan tới Tường Bân nữa?” Một lúc lâu sau, cô mới tìm lại được giọng nói của mình.

Lâm Yêu Yêu lắc đầu: “Những chuyện khác thì không nhắc mấy. Trong điện thoại cậu chỉ kể rằng anh ấy rất thích leo núi, sở thích hợp cạ với cậu, cậu rất yêu anh ấy, thế thôi!”

Hai bên thái dương của Tố Diệp giật lên từng cơn. Luồng ánh sáng trước mắt cũng bị nuốt dần từng chút một.

Cô chẳng nhớ gì cả!

Không nhớ một chút nào rằng mình đã từng nói với Lâm Yêu Yêu những lời này!

Cảm giác giá lạnh ấy lan ra khắp cơ thể. Một sự lạnh lẽo đầy áp lực mà cô không thể khống chế...

Khi Nguyễn Tuyết Cầm tới tìm Tố Khải, đúng lúc bắt gặp một nhóm tội phạm vận chuyển ma túy bị bắt về quy án. Tất cả đều bị áp giải tới trung tâm truy nã tội phạm ma túy, còn Tố Khải đang bận rộn xét hỏi.

Không phải bà ta chưa từng vào sở cảnh sát, nhưng đây đích thực là lần đầu tiên bước chân tới trung tâm truy nã tội phạm ma túy. Vừa vào, bà ta đã giật nảy mình bởi hai người đang quỳ bên cạnh hành lang. Họ đều đứng dựa sát vào tường, quần bị tụt xuống khoeo chân, dưới mông đặt một cái xô để đi tiểu tiện.

Có một viên cảnh sát đi đi lại lại trông coi đám người đó, thái độ lạnh lùng, nghiêm túc.

Bỗng nhiên có người hét lên thảm thiết, máu trào lên đầy miệng, loạng choạng chạy về phía Nguyễn Tuyết Cầm. Bà ta hết hồn hết vía. Đúng lúc bà ta chuẩn bị đâm sầm vào người đó, bỗng thấy hấn ngã gục xuống đất, không ngừng lăn lộn.

Có một người cảnh sát nhanh chóng chạy tới, hét rất to vào trong bộ đàm: “Sếp! Bên này có tên bị võ ma túy trong người!”

Lúc này Nguyễn Tuyết Cầm mới hiểu ra những người này đang làm gì. Bọn chúng đều là tội phạm vận chuyển ma túy. Bà ta từng đọc báo, nói rằng mấy năm gần đây các phần tử buôn bán ma túy áp dụng ngày càng nhiều những cách thức kín đáo để tránh né cảnh sát. Nếu là nam giới, chúng sẽ nuốt những gói ma túy đã được đóng gói vào dạ dày, hoặc nhét dưới hậu môn. Nếu là nữ giới, ngoài dạ

dày và hậu môn ra thì âm đạo cũng là trở thành nơi cất giấu.

Số ma túy đó có thể giữ được khoảng bốn ngày trong cơ thể. Trong khoảng thời gian này, chúng không được ăn uống, vì dạ dày co bóp cũng sẽ làm bao ni lông vỡ ra. Một khi túi ma túy bị vỡ thì những kẻ tàng trữ đó cũng sẽ tử mạng bất kỳ lúc nào.

Giống như người ở trước mặt bà ta lúc này.

Khi Tổ Khải dẫn theo nhân viên cấp cứu vội vã chạy tới hành lang, kẻ tàng trữ ngã gục trước mặt Nguyễn Tuyết Cầm đã chỉ còn thoi thóp.

Đôi giày bóng loáng, sạch sẽ của bà ta bị phun đầy máu.

Liền đó, Tổ Khải cũng nhận ra nét mặt kinh hoàng của bà ta. Anh cố kiềm chế: “Hắn ta tàng trữ bao nhiêu?”

“Rất nghiêm trọng, đã quá 1500g, tàng trữ cả trong dạ dày và hậu môn.”

Tổ Khải bèn gấp rút yêu cầu nhân viên cấp cứu xử lý, rồi dặn dò cấp dưới, bất luận thế nào cũng phải lấy được ma túy trong người hắn ta ra.

Sau khi mọi việc đã bình ổn, anh mới bước lên, nét mặt ngượng ngập: “Cô! Cô không nên tới những nơi này.”

“Điện thoại của cậu không liên lạc được, tôi chỉ còn cách đích thân tới đây tìm cậu.” Sắc mặt Nguyễn Tuyết Cầm có phần nhợt nhạt nhưng bà ta vẫn cố kiềm nén, nói với vẻ bình tĩnh.

Tổ Khải vội vàng xin lỗi. Những lúc thi hành nhiệm vụ anh không mang theo di động riêng. Anh nghĩ một lát rồi nói: “Tới phòng làm

việc của cháu đi!”

“Khỏi cần!” Nguyễn Tuyết Cầm từ chối thẳng thừng. Bà ta đưa mắt nhìn xung quanh, đầu mày nhú càng chặt: “Tôi nghĩ Lan Lan mà nhìn thấy cảnh này, đã không còn tự tin ở bên cạnh cậu từ lâu rồi.”

Tố Khải cũng biết bà ta có việc mới tới, đến đây chắc chắn là vì Diệp Lan, anh bèn nhẹ nhàng nói: “Thưa cô! Cháu sẽ đối xử tốt với Diệp Lan.”

“Tôi không muốn nghe mấy lời thề non hẹn biển.” Thái độ của Nguyễn Tuyết Cầm rất thờ ơ: “Tôi chỉ muốn nói với cậu rằng, cậu muốn ở bên cạnh Lan Lan cũng được thôi, nhưng tuyệt đối không thể làm cảnh sát chống ma túy.”

Tố Khải ngẩn người.

“Vì tôi không muốn con gái mình trở thành góa phụ! Còn nữa, ngày nào cậu cũng tiếp xúc với tội phạm ma túy, chưa biết chừng một lúc nào đó sẽ liên lụy tới con gái tôi.” Xem ra Nguyễn Tuyết Cầm thật sự chán ghét nơi này, bà ta bịt mũi: “Tố Khải! So với lần đầu tiên tôi đã rất châm chước rồi. Vì cậu, Diệp Lan không ngừng giở trò tuyệt thực với tôi, thế nên tôi có thể chấp nhận cậu. Nhưng cậu cũng nên suy nghĩ cho tương lai của hai đứa. Hoặc là buông tay Diệp Lan, hoặc là từ bỏ sự nghiệp, cậu tự chọn đi!”

Dứt lời, bà ta lập tức đi thẳng, không quay đầu lại.

Chỉ còn một mình Tố Khải sững sờ đứng trên hành lang rất lâu...

Quyển 6 - Chương 292: Không ai tàn nhẫn bằng anh ta

Kỳ nghỉ Quốc khánh cuối cùng đã rầm rộ bước tới.

Tròn năm ngày vui lớn của toàn dân tộc, nên Quốc khánh năm nay, Bắc Kinh đông đúc một cách kỳ lạ, nhất là khu vực gần Thiên An Môn. Canh gác trong ngoài ba vòng, bao kín dày đặc cả Tử Cấm Thành như một miếng gan mỡ. Tổ Diệp cố ý lái xe một vòng quanh quảng trường Thiên An Môn. Chưa kể tới việc gặp cảnh sát giao thông, ngay cả khi đèn xanh bật sáng cũng khó mà nhích nổi.

Nhìn lên từng dòng người lúc nhúc trên chiếc cầu đá trên sông hồ thành, có một khoảnh khắc cô rất lo lắng liệu cây cầu có bị dòng du khách đó dẫm sập hay không. Một thiên triều phủ đệ đã từng rất huy hoàng, một nơi đã từng là nhà của Thiên tử, đã từng là chốn Hoàng thất uy nghiêm, nay không còn bóng dáng. Một cuộc sống Hoàng tộc mà những dân thường thời cổ đại không dám tò mò, giờ tới xã hội hiện đại đã thu vé vào thăm quan, trở thành một nơi thu hút kinh tế trọng điểm.

Có những lúc Tổ Diệp nghĩ. Nếu cô mà là con cháu của dòng họ Ái Tân Giác La, phải nhìn ngôi nhà xưa kia của mình trở thành một thắng cảnh du lịch liệu cô có thương cảm không?

Dẫu sao thì Tổ Diệp cũng đã quyết định hy sinh ngày Quốc khánh này, nhẹ nhàng từ chối cùng cậu mợ ra nước ngoài du lịch, tiếp tục ở lại thành phố Bắc Kinh chật chội này chỉ để đón cậu em trai của Niên Bách Ngạn.

Mất cả buổi sáng, cuối cùng cô đã toàn mạng thoát khỏi đám đông trước cửa Thiên An Môn trở về nhà. Cô dọn dẹp qua loa rồi nhìn đồng hồ. Chuyến bay của Niên Bách Tiêu hai giờ chiều nay mới đáp xuống sân bay quốc tế, vẫn còn kịp giờ.

Cô mở bừa tivi lên xem, rồi làm thứ gì ăn tạm. Lúc sắp ăn xong, ánh mắt cô vô thức liếc nhìn màn hình. Đúng lúc trên đó đang phát một tin lá cải. Nội dung đại khái là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng Bạch Băng rời khỏi công ty quản lý hiện tại Tinh Thôi, ký hợp đồng với một công ty khác. Khi được hỏi về nguyên nhân của chuyện này, Bạch Băng chỉ trả lời rằng tài chính của công ty cũ có vấn đề. Khi đề cập tới số tiền ký hợp đồng với công ty mới, Bạch Băng không muốn trả lời. Có người trong ngành tiết lộ rằng có lẽ mức giá không hề thấp.

Tổ Diệp bỗng chốc chẳng còn hứng thú ăn uống, nhất là sau khi nhìn thấy bộ mặt của Bạch Băng. Cô bĩu môi, nhìn màn hình, cười đều: “Thuyền lớn thì sóng lớn, cẩn thận rơi xuống nước có ngày chết đuối đấy. Chị đây chẳng thèm tranh với cô, nếu không giá của chị cao hơn cô là cái chắc!”

Khi cô tới cửa sổ ba của sân bay quốc tế, kim đồng hồ đã chỉ một giờ bốn mươi phút. Tổ Diệp tới sớm trước hai mươi phút. Cô vào Starbuck mua cho mình một cốc Latte lạnh rồi tìm một chiếc ghế, ung dung chờ đợi. Vì không có ảnh, cô đã phải đặc biệt làm thêm một tấm biển màu hồng phấn, trông sẽ càng xinh xắn, bắt mắt. Bên trên viết ba chữ “Niên Bách Tiêu” rất to, bên dưới là một dòng chữ tiếng Anh: Tổ quốc chào đón bạn!

Người đi qua đi lại nườm nượp trong sân bay, chỉ mình cô trông có vẻ là người nhàn rỗi, giết thời gian nhất.

Đúng vào lúc Tổ Diệp đang ngồi nghỉ xem nên chào hỏi câu đầu tiên với cậu Niên Bách Tiêu sắp đặt chân tới Bắc Kinh đó như thế nào,

chợt có một người vỗ bộp một cái lên vai cô. Ngay lúc ấy cô đang nuốt xuống một ngụm cafe, thế là một cơn ho kịch liệt diễn ra. Còn chưa kịp nhìn rõ kẻ đó là ai để chuẩn bị tính sổ, bên cạnh đã có một người ngồi xuống, tự nhiên vòng tay qua ôm cô vào lòng.

Tố Diệp vừa ho vừa quay sang lườm. Đối diện với cô là cái mặt cười cợt của Kỳ Đông Nham. Cô nhất thời phẫn nộ: “Anh định mưu sát tôi đấy à?”

“Làm gì có ai yếu ớt như em?” Kỳ Đông Nham tốt bụng vỗ lưng cho cô: “Đỡ hơn chút nào chưa?”

“Tránh xa tôi một chút coi như là anh tích đức rồi đấy!”

“Đừng có xa cách thế! Em không nhớ anh, anh vẫn nhớ em mà.” Giọng nói của Kỳ Đông Nham lười biếng và tùy hứng, nói rồi cướp lấy ly Latte trên tay cô, đưa thẳng lên miệng uống.

Lúc Tố Diệp phản ứng lại thì anh ta đã uống sạch rồi, không còn cách nào khác, cô chỉ biết nhấn mạnh: “Cậu chủ Kỳ kính mến! Thứ nhất, cốc cafe này tôi đã uống rồi. Thứ hai, anh nghèo tới mức phải đi cướp đồ uống của người khác à?”

“Thứ nhất, người đàn ông của em cướp mỏ kim cương của anh. Thứ hai, anh thích ăn nước bọt của em.” Kỳ Đông Nham bắt chước giọng điệu của cô.

Tố Diệp nổi hết cả da gà: “Ghê tởm!”

Kỳ Đông Nham tươi cười, đứng dậy vứt ly nước vào thùng rác. Khi quay trở lại, anh ta vẫn thân mật khoác vai cô: “Đừng nói vậy, anh sẽ đau lòng đấy!”

Tố Diệp chẳng hơi đâu nhắc tại nhiều lần với anh ta đạo lý “nam nữ thụ thụ bất thân”. Cô cũng mặc kệ anh ta, dù sao thì cái gã Kỷ Đông Nham này mặt dày cũng quen rồi.

“Hình như gần đây anh không có mặt ở Bắc Kinh.”

Kỷ Đông Nham mỉm cười nhìn cô: “Vẫn còn để ý tới anh, không để anh tự mình si tình.”

“Đúng rồi, đúng rồi! Ngày nào tôi cũng chờ đợi anh, mỗi mắt trông ngóng.” Cô lườm nguýt.

“Vậy để anh hôn một cái.” Nói rồi, anh ta xích lại gần.

Tố Diệp không né, chỉ liếc mắt. Đợi tới khi môi anh ta sắp áp sát, cô bỗng từ tốn nói: “Một giây trước anh hôn tôi, một giây sau tôi sẽ kéo anh tới công viên trò chơi đấy, có tin không?”

Bờ môi Kỷ Đông Nham dừng lại phía trên môi cô, một lúc sau anh ta nghiêng răng nói: “Tố Diệp! Em là bác sỹ tâm lý thì nên biết rõ, chứng bệnh sợ độ cao này, đàn ông mắc nhiều hơn phụ nữ.”

Tố Diệp mím môi: “Thế nên anh mới phải tích cực điều trị. Nếu không sau này đi xuống cầu thang cũng run cầm cập. À, tôi vẫn không hiểu tại sao anh lại không sợ ngồi máy bay nhỉ?”

Kỷ Đông Nham ngồi thẳng dậy, không đoái hoài tới cô nữa.

“Tức là bệnh của anh vẫn còn thuốc chữa.” Tố Diệp cố tình giầy vò anh ta, huých mạnh vào vai anh ta một cái.

Anh ta trợn mắt lườm cô.

“Quay về việc chính đi, tại sao anh lại tới sân bay?”

“Vừa xuống máy bay, nhân tiện tới đón một người.” Kỷ Đông Nham lại trở về dáng vẻ uể oải ban nãy.

Tố Diệp “ồ” lên một tiếng. Anh ta nhân tiện với lấy tấm biển bên cạnh cô, tấm tắc nói: “Cũng may cậu ấy còn đọc hiểu tên mình, nếu không nhất định sẽ đi lướt qua em.”

Câu nói này để lộ quá nhiều thông tin, tại Tố Diệp dựng thẳng đứng lên, một tia sáng lóe lên trong đầu cô: “Không phải là anh tới đón...” Cô gõ lên dòng tên trên bảng: “Cậu ta đấy chứ?”

Kỷ Đông Nham nhắng nhít gật đầu.

Tố Diệp kinh ngạc!

Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn suốt ngày cạnh tranh với nhau. Sau anh ta lại thân thiện với em trai của Niên Bách Ngạn như vậy? Rồi cô chợt nghĩ, quan hệ của hai người này vốn đã rất lạ, nên việc Kỷ Đông Nham thân với em trai của Niên Bách Ngạn cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Thế là cô bèn đùa giỡn: “Không phải anh định bắt cóc Niên Bách Tiêu để uy hiếp Niên Bách Ngạn đấy chứ?”

Cô vốn chỉ nói đùa thôi, ai ngờ Kỷ Đông Nham hừ một tiếng: “Anh ta ư? Anh ta còn biết quan tâm tới em trai mình sao? Sợ rằng kể cả Bách Tiêu có bị bắt cóc thật, anh ta cũng chẳng nhú mày lấy một cái.”

Tố Diệp sững sờ, hồi lâu mới nói: “Sao có thể?”

“Đây là lần đầu tiên Bách Tiêu về nước. Em có thể tưởng tượng ra cảm giác của thằng bé khi một mình lớn lên ở nước ngoài, không có

lấy một người thân bên cạnh không?” Ngữ điệu của Kỳ Đông Nham trở nên lạnh lùng.

Câu nói ấy ít nhiều khiến Tố Diệp bàng hoàng. Cô không nghĩ đây là lần đầu tiên Niên Bách Tiêu về nước.

Kỳ Đông Nham đặt tấm biển sang một bên, nghiêm túc nhìn Tố Diệp: “Anh vẫn chỉ có một câu đó thôi. Con người Niên Bách Ngạn... không đơn giản như em tưởng tượng đâu.”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ là anh ấy đơn giản.” Cô cảm thấy cần phải nói rõ ràng quan điểm này.

Kỳ Đông Nham lắc đầu: “Ý của anh là, em vốn không biết, để đạt được mục đích của mình anh ta bất chấp thủ đoạn đến mức nào. Anh thừa nhận trong một số quan hệ làm ăn, anh cũng có lúc bị ối, tự tư tự lợi. Nhưng Niên Bách Ngạn là người thâm độc vô cùng. Không ai có thể tàn nhẫn bằng anh ta cả!”

Tố Diệp không đồng ý với lời nói của anh ta: “Đông Nham! Anh không thể mang tiêu chuẩn kinh doanh ra để đánh giá một con người.” Mặc dù cô chưa hoàn toàn hiểu hết con người Niên Bách Ngạn, nhưng trải qua thời gian gần gũi vừa rồi, cô biết rõ anh là người đàn ông xứng đáng phó thác. Nói anh tàn độc, hà khắc, cô không phản đối. Dù sao thì thương trường như chiến trường. Nhưng nếu trở thành thứ để công kích nhân phẩm thì sẽ là không đúng.

“Nói thế này cho em hiểu đi. Trong cuộc đời Niên Bách Ngạn chỉ có công việc. Vì thành công, vì lợi ích, anh ta có thể hy sinh tất cả.” Kỳ Đông Nham cười nhạt: “Tất cả những gì anh ta làm chẳng qua chỉ vì bản thân mình mà thôi.”

Tố Diệp nhú mày rất chặt, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên thiếu kiên

nhấn.

“Em nghe chuyện công ty Tinh Thôi vô duyên vô cớ rơi vào khủng hoảng kinh tế rồi chứ?” Kỳ Đông Nham bất ngờ nhắc tới một chuyện nghe có vẻ không liên quan.

Công ty Tinh Thôi?

Tố Diệp thấy rất quen tai, nhất thời không thể nhớ ra mình đã nghe tên của nó ở đâu. Cô nhìn Kỳ Đông Nham tỏ vẻ khó hiểu. Còn anh ta thì nhàn hạ bắt chéo chân, dựa người ra sau ghế, chậm chậm nói: “Tinh Thôi, Hồng Quang, Mỹ Hoàn là ba công ty giải trí. Trong đó Tinh Thôi có quy mô lớn nhất, cũng là công ty có nhiều lợi nhuận nhất. Có không ít ngôi sao nổi tiếng ký hợp đồng với họ, kể cả Bạch Băng.”

Lúc này cô mới chợt nhớ ra, bảo sao cô thấy quen tai. Sáng nay cô vừa nghe nhắc tới nó trên tivi. Đây chính là công ty quản lý cũ của Bạch Băng. Nhưng, chủ đề này có ý nghĩa sao? Tạm thời chưa nói là toàn quốc, chỉ tính riêng Bắc Kinh thôi, mỗi ngày có không biết bao nhiêu công ty văn hóa, điện ảnh, quản lý đều không trụ nổi. Các công ty mới cũng mọc lên như nấm sau mưa. Mấy chuyện này thì có gì mà lạ lẫm.

Kỳ Đông Nham dường như nhận ra suy nghĩ của cô. Anh ta lắc đầu: “Ông chủ của cả ba công ty này đều là một người, em biết đấy!”

Tố Diệp vừa nghe đã ngẩn người. Một lúc lâu sau cô mới giơ tay chỉ vào mũi mình. Cô biết ư? Hình như trong đám bạn bè của cô không ai làm ngành này cả. Kỳ Đông Nham kéo tay cô xuống, nghịch ngợm từng ngón tay, ngữ khí nặng nề: “Chính là ông chủ Kim.”

“Ông chủ Kim?” Tố Diệp chớp mắt, giọng nói đầy bất ngờ: “Ông chủ

Kim?” Đúng rồi. Cô cũng nghe nói ông ta sở hữu mấy công ty giải trí, nhưng không ngờ lại chính là ba công ty này.

“Mấy năm nay công ty Tinh Thôi phát triển nhanh như vũ bão, thế lực không tồi. Ông chủ Kim cũng bắt đầu nghiêng về hướng đầu tư. Nhưng không hiểu sao, chỉ trong có vài ngày đã liên tiếp gặp thiệt hại nghiêm trọng. Các nghệ sĩ dưới quyền quản lý, người thì nghỉ việc, kẻ thì hủy hợp đồng. Các hoạt động quảng cáo, đại diện cũng gặp khó khăn. Các hạng mục đầu tư vốn đã bàn bạc xong xuôi giờ tan tành mây khói. Thậm chí cả các công ty cổ đông cũng lần lượt rút vốn. Tinh Thôi đang lâm vào một cuộc khủng hoảng nghiêm trọng nhất từ trước tới giờ.” Kỷ Đông Nham nói nhẹ nhàng như mây, chỉ có ánh mắt là có một sự giễu cợt mơ hồ.

Sống lưng Tố Diệp lạnh cóng. Cô biết rõ Kỷ Đông Nham không bỗng nhiên nhắc tới ông chủ Kim. Anh ta càng chẳng cần thiết lấy chuyện của công ty khác ra tâm sự với cô. Cô nuốt nước bọt, hơi nheo mắt lại: “Ý của anh là...”

“Niên Bách Ngạn đột nhiên chuyển sang đầu tư vào một công ty văn hóa khác trong năm tới, cũng hủy toàn bộ các hoạt động hợp tác và các buổi triển lãm đá quý với một số tạp chí thời thượng. Theo như anh được biết, anh ta cũng có quan hệ khá thân thiết với những người trong các ngân hàng đó. Điều thú vị là, chủ ý của một mình anh ta thay đổi lại ảnh hưởng liên tiếp tới hoạt động tiếp theo của rất nhiều công ty, trong đó bao gồm Tinh Thôi của ông chủ Kim.” Kỷ Đông Nham nhìn cô nửa đùa nửa thật, bỗng nhiên hỏi một câu: “Tố Diệp! Em nói xem, trên đời này có những chuyện trùng hợp đến thế nào?”

Quyển 6 - Chương 293: Nhân vật mới thiếu thiện chí

Dĩ nhiên sẽ không trùng hợp tới vậy.

Khi quá nhiều sự ngẫu nhiên tập hợp lại, nó sẽ trở thành một điều tất nhiên.

Đạo lý này Tố Diệp hiểu rõ hơn ai hết. Thế nên khi câu nói tương chừng như đùa cợt ấy của Kỳ Đông Nham thốt ra, những lời Niên Bách Ngạn đã nói buổi tối trước khi đi công tác chợt vọng về bên tai cô. Anh đã nói: Có một số người phải cho họ một số bài học mới được...

Lúc đó khi nói câu này, biểu cảm của anh thế nào nhỉ? Nếu nhớ kỹ lại thì vẫn là sự bình thản thường ngày, bờ môi thấp thoáng một nụ cười nhạt. Nhưng chính cô nghe xong cũng cảm thấy dâng lên một sự âm u vu vơ, không phải sao?

Chỉ có điều, cô không tìm hiểu kỹ. Cô cho rằng, “bài học” mà anh nói tới chỉ là hù dọa ông chủ Kim mà thôi.

Những thanh âm ồn ã quanh sân bay xa dần. Bên tai Tố Diệp chỉ còn lại giọng nói của Niên Bách Ngạn, trước mắt cũng chỉ còn nhìn thấy đôi mắt nửa cười nửa không của Kỳ Đông Nham. Những tia sáng đồ nghiêng xuống lớp kính thủy tinh, ngã vào đáy mắt anh ta. Giây phút này chúng cũng sâu hút, tăm tối hết như đôi mắt Niên Bách Ngạn. Điều khác biệt là cô đọc được thế giới nội tâm của anh ta.

Thấy cô mãi không lên tiếng, Kỳ Đông Nham thu lại ánh mắt của

mình, nhìn lên tấm bảng đang không ngừng hiện lên thông tin của những chuyến bay, giọng nói xa xôi: “Anh biết mục đích anh ta làm vậy, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ có hai chữ thôi... Ích kỷ!”

“Anh không được nói anh ấy như thế!” Tố Diệp nhíu mày rất chặt, giọng nói tuy yếu ớt nhưng vẫn kiên trì biện bạch cho Niên Bách Ngạn: “Anh ấy... chỉ muốn bảo vệ tôi thôi.”

Lời giải thích của cô không giành được sự cảm thông của Kỷ Đông Nham. Ngược lại anh ta nhìn cô, như đang suy nghĩ sâu xa: “Thật ra em hiểu rõ điều anh thực sự muốn nhắc nhở em là gì, thế nên trong lòng em cũng đang cảm thấy lo lắng, không phải sao?”

Tố Diệp bất chợt ngẩng lên đối mặt với anh ta, đôi mắt như chứa từng gợn sóng dao động.

Gương mặt điển trai của Kỷ Đông Nham sát lại gần cô, gần như nhấn mạnh từng từ: “Khi em là của anh ta, sự vô tình của anh ta sẽ dùng để đối xử với kẻ khác. Khi em không còn là của anh ta, sự vô tình của anh ta sẽ dùng để đáp trả lại em. Chỉ lấy về sau để nói, anh ta chán em mà em vẫn còn yêu anh ta, em sẽ sống không bằng chết, nhưng em chán anh ta mà anh ta vẫn còn yêu em, em càng sống không bằng chết!”

Anh ta vừa dứt lời, Tố Diệp chợt rung mình.

Nói xong câu ấy, Kỷ Đông Nham bèn ngồi thẳng người lên, nhìn gương mặt tái nhợt của cô, biểu cảm dần trở nên phức tạp. Tố Diệp nắm chặt tay lại, chỉ cảm thấy đầu ngón tay mình lạnh tê tái, muốn tìm một nơi để ủ ấm cho nó cũng trở thành một tham vọng xa vời. Rất lâu sau, cô mới khẽ mấp máy môi, lên tiếng: “Tôi sẽ không chán anh ấy, anh ấy cũng sẽ không chán tôi.”

“Hy vọng là vậy!” Kỳ Đông Nham cười nhạt: “Cả đời người dài lắm, chẳng ai nói trước được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì!”

“Kỳ Đông Nham! Anh nói đủ rồi đấy!” Tố Diệp bất ngờ cao giọng. Trái tim cô rối bời như một cuộn len bị quăn rối hết vòng này tới vòng khác mà không tìm được nút thắt ban đầu.

Kỳ Đông Nham nhún vai, cầm lấy tấm biển: “Em cứ coi như anh nói lung tung. Tới giờ rồi, Bách Tiêu cũng sắp ra rồi!”

Dứt lời anh ta liền ôm vai cô, cùng đứng dậy.

Tố Diệp không đẩy anh ta ra, vì chân cô thực sự đang mềm nhũn, có lẽ là ngồi quá lâu rồi.

Đúng vậy, chỉ vì ngồi quá lâu thôi.

Cô chấp nhận tin vào lý do này.

Nơi sảnh đợi, mọi người đã đứng chật kín. Nhờ cơ thể nhỏ nhắn của mình, cuối cùng Tố Diệp đã len được vào vị trí có lợi nhất. Cô nghĩ có lẽ Niên Bách Tiêu sẽ ngồi khoang hạng nhất, chắc không cần đợi quá lâu. Kỳ Đông Nham khó khăn lắm mới tiếp cận được cô. Thấy cô cố sức giơ cao tấm biển, anh ta cười khó xử: “Có anh đứng đây, em còn giờ biển làm cái gì?”

Tố Diệp nghĩ cũng đúng, nhưng vẫn kẹp chặt tấm biển bên cạnh. Nhân lúc người còn chưa xuất hiện, cô bắt đầu tán dóc: “Cậu Niên Bách Tiêu đó có đẹp trai không?”

“Đẹp trai!” Kỳ Đông Nham không cần suy nghĩ nhiều, trả lời thẳng thắn.

“Đẹp đến mức độ nào?” Hai mắt Tố Diệp sáng long lanh.

Kỷ Đông Nham hất mày nhìn cô: “Cậu ấy là em trai của Niên Bách Ngạn. Tuy rằng không thể giống nhau y như đúc, nhưng cũng một chín một mười.”

“Nói vậy là anh thừa nhận Niên Bách Ngạn đẹp trai hơn anh rồi.” Tố Diệp nhin cười.

Kỷ Đông Nham khịt mũi: “Nhưng anh tốt tính hơn anh ta.” Với tư cách là đàn ông, anh ta thừa nhận Niên Bách Ngạn đích thực rất đẹp trai. Nhưng với tư cách là đối thủ, đánh chết anh ta cũng không nhận.

Tố Diệp phì cười.

Cứ như vậy, hai người họ đứng đợi phía ngoài hơn bốn mươi phút đồng hồ. Người xuống máy bay cũng gần hết mà vẫn chưa thấy cậu thanh niên có gương mặt tuấn tú giống Niên Bách Ngạn mà Kỷ Đông Nham nói đâu cả. Tố Diệp nhìn đồng hồ, sốt ruột hỏi: “Có chuyện gì sao? Người ở khoang hạng nhất ra hết cả rồi.”

“Em tưởng em đang đi đón Niên Bách Ngạn à? Bách Tiêu vừa ra trường, lấy đâu ra lắm tiền tiết kiệm mà đi khoang hạng nhất?” Kỷ Đông Nham trả lời cho sự sốt sắng của cô.

Tố Diệp ngẩn người.

Đúng lúc ấy, giọng Kỷ Đông Nham trở nên thoải mái hơn: “Ra rồi kìa!” Dứt lời, anh ta giơ tay lên gọi lớn vào phía trong.

Tố Diệp cũng nhìn theo.

Một giây sau cô thật sự rất muốn gọi ngay điện thoại cho Niên Bách

Ngạn, hỏi anh tại sao chưa bao giờ nói cho cô biết, em trai của anh lại... trẻ đến vậy. Cô vẫn luôn tưởng rằng tuổi tác của Niên Bách Tiêu cũng tương đương anh thôi.

Nhưng, đang đi thẳng về phía họ đúng là một người đàn ông trẻ tuổi khiến người ta hoàn toàn bất ngờ, thậm chí có thể nói chỉ là một thằng nhóc lớn đầu.

Nhưng đúng như Kỷ Đông Nham nói, tướng mạo của cậu ta khá giống Niên Bách Ngạn. Cũng cao khoảng một mét tám sáu, tám bảy gì đó. Trên người mặc chiếc áo phông màu xanh da trời cùng một chiếc quần bò mài ống thẳng, dưới chân đi đôi ủng da màu be. Bên ngoài còn khoác thêm một chiếc áo màu cafe đậm, trên đầu mang một chiếc mũ lưỡi trai. Cặp kính râm che chặt mắt cậu ta, nhưng từ sống mũi cao thẳng và từng đường nét trên bờ môi hơi mỏng, không khó để nhận ra một diện mạo giống Niên Bách Ngạn như đúc.

Đương nhiên, cảm giác cả người cậu ta mang lại hoàn toàn trái ngược với Niên Bách Ngạn. Từ cách ăn mặc của Niên Bách Tiêu có thể thấy tính cách của cậu ta rất ngỗ ngược, khó bảo, đúng như những gì Niên Bách Ngạn đã nhắc cô: ngang ngạnh và hiếu thắng.

Nhưng không thể không thừa nhận, cậu ta cũng có khả năng hấp dẫn ánh nhìn của người khác, giống như hàng vạn nguồn sáng, khiến người ta không thể rời mắt. Khi bờ môi hơi mím, cả người trông sẽ rất ngầu.

Khi cậu ta nhìn thấy Kỷ Đông Nham, bờ môi ấy mới cong lên, vẫy tay về phía này. Tố Diệp nhìn thấy, rất nhiều cô gái xung quanh đều dồn hết sự chú ý lên người cậu ta.

“Kỷ Đông Nham! Anh có thể cho tôi biết cậu ta bao nhiêu tuổi không?” Cuối cùng Tố Diệp không nén nổi tò mò, đành hỏi.

Kỷ Đông Nham vô cùng ngạc nhiên: “Chẳng phải trước đó em đã tìm hiểu rồi sao?”

Cô thở dài.

Ánh mắt anh ta ngập tràn thương hại: “Niên Bách Tiêu, năm nay hai mươi tuổi, vừa mới tốt nghiệp thạc sĩ.”

Tố Diệp giơ tay lên day trán. Hai mươi tuổi... Ôi trời đất ơi! Tất cả mọi kế hoạch cô đã chuẩn bị đều đổ bể. Cô phải chăm sóc một thằng bé nhỏ hơn Niên Bách Ngạn những mười lăm tuổi?

Đang mãi suy nghĩ, Niên Bách Tiêu đã bước tới, nhưng không đi theo con đường nghiêm chỉnh, mà nắm chặt tay vịn, cả người nháy vọt qua, đi đường tắt dưới con mắt của rất nhiều người, kể đó cậu ta nhắc hành lý ra. Một loạt các hành động thuần thục cho thấy thường ngày có sự luyện tập, rèn giũa.

“Hi! Kỷ! Lâu lắm không gặp, anh khỏe chứ?” Cậu ta bước đến ôm chặt Kỷ Đông Nham, nụ cười trên môi thoải mái hơn rất nhiều, nói một câu tiếng Anh lưu loát.

Kỷ Đông Nham cũng ôm cậu ta một lát, sau đó hai người nắm tay vào nhau. “Dĩ nhiên!” Anh ta nói, rồi lùi ra sau một bước, ngắm nhìn Niên Bách Tiêu: “Nhóc con, không tồi đâu! Cao to hẳn lên rồi!”

Niên Bách Tiêu tháo kính râm xuống, móc vào tà của áo khoác.

Như vậy, Tố Diệp càng có thể quan sát một cách tường tận gương mặt cậu ta. Đôi mắt cậu ta rất đẹp, nhất là khi cười. Mặc dù các nét trên mặt khá giống Niên Bách Ngạn, đều quá sức hấp dẫn khiến người ta không thể bỏ qua, nhưng cảm giác truyền đạt ra từ ánh mắt

lại hoàn toàn không giống anh.

Trên người Niên Bách Ngạn sở hữu sự từng trải đã được tháng năm mài giũa, từng cử chỉ, từng hành động là sự ổn trọng, điềm tĩnh mang theo nét hờ hững.

Nhưng Niên Bách Tiêu thì khác. Vì cậu ta còn trẻ, nên ánh mắt vẫn còn trong sáng và đầy nhiệt huyết. Khi không cười trông rất lạnh lùng, có vẻ kiêu ngạo và bướng bỉnh. Nhưng khi cậu ta nở nụ cười lại có cảm giác rất dễ gần, không có sự giả tạo của chốn thương trường, cũng không mang lại cho người đối diện quá nhiều áp lực tâm lý.

Điều duy nhất khiến phụ nữ có áp lực là diện mạo tuần tú, điển trai, mỗi một góc cạnh đều như tạc tượng, khiến các cô gái trẻ tim đập không ngừng.

“Bách Tiêu! Giới thiệu với em!” Kỷ Đông Nham nhiệt tình kéo Tố Diệp lại.

Chưa đợi anh ta nói tiếp, Niên Bách Tiêu đã ngắt lời: “Em đã từng đọc tài liệu về chị ta, Tố Diệp!” Trong lúc nói, cậu ta liếc nhìn cô, nhưng không dừng lại quá lâu.

Tố Diệp nhìn thấy nụ cười trên môi cậu ta đã tắt, ánh mắt duy nhất dừng lại ngăn ngừa nơi cô cũng tỏ vẻ khinh khỉnh, lạnh nhạt. Cô giật mình. Mắt cô sáng lăm đấy, đương nhiên nhận ra ý đồ đối địch toát ra từ cậu nhóc này.

Đối địch ư?

Cô và cậu ta chưa từng gặp mặt, sao cậu ta lại tỏ ra ghét bỏ cô nhỉ?

“Chào cậu! Rất vui được làm quen với cậu!” Tố Diệp chủ động chìa tay ra bắt chuyện.

Nhưng Niên Bách Tiêu không bắt tay lại. Cậu ta nhìn cô từ trên xuống. Một lát sau mới quay sang Kỳ Đông Nham: “Kỳ! Rốt cuộc anh em móc được chị ta từ đâu ra vậy? Lùn quá em nhìn không rõ!”

Tố Diệp không ngờ cậu ta lại thiếu khách sáo đến vậy. Cô dờ dẫm giây lát, rồi nét mặt ánh lên chút ngượng ngập. So với chiều cao của Niên Bách Tiêu thì cô đúng là người lùn. Nhưng bình thường đi cạnh Niên Bách Ngạn cô cũng đã quen với việc chỉ chạm tới vai anh. Nó với anh cũng chỉ cao tương đương nhau, nói cô như vậy thật không công bằng.

Kỳ Đông Nham bước lên hòa giải: “Đừng nói thế! Bác sỹ Tố đặc biệt tới đón em đấy!”

Niên Bách Tiêu nghe xong nhún vai, ánh mắt đảo đi đảo lại trên người Tố Diệp. Cái nhìn của cậu ta không né tránh, không khách khí, tỏ ra vô cùng khó chịu với Tố Diệp. Rất lâu sau mới thấy cậu ta đáp lại một câu: “Bác sỹ tư vấn tâm lý, hai mươi tám tuổi. Nhìn chẳng giống chút nào, nhưng cũng đẹp đấy!”

Nói xong một câu quái đản, cậu ta lại khoác vai Kỳ Đông Nham, nét mặt tươi tỉnh trở lại: “Ra mộ trước hay lấp đầy cái dạ dày của em trước đây?”

Tố Diệp sững sờ.

Kỳ Đông Nham cười: “Tùy em!”

“Đi thôi!” Niên Bách Tiêu nói, rồi xách lý lên.

“Để tôi!” Tuy Tố Diệp chẳng biết tại sao mình khiến cậu ta không ưa, nhưng dù gì cũng phải cố gắng cải thiện mối quan hệ này mới được. Lời giải thích cô tự đưa ra cho mình là, trẻ con sợ người lạ.

Ai ngờ tay cô vừa chạm vào chiếc vali, Niên Bách Tiêu bỗng cau có, đôi mắt tràn đầy vẻ chán ghét: “Tránh ra!” Thanh âm lạnh nhạt vô cùng.

“Bách Tiêu...” Kỷ Đông Nham không nhìn nổi nữa, bước tới kéo tay cậu ta.

Niên Bách Tiêu nhìn Tố Diệp đầy bức dọc: “Nhiệm vụ của chị hoàn thành rồi, có thể về báo cáo với anh ấy tôi rất bình an. Giờ hết việc của chị rồi, tránh xa tôi ra một chút!”

Từ lúc xuất hiện cho tới giờ, cậu ta chỉ nói tiếng Anh, mỗi một chữ phát ra còn xa lạ hơn cả nói tiếng Trung...

Quyển 6 - Chương 294: Nhân tình của anh trai em

Nếu đổi lại là người khác, Tố Diệp đã bỏ đi thẳng mà không hề do dự. Trước khi đi chưa biết chừng còn dạy cho đối phương một bài, để đối phương biết hậu quả của việc nói mà không biết suy nghĩ cùng việc không tôn trọng phụ nữ. Nhưng trước mặt cô lại là Niên Bách Tiêu, em trai của Niên Bách Ngạn. Mấy ngày trước đây cô còn hứa như đinh đóng cột trước mặt anh rằng nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em trai anh. Thế nên cho dù là vì thể diện cô cũng không thể rút lui giữa chừng. Nếu không Niên Bách Ngạn sẽ cho rằng cô là người lật lọng.

Đối mặt với cảnh này, Kỳ Đông Nham có phần khó xử. Anh ta đứng chắn giữa hai người, nhìn Niên Bách Tiêu, thấp giọng nói: “Em ăn nói với bác sỹ Tố như vậy là quá bất lịch sự đấy.”

Niên Bách Tiêu định nói gì đó, đôi mắt lộ rõ một sự thiếu kiên nhẫn. Tố Diệp thấy vậy cũng không đối đầu nữa. Tâm trạng của cậu ta rất rõ ràng và mãnh liệt. Không giống như những người đã trải bao sóng gió, sành sỏi sự đời như Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham, giỏi nhất là đánh đòn tâm lý, đương nhiên không thể bày hết tốt xấu ra ngoài.

Thế là, không đợi anh ta nói thêm gì nữa, cô bèn lên tiếng, lời nói nhã nhặn nhưng đầy kiên quyết: “Tôi đã hứa với anh cậu sẽ chăm sóc cậu, thế nên nhất định phải tận mắt thấy cậu trở về từ hợp viện mới được.” Cô sử dụng từng câu từng chữ tiếng Trung, tin chắc rằng cậu ta nghe hiểu, vì này giờ Kỳ Đông Nham cũng toàn dùng tiếng Trung với cậu ta.

Còn một điều nữa, ngoài gương mặt của người Trung Quốc ra, những thứ khác cô cảm thấy cậu ta đều đã bị Tây hóa, từ lời nói tới cử chỉ, cho dù chỉ là một ánh mắt. Giống hệt như cô khi mới về nước. Khi đã quen với một môi trường sống, việc phải thích ứng với một hoàn cảnh mới sẽ rất khó khăn.

Niên Bách Tiêu cong môi như vừa nghe thấy một câu chuyện cười, biểu cảm trên gương mặt có phần thái quá. Cậu ta nhún vai nhìn Kỷ Đông Nham: “Kỷ! Tai em có vấn đề phải không? Anh nghe chị ta dùng từ gì kìa! “Chăm sóc”? Chúa ơi, chị ta đang giễu em phải không?”

Tố Diệp gạt Kỷ Đông Nham sang một bên, đứng trước mặt, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Niên Bách Tiêu: “Không hề sai! Chính là chăm sóc! Cậu cho rằng tai cậu có vấn đề cũng không sao, giờ tôi sẽ đưa cậu tới bệnh viện ngay lập tức.”

Ngữ khí của cô rất điềm đạm, nhưng chỉ càng khiến Niên Bách Tiêu thêm chống đối. Cậu ta nhìn cô rồi lại nhìn Kỷ Đông Nham, cuối cùng dùng hắt trên người cô. Kỷ Đông Nham không muốn không khí căng thẳng như vậy, vẫn phải tiến lên giảng hòa: “Hay là mang hành lý về tứ hợp viện trước?”

Niên Bách Tiêu không lên tiếng, chỉ mím môi rất chặt. Thần thái khi nghiêm túc này của cậu ta đúng là giống Niên Bách Ngạn tới bảy, tám phần. Chỉ có điều khi anh nghiêm nghị sẽ toát ra nét uy nghiêm, khiến người đối diện không dám làm bừa, còn Niên Bách Tiêu chỉ có một nét đáng yêu rất cố chấp.

Thế nên Tố Diệp đã kết luận một câu thế này: Nếu đã là giai đẹp, làm bất kỳ biểu cảm gì, dù là chọc cười hay sến súa thì vẫn cứ đẹp.

Cô không lùi bước, ánh mắt nhìn Niên Bách Tiêu không hề khoan nhượng.

Khoảng gần một phút gì đó, Niên Bách Tiêu bất ngờ thả lỏng cơ mặt, lên tiếng: “Được! Về cũng được! Nhưng tôi phải uống một cốc cafe trước đã, tôi khát rồi!”

“Anh đi mua cho em!” Kỳ Đông Nham nói rồi, định quay người đi.

Niên Bách Tiêu bỗng kéo tay Kỳ Đông Nham lại, nháy mắt với Tố Diệp: “Người nào hứa sẽ “chăm sóc” tôi thì người đó đi mua.” Sau đó bổ sung thêm một câu: “Có vấn đề gì không?”

“Không có vấn đề gì!” Tố Diệp gượng cười: “Classic? Latte? Capuchino? Nhưng nếu cậu muốn uống Authentic Blue Mountains thì ở đây không có.”

“Chị muốn mua gì cũng được?”

Tố Diệp bèn đi mua cafe.

Đợi cô đi khuất, Kỳ Đông Nham mới lắc đầu không biết làm sao, nhìn Niên Bách Tiêu: “Em thích làm khó người khác như vậy từ khi nào thế? Cô ấy là người rất tốt, em không được ức hiếp cô ấy.”

“Anh thích chị ta?” Niên Bách Tiêu bỗng nhiên hỏi.

“Đúng vậy! Anh thích cô ấy.”

Niên Bách Tiêu không ngờ anh ta lại chủ động thừa nhận. Cậu ta chột nhứ mày: “Giờ chị ta đang bắt cá hai tay? Anh trai em và anh?”

“Anh theo đuổi cô ấy nhưng cô ấy không chấp nhận.” Kỳ Đông Nham

nhìn cậu ta, tức cười.

“Mắt chị ta đúng là mọc lên trời rồi, hoặc là... anh không có gì để lợi dụng.” Cậu ta nói không chút khách khí.

Nghe xong, Kỳ Đông Nham không nên khóc hay cười.

Khi Tố Diệp mang cafe quay về, Niên Bách Tiêu có lẽ đã thấm mệt. Cậu ta ngồi trên chiếc vali, đôi chân dài uể oải đặt xuống đất. Cậu ta đang ngẩng lên nói cười vui vẻ với Kỳ Đông Nham. Ánh sáng trong sân bay chiếu lên mái tóc đen nhánh. Tóc của cậu ta cũng tốt như tóc của Niên Bách Ngạn, nhưng dài hơn tóc anh một chút, bộ mái trước trán ít nhiều che đi đôi mắt. Chẳng biết cậu ta kiếm đâu ra dây thun, đã cột túm tóc hơi dài phía sau lên.

Nếu nhìn kỹ thì dây thun đó màu hồng, không biết là xin được của cô gái nào trong sân bay. Đối với yêu cầu của mấy anh chàng đẹp trai thế này, là con gái thông thường đều không thể chối từ.

“Cafe!” Tố Diệp đưa cho cậu ta. Kiểu tóc này của cậu ta hợp với phong cách giới trẻ, nhưng để Niên Bách Ngạn nhìn thấy, sợ rằng anh sẽ lại nhăn mặt.

Niên Bách Tiêu mệt mỏi đứng dậy, đón lấy cốc cafe. Cậu ta cố tình cầm không chắc, hất cả cốc cafe lên áo sơ mi của cô. Tố Diệp giật mình lùi ra sau một bước. Kỳ Đông Nham thấy vậy vội kéo Niên Bách Tiêu lại, chau mày: “Em làm cái gì vậy?”

Cafe thấm ướt áo, trông Tố Diệp bỗng chốc thật thê thảm. Niên Bách Tiêu thì đứng huýt sáo, nở một nụ cười ác ý, mờ ám với cô: “Ấy, đáng chuẩn phết!”

Tố Diệp cúi đầu xuống nhìn, lúc này mới phát hiện cafe đã làm áo sơ

mi dính chặt lên người cô, nhất là trên ngực, đến cả màu áo lót bên trong cũng nhìn rất rõ ràng. Kỷ Đông Nham vội khoác áo lên người cô, hét lên với Niên Bách Tiêu: “Đủ rồi đấy!”

Mọi người xung quanh nhìn hết sang phía họ, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Niên Bách Tiêu bất cần nhún vai: “Đùa chút thôi mà!” Dứt lời cậu ta cúi xuống nhặt chiếc cốc không lên.

Kỷ Đông Nham bước tới, kéo chặt áo vào cho Tố Diệp, nhẹ nhàng hỏi: “Em sao rồi? Để anh đưa em về nhà thay quần áo!”

“Không cần, anh đi theo cậu ta đi! Tôi cũng lái xe, tôi tự về được!” Tố Diệp cố gắng giữ nét mặt bình thản. Cô rút từ trong túi ra một chiếc chìa khóa: “Đưa cái này cho Bách Tiêu!”

Kỷ Đông Nham đón lấy, thấy cô không thay đổi nét mặt bèn cảm thấy rất lạ. Anh ta xác nhận lại lần nữa: “Em không sao thật chứ?”

“Không sao!” Tố Diệp hiểu nỗi lo lắng của Kỷ Đông Nham, giải thích: “Cậu ta còn dễ đối phó hơn mấy bệnh nhân tâm thần của tôi nhiều.”

Niên Bách Tiêu đi vút cốc trở về vừa hay nghe thấy câu nói ấy. Cậu ta nhướn mày. Còn chưa kịp nói thêm câu gì, Tố Diệp đã quay người bỏ đi.

“Chị ta nói em là bệnh nhân tâm thần?”

Kỷ Đông Nham thở dài: “Em còn chẳng bằng mấy người bị tâm thần!”

Niên Bách Tiêu bật cười, rồi hét lớn về phía bóng lưng Tố Diệp: “Này bác sỹ Tố! Chẳng phải chị nói sẽ chăm sóc tôi sao? Chăm sóc! Có trời biết em cực ghét cái từ này!”

Tố Diệp mặc kệ cậu ta.

“Được rồi!” Kỳ Đông Nham bá cổ cậu ta: “Em cũng chẳng đàn ông gì cả!”

Niên Bách Tiêu cười hi hi ha ha, rồi chợt đứng lại, khoác ngược lại vai Kỳ Đông Nham: “Em không hiểu, tại sao anh lại đi thích nhân tình của anh trai em?”

“Bách Tiêu! Bác sỹ Tố không phải nhân tình của anh trai em.” Kỳ Đông Nham nhấn mạnh.

Niên Bách Tiêu giơ tay đầu hàng: “Được rồi! Chúng ta đừng thảo luận về chị ta nữa, đưa em đi gặp Văn Giai đi.”

“Đi thôi!”

Vừa về đến nhà, Tố Diệp liền vút mạnh chiếc áo sơ mi vào máy giặt, rồi gọi người của tiệm giặt là tới lấy áo khoác của Kỳ Đông Nham. Cuối cùng cô nằm co người trên sofa, tức đến nổi tóc tai dựng ngược cả lên.

Thằng nhóc con đó! Diêm Vương không nổi trận lôi đình cậu lại không biết Diêm Vương có ba con mắt!

Dám tạt cafe vào người cô, chán sống rồi phải không?

Đến em trai cô còn không dám hỗn láo với cô như thế!

Lần đầu quyết đấu với Niên Bách Tiêu, cô đã thất bại. Đương nhiên, cô đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Niên Bách Ngạn. Có trách thì trách anh không chịu nói tuổi tác của cậu ta cho cô trước. Cô cứ tưởng cậu ta

cũng là một người đàn trưởng thành, chín chắn rồi, ít nhất thì cũng phải tầm tuổi cô, thế nên mọi kế hoạch của cô đều rất ôn hòa. Ai ngờ, tất cả đều bị đánh bại!

Vì vậy, ngay từ ấn tượng đầu tiên, cô đã ở thế yếu.

Không được, cô phải điều chỉnh lại toàn bộ phương án.

Đang nghĩ xem phải làm cách nào để trị Niên Bách Tiêu, điện thoại bỗng vang lên. Cô cầm lên nhìn, hóa ra là Niên Bách Ngạn. Khi màn hình hiện lên tên anh, một cảm giác uất ức không hiểu từ đâu trào lên, lấp kín ruột gan Tố Diệp. Cô vội vàng nhận máy, hết như một đứa trẻ vừa bị ăn hiếp: “Bách Ngạn...”

Đầu kia vẫn là giọng nói hiền hòa, điềm đạm: “Em tui thân à?”

Nghe thấy giọng nói của Niên Bách Ngạn, Tố Diệp mới biết mình nhớ anh dường nào. Gặp một Niên Bách Tiêu ngang bướng, châm chọc, cô mới nhận ra Niên Bách Ngạn tốt thế nào, thương cô, chiều cô thế nào. Giây phút ấy cô rất muốn kể hết cho anh bao nhiêu ấm ức sau khi gặp Niên Bách Tiêu, sau đó trách móc anh tại sao không kể rõ ràng tình hình của em trai mình cho cô, rồi nói em trai anh tỏ ra ác ý với cô ra sao.

Nhưng bao nhiêu lời nói tới bên môi lại bị cô cắn răng nuốt xuống.

Niên Bách Ngạn trước giờ rất nghiêm khắc. Nếu để anh biết được hành vi của Niên Bách Tiêu, chắc chắn sẽ gọi điện mắng cho cậu ta một bài. Hơn nữa cô cũng nhận ra sự bất mãn của cậu ta với Niên Bách Ngạn. Nhất là hôm nay lại là lần đầu cậu ta về nước, người đón lại không phải anh trai mình, trong bụng nhất định đang rất phẫn nộ. Hai người họ vì cô mà sinh thêm mâu thuẫn và tranh cãi là không nên.

Nghĩ vậy, Tố Diệp điều chỉnh lại ngữ khí, khẽ cười: “Tủi thân gì chứ! Người ta nhớ anh thôi!”

“Diệp Diệp! Anh biết tính khí của Bách Tiêu. Có phải nó lại làm em khó xử không?” Niên Bách Ngạn chỉ cần đối diện với Tố Diệp, luôn luôn là sự nhấn nại tuyệt vời.

“Thật sự không có mà! Em và anh trai anh rất hòa hợp.” Tố Diệp nói dối, trong lòng thầm bổ sung thêm một câu: Hy vọng sau này được như vậy.

Niên Bách Ngạn nghe xong, bán tin bán nghi: “Thật chứ?”

“Thật!” Tố Diệp nằm thẳng cẳng lên sofa, áp chặt điện thoại vào tai: “Nhưng mà em trai anh đẹp trai thật đấy, giống anh như đúc!”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Nó là em trai anh, giống nhau cũng là chuyện bình thường.”

“Thôi đi!” Tố Diệp cười hì hì: “Đúng rồi! Em trai anh không biết nói tiếng Trung hay là ngại nói tiếng Trung vậy?” Đây có lẽ là vấn đề người nào lớn lên từ nhỏ ở nước ngoài, giờ về nước cũng phải đối mặt.

Đầu kia điện thoại trầm mặc giây lát: “Nó nghe hiểu hết, nhưng nói thì hơi khó khăn. Anh đã từng mời sáu thầy dạy tiếng Trung cho nó, nhưng trình độ của nó vẫn nửa vời.”

Tố Diệp do dự một chút. Có lẽ là tính khí ương bướng của cậu ta lại phát tác. Ngẫm nghĩ rồi, hai mắt cô bỗng sáng lên, nụ cười hớn hở như hoa, gương mặt quý quýet. Chỉ có điều đối phương không bật hình ảnh nên không nhìn thấy được dáng vẻ này của cô.

Cô dài giọng, nũng nịu nói vào di động: “Anh yêu! Nếu như người ta dạy được tiếng Trung cho em trai anh, anh trả người ta bao nhiêu tiền...”

Quyển 6 - Chương 295: Chỉ là phạt nhẹ rắn mạnh

Niên Bách Ngạn bật cười vì lời nói của cô. Cho dù không nhìn thấy biểu cảm của cô lúc này, anh cũng có thể tưởng tượng ra cái bộ mặt “đểu giả” ấy. Anh nói: “Tùy em ra giá!”

Nói tới đây là Tố Diệp rất vui mừng. Sức hút tiền bạc mà Niên Bách Ngạn mang lại đã đánh tan mọi phần nộ và ảm ức từ lúc cô về tới nhà. Nể mặt tiền, chuyện gì cô cũng có thể nhẫn nhịn.

“Vây... nếu như em đối xử với em trai anh có hơi nghiêm khắc một chút, anh không để bụng chứ?” Cô phải “tiêm phòng” trước. Dù gì cũng là em trai người ta. Chuyện này cũng giống như bảo cô trông con của người khác vậy, lỡ như có vấp té, động chạm vào đâu, cô không chịu trách nhiệm.

“Cứ coi nó như em trai em.” Niên Bách Ngạn ôn hòa trao quyền.

Tố Diệp lúc này mới yên tâm, rồi hỏi khi nào anh quay về. Niên Bách Ngạn nói với cô anh sẽ cố gắng trở về nhanh.

“Anh cũng nhớ em!” Cuối cùng, anh còn bổ sung thêm một câu.

Câu nói ấy làm Tố Diệp ngượng đỏ mặt.

Hai người lại trò chuyện thêm một lúc. Bên đó vọng tới tiếng của Hứa Đồng, hình như đang nhắc anh tới giờ họp rồi. Tố Diệp có chút quyến luyến. Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng bảo đảm nhất định sẽ về sớm. Tố Diệp cũng biết anh bận, bồng chốc hết như một cô vợ nhỏ dạn dò

anh ở bên ngoài phải chú ý sức khỏe, đừng lo chuyện em trai, cô sẽ giúp anh trông nom nó thật tốt.

Có lẽ Niên Bách Ngạn cảm nhận được sự ấm áp ấy, giọng anh càng trở nên dịu dàng.

Khi sắp cúp điện thoại, Tố Diệp bỗng nhớ ra chuyện của ông chủ Kim, buột miệng nói một câu: “Bách Ngạn! Em xem tin tức về công ty Tinh Thôi rồi.”

“Ừ, sao vậy?” Niên Bách Ngạn vẫn rất điềm nhiên.

Tố Diệp nhớ lại mấy lời của Kỳ Đông Nham, ngừng một lát: “Chuyện này... có phải có liên quan tới anh không?”

Cô những tưởng Niên Bách Ngạn sẽ trầm mặc, hoặc sẽ phủ nhận ngay, rồi nói thêm gì đó lấy lệ cho qua chuyện. Ai ngờ Niên Bách Ngạn trả lời cô, trực tiếp, thẳng thắn, nhưng ngữ điệu vẫn tràn đầy yêu thương: “Chỉ là phạt nhẹ rắn mạnh thôi, nếu không ông ta sẽ còn dám tiếp tục dòm ngó người phụ nữ của anh.”

“Bách Ngạn! Ông ấy làm ăn cũng khó khăn lắm, không nên dồn người ta vào bước đường cùng.” Lưng cô lại hơi lạnh, nhất thời không nở lòng, đành nói đỡ cho ông Kim mấy câu.

Bên đó Niên Bách Ngạn cười khẽ: “Anh tự biết chừng mực, yên tâm.” Nói xong, anh còn dặn cô trước khi đi ngủ phải khóa cửa nẻo cẩn thận.

Rồi hai người cùng cúp điện thoại.

Tố Diệp nằm bò lên sofa, nghịch điện thoại như đang suy nghĩ chuyện gì. Chuyện ông chủ Kim cô không thể lo được nữa. Nếu Niên

Bách Ngạn có ý muốn làm khó ông ta, cô nói càng nhiều sẽ chỉ càng hại ông ta thêm. Giờ việc quan trọng đầu tiên là làm sao “hàng phục” được Niên Bách Tiêu. Cô thề, nhất định phải khiến cái thằng tiểu ma đầu đó khuất phục dưới chân, tha thiết cầu xin cô!

Nghĩa trang nhân dân núi Bát Bảo.

Vào nghĩa trang buổi chiều sẽ có chút đìu hiu, nhất là vào mùa lá thu rụng khắp. Đương nhiên, ở đây ít nhìn thấy lá vàng hơn. Xung quanh phần nhiều trồng những cây thường xanh bốn mùa. Chỉ có điều càng về cuối thu, không khí càng có phần nặng nề, hệt như từng hàng bia mộ bằng đá hoa cương đen kìa, đã vĩnh viễn lặng im.

Nơi chôn cất Văn Giai rất tĩnh mịch, xung quanh bóng cây trùng trùng điệp điệp. Mùa hè nóng bức, ánh nắng xuyên qua những tán lá sẽ trở nên dịu nhẹ hơn. Đông về cho dù tuyết trắng ngập tràn cũng rơi hết xuống các chạc cây. Thời tiết bốn mùa dù khắc nghiệt hay ôn hòa đều không thể làm phiền linh hồn người đã mất, không khó tưởng tượng ra tấm lòng chu đáo của người mai táng.

Niên Bách Tiêu đặt một bó cúc trắng rất lớn xuống, rồi ngồi xuống trước bia mộ, ngắm nhìn bức ảnh của Văn Giai. Chị ấy trong bức ảnh cười thật tươi, đôi mắt hồn nhiên, hoạt bát như từng gợn sóng ánh sáng ánh lên khi mặt trời chiếu xuống hồ nước. Thời gian cậu tiếp xúc với Văn Giai không lâu. Lúc đó cậu còn rất nhỏ, nhưng vẫn còn nhớ quan hệ của Văn Giai cùng anh trai và Kỳ Đông Nham rất tốt đẹp. Chị ấy cũng rất tốt với cậu, hầu như cứ cách hai, ba ngày lại gọi điện tới một lần, còn thường xuyên gửi cho cậu những quyển sách và những món đồ chơi thú vị. Lúc đó cậu luôn coi Văn Giai như chị ruột của mình.

Lúc Văn Giai xảy ra chuyện, cậu vẫn rất nhỏ. Khi ấy, Kỳ Đông Nham sợ cậu đau lòng nên nói dối rằng Văn Giai đã tới một nơi rất xa, rất

xa. Mãi sau này, khi biết mình sẽ không bao giờ nhận được điện thoại của Văn Giai nữa, không bao giờ còn được nhìn thấy chị ấy nữa, cậu mới hiểu ý nghĩa của “cái chết”.

Năm đó Niên Bách Tiêu nhớ rất rõ, cậu đã mất đi những người thân quan trọng nhất trong cuộc đời mình: Chị Văn Giai, bố và mẹ. Cậu gần như đã giam mình lại hơn hai tháng trời, không ngày nào là không khóc. Cậu không muốn đi học, cũng không muốn gặp bạn bè. Chỉ muốn về nước, chỉ muốn gặp anh trai. Sau đó anh cũng tới, nhưng lại yêu cầu cậu tiếp tục ở nước ngoài học tập, hơn nữa còn nói với cậu: Là một người đàn ông thì đầu tiên phải biết nuốt nước mắt vào trong, học cách tự lập.

Thấm thoát đã bao nhiêu năm trôi qua. Cậu đã học được cách tự lập, nhưng lại quên mất tình thân có mùi vị thế nào.

Hôm nay, khi cuối cùng cũng đặt chân tới trước bia mộ Văn Giai, lặng lẽ nhìn chị ấy, cuối cùng cậu mới hiểu. Thì ra tất cả tình thân và niềm vui đều đã bị Văn Giai mang đi mất, dù là của cậu, của Kỳ Đông Nham, hay là... của anh trai.

“Nếu chị không nằm ở đây, em nghĩ chúng ta có thể cùng nhau đi du lịch. À, em nhớ mình từng tới một thị trấn nhỏ ở Bắc Âu. Những cô gái ở đó nhiệt tình hết như những thứ hoa quả của miền nhiệt đới. Đương nhiên còn rất nhiều anh chàng đẹp trai. Tuy là không đẹp trai bằng em nhưng chí ít chị sẽ thích, chắc chắn là tốt hơn cái gã huấn luyện viên chỉ biết vung gậy và suy nghĩ bằng nửa thân dưới đó.” Niên Bách Tiêu nở nụ cười vờ như tinh nghịch, nhưng sâu trong đáy mắt là một nỗi buồn đau, xót xa. Cậu giơ tay lau đi lớp bụi trên tấm ảnh: “Nhưng nhìn chị kìa, sao vẫn trẻ đẹp thế này! Đúng là khiến người ta ngưỡng mộ.”

Kỳ Đông Nham đứng bên đúng là không biết nên khóc hay cười.

Niên Bách Tiêu luôn thuyên không ngừng, kể chuyện với tấm ảnh của Văn Giai rằng mấy thứ đồ chơi chị ấy gửi đã bị ai cướp mất, mấy quyển sách và họa báo cậu đã dùng để tán gái cả rồi... Cuối cùng cậu mới thở dài nặng nề: “Kỷ! Anh em có từng tới đây không?”

Kỷ Đông Nham cúi xuống nhặt mấy chiếc lá rụng, khẽ lắc đầu: “Có thể đã từng tới. Hai bọn anh chưa bao giờ xuất hiện đồng thời ở đây.”

“Cũng có thể... anh ấy chưa từng tới dù chỉ một lần!” Niên Bách Tiêu đứng dậy, dứt hai tay vào túi quần, hừ khẽ một tiếng.

“Đừng nói vậy, khu mộ này chính anh em đích thân lựa chọn đấy.” Kỷ Đông Nham khẽ nói.

Nghe xong Niên Bách Tiêu bỗng bật cười, giơ tay vuốt lên bia mộ: “Hi, Văn Giai! Nằm trong một ngôi mộ đất tiền như thế này, linh hồn chị có được an nghỉ không?”

Kỷ Đông Nham nghe ra sự chế giễu trong lời nói của cậu, ánh mắt khó xử, một lúc lâu sau mới hỏi: “Lần này về nước, dự định ở lại bao lâu?”

Niên Bách Tiêu nhún vai nói, tạm thời chưa có kế hoạch gì. Kỷ Đông Nham nghe xong cảm thấy khá kỳ lạ. Dù hỏi thêm, Niên Bách Tiêu cũng chỉ trả lời không rõ ràng, thấy vậy anh ta cũng không hỏi nhiều nữa.

Người ta nói đại nạn không chết, ắt có phúc về sau, Lâm Yêu Yêu coi như là một trong số đó. Vì cuối năm nhiều ngày nghỉ, các trung tâm thương mại nghĩ ra đủ mọi chiêu trò để kích thích tiêu dùng. Trong một lần mua sắm, tham gia hoạt động bốc thăm trúng thưởng, Lâm

Yêu Yêu đã trúng được giải đặc biệt, một chuyến du lịch tình nhân bảy ngày tới Singapo, Malaysia, Thái Lan trong dịp Quốc khánh.

Hai chữ “tình nhân” đúng là một sự kích động rất lớn với cô. Giải thưởng này đối với người khác có thể nói là một bất ngờ, nhưng với Lâm Yêu Yêu, có cũng coi như không. Thế là cô bèn thuyết phục bố mẹ đi du lịch. Ban đầu hai ông bà Lâm không đồng ý, lo lắng một mình cô ở nhà sẽ gặp chuyện. Lâm Yêu Yêu phải bảo đảm, hứa hẹn ngàn vạn lần, cùng với tình huống giải thưởng không thể hoán đổi, hai ông bà cuối cùng mới gật đầu đồng ý.

Đợt Quốc khánh, ngày nào Lâm Yêu Yêu cũng ở nhà. Bên ngoài phố chật người đông, đi tới đâu cũng không tiện. Vả lại cô còn phải xem rất nhiều tài liệu về sản phẩm mới nhất của Tinh Thạch. Tố Diệp lại giới thiệu cho cô mấy bộ phim hay, ép cô xem xong còn phải viết cảm nhận. Mấy bộ phim ấy đều nói về những con người nghị lực, chăm chỉ, cô thấy cũng khá có hứng thú, nên thời gian chẳng mấy chốc đã xếp đầy.

Hôm nay hoàng hôn vừa buông xuống, Lâm Yêu Yêu vừa kịp viết xong cảm nhận cho một bộ phim, đang nghĩ xem tối nay sẽ ăn gì thì chuông cửa vang lên. Cô tưởng là Đinh Tư Thừa tới đưa thuốc. Khi đứng dậy đi ra mở cửa, nhìn thấy Diệp Uyên đứng ngoài, cô có phần ngỡ ngàng.

Nhìn Diệp Uyên không còn vẻ phấn khởi, sung mãn như trước. Dưới cằm và hai bên tóc mai đã lún phún mọc những sợi râu mới, cả người bỗng chốc trông lùn đi vài phần. Trong tay anh cầm mấy chiếc hộp rất đẹp mắt. Lâm Yêu Yêu đã nghe chuyện mẹ anh trúng độc nằm viện, suy nghĩ đầu tiên là anh vừa từ bệnh viện ra.

Nhưng mà... anh bỗng nhiên tới nhà cô làm gì?

Đang suy nghĩ, đã thấy Diệp Uyên lên tiếng: “Không mời anh vào nhà sao?”

Lâm Yêu Yêu nhìn anh. Anh chống tay lên khung cửa, cũng nhìn cô không chớp mắt.

Hồi lâu, cô mới hơi nghiêng người: “Mời vào!”

Vào nhà rồi, Diệp Uyên mới đưa mấy chiếc hộp trong tay cho Lâm Yêu Yêu. Cô đón lấy xem, đều là những sản phẩm bổ dưỡng đắt đỏ, cao cấp. Cô sửng sò: “Đây là?”

“Anh đặc biệt mua tới tặng cho cô chú.”

Lâm Yêu Yêu cảm thấy rất ngại, nói với anh rằng bố mẹ mình đang đi du lịch, rồi đặt chiếc hộp xuống bên cạnh anh, tỏ ý bảo anh mang về bồi bổ sức khỏe cho bác gái.

Diệp Uyên kiên trì bắt cô nhận, cô khó mà từ chối, đành phải nhận.

Tuy rằng cuộc ghé thăm đột ngột của anh khiến Lâm Yêu Yêu có chút bất ngờ, nhưng ai đến nhà cũng là khách, cô bèn chuẩn bị trà, điểm tâm và hoa quả cho anh. Diệp Uyên ngồi trên sofa, nhìn cô: “Thật ra anh tới là muốn mời em ra ngoài ăn tối.”

“À... không cần đâu! Em giảm béo!” Lâm Yêu Yêu nghĩ ra một lý do vụng về. Cô rất cảm kích anh đã cứu mạng mình, nhưng ở riêng với anh vẫn cứ cảm thấy kỳ lạ thế nào ấy.

Diệp Uyên không vạch trần tâm tư của cô. Anh trầm mặc một lúc rồi bỗng nói: “Ở bên cạnh anh đi!”

Lâm Yêu Yêu ngẩn người, không hiểu sao anh vẫn cố chấp như vậy.

Anh ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực.

“Diệp Uyên! Chúng ta làm bạn đi.” Cô chân thành nói. Về suy nghĩ của mình, cô đã nói với anh nhiều lần rồi. Trước đây cô vẫn rất ghét anh, nhưng dù sao người ta cũng từng cứu mình, bản tính cũng không xấu, làm bạn cũng tốt hơn làm người yêu.

Ai ngờ Diệp Uyên lắc đầu: “Anh không muốn làm bạn với em, chỉ muốn em làm bạn gái của anh.”

Anh vẫn khẳng khái tới mức không nói lý lẽ.

Lâm Yêu Yêu cũng từ chối thẳng thắn hơn: “Xin lỗi! Em không thể đồng ý với anh được. Vì em vốn không yêu anh, làm sao mà hẹn hò với anh được?”

“Không quan trọng, anh yêu em là được!” Anh vẫn nhìn cô không rời từ đầu tới cuối.

Nghe xong, Lâm Yêu Yêu cảm thấy bối rối, cô thở dài đáp: “Diệp Uyên! Sở dĩ anh nhất quyết phải làm vậy, chẳng qua là vì anh chưa có được. Anh chưa từng bị người con gái nào từ chối, thế nên theo đuổi em chỉ vì anh không cam tâm. Thứ anh yêu không phải là em, chỉ là quá trình chinh phục em mà thôi.”

Quyển 7 - Chương 296: Cho anh một cơ hội chủ động từ bỏ

Lời nói của Lâm Yêu Yêu có tình có lý, thái độ nhẹ nhàng, ôn hòa, ngữ điệu cũng không khiêu khích chế giễu như mọi lần, ngược lại rất nghiêm túc và chân thành. Nghe xong mấy câu nói của cô, Diệp Uyên nhất thời nghẹn lời. Cả một bụng đầy chữ đã chuẩn bị từ trước giờ biến mất hoàn toàn. Anh không biết nên làm sao để giải thích rõ ràng với cô tâm trạng trong lòng mình, đành nói: “Có lẽ em nói đúng, nhưng cho dù là như vậy, em thử hẹn hò với anh thì đã sao?”

Lâm Yêu Yêu hoàn toàn sững sốt trước câu trả lời của anh. Cô đứng đờ đẫn nhìn anh hồi lâu mới lên tiếng: “Anh coi tình yêu là cái gì?” Thế nào gọi là “thử một chút”?

Diệp Uyên ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt vừa rời rạc lại vừa chân thật, tận sâu trong đôi đồng tử là một hố sâu không nhìn thấy đáy: “Em nói em không yêu anh, vậy thì trong quá trình tiếp xúc em vốn không cần hy sinh thứ gì. Như vậy, cho dù chỉ là thử em cũng không phải chịu bất kỳ tổn thất nào.”

“Anh... điên rồi à?” Cô bàng hoàng.

Trong quan niệm về tình yêu của cô, điều kiện tiên quyết để hai người ở cùng nhau là đôi bên phải nảy sinh tình cảm, làm gì có cái lý luận vô lý như của anh?

Diệp Uyên đứng dậy, đi tới trước mặt cô: “Anh biết rõ mình đang nói

gì. Yêu Yêu! Anh chỉ cần em. Hôm nay em không đồng ý, ngày mai anh lại tới, ngày mai không được, ngày kia tiếp tục, tới khi nào em chấp nhận anh thì thôi.”

Bóng hình cao to đè xuống một cảm giác áp lực không thể nói thành lời, cộng thêm những lời đó của anh, thực sự đã khiến Lâm Yêu Yêu giật mình lùi lại phía sau như một con chim bị hoảng sợ. Nhưng anh không cho phép cô chùn chân, lại tiếp tục tiến lên, ép gần hơn một bước.

Cô cứ lùi, còn anh cứ tiến.

Cô lùi bao nhiêu bước, anh tiến bấy nhiêu bước.

Tới tận khi, lưng cô chạm vào tường, không còn đường thoát, mới phát hiện ra đường phía trước cũng đã bị anh chặn đứng. Cô hoảng hốt, nói năng lộn xộn: “Anh... Anh làm vậy là cưỡng ép sao? Giữ lại một người không yêu mình bên cạnh có ý nghĩa gì chứ?”

“Anh không cưỡng ép em. Yêu Yêu! Anh đang theo đuổi em.” Diệp Uyên cười đau khổ.

Cô mở to hai mắt: “Rõ ràng là anh đang cưỡng ép.”

“Được, được, được! Cứ coi như là cưỡng ép đi.” Sự bướng bỉnh và hoảng loạn của cô mang theo một nét đáng yêu, khiến Diệp Uyên ít nhiều mềm lòng. Anh nhẹ giọng: “Vậy thì ít nhất em cũng cho anh một cơ hội để chủ động từ bỏ chứ?”

Cô không hiểu ý của anh.

Diệp Uyên cúi đầu nhìn cô: “Em nói cái anh yêu chỉ là quá trình chinh phục, vậy chi bằng em cứ để anh chinh phục một cách bình yên, để

dàng, lâu dần chẳng phải anh sẽ chán ngán sao? Em toàn từ chối anh, cái này gọi là gì? Hình như là “lạt mềm buộc chặt”, làm vậy chẳng phải càng khiến anh muốn chinh phục em sao?”

Lâm Yêu Yêu hơi mở miệng, chớp chớp mắt, hình như... anh nói cũng có lý lắm.

“Con người anh rất ngang bướng, từ nhỏ tới lớn đã vậy rồi, thứ gì không có được sẽ nghĩ mọi cách để có được. Em cũng vậy thôi. Ngày nào em chưa làm bạn gái của anh, anh sẽ vẫn bám riết lấy em, trừ phi em kết hôn.” Diệp Uyên mím môi cười: “Nhưng trên thực tế là em không thể kết hôn đúng không? Chẳng nào cũng chọn bừa một người để lấy, chi bằng cứ vớ tạm một người đã yêu đã.”

“Anh... ă nói hàm hồ!”

“Anh dám khẳng định, chẳng bao lâu nữa bố mẹ cũng sẽ ép em đi xem mắt thôi.” Diệp Uyên mang một khí thế càng khó khăn càng kiên trì, các tế bào trong não bộ xếp thành từng tốp, nhảy nhót không ngừng: “Em và Tiểu Diệp thân thiết như vậy chắc cũng biết, bây giờ em ấy đang bị bắt đi xem mắt, khổ sở thế nào.”

Lâm Yêu Yêu nhớ lại lúc Tố Diệp tới thăm cô, đúng là có nhắc tới chuyện xem mắt. Lúc đó cô ấy phiền muốn chết, còn kéo tay nhờ cô nghĩ giúp đủ mọi lý do. Cô thấy Tố Diệp trong lòng phiền muộn, tâm trạng đương nhiên cũng chẳng tốt vào đâu.

Thấy Lâm Yêu Yêu bỗng chốc lặng im, mắt Diệp Uyên sáng lên, dường như nhìn thấy một tia hy vọng chiến thắng, tiếp tục đánh vào tâm lý này: “Nếu chúng ta yêu nhau, bố mẹ em mới không ép em đi làm việc này, kể cả là em chỉ lấy anh ra để ứng phó với bố mẹ.”

“Không được!” Lâm Yêu Yêu cứ cảm thấy làm vậy không đúng. Cô

lắc đầu nguầy nguậy: “Em... Em vốn không yêu anh, làm vậy đối với anh là rất không công bằng. Với lại... em... bây giờ cũng không muốn nói chuyện yêu đương.”

“Anh chỉ hy vọng em có thể cho anh một thân phận danh chính ngôn thuận để hẹn hò cùng em. Dù trong lòng em không thừa nhận cũng không sao.” Diệp Uyên đặt hai tay lên vai cô, lời lẽ tha thiết: “Chỉ như vậy, cũng không được sao?”

Lâm Yêu Yêu ngược lên nhìn vào mắt anh, nó ngập tràn nhiệt tình và thành thật. Có một khoảnh khắc, tim cô như bị thứ gì đó rất nặng đè xuống, bờ môi khẽ mấp máy, nhưng lại chẳng biết nên nói câu gì.

“Làm bạn gái của anh đi!” Anh một lần nữa đưa ra đề nghị.

Lâm Yêu Yêu do dự, rất lâu sau mới khẽ liếm môi: “Vậy... anh không được can dự quá nhiều vào chuyện của em.” Cô đơn thuần chỉ không muốn anh tiếp tục bám dai như đĩa nữa. Giống như anh nói, nếu nhất định cần cảm nhận quá trình chinh phục, vậy thì cô sẽ cho anh quá trình này. Có lẽ lâu dần, anh cảm thấy nhạt nhẽo cũng sẽ biến mất khỏi cuộc đời cô.

Còn Diệp Uyên chỉ cảm thấy trước mặt như có ngàn vạn tia sáng bùng nổ, niềm hân hoan đang đầy đôi mắt. Đôi tay anh bắt siết mạnh bả vai cô: “Yêu Yêu! Em... Em đồng ý rồi sao?”

“Anh... phải hứa trước sẽ không can dự vào chuyện của em, em... em mới đồng ý làm bạn gái của anh.” Cô nén đau đớn, khó khăn cất lời.

Thấy cô nhú mày, Diệp Uyên mới phát hiện mình vui quá, có hơi mạnh tay. Anh vội vàng thu tay về, nhưng rồi lại rất muốn chạm vào cô. Anh bèn nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, cố gắng đè nén sự vui mừng

trong lòng, liên tục hứa hẹn: “Em yên tâm! Tất cả những chuyện em không thích anh làm, anh đều sẽ không làm.”

Lâm Yêu Yêu nhìn anh, trong lòng bỗng cảm thấy là lạ.

Bao nhiêu năm nay cô chỉ tiếp xúc với một mình Đinh Tư Thừa, tất cả mọi logic và thói quen yêu đương đều hòa hợp với tính cách của Đinh Tư Thừa. Còn hôm nay, cô phải đối mặt với một người đàn ông khác. Tuy rằng cô không yêu anh, nhưng cũng đã cho phép anh bước vào cuộc sống của mình. Cảm giác này rất kỳ lạ, cô không tổng kết được nó kỳ lạ ở chỗ nào, tóm lại là bất bình thường.

Diệp Uyên và Đinh Tư Thừa hoàn toàn khác nhau, tính cách cũng khác nhau. Những lời vừa rồi anh nói, Đinh Tư Thừa không bao giờ nói ra.

Suy nghĩ một lúc, cố gắng nuốt nước bọt xuống, Lâm Yêu Yêu lại vội vàng giải thích: “Không, không, không! Anh hiểu lầm rồi. Anh... Anh không cần vì em mà thay đổi điều gì cả. Em cũng không muốn can dự vào cuộc sống của anh. Diệp Uyên! Em nói vậy anh hiểu chứ?”

Diệp Uyên chỉ mãi vui mừng, nào còn quan tâm cô vừa nói cái gì. Anh gật gật: “Hiểu rồi!”

“Hiểu ư?” Khó hiểu lắm mà! Vì đến cô còn chẳng biết mình đang nói cái gì.

Diệp Uyên không khép miệng lại được, cúi đầu nhìn cô: “Giờ em là bạn gái của anh rồi.”

Cô suy nghĩ một lúc, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Khoảnh khắc này cuối cùng cô cũng hiểu tại sao mình cảm thấy kỳ lạ

rồi. Có chút giống như việc mặc cả khi ra chợ mua rau. Thật lòng mà nói, cách theo đuổi của Diệp Uyên đã hoàn toàn lật đổ định nghĩa tình yêu trong lòng cô. Cô cảm thấy yêu là phải thuận theo tự nhiên, nước chảy thuyền trôi, chứ không phải, một hai ba nói xong là xong như bây giờ.

Bờ môi Diệp Uyên cong lên hết cỡ. Một giây sau anh kích động ôm chầm lấy Lâm Yêu Yêu, khiến cô giật nảy mình, không ngờ anh lại có hành động ấy, vội vàng nói: “Diệp Uyên! Em... không thở nổi nữa rồi.”

“Xin lỗi... Xin lỗi em! Anh vui quá!” Lúc này Diệp Uyên mới gấp gấp thả cô ra.

Cô cố gắng nở một nụ cười gượng gạo.

Bạn trai bỗng chốc đổi từ Đinh Tư Thừa sang Diệp Uyên, quá trình này cô vẫn chưa quen.

“Vậy anh hẹn em đi ăn một bữa cơm tình yêu đầu tiên, được không?” Diệp Uyên dè dặt. Không giống với những người bạn gái trước đây, anh lo làm cô sợ hãi.

Lâm Yêu Yêu hơi chần chừ giây lát, nhưng rồi vẫn gật đầu, nói: “Bữa này để em mời đi. Anh đã cứu em, em còn chưa cảm ơn anh đành hoàng.”

Diệp Uyên không kìm được lòng mình, lại khoác tay lên vai cô, dịu dàng nói: “Yêu Yêu! Sau này đừng nói như vậy. Em là bạn gái của anh, anh lo cho em là lẽ dĩ nhiên. Còn nữa, anh không có thói quen để phụ nữ bỏ tiền.”

Cô muốn nói gì lại thôi.

“Nếu em thật lòng muốn cảm ơn anh, vậy thì hãy cố gắng quen với việc anh hòa nhập vào thế giới của em, được không?” Anh chân thành nói.

Cối lòng của Lâm Yêu Yêu như bị ai kéo căng, dường như không còn cách nào để xoay chuyển. Cô nắm chặt tay lại, bất giác nghĩ tới những lời Tố Diệp đã nói với mình có liên quan tới Diệp Uyên. Lúc sau, cô gật đầu. Cô cố gắng tập làm quen vậy.

Tố Diệp xách một giỏ thức ăn chất đầy ô tô tới tứ hợp viện, vừa vào nhà đã nhìn thấy Niên Bách Tiêu uể oải ngồi dưới đất ngoài phòng khách, tay gác lên tay vịn sofa, đang chơi game điên cuồng, vô cùng tập trung.

Có lẽ cậu ta vừa mới dậy khỏi giường chưa lâu, đầu tóc vẫn còn rối như tổ cú, phía trên không mặc áo, phía dưới chỉ vận độc chiếc quần đùi màu trắng. Ban mai rực rỡ len vào nhà qua lớp rèm cửa, rải nắng lên cơ thể trẻ trung của một cậu thanh niên mới có hai mươi tuổi.

Có thể nhận ra cậu ta cũng giữ được thói quen tốt như Niên Bách Ngạn. Bờ vai săn chắc và từng thớ thịt trơn láng khiến người ta lập tức nhận ra cậu ta cũng thích tập thể dục. Nửa trên để trần mang đầy nét nguy hiểm và mê hoặc của đàn ông, lại đi cùng với một nguồn sức mạnh không hợp với độ tuổi hai mươi. Chỉ có màu da của cậu ta là trắng hơn Niên Bách Ngạn một chút.

Tố Diệp không ngờ giờ này còn được nhìn hình ảnh một “mỹ nam tử” ở trần. Cô đứng ngăn người ở đó mấy giây rồi tiến lên, khi đi qua cậu ta, cô hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Cô nhân tiện liếc mắt nhìn màn hình tivi lớn trên tường. Thằng nhóc này xem ra lúc nào cũng mang máy trò chơi bên người. Niên Bách

Ngạn chưa bao giờ có thói quen chơi game. Nhưng Tố Diệp không thể không thừa nhận, trên một màn hình 3D rõ nét, tầm nhìn lại rộng lớn như vậy, thấy những cảnh máu me bê bết, súng ống bay khắp nơi đúng là kinh hồn khiếp vía.

Niên Bách Tiêu đang chơi hăng máu, chỉ liếc nhìn cô một cái, động tác vẫn nhanh như chớp, bên môi phát ra một câu lạnh nhạt: “Tôi tưởng chị không dám tới nữa.”

Người phụ nữ này hôm qua vừa bị cậu làm cho nhục nhã, hôm nay đáng nhẽ không dám lại gần nữa mới phải chứ! Chị ta đúng là kỳ lạ.

“Tại sao lại không dám?” Tố Diệp không thêm đoái hoài tới thái độ thờ ơ, giễu cợt của cậu ta. Cô đi thẳng tới trước mặt, cái dáng nhỏ bé ít nhiều cũng chắn mất tầm nhìn của cậu ta. Cậu ta liếc nhìn cô một cái, không nói gì, chỉ hơi nghiêng đầu, tiếp tục chơi game.

Tố Diệp lắc lư cái túi trong tay: “Ăn cơm Tây hay cơm ta?”

Niên Bách Tiêu coi cô như không khí.

“Thế thì ăn cơm ta, nhập gia tùy tục!” Tố Diệp dứt khoát quyết định thay cậu ta, quay người đi thẳng vào bếp: “Nói trước cho cậu biết, cơm ta là mì gói.”

Niên Bách Tiêu vẫn không có động tĩnh.

Tới khi cô chuẩn bị thể hiện tài năng nấu nướng của mình, cậu ta bỗng nhiên cao giọng một cách thiếu tế nhị: “Kỷ nói chị không phải nhân tình của anh tôi, thế chị là cái gì? Là “tiểu tam” theo cách gọi thông thường của người Trung Quốc? Hay chỉ là một người phụ nữ để anh tôi giải quyết nhu cầu sinh lý?”

Quyển 7 - Chương 297: Tôi bóp chết chị

Lời nói của Niên Bách Tiêu không những không khách khí, hơn nữa ngữ khí còn vô cùng hung hăng, cay nghiệt, giống như vô số mũi kim đâm mạnh vào trái tim Tố Diệp. Cô dừng bước, bờ vai đã cứng ngắc đi vài phần. Cô quay đầu nhìn Niên Bách Tiêu. Ánh mắt của cậu ta chưa từng rời khỏi màn hình trò chơi, vẫn cái điệu bộ ba lẳng nhăng đó. Nhưng nếu nhìn kỹ thì bờ môi hơi cong lên, ý khiêu khích vô cùng rõ ràng.

Cũng đồng thời, hoàn toàn không coi Tố Diệp ra gì.

“Sao? Còn bắt buộc phải là một “chính thất” mới xứng với thân phận của Niên đại thiếu gia đây à? Tôi nghĩ Diệp Ngọc không có thời gian đâu.” Cô hờ hững cất lời. Mới nghe mấy câu đó, nếu nói không tức giận trong lòng là nói dối. Nhưng nghĩ lại thấy, cậu ta chắc chắn cố tình làm vậy. Chẳng qua chỉ là một thằng nhóc lớn đầu, không cần phải so đo.

Tạo thành tính cách như Niên Bách Tiêu ngày hôm nay, thủ phạm đầu sỏ chính là Niên Bách Ngạn. Cô đã từng gặp không ít những đứa trẻ ngỗ ngược, có đứa còn quá quắt hơn Niên Bách Tiêu. Đa phần nguyên nhân hình thành nên cá tính đó đều bắt nguồn từ gia đình. Trẻ con sờ dẫm hỗn láo về căn bản đều vì thiếu sự quan tâm, chăm sóc. Đó chẳng qua chỉ là một cách để giành sự chú ý của người lớn mà thôi.

Với cái kiểu dạy dỗ của Niên Bách Ngạn, đứa trẻ khôn lớn trưởng thành phần lớn đều sẽ phát triển theo hai kiểu tiêu cực. Hoặc là nhất

gan, hướng nội, hoặc là phản nghịch, ngông cuồng. Niên Bách Tiêu tuy lạnh lùng, không mấy nói chuyện, nhưng không khó nhận ra cậu ta thuộc kiểu thứ hai.

Niên Bách Tiêu đang chơi điện tử, sau khi nghe câu trả lời không mặn không nhạt của Tố Diệp, tạm thời ngừng lại, quay đầu nhìn cô chằm chằm. Ánh sáng lóe lên trong đôi mắt ấy rõ ràng là sự khinh thường và xem nhẹ, đến cả tiếng hừ của cậu ta cũng vậy.

“Tôi thật sự chưa gặp người phụ nữ nào vô liêm sỉ như chị.”

“Vô liêm sỉ?” Tố Diệp không tức giận mà bỗng bật cười: “Ý cậu là tôi phá hoại hôn nhân của anh trai cậu?”

Niên Bách Tiêu liếc nhìn cô đầy mỉa mai: “Chị nghĩ sao?”

“Vậy tôi có thể hiểu rằng thực ra cậu rất quan tâm tới anh mình không?” Tố Diệp bất ngờ hỏi ngược lại.

Có lẽ Niên Bách Tiêu không ngờ cô lại phản kích hiểm hóc như vậy, hơn nữa thái độ từ đầu tới cuối còn rất bình thản, điềm nhiên. Cậu ta nhất thời nghẹn lời, không nói được câu nào, cứ há hốc miệng một lúc. Gương mặt tuần tú có một giây phút nào đó chột kìm nén tới đỏ bừng, nhìn từ xa lại càng mê hoặc. Tố Diệp không gấp gáp, cô chờ đợi câu trả lời của cậu ta một cách nhẫn nại, như đang đứng ở thế giằng co với Niên Bách Tiêu vậy.

Một lúc lâu sau, cậu ta mới cao giọng: “Loại phụ nữ không có phẩm hạnh như chị, có thể đi phá hoại tình cảm vợ chồng của bất kỳ ai.” Ngữ khí rõ ràng có chút gấp gáp, còn mang theo sự hùng hồn, thiếu kiềm chế của tuổi trẻ.

“Có duyên ở cạnh nhau, chia tách kiểu gì cũng không tách rời, không

có duyên ở cạnh nhau, không cần chia tách cũng tự động xa nhau.”

Niên Bách Tiêu mím môi, trừng mắt lườm cô đúng một phút đồng hồ, rồi mới hần học đáp lại một câu: Đồ nhiều chuyện!, rồi lại tiếp tục chơi game, liên tục ấn những bùm bùm không ngớt, như đang trút hết những bất mãn trong lòng.

Tổ Diệp bình tĩnh đón nhận cơn giận dữ của cậu ta, nói: “Thật ngại quá! Cậu vẫn phải để đồ đàn bà lăm mồm như tôi đây chăm sóc.” Dứt lời, cô rời khỏi phòng khách, đi vào bếp.

Không phải Tổ Diệp chịu khó tới mức nào.

Thật ra hôm nay cô có thể không cần tới thăm Niên Bách Tiêu. Dù sao cậu ta cũng hai mươi tuổi rồi, ít nhất thì có đủ khả năng tự lo liệu cho cuộc sống của mình. Nhưng hôm qua cô nằm mơ thấy một chuyện. Cô mơ thấy mình hình như rất bé, rất bé, trơ trọi ngồi co ro khóc trong một góc tường tối tăm. Chưa bao giờ tuyệt vọng lại che phủ cô như vậy. Chẳng biết cô đã khóc bao lâu, chợt có một cậu bé đi tới trước mặt cô, cũng ngồi xuống nói chuyện với cô. Sau đó cậu bé ấy nắm chặt lấy tay cô. Bàn tay ấy rất ấm áp, ấm tới tận trái tim.

Cậu bé an ủi cô đừng sợ hãi, rồi còn nói với cô: Anh sẽ chăm sóc cho em!

Một bé gái nhỏ xíu như cô nghe xong câu ấy, mọi sợ hãi đã tan biến một cách thần kỳ.

Khi cô cố gắng muốn nhìn xem cậu bé ấy trông như thế nào thì tiếng chim khách ríu rít ngoài cửa sổ đã đánh thức cô. Tiết trời này, chim khách và quạ chen nhau bay đầy trời, cùng chia sẻ với nhau mái nhà xanh bao la, chẳng biết là mỗi người một số phận hay họa phúc khôn lường.

Cô mơ hồ ngồi trên giường rất lâu. Khi rửa mặt lại bắt đầu suy nghĩ về giấc mơ ấy. Sau đó cuối cùng cô cũng hiểu ra tại sao trong mơ mình lại không còn sợ hãi nữa, thì ra giọng nói của cậu bé ấy chính là giọng của Niên Bách Ngạn.

Ngày nghỉ nhiều đêm sẽ gặp mộng. Cô cảm thấy chắc là mình nhớ anh rồi.

Vì thế, Tố Diệp cũng nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi vội vàng tới tứ hợp viện. Nguyên nhân là vì Niên Bách Ngạn cũng đã chui vào giấc mơ, ở bên cô mà không tính giá rồi, cô cũng không thể tiếp đón em trai người ta thiếu chu đáo được.

Lúc đi qua nhà ăn, định sẽ úp mỳ gói, Tố Diệp bỗng sững sờ. Trên chiếc bàn ăn xa hoa kiểu cung đình đã đặt mấy chiếc đĩa, chỉ còn lại cơm thừa canh cặn. Tố Diệp cảm thấy rất kỳ lạ, tiến lên liếc qua. Trong đĩa còn lại mấy món Tây không ra Tây, ta chẳng phải ta. Dũa và đĩa thì vớt bừa bãi Đông một chiếc, Tây một chiếc.

Cô nhìn một lúc lâu, sau đó đặt chiếc túi trong tay lên mặt bàn, quay đầu đi ra khỏi nhà ăn.

Ngoài phòng khách, Niên Bách Tiêu vẫn đang tập trung tinh thần, chơi đầy hăng say, coi như không nhìn Tố Diệp vừa đi đã quay lại. Tố Diệp bước lên, đứng bên cạnh hỏi: “Cậu tự làm đồ ăn?”

Cậu ta không đáp lại.

“Không ngờ cậu cũng giỏi đấy chứ, nhưng mà cậu làm món gì vậy?” Cô lại hỏi.

Niên Bách Tiêu nhìn thẳng về phía trước, ngón tay không phút nào

ngủ ngời, hoàn toàn xem Tố Diệp là không khí.

“Vậy cậu nói đi, bữa tối muốn ăn cái gì.” Cô sốt ruột: “Vịt quay Đại Đồng nhé? À, hay là vịt quay Tiện Nghi Phường, người Bắc Kinh vẫn thích ăn ở đó nhất đấy.”

Đáp lại cô chỉ có bầu không khí lửng lơ trôi.

Tố Diệp đành phải đứng chắn trước mặt cậu ta: “Hay là cậu vẫn chưa quen ăn món Trung Quốc, ăn đồ Tây cũng được.”

Hành vi của cô hoàn toàn khiến Niên Bách Tiêu nổi điên. Cậu tắt phụt trò chơi đi, trừng mắt lườm cô: “Chị có biết mình phiền phức lắm không?”

“Từ thái độ của cậu có thể nhận ra.”

Niên Bách Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi biết chị đang nghĩ gì. Chị muốn lấy lòng anh trai tôi nên phải tốt với tôi trước. Đồ đàn bà thâm độc, có vấn đề! Tôi không cần chị chăm sóc, chị cứ thoải mái mách lẻo với anh trai tôi.”

Tố Diệp nhìn cậu ta: “Niên Bách Tiêu...”

“Im lặng!” Cậu ta lập tức ngắt lời cô: “Tuyệt đối đừng có bày ra trước mặt tôi cái vẻ “chị là bác sỹ tâm lý” hay “tôi là trẻ con” nữa. Vì tôi hoàn toàn có thể đáp lại chị biểu cảm rằng “chị chỉ là con hề xấu xí” còn tôi là “khách xem trò vui” đấy!”

Cô bỗng không biết nên khóc hay cười.

“Nếu chị tham tiền của anh tôi đến thế, tại sao không nói thẳng với anh ấy? Lại còn phải tới đây làm bảo mẫu đầy giả dối.” Niên Bách

Tiêu nói như bắn súng liên thanh: “Thằng thẩn biết đâu chị còn được nhiều hơn. Tôi biết cái loại phụ nữ như chị cần cái gì. Nhà, xe, hay một chỗ dựa đảm bảo cơm ăn áo mặc cho chị cả đời? À, tôi nhớ anh trai tôi còn một ngôi nhà nữa, đã cho chị luôn rồi phải không? Nếu chị vẫn chưa lấy được thì xin anh ấy luôn đi. Tôi nghe nói giá bất động sản ở Bắc Kinh sắp ngang với Pari rồi đấy.”

Tố Diệp không ngờ trong cách biểu đạt, Niên Bách Tiêu lại khác Niên Bách Ngạn một trời một vực như vậy. Niên Bách Ngạn là kiểu người trầm mặc điển hình. Còn em trai anh đúng là đồ lợi đồng răng sắt.

Nhưng nếu cô sợ cái thằng nhóc thò lò mũi xanh này thì đâu còn là Tố Diệp nữa. Đợi cậu ta bô lô ba la nói xong một tràng, cô lãnh đạm bổ sung: “Có lẽ, cả món Tây và món ta cậu đều không thích. Định giảm cân à? Nhìn mấy món cậu làm, chắc là mấy thứ đồ trong tủ lạnh cũng hết sạch rồi phải không?”

Niên Bách Tiêu nghe xong hơi bất ngờ nhưng ánh mắt vẫn là sự thẹn quá hóa giận.

Cô mỉm cười nhẹ nhàng nhìn cậu ta, quay người định ngồi xuống sofa chuyện trò nghiêm túc với cậu ta. Ai ngờ cô vừa tiến lên một bước, Niên Bách Tiêu bỗng thò chân ra ngang đường. Tố Diệp bị bất ngờ, không kịp thu chân về, cả người ngã rầm xuống đất, khuỷu tay, đầu gối và hông đều đau đớn.

Trên đầu vang lên tiếng cười ha ha đầy sảng khoái như đang xem kịch hay của Niên Bách Tiêu. Thậm chí cậu ta còn ôm bụng cười như sắp lăn ra đất tới nơi.

Tố Diệp nằm bò trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Niên Bách Tiêu đang cao giọng cười lớn. Răng cô bắt đầu ngứa ngáy. Đầu tiên là vừa gặp mặt đã vô duyên vô cớ hất cafe vào người cô, hôm nay lại ngang

chân khiến cô ngã sắp ngã, khiến toàn bộ “linh kiện” trên người cô gần như rơi rụng hết cả. Xem ra cô đúng là xem nhẹ thái độ thù địch của thằng nhóc này với mình rồi.

Cô đứng dậy trong tiếng cười khinh miệt, hít sâu một hơi, cố nhẫn nhịn nỗi đau rát như phải bỏng nơi đầu gối, hơi cao giọng: “Được lắm! Tôi biết cậu muốn ăn gì rồi.” Dứt lời, cô khập khiễng đi ra khỏi phòng.

Niên Bách Tiêu phì cười, cuối cùng đã đuổi được cái người khiến cậu ta bực bội và chán ghét đi. Cậu ta lại cầm điều khiển, tiếp tục chìm đắm trong thế giới trò chơi của mình.

Chẳng biết đã chơi bao lâu, khi cậu ta đang tới cửa quan trọng nhất, ánh mắt hình như liếc thấy một bóng người. Nhưng do cậu ta quá tập trung vào trò game, cũng chẳng hơi đâu quay lại xem đó là cái gì. Ngay sau đó, một xô nước lạnh kèm theo đá ào ào trút xuống đầu Niên Bách Tiêu. Cậu ta rùng mình, sau đó phát ra một tiếng kêu thất thanh cực kỳ bi thảm, cả người bỗng chốc bật lên như vừa ngồi trên lò xo.

Cả người cậu ta ướt như chuột lột. Từng giọt nước theo tóc rơi xuống bả vai. Cả dưới sàn nhà cũng toàn là nước, đá văng lung khắp nơi. Một giây sau Niên Bách Tiêu phản ứng lại, gào thét với kẻ đầu sỏ: “Đồ lắm lời này! Chị điên rồi à?”

Tố Diệp vút cái xô trong tay mình sang một bên, bờ môi khẽ cong lên, khoanh hai tay trước ngực: “Tôi bỗng nhiên cảm thấy có lẽ cậu hợp với kiểu “có qua có lại”. Thế nào? Thùng nước đá này có khiến cậu tỉnh táo hơn chút nào không?”

Niên Bách Tiêu đứng trước mặt cô, cả người cứng đờ, sắc mặt tím tái. Cả quần đùi của cậu ta cũng ướt nhẹp, dính chặt vào người. Như

thể càng nhìn rõ từng đường nét của cậu ta, căng phồng, to lớn hết như của Niên Bách Ngạn. Về điểm này, hai anh em đúng là giống y như đúc.

Tố Diệp cảm thấy mình vừa liếc nhầm chỗ, vội vàng quay đi chỗ khác. Còn Niên Bách Tiêu chỉ mãi tức giận, vốn không để ý tới chuyện cô vừa tập trung vào chỗ nào. Cậu ta nhào tới, như một con sói tràn đầy nhiệt huyết tuổi trẻ, giờ “móng vuốt” về phía cô, cổ họng phát ra một tiếng gầm phẫn nộ:

“Tôi bóp chết chị!”

Tốc độ của cậu ta khá nhanh. Khi Tố Diệp phản ứng lại thì hai tay cậu ta đã kẹp chặt cổ cô, lực không hề nhỏ, đủ để thấy cơn giận dữ trong lòng lớn đến mức nào. Tố Diệp nhất thời ngạt thở, gương mặt đỏ hồng thì thiếu khí, hai tay cũng bất giác có hành động phản kháng. Cô cũng lập tức giơ tay lên tóm lấy, giữ chặt huyết nội quan nơi cổ tay Niên Bách Tiêu, dùng sức khiến cậu ta đau đớn, kêu la oai oái.

Một giây sau, hai tay Tố Diệp chụp lấy, kéo cánh tay cậu ta lại, quật ngược ra sau. Niên Bách Tiêu như một cái bao tải nặng bị ngã mạnh xuống nền đất ướt.

“Một màn vấp chân đổi lấy một màn quật ngã. Nhóc à, cậu hời rồi đấy!” Cô đứng từ trên nhìn xuống bộ dạng nằm bò ra đất của Niên Bách Tiêu, nụ cười vô cùng kỳ dị. Hai mắt cô sáng rực, thoạt nhìn hết như một con sói...

Quyển 7 - Chương 298: Lấy võ trị người

Có thể nhận ra Niên Bách Tiêu ngã không hề nhẹ. Cả người cậu ta nằm bò sấp dưới đất mãi vẫn không thấy dậy. Tố Diệp đúng là cũng đã dốc hết sức. Dầu sao thì đối phương cũng khỏe khoắn, cao to. Khi quật ngã cậu ta xuống, cô cảm thấy hai cánh tay mình cũng đau đớn như bị kéo rời. Đương nhiên, cô tuyệt đối không thể tỏ ra yếu thế trước mặt thằng nhóc này, phải giữ vững tư thế của người chiến thắng.

Tuy thế cô vẫn nghĩ thầm trong bụng, xem ra phải tăng cường rèn luyện thêm mấy màn võ vẽ này mới được, nếu không sau này sợ là bản thân đến sức trói gà còn không chặt. Điều này cũng không thể trách cô. Ngành nghề của cô vốn dĩ đã đoạn tuyệt với võ thuật. Những người ngày thường cô tiếp xúc lại thuộc dạng nho nhã, yếu ớt, đại loại như Lâm Yêu Yêu hay Lý Thánh Đan. Gặp phải mấy người quá khỏe như Niên Bách Ngạn hay Kỷ Đông Nham, thì cô đánh không lại. Lâu dần, mấy món đòn cơ bản cậu dạy đã bị cô bỏ phí như thế.

Nhưng mà, để đối phó với tên tiểu tử trước mặt thì vẫn dư thừa.

Cuối cùng Niên Bách Tiêu cũng bò dậy được, mặt mũi lem nhem. Gương mặt rạng ngời lúc đầu giờ tức giận tới mức méo xệch. Cậu ta nhìn cô, hần học nói: “Chị đừng có ép tôi phải ra tay với phụ nữ!”

“Cậu cứ tới được gần tôi rồi hãy nói.” Tố Diệp đứng bên, cười đều. Cô vắn vẹo hai cổ tay một chút: “Nhóc à! Lúc chị đây tầm tuổi cậu đã đi đánh đấm khắp nơi, vô địch thiên hạ, cậu vẫn còn đang uống sữa

đấy.”

Một câu nói đã hoàn toàn kích động Niên Bách Tiêu. Cậu ta gào lên rồi bỏ nhào về phía cô.

Kể ra thì cậu ta cũng nhanh tay nhanh chân, nhưng có lẽ đó là ưu thế thuộc về điều kiện cơ thể. Thông thường mà nói, với chiều cao và sức vóc của cậu ta muốn gây lộn, đánh nhau chắc chắn không thành vấn đề. Nhưng hôm nay gặp một “tuyển thủ chuyên nghiệp” như Tố Diệp, đúng là cậu ta thiệt thòi rồi.

Khi cậu ta vồ vập xông tới, Tố Diệp nhẹ nhàng né người. Niên Bách Tiêu vồ hụt. Cô cười khoa trương. Cậu ta thấy vậy lại càng nổi điên, tiếp tục quay về phía cô. Cô lại né, cậu ta lại vồ hụt.

Tố Diệp càng cười dữ dội hơn.

Niên Bách Tiêu tức tối sắp phát điên.

Một giây sau, cậu ta thay đổi chiến thuật, hướng về phía ngược lại. Bàn tay to cuối cùng cũng chụp được cánh tay cô. Gương mặt vừa thoải mái được một chút, thì cánh tay đã bị ai dùng lực lôi đi, ngay sau đó cả người lại tiếp tục hôn đất. Lần này bụng cậu ta áp chặt dưới đất, bả vai va chạm đau đớn. Còn chưa kịp phản ứng lại, Tố Diệp đã lật người dùng chân chống lên lưng, bẻ quặt hai cánh tay cậu ta lại.

Tiếng kêu khóc thảm thiết của Niên Bách Tiêu vang lên ngay sau đó.

Một tiếng kêu thê thảm, gần như có thể làm nứt cả trần nhà.

“Buông ra! Cánh tay tôi sắp đứt rồi!” Cậu ta chống cằm xuống đất, gào lên phẫn nộ.

Tố Diệp không hề nường tay, chỉ càng mạnh tay hơn. Lần này Niên Bách Tiêu còn thét to hơn. Nếu có người đi qua, vô tình nghe thấy, chắc chắn sẽ nghĩ trong nhà này có vụ thảm sát.

“Còn dám bắt lịch sự với tôi không?” Cô giơ một tay ra, đập cái bốp vào gáy cậu ta.

Niên Bách Tiêu không trả lời, chỉ cố hết sức giãy giụa.

Kết quả lại bị Tố Diệp dùng sức giữ chặt, đè mạnh xuống đất. Tay cô ấn thẳng lên đầu cậu ta, khiến nửa gương mặt dính sát xuống nền nhà. Cậu ta nhe răng ra vì đau, vội vàng đáp: “Không dám nữa, không dám nữa!”

“Đã đọc tài liệu về tôi, lẽ nào cậu không biết thân thủ của tôi rất tốt sao?” Tố Diệp nghiêm giọng, tự khoe mình trá hình.

Niên Bách Tiêu nào có đọc hết tài liệu về cái loại tiểu tam như chị ta? Cho dù cậu có nhìn thấy dòng nào nói chị ta biết chút võ thì cũng chẳng coi là chuyện gì to tát. Trong suy nghĩ của cậu, con gái Trung Quốc ai cũng nho nhã, yếu đuối, nhỏ nhắn, xinh xắn, đến nói chuyện cũng khẽ khàng, dù có biết chút võ thì đã làm được trò chống gì? Cùng lắm chỉ có thể mang ra dọa trẻ con được thôi. Cậu nào biết Tố Diệp ra tay lại mạnh tới vậy?

Thấy cậu ta im lặng, Tố Diệp lại bẻ mạnh tay cậu ta tiếp. Cậu ta đau đớn, kêu rên: “Tôi không đọc kỹ...”

“Các cụ có một câu đúng lắm, “Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt”. Nhóc con! Sau này bót ở trước mặt tôi xác láo đi, nếu không thì cơ thể sẽ phải chịu khổ đấy, hiểu chưa?”

Niên Bách Tiêu tức giận tới nỗi phồng má trợn mắt.

“Nghe rõ chưa?” Cô xách thẳng tai Niên Bách Tiêu lên.

“Nghe rõ rồi!” Cậu ta đau tới nỗi nước mắt chực trào ra ngoài.

“Còn nữa, sau này đứng trước mặt tôi phải nói tiếng Trung, biết chưa?” Tố Diệp trực tiếp đưa ra yêu cầu.

Niên Bách Tiêu sốt sắng: “Tôi không biết nói.”

“Không biết nói? Hay là không dám nói!” Lần này tới lượt cô mỉa mai giễu cợt.

“Tiếng Trung của tôi không tốt. Máy cái âm tiết với câu chủ vị kết cấu động tân gì đó quá phiền phức!”

“Xem ra cậu học cũng không ít mà, tôi thấy chẳng qua là cậu không dám nói.” Tố Diệp mỉm cười, lại tiếp tục kéo tai cậu ta.

“Chị bảo ai không dám nói?”

“Cậu đấy!”

Niên Bách Tiêu trừng mắt giận dữ, nhưng vì góc độ, cậu ta chỉ có thể liếc tới khoảng cách mười mấy centimet về phía cô thôi, cộng thêm hai cánh tay lại đang đau đớn khôn nguôi, tức quá cậu ta phải chửi thề bằng một câu tiếng Trung: “Khốn kiếp!”

“Yo! Nói tiếng Trung nghe cũng hay lắm đấy chứ, tuy là vẫn chưa được chuẩn lắm.” Tố Diệp cảm thấy con cái nhà họ Niên trời sinh đã có một chất giọng cực hay. Giống như Niên Bách Ngạn hay Niên Bách Tiêu. Giọng nói của cậu ta cũng rất quyến rũ. Giả sử có một

ngày cậu ta nói được những câu tiếng Hán tiêu chuẩn, lưu loát như Niên Bách Ngạn, chắc chắn sẽ khiến không ít người mê mết.

Tiếng răng của Niên Bách Tiêu phát ra ken két.

“Con người tôi ấy à, rất công bằng, trước nay đều tuân theo nguyên tắc và tiêu chuẩn các cụ để lại. Hoặc là lấy đức phục nhân, hoặc là lấy võ trị người, rõ ràng cậu thích cách thứ hai hơn.” Tố Diệp đè chặt cậu ta, sau khi thành công khiến cậu ta tiếp tục kêu lên một tràng, cô cười nói: “Cậu là người Trung Quốc, giờ lại đang sống ở quê nhà. Không biết nói tiếng Hán, thì dù bất từng chữ một cũng phải nói cho tôi, hiểu rõ chưa?”

Cậu ta mím chặt môi.

“Trả lời!” Cô hét lên lạnh lùng.

“Buông tôi ra, tay tôi sắp gãy rồi!” Cậu ta vật lộn một hồi nhưng vẫn không thể thoát khỏi “nanh vuốt ma quỷ” của Tố Diệp.

“Nói câu này bằng tiếng Trung thì tôi sẽ tha cho cậu.” Tố Diệp uể oải đáp lại.

Hơi thở của Niên Bách Tiêu dồn dập, khó khăn mới thốt ra được một câu: “Buông ra, đau tay!”

Tố Diệp phì cười. Thấy thằng bé cũng ngoan ngoãn, dễ dạy bảo, bèn tạm thời tha thứ. Cô đứng dậy, lười biếng ngồi xuống sofa, bắt chéo chân ngồi nhìn cậu ta.

“Shoubi (手臂) là từ dùng trong văn viết, cậu có thể nói là gebo (胳膊) đau.*”

*Đều có nghĩa là cánh tay.

Niên Bách Tiêu cảm hận liếc xéo cô. Nếu ánh mắt có thể giết người, sợ rằng Tố Diệp đã bị giết chết mấy lần rồi. Cậu ta đứng dậy, hoạt động lại cánh tay một cách khó nhọc, xem ra tức giận mà không dám bộc phát.

“Bây giờ tôi hỏi cậu, tối nay ăn cái gì?” Cô dài giọng.

Niên Bách Tiêu đến chết vẫn cắn chặt môi, quen miệng định thốt ra một tràng tiếng Anh. Chữ đầu tiên vừa bật ra ngoài, Tố Diệp đã khế nhưong mày, cậu ta vội im bật. Tố Diệp thấy vậy cười rất thoải mái nhưng đầy uy hiếp: “Nhóc con! Cậu lại muốn ăn đòn phải không?”

“Tôi ăn vịt quay Bắc Kinh, muốn!” Cậu ta siết chặt hai tay, trả lời bằng thứ tiếng Trung lóng ngóng.

Tố Diệp bật cười.

“Không thành vấn đề, tôi đáp ứng!”

Khi Tố Khải hoàn thành xong nhiệm vụ, trở về đại đội chống tội phạm ma túy, có đồng nghiệp bước tới đưa cho anh một đóa hoa trắng nhỏ xíu, bảo anh gài lên ngực. Hỏi ra mới biết là một đồng nghiệp ở đội hai khi truy quét tội phạm đã sống mái với chúng một phen, không may hy sinh, một viên đạn đã bắn xuyên qua trán anh ấy.

Đồng đội chuẩn bị tang lễ của người đồng nghiệp bất hạnh, rồi thông báo thời gian tổ chức lễ truy điệu. Các đồng nghiệp đều có mặt, trong đó có cả Tố Khải.

Trên tang lễ, thân nhân anh ấy khóc chết đi sống lại, nhất là vợ. Hai mắt chị ấy sưng húp, trong lòng còn bế một đứa nhỏ, trông có vẻ mới

tầm năm, sáu tuổi.

Mấy năm nay, Tố Khải không còn nhớ mình đã dự bao nhiêu lễ tang của đồng đội, chứng kiến bao nhiêu thi thể của các anh em chết trong tay bọn tội phạm. Dần dần, cùng với nỗi căm hận cùng cực của anh với bọn tội phạm còn có thêm một sự luyến tiếc sâu sắc. Nhưng hôm nay, khi anh nhìn thấy vợ anh ấy ôm con khóc tới ngất đi, ngực anh đau nhói như bị ai đâm một nhát dao.

Bên cạnh anh là đội trưởng đội hai vừa dâng vòng hoa. Một lúc sau anh ấy thở dài: “Làm trong ngành của chúng ta, hoặc là đừng kết hôn, kết hôn rồi thì nên ra khỏi ngành.”

Tố Khải quay đầu nhìn anh ấy.

“Đội trưởng Tố! Tôi nói toàn những lời chân thành cả. Cậu xem cả đội chống ma túy của chúng ta đấy, những người đàn ông ngày ngày phải ra tiền tuyến không phải độc thân thì cũng đã ly hôn, nữ cảnh sát cũng ở vậy.”

Tố Khải thừa nhận đây là sự thật, ngay cả đội trưởng Lưu đang nói chuyện với anh, nghe nói đột trước cũng đã ly hôn. Mọi người kể rằng vợ anh ấy thực sự không thể chịu nổi cảnh một năm chỉ được gặp chồng có mấy lần, nên đã bế theo con, chủ động rời xa.

Nhìn bức ảnh của đồng đội đã khuất, rồi lại nhìn những người thân khóc như xé ruột xé gan, tâm trạng của Tố Khải càng trở nên nặng nề...

Những tin đồn liên quan tới nhà họ Diệp dần dần cũng lắng lại.

Nhất là vụ án Nguyễn Tuyết Mạn trúng độc, gần như không còn mấy người nhắc tới nữa. Ngày ngày các tin tức cũ đã bị một loạt những

tin tức mới thay thế, nói chi tới một scandal rầm rộ nhưng không có lấy một thông tin xác thực?

Nhưng Nguyễn Tuyết Mạn vẫn không chịu về nhà, sống chết đòi ở lại trong bệnh viện.

Ban đầu Diệp Hạc Phong còn khuyên bảo, sau này có lẽ thấy cũng phiền, cứ để mặc bà ta.

Như vậy chỉ khổ cho Diệp Ngọc và Diệp Uyên. Có đôi lúc, Diệp Lan cũng tới thăm, rồi lại gọi điện cho Tố Diệp, hăm dọa, nhiệt tình kể với cô rằng Nguyễn Tuyết Mạn ở bệnh viện cẩn thận, dè dặt thế nào, rồi lại nói cảnh sát gần như đã từ bỏ việc điều tra.

Tố Diệp cảm thấy tỷ lệ điều tra ra được hung thủ quá nhỏ, vì phạm là manh mối đều đã bị người nhà họ Diệp dọn dẹp sạch sẽ hết, đúng là tự gây nghiệt chẳng sống được lâu.

Đương nhiên, cô không hề nhắc tới Niên Bách Tiêu với Diệp Lan. Không nhắc là có chút tư lợi cá nhân. Thật ra cô không muốn Niên Bách Tiêu tiếp xúc với nhà bên đó, không muốn nó thiết lập quan hệ bạn bè thân thiết với người nào, nhất là Diệp Ngọc.

Cô lo tới một ngày nào đó, em trai của Niên Bách Ngạn lại quay súng bắn ngược quân mình, nói đỡ cho chị ta. Vậy thì người khó xử nhất không phải là cô, Tố Diệp mà chính là anh, Niên Bách Ngạn.

Mấy ngày tiếp theo, Tố Diệp sống với Niên Bách Tiêu cũng không tồi. Dĩ nhiên, hai chữ “không tồi” này là cô khoác lác mà ra. Niên Bách Tiêu tuy rằng không còn châm chích, giấu cợt cô như trước, nhưng cũng chưa nhiệt tình tới mức hai bên có chủ đề chung để nói. Cậu ta không thích đoái hoài tới cô, cũng ít giao tiếp. Nhưng nếu Tố Diệp có hỏi han gì, cậu ta vẫn ngoan ngoãn trả lời.

Thế là thái độ đã tốt hơn nhiều so với ngày trước rồi.

Cho tới một buổi sáng. Tố Diệp đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, đang định ra khỏi nhà. Vừa đi xuống thì nghe thấy có người gõ cửa. Cô bước tới, mở cửa lớn ra, đập vào mắt là ba người cảnh sát mặc cảnh phục. Cô hơi ngẩn người giây lát.

Người sếp trong sổ họ giơ thẻ ngành ra trước mặt cô, giọng nói uy nghiêm: “Cô Tố phải không! Chúng tôi nghi ngờ cô có liên quan tới vụ án Nguyễn Tuyết Mạn bị trúng độc, mời cô theo chúng tôi về sở cảnh sát phối hợp điều tra!”

Quyển 7 - Chương 299: Khẩu cung của Nguyễn Tuyết Mạn

Mặt trời chếch về phía Tây, để lại một sắc hồng nhạt duy nhất nơi đường chân trời. Đêm đen như tấm vải mỏng thôn tính đất trời. Nó đang từ từ thu lại tất cả các tia sáng, từ tốn và chậm rãi, không quá sớm, không quá muộn. Một tia sáng yếu ớt bắn vào mặt hồ nhân tạo. Không có gió, thế nên không thể nhìn thấy sóng nước dao động.

Có người yêu thích giờ khắc này. Khi quầng sáng cuối cùng suy tàn cũng là lúc họ được đoàn tụ với gia đình. Nhưng Lâm Yêu Yêu không thích thời điểm này. Hoàng hôn quá đẹp, nhưng chỉ huy hoàng trong phút chốc để nhường chỗ cho bóng tối vô cùng vô tận. Sắc trời còn chưa tối hẳn lại mang tới cho người ta một cảm giác kiềm chế vu vơ. Nhất là vào thời tiết này, cô sẽ nghĩ tới “cây khô, cành cỗi, quạ chiều”*, chợt cảm thấy thê lương.

*Trích từ bài thơ “Thiên tịnh sa – Thu tứ” của nhà thơ Mã Trí Viễn thời nhà Nguyên: Cây khô, cành cỗi, quạ chiều / Chiếc cầu nho nhỏ, nước reo bên nhà / Gió tây, đường cũ, ngựa già / Chiều buông, ruột đứt, người xa góc trời.

Sau khi xem hết tài liệu của công ty, Lâm Yêu Yêu lại nói chuyện bằng hình ảnh với bố mẹ khoảng mười mấy phút. Hiện giờ ông bà Lâm vẫn đang ở Thái Lan. Có thể nhận ra họ chơi rất vui vẻ. Chỉ có điều, khi bà Lâm kể tới chuyện đi qua khu của những người chuyển giới ở Pattaya thì liên tục bĩu môi. Bà không hiểu tại sao có người làm bố làm mẹ lại đồng ý cho đứa con trai bảo bối của mình đi làm công việc ấy. Lâm Yêu Yêu bèn tươi cười, giải thích rằng ở Thái Lan, phụ nữ kiếm được nhiều tiền hơn. Bà Lâm vẫn không hiểu, hơn nữa

bà cũng không hài lòng lắm với lịch trình, tuyến đường của hướng dẫn viên du lịch, nói rằng mấy màn biểu diễn người lớn đó thật quá hoang đường.

Lâm Yêu Yêu cũng cảm thấy đến tầm tuổi như bố mẹ mà còn phải xem mấy màn biểu diễn đó đúng là ngượng ngáp.

Kết thúc cuộc điện thoại, cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh sáng tắt dần, cảm giác này tồi tệ vô cùng. Bỗng điện thoại vang lên ngay lúc ấy. Cô đi tới bên sofa, cầm lên nghe, nhân tiện ngồi co người trên ghế. Không ngờ đầu kia là giọng nói của Diệp Uyên. Anh nói anh đang ở dưới nhà cô, bảo cô đi xuống.

Lâm Yêu Yêu nghi hoặc, không biết anh lại đang giờ trò gì. Nhưng anh cứ vòng vo, kiên trì bảo cô xuống nhà. Cô chịu không nổi, đành phải làm theo.

Bên ngoài, gió thu xào xạc. Trời càng tối, nhiệt độ càng thấp hơn một chút. Từ xa, Lâm Yêu Yêu đã nhìn thấy xe của Diệp Uyên đỗ ở đó. Từng đám lá vàng rào rào rơi xuống cửa kính xe để mở. Diệp Uyên ngồi bên trong. Tia sáng yếu ớt rọi lên gương mặt hơi nghiêng của anh.

Thấy cô đi xuống, anh cũng bước ra, tiện tay cầm theo chiếc áo khoác vắt trên ghế lái phụ. Anh bước nhanh tới, khoác áo lên vai Lâm Yêu Yêu, ôm lấy bờ vai cô, rồi đi về phía chiếc xe.

Bờ vai hơi lạnh nhanh chóng được sưởi ấm, cũng làm nóng cả trái tim cô. Cô tò mò hỏi: “Anh định đưa em đi đâu?”

“Tới nơi sẽ biết.” Diệp Uyên cười đáp.

Tuy rằng Lâm Yêu Yêu thấy kỳ lạ, nhưng vẫn ngoan ngoãn theo anh

lên xe.

Chiếc xe lái thẳng về phía Đông nội thành. Tới nơi, Lâm Yêu Yêu mới bàng hoàng, Diệp Uyên đưa cô tới Thiên Đàn làm gì vậy?

Giờ này đã không còn khách du lịch nữa rồi, trong Thiên Đàn bóng người đã hiếm hoi, chỉ còn lại một vạt nắng cuối cùng đung đưa, lấp ló sau bóng cây. Diệp Uyên dắt tay Lâm Yêu Yêu chậm chậm dạo bước trong lâm viên. Tới khi đi gần tới vị trí của Thiên Đàn họ mới dừng lại, chỉ về phía nắng chiều sắp khuất dạng phía chân trời xa, nói: “Nhìn bên kia!”

Cô ngẩng đầu, nhìn theo hướng tay anh chỉ.

Đó là cảnh mặt trời lặn đầy hùng vĩ.

Đúng lúc tia sáng cuối cùng và bóng tối gặp nhau. Đường chân trời rọi chiếu một màu đỏ rực như lửa, lan ra khắp các tầng mây xung quanh, tầng tầng lớp lớp như ngàn vạn ngọn lửa. Nguồn sáng rực rỡ ấy như đang nhảy múa, dâng hiến thời khắc tuyệt đẹp cuối cùng của sinh mệnh mình. Kiến trúc hoàng thất khí thế, hào hùng kết hợp cùng khung cảnh hoàng tráng, tạo nên một vẻ đẹp chấn động lòng người.

Đôi mắt cô cũng bị cảnh tượng khoáng đạt trước mắt nhuộm đỏ, đứng lặng quan sát rất lâu mới ngạc nhiên hỏi: “Anh đưa em tới đây chỉ để ngắm hoàng hôn thôi sao?”

“Thật ra anh muốn nói với em rằng, khi tâm trạng khác nhau thì góc độ xem xét vấn đề cũng khác nhau. Giống như cảnh ngày tàn thế lương kia, đứng ở những nơi khác nhau, cái đẹp hút vào mắt cũng không giống nhau.” Diệp Uyên từ phía sau ôm chặt lấy cô, đưa mắt chăm chú ngắm nhìn tầng mái Thiên Đàn ngập chìm trong sắc đỏ: “Con người cũng vậy, phải dừng cảm chờ đợi vào những điều tốt đẹp

thì chúng mới xuất hiện.”

Lâm Yêu Yêu ngẩn người, có thể vì những lời Diệp Uyên vừa nói, cũng có thể vì cái ôm của anh.

Anh nhẹ nhàng xoay người cô lại, cúi đầu nhìn cô. Ngọn đuốc phía xa gần như làm đôi mắt đỏ hồng lên. Mắt cô ngoài sắc màu của hoàng hôn, còn phản chiếu bóng hình anh.

“Anh muốn được cùng em ngắm nhìn nhiều phong cảnh tươi đẹp hơn. Anh muốn được chăm sóc em thật tốt, chỉ vậy thôi.” Ánh mắt Diệp Uyên đầy dịu dàng và ấm áp.

Trái tim Lâm Yêu Yêu dâng lên một cảm không thể gọi tên.

Anh bèn cúi đầu, bờ môi nhích lại gần cô từng chút một.

Gió đêm thổi qua, len lỏi cả vào hơi thở của người đàn ông. Cả người Lâm Yêu Yêu cứng đờ, gương mặt nhìn môi anh từ từ áp xuống. Cô bỗng cảm thấy căng thẳng vu vơ. Đúng vào lúc bờ môi hai người chạm vào nhau, cô bất ngờ quay đầu sang một bên. Sự căng thẳng ấy như một sợi dây thừng thít chặt lấy trái tim cô, sau đó siết mạnh, đau đớn lan ra vô hạn.

Cô không được...

Vẫn chưa thể chấp nhận một người đàn ông khác thay thế Đinh Tư Thừa, tiếp cận cuộc sống của cô.

Anh nhìn cô, một nỗi bi thương ánh lên trong đôi mắt.

Cô siết chặt ngón tay, một lúc lâu sau mới nói: “Xin lỗi, em...”

Sự yếu đuối của người con gái hóa thành một sức mạnh, chuyển hóa biểu cảm trên sắc mặt anh trở nên ôn hòa hơn. Anh không ép buộc cô, chỉ giơ tay kéo cô vào lòng, khẽ thở dài: “Không sao!”

Dưới hoàng hôn, hai người ôm chặt lấy nhau.

Màn đêm dần dần bao phủ, nuốt lấy bóng hình hai con người...

Sở cảnh sát. Ngoài cửa sổ, trời chuyển từ sáng rực tới tối đen.

Đương nhiên, căn phòng Tố Diệp đang ở không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa và một bức tường giám sát kín như bưng. Cô mệt mỏi ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm ra ô cửa sổ thủy tinh xuyên thấu. Cô biết đằng sau đó ít nhất có một đôi mắt cũng đang quan sát mình nên lại càng điềm nhiên như không.

Nguyễn Tuyết Mạn “ở ẩn” một thời gian, cuối cùng đã bắt đầu “suy nghĩ” theo lời khuyên của cảnh sát, cuối cùng đã “nhả” ra cô. Trong quá trình cảnh sát thu thập chứng cứ ở phía Nguyễn Tuyết Mạn, được nghe bà ta kể lại, hôm đó trong bữa cơm Trung thu, chỉ có một mình Tố Diệp rời khỏi nhà trước khi món điểm tâm được bưng lên, hơn nữa còn chắc chắn như đinh đóng cột rằng bà ta có lý do tin vào việc Tố Diệp có động cơ giết hại mình.

Sau đó, cảnh sát lại trải qua một loạt công việc điều tra và thẩm vấn. Đích thực có một người làm tên là Tiểu Giả đã nhìn thấy Tố Diệp đi vào nhà bếp, đứng một mình trong đó khoảng mấy phút đồng hồ, nhưng có hạ độc hay không thì không rõ. Tiểu Giả này đã làm ở nhà họ Diệp nhiều năm rồi, từ trước tới nay luôn cẩn trọng, dè dặt. Theo như lời khai, ông ta thừa nhận Tố Diệp trước giờ không hòa hợp với nhà họ Diệp, cũng vì quan hệ đời trước mà luôn chống đối, tranh đấu với Nguyễn Tuyết Mạn.

Thế nên, phía cảnh sát đã “mời” Tố Diệp tới phòng thẩm vấn, trong khoảng thời gian này không cho phép ai bảo lãnh.

Tiếc là, Tố Diệp kiên quyết không nhận, mặc cho cảnh sát thẩm vấn kiểu gì cũng chỉ trả lời: Không biết, không rõ, không phải tôi làm.

Khiến người cảnh sát tức hộc máu.

Cô vốn định báo cho Tố Khải để đi cửa sau, nhưng nghĩ lại, giờ Tố Khải đã được điều tới đội chống ma túy, đây lại chẳng phải địa bàn của nó, dù có đi tới móc nối quan hệ cũng chưa chắc đã đổi lại được sự trong sạch cho cô. Thêm nữa, nếu Tố Khải tới sở cảnh sát, cũng có nghĩa cậu và mợ sẽ lập tức biết được lịch trình ngày Trung thu của cô. Đừng nói tới chuyện cậu sẽ dùng dùng nổi giận, đến cả cửa của mợ cũng chưa chắc đã sống sót.

Tố Diệp không muốn gây thêm phiền phức.

Ở đây cũng không tồi. Tuy rằng cafe ở sở cảnh sát không ngon, nhưng cũng tốt hơn phải uống nước lọc.

Cô liếc nhìn đồng hồ, đã chiều tối rồi.

Đang nghĩ ngoại trừ Tố Khải ra, còn ai có thể giúp mình ra khỏi đây, cửa phòng thẩm vấn bỗng bật mở. Hai người cảnh sát đi vào, dẫn đầu chính là người họ Lưu sáng nay đã chủ động tìm tới nhà cô. Đi theo sau anh ta là một nữ cảnh sát làm nhiệm vụ ghi chép.

“Thế nào bác sỹ Tố, vẫn chưa nhớ lại được những tình tiết bỏ độc cụ thể sao?” Cảnh sát Lưu ngồi xuống trước mặt cô, rồi hỏi, thái độ nghiêm nghị.

Sau khi anh ta đọc hồ sơ về Tố Diệp, xưng hô cũng đã thay đổi.

“Xin lỗi, cảnh sát Lưu! Anh cho tôi ít thời gian quá, tôi vẫn chưa kịp thu dặt ra một dàn ý hoàn chỉnh cho quá trình bỏ độc.” Bờ môi của Tố Diệp khẽ cong lên, như cười như không.

Cảnh sát Lưu nghe ra sự giễu cợt trong lời nói của cô, ấn đường lộ rõ vẻ khó chịu: “Đừng mong có thể giở trò gì! Mau chóng thành thật khai báo cho tôi!”

“Tôi không làm thì anh bảo tôi biết khai cái gì bây giờ?”

“Bữa cơm Trung thu hôm ấy, có phải đang ăn giữa chừng, cô đã rời nhà ăn đi vào bếp không?”

“Đúng!”

“Cô vào đó làm gì?”

“Đổi đĩa!”

“Nhà họ Diệp trên có quản gia, dưới có người làm phục vụ xung quanh, tại sao cô nhất quyết không sai bảo, phải tự mình đi đổi đĩa?”

Tố Diệp như vừa nghe một câu chuyện hài, cô nhìn thẳng vào ánh mắt chất vấn của cảnh sát Lưu: “Sao? Tôi tự đi đổi đĩa cũng phạm pháp à?”

“Động cơ để cô làm vậy là gì?”

“Không có gì! Chỉ là thích tự đi đổi thôi.” Tố Diệp tuy rằng trả lời cảnh sát Lưu một cách hợp tác, nhưng vẫn khẳng khái theo cách của mình.

Cảnh sát Lưu nghe xong hơi dựa người ra sau ghế, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn: “Bác sỹ Tố! Tôi hy vọng cô ngoan ngoãn hợp tác với chúng tôi, nếu không cô cũng chỉ tự lãng phí thời gian của bản thân mình mà thôi.”

“Hợp tác cái gì với các anh? Chủ động nói rằng tôi là người bỏ độc, để các anh bắt tôi luôn.” Tố Diệp cười: “Nói vậy phải không? Tôi nói vậy rồi có phải các anh cũng có thể thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng bắt được hung thủ, vụ án kết thúc tại đây?”

Cảnh sát Lưu nhíu chặt mày.

“Đáng tiếc là, độc không phải do tôi bỏ. Các anh đừng tốn công vô ích nữa. Thừa thời gian chi bằng đi tìm hung thủ thực sự là hơn.”

Cảnh sát Lưu chăm chú quan sát cô: “Ai có thể chứng minh cô trong sạch?”

Tố Diệp cười khẩy, hỏi ngược lại: “Thế ai đã tận mắt chứng kiến tôi bỏ độc?”

Mờm mép lạnh lợi của cô làm cảnh sát Lưu nheo mắt lại, thay đổi chiến thuật: “Vì mẹ mình, cô đã căm hận cả nhà họ Diệp, nhất là Nguyễn Tuyết Mạn. Nếu không phải vì Nguyễn Tuyết Mạn, bố mẹ cô sẽ không chia cách, mẹ cô cũng không đau khổ mà qua đời. Thế nên bao nhiêu năm nay, cô hận bọn họ tới tận xương tủy, luôn tìm cơ hội để báo thù, có đúng không?”

Tố Diệp không đáp lại, chỉ nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh như băng.

“Theo lời khai của Nguyễn Tuyết Mạn, từ sau khi về nước, cô đã liên tiếp xảy ra xung đột với bà ấy, thậm chí còn chủ động quyến rũ chồng của Diệp Ngọc, con gái của Nguyễn Tuyết Mạn, cũng tức là

anh rể cô. Mục đích chính là muốn phá hoại cuộc sống hôn nhân của Diệp Ngọc, thỏa mãn tâm trạng căm tức của mình. Vì Nguyễn Tuyết Mạn không chịu nổi hành vi đó nên đã chạy tới phòng làm việc của cô gây chuyện. Lúc ấy có rất nhiều nhân viên trong tập đoàn Tinh Thạch tận mắt chứng kiến cảnh đó. Từ ngày hôm đó, cô đã từ chức cố vấn tâm lý của tập đoàn. Thực chất chỉ là để bùng tai bịt mắt thiên hạ, tìm một cơ hội thích hợp hơn để trả thù!”

Quyển 7 - Chương 300: Hai kẻ đen đui

Giọng nói của cảnh sát Lưu đông dặc, hùng hồn, đầy hăm dọa. Đối với mấy kiểu nói suy đoán này, Tố Diệp đã quá quen thuộc. Anh ta cũng không nghĩ xem em trai cô là ai. Từ lâu cô đã miễn dịch với mấy cách thức hỏi cung của phía cảnh sát rồi. Thế là cô thờ dài, tỏ vẻ không còn gì để nói: “Cảnh sát Lưu! Tôi thấy anh không đi viết tiểu thuyết đúng là quá lãng phí đấy. Bây giờ mấy cuốn tiểu thuyết trinh thám cũng hot lắm. Anh đừng ngại, khi nào có thời gian rảnh cứ thử động bút xem sao. Viết tiểu thuyết trinh thám là cách tốt nhất để thỏa mãn trí tưởng tượng phong phú, khoáng đạt của anh đấy.”

Nữ cảnh sát đang ngồi đối diện viết ghi chép, không nhin nổi, phải phì cười. Cảnh sát Lưu mặt mày tái mét, đưa mắt lườm cô ấy một cái. Cô gái vội vàng im bật, trở lại với dáng vẻ nghiêm túc của mình. Tố Diệp mím môi, tựa lưng ra sau ghế, thần thái ung dung.

“Trước mặt rất nhiều người, cô đã từng nói chỉ mong Nguyễn Tuyết Mạn chết sớm. Điều này đủ để chứng minh cô hận bà ta vô cùng. Việc hạ độc này, cô chính là kẻ đáng nghi nhất.”

“Cảnh sát Lưu! Tôi vẫn chỉ có câu đó thôi, chỉ cần có bằng chứng chứng minh rõ ràng độc đó do tôi bỏ vào, tôi sẽ không nói gì nữa.” Tố Diệp vất chéo chân, rung rung mũi chân, dường như chẳng để tâm tới một tràng lý luận hùng hồn ban nãy của cảnh sát Lưu. Cuối cùng, cô chế giễu: “Hay là... bây giờ sở cảnh sát bắt đầu thịnh hành trò bức cung nhận tội rồi?”

“Bốp!” Cảnh sát Lưu đập mạnh tay xuống bàn, hét lên với vẻ không

vui: “Tố Diệp! Cô dù gì cũng là người nhà của cảnh sát, tư tưởng giác ngộ sao lại thấp đến mức này?”

Nghe câu này không khó nhận ra, vị cảnh sát Lưu này đã điều tra một lượt gia cảnh của cô rồi.

“Xin lỗi! Những gì nên nói tôi đã nói cả rồi. Nếu cảnh sát Lưu cảm thấy việc tôi liêu lĩnh nhận tội là biểu hiện của việc tư tưởng giác ngộ cao thì thật ngại quá, tôi là một đứa thô tục.” Cô cười vô cùng tùy hứng.

Cảnh sát Lưu tức giận đứng bật dậy, nhìn cô với ánh mắt lạnh như băng: “Được! Vậy thì cô cứ tiếp tục ngồi đây suy nghĩ rõ ràng cho tôi!” Dứt lời, anh ta quay người định bỏ đi.

“Điều 65 Bộ luật tố tụng hình sự nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa quy định: Cơ quan công an phải tiến hành thẩm vấn người bị tạm giữ trong vòng 24 tiếng đồng hồ sau khi tạm giữ. Khi xét thấy không cần tạm giữ thì phải trả tự do ngay cho người bị tạm giữ và ra lệnh trả tự do. Nếu cơ quan công an xét thấy cần bắt người bị tạm giữ khi chưa có đủ chứng cứ thì có thể cho phép người bị tạm giữ có người bảo lãnh trong giai đoạn chờ xét xử hoặc giám sát nơi cư trú của người này. Mặt khác điều 69 trong bộ luật này cũng quy định: Nếu thấy cần phải bắt giam người đang bị tạm giữ thì trong vòng ba ngày sau khi tạm giữ, cơ quan công an phải đề nghị Viện kiểm sát nhân dân thẩm tra, phê chuẩn. Trường hợp đặc biệt có thể kéo dài thời gian đề nghị thẩm tra và phê chuẩn từ một đến bốn ngày.” Tố Diệp lạnh lùng nhìn theo bóng lưng cảnh sát Lưu, nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Khi anh ta ngỡ ngàng quay lưng nhìn cô, Tố Diệp lại bổ sung thêm: “Cảnh sát Lưu, anh cũng biết tôi có người nhà làm cảnh sát thì sao có thể là đứa mù pháp luật được? Anh vừa không có chứng cứ xác

thực chứng minh tôi bỏ độc, lại không có phê chuẩn của viện kiểm sát, dựa vào đâu được đưa tôi về sở cảnh sát? Lại dựa vào đâu được giữ tôi ở lại đây một khoảng thời gian dài như vậy? Theo như tiêu chuẩn pháp luật hình sự, tôi cùng lắm chỉ là người bị tình nghi. Khi anh còn chưa thẩm vấn ra được bất kỳ chứng cứ nào chứng minh tôi có tội thì nên lập tức thả tôi ra!”

Có thể đọc thuộc pháp luật hình sự như cháo chảy như vậy chẳng qua là trùng hợp, xuất phát từ một lần cô đợi Tố Khái cùng đi ăn cơm. Lúc đó cô vừa về nước chưa bao lâu, định mời cả gia đình cậu đi ăn một bữa. Ai dè Tố Khái thẩm vấn tội phạm đây đưa tới tận mười giờ tối, hại cả nhà ôm bụng đói. Tới lúc nó xuất hiện, Tố Diệp chỉ muốn nện cho nó một trận nên thân.

Cuối cùng Tố Khái không ngớt lời kêu khổ, cô mới cho qua.

Còn Tố Diệp sở dĩ đọc thuộc hai điều luật này, thực tế là để chèn ép Tố Khái. Lỡ như hôm nào đó nó lại cho cô leo cây, cô còn có cái phản kích, không để nó cứ lấy cái cớ thẩm vấn tội phạm ra để lấp liếm cho qua chuyện.

Chỉ không ngờ, điều luật vốn định dùng để đối phó với Tố Khái, hôm nay lại có ích đối với cảnh sát Lưu. Thế mới nói, học thêm nhiều thứ chẳng thừa thãi bao giờ, chưa biết chừng một lúc nào đó sẽ cần dùng tới.

Cảnh sát Lưu trước mặt có lẽ không ngờ rằng cô lại thông thạo pháp luật đến vậy. Bờ môi anh ta mấp máy đôi chút, một lúc sau lạnh nhạt đáp: “Vậy thì tôi sẽ giam cô đúng 24 tiếng đồng hồ!”

Cánh cửa phòng thẩm vấn bị đóng sập lại, đủ để thấy cơn giận dữ của anh ta không hề nhỏ.

Tố Diệp bật cười, đợi cho tiếng bước chân bên ngoài dần dần biến mất, cô mới từ từ đứng dậy, thoải mái vặn người, sau đó thông thả, nhàn tản đi tới ô cửa sổ thủy tinh, giơ tay gõ nhẹ hai tiếng: “Này! Tôi đói rồi. Trước khi chưa có chứng cứ chứng minh tôi là hung thủ, các anh mà dám bỏ đói tôi, tôi sẽ tố cáo các anh đấy!”

Chưa đầy một lúc sau, một đĩa cơm với thịt xá xiu và xương sườn nóng hổi được bê tới trước mặt cô.

Tố Diệp ăn uống ngon miệng không hề hay biết, Niên Bách Tiêu đang ngồi trong một căn phòng cách đó chỉ đúng một cánh cửa. Cậu ta cũng bị đưa tới sở cảnh sát y như cô...

Hôm nay coi như là ngày xui xẻo của Niên Bách Tiêu.

Đầu tiên là không có bằng lái xe, sau đó lại đánh cảnh sát, ảnh hưởng tới trật tự công cộng, gây trở ngại cho người thi hành công vụ.

Thật ra cậu cũng khá vô tội. Hai ngày này sau khi về nước, Tố Diệp liên tục quanh quẩn bên cạnh cậu. Tuy rằng khả năng nấu nướng của chị ta chẳng ra làm sao, nhưng cũng còn hơn ngày nào cũng bắt cậu lăn vào bếp. Thế mà hôm nay đợi tới trưa vẫn chẳng thấy bóng dáng chị ta đâu.

Cậu ghét người phụ nữ đó, điển hình cho kiểu người tham hư vinh.

Nếu không phải vì Kỷ Đông Nham đang bận rộn, cậu cũng chẳng thèm quan tâm Tố Diệp rốt cuộc có tới hay không. Cuối cùng không chịu nổi cái bụng sôi òng ọc, cậu bèn nghĩ tới việc đến ăn ở một nhà hàng gần đó. Nhưng khi nhìn thấy chiếc xe đua đỗ dưới tầng ngầm thứ hai, bước chân cậu chợt khựng lại.

Từ nhỏ Niên Bách Tiêu đã thích xe, nhất là những chiếc xe có tính năng cực tốt. Dưới này toàn bộ đều là xe của anh trai. Trong số đó có chiếc xe đua cậu thích nhất. Cậu lập tức tìm tới nơi Tổ Diệp nói đã để chìa khóa xe trong đó, khi tìm ra bèn vui vẻ lái xe ra đường.

Nhưng cậu hoàn toàn không biết, lái xe đua trong thành phố Bắc Kinh này là vô cùng thiệt thòi.

Tính tình Niên Bách Tiêu rất ngang bướng, thế nên lúc lái xe cũng thoải mái, không muốn bị gò ép. Cuối cùng cậu đã bị chặn lại sau khi tăng tốc như chạy xe đua xuyên qua các con đường dưới làn camera giám sát của cảnh sát giao thông. Sau khi được yêu cầu xuất trình giấy tờ, cậu lấy bằng lái của mình ra, nhưng lại được thông báo bằng lái vô hiệu.

Cậu đương nhiên không hiểu, sao tự dung bằng lái của mình lại trở thành vô hiệu?

Phía cảnh sát giải thích rằng, trong phạm vi Trung Quốc, những người sở hữu bằng lái xe của nước ngoài đều phải thi lấy bằng lại, bắt buộc phải có chứng nhận bằng lái của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa mới được.

Giải thích vậy Niên Bách Tiêu càng thấy khó hiểu. Cậu rõ ràng đã có bằng lái rồi, tại sao lại phải thi lấy bằng lại? Người Trung Quốc ở nước ngoài cho dù đã có bằng lái xe cấp ở Trung Quốc vẫn được đi lại thoải mái trên đường phố đấy thôi.

Cứ như vậy, một Niên Bách Tiêu trước nay vốn không có tính nhẫn nại đã xảy ra tranh cãi với cảnh sát. Vốn dĩ tiếng Trung của cậu đã không tốt, có rất nhiều ý không thể diễn đạt thành lời. Còn người cảnh sát đó lại chẳng mấy thông thạo tiếng Anh, bỗng chốc thành ra ông nói gà bà nói vịt, cuối cùng còn ầm ĩ tới mức động thủ.

Đương nhiên, người vung nắm đấm trước là Niên Bách Tiêu. Lý do cậu đưa ra là người cảnh sát đó chửi cậu trước.

Hậu quả của những giây phút kích động là Niên Bách Tiêu bị “mời” về sở cảnh sát. Trong lúc bị áp giải lên xe cảnh sát, cậu vẫn còn cố tay đấm chân đạp loạn xạ.

Trong một căn phòng thẩm vấn khác, biểu cảm của Niên Bách Tiêu còn ngạo mạn hơn cả Tố Diệp, hai chân gác thẳng lên bàn, nhìn từ xa đúng là bộ dạng điển hình của mấy tay lưu manh, vô lại. Khi cảnh sát thẩm vấn dẫn theo trợ lý của mình bước vào, nhìn thấy cảnh ấy, bèn nhíu mày, hét lớn: “Bỏ chân xuống!”

Người cảnh sát đó là một cô gái, tầm hai sáu, hai bảy tuổi, khi nhíu mày lại trông rất nghiêm nghị. Niên Bách Tiêu vội vàng hạ chân xuống, ôm tim làm ra vẻ sợ hãi, cố ý nói: “Chị cảnh sát đáng sợ quá! Làm tôi hết hồn!”

“Cậu có nói được tiếng Trung không?” Nữ cảnh sát không hề khách khí.

Niên Bách Tiêu nhún vai: “Xin lỗi, tôi chỉ nghe hiểu tiếng Trung thôi.”

Cô gái liếc mắt nhìn cậu ta, trực tiếp dùng tiếng Anh: “Cậu nghe hiểu tiếng Trung? Cậu đánh giá bản thân mình quá cao rồi đấy!”

Niên Bách Tiêu nhướng mày, nghi hoặc.

“Nếu cậu nghe hiểu tiếng Trung thì đã không xảy ra vụ đánh lộn hôm nay.”

“Tôi đã nói rồi, là người cảnh sát giao thông đó chửi tôi trước.” Niên

Bách Tiêu nhấn mạnh.

Nữ cảnh sát chậm chậm nói: “Anh ấy chửi cậu cái gì?”

“Chửi tôi khốn nạn!”

Nữ cảnh sát gõ lên mặt bàn, hừ một tiếng: “Tất cả những người có mặt ở đó đều có thể chứng minh, người cảnh sát ấy không hề chửi mắng cậu. Lúc đó cậu nói chính xác của anh ấy là: Đến luật giao thông đường bộ cơ bản cậu còn không nắm rõ còn lái xe bừa bãi ra đường làm gì?” Mặc dù cậu nói này không khách khí cho lắm, nhưng vẫn còn kém xa hai từ “khốn kiếp” mà cậu nói.

*Trong câu trên có hai từ 瞎混 (xiahun), Niên Bách Tiêu nghe lộn với từ 混蛋 (hundun).

Niên Bách Tiêu ngẩn người, sau đó chớp chớp mắt một lúc: “Xia hun?”

Nữ cảnh sát dùng tiếng Trung nhắc lại hai chữ đó một lần nữa. Gương mặt Niên Bách Tiêu lập tức đỏ bừng. Lúc đó tình hình hỗn loạn, cậu chỉ kịp nghe người cảnh sát ấy thốt ra chữ “hun”, cậu tưởng anh ta mắng mình “khốn kiếp”!

“Còn nữa! Cậu không biết là bằng lái của mình không được dùng sao?” Nữ cảnh sát ít nhiều cũng đã hiểu ra lý do cậu ta đánh người, ngữ khí có phần nhã nhặn hơn đôi chút.

“Giờ tôi biết rồi!”

“Theo điều 16 pháp luật về thủ tục quản lý bằng lái xe có động cơ của quốc gia: Công dân Trung Quốc có bằng lái xe của nước ngoài hoặc quốc tế đã tạm trú liên tục tại Trung Quốc từ sáu tháng trở lên

có thể xin được cấp bằng lái. Cậu đã có quốc tịch Trung Quốc, thế nên phù hợp với điều kiện xin cấp bằng. Hơn nữa bằng lái quốc tế của cậu đã có thời hạn hơn ba năm, phù hợp với quy định tại điều 17: Khi xin được cấp lại bằng lái xe hoặc cấp bằng lái xe tạm thời có thể miễn phải thi lại.”

“Ừm.” Cậu hiếm khi nghe lời như vậy.

Như vậy cũng khiến nữ cảnh sát động lòng trắc ẩn. Dù sao trước mặt cũng là một anh chàng trẻ trung, đẹp trai, thi thoảng khẽ ngược mắt lên lại khiến cô thương hại. Cô thở dài: “Cậu không những đã vi phạm luật giao thông đường bộ, còn ra tay đánh người, có hiểu đây là hành vi gây cản trở người đang thi hành công vụ không?”

“Hiểu!”

“Theo quy định của luật hình sự: Người nào có hành vi bạo lực làm trở ngại tới những nhân viên, công chức đang chấp hành nhiệm vụ có thể bị phạt tù dưới ba năm, tạm giam, quản chế hoặc phạt tiền. Nếu khiến cho đối phương bị tàn phế, hoặc gây ra thương tật nghiêm trọng, có thể tăng nặng khung hình phạt. Nếu gây hậu quả chết người thì hình phạt cao nhất có thể lên tới bảy năm tù giam.”

“Chị gái tốt!” Gương mặt Niên Bách Tiêu bỗng chốc ủ dột, kéo tay nữ cảnh sát, cố nói bằng thứ tiếng Trung còn nhiều thiếu sót: “Tôi một đấm, chỉ đánh anh ta, mặt còn chưa bị hỏng, vì tôi không dùng sức.”*

*Câu đúng ngữ pháp: Tôi chỉ đánh anh ta một đấm, mặt anh ta chưa hề bị thương vì tôi không dùng sức.

Nữ cảnh sát không ngờ cậu ta lại làm vậy, mặt bỗng đỏ lên, vội giật mạnh tay lại, chau mày: “Nghiêm túc vào!”

“Ồ.” Niên Bách Tiêu lại cúi gầm mặt xuống.

“Cũng may là anh cảnh sát đó chưa bị thương nghiêm trọng, tôi chỉ nhắc nhở cậu sau này chú ý một chút.” Nữ cảnh sát lại không nổi quát mắng.

“VẬY...”

“Báo cho người nhà, nộp tiền phạt là cậu có thể ra về.” Cô ấy nói.

Nét mặt Niên Bách Tiêu sụp đổ.

Bỗng có người gõ cửa, đi vào nói với nữ cảnh sát một câu: “Người nhà của Niên Bách Tiêu tới rồi.”

Quyển 7 - Chương 301: Nỗi lo lắng của anh

Tổ Diệp đã thưởng thức một bữa no nê, khiến cô hoàn toàn không thể ngờ rằng, bữa cơm thịt xá xiu mình cảm thấy ngon nhất trong cuộc đời lại được ăn trong sở cảnh sát. Ở Bắc Kinh không phải nhà hàng Macao nào cũng có được hương vị món thịt xá xiu ngon đến vậy. Khi cảnh sát Lưu quay trở lại, đúng lúc cô cho miếng thịt cuối cùng vào miệng. Cô ngước mắt lên nhìn anh ta, rồi giơ ngón trỏ ra trước, khoác lác mà không thấy ngại: “Nếu ngày nào cũng được ăn uống ngon miệng thế này, tôi cũng chẳng ngại ở lại trong đây thêm mấy hôm.”

Chắc là cảnh sát Lưu chưa gặp cái loại nghi phạm nào như cô, không những không hề căng thẳng một chút nào, lại còn nói được những câu đó. Anh ta ngồi xuống với vẻ hăm hực, gõ lên bàn để nhắc nhở cô: “Cô muốn ở lại qua đêm tại đây cũng không thành vấn đề, cùng lắm tôi thức trắng cả đêm trò chuyện với cô.”

“Cảm ơn anh!” Tổ Diệp mỉm cười, không hề quan tâm.

Biểu cảm này lại càng kích thích cảnh sát Lưu, con người của anh ta như sắp bốc cháy tới nơi.

“Rốt cuộc cô đã mua thuốc ở đâu?”

Tổ Diệp đâu có ngốc, cô cười ha ha đáp lại: “Cảnh sát Lưu! Anh cứ hỏi tôi có hạ độc không trước đã.”

“Cô...”

“Tôi vốn không hạ độc, thì mua thuốc ở đâu ra?” Định cuốn cô vào vòng xoáy của anh ta ư? Hơi khó đấy! Nói thế nào cô cũng là một chuyên gia trong ngành tâm lý học, hơn nữa còn từng bị Tố Khải kéo đi làm nhà đàm phán một lần, danh hiệu “chuyên gia” này không phải là danh hão đâu.

Cảnh sát Lưu lại bình tĩnh một cách bất ngờ. Anh ta nhìn cô rất lâu mới hừ một tiếng: “Không hổ là người làm tâm lý!”

“Quá khen!” Nụ cười của cô rất đáng ghét.

Khi cảnh sát Lưu còn đang định nói gì đó thì trợ lý của anh ta gõ cửa bước vào, cúi đầu thì thầm bên tai anh ta mấy câu. Chỉ thấy cảnh sát Lưu sững sờ mấy giây rồi chuyển sang kinh ngạc, rồi nhìn Tố Diệp với vẻ khó xử.

Đợi người trợ lý nói xong, đi ra ngoài, cảnh sát Lưu mới từ từ đứng dậy, nói một câu đầy miễn cưỡng: “Được rồi! Ra ngoài ký tên là cô có thể về.”

Tố Diệp ngẩn người, nửa ngày mới “á” được một tiếng. Tay cảnh sát này bị cô chọc tức tới ngớ ngẩn rồi phải không?

“Có người tới bảo lãnh cho cô, còn có thể bảo đảm hôm đó cô chỉ đi vào phòng để dụng cụ ăn.” Cảnh sát Lưu thờ ơ đáp lại.

Bảo lãnh cho cô?

Tố Diệp hoàn toàn ngây ngốc, cô đâu có gọi điện thoại cho bất kỳ ai.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, ngoài trời đã tối đen. Màn đêm như rải mực lên khắp bầu trời, sương mù che chặt các vì sao, chỉ còn lại ánh

trắng mịn mờ, lạnh lẽo rắc ánh sáng lên gờ cửa sổ.

Đã bảy giờ tối, thời gian này đến cục cảnh sát cũng yên lặng đi rất nhiều, chỉ thi thoảng có tiếng điện thoại chốc chốc lại khuấy động bầu không khí tĩnh mịch.

Tổ Diệp nhìn thấy Niên Bách Tiêu đang ký tên trước. Cô đang còn kinh ngạc tại sao nó lại xuất hiện ở đây, thì nhìn thấy một bóng hình cao lớn đứng bên cạnh cậu ta. Người đó đoạt lấy cây bút trong tay Niên Bách Tiêu, giúp cậu ta hoàn thành chữ ký tên tiếng Trung của mình.

Cô bất ngờ đứng sững lại, như có một màn pháo hoa nổ tung trong lòng, nóng bỏng mà rực rỡ.

Đó là Niên Bách Ngạn!

Chẳng phải anh đang đi công tác sao? Sao nhanh như vậy đã quay về?

Anh đứng gần đó trông có vẻ mệt mỏi, bụi bặm, nhưng vẫn không thể che đi sức hấp dẫn mê người của anh. Một Niên Bách Ngạn với bộ quần áo công sở trên người đứng cạnh Niên Bách Tiêu lại càng toát lên vẻ uy nghiêm. Bên trong là chiếc áo sơ mi màu xanh da trời kết hợp với một bộ vest màu xanh chàm, cả cà vạt cũng cùng một hệ màu, được mặc gọn gàng, tỉ mỉ. Phía dưới là chiếc quần Âu màu be, ngoài cùng là chiếc áo dạ màu nâu nhạt, dài tới đầu gối. Giày da đen kết hợp với túi xách đen, còn hơi để lộ tông màu đen u tối của chiếc thắt lưng.

Cô biết anh trước giờ chỉ đeo thắt lưng của hãng Stefano Ricci, một thương hiệu thủ công tới từ Firenze ở Ý, với kỹ thuật nổi bật khiến người ta kinh ngạc. Đây là người đàn ông rất cầu toàn đối với sinh

hoạt và công việc. Có hai thứ anh chú trọng nhất đó là đồng hồ và thắt lưng. Cứ lấy chiếc thắt lưng mà anh đang đeo để nói. Nó được làm từ cả bộ da cá sấu tận sông Mississippi xa xôi. Thợ thủ công sẽ lựa chọn phần hoàn hảo nhất, cắt ra một dây thắt lưng dài hoàn chỉnh sau đó tiến hành mài giũa, đánh bóng nhiều lần. Lớp lót trong là loại da bò thượng hạng ở một khu đồi núi nước Pháp. Da bò và da cá sấu sẽ làm tăng cảm giác mềm mại mà không khoa trương cho thắt lưng. Trong các sản phẩm của Stefano Ricci, không bao giờ nhìn thấy vết tích của những mối nối da.

Cô đã từng nghĩ, chẳng qua chỉ là chiếc thắt lưng thôi mà, sao phải yêu cầu khắt khe đến thế. Nhưng giây phút này nhìn thấy Niên Bách Ngạn, sự xa hoa mà khiêm tốn thể hiện qua chiếc thắt lưng chỉ cần anh khẽ cử động cũng khiến cả người anh có thêm nét quyền uy sâu sắc.

Sau khi anh giúp Niên Bách Tiêu ký tên xong, ngẩng đầu lên, cũng đồng thời nhìn thấy Tố Diệp.

Khi ánh mắt cô và anh chạm nhau, một cảm giác ấm ức không tên như sóng biển ập tới. Nếu không phải xung quanh có người nhìn chăm chăm về phía họ, nếu không phải còn Niên Bách Tiêu ở đây, còn cả Hứa Đồng phía sau lưng anh nữa, cô nhất định sẽ nhào vào lòng anh, thậm chí rất có thể còn bật khóc, rồi hỏi anh: Sao anh lại quay về?

Sự xuất hiện của anh, như bong bóng trong mơ. Cô đứng im tại đó, sợ chỉ cần khẽ nhúc nhích, cô sẽ phát hiện cái mình nhìn thấy chỉ là ảo giác.

Nhưng Niên Bách Ngạn đã đi về phía này. Sắc mặt anh có chút không vui, một sự khó chịu rất rõ ràng, đến cả nếp nhăn mờ hồ ẩn hiện trên trán cũng toát lên một sự nghiêm nghị, khiến cho một người

còn đang ngờ ngẩn như Tố Diệp cũng cảm nhận được anh đang tức giận.

Khi cô có phản ứng lại thì Niên Bách Ngạn đã đi tới trước mặt cô. Anh dừng bước, ánh mắt lướt nhanh qua người cô rồi chuyển đi, giờ tay ra bắt tay với người đi phía sau cô: “Đội trưởng Từ! Làm phiền anh rồi!”

Tố Diệp kinh ngạc quay đầu, phía sau cô có thêm một người nữa từ lúc nào vậy?

Đội trưởng Từ mà Niên Bách Ngạn gọi là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, cái bụng phát tướng hết quả bóng da, gương mặt tròn mạp như trắng rằm, lúc cười chẳng còn nhìn thấy hai con mắt đâu. Nhưng động tác lại rất nhanh nhẹn, nếu không sao cô không hề nghe thấy tiếng bước chân của ông ta?

Ông ta bước tới, bắt tay Niên Bách Ngạn một lúc rồi cười nói: “Đâu có! Chúng tôi cũng đã hàm oan người vô tội.” Dứt lời ông ta quay về phía cảnh sát Lưu: “Lúc thẩm vấn cậu có phát hiện được điểm nào đáng nghi không?”

Cảnh sát Lưu lắc đầu đúng sự thật.

“Bác sỹ Tố! Hôm nay thành thực xin lỗi, hy vọng cô có thể thông cảm. Đây cũng là trách nhiệm của cảnh sát chúng tôi thôi.” Đội trưởng Từ chủ động xin lỗi Tố Diệp.

Tố Diệp vô thức lắc đầu.

“Thế cứ như vậy đi, đội trưởng Từ, hôm khác chúng ta nói chuyện.” Niên Bách Ngạn hơi mỉm cười, một nụ cười khách sáo, kín đáo.

Đội trưởng Từ tươi cười đồng ý.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới nhìn lại về phía Tố Diệp, khẽ nói một câu: “Ký tên rồi đi!”

Cô ký tên trong mơ màng, rồi cùng Niên Bách Ngạn đi ra khỏi sở cảnh sát.

Ra tới ngoài, Niên Bách Ngạn đi về phía trước rất nhanh. Ánh trăng chiếu sáng bóng hình anh, cao lớn mà lạnh nhạt, như một cái bóng mà cô không thể bắt được, lại giống như một người xa lạ. Chẳng hiểu sao, Tố Diệp lại cảm thấy tủ thân.

Ngược lại Niên Bách Tiêu huých vào người cô không một chút khách khí. Lúc đó cô mới thu lại ánh mắt, quay đầu nhìn sang bên cạnh, nhíu mày trước dáng vẻ như đang xem kịch hay của cậu ta: “Chị quả nhiên là người phụ nữ luôn khiến người ta lo lắng.”

Không biết có phải vì đang cười trên nỗi đau của người khác không, cậu ta lại tuôn một tràng tiếng Anh. Khi thấy Tố Diệp gờn nắm đấm về phía mình, cậu ta vội vàng sửa lại: “Ý của tôi là, chẳng phải có câu, cái gì mà cam cộng khổ gì đó sao, tôi chị đều vào sở cảnh sát.”

Tố Diệp nghe câu nói trúc trắc ấy, chẳng thêm quan tâm.

Cô còn đang bực mình đây. Niên Bách Ngạn không quay về thì thôi, cứ quay về là sừng mặt lên với cô. Vì sao chứ? Cô có phải người chủ động gây chuyện đâu. Hơn nữa, đâu phải cô gọi điện báo anh tới. Nếu không phải vì Tố Khải đã được điều đi, anh làm gì có cơ hội khoe khoang quan hệ của mình ở sở cảnh sát? Đang định qua bên đường bắt bừa một chiếc xe để về thẳng nhà, tắm rửa xả tức, bỗng cô nghe thấy Niên Bách Ngạn thấp giọng gầm lên: “Lên xe!”

Cô dừng bước, ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn cách đó không xa.

Anh đã đứng bên cạnh xe, nhìn về phía này, ánh mắt sáng quắc, nhưng lời vừa rồi là hét lên với Niên Bách Tiêu. Tài xế đã khởi động xe. Niên Bách Tiêu bước lên một cách khiên cưỡng, sau đó là tới Hứa Đồng. Tố Diệp nhất thời cảm thấy mình đã suy nghĩ nhiều rồi. Cô cắn chặt môi, đang định quay đi, lại nghe thấy Niên Bách Ngạn nói tiếp: “Em cũng lên xe!”

Câu nói này có vẻ dịu dàng hơn câu lúc nãy rất nhiều.

Tim cô như sống lại, lùi thúi lên xe một cách thiếu nghĩa khí.

Không khí trên xe không được tốt lắm, vì đa phần là Niên Bách Ngạn răn dạy Niên Bách Tiêu. Đây cũng là lần đầu tiên Tố Diệp thấy Niên Bách Ngạn mắng người khác. Đương nhiên, anh cũng từng mắng cô, nhưng hình như không nói nhiều như bây giờ. Niên Bách Tiêu cũng không cãi lại, như thế càng khiến anh thiếu kiên nhẫn, trở nên khó tính hơn nhiều.

Cả hai người từ đầu tới cuối đều dùng tiếng Anh, không nói một từ bậy bạ nào, nhưng câu nào câu nấy đều khiến Tố Diệp khiếp sợ. Cô thầm cảm thán sao quan hệ của hai anh em lại có thể ác liệt tới mức này?

Cuối cùng Niên Bách Tiêu chỉ đáp: “Chuyện của em... không liên quan tới anh!”

Cô nhìn thấy gương mặt Niên Bách Ngạn lộ rõ sự cộc cằn. Tay anh nắm chặt, huyết quản trên bàn tay gồ lên từng đường, bờ môi mím chặt, khuôn cằm cứng đờ, thần sắc này khiến người ta phải khiếp sợ. Cô đang nghĩ không biết liệu anh có tát cho cậu ta một bạt tai hay không, thì thấy anh lạnh lùng ra lệnh: “Đưa nó về tứ hợp viện

trước đã!”

Tài xế lái xe về hướng tứ hợp viện.

Sau khi đưa Niên Bách Tiêu về nhà, bầu không khí căng thẳng trong xe dường như giảm đi rất nhiều. Tố Diệp ngồi bên cạnh Niên Bách Ngạn, không dám thở mạnh, sợ rằng anh trút giận cả lên đầu mình. Cô chỉ biết cúi gằm, âm thầm không lên tiếng.

“Đưa bác sỹ Tố về nhà!” Niên Bách Ngạn lại ra lệnh. Anh dựa vào ghế xe, cả người có vẻ rất u ám.

Tố Diệp vừa nghe xong lập tức lắc đầu: “Không cần đâu! Em tự về cũng được.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, không lên tiếng.

Hứa Đồng quay lại nhìn Niên Bách Ngạn, khẽ nói: “Tổng giám đốc! Giờ này bữa tiệc đã bắt đầu rồi, vừa rồi cục trưởng Vương của cục tài vụ đã gọi điện tới, nói đã có mặt ở khách sạn, anh xem...”

“Đưa bác sỹ Tố về nhà trước!” Niên Bách Ngạn từ tốn nhấn mạnh thêm lần nữa. Dứt lời, anh nắm lấy tay cô, khẽ nghịch trong lòng bàn tay mình.

Hứa Đồng nhìn thấy vậy, đành gật đầu: “Tôi biết rồi!”, rồi chỉ đường cho tài xế.

Trong khoang xe tối, Tố Diệp chỉ cảm thấy tay mình ấm áp. Lòng bàn tay anh rộng lớn và mạnh mẽ. Bao nhiêu ấm ức lúc trước dường như đã tan biến hoàn toàn sau động tác này của anh. Vì có người tài xế ở đây, cô không dám ngang nhiên dựa vào anh, chỉ biết lặng lẽ đan tay vào tay anh, thấp giọng nói: “Anh bận thì cứ mặc kệ em, em

tự về được mà.”

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô. Đèn đường ngoài cửa xe chiếu sáng đôi mắt u tối của anh. Nó như một dòng mực không nhìn thấy đáy, dập dềnh đánh vào tim cô. Một cảm giác rung động khó diễn tả lan dần nơi đáy lòng, khẽ khuấy đảo tâm hồn. Ánh mắt anh ôn hòa hơn rất nhiều, không còn dữ dằn như ở sở cảnh sát nữa.

Tới ngã rẽ phía trước, anh nhân lúc tài xế đánh tay lái, bèn dựa sát vào người cô, để lại bốn chữ bên tai cô: “Anh không yên tâm!”

Tim cô cũng đập dữ dội theo câu nói ấy.

Chiếc xe lại đi thẳng như bình thường. Niên Bách Ngạn cũng ngồi thẳng người dậy, lưng tựa ra sau, tuy không nhìn cô nữa nhưng bàn tay anh vẫn siết chặt tay cô.

Tố Diệp nghe thấy từng nhịp tim điên cuồng đập trong lồng ngực, khiến cả màng nhĩ cũng ồ ồ ào. Bên tai vẫn vẹn nguyên hơi thở anh để lại, mềm mại mà nóng bỏng.

Khi Tố Diệp về tới nhà đã là tám rưỡi tối, đúng lúc cảnh đêm rực rỡ nhất, đẹp như tâm trạng cô lúc này.

Vì Niên Bách Ngạn đã quay về nên cô mới cảm thấy đêm Bắc Kinh vẫn rất tuyệt diệu. Tuy rằng đưa cô về là anh lại phải đi tiếp khách ngay.

Cô ngâm người một lát, gột sạch hết những xúi quẩy, sau đó mới quần khăn tắm, ngồi lên sofa xem tivi. Cô đổi hết kênh này tới kênh khác mà vẫn không thể bình ổn được tâm trạng. Suy nghĩ một lúc cô lại lật điện thoại ra xem, vừa nhìn mới phát hiện mình quên sạc điện. Cô lết tới bên điện thoại bàn, cầm ống nghe lên lật lại nhật ký, thì ra

có mấy cuộc gọi bị nhỡ, đều là số máy cá nhân của Niên Bách Ngạn.

Cô sững sờ một lúc lâu, trong lòng dâng lên một dự cảm.

Một, hai phút sau cô gọi cho Hứa Đồng. Khi đầu kia nhận máy, vọng vào tai cô là tiếng cười thầm xã giao hoặc tiếng cười sảng khoái vui vẻ của mấy người đàn ông. Không khó nhận ra cô ấy đang ở bên cạnh Niên Bách Ngạn. Chẳng mấy chốc, mấy tiếng nói ấy biến mất, chắc là đã ra khỏi phòng.

Hứa Đồng cảm thấy rất kỳ lạ khi Tố Diệp gọi tới.

Tố Diệp hỏi thẳng vào vấn đề: “Tôi có làm lỡ dở lịch trình của anh ấy không?”

Hứa Đồng trầm mặc giây lát, Tố Diệp bèn bổ sung một câu: “Trước khi đi, anh ấy có nói với tôi rằng qua Quốc khánh mới quay về.”

“Tổng giám đốc biết cô bị cảnh sát gọi đi, mới quyết định quay về Bắc Kinh ngay. Buổi tiếp đãi tối nay đáng nhẽ được sắp xếp ở bên ngoài.” Hứa Đồng thấy cô đã thẳng thắn hỏi thì cũng không giấu giếm thêm nữa.

Quả nhiên là như vậy.

Tố Diệp nghe xong cảm thấy sốt ruột, lại bắt đầu lo lắng cho anh: “Làm sao anh ấy biết tôi bị cảnh sát bắt đi?”

“Tổng giám đốc gọi cho cô rất nhiều cuộc, từ máy bàn tới di động đều không tìm được cô, tôi nghĩ anh ấy cũng lo lắng.” Hứa Đồng nhẹ nhàng đáp: “Cụ thể thế nào thì tôi không rõ lắm, chỉ loáng thoáng nghe thấy hình như là giọng của Niên phu nhân, nói rằng bà Diệp có nhắc cô với phía cảnh sát. Tôi nghĩ có lẽ tổng giám đốc thông qua

phu nhân mới biết được tung tích của cô.”

Tố Diệp rất ghét nghe thấy ba chữ “Niên phu nhân” này, cứ nói là Diệp Ngọc luôn cho nhanh.

“Cô cũng đừng áy náy, còn cả em trai của tổng giám đốc cũng bị bắt về sở cảnh sát. Tôi nghĩ anh ấy không thể không về sớm.” Hứa Đồng hiểu chuyện, an ủi cô.

Tố Diệp biết, có những chuyện nói thì rất dễ dàng, nhưng cứ nhớ lại đáng vẻ mệt mỏi, từ bên ngoài vội vàng quay về của anh, tâm trạng cô lại không thoải mái được nữa.

Cô khẽ thở dài: “Tôi hiểu rồi! Anh ấy uống rượu rồi sao?”

“Uống rồi. Những vị khách hôm nay đều rất quan trọng.” Ngữ khí của Hứa Đồng có phần khó xử.

Tim cô đau nhói như bị kim châm. Cô cắn môi: “VẬY... cô giúp anh ấy chuẩn bị một chút trà giải rượu nhé.”

“Tôi sẽ chuẩn bị.”

Sau khi cúp điện thoại, Tố Diệp siết chặt di động trong tay. Cô thề, từ nay về sau tuyệt đối không để cho nó hết pin nữa...

Quyển 7 - Chương 302: Làm vợ của Niên Bách Ngạn

Bữa cơm khách, ăn uống tiệc tùng tới tận hơn mười một giờ đêm mới giải tán.

Niên Bách Ngạn đã uống không ít rượu. Sau khi lên xe, cả người anh ngã vật ra sau ghế, nhắm mắt lại, sắc mặt có phần nhợt nhạt.

Hứa Đồng là người cuối cùng lên xe, lo lắng nói: “Tổng giám đốc! Tôi vẫn nên đi mua một ít trà giải rượu cho anh là hơn. Anh uống cho tỉnh rồi hãy về nhà.”

Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn nhắm chặt mắt, một hai phút sau mới nói một câu: Không cần! Giọng nói của anh nặng nề và khàn đặc, rõ ràng đã rất say rồi.

Hứa Đồng thấy vậy chỉ biết làm theo ý anh, rồi cô dặn dò tài xế dừng cho xe chạy vội.

Trăng xuyên qua ô cửa sổ phía sau, khắc họa rõ ràng gương mặt Niên Bách Ngạn, mỗi một đường nét sáng rõ mà sâu sắc. Anh ngồi đó, chiếc áo dạ tùy tiện vắt lên một chiếc ghế bên cạnh. Cúc cổ áo vest để mở, toát lên một vẻ mệt mỏi mà gợi cảm.

Một lúc lâu sau, anh mở mắt liếc nhìn ra ngoài cửa xe.

“Sao vẫn không lái xe đi?” Anh giờ tay nới lỏng cà vạt ra, khóe mắt chân mày đều nhuốm mùi rượu.

Hứa Đồng quay lại, khẽ hỏi: “Anh quay về tư hợp viện hay về phòng nghỉ?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc.

Trong bóng tối, đôi mắt anh khi sáng rõ lúc âm u, như một màn sương mù trùm lên ngọn hải đăng giữa biển khơi, khiến người ta cảm thấy như gần như xa, không thể nắm bắt. Rất lâu sau, anh mới giơ tay lên xem đồng hồ như đang suy nghĩ chuyện gì.

Hứa Đồng vẫn nhẫn nại chờ đợi quyết định của anh.

“Hứa Đồng!” Niên Bách Ngạn cất giọng trầm trầm, nhưng giữa đêm tối lại mang một nét quyến rũ, chọc ghẹo lòng người: “Muộn quá rồi, cô về nhà luôn đi.”

“VẬY ANH...” Sếp đang say rượu, làm trợ lý như cô sao có thể yên tâm rời đi?

Niên Bách Ngạn lại nhắm mắt, gương mặt có phần do dự. Mấy giây sau anh đưa ra quyết định: “Về Sanlitun.”

Hứa Đồng nghe xong rất đổi kinh ngạc. Cô nhìn Niên Bách Ngạn, nội tâm như đang chịu một sự kích động lớn. Cô hiểu tối nay Niên Bách Ngạn muốn tới chỗ Tố Diệp. Sanlitun là khu nhà cô ấy ở. Không phải Niên Bách Ngạn chưa từng qua đêm ở đó, nhưng hoặc là anh đích thân lái xe tới, hoặc là chính cô đưa anh tới đó. Sau khi về Bắc Kinh, anh và Tố Diệp không thể ngày đêm bên nhau như ở Nam Phi nữa, mục đích là để tránh những lời gièm pha không cần thiết.

Vậy mà tối nay, Niên Bách Ngạn say mèm lại ngang nhiên quyết định tới nhà Tố Diệp, lại còn là tài xế đưa anh qua đó. Điều này thực sự khiến Hứa Đồng không khỏi sợ hãi. Đây chỉ là người tài xế công ty

thuê mướn. Niên Bách Ngạn làm vậy là muốn công khai... hay là chỉ vì đang say rượu?

Cô không thể suy đoán cụ thể Niên Bách Ngạn đang nghĩ cái gì. Có lẽ đối với anh mà nói, sống những tháng ngày lén lút, trốn tránh như thế này quả thực quá mệt mỏi. Cô bèn báo với tài xế một tiếng. Trước khi đi Hứa Đồng còn dặn tài xế, bảo anh ta khoảng năm giờ sáng mai tới tiểu khu đó đón Niên Bách Ngạn.

Cô biết mỗi lần Niên Bách Ngạn tới chỗ Tố Diệp, ngày hôm sau đều rời đi rất sớm. Anh không muốn hàng xóm láng giềng dị nghị, chỉ trỏ cô ấy.

Khi Tố Diệp đang nằm trên giường đọc sách thì chuông cửa dưới nhà vang lên.

Cô khoác áo ngủ đi xuống. Sau khi nhìn qua mắt thần, cô hoàn toàn ngỡ ngàng, vội vàng mở cửa.

Niên Bách Ngạn đang đứng bên ngoài.

Một tay anh chống lên cạnh cửa, chống đỡ cả cơ thể cao lớn đang say xỉn. Áo khoác ngoài được vắt lên cánh tay còn lại, cả vạt cũng được nới lỏng hoàn toàn, treo lên cổ. Sau khi nhìn thấy cô ra mở cửa, anh khẽ mỉm cười với cô rồi lao đảo đi vào nhà.

Tố Diệp vội bước tới đỡ anh, lấy chân đá cửa lại.

“Sao anh lại uống nhiều thế này?” Cô đau lòng, dìu anh ngồi xuống sofa.

“Không sao!” Anh dựa vào sofa, cả cơ thể như chìm hẳn xuống đó.

Tố Diệp đón lấy áo khoác của anh, gấp gọn gàng để sang một bên. Thấy anh uống tới nổi mặt mũi tái nhợt, cô càng không yên tâm, bèn cởi cà vạt cho anh rồi nhẹ nhàng nói: “Anh ngoan ngoãn ngồi yên đây nhé!”

Niên Bách Ngạn nghe lời, gật đầu.

Chẳng mấy chốc, Tố Diệp đã nấu xong trà giải rượu, bê lên cho anh, trong tay còn cầm thêm một chiếc khăn mặt. Niên Bách Ngạn lúc này đã nhắm mắt, ngồi yên trên ghế, đầu mày vẫn hơi nhú lại, có lẽ rất khó chịu.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh. Mùi rượu nồng nặc và mùi thuốc lá đã hoàn toàn thay thế mùi gỗ mộc vốn có của anh. Trong một đêm tối thế này, một người đàn ông đã say bất ngờ tới nhà đúng là ẩn chứa một chút xấu xa và nguy hiểm.

Cô chỉ quan tâm tới sức khỏe của anh. Thấy anh khó chịu, cô vừa tức giận vừa lo lắng, nhưng cũng không thể nói gì thêm. Cô lấy khăn lau mặt và bàn tay cho anh trước, sau đó cầm cốc trà giải rượu, thấp giọng nói: “Anh uống một chút đi!”

Niên Bách Ngạn uể oải mở mắt ra, khẽ cảm ơn một câu rồi đón lấy. Đợi anh uống hết cô lại cầm về, thở dài. Cô đang định đứng dậy, chuẩn bị đi lấy thêm một ít nước, anh bỗng giữ cô lại.

“Để anh ngắm em!” Anh khẽ cười trong điệu bộ say khướt.

Từng ngón tay nhẹ nhàng móc vào tay cô. Cô quay đầu, nét mặt có chút khó xử: “Dạ dày anh vốn không tốt, còn uống nhiều rượu như vậy.”

Anh bỗng cười, nụ cười lan vào tận đáy mắt.

Một Niên Bách Ngạn như vậy mang một nét mê người không thể diễn tả thành lời, biếng lười, quyến rũ, hết như một con sư tử vừa dịu dàng, đa tình lại đầy nguy hiểm.

“Còn biết cười? Anh làm em lo lắng chết đi được.” Cô chân thành nói.

Anh giơ tay, luồn vào mái tóc cô, rồi phủ lên gò má, nhẹ nhàng vuốt ve. Tố Diệp thấy vậy cũng không nổi trách móc anh thêm nữa. Giọng cô ôn hòa hơn: “Để em đỡ anh về phòng nghỉ ngơi!”

Đang định động đây, anh bỗng mạnh tay, kéo cả người cô lại.

“Bách Ngạn! Anh say rồi! Nghỉ ngơi đi!” Tố Diệp ngơ ngáo muốn đứng dậy.

Một giây sau cô bị Niên Bách Ngạn kéo ngược vào lòng, ngay sau đó cả cơ thể anh áp sát, đè cô lên sofa.

Toàn bộ trọng lượng cơ thể người đàn ông dồn xuống. Đàn ông sau khi uống rượu rất nặng, anh cũng không ngoại lệ. Hơi rượu tỏa ra, trộn lẫn cùng hơi thở nóng rẫy, nặng nề của anh, phả vào mặt, làm bỏng đôi mắt cô.

Bàn tay lớn của anh bắt đầu không nghiêm túc, lướt đi trên người cô, kéo áo ngủ của cô ra, len vào từng nơi mẫn cảm một cách lão luyện.

Trái tim Tố Diệp va đập mạnh nơi lồng ngực khiến cô đau đớn.

Cô nhẹ nhàng giữ mặt anh lại, nhìn vào mắt anh: “Đừng như vậy! Anh ngủ yên một giấc không được sao?”

Niên Bách Ngạn lại khóa chặt hai tay cô lên đỉnh đầu, áp mặt xuống, vùi vào cổ cô, khẽ nói: “Em yêu! Anh rất nhớ em, mỗi ngày, mỗi giây, mỗi phút đều nhớ...”

Anh khẽ cắn cổ cô, giọng nói mơ hồ. Cả người cô dường như nhanh chóng bị châm lửa, không biết vì động tác của anh hay vì câu nói kia.

“Em cũng nhớ anh...” Tố Diệp không kìm được, dốc hết lòng mình.

Nụ hôn của anh men theo gò má, tới đôi môi hồng rồi vòng quanh tai, nhiệt tình mà ngang tàn. Áo sơ mi của anh đã mở rộng, từng múi cơ bắp tựa như cũng ngấm đầy men rượu, đang bộc phát sức mạnh uy vũ của mình.

Vì hơi say, tay anh cũng không phân nặng nhẹ, xoa nắn cơ thể tuyệt đẹp của Tố Diệp. Dưới ghế là chiếc áo sơ mi đã bị anh cởi ra. Người con gái dưới người anh cũng gần như không còn mảnh vải.

Tố Diệp hơi căng thẳng, da thịt cô bị anh vằn vò đau rát. Anh dừng mảnh như chỉ muốn nuốt sống cô vậy.

Rồi anh bất ngờ giữ chặt mặt cô, sống mũi cao thẳng tiến lại gần cô. Trong đôi mắt sâu thẳm trào dâng một tình cảm và khao khát. Đôi tay ấy lại chuyển sang mơn man gò má cô.

“Diệp Diệp...” Anh khẽ gọi tên cô, thân thiết và yêu chiều.

Cô ngược mắt lên nhìn vào đôi mắt mơ màng say ấy.

“Anh chịu quá đủ những ngày tháng này rồi.” Anh thở dài.

Tố Diệp sững sờ, không ngờ anh lại nói vậy.

“Thế nên, anh mới gấp gáp muốn em...” Niên Bách Ngạn buông cổ tay cô ra, hai bàn tay anh nâng khuôn mặt cô lên như trân trọng một báu vật. Bờ môi anh men theo vầng trán, dừng lại trên mí mắt cô. Sau đó anh nhìn cô không chớp mắt. Trong bóng tối, ánh mắt anh như tỉnh như say: “Muốn em làm vợ của Niên Bách Ngạn.”

Hai mắt Tố Diệp chột tròn xoe. Ngay sau đó như có ngàn vạn pháo hoa đang nổ tung bên cạnh cô. Nhất định là cô cũng say rồi. Đúng vậy! Hơi rượu trên người anh cũng đã làm cô mê man. Nếu không sao cô lại được nghe một lời hứa hẹn rõ ràng đến vậy? Cô nhìn anh không dám tin, rất muốn lên tiếng hỏi anh có thật hay không? Rất muốn hỏi anh có phải chỉ vì say nên mới nói bừa không?

Nhưng mấy lời đó từ đầu tới cuối vẫn nghẹn lại trong cổ họng không thể thoát ra. Sự kích động từ đôi mắt lan ra khắp cơ thể, đến từng đầu ngón tay cô cũng run lên trong hồi hộp và hưng phấn.

Anh chưa bao giờ nói với cô những lời này.

Chưa bao giờ nói anh muốn lấy cô.

Chỉ có những lúc bình thường, anh sẽ ngầm nói mấy lời ám muội, nhưng rất nhiều ý đều là cô tự suy đoán. Cô không dám suy ngẫm tâm tư của anh, sợ rằng có nhiều lời nói mờ ám tốt đẹp không gánh nổi những lần cân nhắc.

Nhưng tối nay, anh đã nói ra câu này thẳng thắn, rõ ràng.

Anh... muốn cô làm vợ của anh.

Làm vợ của Niên Bách Ngạn!

Chỉ cần nghĩ như vậy, cô đã đủ phấn khích không ngủ nổi nữa rồi.

Nhưng vì quá hưng phấn, Tố Diệp lại cứ thế ngây ngốc nhìn người đàn ông trên đỉnh đầu. Tất cả mọi niềm vui, hạnh phúc, tất cả mọi cảm giác hân hoan, sung sướng đều sống trong thế giới nội tâm của cô.

Ánh đèn lung linh khắp phòng chiếu rọi nét dịu dàng mà mơ màng của gương mặt bé nhỏ. Người con gái trong mắt Niên Bách Ngạn cũng say rồi. Anh không đợi chờ gì nữa, cúi đầu khóa chặt cái miệng nhỏ hơi hé mở của cô lại. Dưới sức ảnh hưởng của rượu, nụ hôn càng trở nên hung hăng, cuồng dã.

Cô nghe thấy tiếng anh cời thắt lưng, cũng nghe rõ tiếng kéo khóa quần. Cả người cô mềm oặt, không cử động nổi nữa. Không thể không thừa nhận, câu nói đó của Niên Bách Ngạn như đã đâm vào huyết đạo chí mạng của cô. Tới tận khi niềm kiêu hãnh to lớn, sừng sững của người đàn ông chống lên người, cô mới biết rùng mình.

Cô lại ngược lên nhìn Niên Bách Ngạn, gương mặt anh đã chất chứa dục vọng từ lâu.

Cô khẽ gọi tên anh, hy vọng anh chậm một chút, nhẹ nhàng một chút.

Nhưng dáng vẻ hiện giờ của Tố Diệp, không còn nghi ngờ gì, chỉ càng gia tăng thêm khát khao chinh phục của cánh đàn ông, nhất là những người đàn ông đang say. Hai mắt anh như bốc cháy, cả cơ thể cường tráng cũng nóng bỏng.

Bàn tay lớn nhẹ nhàng nâng eo cô lên. Nhiệt độ nóng hổi của nó kích thích da thịt mát lạnh của cô.

Khoảnh khắc anh đi vào cơ thể, cả người Tố Diệp co thắt lại trong mê loạn. Cô quấn chặt lấy người anh, dường như không dám buông

lời, sợ sẽ rơi thẳng xuống vực sâu.

Niên Bách Ngạn phát ra một âm thanh thỏa mãn trên người cô, hết mình tận hưởng niềm hạnh phúc chặt chẽ của người con gái.

Cô chỉ biết gấp gáp thở mạnh, khó khăn chứa đựng sự vĩ đại của anh.

Một nơi nào đó trong cơ thể như nuốt cả một ngọn đuốc hùng hực. Mỗi lần người đàn ông va chạm mãnh liệt, thì ngọn lửa ấy lại phun trào, bùng cháy...

Quyển 7 - Chương 303: Anh biết em yêu anh bao nhiêu

Hơi thở của Niên Bách Ngạn đốt cháy cô.

Ngực cô bị anh vầy vò đến sưng tấy, gần như nổ tung.

Mồ hôi ướt đầm tóc tai và cơ thể, tỏa ra một mùi hooc môn nam nữ.

Dòng nước trong cơ thể Tố Diệp ào ạt tuôn trào, điên cuồng và mãnh liệt.

Mỗi lần va chạm của anh lại như có một con rắn bò trườn trong cơ thể, thôn tính da thịt và linh hồn cô. Hai người đắm chìm trên ghế, căn phòng vang vọng những tiếng hoan ái.

Hai tay Tố Diệp không ngừng run lên, bấu chặt lấy bờ lưng Niên Bách Ngạn. Đầu móng tay sắc nhọn như khám sâu vào da anh. Người đàn ông trước mắt đang trong giây phút tuôn trào mạnh mẽ nhất, đam mê mãnh liệt khiến cô thở hổn hển không ngừng.

Sao cô không hiểu anh đã chịu đựng quá đủ rồi.

Đến cả cô còn phải tìm kiếm hy vọng trong từng lần tuyệt vọng, hướng hồ một người đã quen kiểm soát như anh? Sợ rằng sự hoang dã giờ này của anh cũng đan xen những tâm tình phức tạp.

Niên Bách Ngạn chìm sâu trong cơ thể cô, như một con ngựa mất cương, khi tìm kiếm trong thâm sâu, khi lại xoay tròn phác họa, lúc muốn đâm xuyên, lúc lại muốn nghiền nát. Tiếng ngâm nga của

người con gái cùng tiếng thở đục ngầu của người đàn ông dẹt thành những âm hưởng tuyệt mỹ.

Anh không có dấu hiệu buông lỏng. Cơ thể mềm mại của Tố Diệp như một chú thỏ con chờ chết, bị anh cưỡi lên, thao túng, chiếm hữu bằng rất nhiều tư thế, lại như một mảnh đất khô cằn cần được khai phá, bị một con ngựa đen hoang dã chà đạp.

Hạnh phúc giãn nở trong từng lỗ chân lông trên cơ thể Niên Bách Ngạn. Nghe được tiếng kêu của cô dưới từng động tác của mình, gương mặt anh toát lên một thần thái sáng khoái khó nói thành lời. Điều này khiến khao khát chinh phục nguyên thủy trong anh đạt được sự thỏa mãn chưa từng thấy.

Tay Tố Diệp ôm chặt lấy lưng anh. Sức nóng và cảm giác được chạm vào từng múi cơ bắp khiến từng đợt sóng khoái cảm trong cô như tìm được một bến đỗ an toàn.

Sống lưng Niên Bách Ngạn thẳng tắp, rắn chắc, ướt đẫm mồ hôi. Mà ngay trên cánh cồng thành lực lưỡng, khỏe khoắn đó, đôi tay của người con gái đang vô thức bám riết, vuốt ve trong bất lực. Một sự kết hợp âm dương hoàn hảo như vậy mới thể hiện đầy đủ thế nào là đàn ông và phụ nữ...

Ngoài cửa sổ, trời mới vừa tờ mờ sáng. Tố Diệp bị tiếng mưa rả rích đánh thức. Cô mơ hồ mở mắt ra. Trong quầng sáng tối tăm, Niên Bách Ngạn chỉ thắt một chiếc khăn quanh eo, chắc là anh vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt. Có mấy sợi tóc ngắn rủ xuống trước trán. Có mấy giọt nước dính lên da thịt, lấp lánh màu đồng trên vòm ngực săn chắc.

Thấy cô nằm trên giường, mắt nhắm mắt mở, anh khẽ cười, chống tay lên bên cạnh giường, cúi xuống hôn lên má cô, nhẹ nhàng dỗ

dành: “Vẫn còn sớm, em ngủ thêm một lát đi.”

Nụ hôn của anh dịu dàng, thanh mát, khiến Tố Diệp hoàn toàn tỉnh giấc. Cô ngạc nhiên nhìn anh, rồi lại nhìn giờ. Mới có năm giờ sáng. Cô lập tức ngồi dậy, một giây sau bỗng nhú mào, hét lên một tiếng.

Cả người đau mõi như bị nghiền nát, cộng thêm tối qua anh uống say còn ngồng cuồng hơn bất kỳ lúc nào. Lần nào anh cũng đi vào tận nơi sâu nhất, khiến cô giờ ngồi dậy cũng cảm thấy bụng mình ngâm ngâm đau.

Anh cố ý đùa cợt, hỏi cô làm sao vậy.

“Biết rõ còn hỏi.” Tố Diệp trừng mắt với anh, rồi nhẹ nhàng cử động cơ thể. Gót chân vừa chạm đất, một dòng ấm áp từ nơi nào đó trong cơ thể chảy xuống, tỏa ra một mùi quen thuộc đầy nam tính.

Cô nhìn xuống. Dòng chất đặc quánh, đục ngầu ở giữa chân khiến mặt cô đỏ bừng, cả tai cũng đỏ rần. Niên Bách Ngạn lại cười rất thoải mái, cầm lấy một chiếc khăn giấy.

“Đừng... Tự em làm!” Tố Diệp cảm thấy không biết giấu mặt đi đâu.

Nhưng anh kéo tay cô ra, đích thân chăm sóc.

Khi lớp khăn giấy mềm mại khẽ chạm vào nơi nhạy cảm, cô ngượng tới mức không dám nhìn vào anh. Anh lau rất nhẹ nhàng, cẩn thận và dè dặt. Thấy cô sưng lên rõ ràng, đôi mắt anh ánh lên một tia xót xa.

“Còn đau không?” Anh mơn man hai cánh hoa mềm.

Cả người cô co lại theo từng động tác của anh: “Đều tại anh!”

Tố Diệp hờn dỗi, vội vàng né tránh tay anh.

“Xin lỗi em!” Niên Bách Ngạn cúi xuống, hôn nhẹ lên tóc cô.

Cô ngẩng đầu, ôm lấy cổ anh, đỏ mặt quở trách: “Em đang trách anh, chuyện đó...”

“Chuyện gì?” Anh nhướn mày.

Mặt Tố Diệp càng ngày càng đỏ, cô mím môi: “Ai cho anh để lại?”

“Anh muốn...” Niên Bách Ngạn nhìn cô, như đùa như thật.

Cô bĩu môi: “Trước đây anh đã hứa với em rồi mà.”

Anh cười tươi, mạo muội hỏi một câu: “Vậy tối qua có phải kỳ nguy hiểm không?”

“Cũng may là kỳ an toàn.” Cô nhìn anh cười xấu xa.

Đôi mắt Niên Bách Ngạn hơi co lại, một sự thất vọng thoáng qua, anh “ồ” lên một tiếng.

Cô mặc xong quần áo, rồi lại ôm anh vẻ luyến tiếc: “Tối qua anh uống nhiều rượu như thế, sao hôm nay đi sớm vậy? Hay là nghỉ thêm một lúc?”

“Tài xế đã đợi dưới nhà rồi.” Niên Bách Ngạn đương nhiên cũng không muốn đi. Anh ôm cô một lát rồi khoác áo sơ mi lên. Sau đó anh cởi khăn tắm, thay quần ngay trước mặt cô mà không hề kiêng dè.

Tố Diệp thờ dãi, tiến lên cài cúc áo cho anh, không nói gì cả.

“Sau này đừng bướng bỉnh như vậy. Cảnh sát hỏi em cái gì thì em cứ trả lời đúng sự thật, nếu không chỉ có mình chịu khổ thôi.” Niên Bách Ngạn giơ tay vuốt tóc cô, ngữ điệu như đang dặn dò một đứa trẻ.

Tố Diệp khẽ ừm một tiếng.

“Còn nữa, tới Tinh Thạch tiếp tục làm việc đi.” Anh bỗng nhiên đưa ra yêu cầu này.

Bàn tay cô chột khựng lại, kinh ngạc nhìn anh.

“Một là, anh muốn em giúp anh điều tra xem rốt cuộc ai đã hạ độc, em làm việc này với tư cách cố vấn tâm lý của Tinh Thạch là hợp nhất. Hai là...” Niên Bách Ngạn từ tốn tiếp tục cài cúc áo, ánh mắt không rời cô một giây: “Ít nhất anh có thể được gặp em hằng ngày.”

Một tâm trạng phức tạp lấp kín Tố Diệp. Cô rất muốn ngày ngày được gặp Niên Bách Ngạn, nhưng bảo cô điều tra chuyện nhà họ Diệp...

“Em tin nhà họ có ma quỷ sao?” Niên Bách Ngạn nhận ra sự thay đổi trong cảm xúc của cô, nhẹ nhàng hỏi.

Tố Diệp không cần suy nghĩ, lập tức lắc đầu.

“Bố em nói đã nhìn thấy mẹ em, lẽ nào em không muốn điều tra rõ chân tướng?”

Tố Diệp hơi chần chừ giây lát.

“Nghe lời anh, tới Tinh Thạch đi! Trong địa bàn của anh, ít nhất thì

cảnh sát cũng không dám cách vài ba hôm lại tìm em tới hỏi chuyện.” Đây là cách trực tiếp nhất mà anh nghĩ tới để bảo vệ cô.

Cô nhìn anh.

Khi anh cài xong chiếc thắt lưng, cuối cùng cô cũng gật đầu.

Lần này không phải vì báo thù, mà thật sự chỉ vì anh.

Thấy cô đồng ý, Niên Bách Ngạn mới yên tâm. Anh thắt cà vạt lên cổ, rồi cúi xuống hôn lên môi cô: “Anh đi rồi thì ngủ thêm một lúc đi, tối qua em mệt rồi.”

Cô gật đầu, giơ tay sửa lại cà vạt cho anh.

Sau khi Niên Bách Ngạn đi xong giày ngoài cửa chính, Tố Diệp khẽ gọi sau lưng anh: “Bách Ngạn...”

Anh dừng lại, quay đầu mỉm cười hỏi cô sao vậy.

Tố Diệp định nói gì lại thôi.

Một lúc sau cô lắc đầu, nói không có gì.

“Anh sẽ gọi điện cho em đấy, không được để máy hết pin.”

Cô áy náy đồng ý.

“Còn nữa...” Niên Bách Ngạn như nhớ ra chuyện gì đó, lại đi tới trước mặt cô, dặn dò: “Bất luận thế nào cũng đừng đi xem mặt, nghe rõ không?”

“Em biết rồi!” Cô dài giọng.

Anh khẽ cười, xoa đầu cô rồi quay đi.

Một giây sau, Tố Diệp ôm chặt lấy anh từ phía sau, buột miệng hỏi: “Bách Ngạn! Anh còn nhớ những lời tối qua anh nói chứ?”

Từ lúc tỉnh dậy tới giờ, cô cứ nghĩ mãi về câu nói ấy. Thật ra cô chỉ sợ anh quên mất, dù sao thì anh cũng uống say. Nhưng trong tiềm thức cô lại như đang kỳ vọng điều gì đó, kỳ vọng tất cả đều là những lời từ tận đáy lòng anh, chẳng phải người ta hay nói “say rượu thổ lộ chân tình” đó sao?

Mu bàn tay cô được bàn tay anh phủ lên. Cô áp mặt vào lưng anh, nghe rõ từng tiếng thành thịch.

Niên Bách Ngạn nhanh chóng quay người lại, nhìn cô đầy ấm áp: “Lúc nào anh cũng nghĩ, ông trời đúng là đã phái một mối phiền phức như em xuất hiện trong cuộc đời anh rồi. Nhất là hôm qua. Lúc đưa em ra khỏi sở cảnh sát là anh đã hiểu, cả đời này sẽ phải lao tâm khổ tứ vì em.”

Ánh mắt Tố Diệp thoáng xao động, dần dần, sống mũi cô cũng cay cay.

“Anh đã định dùng cả cuộc đời để xử lý cái đống phiền phức này, thế nên em cho rằng những lời hôm qua anh nói có phải là thật không?” Anh cong môi cười khẽ.

Hốc mắt cô đỏ ửng.

Giọng nói của Niên Bách Ngạn càng dịu dàng hơn, anh giơ tay vuốt ve hàng mi của cô: “Anh bảo đảm với em rằng tối qua anh biết rõ mình đã làm gì, đã nói gì, chưa bao giờ quên.”

“Bách Ngạn...” Tố Diệp khó lòng đè nén sự cảm kích trong lòng nữa, ôm lấy anh thật chặt.

Trong khoảnh khắc này, hạnh phúc chợt trào dâng...

Lại là một ngày tươi đẹp, chỉ có điều từng cơn gió lướt qua mặt đã lạnh hơn nhiều. Đã vào mùa sương sớm. Khi nắng mai còn chưa bao trùm lên cảnh vật, mỗi hơi thở cũng hít trọn cái thanh ngọt của sương đêm.

Hội quán, thời gian này rất ít người.

Tiếng đàn dương cầm du dương réo rắt những thanh âm tao nhã. Một cốc trà thơm đủ để làm tan cái lạnh giá ngoài cửa sổ.

Diệp Ngọc rót thêm một chút nước trà cho Khúc Nghệ ngồi đối diện, động tác thanh thoát, như sợ một chút sơ suất sẽ phá vỡ khung cảnh yên bình trước mắt. Rót trà xong cô lại dè dặt nhìn Khúc Nghệ: “Uống hớp trà đi! Món này anh thích uống nhất mà.”

Khúc Nghệ nhìn nước trà trong cốc. Từng lá trà lăn lộn thoải mái, lại giống như đang cố phát ra những thanh âm sau khi rụng xuống, để trao cho con người làn hương thanh mát cuối cùng của kẻ hy sinh.

Cô ta nhấp một ngụm trà. Khi đặt cốc trà xuống, Diệp Ngọc vội vàng hỏi: “Thế nào? Vẫn là mùi vị trước đây chứ?”

Khúc Nghệ không trả lời, chỉ nhìn Diệp Ngọc bằng ánh mắt lạnh như băng.

Một lúc lâu sau, cô ta mới cất giọng lạnh nhạt: “Tại sao? Diệp Ngọc! Em nhất định phải ép tôi vào bước đường cùng sao?”

Diệp Ngọc nghe xong, bàn tay chợt run rẩy, chiếc cốc rơi cạch xuống mặt bàn. Cô không còn hơi sức đâu quan tâm đến động tác bất thường của mình, chỉ nhìn Khúc Nghệ, lắc đầu nguầy nguậy: “Em đâu có ép anh vào đường cùng. Em chỉ muốn anh nhìn rõ bộ mặt của Tăng Vũ, để anh biết đàn ông không đáng tin cậy đâu. Anh cũng thấy rồi đấy, Tăng Vũ vì sự nghiệp của mình cuối cùng vẫn lựa chọn rời xa anh, không phải sao?”

Ngón tay Khúc Nghệ chợt cứng đờ.

Diệp Ngọc từ từ giơ tay ra, nắm lấy tay Khúc Nghệ, nhẹ nhàng đan hai bàn tay vào nhau. Mắt Diệp Ngọc đã đỏ ửng, giọng nói nghẹn ngào: “Chúng ta ở bên nhau bao nhiêu năm nay rồi, em yêu anh bao nhiêu, đâu phải anh không biết. Chẳng phải trước đây chúng ta rất vui vẻ sao? Giữa anh và em đâu cần đàn ông mà vẫn có thể hạnh phúc đấy thôi!”

Quyển 7 - Chương 304: Thử váy cưới

Những năm tháng ấy như một tác phẩm nghệ thuật thanh tao, một cuộc sống yên bình, vô ưu vô lo mà Diệp Ngọc luôn khát khao nó được dài lâu mãi mãi. Cô những tưởng sẽ không ai làm phiền tới hai người họ, những tưởng tình yêu của họ như sẽ một đôi chuột con nương tựa vào nhau trong ngày đông giá rét, thầm lặng, không khoa trương để né tránh cái nhìn của người đời. Nhưng cô không thể ngờ rằng, người rút lui trước lại là Khúc Nghệ.

Từ giây phút Khúc Nghệ rút khỏi mối tình này, Diệp Ngọc cảm thấy ngày nào mình cũng như sống trong địa ngục, lặng lẽ dõi theo Khúc Nghệ nhưng không thể tới gần. Cảm giác này còn đau khổ hơn bị lãng trì.

Khúc Nghệ không rút tay về, không biết vì tâm trạng gần đây quá mệt mỏi hay đã thực sự động lòng trước những lời của Diệp Ngọc. Khúc Nghệ cụp mắt xuống, khi cất lời, giọng nói đã trở nên nhẹ nhàng hơn: “Chuyện tình này, cả tôi và em đều không thể gánh nổi, không phải sao?”

Mắt Diệp Ngọc càng lúc càng đỏ ửng: “Em chưa bao giờ cảm thấy khổ cực. Khúc Nghệ! Anh nên biết rõ em và Niên Bách Ngạn kết hôn là vì cái gì. Em chẳng qua chỉ muốn che mắt thiên hạ để hai chúng ta có thể tiếp tục bên nhau. Hôn nhân của em và anh ta là giả, còn Khúc Nghệ thì sao? Khúc Nghệ lại thật sự kết hôn với cái gã Tăng Vũ đó, thật sự muốn ở lại bên cạnh làm người phụ nữ của hắn ta, không thể như vậy được...”

“Thế nên em đã quyến rũ hấn ta lên giường?” Khúc Nghệ ngược mắt lên, ánh mắt chột chuyển lạnh.

“Chính anh phản bội em trước. Em làm vậy với Tăng Vũ, chẳng qua chỉ muốn anh biết đàn ông không kẻ nào đáng tin cậy cả! Hôm nay hấn ta có thể ngủ trên giường của anh, ngày mai có thể ngủ trên giường của em vậy!”

Khúc Nghệ cắn chặt răng.

“Anh hoàn toàn không biết Tăng Vũ giỏi đóng kịch tới mức nào. Đúng vậy, lần đầu tiên ngoại tình hấn ta rất day dứt, nhưng sau đó thì sao?” Diệp Ngọc đau đớn nhìn Khúc Nghệ: “Chính hấn ta chủ động tìm em lần thứ hai, lần thứ ba. Hấn ta nói, em nữ tính hơn anh, ở trên giường cảm giác của em tuyệt hơn anh. Kết quả hấn ta đúng là giỏi diễn, đổ toàn bộ tội lỗi lên đầu em. Nhưng mà như vậy cũng không sao, chính vì hấn ta là hạng người đó nên em mới càng quyết tâm phải giành lại anh. Anh biết không? Mỗi lần ngủ với Tăng Vũ em đều cảm thấy ghê tởm, em chỉ muốn đâm một nhát dao cho hấn ta chết luôn!”

“Đừng nói nữa!” Khúc Nghệ rút tay về, nắm chặt lại.

Diệp Ngọc mím chặt môi, ngoan ngoãn lặng im.

Một lúc sau Khúc Nghệ thở dài: “Thật ra tôi cũng chỉ muốn làm một người bình thường, tôi đã chán ngán cái cảnh lén la lén lút giữa hai chúng ta rồi, thế nên luôn nghĩ, chỉ cần mình lấy một người đàn ông thì tất cả sẽ trở lại bình thường. Tôi rất muốn tìm lại ở Tăng Vũ cảm giác của một người phụ nữ. Tôi sợ bị người ta phát hiện, sợ cái ngày xu hướng giới tính của mình bị tất cả mọi người phát hiện ra. Tôi không chịu nổi cảm giác đau khổ đó.”

Diệp Ngọc chăm chú nghe.

“Kết quả...” Khúc Nghệ ngược mắt lên, cười chua xót: “Đúng như em nói, mỗi lần Tăng Vũ chạm vào tôi, tôi đều cảm thấy buồn nôn như ăn phải nhặng vậy, nhưng vẫn phải miễn cưỡng phối hợp. Mỗi một lần hoan ái là một lần đầy đọa. Tôi chỉ biết nhắm mắt lại tưởng tượng ra cảnh tôi đè em xuống mới có cảm giác.”

Nước mắt chảy xuống gò má Diệp Ngọc, đầy xót xa.

“Vậy anh... còn muốn rời xa em không?”

Khúc Nghệ cũng đỏ mắt: “Em có từng nghĩ tới chuyện nếu một ngày quan hệ của chúng ta bị phát giác thì phải làm sao? Em là thiên kim nhà họ Diệp, tới lúc đó mọi người bên ngoài sẽ nhìn em thế nào?”

“Em không quan tâm!” Diệp Ngọc lắc đầu: “Em chỉ muốn được ở bên cạnh anh, chỉ vậy thôi!”

Hồi lâu, Khúc Nghệ vẫn không nói câu nào...

Sau đợt Quốc khánh, công việc của Tố Diệp lại đầy ắp. Lịch trình vẫn y hệt như ngày trước, thứ hai đi dạy, thứ ba và thứ tư tới Liêm Chúng, thứ năm và thứ sáu tới Tinh Thạch.

Lần này, cô không giấu cậu mợ chuyện mình quay về Tinh Thạch. Dù sao giấy cũng không gói được lửa, đảng nào cũng bị họ phát hiện chỉ bằng cứ thành thật khai báo. Mợ Phương Tiểu Bình dĩ nhiên rất không vui, ban đầu còn kịch liệt phản đối. Sau đó Tố Diệp phải kể chuyện nhà họ Diệp có ma, Phương Tiểu Bình mới chần chừ đôi chút. Cậu Tố Đông thì trầm mặc rất lâu mới nói một câu: Con cũng không còn bé nữa, chuyện của con tự mình quyết định đi. Chỉ có một điều kiện, không được phép làm tổn thương bản thân nữa.

Tố Diệp đã hứa với lòng, cả đời này sẽ đối tốt với cậu mợ. Cô quá bất hạnh, mẹ qua đời, bố mình lại trở thành bố của người khác. Nhưng cô cũng quá may mắn, có cậu mợ thật lòng coi cô như con gái ruột.

Tố Khải ít nhiều cũng đoán ra được nguyên nhân thật sự cô quay về Tinh Thạch. Nó không đồng tình cũng chẳng phản đối, chỉ liếc nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ. Cô đáp trả lại nó biểu cảm “cùng cảnh ngộ cả thôi”.

Còn phía Niên Bách Ngạn, cũng đã sớm nói cho Diệp Hạc Phong biết chuyện Tố Diệp quay về Tinh Thạch. Ông nghe được đương nhiên rất vui mừng. Nhưng Nguyễn Tuyết Mạn thì nổi giận dùm dùm. Từ sau khi ra viện, trở lại nhà họ Diệp bà ta luôn cảm thấy làm chuyện gì cũng không được như ý. Đầu là Diệp Ngọc dọn khỏi nhà họ Diệp, ra ở riêng. Sau đó lại nghe tới chuyện Tố Diệp tới Tinh Thạch tiếp tục làm việc. Bà ta nhất thời buông lời căm hận, nói Tố Diệp là đồ sao chổi, vừa quay về đã khiến nhà họ Diệp gà bay chó chạy.

Nhưng bà ta cũng biết, phản đối thì cứ phản đối thế thôi, ông ấy đã gạt đầu đồng ý rồi thì cũng hết cách. Bà ta chỉ còn biết đợi cảnh sát điều tra ra vụ án. Việc Tố Diệp quay về nhà họ Diệp chỉ là chuyện sớm muộn. Bà ta vẫn luôn nghi ngờ là con bé đó bỏ độc, cảm thấy lần này nó đồng ý một cách thoải mái, chắc chắn là có âm mưu gì.

Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cầm không có bất cứ ý kiến gì về việc của Tố Diệp. Họ vẫn tự do tự tại sống cuộc sống của mình.

Chuyện Tố Diệp trở lại làm việc xác định sẽ trở thành tin tức nóng hổi, bùng nổ từ trên xuống dưới trong công ty. Mọi người vẫn còn nhớ rõ mồn một sự vụ Nguyễn Tuyết Mạn tới làm loạn Tinh Thạch,

rồi Tố Diệp phải từ chức. Rất nhiều ánh mắt bắt đầu dò xét khoảng cách xa gần giữa cô và Niên Bách Ngạn.

Mấy lời đồn đại, gièm pha chắc chắn không thể thiếu. Có người nói lúc trước chẳng qua chỉ là hiểu lầm. Lại có người đồn Niên Bách Ngạn chỉ chơi bời qua đường với cô ta thôi, chẳng phải thật đâu. Có kẻ còn đưa tin Niên Bách Ngạn đang ngang nhiên chống đối lại thân phận con rể nhà họ Diệp. Tóm lại không khác gì một hòn đá tảng tạo hàng ngàn lớp sóng, kiểu suy đoán phong phú tới đâu cũng có.

Nhưng một điều tương đối lý tưởng là, khi trước Tố Diệp đích thực được mọi người rất yêu quý, rất nhiều đồng nghiệp vì thế đều đứng về phía cô. Thế nên ngày cô quay trở lại cũng yên bình. mấy chuyện vặt vãnh cũng chỉ coi như tin vĩa hè, nói cho có. Ai từng thân thiết với cô vẫn thân thiết như xưa.

Khoảng thời gian này, ngoại trừ những dịp công tác, chỉ cần có mặt ở Bắc Kinh, buổi tối Niên Bách Ngạn đều tới chỗ cô, nhất là vào thứ sáu. Anh luôn cố gắng không sắp xếp các buổi tiếp khách vào tối thứ sáu, mục đích là có thể cùng cô về nhà. Đương nhiên, họ sẽ không cùng nhau xuất hiện dưới tầm mắt của người khác. Cô rời khỏi công ty trước, tới siêu thị mua một ít thức ăn, đợi anh sau khi lấy xe ra sẽ tới trước cửa siêu thị đón cô.

Có mấy lần Tố Diệp cũng mời Niên Bách Tiêu tới nhà chơi, hoặc hy vọng ba người cùng đón cuối tuần, nhưng lần nào Niên Bách Tiêu cũng từ chối. Cậu ta toàn lấy lý do mình phải đi chơi với bạn gái hay tụ tập với các anh em.

Ban đầu Tố Diệp cũng khá vui vẻ, cảm thấy cậu ta có bạn gái là chuyện đáng mừng. Ai ngờ cô kể chuyện này cho Niên Bách Ngạn, anh chẳng mấy mừng rỡ, thậm chí một chút vui vẻ hiện lên nét mặt cũng không có. Anh vẫn điềm nhiên, bình thản nói với cô rằng: Bách

Tiêu thay bạn gái còn nhiều hơn thay áo.

Sau này Tố Diệp mới biết, Niên Bách Tiêu thực chất không muốn gặp Niên Bách Ngạn. Vì chuyện Niên Bách Ngạn hay bắt cậu ta tới Tinh Thạch làm việc, hai người thường xuyên xảy ra tranh cãi. Họ đối chọi rất gay gắt, chẳng ai chịu nhường ai.

“Vậy lần này Bách Tiêu về nước rốt cuộc vì lý do gì? Chắc không phải chỉ để ngày ngày chạy tới bar gặp gỡ bạn bè và tán gái đấy chứ?” Một hôm Tố Diệp không nén nổi tò mò, đã phải hỏi Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn đáp lại rất dứt khoát: “Không cần biết nó có mục đích gì. Dù sao cũng đã tốt nghiệp rồi, phải ngoan ngoãn cùng anh tới công ty làm việc.”

Câu trả lời cưỡng chế và bá đạo này khiến Tố Diệp cảm thấy lo lắng cho tương lai Bách Tiêu sau này.

Chớp mắt đã lại tới thứ sáu. Ngày này luôn là giây phút hạnh phúc nhất của những người đi làm.

Buổi bồi dưỡng được sắp xếp vào buổi sáng. Sau bữa trưa, cả buổi chiều Tố Diệp gần như nhàn rỗi. Cô thường ngồi trong phòng làm việc, xem lại tài liệu về một số nhân viên, làm báo cáo đánh giá tâm lý thường kỳ. Quan trọng nhất là cô đã có trong tay toàn bộ tư liệu của người làm trong nhà họ Diệp, bao gồm cả người thuê từ ngoài về. Cô đọc đi đọc lại, hy vọng có thể tìm ra manh mối gì đó.

Làm việc ở Tinh Thạch không hề khô khan, thậm chí có thể nói là rất bận rộn. Thi thoảng cô cũng nhìn thấy Niên Bách Ngạn đi qua, hết như trung tâm của sự chú ý. Kỳ lạ là cả ngày hôm nay không thấy bóng dáng anh đâu.

Lâm Yêu Yêu đã chính thức trở thành nhân viên của Tinh Thạch. Làm một trợ lý giám định viên như cô ấy là phải rất chuyên chú, cần cù, hiếm khi có thời gian rảnh rỗi. Đa phần đều là Tố Diệp không nhịn nổi, phải tới tìm cô ấy, thực chất là quan sát tình hình tâm lý. Tố Diệp suy nghĩ rất đơn giản, Niên Bách Ngạn mạo hiểm giữ Lâm Yêu Yêu ở lại công ty như vậy, cô cũng phải bảo đảm Yêu Yêu đảm đương được công việc mới không phụ lòng anh. Nghĩ tới đây, Tố Diệp luôn cảm thấy áy náy. Cô vẫn còn chưa cảm ơn Niên Bách Ngạn đang hoảng.

Đang ngồi đọc tài liệu, có một cô gái của phòng hành chính chạy tới, ấp a ấp úng muốn nhờ cô giúp đỡ. Tố Diệp trước giờ rất thân thiết với phòng hành chính. Lý do là vì cô toàn sát giờ làm mới tới công ty. Mà Niên Bách Ngạn của ban ngày hoàn toàn đối lập với Niên Bách Ngạn nhiệt tình của ban đêm. Anh vẫn công tư phân minh, không hề nể tình như trước, thậm chí còn yêu cầu ngày càng nghiêm khắc đối với cô. Để tránh việc tiền lương của mình lại bị anh cắt xén, Tố Diệp đã tính toán tỉ mỉ, dành cho phòng hành chính rất nhiều thứ tốt. Phòng đó toàn là mấy cô bé mới ngoài hai mươi. Chỉ với một chút quà nhỏ, như mấy lọ nước hoa cô mua ở nước ngoài hay sản phẩm trang điểm dùng thử loại mới nhất là có thể mua chuộc toàn bộ. Như vậy cho dù cô có tới muộn mấy phút, gọi ngay một cuộc điện thoại là mấy cô bé ấy sẽ lên quét thẻ đúng giờ cho cô, chỉ cần không bị Niên Bách Ngạn bắt gặp là được.

Thế nên, phòng hành chính có việc cô nhất định phải giúp.

Nhưng, Tố Diệp không thể ngờ rằng cô gái ấy lại muốn cô thử giúp váy cưới!

Thấy Tố Diệp khó xử, cô bé giải thích rằng: Đây là chiếc váy cô ấy mua cho người bạn thân nhất, nhưng hình như cắt may có hơi dài

quá. Thấy vóc dáng Tố Diệp cũng hao hao người bạn kia, cô ấy muốn cô thử giúp, nếu không vừa cô ấy còn mang đi sửa lại. Tố Diệp không hiểu tại sao váy cưới không để cho chồng người ta tặng. Cô bé cười ngọt ngào đáp: Đây là lời hứa với người bạn đó, ai lấy chồng trước, người kia phải tặng váy cưới.

Tố Diệp mỉm cười, chợt nhớ tới Lâm Yêu Yêu. Đây cũng là một ý hay. Chỉ không biết cô và Lâm Yêu Yêu, ai sẽ người bước lên thảm đỏ trước đây?

Cô bèn gật đầu đồng ý. Cô bé rất vui, nhét chiếc váy cưới đã được bọc lại cẩn thận vào lòng cô, rồi giục cô mau cầm đi thay...

Quyển 7 - Chương 305: Tối nay cô phải tăng ca

Cả đời người con gái chỉ mặc váy cưới một lần.

Nếu không phải nể tình phòng hành chính quẹt thẻ giúp mình, Tố Diệp sẽ không bao giờ thử váy cưới cho cô ấy. Suy đi tính lại cuối cùng cô tìm được một đối tượng thích hợp trút mọi bất mãn, chính là Niên Bách Ngạn.

Đúng thế! Nếu không tại anh cứ động một tý mang chuyện trừ tiền ra hù dọa, cô cũng chẳng phải liều mạng giúp đỡ người ta thử váy cưới như thế này.

Khẽ hé mở cánh cửa phòng thay đồ, Tố Diệp thò đầu ra. Cô quả thực đã bị một đám các cô gái đứng ngay trước cửa dọa cho hết hồn. Toàn bộ đều là người phòng hành chính. Họ nghe nói Tố Diệp thử váy cưới đều chạy hết tới đây góp vui.

Thấy cô đã mặc xong, các cô gái đều chạy hết cả vào. Khoảnh khắc đẩy cửa ra, tất cả đều trầm trồ không ngớt.

“Trời ơi, bác sỹ Tố! Chị đẹp quá!”

Đây là một chiếc váy đuôi cá, được cắt may vô cùng đơn giản, khiến eo cô được thu lại gọn gàng, hết như một công chúa nhân ngư bước ra từ câu chuyện cổ tích, đẹp tựa ảo mộng. Váy cưới đuôi cá là loại váy có yêu cầu hà khắc nhất đối với vóc dáng của cô dâu. Bất luận là đường cong của eo hay hông đều không được có một chút thừa thãi, nhất là đôi chân. Nếu không thể bảo đảm mình sở hữu một đôi

chân với những đường nét tuyệt đẹp thì ngàn vạn lần không nên mặc kiểu váy này.

Nhưng chiếc váy này đã hoàn toàn tôn lên vóc dáng của Tố Diệp.

Một vòng eo thon gọn, một vòng ba cong vút. Đường may kéo từ hông xuống, thanh mảnh và hoàn hảo, lộ rõ độ cong của đôi chân. Còn bờ vai và vòm ngực phía trên cũng đạt được hiệu quả đủ hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Cô gái bỏ tiền ra mua váy bước tới, không nín nổi lời ngợi khen: “Bác sỹ Tố! Ngực chị đẹp thật đấy, rãnh sâu quá!”

Tố Diệp giơ tay lên che ngực, ngượng ngập nói: “Em không cảm thấy chiếc váy này hơi trễ ngực sao? Bạn em liệu có thích không?”

“Em cảm thấy vòng một của cô ấy không được như chị, thế nên chưa chắc đã đạt được hiệu quả thế này, xem ra phải sửa một chút.” Cô bé thành thật đáp.

Có người bước tới, trêu đùa: “Bác sỹ Tố có dáng chuẩn thế này, ai làm bạn trai chị đúng là “hạnh” phúc!”

“Bác sỹ Tố của chúng ta vẫn chưa có bạn trai phải không? Hay là ai có hàng tồn kho thì giới thiệu cho chị ấy đi.” Vì mọi người đều thân thiết, nên nói chuyện cũng rất tự nhiên, không ngại ngần. Có cô gái còn bước lên, khoác tay Tố Diệp, rồi bất ngờ đưa tay sờ lên khe rãnh của cô, cười xấu xa: “Dáng người này không thể để lãng phí được!”

“Miệng không có cửa hở!” Tố Diệp vừa cười vừa gạt “móng vuốt” của cô bé đó ra.

Lại có cô gái khác nhào tới, cố ý dính sát vào người Tố Diệp, vòng

tay qua ôm lấy eo cô: “Chị yêu! Em mà là đàn ông nhất định sẽ theo đuổi chị. Đêm đêm được ở bên chị chắc chắn không thấy mệt. Chị xem vòng eo này, mông này, nhất là cái vực sâu hun hút kia, không biết khiến bao nhiêu đàn ông mê mệt ngã vào lòng chị đấy!”

“Được rồi! Sau này chị sẽ không tìm bạn trai nữa, đi theo em luôn!”
Tố Diệp cũng bắt đầu đùa giỡn.

Vừa dứt lời, có một tiếng cười trêu đùa vang lên: “Em mà không tìm bạn trai, anh biết làm sao?”

Tất cả mọi người đều ngừng cười, lần lượt quanh ra nhìn. Tố Diệp cũng đưa mắt nhìn theo. Kỳ Đông Nham chẳng biết đã đứng trước cửa từ lúc nào, trong tay còn ôm một bó hoa to. Khi ánh mắt anh ta liếc qua một đám các cô gái vây xung quanh, rồi dừng lại trên người Tố Diệp, bất giác kinh ngạc, huyết một điệu sáo.

“Tiểu Diệp! Em đẹp quá!” Anh ta bất giác cảm thán.

Tố Diệp chớp chớp mắt, nghi hoặc: “Sao anh lại tới Tinh Thạch?”

Có người nhận ra Kỳ Đông Nham, thì thầm to nhỏ. Các cô gái phòng hành chính nhất thời đều nhìn anh ta bằng ánh mắt mơ mộng.

“Anh vừa về nước đã nghe nói em quay trở lại Tinh Thạch, nên tới đây chúc mừng em một chút.” Kỳ Đông Nham lần lượt chào hỏi các cô gái một lượt, sau đó đi thẳng tới trước mặt Tố Diệp, tặng cô bó hoa: “Hình như bó hoa này anh mua rất phù hợp.”

Tố Diệp vội vàng giải thích: “Tôi chỉ mặc thử giúp người ta thôi.”

“Thế thì chủ nhân của chiếc váy này nhất định chưa nhìn thấy em, nếu không sao còn dám vận nó lên người nữa.” Kỳ Đông Nham tươi

cười nhét bó hoa vào lòng cô.

“Đừng nói linh tinh!” Cô sợ cô gái phòng hành chính không được vui.

“Anh nói linh tinh sao? Bảo mọi người nhìn xem có đẹp không?” Kỷ Đông Nham đúng là rất biết cách làm sôi động bầu không khí.

Mọi người xung quanh cũng tươi cười phối hợp. Đồng thời lúc này, mọi người đều nhìn hai người họ với ánh mắt mờ ám. Có người bạo dạn hỏi: “Bác sỹ Tố! Hai người đang yêu nhau?”

Tố Diệp đang định lên tiếng giải thích, Kỷ Đông Nham vội chen vào: “Bác sỹ Tố chẳng dễ đổ thế đâu. Tôi đã theo đuổi cô ấy lâu lắm rồi.”

Tố Diệp á khẩu.

Các cô gái khác nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

“Bác sỹ Tố, chị đồng ý đi!”

Tố Diệp không chen vào nói được, nghĩ bụng giải thích nhiều cũng vô ích. Kỷ Đông Nham thì chỉ mím môi cười, nhìn cô như đang suy ngẫm: “Nể tình mọi người nhiệt tình như vậy hay là em theo anh đi.”

Một câu nói khiến các cô gái lại ò lên không ngớt.

Đầu Tố Diệp như phình to lên. Cô đang định cảnh cáo Kỷ Đông Nham đừng có nói năng bậy bạ thì ngoài cửa có tiếng đàn ông vang lên. Chỉ có điều lần này... vô cùng nghiêm nghị.

“Không cần làm việc nữa phải không?”

Một giọng nói nhạt như nước nhưng lạnh thấu xương.

Tất cả mọi người đều ngừng cười. Sau khi nhìn thấy bóng hình cao lớn đứng ngoài cửa, ai nấy đều thất kinh: “Tổng giám đốc Niên...”

Bóng anh gần như che hết khung cửa. Như vậy càng khiến người ta như gặp phải kẻ địch mạnh.

Tố Diệp cũng không ngờ lại gặp mặt Niên Bách Ngạn trong hoàn cảnh này. Trong lòng cô có một khoảnh khắc vui mừng. Nhưng đối mặt với ánh mắt âm u không rõ ràng của anh, tim cô lại đập thịch một cái. Cô bất giác dùng bó hoa trong tay che ngực đi. Cái váy này đúng là gây họa!

Có lẽ Niên Bách Ngạn vừa từ ngoài về. Dẫu đứng khá xa, Tố Diệp cũng cảm nhận được khí lạnh anh mang theo, cuốn vào căn phòng.

Đằng sau lưng anh còn có Hứa Đồng. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng ấy, Hứa Đồng rất linh hoạt, lần đầu tiên phá lệ, chủ động phá bỏ bầu không khí lạnh giá này, khẽ mỉm cười: “Bác sỹ Tố! Cô mặc váy cưới đẹp quá!”

Lúc này Tố Diệp mới ngẩng đầu, muốn nhìn vào đôi mắt Hứa Đồng. Nhưng dù thử cách nào, cô vẫn liếc thấy đôi mắt càng lúc càng u tối, hết như sương mù của Niên Bách Ngạn.

“Xin lỗi! Tôi... đi thay ngay bây giờ.” Cô tự biết mình đuối lý. Hứa Đồng đã tạo cơ hội, cô phải lập tức tận dụng mới được.

Đang định quay người, Kỷ Đông Nham bất ngờ khoác eo cô, cười nói: “Gấp cái gì! Cái đẹp thì phải chia sẻ cho mọi người mới phải.”

“Kỷ Đông Nham!” Tố Diệp khẽ gọi tên anh ta. Anh ta đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Em mặc váy cưới vốn dĩ rất đẹp, anh nói sai à?” Kỳ Đông Nham cười vô tâm.

“Đừng đùa nữa!” Tố Diệp nhạy cảm phát hiện ra nét mặt Niên Bách Ngạn càng lúc càng tối lại.

Quả nhiên, anh lên tiếng, thanh âm trầm lạnh: “Cậu chủ Kỳ! Đây là Tinh Thạch chứ không phải Kỳ Thị, cậu muốn theo đuổi con gái cũng nên biết chọn địa điểm thích hợp.”

Tố Diệp vừa nghe Niên Bách Ngạn nói vậy, đầu tóc lập tức dựng đứng. Cô biết anh hoàn toàn hiểu lầm rồi, vội nói: “Chiếc váy cưới này tôi mặc thử giúp người khác.” Anh không nghĩ là Kỳ Đông Nham mua váy cưới cho cô đấy chứ!

Nhưng Kỳ Đông Nham tiếp lời rất nhanh, cánh tay không hề buông eo cô ra: “Tôi tới đây hoàn toàn là vì người đẹp. Tổng giám đốc Niên! Thả người ra trước một tiếng đồng hồ không được sao? Tôi muốn hẹn bác sỹ Tố đi ăn cơm.”

Tố Diệp bàng hoàng nhìn Kỳ Đông Nham. Kỳ Đông Nham quay sang nháy mắt với cô.

Hành động như hai người đang yêu của họ càng khiến ánh mắt Niên Bách Ngạn lạnh giá, khiến người khác không khỏi rùng mình.

“Xin lỗi cậu! Toàn thể nhân viên trong Tinh Thạch đều phải tan làm đúng giờ, sớm hay muộn một giây cũng không được.”

“Niên Bách Ngạn! Anh đừng có nhạt nhẽo thế. Người làm sếp như anh phải thấu tình đạt lý một chút mới được.” Kỳ Đông Nham lười biếng nói một câu: “Vớ lại, nhân viên công ty anh thường xuyên phải

tăng ca, về sớm một hôm cũng là chuyện thường tình thôi.”

Niên Bách Ngạn chợt cười khế, nhìn kỹ lại thấy cười ngoài mặt không cười trong lòng: “Đáng tiếc là bác sỹ Tố trước nay không có thói quen tăng ca làm thêm, thế nên cô ấy không có tư cách về sớm.”

Giây phút này Tố Diệp chỉ muốn chết quách đi.

Nghe xong Kỷ Đông Nham bất ngờ, quay đầu nhìn cô. Cô xấu hổ gật đầu. Cuối cùng Kỷ Đông Nham cảm thán: “Em siêu thật!”

“Siêu... một nửa...” Cô khế đáp.

“Thế thì anh đợi em tan ca vậy.” Kỷ Đông Nham không bỏ cuộc.

Tố Diệp còn chưa kịp từ chối, đã thấy Niên Bách Ngạn lãnh đạm lên tiếng: “Bác sỹ Tố! Cô phải nộp cho tôi báo cáo đánh giá tâm lý nhân viên trong hai tháng gần đây vào sáng sớm ngày mai.”

“Gì cơ?” Cô kinh hoàng, trợn tròn mắt nhìn anh.

Hứa Đồng đứng bên cạnh cũng ngạc nhiên không kém.

“Làm sao có thể? Tôi mới chỉ chỉnh lý được một tháng...”

“Thế nên, tối nay cô phải tăng ca, dù có làm thông đêm cũng phải hoàn thành cho tôi.” Niên Bách Ngạn ngắt lời cô không một chút khách khí. Cuối cùng anh bổ sung thêm: “Nếu không... cuối năm đừng mong lấy tiền thưởng.”

Tố Diệp tức nghiến răng kèn kẹt.

“Còn cả các cô nữa!” Lúc này Niên Bách Ngạn mới đảo mắt một

lượt.

Các nhân viên phòng hành chính ai nấy đều nơm nớp lo sợ rằng tiền đồ của mình gặp nguy hiểm. Ở công ty, có ai không biết tổng giám đốc nổi tiếng vô tình, hà khắc?

Tổ Diệp thấy vậy liền sốt sắng, chưa đợi Niên Bách Ngạn nói tiếp đã vội đỡ lời: “Chuyện này có trách thì trách tôi, không liên quan tới họ.”

Niên Bách Ngạn thu lại ánh mắt, dừng lại trên người cô, vẫn vẹn nguyên sự giá lạnh. Tim Tổ Diệp bất giác run rẩy.

Cả căn phòng nghệt thở đúng một phút đồng hồ.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới từ tốn lên tiếng: “Không có lần sau!” Dứt lời, anh quay người đi mất.

Các cô gái phòng hành chính đều ngây ngốc giây lát, sau khi hoàn hồn ai nấy hai chân đều mềm nhũn. Sau khi lần lượt an ủi họ, Tổ Diệp kéo Kỷ Đông Nham sang một bên, khẽ thở dài: “Anh về đi, hẹn hôm khác.”

“Sao anh cảm thấy mình đang hại em phải tăng ca thế nhỉ?”

“Aiya, cũng không phải! Niên Bách Ngạn mà làm việc là sẽ như vậy đấy.”

“Không có cả thời gian ăn bữa cơm?”

“Hôm khác đi! Với lại tối nay tôi phải về nhà cậu.” Cô tìm bừa một cái cớ.

Khuyên can mãi Kỷ Đông Nham cuối cùng mới về cho. Tổ Diệp thay

váy cưới ra rồi quay trở lại phòng làm việc. Nhìn cả một mặt bàn toàn hồ sơ, tài liệu, cô chột đứng đờ người. Niên Bách Ngạn không nhẫn tâm đến vậy chứ?

Từng giây từng phút trôi qua, tới tận giờ tan sở mà khối lượng công việc đồ sộ của cô vẫn chẳng giảm được là bao. Cô nghĩ một lát một gọi thẳng điện thoại cho Hứa Đồng. Hứa Đồng nhận máy rất nhanh.

“Tổng giám đốc Niên không làm vậy thật chứ? Cần báo cáo đánh giá tâm lý trong hai tháng tới thật à?” Cô thật sự không muốn thức trọn đêm nay.

Hứa Đồng đầu kia cũng khá khó xử: “E là đúng như vậy! Tổng giám đốc không mang công việc ra đùa bao giờ đâu.”

Tố Diệp ử dột mặt mày, cúp điện thoại. Cô chỉ cảm thấy từng đàn quạ đen đang bay ngang qua đỉnh đầu. Có một cảm giác tê lương như không được thấy mặt trời... Kỳ nghỉ cuối tuần của cô...

Đang trong lúc bi lụy, điện thoại bàn bỗng vang lên. Vẫn là tiếng Hứa Đồng. Tố Diệp vội vàng hỏi: “Có phải anh ấy đổi ý rồi không?”

Hứa Đồng trầm mặc giây lát, rồi nhẹ nhàng nói: “Là tổng giám đốc dặn dò, bảo cô lập tức tới phòng làm việc của anh ấy!”

Quyển 7 - Chương 306: Em không nên đẹp đến vậy

Mãi mới mong ngóng, chờ trông tới được ngày thứ sáu, Tố Diệp đương nhiên không muốn trải qua ngày tuyệt vời với việc tăng ca thể lương và cô đơn. Vì thế cuộc điện thoại này của Hứa Đồng giúp cô nhìn thấy hy vọng.

Biết đâu, cô có thể tới phòng làm việc của Niên Bách Ngạn giờ trò làm nũng để anh nói thêm cho cô mấy hôm?

Vì chỉ còn năm phút nữa là tan sở. Chỉ cần qua năm phút này, sẽ không còn trong giờ làm việc nữa. Cô có làm nũng anh cũng hoàn toàn là hành vi cá nhân.

Nhưng nếu như, anh gọi cô tới đó chỉ để trách mắng việc làm hôm nay của cô thì sao?

Tố Diệp nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, nhưng đầu óc thì đã bay xa rồi. Cô đang nghĩ tới ngàn vạn khả năng để Niên Bách Ngạn gọi cô tới văn phòng. Khả năng nào cũng thể rời xa gương mặt lạnh lùng, nghiêm nghị đó của anh. Nghĩ tới đây, cả người cô lại rét run.

Thế nên, bất luận xuất phát từ mục đích nào, cô cũng phải đợi năm phút này trôi qua đã.

Hết giờ làm mà anh vẫn còn quở trách cô sẽ là danh không chính, ngôn không thuận.

Tố Diệp hạ quyết tâm. Việc này cũng do Niên Bách Ngạn ép buộc mà thôi, cô không thể không nghĩ ra cách thức cầu huyết như vậy.

Từng giây phút trôi qua trong giây vò.

Chỉ năm phút. Tố Diệp chưa từng biết thì ra năm phút cũng có lúc khó vượt qua tới vậy.

Cô né tránh, không liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, như vậy, thời gian có thể trôi nhanh hơn một chút.

Nhưng chẳng mấy chốc, điện thoại trên bàn làm việc lại vang lên tiếng chuông chói tai, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của căn phòng.

Tố Diệp bị giật mình bởi tiếng chuông đột ngột ấy. Cô lập tức vớ lấy ống nghe. Vừa “alô” một tiếng, đã nghe thấy giọng nói có phần giận hờn của người đàn ông ở đầu kia: “Sao vẫn còn ngồi đó? Tới phòng làm việc của anh!”

“Ồ ồ...” Tố Diệp run rẩy cúp máy, lòng thầm gào khóc. Tiêu đời rồi, chết chắc rồi! Kiểu này tám, chín phần là sẽ làm khó cô.

Cô không sợ anh tức giận, chỉ sợ anh trong một phút giận dữ lại trừ tiền của cô.

Tầng lớp bóc lột như Niên Bách Ngạn sẽ không bao giờ vì quan hệ của hai người mà nường tay với cô. Giống như lần nghỉ việc trước, khi phòng tài vụ tổng kết tiền lương cho cô, cô đã nhầm tính, người đàn ông đáng chết đó thật sự đã trừ tiền của cô.

Tố Diệp lại liếc mắt nhìn thời gian, còn hai phút nữa là tới sáu giờ.

Vậy thì...

Cô thể từ từ đứng dậy, chầm chậm đi về phía văn phòng của anh.

Hai phút sẽ qua nhanh thôi.

Tố Diệp cũng đã quyết định sẽ làm vậy. Cô bỗng chốc như một con rùa, tất cả mọi động tác đều chậm hẳn.

Bên ngoài phòng làm việc, cô không ngờ lại gặp Hứa Đồng đang chuẩn bị ra về. Tố Diệp kinh ngạc bước tới, níu chặt lấy cô ấy: “Cô về rồi sao?”

Hứa Đồng liếc nhìn vào phòng rồi kéo Tố Diệp sang bên cạnh, thì thầm: “Hiếm khi được hôm tổng giám đốc nhân từ thả tôi về sớm.”

Vừa nghe câu này, đầu tóc Tố Diệp dựng đứng cả lên. Xong đời thật rồi! Niên Bách Ngạn nhân từ với Hứa Đồng, nhưng chưa chắc đã vui vẻ, hòa nhã với cô. Cả người thân cận nhất anh cũng cho về, chắc chắn là muốn răn dạy cô một trận ra trò. Sớm biết thế này cô đã chẳng giúp người ta thử váy cưới gì gì đó. Thật ra cũng không thể trách Niên Bách Ngạn giận dữ. Trong giờ làm việc mà làm vậy đúng là không hay.

Hứa Đồng không biết cô đang nghĩ cái gì, giơ tay vỗ lên vai cô, hất cằm về phía trong: “Mau vào đi!”

Tố Diệp tuyệt vọng nhìn theo bóng Hứa Đồng rời đi, tới tận khi cô ấy vào trong thang máy.

Cô đi đi lại lại bên ngoài rất lâu, cuối cùng mới lấy hết dũng khí gõ cửa. Giọng nói đàn ông hờ hững từ trong vọng ra: Vào đi!

Hít sâu một hơi, Tố Diệp mới đẩy cửa đi vào.

Chiếu rọi vào tầm mắt là màn đêm rộng lớn ngoài khung cửa sổ sát sàn, muôn vạn ánh đèn đường làm sống động màu sắc đêm thu.

Bên ngoài lớp kính thủy tinh là con đường Trường An chật chội, đông đúc, bóng xe cộ đan vào nhau rối rắm. Trong phòng lại yên tĩnh tới mức nghe được cả từng tiếng thở.

Niên Bách Ngạn đang xử lý tài liệu. Hôm nay anh mặc áo sơ mi đen, cà vạt được thắt gọn ghẽ. Đến cả cúc cổ và tay áo cũng được cài rất chắc chắn. Một người vốn nghiêm túc như anh, mặc sơ mi đen càng khiến người ta không dám ho he. Áo khoác được anh treo trên móc áo bên cạnh, cũng là màu khói xám.

Nhìn sắc màu này là biết tâm trạng không mấy vui vẻ rồi.

Thấy cô vào, anh ngược mắt lên liếc nhìn một cái, trông có vẻ rất tùy hứng, khiến Tố Diệp dâng lên một dự cảm không lành trong lòng.

Niên Bách Ngạn lại cúi xuống đọc tài liệu. Khi xem tới trang cuối cùng, anh ngoáy lên đó một chữ ký của mình.

Tố Diệp thấy vậy, sự cảnh giác bất chợt tăng cao. Cô tưởng anh định lên tiếng nói rồi, nhưng lại thấy anh cầm một tài liệu khác lên, lật ra, xem xét.

Cô không hiểu.

Kiểu này là bảo cô ngồi hay không ngồi đây?

Cô len lén nhìn giờ. Sáu giờ năm phút, đã quá giờ tan ca rồi.

Trong lòng như có một tảng đá ầm ầm rơi xuống.

Tố Diệp nhẹ nhàng thờ hất ra, ngồi lên chiếc sofa ngay gần đó. Nhưng mông cô mới chạm xuống ghế chưa đầy hai giây, đã thấy anh uy nghiêm nói một câu: “Cho em ngồi chưa?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Từ nãy đến giờ anh vẫn ngồi đọc tài liệu, không hề ngước lên nhìn cô.

Tố Diệp không thể đoán ra bây giờ anh đang bình tĩnh, hòa nhã hay đang giấu ngầm nổi giận. Cô đứng dậy, đi tới trước bàn làm việc: “VẬY anh gọi em tới đây làm gì?”

Niên Bách Ngạn không đáp, chớp mắt đã lại ký xong hai tập tài liệu nữa.

Tố Diệp cảm thấy buồn chán, ngó đông ngó tây, ngắm cái nọ cái kia.

“Đoạn đường tới phòng làm việc của anh xa xôi lắm sao?” Niên Bách Ngạn bất ngờ tung ra một câu hỏi.

“Á? À...” Tố Diệp phản ứng lại, con ngươi đảo đảo, cười trừ: “Em cũng phải xử lý cho xong công việc của mình đã.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, trong đôi mắt u tối lấp lánh một tia sáng.

Cô cười hì hì, dè dặt sờ lên chiếc ghế đối diện anh: “Em ngồi được chứ?”

Anh không đồng ý, nhưng cũng không phản đối.

Tố Diệp bèn ngồi lên đó.

Niên Bách Ngạn nhìn cô một chút như đang suy ngẫm chuyện gì, rồi tiếp tục cẩn thận với công việc của mình. Cô cố gắng dướn cổ lên nhìn. Bên trên chẳng chịt những con số, chắc là lại đề cập tới chuyện tiền nong.

Niên Bách Ngạn liếc nhanh về phía cô.

Tố Diệp vội vàng cup mắt xuống.

Một lúc sau, Tố Diệp mới nói với giọng buồn buồn: “Bây giờ đã hết giờ làm rồi, anh không được mắng em nữa, cũng không được trừ tiền của em. Tan ca có nghĩa là, giờ anh không còn là cấp trên của em nữa.”

Cô con cà con kê một thôi một hồi, chỉ sợ tiền của mình bay đi mất.

Niên Bách Ngạn cũng mặc kệ cô lải nhải. Những lời cô nói đa phần đều là muốn gấp gáp thoát khỏi tội danh, cơ bản là phải bảo vệ được túi tiền của mình. Cuối cùng cô bổ sung một câu: “Quan trọng nhất là, em coi giúp đỡ người khác là niềm vui. Anh không nhìn thấy đâu, cô bé ở phòng hành chính đó gấp gáp sắp khóc tới nơi. Em không còn cách nào khác mới thử giúp người ta. Đám cưới là chuyện đại sự cả người đời, váy cưới quan trọng lắm.”

Niên Bách Ngạn đang làm việc chẳng biết có nghe được vào đầu câu nào hay không, tóm lại vẫn cúi gằm.

“Anh phải quan tâm nhiều hơn một chút tới nhân viên của mình. Đừng có động một tý là chưng bộ mặt khó coi ra. Anh xem, hôm nay mấy cô ấy bị anh dọa, mặt tái nhợt cả.”

Niên Bách Ngạn ngừng bút, từ tốn đưa cốc nước trên bàn cho cô.

“Cảm ơn anh!” Tố Diệp đúng lúc cũng đang khát khô cổ vì trình bày này giờ. Cô ôm cốc nước, uống ừng ực tới khi cạn sạch.

Khi đặt cốc nước xuống, cũng đúng lúc Niên Bách Ngạn xử lý xong công việc. Anh gấp tập tài liệu lại, khẽ mỉm cười: “Giải thích xong rồi?”

Tố Diệp chớp chớp mắt, gật đầu.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, cầm cốc đi rót nước. Tố Diệp không biết rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cô chỉ biết ngoan ngoãn ngồi yên đó đợi anh quay lại.

Anh rót một cốc nước. Khi đi qua cửa ra vào, anh nhẹ nhàng khóa trái cửa lại. Thanh âm ấy rất khẽ, Tố Diệp ngồi trên ghế hoàn toàn không hay biết gì.

Trở lại vị trí, Niên Bách Ngạn đặt cốc nước vào chỗ cũ.

“Báo cáo đánh giá hoàn thành đến đâu rồi?” Anh giơ tay nói lòng cà vạt, gương mặt khẽ ánh lên một ý đồ khác.

Tố Diệp vừa nghe thấy câu này là sắc mặt chán chường. Cô cố gắng cắn môi, sau đó nói với giọng đáng thương: “Nhiều báo cáo như thế, dù tối nay em có tăng ca đến chết cũng không làm xong được.”

Niên Bách Ngạn nghe xong, giả bộ lắc đầu khó xử: “VẬY HẾT CÁCH RỒI, ĐÀNH PHẢI TRỪ TIỀN.”

“Bách Ngạn...” Tố Diệp gào lên thảm thiết, chủ động vòng tới trước mặt anh, kéo một cánh tay anh, lắc lắc: “Cho em thêm mấy ngày nữa đi. Có phải công việc gì gấp gáp đâu, anh cũng biết trước nay em

không ở lại tăng ca bao giờ mà.”

Niên Bách Ngạn mím môi.

“Có phải anh vẫn còn giận không? Em đã giải thích với anh rồi, em hoàn toàn không biết Kỷ Đông Nham sẽ tới mà.”

“Làm nũng vô dụng, giờ đang ở công ty.” Niên Bách Ngạn như cười như không.

Tố Diệp đành ngồi thẳng lên đùi anh, vòng tay ra sau cổ anh: “Hết giờ làm rồi, anh vẫn còn mang cái giọng cấp trên ra nạt em à? Thôi được, cứ coi như em làm hài lòng sếp vậy, môi hồng đôi lại niềm vui cho anh còn không được sao?”

Dứt lời, cô hôn “chụt” một cái lên má anh.

“Thế thôi ư?” Niên Bách Ngạn khẽ rướn mày.

Tố Diệp nghe xong trừng mắt: “Niên Bách Ngạn! Em đã nhũn nhận lắm rồi đấy, anh đừng có mà quá đáng nhé!”

“Thế thì em tiếp tục về văn phòng làm việc đi.” Nói rồi Niên Bách Ngạn đẩy cô ra.

“Đừng, đừng, đừng!” Tố Diệp sốt sắng, lập tức cất ngay thái độ vừa rồi của mình đi, càng ôm chặt cổ anh hơn: “Người ta chẳng phải cũng chịu thiệt thòi một chút đó sao.”

Giờ trò cứng rắn với người đàn ông này, người chịu thiệt cuối cùng chỉ có mình thôi.

Dù sao thì cũng chẳng phải vấn đề nguyên tắc gì, tỏ ra yếu thế trước

anh cũng không sao.

Niên Bách Ngạn vốn không định để cô đi, vừa rồi chẳng qua chỉ là hù dọa cô một chút mà thôi. Cánh tay săn chắc của anh nhân đà ôm lấy eo cô. Anh nhìn cô, trong đầu lại bất giác hiện lên khung cảnh lúc cô mặc váy cưới, dường như có một dòng máu nóng cuộn trào trong lồng ngực. Cô xinh đẹp như vậy, đủ để thỏa mãn bản tính muốn ức hiếp phái yếu đã ăn sâu trong mỗi người đàn ông.

Nhưng ngay lập tức anh lại nhớ tới Kỷ Đông Nham.

Kỷ Đông Nham đáng chết, e là lúc đó cũng đã nảy sinh suy nghĩ này với Tố Diệp!

Ánh mắt anh lại chợt tối đi, một sự tàn nhẫn lan ra trong im lặng.

Tố Diệp không biết trong một khoảng thời gian ngắn vừa rồi suy nghĩ của anh lại biến hóa liên tục như vậy. Cô nhận ra anh đã chủ động ôm eo mình, càng thêm vui trong lòng, quyết định tiếp tục tiến tới: “Hôm nay là cuối tuần, anh nỡ bắt em tăng ca thật à?”

“Đương nhiên anh không nỡ!” Niên Bách Ngạn hít hà mùi hương trên tóc cô, thấp giọng hơn. Giọng nói trầm trầm đi cùng một dự vọng tình cảm trắng trợn. Cánh tay đang khóa người cô hơi siết chặt lại. Bờ môi mỏng của anh nhẹ nhàng áp lên má cô, rồi anh khẽ ra lệnh: “Cởi quần áo!”

Tố Diệp giật mình, hơi đẩy anh ra, nhìn anh với ánh mắt khó tin.

“Không muốn tăng ca, cũng không muốn bị trừ tiền thì cởi quần áo!” Niên Bách Ngạn cười nhạt nhòa, nhưng rất có tính uy hiếp. Anh chậm chậm bổ sung thêm hai chữ: “Bây giờ!”

Lúc này Tố Diệp mới phản ứng lại, nhanh chóng bật dậy: “Anh đừng đùa nữa! Đây là văn phòng. Làm gì có loại sếp nào háo sắc như anh chứ?” Hôm nay không phải tất cả mọi người đều được nghỉ đúng giờ. Máy nhân viên ở bộ phận thị trường vẫn còn ngồi ngoài kia. Lúc ra khỏi phòng cô còn gặp giám đốc bộ phận thị trường đang phân công công việc. Lỡ như ông ấy đẩy cửa vào báo cáo công việc thì phải làm sao?

“Em cũng nói đấy thôi, hết giờ làm rồi!” Niên Bách Ngạn đặt tay lên chân cô. Hôm nay cô ăn mặc chín chắn và không thiếu quyến rũ. Chiếc áo sơ mi màu tím nhạt thắt eo kết hợp với chân váy màu be dài tới đầu gối. Dưới lớp váy là chiếc quần tất màu da người, khi sờ lên cảm giác rất mịn màng, còn thấm một chút lạnh toát ra từ nhiệt độ da thịt cô, khiến anh quyến luyến không rời: “Làm sếp anh có thể không háo sắc, nhưng là đàn ông, tại sao anh không được háo sắc?”

Cả người Tố Diệp cứng đờ. Cô giữ chặt tay anh: “Đừng đùa nữa...”

“Hay là... em chỉ thích cho Kỳ Đông Nham ngắm?” Cứ nghĩ tới cảnh tượng cô mặc váy cưới đứng trước mặt Kỳ Đông Nham là anh lại thấy tức ngực khó thở.

Anh không thể không thừa nhận cảnh tượng đó đẹp đến thế nào.

Cô khoác bộ váy cưới lên người, chiếc đuôi cá bộc lộ toàn bộ dáng hình hoàn hảo của cô. Cô mỉm cười đứng ở đó, trong tay còn ôm một bó hoa. Nhưng người đứng bên cạnh lại là Kỳ Đông Nham.

Khoảnh khắc đó không hiểu tại sao, một sự hoảng sợ vô cớ lại dâng lên trong lòng Niên Bách Ngạn.

Cảnh đập vào mắt anh nhìn thế nào cũng giống như đang tham dự một hôn lễ.

Cô dâu là Tố Diệp, còn chú rể lại là một người đàn ông khác!

Có trời biết, anh rất muốn bước lên kéo cô về phía mình, rất muốn ôm cô vào lòng, khen cô xinh đẹp.

Nhưng anh lại chẳng thể làm gì cả.

Chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn đứng đó trong sự yên lặng tới khó chịu, giương mắt nhìn Kỷ Đông Nham hết lời nói cười, khen ngợi cô.

Tố Diệp không ngờ anh lại nói vậy. Cô hơi ngây người giây lát. Thấy anh lại nhíu mày, cô mới ngoan ngoãn bước tới, giơ tay vuốt lên ấn đường: “Đừng thế! Anh biết em yêu anh mà.”

“Thế thì chứng minh cho anh xem!” Sự giá lạnh trong mắt Niên Bách Ngạn đã tan đi, anh khẽ mỉm cười.

Tố Diệp mím môi, lẩm bẩm: “Anh không thể lấy việc công để trả thù riêng, lợi dụng việc công để làm việc tư.”

“Vậy thì phải xem em có thể khiến anh vui hay không.” Tay anh bắt đầu len vào trong váy cô không chút kiêng dè.

“Nhẹ thôi đấy...” Thanh âm bay bổng, không một chút sức lực.

Nhưng nhiều đó đủ để Niên Bách Ngạn mê muội. Ngữ điệu nhẹ nhàng như khúc nhạc thiên nhiên ấy khiến cơ thể anh sục sôi, bất giác muốn tiến thêm, mất hết lý trí.

“Cởi, nhanh lên!” Niên Bách Ngạn ra lệnh từng chữ rõ ràng, bàn tay thì men theo từng đường cong. Qua lớp quần tất mỏng tang, anh nắm bóp mông cô. Anh phát hiện ra chất liệu cao cấp của nó, cảm nhận

sự tinh tế, mịn màng của cô qua cảm giác trơn tuột nơi bàn tay.

Tố Diệp cũng ít nhiều đoán ra những tâm tư tích tụ trong lòng anh. Thấy mắt anh nóng rực, cuối cùng cô cũng hiểu mục đích thật sự anh gọi cô tới đây. Cô cắn môi. Người đàn ông xấu xa này!

Cô nhẹ nhàng giơ tay lên, từng cúc áo được giải phóng nơi đầu ngón tay, để lộ dần từ xương quai xanh, rồi đến nơi trắng trẻo, đầy đặn. Khe rãnh đó khiến đôi mắt người đàn ông vẫn nhìn cô nãy giờ càng lúc càng u tối.

Cô có thể nhận ra ánh mắt Niên Bách Ngạn có sự thay đổi rõ ràng.

Hô hấp trở nên dồn dập.

Khi chiếc áo sơ mi trượt xuống đất, không khí chuyển động trong điều hòa kích thích vào từng lớp da thịt. Ánh sáng rực rỡ ngoài cửa sổ chiếu lên gương mặt cô, như từng ngôi sao đang nhẹ nhàng vuốt ve. Mái tóc dài đổ thẳng xuống như thác nước. Gò má cô hơi ửng hồng, đẹp như cảnh hừng đông nhẹ nhàng vén đường chân trời lên mỗi sáng.

Niên Bách Ngạn chỉ nhìn cô, không lập tức tấn công.

Nhưng đôi mắt anh thì ngập tràn một khát khao chiếm hữu trần trụi, không hề giấu giếm, bạo dạn và trực tiếp.

Tố Diệp như bị bỏng rát bởi ánh nhìn ấy. Tim cô đập càng lúc càng nhanh. Cô chưa từng có kinh nghiệm tình ái kiểu này. Anh bình tĩnh ngồi đó, còn cô đang từ từ buông thả bản thân dưới sự quan sát của anh, trong địa bàn của anh, ngay tại phòng làm việc của anh...

Tay cô hơi run rẩy, kéo khóa chiếc chân váy.

Chiếc váy như lớp cánh cuối cùng bảo vệ nhị hoa, trượt xuống thảm.

Lúc này, Niên Bách Ngạn cuối cùng cũng có hành động.

Anh đứng dậy, bao trùm lấy cô.

Ngón tay mảnh khảnh trượt vào đường rãnh mê hoặc của Tố Diệp. Cô thở gấp, còn anh cúi xuống, dịu dàng thì thầm bên tai cô: “Em không nên đẹp như vậy. Cả chiều nay anh chỉ nhớ tới em. Đến Hứa Đồng cũng nhận ra anh mất tập trung.”

Cả cơ thể bé nhỏ của cô bất lực tựa vào anh, chẳng biết nên nói gì.

Ngón tay Niên Bách Ngạn vòng ra sau lưng cô, thuần thục tháo dây áo ngực. Đền đã được anh chinh tối đi. Như thế ngọn đèn trước mặt càng như được một lớp lụa phủ lên, khiến anh không thể buông tay.

Cô dựa vào anh, dễ dàng cảm nhận sự thay đổi trên cơ thể anh.

Niên Bách Ngạn bèn cười, nắm một tay cô kéo xuống dưới.

Trong lòng bàn tay là dục vọng sớm đã thức tỉnh.

“Bách Ngạn...” Tố Diệp sợ hãi. Mỗi nguy hiểm khi bất kỳ lúc nào cũng có thể tới đây giày vò cô từng giây từng phút.

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ khế ra lệnh bên tai cô: “Nằm sắp lên bàn!”

Tố Diệp bị dọa không hề nhẹ. Cô biết anh định làm thật, bèn lắc đầu nguầy nguậy. Nhưng anh vẫn kéo cô tới bên cạnh bàn, đè lên người cô.

Ngực cô dính chặt lên mặt bàn, lên đồng tài liệu của anh...

Anh ôm chặt lấy cô từ phía sau, bàn tay phủ lên nơi đầy đặn.

Sau lưng lập tức là sự tiếp xúc mềm mại và ướt át.

Là đôi môi anh, đang tham lam men theo cổ cô đi xuống từng chút một.

Tổ Diệp chỉ cảm thấy sống lưng tê dại trong sáng khoái, cả cơ thể mềm oặt.

Có một thứ căng cứng chạm vào sau lưng cô.

Nhưng khiến cơ thể nhạy cảm đã được anh khai phá của cô có phản ứng rất nhanh.

Những tiếng ngâm nga như có như không bị bờ môi hồng chặn lại, nhưng lại tản ra từ cánh mũi, khiêu khích bầu không khí bắt đầu nóng lên giữa hai người, cuối cùng bay vào tận tai Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn luôn biết trước giờ cơ thể Tổ Diệp rất nhạy, đây cũng là một lý do quan trọng khiến anh chìm đắm. Những người con gái mãi cảm chắc chắn là một món quà dành cho nam giới, nhưng vừa xinh đẹp lại vừa mãi cảm thì chính là một báu vật. Huống hồ đây là lại báu vật anh mê luyến.

Anh vân vê người con gái trong lòng, quên hết tất cả, bờ môi nóng hầm hập.

Từ sự dịu dàng ban đầu dần trở thành bá đạo.

Tố Diệp nghe thấy tiếng quần tất bị anh chọc rách. Cô thầm gào thét trong lòng. Giày cao gót của cô cũng bị Niên Bách Ngạn tháo ra. Cứ thế, đôi chân cô hoàn toàn trần trụi trong không trung.

Cô không thể nhìn thấy biểu cảm của Niên Bách Ngạn, nhưng từ những nụ hôn nóng bỏng đó có thể tưởng tượng ra kích tình lan tràn trên gương mặt anh.

Niên Bách Ngạn tựa như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật. Anh khẽ nghịch mắt cá chân của cô, bờ môi cũng từ từ di chuyển xuống.

Mồ hôi đã lấm tấm trên trán Tố Diệp. Má cô như bị cháy đến đỏ ửng. Đầu óc cũng hỗn loạn. Cô muốn kêu anh dừng lại, nhưng cơ thể luôn phản bội lại lý trí. Có một dòng nước ngầm chảy xiết đang không ngừng cuộn trào trong cơ thể.

Cô lại nghe thấy tiếng sột soạt. Có lẽ là anh đang cởi quần áo, sau đó là tiếng tháo thắt lưng...

Còn cô, đã hoàn toàn dính chặt lên mặt bàn thoang thoảng mùi trầm hương. Trên bàn, đồ đạc được xếp ngay ngắn. Có thể thấy được sự nghiêm túc của anh trong công việc, hoàn toàn tương phản với người đàn ông đang ngông cuồng bạo dạn sau lưng cô...

~Hết chương 306~

Quyển 7 - Chương 307: Táo bạo

Giữa cơ thể và cơ thể là một nhiệt độ đủ làm tan chảy tất cả.

Cô cảm nhận được lồng ngực rắn chắc, nóng hổi của anh, cũng như anh đang giữ trọn mùi hương như mộng của cô trong hô hấp.

Nụ hôn của Niên Bách Ngạn áp sát, Tố Diệp nghiêng đầu, đôi mắt mơ màng, nửa nhắm nửa mở. Gương mặt thanh tú đỏ hồng như ráng chiều bừng sáng, rải lên những chấm li ti. Dưới ánh đèn hơi tối, nó lại lúc ẩn lúc hiện, khiến người ta vừa thấy đã động lòng.

Bàn tay người đàn ông mỗi lúc một thêm nồng cuồng. Cảm giác nhần mịn đã khiến anh rung động, cơ thể mềm mại đã làm anh muốn ngừng mà không thể.

Một sự ướt át thấm lên ngón tay Niên Bách Ngạn. Anh cười xấu xa bên tai cô: “Bé con!”

Hơi thở hàm hấp lướt qua gò má. Từng sự xâm nhập tùy tiện khiến cả cơ thể cô căng ra. Ngón tay mảnh khảnh mà thô bạo kích thích nơi mềm mại nhất của cô. Anh không ngừng tiến sâu, như muốn len lỏi vào tận trái tim.

Khoảnh khắc này, cả người cô như bị châm lửa.

Hơi thở nam tính của anh mỗi lúc một mãnh liệt, quyền chặt cũng những tiếng thở dồn dập của cô.

Anh xoay cô lại, si mê ngắm nhìn gương mặt nhỏ bé nhuộm hồng, thưởng thức sự chặt chẽ và ấm nóng.

Cô cảm thấy như có một tấm lưới lớn đang ra sức kéo lấy mình, khiến cơ thể co thắt lại rất nhanh. Bờ môi cô bắt đầu run rẩy, khẽ gọi tên Niên Bách Ngạn, nhưng chỉ có thể bám lấy cánh tay anh, nhìn rõ từng bắp thịt đang quấn lấy mình.

Điện thoại bàn trong văn phòng đột ngột vang lên, gần ngay cạnh tai, khiến Tố Diệp giật nảy mình.

Cô định ngồi dậy, nhưng lại bị tay anh ấn xuống.

“Bách Ngạn...” Tố Diệp vịn vẹo bất an, thanh âm yếu ớt đến đáng thương.

Niên Bách Ngạn cúi thấp xuống, “suyt” rất khẽ bên tai cô. Rồi anh giơ tay ra, ấn nút nhận máy.

Cô kinh hoàng, nhưng lại không dám lên tiếng, chỉ biết dùng ánh mắt ra hiệu cho anh dừng lại. Thế nhưng ánh mắt Niên Bách Ngạn nhìn cô gia tăng ý đồ, động tác không hề dừng lại, vẫn khám sâu vào tận cùng cơ thể.

Bên kia là giọng của giám đốc bộ phận thị trường, đại ý là ông ta muốn tới phòng làm việc của anh để nộp số liệu.

Tố Diệp căng thẳng cực độ như đối mặt với quân địch.

Cô liều mạng lắc đầu với Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn vẫn cúi xuống hôn lên môi cô, gặm nhấm từng chút, như đang cố tình giày vò. Tố Diệp cảm thấy ngạt thở. Chiếc điện

thoại cách đó có mấy phân, chỉ cần cô thở nhẹ nhàng cũng có thể bị đối phương nghe thấy.

Nhưng sự hành hạ tàn nhẫn không hề dừng lại. Cả lồng ngực cô bỗng chốc như bị đè nặng, bên tai chỉ còn từng nhịp tim thành thịch không ngớt.

Màng nhĩ rung lên đau đớn.

Dưới hàng loạt các kích thích như vậy, Tố Diệp như một cây cung đã bị kéo căng. Một cảm giác quen thuộc càng lúc càng phát tác mãnh liệt.

Cô bắt đầu không nhận được, ngênh đón anh.

Cố gắng đạt được cảm giác mơ mơ màng màng như kẻ say rượu này.

“Tổng giám đốc?” Đầu kia lại vọng ra tiếng của vị giám đốc.

Giọng nói hơi trầm của Niên Bách Ngạn cất lên: “Năm phút nữa mang tới!”

Ngón tay anh cảm nhận được rõ ràng sự biến đổi trong cơ thể cô, biết rõ cô đã leo lên tới đỉnh.

Giây phút ngắt điện thoại, anh bỗng gia tăng tốc độ.

Ngay sau đó Tố Diệp ngẩng đầu rên khẽ. Mồ hôi ướt đầm từ mái tóc tới gương mặt, như làn nước thủy triều quét qua.

Tay anh như bị dây thun siết chặt, vừa buông lại càng chặt chẽ...

Anh từ từ dừng lại, sau đó chậm chậm rút ra. Cả bàn tay đã ướt sũng, anh khen ngợi bên tai cô: “Bé con! Em quá gợi cảm!”

Tổ Diệp ngửa ra trên bàn như một nhúm bông, hai chân cũng buông thõng mệt mỏi, chỉ còn sức thở hổn hển.

Cô nhắm chặt mắt, lồng ngực vẫn còn rộn ràng vì khoảnh khắc hạnh phúc vừa rồi.

Bên này, Niên Bách Ngạn tạm thời mặc lại quần áo. Tay anh đan vào tóc cô, vén lên để lộ gương mặt trắng trẻo. Anh khẽ nói: “Vào phòng nghỉ trước, đợi anh!”

Lúc này cô mới mở mắt, nhìn anh ngẩn ngơ. Đúng thế, anh sẽ không tha cho cô!

Đang định đứng dậy, hai chân bỗng mềm nhũn, cả người cô ngã xuống đồng quần áo hỗn loạn. Cô định cúi xuống nhặt, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô thẳng thốt giật thót, cũng không hiểu tại sao, một giây sau đã chui ngay vào gầm bàn rộng rãi của Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn không nghĩ cô lại sợ đến mức ấy. Anh dờ khóc dờ cười, ra hiệu cho cô vào phòng nghỉ.

Cô lắc đầu nguầy nguậy. Dưới bàn tối tăm này, tự nhiên cô cảm thấy an toàn hơn nhiều.

Người ngoài cửa vẫn đang đợi, cô lại nhất quyết không nghe lời, Niên Bách Ngạn đành mặc kệ cô. Anh cúi xuống nhặt hết quần áo lên đưa cho cô, rồi ấn nút điều khiển, cửa phòng được mở ra.

Tổ Diệp căng thẳng lùi sâu vào trong gầm.

Niên Bách Ngạn hình như cũng sợ bị người ta phát hiện. Anh ngồi lại xuống ghế của mình, còn cố tình kéo lui ghế về phía trước, như vậy người đứng ngoài sẽ không thể phát hiện dưới gầm có điều bất thường.

Người bước vào là tổng giám đốc bộ phận thị trường. Vừa vào phòng, ông ta đã cảm thấy không khí có phần kỳ lạ, cụ thể là lạ chỗ nào thì lại không nói ra được.

Hình như trong phòng thoang thoảng mùi hương của phụ nữ.

Còn nữa, trông tóc tai tổng giám đốc hơi rối loạn. Cà vạt thì vứt bừa bãi trên mặt bàn. Hai cúc cổ áo trước ngực để mở. Nếu nhìn kỹ một chút, không khó phát hiện ra bờ vai có mấy vết đỏ hồng, như là dấu vết cọ sát.

Không phải ông ta soi mói. Mà trong công ty từ trên xuống dưới có ai không biết, tổng giám đốc trước nay không bao giờ tùy tiện trong ăn mặc. Nhưng ông ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ đưa tài liệu rồi bắt đầu báo cáo các công việc có liên quan với Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp dưới gầm bàn hệt như con mèo con, lại không tiện mặc quần áo, sợ rằng sẽ gây ra tiếng động ảnh hưởng tới anh. Phòng làm việc cực kỳ yên tĩnh, chỉ còn tiếng báo cáo của giám đốc bộ phận thị trường.

Cô còn không dám thở mạnh, chỉ cầu mong mình đừng bị phát hiện. Nhưng nghĩ lại, Niên Bách Ngạn cũng không đời nào để cô bị phát hiện, trong lòng ít nhiều cũng yên tâm hơn một chút. Cô ích kỷ chỉ muốn ông ta báo cáo cho nhanh, để cô không phải lén la lén lút ngồi đây nữa.

Nhưng ngẫm nghĩ, cô lại không muốn ông ta kết thúc nhanh. Cô biết rõ, chỉ cần một giây trước ông ta báo cáo xong, một giây sau Niên Bách Ngạn sẽ ném cô vào phòng nghỉ.

Vì gầm bàn làm việc khá rộng, thế nên chắc chỉ có cô phát hiện ra thứ đang rục rịch trong người Niên Bách Ngạn.

Tuy rằng anh đã đeo thắt lưng đảng hoàng, nhưng dưới lớp quần Âu vẫn gồ lên rõ ràng từng đường nét.

Tố Diệp cảm thấy buồn cười, nhưng lại không dám cười thành tiếng, đành phải che chặt miệng.

Từng giây từng phút trôi qua.

Trong phòng là công việc báo cáo dài dằng dặc. Giám đốc bộ phận thị trường là một người vô cùng nghiêm túc, mỗi một hạng mục công việc đều được ông ta trình bày rất tỉ mỉ. Tố Diệp phía dưới sắp ngủ gật tới nơi. Đâu phải cô không biết hể động tới công việc sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian. Thế là cô lặng lẽ lấy quần áo, rải xuống thảm, cả người ngồi thẳng lên đó, duỗi đôi chân tê dại ra.

Trước mắt là đôi chân dài của Niên Bách Ngạn và đôi giày da của anh...

Nhìn mãi, nhìn mãi, Tố Diệp bắt đầu thích chơi đùa. Đẳng nào thì cũng rảnh rang. Cô giơ một ngón tay ra, luồn vào trong ống quần, gãi gãi chân anh. Một giây sau cô liền cảm nhận được đôi chân đó dờ ra.

Thú vị thật!

Tố Diệp như phát hiện được một “châu lục” mới, hai mắt sáng lấp lánh như sao.

Ý tưởng trêu chọc lan tràn trên gương mặt.

Cô càng lúc càng to gan. Nghĩ một lúc, ngón tay lại ấn xuống cái thứ căng phồng trong quần anh, không ngừng chọc ghẹo như đang bấm hành.

Thế là, cô đã nghe được một tiếng hít thở sâu của Niên Bách Ngạn đúng như mong đợi.

Suýt nữa thì cô phì cười.

Loáng thoáng có tiếng hỏi han, quan tâm của vị giám đốc nọ: “Tổng giám đốc! Anh sao vậy?”

“Không sao!” Giọng nói của Niên Bách Ngạn có hơi biến điệu. Anh hắng giọng, đưa cho ông ta chiếc cốc: “Rót giúp tôi cốc nước lạnh!”

Vị giám đốc quay đi lấy nước.

Tố Diệp trốn dưới gầm bàn ngẩng đầu lên, đập vào mắt là ánh nhìn của Niên Bách Ngạn. Anh giơ tay véo má cô, như có ý cảnh cáo. Chẳng mấy chốc, vị giám đốc đã rót xong quay về. Niên Bách Ngạn ngồi nghiêm chỉnh trở lại.

Hai người tiếp tục thảo luận về vấn đề thị trường.

Còn Tố Diệp, tìm được một việc để trêu anh, sao cô có thể bỏ qua? Cô cắn chặt môi, cố nhịn cười, suy nghĩ làm cách nào để chọc anh tiếp. Mắt cô bất giác dừng lại ở phía dưới thắt lưng anh, một ý nghĩ táo bạo trào lên não bộ.

Cô hơi do dự một chút.

Nhưng lại quyết tâm rất nhanh. Ai bảo anh khi nãy đùa giỡn cô?

Một giây sau, Tố Diệp giơ tay, móc lên thắt lưng của anh.

Niên Bách Ngạn đang nghe báo cáo, bỗng thấy có một bàn tay mềm mềm, sờ soạng dưới hông mình. Sau đó khóa quần bị ai đó kéo xuống, cảm giác căng cứng ngay lập tức lại được phóng thích.

Người con gái to gan này, lại dám ngồi dưới gầm bàn, lôi cái...

Tố Diệp nhìn chằm chằm thứ to đùng của anh, rồi cô giơ tay thử véo một cái. Bụng Niên Bách Ngạn co thắt lại, cô gần như sắp cười to tới nơi rồi.

“Tổng giám đốc! Anh... bị đau dạ dày sao?” Vị giám đốc không nhìn được rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ thấy nét mặt Niên Bách Ngạn méo mó, một tay buông xuống gầm bàn, còn tưởng anh đang ôm bụng.

“Không sao!” Niên Bách Ngạn giơ tay xuống với mục đích ngăn chặn cái đồ nghịch ngợm dưới gầm bàn lại.

Ai ngờ, cô lập tức nắm chặt lấy ngón tay anh, ngậm lấy.

Các đầu ngón tay ngập tràn cảm giác mềm mại từ khoang miệng của cô.

Cái đồ yêu tinh này!

Ánh mắt Niên Bách Ngạn tối đi rất nhiều. Đúng lúc này, vị tổng giám đốc chỉ vào một trang trong tài liệu cho anh xem. Để ngăn không cho ông ta bước lên, Niên Bách Ngạn đành phải rút tay về đón lấy tập tài

liệu.

Như vậy, càng dễ dàng cho Tố Diệp giờ trò.

Tay cô phủ lên thẳng nhóc của anh, nhẹ nhàng hà hơi.

Niên Bách Ngạn cảm thấy như có một luồng máu nóng trào ngược trong cơ thể, bụng càng lúc càng căng thắt.

Nhân lúc vị giám đốc mãi nói, anh khẽ liếc mắt xuống dưới. Dưới gầm bàn là một cảnh tượng đủ khiến anh xị máu mũi. Tố Diệp trần như nhộng ngồi trên đồng quần áo, hai gò má hây hây, hai cái lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện, bờ môi gợi cảm đang hé mở, hướng về phía anh.

Đáng chết!

Ngay lập tức, anh cảm thấy mình rơi vào một vùng không gian dễ chịu, ấm áp mà ướt át.

Ý thức được cô đang làm cái gì, Niên Bách Ngạn lại cúi đầu xuống nhìn. Cô như một đứa trẻ đang mút kem, nháy mắt liên hồi về phía anh.

Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại táo bạo đến vậy!

Nhưng dâng lên là một sự hưng phấn và kích thích vu vơ!

Sự kích thích như một màn yêu đương vụng trộm!

Trước mắt là cấp dưới đang báo cáo công việc, dưới chân là người phụ nữ lẳng lơ phong tình. Cảm giác nguy hiểm rình rập, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị phát giác này khiến sự kích động trong lòng Niên

Bách Ngạn dâng lên tới cực điểm.

Nếu như có thể, anh thật sự muốn kéo người con gái này ra, đè mạnh lên bàn, nói với tất cả mọi người: Người con gái quyến rũ này là của anh, là của Niên Bách Ngạn!

Tố Diệp rất cố gắng, nhưng vẫn cảm thấy khó mà dung nạp.

Còn Niên Bách Ngạn thì hồn phách đã bay đi đâu mất. Vùng không gian ấy rất có sức hấp dẫn, dường như muốn hút hết những gì tinh túy nhất trong người anh ra ngoài...

~Hết chương 307~

Quyển 7 - Chương 308: Em quá nghịch ngợm rồi

Niên Bách Ngạn nhắm mắt lại giả vờ suy nghĩ, nhưng một tay lại nhân cơ hội ấy ra sức nắm bắt lấy nơi mềm mại trên ngực cô, xúc cảm đó đúng là cả đời khó quên.

Tổ Diệp phía dưới môi lưỡi chợt dùng sức để kháng nghị hành động không phân nặng nhẹ của anh.

“Cứ nói tiếp đi!” Niên Bách Ngạn khế cong môi, mở mắt ra. Bàn tay trái đặt trên bàn, gõ từng tiếng theo nhịp điệu. Bàn tay phải thì dùng cách thức bản năng nhất của người đàn ông để đáp nện người con gái thành đủ mọi hình thù.

Để tiện cho động tác của mình cũng là để cô thâm nhập sâu hơn, anh lại dịch chuyển ghế ngồi, vào gần bàn hơn một đoạn nữa.

Bên tai anh dường như vang lên tiếng thở hổn hển của cô. Đương nhiên, đó chỉ là hoang tưởng của anh.

Trước mắt vẫn chỉ đều đặn tiếng báo cáo nhàm chán của vị giám đốc.

Trái tim Niên Bách Ngạn giờ đang bồng bềnh trên những đám mây. Bờ môi hồng của Tổ Diệp như một cánh cửa thiên đường. Anh đang không ngừng ra ra vào vào giữa thiên đường và nhân gian. Sự chênh lệch khoảng cách của chúng lại càng tôn lên nét đẹp hoàn hảo của chốn thiên đường.

Giờ phút này, cuối cùng anh cũng hiểu thế nào là “chốn lầu xanh là mồ chôn người anh hùng”, vì mỗi giây mỗi phút anh đều muốn lệnh cho vị giám đốc trước mặt đi ra ngoài, tiện thể đóng giùm cái cửa!

Đầu lưỡi cô, tinh nghịch mà mê hoặc.

Như đang muốn rút cạn cơ thể anh.

Niên Bách Ngạn bất giác vòng tay ôm lấy đầu cô, để giúp cô kích thích mình tốt hơn.

Không phải chưa có người phụ nữ nào giờ trò chòng ghẹo trong văn phòng anh. Mấy người thư ký trước đó, có người còn cởi sạch trước mặt anh. Kết quả là bị anh đuổi thẳng ra khỏi cửa. Cũng chỉ có Tố Diệp mới to gan đến vậy, đủ khiến máu huyết trong anh phun trào.

Đây là một cảm giác sung sướng chưa bao giờ có.

Sức lực từ bàn tay anh mạnh dần lên.

Khiến da đầu cô đau đớn.

Để tiện báo thù, miệng cô cũng mạnh bạo hơn.

Đây không phải lần đầu tiên cô quyến rũ anh, nhưng trường hợp này đúng là phá lệ lần đầu.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Tố Diệp cảm thấy miệng mình tê dại rồi.

Cuối cùng, Niên Bách Ngạn lên tiếng: “Được rồi! Hôm nay tới đây thôi. Cứ để tài liệu lại đây, anh về đi.”

Bờ vai cô khẽ co rụt lại.

Chẳng mấy chốc, vị giám đốc đã đi ra.

Một lúc sau, Niên Bách Ngạn mới kéo cô từ dưới gầm bàn ra, ôm thẳng vào lòng, hôn lên vầng trán đầm đìa mồ hôi. Cô nhìn anh cười xấu xa, ngón tay chọc vào ngực anh: “Bây giờ có thể thả em đi rồi chứ?”

“Em muốn đi đâu?” Anh hỏi khẽ, giọng nói vẫn trầm ấm dễ nghe nhưng hô hấp còn chút hỗn loạn, thế nên quyến rũ chết người.

Giờ Tố Diệp cũng không sợ nữa. Cô bám vào cổ anh: “Về nhà!”

“Anh cho em đi về chưa?”

Tố Diệp bèn uể oải nháy mắt với anh: “Tổng giám đốc Niên! Anh không thể lật lọng thế được. Khi nãy người ta “hầu hạ” anh thế còn chưa thoả mái sao? Còn nỡ bắt em tăng ca?”

Cô vừa nhắc tới “khi nãy”, đôi mắt của Niên Bách Ngạn lại sâu thẳm. Nhớ tới màn vừa rồi là anh lại kích động.

“Khi nãy em quá nghịch ngợm rồi!” Anh cúi đầu, bờ môi men theo vai cô hôn xuống.

Tố Diệp chẳng biết là sợ gì, cười hì hì để mặc cho anh tham lam.

“Chẳng phải anh vui là được sao? Còn quan tâm tới hình thức à?”

“Vui thì vui thật, nhưng bữa điểm tâm hơi ngắn quá.” Niên Bách Ngạn cong môi, giọng nói có chút lười biếng và tà mị.

Tố Diệp ngẩn người.

Còn chưa kịp có phản ứng, cô đã bị Niên Bách Ngạn ấn chặt lên khung cửa sổ. Ngoài kia người xe qua lại như nước. Cô kinh hoàng tột cùng, giơ tay định kéo rèm cửa lại.

Nhưng cổ tay đã bị Niên Bách Ngạn giữ chặt.

Lòng ngực anh dính sát lên người cô: “Bảo bối! Em coi là anh mấy ông già bảy tám chục tuổi đấy à?” Cô nhóc này còn dám tỏ ra không biết sợ trước mặt anh, coi thường năng lực của anh phải không?

Tố Diệp cảm thấy cả người anh vẫn nóng rực. Trải qua mấy phút ngắn ngủi, cậu bạn đó đã lại tỉnh giấc.

Trong lòng cô dâng lên một dự cảm không tốt lành.

Anh đã giải phóng một lần. Nếu lại thêm lần nữa, sợ rằng thời gian càng dài, há chẳng phải cô sẽ bị giày vò tới chết sao?

“Niên Bách Ngạn... Trong sách nói, đàn ông mà buông thả dục vọng là không tốt...” Cô sai rồi, ban nãy phải lập tức mặc quần áo, chuồn lẹ mới phải, hoặc là đừng có giờ trò chơi xấu: “Vớ! lại, bữa điểm tâm vừa rồi, không ngắn đâu...” Miệng cô không còn cảm giác nữa rồi.

Niên Bách Ngạn bỗng bật cười, nâng cao eo cô lên, ma sát bên vành tai: “Tiểu yêu tinh! Em quá nghịch ngợm, anh phải xử lý em!”

Tố Diệp liều mạng lắc đầu.

Anh không cho cô bất kỳ cơ hội nào để thở. Anh cúi đầu chiếm lấy môi cô, hông cũng áp xuống kề đó.

Mũi cô không ngừng phát ra những tiếng thê thảm, đầu mảy nhíu

chặt...

Đêm đã lan ra khắp cả thành phố.

Bà Lâm làm cả một bàn đầy thức ăn. Lâm Yêu Yêu bận rộn giúp việc, còn Diệp Uyên thì từ sớm đã tới nhà họ Lâm, nhân lúc bà Lâm làm cơm thì ngồi đánh cờ tướng cùng ông Lâm.

Cảnh tượng này tươi đẹp biết bao.

Ngoài phòng khách vang lên tiếng cười sảng khoái của ông Lâm, chắc chắn là đã thắng cờ. Bà Lâm từ trong nhà bếp ngó đầu ra, nét mặt tươi tắn, vừa thái rau vừa thì thầm với Lâm Yêu Yêu: “Nhìn thấy chưa! Diệp Uyên rất biết làm cho bố con vui.”

Yêu Yêu không lên tiếng, chỉ cúi đầu thái rau.

“Tốt hơn cái thằng Đinh Tư Thừa đó nhiều, con đã khi nào thấy nó ngồi đánh cờ với bố con chưa?” Bà Lâm lẩm bẩm một câu.

Yêu Yêu hiểu quá rõ tâm tư của mẹ. Trước giờ bố mẹ đều rất quý Diệp Uyên. Vừa biết chuyện cô và Diệp Uyên hẹn hò là hai người họ vui ra mặt. Đương nhiên, không phải cô nhiều lời, là Diệp Uyên sốt sắng muốn thông báo với bố mẹ.

Cuối tuần này, anh lấy danh nghĩa bạn trai, chính thức tới nhà thăm hỏi. Kết quả, mẹ cô vui ríu rít tới nỗi đã ra siêu thị mua thức ăn từ sáng sớm, sống chết đòi làm một bữa cơm ở nhà, nói gì mà cả nhà phải ăn một bữa cơm đoàn viên vui vẻ.

Cô thở dài: “Mẹ! Đinh Tư Thừa cũng bận mà.”

“Bận? Thời buổi này ai không bận? Chỉ xem ai có tấm lòng ai không.”

Bà Lâm thái xong rau, đặt gọn gàng vào trong rổ, rồi mở vòi nước, vừa rửa vừa nói: “Mỗi nó là chuyên gia lớn không có thời gian thôi à? Diệp Uyên nhà chúng ta còn là cơ trưởng đấy, nếu nói bận chắc chắn nó bận hơn Đình Tư Thừa.”

Lâm Yêu Yêu không muốn nói về chuyện này. Cô cúi gằm, đưa rau đã thái xong cho mẹ.

“Nó đã cầu hôn con chưa?” Bà Lâm bất ngờ hỏi.

“Dạ?” Cô giật nảy mình.

“Dạ cái gì mà dạ!” Bà Lâm giơ tay đánh vào đầu cô, rồi hất cầm ra phía ngoài, thấp giọng hỏi: “Diệp Uyên ấy, nó đã cầu hôn với con chưa?”

“Mẹ...” Cô chẳng biết nên nói gì.

“Mẹ thấy cũng là chuyện sớm muộn thôi.” Bà Lâm rặng rỡ: “Từ lúc con nằm viện mẹ đã nhận ra nó đối xử với con rất tốt. Yêu à! Nghe lời mẹ, con mà sống với nó nhất định sẽ hạnh phúc, tốt hơn Đình Tư Thừa nhiều. Mẹ có tuổi rồi, đoạn đường từng đi cũng nhiều hơn con. Con mà cưới được nó, mẹ mới yên tâm.”

Đầu Lâm Yêu Yêu như phình to: “Bọn con vừa mới hẹn hò, được bao lâu còn chưa biết.”

“Con ấy à, giống hệt Tiểu Diệp.” Bà Lâm nổi cáu.

“Mẹ! Đang yên đang lành mẹ kéo Tiểu Diệp vào đây làm gì?”

Bà Lâm lau tay vào tạp dề, đặt rau lên thớt, vừa thái vừa nói: “Một Niên Bách Ngạn và một Diệp Uyên, toàn là đàn ông tốt. Nhìn hai đứa

con xem, chẳng đứa nào biết quý trọng.”

Lâm Yêu Yêu tròn mắt nhìn mẹ, một lúc lâu mới lên tiếng: “Mẹ... Làm sao mẹ biết...”

“Niên Bách Ngạn chứ gì?” Bà Lâm cũng đâu phải người hồ đồ: “Mẹ biết, đó là sếp của con. Mẹ con là ai nào? Hôm đó cậu ấy tới thăm với tư cách là sếp của con, nhưng vừa nhìn là mẹ biết cậu ấy tới vì Tiểu Diệp. Lúc đó con còn đang cấp cứu. Tiểu Diệp đứng chờ dẫn luôn. Ánh mắt người sếp đó của con nhìn nó, rõ ràng là khác.”

“Nhưng... anh ấy có vợ rồi.” Lâm Yêu Yêu nói một câu thăm dò.

Bà Lâm nghe xong dừng tay lại, một lúc sau mới lắc đầu ngán ngẩm: “Con không nói mẹ cũng quên mất. Cũng phải, đàn ông tốt toàn bị người khác cướp trước. Thế nên Yêu Yêu à! Con đừng có đợi tới lúc Diệp Uyên lấy người khác rồi mới biết mình cần cái gì.”

Vòng vèo một hồi cuối cùng lại trở về cô, Lâm Yêu Yêu thở dài.

Diệp Uyên đi vào, tươi cười hỏi có giúp được việc gì hay không.

Bà Lâm tuyệt đối không làm “bóng đèn”. Bà vội vàng đặt chỗ rau trong tay tới trước mặt Lâm Yêu Yêu, mỉm cười nói với Diệp Uyên: “Con tới đúng lúc lắm, còn món cuối cùng thôi, con vào giúp Yêu Yêu đi.”

Dứt lời, bà rửa tay rồi đi ra khỏi bếp.

Lâm Yêu Yêu khó xử lắc đầu. Mẹ ơi là mẹ!

Diệp Uyên bước tới, vòng tay từ phía sau ôm cô vào lòng, chống cằm lên đỉnh đầu cô: “Em dạy anh đi, để anh làm!”

“Không cần đâu! Anh là cậu chủ, thân thể quý như ngọc.” Cô chợt nhớ tới Đinh Tư Thừa. Đây là món sở trường của anh ấy. Khi còn ở nước ngoài anh ấy thường xuyên làm cho cô ăn, cô biết nấu cũng là vì Đinh Tư Thừa. Vội vàng xua đi hình bóng trong đầu, cô mím môi cười khẽ, rồi đẩy Diệp Uyên ra.

Diệp Uyên xoa xoa mũi. Đúng là anh không biết nấu cơm. Ở nhà lại có đầu bếp chuyên biệt, còn khi tới sân bay thì lại có nhà ăn, vốn dĩ không tới phiên anh động tay. Anh sát lại gần cô, có chút ngượng ngập: “Vậy anh nhìn em làm.”

“Anh ra ngoài đi, dầu mỡ bắn vào người anh đó.”

Diệp Uyên sống chết không chịu ra.

Lâm Yêu Yêu đành để mặc anh.

“Vậy... anh lấy gia vị giúp em.”

Diệp Uyên gật đầu.

Căn phòng bếp vì có sự góp mặt của Diệp Uyên mà trở nên chật chội hơn. Anh cũng rất tích cực, chỉ có điều rất nhiều gia vị anh không biết, thậm chí cả bột canh và mì chính cũng không phân biệt rõ ràng, đành phải nếm trước rồi mới đưa cho Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu thấy vậy, dở khóc dở cười: “Anh đúng là đại thiếu gia đấy!”

Một cậu chủ từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng...

Mặt Diệp Uyên bất giác đỏ lên, cười ngại ngùng.

Sau khi hai người họ làm xong món cuối cùng, Diệp Uyên chủ động bê ra, đặt lên bàn. Lâm Yêu Yêu đi phía sau anh. Vừa bước chân ra khỏi bếp, cô liền thấy Diệp Uyên đứng sững lại, sống lưng dờ ra.

Cô không hiểu, nghiêng đầu nhìn và rồi cũng chết sững.

Ngoài cửa là Đinh Tư Thừa. Không biết anh ấy tới từ khi nào, nhưng trông vẻ mặt của hai ông bà Lâm có phần thiếu tự nhiên.

Còn Đinh Tư Thừa sau khi nhìn thấy Diệp Uyên cũng sững sờ...

~Hết chương 308~

Quyển 7 - Chương 309: Đối tượng xem mặt

Gần mười giờ tối, tiếng thờ trong phòng nghỉ mới tạm dừng.

Tổ Diệp nằm bò trên giường như một con cá chết. Chấn chiếu hỗn loạn, hiện đầy dấu tích màn cọ xát của hai người.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm đột ngột im bật.

Một lát sau, Niên Bách Ngạn từ trong bước ra, thắt một chiếc khăn tắm quanh eo. Lồng ngực vẫn còn ướt những giọt nước nhỏ từ tóc mai xuống. Nét mặt anh hồng hào, cảm giác rất mãn nguyện.

Vào phòng ngủ, thấy cô vẫn mệt mỏi nằm lăn trên giường, anh hơi mỉm cười, rồi bước tới, ngồi bên cạnh.

Ánh đèn ngủ vàng nhạt rải rác sau lưng cô, chạm khắc tỉ mỉ eo bướm bướm của người con gái, như choàng lên đó một lớp vải mỏng. Có mấy giọt mồ hôi lấp lánh dưới ánh sáng. Xuống dưới nữa là vòng ba gồ lên từng đường nét tinh tế, cùng đôi chân dài mịn màng, và gót chân hơi cuộn lại trông như vỏ sò.

Niên Bách Ngạn cảm thán cô đúng là một tác phẩm điêu khắc của Thượng đế.

Anh không kìm được lòng mình, giơ tay vén mái tóc dài của cô sang một bên, để lộ cái cổ trắng như ngó sen. Gương mặt bé nhỏ dính sát lên lớp ga giường đen tuyền, trông lại càng nhột nhột đáng thương. Đầu mày cô dẫn ra thoải mái, hai mắt nhắm nghiền, hai cánh mũi

phập phồng như hai chiếc quạt.

Anh đưa từng ngón tay mảnh khảnh lên vuốt ve lưng cô. Cô ư hừ một tiếng, một lời kháng nghị mơ hồ khẽ phát ra từ đôi môi hồng.

Niên Bách Ngạn bật cười, cúi xuống, hôn lên cổ cô.

Hơi thở của anh khiến cô ngứa ngáy. Cô rụt người lại, mở mắt ra, khẽ nhíu mày, nét mặt có phần giận dỗi: “Em mệt chết đi được, tại anh đấy!”

Anh khẽ cười thành tiếng.

“Còn tới nhà cậu không?” Anh vòng ra trước ngực, để hai đóa hoa mai nở rộ trong lòng bàn tay mình.

Tố Diệp mặc kệ anh, không còn hơi sức để đẩy anh ra nữa, đành hờn dỗi: “Đi thì sao? Mà không đi thì sao?”

Niên Bách Ngạn nằm thẳng xuống bên cạnh cô, anh nghiêng người, chống một tay lên: “Nếu đi, thì anh đưa em tới đó, khoảng mười phút nữa em đi xuống nhà. Còn nếu không đi, chúng ta ăn gì đó rồi anh đưa em về nhà.”

Ánh mắt Tố Diệp có phần mơ màng.

Về nhà?

Có lẽ nhà mà anh nói là nhà cô, chỉ có điều anh trở nên tự nhiên như không thể này từ khi nào?

“Tối nay anh về chỗ em?” Anh không về nhà với Niên Bách Tiêu ư?

Niên Bách Ngạn nhìn cô: “Không được à?”

Cô mím môi cười khế, giơ tay chạm nhẹ lên vết hằn của anh: “Sợ anh đổi khách thành chủ thôi.”

“Ý tưởng này không tồi.” Niên Bách Ngạn làm như đang suy ngẫm gì đó.

Tố Diệp cười hì hì: “Tự mãn!” Dứt lời cô xoay người lại, uể oải đáp: “Ngày mai em tới nhà cậu mợ vậy, hôm nay mệt quá rồi.”

“Vậy được, về nhà!” Niên Bách Ngạn tươi cười, thơm lên má cô rồi ngồi dậy.

Cô nhìn theo bóng lưng anh. Anh đang tìm một chiếc sơ mi sạch.

“Em không muốn ăn gì đâu.” Cô dài giọng.

“Ít nhiều cũng ăn một chút.” Niên Bách Ngạn lại quay trở về giường, nhẹ nhàng dỗ dành, giơ tay xoa xoa đầu cô: “Để anh đi đặt chỗ.”

Tố Diệp bĩu môi. Muộn vậy rồi, ăn tạm cái gì đó cho nhanh, còn đặt chỗ ở nhà hàng làm gì nữa.

Niên Bách Ngạn mặc quần áo xong xuôi, đi ra ngoài. Mới đó đã lại đẩy cửa bước vào. Chiếc điện thoại của cô trong tay anh không ngừng kêu.

Anh đưa cho cô rồi lại ra ngoài.

Là mợ gọi tới.

Tố Diệp liếc nhìn đồng hồ. Một dự cảm chẳng lành dâng lên. Muộn

vậy rồi mợ còn gọi điện tới, chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp.

Quả không ngoài dự đoán, mợ hỏi thẳng vào vấn đề: “Ngày mai cuối tuần rồi, chắc là con rảnh chứ?”

Tố Diệp cảm thấy có thứ gì đó không ngừng trào dâng lên lồng ngực, nhưng cuối cùng vẫn đè nén, rồi thở dài: “Mợ à! Mợ đừng ép con nữa. Mợ xem, mợ cứ ép làm con chẳng dám về thăm cậu mợ nữa.”

“Bảo con đi xem mặt chứ bảo con làm áp trại phu nhân*. Chỉ khi nào con có được tấm chồng tử tế, mợ mới yên tâm được. Ngày nào mợ nhắm mắt xuôi tay mới có mặt mũi tới gặp chị Tố Thu, con có biết chưa?”

*Chỉ vợ của người đứng đầu sơn trại thổ phỉ.

“Ôi mợ ơi! Đợi tới ngày mợ nhắm mắt thì chẳng biết mẹ con đã đầu thai bao nhiêu lần rồi. Mợ đừng nghĩ tới chuyện đoàn tụ dưới suối vàng nữa được không?” Tố Diệp nhớ tới lời cảnh cáo của Niên Bách Ngạn, đánh chết cô cũng không dám đi.

Đầu kia mợ bắt đầu không vui: “Lẳng nhăng một lúc, con vẫn kiên quyết không đi phải không?”

“Vâng, con không đi đâu!”

Bên đó mợ bắt đầu gào khóc ầm ĩ: “Tố Thu ơi Tố Thu! Chị mau về dạy dỗ đứa con gái bảo bối của chị đi. Nó đang ngồi đợi làm bà cô già đây này, sống chết cũng không chịu nghe lời em...”

Đang trong màn khóc lóc, đúng lúc Niên Bách Ngạn đẩy cửa bước vào, thấy Tố Diệp nhăn nhó liền cảm thấy rất kỳ lạ. Anh sát lại gần nghe lén, đích thực đã bị tông giọng khủng khiếp của mợ dọa cho hết

hồn. Có lẽ màng nhĩ của anh cũng đã bị hành hạ một phen. Anh vội vàng đứng dậy xoa tai.

Tố Diệp không biết nên khóc hay cười, đứng dậy đẩy anh ra, rồi đóng cửa lại.

Đợi mợ gào khóc được một lúc, cô mới khẽ lên tiếng: “Mợ! Bây giờ con thật sự không muốn yêu đương.”

“Mợ ép con yêu người ta ngay sao? Chỉ bảo con đi gặp một chút xem sao thôi. Thấy không được thì thôi, nếu thấy được thì càng đẹp. Nhưng giờ gặp con cũng không chịu là có làm sao?” Mợ nói năng rất hùng hồn: “Đối phương là một người đàn ông rất tốt. Người ta gọi điện thoại tới không biết bao nhiêu lần rồi, con đi gặp một chút thôi.”

“Mợ...”

“Mợ cũng gặp cậu đó rồi, trông rất hoạt bát.” Mợ không cho cô cơ hội trình bày: “Cậu Tường Bân đó cũng nói rồi, vừa nhìn ảnh là thấy thích con ngay, nói thế nào cũng muốn gặp con một lần.”

“Ồi mợ, con... Đợi đã!” Tố Diệp vốn định dùng tình cảm lung lay, lấy lý lẽ khuyên nhủ, nhưng đầu óc cô chợt hiện lên cái tên mợ vừa nhắc tới, tim bỗng đập thịch một tiếng: “Mợ vừa nói... anh ta tên là gì?”

“Tường Bân!” Phương Tiểu Bình lặp lại lần nữa, rồi lại huyền thuyên không ngừng: “Diệp Nhi à! Mợ nói cho con hay, cậu Tường Bân đó đúng là một người lịch sự, hiểu chuyện. Hai hôm trước đã mang quà cáp tới nhà thăm cậu mợ rồi. Mợ vừa nhìn là ưng ý ngay. Mợ không tin con gặp rồi lại không rung động. Tuổi tác lại phù hợp với con, nói chuyện cũng rộng rãi, lễ phép...”

Tiếp theo đó Phương Tiểu Bình còn nói gì Tố Diệp không nghe thấy

nữa. Lòng bàn tay cô chột tê dại, đầu óc cũng loạn cào cào. Trước mặt hiện lên những cảnh tượng như đã từng xảy ra, lại như chưa từng xảy ra, lướt nhanh như một cuộn phim.

Dường như cô nhìn thấy bóng hình Tường Bân đứng dưới nắng vàng, lưng đeo ba lô, nhìn thấy dáng anh leo núi, từ xa nhìn cô mỉm cười. Cô không nhìn rõ gương mặt anh, nhưng biết rõ anh đang cười với mình.

Một cảm giác an toàn và tự tại.

“Diệp Nhi! Con có nghe mợ nói không thế?”

Tổ Diệp giật mình, mới phát hiện ra mình đã ngẩn ngơ một lúc lâu. Cô há hốc miệng, cuối cùng mới thốt lên được một câu, khàn đặc như kim loại sượt qua giấy ráp.

“Anh ấy tên là Tường Bân?” Cô chỉ còn biết hỏi câu này.

“Sao? Con quen à?” Phương Tiểu Bình nghe xong, cười vui vẻ: “Quen rồi thì càng tốt. Đây gọi là duyên phận.”

Đầu óc cô bắt đầu mê man, quay cuồng.

“Quyết định như vậy nhé! Mười giờ sáng mai, hẹn ở... à, gặp nhau tại quán cafe “Mạn” trên đường Công Thể ấy. Lần này mợ đã hẹn chắc rồi, con không được lỡ hẹn. Giờ mợ sẽ gọi điện ngay cho Tường Bân.” Phương Tiểu Bình đã từng một lần đợi Tổ Diệp ở quán cafe đó, từ đó về sau bà cho rằng không khí của nơi đó thích hợp nhất cho các đôi tình nhân hò hẹn.

Khi Tổ Diệp phản ứng lại thì Phương Tiểu Bình đã cúp máy, chỉ còn lại những tiếng tút tút vô hồn.

Điện thoại trượt khỏi tay cô.

Tố Diệp bỗng cảm thấy lạnh toát không lý do. Cô cuộn chặt người, ngồi lên đầu giường, đầu mày nhíu lại.

Tường Bân...

Sao có thể là Tường Bân?

Chẳng phải anh ấy đã mất rồi sao?

Cảnh tượng ngày leo núi hôm đó lại hiện về trong đầu óc Tố Diệp.

Thân hình cao lớn ấy đã rơi xuống vách núi như một ngôi sao băng ngay trước mặt cô. Dần dần nó trở thành một điểm đen, cuối cùng biến mất không dấu vết...

Từng đầu ngón tay lạnh toát, lạnh thấu xương.

Đúng lúc này, Niên Bách Ngạn mở cửa ra. Anh đã ăn vận chỉnh tề, thấy cô vẫn còn rũ rượi ngồi trên giường, anh nhất thời không hiểu chuyện gì, vội bước tới, nâng gương mặt cô lên: “Sao thế?”

Hương gỗ mộc thắm đẫm từng ngón tay người đàn ông. Mùi hương quen thuộc kích thích Tố Diệp. Cô rung mình như vừa tỉnh khỏi cơn mộng mị, một giây sau ngước mắt lên, bàng hoàng nhìn người đàn ông trước mặt. Khi biết rõ đó là Niên Bách Ngạn, sự kinh ngạc ấy mới dần dần tan biến.

Niên Bách Ngạn thấy vậy càng không yên tâm. Anh ngồi xuống, kéo cô vào lòng, ngữ khí nhẹ nhàng: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tố Diệp ngẩng đầu lên, bờ môi mấp máy. Có một khoảnh khắc cô rất muốn nói với anh, đối tượng mợ sắp xếp cho cô xem mặt chính là Tường Bân. Cô không biết Tường Bân này có phải Tường Bân mà cô quen biết hay không, Tường Bân đã rơi xuống vách núi ấy...

Nhưng... cô mà nói vậy, anh nhất định sẽ tức giận.

Một lúc lâu sau, Tố Diệp từ từ sụp mắt xuống, khẽ khàng thốt lên một câu: “Không có gì!”

Niên Bách Ngạn giơ tay nắm lấy cằm cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh.

“Không có gì?” Anh nhìn cô, ánh mắt đầy sắc bén.

Tố Diệp gật đầu thật mạnh: “Là mợ lại ép em đi xem mặt, em từ chối nên mợ rất giận dữ.” Cô không thể không nói dối. Cái tên Tường Bân này, đánh chết cô cũng không dám nhắc lại trước mặt anh lần nữa.

Ánh mắt anh chợt trở nên ôn hòa. Anh ôm chặt cô vào lòng, khẽ thở dài...

~Hết chương 309~

Quyển 7 - Chương 310: Sự lừa dối của Tố Diệp

Dùng bữa tối xong, lúc Diệp Uyên chuẩn bị đi, bà Lâm thúc giục Lâm Yêu Yêu xuống nhà tiễn anh. Cô chịu không nổi, đành đi theo Diệp Uyên ra tận bãi đỗ xe.

Trăng đêm nay rất sáng, làm trắng cả gương mặt cô.

“Chúng ta đi hóng gió một chút không?” Diệp Uyên nắm tay cô, khẽ đề nghị.

Lâm Yêu Yêu tựa như một cô búp bê mộng du, rất lâu mới tỉnh lại, lắc đầu: “Hay là thôi đi!”

Diệp Uyên cũng không miễn cưỡng, lại nói: “VẬY... lên xe nói chuyện với anh một lát đi?”

Lần này, Lâm Yêu Yêu không từ chối.

Lên xe rồi, Diệp Uyên quay sang kéo tay cô lại, thở dài: “Yêu Yêu! Rốt cuộc em đang nghĩ gì?” Hỏi câu này đích thực là không cần thiết. Anh thừa biết cô đang nghĩ gì.

Cô đang nhớ tới Đinh Tư Thừa!

Trước bữa tối, cuộc viếng thăm bất ngờ của Đinh Tư Thừa đã phá vỡ hoàn toàn bầu không khí hòa hợp. Ít nhất thì, nụ cười trên gương mặt cô đã không còn nữa.

Đình Tư Thừa không ở lại nhà họ Lâm quá lâu. Anh ta tới đưa thuốc, sau khi gửi cho cô còn hỏi thăm sơ qua xem gần đây cô có cảm thấy khó chịu chỗ nào không, sau đó ra về.

Diệp Uyên đã nhìn rất rõ, ánh mắt cô trước sau vẫn theo sát Đình Tư Thừa, chưa hề rời đi.

Đình Tư Thừa bỏ đi là trái tim cô cũng lạc theo.

Cả bữa tối cô đều im lìm, không nói một câu, nếu không thì lại hoang mang như đánh mất thứ gì. Anh nhìn thấy mà xót xa tận tâm can.

Lâm Yêu Yêu thấy anh bất ngờ hỏi một câu như vậy, nhất thời có chút hoảng loạn. Nhưng cô bình tĩnh lại rất nhanh, khẽ lắc đầu, cố gắng ép ra một nụ cười: “Em có nghĩ gì đâu!”

Diệp Uyên nhìn cô, đau thương dần lan tràn nơi đáy mắt.

Anh giơ tay, xoay mặt cô lại, nhưng vẫn cố gượng cười: “Yêu Yêu! Anh là bạn trai của em. Có chuyện gì không vui em phải nói với anh, biết không?”

Lâm Yêu Yêu cũng nhìn anh, một lúc sau mới khẽ gật đầu.

Cô đáng thương như vậy càng khiến anh say đắm.

Anh không nén nổi tình cảm trong lòng, cúi đầu xuống, áp sát môi cô.

Một sự căng thẳng vô cớ bao bọc lấy cô. Hai tay Lâm Yêu Yêu siết chặt. Khi môi anh gần dính vào môi cô, cô bỗng quay mặt đi.

Diệp Uyên không ngẩng lên, vẫn giữ nguyên tư thế cũ. Đôi mắt anh ánh lên một tia sáng lúc tối lúc sáng. Lâm Yêu Yêu mím chặt môi,

quay sang một bên thở gấp. Anh một lần nữa ép cô trở lại. Lần này, nụ hôn trút xuống như bão táp mưa sa, khiến cô không kịp phòng bị.

“Diệp...” Cô đang định gọi tên anh, đầu lưỡi anh bèn nhân cơ hội đó tiến vào.

Trong khoảnh khắc môi lưỡi giao hòa, cô như bị ai đóng đinh trên ghế, không thể nhúc nhích, chỉ biết nhắm chặt mắt lại, hàng mi run rẩy.

Diệp Uyên nhận ra cả người cô cứng đờ, bàn tay nhỏ cũng đang nắm chặt. Anh bèn nhẹ nhàng hơn, nụ hôn từ bá đạo chuyển thành triền miên...

Hô hấp của Lâm Yêu Yêu trở nên gấp gáp, hai tay cô vô thức chặn lồng ngực đang không ngừng đè xuống của anh lại.

Anh chìm đắm giữa hai cánh môi, khẽ nói một câu xúc động: “Thử cảm nhận anh một lần, được không?”

Lời nói ấy có sức nặng như đá tảng đập vào tim cô.

Cánh tay cô từ từ thả lỏng.

Từng ngón tay cũng buông lơi...

Cô nhẹ nhàng mở mắt, khóe mắt hơi ướt.

Diệp Uyên đau lòng nhìn cô, rồi cúi xuống hôn lên mắt cô. Sau đó anh từ từ di chuyển xuống dưới, cuối cùng lại phủ lên môi. Ban đầu chỉ là sự kết hợp, quấn vít nhẹ nhàng. Cô không phản kháng.

Sự ngoan ngoãn của người con gái trong lòng khiến Diệp Uyên rất

mừng, tình yêu dành cho cô càng thêm sâu đậm. Nụ hôn của anh cũng bắt đầu chuyển thành tìm kiếm, đâm vào khoang miệng, gần như muốn thôn tính toàn bộ.

Lâm Yêu Yêu cảm giác hơi thở của anh mỗi lúc một nặng nề, khăn đực.

Rất nhanh, có một đôi tay men từ eo cô đi lên, cởi cúc cổ áo của cô ra một cách chầm chậm, thuần thực, nhưng rất kiên quyết. Cả người cô căng cứng, nhưng vẫn cảm nhận rõ ràng từng ngón tay anh đang phủ lên da thịt ở giữa eo.

“Đừng...” Cô đẩy anh ra, giữ chặt lớp áo lộn xộn trước ngực, ngay sau đó cô quay người định mở cửa.

Diệp Uyên từ phía sau ôm chặt lấy cô, gương mặt sầu não: “Xin lỗi, xin lỗi em...”

“Em... Em muốn về nhà.” Lâm Yêu Yêu sắp khóc tới nơi, giọng nói nghẹn ngào.

Lúc này Diệp Uyên sao có thể thả cô đi. Anh không muốn một đoạn tình cảm khó khăn lắm mới gây dựng được lại bị hành vi quá giới hạn vừa rồi của mình phá hủy. Anh không ngừng dỗ dành bên tai cô, hết lời xin lỗi. Như vậy, Lâm Yêu Yêu mới dần dần bình tĩnh lại.

“Anh không hề muốn làm hại em, Yêu Yêu!” Anh chân thành nói.

Cả người Lâm Yêu Yêu dính sát vào cửa xe, không ngừng lắc đầu: “Tại em không tốt...” Cô thề rằng mình đã cố gắng hết sức để phối hợp, nhưng cô vẫn chưa quen với việc để một người đàn ông khác chạm vào mình.

Trái tim cô mỗi ngày đều nỗ lực quên đi Đình Tư Thừa, nhưng cơ thể cô vẫn nhớ rõ hơi ấm của anh ấy...

“Không! Tại anh quá gấp gáp. Anh đã hứa sẽ dành thời gian cho em làm quen.” Diệp Uyên ôm lấy cô, giọng nói đầy bất lực, nhưng đôi mắt chất chứa một nỗi đau sâu sắc...

Thứ bảy, ban mai không mấy rạng rỡ. Ánh nắng trốn hết cả vào những đám mây mù. Nếu không nhìn đồng hồ, chỉ dựa vào sắc trời khó mà đoán định được chính xác thời gian.

Lúc Niên Bách Ngạn thức dậy, Tố Diệp đã mơ hồ có chút ý thức.

Đợi anh tắm rửa xong quay trở lại phòng ngủ, Tố Diệp đã tỉnh giấc hoàn toàn.

Cô xê dịch cơ thể mệt mỏi, nhìn anh bằng đôi mắt to tròn vẫn còn hơi ngái ngủ.

Niên Bách Ngạn đi tới bên cạnh giường, một tay nắm lấy thành giường, một tay luồn vào trong chăn, hưởng thụ cái thơm tho và mềm mại của làn da con gái lúc sáng sớm.

Cô ư hừ một tiếng, giữ chặt tay để anh không được đùa cợt nữa. Cô quay đầu, lim dim hỏi: “Hôm nay anh không được nghỉ à?”

Niên Bách Ngạn ngồi thẳng lên giường, ngắm nhìn cái dáng vẻ uể oải và lười nhác của cô lúc bình minh. Anh đan tay vào tay cô, giọng nói trầm thấp, có chút gợi cảm của một người vừa mới dậy chưa lâu: “Em có thể cùng anh tới công ty.”

Tố Diệp nhăn mũi: “Em không làm thêm đâu.”

“Hôm nay anh phải xem báo cáo của em.” Niên Bách Ngạn trêu đùa.

Mặt cô nhăn nhu, trừng mắt với anh: “Tổng giám đốc Niên! Bản thân mình chưa nghiêm túc thì đừng lấy bụng ta ra so bụng người.”

Niên Bách Ngạn nhướng mày.

“Ai bảo tối qua anh tham lam vô độ? Thời gian của em đều dùng để phục vụ anh cả rồi, lấy đâu ra mà hoàn thành báo cáo? Thế nên anh tự làm tự chịu đi.” Tố Diệp cười, cả người dính chặt vào anh như một con gấu túi.

Anh cũng bật cười, vòng tay qua eo, vùi mặt vào tóc cô, thì thầm: “Cũng chỉ có em mới dám mặc cả cò kè với anh thôi.”

Hơi thở của người đàn ông làm cô ngửa ngáy, cười ngật nghẻo.

“Tới công ty em có thể ở bên cạnh anh, có lẽ không lâu quá đâu.” Niên Bách Ngạn đề nghị.

Tố Diệp bám lấy cổ anh, suy nghĩ: “Cùng anh tới công ty làm thêm, em có lợi gì?”

“Em muốn được lợi gì?”

“Ừm...” Cô nghĩ một lúc lâu, một tia sáng tinh nghịch khẽ lóe lên nơi đáy mắt, rồi cô tươi cười hơn hớn: “Trả lương tăng ca gấp đôi cho em.”

“Tại sao phải trả gấp đôi?” Niên Bách Ngạn biết ngay cô chẳng đưa ra điều kiện gì tốt đẹp.

Tố Diệp càng cười nịnh nọt: “Ở bên người ta lúc làm việc còn lâu

hơn chính mình ngồi làm việc nhiều. Sự giày vò tâm lý này đáng được trả gấp đôi. Anh bảo lương tăng ca này của em liệu có nên đòi nhiều hơn không?”

Niên Bách Ngạn tỏ vẻ trầm ngâm: “Em nói cũng đúng!”

“Quyết định vậy nhé! Tăng ca hôm nào là phải quyết toán hôm đó đấy. Em lập tức đi tắm rửa!” Đứng trước tiền bạc, Tố Diệp lập tức trở nên hân hoan. Cô hôn “chụt” một cái lên má anh rồi phi như bay vào nhà tắm.

Niên Bách Ngạn không biết khóc hay cười.

Mười phút sau, Niên Bách Ngạn đã mặc quần áo chỉnh tề, ngồi trên ghế sofa trong phòng thay đồ, đọc báo đợi Tố Diệp.

Vì khoảng thời gian này anh thường xuyên tới đây qua đêm, thế nên cũng chuẩn bị một số đồ dùng cá nhân và quần áo của anh tại đây. Vì chuyện này, Tố Diệp đã tố cáo anh chiếm dụng không gian của mình. Dĩ nhiên, ngoài mặt thì cô tỏ ra như vậy, nhưng sau đó lại dính rất nhiều móc treo màu hồng, nhỏ xíu, đáng yêu lên chỗ treo quần áo của anh, khiến anh thoát nhìn cảm thấy hồng chóa một màu, thật đáng sợ.

Một lúc sau Tố Diệp đã đi vào phòng. Mái tóc dài vẫn còn ướt, xõa xuống vai, trên người là chiếc váy ngủ màu trắng. Thấy anh vẫn ngồi trên sofa, cô hơi chần chừ.

Niên Bách Ngạn không phát hiện ra nét mặt khác thường của cô, nhẹ nhàng nói: “Sấy khô tóc đi đã, không vội!”

Cô nghe vậy, càng cảm thấy áy náy trong lòng.

Thấy cô vẫn đứng im đó, Niên Bách Ngạn không hiểu: “Sao vậy?”

Tố Diệp mím môi, mí mắt hơi sụp xuống, như đang suy nghĩ chuyện gì.

Niên Bách Ngạn đứng dậy đi tới trước mặt cô. Anh vòng tay qua, siết nhẹ cằm cô, cười nói: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Em...” Cô ấp a ấp úng.

Anh rướn mày tò mò.

Tố Diệp cắn môi, một lúc sau mới nói: “Em không thể cùng anh tới công ty được. Ban nãy lúc đi tắm em mới nhớ ra hôm nay có hẹn với... Yêu Yêu, sẽ cùng đi mua sắm với cô ấy.”

“Vừa mới nhớ ra?” Niên Bách Ngạn bán tín bán nghi.

Thấy vậy, Tố Diệp vội vàng bổ sung: “À, bọn em đã hẹn từ lâu rồi. Em quên bằng đi mất, xin lỗi anh...”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, có một tia sáng âm u chợt vọt qua đáy mắt, nhưng cũng tan đi rất nhanh, khiến người ta không thể nhận ra.

Chẳng mấy chốc, nụ cười ôn hòa lại hiện ra trên khóe môi anh. Anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, như cưng chiều lại như bao dung: “Ngốc ạ! Có gì mà phải xin lỗi, em đi chơi với bạn bè cũng là chuyện bình thường mà.”

“Em xin lỗi nhé!” Tố Diệp vẫn cảm thấy vô cùng có lỗi: “Bắt anh đợi em lâu như vậy.”

“Anh vẫn kịp giờ.” Nụ cười Niên Bách Ngạn càng thoải mái, anh cúi

đầu hôn lên trán cô: “Đừng mang tóc ướt ra ngoài, cảm lạnh đấy!”

“Ừm.” Trái tim Tố Diệp khẽ nhói lên.

“Đi chơi cả ngày à?” Anh lại hỏi.

“Không, không!” Cô lập tức lắc đầu, vòng tay ôm lấy cổ anh: “Em đi mua bộ quần áo cùng cô ấy thôi. Cô ấy mua xong là em sẽ đi tìm anh, không lâu đâu!”

Niên Bách Ngạn nhìn cái bóng nhỏ nhắn trong lòng mình qua gương, ánh mắt lúc sáng lúc tối. Anh vuốt nhẹ lưng cô, rồi kéo cô ra, rút một chiếc thẻ bạch kim trong ví ra đưa cho cô.

“Em cũng mua gì đó cho mình đi. Hiếm khi có dịp nghỉ ngơi, chơi vui vẻ một chút.”

Tố Diệp sao có thể nhận thẻ của anh?

Cô không ngừng xua tay: “Em có tiền mà, không cần thẻ của anh đâu.”

Niên Bách Ngạn vẫn nắm chặt tay cô, nhét chiếc thẻ vào, thấp giọng ra lệnh: “Cầm lấy!”

“Em thật sự...”

“Nghe lời!” Thái độ của anh rất ép buộc.

Cô đành phải nhận lấy.

“Muốn mua gì thì cứ mua. Buổi trưa ăn gì đó thật ngon, đừng mãi mua sắm mà ăn tạm bợ.” Anh khẽ dặn dò.

“Em biết rồi!” Tố Diệp gật đầu.

Tiền Niên Bách Ngạn đi khỏi, cả người Tố Diệp hết như động vật không xương, bất lực ngã ngòai xuống sofa, dờ dẩn nhìn chiếc thẻ bạch kim trong tay mình, rất lâu...

Không biết đã bao nhiêu phút trôi qua, cô mới có lại cảm giác, đặt nó sang một bên. Cô co hai chân lên, ôm chặt, chống cằm lên đầu gối.

Đến cô cũng không thể tha thứ cho bản thân mình.

Cô đã lừa dối Niên Bách Ngạn, cảm giác này thật sự vô cùng khó chịu.

Không có cái gì gọi là đi mua sắm, cũng chẳng hề có lời hò hẹn với Lâm Yêu Yêu.

Thật ra Tố Diệp rất muốn cùng anh tới công ty. Chắc anh ở một mình cũng cô đơn lắm, thế nên sau khi có một người bên cạnh mới sợ cảm giác ấy, muốn cô cùng đi với anh. Cô thích ngấm dáng vẻ Niên Bách Ngạn lúc làm việc. Khi anh trầm tư, lúc anh nhíu mày, khi ra quyết định, lúc chuyện trò... mỗi một động tác đều khiến cô say đắm. Cho dù chỉ yên lặng ngồi bên cạnh nhìn anh xử lý tài liệu cũng tràn đầy thỏa mãn và thoải mái.

Nhưng khi cô vào phòng tắm, lúc làn hơi nóng làm mờ đi mọi thứ, trái tim cô bắt đầu do dự.

Né tránh không giải quyết được vấn đề.

Dù cô tới công ty cùng anh, mọi vẫn sẽ gọi điện tới thúc giục.

Quan trọng hơn, đối phương là Tường Bân.

Một cái tên mất tích bao năm nay giờ bỗng xuất hiện trở lại, còn bất ngờ trở thành đối tượng xem mặt của cô. Chỉ riêng điểm này thôi cũng đã hành hạ cô, khiến cô không thể bình thản được.

Không phải cô quyến luyến gì quá khứ, càng không phải cô còn nhung nhớ người đó. Mà có rất nhiều nghi vấn như một lớp mây mù bao quanh đầu óc rất lâu không thể rõ ràng, bất luận cô dùng cách nào để xua tan cũng vô ích.

Khi vòi hoa sen làm ướt tóc cô, lúc dòng nước nhanh chóng chảy tràn lên da thịt, cảm giác cả cơ thể như đang liều mạng thét gào, muốn cô đi gặp mặt một lần.

Xem người đó có phải Tường Bân hay không.

Cô thề cô chỉ muốn đi xem một lần thôi, để giải quyết những nghi hoặc trong lòng, không phải vì chuyện xem mặt, cũng không phải muốn tìm lại quá khứ.

Nhưng sau khi Niên Bách Ngạn đi rồi, cô lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Mệt mỏi vì cảm giác lừa dối này.

Mệt mỏi vì người cô sắp gặp tới đây.

Nguyên nhân rất đơn giản, vì cho tới bây giờ, Tố Diệp vẫn không thể nhớ được chính xác gương mặt của người đó.

Chỉ có cảm giác, một cảm giác rất mãnh liệt.

Cô không biết tại sao lại như thế...

Mười giờ sáng, tại quán cafe.

Phong cách trang trí thoải mái của căn phòng là thích hợp nhất cho những dịp cuối tuần thế này. Ngoài kia trời nắng hay mưa cũng không hề gì. Chỉ cần gọi một tách cafe, nằm bò trên chiếc bàn gỗ rộng rãi, để mặc cho bao suy nghĩ tha hồ được giải thích, cũng là một chuyện vui vẻ.

Tố Diệp đã tới đây nhiều lần, vì quán này khá gần nhà cô. Có lúc cô cũng hẹn Lâm Yêu Yêu tới đây uống cafe hoặc dùng bữa. Cô thích không khí nơi đây, cũng thích hương vị cafe của quán. Có chút ngọt ngào, có chút đậm đà, có cảm giác thanh thản như được đặt chân tới một thị trấn nhỏ.

Nhưng hôm nay, Tố Diệp chần chừ ngoài cửa rất lâu, hai chân cô như bị đóng đinh tại đó, không thể nhấc bước.

Tới tận khi đi tới trước cửa quán, cô vẫn đang do dự.

Vào... hay không vào đây?

Không cần nghi ngờ gì nữa, đối tượng xem mặt đó đang ở phía trong. Mọi người nói anh ta không có thói quen tới muộn. Chỉ cần cô đẩy cửa bước vào, là có thể nhìn thấy Tường Bân, tất cả mọi câu hỏi đều sẽ có lời giải đáp.

Nhưng cô luôn cảm thấy làm vậy là có lỗi với Niên Bách Ngạn.

Anh đã ngàn vạn lần dặn dò cô đừng đi xem mặt. Hơn nữa đối tượng còn là Tường Bân. Để anh biết được chuyện này...

Điện thoại vẫn nằm im trong túi, bị cô siết chặt nãy giờ.

Góc cạnh của nó đâm vào tay đau nhức.

Tổ Diệp gần như định rút nó ra, gọi cho mợ, nói rằng cô không có thời gian, không thể đi xem mặt được.

Đang chuẩn bị làm vậy, cánh cửa bỗng bị ai đó đẩy ra. Là một người phục vụ trong quán, nhiệt tình mời cô vào trong ngồi. Vì cô là khách quen nên các nhân viên đều đã quen mặt.

Điều gì phải đến rồi sẽ đến.

Tổ Diệp nắm chặt tay lại, hít một hơi sâu rồi buông những ngón tay đang nắm chặt di động ra, bấm bụng đi vào quán.

Vẫn là mùi hương nồng nàn, thơm phức như bao lần.

Như từng sợi tơ vấn vít, quấn lấy cả một không gian rộng lớn.

Trên gác là khu vực hút thuốc, dưới nhà là khu vực không hút thuốc.

Mợ nói người đó không hút thuốc, thế nên cô tập trung chú ý vào tầng một.

Cô hỏi người phục vụ xem có phải có anh Tường đã tới hay không. Người phục vụ mỉm cười, gật đầu, nói rằng anh ấy đã tới từ rất lâu rồi, người đặt một con gấu bông nhỏ màu tím trên mặt bàn chính là anh ấy, vị trí sát cửa sổ.

Tổ Diệp đưa mắt nhìn qua. Những bàn còn chưa gọi đồ ăn không nhiều lắm, thế nên lác đác có thể nhìn được những con gấu đủ màu sắc. Ở vị trí sát cửa sổ, tổng cộng có ba bàn đặt gấu. Ngay gần cô là

một con gấu màu xanh lá, ở giữa là một con màu đỏ, ở sâu nhất... chính là màu tím.

Có một người đàn ông đang ngồi đó, đang lật xem một thứ gì đó giống báo hay tạp chí, quay lưng về phía cô.

Từ xa, cô chỉ có thể nhìn thấy chiếc áo sơ mi kẻ caro của anh ta khoác lên một bờ vai dài rộng...

Trái tim Tố Diệp bỗng thắt lại, bất chợt như vọt lên tận cổ!

Bước chân cô như phiêu du.

Gót chân hoàn toàn tê dại. Cảm giác ấy lan ra khắp da đầu. Nhịp tim cũng mỗi lúc một không yên phận, thành thịch, thành thịch...

~Hết chương 310~

Quyển 7 - Chương 311: Có lẽ... đây là duyên phận

Càng lại gần, bóng hình người đàn ông càng rõ nét.

Chiếc áo sơ mi màu tím nhạt kẻ caro trắng, hòa vào ánh nắng nhạt nhòa từ ngoài cửa sổ chiếu vào khiến anh ta trông càng thoải mái. Trong một buổi chiều nhàn tản như vậy, người đàn ông này không giống như tới xem mặt. Anh ta tựa như một vị khách một mình tới đây thưởng thức cafe, chậm chạp tiêu khiển cả ngày dài.

Anh ta đang lật xem tạp chí. Từng ngón tay đặt trên mặt bàn có phần nhợt nhạt, nhưng rất sạch sẽ. Móng tay được cắt gọn gàng, làm cô nhớ tới bàn tay Niên Bách Ngạn. Ngón tay của anh cũng mảnh khảnh, sạch sẽ thế này, nhưng từng khớp xương lộ rõ hơn người đàn ông trước mặt.

Mái tóc anh ta được cắt ngắn, nhìn từ sau lưng trông vô cùng hoạt bát.

Tố Diệp đứng sau lưng anh ta một lúc, đầu mày nhíu chặt. Cô vẫn chưa thể phán đoán người đàn ông trước mắt rốt cuộc có phải Tưởng Bân đó hay không. Người ở bàn bên cạnh nhìn về phía cô, có lẽ lấy làm kỳ lạ về hành động của cô.

Người đàn ông kia dường như cũng phát giác ra điều gì. Anh ta ngừng động tác trong tay, quay đầu.

Khi nhìn thấy Tố Diệp, mắt anh ta chợt sáng lên: “Bác sỹ Tố phải không?”

Đó là một gương mặt trẻ trung, đầy sức sống. Đầu mày, đôi mắt tươi sáng, ngũ quan cũng chuẩn mực. Tuy không thể nói là điển trai nhưng lúc cười cũng mang lại cho người đối diện một cảm giác thoải mái như làn gió xuân. Anh ta vừa nói vừa đứng dậy, lập tức làm động tác “mời ngồi”.

Anh ta cao khoảng một mét tám mốt, tám hai gì đó, không phải một chiều cao đầy áp lực như Niên Bách Ngạn.

Vào khoảnh khắc người đàn ông đó quay lại, trái tim thấp thỏm của Tố Diệp chợt nhẹ nhõm như bao tảng đá rào rào trút xuống.

Cô dám khẳng định người trước mắt không phải Tưởng Bân.

Không, anh ta có thể là Tưởng Bân, nhưng không phải Tưởng Bân mà cô quen biết.

Mặc dù cô nói không còn nhớ dáng hình của Tưởng Bân nữa, nhưng ít nhất cô vẫn còn nhớ cảm giác ở bên anh ấy. Đó là một cảm giác rất diệu kỳ. Chỉ ít thì người trước mặt không mang lại cho cô cảm giác đó.

Cô gật đầu rồi ngồi xuống đối diện với anh ta.

Nếu anh ta không phải Tưởng Bân thì sẽ không phải ôn lại chuyện cũ, vậy thì cuộc gặp gỡ này chỉ còn là một cuộc xem mặt đơn thuần. Tố Diệp cũng đã từng đi xem mặt. Lần đầu tiên về nước đối tượng chính là Kỷ Đông Nham. Vì đã có chuẩn bị từ trước, nên sau khi gặp mặt cô đã đá thẳng Kỷ Đông Nham xuống vách núi.

Nhưng với người này, cô hoàn toàn chưa có chuẩn bị. Đến gặp mặt anh ta chẳng qua cũng chỉ vì dẫn vật chuyện anh ta liệu có phải

người đó hay không. Cô hoàn toàn chưa nghĩ tới chuyện, tiếp theo mình nên làm gì.

Thế nên, sau khi ngồi vào chỗ, cô bỗng chẳng biết nên nói gì.

Anh ta thì lại rất cởi mở, chủ động bắt chuyện: “Chào bác sỹ Tố! Tôi là Tường Bân, rất vui được gặp cô.”

Giọng nói của anh rất thân thiết, nụ cười cũng tươi rói như mặt trời, nhưng lại khiến Tố Diệp chột rùng mình, bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn anh ta. Có một hình ảnh mơ hồ lướt qua đầu óc cô, trong đoạn hình ảnh đó cũng có một người đàn ông. Anh đón nắng, đi về phía cô, nhẹ nhàng mỉm cười. Anh nói: Chào em, Tố Diệp! Anh là Tường Bân! Rất vui được làm quen với em!

“Tường Bân...” Trong vô thức, Tố Diệp khẽ thốt ra cái tên này.

Tường Bân cười khế, nhìn người con gái trước mặt, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Tố Diệp hôm nay mặc một chiếc áo sơ mi màu vàng nghệ, bên dưới là chiếc chân váy len màu xám, bên ngoài khoác một chiếc áo măng tô nhạt màu. Áo khoác được cô vắt một bên. Chiếc áo sơ mi vàng càng tôn lên gương mặt có phần nhợt nhạt của cô. Cô rõ ràng để mặt mộc, không trang điểm cầu kỳ như những người đi xem mặt khác. Mái tóc được tùy tiện thả xuống vai, chìm trong quầng sáng càng rực rỡ như một tấm vải gấm.

Một người con gái có nét đẹp trời cho, nhưng lại có chút gì trẻ con.

Người phục vụ nhanh chóng bưng lên một đĩa salad hoa quả, một cốc cafe và một cốc trà nóng. Tường Bân chủ động đón lấy, đẩy trà nóng tới trước mặt cô, mỉm cười: “Vì tôi không rõ em thích uống gì,

thế nên đành gọi trước một tách hồng trà. Trời lạnh thế này, con gái uống hồng trà rất tốt. Nếu em không thích có thể gọi thứ khác, nhưng salat hoa quả tôi nghĩ không sai được đâu.”

Giọng nói của Tường Bân rất khế. Trên người anh ta cũng không hề có vẻ hình thức bề ngoài của mấy nhân viên hành chính.

Tố Diệp đáp gọn một tiếng “cảm ơn” rồi ôm tách hồng trà trong lòng bàn tay. Có một hơi ấm lan tỏa. Cô bỗng không biết làm sao để từ chối anh ta. Suy nghĩ một lát, cô ngược mắt lên: “À... anh Tường...”

“Cứ gọi tôi là Tường Bân!”

Tố Diệp há hốc miệng, khó khăn lắm mới thốt ra được cái tên này: “Tường... Bân! Tôi nghĩ chúng ta gặp mặt qua loa cho xong việc là được rồi.”

Tường Bân nghe xong câu này bỗng bật cười. Anh ta khế nhấp một ngụm cafe: “Tôi hiểu tâm trạng của em. Thật ra tôi cũng không muốn đi xem mặt, chỉ có điều người nhà ép dữ dội quá.”

“Vậy chúng ta...” Cô rất muốn giải tán tại đây. Ra khỏi quán, cô sẽ bắt xe tới thẳng chỗ của Niên Bách Ngạn.

Tường Bân kiên nhẫn đợi cô nói hết câu.

Tố Diệp hít sâu: “Thật ra không giấu gì anh. Tôi đã yêu một người đàn ông khác, rất yêu, rất yêu anh ấy. Tôi nghĩ sau ngày hôm nay chúng ta cũng không cần gặp mặt nữa.”

“Tôi biết em rất yêu người đó.” Tường Bân đột ngột nói một câu rất khế.

Tố Diệp ngăn người.

Anh ta biết chuyện của cô và Niên Bách Ngạn sao?

Không thể nào...

Tưởng Bân đặt cốc cafe xuống, nhìn cô: “Nhưng ngã từ trên một đỉnh núi cao như thế xuống, anh ta chắc chắn không thể sống nổi.”

Gáy Tố Diệp như bị ai đó đập một cái rất mạnh. Cô đứng bật dậy, nghẹn ngào: “Anh...”

Tất cả mọi người đều nhìn Tố Diệp bằng ánh mắt quái dị.

Nhưng cô hoàn toàn không quan tâm, chỉ nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt như nhìn một con quái vật. Rất lâu sau mới hỏi với giọng khàn khàn: “Rốt cuộc anh là ai?”

Tưởng Bân tỏ ý bảo cô đừng căng thẳng, lại thấy mọi người nhìn hết cả phía họ, anh ta bèn đứng dậy, vòng tới trước mặt cô, ấn cô ngồi xuống, rồi quay trở về chỗ của mình.

“Khi người nhà đưa ảnh của em cho tôi xem, tôi đã nhận ra em rồi. Tố Diệp, năm đó là đội trưởng đội chinh phục đỉnh Everest.” Anh ta từ tốn nói: “Tôi vô tình đọc được một bài báo của Nepal, trên báo có ảnh của em, thế nên ấn tượng vô cùng sâu đậm. Bài báo đăng tải tin bạn trai em ngã từ trên đỉnh núi xuống.”

Tố Diệp chỉ cảm thấy đầu óc rối loạn thành một mớ bòng bong. Cô giơ tay day day hai bên thái dương, rồi nhìn anh ta bằng ánh mắt cảnh giác: “Sao anh lại đọc được bài báo ở đó?”

“Vì lúc đó tôi cũng có mặt ở Nepal.” Thái độ của Tưởng Bân vô cùng

chân thành.

“Anh ở Nepal làm gì? Du lịch?”

Tường Bân nghe xong chột cười: “Tôi cũng như em, rất thích leo núi. Những đỉnh núi ở Nepal đa phần tôi đều đã chinh phục, ngoại trừ đỉnh Manaslu, cũng chính là ngọn núi lúc đó em đã leo lên. Vốn dĩ tôi tới Nepal là định tiếp tục chinh phục đỉnh núi này. Ai ngờ vừa tới nơi đã đọc được bài báo có liên quan tới em. Những người bản địa ở đó biết tin này cũng nói với tôi rằng Manaslu đã xảy ra chuyện, bị cảnh sát phong tỏa, cấm tất cả những người đi leo núi lại gần. Hết cách, tôi đành phải quay về.”

Tố Diệp nghe xong, cả người cứng đờ, trợn tròn mắt nhìn anh ta. Đợi anh ta ngừng lại một lúc rất lâu, cô mới lẩm bẩm: “Anh nói anh... cũng thích leo núi? Còn từng tới Nepal?”

“Đúng vậy!” Tường Bân cười nói: “Lúc đó khi nhìn thấy người trên ảnh là em, tôi cảm thấy duyên phận thật là kỳ diệu. Nhìn ảnh em trên báo, tôi đã nghĩ, phải là một cô gái như thế nào mới dám chinh phục một đỉnh núi cao như thế. Tìm hiểu thông tin về em tôi mới biết, thì ra em vốn là một người ưa thích leo núi, thám hiểm, rất lợi hại. Thế nên, hôm nay dù thế nào tôi cũng phải gặp em một lần.”

“Không thể nào...” Tố Diệp thấy vô cùng hoảng hốt: “Anh thích leo núi như thế, tại sao khi trước tôi không gặp anh bao giờ?” Phạm vi này rất nhỏ hẹp. Ai đã từng chinh phục đỉnh núi nào, vào thời điểm nào, hoặc đã lên được tới độ cao bao nhiêu chỉ cần nghe ngóng là biết ngay.

Tường Bân thở dài, nét mặt trở nên khó xử: “Tôi là con một. Bố mẹ tôi kịch liệt phản đối chuyện tôi đi leo núi. Chẳng phải đến cả công việc cũng phải nghe theo sự sắp xếp của họ sao? Lúc còn đi học,

thời gian của tôi khá tự do, nhưng leo núi thì vẫn phải lén lút, càng không dám rêu rao, luôn độc lập một mình. Tới tận bây giờ bố mẹ tôi cũng hề biết tôi đã từng chinh phục không ít đỉnh núi ở Nepal. Hôm nay nếu không gặp em, đổi lại là một đối tượng khác, tôi cũng sẽ không tiết lộ chuyện mình biết leo núi.”

Người đàn ông trước mắt, có một sự tương đồng kinh người với Tưởng Bân mà cô quen biết. Tuy rằng cảm giác anh ta mang lại cho cô rất khác, nhưng...

Cô bắt đầu lo sợ, thái dương giật lên từng hồi.

Trên đời này sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy? Anh ta cũng thích độc lập một mình?

“Trước đây... chúng ta đã từng gặp nhau chưa?” Cuối cùng, cô buột miệng hỏi một câu như vậy.

Tưởng Bân lắc đầu vô cùng chắc chắn: “Chưa từng, sao vậy?”

Hơi thở của Tố Diệp có chút dồn dập, nhưng cô vẫn không ngừng hít sâu để giải tỏa sự căng thẳng trong lòng. Cô mấp máy môi: “Bạn trai của tôi, anh ấy... cũng tên là Tưởng Bân.”

Cô nói những lời này không phải vì nghi ngờ người đàn ông trước mặt đã mất trí nhớ. Cô chắc chắn anh ta không phải là Tưởng Bân. Nhưng tại sao những trải nghiệm của anh ta và Tưởng Bân lại tương đồng đến vậy?

Tưởng Bân nghe xong bỗng sửng sốt, rất lâu sau mới nói: “Trên đời thật sự có chuyện trùng hợp vậy sao?”

“Anh ấy cũng thích độc lập một mình, thế nên chẳng thân thiết mấy

với những người cùng hội.” Cô nhắc lại chuyện cũ.

Tường Bân há hốc miệng, rồi chỉ vào mũi mình: “Sao có cảm giác như em đang nói tôi vậy?”

Cả Tố Diệp cũng bắt đầu mơ màng.

“Có lẽ...” Ngừng một lúc, Tường Bân nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng: “... đây là duyên phận.”

Hà?

Tố Diệp không hiểu lời anh ta nói.

Anh ta cười nhẹ nhàng: “Tôi cũng đã từng đọc một bài báo, nói rằng có hai người sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, cùng cả tên luôn, tính cách sở thích cũng tương đồng. Kết quả bỗng một ngày hai người gặp mặt nhau, sau đó trở thành bằng hữu, tri kỷ. Tôi nghĩ ông trời để em xuất hiện trong cuộc đời tôi là có lý do, có lẽ muốn tôi thay Tường Bân chăm sóc em. Trời cao đã cho tôi rất nhiều điểm giống với anh Tường Bân đó, chỉ để khi tôi xuất hiện trước mặt em, em sẽ dễ dàng chấp nhận tôi hơn.”

Tố Diệp dờ dẩn nhìn anh ta. Cô tin vào duyên phận, nhưng không phải kiểu duyên phận mà anh ta nói.

Trong giây phút ngập ngừng, Tường Bân bỗng giơ tay phủ lên những ngón tay trắng trẻo của cô, khẽ nói: “Khi nhìn thấy ảnh em ở Nepal là trong lòng tôi đã nảy sinh một cảm giác xót xa. Bây giờ được gặp lại em, tôi mới biết rõ, tôi thích em.”

Bàn tay anh ta hơi lạnh, nhất là đầu ngón tay, khi chạm vào tay cô khiến một cảm giác buốt giá bò lên sống lưng cô. Cô không biết đây

là trời cao treu người hay nhân duyên trùng hợp. Tóm lại, cô hoàn toàn mơ hồ rồi.

...

Ngoài cửa sổ, nơi bóng cây trùng trùng điệp điệp, Niên Bách Ngạn đang đứng lặng đó.

Anh đứng cách cô không quá xa, trầm mặc nhìn về khung cửa sổ ấy.

Trong gió thu, bóng hình Niên Bách Ngạn cao lớn, rắn rỏi, lúc này trông lại càng thẳng tắp, mơ hồ toát ra một cảm giác áp lực nặng nề.

Gương mặt anh vẫn góc cạnh đến hoàn hảo. Bờ môi mỏng mím chặt lại thành một đường thẳng. Ánh mắt u ám nhưng tĩnh lặng như nước, có một sự tĩnh lặng khiến người ta sờn gai ốc...

~Hết chương 311~

*Lảm nhảm: Hứ, bạn trẻ kia tránh xa ra, anh chị mới có duyên phận

Quyển 7 - Chương 312: Lời nói dối nhẹ bằng

Làn gió lạnh buốt, thấm cả vào lòng người.

Bên trong, gương mặt hơi nghiêng của người con gái thanh tú và dịu dàng.

Bên ngoài, gương mặt người đàn ông chìm trong một mảng sáng rộng lớn, nửa sáng nửa tối.

Niên Bách Ngạn nhìn thấy người đàn ông đó nhẹ nhàng đặt bàn tay lên tay Tố Diệp, thần thái ôn hòa, ánh mắt si mê. Cùng là đàn ông, anh quá hiểu hàm nghĩa của ánh mắt đó.

Nhưng Tố Diệp lại không hất tay hấn ta ra.

Đôi mắt Niên Bách Ngạn càng lúc càng âm u, trầm mặc. Một lúc sau, anh rút điện thoại ra, ấn xuống.

Còn trong phòng, Tố Diệp trong lúc đầu óc còn đang mơ màng được giải cứu bởi tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên. Cô giật mình. Lúc này mới ý thức được Tưởng Bân vẫn còn đang nắm tay mình, vội vàng nhân động tác lấy điện thoại để thoát khỏi sự tiếp xúc của anh ta.

Đầu kia là giọng nói của Niên Bách Ngạn.

Vẫn như một mặt hồ phẳng lặng, đôi lúc thoáng nhẹ một chút se lạnh.

“Vẫn đang đi mua sắm à?”

Sau khi nghe thấy giọng anh, Tố Diệp bất giác cảm thấy hoảng loạn trong lòng. Tim cô cũng nhanh chóng đập dồn dập, có một cảm giác làm việc gì lén lút bị bắt tại trận. Cô liếm môi, hít sâu để ổn định lại hơi thở bất an.

“Đúng vậy!”

Bên kia trầm mặc mấy giây mới lại hỏi: “Chỉ có em và Yêu Yêu?”

Nét mặt Tố Diệp có phần hoảng hốt, rồi cô khẽ cười: “Đúng vậy! Lúc sáng anh đi chẳng phải em đã nói với anh rồi sao?”

“Được rồi!”

“Dạ?”

“Xem được thứ gì rồi?” Giọng nói của người đàn ông qua điện thoại trầm trầm mà đầm ấm.

Tố Diệp mím môi, trái tim căng thẳng đến khó chịu vì cái cơ hoang đường và hành vi dối trá đê hèn của mình. Nhưng cô vẫn cố gắng nhẫn nhịn, hắng giọng, cố gắng để giọng nói của mình thoải mái một chút.

“Còn đang đi ngắm, vẫn chưa chọn xong.”

Bên đó lại không nói gì nữa.

Tố Diệp cắn môi, hỏi dò: “Anh... xong việc rồi à?”

“Vẫn còn đang bận, anh cúp máy trước đây!”

Đầu kia đập máy rất nhanh.

Tố Diệp chỉ cảm thấy cái việc nói dối này thật sự quá vất vả.

Đối diện là ánh mắt quan tâm của Tường Bân: “Sao vậy?”

Tố Diệp lặng im, hồi lâu mới uống một ngụm trà, từ từ bình ổn lại cảm giác tội lỗi và lo lắng trong lòng, rồi khẽ lắc đầu.

“Cuộc điện thoại vừa rồi là...”

“Bạn trai của tôi.” Tố Diệp thẳng thắn trả lời.

Tường Bân kinh ngạc, rất lâu sau mới hỏi: “Anh ấy...”

“Là bạn trai mới của tôi, tôi rất yêu anh ấy.” Tố Diệp cảm thấy cần phải nói rõ ràng với anh ta. Mặc dù vừa gặp mặt người tên Tường Bân này, có những chuyện cô vẫn còn mơ mơ hồ hồ, nhưng có một điểm luôn luôn chắc chắn, cô không thể tiếp nhận tình cảm của anh ta.

Tường Bân mở miệng, nhấp một ngụm cafe, rồi nói: “Vậy mà tôi tưởng em sẽ không bao giờ quên được người ấy.”

Tố Diệp biết “người ấy” mà anh ta nói tới là ai. Cô cười nhẹ nhàng: “Con người luôn phải nhìn về phía trước.”

“Nếu em thật sự đã quên sạch sẽ, trong lòng không còn chút nuối tiếc nào, tại sao cho tới giờ vẫn không dám leo núi trở lại?” Tường Bân vẫn không buông tha.

Bàn tay đang cầm cốc của cô chợt khựng lại. Câu hỏi này khiến Tố

Diệp có chút bất ngờ.

“Tôi...” Cô chần chừ.

Tưởng Bân nhìn vào mắt cô, khẳng định một câu: “Thế nên... em vốn chưa hề quên người đó!”

Ngoài kia, bóng hình cao lớn đó của Niên Bách Ngạn đã biến mất.
Anh trở lại xe.

Trơ trọi một mình.

Bàn tay anh nắm chặt vô lăng, ánh mắt còn trầm lạnh hơn cả khi nãy, nét mặt tái mét, nhưng trên vầng trán toát lên một sự phẫn nộ như đang được kìm nén.

Trong đầu anh chỉ toàn hiện lên cảnh tượng cuộc điện thoại khi nãy.

Giọng nói của cô ngọt ngào đến thế, sắc mặt tự nhiên đến thế...

Nhưng cô đã vô tâm, nói dối nhẹ như không!

Ruột gan Niên Bách Ngạn cồn cào. Anh tự nhận rằng mình đã dốc hết tình cảm đối xử với người con gái đó, vậy mà không đổi lại được một câu thật lòng của cô...

Bờ vai rộng lớn căng ra, cả sống lưng anh cũng lạnh toát, cứng đờ.
Một lúc sau, anh mới rút điện thoại ra, gọi vào một số.

Đối phương nhận máy rất nhanh, thái độ kính cẩn.

“Hứa Đồng! Điều tra cho tôi về một người, ngay lập tức!” Giọng anh gần như đóng băng, mỗi câu mỗi chữ đều sụp đổ nơi khóe miệng.

Buổi trưa, Tố Diệp đã kịp tới Tinh Thạch.

Điện thoại của Niên Bách Ngạn gọi mãi không được, cô đành phải tới Tinh Thạch để tìm anh.

Tinh Thạch dịp cuối tuần yên tĩnh hơn thường ngày rất nhiều, hầu hết các bộ phận đều được nghỉ. Chỉ có lác đác vài nhân viên phải tăng ca, thấy Tố Diệp tới mọi người đều lấy làm lạ.

Tố Diệp đành giải thích với họ rằng, hôm nay cô tới công ty làm thêm giờ.

Mấy nhân viên ấy cũng nghe nói tới chuyện thứ sáu vừa rồi Tố Diệp mặc thử váy cưới, bị tổng giám đốc Niên bắt ngay tại trận, còn bắt cô tăng ca hoàn thành báo cáo phân tích tâm lý, thế nên không hề nghi ngờ những gì cô nói. Chỉ có điều, một trong số các nhân viên đó bèn kéo cô sang một bên, căng thẳng nói: “Thế thì hôm nay chị phải chú ý một chút, đừng để xảy ra bất kỳ sơ suất gì.”

Tố Diệp không hiểu.

Mấy nhân viên khác đều dè dặt giải thích với cô: “Hôm nay sắc mặt của tổng giám đốc cực kỳ khó coi, nãy giờ đã phê bình mấy người phụ trách rồi.”

Tố Diệp sửng sốt. Hình như trong công ty Niên Bách Ngạn nghiêm khắc thì nghiêm khắc thật, nhưng bộc lộ sự tức giận của mình ra là điều rất hiếm hoi.

Nghĩ vậy, cô định tới phòng tổng giám đốc xem sao.

Ai ngờ đi qua phòng họp, cô liền nhìn thấy Hứa Đồng đứng ngoài

cửa, lưỡng lự như đang không biết có nên vào hay không, trông nét mặt có vẻ khó xử. Tố Diệp cảm thấy kỳ lạ, bèn lặng lẽ bước tới. Thấy Hứa Đồng đang nhìn vào trong phòng họp qua cửa kính, cô cũng nhìn theo.

Cảnh tượng ấy quả thực đã khiến cô hết hồn hết vía một phen.

Niên Bách Ngạn ngồi trong, hai bên đầy đủ cán bộ cao cấp của các bộ phận. Có lẽ thứ gì đó trong tài liệu không phù hợp với yêu cầu của anh, cô chỉ thấy anh bất ngờ vút tập tài liệu trong tay sang một bên. Tập tài liệu đó đập thẳng vào mặt một vị giám đốc. Đồng thời lúc ấy, tiếng quát tháo dữ dội của Niên Bách Ngạn cũng vang lên.

Cả phòng hội nghị gần như lắc lư theo.

Tất cả các cán bộ cao cấp không ai dám ho he một câu, nhất là vị giám đốc vừa bị tài liệu đập vào mặt. Sắc mặt ông ta càng thảm thương hơn. Dù đứng bên ngoài cửa, Tố Diệp vẫn có thể nhìn rõ từng giọt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống trán ông ta.

Hứa Đồng ban đầu chưa nhìn thấy Tố Diệp, thấy cô từ đâu thò đầu vào mới phát hiện ra, giật nảy mình. Sau khi nhìn rõ đó là cô, Hứa Đồng mới vỗ vỗ ngực: “Thì ra là bác sỹ Tố, cô làm tôi hết hồn.”

Thì ra Hứa Đồng cũng có lúc nhát gan.

Tố Diệp thấy rất lạ: “Sao cô lại đứng ở đây?”

Hứa Đồng thở dài: “Tôi còn đang do dự, không biết có nên vào hay không. Cô cũng nhìn thấy tình hình bên trong rồi đấy, tôi chỉ sợ vào đó làm bia đỡ đạn.”

Đây là lần đầu tiên Tố Diệp thấy Hứa Đồng nói bằng giọng điệu và

thái độ này. Thường ngày cô ấy luôn răm rắp nghe theo Niên Bách Ngạn, như “thiết nường tử” không sợ trời không sợ đất. Đáng vẻ ngày hôm nay đúng là khá hiếm gặp.

Nhưng cũng là chuyện thường tình thôi.

Nhìn thấy Niên Bách Ngạn nổi cơn thịnh nộ như vậy, cả Tố Diệp cô còn không dám vào chọc giận.

“Anh ấy... sao vậy?”

Hứa Đồng lắc đầu: “Tổng giám đốc trong công việc điềm tĩnh có tiếng. Nhưng mà mấy vị giám đốc hôm nay chẳng biết gặp vận hạn gì, liên tục bị ăn mắng, đây đã là người thứ năm rồi.”

Tố Diệp rút cổ lại, trước mặt Hứa Đồng, cô cũng không cần phải kiêng kỵ, lắc lư túi quà trong tay: “Tôi còn mua quà cho anh ấy này, xem ra vẫn chưa đủ làm anh ấy nguôi giận.”

“Đến cả em trai tổng giám đốc cũng bị ăn mắng. Bác sỹ Tố, cô nên cẩn thận một chút.” Hứa Đồng khó xử nói: “Chẳng biết hôm nay tổng giám đốc bị trúng tà gì nữa?”

Tố Diệp nghe xong bỗng ngẩn người, sao lại liên can cả tới Niên Bách Tiêu?

Lúc này Hứa Đồng kéo cô qua một bên, thấp giọng nói: “Một tiếng trước, em trai tổng giám đốc có tới công ty, không biết đã nói gì với anh ấy. Tổng giám đốc vốn dĩ đang ôm một bụng tức, kết quả đã mắng té tát cậu ấy ngay trong văn phòng. Lúc tôi đi vào, đúng lúc bắt gặp Niên Bách Tiêu hùng hục chạy ra ngoài. Giờ tôi lo lắng cho cậu nhóc đó lắm. Bác sỹ Tố! Cô từng tiếp xúc với Niên Bách Tiêu, xem xem liệu có thể tìm được cậu ấy ở chỗ nào, an ủi tinh thần cậu ấy

một chút.”

“Nó không về nhà sao?”

Hứa Đồng lắc đầu: “Đã gọi điện rồi nhưng không có ở tứ hợp viện.”
Ngừng một lát, Hứa Đồng lại khuyên: “Thật ra tổng giám đốc rất quan tâm tới em trai mình, có thể là không biết cách biểu đạt, cứ lời qua tiếng lại lâu dần nảy sinh mâu thuẫn. Cậu ấy thì cứ thế bỏ đi một mạch. Ngoài miệng tuy tổng giám đốc không nói gì, nhưng tôi biết thực ra anh ấy rất lo lắng, người giúp được anh ấy chỉ có cô thôi.”

Tố Diệp suy nghĩ một lát, rồi lại đưa mắt nhìn vào trong phòng họp. Niên Bách Ngạn phía trong vẫn đang phê bình không ngớt, gương mặt cương nghị như được mạ một lớp băng giá lạnh và nghiêm nghị, khiến cô sợ rụt cổ lại, gật đầu với Hứa Đồng: “Được! Tôi sẽ đi tìm Niên Bách Tiêu, cô giúp tôi đưa thứ này lại cho Niên Bách Ngạn nhé.” Nói rồi, cô giao túi quà trong tay mình cho Hứa Đồng.

Ra khỏi Tinh Thạch, Tố Diệp mới cảm thấy mất phương hướng. Đến Hứa Đồng còn không biết Niên Bách Tiêu đã đi đâu, làm sao cô tìm được?

Ngẩng đầu lên nhìn trời.

Âm u, mờ mịt.

Gió thu hơi lạnh, thổi sột soạt vào tận trong áo sơ mi.

Cô kéo chặt áo lại. Tiết trời cuối tuần sao giống tính khí của Niên Bách Ngạn thế không biết!

Trong lúc cùng đường, Tố Diệp chợt nhớ tới Kỷ Đông Nham. Quan hệ của Niên Bách Tiêu và Kỷ Đông Nham trước nay rất tốt, chưa biết

chừng anh ấy sẽ biết thằng nhóc đó chạy đi đâu.

Cô vội vàng gọi điện cho Kỳ Đông Nham.

Gọi rồi mới biết anh ấy lại đang đi công tác, hình như còn đang họp. Cô nghe thấy anh ấy nói với người khác một câu: Tạm thời giải tán!

Kỳ Đông Nham động viên tâm trạng lo lắng của Tố Diệp trước, rồi suy nghĩ: “Điện thoại không gọi được sao?”

“Nó không bắt máy.” Cô thở dài.

Ngữ khí của Kỳ Đông Nham cũng trở nên khó xử: “Lại giờ trò ương bướng rồi!”

“Đến cả anh cũng không biết nó có thể đi đâu sao?”

“Nó lớn vậy rồi, không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Nhưng mà nó không quen đường đất ở đây, tiếng Trung lại tệ, trên người lại chẳng mang nhiều tiền, tôi lo nó xảy ra chuyện gì.”

Kỳ Đông Nham trầm mặc một lát: “Thế này đi, anh đưa cho em hai địa chỉ này để em tới xem thử. Chắc chắn nó chỉ tới một trong hai nơi thôi.”

“Được!” Tố Diệp vội vàng rút sổ ghi chép trong túi ra viết lại.

Một giờ rưỡi chiều, taxi dừng lại ngoài cửa lớn nghĩa trang nhân dân núi Bát Bảo.

Tố Diệp trả tiền rồi xuống xe.

Lại có một người khách khác tiện đường bắt xe. Lúc rời đi, đuôi xe cuộn theo cả những chiếc lá rụng dưới chân cô. Tố Diệp nhìn những bông hoa cúc trắng rơi rụng khắp mặt đất, một cảm giác thê lương chợt trào dâng trong lồng ngực.

Cô không ngờ địa chỉ đầu tiên mà Kỷ Đông Nham đưa cho cô lại là nơi đây.

Nghĩa trang.

Nếu Niên Bách Tiêu tới đây, cậu ta tới thăm ai? Lẽ nào là bố mẹ họ?

Tố Diệp không dám lãng phí thời gian vào việc suy đoán vắn vơ. Cô đi dọc đường, lần tìm ngôi mộ có số hiệu như Kỷ Đông Nham đã đưa.

Ánh nắng buổi chiều dần ấm áp hơn.

Đi dọc theo từng hàng mộ thẳng tắp, khi tìm được tới nơi, mồ hôi đã ra đầy trán Tố Diệp, nhớp nháp rất khó chịu

Tố Diệp ngớ ngàng khi biết Văn Giai được chôn cất ở đây.

Bức ảnh trên mộ vẫn rất trong sáng, đáng yêu. Nụ cười của Văn Giai như hoa lê tháng ba, thấm vào tận tim can. Chỉ tiếc là cô ấy đã mãi mãi được khắc trên bia mộ lạnh lẽo, yên giấc ngàn thu. Tố Diệp nhìn tấm ảnh mà trong lòng thổn thức không nguôi. Một cô gái tuổi đời còn quá trẻ!

Cô cúi người, vái ba vái. Văn Giai và cô cũng coi như có duyên. Tuy rằng lúc sống chưa có cơ hội quen biết, nhưng giờ cũng vì tìm Niên Bách Tiêu mà vô tình tới mộ của cô ấy, coi như là một lần gặp gỡ.

Trước mộ đặt một bó cúc trắng.

Cô ngồi xuống, nhìn kỹ. Cánh hoa cúc vẫn còn tươi và hơi ướt. Một làn gió thổi qua cuốn theo cái thanh mát vào tận phổi, chứng tỏ bó hoa này mới đặt ở đây chưa lâu.

Theo như Hứa Đồng nói thì không thể là Niên Bách Ngạn. Sáng nay anh tới công ty là đã phải họp. Hơn nữa, anh muốn tới thăm Văn Giai cũng không cần phải giấu cô. Kỷ Đông Nham lại càng không thể, anh ấy đang ở ngoài. Vậy thì người duy nhất có thể tới đây chính là Niên Bách Tiêu. Khi còn sống, Văn Giai không có người thân thích, những người tới thăm viếng cũng đếm trên đầu ngón tay.

Tố Diệp nhìn ngó một lúc lâu nhưng không thấy bóng dáng Niên Bách Tiêu đâu cả. Có lẽ cậu ta mang hoa tới rồi lại bỏ đi.

Cô thở dài, định tới địa chỉ thứ hai xem tiếp. Trước khi đi, cô lại chào tạm biệt Văn Giai: “Văn Giai à! Tuy rằng người chết như ngọn đèn đã tắt, nhưng tôi vẫn hy vọng cô ở trên trời có linh, phù hộ cho tôi và Bách Ngạn được hạnh phúc, phù hộ cho Kỷ Đông Nham, Niên Bách Tiêu, tất cả mọi người đều được vui vẻ.”

Gió thổi tung mái tóc cô, lu mờ đôi mắt...

~Hết chương 312~

*Lâm nhảm: Thực ra anh ghen chỉ là một phần thôi, anh đang giận vì chị nói dối thì nhiều hơn. Ghen có khi lại dễ giải quyết, nhĩ

P.s: Hôm nay có 3 chương ^^

Quyển 7 - Chương 313: Dám tên là Tường Bân

Khi Niên Bách Ngạn họp xong đã là hơn ba giờ chiều. Trở về phòng làm việc, anh mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế rộng, tới lúc Hứa Đồng bước vào anh cũng không có quá nhiều phản ứng, chỉ dựa đầu ra sau ghế, mắt nhắm nghiền, đầu mày nhú chặt.

Vẫn là một cảm giác uy nghiêm khiến người khác không dám khinh suất.

Hứa Đồng rất hiếm khi nhìn thấy anh như vậy, nhất thời không biết nên nói gì. Cô nhẹ nhàng đặt món quà Tố Diệp đưa mình lên mặt bàn. Đang định quay đi pha cho anh tách cafe, cô bỗng nghe thấy anh hỏi: “Thứ gì vậy?”

Giọng nói hơi trầm, uể oải và bất lực.

Hứa Đồng quay lại, lúc này mới nhìn thấy tuy đầu mày của anh đã dẫn ra không ít nhưng nếp nhăn trên trán vẫn hằn sâu.

Cô mím môi nói: “Của bác sỹ Tố đưa cho anh!”

“Cô ấy đã tới đây?” Vừa nghe thấy ba chữ “bác sỹ Tố” là Niên Bách Ngạn lại vô thức nhú mày, ngữ khí có phần không vui.

“Đúng thế, nhưng lại đi tìm em trai anh rồi.” Hứa Đồng thành thật báo cáo.

Gương mặt Niên Bách Ngạn dần dần thoải mái hơn, nhưng vẫn điềm

tĩnh đến dọa người. Anh giơ tay chạm khẽ lên chiếc túi rồi dừng lại giây lát, suy ngẫm một chút lại rút tay về.

“Đã điều tra ra người đó chưa?”

Hứa Đồng nhanh chóng đưa cho anh một tập tài liệu rất mỏng.

“Người đó tên là Trương Bân, năm nay ba mươi tuổi, chưa lập gia đình, trước mặt đang làm ở phân cục tại Cục tài nguyên quốc gia.” Vì thời gian quá ngắn, cô chỉ điều tra được sơ bộ.

Ngón tay đang cầm lấy tập tài liệu chợt run lên một nhịp. Anh đập bộp một phát xuống bàn. Hứa Đồng nhìn anh đầy kinh ngạc.

“Ra ngoài đi!” Một lúc lâu sau, Niên Bách Ngạn mới hờ hững nói một câu.

Hứa Đồng cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không dám hỏi han gì nhiều, khẽ gật đầu rồi đi ra khỏi văn phòng.

Trong phòng yên tĩnh tới nỗi chỉ còn tiếng kim đồng hồ nhảy từng nhịp đều đặn, tích tắc tích tắc. Từng tiếng như đập vào lồng ngực anh, đau nhói.

Khoảng hai, ba phút sau, Niên Bách Ngạn mới chậm chậm lật tập tài liệu ra. Bên trong là những giới thiệu đơn giản cùng hai bức ảnh. Một bức anh đã chuyển cho Hứa Đồng từ sáng nay, bức ảnh còn lại là ảnh chứng minh thư. Người đàn ông trên ảnh khôi ngô, sáng sủa, bờ môi còn mím cười nhẹ nhàng.

Anh nhìn chăm chăm bức ảnh đó rất lâu, đáy mắt dần dần dâng lên một tia lạnh lẽo.

Tưởng Bân?

Niên Bách Ngạn cầm một tấm ảnh lên, nắm chặt tay lại. Bức ảnh cuộn chặt lại thành một rúm trong tay anh.

Khóe môi anh hơi nhếch lên, sự giá lạnh đó từ đáy mắt đã lan khắp cơ thể.

Niên Bách Ngạn này không bao giờ tin trên đời lại có thánh thần ma quỷ hay kỳ tích về một người rơi từ trên núi cao như vậy xuống vẫn còn sống!

Cầm tài liệu về Tưởng Bân lên tay, đi tới bên cạnh máy hủy tài liệu. Anh ấn nút, những tài liệu mỏng manh về con người đó bị chiếc máy từ từ nuốt hết. Nụ cười trên gương mặt Tưởng Bân cũng bị phá hủy.

Anh dám tên là Tưởng Bân, thì Niên Bách Ngạn này cũng dám điều tra cho ra ngọn ngành!

Điện thoại bàn vang lên.

Niên Bách Ngạn bỏ luôn cả tờ giấy cuối cùng vào máy, rồi đi tới bên bàn nhận điện thoại. Đầu kia là giọng phụ nữ dịu dàng, chân thành.

“Bách Ngạn! Anh rảnh không? Em muốn nói chuyện với anh.”

Lâm Yêu Yêu ngủ mãi rồi tự nhiên tỉnh giấc, mở mắt ra đã là buổi chiều.

Lúc cô uể oải đi vào nhà bếp tìm đồ ăn, mẹ lại bắt đầu căn nhắc ở phía sau, nói con gái con đứa lớn bằng từng này còn ngủ trướng mắt lên, ngày đẹp trời thế này phải ra ngoài hẹn hò mới phải.

Lâm Yêu Yêu ngó một cái ra ngoài trời qua cửa kính trong phòng bếp. Thời tiết đẹp chỗ nào vậy? Toàn là mây mù.

“Bố con lại đi tìm bạn chơi cờ rồi phải không ạ?” Cô lê dép tới mở tủ lạnh ra, lười biếng nói: “Mẹ rảnh rồi thì cũng đi chơi mát chược gì đó cho vui. Mấy hôm trước cô Vu tới tìm mẹ mấy lần mẹ toàn không đi. Ra ngoài chơi cùng mấy bác hàng xóm, đỡ phải ở nhà trông con.”

“Cái con bé vô tâm vô tính này. Mẹ là mẹ con, mẹ không trông chừng con thì ai trông? Cậu Diệp Uyên đó cũng muốn tới với con lắm, con đâu có màng tới người ta.”

“Mẹ! Con định ăn cơm đây, lúc ăn mà còn nghe mẹ càu nhàu là ảnh hưởng tới sức khỏe đấy.” Cô lẩm bẩm.

Bà Lâm thấy vậy, tức giận đập bốp một phát vào đầu cô, rồi quay người đi ra phòng khách.

Lúc đó Lâm Yêu Yêu mới được ăn một bữa cơm bình yên.

Nhưng cô còn chưa no được nửa cái bụng, đã lại thấy mẹ xông vào, khoa chân múa tay: “Mau đi nhận điện thoại kia, Diệp Uyên gọi đấy!”

Lâm Yêu Yêu đúng là không còn muốn nói gì với thái độ hưng phấn này của mẹ. Mẹ ơi là mẹ, có cần phải sợ cô ế chồng đến mức này không? Cô mệt mỏi đứng dậy, một giây sau đã bị mẹ đẩy ra khỏi bếp.

Dưới sự giám sát của mẹ, cô đành phải lao với “tốc độ tên bắn” tới bên điện thoại. Bên kia là giọng nói gọi cảm của Diệp Uyên.

Đại khái anh toàn hỏi những chuyện thường nhật như cô ngủ có ngon không, có ăn gì không. Lâm Yêu Yêu trả lời lần lượt, rồi hỏi thăm tình hình sức khỏe của mẹ anh thế nào. Anh nói bà đã về nhà

điều dưỡng rồi.

Đúng vào lúc Lâm Yêu Yêu tưởng rằng anh chỉ gọi điện hỏi thăm bình thường, Diệp Uyên bỗng đi thẳng vào vấn đề.

“Dịp Noel năm nay Tinh Thạch sẽ cho nghỉ lễ hai tuần, đúng đợt đó anh phải bay tới Roma. Đi cùng anh, được không?”

Đầu óc Lâm Yêu Yêu trống rỗng một lúc lâu, mới chợt nhớ ra Tinh Thạch đúng là sẽ cho nghỉ đúng dịp Noel theo kế hoạch của tổng bộ, vì rất nhiều nhân viên làm việc trong tổng bộ đều là người nước ngoài, phải về quê đón Tết. Cô suy nghĩ rồi nói: “Roma à...”

“Đúng vậy! Bên đó không khí rất trong lành, chúng ta sẽ chơi hai tuần thật vui vẻ.” Diệp Uyên có chút phấn khích.

Lâm Yêu Yêu bất giác nhớ lại cảnh tượng lần gặp anh ở nước ngoài, chẳng hiểu sao trong lòng bỗng có chút mâu thuẫn. Cô mím môi: “Còn lâu lắm mới tới mà. Bây giờ... em chưa thể quyết định được.”

“Yêu Yêu!” Giọng nói của Diệp Uyên trở nên chân thành: “Anh rất mong em có thể cùng đi với anh.”

Bên này Lâm Yêu Yêu chọn cách im lặng.

Sao cô không hiểu ý của anh khi muốn cô cùng anh đi Roma?

Một lúc sau cô thở dài: “Để em suy nghĩ một chút, được không?”

“Được!” Diệp Uyên rất dễ tính.

Cúp điện thoại, Lâm Yêu Yêu nằm xuống sofa, trầm tư suy nghĩ.

Bà Lâm cảm thấy kỳ lạ, vẫn còn cầm nguyên chiếc giẻ lau trong tay, bước lên hỏi: “Thế là nói xong rồi sao?”

Cô ngẩng đầu nhìn mẹ, chớp mắt hai cái rồi gật đầu.

“Làm gì có ai yêu đương như hai đứa chứ?” Bà Lâm bắt mẫn lau bầu một câu, cúi người xuống bắt đầu lau bàn.

Lâm Yêu Yêu nhặt lấy chiếc gối ôm, nhìn mẹ đầy khó xử: “Mẹ! Con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi. Mỗi tuần đều có nhân viên vệ sinh tới làm theo giờ, mẹ đừng bận rộn nữa.”

“Có chút tiền đó thì tiết kiệm đi. Lỡ như mà con ở vậy không lấy được chồng, còn có cái mà dùng.” Bà Lâm vung chiếc khăn lên, lườm Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu ầm ức, trông càng vô tội.

Điện thoại lại reo lên, bà Lâm vui mừng: “Nhất định vẫn là Diệp Uyên!”

Lâm Yêu Yêu cũng nghĩ là anh ấy. Cô nhận điện thoại. Còn chưa đợi đầu kia nói gì, cô đã lên tiếng trước: “Diệp Uyên! Anh cho em quá ít thời gian suy nghĩ rồi.”

Bên đó im lặng.

“Alô?” Lâm Yêu Yêu cảm thấy kỳ lạ.

Đầu kia thở dài khe khẽ: “Yêu Yêu! Anh là Tư Thừa!”

Lâm Yêu Yêu chột đời lần.

“Tối mai em có thời gian không? Cùng đi ăn cơm nhé?”

Cô không trả lời.

“Yêu Yêu! Anh có chuyện muốn nói với em.” Giọng Đinh Tư Thừa rất nhẹ nhàng.

Hơi thở của Lâm Yêu Yêu dần trở nên gấp gáp, mãi một lúc sau cô mới đáp lại: “Được!”

Quán trà gần trung tâm mật dịch quốc tế.

Giờ này rất ít người tới đây uống trà, hướng hồ còn là ngày cuối tuần.

Cả một căn phòng rộng lớn chỉ có ba người, chưa tính nhân viên phục vụ.

Có chiếc đèn lồng đỏ dung đưa, đại diện cho văn hóa truyền thống Trung Quốc. Còn có cả những vật mang phong vị cổ xưa như lồng chạm trổ, bình phong, chao đèn bằng vải lụa. Tiếng đàn cổ vang lên trong im lìm, tĩnh lặng như làm uyển chuyển cả không gian.

Khúc Nghệ hoang mang, lo lắng ngồi chếch phía đối diện Niên Bách Ngạn. Sau khi nhân viên bưng trà lên rồi lui ra ngoài, Niên Bách Ngạn đưa cho cô ta một chiếc cốc sứ. Cô ta đón lấy, ngón tay rõ ràng đang run rẩy.

Chẳng mấy chốc, có một bàn tay khác nhẹ nhàng nắm chặt lấy nó để cô ta bớt run.

Chính là Diệp Ngọc ngồi bên cạnh.

Diệp Ngọc đối mặt với Niên Bách Ngạn vẫn điềm nhiên như thường,

thấy Khúc Nghệ căng thẳng như vậy, cô ta nhẹ nhàng nói: “Không sao đâu! Bách Ngạn đã biết chuyện của hai chúng ta từ lâu rồi.” Nói tới đây cô ta còn bổ sung thêm: “Anh ấy là người duy nhất biết chuyện này, yên tâm đi!”

Khúc Nghệ ngược lên, e dè nhìn Niên Bách Ngạn.

Nét mặt Niên Bách Ngạn vô cảm, anh hững hờ nói: “Nếu không phải vì như vậy, cuộc hôn nhân này tôi cũng không dám chấp nhận.” Ban đầu sở dĩ anh đồng ý kết hôn giả vì Diệp Ngọc chính là đối tượng phù hợp nhất. Anh có thể lợi dụng cô ta ngăn ngừa những lời đồn đại gièm pha bên ngoài, còn cô ta cũng lợi dụng anh để che giấu thân phận đồng tính của mình.

Chỉ có điều, một mối quan hệ trông có vẻ như rất hòa hợp này lại trở thành chướng ngại vật từ khi Tố Diệp xuất hiện.

Khúc Nghệ nhìn anh ta hồi lâu mới gật đầu.

“Bách Ngạn! Em đồng ý tuyên bố với bên ngoài chúng ta ly hôn, nhưng anh cũng phải bảo đảm quan hệ của em và Khúc Nghệ không bị người ngoài phát giác.” Diệp Ngọc tính toán rất chi li.

“Tôi có thể sắp xếp cho hai người ra nước ngoài định cư.” Niên Bách Ngạn cũng rất thẳng thắn.

Khúc Nghệ và Diệp Ngọc đưa mắt nhìn nhau.

“Em ở trong nhà họ Diệp tuy không giữ chức vụ gì, nhưng vẫn có cổ phần. Lợi nhuận hằng năm của công ty đủ để hai người không phải lo ăn lo mặc. Sau khi quan hệ của hai chúng ta giải quyết gọn gàng, tôi sẽ nghĩ cách làm thẻ xanh cho em ở nước ngoài, em cứ qua đó trước.” Niên Bách Ngạn lại bình tĩnh nhìn về phía Khúc Nghệ: “Còn

về phần cô, có thể đợi sau khi sóng gió bình yên rồi hẵng qua đó. Tôi sẽ sắp xếp một công việc khác cho cô để hai người dù sống ở nước ngoài vẫn có thể độc lập về kinh tế.”

~Hết chương 313~

*Lảm nhảm: Nhà mình có nhiều người yếu tim quá nhỉ? Đọc truyện của Tầm là trái tim phải rần rởi một chút, không là khổ đấy. Màn này quá nhẹ nhàng, muối thôi, tý là vui vẻ ngay ấy mà

Quyển 7 - Chương 314: Lại có chuyện xảy ra

Câu nói ấy của Niên Bách Ngạn khiến ánh mắt Khúc Nghệ ngập tràn kinh ngạc: “Thật sao?”

“Tôi không cần phải nói dối.” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn rất ôn hòa. Anh cầm tách trà lên, khẽ nhấp một ngụm.

“Quá tốt rồi!” Khúc Nghệ mừng rỡ nhìn Diệp Ngọc.

Diệp Ngọc cũng vô cùng cảm kích với sự sắp xếp này, nhưng vẫn còn chút lo lắng: “Sau khi hai chúng ta ly hôn, e là người bên ngoài sẽ tranh chấp chỗ cổ phần trên danh nghĩa của hai chúng ta. Nhất là mấy cổ đông đó, thế nên chỗ tài sản chung của vợ chồng...”

“Tôi chỉ lấy một phần của nhà họ Niên. Sau khi hai chúng ta tuyên bố ly hôn với bên ngoài, tôi cũng không có quyền lấy đi thứ gì của nhà họ Diệp cả.”

“Xin lỗi anh...” Diệp Ngọc bỗng dưng cảm thấy áy náy.

Niên Bách Ngạn không bộc lộ quá nhiều cảm xúc cũng không nhìn biểu cảm áy náy của cô ta. Hương trà nhạt nhòa vòng quanh đầu ngón tay anh, nơi đáy mắt vẫn luôn là vẻ bình thản, tĩnh lặng trước mọi sóng gió.

Rất lâu sau anh mới khẽ nói: “Tình Thạch là tâm huyết của hai gia đình Niên, Diệp. Tôi hiểu mục đích ban đầu bố em muốn hai chúng ta kết hôn. Cả em và Diệp Uyên đều không theo nghiệp kinh doanh, chú

hai em lại không có đầu óc kinh doanh. Thế nên chỉ cần hai chúng ta có con, đứa trẻ đó sẽ trở thành người thừa kế duy nhất cả tập đoàn Tinh Thạch. Tới ngày nó ngồi được lên chiếc ghế đó, tập đoàn Tinh Thạch cũng không còn phân rõ là của nhà họ Diệp hay nhà họ Niên nữa. Tiếc là, người tính không bằng trời tính, đời người không thể vượt quá quá nhiều suy đoán và thử thách.”

“Lúc đó, cả hai chúng ta không ai ngờ sự việc lại tới nông nỗi này.”
Diệp Ngọc nhìn Niên Bách Ngạn, gương mặt nhỏ nhắn chất chứa tình cảm: “Dù sao thì cũng cảm ơn anh, Bách Ngạn! Cảm ơn anh từ lúc biết được chuyện của em và Khúc Nghệ đã luôn giúp chúng em giữ kín bí mật này. Trước đây em hiểu lầm anh rồi.” Cô ta đã từng nhầm tưởng rằng Niên Bách Ngạn đã nói chuyện này cho Tố Diệp.

Niên Bách Ngạn khẽ lắc đầu, đặt tách trà xuống: “Tôi chỉ hy vọng từ hôm nay trở đi mọi sự đều được bình yên.”

Bên này Khúc Nghệ lại chìm vào một nỗi bất an mơ hồ. Khúc Nghệ khẽ chạm nhẹ vào Diệp Ngọc: “Còn phía cô nhà, phải giải thích thế nào?”

Diệp Ngọc nghe xong cũng thấy lo lắng đôi chút. Cô ta thật sự đau đầu về mẹ mình, bất giác nhìn Niên Bách Ngạn: “Làm sao đây? Em lo bà sẽ làm ầm lên.”

Đây cũng là điều Niên Bách Ngạn phải đề phòng. Anh đang định lên tiếng, điện thoại bên cạnh Diệp Ngọc bỗng vang lên. Trong không gian u tịch này, tiếng chuông ấy vô cùng đinh tai, nó làm cô ta giật nảy mình, tay chợt run lên. Cô liếc nhìn vào màn hình, nói bằng khẩu hình mình: Mẹ em!

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô ta nhận máy.

Diệp Ngọc gật đầu, rồi ấn nút nghe máy.

Đầu kia nói với tốc độ cực nhanh, hình như là đã xảy ra chuyện gì. Diệp Ngọc chẳng chen vào được một câu. Tới khi Nguyễn Tuyết Mạn nói được một nửa, cô ta bỗng trợn trừng mắt, sắc mặt lập tức trắng bệch!

Cùng thời điểm ấy, ở một nơi khác.

Khi Tố Diệp lần tìm tới nơi theo địa chỉ thứ hai mà Kỷ Đông Nham đã đưa, mới phát hiện ra đây là một nhà hoang đã bị bỏ phế, bên trong để không ít linh kiện ô tô và những chiếc vỏ xe đã bị phá hủy. Cô nhìn kỹ qua, đa số đều là những chiếc xe đua đã bị vứt đi.

Gió thu rào rào thổi, bụi bay mù mịt.

Cô vội vàng giơ tay lên che mắt, cảm thấy hít vào phổi toàn là mùi xăng dầu dư thừa, vô cùng nhức mũi.

Gió ngừng lặng, khi buông tay xuống, ánh mắt cô bất giác quét qua một cái bóng ngồi ngay trên bậc thềm gần đó.

Là Niên Bách Tiêu.

Khoảnh khắc nhìn thấy cậu ta, nỗi lo sợ căng thẳng trong lòng Tố Diệp mới trút xuống. Nhưng ngay lập tức một nghi vấn lại dâng lên trong cô. Cậu ta vô duyên vô cớ chạy tới nơi hoang vắng, tòi tàn này làm gì?

Cô đi về phía cái bóng đó.

Mây mù đã che khuất không ít nắng chiều, thế nên chiếu xuống người Niên Bách Tiêu chỉ toàn là một quầng sáng u ám, cô tịch. Cậu

ta ngồi trong khung cảnh như mây như nắng đó, nhìn đăm đăm về phía trước, không biết đang ngắm cái gì.

Không hiểu sao, nhìn thấy bóng hình Niên Bách Tiêu như vậy, cô lại cảm thấy cậu ta thật cô độc.

Tiếng gót giày dẫm lên đá sỏi làm kinh động tới Niên Bách Tiêu. Cậu ta quay đầu lại, nhìn về phía Tố Diệp, gương mặt trong khoảnh khắc có chút ngۆ ngàng và do dự, nhưng hồi phục lại cái vẻ ba lǎng nhǎng thường ngày rất nhanh. Cậu ta lạnh lùng hừ một tiếng: “Anh trai tôi bảo chị tới đây?”

Tố Diệp dừng bước bên cạnh cậu ta. Lời mào đầu đó tuy rằng chẳng mấy thân thiện nhưng ít nhất tránh cho cô phải nói mấy câu chào hỏi dù đã suy xét rất lâu vẫn cảm thấy không ổn. Niên Bách Tiêu hỏi xong câu ấy lại quay phắt đi. Cô bèn ngồi thẳng xuống bên cạnh cậu ta.

“Có thể nhận ra cậu vẫn rất hy vọng anh trai quan tâm tới mình.”

Một câu nói đã chọc tức Niên Bách Tiêu. Cậu ta nhìn cô, gào thét: “Hàm hồ!”

“Câu này mà dùng tiếng Trung để chửi sẽ trút giận nhanh hơn đấy.” Tố Diệp điềm đạm nói.

Niên Bách Tiêu giận tới tím tái mặt mày.

Lúc sau, cậu ta nói trong hơi thở gấp: “Rốt cuộc chị đã tìm tới đây bằng cách nào?”

“Xem ra, anh trai cậu cũng biết cậu có thể sẽ tới đây.”

Sự kỳ vọng như một đốm lửa mới bắt đầu nhen nhóm bùng chốc tắt ngấm trong mắt Niên Bách Tiêu. Cậu ta lại nói một câu thiếu khách khí: “Thì ra là Kỷ Đông Nham nói cho chị biết. Tôi còn tưởng bác sỹ tâm lý thì nhiều mảnh khoe lắm cơ.”

“Đừng có xem thường bác sỹ tâm lý! Ít nhất thì tôi đã biết, thật ra người cậu mong sẽ nói cho tôi biết hành tung của cậu nhất vẫn là anh trai.” Tố Diệp cũng không tức giận, chỉ uể oải vươn vai một cái, giọng nói của đầy mệt mỏi.

Niên Bách Tiêu lườm cô, nét mặt đầy chống đối và thiếu thiện chí.

Cô vẫn không quan tâm. Trẻ con mà, da mặt mỏng lắm, tâm sự bị người khác nói trúng khó tránh khỏi thẹn quá hóa giận.

Quả nhiên, một giây sau Niên Bách Tiêu bộc phát: “Chị có tư cách gì mà đến thuyết giáo tôi? Chị dâu ư? Con dâu trưởng nhà họ Niên? Đừng có quên, chị chẳng qua chỉ là tình nhân của anh tôi thôi, anh còn lâu mới yêu chị thật lòng!”

Tố Diệp cười híp mắt trước vẻ phẫn nộ của cậu ta. Cô bẻ cổ tay đôi chút: “Niên Bách Tiêu! Nói tiếng Anh thoải mái quá nhỉ. Lại quên mùi vị món võ của tôi rồi à?”

Niên Bách Tiêu vừa nghe bỗng mím chặt môi, nhưng ánh mắt nhìn cô vẫn lạnh lùng, sắc bén như dao. Cô nhìn rất kỹ. Đứa trẻ này lúc trầm mặc rất giống Niên Bách Ngạn, cái vẻ nghiêm túc đó không chệch đi đâu được.

Trải qua một thời gian khá dài, cậu ta mới nói thứ tiếng Trung lóng ngóng của mình: “Tôi sợ chị đâu, tôi đã đọc trên sách là vì, không phải phụ nữ dùng để đối kháng, mà là tôn trọng.”

Tố Diệp sắp xếp lại ý cậu ta muốn biểu đạt. Đại khái là, không phải cậu ta sợ cô mà vì đã từng đọc một câu nói trong sách rằng, phụ nữ không phải dùng để bắt nạt mà dùng để yêu thương.

Cô mím môi cười: “Tuy rằng có một số từ dịch vẫn chưa chuẩn xác lắm, nhưng mà dễ dạy bảo.”

“Thỏ con dễ dạy?”* Khả năng nghe tiếng Trung của Niên Bách Tiêu khá tốt, nhưng không phải câu thành ngữ hoặc thể văn ngôn nào cũng nghe hiểu.

*Niên Bách Tiêu nghe nhầm câu “trẻ nhỏ dễ dạy bảo”.

Tố Diệp không nhịn được phải phì cười.

“Gì đấy?” Cậu ta sốt sắng.

Cô gần như cười ngặt nghẽo. Thấy cậu ta trông có vẻ sốt ruột thật, cô bèn ôm bụng nói: “Tôi bảo trông cậu ngoan như thỏ ấy, dễ dạy!”

Niên Bách Tiêu đưa mắt lờm nguýt: “Chị đúng là rất kỳ lạ.” Cuối cùng cũng nói được một câu tiếng Trung hoàn chỉnh. Cậu ta đứng dậy, phúi mông định đi.

“Này!” Cô gọi giật lại sau lưng.

Niên Bách Tiêu quay đầu nhúu mày nhìn cô.

Cô giơ tay về phía cậu ta.

Đầu mày Niên Bách Tiêu càng nhúu chặt, nhưng vẫn đi tới, nắm tay kéo mạnh cô dậy với vẻ thiếu tình nguyện, miệng còn không quên lẩm bẩm một câu: “Phiền phức!”

Tố Diệp đi giày cao gót, cậu ta lại kéo hơi mạnh tay. Cô đứng không vững, người bỗng lão đảo. Niên Bách Tiêu trong lúc căng thẳng, vội giơ tay ôm cô. Cô hét lên một tiếng rồi ngã nhào vào lòng cậu ta.

Cậu ta cũng cao ngang ngực Niên Bách Ngạn, thế nên cô vừa ngã, mũi đã đập trúng ngực cậu ta, đau tới nỗi nước mắt vòng quanh. Niên Bách Tiêu có lẽ không ngờ sẽ làm cô đau. Cậu ta vốn định giữ chắc để cô không bị ngã, ai dè lại khiến mắt cô đỏ ửng, nhất thời luống cuống, một tay vẫn giữ lấy eo cô, một tay vội vàng xoa lên mũi cô: “Xin lỗi, xin lỗi!”

Khoảng cách quá gần, mùi hương nam tính nhanh chóng xộc vào mũi Tố Diệp. Đồng thời, một mùi thơm của phụ nữ và một cơ thể đầy đặn cũng khiến Niên Bách Tiêu đỏ mặt.

Cánh tay cậu ta rất chắc chắn, vòm ngực cũng vững chãi. Điều này mới khiến Tố Diệp ý thức được Niên Bách Tiêu đã không còn là một cậu nhóc nữa. Độ tuổi hai mươi đủ để cậu ta có được cơ thể rắn rỏi của một người đàn ông trưởng thành.

Thấy mặt cậu ta đỏ bừng, Tố Diệp vội vàng đẩy cậu ta ra, tự ôm lấy mũi mình, quở trách: “Cậu cố tình phải không? Dù có ghét tôi cũng không cần phải báo thù như vậy chứ?”

Nét mặt Niên Bách Tiêu đầy áy náy, vội xua tay: “Không! Tôi không có, tôi báo thù, không muốn chi.”

“Cậu muốn nói là cậu không định báo thù tôi chứ gì?” Tố Diệp trừng mắt.

Niên Bách Tiêu gật lia lịa như đầu sắp lìa khỏi cổ.

“Nhưng việc cậu làm tôi bị thương là thật.” Tố Diệp cố tình tức giận, chỉ vào sống mũi đỏ ửng: “Mũi tôi rất đau, vô cùng đau!”

Cậu ta lại xua tay, nét mặt sốt sắng.

Thấy vậy, Tố Diệp có phần vui vẻ, hắng giọng nói: “Muốn tôi tha thứ cho cậu cũng được thôi, cậu phải nói cho tôi biết tại sao lại tới đây.”

Niên Bách Tiêu nghe xong sắc mặt lập tức thay đổi, cái tính cộc cằn lại nổi lên: “Tại sao lại phải nói nguyên nhân, tôi?”

Tố Diệp cong môi: “Vì cậu đã đắc tội với tôi.”

Cậu ta mím chặt môi, không nói gì.

“Cậu rất thích ô tô, thế nên hôm đó đã lái xe đua của anh trai ra đường, kết quả bị cảnh sát bắt.”

Niên Bách Tiêu nhìn cô khó chịu.

Thấy cậu ta không chịu lên tiếng, Tố Diệp nhún vai: “Thôi được rồi! Nếu cậu đã không muốn trả lời câu hỏi này, vậy tôi đổi câu khác.”

Niên Bách Tiêu nhìn cô đầy cảnh giác như một con thỏ con.

“Tại sao cậu lại về nước?” Tố Diệp sát lại trước mặt cậu ta, hai tay khoanh trước ngực, nhìn ngắm cậu ta từ trên xuống dưới.

Cậu ta rõ ràng rất bức bối.

“Cậu về nước nhưng lại kiên quyết không tới Tinh Thạch làm việc, xem ra không phải liên quan tới công việc. Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?” Cô truy hỏi.

Môi Niên Bách Tiêu mím rất chặt, mãi một lúc sau mới hần học đáp lại một câu: “Mũi chị là giả, không phải, tôi không cần chịu trách nhiệm!” Dứt lời, cậu ta tức giận quay người bỏ đi.

Tố Diệp ngăn ra giây lát mới hiểu cậu ta vừa nói cái gì. Thấy cậu ta bỏ đi dứt khoát, cô hét lên phía sau: “Làm sao cậu biết mũi tôi không phải là giả? Tôi cho cậu hay, để quyến rũ anh trai cậu, tôi đã phải tốn rất nhiều tiền để phẫu thuật thẩm mỹ đấy!”

“Nhiều lời!” Cách một khoảng khá xa, cậu ta hét lớn về phía cô, thái độ dữ dội: “Không có liêm sỉ!”

Tố Diệp phát hiện lúc chửi người khác, sao tiếng Trung của cậu ta lưu loát thế. Cô đang chuẩn bị đuổi theo, tiếp tục khiển trách, tiện thể tìm hiểu nguyên nhân thực sự của việc cậu ta về nước, điện thoại lại vang lên đúng lúc này. Cô lấy ra xem, hóa ra là Niên Bách Ngạn.

Cô phấn khởi định nói với anh mình đã tìm được Niên Bách Tiêu rồi, ai ngờ anh lên tiếng trước, giọng nói trầm mạnh: “Chú hai em trúng độc vừa được xe cấp cứu chở đi. Đến nhà họ Diệp một chuyến đi, ngay lập tức!”

~Hết chương 314~

*Lảm nhảm: Lễ tết thế đủ rồi nhá, ngày mai trở lại bình thường
"Bách Ngạn! Sao em không gặp anh từ đầu nhỉ, chưa biết chừng em sẽ yêu anh thật."

Quyển 7 - Chương 315: Nữ quỷ áo đỏ trong mắt người chứng kiến

Nhà họ Diệp trở nên hỗn loạn, người người hoang mang.

Tổ Diệp cưỡng chế “áp giải” Niên Bách Tiêu về tứ hợp viện trước, sau đó vợ vã đến nhà họ Diệp. Tới nơi cô mới phát hiện ra cảnh sát đã có mặt ở hiện trường từ lâu, đang làm các thủ tục thu thập chứng cứ và xét hỏi.

Bốn người Nguyễn Tuyết Cầm, Diệp Lan, Diệp Hạc Phong và Diệp Uyên đều không có mặt ở nhà, có lẽ đã cùng đi tới bệnh viện. Nguyễn Tuyết Mạn ngồi trên sofa trong phòng khách vừa gào khóc vừa oán trách: “Cái nhà này làm sao vậy? Chúng ta không thể tiếp tục sống ở đây nữa rồi, đang yên đang lành thì rước ma quỷ về nhà.”

Tổ Diệp vào nhà đúng lúc nghe được câu nói này của Nguyễn Tuyết Mạn, cũng nhân tiện nhìn thấy Niên Bách Ngạn. Một tay anh đang đút túi quần, một tay đang cầm di động nói chuyện điện thoại, hai hàng lông mày anh tuấn nhíu lại thành một độ cong nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén liếc nhìn đám người làm đang bị cảnh sát thẩm vấn. Diệp Ngọc ngồi bên cạnh anh, đang nhỏ nhẹ khuyên nhủ Nguyễn Tuyết Mạn.

Diệp Ngọc nhìn thấy Tổ Diệp trước. Thấy cô tới tận nhà họ Diệp, cô ta có phần kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì nhiều. Ngay sau đó Nguyễn Tuyết Mạn cũng nhìn thấy cô, lập tức bùng nổ. Bà ta đứng bật dậy khỏi sofa, chỉ vào cô, hét lớn: “Chính mày! Mày là con hồ ly

tingh! Các anh mau bắt nó đi ngay đi, con nhỏ này chính là vận đen, là đồ sao chổi!”

Tổ Diệp chỉ muốn xông tới chửi cho bà ta một trận rồi bỏ đi ngay lập tức.

Tiếng gào khóc thảm thiết của Nguyễn Tuyết Mạn đã quấy rầy phía cảnh sát, cũng làm kinh động tới Niên Bách Ngạn. Anh quay đầu nhìn thấy Tổ Diệp đứng ngoài cửa, nếp nhăn trên trán lại càng sâu thêm. Anh nói ngắn gọn mấy câu vào điện thoại rồi cúp máy, đi tới trước, nhưng là nói với Nguyễn Tuyết Mạn: “Cô ấy tới đây vừa hay có thể chứng minh mình trong sạch.”

“Nó là một con yêu tinh! Kể cả lần hạ độc này không phải do nó làm, thì ma quỷ của nhà họ Diệp cũng do nó rước tới mà thôi.” Nguyễn Tuyết Mạn vẫn không chịu thôi.

Tổ Diệp vốn dĩ đã không muốn đặt chân vào nhà họ Diệp. Nếu không phải vì Niên Bách Ngạn, đánh chết cô cũng không quay lại đây lần nữa. Cộng thêm một Nguyễn Tuyết Mạn không nói lý lẽ, có một giây phút cô thực sự muốn quay đầu đi ngay tức khắc. Nhưng Nguyễn Tuyết Mạn lại gán cho cô một tội danh lớn đến vậy, cô bỗng dưng không muốn đi nữa.

“Đúng rồi! Ma quỷ của nhà này là tôi gọi tới đấy, để chuyên trừng trị mấy lão yêu bà như bà đấy.” Cô chầm chậm ngồi xuống một bên của sofa, ngữ điệu cũng rất từ tốn.

Nguyễn Tuyết Mạn tức đến tái nhợt mặt mày. Diệp Ngọc nhìn Tổ Diệp bằng ánh mắt bất mãn, rồi lại ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn, nín nhịn không nói gì cả. Người phụ trách điều tra án bước tới. Tổ Diệp nhìn thấy anh ta vẫn là người cảnh sát hôm trước hỏi cung cô, bèn cười khế: “Anh cảnh sát à! Nếu tôi chính là đồ phù thủy đã

gọi ma gọi quỷ tới hại cái nhà này, liệu anh có dẫn tôi về sở cảnh sát thẩm vấn nữa không?”

Người cảnh sát ngăn người giầy lát, một sự xấu hổ nhanh chóng lướt qua gương mặt.

Niên Bách Ngạn lặng lẽ đứng chặn phía trước Tố Diệp, tránh để cô và người cảnh sát đối mặt nhau, bình tĩnh hỏi: “Thế nào rồi?”

Người cảnh sát nén giận: “Anh qua đây chúng ta nói chuyện.”

Hai người bèn đi tới trước cửa sổ nói chuyện một lúc. Giọng của họ rất nhỏ, thế nên Tố Diệp không thể nghe được rốt cuộc họ đang nói gì. Cô chỉ biết nhìn trái nhìn phải, quan sát kỹ từng góc trong căn nhà cũ.

Đám người làm đang xếp làm hai hàng chỉnh tề. Một hàng là những người làm được thuê thường niên, nhận lương của nhà họ Diệp. Một hàng là những người được thuê ở ngoài về dùng tạm thời. Số lượng này không nhiều lắm, chỉ có năm người, ai nấy cũng thể hiện nét mặt sự việc không hề liên quan tới mình. Còn phía đám người làm thường niên, ai ai cũng căng thẳng, đáng vẻ sợ sệt lo lắng.

Qua mấy ngày nay tìm hiểu tài liệu, Tố Diệp cũng đã hoàn toàn nhận ra mỗi một người làm trong nhà này, cả về tuổi tác của họ, công việc đảm nhận, gia cảnh cơ bản cùng với tính cách, tác phong làm việc.

Nhân lúc Niên Bách Ngạn đang nói chuyện với cảnh sát, Tố Diệp đứng dậy, đi về phía đám người làm. Diệp Ngọc thấy cô làm vậy, thấp giọng quát nạt: “Em định làm gì vậy?”

“Thi triển yêu thuật, gọi ác quỷ tới, để họ giải quyết lão yêu bà kia trước rồi tới đồ ma nữ như chị sau!” Tố Diệp uể oải đáp lại một câu.

“Mày! Cái con này...” Nguyễn Tuyết Mạn phẫn nộ đứng bật dậy, chỉ thẳng vào mặt cô, định mắng chửi gì đó nhưng có lẽ xung quanh có nhiều người ngoài, bà ta đành hậm hực nuốt nửa câu còn lại vào bụng.

Diệp Ngọc cũng tức giận, mặt mũi xám ngoét.

Niên Bách Ngạn cũng nghe thấy câu ấy, chớp thời cơ liếc mắt nhìn Tố Diệp, thần sắc vừa khó xử vừa buồn cười.

Đám người làm lần lượt chào hỏi Tố Diệp. Cái danh hiệu “cô hai” này khiến tai cô chua xót. Cô đi từ đầu hàng cho tới cuối hàng, rồi lại vòng từ cuối hàng trở lại đầu hàng, không nói một câu, chỉ lần lượt quan sát từng người, cuối cùng cô dừng lại trước mặt người quản gia.

“Cô hai!” Người quản gia cung kính gọi một tiếng.

Tố Diệp dừng dừng, trầm ngâm giây lát, rồi ngược mắt lên nhìn ông ta, khẽ hỏi: “Ai là người đầu tiên rêu rao tin nhà họ Diệp có ma?”

Trên đường tới nhà họ Diệp cô đã gọi điện lại cho Niên Bách Ngạn nên đã nắm được đại khái sự tình. Chiều nay, Diệp Hạc Thành đang uống trà thì bỗng bất tỉnh nhân sự. Cũng may lúc đó trong nhà có người nên đã nhanh chóng gọi xe cấp cứu. Bước đầu phán đoán ông ta bị trúng độc, nguyên nhân giống hệt với lần Nguyễn Tuyết Mạn nhập viện. Nhưng đám người dưới lại lần lượt rỉ tai nhau nói nhà này gặp chuyện hết lần này tới lần khác đều bắt nguồn từ nữ quý áo đỏ đó. Cô ta tới đây báo thù, chỉ vì nhà họ đã làm chuyện thất đức.

Thật ra tin đồn thất thiệt này ngay sau khi Nguyễn Tuyết Mạn vào

viện đã được thêm mắm thêm muối, đồn đại sôi nổi. Chỉ có điều lần này vì có thêm một người nữa trúng độc, nên lại càng khiến mọi người hoang mang. Hơn nữa, đến cả mấy người chủ trong gia đình cũng nói từng nhìn thấy ma quỷ, trong đó có Nguyễn Tuyết Mạn là hoàn toàn tin tưởng chuyện này.

Tố Diệp chẳng bao giờ tin vào mấy chuyện ma quỷ thần thánh. Cô cũng hiểu rõ mục đích Niên Bách Ngạn gọi cô tới đây. Một là có thể chứng minh lần trước cô chỉ bị vu vạ, hai là xem xem có thể điều tra ra chút manh mối nào không.

Thật ra cô chẳng quan tâm ma quỷ báo thù gì đó, nhà họ có bị làm sao cũng liên quan gì tới cô? Cô còn mong trên đời này có ma quỷ thật để giúp cô hả lòng hả dạ nữa. Nhưng có một câu nói của Niên Bách Ngạn đã nhắm trúng nội tâm của cô. Đó chính là Diệp Hạc Phong nói đã nhìn thấy mẹ cô. Chuyện này ít nhiều cũng khiến cô nghi ngờ, rất muốn xem rốt cuộc sự thật là thế nào.

Quản gia thấy Tố Diệp hỏi như vậy, hơi do dự một lát mới đáp: “Chính bà cả nói nhà họ Diệp có ma. Bà cả nói đã gặp ma trong vườn hoa.”

“Tôi không hỏi chủ nhân, tôi hỏi người làm.” Tố Diệp rất nhã nhặn, nhìn chăm chăm người quản gia không rời mắt: “Giữa người làm cũng đã đồn đại chuyện ma quỷ này rất nhiệt tình, nói rằng nó có mắt có mũi, không thể nào là nghe người khác nói rồi kể lại như thật được, đúng không?”

“Có người thật ra cũng chỉ tam sao thất bản, nhưng mà...” Người quản gia úp úp mở mở.

“Cô hai! Nhà họ Diệp thật sự có ma, cô đừng nên can dự vào nữa.” Một người làm đứng bên cạnh quản gia chột lên tiếng, có vẻ thần bí:

“Đầu tiên là bà cả, sau đó tới ông hai. Thật sự không biết người tiếp theo sẽ là ai. Thế nên cô hai, cô tuyệt đối đừng chọc vào lũ ma quỷ đó.”

Tổ Diệp chuyển ánh mắt sang người này, nhanh chóng tìm lại những thông tin về anh ta trong đầu óc.

Người này tên là Giả Khánh Sinh, năm nay hai mươi sáu tuổi, trình độ văn hóa cấp ba, đã làm ở nhà họ Diệp nhiều năm rồi, chưa kết hôn. Hai năm trước anh ta vốn định xin nghỉ việc, sau đó không biết vì nguyên nhân gì lại tiếp tục ở lại đây làm việc tới tận bây giờ. Mọi người đều gọi anh ta là Tiểu Giả. Đánh giá đầu tiên của cô là anh ta khá nhút nhát, tuy nhỏ bé nhưng được cái nhanh nhẹn, chăm chỉ chịu khó, hòa nhã thân thiện với mọi người.

Lần trước khi cảnh sát thẩm vấn, chính anh ta nói đã nhìn thấy cô đi vào nhà bếp. Nhưng cô lại không có quá nhiều ấn tượng với anh ta. Hai ngày nay tìm hiểu tài liệu mới nhớ được tên của người này.

Cô nhìn người thanh niên trước mặt. Anh ta gầy gò, nhỏ thó, gương mặt toát lên vẻ dè dặt và sợ hãi, cũng không giống một người có tâm tư đen tối gì, thế là cô bèn nhẹ giọng hỏi: “Sao anh lại dám khẳng định nhà họ Diệp có ma thật?”

Còn chưa đợi Tiểu Giả trả lời, quản gia đã lên tiếng: “Chính cậu ta nói đã từng nhìn thấy ma, thế nên người làm trong nhà họ Diệp mới truyền tai nhau sôi nổi như vậy.”

Tổ Diệp cảm thấy rất kỳ lạ, bèn nhìn Tiểu Giả: “Chính mắt anh nhìn thấy?”

Tiểu Giả cúi gằm, gật đầu.

Tố Diệp càng thấy khó tin, bèn truy hỏi rốt cuộc mọi chuyện là thế nào. Tiểu Giả run rẩy kể lại những gì anh ta nghe thấy, nhìn thấy. Thì ra có một tối tới phiên anh ta làm ca đêm, phải vào trong vườn kiểm tra xem đèn đuốc còn sáng hay không. Lúc kiểm tra xong, đi qua vườn hoa, ai ngờ gió lạnh bỗng nổi lên. Anh ta hắt xì hơi một cái, ngay lập tức nhìn thấy một cái bóng đỏ thoắt ẩn thoắt hiện. Anh ta cố gắng lấy tay dụi mắt, lúc đó mới xác nhận là mình không nhìn nhầm. Cái bóng đó lướt về phía căn nhà cũ, cuối cùng dính lên một ô cửa sổ trên gác.

Tiểu Giả nhìn rất rõ ràng, căn phòng mà nữ quỷ đó đứng chính là phòng của Diệp Hạc Thành.

Lúc đó anh ta sợ chết khiếp, bỏ chạy thực mạng, còn bị vấp ngã.

Kể tới đây, Tiểu Giả liền vén tay áo lên, chỉ vào một vết thương ngoài da trên cánh tay mình: “Cô xem! Cả cánh tay cũng bị thương rồi.”

Tố Diệp đưa mắt nhìn, khi ánh mắt cô liếc qua đầu ngón tay anh ta, cô hơi sững sờ một chút.

“Trên đời này làm gì có ma quỷ, sau này chớ có lan truyền linh tinh nữa.” Tố Diệp hắng giọng, hờ hững nói một câu.

“Cô hai...” Tiểu Giả ử dột mặt mày.

“Cả anh nữa. Lúc đó trời tối như thế, nhất định là anh nhìn nhầm thôi. Việc trúng độc chắc chắn là do người làm, chẳng có ma quỷ gì hết.” Tố Diệp thấp giọng trách mắng Tiểu Giả.

Khoảng năm rưỡi chiều, cảnh sát mới rời đi.

Vì Diệp Hạc Phong và mọi người đều đang ở bệnh viện, ở lại nhà

toàn là đàn bà con gái, nên mọi việc từ trên xuống dưới trong nhà đều nghe theo sự sắp xếp của Niên Bách Ngạn. Anh lệnh cho đám người làm ai về làm việc người nấy, rồi dặn dò quản gia chuẩn bị bữa tối.

Tới lúc bày mâm, Niên Bách Ngạn mới nói với mấy người họ: “Chú hai đã qua cơn nguy kịch, nhưng vẫn còn hôn mê chưa tỉnh. Cảnh sát cũng muốn tránh việc báo chí khuếch đại vô tội vạ nên quyết định sẽ không niêm phong nhà họ Diệp lại. Ngoại trừ hiện trường nơi chú hai trúng độc tạm thời bị khóa ngoài, tất cả các khu vực khác mọi người có thể ra vào như bình thường. Con cũng đã dặn dò người dưới không được phép lai vãng qua phòng chú hai nữa, mọi người cũng tránh qua đó. Cảnh sát cũng đã căng dây bảo vệ rồi.”

Diệp Ngọc gật đầu, Nguyễn Tuyết Mạn im lặng, chẳng biết đang nghĩ điều gì.

Tổ Diệp ngồi đối diện với Niên Bách Ngạn, thấy anh bận rộn hết việc này tới việc kia cho nhà họ Diệp, trong lòng cảm thấy chẳng vui vẻ gì. Nhất là nhìn Diệp Ngọc cứ quẩn chặt lấy anh, răm rắp nghe lời, cô lại càng bức bối. Cảm giác này giống như cô đang thật sự biến thành một kẻ thứ ba, giương mắt nhìn người đàn ông mình yêu lo lắng cho gia đình của vợ anh vậy.

Cô giờ đâu khác gì một người ngoài cuộc...

~Hết chương 315~

*Lảm nhảm: Chương sau sẽ có muộn một chút, tầm chiều tối hoặc tối

Quyển 7 - Chương 316: Anh sao vậy?

Đừng trách Tố Diệp lại có những tâm tư chua xót như thế. Từ lúc cô tới nhà họ Diệp cho tới giờ, Niên Bách Ngạn còn chưa nhìn thẳng vào cô một lần nào. Người xảy ra chuyện là Diệp Hạc Thành, thế mà anh lại ở suốt bên cạnh Diệp Ngọc như một người chồng thực sự, an ủi Nguyễn Tuyết Mạn đúng danh nghĩa một người con rể. Còn cô thì sao? Kể cả là trong điện thoại, anh vẫn nói với cô bằng chất giọng lạnh nhạt, xa cách.

Cô ôm một bụng tức trong lòng, dồn toàn bộ phần nộ lên thức ăn. Cô xiên một miếng thịt ba chỉ. Dĩa và đĩa va chạm vào nhau tạo nên một thanh âm chói tai, khiến Nguyễn Tuyết Mạn lập tức cất giọng khó chịu.

“Mày làm cái trò gì đấy? Lớn bằng từng đấy rồi vẫn không biết phép lịch sự khi ăn uống à?”

Tố Diệp đặt mạnh chiếc dĩa xuống mặt bàn, phản kích lại Nguyễn Tuyết Mạn: “Sao nào? Bây giờ bà còn tâm trạng dạy tôi phép lịch sự trên bàn ăn cơ à?”

“Mày... Cái đồ sao chổi! Chính mày mang lại vận hạn cho nhà họ Diệp!”

“Tôi mà là sao chổi thì tôi đã úm cho bà chết từ mười năm trước rồi.” Trong cơn tức giận, Tố Diệp nói không hề suy nghĩ.

“Đủ rồi đấy!” Một giọng nói trầm thấp mà điềm đạm nhưng vẫn đầy

quyền uy vang lên phía đối diện.

Tất cả mọi người chột im bật.

Quản gia vội vàng đưa cho Tố Diệp chiếc đĩa khác, lặng lẽ cất chiếc cô vừa dùng đi.

“Diệp Diệp! Tối nay em ngủ lại nhà họ Diệp.” Niên Bách Ngạn lại thờ ơ ra lệnh, giọng điệu không cao nhưng dường như không cho phép đối phương phản bác.

Tố Diệp sững sờ.

Không chỉ có cô, đến cả Nguyễn Tuyết Mạn và Diệp Ngọc cũng có biểu cảm y hệt.

“Ăn cơm đi!” Niên Bách Ngạn lại tiếp tục nói một câu không cảm xúc.

Tố Diệp lại được quản gia sắp xếp nghỉ tại đúng căn phòng lần trước.

Căn phòng sạch sẽ, thoáng thoảng hương chanh. Trong một đêm mùa thu thế này, được ngửi mùi hương ấy người ta sẽ cảm thấy rất khoan khoái. Quản gia còn ra lệnh cho đám người làm đổi ga giường và vỏ chăn mới. Nhưng trong mắt Tố Diệp có đổi hay không cũng chẳng có gì khác nhau. Chỉ là đổi từ một chiếc giường trắng này sang một chiếc giường trắng khác, chẳng thay thế được chủ nhân. Tất cả các ga giường và chăn đệm đều trắng toát một màu, mang tiêu chuẩn cao cấp của một khách sạn năm sao trong nước.

Thế nên, ngủ ở đây Tố Diệp chẳng tìm được cảm giác như trở về nhà. Mà cô cũng chẳng muốn tìm.

Khi quản gia sắp xếp xong mọi việc, chuẩn bị rời đi, Tố Diệp bất giác gọi ông ta lại.

“Cô hai! Cô còn cần thứ gì ạ?” Quản gia lễ phép hỏi.

Tố Diệp liếm môi, do dự hỏi một câu: “À... Tối nay Niên Bách Ngạn ngủ ở phòng nào?”

Quản gia không ngờ cô lại hỏi như vậy. Ông ta hơi ngẩn người ra giây lát rồi lập tức trả lời: “Cậu đương nhiên là ngủ cùng một phòng với cô cả rồi ạ.” Cứ làm như cô vừa hỏi một câu cực kỳ khô hài vậy.

Tố Diệp “ồ” lên một tiếng rồi bảo quản gia ra ngoài.

Khi khép cửa lại, cô mới rũ rượi ngã vật xuống đệm, trái tim như bị một con dao nhỏ cứa từng chút một. Có một chút đau đớn, một chút bức bách, một chút ngọt ngào.

Cô biết Niên Bách Ngạn sẽ chẳng có gì với Diệp Ngọc cả, nhưng cứ chỉ riêng suy nghĩ anh đang ở cùng phòng với người phụ nữ khác thôi cũng đã đủ giày vò cô đầy khổ sở.

Không giống như lần trước. Khi ấy trong lòng cô không khó chịu, đa phần chỉ là cảm giác nghịch ngợm, xấu xa. Lúc đó cô đã nhận định Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc là vợ chồng từ lâu. Họ ở bên nhau, dù có phát sinh quan hệ cũng là chuyện rất đổi bình thường. Nhưng giờ đã khác. Giờ Niên Bách Ngạn là của cô, đâu phải của Diệp Ngọc. Sao cô có thể giương mắt nhìn người đàn ông đã tai áp má kề bên mình qua đêm tại phòng của một người phụ nữ khác?

Cô cầm điện thoại, không nhin nổi phải nhắn cho Niên Bách Ngạn một tin: Bách Ngạn! Anh đang làm gì vậy?

Tố Diệp chỉ có thể tìm anh như vậy, nếu không cô không thể đường hoàng tới gõ cửa phòng Diệp Ngọc để tìm Niên Bách Ngạn được.

Tin nhắn được gửi đi rất lâu mà vẫn không thấy hồi âm.

Tố Diệp bắt đầu cảm thấy bức bối trong lòng. Cô xuống giường, siết chặt điện thoại trong tay, bồn chồn đi đi lại lại trong phòng.

Lại năm, sáu phút nữa trôi qua, điện thoại bỗng rung lên.

Lật ra xem, là tin nhắn trả lời của Niên Bách Ngạn: Đang bận.

Chỉ hai chữ giản đơn kèm theo một dấu chấm, trầm ổn điềm tĩnh hết như phong thái của anh, nhưng lại xa lạ đến run người. Tố Diệp nhìn chằm chằm vào hai chữ ấy rất lâu, trong lòng dâng lên một cảm giác hụt hẫng.

Anh không nói thêm dù chỉ một câu dư thừa.

Tố Diệp chẳng thể nào nhắn tin lại nổi nóng với anh, chuyện này nằm ngoài khả năng của cô. Cô nghĩ bụng, có lẽ công việc ở công ty cộng thêm chuyện của nhà họ Diệp đã khiến anh đau đầu, thế là cũng không nghĩ nhiều thêm nữa. Cô khoác áo, đi ra khỏi phòng, định tới vườn hoa ngắm nghiêng một chút. Dù sao thì cái gọi là nữ quý váy đỏ đều từ đó xuất hiện.

Về đêm, vườn hoa yên tĩnh vô cùng. Vả lại mùa này cũng chẳng có hoa gì nở, ngay cả ban ngày nơi đây cũng lạnh lẽo hơn một chút.

Nhưng Tố Diệp nghe thấy bên trong có tiếng động rất khẽ.

Cô rón rén bước vào, hướng dần từng bước chân về phía phát ra âm thanh.

Trăng rất sáng, cũng rất lạnh, rải lên mặt đất một lớp ánh sáng bàng bạc.

Nhờ đó, Tố Diệp cũng nhìn được bóng người đàn ông dưới trăng, cao lớn và mạnh mẽ. Bên cạnh anh còn có bóng một người phụ nữ nhỏ nhắn, đang căng thẳng khoác tay người đàn ông.

Tố Diệp đột ngột dừng bước.

Tiếng vỡ khe khẽ của lá khô bị cô giẫm lên làm kinh động tới hai người đứng gần đó. Người đàn ông quay đầu, nhìn về phía Tố Diệp dưới trăng với biểu cảm khó tin và đôi chút xót xa.

Người phụ nữ đó cũng quay lại, thấy Tố Diệp đứng cách đó không xa mới vỗ vỗ ngực, thở hắt ra: “Thì ra là em, làm chị hết hồn!”

Tố Diệp mím môi, chờ người đứng nguyên đó. Cô rất muốn đáp một câu: Đúng thế! Là tôi đấy, thật xin lỗi vì đã làm phiền nhã hứng của hai vị. Nhưng lời này cứ nghẹn lại trong cổ họng không thể thoát ra. Cô chỉ có thể mượn ánh trăng thanh để nhìn theo bóng người đàn ông đó, ngắm nét mặt bình thản của anh. Thì ra anh đang bận ở bên cạnh Diệp Ngọc.

Niên Bách Ngạn từ tốn bước tới trước. Cái bóng vĩ đại gần như bao trùm lấy cô. Anh lên tiếng: “Em cảm thấy tối nay ở đây sẽ xảy ra chuyện sao?”

Anh không cố tình giải thích hành vi của mình nhưng lại giấu ngấm ra hiệu cho cô nguyên nhân anh xuất hiện tại đây.

Tố Diệp cũng biết anh chẳng vô vị tới mức chạy vào tận đây liếc mắt đưa tình với Diệp Ngọc. Chắc chắn là anh cũng suy nghĩ như cô, tới

đây xem có chuyện gì bất thường hay không. Nhưng Diệp Ngọc có cần đi cùng anh không? Lại còn khoác tay anh nữa?

Đúng là đáng ghét!

“Em không rõ!” Cô đáp, giọng nói có chút hững hờ.

“Nếu thật sự có ma thì phải làm sao?” Diệp Ngọc cũng bước lên, đứng sát bên cạnh Niên Bách Ngạn, e dè sợ sệt hỏi một câu.

Tố Diệp nhìn cô ta đầy phản cảm: “Nếu có ma thật ấy thì chỉ có thể chứng tỏ một điều rằng các người đã làm quá nhiều chuyện thất đức thôi.”

“Sao em có thể nói vậy chứ?” Diệp Ngọc không vui.

“Tôi còn phải nói mấy câu lấy lòng chị hay sao?” Tố Diệp bật lại.

“Em...”

“Đừng ồn ào nữa!” Niên Bách Ngạn nhíu mày, gầm lên một câu.

Diệp Ngọc trừng mắt lườm Tố Diệp một cái. Tố Diệp lạnh lùng hừ một tiếng, quay người định đi.

“Làm gì vậy?” Tiếng Niên Bách Ngạn vang lên sau lưng.

Cô không thèm quay lại, bực bội trả lời: “Vào sâu trong vườn hoa xem sao.”

“Bên trong anh đã kiểm tra hết rồi, không có gì.” Niên Bách Ngạn lại nói.

Tố Diệp dừng bước, quay lại nhìn anh: “Nhưng... em vẫn muốn vào trong xem.” Dứt lời, cô không nhúc nhích, hai chân như đóng đinh tại chỗ.

Cô rất muốn anh sẽ tới ngay trước mặt cô, dịu dàng nói với cô rằng: Anh sẽ đi cùng em.

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn kiên ngạo đứng đó. Gương mặt anh chẳng thay đổi biểu cảm, đáy mắt cũng thấy một chút thương xót. Anh không bước lên, cũng chẳng có bất kỳ lời nói dịu dàng nào.

Trái tim Tố Diệp không ngừng gào thét: Bách Ngạn! Anh tới đây đi chứ. Anh phải đi cùng em, đừng có đi cùng Diệp Ngọc...

Khoảng cách của hai người không xa đến mức không nhìn thấy biểu cảm của đối phương. Nhưng từ trong mắt anh cô không nhìn thấy bất kỳ ý định tiến lên nào.

Ngược lại người nói là Diệp Ngọc: “Bên trong toàn sương thôi, em để ban ngày hãy vào.”

Tố Diệp không lên tiếng, chỉ nhìn Niên Bách Ngạn không rời mắt.

Ánh trăng lan ra trên gương mặt anh, soi sáng từng góc cạnh, từng đường nét anh tuấn, cương nghị. Có một tia sáng mờ hồ ánh lên trong mắt anh, rất gấp gáp, cũng rất ngắn ngủi, nhanh tới mức người ta còn chưa kịp nắm bắt nó đã tan biến. Rất lâu sau, anh khẽ mấp máy môi, lãnh đạm nói: “Vây em cẩn thận một chút.”

Một câu nói khiến Tố Diệp đóng băng.

Anh làm sao vậy?

Nói xong, Niên Bách Ngạn quay người bỏ đi. Trong không khí chỉ còn vắng vắng giọng nói của anh, nhưng lần này là nói với Diệp Ngọc: “Chúng ta về thôi!”

Diệp Ngọc nhìn Tố Diệp một cái, rồi vội vàng đuổi theo Niên Bách Ngạn, còn khoác chặt tay anh.

Niên Bách Ngạn không hề hất tay cô ta ra.

Xa xa, bóng hai người họ càng giống một đôi tình nhân.

Tố Diệp vẫn dờ dẩn đứng đó, siết chặt từng ngón tay.

Trái tim cô đau nhói như bị từng mũi khoan đâm sâu...

Trở về phòng, việc đầu tiên Niên Bách Ngạn làm là tìm hộp cứu thương. Anh đặt bên cạnh Diệp Ngọc, hỏi một câu đầy khó xử: “Chân em sao rồi?”

Diệp Ngọc cởi giày ra. Nơi mắt cá chân đã bị xước một vết, tại vừa nãy đi trong vừa hoa không cẩn thận. Đây cũng là lý do cô ta phải khoác tay Niên Bách Ngạn.

Cô ta cúi xuống nhìn rồi khẽ thở dài: “Bảo sao em lại thấy đau, chảy máu rồi.”

Niên Bách Ngạn lấy oxy già ra: “Có cần tôi giúp em không?”

“Không cần đâu, em tự làm được.” Diệp Ngọc cầm băng gạc, rồi lấy lại chai oxy già từ tay anh, vừa xử lý vết thương vừa nói: “Bách Ngạn! Anh bảo sao ngày trước em lại không gặp anh ngay từ đầu nhỉ? Nếu anh mà xuất hiện sớm hơn Khúc Nghệ, chưa biết chừng em lại yêu anh thật.”

Niên Bách Ngạn đương nhiên không muốn cô ta đánh đồng mình với một người phụ nữ. Anh thở dài: “Trong mắt tôi, dù thế nào Khúc Nghệ vẫn là con gái.”

Diệp Ngọc trừng mắt với anh.

Niên Bách Ngạn không nói gì nữa, ngồi sang bên cạnh, nhìn cô ta xử lý vết thương, nhưng ánh mắt thì như người mất hồn.

“Anh và em ấy có chuyện gì vậy?” Diệp Ngọc bất ngờ hỏi.

Niên Bách Ngạn chợt khản trương, nhìn cô ta có phần cảnh giác.

Diệp Ngọc chẳng sợ, vẫn mỉm cười, đồng thời dán một chiếc băng urgo lên vết thương của mình: “Yên tâm đi! Sau khi anh giúp em và Khúc Nghệ sắp xếp con đường sau này, em chẳng kiêng kị tâm sự với anh chuyện này nữa đâu. Nhưng mà hình như giữa hai người có chuyện gì đó.”

Gương mặt Niên Bách Ngạn có chút buồn bực.

“Anh rất yêu em ấy đúng không?” Diệp Ngọc lại hỏi. Cô ta rất ít khi nhìn thấy tâm trạng của Niên Bách Ngạn xao động. Nhưng vì Tố Diệp, anh đã nhú mày mấy lần.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, né tránh câu hỏi của cô ta, khế nói: “Em nghỉ sớm đi.”

“Anh đi đâu vậy?”

“Tới thư phòng!” Niên Bách Ngạn đi ra tới cửa.

“Tổ Diệp đang ở trong vườn hoa cơ mà.” Diệp Ngọc ôm chân, uể oải nói.

Bàn tay đang nắm chốt cửa của Niên Bách Ngạn chột khựng lại. Dáng hình cao lớn cũng cứng ngắc trong giây lát. Nhưng chẳng mấy chốc, anh kéo cửa ra, đi thẳng mà không quay đầu lại...

~Hết chương 316~

*Lảm nhảm: Hôm nay đi chơi về hơi muộn, sr cả nhà ^^

"Giờ đến cả ghen em cũng không thèm sao?"

"Bất luận anh đối xử với em thế nào, em vẫn yêu anh..."

"Em muốn ở lại đây nhưng anh không thể. Nếu trong nhà có đàn ông, hung thủ sẽ không dám xuất hiện!"

Quyển 7 - Chương 317: Người đàn ông trong bóng tối

Khu nhà họ Diệp nằm trong một nơi thanh nhã, nên mỗi khi đêm về lại vô cùng yên tĩnh. Khác với những căn nhà trong nội thành, dù đã cửa đóng then cài thì trong đêm dài đằng đẵng vẫn rạo rực đèn đường và những âm thanh ồn ã.

Tổ Diệp dạo nhanh qua vườn hoa một vòng rồi quay về. Đúng như Diệp Ngọc nói, sâu trong vườn hoa, đêm xuống có rất nhiều sương. Giày của cô đã bị ướt nhẹp rồi. Lúc men theo từng bậc thang dài quay trở về phòng, cô vô tình bắt gặp một người đi tới, định hình lại mới nhận ra đó chính là Tiểu Giả hồi chiều đã miêu tả cho cô chuyện về nữ quý sinh động như thật. Anh ta cúi gằm, cầm theo một cây đèn pin trong tay, nhìn thấy Tổ Diệp quả thực đã hết hồn một phen.

Sau khi biết chuyện cô ra vườn hoa, Tiểu Giả vô cùng kinh ngạc, vội vàng xua tay nói cô đừng đi nữa, nữ quý đó quả là kinh dị.

Tổ Diệp ngẫm nghĩ gì đó giây lát. Tiểu Giả đang định rời đi thì cô gọi giật anh ta lại: “Anh nói nữ quý đó bò ngoài cửa sổ phòng nào?”

Tiểu Giả cầm đèn pin lên soi, rồi chỉ vào một trong những ô cửa kính, nói với Tổ Diệp rằng chính là khung cửa đó. Ánh sáng của đèn pin bị ngọn đèn lớn trước cửa nhà phản chiếu ngược lại, trông tối đi rất nhiều. Nhưng căn phòng đó cũng không hề sáng đèn nên chiếc đèn pin ít nhiều cũng có tác dụng.

Tổ Diệp nhìn lên theo ánh sáng của ngọn đèn. Khung cửa sổ đó tối thui, hệt như ánh mắt của một con quái thú đang mai phục trong đêm

đen, trống rỗng và tĩnh mịch, yếu ớt khúc xạ một tia sáng giá lạnh.

“Trừ phi chính mắt tôi nhìn thấy ma, nếu không chắc chắn có kẻ đang giờ trò.” Cô cắn chặt răng, nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Tiểu Giả hốt hoảng, nét mặt trắng bệch, bảo cô đừng có nói bừa.

Tố Diệp quay trở về phòng, chỉ bật một ngọn đèn ngủ nhỏ. Quầng sáng dịu dàng làm bóng hình cô lan ra không còn dấu vết. Vừa từ bên ngoài trở về, cô cảm thấy hơi lạnh, bèn lấy điều khiển tăng nhiệt độ của điều hòa lên. Chẳng mấy chốc, nằm trên sofa, cô đã cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

Cô liếc nhìn đôi giày của mình. Nước sương đã khô, chỉ còn những vệt nước loang lổ để lại trên bề mặt.

Đều tại Niên Bách Ngạn, đang yên đang lành chẳng biết bị trúng gió gì nữa?

Đầu tiên là mắng cho các cán bộ cao cấp trong công ty một trận té tát, sau đó lại mâu thuẫn với Niên Bách Tiêu, giờ nhìn thấy cô lại tỏ ra thờ ơ, hờ hững. Tố Diệp nghĩ đi nghĩ lại vẫn chẳng hiểu rốt cuộc mình đã đắc tội với anh chỗ nào. Cuối cùng cô rút ra một kết luận: Nhất định là anh sợ người nhà họ Diệp nghi ngờ. Dù sao thì anh và Diệp Ngọc vẫn chưa tuyên bố ly hôn, quá thân mật với cô chắc chắn chỉ giúp cho người ngoài nắm được sơ hở.

Nghĩ như vậy, Tố Diệp cảm thấy tâm trạng khá lên đôi chút, cũng chẳng so đo đáng về kỳ quái khó hiểu của anh trong vườn hoa nữa.

Tố Diệp là một người rất giỏi hóa giải tâm lý của bản thân, luôn đơn giản hóa mọi việc. Thế nên khi rất nhiều việc cùng lúc đổ xuống, tư duy của cô sẽ lập tức điều chỉnh những cảm xúc tiêu cực của bản

thân, tập trung toàn bộ sự chú ý vào một việc duy nhất.

Cô đặt điều khiển lên mặt bàn, rồi kéo gối ôm lại, sau đó tiếp tục lôi tài liệu nhân sự mang theo bên người ra xem. Toàn bộ nội dung đều là lý lịch của những người làm trong nhà họ Diệp. Cô đọc đi đọc lại mấy lần, không phải cô nghi ngờ mà cứ cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ.

Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, hai mí mắt cô đã bắt đầu đánh nhau. Cô liếc nhìn đồng hồ, đã quá mười hai giờ rồi.

Xem ra tối nay chắc là không có chuyện gì xảy ra.

Tố Diệp hơi thất vọng. Buông tập tài liệu trong tay xuống, cô lại bất giác nhớ tới Niên Bách Ngạn, chẳng biết anh đã ngủ hay chưa.

Dòng không khí của điều hòa chậm chậm lướt qua mặt mang theo chút khí nóng. Ban nãy cô chỉnh cao nhiệt độ lên, thế nên giờ gò má cứ nóng bừng bừng. Đang định cầm điều khiển hạ nhiệt độ thấp xuống một chút, tay cô đột ngột khựng lại.

Tư duy dường như trong khoảnh khắc được mở ra một cánh cửa nhỏ, len lỏi vào một tia sáng, khiến cho bao suy nghĩ rối rắm trong đầu óc bất chợt lóe lên một linh cảm!

Vì trong nhà họ Diệp có khá nhiều người sinh sống, tuổi tác lại lớn nhỏ không đều, có người cao tuổi cũng có thanh niên, thế nên ban đầu cả nhà họ Diệp đều không lắp điều hòa trung tâm, chính là để tiện cho yêu cầu nhiệt độ khác nhau của những người khác nhau.

Năm nay thu ấm, thế nên ban ngày có đủ ánh nắng để làm ấm cả phòng. Đến buổi tối nhiệt độ cũng không quá thấp, không còn sương đêm lạnh giá như mùa thu của mấy năm về trước nữa.

Sau bữa tối, cô vô tình nghe thấy quản gia quở trách một người làm. Hình như người đó đã vào phòng của Diệp Hạc Thành. Quản gia mắng anh ta như tát nước vào mặt. Người làm đó rất ấm ức, nói gì mà anh ta chỉ mang điều khiển điều hòa vào phòng ông hai, nếu không ông hai quay về mà không tìm thấy sẽ nổi giận, ông hai trước nay vẫn rất sợ lạnh.

Tố Diệp ngẩng đầu nhìn chằm chằm chiếc điều hòa trong phòng mình. Nó có một lỗ thông hơi cố định, gió ấm sẽ được đẩy từ trong đó ra. Cô lại gần, lúc này mới bất ngờ hiểu ra tại sao căn phòng này lại thoang thoảng mùi chanh.

Trong nhà họ Diệp, người sợ lạnh nhất chính là Diệp Hạc Thành, cũng tức là, ông ta sẽ phải là người bật điều hòa đầu tiên.

Nghĩ tới đây, một số mạch suy nghĩ bỗng chốc đứt đoạn. Rất nhiều mảnh ghép hỗn loạn không thể khớp nhau. Tố Diệp nhíu mày rất chặt. Cô vẫn cảm thấy có chỗ nào đó chưa thể nói rõ ràng. Cô lại đập tập tài liệu nhân sự lên mặt bàn. Thôi vậy, xem ra ngày mai cô phải đi hỏi thăm thêm một số chuyện mới được.

Mệt mỏi cả một buổi tối mà chẳng thu hoạch được thứ gì.

Tố Diệp cũng rã rời rồi, vừa ngáp ngủ vừa đi vào phòng tắm.

Ngâm nước nóng một lúc cho thoải mái, cô thay một chiếc áo ngủ dùng một lần rồi bước ra. Cô tắt đèn phòng ngoài, rồi uể oải đi vào phòng ngủ.

Đang đi về phía giường lớn, Tố Diệp bỗng cảm thấy bầu không khí có vẻ bất thường.

Da đầu cô chợt căng ra, lập tức nâng cao cảnh giác.

Đang chuẩn bị chạy nhanh về phía đầu giường để bật đèn, khước mắt cô liếc thấy một cái bóng lao về phía cô. Bầu không khí bất thường ấy trở thành một tốc độ cực nhanh, vọt về phía cô.

Cô đang định hét lên, miệng bỗng bị một bàn tay chắc khỏe bịt chặt.

Cô bất giác định mở miệng ra cắn, một giây sau cả người đã bị đẩy mạnh lên giường, khiến cô suýt nữa thì nôn cả bữa tối ra ngoài. Đang chuẩn bị đánh trả thì cổ tay cũng bị một cánh tay giữ chặt, ngay sau đó một giọng nói trầm trầm ép xuống: “Đừng sợ... anh đây!”

Một thanh âm quen thuộc tới không thể quen thuộc hơn.

Tổ Diệp bỗng chốc mất đi sức phản kháng, hết như quả bóng da xì hơi, sự căng thẳng ngập tràn lồng ngực cũng đột ngột biến mất. Khi người đàn ông buông tay ra, cô nằm xụi lơ trên giường, đem hết toàn bộ sức lực còn lại dồn vào đầu ngón tay, véo mạnh lên cánh tay anh: “Sao anh lại hù em?”

Anh đã tắm rửa bằng một thứ dầu tắm xa lạ, đã thay thế phần nào mùi gỗ mộc nhẹ nhàng trên người. Khó trách cô không thể nhận ra anh ngay lập tức.

Niên Bách Ngạn vẫn đề lên người cô, không hề cử động. Cánh tay rắn chắc bao quanh eo cô, khẽ cười thầm trong bóng tối.

Trong phòng chỉ còn lại ánh trăng, còn bị lớp rèm màu trắng che đi không ít. Cô quay đầu, men theo đó ngắm nhìn gương mặt Niên Bách Ngạn. Dưới trăng trông anh càng anh tuấn, như thực như mơ.

Tổ Diệp bỗng có chút ảm ức, cô hơi dựng người dậy, cất lời kháng

ngợi: “Chẳng phải anh đi theo Diệp Ngọc về phòng sao? Em còn tưởng tối nay anh ở lý bên phòng chị ta rồi.”

“Em ghen sao?” Niên Bách Ngạn như cười như không. Đôi mắt đỏ như mặt biển về đêm, thâm sâu và u ám khiến người ta phải e sợ.

Tố Diệp cảm thấy nhìn anh từ góc độ này có phần kỳ lạ, nhất là rõ ràng thấy anh đang cười nhưng trong đáy mắt lại chẳng hề có cảm giác vui vẻ. Cô cắn môi, hừ một tiếng: “Ai thèm ghen!”

Nói giận thật thì là giả. Dù sao anh cũng đã từng giải thích với cô chuyện giữa mình và Diệp Ngọc. Hơn nữa, đàn ông nếu ăn vụng thật, e là có muốn quản cũng chẳng quản nổi, huống hồ là một người đàn ông như Niên Bách Ngạn. Mỗi ngày chẳng biết có bao nhiêu cô gái trẻ đẹp nhào vào lòng anh. Nếu không cố gắng để bản thân tin tưởng anh thì sau này sống sẽ rất mệt mỏi.

Chỉ cần trái tim của anh vẫn hướng về cô là được, không phải sao?

Nếu không tối muộn như thế này anh đã chẳng tới đây.

Đang định xoay người lại ôm anh, nũng nịu mấy câu rằng mình rất nhớ anh, ai ngờ Niên Bách Ngạn bỗng rút tay ra, hơn nữa người đè lên lưng cô, vùi mặt vào tóc cô. Tiếng cười khe khẽ quay vòng nhẹ nhàng bên tai cô: “Giờ đến cả ghen em cũng không thèm sao?”

“Đúng thế! Tại sao em phải ghen?” Tố Diệp vui thầm, cố ý trêu chọc anh. Cộng thêm hơi thở nóng hổi của anh lướt qua làm cổ cô ngứa ngáy. Cô bèn rút cổ lại, quay đầu sang một bên.

Nhưng Niên Bách Ngạn bất ngờ xoay mặt cô lại, áp môi xuống bên tai cô, nói một như đùa như thật: “Em không yêu anh sao?”

“Anh đừng đùa nữa!” Tố Diệp cười khẽ, né tránh bờ môi anh. Anh đến thì tốt rồi. Chuyện Diệp Hạc Thành bị trúng độc cô còn mấy nghi vấn muốn hỏi ý kiến anh.

Niên Bách Ngạn đột ngột gia tăng sức mạnh, vẫn đè chặt trên người cô, mở miệng ngậm lấy vành tai cô, khiến cô giật nảy mình, chợt thấy anh hỏi khẽ: “Vậy người nào mới được em ghen?”

Tố Diệp thấy lạ vì sự cố chấp của anh. Cô muốn quay lại nhìn sắc mặt của anh nhưng tiếc là không đủ sức chống chọi lại, chỉ có thể thở hổn hển cầu xin: “Được rồi, được rồi! Em ghen là được chứ gì. Anh làm em không thở nổi nữa rồi.”

“Sao nghe như đang bố thí vậy?” Niên Bách Ngạn hừ một tiếng, bàn tay lần tới bụng cô, kéo một cái, cởi váy ngủ của cô ra, bàn tay cũng tiện đà len vào trong.

Tay anh hơi lạnh, khiến cô nổi cả da gà, bèn run lên: “Lạnh quá...”

“Em sẽ nóng lên ngay bây giờ!” Niên Bách Ngạn cởi phăng áo ngủ của cô ra.

Cứ như vậy, đôi chân ngọc ngà của Tố Diệp lộ ra trong không trung, bị ánh trắng bàng bạc soi rọi càng trở nên trắng trẻo, nhẵn mịn như ngọc.

Tố Diệp không ngờ ngay trong nhà họ Diệp mà anh lại lớn mật đến vậy. Cô giật mình, vòng tay ra sau nắm lấy cổ tay anh, liều mạng lắc đầu: “Anh điên rồi! Đây không phải nhà anh, cũng không phải nhà em, sẽ bị người khác phát hiện đấy.”

“Em sợ sao?” Niên Bách Ngạn bỗng bật cười, hơi thở nóng hằm hập vẫn quần quanh bên tai cô: “Hay là không thích?”

“Bách Ngạn...”

Từng ngón tay Niên Bách Ngạn như châm lửa trên người cô. Anh tiếp tục vòng ra trước chiếm lấy nơi đầy đặn của cô, vầy vò xoa nắn như thương xót lại như tham lam chiếm hữu. Cô hét lên một tiếng. Bờ môi anh men theo tai cô, nhẹ nhàng đi xuống môi, dịu dàng và thân thiết, nhưng lại có chút gì lạnh nhạt và xa cách: “Lén lút chẳng phải càng kích thích hơn sao? Anh tưởng em sẽ thích như vậy hơn?”

Cả người Tố Diệp chợt run lên, cô lắc đầu.

“Hay là em muốn kích thích hơn nữa?” Ngón tay Niên Bách Ngạn men theo bụng cô lướt xuống, lách vào giữa hai chân cô. Anh cười nhạt: “Ví dụ như chúng ta sẽ ra ban công, lúc tình cảm sẽ để cho tất cả mọi người nhìn thấy sự phong tình của em, hử?”

Tố Diệp bàng hoàng, không biết vì những lời anh nói hay vì ngón tay anh chợt đâm vào. Niên Bách Ngạn lập tức cúi xuống, hôn mạnh bạo lên môi cô, bịt kín tất cả mọi lời nói, có thể là những lời anh thích nghe, hoặc những lời anh sợ phải nghe thấy...

~Hết chương 317~

Quyển 7 - Chương 318: Chưa bao giờ nhu nhược đến vậy

Nụ hôn của người đàn ông mạnh mẽ và ngang tàng, đột ngột nghiền nát mọi thứ trên đường đi, cắn đau đôi môi của Tố Diệp. Anh dường như đang gặm nhấm môi lưỡi cô, khiến cô đau đớn, phải phát ra những tiếng nức nở phản đối từ hai cánh mũi. Cả những sợi râu mới mọc trên cằm anh cũng đâm vào mặt cô. Cô chỉ cảm thấy mặt mình bỏng rát, nước mắt suýt nữa thì trào ra.

Càng ở lâu bên cạnh Niên Bách Ngạn, Tố Diệp càng phát hiện ra, mỗi lần anh làm như vậy với mình, càng phản kháng sẽ càng đau đớn. Anh như chú sư tử hùng dũng bước ra từ rừng xanh, có thể dụ dàng với bạn cùng có thể bổ nhào tới cắn xé bạn bất kỳ lúc nào. Bạn càng chạy trốn thì chỉ càng kích thêm thêm cảm giác hưng phấn và khao khát chiếm hữu của anh, tới lúc đó bạn chỉ càng chết thê thảm.

Không phải anh chưa từng đối xử với cô như vậy.

Kết quả chính là, cô đã bị anh ăn ngẫu nhiên, sau màn giày vò chỉ còn lại hơi thở tàn.

Thế nên, khi nụ hôn của Niên Bách Ngạn trở nên điên cuồng, Tố Diệp buông bỏ mọi sự giãy giụa, cố gắng phối hợp với anh. Tuy là vẫn sẽ đau, nhưng ít nhất sẽ không làm anh giận dữ.

Quả nhiên, đầu lưỡi dụ dàng và mềm mại của người con gái ngoan ngoãn hợp tác khiến động tác của Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng hẳn. Anh bắt đầu trở nên ưt ất, triền miên một lúc rất lâu. Bờ môi mỏng còn tí mĩ quan tâm tới cả chiếc cằm nhỏ xinh của cô.

Gương mặt hơi nghiêng của Tố Diệp áp lên mặt giường. Nhân lúc đôi môi Niên Bách Ngạn rời đi, cô thầm gọi tên anh rồi khẽ nói một câu: “Em yêu anh...”

Động tác của người đàn ông bất ngờ dừng lại.

Tố Diệp có thể cảm nhận được cơ thể anh cứng đờ.

Một giây sau, cả người cô bị anh xoay lại. Cô ngẩng đầu, nhờ ánh trăng mờ lung ngoài cửa sổ, cô có thể nhìn rõ nét mặt nắng mưa thất thường của Niên Bách Ngạn. Anh vẫn cúi đầu ngắm cô. Trong nơi đáy mắt sâu thẳm như có từng cuộn sóng mực đang cuộn cuộn, quay cuồng.

Tuy Tố Diệp rất sợ dáng vẻ này của anh, nhưng dù gì đây cũng là người đàn ông mình yêu. Cô bèn vòng hai tay ra ôm chặt lấy cổ anh, cắn môi nói khẽ: “Em biết hôm nay anh không được vui. Anh đã mắng rất nhiều cán bộ của công ty, em nhìn thấy cả rồi. Từ sau khi về Bắc Kinh, anh gặp rất nhiều áp lực phải không? Có rất nhiều rất nhiều việc cần anh giải quyết. Chuyện của công ty, của nhà họ Diệp, của anh và của em...”

Nói tới đây, cánh tay cô thu chặt lại. Cô giơ tay lên, từng ngón tay nhẹ nhàng đan cài vào mái tóc anh, giọng nói miên man: “Em không biết làm thế nào mới có thể khiến anh vui lên một chút. Nếu anh thích dùng cách này, vậy thì...” Tố Diệp cup mắt xuống, thanh âm bỗng trở nên rất nhỏ, rất nhỏ: “Vậy thì anh có thể nhẹ nhàng một chút không? Vì... anh thật sự sẽ làm em đau.”

Niên Bách Ngạn là một người đàn ông có hứng thú tình dục rất dồi dào, mãnh liệt và nhiệt tình. Điều này ngay từ ngày đầu tiên trao bản thân mình cho anh, Tố Diệp đã biết. Những kỹ thuật tình ái thuần

thực của anh hoàn toàn có thể khiến cô quên hết tất cả.

Cô đắm chìm trong sự mãnh mẽ của anh, vì anh hoàn toàn có thể dẫn cô bước từng bước một tới điên cuồng, để mọi sự nóng bỏng trong cơ thể cô được bộc phát ra ngoài, phối hợp cùng anh để hoàn thành mỗi một lần hoan ái như chết đi sống lại.

Nhưng cô cũng lại e sợ sự nhiệt tình của anh. Anh có thể khiến cô nằm trên giường vui tới chết thì đương nhiên cũng có thể làm cô đau tới cực độ. Nhất là khi anh đang giận dữ, cứ thế lấp đầy cơ thể cô một cách sống sượng. Cô cảm nhận được một nỗi đau lan từ da đầu xuyên vào tận trái tim. Cơ thể cô sẽ bài xích thứ vĩ đại ấy xâm nhập ngay từ giây phút đầu tiên, mà càng bài xích thì anh lại càng hưng phấn.

Thế nên Tố Diệp rất sợ tối nay anh lại làm như vậy với cô.

Trong bóng tối, Niên Bách Ngạn im lặng quan sát cô, đôi mắt u tối tới khó hiểu.

Cô khẽ ngược mắt lên, thấy anh vẫn còn đang nhìn mình, liền lẩm bẩm: “Bách Ngạn...”

Đầu mày người đàn ông chợt nhíu lại giây lát. Sau đó anh bất ngờ rời khỏi người cô, nằm xuống bên cạnh giường. Lồng ngực cứ thế phập phồng lên xuống. Anh vẫn im lặng, một sự im lặng khiến người ta sợ hãi.

Tố Diệp chủ động dựa vào người anh, gối đầu lên cánh tay anh. Cô ngẩng đầu, nhẹ nhàng vuốt ve cằm anh, giọng nói dịu dàng: “Anh yêu! Hay là... em chăm sóc anh nhé, được không?” Cô sợ anh hiểu lầm rằng cô không thích anh động vào.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô, không nói gì, vẫn chỉ lặng lẽ quan sát.

Tố Diệp khẽ cười, dướn người về phía trước, chủ động hôn lên môi anh. Một cảm giác mềm mại, ẩm ướt lan tỏa: “Bất luận anh đối xử với em như thế nào, em vẫn yêu anh...”

Đây là lời nói từ tận đáy lòng cô. Yêu người đàn ông như Niên Bách Ngạn là kiếp số trong cuộc đời cô. Cô chưa từng nghĩ mình sẽ gặp được một người như vậy, để rồi từng giây từng phút tin vào sự kỳ diệu của tình yêu. Cho dù hiện thực vẫn còn nhiều chông gai, nhưng cô chưa bao giờ đánh mất tự tin.

Môi cô men theo cằm anh đi xuống, dừng lại trên vết hầu gợi cảm đang trượt lên trượt xuống của người đàn ông.

Một giây sau, Tố Diệp bỗng bị Niên Bách Ngạn kéo lên. Cô chỉ nghe thấy anh thở dài một tiếng, rồi ôm cô vào lòng, không để cô tiếp tục nữa.

Tố Diệp yên lặng dựa dẫm, lắng nghe nhịp đập trái tim anh. Cô ngược lên nhìn cằm anh, ngón tay vuốt nhẹ lên lớp râu còn mới. Niên Bách Ngạn nhân cơ hội ấy nắm chặt tay cô, đưa tới bên môi, hôn khẽ.

Thấy anh dường như bình tĩnh đi nhiều, Tố Diệp mới lên tiếng hỏi: “Vì chuyện của nhà họ Diệp sao?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, khóe mắt lướt qua một tia nhìn âm u. Anh cúi xuống, hôn lên trán cô như mang theo rất nhiều tâm tư. Cuối cùng anh nói: “Chuyện công việc thôi, anh rất bức bối.”

Anh đã nói dối.

Tố Diệp chớp chớp mắt, nũng nịu hỏi: “Em bật điện lên nhé?”

Khóe mắt anh giật giật một chút, rồi anh giơ tay ấn nút bật đèn.

Ánh đèn hòa vào ánh trăng thanh lạnh, không hề nhức mắt mà lại êm dịu tới mê người. Tố Diệp dựa sát vào người anh, ngắm nhìn gương mặt anh, không kìm được lòng mình: “Em nhớ anh rồi!”

Lúc này gương mặt Niên Bách Ngạn mới thoải mái đôi chút. Anh mỉm cười, giơ tay vuốt tóc cô, nói một câu sâu xa: “Anh còn tưởng em chẳng nhớ anh nữa.”

“Ai nói thế? Cả đầu em toàn là anh.” Thấy anh nói chuyện, Tố Diệp mới bắt đầu đùa giỡn: “Hôm nay người ta còn mua quà cho anh đấy, anh mở ra xem chưa?”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới nhớ ra túi quà Hứa Đồng đã đưa cho mình, giờ có lẽ nó vẫn còn nằm trên bàn làm việc. Anh suy nghĩ rồi nói: “Là gì vậy?”

Tố Diệp sững sờ. Anh rất ít khi như vậy. Trước đây mỗi lần cô mua quà cho anh, anh đều rất vui. Hôm nay anh lại chẳng mở ra xem đó là thứ gì. Trong lòng cô có chút ngờ vực nhưng vẫn tươi cười, cố làm ra vẻ thần bí: “Anh tự bóc ra mà xem.”

Anh không truy hỏi nữa, vòng tay ra sau gáy cô, hỏi một câu đầy bất ngờ: “Em làm chuyện gì trái với lương tâm rồi?”

Sóng mắt Tố Diệp chợt xao động, bờ môi run rẩy: “Á?” Suy nghĩ đầu tiên của cô là Niên Bách Ngạn đã biết chuyện sáng nay, nhưng cô lại cảm thấy không thể nào, làm sao anh lại biết được? Làm sao anh có thể biết địa điểm cô đi xem mặt? Cô cố gắng đọc những thông tin

hiện ra trên mắt anh nhưng vẫn chỉ là một sự âm u khó hiểu. Cô không dám phán đoán tùy tiện anh nói câu này là thật lòng hay chỉ đùa giỡn.

Vẫn là Niên Bách Ngạn từ tốn nói trước, ánh mắt có chút bi thương, nhưng môi vẫn ép ra một nụ cười: “Bình thường em đi mua sắm chỉ muốn vác cả trung tâm thương mại về nhà, sao hôm nay lại chỉ mua quà cho anh? Không giống em lắm thì phải!”

Một sự tức giận vẫn còn quẩn quanh nơi lồng ngực, nhưng...

Chính vì câu “em yêu anh” đó của cô, anh muốn thử tin tưởng cô một lần. Tuy rằng cô đã thật sự đi xem mặt, tuy rằng cô lại đi gặp một gã đàn ông tên là Tưởng Bân, tuy rằng hành vi của cô đã đủ cấu thành tội lừa dối!

Bàn tay đặt bên cạnh của anh chợt siết chặt lại. Niên Bách Ngạn này chưa bao giờ nhu nhược đến vậy!

Thậm chí anh còn nghĩ, nếu có một ngày khi về nhà anh nhìn thấy Tố Diệp đang nằm trên giường cùng một người đàn ông khác, có phải anh vẫn đờn hèn như bây giờ không? Cũng tức là, cho dù cô có lỗi với anh thế nào, anh vẫn không thể buông tay.

Nghe anh nói vậy, nút thắt trong lòng Tố Diệp được tháo ra. Cô mím môi cười khế, sát lại gần anh, đùa giỡn: “Cầm của người ta thì phải chùn tay chứ. Tiền là của anh, em không thể tiêu bừa bãi được, thế nên phải mua chút gì để dành vị thần tài như anh đã. Anh mà vui vẻ, sau này em mới có tiền mà tiêu không hết chứ.”

Niên Bách Ngạn cũng cười nhạt, nhưng lòng đau như cắt. Bắt đầu từ khi nào, người con gái của anh lại có thể ung dung nói dối trước mặt anh mà mặt không đỏ, tim không hồi hộp như vậy? Nét mặt của cô

vẫn vô cùng tự nhiên. Nếu không phải bị anh bắt gặp, e là chính anh cũng sẽ bị gương mặt tươi như hoa này lừa gạt.

Anh giờ tay phủ lên mặt cô. Vẻ đẹp của cô như một lưỡi câu móc sâu vào trái tim anh. Trong mơ hồ anh như nhìn thấy một vết nứt, máu đang rỉ ra từ đó, anh thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi tanh nồng của máu...

Có lẽ cô quên mất rồi, anh là người hiểu cô nhất.

Chỉ khi nào cô làm chuyện gì dối lòng, cô mới ngoan ngoãn với anh như vậy. Món quà đó e chính là dẫn chiếu thực tế nhất cho lòng cô.

“Chiếc thẻ đó sau này em cứ cầm đi, muốn mua gì thì cứ mua, không cần tiếc tiền.” Niên Bách Ngạn nói khẽ, vén một lọn tóc ra sau tai cô.

Anh không sợ cô tiêu tiền của mình, chỉ sợ cô chà đạp lên trái tim của anh.

Tố Diệp nghe xong bèn lắc đầu: “Em có tiền.”

“Bảo em cầm lấy thì em cứ cầm lấy.” Niên Bách Ngạn nhíu mày, ngữ khí có phần sốt ruột.

Anh thà cô dùng tiền của anh để giết thời gian cũng không muốn nhìn thấy cô ngã vào lòng một người đàn ông khác.

Tố Diệp phát giác ra anh không vui, tim cô bỗng đập thịch một cái. Chẳng hiểu sao tâm trạng anh cứ lên xuống thất thường như vậy. Cô gật đầu lia lịa, rồi chủ động ôm chặt anh: “Được rồi! Em cầm là được chứ gì.” Cô ngẩng lên nhìn anh, cố gắng hóa giải bầu không khí bất thường: “Sau này anh đừng có nói là em keo kiệt nhé, em sẽ rút sạch tiền của anh thì thôi.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô rồi khẽ cười: “Được!” Anh cũng vòng tay ôm chặt lấy cô.

Anh đang tự lừa dối chính mình. Cứ coi như sáng nay chưa xảy ra chuyện gì cả. Chỉ cần cô vẫn ở bên cạnh anh, chỉ cần cô nói cô vẫn còn yêu anh...

Một lúc lâu sau, Tố Diệp thờ dài trong lòng anh: “Bách Ngạn! Em muốn bàn với anh một chuyện.”

Anh cúi xuống nhìn cô.

“Tối mai em vẫn muốn ở lại đây.” Cô suy ngẫm điều gì đó.

Niên Bách Ngạn không hiểu.

“Em không tin vào chuyện ma quỷ gì đó. Chuyện này nhất định là do người làm. Nếu hung thủ ẩn nấp trong nhà họ Diệp thì hẳn ta sẽ phải nghĩ mọi cách để trừ khử người đang muốn điều tra việc này. Chưa biết chừng hẳn ta đang ngầm theo dõi hành động của em. Tối nay không có bất kỳ động tĩnh nào, vậy thì tối mai chắc chắn sẽ lộ ra manh mối.” Tố Diệp lại tập trung vào vụ án hạ độc.

Niên Bách Ngạn đương nhiên cũng muốn sớm ngày điều tra rõ ràng việc này: “Ngày mai anh sẽ sắp xếp lại công việc, buổi tối cố gắng tới nhà họ Diệp.”

“Không, anh hiểu lầm rồi!” Ánh mắt Tố Diệp chân thành và cương quyết: “Em chỉ muốn mình em ở lại đây thôi, anh không thể. Nếu trong nhà có đàn ông, hung thủ sẽ không dám xuất hiện!”

~Hết chương 318~

Quyển 7 - Chương 319: Tình trạng tâm lý rất nguy hiểm

Niên Bách Ngạn nghe xong đương nhiên không đồng ý. Sao anh có thể yên tâm bỏ cô ở lại đây một mình? Cộng thêm việc một khi hung thủ thật sự ở trong nhà họ Diệp, vậy thì cô chắc chắn sẽ trở thành đối tượng được hấn ta chú ý nhất. Không còn nghi ngờ gì, cô đang nằm trong vòng nguy hiểm.

Tố Diệp bèn cam đoan với anh rằng thân thủ của mình sẽ bảo vệ được mình, tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì. Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn sống chết không đồng ý. Cuối cùng Tố Diệp phải nói với anh: “Chẳng phải trong điện thoại anh đã nói lần trúng độc này rất kỳ lạ sao? Em cũng cảm thấy kỳ lạ, sau khi tới nhà họ Diệp thì cảm giác này càng rõ ràng hơn.”

“Em cảm thấy kỳ lạ chỗ nào?”

Tố Diệp bắt đầu trình bày lần lượt từng suy nghĩ của mình. Muốn nhắc tới vụ án Diệp Hạc Thành bị hạ độc, không thể không lật lại vụ án của Nguyễn Tuyết Mạn. Lúc đó phân tích của cô là, Nguyễn Tuyết Mạn đã vô tình bị trúng độc. Tại sao lại nói như vậy? Rất đơn giản, một khi Nguyễn Tuyết Mạn trúng độc mà tử vong, sẽ chẳng có lợi với bất kỳ ai, cũng tức là không tìm được một người hưởng lợi hợp lý nhất. Diệp Hạc Phong không cần hại chết vợ mình. Cứ coi như ông ấy đã hoàn toàn tỉnh ngộ về sự ác độc quá mức của Nguyễn Tuyết Mạn thì cũng không cần phải dùng cách này.

Vậy có thể là vì chỗ cổ phần trong tay Nguyễn Tuyết Mạn, đơn giản chỉ muốn tranh đoạt lợi ích. Về điểm này Tố Diệp cũng đã xem xét,

nhưng lại càng không thể. Nguyễn Tuyết Mạn mà chết thì cổ phần trong tay cũng sẽ không rơi vào tay người ngoài. Hơn nữa, cổ phần trong tay bà ta đâu đáng là bao.

Nếu đơn thuần chỉ là để trút giận vậy lại càng vô lý. Thường ngày Nguyễn Tuyết Mạn ngạo mạn, phách lối, chẳng coi ai ra gì. Nhưng nếu không có thâm thù sâu sắc thì ai lại bỏ cả tiền đồ và tính mạng của mình để lấy mạng của một người khác?

Thông qua mấy điểm này, Tố Diệp cảm thấy hôm đó chuyện Nguyễn Tuyết Mạn trúng độc chỉ là sự cố ngoài ý muốn. Người hung thủ thật sự muốn giết hại, nhất định không phải Nguyễn Tuyết Mạn.

Cô đã từng nghi mục tiêu của hung thủ là Diệp Hạc Phong. Đúng vào lúc cô đang do dự thì Diệp Hạc Thành lại bất ngờ xảy ra chuyện.

“Thế nên, em dám khẳng định, thật ra ngay từ ban đầu mục tiêu của hung thủ đã chỉ có Diệp Hạc Thành.” Tố Diệp bổ sung thêm một câu mang tính nhấn mạnh.

Sở dĩ Nguyễn Tuyết Mạn bị trúng độc là vì hôm đó bà ta đã ăn hết cả phần điểm tâm không phải của mình. Điều này đối với hung thủ mà nói chắc chắn là sự cố mà hẳn ta không dự liệu trước. Vì chẳng ai ngờ trước lúc đó lại có mấy người đồng thời bỏ món điểm tâm.

Nhưng vụ án Diệp Hạc Thành trúng độc thì không đơn giản như vậy nữa.

Theo như lời khai của quản gia, người nhà họ Diệp có thói quen uống trà chiều. Chỉ cần thành viên nào có mặt ở nhà, thì cứ khoảng ba rưỡi chiều đều sẽ uống trà. Trong số này Diệp Hạc Thành là người đều đặn nhất, cộng thêm việc ông ta vốn dĩ rất sợ lạnh nên món trà chiều này càng cần phải chuẩn bị.

Hôm nay ngoại trừ Diệp Uyên, Diệp Ngọc đều không có mặt ở nhà, Nguyễn Tuyết Cầm thì ra ngoài mua trà, những người còn lại đều ở nhà đầy đủ. Ai nấy ở yên trong phòng của mình, thế nên người làm không thể có chuyện mang nhăm, cũng không có ai tới phòng người khác để ăn uống, thế nên tính chỉ điểm của hung thủ lần này rất rõ ràng.

Niên Bách Ngạn gật đầu. Anh cũng đồng ý với những phân tích của Tố Diệp. Ban ngày cảnh sát cũng đã tiến hành điều tra từng người một. Mấy người được thuê tạm thời về làm không thể có cơ hội lại gần ngôi nhà. Họ đều làm các công việc bên ngoài nhà, thế nên tạm thời có thể loại trừ. Khi Nguyễn Tuyết Cầm đi mua lá trà về cũng đã bị cảnh sát đưa đi, nhưng anh không thể nghĩ ra bà ta có động cơ gì để giết người.

Thế nên khả năng lớn nhất rơi vào số người làm thường niên.

“Hơn nữa em cảm thấy, chất độc nằm trong tách trà chẳng qua chỉ để che mắt mọi người thôi.” Tố Diệp đưa ra một giả thiết táo bạo: “Đương nhiên, em vẫn muốn lắng nghe ý kiến của anh vì em cứ cảm thấy còn chỗ nào đó chưa thông suốt.”

Đây cũng chính là điểm kỳ lạ ban đầu Niên Bách Ngạn đã nói với cô trong điện thoại. Sau đó cô đã có một số suy nghĩ và nghi ngờ rời rạc, nhưng chưa tìm được chứng cứ và nghi điểm phù hợp nhất để ủng hộ.

Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Mạn bị trúng độc như nhau, nhưng triệu chứng có sự khác biệt rõ ràng. Ít nhất thì Nguyễn Tuyết Mạn không hôn mê một thời gian dài như Diệp Hạc Thành. Thêm nữa, dùng dung lượng nước trà để phán đoán, lúc đó có lẽ Diệp Hạc Thành chỉ nhấp một chúp cho ấm.

“Bất luận là uống trà hay uống nước, Diệp Hạc Thành đều có một thói quen, đó là trước khi uống sẽ dùng môi nhấp trước để thử nhiệt độ. Ông ta là người rất coi trọng vấn đề dưỡng sinh. Nhiệt độ nước quá nóng hay quá lạnh đều không được.” Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại, đưa ra suy luận của mình trước: “Mà độ to nhỏ của chiếc tách đựng trà chiều, số lượng điểm tâm, mực nước trà trong tách đều có tiêu chuẩn thống nhất. Thế nên lúc đó ông ta vẫn chưa hề uống trà. Nếu thật sự trúng độc thì môi cũng chỉ thấm một chút, theo lý mà nói sẽ không hôn mê một thời gian dài như thế.”

Đây là chi tiết chiều nay nhân lúc cảnh sát không chú ý anh đã quan sát được. Nhưng điều anh không hiểu là, nếu Diệp Hạc Thành không trúng độc vì uống nước trà thì lý do là gì?

Ai ngờ câu nói của Niên Bách Ngạn đã làm Tố Diệp hoàn toàn tỉnh ngộ. Cô ngồi bật dậy, lập tức căng thẳng bám chặt tay Niên Bách Ngạn, buột miệng nói: “Điều hòa...”

Đây chính là điểm nãy giờ cô nghĩ không ra. Vì lúc trước cô hoàn toàn không biết chuyện Diệp Hạc Thành không uống quá nhiều nước trà, chỉ biết ông ta vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Nếu như vậy thì điều cô nghi ngờ là hoàn toàn chính xác. Hung thủ đã hạ độc từ lâu rồi, nước trà chẳng qua chỉ là thứ để qua mắt mọi người mà thôi!

Niên Bách Ngạn không hiểu lắm.

Cô bèn giơ tay quạt quạt hai cái trước mặt anh rồi hỏi: “Anh đã ngủi thấy mùi gì chưa?”

Niên Bách Ngạn nhú mày: “Mùi thơm thanh mát của chanh.” Vừa vào phòng anh đã ngủi thấy mùi này. Nhưng lâu dần lại không ngủi thấy nữa. Sau khi Tố Diệp quạt gió một cái, anh mới chợt nhớ ra.

Tố Diệp gật đầu rất mạnh, nhìn anh bằng đôi mắt sáng lấp lánh.

Niên Bách Ngạn rất nhanh nhay, mới đó đã nghĩ ra được mấu chốt: “Có người đã tăng thêm một số chất làm sạch không khí vào trong điều hòa nên trong phòng mới có mùi này.” Anh cứ tưởng là mùi hương đám người làm xịt vào phòng.

Chuyện này cũng không có gì mới mẻ, rất nhiều biệt thự hoặc khách sạn cao cấp đều có mùi hương thanh mát này. Họ hay thêm vào điều hòa một số thứ, làm cho mùi của căn phòng không khiến người ta nhức mũi, cũng không để tạo ra những mùi mới kỳ lạ.

Sở dĩ anh không nghĩ tới là điều hòa, một là vì anh rất ít khi tới nhà họ Diệp, hai là anh cũng không sợ lạnh, thế nên không cần bật điều hòa. Tới những ngày rét mướt thật sự thì hệ thống địa nhiệt của cả căn nhà sẽ được khởi động, cũng lại chẳng cần dùng tới điều hòa nữa.

“Em nghi ngờ, có người lợi dụng luồng không khí của điều hòa nhằm mục đích giết hại Diệp Hạc Thành?” Có thể thêm hương chanh vào điều hòa, vậy thì đương nhiên cũng có thể thêm chất độc.

Mà bây giờ, người có thói quen bật điều hòa chỉ có Diệp Hạc Thành. Hôm nay, ông ta lại ở trong phòng một mình.

Tố Diệp hít sâu một hơi rồi gật đầu quả quyết: “Bây giờ chỉ cần chúng ta tới kiểm tra điều hòa trong phòng ông ta là sẽ biết ngay, chưa biết chừng sẽ tìm ra được manh mối gì đó.”

Nhưng Niên Bách Ngạn lại lắc đầu: “Điều hòa trong phòng Diệp Hạc Thành nửa tiếng sau khi ông ta xảy ra chuyện đã bị hỏng, thế nên mới lệnh cho người làm chuyển đi. Bây giờ muốn tìm bằng chứng là

chuyện không thể rồi.”

“Trùng hợp quá đấy!” Tố Diệp nghe xong càng không còn gì nghi ngờ nữa. Thảo nào trong bữa tối lại có người làm muốn mang điều khiển điều hòa đặt trở lại. Có lẽ lúc chiều khi chuyển điều hòa đi đã bị cảnh sát lục soát. Cuối cùng điều hòa thì bị đưa đi, còn điều khiển để quên lại trong phòng khách.

“Nếu theo phân tích của chúng ta, hung thủ có lẽ là người rất quen thuộc các dụng cụ điện tử thế nên mới biết đặt bao nhiêu liều lượng, đặt vào lúc nào là thích hợp nhất. Cho dù có người đi điều tra cũng không thể tìm ra bất kỳ chứng cứ nào.” Niên Bách Ngạn suy tư gì đó.

“Phụ trách sửa chữa điện tử trong nhà họ Diệp tổng cộng có năm người, liệu có phải là một trong số họ không?”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ: “Vừa ăn cướp vừa la làng? Anh cảm thấy gan của hắn ta không lớn đến vậy.”

Tố Diệp lại nằm xuống, cắn chặt môi.

Anh hơi ngồi dậy, dựa cả người ra sau giường, giơ tay vuốt nhẹ lên tóc mai trên trán cô, đưa ra đề nghị: “Em có thể thử phân tích tên hung thủ này trên góc độ tâm lý, chưa biết chừng có thể tìm ra bằng chứng nhanh hơn.”

Tố Diệp nhìn chằm chằm lên trần nhà, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng yếu ớt đáp: “Em chỉ lo, tâm lý của gã hung thủ này rất nguy hiểm.”

Niên Bách Ngạn xoay người cô lại, nếp nhăn trên trán hắn lên những dấu tích nông sâu không đều: “Tại sao lại nói vậy?”

Cô nhìn vào mắt anh, nhưng lại giống như nhìn xuyên thấu tới một

nơi không tên nào đó. Ánh mắt cô dần mờ màng, lại có chút lo lắng: “Nếu hung thủ chỉ mang thân phận của một người làm, vậy thì chúng tôi mối thâm thù của hắn ta và Diệp Hạc Thành không phải ngày một ngày hai. Theo em được biết, nhà họ Diệp không dễ dàng thay đổi người làm mới. Toàn bộ số người làm này đều đã làm ở đây ít nhất ba năm trở lên rồi. Vậy mà tới hôm nay hắn ta mới ra tay, đủ để chứng minh hắn ta thường xuyên sống trong thù hận và kìm nén, không ngừng tìm kiếm cơ hội. Con người ta trong lúc tính toán việc phạm tội và khi ra tay thực sự, tâm lý đều sẽ nảy sinh nhưng cách thức xử lý và tư duy logic khác hoàn toàn người bình thường. Xem xét từ sự việc Diệp Hạc Thành bị trúng độc thì thấy, người này đã ẩn nhẫn rất nhiều năm, nhưng trong thời gian gần đây lại sốt sắng ra tay liên tục, chắc chắn tâm lý của hắn ta đã bắt đầu xuất hiện cảm giác nôn nóng. Hắn ta rất muốn nhanh chóng giải quyết triệt để chuyện này, nhanh chóng báo thù, nhanh chóng đạt được mục đích của mình. Loại người này bề ngoài có vẻ điềm tĩnh hơn so với người bình thường, nhưng thực chất tâm lý lại rất yếu đuối.”

Nói tới đây, cô nhìn vào mắt Niên Bách Ngạn: “Anh vừa nhắc nhở em, em đã có cách tìm ra ai là hung thủ. Cho dù không thể tìm được ngay lập tức, nhưng chắc chắn sẽ có manh mối.”

“Em có cách gì?”

“Ngày mai, em sẽ dùng một cách đơn giản nhất để sàng lọc bước đầu những người có nghi vấn về tâm lý.” Mắt Tố Diệp đảo đảo.

Niên Bách Ngạn có vẻ rất hứng thú: “Nói nghe thử xem nào!”

“Khi em còn học môn tâm lý tội phạm, giáo sư đã từng nói, trong tâm lý của mỗi một tên tội phạm đều có những vết sẹo. Thông qua ngôn ngữ, cử chỉ, ánh mắt thậm chí là tư duy logic của họ, sẽ tìm ra điểm khác biệt với người bình thường. Khi bọn em tiếp xúc với những

bệnh nhân có vấn đề về tâm lý, cách thức đơn giản nhất để áp dụng chính là làm trắc nghiệm. Dùng một số câu hỏi tưởng như rất đơn giản để phán đoán, tiến hành phân tích thông qua đáp án mà họ đưa ra. Với những bệnh nhân tâm lý khác nhau thì câu hỏi được đưa ra cũng sẽ khác nhau. Đừng xem thường những câu hỏi này, vì đáp án của một người bình thường về tâm lý chắc chắn sẽ khác với những bệnh nhân có sự lệch lạc trong tư tưởng.”

Niên Bách Ngạn muốn nghe chi tiết.

“Thế này nhé, em đưa cho anh hai câu hỏi dễ nhất mà cũng là hai câu hỏi thông dụng nhất hiện nay.” Tố Diệp ngồi dậy, nắm chặt áo ngủ: “Hai câu hỏi này đều dùng để áp dụng với tâm lý của những tên tội phạm thông thường và những tên tội phạm biến thái. Khi em học, giáo sư đã mang ra làm án lệ để phân tích, bây giờ thì bị bọn trẻ đưa hết lên mạng để làm chuyện cười rồi.”

“Được! Em hỏi đi.” Niên Bách Ngạn có vẻ rất nhấn nại với việc làm người thử nghiệm.

“Một buổi tối nọ anh mất ngủ, leo lên sân thượng để ngắm cảnh đêm, bỗng nhiên được tận mắt chứng kiến một vụ giết người. Anh vội vàng lấy điện thoại báo cho cảnh sát. Đúng lúc này hung thủ phát hiện ra anh. Hai người bốn mắt nhìn nhau, bỗng nhiên hung thủ giơ tay chỉ thẳng về phía anh, tại sao?” Tố Diệp đưa ra câu hỏi đầu tiên...

~Hết chương 319~

*Lảm nhảm: Hehe, hôm qua bận quá up xong chẳng kịp viết gì cả

Quyển 7 - Chương 320: Bản tính bị kiểm tra ra

Niên Bách Ngạn suy nghĩ rồi trả lời: “Hắn ta muốn nói hắn ta đã nhớ mặt anh rồi?”

Tố Diệp bật cười.

“Là đáp án này sao?” Anh hơi tò mò.

“Lôgic của một người bình thường về cơ bản đều sẽ nghĩ như vậy. Nhưng anh đừng quên, đây là câu hỏi dùng để trắc nghiệm nhận thức người phạm tội.” Tố Diệp nghiêng đầu nhìn anh: “Đáp án chính xác phải là, tên hung thủ sờ dĩ giơ tay chỉ về phía anh là vì hắn ta đang đếm xem anh ở tầng mấy.”

Đáp án này đúng là khiến người ta phải rùng mình sợ hãi.

Niên Bách Ngạn bật cười khanh khách.

“Hỏi anh một câu nữa.” Tố Diệp hắng giọng: “Anh là một tên trộm. Có một ngày anh đột nhập vào một gia đình rất giàu có để trộm cướp, ai ngờ bị người chủ nhân nửa đêm tỉnh dậy đi vệ sinh phát hiện ra. Ông ta hoảng hốt chạy trốn vào trong một cái tủ không khóa. Lúc đó trong tay anh có một con dao, bước tiếp theo anh sẽ làm gì?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc khoảng nửa phút, sau đó nhìn thẳng về phía cô, đáp rành mạch từng câu từng chữ: “Anh sẽ bước đến, ngồi xuống phía trước tủ, kiên nhẫn đợi tới khi ông ta chủ động ra ngoài sẽ đâm một nhát dao giết chết ông ta!”

Câu trả lời này thật sự đã khiến Tố Diệp giật nảy mình. Cô nhìn Niên Bách Ngạn không chớp mắt như nhìn một người xa lạ, trong ánh mắt mang theo ý muốn quan sát kỹ lưỡng anh một lần nữa.

Niên Bách Ngạn chợt cười, nụ cười nhạt nhòa hiện lên trên khóe môi: “Đáp án này hẳn hoi là gần với đáp án chính xác nhất, đúng không?”

Tố Diệp gật đầu.

“Kết quả thế nào? Em có thể kết luận ra được điều gì?” Nụ cười của Niên Bách Ngạn càng thêm thoải mái: “Sau khi nắm được logic của đáp án câu hỏi thứ nhất thì câu hỏi thứ hai cũng dễ trả lời hơn nhiều.”

“Hai câu hỏi trông tính chất có vẻ tương đồng, nhưng trên thực tế đang đưa anh vào hai tình huống giả thiết với hai phạm vi khác nhau, từ đó cũng có thể suy đoán ra tình trạng tâm lý của anh.” Một lúc sau Tố Diệp mới cười được, có điều ít nhiều vẫn còn chút miễn cưỡng.

Niên Bách Ngạn nhận ra ngay một tia cảnh giác lướt qua đáy mắt cô. Anh khó xử nói: “Em nhạy cảm quá rồi, tâm lý của con người vốn dĩ không thể suy đoán bằng cách thức này.”

“Anh sai rồi! Thật ra bản thân câu hỏi vốn không quan trọng. Mấy câu hỏi kiểu này chẳng câu nào có một đáp án chuẩn xác. Cái chúng ta nhìn thấy chỉ là hướng đi logic của người trả lời mà thôi. Đúng thế, chỉ riêng những câu hỏi này thôi không thể kết luận hoàn toàn về tâm lý của một con người, nhưng cũng sẽ giúp cho bác sỹ tư vấn tâm lý có một sự hiểu biết bao quát.”

Niên Bách Ngạn trầm tư đôi chút, rồi khẽ cười: “Vậy em hãy thử

phân tích một chút về tâm lý của anh thông qua hai câu hỏi vừa rồi đi.”

Tố Diệp hít sâu một hơi, kéo bàn tay anh lại, đan cài vào từng ngón tay mảnh khảnh: “Câu hỏi thứ nhất giả thiết khi anh là phía bị động. Thông qua câu trả lời thứ nhất có thể nhận ra, một khi bị động thì anh sẽ lập tức đề cao cảnh giác. Câu hỏi thứ hai giả thiết khi anh sắm vai kẻ tấn công, cũng có thể nhận ra anh giỏi mưu tính, vạch kế hoạch, bình tĩnh nhưng tàn nhẫn.”

“Ồ?” Anh hơi nhướn mày.

“Đồng thời cũng có thể dùng thủ đoạn trên thương trường để phân tích.” Tố Diệp nhìn vào tay anh, nhẹ nhàng nói: “Anh là một người đàn ông giỏi tranh đoạt. Khi tranh giành và tấn công lợi ích của đối phương, trong anh tồn tại bản tính hung tàn. Anh không cho phép người khác phản bội và quá đáng. Một khi có ai đó đắc tội với anh, ngoài mặt anh tỏ ra không có chuyện gì, nhưng thực chất lại dùng một phương thức vô cùng bình tĩnh và kiên nhẫn để từ từ ép đối phương vào chỗ chết, giày vò cho tới khi đối phương thương tích đầy mình. Còn một khi thất bại, anh sẽ không còn tin tưởng bất cứ ai. Lòng nhím trên người sẽ dựng đứng cả lên, bất kỳ lúc nào cũng trong tư thế chuẩn bị hoặc tìm kiếm cơ hội để đâm chết đối phương. Nên nói anh là một người tính toán chi li từng bước nhưng cũng đang dần dần ép sát người khác. Những đối thủ không hiểu về anh sẽ luôn có một kết cục rất thê thảm. Ví dụ như chuyến hành trình Nam Phi vừa rồi, em có thể tổng kết thành “một cuộc tàn sát không có máu tanh”.”

Trên đỉnh đầu tiếng cười khe khẽ của Niên Bách Ngạn: “Diệp Diệp! Em khoa trương quá rồi.”

Lúc này Tố Diệp mới ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh: “Có lẽ vậy!”

“Tóm lại, ngày mai bất luận thế nào em cũng không được ở lại đây một mình!” Rõ ràng là Niên Bách Ngạn không muốn thảo luận vấn đề trên, anh chĩa mũi nhọn trở lại vấn đề ban đầu.

Tố Diệp nắm chặt tay anh, chân thành nói: “Anh phải tin em.”

“Anh chỉ lo em gặp nguy hiểm.”

“Làm trắc nghiệm chỉ là danh nghĩa thôi. Em muốn xem xem có ai không kìm chế được, để lộ dấu vết trước hay không.” Tố Diệp rất kiên trì, liếm môi nói: “Hơn nữa, chuyện này anh đã kéo em vào rồi, em chẳng còn lý do gì để bước ra. Trực giác nói cho em biết, chuyện ma quỷ nhà họ Diệp và chuyện trúng độc này nhất định do cùng một người gây ra, không thể nào là trùng hợp. Quá nhiều sự ngẫu nhiên sẽ trở thành tất nhiên.”

Niên Bách Ngạn vẫn lắc đầu.

“Thế này đi, ngày mai chúng ta giữ liên lạc thường xuyên. Chỉ cần em phát hiện ra có điểm bất thường, sẽ lập tức gọi điện cho anh ngay.” Tố Diệp cố gắng thuyết phục anh.

Niên Bách Ngạn thấy cô quả quyết nãy giờ, cũng biết tính cô không thể xoay chuyển được, đành phải gật đầu. Cuối cùng anh bổ sung thêm một câu: “Tan làm anh sẽ tới ngay gần nhà họ Diệp túc trực. Như vậy một khi em gặp nguy hiểm, anh sẽ đến được trong thời gian nhanh nhất. Còn nữa, nhớ kỹ, ngày mai không được cho phép bất kỳ ai rời khỏi nhà họ Diệp. Anh đã dặn dò quản gia rồi.”

Tố Diệp không hiểu.

“Rất đơn giản. Nếu hung thủ muốn giết Diệp Hạc Thành thì một khi

hắn ta biết chuyện Diệp Hạc Thành đã qua khỏi cơn nguy kịch, nhất định sẽ cùng quá hóa liều. Như vậy, cái đuôi của hắn ta sẽ không giấu được nữa.”

Tố Diệp bừng tỉnh ngộ: “Ừ nhỉ, chính xác! Ngày mai em sẽ tuyên bố với tất cả mọi người trong nhà, Diệp Hạc Thành đã tỉnh lại.”

Niên Bách Ngạn giơ tay vỗ nhẹ lên đầu cô.

Cô lại ngoan ngoãn vùi vào lòng anh.

Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn cô: “Không sợ anh sao?”

“Sợ chứ.” Tố Diệp thành thật trả lời, rồi cô kéo cánh tay qua, gối lên, ngẩng đầu nhìn anh: “Nhưng em cảm thấy anh sẽ không làm hại em.”

Anh cười khế.

“Cười nhiều lên một chút đi. Cái đầu thông minh của em sắp giải quyết giúp anh một chuyện phiền phức rồi, vẫn không khiến anh vui lên được sao?” Cô giơ tay chọc liên tục lên khóe môi anh.

Niên Bách Ngạn kéo tay cô lại, mở miệng, cắn một cái không mạnh không nhẹ.

“Á!” Tố Diệp rút tay lại, lườm anh: “Đáng ghét!”

Niên Bách Ngạn mím môi, kéo cô vào lòng, thở dài.

“Anh đừng nghiêm túc quá như vậy. Anh không biết đâu, đáng về ban nãy khi anh vừa vào phòng đáng sợ lắm đấy.” Tố Diệp hóa dịu dàng, vòng tay qua cổ anh.

“Có sao?” Anh nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Đương nhiên là có.” Tố Diệp chủ động kéo cánh tay anh lại, cố tình đặt lên ngực cô: “Không tin anh sờ thử xem, tim em bây giờ vẫn còn đập rất nhanh đấy.”

Lòng bàn tay anh ấm nóng, qua một lớp áo tắm mà vẫn cảm nhận được nhiệt độ rõ ràng.

Cô tiếp tục hôn lên môi anh, nhẹ nhàng như chuồn chuồn đập nước.

Niên Bách Ngạn cong môi cười, bàn tay bắt đầu di động, len lỏi vào lớp áo tắm của cô. Cô ư hừ một tiếng, mặt càng dính sát vào ngực anh.

Trước ngực là bàn tay của người đàn ông, mạnh mẽ và rắn chắc, gần như làm cô tan chảy. Hô hấp của cô cũng dần trở nên gấp gáp: “Bách Ngạn! Tối nay anh không tiện ở lại đây đâu...”

Vừa dứt lời, Niên Bách Ngạn bèn đè cô xuống, khẽ nói: “Anh muốn nó tiện là nó tiện.”

Bờ môi mỏng ngay lập tức phủ lên môi cô.

Cô rên khẽ một tiếng. Khi bàn tay hùng hực của anh thuần thục trêu chọc phía dưới cơ thể, cả người cô bỗng mềm nhũn như một con mèo bị rút xương, lại dịu dàng như một vũng mưa xuân...

Diệp Hạc Thành trúng độc nhập viện, tuy rằng rất kín đáo, nhưng vẫn dấy lên những lời bàn tán xôn xao từ những người làm trong bệnh viện. Cũng may không gây sự chú ý với cánh nhà báo, nếu không chắc chắn họ sẽ vây kín cả bệnh viện. Có lẽ chuyện Nguyễn Tuyết Mạn, bọn họ chỉ cho là một lần ngẫu nhiên. Nhưng nếu cả ông hai

nhà họ Diệp cũng bị trúng độc vào viện, thì câu chuyện này không còn nhỏ nữa.

Diệp Hạc Phong điều ngay mấy người vệ sĩ ở bên mình tới bệnh viện, hai tư tiếng một ngày đều phải túc trực bên ngoài phòng bệnh, không để những người lạ tùy tiện ra vào. Có bất kỳ biến động gì đều phải báo lại ngay lập tức.

Nguyễn Tuyết Cầm khóc đỏ cả mắt. Diệp Hạc Phong và Diệp Uyên vẫn luôn túc trực ở bệnh viện. Diệp Lan thì không ngừng ở bên an ủi Nguyễn Tuyết Cầm. Diệp Hạc Thành nằm trên giường rất yên tĩnh. Tuy đúng là ông ta đã qua khỏi cơn nguy kịch, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Khi Tố Khải vội tới bệnh viện đã bị mấy vệ sĩ ngoài cửa phòng chặn lại. Bất luận anh nói thế nào, đám vệ sĩ vẫn không cho phép anh vào trong thăm bệnh. Cuối cùng không còn cách nào khác anh phải gọi vào di động cho Diệp Lan.

Nguyễn Tuyết Cầm không ngờ Tố Khải lại tới bệnh viện. Khi Diệp Lan kéo anh vào, sắc mặt của bà ta đã thay đổi, có chút không vui, nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài quá nhiều.

Diện tích của căn phòng rất lớn, vì đây là phòng bệnh cao cấp, thế nên khi Tố Khải mang theo một giỏ hoa quả và đồ bổ dưỡng bước vào, Diệp Hạc Phong và Diệp Uyên đang nghỉ ngơi bên trong. Bên cạnh giường chỉ còn mình Nguyễn Tuyết Cầm.

Tố Khải bước tới chào hỏi Nguyễn Tuyết Cầm. Tuy bà ta không ưa Tố Khải, nhưng vẫn lịch sự gật đầu đáp lại, tuy thế sống chết cũng không nhận quà của anh. Cuối cùng Diệp Lan phải khuyên mãi, Nguyễn Tuyết Cầm mới chịu, nói rằng đây là một chút tấm lòng của Tố Khải mà thôi.

Không khí có phần ngưng ngập, cộng thêm Nguyễn Tuyết Cầm vốn là người ít nói, Tố Khải hỏi gì, nói gì, bà ta cũng chỉ câu được câu chăng mang tính tượng trưng. Khi anh hỏi tới chuyện hôm nay phân đội nào đang điều tra vụ này, Nguyễn Tuyết Cầm mới thở dài: “Tố Khải à! Cậu là cảnh sát chống ma túy, không cần phải quan tâm mấy chuyện này chứ.”

Tố Khải há hốc miệng.

“Mẹ...” Diệp Lan khẽ hẩy vào cánh tay Nguyễn Tuyết Cầm: “Anh ấy cũng chỉ quan tâm tới chúng ta thôi mà.”

“Quan tâm thì mẹ xin nhận, nhưng mẹ nói cũng toàn là sự thật cả. Bây giờ cậu ấy được điều đi chuyên đảm nhận vụ án ma túy rồi, điều tra mấy vụ kiểu này cũng đâu nằm trong phạm vi trách nhiệm của cậu ấy.” Nguyễn Tuyết Cầm thản nhiên nói một câu, sau đó nhìn sang Tố Khải: “Tôi nói không sai chứ?”

“Thưa cô! Cô nói đúng, xin lỗi đã làm phiền gia đình. Nếu cô còn cần gì thì cứ liên lạc với cháu bất cứ lúc nào. Trong đội còn có việc, cháu xin phép.” Tố Khải lễ phép đứng dậy, hơi cúi người chào rồi rời đi.

“Tố Khải...” Diệp Lan vội vã đuổi theo ra ngoài.

Nguyễn Tuyết Cầm thấy cảnh đó chỉ biết lắc đầu.

Bên ngoài phòng bệnh, Diệp Lan gọi giật Tố Khải lại. Cô bước nhanh tới trước, dè dặt hỏi: “Anh giận đấy à?”

Tố Khải thấy cô thở gấp, gò má còn đỏ bừng, có chút xót xa, bèn tươi cười, giọng nói cũng trù mến: “Anh không giận. Em mau quay vào đi, lỡ bố em tỉnh lại thì sao.”

Diệp Lan khẽ lắc đầu. Trong phòng bệnh còn có mẹ, cô vốn không lo lắng, ngược lại thấy lo cho tình hình của Tố Khải. Mới mấy hôm không gặp, anh đã gầy đi nhiều. Quãng thời gian trước anh đi làm nhiệm vụ, có trời biết cô ngày đêm căng thẳng sợ hãi. Hôm nay thấy anh tới đây, trái tim bất an của cô mới bình ổn lại được.

Cô nhẹ nhàng kéo tay anh lại, thấy ngón tay anh bị dán một miếng băng urgo, đau lòng hỏi: “Anh bị sao vậy?”

“Không sao! Chỉ không cẩn thận để xước một chút thôi.”

Diệp Lan bỗng chốc đỏ mắt: “Anh không gạt em đấy chứ? Vết thương có sâu không? Bị thương lúc làm nhiệm vụ ư?”

Trái tim Tố Khải bỗng thất lại. Anh vòng ngược lại, nắm chặt tay cô, dịu dàng nói: “Ngốc ạ! Nếu vết thương sâu liệu dán mỗi cái băng urgo có được không? Không sao thật mà, chỉ là bất cẩn để bị thương một chút thôi.”

Diệp Lan không kìm được tình cảm, nhào vào lòng, ôm chặt lấy anh: “Anh nhất định phải bình an đấy. Bố em giờ còn đang trúng độc, hôn mê chưa tỉnh. Nếu cả anh cũng có mệnh hệ gì, em không sống nổi mất.”

Một câu nói đã kích động sâu sắc tới Tố Khải. Anh bất chợt nhớ lại những lời Nguyễn Tuyết Cầm đã nói khi trước, trái tim đau nhói như dao cắt. Anh siết chặt người con gái trong lòng, cổ họng trong khoảnh khắc chợt nghẹn ngào...

~Hết chương 320~

*Lâm nhảm: Đọc tính cách anh Niên là đủ hiểu ngược thân "hay ho"

thế nào rồi

Quyển 7 - Chương 321: Màn điều võ giương oai của Tố Diệp

Hôm sau là một ngày nắng đẹp.

Từng chiếc lá ngân hạnh ngoài cửa sổ lay động tạo nên sắc màu tuyệt đẹp. Gió thu làm chúng khẽ lung lay, trải xuống mặt đất một lớp màu vàng óng.

Tố Diệp không biết Niên Bách Ngạn rời khỏi nhà họ Diệp từ lúc nào. Có lẽ trời còn chưa sáng anh đã đi rồi. Khi cô tỉnh dậy, bên ngoài mặt trời đã rực rỡ. Lê cơ thể mỏi như đi tắm qua loa một lượt, lúc cô ăn mặc chỉnh tề đi ra khỏi phòng đã chín giờ sáng.

Quản gia là người đầu tiên nhìn thấy cô. Sau khi lễ phép chào cô một tiếng, ông ta bảo cô tới nhà ăn dùng bữa sáng, rồi nói bà chủ và cô cả cũng đang ở đó.

Tố Diệp vốn định từ chối, nhưng lại chợt nghĩ đã tới đây rồi cứ điềm nhiên mà ở lại, bèn gật đầu đồng ý.

Rồi cô bỗng gọi giật người quản gia đang chuẩn bị đi làm việc lại, hỏi về tình hình phong tỏa nhà họ Diệp hôm nay. Quản gia nhẹ nhàng đáp: “Xin cô hai cứ yên tâm! Từ sáng sớm cậu đã dặn dò rồi, hôm nay không thuê thêm bất kỳ người làm nào, cũng không ai được rời khỏi nhà họ Diệp.”

Lúc này Tố Diệp mới yên tâm.

Đi vào nhà ăn, cô liền nhìn thấy cảnh tượng Nguyễn Tuyết Mạn và Diệp Ngọc đang cùng nhau dùng bữa, nói nói cười cười. Tổ Diệp chợt dừng bước, chẳng hiểu sao cõi lòng bỗng chua xót. Đã mấy lần cô cũng cười nói vui vẻ như vậy với mẹ bên bàn ăn. Thời gian đó dù có khó nhọc thế nào cô cũng chẳng thấy khổ, vì luôn có mẹ ở bên.

Còn bây giờ, cô đã quên bằng mất cái cảm giác mỗi sáng thức dậy có người đợi mình cùng ăn sáng là gì rồi. Cô gần như đã sắp quên mất bữa sáng thật ra cũng là một khoảng thời gian hạnh phúc.

Nghĩ tới đây, nổi thù với nhà họ Diệp bỗng dừng lại cuộn cuộn như sóng cả.

Cô siết chặt từng đầu ngón tay, ép bản thân phải bình tĩnh lại, không ngừng tự nhắc nhở mình mục đích tới đây.

Sau mấy lần hít thở sâu, cô mới điềm nhiên bước vào như không có chuyện gì xảy ra, ngồi xuống đối diện với Nguyễn Tuyết Mạn và Diệp Ngọc.

Trong phòng ăn lúc đó có mấy người làm đang bận rộn trước sau.

Có người chuẩn bị bát đĩa, có người đảm nhận riêng việc bưng bê các món ăn, đến cả việc vứt rác, đổ rác cũng có người làm chuyên biệt.

Tổ Diệp cười khẩy trong bụng: Đúng là gia đình khá giả, hầu hạ không chê vào đâu được.

Có người làm bước tới đưa cho cô thực đơn để cô chọn món ăn sáng. Cô gọi một phần sandwich kẹp trứng, một cốc sữa đặc, một cái bánh sừng bò và một chiếc xúc xích kiểu Đức, sau đó uể oải ngồi

bên cạnh chờ đợi.

Diệp Ngọc nhìn thấy cô cũng không có quá nhiều phản ứng. Ngược lại Nguyễn Tuyết Mạn thì cực kỳ khó chịu, cau có: “Mày đừng tưởng tao không biết mục đích mày tới nhà họ Diệp.”

Tổ Diệp tặng lời bà ta đi.

“Mày nghĩ mày sẽ điều tra ra được cái gì? Nghĩ mình là thám tử chắc? Mày tốt bụng giúp đỡ nhà họ Diệp như thế sao? Hay chỉ nhằm nhe cổ phần của nhà này thôi? Mày khỏi phải giả vờ. Tao nói trắng luôn cho mày biết, đúng đấy, ông ấy đã để lại cổ phần cho mày, nhưng chỗ đó mà muốn vượt phần của Diệp Ngọc và Diệp Uyên thì ngàn vạn lần tao không cho phép. Dù luận về thứ bậc trong gia đình, hay phân chia theo đúng trình tự pháp luật thì đồng cổ phần của mày lúc nào cũng là ít nhất.” Nguyễn Tuyết Mạn chẳng thèm ăn sáng nữa, ngữ khí hùng hổ, phách lối.

Người làm nhanh chóng bùng phần quà sáng của Tổ Diệp lên. Cô đón lấy, từ đầu tới cuối vẫn chẳng thèm đoái hoài tới lời nói của Nguyễn Tuyết Mạn, chỉ cắm cúi ăn.

Diệp Ngọc huých vào cánh tay Nguyễn Tuyết Mạn, thấp giọng nói: “Mẹ! Mẹ bớt nói vài câu đi. Đồ ăn sắp nguội hết rồi kìa, mẹ mau ăn đi!”

“Con bé ngốc này! Chỉ có con là ngây thơ thôi. Bây giờ con còn không đứng về một phía với mẹ, định đợi tới ngày cái con hồ ly tinh ngồi đối diện kia quét sạch chúng ta ra khỏi nhà sao? Con nhỏ đó tâm địa ác độc lắm đấy, đầu tiên là dòm ngó chồng con, giờ lại nhằm nhe tiền của nhà mình. Diệp Ngọc à! Con đừng có hồ đồ.” Nguyễn Tuyết Mạn cố ý nói rất to.

Sắc mặt của Diệp Ngọc có chút bối rối, khuyên cũng không xong, mà không khuyên cũng không được.

Tổ Diệp uống một hớp sữa, sau đó cầm bánh sừng bò lên từ tốn nhai, vừa ăn vừa nói: “Đúng thế, Diệp Ngọc! Không nghe lời người lớn là thiệt thòi tìm tới nơi rồi đấy. Giờ một con mắt của tôi đang để ý tới Bách Ngạn, một con mắt còn lại thì nhằm vào tài sản nhà họ Diệp. Khoảng thời gian này, Bách Ngạn tốt với tôi lắm.”

“Bách Ngạn, Bách Ngạn! Cái tên này để cho mày gọi thế đấy à? Không biết trên dưới lớn bé, không có quy củ, phép tắc!” Diệp Ngọc không lên tiếng, chỉ có Nguyễn Tuyết Mạn là sốt sắng, phần nộ nói.

Lúc này Tổ Diệp mới nhìn sang phía bà ta, mỉm cười ngọt ngào: “Xin lỗi dì nhé! Bách Ngạn thích nhất là con gọi anh ấy như thế, con mà gọi anh ấy là “anh rể”, anh ấy sẽ giận mất.”

“Mày... Đúng là đồ hồ ly tinh...”

“Dì quá khen rồi! Vẫn còn lão hồ ly tinh như dì ngồi trước mặt con cơ mà. Mấy chiêu trò của con chẳng qua chỉ là trò vật thôi.” Tổ Diệp ung dung bình thản, trong lúc nói đã ăn hết chiếc bánh sừng bò vào bụng: “Dì nhiều thủ đoạn lắm. Lúc đó còn nghĩ cả cách để có thai, đó gọi là đánh đòn phủ đầu. Còn con thì sao? Bây giờ cùng lắm chỉ ân ái tình cảm với Bách Ngạn một chút thôi. Luận về thủ đoạn, con còn phải học hỏi dì nhiều.”

Nguyễn Tuyết Mạn tức đến nổi mặt mày trắng bệch.

Diệp Ngọc nhìn không nổi nữa: “Tổ Diệp! Em nói đủ rồi đấy.”

“Xót sao? Năm xưa tôi cũng xót mẹ tôi như thế đấy.” Ánh mắt Tổ Diệp trở nên sắc lạnh.

Diệp Ngọc bỗng chốc nói không nên lời.

“Diệp Ngọc! Mau ăn cơm đi con, ăn xong ra ngoài đi mua sắm với mẹ.” Một lúc lâu sau Nguyễn Tuyết Mạn mới đề nên được cơm giận xuống, khế quát lên một câu.

Diệp Ngọc gật đầu.

Động tác của hai người đều rất nhanh nhẹn, mới có mấy miếng đã xong bữa sáng, dáng vẻ tựa như “không chọc vào được thì tránh lệ là hơn”, nhanh nhanh chóng chóng đứng dậy định rời đi.

Bên này Tố Diệp cắt sandwich thành mấy miếng nhỏ, xiên một miếng bỏ vào miệng. Đợi tới khi hai người họ sắp đi ra tới cửa phòng ăn cô mới chậm rãi nói: “Đứng lại, hôm nay hai người không ai được ra khỏi nhà!”

Nguyễn Tuyết Mạn dừng bước, quay đầu nhìn cô, làm như vừa nghe được một câu nói hài hước nhất trên đời: “Gì cơ?”

“Bà Diệp! Bà cao tuổi quá, tai nghễnh ngãng rồi thì phải.” Tố Diệp lau tay, cười tươi như hoa: “Vậy thì tôi xin lặp lại lần nữa. Hôm nay cả hai người không ai được ra khỏi cửa. Thậm chí, cả vườn hoa cũng không được vào, chỉ được ở trong nhà thôi.”

“Tố Diệp! Em nói gì?” Diệp Ngọc cũng bức bối.

“Xem ra quản gia vẫn chưa nói với hai người, hoặc có lẽ ông ta cho rằng hai người không phải là hung thủ.” Tố Diệp chẳng đi đâu mà vội mà vàng: “Bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, cánh cửa lớn nhà họ Diệp đã bị phong tỏa. Người bên ngoài không vào được, người bên trong cũng không ra được. Hai người muốn ra ngoài? Được thôi, giao ra

bằng chứng chứng minh hai người không phải là hung thủ.”

“Em dựa vào cái gì mà nói mẹ con chị là hung thủ? Chị còn muốn nói em là hung thủ ấy!” Diệp Ngọc hét lên lạnh lùng.

“Xin lỗi nhé! Ngay từ giây phút đầu tiên cảnh sát đã loại tôi khỏi danh sách tình nghi rồi, tôi nghĩ hôm qua hai người cũng nhìn thấy rồi đấy.” Tố Diệp cười nhạt: “Còn về việc hai người có phải hung thủ hay không, thì phải cùng người làm tiếp nhận điều tra của tôi mới có thể chứng minh được. Khi nào chưa tìm được hung thủ thực sự, bất kỳ ai cũng đều nằm trong diện tình nghi.”

“Em...”

“Đúng là nực cười! Sao chúng tao có thể là hung thủ? Màyl tưởng màyl là ai mà quản lý được chúng tao? Chúng tao cứ đi ra ngoài, màyl cũng chẳng ngăn cấm được!” Nguyễn Tuyết Mạn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Bà là phu nhân lớn nhà họ Diệp, cầm đầu mọi người không tuân thủ quy tắc còn ra thể thống gì đây? Chuyện này đã được chồng bà đồng ý. Bà có cần gọi điện thoại trước hỏi ý kiến ông ấy trước rồi hẵng quyết định ra ngoài tiếp hay không?” Ngử khí của Tố Diệp không còn khách khí nữa.

Nguyễn Tuyết Mạn sững sờ.

Diệp Ngọc nghe xong câu nói này, nét mặt có chút thiếu tự nhiên:

“Cho dù hai chúng tôi không thể ra ngoài, cũng không đến nỗi bị điều tra cùng đám người làm chứ.”

“Yo! Thân phận cao quý quá à?” Tố Diệp cười khẩy: “Người làm thì hà tiện, chỉ có các người là tôn quý thôi phải không?”

“Tố Diệp! Em nói chuyện đừng có quá đáng quá!”

“Những gì tôi nói là sự thật.” Bên này Tố Diệp cũng đã ăn sáng xong. Cô nhận lấy tờ khăn ướt người làm đưa để lau tay: “Còn một chuyện nữa. Diệp Hạc Thành đã không sao rồi. Ông ta sẽ phối hợp với cảnh sát điều tra chuyện này. Còn tôi, sẽ trực tiếp điều tra tại nhà họ Diệp.”

“Chú hai tỉnh rồi sao?”

“Đúng vậy! Ông trời cũng thật là tốt với nhà các người, người này người kia ai cũng gặp đại nạn không chết.” Tố Diệp đứng dậy, đi tới bên cạnh hai người họ, cong môi nói: “Yên tâm đi! Việc điều tra rất đơn giản, sẽ không bắt các người cắt chân cắt tay để tỏ lòng trong sạch đâu.”

Nguyễn Tuyết Mạn nhìn theo bóng lưng cô, tức đến run người...

Sau buổi trưa, tiết trời ấm hơn.

Người đứng kín cả một khoảng sân rộng lớn của nhà họ Diệp, xếp thành hàng thành lối rất ngay ngắn, trật tự. Toàn bộ đều là những người làm đã phục vụ nhiều năm tại đây. Còn Nguyễn Tuyết Mạn và Diệp Ngọc đứng đầu hàng, đương nhiên là rất không tự nguyện. Dù sao hai người họ cũng là chủ nhân, giờ phải xếp hàng đứng cùng đám người dưới cũng có chút hạ mình. Nhưng cũng chẳng thay đổi được gì, chỉ cần hai người họ có bất kỳ ý kiến chống đối nào, Tố Diệp sẽ để họ đi gọi điện cho Diệp Hạc Phong, không cần nói thêm một câu thừa thãi.

Tố Diệp đứng trên bậc thềm hết như quan giáo huấn. Cô vỗ tay sau lưng, đi đi lại lại.

Dưới sân, quản gia lần lượt phát cho đám người làm mỗi người một tờ giấy. Gió thổi làm từng tờ giấy kêu sột soạt.

“Thứ mà quản gia đang phát cho mọi người chính là đề thi chuyên dùng để trắc nghiệm tâm lý tội phạm. Mọi người đừng có coi thường đề thi này. Chỉ cần đọc câu trả lời, tôi sẽ biết ngay ai là thủ phạm.” Tố Diệp cố ý nói một cách khoa trương: “Các vị! Tôi là một bác sỹ tâm lý. Bất kỳ một thay đổi tâm lý nào dù là nhỏ nhất của các vị đều không thể lọt qua mắt tôi. Từ những câu trả lời đó, tôi có thể biết được trong đầu các vị đang nghĩ gì!”

Đám người dưới bắt đầu rì rầm xôn xao.

“Sở dĩ tôi gọi mọi người tới vườn này là để mọi người viết ngay ra câu trả lời của mình. Nhớ kỹ, không được phép trao đổi, không được phép thì thầm to nhỏ, cũng không được phép nhìn câu trả lời của người khác.” Tố Diệp nghiêm khắc nói: “Ai cũng phải trả lời, người nào không hợp tác sẽ được đưa thẳng tới sở cảnh sát để họ trực tiếp điều tra!”

Mỗi người đều cầm một cây bút. Sau khi nghe Tố Diệp nói vậy cũng chẳng màng có biết viết hay không, vội vàng cúi đầu đọc đề, trả lời câu hỏi.

“Diệp Ngọc!” Tố Diệp bất ngờ hét to.

Diệp Ngọc đang đọc đề ngẩng đầu lên, nhìn Tố Diệp đầy khó chịu.

“Khi nào người làm trả lời xong, chị đi thu lại giấy.” Dưới ánh nắng, nụ cười thấp thoáng bên bờ môi Tố Diệp, có một sự ác ý lộ rõ.

Diệp Ngọc ngẩn người.

Nguyễn Tuyết Mạn đứng bên cạnh bắt đầu không tha cho cô: “Mày là cái thá gì mà bắt con tao làm mấy chuyện ấy?”

“Nếu không thì bà làm?” Tố Diệp hỏi ngược lại không chút khách khí.

“Mày là đồ...” Nguyễn Tuyết Mạn thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, nuốt vội ba chữ “hồ ly tinh” xuống, quay đầu nhìn quản gia: “Ông đi thu giấy.”

Đều là lời sai bảo của chủ nhân, quản gia không dám không nghe, bèn gật đầu.

Tố Diệp đứng trên cao, cười lạnh: “Hôm nay tất cả đều phải nghe lời tôi. Tôi bảo Diệp Ngọc đi thu thì chị ta nhất định phải thu, nếu không thì bà phải làm thay, không có người khác.”

“Tố Diệp! Mày cố tình làm khó tao phải không?” Nguyễn Tuyết Mạn tức giận.

“Đúng vậy! Tôi cố tình đấy.”

Hai con người của Nguyễn Tuyết Mạn sắp phòng lên tới nơi.

“Được rồi, được rồi! Con đi thu.” Diệp Ngọc không muốn để mẹ cãi vã với Tố Diệp trước mặt bao nhiêu người. Tuy rằng cô ta bất mãn với Tố Diệp trong lòng, nhưng cũng không thể để đám người dưới có trò hay để xem.

Tố Diệp mím môi cười: “Vậy mới biết điều!”

Quản gia thấy vậy không dám nhiều lời, cúi đầu trả lời câu hỏi.

“Năm phút sau bắt đầu thu giấy. Ai trả lời xong thì qua bên kia đứng

im. Khi nào đại tiểu thư nhà các người thu bài xong mới được phép đi, nghe rõ chưa?” Giọng nói của Tố Diệp đầy quyền uy.

“Nghe rõ rồi ạ!” Đám người làm đồng thanh trả lời.

Cả sân vườn lặng ngắt như tờ, đến nỗi gần như có thể nghe được cả tiếng bút loạt soạt.

Năm phút chẳng mấy chốc đã trôi qua, Diệp Ngọc bước lên thu bài với vẻ mặt cực kỳ không tình nguyện.

Tố Diệp từ tốn hét lên một câu sau lưng cô ta: “Cô chủ lớn ơ! Sau khi thu bài xong phiền chị cất vào phòng sách. Nhớ kỹ, phải xếp ngay ngắn toàn bộ bài, để vào ngăn kéo. Khi nào làm xong mọi việc, tôi sẽ tới xem.”

Diệp Ngọc giận giữ lườm cô.

“Đã nghe rõ chưa?” Tố Diệp truy hỏi.

Diệp Ngọc phẫn nộ: “Nghe rõ rồi!”

Tố Diệp cười: “Quản gia!”

Quản gia vội vàng bước tới.

“Hôm nay tạm thời không quét dọn phòng sách, ngày mai hẵng tiếp tục.”

“Dạ!”

~Hết chương 321~

*Lảm nhảm: Chương sau hơi dài, mình ăn cơm xong sẽ tiếp tục

Quyển 7 - Chương 322: Ma quỷ tác quái?

Trời vừa nhá nhem tối, Đinh Tư Thừa đã lái xe tới đón Lâm Yêu Yêu. Thời gian cuộc hẹn ăn tối là bảy giờ. Bây giờ hẵng còn sớm, hai người bèn chọn một quán cafe yên tĩnh để ngồi nói chuyện.

Vốn dĩ Lâm Yêu Yêu gọi cafe, nhưng bị Đinh Tư Thừa đổi thành nước hoa quả. Cô không lên tiếng. Sau khi nước hoa quả được bê lên cô vẫn cứ uống theo thói quen.

“Thời gian này em ổn chứ?” Đinh Tư Thừa phá vỡ bầu không khí yên lặng trước, nhẹ nhàng hỏi. Anh cũng gọi một cốc cafe. Hương thơm nồng nàn quyến luyến mùi hương dịu mát của hoa quả, tạo nên một sự hòa hợp lạ thường.

Lâm Yêu Yêu gật đầu: “Cũng tạm ổn!” Trong lúc nói chuyện, tim cô vẫn còn đập loạn. Cô cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không thể nhìn thẳng vào mắt anh.

Cho dù là một người đã từng chết đi sống lại như cô, vẫn khó mà quên được hơi thở của anh.

Dù sao đây cũng là người đàn ông cô đã yêu bao nhiêu năm trời.

“Sao em gầy đi rồi? Ăn không ngon miệng?” Người con gái gần ngay trước mặt Đinh Tư Thừa sắc mặt vẫn có chút nhợt nhạt, đôi môi cũng không đủ hồng hào. Hàng mi cô cong cong, thần sắc nhợt nhòa, cảm rõ ràng đã nhợt hơn không ít.

Nói không đau lòng là giả. Ngoài cảm giác đau lòng, còn một sự áy náy không thể xua tan.

Cuối cùng Lâm Yêu Yêu cũng ngược mắt lên, sau khi nhìn nhanh qua anh một cái cô lại vội vàng cup mắt xuống, gượng cười: “Em... giảm cân!”

“Đã đẹp lắm rồi, không cần giảm nữa.” Đinh Tư Thừa nhú mày.

Động tác uống nước hoa quả của Lâm Yêu Yêu chột khựng lại.

“Thật ra anh chỉ muốn xem em sống có tốt hay không. Em cũng biết là anh không thể bước chân vào cửa nhà em, chỉ có thể dùng cách này để hẹn gặp em.” Anh quan sát tỉ mỉ một chút, thấy tinh thần của cô cũng không tồi, ít nhiều cũng yên tâm phần nào.

“Em rất tốt, cảm ơn anh!”

Lời nói khách khí của cô bỗng chốc như rút đau trái tim anh, anh thờ dãi: “Yêu Yêu! Là anh có lỗi với em.”

Hô hấp của Lâm Yêu Yêu trở nên dồn dập, cô khẽ lắc đầu: “Đã qua rồi, em... không trách anh!”

“Vậy tại sao còn nói chuyện khách sáo với anh như vậy?”

Cô ngẩng lên.

“Em xa cách với anh là vì Diệp Uyên sao?” Đinh Tư Thừa khẽ hỏi một câu.

Lâm Yêu Yêu há hốc miệng, mãi về sau mới lắc đầu: “Không phải đâu!”

Cô như một đứa trẻ đi lạc đường, gấp gáp muốn biểu đạt nhưng lại chẳng nói nên lời. Ánh mắt cô bối rối và luống cuống. Dáng vẻ ấy càng làm cho Đinh Tư Thừa xót xa. Anh bất giác giơ tay, nhẹ nhàng kéo tay cô lại: “Yêu Yêu! Em như thế này còn khiến anh khó chịu hơn là em giết anh.”

Như có một dòng điện truyền nhanh qua đầu ngón tay, Lâm Yêu Yêu chợt run lên một cái theo phản xạ. Cô định rút tay về nhưng lại bị anh nắm chặt. Ngọn sóng trong lòng khoảnh khắc này bỗng dâng trào cuồn cuộn. Đinh Tư Thừa trước mắt dường như đưa cô trở về khoảng thời gian mới bắt đầu yêu nhau. Anh cũng siết chặt tay cô như thế, nói với cô rằng, cả cuộc đời này anh cũng sẽ không buông tay.

Nhưng cuối cùng anh vẫn quyết định buông tay, chẳng phải sao?

Vô vàn nỗi đau đớn trong tim lại lan tỏa...

Cứ như vậy, cô cũng không nỡ buông tay anh ra.

“Yêu Yêu! Thật ra anh...”

“Anh đang làm cái đấy! Buông ra!” Đúng vào lúc Đinh Tư Thừa chuẩn bị nói gì đó, có một giọng nói phẫn nộ đột ngột chen ngang, ngay sau đó là một bóng hình cao lớn xuất hiện, kéo xốc cổ áo Đinh Tư Thừa dậy. Một giây sau, một cú đấm bay thẳng vào mặt anh!

Đinh Tư Thừa đứng không vững, cả người ngã nhào về phía sau.

Bàn ghế đổ lộn xộn hết cả.

Cafe, nước hoa quả vương vãi hết ra mặt đất.

Lác đác có vài người khách nhìn thấy cảnh này, vội vàng rời khỏi quán.

Lâm Yêu Yêu kinh hoàng đứng dậy, lúc này mới nhìn rõ người vừa đánh Đinh Tư Thừa là Diệp Uyên. Sao anh ấy lại tới đây?

Diệp Uyên như một con quái thú bị kích động, thấy Đinh Tư Thừa ngã xuống đất vẫn chưa chịu thôi mà tiếp tục bước tới một lần nữa tóm lấy anh, rồi vung tiếp một đấm nữa, quát lớn: “Anh lại tới làm phiền cô ấy làm gì?”

Quản lý của quán lo lắng đi vòng quanh, các phục vụ cũng bị dọa cho ngây ngốc.

Lâm Yêu Yêu không suy nghĩ gì, vội xông tới trước, ôm chặt lấy cánh tay Diệp Uyên, sốt sắng nói: “Diệp Uyên, anh làm cái gì vậy? Sao anh lại đánh người giữa chốn đông người thế này? Mau buông anh ấy ra?”

“Em tránh ra cho anh!” Diệp Uyên vốn đang tức giận ngút trời, nghe cô nói vậy lại càng bùng bùng phần nộ, bèn hất tay một cái đẩy Lâm Yêu Yêu sang một bên.

Lâm Yêu Yêu đứng không vững, cũng bị ngã xuống đất.

Đinh Tư Thừa thấy vậy vội đẩy Diệp Uyên ra, xông tới đỡ lấy Lâm Yêu Yêu, hét về phía Diệp Uyên: “Diệp Uyên, anh điên rồi à!”

Diệp Uyên bỗng chốc dờ dẩn đứng đó, đáy mắt chỉ toàn sầu não.

Diệp Uyên nắm chặt tay, bước nhanh tới trước, đẩy Đinh Tư Thừa ra, ôm chặt Lâm Yêu Yêu rồi đỡ cô dậy: “Yêu Yêu! Anh không cố ý

đâu. Anh chỉ là... chỉ là..." Chỉ là mãi nửa ngày vẫn không nói ra được một câu hoàn chỉnh, Diệp Uyên thừa nhận mình giận đến lú lẫn rồi.

Lâm Yêu Yêu nhìn Diệp Uyên, rồi nhìn bàn ghế đồ lạnh tanh bành xung quanh, khẽ lắc đầu: "Diệp Uyên! Sao anh chưa phân biệt phải trái đã xông vào đánh người rồi? Anh đâu phải trẻ con nữa."

Diệp Uyên nén giận: "Yêu Yêu! Em còn gặp mặt cái loại người này làm gì?"

Lâm Yêu Yêu cắn chặt môi. Cô cũng không muốn gặp, nhưng trái tim lại thúc giục cô làm vậy.

Thấy đáng vẻ cô như vậy, Diệp Uyên càng nhúu chặt mày.

"Yêu Yêu! Chân em không sao chứ?" Đinh Tư Thừa nhìn cô đầy lo lắng.

Cô đang định lắc đầu, Diệp Uyên lại hét lên với Đinh Tư Thừa: "Anh rút đi ngay cho tôi! Bây giờ cô ấy là bạn gái của tôi, không tới lượt anh lo lắng!"

"Diệp Uyên! Anh có thể đừng vô lý như vậy được không?" Đinh Tư Thừa bước tới, bức dọc nhìn Diệp Uyên.

Diệp Uyên vốn dĩ đã nhẫn nhịn anh ta đủ rồi, cộng thêm cả một tối không được ngủ tử tế, bản thân vốn đang dễ nổi nóng, vừa nghe anh ta nói vậy, tức giận lại dùng tới nắm đấm.

"Diệp Uyên, anh đủ rồi đấy!" Lâm Yêu Yêu xông tới, chắn trước mặt Đinh Tư Thừa, hét vào mặt Diệp Uyên: "Anh điên đủ chưa?"

Diệp Uyên nhìn cô không dám tin, chỉ tay về phía Đình Tư Thừa: “Em nói đỡ cho hấn ta?”

“Em chỉ không muốn anh tiếp tục ở đây làm mọi người mất thể diện.” Tâm trạng Lâm Yêu Yêu rối bời, đầu đau như búa bổ: “Anh không còn là trẻ con nữa. Anh không cảm thấy hành vi hôm nay của mình quá ấu trĩ rồi sao?”

Diệp Uyên tím tái mặt mày, thấy cô nói đỡ cho Đình Tư Thừa lại càng giận dữ, bước tới nắm chặt lấy cánh tay cô: “Đi theo anh!”

Lực của Diệp Uyên quá mạnh, khiến Lâm Yêu Yêu đau đớn phải kêu lên.

Đình Tư Thừa thấy vậy nhanh chóng đẩy Diệp Uyên ra: “Cho dù cô ấy là bạn gái anh, anh cũng không thể thô lỗ với cô ấy như vậy!”

“Cần anh lo à?” Một tay Diệp Uyên đẩy Đình Tư Thừa, một tay vẫn nắm chặt lấy Lâm Yêu Yêu.

Cánh tay cô gần như đã bị anh nắm tới thâm tím, đau tới nổi mồ hôi túa ra.

Đình Tư Thừa lại định bước tới thì Diệp Uyên đã tung một đấm. Lần này Đình Tư Thừa không nhường nữa, hai người bắt đầu ẩu đả.

“Ôi trời ơi! Hai vị đừng đánh nhau nữa, nếu không tôi báo cảnh sát đó!” Người quản lý nhìn thấy đồ đạc trong quán đổ nghiêng đổ ngả, đau xót kêu gào ầm ĩ.

Những hai người đàn ông chẳng ai chịu nhường ai.

Cuối cùng vẫn phải tới Lâm Yêu Yêu gào lên: “Đủ rồi! Dừng tay cả đi!

Còn không dừng tay em ra ngoài kia cho xe đụng chết đấy!”

Câu nói này thực sự đã khiến cho Đinh Tư Thừa và Diệp Uyên đều phải dừng lại ngay lập tức.

Diệp Uyên giật nảy mình, nhìn Lâm Yêu Yêu, lập tức xua tay: “Được, được, được! Anh nghe em, Yêu Yêu...”

Đinh Tư Thừa cũng đứng dậy, lau vết máu trên khóe miệng, nhìn Lâm Yêu Yêu với vẻ mặt cảnh giác.

Một lúc lâu sau, Lâm Yêu Yêu mới yếu ớt nói một câu: “Diệp Uyên! Anh đi đi!”

Cả người Diệp Uyên run lên: “Yêu Yêu! Em nói gì?”

Lâm Yêu Yêu hít sâu một hơi, nhìn về phía Diệp Uyên: “Anh đi đi!”

“Anh mới là bạn trai em.”

“Hai chúng ta... không hợp.” Lâm Yêu Yêu siết chặt tay, bờ môi run run: “Khoảng thời gian này em luôn cố gắng thuyết phục bản thân làm quen với anh, chấp nhận sự thật này, dốc hết mọi khả năng để tiếp nhận anh. Nhưng thành thật xin lỗi, em vẫn không thể lừa dối chính bản thân mình. Em đã từng thử, thế nên mới hiểu anh và em thật sự không thích hợp.”

Diệp Uyên giận tới nổi nghiêng răng kèn kẹt, hai mắt như sắp bốc hỏa: “Cũng tức là... tới tận bây giờ em vẫn còn yêu tên khốn Đinh Tư Thừa này?”

“Xin lỗi anh!” Cô không trả lời, chỉ còn biết xin lỗi.

“Lâm Yêu Yêu!” Diệp Uyên nghiêng rặng gọi rõ từng tiếng trong tên cô: “Em phải đề tiện đến mức nào mới quay đầu gặm lại cở cũ hả?”

Lâm Yêu Yêu bất chợt ngẩng lên nhìn Diệp Uyên, không tin rằng câu nói này có thể thốt ra từ miệng của anh.

Đình Tư Thừa cũng nhíu mày: “Diệp Uyên! Anh ăn nói cho sạch sẽ một chút!”

“Tới lượt anh lên tiếng rồi đấy à?” Diệp Uyên đấm cho hấn ta một trận thành nhân bánh luôn.

“Đúng vậy! Em chính là một kẻ hèn hạ như vậy.” Ngón tay Lâm Yêu Yêu đã đâm sâu vào tận lòng bàn tay: “Anh đi đi! Em vốn không xứng đáng nhận tình yêu của anh. Với thân phận và gia thế của mình, anh hoàn toàn có thể tìm được một cô gái tốt hơn em vạn lần.”

Diệp Uyên nhìn cô chăm chăm, hồi lâu bỗng bật cười: “Được, được lắm!” Đôi mắt anh giá lạnh đến rợn người: “Lâm Yêu Yêu! Diệp Uyên này đúng là mù mắt rồi mới yêu cô! Tôi chúc hai người trăm năm hạnh phúc!”

Dứt lời, anh rút ví tiền ra, móc toàn bộ tiền trong ví vứt xuống đất coi như trả phí làm hồng đồ đạc rồi phẫn nộ quay người rời đi.

Cả người Lâm Yêu Yêu chao đảo, mắt cá chân bị đau khiến cô đứng không vững nữa. Eo cô được Đình Tư Thừa giữ chặt. Anh quan tâm: “Anh đưa em tới bệnh viện.”

“Không cần đâu, chỉ bị trẹo chân một chút thôi, một lát là ổn.” Cô nói rồi nhìn Đình Tư Thừa, thấy khóe miệng anh chảy máu, gò má cũng xước sát, vô cùng khó chịu.

“Xin lỗi anh.”

Đình Tư Thừa nhìn cô, một thứ tình cảm khó nói thành lời đang đập thẳng vào lồng ngực. Anh giơ tay ôm cô vào lòng, khẽ nói: “Là anh có lỗi với em...”

Căn nhà cũ của họ Diệp.

Diệp Ngọc đứng ngoài đập cửa gần hai mươi phút đồng hồ, Tố Diệp mới uể oải ra mở cửa. Thấy nắm đấm của cô ta đang lơ lửng trên đầu, cô ngáp ngủ một cái rồi mệt mỏi hỏi: “Chị làm cái gì mà cứ sốt xình xịch lên thế? Vội đi đầu thai cũng không cần kéo tôi theo đâu.”

Dứt lời, cô quay vào định trở về ngủ bù tiếp.

Nhưng cánh tay cô bỗng bị Diệp Ngọc giữ lại. Cô ta vô cùng tức giận: “Tố Diệp! Em cứ luôn miệng tới nhà họ Diệp là để giúp cảnh sát tìm ra manh mối, sao giờ đã trở mặt nhanh như vậy?”

Tố Diệp để mặc cho cô ta lôi kéo cánh tay mình. Cô dụi mắt, ngáp liên tục: “Chị làm cái gì đấy? Tôi trở mặt lúc nào?”

Diệp Ngọc buông tay cô ra, giơ cổ tay của mình về phía cô.

“Chị bị thần kinh à!” Tố Diệp đẩy cô ta ra, không màng tới nữa. Cô đi vào phòng ngủ, tiếp tục vùi đầu ngủ.

Diệp Ngọc chẳng nói chẳng rằng dậm bình bịch bước tới, sống chết cũng phải lôi cô dậy, rồi gõ lên chiếc đồng hồ đeo tay của mình: “Giờ mà em vẫn còn ngủ trưa? Ngủ trưa cũng không sao, em nhìn xem bây giờ mấy giờ rồi? Tối muộn tới nơi rồi!”

“Hả?” Tố Diệp lúc này mới mở to mắt nhìn giờ, rồi đột ngột hét toáng

lên: “Sao lại muộn vậy được?”

Diệp Ngọc hừ lạnh một tiếng.

“Đề thi!” Tố Diệp bỗng chốc mới bừng tỉnh, lao ra khỏi phòng ngủ như tên lửa.

Diệp Ngọc cũng vội vàng chạy ra ngoài.

Trong phòng sách.

Ngăn kéo chứa đề thi vẫn khóa nguyên.

Tố Diệp bước từng bước tới gần, phía sau là Diệp Ngọc.

Khi đi tới nơi, Tố Diệp không mở ngăn kéo ra ngay, mà nhìn trên nhìn dưới, nhìn trái nhìn phải một lúc, sau đó lấy từ trên người ra một thứ nhỏ xíu như tờ giấy trắng, dính lên tay nắm ngăn kéo. Diệp Ngọc không hiểu bèn hỏi: “Em làm gì vậy?”

Tố Diệp lười biếng đáp: “Có nói chị cũng chẳng hiểu, trí tuệ của chị và tôi không cùng một level.”

“Tố Diệp! Em không chửi người ta một câu sẽ chết phải không?”

Tố Diệp đứng dậy, chớp gằn như dính sát vào mặt cô ta, cười híp mắt, đáp rành rọt từng chữ: “Nếu người đó là chị thì đúng vậy!”

“Em...”

Mở ngăn kéo, lấy đề thi ra cho tôi.” Cô ngắt lời Diệp Ngọc, ra lệnh.

“Em sai chị?”

“Đã sai một lần rồi, có thêm lần nữa đâu có sao.” Tố Diệp cười vô tâm.

“Tố Diệp, em đúng là khốn nạn!”

“Cảm ơn đã khen ngợi!” Tố Diệp không giận dữ một cách bất ngờ, giơ tay về phía cô ta: “Đề thi!”

Diệp Ngọc hần học lờm cô, khó chịu bước tới, mở ngăn kéo ra. Đang định cầm xấp giấy thi lên, một sự việc khiến người ta kinh hoàng đã xảy ra. Chỉ thấy một tia sáng xanh bất ngờ lướt qua, ngay sau đó tập giấy trên tay Diệp Ngọc tự động bùng cháy, khiến cô hét lên hoảng hốt, buông tay một cái, giấy thi rơi lả tả xuống đất.

Tố Diệp sửng sốt, rồi phản ứng lại rất nhanh, xông tới dập tắt ngọn lửa. Ai ngờ ngọn lửa này vô cùng kỳ lạ, tốc độ cháy cực nhanh. Khi dập được ngọn lửa cuối cùng, giấy thi chỉ còn lại một phần ba.

Cũng tức là đáp án đã bị hủy!

Diệp Ngọc ngây người, không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Tố Diệp chỉ ngay vào mặt cô ta: “Chị xong đời rồi, giấy thi đã bị chị tiêu hủy hết rồi.”

Diệp Ngọc nhìn đồng tro giấy dưới mặt đất rồi lại nhìn lên Tố Diệp, sắc mặt chợt trắng bệch, sau đó liền lắc đầu, xua tay: “Không... Không phải chị...” Dứt lời cô ta phản ứng lại ngay lập tức, hét lớn về phía Tố Diệp: “Liên quan gì tới chị? Chuyện này chẳng phải nên trách em sao? Đang đứng em ngủ làm gì? Rõ ràng em nói xử lý xong mọi chuyện là sẽ tới xem đề thi? Kết quả thì sao? Nếu không phải tại em ham ngủ, giấy thi liệu có bị hủy không?”

“Aiya, Diệp Ngọc! Chị nói mấy lời này không sợ bị mất lười à? Chính chị không trông coi giấy thi cho cẩn thận lại oán tôi?” Tố Diệp đổ hết tội lỗi lên đầu chị ta.

“Em bảo chị trông coi nó lúc nào?”

“Lời này còn phải dặn hay sao? Chị là người phụ trách đề thi. Nó quan trọng thế nào lẽ nào chị không rõ? Tại sao tôi lại bảo chị thu đề chứ không phải người khác? Đó là vì tôi tin tưởng chị nên mới để chị đích thân làm việc này. Chị có đầu óc hay không vậy? Có những lời còn cần tôi nói trắng ra nữa hay sao? Bản thân không biết động não suy nghĩ một chút à?” Tố Diệp mắng cho cô ta một trận té tát.

Tiếng tranh cãi của hai người kinh động không ít người làm, cũng gọi cả Nguyễn Tuyết Mạn tới. Bà ta vừa vào phòng đã kinh ngạc, kêu ầm ĩ, chỉ tay vào đồng giấy lộn dưới đất: “Chuyện... Chuyện này là thế nào? Giấy thi đâu? Giấy thi đâu rồi?”

Tố Diệp hếch mắt nhìn Nguyễn Tuyết Mạn: “Thành tro cả rồi, nhờ con gái yêu của bà cả đấy.”

“Tố Diệp! Em đừng có ngậm máu phun người! Chuyện này không liên quan gì tới chị cả!” Diệp Ngọc lập tức tự thanh minh: “Em coi chị là người biết ảo thuật sao? Vừa rồi em cũng nhìn thấy đấy, chính nó tự cháy! Chị có bản lĩnh thế nào cũng không thể làm nó tự bốc cháy được đúng không?”

Tố Diệp không trả lời, cúi xuống kiểm tra kỹ mẫu giấy. Cô gạt lớp tro ra, xoa xoa lên ngón tay.

“Là ma... Nhất định là ma...” Trong đám đông, bỗng có một thanh âm nhỏ xíu phát ra, run lập cập.

“Đừng nói bậy!” Người quản gia nạt nộ.

“Tôi không nói bậy. Nhất định là ma, nếu không tại sao có thể như vậy...”

Tố Diệp ngược mắt nhìn qua. Đó là Tiểu Giả, cái dáng gầy gò nhỏ thó đứng đó, hai mắt nhìn vào đồng giấy dưới đất không chớp mắt, sắc mặt nhợt nhạt, hai tay không ngừng xoa vào nhau.

Cô đứng dậy, nhú mào, lạnh lùng hừ một tiếng: “Tôi thật sự chẳng tin. Nếu thật sự có ma, nó có bản lĩnh thì cứ ra đây!”

Người đứng khắp phòng đều run lên theo từng lời cô nói, đưa mắt nhìn nhau, rồi căng thẳng nhìn ngó bốn góc phòng.

Nguyễn Tuyết Mạn có chút sợ sệt, liếm môi: “Tổ... Tổ Diệp... Không chừng có ma thật đấy.” Bà ta đã tận mắt nhìn thấy ma. Làm gì có loại giấy thi nào tự động bốc cháy? Sợ rằng nhà này đã đắc tội với ma quỷ nên chúng tới báo thù.

Diệp Ngọc nghe mẹ nói vậy cũng căng thẳng nuốt nước bọt, mặt cắt không còn hột máu.

Tố Diệp mím chặt môi, hơi nheo mắt lại: “Trừ phi tôi tận mắt nhìn thấy, nếu không nhất định là do người làm. Tôi nhất định sẽ điều tra ra cho bằng được!” Dứt lời, cô xuyên qua đám đông đi ra khỏi phòng.

Trong phòng ai nấy cũng nơm nớp lo sợ.

Tố Diệp rẽ vào một góc hành lang, lặng lẽ gọi một cuộc điện thoại. Sau khi đối phương bắt máy, cô thấp giọng nói gần như thì thầm: “Tối nay... mọi việc sẽ sáng tỏ!”

Đêm đen lan tràn.

Cả thành phố lại chìm trong ánh đèn và bóng xe cộ tấp nập, vén màn bắt đầu cho cuộc sống về đêm.

Đình Tư Thừa đưa Lâm Yêu Yêu tới nhà mình. Sau khi cô ngồi yên vị trên sofa, anh lấy hộp thuốc tới, ngồi xuống xử lý vết thương cho cô.

Lâm Yêu Yêu vội vàng ngăn cản.

Nhưng anh vẫn kiên quyết. Cô đành nhìn anh nhẹ nhàng tháo giày mình ra, sau đó bôi lên một lớp thuốc nước dành cho người trẹo chân.

“Sẽ hơi đau đấy, ráng nhịn.” Đình Tư Thừa xoa hơi mạnh tay một chút.

Cô gật đầu, cố gắng nhịn đau.

Một lúc sau khi đã bôi thuốc xong, cô cũng chủ động xử lý vết thương trên mặt cho anh, bôi lên một lớp oxy già. Cả quá trình, Đình Tư Thừa vẫn nhìn cô không chớp mắt.

Cô thấy vậy bèn cúi xuống, vặn chai oxy già lại cẩn thận, rồi nhẹ nhàng đặt sang một bên.

Đình Tư Thừa kéo tay cô lại.

Cô chợt run lên.

“Xin lỗi em, Yêu Yêu...” Anh thì thầm.

Lâm Yêu Yêu rút tay về, lắc đầu.

“Lời xin lỗi của anh là lời nói từ tận đáy lòng. Thật ra hôm nay tới tìm em, còn một việc quan trọng nữa.” Đinh Tư Thừa nói rất khế.

Cô ngược mắt nhìn anh.

Anh lại kéo tay cô lại, dịu dàng nói: “Cho anh thêm một cơ hội nữa được không?”

Lâm Yêu Yêu bống tròn xoe hai mắt.

“Anh biết anh không có tư cách để yêu cầu em. Nhưng Yêu Yêu! Anh tưởng anh không còn cảm giác với em nữa. Anh tưởng chia tay với em là anh có thể thoải mái, nhưng anh không làm được...” Đáy mắt Đinh Tư Thừa ngập tràn đau khổ: “Khi anh nhìn thấy em cắt tay nhập viện, tim anh đau như dao cắt. Khi anh nhìn thấy em không vui, anh cũng đau lòng như em. Anh không thể nào quên những tháng ngày chúng ta đã cùng đi qua khi trước. Yêu Yêu! Hãy cho anh thêm một cơ hội để yêu thương, bảo vệ em. Xin em hãy tin anh!”

Hô hấp của Lâm Yêu Yêu rất gấp, một lúc sau cô lắc đầu: “Không... Anh chỉ muốn bù đắp thôi...”

“Không phải!” Đinh Tư Thừa khẳng định rất chắc chắn: “Bao nhiêu năm nay anh đã quen có em bên cạnh mình, từ đầu tới cuối đều cảm thấy em sẽ không bao giờ rời xa anh, thế nên anh mới không quan tâm tới em. Nhưng mấy ngày nay anh rất đau khổ. Yêu Yêu! Em không vui anh cũng rất buồn. Anh lo cho sức khỏe của em, lo cho tâm trạng của em, lo lắng cho mọi thứ của em.”

Ngón tay Lâm Yêu Yêu run lên.

“Em không yêu anh nữa sao? Anh không tin em không còn chút cảm giác nào với anh.” Khóe mắt anh ươn ướt.

Bờ môi cô cũng bắt đầu run, ánh mắt hỗn loạn.

“Đây chính là mục đích anh tới tìm em hôm nay.” Nói rồi, Đinh Tư Thừa rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, rất đẹp, nhẹ nhàng mở ra, từ từ quỳ xuống trước mặt cô: “Yêu Yêu! Hãy làm vợ anh nhé!”

Lâm Yêu Yêu bàng hoàng há hốc miệng, rồi cô ôm chặt miệng lại.

Trong chiếc hộp là một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, rực rỡ đến lóa mắt.

Anh vẫn giơ chiếc hộp lên, nhìn cô đầy chân thành: “Anh không thể không có em. Yêu Yêu, làm vợ anh nhé?”

Khóe mắt Lâm Yêu Yêu đã sắp đỏ ửng, nước mắt đọng lại dần, làm mờ hồ tầm nhìn.

Cuối cùng cô ghen ngào: “Em... Tư Thừa! Anh... tại sao chứ?” Cô chỉ sợ anh làm việc này chỉ xuất phát từ trách nhiệm và sự dằn vặt.

Đinh Tư Thừa kéo tay cô, đưa bên môi hôn nhẹ: “Anh tưởng anh không còn yêu em nữa. Nhưng thông qua lần này anh mới phát hiện là không phải. Nhất là khi em ở bên cạnh Diệp Uyên. Cuối cùng anh đã nhận ra, anh vẫn còn yêu em, yêu em sâu sắc.”

Nước mắt trượt xuống gò má.

“Đồng ý với anh nhé? Chiếc nhẫn này đã phải thuộc về em từ lâu rồi.” Đinh Tư Thừa siết chặt tay cô: “Chúng ta kết hôn, sau này sẽ không bao giờ chia lìa nữa.”

Lâm Yêu Yêu vẫn khóc nãy giờ, cuối cùng bật ra thành tiếng. Phòng tuyến cuối cùng trong trái tim cô hoàn toàn sụp đổ. Đối mặt với người đàn ông mình yêu, cô không thể kháng cự được. Cô gật đầu thật mạnh.

Đinh Tư Thừa kích động đứng dậy, ôm chặt lấy cô, từ từ đeo nhẫn vào ngón áp út của cô.

Cô dựa sát vào ngực anh. Một người như cái bóng hồn là cô cuối cùng đã lấy lại được sức mạnh.

Anh cúi đầu, thay thế đi từng giọt nước mắt bằng từng nụ hôn, nhẹ nhàng dỗ dành bằng những lời đầy dịu dàng: “Tất cả mọi thứ trong hôn lễ em cứ quyết định. Em muốn làm thế nào chúng ta sẽ tổ chức như thế.”

Lâm Yêu Yêu bật cười trong nước mắt.

“Nhìn em vừa khóc vừa cười kìa.” Đinh Tư Thừa cầm lấy khăn giấy, khẽ lau nước mắt cho cô.

Lau mãi, lau mãi, ánh mắt anh dần trở nên ôn hòa. Anh không tìm được lòng mình, cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Nước mắt Lâm Yêu Yêu lại tuôn trào.

Nụ hôn của anh miên man không thôi, bàn tay lớn đỡ lấy gương mặt cô.

Cô nhẹ nhàng đáp lại. Cảm giác ấm áp đã lâu không gặp khiến cô càng khóc dữ dội.

Anh hôn hết tất cả giọt nước mắt.

Nụ hôn men theo môi cô xuống chiếc cằm nhọn.

Cô nức nở: “Tur Thừa! Anh thật sự sẽ không rời xa em nữa chứ?”

“Không bao giờ, anh xin thề!” Anh nhìn vào mắt cô, lời hứa chắc chắn.

Lâm Yêu Yêu lại cười, hạnh phúc ngập tràn.

Khi nụ hôn của Đinh Tur Thừa một lần nữa áp xuống, cô khẽ nhắm mắt lại.

Nụ hôn của người đàn ông dần trở nên nóng bỏng, bàn tay phủ lên người cô, chậm chậm và thành thực cởi từng cúc áo của cô...

Dưới ánh đèn dịu nhẹ, bờ vai trần của Lâm Yêu Yêu lộ ra.

Sau đó áo cô rơi xuống đất.

Đinh Tur Thừa nằm đè lên người cô.

Trong không gian vang lên tiếng cởi quần áo của hai người.

“Yêu Yêu...” Đinh Tur Thừa nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Yêu Yêu.

Cô cũng vòng tay qua cổ anh, ngắm nhìn gương mặt anh với ánh mắt chứa chan tình cảm. Hơi thở nồng nàn của hai con người quấn chặt lấy nhau.

Ánh mắt Đinh Tur Thừa nhuốm một khát khao rõ ràng. Anh hôn lên môi cô một lần nữa, bàn tay nâng cao eo cô lên. Cả cơ thể cường

tráng tiến sâu vào trong.

Tiếng ngâm nga của Lâm Yêu Yêu bật ra khỏi môi, hòa hợp cũng tiếng thở dài thoải mái của anh.

Cảm giác lấp đầy quen thuộc và niềm hạnh phúc ùa về khiến cô siết chặt lấy bờ vai anh.

Hông Đình Tư Thừa bắt đầu vận động.

Từ sự chậm rãi ban đầu, tốc độ của anh nhanh dần lên...

Trong căn phòng, tiếng thở trầm đục của người đàn ông và tiếng rên rỉ của người con gái như dàn nhạc giao hưởng vọng khắp bốn góc tường...

~Hết chương 322~

*Lảm nhảm: Quá dài... Có gì sai sót để sáng mình lết lên sửa nhé
"Thế này đi, anh mà rút kim tiêm này ra cho tôi, tôi sẽ đi theo anh."

Quyển 7 - Chương 323: Đêm tối, lòng hoang mang

Đêm đã khuya.

Nhà họ Diệp náo động cả một ngày dài, cuối cùng cũng im ắng.

Kim đồng hồ chạy từng giây tích tắc trên tường, trong một khung cảnh yên tĩnh thế này càng khiến lòng người thêm hoang mang .

Tố Diệp nằm dựa trên giường, ngược mắt nhìn giờ. Sắp tới mười hai giờ đêm rồi.

Cô lại cụp mắt xuống, tiếp tục đọc sách.

Nhưng tâm tư không thể tập trung vào cuốn tiểu thuyết.

Cô vẫn luôn nhẫn nại chờ đợi, chờ một sự việc bất thường xảy ra.

Lại mười lăm phút bình yên trôi qua. Tố Diệp đặt cuốn sách xuống, vặn tối ngọn đèn trong phòng. Cô đang chuẩn bị nằm xuống, bỗng có một âm thanh khẽ khàng, mơ hồ vang lên. Chiếc đèn đầu giường “rẹt” một tiếng, ánh sáng chập chờn giây lát, nhưng vẫn chưa tắt hẳn.

Cả người Tố Diệp nổi lên một sự cảnh giác. Cô trèo xuống giường nhanh gọn, rón rén bước ra khỏi phòng.

Phòng của cô nằm ở tầng hai. Cách một lan can là có thể nhìn thấy phòng khách tối thui ở tầng một.

Tối nay tất cả người làm đều đã đi nghỉ. Chính cô yêu cầu như vậy, với mục đích muốn “tự tập” cùng nữ quý áo đỏ đỏ.

Cả một căn nhà cũ im phăng phắc. Thời gian này, e là chỉ còn mình cô vẫn thức. Hoặc có lẽ Diệp Ngọc và Nguyễn Tuyết Mạn cũng sợ hãi tới mất ngủ. Việc này, Tố Diệp không lo hết được.

Cô đặt chân rất nhẹ nhàng. Từng ngón chân trần dẫm lên nền đất sẽ phát ra những tiếng kẽo kẹt rất khế. Nhà họ Diệp một khi sử dụng đồ gỗ luôn lắp đặt loại gỗ cao cấp nhất. Cả nền nhà cũng vậy, vì thế khi dẫm lên sẽ phát ra tiếng vang chỉ gỗ mới có.

Tố Diệp đứng trong bóng tối, cố gắng để mắt mình thích ứng với ánh sáng.

Đèn trong phòng khách chẳng biết đã tắt lịm từ khi nào. Cô còn nhớ rõ, trước khi cô về phòng, đèn vẫn còn sáng.

Bầu không khí kỳ lạ một cách quái gở.

Đến cả ánh trăng ngoài cửa sổ cũng trở nên mờ hồ, giống như bị tầng tầng lớp lớp vải mỏng che phủ, chỉ có thể thoát ẩn thoát hiện tỏa ra một quầng sáng mờ mờ ảo ảo.

Bóng hình Tố Diệp được giấu trong lớp ánh sáng yếu ớt ấy, rồi bị kéo ra rất dài rất dài.

Cô bước từng bước xuống cầu thang.

Hai chân bỗng cảm thấy tê tái.

Khi cô đi tới tầng một thì âm thanh ấy không còn nữa, tất cả lại chìm trong một màn đêm tăm tối và lặng lẽ.

Cô thở phào nhẹ nhõm, định bụng đi vào nhà bếp, rót một cốc nước. Cô đứng hứng nước. Tiếng nước chảy chậm rãi trong cái tĩnh mịch càng làm đôi tai nhức nhối.

Bỗng có gió thổi qua.

Da đầu Tố Diệp dựng lên, ngay sau đó cô cảm thấy sống lưng lạnh toát. Cô cầm chặt ly nước, quay phắt đầu lại.

Phía sau lưng cô... không một bóng người.

Cô quay đầu trở lại. Khung cửa sổ phòng bếp không biết đã bị mở hé ra một khe nhỏ từ lúc nào. Gió lùa vào nhà từ khe hẹp này.

Cô đặt cốc nước xuống, đang định bước tới thì trong giây lát đầu óc bỗng quay cuồng.

Tố Diệp hít sâu một hơi, cắn chặt răng đi ra khỏi nhà bếp.

Đi lên lầu, cô hơi lạnh một chút.

Gió vù vù như xuyên vào tận cơ thể, cả xương cốt cũng theo đó trở nên tê dại.

Cô giơ tay đẩy cửa phòng ngủ.

Nhưng cửa tự động được mở ra, phát ra những tiếng rung rinh rất nhẹ...

Tố Diệp đột ngột dừng bước. Cô nhớ rất rõ, ban nãy đi ra khỏi phòng, mình đã đóng cửa rất chặt.

Khí lạnh theo sống lưng nhanh chóng lan tỏa. Mỗi một lỗ chân lông cố gắng mở rộng, tựa như chỉ muốn hóa thành hàng ngàn đôi tay, hàng ngàn đôi mắt để thay não bộ của cô phân biệt một luồng nguy hiểm chưa rõ tên ở trong phòng.

Có một khoảnh khắc, Tố Diệp thật sự rất sợ, thậm chí còn nghĩ tới chuyện lập tức quay đi, chạy tới phòng khách, gọi điện cho Niên Bách Ngạn.

Nhưng suy nghĩ này vừa lướt qua trong đầu đã bị cô kìm chế. Cho dù có ma thật, thì hôm nay cô cũng phải bắt nó hiện hình cho bằng được!

Cô lại cố hít thở sâu mấy hơi, rồi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Ngọn đèn trong phòng ngủ đã tắt hoàn toàn.

Lúc cô đi, nó vẫn còn sáng.

Cô giơ tay sờ lên công tắc trên tường, một tiếng “tách” đã vang lên mà vẫn chỉ là bóng tối bao bọc.

Một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu Tố Diệp, có hai suy nghĩ hiện lên ngay lúc này.

Một là, trong phòng này bây giờ không chỉ có một mình cô.

Hai là, hệ thống đèn của phòng này đã bị hỏng, có lẽ có người nào đó đã kéo cầu dao nhánh.

Tố Diệp cố gắng nắm chặt tay, đứng trước cửa, cắn chặt răng. Cô đóng cửa lại, rồi khóa trái.

Ánh mắt nhanh chóng lướt đi khắp bốn góc phòng. Nhờ có ánh trăng mờ mờ, cô cảm nhận được trong phòng không có gì bất thường. Vậy thì chỉ còn phòng ngủ của cô...

Cô bước từng bước lại gần phòng ngủ.

Cánh cửa cũng khép hờ y như thế.

Cô đẩy ra, bước vào, trước mắt là một khoảng trắng như sương mù, không thể nhìn rõ thứ gì.

Cô dụi mắt, lúc này mới có thể giúp tầm nhìn ổn định trở lại.

Phòng ngủ yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Tố Diệp cảnh giác kiểm tra xung quanh, không có chỗ nào đáng nghi.

Đầu óc càng lúc càng mê man, cô bèn ngồi lên giường, cố gắng để mình tập trung một chút.

Một giây sau, tấm thảm dưới đất đột nhiên phát ra tiếng kéo kẹt.

Ngay sau đó, Tố Diệp thấy hai mắt cá chân như bị thứ gì đó quấn lấy, vô cùng lạnh lẽo.

Tim cô bất thành linh đập lỡ một nhịp. Cô bật dậy, dùng hai chân đá thật mạnh, thứ đó cũng biến mất.

Cô ngồi gọn lên giường, hai tay nắm chặt ga giường. Sau đó, nhờ có một chút ánh sáng mỏng manh của trăng trời, cô mới nhìn rõ được có thứ gì đó xuất hiện dưới chân giường.

Nó chậm chậm bò lên từng một chút...

Là một cái bóng đỏ tươi. Đuôi váy rất dài, tay áo cũng rất dài. Thứ đó từ từ đứng dậy.

Suýt nữa thì Tố Diệp cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Tóc của nó cũng thướt tha, gần như chạm tới sàn nhà...

Nhiệt độ trong phòng bỗng chốc như đóng băng. Tố Diệp chỉ còn sức mở to hai mắt, cổ họng như bị ai đó bóp chặt, đến hét to cũng không hét nổi.

Cô giương mắt nhìn thứ đó dường như đang định làm gì.

Nó từ từ xoay người, vẫn rất chậm rãi...

Tố Diệp nghe thấy tiếng mình nuốt nước bọt.

Khi nó hoàn toàn đối mặt với cô, tim cô gần như bắn ra khỏi lồng ngực!

Phía trước phía sau đều là tóc, giống hệt như miêu tả của Nguyễn Tuyết Mạn!

Lúc này, Tố Diệp không chỉ nghe thấy tiếng nuốt nước bọt ừng ực, còn nghe được tiếng từng khớp xương răng rắc kêu...

Cái bóng trước mặt bắt đầu mờ dần.

Xung quanh u ám, lạnh ngắt đến kinh hồn.

Cô chỉ nhìn thấy nó từ từ hướng về phía mình, từng bước từng bước, nhưng không giống như đang đi, mà giống như đang bay hơn.

Tố Diệp có thể ngửi được cả mùi một lạnh lẽo toát ra từ nó.

Nó giơ cánh tay ra, một cánh tay nhợt nhạt, mười ngón tay ghê người như mười chạc cây khô. Móng tay được sơn đỏ nhức mắt như máu tươi. Giây phút nó nhào về phía cô, cô nhìn thấy gương mặt trắng bệch dưới mái tóc dài ấy!

Có một con người vẫn còn đảo qua đảo lại trong hốc mắt!

Tố Diệp không kịp né, cổ bị nó bóp rất chặt. Nó phát ra những tiếng gào khóc thảm thiết đến đỉnh tai, thứ phả vào mặt cô là một luồng oán khí nặng nề và rõ nét.

Con người khi rơi vào tình huống nguy hiểm nhất sẽ lập tức tự phòng vệ.

Lúc bị bóp cổ sắp tắt thở tới nơi, cô bèn giơ tay giữ chặt lấy mặt trong cánh tay nó. Cô bất chợt khựng lại nhưng tiếp tục phản ứng rất nhanh, giơ một chân lên, nhằm trúng ngực nó mà đá.

Cô thấy nó hự một tiếng, lực bóp cổ cô cũng nhẹ đi không ít.

Cô bèn nhân cơ hội đó công kích lại, bất ngờ ôm chặt đầu nó, rồi tung một đấm trúng ngay thái dương.

Thứ đó kêu lên một tiếng, rồi vội đẩy cô ra.

“Mày rốt cuộc là ai?” Tố Diệp gào lên. Vào lúc vừa nhìn thấy nó, cô còn tưởng mình gặp ma thật. Cho tới khi nó bóp cổ cô, còn cô giơ tay chạm vào cánh tay nó.

Ngón tay thứ này tuy lạnh lẽo nhưng cánh tay lại có chút hơi ấm, chứng tỏ nó là người, không phải là ma!

Đối phương thấy tình thế bất ổn, quay đầu chạy ra khỏi phòng ngủ.

Tố Diệp hăm hờ đuổi theo.

Thứ đó liều mạng kéo cửa, nhưng không ngờ Tố Diệp đã khóa trái từ trước. Trong tình thế cấp bách, nó bèn vớ lấy con dao gọt hoa quả trên mặt bàn, bổ về phía Tố Diệp. Tố Diệp hét lên, lập tức né người. Cả người cô đập ngay vào thành cửa sổ, đau tới nỗi suýt nữa thì cô kêu thành tiếng.

Trong bóng tối, đối phương đâm trượt nhưng lập tức quay ngược lại, nhắm tiếp về phía cô.

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng bước chân hỗn tạp, ngay sau đó có người đập rầm rầm vào cửa.

Tố Diệp đã không còn sức chạy ra mở cửa, chỉ có thể độ sức với đối phương. Nhưng không hiểu sao đầu cô càng lúc càng choáng váng, trước mắt mờ tịt. Cô không tránh được nữa, chỉ thấy một tia sáng lóe lên trước mắt. Cô thức giơ tay lên đỡ, một giây sau từ cổ tay truyền tới một cơn đau nhức nhối, một mùi máu tanh nồng xộc lên mũi.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, có người dốc toàn lực phá cửa xông vào. Trong bóng tối vang lên tiếng hét quen thuộc: “Diệp Diệp!”

Đối phương đang giơ dao lên chần chừ giây lát. Thấy tình hình không ổn, nó lập tức nhảy thoát thân từ ô cửa sổ của căn phòng.

Tố Diệp bị bất ngờ, chạy tới bên cửa sổ, không suy nghĩ gì cũng lao xuống theo!

“Diệp Diệp!” Là tiếng hét gần như phát điên của Niên Bách Ngạn.

Độ cao của tầng hai đủ để gãy xương.

Người đó sau khi nhảy xuống bị thương không hề nhẹ nhưng vẫn cố gắng bò lết, khập khiễng chạy về phía trước. Tố Diệp sợ rằng không kịp bắt nó, mới nhảy theo xuống.

Thế nên khi Niên Bách Ngạn nhào tới bên cửa sổ, giơ tay ra nhưng không kịp túm áo Tố Diệp lại, anh cũng lập tức cởi áo khoác, nhảy xuống dưới trước sự chứng kiến của rất nhiều người theo anh đi vào phòng!

Một tiếng hét kinh hoàng vang lên!

Tố Diệp khi rơi xuống để hai tay chạm đất trước. Đây là kỹ thuật cô học được khi đi leo núi bao năm nay. Bất luận là khi nào cũng không được để đầu gối chạm đất. Cộng thêm trước cửa sổ lại có một cây ngân hạnh. Đừng tưởng nó chỉ để làm cảnh, chính nó đã cứu mạng cô. Cô ngấm chuẩn thấy nó nên mới nhảy xuống. Trong quá trình rơi xuống, chân cô cố gắng hướng về phía thân cây ngân hạnh, như vậy mới có thể hòa hoãn tốc độ rơi. Sau đó chân cô bám chặt vào thân cây. Khi tiếp tục rơi xuống, bàn tay vừa hay có thể đập xuống đất, bảo vệ được cơ thể không bị thương ở mức độ cao nhất.

Còn Niên Bách Ngạn lợi dụng kỹ thuật vắt áo khoác lên cành cây ngân hạnh, khi rơi từ tầng hai xuống sẽ có được một sự hòa hoãn tuyệt vời, cuối cùng là nhún người nhảy xuống.

Thế nên khi Tố Diệp đứng dậy định đuổi theo, Niên Bách Ngạn đã nhảy xuống, dậm nhanh hơn cô, ráo bước đuổi về phía nữ quý đã bỏ chạy.

Trên tầng hai lại vang lên tiếng hét uy nghiêm của Diệp Hạc Phong:

“Xuống dưới nhà truy bắt cho tôi!”

Tổ Diệp đứng dậy nhưng cảm thấy cơ thể mỗi lúc một nặng, hai chân lại mềm nhũn, tê bại dưới đất. Máu ở cổ tay cô không ngừng chảy, vết thương rất sâu, nhưng cô lại không thấy đau.

Một đám người nhanh chóng đuổi theo. Sau đó cô loáng thoáng nghe thấy tiếng hét kinh người của Diệp Hạc Phong. Cô được Diệp Hạc Phong đỡ dậy. Ông nắm cổ tay cô rất chặt, sau đó phẫn nộ gào lên: “Mau gọi bác sỹ tới đây! Con gái tôi bị thương rồi!”

Sống mũi Tổ Diệp chợt cay xè.

“Tiểu Diệp à! Con sao rồi? Tại bố không tốt, bố không nên để con can dự vào chuyện này...” Diệp Hạc Phong thấy cô chảy máu, khiếp vía tới nỗi giọng nói cũng run rẩy.

Tổ Diệp mơ màng, hai chân nặng như đổ chì.

Nhưng không xa lại có một tiếng thét thảm thiết lọt vào tai cô. Cả người cô run lên, lắp bắp: “Bách Ngạn... Bách Ngạn!”

Suy nghĩ đầu tiên của cô là Niên Bách Ngạn đã xảy ra chuyện!

Cô không kịp suy nghĩ nhiều, vội đẩy Diệp Hạc Phong ra, dốc hết sức nhào về phía trước, nhưng bước chân bắt đầu lảo đảo loạn xạ.

Diệp Hạc Phong phía sau sợ hãi, nhanh chóng chạy theo.

Phía sau là Diệp Ngọc.

Cuối cùng, Tổ Diệp chạy tới nơi có ánh sáng, mới nhìn rõ Niên Bách

Ngạn đang đè chặt nữ quý đó dưới đất. Tiếng hét ấy là của nữ quý, một sự tuyệt vọng đến chói tai.

Đám người làm lúc này cũng không sợ nữa, lần lượt bước tới cùng giúp giữ nữ quý.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới phát hiện ra Tố Diệp không ổn, lại hoảng hốt khi thấy cổ tay cô chảy đầy máu. Anh sai bước tới, ôm chặt cô một giây trước khi cô ngất lịm đi.

Cô bắt lực dựa vào lồng ngực Niên Bách Ngạn, ngược mắt lên nhìn anh, khó khăn nở một nụ cười: “Tốt quá rồi...” Cô muốn nói, anh không sao là tốt rồi, nhưng miệng không còn chút sức lực nào.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn lập tức tháo cà vạt, quấn chặt quanh vết thương của cô, sự căng thẳng trên gương mặt đã không thể che giấu.

Tố Diệp cố gắng nghiêng đầu. Khi tất cả ánh đèn pin đều hướng về phía nữ quý đó, bỗng thấy có người hét lên: “Trời ạ, là Tiểu Giả!”

Ai nấy đều kinh ngạc.

“Đánh chết hắn ta cho tôi!” Là tiếng hét phẫn nộ của Niên Bách Ngạn.

Đám người lại khiếp sợ, nhưng không ai dám trái lời, bắt đầu đấm đá vào người Tiểu Giả.

“Đừng...” Tố Diệp đã không còn nghe rõ Niên Bách Ngạn nói gì nữa, chỉ mơ hồ nhìn thấy sắc mặt anh vô cùng hung dữ, lại thấy hành vi của đám người làm, cô dùng nốt chút sức lực cuối cùng của mình để thốt lên một câu: “Đừng làm hại anh ta...”

Ngay sau đó, trước mắt tối đen, cô không còn biết gì nữa...

Tổ Diệp không biết mình đã thiếp đi bao lâu.

Chỉ lờ mờ cảm nhận được cả người mình mệt mỏi rã rời như vừa băng qua trăm núi ngàn sông.

Trong cơn mê man, cô nhìn thấy rất nhiều người. Đó là một trấn nhỏ với con đường đá màu xanh, giấy vàng bay đầy trời, những chiếc đèn lồng đu đưa, phát những thanh âm u rợn trong gió...

Có một cậu bé luôn nắm chặt tay cô, chạy thục mạng. Dáng người nhỏ bé nhưng dường như sức mạnh vô biên.

Cô thấy mình vấp ngã, đám người phía sau cùng lúc đó cũng nhào về phía họ.

Cậu bé ấy che chắn cho cô, cánh tay đã bị thương, máu tươi không ngừng chảy. Cô sợ hãi òa khóc. Cậu bé hét về phía cô: Mau chạy đi...

Rồi khung cảnh trước mặt bỗng thay đổi. Đó là ngọn núi tuyết sừng sững giữa đất trời. Cô cheo leo lưng chừng núi. Cách đó không xa là một hình bóng đang khẽ mỉm cười với cô. Nhưng một giây sau, sợi dây bỗng đứt đoạn...

Nhưng cô không cảm thấy đau thương, chỉ cảm thấy mình chìm trong một cảm giác ấm áp. Cô khẽ mở mắt ra. Đó là một vòm ngực rộng lớn. Cô nhìn không rõ gương mặt người đàn ông, nhưng luôn yên tâm dựa vào lòng anh, bật cười khanh khách: Tường Bân, Tường Bân! Anh sẽ mãi mãi yêu em như vậy sao...

Còn em thì sao?

Người đàn ông đó hỏi.

Có chứ, chỉ cần anh yêu em, em cũng sẽ mãi mãi yêu anh...

Không hiểu sao, một sự chua xót bỗng dâng lên trong lồng ngực.

Sương mù trước mắt mỗi lúc một dày đặc. Trong朦胧 lung, cô lại nhìn thấy một gương mặt. Đó là Niên Bách Ngạn. Anh lo lắng mà tình cảm, khẽ gọi tên cô. Sau đó là Kỷ Đông Nham, anh ấy nói với cô rằng: Em mau tỉnh lại đi. Khi cô cố gắng mở mắt ra, lại thấy Niên Bách Tiêu nhắng nhít hỏi mình: Này Tố Diệp! Chị chết chưa? Rồi sau đó đẩy cô một cái...

Tố Diệp hét lên kinh hoàng, đột ngột mở hai mắt. Ánh nắng ngoài cửa sổ rất rực rỡ, có một gương mặt gần như áp sát vào cô. Cô bàng hoàng tròn trừng mắt, một giây sau hét lên điên cuồng: “A...”

Niên Bách Tiêu đứng bên cạnh giường lập tức bịt hai tai lại, tránh xa cô, nghe răng gào ầm lên: “Chị bị bệnh à! Gặp ma cũng chưa thấy chị kêu to như thế, giờ gặp người lại sợ thế này sao!”

~Hết chương 323~

*Lâm nhảm: Định để cái ảnh bạn Tầm hù ma mọi người cơ nhưng tránh trường hợp có người đêm mới đọc, mình vẫn là nên bảo vệ trái tim của các bạn là hơn

Quyển 7 - Chương 324: Nếu chỉ là một giấc mơ

Thời gian quay ngược trở về hai phút trước khi Tố Diệp tỉnh dậy.

Niên Bách Tiêu này giờ vẫn ngồi bên cạnh giường tò mò nhìn Tố Diệp nhắm chặt hai mắt. Cậu ta nhìn một hồi rồi lại chớp chớp, hiếu kỳ hỏi: “Nghe nói những người đang nằm ngủ mà con ngươi vẫn động đậy là biểu hiện của việc đang mơ đúng không?”

Thanh âm vừa dứt liền có tiếng bước chân vang lên, ngó một cái rồi rút ra kết luận có vẻ rất chuyên nghiệp: “Chắc là không sai đâu!”

“Tức là chị ta đang nằm mơ? Anh đoán chị ta đang mơ cái gì?” Niên Bách Tiêu nghe xong càng thêm hứng thú.

Chủ nhân của tiếng bước chân liền nhún vai, rồi quay đầu nhìn người đàn ông đang trầm tư ngồi trên sofa: “Bách Ngạn! Anh nghĩ cô ấy đang mơ cái gì?”

Niên Bách Ngạn bước ra khỏi suy tư của mình, ngược mắt nhìn Kỳ Đông Nham đứng gần đó, điệu bộ như chẳng hơi đâu trả lời câu hỏi của anh ta. Khi ánh mắt dừng lại trên người Niên Bách Tiêu, đầu mày chợt nhíu lại, giọng nói nghiêm nghị: “Đứng xa cô ấy ra! Đừng làm trở ngại cô ấy hít thở không khí trong lành!”

Niên Bách Tiêu liền nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ khó chịu: “Em có bịt mũi chị ta vào đâu!”

“Còn nhiều lời?” Ánh mắt Niên Bách Ngạn sắc lẹm.

Trong đôi mắt Niên Bách Tiêu chỉ toàn là sự ngang ngược.

Còn Kỳ Đông Nham đứng bên lại sợ thiên hạ chưa loạn, nháy mắt với Niên Bách Tiêu: “Em trai à! Lý giải của em có vấn đề, nửa câu trước của anh trai em mới là trọng điểm.”

“Kỳ Đông Nham! Cậu rảnh lắm đúng không?” Lần này Niên Bách Ngạn chĩa thẳng mũi nhọn vào anh ta.

Kỳ Đông Nham cười gượng: “Bị anh cướp mất một mối làm ăn lớn như thế, anh bảo tôi bận rộn được sao?”

Hiếm khi thấy Niên Bách Ngạn bắt đầu châm chọc: “Bản lĩnh không bằng người ta thì không cần oán thán nhiều lời như thế. Cả ngày treo cái chuyện xấu hổ này trên miệng. Cậu thích nói chưa chắc tôi đã muốn nghe đâu.”

Kỳ Đông Nham mím môi, mấy giây sau mới nói: “Tại tôi không tàn nhẫn bằng anh thôi.”

“Sai, tôi và cậu giống nhau cả thôi.” Niên Bách Ngạn cười nhạt.

Kỳ Đông Nham hần học lờm anh một cái.

Đúng vào lúc hai người họ đang anh một câu tôi một câu, Niên Bách Tiêu vẫn đang mài nghiên cứu hiện tượng vừa ngủ con người vừa đảo lung tung của Tố Diệp. Mặt cậu ta gần như dính sát vào mặt cô. Khi cậu ta đang ngắm nhìn đầy hứng thú, Tố Diệp bất ngờ mở mắt ra!

Niên Bách Tiêu không kịp phản ứng lại, ngẩn ngơ nhìn vào mắt Tố Diệp.

Còn Tố Diệp ngay lập tức hét lên điên cuồng hết như đang nhìn thấy ma.

Một giây sau đó, hai chân Niên Bách Tiêu bật lên như lò xo, xoa xoa đôi tai đau buốt vì bị một âm thanh với cường độ cao tập kích bất ngờ, nghe răng trợn mắt với Tố Diệp: “Chị bị bệnh à! Gặp ma cũng chưa thấy chị kêu to như thế, giờ gặp người lại sợ thế này sao!”

Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham đồng thời ngừng tranh cãi, lần lượt nhìn về phía giường bệnh.

Trên giường bệnh, Tố Diệp nhìn bốn phía xung quanh bằng ánh mắt ngơ ngàng. Khắp nơi trắng toát một màu, đến cả tấm rèm trên khung cửa sổ cũng màu trắng. Còn giọng nói phản xạ có điều kiện của Niên Bách Tiêu cũng rất chân thực, giống hết như trong giấc mơ.

Cô bắt đầu hỗn loạn.

Nhất thời không thể phân biệt rõ thực tại và mộng tưởng.

Ánh nắng bao trùm khắp căn phòng. Trong không khí có những hạt bụi li ti bay lơ lửng dưới những tia sáng chói mắt. Cô từ từ ngồi dậy, mái tóc dài xõa xuống. Cô cúi xuống nhìn người mình, là áo của bệnh viện.

Chẳng mấy chốc có tiếng bước chân vọng lại, giọng nói cất lên có chút tức giận: “Em định dọa cô ấy à?”

Một giọng nói thân thuộc và an toàn.

Hết như trong cơn mơ vừa rồi.

Tổ Diệp ngược mắt lên. Một giây sau, cô được một vòng tay chắc chắn ôm vào lòng. Lòng ngực của người đàn ông rắn rỏi mà ấm áp, giọng nói của anh trầm mạnh, mang theo một chút uy quyền, nhưng không phải ra lệnh cho cô: “Còn không đi gọi bác sỹ?”

“Tại sao lại là em?” Một thanh âm cố chấp vang lên.

Là sự ngang bướng của tuổi trẻ phôi phới.

“Đi gọi bác sỹ!” Người đàn ông đang ôm cô không hề cao giọng, chỉ lặp lại một lần nữa nhưng nghe kiểu gì cũng thấy một sự uy nghiêm.

“Không thềm chấp hai người!” Giọng nói kia trở nên khó chịu, tiếng bước chân xa dần.

Cô cảm thấy đầu mình như sắp nứt ra tới nơi, tựa vào người anh nhưng cô không còn sức ngẩng đầu lên nhìn anh nữa. Chẳng mấy chốc bên tai vang lên giọng nói của anh, đã không còn thái độ vừa nãy, giờ đây dịu dàng và đầy quan tâm: “Diệp Diệp! Em thấy thế nào rồi?”

Đó là giọng nói của Niên Bách Ngạn, ngọn nguồn để cô kiếm tìm cảm giác an toàn trong giấc mơ.

Cô há miệng nhưng cổ họng khô rát, đau đớn, không thốt nên lời.

Ngay sau đó lại là một chất giọng khác, có phần trêu chọc: “Tổ Diệp! Anh coi như quen biết em lại từ đầu. Đi chân đất nhảy từ tầng hai xuống để bắt ma, em siêu thật đấy!”

Cô nhìn theo hướng phát ra thanh âm ấy. Kỷ Đông Nham đứng quay lưng về phía cửa sổ, bóng anh ta chìm trong bóng nắng, khiến cô nhìn không được rõ ràng lắm, nhưng vẫn cảm nhận được anh ta

đang cười.

Cô lại ngẩng đầu lên. Đập vào mắt là gương mặt cương nghị của người đàn ông, chỉ có điều trên nét mặt có một chút mừng rỡ, hoàn toàn khác biệt với hình ảnh căng thẳng của anh đêm qua.

Cô chưa từng nghĩ hai người đàn ông này khi ở cùng một chỗ vẫn có thể vui vẻ như vậy, không hề có khói lửa chiến tranh.

Lẽ nào... cô vẫn đang nằm mơ sao?

Tố Diệp bỗng chốc mơ màng.

Giấc mơ ấy quá chân thực, còn hiện thực lại quá ảo diệu, thật thật giả giả, giả giả thật thật, cô nhất thời khó mà phân biệt được.

Cánh tay ôm cô từ đầu tới cuối vẫn đầy sức mạnh, hơi thở này cũng rất thân quen và ấm nóng, khiến cho đầu óc Tố Diệp tìm lại được cảm giác chân thực. Nhưng cô rất sợ, sợ rằng cảnh này cũng chỉ là một giấc mơ của cô mà thôi. Khi cô mở mắt ra một lần nữa, dù là Kỷ Đông Nham hay Niên Bách Ngạn, tất cả đều chỉ là một giấc mơ dài...

Khi cô tỉnh mộng, tất cả những con người này đều chưa từng xuất hiện trong cuộc đời cô...

“Bác sỹ tới rồi, để bác sỹ kiểm tra cho em trước đã.” Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói hiền hòa của Niên Bách Ngạn.

Cô vô thức gật đầu.

Những bước chân lộn xộn xung quanh lần lượt vây lấy cô.

Trước mắt toàn là những chiếc áo blouse trắng tung bay.

Khi thứ máy móc lạnh ngắt đó chạm vào da thịt, Tố Diệp mới giật mình tìm lại một chút ý thức đã bay miên man. Cô lắc đầu thật mạnh, lúc này mới thực sự hiểu ra mình đã tỉnh lại thật rồi, đúng là cô đang ở trong bệnh viện.

Bên cạnh giường là Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham, hai dáng hình đều rất cao lớn, gây sự chú ý cho mọi người.

Tố Diệp bỗng bật cười.

Rất bất ngờ, đến bản thân cô còn không tin được mình lại cười được trong lúc này.

Thật ra suy nghĩ mà cô muốn biểu đạt rất đơn giản.

Nếu cả Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham đều chưa từng xuất hiện trong số mệnh của cô, vậy thì cuộc đời này sẽ nhạt nhẽo biết bao? Cô rất cảm ơn Thượng đế đã cho cô được quen biết với họ. Bất luận trong quá trình có xảy ra những chuyện không vui vẻ thế nào, cô vẫn luôn kiên định tin tưởng, trời cao đã ban cho cô những món quà tuyệt vời nhất.

Một bàn tay lớn chọt phủ lên trán cô, nhiệt độ ấm nóng đầy thân thuộc. Sau đó Niên Bách Ngạn cất lời, ba phần trách móc, bảy phần yêu chiều: “Đồ ngốc này! Bị thương khắp người mà vẫn còn cười được!”

Tố Diệp vẫn không nhịn được nụ cười ngây ngô của mình.

Kỳ Đông Nham ngồi xuống bên kia, nhú mày nhìn cô, rồi lại đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn, cuối cùng hướng về phía bác sĩ, nét mặt nghi hoặc: “Chết rồi, chết toi rồi! Có phải cô ấy bị ngã thành ngốc rồi?”

“Kỷ Đông Nham! Anh mới ngốc thì có!” Khó khăn lắm Tố Diệp mới lên tiếng nói được một câu. Âm lượng không lớn, cổ họng vẫn còn hơi khàn khàn, nhưng có thể nhận ra cô đã khôi phục được ý thức.

Lúc này Kỷ Đông Nham mới thở phào nhẹ nhõm, còn biết mắng anh là còn may.

Niên Bách Ngạn nhìn Kỷ Đông Nham bằng ánh mắt không vui, rồi tảng lờ anh ta, hỏi bác sỹ: “Không còn gì đáng ngại nữa chứ?”

“Vâng! Đã không sao rồi! Chỉ cần chú ý cho vết thương ở cổ tay không được ngâm nước, và vết thương ở chân phải bôi thuốc đúng giờ.” Bác sỹ tươi cười: “Thuốc mê cô ấy hít phải khá có hại cho sức khỏe, nhưng cũng may lượng hít vào cơ thể không nhiều, chỉ tạo ra hiện tượng ảo giác tạm thời và tổn hại tới hệ thống đường hô hấp thôi, nếu không có thể mất mạng đấy.”

“Hệ thống đường hô hấp bị tổn hại ư?”

“Anh yên tâm! Vì chỉ hít một lượng nhỏ nên cùng lắm cô ấy chỉ cảm thấy hơi khó thở, uống một ít thuốc là sẽ không sao.”

Lúc đó Niên Bách Ngạn mới yên tâm.

Sau khi bác sỹ đi khỏi, Niên Bách Ngạn đỡ cô dựa vào đầu giường, hỏi xem cô thấy khó chịu chỗ nào, có muốn ăn uống gì không. Cô nhìn xuống lớp vải băng ở cổ tay, khẽ liếm đôi môi khô cong: “Không muốn truyền nước.”

Kỷ Đông Nham ngồi bên cạnh không nhin được, phải phì cười.

“Không muốn truyền cũng phải truyền.” Niên Bách Ngạn cố ý nghiêm

mặt.

Tố Diệp nhìn anh rồi quay sang nhìn Kỷ Đông Nham, nói bằng giọng khàn đặc: “Nếu anh mà bạn trai của tôi, anh có trả lời như anh ấy không?”

Kỷ Đông Nham vừa nghe xong đã rất hớn hờ, tiến sát về phía cô: “Câu hỏi này quá tuyệt vời! Anh thích nhất là trả lời mấy câu thế này.”

Niên Bách Ngạn ngồi bên tay phải Tố Diệp nghe xong lập tức làm mắt chán ghét, chau mày nhìn anh ta: “Kỷ Đông Nham! Cậu dám mặt dày thêm tí nữa không?”

Kỷ Đông Nham không quan tâm tới anh, cười rất tươi nhìn Tố Diệp: “Nếu em mà là bạn gái của anh, anh sẽ dỗ em cho tới khi nào truyền xong nước thì thôi.”

Nghe xong, Tố Diệp khinh thường lườm anh ta: “Hai người cùng một giuộc cả thôi!”

Kỷ Đông Nham á khẩu.

“Thế này đi, bây giờ mà anh rút kim tiêm ra cho tôi, tôi sẽ theo anh.”
Cô uể oải nói một câu.

Niên Bách Ngạn ngồi bên cạnh không biết nên nói gì.

Đầu tiên hai mắt Kỷ Đông Nham sáng như sao, sau đó lại giơ tay lên xoa xoa chớp mũi, đứng dậy hắng giọng, giơ tay vỗ vỗ lên đầu cô: “Ờ... Em vẫn nên ngoan ngoãn truyền cho xong chai nước này đi là hơn. À... anh còn có việc, anh đi trước đây!” Dứt lời, anh ta rời đi ngay như chạy trốn cái gì.

Tố Diệp lườm nguýt: “Có cần thiết phải thế không...”

Mũi cô bị Niên Bách Ngạn véo mạnh một cái, cô đau đớn hét ầm lên.

“Vì không muốn truyền nước, đến chuyện đổi bạn trai em cũng nghĩ ra. Tố Diệp! Em khá hơn một chút được không?”

Cô giơ một tay còn lại lên ôm mũi, nhú mày: “Em đã tỉnh rồi còn truyền nước làm cái gì nữa? Anh không biết cơ thể người có chức năng tự hồi phục à? Truyền nước nhiều cũng không tốt cho sức khỏe đâu, sẽ diệt hết những ký sinh trùng có ích trong người em đấy...”

Niên Bách Ngạn để mặc cô tha hồ huyền thuyên. Anh đứng dậy. Trong lúc cô còn đang làm một bài hùng biện về cái gọi là “cơ chế tự hồi phục của cơ thể”, anh lặng lẽ đi rót cho cô một cốc nước, sau đó lại ngồi xuống bên cạnh, đợi cô nói cho hết câu mới đưa cho cô: “Xem ra khí quản của em không sao rồi, nói năng lưu loát như thế, uống chút nước cho thông cổ họng đi nữ hiệp!”

Một từ “nữ hiệp” đã đánh thức Tố Diệp. Liền đó cô nhớ lại rất nhiều chuyện. Cô quên cả uống nước, nắm chặt cánh tay Niên Bách Ngạn, vấn đề quan tâm nhất là: “Anh có bị thương không?” Cô nhớ là anh đã nhảy từ tầng hai xuống.

Niên Bách Ngạn lệnh cho cô uống nước, rồi nói với cô mình không sao, sau đó anh thở dài, vừa tức vừa buồn cười: “Em nghĩ mình có chín cái mạng thật đấy à? Nhảy từ trên cao như thế xuống đất, lại còn chân không?”

“Độ cao đó vốn không thể làm khó được em. Em leo núi thường xuyên mà. Nhảy từ trên cao xuống hay leo từ nơi thấp lên đều sẽ tìm được điểm đặt chân thích hợp. Việc này đã hình thành bản năng rồi. Anh không hiểu đâu, những nhà leo núi luôn lợi dụng tất cả những gì

có thể lợi dụng được, cho dù chỉ là một đồ vật cực nhỏ để bảo đảm an toàn cho chính mình.”

~Hết chương 324~

Quyển 7 - Chương 325: Chìm trong sắc đẹp

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô nhìn xuống chân mình.

Tố Diệp liếc mắt, thấy gót chân ngựa ngựa, có lẽ là đã được bôi thuốc, còn hơi nhức. Nhưng từ mức độ băng bó và từ cảm nhận của cô, có lẽ không có gì đáng ngại.

Niên Bách Ngạn thở dài nặng nề, im lặng kéo cổ tay cô lại.

Tố Diệp nhìn thấy trên gương mặt anh hiện lên một sự áy náy.

“Nghe bác sỹ nói em đã hít phải thuốc mê. Đối phương lợi hại thật, em có phòng tránh kiểu gì vẫn không thoát được.” Tố Diệp nhớ lại những chuyện đã xảy ra, thốn thức: “Có lẽ đã theo cơn gió thổi vào phòng, em tưởng là ở trong nước.”

Niên Bách Ngạn đan tay vào tay cô, khẽ nói: “Tại anh sơ suất, lúc đầu anh không nên đồng ý với em mới phải.”

“Sự việc được làm sáng tỏ mới là điều quan trọng, em không trách anh.” Cô hơi siết mạnh tay anh, vết thương không còn quá đau nữa.

Niên Bách Ngạn nhận ra cô đang thử vết thương, anh nhú mày: “Em ấy à! Đối phương chỉ cần lệch thêm mấy phân thôi là đứt luôn gân tay rồi.”

“Thế nếu tay em phế thật thì sao? Anh có bỏ em không?”

“Nói vớ vẩn, làm sao có thể?”

“Là tay em sao có thể bị phế hay anh sao có thể bỏ em?” Cô nghiêng đầu hỏi.

Niên Bách Ngạn thật sự bái phục tinh thần lạc quan và cái miệng tía lia của cô. Cuối cùng anh cũng nở nụ cười khế, đáp một cách chắc chắn: “Tay em sẽ không bị phế, anh cũng sẽ không bỏ em.”

“Thế là được rồi! Đẳng nào thì em có ra sao anh vẫn cần em, em còn lo lắng gì chứ.”

“Chỉ giỏi lý luận!”

Lúc cô nhảy từ tầng hai xuống, anh sợ tới nỗi tim như bắn ra ngoài. Khoảnh khắc đó anh chỉ cảm thấy đầu mình nổ tung, hô hấp cũng trở nên khó khăn. Giây phút ấy anh vừa giận, vừa phẫn nộ, vừa căng thẳng lại vừa sợ hãi. Tất cả mọi cảm xúc bất chợt ùa về, tụ lại. Nhưng khi cô lao đảo bước tới trước mặt anh, cổ tay còn chảy đầy máu, tim anh đích thực đã bị xẻ ra làm hai nửa.

Anh nghĩ bụng, khi nào cô tỉnh lại nhất định phải mắng cho cô một trận nên thân!

Đúng là một người con gái không biết điều!

Nhưng tới tận bây giờ, cô vẫn chưng cái mặt không biết hối cải ra, thậm chí còn không cho rằng mình đã làm sai, vậy mà anh lại chẳng thể mắng nổi một câu, chỉ biết ôm cô thật chặt, không muốn buông tay.

Không phải Tố Diệp không biết anh đang lo lắng. Cô chủ động dựa vào lòng anh, khế thờ dài. Cô muốn nói mấy câu cảm động cảm kích

một chút nhưng lại cảm thấy hơi sến sẩm. Cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn chuyển chủ đề câu chuyện về việc mình quan tâm nhất.

“Tiểu Giả thế nào rồi?”

“Bị giam lại rồi, không khai gì cả.”

Tổ Diệp như đang suy nghĩ gì đó: “Em vẫn không thể hiểu được đồng giấy thi đó tại sao lại vô duyên vô cớ bốc cháy?”

“Là dung dịch Polyether và Toluene diisocyanate ester ($C_9H_6N_2O_2$).” Niên Bách Ngạn cho cô đáp án: “Sau đó anh đã nhìn thấy vật bị cháy trong phòng sách. Phía trên tờ giấy đã được bôi một lớp dung dịch đặc biệt. Trong dung dịch đó có chứa vật chất dễ cháy, trong đó bao gồm Polyether và Toluene diisocyanate ester.”

Lúc còn học ở trường, Tổ Diệp ghét nhất là môn Hóa và môn Vật lý, nghe Niên Bách Ngạn nói vậy cô càng như mít đặc. Cô biết anh xuất thân từ ngành khoa học tự nhiên. Máy trò vật này có lẽ không thể làm khó được anh, nhưng không có nghĩa là cô đủ trình độ để hiểu mấy thứ anh vừa nói.

“Nói dễ hiểu hơn đó chính là một trong những nguyên liệu để làm chất dẻo.” Niên Bách Ngạn nhận cô còn nghi hoặc, cố gắng giải thích để cô hiểu: “Khi đối phương đặc chế dung dịch tự bốc cháy này, đã cố tình tăng thêm liều lượng của Polyether, như vậy sẽ khiến cho một số nguyên liệu tự động kết hợp tạo ra lửa. Đương nhiên, để có thể tạo thành hỗn hợp tự cháy còn cần rất nhiều điều kiện hỗ trợ. Hoàn cảnh trong phòng sách lúc đó là thích hợp nhất.”

Tổ Diệp há hốc miệng, một lúc lâu sau mới nói: “Trước đó em đã xem qua tài liệu của Tiểu Giả. Lúc bố anh ta còn sống đã làm việc trong công xưởng chế tạo đồ nhựa, chẳng trách anh ta lại hiểu biết

mấy thứ này.” Trình độ văn hóa của Tiểu Giả vốn không cao. Đây là lý do thích hợp và thông suốt duy nhất có thể lý giải.

Khi Diệp Ngọc mang đề thi vào trong phòng sách, cô đã lợi dụng khoảng thời gian này để đọc lại hồ sơ của những người tình nghi, rồi qua hỏi quản gia một số vấn đề. Đương nhiên, cô không chỉ nhằm vào một mình Tiểu Giả. Còn khi Niên Bách Ngạn ra lệnh cho quản gia cấm tất cả mọi người ra vào nhà họ Diệp vào ngày hôm sau, cũng đã giở một số trò trong điều hòa. Anh và Tố Diệp đều một mực cho rằng đối phương chắc chắn sẽ lợi dụng tất cả mọi cơ hội có thể để ra tay, vì hẳn ta không thể đi ra khỏi nhà họ Diệp, nên chỉ có thể trừ khử những người uy hiếp tới an nguy của mình.

Tố Diệp muốn dùng đề thi để thử nghiệm hung thủ. Đây cũng chính là nguyên nhân lúc đó Tố Diệp đứng trên bậc thềm cổ tình ba hoa chích chòe. Mục đích của cô chỉ có một, tạo áp lực cho hung thủ, hẳn nhất định sẽ giở trò với đồng đề thi đó.

Vậy thì, trong khoảng thời gian ngắn như vậy hẳn ta sẽ ra tay bằng cách nào?

Hẳn ta cần phải giở thủ đoạn với Tố Diệp, ngăn chặn cô tới xem đề thi ngay từ giây phút đầu tiên. Thế nên, hung thủ nhất định sẽ lặp lại trò cũ, để lại thứ gì đó trong điều hòa. Nhưng hẳn ta không hề biết, lỗ thông gió của điều hòa đã bị Niên Bách Ngạn bịt lại. Căn phòng sở dĩ vẫn ấm áp không phải vì Tố Diệp đã bật điều hòa lên mà vì cô đã bật một dụng cụ sưởi ấm loại nhỏ bằng năng lượng mặt trời.

Thế nên, việc Tố Diệp ngủ li bì chỉ là giả vờ. Cô đã lợi dụng khoảng thời gian này để đi điều tra chứng cứ.

Sở dĩ cô giả vờ ngủ mê mệt tới tận tối muộn, thực tế chính là muốn cho hung thủ thời gian để tiêu hủy chứng cứ.

Chính xác, đồng đề thi đó chỉ là giả. Giá trị tồn tại lớn nhất của chúng chính là dẫn dụ hung thủ chủ động xuất hiện tiêu hủy chúng. Thế nên, đề thi chẳng qua chỉ là một đạo cụ. Thứ đánh vào tâm lý thực sự không nằm ở mấy câu hỏi đó, mà nằm ở tầng tầng lớp lớp những cái bẫy đã được Niên Bách Ngạn và Tố Diệp giăng ra ngay từ ban đầu.

Trong lớp bấy đó, hai người thích hợp diễn vai phụ nhất chính là Diệp Ngọc và Nguyễn Tuyết Mạn. Đây là điều Tố Diệp hoàn toàn không ngờ tới. Cô đích thực đã lợi dụng tâm lý của họ, nhưng chẳng ngờ họ lại phối hợp một cách kín kẽ, hoàn hảo đến vậy.

Diệp Ngọc thân là cô chủ lớn. Nguyễn Tuyết Mạn lại là phu nhân gia đình quyền quý. Hai người này bất luận thế nào cũng rất ghét phải chịu sự sắp xếp của cô.

Ngay từ sáng sớm khi cô tuyên bố họ không được ra khỏi nhà, hai người họ nhất định đã phải cố nén giận. Tới khi Tố Diệp ra lệnh cho Diệp Ngọc đi thu giấy thi, trước mặt bao nhiêu người, tâm lý của Diệp Ngọc nhất định sẽ bị hỗn loạn. Thế nên cô ta không thể nào nghĩ tới việc phải bảo quản đồng đề thi đó cho cẩn thận. Cùng lắm chỉ vút chúng vào trong ngăn kéo, cũng chẳng nghĩ tới việc phải khóa ngăn kéo lại.

Tố Diệp đúng là phải tạ ơn trời đất vì Diệp Ngọc đã làm như vậy. Nếu cô ta mà bảo quản cẩn thận, thì màn kịch này biết diễn tiếp thế nào?

Giấy thi tự động bốc cháy, có người để lộ ra là do ma làm, cộng thêm việc Nguyễn Tuyết Mạn cứ lảm bả lảm bầm, còn cả một bầu không khí rợn người. Lúc đó Tố Diệp đã cố tình nói câu ấy. Ý của cô rất rõ ràng, muốn cô tin nhà họ Diệp có ma, trừ phi cô nhìn thấy nó.

Mà chính trong phòng sách, Tố Diệp đã xác định mục tiêu của mình chính là Tiểu Giả.

Cô tìm cơ hội chạy đi gọi điện cho Niên Bách Ngạn, sắp xếp mọi việc đầu vào đấy.

Chỉ có một điều nằm ngoài dự đoán của Niên Bách Ngạn đó là cuối cùng vì sợ Tiểu Giả chạy mất mà Tố Diệp bất chấp tất cả, khóa trái cửa lại, ép Tiểu Giả phải nhảy khỏi cửa sổ chạy thoát thân. Lúc trước cách mà họ nghĩ là, dụ “ma” vào phòng, rồi bọn họ sẽ bắt rùa trong hũ.

“Tại sao ngay từ đầu em đã nghi ngờ Tiểu Giả?” Niên Bách Ngạn hỏi.

Tố Diệp mím môi nghĩ một lúc lâu: “Em nhìn thấy một số điểm bất thường trên người anh ta, nhưng bây giờ vẫn chưa thể giải thích được, chỉ có thể khẳng định tâm lý của anh ta có vấn đề.”

Niên Bách Ngạn không hiểu.

“Thật ra em đã rút đề thi của Tiểu Giả ra từ trước. Tuy rằng câu hỏi đó chỉ là đạo cụ, nhưng chúng đích thực là những câu hỏi trắc nghiệm có liên quan tới tâm lý. Em phát hiện câu trả lời của Tiểu Giả rất kỳ lạ. Nhưng tại sao lại trả lời như vậy thì tới bây giờ em vẫn chưa có đáp án.”

Trên giấy thi chỉ có một câu hỏi duy nhất: Bạn đắm chìm, mê man trong một giấc mơ, bên cạnh có rất nhiều hoa tươi bung nở. Khi tỉnh lại, bạn phát hiện có một cô gái xinh đẹp tới hôn mình, hái xuống một đóa hoa đang nở bên cạnh, cầm trong tay. Bạn đứng dậy, giết chết cô ấy, tại sao?

“Câu hỏi này hơi kỳ lạ.” Niên Bách Ngạn suy nghĩ mãi vẫn không tìm

ra đáp án.

“Đáp án của anh ta còn kỳ lạ hơn.”

“Là gì vậy?”

Tố Diệp nhớ lại: “Vì cô ta đã giết tôi, thế nên tôi phải biến cô ta thành hoa tươi.”

Niên Bách Ngạn ngớ ngàng: “Đây cũng gọi là đáp án sao?”

Tố Diệp chìm vào suy tư. Đúng thế, đáp án này rất cuộc muốn biểu đạt ý gì đây?

Hai người đang vòng quanh trong mớ bóng bong ấy, điện thoại của Niên Bách Ngạn chợt vang lên. Anh nhận máy. Không biết đối phương nói gì, chỉ thấy gương mặt anh căng thẳng, giọng nói trở lên giá lạnh: “Tôi sẽ qua đó ngay lập tức!”

Kết thúc cuộc điện thoại, Tố Diệp lo lắng hỏi anh đã xảy ra chuyện gì.

Anh cầm áo khoác lên: “Tiểu Giả có chút vấn đề.”

“Em cũng muốn đi cùng anh.” Tố Diệp lập tức tung chăn ra.

Làm Niên Bách Ngạn hết hồn, vội bước tới giữ chặt góc chăn: “Không được!”

Tố Diệp giơ tay xóa những nếp nhăn trên trán anh, chủ động hôn khẽ: “Em không sao thật mà. Hơn nữa nếu thật sự phải đối phó với một hung thủ có vấn đề về tâm lý, em giỏi hơn bất kỳ ai.”

Nụ hôn của người con gái thật sự như liều thuốc phiện.

Niên Bách Ngạn cũng thừa nhận, mình đã đắm chìm trong sắc đẹp này không thể thoát ra được nữa. Chữ “không” cuối cùng anh cũng chẳng thể nói ra một cách rõ ràng...

Tiểu Giả bị giam trong một phòng bệnh có người canh gác. Sau khi phát ra một tiếng hét thất thanh, anh ta cũng ngất lịm đi. Lúc tỉnh lại, bất luận cảnh sát hỏi han thế nào, anh ta vẫn đắm chìm trong thế giới của riêng mình.

Sau đó chính là cảnh tượng mà mọi người đang nhìn thấy.

Họ nhìn qua ô cửa sổ của căn phòng. Tiểu Giả mặc quần áo đỏ, ngồi bên cạnh giường, không biết đang vẽ cái gì lên không khí. Biểu cảm trên gương mặt anh ta rất kỳ lạ, giống như rất hạnh phúc, lại như đang kỳ vọng điều gì đó. Tay anh ta chụm lại thành hình hoa sen, từng cử động đều vô cùng quái dị.

Đám người của sở cảnh sát càng lúc càng sợ sệt, hoang mang. Đây cũng là nguyên nhân họ phải gọi cho Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn nhìn cũng không hiểu.

Ngược lại, Tổ Diệp lại đứng trước cửa sổ quan sát rất kỹ. Cô im lặng, rất lâu mới chột lên tiếng: “Anh ta đang vẽ mắt.”

Một câu nói thức tỉnh cả người cảnh sát và Niên Bách Ngạn. Họ lần lượt nhìn qua, quả là càng nhìn càng giống. Tiểu Giả đang vẽ mắt trong không khí, giống như một người con gái đang nhìn vào gương tự trang điểm cho mình.

“Sao lại như vậy?”

Tố Diệp nhú mảy rất chặt: “Có thể em đã xem nhẹ tình trạng tâm lý của anh ta rồi.”

Cô vừa dứt lời, Tiểu Giả bỗng đứng dậy, nở một nụ cười rất ngọt ngào, hất tung tà váy dài thướt tha ngay trước mặt mọi người, sau đó là lướt hát một điệu nhạc gì đó. Cô chỉ cảm thấy giọng hát và từng cử chỉ của anh ta giống hệt một người đàn bà. Chỉ có điều, mái tóc dài đó là giả, đã bị anh ta vứt sang một bên. Gương mặt đàn ông trắng bệch, mặc chiếc váy đỏ lòe xòe, giống như trong phòng đang có một người phụ nữ đứng múa hát, một khung cảnh vô cùng ghê rợn.

Đôi mắt Tố Diệp mỗi lúc lại lạnh thêm một chút, mồ hôi túa ra khắp sống lưng...

~Hết chương 325~

*Lâm nhảm: Done hàng hôm nay nhé. Hẹn gặp lại mọi người thứ hai với một quá khứ đầy bi thương của bạn Tiểu Giả ^^

"Phản bội... Một người đàn ông sắp kết hôn, nếu biết vợ chưa cưới của mình phản bội, thì nỗi đau này còn khổ sở hơn cái chết..."

"Ông ta quên mất có một câu nói: Trên đầu chữ "sắc" là một lưỡi dao..."

"Tôi vốn không thích cô ta, chỉ là nhất thời... bị tẩu hỏa nhập ma thôi..."

Quyển 7 - Chương 326: Phía sau bức tường xi măng

Giọng hát của Tiểu Giả chậm rãi nhưng lạnh lót, như một âm thanh được ép ra từ khe cổ họng, tựa một con hát nam đang đứng trên sân khấu diễn vai hoa đán. Đang ban ngày mà họ nhìn thấy cảnh này còn phát khiếp, nói gì tới ban đêm.

Tổ Diệp đã hỏi qua quản gia lý do hai năm trước Tiểu Giả từng xin nghỉ việc. Quản gia nói hồi đó Tiểu Giả chuẩn bị kết hôn, dự định sau khi làm đám cưới sẽ tìm một việc nghiêm chỉnh để làm. Nhưng mới nghỉ việc được mấy hôm, anh ta lại quay trở lại nhà họ Diệp, sau đó nghe nói bạn gái của anh ta chạy theo người khác, đám cưới tan tành mây khói.

Nghĩ tới đây, Tổ Diệp hỏi cảnh sát một câu: “Có phải hai năm trước người này từng tới báo án không?”

“Đúng vậy! Lúc đó có một cô gái mất tích. Sau khi bắt được anh ta, phía cảnh sát chúng tôi đã làm cuộc điều tra toàn diện, tìm ra được tài liệu anh ta từng báo án, nói rằng bạn gái anh ta biến mất.” Cảnh sát đáp: “Nhưng ngay ngày hôm sau, anh ta lại nói với cảnh sát rằng đã tìm được tung tích người bạn gái kia, là cô ta đã bỏ đi theo người đàn ông khác.”

“Có lẽ, bạn gái anh ta vốn không hề mất tích.” Tổ Diệp chợt nghĩ tới một suy luận đáng sợ. Cô nhìn chăm chăm về phía Tiểu Giả vẫn đang không ngừng riu rít hát qua ô cửa sổ, nơm nớp lo sợ.

Cô hơi ngập ngừng, không nói hết câu. Suy đoán đáng sợ đó là: Bạn

gái của anh ta đã không còn trên cõi đời này nữa.

Thấy cảnh sát cũng theo dõi anh ta không rời mắt, cô bổ sung một câu: “Tôi đề nghị cảnh sát nên tới nhà anh ta lục soát. Không phải là nơi ở trong nhà họ Diệp, mà là căn phòng anh ta đã chung sống bên ngoài cùng bạn gái.”

“Bác sỹ Tố! Ý của cô là?”

“Nếu tôi suy đoán không nhầm, người mà Tiểu Giả đang đóng giả bây giờ nhất định là bạn gái của anh ta. Sự ra đi của cô ấy chính là một đòn đả kích chí mạng dành cho Tiểu Giả, thế nên không biết từ lúc nào anh ta bắt đầu bắt chước hình dáng và sở thích của cô ấy.” Nói tới đây cô cũng chợt nhớ ra. Hình như quản gia có từng nhắc tới chuyện bạn gái của Tiểu Giả thích nghe kinh kịch, lúc rảnh rang cũng ngâm nga hát vài câu.

Mấy vụ án kiểu này Tố Diệp đã từng tiếp xúc. Khi một người không còn sống, người còn lại vì hung nhớ khôn nguôi mà tâm lý có sự lệch lạc. Ví dụ như sẽ thu thập những đồ vật mà lúc sinh thời người đó từng thích, lưu giữ những kỷ vật, thậm chí có người còn bắt chước lại hình dáng, giọng nói của đối phương... Cho tới cuối cùng sẽ trở thành người mang hai tính cách, vẫn luôn tin tưởng rằng một nửa của mình còn sống. Xét cho cùng chính là một căn bệnh luôn sống trong quá khứ, không thể thoát ra.

Rõ ràng, Tiểu Giả đã phát bệnh tới mức độ nghiêm trọng này.

Ban ngày anh ta là một Tiểu Giả nhút nhát, gầy gò, ban đêm lại trở thành cô bạn gái biết hát hí khúc.

Tố Diệp đoán, ban đầu Tiểu Giả không làm việc này với mục đích hù dọa ai, chỉ trang điểm giống bạn gái mình để thỏa nỗi tương tư, ai

ngờ lại bị Nguyễn Tuyết Mạn bắt gặp.

Nhưng vẫn còn một điểm cần phải cân nhắc.

Bạn gái của Tiểu Giả xảy ra chuyện từ hai năm trước, cũng tức là Tiểu Giả phải mắc tình trạng này lâu lắm rồi, nhưng tại sao khoảng thời gian gần đây mới bất ngờ bị người nhà họ Diệp phát hiện? Quan trọng hơn nữa là, lại phát hiện ngay trong nhà họ?

Khi Tố Diệp được Niên Bách Ngạn bế trở lại ô tô, cô thật sự khó mà giải đáp được những nghi hoặc trong lòng, đành phải nói ra để phân tích cùng Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn không chạy xe ngay mà trầm ngâm giây lát, đưa ra một suy luận táo bạo: “Em nghi ngờ bạn gái của anh ta đã chết, Tiểu Giả vì quá đau thương mà tâm lý đã có biến đổi. Rồi lại thông qua những suy đoán trước đây của chúng ta, mục tiêu của Tiểu Giả chính là Diệp Hạc Thành. Lẽ nào Diệp Hạc Thành có liên quan tới cái chết của cô bạn gái đó? Còn cuối cùng lý do anh ta xuất hiện tại nhà họ Diệp trong bộ dạng của người bạn gái quá cố cũng chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, anh ta đang lập kế hoạch trả thù Diệp Hạc Thành. Thứ hai, chính vào ngày hôm đó của hai năm trước bạn gái anh ta đã qua đời, anh ta giả gái tại nhà họ Diệp với mục đích tế linh hồn.”

Phân tích này hợp tình hợp lý.

Nhưng sao Tố Diệp vẫn cứ cảm thấy có điều gì kỳ lạ.

Cô trầm tư một lúc lâu mới khẽ lắc đầu: “Câu trả lời trên đề thi của Tiểu Giả để lộ ra một tín hiệu rằng tình trạng tâm lý của anh ta rất không bình thường. Tất cả điều kiện tiên quyết của câu hỏi là giấc mơ. Rất nhiều ký hiệu xuất hiện trong giấc mơ đó đều có ý nghĩa. Cô gái trẻ tượng trưng cho tình yêu, còn đóa hoa tươi tượng trưng cho

một người thân nhất hoặc người mình yêu nhất. Đáp án của Tiểu Giả lại là: Vì cô ta đã giết tôi, nên tôi phải biến cô ta thành hoa tươi. Anh ta nhất định không tùy tiện nói bừa. Nếu những đóa hoa tươi xung quanh là ẩn dụ cho người bạn gái đó. Vậy thì trong tiềm thức của anh ta phải là bạn gái mình giết mình trước, để rồi anh ta biến hạnh phúc của mình trở thành bạn gái của mình...”

Nói tới đây, cô bắt đầu cảm thấy loạn cào cào, đành phải sắp xếp lại một lần nữa: “Đương nhiên, hiện giờ Tiểu Giả vẫn còn sống. Bạn gái anh ta không hề giết anh ta. Tất cả đều chỉ là tiềm thức. Vậy thì chữ “giết” này của anh ta còn có thể mang ẩn ý gì đây?”

Đầu mày cô nhú chặt lại như sắp vắt ra nước tới nơi, nghĩ kiểu gì cũng thấy khó hiểu.

Nhưng người đàn ông bên cạnh bất ngờ thốt lên hai chữ, trầm ổn mà chắc chắn: “Phản bội!”

Tố Diệp rùng mình, quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn. Anh chỉ khẽ chau mày, nhìn thẳng về phía trước, gương mặt hơi nghiêng bị thứ ánh sáng nhạt nhòa lướt qua trông vô cùng mê hoặc: “Một người đàn ông sắp kết hôn, nếu bị vợ chưa cưới phản bội, sự đau đớn này không khác gì cái chết.”

Tố Diệp há hốc miệng, ánh mắt chợt sáng lên: “Phải rồi! Sao em không hề nghĩ tới chuyện này nhỉ? Nếu như vậy thì có thể hiểu được đáp án của anh ta một cách mạch lạc rồi.”

Hàm ý ẩn chứa sau câu trả lời đó là: Vì bạn gái đã phản bội mình, hạnh phúc bị cướp đi mất, nên anh ta sẽ phải coi toàn bộ hạnh phúc là người bạn gái đó.

Nửa câu sau có hơi khó tưởng tượng, nhưng hoàn toàn có thể bộc lộ

tình trạng tâm lý hiện giờ của anh ta. Anh ta đã bỏ toàn bộ hạnh phúc tương lai của mình để đắm chìm trong quá khứ, hơn nữa còn biến mình trở thành cô bạn gái. Đây chính là hình ảnh mộng tưởng được phản chiếu lại trong thực tại.

“Lẽ nào đúng như anh ta nói, người bạn gái đó đã chạy theo người đàn ông khác?” Vòng vèo một hồi họ lại trở về đáp án mà Tiểu Giả đã đưa cho phía cảnh sát và người quản gia, vậy thì lại không phù hợp với suy đoán lúc trước của cô rằng người bạn gái đó đã qua đời.

Vậy mà Niên Bách Ngạn lại nghĩ tới một tầng sâu hơn. Anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt trở nên nghiêm túc: “Có lẽ còn một khả năng khác.”

Tổ Diệp thấy anh nghiêm túc như vậy, chợt thấy căng thẳng.

“Tiểu Giả đã bắt gặp vợ chưa cưới phản bội lại mình nên giết chết cô ấy. Thời gian dài phải đối mặt với xác chết đã khiến tâm lý anh ta có sự thay đổi. Anh ta đã chôn cất cô ấy, nhưng lại quên đi sự thật cô ấy bị mình giết hại, rồi quay ra báo cảnh sát, nhưng cuối cùng lại lấy danh nghĩa chồng chưa cưới để hủy án với lý do vợ chưa cưới đã chạy trốn cùng người đàn ông khác. Còn bản thân anh ta, trong sự thay đổi âm thầm của tiềm thức đã coi mình chính là người vợ chưa cưới đó.”

Suy đoán của Niên Bách Ngạn càng phù hợp với logic hơn, đủ để khiến Tổ Diệp cảm thấy rùng mình. Cô gật đầu chậm rãi. Không hiểu tại sao, cô lại cảm thấy những gì Niên Bách Ngạn nói rất gần với sự thật...

Sự thật chỉ còn cách một lớp cửa sổ giấy.

Cuối cùng vẫn phải nhờ tới phía cảnh sát chọc thủng lớp giấy này.

Dưới sự đề nghị của Tổ Diệp, sở cảnh sát cử vài người lập tức tới căn nhà được Tiểu Giả thuê ở ngoài. Theo lời khai của người hàng xóm, đã lâu lắm rồi Tiểu Giả không quay về nhà. Dưới sự chất vấn của cảnh sát, hàng xóm còn cung cấp thêm một số thông tin. Tiểu Giả đã thuê căn nhà này hơn bốn năm rồi. Hai năm trước còn có một cô gái sống cùng anh ta. Nhưng hai năm nay không thấy mặt mũi cô gái đó đâu.

Còn có một số người hàng xóm già khiếu nại với cảnh sát, rằng hai năm gần đây cứ mỗi lần trở về nhà là Tiểu Giả lại đập đồ đạc loảng xoảng, ồn ào khiến hai nhà bên cạnh không sao ngủ được. Khi họ gõ cửa phàn nàn thì thái độ của anh ta lại rất nhã nhặn, hết lời xin lỗi, làm cho những người hàng xóm chẳng biết trách cứ kiểu gì.

Khi cảnh sát hỏi người chủ nhà sát vách xem hai năm trước có xảy ra chuyện gì bất thường không. Ban đầu người chủ nhà không thể nhớ ra, dù sao cũng trôi qua lâu như vậy rồi, rất nhiều chuyện đã trở nên mơ hồ. Nhưng vợ ông ta thì lại nhớ ra một chuyện. Bà ta nói với cảnh sát rằng, vào một đêm khuya hai năm về trước, bà ta nghe thấy có tiếng kêu thảm thiết của một người con gái, sau đó thì không thấy động tĩnh gì nữa.

Cảnh sát nghi ngờ tại sao bà ta còn nhớ rõ như vậy. Bà vợ nói trong sự ngỡ ngàng, vì người già tiêu hóa không được tốt, các con lại cấm bà ta nửa đêm thức dậy ăn uống. Nhưng tối đó bà ta rất đói, định bụng lén xuống bếp ăn thứ gì đó. Ai ngờ vừa cầm cái hộp ra thì thanh âm thảm khốc đó vang lên, làm bà ta giật nảy mình, đánh rơi cái hộp xuống trúng ngón chân. Vì chuyện này bà ta còn phải vào viện, nhưng sợ con cái biết mình lại ăn vụng, nên về sau tuyệt nhiên không dám nhắc lại.

Cứ thế, cảnh sát vào lục soát toàn bộ căn nhà của Tiểu Giả một lượt.

Khi đập ra bức tường xi măng trong nhà bếp đã bị bịt kín lại, cuối cùng họ cũng hiểu hành vi đập đồ đạc ầm ĩ mà hàng xóm khiêu nại. Đằng sau bức tường xi măng ấy là một không gian nhỏ hẹp, phía trong có bàn ăn ghế ăn, trên mặt bàn còn đặt hai chiếc bát, hai đôi đũa, thức ăn đều đã bốc mùi hôi thối, thi thoảng còn có chuột bọ rúc rích chạy qua.

Điều khiến phía cảnh sát kinh hoàng nhất là có một thi thể đang ngồi trên một chiếc ghế. Nói thi thể là đã quá lắm rồi. Nó đã mục thành một khúc xương khô từ lâu. Nhìn tư thế ngồi và đồng dây thừng rơi bên xương tay, có lẽ khi còn sống hoặc ngay trước lúc chết, nạn nhân đã bị người khác trói vào ghế. Có một con dao rơi dưới đất. Khi cảnh sát tới thu thập chứng cứ, vết máu trên con dao đã khô cong...

Người chết là Trương Mỹ Vân, cùng tuổi với Tiểu Giả. Bốn năm trước cô ấy làm nhân viên bán hàng trong một trung tâm thương mại, sau khi hai người quen nhau thì nảy sinh tình cảm. Cô ấy vốn dĩ cùng là một cô gái rất biết thân biết phận, một lòng chỉ muốn sống những tháng ngày yên ổn. Thường ngày, cô ấy rất thích nghe và hát theo hí khúc, một điều vô cùng hiếm gặp ở những người con gái cùng tuổi.

Tiểu Giả rất yêu Trương Mỹ Vân, chỉ cần có thời gian là sẽ cùng cô ấy đi xem kinh kịch. Hai người họ đã tính tới chuyện kết hôn, nhưng một chuyện bất ngờ xảy ra đã khiến Tiểu Giả sống không bằng chết.

Khi Tố Diệp cầm lấy tập tài liệu của phía cảnh sát, cô đã thổn thức không thôi. Trên tài liệu có hai bức ảnh, một bức ngày Trương Mỹ Vân vẫn còn sống, một bức khi cô ấy đã trở thành một đồng xương trắng, được lôi ra từ sau bức tường xi măng.

Pháp y cũng chứng nhận cái chết. Nạn nhân bị giết hại từ hai năm trước, người giết Trương Mỹ Vân chính là Tiểu Giả.

Cô nhìn xong, thật sự không dám đối mặt, bèn đưa tài liệu cho Niên Bách Ngạn, một lúc sau mới thở dài: “Anh bảo Diệp Hạc Thành có thừa nhận không?” Tiểu Giả đúng là hung thủ, nhưng mục tiêu của anh ta còn có Diệp Hạc Thành, e là ông ta không tránh khỏi có liên quan.

“Sự việc đã đến nông nỗi này, kinh động cả tới bố em, ông ta muốn trốn tội sợ là không dễ.” Niên Bách Ngạn gấp tập tài liệu lại, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Khi cảnh sát tìm được thi thể của Tưởng Mỹ Vân, Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp cũng nhận được điện thoại của chính Diệp Hạc Phong, bảo họ phải tới nhà họ Diệp một chuyến. Lần này Tổ Diệp nhận lời ngay mà không hề do dự, vì cô có dự cảm, tất cả mọi bí mật có lẽ sắp được phơi bày...

~Hết chương 326~

*Lảm nhảm: Còn nhiều vụ án có thật tại nước mình mà ghê rợn hơn đây nhiều... Haiz, học nhiều chẳng biết nên oán hay nên thương bọn tội phạm nữa, không dung đi làm tội phạm đâu

Quyển 7 - Chương 327: Chẳng ai là quân tử

Không khí trong nhà họ Diệp còn nặng nề hơn cả cái đêm bắt ma. Chỉ có điểm khác là, đêm ấy cả một ngôi nhà rộng lớn đều bị chôn vùi trong u tối. Còn tối nay, gần như mỗi một ngọn đèn trong nhà họ Diệp đều được bật sáng. Đến dải đèn dưới đất nơi cửa ra vào cũng sáng trưng, thành từng mảng một dãy trắng lè.

Niên Bách Ngạn lái xe chở Tố Diệp. Khi hai người tới nơi đã là chín giờ tối.

Xe vừa lái xuống dưới hầm, đã thấy có người làm đợi sẵn ở đó từ lâu. Khi mở cửa ra, lại có một người bước tới dìu Tố Diệp, khiến cô nhất thời có cảm giác mình như Lão phật gia.

Tất cả thành viên trong gia đình đều đã có mặt đông đủ. Diệp Hạc Phong đang nghiêm mặt, Nguyễn Tuyết Mạn ngạo mạn, thông dong, Diệp Ngọc đang bình thản ngồi ăn bánh ngọt, Diệp Uyên lặng lẽ hút thuốc, Nguyễn Tuyết Cầm hơi chau mày, Diệp Lan tỏ ra vô cùng hiếu kỳ, và cả một Diệp Hạc Thành vừa ra viện sau khi tỉnh khỏi hôn mê. Giờ đây ông ta lại càng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Đã không còn vẻ mặt xuề xòa tươi cười thường ngày, giờ đây ông ta chỉ biết im lặng, cúi gằm.

Khi thấy Tố Diệp khập khiễng đi cùng Niên Bách Ngạn vào phòng khách, người quản gia này giờ vẫn đứng phía sau Diệp Hạc Phong vội vàng bước tới trước đỡ cô.

Sự xuất hiện của hai người không khác gì một tảng đá to ném xuống

mặt hồ phẳng lặng, dấy lên những lớp sóng không hề nhỏ.

Diệp Hạc Phong đứng dậy trước. Sau khi quản gia đỡ Tố Diệp ngồi xuống, ông mới ngồi xuống, rồi dặn dò quản gia đi chuẩn bị cho cô một ít hoa quả tươi, sau đó lập tức hỏi han vết thương ở cổ tay và chân của cô sao rồi.

Tố Diệp hờ hững đáp lại một câu không sao. Cô thấy Niên Bách Ngạn chọn một ghế trống để ngồi xuống, vừa hay ở bên cạnh Diệp Ngọc, tim cô lại khẽ nhói lên, cố tình thêm thêm một câu: “Cũng may có anh rể chăm sóc!”

Diệp Ngọc liếc mắt nhìn Tố Diệp một cái, không thể hiện quá nhiều biểu cảm. Ngược lại Nguyễn Tuyết Mạn thì bật cười thành tiếng, tròng mắt lườm cô.

Nghe xong câu đó, nét mặt Diệp Hạc Phong trở nên ngượng ngập. Tố Diệp nhìn thấy biểu cảm của những người này càng vui sướng, lại đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn. Anh cũng đang nhìn cô, nhưng lại kèm theo một ánh mắt cảnh cáo “Đừng có nghịch ngợm”. Cô bĩu môi.

Khỏi cần nói, nhà họ Diệp tối nay chắc chắn đã chuẩn bị diễn một màn “đại hội phê bình”. Nhìn Diệp Hạc Thành đang ngồi giữa sofa, nãy giờ chỉ im lặng cúi đầu là đủ hiểu ông ta chính là đối tượng của màn phê phán này.

Tố Diệp cũng không cảm thấy mới lạ.

Phía cảnh sát có thể đưa cho hai người họ tài liệu về nạn nhân Tưởng Mỹ Vân, thì chứng tỏ người nhà họ Diệp cũng đều đã biết. Trong đây chẳng có ai là kẻ ngốc, cảnh sát cũng không phải đám người vô dụng. Lần trúng độc này của Diệp Hạc Thành nhìn thế nào

cũng giống một mục tiêu đã bị nhắm trúng từ trước, nên sự nghi ngờ của tất cả mọi người đương nhiên sẽ đổ hết lên đầu ông ta.

Người cảnh sát lấy khẩu cung của Tiểu Giả tuy nói rằng không thể hỏi ra được quá nhiều sự thật từ anh ta, nhưng Tiểu Giả luôn miệng lẩm bẩm: Diệp Hạc Thành đáng chết! Điều này hoàn toàn phù hợp với suy đoán của Niên Bách Ngạn và Tố Diệp. Mục tiêu thật sự của anh ta chỉ có một người, chính là Diệp Hạc Thành.

Vì chuyện này, hôm nay người nhà họ Diệp cũng đã bị cảnh sát làm phiền hết sức khổ sở.

Bổng chốc có cảm giác Diệp Hạc Phong tiêu tụy đi trông thấy. Đầu tiên là Nguyễn Tuyết Mạn trúng độc, sau đó lại tới con gái bị thương, rồi em trai Diệp Hạc Thành lại bị cảnh sát điều tra, một người kiên cường thế nào cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, sức cùng lực kiệt.

Cũng chính cô đã nghe Niên Bách Ngạn kể lại. Lúc đó khi Diệp Hạc Phong nhìn thấy cô bị thương, trong lúc giận dữ đã ra lệnh cho cảnh sát nhất định phải điều tra rõ ràng nguyên do sự việc, còn muốn thuê trọn cả một tầng phòng bệnh cao cấp, lại còn phái vệ sỹ canh gác, mục đích chính là muốn cô được yên tĩnh dưỡng thương, không bị ai khác làm hại nữa.

Nhưng đề nghị này đã bị chính Niên Bách Ngạn bác bỏ. Anh nói với Diệp Hạc Phong một cách rất quyết đoán: Cô ấy không cần những thứ đó!

Niên Bách Ngạn rất hiểu cô. Trên đường tới nhà họ Diệp, Tố Diệp cũng thử cố tưởng tượng ra cảnh tượng đó. Cả một tầng toàn phòng bệnh cao cấp được vệ sỹ canh gác, lại chỉ mỗi mình cô là bệnh nhân. Bác sỹ và y tá muốn ra vào đều bị đám vệ sỹ kiểm tra nghiêm ngặt từ đầu tới chân. Khung cảnh hoành tráng như thế nhưng lại khiến người

ta khiếp sợ.

Sau đó Tố Diệp đã cười hì hì nói với Niên Bách Ngạn, thì ra cô thật sự không có gen làm thiên kim tiểu thư. Nếu đổi lại là Diệp Ngọc, chưa biết chừng còn bao trọn cả bệnh viện.

Niên Bách Ngạn nghe xong nói với vẻ khó xử: Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Ai là tiểu nhân, ai là quân tử, Tố Diệp chẳng quan tâm. Ở trong lòng cô, chẳng ai trong nhà họ Diệp xứng được làm quân tử. Thế nên hôm nay cô tới đây chính là muốn chứng kiến những người vốn đã tiểu nhân còn có thể ti tiện đến mức nào nữa.

Quản gia bưng lên một cốc nước hoa quả. Chính là dâu tây mà Tố Diệp thích uống nhất. Vì cổ tay bị thương, nên quản gia đã chu đáo đựng vào một chiếc cốc giấy nhỏ xinh, tiện cho cô có thể cầm một tay.

Diệp Hạc Thành cuối cùng cũng ngược mắt lên nhìn Tố Diệp một cái. Thấy cổ tay và chân cô đều bị băng bó trắng toát, đáy mắt ông ta ngập tràn áy náy, rốt cuộc cũng lên tiếng phá vỡ sự trầm lặng của phòng khách: “Tiểu Diệp à! Là chú hai có lỗi với con, hại con bị thương rồi.”

Tố Diệp từ tốn uống nước dâu tây, rồi chậm rãi đáp lại một câu: “Vết thương chỉ là chuyện nhỏ, tính mạng mới là chuyện lớn. Bây giờ còn có người mất mạng rồi, tuy rằng Tiểu Giả mới là hung thủ, nhưng một người đang bình thường sao bỗng dưng lại nổi điên như vậy? Sao lại muốn hãm hại ông hết lần này tới lần khác?”

Diệp Hạc Thành lại tiếp tục cúi gằm, thở dài rên rĩ.

Bên kia, Diệp Hạc Phong đầy phẫn nộ. Cơn giận dữ ông đã nín nhịn một thời gian dài, tối nay đã trút ra hết cùng một lúc. Ông đập mạnh tay lên tay vịn sofa, giọng nói nghiêm nghị: “Mày còn không mau kể đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện cho mọi người nghe? Bao nhiêu lâu như vậy rồi, cả nhà họ Diệp vì mày mà lo lắng sợ hãi, lại hại cả những người vô tội bị thương, mày không thấy xấu hổ à? Mau giải thích rõ ràng mọi chuyện ra đi, tất cả những chuyện quá khứ mày đã khai với cảnh sát cũng nói hết với người nhà đi!”

Xem ra lần này Diệp Hạc Phong đúng là không thể nhịn nổi nữa.

Diệp Hạc Thành càng cúi đầu thấp hơn, hệt như quả cà tím ngâm sương.

Nguyễn Tuyết Mạn dường như thấy thiên hạ vẫn chưa đủ loạn, cộng thêm việc bà ta vô duyên vô cớ chịu liên lụy, Diệp Hạc Phong vừa dứt lời, bà ta đã lên tiếng, giọng nói chanh chua cay nghiệt tột bậc.

“Cậu phải thành thật khai báo tất cả với mọi người đi. Đừng có hôm nay xuất hiện một Tiểu Giả, ngày mai lại lôi thêm Tiểu Lưu, Tiểu Vương gì đó, tôi không có nhiều cái mạng để bị giày vò thay cậu như thế đâu. Chuyện của gã Tiểu Giả cùng cô vợ chưa cưới Tưởng Mỹ Vân và cậu là thế nào? Rốt cuộc cậu đã làm gì người ta? Có phải thấy người ta xinh đẹp mà nảy sinh sắc dục không? Lại làm chuyện gì không nên làm rồi? Theo tôi thấy ấy à, người này có phải do Tiểu Giả giết hay không chưa biết được. Bao nhiêu lâu như vậy rồi, rất có thể cảnh sát cũng phán đoán sai lầm. Chưa biết chừng là cậu thấy gái đẹp nảy sinh ý đồ đen tối, hại cô gái ấy phải tự sát, thế nên Tiểu Giả mới muốn làm hồn ma oan nghiệt tới quấy rầy cậu không buông.”

“Hàm hồ! Cái chết của Tưởng Mỹ Vân không liên quan tới em! Cảnh sát đã nói rồi, chính là Tiểu Giả giết!” Tâm trạng của Diệp Hạc Thành trở nên rất kích động, con ngươi như chỉ chực rớt ra ngoài.

Tổ Diệp ngồi bên cạnh nhìn rất rõ, con người ta trong gấp gáp muốn biện hộ và chứng minh mình trong sạch đều sẽ mang biểu cảm này. Cô lại tin vào lời nói của Diệp Hạc Thành. Cái chết của Tưởng Mỹ Vân không liên quan tới ông ta, nhưng bản thân Tưởng Mỹ Vân chắc chắn có dính líu tới ông ta.

Nguyễn Tuyết Mạn bị dọa hết hồn vì nét mặt đỏ của Diệp Hạc Thành, bà ta đưa tay vỗ ngực: “Cậu trợn mắt to như thế, định ăn thịt người à?”

Lúc này ông ta mới bình tĩnh lại đôi chút, thở dài nặng nề: “Bao nhiêu năm nay em vẫn không có tin tức của Tưởng Mỹ Vân. Mỗi lần nhìn thấy Tiểu Giả, tâm lý của em cũng rất áp lực, nghĩ bụng không biết có phải xảy ra chuyện thật hay không. Không ngờ là thật.” Ngừng một lát, ông ta lại nói với vẻ khó khăn: “Đúng thế! Lúc đó đích thực em và Tưởng Mỹ Vân có qua lại, nhưng sau này đều là cô ta bám riết lấy em. Em xin thề em chưa bao giờ nghĩ sẽ có ý gì với cô ta.”

Nửa câu sau nghe thế nào cũng giống như đang thanh minh với Nguyễn Tuyết Cầm, thậm chí Diệp Hạc Thành còn ngẩng đầu, liếc nhìn vợ một cái.

Sắc mặt của Nguyễn Tuyết Cầm đã khác, nhận ra được bà ta đang cố nén giận.

Sự việc đã tới nước này, giấu giếm cũng chẳng có tác dụng gì. Diệp Hạc Thành bèn kể lại từ đầu chí cuối mọi việc.

Hai năm trước, Diệp Hạc Thành đã làm quen với Tưởng Mỹ Vân.

Lúc đó, Tưởng Mỹ Vân vẫn còn là một cô gái với suy nghĩ ngây thơ, cả ngày chìm đắm trong hí khúc. Hai người quen biết cũng coi như là

một dịp tình cờ. Đó là lần có một doanh nghiệp hợp tác đầu tư vào hoạt động văn hóa truyền thống, trong đó có mấy buổi biểu diễn kịch. Đối phương cho ông ta mấy vé VIP, mời ông ta tới tham dự cho không khí thêm náo nhiệt.

Diệp Hạc Thành chẳng mấy hứng thú với thể loại này, nên ngần ngừ mãi vẫn chưa đồng ý.

Lúc đó Tiểu Giả vẫn còn phụ trách dọn dẹp phòng cho Diệp Hạc Thành, cũng nhân tiện nhìn thấy mấy chiếc vé bị Diệp Hạc Thành tùy ý vứt sang một bên. Đó là một buổi biểu diễn tổng hợp các bài hí khúc nổi tiếng, Tường Mỹ Vân vẫn luôn ao ước được đi xem, nhưng vé không những khó mua lại còn rất đắt, thế nên Tiểu Giả cứ áy náy mãi. Cậu ta xin Diệp Hạc Thành nhường chiếc vé ấy cho mình, bất kể là bao nhiêu tiền. Diệp Hạc Thành chẳng nghĩ ngợi gì, đưa ngay cho cậu ta, vì ông ta vốn dĩ cũng đâu định đi.

Tiểu Giả vui lắm, sau khi quét dọn xong xuôi bèn phấn khởi mang vé tới cho Tường Mỹ Vân.

Hôm đó lại vừa hay là ngày sinh nhật của Tiểu Giả, nên cô ấy đã tới nhà họ Diệp đợi Tiểu Giả tan làm rồi cùng đi chúc mừng. Đúng vào lúc hai người họ còn đang mãi mừng rỡ không hiểu sao lại có được chiếc vé, Diệp Hạc Thành vô tình nhìn thấy Tường Mỹ Vân.

Tường Mỹ Vân cũng chẳng phải là một cô gái đẹp nghiêng nước nghiêng thành thế nào, nhưng so với người vợ sớm tối phải đối mặt của ông ta thì đúng là phơi phới, đầy sức sống. Cô ấy còn rất trẻ, từ xa nhìn lại đã có thể cảm nhận được tinh thần phấn chấn toát ra. Mà cơ thể đầy đặn đó càng khiến đàn ông thêm rỏ dãi.

Nhiều năm nay, vẫn có những người phụ nữ nhào vào lòng Diệp Hạc Thành, nhưng đó đều là những người chủ động tiếp cận, từ lâu đã

khiến ông ta mất đi cảm giác được chinh phục. Bên cạnh còn có Nguyễn Tuyết Cầm, ông ta cũng không thể làm chuyện gì quá đáng.

Nhưng sau khi nhìn thấy Tường Mỹ Vân, Diệp Hạc Thành như bị ma ám, ngày đêm trong đầu óc chỉ toàn là hình ảnh cơ thể trẻ trung và đầy ắp ấy. Ông ta cảm thấy chỉ mới nghĩ tới cô ấy thôi cũng khiến mình như trẻ lại.

Có lẽ đó là sức hấp dẫn của sự cấm kỵ.

Vì Tường Mỹ Vân là bạn gái của người làm trong nhà, vì thân phận của cô ấy thấp hèn.

Chính vì như vậy, Diệp Hạc Thành lại càng cảm thấy kích thích.

Ông ta sốt sắng muốn được chiếm hữu người con gái đó, sốt sắng muốn được thưởng thức cơ thể căng chát đẳng sau bộ đồng phục nhân viên.

Thế là, Diệp Hạc Thành đã làm thật.

Một ngày sau khi Tường Mỹ Vân tan làm, Diệp Hạc Thành đã tới đó đón cô ấy, nói dối rằng Tiểu Giả có một chút việc. Tường Mỹ Vân biết thân phận của ông ta nên đã lên xe mà không mấy may nghi ngờ.

Tới một nơi mà Diệp Hạc Thành thường lui tới, ông ta bèn khui một chai rượu vang, đề nghị hai người vừa uống vừa trò chuyện. Một Tường Mỹ Vân còn quá ngây thơ để biết Diệp Hạc Thành đã bỏ thuốc mê vào rượu. Vừa uống vào bụng, cô ấy đã choáng váng, không thể cử động được nữa.

Khoảnh khắc đó, Diệp Hạc Thành hưng phấn vô cùng. Ông ta ôm Tường Mỹ Vân vào phòng ngủ, không thể chờ đợi được nữa, bèn lột

sạch quần áo của cô ấy, sau đó chiếm hữu, thỏa thuê hưởng thụ cảm giác vui sướng và sảng khoái mà thân thể này mang lại.

~Hết chương 327~

*Lảm nhảm: Đích thực đây là cảm nhận của chính mình sau khi đọc cả câu truyện tới giờ phút này. Truyện này dĩ nhiên không phải truyện ma, mà cái đáng sợ nhất vẫn là con người thôi, chương trước chẳng thấy gì, chương này rùng hết cả mình, còn chương sau nữa chứ

Quyển 7 - Chương 328: Trên đầu chữ “sắc” treo một lưỡi dao

Thực sắc, tính dã*.

*Trong “Lễ ký”, Khổng Tử có viết: “Ẩm thực nam nữ, nhân chi đại dục tồn yên”. Đây là một cách nhìn của Khổng Tử đối với nhân sinh. Phàm là con người thì không thể xa rời hai việc: Ẩm thực và chuyện nam nữ. Một là vấn đề sinh hoạt, một là vấn đề giới tính.

Đây cũng là cái cốt Diệp Hạc Thành dùng để bao biện cho hành vi phóng đãng của mình.

Nhưng ông ta quên mất còn có một câu nói khác như thế này: Trên đầu chữ “sắc” treo lơ lửng một lưỡi dao.*

*Chữ trong tiếng Trung được cấu thành bởi các bộ. Chữ “sắc” trong tiếng Trung 色 là kết cấu trên dưới, bên trên là bộ đao.

Cơ thể trẻ trung của Tưởng Mỹ Vân khiến Diệp Hạc Thành sững tới chết đi sống lại. Khi niềm vui lên tới cực đỉnh, ông ta hoàn toàn bỏ mặc những hậu họa về sau.

Nói tới đây, Diệp Hạc Thành ngẩng đầu lên đầy bối rối, ánh mắt cũng vô vàn sầu não.

Với tư cách là một người đàn ông, những chuyện gối chăn phong lưu của quá khứ đã khiến gương mặt vợ mình phải biến sắc. Còn với tư

cách là một người bố, thì những hành động đê hèn, bỉ ổi đó cũng khiến cô con gái chết lặng trong kinh hoàng.

Ông ta chỉ mong thời gian có thể quay trở lại, trước khi mình quen Tường Mỹ Vân. Nếu thật sự có thể như vậy, ông ta tuyệt đối sẽ không nhìn Tường Mỹ Vân thêm một chút nào, vì ánh mắt của vợ và con gái bây giờ khiến ông ta thực sự có ý muốn chết.

“Em xin thề em thật sự bị ma xui quỷ ám.” Diệp Hạc Thành không quên thanh minh cho mình, cố gắng cứu vãn lại hình tượng bản thân trong mắt vợ và con. Mười đầu ngón tay của ông ta luồn vào trong tóc, giật giật liên hồi, nét mặt suy sụp: “Hơn nữa, em hoàn toàn không thích cô ta. Chỉ là... Chỉ là nhất thời bị tẩu hỏa nhập ma.”

Diệp Hạc Phong ngồi bên tức giận cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, mặt mày tái mét, hét lên: “Nói tiếp đi!”

Diệp Hạc Thành run rẩy một hồi, bờ môi run run, mãi một lúc sau mới kể tiếp được chuyện sau này của ông ta và Tường Mỹ Vân.

Đúng như những gì ông ta vừa nói, ông ta không hề có tình cảm với Tường Mỹ Vân. Ông ta không thích cũng chẳng ái mộ gì cô ấy cả. Điều duy nhất khiến ông ta hứng thú chỉ có cơ thể đó. Một cơ thể thiếu nữ đầy đặn, khiến ông ta mỗi lần tiến vào lại như rơi vào một đồng ruộng bông, ấm áp và dễ chịu.

Sau một hồi mây mưa, Diệp Hạc Thành nằm bên cạnh Tường Mỹ Vân, mồ hôi nhễ nhại, bàn tay còn tham lam lướt đi khắp da thịt trắng trẻo của cô ấy. Làn da người con gái trơn mềm như tơ lụa. Đây chính là một sức sống mà Nguyễn Tuyết Cầm không thể so bì.

Có lẽ công dụng của thuốc cũng sắp hết, Tường Mỹ Vân này giờ vẫn mê man bất tỉnh giờ đã phát ra những tiếng ư hừ.

Thanh âm ấy như thứ thuốc kích dục, lại khiến Diệp Hạc Thành trở nên nóng ruột.

Ông ta phát hiện ở bên cô gái trẻ mình cũng như trẻ lại, đến hoan tình cũng như cá gặp nước. Ông ta một lần nữa bò lên người Tưởng Mỹ Vân, và lần này ông ta dành nhiều thời gian hơn.

Cuối cùng sau khi tỉnh lại, phát hiện người đàn ông đang không ngừng vận động trên người mình, Tưởng Mỹ Vân bắt đầu gào thét dữ dội, liều mạng chống cự. Diệp Hạc Thành đang trong đà hưng phấn, đương nhiên không thể để cô ấy chạy thoát. Cô ấy càng ra sức giằng co thì ông ta lại càng phấn khích. Trải nghiệm này hoàn toàn khác so với lần đầu tiên.

Tưởng Mỹ Vân trong lúc hôn mê như con cừu non chờ chết, để mặc cho ông ta sắp xếp đủ mọi tư thế lãng nhục mình. Nhưng Tưởng Mỹ Vân sau khi tỉnh lại càng khỏe hơn, hoàn toàn khiến cho cảm giác muốn chinh phục trong cốt tủy Diệp Hạc Thành được bộc phát. Ông ta siết chặt cổ tay Tưởng Mỹ Vân, chiếm hữu cô ấy lần thứ hai trong những tiếng khóc than không dứt.

Khi tất cả mọi việc đều đã qua đi, Diệp Hạc Thành đưa cho Tưởng Mỹ Vân một tờ chi phiếu, nói với cô ấy rằng: Cô có thể báo cảnh sát, hoặc có thể nhận chỗ tiền này để tự mua sắm, tiêu dùng.

Tưởng Mỹ Vân không ngừng khóc lóc, mắng ông ta là đồ cầm thú.

Giây phút ấy Diệp Hạc Thành những tưởng mình tiêu đời rồi, trông đáng vẻ cô ấy như thế nhất định sẽ chọn cách báo cảnh sát. Thế là ông ta bèn tăng thêm con số trên tờ chi phiếu, nói với cô ấy: Chỉ cần cô không báo cảnh sát, tất cả mọi việc đều có thể thương lượng.

Tường Mỹ Vân chỉ là một nhân viên bán hàng. Người bạn trai Tiểu Giả cũng không giàu có. Điều kiện gia đình cô ấy lại rất bình thường. Nhìn số tiền trên tờ chi phiếu, cô ấy nhất thời đờ đẫn. Cô ấy chưa bao giờ được nhìn thấy nhiều tiền như vậy.

Khi cô ấy giơ tay cầm lấy tờ chi phiếu, Diệp Hạc Thành đã mỉm cười hài lòng. Ông ta biết người phụ nữ này sẽ không làm được gì ông ta cả.

Sau khi sự việc đó xảy ra, có một khoảng thời gian tinh thần của Diệp Hạc Thành rất sảng khoái, cảm thấy làm chuyện gì cũng còn dư rất nhiều sức lực. Một lần yêu đương cùng Tường Mỹ Vân giống như một lần nạp điện cho cơ thể đang mỗi ngày một già yếu đi của ông ta. Ông ta bắt đầu thấy kinh ngạc vì những thay đổi mà Tường Mỹ Vân mang lại. Đây là cảm giác mà những người đàn bà khác chưa bao giờ mang tới.

Cứ như vậy, hơn một tháng nữa lại trôi qua. Có một lần ông ta cùng Nguyễn Tuyết Cầm tới trung tâm thương mại mua quần áo. Khi đi qua một cửa hàng đại lý của một thương hiệu, ông ta vô tình bắt gặp Tường Mỹ Vân. Cô ấy mặc đồng phục của cửa hàng, nụ cười trên gương mặt vô cùng mê người.

Đó vừa hay lại là cửa hàng mà Nguyễn Tuyết Cầm rất thích. Bà ta liền đi vào xem một lượt các sản phẩm mới. Diệp Hạc Thành cũng đi vào theo. Cả người Tường Mỹ Vân cứng đờ, nhưng vẫn phản ứng lại rất nhanh, bước tới giới thiệu.

Nguyễn Tuyết Cầm chưa từng gặp Tường Mỹ Vân, đương nhiên sẽ không chú ý tới cô ấy. Bà ta bắt đầu thử từng bộ quần áo. Diệp Hạc Thành thì ngồi trên ghế sofa kiên nhẫn chờ đợi, nhưng ánh mắt lại bất giác liếc về phía Tường Mỹ Vân, men dần từ đôi chân bao gọn trong chiếc váy ngắn đi lên. Trong đầu óc ông ta chỉ toàn là cảnh

tượng lúc cô ấy cởi sạch quần áo, nằm dưới người mình.

Tường Mỹ Vân không dám nhìn Diệp Hạc Thành, từ đầu tới cuối chỉ đi theo lấy quần áo cho Nguyễn Tuyết Cầm.

Nhưng Diệp Hạc Thành thì để ý rất tỉ mỉ. Khi ông ta thấy Tường Mỹ Vân dùng ánh mắt say mê nhìn một chiếc váy đẹp mà Nguyễn Tuyết Cầm chọn được, tâm tư của ông ta nhanh nhạy bất ngờ, một suy nghĩ chợt nảy ra.

Khi Nguyễn Tuyết Cầm vào phòng thay đồ, Diệp Hạc Thành nhân cơ hội đó kéo Tường Mỹ Vân sang một bên, thấp giọng yêu cầu cô ấy ngủ với ông ta thêm một tối nữa. Tường Mỹ Vân mắng ông ta là đồ thần kinh. Diệp Hạc Thành tỏ ý bảo cô ấy nhìn những bộ quần áo tuyệt đẹp trong cửa hàng, hỏi cô ấy lẽ nào không muốn diện quần áo đẹp, đeo những trang sức quý giá, xách những chiếc túi hàng hiệu sao?

Tường Mỹ Vân bất chợt hơi do dự.

Diệp Hạc Thành biết cô ấy đã thỏa hiệp, bèn viết cho cô ấy một dãy số, bảo cô ấy tám giờ tối hôm sau tới chỗ cũ đợi ông ta.

Tường Mỹ Vân ngần ngừ đón lấy.

Tối ngày hôm sau, cô ấy đã tới chỗ hẹn.

Nằm trên chiếc giường lớn đã từng bị Diệp Hạc Thành mê lạc, Tường Mỹ Vân nhất thời cảm thấy có lỗi với Tiểu Giả. Nhưng khi Diệp Hạc Thành đưa một tờ chi phiếu, bên trên có viết một khoản tiền lớn, đặt lên ngực cô ta, thì sự xấu hổ và áy náy cũng tan biến.

Diệp Hạc Thành sốt sắng cùng cô ta trải niềm hoan lạc. Ông ta hiểu

người đàn bà Tường Mỹ Vân này. Ngày ngày làm việc trong một khu trung tâm thương mại cao cấp, quá quen với một cuộc sống xa hoa và trụy lạc của nam nữ, làm sao cô ta chịu được sự bần cùng?

Lần này ông ta càng tràn trề niềm vui hơn. Còn Tường Mỹ Vân ban đầu còn ỡm ờ, giả bộ chối từ, sau đó cũng không chịu được mà rên rỉ ngênh hợp. Diệp Hạc Thành tuy không còn trẻ trung gì, nhưng so với Tiểu Giả, ở trên giường ông ta càng có thể khiến cô sung sướng tốt cùng.

Tiểu Giả trai tráng là thế mà hoạt động cùng lắm chỉ mười mấy phút là đã “giao hàng”. Nhưng Diệp Hạc Thành thì khác. Dù thấy ông ta bước vào độ tuổi trung niên, vậy mà giữ được cơ thể rất tốt. Mấy chiêu trò và thể lực trên giường, Tiểu Giả đều không thể bắt kịp. Quan trọng hơn là cô ta cảm thấy Diệp Hạc Thành có thể đạt tới một độ sâu mà Tiểu Giả không cách nào đạt được.

Tường Mỹ Vân chỉ có một người đàn ông là Tiểu Giả. Sau khi cùng Diệp Hạc Thành, cô ta mới biết thì ra thứ đó của đàn ông có sự khác biệt. Diệp Hạc Thành “hoành tráng” hơn Tiểu Giả rất nhiều lần. Đây là chuyện lần đầu tiên tình dục cô ta đã phát hiện ra. Diệp Hạc Thành đã hoàn toàn lấp đầy được cô ta, thỏa mãn được cô ta một cách sâu sắc.

Một đêm qua đi, hai người họ lại thêm thân thiết, gắn bó.

Diệp Hạc Thành cũng cảm thấy một cơ thể đẹp như vậy mà phải nhường lại cho gã đàn ông Tiểu Giả đó thì đúng là lãng phí, thế là lại cho cô ta một số tiền nữa. Tường Mỹ Vân là một người đàn bà thông minh, hiểu ngay tại sao ông ta làm vậy, nhưng vẫn còn hỏi dù đã biết thừa.

Diệp Hạc Thành bèn thẳng thắn nói, đây là tiền tiêu vật hàng tháng

dành cho cô ta.

Một câu nói ấy thôi, Tưởng Mỹ Vân đã chính thức trở thành người đàn bà được Diệp Hạc Thành bao nuôi.

Kể từ ngày đó, chỉ cần nổi hứng thú là Diệp Hạc Thành sẽ gọi điện cho Tưởng Mỹ Vân. Còn Tưởng Mỹ Vân cũng được nếm trái ngọt, chỉ cần nhận được điện thoại, cô ta sẽ ăn diện thật xinh đẹp tới chỗ hẹn, còn thay một bộ đồ lót thật gợi cảm đợi Diệp Hạc Thành tới.

Và trong khoảng thời gian này, Tiểu Giả cũng đưa ra đề nghị kết hôn, còn vẽ ra một viễn cảnh cho hai người họ.

Nhưng tâm tư của Tưởng Mỹ Vân đã không còn thuộc về Tiểu Giả nữa.

Dần dà, Tiểu Giả cũng phát giác ra những điểm bất thường. Vì mỹ phẩm, túi xách hàng hiệu cùng những bộ quần áo đắt đỏ của Tưởng Mỹ Vân bày la liệt khắp mọi nơi. Cô ta giải thích rằng cô ta tìm thêm được một công việc khác.

Và những lần thường xuyên không về nhà buổi tối cũng được cô ta viện đủ mọi lý do. Hoặc là người bạn nào đó bị ốm, hoặc là đi hát karaoke với bạn bè.

Ban đầu Tiểu Giả vẫn cố tin tưởng. Cho tới một ngày anh ta lật được một hộp bao cao su đã dùng một nửa trong túi xách của cô ta, thì bắt đầu gạn hỏi xem rốt cuộc mọi chuyện là thế nào.

Tưởng Mỹ Vân sớm đã chẳng còn cảm xúc gì với Tiểu Giả, bèn lật bài ngửa, nói mình đã tìm được một người bạn trai giàu có, muốn cắt đứt với anh ta.

Tiểu Giả lúc ấy cũng đã xin nghỉ việc để chuẩn bị làm đám cưới, trong một lúc phần nộ bèn mắng cho cô ta một trận rồi bỏ đi.

Tường Mỹ Vân những tưởng mọi việc như thế là xong xuôi, bèn phần khích gọi điện kể lại cho Diệp Hạc Thành chuyện này. Nhưng thái độ của Diệp Hạc Thành rất lãnh đạm. Ông ta vốn dĩ cũng chỉ hứng thú với cơ thể của cô ta, còn về những chuyện khác thì không đoái hoài.

Không còn Tiểu Giả gây trở ngại, số lần Tường Mỹ Vân tới chỗ hẹn ngày một nhiều hơn, cũng càng ngày càng dựa dẫm vào Diệp Hạc Thành. Có lúc Diệp Hạc Thành về tới nhà cô ta còn gọi điện thoại tới, có mấy lần suýt nữa thì lộ tẩy.

Có câu nói rằng: Món ăn có ngon thế nào đi nữa, ăn nhiều cũng ngán.

Lâu dần Diệp Hạc Thành bắt đầu cảm thấy chán ngán Tường Mỹ Vân. Cơ thể và sự phóng túng của cô ta trên giường cũng chẳng còn đủ khiến ông ta hứng thú. Số lần ông ta tìm Tường Mỹ Vân càng ngày càng ít, thậm chí là hơn một tháng mới nhớ tới cô ta một lần.

Tường Mỹ Vân không cam lòng, lại không dám nổi nóng với Diệp Hạc Thành. Cô ta có thể cảm nhận được sự hờ hững của ông ta nên càng phải tích cực nghĩ cách.

Cuối cùng có một ngày, Diệp Hạc Thành nhận được điện thoại của cô ta. Giọng cô ta trong điện thoại vô cùng đáng thương, thanh âm còn nghẹn ngào, nước nở, nói với Diệp Hạc Thành rằng cô ta bị trẹo chân, đang phải nằm im ở nhà.

Mấy người đàn ông ăn vụng thông thường đều lựa chọn khách sạn, tuyệt đối không ngu ngốc chạy tới nhà người đàn bà đó. Diệp Hạc

Thành cũng vậy thôi. Ông ta vốn dĩ không thêm quan tâm tới Tường Mỹ Vân, nhưng lại bị lay chuyển trước những lời khẩn cầu tha thiết của cô ta nên đã tới.

Sau khi tới nhà Tường Mỹ Vân rồi ông ta mới biết hôm đó là sinh nhật của Tường Mỹ Vân. Cô ta vận một chiếc váy dài, màu đỏ như lửa ra đón. Đằng sau chiếc váy là một cơ thể để trần. Tối đó cô ta vô cùng kêu gọi, khẽ hát tà áo, hát cho ông ta nghe một đoạn kịch nhỏ, cùng ông ta diễn một màn tình cảm của ông chủ và con hát.

Hứng thú của Diệp Hạc Thành đích thực đã bị cô ta kích thích. Trong mắt ông ta, Tường Mỹ Vân lúc đó thật sự như một con hát, dễ tiện mà lẳng lơ, để mặc cho đám đàn ông mặc sức hưởng thụ.

Ông ta một lần nữa đè Tường Mỹ Vân lên giường, xé rách váy của cô ta.

Sau một màn kích tình, Tường Mỹ Vân phong tình nằm bò trên người Diệp Hạc Thành, nũng nịu hỏi ông ta khi nào thì ly hôn. Câu nói ấy đã khiến Diệp Hạc Thành giật nảy mình. Ông ta vốn dĩ chỉ định vui chơi qua đường thôi, chưa bao giờ có ý định ly hôn để cưới cô ta về nhà.

Tường Mỹ Vân thấy mặt ông ta biến sắc, thì cũng trở mặt thẳng thừng, nói với ông ta rằng, nếu không ly hôn, cô ta sẽ gửi đoạn ghi âm những lần làm tình của họ cho đám phóng viên, để ông ta thân bại danh liệt.

Diệp Hạc Thành nổi giận đùng đùng. Ông ta chưa bao giờ để đàn bà uy hiếp mình, trong một phút giận dữ lại vút cho cô ta một món tiền, cảnh cáo cô ta không được làm loạn, cầm lấy tiền, từ đây đường ai nấy đi.

Tường Mỹ Vân vân vê tờ tiền trong tay, nhìn ông ta mặc quần áo bỏ

đi.

Ngày hôm sau, Diệp Hạc Thành lại cảm thấy sự việc không ổn. Ông ta bắt đầu hối hận mình đã không ép Tưởng Mỹ Vân giao đoạn ghi âm ra. Lỡ như cô ta có đoạn băng đó thật thì sao? Lỡ như cô ta cứ mang nó ra vùi vĩnh tống tiền ông ta hết lần này tới lần khác thì sao? Hay giả sử cô ta mang nó tới gặp Nguyễn Tuyết Cầm thì sao?

Trong giây phút toát mồ hôi lạnh, ông ta vội vàng gọi điện cho Tưởng Mỹ Vân. Nhưng điện thoại không sao liên lạc được.

Diệp Hạc Thành cố đợi tới buổi chiều, nhưng điện thoại của Tưởng Mỹ Vân vẫn không ai bắt máy. Thế là ông ta đến tận trung tâm thương mại. Sau khi dò hỏi mới biết Tưởng Mỹ Vân không tới làm việc. Ông ta liền chạy tới nhà cô ta, gõ cửa mãi vẫn không có ai trả lời.

Hai ngày tiếp theo lại trôi qua trong phập phồng lo sợ, còn Tưởng Mỹ Vân vẫn chẳng có lấy một chút tin tức nào.

Cho tới khi Diệp Hạc Thành nhìn thấy Tiểu Giả. Anh ta quay trở lại nhà họ Diệp làm việc, nhưng lúc nào cũng chỉ cúi gằm, buồn bã ỉu xiu. Diệp Hạc Thành hỏi thăm mấy câu, bảo anh ta ở lại đây phải làm việc chăm chỉ, rồi vòng vèo mãi tới cuộc sống riêng tư của Tiểu Giả, hỏi anh ta đã kết hôn chưa.

Ai ngờ Tiểu Giả bỗng bật khóc, cả người run rẩy.

Diệp Hạc Thành khiếp sợ, mãi về sau mới nghe thấy Tiểu Giả nói Tưởng Mỹ Vân đã mất tích.

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Diệp Hạc Thành là Tưởng Mỹ Vân đã cầm số tiền đó cao chạy xa bay. Nhưng sau đó ông ta lại thấy

không đúng. Ông ta đã từng kiểm tra chỗ tiền đó, Tường Mỹ Vân chưa hề đi rút.

Ông ta nghe nói Tiểu Giả đã báo cảnh sát, sau đó lại hủy án, hình như là vì đã có tin tức của Tường Mỹ Vân. Cô ta chạy theo người đàn ông khác.

Tuy rằng Diệp Hạc Thành vẫn mơ hồ cảm thấy có điều gì kỳ lạ nhưng không dám nghĩ sâu thêm. Ông ta tình nguyện tin rằng Tường Mỹ Vân vẫn còn người đàn ông khác, cô ta đã chạy trốn thật rồi. Sự bất an của ông ta chỉ còn việc trong tay Tường Mỹ Vân có đoạn băng ghi âm hay không. Chỉ cần cô ta không quấy rầy ông ta nữa, thì muốn thế nào cũng tùy, ông ta chẳng thêm để tâm.

“Sau đó, em nghe Nguyễn Tuyết Cầm nói đã nhìn thấy một nữ quý áo đỏ, rồi lại nghe thấy nữ quý đó hát hí khúc. Bài nhạc đó em đã từng nghe, chính là bài hát hôm sinh nhật Tường Mỹ Vân.” Diệp Hạc Thành nhíu chặt mày, cặp mắt xuống: “Tuyết Cầm trước nay vẫn rất lý trí, vậy mà đến bà ấy cũng nói đã gặp ma. Lúc đó em biết chắc Tường Mỹ Vân đã gặp chuyện, nhất định là đã chết, rồi biến thành oan hồn tới quấy nhiễu nhà họ Diệp.”

Sau khi kể xong toàn bộ câu chuyện, ông ta siết chặt hai tay vào nhau, nhìn Nguyễn Tuyết Cầm: “Xin lỗi bà, Tuyết Cầm! Tôi biết bà sẽ không tha thứ cho tôi. Tôi... Tôi...”

Nguyễn Tuyết Cầm ngồi đó, cả người cứng ngắc, sắc mặt tái nhợt, rất lâu sau mới đột ngột đứng dậy bỏ đi.

“Tuyết Cầm...” Gương mặt Diệp Hạc Thành chỉ toàn là khổ não.

Diệp Lan cắn chặt môi, cũng đi theo Nguyễn Tuyết Cầm lên gác.

Nhìn theo bóng con gái, hốc mắt Diệp Hạc Thành đỏ ửng.

“Xem ra tất cả mọi việc hai người đã làm vào ngày sinh nhật Tường Mỹ Vân đã bị Tiểu Giả bắt gặp. Theo những gì ông miêu tả về tính cách của Tường Mỹ Vân thì cô ta nhất định sẽ giữ đoạn ghi âm lại. Mà sau này phía cảnh sát cũng không phát hiện ra nó, chứng tỏ nó đã bị Tiểu Giả cầm đi. Thế nên anh ta mới biết được người vẫn luôn vụng trộm với Tường Mỹ Vân là ai.” Nghe toàn bộ câu chuyện, Tố Diệp vẫn bình tĩnh đưa ra phân tích. Cô chẳng quan tâm tới sự áy náy của Diệp Hạc Thành, càng chẳng muốn để ý tới tâm trạng của Nguyễn Tuyết Cầm lúc này. Cô bây giờ rõ ràng có chút máu lạnh.

Diệp Hạc Thành không ngờ tới điểm này, bỗng chốc mộng muội.

“Ngày bà gặp ma là mừng mấy?” Tố Diệp nhìn sang phía Nguyễn Tuyết Mạn, hờ hững hỏi.

Nguyễn Tuyết Mạn tuy bất mãn với thái độ của Tố Diệp nhưng ngại có mặt Diệp Hạc Phong ở đây, cũng không dám thể hiện gì. Bà ta suy nghĩ rồi nói: “Có lẽ là ngày 12.”

Tố Diệp nhìn về phía Diệp Hạc Thành: “Có ấn tượng chứ?”

Diệp Hạc Thành mặt mày tái nhợt, rất lâu sau mới lẩm bẩm đáp lại: “Đó chính là ngày sinh nhật của Tường Mỹ Vân...”

“Nghịch chương, đúng là nghịch chương!” Nguyễn Tuyết Mạn chép miệng.

Tố Diệp đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn, Niên Bách Ngạn cũng hiểu ra.

Suy đoán ban đầu của họ vẫn còn quá lương thiện. Nếu Tiểu Giả bắt

gặp gian tình của Tường Mỹ Vân đúng vào ngày sinh nhật của cô ta, rồi lại nghe được đoạn ghi âm, vậy thì anh ta nhất định sẽ bắt cóc Tường Mỹ Vân đi ngay sau khi Diệp Hạc Thành rời khỏi. Khoảng thời gian hơn một năm đủ để tâm lý của Tiểu Giả có những sự lệch lạc. Ngày nào anh ta cũng phải đối mặt với kẻ thù, đối mặt với người đàn ông đã cắm sừng lên đầu mình, suy nghĩ báo thù sẽ mỗi lúc một mãnh liệt. Cuối cùng hai năm sau, vào đúng ngày sinh nhật Tường Mỹ Vân, anh ta đã bắt đầu báo thù nhà họ Diệp...

Diệp Hạc Phong bị Diệp Hạc Thành chọc tức tới nỗi tim nhói lên đau đớn. Ông tự dè nén cảm giác trong lồng ngực, đợi hơi thở đều đặn trở lại mới hỏi Tố Diệp: “Bây giờ Tiểu Giả thế nào rồi?”

“Tình trạng rất tồi tệ. Anh ta đã chia bản thân mình thành hai con người. Ban ngày là anh ta, buổi tối sẽ là Tường Mỹ Vân. Những vụ án kiểu này không phải chưa từng gặp, nhưng bệnh tình của Tiểu Giả đã tới mức nghiêm trọng rồi.” Tố Diệp trả lời câu hỏi dưới góc độ của một bác sỹ chuyên nghiệp, thái độ không nhiệt tình cũng không quá lãnh đạm: “Còn nữa, Tiểu Giả đang đồng thời mắc hội chứng Othello syndrome*.”

*Đây là một trong 12 hội chứng và hoang tưởng tâm thần kỳ lạ nhất trên thế giới. Những người có hội chứng này thường tin rằng người yêu hoặc bạn đời đang “cắm sừng” mình, mặc dù chẳng hề có bằng chứng nào chứng minh chuyện đó. Nó nặng nề hơn ghen tuông thông thường và người mắc chứng này thường có những suy nghĩ ám ảnh rất mạnh mẽ. Họ có thể liên tục kiểm tra, theo dõi, tra hỏi người yêu của mình rằng họ đã ở đâu, và trong những trường hợp trầm trọng, có thể dẫn đến bạo lực.

“Lô gì cơ?” Nguyễn Tuyết Mạn tò mò hỏi.

Tố Diệp nhìn bà ta bằng ánh mắt chán ngán: “Nói một cách đơn giản

đây chính là tâm lý ganh ghét đố kỵ. Tâm lý con người có ghen bình thường và ghen tuông bệnh lý. Người thuộc trường hợp thứ hai là đã thuộc phạm trù bệnh tâm thần. Còn nếu không biết Othello là ai, phiền bà tìm hiểu thêm về các tác phẩm của nhà văn Shakespeare.”

*Othello là một vở bi kịch được William Shakespeare viết vào khoảng 1603 dựa theo cốt truyện ngắn của Ý có tên "Un Capitano Moro" (Thuyền trưởng Maroc). Othello là tướng da đen có tài của Cộng hòa Venice. Chàng thường đến chơi nhà Nguyên lão nghị viện Brabantio và làm quen với con gái ông, Desdemona. Hai người yêu nhau, và bí mật cưới nhau. Nhưng tình duyên của họ gặp nhiều trở ngại. Iago, hiệu úy của Othello bất mãn vì không được đề cử chức Phó tướng đã xúi Roderigo, một gã si tình, lăm lăm, yêu thầm nhớ trộm Desdemona, đang đêm báo cho Brabantio biết. Ông tức giận sai gia nhân đi bắt Othello để đưa ra xét xử trước Hội đồng nghị viện vì tội dùng bùa phép quyến rũ con gái ông. Cũng đêm đó, Nghị viện nhận tin quân Thổ đem chiến thuyền tấn công đảo Síp, bèn cho người gọi Othello về bàn chuyện quốc sự. Trước Nghị viện, Desdemona gạt những lời buộc tội của cha với chồng mình, bảo vệ tình yêu và cuộc hôn nhân chính đáng. Othello cùng vợ, Phó tướng Cassio, Hiệu úy Iago lên đường đến đảo Síp, cùng đi có Emilia, vợ của Iago theo hầu Desdemona. Hạm đội Thổ bị bão đánh tan tác. Othello mở tiệc ăn mừng. Iago chuốc rượu cho Cassio say rồi khích bác khiến chàng đâm quan trấn thủ đảo Síp là Montano gây rối ren trong đảo. Cassio bị cách chức, nhưng Iago xui chàng đến nhờ cậy Desdemona xin Othello phục chức cũ, song lại báo Othello đến chứng kiến. Từ đó bằng nhiều thủ đoạn, Iago gieo vào lòng Othello nghi ngờ lòng chung thủy của vợ, cho nàng tư thông với Cassio. Đến một ngày Othello ra lệnh Iago giết Cassio, còn chàng bóp cổ vợ đến chết. Nhưng Iago lại xúi Roderigo giết Cassio vì hai người này giết nhau có lợi cho hắn. Cảnh đâm chém huyên náo ngoài lầu đài khiến Emilia phải chạy về báo tin cho Othello và nhìn thấy Desdemona đã chết. Emilia thấy bộ mặt thật của chồng, tố cáo chồng trước mọi người và bị chồng đâm

chết. Othello hối hận đâm bị thương Iago rồi tự vẫn, còn Iago bị bắt.

Nguyễn Tuyết Mạn á khẩu, nhìn cô tức tối.

“Trong tâm lý học, nó còn được gọi là “ghen tuông bệnh lý”, luôn nghi ngờ bạn đời không trung thành với mình, lấy triệu chứng ghen tuông hoang tưởng làm đặc trưng tinh thần để tổng hợp bệnh. Việc gian dâm của Tưởng Mỹ Vân đã khiến tâm lý của Tiểu Giả rơi vào trạng thái điên cuồng. Thật ra anh ta đã nghi ngờ Tưởng Mỹ Vân có người đàn ông khác từ lâu, nhưng vì bản tính nhút nhát, yếu đuối, nên không dám giận dữ, cũng không dám can vạ. Sau đó Tưởng Mỹ Vân lại nói sự thật với anh ta. Anh ta bỏ đi không phải vì suy nghĩ không thông suốt, mà đang đi tìm tất cả mọi bằng chứng để chứng minh Tưởng Mỹ Vân lạc lối. Tới tận sau này, anh ta theo dõi Diệp Hạc Thành tới nhà của Tưởng Mỹ Vân, rồi mới tiến hành bắt cóc Tưởng Mỹ Vân.” Tố Diệp thờ dài nặng nề, đổi tư thế ngồi, giấm bóp cơn đau nhức nơi mắt cá chân.

“Tôi nghĩ anh ta không định giết chết Tưởng Mỹ Vân ngay lập tức. Khi cô ta bị trói trong nhà, Tiểu Giả nhất định đã tiến hành tra khảo, cùng các thủ đoạn đánh đập. Anh ta yêu Tưởng Mỹ Vân bao nhiêu thì cũng hận cô ta bấy nhiêu, thậm chí hình thành nên tính ngược đãi đối với cô ta. Cho dù Tưởng Mỹ Vân có khóc lóc bảo đảm sau này sẽ chung thủy thì cũng khó mà xóa tan được bóng ma trong lòng Tiểu Giả.”

Nguyễn Tuyết Mạn ngồi bên cạnh, nghe xong mà nổi da gà, rùng mình mấy lần liền.

“Nói cho cùng họa cũng từ mấy kẻ có tiền các người mà ra cả. Mang tiền ra ăn chơi trác táng, phá vỡ tình yêu của người ta. Con người bản tính tàn ác. Nếu ông không mang tiền ra dụ dỗ, có thể tới giờ Tưởng Mỹ Vân vẫn là cô gái trong sáng, lương thiện, cũng có thể cả

đời này cô ấy cũng không dám nghĩ tới một số tiền lớn đến thế. Mấy tờ chi phiếu đã khiến cô ấy được nếm trái ngọt ngào, cuối cùng bộc lộ bản tính của mình.” Tổ Diệp nói câu này đầy châm chọc.

Diệp Hạc Thành cắn chặt răng, nghe Tổ Diệp nói xong bắt đầu phản bác: “Kể cả không có tôi, cô ta cũng sẽ trở nên tham lam mà thôi.”

“Khốn kiếp!” Diệp Hạc Phong bên cạnh không nhẫn nhịn được nữa, chỉ muốn tát ngay vào mặt ông ta. Ông chỉ tay vào Diệp Hạc Thành, ngón tay run rẩy: “Mày đã làm sai mà còn cãi lý? Nhà họ Diệp sao lại sinh ra cái loại như mày?”

~Hết phần 1~

Có vô vàn nguyên nhân dẫn tới một bi kịch, nhưng hầu như đều gắn với hai chữ “tham lam”. Tiểu Giả là một nhân vật bị tình yêu tổn thương, anh ta đâu có gì sai? Người tạo nên tấn thảm kịch hôm nay chính là Diệp Hạc Thành. Vì sự tham lam của ông ta mới để đến nông nỗi không thể ngóc đầu dậy như thế này.

Nhưng đồng thời, tạo nên bi kịch phải chăng cũng chính là bản thân Tiểu Giả? Anh ta sống quá cố chấp, quá gò bó, thế nên mới đi dần dần từng bước một tới ngày hôm nay. Cuộc đời này không hiếm những con người như vậy. Họ sống quá mơ mộng, quá lý tưởng, luôn tin vào những điều tốt đẹp, mà quên mất rằng con người sống trên đời luôn phải không ngừng sửa đổi bản thân. Hiện thực không phải một chiếc kẹo bông, mà khi cần thiết nó sẽ chính là lưỡi dao đâm bạn bị thương, sau đó còn sát muối lên vết thương ấy. Bạn đau khổ, gào khóc, vùng vẫy, phản kháng... không có gì là sai, nhưng phải lý trí thế nào để đối diện với thực tại mới là cái gốc của sự tự hoàn thiện.

Vì đời người là một lần tu dưỡng, thế nên luôn phải tin tưởng rằng,

Thượng đế không bao giờ cho bạn những cái hố mà bản thân không thể vượt qua. Sở dĩ bạn chưa bước qua được, là vì còn chưa tu dưỡng đủ, bạn đã chủ động từ bỏ và đầu hàng.

Tố Diệp trước nay không muốn nghi ngờ Tiểu Giả, vì cô đã từng đọc thông tin của Tiểu Giả. Bố mẹ mất sớm, anh ta sống trơ trọi một mình trên đời thực sự rất cô đơn. Nhưng anh ta lại để cô nhìn thấy sơ hở của mình. Cô đã bắt gặp cánh tay trắng như ngó sen lúc Tiểu Giả chìa vết thương ra cho cô xem. Còn cả móng tay của anh ta nữa, rõ ràng là đã được tẩy rửa bằng acetone, vì một trong những đầu ngón tay vẫn còn lem một vết sơn móng tay chưa được tẩy sạch.

Lúc đó cô đã chần chừ. Tiểu Giả gầy gò như vậy e là đóng giả làm con gái cũng sẽ không khiến người khác nghi ngờ. Nhưng cô vẫn do dự không kết luận vội chính là hy vọng phán đoán của mình sai lầm...

Sự việc đã tạm thời kết thúc, Tố Diệp cũng chẳng còn tâm trạng tiếp tục ở lại nhà họ Diệp. Về việc Diệp Hạc Phong sẽ xử lý Diệp Hạc Thành thế nào là chuyện của họ, chẳng liên quan gì tới Tố Diệp cả. Cô lặng lẽ đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn, có ý giục anh ra về.

Ai ngờ Niên Bách Ngạn vẫn ngồi im như pho tượng. Khi nhìn vào mắt cô, anh cố kiềm chế một chút cảm xúc, tỏ ý bảo cô cứ bình tĩnh, đừng vội.

Cô không biết Niên Bách Ngạn còn đang đợi cái gì, nhưng dù sao cũng phải đi xe anh mới về được tới nhà, cô đành nhẫn nại.

Còn Diệp Hạc Phong lần này xem ra nổi giận thật sự. Sau khi mắng Diệp Hạc Thành một hồi, ông mới bình tĩnh trở lại, lạnh lùng hỏi: “Chú đã biết sai chưa?”

Diệp Hạc Thành dè dặt nói mình biết rồi.

“Từ nhỏ tới lớn chú chưa bao giờ phải gánh vác dù là một chút trách nhiệm nhỏ nhất. Chú là cổ đông của nhà họ Diệp nhưng chẳng hoàn thành được phân nửa nghĩa vụ cổ đông. Hạc Thành! Tại anh đã quá nuông chiều chú trước, mới để cho chú ung dung phạm sai lầm tà trời như thế.” Ngữ khí của Diệp Hạc Phong mỗi lúc một lạnh: “Từ nay trở đi, anh lấy thân phận chủ tịch tập đoàn Tinh Thạch để tuyên bố, lấy lại 2% cổ phần của chú trong Tinh Thạch để cảnh cáo.”

Diệp Hạc Thành đờ người, mất cả tiếng: “Anh cả...”

“Đừng có ép anh phải thu lại toàn bộ cổ phần của chú!” Diệp Hạc Phong không nhin nổi nữa, nghiêm mặt nói.

Diệp Hạc Thành biết điều, im bật.

“Tất cả mọi người ngồi đây đều là thành viên của nhà họ Diệp, cũng có cổ phần trong tay, có thể làm chứng cho quyết định của tôi.” Diệp Hạc Phong vừa nói vừa nhìn Niên Bách Ngạn: “Bách Ngạn! Quyết định có hiệu lực từ giờ phút này. Lần này đã để Tiểu Diệp chịu thiệt thòi, nếu không nhà họ Diệp còn chưa được bình yên. Thế nên bố quyết định chuyển nhượng 2% cổ phần cho Tiểu Diệp. Sáng sớm ngày mai, con tuyên bố lại quyết định này trong đại hội cổ đông.”

“Vâng!” Niên Bách Ngạn rất bình thản, chẳng biết chuyện này liệu có nằm trong dự tính của anh hay không, tóm lại đầu mày anh còn chẳng nhú lấy một lần.

Ngược lại Nguyễn Tuyết Mạn thì nhảy dựng lên: “Cái gì? Chuyển nhượng cho nó 2% cổ phần? Ông Diệp! Ông cũng thiên vị quá đấy!” Trước đây Diệp Hạc Phong đã sửa đổi di chúc, tăng thêm tài sản cho Tố Diệp, giờ lại tăng thêm cổ phần cho nó. Nếu như vậy, trong mấy

đứa con Tố Diệp sẽ là người nắm nhiều cổ phần nhất, sao bà ta có thể nhắm mắt làm ngơ?

Diệp Hạc Phong không vui, nạt Nguyễn Tuyết Mạn: “Nếu không có Tiểu Diệp, có thể bà đã ngất xỉu phải vào viện rồi đấy!”

Nguyễn Tuyết Mạn không dám cãi lại, nhưng nhận ra được sự phẫn nộ bất bình trong lòng.

“Diệp Uyên! Con là con trưởng của nhà họ Diệp, con có ý kiến gì không?” Diệp Hạc Phong nhìn về phía cậu con trai vẫn im lặng nãy giờ.

Diệp Uyên vẫn đang chìm trong thế giới của riêng mình. Đối với mấy chuyện phong lưu của Diệp Hạc Thành anh ấy cũng chẳng hứng thú, đối với chuyện cổ phần của nhà họ Diệp anh ấy lại càng không muốn tham gia. Anh ấy dập đầu lọc vào gạt tàn rồi hờ hững đáp: “Con không có ý kiến!”

“Con ngốc à! Con...”

“Hạc Thành thì sao?” Diệp Hạc Phong ngắt lời Nguyễn Tuyết Mạn, trầm giọng.

Diệp Hạc Thành ngẩng lên: “Việc lấy cổ phần cho Tiểu Diệp em hoàn toàn không có ý kiến gì, chỉ cần không rơi vào tay người ngoài là được. Anh cả nói đúng lắm. Lần này cũng may có Tiểu Diệp, nếu không nhà họ Diệp chẳng biết sẽ náo loạn thành thế nào. Chỗ cổ phần này xứng đáng thuộc về con bé.”

“Bách Ngạn! Con sẽ không phản đối chứ!”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Không ạ!”

“Được! Sáng sớm mai sẽ thông báo cho luật sư.” Diệp Hạc Phong quyết định.

Lúc này Tổ Diệp mới lên tiếng, ngữ khí lạnh nhạt: “Tôi không thêm!”

Câu nói ấy đã khiến gương mặt Diệp Hạc Phong co rụt lại. Ông nhìn Tổ Diệp không biết phải làm sao. Tổ Diệp đặt cốc nước xuống bàn, thái độ thờ ơ: “Sở dĩ tôi tới nhà họ Diệp, chỉ vì ông hiểu lầm rằng đã nhìn thấy mẹ tôi. Chính vì điểm này tôi mới quyết định điều tra. Bây giờ sự thật đã rõ ràng rành rành, cũng tức là, nếu tôi sớm biết sự việc chỉ có như vậy, thì tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào. Thế nên những gì của nhà họ Diệp các người tôi không thêm. Vẫn câu nói đó thôi, ông thích chia cho ai thì chia, tôi không muốn có một chút quan hệ nào với gia đình các người cả.”

Đây là những lời thật lòng của cô. Lúc đó đích thực là vì câu nói của Niên Bách Ngạn mới bắt đầu xắn tay áo điều tra. Bây giờ nghĩ lại, nhất định là Diệp Hạc Phong nhớ mong đêm ngày nên gặp bóng ma bóng quỷ mới nhìn lầm ra mẹ cô.

“Tiểu Diệp! Con là con gái của bố, sao lại nói không có chút quan hệ gì chứ?” Diệp Hạc Phong đối với Tổ Diệp chỉ có áy náy. Bất luận lời nói của cô tổn thương thế nào, ông cũng không thể nổi giận với cô.

“Quyết định của tôi chính là như vậy. Ông muốn cho là quyền của ông, tôi có lấy hay không lại là quyền của tôi.” Tổ Diệp không muốn nói nhiều. Cô cắn chặt răng, đứng dậy, nhìn về phía Niên Bách Ngạn lại cố ý tình cảm: “Anh rể! Anh đưa em về nhà nhé?”

Rõ ràng là cô đã công khai khiêu khích, nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ như muốn ăn thịt người của Nguyễn Tuyết Mạn.

Diệp Hạc Phong muốn nói gì đó nhưng chẳng thốt nên lời. Ông từ đầu tới cuối vẫn chưa tìm được một cách phù hợp để trò chuyện với Tố Diệp. Thấy cô định đi, ông bỗng gấp gáp.

Niên Bách Ngạn bình tĩnh lướt nhìn cục diện, rồi quay về nhìn Tố Diệp đầy khó xử, vừa tức vừa buồn cười. Anh đành phải đứng dậy đi tới bên cạnh cô, ấn cô ngồi xuống sofa dưới ánh mắt của tất cả mọi người, rồi thì thầm bên tai cô: “Đợi thêm lát nữa!”

Tố Diệp ngẩng đầu khó hiểu. Đợi thêm ư? Còn đợi cái gì nữa?

Ánh mắt tình cảm của hai người họ lọt vào mắt Diệp Ngọc, rồi đón được ám hiệu của Niên Bách Ngạn, cô ta liếm môi nói: “Tố Diệp! Em cũng đừng đi vội. Chuyện tiếp theo đây chị nghĩ có lẽ em sẽ hứng thú.”

Tố Diệp nhú mày, nhưng thấy Niên Bách Ngạn gật đầu với mình, bèn ngồi ngoan ngoãn.

Cô không cho rằng mình còn thấy hứng thú được với chuyện gì của nhà họ Diệp. Nhưng nếu chính Niên Bách Ngạn đã tỏ thái độ, thì ngồi thêm mấy phút nữa cũng không vấn đề gì.

Lần này, Niên Bách Ngạn ngồi ngay vị trí ban nãy của Diệp Lan, sát bên Tố Diệp. Như thế càng khiến tâm trạng cô thoải mái hơn đôi chút.

Diệp Ngọc ôm một chiếc cốc, hít sâu một hơi rồi nhìn mọi người: “Hôm nay thật ra con cũng có chuyện muốn tuyên bố. Nói chính xác là con và Bách Ngạn có chuyện muốn nói.”

Diệp Hạc Phong nhìn Diệp Ngọc, rồi hồ nghi lướt mắt qua Niên Bách Ngạn, trong lòng đã mơ hồ đoán được tám chín phần.

Nguyễn Tuyết Mạn nhìn Diệp Ngọc đầy căng thẳng.

Diệp Uyên vẫn cúi đầu, không lên tiếng.

“Vì sáng sớm ngày mai sẽ công bố với bên ngoài, thế nên tối nay con muốn nói rõ với cả nhà chuyện này trước.” Diệp Ngọc nhìn Niên Bách Ngạn rồi tiếp tục nói: “Con và Niên Bách Ngạn dự định sẽ ly hôn.”

Vừa dứt lời, đã thấy Nguyễn Tuyết Mạn như gào ầm lên như heo nái: “Con gái à, con không thể làm như vậy được. Con làm vậy là để con hồ ly tinh đó được lợi sao? Con...”

“Thật ra ngay từ ban đầu con và Niên Bách Ngạn không hề kết hôn!” Diệp Ngọc cắn chặt răng, nói ra toàn bộ sự thật.

“Cái gì?” Lần này là tiếng hét kinh ngạc của Diệp Hạc Phong.

Còn Nguyễn Tuyết Mạn cũng ngưng bật, tròn tròn hai mắt nhìn Diệp Ngọc như chiếc đĩa đang chạy bị dừng đột ngột.

Đến cả Diệp Uyên đang cúi gằm cũng ngẩng người, ngẩng đầu nhìn Diệp Ngọc, rồi lại nhìn Niên Bách Ngạn.

Người thật sự bàng hoàng phải là Tố Diệp.

Từ trước tới nay cô cũng chẳng dám mơ màng xa vời rằng Niên Bách Ngạn sẽ ly hôn. Có nhiều lúc cô cũng oán hận, cũng buồn bực trong lòng, rằng tại sao lại như vậy? Rõ ràng anh còn độc thân, rõ ràng anh là người đàn ông của cô, tại sao lại bị Diệp Ngọc ngang ngược chiếm giữ?

Cô cũng biết trong mối quan hệ hôn nhân này bảo Niên Bách Ngạn dù tiến dù lùi đều khó, cũng hiểu anh đang không ngừng nghĩ cách cho hai người. Nhưng cô hiểu rõ con người Diệp Ngọc. Cô đã vạch trần chuyện xấu hổ của cô ta, Diệp Ngọc sao có thể thoả mái đồng ý xóa bỏ quan hệ hôn nhân này?

Thế nên từ đầu tới cuối Tố Diệp chẳng hề ôm quá nhiều hy vọng. Thậm chí cô đã chuẩn bị sẵn sàng cả đời này chỉ làm tình nhân của Niên Bách Ngạn, dẫu có ảm ức, không thể quang minh chính đại cô cũng cam tâm tình nguyện, vì anh là Niên Bách Ngạn, nên xứng đáng để cô làm vậy.

Nhưng hôm nay, Diệp Ngọc không những đề nghị ly hôn trước mặt mọi người còn tiết lộ sự thật họ chỉ kết hôn giả. Chuyện này... mặt trời mọc đằng Tây rồi sao?

Cô vô thức nhìn sang Niên Bách Ngạn. Gương mặt nghiêng nghiêng của anh không một chút biểu cảm, không thể nhìn ra anh đang nghĩ gì.

Diệp Ngọc nói xong câu đó cũng quay về phía Niên Bách Ngạn. Nhưng suy nghĩ của cô ta hoàn toàn khác với Tố Diệp. Cô ta không có ý định nhìn thấu tâm tư của Niên Bách Ngạn. Ký ức của cô ta dừng lại vào một tiếng đồng hồ của một ngày nào đó...

Có lẽ cô ta không thể quên được buổi chiều hôm ấy. Ánh nắng chói mắt đến kinh người, mà Niên Bách Ngạn càng tỉnh bơ đến đáng sợ.

Anh chỉ đưa ra cho cô ta một yêu cầu, đó là công khai mối quan hệ hôn nhân ngụy tạo của hai người.

Khi đó cô ta ngàn vạn lần không đồng ý. Vì cô ta sợ hãi, một khi công bố bí mật này, người bên ngoài sẽ có thứ để bàn tán, một khi nguyên

nhân thật sự khiến cô ta phải hôn giả bị tiết lộ thì phải làm sao? Cô ta phải để lại cho mình đường lui.

Nhưng Niên Bách Ngạn đã thay đổi những dự tính ban đầu, chỉ lãnh đạm nói một câu: “Diệp Ngọc! Tôi không muốn mang tiền đồ của Khúc Nghệ ra để chèn ép cô. Làm thế nào, cô tự nghĩ cách đi!”

Khoảnh khắc đó cô ta nhìn Niên Bách Ngạn không khác gì nhìn một người xa lạ. Anh vẫn điềm đạm như thế, nhưng từ trong ra ngoài đều toát lên một sự uy hiếp. Cô ta biết nếu mình không đồng ý với yêu cầu này, người gặp xui xẻo cuối cùng nhất định sẽ là Khúc Nghệ!

Diệp Ngọc không hiểu tại sao Niên Bách Ngạn lại phải tuyệt tình đến vậy.

Cho tới khi Niên Bách Ngạn nhẫn nại giải thích với cô một câu: Tình bạn là tình bạn, lợi ích là lợi ích. Trước khi tôi có thể bảo đảm cho người cô yêu có một tương lai ổn định thì phải bảo vệ người tôi yêu được bình yên vô sự đã!

~Hết chương 328~

*Lảm nhảm: Chính thức kết thúc vụ lùm xùm ma nữ, tập trung đón ngược

Quyển 7 - Chương 329: Cậu là cái thá gì?

Thế nên Diệp Ngọc hiểu rồi, tất cả mọi việc Niên Bách Ngạn làm chỉ muốn giúp cho thân phận của Tổ Diệp được quang minh chính đại.

Cô ta không nổi nóng, vì trong tay cô ta không có bất kỳ con bài nào có thể uy hiếp Niên Bách Ngạn. Ngược lại, tương lai của cô ta và Khúc Nghệ lại bị người đàn ông này nắm chặt trong tay.

Cuối cùng cô ta cũng hiểu ra. Dẫu sao Niên Bách Ngạn vẫn là một thương nhân. Người làm ăn quan tâm nhất là lợi ích. Anh sẽ không giữ bí mật cho cô ta mà không có thù lao, cũng không tốt bụng tới mức giúp cô ta và Khúc Nghệ an bài một tương lai. Anh im lặng lâu như vậy, chờ đợi lâu như vậy, chẳng qua chỉ đang tìm kiếm một cơ hội thích hợp nhất để nắm được tất cả những con bài có lợi cho mình trong tay. Sau đó sẽ có đưa cho đối phương một con đường không thể đi cũng không được lựa chọn, chỉ có thể làm theo yêu cầu của anh.

Diệp Ngọc không trách Niên Bách Ngạn. Ngay từ ban đầu đây chính là một cuộc hôn nhân vì lợi ích. Con người Niên Bách Ngạn có thể chân thành, nhưng phải là người có đủ dũng khí và khả năng mới có thể trao lại trái tim mình cho anh. Cô ta thừa nhận, cô ta tự cho là mình thông minh cuối cùng để thua một kẻ cao tay hơn.

Cô ta thử cò kè ra giá với anh, anh vẫn điềm nhiên cười, không nói một câu.

Cô ta hiểu, nếu cứ tiếp tục như vậy, e là anh sẽ không còn kiên nhẫn

để ra một điều kiện có lợi cho cô ta nữa.

Thế là, tối nay Diệp Ngọc đã thay đổi kế hoạch ban đầu, nói thẳng ra chuyện kết hôn giả theo đúng ý của Niên Bách Ngạn. Bây giờ việc duy nhất cô ta có thể cầu mong là Niên Bách Ngạn sẽ để lại cho mình một đường lui, tiếp tục giúp cô ta giữ bí mật của mình và Khúc Nghệ.

Diệp Hạc Phong dù sao cũng là người đã từng trải nhiều sóng gió. Ông ta có phản ứng trước nhất, đầu mày giờ gần như hai chiếc khăn mặt bị vắt kiệt, thay mặt mọi người đưa ra một câu hỏi chất vấn: “Hai đứa kết hôn giả? Hôn lễ cũng đã tổ chức rồi, thế nào gọi là kết hôn giả?”

“Hôn lễ chẳng qua chỉ là một nghi lễ hình thức bày ra cho mọi người xem. Hai chúng con không hề đăng ký kết hôn.” Diệp Ngọc thở dài nặng nề.

Diệp Hạc Phong nói thế nào cũng không chịu tin đây là sự thật. Ông ta quay đầu nhìn sang Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn khẽ gật đầu, đồng ý với những gì Diệp Ngọc nói.

Lúc này Diệp Hạc Phong mới thất thần, một lúc sau nổi cơn thịnh nộ: “Hai đứa đúng là không coi ai ra gì!” Ông đập mạnh tay xuống bàn, nước trong cốc bắn cả ra ngoài: “Tại sao lại phải kết hôn giả?”

Câu hỏi ấy khiến Diệp Ngọc không biết ứng phó ra sao. Cô ta chưa từng nghĩ sẽ phải dùng đáp án gì để trả lời những câu hỏi kiểu này.

Ngược lại Niên Bách Ngạn ngồi bên cạnh nhẹ nhàng lên tiếng: “Chỉ có thể nói rằng, lúc đó con và Diệp Ngọc là thích hợp nhất, nhưng chưa chắc đã yêu thương nhau nhất. Diệp Ngọc không yêu con, con lại rất tôn trọng Diệp Ngọc. Đây sẽ là mối quan hệ hôn nhân lâu dài

nhất.”

Niên Bách Ngạn đáp rất gãy gọn. Tuy rằng miêu tả về mối quan hệ này hơi hà khắc, nhưng cũng đã để lại cho Diệp Ngọc một con đường để chủ động rút lui.

Diệp Ngọc cũng hiểu ra hàm ý của Niên Bách Ngạn. Nếu anh đã cho cô ta một cơ hội, thì cô ta phải bám thật chặt. Thế là cô ta bèn tiếp lời anh, nhìn về Diệp Hạc Phong nói: “Bố! Bố và mẹ từ sáng tới tối luôn theo sát con, ngày nào cũng giục giã con đi xem mắt, không phải cậu chủ Lý nhà này thì cũng là cậu chủ Vương nhà kia. Vừa có giao tình với nhà họ Diệp lại có con cái trạc tuổi, đếm đi đếm lại cũng chỉ có mấy nhà, lẽ nào bố mẹ sẽ cho phép con được lấy một nhân viên công chức bình thường ư? Niên Bách Ngạn là người thích hợp nhất. Thứ nhất, anh ấy là một bộ phận của Tinh Thạch. Thứ hai, anh ấy làm việc trước nay vững vàng, biết tiến biết dừng, không khoa trương vô lý như những người đàn ông khác. Thế nên con mới lựa chọn anh ấy, kết hôn giả với anh ấy, lại không ảnh hưởng tới tự do của con.”

Diệp Hạc Phong tức giận không hề nhẹ. Sau khi nghe xong, ông nhìn về phía Niên Bách Ngạn, hai mắt như bốc hỏa: “Nó làm càn thì thôi, cả con cũng hùa theo nó? Bách Ngạn! Trước giờ con làm gì cũng có chừng mực, sao lần này có thể làm ra một chuyện hoang đường đến mức này?”

“Mỗi người có một mục đích mà thôi.” Niên Bách Ngạn không hề run sợ: “Nhà họ Diệp có ơn với con. Giúp đỡ Diệp Ngọc chuyện này cũng coi như con trả hết ân tình cho nhà Diệp. Tiếc là người tính không bằng trời tính. Có những chuyện phát sinh không do con làm chủ, thế nên tới thời điểm này vẫn nên trả tự do cho nhau là hơn.”

Một câu “báo ơn” khiến Diệp Hạc Phong không còn biết phải nói sao.

Câu nói cuối cùng của Niên Bách Ngạn có hàm ý khác. Người thông minh sẽ nghe ra được ý đồ anh ẩn giấu phía sau. Cái gọi là “không thể làm chủ” chính là sự xuất hiện của Tố Diệp. Trước đây scandal của Niên Bách Ngạn và Bạch Băng bị tiết lộ đã khiến nhà họ Diệp tin tưởng một thời gian. Nhưng người nào tinh tường đều nhận ra Niên Bách Ngạn ngoài công việc ra cũng chỉ có công việc. Nếu thật sự có chuyện đêm đêm ở bên cạnh Bạch Băng, sau này tại sao lại không có tin tức tiếp tục truyền ra? Rốt cuộc cũng chỉ có Bạch Băng sắm vai độc thoại, tự nói một mình. Niên Bách Ngạn không đáp lại cũng không ngăn chặn, khiến người nhà họ Diệp lơ mờ nhận ra anh đang có ý che chắn cho ai.

Diệp Hạc Phong biết sớm muộn gì cũng có ngày này, thế nên khi Diệp Ngọc đưa ra đề nghị ly hôn ông cũng không cảm thấy quá bất ngờ. Vì thái độ trước đây của Niên Bách Ngạn đã như một liều thuốc tiêm phòng cho ông. Cả hai đứa đều là con gái của ông, ông thể hiện thế nào cũng sai. Nhưng không thể ngờ được rằng hai đứa nó lại kết hôn giả.

Ngược lại, Nguyễn Tuyết Mạn quyết không để yên. Bà ta bắt đầu khởi động cấp độ chanh chua của mình, chĩa thẳng mũi nhọn về phía Niên Bách Ngạn.

“Niên Bách Ngạn! Cậu làm thế này mà gọi là báo ơn à? Có người nào báo ơn như cậu không? Khi không có đàn bà thì mang con gái tôi ra làm đệm lưng. Bây giờ bên cạnh có người khác rồi thì trở mặt ngay được phải không? Cậu muốn ly hôn thì cứ đường hoàng nói là ly hôn, kết hôn giả cái quái gì? Ghê tởm!”

“Mẹ! Chuyện kết hôn giả là do con đề nghị.” Diệp Ngọc vội vàng lên tiếng. Ban đầu đích thực là cô ta chủ động tìm tới Niên Bách Ngạn, cùng anh quyết định hợp tác.

“Con gái ngốc à! Con bị người ta bán đứng rồi có biết hay không? Con có nỗi khổ gì trong lòng mà cứ phải nói đỡ cho nó? Bây giờ bên ngoài nó có đàn bà rồi, nên mới sốt sắng muốn đá con đi, con vẫn còn đứng đây, ngu ngốc mắc lừa nó?” Nguyễn Tuyết Mạn nổi giận thật sự, câu nào câu nấy đều không chút ý nhị: “Có phải nó uy hiếp con không? Hay đe dọa bắt con làm như vậy? Kết hôn giả ư? Con mà kết hôn giả với nó, sau này chia tay, chẳng phải nó vẫn là người được lợi ư? Con được cái lợi lộc gì?”

“Nguyễn Tuyết Mạn! Bà im lặng cho tôi!” Diệp Hạc Phong phẫn nộ quát lên, chỉ tay lên gác: “Bà lên nhà đi! Đừng có đứng trước mặt bọn trẻ gào thét ầm ĩ thêm xấu hổ nữa!”

“Bây giờ con gái của chúng ta chịu thiệt thòi đến mức này, tôi còn quan trọng gì thể diện nữa?” Nguyễn Tuyết Mạn điên cuồng hét lên: “Họ Niên kia! Cậu nói rõ ràng ra cho tôi, cậu đã ức hiếp con gái tôi như thế nào? Cậu giả vờ kết hôn với nó? Cậu nói thế nào là được thể ấy à? Ngày làm đám cưới bao nhiêu con mắt trông vào, cậu muốn rút lui là rút lui được sao? Chuyện tốt đẹp trong thiên hạ rơi hết cả vào đầu cậu rồi sao? Cậu coi con gái tôi là cái gì? Đã không kết hôn với nó còn tổ chức đám cưới làm cái gì? Không kết hôn mà lại ngủ chung một phòng? Cậu lợi dụng để chiếm đoạt con gái tôi, bây giờ muốn phui mờ bỏ đi, còn dám nói là báo ơn mà không biết xấu hổ? Không có nhà họ Diệp chúng tôi, liệu có Niên Bách Ngạn ngày hôm nay hay không? Bây giờ cậu ở Tinh Thạch một tay che trời, vừa thành công vừa giàu có, thế nên có mấy đứa tâm địa gian xảo vây quanh, bị hồ ly tinh làm mờ mắt định bỏ vợ phải không? Cậu là cái thá gì mà được làm vậy?”

Từng từ từng chữ của Nguyễn Tuyết Mạn đều đâm sâu vào tim người khác. Tâm trạng có thể thông cảm nhưng tính công kích quá mạnh, vừa đánh đá lại chua cay, Tố Diệp nghe mà tim quặn thắt từng

cơn. Giây phút nào cô cũng muốn chửi lại bà ta một trận. Nhưng bây giờ nếu cô vẫn tiếp tục ngang bướng, thì người khó xử nhất chính là Niên Bách Ngạn. Cô đành nhẫn nhịn, để mặc cho Nguyễn Tuyết Mạn không ngừng chửi từng tiếng “hồ ly tinh” bên tai.

Bên này, Diệp Ngọc lo lắng suông cũng vô ích. Những gì có thể nói, có thể làm cũng chỉ đến thế mà thôi. Cô ta không có cách nào thuyết phục người nhà tin rằng họ chỉ kết hôn giả.

Tâm trạng Diệp Hạc Phong vốn dĩ đang rối bời, bị Nguyễn Tuyết Mạn giày vò càng thêm đau đầu. Chỉ một buổi tối mà hai chuyện tày trời nối nhau xảy ra, ông đã không thể chịu thêm đả kích nữa. Ông ta bèn quát quản gia, bắt quản gia đưa Nguyễn Tuyết Mạn về phòng.

Nguyễn Tuyết Mạn nhất quyết không chịu về, bắt đầu gào khóc. Diệp Uyên không còn cách nào khác, đành đến bên khuyên nhủ.

Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Lan về phòng từ sớm, thấy dưới nhà có động tĩnh, đi xuống mới biết chuyện Diệp Ngọc và Niên Bách Ngạn kết hôn giả. Nguyễn Tuyết Cầm cũng ngỡ ngàng. Diệp Lan thì chớp chớp mắt nhìn Niên Bách Ngạn đầy kính phục. Cô tạm gác chuyện của bố sang một bên, ngồi xuống bên cạnh Tố Diệp, lắng tai nghe để không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Nguyễn Tuyết Mạn thấy mỗi lúc một đông người lại càng làm già. Bà ta bắt đầu mắng Niên Bách Ngạn là đồ vong ân bội nghĩa. Nhưng dù sao bà ta vẫn giữ lại một chút lý trí, có chửi Tố Diệp cũng chỉ nói bóng nói gió, không dám trắng trợn. Một là Diệp Hạc Phong còn ngồi đây, bà ta không dám quá suồng sã. Hai là bà ta cũng không có chứng cứ xác đáng. Có câu: Bắt trộm phải bắt tận tay, bắt gian phải bắt tận giường. Mấy chuyện đó bà ta chưa từng nhìn thấy, cũng không dám nói quá trực tiếp.

Diệp Hạc Phong thì giận điên người. Nhưng Niên Bách Ngạn lại ngăn Diệp Hạc Phong bắt Nguyễn Tuyết Mạn về phong, để mặc cho bà ta gào thét trong cơn điên. Sau khi bà ta ngừng lại, anh mới hờ hững đáp: “Bây giờ tôi có thể lên tiếng rồi chứ?”

Tổ Diệp vẫn yên lặng ngồi bên cạnh, lặng lẽ nhìn Niên Bách Ngạn. Cô không biết anh có cách gì để giải quyết cục diện hỗn loạn này, tóm lại là đầu cô giờ cũng sắp nổ tung. Khó mà tưởng tượng được anh lại có thể đợi Nguyễn Tuyết Mạn mắng chửi cho đã, chứng tỏ anh vẫn rất tự tin.

Giữ được sự bình tĩnh trong một hoàn cảnh rối loạn là một phẩm chất hấp dẫn mà đáng quý nhất của đàn ông. Con tim căng thẳng của Tổ Diệp cũng bình ổn hơn sau câu nói của anh. Cô tin anh có thể giải quyết ổn thỏa.

Nguyễn Tuyết Mạn trợn mắt nhìn anh.

Niên Bách Ngạn rút điện thoại ra, ấn vào một số điện thoại. Sau khi đầu kia nhận máy, anh thấp giọng hỏi một câu: “Đã tới chưa?”

Một giây sau anh ngắt máy, ngược mắt lên ra lệnh cho quản gia: “Ông ra mở cửa đi!”

Quản gia ngẩn ra giây lát, vội vàng ra mở cửa.

Cánh cửa phòng khách được mở rộng, bên ngoài có một người đang đứng.

Sau khi người đó đi vào, Tổ Diệp mới đưa mắt nhìn. Cô chờ người. Sao lại là Hứa Đồng?

~Hết chương 329~

*Lảm nhảm: Hehe, vui quá, ngày mai là ngày mạnh nha xuất hiện của một bạn trẻ Tô cũng thích rồi *tim có nhiều ngăn

"Tổng giám đốc! Anh có thể sắp xếp người khác được không? Chiều nay... Chiều nay tôi không đi được."

Quyển 7 - Chương 330: Không, anh rất vui

Người nhà họ Diệp cũng không ngờ Hứa Đồng lại xuất hiện, ai nấy đều rất kinh ngạc.

Hứa Đồng thì rất bình tĩnh, giống Niên Bách Ngạn y như đúc. Cô ấy đi tới trước, sau khi khẽ cúi người chào Diệp Hạc Phong một tiếng “chủ tịch”, Hứa Đồng bèn đặt kẹp tài liệu mình đang cầm trong tay lên mặt bàn uống nước.

“Đây là chứng cứ có thể chứng minh anh Niên và cô Diệp đây lúc đó chỉ kết hôn giả. Giấy đăng ký kết hôn tại hôn lễ cũng là giả. Ở đây có xác nhận của cục dân chính chứng minh họ vẫn còn độc thân và giám định lại giấy đăng ký kết hôn đó. Còn có cả bằng chứng năm đó anh Niên đã tìm luật sư Trường. Các vị cứ đọc hết chỗ tài liệu này là sẽ hiểu.”

Việc thu thập và xử lý những tài liệu chứng nhận này không tốn quá nhiều thời gian nhưng hơi mất công một chút. Vì người luật sư năm đó giờ đang định cư ở nước ngoài. Hứa Đồng khó khăn lắm mới liên lạc được với đối phương. Những chuyện này đều do Niên Bách Ngạn căn dặn cô ấy thực hiện. Lúc đó cô ấy không hiểu tại sao anh phải làm như vậy, tới tận khi cầm xấp tài liệu này trong tay thì Hứa Đồng mới vỡ ra.

Cô ấy đi theo Niên Bách Ngạn bao nhiêu năm nay, từ lâu đã biết rõ anh là người làm việc rất chu toàn. Khi Niên Bách Ngạn dặn dò Hứa Đồng hôm nay phải mang tài liệu tới nhà họ Diệp, là cô ấy đã hiểu anh dự định sẽ xóa sạch mọi quan hệ với Diệp Ngọc.

Tập tài liệu không dày, được kẹp trong một chiếc cặp tài liệu màu đen. Ngọn đèn yếu ớt trên đỉnh đầu lạc lên bìa ngoài của nó, đọng đưa một sắc màu ảm đạm.

Diệp Hạc Phong bán tin bán nghi cầm lấy tập tài liệu, lật ra, xem kỹ từng thứ một. Sắc mặt ông ta cũng dần dần trở nên xanh ngắt. Sau khi xem tới trang cuối cùng, ông ta vút “bộp” xuống mặt bàn, tức đến nỗi ngón tay run lên: “Hai đứa... Hai đứa đúng là liều lĩnh vô cùng!”

“Xin lỗi, chủ tịch!” Niên Bách Ngạn xin lỗi trước, ngữ khí điềm đạm.

“Trong mắt con còn người chủ tịch như bố hay không?” Diệp Hạc Phong nghiêng rằng nghiêng lợi: “Bách Ngạn à Bách Ngạn! Diệp Ngọc là con gái, chưa trải qua sóng gió, nó nghĩ ra cái chủ ý hoang đường này thì thôi, con cũng giống nó hay sao? Sao lại có thể cùng hồ đồ như nó chứ? Bố hiểu rồi, con khôn lớn rồi, cứng cáp rồi, làm chuyện gì cũng không cần bố đồng ý nữa rồi đúng không? Bố còn chưa chết đâu!”

Niên Bách Ngạn không giải thích quá nhiều, ngoài việc xin lỗi một cách nhã nhặn thì không nói thêm một câu thừa thãi nào.

Diệp Uyên ngồi bên cạnh cũng cầm tập tài liệu lên xem, đợi cho Diệp Hạc Phong tức giận ngồi lại xuống sofa, anh ấy mới lên tiếng: “Chưa kết hôn cũng còn tốt hơn ly dị. Bố! Bách Ngạn cũng nói rõ ràng mọi chuyện rồi, bố đừng làm khó em ấy nữa. Bách Ngạn làm vậy cũng vì nhà họ Diệp thôi.”

“Bố hiểu tâm ý của con.” Diệp Hạc Phong nhìn Niên Bách Ngạn, ánh mắt vừa đau đớn vừa tiều tụy: “Nhưng có chuyện gì con có thể nói thẳng với bố, hà cớ gì phải lấy hôn nhân ra làm trò đùa? Bao nhiêu năm nay những việc con tận tâm tận lực làm vì Tinh Thạch, bố đều

nhìn thấy cả. Trong mắt bố, con không khác gì con đẻ. Bố cho con ăn học, bồi dưỡng con thành tài không phải vì muốn con báo đáp, mà vì bố thành tâm thành ý muốn chúng ta trở thành người một nhà. Con phải biết, bố không bao giờ ép buộc con làm chuyện gì mà con không thích.”

Từ nhỏ tới lớn, Diệp Hạc Phong đã rất coi trọng Niên Bách Ngạn, cũng một lòng muốn gả con gái mình cho nó. Một là ông hiểu rõ về con người Niên Bách Ngạn. Hai là ông luôn biết, giữ Niên Bách Ngạn lại còn tốt hơn bị nó coi là kẻ thù. Đây cũng là nguyên do ông luôn giữ vững cổ phần của Niên Thị và cổ phần của các cổ đông khác trong Tinh Thạch. Chính là để Niên Bách Ngạn cảm thấy Tinh Thạch là gốc rễ của mình, cho dù nó muốn ra đi cũng không thể đi được.

Thế nên, một ngày khi Diệp Ngọc nói với ông rằng, nó và Niên Bách Ngạn yêu thương nhau, định sẽ làm đám cưới, ông là người vui mừng nhất. Phù sa không chảy ra ruộng ngoài, đây chính là tất cả những suy nghĩ của ông. Nhưng trong sự vui mừng vẫn còn chút lo lắng. Ông cảm thấy hai đứa chúng nó kết hôn quá đường đột, vì lúc trước Niên Bách Ngạn hoàn toàn im hơi lặng tiếng, không hề tỏ ý về phương diện này.

Tới bây giờ thì Diệp Hạc Phong mới hiểu ra. Thì ra đây là vở kịch hai đứa chúng nó đã bàn bạc xong xuôi ngay từ đầu để lừa dối tất cả mọi người.

Lúc này Niên Bách Ngạn cuối cùng mới đứng dậy, cúi gập người hướng về phía Diệp Hạc Phong: “Xin lỗi chủ tịch! Những gì con muốn nói xấp tài liệu này đã trình bày đầy đủ. Đây cũng là quyết định cuối cùng của Diệp Ngọc, dù sao thì mối quan hệ này của con và cô ấy cũng không thể duy trì cả đời.”

Diệp Ngọc cũng vội vàng đứng dậy: “Bố, mẹ, con xin lỗi! Chuyện này

do con mà ra, bố mẹ cũng đừng trách Bách Ngạn nữa, không liên quan gì tới anh ấy!”

“Chỉ có con là ngây thơ, ngu ngốc thôi!” Nguyễn Tuyết Mạn vừa tức vừa xót, bước tới chọc vào đầu Diệp Ngọc: “Con cũng không suy nghĩ xem tại sao bây giờ nó lại muốn xóa sạch hoàn toàn quan hệ với con một cách nhanh chóng như thế? Chuyện này người chịu thiệt là con đấy, con gái ngốc à!”

“Mẹ...”

“Con bị nó bán đi rồi còn ngồi đó đếm tiền cho nó. Mẹ thấy nếu không phải có con hồ ly tinh nào đó chen vào, thì hai đứa sớm đã có kết quả rồi. Bây giờ con nhường vị trí này cho nó thì con trắng tay!” Nguyễn Tuyết Mạn phẫn nộ, dậm chân bình bịch.

“Đủ rồi!” Diệp Hạc Phong quát to: “Nguyễn Tuyết Mạn! Bà mà còn dám nói thêm câu nữa thì lập tức thu dọn đồ đạc rời khỏi nhà họ Diệp!”

Nguyễn Tuyết Mạn lập tức im bặt, nhưng vẫn lườm Niên Bách Ngạn với ánh mắt hằn học.

“Bách Ngạn! Con còn chuyện gì muốn nói không?” Diệp Hạc Phong khẽ liếc mắt qua Tố Diệp, cuối cùng dừng lại trên người Niên Bách Ngạn.

Trái tim của Tố Diệp bất chợt thắt lại.

Gương mặt Niên Bách Ngạn như đang suy tư gì đó, sau đó anh bình thản nói một đống: “Cảm ơn chủ tịch bao nhiêu năm nay đã cất nhắc con!”

Không hiểu sao, một chút hy vọng nhỏ nhoi trong lòng Tố Diệp chợt tắt ngấm. Nhưng cô bình ổn lại rất nhanh. Cô đang chờ đợi cái gì chứ? Trước khi chuyện này được yên ổn, cô không nên ảo tưởng điều gì.

Ánh mắt Diệp Hạc Phong nhìn Niên Bách Ngạn có chút phức tạp, nhưng việc đã tới nước này ông ta cũng không thể nói được gì. Ông mệt mỏi ngồi sụp xuống sofa, rất lâu mới thở hắt ra nặng nề.

Nguyễn Tuyết Mạn thấy vậy, không nhịn được phải lên tiếng, nhưng một giây sau đã bị Diệp Hạc Phong đe: “Hai đứa nó thực sự chỉ kết hôn giả thôi, đừng làm ồn nữa!”

Nguyễn Tuyết Mạn siết chặt tay lại, khóe môi run lên vì tức giận...

Khi họ rời khỏi nhà họ Diệp thì đã quá nửa đêm. Đường chân trời tối như hũ nút. Ánh sao cũng bị sương mù che lấp, dày đặc không thể nhìn thấy dù là một tia sáng. Chỉ còn ánh trăng đang cố gắng kéo từng lớp sương mù bao bọc xung quanh ra, để thử chút ánh sáng thanh lạnh của mình được chiếu xuống nhân gian.

Trong xe, không khí cũng mù mịt như sương bao phủ.

Một sự yên tĩnh không thể xua tan.

Niên Bách Ngạn im lặng lái xe, một tay nắm chặt vô lăng, một tay nắm lấy tay cô, nhìn thẳng về phía trước. Dải đèn đường lùi nhanh về phía sau, ánh sáng rọi lên gương mặt anh, rắn rỏi mạnh mẽ.

Tố Diệp không nói gì, vì cô không biết rốt cuộc anh đang nghĩ gì.

Sau khi giải thích mọi chuyện giữa anh và Diệp Ngọc tại nhà họ Diệp, anh đã bế cô lên, đi ra khỏi nhà dưới ánh mắt chăm chú dõi theo của

mọi người. Lúc đi qua Nguyễn Tuyết Mạn, cô còn nghe rõ bà ta thầm chửi một câu: Đồ cầu nam nữ!

Khi cô tức đến bốc hỏa, định chửi lại thì nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Niên Bách Ngạn, Tố Diệp đành phải nín nhịn.

Ra khỏi nhà họ, rồi lên xe, anh chu đáo đi giày vào cho cô, rồi lạng lẹ thắt dây an toàn cho cô, sau đó lái xe rời khỏi đó.

Đối với Tố Diệp mà nói, bên tai đã yên bình rồi, chỉ không ngờ cả trong xe mà không khí cũng im lìm như vậy.

Niên Bách Ngạn như đang suy nghĩ chuyện gì đó, lại giống như chẳng suy nghĩ chuyện gì cả. Cô len lén liếc nhìn qua. Anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, sống mũi cao cao, bờ môi hơi mím lại, tất cả mọi thứ vẫn rất đổi bình thường.

Nhưng tại sao cô lại cảm thấy anh dường như đang có rất nhiều tâm sự?

Đã làm rõ mối quan hệ với Diệp Ngọc, chẳng phải là một chuyện đáng vui mừng sao?

Đúng vào lúc Tố Diệp đang suy nghĩ xem có nên nói gì để phá vỡ cục diện cứng ngắc này không, thì cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng lên tiếng, giọng nói cũng u trầm như bầu trời đêm ngoài kia: “Hai ngày này em không được phép đi làm, ở nhà dưỡng thương!”

“Em không sao đâu!” Bảo cô ở nhà cả ngày làm sao cô chịu được.

Vô lăng trong tay Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng xoay một vòng, chiếc xe rẽ vào một con đường nhỏ.

“Nghe lời!” Anh khẽ thốt lên hai chữ.

Tố Diệp quay đầu quan sát gương mặt anh, rồi liếm môi: “À... Sau này mỗi ngày anh đều có thể tan làm sớm về nhà với em phải không?” Cô cố tình nhắc tới hai chữ “sau này”, rồi lại nói là “về nhà”, thực tình chỉ muốn thăm dò suy nghĩ của anh.

Niên Bách Ngạn mím môi, không đưa ra một đáp án chính xác.

Cô vẫn nhìn anh mãi.

Chiếc xe bỗng dừng lại ở một nơi vắng người.

Niên Bách Ngạn tắt máy, quay sang nhìn cô.

Cảnh đêm mờ lung, gương mặt Tố Diệp chìm trong đó càng trở nên dịu dàng, xinh đẹp. Làn da trắng mềm mại như cát trắng. Đôi mắt ấy, trắng đen rõ ràng, trong veo mà thông minh.

Niên Bách Ngạn giơ tay lên, khẽ vuốt tóc cô.

Ngón tay anh tỏa ra mùi gỗ mộc quen thuộc, hòa với mùi thơm của tóc cô, len lỏi vào từng hơi thở.

Khi ngón tay anh áp lên môi cô, Niên Bách Ngạn mới trả lời khẽ khàng: “Có thể!”

Tố Diệp mỉm cười, kéo tay anh lại, đan vào tay cô, rồi hỏi: “Anh không vui sao?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn nhìn cô trở nên dịu dàng: “Không, anh rất vui!”

Một giây sau, cơ thể cao lớn đè xuống. Niên Bách Ngạn hôn lên môi cô, bàn tay cũng mạnh mẽ đỡ lấy gáy cô.

Nụ hôn của đầy bất ngờ, lại nhiệt tình bá đạo. Cô chỉ có thể ngẩng mặt lên tiếp nhận. Khi có phản ứng lại, cô mới khẽ hồi đáp, một tiếng ư hừ từ mũi phát ra, khiến cho nụ hôn của Niên Bách Ngạn càng trở nên nồng cuồng, gần như có thể nghiền nát môi cô.

“Bách Ngạn...” Cô cảm thấy đau, mơ hồ gọi tên anh.

Nụ hôn của Niên Bách Ngạn men dần xuống, từ môi dưới, xuống cằm cô, rồi tới cổ, xương quai xanh. Cuối cùng là khe rãnh thuộc về cô...

Một giây sau cô bỗng cảm thấy lồng ngực đau đớn, rên lên một tiếng: “Đau...”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới buông cô ra.

Cô cúi đầu, nhìn nơi đầy đặn của mình đã in hằn những dấu hôn của anh.

Khẽ vuốt ve gương mặt Niên Bách Ngạn, Tố Diệp nhẹ nhàng hỏi: “Nhưng, em không thấy anh vui, tại sao vậy?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, rất lâu sau bờ môi mới hơi cong lên, giọng nói yêu chiều như mọi lần: “Ngốc ạ! Em nghĩ nhiều rồi!”

Thấy anh cười, Tố Diệp mới cảm thấy cõi lòng tươi sáng lên nhiều. Cô ngẩng anh và nói: “VẬY... sau này chúng ta có thể ở bên nhau một cách công khai rồi phải không?”

Niên Bách Ngạn sát lại gần cô, khẽ chạm mũi mình lên mũi cô, thốt ra

một chữ: “Phải!”

Niềm hạnh phúc và vui sướng bị đè nén nãy giờ giờ nổ tung như pháo hoa trong lòng cô. Tố Diệp lập tức ôm chặt lấy cổ Niên Bách Ngạn. Khoảnh khắc này cô không biết nên hình dung tâm trạng của mình như thế nào. Giống như một sự chờ đợi quá lâu cuối cùng đã thành sự thật. Cô hưng phấn không biết nên bày tỏ thế nào mới phải.

Tuy rằng Niên Bách Ngạn luôn độc thân, tuy rằng cô biết rõ điều này, nhưng vì không thể công khai mối quan hệ của họ, Tố Diệp luôn cảm thấy Niên Bách Ngạn vẫn thuộc về người khác. Nhưng bây giờ thì tốt rồi. Cô có thể đường hoàng ôm anh, gọi tên anh. Có thể nắm tay anh đi dạo dưới nắng vàng, có thể gọi điện thoại làm nũng mà không phải kiêng dè, hỏi anh mấy giờ sẽ về nhà? Hoặc có thể khi trong nhà có thứ gì đó hỏng hóc, cô có thể giống như những người con gái có bạn trai khác, nói với Niên Bách Ngạn rằng: Anh yêu, nhà chúng ta có thứ gì đó bị hỏng, hết giờ làm anh về sửa giúp em nhé...

Cô quá ước ao một cuộc sống như vậy.

Ước ao một Niên Bách Ngạn như vậy, một Niên Bách Ngạn chỉ thuộc về cô...

~Hết chương 330~

Quyển 7 - Chương 331: Chim hoàng yến

Ngày hôm sau, tập đoàn Tinh Thạch quả thật đã bị tiết lộ một tin tức trọng đại có liên quan tới tổng giám đốc tập đoàn. Con rể hiền thì ra chỉ kết hôn giả với thiên kim tiểu thư của nhà họ Diệp. Sở dĩ gọi là “bị tiết lộ” vì tin tức này ban đầu do một tuần san tài chính tung ra, viết rằng có người biết sự tình tiết lộ thông tin.

Đây vốn dĩ là những tin lá cải không ăn nhập gì với những tin tức tài chính, thương mại. Theo lý mà nói nó không nên bị lan truyền với tốc độ nhanh như vậy. Nhưng rõ ràng con người là vậy. Tin lá cải ở phương diện nào đó cũng đều có tác dụng nhất định không thể tính chính xác, chỉ có thể phân biệt theo tính chất mà thôi. Có thể tung tin đồn này trên tuần san tài chính, có thể thấy sức ảnh hưởng đã không thể chỉ dung hai từ “giải trí” để hình dung.

Quả không ngoài dự đoán, chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, các trang web lớn trên mạng đều bắt đầu chia sẻ. Số lượng người đọc bài báo có liên quan cao đến kinh hoàng. Bức ảnh được chụp trong bài báo không rõ nét lắm, chỉ có gương mặt hơi nghiêng của Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc, ở giữa là một tia sét thể hiện mối quan hệ của họ đã rạn nứt.

Nếu chỉ là một tin tức ly hôn, có thể cũng không đủ khiến nhiều người lên án như vậy. Chuyện Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc kết hôn giả bị công khai, lại càng khiến cho rất nhiều độc giả bình dân tò mò về cuộc sống của những gia đình quyền quý. Thậm chí có rất nhiều người vốn dĩ chẳng quan tâm tới tập đoàn Tinh Thạch, chẳng hiểu gì về ngành kinh doanh đá quý cũng bắt lên baidu tra cứu. Mà

có một số trang web cũng quá nực cười. Để hợp tác với scandal, họ còn liên tục đẩy một số bộ phim truyền hình về chủ đề tranh đấu trong các gia đình quyền quý lên trang nhất.

Scandal ầm ĩ tới một mức độ và một thời gian nhất định, mọi người dĩ nhiên sẽ hy vọng đương sự có một lời giải trình. Mà lần này khi sắp tới buổi trưa, Niên Bách Ngạn lần đầu tiên có thông tin hồi đáp. Anh thừa nhận những thông tin này là sự thật. Anh và Diệp Ngọc đích thực đã xóa bỏ quan hệ hôn nhân. Còn Diệp Ngọc sau khi thấy anh trả lời đám phóng viên thì cũng lên tiếng hết như Niên Bách Ngạn.

Khi phóng viên đề cập tới lý do tại sao ban đầu họ kết hôn giả, bây giờ lại xóa bỏ quan hệ, Diệp Ngọc trả lời rất nửa vời, nói rằng quan hệ hôn nhân giả có thể ngăn chặn rất nhiều phiền phức không cần thiết. Nhưng mối quan hệ này dù sao cũng không thể kéo dài cả đời, thế nên tới lúc thích hợp đã xóa bỏ.

Cả hai người đều không trả lời quá nhiều. Đối với những luồng thông tin dậy sóng khắp nơi trên mạng, họ cũng làm như không thấy. Câu trả lời của họ vừa khít. Quá nhiều sẽ khiến mọi người nghi ngờ, mà không trả lời cũng khiến mọi người sinh nghi. Đáp án này ít nhất nói với bên ngoài một sự thật, rằng quan hệ hôn nhân là giả, từ hôm nay trở đi, họ không còn bất kỳ mối liên hệ nào nữa. Còn nguyên nhân đích thực là gì, người trong cuộc không nói, thì những người khác có suy đoán rầm rộ chẳng qua cũng chỉ cho vui.

Giờ này khi tin tức đang cực kỳ nóng hổi, Niên Bách Ngạn lại đang ngồi trong văn phòng tổng giám đốc. Sau lưng anh là tòa nhà mới của Đài truyền hình Trung ương, đứng sừng sững giữa đất trời như một siêu nhân thép. Xuống dưới nữa là con đường Trường An chẳng bao giờ thấy ngớt người qua lại. Từng quang cảnh thành phố tô phủ thêm cho vẻ cao quý, xa hoa đó.

Ánh mắt anh không rời khỏi con gấu đáng ghét nằm trên mặt bàn. Đó là một con gấu xinh xinh mặc chiếc quần bò, cao khoảng 6cm, lông xù, hai mắt rất sáng, cái miệng rộng, mũi cũng lớn. Tóm lại là một con gấu bằng vải rất đặc biệt.

Đây chính là món quà hôm đó Tố Diệp tặng cho anh. Lúc mở ra xem anh đã đoán chắc không phải áo sơ mi thì cũng là cà vạt, ai ngờ lại là một thứ vừa nhìn đã thấy xấu xí, kỳ quặc thế này, cảm thấy rất khó hiểu tại sao Tố Diệp lại tặng anh một món đồ chơi của con gái. Sau đó anh mới phát hiện ra điểm bất thường. Thì ra chỉ cần chạm vào, nó sẽ lập tức cười rất lớn, cười bò lăn bò toài. Tiếng cười ấy đích thực khiến cho người nghe cũng cảm thấy muốn cười theo.

Cô chê anh thường ngày ít cười sao?

Đúng lúc này Hứa Đồng gõ cửa đi vào, thấy Niên Bách Ngạn nhìn chăm chăm con gấu cô cũng không lấy làm lạ. Cô đi tới trước báo cáo: “Tổng giám đốc Niên! Diệp Ngọc đã tỏ thái độ với đám nhà báo rồi.”

Ánh sáng nhạt nhòa trùm lên người đàn ông dựa lưng ra sau ghế, có một khoảnh khắc tựa như không có thật. Gương mặt góc cạnh vẫn không có biểu cảm gì. Anh chỉ khẽ gật đầu, cất giọng lạnh nhạt: “Theo dõi sát sao dư luận, đừng để quá mức!”

“Anh yên tâm, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát.” Cái gọi là “người biết sự tình” chẳng qua chỉ là một vở kịch tự biên tự diễn mà thôi.

Niên Bách Ngạn gật đầu, Hứa Đồng làm việc trước nay anh hoàn toàn yên tâm.

“Tổng giám đốc! Chủ tịch đang trên đường tới công ty. Hội nghị cổ

đồng hôm nay ông ấy muốn đích thân chủ trì.” Hứa Đồng có vẻ lo lắng.

Từ khi hai nhà Niên, Diệp kết thông gia, Diệp Hạc Phong ngoài mặt thể hiện vẫn chưa trao lại chiếc ghế cao nhất, nhưng trên thực tế ông đã giao cả công ty cho Niên Bách Ngạn toàn quyền xử lý. Phía dưới có rất nhiều người ngấm ngầm suy đoán, đều cho rằng chiếc ghế chủ tịch được giữ cho Niên Bách Ngạn, và ai cũng cho rằng khi Diệp Hạc Phong bế cháu ngoại cũng là lúc ông nhường nó lại.

Nhưng hôm nay Diệp Hạc Phong lại đích thân tới công ty một cách bất ngờ, xem ra thời thế đã thay đổi.

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ cười khẽ: “Ông ấy là chủ tịch, đích thân tới chủ trì hội nghị có gì kỳ lạ đâu.”

“Vâng!” Hứa Đồng không đoán được suy nghĩ của Niên Bách Ngạn, cũng không có ý muốn đoán. Cô đặt tập tài liệu trong tay lên mặt bàn.

Niên Bách Ngạn cầm lên, lật ra xem.

“Tổng giám đốc! Đây là thiệp mời tới trao giải thưởng cho nhân vật kinh tế của năm tại Trung Quốc.” Hứa Đồng báo cáo: “Người phụ trách chương trình này của kênh tài chính cũng đã trực tiếp gọi điện tới mời anh tham gia. Ông ấy vẫn đang đợi câu trả lời của anh, địa điểm trao giải ở Thượng Hải.”

Niên Bách Ngạn không nhìn quá lâu đã đặt xuống: “Chuyện này để tôi suy nghĩ đã.”

“Vâng!”

Lúc Hứa Đồng đang định ra ngoài, Niên Bách Ngạn bỗng gọi giật cô

lại.

Cô quay trở về nghe anh dặn dò.

“Hôm nay tổng giám Thịnh tới Bắc Kinh. Chiều nay đích thân cô tới cổng số 3 tại sân bay đón anh ấy.” Từ lần trước sau khi chia tay ở Nội Mông, anh và Thịnh Thiên Vỹ ai bận rộn việc người ấy. Hôm nay anh vừa mới nhận được điện thoại của Thịnh Thiên Vỹ, xem ra chuyến đi tới Bắc Kinh lần này cũng là một quyết định đột ngột.

Hứa Đồng sững sờ, Thịnh Thiên Vỹ?

“Hứa Đồng?” Thấy cô cứ ngây người ra, Niên Bách Ngạn cảm thấy kỳ lạ.

Lúc này Hứa Đồng mới tỉnh lại, sắc mặt hơi thiếu tự nhiên: “Tổng giám đốc! Anh có thể sắp xếp người khác đi được không? Chiều nay... Chiều nay tôi không đi được!”

Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên Hứa Đồng từ chối sự sắp xếp của anh, điều này càng khiến Niên Bách Ngạn cảm thấy có điều gì không bình thường. Anh nghiêm mặt nhìn cô, khẽ nói: “Thế hay là cô thay tôi dự đại hội cổ đông, tự tôi đi đón?”

Hứa Đồng rụt mắt lại, cô nhận ra Niên Bách Ngạn bắt đầu không vui, vội vàng đáp: “Xin lỗi tổng giám đốc! Chiều nay tôi sẽ tới đón.”

Lúc này nét mặt Niên Bách Ngạn mới dần ra đôi chút.

Đợi bóng Hứa Đồng đi khuất, Niên Bách Ngạn mới thở phào nhẹ nhõm. Tay anh chạm nhẹ vào con gấu trên mặt bàn, thế là con gấu đó bắt đầu lăn lộn điên cuồng, cười như sắp tắt thở tới nơi.

Anh cũng bất giác cong môi mỉm cười...

Trong khi tập đoàn Tinh Thạch đang náo loạn, thì Tố Diệp bên này lại khá bình yên.

Vì vết thương ở tay và chân, Niên Bách Ngạn đã đặc biệt thuê về một người giúp việc để chăm sóc cô. Cô bé ấy họ Lưu tên Nhã, Tố Diệp quen gọi cô ấy là Tiểu Nhã, năm nay vừa tròn hai mươi, nhưng đã có ba năm kinh nghiệm làm người giúp việc cho người ta. Gia cảnh của cô bé rất khó khăn. Vì bố nằm liệt giường, cô bé bắt buộc phải bỏ học, lặn lội tới tận Bắc Kinh làm thuê. Tiểu Nhã nói ít mà làm nhiều, gương mặt lúc nào cũng bẽn lẽn. Tố Diệp dặn cô bé làm cái gì thì liền làm cái đó, không hay nổi nóng như nhiều người giúp việc khác.

Ban đầu Niên Bách Ngạn đồng ý mời một người giúp việc trẻ là để Tố Diệp không thấy cô đơn. Dù sao hai người cũng sàng sàng tuổi nhau, có chuyện để nói, còn tốt hơn mời một bà cô hết chuyện đến kiếm thêm chuyện.

Khi Tiểu Nhã ra siêu thị mua rau xanh và hoa quả tươi về tới nhà, Tố Diệp đang ngồi dưới đất đọc sách.

Cô mặc một chiếc áo ngủ ở nhà màu trắng, mái tóc đen xõa ngang vai, gương mặt mộc hơi cúi, có một sợi tóc dài rơi xuống. Ánh nắng bên ngoài rất rực rỡ, lá thu khẽ lay động trong làn gió nhẹ. Có những tia sáng nghịch ngợm rải lên người cô, soi trắng cả cổ tay đang lật sách của cô.

Cảnh này đẹp như tranh vẽ.

Đến Tiểu Nhã cũng phải bất chợt thốt lên: “Bác sỹ Tố, chị đẹp thật!” Chẳng trách lại có một người bạn trai phong độ, chu đáo đến thế.

Tiểu Nhã chẳng bao giờ quan tâm tới kinh tế, đương nhiên không biết rõ về thân phận của Niên Bách Ngạn. Cô bé chỉ biết người thuê căn nhà này là một bác sỹ tâm lý rất trẻ trung. Ngày đầu tiên tới làm việc, Tiểu Nhã đã được gặp người đàn ông đó một lần. Chỉ một lần cũng đủ để lại trong cô bé ấn tượng sâu sắc.

Cô bé đến Bắc Kinh lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên được gặp một người đàn ông xuất sắc đến thế. Anh cao to, điển trai, động tác vững vàng, nói năng rất dễ nghe. Tuy rằng anh rất ít nói, đa phần đều trầm mặc, nghiêm nghị. Nhưng Tiểu Nhã nhận ra người đàn ông ấy rất thích nghe Tố Diệp nói. Ánh mắt anh lúc nào cũng chỉ nhìn về cô chủ. Khi cô chủ cười vui, anh cũng mỉm cười khẽ khàng. Người đàn ông ấy khi cười có thể hớp hồn người khác, có một sự mê hoặc riêng biệt của những người đàn ông trưởng thành.

Tiểu Nhã biết tình cảm của hai người họ nhất định rất tốt, nhất là khi hai người họ ở bên cạnh nhau, đúng là một cặp trời sinh, trai tài gái sắc. Cô bé cảm thấy chỉ cần nhìn họ thôi cũng thấy ảo mộng như một bức tranh.

Tố Diệp thấy Tiểu Nhã xách túi lớn túi nhỏ trở về, bèn gấp sách lại định tới giúp đỡ. Tiểu Nhã vội vàng đặt chiếc túi, chạy tới trước đỡ cô, lắc đầu nguầy nguậy: “Trước khi anh đi đã căn dặn em rất nhiều lần rồi, bảo em trông chừng chị, không được để chị cử động bừa bãi. Chị cứ ngồi yên đi!”

Tố Diệp á khẩu, cô nào có yếu đuối đến thế.

“Thực đơn bữa trưa anh đã cho người gửi fax tới rồi. Bác sỹ Tố! Chị đói rồi phải không, em đi nấu ngay đây!”

“Bữa ăn dinh dưỡng ăn mãi ngán lắm rồi.” Tố Diệp thở dài buồn bã.

“Có anh ấy thương chị như thế, còn ngán sao?” Tiểu Nhã nói một câu đầy ngưỡng mộ.

Tố Diệp mỉm cười.

Thật ra cô chưa từng kể cho Niên Bách Ngạn nghe, năm xưa khi còn đi leo núi, mấy vết thương cô hay gặp còn nặng hơn đây nhiều. Cũng may là không để lại sẹo, nếu không thì giờ khắp người sẽ chi chít sẹo mất.

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, Tố Diệp kéo tay Tiểu Nhã: “Chị đi mở cửa, tiện thể hoạt động chân tay một chút, em đi nấu cơm đi.”

Tiểu Nhã không khuyên nổi cô, đành phải làm theo.

Cô khập khiễng lết ra tới cửa, dùng cánh tay còn lại không bị thương để mở cửa ra, không ngờ người tới chơi là Niên Bách Tiêu.

Cậu ta nghiêng người dựa vào cửa, miệng còn tóp tép nhai kẹo cao su, ăn mặc vô cùng thoải mái. Chiếc quần bò mài trắng cùng một chiếc áo khoác màu xanh lục không dài lắm. Trên cổ còn tùy tiện choàng một chiếc khăn nhạt màu. Sau khi thấy cô ra mở cửa, cậu ta nghênh ngang đi vào, đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi huýt sáo một điệu, nói với ngữ khí cực kỳ khoa trương: “Không tồi! Anh tôi đúng là đã chịu bỏ ra một số tiền lớn để bao dưỡng con chim hoàng yến là chị!”

~Hết chương 331~

*Lảm nhảm:

"Đừng có vui mừng quá sớm, tuy rằng anh tôi chỉ kết hôn giả cũng sẽ

không lấy chị làm vợ đâu!"

"Tiểu Hứa! So với lần trước tôi gặp, em lại xinh hơn rồi đấy!"

"Không cần lo lắng, chỉ cần yên ổn ở bên cạnh anh là được!"

Quyển 7 - Chương 332: Anh tôi sẽ không lấy chị

Vừa vào cửa cậu ta đã ăn nói thiếu khách sáo.

Nhưng đó là kiểu ăn nói điển hình của Niên Bách Tiêu. Nếu tới đây mà cậu ta đã nhã nhặn, lễ phép với cô thì Tố Diệp còn cảm thấy kỳ quái hơn.

Đóng cửa lại, cô lại khập khiễng đi vào phòng khách, vút lại một câu không hề khách khí: “Sao? Cậu ngưỡng mộ quá nên ganh ghét đố kỵ à? Anh cậu thích bao nuôi tôi đấy, ảnh hưởng gì tới cậu?”

Niên Bách Tiêu không ngờ cô lại nói vậy. Cậu ta lạnh nhạt đưa mắt lờm cô, rồi thả người ngồi xuống sofa, hậm hực nói: “Không biết xấu hổ!”

“Có phải cậu cảm thấy bây giờ tôi đang bị thương không dám đập cậu không?” Tố Diệp ngồi xuống bên cạnh sofa, lười biếng nói.

Niên Bách Tiêu nghiêng răng kèn kẹt, mím môi không nói gì nữa.

“Mặt trời mọc đằng Tây rồi à? Tôi không nghĩ cậu còn thích la cà tới nhà người khác đâu đấy?” Tố Diệp cười đều.

Niên Bách Tiêu không hiểu “la cà” nghĩa là gì, bèn nhú mày, nét mặt hồ nghi.

Thấy vậy, Tố Diệp đổi cách hỏi khác: “Làm sao cậu tìm được tới nhà tôi?”

“Nhà chị? Phải không đấy?”

Tố Diệp suy nghĩ rồi nói: “Ý cậu muốn hỏi đây có phải nhà tôi không chứ gì?”

“Không phải là câu nghi vấn mà tôi đang hỏi ngược lại chị.” Vẫn thứ tiếng Trung lóng ngóng đó, Niên Bách Tiêu làm mặt khinh thường:

“Chị, nhân tình của anh tôi, nhà làm sao mà chị trả tiền được?”

Tố Diệp hiểu ý cậu ta, bèn lờm nguýt, cũng chẳng mất công giải thích rằng đây là ngôi nhà cô bỏ chính tiền của mình ra thuê, bực bội đáp: “Đúng rồi, đúng rồi! Tôi chính là tiêu tiền của anh cậu đấy.”

“Tôi khinh thường chị!” Niên Bách Tiêu bĩu môi, rồi bổ sung thêm hai chữ: “Thật đấy!”

“Cảm ơn ha!” Tố Diệp luôn giữ vững thái độ ôn hòa, nhã nhặn, sau đó hét lên một tiếng vào trong bếp: “Tiểu Nhã!”

Tiểu Nhã lập tức đi ra ngoài, nhìn thấy một người thanh niên ngồi trên sofa cô bé ngăn người giây lát. Tố Diệp dặn Tiểu Nhã đi chuẩn bị hoa quả và bánh ngọt cho khách. Tiểu Nhã gật đầu, đang định quay người thì Niên Bách Tiêu đã gọi giật cô bé lại.

“Cafe, tôi muốn!” Rồi còn yêu cầu thêm: “Không đường!”

Tiểu Nhã đỏ mặt, khẽ gật đầu.

“Cảm ơn cô, tiểu thư Tiểu Nhã!” Niên Bách Tiêu nói.

Tiểu Nhã nhìn Niên Bách Tiêu, mặt càng đỏ rần. Cũng đừng trách cô bé tim đập chân run. Ngoại hình tuấn tú của cậu nhóc Niên Bách Tiêu

này đủ để khiến mấy cô gái nhỏ vui như mở cờ trong bụng.

Đợi Tiểu Nhã đi khỏi, Tố Diệp mới sửa lại cách dùng từ của cậu ta: “Ở Trung Quốc, nhất là những thành phố phía Bắc, đừng có gọi con gái nhà người ta là “tiểu thư”, sẽ khiến người ta hiểu sang một nghĩa khác đấy!”

Nét mặt Niên Bách Tiêu mơ hồ, nhưng cậu ta cũng chẳng thèm hỏi thêm, cười giấu cợt một tiếng.

“Cậu tới nhà tôi vì quan tâm tới vết thương của tôi sao?” Tố Diệp nói trúng trọng điểm.

Câu hỏi ấy khiến Niên Bách Tiêu lạnh nhạt, đứng dậy với thái độ thiếu nghiêm túc. Cậu ta rút từ trong túi ra một lọ thuốc rồi đập “bộp” một cái lên bàn uống nước: “Kỳ Đông Nham mua đấy, cầm cho chị nhờ tôi.”

“Anh ấy đâu?” Lúc này Tố Diệp mới biết nguyên nhân Niên Bách Tiêu tìm tới đây.

“Đi công tác rồi!”

Tố Diệp gật đầu, cầm qua xem thì ra là một lọ dầu nhập khẩu dùng để bôi lên vết thương. Loại thuốc này đang bán rất chạy trên thế giới: “Tôi sẽ gọi điện thoại cảm ơn anh ấy. Này, trong túi quần cậu còn cái gì nữa thế?” Cô nghiêng đầu, nhìn thẳng vào túi quần bên kia của cậu ta.

Bên trong cứ căng phồng ra.

Niên Bách Tiêu nhìn xuống theo ánh mắt cô, nét mặt bỗng chốc ngượng ngập, gờ tay ấn vào chỗ gồ lên. Tố Diệp không hiểu sao cậu

ta lại xấu hổ, thấy mặt cậu ta bỗng nhiên đỏ ửng, tim cô đập thịch một cái: Trời đất ơi! Không phải là cái đó chứ...

Nhưng nhìn kiểu gì cũng không giống mà, cậu ta không thể dậy thì thái độ đến mức đó chứ?

Niên Bách Tiêu không biết cô đang nghĩ cái gì. Một lúc lâu sau, cậu ta mới lôi cái thứ trong túi quần ra. Thấy vậy, Tố Diệp mới thở phào. Thì ra vừa rồi cô hiểu lầm, trong đó đúng là đựng thứ gì đó. Khi cậu ta vớt thứ ấy lên mặt bàn, cô mới nhìn rõ, cũng là một lọ thuốc, là bạch dược* của Vân Nam.

*Bột thuốc trắng (một loại thuốc Bắc lang băm).

Cầm được trong tay, suy nghĩ một lát, Tố Diệp bỗng nhiên hiểu ra tại sao cậu ta lại ngượng ngập. Cô mím môi cười: “Đây là thuốc cậu mua cho tôi?”

Niên Bách Tiêu ấp a ấp úng: “Chưa muốn chị chết nhanh như vậy.”

“Ồ!” Tố Diệp nhin cười, tung lên tung xuống lọ thuốc trong tay: “Cảm ơn nhé! Nhờ phúc của cậu, tôi sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Niên Bách Tiêu trừng mắt lờm cô.

Một lúc sau, cậu ta bất ngờ nói: “Đừng vui mừng quá sớm, anh tôi sẽ không lấy chị, tuy rằng anh ấy ly hôn, kết hôn giả.”

Câu nói này tuy không hoàn chỉnh, nhưng đại ý của nó là: Đừng vui mừng quá sớm. Dù anh tôi có kết hôn giả, anh ấy cũng sẽ không lấy chị.

Tố Diệp hiểu ý của cậu ta, trái tim chẳng hiểu sao bỗng nhói đau. Cô

biết cậu ta chỉ thích dùng cách này để chọc tức cô, nhưng không thể không thừa nhận, câu nói ấy khiến cô rất không thoải mái.

Mà lúc này Tiểu Nhã cũng vừa hay bê đồ ăn và hoa quả vào phòng khách, tiện tai nghe được câu nói của Niên Bách Tiều. Tuy rằng cậu ta nói không được hoàn thiện, nhưng ý tứ đã biểu đạt được rõ ràng. Cô thấy Tiểu Nhã lúc đặt tách cafe xuống bàn khẽ liếc nhìn mình một cái, trong đáy mắt ngập tràn sự khó tin.

Đương nhiên Tố Diệp đọc hiểu ánh mắt ấy. Từ ngày đầu tiên tới nhà Tiểu Nhã luôn nhìn cô với con mắt ngưỡng mộ, chắc là con bé không thể ngờ rằng bác sỹ Tố trong lòng nó thì ra lại làm kẻ thứ ba phá hoại gia đình người ta, còn người đàn ông nho nhã, ôn hòa ấy lại là người đã có gia đình.

“Hôm nay nhà có khách, nấu thêm một món nhé!” Tố Diệp không thể giải thích điều gì với con bé, chỉ khẽ thờ dài rồi dặn dò.

Tiểu Nhã nhìn Tố Diệp bằng cái nhìn phức tạp rồi gật đầu, cúi gằm đi vào nhà bếp.

“Tôi không ăn, ở nhà chị.” Niên Bách Tiều bắt chéo chân.

Tố Diệp uống một hớp nước hoa quả rồi hờ hững buông một câu: “Niên Bách Tiều! Đừng tưởng tôi không biết cậu về nước làm gì.”

Niên Bách Tiều đang ngồi đung đưa ngón chân bỗng ngừng lại, nhìn cô đầy cảnh giác.

“Cậu thích đua xe phải không? Nghe nói đầu năm sau giải đua công thức 1 sẽ khởi động.” Tố Diệp cong môi.

Ánh mắt Niên Bách Tiều nhuốm chút giá lạnh.

“Cậu rất muốn tham gia?” Tố Diệp tươi cười nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

Đôi mắt Niên Bách Tiêu dần trở nên u ám, rất lâu sau mới đứng dậy nói: “Chuyện của tôi, không cần chị bận tâm!” Dứt lời cậu ta giận dữ bỏ đi.

Tiếng đóng cửa gần như làm rung chuyển cả khu nhà.

Tố Diệp không ngăn cản cậu ta bỏ đi, chỉ mỉm cười. Từ phản ứng vừa rồi của cậu ta, cô cũng đoán được tám, chín phần rồi.

Hứa Đồng đứng trước cổng số 3 của sân bay, nhìn chăm chăm tấm biển thông báo các chuyến bay không ngừng cuộn tròn. Có một khoảnh khắc cô thật sự hy vọng máy bay tới trễ hoặc xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn mà phải quay trở về điểm xuất phát.

Nhưng chuyến bay của Thịnh Thiên Vỹ vẫn đáp xuống sân bay quốc tế Hồng Kông đúng thời gian.

Cô hít sâu một hơi. Khi thấy có người bắt đầu đi ra khỏi cửa, liền giơ cao tấm biển trong tay mình.

Thật ra, có giờ biển hay không cũng chẳng có gì khác nhau. Không phải cô chưa từng gặp Thịnh Thiên Vỹ.

Suy nghĩ của cô dần dần bay xa, trở về lần đầu tiên gặp anh ta.

Đó đã là chuyện của một năm trước về trước rồi.

Lần ấy cô cùng Niên Bách Ngạn ra nước ngoài tham gia một buổi triển lãm đá quý, vừa hay gặp Thịnh Thiên Vỹ tới tham gia thương

thảo một hạng mục hợp tác năng lượng, nên hai người họ đã tranh thủ gặp mặt nhau một chút. Thịnh Thiên Vỹ là người đàn ông phương Bắc điển hình, hào sảng, thích uống rượu, cứ nhất quyết kéo Niên Bách Ngạn đi uống không say không về. Kết quả Niên Bách Ngạn thì từ tốn uống còn Thịnh Thiên Vỹ thì lần nào cũng trăm phần trăm. Cuối cùng, anh ta say bết nhè.

Lúc đó Niên Bách Ngạn cũng đã uống chút rượu, không thể lái xe được, Hứa Đồng đành phải làm tài xế.

Thịnh Thiên Vỹ và Niên Bách Ngạn cũng cao to ngang ngửa nhau, lại khỏe vô cùng, Hứa Đồng gần như mệt bở hơi tai mới lái được anh ta về khách sạn. Anh ta là bạn thân của Niên Bách Ngạn, Hứa Đồng cũng không thể bỏ mặc anh ta như thế. Thế là cô quan tâm hỏi xem anh ta có đau đầu không, có cần trà giải rượu hay thứ gì không.

Ai ngờ anh ta nhìn cô, cười một cách quỷ quyệt: “Tôi cần dịch vụ chăm sóc đặc biệt. Tiểu Hứa, em làm được chứ?”

Hứa Đồng không nghĩ thơ đến nỗi không hiểu ý của anh ta. Cô đứng đờ đẫn một lúc, rồi khiếp sợ bỏ chạy.

Kể từ ngày hôm đó, chỉ cần nghe tới ba chữ Thịnh Thiên Vỹ là cô lại căng thẳng. Kể cả chuyến hành trình tới Nội Mông trong năm nay của Niên Bách Ngạn, cô cũng cố gắng tránh mặt Thịnh Thiên Vỹ, đặc biệt đợi tới khi buổi triển lãm diễn ra mới tới.

Vậy mà hôm nay vẫn không trốn thoát.

Hứa Đồng thở dài, vừa ngẩng đầu lên, phía trên chợt vang lên một tiếng cười: “Tiểu Hứa! Tôi không khó nhận ra đến vậy chứ?”

Thanh âm quen thuộc quả nhiên đã khiến Hứa Đồng giật nảy mình.

Cô ngẩng đầu lên theo phản xạ, vừa hay đập vào mắt là đôi mắt tươi cười của Thịnh Thiên Vỹ. Tim cô hồi hộp, trong đầu lại hiện ra hình ảnh xảy ra tại khách sạn lần đó. Cô nuốt nước bọt một cái, lo lắng tới nỗi chẳng nói nên lời.

“Sao thế? Không nhận ra tôi à?” Thịnh Thiên Vỹ sát lại gần cô.

Hứa Đồng hoảng hốt lùi ra sau một bước.

Hành động này quả thực đã làm Thịnh Thiên Vỹ thấy buồn cười. Anh ta bật cười sáng khoái trước con mắt của bao nhiêu người.

Hứa Đồng thấy mọi người chú ý hết cả phía họ, nhất thời cảm thấy xấu hổ. Cô buông tấm biển xuống, khẽ trả lời: “Tổng giám đốc Thịnh! Hôm nay tổng giám đốc Niên phải họp, không tới đón được, để tôi đưa anh về khách sạn!”

“Được thôi!” Thịnh Thiên Vỹ cười ha ha.

Hứa Đồng cố gắng nở một cười nghề nghiệp rất gượng ép: “Xe đỗ ở cửa số 8 ạ.”

Thịnh Thiên Vỹ đi theo cô, một lúc sau bỗng nhiên hỏi: “Hoa đâu?”

Hứa Đồng sửng sờ.

“Đón mà không có hoa sao? Tổng giám đốc Niên của công ty em cũng thật là, quá nhỏ mọn rồi.” Thịnh Thiên Vỹ chép miệng.

Hứa Đồng bàng hoàng, chớp chớp mắt rồi nói: “Xin lỗi anh! Là sơ suất của tôi!”

Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô rồi mỉm cười: “Đừng có lỗi làm gì cũng nhận

cả vào mình như thế, rõ ràng là sắp của em thiếu chú ý.”

“Không, tại tôi...”

“Tiểu Hứa!” Thịnh Thiên Vỹ ngắt lời, rồi nhìn Hứa Đồng chăm chú:
“So với lần trước gặp tôi, em lại xinh hơn rồi đấy.”

Hai chân Hứa Đồng mềm nhũn, suýt nữa thì ngã lăn xuống cầu thang cuốn, nhìn Thịnh Thiên Vỹ đầy cảnh giác. Còn Thịnh Thiên Vỹ nói xong câu ấy cũng chẳng tiếp tục nói thêm gì nữa, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng.

Cô lại bắt đầu căng thẳng rồi.

Dọc đường đi vào trung tâm thành phố, về cơ bản Thịnh Thiên Vỹ hỏi gì Hứa Đồng trả lời nấy, cô tuyệt đối không nói thừa câu nào. Vào trong thành phố, khi đi qua một cửa hàng hoa Thịnh Thiên Vỹ bất ngờ bảo cô dừng lại.

Hứa Đồng không hiểu, nhưng vẫn lệnh cho tài xế dừng xe.

Cô thấy Thịnh Thiên Vỹ mở cửa đi xuống, sai bước đi vào trong cửa hàng hoa.

Đúng vào lúc Hứa Đồng đang đợi vô cùng sốt ruột thì Thịnh Thiên Vỹ bước ra, ôm theo một bó hoa rum trắng, được bó vừa đẹp lại trang nhã. Không biết là nữ nhân viên hay bà chủ của cửa hàng còn tiễn anh ta ra tận ngoài cửa, gương mặt tha thiết.

Chiều cao và tướng mạo của Thịnh Thiên Vỹ đều mang phong cách của người phương Bắc, tay dài chân dài, khung xương rắn chắc, từng đường nét trên khuôn mặt đều góc cạnh, mạnh mẽ, cực kỳ nam tính, lại cộng thêm tiêu chuẩn của một doanh nhân thành đạt, khí thế

vô cùng hùng mạnh, thu hút ánh nhìn của người khác phái cũng là chuyện bình thường.

Hứa Đồng chủ động mở cửa xe ra. Thịnh Thiên Vỹ mang theo cả cái giá lạnh bên ngoài vào trong xe, sau đó đặt bó hoa trong tay mình vào lòng Hứa Đồng.

Cô kinh ngạc: “Tổng giám đốc Thịnh?”

“Tặng em đấy!” Thịnh Thiên Vỹ tươi cười nhìn cô.

“Không! Tôi không thể nhận được.” Nhận hoa của anh ta là thế nào?

Nhưng Thịnh Thiên Vỹ kiên quyết bắt cô cầm, rồi hơi dựa vào người cô thì thầm: “Coi như tôi xin lỗi em vì hành vi vô lễ của mình tối hôm đó.”

Hứa Đồng bỗng trợn tròn mắt. Cô cứ tưởng anh ta hoàn toàn chẳng nhớ gì cả...

~Hết chương 331~

*Lảm nhảm: Còn chương sau khá dài, lại hẹn cả nhà chiều tối. Ai không thích cặp đôi hôm trước có thể next

Quyển 7 - Chương 333: Mình biết cậu vẫn luôn yêu thầm anh ấy

Về đêm, vạn vật đều đắm chìm trong tĩnh mịch. Tất cả những gì tốt đẹp hay xấu xa đều từ từ dừng bước nghỉ ngơi theo bóng chiều tà. Thời gian như đang trùn lên hết thảy một cái nắp dày và nặng. Không còn sự huyên náo và xốc nổi của ban ngày, nên từng bước đi của nó cũng rề rà và chậm chạp.

Vì vậy, Tố Diệp cảm thấy ban đêm thời gian luôn trôi qua chậm như thế. Mỗi giây mỗi phút đều như kéo theo một cái đuôi nặng nề, thờ hờn hển nhắc từng bước đi về phía trước.

Sau khi Tiểu Nhã rời khỏi, cô nằm luôn trên sofa ngoài phòng khách, đổi hết kênh nó tới kênh kia trên tivi, nhưng suy nghĩ thì luôn dừng lại ở một điểm nào đó, không tài nào nhúc nhích hết như tấm sắt gỉ.

Cô chờ đợi một sự bắt đầu hoàn toàn mới. Tuy rằng ban ngày scandal vẫn rộ ràng không ngớt, nhưng Tố Diệp rất muốn cảm nhận một chương mới của cuộc sống. Cô lặng lẽ đợi Niên Bách Ngạn, hy vọng tối nay anh sẽ tới, hy vọng có thể được sống anh với danh nghĩa một người đàn ông độc thân thực sự.

Cô không chủ động gọi điện thoại cho anh, chỉ kiên nhẫn chờ đợi anh quay trở về căn nhà này. Không khó tưởng tượng ra cả ngày nay anh đã bị mấy tin đồn đó bám riết, phiền nhiễu đến thế nào. Cho dù không tới đó cô cũng có thể hình dung ra điệu bộ thì thà thì thụt của những nhân viên trong công ty.

Thế mà thời gian thì cứ chậm như rùa bò. Từng tiếng tích tắc, tích tắc trôi qua. Từ tám giờ tối, cô đã ngồi đợi kênh không biết bao nhiêu lần. Trong gần hơn ba tiếng đồng hồ, những hình ảnh trước mắt Tố Diệp chưa bao giờ cố định.

Cho tới khi cô ngủ thiếp đi, cho tới khi mọi suy nghĩ chìm vào giấc ngủ vô bờ bến.

Không biết tới lúc nào, cô bỗng cảm thấy có một bàn tay vuốt ve trán mình. Nó ấm áp và hiền hòa, len vào hơi thở là mùi gỗ mộc dễ chịu nhất.

Mí mắt động đậy, nhưng Tố Diệp vẫn chưa muốn mở mắt. Đôi môi anh đào khẽ nở một nụ cười hạnh phúc.

Bàn tay ấy nhẹ nhàng gạt từng lọn tóc hai bên má để thay thế chúng cọ vào má cô, nắm gọn trong lòng bàn tay mình.

Có một tiếng cười khe khẽ vang lên bên tai cô. Càng áp sát cô hơn là mùi hương thân thuộc tỏa ra từ người đàn ông. Từng vòng từng vòng bao bọc lấy cô, dạy cho người ta hiểu thế nào là ấm áp.

“Về phòng ngủ!” Giọng nói trầm ấm, rất dễ nghe, hơi thở phả ra làm vành tai và cổ cô ngứa ngáy.

Tố Diệp bèn rút cổ lại, hai mắt vẫn nhắm nghiền, khẽ lắc đầu: “Để em ôm anh một lúc!”

Người đàn ông chiều theo ý cô, tiện đà nằm xuống bên cạnh, giờ cánh tay kéo cô vào lòng.

Lúc này cô mới mở mắt ra, đập vào mắt là chiếc cà vạt của anh.

Cô từ từ ngẩng mặt lên. Anh cũng cúi đầu nhìn xuống, cứ như vậy, chóp mũi của hai người gần như chạm vào nhau, gần đến mức anh có thể nhìn thấu cả sự kỳ vọng trong đôi mắt cô, gần đến nỗi cô có thể nhìn được bóng hình mình trong đôi đồng tử ấy.

Anh luôn trở về, dù là mấy giờ.

Tố Diệp nhìn anh không nói gì, chỉ cười ngây ngô.

Niên Bách Ngạn thấy cô cười, khóe môi cũng bất giác cong lên. Một tay còn lại của anh phủ lên mặt cô, giọng nói yên bình và yêu chiều: “Cười gì vậy?”

“Cười anh hôm nay bị tin đồn bám đuôi.” Tố Diệp sát lại gần anh, áp môi mình lên môi anh, nghịch ngợm cắn một cái.

Từ nay về sau, anh sẽ là của cô, không còn dính líu tới người phụ nữ khác, không còn bị người ta gọi là chồng của người khác nữa. Cô có thể đường hoàng ôm anh hoặc đòi anh ôm cô như thế này. Hoặc có thể giống như bây giờ, muốn hôn là sẽ được hôn, muốn cắn là sẽ được cắn.

Chuyện này cô đã chờ đợi quá lâu rồi.

Trái tim chưa bao giờ cảm thấy thoải mái và mãn nguyện như vậy.

Niên Bách Ngạn để mặc cô tùy ý làm gì thì làm. Đợi cô buông anh ra, môi dưới của anh đã có một vết mờ mờ.

“Đây có phải là đáp án của một người có tâm lý đen tối không?” Anh cố ý trêu đùa.

Tố Diệp bèn len vào lòng, kéo cà vạt của anh rồi cười hì hì: “Tâm lý em đen tối đấy, anh không thích à?”

“Thích!” Niên Bách Ngạn ôm chặt cô hơn, cúi đầu đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ.

Cảm giác được ôm cô như thế này thật tuyệt. Nhất là tối nay, anh chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như thế. Nghĩ mãi, Niên Bách Ngạn cũng bắt giác mỉm cười.

Tố Diệp ngẩng đầu lên trong lòng anh. Thấy nét mặt anh dễ chịu, cô tò mò hỏi: “Thế anh lại cười gì đấy?”

“Anh ấy à...” Niên Bách Ngạn cười khế: “... tâm lý cũng đen tối.”

“Nhìn ra rồi!” Tố Diệp bật cười thành tiếng.

Niên Bách Ngạn vừa cười vừa véo má cô.

Tố Diệp cảm nhận được hôm nay tâm trạng của anh rất tốt. So với tối qua, anh thật sự cười nhiều hơn. Cô đoán là sợ dĩ tối qua tâm trạng của Niên Bách Ngạn vẫn còn nặng nề có lẽ vì nghĩ tới tình hình hôm nay. Giờ phút này trông anh như vậy, có thể tưởng tượng ra tất cả đã nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Hai người không nói gì nữa, chỉ lặng yên ôm nhau.

Cảm giác này chiến thắng ngàn vạn lời nói.

Nằm trong lòng Niên Bách Ngạn, rắn chắc và rộng rãi, chỉ cần dựa vào đó thôi cũng đã là một niềm hạnh phúc. Tố Diệp hết lần này tới lần khác muốn nắm giữ hạnh phúc, cuối cùng mới phát hiện, thực ra được anh ôm như vậy cũng đã hạnh phúc rồi.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới lên tiếng, phá vỡ bầu không khí im ắng, khẽ thở dài: “Chuyển về tứ hợp viện đi, sống cùng với anh!”

Tố Diệp tươi cười nhìn anh: “Sao? Căn nhà này của em còn không chứa nổi nam thần như anh à?”

Niên Bách Ngạn mím môi, giơ tay búng nhẹ lên trán cô: “Em hiểu ý của anh mà.”

“Sống chung chứ gì, em chả biết thừa!” Tố Diệp nói rất thẳng thắn, rồi cô ôm lấy cổ anh, mỉm cười lắc đầu: “Em không chuyển tới đó đâu.”

“Tại sao vậy?”

Một tia nhìn xảo quyệt ánh lên trong mắt Tố Diệp, lấp lánh trông rất đáng yêu: “Em không muốn biến thành con chim hoàng yến được anh nuôi sớm như thế.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày, nói một câu nửa đùa nửa thật: “Đây chẳng phải là chuyện sớm muộn sao?”

“Đừng có mơ, sớm muộn gì chứ!” Tố Diệp chẳng biết đây có được coi là lời hứa hẹn của anh hay không. Cô túm chặt lấy cà vạt của anh: “Em là phụ nữ hiện đại, cần có đủ không gian tự do.”

Niên Bách Ngạn không tán đồng: “Không thể cho phụ nữ quá nhiều tự do.”

“Đó là đàn ông!” Tố Diệp tranh luận, rồi véo má anh: “Nhất là mấy người đẹp trai như anh đây này!”

“Thế em còn không tới quán thúc anh?”

Nét mặt Tố Diệp kiêu hãnh: “Còn cần em quán à? Tối nào mà anh chẳng tới nhà em điểm danh.”

“Lẻo mép!” Anh cười khó xử: “Không chuyển về đó thật à?”

Tố Diệp lắc đầu.

Niên Bách Ngạn cũng không ép buộc cô nữa, chỉ im lặng vỗ đầu cô.

“Mọi chuyện sẽ trở nên càng ngày càng khó giải quyết sao?” Kỳ thực, Tố Diệp cũng lo lắng tin đồn này sẽ mỗi ngày một lan rộng.

“Không đâu!” Niên Bách Ngạn cúi đầu hôn cô: “Đừng lo lắng, cứ bình yên ở bên cạnh anh là được.”

Tố Diệp gật đầu, ngẩng nhìn gương mặt anh, thật sự chỉ muốn được hôn mãi. Nhớ lại những lời Niên Bách Tiêu nói hôm nay, cô cũng không buồn phiền trong lòng nữa. Niên Bách Ngạn là một người đàn ông làm việc có chừng mực. Đúng như anh nói, dù mối quan hệ này tiếp tục thế nào, cứ nối bước theo anh là được.

Nhớ tới Niên Bách Tiêu, cô bèn kể lại chuyện hôm nay cho Niên Bách Ngạn, rồi hỏi: “Em trai anh thích đua xe sao?”

Đầu mày đang dãn ra của Niên Bách Ngạn dần dần nhú lại, anh gật đầu.

“Có phải anh đã biết mục đích thằng bé về nước từ lâu rồi không?” Tố Diệp lại hỏi.

Niên Bách Ngạn thở dài nặng nề: “Chắc chắn là vì cuộc đua F1.”

Tố Diệp ngỡ ngàng. Xem ra cô đoán đúng thật rồi. Trước đây sau khi thấy nó tới kho phế liệu, cô đã điều tra. Nơi đó được coi như nghĩa trang của xe đua. Rất nhiều chiếc xe bị tiêu hủy đều được tập trung ở đó. Cô cứ nghĩ mãi tại sao Niên Bách Tiêu lại tới đó một mình, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ ra được một đáp án.

“Cậu ấy đua xe tuyệt lắm phải không?” Chớp mắt cô lại trở nên rất phấn khích.

“Đúng là rất giỏi!”

Mắt Tố Diệp sáng rực lên: “Siêu thật!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng thái độ kỳ lạ. Một lúc sau anh đứng dậy, không nói câu nào đã đột ngột bế cô lên.

“Anh làm gì vậy?”

“Người cổ tay còn đang bị thương như em, việc tắm rửa anh đành phải chăm sóc rồi.” Anh né tránh việc tiếp tục nói về vấn đề của Niên Bách Tiêu.

Tố Diệp giơ tay chỉ về phía anh: “Thế thì anh không được động chân động tay đâu đấy!”

Niên Bách Ngạn cúi xuống cắn ngón tay cô, khiến cô hét lên một tiếng, còn anh cong môi cười: “Yêu cầu của em... bị bác bỏ!”

“Niên Bách Ngạn! Anh đúng là đồ háo sắc!”

Câu chuyện có liên quan tới hôn nhân giả của thiên kim nhà họ Diệp lan truyền mãi một thời gian rồi dần dần cũng thành tin cũ. Đương

nhiên, muốn một tin đồn biến mất, cách nhanh nhất là phải xuất hiện một tin đồn khác thế chỗ.

Mà câu chuyện đó sờ dĩ lắng lại, cũng vì nguyên nhân đó.

Có tin tức rò rỉ ra ngoài rằng cơ cấu cổ phần nhà họ Diệp có sự thay đổi. Hơn nữa hành động quay trở lại chức chủ tịch của Diệp Hạc Phong cũng khiến mọi người bên ngoài bàn tán xôn xao. Cũng có một số người đạt được quan điểm thống nhất, ví dụ như, Niên Bách Ngạn đã bị Diệp Hạc Phong xóa bỏ quyền hành. Tuy rằng vị trí tổng giám đốc không bị lay chuyển, nhưng đã không còn là người một tay che trời nữa. Dù sao thì sau khi Diệp Hạc Phong quay trở lại Tinh Thạch chủ trì mọi việc, thì tất cả các quyết định của Niên Bách Ngạn vẫn phải nghe theo sự sắp xếp của ông.

Cũng có người nói, việc Niên Bách Ngạn kết hôn giả coi như đã chôn vùi cả tương lai của mình. Diệp Hạc Phong quay về đồng nghĩa với việc ông ta sẽ suy nghĩ lại việc giao chiếc ghế đó cho ai. Niên Bách Ngạn đã không còn là đối tượng duy nhất nữa.

Mà cùng với đó một tin tức còn chấn động lòng người hơn nữa là, 2% cổ phần trong tay Diệp Hạc Thành, em trai của Diệp Hạc Phong đã được chuyển nhượng cho cố vấn tâm lý của tập đoàn Tinh Thạch, Tố Diệp. Thế là cây gia đình của nhà họ Diệp chẳng mấy chốc đã được tung ra, thân phận cô hai của Tố Diệp cũng không còn là một bí mật nữa.

Rất nhiều phóng viên bắt đầu suy đoán giá trị của Tố Diệp, nhất thời kinh ngạc khi cổ phần của cô chủ thứ hai này đang đuổi theo số cổ phần của Niên Bách Ngạn. Giới thương nhân cũng phỏng đoán, có phải Diệp Hạc Phong có ý giao Tinh Thạch cho cô con hai thứ hai bất thành linh ở đâu chui ra này không?

Lần này người chủ động thanh minh là Diệp Hạc Phong. Ông thừa nhận sự thật Tố Diệp là con gái của mình, cũng thẳng thắn nói rằng tất cả mọi chuyện đều là sai lầm năm xưa của mình. Ông có lỗi với mẹ của Tố Diệp. Như thế, càng không để đám nhà báo dám viết bừa rằng Tố Diệp trèo cao hay là con riêng nữa.

Khi các tin tức đang tràn ngập khắp nơi, không ai biết có một người đã được Niên Bách Ngạn lặng lẽ đưa ra nước ngoài. Đó chính là Khúc Nghệ. Thời điểm này, Diệp Ngọc bình tĩnh hơn bất kỳ ai.

Ngoài Diệp Ngọc ra, còn một người bình thản nữa là Tố Diệp. Vết thương ở chân và tay của cô đã gần khỏi hẳn, nên cô cũng bắt đầu trở lại làm việc. Đi giảng ở trường đại học, tới nhận án ở phòng tâm lý, còn chưa tới cuối tuần nên cô vẫn chưa phải tới Tinh Thạch.

Không phải cô chưa đọc mấy bài báo đó, cũng không phải cô không biết thân phận của mình đã bị phát giác. Trong phòng tâm lý Liêm Chúng, thậm chí là ngay vườn hoa trường đại học cũng có bóng dáng ký giả quấy rầy. Tố Diệp cũng chẳng né tránh. Đám phóng viên đó vây lấy thì cô cũng đường hoàng nghênh chiến. Dĩ nhiên, cô cũng không thể làm hài lòng tâm lý hiếu kỳ của họ. Ngoài một câu “Không có gì để nói” thì cô không trả lời thêm bất kỳ câu nào nữa.

Khoảng thời gian này, điện thoại cũng réo không ngừng. Cậu và mợ càng lo lắng hơn, thậm chí rất phẫn nộ khi cô lại dây vào nhà họ Diệp. Cuối cùng vẫn phải tới lượt Tố Diệp ôn tồn khuyên nhủ, nói rằng chuyện này dù sao cũng đã xảy ra rồi, cứ thẳng thắn đối mặt đi.

Giá cổ phiếu của tập đoàn Tinh Thạch cũng theo tin đồn lên lên xuống xuống, hệt như một con thuyền dập dềnh giữa những con sóng, thăng trầm bất định. Nhưng chẳng mấy chốc, trang bìa của một tạp chí quốc tế nổi tiếng liên kết với Tinh Thạch, đã tung ra bộ sưu tập mới cho mùa Noel, lấp lánh, chói mắt. Từng sản phẩm mới đều là

kiệt tác được làm ra từ mỏ kim cương mới khai thác ở Nam Phi. Bộ phận marketing và ngoại giao chuyên nghiệp của tập đoàn còn ban cho mỗi một sản phẩm mới một thân phận tôn quý sang trọng mới. Các sản phẩm mới này sẽ được ra mắt lần đầu tiên tại showroom D sau đó mới tung ra thị trường.

Tinh Thạch bỗng chốc trở thành từ khóa được người ta bàn luận sôi nổi.

Nhưng đồng thời lúc ấy, Kỳ Thị cũng không chịu tụt lại phía sau, cũng bắt đầu tung sản phẩm mùa Noel ra thị trường, lợi dụng các phim điện ảnh đang lên sóng thời kỳ đó để tuyên truyền, quảng bá cho sản phẩm của mình. Mà việc Bạch Băng chủ động xuất hiện tại showroom đá quý cao cấp Tỷ Hối của Kỳ Thị cũng là một chiêu trò. Kỳ Đông Nham còn chủ động lộ diện trước báo giới, ký hợp đồng với buổi triển lãm đá quý nổi tiếng quốc tế, giành được cho mình một vị trí, và sản phẩm mang đi triển lãm chính là trang sức chính trong bộ “Trăm hoa đua nở” đã đấu giá thành công tại Nội Mông khi trước. Màn kịch này chuyển biến khiến những người trong ngành truyền tai nhau không ngớt, vì mọi người vẫn còn nhớ rõ ngay sau khi đấu giá thành công trang sức này, Kỳ Đông Nham đã lập tức tặng lại nó cho Tố Diệp.

Bây giờ thân phận của Tố Diệp đã rõ như ban ngày, họ lại càng suy đoán táo tợn. Kỳ Đông Nham liệu có tiếp tục diễn một màn tặng đá quý cho tiểu thư nữa không?

Đương nhiên, suy đoán cũng chỉ là suy đoán.

Trên thực tế, ai đi làm vẫn cứ phải đi làm. Cái gọi là gièm pha, đồn đại chẳng qua chỉ là mấy câu chuyện bên lề những lúc nhàn rỗi mà thôi.

Khi Lâm Yêu Yêu gõ cửa phòng làm việc của cô, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tố Diệp là: Cô ấy tới dò hỏi mình chuyện Niên Bách Ngạn kết hôn giả. Nhưng thực tế, câu đầu tiên Lâm Yêu Yêu hỏi sau khi ngồi xuống ghế lại là: Cậu biết Niên Bách Ngạn kết hôn giả từ lâu lắm rồi đúng không?

Cô ấy tới rất đúng lúc, Tố Diệp vừa kịp hoàn thành xong một án, thời gian còn lại cô cũng không có cuộc hẹn nào. Đúng vào lúc hơn hai giờ chiều, khi con người ta đang lơ đãng muốn ngủ. Cả phòng tâm lý Liêm Chúng cũng rất yên ắng, hành lang không một tiếng bước chân.

Lúc này, các nhân viên trong Liêm Chúng hoặc là đang nghỉ trưa, hoặc là đang vui đầu đọc tài liệu, ai cũng lơ đãng vận động.

Ánh nắng bên ngoài rất đẹp. Tố Diệp đứng dậy mở hé cửa phòng, để ánh nắng và gió mát ngoài hành lang len vào phòng, ít nhiều làm giảm bớt sự mệt mỏi sau buổi trưa.

“Câu hỏi của cậu rõ ràng là có ý khẳng định.” Cô rót cho mỗi người một tách cafe, rồi đưa một tách cho Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu đón lấy, rồi nhân tiện nhìn vết sẹo vẫn còn hơi mờ nơi cổ tay cô: “Vì mình biết rõ cậu không phải là một người phụ nữ không có đạo đức. Nếu không chắc chắn như thế, sao cậu lại liếc mắt đưa tình với anh ấy chứ?”

“Được rồi! Mình có cần phải cạm ly vì đời người có được một tri kỷ không đây?” Tố Diệp cầm tách cafe lên, khẽ chạm nhẹ vào cốc của cô ấy, cười nói.

Lâm Yêu Yêu đã quá quen với bộ dạng tếu táo này của Tố Diệp, bèn lờm cô: “Còn đau không?”

Tố Diệp lắc lư cổ tay: “Khỏi lâu rồi!”

Cổ tay cô trắng sáng dưới nắng mặt trời.

“Thiên kim tiểu thư người ta giữ thân như vàng như ngọc. Cậu thì hay rồi, chỉ có số chịu khổ thôi. Bây giờ được người ta đẩy vào hũ mật rồi, còn gấp gáp đi làm làm gì? Mình mà là cậu thì cứ ở nhà tĩnh dưỡng cho khỏe hẳn đi đã.” Câu nói này của Lâm Yêu Yêu như đang ngưỡng mộ Tố Diệp, nhưng phần nhiều là xót xa và quả trách.

Sau này cô ấy mới nghe nói Tố Diệp gặp chuyện ở nhà họ Diệp. Biết được tin cô nhảy từ trên tầng hai xuống, tim Lâm Yêu Yêu như bắn ra ngoài. Thế nên trong khoảng thời gian cô ở nhà nghỉ ngơi, Lâm Yêu Yêu đã mắng cô không ít.

Trong lòng Lâm Yêu Yêu, Tố Diệp mãi mãi là Tố Diệp, chẳng liên quan gì tới thân phận vàng ngọc, cũng chẳng liên quan tới việc cô nắm bao nhiêu cổ phần của Tinh Thạch trong tay.

“Cậu trở nên lảm nhảm như thế này từ khi nào thế hả? Chính cậu cũng khẳng định là mình phải chịu khổ. Đẳng nào thì cả đời cũng thế rồi. Mình ấy à, kể cả có sinh ra trong gia đình quyền quý, cũng chỉ có số làm cô bé Lọ Lem thôi. Yên tâm đi! Đứa da thịt thô ráp như mình không sao từ lâu rồi.”

Lúc đó Lâm Yêu Yêu mới yên tâm, nhấp một ngụm cafe rồi khẽ hỏi: “Cô bé Lọ Lem người ta cũng gặp được và lấy hoàng tử rồi. Còn cô bé Lọ Lem dững mảnh như cậu thì khi nào chịu lấy chồng đây?”

Bên cạnh vang lên tiếng thìa bạc chạm vào ly tách. Lâm Yêu Yêu ngược mắt lên nhìn Tố Diệp, nét mặt có chút nghi vấn.

“Mình... vẫn chưa nghĩ xa như thế.” Tố Diệp lại mỉm cười như bình

thường. Cô buông chiếc thìa trong tay xuống, làm ra vẻ hờ hững nói một câu.

“Là chưa nghĩ hay không dám nghĩ?” Lâm Yêu Yêu hỏi tiếp: “Hay cậu vẫn chưa quên được Tưởng Bân?”

“Mình yêu Niên Bách Ngạn.” Tố Diệp trả lời rất chắc chắn.

“Vậy cậu...”

“Aiya, được rồi! Cậu tới đây là để mình thêm buồn hay để chúc phúc cho mình đấy hả?” Tố Diệp ngắt lời cô ấy.

Lâm Yêu Yêu thấy cô có ý né tránh thì cũng không gạn hỏi nữa, chỉ khẽ thở dài. Tố Diệp thấy nét mặt Lâm Yêu Yêu có chút suy tư, bèn hỏi cô ấy có chuyện. Cô nên nghĩ tới chuyện, có lẽ Lâm Yêu Yêu tới đây chắc chắn là có chuyện khác.

Một lúc lâu sau, Lâm Yêu Yêu mới rút từ trong túi ra một tấm thiệp đám cưới, đưa cho Tố Diệp: “Hôm nay mình tới là đưa cho cậu cái này.”

Một quả bom màu đỏ!

Tố Diệp vội vàng đón lấy, nghi ngờ hỏi: “Đám cưới của ai đây?”

Lâm Yêu Yêu không lên tiếng.

Cô nhìn Lâm Yêu Yêu rồi mở tấm thiệp ra. Khi cái tên của cô dâu và chú rể đập vào mắt, Tố Diệp gần như chết sững. Cô bàng hoàng nhìn đi nhìn lại, rất lâu sau mới có phản ứng, kinh hoàng thốt lên: “Cậu và Đinh Tư Thừa sẽ làm đám cưới?”

Lâm Yêu Yêu gật đầu.

Câu đầu tiên bật ra khỏi miệng Tố Diệp chính là: “Lâm Yêu Yêu, cậu điên rồi à?”

Lâm Yêu Yêu nhìn Tố Diệp, ánh mắt điềm tĩnh: “Mình lấy Đinh Tư Thừa sao lại là điên?”

“Chúng ta tạm thời không nhắc tới Đinh Tư Thừa, nói về Diệp Uyên trước.” Tố Diệp đúng là đã bị tấp thiệp cưới này làm cho nổ tung. Bận thân kết hôn là chuyện vui lớn, nhưng sao cô chẳng thấy vui chút nào.

Lâm Yêu Yêu nghe thấy cái tên này, sắc mặt bỗng có chút ngượng ngập, cup mắt hỏi: “Nhắc tới anh ấy làm gì?”

“Diệp Uyên theo đuổi cậu gần như phát điên rồi. Đến người ngoài như mình còn nhận ra, lẽ nào cậu không nhìn ra sao?” Ngữ khí của Tố Diệp có phần sốt sắng.

Lâm Yêu Yêu thờ dài, mím môi, một lúc lâu sau mới nói: “Thật ra, mình đã từng thử hẹn hò với anh ấy một thời gian. Tiểu Diệp! Mình thật sự đã từng thử tiếp nhận một người đàn ông khác, thật đấy!”

Hả?

Tố Diệp ngẩn người. Cô không hề biết chuyện Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu đã từng bắt đầu.

“Nhưng tại sao cậu...”

“Không phải Diệp Uyên không tốt. Anh ấy xuất thân trong gia đình giàu có, lại có một sự nghiệp khiến người ta tán thưởng. Đây đều là

những ưu thế chí mạng để anh ấy có thể nhanh chóng thu hút được phái nữ. Mình và anh ấy giống như người ở hai thế giới khác nhau. Anh ấy xuất sắc đồng thời cũng phong lưu. Mình không có tự tin có thể giữ được một người đàn ông như vậy. Anh ấy cũng sẽ không vì đánh mất mình mà cảm thấy cô đơn, vì bên cạnh anh ấy sẽ lập tức xuất hiện những người phụ nữ còn tốt hơn.”

“Cậu tự ti đến vậy sao?” Cô có thể hiểu được cái cớ này, vì có những lúc cô cũng nghĩ về Niên Bách Ngạn như vậy.

“Tự ti, nhưng đây là sự thật!” Lâm Yêu Yêu nhìn cô, ánh mắt chân thành: “Quan trọng hơn cả là mình vẫn chưa quên được Đinh Tư Thừa, đây mới là mấu chốt. Mình rất yêu anh ấy, yêu đến đau đớn. Tiểu Diệp! Mình thật sự rất muốn lấy anh ấy.”

Tố Diệp nhìn cô khó tin: “Một người đàn ông đã từng hại cậu phải cắt tay tự sát, cậu còn tin tưởng anh ta có thể mang lại hạnh phúc cho mình?”

Lâm Yêu Yêu cắn môi, mí mắt run run.

“Yêu Yêu...” Tố Diệp nhất thời cảm thấy sức cùng lực kiệt. Có một hơi thở cứ quẩn quanh ở lồng ngực mà không sao thoát ra được cũng chẳng nuốt xuống được. Cô kéo tay Lâm Yêu Yêu lại, cố gắng siết chặt từng ngón tay của cô ấy, nhưng chỉ cảm thấy tay của cả hai đều giá lạnh đến kinh người.

“Cho dù không phải là Diệp Uyên, cho dù cậu không thể yêu Diệp Uyên được cũng không sao. Trên đời này đâu phải chỉ có một mình Đinh Tư Thừa. Dù là người đàn ông khác cũng tốt hơn anh ta chứ?”

Lâm Yêu Yêu khẽ ngước mắt lên. Đôi mắt Tố Diệp chợt run lên, vì cô nhìn thấy hai mắt Lâm Yêu Yêu đỏ ửng.

“Tiểu Diệp! Mình thật sự rất muốn... tin tưởng anh ấy một lần.”

Tổ Diệp không biết nên nói gì nữa. Bàn tay cô cũng dần dần buông ra. Tuy rằng cô rất không tán thành việc làm này của bạn mình, nhưng cũng không có quyền can dự vào quyết định của cô ấy, chỉ biết hít sâu rồi chìm vào im lặng.

Một buổi chiều yên tĩnh, hai cô gái đang chìm đắm trong câu chuyện của mình, chẳng ai nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang. Bước chân của người đàn ông từ tốn chậm rãi. Khi đi qua văn phòng của Tổ Diệp, anh ta do dự giây lát, nhưng chẳng mấy chốc lại quyết định rời đi.

Ai ngờ đúng lúc ấy, qua khe cửa hơi hé, một câu nói của Lâm Yêu Yêu đã lọt vào tai anh ta.

“Tự sát là hành động của mình. Mình không oán trách ai cả, bao gồm cả Tư Thừa. Thế nên Tiểu Diệp! Tư Thừa cũng không xấu xa đến mức đó, phải không? Nếu không, lúc trước cậu cũng không yêu thầm anh ấy.”

Đình Tư Thừa đứng ngoài cửa chợt khựng lại, bàng hoàng đứng đờ ra tại đó.

Còn trong phòng, Tổ Diệp cũng nhìn Lâm Yêu Yêu với ánh mắt kinh ngạc. Câu nói vừa rồi của cô ấy rất khế, nhưng đủ trở thành một trái bom lại nổ tung tất cả mọi cảm xúc của Tổ Diệp.

“Yêu Yêu! Cậu nói linh tinh cái gì vậy? Sao mình có thể yêu thầm Đình Tư Thừa?” Chuyện này có đánh chết cô cũng không được nhận.

Lâm Yêu Yêu cười khẽ: “Mình không hề có ý trách cậu. Giác quan thứ sáu của người phụ nữ nhạy cảm lắm. Cộng thêm những gì mình hiểu về cậu. Mình biết, thật ra cậu vẫn luôn thích Tư Thừa.”

“Yêu Yêu! Mình...”

“Cậu nghe mình nói đã!” Lâm Yêu Yêu kéo tay cô lại, cúi đầu, thu lại nụ cười trên môi, ngữ điệu trở nên nghiêm túc: “Mình nhận ra cậu luôn nhìn theo Tư Thừa. Có lẽ cậu không tin, nhưng có một khoảng thời gian mình thật sự đã từ bỏ. Mình muốn tác thành cho cậu và Tư Thừa. Cậu là người bạn tốt nhất của mình, mình không muốn vì mình mà cậu đánh mất hạnh phúc.”

Trái tim của Tố Diệp bắt đầu hoảng loạn. Cô chưa từng nghĩ tình cảm của mình lại lộ liễu đến vậy, cũng chưa từng biết thì ra Yêu Yêu luôn nhận ra điều đó. Cô bất chợt nghĩ tới tâm trạng lo lắng của Lâm Yêu Yêu khi Đỉnh Tư Thừa về nước. Cô ấy đã từng thẳng thắn bộc bạch trước mặt cô, lo rằng Đỉnh Tư Thừa liệu có thích cô hay không. Đến giờ Tố Diệp mới hiểu. Đối với tình yêu, Lâm Yêu Yêu là người luôn lo được lo mất. Lâm Yêu Yêu biết cô yêu thầm Đỉnh Tư Thừa, nhưng cũng lại sợ Đỉnh Tư Thừa sẽ thích cô.

“Nhưng sau đó cậu luôn tạo cơ hội riêng cho mình và Tư Thừa. Mình đã tham lam, mình đã ích kỷ. Mình muốn có được anh ấy, muốn có được tình yêu. Khoảng thời gian đó mình cũng rất giày vò. Mỗi lần ở bên cạnh Tư Thừa, mình lại nghĩ, không biết có phải cậu đang trốn ở một góc nào đó, đau lòng bật khóc hay không?” Lâm Yêu Yêu nghẹn ngào: “Tiểu Diệp! Thật ra chỉ cần cậu nói với mình một câu thôi, rằng: Yêu Yêu! Mình yêu Tư Thừa, thì mình chắc chắn sẽ rời xa anh ấy. Cậu là người bạn tốt nhất của mình, mình không thể đánh mất cậu được.”

~Hết chương 332~

*Lảm nhảm: Ngày mai vẫn tiếp tục next

"Lần trước tôi đã nói rõ ràng rồi, tôi đã có bạn trai."

Quyển 7 - Chương 334: Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Trên đời này luôn có rất nhiều sự lựa chọn, phong phú và đặc sắc khiến người ta hoa cả mắt. Có những sự lựa chọn là kiên định không đổi. Có những khi đã lựa chọn rồi nhưng vẫn còn rất do dự. Tố Diệp, trước nay trong mắt người khác có thể là một người sống cởi mở, thoải mái, dám yêu dám hận, dám nghĩ dám làm, tính cách sôi nổi và nhiệt tình, vững vàng và có phần cố chấp, nhưng đôi lúc cô cũng chần chừ không kiên quyết.

Thế nên, khi đối mặt với tình yêu đơn phương dành cho Đinh Tư Thừa, thái độ của cô đã từng ngần ngại. Lúc đó, cô không thể hoàn toàn từ bỏ mối tình này, lại không thể làm như không nhìn thấy tình cảm mặn nồng của hai người họ. Cô sợ đánh mất tình bạn đáng quý với Lâm Yêu Yêu, lại không thể dứt bỏ sức hấp dẫn của Đinh Tư Thừa.

Cho tới tận bây giờ, cuối cùng Tố Diệp mới phải thừa nhận. Cho dù trong đoạn đường tình cảm này Lâm Yêu Yêu có khẳng khẳng, cố chấp thế nào đi nữa, cũng còn tốt hơn một người đã từng do dự, không thể đưa ra quyết định như cô.

Lâm Yêu Yêu là một cô gái đơn giản đến không thể đơn giản hơn. Những gì mà cô ấy mong ước cũng rất giản dị. Một công việc mà mình yêu thích, một hạnh phúc giản đơn, bình thường. Thế nên cô ấy đã quyết tâm vào làm tại Tinh Thạch, cho dù phải làm từ công việc của một trợ lý nhỏ. Thế nên cô ấy đã không hề do dự lựa chọn Đinh Tư Thừa, cho dù trong lòng vẫn còn đôi chút nặng nề và áp lực.

Cô ấy yêu Đinh Tư Thừa, đây là sự thật. Thế nên bao nhiêu năm nay cô ấy vẫn luôn ở bên Đinh Tư Thừa, chẳng quan tâm tới một tình yêu ở hai đất nước khác nhau, chẳng quan tâm việc mình bị bỏ rơi những lúc Đinh Tư Thừa bận rộn, cô ấy vẫn cười ha ha kiên định với mối tình này. Vì đây là quyết định ban đầu của cô ấy, cho dù có khổ sở thể nào cũng sẽ không hối hận. Cho dù bị thương tích đầy mình, cô ấy vẫn muốn cho anh ta một cơ hội.

Sự lựa chọn độc nhất tới mức gần như cố chấp này chính là nét đặc biệt của Lâm Yêu Yêu, một cá tính khiến Tố Diệp vừa yêu vừa hận.

Giống như bây giờ, Tố Diệp không muốn cô ấy chọn Đinh Tư Thừa, nhưng cô ấy vẫn kiên trì với người mình yêu. Tố Diệp không muốn nhắc lại chuyện trước kia nữa, nhưng cô ấy vẫn đối mặt bằng thái độ chân thành và thẳng thắn, khiến cho Tố Diệp không thể nào giấu giếm.

Hơn nữa, chuyện này Tố Diệp cảm thấy mình cần phải nói rõ ràng với cô ấy.

Bên tai là tiếng kim đồng hồ đang nhảy nhót, nổi lên cùng nhịp tim trong lồng ngực, thành một chuỗi âm thanh chậm rãi mà nặng nề.

“Yêu Yêu! Mong cậu hãy tin mình, mình chưa bao giờ nghĩ sẽ làm tổn thương cậu.” Tố Diệp nắm chặt tay cô ấy. Nếu có thể cô muốn giữ bí mật này trong lòng cả đời, nhưng việc đã tới nước này, còn không nói rõ ràng sợ rằng mới là sự tổn thương lớn nhất dành cho Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng.

“Mình thừa nhận mình từng yêu thầm Đinh Tư Thừa.” Tố Diệp hít sâu một hơi sau đó bộc bạch với Lâm Yêu Yêu.

Ánh mắt Lâm Yêu Yêu rất bình thản, cảm xúc cũng không mấy biến động. Xem ra, vừa rồi cô ấy đã nói thật, cô ấy đã cảm nhận được Tố Diệp thích Đinh Tư Thừa từ lâu lắm rồi.

Tố Diệp có chút bối rối. Cô tự nhận mình là một bác sỹ tâm lý có thể nhìn thấu lòng người, tự nhận có thể dùng biểu cảm thờ ơ và nụ cười để che giấu tất cả. Thì ra trong chuyện tình cảm, người phụ nữ nào cũng có giác quan thứ sáu nhạy cảm như một thám tử.

“Vào lúc tâm trạng của mình suy sụp nhất, Đinh Tư Thừa đã luôn ở bên cạnh an ủi, động viên mình. Anh ấy là thầy hướng dẫn cả về học thuật và cuộc sống của mình, đồng thời cũng là người thầy tinh thần của mình. Có một khoảng thời gian mình thật sự rất dựa dẫm vào anh ấy.” Giọng nói của Tố Diệp rất khẽ, chỉ sợ ngữ khí của câu nói nào đó biểu đạt quá khích sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng của Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu gật đầu nhẹ nhàng. Cô ấy hiểu sự suy sụp mà Tố Diệp nói. Có lẽ chính là lúc Tường Bân xảy ra chuyện. Lúc đó Lâm Yêu Yêu lực bất tòng tâm, Tố Diệp ở tận nước ngoài xa xôi, dù có lòng cô ấy cũng chẳng giúp được gì.

“Nhưng cậu phải tin mình, mình thật lòng hy vọng cậu và Đinh Tư Thừa ở bên nhau.” Tố Diệp lập tức bổ sung, nét mặt chân thành: “Mình chưa từng nghĩ sẽ có được Đinh Tư Thừa, cũng chưa từng nghĩ sẽ phá hoại tình cảm của hai người. Lúc đó mình chỉ muốn đứng từ xa nhìn anh ấy là được rồi, cảm thấy anh ấy có được hạnh phúc, được ở bên cạnh người con gái mà anh ấy yêu là chuyện tốt đẹp nhất.”

Mí mắt Lâm Yêu Yêu chợt run lên.

“Thế nên mình đã chôn vùi tình cảm này. Vì ở trong lòng mình, thầy giáo vĩnh viễn là thầy giáo. Mình không dám cũng chưa từng suy nghĩ có một ngày sẽ ở bên cạnh anh ấy với tư cách là người yêu. Anh ấy giống như một ngọn núi, luôn luôn sừng sững đứng đó để mình nhìn ngắm và nghĩ tới, nhưng là một cái đích mình mãi mãi không thể chạm tới.” Cafe trong chiếc tách trước mặt đã hơi nguội, Tố Diệp nhấp một ngụm, tâm trạng chẳng hiểu sao bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn.

“Cho tới khi mình gặp Bách Ngạn.”

Mắt cô chẳng biết từ lúc nào đã đông đầy ý cười, như gợn sóng lăn tăn, sáng long lanh.

“Mình mới biết thì ra trên đời này còn có một người đàn ông như vậy. Anh ấy sẽ tác động tới tất cả mọi tâm tư của mình, khiến mình bất chấp tất cả chỉ muốn lại gần anh ấy, tiếp xúc với anh ấy, tìm hiểu về anh ấy.” Gò má Tố Diệp khẽ ửng hồng. Cô quay đầu nhìn Lâm Yêu Yêu bằng ánh mắt tha thiết: “Cậu có tin không, ngay từ lần đầu tiên gặp anh ấy mình đã cảm thấy vừa xa lạ lại vừa gần gũi. Rõ ràng là mình và anh ấy mới chỉ gặp nhau lần đầu, nhưng cứ cảm thấy như đã quen nhau lâu lắm rồi.”

Lâm Yêu Yêu nhìn cô, cũng bất giác mỉm cười theo.

Còn mặt Tố Diệp cũng đã đỏ bừng, trên gương mặt là bao tình cảm nồng nàn, ngọt ngào: “Mình cũng từng thử rời xa anh ấy, cũng muốn xóa sạch mọi quan hệ với anh ấy. Nhưng mà Yêu Yêu à! Mình không biết đây có được gọi là duyên phận hay không. Khi mình và anh ấy gặp lại nhau ở trấn Thiên Đẳng, khoảnh khắc đó mình đã nhận ra mình chạy không thoát nữa rồi. Anh ấy nói rằng muốn ở bên cạnh mình. Mình hiểu ý của anh ấy. Rõ ràng là một người đàn ông không thể chạm vào, vậy mà mình vẫn cố chui đầu vào rọ, không thể thoát

ra. Cho tới bây giờ, mỗi lần nhìn thấy anh ấy, tình yêu trong mình lại sâu đậm hơn một chút. Cậu hiểu không? Mình đã không thể rời xa anh ấy được nữa.”

“Mình hiểu!” Sao Lâm Yêu Yêu không nhận bao tình cảm sâu sắc của Tố Diệp dành cho Niên Bách Ngạn qua đôi mắt cô. Đó là một ánh mắt chỉ có ở những người con gái đang yêu, có chút xấu hổ nhưng vẫn rất mãnh liệt, có sự chờ đợi lại có chút gì nhút nhát. Ngày trước khi yêu Đinh Tư Thừa, Lâm Yêu Yêu cũng mang tâm trạng này.

Tố Diệp nhìn cô ấy: “Thế nên cậu phải tin tưởng mình, bây giờ mình đối với Đinh Tư Thừa thật sự...”

“Mình tin!” Lâm Yêu Yêu không đợi cô nói hết câu đã gật đầu thật mạnh: “Tiểu Diệp! Mình đã từng nói với cậu rồi mà, chỉ cần là cậu nói, mình đều tin.”

Tố Diệp tuy cười nhưng khóe mắt chợt đỏ ửng.

“Làm cái gì vậy? Mình có phải tới hỏi tội cậu đâu?” Lâm Yêu Yêu cũng bị cô làm cho nghẹn ngào, vội vàng cúi đầu cười, để xua tan cảm giác muốn khóc.

Thấy cô ấy như vậy, Tố Diệp lại bất giác cười thành tiếng.

Không khí giữa hai người bạn đã có sự thay đổi, vì Lâm Yêu Yêu tin rằng Tố Diệp đã thật sự từ bỏ Đinh Tư Thừa rồi. Tuy rằng cô không biết tương lai Tố Diệp và Niên Bách Ngạn liệu sẽ ra sao, nhưng ít nhất, giờ này Tố Diệp đang hạnh phúc.

Lâm Yêu Yêu lại nói với Tố Diệp khi nào cô ấy và Đinh Tư Thừa sẽ tới cục dân chính đăng ký kết hôn. Họ đã quyết định vào khoảng tết Nguyên Đán. Còn hôn lễ sẽ được tổ chức sau đó một tháng. Tố Diệp

cũng hỏi chuyện của ông bà Lâm. Nụ cười của Lâm Yêu Yêu ít nhiều có sự ngượng ngập, cô ấy khẽ lắc đầu nói: “Tới tận bây giờ, họ vẫn chưa thể chấp nhận Tư Thừa.”

Chuyện này cũng bình thường thôi, ai làm bố làm mẹ cũng khó mà chấp nhận.

Tố Diệp ôm lấy Lâm Yêu Yêu, không nén nổi cảm xúc, nói một câu: “Yêu Yêu! Cậu hứa với mình đi, cậu nhất định sẽ hạnh phúc.” Cô ấy đã từng bị tình yêu làm tổn thương một lần. Nếu đổi lại là Tố Diệp, e là cô đã chẳng còn dũng khí tiếp tục đánh cược một lần nữa.

Lâm Yêu Yêu hiểu ý của cô, chống cằm lên vai Tố Diệp, gật đầu: “Mình nhất định sẽ hạnh phúc, nhất định thế, mình hứa với cậu!”

Tố Diệp hít sâu một hơi, như vậy mới đè nén được cảm giác cay cay nơi sống mũi.

Ánh nắng rực rỡ kéo dài cái bóng dài ngoẵng trên nền nhà sáng loáng, rồi lại theo khe cửa lan ra tận bên ngoài.

Thế là, ngoài cửa cũng có một chiếc bóng lớn bị nhòe đi.

Là của Đình Tư Thừa.

Cái dáng cao cao của anh ta dựa vào tường, đầu mày nhíu chặt, bờ môi mím lại, tận sâu trong đáy mắt là một nỗi đau lạnh lẽo không thể gọi tên...

Ngày hôm sau, sương mù cuối thu bao trùm khắp thành phố Bắc Kinh, che chặt ánh nắng mặt trời, cũng che phủ hoàn toàn bầu trời

xanh thắm như ngọc lưu ly.

Buổi sáng, sau khi trị liệu xong cho một bệnh nhân mắc chứng lo sợ quá mức cho sức khỏe, khi Tố Diệp đang định nghỉ ngơi một lát thì trợ lý Lý Thánh Đan gõ cửa bước vào nói với cô rằng bác sỹ Đinh đã tới, muốn gặp cô.

Tố Diệp biết người mà Lý Thánh Đan nói tới chính là Đinh Tư Thừa. Cô cũng nghe nói thời gian này anh ta thường tới giúp đỡ giáo sư Đinh hoàn thành nghiên cứu thực nghiệm tâm lý, cũng chính là công trình mà ban đầu Niên Bách Ngạn đã đầu tư. Nhưng công trình đó rốt cuộc là gì, có ý nghĩa trọng đại thế nào, đối với Tố Diệp hoàn toàn không quan trọng, cô cũng chẳng có hứng thú tìm hiểu.

Cô vốn dĩ muốn gọi điện thoại cho Đinh Tư Thừa, vì anh ta bất ngờ quyết định sẽ kết hôn với Lâm Yêu Yêu, Tố Diệp lo ngại anh ta sẽ làm tổn thương Lâm Yêu Yêu một lần nữa. Nghe Lý Thánh Đan nói vậy, cô bèn gật đầu, đồng ý.

Chẳng mấy chốc, Đinh Tư Thừa đã đẩy cửa bước vào. Trên người anh ta vẫn là chiếc áo blouse trắng giống hệt như lần đầu gặp mặt. Chiếc áo blouse ấy dường như sạch sẽ hơn bất kỳ ai khác, tôn lên một nét mới lạ, thu hút riêng biệt.

Tố Diệp thừa nhận Đinh Tư Thừa tuyệt đối có sức sát thương đối với phái nữ. Nhưng, trong số đó đã không còn bao gồm cô nữa...

Từ ngày anh ta hại Lâm Yêu Yêu phải cắt tay tự sát, Tố Diệp không gặp lại anh ta nữa. Lần gặp mặt này, tuy cô không thể thoải mái trong lòng nhưng cũng sẽ không nổi giận phẫn nộ. Dù sao thì, chính anh ta chủ động cầu hôn Lâm Yêu Yêu.

“Em có chuyện muốn hỏi anh phải không?” Đây là những người

thông minh, Đinh Tư Thừa chẳng hơi đâu vòng vo tam quốc. Anh ta ngồi xuống một chiếc ghế đối diện cô, rồi đi thẳng vào vấn đề.

Tố Diệp vừa nghe giọng điệu đó là hiểu ra anh ta đã biết chuyện cô nhận được thiệp cưới. Cô cũng không che giấu sự nghi hoặc trong lòng, nhìn về phía anh ta: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Ánh mắt Đinh Tư Thừa nhìn cô vẫn rất bình tĩnh, từ ánh mắt đó có thể nhận ra sự bình thản trong lòng. Anh ta đáp: “Đương nhiên là muốn kết hôn với Yêu Yêu, anh còn có thể làm gì?”

“Nhưng anh đã từng đề nghị chia tay cô ấy.” Tố Diệp hơi nheo mắt lại, từng câu từng chữ rất có giá trị: “Bài giảng về sự sai khác trong tâm lý và tình cảm của đàn ông và phụ nữ chính anh là người đứng lớp đấy.”

“Em muốn nói gì?” Anh ta vẫn chẳng hề căng thẳng.

“Một người đàn ông sẽ không vô duyên vô cớ đề nghị chia tay. Một khi anh ta làm vậy chắc chắn đã suy đi tính lại một cách thấu đáo.” Tố Diệp chau mày: “Nhất là thầy giáo Đinh như anh đây, đối với tình trạng tâm lý của bản thân anh còn nhạy cảm hơn ai hết. Đừng có mà nói với em, lúc đó anh nói chia tay chỉ là tùy tiện nhất thời!”

“Lúc đó anh nghĩ mình không thể tiếp tục được nữa, đưa ra đề nghị chia tay là chuyện rất bình thường.” Đinh Tư Thừa đứng dậy, cầm một chiếc cốc giấy rót cho hai người hai ly nước ấm. Khi ngồi lại xuống ghế, gương mặt nhuốm một chút ý cười, đẩy cho cô một chiếc: “Con người ta phải sau khi đánh mất mới biết bản thân mình muốn cái gì. Đây cũng chính là những gì anh đã từng dạy cho em!”

~Hết chương 334~

Quyển 7 - Chương 335: Người đàn ông tới không đúng lúc

“Anh đã biết bản thân mình muốn cái gì chưa?” Tố Diệp hỏi không chút khách khí.

Đình Tư Thừa uống một ngụm nước, như đang suy nghĩ gì đó, sau đó mới hờ hững đáp: “Rồi!”

Tố Diệp đặt cốc nước sang một bên, ngược mắt nhìn anh ta, như đang hỏi cung một tên tội phạm. Không sai, trong mắt cô bây giờ Đình Tư Thừa chính là một tên tội phạm. Nếu như từ nay về sau, anh ta không chộc tới Lâm Yêu Yêu nữa thì thôi, nhưng bây giờ anh lại cầu hôn cô ấy. Một người đàn ông đã đề nghị ly hôn sau khi biết được người yêu cũ của mình cắt tay tự sát lại lựa chọn kết hôn, vậy thì nguyên nhân mà cô có thể nghĩ tới chỉ có một.

“Anh cảm thấy áy náy với Lâm Yêu Yêu, thế nên anh mới lựa chọn kết hôn!”

Đình Tư Thừa ngừng động tác uống nước của mình, ngược mắt lên nhìn cô. Tố Diệp chỉ cảm thấy ánh mắt này của anh ta chứa đựng quá nhiều nội dung, lại giống như trống trải chẳng có thứ gì. Cô không thể hiểu được rốt cuộc anh ta đang nghĩ cái gì.

Anh ta dựa người ra sau ghế, chỉ khẽ đáp một câu: “Không phải như em nghĩ đâu!”

Cực kỳ nhẹ nhàng, thản nhiên.

Có một khoảnh khắc Tố Diệp đã chần chừ. Cô bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình. Có lẽ, sự việc thật sự không phức tạp như cô nghĩ thì sao? Trầm mặc giây lát, cô khẽ xoay chiếc cốc trong tay mình, như có muôn vàn điều khó hiểu. Khi nhìn lên lần nữa, ánh mắt cô đã trong sáng hơn: “Vậy được! Em hỏi anh một câu cuối cùng.”

Đình Tư Thừa làm như sẵn sàng lắng nghe.

“Anh còn yêu Lâm Yêu Yêu không?” Lâm Yêu Yêu luôn một lòng yêu Đình Tư Thừa, cũng một lòng muốn lấy anh ta. Nhưng Tố Diệp là người ngoài cuộc, hơn nữa còn tận mắt chứng kiến khung cảnh cả người Lâm Yêu Yêu chìm trong một bồn tắm đầy máu. Cả đời này cô cũng không thể quên được cảnh tượng ấy. Thế nên muốn cô tâm phục khẩu phục thì nhất định phải khẳng định suy nghĩ của Đình Tư Thừa mới được.

Đình Tư Thừa nghịch chiếc cốc giấy trong tay, ánh mắt dừng lại trên gương mặt Tố Diệp rất lâu.

“Tại sao anh không trả lời? Anh rốt cuộc còn yêu Lâm Yêu Yêu hay không?” Đôi mắt Tố Diệp bất chợt trở nên nghiêm túc, bàn tay cũng vô thức siết chặt lại.

Đình Tư Thừa rời mắt khỏi cô. Khi nhìn xuống, anh ta khẽ mỉm cười, rồi lại ngược mắt lên, khẽ đáp một chữ: “Yêu!”

Tố Diệp sững sờ giây lát.

“Anh vẫn còn yêu Lâm Yêu Yêu.” Anh ta lặp lại nhẹ như mây.

Tố Diệp muốn tìm một chút gì đó không thật lòng hay những cảm xúc được che đậy sau đôi mắt ấy, nhưng những gì cô nhìn ra chỉ có sự chân thành đến thán nhiên.

Cô... có nên tin tưởng anh ta thật lòng không đây?

Đình Tư Thừa nói xong cũng rơi vào im lặng. Ánh mắt anh ta nhìn về phía Tổ Diệp nhạt nhòa như ánh sao trên trời bị mây che phủ, nhưng trong lòng thì cuộn trào một nỗi đau. Anh ta nên cảm thán ý trời trêu người sao? Hay nên chấp nhận cái gọi là “có duyên không phận”?

Người con gái trong lòng anh ta, cả đời này đã định trước sẽ chỉ đứng từ xa nhìn anh ta, không thể lại gần, cũng không muốn lại gần.

Có những người, có lẽ, chỉ gặp nhau thôi cũng tốt rồi.

Còn về tình cảm mãi mãi không thể nói ra đó, đành phải... chôn chặt trong lòng từ đây...

Chớp mắt đã lại tới thứ năm. Trước đây nó là ngày mà Tổ Diệp chờ đợi nhất, bây giờ lại trở thành ngày đáng sợ nhất. Có thể thờ ơ dừng dung với một loạt scandal náo nhiệt khắp nơi chắc chắn là phải tu dưỡng tới mức độ tuyệt đỉnh. Nhưng là người trong cuộc, nói không quan tâm một chút nào là tự lừa mình lừa người, chẳng qua chỉ là sự bình thản ngoài mặt mà thôi.

Không khí lạnh ủa về đã khiến hôm nay trở thành một ngày lạnh giá và khô hanh. Gió bên ngoài ào ào thổi. Tổ Diệp mặc một chiếc áo dạ to xụ, vậy mà lúc chui vào trong ô tô vẫn cứ rét run cầm cập.

Cô lái xe hướng về trung tâm Mậu Dịch Quốc Tế, cây lá hai bên đường xào xạc không thôi.

Tâm trạng vui vẻ thì nhìn đâu cũng thấy cảnh đẹp, tâm trạng mà ai oán thì đập vào mắt chỉ toàn những cảnh tượng âm u. E rằng câu nói phía sau chính là dẫn chiếu cho tâm trạng Tổ Diệp.

Đúng chín giờ sáng cô mới gấp rút tới Tinh Thạch. Cô gái ở ngoài sảnh phụ trách điểm danh thấy cô tới, bỗng nhiệt tình hơn mọi ngày nhiều lần. Không những chào cô một tiếng bác sỹ Tố còn suýt nữa gặp người đúng chín mươi độ.

Tố Diệp thầm thở dài trong lòng, rồi mỉm cười gật đầu với cô ấy. Ngoài đại sảnh đã thế này rồi, nghĩ cũng đủ biết các bộ phận khác.

Nói có bao giờ sai, dọc đường từ ngoài cửa đi vào phòng làm việc, không một nhân viên nào đi qua mà không gật đầu khom lưng chào cô. Từng tiếng “chào bác sỹ Tố” ngọt như được phết đường. So với vẻ nhiệt tình thái quá của cô nhân viên ngoài đại sảnh, bọn họ phần nhiều là vẻ mặt cung kính hoặc giả tạo.

Sau khi cô đi qua, liếc mắt là lại nhìn thấy rất nhiều người thì thà thì thụt.

Có mấy giây, thật sự có một suy nghĩ mạnh mẽ lướt qua đầu óc Tố Diệp. Đó là cô sẽ xông thẳng vào phòng làm việc của Niên Bách Ngạn, đi tới trước mặt anh và nói: Em không làm nữa! Anh đuổi việc em đi!

Từ đầu tới cuối cô chẳng qua chỉ là một người hy sinh. Những biến động bất ngờ của đám cổ đông trong công ty thì liên quan gì tới cô? Từ nhỏ tới lớn cô chưa bao giờ coi mình là người nhà họ Diệp. Tới tận bây giờ, kể cả Diệp Hạc Phong có tặng thêm cổ phần cho cô thì cùng lắm cô cũng chỉ được gán thêm một cái mác thôi. Quan trọng hơn là, cô không hề có dự định lấy chỗ cổ phần đó.

Đẩy cửa đi vào phòng làm việc, vút túi xách xuống sofa, việc đầu tiên Tố Diệp làm là vớ lấy điện thoại bàn gọi thẳng tới văn phòng tổng giám đốc. Chuông điện thoại kêu hai tiếng rồi chuyện cuộc gọi tới cho

thư ký.

Thư ký thông báo Niên Bách Ngạn vẫn chưa tới. Tố Diệp cảm thấy hụt hẫng. Sáng sớm nay anh đã ra khỏi nhà, thì ra không phải tới công ty. Cô dò hỏi thư ký lịch trình của anh. Thư ký trả lời sáng nay hình như có lãnh đạo thành phố tới công ty tham quan và chỉ đạo công việc, tổng giám đốc Niên có lẽ đang đi cùng mấy vị lãnh đạo đó.

Sự nông nổi vừa rồi qua đi, Tố Diệp bèn nói qua loa với thư ký mấy câu rồi cúp máy. Cứ như vậy, thời gian lơ lửng trôi qua, cô lại làm xong cho nhân viên một loạt các đánh giá tâm lý. Gần mười rưỡi, phòng hành chính gọi điện tới báo cô qua đó.

Cô bé trong phòng hành chính vừa nhìn thấy cô, nét mặt đã có gì đó mờ ám, rồi cô bé hất cằm về phía hành lang bên ngoài. Tố Diệp cảm thấy kỳ quặc, nhìn theo đôi mắt tươi cười của cô ấy, đi ra ngoài.

Bên ngoài hành lang, cô nhìn thấy một người đàn ông đang đứng ôm một bó hoa to.

Tận cùng hành lang là khung cửa sổ sát sàn hình cung. Cơn gió bên ngoài đã thổi hết những sương mù. Tuy giá lạnh nhưng đã có những tia nắng tươi sáng hơn rọi vào phòng, cũng rơi xuống bờ vai của người đàn ông. Ánh nắng buổi trưa làm bóng anh ta đổ nghiêng, dài rộng và cao lớn.

Có lẽ nghe thấy tiếng giày cao gót, anh ta quay người lại. Khi đối mặt với Tố Diệp, một hàm răng trắng phản chiếu dưới nắng, sáng lên như vỏ sò.

Tố Diệp sau khi nhìn thấy đối phương liền dừng bước đột ngột, suy nghĩ rạn nứt trong khoảnh khắc.

Là Tường Bân.

Cô không ngờ anh ta lại tìm tới tận công ty.

Tường Bân ôm bó hoa chậm rãi tiến tới, nụ cười rạng rỡ.

Sau khi đứng trước mặt cô, anh ta đưa cho cô bó hoa trong lòng mình: “Trưa nay em có thời gian không? Cùng đi ăn cơm nhé!”

Đó là một bó hoa hồng đỏ nhức mắt. Cô không đếm nổi là có bao nhiêu bông, tóm lại đập vào mắt cô hết như một dòng sông máu. Có thể nhận ra anh ta đã tỉ mỉ lựa chọn từng bông một. Bông nào cũng vừa hé nở, từng cánh hoa kiêu diễm mà e ấp. Gai trên thân cũng đã được cắt đi, chỉ còn lại những vết tích lốm đốm.

Tố Diệp lại nghĩ tới máu, da đầu chột căng ra. Cô cứ tưởng căn bệnh này của mình đã không còn phát tác nữa.

Tường Bân thấy cô cứ dờ dẫm nhìn mình, bèn cười, thần sắc có phần ngần ngại: “Tôi làm em sợ phải không?”

Giọng của anh ta rất nhẹ nhàng, có thể thật sự sợ làm cô giật mình.

Lúc này Tố Diệp mới phản ứng lại, ép ra một nụ cười nơi khóe mắt. Thấy anh ta cứ cầm bó hoa mãi cô cũng cảm thấy ngại, không còn cách nào khác đành phải nhận lấy, cố gắng không cúi xuống nhìn thứ màu đỏ tươi đó nữa.

“Xin lỗi em! Đáng nhẽ tôi nên hỏi trước xem em thích hoa gì.” Tường Bân nghĩ là cô không thích, lập tức nói.

Tố Diệp khẽ lắc đầu: “Thật ra anh không cần lãng phí như vậy.”

“Tôi chỉ muốn hẹn em cùng đi ăn một bữa cơm thôi.” Tưởng Bân vô cùng nhẫn nại.

Suy nghĩ của Tố Diệp biến chuyển rất nhanh, một giây sau khi anh ta đưa ra lời mời, cô lập tức trả lời: “Hôm nay tôi có hẹn mất rồi, thật ngại quá!”

“Vậy thì bữa tối?” Tưởng Bân kiên trì tới cùng.

Tố Diệp lắc đầu nguầy nguậy: “Là hẹn đi ra ngoài, thành thật xin lỗi anh!”

“Không sao! Chúng ta có thể đổi sang hôm khác, hay là cuối tuần này em rảnh chứ? Chúng ta có thể đi...”

“Tưởng Bân!” Tố Diệp khế ngắt lời anh ta: “Lần trước tôi đã nói rất rõ ràng rồi. Sở dĩ đi xem mắt kỳ thực chỉ để đối phó với mợ tôi thôi. Tôi có bạn trai rồi, chúng ta không thể tìm hiểu được.”

Tưởng Bân cười khế: “Tôi chưa lấy vợ, em chưa lấy chồng, ai cũng có quyền được theo đuổi hạnh phúc chứ? Hơn nữa, nếu mợ em thật sự tán thành sự lựa chọn của em bây giờ, tại sao lại nghĩ đủ mọi cách để bắt em đi xem mặt?”

Tố Diệp á khẩu, mở miệng mà không biết câu tiếp theo nên nói gì.

Lần trước gặp mặt cô đã thể hiện rõ thái độ của mình, cũng đã nói rõ với anh ta sự thật mình đã có bạn trai. Lúc đó Tưởng Bân không có quá nhiều biểu cảm, khoảng thời gian này cũng không thấy liên lạc gì. Cô cứ ngỡ chuyện này như thế là chấm dứt. Ai ngờ anh ta vẫn còn tiếp tục, lại còn lấy mợ ra bóp chẹt cô.

“Anh hiểu lầm rồi! Chỉ là mợ vẫn chưa biết tình hình của tôi mà thôi.

Sau này tôi sẽ giải thích rõ ràng với mẹ.” Một lúc lâu sau Tố Diệp mới nặn ra được câu này. Suy nghĩ của cô là, đuổi được anh ta càng nhanh càng tốt. Đây là công ty, ngay góc kia là thang máy. Người đi qua đi lại sẽ suy nghĩ xa xôi.

Tường Bân có chút khó xử: “Thật sự không thể cho tôi một chút cơ hội nào sao?”

“Xin lỗi anh! Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được.” Tố Diệp cảm thấy anh ta cũng không phải người càn quấy bậy bạ, nên ngữ khí cũng khách sáo hơn.

Tường Bân thở dài rồi gật đầu: “Tôi hiểu rồi!”

Tố Diệp xin lỗi anh ta một lần nữa rồi trả bó hoa trong lòng cho anh ta. Tường Bân thấy vậy bật cười, đẩy cho cô: “Đồ đã tặng rồi làm gì có chuyện nhận lại chứ? Em nhận lấy đi, nếu thật sự không thích thì ngắt cánh hoa ra làm nước uống, nghe nói tốt cho da đấy.”

Câu nói ấy thật sự đã làm Tố Diệp bật cười. Anh ta kỳ thực cũng khá hài hước.

Khi Tường Bân chuẩn bị rời đi, đúng lúc ấy cửa thang máy mở ra, một đám người từ bên trong đi ra ngoài.

Tố Diệp không ngẩng đầu lên nhìn. Tường Bân đi vào thang máy còn nói với lại một câu: “Hẹn gặp lại!”

Cô đáp lại theo phép lịch sự, khước môi cong lên. Khi quay người, Tố Diệp mới ngược mắt, phát hiện trong đám người kia có Niên Bách Ngạn.

Anh dừng bước, nhìn ra một nơi không xa. Dáng hình cao lớn toát ra

một sự thần nhiên. Một khoảng ánh sáng lớn đã bị anh che khuất. Giữa đám người, trông Niên Bách Ngạn vẫn nổi bật như thế, khiến người ta không thể rời mắt, nhưng cũng lại không dám tới gần.

Qua làn không khí mỏng tang, anh nhìn cô. Đôi mắt ấy tĩnh lặng như mặt biển khi đêm về, mênh mông và khoáng đạt, trầm tĩnh giữa cái bao la bát ngát...

~Hết chương 335~

*Lảm nhảm: Ngày mai là ngày lễ của những người thất tình, ai thất tình sẽ đi tụ hội với nhau

"Khi anh tưởng anh rất hiểu tình yêu, thật ra tất cả chỉ là đồ bỏ. Khi anh tưởng anh có thể có được cô ấy, thật ra anh chẳng qua chỉ là một kẻ thế thân."

Quyển 7 - Chương 336: Là hành vi công khai sao?

Những người đứng phía sau Niên Bách Ngạn trông rất quen mặt. Tố Diệp nhìn kỹ mới nhớ ra đó là mấy gương mặt hay xuất hiện trên truyền hình, có lẽ chính là lãnh đạo thành phố xuống chỉ đạo công việc như thư ký đã nói.

Trái tim cô không hiểu sao bỗng run lên, vì ánh mắt đó của Niên Bách Ngạn, cũng vì cảnh tượng bị các lãnh đạo bắt gặp.

Ngay tại nơi làm việc, sợ rằng sẽ gây ảnh hưởng không tốt. Quan trọng hơn cả, Niên Bách Ngạn lại là một người cực kỳ chú trọng hình tượng. Lần trước cô chẳng qua chỉ khuyến khích các nhân viên trang trí bàn làm việc của mình sinh động thêm một chút là đã bị anh trừ lương, kéo theo cả những người khác cũng bị vạ lây. Nghĩ lại lần đó, Tố Diệp vẫn còn thấy rung mình, lần này e là chạy trời không khỏi nắng rồi...

Hơn nữa, cô còn mơ hồ cảm thấy, Tường Bân và bó hoa trong tay anh ta xuất hiện thật không đúng lúc.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn không dừng lại trên người cô quá lâu, anh đã điềm nhiên ra lệnh cho cô lại gần. Tố Diệp không hiểu anh định làm gì, chỉ biết bấm bụng đi tới. Sau khi đứng lại, cô nghe thấy Niên Bách Ngạn giới thiệu với lãnh đạo thành phố: “Vị này là cố vấn tâm lý của tập đoàn Tinh Thạch, Tố Diệp, cũng là con gái thứ hai của ông Diệp. Các luận văn tâm lý học mang tầm quốc tế mà cô ấy từng phát biểu đã nhận được không ít những đánh giá tốt. Cô ấy là một chuyên gia trong lĩnh vực tâm lý học.”

Tố Diệp kinh ngạc với những lời đánh giá cao mà Niên Bách Ngạn dành cho cô. Tuy rằng những gì anh nói cũng không phải là sai, nhưng cứ mang một cảm giác cao ngạo gì đó bên trong. Nhưng mà... những lời này do chính Niên Bách Ngạn nói ra, nghe cũng thấy khác, trong lòng cô cũng cảm thấy vui sướng.

Có một vị lãnh đạo nhìn Tố Diệp rồi mỉm cười, gật đầu: “Tuổi còn trẻ mà tiền đồ rộng mở.”

“Vị này là thư ký Lưu ở thành ủy.” Niên Bách Ngạn giới thiệu với Tố Diệp.

Tố Diệp vội vàng giơ tay ra: “Chào ông, thư ký Lưu! Tôi thường xuyên nhìn thấy ông trên tivi.”

Thư ký Lưu cũng bắt tay với cô, thái độ thân thiện: “Ông Diệp có một cô con gái giỏi giang như vậy đúng là có phúc.”

Tố Diệp nở nụ cười gượng gạo. Cô giỏi là chuyện của cô, liên quan gì tới nhà đó?

Tai hại của việc mang danh cô chủ nhà họ Diệp cuối cùng cũng xuất hiện.

Tố Diệp trước nay vẫn thích náo nhiệt, tính tình lại hòa đồng, dễ tụ tập với mọi người. Tuần nào đến Tinh Thạch làm việc hai ngày, cứ tới buổi trưa là cô lại cùng một nhóm đồng nghiệp nói nói cười cười cùng đi tới nhà ăn dùng bữa.

Thế mà hôm nay, trưa rồi mà chẳng thấy ai tới gõ cửa, càng chẳng có điện thoại thúc giục.

Tới khi cô lui thủ đi một mình tới nhà ăn mới phát hiện mấy đồng nghiệp thường ngày thân thiết với cô đã tới từ lâu rồi. Họ đang ngồi cùng nhau, bày cả một bàn đầy thức ăn như mọi lần. Duy chỉ có cô lẻ loi.

Tố Diệp đi tới trước chào bọn họ. Họ lần lượt ngẩng đầu lên, rồi vội vàng chào lại cô, thái độ đã có sự thay đổi rõ ràng, có chút hoang mang lo sợ, lại có phần thận trọng, dè dặt.

Tố Diệp hiểu ra ngay, hỏi thăm qua loa mấy câu rồi cầm đĩa, một mình đi ra ngoài.

Thế nào gọi là người càng lên cao càng ít bạn bè, cuối cùng cô cũng hiểu rồi.

Nhưng điều khiến cô phẫn nộ là cái nơi cao xa đó chẳng phải do cô nỗ lực leo lên mà là người khác ép cô nhận. Cô những tưởng cuộc sống của mình có thể bình yên như cũ, kết quả phát hiện khi tỉnh ra thì cảnh vẫn vậy nhưng lòng người đã thay đổi.

Chắc chỉ có thức ăn ngon mới giải tỏa được tâm trạng bức bối này.

Tố Diệp cầm về cả một đĩa đầy ụ thức ăn.

Nhưng khi cô vừa quay lại thì bộ dụng cụ rơi cả xuống đất. Tố Diệp đành phải giơ tay nhặt. Ai dè vết thương ở cổ tay vẫn còn chưa lành hẳn, chiếc đĩa ăn trong tay đứng đưa chực đổ. Cô không lo nổi cả hai, định sẽ đặt đĩa sang một bên trước. Đúng lúc này có một đôi giày da bóng loáng đập vào tầm mắt cô.

Giúp cô nhặt đồ lên là bàn tay một người đàn ông.

Cô ngỡ ngàng, nhìn lên hóa ra là Niên Bách Ngạn.

Sao anh lại ở đây? Chẳng phải còn có lãnh đạo thành phố sao?
Không phải tiếp khách à?

Trong lúc đầu óc cô còn đang nảy sinh hàng loạt câu hỏi thì Niên Bách Ngạn đã lặng lẽ đổi cho cô một bộ đồ ăn mới, rồi cầm lấy chiếc đĩa trong tay cô, khẽ hỏi: “Ngồi ở đâu?”

Tố Diệp nhìn anh một cái, rồi chỉ bừa vào một vị trí. Lúc này cô mới để ý cả một nhà ăn rộng lớn, gần như tất cả các nhân viên đều đang nhìn về phía họ.

Cô ngượng ngập, nhỏ giọng bổ sung một câu: “Anh cứ để em tự cầm cũng được!”

Niên Bách Ngạn chẳng đoái hoài tới ánh mắt của mọi người xung quanh. Anh nhẹ nhàng đi thẳng về vị trí cô vừa chỉ. Tố Diệp mếu máo, ngoan ngoãn đi theo anh. Cô cúi gằm, cố gắng không nhìn những cái nhìn dò xét đầy phức tạp đó.

Sau khi cô ngồi xuống, Niên Bách Ngạn mới đặt chiếc đĩa xuống trước mặt cô, thấp giọng hỏi: “Muốn uống gì?”

Tố Diệp suy nghĩ rồi đáp: “Cafe!”

Niên Bách Ngạn bèn quay đi lấy.

Nhân cơ hội đó, Tố Diệp liếc mắt nhìn xung quanh. Cô đã lựa chọn một vị trí không đáng chú ý, nhưng những ánh mắt đó vẫn không chịu bỏ qua. Khi thấy cô ngẩng lên là họ lại lần lượt cúi xuống, ai nấy làm như đang trò chuyện vui cười rất tự nhiên.

Chẳng mấy chốc Niên Bách Ngạn đã quay lại, trong tay cầm thêm

một chiếc đĩa, rồi nhân tiện đặt cốc nước hoa quả xuống trước mặt cô, còn anh thì ngồi xuống phía đối diện.

Tố Diệp nhìn thấy cốc nước hoa quả trước mặt, mãi một lúc mới khẽ cất lời kháng nghị: “Em muốn uống cafe mà...”

“Nước hoa quả tốt cho sức khỏe.” Niên Bách Ngạn cầm bộ đồ ăn lên, ngữ khí nhẹ nhàng mà chứa đầy sức mạnh.

Tố Diệp thấy anh có vẻ hờ hững cũng không đấu tranh trong vô vọng nữa. Cô nhìn anh đang ngồi đối diện dùng bữa, tò mò hỏi: “Sao anh lại ăn cơm ở đây?”

Niên Bách Ngạn liếc nhìn cô một cái nhưng không đáp lại.

Thấy tâm trạng của anh có vẻ không vui, cô cũng không hỏi nhiều nữa, trong lòng thầm lẩm bẩm liệu có phải anh nhìn thấy Tưởng Ân nên hiểu lầm không? Hoặc là cảm thấy lúc đó ở ngay trước mặt lãnh đạo thành phố, đánh mất thân phận cấp trên? Sợ là cả hai nguyên do đều có.

Hai người dùng cơm trong im lặng, chẳng ai nói thêm câu nào nữa.

Niên Bách Ngạn ăn uống trước nay vẫn rất yên tĩnh, thế nên càng khiến cho không khí thêm áp lực. Bình thường mỗi khi đi ăn, đa phần đều là Tố Diệp huyên thuyên cho anh nghe, thi thoảng anh cũng phát biểu một chút ý kiến cá nhân. Nhưng cho dù là như vậy, sắc mặt anh cũng rất vui vẻ, hòa nhã. Có lúc cô cười anh, anh cũng bật cười theo. Chứ không như hôm nay, nét mặt bình thản đến kinh người.

Ở chốn đông người, Tố Diệp cũng không tiện nói mấy chuyện riêng tư, thế nên cô cũng chọn cách lặng im.

Nhưng mắt cô chốc chốc lại đảo đảo, nhìn sang chiếc đĩa của anh. Có mấy miếng gan ngỗng vẫn còn nóng hổi. Từ ngoài nhìn vào có vẻ cháy cạnh nhưng bên trong lại vừa chín tới, đầy hấp dẫn. Cô nuốt nước bọt cái ực. Lúc này khi cô đi lấy thức ăn vẫn chưa có gan ngỗng, đúng là không đúng lúc.

Cô bất chợt nhớ lại ngày đầu tiên tới Tinh Thạch trình diện. Khung cảnh dùng bữa buổi trưa hôm đó cũng y hệt như thế này. Niên Bách Ngạn cũng ngồi trước mặt cô, trong đĩa cũng có hai miếng gan ngỗng, khiến cô thêm rõ dãi.

Những gì tốt đẹp của lúc đó đều rất ám muội. Niên Bách Ngạn của khi ấy cũng chẳng sưng mặt lên như bây giờ.

Đang mãi nghĩ, cô bỗng thấy Niên Bách Ngạn bỏ hết chỗ gan ngỗng bên đĩa của mình vào đĩa của cô. Tố Diệp cúi xuống nhìn. Anh đã dùng đĩa của mình cắt hết gan ngỗng thành từng miếng nhỏ, để tiện cho cô dùng một tay vẫn ăn được.

Hành động ấy quả thực đã khiến không ít người xôn xao. Vô số ánh mắt này giờ vẫn không ngừng nhìn về phía họ đương nhiên cũng nhìn thấy cả việc làm đó của Niên Bách Ngạn. Bọn họ không nghĩ quan hệ của hai người này đã thân mật tới mức có thể dùng chung một bộ đồ ăn.

Tố Diệp lúc này ngược lại không lo lắng nữa. Trông Niên Bách Ngạn vẫn bình tĩnh, nho nhã như thế, cô cũng nên học anh ung dung tự tại một chút. Một sự cảm động dâng lên trong lòng cô, là cảm giác ngọt ngào của hạnh phúc, hệt như lần đầu tiên anh bóc vỏ tôm cho cô trước mặt các nhân viên vậy. Lần này anh dùng dao đĩa của mình chăm sóc cô một cách tự nhiên, không còn che che giấu giấu như trước nữa. Đây là hành vi công khai của anh sao?

“Nghĩ gì vậy, mau ăn đi!” Phía đối diện, Niên Bách Ngạn khẽ ra lệnh, hết như đang quở mắng một đứa trẻ không chịu ăn cơm.

Tố Diệp trừng mắt nhìn anh: “Chính anh mới là người đang có vô vàn suy nghĩ ấy.”

Niên Bách Ngạn ngược mắt lên lườm cô một cái, cô vội vàng cúi đầu ăn gan ngỗng.

Chỉ có điều gan ngỗng quá trơn, cô nhất thời xiên không chắc lại rớt xuống mặt bàn, tiện thể làm bắn cả mỡ lên cổ tay áo. Cô chau mày. Nhưng một giây sau Niên Bách Ngạn đã cầm khăn giấy, tự nhiên kéo tay cô lại lau sạch.

Tố Diệp đỏ mặt, định rút tay về bỗng nghe thấy anh ra lệnh: “Yên nào!”

Cô lập tức không động đậy nữa, để mặc cho mọi người nhìn chăm chăm, đánh giá họ.

Lòng bàn tay của anh rất ấm áp, nhưng ngón tay lại hơi lạnh. Tố Diệp len lén quan sát anh. Anh đang cụp mắt xuống, im lặng lau vết dầu mỡ. Từng đường nét của gương mặt hơi cúi rấn rỏi mà rõ ràng, bờ môi mỏng hơi mím, tuy nghiêm túc nhưng vẫn khiến tim người ta đập loạn xạ.

Vết dầu mỡ lúc này chỉ còn lại dấu mờ mờ.

Lúc đó anh mới buông tay.

Cổ tay cô vẫn còn lưu lại nhiệt độ ấm áp ấy.

“Hai giờ chiều nay tới tham gia hội nghị.” Niên Bách Ngạn lấy không

nhiều đồ ăn, chiếc đĩa đã trống trơn rồi.

Tố Diệp đang xiên một miếng dưa nướng, đúng lúc cho vào miệng thì nghe thấy câu nói anh để lại. Cô sững sờ, chớp chớp mắt: “Em phải tham gia?”

Niên Bách Ngạn nhìn lại cô bằng ánh mắt “đương nhiên rồi”.

Tố Diệp vội vàng lắc đầu: “Chiều nay em còn có...”

“Bắt buộc phải tham gia.” Anh ngắt lời cô, không cao giọng nhưng đầy quyền uy.

Tố Diệp nghẹn lời.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, bê chiếc đĩa không, rời đi...

Cuộc họp buổi chiều vô cùng nhạt nhẽo và đơn điệu. Tuy rằng mới tiến hành được mười lăm phút, nhưng đối với Tố Diệp mà nói chẳng khác nào đã ngồi đây mười lăm tiếng đồng hồ. Hai giờ chiều chính là lúc tinh thần cô lơ mơ nhất. Niên Bách Ngạn thì hay rồi, nhằm đúng lúc này bắt cô tới họp.

Người chủ trì cuộc họp lại không phải là Niên Bách Ngạn.

Trên ghế chủ tịch, Diệp Hạc Phong đang ngồi rất nghiêm chỉnh. So với hai ngày trước, ông lại gầy đi không ít, gương mặt lõm hẳn vào, hai bên thái dương lơ thơ thêm mấy sợi tóc bạc. Tố Diệp không thể nghe lọt tai ông rốt cuộc đang nói cái gì, chỉ cảm thấy thần thái của ông đã không còn như trước.

Cô liếc mắt đi chỗ khác, không nhìn ông, cố ý làm lơ cái cảm giác khác thường đang khiến cô lo lắng, bất an trong lòng.

Ông tiều tụy chắc là vì Diệp Ngọc thôi phải không? Kế hoạch con rể hiền bỗng chốc tan vỡ, con gái cứng lại bị người ta nói ra nói vào, nhà họ Diệp của họ có lẽ chưa bao giờ bị thổi phồng một cách trắng trợn trước mặt đám nhà báo như thế này.

Tham dự buổi họp toàn là các cán bộ cao cấp của công ty. Ai cũng chịu trách nhiệm triển khai một phân đoạn quan trọng nhất. Chỉ có Tố Diệp là giống như người nhàn rỗi. Trong buổi họp này cô hoàn toàn không thể xen vào dù là một câu, hơn nữa cũng chẳng đề cập tới phạm vi nghiệp vụ của cô ở công ty.

Ngược lại Diệp Hạc Phong là người chủ động nói chuyện với cô, giọng điệu điển hình của một ông bố: “Tiểu Diệp! Vết thương của con hồi phục thế nào rồi? Nếu cảm thấy không khỏe thì cứ về nhà nghỉ ngơi, không cần gắng gượng.”

Tố Diệp không khó cảm nhận được những con mắt đầy nội hàm ở khắp mọi nơi đổ dồn về. Cô không nhìn thẳng về phía Diệp Hạc Phong, chỉ đáp lại một cách thờ ơ: “Cũng gần khỏi rồi.” Rồi lại liếc mắt về phía Niên Bách Ngạn.

Anh ngồi bên cạnh Diệp Hạc Phong, đang nhìn chăm chú vào màn hình vi tính, rõ ràng là đang chìm trong suy nghĩ, không biết là nghĩ chuyện gì.

Lúc này Diệp Hạc Phong mới yên tâm, lại hỏi thăm cô về tình hình công việc.

Tố Diệp trả lời lần lượt.

So với giọng điệu rõ ràng như trò chuyện với người nhà của Diệp Hạc Phong, Tố Diệp lại thể hiện mình chỉ đang làm việc.

~Hết chương 336~

*Lảm nhảm: Hôm nay có 3 chương

Quyển 7 - Chương 337: Sao nhấn tâm lừa dối hết lần này tới lần khác

Cuộc họp kéo dài gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng Diệp Hạc Phong dặn dò mấy câu rồi giao những công việc còn lại cho Niên Bách Ngạn. Sau khi ông rời khỏi phòng họp, Niên Bách Ngạn không ngồi sang vị trí chủ tịch mà ở yên chỗ cũ, sắp xếp, căn dặn những công việc tiếp theo. Nhất là khi sản phẩm mới đã được tung ra thị trường, yêu cầu sự phối hợp của các bộ phận.

Tố Diệp nhìn Niên Bách Ngạn đang ngồi ở vị trí bên tay trái ghế chủ tịch, bất giác nhớ tới suy đoán của cánh nhà báo, nhất thời cũng có phần lo lắng. Cô không biết quyền lực của Niên Bách Ngạn có thật sự đã bị rút hết hay không, nếu không sao Diệp Hạc Phong lại đích thân tới chủ trì buổi họp?

Vị trí chủ tịch trống ra đó trầm mặc mà trống rỗng, khiến Tố Diệp nhìn thấy cũng chợt hoảng sợ.

Trước nay trong các cuộc họp, Niên Bách Ngạn vẫn rất kiệm lời, và lại buổi họp cũng đã kéo dài được một khoảng thời gian rồi. Anh tóm lược lại công việc một cách ngắn gọn rồi tuyên bố giải tán. Các cán bộ cao cấp lần lượt đi ra ngoài. Tố Diệp đang định đứng dậy, bỗng nghe thấy Niên Bách Ngạn hờ hững ra lệnh một câu: “Tố Diệp ở lại!”

Hành vi gọi thẳng tên cô của anh đã khiến mọi ánh mắt nhìn họ có phần mờ ám.

Tố Diệp ngán người, một giây sau lại muốn gào lên thảm thương. Cô lại phạm phải sai lầm gì rồi?

Chẳng mấy chốc, cả phòng họp chỉ còn lại cô và Niên Bách Ngạn. Người cuối cùng đi ra ngoài chẳng biết là ai, còn “chu đáo” đóng cửa lại cho hai người họ. Cánh cửa phòng hội nghị dày và nặng, cách âm hoàn toàn mọi tiếng động của thế giới bên ngoài, cả một không gian rộng lớn bỗng chốc yên ắng hẳn.

Niên Bách Ngạn vẫn ngồi ở chỗ của mình. Từng đường nét giữa hàng mi và sống mũi như được ẩn đi, khó mà nhận ra thái độ nghiêm khắc mà mạnh mẽ. Anh xoay xoay cây bút trong tay, rồi nhìn lên người cô, khi cất lời giọng nói đã trở nên ôn hòa: “Lại đây!”

Tố Diệp muốn nhìn mặt để đoán suy nghĩ của anh, cố gắng tìm ra những gợi ý gì đó từ giọng điệu và ánh mắt bình thản ấy, hoặc có thể là đọc ra những thay đổi trong tâm trạng của anh giây phút này. Nhưng tới tận lúc đi đến bên cạnh anh, cô vẫn không thể nắm bắt được thông tin gì.

Cây bút trong tay được Niên Bách Ngạn đặt xuống. Chiếc ghế xoay nhẹ để anh đối diện với cô. Sau đó anh giơ tay ra. Lòng bàn tay to lớn men theo chân cô từ từ đi lên, cuối cùng nắm lấy tay cô, tỉ mỉ, đùa nghịch. Anh ngược mắt lên, ung dung quan sát cô.

“Anh ta là ai?” Giọng anh như một mặt hồ phẳng lặng, không nghe ra dù chỉ là một gợn sóng.

Tố Diệp không hề kinh ngạc. Từ sau khi bị Niên Bách Ngạn bắt gặp cảnh cô và Tưởng Bân gặp mặt, cô đã muốn tìm cơ hội nào đó để giải thích với anh. Đương nhiên, trong lòng cô cũng mong rằng anh không quan tâm gạn hỏi chuyện này, coi như không nhìn thấy cảnh ban sáng, nhưng rõ ràng đó chỉ là cô tự lừa mình lừa người mà thôi.

Anh nghi ngờ, thậm chí dò hỏi cô là chuyện rất bình thường.

Ngay từ lúc ăn cơm trưa cô đã rất muốn nói rõ ràng với anh, nhưng từ đầu tới cuối anh không hề nhắc đến, cô cũng không biết nên mở lời thế nào. Vả lại, nhà ăn dù sao cũng là nơi công cộng, bao nhiêu con mắt nhìn vào họ. Rõ ràng đó không phải là nơi để bàn luận những chủ đề như thế này.

“Anh ta...” Tố Diệp chần chừ giây lát. Phải giải thích là chuyện chắc chắn, nhưng giải thích kiểu gì mới là quan trọng.

Giây phút này cô mới hiểu rõ đạo lý “trót nói dối một câu thì phải dùng hàng trăm câu dối trá khác để bao biện”. Cô không thể nói anh ta là Tưởng Bân. Vậy thì Niên Bách Ngạn mà lần tìm ra manh mối sẽ biết lần trước cô giấu anh đi xem mặt. Nếu là những đối tượng bình thường khác thì thôi đi, nói thật với Niên Bách Ngạn cô cũng dám chắc anh sẽ không nổi giận. Nhưng đối phương lại gắn cái mác Tưởng Bân, cho dù cô có vòng quanh thế nào, Niên Bách Ngạn cũng sẽ không tin.

Quan trọng hơn là, anh sẽ cho rằng cô đang phản bội, làm trái lại lời hứa không đi xem mặt của mình.

Đầu óc cô trôi qua hàng loạt suy nghĩ. Cuối cùng cô liếm môi, cười ngọt ngào với anh: “Anh ta à... là một khách hàng, tới để cảm ơn em thôi.”

“Vậy sao?” Niên Bách Ngạn nhìn cô khẽ cười, sự căng thẳng nơi đáy mắt cũng tan nhẹ như mây. Anh nắm chặt tay cô, thở dài: “Khách hàng của em kiên trì thật, còn tìm tới tận công ty.”

Tựa như có một lưỡi dao sắc nhọn đâm sâu vào trái tim anh, rồi cắt nó ra thành từng mảnh. Đau đớn, từ sau sự việc lần trước vẫn luôn

lan ra, trộn lẫn với nỗi đau của lần này, chà đạp lên từng vết thương. Anh cười rất nhẹ nhàng, bờ môi hiền hòa. Đối mặt với thần thái điềm nhiên của Tố Diệp, khi thấy cô một lần nữa thản nhiên nói dối, đã có mấy lần anh rất muốn bóp cổ cô. Anh rất muốn hỏi cô: Tố Diệp! Sao em có thể nhẫn tâm lừa dối hết lần này tới lần khác? Sao em nhẫn tâm tổn thương trái tim anh hết lần này tới lần khác?

Tố Diệp cup mắt xuống, nhanh chóng phân tích câu nói vừa rồi của anh. Trông anh dường như không tức giận, nhưng cô vẫn mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn. Cô hơi siết chặt ngón tay, nhìn thẳng vào đôi mắt đen như cười như không đó.

“Bách Ngạn! Thật ra... thật ra anh ta đang theo đuổi em.” Cô nói thật một phần này.

Niên Bách Ngạn chỉ nhìn cô cười, không nói gì.

“Anh cũng thấy rồi đấy! Anh ta tặng em cả một bó hoa to tướng.” Tố Diệp nắm chặt tay anh, căng thẳng nuốt nước bọt: “Nhưng mà anh phải tin em, em thật sự không đồng ý. Em nói với anh ta em đã có bạn trai rồi. Với cả bó hoa đó em cũng vứt đi ngay rồi, nếu không tin anh cứ tới văn phòng của em mà xem, em vứt thật rồi.”

Niên Bách Ngạn kiên nhẫn nghe cô nói hết, không hề xen ngang.

Tim Tố Diệp bắt đầu đập dồn dập.

Một lúc sau, anh đứng dậy.

Cái bóng cao lớn dường như bao trùm lên người cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn sâu vào đôi mắt như một cái vực hun hút đó.

Bờ môi Niên Bách Ngạn vẫn hơi cong lên. Anh giơ tay vuốt ve má cô. Từng ngón tay mảnh khảnh phác họa lên gương mặt cô. Khi anh lên tiếng lần nữa, giọng nói lại càng thêm dịu dàng và yêu thương: “Thật sự chỉ là khách hàng của em?”

Tố Diệp hơi mấp máy môi. Có một khoảnh khắc cô rất muốn nói với anh: Không! Anh ta là Tưởng Bân. Nhưng anh đừng hiểu lầm. Anh ta không phải là Tưởng Bân mà em quen...

Nhưng những lời đó còn cào trong đáy lòng một lúc, cũng xông lên tận cổ họng quay vòng mấy lần mà vẫn không thể bật ra thành tiếng để anh nghe thấy. Cô không dám mạo hiểm, cô không muốn để anh cảm thấy cô vẫn nhớ tới Tưởng Bân, cô không muốn đánh mất anh.

“Đúng vậy!” Cuối cùng cô chỉ khẽ khàng thốt ra hai chữ này.

Bờ môi Niên Bách Ngạn có một thoáng chột cứng đờ, một sự âm u vọt qua đáy mắt như mây mù ập tới. Bàn tay anh chột run lên, nhưng rất nhẹ khiến Tố Diệp không cảm nhận thấy.

Vết thương cuối cùng mỗi ngày một lan rộng, như bị người ta đang tâm xé rách. Anh biết bàn tay xé nó ra chính là người con gái đứng trước mặt mình. Bao nhiêu năm nay, chưa có người phụ nữ nào lại xé nát tim anh như vậy, lại dám chà đạp lên tình cảm của anh một cách trắng trợn như vậy, lại dám tươi cười nói dối anh như vậy.

Đôi mắt anh tuy cười nhưng nỗi đau nơi đáy lòng không gì miêu tả được.

Một giây sau, tay anh vòng ra sau gáy cô, bất ngờ siết chặt nâng cao gương mặt cô lên.

Tố Diệp không ngờ anh lại làm vậy, cô bất giác hét lên.

Anh cúi xuống, bịt kín miệng, không để cô thanh minh.

Nụ hôn như đay nghiến, vò nát đôi môi Tố Diệp, giống hệt một ngọn lửa bùng bùng bốc cháy. Cô thờ dốc. Anh nhân cơ hội ấy tiến vào, gần như gặm cắn cánh môi, bá đạo và mạnh mẽ.

Tố Diệp ngẩng đầu trong bất lực, đón nhận lấy nụ hôn bất ngờ này của anh.

Nhưng đúng vào lúc này, cánh cửa phòng họp đột ngột bị ai đó đẩy ra, tiếp theo sau là một tiếng thét kinh hoàng.

Là cô bé ở phòng hành chính, vốn dĩ định tới dọn dẹp phòng họp, không ngờ lại bắt gặp cảnh tượng này. Có lẽ nó quá kích thích nên cô bé nhất thời bị dọa hết hồn.

Tim Tố Diệp đập thịch một tiếng. Niên Bách Ngạn cũng dừng lại ngay lúc ấy, rồi quát lên giận dữ: “Ra ngoài, đóng cửa vào!”

Ngay lập tức, cánh cửa lại bị cô bé ấy đóng chặt, loáng thoáng còn vang lên tiếng bước chân nhanh chóng chạy xa.

Tất cả lại yên lặng như cũ.

Nét mặt Tố Diệp trắng bệch như bị phết hồ. Có thể tưởng tượng ra cô ấy kinh hoàng đến mức nào, cũng có thể tưởng tượng ra chuyện này một khi bị lan truyền ra ngoài sẽ rầm rộ xôn xao đến mức nào.

Da đầu cô tê dại, tóc như dựng đứng cả lên. Cả ngón tay và môi cô đều bất giác run lên bần bật.

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô là: Tiêu đời rồi!

Không phải cô mà chính là Niên Bách Ngạn.

Cô trước nay chẳng sợ gì mấy lời gièm pha đưa đẩy, dù có khổ sở thế nào cô cũng chẳng quan tâm. Nhưng cô không muốn nhìn thấy hoặc nghe thấy những tin tức tiêu cực có liên quan tới Niên Bách Ngạn. Tuy rằng chuyện anh và Diệp Ngọc kết hôn giả đã được công khai, tuy rằng qua bữa trưa nay mấy lời đồn đại cũng đã bắt đầu được lan truyền, nhưng cũng còn tốt hơn cảnh hai người hôn nhau bị người ngoài tận mắt chứng kiến.

Đang trong lúc bàng hoàng, bất an, Niên Bách Ngạn bỗng giơ tay nâng cằm cô lên, bắt cô nhìn vào mắt anh. Giọng nói của anh có chút gì đau đớn, lại toát ra một vẻ nặng nề.

Anh nói: “Diệp Diệp! Đừng gặp lại anh ta nữa!”

Tố Diệp sững sờ.

“Đừng gặp lại người đàn ông đó nữa!” Niên Bách Ngạn giơ tay ôm lấy cô, chống cằm lên đỉnh đầu cô, giọng nói trầm thấp càng khiến người ta thêm áp lực.

Cô kinh ngạc, ngược lên nhìn anh: “Vừa rồi chúng ta bị người ta nhìn thấy...”

Đây hình như mới là việc quan trọng chứ nhỉ?

“Nhìn thấy thì đã sao?” Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại: “Chẳng phải em yêu anh sao?”

Cô á khẩu. Đáp án của anh khiến cô vừa hưng phấn lại vừa lo lắng.

“Đương nhiên là em yêu anh.” Tố Diệp hạ thấp giọng: “Nhưng em sợ ảnh hưởng tới anh, mấy scandal bây giờ đều đang nhắm vào anh.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn rất kiên định, một lúc sau anh mới nói: “Anh chưa bao giờ để ý chuyện bị ảnh hưởng.”

Trong lời nói của anh có ý khác, Tố Diệp đã hiểu ra. Liên tưởng tới giọng điệu nặng nề như khẩn cầu ban nãy của anh, tim cô đau nhói như bị kim châm. Cô thề mình thật sự không muốn lừa dối anh. Nhưng, cô thật sự không muốn cái người tên Tưởng Bân giả danh đó phá hoại sự yên bình khó khăn lắm mới có được của hai người họ.

Một đối tượng xem mặt hoàn toàn không có liên quan khiến cô từng bước từng bước sai lầm. Cô đáng nhẽ không nên tò mò đi xem. Chính vì sự hiếu kỳ đáng chết đó mới khiến bản thân rơi vào hoàn cảnh khó xử như hôm nay. Cô tuyệt đối không thể nhắc chuyện đi xem mặt với Niên Bách Ngạn, nếu không thật sự sẽ thành người không giữ lời hứa. Tuy rằng cô vốn đã không giữ lời hứa rồi, vốn dĩ trong lòng đã tự khinh bỉ chính bản thân mình rồi muôn vàn lần rồi.

“Bách Ngạn!” Cô lại dựa vào lòng anh, gior tay kéo nhẹ chiếc cà vạt của anh: “Anh giận em phải không? Em hứa với anh em sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa. Em đã nói rõ ràng với anh ta rồi, anh yên tâm!”

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô, rồi siết chặt cô vào lòng.

Anh nhắm mắt lại, trong lòng ngập tràn chua xót. Đây là hương vị của sự nhẫn nhịn sao? Cho dù rõ ràng đã biết cô lừa dối, anh vẫn dung túng cho cô hết lần này tới lần khác? Vẫn không ngừng tin rằng đây sẽ lần cuối cùng của cô?

Bàn tay đặt sau lưng cô nắm chặt lại.

Chỉ có như vậy nỗi đau trong lòng mới vơi đi phần nào. Cũng chỉ có như vậy, anh mới có thể làm ngơ với nó, làm ngơ những gì mình nhìn thấy, những gì cô giải thích, mới có thể tiếp tục thuyết phục bản thân chưa hề xảy ra chuyện gì cả.

Niên Bách Ngạn! Sao mày lại đốn hèn đến mức này?

~Hết chương 337~

*Lảm nhảm: Hự, chỉ muốn dịch ngay tới chương đám cưới... Hết nước mắt rồi

Còn một chương nữa, chiều mình đi học mất rồi, tối hãy lên hóng nhé ^^

Quyển 7 - Chương 338: Khiến người ta xót xa đến vậy

Khi sắc trời bắt đầu sa sầm, thang máy của công ty bỗng vang lên một tiếng “ding”.

Vừa từ trong thang máy đi ra, Nguyễn Tuyết Mạn đã nổi cơn tam bành. Bà ta tháo kính râm xuống, gọng kính bị bà ta vịn đến nỗi kêu răng rắc. Nhìn một đám các cô gái trẻ nói nói cười cười từ phía sau lưng bà ta đi vào trong công ty, bà ta càng hận đến nghiến răng kèn kẹt.

Vốn dĩ bà ta định tới công ty tìm Diệp Hạc Phong, muốn bàn với ông chuyện tăng thêm cổ phần cho Diệp Ngọc và Diệp Uyên. Vì không muốn gây thêm quá nhiều phiền phức cho công ty, lại nghe chuyện hôm nay có lãnh đạo thành ủy xuống, thế nên bà ta đã đặc biệt đeo thêm kính râm, che chắn khắp người. Ai ngờ, từ lúc đứng đợi thang máy, tai bà ta chưa lúc nào được “sạch sẽ”.

Một đám các cô gái trẻ đang buôn dưa lê, trước ngực đeo thẻ nhân viên của tập đoàn Tinh Thạch.

Câu chuyện của họ chính là những scandal rộ lên mấy ngày gần đây của nhà họ Diệp và tập đoàn Tinh Thạch.

Nguyễn Tuyết Mạn vốn dĩ cũng chỉ nghe câu được câu chăng, cho tới khi có một người tiết lộ chiều nay có nhân viên nhìn thấy tổng giám đốc Niên và bác sỹ Tố hôn nhau trong phòng họp, thì cả người Nguyễn Tuyết Mạn sửng sò, sau đó là một cơn giận phùng phùng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Thông tin ấy quả thực cũng khiến các cô gái khác xôn xao bàn tán. Có người nói đã sớm nhận ra họ đang yêu nhau từ lâu. Có người bảo hai người họ yêu nhau thì đã sao, tổng giám đốc đã thanh minh mình vẫn còn độc thân rồi... Sau đó còn có một cô gái nói với vẻ thần bí bí: “Các cô không nhìn thấy cảnh ở nhà ăn trưa nay đấy thôi. Tổng giám đốc và bác sỹ Tố thân mật lắm. Tổng giám đốc còn đích thân cắt gan ngỗng cho cô ấy bằng chính đĩa của mình đấy.”

Mọi người đều nhất loạt gật gù rằng đã nghe chuyện này. Sau đó lại là một cuộc bàn luận sôi nổi, nhưng hầu hết các quan điểm là thống nhất. Bọn họ đều cho rằng Niên Bách Ngạn và Tố Diệp đứng cạnh nhau trông rất đẹp đôi, đúng là một cặp trời sinh.

Chính câu “một cặp trời sinh” đó thực sự đã kích động Nguyễn Tuyết Mạn. Cánh cửa thang máy từ từ đóng lại sau lưng bà ta. Bà ta nhìn trân trân vào logo của tập đoàn Tinh Thạch, đầu ngón tay sắp bị siết đến đứt rời.

Hay lắm Niên Bách Ngạn! Cuối cùng cũng có ngày cậu lòi cái đuôi ra rồi!

Nguyễn Tuyết Mạn cắn chặt răng, lập tức quay người trở vào trong thang máy, rời khỏi đó ngay mà không vào tập đoàn Tinh Thạch.

Cuộc sống về đêm một lần nữa làm sáng rực cả thành phố Bắc Kinh. Đèn đường xé rách lớp sương mù mờ mờ, huyền ảo.

Lúc Niên Bách Ngạn nhận được điện thoại của Diệp Uyên đã là mười giờ tối. Bên này, đúng lúc anh vừa kết thúc một buổi tiếp khách, sau khi ra khỏi khách sạn bèn tới thẳng quán bar mà Diệp Uyên hẹn.

Quán bar lập lòe xanh đỏ, không gian ồn ào, với bóng của những vũ công nhiệt tình và nóng bỏng, cùng những ngọn đèn khi tỏ khi mờ.

Niên Bách Ngạn vừa đẩy cánh cửa ra, liếc mắt đã nhìn thấy Diệp Uyên.

Đích thực là trái một em, phải một em.

Hai người phụ nữ phong tình đang dựa vào lòng cậu ta. Một người thì nũng nịu đòi tiếp rượu, một người thì cầm hoa quả đút vào miệng Diệp Uyên. Rượu la liệt trên mặt bàn với đủ các hình dáng, chủng loại. Có chai trống trơn, cũng có chai chưa mở nắp.

Thấy Niên Bách Ngạn tới, Diệp Uyên lão đảo đứng dậy, kéo anh ngồi xuống một vị trí còn trống.

“Anh tới muộn rồi, phạt một ly!” Diệp Uyên đẩy một chiếc ly không còn sạch nguyên tới trước mặt Niên Bách Ngạn, rồi nhấc một chai rượu lên định rót.

Niên Bách Ngạn giơ tay che miệng ly, từ tốn hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Đúng là Diệp Uyên thường xuyên tới mấy nơi như thế này. Nhưng trong ấn tượng của anh, cậu ta hình như đã lâu lắm rồi không còn sống cuộc sống này nữa.

“Cái gì mà xảy ra chuyện gì rồi? Ra ngoài uống rượu không được hay sao?” Diệp Uyên cười, hất tay anh ra, rồi rót rượu òng ọc vào ly: “Tuy bây giờ anh không còn là em rể của tôi nữa, nhưng cũng coi như một lần quen biết, uống một ly cho tôi chút thể diện chắc được chứ?”

Trong bữa cơm vừa nãy Niên Bách Ngạn đã uống một ít rượu, anh vốn không định uống nữa, nhưng thấy thái độ của Diệp Uyên như vậy cũng chẳng biết làm sao bèn giơ thẳng ly rượu lên, khẽ chạm với cậu ta rồi uống cạn: “Được! Coi như tôi tự phạt!”

Diệp Uyên cũng cạn một ly, vỗ vai anh rồi giơ ngón cái ra trước mặt: “Hay lắm!”

Sau đó lại tiếp tục rót đầy rượu cho cả hai.

Đặt chai rượu xuống, Diệp Uyên giơ tay kéo một cô gái, đẩy vào lòng Niên Bách Ngạn: “Tối nay nhiệm vụ của cô chính là chăm sóc tổng giám đốc Niên cho chu đáo, biết chưa?”

Mùi phấn bay đầy lòng.

Cô gái theo đà đẩy Diệp Uyên, dựa vào Niên Bách Ngạn, giọng nói dịu dàng, êm tai như chim sơn ca: “Yên tâm đi cậu chủ Diệp!” Dứt lời, cô ta cầm lấy ly rượu, cơ thể mềm oặt như một con con rắn: “Tổng giám đốc Niên! Ly này người ta kính anh!”

Niên Bách Ngạn không đón lấy, chỉ khẽ nhú mày nhìn Diệp Uyên: “Uống nhiều rồi thì về thôi!”

“Sao, có người đẹp trong lòng mà không thấy nhận nhạo à?” Xem ra lúc trước Diệp Uyên đã uống không ít, đôi mắt say mềm tươi cười: “Thôi đi, đừng có vờ vịt nữa! Anh và Diệp Ngọc còn là giả, thì làm sao là thật với Tố Diệp được? Con người anh ấy à, thật thật giả giả khiến người ta khó hiểu!”

Niên Bách Ngạn chẳng hơi đâu phí lời với một kẻ say. Anh đẩy ly rượu của người phụ nữ trong lòng ra, hờ hững đáp: “Diệp Uyên! Cậu lại chịu kích động gì rồi?”

“Kích động?” Diệp Uyên nhú mào: “Tối nay có lẽ sẽ rất kích động. Rượu ngon, món ngon, người đẹp dâng lên không ngớt.” Dứt lời, anh ta ôm lấy người phụ nữ bên cạnh, cúi đầu cắn vào ngực cô ta, khiến cô không ngừng thở hổn hển.

Niên Bách Ngạn không nói câu nào, ít nhiều cũng đoán ra được tâm tư của Diệp Uyên.

“Đừng nói là tôi không quan tâm tới anh!” Diệp Uyên cầm ly rượu lên uống cạn. Khi rót rượu, cậu ta tiến sát lại gần Niên Bách Ngạn, chỉ vào người phụ nữ trong lòng anh: “Cô em người mẫu non nớt này để dành cho anh đấy, ngon lành, tươi mới!”

Niên Bách Ngạn còn chẳng thèm nhìn, chỉ cầm ly lên chạm cốc với cậu ta. Nếu Diệp Uyên không muốn nói, anh cũng không ép buộc.

Một chai rượu mạnh chẳng mấy chốc đã cạn sạch.

Diệp Uyên lại khai một chai mới. Người phụ nữ bên cạnh vội vàng rót rượu cho hai người họ.

Niên Bách Ngạn là một người lắng nghe tuyệt vời. Từ đầu tới cuối anh chẳng vội hỏi Diệp Uyên đã xảy ra chuyện gì. Anh chỉ chạm ly với cậu ta. Cho tới khi, Diệp Uyên cúi gằm, im lặng ngồi đó, anh mới khẽ hỏi: “Muốn tâm sự chưa?”

Một lúc sau Diệp Uyên ngẩng đầu lên, nhìn Niên Bách Ngạn bằng đôi mắt mơ màng say, nụ cười rõ ràng rất khó xử: “Bách Ngạn! Anh có hiểu thế nào là tình yêu không?”

Câu hỏi này đã khiến Niên Bách Ngạn ngẩn người.

“Khi anh tưởng anh rất hiểu tình yêu, thật ra tất cả chỉ là đồ bỏ!” Diệp Uyên say rồi, nói năng cũng lộn xộn, bừa bãi. Cậu ta lại rót đầy rồi nói: “Khi anh tưởng anh có thể có được cô ấy, thật ra anh chẳng qua chỉ là một kẻ thế thân!”

Ngón tay Niên Bách Ngạn chột cứng đờ. Anh biết Diệp Uyên đang nói cho chính mình nghe, chắc chắn là vì Lâm Yêu Yêu. Nhưng khi những câu nói này lọt vào tai anh, nó lại khiến con tim quặn thắt một cách vu vơ.

Không phải anh vẫn không tin tình yêu của Tố Diệp. Chỉ là, khi anh nhìn rõ việc cô nói dối mình, tình yêu này rốt cuộc nặng nhẹ thế nào đã trở thành một câu hỏi nghi vấn.

Nói cách khác, bản thân Niên Bách Ngạn anh liệu đã hiểu tình yêu chưa?

Hay là anh chỉ tự cho rằng mình rất hiểu, kỳ thực hoàn toàn ù ù cạc cạc?

Quãng thời gian tiếp theo, Diệp Uyên lại bắt đầu lái nhái trước mặt Niên Bách Ngạn chuyện của Lâm Yêu Yêu. Cậu ta nói cậu ta không hiểu sao tình yêu lại khó như thế. Cậu ta không hiểu tại sao mình đã làm nhiều như vậy mà vẫn không giành được trái tim người phụ nữ. Cậu ta không hiểu tại sao cô ấy vẫn nhất quyết lấy người đàn ông đó.

Niên Bách Ngạn không an ủi Diệp Uyên. Tâm trạng anh hôm nay vốn cũng không tốt, ly qua ly lại, rốt cuộc anh cũng uống với Diệp Uyên không ít rượu, bắt đầu là ngà say.

Tới hơn một giờ sáng, Diệp Uyên mới vỗ vai Niên Bách Ngạn, ngọng nghịu nói: “Tôi... Tôi coi như đã nhìn thấu tình yêu rồi. Trò chơi tình yêu này ai là người chủ động, kẻ đó sẽ thua cuộc. Tôi... Tôi cứ ăn

chơi đi, có nhất thiết phải gắn bó cả đời một người đàn bà không?”

Niên Bách Ngạn cũng uống nhiều rồi, cả người uể oải dựa ra sau ghế. Anh lắc ly rượu trong tay, cười khế.

Diệp Uyên cũng uống khá khá, bèn ôm người phụ nữ bên cạnh, đứng dậy, bước đi loạng choạng: “Em gái đó để lại cho anh! Đừng có làm cho con gái nhà người ta sợ đấy...”

Dứt lời lại nghiêng ngả bỏ đi.

Người phụ nữ bên cạnh đỡ lấy cậu ta, hờn dỗi: “Cậu chủ Diệp! Cậu uống nhiều quá rồi!”

Diệp Uyên cười, rồi sát lại gần cô ta: “Yên tâm đi... Uống nhiều nữa vẫn “ăn” được em!”

“Đáng ghét!” Cô ta khế đẩy Diệp Uyên một cái.

“Bách Ngạn! Tôi đi trước đây, tối nay chơi vui vẻ nhé!” Diệp Uyên trở lại dáng vẻ ba lẳng nhăng thường ngày, cười hì hì ôm người phụ nữ, rời khỏi căn phòng.

Cả một căn phòng rộng lớn chỉ còn lại Niên Bách Ngạn và cô gái kia.

Anh ngồi im, nhắm mắt lại nghỉ ngơi cho bớt say.

Không gian rất yên tĩnh, chỉ còn ánh đèn rực rỡ không ngừng nhấp nháy.

Cô gái yên lặng nhìn người đàn ông bên cạnh mình. Ánh sáng hắt xuống những góc cạnh rõ nét trên gương mặt anh. Dáng người cao lớn chìm xuống sofa, trong lúc say lại toát lên một vẻ gợi cảm.

Cô ta nhẹ nhàng tiến tới, dè dặt áp sát người anh. Cánh tay mềm mại chạm khẽ lên lồng ngực vạm vỡ của anh, giọng nói yếu điệu: “Tổng giám đốc Niên! Anh uống nhiều rồi phải không? Có đau đầu không?”

Niên Bách Ngạn mở mắt ra, quan sát người phụ nữ trước mặt qua ánh đèn dung đưa.

Cô ta, vẫn chưa thể gọi là phụ nữ. Tuy rằng có trang điểm chi li, nhưng vẫn không giấu nổi vẻ non nớt. Ánh mắt cô ta nhìn Niên Bách Ngạn có phần sợ sệt cùng một chút ngượng ngùng. Cô ta mặc rất ít. Chiếc váy đen cực ngắn, tới nỗi chỉ cần khẽ ngồi xuống là chân đã hở ra.

Anh không nghi ngờ lời Diệp Uyên nói. Người phụ nữ có thể ở bên Diệp Uyên, nếu không phải mấy cô chân dài nóng bỏng thì cũng là những ngôi sao nhiệt tình. Nếu cậu ta đã khẳng định là một người mẫu còn non, thì đến tám, chín phần là sự thật.

Thấy anh mở mắt, cô ta lập tức tươi cười, chủ động dựa vào lòng anh. Bờ môi đỏ nhẹ nhàng ma sát yết hầu của anh: “Em đưa anh về khách sạn nhé!”

Hơn nửa người cô ta đang áp sát cơ thể anh, vòm ngực đầy đặn cọ vào cánh tay anh...

Niên Bách Ngạn giơ tay day day thái dương, nhân tiện đẩy cô ta ra. Anh không nói gì, lập tức rút ví tiền, đếm mấy tờ tiền rồi đặt lên mặt bàn. Cô ta lặng lẽ nhận lấy, sau đó đứng dậy. Một giây sau cô ta bỗng trút bỏ quần áo ngay trước mặt anh.

Chiếc váy đen lặng lẽ rơi xuống đất.

Cơ thể trần trụi của phụ nữ tuyệt đẹp lúc ẩn lúc hiện dưới ánh đèn. Mỗi một tác thịt đều toát lên một sự trẻ trung, đầy sức sống như đóa hoa quỳnh nở trong đêm, nuột nà và quyến rũ.

Niên Bách Ngạn giơ tay cầm lấy ly rượu, từ từ rót đầy một ly. Anh khẽ nhấp một ngụm rồi hờ hững đáp lại: “Đưa cô tiền là bảo cô đi đi!”

Cô ta sững sờ rồi vội vàng lắc đầu: “Không, không, không! Tôi đã nhận tiền của anh thì phải chăm sóc anh!”

Niên Bách Ngạn chẳng để tâm tới lời nói của cô ta. Anh bực bội xua tay, ra hiệu cho cô ta đi.

Nhưng cô ta vẫn đứng yên, còn ngồi lại xuống bên cạnh anh. Lúc này cô ta đã không còn mảnh vải che thân, khi dựa sát vào bộ áo vest hào hoa của Niên Bách Ngạn, cảnh tượng này trông vô cùng mờ ám.

“Đêm nay là đêm đầu tiên em hoạt động. Anh yên tâm, em rất sạch...” Bờ môi cô ta men dần theo khuôn cằm góc cạnh từ từ lướt xuống. Đầu lưỡi nhẹ nhàng cắn mở cúc áo sơ mi của anh: “Tổng giám đốc Niên! Em sẽ không khiến anh thất vọng đâu!”

Ngay từ giây phút đầu tiên gặp anh, cô ta đã nhận ra anh là ai. Đây là nam chính trong những scandal đang rầm rộ khắp nơi thời gian gần đây. Chỉ có điều cô ta không nghĩ rằng một người mẫu nhỏ nòi, không tên không tuổi như mình lại có cơ hội gặp được người thật. Anh anh tuấn, tài giỏi như thế, nhưng lại rất khó tiếp cận, mỗi một hành động đều đĩnh đạc thận trọng khiến cô say đắm. Ánh mắt anh cũng khác những người đàn ông khác, không có sự thèm thuồng, sốt sắng chỉ muốn nhào tới, nếu có thì chỉ là sự trầm tĩnh không thể nhìn thấu.

Nhưng anh say rồi. Đến cô ta cũng nhận ra hôm nay anh đang buồn. Không ngờ tổng giám đốc của tập đoàn Tinh Thạch danh tiếng lấy lừng khi say lại khiến người ta xót xa đến vậy...

~Hết chương 338~

*Lảm nhảm:

"Cầm lấy chỗ tiền này, về sau mà còn dám có ý gì với Bách Ngạn, cẩn thận tôi không khách khí với cô!"

"Anh cảm thấy cô ta rất xinh? | Phải nói là vừa trẻ vừa xinh!"

"Anh lừa em, anh chỉ đang bảo vệ con hồ ly tinh đó thôi!"

Thông báo: Tối nay mình mang mát đi sửa, nên khoảng một tuần sau mình phải nhờ một người khác up truyện, mọi người cứ chém gió, mình có máy sẽ rep lại sau nhé ^^

Quyển 7 - Chương 339: Bảo bối

Trong lòng là cơ thể người phụ nữ mềm mại. Nơi cổ áo ngực hé mở vẫn còn ấm nóng, là nhiệt độ khi ngón tay cô ta khẽ chạm nhẹ một cách dè dặt. Mùi hương của người phụ nữ trộn lẫn cùng hơi rượu len vào hô hấp của Niên Bách Ngạn, kết dính thành từng cơn đau nhức dâng lên trong lồng ngực.

Anh hơi nghiêng đầu, ánh mắt cô độc và lạnh nhạt dừng lại trên gương mặt cô ta, nhưng lại giống như nhìn xuyên qua mặt cô ta để trầm tư điều gì đó.

Cô gái ngược lên, nhìn thẳng vào mắt anh. Tay cô ta run rẩy, gương mặt ửng hồng, cảm thấy cả người như bị điện giật, trái tim cũng tựa hồ ngừng đập trong khoảnh khắc.

Ánh mắt anh sâu thẳm, gần như nuốt chửng lấy cô ta, lại mang theo một chút mơ màng, say say. Nhưng không như những người đàn ông khác sau khi say bết nhè lập tức giở trò, anh say rồi càng khiến trái tim người phụ nữ cảm thấy hồi hộp và loạn nhịp.

Cô ta đang thầm cảm thán. Trên đời này sao có thể có người đàn ông như vậy, khiến phụ nữ chỉ liếc mắt một cái đã lưu luyến không quên.

Ánh sáng trong căn phòng sáng tối không rõ ràng, như một dòng nước ngầm chảy qua, khiến xung quanh cũng như có hàng ngàn lớp sóng lăn tăn, dao động. Niên Bách Ngạn lơ lơ nhìn gương mặt người phụ nữ đang dựa vào lòng mình. Mái tóc dài của cô ta như

dây leo quấn vào khuỷu tay rắn chắc của anh.

Dường như anh lại nhìn thấy Tố Diệp.

Như đang trở về khung cảnh lần đầu tiên gặp cô.

Nơi đó cũng là một quán bar với ánh đèn nhấp nháy như thế này.

Anh cùng một số người bạn uống cũng đã ngà ngà say. Trong lúc đổi sang trà tiếp tục trò chuyện, có bóng một người con gái khêu gợi đồ ngược xuống ly rượu.

Khung cảnh hôm đó mờ ám một cách lạ kỳ, giống như định mệnh đã mơ hồ sắp đặt trước sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Khi bóng hình đó xuất hiện trong khoảnh khắc, Niên Bách Ngạn cảm thấy sự khó chịu trong lồng ngực biến mất như kỳ tích. Anh đặt ly rượu xuống, ánh mắt nhanh chóng bắt được cái bóng phản chiếu lên ly rượu một cách chuẩn xác.

Đó là một người con gái rất đẹp, thậm chí có thể nói là đầy quyến rũ, có thể thu hút đàn ông tới bắt chuyện. Chiếc váy ngắn sát người đơn giản và rộng rãi. Chân váy rất ngắn, nhờ thế đôi chân dài đã đứng đưa dưới ánh đèn mà không một chút che đậy. Có lẽ cũng đã uống khá khá rượu, cô ngồi trên chiếc ghế cao, để cho giày cao gót rơi xuống đất cũng mặc kệ. Đôi chân ngọc trắng trẻo và xinh xắn lộ ra trong không trung, gót chân sạch sẽ, cũng trắng bóc như da thịt cô.

Cô ngồi cách anh không xa lắm, ở chếch ngay đối diện.

Niên Bách Ngạn không tiến đến làm quen, nhưng anh nhìn ngắm cô rất lâu.

Thế là nhờ có ánh đèn lay động bất định, anh nhìn thấy rõ gương mặt cô. Vàng trán sáng bóng, hàng mi cong cong, chiếc mũi cao tinh tế cùng cái miệng nhỏ đỏ tươi. Làn da trắng sạch sẽ như vừa được ngâm qua sữa bò. Dầu chỉ nhìn cô từ xa, anh cũng như đang ngửi thấy thoang thoảng mùi thơm của sữa.

Cô tới đây cùng cô bạn gái của mình. Xem ra tình cảm của hai người họ không tồi. Cô cười rất vui vẻ, mái tóc dài như thác đổ, chảy tràn xuống hai vai, đen nhánh và mượt mà, không nhuộm đủ các loại màu như nhiều cô gái thời nay.

Ly rượu đặt bên môi, anh khẽ nhấp một ngụm. Anh nhìn thấy đôi mắt cô khi ngẩng đầu lên cười lấp lánh như sao. Có một giây phút, anh bỗng nông nổi muốn đi tới. Anh muốn chạm vào hàng mi đó, muốn cảm nhận cảm giác khi từng ngón tay nhẹ nhàng xuyên qua mái tóc kia...

Đàn ông luôn có si tình với mái tóc dài và đen tuyền của người con gái. Niên Bách Ngạn cũng không ngoại lệ. Anh đã quá quen với những cô gái tóc xanh tóc đỏ nhào vào lòng mình. Anh rất muốn có được niềm vui thuần khiết mà kêu gọi ấy.

Quả nhiên đã có người đàn ông tiến tới bắt chuyện, và không chỉ một người.

Anh nhìn thấy trong ánh mắt những người đó toát ra một dự vọng lộ liễu. Dự vọng đối với cô. Họ thêm rõ dãi, trắng trợn, không một chút che giấu.

Còn cô đã uống say lắm rồi.

Lần đầu tiên Niên Bách Ngạn thấy lo lắng.

Anh lại đi lo lắng cho một người con gái xa lạ.

Nhưng chẳng mấy chốc, theo tiếng người, giọng nói yếu điệu của cô cũng được thổi vào tai anh. Cô hỏi người đàn ông vừa tới bắt chuyện rằng anh ta có bao nhiêu tiền.

Anh nhúm mày.

Không biết anh ta thì thầm gì đó bên tai cô, cô cười như sắp tắt thở tới nơi, giơ một ngón cái lên trước mặt anh ta. Niên Bách Ngạn lại loáng thoáng nghe thấy cô nói: Trả một triệu thì tôi uống với anh một ly!

Người đàn ông bị cô chọc tức đến nỗi phải bỏ đi.

Cô càng cười sáng khoái hơn, rồi om sòm đòi bartender pha rượu cho mình.

Chẳng mấy chốc lại có kẻ thứ hai xuất hiện. Lần này là một người đàn ông trung niên, nét mặt dâm dê. Có vẻ cô đã say tới độ không biết gì. Từng ngón tay thon thả trượt qua đỉnh đầu ông ta, rồi chép miệng nói: Có vẻ ông mắc bệnh thận hư nghiêm trọng, trên giường ông không hạ gục được tôi đâu!

Người đàn ông đó cũng bỏ đi trong sự thẹn thùng đến giận dữ.

Niên Bách Ngạn không biết cô cố tình hay thật sự là một người phong trần như vậy.

Cho tới khi anh chuẩn bị ra về.

Khi đi qua bên cạnh cô, cô cúi gằm mặt, cả người gần như vùi trong ánh rượu.

Anh bỗng ngập ngừng không bước.

Còn cô đột ngột ngược mắt lên. Khi nhìn vào mắt anh, gương mặt cô bỗng nở rộ một vẻ mừng rỡ, kinh ngạc. Ngay sau đó anh liền thấy cô trượt từ trên chiếc ghế cao xuống, xông về phía anh.

Anh chẳng hiểu mình bị làm sao, vô thức giơ tay đón lấy cơ thể loạng choạng chực ngã của cô. Một giây sau, cánh tay cô vòng ra sau cổ anh, cả người như một con mèo con không xương, dính chặt lấy anh.

Bao nhiêu năm nay, anh gặp không ít cảnh tượng này. Cố ý cũng có, giả vờ vô tình cũng có, quyến rũ cũng có, kể cả những người trong sáng cũng nhiều vô số kể, đủ mọi loại hình thức, đủ các kiểu ôm khác nhau.

Nhưng chẳng hiểu vì lý do gì, khi cô tự nhiên, chủ động đâm vào lòng anh như vậy, cánh tay níu chặt lấy cổ anh, anh lại không đẩy cô ra như những người phụ nữ khác. Anh chỉ cảm thấy người con gái trong lòng mình mềm yếu đến xót xa. Hơi thở thanh nhã, sạch sẽ cũng khiến anh nhất thời do dự, không buông tay.

Nhưng cô cũng không còn đáng vẻ bụi bặm câu dẫn như đối với những người đàn ông khác. Cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh, trong đôi mắt say mê có chút gì ươn ướt. Bờ môi hồng hơi run rẩy, hỏi anh bằng giọng nói nhỏ vô cùng: “Sao bây giờ anh mới xuất hiện? Anh có biết em đợi anh lâu lắm, lâu lắm rồi không?...”

Thanh âm của cô rõ ràng mà lại mơ hồ, giống như đang hỏi một cách chân thành lại chỉ như đang tự lầm bầm.

Lòng ngực anh như bị va chạm, có lẽ vì bị ảnh hưởng bởi câu nói

này của cô. Nhưng một giây sau, anh bỗng cảm thấy cô rất quen thuộc.

“Đừng rời xa em, hãy đưa em đi...” Cô dựa vào ngực anh, sức lực của toàn bộ cơ thể gần như đều đặt cả lên người anh, mềm oặt, bất lực khẩn thiết cầu xin anh.

Anh bất giác siết chặt cánh tay mình, ôm lấy cơ thể không một chút sức lực của cô.

Người bạn gái đó cũng thất thểu đi tới đỡ cô, nhưng cô vẫn ôm chặt anh, kiên quyết không buông, lắc đầu nguầy nguậy. Bạn của cô ngây ngốc, nhìn anh hỏi: Hai người biết nhau sao?

Dĩ nhiên cô và anh không hề quen nhau.

Nhưng lời mà anh buột miệng nói ra lại là: Có quen!

Lần đầu tiên anh cảm thấy vòng tay mình thật ấm áp.

Người bạn gái của cô dạn đi dạn lại bảo anh chăm sóc cho cô chu đáo. Anh lại đồng ý như bị ma xui quỷ khiến.

Sau đó, bạn của anh cũng ra về, ai nấy đều nhìn anh bằng ánh mắt mờ ám.

Cuối cùng, anh đưa cô tới một căn phòng khách sạn mà bạn bè đã đặt sẵn. Cả quá trình, cô vẫn dính chặt vào người anh như một cây dây leo, cứ như sợ rằng anh sẽ đi mất vậy, khiến anh cảm thấy thương hại.

Cô say rất dữ, anh không thể không bế bổng cô đi vào trong khách sạn.

Nói anh không có bất kỳ một suy nghĩ lệch lạc nào với cô là điều không thể. Nhất là khi thấy cả người cô mềm nhũn, nằm bò trên chiếc giường lớn, đầu tóc rối bù, chiếc váy trên người nửa che nửa hở một cơ thể đầy đặn.

Niên Bách Ngạn không phải là một người tùy tiện nhưng anh thừa nhận mình cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, không thể đối diện với một người con gái xinh đẹp như vậy mà vẫn điềm tĩnh như không. Khi cô một lần nữa nép vào lòng anh, anh bỗng cảm thấy khí huyết dâng trào, một giây sau lập tức đè cô xuống giường.

Cơ thể dịu dàng ấy dễ dàng khiêu khích dục vọng trong anh. Cái bụng nhỏ càng lúc càng căng ra đến khó chịu, kêu gào muốn được giải phóng.

Thế là anh không chịu nổi nữa, vén cao váy cô lên, áp môi mình lên đôi môi đỏ hồng.

Anh tự thuyết phục bản thân mình rằng, cô dám cùng anh về khách sạn thì nên biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng cô bỗng nhiên bật khóc.

Rất đau đớn.

Anh bàng hoàng, nhìn từng giọt nước mắt lăn tròn trong hốc mắt. Chúng như những giọt thủy tinh được ngâm trong nước đá, trong veo và tinh khiết.

Nước mắt của người con gái khiến anh lập tức dừng lại.

Anh không hiểu cô bị làm sao mà lại cứ khóc mãi, khóc mãi, khóc

đến nỗi tim anh cũng thất lại.

Sau đó, anh đã làm một chuyện mà cả đời chưa bao giờ làm.

Để một người con gái quyến rũ như vậy nằm bên cạnh mình mà không hề chạm vào cô.

Anh nhìn cô khóc đến ngủ thiếp đi, mệt mỏi gối đầu lên cánh tay anh, say sưa như một đứa trẻ sau khi gào khóc ầm ĩ. Anh chợt cảm thấy, được ôm cô thế này cũng thật tốt.

Ký ức đột ngột dừng lại ở đây.

Vì hành động chủ động ôm lấy cổ anh của người phụ nữ bên cạnh khiến đoạn hồi tưởng bị đứt đoạn.

Niên Bách Ngạn cau có, đang định lên tiếng thì cô ta đã thấp giọng cầu xin: “Tối nay để em chăm sóc anh nhé!” Cô ta giơ tay, vuốt lên hàng mi đang nhúu chặt của anh.

Hành động của cô ta trùng khít với Tố Diệp của quá khứ.

Nhưng chỉ khiến anh cảm thấy chán ghét. Anh đẩy cô ta ra, uống một ngụm rượu rồi ra lệnh trong sự khó chịu: “Mặc quần áo vào, cầm lấy tiền, đi!”

Cô người mẫu trẻ cắn chặt môi. Thấy anh không vui, cô ta cũng không dám tiếp tục làm càn nữa, lặng lẽ cầm quần áo lên mặc lại từ tế, rồi lại xuống bên cạnh anh, nhưng lần này không dám chạm vào anh nữa. Tuy rằng cô ta rất muốn dựa vào vòm ngực rộng rãi ấy.

Thấy anh giơ tay định lấy rượu, cô ta vội vàng rót rượu giúp anh, khẽ nói: “Anh yên tâm! Em sẽ không quấy rầy anh đâu. Em đã nhận tiền

của anh, thì để em tiếp anh uống nốt chỗ rượu này, được chứ?”

Trong lúc nói, ly rượu đã đầy tràn.

Niên Bách Ngạn không nói gì, cầm ly rượu lên uống cạn.

Cả người anh dựa ra sau ghế sofa. Vào lúc nửa tỉnh nửa mơ, trong đầu óc anh chỉ toàn là hình ảnh Tố Diệp. Dáng vẻ cô lúc tươi cười, lúc giận dữ, lúc làm nũng, lúc càn quấy liều lĩnh. Cô bĩu môi, cô nũng nịu, cô ngọt ngào thì thầm bên tai rằng cô yêu anh, cô nở nụ cười nhẹ nhàng khi nói dối anh...

Niên Bách Ngạn siết chặt ly rượu. Anh... rất nhớ cô.

Anh mê man lần sờ điện thoại. Cái tên trên màn hình mập mờ hư ảo. Anh muốn ấn xuống, nhưng vì quá say, ngón tay cũng không nghe theo sự điều khiển của não bộ. Anh bèn đứng thẳng dậy, vớ lấy áo khoác, lao đảo đi ra ngoài.

Anh muốn về nhà. Anh muốn gặp cô.

Anh nhớ cô còn cào.

Người phụ nữ đó vội vàng bước tới, cố gắng đỡ lấy thân người cao lớn đang say mềm của anh. Thấy anh bước đi không vững, cô ta sốt ruột nói: “Hay là để em đưa anh về!”

Niên Bách Ngạn lập tức đẩy cô ta ra.

Cô ta đứng không vững, ngã xuống đất. Đang định đứng dậy, bỗng thấy một chiếc di động rơi trên thảm. Chính là chiếc điện thoại ban nãy anh cầm trên tay, lúc đẩy cô ta ra đã không cẩn thận làm rơi.

Cô ta không suy nghĩ gì, lập tức cầm lấy di động. Màn hình vẫn ở trạng thái mở khóa. Cô ta bèn mở ngay danh bạ, sau khi nhìn thấy bỗng bàng hoàng. Trên đó chỉ có một số liên lạc duy nhất của một người có tên là: Bảo bối.

Cô ta vô thức nhìn về phía người đàn ông đã đi ra đến cửa. Anh gọi người này là bảo bối, người này là phụ nữ sao? Có thể được anh yêu thương, trân trọng như thế, thậm chí trong điện thoại cá nhân chỉ có một cái tên duy nhất, người này nhất định là người anh yêu sâu sắc phải không?

Cô ta rất ngưỡng mộ người có cái tên “bảo bối” này đã được một người đàn ông xuất sắc như thế này yêu sâu đậm...

~Hết chương 339~

Quyển 7 - Chương 340: Em biết em điên rồi

Nhận được điện thoại, Tố Diệp vội vã tới quán bar. Cô không lái xe. Sau khi đi xuống nhà, cô sốt sắng bắt ngay một chiếc taxi.

Đường phố về đêm thoáng đặng, không có gì trở ngại. Người tài xế cũng chốc chốc ngó cô, muốn nói chuyện làm quen. Cô chẳng còn tâm trạng nào, chỉ cảm thấy chiếc xe đi quá chậm. Chiếc điện thoại trong tay cô bị bóp chặt. Cô nhúu mày, bên tai vẫn còn vang vọng giọng nói trong cú điện thoại vừa rồi.

Là một giọng nữ rất dịu dàng, nói với cô rằng, tổng giám đốc Niên say rồi, bảo cô tới đón anh ấy.

Tố Diệp sẽ nhận ra ngay nếu đó là Hứa Đồng, nhưng không phải cô ấy.

Vậy có thể là ai?

Ai lại có thể ở bên cạnh Niên Bách Ngạn, dễ dàng cầm điện thoại cá nhân của anh?

Nghĩ tới đây, hô hấp của Tố Diệp hơi dồn dập. Từng ngón tay mảnh dẻ đâm sâu vào lòng bàn tay, để cô có thể đánh thức lý trí sắp hết hoảng của bản thân.

Cô biết với những người đàn ông như Niên Bách Ngạn, mấy cô gái trẻ đẹp đều bầu thành từng đàn, nhào về phía anh. Không phải cô chưa từng nghĩ tới điểm này, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không dám

nghĩ. Trên đời nhiều phụ nữ đẹp như vậy, những cảm dỗ mà Niên Bách Ngạn phải đối mặt nhiều hơn những người đàn ông bình thường. Kỳ thực cô rất sợ anh không trụ vững trước những sự quyến rũ đó, sợ rằng anh sẽ yêu một người con gái khác.

Nhưng trong lòng vẫn còn mơ hồ một suy nghĩ rằng cô chấp nhận tin tưởng anh. Trong lòng anh chỉ có cô, cho dù có thật sự xảy ra chuyện gì đó với người phụ nữ khác, chẳng qua cũng chỉ là thỉnh thoảng vui chơi...

Cô suy nghĩ như vậy và cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho mình.

Nhưng đi tới trước cửa quán bar, lúc xuống xe, hai chân cô vẫn mềm nhũn đến suýt ngã xuống đất.

Cô tìm theo số phòng đã biết.

Khoảnh khắc đẩy cánh cửa ra, cô chỉ cảm thấy mùi rượu nồng xộc thẳng vào mũi.

Trong phòng không có tiếng nhạc, chỉ có ánh đèn lập lòe, lắt lư một vẻ rất xa hoa.

Ngay sau đó, nhờ ánh đèn Tố Diệp nhìn thấy Niên Bách Ngạn đang say rượu, gục bên sofa. Cái bóng cao lớn, quen thuộc dựa vào đó. Trên chiếc bàn dài ngập ngụa những chai rượu đổ nghiêng ngả.

Điều khiến tim cô đau nhói chính là, bên cạnh anh còn có một người phụ nữ, đang cầm khăn nhẹ nhàng lau mặt cho anh.

Tố Diệp nheo mắt, quan sát người phụ nữ đang ngồi sát cạnh Niên Bách Ngạn. Trông cô ta có vẻ vẫn còn trẻ, nhưng đã vô cùng kiêu diễm. Chiếc váy bó chặt trên người có phần lộn xộn, đuôi váy ngắn

tới nỗi gần như có thể nhìn thấy hết.

Ánh mắt cô ta nhìn Niên Bách Ngạn toát lên một sự mê đắm thấy rõ. Còn anh vẫn nhắm nghiền, gối lên một cánh tay của cô ta, cả người bất động, để mặc cô ta lau mặt cho mình.

Áo vest của Niên Bách Ngạn được vắt một bên. Cổ áo sơ mi của anh được mở hai cúc, để lộ ra phần nào lồng ngực cơ bắp. Áo anh rõ ràng cũng nhàu nhĩ. Điều đập ngay vào mắt là, trên cổ áo còn lem vết son môi.

Tố Diệp chờ dẫn đứng đó.

Cô hiểu rằng yêu một người đàn ông như Niên Bách Ngạn, cảnh tượng này sớm muộn gì cũng sẽ gặp mấy lần. Cô cũng từng nghĩ tới hoàn cảnh mình bắt gặp, cũng cảm thấy chỉ cần không phải Niên Bách Ngạn chủ động, cô vẫn có thể bình thản đón nhận. Ai bảo cô yêu anh? Ai bảo cô si mê một người đàn ông khiến bao nhiêu phụ nữ đêm ngày mong nhớ?

Nhưng khi cảnh này thực sự xảy ra trước mặt, lồng ngực cô khó chịu như bị nổ tung. Một cơn giận không tên trào dâng, nó phá vỡ tất cả lý trí mà trước nay cô luôn tưởng tượng. Một giây sau cô sai bước đi tới, kéo người phụ nữ ngồi bên cạnh Niên Bách Ngạn dậy, hét lên giận dữ: “Cô đang làm cái gì đấy?”

Cô người mẫu không nhìn thấy có người vào phòng, thế nên khi bị nguồn sức mạnh bất thành linh ập tới xốc mình lên, cô ta giật mình. Sau khi định thần lại mới nhìn rõ người phụ nữ trước mặt. Thấy cô phần nộ, cô ta buông tay, chiếc khăn mặt rơi xuống đất.

“Tôi... Tôi...”

Tố Diệp chẳng thèm đoái hoài tới cô ta. Sau khi lờm cô ta một cái, cô ngồi xuống sofa, vuốt nhẹ lên gương mặt Niên Bách Ngạn, dịu dàng gọi: “Bách Ngạn...”

Niên Bách Ngạn ngồi trên ghế vẫn không có động tĩnh. Mí mắt anh chỉ hơi run run, đầu mày hơi nhíu lại, bờ môi mím chặt, xem ra anh rất khó chịu. Cô gái đứng bên cạnh dè dặt lên tiếng: “Tổng giám đốc Niên uống say lắm rồi, đi cũng không vững nữa!”

Cô ngẩng phắt lên nhìn cô ta, nói một câu đầy khùng bố: “Tôi có mắt!”

Cô ta sợ hãi rụt đầu lại, sau khi thấy cô quay đầu đi lại len lén quan sát cô.

Người đó rất đẹp, cùng là phụ nữ nhưng cô ta cũng phải ngợi khen. Rồi cô ta lại nhìn sang người đàn ông đang tựa vào ghế, một cảm giác ghê tởm dâng lên. Chẳng trách anh lại người này là bảo bối. Một người con gái tuyệt mỹ như thế này mới xứng với anh.

Tố Diệp chẳng hơi đâu quan tâm tới ánh mắt liếc ngang liếc dọc của cô ta. Vừa vào cửa nhìn thấy cô ta, là cô biết ngay đây là “nữ ngoại vi”*. Thấy Niên Bách Ngạn đã say lắm rồi, cô tạm thời cho qua, quay đầu, giơ tay về phía cô ta: “Di động!”

*Xem lại chú thích chương 191.

Cô ta ngẩn người.

“Không phải cô định giữ lại điện thoại của Bách Ngạn để làm kỷ niệm đấy chứ? Xin lỗi nhé, trong đó chỉ có số điện thoại của một mình tôi thôi.” Tố Diệp không hề khách khí.

Cô ta đỏ bừng mặt, vội vàng đặt chiếc di động vào trong tay Tố Diệp.

Tố Diệp cầm lấy, ánh mắt bất chợt liếc thấy số tiền trên mặt bàn.

Phụ nữ vốn luôn có tâm lý ghen ghét. Cô ta cũng vậy thôi. Sau khi nhìn thấy vậy, cô ta nhanh chóng thu lại chỗ tiền đó ngay trước mặt cô, cong môi nói: “Là tổng giám đốc Niên đưa tiền để tôi chăm sóc anh ấy.”

Hai chữ “chăm sóc” ám muội vô cùng. Tố Diệp nghe mà màng nhĩ đau nhức, nhất là khi nhìn thấy cả hai người quần áo có phần lộn xộn, thì hai chữ đó thật sự là danh xứng với thực.

“Chăm sóc anh ấy?” Tố Diệp bật cười, ánh mắt nhìn cô ta chợt lạnh đi nhiều. Sau đó cô dần mạnh từng chữ: “Cô... có tư cách sao?”

Cô ta không ngờ người đó lại nói vậy, ngớ ngàng trong giây lát, rồi then quá hóa giận: “Tổng giám đốc Niên anh ấy rất...”

Còn chưa nói hết câu, trước mắt cô ta lại xuất hiện thêm mấy tờ tiền nữa, một lần nữa khiến cô ta chết đứng.

Tiền đó là Tố Diệp đưa.

Cô cầm lấy ví tiền của Niên Bách Ngạn, rút hết số tiền còn lại bên trong đưa thẳng cho cô người mẫu, mỉm cười nhẹ nhàng: “Chỗ tiền này là tôi trả cho cô.”

Cô ta hoàn toàn ngơ ngẩn, không hiểu tại sao Tố Diệp lại làm như vậy.

“Nếu đúng là cô đã phải chăm sóc Bách Ngạn thì thật vất vả cho cô quá. Ở trên giường anh ấy là người có “khẩu vị nặng”, sợ là một chút

tiền ở trên mặt bàn ban nãy không đủ để cô mua đồ về tắm bổ cho lại sức đâu.” Tố Diệp tươi cười nhét chỗ tiền vào trong tay cô ta: “Cầm lấy chỗ tiền này! Sau này mà còn dám có ý gì với Bách Ngạn, cần thận tôi không khách khí với cô!”

Giọng nói vô cùng uy hiếp, quả thực khiến cô người mẫu hết hồn một phen.

Cô ta thận trọng đón lấy chỗ tiền, rồi vô thức đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn ngồi trên sofa.

“Còn dám nhìn? Có tin tôi móc mắt cô ra không?” Tố Diệp đứng chắn tầm nhìn của cô ta, gương mặt xinh đẹp gần như dính sát vào cô người mẫu.

Cô ta lùi ra sau một bước, cầm chặt chỗ tiền định rời đi.

“Tôi nhắc nhở cô một câu, hôm nay sau khi bước ra khỏi cánh cửa này thì phải quên hết mọi chuyện cho tôi.” Tố Diệp chậm rãi nói sau lưng cô ta: “Cô nhân lúc anh ấy say rượu mới dám động vào điện thoại của anh ấy. Tôi thì khác, bất kể lúc anh ấy say hay không say, thì điện thoại, ví tiền, tất tần tật những vật dụng riêng tư của anh ấy tôi đều có thể chạm vào. Đây là chính là sự khác nhau giữa tôi và cô, đã hiểu chưa?”

Cô người mẫu cắn chặt môi, gật đầu, rồi nhanh chóng bỏ đi.

Tất cả trở lại vẻ yên lặng vốn có. Lúc này Tố Diệp mới quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, khẽ thở dài...

Tố Diệp gần như mới dốc hết sức lực mới đưa được Niên Bách Ngạn về nhà.

Khi hai người cùng ngã vật ra giường, cô đã mệt đến nỗi thở hồng hộc, đến sức lực giơ tay lên cũng không còn nữa.

Người đàn ông bên cạnh hơi động dậy, ư hừ một tiếng tận sâu trong cổ họng.

Cô nằm lên ngực anh, nhìn anh nhắm chặt mắt, rồi lại gọi tên anh, nghĩ bụng lát nữa sẽ nấu cho anh một ít trà giải rượu.

Niên Bách Ngạn hơi mở mắt ra: “Diệp Diệp...”

Anh lẩm bẩm tên cô.

Tố Diệp cảm thấy hơi ấm ức, bèn bò dậy, định xuống giường.

Anh bỗng nắm chặt tay cô, mơ màng nhìn cô, van nài: “Diệp Diệp! Đừng rời xa anh...”

Trái tim đau đớn, rồi cô đan tay vào tay anh, một lần nữa dựa lên ngực. Chẳng cần biết anh có nghe được hay không, cô vẫn lẩm bẩm: “Bách Ngạn! Em điên rồi phải không? Em biết là em điên rồi!”

Một câu nói thâm tình của anh đủ để xua tan tất cả ấm ức và nghi ngờ của cô. Dọc đường cô rất giận anh, giận anh đang yên đang lành tại sao lại gọi phụ nữ tới chăm sóc? Nhưng một câu “đừng rời xa anh” đó đã khiến cô cảm thấy anh vẫn rất yêu mình, lại khiến cô quyến luyến.

Cô biết là cô điên rồi.

Có những lúc cô nghĩ, có phải dù tận mắt nhìn thấy Niên Bách Ngạn tình cảm mặn nồng với người phụ nữ khác, chỉ cần anh nói anh vẫn còn cần cô, vẫn không thể rời xa cô, là cô sẽ cam tâm tình nguyện?

Tình yêu thật sự là như vậy sao?

Cô bắt đầu giống Lâm Yêu Yêu rồi sao?

Sáng hôm sau, lúc Niên Bách Ngạn tỉnh lại đã là bảy giờ sáng. Lần đầu tiên anh ngủ thêm hẳn hai tiếng đồng hồ.

Khi anh mở mắt ra, ánh sáng mờ mờ đã rọi vào phòng ngủ.

Tổ Diệp nằm trong lòng anh say ngủ.

Anh cúi đầu. Anh đang mặc chiếc áo ngủ tình nhân giống hệt cô, sạch sẽ, thấm đẫm hương vị của nắng mai.

Đầu anh choáng váng mê man, có lẽ vì bữa rượu tối qua. Cùng với sự tỉnh dậy, ký ức tối qua ít nhiều cũng trở lại.

Người con gái trong lòng lẩm bẩm một tiếng, rồi cọ mặt vào ngực anh, chót mắt đã lại ngủ thiếp đi một cách thoải mái.

Niên Bách Ngạn không nỡ gọi cô dậy. Anh cúi xuống ngắm nhìn đáng vẻ lúc cô ngủ say, khóe môi bất giác cong lên. Anh nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn.

Cô hức hức một tiếng.

Như một con vật nhỏ khiến người ta xót xa.

Niên Bách Ngạn say cả một đêm, sáng sớm tỉnh dậy là lúc dục vọng mãnh liệt nhất, cộng thêm tư thế ngủ của người con gái quá hồn nhiên. Một tiếng nức nở nhẹ nhàng đủ khiến khích anh. Nụ hôn của anh từ từ trượt xuống, vùi sâu mặt vào cổ cô.

Có lẽ vì mấy cọng râu mới mọc trên cằm, Tố Diệp đã bị đánh thức. Cô mơ màng mở mắt ra, khi thấy ánh mắt rực lửa của anh nhìn mình, cô chợt đẩy anh ra.

Niên Bách Ngạn ôm lấy cô từ phía sau, mỉm cười: “Sao vậy?”

“Câu này em phải hỏi anh mới đúng!” Tố Diệp quay đầu, chau mày: “Tại sao tối qua anh lại uống nhiều rượu như thế?”

Niên Bách Ngạn nghĩ lại, rồi ngồi dựa vào đầu giường, cánh tay dài giơ ra kéo cô vào lòng, cười khế: “Anh chỉ đi uống rượu cùng Diệp Uyên thôi, rốt cuộc lại tự mình uống say!”

Tố Diệp nhìn anh nghi hoặc, một lúc sau mới nói: “Linh tinh! Em không nhìn thấy Diệp Uyên!”

“Cậu ta đi phong lưu, sung sướng rồi!” Niên Bách Ngạn thành thật báo cáo.

Tố Diệp suy nghĩ giây lát rồi chợt hiểu ra ý của Niên Bách Ngạn. Trong lòng tuy cảm thấy khó xử, nhưng cái miệng vẫn ngang ngạnh: “Thế anh thì sao? Anh thì không sung sướng, không phong lưu à?”

“Anh?” Niên Bách Ngạn khế nhướn mày, rồi bưng tỉnh: “Nếu anh nhớ không nhầm, chính em đón anh về mà?”

Tố Diệp cười khẩy: “Đúng rồi! Đích thân em đã tới đón tổng giám đốc Niên về nhà đấy.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, thấy nụ cười của cô có gì không ổn, anh lại hỏi: “Còn gì nữa?”

“Thông minh đấy! Cũng biết là em chưa nói hết câu.” Tố Diệp sát lại gần anh, bờ môi gần dính vào môi anh: “Bên cạnh anh còn có một cô gái lẳng lơ phong tình!”

~Hết chương 340~

Quyển 7 - Chương 341: Tại sao anh lại lạc lối?

Niên Bách Ngạn hơi ngần ngừ.

“Nếu cô ta không lấy di động cá nhân của anh gọi cho em, em không bao giờ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của anh khi nhắm mắt nghỉ ngơi, gối đầu vào cánh tay người đàn bà khác là thế nào.” Cô không muốn biến thành một người phụ nữ phải trông chừng người đàn ông của mình từ sáng tới tối, không muốn bày ra điệu bộ vạch trần, hỏi tội. Bao nhiêu án đã chứng minh đàn ông ghét nhất là bị phụ nữ nghi ngờ, cho dù trong lòng họ thật sự đã làm chuyện trái lương tâm, cũng sẽ chán ghét việc phụ nữ xét hỏi họ như quan tòa.

Khi chuyện này thật sự đổ xuống đầu mình, cô đã không thể bình tĩnh như một người khách quan đứng ngoài sự việc nữa. Thực tế là tối qua cô đã nghĩ rất lâu. Lúc cô thay quần áo ngủ cho anh, cũng đã bò trên người anh hít hà một lúc. Trên người anh không có mùi hương phụ nữ, cũng không có vết tích cọ sát kích thích cùng người phụ nữ khác, ngoài vết son duy nhất dính trên cổ áo.

Cô cố gắng khuyên nhủ bản thân mình. Niên Bách Ngạn nhất định không có chuyện gì với người phụ nữ đó đâu, nhất định là không có gì.

Nhưng mở mắt ra, cô lại cực kỳ muốn biết rốt cuộc Niên Bách Ngạn suy nghĩ thế nào. Cho dù anh không phát sinh quan hệ với người phụ nữ khác, vậy có nắm tay hay không? Có những hành vi mờ ám không? Có hôn nhau không?

Một loạt các suy nghĩ kích động khiến não bộ Tố Diệp rung lên đau đớn.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn Tố Diệp. Trong mắt cô vẫn còn một chút ý cười nhạt nhòa. Câu nói ấy như vô ý lại như cố ý. Anh vốn định giải thích, nói với cô rằng không phải anh gọi cô ta tới, nói với cô rằng anh vốn chưa chạm vào cô ta, nói với cô rằng lúc anh say còn rất muốn nhìn thấy cô.

Nhưng lời nói tới bên môi, anh bỗng chần chừ.

Thái độ hời hợt của Tố Diệp rất hững hờ, như cười như không, khiến anh rất không thoải mái.

Anh ít nhiều vẫn nhớ được chuyện xảy ra tối qua. Anh biết Tố Diệp đã tìm tới quán bar. Trong lúc mơ màng anh cũng nghe thấy hình như cô cãi cọ với ai đó. Nội dung thì anh không còn nhớ nữa. Bây giờ nghe cô nói vậy mới biết thì ra người phụ nữ kia đã gọi điện cho cô.

Vì thế, sự khó chịu cũng theo đó kéo tới.

Anh tưởng cô sẽ nổi trận lôi đình. Anh tưởng cô sẽ vì người phụ nữ mà gào khóc làm loạn với anh, thậm chí đưa ra những yêu cầu vô lý. Nhưng thái độ quá bình thản của cô lại khiến anh như thất bại.

“Vậy sao?” Anh đè nén sự bức bối trong lòng, cười nhạt.

Niên Bách Ngạn không giải thích quá nhiều, chỉ đơn giản tóm gọn trong hai chữ đó, khiến cho Tố Diệp đờ ra trong giây lát. Nụ cười bên môi cô cứng ngắc đi nhiều. Cô cụp mắt xuống, một lúc sau mới thấp giọng hỏi một câu: “Anh cảm thấy cô ta rất xinh đẹp phải không?”

Niên Bách Ngạn điều chỉnh lại tư thế ngồi: “Không!”

Đôi mắt cô đang lấp lánh một niềm vui lại nghe anh bổ sung thêm một câu: “Phải nói là trẻ trung xinh đẹp.”

Trái tim như bị ai đó làm rạn nứt một lỗ hổng, nỗi đau từ đó lan ra. Tố Diệp ngậy ngốc nhìn anh rất lâu, cho tới cảm giác chua xót ăn mòn nỗi đau cô mới lại có phản ứng, bờ môi khẽ run rẩy.

Cô muốn hỏi anh, có phải anh thích cô ta rồi không?

Lại muốn hỏi anh, anh cảm thấy cô ta tốt hơn em ư?

Nhưng lời nói vòng quanh bên môi lại bị cô nuốt chửng.

Cô không nói một câu nào, lại vô thức dựa sát vào anh, cố gắng cảm nhận sự tồn tại của trái tim qua nhiệt độ cơ thể anh. Cô muốn để anh ôm mình thật chặt, không cần nói gì cả, không cần phải giải bày gì cả.

Thật ra cô là một kẻ chết nhất. Cho dù trước mặt người ngoài hung hăng thế nào, mạnh mẽ ra sao, thực tế cô cũng chỉ là người mạnh miệng. Có những lời cố tình gây sự cô có thể chất vấn anh lúc bình thường, nhưng thật sự tới lúc này, cô ngược lại chẳng dám hỏi gì nữa. Cô sợ mình sẽ phải đau lòng.

Cô chưa từng nghi ngờ tình cảm của anh, nhưng vẫn không cho phép nó có một chút sút sẹo. Vậy thì cứ để cô vờ ngu ngơ không biết cũng được phải không?

Niên Bách Ngạn đã hiểu lầm sự im lặng của cô.

Anh giơ tay ra. Từng ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng nâng chiếc

cầm nhón của cô lên.

“Nếu anh nói với em, tối qua anh đã chạm vào cô ta thì sao?” Anh nhìn cô, bờ môi hơi hé, dần từng câu từng chữ.

Mí mắt Tố Diệp chợt run lên, hơi thở bắt đầu gấp gáp.

Anh nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt nghiêm túc và chân thành.

Một lúc sau, cô khẽ cười, có chút không thật lòng: “Bách Ngạn! Anh đừng đùa nữa!” Dứt lời cô đi xuống giường.

Niên Bách Ngạn nhìn theo bóng hình cô, trong đôi mắt có phần hụt hẫng.

Trước chiếc gương trên bồn rửa mặt là ánh đèn thủy tinh long lanh.

Ánh sáng hắt vào gương mặt Tố Diệp cũng làm nhức đôi mắt cô. Khoảnh khắc viền mắt ươn ướt, cô bèn mở vòi nước, cúi đầu rửa mặt. Từng giọt nước mát lạnh bắn lên da thịt, đẩy lùi cảm giác muốn khóc dâng trào.

Sao cô lại không có dũng khí chất vấn anh?

Cho dù giống như vừa nãy, lấy nụ cười để che giấu sự hoang mang trong lòng cũng được, cũng phải biết rốt cuộc những gì anh nói có thật hay không chứ? Vậy mà cô lại làm kẻ trốn tránh.

Sau lưng vang lên chất giọng trầm thấp quen thuộc của người đàn ông: “Có phải kể cả anh thật sự lên giường cùng người phụ nữ khác, em cũng không quan tâm như vậy hay không?”

Tố Diệp giật mình, khom lưng xuống, gương mặt nhìn dòng nước

đang không ngừng xoáy tròn. Lâu dần, cổ họng cô như bị thứ gì bịt lại.

Nội tâm thì đang liều mạng thét gào.

Cô bất chợt ngẩng đầu. Gương mặt cô trong gương ngập nước, thấm dẫm cả cổ áo ngủ và lớp vải trước ngực, dính nhơm nhớp cực kỳ khó chịu. Cô cố gắng ép từ trong cổ họng ra một chữ: “Không...”

Nhưng đã không còn tiếng đáp lại của người đàn ông.

Cô nhìn ra phía cửa nhà vệ sinh, làm gì còn bóng Niên Bách Ngạn nữa?

Vòi hoa sen trong phòng tắm được Niên Bách Ngạn bật ra hết cỡ.

Anh đứng phía dưới. Nước rơi xuống bả vai rắn chắc của anh, rồi bắn tung tóe ra khắp nơi. Dòng nước men theo cổ họng anh không ngừng tràn xuống dưới, tới xương quai xanh nổi lên, từng múi cơ phân tách rạch ròi, rồi tới bụng dưới...

Chỉ có điều, sắc mặt của anh rất khó coi.

Anh ngẩng đầu, để mặc cho nước điên cuồng tấp lên mặt.

Gương mặt anh tuấn, lạnh lùng đó vì không vui mà những đường nét càng thêm rõ ràng. Đầu mày anh nhíu chặt, đôi môi gần như thành một đường thẳng. Cả cằm cũng căng ra một cách kiêu ngạo, như vẻ uy nghiêm khiến người lạ không dám lại gần.

Bỗng nhiên, có một đôi tay từ sau lưng ôm chặt lấy anh.

Cả người anh đờ ra. Đang định quay lại bỗng nghe thấy tiếng Tổ

Diệp nghẹn ngào: “Niên Bách Ngạn! Anh định không cần em nữa phải không? Tại sao anh lại nói cô ta trẻ trung xinh đẹp? Tại sao anh cứ phải chọc tức em? Tại sao lại nói anh đã chạm vào cô ta? Cô ta tốt đến vậy sao? Cô ta xinh hơn em sao? Đáng chuẩn hơn em sao? Yêu anh hơn em sao?”

Cánh tay người con gái rõ ràng đang run rẩy. Và một loạt các câu hỏi kích động của cô như từng nhịp chày đập thẳng vào sau gáy Niên Bách Ngạn. Lúc này anh mới bàng hoàng nhận ra mình đã làm một chuyện tàn nhẫn gì, lập tức quay lại.

“Diệp Diệp...” Anh kinh ngạc vì cô còn mặc nguyên quần áo ngủ, bất chấp tất cả chạy vào phòng tắm, ôm lấy như anh như vậy.

Mái tóc dài của cô bị vòi hoa sen tạt ướt. Cả áo ngủ của cô, gương mặt cô và đôi mắt cô nữa...

Rõ ràng là bị nước làm ướt nhưng mắt cô lại đỏ lên khiến người ta xót xa.

Tố Diệp ngẩng mặt lên, nhìn anh qua làn nước. Không còn vẻ nhẩn nhện và ảm ức ban nãy, giờ đây cô ương bướng và phần nộ, đồng thời còn có vẻ căng thẳng như sợ mất đi có thể nhìn thấy rõ. Cô gần như không cho Niên Bách Ngạn cơ hội lên tiếng.

“Sao anh lại để cho cô ta lại gần anh? Anh là người đàn ông của em. Không ai được phép chạm vào anh, không ai được phép sờ mó anh. Niên Bách Ngạn! Anh không được yêu người con gái khác, đến thích cũng không được, thậm chí chỉ nhìn thẳng thôi cũng không được!”

Cô lắc đầu nguầy nguậy, thanh âm có phần điên cuồng.

Khi Niên Bách Ngạn nói xong câu đó rồi quay người đi vào phòng

tắm, Tố Diệp đã đứng trước gương rất lâu. Cô như bị ai đó điểm trúng huyết đạo, đến suy nghĩ cũng không còn nhanh nhạy. Tiếng “không” đó nhỏ như con kiến, được ép ra từng chút một.

Mà chính một chữ đó cuối cùng đã mở ra toàn bộ tình cảm của cô. Đó là bi phẫn, là kích động, là ghen ghét... Tất cả tụ lại thành một cảm giác chua xót đánh vào cô. Câu nói tối qua của người phụ nữ đó lại một lần nữa quay cuồng trong suy nghĩ: Là tổng giám đốc Niên đưa tiền để tôi chăm sóc anh ấy.

Ngọn lửa trong lòng chọt bùng lên, thành một đám lửa lớn đủ để lan tràn khắp nơi, thúc giục cô đến cả vòi nước còn chưa kịp tắt để xông thẳng vào nhà tắm. Cô không thể im lặng nữa, không thể trốn tránh nữa. Cô phải nói cho anh biết, trong mắt anh chỉ được phép có một mình cô!

Niên Bách Ngạn thấy cô sốt sắng thật, trong lòng cảm thấy vừa áy náy lại có chút ấm áp. Anh thừa nhận bản thân mình có chút biến thái, cứ phải kích động cho hiện nguyên hình một cách lỗ mãng như vậy anh mới cảm thấy vui vẻ và mãn nguyện.

Nhưng thấy hai mắt cô đỏ ửng, anh thật muốn si và bản thân mình, đúng là khốn kiếp mà!

Anh giơ tay định tắt vòi sen đi, muốn ôm cô rồi giải thích đằng hoàng cho cô nghe, nhưng Tố Diệp hết như một con sư tử, tâm trạng có chút mất kiểm soát. Có lẽ câu nói “nếu anh chạm vào cô ta” thực sự đã gây họa, một lần nữa châm lên bản tính hung hãn của cô.

Một giây sau, cả người anh bị Tố Diệp đẩy vào tường. Tia nước dưới vòi sen tạo lên một lớp sương mỏng lung, khiến cả phòng tắm chìm trong một làn hơi nước dày đặc.

Nhưng đôi mắt cô vẫn phản chiếu rõ ràng trong đáy mắt anh.

Niên Bách Ngạn có thể cảm nhận được Tố Diệp rất mạnh tay, cũng bất ngờ khi mình lại bị một người con gái đè vào tường. Nhưng anh vẫn muốn xem xem cô định làm gì.

Cả người cô dựa sát vào anh. So với cơ thể trần như nhộng của Niên Bách Ngạn, áo ngủ trên người cô đã ướt sạch, chẳng còn được tính là thứ đồ che chắn cơ thể gì nữa, hoàn toàn dính sát vào từng đường cong của cô.

“Tại sao anh không nói gì? Tại sao anh lại lạc lối? Tại sao lại phản bội em? Niên Bách Ngạn! Sao anh lại không có lương tâm như vậy?” Cô nghiêng rặng nghiêng lợi, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể nhào tới cắn đứt yết hầu của anh.

Niên Bách Ngạn há miệng, đang định nói gì, thì Tố Diệp đã bổ nhào về phía trước, cắn thẳng vào cổ họng anh.

Anh giật mình, muốn đẩy cô ra, nhưng cô đã ấn chặt hai cổ tay anh lên tường.

Cứ như vậy, Niên Bách Ngạn không biết nên khóc hay cười. Anh một lần nữa muốn lên tiếng giải thích, ai ngờ vừa cất lời, cô đã ngáng đầu bịt kín miệng anh, sống chết không cho anh nói gì.

Anh thoát khỏi cổ tay cô, vòng qua ôm lấy eo cô, để mặc cho cô chà đạp đôi môi mình.

Nhưng Tố Diệp lập tức đẩy anh ra. Trong lúc anh còn đang ngỡ ngàng, bỗng thấy cô cầm một chiếc bàn chải, một lần nữa xông tới.

Niên Bách Ngạn cảm thấy không ổn, mình mà còn không tránh nhất

định sẽ gặp họa. Khoảnh khắc cô nhào tới, anh né lệ, tránh khỏi sự công kích của cô. Cô đứng dưới vòi hoa sen, đôi mắt như ngân ngấn nước, tức đến nổi giậm chân bình bịch: “Anh mà còn trốn nữa tức là anh không yêu em. Niên Bách Ngạn! Em sẽ bỏ nhà ra đi, sau này không quan tâm tới anh nữa!”

Nghe xong câu ấy, Niên Bách Ngạn hết hồn hết vía. Anh lập tức giơ hai tay đầu hàng, dỗ dành cô: “Được, được, được! Tiểu tử tông! Anh không trốn nữa là được chứ gì? Đừng khóc nữa được không?”

~Hết chương 341~

Quyển 7 - Chương 342: Anh đừng lừa dối em

Niên Bách Ngạn sợ nhất điều bộ này của cô, đôi mắt long lanh nước, nét mặt tội nghiệp, khiến anh cảm thấy mình đã phạm phải một tội ác tày trời, chỉ muốn lột sống mình ra để đền tội. Vì nước mắt của cô quả thực có một lực sát thương cực lớn, khiến cả khả năng phản kháng tối thiểu của anh cũng không còn nữa. Bất luận là nguyên tắc gì cũng đều bị gạt sang một bên, chỉ mong ôm cô vào lòng an ủi, để cô không thấy tổn thương nữa.

Anh thề rằng mình sống tới từng tuổi này chưa bao giờ thấy sợ nước mắt con gái như lúc này. Người con gái này chính là khắc tinh của anh kiếp này!

Tổ Diệp mím chặt môi, cố gắng nín khóc, cầm chặt chiếc bàn chải trong tay, tiến tới.

Niên Bách Ngạn rất giữ lời, đứng yên không nhúc nhích. Sau khi thấy cô bước lên, anh mới tò mò hỏi một câu: “Em bảo anh đứng yên cũng được thôi, nhưng phải nói trước cho anh biết, em cầm bàn chải làm gì?”

Anh hỏi mà cũng hơi run. Đầu tiên là cô cắn vào cổ anh, sau đó lại cầm theo bàn chải, hành vi kỳ quái chưa bao giờ có này khiến anh có một dự cảm chẳng lành.

Tổ Diệp nuốt nước mắt xuống, đỏ mắt đi tới, giơ cao chiếc bàn chải, chống lên ngực anh, lúc nói vẫn còn đôi chút nức nở: “Áo sơ mi của anh cũng lem vết son rồi, em không thể để trên người anh lưu lại mùi

của người đàn bà khác.”

Ngay sau đó, chiếc bàn chải bắt đầu chà sát lên ngực anh.

Niên Bách Ngạn sắp phải kêu đau. Lông của bàn chải cắm vào ngực khiến anh đau đớn, vội vàng giữ chặt lấy tay cô, nhẹ nhàng dỗ dành: “Tố Diệp! Chúng ta không đùa nữa được không?”

“Ai đùa cợt với anh?” Tố Diệp hoàn toàn làm thật, khóe mắt lại tiếp tục đỏ: “Lẽ nào anh sợ sẽ quên mất mùi vị của cô ta hay sao?”

“Diệp Diệp...”

“Niên Bách Ngạn! Anh không thể ăn hiếp người khác như vậy được. Em nhất định phải xóa sạch sẽ mùi của người đàn bà khác trên người anh mới được.” Nói rồi cô lại giơ cao bàn chải: “Anh mà không để em làm, thì nhất định là anh đã thích cô ta!”

Niên Bách Ngạn nghe vậy nào dám phản kháng nữa, đành phải buông tay, nhin đau để mặc cho cô lăm xằng lăm bậy.

Cô chà không quá mạnh nhưng tần suất lại dày đặc, vừa nghen ngào vừa khua loạn chiếc bàn chải trong tay. Niên Bách Ngạn cắn chặt răng theo sát hành động của cô, sợ rằng cô còn mang mấy loại thuốc khử mùi gì đó ra đổ lên người anh nữa.

Chiếc bàn chải quét từ ngực anh tới tận đường nhân ngư. Khi nó lại gần bụng dưới, nỗi đau chớp mắt biến mất một cảm giác kích thích cực lớn. Vốn dĩ từ sáng sớm dục vọng đã bị đè nén xuống, giờ bị cô chạm vào như vậy, cảm giác rục rịch trong cơ thể đã thức tỉnh rất nhanh.

Cậu nhóc dưới động tác của cô bỗng ngẩng đầu phần chấn.

Niên Bách Ngạn muốn ngăn hành động của cô lại, nhưng cô đã giơ tay nắm chặt người anh em của anh. Chiếc bàn chải trên một tay còn lại cũng ngay lập tức xông về phía nó. Niên Bách Ngạn hết hồn, lập tức nắm chặt tay cô. Anh mà còn buông thả cho hành vi này không chừng bị “liệt” tới nơi.

“Anh buông ra!” Cô trừng mắt lườm anh.

“Diệp Diệp! Chỗ nào cũng được, chỉ có chỗ này không được!” Niên Bách Ngạn toát hết mồ hôi.

Tố Diệp bĩu môi, ánh mắt ngập tràn phẫn nộ. Một tay cô vẫn còn nắm lấy cậu nhóc đang bùng bùng sinh khí, một tay bị anh nắm không thể cử động được, chỉ có thể siết chặt lấy gốc rễ của anh như đang phát tiết.

Nhưng quả thực đó là kích cỡ đáng tự hào của người đàn ông, khiến cô dùng một tay hoàn toàn không thể nắm giữ được nó. Lòng bàn tay vẫn còn cảm nhận được cảm giác bành trướng và cứng rắn vô cùng chắc chắn.

Cô bèn hần học dùng sức, đầu ngón tay cũng đã tê dại.

“Ai bảo anh chạm vào người đàn bà khác? Em phải gột sạch mùi của đồ đàn bà dâm đãng đó!” Cái miệng của cô đúng là không tha cho ai bao giờ.

Niên Bách Ngạn cảm thấy được cô nắm lấy rất thoải mái, lại nghe thấy cô nói vậy, tâm trạng bức bối sớm đã tan hết từ lâu. Anh tưởng cô không ghen, không ngờ người phụ nữ của anh một khi ghen lên phong cách cũng rất khác người.

Cuối cùng không nhịn được nữa, anh kéo cô vào lòng. Anh cúi đầu, thì thầm giải thích bên tai cô: “Ngốc ạ! Sao anh có thể động vào người đàn bà khác chứ? Vừa rồi anh chỉ cố tình trêu em thôi!”

Tố Diệp đẩy anh ra, mang theo nước mắt nói: “Anh lừa em! Anh chỉ đang bảo vệ con hồ ly tinh đó thôi!”

“Đến hình dáng cô ta trông như thế nào anh còn chẳng nhớ.” Niên Bách Ngạn oán trách mình không dừng kiểm thêm việc vào mình, cuối cùng lại còn phải ngọt nhạt dỗ dành cô, đang yên đang lành chọc cho cô giận làm cái gì cơ chứ.

“Thế sao anh còn đưa tiền cho cô ta!” Tố Diệp vùng vẫy.

Người con gái trong lòng không ngừng động đậy, quả thực làm cho Niên Bách Ngạn khó mà kìm nén ngọn lửa trong lòng. Anh khóa chặt cô lại, giọng nói hơi khàn: “Anh bảo cô ta đi.”

Mắt Tố Diệp vẫn đỏ, không ngừng giơ tay lên đánh anh.

Niên Bách Ngạn quay người cô lại, giơ tay đè cô lên tường, bàn tay thuần thục cởi chiếc áo ngủ ướt đầm ướt dề trên người cô ra, vùi mặt vào tai cô, rồi men dần xuống gáy: “Trên người anh chỉ có mùi của con hồ ly tinh là em thôi. Em mà cũng xóa đi mất thì phải làm sao?”

Bàn tay anh không chịu kiểm soát, tiếp tục thăm dò, phù lên cái bụng bằng phẳng của cô.

Giọng cô yếu ớt, mang theo một chút phản kháng nhỏ nhoi: “Anh lừa em...”

“Anh không hề lừa em!” Niên Bách Ngạn xoay mặt cô lại, áp sát mặt

mình lên mặt cô, giọng nói khản đục: “Tối qua anh thật sự uống say như chết, nếu không sao có thể buông tha cho em? Đàn ông mà say thật thì chẳng làm được gì cả.”

Tố Diệp nhìn vào mắt anh, chẳng mấy chốc, nước mắt đã che mờ.

“Bách Ngạn! Em sẽ tin lời anh nói đấy. Nếu anh thật sự nghiêm túc nói với em rằng anh có người phụ nữ khác, em sẽ tin anh. Nếu anh thật lòng nói rằng anh chưa chạm vào người phụ nữ khác, em cũng sẽ tin anh. Thế nên, anh đừng lừa dối em...”

“Xin lỗi, em yêu!” Niên Bách Ngạn đau lòng hôn lên má cô. Anh nâng cao gương mặt cô lên, chân thành, tình cảm nhìn vào mắt cô: “Anh chưa chạm vào cô ta, hãy tin anh! Em đã hút hồn anh đi mất rồi, anh làm gì còn tinh lực mà chạm vào người khác nữa.”

Tố Diệp nhìn anh, thôi khóc. Một giây sau cô chủ động hôn lên môi anh.

Niên Bách Ngạn ôm chặt lấy cô.

“Bách Ngạn...” Tố Diệp lẩm bẩm, như tiếng gào thét bật ra từ trái tim. Cô giơ tay bám lấy cổ anh, một tay còn lại chủ động lần mò xuống, nắm chặt lấy sự vĩ đại của anh, thấp giọng van nài: “Muốn em!”

Sao cô lại không tin anh cơ chứ?

Anh là người đàn ông cô yêu sâu sắc. Bất luận anh nói gì cô cũng tin, tuyệt đối không nghi ngờ.

Không còn cô nói, Niên Bách Ngạn cũng đã căng cứng tới cực điểm. Anh hóa bị động thành chủ động, hôn sâu xuống môi cô, giữ chặt lấy đôi tay cô, áp sát lên cơ thể cô.

Vòi hoa sen làm sôi sục cả phòng tắm.

Hơi thở của Niên Bách Ngạn để lại bên tai Tố Diệp rõ ràng đã trở nên nặng nề.

Cô chỉ cảm thấy một nơi nào đó phía dưới bị húc vào, cảm giác ấm nóng từ nơi tiếp xúc truyền tới.

Anh nhẹ nhàng cọ sát vào cô, dành cho cô một kỹ thuật cực cao.

Trái tim Tố Diệp khẽ chao đảo, như chiếc lá ngoài cửa sổ bị cơn gió nhẹ thổi qua. Cô chỉ cảm thấy thứ tròn trịa đó đang trêu đùa cánh hoa của mình, sơn cốt của mình.

Một xúc cảm khó mà hình dung khiến cô cảm thấy toàn thân giãn nở, cả người từ trên xuống dưới trở nên lỏng lẻo.

Bất ngờ, một luồng sức mạnh to lớn xâm nhập. Gã khổng lồ đó gần như một xé toạc cô ra. Một tiếng ư hừ phát ra từ mũi Tố Diệp. Cô nhắm mắt lại, thờ hồn hển cùng đón nhận sức mạnh của anh lấp đầy mình.

Chậm rãi mà kiên định, từng chút từng chút ngập đầy nơi u tối như trân trọng một báu vật, đập bằng nếp nhăn nhạy cảm của cô. Anh cố ý để cô cảm nhận được cảm giác chiếm hữu này, một sự quen thuộc khiến cô rơi nước mắt.

Cuối cùng khi anh đắm hẳn vào, Tố Diệp thờ dốc. Bàn tay anh giữ lấy eo cô, để mình bước được vào nơi sâu nhất, hưởng thụ sự căng chát chí mạng.

Từ góc độ này nhìn qua, vòng ba của Tố Diệp đẹp như một tác phẩm

điều khắc của Thượng đế, hoàn toàn kích thích dục vọng của Niên Bách Ngạn.

Động tác của anh trở nên tập trung, mỗi một lần lại sâu thêm, cuối cùng xâm nhập toàn bộ mình vào cô.

Tố Diệp chịu đựng mỗi lúc một khổ sở, chỉ vì tư thế này khiến anh tiến rất sâu, hai chân cô bắt đầu run rẩy.

Mỗi lần cô đều không nhìn được mà run lên, trái tim cũng theo những động tác của anh gần như bay ra khỏi cổ họng.

Cánh tay của Niên Bách Ngạn vòng ra trước ngực cô, chọc cô rên rỉ không ngừng.

Bờ môi anh di động trên cổ cô rồi tới xương quai xanh, khiến cả người cô khó mà cưỡng lại được sự sáng khoái.

Nhiệt độ trong phòng tắm trở nên nóng rực. Hơi thở thô lỗ của người đàn ông và tiếng kêu yêu kiều của người phụ nữ cùng tiếng vòi nước chảy đan vào nhau, nghe như một tiếng nhạc tuyệt diệu.

Một lần hoan hợp kéo dài.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn đã bế Tố Diệp ra khỏi phòng tắm.

Toàn thân cô đỏ rực, trên người còn lưu lại dấu hôn của người đàn ông. Cả người cô mệt mỏi như con chim gãy cánh, nằm im trong lòng anh. Mái tóc vẫn còn ướt, trên trán không rõ là mồ hôi hay nước sau khi tắm.

Dáng người Tố Diệp vốn dĩ đã nhỏ bé, nằm bên cơ thể cao to của anh trông lại càng như một đứa trẻ. Eo cô thanh mảnh đến độ có thể

nắm trong một bàn tay. Cánh tay trắng như ngó sen vòng qua cổ anh, hai mắt mờ màng nhắm nghiền. Gò má cũng ửng hồng vì những yêu cầu quá độ của người đàn ông. Cổ họng đã khản đặc từ lâu.

Khi đi qua phòng khách, Niên Bách Ngạn vô tình nhìn thấy một cái thùng sắt đặt bên cạnh sofa, bên trong có một chiếc áo sơ mi đã bị đốt chỉ còn nửa cái tay áo. Nhìn kỹ lại, anh chợt sửng sốt.

Tổ Diệp cũng mở mắt nhìn về phía đó, rồi uể oải giải thích: “Đó là áo sơ mi anh mặc tối qua.”

Anh nhận ra rồi, chỉ có điều không hiểu tại sao cô lại phải đốt đi.

“Bách Ngạn...” Tổ Diệp ôm lấy cổ anh, dựa đầu vào anh, giọng nói dịu dàng: “Vì trên đó có vết son môi của người phụ nữ khác. Em không thể để mùi của cô ta làm hư anh.” Dứt lời cô lại sờ mó xuống dưới một cách xấu xa, mím môi: “Nếu có một ngày nó cũng thấm chất dịch của người con gái khác, em sẽ cắt đi rồi tiêu hủy luôn.”

Niên Bách Ngạn ôm cô đứng nguyên chỗ cũ. Nghe xong câu nói của cô anh đúng là vừa tức vừa buồn cười. Anh cúi đầu, cọ vào mặt cô như trừng phạt, thì thầm: “Bảo bối! Nó chỉ thấm của em thôi!”

Một lần tình cảm ban sáng khiến người đàn ông còn chưa kịp cạo râu. Mấy sợi râu lún phún bên má cố tình cắm vào gương mặt mềm mại của cô, làm cô ngứa ngáy cười không ngớt.

Ánh nắng rọi chiếu vào căn phòng, làm nó ấm áp hẳn lên...

Thứ sáu vẫn là ngày tới Tinh Thạch làm việc, vẫn không thể thiếu những ánh mắt dò xét kỳ quái và mờ ám của các đồng nghiệp. Nhất là buổi trưa, khi Niên Bách Ngạn đích thân đi vào phòng làm việc của

cô, rồi hai người cùng đi tới nhà ăn, hành động ấy càng khiến mọi người bàn ra tán vào.

Bữa trưa Tố Diệp ăn không ít, Niên Bách Ngạn thì vẫn ăn với số lượng như mọi khi, nhưng rõ ràng là tâm trạng anh rất tốt. Mỗi lần nhìn cô anh lại không nhịn được cười. Tố Diệp thích nhìn anh cười. Nụ cười của anh là một chất đầu độc, có một ma lực khiến cô đỏ hồng, tim đập thình thịch. Cô càng thích cảm giác hiện giờ khi hai người ở bên nhau, ngọt ngào hết như mới yêu.

Buổi tối Niên Bách Ngạn phải đi tiếp khách, sau khi tan làm Tố Diệp đi dạo phố một mình. Cô còn tới siêu thị mua một ít đồ ăn vặt. Khi đang ung dung thành thạo đi ra khỏi thang máy, tới trước cửa nhà mình, Tố Diệp hoàn toàn bàng hoàng!

Căn nhà vốn khóa chặt giờ lại bị mở hé. Cô từ từ bước lên, do dự đẩy cửa. Giây phút cửa được đẩy ra, Tố Diệp hoảng hốt, hai mắt tròn tròn!

Quyển 7 - Chương 343: Trái tim ngừng đập

Tố Diệp thừa nhận, từ sau khi căn nhà này được cô quyết đoán trang hoàng lại thành phong cách ma mị huyền ảo đích thực có hơi rối loạn. Nhưng cô chỉ thừa nhận nó loạn về mặt thị giác, màu sắc va chạm nhau khiến người ta rối mắt, chứ không liên quan gì tới đồ đạc. Cô tự cho rằng mình là một người phụ nữ rất chú trọng tới sự gọn gàng của nhà cửa.

Thế nên khi đẩy cửa ra, thấy mức độ hỗn loạn của phòng khách không khác gì hiện trường sau khi một cơn lốc xoáy tập kích, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tố Diệp chính là: Gặp trộm rồi!

Ép mình đè nén cảm giác kinh sợ trong lòng lại, Tố Diệp đứng ở ngoài cửa một lúc lâu. Khi chắc chắn từ nhà trên tới nhà dưới không còn tiếng động gì nữa cô mới rón rén đi vào phòng khách. Nhưng để an toàn, cô còn tiện tay vớ lấy lọ hoa bày ở cửa ra vào, đề phòng kẻ trộm đột nhiên xông ra.

Phòng khách bị xới tung lên, tất cả đồ dùng trong gia đình gần như đổ nghiêng ngả. Thậm chí trên bàn uống nước đã có mấy chiếc cốc bị vỡ. Đó toàn là cốc cô mua ở nước ngoài về đấy!

Tố Diệp nhẹ nhàng đi lên tầng hai. Phòng nào cũng đều im ắng, xem ra tên trộm đã bỏ đi từ lâu.

Cô lần lượt mở cửa từng phòng, phát hiện mỗi một gian phòng đều thảm hại dưới đôi tay hiểm độc của tên trộm, chỗ nào cũng bị lật lung tung.

Tâm trạng của Tố Diệp chuyển từ sự kích động ban đầu sang phần nộ!

Cô trách mình không về nhà sớm một chút. Nếu về sớm chưa biết chừng lại bắt quả tang được tên trộm. Cô nhất định sẽ đánh cho tới khi nó liệt toàn thân thì thôi!

Cuối cùng, Tố Diệp chỉ còn biết thở dài, gọi điện báo ngay cho cảnh sát không chút chần chừ.

Khi Niên Bách Ngạn tới nhà của Tố Diệp đã là một tiếng sau đó. Ngoài trời tối đen, cánh cửa thủy tinh cũng giống như bị ai hất mực lên, cả ánh sao cũng bị che đi vẻ lấp lánh.

Tố Diệp ngồi co người trên sofa như con tắc, trong lòng ôm chiếc khung đã tan nát của chiếc bình phong ngọc lan. Gương mặt nhỏ vẫn còn thấp thoáng cơn thịnh nộ. Cô nhìn thẳng về phía trước, nghiến răng cắn chặt môi.

Sau lưng cô là màn đêm bao la, hoàn toàn đối lập với gương mặt nhợt nhạt kia.

Cảnh sát đang hoàn tất nốt những thủ tục còn lại. Thấy Niên Bách Ngạn đẩy cửa bước vào, một trong số những người phụ trách đi tới hỏi: “Anh là chủ của căn nhà này?”

Vừa vào cửa, Niên Bách Ngạn đã nhìn thấy Tố Diệp ngồi trên sofa. Trông cô như vậy đương nhiên anh rất lo lắng, đang định tới an ủi nhưng lại bị cảnh sát chặn lại. Sau khi cảnh sát hỏi xong, anh nhìn về phía Tố Diệp. Tố Diệp cũng nghe thấy câu hỏi ấy, cô lên gật đầu với anh.

“Tôi là chủ nhà.” Niên Bách Ngạn bình tĩnh trả lời.

Cảnh sát bắt đầu báo cáo với anh tình hình điều tra. Từ việc điều tra sơ bộ cho thấy, đây là một vụ trộm. Đối phương cạy cửa đột nhập vào nhà, phá hỏng khóa cửa. Các đồ dùng gia đình cỡ lớn hay những vật dụng có giá trị đều không bị mất. Thứ duy nhất bị mất là khoảng hai vạn tiền mặt Tố Diệp để trong ngăn kéo. Đó là chỗ tiền tiêu vặt hằng ngày của cô, thế nên không gửi vào ngân hàng.

Kẻ trộm rõ ràng đã đi giày ni lông, đeo găng tay trong lúc thực hiện. Tại hiện trường không tìm được dấu giày hay dấu vân tay có liên quan. Từ những đồ đạc bị mất, có thể thấy đối phương chỉ cần tiền. Còn việc tại sao hẳn không lấy nhiều đồ đạc đắt giá hơn thì cảnh sát đưa ra hai phân tích. Thứ nhất, có thể hẳn hành động độc lập, không có đồng phạm trợ giúp nên không thể vận chuyển quá nhiều đồ, đành phải nhặt nhạnh những thứ tiện mang theo người, như tiền mặt, trang sức, điện thoại... Thứ hai, cũng có thể thời gian không cho phép vì gần tới giờ tan ca, kẻ trộm sợ bị phát hiện nên đã vội vàng đào tẩu.

Niên Bách Ngạn nghiêm mặt nhìn khắp nhà một lượt. Đúng là một cảnh tượng náo loạn, nhìn thấy phải giật mình. Anh khẽ hỏi: “Các anh đã xem xét hết CTV của hành lang, tiểu khu và trong thang máy rồi sao?”

“Đối phương rất狡 hoạt, thông minh né tránh tất cả camera giám sát, lựa chọn điểm mù. Trong thang máy cũng vậy, hẳn đã lợi dụng đám đông để ẩn náu thành công. Nhưng mà chúng tôi vẫn coi CTV là một tài liệu để tiếp tục điều tra.”

“Không cần đâu!” Người lên tiếng là Tố Diệp. Nói xong câu ấy, cô lại thở dài nặng nề.

Người của phía cảnh sát nhìn cô không hiểu.

“Chỉ mất tiền thôi, những thứ khác vẫn còn nguyên. Chuyện này tới đây thôi, tôi không muốn làm cả tiểu khu này lòng người hoang mang.” Quan trọng không phải lòng người hoang mang, quan trọng là phát sinh thêm nhiều chuyện khác.

Cô không muốn vào lúc gây thêm chuyện vào lúc các tin đồn còn đang nóng hổi. Đừng tưởng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng một khi truyền tới tai đám nhà báo, nó sẽ bị biến tính, chẳng biết sẽ còn thêm mắm thêm muối gì nữa.

Cảnh sát nghe xong bỗng chau mày: “Cô Tố! Hành vi của cô là dung túng cho phần tử phạm tội.”

“Thật sự chỉ là một vụ án nhỏ, đừng nên lãng phí tiền thuế của người dân là hơn.” Tố Diệp kiên trì.

Niên Bách Ngạn đứng bên cạnh nhìn rất rõ ràng. Đợi Tố Diệp dứt lời, anh đưa ra quyết định: “Tôi là chủ nhà, yêu cầu nhất định phải điều tra rõ ràng chuyện này!”

“Không, không, không!” Tố Diệp nghe xong bỗng sốt sắng, vội vàng đặt chiếc bình phong sang một bên, chạy tới bên cạnh Niên Bách Ngạn, nhìn người cảnh sát, chân thành nói: “Tuy rằng anh ấy là chủ nhà, nhưng tôi là khách tới thuê, tôi mới có quyền quyết định.”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn khó xử.

Tố Diệp không màng tới biểu cảm của anh, gật đầu chắc chắn với người cảnh sát.

Cảnh sát chẳng biết phải làm sao, bèn xua tay: “Được rồi, được rồi!

Những chứng cứ thu thập được chúng tôi tạm mang về sở cảnh sát để lưu giữ. Hai anh chị cứ thương lượng, khi nào có kết quả thì thông báo lại với chúng tôi.”

Tố Diệp gật đầu, rồi cúi chào.

Sau khi cảnh sát ra về, cô lại như quả bóng da xẹp hơi, ngã xuống sofa. Nhìn cảnh tượng bát nháo từ tầng trên xuống tầng dưới, cô kêu lên một tiếng tuyệt vọng. Niên Bách Ngạn gọi điện cho dịch vụ lắp đặt cửa chống trộm 24 giờ, báo cho họ địa chỉ và số điện thoại bàn để liên lạc. Làm xong những chuyện ấy anh mới cởi áo vest, treo lên móc, rồi xắn tay áo lên bắt đầu dọn dẹp phòng khách.

Tố Diệp nằm bò trên sofa, không có động tĩnh gì. Cô chống cằm lên chiếc gối ôm dày cộm, mái tóc dài rũ xuống, con ngươi cũng đảo qua đảo lại theo bóng hình Niên Bách Ngạn. Một lúc lâu sau cô mới ư hừ một tiếng như một chú chó con đáng thương.

Niên Bách Ngạn lúc này cũng đang đứng lại chiếc tủ bị đổ xuống, nghe thấy cô ngâm nga liền quay đầu lại nhìn.

“Niên Bách Ngạn! Em sắp bức chết rồi! Đừng thu dọn nữa, lại ôm em!”. Tố Diệp bức dọc kéo gối, khởi động chu trình cầu gắt.

Anh dừng lại, đi tới trước.

Cô giơ tay, bám chặt lấy chiếc quần Âu của anh.

Niên Bách Ngạn bất giác mỉm cười, tiện đà ngồi xuống. Anh giơ tay ra, Tố Diệp lập tức chui vào lòng anh như một con gấu túi. Anh hơi dùng lực bế cô lên. Cô bèn ngồi lên người anh, vòng tay ra sau cổ, dính sát vào ngực.

“Căn nhà này không an toàn nữa rồi, ngày mai dọn về tứ hợp viện cùng anh.” Niên Bách Ngạn dựa ra sau ghế, ôm lấy cô. Bàn tay anh vỗ nhẹ lưng cô, giọng nói thì có phần cứng rắn.

Tố Diệp lắc đầu nguầy nguậy: “Hôm nay chỉ là sự cố ngoài ý muốn thôi. Nếu Tiểu Nhã không đột xuất có việc phải về trước, tên trộm cũng không dám vào nhà. Haiz, cũng tại em, không đi lượn đường thì tốt rồi.”

“Em phải cảm thấy may mắn vì trong nhà không có ai mới phải.” Niên Bách Ngạn nghe cô nói vậy liền không vui, khế kéo cô ra, nhíu mày nghiêm nghị: “Nếu hắn ta bị em bắt gặp thì phải làm sao? Lỡ như hắn ta cùng đường, làm em bị thương thì sao?”

Dọc đường anh chỉ lo không biết Tố Diệp có bị thương không. Vào tới cửa, thấy cô ngồi đó bình an vô sự, trái tim anh mới không còn treo lơ lửng. Nhưng đồng thời nghĩ lại anh vẫn còn thấy sợ. Lúc đó cũng may cô về nhà muộn, nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Tố Diệp lườm anh, buông tay khỏi cổ anh, lắc lắc cổ tay: “Em có võ nghệ căn bản, không sợ!”

“Vớ vẩn!” Lần này Niên Bách Ngạn nghiêm túc thật sự, nét mặt anh cau lại, bực mình: “Mấy món võ màu mè riêu cua đó của em thì làm được gì?”

Câu cuối cùng rõ ràng anh đã cao giọng, khiến Tố Diệp dù đang nghênh ngang đắc ý cũng phải im bật, cụp mắt xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim mà không dám nhìn anh nữa.

Thấy vậy, một lúc sau Niên Bách Ngạn lại thở dài. Anh giơ tay vuốt tóc cô, khôi phục dáng vẻ nhẵn nại và cưng chiều thường ngày: “Em

còn tiếp tục sống ở đây thì tim anh không lúc nào được bình yên.”

Tố Diệp cảm thấy ấm áp trong lòng. Cô ngược mắt lên, bắt đầu làm nũng anh: “Em quen sống ở đây rồi. Với lại em trai anh vẫn còn đang ở túp hụp viện. Cậu ta không ưa gì em, em không muốn cứ suốt ngày nảy sinh mâu thuẫn. Hơn nữa, em sống ở đây, anh còn có thể tới đây thường xuyên, chúng ta sống thế giới của hai người tốt lắm mà.”

Niên Bách Ngạn nghe mấy lời xiên xẹo của cô cũng chẳng biết làm sao: “Diệp Diệp! Cái tính bướng bỉnh của em lại phát tác rồi!”

“Thế thì anh nhường một bước đi!” Cô cười gian xảo, hai tay ôm mặt anh, chủ động hôn lên môi anh: “Tiền thuê nhà em đã trả hết một quý rồi, bây giờ mà đi, chủ nhà làm sao chịu trả lại tiền?”

Niên Bách Ngạn biết ngay cái suy nghĩ này của cô, anh nói thẳng: “Em tổn thất bao nhiêu anh đền cho em!” Tuy rằng tiền được gửi vào chiếc thẻ ngân hàng trong tay cô nhưng dấu sao cũng là của người ngoài.

“Sao phải dễ dãi với người ngoài thế?” Tố Diệp trừng mắt, nhìn anh nghiêm túc: “Niên Bách Ngạn! Vừa nãy cảnh sát hỏi anh có phải chủ nhà không, chẳng phải em đã ngầm ra hiệu cho anh nhận sao.”

Niên Bách Ngạn gật đầu, đợi cô nói tiếp.

“Thế nên anh phải biết rõ em sợ rắc rối đến thế nào.” Tố Diệp nhẹ nhõm thở một tiếng: “Bảo anh mạo nhận là chủ nhà vì em sợ cảnh sát sẽ liên lạc với cô Tiết. Cô ấy giờ đã ra nước ngoài lâu rồi, lỡ như nghe được tin tức của phía cảnh sát, tức quá ngất xỉu thì phải làm sao? Lúc trước khi giao nhà cho em, cô ấy đã dặn đi dặn lại, bảo em nhất định phải đối đãi thật tốt với căn nhà này, thận trọng như gả con gái về nhà chồng vậy. Để cô ấy biết được nhà bị trộm vào, sao có thể

bỏ qua. Em không muốn bị cô ấy trừ tiền thế chấp đâu.”

Cô vừa dứt lời, Niên Bách Ngạn đã giơ tay búng lên trán cô, làm cô đau tới nhả mũi, hét lên, tiếng kêu thảm thiết như heo bị mổ bụng. Niên Bách Ngạn im lặng đợi cô kêu chán, mới từ tốn nói: “Tới lúc nào rồi mà đầu óc em chỉ toàn chút tiền thế chấp vật vãnh đó thế hả!”

“Em đã bị mất hai vạn rồi, cũng không thể vớt cả số tiền thế chấp đó đi chứ?” Cứ nghĩ đến chỗ tiền trong ngăn kéo là tim Tố Diệp lại như vỡ thành trăm mảnh. Cô kéo tay anh ấn lên ngực mình: “Anh sờ đi, tim em ngừng đập rồi đây này!”

Niên Bách Ngạn vui vẻ, nhân cơ hội ấy giờ trò với cô. Tay anh luồn thẳng vào trong áo của cô, kéo áo ngực của cô ra, chiếm lấy nơi mềm mại như đang trừng phạt, đau tới nỗi cô giơ tay định đánh anh.

Một tay kia của anh đã kịp thời chặn sự công kích của cô lại, ngữ khí có phần nghiêm túc: “Anh còn không nuôi nổi em sao?” Cô nhóc này đúng là trong mắt chỉ có tiền.

~Hết chương 343~

Quyển 7 - Chương 344: Không buông thả cũng khó

Thấy Niên Bách Ngạn không giống như đang đùa cợt, Tố Diệp cũng tỏ ra yếu thế, chủ động thấp giọng mè nheo: “Bách Ngạn! Đây là hai chuyện khác nhau. Thực tế là em rất thích ở đây.”

Niên Bách Ngạn giận thì giận nhưng thấy cô nói chung tình với căn nhà này, lại hiểu một khi tính khi ương bướng của cô mà nổi dậy thì mười con trâu cũng không kéo lại được, trầm ngâm trong giây lát anh cũng thỏa hiệp. Anh hét mạnh vào miệng cô như rắn dạp. Cô nhe răng, bực bội bĩu môi: “Niên Bách Ngạn! Anh có khuynh hướng bạo lực đấy à?”

“Có lúc anh thật sự chỉ muốn sử dụng một chút bạo lực với em.” Nếu không từ sáng tới tối anh sẽ phải hao tổn tinh thần, sau khi buộc cô nhóc này bên mình, anh cảm thấy đầu mình cũng bắt đầu có tóc bạc rồi.

Tố Diệp cười ngọt ngào với anh: “Vậy anh nỡ sao?”

Niên Bách Ngạn giơ tay véo mũi cô: “Không nỡ! Thế nên mới không muốn ép em làm mấy chuyện mình không thích.” Dứt lời anh lại thờ dài, nhìn xung quanh: “Nếu em đã không muốn đi, anh đành phải giúp em lắp đặt thêm một số hệ thống an toàn. Nhất là cửa chống trộm, phải đổi thành hệ thống cửa mở bằng vân tay.”

Tố Diệp nghe tới đây cảm thấy hạnh phúc ngập tràn. Cô ôm chặt cổ anh, hôn chụt một cái lên má anh: “Có anh ở bên cạnh thật tốt, chẳng phải lo chuyện gì cả.”

Niên Bách Ngạn bật cười, chân mày khẽ rướn lên, thắm đẫm tình yêu dành cho cô. Anh ấn ngón tay lên môi cô: “Chỉ khéo nịnh!”

Cô cũng cười.

Trong khoảng thời gian nửa tiếng đồng hồ sau đó, Niên Bách Ngạn lại bắt đầu thu dọn đồ đạc bừa bãi. Anh không cho Tố Diệp động tay, toàn quyền phụ trách tất cả. Tố Diệp không thể ngồi yên, anh đi tới đâu là cô đi theo đó, sau đó còn ôm chặt lấy lưng anh, nhích từng bước một, như một cái bóng dính lấy anh.

Niên Bách Ngạn cũng không chê phiền, để mặc cho cô ôm. Anh thích cô kề sát mình như vậy, dựa dẫm vào mình như vậy.

Khi anh cầm bức bình phong lên, Tố Diệp từ sau lưng thò đầu ra, nét mặt bí ai: “Em vẫn luôn nghi ngờ bức bình phong này có phải tìm nhầm chủ rồi không, sao mà hết lần này tới lần khác bị vỡ chứ?”

“Tại em keo kiệt, chọn một cái khung rẻ tiền thôi.” Niên Bách Ngạn nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt trêu chọc: “Ngày mai anh sẽ liên hệ với một cửa hàng. Chất lượng gỗ của khung ở đó khá tốt.”

“Đắt lắm phải không?” Tố Diệp dài giọng.

Niên Bách Ngạn nhìn thấy suy nghĩ của cô, mím môi cười: “Anh thanh toán, không cần bác sỹ Tố đây bỏ ra một đồng nào cả.”

“Thế thì ngại lắm!” Tố Diệp cười tươi như hoa, hoàn toàn không phù hợp với sự khiêm nhường trong lời nói của cô. Cô càng ôm anh chặt hơn, ngay câu sau đã bộc lộ bản chất Grăng-đét: “Nhưng nhìn trang hoàng ở tứ hợp viện cũng biết anh là người sành sỏi, chắc chắn quen rất nhiều người trong ngành này, người ta lại chẳng tính rẻ cho

anh một chút sao? Cảm ơn ha, vừa tặng bình phong cho em lại vừa tặng khung đỡ.”

Niên Bách Ngạn cố nhin cười.

Sau khi dọn dẹp xong đồng thủy tinh vỡ, Tố Diệp bỗng thở dài: “Có phải tối nay em lại làm lỡ dở buổi tiếp khách của anh không?”

“Không sao!” Rửa tay xong, anh lại kéo cô lại, thấy người cô không dính thủy tinh nữa mới yên tâm.

Lúc Tố Diệp gọi điện cho anh, bữa cơm vừa mới bắt đầu. Nghe nói có trộm vào nhà, anh bèn bảo Hứa Đồng chủ trì bữa tiệc thay mình. Vì xảy ra chuyện này, bảo anh ngồi tiếp ở đó cũng chẳng ngồi yên, đầu óc chỉ toàn nghĩ không biết Tố Diệp có bị thương không.

Lời nói và biểu cảm của anh rất nhẹ bẫng, nhưng lại khiến Tố Diệp thấy rất áy náy. Một giây sau cô ôm chặt anh, vùi mặt vào lòng anh, thì thầm: “Cảm ơn anh!”

Nói cô không sợ chút nào là giả. Đây cũng là lý do cô gọi điện ngay cho Niên Bách Ngạn. Nếu thành phố này không có Niên Bách Ngạn, hoặc giả sử cô chưa từng quen biết một người đàn ông là anh, hôm nay khi gặp tình huống này có phải cô sẽ chỉ biết ngồi co ro trên sofa mà không ai an ủi? Không ai giúp cô thu dọn tàn cuộc? Không ai giúp cô gọi điện cho công ty làm cửa chống trộm?

Vì có Niên Bách Ngạn, vì cô biết chỉ cần một cuộc điện thoại là anh sẽ tới ngay, nên cô mới không thấy sợ hãi nữa, thế nên mới tự cho rằng mình rất kiên cường.

Tất cả, tất cả đều vì có anh, vì cô có Niên Bách Ngạn.

Đây là một chuyện tuyệt vời biết bao.

Niên Bách Ngạn cũng ôm ngược lại cô, cúi đầu hôn xuống tóc cô, ánh mắt chứa chan tình cảm. Người phải nói “cảm ơn” là anh mới đúng. Sao anh không hiểu nguyên nhân thật sự khiến Tố Diệp không muốn cảnh sát vào cuộc?

Người con gái trong lòng suy nghĩ thận trọng khiến anh vừa ấm lòng lại vừa đau lòng.

Nếu có thể, anh nguyện làm nhiều điều hơn nữa cho cô.

Đây là chuyện anh cam tâm tình nguyện...

Ngày hôm sau, thời tiết đã lạnh đi nhiều.

Lá vàng ngoài cửa sổ đã rụng hết, chẳng còn sót lại mấy, khiến đầu cành trơ trọi, giống như e sợ cơn gió đông ào ào kéo tới mà phải sớm trở về với nguồn cội. Chỉ thi thoảng có một hai con chim tước bay qua những chạc cây. Cái bóng vội vàng cũng run lên vì giá lạnh.

Nhưng ánh nắng vẫn rất đẹp.

Rực rỡ và lung linh. Sau mười giờ sáng đã trải đầy mặt đất, như những vụn vàng li ti.

Tố Diệp đã ngủ một giấc rất ngon. Sau khi xảy ra vụ trộm, cô vẫn có thể vô tâm ngủ một giấc tới tận sáng, cũng là nhờ có Niên Bách Ngạn ở bên.

Trong đêm tối cô độc, trên giường có vòng tay ấm áp của anh thì dù có lạnh hơn nữa, chỉ cần chui vào đó là sẽ thấy ấm.

Trước nay cô vốn sợ lạnh, cứ tới mùa đông là chân tay lạnh như băng. Thế mà chỉ cần Niên Bách Ngạn ngủ lại đây, mỗi lần tỉnh dậy cô đều có thói quen duỗi hết chân tay về phía anh, anh liền dùng cơ thể và bàn tay lớn của mình để sưởi ấm cho cô, chia sẻ một phần hơi ấm.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến Tố Diệp tối qua ngủ được say giấc.

Thứ bảy và chủ nhật Tiểu Nhã không tới làm việc. Hai ngày nghỉ này cô thích hưởng thụ hoàn toàn cảm giác tự do và thoải mái.

Mặc quần áo ngủ, Tố Diệp lê dép đi ra khỏi phòng, đứng trên tầng hai thoải mái vặn mình một cái. Nhìn thấy ánh nắng vàng tươi dưới tầng một, tâm trạng không vui vẻ vì bị trộm đã tan biến không vết tích.

Tất cả đồ đạc ở tầng một đã được xếp lại về đúng vị trí của nó, như chưa hề xảy ra chuyện căn nhà bị lục lọi ngày hôm qua. Cô lại nhìn lên tầng hai, phòng nào cũng đã ngăn nắp gọn gàng, chợt thấy ngỡ ngàng.

Dưới nhà, mùi cơm canh thức phức.

Cô theo mùi hương đi vào nhà bếp, bóng hình quen thuộc đập vào mắt cô.

Niên Bách Ngạn quay lưng về phía cô. Trên mặt bàn đã bày đầy thức ăn, vẫn còn nóng hổi. Anh không thay bộ quần áo ngủ khác mà mặc nguyên chiếc áo ngủ tình nhân giống cô. Nhưng mà khi ở nhà trước nay anh không thích mặc áo, chỉ mặc quần ngủ, còn nửa thân trên để trần.

Mỗi lần nhìn thấy tấm lưng rộng lớn và rắn chắc cùng những đường

cơ bắp trơn tuột của anh, Tố Diệp lại chảy nước miếng. Khó mà tưởng tượng được cơ thể của người đàn ông lại có một sức hấp dẫn đến vậy. Cô thầm oán trách anh đúng là xấu xa, suốt ngày quyến rũ, làm cô suy nghĩ viển vông.

Thế là cô đi tới trước, ôm lấy lưng anh như một con mèo con, áp mặt lên, hít lấy mùi hương của anh. Trên người anh vẫn còn mùi nước gội đầu của cô, hòa cùng mùi gỗ mộc, ấm áp khiến người ta rung động.

Niên Bách Ngạn thấy cô tỉnh dậy, bèn cười khế: “Em mà còn không dậy, anh sẽ suy nghĩ tới việc dùng “đại hình” với em.”

“Đáng ghét!” Tố Diệp hiểu ngay ý anh bèn đỏ mặt, cố tình nói: “Anh đã 35 tuổi rồi! Đừng có mà buông thả dục vọng quá, tối nào cũng dùng đại hình cẩn thận có ngày thận hư đấy!”

“Có một tiểu yêu tinh như em ở bên cạnh, anh không muốn buông thả cũng khó!” Niên Bách Ngạn chậm rãi đáp, đổ hết sai lầm lên đầu cô một cách thông minh.

Lời anh nói càng làm cô muốn tìm lỗi chui xuống. Cô nhìn gương mặt anh tuấn của anh, cố tình khêu gợi: “Cơ thể của em, tổng giám đốc Niên cứ nhiệt tình hưởng thụ!”

“Nói thì hay lắm!” Niên Bách Ngạn nghe ra ý định trêu chọc của cô, mỉm cười: “Người không biết lượng sức mình là em, người đầu tiên cầu xin tha mạng là em, người châm lửa lên sau đó hối hận định bỏ của chạy lấy người lại càng là em.”

“Thế nên mới nói em và anh hợp nhau vô cùng.” Nụ cười của Tố Diệp càng ám muội. Bờ môi hồng cong lên, cắn nhẹ lên bả vai anh: “Có một câu thế này: Người đàn ông gợi cảm nhất là người không

bao treo chữ “lên giường” bên miệng, mà chẳng biết đã chiếm được bạn từ lúc nào. Người phụ nữ gợi cảm nhất là người ngày ngày nhắc tới chuyện lên giường nhưng khiến bạn mãi vẫn không có được cô ấy. Anh chính là người đàn ông gợi cảm nhất còn em là người phụ nữ gợi cảm nhất.”

Niên Bách Ngạn cong môi, bả vai bị cô cắn vừa đau vừa buồn. Anh nhân cơ hội hôn mạnh lên môi cô, rồi cười thầm: “Thế nên, em chỉ có thể thuộc về anh thôi.”

Ngông cuồng, bá đạo! Tố Diệp phát lên người anh một cái.

Anh cười sáng khoái.

“Anh dọn dẹp nhà khi nào vậy?” Tối qua mới dọn được một nửa thì công ty làm cửa chống trộm tới. Sau khi cánh cửa mới được lắp đặt, cài xong mật mã vân tay cũng đã quá nửa đêm, hai người họ tắm rửa rồi đi ngủ. Nhà cửa sạch sẽ thế này, chắc chắn là anh dành thời gian thu dọn.

Niên Bách Ngạn cũng chẳng giấu giếm, sau khi múc cho cô một bát cháo trắng, anh từ tốn trả lời: “Tối qua sau khi em ngủ, sáng nay anh chỉ làm nốt mấy công đoạn cuối cùng.”

Tố Diệp nghe xong bỗng thấy ấm lòng.

Cô không hề nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Nghĩ cũng biết, lúc dọn dẹp Niên Bách Ngạn đã nhẹ nhàng đến mức nào. Cô tự cho rằng mình ngủ không sâu giấc, chỉ khẽ có tiếng động là sẽ tỉnh ngay, nhưng từ đầu tới cuối cô không hề bị anh đánh thức.

Thế là cô lại nhớ về mỗi lần anh qua đêm ở đây. Anh thường dậy rất

sớm, từ khi xuống giường, tới lúc đánh răng rửa mặt, mặc quần áo rời khỏi nhà, chưa lần nào anh làm cô thức giấc. Cô chỉ có cảm giác mỗi lần anh hôn lên trán cô, nhẹ nhàng, dịu dàng, ngura ngúra. Mỗi lúc như vậy là cô biết anh sắp đi.

“Để em!” Tố Diệp thấy cơm canh đã sẵn sàng, lập tức chủ động bước tới bưng bê giúp. Cảm động vì sự vất vả của anh nên cô cũng muốn biểu hiện tốt một chút.

Niên Bách Ngạn không để cô động tay. Có lẽ anh sợ nóng. Sau khi thức ăn lần lượt được bê lên, hai người bắt đầu dùng bữa.

Dạ dày của Tố Diệp cực tốt, nhất là vào những ngày trời xanh mây trắng như thế này. Được cùng người đàn ông mình yêu trải qua kỳ nghỉ cuối tuần là một điều hạnh phúc. Cô không hỏi lịch trình của anh hai ngày này, vì không thấy phải gấp gáp đi đâu, nên cô đoán hôm nay có lẽ anh không phải tiếp khách. Tâm trạng vì nghĩ như vậy nên càng vui vẻ.

Tiếc là, một tiếng chuông cửa đã phá vỡ bầu không khí yên bình của căn nhà.

Tố Diệp dừng đũa, ngăn người giầy lát rồi chớp chớp mắt. Ai thế nhỉ, cuối tuần mà!

Cô nghĩ bụng, đừng là người quen nào đó tới chơi. Khó khăn lắm cô và Niên Bách Ngạn mới cùng được đón cuối tuần.

Tố Diệp cắn đũa, nhỏ giọng nói: “Em coi như không nghe thấy nhé!”

Niên Bách Ngạn bị cô chọc cười: “Cũng phải! Nếu không người ta lại bảo em giấu đàn ông trong nhà.”

Tố Diệp trừng mắt với anh.

Chuông cửa không ngừng kêu, có vẻ như còn không mở là còn làm phiền tới cùng.

Niên Bách Ngạn cũng đặt đĩa xuống, đứng dậy định ra mở cửa. Nhưng Tố Diệp ngăn anh lại, ấn anh ngồi xuống rồi nói: “Để em đi mở cho, anh cứ ăn cơm đi.” Cô cúi đầu thơm lên má anh rồi kéo lê dép ra khỏi phòng ăn.

Niên Bách Ngạn nhìn theo bóng cô, nở một nụ cười ấm áp.

Ra tới cửa, Tố Diệp nhìn hình hiển thị trên cửa chống trộm trước. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn tim cô suýt bắn ra ngoài, cả người run lên, mức độ kinh hoàng còn gấp nhiều lần trông thấy cảnh tượng nhà bị trộm hôm qua.

Cô chống người lên cửa, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng, như có một con rết đang từ từ trườn lên. Cô cứng đờ người, đứng im không nhúc nhích, chỉ biết nhìn trân trân vào bóng người hiện lên trên màn hình hiển thị.

“Tiểu Diệp! Con ngẩn ngơ cái gì thế? Mau mở cửa cho mợ, bên ngoài lạnh chết mất thôi!” Là tiếng của mợ Phương Tiểu Bình, có lẽ thấy cô đã khởi động màn hình mà mãi vẫn chần chừ chưa mở cửa nên sốt ruột, hét ầm lên...

~Hết chương 344~

*Lâm nhảm: Nhớ kỹ câu nói của mình đấy nhé, lúc ngọt nhất cũng là lúc sóng gió rình rập, nên đừng thấy hạnh phúc mà sung sướng đâu

Quyển 7 - Chương 345: Tại sao anh phải trốn đi

Xưa nay cứ sợ cái gì thì cái đó sẽ tới, đây là một trò đùa trớ trêu của Thượng đế.

Tố Diệp không may trở thành một đối tượng bị chọc ghẹo.

Cô mở to hai mắt, nhìn vào màn hình, mắt cũng không chớp nữa.

Gương mặt béo mũm của Phương Tiểu Bình gần như dính sát vào màn hình. Thứ có thể nhìn thấy rõ còn là cằm trên trắng nõn. Tố Diệp vẫn luôn cảm thấy nó đáng yêu như sắn xe Michelin. Lúc này, nó quả thực đã khiến cô hồn bay phách tán.

Phía sau Phương Tiểu Bình chính là cậu Tố Đông. Có lẽ vì thời tiết quá lạnh, nên cậu mặc rất dày.

“Ai tới vậy?” Niên Bách Ngạn vẫn đang đợi Tố Diệp quay lại phòng ăn, mãi không thấy cô có động tĩnh gì bèn đi ra. Thấy cô đứng đờ đẫn ở đó như nhìn thấy ma, anh cảm thấy rất kỳ lạ, vẫn đi về phía cửa ra vào.

Tố Diệp yếu ớt thốt ra một câu: “Cậu và mợ...”

Niên Bách Ngạn thấy cô cứ chần chừ không ấn nút lại càng thấy khó hiểu. Anh bèn giơ tay định ấn: “Em nghĩ gì vậy?”

Ngón tay anh vừa chạm tới chiếc nút đã bị Tố Diệp lập tức nắm chặt. Cô liều mạng lắc đầu với anh, đôi mắt vô cùng hoảng loạn: “Không

được mở... Không được mở!”

Niên Bách Ngạn bị cô làm cho chẳng hiểu mô tê gì.

Đầu óc rối như tơ vò giờ mới bắt đầu hoạt động bình thường. Tố Diệp không nói gì, lập tức đẩy anh: “Mau trốn đi! Nhanh lên!”

“Hả?” Niên Bách Ngạn ngẩn người, đầu mày vì khó hiểu hơi nhếch lên.

Tố Diệp đã không còn quan tâm tới sự thay đổi trên nét mặt anh. Cô nhìn quanh khắp nhà, rồi ra sức kéo anh tới phòng khách, nhìn lên trên gác rồi chỉ tay: “Phòng ngủ! Anh trốn trong phòng ngủ chắc chắn không thành vấn đề. Cậu và mợ sẽ không bao giờ lên gác đâu.”

“Tại sao?” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn có phần lạnh lẽo.

“Vì hai người họ rất tôn trọng chuyện riêng tư của em, thế nên họ tuyệt đối không bao giờ bước vào phòng ngủ.” Tố Diệp sốt ruột nói.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại dừng bước. Anh giơ tay kéo cô lại, một đường cong nghiêm nghị hiện lên trên gương mặt, ngữ khí lạnh nhạt ban nãy trở thành bức dọc: “Anh muốn hỏi là... tại sao anh lại phải trốn đi?”

Người đàn ông thì cố chấp, ngoài cửa lại là tiếng ra lệnh cho cô mở cửa không ngừng vang lên của Phương Tiểu Bình, nhất thời khiến Tố Diệp tay chân luống cuống, nói mà không có suy nghĩ: “Anh tạm thời đừng hỏi nhiều như vậy. Tóm lại anh cứ trốn đi là được rồi. Không thể để cậu mợ em nhìn thấy anh được, tuyệt đối không thể!”

Thanh âm của cô vẫn còn vọng lại trong phòng khách rất lâu, phản hồi ngược trở lại bỗng thành một thứ âm thanh nhói tai.

Ánh sáng trong phòng khách hơi lờ mờ. Chẳng biết từ lúc nào, cả người Niên Bách Ngạn đã nhòe đi trong bóng nắng. Gương mặt anh tuần cũng chìm trong thứ ánh sáng nửa sáng nửa tối, chỉ có những tia nắng yếu ớt lọt vào mắt anh, trong giây lát làm lóe sáng đôi đồng tử thâm sâu không đáy. Anh không nói lời nào, bờ môi hơi mím chặt, nhìn Tố Diệp chằm chằm.

Một giây sau anh hơi nheo mắt lại, ánh sáng lóe lên đó âm u không rõ ràng, nhưng trầm lạnh và hà khắc.

Tố Diệp không khó nhận ra ánh mắt anh dần chuyển lạnh. Da đầu cô cũng tê rần từng cơn. Nhưng vì tình thế cấp bách, cô cũng không thể dùng những lời nói thích hợp nhất để khuyên giải và giải thích tường tận với anh.

Giọng nói cấp thiết của Phương Tiểu Bình lại cao hơn một bậc. Cô sốt ruột tới mức dậm chân bình bịch, bấm bụng nhìn về phía anh, không ngừng xoa tay: “Bách Ngạn! Coi như em cầu xin anh có được không? Anh mau trốn đi đi!”

Nhưng vì sự áp lực tỏa ra từ đôi mắt anh, nói xong câu ấy, cô lại cúi gằm mà không dám nhìn lên.

Niên Bách Ngạn im lặng giây lát, rồi quay người đi lên gác.

Lúc này Tố Diệp mới thở phào, thả lỏng hơn một chút. Cô ngẩng đầu nhìn từng bước chân Niên Bách Ngạn đi lên cầu thang. Ánh sáng chiếu xuống bờ vai và tấm lưng dài rộng của anh. Bóng hình trầm mặc như rất cô đơn.

Anh bước từng bước nặng nề và đơn độc.

Mỗi bước đều như dẫm vào trái tim Tố Diệp khiến lồng ngực cô cũng đau buốt.

Cô làm sai rồi sao?

Hít sâu một hơi, đợi tới khi bóng Niên Bách Ngạn khuất phía sau lối rẽ, cô lại nhảy vọt tới bên cửa ra vào như mộng bị lửa đốt, vội vàng ấn nút mở cửa.

Chẳng mấy chốc, đã có tiếng mở cửa thang máy, tiếp theo là tiếng bước chân.

Người gấp gáp là Phương Tiểu Bình, người ổn trọng là Tố Đông. Tiếng bước chân không giống nhau cũng thể hiện rõ hai tính cách đối lập.

Câu đầu tiên của Phương Tiểu Bình khi gặp Tố Diệp chính là: Con làm cho mẹ chết khiếp rồi. Đang yên đang lành tại sao nhà lại bị trộm? Con có bị thương không? Bị mất thứ gì rồi?

Giọng nói đẹp chính gốc chính là đặc điểm nổi bật của Phương Tiểu Bình. Cao âm của bà gần như vang khắp tòa nhà, làm như chỉ sợ người trong thiên hạ không biết nhà Tố Diệp bị mất trộm vậy. Cô chẳng biết nói gì, vội vàng mời cậu mẹ vào nhà.

Tố Đông đi vào, sau khi cởi áo khoác, câu đầu tiên đại để cũng khá giống Phương Tiểu Bình, cả hai đều đồng thời quan tâm xem cô có việc gì không.

Tố Diệp cảm thấy vô cùng cảm động và ấm lòng. Cô rót cho hai người cốc trà rồi mang đĩa hoa quả ra, đầu tiên trấn an rằng mình không sao, rồi báo cáo đơn giản mình đã bị trộm thứ gì.

Tố Đông nghe xong mới yên tâm gật đầu, uống một ngụm trà rồi từ tốn: “Người không sao là tốt rồi, tiền tài là vật ngoài thân, mất rồi thì thôi!”

“Đúng đấy, của đi thay người. Con cứ bình an là được rồi.” Phương Tiểu Bình cũng bình tĩnh hơn: “Chỉ mất có hai vạn thôi, kiếm lại là được rồi.” Nói thì nói vậy nhưng trong lòng Phương Tiểu Bình sáng như gương. Với cái tính tham tiền như của Tố Diệp, đừng nói là mất hai vạn, kể cả chỉ mất có hai ngàn đồng cũng chẳng khác nào giết chết nó.

Tố Diệp nghe xong cũng thoải mái hơn, liên tục gật đầu: “Cậu mợ yên tâm đi, con không sao!”

“Không sao thật mới được. Con có chuyện gì cấm bao giờ thấy kể với cậu mợ.” Ngữ khí của Tố Đông có phần nghiêm nghị.

“Ồi cậu ơi! Chẳng phải cậu cũng nhìn thấy con rồi sao? Cậu thấy con có giống như đang có chuyện không?” Tố Diệp uể oải đáp lại: “Ngày nào con thật sự xảy ra chuyện gì nhất định sẽ nói với cậu mợ.

“Phui phui cái mồm! Cái con bé này, sao ăn nói lại độc mồm độc miệng thế hả?” Phương Tiểu Bình giờ tay ấn lên đầu cô: “Mau nhỏ hết những gì vừa nói ra cho mợ!”

Tố Diệp mỉm cười làm theo.

Sợ cậu mợ lại tiếp tục mỗi người một câu trách cứ cô, Tố Diệp vội vàng hỏi tại sao cậu mợ biết chuyện này.

“Hôm nay Tố Khải tới sở làm việc, vừa hay nhìn thấy họ đang xử lý vụ án ở khu các con bên hỏi thăm một câu, không ngờ lại phát hiện ra nhà con bị trộm. Sáng sớm nay nó gọi cho mợ. Mợ và cậu con

nghe tin làm sao còn ngồi yên được nữa, phải lập tức tới đây xem rốt cuộc chuyện này là thế nào.”

Tố Diệp nghĩ bụng có lẽ thật sự là vợ vã cùng nhau tới đây.

“Nếu không có Tố Khải báo với cậu mợ, mợ và ông ấy vẫn còn mù mờ.” Phương Tiểu Bình cởi áo khoác đặt sang một bên, đứng dậy nhìn ngắm xung quanh nhà rồi chép miệng, lắc đầu: “Nhìn cái nhà loạn cào cào này! Thằng trộm này quá thất đức rồi. Nhà của một cô gái độc thân sao cũng nỡ ăn trộm chứ? Lại còn lật tung hết cả lên!”

Tố Diệp nghe xong suýt thì bò ra đất, chẳng biết nên khóc hay cười: “Mợ! Chỉ là màu sắc hơi rối loạn một chút thôi. Phòng ốc không loạn chút nào cả, đã dọn dẹp đâu vào đấy rồi!”

Phương Tiểu Bình nghe vậy mới quan sát tỉ mỉ một lượt để đánh giá, rồi bưng tỉnh ngộ: “Đúng nhỉ! Con cũng đừng trách mợ. Lần trước mợ tới đây làm gì có lắm màu thế này đâu. Bây giờ thì rục rĩ rối rắm, thoạt nhìn đương nhiên sẽ cảm thấy rối mắt rồi. Đám thanh niên các con, cái nhà đang tử tế lại làm cho nó thành ra thế này, cẩn thận chủ nhà nhìn thấy không vui đâu.”

“Chủ nhà vui lắm ạ!” Tố Diệp meo máo.

Tố Đông lên tiếng, nói với Phương Tiểu Bình: “Bà thì hiểu cái gì, đây gọi là thời thượng! Bà nghỉ ngơi một lúc đi, đừng có đi kiểm tra công việc như lãnh đạo thế. Mau xem còn chỗ nào chưa dọn thì sắp xếp lại cho nó.”

Phương Tiểu Bình không nói năng gì, lập tức xắn tay áo chuẩn bị hành động, làm cho Tố Diệp hết hồn hết vía, nhào tới ôm chặt Phương Tiểu Bình, liên tục nói không cần.

“Tố Khải nói nhà con bị kẻ trộm đào bới không thương tiếc. Một mình con làm sao dọn dẹp cho xuể?” Phương Tiểu Bình đẩy cô ra, bắt đầu nhìn từng phòng một, rồi nói không ngừng: “Thế mới nói con gái ở một mình làm sao được? Nhà có thêm một người đàn ông thì tốt biết bao. Kẻ trộm còn dám chui vào sao? Giả dụ có bị trộm thật, có thêm người đàn ông ở bên cũng gánh vác được giúp con phần nào.”

Trái tim Tố Diệp suýt bay ra ngoài. Nghĩ tới việc trên gác vẫn còn giấu một Niên Bách Ngạn, cô lại hoảng hốt lo sợ. Thấy mẹ đi vào nhà ăn, cả người cô run lên. Trong đó vẫn còn bữa sáng và bát đĩa chưa đựng tới, vội len nhanh vào.

Phương Tiểu Bình chờ dẫn đứng ngoài cửa. Sau khi thấy Tố Diệp đi vào liền chỉ vào hai bộ bát đĩa để trên bàn: “Bạn con đến nhà sao?”

Tố Diệp thấp thỏm trong lòng, nhanh chóng nghĩ ra một cái cớ: “À không phải! Con định ăn hai phần quà sáng đấy...”

Phương Tiểu Bình quay đầu, ánh mắt trở nên xót xa, có lẽ đã tin vào cái lý do ngớ ngẩn này của cô, mẹ thở dài rồi quay trở về phòng khách. Tố Diệp cảm thấy ánh mắt của mẹ rất quái lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Thấy mẹ không lên gác cô cũng có chút an tâm.

Câu đầu tiên của Phương Tiểu Bình sau khi trở lại phòng khách là: “Ông Tố à! Ông mau đưa thẻ ngân hàng của ông cho Tiểu Diệp đi. Con bé mất tiền đáng thương lắm, để tiết kiệm đến cả bữa trưa cũng không nỡ ăn, một ngày ăn có hai bữa sao chịu nổi?”

Lúc này Tố Diệp mới vỡ ra tại sao mẹ lại nhìn cô bằng ánh mắt đó. Dám chắc mẹ tưởng cô ăn hai phần quà sáng là để tiết kiệm tiền ăn trưa.

Tố Diệp nghe vậy sốt sắng, vội vã rút ví tiền, lấy thẻ ngân hàng ra

đưa cho cô: “Cho con cái này, muốn ăn gì, muốn mua gì cứ tiêu tiền của cậu.”

“Không, không, không! Con không thể lấy cái này được.” Tổ Diệp sao có thể nhận tiền của cậu mợ, vội vàng trả lại chiếc thẻ.

“Người nhà cả, khách sáo gì chứ! Mau cầm lấy cho mợ!” Phương Tiểu Bình vô cùng uy vũ, oai hùng, “nữ hán tử” nói một là không nói hai, lập tức sải bước tới trước nhét chiếc thẻ vào một bên túi quần ngù của Tổ Diệp, mạnh tay tới nỗi suýt kéo tụt cả quần của cô.

Tổ Diệp vẫn ra sức từ chối.

Vào lúc chiếc thẻ ngân hàng đang bị đẩy qua đẩy lại, một giọng nói nam tính, trầm thấp từ tầng hai vọng xuống, điềm tĩnh, bình ản: “Thưa cô chú! Tất cả tiền chi tiêu của Tổ Diệp cháu sẽ phụ trách, cô chú không cần lo lắng.”

Cả ba người đều nhất loạt nhìn lên một hướng. Một giây sau, tất cả mọi hành động đều ngừng lặng, cả những tiếng đưa đẩy cố chấp cũng biến mất. Chỉ còn tiếng kim giây bò đi trong chiếc đồng hồ Tổ Diệp mua về từ một trấn nhỏ tại châu Âu, tích tắc tích tắc vẽ nên một cuộc sống chậm rãi.

Niên Bách Ngạn đứng trên tầng hai đã mặc lại quần Âu và áo sơ mi đen. Chiếc áo được tháo hai cúc bên trên trông rất tùy hứng, cổ tay được xắn hờ lên khuỷu tay, cả người trông lười biếng và thoải mái.

Vẫn là Phương Tiểu Bình có phản ứng trước, bà chỉ tay lên gác: “Cậu... Cậu...” Rồi quay sang nhìn Tổ Đông: “Sao nó lại ở đây?”

Tổ Diệp kinh hãi tới nỗi hai con ngươi chực rớt ra ngoài. Cô chỉ muốn có một cái lỗ để chui xuống rồi đập chặt nắp lại ngay lập tức.

Không! Cô phải ném Niên Bách Ngạn xuống trước. Cô cắn chặt răng, cười trừ: “Anh ấy à... qua đường thôi! Tối chơi thôi mà!” Trong lòng cô thầm gào thét: Niên Bách Ngạn à Niên Bách Ngạn! Anh không trốn cho kỹ đi, lại định làm cái gì vậy?

Cô vừa dứt lời, Niên Bách Ngạn bỗng cười nhạt, chậm rãi bước xuống nhà: “Cháu chẳng qua chỉ quay về phòng ngủ gọi một cuộc điện thoại thôi, sao đã thành người qua đường rồi?” Trong lúc nói anh đã đi tới trước mặt Tố Đông và Phương Tiểu Bình, rồi quay đầu nhìn Tố Diệp, đáy mắt chất chứa nụ cười: “Tối qua Tố Diệp cứ kêu lạnh mãi, làm cháu cũng mất ngủ theo, nên cháu nghĩ phải đặt cho cô ấy một chiếc đệm dày hơn mới được.”

~Hết chương 345~

*Lâm nhảm: Mình không còn sức dịch nốt nữa rồi. Hôm nay đăng tạm 1 chương. Ngày mai mình sẽ trả nợ nốt

P.s: Có vẻ mọi người vẫn không để ý tới cái hạn 10h30 mỗi ngày của mình. Sau này trước giờ đó mình sẽ không trả lời bất kỳ câu nào liên quan tới chương mới cả.

Quyển 7 - Chương 346: Quyết không nuốt lời

Chuyện tàn nhẫn nhất chắc cũng chỉ thế này mà thôi.

Cô vừa mới cố tỏ ra thoải mái, tự nhiên giải thích với cậu mợ mà không làm ảnh hưởng tới hòa bình nhân loại, ngay lập tức đã bị người đàn ông này bình thản bóc mẽ. Dường như anh không hề nề tình cô, tươi cười mà tàn độc phá vỡ tính toán nhỏ nhặt mà cô dày công chuẩn bị với dáng vẻ chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

Lúc này Tố Diệp mới phát hiện ra Niên Bách Ngạn kỳ thực đen tối vô cùng, cũng hiểu rõ rằng kiểu đàn ông kiêu ngạo như vậy sẽ không chịu để người khác sắp đặt.

Cô biết ban nãy Niên Bách Ngạn không được vui cho lắm, nhưng vẫn tin tưởng hết mực rằng dựa vào tình yêu và sự cưng chiều của anh dành cho mình, anh sẽ nhân nhượng, ngoan ngoãn trốn đi, sau đó cô làm hài lòng cậu mợ để họ ra về rồi mới quay về dỗ anh. Cô những tưởng ngày hôm nay sẽ trôi qua trong yên bình như thế.

Đáng oán giận, mọi chuyện chỉ là suy nghĩ của riêng cô, thế nên khi không chuẩn bị cho những chuyện bất trắc phía sau, vừa xảy ra chuyện cô lập tức bối rối, luống cuống, hết như giờ phút này đây.

Cô muốn khống chế cục diện, thực tế lại bị anh khống chế ngược trở lại. Những lời anh nói sau khi xuất hiện ngoài mặt có vẻ vô hại, thực chất chính là một máy bay ném bom, làm nổ ra rất nhiều thông tin quan trọng. Ở đây không ai là kẻ ngốc, mà anh cũng chẳng ăn nói quá sâu xa, dùng thái độ tựa hồ rất mập mờ và thân thiện để nói với

cậu mợ rằng: thứ nhất, anh là người thân thiết nhất với cô; thứ hai, cô đã sống chung với anh rồi.

Tố Diệp vô thức nhìn về phía cậu mợ. Nét mặt hai người họ chuyển từ trạng thái thờ ơ sang kinh hoàng, rồi lại từ kinh hoàng dần trở nên tức giận. Khi thấy sắc mặt mợ từ trắng bệch dần dần đỏ bừng như cái bảng pha màu, Tố Diệp vội vàng cướp lời trước khi mợ kịp gào thét: “Cậu, mợ! Sự việc không như cậu mợ nghĩ đâu, hai chúng con...”

“Con yên lặng đã!” Tố Đông giận dữ hét lên, ánh mắt ông dừng lại trên người Niên Bách Ngạn, hỏi rõ ràng từng chữ: “Tối qua cậu ngủ ở đây?”

Bầu không khí bắt đầu căng lên.

Giống như một sợi dây đàn đang từ từ bị kéo ra, bất kỳ lúc nào cũng có thể bật tung, làm người ta bị thương.

Tố Diệp nắm chặt ngón tay. Cô không dám lên tiếng giải thích, chỉ biết nhìn về Niên Bách Ngạn, lén ra hiệu bằng ánh mắt cho anh, hy vọng anh muôn ngàn lần không được thừa nhận. Cô cảm thấy mình đúng là có tuổi rồi, chịu không nổi một chút biến động dù là rất nhỏ.

Niên Bách Ngạn chẳng màng tới Tố Diệp vừa nháy mắt vừa trừng mắt. Bờ môi anh thấp thoáng một nụ cười, nhẹ nhàng đáp: “Vâng!”

Một câu nói không khác gì trái bom, hủy hoại tất cả thành quả Tố Diệp khó khăn lắm mới xây dựng nên một cách vững chắc. Suy nghĩ đầu tiên của cô ra: Chết chắc rồi...

Quả nhiên, Tố Đông nghe xong, gương mặt cứng ngắc như chiếc lạp xường, hai mắt tròn tròn hết như viên bi hồi nhỏ Tố Diệp hay chơi

với đám con trai, hơi thở gấp gáp, lỗ mũi cũng phập phồng, ngay sau đó là một cao âm kêu trời kêu đất. Là của Phương Tiểu Bình.

“Niên Bách Ngạn! Chữ “vâng” đó của cậu là có ý gì?”

“Mợ...”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn kéo tay Tố Diệp lại, nắm lấy tay cô ngay trước mặt cậu mợ, mười ngón tay đan vào nhau. Ngực khí của anh tuy nhẹ nhàng, nhưng kiên định và mạnh mẽ: “Cháu và Diệp Diệp đã sống chung rồi.”

“Cái gì?” Cao âm của Phương Tiểu Bình có chút run rẩy, cả gương mặt béo mập cũng rung rung.

Tố Diệp sợ đến không dám nhìn thẳng.

Tố Đông cũng tức run người. Lần này ông nhằm thẳng Tố Diệp mà nói: “Lúc trước con đã hứa gì với cậu và mợ con? Bảo đảm chắc nịch rằng con và nó không có gì. Cậu mợ còn tưởng con và nó đã cắt đứt thật sự rồi! Tố Diệp! Sao con dám làm chuyện có lỗi với cậu mợ như vậy?”

Tố Diệp căng thẳng sắp khóc tới nơi, cô há hốc miệng mà không biết phải giải thích thế nào.

“Chuyện này không liên quan gì tới Diệp Diệp.” Niên Bách Ngạn siết chặt tay cô, khẳng khẳng bắt cô đứng bên cạnh mình, nhận hết mọi tội lỗi về mình: “Chú muốn trách thì cứ trách cháu. Diệp Diệp không muốn giấu hai người. Cô ấy cũng đã từng muốn cắt đứt hoàn toàn với cháu. Chính cháu là người không thể quên được cô ấy, chính cháu không muốn buông tay. Lúc ở trấn Thiên Đăng, cũng chính cháu đã ép cô ấy phải đi theo cháu. Thế nên, mong cô chú đừng

trách Diệp Diệp nữa. Từ đầu tới cuối cô ấy đều là người bị động. Cô ấy không biết phải đối mặt với cô chú như thế nào, sợ hai người sẽ tức giận và thất vọng.”

Lúc Niên Bách Ngạn nói những câu này, Tố Diệp vẫn nhìn anh không chớp mắt. Vẻ lo lắng trên gương mặt dần hóa thành cảm động. Anh chẳng nói mấy lời văn vẻ, cũng chẳng van xin thống thiết. Anh có vẻ rất điềm đạm, khiêm tốn mà vẫn không mất đi tính chủ động của người đàn ông. Những lời nói này của anh còn hơn ngàn vạn lần những câu nói ngọt ngào êm ái, khiến khóe mắt cô chột ửng đỏ...

Phương Tiểu Bình thì nghe đến gần người.

Tố Đông vẫn nhìn Niên Bách Ngạn chăm chăm. Một lát sau, giọng nói của ông tuy không còn cứng rắn như trước nhưng vẫn còn chút bức bối. Ông hít sâu một hơi, từ từ nén lại cơn giận trong lòng, nhìn về phía Tố Diệp: “Con lại đây!”

Tố Diệp biết cậu mợ giận lắm rồi, cũng biết chuyện hôm nay đã chẳng trốn được nữa, đành phải buông tay Niên Bách Ngạn ra, đi tới trước mặt cậu.

“Cậu, mợ, con xin lỗi...” Cô cúi gằm, như một đứa trẻ lúng túng, không biết làm sao.

Niên Bách Ngạn đứng yên tại chỗ, nhìn bóng dáng yếu đuối của cô, nét mặt nhuốm chút xót xa.

“Tất cả những chuyện trước đây cậu đều bỏ qua, coi như chưa hề xảy ra chuyện gì cả.” Giọng Tố Đông chậm rãi, nặng nề: “Bây giờ cậu yêu cầu con phải chia tay với cậu ta, con lập tức trả lời cậu đi, con có làm được hay không?”

Tố Diệp ngẩng phắt đầu lên, ngây ngốc nhìn cậu mợ.

Phương Tiểu Bình bước tới, giọng nói trầm thấp, sốt ruột: “Mau đồng ý với cậu con đi, đừng có dây dưa với cậu ta nữa. Con à! Con ở cùng với người này sẽ không có kết cục tốt đẹp gì đâu. Chính con cũng từng thấy mấy scandal của cậu ta. Đàn bà bên cạnh cậu ta nhiều như vậy, liệu có thể mang lại hạnh phúc cho con hay không? Hơn nữa lại còn lằng nhằng, không rõ ràng với đám người nhà họ Diệp...”

“Cháu sẽ không cho phép Diệp Diệp rời xa cháu.” Niên Bách Ngạn thay Tố Diệp đưa ra quyết định. Anh lên tiếng ngắt lời mợ, rồi giải thích với bà, ung dung và điềm tĩnh: “Hơn nữa, cháu chỉ có một người phụ nữ là cô ấy thôi.”

“Cậu...” Phương Tiểu Bình chưa gặp người đàn ông nào to gan như vậy, dám nói như vậy trước mặt bề trên.

Không, sự liều lĩnh của cậu ta bà đã được chứng kiến rồi. Từ tối đó cậu ta kiên quyết bế Tố Diệp ra khỏi nhà, dưới lưối kiếm của Tố Đông mà không hề nhú mảy, bà đã được lĩnh giáo sự gan dạ này. Bà thừa nhận đây là một người đàn ông vừa gan dạ vừa có hiểu biết. Nhưng, càng như vậy lại càng thích thử thách, mấy cuộc tranh chấp bên người cậu ta ít sao? Tố Diệp đi theo cậu ta có thể hạnh phúc, bình yên được không?

Tố Đông phần nộ nhìn Niên Bách Ngạn: “Cậu dựa vào đâu mà được yêu cầu cháu gái tôi như thế? Có tư cách gì mà yêu cầu cháu tôi phải ở bên cạnh cậu?”

Thái độ của Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn rất đúng mực: “Cháu chưa vợ, Diệp Diệp chưa chồng. Đây chính là tư cách của cháu.” Ánh mắt của anh sáng rực lên: “Quan trọng hơn, cô ấy đã

người phụ nữ của cháu rồi, việc cháu phải có trách nhiệm với cô ấy là điều hiển nhiên.”

Tố Đông á khẩu vì những lời nói của anh.

“Cậu, mợ...” Cuối cùng Tố Diệp cũng lên tiếng, giọng nói rất khế còn hơi run rẩy: “Thật ra Bách Ngạn không như những gì cậu mợ tưởng tượng đâu. Mấy tin đồn trước đây của anh ấy với Bạch Băng, chẳng qua chỉ là để bảo vệ con mà thôi. Anh ấy và Bạch Băng không có gì, vì... lúc ấy con đã ở cùng anh ấy rồi.”

“Tiểu Diệp à! Con... Con hồ đồ!” Phương Tiểu Bình đau đớn tột cùng.

Tố Diệp khế lắc đầu, ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn rồi lại quay đầu nhìn Tố Đông và Phương Tiểu Bình: “Con xin lỗi cậu mợ! Con biết mình đã khiến cậu mợ thất vọng, nhưng con thật sự rất yêu Bách Ngạn. Con... không thể chia tay với anh ấy được. Nếu để lỡ anh ấy, đánh mất anh ấy, con sẽ hối hận cả đời.”

Niên Bách Ngạn đứng sau cả người chợt run lên. Anh nhìn Tố Diệp bằng ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Anh tưởng rằng cô sẽ thỏa hiệp, như trước đây vậy.

“Con...” Tố Diệp tức giận giơ tay lên.

Niên Bách Ngạn vội bước lên kéo Tố Diệp ra sau lưng mình, chân thành nói: “Chú muốn đánh cứ đánh cháu.”

Bàn tay Tố Đông run lên từng cơn.

“Người tôi muốn đánh chính là cậu, cậu tưởng tôi không dám đánh phải không?” Phương Tiểu Bình bốc hỏa, xông tới nắm chặt tay

thành năm đấm, nhằm thẳng về phía Niên Bách Ngạn.

Dẫu sao thì bà cũng không cao bằng Niên Bách Ngạn, nên năm đấm chỉ có thể đập lên người anh.

Lực đấm không hề nhẹ, đến Tố Diệp cũng cảm nhận được. Cô vội vàng định xông lên trước ngăn chặn hoặc đỡ cho anh, nhưng cánh tay Niên Bách Ngạn giữ rất chặt khiến cô không thể nhúc nhích. Sau cùng anh ôm hân cô vào lòng, để lại tấm lưng mặc cho Phương Tiểu Bình vừa đánh vừa mắng.

Tố Diệp bật khóc, nước mắt men theo gò má chảy xuống. Cô vừa lo lắng vừa đau lòng, đau lòng vì cậu mợ, cũng chính vì Niên Bách Ngạn. Cô không biết tình cảnh này sẽ kết thúc thế nào, cũng không biết mình phải làm sao để cậu mợ tha thứ.

“Đủ rồi!” Tố Đông hét lên, kéo Phương Tiểu Bình lại, nét mặt giận dữ.

Một màn than trời khóc đất cuối cùng cũng kết thúc.

Niên Bách Ngạn vẫn ôm Tố Diệp, thấy cô còn đang khóc, anh giơ tay lau nước mắt cho cô, động tác nhẹ nhàng và tình cảm.

Tố Đông không phải không nhìn thấy thần sắc của anh. Ông bình tĩnh lại, một lúc sau mới hỏi: “Niên Bách Ngạn! Cậu và Diệp Ngọc thật sự không kết hôn?”

“Đúng như vậy!” Niên Bách Ngạn trả lời.

“Cậu yêu Tiểu Diệp chứ?” Tố Đông lại hỏi.

Tố Diệp ngẩng đầu lên trong lòng anh, bên tai là những nhịp tim rần rỏi và mạnh mẽ của người đàn ông. Trong làn nước mắt mờ hồ, cô

chỉ nhìn thấy cằm anh. Cô đang chờ đợi câu trả lời của anh.

Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn cô, khi ngước lên, ánh mắt đã vô cùng kiên định. Bờ môi mỏng thốt ra một chữ: “Yêu!”

Trái tim như có hàng ngàn con ngựa phi nước đại. Tố Diệp nắm chặt vạt áo sơ mi của anh, ngón tay dùng sức tới nỗi cả trái tim cũng cảm thấy đau. Nhưng cô biết, chính câu nói của anh đã làm cô đau. Một câu trả lời đơn giản nhưng đầy sức mạnh đó đã đập vào tim cô.

Anh chưa bao giờ nói từ này ra khỏi miệng, chưa bao giờ nói rằng anh yêu cô. Hôm nay chỉ một chữ yêu ngắn gọn này thôi nhưng lại khiến cô xúc động đến rối loạn.

Phương Tiểu Bình đứng bên cạnh, thở hồng hộc, nhìn anh không chớp mắt, cắn răng nói: “Đàn ông bây giờ đã quen tùy tiện đặt chữ yêu bên môi, bảo người ta tin tưởng được sao? Niên Bách Ngạn! Cậu làm thế nào để chứng minh được tấm lòng của mình?”

Tố Đông cũng đang đợi câu trả lời của anh.

Niên Bách Ngạn im lặng giây lát rồi quay mặt về phía Tố Diệp, bỗng nở nụ cười nhẹ nhàng. Anh giơ tay vuốt nhẹ tóc cô, gạt đi những giọt nước mắt còn đọng lại bên má, dịu dàng vô cùng. Cuối cùng anh quay mặt về Phương Tiểu Bình và Tố Đông, nhìn họ đầy chân thành.

Sau đó, dưới sự quan sát của hai người họ, anh từ từ quỳ xuống.

“Bách Ngạn!” Tố Diệp hoảng hốt, không kịp nghĩ gì cũng quỳ xuống bên cạnh anh, liều mạng lắc đầu với anh. Sao anh có thể quỳ cơ chứ? Một người đàn ông kiêu hãnh như vậy, một người đàn ông bá đạo quyền thế như vậy. Khi đối diện với rừng súng mưa đạn ở Nam Phi, anh cũng chưa từng cúi đầu. Sau khi về Bắc Kinh, đối mặt với

bao nhiêu lời lên án, chỉ trích anh cũng chưa từng mềm lòng. Đầu gối của anh quý giá biết bao?

Cả Tố Đông và Phương Tiểu Bình cũng không ngờ anh lại làm vậy. Hai người bàng hoàng nhìn cảnh tượng ấy, nhất thời không biết nên nói gì.

Niên Bách Ngạn nắm tay Tố Diệp, nhìn Tố Đông và Phương Tiểu Bình rất nghiêm túc: "Từ nhỏ tới lớn, Diệp Diệp được cô chú chăm sóc, dạy dỗ. Trong lòng Diệp Diệp, hai người không khác gì bố mẹ ruột của cô ấy cả. Là phận con cháu, đây là lời cảm ơn và kính trọng từ tận đáy lòng dành cho cô chú. Cháu mong cô chú hãy giao Diệp Diệp cho cháu, yên tâm để cháu chăm sóc cô ấy. Cháu sẽ đối tốt với cô ấy, cả đời này sẽ không buông tay cô ấy ra. Cho dù sau này còn rất nhiều sóng gió, cháu cũng sẽ che chắn cho cô ấy, không để cô ấy phải chịu tổn thương. Mong cô chú hãy tin tưởng cháu. Đây là lời hứa của cháu, quyết không nuốt lời!"

~Hết chương 346~

*Lâm nhảm: Mấy đoạn dịu dàng này làm thuốc tiêm phòng cho mấy đoạn anh ngược sau này. Hy vọng mọi người không đập anh, thật ra anh cũng đau khổ lắm

Quyển 7 - Chương 347: Tái hiện điệu nhạc quái dị

Ánh nắng rải bước, từng chút một dịch chuyển tới chính giữa bầu trời.

Có những tia sáng xuyên qua tầng mây, len vào phòng khách, rơi nghiêng xuống bả vai Niên Bách Ngạn. Gò má anh ánh lên ấm áp trong ánh mặt trời, thần sắc vẫn kiên định như thế, sức mạnh trong đôi mắt vững vàng, trầm ổn như đá tảng.

Khi không có anh ở bên cạnh, Tố Diệp đã từng nhớ tới một loạt các biểu cảm của anh. Khi anh mỉm cười, khi tức giận, khi anh nhíu mày, khi anh cong môi. Đôi khi trầm mặc, lúc đang suy tư, lúc nghiêm túc, khi dịu dàng, những lúc anh nghiêm túc hay khi hung hăng, ngang ngược...

Trong đầu cô có thể tồn tại rất nhiều rất nhiều biểu cảm của Niên Bách Ngạn, duy chỉ khi anh quý trọng sẽ thế nào thì cô chưa từng nghĩ tới. Đến tận hôm nay, vào giờ khắc này cô mới biết, thì ra khi anh quý sẽ khiến trái tim cô như bị vỡ ra đau đớn.

Thế nhưng lại có thêm một cảm giác hạnh phúc không rõ ràng nảy sinh, bắt đầu lan ra không có điểm dừng. Giây phút này, cô có thể cảm nhận được một sự an toàn mãnh liệt. Giống như tối qua, vào lúc cô đang hoang mang lo sợ, anh đã xuất hiện. Chỉ bóng hình cao lớn của anh thôi cũng khiến cô không còn bàng hoàng và sợ hãi nữa.

Mỗi việc làm và lời nói của anh hôm nay đều khiến cô cảm thấy vì có anh, cuối cùng cô đã có cảm giác tìm được gốc rễ.

Gương mặt Tố Đông căng ra, cả người Phương Tiểu Bình thì dờ ra tại chỗ, mắt còn không chớp cái nào. Rất lâu sau, Tố Đông mới nhìn sang Tố Diệp. Tố Diệp ôm chặt cánh tay Niên Bách Ngạn, trông rất đáng thương, khiến ông nhìn thấy cũng không nổi.

“Tiểu Diệp! Đây là quyết định của bản thân con, nếu có một ngày con hối hận...” Tố Đông nói được một nửa, quả thực không thể nói tiếp được nữa.

Tố Diệp lắc đầu nguầy nguậy: “Sẽ không có ngày đó đâu, nhất định không!”

Tố Đông nắm chặt tay lại, một lúc sau, ánh mắt trở thành khó xử. Đúng với câu nói nào đó, trên đời chẳng có cha mẹ nào thắng được con cái. Trong lòng họ, Tố Diệp chính là con đẻ của họ. Họ có miễn cưỡng thế nào cũng không thể chống chọi lại được câu nói đó của cô: Không muốn hối hận cả đời.

Cuối cùng, Tố Đông hít sâu một hơi, nghiêm mặt quay sang Niên Bách Ngạn: “Tôi cảnh cáo cậu, nếu có một ngày cậu dám có lỗi với Tiểu Diệp, tôi không cần biết cậu ở tập đoàn nào, không cần biết thân phận của cậu cao quý ra sao, dù có phải liều cái mạng già này, tôi cũng sẽ sống chết với cậu!”

Lời nói tuy không khách khí, nhưng rõ ràng đã có chút thỏa hiệp.

Niên Bách Ngạn nắm chặt tay Tố Diệp, gương mặt anh tuấn đầy chân thành. Anh không nói thêm bất kỳ lời hứa hẹn nào khác, chỉ cất lời với thanh âm rõ ràng: “Cảm ơn cô chú tác thành!”

Tố Đông và Phương Tiểu Bình ra về, trước khi đi, Tố Diệp vẫn nhất quyết trả lại thẻ ngân hàng cho Tố Đông.

Sau khi tất cả mọi chuyện yên bình trở lại, Tố Diệp mệt mỏi dựa vào người Niên Bách Ngạn, hồi sau mới lẩm bẩm: “Em cứ tưởng cả ngày hôm nay sẽ lại long trời lở đất.”

Niên Bách Ngạn ôm cô, cười khẽ: “Thấy thiên hạ chưa đủ loạn à?”

“Không, em thấy sợ.” Tố Diệp ngược lên nhìn anh, ánh mắt yếu đuối: “Em sợ sẽ có người chia tách hai chúng ta.”

Anh nhìn gương mặt cô, nụ cười nơi khóe môi có chút xúc động. Rồi anh cúi xuống, hôn lên trán cô, nhẹ nhàng nói: “Bất kỳ ai cũng không có tư cách làm vậy.”

Hạnh phúc như một tấm lưới dày đặc vây bọc lấy Tố Diệp. Có chút ngọt ngào, còn mang theo một sự bất ngờ, chút gì đau đớn, tất cả hòa vào với nhau tạo thành một cảm xúc không thể tả bày.

Cô ôm chặt lấy anh như một cây dây leo dựa vào cây gỗ lớn, cảm nhận sự vững chãi và ấm áp của anh.

Một lúc sau cô khẽ nói với anh: Anh không nên quý...

Niên Bách Ngạn chỉ thì thầm hai chữ bên tai cô: Xứng đáng!

Kỳ nghỉ cuối tuần đã trôi qua trong yên bình. Hai ngày này Niên Bách Ngạn gác lại công việc, ở nhà cùng Tố Diệp dọn dẹp cẩn thận lại nhà cửa một lần nữa, kiểm tra xem ngoại trừ hai vụn đồ ra còn thứ gì bị mất trộm hay không.

Cứ thế, vào ngày cuối tuần bình lặng và thanh thản, họ đều không ra khỏi nhà. Cuối cùng xác nhận chỉ mất tiền, mới gọi một cuộc điện thoại thông báo cho cảnh sát.

Sau đó, đa phần thời gian là cùng ngồi trên sofa dựa vào nhau trò chuyện, xem phim. Tố Diệp đã đi siêu thị mua một đồng hồ ăn vặt về, từ xa nhìn lại hết như một ngọn núi nhỏ.

Từng túi bim bim to tướng lần lượt bị Tố Diệp ăn, vang lên những tiếng răng rắc, giòn tan. Cô ăn rất phấn khích, cũng phát huy mạnh mẽ tinh thần “có thứ ngon phải chia sẻ cho nhau”, nhất quyết đòi nhét vào mồm Niên Bách Ngạn.

Anh trước nay không thích ăn mấy thứ này, lần nào cũng phải ăn cùng cô mà chẳng biết làm sao.

Hứa Đồng cũng gọi điện thoại tới, có những công việc bắt buộc vẫn cần phải Niên Bách Ngạn gật đầu. Thế là, lúc nhận điện thoại, anh ngồi ôm Tố Diệp, trong miệng không ngừng nhai mấy món quà vặt được Tố Diệp đút cho...

Quãng thời gian này có vẻ yên bình hơn nhiều.

Có lẽ vì thời tiết cũng trở lạnh, nên mọi người cũng lười biếng hơn. Máy tin đồn liên quan tới nhà họ Diệp cũng không còn bị người ta xôn xao rầm rộ nữa. Mọi chuyện trên đời này là vậy, chẳng có gì là vĩnh viễn, scandal lại càng như vậy. Vốn dĩ đó chỉ là trò đùa vô vị để giết thời gian. Trong một xã hội mà tin tức bùng nổ như ngày nay, nó cũng dễ dàng tan biến như mây.

Thế nên khi Tố Diệp rực rỡ xinh đẹp xuất hiện tại phòng tâm lý Liêm Chúng, mấy tay phóng viên mấy hôm trước chỉ mong lột da cô ra, giờ đã không thấy mặt mũi đâu. Chẳng ai nhớ mãi không quên một chuyện gì, hướng hồ là mấy tin lá cải của nhà người ta?

Bận rộn cả một buổi sáng, tới trưa, Tố Diệp mệt mỏi rũ rượi, vì đa

phần toàn bộ sức lực cô đã dồn hết cho người khách ban sáng. Đó là một người đàn ông bị mắc bệnh sạch sẽ, lúc nói chuyện với cô còn phải bịt mũi, điều bộ như sợ rằng nước bọt của cô sẽ có sức công phá khủng khiếp tới sinh lý của ông ta vậy, chỉ mong ngồi cách xa cô vạ dẫm.

Đầu tiên cô tìm ra nguyên nhân hình thành án tâm lý, rồi áp dụng trị liệu nhận thức để tiến hành chữa trị cho ông ta. Ai ngờ cả quá trình ông ta rất thiếu hợp tác. Ghế không lau tới lần thứ sáu thì tuyệt đối không ngồi, cả cốc giấy cũng phải dùng nước nóng tráng qua nhiều lần mới dám sử dụng. Tố Diệp phán đoán ông ta mắc bệnh ưa sạch sẽ nghiêm trọng đồng thời cũng mắc cả bệnh cưỡng chế. Như vậy, cô lại phải điều chỉnh phương án trị liệu lại từ đầu.

Bữa trưa được cô giải quyết nhanh gọn ngay trong phòng làm việc.

Trong phòng của Lý Thánh Đan. Ở Liêm Chúng, trước nay Tố Diệp luôn có thói quen sinh hoạt cùng với Lý Thánh Đan. Còn Lý Thánh Đan rõ ràng trước đây đi theo Phương Bội Lôi đã chịu quá nhiều đãi ngộ phân biệt đối xử, ít nhiều cũng để lại ám ảnh tâm lý. Sự thẳng thắn, không hề giả tạo cùng cảm giác thân thiện của Tố Diệp cũng khiến cô ấy vừa mừng vừa lo. Thế là chỉ cần lúc Tố Diệp đang ăn trưa trong phòng làm việc, cô ấy cũng chủ động dành ra một chút không gian của bản thân, vui vẻ đặt cho Tố Diệp mấy món cô thích ăn nhất.

Tiếc là hôm nay Tố Diệp ăn không ngon miệng, ăn gì cũng thấy uế oải, phản ứng cũng càng ngày càng chậm chạp. Sau khi Lý Thánh Đan bày xong thức ăn, thấy cô cứ vô thức nhìn chằm chằm vào một điểm nào đó bèn hỏi: Bác sỹ Tố! Chị nghĩ gì vậy?

Hồn phách Tố Diệp một lúc sau mới trở lại, gật đầu như khúc gỗ.

Thấy vậy Lý Thánh Đản chép miệng. Xem ra vị khách ban sáng thật sự đã khiến chị phát điên rồi.

Sao chỉ có phát điên?

Tố Diệp theo nghề này lâu như vậy rồi, sợ nhất là gặp phải án nào muốn trị liệu mà lại không chịu hợp tác. Gặp kiểu người này cô chỉ muốn đá bay ra ngoài, kèm thêm một câu: Bà nội à! Không muốn chữa thì tới đây lãng phí thời gian của tôi làm gì?

Dùng bữa trong tâm trạng chán nản, hôm nay cô đúng là nói rất ít, chỉ có Lý Thánh Đản tía lia không ngớt.

Ăn mãi ăn mãi, bỗng có một điệu nhạc quái dị phát ra từ máy tính của Lý Thánh Đản, nhẹ nhàng nhạt nhòa mà lại âm u nặng nề, như đến từ âm phủ.

Điệu nhạc này rất quen tai, Tố Diệp cảm thấy mình đã nghe ở đâu đó.

Khi cô đang cầm cốc nước lên định uống thì ca từ của nó lọt vào tai cô:

“Tam Hà dẫn dắt linh hồn, nước mắt đã chẳng rơi. Châm lên ánh đèn xanh âm u le lói. Đi qua ngõ sâu dài dằng dặc. Phẩy nhẹ vạt sương sáng sớm...”

Nước lọc xoay tròn trong cổ họng, suýt nữa thì bị cô phun ra ngoài. Ca khúc cứ tự nhiên lọt vào tai cô, khuấy đảo suy nghĩ của cô. Một đoạn hồi ức của quá khứ cũng như đang nổi lên bề mặt nước.

Cuối cùng cô cũng nhớ ra nó, nhớ lại đoạn ca từ quen thuộc này.

Tim cô bỗng đập thịch một tiếng, những ngày bỗng bình trên chiếc thuyền gỗ, nhìn người hai bên bờ sông thả hoa đăng trong tết Trung Nguyên lại hiện lên trước mắt.

Trần Thiên Đăng.

Cô ngồi trên mạn thuyền, đầu dựa vào cửa sổ, cảm nhận cái dịu dàng mềm mại của đất trời Giang Nam sương khói qua cơn mưa bụi. Trên bờ là thanh âm dịu dàng, kéo dài, vòng quay trong con ngõ dài, rẽ ngoặt ánh sáng, cùng với dòng nước chậm chậm chảy dưới cầu, lọt vào tai cô.

Ngày hôm ấy, mặt sông cũng ẩn hiện những chiếc hoa đăng, còn có chiếc thuyền chèo rất nhiều đồ cúng cho Tết Trung Nguyên, mang theo hy vọng của người dân và một bà đồng.

Có một hương vị văn hóa sâu đậm.

Cô chẳng biết mình đã ngủ gật từ lúc nào. Cô ngáp ngủ, rồi nhìn theo khung cảnh bỗng bình, đập dềnh, sau đó nghe thấy điệu nhạc kỳ lạ này vang vọng trong không gian.

Bên tai cô...

Chắc chắn là điệu nhạc này.

Có lẽ điệu khúc này không có gì khác thường.

Chỉ có điều lúc đó cô chợt bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, bàng hoàng tưởng rằng người chèo thuyền đang bật một hí khúc của nơi đây. Mà hôm nay cô cũng bất ngờ nghe được ca khúc này trong phòng của Lý Thánh Đan, lại càng cảm thấy kinh ngạc, thậm chí có thể nói kỳ

quái khó giải thích.

Tại sao cô ấy lại có điệu nhạc này?

Tốc độ của bài hát trong máy tính của giống hệt như trên chiếc thuyền ở trấn Thiên Đăng. Sau khi bài hát kết thúc, Tố Diệp vẫn chưa thể thoát khỏi cảm giác ngờ ngàng.

Lý Thánh Đan thấy mắt cô đờ đẫn thì lấy làm lạ, giơ tay hươ hươ trước mặt cô rất lâu cũng không thấy cô có phản ứng gì, bèn hỏi: Bác sỹ Tố! Rốt cuộc hôm nay chị làm sao vậy?

Cô bất ngờ ngẩng đầu nắm lấy tay Lý Thánh Đan, thấp giọng nói một câu: “Bật lại bài hát vừa rồi một lần nữa đi.”

“Vừa rồi? Bài nào cơ?” Lý Thánh Đan chỉ mãi ăn cơm, bật bài gì cũng chẳng để tâm.

“Bài ngay trước đó.”

Lý Thánh Đan đứng dậy đi tới trước máy tính, nhìn list nhạc trên màn hình, sau đó ngón tay cô ấy chạm nhẹ vào một điểm nào đó. Khúc nhạc quý quái lại từ từ theo đôi tay, chạm vào trái tim Tố Diệp.

Hệt như một đêm đen ập xuống, từng tiếng kêu khàn khàn của đàn quạ kéo tới, làm tai cô đau nhức, giống như hiệu ứng của nhạc điện tử và kèn clarinet, dường như khiến cô trở về một con ngõ sâu không thấy đầu. Trước sau, trái phải đều tối đen như mực.

Cánh mũi Tố Diệp vì căng thẳng mà phập phồng không thôi, cả trái tim cô cũng thất lại vì bản nhạc này. Cuối cùng cô cũng nhìn thấy một ánh sáng le lói trong con ngõ. Đó là một ngọn đèn xanh nhạt nhòa. Sau đó, dưới ánh sáng xanh âm u hiện lên một cái bóng nhỏ xíu, một

đôi giày hiện rõ trong quầng sáng ấy.

Đó là đôi giày của một cậu bé, da giày đồng màu với tường gạch xám, bên trên còn dính chút bùn đất của con ngõ. Đôi giày đó bất động khi ánh sáng xanh đang xoa nhẹ lên tất cả. Tố Diệp không nhìn rõ hình dáng của cậu bé ấy. Cô chỉ có thể thông qua chiếc giày để đoán định độ tuổi của cậu bé. Không lớn, chỉ khoảng bảy, tám tuổi gì đó.

Âm nhạc và chiếc giày trong ký ức tạo thành một sự đan xen kỳ dị. Những điều lạ lùng từng xuất hiện trong giấc mơ của cô đều có dấu ấn trong ký ức, khiến cô nhất thời khó mà phân biệt được chỉ là mộng tưởng hay thật sự đã từng xảy ra chuyện gì.

Cho tới khi thanh âm cuối cùng của bản nhạc ré lên như mèo kêu, Tố Diệp bỗng cảm thấy như có thứ gì túm chặt lấy dạ dày của mình. Cô đột ngột đứng bật dậy, chạy thẳng vào nhà vệ sinh, lập tức nôn hết chút thức ăn ít ỏi của bữa trưa ra ngoài...

~Hết chương 347~

*Lảm nhảm: Done buổi sáng, buổi chiều là đất diễn của Khải Lan, lâu lắm hai em ấy không lên sàn

Quyển 7 - Chương 348: Không thể để bất kỳ ai biết

Tố Diệp nôn thốc nôn tháo. Lý Thánh Đản nghe mà cũng nát cả lòng, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là thức ăn buổi trưa không được sạch sẽ. Sợ rằng phản ứng của Tố Diệp là do sơ suất của cô ấy trong công việc.

Khó khăn lắm Tố Diệp mới bò được ra khỏi nhà vệ sinh. Hai chân Lý Thánh Đản mềm nhũn, nhanh chóng bước tới dìu cô, hoảng sợ nói với cô rằng: Hay là chúng ta tới bệnh viện đi!

Cô ăn vốn cũng không nhiều, sợ là giờ trong dạ dày chẳng còn thứ gì cả.

Sắc mặt Tố Diệp trắng bệch, như người cá vừa bị bắt lên khỏi bờ biển, đang dần dần đánh mất sức lực và tuổi thanh xuân. Tới tận quay trở về chỗ ngồi, cô mới giơ tay chỉ vào máy vi tính, mệt mỏi hỏi: “Đó là bài gì vậy?”

Á?

Lý Thánh Đản hơi ngẩn người, một lúc sau mới phản ứng lại, trả lời: “Thanh Đăng Hành ạ.”

Tố Diệp kinh ngạc nhìn cô ấy.

“Bài hát đó có vấn đề gì ạ?” Lý Thánh Đản chẳng hiểu chuyện gì.

“Sao em lại có bài hát này?” Thực ra điều Tố Diệp muốn hỏi hơn là.

Trong thực tế tại sao lại có một bài hát giống y hệt như trong giấc mơ của cô? Nhưng cô không thốt nên lời. Dù sao thì ngay đến bản thân cô cũng không thể giải thích rõ ràng mọi chuyện, sao có thể chia sẻ với người khác đây?

Ai ngờ Lý Thánh Đan nghe xong câu này lại nhìn Tố Diệp như gặp phải ma.

Thần sắc của cô ấy khiến Tố Diệp sửng sốt: “Sao thế?”

Lý Thánh Đan chớp chớp mắt: “Em phải hỏi chị bị làm sao thì đúng hơn? Không phải chị nghe bài hát ấy tới nỗi buồn nôn đấy chứ? Như vậy thì cũng kỳ lạ quá, trước đây chị nghe nó đâu có phản ứng gì.”

Một vài lời ngắn gọn đã tiết lộ một thông tin quan trọng. Cả người Tố Diệp run lên bần bật: Chị từng nghe?

Lý Thánh Đan gật đầu, nói với cô rằng đó là một bài hát đã được đăng tải lên mạng lâu lắm rồi, là một ca khúc được cải biên, một bản nhạc trong Thanh Đăng Hành của Bách Quỷ Dạ Hành.

Tố Diệp nghe lời giải thích của Lý Thánh Đan lại càng sờn gai ốc, vội vàng hỏi: “Trước đây chị đã từng nghe khi nào?”

Lý Thánh Đan cảm thấy hôm nay cô kỳ lạ vô cùng, nhưng vẫn giải đáp cho thắc mắc của cô: “Trước kỳ nghỉ dài hạn của chị. Lúc đó cũng vào bữa ăn trưa như hôm nay, máy tính của em cũng bật bài hát ấy, chị nghe xong còn hỏi em sao lại thích nghe thứ nhạc quái đản này.”

Mồ hôi lạnh bò dần trên sống lưng Tố Diệp. Mỗi một tác thịt của cô đều có thể cảm nhận được một sức mạnh nặng nề, chậm chạp đang dần dần xâm chiếm lấy sự bình tĩnh của mình.

Ngón tay cô cũng hơi run.

Đừng trách cô tại sao lại run sợ như vậy. Chỉ vì Tố Diệp hoàn toàn không còn nhớ cảnh tượng mà Lý Thánh Đan vừa nói. Cô chưa bao giờ nhớ rằng mình đã từng nghe bản nhạc này. Lẽ nào trình tự thật sự là cô đã nghe bài hát này trước rồi khi tới trấn Thiên Đăng mới xuất hiện ảo giác?

Nhưng cô thề rằng, mình thật sự không nhớ chuyện này một chút nào. Giống như trong bộ não có một cục tẩy đang xóa dần tất cả những vết tích có liên quan tới bài hát này vậy, thế nên đã tạo ra cảm giác chấn động và quái dị cho cô.

“Bác sỹ Tố?” Lý Thánh Đan thấy nét mặt kinh hoàng của cô, lo lắng hỏi: “Chị thấy trong người không khỏe sao?”

Tố Diệp nhìn Lý Thánh Đan theo phản xạ, một lúc sau mới lắc đầu, cố gắng ép ra một nụ cười.

Không sao, cô nói.

Đúng vậy, cô không sao.

Nhất định là không sao.

Cho dù thật sự có xảy ra chuyện gì, cô cũng tuyệt đối không thể để bất kỳ ai trong phòng tâm lý biết chuyện này.

Đêm lạnh, cả ánh sao cũng trở nên rét mướt.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Tố Khải bèn khoác nhẹ áo của mình lên bờ vai gầy gò của Diệp Lan. Gương mặt Diệp Lan đỏ hồng. Cô đã uống

một ít rượu vang, trong đôi mắt cũng đã thấm một chút say.

Ra khỏi cửa, gió lạnh thổi qua.

Cô rút cổ lại, trốn trong lòng Tố Khải. Anh cũng tiện đà giơ tay ôm chặt cô, rảo bước về phía bãi đậu xe.

Lên xe rồi, nhân lúc trong xe còn ấm, Tố Khải quay đầu nhìn cô, thấy cô say sưa dựa đầu sang một bên, anh bất giác mỉm cười. Trước khi cho xe chạy, Diệp Lan kéo cánh tay anh, đưa ra một yêu cầu nhỏ nhỏ: “Em vẫn còn muốn uống rượu.”

Tố Khải không đồng ý, khăng khăng đòi đưa cô về nhà.

“Nhưng hôm nay em được làm nhân viên chính thức rồi, mà anh lại phải đi, nửa vui nửa buồn, không thể chúc mừng một chút sao?” Diệp Lan sát lại gần anh, sự khẩn cầu trong đôi mắt nhỏ xíu còn mang theo một chút đau buồn.

Nhờ có Niên Bách Ngạn, Diệp Lan hoàn toàn hiểu được thế nào là “đối xử bình đẳng”. Ở trong công ty, cô luôn phải cẩn thận, tỉ mỉ, không dám qua quýt một giây. Tất cả các bài kiểm tra tiêu chuẩn đều phải làm theo yêu cầu của phòng hành chính. Vì cô biết “người anh rể mạo danh” đó của mình ở công ty là một người sếp nghiêm khắc tới mức nào. Thế nên cô luôn phải làm việc theo tôn chỉ cẩn trọng là hàng đầu.

Nhưng càng cẩn thận lại càng hay xảy ra sai sót. Đầu tháng trước, trong tài liệu giám định, khi tổng kết số liệu, cô đã tính nhầm một chữ số thập phân. Kết quả Niên Bách Ngạn mắng cho sếp của cô một trận nên thân. Sau khi biết là do lỗi của cô, anh không nói gì, lập tức đặt bút hoãn thời gian thành nhân viên chính thức của cô lại.

Thế nên cô phải nhận thêm một tháng lương thử việc. Tới hôm nay, cô mới chính thức trở thành nhân viên của Tinh Thạch.

Hôm nay vốn là một ngày đáng để chúc mừng. Nhưng khi cô hân hoan vui mừng gọi điện cho Tổ Khải thì được biết anh sắp phải quay trở về Vân Nam lấy tin tức của bọn tội phạm ma túy. Đương nhiên, tin này được bảo mật với tất cả mọi người. Chỉ có điều lần này Tổ Khải không thể bỏ đi mà không nói tiếng nào, trong sự khẩn cầu của Diệp Lan, anh mới nhắc với cô chuyện này.

Tổ Khải không lái xe đi ngay, mà nhìn cô, cuối cùng an ủi: “Đừng như thế, vui lên một chút đi! Anh hứa với em, nhiệm vụ lần này mà hoàn thành thuận lợi, anh sẽ xin điều sang bộ phận khác.”

Mấy năm gần đây, bọn tội phạm ma túy tam giác vàng càng ngày càng lộng hành. Từ việc trồng một loạt cây anh túc cho tới xây dựng công xưởng chế tạo băng phiến với giá thành cực thấp. Từng đợt từng đợt ma túy hoặc băng phiến đều lặng lẽ được đưa qua biên giới, vận chuyển vào trong các thành phố ở Trung Quốc. Trong đó Vân Nam, Cam Túc đã trở thành nơi được lòng sự trọng điểm. Ở đó không có cái gọi là văn minh pháp luật, nếu có thì chỉ là bạo lực và súng ống.

Khi cái đầu của cục trưởng cục công an bị niêm yết với giá hàng triệu, khi tính mạng của người nhà ông ta cũng lần lượt bị niêm yết, khi một thi thể của một đồng nghiệp chống ma túy được đưa về Bắc Kinh, Tổ Khải đã quyết định xin sếp cho chuyển ngành.

Không phải anh sợ chết.

Khi còn ở Vân Nam, anh vào sinh ra tử, từ lâu đã xem cái chết nhẹ tựa lông hồng. Ngày nào cũng phải sống một cuộc sống người không ra người, ma chẳng ra ma. Lúc đó thân phận cảnh sát của anh được

giấu kín, hóa thân thành rất nhiều thân phận để trà trộn, tiếp cận bọn buôn bán ma túy. Nên nói rằng anh là cảnh sát thông thạo nhất tình hình biên giới Vân Nam trong số các đồng nghiệp.

Ma túy của tam giác vàng muốn nhập cảnh, biên giới Vân Nam là một địa điểm trọng yếu. Ma túy tràn vào trong nước sẽ phải gặp ba phòng tuyến chặn đường: Hải quan biên giới cùng bộ đội biên phòng tuần tra, tới tuyến giao thông quốc nội phải vượt qua trạm kiểm soát của bộ đội biên phòng cùng cơ quan công an tỉnh tại các sân bay, ga tàu, bến xe...

Nhưng cho dù là vậy, họ cũng chỉ ngăn chặn được một phần mười số ma túy len lỏi vào Trung Quốc.

Thế nên, cần có những cảnh sát thường xuyên tiếp xúc với tội phạm ma túy, thậm chí nhập vào hàng ngũ của kẻ địch, đánh ngay giữa trung tâm.

Năm trước, chính Tố Khải cũng đã phải sống trong mưa bom bão đạn.

Nhưng bây giờ anh sợ rồi, vì đã có Diệp Lan, vì anh sợ rồi có một ngày, trùm sỏ của lũ tội phạm đó cũng sẽ ra giá bán đầu của Diệp Lan.

Thế nên anh đã kiên quyết đổi ngành.

Vậy mà, sắp lại giao cho anh nhiệm vụ cuối cùng.

Cảnh sát nhận được tin báo, tên cầm đầu “thiên sứ Samele” hoạt động mạnh mẽ ở tam giác vàng đã có giao dịch tại biên giới Vân Nam. Bất luận là trong đám tội phạm ma túy hay phía cảnh sát, ai cũng biết đến danh tiếng “thiên sứ Samele”. Hắn ta tàn độc vô cùng,

nhưng cũng lại cực kỳ thần bí. Bao năm đối phó với cảnh sát, hắn ta luôn ung dung ngoài vòng pháp luật, chưa ai từng nhìn thấy gương mặt thật của hắn ta. Hắn ta cũng không đích thân xuất hiện để giao dịch.

Đây chính là một con cá lớn mà phía cảnh sát vẫn luôn muốn bắt.

Tố Khải cũng biết tới danh tiếng của “thiên sứ Samele”. Đã có mấy lần làm gián điệp trong bọn tội phạm, hang ổ của bọn chúng đều đã lỡ mất giao dịch với “thiên sứ Samele”. Có một lần suýt nữa bị người của chúng điều tra ra anh chính là gián điệp.

Samele có một tổ chức khổng lồ, thành phần cũng rất rối rắm, phức tạp. Thế nên bao nhiêu năm nay tuy rằng Tố Khải lập được không ít công trạng, chỉ duy có đường dây của Samele là anh không dễ dàng theo dõi. Con người này quá giáo hoạt, nếu không phải một gián điệp đã theo sát bọn chúng hàng chục năm trời thì chắc chắn không thể bắt được.

Thế nên lần này nghe nói Samele chủ động xuất hiện ở Vân Nam, đường dây vận chuyển sẽ hướng thẳng về Bắc Kinh, phía cảnh sát đều lên kế hoạch chuẩn bị. Phòng công an tỉnh Vân Nam đã đặc biệt nhờ chi viện của trung tâm phòng chống ma túy Bắc Kinh, cả hai nơi cùng hợp tác để tập nã Samele.

Cuối cùng Tố Khải đã đồng ý. Một là anh muốn tận tay bắt được Samele, hai là anh thực sự muốn sau khi kết thúc chuyện này sẽ được yên ổn sống nốt cuộc đời cùng Diệp Lan.

Diệp Lan thật ra rất sợ hãi. Cô hiểu tính chất công việc của Tố Khải nguy hiểm nhường nào, biết mỗi lần anh chấp hành nhiệm vụ đều có thể sẽ mất mạng. Nhưng cô không thể ngăn cản. Anh là cảnh sát, nhất định phải phục tùng mệnh lệnh.

Cô nhẹ nhàng dựa vào lòng anh, thở dài: “Để em uống thêm chút rượu nữa đi, như thế em mới không muốn khóc nữa.”

Tố Khải nhìn sâu vào mắt cô, một lúc sau anh khởi động xe, quay vô lăng lái về phía cầu cao tốc...

~Hết chương 348~

*Lảm nhảm: - Lưu ý 1: Chương Tố Diệp nghe bài hát này nếu ai không nhớ thì đó chính là chương chị nhận bó hoa đầu tiên của bạn Kỳ.

- Lưu ý 2: Các bạn đã đọc convert có thể thấy trong đó tất cả những tên gọi trong tổ chức này cùng tên các thành viên lớn có thể đều là Hán Việt, nhưng mình chuyển tất cả sang tiếng Anh cho đúng với tính chất của truyền thuyết Công giáo. Về lai lịch của Samele, mình sẽ có một chú thích đầy đủ dịch trong chương truyện nói rõ về tổ chức này về sau. Vì các thông tin về truyền thuyết này chưa có thông tin bằng tiếng Việt, mình đều phải dịch lại bằng tiếng Trung, không tránh khỏi sai sót, mình sẽ có sự chỉnh sửa nếu không hợp lý

Quyển 7 - Chương 349: Tối nay đừng về nữa

Khi Tố Khải lái xe vào một tiểu khu nằm gần đường Tịnh An, đêm đã khuya lắm rồi. Đêm đông lạnh giá, trong tiểu khu không một bóng người. Xuống xe, Diệp Lan đưa mắt nhìn từng dãy nhà san sát xung quanh, rồi quay về phía anh với ánh mắt khó hiểu.

Tố Khải chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay cô: “Đây là nơi anh ở.”

Lúc này Diệp Lan mới hiểu ra.

Đây cũng là lần đầu tiên Diệp Lan tới nhà Tố Khải.

Nhà có ba phòng ngủ, hai phòng khách và hai nhà vệ sinh. Ở mảnh đất tắc tắc vàng như Bắc Kinh, ở thế này đúng là có phần xa hoa. Cả khu nhà này giống như mới được khai thác, thế nên thiết kế cũng rất mới mẻ.

Căn nhà anh được sắp xếp rất gọn ghẽ và đơn giản, vừa nhìn đã biết là nhà của đàn ông.

Nhà lấy màu đen làm chủ đạo, màu cafe làm nền, phối hợp đôi chút với màu xanh dương. Mỗi nơi thể hiện rõ sự thô kệch và qua loa, là kiểu thiết kế nhà tiện nghi hiện đại.

Phòng rất sạch sẽ, không lộn xộn và bẩn thỉu như trong tưởng tượng của cô. Có lẽ anh vẫn thuê nhân viên tới quét dọn định kỳ. Đương nhiên, cô cũng chẳng dám hỏi nhiều.

Cô thay đôi dép lê vào, đi tham quan lần lượt các phòng, rồi chép miệng có phần kỳ lạ. Cô nói với anh: Tổ Khải! Nơi này rất ít không khí sinh hoạt.

Trong lúc Diệp Lan đi tham quan, Tổ Khải đã lấy từ trong tủ rượu ra một chai rượu vang và hai chiếc ly đặt trên mặt bàn trong phòng khách. Sau khi nghe cô hỏi, anh khẽ cười, nói: “Anh không thường xuyên về nhà.”

Diệp Lan cũng đã tham quan gần xong. Cô đi tới bên, mệt mỏi ôm lấy anh, rồi ngẩng đầu cười hỏi tại sao.

“Có hôm muộn quá thì về thẳng nhà bố mẹ anh, tới ăn chùa cũng tiện.” Tổ Khải cười ngây thơ.

Diệp Lan mím môi cười theo: “Đúng thế! Đây là căn bệnh thường gặp của những người đàn ông độc thân các anh rồi.” Dứt lời, cô đi tới bên sofa, cầm rượu vang lên trầm trồ: “Rượu này không tồi đâu.”

“Có người bạn mở một trang trại rượu, cứ cách vài ba hôm lại gửi rượu vang tới cho anh. Anh thì không biết nhiều về rượu vang, uống được là được.” Tổ Khải cũng ngồi xuống, cầm lấy dụng cụ mở rượu, nói với ngữ khí ôn hòa.

“Đồ keo kiệt, đưa em về uống rượu miễn phí hả.” Diệp Lan lẩm bẩm, cầm lấy hai chiếc ly, rót cho mỗi người một ít.

Tổ Khải giơ tay đỡ lấy chai rượu, sửa lại quan điểm của cô: “Về nhà rồi anh mới được uống rượu, nếu không thì ai lái xe?”

Diệp Lan khẽ lắc lư cái đầu, ngón tay cũng đung đưa trước mắt anh: “Cảnh sát Tổ vĩ đại! Trên đời này còn có một nghề gọi là lái xe thuê đấy.”

Tố Khải mỉm cười không nói gì, kéo ngón tay cô lại nắm trong lòng bàn tay mình, rồi nhẹ nhàng chạm cốc với cô: “Nào! Chúc mừng em được trở thành nhân viên chính thức của Tinh Thạch.”

Hai chiếc ly chạm vào nhau phát ra thanh âm như nứt vỡ, hết như tâm trạng nơi đáy lòng Diệp Lan bây giờ. Cô cắn môi, ngẩng đầu uống cạn ly rượu. Tố Khải nhìn vậy cũng rất đau lòng, nhưng cũng chỉ biết thở dài.

Ly tiếp theo là Diệp Lan mời Tố Khải. Cô cũng chạm cốc với anh. Rượu vang khẽ sóng sánh trong ly. Cô hỏi: “Anh có thể bình an trở về chứ?”

Tố Khải nhìn cô, khẽ đáp: “Có thể!”

“Nhất định nhé?” Diệp Lan đỏ mắt, giọng nói nghẹn ngào.

Anh kéo cô vào lòng, rành rọt trả lời từng chữ một: “Nhất định!”

Cô đặt ly rượu vang bên môi, lẩm bẩm: “Anh đã hứa với em rồi đấy. Anh không được nuốt lời, tuyệt đối không thể nuốt lời được...”

Câu nói này khiến Tố Khải ấm lòng, anh càng ôm cô chặt hơn.

Một cuộc chia ly sắp phải đối mặt khiến hai người càng thêm trân trọng những giây phút còn được ở bên nhau. Chẳng biết từ lúc nào, hai chai rượu vang đã nhìn thấy đáy. Trong phòng ngoài mùi xạ hương nam tính còn thêm cả hơi rượu, nồng đậm và dày đặc bao bọc lấy cả hai.

Diệp Lan đã uống say, ánh mắt còn mơ màng hơn cả lúc ra khỏi nhà hàng. Cô lúc thì khóc lúc thì cười, khi lại ôm chặt Tố Khải không

buông, chỉ sợ anh sẽ biến mất vậy.

Cuối cùng, cả người cô nằm rạp trong lòng Tố Khải như một động vật không xương. Cô vúi lấy cổ anh, khẽ gọi tên anh, sau đó lại cười khanh khách: “Tố Khải! Đầu em quay cuồng dữ quá, rượu vang của anh quả là lợi hại!”

Tố Khải cũng đã uống không ít, nhưng không mềm nhũn người như cô. Anh vẫn còn khá tỉnh táo, cả người dựa vào sofa, để mặc cô nằm bò trong lòng. Anh nhìn cô thì thầm: “Tại em uống nhiều đấy.”

Cô ưỡn oải gật gù, rồi lại lắc đầu ngay, cứ nhìn anh cười hì hì.

Tố Khải không cho cô uống nữa, đoạt lấy ly rượu trong tay cô. Anh vòng tay qua người, nhìn đáng vẻ khi say của cô.

Cô tựa đầu vào lòng anh, cả người không còn sức lực.

Rất lâu sau, cô mới khẽ lên tiếng: “Tại anh cả đấy! Tới quán bar uống rượu, em mà say thì anh còn có thể đưa em về nhà. Giờ thì hay rồi, cả anh cũng say, ai đưa em về đây?”

Tố Khải đan tay mình vào tay cô: “Tối nay đừng về nữa!”

Diệp Lan ngẩng đầu lên trong lòng anh, ánh mắt mơ hồ.

Tố Khải vẫn cúi xuống nhìn cô không rời.

Từ góc độ của anh, người con gái trong lòng dịu dàng mà đáng yêu. Ánh đèn vàng vọt đổ xuống gương mặt cô, như che thêm một lớp vải mỏng. Làn da cũng hồng lên phần nào vì uống say. Mí mắt khi chớp chớp như có tia sáng lóe lên, hết như vì sao nào đã lọt vào đáy mắt cô.

Cô hơi hé môi, dưới bờ môi hồng lấp ló hàm răng trắng.

Cô khi say trông thật đáng thương, nhưng lại khiến Tố Khải có một sự kích động vu vơ.

Đôi mắt của Diệp Lan như chìm trong tầm nhìn của anh, rất lâu không thể thoát ra. Cô bỗng cảm thấy hô hấp của mình càng lúc càng gấp gáp. Ánh mắt Tố Khải dưới ánh sáng yếu ớt lại sâu thẳm như biển khơi, làm tim cô đập nhanh dần. Cô muốn nhìn đi chỗ khác nhưng lại không có sức.

Cứ thế, cô mở mắt trừng trừng nhìn đầu Tố Khải càng lúc càng thấp xuống. Cho tới khi môi anh chạm vào môi cô.

Hơi thở của hai người đan vào nhau. Dưới tác dụng của rượu, khao khát cháy trong hai con người càng muốn che đậy lại càng lộ rõ.

Diệp Lan ngẩng đầu, nhẹ nhàng cọ sát môi mình vào môi anh. Dần dần, cô cảm thấy nụ hôn của anh không còn dịu dàng như trước đây. Nó bắt đầu trở nên vội vã và nhiệt tình, như muốn nuốt chửng cả người cô vậy.

Diệp Lan thấy trong người mình như có một luồng nhiệt đang bốc cao, xông khắp ruột gan, phá tan toàn bộ lý trí của cô.

Hơi thở của người đàn ông mỗi lúc một mãnh liệt. Còn đầu óc cô chỉ càng thêm choáng váng, cả người oặt ra. Cô vô thức giơ tay chạm vào ngực anh, hóa ra trái tim anh cũng đập nhanh như tim cô vậy.

Cô cứ tưởng anh sẽ như mọi lần, hôn môi rồi sẽ buông cô ra.

Nhưng khi anh rời khỏi môi cô, lại bất ngờ men dần xuống cằm, dịu

dàng, tí míi chạm lên cổ cô. Tim cô cũng như sắp vọt ra ngoài.

Cô thầm gọi tên anh, ngón tay luống cuống níu chặt lấy tay áo anh, da thịt khắp người vì sự va chạm của người đàn ông càng trở nên hồng hào.

Hơi thở gấp và giọng nói yếu ớt của người con gái như một liều thuốc kích thích, lạc vào tai Tố Khải khiến máu huyết trong anh dâng trào. Anh giơ tay, phủ lên lưng cô, rồi từ từ di chuyển xuống, men theo áo sơ mi của cô, nhẹ nhàng luồn vào trong.

Ngón tay nóng rực đó khiến cô bất chợt giật mình.

Tố Khải ôm chặt cô, môi dần di chuyển sang bên tai. Anh mở miệng, ngậm lấy vành tai trắng bóc của cô.

Cô hóp hơi, cả người run lên dữ dội.

Ngón tay thon dài của cô cũng vòng ra sau lưng anh, túm chặt lấy áo anh, trái tim như ngừng đập.

Sau đó, bên tai cô vang lên giọng nói khàn khàn, nặng nề của Tố Khải: “Lan Lan! Có được không?”

Ánh mắt Diệp Lan mơ hồ, khi say lại càng khiến lòng người rung động.

Tố Khải ngược mắt nhìn cô, hô hấp khàn đục, gương mặt nhuốm một khao khát.

Anh giơ tay, từng ngón tay lộ rõ xương khớp vuốt ve gò má cô. Anh thấp giọng, hỏi một câu rõ ràng hơn: “Cho anh, có được không?”

Diệp Lan chợt hiểu ra, ngay lập tức mặt cô đỏ bừng.

Trước đây cô chưa bao giờ thân mật với đàn ông như vậy, cũng chưa từng tiếp xúc với chuyện này. Từ khi hẹn hò với Tố Khải, vì công việc của anh, họ cũng không phải ngày nào cũng dính lấy nhau. Lúc trước hành động thân mật nhất với Tố Khải cũng chỉ tới hôn. Anh chưa bao giờ làm bất kỳ việc gì quá giới hạn với cô.

Tối nay, ánh mắt anh không giống mọi ngày. Trong đó như chứa đựng một con thú nhỏ, đang phập phồng bất an trong đáy mắt sâu hút đó, khiến nó trở nên u tối dọa người hơn bất kỳ khi nào.

Lẽ nào anh muốn...

“Em...” Diệp Lan nhìn anh ngượng ngập. Cô ngẩng đầu, có chút bối rối: “Em... Em không có kinh nghiệm... Không biết phải làm thế nào.” Cô sợ mình biểu hiện không tốt sẽ khiến anh chán ghét.

Tố Khải lại chỉ cảm thấy trái tim đầy ắp. Anh càng kéo cô lại gần thêm. Lúc này anh mới nhận ra cả người cô cứng đờ. Anh bất giác cười khẽ, môi chạm lên tóc cô: “Cứ giao cho anh!”

Cô e dè ngược mắt nhìn anh.

Tố Khải đang trong tuổi nhiệt huyết, sung mãn, lại uống thêm chút rượu. Dáng vẻ non nớt của người con gái trong lòng lại hoàn toàn thỏa mãn cảm giác kiêu hãnh nam tính. Anh không nói câu nào, lập tức bế cô đi vào phòng ngủ.

Đêm tối, trăng lạnh.

Nhưng trong phòng thì cuộn cuộn một luồng hơi nóng hầm hập.

Trên giường, quần áo của hai người vứt lộn xộn.

Khi Tố Khải cởi bỏ vật che đậy cuối cùng trên người cô, cả người Diệp Lan xấu hổ, chỉ muốn tìm ngay cái lỗ nào để chui xuống. Cô không một mảnh vải che thân. Màu trắng của da thịt cùng màu đen của ga giường tạo thành một hình ảnh tương phản.

Cả người cô run lên, vì sự kết hợp và những động tác không an phận của anh mà không ngừng vận vẹo, da thịt cũng phơ bày một màu hồng quyến rũ.

Tố Khải nhanh chóng cởi quần áo. Ánh đèn hắt lên bả vai anh. Trên vòm ngực rộng lớn ngoại trừ những múi cơ bắp ra, còn có những vết sẹo nông sâu khác nhau. Có vết do dao chém, có vết thương do bị súng bắn.

Diệp Lan ngớ ngàng, tròn xoe hai mắt. Ngay sau đó là một sự xót xa vô bờ bến lan ra trong trái tim cô. Thì ra đã từng phải chịu nhiều vết thương như vậy.

Tố Khải bắt lấy tay cô, đặt lên bờ môi hôn nhẹ: “Xin lỗi em, anh làm em sợ rồi!”.

Ở trong lòng anh, Diệp Lan như một bông hoa nhỏ sinh trưởng trong căn phòng ấm áp. Thế giới của cô rất đơn thuần. Không cần biết ngoài kia hỗn loạn ra sao, cô vẫn tự do tự tại sống trong thế giới tự mình dựng nên. Cô có một tiêu chuẩn đánh giá và một thế giới quan tươi sáng và lạc quan. Cô chẳng bao giờ oán trời trách người, luôn cảm thấy mọi điều trên thế gian này đều tươi đẹp.

Thế nên, làm sao cô biết những góc khuất ở Trung Quốc hay các nơi trên thế giới, những kẻ vì ma túy, vì lợi ích có thể tàn sát lẫn nhau?

Anh rất muốn bảo vệ thật tốt cho cô, mãi mãi giữ được mảnh đất sạch sẽ trong tâm hồn cô, không mong cô phải nhìn thấy quá nhiều hiện thực đen tối.

Thật ra lời của Nguyễn Tuyết Mạn không hề sai. Là một người mẹ, anh hiểu cho tâm trạng của bà ấy. Là một người bạn trai của Diệp Lan, anh nguyện ý vì cô từ bỏ một số thứ, chỉ mong có thể nắm tay cô, bình an vô sự, yên ổn hạnh phúc sống bên nhau trọn đời.

Diệp Lan nhẹ nhàng lắc đầu. Cô chủ động ôm chặt anh, chạm ngón tay lên da thịt nóng bỏng và rắn chắc của anh. Cô thề mình nhất định phải hết lòng yêu thương người đàn ông này.

Tố Khải bị cô ôm như vậy, dực vọng càng bộc phát. Bàn tay anh vuốt ve khắp người cô, tùy tiện trêu chọc cơ thể xinh đẹp mê người phía dưới mình.

Diệp Lan bật giác rên khẽ, rồi lại ngượng chín mặt vì tiếng kêu không thể kiềm chế được đó của mình.

Anh kéo bàn tay nhỏ đang che miệng của cô ra, một lần nữa áp xuống môi cô.

Khi ánh áp sát người mình, tim Diệp Lan cũng bay ra ngoài.

Cô cảm thấy có một thứ cứng rắn đang chống vào mình. Cảm giác này kỳ lạ vô cùng, nhưng cô cũng biết đó là gì, nhất thời càng thêm căng thẳng, lông mống dựng đứng hết lên như một chú nhím xù lông.

“Đừng sợ!” Tố Khải trân trọng sự thuần khiết của cô. Anh mút mát vành tai non tơ. Hơi thở nóng rẫy khiến toàn thân cô run bần bật.

Ngón tay Diệp Lan gần như siết chặt. Cô từng đọc trên sách, cũng

từng nghe bạn bè nói rằng, lần đầu tiên sẽ rất đau... Với lại cô vừa lén liếc nhìn một cái, của anh lại lớn như vậy...

Đương nhiên, cô chẳng có mặt mũi đâu nói ra mấy câu này. Quan trọng hơn là, cô cảm thấy động tác của Tố Khải rất thuần thực, rất dịu dàng, cô cảm thấy anh sẽ không làm hại cô.

Thuần thực...

Nghĩ tới từ này cô lại cảm thấy lòng chua xót.

Cũng phải, cô không phải người bạn gái đầu tiên của Tố Khải. Anh cũng đã từng dịu dàng như thế này với người con gái khác.

Lòng ngực cay cay lại hơi ngứa ngáy.

Là bờ môi Tố Khải đã di chuyển tới đó.

Cô thờ dốc, càng thêm xấu hổ.

Anh chỉ cười, kéo ra bàn tay cô đang tự che mình lại, ấn xuống hai bên cạnh, thấp giọng nói: “Rất đẹp!”

Khi cô run lên rất dữ, Tố Khải bèn phủ lên người cô, nâng cao eo cô lên.

Anh nhấc cao vòng eo trắng kiện, từ từ đè xuống. Diệp Lan bất giác kêu lên.

Cô chưa bao giờ trải qua cơn đau và cảm giác căng chặt xa lạ này.

Cô uốn cong người, phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Tố Khải hôn nhẹ lên môi cô. Cảm cung và cảm giác chật chội này khiến ánh mắt anh càng lúc càng tối. Anh kiên nhẫn chờ đợi phản ứng của cô, quý trọng lần đầu tiên khi cô từ một cô gái trở thành một người phụ nữ.

Anh hài lòng cảm thán bên tai cô, hôn đi những giọt nước mắt ướt nhoe bên má: “Lan Lan! Cuối cùng em đã là của anh rồi!”

Diệp Lan siết chặt lấy anh. Cơ thể nhỏ bé vẫn chưa thôi run, nhưng ngập tràn hạnh phúc.

Nhiệt độ trong phòng cũng tăng cao.

Hơi thở người đàn ông trầm khàn mạnh mẽ, tiếng rên yếu ớt của người con gái.

Trong một đêm mùa đông thế này. Hai người như hai con ve dính chặt để trao nhau hơi ấm, không chịu chia tách, triền miên quấn quýt rất lâu...

~Hết chương 349~

*Lảm nhảm: Hai bạn còn trẻ, qua qua thế cho tình cảm thôi ha, không phải mình cắt xén gì đâu

"Con muốn hỏi là lúc con còn rất nhỏ có từng xảy ra chuyện gì không?"

Quyển 7 - Chương 350: Người đàn ông hoàn hảo

Phía chân trời âm u không rõ, có quầng sáng mờ ảo khảm lên đám mây xa xôi nhất.

Ánh trăng bị những tia sáng mỏng lung này tôn lên những đường nét càng lúc càng mơ hồ.

Như có tiếng thở dài của ai đó, nhẹ nhàng lướt qua tai Tố Diệp. Cô hơi mở mắt ra, thì ra mình đang nằm trong vòng ôm ấm áp của người đàn ông.

Ánh sáng ngoài cửa sổ đã rực rỡ hơn, sáng chói như được dát vàng cả căn phòng.

Tưởng Bân, cô nhẹ nhàng gọi cái tên này.

Vòng qua eo là cánh tay đàn ông. Chẳng mấy chốc cô bị người đó đè xuống. Cô khẽ thở mạnh, ôm lấy cổ anh, để mặc cho đôi tay anh qua lại trên người mình.

Cô không ngừng gọi tên anh trong niềm hạnh phúc, vui sướng.

Anh đi sâu vào cơ thể cô, cất giọng trầm khàn khen ngợi sự tuyệt vời của cô.

Cô và anh triền miên trên giường, ánh mặt trời ấm áp làm sáng lên cơ thể trần trụi của hai con người. Cánh tay chắc chắn khóa chặt cơ thể cô. Cô tan ra trong vòng tay anh, mê đắm mùi vị này.

Em yêu anh, cô thì thắm hết lần này tới lần khác, là một thanh âm từ tận đáy lòng.

Hơi thở người đàn ông phả ra bên tai cô đầy nóng bỏng.

Tố Diệp ngênh hợp quên đi hết thảy, nhờ những tia sáng chói lọi kia để cọ vào gương mặt anh. Dáng vẻ của anh khắc sâu trong đôi mắt cô. Cô thở dốc, dòng máu khắp cơ thể gần như ngưng đọng lại, Bách Ngạn?

Như có một trận sương mù thổi qua, Tố Diệp bỗng cảm thấy cả người lạnh toát. Khi ngẩng đầu lên lần nữa cô đã thấy mình ở trên một đỉnh núi cao ngất, lơ lửng giữa trời xanh. Cô cắn chặt răng, rồi nhanh chóng cố định một điểm giữa lưng chừng núi, siết chặt dây bảo vệ.

Gió vù vù thổi, từng cơn mưa tuyết rơi xuống, trắng xóa vách núi.

Cách đó không xa có người ra dấu về phía cô, ý bảo cô thả lỏng dây đai ra một chút.

Cô làm theo.

Khi cô nhìn xuống, dưới chân là một màu trắng không nhìn thấy đáy, còn cả ánh sáng do tuyết tụ phản chiếu lại.

Người đàn ông chẳng mấy chốc đã bắt kịp tốc độ, cùng cô leo lên.

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Bỗng chân của cô trượt một cái, người đàn ông bên cạnh giơ tay đỡ lấy cô, ổn định lại cơ thể cô.

Tố Diệp mím môi cười khế, nhìn rõ hình dáng của người đàn ông qua chiếc kính.

Bách Ngạn?

Trong giây phút hoang mang, cô lại chơi với ngã vào một con ngõ sâu hút. Xung quanh là đêm đen rợn người. Cô co ro ngồi trong góc, cả người run rẩy.

Cô không thể nhớ ra tại sao mình lại sợ hãi như vậy, cũng không nhớ được đây là đâu.

Cô chỉ cảm thấy hai chân mình bồng rập, cả cổ tay nữa.

Cô sợ hãi òa khóc, muốn quay về nhà.

Trong âm u, giữa con ngõ le lói tia sáng của một chiếc đèn xanh, đứng đưa giữa gió đêm.

Cô hơi nheo mắt lại, cố gắng nhìn về phía ngọn đèn đó, muốn co giò chạy nhưng không còn chút sức lực nào.

Ngọn đèn ấy hướng về phía cô. Cô vẫn không thể nhìn rõ người trước mặt mình, chỉ nhìn thấy đôi giày đầy bùn đất ấy. Là kích cỡ của một đứa trẻ tám, chín tuổi.

Cô rụt rè hỏi: Anh là ai?

Rồi kinh ngạc phát hiện ra giọng của mình biến thành giọng của một đứa trẻ con?

Chiếc đèn xanh được giơ cao lên một chút, vừa đủ để dáng hình cậu

bé chìm vào bóng tối, nhưng lại soi sáng được gương mặt cô. Cô giờ tay che đi thứ ánh sáng xanh âm u ấy, lúc này mới phát hiện trên những ngón tay trắng nõn của mình toàn là vết thương.

Qua làn không khí mỏng tang, cô nghe thấy cậu bé nói: Đừng sợ, anh sẽ đưa em đi.

Không hiểu sao, câu nói này như bén rễ trong lòng cô khiến bao căng thẳng và sợ hãi hoàn toàn tan biến...

Giấy vàng bay đầy trời.

Mùi tro giấy dính chặt vào hơi thở của cô.

Có tiếng bước chân hỗn tạp từ xa vọng lại gần.

Tay cô được cậu bé ấy nắm rất chặt. Cô chỉ có thể nhìn được bóng dáng nhỏ bé của cậu. Cậu ăn mặc rất gọn gàng, cũng rất cao quý, như cậu chủ của một gia đình giàu có...

Ngay sau đó là một thanh âm gấp gáp: Mau chạy đi!

Tố Diệp hoảng sợ hét lên. Cô mở mắt trừng trừng, thở hồng hộc từng tiếng một.

Trước mắt tối đen, chỉ có từng tia sáng mỏng manh hắt vào phòng, tĩnh mịch và hòa nhã, đâu còn thấy núi cao và ngõ sâu? Ngoài cửa sổ đã không còn thấy mặt trời đâu nữa.

Tố Diệp nằm trên giường, cảm thấy từ cổ xuống chân đều cứng ngắc, phải một lúc sau cô mới hơi động đậy được một chút. Trán và sống lưng ra đầy mồ hôi, dính nhơm nhớp rất khó chịu.

Có một cánh tay rắn chắc ôm lấy cô: “Nằm mơ sao?”

Tố Diệp giật mình. Lúc này mới ý thức được lưng mình đang dựa vào cơ thể một người đàn ông, như dựa vào một bức tường vững chãi. Tay anh vòng quanh người cô. Cô quay lại đối mặt với anh.

Trong mộng lung, đôi mắt Niên Bách Ngạn cũng mơ màng. Anh giơ tay lên lau mồ hôi cho cô, giọng nói uể oải: “Sao em ra nhiều mồ hôi thế này?”

Tố Diệp nhìn Niên Bách Ngạn qua ánh sáng vụn vặt của sao trời, nhất thời khó phân biệt được mơ và thực. Khi cô nhìn lên gương mặt anh, suýt nữa thì thốt ra cái tên Tưởng Bân, ngơ ngác giây lát cô mới lẩm bẩm: “Bách Ngạn?”

Lúc này Niên Bách Ngạn cũng đã tỉnh hẳn. Anh giơ tay khẽ chải lại mái tóc ướt đẫm, rồi kéo cao chăn che đi bờ vai trần của cô, dịu dàng nói: “Không sao rồi, đừng sợ!”

Giọng nói của anh chùng khít lên câu nói “Đừng sợ” của cậu bé trong giấc mơ, xuyên thẳng vào não cô.

Tố Diệp nhìn anh không chớp mắt, nhú mày rất chặt. Tại sao? Tại sao trong giấc mơ dáng hình của Tưởng Bân lại đều là Niên Bách Ngạn? Đây không phải lần đầu tiên nữa, cô cũng đã từng mơ thấy giấc mơ này.

“Em sao thế?” Niên Bách Ngạn thấy cô dờ dẫm, bèn giơ tay bật đèn ngủ lên.

Anh ôm chặt cô, giơ tay vuốt nhẹ mi tâm, cười khế: “Mơ thấy gì mà sợ đến mức này?”

Ngón tay anh tỏa ra mùi gỗ mộc dễ chịu, khiến cô cảm thấy thân thuộc và yên lòng.

Lúc này mới bước ra khỏi sự hoảng hốt. Một giây sau cô vùi mặt vào lòng anh, khẽ lắc đầu: “Không có gì, chỉ là giấc mơ thôi, anh đừng hỏi!”

Cô tùy tiện nói ra một cái cớ, chỉ vì chính bản thân cô cũng không thể giải thích rõ giấc mơ ấy.

Trên đầu vang lên tiếng cười khe khẽ của Niên Bách Ngạn, cánh tay anh lại siết chặt thêm chút nữa: “Đồ ngốc!”

Tố Diệp nghe được nhịp tim mạnh mẽ của anh, cảnh tượng trong mơ cũng tan biến như mây mù sương sớm, nhưng có một khung cảnh vẫn không thể xóa bỏ khỏi đầu.

Trong mơ, cô đã quán quýt cùng Tưởng Bân.

Sự động chạm và say đắm ấy quá chân thực, cô thậm chí còn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh. Cô nói yêu anh rất nhiều lần, đó là tiếng yêu thật tâm. Cho dù giờ đã tỉnh lại, nhớ lại cảnh ấy cõi lòng vẫn còn đau.

Nhưng rõ ràng là Tưởng Bân, gương mặt cùng cô thân mật tại sao lại thành Niên Bách Ngạn?

“Em ghét cảm giác khi tỉnh dậy vẫn là ban đêm.” Cô buồn bã nói một câu.

Niên Bách Ngạn cương chiều đáp: “Có anh ở đây, còn sợ sao?”

Tố Diệp ngẩng đầu, nhìn quầng sáng vàng nhạt giữa hai đầu mày

của anh. Cô chỉ cảm thấy trong đôi mắt ấy ngập tràn ấm áp và thương yêu. Cô khẽ lắc đầu, dựa sát vào anh.

Niên Bách Ngạn mỉm cười mãn nguyện. Bàn tay anh vuốt nhẹ lên mái tóc cô. Anh cúi đầu, đặt lên trán cô một nụ hôn khẽ khàng.

Mơ mơ hồ hồ Tố Diệp chẳng biết mình đã thiếp đi lúc nào, khi tỉnh dậy lần hai thì trời đã sáng.

Mười giờ Niên Bách Ngạn bay, anh phải ra nước ngoài tham gia một hội nghị đá quý quốc tế quan trọng. Sau khi thức dậy, Tố Diệp giúp anh thu dọn hành lý, còn Niên Bách Ngạn chuẩn bị quà sáng.

Lúc chuẩn bị quần áo cho anh, Tố Diệp cố tình chạy vào bếp, thò đầu vào cửa: “Anh muốn mang những quần áo nào?”

Niên Bách Ngạn chẳng quay đầu lại: “Em chuẩn bị cho anh bộ nào thì anh mặc bộ ấy.”

“Em biết rồi!” Tố Diệp phi như bay, chốc đã chẳng thấy bóng đâu.

Khóe môi Niên Bách Ngạn nở nụ cười.

Nhưng một lúc sau cô lại quay lại: “Thế còn áo sơ mi?”

Niên Bách Ngạn quay đầu, trả lời vô cùng kiên nhẫn: “Em quyết định luôn.”

“Ừm!” Tố Diệp lại gật đầu, chạy biến.

Anh có dự cảm, cô sẽ còn quay lại.

Nói không sai, chưa đầy nửa phút sau, cái đầu Tố Diệp lại thò ra,

thấy anh như đang đợi mình một lúc rồi, cô cười hì hì: “Cúc măng séc, cà vạt cũng không có yêu cầu gì sao?”

“Không có, tất cả nghe em.” Anh mỉm cười.

Tố Diệp cười ngọt với anh, rồi lại biến mất như bay.

Tối lúc ăn sáng, Tố Diệp nói: “Em đã chuẩn bị thêm cho anh một bộ quần áo đi chơi nữa.”

“Được!” Lúc Niên Bách Ngạn ôn hòa thì cực kỳ dễ tính: “Chỉ không biết có cơ hội mặc không.”

“Sao lại không?” Tố Diệp làm mặt gian manh: “Lúc nào đi mua quà cho em, anh không thể cứ mặc áo vest mãi chứ?”

“Mua quà?” Niên Bách Ngạn nhin cười, cố tình nhướn mày: “Anh có hứa mang quà về cho em đâu nhỉ?”

“Aiya, Bách Ngạn...” Tố Diệp phát ra tiếng gọi run run như tiếng mèo, cô bê bát của mình chạy tới bên cạnh Niên Bách Ngạn: “Bạn trai của người ta đi nước ngoài đều mua quà cho bạn gái mà.”

Trái tim Niên Bách Ngạn đã ngứa ngáy vì tiếng gọi vừa rồi của cô, nhưng vẫn cố ý trêu cô. Anh giơ tay khẽ đẩy cô ra: “Thế thì em đi tìm bạn trai nhà người ta ấy.”

“Ừ ừ!” Tố Diệp ôm chặt cánh tay anh, ngẩng mặt lên nịnh nọt: “Ai tốt được như anh Niên của em. Anh Niên của em vừa đẹp trai vừa rộng rãi, lại còn chu đáo, dịu dàng với bạn gái nữa.”

“Thế sao?” Niên Bách Ngạn không nhin được, cong môi lên: “Nhưng theo như anh biết, bạn gái của anh Niên còn hay phê bình úp mở anh

ấy đấy.”

Cảnh tượng này ban sáng đúng là rất đẹp mắt, chỉ có điều đã bị hủy hoại trong tay “con chuột nhắt” Tố Diệp rồi.

Bên bàn ăn, Niên Bách Ngạn ăn mặc gọn gàng, chỉnh tề. Chiếc áo sơ mi màu cafe tôn lên dáng người thẳng tắp của anh. Những ngón tay mảnh khảnh cầm bát đĩa cũng rất sạch sẽ, động tác thì tao nhã. Còn nhìn sang Tố Diệp, vẫn mặc nguyên đồ ngủ, tóc dài tùy ý buông thả, ôm chặt lấy anh không buông, nhìn kiểu gì cũng thấy kỳ lạ.

“Phê bình thì ít nhiều cũng phải có chứ.” Tố Diệp cười giảo hoạt:

“Nếu anh Niên sau khi tới Venice có thể dành chút thời gian quý báu trong quỹ thời gian bận rộn để mua cho bạn gái món quà thì anh Niên sẽ trở thành người đàn ông hoàn hảo rồi.”

~Hết chương 350~

Quyển 7 - Chương 351: Lãng quên là chuyện bình thường

Niên Bách Ngạn đương nhiên không chống đỡ nổi vẻ nũng nịu của cô. Anh buông bát đĩa xuống, cầm lấy tờ giấy lên lau miệng: “Được rồi, được rồi! Nhất định sẽ mang quà về cho em.”

Tố Diệp cười rất vui: “Em có quà xác định đấy.”

Niên Bách Ngạn nghe xong, nhìn cô trêu đùa: “Thế này có gọi là được voi đòi tiên không đây?”

Cô ngẩng đầu, chủ động thơm anh một cái: “Đừng có hẹp hòi thế!”

“Nói đi, em muốn thứ gì?” Nơi đáy mắt Niên Bách Ngạn lấp lánh nụ cười.

Tố Diệp chỉ đợi câu này của anh. Anh vừa dứt lời, cô đã rút từ trong túi áo ngủ ra một tấm danh thiếp đưa cho anh, cười lấy lòng: “Tới cửa hàng này, mua giúp em một mẫu triangel mới nhất của năm nay.”

Niên Bách Ngạn nghi hoặc nhìn tấm danh thiếp trong tay mình. Nó được làm rất khéo léo, một mặt viết bằng tiếng Ý, một mặt viết bằng tiếng Anh. Mỗi một chữ cái đều trang nhã, uốn lượn như một thiên thần đang dang rộng đôi cánh, nhẹ nhàng bay lượn. Anh liếc qua, là một cửa hàng thủ công ở Venice, bên trên tên và địa chỉ.

“Triangel là gì?” Anh không hiểu.

Tố Diệp không nói gì, lập tức chạy ra khỏi nhà ăn. Chẳng mấy chốc cô đã quay lại, trong lòng ôm theo bảy, tám con búp bê, bày hết ra trước mặt anh: “Chính là loại búp bê này. Thần may mắn, hay còn gọi thiên sứ duyên phận. Aiya, có nói nhiều với anh, anh cũng không hiểu. Tóm lại là anh cứ tới cửa hàng đó, nói với bà chủ đặt hàng mẫu mới nhất là người ta sẽ hiểu.”

Niên Bách Ngạn biết loại búp bê này. Những con búp bê kỳ dị này có mang lại một tác dụng không thể xem thường cho phong cách trang trí ma mị của cô. Trong phòng khách còn rất nhiều thứ đồ đều được cô mua từ nước ngoài về. Thứ nào thứ nấy đều kỳ quái dị thường. Anh nhìn cũng quen rồi, chỉ là không biết thì ra những con búp bê này còn có tên gọi.

Anh tiện tay cầm một con lên. Con búp bê nhỏ xíu nằm gọn trong lòng bàn tay anh. Anh nhướn mày: “Chẳng qua chỉ là con búp bê xấu xí thôi mà, còn cần phải đặt hàng?”

“Cái gì mà con búp bê xấu xí? Không hiểu thì đừng nói bừa.” Tố Diệp giằng lại nó từ tay anh, đặt lại cẩn thận: “Em đã nói với anh rồi, tên nó là triangel.”

Niên Bách Ngạn chẳng biết nên khóc hay cười.

“Còn nữa, em phải nhắc anh một câu.” Tố Diệp lại lo lắng cầm lấy tấm danh thiếp, chỉ vào đó: “Anh nhìn cho kỹ nhé. Nhất định phải tới cửa hàng của bà lão. Tuyệt đối không được mua nhầm. Tuy rằng cửa hàng của ông lão cũng là hàng gốc, nhưng em đã quen mua hàng của bà lão rồi.”

Niên Bách Ngạn chẳng hiểu gì cả: “Cái gì mà ông lão, bà lão?”

“Đừng hỏi nữa! Tóm lại anh cứ tới cửa hàng mà em bảo là được.” Tố

Diệp sợ càng giải thích nhiều anh lại càng u mê, cô liền dứt khoát luôn. Một người đàn ông chắc chắn là chẳng hiểu gì mấy thứ đồ con gái.

Niên Bách Ngạn cũng không hỏi nhiều nữa. Đẳng nào thì anh cũng chẳng hiểu gì. Sau khi cất tấm danh thiếp đi, anh bèn giơ tay vò đầu cô: “Dám sai bảo anh như vậy hả!”

Cô tươi cười dánh vào người anh: “Thì người ta là bạn gái của anh mà.”

“Em đâu phải bạn gái của anh.” Niên Bách Ngạn đùa giỡn: “Em thành tổ tông của anh rồi.”

Cô bật cười.

Anh giơ tay về phía cô.

“Gì vậy?”

“Tiền.” Xem ra tâm trạng Niên Bách Ngạn rất tốt, còn chọc ghẹo cô: “Cách mua này chắc là “mua hộ” trong từ điển của em? Đưa tiền đây anh mua cho!”

“Hả?” Tố Diệp chớp chớp mắt, lườm anh: “Làm gì có ai mua quà cho người ta lại còn đòi tiền chứ?”

“Lần trước anh nhớ em bảo đồng nghiệp mua hộ em sản phẩm chăm sóc da ở nước ngoài, hình như cũng đưa tiền cho người ta mà.” Niên Bách Ngạn làm bộ suy tư, còn bổ sung thêm: “Quan trọng hơn là, khoản tiền đó còn rút từ ví của anh đấy.”

Tố Diệp lại bắt đầu mè nheo, không buông Niên Bách Ngạn ra: “Đó là

đồng nghiệp của em mà, đưa tiền cho cô ấy chứng tỏ là quan hệ không thân thiết. Chúng ta là ai chứ, càng thân thiết thì càng không phân biệt anh và em. Với tư cách là bạn trai, anh mang quà về là hợp tình hợp lý. Với tư cách là sếp, anh cũng kiếm nhiều tiền hơn em bao nhiêu. Con búp bê đó cũng có đất đở gì đâu, cần gì dùng tới ví tiền của em.”

“Thế tới khi nào mới động tới ví tiền của em?”

Tố Diệp suy nghĩ: “Khi nào mua thứ gì đó thật to.”

Niên Bách Ngạn ồ lên một tiếng, làm như đã hiểu ra vấn đề: “Đợt trước có một căn nhà không tồi đâu. Anh ưng ý rồi. Bác sỹ Tố! Thế đã được coi là to chưa?”

“Aiya, Bách Ngạn! Anh đáng ghét quá...” Tố Diệp ôm luôn cổ anh bắt đầu làm nũng.

Niên Bách Ngạn phá lên cười sáng khoái...

Khi Niên Bách Ngạn vào phòng thay đồ mặc áo vest, Tố Diệp ân cần xách túi cho anh, hoàn toàn khác với dáng vẻ lười biếng của cô mọi lần, lúc anh ra khỏi nhà cô đến nhìn còn chẳng thèm nhìn. Anh thở dài bất lực. Vì cái con búp bê xấu xí đó mà cô còn bỏ công ngoan ngoãn nghe lời anh.

Lúc đón lấy túi xách, anh nhẹ nhàng nói: “Vẫn còn gặp ác mộng thì đi khám bác sỹ xem, nếu không sẽ ảnh hưởng tới giấc ngủ.”

Tố Diệp khẽ “ừm” một tiếng, rồi bước tới ôm anh.

Anh cười khẽ, hôn lên trán cô: “Xong việc anh sẽ về ngay.”

“Nhớ con búp bê của em.” Cô nhấn mạnh.

Niên Bách Ngạn khó xử: “Được, được, được! Không quên được đâu.”

Cô cười ha ha, nín cổ anh: “Ghen đấy à? Thật ra em không nỡ xa anh.”

“Không nhận ra!”

Cô càng cười xúc động, chủ động kéo đầu anh lại, nhìn thẳng vào mắt anh: “Em giữ lại đau thương cho mình mà. Quan trọng hơn là, chỉ cần nghĩ tới việc khi quay về anh sẽ mang theo cho em một con búp bê là em không còn đau buồn nữa, chỉ còn lại chờ đợi và hạnh phúc thôi.”

“Thôi được rồi!” Niên Bách Ngạn nhận ra rồi, xem ra địa vị của mình mỗi ngày một thấp.

Ra tới cửa, thay giày xong xuôi, Niên Bách Ngạn lại nhìn cô nói: “Lại đây hôn anh một cái!”

Tố Diệp như một chú cún con hân hoan chạy tới trước, hôn chụt một cái lên má anh, suýt nữa thì lưu lại một dấu tích trên mặt anh. Cuối cùng cô dựa vào cửa, ngọt ngào nói: “Bách Ngạn! Người ta đợi anh về nhé, ở trên giường ấy...”

“Tiểu yêu tinh!” Niên Bách Ngạn giơ tay véo mũi cô, giọng nói đầy tình cảm...

Sau buổi trưa, nắng ấm áp hẳn. Tố Diệp nhìn những cành cây trơ trụi lá ngoài cửa sổ, bỗng chốc rơi vào im lặng. Bốn mùa trôi qua nhanh thật. Cô vẫn còn nhớ rõ cảnh đẹp trên con đường ngập lá đỏ, sao

chớp mắt mùa đông đã thay thế mùa thu rồi?

Một cốc hồng trà nóng hổi xuất hiện trước mặt cô, thấm đẫm hương hoa.

“Anh còn tưởng em không bao giờ bước chân vào phòng khám của anh nữa chứ.” Phía đối diện, Đinh Tư Thừa cũng đặt trước mặt mình một tách trà nóng. Anh ta ngồi xuống, nhìn cô nhẹ nhàng nói.

Nếu có thể, đúng là Tố Diệp cũng không muốn tới. Cô thừa nhận mình là người thù dai, cũng thẳng thắn nhận rằng mình rất hẹp hòi và nhỏ mọn. Cho dù người đàn ông trong chiếc áo blouse trắng, dáng vóc điển trai trước mắt đã từng là đối tượng cô thầm thương mến, cho dù bây giờ anh ta tốt với Lâm Yêu Yêu như thế nào, cũng sẽ không khiến cô quên được cảnh tượng khủng khiếp khi Lâm Yêu Yêu tự tử trong bồn máu.

Hít sâu một hơi, cụp mắt xuống, Tố Diệp cầm cốc trà lên, giữ chặt trong lòng bàn tay. Nhiệt độ của hồng trà lan dần ra các đầu ngón tay, xua đi cái giá lạnh.

“Em nghi ngờ ký ức của mình có vấn đề.” Khi ngược lên, cô chân thành nói: “Ở Bắc Kinh này, không có bạn đồng môn hay thầy giáo nào em có thể tin tưởng, chỉ có thể tới tìm anh thôi.”

Đây là việc cấp thiết đầu tiên cô phải giải quyết trong thời gian Niên Bách Ngạn đi công tác. Trước đây cô có ý trốn tránh hoặc vờ không quan tâm. Nhưng giấc mơ tối hôm đó quả thật quá chân thực, tới nỗi khiến cô sợ hãi. Cô đương nhiên không muốn chia sẻ giấc mơ của mình với người khác. Vì cô biết một khi bị định là một án, bị vạch trần bệnh trạng của mình cho bác sỹ tâm lý là một chuyện xấu hổ nhường nào.

Nhưng nếu ký ức thật sự xảy ra vấn đề thì tình trạng này không thể xem thường. Cô nhất định phải biết rõ tình trạng bệnh của mình. Còn về giấc mơ kia, nếu như ký ức được giải quyết, cô cảm thấy thông qua phân tích để đọc được những tin trong mơ, hoàn toàn tìm ra mật mã.

Đình Tư Thừa nghe xong có phần lo lắng: “Em nói kỹ hơn đi!”

Tố Diệp nắm chặt tách trà, cắn môi dưới rồi kể lại toàn bộ sự tình cho anh ta. Cô không nhắc tới quá nhiều chuyện, chỉ đề cập tới chuyện mình đã quên quan hệ với Tưởng Bân có thân thiết hay không, còn cả chuyện đã từng nghe bài hát Thiên Đăng Hành đó nữa.

“Yêu Yêu nói với em rất chắc chắn rằng, trước đây em đã từng kể với cô ấy mình rất yêu Tưởng Bân, nhưng bây giờ đến cả hình dáng của anh ấy thế nào em cũng không nhớ nữa. Còn bài hát đó, lần đầu tiên em nghe rõ ràng là trên chiếc thuyền ở trấn Thiên Đăng.” Cô nhấn mạnh.

Đình Tư Thừa tỏ ý bảo cô cứ bình tĩnh. Đợi cô ổn định lại tâm trạng, anh ta mới hỏi: “Em đang nghi ngờ mình có triệu chứng của bệnh suy giảm trí nhớ?”

“Em thật sự lo lắng mình bị mắc chứng đãng trí của người già từ sớm.” Tố Diệp nhíu mày.

“Sao có thể?” Đình Tư Thừa an ủi: “Thế này đi, anh cho em làm một bài trắc nghiệm trước.”

Tố Diệp cảm thấy có đôi chút lo lắng, gật đầu rất mạnh.

Đình Tư Thừa đứng dậy, lấy mấy thứ để lên trên mặt bàn rồi ngồi xuống. Anh ta hơi dướn người về phía trước, xếp ba cây bút ra trước

mặt cô rồi nhẹ nhàng hỏi: “Ba cây bút này, lần lượt có màu gì?”

“Đỏ, trắng, đen.”

Đình Tư Thừa gật đầu, thu hết bút lại: “Sau đây anh đọc lên một dãy số, em nói ngược lại từ dưới lên nhé.”

Tố Diệp gật đầu.

“15, 36, 27, 38, 50.” Đình Tư Thừa nói chậm rãi.

Tố Diệp suy nghĩ rồi đáp: “50, 38... 27, 36, 15.”

“ $11+5-10$ rồi đem chia 2 còn bao nhiêu?”

“3.”

Thanh âm của Đình Tư Thừa từ đầu tới cuối đều rất từ tốn, rồi anh ta tiếp tục hỏi Tố Diệp thêm mấy câu nữa. Tố Diệp đều trả lời rất dễ dàng. Sau khi kết thúc câu hỏi cuối cùng, Đình Tư Thừa quay ngược trở lại vấn đề: “Vậy, ba cây bút mà anh đưa cho em xem lúc đầu lần lượt có màu gì?”

Tố Diệp trả lời rất nhanh: “Đỏ, trắng và đen.”

Đình Tư Thừa gật gù rồi cầm tách trà lên, nhấp một ngụm.

Tố Diệp sốt ruột hỏi: “Nói vậy là trí nhớ của em không có vấn đề gì?”

“Từ phán đoán sơ bộ ban đầu thì hoàn toàn không có vấn đề. Nhưng cũng không ngoại trừ trí nhớ của em ẩn bệnh.” Đình Tư Thừa đặt tách trà xuống: “Vì em quá quen thuộc với kiểu trắc nghiệm này rồi, ở một mức độ nào đó đã có sự chuẩn bị về mặt tâm lý.”

Cô hiểu lời anh ta nói.

“Thời gian gần đây có thường xuyên nằm mơ và mất ngủ không?”

“Đã lâu lắm không mơ thấy ác mộng rồi, chỉ thi thoảng thôi.”

“Có triệu chứng chóng mặt, buồn nôn không?”

“Anh đang nghi ngờ điều gì?” Tố Diệp căng thẳng xoa tay vào nhau:
“Ký ức của em có vấn đề lẽ nào vì nguyên nhân bệnh lý?”

Đình Tư Thừa thấy cô lo lắng như vậy, anh ta bất giác giơ tay tách hai tay cô ra, thở dài: “Em cũng là bác sỹ tâm lý, nên biết phải kiểm tra rõ bất kỳ nguyên nhân phát bệnh nào.”

Tố Diệp khẽ lắc đầu: “Chỉ nôn một lần, không có hiện tượng chóng mặt.”

“Anh đề nghị em đi chụp CT một lần. Nếu loại trừ những biến đổi về bệnh lý, thì chúng ta có thể tiến hành áp dụng các phương pháp trị liệu tâm lý.”

Tố Diệp cắn chặt môi.

Đình Tư Thừa thấy vậy khẽ cười: “Đừng mang áp lực tâm lý lớn như vậy. Ký ức của con người xuất hiện hiện tượng suy giảm cũng là chuyện bình thường. Não bộ thường tự động xóa đi những ký ức rác, những thông tin vô ích, để duy trì không gian bình thường nhằm vận chuyển thông tin. Ví dụ như bây giờ rất nhiều người cũng không còn nhớ rõ lần đầu tiên đi học mình đã dùng loại hộp bút gì, ngồi cùng bàn với ai nữa. Có người thậm chí đến cả thầy cô giáo trông như thế nào cũng quên rồi. Cũng có nhiều người xảy ra hiện tượng

như của em, bất giác nghe một bài hát, lúc đó thì không có ấn tượng gì, tới lúc nghe lại mới nhằm tưởng là mình nghe lần đầu. Thực chất vào lần đầu tiên em thực sự nghe nó, tiềm thức của em đã ghi nhớ rồi, chỉ có điều sau này em mới biết mà thôi.”

“Ý của anh là, chuyện em quên Tường Bân cũng rất bình thường?”
Tố Diệp do dự.

“Cái chết của Tường Bân đã kích rất lớn đối với em, lúc đó ở trong điện thoại em khóc gần như tắt thở.” Đinh Tư Thừa đau lòng nhìn cô: “Đừng quên, não bộ có cơ chế tự bảo vệ. Có một số ký ức đau thương hoặc bất hạnh sẽ tự động bị xóa đi, nhưng tiềm thức của em thì vẫn chưa quên, thế nên sẽ xâm phạm tới ký ức hiện giờ của em, hình thành nên dấu hiệu hỗn loạn. Về nguyên tắc, đây không thể gọi là suy giảm trí nhớ hay mất trí nhớ, chỉ là não bộ của em đang tự bảo vệ nó một cách bản năng mà thôi.”

Tố Diệp khẽ gật đầu.

“Em muốn sắp xếp lại ký ức của mình thì cách tốt nhất chính là trị liệu thôi miên.” Đinh Tư Thừa nói vậy, bàn tay lớn nhẹ nhàng phủ lên tay cô, nhấn mạnh: “Nếu em không muốn từ bỏ đoạn hồi ức đau thương đó.”

Tố Diệp vô thức rút tay về, ngón tay hơi lạnh: “Nhưng em vẫn còn nhớ Tường Bân chết như thế nào, lẽ nào đây vẫn không phải hồi ức đau khổ nhất sao?”

“Có lẽ... sự việc không hẳn như em tưởng tượng. Biết đâu đó chỉ là một phần đau thương em còn nhớ được mà thôi.” Đôi mắt Đinh Tư Thừa ánh lên một chút phiền muộn nhạt nhòa, rồi anh ta ngồi thẳng dậy.

Tố Diệp cúi đầu suy ngẫm một hồi lâu, cuối cùng mệt mỏi đáp: “Để em suy nghĩ thêm!”

Đình Tư Thừa gật đầu: “Nếu cần thiết, có thể gọi cho anh bất kỳ lúc nào.”

Trên đường trở về Liêm Chúng, Tố Diệp nghĩ kiểu gì cũng thấy không thoải mái trong lòng. Cô dừng xe lại bên vệ đường, tìm một nơi được đỗ lại, rồi tắt máy, rút điện thoại ra gọi cho mẹ.

Đầu kia nhận máy rất nhanh. Giọng nói sang sảng của Phương Tiểu Bình như sóng ập tới: “Con đừng có định thông báo với mẹ là con và Niên Bách Ngạn sắp làm đám cưới đấy nhé, quá nhanh rồi!”

Cũng may Tố Diệp đã tiên đoán trước, khi đầu kia nhận máy cô lập tức để điện thoại ra xa, nghe xong câu này mới bắt lực gào lên: “Mẹ nói cái gì thế? Toàn chuyện đâu đâu, con muốn hỏi mẹ một chuyện.”

“Con hỏi đi.”

Tố Diệp cố gắng nhớ lại khung cảnh trong giấc mơ rồi hỏi: “Lúc con còn bé tí có từng xảy ra chuyện gì không?”

“Con nói xem?”

“Không phải chuyện của bố mẹ con, cũng không phải chuyện mẹ con qua đời. Con đang hỏi là khi con còn rất bé, rất bé, ví dụ như đi lạc, gặp phải kẻ xấu hay suýt mất mạng gì đó?” Tố Diệp vội vàng giải thích.

Cổ họng Phương Tiểu Bình như lắp thêm động cơ, lại như cao thêm một âm: “Cái gì mà đi lạc, cái gì mà gặp kẻ xấu? Có phải sau khi con ở bên cạnh thằng Niên Bách Ngạn đó, bắt đầu bị mắc thêm chứng

hoang tưởng không? Mợ biết ngay là cái thằng đó không ra gì mà. Con nhìn con xem, mới có mấy ngày mà đã nói năng luyện thuyên rồi."

~Hết chương 351~

*Lảm nhảm: Hôm nay cũng có 4 chương để ngày mai chúng ta hoàn hồi 7 nhé

Quyển 7 - Chương 352: Bí mật phải chôn sâu tận đáy lòng

Tổ Diệp bắt đầu thấy hối hận khi gọi cuộc điện thoại này. Cô vốn dĩ đang ôm tâm trạng đứng ngồi không yên, một lòng muốn tìm kiếm được chuyện gì đó mà cô chưa biết từ mẹ. Ai ngờ ngọn lửa trong lòng mẹ vẫn còn chưa tắt, chút chuyện cũng đổ hết lên đầu Niên Bách Ngạn, khiến cho tâm trạng vốn đang mơ màng của cô đạt được mức độ hóa giải cao nhất, ý của cô là chuyển thành khóc không được, cười chẳng xong.

Thì ra trong mắt mẹ, quan hệ của cô và Niên Bách Ngạn lại như con thỏ sống bên cạnh con báo, không biết nguy hiểm luôn rình rập quanh mình, bất kỳ lúc nào cô cũng có thể bị sát thủ dụ dăng là Niên Bách Ngạn ăn tươi nuốt sống vậy.

Mẹ đáng yêu của con ơi, con nghe mấy lời này liệu có phải cảm kích rơi nước mắt không đây?

“Được rồi, được rồi, mẹ! Coi như con chưa hỏi nhé.” Cô chọn kế cuối cùng trong 36 kế còn không được sao.

Ai ngờ một người đã mở van nói như Phương Tiểu Bình thì vốn không định ngừng lại. Mẹ phát huy hoàn toàn sức xuyên thấu của giọng nói hào sảng: “Coi như chưa hỏi là thế nào? Không hỏi mà được à? Con nói đi, mẹ con không còn nữa, mẹ không dạy được con nữa phải không? Lỡ như sai lầm một lần, để lại hối hận về sau thì sao? Sau này mẹ nhắm mắt xuôi tay biết ăn nói sao với mẹ con?”

Lôi cổ nhân ra chèn ép là tuyệt chiêu hàng đầu của mẹ, khiến người

ta vừa sợ hãi đồng thời cũng cảm thấy khó xử. Tố Diệp đương nhiên không dám cúp máy qua quýt. Cô chỉ giận mình nhất thời ngửa tay gọi cuộc điện thoại này, kích phát khả năng công kích như gió lốc vô địch của mợ.

“Con à! Đừng trách mợ không nhắc nhở con. Cái thằng Niên Bách Ngạn đó vừa nhìn đã biết không phải loại tầm thường. Có lúc người đàn ông quá thông minh cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì đâu. Đương nhiên, mợ không có ý chia rẽ hai đứa. Tình cảnh lúc đó làm mợ và cậu con không thể không đồng ý. Mợ nói những lời này là muốn nhắc nhở con phải tinh tường một chút, đừng có ngây thơ, không chuẩn bị cho mình đường lui.”

Tố Diệp chờ đợi nhìn hình ảnh của mình trong gương, nhìn trái nhìn phải cũng chẳng cảm thấy mình có gì giống một đứa con gái ngây thơ. Cô thở dài: “Chuẩn bị đường lui gì ạ?”

“Lỡ như hai đứa chung sống một thời gian rồi chia tay thì sao? Lỡ như nó không ý định lấy con thì sao? Một người đã nghĩ tới chuyện kết hôn giả rồi con cảm thấy liệu nó có ý định lấy vợ hay không? Theo mợ thấy, cái cậu Tưởng Bân đó tốt đấy. Thế mà con cứ không chịu. Tìm chồng, mắt không phải lúc nào cũng cứ nghech lên trời đâu, phải tìm một người bình đẳng mới được. Thế nào gọi là môn đăng hộ đối? Đây chính là môn đăng hộ đối.”

“Mợ! Mợ có quá nhiều định kiến với Bách Ngạn rồi.”

“Không phải nhiều định kiến. Là mợ cảm thấy cậu Niên Bách Ngạn đó sành sỏi hơn con nhiều lần. Làm sao mà con nhiều trò bằng nó được, con vốn không phải đối thủ của người ta.”

“Có phải là đi đánh nhau đâu.” Tố Diệp kháng nghị.

Cuối cùng Phương Tiểu Bình đúc kết một câu đầy chí lý: “Đàn ông và phụ nữ chung sống ấy à, nếu không phải gió đông chèn gió tây, thì cũng là gió tây ép gió đông.”

“Thế thì con chọn bừa một gió đi, gió tây vậy.” Cô cười hì hì.

Phương Tiểu Bình thì hừ một tiếng không hề khách khí: “Con là gió tây ấy à? Thế thì chỉ có thể xảy ra một hiện tượng duy nhất, đó là không phải bị gió đông chèn ép, thì cũng bị nó quật ngã.”

Tố Diệp quả thực á khẩu. Khó khăn lắm cô mới thốt ra được: “Mợ...” Hóa ra trong mắt mợ, cô đúng là cái loại yếu kém, miệng cọt gan thỏ.

Không dám nói thêm gì với mợ nữa, cô hỏi thăm thêm mấy câu rồi cúp điện thoại. Cô sợ nhất là cái miệng sắt đá đó của mợ, có thể nói tới mức người chết chỉ muốn chết thêm lần nữa.

Nhưng qua một trận lớn tiếng mắng mỏ của mợ, đám mây nghi hoặc trong lòng cô cũng tan biến. Từ lời nói của Phương Tiểu Bình, cô không nghe ra được bất kỳ sự giấu giếm và chần chừ nào. Quan trọng hơn là, trí nhớ của cô trước nay vẫn rất tốt. Nếu thật sự từng xảy ra chuyện gì, chí ít cũng phải có một chút dấu tích trong đầu chứ?

Nghĩ vậy cô cũng thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng nội dung trong giấc mơ kia thì phải giải thích thế nào đây.

Tố Diệp chau mày, cuối cùng không thể không cho mình một đáp án có thể giải thích rõ ràng về mặt chuyên nghiệp. Tiềm thức của con người đều có một số chức năng lè tè. Chưa chắc đó đã là sự việc mình từng trải qua, có thể chỉ vô tình nhìn thấy một cảnh tượng nào

đó, ở đâu đó cũng sẽ lưu lại dấu ấn trong não bộ. Hoặc thật sự xảy ra, hoặc đã từng xem trên sách, trên tivi, thậm chí là nghe thấy. Theo sự trưởng thành dần dần của con người, một số ký ức sẽ bị não bộ xóa sổ, nhưng tiềm thức thì vẫn còn, thế nên mới tạo ra giấc mơ đó quấy nhiễu cô.

Sau khi cúp điện thoại xuống, Phương Tiểu Bình ngồi sụp xuống sofa, nét mặt nặng nề. Bà cúi gằm, gương mặt béo mập ưa nhìn cũng nhăn lại.

Đúng lúc này Tổ Đông về tới cửa.

Hôm nay ông tới Phan Gia Viên mua một cây kiểng cổ, dọc đường còn cầm ngắm nghía nó rất vui vẻ. Đi về tới khu chợ trước cửa nhà, ông lại còn phá lệ chen lấn mua rau xanh với hoa quả cùng một đồng phụ nữ, cuối cùng xách một con cá tươi gần năm cân trở về, xem ra tâm trạng rất vui vẻ.

Thế nên khi nhìn thấy Phương Tiểu Bình khổ não ngồi ngoài phòng khách, ông lại còn cao hứng hát kinh kịch: Nương tử ơi! Có chuyện gì phiền muộn mà nàng âu sầu?

Nếu là ngày thường, Phương Tiểu Bình thấy ông một tay cầm kiểng cổ một tay cầm con cá nặng nề là đã phát điên rồi. Nhưng hôm nay bà không rảnh rỗi và nhàn hạ như thế. Sau khi câu kinh kịch của Tổ Đông vừa dứt, bà bèn thở dài náo nức, nét mặt như chất chứa nhiều đau buồn và oán hận sâu sắc.

“Bà sao thế?” Tổ Đông thấy vợ như vậy, biết ngay đã xảy ra chuyện gì. Ông đặt cá và kiểng sang một bên, lập tức ngồi xuống bên cạnh bà.

Phương Tiểu Bình quay đầu lại, dờ dẫm nhìn ông. Tới tận khi mồ hôi

lạnh của Tố Đông sắp chảy xuống, bà mới lên tiếng: “Ông Tố à! Phải làm sao đây?”

“Cái gì mà phải làm sao?” Tố Đông chẳng hiểu đầu đuôi gì cả.

Phương Tiểu Bình hít sâu một hơi, rồi lại thở ra rất mạnh. Cả cơ thể béo ục như quả bóng xì hơi: “Ban nãy Tiểu Diệp vừa gọi điện tới, ông đoán xem nó hỏi tôi chuyện gì.”

Tố Đông lắc đầu.

“Nó hỏi tôi chuyện lúc nhỏ của nó.” Phương Tiểu Bình nhú mày: “Nó hỏi tôi là, lúc nhỏ có phải nó từng đi lạc hoặc gặp kẻ xấu nào không?”

Tố Đông vừa nghe tới đây liền đứng bật dậy, thần sắc từ kinh hoàng chuyển sang căng thẳng: “Không phải bà nói thật với nó rồi đấy chứ?”

“Làm sao có chuyện ấy được? Tôi có bị ngốc hay bị điên đâu mà nói thật với nó? Chuyện nó xảy ra lúc nhỏ tôi đã dự định chôn chặt trong lòng rồi.” Phương Tiểu Bình cũng sốt sắng hét lên.

“Chưa nói với nó là tốt rồi.” Tố Đông ngồi lại xuống ghế, nhưng mồ hôi đã túa ra. Ông giơ tay lên lau: “Thế bà trả lời thế nào?”

“Dĩ nhiên tôi phải nói với nó là không có chuyện gì xảy ra cả. Ông không biết đấy thôi, lúc nó hỏi tôi chuyện này, hai chân tôi mềm nhũn, suýt nữa thì ngã rạp xuống đất. Cũng may tôi còn giữ được lý trí trong lúc cấp bách, mang chuyện của Niên Bách Ngạn ra nói mới bịt được chuyện này lại đấy. Con bé đó chỉ cần nghe tới Niên Bách Ngạn là mức độ cảnh giác cũng giảm đi nhiều.”

Tố Đông nặng nề gật đầu, nét mặt cũng sa sầm lại.

Một lúc sau ông hỏi: “Sao đột nhiên nó lại hỏi chuyện này nhỉ?”

“Ai mà biết được! Tôi cũng đang rầu hết cả ruột đây. Theo lý mà nói thì làm gì có ai nhắc chuyện này với nó.” Nét mặt Phương Tiểu Bình rất lo lắng, rồi lại như nhớ ra chuyện gì đó, bà căng thẳng níu chặt lấy vạt áo của Tố Đông: “Ông Tố à! Ông bảo có khi nào nó tự nhớ lại mọi chuyện không?”

“Trong điện thoại bà thấy giọng nó có bình thường không?”

Phương Tiểu Bình lắc đầu: “Không rõ nữa, chỉ nghe thôi thì hình như không có vấn đề gì.”

“Vậy bà không hỏi nó tại sao lại hỏi chuyện hồi bé à?”

Phương Tiểu Bình lại lắc đầu.

“Sao bà lại vô tâm thế? Chuyện tày trời như vậy mà bà lại không hỏi cho rõ ràng?” Tố Đông hét lên với vợ.

Phương Tiểu Bình cũng phẫn nộ đáp trả: “Chuyện này ông bảo tôi đi do thám kiểu gì? Tiểu Diệp thông minh như thế, tôi mà hỏi nhiều là nó sinh nghi ngay. Thế chẳng phải là lạy ông tôi ở bụi này à?”

Tố Đông nghĩ thấy cũng phải.

“Nhất định phải làm rõ xem tình trạng hiện giờ của nó như thế nào mới được.” Một lúc sau ông khẽ lên tiếng.

Phương Tiểu Bình bực dọc đứng lên, đi vòng quanh phòng khách mấy vòng rồi xua tay: “Để cách mấy hôm nữa, tôi gọi điện lại, thử thăm dò tâm tình của nó xem sao.”

Tố Đông thở dài, gật đầu.

Lúc này Phương Tiểu Bình mới dừng bước, nơm nớp lo sợ: “Ông bảo chuyện này liệu có giấu được nó cả đời không?”

Câu hỏi này khiến cả người Tố Đông rét run, hồi lâu vẫn không thể đáp lại...

Sản phẩm mới được tung ra triển lãm của showroom đá quý cao cấp Tỷ Hối dưới quyền Kỳ Thị có chiều hướng đối chọi lại với showroom D. Buổi họp báo công bố sản phẩm mới được tổ chức sinh động và đặc sắc, không những mời người mẫu nổi tiếng thế giới, mà ngay trong giới báo chí cũng có sự phối hợp mạnh mẽ. Cộng thêm năm nay Kỳ Thị đã thay đổi người đại diện mới, bỗng chốc tập trung được sự chú ý của trong ngành và truyền thông khắp nơi.

Kỳ Đông Nham xuất hiện trong buổi họp báo, hơn nữa cuối cùng còn đi dạo một vòng trên sân khấu như đi catwalk. Nữ minh tinh làm đại diện phong lưu khoác tay anh ta cùng xuất hiện, thật đúng là trai tài gái sắc.

Tố Diệp ngồi dưới sân khấu, nhìn Kỳ Đông Nham ăn mặc hết như con công, cảm thấy chua xót tận răng.

Dùng bốn chữ này để hình dung Kỳ Đông Nham không hề quá chút nào: Giả vờ nghiêm túc.

Bình thường cũng chẳng thấy anh ta thể hiện vẻ phong độ, lịch sự thế này. Hình ảnh xoay vần trong đầu Tố Diệp luôn luôn là cái dáng đứng trên đỉnh núi, đầu tóc bị gió thổi rối bù, bên tai cô còn vang vọng tiếng gào khóc thảm thiết của anh ta khi bị cô đá xuống núi, khác biệt một trời một vực với hình tượng một doanh nhân thành đạt,

đứng đắn nghiêm chỉnh trước mặt.

Khi phóng viên hỏi Kỷ Đông Nham lo lắng nhất là khi nào, Tố Diệp rất muốn xông lên bổ sung một câu: Anh ta mắc bệnh sợ độ cao, đến cưỡi ngựa còn không dám.

Nghĩ tới đây, cô lại không nhịn được phải phì cười.

Kết thúc buổi ra mắt sản phẩm mới, Tố Diệp xin được thẻ nhân viên của Tỷ Hối do phòng quan hệ cấp, được đồng ý liền đi về phía phòng nghỉ.

Lúc đẩy cửa ra cô cũng không nghĩ gì nhiều, vì cô tưởng chỉ có mình Kỷ Đông Nham thôi.

Thế nên cô cũng chẳng gõ cửa, cứ thế đi thẳng vào. Lúc đó mới phát hiện Kỷ Đông Nham đang ngồi trên ghế sofa, còn cô mình tinh đó thì ngồi trên đùi anh ta, tư thế của hai người vô cùng ám muội.

Có lẽ họ cũng không ngờ có người xông vào đột ngột, cả hai đều sững sờ.

Tố Diệp cũng ngẩn ra giây lát nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại. Cô chỉ muốn móc ngay hai mắt mình ra. Thế là cô vội vàng che chặt hai mắt: “Xin lỗi, xin lỗi! Tôi không nhìn thấy gì cả đâu.”

Trong đầu cô hiện lên một suy nghĩ: Không phải cô đã vô duyên vô cớ trở thành người bắt gian tại trận đấy chứ? Hình như hai người họ chưa cởi quần áo...

~Hết chương 352~

*Lâm nhảm: Còn một chương chiều up nốt nha ^^

Quyển 7 - Chương 353: Nút thắt trong lòng Niên Bách Tiêu

Đang chuẩn bị đóng cửa lại thì cô nghe thấy nữ minh tinh đó lên tiếng, giọng nói mềm nhũn dịu dàng như mưa phùn vỗ về cỏ xanh: “Cậu chủ Kỳ! Diễm phúc của cậu thật không nhỏ.”

Sau đó là tiếng thanh âm khế khàng mà nặng nề của đôi giày cao nện lên nền thảm.

Tố Diệp buông tay. Cô nhìn thấy cô ta nở nụ cười mê hoặc với Kỳ Đông Nham, vòng eo thanh mảnh uốn éo như sắp gãy tới nơi: “Nhớ gọi điện thoại cho em đấy nhé!”

Kỳ Đông Nham hơi cong môi lên, không từ chối cũng không đáp lại.

Khi cô ta đi qua người mình, Tố Diệp ngửi thấy mùi của loại nước hoa Chanel No5 kinh điển.

Kỳ Đông Nham đứng dậy kéo Tố Diệp vào phòng, một giây sau lập tức đóng cửa phòng nghỉ lại.

Tố Diệp như cười như không: “Có cần tiện thể khóa trái cửa luôn không? Nếu không lại có em hồng nhan tri kỷ nào đó của anh hiểu lầm chúng ta thì sao?”

“Đừng giễu cợt anh!” Kỳ Đông Nham đi tới bên sofa, ngồi nghiêm chỉnh, rồi bổ sung thêm một câu: “Mở cửa sổ ra giúp anh!”

“Yên tâm đi! Tôi sẽ không nói ra ngoài gian tình của hai chúng ta đâu,

anh khỏi cần nhảy lầu.” Tố Diệp nhìn anh ta, cười hì hì.

Kỷ Đông Nham lườm cô: “Có tự sát anh cũng sẽ không chọn nhảy lầu.”

“Cũng phải.” Anh ta sợ độ cao.

“Em gái tốt! Mở cửa ra giúp anh, ngoan!” Kỷ Đông Nham lại bắt đầu giở thái độ nhăng nhít của mình ra.

Một câu “em gái tốt” làm Tố Diệp suýt nữa nôn hết bữa tối hôm trước ra ngoài. Cô khiếp sợ liếc nhìn anh ta một cái rồi không ngừng rung tay, làm cho da gà trên người rơi hết mới bước tới mở cửa sổ.

Kỷ Đông Nham hớp từng ngụm không khí trong lành, rồi giơ tay lên xoa ngực: “Cuối cùng cũng sống lại rồi!”

“Không đến nỗi đó chứ cậu chủ Kỷ! Cô ta đẹp đến mức đó sao? Làm anh mê mết đến chết đi sống lại cơ à?” Tố Diệp đổi ngược khách thành chủ, cầm cốc lên tự rót cho mình một cốc nước, rồi cô từ tốn ngồi xuống sofa, mỉm cười.

Kỷ Đông Nham nhìn cô nhấn mạnh một câu: “Là suýt nữa bị ngộp nước hoa mà chết.”

“Thì ra vừa nãy anh choáng váng à? Tôi lại tưởng anh ý loạn tình mê rồi.” Tố Diệp trêu chọc xong liền uống một ngụm nước.

Kỷ Đông Nham chủ động ngồi xuống bên cạnh cô, giơ tay kéo cô vào lòng, nói nửa thật nửa giả: “Cũng may em tới kịp, nếu không anh đã bị cô ta bỏ bùa rồi.”

Tố Diệp vội vàng làm động tác buồn nôn.

Kỷ Đông Nham liếc xéo: “Có cần thiết phải thế không?”

“Kỷ Đông Nham! Hôm nay tôi cũng xịt nước hoa đấy, anh không thấy đầu đầu à?” Tố Diệp cố tình trêu chọc anh ta.

Nhưng Kỷ Đông Nham lại cười xấu xa: “Thế à? Thế thì để người xem nào, xem có choáng váng không?” Nói rồi, anh ta dí sát mặt vào lòng cô hít ngửi.

Một giây sau, trán anh ta bị đầu ngón tay Tố Diệp giữ lại: “Ít lợi dụng giờ trò với bốn cô nương thôi!”

Kỷ Đông Nham buông cô ra, nhàn nhã dựa vào ghế: “Em có biết ngoài kia có bao nhiêu cô gái chỉ mong anh giờ trò không?”

“Thế để tôi đi gọi người đại diện của anh quay lại nhé?” Nói rồi Tố Diệp định đứng dậy.

Kỷ Đông Nham giơ tay giữ cô lại, sau đó ấn cô ngồi xuống: “Đừng có giày vò anh! Vừa rồi anh thật sự bị mùi nước hoa của cô ta làm cho đầu óc điên đảo. Đang định đẩy cô ta ra thì em vào.”

“Người ta chỉ muốn vén váy lên ngay lập tức đấy, cậu chủ Kỷ ạ!” Tố Diệp đùa giỡn kéo cà vạt của anh ta như dắt một con cún con.

Kỷ Đông Nham mím môi, bỗng nhiên giơ tay kéo một cái. Cô giật mình, lập tức ngã vào lòng anh ta.

“Vậy nếu trong lòng anh chỉ có em thì phải làm sao?” Anh ta cúi xuống nhìn cô, nụ cười trong đôi mắt có phần ma mị.

“Aiyo, cậu chủ Kỷ à! Câu này làm tôi quá cảm động rồi!” Tố Diệp

không đẩy anh ta ra một cách bất ngờ. Cô từ tốn giơ tay lên, từng ngón tay nhẹ nhàng đặt bên tai anh ta, trượt qua trượt lại như đang mê hoặc. Cả người cô dựa vào lồng ngực anh ta, nụ cười vô cùng quyến rũ.

Ngược lại Kỳ Đông Nham ngẩn ngơ, chớp chớp mắt. Anh ta không ngờ cô lại có hành động này.

Nụ cười bên môi Tố Diệp mỗi lúc một đậm, cô ghé sát vào mặt anh ta: “Anh định nhân lúc Niên Bách Ngạn đi công tác, làm một cuộc gian tình với tôi sao?”

“Hà?” Kỳ Đông Nham nhìn cô ngây ngốc, yết hầu động đập lên xuống.

“Khuôn mặt mê hoặc chết người mà không đền mạng này...” Tố Diệp cố ý kéo dài giọng. Một giây sau cô bất ngờ nắm mạnh lấy tai anh ta, ra sức kéo: “Tiếc là lúc nào cũng bày ra một điệu bộ rất muốn đắm!”

Kỳ Đông Nham nào có ngờ cô sẽ véo tai mình. Anh ta kêu đau, vội vàng cầu xin.

“Kỳ Đông Nham! Anh đã hứa sẽ làm việc cho tôi rồi đấy. Thế nên tôi mới trốn nửa ngày việc để tới tham gia buổi ra mắt sản phẩm mới của anh. Anh thì hay rồi, xong việc rồi thì trốn rúc như con chuột, hại tôi tìm mãi không ra. Thì ra là anh đang ở đây phong hoa tuyết nguyệt à?” Tố Diệp nắm chặt tai anh ta, tư thế như nữ vương hỏi tội.

Kỳ Đông Nham không ngừng kêu gào “nữ vương tha mạng”. Sợ rằng phóng viên xông vào mà nhìn thấy cảnh này, chắc cũng bị dọa cho đờ đẫn mất thôi, hoàn toàn tương phản với hình tượng đường hoàng tuấn tú vừa rồi của anh ta trên sân khấu.

Lúc này Tố Diệp mới buông tay.

Kỷ Đông Nham ôm tai, trừng mắt nhìn cô: “Tố Diệp! Thẻ hội viên em đang giữ đó rất có giá trị có biết không?”

“Thế thì đã làm sao? Chẳng phải anh bắt tôi cầm sao?” Tố Diệp cố tình chọc tức anh ta, trong lòng cũng biết thẻ hội viên của Tỷ Hối thì quý giá thế nào, giống hệt với showroom D, đều phải kiểm tra tư cách thành viên mới được cấp. Cô ấy à, thân phận chẳng có giá trị gì, ưu thế duy nhất chính là quen với hai ông chủ của hai showroom đá quý cao cấp này.

Kỷ Đông Nham bất mãn với câu trả lời của cô.

Tố Diệp đi thẳng vào chuyện chính với anh ta: “Mau gọi Bách Tiêu ra đây!”

Kỷ Đông Nham mặc kệ cô, chỉ ngồi dựa vào sofa, nhắm mắt lại.

“Giận đấy à?” Cô dùng bả vai huých vào người anh ta.

“Em làm như vậy vì Niên Bách Ngạn hay vì Niên Bách Tiêu?” Anh ta quay đầu, uể oải hỏi.

Cô cười ngọt ngào: “Đây gọi là yêu ai yêu cả đường đi. Cậu ta mà không phải em trai Niên Bách Ngạn, tôi chẳng thèm quan tâm tới chuyện của cậu ta.”

“Nếu Niên Bách Tiêu là em trai của anh, em có yêu cả không?” Kỷ Đông Nham sát lại gần cô.

Tố Diệp gật đầu.

Anh ta cười tươi như hoa.

“Nhưng mà phải thu tiền.” Tổ Diệp ung dung nói thêm một câu: “Tôi sẽ phải gõ cửa anh một số tiền kha khá, cậu chủ Kỳ của tôi ạ.”

Kỳ Đông Nham giơ tay rung đầu cô: “Trong mắt em chỉ có tiền thôi à?”

Niên Bách Tiêu đi tới rất đủng đỉnh.

Khi cậu ta tới nơi luyện tập đã là hơn hai giờ chiều. Kỳ Đông Nham cùng Tổ Diệp hưởng thụ ánh nắng mặt trời ngày đông hơn một tiếng đồng hồ. Sau khi thấy Niên Bách Tiêu xuất hiện, không chịu được phải oán thán: “Cậu chủ nhỏ à! Còn biết đường tới đây à?”

Niên Bách Tiêu ăn mặc rất thoải mái, bên trong là chiếc áo phong cổ tròn, bên ngoài khoác chiếc áo jacket, phía dưới là chiếc quần bò màu xanh xám kết hợp với đôi ủng kỵ sỹ màu cafe đậm. Xem ra cậu ta chơi game cả đêm, hôm nay ngủ cho đã mắt. Mái tóc ngắn giản đơn chắc được vuốt vuốt vài cái rồi ra khỏi nhà ngay.

Trong miệng vẫn còn tóp tép kẹo cao su, cậu ta ngồi phịch xuống bãi cỏ bên cạnh Kỳ Đông Nham, lười biếng dựa lưng vào bậc thềm, từ tốn nói: “Nếu có thể, tôi không tới đâu.”

“Không phải mấy ngày nay cậu toàn chơi game giết thời gian đấy chứ?” Tổ Diệp thấy mắt cậu ta thâm quầng, nhìn là biết không ngủ đủ giấc.

Niên Bách Tiêu cười khẩy: “Đây chẳng phải là bộ dạng mà anh tôi muốn nhìn thấy sao?” Giọng nói đẹp thể hiện rõ sự ngỗ ngược và khó chịu. Khi có người thứ ba, cậu ta không bao giờ nói tiếng Trung.

Tố Diệp ghen lời.

Niên Bách Tiêu quay đầu nhìn đường đua. Trên bãi có mấy chiếc xe đua đang chờ xuất phát. Các tay đua cũng bắt đầu lần lượt lên xe luyện tập. Cậu ta hơi nheo mắt lại, ánh mắt bức bối: “Hai người gọi tôi tới đây làm gì?”

“Nghe Kỷ Đông Nham nói cậu đã từng là một tay đua chuyên nghiệp.” Đây là tin tức khó khăn lắm Tố Diệp mới moi được từ Kỷ Đông Nham. Chẳng trách mà Niên Bách Tiêu lại tới xưởng đồ phế thải đó. Thì ra cậu ta không chỉ thích đua xe, mà còn từng tham gia các giải thi đấu khi ở nước ngoài.

Nét mặt Niên Bách Tiêu càng thêm cau có. Cậu ta nhìn sang Kỷ Đông Nham: “Kỷ! Anh nhiều chuyện quá đấy!”

Kỷ Đông Nham nhún vai ơ hờ: “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, không phải anh cố ý bán đứng em đâu.”

“Mỹ nhân? Mỹ nhân ở chỗ nào?” Niên Bách Tiêu phì cười: “Anh đã nhìn thấy mỹ nhân nào ngày ngày dùng võ đánh người ta chưa?”

Kỷ Đông Nham không nhin được, phì cười.

Tố Diệp cười ngoài mặt, không cười trong lòng: “Niên Bách Tiêu! Có phải cậu lại muốn ăn đấm không?”

Ai ngờ Niên Bách Tiêu giờ thói ngang ngược, lập tức đứng dậy, quay người định đi.

“Không được phép đi!” Tố Diệp nhanh tay nhanh mắt, lập tức kéo quần cậu ta lại.

Làm Niên Bách Tiêu giật mình, gào ầm lên: “Hôm nay tôi không đeo thắt lưng đâu đấy, buông ra, tụt quần bây giờ!”

“Cậu còn dám giở trò bướng bỉnh trước mặt tôi, tôi dám bảo đảm nhất định sẽ lột sạch đồ của cậu ra rồi vứt ra bãi tập.” Tổ Diệp không hề khách khí.

“Được rồi, được rồi! Chị mau buông ra!” Dù sao da mặt Niên Bách Tiêu cũng mỏng, gắp gáp là lập tức đỏ mặt.

Sau khi Niên Bách Tiêu ngồi xuống, Tổ Diệp đề nghị: “Đông Nham đã chọn cho cậu một chiếc xe đua. Cậu xuống chơi thử đi. Hôm nay cậu chủ Kỳ của chúng ta ban ơn. Cậu mà lái tốt, anh ấy sẽ rộng rãi bỏ tiền ra tài trợ cho cậu một con xe đua.”

Cô vừa dứt lời, Niên Bách Tiêu lập tức trừng mắt lườm anh ta: “Kỳ Đông Nham!”

“Nếu em lái tốt, anh cũng chấp nhận vung tiền một lần.” Kỳ Đông Nham cười thoải mái.

Nét mặt của Niên Bách Tiêu cứng ngắc, nhìn hai người họ đầy phẫn nộ. Bờ môi cậu ta mím chặt, rõ ràng là đang cố nén giận.

Bầu không khí quanh ba người bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Rất lâu sau, Niên Bách Tiêu lại đứng dậy lần nữa, hung hăng nói: “Chị là đồ đàn bà ác độc! Muốn lái tự chị đi mà lái! Tôi chẳng hơi đâu lái cho chị xem. Có bản lĩnh thì chị cứ lột sạch tôi rồi vứt ra giữa đường đua đi!”

Nói rồi cậu ta hùng hổ quay người bỏ đi.

Kỳ Đông Nham khó xử, đang định đứng dậy đuổi theo thì Tố Diệp giữ anh ta lại, lắc đầu ý bảo anh ta không cần sốt sắng.

Sau khi Niên Bách Tiêu đi được khoảng năm sáu bước, Tố Diệp mới lên tiếng, nói rất to: “Niên Bách Tiêu! Cậu lười lái hay không dám lái? Tôi thấy thật ra cậu là đồ nhát chết, là con rùa rụt cổ!”

Kế khích tướng áp dụng cho những cậu nhóc còn trẻ tuổi như Niên Bách Tiêu là hữu dụng nhất. Lần nào Tố Diệp dùng, cậu ta cũng mắc mưu.

Quả không sai, đằng sau vang lên tiếng bước chân cậu ta đi rồi quay lại, gấp gáp hết như tiếng thờ hồng học: “Tố Diệp! Chị nói ai là con rùa rụt cổ?”

Tố Diệp từ từ quay đầu lại, cố tình nhướn mày: “Yo? Tôi còn tưởng cậu đeo cái mai rùa đi thẳng rồi chứ, sao lại quay về thế này?”

“Chị...” Niên Bách Tiêu tức tái mét mặt mày, một lúc sau mới chửi mắng được một câu: “Chị là đồ đàn bà xấu xa!”

Tố Diệp không tức giận. Cô đứng dậy, phúi đi lớp cỏ khô dính trên áo sơ mi, cười khế nhìn thẳng vào cậu ta: “Tôi nói sai sao? Niên Bách Tiêu! Từ nhỏ cậu đã thích đua xe. Trong phòng cậu bày vô số các mô hình ô tô. Cậu hiểu biết về các loại ô tô trên thế giới cũng như tính năng của nó. Về phương diện này nếu cậu nhận là thứ hai thì không ai dám nhận là thứ nhất. Cậu có năng khiếu đua xe. Chính vì như vậy, huấn luyện viên của tổ đua G4 mới đặc cách một người chưa tới tuổi đua xe như cậu vào đội. Có lẽ khoảng hai năm trước. Cậu tham gia cuộc thi quốc tế, có được thành tích không tồi. Sao? Bây giờ đến cả xe cũng lười động vào sao? Cậu lười động vào hay vì hành vi ngông cuồng tùy tiện của mình đã từng hại thầy giáo bị phế mất đôi chân, mà cậu không dám động vào ô tô nữa?”

~Hết chương 353~

*Lâm nhảm: Hehe, ngày mai hết chương 7 rồi mình sẽ có nhả nhủ để bắt đầu hồi ngược thực sự

"Không, không, không! Đánh chết anh cũng không leo núi, anh vốn không biết leo!"

Quyển 7 - Chương 354: Mỗi người đều có một nỗi đau muốn trốn tránh

Thời gian như ngừng lặng.

Cả nét mặt của Niên Bách Tiêu cũng vậy.

Cậu ta ngây ngốc nhìn Tố Diệp, như một người bị một cây gậy đập mạnh vào sau gáy, tất cả các biểu cảm trên gương mặt đều đông cứng lại giây phút này.

Rất lâu sau, cậu ta gào lên giận dữ, rồi ngay lập tức bỏ nhào về phía Kỳ Đông Nham như một con sói đói bụng: “Kỳ Đông Nham! Anh không có quyền nói với người phụ nữ này chuyện của em!”

Tiếc là, đối với Kỳ Đông Nham mà nói, Niên Bách Tiêu vẫn còn quá nhỏ, tay chân không chắc chắn. Khi cậu ta nhào tới, Kỳ Đông Nham nhanh nhẹn giơ tay tóm lấy cánh tay Niên Bách Tiêu, rồi siết mạnh tay một cái. Cả người Niên Bách Tiêu bị Kỳ Đông Nham đè sấp xuống đất. Cánh tay cậu ta cũng bị Kỳ Đông Nham bẻ quặt về đằng sau.

Niên Bách Tiêu đau đớn kêu gào ầm ỹ.

“Không nhận ra Tố Diệp đang quan tâm tới em sao? Nhóc con, đừng có không biết tốt xấu!” Kỳ Đông Nham giơ tay đánh vào đầu cậu ta một cái.

Nửa khuôn mặt Niên Bách Tiêu bị đè lên thảm cỏ. Cỏ khô chọc vào da thịt làm cậu ta đau đớn, nghe rằng trợn mắt lườm Tố Diệp đang đứng gần đó xem trò vui, nói với vẻ khinh thường: “Chị ta quan tâm em ư? Nực cười! Chẳng qua là chị ta muốn lấy lòng anh trai em mà thôi!”

Tố Diệp chẳng hơi đâu tranh luận với cậu ta. Cô tìm một khoảnh đất sạch sẽ, ngồi xuống. So với dáng vẻ thảm hại của Niên Bách Tiêu, trông cô vô cùng ung dung tự tại. Thế nên mới nói tìm Kỳ Đông Nham tới là đúng đắn. Nói gì thì nói, cô cũng chỉ là con gái, mấy công việc đánh đấm này đương nhiên đàn ông vẫn làm tốt hơn.

Niên Bách Tiêu, cũng giống như đa phần những đứa trẻ phản nghịch khác, sâu trong nội tâm dù ít dù nhiều cũng che giấu những bí mật và tâm sự. Ngoài mặt chúng càng ương bướng, khó bảo thì tâm hồn lại càng đóng kín. Tuy rằng mới chỉ tiếp xúc với cậu ta một thời gian ngắn, nhưng Tố Diệp biết rõ những cậu trai có tính cách như cậu ta kỳ thực rất khao khát có được sự quan tâm và chú ý của người khác.

Nghĩ tới tính cách của Niên Bách Ngạn là đủ biết. Trước nay anh vốn nghiêm túc, lại không thích thể hiện sự quan tâm của mình. Bố mẹ họ mất sớm, anh trai không khác gì bố. Thế nên lẽ tất nhiên anh càng phải nghiêm khắc hơn với Niên Bách Tiêu. Cộng thêm tính cách mạnh mẽ và thói quen kiểm soát của Niên Bách Ngạn, e là có nhiều lúc Niên Bách Tiêu không có được cơ hội biểu đạt ý nguyện của mình.

Từ Niên Bách Ngạn cô cũng được biết, Niên Bách Tiêu luôn học ở nước ngoài. Những chuyên ngành cậu ta theo học, những trường cậu ta thi vào đều do đích thân Niên Bách Ngạn sắp xếp. Cũng tức là, Niên Bách Ngạn hy vọng Niên Bách Tiêu đi theo quỹ đạo của mình, làm theo yêu cầu của mình, không cần nghe bất kỳ ý kiến nào của cậu ta. Dù sao Niên Bách Tiêu cũng còn nhỏ. Cậu ta có đầu

tranh thế nào cũng không thể chống chọi nổi gia sản kếch xù cùng mối quan hệ rộng lớn của anh mình. Cuối cùng cánh tay chịu thua bắp chân, đành phải lựa chọn thỏa hiệp.

Thế nên cậu ta kìm nén, bất mãn, cậu ta không thể hiểu được cách quan tâm của Niên Bách Ngạn, cũng giống như Niên Bách Ngạn không thể hiểu được sự khao khát được quan tâm của Niên Bách Tiêu vậy.

Tổ Diệp rất muốn xóa bỏ khoảng cách giữa Niên Bách Tiêu và Niên Bách Ngạn. Đầu tiên đích thực là vì Niên Bách Ngạn. Sau đó cũng vì thấy Niên Bách Tiêu nên làm một thanh niên phóng khoáng. Bản tính cậu ta không xấu, nên có tư cách có được hạnh phúc.

Thế nên cô chỉ có thể trông cậy vào Kỳ Đông Nham, vì quan hệ của hai người họ trước giờ vẫn rất tốt.

Khi Kỳ Đông Nham nói với cô nguyên nhân thật sự của việc Niên Bách Tiêu không còn dám chạm vào xe đua nữa, trái tim Tổ Diệp đã thất lại. Đứa trẻ này rất lương thiện, nếu không bao nhiêu năm qua rồi sao cậu ta vẫn còn canh cánh không nguôi? Cậu ta rõ ràng rất thích đua xe, thậm chí nghe thấy đầu năm tới G4 tổ chức cuộc đua ở Bắc Kinh là lập tức về nước. Nhưng vì trong lòng còn áy náy nên vẫn chần chừ không dám đối mặt, chỉ có thể chọn cách ngồi đau lòng trong xưởng phế liệu.

Nếu Niên Bách Tiêu không còn thích đua xe, Tổ Diệp cũng tuyệt đối không lo chuyện bao đồng. Nhưng cô cảm nhận được rõ ràng tình yêu của cậu ta đối với ô tô toát lên trong ánh mắt. Chỉ có điều cậu nhóc này quá cục tính, nhất thiết phải dùng một vài thủ đoạn đặc biệt mới có thể giúp cậu ta nhìn thẳng vào vấn đề.

Kỳ Đông Nham nghe thấy Niên Bách Tiêu nói vậy thì không nhin

được cười: “Tại sao cô ấy phải lấy lòng anh em?”

“Chị ta chỉ là tình nhân của anh em, ảo tưởng muốn được cưới anh ấy.” Niên Bách Tiêu nói trong bức dọc.

Kỷ Đông Nham chép miệng: “Nhóc con! Em nghe cho rõ đây! Nếu Tố Diệp mà thật sự lấy anh trai em thì đó là phúc ba đời của anh ấy. Đừng tưởng không có ai cần cô ấy. Ngày nào đó cô ấy thật sự chia tay với anh trai em, vẫn còn anh ở đằng sau đấy!”

Niên Bách Tiêu nhú mày: “Thì ra anh thích phụ nữ xấu!”

“Anh nghĩ chẳng bao lâu nữa em cũng sẽ thích người phụ nữ xấu này đấy.” Kỷ Đông Nham bật cười, buông tay ra.

Niên Bách Tiêu đẩy anh ta ra, lườm bà ngồi dậy, hằn học nhìn Tố Diệp và nói: “Tôi ghét chị!”

“Cảm ơn nhé! Người thích tôi nhiều quá rồi, thế nên nếu lại thêm cả cậu nữa chắc là tôi đối phó không nổi đâu.” Tố Diệp không tức giận mà cười tươi.

“Chị! Chị...” Niên Bách Tiêu chỉ về phía cô, một lúc sau mới thốt lên được một câu: “Tự mãn!”

Tố Diệp đứng dậy đi về phía cậu ta: “Đừng nói nhiều lời thừa thãi như vậy nữa! Rốt cuộc cậu có chạy thử vài vòng không? Cậu không muốn chạy hay không dám chạy, nói cho dứt khoát đi!”

“Không đi!” Niên Bách Tiêu kết luận nhanh gọn.

“Không dám?”

“Không muốn đi!” Cậu ta dẫn mạnh từng từ.

Tố Diệp quay đầu nhìn Kỷ Đông Nham, Kỷ Đông Nham bày ra vẻ mặt lực bất tòng tâm. Suy nghĩ một lúc, cô lại hỏi: “Ý của cậu là cậu không còn thích đua xe nữa?”

“Đúng vậy!”

“Thế tại sao cậu còn về nước?”

Niên Bách Tiêu á khẩu, không trả lời.

“Chiếc balo cậu luôn mang bên mình tới bây giờ vẫn còn treo biểu tượng của tổ đua xe G4. Nếu cậu không thích đua xe, tại sao còn giữ lại nó?”

“Chuyện này không liên quan tới chị!”

“Mấy ngày trước tôi tình cờ đọc được một tin. Tất cả các thành viên cũ của G4 trừ cậu ra đều được giữ nguyên. Chỉ có điều trong đó có một chiếc xe của một thành viên khi luyện tập trên đường đua đã báo hỏng, được đưa tới xưởng phế liệu, thế nên hôm đó cậu mới xuất hiện ở xưởng, phải không?” Tố Diệp chậm rãi nói.

Niên Bách Tiêu cắn chặt răng, rành mạch nói: “Tố Diệp! Tôi đã nói với chị rồi, chuyện này không liên quan tới chị!”

“Niên Bách Tiêu! Cậu dễ dàng từ bỏ giấc mơ của mình như vậy, huấn luyện viên của cậu có biết không?” Cô cười khế.

Niên Bách Tiêu lập tức bị chọc tức, “giơ nanh múa vuốt” về phía cô: “Đừng có nhắc tới huấn luyện viên của tôi nữa! Tôi không cho phép chị nhắc về thầy ấy!”

Tổ Diệp nhún vai, như cười như không.

Sau này Kỷ Đông Nham cũng đã kể với cô, huấn luyện viên của Niên Bách Tiêu là một người Hà Lan mang một bộ râu quai nón xồm xoàm, là một tay đua chuyên nghiệp đã giành được không ít giải thưởng quốc tế. Ông ta nhận ra năng khiếu bẩm sinh của Niên Bách Tiêu, đã đích thân nhận cậu làm học trò, dạy cậu cách nắm bắt các loại xe đua khác nhau, dạy cậu đạt được tốc độ tự nhiên cao nhất để giành thắng lợi.

G4 là tâm huyết là vị huấn luyện viên người Hà Lan đó, thế nên ông ta đặc cách cho Niên Bách Tiêu gia nhập. Không ngờ ngay trong cuộc đua đầu tiên, Niên Bách Tiêu đã giành được thành tích rất tốt, khiến toàn đội đều phải nhìn cậu bằng con mắt khác. Trong các cuộc đua đường vòng nối tiếp sau đó, tốc độ của Niên Bách Tiêu khi đua xe đã suýt soát thích tích của kỷ lục thế giới.

Nhưng chuyện đời luôn là vậy, quá kiêu ngạo sẽ gây họa. Trong một cuộc đua, một kỹ thuật viên được G1 thuê về, thực chất là tai mắt của đội đối địch, đã cố ý giở trò đối với động cơ của xe đua, cuối cùng khiến cho G4 thua thảm bại. Đó là cũng là lần G4 lôi kéo nhiều nhà đầu tư nhất, làm cho tất cả các nhà đầu tư giận dữ. G4 không nhận được tiền tài trợ thì thôi, còn mất hết tiếng tăm trong làng đua xe.

Vì muốn G4 có thể tiếp tục duy trì, được một lần nữa tham gia giải đua quốc tế chính thức, Niên Bách Tiêu đã lén lút tham gia đua xe phi pháp. Cái gọi là đua xe phi pháp là những cuộc đua được một số tổ chức ngầm mở ra từ một tới bốn giờ sáng. Những tổ chức này đều do cá nhân gây dựng nên, lấy lợi nhuận cá cược làm mục đích. Không có quá nhiều chế tài, quy định, bất luận dùng thủ đoạn gì, chỉ cần giành được chiến thắng sau cùng là được. Đương nhiên, nếu

xảy ra chuyện thì cũng sẽ không được pháp luật bảo vệ.

Nhưng tiền kiếm được sẽ nhiều. Một khi chiến thắng, tất cả tiền cược sẽ được dốc hết vào túi người đó.

Niên Bách Tiêu đã đi liên tục mấy lần. Cậu là học trò của tay đua chuyên nghiệp thế giới, mấy cuộc đua này đương nhiên chỉ là chuyện nhỏ. Thế nên từng số tiền lớn cứ thế được rót vào túi của cậu.

Người tới xem cậu đua xe mỗi ngày một nhiều hơn, tiền cược cũng mỗi ngày một lớn.

Chuyện này cuối cùng cũng để huấn luyện viên của Niên Bách Tiêu biết được. Ông ấy quở trách Niên Bách Tiêu một trận. Vì trong mắt những tay đua chuyên nghiệp như họ, chỉ có đường hoàng đường dưới ánh mặt trời, tiếp nhận một cuộc đua có quy củ luật lệ mới gọi là đua xe. Bàn tay của họ dùng để nâng cúp, để cầm số tiền trong sạch dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, dùng để lái F1, chứ không phải để mỗi tối lái những chiếc xe khác nhau, không màng tới quy tắc, không có gì bảo đảm tính mạng.

Niên Bách Tiêu cảm thấy mình không sai. Cậu cảm thấy chỉ cần có tiền, đội xe được cứu, bọn họ có thể không cần vất vả lôi kéo tài trợ cũng sẽ được đứng trên vũ đài thế giới.

Cậu lại tới trường đua ngầm. Vừa mới xuất hiện là cả trường đua đã náo nhiệt hẳn lên. Cậu nghiễm nhiên trở thành ngôi sao ở nơi đó. Chỉ có điều cậu quên mất rằng, trên đời này chẳng có gì là vĩnh hằng bất biến, cá cược lại càng như vậy, có thắng rồi sẽ có thua. Hơn nữa cậu lại quá nổi trội, huênh hoang, khiến người khác ganh ghét. Tối đó huấn luyện viên vì ngăn cản cậu tham gia cũng có mặt ở đó, thế là bi kịch đã xảy ra.

Các tay đua khác cố tình vây lấy xe của Niên Bách Tiêu, bắt đầu tấn công theo nhóm. Niên Bách Tiêu suýt nữa bị nhóm người đó đánh chết. Huấn luyện viên vì bảo vệ cậu mà đã bị bọn chúng đánh gãy cả hai chân.

Cũng bắt đầu từ ngày hôm đó, Niên Bách Tiêu rút ra khỏi G4, không bao giờ đua xe nữa.

Tố Diệp bèn hỏi Kỳ Đông Nham, chuyện sau đó thế nào? Chuyện này cuối cùng đã giải quyết ra sao? Niên Bách Tiêu làm sao thoát khỏi tay của bọn người đó?

Kỳ Đông Nham bèn nói đơn giản một câu: Niên Bách Ngạn đã ra mặt giải quyết mọi chuyện.

Tố Diệp kinh ngạc, lại hỏi giải quyết kiểu gì. Kỳ Đông Nham liền nói không biết. Anh ta chỉ biết nếu lúc đó Niên Bách Ngạn không xuất hiện xử lý chuyện này, có lẽ Niên Bách Tiêu đã bị đám người đó đánh chết.

Nghĩ tới đây, Tố Diệp hít sâu một hơi. Thấy Niên Bách Tiêu kích động như vậy, cô mỉm cười: “Xem ra tôi làm khó cậu rồi. Thôi vậy, mỗi người đều có một nỗi đau mà mình muốn trốn tránh, không dám đối mặt. Ấu cũng là chuyện thường tình.” Dứt lời, cô nhìn Kỳ Đông Nham rồi nói: “Mời cậu chủ nhỏ của chúng ta ăn một bữa no nê đi. Không chừng nhìn mấy chiếc xe đua trên đường đua vừa rồi đã bị dọa cho hồn bay phách tán cũng nên.”

Niên Bách Tiêu nhìn trân trân về phía bóng cô, bàn tay nắm chặt, nổi cả gân xanh, hơi thở cũng mỗi lúc một dồn dập. Rồi cậu ta bất ngờ hét lên một câu sau lưng cô: “Tố Diệp! Chị có tư cách gì nói tôi trốn tránh hiện thực? Chị thì sao? Chẳng phải chính chị cũng vậy sao?”

~Hết chương 354~

Quyển 7 - Chương 355: Ảnh nóng

Tố Diệp dừng bước.

Quay đầu lại.

“Cậu nói vậy là có ý gì?” Cô hờ hững hỏi.

Niên Bách Tiêu nhìn cô khinh thường: “Chính mắt chị nhìn thấy bạn trai ngã từ trên đỉnh núi xuống và qua đời. Thế nên, từ đó chị cũng không còn leo núi nữa, không phải sao?”

Nét mặt Tố Diệp cứng đờ, sống lưng thẳng tắp.

Kỷ Đông Nham đứng bên thấy không ổn bèn bước lên kéo mỗi người sang một bên: “Được rồi, được rồi! Những chuyện không vui vẻ hãy để nó tan thành mây khói đi. Nào, chúng ta cùng đi ăn một bữa xả láng, anh mời!” Hai người này hôm nay đúng là trúng gió rồi, dốc sức moi móc vết thương của nhau. Nói thật lòng, anh ta đau đầu nhất khi thấy tình cảnh này xảy ra.

Nhưng Niên Bách Tiêu hất tay Kỷ Đông Nham ra. Cậu ta như một đứa trẻ hiếu thắng cuối cùng cũng lật ngược được thế cờ. Thấy sắc mặt Tố Diệp thay đổi, ác ý lan tràn trong đôi mắt cậu ta: “Sao không nói gì nữa? Chẳng phải chị mạnh lắm sao? Thì ra bác sỹ tâm lý cũng có điều kiêng kỵ à?”

“Bách Tiêu!” Kỷ Đông Nham thấy sắc mặt Tố Diệp tái nhợt, vội vàng thấp giọng quát nạt.

Niên Bách Tiêu cười khẩy: “Em nói sai sao? Chẳng phải Trung Quốc có câu “Điều mình không thích thì đừng bắt người khác làm” sao? Bản thân chị ta cũng có vấn đề, dựa vào cái gì mà tới quán em?” Có lẽ vì quá sung sướng trước nỗi đau của người khác, cậu ta lại nói được cả một câu thành ngữ hoàn chỉnh bằng tiếng Trung.

Kỷ Đông Nham đang định lên tiếng, Tố Diệp đã bước tới, ngữ khí lãnh đạm: “Cậu nghĩ tôi phải làm thế nào mới có tư cách quán cậu?”

“Trừ phi chị có bản lĩnh leo núi lần nữa.” Niên Bách Tiêu hơi nhướn mày lên, cong môi nói.

Tố Diệp bình thản nhìn cậu ta: “Cũng có nghĩa là, chỉ cần tôi dám leo núi thì cậu cũng dám đưa xe trở lại, đúng không?”

Niên Bách Tiêu mím môi, một lúc sau gật đầu như đã mang một quyết tâm rất lớn: “Đúng vậy!”

“Được, quyết định như vậy!” Tố Diệp nắm chặt tay lại.

“Ai nuốt lời người đó là chó!” Niên Bách Tiêu cũng hứa như đinh đóng cột.

Kỷ Đông Nham khó xử nhìn hai người họ, như đang nhìn hai đứa trẻ cá cược với nhau trong giận dữ...

Lại là một ngày trời xanh mây trắng.

Khi Tố Diệp gọi điện bằng video với Niên Bách Ngạn, Kỷ Đông Nham ngồi bên cạnh nổi hết da gà, nguyên nhân là vì Tố Diệp khi làm nũng Niên Bách Ngạn đúng là ghê tởm. Lúc thấy Tố Diệp hôn chụt một cái lên màn hình điện thoại với Niên Bách Ngạn, Kỷ Đông Nham cuối

cùng cũng không chịu nổi, phải thò đầu vào nói một câu: “Người phụ nữ của anh đang ở chung với tôi đấy.”

Ngay lập tức, đầu anh ta bị Tổ Diệp đẩy sang một bên.

Trên màn hình điện thoại, Niên Bách Ngạn nhíu mày: “Sao lại ở cùng cậu ta?”

“Có chuyện quan trọng cần anh ấy phối hợp.” Tổ Diệp cười vô cùng thùy mị. Nét mặt dịu dàng đó gần như có thể vắt ra nước. Cô nàng nụ nói: “Anh yêu! Anh cứ yên tâm đi. Em bảo đảm sẽ bảo vệ thật tốt bản thân mình, tuyệt đối không để người đàn ông khác nhúng chàm. Cả cơ thể và trái tim của người ta đều thuộc về anh.”

Kỷ Đông Nham nghe răng trợn mắt nhìn cô, lại một lần nữa rùng mình.

Bên kia Niên Bách Ngạn khá thoải mái, đầu mày cũng dẫn ra: “Ít tiếp xúc với cậu ta thôi.”

“Vâng!” Cô cười tươi như đóa hoa hồng.

Hứa Đồng bước lên thông báo thời gian họp đã tới, tiện thể chào Tổ Diệp một tiếng, rồi mách thêm một câu: “Cũng may có cuộc điện thoại của cô, tất cả nhân viên chúng tôi mới được nghỉ hơn mười phút.”

Tổ Diệp bèn oán trách: “Bách Ngạn! Anh cũng phải nghỉ một chút tới nhân viên chứ. Nhất là nhân viên nữ. Anh nhìn Hứa Đồng đi, hai mắt thâm quầng cả rồi, trông đáng thương chết được.”

“Được!” Niên Bách Ngạn ôn hòa đáp lại.

Cuối cùng anh bổ sung một câu: “Đưa điện thoại cho Kỷ Đông Nham.”

Tố Diệp bèn làm theo.

Kỷ Đông Nham uể oải nhìn Niên Bách Ngạn: “Nếu muốn nhắc nhở tôi đừng chạm người phụ nữ của anh thì thôi khỏi, bất kỳ lúc nào tôi cũng có thể giờ trò với cô ấy.”

Tố Diệp trừng mắt với anh ta rồi hét lên: “Bách Ngạn! Đừng nghe anh ta nói vớ vẩn.”

Kỷ Đông Nham giơ tay bịt miệng cô lại. Cô nhanh lẹ há mồm ra, cắn mạnh vào ngón tay cái của anh ta, làm anh ta thét lên đau đớn. Niên Bách Ngạn bên kia bật cười: “Tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở cậu. Đừng chỉ mãi để ý tới người con gái của tôi, bắt đầu kiếm kê cuối năm rồi đấy, nếu không muốn bị Tinh Thạch bỏ lại quá xa thì cậu chủ Kỷ phải nỗ lực rồi.”

“Niên Bách Ngạn! Tôi mà cướp được cô gái của anh, cho dù cuối năm có kém anh quá nhiều, tâm lý vẫn rất ổn định!”

Nụ cười bên khóe môi Niên Bách Ngạn càng thêm đậm: “Ồ? Thế thì cậu cứ thử xem.”

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Kỷ Đông Nham tức sôi máu: “Dám xem thường tôi hả?”

Tố Diệp nhìn anh ta bằng biểu cảm thương hại sâu sắc, thở dài: “Trong mắt Niên Bách Ngạn, anh còn chẳng được đứng vào hàng ngũ tình địch.”

“Hay là anh mê hoặc em.” Anh ta nghiêm túc thương lượng với cô.

Tố Diệp làm như đang suy nghĩ rồi gật đầu rất mạnh: “Vây cũng

được. Tóm lại anh cũng chỉ muốn tìm lại chút tự trọng thôi mà. Tôi có thể hợp tác với anh, miễn cưỡng hiến thân cho anh. Nhưng mà, anh phải đi cùng tôi hết hôm nay đã.” Nói rồi, cô đi giày leo núi vào, loay hoay cài dây an toàn.

Kỷ Đông Nham nghe xong vội nhìn cô cảnh giác: “Em nói thế là có ý gì?”

Tố Diệp đeo xong túi: “Chẳng phải anh sợ độ cao sao, anh leo núi một lần, chưa biết chừng khỏi ngay.”

“Lý luận quái quỷ gì vậy?” Kỷ Đông Nham hét ầm lên, chỉ mong cách xa cô vạn dặm: “Lúc chúng ta tới đã nói trước rồi, anh chỉ đi với em thôi, đừng có ép anh leo núi!”

“Chỉ là núi nhân tạo thôi, anh sợ cái gì chứ? Có phải đi leo núi đã ngoại đầu. Anh xem từ đây tới đó mới có mấy mét, ngã cũng không chết được đâu mà lo.” Tố Diệp không hề khách khí.

Kỷ Đông Nham xua tay liên hồi: “Không, không, không! Đánh chết anh cũng không leo, anh vốn không biết leo mà.”

Từ sau hôm hứa hẹn chắc chắn với Niên Bách Tiêu, Tố Diệp bắt đầu đứng ngồi không yên. Cô lo lắng một mình không sao, hại cả Kỷ Đông Nham cũng căng thẳng theo. Chỉ vì hôm đó quay về xe Tố Diệp đã nói với anh ta một câu: Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy mình cũng cần khắc phục chuyện leo núi. Đến lúc đó, tôi sẽ chữa luôn cả chứng sợ độ cao của anh một thể.

Chỉ vì câu nói ấy đã khiến anh ta sợ phát khiếp, gập cô là trốn.

Nhưng có trốn lên trời cũng không trốn được. Hôm nay cô nài ép, lôi kéo bằng được anh ta tới khu leo núi trong nhà này. Anh ta chỉ lo cô

nhất thời cao hứng sẽ ép anh ta leo cùng, nên ngay từ lúc ở trong xe đã hứa hẹn. Ai ngờ cô vẫn nuốt lời.

Tố Diệp nghe anh ta nói xong, bèn ủ rũ ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn những người thích leo núi đứng đó không xa, ánh mắt dần dần tối lại.

Kỷ Đông Nham thấy vậy cũng không trốn nữa. Anh ta đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô, không còn vẻ cười cợt ban nãy, mà nhìn theo ánh mắt cô, nghiêm túc nói: “Lần đầu tiên anh biết em là đội trưởng chinh phục đỉnh Himalaya anh đã nghĩ, không biết cảnh cô gái này leo lên một vách núi chênh vênh giữa trời trông sẽ thế nào nhỉ? Bây giờ nhìn những người đang leo trên tường kia, Tiểu Diệp, anh nghĩ em nhất định là hiên ngang oai phong hơn họ nhiều.”

Tố Diệp cup mắt xuống, cười khổ, nghịch chiếc túi trong tay: “Có ích gì chứ? Ít nhất thì đến cả dung khí cho bột Magie vào trong túi tôi cũng không có.”

“Thì ra cái này để đựng bột Magie à?” Kỷ Đông Nham hòa hoãn bầu không khí, giơ tay kéo kéo: “Mấy dụng cụ linh tinh này cũng nhiều thật, anh còn chẳng gọi được tên.”

“Leo núi trong nhà thì không cần nhiều dụng cụ, nhưng ra ngoài thì rất nhiều.” Tố Diệp cười khế.

“Vậy sao? Anh còn tưởng cũng giống nhau cả.”

“Đây chỉ là trang bị cho cá nhân thôi, dây an toàn, dụng cụ hạ thấp, cáp an toàn, dây thừng, giày leo núi, bột Magie, còn cả mũ bảo hiểm nữa.” Tố Diệp giới thiệu lần lượt: “Nhưng nếu ra leo núi ở ngoài, thì còn cần chuẩn bị những dụng cụ chuyên nghiệp nhất. Vì ở ngoài kia, một khi xảy ra sự cố, chỉ có thể tự cứu mình, công cụ rất quan trọng.”

“Là thứ gì?” Kỳ Đông Nham cười với cô.

Tổ Diệp liếm môi: “Cần một sợi dây chính khoảng 11mm nối với dây cáp và dây thừng ở điểm bảo vệ, dùi và búa dùng để cố định trên núi, còn cả đỉnh tương đồng cũng có tác dụng như dùi. Khi cần thiết, còn phải chuẩn bị lều bạt treo lơ lửng. Đương nhiên, ngoài những thứ đó ra còn phải chuẩn bị kỹ càng các dụng cụ nhà bếp, bếp lò, dao gập, bật lửa... những dụng cụ có tác dụng chiếu sáng.”

“Còn phải chuẩn bị cả lều bạt nữa á?” Kỳ Đông Nham kinh ngạc.

“Dĩ nhiên rồi!” Tổ Diệp nghiêm túc gật đầu: “Anh tưởng một ngày là chinh phục được cả một ngọn núi cao sao? Không thể nào. Có những khi thời tiết xấu hoặc có bất trắc xảy ra không thể leo lên hay leo xuống được, thì lều bạt treo lơ lửng rất quan trọng, vì có lúc cần qua đêm ngay trên núi.”

Kỳ Đông Nham nuốt nước bọt, cứ nghĩ tới cảnh tượng ấy là lông măng trên người dựng đứng cả lên.

“Em đã từng qua đêm trên núi?”

“Đó là chuyện quá bình thường.” Nhắc tới cuộc sống leo núi trước kia, Tổ Diệp cười khế: “Kỳ lục dài nhất của tôi là sống bảy ngày bảy đêm trên núi, vì công cụ gặp trục trặc, tôi chỉ có thể ở lại đó đợi cứu hộ tới.”

Kỳ Đông Nham nghe mà sắp ngốc tới nơi.

Cô nhặt chiếc khóa sắt an toàn bên cạnh lên, đôi mắt tươi sáng bỗng chốc tối đi: “Khóa sắt rất quan trọng. Lúc đó Tường Bân cũng vì khóa sắt bị gãy...”

“Thế nên từ đó em không dám leo núi nữa.”

Tố Diệp gật đầu, hít sâu một hơi: “Con người ta khi phải mở lại những vết thương cũ, thật sự là rất tàn nhẫn. Tôi hiểu được tâm trạng của Bách Tiêu. Nhưng tôi thật lòng rất muốn nó tích cực đối mặt với hiện thực, cũng giống như tôi đang nỗ lực thuyết phục mình thử leo núi một lần nữa vậy, tiếc là...” Cô vẫn không thể khắc phục, mỗi lần nắm tay vào sợi dây, tim cô lại run lên.

Kỷ Đông Nham lập tức kéo cô dậy: “Hôm nay anh liều một phen. Đi! Anh sẽ leo núi với em.”

Nhưng cô ngăn anh ta lại, nhìn anh ta cười nhẹ nhàng: “Thật ra kéo anh tới đây chỉ để tâm hồn được an ủi thôi, cảm thấy nếu một người sợ độ cao như anh mà cũng leo được thì chắc tôi không thành vấn đề? Nhưng tôi biết nếu ép anh thật, e là chỉ càng khiến anh sợ thêm.”

Kỷ Đông Nham nhìn sâu vào mắt cô, bất chợt cảm thấy mình thật vô dụng...

Trong khi Tố Diệp đang tự ngược, không ngừng thuyết phục bản thân dũng cảm đối mặt với leo núi một lần nữa, thời gian vẫn lặng thầm trôi qua. Chớp mắt đã tới thứ năm, ngày cô tới Tinh Thạch làm việc.

Vừa bước chân vào Tinh Thạch, Tố Diệp đã cảm nhận thấy điều gì đó không bình thường. Những ánh mắt quái lạ và những tiếng thì thầm chỉ tỏ nhằm thẳng về phía cô mà không còn giấu giếm như trước. Cô cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Khi đi qua phòng hành chính, cô gõ cửa đi vào phòng làm việc, thấy một đám các cô gái đang vây quanh máy tính thì thầm gì đó. Cô tò mò đi tới: “Xem gì mà náo nhiệt vậy?”

“Đương nhiên là một tin động trời rồi! Không ngờ họ lại tình cảm mãnh liệt đến vậy. Tổng giám đốc Niên của chúng ta đúng là quá gợi cảm... Á! Bác sỹ Tố...”

Kèm theo ba chữ đó là tiếng hét thất thanh. Ánh mắt của các cô gái đổ dồn về phía Tố Diệp, sau đó là tới hoảng sợ rồi trở thành ngượng ngập, một giây sau họ chạy bay biến như chim vỡ tổ.

Trên màn hình máy tính là một bức ảnh giường chiếu ướt át, được đăng lên trang nhất của các trang mạng lớn và các tạp chí lá cải!

Nam và nữ chính trong tấm ảnh đều được nhìn rất rõ.

Nam chính... là Niên Bách Ngạn.

Nữ chính... chính là cô... Tố Diệp!

~Hết chương 355~

♥Hết hồi 7♥

*Lảm nhảm: Mọi người vẫn hay hỏi đang hạnh phúc như vậy tại sao lại ngược, có gì để ngược? Thực ra đời là vậy, chẳng biết đau khổ kéo đến lúc nào. Rất có thể lại vào đúng một ngày tràn trề ngọt ngào và niềm vui. Họ rất yêu nhau, nhưng liệu tình yêu đã đủ khi lòng tin vẫn còn quá mong manh? Liệu tình yêu đã đủ khi số phận của họ vốn đã định trước nhiều nghiệt ngã? Sẽ phải làm gì nếu bất chợt một ngày tất cả những gì từ đầu đến giờ chỉ là giả dối, chỉ là một màn kịch xuất sắc? Sẽ phải làm gì khi không còn lối thoát, phải chấp nhận tổn thương lẫn nhau?

Đã chính thức bước vào hồi ngược. Như đã nói từ rất nhiều lần, kể

cả công khai, kể cả lên lút. Hai anh chị sẽ ngược nhau trong vòng từ khoảng nửa cuối hồi 8 tới nửa đầu hồi 11. Chủ yếu là ngược tâm, ngược thân theo như danh sách của mình thì sẽ có 3 chương. Thế nên tại đây mình cũng có vài lời khuyên hay còn gọi là khuyến cáo dành cho cả nhà, mọi người sẽ quyết định đọc tiếp hay dừng lại theo đúng sở thích của bản thân. Khuyến cáo này áp dụng cho cả bốn hồi 8, 9, 10, 11

- Không dành cho những người sợ ngược
- Không dành cho những người ghét cầu huyết
- Không dành cho những người sợ H
- Không dành cho những người không thích cặp chính *vì cặp phụ không nhiều đất diễn*

Cuối cùng là hôm qua mình có nói bên Trung sẽ hoàn trong một hai ngày này. Khi nào bên Trung có kết chính thức, mình sẽ thông báo cái kết tới mọi người để mọi người quyết định. Viết là quyền của tác giả, đọc là quyền của các bạn, chỉ có mình không có quyền gì thôi

Quyển 8 - Chương 356: Cùng đường

Em tưởng rằng, tình yêu chỉ là tình yêu, không quan tâm về những điều phù phiếm, không để ý tới năm tháng vô tình. Chỉ cần có anh và em, chỉ cần em yêu hết mình là được. Nhưng tới khi tình yêu cởi bỏ lớp áo như thật như giả ấy xuống, bao phù phiếm không còn nữa, ánh sáng cũng lụi tàn, nước mắt còn chưa kịp rơi, em mới biết mình thật sự tan nát cõi lòng rồi...

Nhà họ Diệp một lần nữa trở thành tiêu điểm.

“Công lao” thuộc về một tấm ảnh nóng khiến người ta phải xị máu mũi.

Hình ảnh Niên Bách Ngạn và Tố Diệp triền miên, tình cảm trên giường đã trở thành một đề tài sôi nổi trên mạng. Những tấm ảnh nóng đó được gộp lại rồi chia sẻ theo kế hoạch, sau đó lại bị các fan mạng nhanh chóng truyền nhau, download. Chỉ riêng lượt view cũng đã đủ để ai ai cũng biết, chưa nói gì tới những tạp chí, tuần san giải trí lá cải kia.

Đương nhiên, động tác của hai người trong ảnh không quá khoa trương. Đa phần chỉ là cảnh Niên Bách Ngạn và Tố Diệp nằm trên giường ôm nhau. Chiếc chăn mỏng đã che đi phần nào cơ thể nude của cả hai. Nhưng sở dĩ nó trở nên bùng nổ, vì một trong số những tấm ảnh đó đẹp đến nỗi khiến người ta suy nghĩ vẩn vơ.

Một bức ảnh đủ để khiến người xem miên man trong vô vàn suy tưởng.

Trong ảnh, gương mặt của Niên Bách Ngạn đang vùi mặt trong khe sâu của Tố Diệp, một tay phủ lên một bên, còn miệng ngậm lấy bên còn lại. Cơ thể trắng kiện hơi rướn lên. Vì góc ảnh, tấm chăn chỉ che được phần eo của anh.

Ánh sáng cực tốt.

Khắc họa lên dáng người mạnh mẽ của Niên Bách Ngạn không chút tỳ vết. Làn da màu đồng, bờ vai rắn chắc, từng múi cơ bắp rõ nét và trơn nhẵn trên tấm lưng và cánh tay trần. Mỗi một phần cơ thể đều toát ra sức mạnh và hơi thở đầy nam tính.

Còn Tố Diệp nằm phía dưới anh, mái tóc dài đen tuyền xõa ra trên giường, phản chiếu tựa một tấm lụa. Gương mặt nhọn, ửng hồng hơi ngẩng lên. Đến cả xương quai xanh xinh đẹp cũng kéo dài tới tận bả vai. Nửa người trên của cô hơi cong lên, như vầng trăng giữa trời đêm.

Cô nhắm mắt, hơi nhúu mày lại vừa như đau khổ lại vừa như vui sướng. Cái miệng đỏ hồng hé mở, một tay vô thức nắm chặt lấy ga giường, một tay cố gắng bám lấy bờ vai Niên Bách Ngạn.

So với việc nói đây là một bộ ảnh nóng khiến công chúng hứng thú, thà nói rằng chính bức ảnh với nội dung mờ ám này đã khiến mọi người rợn ràng ầm ĩ.

Tuy rằng ngực trước của Tố Diệp đã bị Niên Bách Ngạn chiếm đoạt, nhưng trong ảnh, độ cong của hai ngọn núi vẫn thấp thoáng ẩn hiện. Như vậy càng khiến cho rất nhiều fan mạng lần lượt suy đoán kích cỡ của cô. Kết luận cuối cùng là, một người diện mạo anh tuấn như Niên Bách Ngạn cũng không thể vượt qua “ải mỹ nhân”, không khó nhận ra Tố Diệp đích thực là một người phụ nữ quyến rũ. Vóc dáng

của cô tuyệt đẹp.

Nhưng điều càng khiến các fan liên tưởng xa xôi chính là tư thế của Niên Bách Ngạn trong bức ảnh. Khi chụp ảnh anh đang làm gì mới là câu hỏi được mọi người quan tâm nhất.

Bỗng chốc từ đâu chui ra vô vàn các “chuyên gia phân tích”. Đại bộ phận đều đưa ra một kết luận thống nhất: Phía dưới lớp chăn mỏng hai người đang “làm việc”.

Sao lại nhìn ra điều đó?

Có người phân tích, từ độ căng của bắp thịt trên người Niên Bách Ngạn cùng biểu cảm gợi tình, trầm luân trên gương mặt anh thì đây là lúc anh đang vào sâu.

Cũng có người phủ nhận suy nghĩ đó, cho rằng Niên Bách Ngạn chỉ vừa mới bước vào thôi. Lý do để cho ra phân tích này là từ Tố Diệp. Thần sắc của Tố Diệp vừa đau đớn lại mang chút khoái lạc. Bờ môi mở ra có lẽ là lúc phát ra tiếng thở dốc. Điều này chứng minh cô đang cố gắng nhận vào mình một nguồn sức mạnh to lớn, nó nhất định là vừa bất ngờ lại vừa là những gì cô đang kỳ vọng.

Còn có người hài hước hơn, từ tư thế này của Niên Bách Ngạn lại còn nhìn ra được kích cỡ của anh nhất định không nhỏ, hơn nữa còn đưa ra những phân tích con số về khoảng cách hình ảnh chuyên nghiệp.

Mấy phân tích đó vừa được tung ra lại dấy lên không ít những lời gièm pha nói móc. Có người chửi Tố Diệp lẳng lơ dâm đãng cũng lại có kẻ ghen ghét đố kỵ với sự may mắn của cô.

Đương nhiên, còn có cả những lời khó nghe hơn, ví dụ như rất nhiều

ID ảo bắt đầu ngửa miệng, mang thân thể khêu gợi của Tố Diệp ra để trêu chọc. Thậm chí còn có người nói một câu dung tục thế này: Bác sỹ Tố! Đi cùng anh một đêm nhé?

Nhịp điệu của cánh nhà báo thì lại có hệ thống hơn. Đầu tiên là tìm hiểu toàn diện về các mối quan hệ trong nhà họ Diệp, không những mang chuyện kết hôn của Niên Bách Ngạn và thiên kim Diệp Ngọc ra xào nấu lại, còn đặc biệt nhấn mạnh quan hệ anh rể em vợ giữa Niên Bách Ngạn và Tố Diệp. Sau đó họ còn kéo cả Bạch Băng vào. Thế là Diệp Ngọc, Tố Diệp, Bạch Băng và Niên Bách Ngạn, ba nữ một nam cứ thế trở thành trang nhất của không biết bao nhiêu tờ báo.

Bàn tay của nhà báo trước nay luôn mò rất sâu. Chuyện Tố Diệp là em vợ của Niên Bách Ngạn lại bắt đầu được đưa lên thành tiêu điểm. Liền đó còn đào bới lại cả quá khứ phong lưu của Diệp Hạc Phong.

Trốn tránh, không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của đám phóng viên trước nay luôn là thái độ của nhà họ Diệp khi gặp phải scandal.

Thế nên bọn họ cũng thông minh hơn rồi. Ngay từ khi sự việc mới bùng phát, bọn họ đã nhằm chuẩn vào nữ chính trong đồng ảnh nóng, Tố Diệp, bầu dầy về phía cô như đám ruồi nhặng, định áp dụng cách đi đường vòng để chỉ trích “cô con gái riêng” của Diệp Hạc Phong.

Trên tấm ảnh còn ghi rõ thời gian. Cũng chính vì thời gian đó, họ hoàn toàn đẩy Tố Diệp xuống vực sâu của đạo đức. Vì khoảng thời gian chụp ảnh nóng lại là trước ngày Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc hóa giải quan hệ.

Tố Diệp cúi gằm, ôm đầu nằm cuộn tròn trên sofa, ôm chặt cái gối ôm trong lòng. Tóc cô xõa xuống lại càng tôn lên gương mặt nhợt nhạt

gầy gò. Chiếc cằm nhọn chống lên gối, ánh mắt đờ đẫn, phân tán.

Đến tận hôm nay cô vẫn chẳng nhớ được mình đã ra khỏi Tinh Thạch như thế nào. Khi những bức ảnh kinh người đó đập vào mắt, cô đi từ bàng hoàng tới sợ hãi. Tâm trạng này cứ thế đông đặc lại, cuối cùng vây bọc lấy cô.

Cô không còn sức phản bác lại những lời chỉ trích, thì thầm to nhỏ đó nữa, cũng chẳng còn khả năng quan tâm tới những ánh mắt mà các đồng nghiệp trong Tinh Thạch nhìn mình, cảm giác duy nhất chính là cả người rét run.

Cô cũng không còn nhớ giáo sư Đinh đã gọi cô tới văn phòng nói chuyện gì. Tóm lại là hai ngày nay cô đã không tới Liêm Chúng, vì ngay ngoài cửa Liêm Chúng cũng có cả đám phóng viên túc trực.

Cô chỉ mơ hồ nhớ rằng khi ra khỏi phòng làm việc, Phương Bội Lôi đi tới đưa tài liệu đã khinh bỉ chỉ vào cô và nói: Bác sỹ Tố à! Cô có yêu quý anh rể mình đến thế nào cũng không cần gấp gáp vậy chứ? Sao không đợi anh ta trở lại làm người độc thân, chưa gì đã sốt sắng lẫn lên giường rồi, cảm giác yêu đương len lút có thú vị không?

Giây phút đó cô chẳng thể đáp lại gì, vì cuối cùng cô cũng hiểu, cho dù Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc đã thanh minh mối quan hệ của mình, cho dù hai người họ có nói với bên ngoài họ chỉ kết hôn giả thì trong tâm thức của tất cả mọi người vẫn cho rằng cô chính là em vợ của Niên Bách Ngạn.

Cô đã cùng đường rồi, không sao thoát được khỏi cái vòng luẩn quẩn kỳ dị này.

Tấm rèm dày che chặt ánh sáng ngoài cửa sổ, đập vào tầm mắt chỉ còn bóng tối âm u.

Phòng khách chìm trong yên lặng, đến hơi thở nhẹ nhàng cũng nghe rất rõ.

Còn cả tiếng gõ máy tính của Lâm Yêu Yêu, lạch cạch lạch cạch, khiến cả căn phòng rộng lớn càng thêm tĩnh mịch.

Một lúc lâu sau, Lâm Yêu Yêu cảm thán nói: Mấy người này giờ chỉ muốn ăn sống cậu thôi. Nhìn thấy chưa? Tình hình học tập ở nước ngoài cũng như trường cậu tốt nghiệp cũng bị bọn họ xới tung lên, còn cả thẻ sinh viên của cậu nữa chứ.

Cô ấy ngồi dựa bên cạnh Tố Diệp, ôm một chiếc laptop trong lòng, vừa nói dứt lời bèn nhắm mắt.

Ánh mắt Tố Diệp như chiếc đồng hồ được lên dây cót, gượng gạo di chuyển tới màn hình máy tính. Khi cô nhìn thấy một trong số những bình luận ác ý thì nét mặt càng trắng bệch, hơi thở gấp gáp, rồi ngay lập tức xông vào nhà vệ sinh.

Lâm Yêu Yêu vội đặt máy tính xuống sofa, nhanh chóng lết dép chạy theo cô.

Tố Diệp suýt nữa thì nôn cả dịch mật trong gan ra ngoài. Cô không ăn quá nhiều, thứ nôn ra toàn là nước chua trong dạ dày.

Lâm Yêu Yêu dĩ nhiên sẽ thấy đau lòng, cũng không ngại bẩn, bước tới vỗ lưng cho cô, rồi vội vàng rút ra một tờ khăn giấy cho cô lau miệng. Đợi tới khi dạ dày Tố Diệp hoàn toàn trống rỗng, cô ấy rót cho Tố Diệp một cốc nước súc miệng.

Người giúp việc Tiểu Nhã đứng trước cửa nhà vệ sinh, tay chân luống cuống. Cuối cùng, Lâm Yêu Yêu phải bảo Tiểu Nhã đi nấu chút

nước đường cho Tố Diệp uống.

Năm phút sau, Tố Diệp dựa vào tường, ngồi xuống, bắt lực giờ tay, cố gắng vén mái tóc rối bù của mình lên, nhưng thử mấy lần mà vẫn không được. Lâm Yêu Yêu thấy vậy bèn đi lấy dây nịt, thành thạo buộc lại cho cô mái tóc, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm phẫn nộ: Mấy lữ đó nói năng không biết suy nghĩ, để mình biết là kẻ nào làm, mình nhất định đập chết hắn!

Tố Diệp cảm thấy môi mình tê dại, chẳng nói được câu nào.

Lâm Yêu Yêu đỡ cô ngồi lên sofa, thở dài. Cô ấy biết Tố Diệp bị mắc chứng bệnh này. Cứ gặp chuyện gì khủng hoảng tới cực độ là cô sẽ nôn thốc nôn tháo. Sở dĩ bị như vậy cũng là từ một trải nghiệm hồi nhỏ của Tố Diệp. Nghe mợ Phương Tiểu Bình kể, khi cô còn rất bé đã trèo cây rồi ngã xuống đất, sau đó sợ quá mà bắt đầu nôn. Lâm Yêu Yêu cũng từng hỏi lại Tố Diệp chuyện này. Cô không còn nhớ nữa, nhưng cũng tự thừa nhận mình đích thực bị bệnh này.

Thế nên Lâm Yêu Yêu biết giờ phút này Tố Diệp đang sợ hãi vô cùng.

Rất lâu sau, Tố Diệp mới cất giọng khàn khàn, bờ môi khô cong hơi mấp máy, mệt mỏi thốt ra mấy chữ: “Dưới nhà còn phóng viên không?”

Lâm Yêu Yêu đi tới trước cửa sổ, mở hé một khe nhỏ sau chiếc rèm ra. Sau khi nhìn xuống, cô ấy nghiêng răng kèn kẹt, nói: “Làm chó săn cũng không cần nghỉ ngơi, ăn cơm sao? Đã bao nhiêu lâu rồi mà vẫn còn châu chực ngoài kia!”

Tố Diệp lại không nói gì nữa, vùi sâu mặt vào gối.

Tiểu Nhã bê cốc nước đường ra, dè dặt nói: “Bác sỹ Tố! Cả ngày chị không ăn uống gì rồi, uống chút nước đường cũng có thể lại sức.”

Tố Diệp không nhúc nhích.

Tiểu Nhã xoa hai tay vào nhau, ngượng ngập nói thêm: “VẬY... để em đi nấu cho chị ít cháo trắng.”

Phòng khách lại yên lặng trở lại.

Cho tới khi Tố Diệp lên tiếng phá vỡ bầu không khí này: “Yêu Yêu! Đừng bỏ dở công việc, không cần ở lại với mình đâu, cậu cứ đi làm đi.”

“Giờ cậu chỉ có thể ở yên trong nhà, mình làm sao yên tâm bỏ cậu ở đây một mình được? Yên tâm đi! Mình đã xin nghỉ với công ty rồi, mình ở lại với cậu.” Lâm Yêu Yêu bê cốc nước đường tới, đưa đến trước mặt cô: “Cậu nhìn cậu xem, còn làm bác sỹ tâm lý cơ đấy. Càng tới những lúc thế này thì càng phải chiến đấu tâm lý với bọn chúng chứ. Sao cậu có thể bị đánh bại được?”

Tố Diệp khẽ lắc đầu đẩy cốc nước ra, thở dài nặng nề, rồi lại siết chặt chiếc gối: “Mình chưa từng trải qua những chuyện kiểu này bao giờ.”

Câu nói của cô nhẹ nhàng, đơn giản nhưng lại khiến Lâm Yêu Yêu đau xót vô cùng. Đúng vậy, Tố Diệp đúng là bác sỹ tâm lý nhưng đó chỉ là công việc của cô mà thôi, không có nghĩa cô phải sống như một vị thánh. Cô không phải ngôi sao, không phải trải qua cuộc sống giẫm đạp lên scandal để sống qua ngày. Nói trắng ra Tố Diệp cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường. Khi những tin đồn, những lời nhiech móc, chửi bới cùng chòng ghẹo đổ ập lên đầu, cô cũng sẽ căng thẳng, cũng sẽ bối rối, cũng biết lo sợ, thậm chí là trốn tránh.

Giống như bây giờ vậy.

~Hết chương 356~

*Lảm nhảm: Ngoài lề một tý, đàn ông da màu đồng đẹp trai cực kỳ ấy, một hôm bạn Tô đã được diện kiến, tuy là mặt không đẹp trai nhưng nhìn từ phía sau là đã ngây ngất rồi

Quyển 8 - Chương 357: Lời dẫn dò của Niên Bách Ngạn

Tố Diệp như một đứa trẻ lạc lõng.

Ít nhất thì trong mắt Lâm Yêu Yêu là như vậy.

Thấy cô giờ không còn bộ dạng trời không sợ, đất không sợ của ngày thường, cả người hết như một con chuột bạch chỉ muốn co quắp trong khe hở, cô ấy đương nhiên rất đau lòng, thêm một chút phần nộ. Cô ấy nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đang yên đang lành sao trong nhà lại có máy quay chứ?”

Tố Diệp vẫn cúi gằm, không có phản ứng gì với câu nói của Lâm Yêu Yêu, cũng không phản bác hay đính chính suy nghĩ của cô ấy. Chỉ có lòng cô sáng như gương. Những bức ảnh đó sở dĩ bị tuồn ra ngoài không phải vì trong nhà bị lắp máy quay trộm. Đó là ảnh họ tự chụp trong cái đêm ở Hồng Kông khi ấy, những khung hình Niên Bách Ngạn lưu lại sau khi cướp máy ảnh của cô.

Đó vốn chỉ là trò đùa nghịch trẻ con của hai người họ, không ngờ rằng đến hôm nay nó lại trở thành lưỡi kiếm sắc công kích lại họ.

Tố Diệp chẳng lạ lẫm gì với những bức ảnh đã được tung ra. Mỗi bức đều được lấy từ máy ảnh của cô. Mà chính cô ngay khi vừa biết chuyện cũng đã lật ra xem lại. Máy ảnh vẫn còn nguyên, cả số ảnh bên trong cũng không thiếu, nhưng rõ ràng là đã có người đột nhập vào nhà sao chép lại những bức ảnh đó.

Cũng chính vì vậy, Tố Diệp mới bừng tỉnh ngộ rằng tại sao hôm bị

mất trộm, cả nhà lại bị lục tung lên như vậy. Thì ra mục đích của tên trộm rất rõ ràng, chính là muốn tìm bằng chứng giữa cô và Niên Bách Ngạn. Việc mất tiền chẳng qua chỉ để đánh lạc hướng.

Chuông điện thoại vang lên, là của Lâm Yêu Yêu.

Cô ấy lấy ra nhìn qua, hơi do dự một lát rồi tắt máy.

Tiếng chuông khiến Tố Diệp có đôi chút phản ứng. Cô ngược lên nhìn Lâm Yêu Yêu bằng ánh mắt lo âu: “Không phải là đám nhà báo còn bám theo cả cậu đấy chứ?”

Sức mạnh “vĩ đại” của các fan mạng cực kỳ đáng sợ. Đám người đó việc gì cũng chỗ mũi vào, không lột da róc xương người ta ra thì quyết không nường tay, điều tra tới tận Lâm Yêu Yêu cũng là chuyện rất bình thường.

Lâm Yêu Yêu nghe xong lắc đầu: “Là Tư Thừa gọi tới. Chắc là anh ấy hỏi thăm tình hình của cậu thôi. Mình sợ cậu cảm thấy không thoải mái.”

“Không sao! Cậu gọi lại cho anh ấy đi, lỡ anh ấy tìm cậu có việc thì sao?” Tố Diệp cảm thấy ấm lòng, giờ phút này có ai đó ở bên vẫn tốt hơn.

Cô không thể không thừa nhận mình đang trốn tránh. Cô đã rút dây điện thoại bàn, tắt di động, khóa chặt cửa, thậm chí còn buông rèm kín mít, hoàn toàn trở thành một con chuột không nhìn thấy ánh mặt trời. Cửa đã bị gõ mấy lần liền, có tiếng của Kỷ Đông Nham, có tiếng của cậu mợ, có tiếng của Diệp Lan, thậm chí còn có cả tiếng của Niên Bách Tiêu.

Cô tự động làm lơ tất cả, coi như không thấy.

Lâm Yêu Yêu giơ tay vén sợi tóc đang lòa xòa trước trán Tố Diệp ra sau tai rồi nhẹ nhàng nói: “Không cần đâu! Khi nào anh ấy gọi lại mình sẽ nhận máy.”

Tố Diệp lặng lẽ vùi đầu vào gối, có một khoảnh khắc lòng cô nặng trĩu, ngọt ngào khó thở.

Một lát sau, điện thoại lại reo.

Tố Diệp nghe thấy tiếng Lâm Yêu Yêu đứng dậy. Cô ấy đi nhận điện thoại nhưng chẳng mấy chốc lại đã thấy Lâm Yêu Yêu quay trở lại. Cô ấy huých vào vai cô, có phần do dự: “Tiểu Diệp! Tìm cậu đấy!”

Tố Diệp ngẩng đầu, chờ đợi một lúc.

Lâm Yêu Yêu dùng khẩu hình miệng nói với cô: Là Niên Bách Ngạn!

Sợi dây trong lòng bất chợt đứt phụt. Bao nhiêu tê dại và hờ hững hoàn toàn sụp đổ trong khoảnh khắc. Tố Diệp lập tức giật lấy điện thoại, nắm chặt trong lòng bàn tay, hết như nắm lấy ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng. Cô mấp máy môi nhưng không nói được thành lời.

Sau khi nghe thấy giọng nói trầm ấm, thân thuộc của người đàn ông, nước mắt bỗng tí tách rơi, không thể kìm nén được.

Câu đầu tiên anh nói là: Diệp Diệp! Đừng sợ! Anh sẽ lập tức về nước.

Thanh âm của Tố Diệp như mắc nghẹn trong cổ họng. Cô vẫn im lặng nãy giờ, chỉ có nước mắt không ngừng rơi như những viên ngọc đứt dây, tựa một đứa trẻ chịu bao ảm ức, cuối cùng đã nhìn thấy người lớn.

Lâm Yêu Yêu ở bên cạnh thấy vậy, thở dài, đưa cho cô mấy tờ khăn giấy.

Tố Diệp đón lấy, ấn mạnh lên hai mắt, nhưng chẳng mấy chốc, giấy thấm cũng ướt nhẹp.

“Nghe lời anh, đừng khóc!” Giọng của Niên Bách Ngạn có vẻ rất nặng nề, còn hơi áp lực.

“Em...” Khó khăn lắm Tố Diệp mới thốt lên được một tiếng. Nó phát ra từ đôi môi hồng đang run rẩy, thông qua sóng điện từ, đập vào tai người đàn ông.

“Em không khóc đâu, thật đấy!” Cô cố gắng đè nén cảm giác muốn bật khóc, gắng sức hít vào thật sâu, nhưng tới khi cất tiếng nói thanh âm vẫn đôi chút kỳ lạ.

Đầu kia điện thoại trầm mặc mấy giây sau đó thở dài: “Đồ ngốc!”

Câu nói ấy đã làm mọi ghìm giữ đổ thành từng hàng nước mắt.

“Em không sao thật mà!” Cô cầm khăn giấy, gạt mạnh nước mũi đi: “Đừng làm lỡ dở công việc của anh.”

“Công việc xong xuôi cả rồi.” Giọng nói của Niên Bách Ngạn xen lẫn đau thương: “Diệp Diệp! Em nghe anh nói này. Nhớ kỹ, trước khi anh trở về đừng làm gì cả, ngoan ngoãn ở trong nhà, tất cả mọi chuyện hãy để anh giải quyết.”

“Ừm.” Tố Diệp hơi ghen ngào.

“Đừng lên mạng, cũng đừng đọc mấy tin tức đó. Em chỉ cần ngoan

ngoãn đợi anh quay về là được, biết không?” Niên Bách Ngạn dặn dò chân thành.

“Ừm!”

“Anh sẽ bảo Bách Tiêu mang tới cho em một ít thức ăn.”

“Không cần đâu! Yêu Yêu đang ở nhà em, cậu ấy mua nhiều đồ lắm.”
Tố Diệp ôm chặt gối, buồn bã nói.

Bên đó hình như Niên Bách Ngạn đã thở phào một cái: “VẬY CŨNG ĐƯỢC!”

“Bách Ngạn...” Cô gọi anh một tiếng.

“Ừ?”

Tố Diệp cố gắng kìm nén, khi cất lời cô hết như một đứa trẻ lo lắng và bất an, hai mắt mờ nước: “Anh thật sự sẽ nhanh chóng quay về phải không?”

“Chắc chắn!” Bên đó không có một chút do dự, lời hứa như đinh đóng cột.

Cô ngậm nước mắt, mỉm cười.

Bầu trời Venice âm u đi không ít.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Niên Bách Ngạn nắm chặt di động, đứng lặng trên ô cửa sát sàn tận cùng hành lang. Những tia sáng tối tăm mờ mịt nơi đường chân trời làm cho gương mặt góc cạnh của anh cũng không còn rõ ràng. Trông anh có vẻ rất bình tĩnh, nhưng nơi đáy mắt sóng ngầm đang cuộn trào.

Cánh tay rắn chắc đặt lên mép cửa sổ, mu bàn tay hằn lên những gân xanh.

Chẳng mấy chốc, sau lưng vang lên tiếng giày cao gót nện lên nền đất, theo sau là tiếng của Hứa Đồng: “Tổng giám đốc! Tới giờ họp rồi!”

Niên Bách Ngạn không có phản ứng gì.

Hứa Đồng không tiếp tục thúc giục nữa, dè dặt chờ đợi sau lưng.

Một lúc sau, Niên Bách Ngạn lên tiếng, ngữ khí kiên quyết: “Tôi muốn ngồi chuyến máy bay sớm nhất về nước.”

Hứa Đồng ngăn người rồi đáp lại ngay: “Tổng giám đốc! Chuyện trong nước tôi đã đi xác thực rồi, cũng đã sắp xếp các tờ báo có liên quan. Bây giờ anh không thể đi được. Giám đốc hạng mục của ngân hàng HSBC vẫn còn đang đợi anh, anh cũng phải...”

“Lập tức sắp xếp chuyến bay cho tôi về nước!” Niên Bách Ngạn bất ngờ quay lại ngắt lời Hứa Đồng, thái độ thiếu kiên nhẫn, ép buộc một cách thô lỗ.

Hứa Đồng giật nảy mình vì hành động của anh. Sắc mặt của anh cực kỳ khó coi, nhất là đôi mắt ấy, trầm lạnh mà giận dữ, khiến người ta rùng mình. Cô rất ít khi nhìn thấy anh bộc lộ biểu cảm này ra ngoài, có thể nhìn ra anh thật sự nổi giận rồi, bèn lập tức làm theo.

Niên Bách Ngạn vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bàn tay nắm chặt lại, bờ môi mỏng kéo căng thành một đường thẳng sắc bén, đến khuôn cằm kiêu ngạo cũng căng ra.

Sau khi anh biết chuyện này đã muốn về nước ngay lập tức. Khi anh nghe thấy tiếng nói ghen ngào nhưng vẫn cố kiềm chế không để anh biết của Tố Diệp, anh đã quyết định, bất luận còn công việc gì quan trọng cũng phải gác lại. Khi Tố Diệp bắt lực hỏi anh trong điện thoại rằng có phải anh thật sự sẽ lập tức về nước không, tim anh đã nát tan. Trên đời chưa từng có người con gái nào có thể nắm chặt lấy anh như vậy. Cho dù cách xa ngàn dặm, chỉ cần cô đau đớn, anh cũng sẽ đau theo cô, chỉ cần cô khóc, thế giới của anh cũng âm ỉ sụp đổ...

Ở Bắc Kinh, trong căn phòng bị che chặt ánh mặt trời, tâm trạng của Tố Diệp dường như đã tốt hơn rất nhiều.

Vì có cuộc điện thoại ban nãy của Niên Bách Ngạn, lời hứa sẽ nhanh chóng quay trở về của anh như một mũi tiêm giúp trái tim cô kiên cường hơn, tựa hồ tất cả mọi mệt mỏi đều tan biến.

Tuy rằng Tố Diệp rất muốn mạnh mẽ nói với anh rằng: Anh đừng quay về! Anh mà quay về thì các phóng viên sẽ lập tức bu lấy anh như ong gập mật. Nhưng câu nói này vòng quanh trong miệng mấy lần, cuối cùng thốt ra ngoài lại trở thành: Anh thật sự sẽ nhanh chóng quay trở về chứ?

Cô đúng là một đứa con gái vô dụng. Khi đối mặt với vô vàn các tin tức bị tiết lộ, lại chỉ biết trốn sau lưng Niên Bách Ngạn một cách bất lực, đẩy anh tới ranh giới của hiểm nguy. Tại cô quá hèn nhát sao? Hay tại cô quá ích kỷ?

Nhưng có một điều cô dám khẳng định đó là cô sẽ cùng Niên Bách Ngạn đối mặt. Chỉ cần có anh ở bên cạnh, sóng gió lớn cỡ nào cô cũng không sợ.

Lâm Yêu Yêu thấy Tố Diệp tuy mặt mũi vẫn tèm lem nhưng sau cuộc

điện thoại đó tâm tình đã có chuyển biến tốt hơn, cũng yên tâm phần nào.

Sau khi ngồi xuống bên cạnh cô, Lâm Yêu Yêu thở dài: “Mình thấy Niên Bách Ngạn đúng là khắc tinh của cậu rồi.”

Tố Diệp sụt sịt, tựa vào vai Lâm Yêu Yêu, rất lâu sau mới nói: “Lúc này nhận điện thoại, có phải mình mất mặt lắm không?”

Lâm Yêu Yêu gật đầu.

Tố Diệp bèn vùi mặt vào trong lòng cô ấy: “Nhưng chỉ cần nghe thấy giọng anh ấy là mình muốn khóc.”

“Thế nên điều đó chỉ có thể chứng minh cậu trọng sắc khinh bạn cỡ nào.” Lâm Yêu Yêu vỗ nhẹ đầu cô, giọng nói có phần khó xử: “Là bạn thân như mình, chăm sóc cậu tận tình cũng chẳng đổi được một chút phản ứng nào của cậu, Niên Bách Ngạn mới gọi một cuộc điện thoại là cậu sống lại rồi.”

“Anh ấy nói anh ấy sẽ quay về ngay lập tức.” Tố Diệp ôm lấy chân Lâm Yêu Yêu, khẽ nói.

Lâm Yêu Yêu nhìn gương mặt nghiêng nghiêng ngập tràn tình yêu của Tố Diệp, trong lòng sáng như ban ngày. Tình cảm của Tố Diệp đối với Niên Bách Ngạn đã ăn sâu vào tận cốt tủy rồi, cũng chẳng biết đây rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Đang mãi suy nghĩ, bỗng thấy sắc mặt Tố Diệp thay đổi đột ngột, cô bỗng ngồi bật dậy.

Lâm Yêu Yêu giật thót: “Tiểu Diệp?”

Tố Diệp không lên tiếng, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, lửa giận như bùng cháy đốt cháy đồng tử. Cả gương mặt nhợt nhạt méo xệch tới mức biến dạng.

Lâm Yêu Yêu bị cô làm cho hết hồn, nhìn theo ánh mắt của cô.

Trang web vừa rồi vẫn còn chưa tắt, thế nên luôn luôn cập nhật tin tức mới nhất.

Có một bài báo bất ngờ nhảy ra, bên dưới đã xuất hiện vô vàn bình luận.

Thì ra là Nguyễn Tuyết Mạn thông qua báo chí để công khai khiêu khích, bộ dạng hết như thân nhân của người bị hại, lên án mạnh mẽ chuyện ảnh nóng của Tố Diệp và Niên Bách Ngạn, khẳng định chắc nịch rằng Tố Diệp chính là kẻ thứ ba xen vào. Ý của bà ta rất rõ ràng, nói rằng con gái của bà ta phải thừa nhận hôn nhân giả với bên ngoài thực chất chỉ vì không còn cách nào khác. Sự thật là Niên Bách Ngạn đã ngoại tình, tăng tịu với em vợ của mình, ép con gái bà ta không thể không ly hôn. Để che giấu sự thật nhục nhã này, Niên Bách Ngạn mới dựng lên câu chuyện kết hôn giả.

Bà ta tập trung mũi nhọn về phía hành vi phá hoại hôn nhân người khác cực kỳ vô liêm sỉ của Tố Diệp, việc làm bỉ ổi, bạc tình của Niên Bách Ngạn cùng với một “người bị hại” phải ngậm đắng nuốt cay là con gái bà ta, Diệp Ngọc.

~Hết chương 357~

Quyển 8 - Chương 358: Hồn loạn

Đừng nói là sắc mặt Tố Diệp khó coi, tới cả Lâm Yêu Yêu cũng phần nộ, đóng nắp laptop “bộp” một tiếng, rồi đứng bật dậy hét lên: “Người đàn bà Nguyễn Tuyết Mạn này quá đáng lắm rồi! Chiêu giậu đổ bìm leo này của bà ta cũng quá ác độc đi!”

Đầu ngón tay Tố Diệp sắp siết đến đứt rời, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Nỗi đau men theo da xuyên thẳng vào tim. Môi cô run rẩy, gương mặt như bị quét vôi, hai con mắt phun trào lửa giận nhìn trân trân vào màn hình, đầu ong ong như nổ tung.

“Mình thấy chuyện này tám chín phần là do bà ta giở trò!” Lâm Yêu Yêu tức tới nỗi cả người run lên: “Tiểu Diệp! Chuyện này nhất định phải điều tra, người nào liên quan tới chuyện này đều không thể bỏ qua, quá đáng lắm rồi!”

Cô ấy vừa dứt lời, thì nghe tới “choang” một tiếng như có thứ gì đổ vỡ.

Hai người nhìn theo hướng phát ra tiếng động.

Họ nhìn thấy Tiểu Nhã tái mặt, run cầm cập đứng ngoài cửa phòng khách, có lẽ đã lỡ tay đánh rơi bát cháo trắng, chiếc bát vỡ tung tóe dưới đất.

“Sao tay chân lóng ngóng thế hả? Còn không dọn dẹp đi?” Lâm Yêu Yêu vốn đang tức giận, thấy vậy lại càng không vui.

Tiểu Nhã liên tục xin lỗi, luống cuống thu dọn đồ đồ vỡ, rồi quay lại nhà bếp múc một bát cháo khác cùng mấy món thanh đạm, dè dặt đi tới trước mặt Tố Diệp, lần lượt bày lên mặt bàn.

“Chuyện này nhất định là có âm mưu từ trước.” Tố Diệp đồng tình với Lâm Yêu Yêu. Cô nhú mày, nghiêng răng nói.

Lâm Yêu Yêu đang định lên tiếng thì thấy Tiểu Nhã quỳ sụp xuống đất, làm hai người họ giật nảy mình.

“Bác sỹ Tố! Chị đánh em đi, mắng em đi!” Tiểu Nhã bật khóc, ngón tay run lên từng cơn.

Tố Diệp sửng sờ: “Em...”

“Hôm đó trong nhà bị trộm, kỳ thực... kỳ thực em đã biết từ trước.” Tiểu Nhã thút thít khóc.

“Em nói rõ ràng đi.” Trong lòng Tố Diệp dâng lên một dự cảm không lành. Cô nhìn Tiểu Nhã không rời mắt, giọng nói trở nên lạnh nhạt.

Tiểu Nhã giơ tay gạt nước mắt, kể lại toàn bộ sự tình.

Thì ra, không biết từ đâu Nguyễn Tuyết Mạn biết được Tiểu Nhã. Một hôm nọ, bà ta chủ động tới tìm con bé, chuẩn bị cả một khoản tiền lớn, ngọt nhạt nói rằng muốn cải thiện cuộc sống cho nó, không muốn nó làm người giúp việc cả đời, kỳ thực là mua chuộc để lợi dụng. Điều kiện của bà ta rất đơn giản, đó là muốn Tiểu Nhã nhân lúc sơ hở chụp lại hoặc quay lại những hình ảnh mờ ám giữa Niên Bách Ngạn và Tố Diệp. Chỉ cần nó đưa lại được cho bà ta, Nguyễn Tuyết Mạn bảo đảm cả đời này Tiểu Nhã sẽ không phải lo ăn lo mặc.

Ban đầu Tiểu Nhã sống chết không đồng ý. Con bé làm người giúp

việc bao lâu nay, chẳng biết gì về mấy chuyện thương trường, thế nên nó không quen Nguyễn Tuyết Mạn, càng chẳng hiểu bao thị phi phải trái bên trong. Đến cả Niên Bách Ngạn có bối cảnh ra sao nó cũng không rõ. Đối với một người phụ nữ bất ngờ tới nhà, tự xưng là bà cả nhà họ Diệp, nó cũng không quá coi trọng.

Cho tới khi Tiểu Nhã manh nha có những suy nghĩ sẽ nghỉ việc, rồi lại nghĩ tới cuộc sống sau này, thế nên đã căn răng gọi vào số điện thoại Nguyễn Tuyết Mạn đã để lại cho mình. Sau khi gặp mặt Nguyễn Tuyết Mạn, Tiểu Nhã thẳng thắn nói rằng mình không chụp ảnh, cũng không quay phim, nhưng có thể đánh một bộ chìa khóa nhà cho bà ta. Còn về việc chứng cứ là gì, cứ vào nhà thế nào bà ta cũng tìm thấy.

Lúc ấy Nguyễn Tuyết Mạn đã đồng ý. Sau khi có được chìa khóa, bà ta liền cho Tiểu Nhã một khoản tiền, ngay sau đó không lâu thì xảy ra vụ án nhà bị đột nhập và bị ăn trộm.

“Bác sỹ Tố! Xin chị hãy tin em, em thật sự chỉ nhất thời bị ma ám.”
Tiểu Nhã kể xong, lập tức giải thích.

Tố Diệp ngăn người nhìn Tiểu Nhã, một lúc sau mới hỏi: “Tại sao em lại có suy nghĩ sẽ nghỉ việc?” Có lẽ lý do nghỉ việc mới là nguyên nhân khiến con bé lựa chọn đứng cùng một phía với Nguyễn Tuyết Mạn.

Tiểu Nhã do dự nhìn Lâm Yêu Yêu, rồi lại đưa mắt về phía Tố Diệp, sau đó nó cúi gằm, khóc không thành tiếng: “Vì em vẫn luôn rất hâm mộ chị và anh Niên, cảm thấy hai người đúng là một đôi trời sinh. Em tưởng rằng hai người không phải người yêu thì cũng là vợ chồng, vì thấy hai người tốt như vậy nên chưa bao giờ em nghi ngờ. Cho tới lần trước khi anh trai trẻ đó tới nhà. Anh ấy nói với chị rằng, cho dù anh Niên ly hôn cũng không thể lấy chị, nghe xong câu này em mới

biết, thì ra chị là... kẻ thứ ba!”

“Cô nói ai là kẻ thứ ba?” Lâm Yêu Yêu hét lên giận dữ: “Hai người đó vốn không kết hôn, một người chưa vợ một người chưa chồng, hai người họ yêu nhau là chuyện trái luân thường đạo lý sao?”

“Em... Sau này em mới biết rõ sự tình, thì cũng đã muộn rồi, ảnh cũng đã lộ hết. Bác sỹ Tố...” Tiểu Nhã bước tới, níu chặt vạt áo của Tố Diệp, giọng nói đáng thương: “Tiền lương của em đều do anh Niên trả, em thật sự chưa từng nghĩ sẽ phản bội anh chị. Nhưng lúc đó em thật sự cho rằng chị là người phụ nữ xấu phá hoại gia đình người khác, trong giây phút đau lòng em mới muốn nghỉ việc. Nhưng nghỉ việc rồi em vẫn phải sống, thế nên mới làm đường lạc lối.”

“Tại sao giờ em không đi?” Ánh mắt Tố Diệp đầy bi thương.

Tiểu Nhã òa khóc lắc đầu: “Sau khi biết sự thật, em biết mình sai rồi. Em vẫn muốn tìm cơ hội nói thật với chị, nhưng lại không dám, em sợ...” Nói rồi con bé bỗng đứng bật dậy, xông ra ngoài phòng khách, chưa đầy một lúc sau đã quay lại, ôm theo một chiếc túi lớn, tiếp tục quỳ xuống đất, đẩy chiếc túi về phía Tố Diệp: “Đây đều là tiền người đàn bà đó cho em, em chưa tiêu một đồng nào cả. Bác sỹ Tố! Em xin chị! Chị tha thứ cho em được không? Em biết sai thật rồi!”

Tố Diệp cúi xuống nhìn, rồi mở chiếc túi ra, bên trong ngập một màu đỏ.

Lâm Yêu Yêu giơ tay lắc chiếc túi, cười khẩy: “Đúng là một khoản tiền lớn đấy!”

Tiểu Nhã sụt sịt.

Tố Diệp im lặng giây lát rồi nhìn về phía Tiểu Nhã, nói rõ ràng:

“Những gì em nói đều là sự thật?”

Tiểu Nhã vội vàng giơ tay thề thốt: “Nếu như em có câu nào giả dối, ra khỏi cửa em sẽ bị xe tông chết, mưa xuống bị sét đánh chết!”

Lâm Yêu Yêu thấy vậy bèn quay sang Tố Diệp: “Báo cảnh sát đi!”

Tố Diệp nghiêng răng kèn kẹt, gương mặt tím tái, hai mắt gần như phun ra lửa. Lâm Yêu Yêu đứng bên nhìn thấy cũng tim đập chân run. Đang định lên tiếng khuyên nhủ thì thấy Tố Diệp đứng phắt dậy, phẫn nộ nói: “Hôm nay mình không cho bà ta một bài học thì không phải họ Tố!”

Dứt lời, cô vớ lấy chìa khóa xe, xông ra cửa, ra khỏi nhà.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, đến nỗi Lâm Yêu Yêu trở tay không kịp. Khi cô ấy bừng tỉnh lại thì đã muộn. Khi xông ra tới cửa, Lâm Yêu Yêu bất ngờ thấy ngoài cửa còn có hai người đang đứng, thần sắc cũng bàng hoàng chẳng kém gì mình.

“Tố Diệp đi đâu rồi?” Kỳ Đông Nham vẫn đứng trước cửa nãy giờ là người lên tiếng trước, giữ Lâm Yêu Yêu lại.

Cổ tay Lâm Yêu Yêu bị anh ta nắm sắp gãy rời, đau đến nhú máu: “Chắc là tới nhà họ Diệp rồi!”

“Tới nhà họ Diệp? Nó tới đó làm gì?” Một bên là Phương Tiểu Bình, nghe xong sửng người.

Lâm Yêu Yêu còn chưa trả lời đã thấy mặt Kỳ Đông Nham biến sắc, lập tức xông về phía thang máy.

Phương Tiểu Bình thấy không ổn cũng vội vàng cùng Lâm Yêu Yêu

chạy tới thang máy.

Tốc độ của Tố Diệp rất nhanh, nhất định là đã lái em Jeep đỏ của cô theo phong cách “nét vẽ thần tiên”.

Vì khi Kỷ Đông Nham lái xe chở Phương Tiểu Bình và Lâm Yêu Yêu tới nhà họ Diệp, thì Tố Diệp đã bắt đầu chửi nhau với Nguyễn Tuyết Mạn rồi.

Diệp Hạc Phong không có nhà, dám chắc chuyện ảnh nóng đã ảnh hưởng tới Tinh Thạch, các việc lớn nhỏ trong công ty còn đang đợi ông giải quyết. Thế nên ông hoàn toàn không ngờ rằng, khi mình còn đang đối mặt với mưa bom bão đạn ở công ty thì vườn sau ở nhà khói lửa đã hừng hực.

Không có nhà còn có Diệp Hạc Thành. Từ sau khi chuyện đòi bại của ông ta bị phát giác, ông ta ủ rũ như con gà rù, công ty cũng rất ít tới, về nhà cũng chẳng nói chẳng rằng. Đa phần chỉ tới quán trà tĩnh tâm, chẳng màng tới việc gì.

Không khí trong nhà họ Diệp mấy ngày nay luôn không tốt, nặng nề và ngột ngạt.

Thế nên việc Tố Diệp tìm tới nhà, không còn nghi ngờ gì, đã tăng thêm không ít động tĩnh cho nhà họ Diệp. Ít nhất thì tiếng tranh cãi của cô và Nguyễn Tuyết Mạn gần như làm bật tung trần nhà.

Diệp Ngọc, Diệp Uyên và Diệp Lan đều không biết khuyên can thế nào. Khuyên được người này thì người kia vẫn không chịu thôi. Cuối cùng họ chỉ biết đưa mắt nhìn nhau. Nguyễn Tuyết Cầm có vẻ như thích xem trò náo nhiệt. Mặc kệ hai người họ cãi cọ, bà ta không xen vào dù chỉ một câu, từ đầu tới cuối vẫn điềm đạm bày sắp các dụng cụ pha trà của mình.

Nguyễn Tuyết Mạn thấy có người lạ xông vào nhà, bèn ra cái vè nữ chủ nhân, hét lên với Tố Diệp: “Mày còn tìm cả đồng bọn đến à? Làm mấy chuyện đáng xấu hổ mà vẫn còn mong tất cả mọi người ủng hộ mày?”

“Muốn mất mặt cũng là bà mất mặt! Nguyễn Tuyết Mạn, ai mới là kẻ vô liêm sỉ? Đầu tiên bà mua chuộc Tiểu Nhã, sau đó lại chạy tới nhà tôi xới tung lên, bà còn mặt mũi đứng trước mặt con cái mình giả vờ vô tội?”

“Tao vừa nói với mày rồi. Đúng là tao có mua chuộc Tiểu Nhã nhưng tao không tới nhà mày lục lọi!” Nguyễn Tuyết Mạn tức giận, tay chống nạnh: “Mình tin hay không thì tùy!”

“Bà không lục lọi? Nếu vậy bà đòi chìa khóa nhà tôi làm gì?” Tố Diệp phản bác.

“Thế cứ cầm chìa khóa nhà mày thì tao là ăn trộm nhà mày à? Nực cười! Tao thấy chắc là mày kiêu căng quá khiến cho nhiều người ghét thì có.” Nguyễn Tuyết Mạn cười khẩy: “Đồ tiện nhân không biết xấu hổ! Còn dám vác mặt tới nhà họ Diệp làm ầm ĩ? Giờ mày biết nhục rồi sao? Thế sao ngày trước lúc quyến rũ anh rể mày lại không nghĩ sẽ có ngày hôm nay?”

Tố Diệp đang định cãi lại bỗng nghe thấy tiếng quát tháo của Phương Tiểu Bình: “Nguyễn Tuyết Mạn! Cô là đồ tiện nhân già, còn mặt mũi chửi người khác sao? Tôi phải xé rách cái mồm cô ra mới được!”

Ngay sau đó là một màn đất động núi lay. Cơ thể tròn xoe như cái thùng gỗ của Phương Tiểu Bình xông tới trước, mới mấy bước đã sát lại gần Nguyễn Tuyết Mạn. Nguyễn Tuyết Mạn bị bất ngờ, chưa kịp phản ứng lại đã bị Phương Tiểu Bình giật tóc lên.

“Đứa nào đi vệ sinh không chùi sạch mông để cô lọt ra ngoài thế hả? Nguyễn Tuyết Mạn! Bao năm nay tôi nhẫn nhịn. Cô trước thì ức hiếp Tố Thu nhà chúng tôi, bây giờ lại còn định ăn hiếp cả Tố Diệp nữa phải không? Cô tưởng nhà họ Tố chúng tôi “ăn chay”* thật đấy hả? Coi nhà chúng tôi không còn ai nữa à? Lần trước tôi dạy cho cô một bài học cô chưa biết chừa phải không? Hôm nay tôi phải dạy dỗ lại cái đồ đàn bà lăng loàn vô liêm sỉ này mới được!” Bàn tay béo mập của Phương Tiểu Bình như móng vuốt của gấu, túm chặt lấy tóc Nguyễn Tuyết Mạn, sau đó lập tức tát xuống, làm gò má Nguyễn Tuyết Mạn đỏ ửng lên.

*Đồng âm với họ Tố.

Nguyễn Tuyết Mạn đương nhiên không chịu thua, bà ta cũng quay ngược tay lại túm tóc Phương Tiểu Bình, bắt đầu đáp trả.

Khung cảnh nhất thời trở thành một cuộc hỗn chiến.

Diệp Uyên và Kỳ Đông Nham thấy vậy vội vàng xông tới trước định mỗi người kéo một người ra. Ai ngờ hai người phụ nữ đều quyết tâm sống mái một phen. Hai người đàn ông dốc toàn sức mà cũng chẳng kéo ra nổi, thậm chí còn bị thương cả mặt.

Lâm Yêu Yêu xông tới, sững người trong giây lát khi bắt gặp ánh mắt của Diệp Uyên, rồi cũng lập tức can ngăn.

Cho tới khi Phương Tiểu Bình không tránh kịp, ăn một cái tát của Nguyễn Tuyết Mạn, thì Tố Diệp mới phát điên, đỏ mắt xông lên túm chặt lấy bà ta, gào to: “Bà là cái thá gì mà dám đánh mợ tôi!”

~Hết chương 358~

*Lảm nhảm:

"Thông báo với luật sư Khương, bảo ông ta lập tức soạn một tờ đơn ly hôn!"

"Ngôi nhà Tố Diệp đang ở chính là căn nhà Niên Bách Ngạn để lại cho em trai nó!"

"Đồ ngốc này! Sao lại nằm ngủ ở phòng khách? Cảm lạnh đấy!"

Quyển 8 - Chương 359: Cút khỏi nhà họ Diệp

Sự tham gia của Tố Diệp đã kích động Diệp Ngọc. Thấy Tố Diệp động thủ, cô ta cũng lập tức len vào, vắt ngang cánh tay túm chặt lấy Tố Diệp, hét lên: “Tố Diệp! Cô cũng không có quyền đánh mẹ tôi!”

Cảnh tượng sao mà khủng khiếp!

Chỉ riêng hai người Phương Tiểu Bình và Nguyễn Tuyết Mạn giằng co đã khiến Kỷ Đông Nham và Diệp Uyên chống đỡ không nổi. Phương Tiểu Bình thường ngày nhìn ngang nhìn dọc cũng đều không ưa Nguyễn Tuyết Mạn, trong bụng bà là bao lửa giận nhẩn nhặn bấy lâu, một khi có ngòi nổ châm lên đương nhiên sẽ phải đánh tới cùng. Còn Nguyễn Tuyết Mạn từ lần trước sau khi bị Phương Tiểu Bình liên lụy phải vào đồn cảnh sát, có vẻ lần này cũng muốn rửa nhục. Thế là, bà ta lại càng liều mình.

Những kẻ xui xẻo chung quy chỉ có Kỷ Đông Nham và Diệp Uyên. Cổ của hai người họ đều không tránh nổi “Cửu âm bạch cốt trảo” của hai người đàn bà, ai cũng bị thương. Mặt Kỷ Đông Nham còn suýt nữa bị móng sắc cào rách, cũng may anh ta né nhanh.

Cứ như vậy, khi Nguyễn Tuyết Mạn và Phương Tiểu Bình còn chưa được kéo ra, mà Tố Diệp và Diệp Ngọc cũng tham gia vào cuộc chiến, thì Kỷ Đông Nham và Diệp Uyên thực sự chịu không nổi nữa. Trên trán cả hai đều vã mồ hôi. Hai người đàn ông có thân phận như nhau bỗng chốc rơi vào khốn đốn.

Ngay cả Lâm Yêu Yêu cũng chẳng sung sướng hơn là bao. Cô ấy

chạy lên kéo Tố Diệp, kéo được cô ra thì không tránh được Diệp Ngọc, đẩy được Diệp Ngọc thì tới lượt Tố Diệp lại liều lĩnh nhào lên như đội trưởng đội cảm tử.

Cũng may còn có Diệp Lan, lập tức cùng giúp đỡ Lâm Yêu Yêu, mỗi người kéo một người.

Đám người đánh lộn trở thành một đám hỗn tạp, những người can ngăn cũng chẳng nhìn rõ mặt người nào.

Cả một phòng khách rộng lớn bị lấp đầy bởi những tiếng gào thét, la ó, chửi mắng điên rồ. Quản gia và đám người làm đều tròn mắt đứng nhìn, khi họ tỉnh ra, muốn vào can thì cũng chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

Quản gia chỉ biết sốt ruột xoay vòng vòng, tận dụng mọi cơ hội để chen vào: Bà chủ! Cô chủ! Đừng đánh nhau nữa!

Chỉ có một người vẫn luôn im lặng.

Nguyễn Tuyết Cầm.

Bà ta ngồi sau bàn pha trà, dụng cụ không rời tay, thậm chí còn chẳng ngước mắt lên lần nào. Hương trà thoang thoảng khế lướt qua từng ngón tay. Sự yên tĩnh của bà ta cũng khung cảnh hỗn tạp bên cạnh tạo thành hai thể đối lập, càng tôn lên cái điềm tĩnh, lạnh lùng đến xa cách.

Cuối cùng quản gia vẫn phải bước tới, khẩn cầu: “Bà hai xem! Bà tới khuyên bà cả đi. Chuyện này mà để ông cả thấy không biết sẽ giận tới mức nào.”

Thần sắc của Nguyễn Tuyết Cầm không có quá nhiều thay đổi,

dường như chỉ có trà nghệ mới đủ sức hấp dẫn bà ta. Nghe quản gia nói xong, bà ta hơi ngước lên, ánh mắt khẽ quét một lượt qua đám người đang có những hành động xấu xí gần đó, rồi hờ hững buông một câu: “Ở cái nhà này, lời tôi nói trước nay có bao giờ có trọng lượng, thế nên... chẳng khuyên nổi đâu.”

Quản gia sốt ruột tới mức giậm chân bình bịch.

Không khí đang vào hồi căng thẳng bỗng một thanh âm rắn rỏi, mạnh mẽ vang lên: “Dừng tay hết lại cho tôi!”

Giọng nói rất uy quyền, có tác dụng ngăn đám lộn xộn lại.

Diệp Hạc Phong đã quay trở về, đứng ngay trước cửa. Ánh đèn trong phòng chiếu sáng những sợi tóc bạc hai bên thái dương của ông. Gương mặt mệt mỏi và cơ thể đã không còn sung sức trông lại càng thêm tiều tụy. Ông chau mày nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, tái mặt nhẩn nhện những phần nộ.

Kỷ Đông Nham và Diệp Uyên lần lượt kéo Phương Tiểu Bình và Nguyễn Tuyết Mạn ra. Còn Tố Diệp và Diệp Ngọc cũng được Lâm Yêu Yêu và Diệp Lan, người trước người sau tách rời. Hai phe cánh tuy rằng đã tạm đình chiến, nhưng xung quanh vẫn mịt mù mùi thuốc súng chiến tranh.

Tố Diệp và Diệp Ngọc thì không sao, nhưng Phương Tiểu Bình và Nguyễn Tuyết Mạn thì vô cùng thảm hại. Đầu tóc cả hai đều rối như mớ bông bong, dáng vẻ hết như gà mái bệnh chân ngồi xuống đất bảo vệ trứng của mình. Gò má họ cũng sưng tấy, cổ người nào cũng bị cào mấy vết đỏ ửng.

Đợi tất cả yên bình trở lại, Diệp Hạc Phong mới quan sát người nhà họ Diệp. Sau khi nhìn thấy Phương Tiểu Bình, ông chợt giấu đi sự

sắc bén trong ánh mắt, chỉ bộc lộ một cảm xúc áy náy dễ nhận thấy.

Nếu không phải vì Tố Diệp, cả đời này Phương Tiểu Bình cũng sẽ không bước chân vào nhà họ Diệp, càng không muốn nhìn thấy người đàn ông bạc tình Diệp Hạc Phong này. Sau khi nhìn thấy nét mặt đó của ông, bà chẳng nói chẳng rằng, hất tay Kỷ Đông Nham ra, sai bước tới trước mặt Diệp Hạc Phong, khí thế như dõn non lấp biển.

“Diệp Hạc Phong! Loại người như ông mà còn đòi quản lý doanh nghiệp à? Chuyện nhà mình còn chẳng quản xong, còn lập công ty làm gì nữa? Ông có còn là đàn ông không? Hôm nay con gái ruột của ông bị con hồ ly tinh ông đưa về nhà ức hiếp đến nông nỗi này, ông rốt cuộc có quản hay không? Nếu như ông thật sự bị con hồ ly tinh đó mê hoặc thì cứ nói với bà đây một tiếng, tôi sẽ lập tức đưa Tố Diệp đi, từ nay về sau nó không có người bố như ông, ông cũng không có đứa con gái này! Ông đã có lỗi với Tố Thu, giờ đến cả con gái của chị ấy ông cũng chẳng bảo vệ nổi, ông có tư cách làm đàn ông sao? Có tư cách làm bố sao?”

Cả đời này, người Diệp Hạc Phong sợ phải mắc nợ nhất chính là nhà họ Tố. Thế nên khi Phương Tiểu Bình mắng té tát vào mặt, ông cũng không lên tiếng. Đợi bà chửi xong, ông mới đưa cây gậy trong tay cho quản gia, bước từng bước một về phía Nguyễn Tuyết Mạn, sắc mặt mỗi lúc một sa sầm, khó coi.

“Ông Diệp! Là bọn họ xông tới nhà chúng ta làm loạn, là...”

“Bốp!”

Một cái tát giòn tan vang lên.

Diệp Hạc Phong giơ tay, tát thẳng vào mặt Nguyễn Tuyết Mạn, ngắt

lời bà ta.

Cái tát ấy rất dứt khoát, xem ra đã dốc không ít sức lực.

Nguyễn Tuyết Mạn đứng không vững, bèn ngã khuỵu xuống đất, ôm má, khóe miệng cũng chảy máu.

Một giây sau là tiếng than trời khóc đất của bà ta.

“Ông Diệp! Tôi đi cùng ông hơn nửa đời người rồi mà ông đối xử với tôi như vậy sao? Ông còn có lương tâm hay không? Hôm nay chính họ tìm tới đây bới móc. Ông chỉ nghe lời Phương Tiểu Bình, chưa phân biệt phải trái trắng đen đã vô duyên vô cớ đánh tôi?”

Diệp Uyên và Diệp Ngọc thấy vậy cũng cả kinh, vội vàng chạy tới đỡ.

“Không được đỡ! Ai dám đỡ, cút hết ra khỏi nhà họ Diệp!” Diệp Hạc Phong gầm lên đầy phẫn nộ.

“Bố! Dù gì bố cũng phải tìm hiểu sự việc cho rõ ràng rồi hẵng nổi nóng chứ?” Diệp Uyên dù sao cũng là con trưởng, người khác không dám nói câu này nhưng anh thì có cái gan ấy.

Diệp Hạc Phong giơ tay lên, run run chỉ vào Nguyễn Tuyết Mạn, rồi nhìn Diệp Uyên: “Con tưởng bố đánh mẹ con chỉ vì chuyện đánh nhau thôi sao? Con tự hỏi mẹ con đi, xem mẹ của các con rốt cuộc đã làm chuyện gì?”

Diệp Uyên chết sững.

“Ông Diệp! Ông đừng nghe người ngoài nói năng bậy bạ, tôi đã làm gì mà ông lại đối xử với tôi như thế?” Nguyễn Tuyết Mạn bắt đầu cãi cố.

Diệp Hạc Phong tức đến nghiêng rằng kèn kẹt, bước lên chỉ thẳng vào mặt bà ta: “Bà đã làm gì ư? Tự bà làm những gì trong thâm tâm bà còn chưa rõ hay sao? Đừng tưởng tôi không điều tra ra! Tôi vẫn chưa già cả tới mức vô dụng đâu! Trước đây bà lăng mạ Tiểu Diệp ra sao tôi không nhắc nữa. Tôi biết bà chưa bao giờ coi Tiểu Diệp là người trong nhà, thậm chí bà còn coi nó là cái gai trong mắt, chỉ muốn nó chết ngay đi bà mới được hả dạ! Tại sao? Vì bà sợ nó bước chân vào nhà này thì sẽ san sẻ bớt một phần tài sản của bà! Thế nên lần này bà giờ trò ác độc phải không? Việc Bách Ngạn và Tiểu Ngọc giải quyết chuyện hôn nhân bà còn chưa hả dạ, thế nên bà vẫn luôn tìm cơ hội báo thù, đợi một ngày dồn con gái tôi vào chỗ chết có phải không?”

“Tôi đã làm gì mà dồn nó vào chỗ chết? Giờ người sắp chết là tôi đây này!” Nguyễn Tuyết Mạn gào khóc.

“Tới giờ mà bà vẫn còn ở đây giả bộ ấm ức trước mặt tôi? Trước đây là ai luôn thuê người theo dõi Tiểu Diệp? Ai điều tra ra nhà nó có người giúp việc là lập tức mua chuộc? Là ai cho người bảo mẫu đó một số tiền để tìm chứng cứ hãm hại Tiểu Diệp? Nguyễn Tuyết Mạn! Chuyện bà làm đừng tưởng tôi không biết! Tai mắt nhòm ngó vào nhà này nhiều vô số kể, tôi tìm bừa người nào đó cũng hỏi ra được hành tung của bà! Trong tay bà không có chìa khóa của nhà Tiểu Diệp sao? Hôm nhà nó bị mất trộm bà đang ở đâu? Bà giỏi lắm, tôi thật không ngờ, bà không những lòng dạ ác độc, la lối om sòm lại còn có cả sở thích đột nhập ăn trộm nhà người ta! Đừng nói những tấm ảnh đó không phải bà tung ra. Bà tính trăm phương ngàn kế chẳng phải chỉ để đợi ngày này thôi sao? Nếu không sao bà kêu khổ được trước mặt phóng viên? Khốn kiếp! Chính vì những hành động ngu xuẩn đó mà khiến cho danh tiếng của Tinh Thạch rơi vào khốn đốn, hại tôi gần đây bận đến mất ăn mất ngủ!”

“Ông Diệp à...” Nguyễn Tuyết Mạn càng khóc dữ hơn, vỗ mạnh lên ngực mình: “Có trời đất chứng giám, chuyện này thật sự không phải tôi làm...”

“Không phải bà làm? Đúng! Không phải chính bà làm, mà bà thuê người làm!”

“Tôi cũng không thuê ai làm chuyện này cả...”

“Ý bà là tôi đổ oan cho bà? Bà không theo dõi Tiểu Diệp, không nghe ngóng tình hình từ người giúp việc nhà nó, không lấy chìa khóa nhà nó?”

Nguyễn Tuyết Mạn gạt mạnh nước mắt, liếc mình: “Được! Tôi thừa nhận tôi đã theo dõi Tố Diệp, tôi thừa nhận tôi đã mua chuộc con bé giúp việc để lấy được chìa khóa. Suy nghĩ đầu tiên khi tôi lấy chìa khóa là tới nhà nó tìm chứng cứ. Nhưng tôi thề, đó chỉ là suy nghĩ trong đầu tôi thôi, tôi chưa hề hành động! Bộ chìa khóa đó đã bị tôi đánh mất, mất lúc nào tôi cũng không rõ! Chuyện nhà nó bị trộm không liên quan tới tôi, tôi vốn không tới đó! Còn về chuyện mấy bức ảnh tôi lại càng không liên can. Đến nhà nó tôi còn chưa vào thì lấy được ảnh kiểu gì? Tôi kêu khổ trước mặt đám phóng viên thì đã sao? Ông Diệp! Ông để lại tài sản cho Tố Diệp nhiều hơn Tiểu Ngọc. Đúng, tôi rất không vui, vô cùng tức tối, nhưng tôi làm gì được? Chẳng lẽ ngày ngày cãi vã với ông? Chẳng phải tôi vẫn ngoan ngoãn nghe theo quyết định của ông sao? Tiểu Ngọc là máu mủ của tôi, dựa vào đâu mà cái thằng Niên Bách Ngạn đó nói một câu kết hôn giả là xong chuyện? Cứ cho là chỉ kết hôn giả, cuối cùng người chịu thiệt chẳng phải vẫn là Tiểu Ngọc sao? Cái thằng đó thì hay rồi, chân trước vừa gỡ bỏ quan hệ hôn nhân với Tiểu Ngọc, chân sau đã anh em em em với em vợ. Chuyện này bất kỳ ai nhìn vào cũng sẽ nói này nói nọ, hướng hồ người làm mẹ như tôi? Giờ cả ảnh cũng bị tung ra rồi, đây là ông trời cảm thấy bất bình thay cho Tiểu Ngọc. Nếu hai

đưa chúng nó đang hoàng, đứng đắn, liệu có mấy bức ảnh đó không? Chúng nó sớm đã tăng tịu với nhau rồi! Đây rõ ràng là bất công với Tiểu Ngọc nhà chúng ta! Tại sao tôi không được thể hiện thái độ trước mặt nhà báo? Hai đứa gian phu dâm phụ đó vui vẻ hạnh phúc trên nỗi đau khổ của người khác, tôi tuyệt đối không để chúng nó sống sung sướng!”

Câu cuối cùng gần như là gào thét.

Diệp Hạc Phong tai nghe thấy, mắt nhìn thấy. Cơn giận dữ trong đôi mắt cũng giảm đi nhiều sau những lời nói của bà ta, nhưng lại chuyển thành một sự lạnh lẽo. Một lúc lâu sau, ông gật đầu, nghiêm túc nói: “Được! Được lắm! Cuối cùng hôm nay tôi cũng nhận ra rồi. Bà còn ở lại nhà họ Diệp ngày nào thì nhà này sẽ không được yên bình ngày ấy, quán gia!”

Quán gia run rẩy bước lên.

“Thông báo cho luật sư Khương! Bảo ông ấy soạn một tờ đơn ly dị.” Lúc nói Diệp Hạc Phong chỉ thẳng vào Nguyễn Tuyết Mạn, nhấn mạnh từng từ: “Tôi phải để cho người đàn bà ác độc này tay trắng cút khỏi nhà họ Diệp!”

~Hết chương 359~

*Lảm nhảm: Hôm nay vẫn tăng chương ^^ Cóng tay, dịch hơi chậm một chút, cũng dễ sai, mọi người mò thấy lỗi thì ới mình

Tại đây mình cũng có một phi vụ muốn thông báo. Có mấy chị muốn fan hâm mộ anh Niên chị Diệp gặp nhau buôn bán, có thể là vào một ngày chủ nhật nào đó tại Hà Nội. Bạn nào muốn tham gia thì để lại lời nhắn, mình sẽ liên lạc nhé ^^

Quyển 8 - Chương 360: Ở nhà của ai

Quyết định của Diệp Hạc Phong khiến tất cả những người có mặt đều ngớ ngàng, bao gồm cả Nguyễn Tuyết Cầm này giờ vẫn yên lặng pha trà. Bà ta ngẩng đầu nhìn qua phía này một cái, có đôi chút kinh ngạc, sau đó đứng dậy, nói với vẻ thờ ơ: “Diệp Lan! Về phòng!”

Diệp Lan vô cùng không tình nguyện, nhưng vẫn không thể không nghe lời mẹ.

Diệp Uyên đi tới trước mặt Diệp Hạc Phong, đẽ thấp giọng nói: “Bố! Bố không thể làm như vậy. Chuyện bức ảnh có thể nhận ra thật sự không phải mẹ con làm. Bao năm nay bố còn không hiểu mẹ sao? Mẹ trước nay là người nói thì hay làm thì dở. Cho dù mẹ có bất mãn đến đâu, cùng lắm cũng chỉ làm ầm ĩ lên một chút thôi, cho mẹ mười lá gan mẹ cũng không dám làm ra chuyện này.”

“Bao năm nay số lần bà ấy ầm ĩ còn ít sao? Bố đã nhẫn nhịn đủ rồi. Lần nào mẹ con cũng làm những hành động ngu ngốc để khiêu khích tính nhẫn nại của bố. Cho dù chuyện bức ảnh không phải bà ấy làm, nhưng cũng có liên quan gián tiếp tới bà ấy! Cho dù bà ấy chỉ bị kẻ khác lợi dụng, thì cũng là vì bà ấy luôn có ác ý đối với Tiểu Diệp!”

“Bố! Mẹ ở nhà họ Diệp bao năm nay, không có công lao cũng có khổ lao. Hơn nữa, chuyện này cũng vì con mà ra cả, con xin bố đừng đuổi mẹ đi. Bố mà đuổi mẹ đi rồi, mẹ biết sống thế nào?” Diệp Ngọc ngậm nước mắt, bước lên cầu xin.

“Mọi người không cần can ngăn nữa.” Diệp Hạc Phong hét lên giận

dữ: “Ai còn lên tiếng thì cũng rời khỏi nhà này luôn cùng bà ta!”

“Ông Diệp! Sao ông có thể vô lương tâm đến vậy? Bao năm nay tôi vất vả khổ sở là vì ai? Cho dù tôi có không phải thì cũng đã sinh cho ông một trai một gái, sao ông có thể trở mặt coi như không quen biết chứ?” Nguyễn Tuyết Mạn bắt đầu gào khóc om sòm: “Tôi nói sai điều gì sao? Tôi đòi lại công bằng cho con gái tôi cũng sai sao? Lúc nào ông cũng thiên vị cho con bé Tố Diệp đó, mà có nghĩ tới tâm trạng của Tiểu Ngọc đâu? Niên Bách Ngạn và Tố Diệp liếc mắt đưa tình không phải ông không nhìn thấy, kết quả, ông quản sao? Ông vốn không phải một người bố có trách nhiệm! Ông dung túng cho Niên Bách Ngạn để nó nhảy qua nhảy lại, không rõ ràng giữa hai đứa con gái. Ông Diệp! Hôm nay nhà họ Diệp náo loạn tới mức này, ông tưởng mình không có một chút trách nhiệm nào sao?”

“Bà im miệng cho tôi!”

“Tôi không im!” Nguyễn Tuyết Mạn đỏ mắt, nhìn về phía Tố Diệp như một người điên, giơ tay chỉ thẳng vào mặt cô, rồi quay sang Diệp Hạc Phong: “Sao ông không nghi ngờ chính đứa con gái này của ông? Con bé đó để báo thù nhà họ Diệp, có chuyện gì nó không dám làm? Sao ông không hỏi xem cục tức trong lòng nó đã tan đi hay chưa? Nếu không phải vì nó, nhà họ Diệp chúng ta có thể nhiều chuyện như thế này sao? Trước khi nó về nước, nhà chúng ta rất yên bình! Nó vì muốn trả thù mà bất chấp tất cả quyền rũ anh rể mình, còn chuyện gì mà nó không làm được? Ảnh nóng bị lộ ra không chỉ một mình nó bị ảnh hưởng mà cả nhà họ Diệp cũng chịu vạ lây. Đây chính là mục đích của nó, có chết cũng phải lôi cả nhà chúng ta chết cùng! Mục đích của nó chính là muốn nhà họ Diệp sống không được yên, muốn gia đình chúng ta tan nát!”

“Mẹ! Mẹ thôi đi!” Diệp Uyên khuyên can trong khó xử.

“Đến cơ sự ngày hôm nay rồi, còn chuyện gì mà mẹ không dám nói? Diệp Hạc Phong! Ông hãy tự vấn lương tâm mình đi. Những năm qua ông đối xử tốt với tôi sao? Ngược lại là tôi lúc nào cũng chăm chăm níu giữ một người đàn ông như ông! Đúng, ông cảm thấy có lỗi với Tố Thu, thậm chí trong lòng còn oán hận tôi. Nhưng đứng trước tình yêu, có người đàn bà nào không ích kỷ? Tôi thừa nhận tôi đã phá hoại ông và Tố Thu, nhưng tôi dám vỗ ngực nói rằng đó là vì tôi có tình cảm với ông! Còn đứa con gái yêu Tố Diệp của ông thì sao? Nó tiếp cận nhà họ Diệp là có mục đích, chỉ muốn báo thù mà thôi! Vì mục đích này nó không từ thủ đoạn! Nó nghĩ đủ mọi kế sách để được ở bên cạnh Niên Bách Ngạn chẳng qua chỉ vì muốn hai đứa chúng nó lý hôn? Chẳng phải nhằm trả thù tôi sao? Ông tưởng nó yêu thật đấy à? Nếu nó có dũng khí như thế, có giỏi thì đừng ở trong ngôi nhà của Niên Bách Ngạn! Ông Diệp! Ông vẫn chưa biết phải không? Căn nhà mà Tố Diệp đang ở bây giờ chính là ngôi nhà Niên Bách Ngạn để lại cho em trai nó!”

Phương Tiểu Bình sững sờ, Lâm Yêu Yêu sững sờ, và Tố Diệp càng không ngoại lệ. Chỉ có Kỷ Đông Nham là bình tĩnh, dường như đã biết chuyện này từ lâu.

Nét mặt Diệp Hạc Phong vô cảm, không thể đoán định được là ông vừa mới biết chuyện này hay đã biết từ trước. Đợi cho Nguyễn Tuyết Mạn gào thét khản cổ một hồi, ông mới nhìn về phía quản gia, lạnh lùng nói: “Đưa bà ta về phòng! Trước khi đơn ly hôn được thảo xong, không được phép cho bà ta ra khỏi phòng một bước!”

“Tôi sẽ không ly hôn! Có chết tôi cũng không ly hôn!” Nguyễn Tuyết Mạn gào khóc.

Quản gia không biết phải làm sao, nhưng Diệp Hạc Phong nạt ngay lập tức: “Còn không làm theo?”

Không còn cách nào khác, quản gia đành phải bước tới kéo Nguyễn Tuyết Mạn, Nguyễn Tuyết Mạn sống chết không đứng dậy, quản gia lại ra hiệu cho những người xung quanh, mấy người làm bèn cùng bước lên kéo Nguyễn Tuyết Mạn.

Diệp Ngọc sợ hãi, đi lên: “Bố...”

Vừa nói một tiếng đã bị Diệp Uyên ngăn lại, ý bảo cô ta đừng đổ thêm dầu vào lửa. Diệp Ngọc tuy sốt ruột nhưng cũng phải thôi, nghĩ bụng sẽ tìm một cơ hội khác để khuyên Diệp Hạc Phong.

Nguyễn Tuyết Mạn vẫn bị người làm đưa về phòng. Diệp Ngọc xót mẹ, không nói gì cũng đi lên gác theo. Diệp Uyên thở dài nặng nề, nhìn bố rồi lướt qua phía Lâm Yêu Yêu, cuối cùng trầm mặc đi lên gác cùng Nguyễn Tuyết Mạn.

Một trận chiến khói lửa đã kết thúc trong sự quyết đoán, lạnh lùng của Diệp Hạc Phong.

Chỉ còn lại những gương mặt lem nhem của Phương Tiểu Bình và mọi người.

“Mợ! Chúng ta đi thôi!” Tố Diệp dìu Phương Tiểu Bình, nét mặt xót xa. Đương nhiên cô không thương Nguyễn Tuyết Mạn. Mặt mợ Phương Tiểu Bình cũng đã sưng tấy cả lên, còn đau hơn là chính cô bị đánh. Tất cả đều tại cô không tốt, cô không nên kéo mợ vào cuộc chiến này.

Tuy rằng Phương Tiểu Bình vẫn còn ôm một bụng tức, nhưng liếc thấy sắc mặt Tố Diệp không tốt cũng đành thôi, gật đầu, quay người định rời đi.

“Tiểu Diệp!” Sau lưng vang lên giọng nói mệt mỏi của Diệp Hạc

Phong.

Tổ Diệp dừng bước nhưng không quay đầu lại, mím chặt môi.

“Nghe nói đám nhà báo đã tìm tới cả nhà con rồi. Ở lại đây đi, chỗ này phóng viên không vào được, cũng không ai làm phiền tới con.” Diệp Hạc Phong đã dịu giọng hơn, còn có vẻ như cầu khẩn.

Phương Tiểu Bình nghe xong cười khẩy: “Đúng là hài hước! Trước cửa nhà ông xây Vạn lý trường thành hay sao? Ông tưởng Tiểu Diệp không có nhà để về à? Ở lại đây? Năm xưa ông đã làm chuyện gì?”

“Mợ! Đừng nói nữa, đi thôi!” Tổ Diệp khẽ kéo vạt áo của Phương Tiểu Bình. Giằng co một thời gian dài như vậy, cô quả thực sức cùng lực kiệt rồi.

“Tiểu Diệp! Dù con không muốn ở lại cũng nghe bố nói nốt đã.” Diệp Hạc Phong sốt sắng: “Chuyện này là lỗi của Bách Ngạn. Nghe lời bố, khoảng thời gian này con đừng có tiếp xúc với nó nữa. Chuyện này người thiệt thòi chỉ có con gái mà thôi.”

Cuối cùng Tổ Diệp cũng quay lại, ánh mắt lạnh nhạt: “Liệu còn chuyện gì tồi tệ hơn chuyện này nữa không? Chủ tịch Diệp! Cảm ơn ông đã quan tâm, chuyện của tôi không phiền ông bận tâm.”

Dứt lời, cô bèn kéo Phương Tiểu Bình rời khỏi đó.

Kỷ Đông Nham đứng bên thờ dài bất lực, khẽ cúi người chào Diệp Hạc Phong sau đó cũng ra về.

Diệp Hạc Phong cô độc đứng đó, đáy mắt ngập tràn bi thương. Chẳng mấy chốc, đầu mày ông càng nhíu càng chặt, rồi cả người chao đảo. Có người làm thấy vậy vội chạy tới đỡ ông, rồi nhanh

chóng hét lên với những người làm khác: “Mau lấy thuốc của ông chủ lại đây!”

Tố Diệp vẫn quay trở về ngôi nhà ở Sanlitun, tuy rằng Phương Tiểu Bình ngàn vạn lần không đồng ý.

Vì trong quá trình can ngăn Lâm Yêu Yêu cũng bị thương. Từ sau khi ra khỏi bệnh viện, Tố Diệp đã ép buộc cô ấy về nhà. Lâm Yêu Yêu dĩ nhiên không yên tâm, Tố Diệp đành phải lấy lý do mình muốn ở một mình để bảo cô ấy về.

Kỷ Đông Nham trở thành người hộ tống, nghĩ đủ mọi cách để lẫn trốn đám phóng viên, đưa Tố Diệp về tận nhà.

Trước khi ra về, Tố Diệp nhìn Kỷ Đông Nham hỏi một câu: Có phải ngay từ đầu anh đã biết đây là nhà của Niên Bách Ngạn không?

Kỷ Đông Nham có phần tránh né, nhưng bị Tố Diệp nhìn ra: Nói đi! Đừng trốn tránh câu hỏi của tôi!

Anh ta đành phải gật đầu.

Tố Diệp cảm thấy buồn rầu trong lòng, cũng không hỏi tiếp nữa, chỉ khẽ nói một câu: Tôi biết rồi!

Kỷ Đông Nham hơi lo lắng, sợ cô lại có chuyện gì, nhất thời không dám về ngay. Tố Diệp chỉ nói một câu đơn giản rằng cô không sao, rồi đuổi anh về.

Tiểu Nhã cũng bị Tố Diệp đuổi đi. Lúc thanh toán tiền lương, Tiểu Nhã khóc rưng rức. Tố Diệp nói chuyện đã tới nước này cũng không truy cứu trách nhiệm của nó nữa. Cứ như thế, cả căn nhà lớn giờ chỉ còn lại mình cô.

Chẳng biết bao lâu sau, tóm lại, không gian xung quanh đã chìm vào yên ắng, thời gian cũng trở thành món đồ trang trí hư vô.

Tố Diệp ngủ thiếp đi, rồi ngây ngô thức dậy. Hình như ý nghĩa của sự sống chỉ còn ở việc ngủ, đến ăn uống cũng chẳng màng.

Trong quá trình đó cô thức dậy một lần, đầu đau như búa bổ, cả người cũng lơ lửng như bay trên mây, hết một chiếc giẻ lau bị vắt kiệt nước, gió thổi nhẹ cũng bay đi mất.

Cô uống mấy ngụm nước, chẳng thèm ngó xem đám chó săn dưới nhà đã đi hay chưa, chỉ vùi đầu vào sofa, không muốn dậy nữa.

Trong mơ màng cô nghe thấy có tiếng gõ cửa.

Thần kinh và cơ thể của Tố Diệp như đã tách rời khỏi nhau, muốn ra mở cửa nhưng không sao nhắc nổi người dậy, không biết có phải cô quá mệt mà đã bị bóng đè hay không.

Hình như tiếng gõ cửa kéo dài rất lâu, cuối cùng im bật lúc nào cô cũng chẳng rõ.

Cô lại mơ một giấc mơ rất dài, hỗn loạn và vụn vặt. Trong mơ, bóng người tấp nập. Có người cô quen, có cả người chưa từng gặp mặt. Cô lại mơ thấy cậu bé nơi ngõ dài. Ánh sáng trong chiếc đèn lồng giấy hắt lên bờ vai cứng cáp của cậu, nhưng cô không tài nào nhìn rõ gương mặt ấy...

Lần thứ hai Tố Diệp tỉnh lại là có một bàn tay dịu dàng đánh thức cô.

Những ngón tay mảnh khảnh, lòng bàn tay hơi thô ráp, và mùi gỗ mộc nhè nhẹ, thân quen...

Cô mở mắt ra, nhìn thẳng vào đôi đồng tử sâu thẳm của người đàn ông.

Thấy mí mắt cô run rẩy, người đàn ông đau lòng cúi đầu xuống, hôn lên trán cô, nói khẽ: “Đồ ngốc này! Sao lại ngủ trên sofa cả tối chứ? Cảm lạnh đấy!”

Tố Diệp thờ dãn nhìn gương mặt Niên Bách Ngạn. Đôi mắt anh vẫn u tối như đêm đen, nhưng ánh lên một tình cảm rõ ràng. Giữa hai hàng lông mày của anh vẫn còn hằn những vết nhăn, trông có vẻ mệt mỏi. Dường như cô còn ngửi thấy mùi bụi bặm.

“Bách Ngạn?” Tố Diệp ngỡ mình còn đang nằm mơ, khẽ thốt lên.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, nở một nụ cười yêu chiều, ngón tay dịu dàng vuốt lên gương mặt nhợt nhạt của cô. Anh cúi xuống: “Diệp Diệp! Anh về rồi đây!”

~Hết chương 360~

Quyển 8 - Chương 361: Nhà của anh an toàn

Có ánh nắng nhạt nhòa đổ nghiêng vào đôi mắt Tố Diệp, khiến tầm nhìn dưới hàng mi hơi run rẩy hoang mang và mơ màng, trông như một chú hươu vô tội. Cô cứ thế lặng yên nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt. Chẳng mấy chốc, tất cả những bất an, lo sợ, bối rối thậm chí là căng thẳng, phần nộ đều hóa thành ảm ức.

Hốc mắt cô bất chợt ửng đỏ.

Một giây sau, Niên Bách Ngạn thu chặt cánh tay ôm cô vào lòng.

Tố Diệp siết chặt lấy anh, gương mặt nhợt nhạt chôn lên ngực anh. Hơi thở ấm áp, quen thuộc của người đàn ông cùng lồng ngực vững chãi khiến Tố Diệp như chợt tìm thấy một bến đỗ an toàn. Nước mắt cô trào ra nơi khóe mắt, dần dần thấm ướt áo sơ mi trên người Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp khóc trong im lặng, Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng an ủi, như dỗ dành một đứa trẻ đi lạc, khó khăn lắm mới tìm được đường về nhà.

Anh vỗ nhẹ lên lưng cô, kiên nhẫn đợi cho tâm trạng của cô ổn định lại.

Anh biết cô đã sợ hãi.

Sau khi tới sân bay, nhận được chìa khóa xe của tài xế là anh lái vội tới đây. Tới tiểu khu rồi anh mới phát hiện ra không chỗ nào không

có phóng viên. Anh không thể cho xe xuống hầm ngầm, vì tuy rằng tại đó luôn có một vị trí cố định dành cho anh, nhưng vì không thường xuyên sống ở đây, nên muốn vào đó cũng phải làm một số thủ tục, sợ rằng sẽ bị đám nhà báo phát hiện và vây chặt.

Thế là anh đành phải đỗ xe ngay trên mặt đất.

Anh vòng qua vườn hoa của tiểu khu, lên vào từ cửa sau khu nhà, như vậy mới tránh được tầm mắt của phóng viên.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Niên Bách Ngạn lại càng thấy thương Tố Diệp hơn.

Khó mà tưởng tượng được một cô gái một mình đối mặt với những ánh mắt chỉ chực ăn thịt người này.

Anh mở cửa đi vào phòng khách. Dáng hình bé nhỏ, co quắp trên sofa khiến tim Niên Bách Ngạn thất lại. Anh bước rón rén, đặt cặp tài liệu và áo khoác sang một bên, ngồi xuống, đau lòng nhìn con người đang nằm trên ghế.

Cô gầy đi rất nhiều.

Chỉ mặc độc chiếc áo ngủ màu trắng thuần, nằm nghiêng trên một góc ghế, ôm gối vào lòng, chống cả trán xuống dưới. Mái tóc dài như hút hết chất dinh dưỡng trên người cô, đen bóng một cách kỳ lạ, xõa bên mép ghế. Dưới thứ ánh sáng hiền hòa trong phòng, nó lấp lánh một sắc màu mượt như nhung.

Nhưng như vậy chỉ càng tôn lên cái gầy gò và nhợt nhạt của gương mặt.

Cô ngủ không ngon giấc, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, hàng mi dày

chốc chốc lại chau lại.

Niên Bách Ngạn gior tay, vuốt nhẹ ấn đường của cô. Khoảnh khắc này, anh cảm thấy buồn vô cùng. Anh chưa từng nghĩ rằng một hành động buông thả ngẫu nhiên đó lại mang đến cho cô tai bay vạ gió.

Thế nên lúc này đây, khi bờ vai Tố Diệp run lên trong lòng anh, tựa hồ có một con dao đang cứa từng nhát vào trái tim Niên Bách Ngạn.

Thà rằng cô cứ bật khóc thật to, anh cũng không muốn thấy cô chảy nước mắt trong im lặng như vậy, chỉ càng khiến lòng anh khó chịu thêm.

Rất lâu sau, Tố Diệp mới bình tĩnh trở lại.

Niên Bách Ngạn rút một tờ khăn giấy bên cạnh, nhẹ nhàng lau nước mắt bên má cô. Hai mắt cô sưng lên như thỏ. Anh xót xa vô ngần, cúi đầu hôn lên khóe mắt cô, khẽ nói: “Xin lỗi em!”

Tố Diệp khẽ lắc đầu, rồi lại nép vào lòng anh, tham lam hít hà lấy mùi hương của anh: “Người phải nói xin lỗi là em, chuyện chụp ảnh này vốn dĩ do em đề xuất.”

Không phải cô không nhận ra nét mặt mệt mỏi của anh.

Từ Venice tới Bắc Kinh, đi một chuyến bay trung chuyển nhanh gọn nhất cũng mất ít nhất hơn mười hai tiếng đồng hồ. Anh đang ở nước ngoài, không thể nắm bắt được quá nhanh tin tức trong nước, thế nên khi gọi điện cho cô có lẽ anh chỉ mới biết tin.

Cũng tức là, vừa buông điện thoại, anh lập tức đi thẳng ra sân bay.

Tố Diệp thừa nhận mình rất ích kỷ. Vào lúc này, rõ ràng biết anh mệt

như thế, vậy mà nhìn thấy anh cô vẫn cực kỳ hạnh phúc. Vì cô không thể một mình gánh chịu quá nhiều sóng gió như thế này. Cô tưởng mình chỉ cần nhẫn nhịn là có thể vượt qua, chỉ cần im lặng không lên tiếng, đợi cho những tin tức rầm rộ này lắng xuống là được.

Nhưng cô vẫn không thể làm ngơ.

Niên Bách Ngạn nghe xong trái tim lại càng ngọt ngào đến đau đớn. Anh dịu giọng nói: “Từ giờ trở đi đừng nghĩ gì nữa!”

Tố Diệp nhìn anh, gật đầu.

“Mệt thì ngủ thêm lúc nữa đi.” Anh nói.

Tố Diệp vẫn ôm anh, lắc đầu, thở dài: “Anh về rồi thì em không ngủ nữa!”

“Khờ quá đi!” Niên Bách Ngạn ghì chặt cô vào lòng.

Sự xuất hiện của Niên Bách Ngạn như trong nhà có thêm một trụ cột. Tuy rằng bình thường Tố Diệp sống rất độc lập, nhưng sau khi trải qua rất nhiều chuyện cô mới biết, đôi cánh mà trước nay cô luôn kiêu hãnh, từ sau khi gặp Niên Bách Ngạn, đã bắt đầu thoái hóa. Cho tới khi cô nên buông bỏ mọi thứ trước mắt, tung cánh bay cao, mới phát hiện ra rằng mình không còn biết bay nữa.

Cô chỉ muốn dựa dẫm vào hơi thở của Niên Bách Ngạn, dựa dẫm vào sự tồn tại của anh, cơ thể ấm nóng của anh, từ một con chim chao nghiêng trên bầu trời trở thành một thứ cây dây leo mà nếu rời xa anh, sinh mạng cũng dần dần khô héo.

Tuy rằng Tố Diệp rất không muốn thừa nhận điểm này nhưng không thể không nói, vì sự trở về của Niên Bách Ngạn, cuối cùng cô mới có

thể yên tâm ăn một bữa cơm.

Niên Bách Ngạn không nói nhiều, cũng không nhắc tới chuyện ảnh nóng, hoàn toàn bình thường như mọi lần đi công tác trở về.

Ngoại trừ việc khi anh dọn dẹp tủ lạnh, lôi ra một đồng rau xanh héo úa.

Tổ Diệp đi chân trần đứng ngoài cửa nhà bếp, nhìn anh tiếc nuối vớt cả đồng rau vào thùng rác, gương mặt ít nhiều có chút ngượng ngập.

“Đi dép vào rồi hẵng ra ngoài.” Niên Bách Ngạn rửa tay, khế ra lệnh.

Cô ngoan ngoãn làm theo, đi dép xong mới trở lại nhà bếp.

“Lãng phí là một hành vi đáng xấu hổ. Điều này người thân và các thầy cô chắc chắn đã dạy em rồi.” Niên Bách Ngạn lại răn dạy cô như người lớn.

Tổ Diệp đứng dựa bên cánh cửa, nhìn anh: “Em biết rồi!”

Niên Bách Ngạn liền không nói nữa. Sau khi vét hết thức ăn còn thừa trong tủ ra, đặt lên bệ bếp, anh bắt đầu suy nghĩ xem nên làm món gì.

Anh chìm trong những tia nắng rực rỡ, mái tóc vàng óng lên. Mỗi một sợi tóc cũng được phản chiếu lại, sáng lên như lông động vật. Gương mặt anh tuấn, sống mũi cao cùng bờ môi mỏng, chiếc cằm góc cạnh, tất cả như một bữa ăn thị giác khiến lòng người vui vẻ.

Tổ Diệp bỗng chốc cảm thấy cả căn phòng như ấm áp và sáng sủa hẳn lên.

Anh nhìn thức ăn, nét mặt suy tư ấy khiến con gái không thể rời mắt.

Cô thấy trái tim mình chưa bao giờ mãn nguyện đến thế.

Cô bất giác bước tới, vòng tay từ phía sau ôm lấy anh, áp mặt lên tấm lưng rộng lớn như một con sên.

Niên Bách Ngạn trầm mặc lấy một quả trứng ra, rất lâu sau mới nặng nề nói: “Bất kể là lúc nào cũng phải ăn uống đầy đủ!”

“Ừm!” Cô gật đầu sau lưng anh, giọng nhỏ như muỗi.

Niên Bách Ngạn bắt đầu đập trứng một cách thuần thục, để mặc cô dựa sát vào người. Anh nói khẽ: “Ăn tạm một bữa đơn giản đã!”

“Vâng!”

Cũng chẳng biết giờ ăn bữa nào, tóm lại Tố Diệp ăn rất ngon miệng.

Niên Bách Ngạn ăn không nhiều. Có lẽ vẫn chưa quen với mùi giờ, khẩu vị của anh ít nhiều cũng bị ảnh hưởng, chỉ uống một ít cháo trắng.

Khi đã ăn được kha khá, Tố Diệp mới ngẩng mặt lên, nhỏ giọng nói: “Thật ra... em cho Tiểu Nhã nghỉ việc rồi.”

“Tại sao vậy?” Niên Bách Ngạn gấp cho cô một miếng trứng rán.

Tố Diệp bèn kể lại tường tận nguyên nhân cho Tiểu Nhã nghỉ việc.

Cả quá trình, Niên Bách Ngạn vẫn giữ im lặng, không xen vào câu nào. Anh là người đàn ông như vậy, giỏi lắng nghe hơn biểu đạt. Đợi Tố Diệp kể xong, anh mới khẽ cười: “Thế nên em mới không nhận

được, chạy tới nhà họ Diệp?”

Tố Diệp ngăn người: “Anh biết rồi?”

“Chuyện này vẫn chưa kịp lọt vào tai anh, nhưng anh đoán với tính tình của em, thì chắc chắn sẽ làm vậy.” Niên Bách Ngạn nói nhẹ nhàng.

Tố Diệp buông đũa xuống, thở dài nặng nề.

Niên Bách Ngạn thấy vậy, mỉm cười: “Ăn cơm đi, anh không trách em!”

Tố Diệp ngược mắt lên, thấy anh không có vẻ giận dữ mới yên tâm, nhưng lại bổ sung thêm một câu: “Nguyễn Tuyết Mạn ức hiếp người quá đáng!”

“Nhưng em cũng không thể kéo cả mợ và Lâm Yêu Yêu vào chuyện này.” Anh chân thành nói.

“Lúc đó em cũng không ngờ mợ và Kỳ Đông Nham lại đứng đợi trước cửa.” Tố Diệp giải thích: “Em biết mình rất có lỗi với mợ, còn cả Yêu Yêu nữa. Tay cô ấy bị cào xước, làm cô ấy bị thương.”

“Bị thương là chuyện nhỏ, sau này đối mặt với Nguyễn Tuyết Mạn thế nào mới là chuyện lớn.” Niên Bách Ngạn bất ngờ nói câu này.

Nghe vậy Tố Diệp bàng hoàng: “Anh nói vậy là ý gì?”

“Diệp Uyên vẫn chưa định từ bỏ Lâm Yêu Yêu.”

Tố Diệp giật nảy mình: “Nhưng Yêu Yêu sắp kết hôn rồi.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô: “Thế thì đã sao?”

“Cái gì mà thế thì đã sao? Đám cưới của Yêu Yêu và Đinh Tư Thừa là chuyện chắc chắn rồi. Diệp Uyên có không cam lòng thì cũng không thể phá hoại đám cưới của người ta chứ?”

Niên Bách Ngạn thấy cô sốt sắng, bèn nắm chặt tay cô: “Đừng căng thẳng, đó chỉ là suy đoán của anh thôi! Ăn nhanh lên, ăn xong chúng ta xuất phát.”

Rõ ràng là anh không muốn nói tiếp về chủ đề có liên quan tới Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu. Mấy chuyện nam nữ lá cải này anh vốn không có hứng thú. Còn Tố Diệp, đích thực cũng đã bị chủ đề thứ hai của anh bẻ quặt.

“Đi đâu cơ?”

“Về tứ hợp viện.” Niên Bách Ngạn nói thẳng: “Ăn cơm xong, em gấp tạm mấy bộ quần áo là được rồi. Sau này những thứ cần dùng thì mua mới là được.”

Tố Diệp lại càng khó hiểu: “Tại sao em phải tới tứ hợp viện?”

“Em ở trong tứ hợp viện sẽ không bị cánh nhà báo phiền nhiễu, ra vào tiện hơn.”

Tố Diệp không nói nữa, cúi gằm, gạt gạt miếng trứng trong bát.

Niên Bách Ngạn thấy vẻ mặt cô không ổn bèn hỏi: “Sao thế?”

Tố Diệp mím môi. Vì cô cúi đầu nên mái tóc che đi gương mặt. Một lúc lâu sau cô mới cất giọng hơi khàn: “Em biết nhà của anh luôn an toàn, dù là tứ hợp viện hay là... căn nhà em đang ở.”

Lần này tới lượt Niên Bách Ngạn chết sống.

Tố Diệp đặt đĩa xuống, đứng dậy đi ra khỏi phòng ăn.

Niên Bách Ngạn thấy thế, ánh mắt cũng căng thẳng, lập tức đi theo cô.

Trong phòng quần áo trên tầng hai.

Tố Diệp đang thu dọn quần áo, vẫn không lên tiếng.

Niên Bách Ngạn đứng ngoài cửa nhìn cô mấy phút, rồi không nhìn được, tiến lên, kéo cô lại, nhìn cô: “Em biết rồi ư?”

Cô nhìn ngang vào cúc áo sơ mi của anh, rồi từ từ di chuyển lên, dừng lại nơi yết hầu. Cô không nhìn vào mắt anh, chỉ gật đầu khe khẽ: “Đây là chuyện tốt duy nhất mà Nguyễn Tuyết Mạn đã làm được.”

Niên Bách Ngạn hiểu ra, thở dài: “Anh không cố ý giấu em. Thật sự là, anh cũng không hề biết em lại thuê căn nhà của anh.”

“Nhưng...” Giọng Tố Diệp buồn buồn: “Anh nên nói với em sự thật.”

~Hết chương 361~

*Lảm nhảm: Tình hình này chắc chưa tới tháng 8 là đã hoàn rồi

"Lẽ nào con muốn giương mắt nhìn Bách Ngạn rơi vào khốn đốn?"

Quyển 8 - Chương 362: Đôi gian phu dâm phụ không biết xấu hổ

“Xin lỗi em...” Ngoài việc không ngừng xin lỗi, Niên Bách Ngạn không nghĩ ra còn ngôn từ nào có thể hòa hoãn bầu không khí nữa.

Tố Diệp khẽ đẩy anh ra, lặng lẽ ngồi xuống sofa, vòng tay ôm lấy chân, chống cằm lên đầu gối. Niên Bách Ngạn thấy vậy chỉ biết thở dài khó xử, rồi anh cũng bước tới, ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh giơ tay vỗ nhẹ đầu cô.

Cô bèn nghiêng đầu, né tránh bàn tay của anh.

Bàn tay Niên Bách Ngạn dừng lại trong không trung. Anh chần chừ giây lát, sau đó thẳng thừng giơ tay kéo cô lại, ép cô xoay mặt về phía mình, chân thành nói: “Diệp Diệp! Anh không cố tình giấu em. Căn nhà này là anh nhờ cô Tiết trông coi, anh cũng không biết cô ấy cho ai thuê lại. Cho tới lần đầu tiên đưa em về nhà anh mới biết sự tình. Lòng tự trọng của em lại lớn như vậy, sao anh dám nói với em anh chính là chủ nhà thật sự? Sau đó em nghỉ việc, anh lại càng không dám nói ra sự thật, vì anh nghĩ chỉ cần em sống trong căn nhà của anh, là anh không sợ không tìm được em. Còn nhớ lần trước anh đề nghị em dọn tới tứ hợp viện chứ? Em nói em muốn có một không gian tự do, độc lập. Anh không ép em, cũng không nói nhà là của anh, sợ em thấy không còn được tự do nữa, sẽ cảm thấy áp lực trong lòng.”

Tố Diệp cắn chặt môi: “Chuyện này anh giấu được cả đời sao?”

“Diệp Diệp!” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn có nặng nề hơn đôi chút, anh nhíu chặt mày: “Đây không phải chuyện gì to tát cả.”

“Ai nói không to tát?” Tố Diệp phản bác, ngữ điệu oán hận: “Anh tưởng em là anh à? Anh biết em kiếm tiền vất vả đến thế nào không?”

Niên Bách Ngạn ngẩn người.

Tố Diệp tức giận giơ tay lên, chọc mạnh đầu ngón tay vào ngực anh: “Sớm biết nhà này là của anh em đã không phải trả tiền rồi! Em cũng chẳng cần đau lòng vì số tiền lớn phải bỏ ra mỗi quý! Anh có biết em ở căn nhà này trước giờ tốn thất bao nhiêu tiền rồi không?”

Nét mặt Niên Bách Ngạn chuyển hẳn sang bàng hoàng.

Anh tưởng cô sẽ nói mấy câu giận hờn, sẽ trách anh không nói thật với cô, cũng sợ trong một lúc giận dữ cô sẽ bỏ nhà ra đi... Ai ngờ, cô lại buông ra đồng lý luận này khiến anh không thể tin nổi!

“Diệp Diệp!” Anh đúng là đang không biết nên cười hay khóc. Anh giơ tay véo má cô: “Đến lúc nào rồi mà đầu óc em vẫn chỉ có tiền thế hả? Làm gì có người phụ nữ nào như em?”

“Đừng có động vào em, em đang giận thật đấy!” Tố Diệp hất tay anh ra, nghiêng răng nghiêng lợi: “Trên đời này em ghét nhất là mấy kẻ ăn tiêu hoang phí!”

Niên Bách Ngạn thấy tội danh cô gán cho mình càng ngày càng nặng, vội vàng giải thích: “Yên tâm đi! Tiền nhà của em vẫn còn trong thẻ, chưa động vào một đồng. Việc cô Tiết ra nước ngoài là giả, chỉ

có chuyện không thu tiền nhà của em mới là thật thôi!”

Anh tưởng anh nói xong mấy lời này, Tố Diệp sẽ cảm động mà òa khóc, thậm chí còn tặng anh mấy cái hôn nồng nhiệt. Ai dè, gương mặt Tố Diệp gần như méo xệch, hàm răng trắng như chỉ muốn bổ nhào tới cắn đứt cổ họng anh. Răng cô kêu ken két.

“Ý của em là, nếu sớm biết nhà là của anh, thì em về ở với anh có phải tốt hơn bao nhiêu không? Như vậy thì căn nhà này có thể cho người khác thuê, cũng còn hơn để em sống ở đây! Cho em thuê cũng công toi thôi, cho người ngoài thuê sẽ kiếm được tiền. Niên Bách Ngạn! Anh đúng là đồ ngốc!”

Cuối nói cuối cùng như lọt ra từ từng kẽ răng cắn chặt.

Niên Bách Ngạn đích thực là á khẩu.

Tố Diệp nhanh chóng đứng dậy, Niên Bách Ngạn vội giữ cô lại: “Em định đi đâu?” Bây giờ anh hoàn toàn không đoán được suy nghĩ của cô nữa rồi.

“Đương nhiên là về tứ hợp viện rồi!” Tố Diệp cũng kéo luôn cả anh dậy, đẩy anh về phía đồng hành lý: “Mau giúp em thu dọn quần áo đi! Không được lơ dờ một phút nào. Anh có biết đợt trước em đi qua trung tâm môi giới nhà đất, nhìn thấy tiền thuê nhà của tiểu khu này đã cao đến mức nào rồi không? Căn nhà chung cư kiểu này ít nhất có thể cho thuê tới hai vạn hai một tháng rồi, xem chúng ta lỗ bao nhiêu rồi?”

Niên Bách Ngạn nhe răng, hết khóc lại cười: “Nói vậy là em đồng ý dọn về sống cùng anh rồi?”

“Có đưa ngốc nhìn thấy tiền mới không kiếm.” Tố Diệp nhanh tay

nhANH miệng, tháo toàn bộ quần áo trên mắc xuống, vút hết vào trong vali: “Nếu Niên Bách Tiêu tới đây sống, thì chúng ta có thể sống thể giới của hai người. Còn nếu nó không dọn về đây, thì anh mau cho thuê đi, một tháng hai vạn hai đấy, hai vạn hai đấy đại ca à!”

Đương nhiên cô không quên lời của Nguyễn Tuyết Mạn. Căn nhà này Niên Bách Ngạn để lại cho Niên Bách Tiêu. Ngoài miệng nói tham tiền không phải là giả vờ, nhưng cô cũng đang che giấu cảm giác áy náy trong lòng. Nếu không phải cô chiếm cái nhà này, có lẽ cậu ta đã dọn về đây lâu rồi cũng nên.

“Được, được, được!” Niên Bách Ngạn chỉ cảm thấy giờ cô như con bướm trắng bay qua bay lại trước mặt anh. Anh giờ tay bắt kiêu gì cũng không bắt được, chỉ biết liên tiếp đáp lại. Không thể không nói cô là một người con gái thần kỳ, đứng trước mặt tiền bạc liền biến thành một dũng sỹ kiên cường, lập tức tiêu tan đáng vẻ suy sụp.

Hoặc có lẽ, ban nãy cô đã được ăn quá no.

Khi thấy cô vút tiếp một bộ quần áo nữa vào vali, cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng tóm tay cô lại, nhẹ nhàng nói: “Mang tạm mấy bộ mặc ngay trước đã.”

“Không được mang vali sao?”

“Anh sẽ bảo người tới dọn dẹp.” Niên Bách Ngạn nhìn cô nói.

Tố Diệp không hiểu.

Khi cùng Niên Bách Ngạn ra khỏi thang máy, từ con đường nhỏ ở cửa sau định vòng qua vườn hoa rời đi, cuối cùng cô cũng hiểu nỗi khổ tâm của Niên Bách Ngạn. Một khi bị đám phóng viên công kích, xách theo một chiếc vali nặng nề quả thực không dễ thoát thân, có

khi lại còn mở thêm chuyện cho họ thêm thất.

Chuyện “một khi” đó cuối cùng cũng đã xảy ra.

Không biết ký giả của báo nào mắt sắc đến vậy, mới đó đã liếc thấy hai người họ. Theo sau là cả đoàn phóng viên chen nhau, đông như kiến cỏ, khiến Tố Diệp kinh hoàng, trợn tròn hai mắt.

Cô chưa trực tiếp đối đầu với bọn họ như thế này bao giờ. Lúc chạy tới nhà họ Diệp tính sổ, cô khá may mắn, vừa đúng lúc đám phóng viên đi ăn chút gì đó. Nhưng hôm nay thì khác, ai nấy đều rất hào hứng, phấn chấn. Sau khi nhìn thấy cả đôi nam nữ chính trong scandal, họ lại càng hăng hái như gà chọi, bỗng chốc vây chặt con đường trước mặt, lần lượt giơ máy ảnh ra.

Niên Bách Ngạn thấy vậy lập tức ôm Tố Diệp vào lòng, dùng áo vest che kín mặt cô. Như vậy, thứ lưu lại trên bức ảnh của đám nhà báo chỉ còn cảnh Niên Bách Ngạn bảo vệ Tố Diệp.

Một tay anh ôm chặt Tố Diệp, một tay ra sức gạt họ ra, khó khăn bước lên trước.

Câu hỏi của đám người ấy lại càng phong phú đa dạng.

“Anh Niên! Anh và cô hai nhà họ Diệp rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Tố Diệp! Trước đó việc cô về nước có liên quan gì tới anh Niên không? Hay là, việc cô vào làm ở Tinh Thạch có phải cũng vì anh ấy không?”

“Đúng đấy, Tố Diệp! Chúng tôi đều biết Tinh Thạch tuyển người trước nay đều rất cẩn thận, nghiêm ngặt. Cô vừa mới về nước đã được vào đó làm, quyền quyết định là của bố cô hay của anh Niên?”

“Anh Niên! Tố Diệp có phải tình nhân được anh bao nuôi hay không? Có phải từ trước khi anh ly hôn hai người đã qua lại với nhau không?”

“Thời gian trước Diệp Ngọc thanh minh chuyện kết hôn giả, có phải chỉ vì bị ép buộc không?”

“Tố Diệp! Là con riêng của chủ tịch Diệp, cô có hận bố mình không?”

Hàng loạt câu hỏi như từng mũi tên bắn thẳng về phía Niên Bách Ngạn và Tố Diệp, không chút nề tình.

Tố Diệp tức giận vùng vẫy, chỉ muốn xông ra chửi nhau với họ một trận, nhưng từ đầu tới cuối Niên Bách Ngạn vẫn giữ chặt cánh tay, khiến cô không sao nhúc nhích được. Chiếc áo vest bọc đầu cô rất kín, chỉ để lại khe nhỏ để cô có thể nhìn thấy mặt đất.

Cô nhìn thấy từng bước chân khó nhọc của Niên Bách Ngạn, nhìn thấy những đôi giày loang loáng qua lại trước mặt họ.

Cổ họng cô bỗng nghẹn lại, sống mũi cay cay.

Xung quanh là tiếng người ồn ào, ngược lại càng khiến cô chẳng nghe rõ họ đang hỏi điều gì. Mấy từ ngữ như “bao nuôi, tình nhân, gian tình, kẻ thứ ba hay con gái riêng” đập vào tai lâu dần cũng trở nên tê dại. Thì ra có thật sự bị vạn tiễn xuyên tim, chỉ cần tập quen là cũng sẽ cảm thấy không có gì to tát.

Đối mặt với đám nhà báo gây khó dễ, Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối chỉ im lặng, cùng lắm chỉ nói một câu: Xin nhường đường!

Anh bình thản như vậy, Tố Diệp cảm thấy mình mãi mãi không học

được cách kiềm chế cảm xúc.

Bỗng nhiên, có một thanh âm lạnh lạnh vang lên, ngay sau đó Tố Diệp nghe thấy hình như có thứ gì đó đập vào vai Niên Bách Ngạn, giọng nói đó cũng rất ngang nhiên.

“Đồ gian phu dâm phụ thói tha không biết xấu hổ! Cút ngay ra khỏi khu nhà của chúng tôi! Đừng để ảnh hưởng tới không khí yên bình ở đây!”

“Đúng đấy! Hai người cút mau đi, đừng để người dân cả tiểu khu bị mất mặt cùng với hai người!”

“Cút!”

Có thứ gì bị đập liên tiếp lên người Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp liều mạng muốn thò đầu ra xem ai lại thất đức đến vậy, nhưng Niên Bách Ngạn cũng đang ra sức ấn chặt cô xuống, kiên quyết bắt cô vùi đầu vào lòng anh. Cô không bị đập, nhưng có thể cảm nhận được Niên Bách Ngạn đang dùng cả cơ thể che chắn cho cô.

“Bách Ngạn!” Cô hét lên căng thẳng.

“Yên lặng!” Niên Bách Ngạn thấp giọng ra lệnh, cánh tay gạt đoàn người dường như mạnh mẽ hơn.

Trong tiểu khu bất ngờ xuất hiện một đám chủ nhà “biểu dương chính nghĩa”, đã phân tán được sự chú ý của đám nhà báo. Có lẽ biết được sẽ chẳng lấy được tin tức gì từ thái độ trầm mặc của Niên Bách Ngạn, thế nên đại bộ phận ký giả lại tràn về phía các chủ nhà đó, bắt đầu mồm năm miệng mười nói cạnh nói khoe.

Con đường trước mặt đã thông thoáng hơn một chút. Tố Diệp cố sức ngẩng đầu lên. Qua khe hở của áo vest cô nhìn thấy những ông chú bà thím gần đó, trong lòng giá lạnh vô cùng. Cô không quen những người này, tự nhận cũng chẳng đắc tội tới họ, tại sao họ lại đối xử với cô như vậy?

Cô chỉ nghe thấy một người trong số họ hét lên hào sảng: “Trông tướng mạo thì cũng đang hoàng, áo quần là lượt, ai mà ngờ được lại giấu vợ ở bên ngoài nuôi gái. Đồ đàn bà đó cũng quá vô liêm sỉ đi! Biết rõ người ta đã có vợ lại còn chung đụng, thật không biết ở nhà bố mẹ dạy dỗ kiểu gì!”

Tố Diệp tức giận, chỉ muốn xông lên lý luận.

“Đừng tự tìm bực dọc vào mình, mau ra bãi đậu xe đi!” Niên Bách Ngạn giơ tay dè đầu cô xuống.

Cô rút đầu lại trong khoảnh khắc, liếc mắt bỗng thấy một bà cô nói tới đỉnh điểm của phần nộ, bèn ném một quả trứng về phía này. Cô kinh hoàng, còn chưa kịp phản ứng gì, quả trứng đã đập trúng lưng của Niên Bách Ngạn.

“Bách Ngạn...” Tố Diệp thảng thốt hét lên.

“Không sao!” Niên Bách Ngạn ôm cô đi thêm mấy bước. Cuối cùng đi tới trước xe. Anh hất mạnh mấy người phóng viên vẫn còn bám dính phía sau, kéo cửa xe ra, ra lệnh: “Lên xe!”

Tố Diệp vội vàng len vào trong xe, cũng nhân tiện nhìn thấy khoảnh khắc Niên Bách Ngạn đứng chắn trước cửa xe, còn cả những thứ bát nháo đang bị ném về phía anh. Có trứng gà, có cải trắng, có cả khoai tây tròn lông lốc.

Nếu không phải anh chặn phía trước, có lẽ chúng đều trúng cả vào người cô.

Cửa xe được đóng lại, Niên Bách Ngạn vòng sang bên ghế lái. Ngay trước lúc đi, lại có một quả trứng bị ném “bép” một tiếng, trúng cửa kính mui xe.

Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại, mím chặt môi, lập tức nhấn ga...

~Hết chương 362~

*Lảm nhảm: Hehe, tìm không được cái hình người thật, lấy tạm hình mèo

Quyển 8 - Chương 363: Đừng ai nghĩ tới chuyện đưa cô ấy đi

Chiếc xe chạy ra khỏi địa bàn nguy hiểm. Niên Bách Ngạn vòng vô lăng một cái, xe theo hướng ngoặt vào một con ngõ nhỏ vắng vẻ. Anh dừng xe, tắt máy.

Từ lúc lên xe cho tới giờ, tâm trạng của Tố Diệp vẫn chưa bình ổn lại được. Đầu óc cô vẫn còn suy nghĩ chuyện trong tiểu khu ban nãy, không ngừng hiện lên hình ảnh hàng loạt trứng gà, rau cải, khoai tây bị ném về phía Niên Bách Ngạn. Máy ảnh trong tay đám phóng viên đó trở thành hung khí giết người, để cô hiểu rằng, thì ra ống kính của nhà báo không phải chỉ là công cụ để nói lên lẽ phải.

Tố Diệp nghiêng răng kèn kẹt.

Khoai tây!

Đáng chết! Cô chợt nhớ lại câu Niên Bách Ngạn đã nói trong nhà bếp lúc trước: Lãng phí là hành vi đáng xấu hổ! Cô lặp lại lần nữa, cũng tự thừa nhận mình không nhiều tuổi, nhiều kinh nghiệm sống bằng các ông chú bà cô trong tiểu khu, tại sao đến một đạo lý chính cô còn hiểu mà những người già như họ lại không hiểu? Cô đã đo bằng mắt kích thước của mấy củ khoai tây ấy, đủ để làm một món chay. Đương nhiên, nếu thêm cả ớt xanh thì có thể thêm nửa đĩa nữa.

Đang bực dọc, cô bỗng nghe thấy Niên Bách Ngạn khẽ lên tiếng: “Lấy cho anh khăn giấy!”

Lúc này Tố Diệp mới phản ứng lại, mở hộp dụng cụ theo hướng tay anh chỉ, lấy khăn giấy ra, chủ động lau những vết bẩn trên áo sơ mi của anh, nói trong phần nộ: “Em chỉ muốn quay lại chửi nhau với họ một trận!”

“Có hai loại người chúng ta không cần phải lãng phí thời gian với họ.” Niên Bách Ngạn giơ tay nói lỏng cà vạt, tháo ra, rồi cuộn lại ném ra ghế sau: “Một là đám người bị lợi dụng, hai là loại người chỉ thích xem trò náo nhiệt, rảnh rồi kiếm thêm việc.”

“Em không nghĩ trên đời có người nhàn rỗi thế đấy!” Tố Diệp lại rút lia lịa thêm mấy tờ giấy nữa, chà thật mạnh lên vạt áo của anh, cắn chặt răng.

Niên Bách Ngạn chỉ điềm tĩnh trả lời: “Họ rất không may thỏa mãn cả hai yêu cầu trên, thế nên cho dù em có tức giận với họ cũng vô ích mà thôi.”

Tố Diệp dừng tay lại: “Anh nghi ngờ ai?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc giây lát, trong đôi mắt sâu chột lóe qua một tia sáng u tối, rồi chẳng mấy chốc tạo thành những gợn sóng lăn tăn như chim yến vỗ cánh bay qua mặt hồ phẳng lặng. Một lúc sau, anh khẽ mỉm cười, nhìn cô: “Xem ra em đã loại trừ kẻ tình nghi Nguyễn Tuyết Mạn rồi.”

Tố Diệp nắm chặt tờ giấy trong tay, một lúc sau cô thở dài, vút đóng giấy bẩn vào trong một chiếc túi nhỏ.

“Nói thật lòng, em cực kỳ mong rằng chuyện lần này là do bà ta làm, như vậy em càng có lý do đánh nhau với bà ta một trận. Nhưng bình tĩnh lại em cũng đã suy nghĩ, Nguyễn Tuyết Mạn đã thừa nhận

chuyện thông đồng với Tiểu Nhã lấy trộm chìa khóa nhà thì có cần phải giấu giếm chuyện ảnh nóng không?”

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ gì đó: “Có lẽ chuyện này không đơn giản như chúng ta tưởng.”

“Ý của anh là...”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, cười nhạt rồi giơ tay ra: “Đưa khăn giấy cho anh!”

Hử?

Tố Diệp ngoảnh ngẩn vài giây rồi ngoan ngoãn đưa cho anh.

Anh đón lấy, nhưng lại mở cửa bước xuống xe.

Tố Diệp bên này vẫn còn đang đợi câu trả lời của anh, cứ đờ đẫn nhìn anh đi tới trước mũi xe, dùng giấy lau sạch vết bẩn trên kính.

Cô chớp chớp mắt, một giây sau cũng đẩy cửa đi xuống: “Anh còn chưa nói hết câu mà.”

“Nói gì cơ?” Niên Bách Ngạn cũng không hiểu.

Gió đông âm u lạnh lẽo thổi qua, Tố Diệp kéo chặt quần áo lại, đi tới trước mặt anh: “Anh vừa nói sự việc không đơn giản như chúng ta tưởng.”

“Hết rồi!” Niên Bách Ngạn vo tròn đống giấy lại, nói nhẹ bằng.

“Hả?” Logic kiểu gì đây?

“Mau lên xe đi, lạnh lắm đấy!” Niên Bách Ngạn đẩy cô một cái: “Đã nói với em rồi, việc bây giờ em cần làm là bịt chặt hai tai, coi như không nghe thấy chuyện bên ngoài, đừng tò mò nhiều như thế.”

“Nhưng nữ chính trong ảnh là em cơ mà.” Cô thử cướp lại quyền chủ động.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, thấy môi cô tái đi vì lạnh, anh mở thẳng cửa ghế phụ, ra lệnh: “Lên xe!”

Không hỏi được câu trả lời, tuy rằng cô không cam lòng nhưng cũng tuyệt đối không có khuynh hướng thích tự ngược. Gió lạnh ngoài xe đã thổi bay hết dững khí muốn hỏi rõ ngọn ngành của cô. Trở về xe, gió ấm bên trong cuối cùng cũng giúp cô hoàn hồn trở lại.

Đợi ở trong xe một lát, mãi vẫn không thấy Niên Bách Ngạn đi vào, đang cọ hai chân vào nhau, Tố Diệp bỗng cảm thấy kỳ lạ. Cô nhìn ra ngoài qua kính chắn gió, liền thấy anh đang đứng lặng trước mũi xe, bất động đón nắng, sống lưng kiêu ngạo thẳng tắp đến cứng đờ.

Tố Diệp hơi nghiêng đầu, nhìn qua Niên Bách Ngạn, một giây sau cũng chết sững.

Lối vào của con ngõ không biết từ lúc nào đã bị chặn đứng bởi một chiếc xe. Cửa xe mở ra, một người từ trên bước xuống. Bước chân của người đó đã không còn nhanh nhẹn nhưng vô cùng kiên định. Từng tiếng gậy cộp cộp đập xuống mặt đất, phía sau còn có hai vệ sỹ.

Người tới không phải ai khác, chính là Diệp Hạc Phong.

Gió thổi tóc ông tung bay, mái tóc trắng trên đầu trở nên rối loạn, nhưng không hề mất đi vẻ uy nghiêm.

Tố Diệp không biết tại sao ông lại tới, nhưng nhìn sống lưng cứng đờ của Niên Bách Ngạn, cô cũng đoán ra bầu không khí bên ngoài cực kỳ căng thẳng. Cô chợt nghĩ tới những lời Diệp Hạc Phong đã nói khi còn ở nhà họ Diệp. Trong lòng Diệp Hạc Phong, thủ phạm chính gây ra vụ ảnh nóng này chính là Niên Bách Ngạn.

Một tiếng chuông cảnh tỉnh vang lên trong lòng, khiến cô cảm thấy bất an sâu sắc.

Vội vàng mở cửa đi xuống, cô vừa bước tới bên cạnh Niên Bách Ngạn đã thấy anh chau mày, khẽ ra lệnh: “Mau quay về xe!”

“Không!” Tố Diệp đứng bên anh, ương bướng đáp lại. Nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, cô cũng phải cùng anh đối mặt.

Niên Bách Ngạn nghe xong, nét mặt lại càng nhăn lại.

Còn lúc này, Diệp Hạc Phong đã đi tới, dừng bước cách họ tầm trên dưới hai mét, dùng một ánh mắt uy quyền và nghiêm nghị liếc qua Niên Bách Ngạn rồi dừng lại trên người Tố Diệp, biểu cảm không vui lan tràn trong đôi mắt.

Ông không nói gì nhiều với Niên Bách Ngạn, chỉ hơi quay đầu ra lệnh: “Đưa cô chủ lên xe!”

Người vệ sỹ phía sau chẳng nói chẳng rằng, lập tức nhắm thẳng về phía Tố Diệp.

Tố Diệp còn chưa kịp làm gì cánh tay đã bị hai người họ giữ chặt, tư thế như dẫn giải phạm nhân ra pháp trường. Tim cô run lên, đang định thể hiện chút võ nghệ của bản thân thì Niên Bách Ngạn bên cạnh đã có hành động. Anh giơ một cánh tay ra, chặn ngay trước

mặt Tố Diệp, giọng nói trầm thấp vang lên sự thiếu kiên nhẫn: “Buông tay ra!”

Thanh âm của anh rất lạnh, thậm chí còn rét buốt hơn cả những làn gió đông đang quét qua mặt.

Những người vệ sĩ dĩ nhiên cũng quen Niên Bách Ngạn. Nghe anh hét lên như vậy, họ nhất thời không dám manh động nữa.

Diệp Hạc Phong thấy vậy, càng phần nộ gào lên: “Còn đứng đờ ra đó làm gì? Dẫn cô chủ lên xe!”

“Vâng, thưa chủ tịch!” Lần này bọn họ không quan tâm nhiều như thế được nữa, đành phải dùng biện pháp mạnh.

Nhưng một giây sau, Niên Bách Ngạn đã hất mạnh tay họ ra, một tay kéo Tố Diệp lại như bắt một con gà con, ngay sau đó cơ thể cao lớn chặn ngay trước mặt Tố Diệp.

Mấy người vệ sĩ khó xử, họ không dám mạnh tay đánh lại Niên Bách Ngạn.

“Niên Bách Ngạn! Con muốn làm phản phải không?” Diệp Hạc Phong phần nộ, chống mạnh cây gậy xuống mặt đất.

Tim Tố Diệp cũng theo đó đập thình thịch. Không biết vì gió đông ào tới bất ngờ hay vì không khí căng ra như dây đàn giờ phút này.

Cô đứng sau lưng Niên Bách Ngạn, thế nên không nhìn được biểu cảm của anh, chỉ nghe thấy giọng nói đầy kiên quyết: “Rất xin lỗi chủ tịch, Diệp Diệp phải đi với con!”

Gió thổi vào mặt tuy lạnh, nhưng Tố Diệp lại cảm thấy có một hơi ấm

len lỏi từng chút một vào tim. Cô biết trong hoàn cảnh này bỗng nhiên lại có cảm giác này là không phù hợp, nhưng khi nghe được ngữ khí và thái độ của Niên Bách Ngạn khi khẳng định phải đưa cô đi là cô lại thấy rất hạnh phúc.

Nhưng, sắc mặt Diệp Hạc Phong thì thay đổi, thậm chí có thể nói là tái mét. Nếp nhăn giữa hai hàng lông mày sâu hoắm lại, ánh mắt ông như hai ngọn đuốc hừng hực cháy, hét lên dữ dằn: “Nếu không phải tại con, sự việc có ầm ĩ đến mức này hay không? Bách Ngạn! Trước giờ trong suy nghĩ của bố, con luôn là người làm việc có chừng mực, biết suy nghĩ, tại sao lại phạm phải một sai lầm không thể tha thứ như thế này? Bây giờ tin đồn rầm rộ khắp mọi nơi, con tưởng con đang bảo vệ Diệp Diệp sao? Con đang hại nó! Chính con đang đẩy nó vào hố lửa!”

“Lỗi lầm của con, con sẽ chịu trách nhiệm, nhưng Diệp Diệp tuyệt đối không thể đi.” Niên Bách Ngạn vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, quyết đoán, ngữ điệu thản nhiên cũng toát lên một chút lạnh lẽo.

Diệp Hạc Phong thì hoàn toàn nổi điên: “Nếu con thật sự muốn tốt cho nó thì khoảng thời gian này không được phép gặp mặt nó, không được phép qua lại với nó! Đợi mọi việc lắng xuống rồi hẵng tính tiếp! Lẽ nào con không biết bây giờ Tinh Thạch cũng đang gián tiếp chịu ảnh hưởng sao?”

“Nếu chủ tịch tin tưởng con, chuyện công ty con sẽ giải quyết, Diệp Diệp con vẫn phải bảo vệ.” Niên Bách Ngạn không hề nao núng.

“Con giải quyết? Con lấy cái gì để giải quyết? Bây giờ cách giải quyết tốt nhất là tránh xa Tiểu Diệp ra!” Diệp Hạc Phong cắn chặt răng.

Niên Bách Ngạn đứng thẳng đón gió, vầng trán anh rộng mà cương nghị, vững như bàn thạch. Đợi Diệp Hạc Phong nói hết, anh mới kính

cẩn cúi người, khẽ đáp: “Con xin lỗi!”

Giờ phút này hoàn toàn có thể dùng từ “tức giận sôi sục” để hình dung Diệp Hạc Phong, cả người ông cũng run lên bần bật.

Tổ Diệp hơi di chuyển tầm mắt, lướt qua người Diệp Hạc Phong. Không hiểu sao, nhìn ông đứng trong gió rét, mái tóc bạc trắng, cả người run rẩy, như có một lưỡi dao xoẹt qua trái tim cô, sau đó nỗi đau ấy lặng lẽ lan ra, dần dần lấp đầy trái tim.

Diệp Hạc Phong nhìn Niên Bách Ngạn rất lâu, thấy thái độ của anh kiên quyết, ông bèn hướng sang Tổ Diệp, cố nén giận, dịu giọng nói: “Tiểu Diệp! Theo bố lên xe!”

Tổ Diệp nhìn ông, lắc đầu không hề do dự.

Diệp Hạc Phong cũng không sốt sắng: “Con ngoan ngoãn theo bố lên xe, bố sẽ bảo đảm cho vị trí của Niên Bách Ngạn ở công ty.”

Câu nói ấy quả thực đã làm Tổ Diệp sửng người.

Niên Bách Ngạn nhú mày.

Một lúc sau cô mới lên tiếng: “Tôi không hiểu ý của ông.”

“Chuyện ảnh nóng bị tung ra, xôn xao nhốn nháo đến mức này cũng phải có người ra mặt chịu trách nhiệm chứ? Con đi theo bố, chỉ cần từ nay không tiếp xúc với nó nữa, thì cả nó và công ty đều sẽ qua được nạn này. Nhưng nếu con còn tiếp tục ở bên cạnh nó, sự việc sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, tương lai còn rất nhiều tình huống phát sinh, trở tay không kịp. Vậy thì, nó có tư cách gì tiếp tục ngồi lại vị trí tổng giám đốc của Tinh Thạch đây?” Lúc này mỗi chữ Diệp Hạc Phong nói đều đầy lý trí.

Tố Diệp cảm thấy da đầu mình cũng đang bị gió thổi vù vù. Lời nói của Diệp Hạc Phong tuy tàn nhẫn, thậm chí còn có chút uy hiếp, nhưng cô biết, mỗi câu nói đều là sự thật.

Nếu việc này càng ngày càng lớn thêm, thì địa vị của Niên Bách Ngạn ở Tinh Thạch cũng sẽ gặp nguy hiểm. Tuy rằng Tinh Thạch còn có cổ phần của anh, nhưng trước đây vì một số chuyện cũng đã khiến đám cổ đông có tâm lý đề phòng. Tầng lớp quản lý của Tinh Thạch liệu có vì chuyện này mà làm một cuộc thanh lọc hay không, không ai có thể nói trước. Một khi bị bọn họ nắm được sơ hở trong tay, vậy thì anh chỉ còn cách nhường lại vị trí tổng giám đốc.

Diệp Hạc Phong thấy nét mặt Tố Diệp trở nên nặng nề, bèn rút trong túi áo ra một chiếc thẻ mật mã điện tử, nhìn cô: “Bố biết con rất ghét phải bước chân vào nhà họ Diệp, bắt con tới đó ở, con sẽ thấy phản cảm. Đây là thẻ mật mã mở cửa căn nhà mới, sáng nay bố vừa chọn cho con. Căn nhà này là của con, chủ nhà cũng là con. Không ai đuổi con đi, cũng không ai có quyền đuổi con đi. Nếu con không muốn gặp bố thì sau khi cầm được thẻ này hãy đổi lại mật mã. Đây là một khu nhà cao cấp đã được hoàn thiện, môi trường tốt, đi đâu cũng gần. Cầm chìa khóa, tới đó ở!”

Tố Diệp không ngờ ông lại làm vậy, nói vậy, cô nhất thời đứng ngây ngốc tại chỗ.

“Nghe lời bố! Dọn ra khỏi căn nhà của Niên Bách Ngạn, tới sống ở nhà này. Tiểu khu này đám phóng viên không vào được.” Diệp Hạc Phong chân thành nói, cuối cùng còn bổ sung một câu: “Lẽ nào, con muốn giương mắt nhìn Niên Bách Ngạn rơi vào khốn đốn?”

“Tôi...” Bờ môi Tố Diệp run rẩy.

Đương nhiên cô không muốn thấy sự nghiệp của Niên Bách Ngạn gặp phải khó khăn. Tinh Thạch chứa bao mồ hôi công sức của anh. Tới tận hôm nay cô vẫn còn nhớ rõ, lúc ở Nam Phi, anh đã phải tranh đoạt mỏ kim cương như thế nào. Những tháng ngày kinh hoàng đáng sợ đó, cô chỉ cần trải qua một lần cũng đã hồn bay phách tán, huống hồ bao năm nay anh phải qua lại Nam Phi, gặp không biết bao nhiêu nguy hiểm như vậy. Đây là sự nghiệp mà anh nhiệt tâm, cũng là sự nghiệp anh đánh đổi bằng cả tính mạng của mình. Thế nên, cô cũng sợ.

Cô sợ mình thật sự sẽ liên lụy tới Niên Bách Ngạn.

Chiếc thẻ mật mã yên lặng nằm trong tay Diệp Hạc Phong, như một món quà được bọc cẩn thận. Món quà này có thể là kẹo đường, cũng có thể là bom. Nếu cô ngoan ngoãn bước lên nhận lấy, nó sẽ là kẹo đường. Nếu cô khoác tay Niên Bách Ngạn tiếp tục bước đi, nó sẽ trở thành trái bom công phá.

Trong đầu Tố Diệp chẳng nghĩ gì tới căn nhà hào hoa kia. Nhìn chiếc chìa khóa ấy, cô chỉ thấy hình ảnh Niên Bách Ngạn khi ngồi trên chiếc ghế tổng giám đốc.

Thời gian tựa như đóng băng trong cái rét mướt của mùa đông.

Xung quanh cũng như đứng lặng, chỉ còn gió phàn phật thổi, vang lên những tiếng ù ù không ngớt.

Nó theo màng nhĩ len vào trong tai, cả đầu Tố Diệp như bị thứ gì sắc bén quét qua, đau đớn vô cùng.

Niên Bách Ngạn đứng bên cạnh vẫn im lặng. Đôi mắt anh sâu thẳm, không một chút lay động.

Tố Diệp trầm ngâm rất lâu, cuối cùng, sai bước về phía trước.

Một giây sau, Niên Bách Ngạn đã giơ tay chặn trước mặt cô.

Tố Diệp đột ngột dừng bước.

Diệp Hạc Phong dĩ nhiên không hề vui, ông gầm lên: “Niên Bách Ngạn!”

Niên Bách Ngạn vẫn tiếp tục ngăn Tố Diệp lại, nhìn thẳng vào mắt Diệp Hạc Phong: “Hôm nay, đừng ai nghĩ tới chuyện đưa cô ấy đi.” Dứt lời, anh quay đầu nhìn Tố Diệp, đôi mắt rất kiên định: “Cả em cũng không được!”

Ngữ điệu của anh không cao, như một mặt biển rộng lớn, im ắng, không một gợn sóng, nhưng trong đôi mắt sóng ngầm đang dâng cao. Sức mạnh trầm ổn và bá đạo của người đàn ông ập xuống, đè nặng lên cô.

Tố Diệp ngăn người nhìn anh, để mặc anh dắt tay mình đi về phía xe ô tô.

Đằng sau vẫn là tiếng quát của Diệp Hạc Phong: “Tiểu Diệp! Con hãy nghĩ cho kỹ đi!”

Tố Diệp một lần nữa dừng bước, vô thức nhìn sang Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn buông tay cô ra, đi tới bên ghế phụ, giơ tay mở cửa xe, nhìn cô nói từng câu từng chữ: “Bất luận là khi nào em cũng sẽ không rời xa anh. Câu này em vẫn thường nói với anh. Tố Diệp! Em nói lời thì phải giữ lời!”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết, đi theo anh!” Niên Bách Ngạn không cho phép cô cự tuyệt.

Tổ Diệp nắm chặt tay lại, dường như đã hạ quyết tâm, quay lại nói với Diệp Hạc Phong: “Lúc nhỏ tôi chưa bao giờ đòi thứ gì của ông, thì lớn lên cũng vậy thôi. Cho dù sự việc có tồi tệ hơn nữa, tôi cũng sẽ ở bên cạnh anh ấy.”

“Tiểu Diệp!”

“Ông không cần khuyên tôi nữa, tôi sẽ không theo ông về đâu.” Thái độ của Tổ Diệp rất dứt khoát, nói xong cô liền lên xe.

Bờ môi Niên Bách Ngạn giờ mới thả lỏng đôi chút. Anh đóng cửa xe lại. Sau khi ngước mắt nhìn Diệp Hạc Phong, anh nói thêm một tiếng xin lỗi rồi vòng sang bên cạnh, mở cửa, lên xe.

Diệp Hạc Phong đứng trong gió lạnh, vừa tức giận vừa lo lắng.

Trong không khí chỉ còn lại mùi khói xe...

Trời đã sắp tối mà Diệp Lan không bật đèn, cả gian phòng chìm trong bóng tối âm u, chỉ còn màn hình máy tính phát ra thứ ánh sáng ảm đạm.

Gương mặt cô gần như dán sát vào màn hình, đồng thời bật máy trang web lên xem.

Nội dung đều là những thông tin liên quan tới bọn tội phạm ma túy ở khu vực tam giác vàng.

Chỉ tiếc là, những thông tin cô thu thập được đa phần đều là tin cũ,

không có một chút tin tức nào gần đây. Cô không bỏ cuộc, bắt đầu vượt tường lửa điều tra các trang web nước ngoài, thử áp dụng các cách đường vòng để có được tin mới nhất.

Nhưng ngay cả những trang web nước ngoài cũng không giới thiệu quá nhiều, đại bộ phận đều là tin từ những năm trước hoặc vài tháng trước.

Cuối cùng Diệp Lan cũng đành chịu.

Cô lại cầm điện thoại, gọi vào số của Tố Khải, vẫn tắt máy.

Từ khi anh đi Vân Nam cho tới giờ, không có một chút tin tức gì. Diệp Lan vẫn đang đợi điện thoại của anh, cho dù chỉ là một tin nhắn thôi cũng được. Nhưng điện thoại của cô vang lên vô số lần, chưa bao giờ là anh gọi tới.

Còn nếu cô gọi tới thì kết quả luôn luôn là: Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện giờ đã tắt máy.

Từ sau khi cô và Tố Khải xác định quan hệ yêu đương, không phải Tố Khải chưa bao giờ đi công tác xa, nhưng ít nhất cũng đều liên lạc với cô trong khoảng thời gian đó để cô yên tâm. Vậy mà lần này, anh lại chẳng có một chút thông tin gì.

Là ai nói, không có tin gì tức là tin tốt?

Chỉ ít thì bây giờ cô cảm thấy vô cùng hoang mang bất an.

Nhiệm vụ của Tố Khải nguy hiểm biết bao. Tuy rằng cô chưa từng tham gia cũng chưa được chứng kiến, nhưng khoảng thời gian này cô cũng xem không ít những bộ phim kiểu đó. Khi viên đạn lướt qua không trung, hết như một ngôi sao băng. Diệp Lan chỉ lo trong thực

tế cũng sẽ xuất hiện những “ngôi sao băng” như vậy, sợ rằng nó sẽ trúng vào người Tố Khải.

Diệp Lan càng nghĩ càng thấy sợ hãi. Cô siết chặt điện thoại, đứng bật dậy, cầm túi xách xông ra khỏi nhà.

Ở ngã rẽ tầng hai vừa hay cô bắt gặp Nguyễn Tuyết Cầm cũng xuống nhà. Thấy cô vội vàng vàng, lại ăn mặc rất chỉnh tề, Nguyễn Tuyết Cầm bèn nhíu mày hỏi: “Tối giờ ăn tối rồi, con còn định đi đâu?”

“Con không đói, con ra ngoài một lát.” Diệp Lan gấp rút đi xuống.

Nguyễn Tuyết Cầm giữ cô lại, nghiêm mặt nói: “Giờ trong nhà đã rất loạn rồi, con ngoan ngoãn ở nhà cho mẹ, đừng có gây thêm phiền phức nữa!”

“Aiya, mẹ! Con chỉ là con gái, gây được phiền phức gì chứ? Con có chuyện gấp thật, cũng thật sự muốn giảm béo, bữa tối con không ăn nữa.” Diệp Lan vội vàng nói mấy câu vừa làm nũng vừa có chút lấp liếm, vùng khỏi tay Nguyễn Tuyết Cầm rồi chạy mất.

Nguyễn Tuyết Cầm không biết làm sao, chỉ biết hét lên sau lưng cô: “Đừng về muộn quá đấy!”

“Con biết rồi!” Diệp Lan vừa nói vừa chạy ra khỏi nhà...

~Hết chương 363~

*Lâm nhảm: E hèm, bắt đầu những tháng ngày chị dâu ở với em chồng, có nhiều màn hot lắm à nha, ngày mai là một màn gần gần hot

"Chị không xứng với anh tôi, vì chị quá háo sắc!"

Quyển 8 - Chương 364: Đánh gãy chân em

Tổ Diệp được Niên Bách Ngạn đưa về tứ hợp viện.

Ngày càng lúc càng ngắn hơn, chẳng mấy chốc tia sáng yếu ớt cuối cùng phía cuối chân trời đã bị bóng đêm u tối nuốt chửng. Nhiệt độ hạ thấp nhanh chóng. Trời đã nổi gió. Những nhành cây khô trong vườn cũng run lên trong gió lạnh.

Thời điểm này vừa hay là mùa nhiều quạ gáy xám nhất, nhất là ở gần Tử Cấm Thành, cạnh giếng Đông Thiên Vương phủ. Thậm chí có nhiều lúc, đi men theo đường Trường An, xuôi về phía Tây cũng có bóng quạ gáy xám lướt qua.

Tổ Diệp thoải mái ngâm nước nóng, tắm một lúc. Tới đây vội vàng, cô còn chưa mang theo áo ngủ, bèn khoác tạm một chiếc áo sơ mi của Niên Bách Ngạn lên người. Chiếc áo sơ mi rộng rãi trở thành một chiếc váy ngắn, che quá hông, để hở ra đôi chân trần thon dài.

Mái tóc dài ướt rượt xoa xuống vai. Có mấy giọt nước vẫn còn đọng trên đỉnh đầu, rồi cuối cùng trượt xuống. Chiếc áo hơi ẩm, trông toát lên không ít vẻ gợi cảm và quyến rũ.

Thứ đầu tiên cô nhìn thấy là đàn quạ ngoài cửa sổ phòng khách.

Chúng đậu trên nhánh cây hải đường cách đó không xa.

Nếu không phải vì trong vườn có đèn, cô vốn không thể nhìn thấy những con vật đen thui lù lù đó.

Phải, không chỉ có một con.

Chúng xếp hàng ngay ngắn mà trật tự trên cành cây cùng với mái nhà gần đó.

Tổ Diệp không tỏ ra quá kinh ngạc. Từ nhỏ cô đã quá quen với lũ quạ xám. Cứ tới mùa này, nhất là khu thành cũ và những nơi thắm đẫm nếp sinh hoạt của thành Bắc Kinh cũ, trên trời lại có những đàn quạ bay lượn không ngớt.

Trên chiếc cây lớn ngoài cửa nhà cậu, quạ cũng đậu đầy.

Loài chim được coi là may mắn trong mắt vương triều Mãn Thanh, thì trong mắt người Hán, chúng lại là tai họa. Đã từng có một thời, chúng chiếm cứ cả Tử Cấm Thành, chiếm cả Tứ Cửu Thành của Bắc Kinh cũ. Bây giờ quạ mỗi ngày một ít đi, chim khách thì ngày càng nhiều, giống như một triều đại đã suy vong thì đến cả loài chim thay đổi.

Tổ Diệp đang say mê ngắm nhìn, ngoài cửa bỗng có tiếng động vang lên, là âm thanh dứt thẽ mật mã vào.

Cô ngần người giây lát, nhưng phản ứng lại rất nhanh. Tiếc là cô còn chưa kịp tìm thêm bộ quần áo nào thích hợp để khoác lên người thì Niên Bách Tiêu đã đi vào, thái độ thiếu nghiêm túc. Có lẽ không ngờ Tổ Diệp lại có mặt trong nhà, hơn nữa rõ ràng lại còn vừa tắm xong, cả người từ trên xuống dưới chỉ mặc độc chiếc áo sơ mi nam, cậu ta nhất thời cũng đứng đờ tại đó.

Tổ Diệp vô cùng sầu não.

Vì lúc tới không nhìn thấy Niên Bách Tiêu, cô còn định tắm rửa xong

sẽ lập tức quay về phòng thay quần áo nghiêm chỉnh, sợ rằng cậu ta về bất ngờ, nhìn thấy sẽ ngượng ngập.

Đều tại lũ quạ ngoài cửa sổ kia gây chuyện, làm cô từ từ đắm chìm vào những hồi ức của quá khứ.

Trong bầu không khí ngượng ngập ấy, cũng vừa đúng lúc Niên Bách Ngạn tắm xong, đi ra ngoài.

Trên vòm ngực để trần vẫn còn mấy hạt nước đọng. Từng đường nét cục mịch giao hòa giữa ánh sáng hắt ra từ những giọt nước và ánh đèn càng trở nên hấp dẫn lòng người. Anh thấy một chiếc khăn tắm quanh eo, trong tay cầm một bộ quần áo ở nhà.

Sau khi thấy cảnh ấy, Niên Bách Ngạn bất chợt nhú mày, ánh mắt trở nên rất nghiêm nghị. Một giây sau anh bước lên, vút thẳng cho Tố Diệp bộ quần áo ở nhà mà mình định mặc, nói với vẻ không vui: “Thay vào!”

Tố Diệp như bị ai đánh cho tỉnh ra, vội cầm lấy bộ quần áo rồi chạy biến như một làn khói.

Khi cô thay xong, đi ra ngoài lần nữa, không ngờ, nhìn thấy cảnh Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu đang cãi nhau dữ dội, không thể can ngăn.

Định thần lại cô mới thấy trong tay Niên Bách Tiêu cầm một cây đàn ghita, nét mặt phần nộ. Cô đã từng nhìn thấy cây đàn ghita đó, nó luôn được để trong phòng ngủ của cậu ta.

Rồi cô quay sang Niên Bách Ngạn. Mặt anh cũng tái mét, đầu mày nhú chặt đến nỗi có thể kẹp chết một con muỗi.

Tố Diệp bỗng thấy run sợ. Từ sau khi ánh nóng bị tung ra cho tới khi bị Diệp Hạc Phong uy hiếp, trong tình thế rối ren như vậy, cô cũng chưa hề thấy gương mặt Niên Bách Ngạn biến sắc. Vậy mà lúc này đây thần sắc của anh lại khiến người ta phải rung mình. Chuyện này là thế nào?

Cô dè dặt đi tới, “hi” một câu, chào hai người họ.

Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu đồng thời nhìn về phía cô.

Tố Diệp bị bốn mắt nhìn như vậy, cảm thấy thiếu tự nhiên. Cô gượng cười hì hì hai tiếng, sau đó cố gắng giơ tay từ trong cổ áo ra ngoài, ngượng ngùng nói: “Trông kỳ cục quá!”

Đừng trách cô thấy kỳ cục, đến cả Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu cũng thấy kiểu gì ấy.

Chỉ tại Niên Bách Ngạn quá cao to, bộ quần áo ấy khoác lên người Tố Diệp đúng là rất khoa trương.

Bên trên là một chiếc áo khoác có mũ màu xanh dương, tay áo phồng to hết như nhân vật hoạt hình Michelin, chiếc mũ được kéo cao lên đỉnh đầu. Bên dưới là một chiếc quần dài màu xám. Chiếc quần thùng thình, dài thượt, cô đành phải dẫm lên ống quần đi ra ngoài.

Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu đều không nói gì.

Tố Diệp quan sát kỹ tình hình trước mắt. Cuối cùng, cô nhìn Niên Bách Tiêu hỏi: “Cậu đang định... đi tiếp sao? Chẳng phải vừa về à?”

Niên Bách Tiêu không thèm để tâm tới Tố Diệp. Cậu ta đeo chiếc ghita lên lưng, quay người định đi.

Bỗng nghe thấy Niên Bách Ngạn hét lên giận dữ: “Em dám bước chân ra khỏi nhà, anh sẽ đánh gãy chân em!”

Thanh âm như tiếng sấm ầm vang lướt qua, làm Tố Diệp giật nảy mình.

Không phải cô chưa từng thấy Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu xảy ra cãi vã, nhưng Niên Bách Ngạn khí thế và phần nộ như hôm nay thì đúng là lần đầu.

Niên Bách Tiêu bất chợt dừng bước, gương mặt khô ngô tức giận đến méo xệch, cũng gào lên với Niên Bách Ngạn: “Anh quá đáng lắm rồi đấy! Anh không có quyền can dự vào tự do của em!”

“Cái mà em gọi là tự do chính là cả ngày từ sáng tới tối sống mơ mơ màng màng ư? Buổi tối thì chạy tới quán bar chơi tới quá nửa đêm, ban ngày thì ngủ cho đã mắt? Anh cảnh cáo em, sau này không được phép qua lại với đám bạn bè xấu đó nữa!” Thái độ của Niên Bách Ngạn rất dữ dằn và kiên quyết.

Niên Bách Tiêu nghe vậy càng nổi nóng, giậm chân bình bịch đi tới trước mặt Niên Bách Ngạn: “Cái gì mà đám bạn xấu? Đó đều là những người anh em của em! Anh em, anh hiểu chưa? Em không giống anh. Trong mắt anh, tất cả mọi thứ đều có thể dùng lợi ích để đo lường. Nhưng những người anh em đó của em thì khác. Họ chẳng quan tâm em là em trai của ai, cũng chẳng để ý anh trai của em có quyền có thể đến mức nào! Tình bạn này anh vốn không thể hiểu được, vì anh có màng gì tới anh em bè bạn đâu! Trong thế giới của anh ngoài tiền ra thì chỉ có lợi nhuận mà thôi! Anh chẳng hiểu thế nào là bằng hữu cả! À, còn nữa, anh tưởng anh hiểu tình yêu là gì phải không? Tình yêu của anh là để cho ảnh của anh và người phụ nữ xấu xa này bay đầy trời sao? Chỉ muốn cho cả thế giới biết chị ta

ở trên giường lấy lòng anh kiểu gì sao?”

Niên Bách Tiêu vừa dứt lời, Niên Bách Ngạn đã giơ tay cho cậu ta ăn một bạt tai. Cái tát giáng thẳng xuống má Niên Bách Tiêu!

Bống chốc, má cậu ta đỏ bừng, khóe miệng cũng túa máu.

Tố Diệp đứng bên kinh ngạc thốt lên một tiếng, vội vàng giữ tay Niên Bách Ngạn lại, sốt sắng nói: “Anh làm gì vậy? Nó là em trai anh, sao anh có thể ra tay đánh nó chứ?”

Niên Bách Tiêu giơ tay ôm mặt, nhìn Niên Bách Ngạn chăm chăm. Hốc mắt cậu ta hơi đỏ lên, môi mím chặt.

Gương mặt Niên Bách Ngạn vẫn lạnh như băng, cả người nghiêm nghị khiến người ta phải e sợ. Anh nhìn Niên Bách Tiêu, ra lệnh rõ ràng: “Đặt cái đàn ghita của em về chỗ cũ, đi nấu cơm tối, ăn xong thì ngoan ngoãn về phòng đọc sách cho anh! Bắt đầu từ hôm nay, còn để anh phát hiện ra em tới quán bar chơi bời, thì đừng trách anh xử cái đám gọi là “anh em” đó của em!”

Hơi thở của Niên Bách Tiêu bống chốc trở nên gấp gáp. Cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đừng có thử thách thức sự kiên nhẫn của anh! Em hiểu anh đấy, anh nói được là làm được!” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn lại như thường ngày, nhưng cảm giác uy nghiêm vẫn khiến người nghe vô cùng áp lực.

Tố Diệp nghe xong câu ấy, vội nói: “Để em làm cơm tối cho! Bách Ngạn! Anh cũng đừng sai bọn trẻ làm mấy việc...”

“Không cần chị giả vờ giả vịt!” Niên Bách Tiêu trút hết mọi bức dọc

lên đầu Tố Diệp. Cậu ta bỏ chiếc đàn xuống, ném lên ghế: “Đồ yêu tinh hại người! Ảnh của mình không giữ cho chắc còn làm liên lụy tới tự do của người khác!”

Phát tiết xong, cậu ta tức tối đi vào nhà bếp.

Tố Diệp nhìn theo bóng Niên Bách Tiêu, thở dài khó xử. Cô quay đầu về phía Niên Bách Ngạn, kéo bàn tay vừa đánh Niên Bách Tiêu của anh lên: “Anh đánh nó, lẽ nào anh không đau lòng sao?”

Niên Bách Ngạn không nói gì.

“Những lời tốt đẹp lẽ nào không thể nói tử tế sao?” Tố Diệp lắc đầu: “Anh đúng là không biết làm anh, nó cũng lớn thế rồi.”

Niên Bách Ngạn rút tay về, khẽ nói: “Đến cả em cũng muốn cãi nhau với anh sao?”

“Em hơi đâu mà cãi nhau với anh! Bộ dạng giận dữ của anh đáng sợ như vậy, em chẳng tự dưng dí đầu vào họng súng đâu.” Tố Diệp giơ tay lên vuốt nhẹ hai hàng lông mày của anh, nói với vẻ lấy lòng.

Lâu dần cô cũng hiểu rõ Niên Bách Ngạn là một người như vậy. Rõ ràng là làm một việc tốt cho đối phương, anh nhất định phải khiến sự việc trở nên bế tắc. Anh không giải thích, chỉ yêu cầu đối phương làm theo ý muốn của mình. Tính cách này luôn khiến người ta hiểu lầm.

Nhưng Tố Diệp cũng có thể hiểu được tâm trạng của Niên Bách Ngạn.

Anh trưởng như cha, cộng thêm con người Niên Bách Ngạn trước nay luôn có tinh thần trách nhiệm rất cao, đương nhiên sẽ không để mặc Niên Bách Tiêu như vậy. Thế là, mâu thuẫn đã nảy sinh.

Dẫu sao Niên Bách Ngạn cũng là một người đàn ông trưởng thành. Cho dù ban nãy giận dữ thế nào, anh cũng không đổ lên đầu người khác, huống hồ còn là Tố Diệp. Sự hà khắc trong đôi mắt anh tan đi, bờ môi cũng ôn hòa hơn. Anh quan sát cô từ trên xuống dưới rồi thở dài, giơ tay vỗ vỗ lên đầu cô: “Ngày mai anh sẽ mang quần áo ngủ của em tới đây.”

Tố Diệp gật đầu.

“Trước lúc đó, em vẫn phải mặc bộ quần áo này.” Niên Bách Ngạn bổ sung thêm.

Tố Diệp cúi xuống nhìn một cái, rồi ngước lên, nét mặt đáng thương: “Nhưng... thực sự trông rất kỳ cục.”

Niên Bách Ngạn khẽ cười, giơ tay kéo cô lại, áp mặt xuống bên tai thủ thủ: “Ở trên giường, em có thể cởi hết.”

Tố Diệp đỏ mặt, lườm anh một cái.

“Nhưng mà em thật sự không cần vào bếp giúp đỡ sao?” Một lúc sau Tố Diệp bèn hỏi câu này, nghĩ lại cô vẫn thấy hơi run run.

Niên Bách Ngạn khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc, nhắc nhở cô: “Có một chuyện anh bắt buộc phải dặn em!”

“Chuyện gì vậy?” Tố Diệp lắng nghe.

“Không được phép chiều Bách Tiêu.” Niên Bách Ngạn nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Ban ngày anh không có ở nhà, nó sẽ giở đủ mọi trò để cầu xin em, nhưng em không được cho nó ra ngoài, nhất định phải ngoan ngoãn ở nhà đọc sách.”

Tố Diệp sững sờ, một lúc sau ngao ngán lắc đầu: “Làm em trai anh khổ thật đấy!”

Lúc Diệp Lan tìm tới nhà Phương Tiểu Bình, hai người họ vừa mới ăn cơm xong. Phương Tiểu Bình đang thu dọn bát đĩa thì nghe thấy tiếng chuông cửa. Khi mở ra, bà ngẩn người giây lát, không ngờ lại là Diệp Lan.

“Cô...” Diệp Lan biết mình tới hơi đường đột, không mang gì theo, nhất thời thấy vô cùng bối rối.

Tố Đông nghe thấy động tĩnh cũng đi từ trong bếp ra. Sau khi thấy Diệp Lan, biểu cảm của ông cũng không khác gì vợ, nhưng nhanh chóng chào hỏi: “Con bé đã tới đây rồi, bà còn bắt nó đứng ngoài cửa làm gì? Mau vào nhà đi!”

Ai đến nhà cũng là khách. Cho dù Phương Tiểu Bình có không tình nguyện thế nào, nhưng vẫn phải mời Diệp Lan vào nhà.

“Thưa cô chú! Cháu xin lỗi! Cháu... Cháu không mua gì mang tới...” Diệp Lan biết Phương Tiểu Bình không hài lòng về mình, lại nhớ lại cảnh tượng bà động thủ ở nhà họ Diệp, bất giác thấy run người, nói chuyện cũng rụt rè hơn.

“Không cần, không cần! Ở nhà cái gì cũng có.” Tố Đông giải vây cho cô.

Lúc này Phương Tiểu Bình mới lên tiếng: “Ngồi đi, tôi đi gọt hoa quả.” Gò má bà đã bớt sưng, nhưng mấy vết cào trên cổ vẫn còn rõ. Khi Tố Đông biết bà tới nhà họ Diệp cãi lộn, trong lúc giận dữ đã bắt bà ở yên trong nhà, đợi vết thương lành lặn mới được ra ngoài.

“Cô ơi, không cần phiền thế đâu ạ!” Diệp Lan vội nói: “Thật ra hôm nay cháu tới là để hỏi thăm về tình hình của Tố Khải.”

Phương Tiểu Bình hơi nhú mày: “Tố Khải? Nó ra ngoài chấp hành nhiệm vụ rồi. Chuyện này cô không biết hay sao?” Thật ra bà cũng chẳng có ý kiến gì với con bé Diệp Lan này, chủ yếu là có thành kiến với nhà họ Diệp. Cộng thêm trong buổi đánh nhau hôm trước, mẹ Diệp Lan có vẻ như rất thích ngồi xem trò náo nhiệt, khiến Phương Tiểu Bình lại càng ghét thêm.

Diệp Lan thấy thái độ của Phương Tiểu Bình không tốt, nhất thời cũng sợ sệt, không dám nói nhiều nữa.

Vẫn phải để Tố Đông bước lên, phá vỡ cục diện bế tắc: “Diệp Lan à! Cháu cũng không cần lo lắng. Chú nghĩ không bao lâu nữa, Tiểu Khải sẽ quay về thôi!”

“Nhưng điện thoại của anh ấy mãi vẫn không liên lạc được, cháu rất lo lắng cho anh ấy.” Diệp Lan nhìn Tố Đông, đôi mắt bộc lộ tâm trạng sốt ruột.

Tố Đông suy nghĩ: “Vậy thì xem ra nhiệm vụ lần này không đơn giản. Trước đây cũng có mấy lần như vậy, có lẽ là nó không tiện mở máy.”

“Cháu sợ anh ấy gặp nguy hiểm.” Diệp Lan nói xong liền cắn chặt môi.

Phương Tiểu Bình nghe thấy những lời không may mắn, lập tức hét lên: “Cô nói thế là ý gì? Không mong con trai tôi bình an phải không?”

“Không, không, không! Cô hiểu lầm rồi. Cháu không có ý gì đâu, chỉ là quá lo lắng cho Tố Khải thôi.” Diệp Lan sợ hãi, không ngừng giải thích.

Tố Đông kéo Phương Tiểu Bình lại, khế gằm lên: “Bà làm cái gì vậy? Chúng tỏ giọng mình to phải không?”

Phương Tiểu Bình hất tay Tố Đông ra, ngồi thụp xuống sofa, không lên tiếng nữa.

“Xin lỗi chú, cháu thật sự không có ý đó...” Diệp Lan sắp khóc tới nơi.

“Chú biết rồi, không sao!” Tố Đông an ủi: “Cháu cũng đừng quá lo lắng. Bình thường khi phải thực hiện những nhiệm vụ lớn, Tố Khải đều như vậy, đợi thêm một thời gian nữa đi!”

Diệp Lan gật đầu.

Phương Tiểu Bình ngồi trên sofa vẫn không nhin được phải bực dọc xen vào: “Cô là thiên kim đại tiểu thư, làm sao phải trải qua những chuyện này? Không có tố chất tâm lý đó thì sớm chia tay với Tiểu Khải nhà chúng tôi đi. Không môn đăng hộ đối còn dây dưa làm cái gì không biết?”

Diệp Lan không biết giấu mặt đi đâu, nét mặt từ đỏ bừng chuyển sang tái nhợt.

“Được rồi, bà bớt nói vài câu đi!” Tố Đông giận dữ nói.

Đợi Diệp Lan đi rồi, Phương Tiểu Bình mới tức giận nã pháo về phía Tố Đông: “Đầu óc ông bị kẹt cửa rồi phải không? Trước đây ông phản đối dữ lắm cơ mà, giờ sao rồi? Tự nhiên lại hiền hòa nhẹ nhàng thế? Ông làm sao thế hả? Định đồng ý cho hai đứa nó sao?”

Tố Đông không cãi cọ với Phương Tiểu Bình, đợi bà nói xong, ông mới thở dài: “Con bé nó tìm tới nhà là vì lo lắng cho an toàn của con

trai bà, bà có không ưa nó đến mức nào cũng không thể cứ sưng xia lên như thế? Có người quan tâm tới con trai, bà phải vui mừng mới đúng, ai lại giơ tay đánh người đang cười bao giờ?”

Phương Tiểu Bình hừ một tiếng: “Theo tôi thấy, người nhà họ Diệp chẳng ai tử tế!” Dứt lời, bà đứng dậy, bực dọc đi vào bếp.

Tổ Đông chỉ biết lắc đầu.

Tổ Diệp cuối cùng đã được ngủ một giấc ngon lành.

Tuy rằng tối qua vẫn nằm mơ, nhưng có vòng tay của Niên Bách Ngạn, ác mộng như con chó cong đuôi bỏ chạy, không thấy bóng dáng đâu.

Ngày hôm sau, Niên Bách Ngạn vẫn dậy sớm như mọi khi.

Qua bầu trời trong xanh, có thể dự báo hôm nay là một ngày đẹp trời.

Sau khi anh tắm rửa xong, Tổ Diệp cũng đã tỉnh dậy. Cô nằm trên giường, ôm lấy gối của anh, lười biếng nhìn Niên Bách Ngạn bước từ phòng tắm ra, chào buổi sáng với anh.

Niên Bách Ngạn bước tới, hôn lên trán cô, rồi bắt đầu dặn dò: Không được lên mạng, không được đọc mấy bài báo nhạt nhẽo, không được nghĩ tới chuyện mấy tấm ảnh, ở nhà trông chừng Niên Bách Tiêu học hành là được.

Tổ Diệp uể oải gật đầu, sau đó vòng tay ôm lấy cổ anh, ngử khí có chút chờ đợi: “Lẽ nào hôm nay anh nhất định phải tới công ty sao?” Cô sợ anh phải rơi vào những tình huống bất lợi. Đám cổ đông đó đều là mấy người ăn thịt người không nhả xương, cộng thêm hành động công khai chống đối của anh đối với Diệp Hạc Phong, ép cô đi

theo mình, e là người đầu tiên không tha cho anh chính là Diệp Hạc Phong.

Niên Bách Ngạn nhận ra sự lo lắng của cô, khẽ cười: “Thứ gì tới rồi cũng sẽ tới, trốn ở nhà còn ra thể thống gì?”

“VẬY... có chuyện gì anh gọi điện cho em nhé!”

Khóe môi Niên Bách Ngạn bất giác cong lên: “Đã nói với em rồi, đừng lo chuyện này!”

Tố Diệp trầm mặc một lúc rồi thở dài: “Thôi được...”

“Nhiệm vụ của em rất đơn giản, trông chừng thằng nhóc Bách Tiêu đó.”

Tố Diệp gật đầu.

Sau khi Niên Bách Ngạn đi rồi, cô lại mơ hồ thiếp đi.

Khi mở mắt ra lần nữa thì trời đã sáng rõ.

Cô cầm lấy bộ quần áo ngủ hôm qua mặc trên đầu giường, khoác lên người, rồi bước tới bên cửa sổ. Khi rèm cửa tự động mở ra, ánh nắng rực rỡ cũng sốt sắng ủa vào phòng.

Tố Diệp thoải mái vươn vai một cái. Đối mặt với ánh nắng mùa đông tươi đẹp, gương mặt của cô trắng sáng lên.

Trong phòng tắm vẫn còn lưu lại mùi sữa tắm mà Niên Bách Ngạn vẫn thường dùng, thoang thoảng, ngập tràn hương thơm nam tính.

Cô cũng dùng chung dầu tắm với anh. Cô thích được thứ mùi ấy vây

bọc, tựa như anh đang khẽ ôm lấy mình.

Đánh răng rửa mặt xong, Tố Diệp đi vào phòng khách.

Phòng khách rất yên tĩnh, nắng rọi cả một khoảng không gian rộng lớn. Trong không khí vẫn còn những hạt bụi li ti đang nhẹ nhàng bay, càng khiến cho nơi đây thêm ấm áp và tĩnh mịch.

Tố Diệp đói bụng, thong dong đi vào bếp, làm một bữa sáng đơn giản.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, cô nhìn đồng hồ. Đến giờ này rồi, sao vẫn chưa nhìn thấy Niên Bách Tiêu nhỉ?

Tố Diệp suy nghĩ, rồi quay người đi về phía phòng ngủ của cậu ta.

Niên Bách Tiêu khi ngủ không có thói quen khóa cửa phòng. Đây là chuyện Tố Diệp đã biết từ lâu. Nhưng hôm nay vẫn là lần đầu tiên cô đường hoàng, nghênh ngang đi vào phòng cậu ta như vậy.

Ghita được dựng nghiêng ở một góc sofa trong phòng ngủ.

Rèm cửa dày cộp che chặt ánh nắng bên ngoài, chỉ còn ánh sáng mờ mờ của đèn ngủ.

Chiếc laptop vẫn đang mở, màn hình tối om, chỉ còn đèn hiển thị còn nhấp nháy, thể hiện trạng thái ngủ.

Tố Diệp đi tới trước, tò mò chạm vào bàn di chuột. Màn hình sáng lên, là một số trang web còn chưa đóng. Cô nhìn kỹ mới kinh ngạc phát hiện ra đều là những tin tức có liên quan tới các giải đua xe.

Xem ra, cậu nhóc này thật sự vẫn còn lưu luyến cuộc sống nơi

trường đua.

Ngay gần đó là một chiếc giường lớn bốn mét được đặt đống. Đây là chiếc giường sau này Niên Bách Ngạn đã thay mới. Tố Diệp cũng từng hỏi anh tại sao phải cho Bách Tiêu một chiếc giường lớn đến vậy. Anh nói: Bách Tiêu ngủ không đành hoàng, từ nhỏ đã thích lăn từ trên giường xuống đất, thế nên phải đặt cho nó một cái giường to như vậy. Bao năm nay, Bách Tiêu cũng quen ngủ giường to rồi.

Tố Diệp đi tới trước giường, nhìn Niên Bách Tiêu cách mình một khoảng khoa trương hơn hai mét. Cô suy nghĩ, rồi vớ tạm thứ gì đó có thể gõ được thành tiếng, vừa gõ vừa hét: “Niên Bách Tiêu! Dậy ngay!”

~Hết chương 364~

Quyển 8 - Chương 365: Anh trai cậu to hơn cậu

Tiếng ồn ào khoa trương phá vỡ sự yên tĩnh của phòng ngủ.

Niên Bách Tiêu nằm trên giường bị kinh động, nhưng có lẽ vì đang buồn ngủ khủng khiếp, cậu ta chỉ nhú mày một cái, lẩm bẩm câu gì đó rồi lại lật người lại, ngủ tiếp.

Tố Diệp đương nhiên không thể nhảy lên giường túm cổ cậu ta dậy. Thấy vậy, cô càng gõ to thứ trong tay, tạo nên những tiếng ầm ĩ hơn.

Niên Bách Tiêu bực bội kéo cao chăn lên, che chặt đầu lại.

Tố Diệp gõ đến nỗi tay cũng dại đi. Thấy người trên giường không có ý định dậy, cô cũng đành thôi. Cô chống tay vào hông, đứng trên đầu giường, suy nghĩ một chút rồi đi tới sofa cầm theo mấy cái gối nữa, ném từng cái về phía Niên Bách Tiêu.

“Tôi không chịu ngủ, sáng không chịu dậy. Niên Bách Tiêu! Cậu đâu còn bé bỏng gì nữa!”

Người trong chăn hơi cử động, rồi gào lên một tiếng sột ruột: “Đừng làm phiền tôi!”

“Dậy mau lên!” Tố Diệp không hề bỏ cuộc.

Niên Bách Tiêu vẫn không có động tĩnh.

Tố Diệp nghĩ tiếp rồi quay người đi ra ngoài.

Căn phòng lặng yên trở lại.

Nhưng chẳng được mấy chốc, đã có tiếng bước chân vọng tới.

Tổ Diệp quay lại. Lần này cô vác theo một cây lau nhà trên vai, đi từng bước tới đầu giường, chọc chiếc cán dài ngoẵng về phía cậu ta: “Dậy đi!”

Không có phản ứng.

Cô chọc thêm hai nhát: “Dậy đi! Dậy ngay!”

Người trong chăn bực bội trở mình.

Ngay sau đó cô bắt đầu chọc điên cuồng: “Dậy, dậy, dậy, dậy!”

Sau đó, cô nghe thấy Niên Bách Tiêu gào lên một tiếng, lật tung chăn ra, ngồi trên giường, tức lồng lộn nhìn người phụ nữ đáng ghét làm phiền giấc mơ đẹp của mình. Cậu ta đang định mở miệng mắng chửi, một giây sau bỗng dừng lại.

Vì cậu ta còn chưa kịp nói gì, Tổ Diệp đã hươ hươ cán lau nhà trong tay, mỉm cười “nhắc nhở”: “Dám nói một câu khó nghe thử xem! Tôi nhất định sẽ đánh cho cậu bò xuống đất tìm răng thì thôi!”

Tuy rằng Niên Bách Tiêu không hiểu bò xuống đất tìm răng với hành động đánh có quan hệ gì, nhưng cũng biết chắc chắn chẳng phải câu gì tốt đẹp. Cậu ta bèn mím chặt môi, thở hồng hộc nhìn Tổ Diệp. Biểu cảm đó thù hằn như nhìn đám người ngoài hành tinh tới xâm chiếm Trái Đất.

Tổ Diệp như một nữ hiệp, chống giẻ lau nhà xuống đất, nhìn Niên

Bách Tiêu với vẻ mặt hứng thú. Thấy gò má cậu ta hơi sưng, ít nhiều còn có chút xót xa. Cô bất giác oán trách Niên Bách Ngạn ra tay cũng quá mạnh, chẳng trách tối qua Niên Bách Tiêu giận đến nỗi ăn chẳng hết bữa đã chui vào phòng ngủ. Đổi lại là cô, cô cũng giận lắm. Nhất là cậu ta lại còn trẻ trung, trai tráng, bị anh trai tát một cái trước mặt người ngoài. Vấn đề sĩ diện này là một cái hố khó mà bước qua.

“Được rồi, đừng buồn phiền nữa! Chỉ có việc dậy thôi mà? Mau xuống nhà ăn cơm đi, tối qua cậu chưa ăn được gì cả, không đói sao?” Tố Diệp mỉm cười.

“Tôi không cần chị giả vờ tử tế!” Niên Bách Tiêu hằn học đáp.

Tố Diệp xoay cây lau nhà một hồi, buông một câu uy hiếp: “Tôi không thích cậu dùng tiếng Anh mắng tôi!”

Niên Bách Tiêu im bặt, nhìn cô đầy căm phẫn.

Tố Diệp thì không nhịn được cười.

“Chị cười cái gì?” Niên Bách Tiêu lại một lần nữa phẫn nộ lên tiếng, lần này là bằng tiếng Trung.

Tố Diệp cố tình dài giọng, điệu đà: “Tiểu Tiêu Tiêu! Trông cậu dễ thương quá đi~!”

Niên Bách Tiêu ngồi trên giường đích thực có chút cute, đáng yêu. Gương mặt nửa tỉnh nửa mơ kết hợp với đôi mắt hận đời. Sau khi về nước một thời gian, tóc cậu ta đã dài hơn một chút, thế nên vừa mới dậy có hơi bù xù. Có một sợi còn dựng đứng trên đỉnh đầu, hệt như một cái máy bắt tín hiệu vô tuyến.

Chỉ có điều không thể nhìn xuống dưới. Cậu ta ở trần nửa người.

Những múi cơ trơn nhẵn và khung người rắn chắc giống hệt anh trai Niên Bách Ngạn. Cơ thể nam tính của người đàn ông trưởng thành không phù hợp chút nào với bộ dạng đáng yêu khi mới dậy đó.

Niên Bách Tiêu không hiểu tại sao cô bỗng nhiên nói như vậy, bèn nhú mào, tuy vậy gương mặt vẫn đỏ bừng.

Một lúc sau, cậu ta xua tay, sốt ruột nói: “Tôi dậy rồi, chị đừng làm phiền tôi!”

“Được rồi, dậy đi!”

Nhưng Niên Bách Tiêu vẫn không nhúc nhích.

Tố Diệp vô cùng kiên nhẫn đứng yên tại đó, giết thời gian cùng cậu ta.

Cuối cùng người chịu thua là Niên Bách Tiêu. Cậu ta chỉ tay ra cửa: “Chị ra ngoài!”

Tố Diệp không giận mà bật cười, lắc đầu: “Tôi phải tận mắt nhìn thấy cậu xuống giường, nếu không tôi mà đi cậu lại ngủ tiếp.”

Niên Bách Tiêu trừng to mắt như quả cầu pha lê, giờ tay chỉ vào cô rồi lại chỉ vào mình, nhất thời hoảng loạn: “Chị nhìn tôi?”

“Đúng!”

Niên Bách Tiêu á khẩu.

“Đừng có nói với tôi cậu có thói quen cởi truồng khi ngủ đấy!” Chiếc chăn che đi phần dưới của cơ thể cậu ta, thế nên Tố Diệp cũng nói vậy, thử thăm dò.

Mặt Niên Bách Tiêu càng đỏ hơn, tức tối nói: “Tôi không có, chị không được nhìn!”

Tố Diệp chợt hiểu ra, bèn ngồi hẳn xuống giường, nắm chặt cây lau nhà trong tay: “Đừng nói nhiều nữa! Mau dậy đánh răng rửa mặt đi, lát nữa nhân viên dọn vệ sinh, cậu còn muốn cô ấy chặn chân của cậu à?”

Niên Bách Tiêu thấy cô không có ý định ra ngoài, bèn cắn răng, ánh mắt phần nộ mấy giây sau chuyển thành hờ hững, hừ một tiếng: “Chị thích nhìn đàn ông? Thế thì cứ nhìn đi!”

Khi biểu đạt bằng tiếng Trung, cậu ta không thể nói rõ hoàn toàn ý của mình, nhưng ánh mắt thì rất rõ ràng.

Tố Diệp hiểu ý của cậu ta, cô cười: “Cậu sai rồi, trong mắt tôi, cậu chỉ là một thằng nhóc!”

Câu nói ấy khiến Niên Bách Tiêu hoàn toàn tức nghẹn họng. Cậu ta lập tức dứt khoát kéo chăn ra, đứng dậy khỏi giường.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Niên Bách Tiêu chỉ mặc độc một chiếc quần đùi. Đôi chân cơ bắp từ góc nhìn của Tố Diệp trở nên rất dài. Chân cậu ta có lẽ cũng dài ngang với chân Niên Bách Ngạn. Đây cũng là nguyên nhân Niên Bách Tiêu luôn có đủ quần áo để mặc.

Đương nhiên, khi Tố Diệp vô thức liếc cậu ta, cũng nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Một đồng to tướng phồng lên giữa hông.

Tố Diệp ít nhiều có chút ngượng ngập, vội quay đi chỗ khác.

Niên Bách Tiêu nhảy bén bắt được sự biến đổi tinh vi trong ánh mắt cô. Nét mặt cậu ta chuyển sang khinh bỉ. Cậu ta nhảy từ trên giường xuống, nói một câu: “Xấu hổ chứ gì? Đáng đời!”

Dáng vẻ hết như cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Câu nói ấy đã khiến Tố Diệp không vui. Cô hét lên sau lưng cậu ta: “Cậu tự mãn cái gì? Nhóc à! Tôi đã nhìn thấy người to hơn cậu.”

Niên Bách Tiêu đột ngột dừng bước, quay đầu nhìn cô, đầu mày nhanh chóng hóa thành một sự giận dữ: “Chị với người đàn ông khác, dám phản bội anh tôi?”

Tố Diệp thấy cậu ta thẹn quá hóa giận, bèn bật cười, từ tốn đáp: “Cậu hiểu nhầm rồi. Người to hơn cậu chính là anh cậu.”

“Chị, chị, chị...” Gương mặt Niên Bách Tiêu căng phồng, đỏ bừng. Cậu ta chỉ vào cô, tức giận không nói nổi câu nào.

“Còn không đi rửa mặt?” Tố Diệp thì rất ung dung.

Niên Bách Tiêu nghiến chặt răng, một lúc sau mới nói: “Chị không xứng với anh tôi!”

“Ồ?” Tố Diệp nhướn mày.

Câu nói sau của Niên Bách Tiêu hoàn chỉnh hơn: “Chị không xứng với anh tôi... vì chị quá háo sắc!”

Sau đó cậu ta đi thẳng vào nhà tắm.

Tố Diệp ngậy người giây lát, sau đó phì cười.

Lúc ăn sáng, nét mặt Niên Bách Tiêu vẫn còn khó chịu. Có lẽ vì bị câu nói “anh cậu to hơn cậu” của Tố Diệp kích thích, hoặc có thể cậu ta vẫn còn ầm ứ chuyện tối qua bị Niên Bách Ngạn tát một cái.

Thế nên trong lúc ăn, cậu ta không nói một câu.

Tố Diệp cũng không nói gì nhiều. Trong lòng cô đang mãi lo lắng không biết Niên Bách Ngạn tới Tinh Thạch có bị đám cổ đông đó gây khó dễ không. Có mấy lần cô rất muốn gọi điện thoại hỏi tình hình, nhưng lại sợ gọi tới làm phiền tới công việc của anh, nên lại nhẫn nhịn.

Công việc bên phía Liêm Chúng vẫn đang trong trạng thái ngưng trệ. Giáo sư Đinh dặn đi dặn lại bảo cô cứ ở nhà, vì đám nhà báo vẫn chưa buông tha cho Liêm Chúng. Còn phía trường đại học ông ấy cũng đã có lời. Người dạy thay cô lại là người cô ghét nhất, Phương Bội Lôi. Tố Diệp có thể tưởng tượng ra cái dáng vẻ kiêu ngạo của cô ta khi đi giày cao gót, ngạo nghễ bước vào giảng đường.

Ăn sáng xong, Tố Diệp lười biếng nằm trên sofa, dùng máy tính và tivi trong phòng hoàn toàn bằng điều khiển. Chiếc máy được bật lên. Chỉ cần cô nói bừa một chữ “Niên Bách Ngạn” hay “Tố Diệp” vào không trung, máy tính cũng sẽ tự động hiện ra hàng loạt tin tức mới nhất về vụ ảnh nóng. Tivi cũng sẽ tự động phát những kênh có liên quan.

Chỉ cần cô lên tiếng là có thể biết được những thông tin mới nhất.

Hai cái tên này quanh quẩn trong miệng cô mấy lần. Có vài lần đã tới tận đầu lưỡi, suýt nữa thì thốt ra ngoài nhưng cuối cùng cô vẫn nhẫn nhịn. Sau cùng, cả người cô ừ ừ chán chường như quả bóng xì hơi.

Cho tới khi cô liếc thấy bóng Niên Bách Tiêu. Cô giơ tay, hạ quyết tâm tắt mấy thứ đồ điện tử này đi. Vẫn là nên nghe lời Niên Bách Ngạn, không quan tâm tới mấy chuyện này.

Thế thì trong lúc rảnh rỗi, cô chỉ biết xử lý Niên Bách Tiêu mà thôi.

“Đứng lại!” Cô uể oải kéo dài giọng.

Niên Bách Tiêu tuy bất mãn nhưng vẫn dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Tố Diệp từ phía sofa, quay đầu nhìn thẳng về phía cậu ta, như cười như không: “Đi đâu thế?”

“Ngủ bù!” Niên Bách Tiêu thốt ra từ trong cổ họng hai chữ này.

“Giờ mà cậu đi ngủ bù, tối lại không ngủ được.” Tố Diệp cười: “Bắt đầu từ hôm nay, tôi phải điều chỉnh lại giờ giấc ăn ngủ của cậu. Cậu là người Trái Đất, nên thời gian ngủ phải giống với nhân loại, hiểu không?”

“Vô vị!” Niên Bách Tiêu nhú mày.

Tố Diệp không quan tâm. Cô chỉ về phía ghế đối diện: “Lại đây ngồi!”

Niên Bách Tiêu đứng im.

“Nhanh nhẹn lên!” Cô hét lên.

Niên Bách Tiêu có lẽ không nghe hiểu câu này lắm, nhưng lại hiểu ý của cô, đành phải bước tới, ngồi thụp xuống đối diện cô, bực dọc hỏi: “Gì nữa?”

Tố Diệp đứng dậy: “Ngồi yên ở đây!”

Niên Bách Tiêu làm mặt sốt ruột.

Khi Tố Diệp bê hộp dụng cụ y tế và một thùng đá quay lại, thấy Niên Bách Tiêu vẫn ngoan ngoãn ngồi đó thì rất hài lòng. Cô tươi cười đi tới. Niên Bách Tiêu thấy vậy, không hiểu cô định làm gì, nhìn cô đầy cảnh giác.

Tố Diệp không nói nhiều, chỉ mở hộp dụng cụ ra, lấy từ trong một túi bông băng lớn, nhét một viên đá vào trong rồi cuộn tròn lại, áp lên gò má vẫn còn đang sưng phồng của cậu ta.

Niên Bách Tiêu né tránh theo phản xạ.

Tố Diệp cầm túi đá lên, không giận cũng không phiền, chỉ khế nói: “Tránh cái gì mà tránh? Tôi hại được cậu sao? Anh trưởng như cha, dẫu trưởng như mẹ, chưa nghe câu này sao?”

Niên Bách Tiêu nhìn cô, không nói gì.

Tố Diệp cầm túi đá, nhẹ nhàng ấn lên má cậu ta.

Cậu ta xuýt xoa một tiếng, có lẽ vì quá lạnh.

Một lúc sau Niên Bách Tiêu nói một câu: “Tôi không “quen” chị là chị dẫu của tôi.”

“Từ đó là “thừa nhận”.” Tố Diệp từ tốn sửa chữa lại.

Niên Bách Tiêu bĩu môi, rồi nói tiếp: “Tôi không thừa nhận chị là chị dẫu của tôi.”

~Hết chương 364~

*Lảm nhảm: "Chị để tôi tới quán bar đi, anh tôi không biết được đâu!"

"Về muộn nữa là anh tôi về tới nhà đấy!"

"Thằng nhóc này hát hay đấy chứ!"

Quyển 8 - Chương 366: Đình chỉ chức vụ

“Cậu có thể thêm vào giữa từ “tôi” và từ “không” một từ nhấn mạnh. Khi nó làm phó từ, càng có thể biểu đạt tâm trạng trong lòng cậu.” Cô vừa chườm mặt cho cậu ta vừa nói.

*Trong tiếng Trung đó là phó từ “才”, khi thêm vào câu sẽ làm tăng tính phủ định cho câu, nhưng khi dịch sang tiếng Việt sẽ không có sự thay đổi.

Niên Bách Tiêu nhìn cô: “Tôi không thừa nhận chị là chị dâu của tôi đâu!”

“Ừm, trước sau cậu đã nói ba lần rồi. Tôi biết rồi!” Tố Diệp không giận mà bật cười.

Niên Bách Tiêu không ngờ cô lại nói vậy, nhất thời im bật. Cậu ta vốn dĩ muốn chọc tức cô, rồi thoải mái cãi nhau với cô một trận để có thể giải tỏa cơn giận dữ và ầm ứ trong lòng từ tối qua đang bắt đầu xoay mòng mòng. Ai dè cô lại rất bình thản, khiến cậu ta bối rối, chẳng còn lý gì để vô cớ sinh sự nữa.

Căn phòng rơi vào yên lặng.

Chỉ còn tiếng kim đồng hồ đều đặn nháy trên tường.

Tố Diệp tập trung xoa mặt cho cậu ta, toàn bộ tâm tư dồn cả vào gò má bị đánh sưng phồng đó, trong lòng vẫn còn xót xa không ngừng: Gương mặt nhỏ ưa nhìn này thế là phải chịu tội, Niên Bách Ngạn

cũng không sợ tát một cái làm hủy hoại dung nhan cậu ta luôn sao.

Nhưng mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, cũng may có cái tát đó, để cô biết trước được Niên Bách Ngạn mà giận lên thì sức lực lớn đến cỡ nào. Cô phải né tránh tần suất sau này bị anh tát cho vài cái.

Túi đá được áp lên mặt, từ cảm giác chưa quen ban đầu dần dà cũng trở nên thích ứng.

Đôi mắt Niên Bách Tiêu ban đầu còn chưa nhìn vào Tố Diệp. Nhưng vì cô giơ tay đề túi đá lên, tầm mắt cậu ta không thể không dừng lại trên người cô. Dần dần, ánh mắt cậu ta trở nên bình lặng, thời gian nhìn cô cũng ngày càng lâu hơn.

Nói thật là cậu cũng chưa từng quan sát Tố Diệp ở một khoảng cách gần như vậy, cũng chưa bao giờ nhìn cô lâu như vậy như lúc này đây.

Kỳ thực cô thật sự rất xinh đẹp, làn da trắng trẻo, mềm mại như sữa. Ở gần thế này, vậy mà không nhìn ra lỗ chân lông trên gương mặt cô. Cậu dám khẳng định cô chưa hề trang điểm, vì gò má cô vẫn còn hơi nhợt nhạt. Nếu trang điểm có lẽ sẽ có thể che đi. Đôi mắt cô rất to, đồng tử tròn trịa, đen láy, lòng trắng và lòng đen rất rõ ràng. Lông mi cong và dài, mũi vừa cao vừa thẳng. Xuống dưới nữa chính là bờ môi hơi mím.

Chỉ có điều đôi môi cô không được ổn cho lắm.

Tái nhợt tới nỗi gần như không còn màu môi, thoạt nhìn khiến người ta nảy sinh cảm giác bông bột muốn thương xót.

Vì trên người cô mặc bộ quần áo ở nhà của Niên Bách Ngạn, nên khi giơ tay xoa mặt cho cậu, tay áo rộng thùng thình trượt xuống tận

khuyết tay, vì thế để lộ ra cả cánh tay nõn nà như củ sen. Làn da phản chiếu thứ ánh sáng nhàn nhạt dưới nắng mặt trời, lại mang vẻ đẹp của vỏ sò.

Mùi hương đặc biệt trên cơ thể người con gái cũng len vào mũi của Niên Bách Tiêu, theo hơi thở của cậu, thấm dần vào ruột gan.

Không hiểu sao, cậu cảm thấy toàn thân hơi tê dại, bụng dưới bốc lên một cảm giác nóng nực quen thuộc. Cậu bàng hoàng, vội vàng rời mắt đi chỗ khác, tâm trạng bực dọc đó lại mon men bước vào tim.

Tố Diệp đương nhiên không biết nhưng thay đổi tâm lý của cậu ta. Cô xoa một lúc rồi khẽ thở dài: “Tôi bảo cậu có phải đồ ngốc không? Anh cậu đánh cậu, mà cậu cứ đứng yên đó để anh ấy đánh à?”

Hơi thở của cô phả nhẹ nhẹ vào mặt cậu ta, rồi lướt qua gò má. Niên Bách Tiêu lại cảm thấy cổ họng căng ra không ít, một cảm giác khô rát xông lên. Cậu ta vô thức nuốt nước bọt một cái, cố gắng giải tỏa những rung động không tên trong lòng.

Thấy cậu ta không lên tiếng, Tố Diệp tưởng rằng cậu ta không thêm để tâm tới cô, nhún vai tỏ vẻ không quan tâm. Dù sao thì cũng đã sớm quen với dáng vẻ thờ ơ đó của Niên Bách Tiêu, đành tự nói một mình: “Cậu ấy à, lát nữa ngoan ngoãn ngồi đọc sách. Đừng tưởng anh cậu đùa giỡn. Anh ấy sẽ kiểm tra cậu thật đấy, cậu mà không trả lời được là anh ấy sẽ nghĩ cách hành hạ cậu!”

Lúc Niên Bách Tiêu đánh răng rửa mặt, Tố Diệp đã nhìn thấy mấy cuốn sách cậu ta đặt bên cạnh gối, đều liên quan tới quản trị kinh doanh và những kiến thức về đá quý, xem ra Niên Bách Ngạn đang ép Niên Bách Tiêu học.

Vốn dĩ cô cũng cảm thấy việc làm của Niên Bách Ngạn hơi quá đáng

rồi. Nếu em trai đã không thích thì đừng có miễn cưỡng, nhưng khi thấy cuốn sách đó được đặt bên cạnh gối, thì giây phút đó Tố Diệp ít nhiều cũng thay đổi suy nghĩ.

Thông qua một thời gian dài tiếp xúc, tuy rằng cũng không phải quá vui vẻ, nhưng cô cũng ra phần nào rằng Niên Bách Tiêu thật ra rất thần tượng anh trai mình, cũng cố gắng làm được tốt nhất có thể.

Ví dụ như cậu ta tự học nấu cơm Trung. Bắt một đứa trẻ từ nhỏ đã lớn lên ở nước ngoài học nấu món Trung Quốc là một việc không hề dễ dàng gì. Vậy mà mấy món hiếm hoi cậu ta biết nấu lại đều là những món Niên Bách Ngạn thích ăn. Hoặc ví dụ khác như lần trước lúc ở tư hợp viện cô nhìn thấy cậu ta ăn bằng đũa. Điều này chứng tỏ cậu ta thật ra cũng rất muốn hòa mình vào không khí của người Trung Quốc. Hoặc lại ví như rõ ràng cậu ta thích đua xe, nhưng lại bấm bụng nhìn Niên Bách Ngạn yêu cầu mình đọc sách. Cậu ta rõ ràng không thích chuyên ngành học ở đại học nhưng vẫn thi được một thành tích xuất sắc.

Trước mặt Niên Bách Ngạn, cậu ta tỏ ra không nghe lời, ương bướng, thậm chí còn hay cãi lại anh, nhưng trên thực tế, cậu ta không thể nhẫn nhịn khi người khác đối xử không tốt với anh trai mình, khi người khác làm tổn thương anh trai.

Thế nên trong mắt Tố Diệp, cậu ta vẫn còn là một cậu nhóc, một cậu nhóc rất muốn có được sự chú ý, quan tâm của anh trai.

Khi Tố Diệp nói chuyện lại đánh động tới mùi hương trên cơ thể, kích thích máu nóng trong người Niên Bách Tiêu dâng trào. Cậu ta nhú chặt mày, đẩy cô ra, ngồi sang bên kia.

“Đúng là ăn cháo đá bát, qua cầu rút ván!” Tố Diệp cũng chẳng quan tâm, cô vút túi đá vào thùng: “Nhưng mà cũng tại tôi. Tối qua tôi nên

nhắc cậu lấy đá chườm mặt luôn, giờ chỉ còn cách từ từ đợi nó hết sưng thôi!”

Cô nói như vậy, tâm lý Niên Bách Tiêu ngược lại lại bắt đầu khó hiểu. Cậu ta bắt đầu cảm thấy hành vi vừa rồi của mình thật đáng xấu hổ. Thật ra, cô rất quan tâm tới cậu ta, tuy rằng có đôi lúc phương thức hơi độc đáo một chút!

Chính vừa lúc này, cậu ta lại còn muốn đè cô xuống!

Suy nghĩ này khiến Niên Bách Tiêu giật nảy mình. Cậu ta khinh bỉ bản thân lại dám có mấy suy nghĩ không an phận với người phụ nữ của anh trai.

“Tôi đọc hết rồi!” Mãi về sau, cậu ta mới ép ra được câu này.

Tố Diệp kinh ngạc nhìn Niên Bách Tiêu: “Thế sao không nói với anh cậu? Cậu mà nói ra, tối qua chưa biết chừng anh ấy sẽ để cậu ra ngoài chơi.”

Niên Bách Tiêu cúi gằm xuống, không nói gì nữa.

Thấy cậu ta trầm mặc, Tố Diệp suy nghĩ rồi bổ sung thêm: “Cậu thật sự phải ghi nhớ hết mới được. Ông anh cậu lúc kiểm tra người khác cực kỳ biến thái đấy, lúc trước tôi đã bị anh ấy trừ không ít tiền.”

“Hả?” Niên Bách Tiêu ngơ ngàng.

“Thế nên cậu cố gắng lên, chỗ nào không hiểu có thể hỏi tôi. Bây giờ tôi cũng đã khá am hiểu những kiến thức về đá quý rồi.” Tố Diệp tươi cười nói.

Nụ cười của cô như hoa lê đầu cành, mê loạn đôi mắt Niên Bách

Tiêu. Cái cảm giác ấy mãi vẫn không buông tha cậu ta. Niên Bách Tiêu né tránh nụ cười ấy, buồn bực nói: “Giả tạo! Chị cứ như chị dâu của Trần Bình ấy.”

Tố Diệp khó hiểu: “Trần Bình? Bạn cậu à?”

“Là một danh tướng đã rất lâu rất lâu rồi của Trung Quốc.” Niên Bách Tiêu phì cười.

Tố Diệp lập tức chau mày, nghĩ một lúc mới nhớ ra: “À, cậu muốn nói tới danh tướng Trần Bình đi theo phò tá Lưu Bang thời Tây Hán chứ gì?” Dứt lời cô nhìn Niên Bách Tiêu như vừa phát hiện ra một châu lục mới: “Giỏi quá nhỉ! Đến cái này mà cũng biết.”

Danh tướng Trần Bình thời Tây Hán thuở thiếu thời gia cảnh rất khó khăn. Cha mẹ lại mất sớm. Từ nhỏ ông và anh trai đã phải nương tựa vào nhau mà sống. Vì muốn làm rạng danh gia đình, thế nên ông không làm nông mà chuyên tâm đóng cửa học hành, làm cho chị dâu bất mãn. Trần Bình từ đầu tới cuối luôn nhẫn nhịn sự nhiếc mắng và nhục mạ của chị dâu, chỉ vì không muốn anh trai và chị dâu bất hòa. Nhưng sau này chị dâu càng ngày càng quá đáng, cuối cùng không chịu nổi nữa ông đã phải bỏ nhà ra đi. Sau đó anh trai đã đuổi theo, gọi ông trở về. Ông ngăn anh trai bỏ vợ, không tính toán những chuyện chị dâu đã làm trước đó. Phẩm chất đạo đức này đã trở thành một giai thoại, sau đó ông được đi theo phò tá Lưu Bang, hoàn thành bá nghiệp.

Niên Bách Tiêu dùng điển cố này để hình dung cô, chẳng qua là muốn nói cô chính là bà chị dâu ác độc, ngược đãi em chồng.

Thằng nhóc này, còn biết đi đường vòng chửi người khác rồi.

Niên Bách Tiêu hừ một tiếng.

Tố Diệp thấy vậy ngược lại bỗng bật cười, ngồi tựa vào sofa, nhún vai: “Thôi được rồi! Vậy cậu nói xem, tôi phải làm sao mới có thể trở thành người chị dâu hiền từ đây?”

Niên Bách Tiêu suy nghĩ, một tia sáng nhảy vọt qua đáy mắt. Cậu ta mím môi: “Chị để tôi tới quán bar đi, anh tôi không biết được đâu!”

Thì ra là đang chờ đợi cơ hội này.

Tố Diệp hiểu rõ trong lòng, cố tình hỏi một câu: “Để cậu đi tới quán bar là thành chị dâu hiền từ sao? Nếu cậu đã thích đọc mấy câu chuyện cổ đại Trung Quốc như thế, thế thì chắc từng nghe qua câu “Có công mài sắt có ngày nên kim” rồi chứ?”

Niên Bách Tiêu trừng mắt: “Tôi có việc quan trọng, ở quán bar!”

“Ồ? Việc quan trọng gì?”

Niên Bách Tiêu bỗng dưng không đối đầu với cô như thường ngày nữa. Nghe xong câu này, ngữ khí của cậu ta lại có chút lầy lòng: “Rất quan trọng, rất quan trọng. Chị có thể tới xem, nếu chị không tin.”

“Tôi?” Tố Diệp không ngờ cậu ta lại mời mọc cô.

Niên Bách Tiêu gật đầu chắc nịch.

Tố Diệp nhìn cậu ta, trong đầu bất chợt vang lên câu nói của Niên Bách Ngạn sáng sớm nay trước khi anh ra khỏi nhà: Ban ngày anh không ở nhà, nó sẽ nghĩ đủ mọi cách để xin xỏ em, nhưng em không được để nó ra ngoài, nhất định phải ngoan ngoãn ở nhà đọc sách.

Niên Bách Ngạn có thể nói là đã dặn đi dặn lại rồi, dĩ nhiên là cô nhớ.

Nhưng ban nãy Niên Bách Tiêu cũng nói đấy thôi, mấy thứ trong sách cậu ta đọc hết rồi...

“Vui cực kỳ!” Niên Bách Tiêu thấy nét mặt cô có chút xao động, vội vàng bổ sung thêm một câu.

Hai mắt Tố Diệp sáng lên, nhưng lập tức do dự: “Nhưng anh cậu không cho ra khỏi nhà...”

“Kính râm!” Niên Bách Tiêu phác họa nhanh lẹ: “Đội mũ và đeo khẩu trang, không ai nhận ra chị đâu, tôi lái xe nhanh!”

Tố Diệp vốn dĩ đã không ngồi yên được một chỗ. Huống hồ cô cũng thật sự muốn biết Niên Bách Tiêu rốt cuộc đang bận rộn cái gì. Nghe xong câu này cô lập tức hợp tác, đứng dậy ngay.

Hai người đập tay, rồi nhanh chóng đi thay quần áo để xuất phát.

Tinh Thạch, hội nghị các quản lý cấp cao.

Diệp Hạc Phong ngồi trên ghế chủ tịch, lắng nghe các số liệu cấp dưới báo lên, nét mặt mỗi lúc một cau có thêm.

Giá cổ phiếu của Tinh Thạch bị ảnh hưởng, đến cả showroom D gần đây tình trạng cũng mỗi ngày một tồi tệ hơn.

Niên Bách Ngạn ngồi bên tay trái của Diệp Hạc Phong, gương mặt vẫn rất bình tĩnh. Mấy số liệu không khiến người ta hài lòng đó dường như không ảnh hưởng mấy tới tâm trạng của anh.

Cuối cùng Diệp Hạc Phong nhìn Niên Bách Ngạn, nói với vẻ không vui: “Cậu đã nghe thấy chưa? Bách Ngạn! Cả một công ty lớn bị cậu

liên lụy đến mức này đây!”

“Xin lỗi chủ tịch!” Niên Bách Ngạn khẽ đáp.

Diệp Hạc Phong nhìn anh chăm chăm, chỉ toàn nghĩ tới cảnh anh dẫn Tố Diệp đi ngay trước mặt mình, cơn giận dữ bỗng chốc lại bùng lên. Ông đập bàn tay rắn rỏi xuống mặt bàn: “Xin lỗi có ích gì sao? Bây giờ tất cả các cổ đông đều đang đợi một câu giải thích của tôi!”

“Sự việc này vì con mà ra, con chấp nhận hình phạt.”

Diệp Hạc Phong nghiêng rằng: “Được! Vậy thì bây giờ tôi tuyên bố, đình chỉ chức vụ tổng giám đốc của cậu. Trong thời gian này, cậu phải dốc sức giữ vững giá cổ phiếu của Tinh Thạch cho tôi!”

Niên Bách Ngạn đứng dậy, bình thản mà cung kính: “Vâng, thưa chủ tịch!”

~Hết chương 364~

*Lâm nhảm: Tâm tình của bạn Tiêu bắt đầu thay đổi rồi đấy, mọi người khỏi cần hỏi khi nào bạn ấy thay đổi nhé

Quyển 8 - Chương 367: Trên sân khấu

Sắp tới lễ Giáng sinh, nhiệt độ bên ngoài cũng càng ngày càng thấp. Năm nay có một mùa đông lạnh nhất trong lịch sử, thế nên phóng tầm mắt ra xa, đâu đâu cũng là những cây khô trụi lá đứng run rẩy.

Nếu như mọi khi, trước Noel trước một tháng, khắp đường lớn ngõ nhỏ của Bắc Kinh đều được trang hoàng rất rực rỡ. Các cửa hàng chỉ mong độ xem cây thông Noel của cửa hàng nào to hơn, hoành tráng hơn. Năm nay lại khác, đã sắp tới cuối năm rồi, mà mọi nơi vẫn không có gì khác biệt. Cùng lắm thì trên cây chằng thêm dây đèn, để có một chút không khí mà thôi.

Nhà nước đề xuất chủ trương tiết kiệm trong dịp lễ tết, vậy nên các cửa hàng đương nhiên cũng phải hưởng ứng.

Tố Diệp chưa bao giờ quan tâm nghiên cứu những chuyện đại sự của quốc gia. Còn đối với hình ảnh “thuần khiết” của đường phố, cô cảm thấy cũng không tồi. Lúc nhỏ, cuộc sống ở thành phố Bắc Kinh chưa bao giờ đón mấy ngày lễ của Tây. Tới dịp cuối năm, ngày lễ mọi người mong chờ nhất chỉ có Tết cùng những tiếng rao kẹo hồ lô vang vọng khắp ngõ xóm giờ đã trở thành dĩ vãng.

Thế nên, cho dù cô ở nước ngoài mấy năm cũng vẫn chưa quen đón lễ Giáng sinh, chỉ hòa cùng không khí náo nhiệt. Nhưng cô vẫn cảm thấy đây không phải là ngày lễ của dân tộc mình, nên cũng đón cho qua mà thôi.

Cô phải cảm ơn những con phố lớn nhỏ khắp Bắc Kinh từ trước tới

giờ cùng các cửa hàng đã tích cực phối hợp với chính sách của nhà nước. Nếu không người ra đường náo nhiệt, thì đám phóng viên đó lại xôn xao làm một số đặc biệt đón Giáng sinh. Lỡ như “nhân vật nổi tiếng” như cô không cẩn thận lọt vào ống kính, chưa biết còn được họ “quảng bá” đến mức nào.

Thế nên, dọc đường Tố Diệp được Niên Bách Tiêu đưa tới một quán bar gần sân vận động Công nhân một cách an toàn.

Sau khi đi vào quán bar, Tố Diệp mới hiểu ra lý do ban ngày Niên Bách Tiêu luôn ngủ không đủ giấc.

Giờ này quán bar vẫn còn chưa mở cửa. Không có khách hàng, cũng không có ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy. Ánh sáng êm dịu chiếu sáng khắp gian phòng rất dễ chịu và ấm áp. Đây là một quán bar có ba tầng. Tầng một là đại sảnh mở cửa tự do toàn phạm vi. Từ bàn ghế cho tới quầy bar, thậm chí từng hàng ly cốc được treo số ngay ngắn đều được sản xuất riêng, màu sắc rõ nét, phản chiếu thứ ánh sáng màu lam nhạt.

Niên Bách Tiêu giới thiệu rằng, tầng một chủ yếu là phục vụ đám thanh niên uống rượu, kết giao bạn bè, nhảy nhót. Tầng hai chủ yếu là các bàn rải rác dành cho hai hay bốn người ngồi. Toàn bộ tầng ba là phòng VIP, cần phải đặt trước một tuần mới có chỗ.

Cả ba tầng đều thông nhau từ trên xuống dưới, không có tầng trệt ngăn cách, thế nên có thể nhìn được toàn diện quán bar.

Nơi biểu diễn là một sân khấu hình tròn cao khoảng hơn hai mét. Chiếc cột tròn chống đỡ cho sân khấu đều là cột xanh lam trong suốt. Niên Bách Tiêu nói với Tố Diệp, sân khấu này có thể nâng lên hạ xuống. Lúc yên tĩnh nó nằm trên cao, khi náo nhiệt thì có thể hòa làm một với mọi người phía dưới.

Có mấy người đứng trên sân khấu, người chỉnh mic, người chỉnh đèn. Thấy Niên Bách Tiêu tới họ tới tất chào cậu ta một cách nhiệt tình.

Tố Diệp nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng cũng đã sáng tỏ. Thì ra buổi tối cậu ta tới quán bar này để biểu diễn.

“Để tôi đoán thử vị trí của cậu trong ban nhạc.” Cô ngồi lên một cái ghế cao, từ tốn nói.

Dường như Niên Bách Tiêu cũng cảm thấy hứng thú, nghiêng đầu nhìn cô như đang đợi câu trả lời.

“Tay ghita!” Cô nhớ tới cây đàn ghita đó của cậu ta.

Niên Bách Tiêu nhìn cô bằng biểu cảm “nói thừa”.

“Lẽ nào cậu còn được làm ca sĩ chính?” Tố Diệp cố ý khiêu khích.

Niên Bách Tiêu thanh niên trai tráng, dĩ nhiên cao ngạo vô cùng. Cậu ta hừ một tiếng: “Rất nhiều, tôi đều biết.”

Tố Diệp cười: “Thiên tài đấy!”

Niên Bách Tiêu thấy cô không tin, đang định giải thích thì một người anh em đánh đàn nhảy từ trên sân khấu xuống, đi tới khoác vai Niên Bách Tiêu, nói chuyện đầy cợt nhả: “Mình bảo sao tối qua cậu không tới, thì ra là có người đẹp ở bên!”

“Đừng nói vớ vẩn!” Niên Bách Tiêu thấp giọng nạt một câu bằng tiếng Anh.

“Chào người đẹp! Cứ gọi tôi là Tam Nhi, tôi là anh em với Bách Tiêu!”

Tam Nhi? Lại còn có cái tên hài hước thế này cơ đấy.

Tố Diệp bắt tay với anh ta, rồi chào một câu.

Tam Nhi nhìn Tố Diệp bằng ánh mắt ám muội, rồi nhìn Niên Bách Tiêu: “Có gì phải ngại!”

“Cậu rảnh quá đấy!”

“Người rảnh là cậu. Tối qua cậu để người ta leo cây. Ông chủ thông minh lên rồi, bắt mình luyện bài của cậu. Hôm nay cậu tới thì tốt, ít nhất mình không cần kham việc của cả hai người.”

Niên Bách Tiêu như cười như không: “Lúc cậu và anh Cửu đồng thời cho mình leo cây, mình phải gánh việc của ba người thì sao?”

Tam Nhi cười phẩn khích, rồi nhìn thẳng về phía Tố Diệp, vỗ vai Niên Bách Tiêu: “Thằng em này của tôi đa tài lắm, nhạc cụ nào cũng rất thành thạo, đánh trống cực tuyệt. Nó là ca sỹ chính ở đây.”

Tố Diệp nhìn Niên Bách Tiêu vô cùng kinh ngạc, cô không thể nào ngờ cậu ta lại là ca sỹ chính thật.

Lần này Niên Bách Tiêu được thể, môi cong vút lên.

“Này! Sao càng nhìn cô tôi càng thấy quen thế nhỉ?” Tam Nhi hơi chần chừ giây lát. Anh ta nhìn vào mặt Tố Diệp, rồi hai mắt lập tức sáng lên, đập mạnh vào đầu mình: “À, tôi nhớ ra rồi! Chẳng phải cô chính là...”

Lời còn chưa nói hết, anh ta đã bị Niên Bách Tiêu bịt chặt miệng lại. Niên Bách Tiêu bá cổ Tam Nhi, rồi nói với Tố Diệp: “Uống chút gì đi, xem tôi luyện tập!”

Dứt lời cậu ta bèn cưỡng ép Tam Nhi rời khỏi đó.

Theo gió, một câu nói loáng thoáng lọt vào tai cô.

“Cơ thể cô ấy ở trên ảnh quá tuyệt...”

Rồi lại nghe thấy Niên Bách Tiêu quát một câu không vui: “Dám nghĩ linh tinh đừng trách mình trở mặt đấy!”

Tố Diệp bỗng cảm thấy hơi khó chịu trong lòng.

Không phải vì chuyện bức ảnh. Cô bỗng nhiên cảm thấy ra ngoài cùng Niên Bách Tiêu không phải là một quyết định lý trí, vì cô rất sợ mấy người bạn đó của Niên Bách Tiêu sẽ nhìn cậu ta bằng ánh mắt khác thường.

Đang mãi nghĩ thì trên sân khấu vang tới những tiếng tùng tùng.

Ngay sau đó là một màn trống rất có tiết tấu.

Cô quay đầu nhìn lên sân khấu.

Niên Bách Tiêu ngồi phía sau bộ trống, đang phối hợp tập luyện cùng ban nhạc một bài hát mới. Có lẽ là đánh thử trống một lần trước, vì sau khi cậu ta đánh xong thì ra khỏi vị trí.

Không thể không thừa nhận tư thế đánh trống của thằng nhóc này cũng khá đẹp trai.

Một ly cocktail đẹp đến nghẹt thở được đẩy tới trước mặt cô. Định thần lại thì đó là một kiểu rượu bảy màu. Đây là lần đầu tiên Tố Diệp gặp được người có thể pha chế rượu đến mức tình thơ ý họa như thế này. Cô ngẩng đầu, bartender đang tươi cười nhìn mình.

“Cô là bạn mà Bách Tiêu dẫn tới, miễn phí!” Anh ta cầm một chiếc cốc, vừa nói vừa nhẹ nhàng lau sạch.

Tố Diệp cảm ơn một tiếng rồi hào hứng hỏi đây là loại rượu gì.

“Cocktail cầu vòng.” Anh ta trông có vẻ chỉ khoảng hai lăm, hai sáu, động tác thuần thục, giọng nói dễ nghe: “Siro lựu, rượu ngọt với mật ong và dưa chuột, ca cao nâu, brandy anh đào, rượu blue orange, cuối cùng là brandy, kết hợp lại là sẽ thành loại cocktail bảy màu phân tầng, còn có thể đổi màu. Yên tâm, lượng cồn không cao, thích hợp với phái nữ.”

Tố Diệp nhấp thử một ngụm, vị giác cảm nhận được thanh mát, ngọt ngào.

Có một thanh âm chậm rãi mà cuốn hút vang lên. Là một bản nhạc Jazz kinh điển.

Tố Diệp ngớ ngàng: “Thằng nhóc này hát hay thật đấy!”

“Bách Tiêu là người nổi tiếng ở quán chúng tôi. Mỗi tối có rất nhiều cô gái hâm mộ cậu ấy tới đây.” Bartender cười nói.

Không khó tưởng tượng ra.

“Ngày nào cậu ta cũng tới sao?”

“Không! Một tuần chỉ tới được ba, bốn lần thôi.” Anh ta ngẫm nghĩ rồi

đáp.

Tố Diệp hiểu ra. Có lẽ vì vướng quan hệ với Niên Bách Ngạn. Dẫu sao thì dưới sự kiểm soát của Niên Bách Ngạn, cậu ta cũng không trốn ra được.

Niên Bách Tiêu ở trên sân khấu, ngồi trước micro hát, người anh em tên Tam Nhi đó cũng không còn bộ dáng cười cợt ban nãy, yên lặng ngồi trước đàn dương cầm đánh nhạc đệm cho cậu ta.

Cậu ta nhắm mắt lại, khúc nhạc tản mạn và lười biếng.

Ánh đèn từ trên cao đổ xuống, như những ngôi sao rải rác, dính trên tóc cậu ta. Quầng sáng ấy bao trùm lấy Niên Bách Tiêu, cậu ta hết như con cứng của tất cả nguồn sáng, gương mặt tuần tú khế liếc qua là thấy.

Có một khoảnh khắc, Tố Diệp nhìn thấy Niên Bách Ngạn đang đứng trên sân khấu, thong dong ca hát. Đừng trách tại sao cô lại nghĩ vậy, có trách thì trách hai anh em nhà này quá giống nhau.

Nghĩ tới đây Tố Diệp nhận ra rằng, cô còn chưa biết Niên Bách Ngạn có biết hát hay không.

Nghĩ mãi cô vẫn không thể tưởng tượng ra một người đàn ông nghiêm túc như anh khi hát thì trông sẽ như thế nào.

“Điều kiện tốt như vậy đáng nhẽ phải làm ngôi sao chứ.” Tố Diệp nhìn Niên Bách Tiêu thở dài, thực ra trong lòng khá tự hào.

Bartender nói: “Nhanh kiếm tiền là được!”

“Hà?”

“Cậu ấy nói anh trai không cho tiền, nên chỉ có thể tự nghĩ cách kiếm tiền thôi!”

Tố Diệp toát mồ hôi.

Đúng là cô cũng nghe Niên Bách Ngạn đề cập tới chuyện phong tỏa kinh tế của Niên Bách Tiêu, nhưng Niên Bách Ngạn một lòng muốn cậu ta chăm chỉ học hành, mục đích chỉ là muốn ngăn cậu ấy lại đi tiếp.

Xem ra khi con người bị ép vào đường cùng, cách gì cũng có thể nghĩ ra được.

Niên Bách Ngạn không thể nào không biết chuyện của Niên Bách Tiêu. Sở dĩ anh làm thình, nhắm một mắt mở một mắt, có thể là vì vẫn chưa chạm tới giới hạn của anh.

Tố Diệp bất giác cảm thấy lo lắng thay cho Niên Bách Tiêu.

Chơi bởi tới tận buổi tối, Tố Diệp cũng dần có hứng thú, ngồi mãi trong quán bar xem Niên Bách Tiêu biểu diễn. Đúng như người bartender đã nói, những cô gái say đắm vì cậu ta tím năm tím ba. Khi cậu ta hát xong, hoa tươi và tiếng reo hò gần như nhấn chìm Niên Bách Tiêu.

Tới tận khi hát xong bài hát cuối cùng, Niên Bách Tiêu không để ý tới đám các cô gái, mà kéo tay Tố Diệp rời quán bar, trở về xe. Tố Diệp còn chưa hiểu, Niên Bách Tiêu liền chỉ vào đồng hồ: “Muộn nữa là anh tôi về tới nhà đấy.”

Tố Diệp nhìn thời gian, bất giác giơ ngón cái lên trước mặt cậu ta: “Cậu siêu thật, thì ra anh cậu không hoàn toàn chặn đường lui của

cậu, vì cậu luôn về sớm anh ấy.”

Đúng chín giờ tối.

Giờ này Niên Bách Ngạn không ở công ty thì chắc cũng đang tiếp khách, ít khi anh về nhà sớm như thế.

“Không ngờ cậu hát cũng khá như vậy, có từng nghĩ sau này sẽ đi hát không?”

Niên Bách Tiêu thắt dây an toàn rồi hừ một tiếng: “Không phải ca hát, sở thích của tôi.”

“Tôi biết, là đua xe. Vậy thì cậu nói với anh cậu đi. Còn trẻ trung thế này, không thể từ bỏ lý tưởng của mình chứ hả?” Tố Diệp cố tình nói.

Ánh mắt Niên Bách Tiêu trở nên ảm đạm.

“Tuy rằng bây giờ tôi chưa có tư cách thuyết giáo cậu. Đúng như cậu nói, giờ tôi cũng không dám leo núi nữa, nhưng tôi dám nói, rồi sẽ có một ngày tôi vẫn sẽ đứng trên đỉnh núi cao. Còn cậu thì sao? Sau khi trải qua đau khổ, khi vẫn còn lưu luyến không quên lý tưởng của mình, lẽ nào cậu chưa từng nghĩ tiếp tục hiện thực hóa nó hay sao?” Tố Diệp thở dài: “Đời người ngắn ngủi, có ước mơ thì nhất định phải theo đuổi, cho dù là làm lại từ đầu cũng không hề muộn.”

Niên Bách Tiêu trầm mặc một lát, rồi bực dọc nói: “Nhiều chuyện! Hơn nữa, đợi chị leo núi đã.”

“Ngữ pháp của cậu tệ quá rồi đấy. Hoặc là cậu nghe kỹ cách nói của tôi, hoặc là cậu là cứ phiên dịch lại theo ngữ pháp tiếng Anh cho tôi cũng được, ngô không ra ngô, khoai chẳng ra khoai.”

Niên Bách Tiêu chẳng thềm để ý tới cô.

Đang định khởi động xe, Tố Diệp bỗng cảm thấy có một thứ ánh sáng trắng lóe lên trước mắt. Cô vô thức giơ tay che mắt lại, một giây sau đã nghe thấy tiếng Niên Bách Tiêu mở cửa xuống xe.

~Hết chương 367~

*Lảm nhảm: Hai chương sau sẽ đăng chung, có thể hơi muộn tùy tình hình công việc của mình

Quyển 8 - Chương 368: Có tật giật mình

Từ tiếng sập cửa, không khó nghe ra sự phẫn nộ của Niên Bách Tiêu.

Tới khi Tố Diệp buông tay xuống, đã nhìn thấy ngoài cửa kính chắn gió Niên Bách Tiêu ấn một người đàn ông nhỏ thó vào tường, trông tâm trạng rất kích động.

Kinh hãi, cô vội vàng xuống xe.

Cô liền nghe thấy Niên Bách Tiêu lớn tiếng quát người đó: “Mày muốn chết à?”

Người đó không có bất kỳ hành động phản kích nào, chỉ nhìn Niên Bách Tiêu như cười như không.

Tố Diệp thấy trong tay người đó cầm máy ảnh, đoán ra tám chín phần chính là phóng viên, bèn vội vàng bước tới giữ tay Niên Bách Tiêu, can ngăn: “Đừng gây chuyện nữa, chúng ta mau đi thôi!”

Niên Bách Tiêu không buông tay, mà túm chặt lấy cổ áo gã phóng viên, nhìn Tố Diệp: “Hắn ta chụp trộm chúng ta!”

Tố Diệp siết chặt tay lại.

“Nếu hai người đường hoàng trong sạch sao phải sợ bị chụp trộm?”
Hắn ta nói một câu thiếu khách khí.

Câu nói này đã chọc giận tới Niên Bách Tiêu. Tiếng Trung của cậu ta không tốt, thế nên không thể chiếm lợi thế trong việc ăn nói. Thế là cậu ta chẳng nói chẳng rằng, vung nắm đấm vào mặt gã phóng viên: “Lãng nhục người khác!”

Hắn ta đứng không vững, ngã nhào xuống đất.

Tố Diệp thấy vậy đầu óc càng căng thẳng. Cô xông tới giữ chặt tay Niên Bách Tiêu vẫn còn đang chuẩn bị đánh tiếp, gấp gáp nói: “Đừng đánh nữa! Chuyện này truyền ra ngoài không có lợi với anh cậu đâu.”

Niên Bách Tiêu lập tức dừng lại, gương mặt tức giận đến tái mét.

“Đúng đấy, chàng trai trẻ! Cậu vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời là hơn!” Gã phóng viên lồm cồm bò dậy, lau vệt máu trên khóe miệng, cười khẩy: “Đã nhìn thấy đây là cái gì chưa? Đường đường là em trai của tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch, Niên Bách Ngạn ra đường động thủ đánh người, làm phóng viên bị thương nghiêm trọng. Tin này mà đồn ra ngoài chẳng phải càng dột gấm thêm hoa sao. Cậu đoán công chúng sẽ nói cậu thế nào? Cậu có người anh có tiền có thể là lộng hành, ngang ngược?”

“Mày...” Ngọn lửa giận dữ trong đôi mắt Niên Bách Tiêu càng bùng lên dữ dội.

Tố Diệp ra sức giữ chặt cậu ta lại, sợ cậu ta lại tiếp tục đánh người.

Nhưng lần này Niên Bách Tiêu đã hạ quyết tâm. Cậu ta đẩy Tố Diệp ra, đi tới trước mặt gã phóng viên, giằng lấy máy ảnh của hắn ta. Khi hắn ta còn chưa kịp cướp lại, cậu ta bèn giơ tay, ném mạnh chiếc máy ảnh vào mặt tường. Máy ảnh rơi xuống đất, vỡ tan.

Sau đó, Niên Bách Tiêu rút chiếc thẻ nhớ từ trong đồng tan nát đó ra,

đút vào túi quần.

“Mày! Mày...” Gã phóng viên bổ nhào tới bên cạnh máy ảnh, gương mặt gần như méo xệch, phần nộ nhìn Niên Bách Tiêu: “Ăn cướp! Khốn kiếp!”

Niên Bách Tiêu chẳng thèm quan tâm hấn ta chửi cái gì. Dù sao máy ảnh cũng bị hủy hoại rồi, cậu ta cũng không lo ngại gì nữa, bèn quay người đi lên xe.

Tố Diệp nhìn gã phóng viên rồi cũng không nói gì, chỉ thở dài một tiếng, rồi lên xe theo.

Hai người gần như về ngay trước Niên Bách Ngạn một bước.

Khi Niên Bách Tiêu và Tố Diệp vừa đổ được xe xuống tầng hầm, thì thấy đèn chỉ thị bắt đầu sáng nhấp nháy, nhắc nhở còn có xe vào hầm.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, một giây sau sắc mặt lập tức thay đổi, vội vã xuống xe.

Niên Bách Tiêu chạy về phía cầu thang máy, bỗng bị Tố Diệp kéo lại: “Cậu điên à, đi thang máy? Khác nào nói với anh cậu chúng ta vừa ra ngoài?”

Nói rồi cô kéo Niên Bách Tiêu chạy như bay về phía cầu thang.

Dẫu sao Niên Bách Ngạn từ lúc đi vào tầng hầm, đổ xe xong cũng mất một khoảng thời gian, đủ để Niên Bách Tiêu và Tố Diệp chạy được về tới phòng khách.

“Mau về phòng thay quần áo ngủ đi!” Tố Diệp thở hỗn hển dặn dò

Niên Bách Tiêu.

Niên Bách Tiêu gật đầu, biến nhanh như một làn khói về phòng của mình.

Tố Diệp cũng không hề nghỉ ngơi, vội vàng quay về phòng ngủ thay bộ quần áo ở nhà của Niên Bách Ngạn.

Khi cô đi từ trong phòng ngủ ra, đúng lúc bắt gặp Niên Bách Ngạn vào nhà. Anh ngược mắt lên nhìn cô một cái, rồi đặt cặp tài liệu xuống sofa, hỏi một câu: “Sao mặt em đỏ vậy?”

Vì câu nói này mà hai chân Tố Diệp mềm nhũn, suýt nữa thì khuỵu xuống đất. Cô vô thức đưa tay lên sờ má, đầu óc đã xoay chuyển mấy bận: “À... em vừa ngủ dậy!”

Mặt đỏ là vì vừa chạy cầu thang, giờ căng chân vẫn còn đang bị chuột rút.

Niên Bách Ngạn cũng không hỏi gì nhiều, có lẽ là không hề nghi ngờ. Anh vắt áo khoác lên một bên tay vịn sofa, ngồi xuống rồi giơ tay về phía cô: “Lại đây!”

Dẫu sao Tố Diệp cũng có tật giật mình, nào dám bước tới, sợ rằng đôi mắt tinh tường đó của anh có thể vạch trần nguyên nhân bây giờ cô vẫn còn đỏ mặt, tim đập thình thịch. Cô đi từng bước một, mím cười cầm áo khoác của anh lên: “Để em treo lên giúp anh!”

Sau đó nhanh chóng đi vào phòng đựng quần áo.

Niên Bách Ngạn khẽ cười.

Vừa mới treo xong.

Eo cô bị người đàn ông phía sau nhẹ nhàng ôm lấy.

Hơi thở ấm áp mà sạch sẽ của người đàn ông lướt qua tai cô, chọc cho cô cười không ngớt phải né tránh.

“Hôm nay em làm gì?” Niên Bách Ngạn áp mặt xuống. Sống mũi cao luồn vào trong tóc cô. Anh thủ thủ ôn tồn bên tai cô.

Tim Tố Diệp đập thịch một cái. Cũng may cô quay lưng về phía anh, nếu không nhất định sẽ bị anh phát giác ra điểm bất thường. Cô cười: “Còn làm gì được? Anh không cho em lên mạng, lại không cho em xem tivi, thì em chỉ biết nhìn chăm chăm em trai anh đọc sách thôi.”

“Nó có nghe lời em không?” Niên Bách Ngạn cười khế.

“Không nghe cũng phải nghe! Anh chặn đứt đường kinh tế của cậu ấy, dù có muốn chạy e là cậu ấy cũng chẳng chạy xa được.” Tố Diệp cúi đầu, nghịch tay áo và cổ tay của anh.

Niên Bách Ngạn dường như rất hài lòng với câu trả lời của cô. Anh xoay người cô lại, hỏi với vẻ quan tâm: “Tối em ăn gì rồi?”

Tố Diệp chỉ còn biết nhìn vào mắt anh, không dám chớp dù chỉ một cái: “Em và em trai anh gọi đồ ăn ngoài.”

“Ngày mai bảo cô giúp việc làm xong cơm hăng đi.” Niên Bách Ngạn khế nói một câu.

Tố Diệp gượng cười ngoài mặt: “Chắc không cần đâu!”

“Anh sẽ cố gắng về sớm, nếu không em chẳng chịu ăn cơm từ tể.”

Niên Bách Ngạn giờ tay véo má cô.

“Được!” Nụ cười của Tố Diệp càng thêm đậm. Trong lòng cô thầm ai oán, xem ra ngày mai thật sự phải ở nhà cả ngày rồi.

Niên Bách Ngạn không biết cô đang nghĩ gì. Anh cầm lấy một túi quà: “Quần áo ngủ anh chọn cho em đấy, xem có thích không.”

Tố Diệp nhận lấy, lấy ra xem. Đó là một bộ quần áo ngủ màu da người dễ khiến người ta phạm tội. Đằng sau còn có một cái mũ, dựng lên hai cái tai xinh xắn. Là một con mèo, khoa trương hơn là trên bộ quần áo còn có hình dấu chân mèo.

“Niên Bách Ngạn! Em là bạn gái anh chứ không phải con gái anh.” Cô cảm thấy cần thiết phải nhắc nhở anh một câu.

Niên Bách Ngạn chỉ cười không nói gì.

“Là anh tự chọn hay Hứa Đồng chọn cho anh vậy?” Tố Diệp khó hiểu.

“Đương nhiên là anh tự chọn rồi.” Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng ánh mắt “Em toàn hỏi vớ vẩn”, rồi anh giờ tay nói lòng cà vạt, bắt đầu thay quần áo.

Tố Diệp ôm chiếc áo ngủ hình mèo trong lòng, khẽ thở dài khó xử: “Em là một người phụ nữ trưởng thành.”

Niên Bách Ngạn cởi áo trên người ra, tiện tay vút vào sọt giặt rồi nhìn cô mỉm cười: “Bộ này đẹp mà, rất hợp với em.” Trong lòng anh, cô chính là một con mèo giáo hoạt và lười biếng.

Tố Diệp trừng mắt nhìn anh, chẳng cảm ơn một chút nào lòng tốt của

anh.

Một buổi tối trôi qua trong yên bình tĩnh lặng.

Ít nhất là trước lúc họ đi ngủ.

Niên Bách Tiêu vẫn nhốt mình trong phòng, không bước ra ngoài nửa bước. Niên Bách Ngạn cũng không đi vào phòng cậu ta.

Thế nên, cả một tứ hợp viện rộng lớn đều trở nên yên ắng.

Sau khi Tố Diệp tắm xong đi vào phòng ngủ, Niên Bách Ngạn đã tắm xong đang nằm trên giường. Anh dựa vào đầu giường, có lẽ vừa nói xong một cuộc điện thoại, di động vẫn còn đặt bên cạnh.

Ánh sáng lung linh trong phòng phản chiếu làn da màu đồng của anh càng thêm gợi cảm. Những múi cơ bắp săn chắc đó hiện lên những đường nét trơn nhẵn.

Tố Diệp ngồi sẩy tóc cách đầu giường không xa. Ngược mắt lên chính là gương. Trong gương, Niên Bách Ngạn đang nhìn cô không chớp mắt.

Anh làm cô cũng cảm thấy ngượng ngập, bèn hờn dỗi nói: “Anh nhìn gì vậy!”

“Ngắm xem em đẹp thế nào!” Niên Bách Ngạn mỉm cười.

Mặt Tố Diệp đỏ bừng: “Háo sắc!”

Đôi môi Niên Bách Ngạn hiện lên những nụ cười mãn nguyện.

Một lúc sau Tố Diệp hỏi: “Ông ấy có làm khó anh không?”

Niên Bách Ngạn biết “ông ấy” mà cô nói ám chỉ ai. Anh điều chỉnh lại tư thế ngồi, chỉ đáp một câu: Không!

Tố Diệp nhìn Niên Bách Ngạn trong gương, cố gắng phát hiện ra điểm gì không đúng từ gương mặt bình thản của anh, nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Cô suy nghĩ lại hỏi: “Vậy bây giờ công ty có phải đang rất loạn không?”

“Bắt đầu quan tâm tới Tinh Thạch rồi?” Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại.

Tố Diệp phì cười: “Em chỉ quan tâm tới anh thôi.”

Niên Bách Ngạn chỉ cười nhạt, không trả lời câu hỏi của cô. Thấy tóc cô đã khô đi kha khá, anh giơ tay: “Lại đây!”

Lần này, Tố Diệp ngoan ngoãn nằm xuống giường.

Anh thu tay lại, ôm cô vào lòng.

“Anh không sao thật chứ?” Tố Diệp ngẩng đầu nhìn hai hàng mi của anh. Ở đó vẫn còn hằn những nếp nhăn mờ mờ.

Niên Bách Ngạn khẽ quăn tóc cô lên ngón tay, nghịch ngợm: “Đã nói với em rồi, chuyện này em không cần quan tâm, cũng không cần lo lắng.”

“Nhưng mà...”

Người đàn ông cúi đầu hôn lên môi cô, ngằm chặn lại tất cả những nghi hoặc của cô.

Sau khi Niên Bách Ngạn ngẩng lên, Tố Diệp bèn vùi mặt vào ngực anh, khẽ nói: “Thật ra... em rất hy vọng được cùng anh đối mặt.”

“Em cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh đã là cách tốt nhất rồi.” Niên Bách Ngạn buông một câu như vậy trên đỉnh đầu.

Cô ngược lên nhìn anh, trái tim ghen lại.

Niên Bách Ngạn bỗng lấy một chiếc túi tinh xảo khác bên cạnh giường, bất ngờ chuyển chủ đề: “Ngoài bộ hồng nhạt đó, thì bộ này cũng dành tặng em.”

Tố Diệp nghi hoặc đón lấy, lấy ra xem, mặt bỗng đỏ rần.

“Bách Ngạn...”

Niên Bách Ngạn sát lại gần cô, nở một nụ cười xấu xa: “Thay vào cho anh xem đi!”

“Thôi chứ hả?” Tố Diệp cảm thấy cả gương mặt mình đang nóng hầm hập.

Niên Bách Ngạn ôm lấy cô, ra lệnh bên tai: “Anh muốn xem mà, thay đi!”

Trái tim Tố Diệp trở nên hồi hộp, thấp thỏm bởi hơi thở nóng bỏng của anh. Cô đẩy anh ra, ôm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Rất lâu sau.

Mãi vẫn chẳng thấy cô đi ra.

Ban đầu Niên Bách Ngạn vẫn còn bình thản đọc báo, mười mấy phút

sau anh không nhẫn nại được nữa, đặt tờ báo sang một bên rồi xuống giường, đi tới bên cửa phòng tắm, giơ tay gõ cửa: “Diệp Diệp?”

“Ừm...” Bên trong vang lên một giọng nói buồn bã.

“Ra đây đi!” Anh tựa bên cạnh cửa, khoanh hai tay trước ngực.

“Ồ...”

Lại đợi hơn một phút nữa.

“Rầm... rầm... rầm!” Niên Bách Ngạn gần như phá cửa: “Sao vẫn chưa ra?”

Bên trong im lặng.

Đúng vào lúc Niên Bách Ngạn định xông vào, cửa phòng tắm từ từ mở ra, trong cánh cửa nhỏ xíu là ánh đèn vàng nhạt hiền dịu.

Chìm trong quầng sáng ấy là một người con gái đủ để khiến máu nóng trong người đàn ông dâng trào...

Quyển 8 - Chương 369: Không cần một con mèo cào người

Đó là một bộ quần áo ngủ vô cùng đơn giản.

Nói là đồ ngủ đã là khoa trương rồi, cùng lắm nó chỉ là mấy miếng vải ren màu đen mà thôi. Cầu vai mỏng mảnh có tác dụng cố định.

Xương quai xanh gợi cảm tinh tế hở ra ngoài, vải ren ở vị trí ngực được thiết kế tròn trịa, tự nhiên, có hình cánh hoa, kéo từ ngực xuống bụng dưới.

Vòng eo thon được che đậy dưới lớp vải, xuống dưới nữa là những đường cong dính sát hông. Vạt dưới cực ngắn, che đi vòng ba một cách miễn cưỡng.

Vì thế Tố Diệp không chịu ra khỏi phòng tắm cũng là có lý do.

Cô xấu hổ đứng trước gương nhà tắm. Sau khi mở cửa ra, thấy đôi mắt Niên Bách Ngạn nhìn cô không chớp, cả gương mặt cô lại đỏ chín lên. Cô giơ tay che ngực, nhưng lại không thể che đi phía dưới vạt áo.

Cuối cùng cô nhìn anh bằng gương mặt thảm thương, nói: “Chắc hẳn là hiệu quả không giống như anh tưởng tượng phải không?”

Lớp ren trên ngực đã bị kéo đến biến dạng.

Chỉ vì vòng một của cô quá tuyệt, nên miếng vải đó vốn không đủ làm vạt che chắn, chỉ có thể tạm thời che đi hai đóa hoa hồng, còn ngọn

đôi đầy đặn kia thì khiến nó vô cùng khó nhọc.

Phía dưới lại càng quá đáng hơn, dính rất sát vào mông cô, cả đôi chân vốn là chẳng che được chút nào.

Không biết là vì mông cô quá cong hay vì áo quá ngắn. Tóm lại, đối với Tố Diệp mà nói, bộ áo này cực kỳ cường điệu.

Dáng vẻ vừa ngượng ngập vừa gấp gáp của người con gái đập vào mắt Niên Bách Ngạn, nhưng đó lại là một phong cảnh tuyệt đẹp khác.

Anh đi từng bước tới trước, giơ tay lên. Từng ngón tay mảnh khảnh men theo mái tóc rồi di chuyển tới gò má cô. Giọng nói của anh trở nên hơi khàn: “Không... hấp dẫn vô cùng!”

Trong mắt anh bây giờ, Tố Diệp hoàn toàn là yêu tinh.

Mái tóc dài đen mượt để xoa tôn lên gương mặt ửng hồng vì xấu hổ cùng cả cơ thể trắng trẻo của cô. Còn lớp nội y thú vị mà lớp vải ren đó tạo thành lại khiến cô càng che đậy càng lộ ra.

Chiếc cổ thon dài mềm mại, xương quai xanh hoàn hảo cùng ngọn đồi cao ngất gần như được vẽ sống động như thật dưới lớp vải.

Vòng eo được che đi lại càng khiến người ta suy nghĩ xa xôi. Và càng khiến đàn ông máu huyết trào ngược chính là một vòng ba gò lên cùng đôi chân dài để trần.

Mông cô không khác gì được đeo gọt.

Bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng nảy sinh tội ác, chỉ muốn đè ngày cô vào tường, điên cuồng chiếm hữu, hưởng thụ hưởng thụ cơ thể quyến rũ tựa bọt biển đó.

“Nhưng mà...” Tố Diệp kéo dây đai, oán trách: “Cái dây này quá mảnh, làm em đau đấy!”

Cô kéo dây buộc dưới ngực ra, có một vết hằn đỏ rõ nét.

Có một tia sáng mạnh mẽ, nóng rực ánh lên trong đôi mắt Niên Bách Ngạn. Tầm mắt anh dừng lại trên vết hằn ấy. Anh hơi nheo mắt lại, một cảm giác nóng nực nổ tung từ lồng ngực nhanh chóng men dần tới tận bụng dưới.

Đối với vẻ đẹp gợi cảm của người phụ nữ, trong đàn ông luôn nảy sinh cảm giác tội lỗi. Vết đỏ vì bị dây đai thít chặt trên người cô hoàn toàn thỏa mãn cá tính ngang tàng cũng bản năng chiếm hữu mạnh mẽ của đàn ông.

Niên Bách Ngạn cũng không ngoại lệ.

So việc với cùng cô dịu dàng triền miên, anh càng muốn mọi thứ tới như gió táp mưa sa. Muốn được tàn nhẫn, giày vò cô không nể tình. Cô càng khóc đau khổ, tính cách dã man trời sinh của đàn ông mới càng được giải phóng.

Thấy Niên Bách Ngạn không nói gì, Tố Diệp hồ nghi: “Bộ này không phải cũng là anh đích thân đi mua đấy chứ?”

Anh trầm mặc, ánh mắt như dính chặt trên người cô không rời, khế gật đầu.

Tố Diệp cảm thấy xấu hổ thay anh. Cô chép miệng: “Đường đường tổng giám đốc...”

“Thấy đẹp thì mua thôi!” Niên Bách Ngạn lên tiếng, thanh âm lại càng

khán đặc.

Tố Diệp mím môi cười. Cô khó mà tưởng tượng được lúc Niên Bách Ngạn mang bộ quần áo này ra thanh toán, nhân viên cửa hàng sẽ có biểu cảm gì, thế là cô hỏi: “Họ không coi anh là biến thái đấy chứ?”

Niên Bách Ngạn sát lại gần cô, ôm chặt lấy cô từ phía sau, nhìn người con gái trong gương. Anh cúi đầu, áp mặt lên tai cô cọ xát: “Biến thái với em không được à?”

“Giờ anh đã đủ biến thái rồi!” Tố Diệp bị hơi thở của anh làm náo loạn nhịp tim. Cô tươi cười né tránh nụ hôn của anh.

“Không được sao?” Nhưng Niên Bách Ngạn không để cô tránh được. Anh giơ tay giữ chặt đầu cô, khiến cô không nhúc nhích được nữa.

Môi anh từ từ lướt xuống, từ tóc tới vành tai, rồi tới gáy, bả vai...

Cả người Tố Diệp như bị khám trong lòng anh. Cô chỉ biết đứng im, sự bộc phát của anh chọc vào eo khiến cô cảm nhận được rất rõ ràng cảm giác đau đớn.

Cô nhìn người đàn ông trong gương. Cánh tay vạm vỡ đang cuộn chặt lấy eo cô. Một tay anh không an phận, lướt dọc cơ thể cô. Làn da màu đồng ngập tràn hơi thở nam tính hoàn toàn đối lập với màu da của cô.

Tay anh như châm lửa, thiêu đốt cả cơ thể cô.

Dáng vẻ của anh trong gương đã sớm căng tràn dục vọng, từng hơi thở phả vào tai cô cũng nặng nề và gấp gáp.

“Bách Ngạn...”

Tố Diệp muốn bình ổn tâm trạng của anh trước, cộng thêm đứng trước gương nhìn thấy cảnh này quả thực khiến cô có chút ngượng ngùng. Cô cố gắng ngăn chặn anh tiến thêm bước nữa, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta lên giường được không?”

Nhưng Niên Bách Ngạn mặc kệ cô, mở miệng ngậm lấy tai cô, một tay luồn vào trong vạt áo của cô.

Cô né tránh.

Anh lại thô bạo đè thẳng cô vào gương.

Cô kinh hoàng, chỉ cảm thấy tay anh bắt đầu càng ngày càng bạo dạn.

Mái tóc dài rối loạn.

Má Tố Diệp áp lên tấm gương.

Ngực cô cũng bị dính chặt lên đó. Trong gương nó gần như biến hình. Theo sau đó là một bàn tay to lớn từ phía sau, chiếm giữ lấy nó.

Sức lực khỏe khoắn, không chút nể tình.

Bóp chặt khiến cô đau đớn.

Tố Diệp gọi tên anh, trong thanh âm mang theo chút nức nở.

Nhưng chỉ càng kích thích dã tính trong Niên Bách Ngạn.

Quần dưới bị anh kéo xuống.

Cô cảm thấy sau lưng nóng rẫy một mảng.

“Bách Ngạn! Anh nhẹ... á!”

Tiếng cuối cùng phát ra kinh hoàng theo động tác tiến vào của người đàn ông.

Khoảng khắc hai người kết hợp, sâu trong cổ họng Niên Bách Ngạn cũng phát ra những âm thanh sáng khoái, hòa vào những tiếng thở dốc sức của cô.

Tổ Diệp ngẩng đầu lên, cả người căng chặt.

Một giây sau, người cô bắt đầu lắc lư theo từng cử động cuồng dã của người đàn ông, như con thuyền nhỏ ngã nghiêng trên từng con sóng lớn.

Vòm ngực cao bị anh đè lên gương hết lần này tới lần khác, rồi bị người đàn ông không ngừng nhào nặn.

Đóa hoa đầy đặn được ép ra từ kẽ ngón tay của anh.

Làn da trắng sáng cũng dần đỏ lên theo sức mạnh của anh.

Nhìn vào gương, cảnh này càng thêm đẹp.

Người đàn ông cao lớn anh tuần cùng một người con gái bé nhỏ quyến rũ.

Tổ Diệp mặt nhọc nhằn lấy một lần hoan ái hưng dữ khí thế hơn bất kỳ lần nào trước đây.

Từ sự khó thích ứng ban đầu dần dần cô cũng không kìm được lòng mình.

Cô bị anh xoay người lại, một lần nữa xuyên qua.

Một tay Niên Bách Ngạn dầy vò hông cô, một tay nâng cao chân cô, gương mặt anh áp bên tai cô, khẽ nói trong hơi thở trầm khàn: “Lúc này, anh có thể tưởng tượng ra có bao nhiêu gã đàn ông đã có suy nghĩ đen tối khi nhìn ảnh của em! Em biết không, anh chỉ muốn giết chết họ!”

Tổ Diệp bị anh đụng chạm, cả người suýt nữa bay lên cao. Cô chỉ biết ôm chặt lấy anh, để cảm giác sốt sắng và đầy chặt trong người hành hạ hết lần này tới lần khác.

Cơ thể cô càng lúc càng nhạy cảm, chẳng mấy chốc đã được anh đưa lên tới đỉnh.

Khi cô phát ra tiếng kêu không thể ghìm giữ, cả cơ thể run rẩy được anh ôm chặt, Niên Bách Ngạn nở nụ cười mãn nguyện, đôi mắt ấy lại càng tham lam tựa dã thú.

Anh không cho cô cơ hội hòa hoãn.

Nhân lúc cơ thể cô thít chặt, lực của anh càng mạnh hơn.

Khi ôm cơ thể ấy trong lòng, anh bỗng nổi nóng: “Nói cho anh biết đi, tiểu yêu tinh! Cơ thể này thuộc về ai?”

Giọng nói của cô cũng run rẩy như đôi chân: “Bách Ngạn... Thuộc về Bách Ngạn!”

“Ngoan!” Niên Bách Ngạn hài lòng.

Một lần tình cảm kịch liệt.

Từ phòng tắm ra tới sofa phòng khách, cuối cùng kết thúc trên chiếc giường lớn.

Tố Diệp như con cá khô thoi thóp thở.

Cô dựa vào lòng Niên Bách Ngạn, chỉ còn chút hơi thở tàn cố gắng gượng.

Lớp vải ren mỏng mảnh trên người cô đã tan nát thành mấy mảnh. Làn da trên người chỗ đỏ chỗ tím. Vòm ngực đầy đặn hằn lên những vết đỏ sau khi màn kịch tình qua đi.

Nghỉ ngơi một lát, Niên Bách Ngạn lấy khăn giấy lau sạch người cho cô, tự mình đi tắm rồi quay lại giường.

Lần này, anh ôm cô từ phía sau, trở về với vẻ ôn hòa dịu dàng trước đây. Anh hôn lên bờ vai trần của cô, khẽ nói: “Anh bế em đi tắm nhé!”

Tố Diệp nhẹ nhàng lắc đầu, cô vẫn chưa muốn động đây.

Niên Bách Ngạn cũng không ép cô, chỉ ôm cô thật chặt.

Mông cô ép chặt vào giữa eo anh.

Người anh em của anh đang nghỉ ngơi. Sau một màn tình cảm, nó cũng rã rời, nhưng vẫn chiếm một diện tích lớn khiến tim cô vẫn không khỏi hồi hộp.

Đối với nó, cô vừa sợ vừa yêu.

“Giận đấy à?” Niên Bách Ngạn thừa nhận ban nãy mình có hơi thô bạo. Mấy vết đỏ trên người cô trong lúc làm tình là kích thích, nhưng qua rồi chỉ còn lại xót xa. Anh giơ cao tay cô lên, đặt bên môi mình hôn khẽ: “Tại em quá hấp dẫn!”

“Em không giận!” Tố Diệp mệt mỏi lắm lắm. Chắc là hành vi bất thường của anh tối nay cũng có liên quan tới mấy tấm ảnh nóng đó.

Cô không nói, cũng không muốn nhắc lại.

“Cũng từng có người phụ nữ như vậy trước mặt anh phải không?” Cuối cùng cô hỏi một câu không có tí chất lượng nào.

Niên Bách Ngạn không tức giận mà xoay gương mặt nhỏ của cô lại, cười khẽ: “Em nên hỏi là anh có từng đưa người phụ nữ nào ăn mặc thế này về nhà không?”

Cô trừng mắt với anh, bĩu môi: “Ai mà biết được? Chưa biết chừng anh dẫn rồi, ngay trên chiếc giường này.”

“Diệp Diệp!” Gương mặt Niên Bách Ngạn có phần nghiêm túc, nhưng cũng trôi qua trong chớp mắt. Anh véo má cô: “Ăn nói hàm hồ!”

“Không phải sao? Thế sao anh lại có kinh nghiệm chọn mấy bộ đồ ngủ này?” Tố Diệp không chịu buông tha.

Niên Bách Ngạn trước nay không cãi nổi cô, cuối cùng đành giơ tay đầu hàng: “Được được được, là lỗi của anh!”

Tố Diệp cố tình làm lơ anh. Cô đẩy anh ra, khó nhọc bước vào phòng tắm.

Một lúc sau, cô mới tắm xong đi ra.

Ôm theo bộ quần áo ngủ hình con mèo đó trèo lên giường.

Niên Bách Ngạn giơ tay rút bộ quần áo đó ra, bất mãn: “Trên giường còn mặc quần áo gì nữa?”

“Chẳng phải anh hy vọng em là một con mèo sao?” Cả người Tố Diệp mềm oặt, chẳng còn chút sức lực nào, nhưng cái miệng nhỏ không bao giờ chịu thua.

Niên Bách Ngạn lập tức lật người cô xuống, cười xấu xa: “Ở trên giường, anh không cần một con mèo cào người, chỉ cần một người con gái xinh đẹp gợi cảm, không một mảnh vải thôi.”

“Anh...” Tố Diệp phát giác ra thằng nhóc đó của anh lại tỉnh giấc đang ác ý húc vào người cô.

Nhiệt độ cao cứ thế lem vào tận tim cô.

Cô vội vàng hất bàn tay không an phận của anh ra, gần như cầu xin: “Xin anh đấy! Em sung lên rồi.”

“Sung chỗ nào?” Anh biết rõ còn hỏi.

Tố Diệp đỏ mặt, giữ chặt cánh tay muốn “nghiên cứu” của anh: “Đừng đùa nữa, em mệt lắm!”

“Sung cả lên rồi anh không thương sao được? Để anh chữa trị cho!”
Mấy lời nói lớn mật của Niên Bách Ngạn càng khiến cô không biết giấu mặt đi đâu.

Anh giữ chặt người cô, cúi đầu. Bờ môi nóng bỏng men dần từ bụng cô đi xuống.

Khi đầu anh dừng lại ở giữa hai chân...

Cô phát ra tiếng thở dốc...

Bầu không khí khó khăn lắm mới yên bình lại được của căn phòng lại bị lửa tình thiêu rụi, quay cuồng cuồn cuộn...

~Hết chương 368~

*Lảm nhảm: Cả nhà cứ ở nhà gặm thịt, mình đi học đã, chiều về tiếp tục. Chắc chắn là hôm nay quyết tâm không bị bạn 40 tuổi dụ dỗ nữa đâu

Quyển 8 - Chương 370: Cháu sẽ lấy Diệp Diệp

Việc tập đoàn Tinh Thạch tuyên bố với bên ngoài Niên Bách Ngạn từ chức, tự nhận trách nhiệm ít nhiều đã xoa dịu những tin đồn về chuyện ảnh nóng. Đám nhà báo lại chuyển sự chú ý từ những thông tin mang tính giải trí sang những tin tức mang tính thương nghiệp, bắt đầu xôn xao suy đoán vấn đề giá cổ phiếu của Tinh Thạch.

Đối với những lời bóng gió cùng ánh mắt bàng quan lạnh nhạt của những người trong ngành, từ trên xuống dưới trong tập đoàn Tinh Thạch bề ngoài đều không có bất kỳ phản hồi nào, đến cả một người lúc trước hợp tác rất nhiệt tình với cánh nhà báo như Nguyễn Tuyết Mạn cũng đã “cất cờ dẹp trống”.

Người ngoài đương nhiên không biết rõ sự tình.

Vì sự kiên quyết của mình, Diệp Hạc Phong đã tự soạn đơn ly hôn. Nhưng khi luật sư mang đơn tới nhà họ Diệp, mãi vẫn chưa thể xin được chữ ký của Nguyễn Tuyết Mạn. Dĩ nhiên bà ta không chịu ly hôn. Trong lúc tức giận, Diệp Hạc Phong đã đuổi bà ta khỏi nhà. Diệp Uyên và Diệp Ngọc ngày nào cũng khẩn khoản van nài, cầu xin thay cho mẹ.

Diệp Hạc Phong vốn định làm ngơ, nhưng cứ nghĩ tới chuyện bây giờ Tinh Thạch đang đứng nơi đầu sóng, một khi để Nguyễn Tuyết Mạn ra ngoài, nếu bị đám phóng viên lợi dụng thì đúng là lợi bất cập hại. Thế nên cuối cùng ông đã quyết định nhốt bà ta trong nhà họ Diệp, để bà ta không được phép bước ra ngoài nửa bước, đợi cho mọi việc lắng xuống sẽ xử lý sau.

Còn trước mắt, kẻ thù lớn nhất của Tinh Thạch chính là Kỳ Đông Nham.

Anh ta dốc toàn lực đánh bại Tinh Thạch trên thị trường cổ phiếu, còn hết lần này tới lần khác cướp đi thời cơ quan trọng trong các hoạt động, dường như quyết không cho Tinh Thạch có thời gian để thở. Diệp Hạc Phong đích thực là người đặt viên gạch đầu tiên gây dựng nên Tinh Thạch, cũng được sự ủng hộ của rất nhiều cổ đông, nhưng thời đại của ông đã qua rồi. Sở dĩ trước đây ông bảo Niên Bách Ngạn về nước chính là vì cảm thấy ngay bản thân mình cũng đã lực bất tòng tâm.

Bây giờ, khi ông phải một lần nữa giải quyết những cuộc cạnh tranh thương trường và những âm mưu cấu xé lẫn nhau, rất nhiều phương pháp và cách thức đều không còn phù hợp nữa.

Thế nên khi Diệp Hạc Phong vừa quay trở lại hội đồng quản trị đã bị một kẻ hậu bối như Kỳ Đông Nham liên tục đả kích, ông vẫn thông minh sử dụng khả năng bày mưu tính kế của Niên Bách Ngạn trên thương trường. Tuy rằng ông tước bỏ chức tổng giám đốc, nhưng vẫn phải giao lại nhiệm vụ ổn định giá cổ phiếu cho anh.

Nhưng trong công ty cũng chẳng ai biết sự thật này.

Khi họ nhìn thấy phòng hành chính gỡ bỏ tấm biển “Phòng làm việc của tổng giám đốc” treo ngoài cửa xuống, mọi người bắt đầu xôn xao bàn tán.

Có người nói chủ tịch Diệp quá tuyệt tình. Dù sao đi nữa Niên Bách Ngạn cũng vì Tinh Thạch “tranh giành thiên hạ”. Cũng có người nói là Tổ Diệp quá bạc tình, xảy ra chuyện mà không thấy bóng dáng đâu. Còn có người cho rằng đã bị “lật thuyền trong ống cống”, cảm thán

cho một người đàn ông thành công trải bao sóng gió như vậy, cuối cùng lại bại trong tay phụ nữ, “anh hùng khó qua ải mỹ nhân”.

Niên Bách Ngạn không hề có bất kỳ phản ứng nào đối với những rối loạn nội bộ đó. Tuy rằng giờ anh không còn là tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch, nhưng chỉ cần anh bước vào công ty, vẫn phải khiến các nhân viên trên dưới khom lưng cúi chào.

Phòng làm việc của anh không hề thay đổi, chỉ có tấm biển bên ngoài đã không còn nữa.

Cũng vì như vậy, Phương Tiểu Bình mới có thể nghênh ngang đi vào mà không cần bất kỳ ai thông báo trước.

Niên Bách Ngạn đang chăm chú theo dõi tình hình của Kỷ Thị, hoàn toàn không ngờ lại có người đi vào. Anh vẫn chưa quen với việc gặp khách mà không có thông báo, không có hẹn trước. Nhưng thấy người tới là Phương Tiểu Bình, anh cũng thôi. Anh đứng dậy, mời bà vào một phòng tiếp khách ở bên cạnh phòng làm việc. , chủ động rót cho bà một cốc nước.

“Không ngờ cô lại tới đây!” Sau khi đặt cốc nước xuống, Niên Bách Ngạn ngồi xuống đối diện với bà, khẽ nói câu này.

Phương Tiểu Bình nhìn anh, thái độ thờ ơ: “Tôi cũng không ngờ Diệp Hạc Phong lại tàn nhẫn đến vậy, nói đình chỉ chức vụ của cậu là làm thật.”

Niên Bách Ngạn chỉ cười, không phát biểu bất kỳ ý kiến gì về chuyện này.

“Cô tới vì chuyện của Diệp Diệp phải không?” Anh đi thẳng vào vấn đề.

Phương Tiểu Bình thấy anh nói vậy, đương nhiên cũng chẳng vòng vo tam quốc nữa. Vốn dĩ bà tới đây cũng không phải để ôn lại chuyện cũ, nên hỏi thẳng: “Cậu đưa Tiểu Diệp đi đâu rồi?”

Điện thoại không liên lạc được, nhà không thấy ai, người đầu tiên bà nghĩ tới chính là Niên Bách Ngạn.

“Cô ấy sống cùng cháu, rất an toàn!” Niên Bách Ngạn đáp.

“An toàn?” Phương Tiểu Bình cười khẩy: “Đừng tưởng tôi không biết chuyện xảy ra hôm đó. Quản lý trong tiểu khu đã nói với tôi cả rồi. Vì cậu, Tiểu Diệp nhà chúng tôi làm náo động cả khu chung cư, lần này cậu hài lòng rồi chứ? Cậu tưởng nó đi theo cậu là an toàn sao? Cậu suy nghĩ theo logic gì vậy? Muốn nó an toàn chỉ có một cách thôi, cậu nhất định phải rời xa nó!”

Niên Bách Ngạn không tức giận, nhưng nét mặt cũng không còn thoải mái. Anh khẽ nói: “Giờ ván đã đóng thuyền, có rời xa hay không thì chuyện cũng đã xảy ra rồi. Vậy thì tại sao cháu phải chia tay cô ấy?”

Phương Tiểu Bình ghen lời vì câu nói của anh. Một lúc lâu sau, bà mới chau mày nói: “Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc cậu suy nghĩ thế nào?”

Niên Bách Ngạn uống một ngụm trà, trong sự bình tĩnh có một chút cung kính: “Diệp Diệp nhất định phải ở bên cháu, đây là suy nghĩ của cháu.”

“Sau đó thì sao?” Phương Tiểu Bình truy hỏi.

“Sau đó?” Niên Bách Ngạn cảm thấy hơi khó hiểu.

Phương Tiểu Bình thấy vậy bắt đầu thịnh nộ, đập bàn: “Hay lắm, Niên Bách Ngạn! Tuy rằng Tiểu Diệp chỉ là cháu gái tôi nhưng cũng đã được tôi nuôi lớn từ tấm bé. Nó không khác gì con gái ruột của tôi cả. Sao? Cậu định để Tiểu Diệp không danh không phận theo cậu cả đời này sao? Nếu cậu có suy nghĩ này có còn xứng là đàn ông không?”

Niên Bách Ngạn nhìn bà: “Cô hiểu lầm rồi!”

“Cậu bớt giả vờ giả vịt đi. Hôm nay cậu quyết luôn một câu đi, rốt cuộc cậu có định lấy Tiểu Diệp nhà chúng tôi hay không? Muốn lấy thì hai đứa nhanh chóng kết hôn, vừa hay có thể chặn họng công chúng. Không muốn lấy thì lập tức trả Tiểu Diệp lại cho tôi, từ nay về sau cậu không được phép tới tìm nó nữa, hai đứa cắt đứt hoàn toàn!” Phương Tiểu Bình sốt ruột xoa tay, nói không hề khách khí.

Niên Bách Ngạn im lặng một lát.

Phương Tiểu Bình thấy vậy liền nghiêng rằng, đứng bật dậy: “Đưa địa chỉ cho tôi! Tôi đi tìm Tiểu Diệp!”

Niên Bách Ngạn không lên tiếng.

“Niên Bách Ngạn! Làm người đừng có quá đáng quá! Cậu vừa không muốn lấy nó, lại không muốn để nó đi, thế là ý gì? Cậu coi con gái nhà chúng tôi là gì? Là mấy cô tình nhân ở đâu đâu đó của cậu, không bao giờ được đường đường chính chính sao?” Nếu không phải đang ở công ty, Phương Tiểu Bình nhất định đã tát cho Niên Bách Ngạn một bạt tai.

Niên Bách Ngạn vẫn rất bình tĩnh. Anh nhìn Phương Tiểu Bình đang nổi nóng, nhẹ nhàng nói: “Cô yên tâm, cháu sẽ lấy Diệp Diệp!”

Phương Tiểu Bình không ngờ anh lại thẳng thắn như vậy. Bà hơi ngẩn người giây lát, sắc mặt cũng chuyển biến tốt hơn. Bà ngồi lại xuống ghế, giọng điệu hơi nghi ngờ: “Cậu nói thật chứ?”

“Thật ạ!” Lần này Niên Bách Ngạn trả lời rất chắc chắn.

Ngọn lửa giận dữ trong mắt Phương Tiểu Bình đã nguôi đi không ít. Bà suy nghĩ rồi nói: “Vậy được, cậu dự định lúc nào thì cưới nó?”

Không phải bà thôi thúc giục người, càng không phải bà mong ngóng cho Tố Diệp cưới chồng. Chỉ là bây giờ ngày ngày nhìn thấy mấy tin đồn thất thiệt đó, bà rất đau lòng. Tố Diệp chính là khúc ruột trong lòng bà, đương nhiên bà sẽ không để Tố Diệp chịu một chút thương tổn nào.

Nếu không phải chính Tố Diệp đã từng đứng trước mặt bà khẳng định chắc nịch rằng nó người đàn ông này, thì có nói gì bà cũng không đồng ý cho chúng ta qua lại. Tới tận bây giờ, bà vẫn cho rằng Niên Bách Ngạn không hợp với Tố Diệp. Nó có quá nhiều tâm tư, khiến người ta nhìn không thấu. Tố Diệp nên tìm một người đàn ông đơn giản, gia đình, hoàn cảnh đều trong sạch, ví dụ như Tưởng Ân chẳng hạn.

Trên đời này không có cha mẹ nào lay chuyển được con. Phương Tiểu Bình cũng vậy thôi. Chính vì Tố Diệp không phải con đẻ của bà, nên bà mới càng không nỡ ép buộc con bé.

Trong chuyện của Niên Bách Ngạn, Phương Tiểu Bình đã từng không chỉ một lần đứng trước mộ của chị Tố Thu dò hỏi. Bà hỏi Tố Thu rằng: Nếu chị còn sống, liệu chị có phản đối hai đứa chúng nó yêu nhau không?

Nhưng đáp lại bà chỉ có nụ cười rạng rỡ dịu dàng của chị ấy.

Vì thế, Phương Tiểu Bình càng thêm thù hận Diệp Hạc Phong và Nguyễn Tuyết Mạn, căm ghét hai người họ đồng thời cũng căm ghét cả tập đoàn Tinh Thạch, và lẽ dĩ nhiên bà cũng không ưa gì Niên Bách Ngạn.

Như một sự ghét bỏ bắc cầu.

Trên gương mặt Niên Bách Ngạn như lắng đọng một suy tư. Anh nói với vẻ chân thành mà nghiêm túc: “Xin cô hãy cho cháu thêm một chút thời gian nữa, ít nhất phải đợi cho sóng gió qua đi. Như vậy mới công bằng với Diệp Diệp, cô ấy mới không phải chịu thị phi của người đời.”

Tuy rằng Phương Tiểu Bình không muốn nghe câu nói này, nhưng lời nói của cậu ta cũng không sai. Nếu trong thời gian sóng gió này mà tổ chức hôn lễ, thì những câu nói còn khó nghe hơn ngoài kia đang đợi Tố Diệp.

“Tóm lại, cậu tuyệt đối không được để Tiểu Diệp nhà chúng tôi chịu bất kỳ một ấm ức nào. Nếu Tiểu Diệp ở với cậu mà phải tủi nhục, tôi tuyệt đối không tha cho cậu!” Phương Tiểu Bình hung hãn nói.

Niên Bách Ngạn rót thêm một chút nước nóng cho bà, khẽ đáp: “Cô yên tâm!”

Phương Tiểu Bình đi rồi, Niên Bách Ngạn lại bắt đầu bận rộn làm việc.

Lúc Hứa Đồng gõ cửa đi vào, một tay ôm tài liệu, một tay bê cơm trưa. Thấy anh nhíu mày nhìn chằm chằm vào máy tính không nói câu nào, cô đành đặt suất cơm sang một bên, rồi pha cho anh một

cốc cafe.

Niên Bách Ngạn tạm dừng công việc trong tay, cảm ơn một câu.

Hứa Đồng thu dọn ly tách trong phòng tiếp khách rồi nói: “Thư ký bên phòng thư ký quá “thế lực” rồi. Khách nào cũng tùy tiện vào được!”

Niên Bách Ngạn chỉ cười, không nói gì.

Thu dọn xong, Hứa Đồng đi tới trước bàn làm việc, lần lượt đặt tài liệu xuống trước mặt anh: “Đây đều là tài liệu về những hoạt động gần đây của Kỷ Thị trên thị trường. Nghe nói Kỷ Đông Nham trước mắt đã nhắm tới một mỏ kim cương ở Nga, trữ lượng cũng không ít.”

“Đánh mất Nam Phi, lấy Nga để bù vào cũng không có gì kỳ lạ.” Niên Bách Ngạn giở tài liệu ra, rồi lại chau mày: “Theo như tôi được biết, chất lượng kim cương khai thác được của mỏ bên Nga không thích hợp lắm với trang sức của Kỷ Thị.”

“Trước mắt mỏ kim cương đó vẫn chưa để lộ nhiều thông tin cho lắm. Trước đây nó luôn nằm trong tay một thương nhân. Có lẽ là hai năm gần đây làm ăn không tốt, nên ông ta đã quyết định đem ra bán đấu giá.” Hứa Đồng phân tích: “Lần này Kỷ Thị ra tay chắc là đã có chuẩn bị trước, có lẽ là đã nắm được chất lượng kim cương của mỏ này, nếu không sao dám để lộ đầu mối? Hơn nữa giai đoạn này, bất kỳ việc làm nào của Kỷ Đông Nham đều sẽ tạo ra một phiền phức không nhỏ cho Tinh Thạch, tội gì mà anh ta không làm chứ?”

Niên Bách Ngạn gật đầu như đang suy nghĩ gì đó.

“Anh xem có cần nhắc chủ tịch một tiếng không?” Hứa Đồng đề nghị: “Khi anh toàn quyền xử lý công việc trong công ty, Kỷ Đông Nham còn có chút nương tay. Còn lần này rõ ràng hành vi của anh ta là

nhằm vào việc chủ tịch quay trở về hội đồng quản trị, e là anh ta sẽ có dã tâm lớn hơn.”

Niên Bách Ngạn không phát biểu ý kiến, chỉ gõ vào tập tài liệu: “Đưa tới cho chủ tịch!”

“Được ạ!”

“Còn nữa!” Niên Bách Ngạn bổ sung thêm một câu: “Truyền đạt một câu thể này ra ngoài, cứ nói, nếu Kỳ Thị có ý khai thác mỏ kim cương ở Nga thì tập đoàn Tinh Thạch chấp nhận dùng đội kỹ thuật của mình để đốc sức hổ trợ.”

Hứa Đồng sững sờ, chớp chớp mắt: “Dạ?”

Sao có thể nói chuyện vui vẻ với kẻ địch như vậy?

“Cứ làm theo đi!”

“Vậy còn phía chủ tịch...”

Niên Bách Ngạn sững sờ giây lát rồi cười khở: “Tôi suýt nữa thì quên. Thôi được rồi, nói cả với chủ tịch câu đó. Nếu ông ấy đồng ý thì nhanh chóng rót câu này vào tai đám phóng viên.”

Hứa Đồng cảm thấy nghi hoặc trong lòng: “E là chủ tịch sẽ không đồng ý việc chủ động hợp tác.”

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ một chút mới khẽ nói: “Nếu thật sự như vậy thì tôi cũng lực bất tòng tâm.”

Hứa Đồng thở dài, gật đầu rồi quay người rời đi.

Khi sắp đi ra tới cửa, Hứa Đồng lại quay trở lại, đưa một phong thư cho Niên Bách Ngạn: “Mãi bàn chuyện công việc suýt thì quên mất nó. Đây là thư sáng nay được chuyển phát nhanh tới công ty, đối phương yêu cầu phải chuyển tận tay cho anh.”

~Hết chương 370~

Quyển 8 - Chương 371: Clip đáng giá 50 triệu

Sau khi Hứa Đồng rời khỏi phòng làm việc, Niên Bách Ngạn mới mở phong thư ra.

Từ trong rơi ra một thứ gì đó.

Niên Bách Ngạn cầm lên xem, là một chiếc USB.

Anh khẽ nhú mày, rồi cắm USB vào máy tính.

Trong file tài liệu chỉ có một clip với tiêu đề: Clip đáng giá 50 triệu.

Niên Bách Ngạn mở nó ra.

Hình ảnh lập tức xuất hiện.

Là một khung cảnh tối mò, ồn ào vô cùng.

Từ góc của máy quay, có lẽ có người lên mang máy quay theo người. Dọc đường người này xuyên qua khắp những nhà hàng nhấp nháy đèn xanh đỏ, vào trong một con ngõ, sau đó dừng lại.

Từ xa nhìn lại, trong ngõ có khoảng năm sáu người đang đứng.

Ống kính dần dần được kéo lại gần.

Mấy người đó cũng được quay rõ nét hơn. Ai nấy đều ăn mặc rất lập dị, có một người sau lưng còn đeo một cây ghita bass, trông mấy

người này có vẻ là ca sỹ chính của một quán bar nào đó.

Họ đang thay phiên nhau hút thứ gì đó.

Khi ống kính được kéo lại gần hơn chút nữa, thì thứ trong tay họ cũng rõ ràng hơn.

Là một vật thể màu trắng dạng bột, giống như một thứ bột trắng gì đó.

Chỉ có một người không tham gia. Người đó dựa vào tường, thái độ thiếu nghiêm túc, hai tay đút túi quần, từ trong miệng rơi ra một chiếc tăm, nhìn mấy người bọn họ không biết đang nói cái gì.

Niên Bách Ngạn nhìn thấy thằng bé đút tay vào túi quần đó không phải ai khác, chính là em trai anh, Niên Bách Tiêu!

Đoạn clip đầu tiên kết thúc, trước mắt trắng một màu, ngay sau đó đoạn clip thứ hai được phát.

Hình ảnh rất hỗn loạn, lão đảo lung lay, có lẽ là đang trên đường quay trộm. Không, có lẽ là đang bám theo một thứ gì đó.

Rất nhanh, trong hình nghe thấy một tiếng “tách”, là tiếng chụp ảnh.

Sau đó có tiếng bước chân vọng tới.

Vang lên là một thanh âm không thể quen tai hơn: Mà muốn chết à?

Màn hình cố định lại trên gương mặt trẻ trung ấy.

Hình ảnh dừng lại trong giây lát.

Bỗng có tiếng giày cao gót vang lên cùng giọng nói gấp gáp của một người phụ nữ: Đừng gây chuyện nữa, chúng ta mau đi thôi!

Hắn ta chụp trộm chúng ta!

Nếu hai người đường hoàng trong sạch sao phải sợ bị chụp trộm?

Thế rồi màn hình lại lắc lư chao đảo.

Đừng đánh nữa! Chuyện này truyền ra ngoài không có lợi với anh cậu đâu.

Hình ảnh lại một lần nữa dừng lại.

Đúng đấy, chàng trai trẻ! Cậu vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời là hơn! Đã nhìn thấy đây là cái gì chưa? Đường đường là em trai của tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch, Niên Bách Ngạn ra đường động thủ đánh người, làm phóng viên bị thương nghiêm trọng. Tin này mà đồn ra ngoài chẳng phải càng dấy thêm hoa sao. Cậu đoán công chúng sẽ nói cậu thế nào? Cậu có người anh có tiền có thế là lộng hành, ngang ngược?

Hai ba giây trôi qua, người đàn ông tức tối trong hình đập thẳng chiếc máy ảnh vào tường, vỡ tan.

Đoạn clip tới đây là kết thúc.

Hai đoạn clip không dài, chỉ có vài phút, nhưng đã khiến Niên Bách Ngạn thay đổi sắc mặt. Nếp nhăn trên trán anh hằn sâu, rõ nét, ánh mắt nghiêm nghị, lạnh như băng, cả người toát ra một sự lạnh lẽo khiến người bất an.

Anh đang ngồi nghiêm chỉnh, bất động nhìn vào đoạn clip đã dừng lại

trên màn hình máy tính, thần sắc càng lúc càng trở nên dọa người.

Từng ngón tay dài bắt đầu gõ nhịp lên mặt bàn theo tiết tấu, gương mặt gần như đóng băng lại.

Qua khoảng mười mấy phút như vậy, chiếc điện thoại bên cạnh anh chợt vang lên.

Tiếng chuông phá tan bầu không khí yên ắng, khuấy đảo làm sự bất an càng tăng cao.

Niên Bách Ngạn giơ tay lên, bắt máy.

Đầu kia là nam giới, giọng nói có vẻ là người miền Nam, thanh âm không lớn, có chút the thé.

“Là tổng giám đốc Niên Bách Ngạn phải không?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn dừng lại trên màn hình máy tính, khẽ đáp: “Là tôi đây!”

Đầu kia chợt bật cười.

“Số điện thoại của anh thật không dễ tìm. Cũng may tôi quen biết rộng, mới có thể được nói chuyện trực tiếp với một nhân vật như anh.”

Niên Bách Ngạn không thay đổi nét mặt: “Clip là do anh quay?”

“Tổng giám đốc Niên quả nhiên là người thông minh, khâm phục, khâm phục!” Người đó càng cười thâm hiểm hơn: “Tuy rằng chất lượng không phải HD, nhưng chắc tổng giám đốc Niên vẫn nhìn rõ nam chính trong clip chính là em trai mình, Niên Bách Tiêu chứ? Thật

đáng tiếc cho anh cả đời anh minh, em trai khiến mình thất vọng quá thực đáng giận. Chơi bời cùng một đám nghiện thuốc phiện thì thôi đi, còn say rượu gây chuyện đánh đập nhà báo. Tổng giám đốc Niên! Đây mà là em trai tôi, tôi nhất định phải dạy dỗ cho cẩn thận!”

Đã không còn thấy chút “sóng gió” nào trên gương mặt Niên Bách Ngạn, ngữ khí của anh rất bình thản: “Làm người đừng có tham lam quá. 50 triệu? Chỉ sợ anh không có may mắn lớn đến vậy để gánh vác nó.”

“Ôi trời! Con người tôi xưa nay chẳng may mắn gì, nhưng có được hai đoạn clip này thì tôi biết tôi gặp được quý nhân phù trợ rồi. Tổng giám đốc Niên! Tôi chẳng có tổn thất gì, cùng lắm thì tung mấy đoạn này lên mạng. Tới lúc đó thì em trai anh nổi tiếng rồi. À, chưa biết chừng còn nổi tiếng hơn cả người phụ nữ của anh nữa. Nếu còn bị gán tội không tố giác tội phạm, che giấu cho tội phạm ma túy thì chết chắc rồi. À, cậu ta lại còn ra tay đánh người, gộp cả vào luôn. Tổng giám đốc Niên! Anh là người nổi tiếng trong xã hội, là một doanh nhân thành đạt, thể diện chưa chắc đã đánh mất được!”

Niên Bách Ngạn yên lặng đợi hắn ta nói xong mới từ tốn lên tiếng: “50 triệu, phải hủy cả USB.”

“Chuyện đó là chắc chắn rồi. Dù sao đây cũng là một vụ làm ăn. Tôi làm người rất có nguyên tắc, chỉ cần anh chịu bỏ ra 50 triệu, tôi bảo đảm sẽ giao ra tất cả số USB. Nhưng nhất định phải là ba giờ chiều nay, một tay giao hàng một tay giao tiền. Anh làm ăn lớn như thế, 50 triệu đối với anh mà nói chỉ là một con số quá bèo, chuẩn bị cũng không tốn quá nhiều công sức.”

“Được!” Ánh mắt Niên Bách Ngạn giá lạnh.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, căn phòng lại rơi vào tĩnh lặng.

Một lúc lâu sau, Niên Bách Ngạn mới giơ tay bật lại đoạn clip trên màn hình.

Sau khi giọng nói của người phóng viên xuất hiện trong đoạn băng. Anh ấn nút tạm dừng, suy nghĩ rồi lại bật lại, cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần.

Cuối cùng, anh tắt màn hình đi.

Anh giơ tay ấn điện thoại bàn: “Tới phòng làm việc của tôi.”

Chẳng mấy chốc, Hứa Đồng đã gõ cửa đi vào, đi tới trước bàn làm việc, lễ phép nói: “Anh cứ dặn dò.”

Niên Bách Ngạn rút USB ra, vút lên mặt bàn, ra lệnh: “Trước ba giờ phải tìm ra người này, sau đó làm theo căn dặn của tôi.”

Hứa Đồng bước tới cầm lấy USB, đáp: “Vâng!”

Vì công việc của cả hai đều khá bận rộn, thế nên lúc lựa chọn những đồ dùng cho hôn lễ, Đinh Tư Thừa và Lâm Yêu Yêu không chọn ở nước ngoài, đành mua hết ở Bắc Kinh.

Buổi chiều vừa hay Đinh Tư Thừa có thời gian rảnh, Lâm Yêu Yêu cũng xin nghỉ nửa ngày. Hai người hẹn nhau tới Yến Sa, bắt đầu chọn váy cưới trước.

Lúc này khách hàng ở Yến Sa không nhiều. Đúng vào giờ làm việc nên đi dạo trong trung tâm thương mại rất thoải mái.

Đi khắp cả chiều, ngoài việc mua được hai bộ trang sức, thì lễ phục thích hợp vẫn chưa chọn được. Lâm Yêu Yêu đi giày cao gót, mắt cá

chân đã bắt đầu đau nhức. Đinh Tư Thừa thấy vậy bèn đề nghị cô ngồi nghỉ, uống chút gì đã.

Khi cafe được bê lên, Lâm Yêu Yêu cố ý trách móc: “Nếu Tiểu Diệp mà đi dạo với em, chưa biết chừng đã chọn được váy cưới rồi, tại anh cứ kén chọn đấy.”

Lúc cô và anh chọn lễ phục, ý kiến luôn không thể thống nhất. Anh thích thì cô lại không thích, mà cô thích lại không vừa lòng. Cứ thế dần dà chỉ thấy lãng phí thời gian chứ chẳng được thu hoạch gì.

Còn cả vấn đề giá cả. Lâm Yêu Yêu cảm thấy vừa đủ là được rồi. Dù sao thì váy cưới cũng chỉ mặc một lần, không cần tốn kém quá mức. Nhưng Đinh Tư Thừa lại cho rằng váy cưới nhất định không thể qua quýt, tiền nào của nấy.

Đinh Tư Thừa uống một ngụm cafe rồi cười: “Em cũng phải mặc thật đẹp mới được chứ? Nếu không người ta sẽ cười chê anh!”

“Mấy bộ em chọn đều đẹp cả mà.” Lâm Yêu Yêu khẽ nói.

Đinh Tư Thừa nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, dịu dàng nói: “Không cần tiết kiệm tiền cho anh, anh nuôi được em mà.”

Ánh mắt Lâm Yêu Yêu ngập tràn hạnh phúc: “Nhưng cũng thể tiêu tiền hoang phí được.”

“Uống xong đi rồi chúng ta tới mua bộ đó.”

Lâm Yêu Yêu nhe răng, lẩm bẩm: “Nhưng bộ đó đắt quá!”

“Quyết bộ đó!” Đinh Tư Thừa đập một cái.

Lâm Yêu Yêu đành phải thỏa hiệp.

Trong quán cafe vẫn rất yên tĩnh. Nắng chiều lười biếng chảy tràn vào khung cửa sổ, từ từ rải khắp căn phòng nồng nàn hương cafe. Vốn dĩ là một thời khắc tuyệt đẹp và tĩnh mịch, vậy mà lại bị một giọng đàn ông bất ngờ vang lên trên đỉnh đầu phá vỡ.

“Trùng hợp quá!”

Giọng nói quen thuộc ngắt ngang cuộc trò chuyện của Đình Tư Thừa và Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Diệp Uyên.

Ngoài anh ta ra, bên cạnh còn có một người phụ nữ rất chững chạc và xinh đẹp.

Có một mái tóc xoăn đỏ nhiệt tình hừng hực, trang điểm đậm, dáng người lồi lên lồm xướng hoàn hảo. Bên trên là một chiếc áo khoác lông báo màu đen, bên dưới là một chiếc váy ngắn màu trắng. Xuống dưới nữa là đôi chân dài để hở. Dưới chân đi đôi giày cao gót đế nhọn phải cao khoảng mười phân. Túi xách của cô ta là một kiểu túi xách gấp nếp làm bằng da đà điểu bán với số liệu có hạn trong năm nay, mang thương hiệu Hermès, vừa đẹp lại mang phong cách Tây.

Nhưng không hiểu sao, Lâm Yêu Yêu nhìn chiếc túi xách của cô ta, lại liên tưởng tới thảm cảnh đáng thương khi những con vật nhỏ run lên trong gió lạnh. Linh hồn ai oán của những con báo và đà điểu con đáng thương đang vây quanh người phụ nữ này, không ngừng hỏi cô ta: Cô mặc chúng tôi có thấy ấm áp không?

Lâm Yêu Yêu bất chợt thấy rùng mình.

“Hi! Trùng hợp quá!” Rất lâu sau cô mới đáp lại, ánh mắt dừng trên người Diệp Uyên.

So với sự xa xỉ hào nhoáng của người phụ nữ, Diệp Uyên ăn mặc lại rất tùy hứng.

Bên trên là chiếc áo khoác ngoài màu xám bạc, cổ tim, bên trong kết hợp cùng chiếc áo sơ mi với những hoa văn tím đen xen kẽ. Cúc áo trên cùng của áo sơ mi được mở ra, trông có vẻ rất tùy tiện. Phía dưới là một chiếc quần bò được đánh bạc, làm cũ, để lộ chiếc thắt lưng màu đồng được thiết kế rộng rãi. Dưới chân là đôi giày thể thao nhạt màu.

Người phụ nữ thân mật khoác tay Diệp Uyên, nũng nịu hỏi: “Bạn gái của anh à?”

Diệp Uyên gật đầu, ánh mắt không rời khỏi Lâm Yêu Yêu.

Bầu không khí có chút ngượng ngáp.

“Có tiện trò chuyện mấy câu không?” Diệp Uyên chủ động mời.

Lâm Yêu Yêu khẽ gật đầu, rồi quay sang nhìn Đinh Tư Thừa. Đinh Tư Thừa hiểu ra, đứng dậy, nhìn Lâm Yêu Yêu khẽ nói: “Xong việc thì gọi điện cho anh!”

“Vâng!”

Đinh Tư Thừa đi ra khỏi quán cafe.

Diệp Uyên lấy ví tiền, rút ra một chiếc thẻ đưa cho cô gái bên cạnh: “Đi mua mấy thứ em thích đi!”

“Uyên...” Cô ta dài giọng vẻ không tình nguyện: “Người ta muốn anh đi cùng cơ!”

“Nghe lời!” Diệp Uyên nói.

Cô ta đành phải cầm lấy chiếc thẻ.

“Muốn uống gì?” Sau khi Diệp Uyên ngồi xuống chỗ của Đinh Tư Thừa, Lâm Yêu Yêu khẽ hỏi.

Diệp Uyên suy nghĩ rồi giơ tay gọi phục vụ: “Một ly cafe Classic.”

~Hết chương 371~

*Lâm nhảm: Mình nghĩ sau chương hôm nay mình thông báo truyện HE được rồi, để cả nhà yên tâm đọc truyện ^^

Mai ai không thích Uyên Yêu có thể bỏ qua

"Anh em? Kéo em đi hút chích ma túy thì gọi là anh em phải không?"

"À, tôi còn chưa biết tên cô là gì đấy? I Em là An Tịnh!"

"Anh vẫn còn yêu cô ấy phải không?"

Quyển 8 - Chương 372: Không được chiều trẻ con như thế

Chẳng mấy chốc, người phục vụ đã bưng cafe lên.

Không có lớp bơ lót, cafe trong cốc bớt đi một chút mượt mà, lại thêm một chút nồng đậm, thiếu đi lớp màu đen trắng hòa trộn, lại có phần rõ nét hơn. Cứ thế, những hạt cafe lặng lẽ nứt ra, sau khi bị nghiền thành tro bụi, tỏa hương thơm nồng nàn. Bề mặt cốc cafe còn vang lên những tiếng lách tách của bong bóng vỡ, nhỏ xíu, không đáng kể, giống như tiếng một đóa hoa nào bí mật bung nở trong buổi chiều nay.

Còn chưa đợi Diệp Uyên lên tiếng, Lâm Yêu Yêu đã nói trước, thanh âm rất khẽ, nhẹ nhàng bồng bênh trôi giữa khoảng cách bé hẹp của hai con người.

“Thật ra, em vẫn muốn gọi điện thoại cho anh.” Chỉ là mỗi lần lấy được số điện thoại của anh ra, tâm trạng cô lại vô cùng nặng nề.

Diệp Uyên cầm thìa lên, khuấy đều cafe trong cốc rồi ngược mắt nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

Lâm Yêu Yêu hít sâu một hơi rồi thở ra: “Em rất muốn nói với anh một tiếng xin lỗi.”

“Rồi sao nữa?” Diệp Uyên truy hỏi.

Lâm Yêu Yêu nhìn anh, môi mấp máy mà không nói nên lời.

Diệp Uyên đặt chiếc thìa xuống. Nó vẫn còn khẽ lay động trên chiếc đĩa sứ tinh xảo một chút. Cafe bên mép thìa nhanh chóng chảy xuống vị trí chính giữa. Hai bên cạnh sáng loáng, phản chiếu những vệt sáng tròn lên đỉnh đầu.

Thấy cô yên lặng, anh bỗng cười khẩy một tiếng, bổ sung giúp cô một câu: “Sau đó, em nên thay đổi chủ ý.”

Lâm Yêu Yêu không biết anh định nói gì.

“Tôi vẫn không hiểu tại sao em không chọn tôi?” Diệp Uyên nhíu mày.

Lâm Yêu Yêu lên tiếng: “Xin lỗi anh!”

“Em nên yêu tôi.” Anh rướn người về phía trước: “Về đêm lúc mất ngủ lẽ nào em không tự hỏi lại bản thân mình sao?”

“Xin lỗi anh!” Lâm Yêu Yêu áy náy.

“Lâm Yêu Yêu! Tôi đã cứu mạng em, em báo đáp lại tôi như vậy sao?” Diệp Uyên lại hỏi.

Lâm Yêu Yêu cắn chặt môi dưới, giọng nói càng lúc càng nhỏ: “Xin lỗi anh!”

“Lương tâm của em bị chó gặm rồi à? Hay là bị gã đàn ông đó thôi miên rồi?” Diệp Uyên nghiêng răng.

“Xin lỗi anh...” Cô cúi gằm.

Diệp Uyên bất ngờ giơ tay ra, nâng cằm cô lên: “Em nói cho tôi biết đi, rốt cuộc hắn ta tốt ở chỗ nào?”

Lâm Yêu Yêu dường như không hề phản kháng. Hàng mi dài khẽ run lên. Một lúc sau cô mới khẽ đáp: “Có lẽ, phụ nữ đều sợ sự thay đổi... sợ hoàn cảnh thay đổi, sợ những người bên cạnh mình sẽ khác đi. Rõ ràng biết mình và người đó không thích hợp, rõ ràng biết đó là sai lầm, nhưng vẫn cố chấp giữ chặt lấy hiện trạng bây giờ, không muốn bước thêm một bước mới. Vì tuổi tác của người phụ nữ càng cao sẽ càng không chịu nổi tổn thương, không dám thử những thứ mới, sợ rằng một ngày nó cũng sẽ hoàn toàn thay đổi!”

Diệp Uyên không ngờ cô lại trả lời như vậy. Anh sửng sờ giây lát, rồi từ từ rút tay về.

“Diệp Uyên! Không phải người phụ nữ nào cũng có dũng khí trải nghiệm sự đổi thay. Giống như có rất nhiều cặp vợ chồng hay người yêu trong cuộc sống, rõ ràng là sống với nhau không hạnh phúc, nhưng chỉ vì đã sống với nhau quá lâu rồi, thế nên biết rõ đau khổ họ vẫn không chịu chia tay. Lý do rất đơn giản, họ có thể nhẫn nhịn một thực tại nhàm chán, vô vị, lặp đi lặp lại, cũng không thể chịu được, không thể dự liệu trước những thay đổi trong tương lai.” Lâm Yêu Yêu cúi đầu, nhẹ nhàng khuấy tách cafe của mình, mí mắt giấu đi những cô đơn trong đôi mắt: “Phụ nữ không giống đàn ông, họ rất giỏi tự thôi miên và an ủi bản thân. Thế nên cho dù biết đối phương không toàn tâm toàn ý đối với mình, họ vẫn chấp nhận tự lừa mình lừa người để sống một cuộc đời bình yên. Người ngoài cuộc nhìn thấy cảnh ấy dĩ nhiên sẽ hận đến nghiến răng kèn kẹt. Nhưng thử hỏi, khi thật sự đặt mình vào vị trí của họ, có mấy ai có thể thoải mái chọn cách buông tay đây?”

Diệp Uyên lắc đầu: “Tôi không hiểu!”

“Vậy anh có biết tại sao lại có việc đi xem mặt không?” Cô ngược mắt nhìn anh, khẽ cười.

Diệp Uyên nhìn cô.

“Vì đến một độ tuổi nhất định, thứ người phụ nữ yêu chỉ là hôn nhân mà thôi, chứ không phải là bản thân tình yêu, thế nên mới có câu nói vì kết hôn mà kết hôn.”

Diệp Uyên suy nghĩ rất lâu, uống một ngụm cafe sau đó như cười như không: “Em liên tiếp nói xin lỗi tôi, chẳng qua là muốn có được lời chúc phúc của tôi.”

“Em chỉ muốn được anh tha thứ.”

Diệp Uyên tựa ra sau ghế: “Lâm Yêu Yêu! Tôi đã cứu em một mạng, em chưa trả, có nghĩa là cả đời này em vẫn còn nợ tôi, em bảo tôi tha thứ cho em thế nào đây?”

Lâm Yêu Yêu từ từ sụp mắt xuống, thần sắc lạc lõng.

Diệp Uyên không còn gì để nói nữa. Anh đứng dậy, buông một câu: “Em nhớ cho kỹ đây! Em mãi mãi mắc nợ tôi. Em chà đạp lên đau khổ của tôi để tìm kiếm hạnh phúc, cả đời này tôi cũng không tha thứ cho em!”

Tiếng bước chân của người đàn ông mỗi lúc một xa.

Cafe trên bàn cũng nguội dần, hết như hơi thở của người ấy đã trống rỗng, tan biến...

Lại mười phút nữa trôi qua, Đinh Tư Thừa đã quay lại, ngồi xuống trước mặt cô. Thấy nét mặt cô nhợt nhạt, anh lo lắng hỏi: “Sao thế?”

Một lúc sau Lâm Yêu Yêu mới tỉnh lại, ngược lên nhìn người đàn ông

đối diện, khẽ lắc đầu.

“Đi thôi! Chúng ta còn nhiều thứ phải mua lắm.” Đinh Tư Thừa đứng dậy.

Lâm Yêu Yêu buồn bã nói: “Để hôm khác đi, giờ em hơi mệt.”

Ba giờ chiều, tại một quán trà nào đó.

Nắng rực rỡ, chiếu vàng cả khung cửa sổ. Dưới chân là người xe như nêm, trong phòng lại có một sự yên tĩnh hoàn toàn cách biệt.

Tiếng đàn chậm rãi u buồn. Đó là thanh âm của một cây đàn cổ. Nó quyện chặt với mùi trầm hương và mùi trà tỏa ra khắp căn phòng, mang tới một cảm giác thanh tịnh, xa rời trần thế.

Niên Bách Ngạn xuất hiện rất đúng giờ, vừa đúng ba giờ, không lệch một phút.

Bên cạnh anh còn có Hứa Đồng, trong tay xách theo một hộp đựng tài liệu tiện lợi.

Có người còn tới sớm hơn họ.

Đang ngồi một mình trong phòng.

Một vị trí sát cửa sổ.

Hắn ta đội mũ lưỡi trai, dáng người nhỏ bé, nhìn qua chắc khoảng một mét bảy, bờ vai gầy guộc. Hắn ta ăn mặc thoải mái, sau lưng đeo chiếc balô, rất giống với đám ký giả hay chớp bắt mấy tin nóng ngách.

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện với hắn ta, Hứa Đồng ngồi bên cạnh Niên Bách Ngạn.

Người đàn ông gầy nhỏ nhìn thấy Niên Bách Ngạn thì đứng dậy, giơ tay về phía anh: “Tổng giám đốc Niên không hổ danh là người làm ăn, cực kỳ chuẩn giờ.”

Niên Bách Ngạn không bắt tay lại với hắn ta, chỉ khẽ nói: “Ngồi đi!”

Người đàn ông mỉm cười rồi ngồi lại xuống ghế.

“Hàng!” Niên Bách Ngạn đi thẳng vào vấn đề.

Người đàn ông lôi từ trong cặp ra mấy chiếc đĩa CD, đặt trước mặt Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn liếc nhìn, thần sắc nghiêm nghị.

Hứa Đồng ở bên cạnh lên tiếng: “Làm sao chúng tôi có thể chắc chắn chỉ có tung đây?”

Người đàn ông nhún vai: “Tôi cầm tiền rồi thì mấy thứ này đối với tôi cũng trở thành vô dụng, còn giữ lại bản sao làm cái gì? Yên tâm đi, tôi sẽ không mang cùng một thứ ra sách nhiễu người khác mãi không thôi đâu. Tổng giám đốc Niên là một nhà kinh doanh tiếng tăm lẫy lừng, có thể nhẫn nhịn với tôi một lần, chứ tuyệt đối không có lần thứ hai. Tôi là người thông minh, sẽ không tạo thêm rắc rối cho bản thân đâu.”

Hứa Đồng hừ một tiếng.

“Hứa Đồng!” Niên Bách Ngạn khẽ gọi cô một tiếng.

Hứa Đồng mở cặp tài liệu, rút từ trong ra một kẹp chi phiếu, lấy ra một tờ đặt lên mặt bàn: “Đây là 50 triệu!”

Người đàn ông lấy lại xem, một giây sau biểu cảm bỗng có phần quá khích, đập tờ chi phiếu xuống: “Tổng giám đốc Niên! Anh đùa phải không?”

Niên Bách Ngạn nhìn hắn ta không cảm xúc, đợi hắn tiếp tục nói.

“Cái tôi cần là tiền mặt.” Người đàn ông nheo mắt lại: “Anh cầm tờ chi phiếu này tới để đối phó với tôi? Làm sao tôi biết nó có đổi được tiền mặt hay không?”

“Tiền mặt?” Hứa Đồng nói thay cho Niên Bách Ngạn, cười khẩy: “Nếu xếp 50 triệu tiền mặt trước mặt anh, e là cái dáng nhỏ bé của anh không vác đi nổi đâu.”

“Cô không cần biết tôi có mang đi nổi hay không. Tóm lại, không có tiền mặt thì đừng hòng!” Người đàn ông dần từng câu từng chữ.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng lên tiếng, không hề giận dữ chút nào: “Anh muốn thế nào?”

“Tôi cần tiền mặt!” Người đàn ông thẳng thắn ra điều kiện, lúc nói cũng đồng thời nhìn nét Niên Bách Ngạn. Thấy vẻ mặt anh quá ư bình tĩnh, hắn ta bắt đầu thấy chột dạ, suy nghĩ rồi lại thay đổi: “Hay là chi phiếu cũng được, nhưng tôi phải được giữ lại một đĩa CD. Sau khi xác nhận số tiền 50 triệu này đã được chuyển vào tài khoản của tôi, tôi mới chuyển hết đĩa cho anh.”

Nghe xong Niên Bách Ngạn bỗng cười khế. Anh rút hộp thuốc lá, lấy ra một điếu, ngậm vào miệng, rồi cầm bật lửa châm lên, rít một hơi, tiếp tục nhả ra một làn khói, liền mạch và liên tục.

Từng vòng khói tan dần ra. Màu trắng xám bao trùm lấy gương mặt Niên Bách Ngạn, mơ hồ còn nhìn thấy khóe miệng anh hơi cong lên.

“Anh Tôn có bản lĩnh cò kè mặc cả giỏi đến vậy, không đi làm thương nhân quả là đáng tiếc.”

Ngũ khí của anh vẫn đầm đìa, nhẹ nhàng hết như làn khói anh nhả ra.

“Tổng giám đốc Niên quá khen rồi, giao dịch với mấy người làm ăn như các anh, tôi cũng phải thông minh lên một chút chứ, anh...”

Người đàn ông nói tới đây bỗng ngưng bật, hơi ngẩn người giây lát, sau đó lập tức nhìn Niên Bách Ngạn bằng ánh mắt cảnh giác, giọng nói chột căng thẳng: “Đợi đã! Sao anh biết tôi họ Tôn?”

Niên Bách Ngạn vẫn cười khế. Đôi mắt ấy lúc sáng lúc tối dưới làn khói xám, hết như đôi mắt của một con chim ưng bị sương mù che phủ, bất kỳ lúc nào cũng toát ra một quyền uy khiến người ta bất an.

“Anh Tôn tốn bao công sức để nắm rõ tình hình của tôi, động vào người của tôi. Niên mỗi tôi cũng phải biết đối phương họ tên ra sao, mặt mũi thế nào chứ?”

Người đàn ông họ Tôn đề cao phòng bị, hết như một con nhím dựng sẵn lông lên, nhìn chằm chằm Niên Bách Ngạn.

“Tôn Tiểu Xuyên, cái tên cũng hay lắm.” Niên Bách Ngạn lại rít một hơi, rồi gảy nhẹ tàn thuốc vào gạt tàn, hờ hững nói: “Tôi nghĩ bố mẹ anh đặt không ít kỳ vọng vào anh, nếu không cũng không chọn chữ “Xuyên” có ý nghĩa như vậy.”

Nét mặt Tôn Tiểu Xuyên chột trắng bệch.

“Theo như tôi được biết, tờ báo do anh phụ trách cũng được khá nhiều người chú ý. Theo lý mà nói phải kiếm được không ít. À, hay túi tiền của anh đầy lên được toàn nhờ tin vịt?” Niên Bách Ngạn cố tình làm ra vẻ ngớ ngàng.

Tôn Tiểu Xuyên bắt đầu bất an. Hắn ta không ngờ đối phương lại biết nhiều về mình như vậy. Suy nghĩ một lát, hắn ta vội vàng cắt tờ chi phiếu trên mặt bàn đi, tươi cười nói: “Tổng giám đốc Niên! Tôi thấy chi phiếu là được rồi. Trợ lý của anh nói cũng đúng, số tiền mặt 50 triệu tôi vác đi không nổi. Tôi tin tưởng con người tổng giám đốc Niên, chi phiếu này chắc chắn không có vấn đề gì đâu. À, còn mấy cái đĩa CD này, đưa cho anh cả đấy!”

Dứt lời, hắn ta quay người định đi.

Đằng sau, Niên Bách Ngạn từ tốn lên tiếng: “Anh Tôn vội gì chứ? Cầm tiền của tôi rồi, cũng phải nghe tôi nói hết câu đã chứ.”

Tôn Tiểu Xuyên nuốt nước bọt, lần sờ mép bàn ngồi xuống ghế, cảnh giác nhìn Niên Bách Ngạn.

Ngón tay dài của Niên Bách Ngạn gõ lên thân điều thuốc lá, tàn thuốc lặng lẽ rơi xuống, khói bay ra từ kẽ tay anh, như những linh hồn bị anh bóp chết. Khóe môi anh từ từ cong lên, đáy mắt thâm sâu không nhìn thấy đáy.

“Nghe nói con gái của anh Tôn học tiểu học rồi, vừa giành được danh hiệu “học sinh ba tốt”*. Mang 50 triệu này làm quà cho con gái liệu có quý giá quá không?” Nói tới đây, anh lại khẽ lắc đầu: “Không nên chiều trẻ con như thế, nếu không lớn lên nó sẽ không biết phải vất vả thế nào mới kiếm được đồng tiền. Nhưng mà không muộn, hôm nay tôi đã giúp anh Tôn tặng một món quà cho cháu, vừa hay

thích hợp.”

*Đây là một danh hiệu vinh dự các trường học ở Trung Quốc trao tặng cho các học sinh xuất sắc được lựa chọn ra bắt đầu từ năm 1954. Ba tốt là chỉ đạo đức tốt, học tập tốt, sức khỏe tốt.

~Hết chương 372~

*Lảm nhảm: Hôm nay có 4 chương ^^

Quyển 8 - Chương 373: Hãy nhớ kỹ lời bảo đảm của tôi

Tôn Tiểu Xuyên vừa nghe tới đây, gương mặt lập tức thay đổi hẳn, tròn xoe hai mắt nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh đã làm gì con gái tôi?”

Niên Bách Ngạn từ tốn dập tắt đầu lọc vào trong gạt tàn, rồi bùng tách trà lên nhấp một ngụm. Hương trà bị khuấy đảo, lan xa, hòa làm một với mùi thuốc lá nhạt nhòa còn vương vấn đâu đây.

Sau khi đặt tách trà xuống, anh nhìn Hứa Đồng.

Hứa Đồng lập tức rút một chiếc máy quay tinh xảo từ trong cặp tài liệu ra, mở ra, đặt trước mặt Tôn Tiểu Xuyên.

Tôn Tiểu Xuyên nhìn thấy màn hình đang dừng lại ở khung cảnh trước cổng một trường tiểu học, cực kỳ quen mắt. Hắn ta vội vàng ấn nút chạy đoạn băng.

Có hình ảnh.

Nhân vật chính trong hình là một bé gái mặc đồng phục đeo cặp sách màu đỏ. Dưới ánh nắng, cô bé buộc cao tóc sau gáy rảo bước, nhảy chân sáo trông rất dễ thương.

Trong tay cô bé cầm một con búp bê Barbie, nhìn vào màn hình, vui vẻ nói: “Bố ơi! Có người tặng con con búp bê này, có đẹp không?” Dứt lời, cô bé bàn làm mặt quỷ vào màn hình, sau đó lại nhảy tung tung đi vào trường học.

Màn hình dừng lại.

Tôn Tiểu Xuyên ngẩn ngơ một lúc lâu, bỗng nhiên gào thét về phía Niên Bách Ngạn như một gã điên: “Anh sai người theo dõi con gái tôi.”

Niên Bách Ngạn cười khế, thái độ không phủ nhận: “So với 50 triệu, con gái anh thích món quà bây giờ của nó hơn. Trẻ con rất dễ thỏa mãn.”

“Anh...”

“Anh Tôn không phiền thì xem nốt đoạn băng tiếp theo đã rồi hãy phát biểu ý kiến.” Hứa Đồng ở bên cạnh ngắt lời Tôn Tiểu Xuyên. Cô giơ tay, bật đoạn băng tiếp theo.

Màn hình lại bắt đầu chuyển động.

Nhưng nhân vật chính đã thay đổi.

Đó là một người phụ nữ khoảng tầm hơn ba mươi tuổi, ăn mặc rất bình thường, cắt một mái tóc cũng vô cùng giản dị. Cô ta đang đi một cách gấp gáp, cuối cùng dừng bước khi tới trước một trạm xe buýt.

Ổng kính cũng dừng lại ngay lúc đó.

Chẳng mấy chốc, có một chiếc xe buýt từ từ đi tới và đỗ lại.

Khi cửa xe vừa mở ra, đám đông đợi xe đã ào ào chen nhau bước lên, mới sáng sớm đã xảy ra một cuộc chiến giáp lá cà.

Người phụ nữ ấy cũng liều mạng xông lên trước, cuối cùng bị đám đông xô đẩy lên xe.

Cửa xe khó khăn lắm mới đóng lại, người phụ nữ đó đứng ngay cửa lên xuống, gương mặt gần như bị ép thành một bức ảnh.

Đoạn clip này cũng ngắn giống hết đoạn trước.

Nhưng nhiều đó đủ để khiến Tôn Tiểu Xuyên đổ mồ hôi lạnh, tay chân run bần bật. Sắc mặt hắn ta trở nên nhợt nhạt vô cùng, bờ môi cũng dần dần phai màu. Hắn ta nhìn trân trân vào người đàn ông này giờ vẫn vô cùng bình thản trước mặt mình như nhìn một con ma từ âm phủ lên đòi mạng.

Người đàn ông trước mặt không cần nói gì nhiều nhưng hắn ta đã hiểu quá rõ.

Cả trái tim Tôn Tiểu Xuyên cũng đang run lên, từng ngón tay trắng bợt vô thức cuộn chặt lại. Một cảm giác bất an mãnh liệt đang bao trùm lên người hắn. Hắn biết, đây chính là một áp lực vô hình mà người đàn ông kia đè lên người mình. Tuy rằng trông anh yên bình và vô hại.

Hắn không ngờ Niên Bách Ngạn chỉ trong một thời gian ngắn như vậy có thể điều tra ra hắn là ai, gia cảnh thế nào. Cái gì mà tặng quà cho con gái, chẳng qua là Niên Bách Ngạn muốn nói với hắn rằng, anh ta biết rất rõ con gái hắn đang học ở trường nào!

Còn cả vợ hắn nữa!

Người phụ nữ trong đoạn băng thứ hai chính là vợ hắn. Kẻ quay lên tuy rằng không đuổi theo làm phiền hay cảnh cáo, chỉ lặng lẽ đi theo quay phim suốt dọc đường, nhưng đủ để Tôn Tiểu Xuyên cảm thấy thấp thỏm lo sợ.

Không còn nghi ngờ gì, Niên Bách Ngạn muốn cảnh cáo hẳn: Bất luận là vợ hay con gái hẳn, tung tích của cả hai người này anh đã nắm trong lòng bàn tay.

Nghĩ tới đây, Tôn Tiểu Xuyên sốt ruột, thờ hồn hển, nghiêng răng nói: “Niên Bách Ngạn! Anh không được giờ trò với vợ và con gái tôi!”

Nghe xong Niên Bách Ngạn bỗng cười, cả cơ thể cao lớn hơi rướn về phía trước, ánh mắt sâu như đại dương: “Anh Tôn! Tiền của Niên Bách Ngạn không dễ lấy thế đâu!”

Tôn Tiểu Xuyên như bị ai tạt cả một gáo nước lạnh lên người, sức mạnh đó ập tới bất ngờ khiến hẳn ta suýt ngạt thở.

Một lúc sau, hẳn ta mới gật đầu, như một con gà đã bại trận: “Coi như anh lợi hại!” Dứt lời, hẳn ta ngoan ngoãn trả lại tờ chi phiếu cho Niên Bách Ngạn, sau đó đem toàn bộ đĩa CD đẩy tới trước mặt anh, thái độ trở nên rất thành khẩn.

“Anh Niên! Cầu xin anh tha cho vợ và con gái tôi!”

Niên Bách Ngạn nói điềm nhiên như không: “Vậy ai sẽ đảm bảo cho người nhà của tôi không bị quấy rầy đây?”

“Tôi!” Tôn Tiểu Xuyên vội vàng tỏ rõ thái độ. Hẳn ta giơ tay nắm chặt tay Niên Bách Ngạn, gấp gáp nói: “Anh Niên! Tôi bảo đảm với anh sau này tôi tuyệt đối không làm phiền tới người nhà anh. À, cả các đồng nghiệp của tôi nữa, cả...”

Dáng vẻ căng thẳng hoảng loạn của hẳn ta hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt khi hùng hồn thổi phồng câu chuyện.

“Anh cũng biết giới nhà báo có liên hệ qua lại với nhau. Tôi làm trong

ngành này cũng hơn chục năm rồi, ký giả nào phụ trách mảng tin tức nào tôi nắm rất rõ. Anh Niên! Quan hệ của tôi trong giới báo chí thật ra rất rộng. Tôi biết kỳ thực cũng có mấy nhà báo cứ bám riết lấy vụ của anh không buông. Còn mấy người khác chỉ là ăn theo thôi. Anh yên tâm, mấy nhà báo đó tôi quen mặt, muốn di chuyển sự chú ý của họ rất đơn giản.”

“Ồ?” Khóe môi Niên Bách Ngạn chột cong lên: “Hiếm khi anh Tôn lại chịu giúp tôi như vậy.”

“Nên mà, nên mà!” Thái độ của Tôn Tiểu Xuyên quay ngoắt 180 độ: “Anh Niên đại nhân đại lượng, mong anh giơ cao đánh khẽ.”

Niên Bách Ngạn rút tay về, dựa người ra sau ghế. Nụ cười bên bờ môi bất chợt tắt ngấm, ánh mắt chỉ còn lại sự lạnh nhạt, nghiêm túc: “Tôi không cần biết trong tay anh còn đĩa CD nào hay không. Nhớ kỹ, tôi không muốn đoạn clip đó được tuồn ra ngoài.”

“Anh yên tâm, anh yên tâm! Tuyệt đối không có chuyện đó xảy ra, đây là toàn bộ số đĩa CD rồi.” Lúc này Tôn Tiểu Xuyên nào còn dám gian xảo nữa? Đến tận hôm nay hắn ta mới hoàn toàn hiểu về sự lợi hại, tàn độc của Niên Bách Ngạn. Anh không cần lên tiếng đã có thể giải quyết được một phiền phức cực lớn của bản thân, còn hắn ta tự cho rằng mình thông minh cuối cùng thảm bại, chỉ có thể để cho Niên Bách Ngạn lợi dụng. Thì ra đánh giá của giới thương nhân về Niên Bách Ngạn quả không sai. Người đàn ông này là một kẻ tàn nhẫn, bụng dạ thâm độc.

Niên Bách Ngạn uống một hớp trà, đặt cốc xuống mới nói: “Con người tôi trước nay không thích nghe mấy lời hứa hẹn. Nhưng lời bảo đảm của tôi thì anh có thể suy nghĩ một chút.”

Tôn Tiểu Xuyên dè dặt sợ hãi nhìn anh.

“Tốt nhất là người phụ nữ của tôi và em trai tôi đều không có chuyện gì. Một khi hai người đó xảy ra chuyện, tôi không cần biết có liên quan tới anh hay không, thì nhớ kỹ, tôi bảo đảm rằng sẽ để cho anh cùng với người nhà của mình... lặn lẽ đầu thai sang kiếp khác đấy.”

Ngữ khí của Niên Bách Ngạn điềm tĩnh đến dọa người.

Tôn Tiểu Xuyên rung mình một cái, gương mặt cắt không còn hột máu, không khác gì giấy trắng dùng để mai táng người chết ngày xưa...

Cả ngày Tố Diệp cứ gà gà gật gật. Sau khi ăn đơn giản một thứ gì đó, tới buổi chiều quả thực cô không chịu nổi nữa, bèn gục đầu xuống ngủ.

Khi cô tỉnh lại thì ngoài cửa sổ trời đã tối đen.

Nhìn đồng hồ cô mới bàng hoàng.

Mùa đông trời tối sớm, cô không nghĩ bây giờ đã là hơn bảy giờ tối rồi.

Vội vàng bò dậy khỏi giường.

Khi đi ra khỏi phòng ngủ, cô bất ngờ nghe thấy tiếng gào thét phẫn nộ của Niên Bách Tiêu.

Cô chợt run sợ, vội đi vào phòng khách.

Niên Bách Ngạn về nhà rồi. Anh đã thay quần áo ở nhà, đang ngồi bên cạnh bàn uống trà. Niên Bách Tiêu đứng trước mặt anh, gương mặt tuần tú tức giận đến tái mét. Cô giúp việc được mời đến sợ sệt

bưng đĩa hoa quả được gọt sẵn, đặt lên bàn sau đó vội vàng đi làm cơm.

Lúc đi qua Tố Diệp, cô ấy nói nhỏ: “Mau khuyên hai anh em họ đi, cãi nhau ác liệt lắm!”

Không cần cô ấy nói, Tố Diệp cũng có thể nhận ra.

Đợi cô ấy đi rồi, Tố Diệp mới bước tới, đứng giữa hai người đàn ông. Không hiểu sao, còn chưa lên tiếng cô đã cảm thấy có áp lực, đáy lòng dâng lên một sự bất an mơ hồ.

“Sao hai người lại cãi nhau rồi?” Tố Diệp khẽ hỏi.

Niên Bách Ngạn lặng lẽ ngược mắt lên nhìn cô một cái. Chỉ một cái nhìn thôi, Tố Diệp bỗng cảm thấy lo sợ. Từ ánh mắt anh cô có thể nhận ra một sự căng thẳng cực lớn. Thế là sao?

Niên Bách Tiêu không đoái hoài tới Tố Diệp. Cậu ta nhìn Niên Bách Ngạn bất bình: “Anh không có quyền làm như vậy, anh cũng không thể làm như vậy! Người lên chạy tới quán bar ca hát là em, liên quan gì tới những người anh em của em? Dựa vào đâu anh ra tay với họ?”

Tố Diệp kinh ngạc, giật mình nhìn Niên Bách Ngạn.

“Anh em?” Niên Bách Ngạn hừ lạnh: “Những người có thể kéo em đi hút ma túy mà còn gọi là anh em?”

Lúc này mắt Tố Diệp càng tròn to hơn, cô nhìn về phía Niên Bách Tiêu: “Cái gì? Hút ma túy?” Trong đầu cô lập tức hiện lên hình ảnh mấy tên tội phạm bị Tố Khải bắt về. Khi lên cơn nghiện, cô nhìn rõ họ đau đớn đến mức nào.

Trong giây phút sốt sắng, cô bèn giơ tay đánh mạnh vào người Niên Bách Tiêu một cái: “Cậu điên rồi à? Hút ma túy? Cậu không biết ma túy sẽ hủy hoại cả đời cậu hay sao? Cậu...”

“Tôi không hút!” Niên Bách Tiêu ôm cánh tay, đau đớn đến nỗi phải nhe răng ra. Một câu nói tiếng Anh trơn tuột như đổ đậu. Trước mặt Niên Bách Ngạn chưa bao giờ cậu ta nói tiếng Trung.

“Anh! Anh đừng có không phân rõ trắng đen! Họ chỉ thi thoảng chơi thứ đó mà thôi. Hơn nữa cũng chỉ là loại thuốc gây hưng phấn với liều lượng rất nhỏ, vốn dĩ không phải ma túy như anh nói!”

Niên Bách Ngạn nhú mày, đặt mạnh chiếc cốc lên mặt bàn, quát lên: “Còn nói nhiều làm gì? Em mau ngoan ngoãn cắt đứt với mấy người đó cho anh. Nếu không, họ sẽ không chỉ mất đi công việc ca hát đơn giản vậy đâu!”

Niên Bách Tiêu xua tay, bức bối nói: “Em biết anh có quyền có thể, tay giơ tới được một nơi rất xa! Anh đã bảo ông chủ quán bar đuổi việc họ rồi, anh còn muốn thế nào nữa? Có giỏi thì anh phế cả em luôn đi!”

Niên Bách Ngạn nhìn cậu ta, nhấn mạnh: “Em là em trai của anh, anh sẽ không làm gì em cả. Nhưng, còn để anh biết được em vẫn qua lại với họ, anh sẽ khiến bọn họ đến cơm cũng không ăn được!”

“Anh...”

“Được rồi, được rồi!” Tố Diệp đã hiểu rõ trong lòng. Là chuyện họ lén tới quán bar đã bị bại lộ. Cô bèn vội vàng giữ tay Niên Bách Tiêu lại, gáp gáp khuyên: “Mau hứa với anh cậu sau này sẽ không tới đó nữa đi.”

“Tại sao tôi phải hứa với anh ấy?” Ai ngờ Niên Bách Tiêu hoàn toàn không nề tình. Cậu ta hét lên với Niên Bách Ngạn: “Anh đúng là anh trai em, nhưng anh đã khi nào thật sự quan tâm tới em chưa? Anh luôn lấy sở thích của mình ra để quy định con đường tương lai em phải đi như thế nào! Anh có biết em thích cái gì hay không? Anh có biết lý tưởng của em là gì hay không? Anh chẳng biết gì cả! Anh chỉ thích tự cho là mình đúng, sắp xếp cuộc đời của người khác mà thôi! Đúng vậy, họ đúng là có một số thói hư. Nhưng chỉ có ở cùng với họ em mới cảm nhận được tự do! Em mới cảm thấy mình không phải là một con rối bị người khác giật dây! Anh không có tư cách yêu cầu em làm chuyện gì cả. Anh tưởng bản thân anh giỏi giang lắm sao? Nếu anh thật sự làm tốt việc của mình, tại sao đến bây giờ vẫn còn ở lại Tinh Thạch? Tại sao Kỳ Đông Nham lại trở mặt với anh?”

Tổ Diệp đứng bên nghe mà tai ù ù. Cô không hiểu Niên Bách Tiêu nói vậy là ý gì? Sở dĩ Niên Bách Ngạn làm ở Tinh Thạch, không phải vì tại đó có cổ phần của nhà họ Niên sao?

~Hết chương 373~

*Lảm nhảm: Bạn chắc mình hiểu đúng về nam chính chứ *cười thâm độc*

Quyển 8 - Chương 374: Anh vẫn yêu cô ấy

Đội Niên Bách Tiêu gào thét một trận xong, căn phòng mới yên bình trở lại.

Niên Bách Ngạn không cất lời nói một câu, chỉ nhìn thẳng vào Niên Bách Tiêu, ánh mắt trầm ổn và giá lạnh.

Bầu không khí vô cùng áp lực.

Ngay cả Tố Diệp đứng bên cạnh cũng có thể cảm nhận được hơi lạnh.

Vào lúc cô đang không biết làm sao để khuyên hai anh em họ thì cô giúp việc đẩy cửa ló đầu vào. Có lẽ phát hiện ra không khí càng lúc càng nặng nề, cô ấy dè dặt lên tiếng: Thưa anh, bữa tối xong xuôi cả rồi!

Lúc này Niên Bách Ngạn mới khẽ ra lệnh một câu: “Ăn cơm!”

Niên Bách Tiêu nghiêng chặt răng, quay người sai bước đi về phòng mình.

“Ấy...”

“Mặc kệ nó!” Niên Bách Ngạn quát lên bất mãn sau lưng Tố Diệp.

Tố Diệp thấy sắc mặt Niên Bách Ngạn không thân thiện, bèn liếm môi, ngoan ngoãn nói một câu: “Nhưng mà... không ăn tối sẽ khó

chịu lắm...”

“Nó lớn tướng như vậy rồi, không chết đói được!” Niên Bách Ngạn lại buông một câu trong bức bối.

Đầu óc Tố Diệp tê dại, thầm nghĩ sau khi sự việc bại lộ Niên Bách Ngạn nổ pháo vào Niên Bách Tiêu trước, vậy thì ngay sau đây bản thân cô cũng khó mà giữ được an toàn cho mình. Con người cô đảo đảo rất nhanh, đầu óc chột nhanh nhạy, lập tức cười trừ: “Thế này đi, để em đi khuyên nó. Anh em mà, không thể cứ ngày nào gặp nhau cũng cãi vã được!”

Nói xong câu ấy, cô quan sát kỹ nét mặt của Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, hơi nheo mắt lại.

Đôi chân Tố Diệp từ từ chuyển động. Sau khi thấy anh vẫn giữ im lặng, cô chuẩn bị chuồn lẹ.

Sau lưng vang lên tiếng Niên Bách Ngạn.

“Anh để em đi chưa?”

Tố Diệp dừng bước.

Tiêu đời rồi!

“Lại đây!” Niên Bách Ngạn thấp giọng gầm lên.

Tố Diệp từ từ quay người lại, lập tức bày ra một gương mặt ấm ức: “Bách Ngạn...”

“Đừng có giờ trò này ra với anh, lại đây!” Niên Bách Ngạn cao giọng.

Tố Diệp ai oán, cảm thấy lần này Niên Bách Ngạn làm thật rồi, trong lòng bất giác bắt đầu oán trách Niên Bách Tiêu: Hay lắm Niên Bách Tiêu! Nói gì thì nói cũng là kiến bò chung trên một sợi dây. Cậu bỏ đi không thèm quay đầu lại, không quan tâm gì, để lại một mình tôi ở đây chịu đựng cơn giận dữ ban nãy còn chưa giải tỏa hết của Niên Bách Ngạn.

Cô bước dè dặt tới trước, dừng lại trước mặt Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn không cho cô thời gian hòa hoãn. Anh dùng sức giữ chặt cánh tay cô lại. Cô không kịp đề phòng bèn ngã vào lòng anh. Ngay sau đó cô thấy anh giơ phất tay lên. Lòng bàn tay rộng lớn đập bộp xuống mông cô.

Một giây sau cảm giác đau đớn nóng rực qua lớp vải men dần khắp mông.

Cô hét lên một tiếng.

Bỗng thấy giọng anh mắng trên đỉnh đầu: “Gan em to lên rồi phải không?”

Tố Diệp không ngờ Niên Bách Ngạn lại phát vào mông mình, lực còn không hề nhẹ. Cô chỉ cảm thấy hai chân cũng tê theo, đành dựa vào chân anh, không dám nhúc nhích. Gương mặt vì đau mà nhăn tít lại.

“Biết sai chưa?” Anh lại quát.

Tố Diệp vội vã gật đầu.

“Nói!”

Giọng cô ghen ngào: “Em sai rồi!”

Thấy cô như vậy, nếp nhăn trên gương mặt Niên Bách Ngạn mới dần ra đôi chút. Anh cúi đầu nhìn cô. Mái tóc dài của cô che đi quá nửa khuôn mặt, nhưng vẫn nhìn ra khóe mắt đã đỏ ửng. Tim anh nhói lên một cái, ít nhiều cũng có chút đau lòng. Anh đẩy cô ra: “Biết đau để lần sau mà nhớ!”

Tố Diệp mím chặt môi, không nói nữa.

Với tính khí của cô dù vô lý cũng phải cãi được ba phần, nếu là thường ngày có lẽ đã nổi nóng với Niên Bách Ngạn, nhưng lần này cô im miệng. Ai bảo cô không nghe lời anh, lén lút trốn ra ngoài.

Cô không phải đứa ngốc, trong lòng rõ như ban ngày.

Nếu Niên Bách Ngạn đã dám ra tay với bạn bè của Niên Bách Tiêu vậy thì chắc chắn anh đã nắm được chứng cứ cô và cậu ta trốn ra ngoài. Tuy anh không nói ra, nhưng cô vẫn cảm nhận được.

Không phải cô chưa từng hối hận, cũng biết khoảng thời gian này vì chuyện xử lý mấy bức ảnh đang rầm rộ khắp nơi, anh đã rất đau đầu rồi. Lúc này cô và Niên Bách Tiêu đúng là không nên kiếm thêm chuyện nữa.

Thế nên cô nuốt cục tức này xuống.

Thấy Tố Diệp nhìn đến đỏ bừng mặt, Niên Bách Ngạn cuối cùng vẫn không nhẫn tâm. Anh thở dài nặng nề rồi kéo cô lại: “Được rồi! Đi ăn cơm thôi!”

Tố Diệp cúi gằm, gật đầu.

Sau khi quay xong một cảnh, đạo diễn hô cắt.

Trợ lý của Bạch Băng lập tức chạy tới khoác áo lông cho cô ta, còn lấy thêm nước ấm và túi giữ nhiệt, nói: “Chị Băng! Chúng ta vất vả thêm một chút. Còn một cảnh nữa thôi là tối nay chúng ta xong việc rồi.”

Bạch Băng uống một hớp nước nóng rồi bực dọc nói: “Cái ngày đáng chết, lạnh như vậy!” Sau đó cô ta đứng dậy, đi vào phòng nghỉ.

Người trợ lý đi theo sau, cười trừ: “Em đã điều tiết lại với đạo diễn rồi. Cảnh sau sẽ đóng trong nhà, lát chị đọc kịch bản trước một chút đi.”

Bạch Băng hừ một tiếng.

Trong phòng nghỉ có người. Một cô gái trẻ đang ôm một cốc nước nóng nhìn chăm chăm vào di động, không nghe thấy tiếng Bạch Băng đi vào. Bạch Băng nhìn cô ta một cái, mới biết cô ta là một diễn viên nhỏ mới vào đoàn làm phim, xuất thân từ người mẫu.

Sau nghỉ ngơi ngang ngời xuống sofa, Bạch Băng cũng quan tâm hỏi một câu: “Lần đầu tiên đóng phim có quen không?”

Cô người mẫu giật nảy mình, thấy Bạch Băng đi vào lập tức đứng dậy, căng thẳng tốt độ. Bạch Băng tỏ ý bảo cô ta không cần lo lắng như thế, rồi đón lấy kịch bản từ phía trợ lý, vừa giở ra vừa nói: “Cảnh sau đổi màn rồi, cô biết chưa?”

“Vâng, em đã biết rồi, cảm ơn chị Băng!”

Bạch Băng không nói gì nữa, cúi đầu đọc kịch bản.

Cô người mẫu nhìn Bạch Băng, rồi dè dặt đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô ta, nói với vẻ lấy lòng: “Chị Băng! Người ngoài hay nói chị khó gần, nhưng em cảm thấy con người chị rất tốt, nhất là đối với người mới, chứ không khinh miệt như những ngôi sao khác.”

Bạch Băng tuy có kiêu ngạo một chút, nhưng đích thực không có thói quen bắt nạt ma mới. Chỉ có điều đáng về lúc bình thường của cô ta khiến những bình luận của bên ngoài đều không hay. Cô ta xem kịch bản, không ngược mắt lên: “Con bé này mồm mép cũng ngọt đấy chứ!”

“Hì hì!” Cô gái cười ngây thơ.

“Vừa xem cái gì vậy?” Bạch Băng hỏi.

Ai ngờ nét mặt cô người mẫu chợt đỏ ửng, nhìn Bạch Băng định nói gì lại thôi.

Bạch Băng đoán cô ta có lời muốn nói, bèn ngừng động tác lật kịch bản lại.

“Chị Băng! Trước đây chị hợp tác với tập đoàn Tinh Thạch phải không? Cái người... tổng giám đốc của tập đoàn Tinh Thạch có phải là một người cực kỳ khó gần không?” Cô người mẫu liếm môi.

Bạch Băng cực kỳ thông minh, nhếch môi cười: “Sao? Cô từng gặp Niên Bách Ngạn?”

Gương mặt cô gái càng đỏ hơn. Nhớ lại khung cảnh tối hôm đó được gặp anh, nhớ lại mùi hương trên người anh cùng vòm ngực rộng lớn ấy, trái tim lại bắt đầu đập thành thịch loạn nhịp. Thấy Bạch Băng nhìn mình, cô gái bèn gật đầu.

Bạch Băng chần chừ, hơi nhướn mày: “Anh ta muốn bao nuôi cô?”

Cô người mẫu lập tức lắc đầu, ánh mắt dần tối đi: “Em làm gì được may mắn đến thế. Em chỉ từng gặp anh ta một lần thôi.” Tối đó cô ta đã chụp lên anh mấy bức ảnh, không dám cài làm hình nền, chỉ những lúc nào rất nhớ anh mới lôi ra ngắm.

Cô ta biết chuyện ảnh nóng, chuyện này từ lâu đã đồn đại ầm ĩ khắp giới giải trí rồi.

Nói thật lòng, cô ta chỉ mong mình được là nữ chính trong ảnh.

Bạch Băng bật cười: “Chuyện này có gì khó. Cái vòng luẩn quẩn này nói to thì rất to, nói nhỏ thì cũng quanh quẩn tung ấy người. Chỉ cần vẫn ở Bắc Kinh, thì rồi cũng sẽ có lúc gặp mặt trong một bữa tiệc nào đó, để lần sau tôi giới thiệu cô cho anh ta.”

“Cảm ơn chị Băng!” Cô người mẫu kích động vô cùng.

Bạch Băng không nói gì nữa.

Một lúc sau.

“Nhưng vị tổng giám đốc Niên đó hình như rất say đắm cô hai nhà họ Diệp.” Cô nhớ lại danh xưng trong điện thoại của anh, bảo bối. Có phải trong lòng anh, cô tiểu thư đó mới là bảo bối của anh?

Bạch Băng cười khế, giơ tay véo má cô gái: “Cô bé à, cô nhớ cho kỹ đây! Chơi đùa với đàn ông tuyệt đối không được coi là thật. Cô mặc kệ trong lòng anh ta có ai, chỉ cần anh ta chấp nhận để ý tới cô thì cô sẽ có cơm ăn. Cô mà tưởng thật, mà nghiêm túc thì cô chết chắc đấy, hiểu chưa?”

Cô người mẫu gật đầu như đã lờ mờ hiểu.

Bạch Băng cười khẩy trong lòng: Say đắm ư? Nực cười! Đó là vì anh ta chưa gặp được người phụ nữ tiếp theo hợp khẩu vị của mình mà thôi.

“Đúng rồi, tôi còn chưa biết tên cô là gì?”

Cô người mẫu vội vàng đáp: “Em tên là An Tĩnh.”

“An Tĩnh?” Bạch Băng cười: “Cái tên thú vị đấy.*”

*An Tĩnh có nghĩa là yên tĩnh. Tuy vậy bạn trẻ này hơi nhiều lời >.

Quyển 8 - Chương 375: Không phải cuộc hò hẹn hai người

Khi Tưởng Bân gọi điện tới, Tố Diệp đang ngồi ngơ ngẩn ngắm những cảnh hải đường ngoài cửa sổ.

Nắng chiều cực đẹp. Những cảnh hải đường trước mặt cô như được tắm trong ánh sáng. Tia sáng lóe lên từ phía đường chân trời rải những vụn sáng lốm đốm lên những phiến lá, khiến cô ngồi trong phòng cũng có thể nhìn thấy từng gân lá cần khô được soi rõ.

Chỉ mới mấy phút trước, cô và Niên Bách Tiêu đã xảy ra một cuộc tranh cãi nhỏ.

Từ khi Niên Bách Ngạn “đuổi cùng diệt tận” mấy người anh em của Niên Bách Tiêu, cậu ta và đám người đó đã đoạn tuyệt hoàn toàn, ngày nào cũng ở lì trong nhà, tuyệt nhiên không ra ngoài. Cũng chẳng biết là vì những người đó ruồng rẫy cậu ta hay vì cậu ta không muốn họ bị liên lụy nên đã chủ động từ bỏ. Tóm lại là từ sau khi Niên Bách Ngạn đi công tác, Niên Bách Tiêu chỉ lặng lẽ như một bóng ma.

Cho tới tận trưa hôm nay khi cô gõ cửa gọi cậu ta ra ăn cơm.

Niên Bách Tiêu nằm cuộn tròn trên sofa, nhìn mô hình xe đua đến ngây ngốc.

Tố Diệp thấy vậy, bèn dựa hân vào cửa, yên lặng chờ đợi. Cô suy nghĩ rất nhiều, không hiểu sao trong đầu nghĩ ra một câu như vậy, rồi ngay lập tức buột khỏi miệng. Cô nói với Niên Bách Tiêu rằng: Cậu tới quán bar hát có phải để có thể tham gia cuộc đua không?

Từ trước tới nay cô đều tưởng rằng cậu ta chỉ muốn kiếm chút tiền sinh hoạt, nhưng sau này được biết thằng nhóc này ở quán bar kiếm chác được số tiền không hề nhỏ thì cô bắt đầu nghi ngờ mục đích thật sự để cậu ta kiếm tiền.

Thấy ánh mắt cậu ta bất chợt xao động là Tố Diệp biết mình đoán đúng rồi.

Tuy rằng cô không hiểu lắm về ngành đua xe nhưng cũng biết muốn tham gia đua xe, cần không ít tiền.

Thế là Niên Bách Tiêu nổi cơn thịnh nộ.

Đó là cảm giác ngượng ngập hóa giận dữ khi bị người khác vạch trần tâm sự của mình.

Tố Diệp cũng có lòng tốt, giải thích với cậu ta rằng: Nếu cậu thật sự muốn tham gia đua xe thì tôi có thể tài trợ cho cậu.

Ai ngờ câu nói này dường như đã sỉ nhục Niên Bách Tiêu, cuối cùng cậu ta bùng nổ như một quả bom nhỏ.

Trước nay Tố Diệp vẫn thích đối chọi với cậu ta. Vì cô cho rằng, trong quá trình tranh cãi con người cũng đang giải tỏa tâm trạng của mình, còn tốt hơn ngày nào cũng lăm lẹ không nói, đè nén hết tâm sự của mình vào lòng.

Cô bắt đầu khích Niên Bách Tiêu, nói rằng cậu ta vốn dĩ không còn gan chạm vào xe đua nữa.

Trên thực tế, cô chỉ muốn dùng một cách khác để cổ vũ cậu ta theo đuổi giấc mơ của mình.

Nhưng Niên Bách Tiêu rõ ràng là không nể tình. Cậu ta bắt đầu phản kích, khích bác cô cũng là đồ hèn.

Thế nên tới cuối cùng, Tố Diệp chọn cách ngồi trước cửa sổ ngắm hải đường đến thất thần.

Cô hiểu vì sao Niên Bách Tiêu lại mắng mình là đồ hèn. Vì cô cũng có những chuyện không dám đối mặt giống như cậu ta. Cậu ta không dám đua xe thì cô cũng trốn tránh leo núi.

Tuy rằng môn thể thao này so với trò đua xe đã ăn vào máu của Niên Bách Tiêu cũng quan trọng như thế. Cô biết rõ, cho dù mình có né tránh thế nào, cô vẫn rất yêu thích nó.

Thế nên khi Tưởng Bân gọi điện tới, Tố Diệp hơi dờ người, nhất thời không nhớ được anh ta là ai, cho tới khi anh ta tự báo danh.

“Thời gian gần đây tôi không liên lạc được với em, em chuyển nhà rồi sao?” Giọng nói của Tưởng Bân trong điện thoại rất ôn hòa, hết như ánh nắng ngày đông ấm áp.

Hai hôm trước Tố Diệp tắt di động, đương nhiên rất nhiều người sẽ không liên lạc được với cô. Cộng thêm việc cô trở thành nữ chính của tập ảnh nóng, cô càng không muốn đối mặt với bạn bè người thân xung quanh.

Vì cô phát hiện tâm lý của con người khá kỳ lạ.

Khi bạn có chuyện vui, những người thật lòng chúc phúc bạn không còn nghi ngờ gì, chắc chắn là những người bạn thân chí cốt. Nhưng khi bạn gặp chuyện buồn, ngoài những người bạn thân ngày thường thật sự quan tâm tới bạn ra, thì cả những người rất ít khi liên lạc,

thậm chí là những người “yêu ma quỷ quái” chưa bao giờ nói chuyện cũng nhào tới, bày ra đủ kiểu gương mặt quan tâm để hỏi thăm, bề ngoài trông có vẻ rất nhiệt tình và chân thành, kỳ thực là chỉ muốn truy hỏi kỹ càng sự việc để thỏa mãn tâm lý cười trên nỗi đau khổ của người khác mà thôi.

Tố Diệp cũng không lấy làm lạ, cô chưa bao giờ phủ nhận luôn có loại người này tồn tại.

Đây là căn bệnh đáng lên án của xã hội, đó chính là: Không thể nhìn người khác vui vẻ.

Vì cuộc sống này quá vất vả, quá khô khan, vì con đường theo đuổi hạnh phúc và thành công quá gian nan, vì ngay chính trên con đường đó họ đã chọn cách từ bỏ. Thế nên khi người khác có được, họ mới ngưỡng mộ, ganh ghét, đố kỵ. Họ ghét những người có được đó vì đã kiên trì được những việc họ đã từng không thể đi tới cùng.

Đương nhiên, sự quan tâm của Tưởng Bân chắc chắn là thật lòng. Sự kiên trì của anh ta chỉ vì muốn theo đuổi được thứ mà anh ta muốn có.

Tố Diệp chỉ đáp lại đơn giản một câu rằng mình đang ở nhà bạn, những chuyện còn lại thì trả lời qua loa cho xong.

Tưởng Bân dường như có rất nhiều điều muốn nói với cô, cứ hỏi han ân cần, không chịu kết thúc cuộc điện thoại.

Ban đầu Tố Diệp có chút thiếu tập trung. Anh ta hỏi gì thì cô ậm ờ đáp lại. Cho tới khi Tưởng Bân nói trong điện thoại một câu thế này: Tố Diệp! Tôi biết gần đây tâm trạng của em không vui, thế nên chi bằng chúng ta cùng đi leo núi đi. Ra ngoại ô, tôi biết có một địa điểm không tồi, coi như là xả stress.

Khi Tố Diệp nghe thấy câu này, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô là: Tâm trạng của tôi tốt hay không làm sao anh biết được?

Cô khẽ thở dài, vốn dĩ định từ chối, nhưng giây phút mở lời lại bất chợt nhớ tới những câu của Niên Bách Tiêu, thế là cô lập tức đổi ý, buột miệng nói: “Được!”

Có lẽ Tưởng Bân không ngờ cô lại đồng ý nhanh đến vậy, ngữ khí bỗng chốc hưng phấn vô cùng: “Thật sao?”

Tố Diệp khẽ ừm một tiếng, sau đó bổ sung thêm một câu: “Nhưng anh phải giúp tôi. Tôi đã lâu không leo núi rồi, rất nhiều thứ không thành thạo.” Cô nhớ Tưởng Bân từng nói anh ta thích leo núi. Trước đây anh ta cũng đã từng tới Nepal, nói vậy là kỹ thuật leo núi của ta chắc cũng khá.

“Không thành vấn đề! Sự an toàn của em cứ để tôi lo!” Tưởng Bân bảo đảm chắc nịch.

Hai người hẹn thời gian tạm thời.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Tố Diệp lại ngồi yên suy nghĩ rất lâu, sau đó cô vớ lấy di động, gọi cho Kỳ Đông Nham.

Đầu kia bắt máy rất nhanh, câu đầu tiên là: Tạ ơn trời đất, cuối cùng em cũng mở máy.

“Nếu không thì sao?” Cô ôm lấy gối, uể oải nằm bò lên gối, cười hỏi.

“Nếu không anh sẽ cầm dao kề vào cổ Niên Bách Ngạn truy hỏi tung tích của em.”

Tố Diệp mím môi cười.

“Nghiêm túc đi, giờ em đang ở đâu?” Kỳ Đông Nham vội hỏi.

“Anh đừng quan tâm tôi ở đâu vội, cuối tuần này anh có rảnh không?”

Tố Diệp truy hỏi: “Hoặc là anh vẫn còn bận rộn đối phó với Tinh Thạch?”

“Người đẹp mà hẹn thì giang sơn có thể vứt bỏ.” Kỳ Đông Nham ung dung nói.

Tố Diệp lập tức lên tiếng: “Vậy được, quyết định vậy đi!”

“Đợi đã! Anh cũng phải biết là sẽ làm gì chứ?”

“Đường đường là người thừa kế cả một tập đoàn lớn, anh không định vác theo căn bệnh sợ độ cao sống cả đời này đấy chứ?” Tố Diệp giáo hoạt.

Bên đó im lặng một lúc: “Thật ra anh cảm thấy cũng không có đáng ngại.”

Tố Diệp phải đưa ra tuyệt chiêu: “Nói một câu nhanh gọn đi, cuối tuần này anh có tới hay không?”

“Thôi được rồi...” Kỳ Đông Nham có vẻ miễn cưỡng.

Đặt điện thoại xuống, Tố Diệp mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô có hơi ích kỷ một chút, ép Kỳ Đông Nham đi theo mình. Nhưng đó cũng là cách còn lại khi cô đã hết cách. Nếu muốn thuyết phục Niên Bách Tiêu, đầu tiên cô phải khắc phục được vấn đề của mình. Mà muốn khắc phục vấn đề thì phải kéo theo một người có kinh nghiệm

nhiều năm như Tường Bân.

Nhưng cô cũng biết thừa tâm ý của Tường Bân. Cô không muốn lần leo núi này khiến Tường Bân có những suy nghĩ xa xôi, thế nên mới sống chết kéo Kỳ Đông Nham theo, mục đích chính là không để Tường Bân cảm thấy đây là cuộc hò hẹn hai người.

Tinh Thạch, phòng họp.

Cuộc họp thảo luận giữa các cán bộ cao cấp.

Diệp Hạc Phong đang ngồi trên ghế chủ tịch nghe các nhân viên cao cấp báo cáo công việc, nhưng đầu óc ông thì quay cuồng, choáng váng. Những bản báo cáo đó xuyên vào tai rồi lại như quay một vòng đi cả ra ngoài, không để lại dấu tích gì trong đầu ông cả.

Cứ mơ mơ màng màng như thế, Diệp Hạc Phong liền cảm thấy những thanh âm kia mỗi lúc một xa, đến cả tiếng gõ máy tính của người thư ký ngồi bên cạnh cũng bắt đầu mơ hồ.

Thoang thoang hương hoa.

Làm cho hô hấp chưa khi nào thoải mái đến thế.

Ông hơi ngẩng đầu lên. Có bóng hình một người phụ nữ mờ mờ ảo ảo. Xung quanh dường như là màn sương bàng bạc, làm mềm đi tầm mắt của ông.

Bóng hình đó đi về phía ông, càng lúc càng gần.

Cho tới khi, gương mặt ấy xuyên qua màn sương, xuất hiện rõ nét.

Diệp Hạc Phong bàng hoàng.

Đó là Tố Thu!

“Chủ tịch!” Bên tai vang lên thanh âm gấp gáp.

Diệp Hạc Phong giật mình, định thần lại, trước mặt làm gì có Tố Thu nào?

Lúc này ông mới trở về hiện thực. Người thư ký bên cạnh và các nhân viên xung quanh đều đang nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ.

“Chủ tịch! Ông không được khỏe sao? Có cần gọi bác sỹ không ạ?” Thư ký ngồi bên nhẹ nhàng hỏi.

Diệp Hạc Phong hít sâu một hơi rồi lắc đầu: “Tôi không sao, tiếp tục đi!”

Ông giơ tay lau vầng trán đã chi chít những giọt mồ hôi.

“Sắp tới Giáng sinh rồi phải không?” Ông lại hỏi người thư ký.

Thư ký gật đầu: “Vâng! Gần tới Giáng sinh rồi ạ.”

Diệp Hạc Phong tựa người ra sau ghế, đáy mắt ngập tràn cô quạnh. Ông chìm vào trầm tư, tư duy theo bóng hình vừa hiện lên trong đầu lại bay đi rất xa.

Sắp tới Giáng sinh rồi.

Thế nên bà lại tới trách tôi, phải không Tố Thu?

“Chủ tịch?” Thư ký thấy nét mặt ông nhợt nhạt, vô cùng lo lắng.

Diệp Hạc Phong dặn dò một câu đơn giản: “Sau khi tan họp giúp tôi đặt một bó cúc trắng. Tất cả lịch trình chiều nay hủy hết cho tôi.”

Thư ký ngán người giấy lát, rồi mới gật đầu.

Diệp Lan bị cấp trên mắng té tát, chỉ vì lúc giúp việc cho giám định viên cô lấy nhầm kim cương, còn đưa nhầm dụng cụ.

Vào giờ ăn trưa, tâm hồn Diệp Lan cũng để đi đâu. Cô chỉ gọi một phần ăn đơn giản rồi ở một góc khuất, xa đám đông.

Chẳng mấy chốc, Lâm Yêu Yêu cũng bùng đĩa cơm tới, ngồi xuống đối diện với cô.

Diệp Lan ngược mắt lên nhìn cô ấy, sau đó buồn bã không nói gì, cắm cúi xuống đĩa cơm.

“Chị nghe nói chuyện ban sáng rồi. Phạm sai lầm là điều khó tránh. Em cũng đừng quá dằn vặt. Làm ngành của chúng ta, vốn dĩ áp lực đã rất lớn rồi.” Lâm Yêu Yêu nhẹ nhàng nói.

Diệp Lan không nói gì, chỉ thở dài.

“Xảy ra chuyện gì rồi sao?” Bình thường Lâm Yêu Yêu cũng khá thân thiết với con bé, lại làm cùng một phòng, nên cô ấy khá hiểu tính cách của Diệp Lan, con bé là một người rất lạc quan, bình thường chẳng mấy khi thở vắn than dài.

Diệp Lan mím chặt môi sau đó nói một câu: “Em lo lắm.”

“Vì Tố Khải?” Lâm Yêu Yêu nhắm trúng vấn đề.

Diệp Lan cũng gật đầu ngay mà không giấu giếm.

Lâm Yêu Yêu cười khế, vỗ vỗ tay cô: “Thời gian chị quen biết Tố Khải dài hơn em. Chị biết rõ năng lực của cậu ấy khi làm nhiệm vụ. Yên tâm đi, cậu ấy nhất định sẽ không sao đâu.”

Ai ngờ nghe xong câu ấy, mắt Diệp Lan chợt đỏ ửng, khi nói giọng cô cũng hơi nghẹn ngào. Cô lắc đầu, cả người cũng không còn bình tĩnh nữa.

“Không! Em lo rằng lần này thật sự không như vậy... Em đã tới đội chống ma túy tìm lãnh đạo của anh ấy, nhưng đến cả trung tâm chống ma túy cũng không liên lạc được với anh ấy.”

~Hết chương 375~

*Lảm nhảm: Ngày mai chắc không cần xì poi, một là up rất sớm, hai là up rất muộn, ba là nửa nọ nửa kia

Quyển 8 - Chương 376: Nhất định đã biết đến sự tồn tại của anh ta

Nghe xong Lâm Yêu Yêu ngẩn người giây lát.

Thấy cô ấy như vậy, nỗi lo lắng của Diệp Lan lại càng ào ào trút xuống như thác lũ. Cô nắm chặt tay Lâm Yêu Yêu: “Chị quen Tố Khải lâu như vậy rồi, có phải cũng chưa từng gặp chuyện này bao giờ không?”

Đúng là chưa gặp, chí ít thì Lâm Yêu Yêu chưa từng nghe Tố Diệp hay Tố Khải nhắc tới.

Đương nhiên, vào lúc này Lâm Yêu Yêu không thể đổ thêm dầu vào lửa. Sau khi nhanh chóng ổn định lại tâm trạng, cô ấy an ủi Diệp Lan: “Có lẽ nhiệm vụ lần này của Tố Khải đặc biệt hơn một chút, thế nên cũng lâu hơn. Và lại, lúc thực hiện nhiệm vụ chắc chắn cũng có lúc mất tín hiệu, trung tâm không liên lạc được với cậu ấy cũng là chuyện bình thường.”

Câu cuối cùng cô ấy nói có chút không chắc chắn.

Thực lòng mà nói, Lâm Yêu Yêu cũng không biết ngay cả trung tâm mà cũng không liên lạc được với Tố Khải là tình huống gì, tốt hay xấu.

Diệp Lan rút tay về, cuộn chặt những đầu ngón tay buốt giá.

“Chính lãnh đạo trung tâm nói với em như vậy sao?” Lâm Yêu Yêu cảm thấy không có khả năng. Chuyện lớn như vậy thì phải giữ bí mật, làm sao Diệp Lan biết được?

Diệp Lan lắc đầu: “Em không liên lạc được với Tố Khải, sốt ruột quá bèn tới trung tâm phòng chống tội phạm ma túy. Nhưng tìm lãnh đạo của anh ấy cũng không hỏi được tình hình mới nhất, lãnh đạo của anh ấy chỉ an ủi em là không có chuyện gì. Nhưng khi em rời khỏi đại đội, không biết lúc đó đi qua phòng nào, liền nghe thấy có người bên trong nói rằng họ không liên lạc được với Tố Khải nữa.”

Nói tới đây, đôi mắt Diệp Lan hơi ướn. Cô nhìn về phía Lâm Yêu Yêu: “Chính tai em nghe thấy như vậy.”

Lâm Yêu Yêu nghe thấy vậy, trong lòng cũng hoang mang.

“Em đã nói với Tố Diệp chuyện này chưa?”

Diệp Lan lắc đầu, nước mắt đã chảy xuống: “Em không muốn chị ấy lo lắng theo. Chị cũng biết đấy, chuyện mấy tấm ảnh còn chưa lắng hẳn.”

Lâm Yêu Yêu thở dài, gật đầu.

Diệp Lan gạt mạnh nước mắt, bỗng nhiên ngữ khí rất kiên quyết: “Em đã quyết định sẽ tới Vân Nam một chuyến.”

Câu nói này làm Lâm Yêu Yêu kinh hoàng: “Gì cơ?”

“Lỡ như Tố Khải xảy ra chuyện thật thì phải làm sao? Em phải tới Vân Nam tìm anh ấy, em không thể tiếp tục chờ đợi được nữa.”

Lâm Yêu Yêu thấy con bé có vẻ quyết tâm, trong lòng rối bời: “Em

không thể tới nơi đó được. Em có biết Tố Khải ở đâu không? Em đi rồi có thể bảo vệ được bản thân mình hay sao? Cho dù Tố Khải thật sự xảy ra chuyện, em đến đó liệu có giúp gì được không? Lỡ như Tố Khải đang bước vào thời cơ gấp bách thì sao? Em tới há chẳng phải càng gây thêm phiền phức cho cậu ấy ư?”

Diệp Lan trầm mặc, ngồi đó lại bắt đầu khóc.

“Được rồi, được rồi!” Lâm Yêu Yêu thấy khăn giấy, vừa lau nước mắt cho con bé, vừa an ủi: “Chị có thể hiểu được tâm trạng của em, nhưng bây giờ em không thể làm loạn tiền tuyến. Em nghĩ mà xem. Một cô gái sức trời gà không chặt như em một thân một mình tới biên giới Vân Nam nguy hiểm biết bao. Lỡ như em không tìm được Tố Khải, lại xảy ra chuyện gì ở đó thì phải làm sao? Tạm thời chưa nói tới tình huống em gặp bọn buôn bán ma túy, kể cả bị cảnh sát tuần tra biên giới bắt được thì cũng là một phiền phức. Cuối cùng người ta lại cáo buộc em tội nhập cảnh phi pháp, giam em lại, đưa tin lên báo chí, rồi bắt chính phủ Trung Quốc lấy tiền bảo lãnh, em nói xem có phải em còn gây thêm cả phiền phức cho quốc gia hay không? Máy vụ án như vậy còn ít hay sao?”

Cuối cùng Diệp Lan gục xuống bàn òa khóc...

Ba người, Tố Diệp, Kỷ Đông Nham và Tưởng Bân ra tới ngoại ô Bắc Kinh. Địa điểm do Tưởng Bân lựa chọn. Trước đây anh ta đã từng tới chinh phục một ngọn núi ở đây, cảm thấy phong cảnh rất tuyệt vời.

Chỉ có điều giờ đang là giữa đông, chắc chắn là không còn cảnh tượng núi non tươi đẹp nữa. Nhưng vì mây núi vòng quanh, khi leo lên tới lưng chừng bao quát khung cảnh những ngọn núi lớn nhỏ cũng không tồi.

Leo núi mùa đông độ nguy hiểm lại cao hơn một chút, hơn nữa còn yêu cầu người leo núi có thể lực tốt.

Tưởng Bản không chọn ngọn núi có độ khó quá cao, mà chọn một vị trí có độ dốc thoải thoải.

Lúc chuẩn bị trang bị, Kỳ Đông Nham cầm lấy hai chai nước, một chai đưa cho Tố Diệp, nhìn Tưởng Bản đang quan sát tình hình đồi núi gần đó rồi nói: “Trước khi tới đây, em không hề nói rõ còn có kẻ thứ ba.”

“Anh ấy leo núi rất lợi hại. Nếu chỉ có mình anh, tôi không dám ra ngoài trời.” Tố Diệp uống một ngụm nước.

Kỳ Đông Nham nghe thấy câu này liền cảm thấy bất mãn, ngồi xuống bên cạnh đánh giá cô.

“Gì đấy?” Tố Diệp lườm anh.

Kỳ Đông Nham hất cằm về phía Tưởng Bản: “Em vừa mới nói anh ta là Tưởng Bản, không phải là cái người trước đây của em đấy chứ?”

“Đừng ăn nói linh tinh, cùng tên cùng họ không được à?”

“Điều trùng hợp là cả hai lại cùng thích leo núi, trùng hợp hơn nữa là cả hai đều thích em. Đừng nói với anh, anh ta không theo đuổi em.” Kỳ Đông Nham thẳng thắn nói.

Tố Diệp cười: “Thế nên tôi mới gọi anh tới đây!”

“Để anh quyết đấu với anh ta? Đồng chí Tiểu Diệp! Em muốn đi cùng anh chí ít cũng nên một chọn hạng mục là sở trường của anh chứ? Leo núi á? Anh chết chắc!” Kỳ Đông Nham nhướn mày.

“Đừng có tự sướng!” Tố Diệp phì cười, giơ tay ra bá vai Kỷ Đông Nham: “Người anh em! Hôm nay gọi anh tới đây là có hai mục đích.”

Kỷ Đông Nham đợi cô nói tiếp.

“Dầu sao tôi cũng phải khắc phục tâm lý của mình, lại không muốn anh ta hoang tưởng, thế nên nhất định phải kéo anh theo. Thứ hai chính là, đồng thời tôi cũng đang cố gắng giúp anh chữa khỏi chứng bệnh sợ độ cao, anh phải trở thành quân đồng minh của tôi.” Tố Diệp tính toán tỉ mỉ.

Kỷ Đông Nham méo mặt: “Tiểu Diệp! Bản lĩnh lớn nhất của em chính là phóng đại tất cả những chuyện có lợi với em để người bên cạnh chỉ muốn cảm ơn em sâu sắc.”

“Tôi nghĩ cho anh thật mà. Anh có chứng bệnh sợ độ cao, phải đối mặt thì mới khắc phục được chứ!” Tố Diệp nói nghiêm túc.

Kỷ Đông Nham thỏa hiệp: “Được rồi! Quân đồng minh là thế nào?”

Tố Diệp thu tay về, thở dài, rồi nhìn về phía Tưởng Bân: “Tôi luôn có dự cảm, Bách Ngạn nhất định đã biết đến sự tồn tại của anh ta. Thật ra tôi không có gì với anh ta cả. Đúng là anh ta có theo đuổi tôi, nhưng tôi cũng đã nói rõ ràng với anh ta rồi. Lần này cùng nhau ra ngoài cũng là vạn bất đắc dĩ. Nhưng có anh đi theo, ít nhất thì tới lúc sự việc bại lộ, anh cũng có thể nói giúp tôi mấy câu công bằng.”

“Đã đoán trước được hậu quả mà em vẫn còn giấu Niên Bách Ngạn?”

“Con người Bách Ngạn bề ngoài thì không nói gì, nhưng tôi cảm nhận được anh ấy rất kỵ Tưởng Bân. Đương nhiên, ý tôi muốn nói

tới Tường Bân mà trước kia tôi quen. Khi Tường Bân bây giờ xuất hiện lần đầu tiên, tôi đã chọn cách lừa Bách Ngạn. Thế nên đâm lao thành phải theo lao thôi.” Tố Diệp nắm chặt tay lại: “Kỷ Đông Nham! Anh sẽ không nói với anh ấy đâu phải không?”

Kỷ Đông Nham trừng mắt lườm cô: “Anh không bà tám như vậy!”

“Tức là anh đứng về phía tôi?”

Kỷ Đông Nham nhìn cô rất lâu, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Không phải em không biết là anh cũng thích em.”

“Giờ nói câu này không có ý nghĩa gì nữa thì phải?”

Kỷ Đông Nham đành giơ tay đầu hàng: “Ok! Anh đồng ý với em. Bảo đảm rằng trước khi em bị Niên Bách Ngạn vạch trần, sẽ rút lui an toàn.”

“Thế còn nghe được!”

Bên kia Tường Bân cũng đã chuẩn bị xong xuôi. Sau khi tự mặc trang phục cho mình, anh ta lấy thêm hai bộ dụng cụ ra. Đương nhiên anh ta không thể nhiệt tình được với Kỷ Đông Nham, lại trông hai người họ có vẻ thân mật, trên gương mặt ít nhiều cũng có chút thiếu tự nhiên.

Nhưng anh ta vẫn ngồi xuống, vừa kiểm tra dụng cụ giúp Tố Diệp vừa dặn dò.

Kỷ Đông Nham ngồi bên vổ vai anh ta: “Người anh em! Anh phải nắm cho rõ nhé, người lần đầu ra ngoài trời leo núi là tôi đấy!”

Nét mặt Tường Bân có phần gượng gạo.

Tổ Diệp không nhìn được cười.

Tướng Bân bắt đầu chỉ dẫn từng chút một cho Kỷ Đông Nham. Đầu tiên là đội mũ bảo hiểm cho anh rồi nhắc nhở: Khi leo núi dã ngoại, mũ bảo hiểm cực kỳ quan trọng. Một mặt, vẫn còn khả năng trặc trở sẽ xảy ra sạt lở, hơn nữa còn bất ngờ, không có tính dự báo. Mặt khác, có thể bảo vệ khuôn mặt trước khi bị treo lên.

“Tôi chuẩn bị cho mọi người móc treo của Keith. Tiểu Diệp! Em từng dùng loại này chứ?” Tướng Bân hỏi.

Tổ Diệp gật đầu.

Mẫu móc treo này của Keith sử dụng kim loại Titan để chế tạo, không bao giờ bị ăn mòn, trọng lượng lại nhẹ. Cho dù là thời tiết cực lạnh hay nhiệt độ cực nóng đều không bị tổn hại đến cường độ và độ dẻo, có tính thuận từ*, cũng không rơi rớt kim loại. Mẫu móc treo này là một trong những loại cao cấp nhất rồi.

*Thuận từ là những chất có từ tính yếu (trong ngành từ học xếp vào nhóm phi từ, có nghĩa là chất không có từ tính). Tính chất thuận từ thể hiện ở khả năng hưởng ứng thuận theo từ trường ngoài, có nghĩa là các chất này có mômen từ nguyên tử (nhưng giá trị nhỏ), khi có tác dụng của từ trường ngoài, các mômen từ này sẽ bị quay theo từ trường ngoài, làm cho cảm ứng từ tổng cộng trong chất tăng lên.

“Giờ vào mùa này, đục băng là quan trọng nhất trong hết thầy.” Tướng Bân lấy ra cái đục băng đã chuẩn bị sẵn, phát cho hai người họ.

Kỷ Đông Nham vung vãi vài nhát, rồi cầm lên tay ước lượng.

Tưởng Bân nhìn anh và nói: “Đây là đục băng dùng trong leo núi băng và leo núi hỗn hợp, sử dụng nguyên liệu và kỹ thuật chế tạo dụng cụ leo núi tiên tiến nhất. Ưu thế lớn nhất là có sự phân bố trọng tâm xuất sắc, xúc cảm và tính ổn định cực tốt, cũng là mẫu duy nhất trên thế giới mà từ thân đục cho tới tay cầm toàn bộ đều áp dụng kỹ thuật điều khiển chữ số CNC để gia công. Đương nhiên, chiếc đục băng này thích hợp nhất với những tường băng có độ dốc cực khó. Nhưng xem xét việc anh lần đầu ra ngoài leo núi, an toàn phải đặt lên trên hết, thế nên vẫn chuẩn bị cho anh thứ này, trọng lượng tịnh là 560g, không đủ để tạo thành sức nặng.”

“Tiểu Diệp! Dụng cụ bảo vệ này em có biết dùng không?” Tưởng Bân giơ một thiết bị bảo hộ lên tay.

Tổ Diệp nhìn một cái rồi lắc đầu.

Kỷ Đông Nham cầm qua xem rồi chép miệng: “Sợi dây mảnh thế này liệu có bảo vệ được người không?”

“Thiết bị bảo hộ này được coi là siêu cường, một nửa sợi dây thừng cùng một đôi dây thừng khá mảnh, nhưng trái ngược với bề ngoài, nó có thể giúp cho người leo núi leo được nhanh hơn, hạ xuống cũng nhanh hơn. Đừng thấy nó mảnh, nhưng nó được áp dụng thuộc tính phanh cực ăn, có thể bảo vệ cho người dẫn đường hoặc nâng cao hai người đi theo.” Tưởng Bân bước tới kéo chặt dụng cụ bảo hộ, rồi nói với Kỷ Đông Nham và Tổ Diệp cách dùng của nó.

Kỷ Đông Nham giơ ngón cái về phía anh ta, hết lời khen anh ta chuyên nghiệp.

Khoảng thời gian tiếp theo, Tưởng Bân giải thích chi tiết cho anh phải làm thế nào.

Vì Kỳ Đông Nham là người mới học, Tố Diệp lại lâu lắm rồi không thực hành nên Tưởng Bân yêu cầu mỗi một quá trình, mỗi bước đều phải thật chậm rãi, khi nào xác nhận mọi người đều an toàn mới tiến hành đục đỉnh, leo núi. Là người dẫn đường, Tưởng Bân sẽ kiểm soát toàn thể, đảm bảo an toàn cho mỗi một thành viên.

Khi chuẩn bị leo núi.

Tố Diệp chẳng còn quan tâm được tới nét mặt của Kỳ Đông Nham nữa, chẳng còn sức để ý xem anh có sợ hay không.

Đứng dưới chân núi ngẩng đầu nhìn lên tới đỉnh, cảm giác xa xôi ấy lại ùa về.

Cũng đúng lúc này, sự việc xảy ra ở Nepal cũng bắt đầu lũ lượt kéo đến.

“Hít sâu một hơi! Cố gắng nghĩ tới những đỉnh núi khi xưa em đã từng chinh phục, đừng nghĩ tới chuyện ở Nepal nữa.” Tưởng Bân đi tới, vỗ mạnh lên vai cô.

Cô làm theo, lúc này mới nhìn sang Kỳ Đông Nham. Sắc mặt anh ta cũng chẳng tốt hơn là bao.

Nắm chặt dụng cụ trong tay, cô nghe thấy tim mình đập rộn ràng.

Là người mở đường, Tưởng Bân lên trước.

Từng tiếng đục băng đâm vào vách núi kích thích não bộ của Tố Diệp. Bốn năm trước, trên đỉnh núi ấy, Tưởng Bân cũng là người dẫn đường, đi trước, cũng những tiếng đục vang vọng như thế này, làm cho cô hoảng sợ tới cùng...

~Hết chương 376~

Quyển 8 - Chương 377: Vì cô có thai rồi

Dây an toàn đang đưa trước mắt Tố Diệp. Màu vàng nhạt đó ít nhiều cũng phân tán cũng lo lắng vu vơ trong lòng cô.

Cô giơ tay kéo chặt sợi dây, thắt chặt khóa an toàn trong lúc đầu óc còn ngây ngô.

Tường Bân không yên tâm, nhìn cô. Khi thấy lúc thắt khóa an toàn, động tác của cô vẫn rất thành thạo, lúc này anh ta mới tiếp tục công việc của mình, rồi dặn dò Kỷ Đông Nham nhìn theo động tác của anh ta để làm theo.

Về vấn đề khoảng cách giữa các thành viên, Tố Diệp và Kỷ Đông Nham đã nảy sinh một mâu thuẫn nhỏ.

Vì Kỷ Đông Nham biết Tố Diệp có tâm lý ám ảnh đối với leo núi. Lần này gọi là leo núi, thực chất chính là một cuộc chiến để cô chiến đấu là trở ngại tâm lý của mình. Làm đồng minh của cô, đồng thời lại là đàn ông, anh quyết định để Tố Diệp leo vị trí ở giữa. Còn mình đi cuối đội, như vậy bất kỳ lúc nào cũng có thể quan sát tình hình của Tố Diệp.

Nhưng Tố Diệp không đồng ý. Cô cảm thấy Kỷ Đông Nham là người mới, về lý phải được coi là đối tượng bảo vệ trọng tâm. Quan trọng hơn, anh mắc bệnh sợ độ cao, ở vị trí cuối cùng đa phần đều phải nhìn lên chứ không phải nhìn xuống.

Trong lúc hai người còn đang tranh cãi, Tường Bân với tư cách là

trưởng đoàn đã phát biểu ý kiến. Anh ta vẫn suy nghĩ dưới góc độ nam nữ, hơn nữa có lẽ đã nhìn thấy sự do dự và một chút chần chừ trên gương mặt Tố Diệp, bèn yêu cầu Kỷ Đông Nham lót phía sau.

Cả đoàn cùng leo núi, quan trọng nhất chính là sự phối hợp giữa các thành viên. Hơn nữa một khi chọn ra người dẫn đường thì các thành viên khác đều phải nghe theo sự chỉ huy và sắp xếp của người đó. Vì leo núi dã ngoại không đơn giản như leo núi giả trong nhà, không cho phép bất kỳ ai khăng khăng làm theo ý mình. Nếu không một khi xảy ra chuyện sẽ liên lụy tới cả đoàn.

Từ khi còn đi học Tố Diệp đã thường xuyên tiếp xúc với đội leo núi cùng những đoàn thám hiểm dã ngoại, đương nhiên cô hiểu rõ tính quan trọng của kỷ luật đoàn thể, thế nên cho dù tức trong lòng, cô cũng đành phải nghe theo sự sắp xếp ấy.

Nhiệt độ bên ngoài rất lạnh, gió cũng to hơn trong thành phố. Khi những làn gió vừa khô vừa lạnh ấy quét lên lớp da hở ra ngoài là cực kỳ đau khổ.

Tường Bân mở đường phía trước, động tác chậm rãi, từ tốn, cho hai người phía sau khoảng thời gian cực lớn để chuẩn bị tinh thần. Cứ tới mỗi điểm anh ta lại dừng lại một chút, quan sát kỹ vị trí tiếp theo thích hợp nhất để cố định đóng đinh.

Tố Diệp đi giữa cũng dần dần sát lại gần anh ta. Cô mặc một chiếc áo bảo hộ màu đỏ rực, có thể chắn gió cát và gió lạnh. Còn Tường Bân trên đầu khoác lên mình bộ quần áo màu xanh lam và xanh lục kết hợp. Cô nhìn lên, thứ màu đó phát ra ánh sáng rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời, khiến não bộ của cô khựng lại trong giây lát.

Cả động tác của cô cũng vậy.

“Tiểu Diệp! Nghĩ gì vậy?” Bên dưới là tiếng hét kịp thời của Kỷ Đông Nham.

Tổ Diệp giật mình tỉnh lại. Cô cúi xuống nhìn Kỷ Đông Nham. Tuy rằng sắc mặt anh nhợt nhạt nhưng nhìn tổng thể vẫn khá ổn. Anh cũng khá thông minh, cả quá trình đều ngược lên hoặc nhìn ngang.

Cô giờ biểu tượng “ok” lên trước mặt anh, rồi bấm bụng tiếp tục leo lên.

Gió càng lúc càng to.

Với kinh nghiệm của Tổ Diệp, có lẽ vẫn còn chưa tới lưng chừng núi.

Tốc độ của Tường Bân đi trước rất chậm, cô cũng không vội đi nhanh.

Với kiến thức chuyên ngành bao năm nay, cô biết tâm lý của mình có vấn đề, cũng hy vọng thông qua việc đi chậm rãi để có thể hòa hoãn sự tranh đấu và bất an trong nội tâm.

Dần dần, Tổ Diệp bắt đầu tìm được cảm giác.

Trước mặt là dãy núi nhấp nhô gập ghềnh.

Tay của cô, chân của cô, không khí cô hít vào phổi, động tác vô thức khi cô chạm tay vào vách núi... Những cảm giác đã từng đi theo cô từng lần giành được thành tích đáng tự hào đã quay trở lại.

Đồng thời cô cũng nhớ lại rất nhiều chuyện.

Nhớ lại lần đầu tiên cô leo núi, nhớ lại khung cảnh khiến cô phải cảm thán không ngừng khi đứng trước đỉnh Everest. Nhớ lại trải nghiệm

lúc đó vì tiết kiệm tiền, cô chỉ mua những trang thiết bị rẻ, suýt nữa thì ngã từ trên đỉnh núi xuống. Nhớ lại dáng vẻ điềm tĩnh của mình khi phóng tầm mắt nhìn ra xa lúc đứng trên đỉnh núi cao. Nhớ lại cảm giác đau khổ đi kèm với vui vẻ khi cô chìm vào giấc ngủ lúc còn đang treo lơ lửng lưng chừng núi...

Trái tim Tố Diệp dần dần trở nên vui vẻ.

Những tâm trạng tiêu cực như căng thẳng, đau khổ, bất an đó lại biến mất một cách kỳ diệu. Nỗi sợ hãi trói chặt cô bốn năm nay hình như cũng tan thành mây khói.

Cô bắt đầu gia tăng tốc độ, hết như mình của bốn năm về trước.

Tường Bân dường như cũng cảm nhận được tốc độ của cô. Anh ta quay đầu nhìn cô, ra hiệu cho cô chú ý an toàn.

Động tác ấy lọt vào mắt Tố Diệp, chẳng hiểu sao lại khiến tim cô chột run lên.

Suy nghĩ của cô trong khoảnh khắc bị đứt đoạn.

Tường Bân trong bộ quần áo bảo hộ màu lục lam ấy, gương mặt bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt cô càng lúc càng mờ hồ...

“Cẩn thận!”

Đi kèm là tiếng hét kinh hoàng của Kỳ Đông Nham. Tố Diệp cảm thấy chân mình trượt một cái, cả người bỗng chao đảo mãnh liệt, ngay sau đó cô ngã thẳng xuống.

Cô kêu lên một tiếng. Gió lạnh hai bên sườn như đang quét vù vù vào người, gần như đánh nát quần áo trên người cô.

Vào khoảnh khắc rơi xuống, trong đầu cô chợt lóe lên mấy tia sáng vu vơ.

Những tia sáng ấy như che chặt mắt cô.

Hình như cô nhìn thấy một tờ báo, trên đó chi chít đầy những tin tức. Sau đó là một ký ức xa lạ đập vào não bộ.

Đúng vào lúc này, hình như cô nghe thấy cả tiếng của Kỳ Đông Nham và Tường Bân. Một giây sau eo cô được thứ gì đó chặn lại, lực rất mạnh, quán chặt lấy cô để cô không rơi xuống tiếp.

“Tiểu Diệp!” Vang lên trên đỉnh đầu là tiếng kêu gấp gáp của Kỳ Đông Nham.

Lúc này Tố Diệp mới phát hiện ra khóa an toàn đã có tác dụng quan trọng. Cô lơ lửng giữa không trung, nắm giữ sinh mạng chính là sợi dây an toàn màu vàng nhạt đó. Sau đó cô theo sợi dây nhìn lên, chỉ thấy Kỳ Đông Nham đang kéo chặt nó lại.

Vì lúc rơi xuống, cô ngang qua Kỳ Đông Nham, nên bây giờ đổi lại cô là người đi cuối, Kỳ Đông Nham ở giữa. Thế là, Kỳ Đông Nham không thể không nhìn xuống dưới.

Vì vậy, từ góc độ của Tố Diệp nhìn lên, sắc mặt Kỳ Đông Nham tái mét, không biết là vì sợ độ cao hay vì cô đã sảy bước.

Trên cao nhất, Tường Bân cũng giữ chặt dây, tiện thời cố định vị trí của Kỳ Đông Nham.

Trông anh ta cũng đã bị dọa cho hết hồn, giơ tay ra hiệu hỏi tình hình của Tố Diệp.

Những ký ức mới ấy càng lúc càng rõ nét trong đầu Tố Diệp, rất nhiều hình ảnh bắt đầu điên cuồng giao thoa trước mắt cô.

Kỷ Đông Nham sốt sáng, hét to: “Em sao rồi?”

Tố Diệp cố gắng với lấy vách núi nhưng vì độ dốc của nó cô không thể chạm vào được, thế nên không dám hành động bừa bãi nữa. Sợ rằng hai người phía trên lại bị cô liên lụy, cô bèn vẽ một hình OK lên không trung.

Tường Bân từ bỏ dự định leo tiếp, ra hiệu cho Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham nhớ, lúc trước Tường Bân đã dạy ám hiệu này, bèn phối hợp với Tường Bân bắt đầu sử dụng hai sợi dây cáp để hạ xuống.

Chỉ có điều, tuy rằng mặt anh cắt không còn hột máu, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không dám lơ là cảnh giác, sợ chỉ cần buông tay sẽ làm động tới khóa an toàn trên eo Tố Diệp, thế nên lúc nào cũng nắm rất chặt sợi dây.

Người Tố Diệp cũng từ từ được hạ xuống.

Cũng may Tường Bân đã mang thiết bị mới nhất tới, bọn họ mới có thể hạ xuống với tốc độ nhanh nhất, tiết kiệm được rất nhiều thời gian, tránh cho khóa an toàn có thể bị đứt.

Khi tiếp đất an toàn, Kỷ Đông Nham và Tường Bân đều lập tức chạy tới hỏi tình hình của Tố Diệp.

Khóa an toàn và dây cáp trên người Tố Diệp còn chưa kịp tháo ra. Cô ngồi trên mặt đất, đầu mày nhú chặt, tay phủ lên mắt cá chân: “Đau lắm!”

Kỷ Đông Nham không nói gì, lập tức bế Tố Diệp lên xe.

Kỷ Đông Nham và Tường Bân như hai ông hộ pháp trái phải, đưa thẳng Tố Diệp vào bệnh viện.

Khi tới nơi, nét mặt hoảng hồn vì sợ độ cao của Kỷ Đông Nham mới từ từ hồng hào trở lại.

Vì không rõ vết thương có nghiêm trọng hay không, Kỷ Đông Nham không dám lơ dờ, vội vàng tìm một bệnh viện gần nhất để chẩn đoán trước, xem bác sỹ nói thế nào. Nếu tình hình nghiêm trọng, anh sẽ liên lạc với người quen để tới bệnh viện khác. Cũng may giờ này người xếp hàng không quá đông, nhưng chắc chắn là không thể được gặp bác sỹ chuyên gia. Tường Bân cũng sợ lỡ việc nên xếp ngay số để khám thường.

Khi được đưa vào khoa xương khớp, Tố Diệp vẫn còn chưa hoàn hồn, sắc mặt vẫn chưa thể bình ổn trở lại.

Tường Bân và Kỷ Đông Nham là người nhà, đều không được phép vào, đành đợi ở bên ngoài.

Trong phòng chẩn đoán, dưới sự giúp đỡ của y tá, Tố Diệp được cởi giày ra.

Có máu chảy.

Bác sỹ quan sát tỉ mỉ một lượt, rồi dò hỏi nguyên nhân để bị thương. Tố Diệp trở lại rõ ràng, lần lượt. Bác sỹ giơ tay, khẽ chạm vào một cách cẩn thận. Mỗi lần chạm vào đâu lại hỏi cô có đau hay không.

Có chỗ khớp xương khá nặng, Tố Diệp đau đến toát mồ hôi.

“Có lẽ chưa bị thương tới xương, chỉ có điều một diện tích da lớn bị tổn thương, gây hiện tượng tụ máu.”

Tố Diệp thật sự sợ hãi mình bị liệt. Thường ngày cô cũng là người sợ chết, nghe bác sỹ nói xong cô bắt đầu hồ nghi hỏi: “Nếu không phải vấn đề xương khớp, tại sao tôi lại đau như vậy?”

Bác sỹ cười: “Cô có chuẩn bị kỹ càng thế nào, thì mắt cá chân cũng đã va chạm với vách núi. Cộng thêm việc cô bị trượt xuống, khớp xương hơi bị trẹo cũng là điều khó tránh.”

Tố Diệp do dự.

Bác sỹ thấy vậy đề nghị: “Thế này đi, nếu cô thật sự lo lắng, có thể chụp CT xem sao.”

“Được, được, được! Bác sỹ mau viết đơn cho tôi đi.” Tố Diệp chỉ sợ mình bị tàn phế. Một khi chân thật sự có vấn đề, làm sao cô còn xứng với Niên Bách Ngạn nữa? Đi bên cạnh anh cũng cảm thấy mất mặt.

Bác sỹ nhìn cô buồn cười, bắt đầu gõ đơn vào máy tính, hỏi một câu: “Cô mang thai chưa?”

“Dạ?” Tố Diệp ngẩn người: “Chưa ạ!”

“Cô chắc chắn chứ? Mang thai là không được chụp CT đâu đấy.” Bác sỹ hỏi lại một lần nữa với vẻ rất trách nhiệm.

Tố Diệp chần chừ giây lát: “Chắc là... không chứ?” Cô chợt nhớ lại “bà dì” tháng này vẫn chưa thấy tới. Nhưng có những lúc chu kỳ cũng không chuẩn, cô cũng chưa bao giờ lo lắng.

“Không có?” Bác sỹ dừng tay lại: “Được rồi, cô lấy một ít máu kiểm tra tình hình xem có thai hay không đã.”

“Tôi không thể nào có thai được, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Bác sỹ cứ kê đơn cho tôi đi.”

Bác sỹ quyết không đồng ý, lập tức bảo cô đi lấy máu trước.

Trong lúc đợi kết quả, Tố Diệp lại quay về khoa xương khớp. Vì cả bệnh viện là một hệ thống mạng lưới thống nhất, bác sỹ bên này có thể lấy kết quả trực tiếp từ bên kia.

Mười mấy phút sau, kết quả kiểm tra máu mới được gửi về phòng khám của khoa xương.

Tố Diệp chống cằm đợi bác sỹ kê đơn cho cô chụp CT, vốn dĩ chẳng thèm liếc kết quả xét nghiệm máu lấy một cái. Vì cô biết rất rõ, một là chu kỳ kinh nguyệt của cô trước nay luôn loạn cào cào, hai là lần nào họ cũng áp dụng biện pháp tránh thai.

Bác sỹ nhìn kết quả rồi nói.

Ai ngờ kết quả mà Tố Diệp nghe thấy lại là: “Cô Tố! Cô không được chụp CT, vì cô có thai rồi.”

~Hết chương 377~

*Lảm nhảm: Up tạm hai chương, tối về up nốt nhé

Quyển 8 - Chương 378: Phải báo chuyện này thế nào?

Vì Tường Bân có việc bận đột xuất, nên sau khi về trung tâm thành phố không thể cùng Kỷ Đông Nham đưa Tố Diệp về tận nhà. Lúc sắp về tới tứ hợp viện, từ sớm, Niên Bách Tiêu đã nhận được thông báo để mở rộng cửa lớn, tiện cho xe của Kỷ Đông Nham đi thẳng vào trong.

Kỷ Đông Nham bế Tố Diệp đi thẳng vào phòng ngủ. Niên Bách Tiêu nhìn chiếc đờng băng trắng toát của cô, trong lòng ít nhiều cảm thấy không vui.

“Sao người phụ nữ như chị phiền phức thế?” Cậu ta nói một câu với vẻ khó chịu.

Tố Diệp không lên tiếng.

Tâm tư của Kỷ Đông Nham dồn hết cả vào người Tố Diệp, nên cũng chẳng để ý tới câu nói của Niên Bách Tiêu. Sau khi cô đã ngồi yên vị trên giường, anh ta mới nói: “Anh vẫn nên liên hệ với chuyên gia xương khớp để khám cho em xem sao. Anh vẫn nghi ngờ bác sỹ ở bệnh viện đó không được. Chúng ta ít nhất cũng phải chụp X quang hay chụp CT gì đó chứ, đúng không?”

Tố Diệp khẽ lắc đầu: “Bác sỹ nói tôi chỉ bị thương ngoài da, cùng lắm là bắp thịt và da bị tổn thương thôi, xương khớp không có vấn đề gì, anh yên tâm đi!”

Kỷ Đông Nham vẫn không yên tâm. Nhưng Tố Diệp hết sức kiên

quyết nên anh ta cũng đành thôi.

Sau khi Niên Bách Tiêu tiễn Kỷ Đông Nham ra khỏi cửa, cả phòng ngủ chìm vào một bầu không khí yên tĩnh cực độ.

Tố Diệp vẫn im lặng tựa vào đầu giường, nhưng suy nghĩ thì chưa phút nào yên ổn. Đầu cô cứ âm ỉ vang dội như tiếng tàu hỏa chạy qua. Từ khi ở bệnh viện về tới tận tứ hợp viện, tâm trạng của cô không hề bình ổn chút nào.

Cô không nói với Kỷ Đông Nham và Tưởng Ân chuyện mình có thai.

Vì cho tới tận bây giờ cô vẫn cảm thấy không có khả năng. Chuyện này xảy ra quá đột ngột, đến nỗi khiến cô nhất thời không thể chấp nhận hiện thực.

Một lúc lâu sau, Tố Diệp mới có phản ứng, đặt tay lên bụng, rồi cúi xuống nhìn. Tâm trạng bàng hoàng vẫn chưa tan khỏi ánh mắt cô.

Cô mang thai rồi ư?

Cũng tức là, giờ phút này đây, ngay trong bụng cô đang thai nghén một sinh mạng nhỏ, như một cây non nảy mầm từ trong đất mẹ?

Tố Diệp căng thẳng nuốt nước bọt, ngón tay cũng hơi run run.

Cô đang mang đứa con của Niên Bách Ngạn?

Tim cô bắt đầu đập rộn ràng. Một cảm giác không tên từ tận sâu đáy lòng bắt đầu nổ tung. Đó là một tâm trạng rất phức tạp, có chút lo lắng lại có chút mừng vui, tựa như bối rồi, đi kèm một chút bàng hoàng.

Cô chưa bao giờ làm mẹ, cũng chưa từng nghĩ khi bụng mình to lên sẽ có dáng vẻ thế nào. Nói thật là, cô đã sớm quen với cuộc sống hai người của cô và Niên Bách Ngạn, nên không thể tưởng tượng ra khi có con, bức tranh tương lai sẽ thế nào.

Tố Diệp khẽ cắn môi, phía dưới lòng bàn tay vẫn còn là cái bụng nhỏ bằng phẳng. Cô vẫn chưa cảm nhận được bất kỳ dấu hiệu nào của đứa trẻ.

Đứa bé này rốt cuộc đã có từ khi nào vậy?

Cô bắt đầu vắt óc suy nghĩ.

Tư duy cuối cùng đột ngột dừng lại vào một đêm nào đó.

Cuối cùng Tố Diệp đã nghĩ ra nguyên do.

Không sai, chính vào lần đó khi Niên Bách Ngạn say rượu. Tối đó anh không còn nuông chiều cô như mọi ngày. Có lẽ anh say thật rồi, mới mặc kệ cô van vãn, để lại tinh hoa của mình trong người cô.

Tố Diệp cũng chỉ có thể nghĩ tới lần đó mà thôi.

Vì từ sau lần đó, anh không bao giờ làm như thế nữa.

Tố Diệp từ từ điều chỉnh lại tư thế ngồi.

Không thể không thừa nhận, cảm giác này kỳ lạ vô cùng.

Cô không biết nên hình dung thế nào về nó. Tóm lại tới cuối cùng, khóe môi cô đã không kìm chế được mà cong lên.

Nhớ lại Niên Bách Ngạn đã không chỉ một lần hỏi cô có phải đã

mang thai hay không, chắc là anh thích trẻ con phải không?

Còn trong người cô, lúc này lại đang mang đứa con của anh, cốt nhục của anh. Nếu anh biết được tin này, liệu có vui lắm không?

Nghĩ tới đây, cổ họng cô cũng nhảy tung tung như trái tim hỗn loạn.

Hai tay bắt đầu xoa vào nhau một cách bối rối và lo lắng. Cô phải nói với Niên Bách Ngạn thế nào đây?

Câu đầu tiên phải nói gì nhỉ?

Hay là cứ nói một cách mộc mạc thôi: Hi Bách Ngạn! Em mang thai đứa con của anh rồi...

Đang chọn lọc từ ngữ thì Niên Bách Tiêu gõ cửa mấy tiếng rồi đi vào.

Sau khi thấy Tố Diệp ngồi chờ sẵn trên giường, cậu ta thở dài, đút hai tay vào túi quần bước lên, nét mặt có chút kỳ cục: “Đau đến ngực rồi à?”

Lúc này Tố Diệp mới chuyển sự chú ý của mình từ đứa bé sang Niên Bách Tiêu.

“Tính từ đó cậu dùng hơi kỳ quặc đấy.” Cô lại chê bai việc ngẩng đầu nhìn cậu ta rất mệt mỏi, bèn chỉ vào bên cạnh giường: “Cậu ngồi xuống nói chuyện có được không? Không đứng cao y hệt như anh trai cậu, cổ tôi sắp gãy tới nơi rồi.”

“Không nói lời tốt đẹp!” Niên Bách Tiêu lại khôi phục cách nói chuyện bằng tiếng Trung vùng về, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời cô, ngồi xuống bên cạnh giường. Cậu ta nhìn chăm chăm chân cô, ánh mắt toát ra vẻ áy náy rõ ràng.

“Kỷ nói rồi, vì chuyện của tôi, chị bị thương mới.”

Lúc này Tố Diệp mới hiểu nguyên nhân thằng nhóc này áy náy. Cô cười, thoải mái đáp: “Nhóc à! Đừng có tưởng bở, tôi không nói đi leo núi là vì cậu đâu.”

Niên Bách Tiêu nhướn mày, nhìn cô bức dọc.

“Nhưng mà, con người không thể không thừa nhận mình đã già. Nếu là tôi trước đây, ngọn núi dốc hơn thế cũng không bị thương.” Tố Diệp thở dài.

“Nói vậy, chị trẻ vẫn.” Niên Bách Tiêu lớn tiếng nói.

Tố Diệp bật cười.

Niên Bách Tiêu chỉ vào chân cô có vẻ gượng gạo: “Rất nghiêm trọng?”

“Không nghiêm trọng, yên tâm đi!”

Niên Bách Tiêu hừ một tiếng: “Tôi chẳng thêm lo lắng.”

Tố Diệp tươi cười nhìn cậu ta.

Như thế cậu ta càng thiếu tự nhiên, mặt đỏ bừng, cuối cùng hắng giọng nói: “Chị bị thương, tôi biết, chăm sóc chị vẫn phải.”

Tố Diệp thật sự khó mà lý giải được logic ngôn ngữ của cậu ta. Nhưng cậu ta cũng đang không ngừng tiến bộ, nên cô cũng không khiêu khích, mà cố tình hằn học nói: “Anh trai cậu đi công tác, giờ cậu là người đàn ông duy nhất trong nhà, cậu không làm khổ sai thì

ai làm?”

Niên Bách Tiêu trừng mắt với cô rồi đứng dậy.

Khi đi ra tới cửa cậu ta mới buông lại một câu: “Thối! Còn nói mình là lão tướng, vẫn ngã gãy chân!”

Dứt lời, bèn bỏ đi.

“Ranh con! Tôi chỉ bị thương ở bàn chân thôi, thế nào là ngã gãy chân? Khái niệm bàn chân và cẳng chân cậu không phân biệt được sao?” Tố Diệp hét ầm lên với cánh cửa đang từ từ khép lại.

Ngoài cửa, không còn động tĩnh nào đáp lại cô nữa.

Tố Diệp đặt gối sang một bên, cả người mềm nhũn.

Nhớ lại lời của Niên Bách Tiêu, cô cũng tự cảm thấy mình nực cười.

Nghĩ lại cô đã leo núi bao nhiêu năm nay, nhưng chưa bao giờ thâm như hôm nay. Trên một sườn núi rất thoải, còn chưa tới lưng chừng núi, cô đã “hi sinh” trước, người đầu tiên cứu cô lại là một Kỳ Đông Nham mắc bệnh sợ độ cao?

Thế giới này đúng là loạn rồi.

Cô nhớ lại khoảnh khắc mình ngã xuống núi.

Ký ức mới mẻ đó lại dần ngập tràn não bộ.

Đúng vào lúc chân cô bị hẫng, ký ức của cô dường như chợt trở về đỉnh núi ở Nepal, trở về với vách núi ngập tràn tuyết trắng ấy.

Trên ngọn núi cô độc, chỉ có một mình cô. Khi cái đục băng rơi xuống, cô đang leo núi, chân bị trượt, cả người lập tức lơ lửng trên vách núi. Thứ duy nhất duy trì mạng sống của cô chính là sợi dây thừng mảnh đó.

Dưới chân là vực sâu muôn trượng!

Đó là một khung cảnh hoàn toàn mới, đã đập vào não bộ của cô vào khoảnh khắc cô trượt chân rơi xuống.

Tim Tố Diệp chợt run lên, nhưng lại rất khó giải thích.

Tại sao trong hình ảnh chỉ có một mình cô? Tưởng Bản trong trí nhớ của cô đâu?

Nhưng mà...

Chớp mắt Tố Diệp lại mỉm cười.

Mặc kệ nó là hình ảnh gì.

Cô chỉ biết ông trời vẫn còn thương cô lắm.

Để cô bị thương nhẹ, mục đích chính là để cô biết mình đã mang thai.

Cô thật sự phải cảm ơn sự rộng rãi của trời cao!

Cái tính này của Tố Diệp rất tốt, là điển hình cho kiểu người, nếu đối phương bày binh bố trận, mà khắp nơi bày la liệt kẹo ngọt thì cô sẽ nghĩ cách ăn được kẹo đã rồi tính tiếp.

Lúc này đây, cô không còn nhớ tới chuyện leo núi nữa, cả người bắt

đầu “lập kế hoạch” làm sao báo cho Niên Bách Ngạn biết chuyện này.

Nhưng đầu ngón tay cô còn nhanh hơn cả ý thức của cô.

Khi cô tỉnh lại thì nó đã ấn vào số điện thoại của Niên Bách Ngạn.

Chuông điện thoại kéo rất dài.

Tâm trạng của Tố Diệp cũng có một sự thay đổi nho nhỏ, từ sự hưng phấn ban đầu dần chuyển thành thất vọng, nôn nóng.

Cuối cùng bên kia cũng nhận máy.

Trái tim cô lại vui trở lại.

“Bách Ngạn?” Giọng nói ngập tràn niềm vui.

So với vẻ vui mừng của Tố Diệp, Niên Bách Ngạn lại có chút mệt mỏi. Cho dù cách nhau tai nghe điện thoại, Tố Diệp vẫn cảm nhận được sự uể oải của anh. Anh khẽ hỏi cô có ăn cơm đúng giờ hay không.

Tố Diệp để cho anh yên tâm nhưng bản thân lại không yên tâm được. Cô không nhịn được bèn hỏi: “Anh đang họp à?”

“Đúng!” Anh thờ dãi.

Tố Diệp rất ít khi thấy Niên Bách Ngạn như vậy, lại có chút áy náy. Thì ra anh nhận điện thoại trễ hơn là vì anh đang họp. Nếu như bình thường chắc chắn là cô đã cúp máy để không làm ảnh hưởng tới công việc của anh, nhưng hôm nay không hiểu sao cô lại muốn nghe giọng anh, muốn nhìn thấy anh đến thế.

Thế là cô nhẹ nhàng hỏi: “VẬY... em có thể không cúp máy ngay không?”

Bên đó Niên Bách Ngạn im lặng vài ba giây. Rất nhanh, cô nghe thấy anh dặn dò Hứa Đồng, cuộc họp tạm dừng.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng anh đứng dậy, kế nữa là tiếng bước chân.

Tới một nơi yên tĩnh thì tiếng bước chân ngưng lại.

Tố Diệp mím môi cười, gọi thẳng cuộc gọi video cho anh.

Đối phương nhận máy.

Thế là Tố Diệp nhìn thấy có lẽ Niên Bách Ngạn đang ở trong phòng nghỉ. Ánh sáng xung quanh khá tối, hoàn toàn đối lập với ánh nắng rực rỡ của cô bên này. Điều càng khiến cô kinh ngạc hơn là, Niên Bách Ngạn trong hình trông cực kỳ tiều tụy. Gương mặt góc cạnh của anh giờ như gầy rộc đi, cằm rõ ràng cũng vuông hơn.

Nhìn kỹ, trong mắt anh còn có những tia máu đỏ.

“Bách Ngạn! Đã mấy ngày anh không nghỉ ngơi rồi?” Tố Diệp bàng hoàng.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, nhưng chỉ cười dịu dàng: “Bộ dạng của anh tệ đến thế à?”

Tố Diệp gật đầu, lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

“Không sao đâu!” Giọng anh từ đầu tới cuối vẫn rất ôn hòa.

Anh vẫn vậy, dù trời có sập xuống, cũng chỉ nói với cô không sao đâu.

Nhưng Tố Diệp biết nhất định có chuyện gì rồi, nếu không sao anh lại lao tâm lao lực đến mức này?

Cuộc điện thoại vốn định báo cho Niên Bách Ngạn biết chuyện cái thai, nhưng thấy nét mặt anh ủ rũ, công việc lại đầy rẫy, cô nhất thời chẳng biết nên nói thế nào. Cô suy nghĩ rồi hỏi: “Bách Ngạn! Khi nào thì anh về được?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc một lúc rồi khẽ đáp: “Anh sẽ cố gắng về nhanh, được không?”

Trước đây anh luôn cho cô một đáp án chính xác thời gian trở về, mà tới ngày đó anh chưa bao giờ thất hứa. Nhưng lần này anh chỉ nói sẽ cố gắng về nhanh, khiến cô ít nhiều cảm thấy buồn bã. Nhìn gương mặt mình ngày nhớ đêm mong trong điện thoại, cô chỉ muốn lập tức nhào đến trước mặt, ôm chặt lấy anh.

“Diệp Diệp?” Thấy cô không nói gì, Niên Bách Ngạn hiểu lầm hỏi: “Em giận à?”

“Không, em biết anh bận mà.” Tố Diệp đè nén nỗi xót xa trong lòng lại, nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn không kiềm chế được: “Bách Ngạn! Thật ra em gọi điện thoại tới là để nói với anh rằng, em...”

“Tổng giám đốc Niên! Giá cổ phiếu lại bắt đầu có biến động, sụt giảm nghiêm trọng!” Là thanh âm gấp gáp của Hứa Đồng vọng vào, ngắt ngang lời Tố Diệp định nói...

~Hết chương 378~

*Lảm nhảm: Hôm nay đến đây thôi nhé, mệt quá rồi

"Muộn một chút anh sẽ gọi cho em, đợi điện thoại của anh!"

Quyển 8 - Chương 379: Đợi điện thoại của anh

Thanh âm đập vào tai khiến Tố Diệp sửng sờ.

Một giây sau, cô thấy thái độ của Niên Bách Ngạn ở đầu kia điện thoại trở nên lạnh lẽo, nếp nhăn trên trán anh lại siết chặt lại. Anh hơi nghiêng mặt nhìn Hứa Đồng. Từ góc của Tố Diệp nhìn qua, gương mặt anh lạnh tới nỗi người ta phải rùng mình.

“Tôi biết rồi!” Anh lên tiếng, giọng nói vừa âm u vừa giá buốt, hết như bầu trời đầy mây mù phía sau lưng anh.

Có tia nắng chiếu lên người Tố Diệp, nhưng không hiểu sao cô vẫn cảm thấy lạnh. Cô lo lắng, bất an nhìn Niên Bách Ngạn. Cách xa vạn dặm nhưng hình như cô cũng bị ảnh hưởng bởi tất cả tâm trạng của anh.

Niềm vui khi biết mình mang thai tựa hồ cũng bị cái lạnh này làm đóng băng lại. Thông tin ấy cứ vòng qua vòng lại quanh miệng cô nhưng không thể nào bật ra được.

Chẳng mấy chốc, Niên Bách Ngạn đã quay về phía cô. Tuy rằng anh không còn nhíu mày nữa nhưng giọng nói vẫn có chút đè nén: “Diệp Diệp...”

“Em biết anh rất bận, em chỉ nói một câu cuối cùng nữa thôi.” Tố Diệp chẳng biết mình lấy đâu ra nhiều dũng khí như thế. Cô không suy nghĩ gì cứ thế ngắt lời Niên Bách Ngạn, trái tim gần như vọt lên tận cổ họng, lòng bàn tay cô cũng đổ đầy mồ hôi.

Cô nuốt nước bọt cái ực, kiềm chế cảm giác mơ màng vì căng thẳng mà tạo thành trong đầu. Khi cất lời lần nữa, đến cô cũng nghe ra giọng mình run run: “Bách Ngạn! Em... Em mang thai rồi...”

Nói xong câu này, cả người cô xẹp lép như một bóng da xì hơi, hoàn toàn không còn chút sức lực nào, chỉ còn lại một trái tim vẫn đang không ngừng đập loạn trong lồng ngực. Tai cô bắt đầu vang lên những tiếng ù ù, là vì quá căng thẳng. Hai mắt cô nhìn chằm chằm vào Niên Bách Ngạn, chờ đợi phản ứng của anh.

Niên Bách Ngạn ở đầu kia điện thoại rõ ràng đang ngơ ngẩn.

Sau đó lại nghe thấy có tiếng người gõ cửa với thanh âm gấp gáp, có lẽ tình hình giá cổ phiếu thật sự rất căng thẳng.

Cô liền thấy Niên Bách Ngạn nghiêm túc nhìn mình, rồi nói: “Muộn một chút anh sẽ gọi lại cho em, đợi điện thoại của anh.”

Tố Diệp gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Cuộc điện thoại kết thúc.

Tố Diệp ôm lấy di động, nhũn người nằm bò ra giường, như bị ai rút mất xương sống, chỉ còn lại lớp xương sụn chống đỡ cả cơ thể.

Cô bắt đầu oán trách chính mình.

Trách mình không hiểu chuyện.

Tại sao không cố nhịn thêm chút nữa? Tại sao không đợi tới khi Niên Bách Ngạn đi công tác trở về hẵng nói với anh chuyện này? Không cần nghĩ cũng biết bây giờ chắc chắn anh đang bận bù đầu. Bây giờ

cô đột ngột nói với anh chuyện này, liệu anh có phân tâm không? Liệu có ảnh hưởng tới công việc của anh không?

Nghĩ tới đây, Tố Diệp thật sự muốn vả vào miệng mình một cái, cô cảm thấy mình quá ích kỷ.

Nhưng suy nghĩ lại, cô không sao giữ trong lòng được.

Chuyện lớn thế này cô thật sự không giấu nổi. Nói sớm nói muộn chẳng nào cũng phải nói, cô vốn không nhịn được, chỉ bằng cứ nói luôn cho xong. Nếu không phải thời gian gấp gáp, cô thật sự rất muốn biết anh nghĩ thế nào.

Cô rất muốn chính miệng hỏi anh rằng: Bách Ngạn! Em mang trong mình giọt máu của anh rồi, anh có vui không?

Cô thở dài một hơi rồi vút điện thoại sang bên cạnh.

Nhìn về phía chiếc điện thoại, Tố Diệp cảm thấy trong lòng ghen lại. Thật ra cô còn muốn hỏi Niên Bách Ngạn một câu nữa: Anh có biết sắp tới sinh nhật em rồi không?

Khi Diệp Uyên về tới nhà thì đã quá mười một giờ đêm. Lúc mở cửa đi vào, anh còn mang theo một chút gió bụi của bên ngoài.

Ngoài cửa sổ trời tối đen như mực, đến ánh sao cũng như bị giấu đi.

Giờ này mà Diệp Lan vẫn chưa ngủ. Cô nằm co ro trên sofa. Màn hình tivi cực lớn trong phòng nhấp nháy lúc sáng lúc tối, chiếu sáng cả gương mặt chất chứa vô vàn lo lắng của cô.

Diệp Uyên không ngờ muộn vậy rồi mà trong nhà vẫn còn người chưa ngủ, anh giật nảy mình. Sau khi nhìn thấy Diệp Lan, anh thờ

phào, đi tới, vút bừa chiếc cặp lên bàn uống nước rồi uể oải ngồi xuống bên cạnh con bé.

“Làm anh trai em bao năm nay, anh không biết là em lại thích xem thể loại phim súng đạn đấy.”

Diệp Lan nhìn chăm chăm vào màn hình. Trên đó đang chiếu một bộ phim truyền hình nổi tiếng về đề tài đặc cảnh bắt phần tử buôn bán ma túy. Hai bên đang đánh nhau rất hăng máu, mưa bom bão đạn ngập trời. Các cảnh sát lâm nguy cũng không chùn bước, có vẻ như đã quyết liều mình với lũ tội phạm.

Diệp Uyên lấy một tờ khăn giấy lau tay, rồi bốc mấy quả nho bỏ vào miệng. Sau khi nhìn thấy cảnh trên tivi, anh không nhịn được cười: “Này! Quay phim cũng đều quá đi. Ai cũng như chiến sỹ sắt thép, súng đạn không thể làm bị thương. Nếu thần kỳ được như thế thật thì Trung Quốc đã quét sạch bọn tội phạm ma túy từ lâu rồi.”

Câu này làm Diệp Lan khó chịu. Cô nhú mồm, trừng mắt lườm anh: “Anh toàn bay tuyến quốc tế, trở về không cần nghỉ ngơi à?”

Rõ ràng ngập tràn mùi thuốc súng.

Diệp Uyên dù có ngốc nghếch thế nào cũng phải nhận ra. Anh vội vàng giải thích: “Anh không có ý phê phán đặc cảnh, chỉ nói riêng cái phim này thôi. Bây giờ biên kịch với đạo diễn toàn làm mấy phim vớ vẩn. Em bảo mấy cái phim kháng Nhật ấy, mấy chính đảng ngầm đều thiếu nước cưới mây đạp gió nữa thôi, giờ một đầu ngón tay ra là bắn chết mấy thằng giặc, phi một dao qua là kẻ địch ngã ngay, thế còn gọi gì là đảng ngầm nữa? Toàn là Nhất Hòa đại sư với Lý Tiểu Long đầu thai hết!”

Diệp Lan đang xem hứng thú, bên này Diệp Uyên cứ lải nhải mãi

không ngừng, không ngừng huơ huơ vẽ vẽ những tình tiết trong phim, khiến Diệp Lan rất bức bối. Cô nhét luôn cả đĩa nho vào mồm Diệp Uyên, tức giận nói: “Muốn ăn thì anh lên gác mà ăn, không ăn thì về phòng ngủ đi!”

“Xin lỗi em nhé, anh chệnh lệch múi giờ.” Diệp Uyên cười tươi.

Diệp Lan cũng chẳng muốn hao tổn sức lực vào việc đánh nhau với Diệp Uyên. Cô mặc kệ anh, tập trung tinh thần vào màn hình tivi, xem tới đoạn căng thẳng còn nắm chặt tay lại.

Diệp Uyên cũng là người thức thối, ngồi bên cạnh không phát biểu ý kiến gì nữa. Tuy rằng anh thấy bộ phim này quay con người quá thần kỳ, nhưng nhìn dáng vẻ xem phim nghiêm túc của Diệp Lan, anh cũng chọn cách lặng im.

Khi tiếng nhạc kết thúc vang lên, Diệp Lan mới thả lỏng tinh thần.

Cô ngồi đó, thở dài nặng nề.

“Biên kịch này cũng tài quá nhỉ, làm em xem phim mà cũng đau khổ, cảm hận đến vậy!” Diệp Uyên không biết nên khóc hay cười.

Diệp Lan không đáp lại, cả người chìm trong suy tư.

Diệp Uyên cũng không buồn ngủ, bèn khởi động bộ phận cảm ứng. Anh mệt mỏi giơ tay lên không trung vạch mấy đường, màn hình bắt đầu chuyển sang kênh khác.

“Anh à!” Một lúc lâu sau, Diệp Lan lên tiếng.

“Ừ?”

“Anh từng tới Vân Nam chưa?” Diệp Lan ôm gối, chớp chớp đôi mắt to nhìn Diệp Uyên.

Diệp Uyên vừa nhai hạt nho vừa gật đầu.

“Bên đó tình hình trị an tệ lắm sao?” Cô lại hỏi.

Diệp Uyên lắc đầu: “Cũng còn tùy từng nơi. Ví dụ mấy thành phố du lịch như Lệ Giang, Đại Lý, Hương Cách Lý Lạp thì an ninh tốt hơn một chút. Nhiều người đi du lịch cũng không thể tới mấy nơi chưa được khai thác chứ? Nói đi nói lại, Vân Nam vẫn là một địa điểm nghỉ dưỡng khá lý tưởng, cộng thêm người dân nơi đó đa phần lại theo Phật giáo. Em chỉ cần đừng xâm phạm vào văn hóa tín ngưỡng của họ là sẽ không sao. Sao? Em định đi du lịch à?”

“À...” Diệp Lan lẩm bẩm: “Cũng không phải, em hỏi bừa thế thôi.”

“Em mà muốn đi du lịch thật thì cứ đi tuyến hàng không của anh sẽ an toàn hơn một chút.” Diệp Uyên đưa ra đề nghị.

Diệp Lan cười: “Phong cảnh nước ngoài ở đâu chẳng vậy.”

Diệp Uyên nhìn cô, nhíu mày: “Định đi Vân Nam thật à? Vậy anh sẽ liên lạc với mấy đồng nghiệp khác, họ bay tuyến Vân Nam.”

“Aiya, không đâu! Em làm việc trong Tinh Thạch còn chưa tới một năm, đến kỳ nghỉ còn chẳng có sao dám nghĩ tới chuyện đi du lịch.” Trong lúc nói, Diệp Lan vừa hay liếc mắt nhìn thấy Nguyễn Tuyết Mạn đi xuống nhà. Dứt lời cô bèn đứng dậy: “Được rồi, em buồn ngủ rồi, em đi ngủ đây!”

“Ngủ ngon!” Diệp Uyên nói.

Diệp Lan cũng chúc anh ngủ ngon, chào Nguyễn Tuyết Mạn một tiếng rồi đi lên gác.

Diệp Uyên thấy Nguyễn Tuyết Mạn xuống nhà, mơ hồ nghĩ thấy một mùi không lành ập tới. Anh lập tức ngáp ngắn ngáp dài rồi lấy có nghỉ ngơi, định chuồn lẹ lên gác.

“Con ngồi xuống đã, mẹ biết con chưa ngủ được đâu!” Nguyễn Tuyết Mạn khoác thêm áo ngoài, ngồi xuống sofa, bực dọc nói với Diệp Uyên một câu.

Từ khi Diệp Hạc Phong đề nghị ly hôn, cuộc sống của Nguyễn Tuyết Mạn chẳng tốt đẹp gì. Trước đây khi Diệp Hạc Phong vẫn còn cố duy trì quan hệ vợ chồng ngoài mặt với bà ta, trước mặt bạn bè thân thích ít nhiều ông vẫn có chút kiêng dè, cái danh phu nhân nhà họ Diệp vẫn còn khiến bà ta nở mày nở mặt. Nhưng bây giờ, Diệp Hạc Phong bắt đầu công khai không về nhà, từ sáng lẫn tối đều ở lý công ty, quyết không gặp mặt. Người làm phiền bà ta tối ngày chỉ có vị luật sư đại diện.

Bà ta không thể ra khỏi nhà, không có nghĩa sẽ không bị người ngoài phiền nhiễu.

Mấy vị phu nhân quyền quý mọi ngày vẫn cùng nhau chơi mạt chược cứ mấy hôm lại tới nhà. Có lẽ nghe nói chuyện Diệp Hạc Phong đòi ly hôn, ngoài mặt thì lấy danh nghĩa tốt đẹp là tới an ủi bà ta, cho bà ta lời khuyên, thực chất chẳng phải chỉ tới để cười nhạo thôi sao, thêm một chút gia vị hài hước cho cuộc sống nhàm chán của họ?

Diệp Uyên thấy thái độ của Nguyễn Tuyết Mạn rất kiên quyết, đành ngồi lại xuống sofa.

“Khi nào thì con định quay về công ty giúp bố con?” Nguyễn Tuyết

Mạn không vòng vo tam quốc.

Diệp Uyên biết ngay chỉ có chuyện này. Anh thở dài: “Mẹ! Suy nghĩ của con, con đã nói với mẹ không dưới nghìn lần rồi.”

“Giờ là lúc nào rồi mà con vẫn còn ngang bướng như thế?” Mấy hôm nay Nguyễn Tuyết Mạn rầu rĩ không chợp mắt nổi. Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng bà ta đưa ra một kết luận, sở dĩ Diệp Hạc Phong không coi bà ta ra gì, nguyên do là vì cả hai đứa con của bà ta đều không tới Tinh Thạch làm việc. Nếu trong công ty có một vị trí dành cho Diệp Uyên hay Diệp Ngọc thì Diệp Hạc Phong cũng không thể muốn ly hôn là ly hôn, ít nhiều cũng còn nể mặt bà đôi chút.

Diệp Ngọc thì vô vọng rồi. Nó chẳng hiểu biết gì về nghiệp vụ công ty cũng như đá quý, bắt nó học lại từ đầu là không thực tế. Nhưng Diệp Uyên thì khác, chuyên ngành đại học của nó là quản trị kinh doanh, cũng từng đi thực tập trong tổng bộ Tinh Thạch, có kinh nghiệm điều hành một công ty nước ngoài, lại là con trưởng nhà họ Diệp. Nó mà về Tinh Thạch làm việc, đó sẽ là một sự lựa chọn tuyệt vời.

Bà ta thở dài ngao ngán: “Nghe nói bây giờ bố con và Niên Bách Ngạn có rất nhiều ý kiến mâu thuẫn, đây là thời cơ thích hợp nhất để con vào công ty. Tinh Thạch bây giờ náo loạn đến thế nào, con không giúp bố con, lẽ nào mong chờ cái thằng Niên Bách Ngạn đó sao?”

“Con thấy Bách Ngạn quản lý tốt lắm mà.” Diệp Uyên nhún vai nói.

“Kiểu nói chuyện của con là điển hình cho kiểu “ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng”!” Nguyễn Tuyết Mạn phản nộ: “Cái gì mà nó quản lý cũng tốt? Có phải con định đợi tới khi nó nuốt gọn cả cái Tinh Thạch rồi con mới biết hối hận không? Uyên à! Con không thể cứ tiếp tục như vậy được. Con là con trưởng trong nhà, lại là người kế vị nhà họ

Diệp, bố con rồi cũng sẽ có ngày không thể làm gì được nữa phải không? Tới ngày đó, Tinh Thạch phải làm sao? Có phải con không biết tình hình của công ty bây giờ đâu. Tuy rằng Niên Bách Ngạn đã bị bố con cách chức, bãi nhiệm, nhưng địa vị của nó trong công ty chẳng phải vẫn không hề lay chuyển sao? Mẹ còn nghe nói, người đang giữ vững giá cổ phiếu cho Tinh Thạch bây giờ vẫn là thằng Niên Bách Ngạn đó!”

~Hết chương 379~

*Lảm nhảm: Hôm nay ở nhà cố gắng dịch được bao nhiêu đăng bấy nhiêu, chưa nói trước số chương

Quyển 8 - Chương 380: Đợi cả một đêm

“Như vậy chẳng phải rất tốt sao?” Diệp Uyên thực tình không thể hiểu nổi.

“Rất tốt?” Nguyễn Tuyết Mạn bực mình, bất chợt cao giọng, lại ý thức ra giờ đã là nửa đêm, lập tức kìm chế: “Con lái máy bay nhiều đầu óc đàn độn rồi phải không? Sao mà từ sáng tới tối cứ ngơ ngẩn ngẩn thế? Con tưởng bố con định dùng Niên Bách Ngạn sao? Nếu ở trong công ty có con trai hay con gái mình ngồi vững, ông ấy liệu có dùng người ngoài không? Chẳng phải chỉ vì trong công ty từ trên xuống dưới không ai có thể ngang sức ngang tài với Niên Bách Ngạn sao?”

Diệp Uyên mệt mỏi dựa ra sau sofa: “Mẹ! Nói mãi mà con vẫn chẳng hiểu mẹ định biểu đạt điều gì.”

“Ý của mẹ rất đơn giản. Bây giờ con bắt buộc phải tới công ty làm, không muốn cũng phải đi. Nếu không Tinh Thạch sẽ là của một mình Niên Bách Ngạn mất.” Nguyễn Tuyết Mạn nhíu mày nói.

Diệp Uyên bật cười: “Làm sao có thể chứ? Đúng! Đích thực là Niên Bách Ngạn có cổ phần, nhưng nếu anh ấy muốn nuốt gọn công ty cũng phải chuẩn bị rất nhiều điều kiện, ví dụ như tiền bạc, hay nhân lực. Trước đây mẹ có lo lắng này cũng là điều dễ hiểu. Anh ấy lấy Tiểu Ngọc, có khả năng cướp quyền. Nhưng bây giờ hai người họ đã xóa bỏ quan hệ hôn nhân rồi. Đến một cơ hội duy nhất để độc chiếm công ty anh ấy cũng không có thể nên mẹ đừng lo lắng nữa!”

“VẬY ĐƯỢC, MẸ HỎI CON, TỚI NGÀY BỐ CON CHỈ BIẾT NĂM ĐÓ THÌ LÀM THẾ NÀO? LÚC ĐÓ Ở TỈNH THẠCH, NIÊN BÁCH NGẠN THẬT SỰ MỘT TAY CHE TRỜI RỒI, TƯƠNG LAI THAY ĐỔI THẾ NÀO CHÚNG TA CHẲNG AI BIẾT ĐƯỢC.”

Diệp Uyên lắc đầu, cười khổ: “Mẹ! Bây giờ là thời đại nào rồi, tư tưởng của mẹ lạc hậu quá rồi! Cho dù có một ngày bố năm đó thật thì cùng lắm là thuê một giám đốc chuyên nghiệp hoặc một đoàn thể chuyên nghiệp nào đó để quản lý. Giờ cho dù là các doanh nghiệp nước ngoài lâu đời cũng cần có một mô hình quản lý hiện đại hóa, nếu không làm sao có thể tiến bộ được?”

Nguyễn Tuyết Mạn trừng mắt lườm anh: “ĐƯỢC! MẸ NÓI KHÔNG LẠI CON. NHƯNG CON NHỚ ĐẤY. CON LÀ CON TRAI TRƯỞNG, GÁNH NẶNG TỈNH THẠCH CON SỚM MUỘN GÌ CŨNG PHẢI VÁC. NẾU CON THẬT SỰ KHÔNG MUỐN VỀ ĐÓ LÀM VIỆC THÌ MẸ CÓ MỘT Ý KHÁC HAY HƠN.”

Câu này làm Diệp Uyên cảm thấy không ổn, anh chần chừ nhìn Nguyễn Tuyết Mạn. Nguyễn Tuyết Mạn rót một cốc nước uống cho thanh giọng, rồi đề giọng xuống thấp hơn nữa: “CON CŨNG KHÔNG CÒN ÍT TUỔI NỮA. MẸ THẤY CON GÁI NHÀ CHÚ TỊCH ĐƯỢC ĐẤY. NÓ VỪA TỐT NGHIỆP ĐẠI HỌC. GIA ĐÌNH HỌ LÂU NAY LẠI LUÔN LÀM ĂN QUΑ LẠI VỚI TỈNH THẠCH, GIA SẢN CŨNG KHÁ HÙNG HẬU. À, CÔ GÁI ĐÓ CON CŨNG TỪNG GẶP RỒI ĐẤY. SINH NHẬT TIỂU NGỌC NĂM NGOÀI CÔ ẤY CÓ TỚI DỰ, HAI ĐỨA CÒN NÓI CHUYỆN MÀ.”

Diệp Uyên lắc đầu: “KHÔNG CÓ ẮN TƯỢNG!”

“CÔ GÁI ĐÓ TÊN LÀ TỊCH KHÊ, CAO RÁO, TRẮNG TRỎ.” NGUYỄN TUYẾT MẠN NHẮC MỘT CÂU.

Thấy nét mặt anh vẫn mơ màng, như chẳng nhớ ra chút nào, bà ta nói thẳng: “THÔI! KHÔNG NHỚ ĐƯỢC THÌ ĐỪNG NHỚ NỮA. Ý CỦA MẸ LÀ, CON TIẾP XÚC THỬ VỚI NGƯỜI TA XEM SAO. NẾU CÓ THỂ KẾT THÔNG GIA VỚI

nhà họ Tịch là tốt nhất. Nhà họ và nhà chúng ta cũng tương đương nhau. Nếu nắm chắc được chuyện hôn sự này, thế lực của nhà họ Tịch sẽ đứng về phía chúng ta, như vậy sẽ không sợ Niên Bách Ngạn đó có bất kỳ suy nghĩ đen tối nào nữa.”

Diệp Uyên nghe đến đây, đầu lập tức phình to, vội vàng đứng dậy: “Mẹ! Con buồn ngủ rồi, con lên gác ngủ đây!”

“Cái thằng này, sao cứ nói tới chuyện lớn cả đời là mày lại chạy thế hả? Mẹ mặc kệ con đấy! Mẹ sắp xếp cho hai đứa gặp nhau nhé.”

“Con không có thời gian!” Ngữ khí của Diệp Uyên có phần bức bối, rồi anh chạy vọt lên gác.

Nguyễn Tuyết Mạn nhìn theo bóng Diệp Uyên, tức đến phồng mang trợn má.

Tố Diệp đã đợi điện thoại cả một buổi tối.

Từ sau khi nói chuyện điện thoại với Niên Bách Ngạn xong là cô bắt đầu đợi, mãi cho tới tận nửa đêm, rồi đến hơn ba giờ sáng, vậy mà vẫn chẳng thấy Niên Bách Ngạn gọi điện lại.

Trong mấy tiếng đồng hồ, cô cảm thấy tựa như đã mấy năm đằng đẵng trôi qua.

Rất nhiều lần Tố Diệp còn tưởng điện thoại của mình bị hỏng, hoặc nợ tiền nên bị ngừng hoạt động. Khi dùng điện thoại bàn gọi vào di động của mình cô mới nghĩ ra, nếu di động của cô không gọi được, Niên Bách Ngạn cũng có thể gọi vào máy bàn mà.

Chỉ có thể chứng tỏ một điều, đó chính là Niên Bách Ngạn đã quên gọi lại cho cô.

Cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Khi mở mắt ra, ngoài cửa sổ trời đã sáng.

Có những con chim khách đậu trước cửa sổ, ríu rít hót, rồi lại hứng nắng bay đi mất.

Quầng sáng nhạt nhòa tạo nên những bóng nắng lốm đốm trên cửa sổ, rồi lạc vào đáy mắt Tố Diệp. Lúc đó cô chợt nhận ra tối qua chẳng biết mình thiếp đi lúc nào, đến rèm cửa còn chưa kịp kéo vào.

Chỗ bị băng vẫn còn ngâm ngấm đau, nhưng không nghiêm trọng lắm. Dạ dày cô không được thoải mái lắm, chua xót và trướng lên rất khó chịu.

Tố Diệp tránh chỗ bị thương, lật người lại. Rồi cô chợt nhớ ra mình có thai rồi, vội vàng làm mọi động tác một cách nhẹ nhàng.

Sau khi dụi mắt, việc đầu tiên cô làm là nhanh chóng vớ lấy điện thoại.

Mở ra xem.

Không có cuộc gọi nhỡ, cũng không có tin nhắn nào chưa đọc.

Chẳng có gì cả.

Điện thoại yên lặng như một người câm.

Tố Diệp có chút thất vọng, nhìn chăm chăm vào điện thoại rất lâu, hy vọng giây sau nó sẽ kêu lên, cho dù chỉ là một tin nhắn thôi cũng được. Nhưng đã mười mấy phút đồng hồ trôi qua, di động của cô

vẫn duy trì trạng thái trầm mặc.

Cuối cùng cô lưu luyến đặt nó về chỗ cũ, bỗng dưng cảm thấy ảm ức. Tối qua cô ngủ khá muộn nhưng lại mơ một giấc mơ rất đẹp. Cô mơ thấy mình và Niên Bách Ngạn cùng chuẩn bị phòng cho em bé, sau đó cùng tới trung tâm thương mại chọn quần áo cho con. Cô còn mơ thấy Niên Bách Ngạn quay trở về, sau đó rất dịu dàng rất dịu dàng nói với cô: Diệp Diệp! Làm vợ anh nhé!

Cô còn mơ thấy Niên Bách Ngạn bê một chiếc bánh gato trong tay, tình cảm đi tới trước mặt cô, nói với cô: Chúc em sinh nhật vui vẻ...

Tất cả những điều tuyệt vời đó tựa hồ bị ánh nắng trước mắt đập tan. Ngoài bầu không khí yên ắng ra, chẳng có gì cả.

Có mấy lần, Tố Diệp rất muốn gọi cho Niên Bách Ngạn, nhưng nhớ lại nét mặt mỗi mặt của anh cô lại không nỡ. Cô đành nhẫn nhịn, cố tỏ ra thoải mái.

Buổi trưa, Niên Bách Tiêu từ phòng tập gym quay trở về.

Từ sau khi không còn tới quán bar, thời gian nghỉ ngơi của cậu ta cũng nhanh chóng được điều chỉnh lại. Buổi tối ngủ bình thường, buổi sáng dậy đúng giờ. Chỉ có điều thời gian buổi sáng về cơ bản cậu ta đều tới phòng tập gym.

Tố Diệp đang nằm trên sofa ăn hoa quả. Cô vừa nhận được điện thoại của Kỳ Đông Nham, chủ yếu là hỏi về tình hình vết thương của cô. Trong quá trình nói chuyện, Tố Diệp rất muốn hỏi anh ta, người tấn công giá cổ phiếu trên thị trường có phải anh ta hay không, nhưng nghĩ lại hỏi thế cũng là thừa. Khoảng thời gian này Kỳ Đông Nham rõ ràng đang muốn đấu lại Tinh Thạch, ngoài anh ta ra còn ai vào đây nữa.

Trước Kỳ Đông Nham, Tường Bân cũng có gọi tới. Ý của anh ta rất rõ ràng, muốn tới thăm cô bị thương thế nào. Tố Diệp giật mình, khéo léo từ chối, rồi lấy lý do Niên Bách Ngạn đã sắp quay về mới cắt đứt được suy nghĩ của anh ta.

Lúc Niên Bách Tiêu về còn xách theo rất nhiều túi lớn túi nhỏ. Cậu ta vừa vào cửa cũng là lúc Tố Diệp vừa nói chuyện điện thoại xong.

Cô ngẩng lên nhìn: “Cậu đi siêu thị à?”

Niên Bách Tiêu “ừm” một tiếng.

“Sớm biết thế tôi đã bảo cậu mua giúp mấy gói khoai tây.” Tố Diệp âu sầu.

Niên Bách Tiêu liếc nhìn cô, đưa hai trong mấy chiếc túi trong tay mình cho cô giúp việc, rồi xách hai chiếc túi còn lại đi tới trước mặt cô, chẳng nói chẳng rằng lôi ào ào ra mấy hôm khoai tây bình thường cô thích ăn, đổ hết xuống trước mặt cô.

Tố Diệp không ngờ cậu ta lại nghĩ tới chuyện này, cảm động suýt khóc.

Sau khi cảm ơn, cô vội với lấy một hộp, mở ra. Đang chuẩn bị cho lên miệng thì bỗng nhớ tới đứa bé trong bụng, cô lại nhin không ăn nữa.

Niên Bách Tiêu thấy cô lặng lẽ cất hộp khoai tây đi, quả thực không hiểu: “Sao không ăn nữa?”

Tố Diệp vội viện một lý do: “À, bây giờ vẫn chưa muốn ăn lắm.”

Niên Bách Tiêu nhìn cô bằng nét mặt kỳ lạ, rồi lẩm bẩm: “Người đâu mà kỳ quái!”

Buổi chiều, Tố Diệp lại mơ hồ ngủ một giấc nữa.

Cô lại mơ không ít. Lần này không còn ngọt ngào nữa, mà cảnh nào cũng khiến cô tim đập chân run. Cô mơ thấy Niên Bách Ngạn nói với mình: Tố Diệp! Thật ra tôi hoàn toàn không thích trẻ con.

Rồi lại mơ thấy Niên Bách Ngạn ôm một người con gái xinh đẹp trẻ trung hơn mình, nói với cô: Tố Diệp! Người tôi muốn lấy là cô ấy.

Cô còn mơ thấy mình cũng kết hôn, nhưng chú rể không phải là Niên Bách Ngạn. Sau khi nhìn rõ mặt chú rể, Tố Diệp giật mình choàng tỉnh giấc.

Chú rể mà cô mơ thấy lại biến thành Kỷ Đông Nham!

Còn điều gì đáng sợ hơn chuyện này nữa không?

Thế nên khi cô mở mắt ra, liền nghe thấy Niên Bách Tiêu uể oải nói một câu bằng tiếng Anh: “Bộ dạng chị trông cứ như vừa từ cõi chết trở về ấy!”

Lúc này Tố Diệp mới biết mình đang nằm ngủ trên sofa. Trước khi ngủ, cô và Niên Bách Tiêu đang xem một bộ phim hài.

“Tôi ngủ lâu lắm rồi sao?” Cô ngồi dậy, trán đầm đìa mồ hôi. Cả người cô từ trên xuống dưới đều ướt rượt mồ hôi, dính nhơm nhớp cực kỳ khó chịu.

“Tôi xem hết hai bộ phim rồi.” Niên Bách Tiêu lơ lơ nhìn cô: “Sao chị ngủ tã thế? Tối còn định ngủ nữa hay thôi?”

Tố Diệp cũng không giải thích nguyên nhân với cậu ta, mà chống một chân đứng dậy. Niên Bách Tiêu thấy thế vội tới đỡ cô. Cô vội nói: “Đứng yên đó! Tôi vẫn chưa tệt đến mức không tự đi được!” Cô nhất định phải tắm qua một cái. Tuy rằng chân không được tiện lắm nhưng tắm tạt qua loa chắc cũng không vấn đề gì, còn hơn cứ để người dính mồ hôi như vậy.

Niên Bách Tiêu khó xử nói một câu: “Không thể ngồi yên một chút!”

Từng giây từng phút trôi qua.

Tố Diệp đã ngồi trong nhà tắm hơn ba mươi phút đồng hồ mà vẫn chưa thấy ra.

Ban đầu, Niên Bách Tiêu vẫn còn say mê xem phim, nhưng dần dần cậu ta bắt đầu phân tâm. Cậu ta nhìn ra ngoài cửa sổ. Cánh cửa nhà tắm vẫn đóng chặt, không thấy cô ra ngoài.

Lại đợi thêm mười mấy phút nữa, Niên Bách Tiêu không ngồi được nữa. Cậu ta đứng dậy đi ra ngoài phòng khách, tới gõ cửa phòng tắm: “Chị chết chìm rồi à?”

Một lúc sau bên trong mới vang lên động tĩnh của Tố Diệp, giọng nói rất khế: “Bách Tiêu! Cậu gọi cô giúp việc tới đây!”

Cô giúp việc?

Niên Bách Tiêu nhú mày: “Chị tìm cô ấy làm gì?” Cô giúp việc vừa mới ra ngoài mua thức ăn rồi.

“Cậu đừng hỏi nhiều như vậy, cứ giúp tôi gọi cô giúp việc vào đây!” Tố Diệp có chút gấp gáp.

Niên Bách Tiêu thở dài: “Không phải là chị không băng kín vết thương, để nước chảy vào rồi đấy chứ?”

Tối qua chính cô giúp việc vào phòng tắm, băng lại vết thương cho cô. Vì thế cậu ta còn đứng dựa ngoài cửa cười cô, nói cô lớn tướng thế rồi mà đi tắm cũng không biết cách ly vết thương, làm Tố Diệp tức giận suýt thì giết chết cậu ta.

Thế nên hôm nay cậu ta nghĩ chắc lại bị như vậy thôi.

Bên trong không có động tĩnh gì.

“Này!” Niên Bách Tiêu lại lên tiếng.

Có thanh âm vọng ra ngoài. Qua cánh cửa nhà tắm, Niên Bách Tiêu nghe không rõ ràng lắm, nhưng nghe kỹ thì hình như tiếng của máy sấy tóc.

“Chị không sao chứ?” Việc đầu tiên mà cậu ta nghĩ tới chính là cô đang dùng máy sấy tóc sấy khô vết thương...

~Hết chương 379~

*Lảm nhảm: Từ giờ trở đi, tính cách của nam nữ chính, đặc biệt là nữ chính sẽ có sự thay đổi một chút. Đương nhiên rồi, một người làm mẹ, điều đầu tiên nghĩ tới sẽ không còn là bản thân mình nữa

Quyển 8 - Chương 381: Người đàn ông bước ra từ nỗi nhớ

Niên Bách Tiêu cảm thấy có lẽ vì trải qua màn cười chê tối qua, đối mặt với cậu ta, Tố Diệp mới xấu hổ không dám lên tiếng. Bên trong tiếng nước chảy đã im bật. Nghĩ bụng chắc là cô đã tắm xong từ lâu rồi, chỉ còn lại việc xử lý vết thương nữa thôi, cậu ta bèn cười hừ một tiếng, rồi đẩy thẳng cửa phòng tắm ra nói: “Có gì mà phải ngại chứ? Bình thường chị toàn cười...”

Còn chưa nói hết câu, cậu ta đã im bật.

Trong phòng tắm, Tố Diệp đang chải đầu nghe thấy tiếng động bèn quay lại nhìn. Cô không ngờ là Niên Bách Tiêu xông vào, nhất thời cũng ngẩn người.

Một giây sau, cô hét lên thất thanh.

Niên Bách Tiêu cũng bừng tỉnh, gương mặt bỗng chốc đỏ ửng, vội vàng đóng cửa lại, không ngừng nói với vào trong: “Xin lỗi nhé! Tôi không cố ý đâu!”

Trước mắt dường như vẫn còn đọng lại hình ảnh Tố Diệp đứng trong phòng tắm.

Không phải cô ở trần cả người. Tắm xong, cô đã quấn một chiếc khăn tắm rộng rãi quanh người. Tuy nói như vậy, nhưng cơ thể xinh xắn của cô vẫn không được che hết, nhất là khe rãnh đầy đặn ấy. Một chiếc khăn tắm không thể nào che hết được nó, cứ thế đập vào mắt cậu.

Tố Diệp bên trong cũng bị dọa hết hồn. Mặt cô tái nhợt, một lúc lâu sau mới bình ổn trở lại được.

Vì cử động không được tiện cho lắm, mồ hôi lại dính khắp người, cô cứ thế xông vào phòng tắm mà quên mất tới phòng thay đồ lấy một quần áo ngủ khác. Cô vốn định nhờ cô giúp việc lấy hộ, nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh, cô cứ ngỡ Niên Bách Tiêu đã đi gọi cô giúp việc rồi, ai dè cậu ta lại xông ngay vào.

Sau khi nghe thấy cậu ta xin lỗi bằng giọng run run, Tố Diệp biết thằng nhóc Niên Bách Tiêu này chắc chắn cũng hoảng sợ lắm. Cô hắng giọng nói: “Cô giúp việc đâu?”

“Cô ấy... Cô ấy bán thức ăn rồi.” Đang hoảng hốt, Niên Bách Tiêu vẫn nói tiếng Trung.

Tố Diệp khó xử lờm: “Đi mua thức ăn chứ gì?” Niên Bách Tiêu trước nay vẫn không phân biệt rõ được sự khác biệt giữa hai từ “mua” và “bán”*.

*Vì trong tiếng Trung hai từ này viết và đọc đều khá giống nhau, chỉ khác thanh điệu: 买 卖.

“Á? À... Đúng đúng đúng! Cô ấy đi mua thức ăn rồi.”

Tố Diệp khó khăn nháy sang cạnh bồn tắm, cầm bộ quần áo đầy mồ hôi lên nhìn một lát, thật sự không thể nào mặc lại nó đi ra ngoài, cô đành bấm bụng nói: “Cậu đi lấy giúp tôi một bộ quần áo mặc ở nhà đi.”

“Á? À... Được thôi!”

Cô nghe thấy tiếng bước chân vội vã ngoài cửa.

Sau khi tìm một chiếc nịt, buộc tạm mái tóc vẫn còn ướt lên, chẳng mấy chốc cô đã nghe thấy Niên Bách Tiêu quay lại, theo sau là tiếng gõ cửa: “Mang tới rồi đây!”

Giọng nói của cậu ta có vẻ rất kỳ cục.

Tố Diệp nhảy tới bên cửa, mở hé ra một chút, rồi thò tay ra.

Một bộ quần áo được đưa vào trong tay cô. Cô đón lấy, ngón tay vô thức chạm vào ngón tay của Niên Bách Tiêu.

Cậu ta rít một hơi, chột buông tay.

Tố Diệp nhanh tay nhanh mắt, tóm được bộ quần áo suýt nữa thì rơi xuống trước mặt cô.

“Xin lỗi...” Niên Bách Tiêu lại xin lỗi tiếp, thanh âm có phần hoảng loạn.

Tố Diệp chẳng hiểu sao cậu ta lại xin lỗi nữa, cũng không có thời gian nghĩ thêm. Cô đáp lại một câu không sao rồi đóng chặt cửa.

Bên ngoài phòng tắm, tim Niên Bách Tiêu như bị một con mèo nào khế cào một cái. Vị trí vô tình bị Tố Diệp chạm vào giờ cũng nóng ran lên như lửa đốt. Cậu chẳng hiểu mình bị làm sao nữa. Thường ngày cậu và Tố Diệp không phải chưa từng động chạm chân tay. Cô thường xuyên đối xử bạo lực, nhưng chưa lần nào cậu có cảm giác này.

Nhưng đúng vào lúc này khi đưa quần áo cho Tố Diệp, bàn tay cô từ trong khe cửa thò ra, cổ tay trắng trẻo đó khiến cậu liên tưởng tới

một loại đồ gốm cao cấp, đẹp đến nỗi cậu ngơ ngẩn trong khoảnh khắc. Tuy rằng ban nãy chỉ là một sự tiếp xúc trong giây lát, nhưng cậu vẫn có cảm giác ngón tay cô rất mềm mại, mịn màng tựa cây bông.

Khoảnh khắc ấy, như có một dòng điện chạy qua cơ thể, khiến cậu bàng hoàng bất ngờ buông tay.

Cũng đồng thời, trước mắt Niên Bách Tiêu lại hiện lên dáng vẻ Tố Diệp quăn chiếc khăn tắm trắng muốt...

Đang suy nghĩ thì cửa phòng tắm bị đẩy ra.

Tố Diệp nhảy từ trong ra. Cột tóc cao rối bù sau gáy cũng nảy tung tung theo cô. Cô đã mặc quần áo xong xuôi. Gương mặt mộc sạch sẽ trông thuần khiết như một học sinh đại học.

Niên Bách Tiêu thấy vậy vội chạy tới đỡ, nhưng vẫn cẩn thận, dè dặt tránh tiếp xúc với da thịt cô.

“Vừa rồi, xin lỗi nhé!” Cậu ta lại xin lỗi, gò má còn hơi đỏ: “Tôi... Tôi cứ tưởng chị mặc xong quần áo rồi. Lúc đó tôi không nghe thấy tiếng nước chảy. Sau đó, tôi nghĩ vết thương của chị xảy ra vấn đề, khi tôi nghe thấy tiếng máy sấy tóc, chị đang sấy vết thương. Tôi... Tôi muốn giúp đỡ, chị đừng hiểu lầm!”

Lần đầu tiên cậu ta nói một câu dài như thế bằng tiếng Trung dài như vậy, rất cố gắng. Có thể nhận ra ngay kết cấu ngữ pháp có vấn đề nhưng đủ để biểu đạt rõ ràng suy nghĩ của mình.

Tố Diệp nghĩ lại chuyện vừa nãy cũng cảm thấy khá ngượng, nhưng là người lớn tuổi hơn, cô cũng không thể quá so đo. Quan trọng hơn là, trong mắt cô Niên Bách Tiêu đích thực chỉ là một đứa trẻ. Cô

không thể nào phân cao thấp với trẻ con được, thế nên cô xua tay nói: “Ày, chuyện có gì to tát đâu, tôi không trách cậu!”

Niên Bách Tiêu nghiêng đầu nhìn cô không chớp mắt.

“Tôi không trách cậu thật mà.” Tố Diệp lặp lại lần nữa.

“À... à...” Cậu ta vội vàng nhìn đi chỗ khác.

Chính vào lúc này, cậu bỗng cảm thấy gương mặt cô xinh đẹp vô cùng, hết như đóa hoa sen trắng ngần, tinh khiết, nhưng lại toát lên một sự thánh thiện không thể xâm phạm.

Tố Diệp đang được Niên Bách Tiêu dìu vào trong phòng khách, bỗng nghe thấy có tiếng bánh xe lăn trên mặt đường. Cả hai người đều dừng bước, ngay sau đó có tiếng mở cửa nhà để xe dưới tầng hầm.

Hai người đưa mắt nhìn nhau đầy kinh ngạc. Không thể nào là người giúp việc. Tuy rằng tứ hợp viện có tài xế nhưng cô giúp việc đi chợ luôn rất gần, không thể lái xe đi được.

Tố Diệp vội vàng đi vào phòng khách. Cô chẳng quan tâm tới cái chân đau nữa, trái tim chẳng hiểu sao bỗng đập thành thịch, rộn ràng. Có một dự cảm không tên nổ tung trong lòng cô.

Cho tới khi cánh cửa thang máy của nhà để xe từ từ mở ra.

Cô vừa vào đến phòng khách, đã nhìn thấy Niên Bách Ngạn từ trong đi ra.

Cả người cô bỗng nhiên sửng sờ.

Người đàn ông trước mắt hết như bước ra từ trong nỗi nhớ của cô

vậy. Một chiếc áo len cổ cao màu xanh xám cùng chiếc quần Âu màu xám. Anh tùy tiện đeo lên cổ một chiếc khăn choàng màu đen kiểu nam, trên cánh tay còn vắt một chiếc áo dạ dáng dài cùng màu với khăn choàng. Trong tay anh ngoài chiếc cặp tài liệu còn xách theo mấy chiếc hộp giống như hộp quà.

Trông anh bụi bặm, gió sương, gương mặt còn thấm chút mồ mệ.

Nhưng sau khi nhìn thấy Tố Diệp, anh liền nở nụ cười, hiền hòa như gió xuân, ngập tràn khắp đôi mắt hàng mi, cũng làm cháy lên đôi mắt thâm sâu của anh, giờ này nó đang nổ rục rĩ như một màn pháo hoa.

Sau đó, anh sai bước về phía cô, bước chân nhanh như gió. Sau khi bỏ hết áo khoác, cặp tài liệu và những thứ trong tay xuống mặt bàn, anh lập tức bế bổng Tố Diệp lên.

Tố Diệp còn chưa kịp phản ứng gì, hai chân đã bay lên không. Được Niên Bách Ngạn bế chặt cô mới tỉnh lại, cũng giơ tay ôm chặt cổ anh.

Trông Niên Bách Ngạn có vẻ rất hưng phấn, bế cô đứng quay mấy vòng tại chỗ. Tiếng cười sảng khoái của anh hòa vào nụ cười yêu kiều của cô, vang vọng khắp phòng khách. Niên Bách Tiêu đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này, trong lòng ít nhiều cũng có chút buồn, trong miệng cậu toàn là cảm giác đắng chát.

Cậu không thể không thừa nhận, khi anh mình bước nhanh về phía Tố Diệp, rồi bế cao cô lên, quay mấy vòng trong hạnh phúc, cảnh ấy đẹp đến nhường nào. Nó như hình ảnh trong một câu chuyện cổ tích, khi chàng hoàng tử điển trai cao lớn gặp lại nàng công chúa kiều diễm.

Tiếng cười của hai người ít nhiều khiến Niên Bách Tiêu cảm thấy lạc

lõng. Bỗng nhiên, cậu ta lên tiếng: “Chân cô ấy bị thương!”

Câu nói ấy đã phá vỡ thành công cảnh đẹp trước mặt.

Niên Bách Ngạn hơi ngẩn ra, đặt cô xuống. Lúc này anh mới để ý một bên chân cô băng vải trắng.

Nụ cười bên khóe môi tắt ngấm, đầu mày anh chột nhú lại đầy nghiêm khắc: “Chuyện gì đây?”

Tố Diệp cướp lời: “Em chỉ không cẩn thận bị trầy xước thôi. Bác sỹ nói không bị thương tới xương khớp. Không tin, anh hỏi Bách Tiêu mà xem.” Dứt lời cô quay đầu về phía Niên Bách Tiêu, nhìn cậu ta bằng ánh mắt cảnh cáo.

Niên Bách Ngạn ngược mắt lên Niên Bách Tiêu, ngữ khí rất khế nhưng đủ tính uy hiếp: “Trầy xước?”

Niên Bách Tiêu há hốc miệng, lướt mắt qua phía Tố Diệp rồi “ừm” một tiếng.

Niên Bách Ngạn có chút chần chừ.

Tố Diệp không quan tâm được nhiều tới vậy, niềm vui từ tận đáy lòng vẫn còn tắt. Cô vui vẻ vòng tay ra sau cổ Niên Bách Ngạn, ngọt ngào nói: “Sao anh lại quay trở về?”

Cô vốn còn định nếu vẫn không nhận được điện thoại của anh, cô sẽ gọi qua xem anh nghĩ thế nào. Không ngờ Niên Bách Ngạn lúc này đây lại xuất hiện thực sự trước mặt cô. Cô có thể nhìn thấy anh, chạm vào anh, ôm lấy anh.

Là một cảm giác hạnh phúc ngập tràn, giống như cô được ăn một

chiếc kẹo bông thấm đẫm mùi hương hoa dành dành, từ miệng lan vào tận tim, ngọt ngào, thơm lừng.

Nhưng vẫn có chút xót xa. Cô thương anh lặn lội đường xa.

Thật ra anh có thể gọi một cuộc điện thoại, không cần phải về gấp như vậy.

Vì dù chỉ là một cuộc điện thoại thôi, nghe được giọng nói của anh, cô cũng rất vui rồi.

Niên Bách Ngạn được cô ôm như vậy, phần nào cũng buông lỏng những thắc mắc trong lòng. Bờ môi anh một lần nữa cong lên, nhìn cô cười nói: “Em nói xem tại sao anh phải quay về?”

Tổ Diệp mím môi không nói. Từ ánh mắt anh cô có thể đọc được niềm hạnh phúc. Tia sáng ấy như ánh mặt trời, làm rực sáng gương mặt anh, xua tan đi những mệt mỏi.

“Cuối cùng trong điện thoại em quăng lại cho anh một quả lựu đạn lớn như thế, anh làm gì còn tâm trạng ở lại đó nữa.” Trong lúc nói, nụ cười của anh không hề tắt.

Cô nhận ra anh rất vui, nhưng vẫn buột miệng hỏi: “Vậy anh... có vui không?”

Niên Bách Ngạn bất ngờ ôm chặt cô vào lòng, bờ môi dán lên tai cô: “Vui phát điên!”

Cô phì cười.

“Em biết từ khi nào vậy?” Anh buông cô ra, không kìm được lòng mình.

Tố Diệp bị anh nhìn đến đỏ cả mặt, xấu hổ nói một câu: “Hôm qua!”

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Bác sỹ nói được bao lâu rồi?”

Tố Diệp chớp chớp mắt, không hiểu.

Thấy vậy, Niên Bách Ngạn dờ khóc dờ cười, giơ tay xoa đầu cô đầy tình cảm rồi cao giọng: “Ý của anh là, con của anh bây giờ lớn đến đâu rồi?”

Cao âm bất ngờ ập tới không những làm Tố Diệp giật mình mà ngay cả Niên Bách Tiêu đang hờ hững ăn khoai tây cũng phải kinh ngạc.

“Em... Em không biết...”

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Không biết ư?”

“À...” Tố Diệp gật đầu như cái máy: “Hôm qua mới chỉ biết tin thôi, còn những thứ khác, em vẫn không rõ.”

Niên Bách Ngạn cảm thấy không còn gì để nói, lập tức đứng dậy, vút chìa khóa cho Niên Bách Tiêu, ra lệnh: “Em lái xe đi!”

Niên Bách Tiêu ngớ người, đang ăn khoai tây cũng ngưng lại.

Niên Bách Ngạn không nói câu nào, bế ngay Tố Diệp lên: “Chúng ta đến bệnh viện ngay bây giờ.” Rồi nói với Niên Bách Tiêu: “Lái xe chậm một chút, cô ấy có thai rồi.”

“Hả?”

~Hết chương 381~

Quyển 8 - Chương 382: Ngon nhất là ăn sủi cảo

Đưa một thai phụ tới bệnh viện kiểm tra không còn gì nữa, chắc chắn là một cuộc chiến bảo vệ.

Tổ Diệp trở thành người nhàn nhã, chỉ có Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu là bận rộn. Nhất là Niên Bách Ngạn. Anh hoàn toàn phát huy tinh thần làm triệt để, sợ Niên Bách Tiêu hỏi sai lại làm lỡ dở chuyện gì, hầu hết mọi việc anh đều đích thân thực hiện.

Bận rộn cả một buổi chiều, những thứ cần kiểm tra đã kiểm tra hết, không để sót bất kỳ thứ gì.

Cuối cùng điều khiến Niên Bách Ngạn cười không khép miệng lại được chính là câu nói của bác sỹ: Chúc mừng anh! Anh được làm bố rồi, thai nhi đang phát triển rất bình thường trong tử cung.

Trở về tư hợp viện, Niên Bách Ngạn dặn dò người giúp việc thay đổi chế độ dinh dưỡng hằng ngày, thiên về các thói quen ăn uống dành cho phụ nữ có thai, rồi anh đưa hết mấy chiếc hộp xách vào nhà lúc về cho cô ấy. Lúc này Tổ Diệp mới biết thì ra đó đều là đồ bổ anh mua ở ngoài về.

Anh làm cô dở khóc dở cười. Bắc Kinh rộng lớn thế này có gì mà không mua được chứ?

Cô giúp việc sau khi biết Tổ Diệp có thai thì vui mừng lắm, còn vỗ ngực bảo đảm với Niên Bách Ngạn rằng nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cả hai mẹ con, bảo Niên Bách Ngạn cứ hết sức yên tâm, rồi lại

nói trước đây mình đã chăm sóc mấy bà bầu rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại Niên Bách Ngạn vẫn cảm thấy không yên tâm. Dầu sao thì cả căn nhà lớn thế này, một mình cô giúp việc cũng không thể xoay xở hết được. Buổi tối anh còn gọi điện nhờ bạn tìm giúp ba vú nuôi chuyên nghiệp tới tư hợp viện đặc biệt chăm sóc cho Tố Diệp.

Hành động này quả thực đã làm Tố Diệp giật mình, cô cảm thấy Niên Bách Ngạn có phần hơi quá rồi.

Lúc ăn cơm tối, Niên Bách Ngạn trao cho cô giúp việc quyền quản lý gia đình, ba vú nuôi sau này tới nhà đều sẽ do cô ấy quản lý, cân đối công việc cũng như quan hệ phối hợp giữa ba người. Cô giúp việc gật đầu lia lịa.

Từ lúc Niên Bách Ngạn về nhà tới bây giờ, Tố Diệp mới hoàn toàn hiểu được người phụ nữ một khi mang thai sẽ có một cuộc sống sung sướng như bà hoàng. Bát của cô được chất thành một ngọn núi nhỏ, đều là Niên Bách Ngạn gấp cho cô. Cô chỉ cần động đũa, một giây sau đó đĩa thức ăn đó sẽ được Niên Bách Ngạn bê tới trước mặt cô.

“Em có đặc biệt muốn ăn gì không? Để ngày mai bảo cô giúp việc làm cho em.” Niên Bách Ngạn lại gấp một miếng tôm, đặt vào bát cô, nhẹ nhàng hỏi.

Tố Diệp suy nghĩ, mãi một lúc sau vẫn chẳng nghĩ ra mình đặc biệt thích ăn món gì.

Màn hình tivi trên tường trong phòng ăn đang được bật, cứ tùy hứng, chẳng cần biết là kênh nào, dù sao thì cũng chỉ là thêm một thứ âm thanh. Niên Bách Tiêu vẫn cắm cúi ăn cơm, chốc chốc lại ngược lên nhìn một chút. Cậu cũng biết lúc này mình chẳng chen vào được câu

nào.

Trong tivi đang chiếu một chuyên mục ẩm thực, cả hương vị và màu sắc đều đầy đủ.

Niên Bách Tiêu nghe và xem. Khi người dẫn chương trình lần lượt đọc tên các món ăn ngon, cậu cũng lẩm bẩm trong miệng. Niên Bách Ngạn nhìn cậu ta mà chẳng biết cậu ta bị làm sao.

Tổ Diệp thấy vậy cười thầm, khẽ chạm vào người Niên Bách Ngạn: “Em trai anh bây giờ đang trong giai đoạn điên cuồng học tiếng Trung, đừng làm phiền nó!”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới nhớ ra một chi tiết. Thằng nhóc Niên Bách Tiêu này khi đối diện với Tổ Diệp thì luôn nói tiếng Hán, chỉ duy có lúc nói chuyện với anh thì vẫn dùng tiếng Anh. Trong lòng anh bất giác cảm thán Tổ Diệp đúng là có sức thuyết phục trước mặt nó.

Trên màn hình xuất hiện một đĩa sủi cảo, hình như là đang đánh giá mùi vị sủi cảo ở những nơi khác nhau.

Niên Bách Tiêu dừng đĩa, nhìn lên đĩa sủi cảo trên màn hình nói một câu: “Ngon nhất là ăn sủi cảo, sướng nhất là “chơi” chị dâu!”

*Theo sử sách Trung Quốc ghi chép lại, hồng quân Tô Liên khi ở Đông Bắc có hai việc họ cảm thấy hứng thú nhất đó là ăn sủi cảo, và cưỡng bức các cô gái Đông Bắc. Sau này người dân hiện đại dùng chữ “tẩu tử” để chỉ chị dâu, và câu nói này trở thành một câu châm biếm những người có ý với vợ của anh em mình, hoặc để chòng ghẹo phụ nữ.

Cậu ta vừa dứt lời, Tổ Diệp chết sững.

Nét mặt Niên Bách Ngạn cũng đột ngột thay đổi. Ánh mắt vốn đang ôn hòa lập tức trở nên nghiêm nghị. Anh đập đôi đũa xuống bàn cái “bộp”, nhíu mày quát: “Em nói cái gì? Nói lại lần nữa xem nào!”

Niên Bách Tiêu đang xem tivi giật nảy mình, quay lại mới phát hiện Niên Bách Ngạn đang nổi giận với mình. Cậu ta chẳng hiểu chuyện gì, nét mặt vô tội: “Em nói gì rồi sao?”

“Em...”

“Bách Ngạn, Bách Ngạn!” Tố Diệp vội vàng giữ Niên Bách Ngạn lại, sợ anh lại tát cậu ta một cái như lần trước. Vì lúc này cô nhìn theo ánh mắt Niên Bách Tiêu, lúc này mới phát hiện trong tivi đang giới thiệu về sủi cảo của Trung Quốc, ít nhiều cũng hiểu ra vấn đề.

“Để em nói, anh hiểu lầm rồi!”

Tuy rằng Niên Bách Ngạn vẫn còn giận nhưng đã nghe theo lời khuyên của Tố Diệp.

Niên Bách Tiêu bỗng thấy ấm ức: “Em làm sai gì chứ?”

Tố Diệp lập tức tỏ ý bảo Niên Bách Tiêu đừng căng thẳng, hắng giọng nói: “Vừa nãy cậu xem tivi có nói một câu, còn nhớ chứ?”

“Ngon nhất là ăn sủi cảo, sướng nhất là “chơi” chị dâu!” Niên Bách Tiêu lặp lại lần nữa.

Niên Bách Ngạn ngồi đó, sắc mặt khó coi cực độ.

Tố Diệp cố gắng giữ cánh tay Niên Bách Ngạn. Cô nuốt nước bọt, nhìn Niên Bách Tiêu: “Cậu có hiểu ý nghĩa của câu này không?”

“Tôi tự học được đấy, lúc lướt web.” Niên Bách Tiêu có vẻ không vui, còn bổ sung thêm: “Tôi biết chữ Hán, chỉ là không hiểu lắm thôi.” Cậu phải nhấn mạnh một điều rằng mình không mù tiếng Trung.

Tố Diệp nghe thế là trong lòng đã sáng rõ như gương, cuối cùng cô cũng có thể thở phào: “Vậy cậu nói thử xem, ý của câu này thế nào?”

Niên Bách Tiêu cảm thấy phiền phức vô cùng, nhưng bắt cậu ta khoe khoang tiếng Trung trước mặt Niên Bách Ngạn, ít nhiều cũng có chút khó khăn. Cậu lại chuyển sang nói tiếng Anh: “Tại sao tôi phải nói cho chị nghe?”

Niên Bách Ngạn chau mày: “Nói!”

Niên Bách Tiêu càng cảm thấy uất ức. Cậu ta thấy mình chẳng khác nào một người đang đi dạo thơ thẩn ngoài phố, vô duyên vô cớ bị người ta đấm cho một nhát vậy. Tố Diệp sợ trong lòng cậu ta sinh thái độ phản nghịch bèn dịu giọng nói: “Tôi muốn nghe xem cậu hiểu câu này thế nào. Ý của tôi là cậu hãy giải thích bằng tiếng Trung đi.”

“Phiền chết đi được!” Niên Bách Tiêu ăn chẳng còn thấy ngon miệng nữa, thở hển hển vì tức giận, rồi đưa ra lời giải thích của mình một cách thiếu thiện chí: “Sủi cảo thì rất ngon, chị dâu thì rất thú vị*.”

*好玩 (Hao wan) có nghĩa là thú vị, trong đó có “wan” đồng âm với từ “chơi ~ làm tình” trong tiếng Trung.

“Khốn kiếp!” Niên Bách Ngạn không nhịn được nữa, lập tức đứng bật dậy.

“Bách Ngạn!” Tố Diệp ôm lấy cánh tay Niên Bách Ngạn, vội nói: “Nó không có ý đó đâu.”

Niên Bách Ngạn tái mặt, nhìn Niên Bách Tiêu, quát to: “Còn nhỏ không học mấy thứ tử tế, từ sáng tới tối chỉ biết học mấy thứ linh tinh này?”

“Tiếng Hán là anh bắt em học đấy!” Niên Bách Tiêu cũng bốc hỏa.

Tố Diệp cảm thấy đầu óc choáng váng, lập tức nghĩ cách điều tiết. Cô sợ hai anh em họ sẽ động thủ. Đương nhiên, cô tuyệt đối tin rằng Niên Bách Tiêu nói ra câu này với điều kiện tiên quyết là cậu ta không hiểu ý của nó.

“Bách Tiêu, tôi hỏi cậu! Cậu hiểu ý từ “wan” ở nửa câu sau là thế nào không?” Cô hỏi gấp gáp.

Tuy rằng Niên Bách Tiêu rất ương ngạnh nhưng đồng thời cũng khá nhạy cảm. Thấy Niên Bách Ngạn giận dữ đến vậy, lại thấy Tố Diệp hỏi thế, tâm trạng không vui của cậu ta cũng thả lỏng hơn đôi chút. Cậu ta chần chừ nhìn Tố Diệp, mấp máy nhưng nửa ngày vẫn chẳng nói được câu nào.

Tố Diệp nhìn cậu, lặp lại lần nữa một cách khó khăn: “Chính là chữ “wan” trong câu “Ngon nhất là ăn sủi cỏ, sướng nhất là “chơi” chị dâu” mà cậu vừa nói, cậu hiểu nó có nghĩa gì không?”

Niên Bách Tiêu ngẩn người một lúc, sau đó nói: “Chẳng phải nghĩa là... đấu không nổi, đánh không thắng sao?”

Niên Bách Ngạn nghe xong cách giải thích này cũng ngẩn người luôn.

Tố Diệp bàng hoàng mấy giây, sau đó bật cười ha ha, nhìn Niên Bách Ngạn nói: “Nãy giờ em trai anh vẫn đọc chữ “hao”* là thanh bốn.”

* “好” nghĩa là vui, tốt, đẹp... mang thanh ba trong tiếng Trung. Niên Bách Tiêu đã đọc sai thành một chữ khác.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới hiểu ra. Anh tưởng Niên Bách Tiêu chỉ phát âm không chuẩn thôi.

Tới lượt Niên Bách Tiêu không hiểu: “Không phải ý này sao? Chị dạy tôi mà. Chỉ còn nói vẫn luôn như vậy.”

Tố Diệp vỗ trán, nhin cười: “Xin lỗi, tôi dạy sai cậu rồi!”

Đó là một lần ở trên đường, Niên Bách Tiêu nghe thấy hai người Bắc Kinh nói chuyện với nhau. Một người hỏi một người: Anh vẫn thích cái này à? Người kia trả lời: Hì, anh em chúng ta quen nhau bao năm rồi, đâu phải anh không biết, tôi vẫn thích mà.

*Từ vẫn thích ở đây là “好这口” (Hao zhe kou). Niên Bách Tiêu nghĩ rằng “hao” có nghĩa là “vẫn”.

Kết quả là Niên Bách Tiêu nghe không hiểu. Đối với cậu ta mà nói, câu đó chẳng khác gì khẩu lệnh cả. Cậu hỏi cô câu đó có nghĩa là gì. Lúc đó cô đã giải thích bừa một câu, có nghĩa là vẫn luôn thế nào đó.

Sau đó, hôm nay cậu ta đã hiểu câu nói đó như vậy.

Theo cách hiểu của cậu ta là, mình trước nay vẫn không đấu lại được chị dâu.

“Bách Tiêu! Cậu biết từ “wan” đó có nhiều cách giải thích lắm không?” Tố Diệp cố nhin cười, quyết định dạy cậu ta.

Niên Bách Tiêu làm mặt khinh thường: “Tôi biết! Câu đó có thể hiểu

ra “Chị dâu rất thú vị.”

Niên Bách Ngạn lại không vui.

Tố Diệp hiểu tư duy logic của Niên Bách Tiêu nên lập tức giải thích: “Ý cậu là “interesting”?”

“No!” Niên Bách Tiêu cười khẩy, có lẽ đã giải tỏa được cơn bức trong lòng, cậu ta hần học nói: “Chị rất thú vị có nghĩa là chị rất funny!” Cậu ta đáp lại từ này một cách không hề khách khí!

“Thế nào cũng được, cùng một nghĩa thôi.” Lần này thì Tố Diệp yên tâm rồi. Nhưng xuất phát từ tinh thần trách nhiệm, cô cảm thấy vẫn cần sửa chữa lại cho cậu ta.

“Cậu cũng biết trong mắt người Trung Quốc, chữ “wan” này có rất nhiều cách giải thích, nhất là khi cậu nói nửa câu sau, “wan” sẽ không phải nghĩa mà cậu hiểu nữa.”

Niên Bách Tiêu nhàm chán nhìn Tố Diệp.

Tố Diệp biết cậu ta ngoài mặt tỏ ra thờ ơ, thực chất là ghi nhớ không sót chữ nào. Cô liếm môi nói: “Chữ “wan” này không có nghĩa là interesting hay funny, mà là...” Nói tới đây, cô hơi ngượng ngập, mặt cũng hơi đỏ.

Niên Bách Tiêu nhìn cô khó hiểu.

Niên Bách Ngạn vẫn im lặng nãy giờ, cuối cùng cũng nén giận, lên tiếng, thay Tố Diệp nói ra từ mà cô ngại không dám nói: “Nó có hàm nghĩa của sex, nói dễ nghe thì là coitus, nói khó nghe một chút là fuck!”

Niên Bách Tiêu bất chợt đờ người, hai mắt mở to.

Niên Bách Ngạn sa sầm mặt nhìn cậu ta, nét mặt tỏ rõ ý không vui. Anh nhấn mạnh từng từ: “Em có ý này không?”

“Không, không, không!” Cả mặt Niên Bách Tiêu đỏ bừng. Cậu ta lập tức đứng dậy, không ngừng xua tay về phía hai người họ, rồi sốt sắng nhìn Tố Diệp: “Tôi... Tôi không có ý này đâu. Xin... Xin lỗi...” Dứt lời, cậu ta sợ tới nỗi chạy vội ra khỏi phòng khách.

Sau khi bóng cậu ta khuất dạng, Tố Diệp mới thở dài, nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh xem, anh cũng chẳng hỏi cho rõ ràng, làm em trai anh sợ đến mức đó, làm sao nó lại có suy nghĩ đó chứ?”

“Nó dám có ý nghĩ gì với em, anh sẽ đánh gãy chân nó!” Niên Bách Ngạn nhíu mày nói.

Tố Diệp mím môi: “Em trai anh chỉ có gương mặt là người Trung Quốc thôi, thực tế là nói tiếng Trung mà không hiểu tiếng Trung. Nó đã tiến bộ rất nhiều rồi, phải động viên chứ!”

Niên Bách Ngạn đặt một ly nước ấm tới trước mặt cô, thở dài nặng nề nhưng không nói gì.

Tố Diệp cầm lên uống một ngụm cho thanh giọng, rồi nũng nịu dựa vào người anh: “Vậy... ngày mai bảo cô giúp việc gói sủi cảo nhé.”

“Em còn nói?” Niên Bách Ngạn nhớ lại là lại thấy hoảng sợ. Anh quay đầu nhìn cô: “Em không được nói đỡ cho thằng nhóc ấy!”

Cô giơ tay, khẽ vòng qua cổ anh, uể oải nói: “Em muốn ăn cũng không được sao?”

Niên Bách Ngạn hơi nhướn mày, như cười như không.

“Còn cả...” Tố Diệp nhẹ nhàng áp lên môi anh, ngại ngùng bổ sung thêm: “Em bé trong bụng cũng muốn ăn.”

Chiều này đích thực có tác dụng.

Cô thấy Niên Bách Ngạn hoàn toàn thoải mái nét mặt, nở nụ cười cứng chiều: “Được! Nghe em hết!”

Rồi cô chợt nghĩ lại, Niên Bách Ngạn vì câu nói đó của Niên Bách Tiêu mà làm to chuyện, vậy có nghĩa là anh đã ngầm thừa nhận cô chính là chị dâu của Niên Bách Tiêu... Tố Diệp lại chợt đỏ mặt, Niên Bách Ngạn có ý gì chứ...

Về đêm là khoảng thời gian yên tĩnh.

Sau khi tắm rửa xong Niên Bách Ngạn quay về phòng ngủ. Ánh đèn vàng làm ấm áp cả căn phòng. Tố Diệp đang nằm trên giường. Cả người cô chìm trong thứ ánh sáng êm dịu ấy, như mơ như thật, khiến lòng người bình yên.

Anh đi tới bên cạnh giường, kéo chăn ra nằm vào.

Anh giơ tay kéo cô vào lòng.

Tố Diệp đang nằm xem ảnh siêu âm. Cô cuộn tròn lòng anh, cảm thấy an toàn vô cùng. Rồi cô không nhịn được cười, giơ tay chỉ lên cái bóng nhỏ xíu bên trên: “Nó bé thật đấy!”

Niên Bách Ngạn dường như không buồn ngủ chút nào. Cả ngày nay anh đang chìm trong hạnh phúc và sung sướng. Anh cầm lấy ảnh siêu âm, nhìn mãi rồi cười: “Đẹp thật!” Nói rồi anh đoạt lấy quả quyết

trong tay cô. Sau khi phát hiện nó còn lạnh, anh giơ một tay ra làm nó ấm lên mới dứt cho cô từng múi một.

Tố Diệp kinh ngạc khi thấy anh mỉm cười, tò mò nhìn vào ảnh: “Sao anh nhìn ra nó đẹp chứ?”

“Em nhìn những đường nét này, không đẹp sao?” Tố Diệp giơ tay vuốt nhẹ lên chiếc bóng trên bức ảnh, khẽ nói.

Tố Diệp ngó mãi, chớp chớp mắt: “Có nhìn ra được đâu!”

“Ngốc quá không dạy được!” Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng ánh mắt bất lực, rồi gõ nhẹ lên đầu cô.

Cô ngẩng đầu lên: “Trên mạng nói không được gõ vào đầu phụ nữ có thai đâu, nếu không đứa bé sẽ bị ngốc đấy!”

Niên Bách Ngạn ngẩn ra: “Thật à?”

“Thật mà!” Tố Diệp gật đầu.

Niên Bách Ngạn lập tức xin lỗi, ôm lấy đầu cô, hôn bù. Động tác ấy làm Tố Diệp cười ha ha, chỉ vào anh: “Bị em lừa rồi! Người ta bảo phụ nữ mang thai là ngốc đi ba năm, em thấy đàn ông các anh cũng thế!”

Niên Bách Ngạn bị nhiễm cả tâm trạng vui vẻ của cô. Môi anh cong lên: “Đúng rồi! Giờ em chỉ trêu chọc khả năng nhận nại của anh nữa thôi!”

“Anh đáng ghét!” Cô giơ tay định đánh anh.

Anh vội giữ chặt cổ tay cô, dỗ dành: “Đừng làm con bị thương!”

Tố Diệp nghe xong trừng mắt lên: “Em nói không lại anh còn không được đánh anh sao?”

Niên Bách Ngạn lập tức đầu hàng: “Được, được, được! Thế này đi, anh nằm yên, em cứ đánh thoải mái là được chứ gì?”

“Thế còn nghe được!” Tố Diệp như một chú chó pug, chỉ thiếu nước nằm trong lòng anh, ngoáy đuôi tít mù. Cô dính sát vào người anh nói: “Em không nỡ đánh anh đâu!”

Tâm tình của Niên Bách Ngạn rất tốt, cùng vào hùa đùa giỡn: “Câu này làm anh cảm động rơi nước mắt đấy!”

“Vì em thông minh lắm.” Tố Diệp nhìn anh cười hì hì: “Đánh anh tàn phế rồi, ai nuôi em với con? Anh là trụ cột gia đình, là chỗ dựa của hai mẹ con em, trước mắt giai đoạn này chộc vào ai cũng không thể chộc vào anh được!”

Con người mà biết nói mấy lời ngọt ngào rất có ích. Ít nhất là đối với những người như Niên Bách Ngạn. Mấy từ “trụ cột gia đình” càng khiến cho Niên Bách Ngạn cảm thấy trong cuộc đời mình đã có thêm một “gánh nặng” ngọt ngào, để anh cảm thấy tương lai thật tươi sáng.

Anh tươi cười, hôn lên cái miệng nhỏ của cô, say mê lắm lắm: “Đời này anh chết trong tay em rồi!”

Tố Diệp cũng không tỏ ra yếu thế, chủ động hôn anh.

Trong lòng cô cảm thán, những tháng ngày có Niên Bách Ngạn bên cạnh, thật tuyệt...

~Hết chương 382~

*Lảm nhảm: Hix, chương này giải thích nhiều từ ngữ tiếng Trung sẽ hơi khó hiểu, mọi người cố đọc nhé

Quyển 8 - Chương 383: Xảy ra chuyện lớn rồi

Người mới mang thai như Tố Diệp rất dễ buồn ngủ.

Tuy rằng ban ngày cô đã ngủ quá nửa ngày nhưng tới tối vẫn ngủ như thường ngày. Nhất là khi Niên Bách Ngạn đã quay trở về, cô cũng như một chú chim tìm được cho mình bến bờ an toàn, không còn gì lo lắng nữa.

Cô đã từng làm một thực nghiệm tâm lý. Khi phụ nữ thích mệt mỏi, buồn ngủ trước mặt một người đàn ông, thì điều đó chứng tỏ cô ấy có thể có được cảm giác an toàn từ người ấy. Con người khi thấy an toàn sẽ dễ gà gậy, nhất là con gái. Về điểm này, khi đứng trước Niên Bách Ngạn, Tố Diệp đã có được một luận cứ xác thực.

Không biết đã ngủ bao lâu, tóm lại Tố Diệp đã vô tình thức giấc.

Trong phòng rất tối, chỉ có chút ánh sáng mờ mờ ảo ảo của đèn ngủ cùng ánh trăng mỏng lung rọi chiếu qua lớp rèm cửa làm nền cho nhau, khiến cho bầu không khí trong căn phòng cũng trở nên dịu nhẹ.

Cô uể oải lật người, trong hô hấp vẫn còn thoang thoảng mùi gỗ mộc trên người Niên Bách Ngạn. Trong một đêm tĩnh mịch thế này, nó khiến lòng cô chưa bao giờ dễ chịu và chân thực đến thế.

Vì cô nghĩ tới chuyện Niên Bách Ngạn đã quay về rồi.

Vì cô biết Niên Bách Ngạn thích đứa bé này.

Lại bắt đầu hơi khó ngủ, cô vô thức nhớ tới giấc mơ hôm qua, rồi mím môi cười. Ác mộng không cái nào là thật, cô chẳng hơi đâu quan tâm tới chúng. Chỉ có những cảnh tuyệt đẹp mới khắc sâu trong trí não.

Cô bắt đầu chờ đợi được nắm tay Niên Bách Ngạn cùng tới trung tâm thương mại mua xe đẩy cho em bé.

Nhưng mà...

Tố Diệp vẫn thấy lo lắng.

Chuyện ảnh nóng vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, Niên Bách Ngạn sẽ giải quyết thế nào đây?

Nghĩ tới đây, Tố Diệp lại bất giác quay người lại, định lay Niên Bách Ngạn dậy để hỏi. Ai ngờ nhìn kỹ lại, một bên giường đã trống trải từ lúc nào.

Tố Diệp chợt ngồi bật dậy, nhìn chiếc giường trống rất lâu.

Niên Bách Ngạn đi đâu mất rồi?

Tố Diệp thề là mình không cố ý nghe trộm.

Chỉ có điều bỗng dưng không thấy anh đâu, cô không lo được sao?

Cuối cùng cô nhìn thấy ánh sáng trong phòng sách. Cô nhảy về phía có ánh sáng. Qua khe cửa mở hé, cô nhìn Niên Bách Ngạn đang đứng gọi điện thoại bên trong.

Thật ra cô cũng không định nghe trộm.

Vì lúc nói chuyện, tuy rằng Niên Bách Ngạn đã đè giọng xuống rất thấp, nhưng tâm trạng hình như rất không vui. Đồng thời, cứ chốc chốc anh lại cao giọng lên một chút, thế nên Tố Diệp cũng chỉ nghe câu được câu chăng.

Cô nghe thấy Niên Bách Ngạn nói với đầu kia: Chủ tịch! Chủ tịch làm vậy là không phù hợp!

Nhờ tia sáng, Tố Diệp nhìn được bóng hình Niên Bách Ngạn. Chẳng mấy chốc, anh hơi nghiêng mặt qua, cúi người giơ tay gõ xuống bàn phím. Ánh sáng của màn hình máy tính khắc họa từng đường nét trên gương mặt anh, cũng đồng thời chiếu sáng nếp nhăn nghiêm nghị giữa hai hàng mi.

Không biết bên đó nói điều gì, vì biểu cảm của Niên Bách Ngạn càng lúc càng thiếu kiên nhẫn.

Cô chỉ nghe thấy anh hơi cao giọng, nói với vẻ rất không vui: “Kỷ Đông Nham dồn ép giá cổ phiếu của Tinh Thạch, chúng ta hoàn toàn có thể gian lận trên thị trường cổ phiếu, ăn miếng trả miếng. Nhưng chủ tịch muốn động vào mỏ kim cương ở Nga của họ, chuyện này tuyệt đối không được!”

Tố Diệp dựa sát người vào bức tường bên cạnh phòng sách, lắng nghe cuộc nói chuyện bên trong. Cô bắt đầu thấy hoảng sợ trong lòng. Xem ra Diệp Hạc Phong muốn ra tay đối phó với Kỷ Đông Nham.

Cũng rất rõ ràng, phương thức làm việc ở bước tiếp theo của Niên Bách Ngạn và Diệp Hạc Phong đã nảy sinh mâu thuẫn.

Trong phòng sách, hình như Niên Bách Ngạn đang cố khuyên nhủ Diệp Hạc Phong, nhưng thái độ của ông rất kiên quyết, đủ để khiến

thanh âm của Niên Bách Ngạn càng lúc càng như đang cố kiềm chế. Anh nói: “Kỷ Đông Nham không phải kẻ ngốc. Cậu ta không thể nào để lại cả một khoảng trống như vậy cho Tinh Thạch, chủ tịch...”

Lời nói của anh bị ngắt ngang.

Cuộc điện thoại nhanh chóng kết thúc.

Diệp Hạc Phong không để Niên Bách Ngạn nói nốt câu cuối cùng.

Ngoài cửa, nhịp thở của Tố Diệp có phần gấp gáp.

Cô vẫn luôn nhẫn nhịn không xem tin tức của giới kinh doanh, không quan tâm tới những chuyện bên ngoài. Cộng thêm việc sau khi mang thai, tâm tư của cô dồn cả vào chuyện bảo vệ sức khỏe, thế nên hoàn toàn không biết trước mất tình hình của Tinh Thạch thế nào, càng không biết Kỷ Đông Nham đang tốn bao nhiêu công sức giở trò với Tinh Thạch.

Chuyện này thật ra không liên quan tới cô.

Người cô thương chỉ có một mình Niên Bách Ngạn mà thôi...

Khi Lâm Yêu Yêu nhận được điện thoại của Diệp Uyên, vừa hay đã tới bữa trưa, cô đang cùng đồng nghiệp đi ăn cơm. Sau khi thấy Diệp Uyên gọi tới, cô bèn ra hiệu cho các đồng nghiệp cứ đi trước.

Từ lần trước, sau khi Diệp Uyên bỏ lại một câu tàn nhẫn, cô đã từ bỏ ý định sẽ gặp lại anh. Chuyện này có nói thế nào cũng là cô không đúng, thế nên không gặp mặt sẽ tốt hơn. Vì vậy hôm nay nhận được điện thoại của Diệp Uyên, cô có chút bối rối.

Diệp Uyên bảo cô ra ngoài gặp mặt một lần.

Lâm Yêu Yêu hơi khó xử, nói với anh rằng chiều nay vẫn phải làm việc.

Giọng Diệp Uyên trong điện thoại lạnh như băng, chỉ nói một câu: Tôi ở ngay phía dưới tòa nhà công ty em, trung tâm mậu dịch quốc tế, xuống đây đi. Dứt lời anh ngắt điện thoại, không cho Lâm Yêu Yêu bất kỳ cơ hội nào để từ chối.

Trong trung tâm mậu dịch quốc tế ngoài văn phòng ra còn có trung tâm thương mại gần đó, thế nên cũng không thiếu những nhà hàng cao cấp.

Lâm Yêu Yêu tìm tới theo địa chỉ mà Diệp Uyên đã đưa. Vừa vào nhà hàng, cô đã nhìn thấy Diệp Uyên.

Nhà hàng này chủ yếu làm các món Tây Ban Nha, trang trí chủ đạo bằng màu trắng, tạo nên một sự lãng mạn tràn ngập. Diệp Uyên chọn một vị trí sát cạnh cửa sổ, từ xa đã giơ tay chào cô.

Bước chân của Lâm Yêu Yêu khựng lại đôi chút, vì cô nhìn thấy đối diện Diệp Uyên còn có một người phụ nữ, mái tóc xoăn thả xuống ngang vai, ăn mặc rất lịch sự.

Cô ta cũng nhìn theo hướng phía Diệp Uyên đang vẫy tay.

Đó là một người phụ nữ rất dịu dàng, khác hẳn với những người trước đây qua lại với Diệp Uyên. Vừa nhìn đã biết ngay đây là cô chủ của một gia đình quyền quý, trên người còn mang theo nét thùy mị của một đóa hoa trong nhà kính.

Lâm Yêu Yêu đi tới. Diệp Uyên đứng dậy, nhường vị trí của mình lại cho Lâm Yêu Yêu, còn mình ngồi xuống bên cạnh cô thiên kim tiểu

thư kia.

“Giới thiệu để hai người làm quen.” Anh lên tiếng: “Cô ấy là Tịch Khê.” Rồi anh quay sang Tịch Khê: “Cô ấy tên là Lâm Yêu Yêu.”

Tịch Khê chủ động bắt tay làm quen, nụ cười luôn thường trực bên môi: “Chào cô!”

Lâm Yêu Yêu cũng giơ tay bắt lại một cách khách sáo. Chỉ có điều cái tên Tịch Khê bật ra từ miệng Diệp Uyên làm cô cũng có chút ấn tượng. Cô chưa từng gặp Tịch Khê, nhưng cũng biết cô ta có một người bố cực kỳ giàu có. Nhà họ Tịch cũng thường làm ăn qua lại với Tinh Thạch. Lâm Yêu Yêu làm giám định, cũng phải thường xuyên tiếp xúc với đơn đặt hàng của nhà họ Tịch, thế nên ít nhiều cũng có chút hiểu biết về họ.

Nghe nói nhà họ Tịch chỉ có một cô con gái, từ sớm đã đưa ra nước ngoài du học, thành tích học tập rất xuất sắc, là học sinh giỏi nổi tiếng trong trường. Các hoạt động ngoại khóa của cô ta cũng rất phong phú, không bỏ qua bất kỳ môn thể thao quý tộc nào. Năm ngoái, cô ta còn tham gia cuộc thi hoa hậu gì đó. Xem ra giờ đã tốt nghiệp đại học về nước rồi.

Đối mặt như vậy, Lâm Yêu Yêu cảm thấy cô Tịch Khê này cũng rất xinh đẹp. Da dẻ trắng trẻo, mái tóc mượt mà. Diệp Uyên ngồi bên cạnh cô ta, chiều cao của hai người phù hợp, trông khá hợp nhau.

Cùng lúc này, Tịch Khê cũng đang quan sát Lâm Yêu Yêu.

Cô ta không thân thuộc gì với Lâm Yêu Yêu, cũng chẳng biết cô là ai. Sở dĩ hôm nay đi gặp mặt Diệp Uyên đều là do người nhà sắp xếp. Trước đó cô ta một mực phản đối, nhưng nghe nói đối phương là Diệp Uyên thì cũng đã đồng ý. Năm ngoái cô ta đã từng gặp Diệp

Uyên, lúc đó khá có cảm tình với anh.

Hôm nay cô ta chủ động tìm tới Diệp Uyên. Sau khi gặp Diệp Uyên, cô ta cảm thấy trông anh càng trưởng thành hơn so với trước đây, trong lòng cũng đã thầm nhủ muốn lấy anh. Ai ngờ Diệp Uyên lại đưa cô ta tới trung tâm mậu dịch quốc tế, rồi gọi điện thoại cho một người phụ nữ khác đến. Thế nên Tịch Khê không thể không nhìn kỹ người phụ nữ tên Lâm Yêu Yêu, đang ngồi trước mặt này.

Phải thừa nhận, cô Lâm Yêu Yêu này trông rất tây nhưng lại không diêm dúa, đôi mắt khi hơi rướn lên trông rất đẹp. Có lẽ vì mặc đồng phục công sở, trông cô lại có phần chững chạc, mang một vẻ quyến rũ của người phụ nữ công sở. Cô mặc hơi ít, sắc mặt cũng hơi nhợt nhạt, có lẽ vì vừa xuống nhà, gặp gió lạnh, nên càng mang lại cho người đối diện cảm giác động lòng từ lần gặp đầu tiên.

Lâm Yêu Yêu không rõ Diệp Uyên gọi điện thoại bảo cô xuống với mục đích gì. Cô nghi hoặc nhìn anh, dò hỏi.

Diệp Uyên gọi cho cô một cốc cafe. Sau khi cafe được bê lên, anh mới lười biếng nói một câu, nhưng là nói với Tịch Khê: “Con người tôi chưa yêu đương từ tế bao giờ. Cô ấy à, trước đây đã từng ở bên tôi. Chẳng phải cô muốn tìm hiểu về tôi sao? Cứ hỏi cô ấy!”

Một câu nói những làm cả Tịch Khê và Lâm Yêu Yêu phải đứng người.

“Diệp Uyên! Anh...” Lâm Yêu Yêu không ngờ anh lại làm vậy, vừa ngượng ngập vừa xấu hổ. Sau khi phản ứng lại, cô đưa mắt nhìn anh bức bối, quá đáng lắm rồi đấy?

Nhưng Diệp Uyên chỉ cười, ánh mắt dừng lại trên người Lâm Yêu Yêu: “Tôi nói sai sao? Em không phải bạn gái cũ của tôi à?”

Lâm Yêu Yêu á khẩu, đây lại đúng là sự thật.

Tịch Khê đánh giá kỹ hai người họ, ít nhiều cũng đọc được một chút thông tin từ ánh mắt của họ. Cô ta mỉm cười để làm dịu bầu không khí: “Tôi thấy chắc là cô Lâm đây vẫn còn phải đi làm, hay là để cô ấy về trước đi.”

Lâm Yêu Yêu tìm được cơ hội rút lui, vội nói: “Đúng đấy! Tôi còn có việc. Tôi đi...”

“Chẳng phải đang giờ ăn trưa sao?” Diệp Uyên ngắt lời cô, giơ tay lên xem đồng hồ: “Dù sao thì em cũng phải ăn cơm, cùng ai ăn mà chẳng vậy?”

Trước mặt mọi người, Lâm Yêu Yêu cũng không tiện tranh luận gì với Diệp Uyên, đành miễn cưỡng ngồi lại ghế.

Tịch Khê dĩ nhiên không muốn một buổi xem mắt bỗng dưng bị một cô bạn gái cũ phá hoại, cô ta lịch sự đứng dậy, nói với Diệp Uyên: “Tôi bỗng nhiên nhớ ra hôm nay còn có việc. Diệp Uyên! Hay là chúng ta hẹn hôm khác?”

“Đừng, đừng, đừng!” Lâm Yêu Yêu thấy thế cũng vội vã đứng lên, nhìn Tịch Khê: “Cô đừng hiểu lầm, tôi... tôi không ăn ở đây đâu!”

“Được thôi!” Diệp Uyên cũng bất ngờ dậy khỏi ghế, cười nhã nhặn với Tịch Khê: “Lần sau chúng ta gặp lại!”

Nụ cười trên môi Tịch Khê hơi rút lại, nhưng vẫn gật đầu, rời khỏi đó.

Sau khi tiếng giày cao gót tao nhã biến mất, Lâm Yêu Yêu mới nhìn Diệp Uyên, nét mặt khó xử: “Anh làm vậy là có ý gì?”

Diệp Uyên liếc cô, rồi ngồi lại xuống bàn, cầm dao dĩa lên: “Ý gì là ý gì? Không phải em cũng nhìn thấy rồi sao? Xem mặt!”

“Em biết là xem mặt. Quan trọng là, anh kéo em vào đây làm gì?” Cô thật sự nghĩ không ra. Để sĩ nhục ư? Anh ta vẫn chưa đạt được mục đích của mình, mà cũng chẳng cần phải làm vậy.

Diệp Uyên ngừng tay, nhìn cô rất lâu mới nói với giọng khó chịu: “Em không tới, làm sao cô ta chịu đi?”

Lúc này Lâm Yêu Yêu mới hiểu ra ý đồ của anh, đúng là không biết nên khóc hay cười. Cuối cùng cô nói một câu: “Anh không muốn gặp người ta có rất nhiều cách, hà cớ gì phải mang em ra làm lá chắn.”

“Sai!” Diệp Uyên cười khẩy: “Tôi đúng là thật sự muốn nghe chính miệng em giới thiệu về tôi.”

Lâm Yêu Yêu không biết nói gì hơn.

Cho tới một ngày trước lễ Giáng sinh, Niên Bách Ngạn vẫn chẳng nhắc gì về ngày sinh nhật của cô. Tố Diệp nằm trên sofa, nhàn chán xem tivi. Bên kia, vú nuôi phụ trách dinh dưỡng sau bữa ăn của cô đang chuẩn bị hoa quả cho cô.

Từ sau khi thêm ba người vú nuôi, trong nhà bỗng náo nhiệt hẳn lên. Cô giúp việc như một người quản gia, vú nuôi vừa tới nhà là phát huy uy quyền của người trên, sắp xếp từng công việc đâu ra đấy.

Từ sau hôm nói một câu không nên nói trong bữa ăn, mỗi lần gặp Tố Diệp, Niên Bách Tiêu lại đỏ mặt, thậm chí còn đề nghị được dọn ra sống ở Sanlitun, nhưng bị Tố Diệp gạt ngay.

Cô cảm thấy khó khăn lắm mình thiết lập được quan hệ bạn bè tốt với Niên Bách Tiêu. Một khi cậu ta chuyển đi, muốn quản lý cũng khó. Thêm nữa, cô nhận ra Niên Bách Tiêu kỳ thực rất mong có người quan tâm tới mình. Cứ lấy cuộc sống bình thường làm ví dụ. Lần nào cậu ta cũng chống đối lại cô, nói không thèm đọc sách, nhưng cứ khi nào cô không chú ý, cậu ta lại lấy sách ra ngoan ngoãn ngồi học.

Tố Diệp quyết định, trước khi đưa bé này ra đời, cô nhất định phải giảng hòa được mối quan hệ giữa Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu.

Đương nhiên, hôm nay cô hơi buồn, chỉ vì sắp tới sinh nhật của mình rồi mà trong nhà lại không ai nhắc. Thật ra cũng không thể trách Niên Bách Ngạn, cô cũng chưa bao giờ nói với anh ngày sinh của mình.

Nhưng cô không nói, anh cũng không hỏi sao?

Tố Diệp lại nổi tính bướng bỉnh lên. Cô vung tay, ném cái gối trong lòng sang một bên, làm vú nuôi giật nảy mình.

“Cô không thể như thế được. Lúc mới có thai, tâm tình phụ nữ thường biến động rất lớn, nhưng cô phải học cách kiềm chế.”

Tố Diệp nghe mà bực mình, cầm một quả táo lên.

“Đợi đã!” Vú nuôi phụ trách vệ sinh thường ngày của cô lập tức bước tới, cầm chiếc khăn ẩm lau tay cho cô, rồi còn rửa lại quả táo một lần mới đưa cho cô: “Cô vừa ôm gối lại ăn táo ngay rất mất vệ sinh!”

Tố Diệp gào lên, chẳng thèm ăn táo nữa.

“Hay là chúng ta tập thể dục đi, hôm nay còn chưa tập. Nếu để anh

nhà biết, anh ấy sẽ lại lo lắng.” Cuối cùng là người vú nuôi quản lý vóc dáng của Tố Diệp trước và sau khi sinh, lập tức tươi cười đề nghị.

Tố Diệp cảm thấy đầu mình sắp nổ tung. Bình thường cô ghét nhất là bị người khác quản nọ quản kia, giờ lại đúng lúc đang khó chịu, càng kích động muốn cào người. Vừa hay cô nhìn thấy Niên Bách Tiêu nhắng nhít đi từ trong phòng ra, liền gọi ngay cậu ta tới: “Cậu mau lại đây!”

“Làm gì đấy?” Niên Bách Tiêu dừng lại, không dám bước lên.

“Cậu mau lại đây để tôi đánh cậu mấy cái!”

Một giây sau, Niên Bách Tiêu chuồn nhanh như làn khói.

Tố Diệp lại tru lên thảm thiết.

Còn chưa đợi cô gào xong, cô giúp việc đã mang điện thoại tới: Điện thoại của cô, nhớ kỹ, đừng nghe máy quá lâu!

Tố Diệp vội vàng nhận máy, câu đầu tiên nghe thấy chính là: Tiểu Diệp! Xảy ra chuyện lớn rồi, cậu mau lên mạng xem đi!

~Hết chương 383~

*Lâm nhảm: Lần đầu tung hàng nơi làm việc của các bạn từ già tới trẻ trong truyện

Quyển 8 - Chương 384: Chiếc nhẫn vô giá

“Xảy ra chuyện lớn” mà do chính Lâm Yêu Yêu nói ra thì chắc chắn là có nguyên do.

Khi Tố Diệp bất chấp lời phản đối của cô giúp việc và vú nuôi, xuyên qua muôn vàn khó khăn trùng trùng, vượt qua “trăm núi ngàn sông” vào được tới phòng sách, bật mạng lên, thì quả thực cô cũng giật thót tim vì tin tức được tung ra ngày hôm nay. Không, phải nói là hoảng hốt, chỉ còn lại nửa cái mạng!

Vẫn là chuyện ảnh nóng.

Chỉ có điều nam nữ chính đã được thay đổi. Trong ảnh đã không còn là cô và Niên Bách Ngạn nữa. Căn cứ vào độ điên cuồng của nguồn tin này, Tố Diệp mới biết thế nào gọi là “kẻ cắp gặp bà già”. Chuyện của cô và Niên Bách Ngạn vẫn chẳng thấm vào đâu.

Trong các bức ảnh đó, Diệp Ngọc đã trở thành nhân vật chính, cùng đồng hành với cô ta, chính là Khúc Nghệ!

Tiêu đề bay loạn khắp màn hình đều được thống nhất là: Nhà họ Diệp một lần nữa dính scandal. Cô chủ nhà họ Diệp kỳ thực là người đồng tính, cuối cùng cũng rõ chân tướng của vụ kết hôn giả.

“Trời ạ...” Tố Diệp lướt nhanh qua các trang web, hai mắt tròn tròn, nói vào trong điện thoại: “Là giả phải không?”

“Mấy bức ảnh cô ta triền miên với Khúc Nghệ trên giường chắc

không thể PTS được đâu?” Lâm Yêu Yêu thở dài: “Haiz, hóa ra lúc trước cậu cũng không biết chút gì về chuyện này? Chẳng phải cậu từng gặp Khúc Nghệ sao?”

“Nhưng chồng của Khúc Nghệ chẳng phải là Tăng Vũ sao?” Tố Diệp nói tới đây, gáy như bị ai đó đập một cái rất mạnh, ầm một tiếng. Cô nhớ lại rất nhiều chuyện liên quan tới Diệp Ngọc. Nhất là lần đó khi cô ta đứng trong văn phòng chất vấn Niên Bách Ngạn tại sao lại đối xử với cô ta như vậy, rồi nghe tới chuyện của Khúc Nghệ và Tăng Vũ cô ta lại kích động đến vậy...

Thế nên tất cả tư duy đều phải theo chiều ngược lại. Nếu Diệp Ngọc và Khúc Nghệ là người yêu, vậy thì Tăng Vũ mới là kẻ thứ ba. Sau đó, Diệp Ngọc vì muốn chứng minh với Khúc Nghệ nên mới ngủ với Tăng Vũ?

Tố Diệp bịt chặt miệng.

Vậy Niên Bách Ngạn liệu có biết chuyện này hay không?

“Bây giờ chuyện Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc kết hôn giả cũng không còn ai nghi ngờ nữa rồi, không ai nói cậu là kẻ thứ ba nữa. Dù là cậu hay Niên Bách Ngạn cũng đều trở thành nạn nhân. Diệp Ngọc đã là người đồng tính, sao có thể nảy sinh tình cảm với Niên Bách Ngạn?” Lâm Yêu Yêu hét như vừa trút được một gánh nặng.

Cả người Tố Diệp đờ ra như khúc gỗ. Cô nhìn chăm chăm vào bức ảnh trên màn hình máy tính. Cô xem lướt qua các trang mạng. Hay rồi, tin tức có liên quan tới chuyện Diệp Ngọc đồng tính đã có lượt view xếp thứ nhất, thậm chí còn bùng nổ hơn cả tin ảnh nóng của cô và Niên Bách Ngạn.

“Chuyện này liệu có phải là do Niên Bách Ngạn làm không?” Lâm

Yêu Yêu chợt nghĩ ra một khả năng.

“Sao có thể?” Tố Diệp vô thức phản bác lại.

“Mình cũng chỉ tiện mồm hỏi đại một câu thôi, cậu cũng đừng nhạy cảm quá.” Lâm Yêu Yêu cười: “Tóm lại giờ cậu được giải thoát rồi, mình thấy vui hơn hết thảy. Đúng rồi, ngày mai sinh nhật cậu định thế nào?”

“À... Mình chưa biết!” Tố Diệp giờ chẳng còn tâm trạng gì nghĩ tới ngày sinh nhật nữa.

“Nếu Niên Bách Ngạn không tổ chức cho cậu thì tối mình tới tìm cậu, cùng tới nhà cậu mợ.”

Tố Diệp nói ngay không suy nghĩ: “Ừm, được!”

Khi sắp đặt điện thoại xuống, Lâm Yêu Yêu còn bổ sung thêm một câu: “À đúng rồi! Vừa nãy ai nói với cậu là đừng gọi điện thoại quá lâu đấy? Ai vậy? Đến điện thoại mà cũng không cho cậu nghe à?”

“Làm gì có ai, cậu nghe nhầm rồi!” Tố Diệp làm gì còn sức giải thích với cô ấy chuyện mình mang thai, bèn nói vội mấy câu qua quýt rồi cúp máy.

Sau đó, cô ngồi thờ người trước máy tính, để mặc cho mấy người bên ngoài đập cửa ầm ầm, còn cả tiếng hét khó chịu của Niên Bách Tiêu: “Chị còn không mở cửa ra là tôi đập cửa xông vào đấy!”

Tố Diệp chẳng quan tâm được nhiều như thế, chỉ biết điên cuồng lướt xem các tin scandal.

Khi bức ảnh Diệp Ngọc và Khúc Nghệ lỏa thể, triền miên hôn nhau

trên giường bật ra trước mắt cô, cũng là lúc Niên Bách Tiêu đá tung cửa phòng.

Cô kinh hoàng.

Không biết là vì giật mình bởi tiếng phá cửa quá khủng khiếp hay vì nội dung của bức ảnh kia. Cô nghĩ, có lẽ là thứ phía sau...

Tinh Thạch hoàn toàn hỗn loạn thành một mớ. Đám phóng viên gần như vây kín dưới nhà, ép cả nhà không thể không điều động toàn bộ lực lượng bảo vệ để các nhân viên không bị quấy nhiễu.

Các bộ phận như tuyên truyền đối ngoại, quan hệ, kế hoạch, thậm chí là cả thị trường đều phải túc trực điện thoại của nhà báo. Những người này không thể vào trong, chỉ còn cách gọi liên tục vào số điện thoại của Tinh Thạch.

Diệp Hạc Phong tức giận tới nỗi ở luôn nhà, không tới công ty nữa. Thế nên cả một đám bát nháo này đổ hết lên đầu Niên Bách Ngạn.

Khi cán bộ cao cấp của các bộ phận bị quấy rầy tỏ ý hỏi anh phải đối phó thế nào, Niên Bách Ngạn chỉ ra lệnh: Tất cả như cũ, làm việc bình thường.

Thế nên, khi Hứa Đồng gõ cửa đi vào phòng làm việc, cô thấy Niên Bách Ngạn đang gọi điện thoại, đối phương có lẽ là một ký giả. Cô nghe thấy Niên Bách Ngạn điềm tĩnh đáp lại một câu: Xin lỗi, không có gì để nói.

Sau đó anh cúp điện thoại.

Hứa Đồng không biết Niên Bách Ngạn nghĩ gì trong lòng. Cô thấy nét mặt anh vẫn bình thản như mọi ngày, cũng không thể đoán định

ra rồi cuộc anh đã biết chuyện này từ trước hay chưa. Vừa mới biết được chuyện của Diệp Ngọc, bản thân cô cũng không tránh nổi giật mình, nghĩ cũng đủ biết ông Diệp sẽ giận dữ đến mức nào.

“Bọc xong chưa?” Niên Bách Ngạn điềm nhiên hỏi một câu.

Hứa Đồng gật đầu, đi tới trước, đặt một chiếc hộp trang sức đã được bọc rất đẹp tới trước mặt anh: “Tất cả đều làm theo đúng yêu cầu của anh!”

Niên Bách Ngạn cầm chiếc hộp lên, nhẹ nhàng mở ra. Như có ngàn vạn tia sáng tỏa ra khiến cho khóe môi và hàng mi anh sáng lên. Bên trong chiếc hộp có một chiếc nhẫn kim cương biến màu hiếm gặp đang lặng lẽ nằm đó. Từ một viên kim cương thô cục lớn đã được cắt mài thành một viên kim cương có sinh mệnh, từ xa đã có thể nhìn thấy nguồn sáng được khúc xạ.

Hứa Đồng biết chủ nhân của chiếc nhẫn kim cương này sẽ là ai.

Cô cũng còn nhớ về viên kim cương thô hiếm gặp này. Đó là bảo bối được chính tay Niên Bách Ngạn khai thác vào lần đầu tiên tiếp quản mỏ kim cương. Vì bản thân nó rất quý hiếm, nên từ trước tới nay luôn được mọi người nhớ đến. Bao năm nay, người muốn ra giá cao mua lại viên kim cương này nhiều vô số kể, nhưng Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn giấu đi, không bán.

Trước khi nó được cắt mài đã được những nhà chuyên môn in lên một dấu ấn trân quý. Ngay từ khi còn rất xoàng xĩnh, những người có con mắt tinh tường đã nhìn ngay ra được điểm đặc biệt của nó.

Bao năm nay Niên Bách Ngạn tiếp xúc với đá quý, cầm lên tay là có thể biết được loại nào quý giá loại nào tầm thường. Thế nên sau khi anh giữ lại nó làm của riêng, vì phán đoán đây chính là loại kim

cương biến màu hiếm có và thần bí, anh bèn đặt tên nó là Hecate, một nữ thần yêu ma trong thần thoại Hy Lạp.

Và cũng vì thế nhiều năm nay, viên kim cương Hecate này vẫn luôn là một truyền thuyết của giới đá quý. Những người thực sự được nhìn thấy nó cực kỳ ít ỏi. Chính vì như vậy lại càng khiến người ta bon chen, đổ xô vào.

Giờ đây, Hecate cuối cùng cũng lộ diện. Niên Bách Ngạn đã đích thân cắt mài, đánh bóng nó, tốn không ít thời gian, mỗi lần làm đều cẩn thận đến không thể cẩn thận hơn. Ban đầu, Hứa Đồng không biết anh định làm gì, còn tưởng anh định dùng Hecate để cứu lấy giá cổ phiếu của Tinh Thạch. Nhưng sau khi đánh bóng xong, anh còn đích thân thiết kế viền nhẫn. Từ chất liệu cho tới hình dáng đều phải tự làm. Cuối cùng, đến cả hộp đựng cũng do chính anh thiết kế nốt.

Khi chiếc nhẫn này xuất hiện đầy rực rỡ, cuối cùng Hứa Đồng cũng hiểu tâm tư của Niên Bách Ngạn.

Kích cỡ đó hoàn toàn dựa vào cỡ tay Tố Diệp để làm ra. Cô biết Niên Bách Ngạn có nhiều kinh nghiệm, chỉ cần nhìn qua ngón tay của người ta cũng có thể suy đoán chính xác liệu sẽ đeo được nhẫn cỡ nào. Chuyện này đối với anh mà nói quá dễ dàng.

Hứa Đồng nhìn thấy Niên Bách Ngạn cẩn thận lấy nó ra. Khóe môi anh cong lên, nụ cười lan vào tận đáy mắt, cũng khiến tâm trạng anh vui vẻ hơn.

Định cầu hôn sao?

Nếu không sao có thể vội vàng từ ngoài về Bắc Kinh?

Tối đó, khối lượng công việc nhiều đến kinh hoàng. Hứa Đồng suy

nghĩ, cảm thấy Niên Bách Ngạn đích thực là ác ma không hơn không kém. Sau này có dịp, cô nhất định phải mách với Tố Diệp tội trạng của Niên Bách Ngạn. Vì hạnh phúc của anh, biết bao nhân viên đã phải cùng tăng ca và chịu khổ với anh?

“Nếu bây giờ anh định cầu hôn, tin tức của Diệp Ngọc sẽ được lắng xuống.” Hứa Đồng nói một câu mang tính chất thăm dò.

Niên Bách Ngạn ngấm nghĩa chiếc nhẫn, cười khế: “Tin tức của Diệp Ngọc mà không bị lộ ra thì ảnh nóng của tôi và Diệp Diệp sẽ còn rầm rộ.”

Hứa Đồng ngăn người: “Anh...”

“Cô nghi ngờ là tôi làm?” Niên Bách Ngạn cầm một chiếc khăn giấy trong hộp lên, nhẹ nhàng lau chiếc nhẫn sáng lấp lánh.

“Không!” Hứa Đồng lập tức đáp: “Chỉ e chuyện này sẽ bị người có tâm địa lợi dụng để xuyên tạc. Chuyện của Diệp Ngọc không hề nhỏ.”

“Mấy kẻ ném đá giấu tay có tránh cũng không hết.” Thái độ của Niên Bách Ngạn có vẻ rất buông xuôi: “Đối phương giúp tôi thì tôi vui mừng, còn hại tôi, thì tôi cũng sẽ “tiếp đón” tới cùng!”

Hứa Đồng nghe xong câu này cũng đã hiểu rõ thái độ của anh đối với chuyện này. Người sau lưng trông có vẻ giúp đỡ, kỳ thực đang kích động mâu thuẫn. Còn Niên Bách Ngạn thì rõ ràng muốn lợi dụng việc này để có thể bảo vệ được Tố Diệp.

Nhưng cô vẫn tò mò hỏi: “Anh... thật sự định kết hôn lúc này sao?”

“Đương nhiên rồi!” Niên Bách Ngạn cười, làm như cô đang hỏi một vấn đề rất nực cười vậy, rồi tùy ý bổ sung một câu: “Không kết hôn

sao làm được giấy khai sinh?” Ngày mai là một ngày tuyệt vời để cầu hôn, là ngày đặc biệt của cô. Còn tương lai, nó sẽ trở thành ngày đặc biệt của hai người họ.

“Hả?” Hứa Đồng kinh ngạc thốt lên, không còn vẻ bình tĩnh mọi ngày.

“Giấy... Giấy khai sinh?” Chữ cuối cùng gần như biến điệu.

Niên Bách Ngạn mỉm cười nhìn chiếc nhẫn, nhưng lại như xuyên qua nó nhìn được gương mặt xinh xắn, nghịch ngợm đó của Tố Diệp, nụ cười bên môi anh càng lúc càng đậm: “Tôi không thể để con mình vừa ra đời đã không có hộ khẩu được.”

Suýt nữa thì Hứa Đồng cắn vào lưỡi.

Con... Con á?

Đang trong giây phút bàng hoàng, thì điện thoại trên bàn vang lên.

Hứa Đồng thấy Niên Bách Ngạn chỉ chăm chăm tập trung vào chiếc nhẫn nên vội đi tới nhận điện thoại.

Đầu kia điện thoại có chút gấp gáp. Hứa Đồng nói một câu: Anh đợi một lát!

Sau đó cô che ống nghe đi, nhỏ giọng nói: “Tổng giám đốc, là Diệp Uyên!”

Niên Bách Ngạn giơ tay đón lấy điện thoại. Vừa “alô” một tiếng thì đầu kia giọng Diệp Uyên đã tiều tụy, khản đặc vang lên: “Bách Ngạn! Anh tới nhà họ Diệp một chuyến đi. Ở nhà... xảy ra chuyện rồi!”

Niên Bách Ngạn sống người.

Ngày 24 có đêm Noel là một ngày trời trong. Bắc Kinh vẫn chưa có tuyết rơi.

Nghĩa trang sạch sẽ tới nỗi khiến người ta muốn khóc. Trong không khí vẫn còn thoang thoảng hương cúc trắng. Nhưng Tố Diệp chỉ ngửi thấy mùi của chết chóc và yên nghỉ.

Cô rất ít khi tới đây vì bao nhiêu năm qua đi rồi, cô vẫn không thể buông bỏ, vẫn không thể mỉm cười đối mặt với tấm ảnh trên bia mộ.

Hôm nay, cô lại một mình tới đây, không có Niên Bách Ngạn, vì anh cả đêm không về, chắc là còn phải giải quyết chuyện của Diệp Ngọc. Thế nên, anh vốn không biết hôm nay là sinh nhật cô, cũng không biết năm nào cũng vậy, cứ tới ngày này, cô lại đón sinh nhật trước mộ mẹ...

Quyển 8 - Chương 385: Làm sao để tha thứ cho một người?

Nghĩa trang yên ắng, giống như một không gian ẩn mình. Rõ ràng nó vẫn nằm trong thành phố này, nhưng lại mang một sự tĩnh mịch hoàn toàn không ăn nhập với bao hào nhoáng và huyên náo ngoài kia. Ở nơi đây không nghe thấy tiếng xe cộ qua lại ồn ã. Đến cả bầu không khí cũng thanh thoát hơn rất nhiều.

Người chết luôn cần được yên nghỉ, thế nên lần này khi ôm một bó hoa rum lớn tới trước mộ mẹ, Tố Diệp cũng bước rất khẽ, sợ sẽ quấy rầy tới giấc mơ thanh tịnh của mẹ.

Từ nhỏ tới lớn, số lần Tố Diệp tới đây có thể đếm trên đầu ngón tay. Gần như là mỗi năm chỉ tới một lần, lần nào cũng vào ngày sinh nhật của cô, ngày giỗ của mẹ. Cô không dám tới đây, vì chỉ cần nhìn thấy bức ảnh trên tấm bia mộ đó, cô lại không thể không đối mặt với sự thực mẹ đã rời xa.

Cô thích tự lừa mình lừa người, đây là căn bệnh đã hình thành từ nhỏ.

Giống như lúc nhỏ, khi không thể ngồi hết vòng quay ngựa gỗ, cô đã ngồi trên băng ghế dài, nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên đón ánh mặt trời, tưởng tượng ra cảnh tự mình cưỡi trên một con ngựa gỗ, xoay mãi xoay mãi dưới nắng vàng. Thế nên cô đã yêu thích con ngựa gỗ nhỏ của nhà hàng xóm, một con ngựa rất nhỏ được khắc làm vật trang trí.

Mẹ mãi vẫn không hiểu vì sao cô lại “chung tình” với thứ đồ trang trí đó đến vậy. Chỉ có mình cô là người rõ nhất, sau đó cô đã cẩn thận giấu kín bí mật nhỏ đó của mình đi, không nói cho bất cứ ai nghe.

Hay như sau này, cô tưởng không tới nghĩa trang thì có thể vờ như mẹ vẫn còn sống.

Tổ Diệp dừng bước trước mộ mẹ.

Dưới tấm ảnh đã có một bó hoa rum, yên lặng nằm đó, giống như nó đang lặng lẽ nở rộ dưới vòng ôm của Tổ Thu vậy. Nụ hoa bị nắng chiếu vào đã hơi ngả vàng. Viền cánh hoa cũng đã có mùi héo úa. Chỉ có điều, từ mức độ bó hoa tinh tế, không khó nhận ra tấm lòng của người thăm viếng.

Người biết mẹ thích hoa rum, ngoài cô ra, chỉ còn ông ấy.

Tổ Diệp cô độc đứng đó, ghì chặt bó hoa vào lòng, mím môi nhìn chằm chằm bó hoa rum đã chiếm mất chỗ của mình. Ngày đông tuy rực rỡ, nhưng gió nổi lên vẫn giá lạnh, làm rối tung mái tóc dài của cô. Lá khô dưới đất bay sột soạt qua vạt áo dạ của cô.

Sự bi thương nơi đáy mắt cô là không thể che giấu. Từng ký ức đã khắc sâu trong đầu lần lượt hiện về, từng cảnh một, hết như một khối u ác tính, bình thường tưởng như không xuất đầu lộ diện, kỳ thực căn bệnh đang âm thầm phát tán.

Con người luôn thích quên đi đau khổ, chỉ ghi nhớ hạnh phúc. Nhưng cô thì ngược lại. Từ nhỏ tới giờ, những thứ dày vò cô chỉ có đau khổ. Những kỷ niệm ấy, dù là vui vẻ hay hạnh phúc, dường như đều không thể sánh với những trải nghiệm đau khổ của cô, không thể nào thay thế chúng.

Tố Diệp đi tới trước, cúi người nhặt bó hoa rum đó lên, vung tay một cái. Những cánh hoa khô héo bung ra khỏi lớp vỏ bọc đẹp đẽ, bay tán trong gió rét. Cô ngồi sụp xuống, nhẹ nhàng đặt bó hoa trong lòng mình lên trước mộ, rồi ngược nhìn nụ cười xinh đẹp của mẹ trên bia: “Là ông ấy tới phải không?”

Trả lời cô mãi mãi chỉ có sự trầm mặc.

Tố Diệp hít sâu một hơi, từ từ làm dịu đi đôi mắt sưng mọng.

Rút ra một chiếc khăn tay, cô nhẹ nhàng lau sạch bức ảnh trên mộ.

“Mẹ chưa bao giờ nói với con mẹ hận ông ấy, cho dù năm xưa cuối cùng ông ấy vẫn chọn sự nghiệp của mình, gia đình của mình.” Tố Diệp lau rất cẩn thận, nỗi đau nổ tung trong đôi đồng tử.

“Thế nên con không hiểu, khi ông ấy không thực hiện lời hứa của mình, hoàn toàn trở thành một kẻ phản bội trong tình yêu, tại sao mẹ vẫn phải đau buồn vì con người ấy. Mẹ yêu ông ấy, nhưng ông ấy có xứng không?”

Tố Diệp gấp chiếc khăn lại, ngồi trước mộ, yên lặng nói chuyện với mẹ.

“Con vẫn không thể tha thứ cho ông ấy.”

Gió, thổi tan đi những lời cô nói, khiến ai ở nghe thấy càng thêm cảm thấy xót xa.

“Có lẽ là...” Cô cup mắt xuống, che đi những quạnh vắng trong đôi mắt: “Con không biết làm thế nào để tha thứ cho một người.”

Nói tới đây, Tố Diệp lại cười khẽ, rồi ngược lên nhìn nụ cười của mẹ: “Con xin lỗi vì không thể học được điểm này của mẹ. Con không biết làm cách nào để yêu một người, cũng không biết làm cách nào để tha thứ cho một người. Nếu như yêu là hy sinh thì tha thứ là gì? Là khoan dung? Là quên lãng? Hay là buông bỏ?”

Nhưng cô thì không thể buông bỏ.

Vì sự lựa chọn cuối cùng của Diệp Hạc Phong đã khiến mẹ cô ngã bệnh. Cô còn nhớ rõ ngày mẹ ra đi, thậm chí đến nay thời tiết của ngày ấy ra sao vẫn còn rõ mồn một, đến cả mùi hương trong không khí cô cũng không sao quên được.

Ngày ấy, trong không khí có mùi bơ ngọt ngào của bánh gato quyện với mùi của cái chết.

Vì hôm đó là sinh nhật cô.

Cũng vì đó là ngày mẹ rời xa cuộc đời này.

Cô mong muốn biết bao được cùng mẹ ước một điều trong ngày sinh nhật, rồi cùng thổi tắt nến.

Nhưng đến cuối cùng chỉ còn lại mình cô thổi tắt nến.

Khoảnh khắc ngọn nến đó tắt rụi, đầu mẹ cũng nhẹ nhàng dựa vào bờ vai bé nhỏ của cô, không nhúc nhích nữa, bàn tay đang cùng cô cầm dao cũng từ từ trượt xuống.

Cô không khóc, bàn tay nhỏ chỉ run rẩy vòng qua bàn tay khô ráp, đã không còn cảm giác của mẹ, khẽ nói: Mẹ ơi! Mẹ còn chưa chúc con sinh nhật vui vẻ mà, mẹ đừng ngủ vội...

Thực ra khi thổi tắt ngọn nến cuối cùng là cô biết mẹ đã đi rồi, vì hơi thở chỉ còn của cô, bé nhỏ, yếu ớt, chẳng đáng là bao.

Nhưng cô nguyện tin rằng mẹ chỉ ngủ thôi.

Ngủ mãi cho tới tận bây giờ.

Tố Diệp chờ đợi tới ngày sinh nhật của mình, vì mẹ từng nói, sự chào đời của cô chính là món quý giá nhất ông trời tặng cho mẹ.

Nhưng Tố Diệp lại cảm hận ngày sinh nhật của mình, vì cũng vào ngày này, trời cao đã cướp đi món quà quý giá nhất của cô.

Nghĩa trang hoang vắng.

Khóe mắt Tố Diệp đỏ rồi lại đỏ, ướt rồi lại ướt, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không chịu rơi một giọt nước mắt nào. Cô còn muốn nói với mẹ rất nhiều điều, như là cô đã gặp được Niên Bách Ngạn, tuy rằng phía trước còn muôn vàn trắc trở, tuy rằng cô vẫn đang còn chập chững học cách yêu một người, nhưng cô vẫn muốn tiếp tục yêu.

Hay như cô muốn nói với mẹ rằng, mình cũng đã làm mẹ rồi.

Sinh mạng nhỏ bé ấy đang được thai nghén, đang lớn lên trong bụng cô. Cô không biết mình sẽ là một người mẹ như thế nào, cũng không biết mình có đủ tư cách làm một người mẹ hay không, nhưng cô vẫn phải cảm ơn mẹ đã đưa cô tới thế giới này. Dù vẫn còn đau đớn và thù hận nhưng cũng đã có thu hoạch...

Vì Tinh Thạch có kỳ nghỉ vào dịp Noel nên sau khi ngủ một giấc đã đời, tới chiều, Lâm Yêu Yêu lại chỉnh trang đơn giản rồi ra khỏi nhà.

Khi cô tới nhà Phương Tiểu Bình đã là hơn ba giờ chiều, Tố Đông

đang bận rộn dưới bếp, Phương Tiểu Bình ra mở cửa cho cô, lập tức một chiếc bánh gato rất lớn chen vào.

“Cái con bé này! Sao mà xách nhiều thứ thế này? Đi cướp siêu thị đấy à?”

“Cô xách giúp con một ít!” Lâm Yêu Yêu đúng là chỉ muốn vác cả cái siêu thị về nhà, túi lớn túi nhỏ lũ lượt vào nhà.

Phương Tiểu Bình vội vàng bước tới đón, đặt túi xuống: “Chỗ này tốn bao nhiêu tiền đây? Ở nhà đã mua hết đồ tổ chức sinh nhật cho Tiểu Diệp về rồi. Cô mà biết con mua thế này đã không cho con tới.”

“Cô không cho con tới, con cũng phải vác mặt dày mà tới chứ!” Lâm Yêu Yêu cười tươi, rồi chạy vào bếp chào Tố Đông, sau đó nhìn khắp nhà, ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Diệp vẫn chưa về ạ?”

Phương Tiểu Bình thở dài: “Đúng thế! Cũng chẳng biết hôm nay chúng ta làm linh đình thế này liệu có làm nó không vui không nữa. Năm nào con bé ấy từ chỗ chị Tố Thu về cũng đều không vui.”

“Con người phải nhìn về phía trước chứ.” Lâm Yêu Yêu an ủi Phương Tiểu Bình, động viên tinh thần bà.

“Từ mấy hôm trước con đã nói trước với Tiểu Diệp rồi, rằng sẽ tới đây ăn cơm chung. Cô ấy cũng biết, với cả cũng đồng ý rồi. Thế có nghĩa là gì? Có nghĩa là cô ấy đã muốn bước lên trước rồi. Hơn nữa, bây giờ cô ấy còn có sức mạnh tình yêu chống đỡ cơ mà.”

Phương Tiểu Bình gật đầu: “Cũng phải! Con nói tới tình yêu cô mới nhớ ra một chuyện. Yêu à! Chuyện Diệp Ngọc bị đồng tính là thật hay giả thế?”

Nét mặt Lâm Yêu Yêu có chút khó xử: “Thật ra con cũng không biết chuyện này là thật hay giả.”

“Theo cô thấy thì không phải là giả đâu. Nếu không với cái tính đó của Nguyễn Tuyết Mạn đã sớm nhảy ra lý luận với đám phóng viên như xác chết sống dậy rồi, làm sao mà dừng được.” Phương Tiểu Bình cười khẩy.

Lâm Yêu Yêu nhún vai không nói gì.

“Đúng là gặp quả báo! Trước đây cô còn hay than sao ông trời bất công thế, sao chẳng có mắt gì cả? Sáng mai cô phải tới chùa cúng bái mới được, rút lại mấy lời trước đó đã lắm bầm nói các vị thần tiên. Ai bảo ông trời không có mắt chứ? Chẳng phải báo ứng của Nguyễn Tuyết Mạn đã tới rồi sao? Lúc trước thì như bắt được vàng, câu được cậu con rể quý là cảm thấy mình đã nhất rồi. Bà ta có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng con gái rượu của mình lại thích phụ nữ. Aiyò! Nhìn mấy bức ảnh đó mà xem, đó mới là viết thật. Một bộ quần áo cũng không mặc, hai đứa con gái trần trụi trực lăn lên giường làm cái việc ấy, đúng là đáng xấu hổ!” Phương Tiểu Bình lại mở van nói. Có lẽ một bụng tức cuối cùng cũng có thể thoải mái trút ra.

Lâm Yêu Yêu nghe mấy lời này có phần ngượng ngập.

Phương Tiểu Bình nói mà “mưa xuân” bắn khắp nơi, đôi mắt vì hưng phấn mà còn sáng hơn cả kim cương.

“Cô thấy còn chẳng bằng Tiểu Diệp nhà chúng ta. Đúng, cùng là ảnh nóng, nhưng giới tính của Tiểu Diệp hoàn toàn bình thường. Trong ảnh dù sao cũng là một nam một nữ, phù hợp với quy luật tự nhiên. Diệp Ngọc nhà bà ta thì sao? Đó gọi là đi ngược lại với đạo lý và quy luật phát triển bình thường của sinh lý, trái với truyền thống tốt đẹp bao đời nay của xã hội loài người. Nói khó nghe một chút, loại quái

vật này mà về thời cổ đại chưa biết chừng sẽ bị thiêu thành tro.”

“Được rồi, được rồi!” Tố Đông từ trong bếp đi ra, nghe xong đồng lý luận ấy, khuyên nhủ: “Bà cũng giữ mồm, tích đức chút đi, hai đứa nhà mình còn chưa kết hôn sinh con đâu.”

“Ấy, tôi nói đều là sự thật, có phải đặt điều đâu. Giờ chuyện này nổi lên rồi, còn không cho phép tôi phát biểu ý kiến à? Nhà nước đề xướng quyền tự do ngôn luận đấy!” Tâm trạng của Phương Tiểu Bình có vẻ rất tốt.

Tố Đông chỉ vào bà: “Chính cái mồm của bà đấy, nói thôi cũng làm người ta tức chết!”

“Hai cô cháu tôi nói chuyện, ông cứ đi làm việc của mình đi, đang đứng ra đây làm loạn cái gì!”

Lâm Yêu Yêu lập tức ngăn lại màn cãi vã của Phương Tiểu Bình và Tố Đông, nhẹ nhàng hỏi: “Cô à! Giờ cô vẫn phản đối Tiểu Diệp và Niên Bách Ngạn sao?”

Phương Tiểu Bình hết như biến thành một người khác, xua tay không cần suy nghĩ: “Bây giờ sự thật đã rõ ràng cả rồi. Cậu Niên Bách Ngạn đó vẫn chưa kết hôn, tại sao cô phải phản đối chứ? Với lại, cậu ấy cũng đã đảm bảo trước mặt cô rằng sẽ lấy Tiểu Diệp!”

“Thật à?” Lâm Yêu Yêu ngạc nhiên.

“Nó dám nói láo sao? Nó mà dám có lỗi với Tiểu Diệp, cô tuyệt đối không tha cho nó!”

Lâm Yêu Yêu cười: “Con cảm thấy anh ấy sẽ không có lỗi với Tiểu Diệp đâu.”

“Nó đã gọi điện trước rồi, nói tối nay sẽ tới.” Phương Tiểu Bình ra vẻ thần bí.

Lâm Yêu Yêu ngớ ngàng.

“Chắc là muốn để cho Tiểu Diệp bất ngờ? Ai mà biết được. Dẫu sao thì nó tới cô cũng không thể đuổi nó đi được đúng không? Chẳng ai ra tay đánh người đang cười, đây là nguyên tắc ứng xử của cô.” Phương Tiểu Bình cười ha ha.

Lâm Yêu Yêu cũng có chút chờ đợi, xem tối nay Niên Bách Ngạn tới rồi cuộc có mục đích gì.

Nghĩa trang về chiều, theo nhiệt độ đã thấp đi mà cũng dần trở nên lạnh lẽo.

Tố Diệp ở trước mộ Tố Thu rất lâu. Lúc đang định rời đi thì nghe thấy tiếng bước chân sau lưng.

Bầu không khí khô lạnh dường như cũng bị khuấy động. Hương cúc trắng thanh mát như những gợn sóng lăn tăn tản ra khắp nơi. Có một chút mùi thơm khế thấm vào hơi thở của Tố Diệp.

Những chiếc lá khô dưới mặt đất bị bước chân dẫm lên, phát ra những tiếng hát tiếng yếu ớt rất đặc biệt.

Cô quay người.

Dưới ánh nắng, mái tóc người đàn ông khỏe khoắn và tươi sáng, như một bó vàng vụn, chiếu sáng gương mặt góc cạnh khiến người ta không thể rời mắt.

Anh bước lên, nhẹ nhàng đặt bó hoa cúc trắng trong tay mình xuống mộ, rồi khom người, cúi chào cung kính.

Trước mộ, cúc trắng và hoa rum nương tựa vào nhau. Gió rét thổi qua, hương hoa cũng đàn cài vào nhau.

Tố Diệp ngẩn ngơ đứng tại chỗ, nhìn người đàn ông bất ngờ xuất hiện tại nghĩa trang, ngay trước mắt cô, rất lâu sau vẫn chưa tỉnh lại.

Nắng kéo dài bóng anh, hết như sức mạnh vững chãi của anh, trầm ổn và điềm tĩnh. Sau khi chào xong, anh đưa mắt nhìn xung quanh. Khi ánh mắt anh dừng lại ở một bông hoa rum đã ngả vàng gần đó, khóe môi cong lên một vẻ khó xử.

Anh nhìn về phía cô, không cười mà gương mặt vẫn bình thản như mọi ngày, khi cất lời lại khẽ thờ dài: “Diệp Diệp! Em không nên vứt đồ thăm viếng của bố mình đi, em đừng ương bướng như vậy!”

Tố Diệp hết như vừa bước ra từ trong giấc mơ, nét mặt khó hiểu và mơ màng. Cô không trả lời mà hỏi: “Bách Ngạn? Sao anh lại tới đây?”

Anh vẫn mặc bộ quần áo khi đi khỏi nhà ngày hôm qua. Cả một đêm không gập, trông anh còn mệt mỏi hơn cả mấy hôm trước, trong mắt xuất hiện những tia máu rõ ràng. Không biết có phải vì những tia nắng không, nét mặt anh trông nhợt nhạt đi rất nhiều, những sợi râu lún phún mọc ra từ khuôn cằm vuông, lan ra tận hai bên má.

Một Niên Bách Ngạn như vậy quả thực đã khiến Tố Diệp giật mình.

“Anh tới tìm em.” Niên Bách Ngạn giơ tay về phía cô.

Tố Diệp ngây ngốc nắm lấy tay anh. Khoảnh khắc hai bàn tay đan

vào nhau, cô chỉ cảm thấy ngón tay của Niên Bách Ngạn rất lạnh, chỉ còn lòng bàn tay rộng lớn là có một chút ấm áp.

“Làm sao anh biết em ở đây?” Cô siết chặt tay anh, cố gắng truyền cho anh một chút ấm áp, tiếc là cả tay cô cũng băng giá.

Niên Bách Ngạn nhìn cô tình cảm mấy giây, rồi khẽ nói: “Em nên sớm nói cho anh biết nơi này.” Nói xong anh nhìn về phía bia mộ.

Đây là lần đầu tiên anh được thực sự nhìn thấy Tố Thu. Nụ cười của bà thật sự rất đẹp. Nụ cười ấy như có thể xua tan mọi mây mù. Một người phụ nữ thùy mị như vậy, đáng nhẽ phải được đàn ông yêu thương, đối tốt.

“Em giống hệt mẹ!” Anh nói.

Khi cười cũng mê người như vậy.

Tố Diệp đi thẳng tới trước mặt Niên Bách Ngạn, nhìn anh không thể tưởng tượng nổi: “Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em, làm sao anh biết em ở đây?”

“Hôm nay chẳng phải sinh nhật của em sao?” Lần này, Niên Bách Ngạn đã đưa ra một đáp án thẳng thắn.

Quyển 8 - Chương 386: Trọn đời không thay đổi

Gió thổi qua, mang theo không biết bao nhiêu hương gỗ mộc, mùi hương thuộc riêng về Niên Bách Ngạn, luôn khiến cô cảm thấy an toàn. Lời anh nói thoảng nhẹ, nhưng lại làm lay động một góc rất sâu trong lòng cô, nhào nặn cùng một chút gió ấm thổi vào để trái tim băng giá của cô dần dần tìm được hơi ấm.

“Sao anh biết hôm nay là sinh nhật em?” Cô biết hỏi câu này vừa quê mùa lại giống như giả vờ ngây ngô. Nếu anh đã tìm được tới đây, lại nói ra được câu này, chứng tỏ anh sẽ có cách.

Nhưng cô vẫn hỏi, thậm chí còn nóng lòng muốn biết đáp án.

Phố phường ồn ã đã che giấu đi những thanh âm chân thực trong lòng Tố Diệp, dầy kín những cảm nhận thực tại nhất của cô. Giờ đây đứng trước mộ mẹ, khi xung quanh yên tĩnh tới nỗi có thể nghe được cả nhịp đập trái tim, thì cô cũng đồng thời nghe thấy những tiếng lòng cô đơn đã im lặng từ lâu.

Cô khao khát có người nhung nhớ, có người yêu thương.

Thế nên khi Niên Bách Ngạn xuất hiện, cô mới cảm thấy mình sẽ cảm động phát khóc.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, giơ tay lên. Từng ngón tay mảnh khảnh vuốt nhẹ lên sợi dây chuyền kim cương đeo trên cổ cô. Đó là viên kim cương hai người họ đã cùng hoàn thành ở Nam Phi, giờ đang tỏa ánh sáng chói mắt dưới ánh mặt trời.

“Dãy số khắc trên viên kim cương này là do em chọn. Khi anh nhìn thấy hàng số này, anh biết em đã ghép hai ngày sinh nhật vào làm một, ban cho nó một thân phận độc nhất vô nhị.” Anh đứng trước mặt cô, ánh mắt ngập tràn yêu thương: “Nếu anh đoán không nhầm, phía trước là ngày sinh nhật của anh, phía sau là ngày sinh nhật của em.”

Tố Diệp nhìn anh không chớp mắt, đáy mắt hệt như một mặt hồ trong veo, bỗng bị làn gió nhẹ thổi qua, làm gợn sóng. Cô khẽ lẩm bẩm: “Em cứ tưởng anh không chú ý...”

Niên Bách Ngạn giơ tay ôm cô vào lòng, bàn tay anh khẽ vỗ gáy cô, chống cằm lên đỉnh đầu cô.

Tố Diệp tựa vào người anh, ấm áp dần dần bao bọc lấy cả cơ thể.

Cô thích anh như thế này.

Cứ thế lặng lẽ tìm được cô, không rầm rộ, không khoa trương, cũng không căng thẳng, nhón nhác. Sau đó lại tiếp tục im lặng kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng ủ ấm trái tim cô đơn và lạnh lẽo của cô.

“Em không nên chạy tới đây một mình.” Một lúc lâu sau, Niên Bách Ngạn dịu dàng lên tiếng. Tuy rằng anh lo lắng nhưng cũng không trách móc.

Tố Diệp nép trong lòng anh, khẽ nói: “Em xin lỗi!”

Niên Bách Ngạn hơi kéo cô ra. Sau khi thấy gương mặt cô tái nhợt vì lạnh, anh thở dài rồi cởi áo dạ trên người mình xuống, choàng lên người cô. Thấy cô định ngăn lại, anh mới hơi nhíu mày, bọc chặt cô lại: “Khoác vào!”

Thứ bao bọc xung quanh cô toàn là mùi hương của anh cùng mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Tố Diệp nắm tay anh, đi tới trước mộ Tố Thu: “Mẹ! Anh ấy chính là Niên Bách Ngạn, bố của đứa bé!”

Niên Bách Ngạn nhìn Tố Thu trên bức ảnh, lại cúi chào một lần nữa: “Cảm ơn cô đã mang Diệp Diệp tới cho cháu. Cả đời này cháu sẽ đối xử tốt với cô ấy, trọn đời không thay đổi!”

Tố Diệp ướm nhòe đôi mắt.

Lúc sau, cô bước lên, khẽ ôm anh từ sau lưng: “Cảm ơn anh!”

Niên Bách Ngạn phủ lên tay cô, ánh mắt xa xăm nặng nề: “Diệp Diệp! Còn nhớ những lời trước kia anh đã nói với em không?” Anh quay người, nhìn cô từ trên xuống dưới: “Bất kỳ ai cũng sẽ có lúc dừng bước trên đường đời để tự sửa đổi bản thân mình. Em thì sao?”

Tố Diệp hơi sững người.

“Em có từng nghĩ sẽ sửa đổi lại cuộc đời mình không?” Anh hỏi khẽ.

Nụ cười nơi khóe môi cô tắt ngấm, cô nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh định nói gì?”

“Hãy tha thứ cho bố em đi, con người luôn phải nhìn về phía trước.” Anh nói thẳng.

Gương mặt Tố Diệp chợt chuyển lạnh, đến hơi thở cũng băng giá.

“Anh giỏi tha thứ cho một người lắm sao?” Cô hỏi.

Niên Bách Ngạn im lặng giây lát rồi ngược mắt lên, nhìn cô đau xót: “Anh không muốn thấy em buồn.”

Khóe mắt Tố Diệp lại ửng đỏ. Lần này cô chủ động nhào vào lòng anh, giọng nói nghẹn ngào: “Em chỉ biết khi không thể buông bỏ thì chỉ còn cách ôm lấy thù hận, ít nhất còn chứng minh được em vẫn sống.” Cô lại ngẩng lên, một giọt nước mắt lạnh lẽo lăn xuống gò má: “Bách Ngạn! Anh không thích em như vậy sao? Thích một người chẳng phải là chấp nhận tất cả mọi thứ của người đó hay sao? Em không thể thay đổi bản thân mình. Người khác đối tốt với em một, em sẽ trả lại người đó gấp mười. Nhưng cũng vậy thôi, nếu họ hại em một, em cũng sẽ hại họ mười.”

Niên Bách Ngạn giơ tay lên khẽ lau nước mắt cho cô.

“Ngốc ạ! Anh chỉ muốn em buông bỏ những gánh nặng, đối diện với tương lai. Em đã làm mẹ rồi, bản thân mình còn không được vui vẻ, làm sao mong con của chúng ta vui vẻ được?”

Tố Diệp cười trong nước mắt.

Nhưng thần sắc Niên Bách Ngạn lại mỗi lúc một thêm trầm uất.

“Anh đặc biệt tới đây chỉ để chúc mừng sinh nhật em ư?” Tố Diệp chuyển đề tài. Cô không muốn khi nói chuyện với Niên Bách Ngạn vẫn còn bàn về ân oán với nhà họ Diệp.

“Tối nay tới nhà cậu mợ nhé.” Niên Bách Ngạn kéo tay cô.

Tố Diệp đỏ mặt nhưng lại mỉm cười: “Được thôi! Thì ra mọi người thông đồng với nhau cả rồi.”

Nhưng khóe môi Niên Bách Ngạn chỉ cong lên đôi chút.

“VẬY chúng ta đi thôi!” Tố Diệp cứ cảm thấy Niên Bách Ngạn có gì là lạ, nhưng lại không thể nói ra rốt cuộc lạ chỗ nào.

“ĐƯỢC!” Anh đáp lại.

Tố Diệp chào mẹ một tiếng rồi quay người rời đi.

Mãi một lúc lâu cô vẫn không nghe thấy tiếng bước chân của Niên Bách Ngạn. Dừng bước quay đầu, thấy anh vẫn còn đứng nguyên ở chỗ cũ thì cô lấy làm lạ, bèn quay ngược trở lại. Cô kéo tay anh, chẳng hiểu sao trong lòng lại dấy lên một dự cảm chẳng lành.

“Bách Ngạn, đi thôi!”

Niên Bách Ngạn vẫn đứng yên không nhấc bước, chỉ siết chặt tay cô. Anh hơi dùng sức, cánh tay bất ngờ ôm chặt cô.

“Sao thế?” Tố Diệp ngẩng đầu nhìn anh.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn giơ tay vuốt nhẹ những sợi tóc trên trán cô, nét mặt u ám: “Tớ thăm bố em đi!”

Ánh mắt Tố Diệp khựng lại.

“Bố em giờ đang nằm trong bệnh viện Hiệp Hòa, có lẽ không còn nhiều thời gian nữa.” Niên Bách Ngạn nói rõ ràng từng chữ.

Gió lạnh nổi lên.

Cái giá rét đột ngột ào tới, tấn công con người, khiến Tố Diệp bất giác khép chặt chiếc áo trên người lại. Mùi thuốc lá nhạt nhòa ấy cũng đã thay đổi, trở nên ngượng ngắt, cùng gió ngoài trời len vào lòng

cô.

Hồ hấp của cô càng lúc càng gấp gáp, ánh mắt run rẩy, như mặt hồ bị đập xuống vô số những viên sỏi, xao động không thể yên.

Cô hợp từng ngụm khí lạnh để nó lan tràn trong lồng ngực.

Rất nhanh, Tố Diệp nhìn đi chỗ khác, khi cất tiếng nói lại vờ như bình thản, nhưng vẫn nghe rõ ràng sự run rẩy trong từng câu chữ. Cô cố sức nắm chặt cánh tay Niên Bách Ngạn, kéo anh đi về phía trước.

“Chúng ta về nhà mợ đi, họ đang đợi chúng ta đấy...”

Niên Bách Ngạn nhìn dáng vẻ bướng bỉnh của Tố Diệp, trái tim như bị dao rạch qua. Nếu có thể ích kỷ, anh tuyệt đối không muốn nói với Tố Diệp chuyện này.

Tố Diệp liều mạng đi về phía trước, bờ môi mím chặt. Mỗi một bước chân, ánh mắt của cô lại phần nộ thêm một chút. Cuối cùng cô dừng bước, hét lớn với Niên Bách Ngạn.

“Tại sao em phải đi gặp ông ấy? Hôm nay là sinh nhật em, tại sao ông ấy không tới gặp em? Ông ấy có nhớ hôm nay là sinh nhật em hay không?”

Niên Bách Ngạn dừng lại, đứng ở đó, trầm mặc nhìn cô trong xót xa.

“Ông ấy vốn không phải là một người bố có trách nhiệm!” Tố Diệp gào lên với Niên Bách Ngạn, tâm trạng vô cùng kích động: “Hôm nay em đã rất buồn rồi, tại sao anh còn nhắc tới ông ấy? Ông ấy sống hay chết thì có liên quan gì tới em? Chẳng phải ông ấy có vợ con của mình sao? Em có là gì đâu? Em là gì của ông ấy cơ chứ?”

Nỗi đau trong lòng Niên Bách Ngạn khó mà nhấn nhin được, anh giờ tay ôm chặt lấy cô.

Giây phút ấy, cuối cùng Tố Diệp cũng òa khóc.

Cô khóc rất ầm ức.

Bao phần nộ, căm giận hóa thành đau thương, thanh âm của cô cũng bắt đầu ngắt quãng: “Ông ấy không phải một người bố tốt... Trên đời này chẳng có người bố nào lại nhập viện vào ngày sinh nhật của con gái cả... Không có!”

Niên Bách Ngạn chỉ biết ôm cô thật chặt, để mặc cô gào khóc trong lòng mình.

Anh thà rằng cô cứ khóc thật to một trận còn hơn cố gắng nhấn nhin, đè nén trong lòng. Bao nhiêu năm nay cô luôn gắng gượng cười, luôn nguy trang bản thân mình thành một con nhím xù xì. Anh rất muốn chính tay mình nhổ đi những chiếc gai trên người cô, chỉ có điều làm vậy cô sẽ rất đau.

Mà cô đau thì anh cũng đau theo, nỗi đau nhói tận trong tim...

Tố Diệp vẫn cùng Niên Bách Ngạn vội tới bệnh viện.

Bên ngoài phòng bệnh đều là người nhà họ Diệp.

Từ xa đã nghe thấy tiếng than trời khóc đất của Nguyễn Tuyết Mạn, sau đó là tiếng thút thít của Diệp Ngọc. Chiếc gạt tàn trước mặt Diệp Uyên cũng đã đầy ự. Cả anh ấy và Niên Bách Ngạn trông đều tiều tụy, râu đã mọc lởm chởm, rõ ràng là cả đêm không ngủ.

Cả nhà Diệp Hạc Thành cũng đã tới. Ông ta lặng im ngồi một góc

sofa hút thuốc, không nói tiếng nào. Sắc mặt của Nguyễn Tuyết Cầm cũng không khá chút nào.

Khi Niên Bách Ngạn dẫn Tố Diệp đẩy cửa bước vào, Diệp Lan ngẩng đầu nhìn lên trước. Sau khi thấy Tố Diệp, con bé lập tức đứng dậy đi về phía cô, nắm chặt tay cô.

Tố Diệp cảm nhận được rõ ràng tay Diệp Lan đang run lẩy bẩy.

Đúng vậy, từ nhỏ Diệp Lan đã lớn lên trong một mái nhà ấm áp, con bé đã bao giờ phải trải qua những chuyện thế này đâu? Nắm tay Diệp Lan, Tố Diệp bất giác cảm thấy đau lòng. Khi mẹ rời xa, ngón tay cô cũng lạnh ngắt như vậy.

“Ông ấy... vẫn còn sống chứ?” Tố Diệp hỏi ra một câu đầy khó khăn.

Diệp Lan còn chưa kịp trả lời đã nghe thấy tiếng khóc của Nguyễn Tuyết Mạn, nhưng là hét lên về phía này: “Ai cho mày vào đây? Mày có tư cách gì mà tới đây?”

Ánh mắt Tố Diệp chợt lạnh đi.

Diệp Ngọc bỗng nhiên bổ nhào về phía cô như một kẻ điên, nắm chặt lấy Tố Diệp, ánh mắt gần như bốc hỏa, cắn phẫn nói: “Là cô làm đúng không? Cô đã sớm biết chuyện của tôi và Khúc Nghệ, đợi bao lâu này cuối cùng cô đã tìm được chứng cứ? Cô vừa lòng chưa? Giờ mục đích của cô đã đạt được rồi! Cô đã hủy hoại tôi thành công rồi! Hủy hoại cả nhà họ Diệp rồi! Cô tới đây muốn nhìn thấy điều gì? Muốn nhìn thấy bố tôi chửi tôi, đánh tôi thế nào phải không? Muộn rồi! Tối qua khi nhìn thấy mấy bức ảnh mà cô tung ra, ông đã giận đến mức phải vào viện, giờ đang nằm trong kia, tính mạng nguy kịch! Tố Diệp! Tôi chỉ muốn giết chết cô!”

Niên Bách Ngạn bước lên đẩy Diệp Ngọc ra, nhíu mày quát: “Cô làm loạn đủ chưa?”

Nói rồi, anh kéo Tố Diệp ra sau lưng mình.

“Niên Bách Ngạn! Anh còn giả vờ làm người tốt gì nữa? Anh là đồ ngụy quân tử, khốn nạn! Chuyện của tôi và Khúc Nghệ từ đầu tới cuối chỉ có một mình anh biết. Chuyện này do anh lập kế hoạch phải không? Để che giấu cho chuyện ảnh nóng ghê tởm của hai người, nên mới ra một chiêu trò hèn hạ này phải không? Lúc trước anh hứa với tôi cái gì? Tại sao anh lại nuốt lời? Tại sao anh lại nói chuyện của tôi cho cô ta nghe? Anh tưởng đứa con gái dễ tiện đằng sau lưng kia yêu anh sao? Từ lúc cô ta về nước cho tới giờ, tất cả những việc cô ta làm đều là nghĩ đủ mọi cách trả thù nhà họ Diệp! Niên Bách Ngạn! Anh đúng là một thằng ngu! Đồ khờ khạo! Đáng đời anh bị cô ta lợi dụng!”

Tố Diệp đứng sau lưng Niên Bách Ngạn chợt bừng tỉnh ngộ, thì ra Niên Bách Ngạn đã sớm biết chuyện Diệp Ngọc là người đồng tính.

Gương mặt Niên Bách Ngạn đã thấp thoáng sự phẫn nộ, gân xanh hiện rõ lên trán. Một lúc sau anh mới đè nén sự bức bối trong lòng xuống, khẽ nói: “Chửi xong chưa? Chửi xong rồi thì tránh ra!”

“Anh muốn để cô ta đi gặp bố tôi ư? Đừng có hòng!”

Nguyễn Tuyết Mạn cũng rất dữ, gào khóc đẩy Niên Bách Ngạn: “Cút! Hai đứa chúng mày cút đi cho tao! Ở đây không hoan nghênh chúng mày!”

Niên Bách Ngạn vẫn che cho Tố Diệp, gạt tay Nguyễn Tuyết Mạn ra, giọng nói trầm trầm: “Tránh ra!”

“Mày muốn vào nhìn ông ấy, được thôi! Mày có giỏi thì đánh chết tao đi!” Nguyễn Tuyết Mạn gào vào mặt anh: “Niên Bách Ngạn! Chẳng phải mày lợi hại lắm sao? Mày chỉ cần dùng mấy bức ảnh là có thể khiến ông ấy tức đến nỗi chỉ còn thoi thóp hơi tàn, hay là mày cũng giết chết luôn cả tao đi!”

Diệp Lan thấy vậy chạy đến, giữ chặt Nguyễn Tuyết Mạn: “Chính bác muốn gặp chị hai mà, tối qua chẳng phải dì cũng đã nghe thấy bác nói vậy rồi sao? Dì để cho chị hai vào đi, để bác gặp chị hai một chút!”

“Không cho! Tao tuyệt đối không thể để con tiện nhân đó vào gặp ông ấy!” Nguyễn Tuyết Mạn hét như một con sư tử bị kích động.

“Chị dâu!” Diệp Hạc Thành im lặng nãy giờ cuối cùng cũng lên tiếng, chau mày nói: “Tới lúc nào rồi, đừng làm ồn nữa!”

Nguyễn Tuyết Mạn tức run người, cuối cùng đành ngồi xuống sofa, rưng rức khóc.

Diệp Ngọc thì nhìn Tố Diệp chăm chăm, đôi mắt đỏ quạch như nhìn kẻ thù.

Tố Diệp vẫn dựa vào Niên Bách Ngạn, hai bàn tay nắm chặt.

Niên Bách Ngạn vòng tay ôm cô, cho cô một sức mạnh an ủi lớn nhất.

“Vào gặp bố em đi.” Anh thì thầm bên tai cô.

Tố Diệp nhìn về phía cánh cửa phòng bệnh khép chặt. Không hiểu sao, trong lòng cô bỗng dâng lên một sự hoảng sợ vu vơ, mùi cái chết quen thuộc lại ập tới. Tim cô thắt lại, vô thức níu lấy tay Niên

Bách Ngạn: “Anh đi với em!”

“Yên tâm!” Lúc này bất luận thế nào Niên Bách Ngạn cũng sẽ không rời xa cô.

Hai người đang định đi vào thì bỗng bên trong vọng ra những tiếng “tít tít”. Tổ Diệp chết sững. Lúc này Diệp Uyên vẫn đang đứng hút thuốc bỗng chạy bổ về phía cửa như phát điên, gào lên quá khích: “Bác sỹ!”

Bác sỹ và y tá nhìn thấy đèn chỉ thị, nhanh chóng chạy tới phòng bệnh, bắt đầu một phiên cấp cứu mới.

“Sao lại như vậy?” Tổ Diệp cảm thấy hai chân mình mềm nhũn, dựa vào người Niên Bách Ngạn, tự lẩm bẩm.

“Tối qua bệnh tim của bố em bỗng nhiên tái phát.” Niên Bách Ngạn nặng nề thông báo.

Lúc này Tổ Diệp mới hiểu tại sao cả đêm qua Niên Bách Ngạn không về nhà.

Niên Bách Ngạn kéo Tổ Diệp ngồi xuống một bên trước, vẫn nắm chặt tay cô. Ngón tay cô lạnh giá đến dọa người. Niên Bách Ngạn bắt đầu thấy hối hận, hối hận đã hứa với Diệp Hạc Phong sẽ đưa Tổ Diệp tới đây.

Tối qua, khi ở trong phòng bệnh, Diệp Hạc Phong đã kéo tay anh, thỉnh cầu anh trong hơi thở khó nhọc rằng hãy đưa Tổ Diệp tới. Anh chần chừ, thậm chí bài xích. Giờ Tổ Diệp không chỉ có một mình. Trong bụng cô còn có đứa con của anh. Nếu có thể, anh tuyệt đối không muốn để Tổ Diệp đối mặt với tình cảnh này.

Nhưng dẫu sao Tố Diệp vẫn phải đối mặt.

Khi anh cho rằng, Diệp Hạc Phong lần này nguy kịch rồi, nếu Tố Diệp không được nhìn ông ấy lần cuối, cả đời này có lẽ sẽ ân hận. Cô ấy sống sẽ không được vui vẻ.

Mười mấy phút sau, bác sỹ đẩy cửa ra, theo sau là y tá.

Nguyễn Tuyết Mạn xông tới đầu tiên: “Bác sỹ! Chồng tôi ông ấy...”

Bác sỹ kéo khẩu trang xuống, đảo mắt một lượt nhìn người nhà họ Diệp, nét mặt tiếc nuối: “Xin lỗi! Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi. Mọi người còn lời gì muốn nói thì hãy vào nói nhanh với ông Diệp đi...”

Quyển 8 - Chương 387: Chúc các con sinh nhật vui vẻ

Bi kịch vẫn luôn là một vòng tuần hoàn ác tính vô cùng vô tận. Khi bạn dính phải nó, vô hình trung nó đã trở thành thứ luôn luẩn quẩn quanh bạn, bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng bóp chết bạn, để cùng chôn cất với các oan hồn khác. Từ đó, trong cuộc đời bạn sẽ xuất hiện những thứ mà bạn không thể chịu nổi, đó gọi là “sống không bằng chết”.

Bi kịch của Tố Diệp chưa bao giờ có hồi kết, từ khi cô chào đời cho tới khi mẹ cô lìa đời, rồi tới giờ phút này. Cô những tưởng chỉ cần ngồi dưới ánh mặt trời là có thể xua tan mây mù, mà không hề biết rằng, thì ra mây mù chưa từng được xua tan. Nó chỉ ẩn nấp và tụ tập lại tại một góc mà cô không nhìn thấy, để tới cuối cùng điên cuồng cản trở lại cô.

Thế nên, khi cô như bị ma xui quỷ khiến đi vào phòng bệnh, nhìn thấy Diệp Hạc Phong thoi thóp hơi tàn nằm trên giường bệnh, cái dự cảm đáng sợ mà quen thuộc bao năm nay bị cô vùi chôn nơi đáy lòng cuối cùng cũng phá vỡ vỏ, chui ra ngoài.

Đó là cảm giác hoảng sợ không thể kìm nén.

Bất chấp tất cả để len lỏi vào từng ngóc ngách trong cơ thể cô.

Nguyễn Tuyết Mạn cùng cả đám người đều vây bọc xung quanh. Diệp Uyên là con trưởng, ngồi ở đầu giường, nắm chặt tay Diệp Hạc Phong. Diệp Ngọc khóc dữ nhất, trong miệng từ đầu tới cuối chỉ đọc một câu: Bố, con xin lỗi!

Chỉ có mình Tố Diệp đứng bất động, đứng ở một chỗ cách phòng bệnh mấy bước chân, không lại gần, nhưng vừa đủ để nhìn thấy gương mặt trắng ngất, không còn hột máu của Diệp Hạc Phong.

Cô cảm thấy máu huyết khắp người mình đều đang chảy ngược, tựa như từ từ bốc lên qua các lỗ chân lông. Cô chỉ còn biết bám chặt lấy Niên Bách Ngạn bên cạnh mình, đầu ngón tay lạnh ngất siết lấy vạt áo anh.

Thanh âm của Diệp Hạc Phong rất nhỏ, gần như biến thành một người hoàn toàn khác với con người có chất giọng vang vọng thường ngày. Ông như một ngọn nến bất kỳ lúc nào cũng có thể bị gió thổi tắt, dù chỉ hơi tay lên cũng là một việc rất khó khăn.

Ông đã không còn là một người khai phá, gây dựng sự nghiệp, rảnh rỗi ngồi trên vị trí chủ tịch của mình, mà đã hoàn toàn trở thành một ông già gần đất xa trời, một người sắp sửa tạm biệt thế gian tươi đẹp.

Ông dặn dò Diệp Uyên mấy câu, rồi lại đau lòng nhìn Diệp Ngọc. Cuối cùng, đôi mắt mơ hồ vẫn đục ấy dừng lại trên người Tố Diệp cách đó không xa.

Tố Diệp muốn nhìn đi chỗ khác, nhưng đôi mắt lại không thể kiềm chế được mà ướm nhòe.

Vậy mà Diệp Hạc Phong nằm trên giường bệnh lại mỉm cười. Một nụ cười rất khó nhọc nhưng lại có cả chân thành, mừng rỡ và mãn nguyện.

Ông mấp máy môi, cố gắng lắm vẫn không thể phát ra thanh âm quá to. Ông đang gọi cô, thậm chí, dùng hết sức bình sinh để vẫy tay về

phía cô.

Một nỗi bi thương quét qua trái tim Tố Diệp. Cả người cô đờ ra, bàn tay càng nắm chặt vạt áo Niên Bách Ngạn hơn nữa, từng khớp ngón tay cũng trắng bệch.

Niên Bách Ngạn vòng tay giữ lấy eo cô, thấp giọng nói: “Đi lên đi!”

Trên giường bệnh, Diệp Hạc Phong kiên trì giờ tay về phía cô. Bàn tay nhăn nheo ấy dường như đang dùng sức mạnh lớn nhất để cố nắm lấy chút gì đó.

Còn mọi người hai bên giường bệnh, mỗi người một biểu cảm.

Nguyễn Tuyết Mạn cắn hờn, Diệp Ngọc thù địch, Diệp Hạc Thành từ đầu tới cuối ỉ ê ngơ ngẩn, Diệp Lan đang lau nước mắt, Diệp Uyên ở bên cạnh nói: Tiểu Diệp! Lại đây!

Đến cả Nguyễn Tuyết Cẩm này giờ vẫn trầm mặc, khóe mắt đau xót cuối cùng cũng lên tiếng, gọi Tố Diệp cùng với Diệp Uyên: Mau lại đây! Nói với bố con mấy câu.

Tố Diệp chẳng để tâm tới những nét mặt và biểu cảm ấy. Thứ duy nhất chống đỡ cho cô dờn bước chính là sức mạnh vững vàng của người đàn ông đang đỡ lấy eo cô.

Cô đi tới, thẳng đờ người đứng trước giường bệnh. Ở khoảng cách gần thế này, cô có thể ngửi thấy mùi của cái chết, tóm chặt khiến tim cô đau nhói.

“Tiểu... Diệp!” Tay Diệp Hạc Phong vẫn còn đang giờ ra một cách khó khăn, muốn nắm lấy tay cô.

Cô nhìn đôi tay già cỗi đó, đôi tay sắp từ biệt cõi đời này. Cảm giác cay nồng nơi sống mũi cùng nỗi căm phẫn nơi đáy lòng quện chặt lấy nhau, đả kích cô, đánh vào người khiến cô ngạt thở.

Từ lâu cô đã quên mất tay của bố như thế nào, cũng quên mất được bàn tay lớn của bố dắt đi sẽ có cảm giác như thế nào. Trong mơ, đã không chỉ một lần cô mơ thấy Diệp Hạc Phong trở về, sau khi vào nhà, ông dùng đôi bàn tay to lớn ấy bế cô lên, giơ cao lên quá đỉnh đầu. Một đứa con nít bé xíu như cô sẽ ngồi trên đầu ông cười rộn rã, nũng nịu gọi: Bố... Bố...

Trong hiện thực, cô cũng từng không chỉ một lần ngồi ở bồn hoa trước cổng trường chờ đợi, hy vọng Diệp Hạc Phong có thể giống như bố của các bạn nhỏ khác bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mình, sau đó cô sẽ vui vẻ nắm tay ông, nhảy chân sáo đi về nhà.

Cô tự cho rằng yêu cầu của mình đâu có cao.

Chỉ mong Diệp Hạc Phong có thể xuất hiện, đón cô tan học về nhà một lần, để được đường hoàng nắm tay ông, kiêu hãnh nói với đám bạn vẫn mắng cô là đồ con hoang rằng: Đây là bố tôi!

Cô chỉ muốn có một người bố giản dị, bình thường, ngày nào cũng có thể ở bên cạnh cô, một người bố cô có thể nhìn thấy, sờ thấy. Chứ không phải một ông bố tiếng tăm vang dội cô chỉ có thể nhìn thấy trên tivi, trên báo chí!

Ngón tay mảnh dẻ bị siết gần đứt tới nơi. Đầu móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Da thịt đang kêu gào đau đớn. Nỗi đau ấy lại dội vào tim.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn phía sau thầm gọi tên cô.

Tổ Diệp có được ý thức, nhìn chăm chăm bàn tay của Diệp Hạc Phong, đáy lòng giá lạnh. Cho dù cô có không muốn thừa nhận thế nào, thì sinh mệnh của cô cũng do ông lão trước mặt này ban cho. Cho dù cô còn tiếp tục làm thình trước đôi tay đang không ngừng giờ ra trước mặt cô, thì khao khát trong lòng cũng không thể kìm nén lại.

Kỳ thực, cô rất muốn nắm tay Diệp Hạc Phong, rất muốn cảm nhận một chút xem bàn tay của người cha có còn ấm áp như trước kia không. Tuy rằng cô biết, đôi tay ấy vẫn luôn thuộc về Diệp Uyên và Diệp Ngọc.

Bàn tay buông lỏng rồi lại nắm chặt, rồi, lại từ từ buông lỏng.

Tổ Diệp chần chừ giờ tay lên, cuối cùng cô vẫn nắm lấy tay Diệp Hạc Phong.

Tim cô chợt run lên rất mạnh, cảm giác lạnh lẽo ào đến như thác lũ.

Tay ông đã không còn ấm áp như trong tưởng tượng của cô. Giờ nó giá lạnh, cứng đờ, khô cong. Những khớp xương gầy nhô ra gần như chọc vào tay làm cô đau.

Nhưng Diệp Hạc Phong vẫn siết chặt tay Tổ Diệp, nét mặt kích động và thỏa mãn.

Diệp Uyên thấy vậy đứng dậy, ấn Tổ Diệp ngồi xuống đầu giường.

“Tiểu Diệp à! Con... cuối cùng cũng tới gặp bố rồi.” Hơi thở của Diệp Hạc Phong gấp gáp, thanh âm yếu ớt, hai mắt vì vui mừng mà đã không còn vẫn đục sự hiện diện của cái chết nữa.

Tổ Diệp mím chặt môi, vẫn luôn nhẫn nhịn những cảm xúc phức tạp đang cuộn trào.

“Con đến được đây... bố... thật sự rất vui.”

Cô chẳng nói được câu nào, cổ họng như bị tắc nghẹn.

“Bao năm nay, bố... có lỗi với con...” Diệp Hạc Phong nói rất vất vả, nhưng bàn tay ông thì rất có sức mạnh, dường như đang dùng toàn bộ sức lực trên người để giữ chặt lấy cô, sợ cô sẽ đứng dậy bỏ đi mất vậy.

“Bố... không phải một người bố có trách nhiệm, thế nên... rất muốn bù đắp cho con, nhưng làm gì... cũng trái với ý muốn. Con tin bố, bố vẫn luôn yêu thương con.”

Trái tim Tố Diệp như bị thứ gì túm chặt lấy, máu chảy đầm đìa, đau đớn dâng trào.

“Ông đừng nói nữa.” Một lúc sau, cuối cùng cô cũng ép ra được tiếng nói của mình. Khóe mắt cô khô khốc. Cô muốn khóc nhưng vẫn kiềm chế không rơi nước mắt.

Diệp Hạc Phong thấy cô lên tiếng, thì cũng thanh thản phần nào. Rồi ông quay sang nhìn Diệp Ngọc, rồi lại quay về phía Diệp Uyên, dặn dò từng câu từng chữ: “Nhớ kỹ, bất luận xảy ra chuyện gì... ba đứa... ba đứa vẫn là anh em ruột, không được làm hại lẫn nhau. Diệp Uyên... Con là con trưởng, là anh trai, phải bảo vệ cho hai em gái.”

Diệp Uyên gật đầu rất mạnh: “Bố! Bố yên tâm!”

Lúc này Diệp Hạc Phong mới đảo mắt nhìn khắp phòng, yếu ớt nói: “Trước khi tôi đi, tôi... muốn dặn dò mấy việc. Thứ nhất, di sản đứng tên tôi đều phải toàn quyền phân chia như trong di chúc, bất kỳ ai...

cũng không có quyền can dự vào công việc của luật sư; thứ hai, trong công ty, ý kiến của hội đồng quản trị là quan trọng nhất, chức vụ của tất cả... các nhân viên đều phải do hội đồng quản trị sắp xếp. Hai người, Diệp Uyên và Tố Diệp... trở về Tinh Thạch, với danh nghĩa là cổ đông của Tinh Thạch, có quyền tham gia vào bất kỳ công việc nào của Tinh Thạch; Thứ ba, Diệp Ngọc... lập tức ra nước ngoài; Thứ tư, tôi và... Nguyễn Tuyết Mạn chính thức ly hôn.”

“Ông Diệp...”

“Mẹ!” Diệp Uyên vội vàng giữ Nguyễn Tuyết Mạn lại.

Nguyễn Tuyết Mạn vừa tức lại vừa đau lòng, đành quay ngoắt đi, ngồi xuống sofa, bật khóc.

Mấy lời này đã tốn gần hết sức lực của Diệp Hạc Phong. Ông nghỉ rất lâu, rồi lại nhìn về phía Tố Diệp, trong đáy mắt chỉ có sự hiền từ, yêu chiều và thương xót.

“Tiểu Diệp à! Mỗi lần nhìn thấy con, bố lại như được nhìn thấy mẹ con vậy. Bà ấy... vẫn còn đang đợi bố. Thời gian gần đây... bố thường xuyên nhìn thấy bà ấy. Bố biết... mình có thể đến với bà ấy rồi.”

Tố Diệp cắn chặt răng.

“Sau khi bố chết, nhớ... phải chôn bố cùng với mẹ con...” Diệp Hạc Phong càng dùng sức nắm tay cô hơn nữa, dịu giọng: “Bố vẫn luôn... yêu mẹ con sâu sắc.”

Nước mắt của Tố Diệp cuối cùng cũng rơi xuống. Cô vô thức cũng nắm chặt tay Diệp Hạc Phong.

“Tiểu Diệp à! Lại gần đây một chút, bố... có chuyện muốn nói với con.”

Tố Diệp sát tới trước, cúi người xuống.

Diệp Hạc Phong kéo tay cô, ngụ ý bảo cô lại gần chút nữa.

Tố Diệp kề sát tai bên môi Diệp Hạc Phong.

Bờ môi khô nẻ của ông mấp máy, dùng một thanh âm chỉ có hai người mới nghe được để nói mấy câu bên tai cô. Ánh mắt Tố Diệp chợt xao động.

Khi cô đứng thẳng lên, biểu cảm có đôi chút bàng hoàng.

“Hãy tha thứ cho bố...” Diệp Hạc Phong gượng cười.

Tố Diệp cắn môi, mùi máu lan ra khắp khoang miệng.

“Bao nhiêu năm nay, con vẫn không chịu gọi một tiếng “bố”...” Tay Diệp Hạc Phong hơi run rẩy, ánh mắt gần như là khẩn cầu: “Tiểu Diệp à...Bố muốn con gọi bố một tiếng.”

“Ông...” Tố Diệp lên tiếng, giọng khàn đặc, nghẹn ngào, lắc đầu nguầy nguậy: “Tôi... Tôi sẽ không tha thứ cho ông.” Vì nếu cô tha thứ, ông ấy sẽ yên lòng. Ông ấy mà yên lòng, có phải từ nay về sau sẽ vứt bỏ cô luôn không? Giống như mẹ cô vậy?

Diệp Hạc Phong há miệng, ánh mắt đau buồn.

Cả hơi thở của Tố Diệp cũng đang run lên. Một lúc lâu sau cô ngẩng đầu lên, đau khổ nhìn ông: “Bố... Trước khi con tha thứ cho bố, bố không được đi, con vẫn còn chưa tha thứ cho bố đâu!”

“Con gái ngốc!” Diệp Hạc Phong mỉm cười. Một giọt nước mắt lăn xuống, thấm lên gối. Ông mãi nguyên rồi, đồng thời cũng đau lòng, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô: “Cuối cùng bố cũng đợi được câu “bố” này của con. Con... giống hệt mẹ con, buồn...”

Nước mắt của Tổ Diệp rơi tí tách.

“Xin lỗi con, Tiểu Diệp! Ngày hôm nay... mà lại bắt con nhìn thấy bố trong bộ dạng này.” Diệp Hạc Phong khẽ nói.

Cô nhìn ông qua đôi mắt mờ lung.

Diệp Hạc Phong nhìn cô, sự cứng chiều trong đôi mắt càng đậm thêm: “Con à... Sinh nhật vui vẻ...”

Quyển 8 - Chương 388: Không yêu

Tố Diệp bàng hoàng.

Cô không ngờ rằng Diệp Hạc Phong lại nhớ hôm nay là ngày sinh nhật của mình.

Lòng ngực cô bỗng chốc cồn cào quặn thắt.

Diệp Hạc Phong thanh thản nhìn Tố Diệp. Một lúc sau, ông mới quynh luyến rời đi, dặn dò Diệp Hạc Thành mấy câu, rồi nhìn về phía mọi người: “Ra ngoài cả đi! Bách Ngạn ở lại.”

Mọi người đứng dậy.

Cuối cùng Diệp Hạc Phong cũng buông bàn tay đang nắm chặt Tố Diệp ra: “Tiểu Diệp! Con cũng ra ngoài đi, đóng cửa lại giúp bố.”

Tố Diệp đứng dậy, nhìn Niên Bách Ngạn một cái.

Niên Bách Ngạn nhìn cô gật đầu, tỏ ý bảo cô ra ngoài.

Cả một đoàn người lục tục rời khỏi phòng bệnh. Tố Diệp là người ra cuối cùng. Sau khi nhìn vào trong phòng bệnh hồi lâu, cô giong tay khép cửa lại.

Trong phòng giờ đây chỉ còn lại Diệp Hạc Phong và Niên Bách Ngạn.

“Ngồi đi!” Diệp Hạc Phong nói với giọng yếu ớt, không còn chút sức

lực nào.

Niên Bách Ngạn kéo ghế, ngồi xuống trước giường bệnh, gương mặt bình thản, ánh mắt sâu xa.

Diệp Hạc Phong nhìn Niên Bách Ngạn rất lâu mới nói: “Rất cảm ơn cậu đã đưa Tiểu Diệp tới gặp tôi.”

“Đây là việc tôi nên làm.” Thần sắc của Niên Bách Ngạn vẫn rất hững hờ, ngữ khí cũng thản nhiên.

“Bao nhiêu năm nay, cậu đã làm rất nhiều việc cho Tinh Thạch.” Diệp Hạc Phong cố gắng giữ cho hơi thở ổn định, để nhìn được rõ gương mặt anh.

“Vâng!”

“Tôi đã ngăn chặn kế hoạch làm giàu của Kỳ Thị ở Nga, nhưng... cũng giống như trước đây cậu đã từng bất đồng với tôi, tôi đích thực đã trúng kế của Kỳ Đông Nham.”

Bờ môi Niên Bách Ngạn hơi nhếch lên, như đang cười khổ một cách khó xử.

“Tôi rất hiểu cách làm việc của Kỳ Đông Nham. Trữ lượng mỏ kim cương ở Nga tôi cũng nắm rõ. Trữ lượng ở đó tuy tốt nhưng không thích hợp với Kỳ Thị. Cậu ta bất chấp tất cả lao vào đó, ngoài mặt trông giống như đó là một sự lựa chọn điên cuồng nhằm đè bẹp giá cổ phiếu của Tinh Thạch, thực chất là muốn làm đóng băng nguồn vốn của Tinh Thạch.” Anh khẽ nói: “Mục đích thật sự của cậu ta vẫn nằm ở Nam Phi. Và vì thế, Tinh Thạch đã không còn lực độ sức với cậu ta tại đó nữa.”

Diệp Hạc Phong nhìn Niên Bách Ngạn, bỗng nhiên cười khẩy: “Thế nên... cậu dự định sẽ hợp tác với Kỷ Đông Nham?”

Niên Bách Ngạn không hề kinh ngạc. Anh chỉ nói một câu: “Không!”

“Mục đích thật sự của cậu chẳng phải là Tinh Thạch sao?”

Niên Bách Ngạn nghe xong, một tia sáng khế lóe lên nơi đáy mắt được giấu đi: “Vậy tôi có thể hiểu rằng... chủ tịch vẫn luôn không tin tưởng tôi không?”

“Là vì cậu đang rục rịch làm phản.” Ánh mắt Diệp Hạc Phong trở nên sắc lạnh: “Chẳng phải cậu rất hy vọng hợp tác cùng Kỷ Đông Nham sao? Thậm chí còn muốn tuyên bố với bên ngoài Tinh Thạch sẽ hợp tác toàn diện!”

“Đây chỉ là một thủ đoạn đặc biệt được lựa chọn trong một thời kỳ đặc biệt mà thôi.” Niên Bách Ngạn thản nhiên như không: “Chủ tịch đã hiểu lầm rồi.”

“Có một chuyện... sợ rằng tôi không thể hiểu lắm được!”

Niên Bách Ngạn ngược mắt lên nhìn ông.

Diệp Hạc Phong giơ tay, đập mạnh lên mu bàn tay của anh, thở hỗn hển một cách khó nhọc rồi nói: “Cậu... bao nhiêu năm nay ở lại Tinh Thạch... là để báo ơn... hay để trả thù?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn khựng lại vài giây.

“Không trả lời được sao?” Khi thở dốc, cả người Diệp Hạc Phong đều run lên: “Vậy thì cậu cũng có thể cho tôi biết, em trai cậu... tại sao lại đối đầu gay gắt với cậu rồi chứ? Trong lòng cậu hiểu... hiểu

rõ!”

Niên Bách Ngạn trầm mặc rất lâu. Khi nhìn lại về phía Diệp Hạc Phong, anh khẽ cười, nhưng chỉ hững hờ ngoài miệng.

“Chủ tịch! Chủ tịch muốn nói gì?” Thái độ của anh từ đầu tới cuối vẫn rất cung kính.

“Kỳ thực... cậu đã sớm biết chuyện năm đó hai nhà Niên Diệp sáp nhập, có phải không?” Diệp Hạc Phong dẫn mạnh từng chữ.

“Chủ tịch! Lúc đó tuy rằng tôi đang du học ở nước ngoài, nhưng... đã hiểu chuyện rồi!” Niên Bách Ngạn nói, rồi cầm tay ông đặt lại xuống cạnh giường. Anh đứng dậy, đắp lại chăn cho ông, ngữ khí tuy điềm đạm nhưng nội dung lại khiến người ta bàng hoàng.

“Quả nhiên là cậu biết...” Hơi thở của Diệp Hạc Phong trở nên gấp hơn.

Niên Bách Ngạn ngồi lại xuống, nụ cười lan dần ra tận khóe miệng, chỉ như đang kể một chuyện không hề liên quan tới mình: “Năm đó khủng hoảng kinh tế khiến nhà họ Niên không thể trở mình, tôi biết bố tôi đã hạ mình tới cầu xin ông giúp đỡ. Chẳng phải ông đã giúp rồi sao?”

Hai nhà Niên Diệp năm xưa vẫn luôn là bạn hợp tác làm ăn. Nhưng một tai họa năm đó đã quét sạch việc làm ăn của nhà họ Niên. Lúc đó tài chính bị tan vỡ nghiêm trọng, đồng vốn không xoay chuyển được. Cứu tinh duy nhất mà bố anh nghĩ tới chính là Diệp Hạc Phong, hy vọng ông có thể ra tay cứu giúp họ, kéo nhà họ Niên một đứng dậy.

Diệp Hạc Phong là người làm ăn, đương nhiên sẽ không chịu tham

gia một vụ làm ăn thua lỗ.

Ông đồng ý bỏ tiền ra giúp nhà họ Niên tránh nạn, nhưng đồng thời cũng có một điều kiện.

Đó chính là, khoản tiền ấy không phải ông cho nhà họ Niên mượn mà là rót vốn vào. Nói trắng ra, ông muốn lợi dụng cơ hội lần này để mua lại Niên Thị. Làm như vậy trong thương trường hiện nay là một việc làm hết sức bình thường, nhưng khi đó, với tư cách là những người bạn cùng hợp tác làm ăn, đây rõ ràng là một hành vi mang tính chất “thừa nước đục thả câu”.

Nhưng tình thế nhà họ Niên khi đó vô cùng cấp bách.

Bố của Niên Bách Ngạn trong lúc không còn cách nào khác, đành phải đồng ý để nhà họ Niên bị thu mua, nhưng trên hợp đồng đã sửa chữa lại, đề thêm một điều khoản cứng, không thể sửa đổi, đó là con trai của ông ấy, Niên Bách Ngạn sẽ có một số cổ phần nhất định trong công ty.

Trên thương trường, Diệp Hạc Phong cũng là người không từ thủ đoạn, nhưng không có nghĩa ông là người tiểu nhân, bỉ ổi. Ông đồng ý với yêu cầu này của nhà họ Niên, thực hiện lời hứa của mình.

“Năm đó mua lại nhà họ Niên, tôi thừa nhận, thủ đoạn rất hèn hạ, nhưng... tôi cũng phải có cơm ăn, cũng phải phát triển...” Diệp Hạc Phong nghỉ một lát, rồi lại tiếp tục nói: “Bao nhiêu năm nay, tôi bồi dưỡng cậu, là một lòng hy lòng... hy vọng cậu có thể toàn tâm toàn ý vì Tinh Thạch, vì nhà họ Diệp...”

“Thế nên, ông đã gả Diệp Ngọc cho tôi, vì muốn tôi yên tâm cống hiến cho nhà họ Diệp.” Niên Bách Ngạn cầm lấy con dao gọt hoa quả, chậm chậm gọt táo.

Diệp Hạc Phong nhìn anh: “Hôm nay cậu nói thật cho tôi biết đi, có phải cậu... có mưu đồ với Tinh Thạch không?”

“Một nửa Tinh Thạch thuộc về nhà họ Niên, ông cảm thấy liệu tôi có mưu đồ hay không?” Niên Bách Ngạn cười, hỏi ngược lại.

Diệp Hạc Phong thở gấp: “Vậy tại sao cậu vẫn còn... xóa bỏ quan hệ hôn nhân với Diệp Ngọc?”

“Cô ta chỉ thích phụ nữ, cuộc hôn nhân của tôi và cô ta sớm muộn cũng sẽ nảy sinh vấn đề.” Niên Bách Ngạn cúi đầu, động tác từ tốn.

Cả người Diệp Hạc Phong run lên: “Thế nên... cậu nhắm vào Tiểu Diệp?”

Niên Bách Ngạn đang gọt hoa quả, bỗng ngừng lại. Trong đôi mắt sâu đã bị hàng mi che khuất có một khoảnh khắc âm u. Anh ngược lên, bình thản đáp: “Đúng vậy!”

“Vì chuyện của Diệp Ngọc, cậu bắt buộc phải tìm một người phụ nữ bình thường khác trong nhà họ Diệp đã phối hợp với kế hoạch của mình. Cậu... đã tìm Tiểu Diệp, mục đích chính là muốn thông qua nó có thể nuốt trọn Tinh Thạch một cách hợp lý nhất, có đúng không?”

Diệp Hạc Phong yếu ớt, giọng nói run rẩy gần như không thể tạo ra một sức ảnh hưởng quá lớn trong căn phòng. Ông ta quá yếu, đến mức chẳng còn sức để gạn hỏi Niên Bách Ngạn nữa.

Một người cũng bất lực hết như vậy, chính là Tố Diệp.

Cô đứng trong phòng quan sát, lặng lẽ theo dõi mọi diễn biến trong phòng qua một lớp kính thủy tinh mỏng manh, cả người bất động

như một khúc gỗ, đến cả xương khớp cũng cứng đờ.

Câu nói của Diệp Hạc Phong vẫn còn văng vẳng bên tai cô. Cô nhìn chiếc bóng đổ nghiêng của Niên Bách Ngạn. Anh ngồi đó, từ góc này chỉ có thể nhìn thấy những đường nét trên gương mặt anh tuấn đó của anh, chứ không thể nhìn được ánh mắt anh.

Anh đang bình thản gọt táo. Vỏ táo được anh gọt vừa mỏng vừa dài, mỏng tới nỗi gần như trong suốt, dài gần tới nỗi gần như chạm đất. Điều này chứng tỏ nội tâm của anh cực kỳ bình tĩnh, không hề hoảng loạn chút nào.

Chỉ có thể chứng tỏ, hoặc là anh không hổ thẹn với lương tâm, hoặc là anh chẳng việc gì phải sợ.

Tổ Diệp nghe thấy Niên Bách Ngạn khẽ đáp: “Ông có thể nghĩ như vậy.”

Cô nhìn Niên Bách Ngạn như không tin vào mắt mình, sóng ngầm cuộn cuộn dâng lên trong đôi mắt mở tròn.

Không... Nhất định anh đang đùa thôi!

Trong phòng bệnh, tâm trạng của Diệp Hạc Phong dường như càng trở nên kích động. Ông túm chặt lấy Niên Bách Ngạn, nhìn anh chăm chăm: “Cậu... đồng thời hủy hoại cả hai đứa con gái của tôi!”

“Bố mẹ tôi uất ức mà chết, há chẳng phải hai mạng người sao?” Cũng vì động tác bất ngờ của Diệp Hạc Phong, lưỡi dao không cẩn thận xoẹt vào tay Niên Bách Ngạn. Máu đỏ tươi từ ngón tay anh trào ra.

Nhưng anh không kinh ngạc, ngũ khí vẫn thản nhiên. Sau khi đặt

quả táo sang một bên, anh khế lau vết máu đi, tiếp tục nói: “Còn cả Bách Tiêu nữa! Nó căm thù nhất là nhà họ Diệp, giờ căm thù lây sang cả tôi, chỉ vì tôi vẫn còn đang bán mạng cho kẻ ép chết bố mẹ mình!”

“Cậu...” Ngón tay Diệp Hạc Phong run lẩy bẩy rất dữ.

“À! Tôi còn nhớ ra một chuyện.” Niên Bách Ngạn ấn chặt vào vết thương, khóe mắt ẩn hiện một nụ cười: “Tổ Diệp mang thai rồi, tôi sẽ lập tức lấy cô ấy.”

“Niên Bách Ngạn!” Diệp Hạc Phong dùng toàn bộ sức lực hét to tên anh: “Cậu muốn dùng đứa bé? Không được... Tiểu Diệp yêu cậu như thế, cậu không thể làm thế được!”

Niên Bách Ngạn nhìn Diệp Hạc Phong: “Đứa bé sinh ra sẽ mang họ Niên, chứ không mang họ Diệp, thừa chủ tịch!”

Tổ Diệp đứng trong phòng quan sát sắc mặt trắng bệch. Cô nhìn Niên Bách Ngạn không rời mắt, nghe rõ từng lời anh nói. Cô bắt đầu hiểu ra tại sao Diệp Hạc Phong lại phẫn nộ.

“Cậu muốn cho người nhà họ Diệp... không còn một chốn dung thân? Cậu... Cậu muốn Tinh Thạch hoàn toàn mang tên nhà họ Niên các cậu...” Chỉ nghe thấy Diệp Hạc Phong nói trong hơi thở ngắt quãng: “Niên Bách Ngạn! Cậu... Cậu không thể tàn nhẫn như vậy được!”

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ im lặng nhìn Diệp Hạc Phong.

“Cậu có yêu Tổ Diệp không?” Diệp Hạc Phong lại một lần nữa nắm chặt tay anh, siết chặt vạt áo anh, gần như điên cuồng gào lên, chỉ tiếc là hơi thở quá yếu: “Trả lời tôi! Cậu... Cậu có yêu Tổ Diệp

không?”

Tổ Diệp nhìn Niên Bách Ngạn qua một lớp kính, dỏng tai lên để lắng nghe câu trả lời của anh. Từ trước tới nay, cô vẫn không dám hỏi anh câu hỏi này. Dần dần, anh đối xử với cô càng ngày càng tốt, trong mắt anh chỉ còn có cô.

Cô cảm nhận được, cũng nhận ra được.

Anh yêu thương cô từng ly từng tý, khiến cô cảm nhận được trên đời này vẫn còn ấm áp. Cho dù cô mất đi tất cả mọi người, Niên Bách Ngạn cũng tuyệt đối không rời xa cô.

Thế nên cô không còn dằn vặt câu hỏi này nữa.

Vì cô luôn tin tưởng chắc chắn rằng thật là Niên Bách Ngạn cũng yêu cô sâu sắc.

Cho dù khi đối diện với anh, cô tự ti, cô cũng lo sợ không biết bản thân mình có thể trói buộc anh cả đời hay không. Từ nhỏ tới lớn cô vẫn luôn là đứa xui xẻo. Ở bên cạnh anh, cô sợ mình chỉ đang giả dạng một đóa hoa hồng, kỳ thực chỉ là một bông tường vy đỏ chỉ dám bung nở trong đêm tối.

Cô khao khát tình yêu của anh, muốn hút hết nó về.

Cô nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Niên Bách Ngạn. Dưới ánh sáng, đôi mắt anh vẫn sâu hút như biển khơi, giống như hòa nhập một thứ tình cảm nào trong đó, sáng đậm, nhưng lại thẳm sâu khiến người ta không thể đọc được.

Cô thấy anh lên tiếng, giọng nói vẫn trầm ổn, điềm đạm như mỗi lần hứa hẹn bên tai cô. Đáng tiếc, điều mà cô nghe được anh nói với

Diệp Hạc Phong lại là: Không yêu!

Quyển 8 - Chương 389: Sẽ chẳng tin ai

Nếu có thể dùng một lần đau khổ cùng cực đổi lấy một tình yêu bạc đầu không chia cách, bạn có đồng ý không? Tố Diệp nói, tôi đồng ý.

Trên đời này có quá nhiều người, nhiều tới nỗi để tìm được một nửa khiến hạnh phúc của mình nở hoa trong biển người mêh mông kia đã trở thành một ước mơ xa xỉ. Từ khi Tố Diệp hiểu thế nào là cô quạnh, cô đã khao khát có một đôi tay nhẹ nhàng nắm lấy trái tim mình, dịu dàng và ấm áp, nói với cô rằng: Cô đơn cũng không quá tệ đâu.

Trước nay cô đều sống rất lạc quan, cho dù chỉ là ngục trang bằng một vế bề ngoài đầy hạnh phúc để che đậy một nội tâm hoang mang, hỗn độn. Cô biết mình là một người bất hạnh, nhưng chưa bao giờ chịu thừa nhận.

Nhưng dẫu có trốn tránh thế nào, trong hiện thực vẫn luôn có một bàn tay túm chặt lấy cô, sau đó tàn nhẫn nói với cô rằng: May là một đũa đen đui.

Giống một tiếng gào bi thương thấu trời ập xuống, đổ lên đầu cô toàn là mây đen như sau một lần núi lửa phun trào.

Tại sao đến cả một điều hạnh phúc đơn giản nhất cô cũng không có được?

Bố mẹ ly dị, mẹ qua đời, đây đều là những điều cô không có khả năng khống chế. Thế nên cô tự nhủ với bản thân mình, đây đều là số

phận do ông trời an bài, để bao bất hạnh cũng trở thành chuyện ngoài ý muốn.

Cuối cùng khi cô gặp được tình yêu, gặp được người đàn ông chính xác ấy, cô bèn dốc hết sức mình, bất luận thế nào cũng phải nắm chặt nó trong tay mình.

Niên Bách Ngạn... đã trở thành ba chữ đẹp nhất và quan trọng nhất khắc sâu trong trái tim cô.

Mỗi lần gọi ba chữ này ra, tim cô lại khẽ xao động, như một con thuyền nhỏ ẩn mình trên mặt nước dập dềnh. Cho dù có người không ngừng chạy tới nói với cô rằng: Niên Bách Ngạn không phải là mặt hồ trong lòng cô đâu. Anh ta luôn nguy hiểm hơn mặt nước bình yên ấy. Anh ta là đại dương bao la và khó dò, mà một con thuyền nhỏ bé không có khả năng phản kháng như cô sớm muộn rồi cũng sẽ bị sóng cả nhấn chìm.

Cô không tin, vì cô luôn tin tưởng rằng một Niên Bách Ngạn khó hiểu ấy sẽ vì cô trở thành một mặt hồ ôn hòa, tĩnh lặng, mãi mãi không bao giờ làm tổn thương cô.

Trên con đường này, đã trải qua quá nhiều vui buồn.

Bao nhiêu lời đơm đặt của người đời, bao nhiêu kẻ mượn gió bẻ măng, cô chỉ biết len vào lòng anh. Chỉ cần ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh là cô sẽ cảm thấy tất cả mọi điều đều không quan trọng bằng một nụ cười khẽ của anh.

Cô không sợ mấy kẻ chia rẽ, dựng chuyện, cũng chẳng màng những ai đổi trắng thay đen. Kể cả là mấy lời nhieć móc gièm pha, chỉ cần nhìn thấy bóng hình anh là cô sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Cô chân thành yêu anh như thế, không tiếc phải đối chọi lại tất cả.

Kết quả tới cuối cùng mới phát hiện ra, thì ra trên đời này ai cũng có thể an toàn, chỉ mình anh mới là người nguy hiểm nhất.

Tố Diệp chưa bao giờ sợ phải cùng Niên Bách Ngạn đóng một vở kịch đời người bi thương mà đẹp đẽ, chỉ cần vở kịch ấy kéo dài tới tận khi anh và cô về già vẫn nắm chặt tay nhau mới hạ màn. Cô sợ nhất là trong vở kịch ấy, chỉ có mình cô đang diễn hết mình, còn anh từ đầu tới cuối chỉ đứng bên xem một cách bàng quan.

Một câu “không yêu” của Niên Bách Ngạn trong phòng bệnh, thực ra còn chưa được tính là câu hoàn chỉnh, chỉ là hai chữ ngắn ngủi, nhưng đầy kiên quyết, ngắn gọn và súc tích. Đây mới là suy nghĩ thật sự của anh.

Có một nhát dao đang đâm thẳng vào lồng ngực Tố Diệp, rồi tàn bạo khoét sâu vào ngực cô, cắt đứt luôn cả sợi dây điều tận sâu trong tim. Sau đó, trái tim cũng gào khóc, rời khỏi cơ thể, bị con điều đó đưa đi xa mãi, không bao giờ còn nhìn thấy nữa...

Cô khờ khạo thật!

Lần nào cũng lặp ba lần hỏi anh: Bách Ngạn? Anh có yêu em không?

Đúng thế, anh đâu có lừa dối cô.

Vì anh chưa bao giờ nói với cô rằng anh yêu cô.

Đáp án của anh luôn là né tránh, vẫn luôn không phải một câu trả lời thẳng thắn, trực tiếp.

Chính cô quên mất, một câu hỏi thì cần phải hỏi cả hai mặt. Cô chỉ mãi quan tâm tới cái tốt nhất, mà lãng quên đi mặt mình không muốn đối diện nhất.

Nếu lúc đó cô hỏi anh: Bách Ngạn! Có phải anh không yêu em không?

Vậy lúc đó câu trả lời của anh sẽ là gì?

Một câu “không yêu” còn thẳng thắn hơn rất nhiều một câu “anh yêu em”, đây mới là đáp án đích thực của anh.

Thì ra Kỳ Đông Nham trước giờ chưa bao giờ nói đùa. Chính anh ấy đã nói: Tố Diệp! Em cứ yêu đi rồi cuối cùng sẽ nhận ra mình là một con ngốc!

Đúng thế, giờ cô cũng ngốc luôn rồi.

Vì cô nào có nghĩ tới việc Niên Bách Ngạn lại không yêu mình thật.

Trong phòng bệnh, bóng hình của Niên Bách Ngạn xa lạ đến thế. Máu trên ngón tay anh vẫn đang chảy, làm đỏ cả tầm nhìn của cô. Cô tình nguyện để nhát dao vừa rồi đâm thẳng vào tim mình, như vậy có phải cô sẽ biết đau không?

Ừ nhỉ, Niên Bách Ngạn! Tại sao khi anh nói xong câu này, trái tim em lại không thấy đau? Vì nó bay đi mất cùng con diều đứt dây kia rồi sao?

Một thể xác không còn trái tim, sao có thể biết đau?

Giờ em cũng không còn trái tim nữa, có phải đã giống anh rồi không?

Chỉ còn lại đôi mắt đau rát, khô khốc, một nỗi đau xót xa. Khó trách nó lại đau, vì đến nước mắt cũng đã mất đi công dụng.

Tổ Diệp quay người đi ra khỏi phòng quan sát.

Niên Bách Ngạn! Giữa hai chúng ta, em không nợ gì anh...

Bên trong, sự phẫn nộ của Diệp Hạc Phong đã hóa thành những hơi thở khản đục, đang liều mạng kháng cự lại vận mệnh.

Trong đôi mắt Niên Bách Ngạn là một nỗi đau không thể xóa tan.

Máu, thấm đẫm xuống lòng bàn tay anh. Thứ mùi tanh nồng ấy lấp đầy không khí trong căn phòng.

“Tại sao cậu có thể làm vậy? Tại sao có thể... Tôi những tưởng bao nhiêu năm nay cậu... cậu ít nhiều sẽ niệm tình...” Thanh âm của Diệp Hạc Phong càng lúc càng giống một cái ống bể cũ kỹ.

Niên Bách Ngạn nhìn Diệp Hạc Phong, trên gương mặt như che phủ một lớp sương lạnh. Rõ ràng những lời Diệp Hạc Phong nói đã khiến tâm trạng anh kích động. Anh cắn răng, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Diệp Hạc Phong! Hai chữ “niệm tình” này sao có thể thốt ra từ miệng ông tự nhiên đến thế? Năm đó ông đã khi nào niệm tình với nhà họ Niên chưa? Nhà họ Diệp dựa vào nhà họ Nguyễn mới đứng vững được sau khủng hoảng kinh tế. Khi ông lợi dụng thế lực của nhà họ Nguyễn để nuốt trọn nhà họ Niên, có khi nào ông niệm tình chưa? Trước lúc chết, chắc là bố tôi cũng đã đau khổ và buồn rầu cầu xin ông như thế này đấy? Tôi vẫn còn nhớ rõ ông đã van nài ông như thế nào trên giường bệnh. Còn ông thì sao? Ông có từng niệm tình không?”

Đó là một cảnh tượng anh tận mắt chứng kiến.

Vào trước lúc bố anh lâm chung, ông đã nắm chặt tay Diệp Hạc Phong, ông đã gào thét đứt hơi muốn ông ta thề rằng, bằng bất cứ giá nào cũng phải bảo đảm cho ba mẹ con anh không phải lo cơm ăn áo mặc, bất luận thế nào cũng không được để họ bơ vơ, không nơi nương tựa.

Lúc đó Diệp Hạc Phong đã đứng trước giường, không nói một câu, không hứa một lời.

Cuối cùng, bố anh đã ôm nuôi tiếc rời khỏi cuộc đời này.

Diệp Hạc Phong bỏ tiền ra cho hai anh em anh ăn học, thật ra mục đích là gì trong lòng Niên Bách Ngạn đã quá rõ ràng. Sau khi bố mất, Diệp Hạc Phong đã tiến hành cải cách, hợp nhất một cách mạnh mẽ sản nghiệp của hai nhà Niên Diệp, ngày đầu tiên ngồi lên chủ tịch đã thanh trừng những thế lực không có lợi cho mình, kể cả những cổ đông kỳ cựu một đời dốc sức cho nhà họ Diệp cũng không tránh khỏi họa. Còn thế lực của nhà họ Nguyễn cũng theo sự thành lập của Tinh Thạch, hoàn toàn bị Diệp Hạc Phong quét sạch.

Khoảng thời gian đó, Diệp Hạc Phong không hỏi một lời tới ba mẹ con anh. Tới tận khi mẹ anh lâm bệnh nặng, và cũng là tới khi Diệp Hạc Phong vô tình phát hiện ra anh có khả năng nhạy cảm trong phát hiện và cắt mài kim cương.

Kể từ ngày ấy, Diệp Hạc Phong mới coi anh như con đẻ của mình!

Nhưng trong lòng Niên Bách Ngạn thì rõ như ban ngày. Là một người làm ăn, hành động dùng mọi cách để đối xử tốt với anh của ông ta sao có thể dùng hai chữ “niệm tình” để hình dung cơ chứ?

Diệp Hạc Phong nằm trên giường, nhìn Niên Bách Ngạn từ trên

xuống dưới, cố hết sức giơ ngón tay run rẩy ra, chỉ vào mặt anh:
“Được... Được lắm! Cuối cùng tôi đã hiểu rõ rồi... Niên Bách Ngạn!
Cậu... tự hỏi lòng mình đi. Nếu không có tôi, liệu còn có... hai anh
em các cậu hay không? Cậu... có dám thề rằng, mình chỉ có... lòng
thù hận đối với nhà họ Diệp không? Bao nhiêu năm nay tôi làm nhiều
như vậy... vì cậu làm nhiều như vậy, cậu... cậu không cảm động một
chút nào sao?”

“Diệp Hạc Phong!” Niên Bách Ngạn đập bộp một cái lên giường
bệnh, gương mặt anh tái xanh, lạnh lẽo: “Tôi có quyền khiến ông chết
không nhắm mắt, ông hiểu chưa? Sau khi ông bắt nhân bất nghĩa
với nhà họ Niên, tôi hoàn toàn có quyền này!”

Giọng nói của anh như một con thú bị giam cầm, hai mắt phần nộ
đến dọa người.

Diệp Hạc Phong chưa bao giờ nhìn thấy một Niên Bách Ngạn giận
dữ đến thế, nhất thời chỉ còn lại sức để thờ.

Bầu không khí xung quanh cũng trở nên mỏng tang, lạnh buốt. Đó là
luồng khí tỏa ra từ người Niên Bách Ngạn, hết như thần chết. Cái
bóng cao lớn bao trùm lên đầu Diệp Hạc Phong. Anh cuộn chặt tay
lại, máu giữa các ngón tay thấm lên tấm ga trải giường trắng toát.

Như những đóa hoa mai đỏ nở rộ trên tuyết trắng, mang một nỗi cô
độc bi ai.

Dần dần, sự căm hận cùng oán hờn trên gương mặt Niên Bách Ngạn
được giấu kín đi. Hơi thở của anh cũng trở nên đều đặn hơn. Nét
mặt anh lại bình lặng như mặt hồ không một gợn sóng.

Còn đôi mắt ban nãy còn ngập tràn nỗi đau gần như có thể giết
người được, giờ cũng tan biến phần uất, trở thành một cái giếng khô

quạnh vắng, trầm mặc, nhưng lại lan ra một sự bi lạnh ngập trời.

Niên Bách Ngạn lên tiếng, thanh âm trầm thấp, bất lực. Theo kế rằng, hàng mi cũng ghì giữ một sự nín nhịn.

“Ông mãi mãi không tin rằng tôi chán ghét thù hận đến thế nào!”

Diệp Hạc Phong sững người.

“Diệp Hạc Phong! Tôi chỉ muốn cho ông biết rằng. Nếu tôi muốn nuốt gọn Tinh Thạch thì đó là chuyện dễ như trở bàn tay. Nếu tôi muốn hủy hoại hai cô con gái của ông cũng chẳng đáng bao nhiêu công sức. Tôi hoàn toàn có thể làm vậy giống như ông tưởng tượng!” Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại, những khớp xương trên bàn tay anh kêu răng rắc, gương mặt anh gần như dính sát vào Diệp Hạc Phong, ánh mắt sắc lẹm nhìn thẳng vào đôi mắt đục ngầu còn đang kinh hoàng của ông, nói mạch lạc: “Nhưng Diệp Hạc Phong, ông nghe cho kỹ đây! Niên Bách Ngạn này vẫn còn chưa hèn hạ đến mức phải lợi dụng phụ nữ để làm được việc của mình, cũng chưa khốn nạn đến mức mang hôn nhân ra để đổi lấy thành công. Nếu tôi muốn nuốt Tinh Thạch cũng không liên quan gì tới thù hận cả, chỉ cần xem tâm trạng tôi thế nào!”

“Bách Ngạn...” Diệp Hạc Phong nhìn anh như nhìn một người xa lạ.

Niên Bách Ngạn từ từ đứng dậy. Dáng hình cao lớn che chặt ánh mặt trời. Lúc này anh mới cầm giấy ăn ở đầu giường lên. Tia giá lạnh cuối cùng trong đôi mắt cũng đã biến mất, chỉ còn lại vẻ bình thản quen thuộc.

Anh từ tốn lau vết máu trên ngón tay mình.

Sau khi lau sạch hoàn toàn, anh vứt đồng giấy vào thùng rác.

Sau đó anh lại ngồi xuống. Khi nhìn Diệp Hạc Phong, mở lời một lần nữa, ngữ khí cũng đã cung kính như bình thường: “Chủ tịch! Tôi và Diệp Diệp sắp làm đám cưới rồi. Mong ông ở trên trời có linh phù hộ cho hai chúng tôi. Đây là sự bù đắp lớn nhất của ông dành cho cô ấy và dành cho tôi.”

Anh có hận Diệp Hạc Phong không? Anh hận! Hận đến mức giết chết ông ta còn chưa cảm thấy thoải mái.

Nhưng anh có cảm kích Diệp Hạc Phong không? Anh lại cảm kích, vì không có Diệp Hạc Phong thì đích thực không có anh và Niên Bách Tiêu.

Có lẽ, sau khi gặp Tố Diệp, giữa thù hận và cảm kích, anh đã chọn về sau từ lâu. Anh có khả năng để hận thù, nhưng anh đã quá mệt mỏi.

Đáng tiếc, sẽ không ai tin chuyện ấy, bao gồm cả Diệp Hạc Phong. Diệp Hạc Phong vẫn luôn băn khoăn giữa tin và không tin, thế nên mới gả Diệp Ngọc cho anh, để rồi cuối cùng còn lo lắng cho Tố Diệp.

Sẽ không ai tin rằng ngay từ đầu anh đã buông bỏ thù hận, đến cả bản thân anh cũng thấy khó tin. Đây vốn là một món nợ khó mà phân biệt thật giả. Cứ cho là anh phân biệt rõ đi chẳng nữa, thì những người bên cạnh vẫn sẽ hồ đồ...

Quyển 8 - Chương 390: Cảm ơn anh đã cho em biết

Còn Diệp Hạc Phong nằm trên giường sau khi nghe hết những lời ấy, ông bỗng dùng hết sức lực còn lại nắm chặt tay Niên Bách Ngạn. Từng ngón tay nhả nheo mạnh mẽ như một chiếc kìm. Những tiếng cuối cùng ông thốt ra như đang dốc chút sức lực cuối cùng trong cơ thể...

“Bách Ngạn! Tôi có lỗi với cậu, tôi...” Sức lực ấy cũng theo từ “tôi” cuối cùng tan biến. Lời còn chưa kịp nói hết, ông ta còn chưa kịp đưa mắt nhìn về phía phòng quan sát...

Sau đó, bàn tay đang nắm chặt Niên Bách Ngạn cuối cùng cũng mất hết sức mạnh.

Như một làn gió, thối tắt tia sáng leo lắt còn lại trong cuộc đời ông.

Tay Diệp Hạc Phong trượt xuống, cả người nằm gục trên giường, hai mắt mở to, nhưng đã không còn hơi thở.

Niên Bách Ngạn yên lặng nhìn ông. Trong chiếc máy giám sát bên cạnh, đường đại diện cho sinh mạng cuối cùng đã kéo dài thành một đường thẳng, tới tận vĩnh hằng...

Anh giơ tay, nhẹ nhàng vuốt đôi mắt của Diệp Hạc Phong xuống, rồi kéo cao chiếc chăn trắng, che đi gương mặt ông.

Làm xong mọi việc, anh đẩy cửa, đi ra khỏi phòng.

Anh dừng dừng nhìn người nhà họ Diệp, nói một câu: “Chủ tịch đi rồi!”

Bỗng chốc, tiếng khóc than vang lên không ngớt.

Chỉ có Tố Diệp đứng trước khung cửa sổ sát sàn là không khóc. Thậm chí cô còn chẳng quay đầu lại, hoàn toàn tách biệt với những thanh âm kêu trời khóc đất kia. Niên Bách Ngạn nhìn về phía bóng hình bé nhỏ ấy, chẳng hiểu sao, tim vô cớ thắt lại.

Anh đi tới, cuối cùng dừng bước sau lưng cô.

Ánh mắt Tố Diệp nhìn về xa xăm, trống rỗng, như vũ trụ thuở hồng hoang, chuyển động hàng ngàn hàng vạn năm trong im lặng. Rất lâu sau cô mới lên tiếng: “Ông ấy ra đi thanh thản chứ?”

Thanh âm của người đàn ông phía sau vẫn trầm ổn: “Rất thanh thản!”

Tố Diệp cười, từng đường nét khắc trên tấm kính thủy tinh mang theo một nụ cười mỉm chua xót.

“Cảm ơn.”

Sau khi buông di động xuống, nét mặt Lâm Yêu Yêu bàng hoàng. Cô dờ dẩn ngồi trên sofa rất lâu, không nói nổi câu nào.

Lâm Yêu Yêu xách một món quà từ trong phòng ngủ đi ra, vẫn còn rất hân hoan, vui vẻ. Bà ngồi xuống bên cạnh Lâm Yêu Yêu, nôn nóng bóc món quà ra, cầm chiếc váy trắng bên trong ra so đi ngắm lại: “Yêu à! Con thấy cô mua chiếc váy dạ trắng này thế nào? Tiểu Diệp nhất định là thích lắm đúng không? Con bé này từ nhỏ đã thích màu trắng. Cái váy dạ này cô đã ưng ý lâu lắm rồi, nhưng mà đắt

lắm, người ở trung tâm thương mại nói nó là của thương hiệu gì gì ấy, đằng nào thì cô nghe cũng chẳng hiểu. Nhưng mà con đừng có nói ra nhé, tiền nào thì của nấy. Đồ đắt tiền sờ cũng thấy sướng tay. Xem chất vải này. Cô bán hàng nói rồi, cái gì mà lông dạ cùng đẳng cấp với kim cương đấy.”

Phương Tiểu Bình phía đối diện huyền thuyên không ngừng, Lâm Yêu Yêu thì chẳng có chút phản ứng nào.

Tố Đông cầm một cái muôi, từ trong bếp ngó đầu ra: “Đã mấy giờ rồi, bà mau gọi điện giục bọn trẻ đi, sao mà vẫn chưa về? Còn cả cậu Niên Bách Ngạn đó nữa, chẳng phải cậu ấy nói tối nay tới hay sao? Xem hai đứa chúng nó có đi cùng nhau không?”

“Aiya, giục cái gì mà giục! Hai đứa chúng nó chắc chắn là đi cùng nhau rồi, không cần nghĩ cũng biết.” Phương Tiểu Bình lau bàu rồi cất lại chiếc váy vào trong hộp, giờ tay với lấy điện thoại bàn.

Lâm Yêu Yêu lúc này mới bừng tỉnh, giữ tay Phương Tiểu Bình lại: “Cô ơi... đừng gọi nữa!”

Phương Tiểu Bình ngẩn người, sau đó mới phản ứng lại: “À, có phải vừa rồi Tiểu Diệp gọi điện cho con không?”

Lâm Yêu Yêu gật đầu.

“Thế chúng nó mấy giờ về? Đang ở đâu rồi?”

Lâm Yêu Yêu khẽ lắc đầu: “Cô ấy nói, tối nay cô ấy không về nữa, năm nay cũng không đón sinh nhật nữa.”

“Hả?” Lúc này Phương Tiểu Bình mới kinh ngạc, sau đó sốt ruột nói: “Cái gì mà năm nay không đón sinh nhật nữa? Con bé này làm sao

vậy?”

Ánh mắt Lâm Yêu Yêu có chút rối loạn. Nhớ lại giọng nói vừa rồi của Tố Diệp trong điện thoại, kinh hoàng đến nỗi khiến người ta rùng mình. Cô nhìn Phương Tiểu Bình, khẽ đáp: “Tiểu Diệp nói... Diệp Hạc Phong vừa mới qua đời!”

Phương Tiểu Bình bỗng chốc trợn tròn hai mắt...

Bãi đậu xe trong bệnh viện.

Trời đã tối.

Có những tia sáng u mờ ẩn hiện phía đường chân trời. Đó là ánh sao, đang nuốt dần từng chút một những tia sáng cuối cùng, để đêm lạnh tràn về.

Tố Diệp im lặng ngồi trong ô tô, nhìn chăm chăm về tia sáng lập lờ ấy, ánh mắt cô cũng sâu hút như đêm đen. Cô đang nghĩ, tối nay liệu trên trời kia có thêm một ngôi sao không?

Vì khi mẹ đi, cô phát hiện trời đêm bỗng sáng hơn. Cô tin rằng mẹ đã hóa thành sao, chiếu soi cho cô, để cô không thấy cô đơn nữa.

Vậy thì từ đêm nay trở đi, mẹ cũng không còn một mình nữa. Vì bà cuối cùng đã đợi được một người đàn ông cũng đã hóa thành sao. Giữa đất trời, trong vũ trụ bao la, họ đều không đơn độc.

Sự ra đi của Diệp Hạc Phong khiến nhà họ Diệp mất đi trụ cột. Trong mắt cô, đến cả Nguyễn Tuyết Mạn thường ngày ngang ngược, hống hách giờ cũng thất thần. Bà ta không có lấy một chỗ đứng trước mặt mọi người. Khi Diệp Hạc Phong còn sống, bà ta đã giống như người ngoài, giờ Diệp Hạc Phong không còn, bà ta hoàn toàn trở thành

người ngoài.

Nguyễn Tuyết Mạn ngăn cản cô đi tới nhà để xác. Tổ Diệp cũng chẳng đòi co với bà ta một câu, quay người đi ra khỏi bệnh viện.

Một cốc sữa nóng được đưa tới trước mặt cô.

Mùi sữa thơm nồng quyện với hương gỗ mộc thoang thoảng của người đàn ông.

Một mùi hương khiến người ta thấy ấm áp biết bao.

Tổ Diệp không cử động.

“Uống một chút đi!” Niên Bách Ngạn bên cạnh nhẹ nhàng dỗ dành, anh cũng không vội lái xe đi.

Cô lắc đầu.

Niên Bách Ngạn thở dài, tạm đặt cốc sữa xuống rồi đan tay vào tay cô, giọng nói xót xa: “Sao tay lại lạnh thế này?”

Anh nhanh chóng bật máy sưởi trong xe lên.

Chẳng mấy chốc, khoang xe đã ấm hơn, như một làn gió xuân mang theo hương bạc hà nhẹ nhẹ.

Nhưng tay cô vẫn buốt giá.

Niên Bách Ngạn đặt tay lên môi, khẽ hà hơi. Dòng khí xuyên vào ngón tay của hai người làm tay cô hơi động đậy.

“Anh biết em không còn tâm trạng gì tổ chức sinh nhật nữa, nhưng

dấu sao vẫn phải qua nhà cậu mợ, ít nhất cũng báo với họ một tiếng.” Anh nghiêng mặt nhìn cô và nói.

Tố Diệp trầm mặc nhìn thẳng về phía trước, hàng mi dài khẽ chớp chớp.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn thở dài, xoay mặt cô lại, ép cô nhìn vào anh.

“Anh biết em rất buồn, nhưng người chết không thể sống lại, chúng ta vẫn phải nhìn về phía trước mà bước tiếp thôi.”

Tố Diệp nhìn anh.

Sự quan tâm trong đôi mắt anh in dấu trong mắt cô chân thực đến thế. Gương mặt này, vẫn luôn là thứ quấn quanh trong giấc mơ của cô. Đã từng có lúc, cô rất sợ mất đi hơi ấm của anh. Đã từng có lúc cô dựa dẫm vào vào câu nói ấy của anh: Có anh đây, đừng sợ! Thế nên khi cô bướng bỉnh bỏ đi, cũng biết ân hận, chẳng màng tới vẻ dè dặt nữ tính, cầu xin anh đừng rời xa, đừng bỏ cô lại một mình.

Niên Bách Ngạn! Bên nhau bao nhiêu lâu như vậy, anh không biết rằng, em đã trở thành một con cá, chỉ biết bơi trong hồ nước của anh. Vậy mà hôm nay, anh phá tan hồ nước của mình, nhưng quên mất sự tồn tại của con cá ấy...

“Bách Ngạn...” Cuối cùng cô cũng gọi tên anh, chỉ có điều cái tên này thốt ra khiến ruột gan cô quặn thắt.

Cô hoảng sợ rồi.

Thì ra cô vẫn chưa hoàn toàn là một cái xác. Tại sao anh vẫn còn dùng mấy lời giả tạo này để qua mặt cô?

Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng ánh mắt thương xót.

“Anh có yêu em không?” Tố Diệp hơi ngẩng mặt lên. Khi ánh sáng chuyển động, gương mặt cô cũng đẹp từng đường nét.

Niên Bách Ngạn hơi sững sờ.

Nhưng Tố Diệp từ đầu tới cuối vẫn nhìn thẳng vào mắt anh.

Trong đầu cô vẫn còn văng vẳng câu nói cuối cùng trước khi bố là đời. Thanh âm của ông dứt quãng, nhưng vô cùng kiên định: Tiểu Diệp! Con yêu nó, thì con phải chấp nhận tất cả, con đã chuẩn bị tâm lý chưa?

Cô hiểu ý nghĩa sau câu nói của bố, thế nên khi bố muốn một mình Niên Bách Ngạn ở lại, cô cũng tự biết mình phải làm gì.

Màn kịch này quá chân thật, vì vậy Tố Diệp không muốn tỉnh giấc. Cô tình nguyện đắm chìm trong giấc mơ đẹp này, chỉ vì đối phương là Niên Bách Ngạn, người đàn ông cô dốc lòng yêu thương.

Cô là một bác sĩ tâm lý, đọc hiểu được suy nghĩ của đối phương, nhìn rõ được hàm ý trong ánh mắt người đối diện, có thể thông qua việc phân tích giấc mơ hiểu rõ những vui buồn sáng tối trong nội tâm người đó. Nhưng tại sao cô không nhìn thấu được Niên Bách Ngạn? Tại sao không tự phân tích được giấc mơ lớn của bản thân mình?

Những tưởng đó là một giấc mơ đẹp, ai ngờ tỉnh dậy, tất cả những tình cảm dây dưa, tất cả những buồn vui ly hợp, tới cuối cùng chỉ là một cơn ác mộng kinh hoàng.

Cô không dám tin từ ban đầu mình đã là một con mồi, để Niên Bách

Ngạn lấy ra làm sức mạnh dự bị.

Anh đối với cô như gần như xa là giả. Cô cho rằng thủ đoạn của mình rất cao, thành công hấp dẫn được anh. Trên thực tế, anh chỉ đang tính toán từng bước, dẫn dụ cô vào giấc mộng mà thôi.

Lời hứa trong chuyến hành trình của hai người là giả, anh nói anh rung động là giả, cuộc gặp mặt tình cờ ở trấn Thiên Đăng là giả, bao tình ý nồng thắm trên giường là giả.

Vậy thì ở Nam Phi?

Cô cho rằng chắc phải là thật chứ?

Nhưng ở Nam Phi, đâu phải anh chưa từng lợi dụng cô?

Cô vờ như không thấy, chỉ vì anh đã liều mạng đỡ cho cô viên đạn ấy.

Nhưng hôm nay cô mới biết, thì ra cũng là giả.

Anh là một người đàn ông cố chấp và tàn nhẫn, đến mức không ngại làm tổn thương chính mình để đạt được mục đích.

Tố Diệp chẳng biết giờ phút này mình còn hỏi câu ấy để làm gì. Có lẽ chỉ muốn xem xem anh còn tiếp tục nói dối như thế nào.

Gương mặt cô vô cùng lạnh nhạt.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, bất giác nhớ tới những lời mình đã nói trong phòng bệnh, tim anh bị hàng ngàn hàng vạn sợi dây đau lòng quấn chặt. Anh rướn người về phía cô, bàn tay nhẹ nhàng phủ lên gò má băng giá của cô, cảm giác đau lòng ấy hóa thành tình yêu vô bờ

bến. Từng câu từng chữ rơi xuống, rõ ràng và rành mạch.

“Đúng vậy!” Anh dịu dàng vỗ về: “Diệp Diệp! Anh rất yêu em!”

Hơi thở của người đàn ông vẫn ấm áp như thế, phả nhẹ lên sống mũi cô, tỏa ra một mùi thơm. Anh cúi đầu, bờ môi mỏng phủ lên môi cô.

Tổ Diệp không né tránh mà chỉ nhắm mắt lại.

Lòng ngực cô như bị ai xé thành hai nửa, đến thứ cuối cùng để chứa đựng đau thương cũng không còn nữa. Tim cô từ nay về sau đã trở thành một linh hồn không nhà để quay về, chỉ biết bay mãi trên trời cùng cánh diều tới vô cùng vô tận, mãi mãi không còn khả năng hạ cánh.

Niên Bách Ngạn! Cảm ơn anh tới tận bây giờ vẫn còn cố gắng lừa em.

Cảm ơn anh đã cho em biết, thì ra giữa nam và nữ ngoài tình yêu, còn có một thứ tình cảm thê lương khác... gọi là lừa dối!

Quyển 8 - Chương 391: Biến động to lớn

Chuyện Diệp Hạc Phong qua đời đã trở thành tin tức lớn nhất trong giới kinh doanh. Tin này vốn có thể sẽ che đậy được scandal của Diệp Ngọc. Nhưng do hai sự kiện quá gần nhau, sát sườn đến mức như chân trước chân sau, thế nên cư dân mạng lại rầm rộ một kiểu đoán định khác. Bọn họ nhận định rằng nếu không có scandal của Diệp Ngọc thì sẽ không dẫn tới cái chết của Diệp Hạc Phong. Nói cách khác, Diệp Ngọc chính là kíp nổ. Diệp Hạc Phong đã bị tin động trời đó chọc tức đến chết.

Nhà họ Diệp trở thành tiêu điểm, tập trung mọi sự chú ý. Người trong nhà vô tình cũng bị đám nhà báo bám riết như đám dây leo.

Còn ngay trong gia đình, mọi chuyện cũng rối tung như mớ bòng bong. Lúc trước khi Diệp Hạc Phong sống, chí ít nhà họ Diệp còn có thể duy trì một sự yên bình tối thiểu. Còn giờ đây ông đã lìa đời, những dòng nước xiết được giấu kỹ, vẫn ngấm ngầm chảy bấy lâu bắt đầu nháy vọt lên khỏi mặt biển.

Nhà họ Diệp xảy ra một sự thay đổi long trời lở đất, biểu hiện trực tiếp nhất là trên sổ cổ phần mà mỗi người nắm giữ ở Tinh Thạch.

Sau khi luật sư công bố xong bản di chúc của Diệp Hạc Phong, trong nhà bắt đầu có một màn “nháo bài” hoàn toàn mới.

Diệp Uyên là con trưởng trong nhà, được tăng thêm một phần cổ phần trong sổ cổ phần của Diệp Hạc Phong vào sổ cổ phần mà bản thân anh ấy đã có từ trước, thừa kế quyền sở hữu tất cả cổ phần tại

ba ngôi nhà của nhà họ Diệp ở nước ngoài cũng như showroom D, trở thành cổ đông lớn nhất của Tinh Thạch, có quyền điều hành và bãi miễn các chức vụ trong hội đồng quản trị. Đại cổ đông thứ hai là Tổ Diệp. Cô không những nắm giữ số cổ phiếu đã được tăng thêm trước sau hai lần, còn được thừa kế cả ngôi nhà họ Diệp cùng một bất động sản ở nước ngoài, nắm giữ cổ phần trong showroom, cộng thêm một căn nhà mới trước đó Diệp Hạc Phong đã chuyển quyền sở hữu cho cô, bỗng chốc trở thành một người rất có giá.

Số cổ phần mà Niên Bách Ngạn nắm giữ tụt xuống vị trí thứ ba. Vì anh đã xóa bỏ quan hệ hôn nhân với Diệp Ngọc, thế nên không được dính líu một chút quan hệ nào trong di chúc của nhà họ Diệp.

Diệp Hạc Thành xếp phía sau Niên Bách Ngạn. Ông ta có được một phần cổ phần trong Tinh Thạch và showroom D.

Thông qua di chúc, rất rõ ràng, showroom D trước kia được một mình Niên Bách Ngạn độc chiếm giờ đã bị chia năm xẻ bảy.

Còn Diệp Ngọc, ngoại trừ số cổ phiếu trước kia nắm giữ, cũng thừa kế một bất động sản ở nước ngoài, cùng quyền quản lý kinh doanh các chi nhánh thương mại của Tinh Thạch. Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Lan với tư cách là người nhà của Diệp Hạc Thành, trong tay cũng có một chút cổ phiếu của Tinh Thạch.

Ngoài các cổ đông không phải người nhà họ Diệp trong hội đồng quản trị ra, thì còn một người trong tay có cổ phiếu của Tinh Thạch, đó là Niên Bách Tiêu. Dĩ nhiên, số cổ phiếu đó của cậu ta chủ yếu là của nhà họ Niên.

Người trong di chúc không được hưởng bất kỳ lợi ích nào chính là Nguyễn Tuyết Mạn. Luật sư đã đặc biệt tuyên đọc đơn ly hôn của Diệp Hạc Phong. Trong việc phân chia theo di chúc, Nguyễn Tuyết

Mạn không được chia theo pháp luật. Cổ phiếu của Tinh Thạch trong tay bà ta bị chia nhỏ lẻ, cũng không được thừa kế chút nào các bất động sản của nhà họ Diệp.

Lần này bà ta biết điều, không gào khóc ầm ĩ. Diệp Hạc Phong đã không còn nữa, bà ta có làm ầm lên trong cái nhà cũng đã trở nên vô nghĩa, thế nên bà ta rất bình tĩnh lắng nghe luật sư đọc xong.

Nguyên nhân lớn nhất khiến bà ta trật tự như vậy chính là, tuy rằng Diệp Hạc Phong đã xóa bỏ mọi quyền lợi của bà ta, nhưng vẫn bảo đảm địa vị của Diệp Uyên trong gia đình cũng như trong Tinh Thạch. Con trai của mình là cổ đông lớn nhất, dù đứng ở bất kỳ đâu. Cộng thêm việc trong tay Diệp Ngọc cũng có một phần quyền điều hành, cũng khiến tâm trạng bà ta cân bằng được phần nào.

Giống như một phi tần bị tiên hoàng đẩy vào lãnh cung, nhưng dầu sao con trai mình cũng sắp lên làm Hoàng đế. Hoàng đế cũng không thể nào bỏ mặc mẹ ruột của mình được, phải không?

Khi tuyên đọc di chúc, Niên Bách Ngạn không có mặt, từ đầu tới cuối anh vẫn ở công ty.

Còn sau khi luật sư công bố xong, Diệp Uyên cũng thực hiện quyền điều phối của mình với các nhân viên trong Tinh Thạch. Anh ấy khôi phục lại chức vụ tổng giám đốc cho Niên Bách Ngạn, để anh toàn quyền quản lý tất cả các công việc trong Tinh Thạch từ trên xuống dưới.

Nguyên nhân rất đơn giản. Tuy rằng Diệp Hạc Phong mong anh ấy quay trở về Tinh Thạch, nhưng Diệp Uyên cũng hiểu rõ bản thân mình. Anh không có một chút hiểu biết gì đối với việc vận hành của công ty, lại không có hứng thú với ngành kinh doanh đá quý. Quan trọng hơn nữa là, các đối tác làm ăn với Tinh Thạch nhiều năm nay,

các góc ngách tiêu thụ toàn bộ đều do Niên Bách Ngạn mở đường. Nói cách khác, Niên Bách Ngạn là người một tay nắm giữ những nguồn tài nguyên nhân lực này. Anh ấy muốn chen chân vào cũng không có khả năng, người khác chưa chắc đã công nhận vị “Hoàng đế” mới này.

Và còn một điều quan trọng nữa. Hai năm nay Niên Bách Ngạn đã đề bạt không ít các thành viên trẻ trong hội đồng quản trị để thay thế những thành phần cũ trước kia của nhà họ Diệp. Còn lớp quản lý cao cấp của Tinh Thạch hay đại bộ phận các quản lý cấp cao trong showroom D cũng đã từng trải qua thay đổi cơ cấu. Có thể nói, người của Niên Bách Ngạn, bất luận trong Tinh Thạch hay trong showroom, đều có mặt ở khắp mọi nơi.

Đúng là Diệp Uyên đã trở thành một chủ tịch mới, nhưng anh ấy muốn có được quyền điều hành thật sự trong công ty, muốn đứng vững trong Tinh Thạch cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Việc Diệp Uyên phải làm chính là thay đổi lại toàn bộ nhân sự của Niên Bách Ngạn trở thành người của mình.

Nhưng đây là chuyện không thể hoàn thành.

Diệp Uyên chưa bao giờ lăn lộn trong ngành này, nên vốn không có cái gọi là “quan hệ”, cũng không thể chiêu binh mãi mã một cách công khai được? Cho dù anh ấy có may mắn thuyết phục được những người đó bán mạng cho mình, thì tới lúc điều hành thực sự anh ấy vẫn cứ mơ màng.

Đối với mọi ngõ ngách, mọi phân đoạn vận hành trong công ty, Niên Bách Ngạn đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Anh lại là người thực sự tiếp xúc với thị trường, còn Diệp Uyên thì không. Nếu Niên Bách Ngạn buông tay không làm thì cả một mớ việc bày ra trước mặt Diệp Uyên chắc chắn sẽ trở thành đại nạn.

Và một điểm cuối cùng, lúc còn sống Diệp Hạc Phong đã đổ một lượng vốn lớn để đối đầu với Kỷ Đông Nham, mục đích chính là muốn ngăn chặn việc phát triển của Kỷ Thị tại thị trường Nga. Kết quả lại như bị thông lọng thít cổ, tiền vốn bị đóng băng không thể xoay chuyển, khiến cho công ty rơi vào một hoàn cảnh rất khó khăn.

Diệp Uyên chỉ có thể nhờ sức mạnh của Niên Bách Ngạn để giải quyết mọi chuyện.

Đám nhà báo viết rằng, Tinh Thạch đã bước vào một thời kỳ “hoàn toàn mới”.

Cái “hoàn toàn mới” này là ám chỉ Diệp Uyên và Niên Bách Ngạn. Giới kinh doanh cũng rất mong ngóng, quan sát hai vị chủ tịch mới và vị tổng giám đốc được bổ nhiệm lại này sẽ có những động thái nào trên thị trường. Thật ra suy đoán chân thật trong lòng họ là, liệu Niên Bách Ngạn có khả năng đánh đổ Diệp Uyên, ngồi lên vị trí chủ tịch hay không.

Đối với những suy luận và nghi ngờ ấy, Niên Bách Ngạn không có bất kỳ phản ứng nào. Ngày đầu tiên sau khi Diệp Hạc Phong qua đời, anh đã lập tức về công ty quản lý tình hình chung, liên tiếp triệu tập mở các cuộc họp, từ cuộc họp cổ đông cho tới hội nghị giữa các lãnh đạo, quản lý cấp cao trong công ty, để đối phó toàn diện với chuyện tiền vốn bị đóng băng.

Một người nữa không có mặt khi tuyên đọc di chúc là Tố Diệp.

Tuy rằng giờ cô đã trở thành cổ đông lớn thứ hai của Tinh Thạch, nhưng rõ ràng, cô chẳng có chút hứng thú nào với chuyện này.

Cô co người nằm trên sofa, cầm một quả táo trong tay, ăn một cách

từ tốn.

Cơ thể cô mỗi lúc một lười biếng, sáng ra dạ dày cũng bắt đầu khó chịu, số lần nôn khan cũng tăng lên. Thế nên cô không thể để bụng mình trống rỗng, trải qua nỗi đau khổ trong khó chịu.

Trên tivi đang phát sóng bản tin mới có liên quan tới Tinh Thạch. Cô xem là thấy bức bối. Đang chuẩn bị chuyển kênh thì Phương Tiểu Bình bê một đĩa hoa quả khô tới, chép miệng nói: “Mợ thấy ấy à, Tinh Thạch sớm muộn cũng rơi vào tay Niên Bách Ngạn thôi.”

Sau đó bà ngồi xuống bên cạnh Tố Diệp, liếc nhìn cô: “Mới sáng ra làm sao mà con đã ngồi thần người ra, chẳng nói chẳng rằng thế. Sao? Niên Bách Ngạn ức hiếp con à?”

“Không ạ!” Tố Diệp mệt mỏi trả lời. Sau khi đặt trái táo xuống, cô lại nằm dài ra ghế.

“Nhìn sắc mặt con kìa, chẳng hồng hào chút nào cả, trắng bệch như ma ấy, làm sao thế này?” Phương Tiểu Bình lại hỏi.

Tố Diệp vẫn chưa nói chuyện mình mang thai cho Phương Tiểu Bình, vì cứ nghĩ tới đứa con này, cô lại nhớ tới Niên Bách Ngạn. Mà nhớ tới anh, cảnh tượng trong phòng bệnh lại hiện ra.

“Trời trở lạnh rồi, chẳng phải cứ tới mùa đông là con lại bị như vậy sao?” Cô trả lời qua quýt.

“Tối nay ở lại đây đi, mợ hầm cho con ít canh để bồi bổ. Con nhìn lại mình xem, có khác gì cục xương khô không?” Phương Tiểu Bình xót xa.

Tố Diệp chỉ khẽ cười, không nói câu nào.

Tố Đông từ trong bếp đi ra, sau khi thấy tin tức về Tinh Thạch trên tivi thì lại thờ dài, ngồi xuống một bên sofa, nhìn Tố Diệp: “Con định quay về Tinh Thạch hay là như thế nào?”

Tố Diệp khẽ lắc đầu: “Con không biết!”

“Mợ thấy giờ Tinh Thạch đang loạn cào cào, con không về đó là đúng đấy. Với cả, vẫn còn Niên Bách Ngạn quản lý cơ mà.” Phương Tiểu Bình nói.

Tố Diệp lật người, với lấy quả táo.

“Con cầm cổ phiếu của nhà họ Diệp, sớm muộn gì cũng phải quay về đó, nếu không người ngoài lại nói ra nói vào.” Tố Đông nhú mày.

“Con vốn không cần mấy thứ đó.”

Phương Tiểu Bình nhìn cô vẻ nghiêm túc: “Không cần nó cũng là của con rồi!”

“Đối với con, chúng vô dụng, chắc là con sẽ yên góp làm từ thiện.” Đây cũng là cách tốt nhất mà Tố Diệp đã nghĩ tới.

“Thôi được rồi, mọi việc do con quyết định, quan trọng nhất là con luôn được vui vẻ.” Trong mắt Tố Đông, Tố Diệp mãi vẫn là đứa trẻ chưa lớn khôn, chẳng phải là cổ đông gì gì đó của nhà họ Diệp.

Câu nói ấy khiến cô muốn khóc, bèn gật gật đầu.

Tố Đông nhìn vào tivi, một lúc sau lại thờ dài: “Cái cậu Niên Bách Ngạn này... không phải một người đàn ông đơn giản đâu.”

“Còn cần ông nói sao! Người đàn ông mà Tiểu Diệp nhà chúng ta ưng ý sao có thể là người tầm thường được?” Thái độ của Phương Tiểu Bình chuyển biến cực nhanh. Bà vỗ vỗ Tố Diệp: “Theo mợ thấy, tốt nhất là Niên Bách Ngạn giành Tinh Thạch về mình, để mấy người nhà họ Diệp đó không còn chỗ đứng, đó là báo ứng của nhà ấy cả thôi. Hơn nữa, Niên Bách Ngạn phát triển tốt, mới càng có thể bảo đảm cho cuộc sống của Tiểu Diệp nhà chúng ta, con gái cứ ở nhà sống yên ổn, bình an là được.”

“Bà là bề trên mà ăn nói thế sao?” Tố Đông nghe xong bèn không vui.

“Tôi nói vô lý chỗ nào? Giờ Tiểu Diệp cũng không cần trốn tránh gì nữa, hai đứa chúng nó cũng phải kết hôn chứ? Tôi trông mong vào Niên Bách Ngạn lại có gì sai? Nó mà không có quan hệ gì với Tiểu Diệp thì tôi cũng mặc kệ nó.”

“Mợ! Mợ đừng nói lung tung nữa!” Vừa nghe tới hai chữ “kết hôn” là tâm trạng của Tố Diệp lại thêm bức bối.

Phương Tiểu Bình thấy Tố Diệp có vẻ bất thường, bèn đề cao cảnh giác, nhìn cô: “Con nói thế là ý gì? Khi nào thì hai đứa định làm đám cưới? Nó đã nói chuyện này với con chưa?”

Tố Diệp cảm thấy đầu sắp nổ tung. Cô đứng dậy, vút quả táo sang một bên, không lên tiếng.

Phương Tiểu Bình kéo Tố Diệp lại, chau mày: “Không nói? Chính nó đã hứa hẹn trước mặt mợ là nhất định sẽ lấy con cơ mà.”

Lấy cô ư?

Tố Diệp rất muốn cười khẩy, nhưng tất cả mọi sức lực để trở nên hoang vắng, đập vào lồng ngực trống rỗng cũng không thấy hồi đáp.

Đối với Niên Bách Ngạn, cô quan trọng đến thế sao?

Lấy cô chẳng qua chỉ là dẹt hoa trên gấm, góp thêm một viên gạch để anh ta hô mưa gọi gió ở Tinh Thạch mà thôi. Không lấy cô, anh ta cũng chẳng tổn thất gì. Nhìn dáng vẻ đao to búa lớn hai ngày nay của Niên Bách Ngạn ở Tinh Thạch, đủ biết anh ta đã sớm có một địa vị không thể lay chuyển rồi.

“Mợ! Mợ không cần phải lo cho chuyện của con...” Nói được một nửa, Tố Diệp bỗng đứng bật dậy, chạy vào nhà vệ sinh.

“Con làm sao thế hả?”

Quyển 8 - Chương 392: Hay cho câu chưa muộn

Trong nhà vệ sinh, vòi nước rào rào chảy, nước bắn tung tóe khắp nơi, nhấn chìm tiếng nôn khan của Tố Diệp.

Nước chua sặc lên khí quản.

Đầu mũi Tố Diệp cũng chua xót theo. Chẳng mấy chốc, khóe mắt cô cay nồng, khó chịu chỉ muốn chết.

Cô đứng dậy, súc miệng, hót nước lạnh lên rửa qua mặt.

Nhìn lại mình trong gương, từng giọt nước men theo gò má chảy xuống, tự cô cũng thấy mình gầy rộc đi, hướng hồ đôi mắt sắc bén của mẹ? Cô khẽ xoa tay lên bụng, toàn thân cảm thấy tê dại. Trong đầu cô là hình ảnh của Niên Bách Ngạn, nhưng một nỗi bi thương khổng lồ ập tới, trái tim vẫn không cảm thấy đau.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa của Phương Tiểu Bình: “Tiểu Diệp?”

Một lúc lâu sau, Tố Diệp mới tắt vòi nước, lau khô mặt: “Con đây!”

Mở cửa ra, cô đối diện với ánh mắt quan tâm của Phương Tiểu Bình.

“Không sao ạ! Vừa nãy con ăn phải một quả hồng, đắng chết đi được!” Tố Diệp cố gắng ép ra một nụ cười.

Lúc này Phương Tiểu Bình mới yên tâm gạt đầu, rồi đưa di động cho cô: “Tìm con đấy! Đã gọi cho con mấy cuộc rồi, mãi mẹ không thấy

con ra nên mới nhận máy.”

“Cảm ơn mợ!” Tố Diệp nhận lấy di động.

Phương Tiểu Bình trở về phòng khách.

Lúc này Tố Diệp mới nhìn xuống điện thoại, là Niên Bách Ngạn.

Tim cô như bị phủ một lớp mây mù, cả ngón tay và lòng bàn tay đều nhói lên.

Cô áp điện thoại lên tai, khẽ “alô” một tiếng.

Giọng nói của người đàn ông ở đầu kia vẫn trầm thấp và dễ nghe như vậy: “Sao em lại tới chỗ mợ thế?”

Tố Diệp đóng cửa nhà vệ sinh lại, đứng nhìn mình trước gương. Đôi mắt cô trong gương không một chút cảm xúc, chỉ còn một màu đen u ám nặng nề như than.

“Em không thể tới nhà mợ sao?” Cô hỏi ngược lại.

Bên đó im lặng giây lát, có lẽ không ngờ cô lại nói vậy.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn khẽ thở dài một tiếng trong điện thoại, vừa như yêu chiều vừa như bao dung, dịu giọng hơn: “Anh không có ý trách em. Tại vừa nãy anh gọi điện về nhà mới biết em không ở nhà, anh rất lo, sợ em xảy ra chuyện.”

Tố Diệp cười nhạt: “Sợ em xảy ra chuyện... hay sợ đứa bé xảy ra chuyện?”

Dường như Niên Bách Ngạn nhận ra sự thay đổi trong ngữ khí của

cô, anh nhẹ nhàng dỗ dành: “Anh lo cả, đừng giờ tính khí trẻ con ra!”

Tố Diệp không nói nữa.

“Cứ ở yên nhà cậu mợ đợi anh. Tan làm anh sẽ qua đón em. Anh đã bảo Hoàng Phố Hội chuẩn bị mấy món điểm tâm em thích nhất rồi, tối chúng ta qua đó.”

“Anh không cần tới đón đâu, em sẽ tự qua đó.” Giọng Tố Diệp hờ hững.

“Không được!” Niên Bách Ngạn đáp rất dứt khoát.

“Niên Bách Ngạn! Anh vẫn chưa có quyền hạn chế tự do của em thì phải?” Tố Diệp bực bội nói một câu.

Niên Bách Ngạn một lần nữa nghẹn lời vì cô. Một lúc sau, anh mới dịu dàng nói: “Diệp Diệp! Giờ em mang thai rồi, là một giai đoạn đặc biệt. Không phải anh hạn chế em mà đang lo lắng cho sức khỏe của em. Thế này đi, em không muốn để anh qua đón thì bảo dì Nguyệt đưa em qua.”

“Em đã nói là không cần rồi!” Tố Diệp siết chặt từng đầu ngón tay, bất ngờ cao giọng.

Bên đó lại im lặng rất lâu, cuối cùng đành thỏa hiệp.

Sau khi ngắt điện thoại, Tố Diệp mở cửa nhà vệ sinh ra với gương mặt tái nhợt, chờ đón cô là ánh mắt lo lắng của Phương Tiểu Bình. Bà gấp gáp hỏi: “Đang yên đang lành lại sao thế? Cãi nhau với Niên Bách Ngạn à?”

Tố Diệp chỉ khẽ lắc đầu, không đáp một lời.

Bây giờ, ba chữ Niên Bách Ngạn mỗi lần rơi vào tai cô đều như một viên đá tảng mỗi lần lại đè nặng thêm, khiến cô không sao thở nổi.

...

Tinh Thạch, phòng làm việc của tổng giám đốc.

Ánh nắng trải đầy khắp phòng, rồi lại bị tấm rèm cửa mỏng lọc qua tạo thành từng vệt sáng lốm đốm tựa vàng vụn, làm ấm cả tấm thảm trải sàn.

Nhưng Niên Bách Ngạn thì đang nhíu mày, trên gương mặt anh có vài phần khó hiểu.

Hứa Đồng vẫn đang đợi Niên Bách Ngạn nói chuyện điện thoại xong mới bước tới đưa tài liệu. Cả quá trình cô nhìn rất rõ, gương mặt trước nay vẫn rất nghiêm nghị ấy khi nói chuyện đã toát ra một vẻ nhu tình đầy nam tính. Thanh âm của anh cũng rất khẽ khàng, vô cùng nhẫn nại và cung chiều.

Chỉ có điều, sao vừa buông điện thoại xuống, anh đã lại chau mày?

“Tổng giám đốc! Tố Diệp, cô ấy... không sao chứ?” Sau khi biết tin Tố Diệp mang thai, Hứa Đồng rất vui mừng, còn nghĩ bụng tốt nhất nên trực tiếp gặp và chúc mừng cô ấy.

Niên Bách Ngạn bất giác chìm vào suy tư.

Hứa Đồng thấy kỳ lạ bèn đi tới: “Tổng giám đốc?”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới bừng tỉnh, đón lấy tập tài liệu trong tay cô, lật ra xem.

Hứa Đồng quan sát rất tỉ mỉ. Đúng hơn một phút đồng hồ mà anh vẫn chưa đọc xong một trang tài liệu. Cô thông minh, chỉ im thin thít.

Lại hơn một phút nữa trôi qua, Niên Bách Ngạn vẫn chưa lật qua trang thứ hai, chỉ nhìn chăm chăm vào nội dung trang đầu tiên, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Hứa Đồng không nhịn được nữa, bèn nhắc anh một câu: “Tổng giám đốc! Bộ phận đầu tư vẫn còn đang đợi tập tài liệu này đấy ạ.”

Niên Bách Ngạn trở lại bình thường. Anh nhìn Hứa Đồng rồi lại nhìn xuống tập tài liệu, trầm ngâm giây lát rồi nói: “Cứ tạm thời để lại đây, ký xong tôi sẽ bảo thư ký mang qua đó.”

“Dạ!”

Khi Hứa Đồng gần đi tới cửa phòng, Niên Bách Ngạn mới lên tiếng, gọi giật cô lại. Cô dừng bước, quay trở lại, đợi Niên Bách Ngạn dặn dò.

Trông Niên Bách Ngạn có phần chần chừ, nhưng cuối cùng anh vẫn nói: “Cô biết Diệp Diệp có thai rồi chứ?”

Hứa Đồng gật đầu: “Vì thế chúc mừng anh!”

Niên Bách Ngạn gật gật đầu như đáp lại, rồi thở dài: “Vừa nãy, ngữ khí của cô ấy trong điện thoại rất bức bối.”

Dẫu sao Hứa Đồng cũng đã đi theo Niên Bách Ngạn nhiều năm, vừa nghe là cô lập tức hiểu ra nỗi lo lắng của anh, nói ngay: “Tổng giám đốc! Tôi nghe nói phụ nữ khi mang bầu tâm lý ít nhiều cũng sẽ có chút biến đổi, dù sao thì đây cũng là một giai đoạn chuyển biến hoàn toàn mới của người phụ nữ.”

“Chuyện này là bình thường sao?” Niên Bách Ngạn cảm thấy công việc quan trọng trong giai đoạn tiếp theo là phải tập trung tìm hiểu cách chăm sóc tâm tình của phụ nữ mang bầu rồi. Khoảng thời gian này quá nhiều chuyện, anh bận rộn đến nỗi thời gian ngủ còn chẳng đủ, nói gì tới tìm hiểu thêm các kiến thức về phương diện này.

Hứa Đồng khẽ gật đầu, cười nói: “Chị họ tôi lúc mang bầu tâm trạng cũng rất thất thường. Tổ Diệp lại vừa mới làm mẹ, chắc chắn sẽ cảm thấy lo lắng và căng thẳng về thân phận mới cùng tương lai của mình. Chuyện này là hoàn toàn bình thường. Với lại, chủ tịch Diệp vừa qua đời, tâm trạng của Tổ Diệp không tốt cũng có thể hiểu được.”

Niên Bách Ngạn nghe vậy, mới thấy yên tâm đôi chút.

Thấy anh cuối cùng cũng thoải mái hơn, Hứa Đồng cũng nhẹ lòng. Cô liếc nhìn tập tài liệu bị anh gác lại bên cạnh, bấm bụng nhắc thêm lần nữa: “Tổng giám đốc! Hay là anh cứ duyệt nhanh tập tài liệu đó đi, bộ phận đầu tư chắc sốt ruột lắm rồi.”

Trước đây làm gì có chuyện này xảy ra? Toàn là Niên Bách Ngạn ép cho bộ phận đầu tư chạy con ốc.

Niên Bách Ngạn nhìn nét mặt lo lắng của Hứa Đồng, nhất thời cũng có chút bối rối.

“Hoa tươi tối nay đặt xong xuôi cả rồi chứ?” Anh lại lật tài liệu ra, vừa cầm cây bút lên tay vừa hỏi.

“Đã đặt xong cả rồi. Theo yêu cầu của anh, khoảng năm giờ chiều nay hoa sẽ được đưa tới phòng VIP tại Hoàng Phố Hội. Các nhân viên phục vụ bên đó cũng sẽ phối hợp.”

Niên Bách Ngạn gật đầu, rồi dặn thêm: “Đừng đặt hoa hồng, Diệp Diệp không thích đâu.”

“Tôi hiểu ạ.” Hứa Đồng trong lòng sáng như gương. Đầu tiên là chính tay anh cắt mài chiếc nhẫn kim cương, sau đó lại tới bữa tối giữa biển hoa và ánh nến, chắc chắn chỉ có thể là cầu hôn...

Sau khi từ nhà mợ ra Tố Diệp trở về Sanlitun. Lúc đi ngang qua phòng tâm lý Liêm Chúng, cô do dự đôi chút, nhưng cuối cùng vẫn không lên xem.

Cô về nhà mình.

Nhưng tới lúc đẩy cửa đi vào mới bàng hoàng nhận ra, đây cũng đâu phải nhà của cô, là nhà của Niên Bách Ngạn.

Nắng chiều ma mị, lấp đầy căn phòng.

Từng tia sáng rực rỡ khiến Tố Diệp phải giơ tay lên che mắt mới đi được.

Trong phòng thoang thoang một mùi hương dịu nhẹ. Tất cả giữ nguyên như ngày Niên Bách Ngạn đưa cô đi. Thậm chí đến cả lọ hoa khô cô bày trên bàn, người dọn vệ sinh cũng vẫn để nguyên.

Đó là mấy bông cúc La Mã khô.

Trước nay Niên Bách Ngạn vẫn không phải là một người lãng mạn. Từ sau dịp tặng cúc La Mã cho cô ở Hồng Kông, anh cũng chẳng tặng hoa cho cô nữa. Cô cũng tự tìm niềm vui, thích luôn mấy bông cúc nhỏ, mềm mại, thi thoảng còn mua một hai bông bày trong nhà.

Sau này cô phát hiện ra, cúc La Mã làm hoa khô trông càng đẹp hơn, thế là cô lại có thêm một việc thú vị.

Cho tới bây giờ, Tố Diệp mới hiểu ra, kỳ thực thứ cô thích không phải hoa cúc, mà chính là cái cảm giác được Niên Bách Ngạn trân trọng, bất kỳ lúc nào cũng giữ cô trong tim mình.

Trước nay cô chưa bao giờ phủ nhận tình yêu rất đẹp, cho dù cô đã thương tích đầy mình. Cô tin tưởng vào chính bản thân tình yêu, chỉ là đã không còn tin người đàn ông mang tình yêu tới cho cô nữa...

Vứt hoa khô vào trong thùng rác, đặt dấu chấm hết cho một quyết tâm đã từng thề sống thề chết cũng phải bảo vệ, yêu thương.

Nhưng, khi cô đi tới trước bức bình phong lan trắng, nỗi đau ấy lại ập xuống, che phủ đất trời.

Khẽ khàng ngồi lên thảm trải sàn, Tố Diệp giơ tay ra.

Từng ngón tay thon mảnh vươn qua lớp cách ngăn của nắng chiều, chạm lên cánh hoa lan trắng. Nhụy hoa sinh động như thật ấy như lay động trên tay cô. Mỗi đường nét sáng bóng được mặt trời phản chiếu thành bao sắc màu rực rỡ. Cả tay cô cũng trở nên nhật nhòa, mơ hồ.

Dần dần cô di chuyển ánh mắt, dừng lại trên hàng chữ phía trên: Tương phùng chính ngộ tố cẩm niên hoa thời, vị vãn.

Nét đẹp của tiếng Trung Quốc có lẽ nằm ở đây. Chỉ mấy từ đơn ghép vào, lại trở thành một câu nói khiến người ta cảm động. Không cần đọc to, chỉ cần lặng lẽ ngắm nhìn cũng đã đủ thưởng thức được vẻ đẹp ấy.

Hay cho câu năm tháng bình yên, hay cho câu chưa muộn.

Niên Bách Ngạn! Anh luôn bày ra trăm phương ngàn kế, tính toán từng ly từng tý, chuyện gì đối với anh mà nói mới được coi là muộn đây?

Bi thương làm ướt nhòe đôi mắt.

Nhưng cô cũng chỉ biết tự cười mình...

Khi Diệp Lan trở về nhà họ Diệp, đúng lúc Nguyễn Tuyết Cầm và Nguyễn Tuyết Mạn đang cãi cọ. Lặng tai nghe một lúc cô biết mới, đại khái là vì ngôi nhà này. Vì trong di chúc, Diệp Hạc Phong đã nêu rõ chủ nhân về sau của nó, thế sau khi đưa tang Diệp Hạc Phong, bọn họ cũng định sẽ chuyển ra ngoài.

Đương nhiên cũng có người đã dọn đi trước.

Ví dụ như Diệp Uyên, hay Diệp Ngọc.

Diệp Lan biết Diệp Uyên có nhà riêng của mình, nhưng còn Diệp Ngọc cụ thể đã dọn tới đâu thì cô không rõ.

Nguyễn Tuyết Mạn sống chết không chịu chuyển đi. Tuy rằng đơn ly hôn đã có hiệu lực, nhưng bà ta vẫn gào khóc âm ỉ, còn dọa chết, liều lĩnh bám chặt lấy ngôi nhà này. Còn Nguyễn Tuyết Cầm cũng chỉ muốn bà ta nhìn rõ tình thế hiện giờ, vốn dĩ có lòng tốt nhắc nhở, ai ngờ động chạm tới điểm nhạy cảm của Nguyễn Tuyết Mạn, cứ thế hai người to tiếng với nhau.

Diệp Lan đau đầu. Cô nhận lúc Nguyễn Tuyết Mạn tức giận bỏ lên gác, vội vàng đi tới an ủi mẹ mình, rồi hỏi dò khi nào thì dọn nhà.

Nguyễn Tuyết Cầm là một người phụ nữ rất biết cách khống chế cảm xúc của mình. Bà ta nén giận rồi nói: “Ý của bố con là đợi thêm một chút nữa, muốn xem Tố Diệp nghĩ thế nào. Nếu con bé cũng không muốn lấy căn nhà này, thì chúng ta có thể mua lại nó, đỡ phải chuyển qua chuyển lại phiền phức.”

Diệp Lan nghe xong, cũng hiểu ra, gật đầu. Cô suy nghĩ rồi nói: “Mẹ! Giờ đám phóng viên đang bám chặt lấy người nhà của chúng ta như một lũ điên. Con muốn... đi ra ngoài giải tỏa tâm trạng, nhân tiện tránh mặt bọn họ.”

“Giờ này mà con vẫn còn tâm trạng đi chơi à? Kể cả có ra ngoài, cũng phải đợi tới ngày mai đưa tang bác cả con xong đã.”

Quyển 8 - Chương 393: Tình nhân theo anh lâu nhất

Diệp Lan nghe xong câu ấy liền cảm thấy có hy vọng, bèn khoác tay mẹ, nói ngay: “Con biết! Chuyện ngày mai quan trọng như vậy con dám vắng mặt chứ? Ý con là sau khi chuyện tang lễ xong xuôi, cũng gần tới tết Nguyên đán rồi, con vừa hay có thể ra ngoài lánh mặt.”

“Con định đi đâu?” Nguyễn Tuyết Cầm cảm thấy có phần không yên tâm.

Con người Diệp Lan đảo đảo: “Tới Hồng Kông ạ, con đến nhà một người bạn. Trước sau kỳ nghỉ Tết, chỗ nào ở Hồng Kông cũng giảm giá, coi như là con xả stress.”

Nguyễn Tuyết Cầm thở dài: “Thôi được rồi! Ra ngoài tránh mặt cũng được, nhưng nhớ là tới nơi ngày nào cũng phải gọi điện báo bình an cho mẹ.”

“Con biết ạ!” Diệp Lan dựa vào người Nguyễn Tuyết Cầm, khẽ đáp.

Nhưng trái tim của cô thì bay tới tận Vân Nam rồi.

Tố Khải, giờ tất cả mọi việc đều đang hỗn loạn, chỉ mong anh vẫn bình an vô sự. Nhất định phải ở Vân Nam đợi em đấy!...

Trong cùng một thành phố.

Có những lúc rõ ràng là đứng dưới cùng một bầu trời, vậy mà có người vòng đi vòng lại mãi vẫn không thể gặp được nhau, chớp mắt

đã là cả đời người. Lại có lúc rõ ràng là mỗi người một hướng, những người ta không muốn gặp lại như oan gia ngõ hẹp, tránh kiểu gì cũng không được.

Ví dụ như... Bạch Băng.

Từ sau khi ở bên cạnh Niên Bách Ngạn, Tố Diệp liền cảm thấy tần suất được gặp ngôi sao của mình mỗi lúc một cao.

Giống như vào giờ phút này, chỉ đi dạo phố mua sắm thôi cô vẫn bắt gặp người phụ nữ ấy.

Từ lần trước, Niên Bách Ngạn đấu thầu thành công mỏ kim cương ở Nam Phi, rồi cá cược thắng một ván cược không mất gì với người thương nhân tên là Vincent ấy, Tinh Thạch đã thành công gia nhập trung tâm thương mại cao cấp toàn cầu Bright của Vincent, một trong số các cửa hàng được mở tại Bắc Kinh.

Tố Diệp vô tình đặt chân vào đây.

Càng là một khu vực xa hoa thì lại càng yên tĩnh. Lượng khách hàng ở đây hoàn toàn không thể so sánh với Đông Đơn, Vương Phủ Tỉnh, nhưng lại vượt hơn đường Kim Bảo. Những khách hàng được ra vào cửa hàng này đều không thể xem thường. Chưa biết chừng chỉ là một người phụ nữ đi ngang qua bên cạnh thôi cũng rất cao giá.

Vì đây là nơi tụ hội những thương hiệu đẳng cấp trên khắp thế giới, còn có cả những cửa hàng độc lập, độc nhất vô nhị của các nhà thiết kế.

Lên tầng hai thì không khí nhộn nhịp hẳn lên.

Từ xa Tố Diệp đã nhìn thấy không ít phóng viên, nhà báo. Cô đang

định quay người rời đi theo phản xạ thì nghe thấy có một ký giả len giữa đám đông, cao giọng hỏi: “Băng Băng! Cô không phải là người phát ngôn của Tinh Thạch, tại sao hôm nay lại xuất hiện trong cửa hàng chi nhánh của Tinh Thạch?”

Cô sửng người, liếc mắt nhìn qua mới thấy Bạch Băng đang bị một nhóm người vây kín.

Hôm nay Bạch Băng ăn mặc cũng khá thoải mái. Một chiếc mũ lưỡi trai, một bộ quần áo thể thao hồng nhạt, không còn vẻ diễm lệ kêu gọi như khi ở trên màn ảnh, mà có thêm vài phần thanh tú, thuần khiết.

Tố Diệp chau mày, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của Bạch Băng ở gần đó như làm thiêu rụi đôi mắt cô.

Cô nghe thấy Bạch Băng lên tiếng, giọng nói không quá to, không quá nhỏ, vừa đủ để lọt vào tai cô.

“Tuy rằng tôi không phải người phát ngôn của Tinh Thạch, nhưng tôi chỉ chung tình với trang sức của một mình Tinh Thạch thôi, tôi là fan của Tinh Thạch mà.”

Tố Diệp hừ một tiếng.

Trong đám phóng viên có người hỏi: “Băng Băng! Anh Niên có biết cô tới cửa hàng chi nhánh này không? Nếu bây giờ cô nói với anh ấy, anh ấy có tới đây ngay lập tức không?”

“Chuyện này...” Bạch Băng cố ý kéo dài giọng: “Đây hình như là chuyện riêng tư của tôi và anh ấy thì phải.”

“Tiết lộ một chút đi mà Băng Băng. Thêm nữa, quãng thời gian này

nhà họ Diệp liên tục xảy ra chuyện, cô có biết sự tình không?”

“Đúng đấy, Băng Băng! Trước đây cô luôn nói quan hệ của mình với Tinh Thạch không tồi. Bây giờ Tinh Thạch lại xảy ra một chuyện động trời như vậy, cho chúng tôi một chút thông tin nội bộ đi.”

Bạch Băng mím môi, nụ cười càng trở nên thù mị như tiểu thư khuê các. Cuối cùng cô ta nói một câu: “Mọi người đừng như vậy. Tôi chỉ tới đây mua đồ thôi. Đừng coi tôi như người phụ nữ bên cạnh anh Niên như thế.”

“Băng Băng...”

Tố Diệp chứng kiến cảnh ấy trong bình thản, ánh mắt không một chút biểu cảm.

Khi Bạch Băng đuổi được đám phóng viên về, quay lại phòng ngủ mà cửa hàng đã chuẩn bị cho cô ta, không ngờ lại nhìn Tố Diệp, nhất thời ngớ ngàng.

Tố Diệp đã gọi sẵn cafe, ngồi trên sofa đợi cô ta. Sau khi thấy cô ta đi vào, cô chỉ vào chiếc ghế đối diện: “Cô mệt quá rồi phải không? Ngồi xuống nghỉ ngơi đi!”

Cuộc gặp mặt này có chút đường đột, lại còn là một người không thể ngờ tới, Bạch Băng đứng ngoài cửa hơn một phút mới phản ứng lại. Cô ta tiện tay khép cánh cửa phòng nghỉ lại, nhanh chóng nở nụ cười, nho nhã hết như đang trả lời phỏng vấn.

Nhưng đập vào mắt Tố Diệp chỉ toàn là giả dối.

“Không ngờ lại được gặp cô ở đây!” Bạch Băng ngồi đối diện với cô. Dù cho cô ta ăn mặc khá thoải mái nhưng cũng không hề toát ra vẻ

mệt mỏi.

So với Bạch Băng, hôm nay Tố Diệp ăn mặc nổi trội, chèn ép hơn một chút. Nếu ai không hiểu sự tình, đại bộ phận đều sẽ cho rằng Tố Diệp là người chủ động tới gây sự. À, mà không sai. Tố Diệp cũng cảm thấy hôm nay cô chủ động kiểm chuyện.

Cái cô Bạch Băng này, cô đã thấy ngựa mất lâu rồi, từ lúc ở trấn Thiên Đăng.

Trên người Bạch Băng là một bộ quần áo thỏ trắng. Tố Diệp thì khác, phía trên là chiếc áo đen được thiết kế bó sát người, bên dưới là chiếc chân váy xếp tầng dài tới đầu gối màu xanh dương. Bên ngoài cô tùy ý khoác thêm một chiếc áo dạ màu trắng sữa, đồng màu với chiếc túi xách đặt bên cạnh tách cafe. Mái tóc dài đen tuyền không được buộc lên mà để thả tự do. Gương mặt cô cũng sáng sủa hết như màu chiếc áo dạ, còn có phần trắng nhợt. Cô chỉ thoa một chút son môi nhạt nhòa, màu hồng phấn của cánh đào.

Trên cổ cô đeo một sợi dây chuyền đơn giản. Nhưng những người sành sỏi nhìn qua là có nhận thấy ngay viên kim cương trên đó không phải hạng xoàng. Còn lại, không còn một thứ trang sức nào khác, gọn gàng vô cùng.

Sau khi nghe Bạch Băng nói xong, Tố Diệp cười khế: “Nếu không tính cậu chủ nhà họ Diệp thì tôi chính là cổ đông lớn nhất của Tinh Thạch. Cô cảm thấy gặp được tôi ở đây là chuyện bất ngờ lắm sao?”

Một người thường xuyên lăn lộn trong giới giải trí như Bạch Băng, sao có thể không nghe ra giọng điệu khiêu khích của cô? Sau khi hơi ngẩn người giây lát, cô ta lập tức tìm lại được nụ cười: “VẬY sao? Tôi chẳng hiểu biết gì mấy chuyện làm ăn thương trường.”

Tố Diệp không ép cô ta quá đáng, chỉ khế đẩy một trong hai ly cafe tới trước mặt cô ta: “Mocha vừa mới pha. Thế là đủ cho cuộc gặp gỡ tình cờ của chúng ta.”

Bạch Băng không động vào tách cafe mà chỉ mỉm cười: “Thật ngại quá, tôi không uống cafe.”

“Tôi còn chẳng quan tâm, cô sợ cái gì?” Tố Diệp cầm chiếc thìa nhỏ lên khế nguấy lớp cafe trên cùng.

Lớp chất lỏng thơm nồng khế sóng sánh, trở thành một vòng xoáy nhỏ.

Nụ cười trên môi Bạch Băng khựng lại, một lúc lâu sau mới bật cười: “Cô cũng biết chúng tôi làm diễn viên mà, nghiêm khắc với cái miệng của mình trước thì mới giữ được dáng của mình.”

“Kể cả cô có gầy như tia sét, sợ rằng Niên Bách Ngạn cũng sẽ không hồi tâm chuyển ý đâu.” Tố Diệp bất ngờ nói.

“Cô nói thế là ý gì?” Ánh mắt Bạch Băng ngập tràn vẻ cảnh giác.

Tố Diệp bung cốc cafe lên, nhìn dòng nước vẫn còn đang xoay tròn trong cốc. Cô hơi chần chừ một lát nhưng chắc mấy chốc ánh mắt chợt lạnh ngắt. Cô khế nhấp một ngụm, rồi đặt xuống, thản nhiên nhìn Bạch Băng.

“Ở đây chỉ có hai chúng ta, phòng nghỉ này lại khá yên tĩnh, thế nên cô không cần sợ bị người khác moi móc được scandal gì.” Ngừng một lát, cô nói tiếp: “Kể một chút đi, chuyện giữa cô và Niên Bách Ngạn.”

Bạch Băng không ngờ cô lại nói vậy, bất chợt trở nên ngượng ngập:

“Cô nói gì thế? Cái gì gọi là chuyện giữa tôi và Niên Bách Ngạn?”
Dứt lời, cô ta cũng chẳng sợ béo nữa, cầm cafe lên uống một hớp.

Có lẽ khi cafe tràn xuống cổ họng rồi cô ta mới chợt nhận ra, lại vội vàng đặt cái tách xuống.

Tố Diệp quan sát từng động tác của cô ta, cười nhạt rồi bổ sung: “Cô có thể kể với tôi quá trình trước và sau khi cô trở thành tình nhân của Niên Bách Ngạn. Ví dụ như, hai người bắt đầu từ khi nào, hay là tại sao lại chia tay?”

Cả người Bạch Băng run lên. Cô ta trợn trừng hai mắt, nhìn Tố Diệp chăm chăm, rồi vô thức buột miệng: “Làm sao cô biết chuyện này? Bách Ngạn nói với cô chuyện của hai chúng tôi ư?”

Một câu khiến làm đáy lòng Tố Diệp lạnh ngắt.

Chẳng qua cô chỉ suy đoán mà thôi, không ngờ lại thật sự tìm ra chân tướng chuyện Bạch Băng là tình nhân của Niên Bách Ngạn!

Từ lúc ở trấn Thiên Đăng, Tố Diệp vẫn luôn suy nghĩ. Tại sao Bạch Băng có thể nhắc tới tên Niên Bách Ngạn mà không hề kiêng dè như vậy. Rồi sau đó, Bạch Băng hết lần này tới lần khác làm cho scandal của mình trở nên nóng bỏng, lúc đó tất cả mọi người đều tin chắc người Niên Bách Ngạn ngoại tình chính là Bạch Băng. Lúc đó tuy rằng cô biết tất cả mọi chuyện đều là Niên Bách Ngạn đang bảo vệ cô. Nhưng chuyện khiến cô thấy khó hiểu chính là, cho dù là một người dựa vào scandal để thành danh, cũng không thể nào sẵn sàng hy sinh mà không màng tới tiếng tăm của mình như vậy? Hướng hồ một diễn viên đã có danh tiếng như Bạch Băng, còn cần thiết tạo scandal để nổi tiếng không?

Ẩn tình bên trong cô không muốn nghĩ nhiều.

Nhưng giác quan trời sinh của người phụ nữ nói cho cô biết, cô Bạch Băng đó chưa chắc đã chỉ đơn giản là muốn tạo scandal như thế. Cô ta tận tâm tận lực giúp đỡ Niên Bách Ngạn, lẽ nào không cần một chút hồi đáp?

Cô không muốn hỏi Niên Bách Ngạn chuyện quá khứ, mà Niên Bách Ngạn sau khi bị cô truy hỏi chuyện có phải có tình nhân hay không cũng đã thể hiện rõ thái độ, trước đây anh không thiếu phụ nữ.

Ai cũng có quá khứ.

Chỉ cần trái tim Niên Bách Ngạn vẫn thuộc về cô là đủ rồi.

Từ ngày quyết định đi theo Niên Bách Ngạn, Tố Diệp đã hiểu rõ. Trước đây cuộc đời Niên Bách Ngạn có bóng hình phụ nữ, tương lai cũng sẽ có. Cô biết mình sẽ phải cùng rất nhiều người phụ nữ tranh đoạt Niên Bách Ngạn, dốc sức để thu hút ánh mắt của Niên Bách Ngạn, để trong lòng anh, trong mắt anh chỉ có một mình mình.

Nhưng, như vậy là bất công.

Hôm nay sau khi gặp Bạch Băng, Tố Diệp liền cảm thấy giữa cô và Niên Bách Ngạn, ngay từ đầu đã là một cuộc gặp gỡ không công bằng.

Cô có thể toàn tâm toàn ý yêu người đàn ông này, chỉ cần anh yêu cô.

Nhưng hôm nay tiền đề ấy không còn nữa, ít nhất cô cũng phải giành giật cho mình một chút công bằng nhỏ nhoi đó chứ?

Bạch Băng cũng đã ý thức được mình vừa lỡ lời. Cô ta cố gượng

cười để che giấu sự mất mặt trong lòng, hắng giọng nói: “Bách Ngạn có biết cô tới tìm tôi không?”

“Cô muốn để anh ấy biết?” Tố Diệp cười khẩy. Chắc chắn Bạch Băng cũng không dám rêu rao chuyện ngày hôm nay ra ngoài.

Quả nhiên, Bạch Băng nói hơi gấp: “Đương nhiên là không muốn!”

Cả hai đều là người thông minh. Tố Diệp nhạy bén mà Bạch Băng cũng không ngu ngốc. Cô ta biết sảy chân một lần sẽ để lại sai lầm muôn đời. Nếu để Niên Bách Ngạn biết được chuyện này, chỉ sợ sau này giới giải trí sẽ không còn chỗ cho cô ta đứng nữa.

“Cứ nói đi! Tôi có rất nhiều thời gian để nghe cô kể chuyện.” Tố Diệp ung dung.

Bạch Băng thở dài, do dự: “Cô muốn biết thật sao?”

Tố Diệp nhíu mày: “Cô không nói cũng được thôi. Tôi sẽ đi hỏi thẳng anh ấy. Cô cũng trót nói ra rồi, chắc là anh ấy cũng không dám giấu tôi.”

Câu nói ấy đủ để Bạch Băng hình dung rõ ràng vị trí của cô trong lòng Niên Bách Ngạn.

Thấy vậy, cô ta cũng chẳng biết làm cách nào, đành gật đầu: “Tôi đúng là tình nhân của Niên Bách Ngạn, ý tôi là trước đây.”

Ngoài mặt Tố Diệp tỏ ra vô cảm, nhưng ruột gan thì đau nhói như bị hàng ngàn mũi kim châm vào.

“Kỳ thực một người đàn ông như Niên Bách Ngạn, anh ấy không chủ động mở lời thì cũng đã có rất nhiều người phụ nữ tự nhào tới rồi.”

Bạch Băng khẽ điều chỉnh lại tư thế ngồi. Có thể nhận ra, cô ta rất muốn tự tẩy trắng cho hình tượng của mình.

Tố Diệp cười nhạt.

“Tôi... được Niên Bách Ngạn bao nuôi ba năm, có lẽ là người lâu dài nhất trong số tình nhân của anh ấy rồi.” Bạch Băng nói một cách khó khăn.

Ngón tay Tố Diệp run lên.

Cô biết Niên Bách Ngạn có phụ nữ, nhưng nghe câu này vẫn thật đau tai.

“Chắc cô sẽ không tin...” Bạch Băng liếm môi, hít sâu một hơi: “Bách Ngạn là người đàn ông đầu tiên của tôi, lần đầu tiên của tôi là dành cho anh ấy. Tôi đi theo anh ấy ba năm, chưa một lần phản bội, cam lòng tình nguyện, hoang tưởng rằng anh ấy là bạn trai của mình, thậm chí... là chồng của mình.”

Tố Diệp cầm chặt tách cafe trong tay, từng khớp ngón tay đau nhức.

Bạch Băng từ tốn nhấp cafe, rồi bắt đầu kể lại câu chuyện của cô ta và Niên Bách Ngạn. Ban đầu cô ta còn có chút khó khăn, ngôn từ thận trọng. Nhưng dần dần, cùng với những hình ảnh đẹp để hiện lên, ngữ điệu của Bạch Băng cũng mỗi lúc một tự nhiên và vui vẻ hơn.

Lúc Bạch Băng quen Niên Bách Ngạn, anh còn chưa về nước.

Mà lúc đó Bạch Băng cùng một người chị em ra nước ngoài. Vốn dĩ cô ta chỉ muốn đi chơi để mở rộng tầm mắt một thời gian rồi về nước. Ai ngờ sang tới nước ngoài, cô ta lại quen thêm một vài người

bạn, đều xuất thân từ giới kinh doanh, bình thường hay đưa cô đi ăn uống cũng vui vẻ.

Và cô ta đã biết mặt Niên Bách Ngạn trong một buổi tiệc.

Chỉ một cái nhìn thôi, trái tim Bạch Băng cũng đã trầm luân.

Lúc đó Niên Bách Ngạn vẫn chưa nghiêm nghị như bây giờ, nhưng anh cũng đã thể hiện được tài năng và sự nhạy bén của mình tại một công ty con của Tinh Thạch. Trong buổi tiệc đó, anh đã trở thành người đàn ông xuất sắc nhất trong mắt rất nhiều phụ nữ.

Một trong số những người bạn của cô ta làm ở ngân hàng, vừa hay lại có quan hệ hợp tác với công ty con đó của Tinh Thạch, bèn kéo cô lên, chủ động bắt chuyện với Niên Bách Ngạn.

Khoảnh khắc ấy, trái tim Bạch Băng như sắp nhảy vọt ra ngoài.

Cô ta không hề nghĩ trên đời lại có một người đàn ông như thế, giống như bầm sinh đã phát ra ánh sáng. Bất luận anh đi tới đâu cũng khiến người ta phải dừng bước ngẩn nhìn.

Lúc được bắt tay với Niên Bách Ngạn, Bạch Băng căng thẳng đến nỗi không dám thở mạnh.

Chỉ tiếc là, ánh mắt Niên Bách Ngạn chẳng hề dừng lại trên người cô ta, mà lại tiếp tục bàn bạc chuyện hợp tác với người bạn bên cạnh.

“Cứ như thế, lần đầu tiên gặp nhau, chỉ có tôi nhớ anh ấy, còn anh ấy không hề nhớ tôi.” Bạch Băng cười khổ, nói với Tố Diệp.

Tố Diệp cảm thấy như có một lưỡi dao sắc bén khẽ rạch qua huyết quản, khi hô hấp làm cô đau đớn và khó nhọc.

“Lần gặp lại của tôi và Niên Bách Ngạn đã là một năm sau đó.” Bạch Băng nói tiếp.

Năm đó sự nghiệp của Bạch Băng phát triển rất tệ. Rất nhiều lần thử vai gặp thất bại, nếu không thì cũng gặp lừa đảo. Bao nhiêu tiền khó khăn vất vả lắm mới kiếm được đều bị lừa sạch.

Không còn cách nào khác, cô ta chỉ còn cách bán thân.

Đương nhiên, cái gọi là bán thân tức là đi làm người mẫu. Cô ta nhận đi biểu diễn khắp mọi nơi, bất kể ở đâu, chỉ cần kiếm được tiền là sẽ không kén chọn. Vì dáng người cô ta cũng cao ráo, lại xinh đẹp, nên chẳng mấy chốc đã được một người quản lý coi trọng, ký hợp đồng và đưa cô ta đi trình diễn.

Đó là một tay lão làng trong giới người mẫu, cũng là một con bướm hoa giữa những người đàn ông xung quanh. Sau đó có một ngày, chị ta tìm tới Bạch Băng, cho cô ta một khoản thù lao hậu hĩnh. Bạch Băng kinh ngạc không hiểu chuyện gì, người quản lý tươi cười nói với cô ta rằng, muốn cô ta tối đó cùng các chị em tới một phòng VIP được chỉ định trước, phục vụ mấy nhân vật tầm cỡ.

Lúc này Bạch Băng mới hiểu ra, liên tục từ chối, nói mình chỉ đi trình diễn thôi, không tiếp khách.

Người quản lý tỏ ra khó chịu, rồi hằn học buông một câu, ý là nếu tối đó cô ta không chịu đi, sau này đừng mơ được tiếp tục ở lại giới người mẫu nữa.

Bạch Băng cùng đường, đành phải gật đầu.

Nhưng, khi cô ta bấm bụng cùng một đám người mẫu khác đẩy cửa

phòng ra, không ngờ lập tức nhìn thấy một người ngồi trên sofa, đang từ tốn uống rượu... Niên Bách Ngạn.

Quyển 8 - Chương 394: Thật sự đáng sợ

“Niên Bách Ngạn là một người đàn ông quá cuốn hút, thế nên mới nổi bật giữa đám đông như thế. Có thể dùng cụm từ “không ai sánh kịp” để hình dung anh ấy.”

Khóe môi Bạch Băng lem một chút bột cafe, thoạt nhìn trông giống như một người phát ngôn của một hãng sữa nào đó, khi quảng cáo sẽ liếm hai bên mép. Nhưng chẳng mấy chốc, cô ta cầm khăn giấy lên, lịch sự lau đi. Ngửi khí nghe có vẻ nhẹ nhàng nhưng sau khi nhấn mạnh thêm một câu thì lại giống như có dụng ý khác: “Không nói quá chút nào!”

Khi đặt khăn giấy xuống, Tố Diệp thấy bàn tay mềm mại của cô ta được sơn móng tay. Đó là một màu đỏ chói mắt, tạo thành một sự kết hợp thất bại với bộ quần áo thỏ con ra vẻ vô tội hôm nay.

Nhưng sự chú ý của Bạch Băng không dồn vào việc cô ta bôi nhiều sơn móng tay lệch lạc như thế. Ngón tay cô ta khẽ giơ lên, cài một lọn tóc ra sau tai, tiếp tục kể lại từng chút một trong câu chuyện của mình và Niên Bách Ngạn.

Tối đó, trong cả căn phòng chỉ có Niên Bách Ngạn là yên lặng nhất.

Ánh đèn sắc sỡ dị thường chiếu rọi một cách xấu xa lên đỉnh đầu. Mỗi một vòng sáng hắt xuống, vô tình lướt qua gương mặt người đàn ông nào đều hiện rõ những nụ cười phóng đảng, buông thả, dục vọng lỗ liễu.

Bạch Băng và mấy chị em khác bị những gã đàn ông đó kẹp vào giữa, từng chai rượu mạnh được xếp đầy chiếc bàn dài.

Chỉ có mình Niên Bách Ngạn là uể oải chìm cả cơ thể dài ngoằng của mình vào trong sofa, lặng lẽ uống rượu của mình. Rõ ràng anh cũng đang tham gia cuộc vui này, nhưng bản thân lại nhàn rỗi nhất. Bạch Băng phát hiện, khi ánh đèn rọi xuống, duy nhất chỉ có gương mặt Niên Bách Ngạn là điềm đạm, bình thản.

Cả bữa tiệc, tâm tư của Bạch Băng dồn cả vào người Niên Bách Ngạn, mà quên hẳn việc phải tiếp khách. Sau khi cô ta liên tục từ chối ly rượu, cuối cùng người khách đó cũng bị chọc giận, gọi người quản lý đã đưa bọn họ tới để răn dạy.

Người quản lý không nói câu nào, lập tức cho Bạch Băng ăn một bạt tai. Những lời chửi mắng khó nghe tới nỗi cô ta chỉ muốn mở cửa sổ nhảy xuống. Khi người khách một lần nữa làm khó cô ta, Niên Bách Ngạn nãy giờ vẫn im lìm ngồi uống rượu bỗng bất ngờ giải vây thay cho cô ta. Anh nói một câu: Được rồi! Phạm lỗi mắng vài câu rồi bỏ qua, tiếp tục uống rượu đi, đừng làm mất nhã hứng của mọi người!

Vị khách lúc đó mới chịu thôi.

Tuy câu nói này không giống như một lời đặc biệt để giúp đỡ cô ta, nhưng Bạch Băng vẫn rất cảm kích.

Sau khi tiệc tan, cô ta đuổi theo Niên Bách Ngạn đang chuẩn bị lên xe, thanh âm vì kích động mà trở nên run rẩy. Nhưng điều khiến cô ta cảm thấy hụt hẫng chính là Niên Bách Ngạn lại nhìn mình bằng ánh mắt nghi hoặc, hỏi một câu: “Cô là?”

Bạch Băng tự cho rằng mình cũng là một cô gái xinh đẹp, trước nay vẫn luôn được đàn ông quan tâm và theo đuổi, nhưng thái độ của

Niên Bách Ngạn khiến cô ta tổn thương, đồng thời cũng chính vì sự xa cách đó mà cô ta càng si mê cuồng điên.

Cô ta nói rằng mình là người mẫu ở trong phòng tiếp khách ban nãy, rồi lại nói thêm một năm trước đã từng gặp anh. Hiển nhiên là Niên Bách Ngạn chẳng có tí ấn tượng nào với cô ta. Cuối cùng Bạch Băng đành phải lôi cả người bạn làm ngân hàng của mình ra, Niên Bách Ngạn mới chợt nhớ lại.

Nhìn bóng hình lúc gần lúc xa của Niên Bách Ngạn, lòng ái mộ của Bạch Băng lại càng sâu đậm thêm. Cô ta bạo dạn kéo cánh tay anh, làm một việc to gan nhất trong cuộc đời. Cô ta nói với Niên Bách Ngạn: Anh Niên! Tôi... muốn theo anh.

Niên Bách Ngạn nhìn cô ta bằng ánh mắt khó hiểu.

Bạch Băng liều lĩnh nói ra mục đích của mình. Cô ta muốn theo anh, vì hành vi vừa rồi của mình trong phòng đã làm người quản lý giận dữ, e là sau này cũng không còn nơi nào để đi.

Niên Bách Ngạn nhìn cô ta rất lâu, rồi hỏi: Cô có biết theo tôi nghĩa là như thế nào không?

Bạch Băng nói biết. Cô ta chỉ muốn theo anh, không quan tâm sau này ra sao.

Kể từ buổi tối hôm đó, đã chính thức đặt cơ sở cho mối quan hệ giữa cô ta và Niên Bách Ngạn. Nói chính xác hơn là, mở đầu cho việc Niên Bách Ngạn bao nuôi cô ta. Cô ta đã ở bên cạnh Niên Bách Ngạn tròn ba năm. Trong ba năm này, dưới sự giúp đỡ của Niên Bách Ngạn, sự nghiệp của cô ta mỗi lúc một rực rỡ, từ một người mẫu trở thành một diễn viên màn ảnh, từng bước thực hiện giấc mộng trở thành một ngôi sao nổi tiếng, ai ai cũng biết tới.

“Ngay từ đầu, thái độ của Niên Bách Ngạn đã rất rõ ràng. Anh ấy nói với tôi, tôi và anh ấy chỉ có được những thứ mình cần. Tôi chỉ là tình nhân của anh ấy, không có tư cách can dự vào bất kỳ chuyện gì.” Bạch Băng cười chua xót, ngược mắt lên nhìn Tố Diệp: “Có thể nói anh ấy là người đàn ông khiến người ta đắm đuối nhất, đồng thời cũng là người vô tình, không có trái tim nhất.”

Ngón tay Tố Diệp run nhẹ. Cô không ngờ Bạch Băng lại dùng từ “không có trái tim” để hình dung Niên Bách Ngạn.

“Tôi biết một người đàn ông xuất sắc như Niên Bách Ngạn thì bên cạnh không thể chỉ có mình tôi. Phụ nữ chủ động nhào vào lòng anh ấy quá nhiều. Trong mắt anh ấy, tôi cũng chỉ là một trong số đó mà thôi. Có lẽ phụ nữ mà quá chủ động cũng sẽ tự hạ thấp giá trị của mình. Ít nhất thì trong mắt anh ấy, tôi không thể trở thành một người đặc biệt.”

Nói tới đây, Bạch Băng giong tay chà mạnh gương mặt, làm dần dần nét mặt cứng đờ.

“Niên Bách Ngạn là người cuồng công việc điển hình. Trong lòng anh ấy, công việc luôn là thứ chiếm vị trí thứ nhất, còn phụ nữ trong mắt anh ấy e là còn chẳng bằng một bộ quần áo đắt tiền. Nếu bắt anh ấy lựa chọn giữa công việc và phụ nữ, anh ấy nhất định sẽ chọn cái thứ nhất mà bỏ quên cái thứ hai. Đối với phụ nữ, anh ấy không có tính nhẫn nại, chán ghét nhất là loại phụ nữ không dung kiếm chuyện, vô lý vô cớ. Thế nên lần nào cũng tôi tự nhắc nhở bản thân mình, trước mặt anh ấy phải biết điều một chút, nghe lời một chút, không được nói và không được làm những lời hoặc những việc khiến anh ấy không vui. Vì tôi đã tận mắt chứng kiến một nữ thư ký vì quyến rũ anh ấy không phân biệt hoàn cảnh, hậu quả đã phải nghỉ việc.”

Qua lời nói của Bạch Băng, Tố Diệp dường như nhìn thấy một Niên Bách Ngạn hoàn toàn xa lạ.

“Nhưng phụ nữ luôn tham lam.” Bạch Băng cười tự trào: “Tôi ở bên cạnh anh ấy ba năm, lâu dần tôi cứ ngỡ trong lòng anh ấy mình ít nhiều cũng có phân lượng. Quan trọng hơn, tôi đã thật sự coi anh ấy là người đàn ông của mình. Tối nào tôi cũng đợi điện thoại của anh ấy. Ba năm cô nghe thì rất dài nhưng cô tin không? Có những lúc tôi và anh ấy nửa năm mới được gặp nhau hai, ba lần. Vì anh ấy có quá nhiều công việc để làm. Dường như anh ấy luôn triền miên trong những buổi tiếp khách và những cuộc họp không bao giờ dứt vậy.”

“Việc làm sai lầm nhất của tôi chính là quá muốn chiếm anh ấy cho riêng mình. Nhưng trong ba năm, thái độ của Niên Bách Ngạn vẫn luôn không nóng không lạnh, không gần gũi cũng không xa cách. Tôi và anh ấy gặp mặt, lần nào cũng là tới một phòng khách sạn đã được chỉ định trước. Anh ấy chưa bao giờ đưa tôi về nhà, cũng chưa bao giờ qua đêm ở nhà tôi. Thậm chí có thể nói đến cửa nhà tôi anh ấy còn chưa đặt chân tới lần nào. Nhưng càng như vậy tôi lại càng yêu anh ấy.”

Ánh mắt Tố Diệp vẫn rất bình tĩnh, giống như tách cafe trước mặt đang dần dần nguội ngắt, không một chút hơi ấm.

“Tôi không chịu nổi việc trong mắt anh ấy chỉ có công việc, cũng không chịu nổi việc mấy người phụ nữ khác luôn chủ động thân thiết với anh ấy. Tôi bắt đầu ghen ghét, bắt đầu đổ kỵ, bắt đầu đa nghi. Sau khi gặp mặt anh ấy, tôi luôn nhân lúc anh ấy không để ý để xem danh mục tin nhắn, kiểm tra nhật ký điện thoại. Chỉ cần một thời gian dài không thấy anh ấy liên lạc, tôi lại cảm thấy không yên tâm trong lòng, sợ rằng anh ấy lại đang mây mưa cùng người phụ nữ khác. Tôi không nhịn được, bèn gọi điện trong lúc anh ấy đang làm việc, làm nũng rằng tôi nhớ anh ấy. Nhưng Niên Bách Ngạn lại nổi giận. Tôi

quên mất anh ấy ghét nhất bị người khác làm phiền trong lúc làm việc. Anh ấy không liên lạc với tôi bằng bất cứ hình thức nào nữa đúng ba tháng trời. Tới cuối cùng tôi thật sự không thể chịu đựng nổi nhớ nhung, nên đã chủ động gọi điện thoại, xin lỗi anh ấy, xin lỗi không ngừng.”

Nói tới đây, ánh mắt Bạch Băng chợt co rụt.

Cả trái tim Tố Diệp cũng thắt lại.

“Sau đó cuối cùng anh ấy cũng tới. Giây phút nhìn thấy anh ấy, tôi cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất. Nhưng tối đó cũng chính niềm hạnh phúc ấy đã khiến tôi không tỉnh táo.” Bạch Băng nắm chặt tay lại: “Tôi đã giờ trò trên bao cao su.”

Tố Diệp kinh hoàng nhìn Bạch Băng.

Bạch Băng cũng nhìn cô không chớp mắt, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Tôi muốn mang thai đứa con của anh ấy, tôi muốn sinh con cho anh ấy.”

“Gì... Gì cơ?” Cuối cùng Tố Diệp cũng lên tiếng, thanh âm nhỏ bé như bị ai bóp cổ.

“Cô không nghe nhầm đâu, tôi muốn sinh con cho Niên Bách Ngạn.” Bạch Băng lặp lại lần nữa: “Tôi yêu anh ấy, không liên quan gì tới tiền bạc và địa vị của anh ấy. Tôi chỉ muốn sinh con cho một người đàn ông như vậy. Tôi tưởng chỉ cần có con anh ấy nhất định sẽ trân trọng tôi, dù sao tôi cũng đã đi theo anh ấy nhiều năm như vậy.”

Tố Diệp nghe thấy tiếng răng mình va vào nhau ken két.

“Nhưng Niên Bách Ngạn đã phát hiện ra trò vặt của tôi. Anh ấy nhận

ra bao cao su có vấn đề. Tối đó thái độ của anh ấy lạnh lùng đến rợn người. Anh ấy nói với tôi: Bạch Băng, tôi nghĩ cô quên mất thân phận của mình rồi. Giọng của Bạch Băng hơi nghẹn ngào: “Nói xong câu ấy là anh ấy bỏ đi. Khoảnh khắc ấy tôi mới thực sự ý thức được anh ấy nhấn tâm nhường nào. Không, anh ấy là người đàn ông không có trái tim, khiến cho phụ nữ vì mình mà sống không bằng chết. Anh ấy đã thật cắt đứt mọi quan hệ với tôi, bảo thư ký đưa cho tôi một tờ chi phiếu và vai nữ chính trong một bộ phim điện ảnh. Khoảng thời gian đó, tôi chờ đợi được gặp lại Niên Bách Ngạn như một kẻ điên, hy vọng anh ấy hồi tâm chuyển ý, nhưng anh ấy đã kiên quyết như thế, đi là đi.”

“Nhưng tôi vẫn phải cảm ơn cơ hội cuối cùng mà anh ấy để lại cho tôi. Nếu không nhờ vai diễn đó, có lẽ bây giờ tôi đã khăn gói về quê từ lâu rồi. Sau đó mấy năm nay, tôi đã dùng hết mọi thủ đoạn để leo lên, từng bước tới được vị trí ngày hôm nay. Năm nay, tôi và Niên Bách Ngạn mới thật sự là quan hệ hợp tác, nhưng không ngờ anh ấy lại kết hôn, lấy cô chủ nhà họ Diệp.”

“Bác sỹ Tố! Nghe tới đây có phải cô cảm thấy mình rất may mắn không? Chí ít thì cô cũng có được toàn bộ sự quan tâm của người đàn ông vô tình ấy?” Bạch Băng kìm chế ý định muốn khóc đã thấp thoáng trên đôi mắt, lắc đầu nhìn Tố Diệp cười khinh thường: “Cô nhầm rồi! Tôi cho cô hay, bác sỹ Tố! Cô tuyệt đối đừng nên nghĩ như thế. Bởi vì trong lòng Niên Bách Ngạn, bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì cũng không bằng dã tâm của anh ấy trong công việc. Tất cả mọi việc anh ấy làm đều vì tiền đồ của mình mà thôi. Tình yêu đối với anh ấy mà nói không đáng một xu. Anh ấy tốt với cô bao nhiêu thì tức là dã tâm của anh ấy lớn bấy nhiêu. Cô cứ thử nghĩ mà xem. Anh ấy có thể dùng chuyện kết hôn giả với Diệp Ngọc để ngồi vững vị trí tổng giám đốc Tinh Thạch, còn chuyện gì mà anh ấy không làm được? Ở bên cạnh người đàn ông Niên Bách Ngạn này, nếu cô là người động lòng trước thì định sẵn sẽ sống không bằng chết.”

Tố Diệp bất chợt nhớ tới lời Kỷ Đông Nham từng nói với mình: Khi Niên Bách Ngạn chán em mà em vẫn còn yêu anh ta, em sẽ sống không bằng chết. Khi em chán anh ta mà anh ta vẫn còn yêu em, em càng sống không bằng chết.

Bạch Băng đã được thưởng thức mùi vị của cảm giác sống không bằng chết sau khi bị Niên Bách Ngạn ghét bỏ, còn bản thân cô, có lẽ cũng sẽ có kết cục này.

“Đừng tưởng mình rất may mắn!” Cuối cùng Bạch Băng bổ sung thêm một câu: “Bị Niên Bách Ngạn chú ý tới có lẽ chính là lúc ác mộng bắt đầu. Ác mộng của tôi chính là đã yêu một người đàn ông không nên yêu. Thế còn bác sỹ Tố thì sao? Đến giờ cô vẫn chưa trắng mắt ra sao? Đại bộ phận giang sơn của Tinh Thạch đều do anh ấy giành được, cô cảm thấy anh ấy cam tâm chỉ làm một tổng giám đốc sao? Làm sao cô biết bao nhiêu chuyện trước sau xảy ra với nhà họ Diệp không phải là một kế hoạch của anh ấy? Đừng vội phủ định những gì tôi nói, vì cô không thể không thừa nhận, ngoài việc là một thương nhân tài giỏi ra, Niên Bách Ngạn còn là một con người thâm sâu khó lường. Không ai có thể đọc được suy nghĩ của anh ấy, cũng không ai dám bảo đảm có thể đoán được anh ấy nghĩ gì. Một con người như vậy... mới thực là kẻ đáng sợ!”

Quyển 8 - Chương 395: Cô chỉ là một người phụ nữ bình thường

Hoàng Phố Hội, trong căn phòng VIP lần đầu tiên Niên Bách Ngạn đưa Tố Diệp tới đây ăn cơm, mang một kiểu thiết kế kết hợp ánh sáng nóng và lạnh độc nhất vô nhị, tiếng nhạc như mây bay nước chảy, thanh âm khống chế vừa vặn, hoàn hảo, dịu êm cuốn vào tai, không vội vàng lại không rề rà. Khi tia sáng đổ xuống, hắt lên thành vô số những vòng sáng trên bộ đồ ăn tinh xảo, dù là phần rìa mạ bạc hay chất men cao cấp, bất luận cái nào cũng toát lên một nét độc đáo.

Nổi bật nhất chính là cả một biển hoa trong phòng.

Đó là những bông súng tím khiến người ta mê đắm, tràn ngập khắp mọi góc ngách trong gian phòng. Mỗi một bông súng tím ở đây đều được chọn lựa rất tỉ mỉ, kỹ lưỡng. Không có bông nào so le, cộc cạch, không có bông nào dài ngắn khác nhau, đến cả độ e ấp lớn nhỏ của từng bông cũng đều tằm tấp. Bông nào bông nấy đều được trong thời khắc rực rỡ nhất. Chúng đồng thời được vận chuyển tới Bắc Kinh bằng đường hàng không sớm nhất, quãng đường xa xôi càng thể hiện một thân phận cao quý.

Bóng hoa và bóng đèn hòa chiếu, soi sáng lẫn nhau, làm cho bầu không khí thấm đẫm hương vị lãng mạn.

Bây giờ tối, Niên Bách Ngạn có mặt tại phòng VIP đúng giờ. Chiếc nhẫn kim cương do chính tay anh cắt mài được nhẹ nhàng đặt vào

trong một bó hoa súng tím ở gần bên cạnh mình nhất. Ngắm nhìn biển hoa trong phòng, anh chợt nhớ lại lần đầu tiên tặng súng tím cho Tố Diệp.

Đó là khi anh đang từ công ty đi ra, trở về nơi cô ở, trong đầu anh chỉ toàn hiện lên cảnh tượng gã họ Kim đó quỳ gối xuống, nâng cao bó hoa hồng trong tay. Trong khung cảnh ấy, anh chỉ có thể vờ làm thính, kìm nén tất cả những bức dọc, khó chịu trong lòng khi chứng kiến cảnh tượng hoang đường đó.

Nhưng rồi chợt phát hiện ra, người hoang đường nhất là mình.

Trên đường đi, anh phá lệ, rẽ ngoặt vào một cửa hàng hoa. Quy mô của cửa hàng đó không nhỏ. Anh chìm trong cả một biển hoa, đứng nhìn đủ các hình thức, các kiểu dáng hoa khác nhau, dờ dẫm rất lâu. Có rất nhiều loại hoa anh không biết gọi tên. Số hoa anh biết chắc chỉ đếm được trên mười đầu ngón tay.

Chủ cửa hàng hỏi anh muốn lấy hoa gì. Nghĩ một lúc rất lâu anh chỉ biết đáp lại một câu: Độc đáo một chút!

Cuối cùng người chủ cửa hàng đưa cho anh một bó hoa súng tím rất to.

Và thế là, khi Tố Diệp ôm bó hoa tím ấy trong màn đêm, nhìn anh nở nụ cười tươi như hoa, anh cảm thấy bốn chữ “nữ nhân như hoa” tặng cho Tố Diệp là thích hợp nhất. Tố Diệp ôm bó hoa vui vẻ đến thế, đôi mắt xinh đẹp lấp lánh như sao trời, e thẹn nhào vào lòng anh, hương hoa mê người.

Anh đã tự trách bản thân sâu sắc. Tại anh thường ngày quá bận rộn, mà quên mất mối quan hệ gắn bó thân thiết giữa phụ nữ và hoa. Anh rất ít khi tặng hoa cho cô, cũng giống như rất ít khi nói mấy lời ngọt

ngào đường mặt trước mặt cô vậy.

Thế nên anh thường nghĩ, liệu Tố Diệp có phải cũng giống như những người phụ nữ khác, đều thích mấy thứ này không?

Niên Bách Ngạn thừa nhận bản thân mình không làm được những điều ấy. Có lẽ tại anh quá khinh suất, cũng có thể tại anh quá tự tin. Nhưng từ tối nay trở đi, anh muốn Diệp Diệp của anh trở thành người con gái đặc biệt nhất trên đời này.

Khoảng bảy giờ mười phút, giám đốc nhà hàng đưa cho Niên Bách Ngạn xem qua một lượt những món ăn đã được chuẩn bị trước. Từ món nguội ăn trước bữa tối món chính được dày công chế biến, rồi tới điểm tâm, hoa quả sau bữa ăn. Món nào Niên Bách Ngạn cũng xem xét rất cẩn thận.

Cứ như vậy cho tới tận bảy rưỡi.

Mọi sự đều đã đầy đủ, chỉ còn thiếu “gió Đông”.

Mà cơn gió Đông ấy chính là Tố Diệp.

Niên Bách Ngạn nhìn đồng hồ, chăm chăm quan sát kim phút nhích từng bước một. Ngón tay gầy của anh gõ nhịp nhàng lên mặt bàn, mang theo một sự chờ đợi mãnh liệt nhất trước giờ trong cuộc đời.

Cứ thế, từng giây từng phút trôi đi, nhưng tới tận tám giờ vẫn không thấy bóng dáng Tố Diệp đâu.

Đầu mày Niên Bách Ngạn nhíu chặt lại. Sự điềm tĩnh thường ngày giờ cũng phần nào để lộ sự lo lắng. Anh bắt đầu liên tục giơ tay lên xem đồng hồ. Khi kim giờ của chiếc đồng hồ cơ từ tốn chỉ vào số tám, anh cảm di động lên.

Anh gọi điện thoại hết lần này tới lần khác nhưng vẫn không thể nào liên lạc được với đối phương.

Niên Bách Ngạn bắt đầu căng thẳng. Anh suy nghĩ rồi gọi thẳng về tư hợp viện.

Chuông đổ rất lâu, là Niên Bách Tiêu nhận máy, thanh âm có chút mệt mỏi.

“Diệp Diệp đã về nhà chưa?” Niên Bách Ngạn kìm chế hỏi.

Niên Bách Tiêu đáp một câu: Vừa về xong, vào phòng rồi nhưng chưa thấy đi ra.

Niên Bách Ngạn nghe xong, sắc mặt hơi thay đổi.

Trong phòng không hề bật đèn. Đèn đêm bên ngoài hắt vào không gian u tối.

Tổ Diệp yên lặng ngồi trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm vầng trăng rực sáng trên bầu trời. Bóng cô chìm trong luồng ánh sáng tĩnh mịch và u tối, bé nhỏ cô đơn hết đêm đen.

Hai tay cô ôm lấy đầu gối. Khi mái tóc dài rủ xuống mặt, trông nó lại càng nhợt nhạt.

Ở bên ngoài, Niên Bách Tiêu đập cửa rầm rầm, thái độ không khách khí: “Có chuyện gì vậy? Đừng có nghĩ quẩn đấy!”

Tổ Diệp vẫn mím chặt môi, không lên tiếng.

Tiếng đập cửa mỗi lúc một to. Cuối cùng, cô mới hét lên một tiếng về

phía cửa: “Để tôi yên tĩnh một lát đi!”

Thế là tiếng động bên ngoài im bật.

Đúng thế, chẳng có gì mà cô nghĩ không thông cả, thậm chí có thể nói cô nghĩ rất thông suốt.

Chỉ có điều, tới tận bây giờ khi quay trở về đây, ngồi trên giường, Tố Diệp vẫn không hiểu mục đích mình chủ động tìm Bạch Băng là để làm gì. Rốt cuộc cô muốn tìm kiếm điều gì từ cô ta?

Sau khi cuộc nói chuyện giữa cô và Bạch Băng kết thúc, Bạch Băng đã hỏi cô một câu: Cô có tin Niên Bách Ngạn yêu cô không?

Cô chỉ cười, đáp lại: Chuyện này không liên quan tới cô!

Đúng vậy, tình yêu của cô và Niên Bách Ngạn vốn là chuyện của hai người. Chuyện riêng của họ có liên quan tới người khác sao? Tố Diệp vẫn luôn cảm thấy tình yêu là một chuyện rất đơn giản. Trên con đường này chỉ cần cô yêu anh và anh cũng yêu cô là được.

Nhưng sao đi mãi đi mãi, bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi?

Từ lúc nghe thấy câu nói trong phòng bệnh cho tới bây giờ, cô luôn im lặng, không cãi cọ, không khóc lóc om sòm.

Cô cố gắng bằng mọi khả năng của mình để đè nén mọi bi thương, dùng hết sức để phân tích những điều thật thật giả giả bên trong, dốc toàn lực để tìm được những luận chứng phản bác lại câu nói “Không yêu” đó của Niên Bách Ngạn.

Cô là một người giỏi tự huyễn hoặc bản thân như thế. Dù cho tận tai nghe thấy Niên Bách Ngạn nói, tận mắt chứng kiến nét mặt lạnh lùng,

điềm nhiên của anh, cô vẫn cố gắng hồi tưởng về quá khứ, nhớ lại những điều tốt đẹp Niên Bách Ngạn đã làm cho cô.

Cô không hiểu, từng lời nói từng hành động yêu thương như thế, bao lần dịu dàng đến mức khiến cô cảm động sao có thể là giả được? Cô đã từng nhìn thấy sự chân thành của anh. Cô đã đọc được trong ánh mắt anh chân tình, sao có thể chỉ là một màn kịch?

Ngay cả Hứa Đồng cũng từng nói với cô: Tố Diệp! Cô khác những người khác.

Cô cũng tin tưởng rằng trong lòng Niên Bách Ngạn mình khác biệt, hơn nữa còn rất tự tin vào niềm tin ấy.

Có lẽ mục đích lớn nhất khi đi tìm Bạch Băng của cô chính là muốn thông qua cô ta để chứng minh, cô chính là người duy nhất có thể khiến Niên Bách Ngạn phá lệ, hơn nữa còn có thể thu hút được sự chú ý của anh.

Nói thật lòng, tình cảm của Bạch Băng đối với Niên Bách Ngạn không tác động quá lớn đến cô. Cô cũng chẳng quan tâm cô ta đáng thương cỡ nào. Cô chỉ muốn lập tức cho cô ta một cái bạt tai, rồi buông một câu: Đáng đời! Ai bảo cô tự động tìm tới cửa!

Cô biết Niên Bách Ngạn đã từng có tình nhân, tuy rằng trong lòng rất buồn nhưng cũng có thể thông cảm, cũng giống như chính bản thân cô từng có một đoạn quá khứ không dám chạm vào vậy. Ít nhất thì cô biết Niên Bách Ngạn không phải một người đàn ông tối ngày tìm phụ nữ mua vui.

Nhưng cũng lại chính vì điểm này, Tố Diệp mới chần chừ.

Cô tình nguyện hy vọng Niên Bách Ngạn để lại tình cảm khắp nơi

như Diệp Uyên vậy, cũng còn hơn một chút tình cảm cũng không có, điều này mới đáng sợ.

Tận đáy lòng cô có hai tiếng nói đang không ngừng tranh cãi.

Một người nói: Tố Diệp! Mày đừng khờ khạo nữa! Chẳng phải mày làm bác sỹ tâm lý hay sao? Mày phải dựa vào cảm nhận của bản thân để tin tưởng Niên Bách Ngạn, tin rằng anh ấy yêu mày. Hôm đó có lẽ chỉ là hiểu lầm thôi. Mày tự hỏi lại lương tâm mình xem, thường ngày anh ấy không tốt với mày sao? Mày bị bệnh, anh ấy đã bỏ hết công việc vội từ nước ngoài về chăm sóc mày. Vì mày, anh ấy không ngại xóa bỏ chuyện hôn nhân của mình. Mày bị thương anh ấy lo lắng hơn ai hết. Mày phạm sai lầm anh ấy cũng rất nghiêm khắc, để mày không dấn vào vết xe đổ. Mày mang thai, anh ấy còn vui sướng bế mày lên, chỉ muốn bay khắp nhà. Một người đàn ông như vậy, mày còn phải nghi ngờ sao?

Nhưng lại có một người khác nói rằng: Tố Diệp! Mày tỉnh lại đi! Mắt mày đâu có bị mù, phải không? Tai mày cũng đâu có nghễnh ngãng như mấy ông bà bảy tám chục tuổi? Hôm đó Niên Bách Ngạn đứng trước mặt bố nói điều gì không phải mày không biết, mày còn giả vờ hồ đồ, giả vờ hiểu biết gì nữa? Mày còn định tự lừa dối bản thân đến khi nào? Mày tưởng trong lòng anh ta mày là một người đặc biệt sao? Vậy thì tao nói cho mày hay, tất cả những người phụ nữ từng bị tổn thương trên đời này đều đã tưởng rằng mình là một nửa đặc biệt của người kia, rồi tại sao họ vẫn bị tổn thương? Chính vì họ tự cho là mình đúng! Người phụ nữ như Bạch Băng, rõ ràng biết mình chỉ là tình nhân, nhưng từ đầu chí cuối vẫn cảm thấy mình khác mọi người, kết quả thì sao? Lòng tốt của anh ta đối với mày ngày từ đầu đã là một kế hoạch tỉ mỉ. Anh ta biết Diệp Hạc Phong không bỏ được mày, biết mày chính là người có thể giúp đỡ anh ta nhiều nhất. Thế nên, vì lợi ích của bản thân, anh ta cùng mày diễn vở kịch này thì cũng có gì to tát đâu? Có lẽ nó định sẵn sẽ kéo dài tới hết cuộc đời, chỉ cần nắm

giữ mày trong tay, tiền đồ của anh ta mới càng thênh thang rộng mở, việc anh ta nuốt gọn Tinh Thạch mới càng danh chính ngôn thuận.

Hai tiếng nói ấy không ngừng đan cài vào nhau, tranh cãi, va chạm trong đầu Tố Diệp. Cô sắp điên rồi!

Thế nào là sống không bằng chết, cô đã hoàn toàn thấu hiểu rồi.

Cô không thể phân biệt được Niên Bách Ngạn là thật hay giả, cũng không thể nhận ra những thi phệ đúng sai trên con đường tình yêu này. Cũng giống như một án mà trước đây cô đã từng nhận. Thời gian nằm mơ của người đó dài hơn người bình thường. Mỗi lần anh ta tỉnh dậy đều không thể phân biệt rõ đây là mơ hay thực, rồi bắt đầu nảy sinh những ngờ vực với cả những chuyện trong thực tại.

Thế nên, khi hai tiếng nói ấy đánh nhau, cuối cùng cô cũng phải thừa nhận, bản thân mình cũng quá đổi bình thường như những người phụ nữ khác. Thứ cô quan tâm luôn là vấn đề anh yêu hay không yêu. Việc đoán định thật giả trong chuyện này khiến cô lạc lối, không còn tiêu chuẩn. Vì cô vẫn còn là một người chập chững bước đi, loay hoay trong chuyện tình cảm của mình, không có nhiều kinh nghiệm và những trải nghiệm phong phú.

Cửa phòng ngủ bị một chiếc chìa khóa nhẹ nhàng mở ra.

Ánh đèn bên ngoài cũng theo khe cửa hé mở, len vào trong.

Có tiếng bước chân quen thuộc đi tới, trầm ổn, mạnh mẽ, không vội vàng. Cô không cần quay đầu cũng biết anh đã về. Trên người anh có một hương thoảng nhẹ chưa từng thấy, giống như mùi hoa sen, đã khẽ nhấn chìm mùi gỗ mộc của anh.

Chẳng mấy chốc, bờ vai cô chợt ấm lên.

Bàn tay lớn của người đàn ông nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, sau đó, cô được dựa vào một lồng ngực rắn chắc. Anh còn chưa cởi cà vạt, thậm chí kẹp cà vạt vẫn còn nguyên, hơi cọ vào lưng khiến cô đau nhức.

“Anh đã ở Hoàng Phủ Hội đợi em một tiếng đồng hồ.” Trên đỉnh đầu, hơi thở của Niên Bách Ngạn hơi lạnh, bờ môi mỏng phả vào tai cô cũng cuốn theo cả cái rét mướt bên ngoài.

“Em xin lỗi.” Tố Diệp không từ chối vòng ôm của anh, có lẽ là không thể từ chối vì cô cũng thật sự mệt mỏi rồi.

Niên Bách Ngạn giơ tay ra, đan vào tay cô rồi khẽ nói: “Chuyện này trách anh. Anh không nên nuông chiều em, phải đi đón em mới đúng.”

Tố Diệp vẫn nhìn ánh trăng ngoài kia, một lúc lâu sau mới khẽ lắc đầu: “Lời xin lỗi của em không phải vì chuyện này, mà có một chuyện em mãi vẫn không hiểu được, cần anh giải đáp cho em.”

Dứt lời cô xoay mặt lại, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu hút đó của Niên Bách Ngạn, hỏi rành mạch từng từ: “Chuyện của Diệp Ngọc, với năng lực của anh thật ra có thể làm nó chìm xuống, đúng không?”

Quyển 8 - Chương 396: Em cần sự giúp đỡ của anh

Câu hỏi của Tố Diệp không hề để lại một lối thoát nào, thực chất như một câu hỏi mang tính khẳng định. Tia sáng u ám nháy vọt vào mắt cô, trông có như những vệt đang trôi nổi, trong lúc di chuyển lại mang vào mình một nỗi cô đơn.

Cô yên lặng nhìn anh, không rời mắt dù chỉ trong chốc lát.

Trước khi gặp Tố Diệp, anh cảm thấy cái đẹp chỉ là một định nghĩa đơn điệu và nhàm chán, đập vào mắt mà thấy thích thì gọi là đẹp. Nhưng hôm nay, khi người phụ nữ trong lòng anh ngược mặt lên đầy bi thương như thế, ánh mắt diệu kỳ như trời xanh, vẫn đẹp đến nỗi khiến lòng người quặn thắt.

Thì ra có những lúc, đau lòng cũng là một nét đẹp.

Niên Bách Ngạn chỉ nghĩ rằng cô đã trải qua quá nhiều chuyện. Từ những ngày tháng còn phải lén lút yêu nhau cho tới khi được đường hoàng, công khai, tuy rằng anh rất không muốn dùng những từ ngữ như thế để hình dung về quan hệ của họ, nhưng sự thật chứng minh, dù là anh hay cô cũng đều đã trói buộc mình vào con đường này.

Ngay từ đầu anh đã biết trước con đường này không dễ đi, sợ rằng áp lực tâm lý của cô ngày càng lớn, nhưng anh vẫn luôn tâm niệm trong lòng lời hứa như đinh đóng cột của cô.

Từ việc tình trạng hôn nhân bị đưa ra ánh sáng tới chuyện ảnh nóng bị lộ, từ lúc Diệp Ngọc và Khúc Nghệ bị mọi người phát giác cho tới

khi Diệp Hạc Phong qua đời, từng chuyện từng chuyện như thế, cho dù là một người phụ nữ kiên cường đến đâu cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi rồi.

Thế nên, anh không nỡ trách móc thái độ thờ hững chí có phần lạnh nhạt của cô. Anh xoay người cô lại, giơ tay nhẹ nhàng nắm chặt tay cô, khẽ thở dài: “Diệp Diệp! Chuyện này đã qua rồi.”

Anh cũng có những suy nghĩ ích kỷ, giống như lúc này đây.

Nhưng chính thái độ tránh né này của Niên Bách Ngạn khiến Tố Diệp chau mày. Cô rút tay của mình lại. Giữa lòng bàn tay rộng rãi của anh vẫn còn lưu lại chút hơi ấm của ngón tay cô.

“Chuyện đã qua hay chưa cùng với câu hỏi của em là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, anh đang trốn tránh điều gì?”

Niên Bách Ngạn không tức giận, chỉ nhìn cô chần chừ nói: “Không phải anh đang trốn tránh, anh chỉ không muốn em tiếp tục suy nghĩ về những chuyện này nữa.”

Anh một lần nữa kéo tay cô lại. Khi cô muốn rút về thì anh gia tăng sức mạnh, siết chặt tay cô.

“Em nghe anh nói này, Diệp Diệp! Anh biết giờ em đang buồn. Những tâm trạng bức bối và tồi tệ của em anh đều có thể hiểu. Nhưng con người không thể cứ nhìn về quá khứ, em cứ đứng mãi ở chỗ cũ thì tâm tình của em sẽ mãi không thể bình ổn được.” Anh ngừng một lát, cùng nắm tay cô vuốt nhẹ lên cái bụng nhỏ của cô: “Đừng quên! Còn có con của chúng ta nữa, em cũng phải nghĩ cho nó chứ.”

Câu nói cuối cùng của Niên Bách Ngạn rất khế khàng. Ánh mắt anh

khi chuyển từ gương mặt cô tới bụng cô rõ ràng cũng đã có thêm một vẻ dịu dàng. Trái tim chẳng biết đã phiêu du tới nơi nào của Tố Diệp từ lâu không hiểu sao bỗng nhói đau. Có một khoảnh khắc, cô thật sự đã mềm lòng rồi.

Giọng nói bé nhỏ từ tận đáy lòng kia lại vang lên, như một bông bồ công anh xuất hiện trên bãi cỏ dại, không nhìn thấy được chân trời, từng hạt giống tung bay theo gió, thổi vào tận cõi lòng cô.

Thanh âm ấy nói với cô rằng: Đừng hỏi gì nữa, cứ coi như làm con ngốc thêm một lần nữa không được sao? Ở Nam Phi chẳng phải mày cũng đã làm lắng lại con tim điên cuồng của mình như vậy đấy ư? Chẳng phải vẫn tha thứ cho anh ấy sao? Lần này mày vẫn có thể tha thứ. Cứ coi như mày chưa nghe thấy gì cả, coi như tất cả là vì đứa bé! Có đứa bé rồi, mày còn sợ không trói buộc được trái tim anh ấy sao? Tố Diệp ơi Tố Diệp! Mày vốn dĩ không thể nào thù ghét người đàn ông này được, vì anh ấy mang tới cho mày quá nhiều thứ tốt đẹp, vì mày đã từng đặt chân tới thiên đường rồi, nên sao có thể không tha thứ đây?

Hơi thở của Tố Diệp có chút gấp gáp.

Nhưng chẳng mấy chốc, bãi cỏ hoang dại đó nuốt mất những bông bồ công anh mỏng manh, thậm chí còn nhỏ bật gốc rễ của nó lên, không chừa một đường sống. Có một thanh âm mạnh mẽ hơn vang lên, chấn động làm đôi tay cô đau đớn.

Nó nói rằng: Tố Diệp! Tiêu chuẩn chọn người yêu là không được lừa dối, không được tổn thương và luôn phải ở bên cạnh mình. Ngay điều kiện đầu tiên, Niên Bách Ngạn đã có vấn đề rồi mà mày vẫn còn muốn tiếp tục tin tưởng anh ta? Mày tưởng mấy lời anh ta nói để an ủi mày thật sao? Đó chẳng qua chỉ là một thủ đoạn để anh ta né tránh vấn đề mà thôi. Anh ta không muốn tiếp tục đề tài đó nữa, vì

anh ta không muốn mày phát hiện ra mình có âm mưu khác.

Bốn chữ “có âm mưu khác” cứ vòng quay trong đầu óc Tố Diệp, khiến cô khi nhìn về Niên Bách Ngạn một lần nữa, ngữ khí đã lạnh thêm một bậc. Cuối cùng cô buông ra những lời này.

“Niên Bách Ngạn! Nếu đó là chuyện anh muốn làm thì chắc chắn đã có dự liệu từ trước, là có thể đạt được mục đích. Lúc trước khi ảnh nóng bị tung ra, anh đang ở bên ngoài, không có thì giờ chú ý tới. Nhưng cho dù là như vậy, cho dù anh biết chuyện đó muộn hơn, anh vẫn có thể xử lý thỏa đáng, giảm thiểu thiệt hại xuống mức thấp nhất. Chuyện của Diệp Ngọc xảy ra ngay trước mắt anh, em không tin anh không có bất kỳ cách nào. Anh có đủ khả năng để khiến chuyện này lắng xuống, cho dù không thể là một trăm phần trăm thì cũng phải tám chín phần!”

Đôi mày Niên Bách Ngạn dường như đang chau lại, nhưng anh vẫn kiên nhẫn nhìn cô: “Diệp Diệp!”

“Anh tảng lờ, không quan tâm tới chuyện này, mục đích là gì?” Tố Diệp nhìn vào mắt anh: “Thứ nhất, vì nó có thể thể chỗ cho scandal ảnh nóng. Thứ hai, nó có thể hoàn toàn chứng minh sự tự do của anh, khuynh hướng giới tính của Diệp Ngọc sẽ là một bằng chứng đầy sức mạnh cung cấp cho việc anh kết hôn giả. Thứ ba, cũng là lý do quan trọng nhất, anh có thể hoàn toàn lợi dụng chuyện này để đả kích nhà họ Diệp. Cho dù người ngồi trên ghế chủ tịch ấy không bị tức chết, thì anh cũng thành công khiến ông không còn chút thể diện nào trong hội đồng quản trị. Trong tay ai có bao nhiêu cổ phần không quan trọng, quan trọng là ai có thể ngồi vững vàng chiếc ghế cao nhất!”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn dần trở nên nghiêm khắc.

Tố Diệp đón ánh mắt ấy, vẫn nói rất rành mạch: “Bây giờ, anh vẫn còn muốn nói với em anh không có khả năng làm chuyện này lắng xuống sao?”

Trên đỉnh đầu, hơi thở của người đàn ông hơi lạnh. Hàng mi mơ hồ nhú lại của anh khiến cô không khó nhận ra anh đang kiềm chế một thứ cảm xúc nào đó. Anh im lặng một lúc lâu, sau đó nhìn Tố Diệp, thanh âm trầm thấp: “Chuyện này... anh không có khả năng dìm xuống!”

Tố Diệp nhìn vào đôi mắt anh. Trái tim cô chìm xuống rồi, cứ chìm mãi chìm mãi, tới một vực sâu không thấy đáy. Cô hy vọng quan hệ giữa anh và cô có thể trở lại như khi trước, ước gì anh nói gì cô cũng có thể tin. Cô chỉ mong có thể tìm lại bản thân mình có trước đây, nhưng rõ ràng anh đã một lần nữa lựa chọn lừa dối, không cần thái độ thẳng thắn nữa.

Đúng thế, có lẽ anh chưa bao giờ thẳng thắn với cô.

“Diệp Diệp!” Anh đè nén sự bức bối trong lòng xuống, cố gắng để giọng nói của mình nhẹ nhàng hơn: “Anh không phải người ba đầu sáu tay. Anh cũng chỉ là một người bình thường, cũng có chuyện anh không làm được.”

Sự bức bối của Niên Bách Ngạn bắt nguồn từ việc Tố Diệp đã nói trúng tim đen.

Không sai, đúng như Tố Diệp nói. Chuyện của Diệp Ngọc bung bét ra ngoài anh có cách để nó chìm xuống. Cho dù không thể hoàn toàn dập tắt dư luận, nhưng ít nhất có thể khiến nó không còn khí thế ngút trời như bây giờ nữa.

Nhưng, tại sao anh phải làm như vậy?

Anh biết quá rõ kẻ giết dây phía sau có âm mưu khác. Trên đời này chẳng có kẻ nào vô duyên vô cớ giúp bạn dọn sạch những chướng ngại vật cả. Niên Bách Ngạn cũng không phải là thần, anh cũng có sự ích kỷ của mình.

Sự ích kỷ của anh đúng như Tố Diệp nói, một mũi tên trúng ba đích. Điểm cuối cùng, Tố Diệp nói đúng mà cũng không đúng. Ở trong lòng anh, ai có bao nhiêu cổ phần đích thực không quan trọng, quan trọng là người có thể ổn định được Tinh Thạch. Không phải anh xem thường năng lực của ai. Thực tế là đời sau của nhà họ Diệp thực sự không có khả năng trong thị trường khai thác. Diệp Hạc Phong vừa qua đời, để lại khoản tiền vốn vẫn còn đóng băng như một mớ bong bong. Dù là cô, Tố Diệp hay là Diệp Uyên, cũng có ai có khả năng ra mặt giải quyết? Anh muốn bảo vệ thứ thuộc về nhà họ Niên, sao có thể để người nhà họ Diệp một tay chôn vùi được.

Nhưng anh cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện dùng việc này để trừ khử Diệp Hạc Phong.

Đúng là anh rất hận Diệp Hạc Phong, nhưng đồng thời cũng rất biết ơn ông ta. Bao nhiêu năm nay, anh vẫn luôn lưỡng lự giữa báo thù và báo ơn, cảm giác ấy đau khổ thế nào chỉ có mình anh biết rõ.

Sau khi chuyện của Diệp Ngọc lộ ra, anh vừa mừng lại vừa lo.

Mừng là vì, chuyện này đích thực có thể diệt trừ hai mối tâm bệnh lớn trước mắt. Lo lắng là vì, kẻ đứng sau chuyện này gian ác khó lường.

Anh vốn định để sự việc phát triển tới một mức độ nào đó rồi khống chế, như vậy toàn bộ sự việc sẽ được giải quyết trong im lặng.

Chỉ có điều, đúng như những gì anh vừa nói với Tố Diệp, anh không có ba đầu sáu tay, anh không thể làm mọi chuyện không một kẻ hở như thánh thần vậy. Đúng vào lúc anh đang mệt rũ đến mức sút đầu mẻ trán với món tiền vốn của Tinh Thạch thì Diệp Hạc Phong bên này lại xảy ra chuyện.

Đương nhiên, việc này đã xảy ra rồi, Niên Bách Ngạn không muốn để Tố Diệp suy nghĩ lung tung nữa, cũng lại không thể giải thích rõ ràng những việc làm của mình lúc đó. Bất luận anh thừa nhận hay không thừa nhận, rõ ràng là người phụ nữ của anh đã nảy sinh nghi ngờ.

Tố Diệp lặng im rất lâu rồi mới khẽ cười, nhìn anh: “Chính tai em đã nghe thấy, tối hôm đó, anh cùng ông cãi vã trong điện thoại. Anh không có khả năng hay anh vốn không muốn? Sau khi anh bị bãi miễn chức vụ, anh và ông đã không chỉ mâu thuẫn nhau một hai lần. Vậy thì liệu em có thể cho rằng, ông đã trở thành hòn đá cản bước đường thành công của anh hay không?”

“Diệp Diệp!” Lần này Niên Bách Ngạn nhìn mặt vào thật, giọng nói cũng lạnh nhạt đi nhiều: “Em nghĩ anh như vậy sao? Có phải trong lòng em, anh là một người đàn ông để đạt được mục đích của mình, có thể không từ thủ đoạn?”

Tố Diệp cắn chặt răng, thốt ra một chữ không hề do dự: “Phải!”

Bầu không khí giữa hai người dường như cũng đóng băng lại.

Vì gương mặt Niên Bách Ngạn đã phả ra một luồng khí lạnh mãnh liệt, nhanh làm ngưng tụ mọi thứ xung quanh. Đương nhiên, anh không giận dữ gào thét với cô, cũng không nổi trận lôi đình. Anh chỉ trầm mặc nhìn cô, sắc mặt rất khó coi, gần như đã tái xanh. Đôi mắt ấy rõ ràng giận dữ đến nỗi khiến người ta rùng mình.

Anh siết chặt ngón tay, từng đường gân xanh trên mu bàn tay lộ rõ.

Một lúc sau, anh mới dần mạnh từng chữ: “VẬY em có biết, tối nay anh đã ngồi đợi em đúng một tiếng đồng hồ ở nhà hàng hay không?” Dứt lời, anh đứng dậy. Lúc đi ra khỏi phòng ngủ, anh đóng mạnh cửa phòng cái “rầm”, khiến cả căn phòng rung lên, vọng lại một thanh âm lạnh lẽo.

Anh chưa bao giờ đối xử nhẫn nại với bất kỳ người phụ nữ nào. Cũng chưa từng có một ai dám đối xử với anh như thế. Một chữ “phải” của cô như một mũi dao đâm thẳng vào tim anh!

Trong phòng ngủ, Tố Diệp cảm thấy lạnh ngắt. Cô cuộn chặt người lại, như một con tôm nhỏ không lên tiếng.

Còn bên ngoài, trên chiếc sofa thoải mái trong phòng khách, Niên Bách Tiêu đang ngậm một quả táo xem tivi.

Khi Niên Bách Ngạn phẫn nộ đi ngang qua người cậu ta, anh nhặt áo khoác lên rồi buông một câu: “ĐỂ ý kỹ cô ấy cho anh! Không cho phép cô ấy rời khỏi tứ hợp viện nửa bước!”

Niên Bách Tiêu tay cầm điều khiển, quay đầu lại, nhìn theo bóng lưng sừng sững mà lạnh lùng của Niên Bách Ngạn. Anh đang đẩy cửa định đi ra ngoài.

Cậu không nói gì, chỉ tập trung vào tivi.

Mãi vẫn không nghe thấy tiếng đóng cửa.

Niên Bách Tiêu cảm thấy kỳ lạ bèn ngó đầu ra ngoài xem, thấy Niên Bách Ngạn vẫn còn đứng yên đó. Cái bóng cao lớn còn có thêm chút gì cô độc, hình như anh đang suy nghĩ chuyện gì.

Niên Bách Tiêu cắn một miếng táo, vừa nhai tóp tép, nát vụn, vừa suy nghĩ xem anh mình đang nghĩ cái gì.

Khoảng nửa phút sau, Niên Bách Ngạn lại quay trở lại.

Niên Bách Tiêu vừa ăn táo vừa nhìn theo từng hành động của Niên Bách Ngạn tới khi anh ngồi xuống sofa.

Anh ngồi xuống, tại một vị trí cách Niên Bách Tiêu khoảng năm sáu người ngồi, vút bừa chiếc áo khoác trên tay lên sofa. Dáng hình dài ngoẵng chìm sâu xuống chiếc ghế sofa đen bằng da thật.

Ánh đèn phòng khách bị Niên Bách Tiêu chuyển thành kiểu màu tối lạnh, vì thế càng soi rõ từng đường nét góc cạnh trên gương mặt Niên Bách Ngạn.

Anh chỉ ngồi yên đó, không hiểu đang suy nghĩ chuyện gì, nếp nhăn trên trán nhúu chặt lại như một rãnh sâu.

Niên Bách Tiêu cũng chẳng biết được suy nghĩ của anh mình. Đương nhiên, cậu cũng chẳng mở lời hỏi, chỉ đưa mắt nhìn về phía phòng ngủ, rồi nhớ lại dáng vẻ vừa rồi khi Niên Bách Ngạn kiềm chế cơn giận dữ trong lòng, vớ áo khoác định ra ngoài, trong lòng cậu cũng đoán ra được phần nào, tuy rằng cậu không nghe thấy trong phòng ngủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong lòng cậu còn thầm nể phục cô gái trong kia. Có thể nhận ra người anh bên cạnh đã bị chọc tức đến phát điên, chỉ nhìn mỗi gương mặt tái mét kia là đủ hiểu.

Chắc là anh đang nén giận. Nếu đổi lại là cậu chọc tức, e là đã sớm ăn một cái tát như lần trước rồi.

Niên Bách Tiêu liếc mắt nhìn Niên Bách Ngạn. Tuy rằng cậu khá bất mãn với người anh trai này, nhưng không thể không thừa nhận, về điểm này anh trai mình làm rất tốt. Ít nhất thì anh không bao giờ có thói quen đánh phụ nữ. Ở nước ngoài, không phải cậu chưa từng nhìn thấy những người đàn ông đánh phụ nữ, Niên Bách Tiêu cho rằng hành động ấy vô cùng đáng xấu hổ.

Trong phòng khách chỉ có tiếng tivi, và thanh âm thi thoảng nhai táo của Niên Bách Tiêu, không lớn, cực khẽ, nhưng lại càng khiến cho cả căn phòng lớn quạnh vắng đến đáng sợ.

Niên Bách Tiêu không nói chuyện với Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn cũng chẳng màng tới Niên Bách Tiêu.

Anh chỉ chìm đắm trong thế giới của mình, gương mặt nhăn tít. Rất lâu sau, anh mới đứng dậy, giơ tay với lấy một hộp thuốc lá dưới gầm bàn, rút một điếu ra, ngậm lên miệng, rồi tìm bật lửa.

“Tách!” Bật lửa vọt lên một ngọn lửa bé xíu, rọi sáng vế âu sầu trên gương mặt anh.

Niên Bách Tiêu quay đầu nhìn anh, ánh mắt bất giác liếc nhìn chiếc áo khoác anh vút bừa trên ghế. Từ túi áo rơi ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, màu tím mọng tương, được thắt một chiếc nơ bằng vải nhung cao cấp, có thể thấy được tấm lòng của người tặng quà.

Chiếc bật lửa cháy sáng lên thân điếu thuốc.

Một làn khói xám từ từ bay ra từ bờ môi mỏng của Niên Bách Ngạn, làm mờ đi gương mặt anh.

Nhưng anh chỉ hút một hơi, rồi sau đó kẹp chặt điều thuốc giữa hai ngón tay, dập tắt vào trong gạt tàn.

Chẳng mấy chốc, làn khói xám ấy cũng tan biến trong không trung, như chưa hề tồn tại vậy.

Lại ba tới năm phút nữa trôi qua, Niên Bách Tiêu cảm thấy gương mặt anh dần ra đời chút. Anh đứng dậy, khi đi ngang qua cậu, đã không còn ngửi thấy hơi lạnh ban nãy nữa, nhưng vẫn còn hơi giận dữ.

“Về phòng em đi ngủ đi, mấy giờ rồi!”

Sau khi buông lại câu nói ấy, Niên Bách Ngạn quay về phòng ngủ.

Niên Bách Tiêu một lần nữa cảm thấy mình đang đứng bị trúng đạn một cách vô tội. Cậu đưa mắt nhìn đồng hồ, có cần phải thế không? Mới có hơn mười giờ thôi mà, thế mà gọi là muộn à!

Khi cánh cửa phòng ngủ một lần nữa được đẩy ra, tia sáng ấy lại tụ hội trên người Tố Diệp. Cô vẫn duy trì tư thế ban nãy, không hề thay đổi. Cái bóng mảnh khảnh, mái tóc dài thả xuống vai. Bờ vai gầy nhỏ tới mức gần như không thể nhìn thấy.

Niên Bách Ngạn nhìn bóng hình người con gái gần đó trong xót xa, đáy mắt anh ngập tràn ân hận. Sao anh lại quên mất phụ nữ vào thời điểm này tâm trạng vốn dĩ sẽ rất dễ kích động.

Anh thở dài, nhẹ nhàng đi tới, ngồi lại xuống giường, sát lại gần cô.

“Diệp Diệp! Anh xin lỗi em!” Anh giơ tay, khẽ ôm cô vào lòng.

Khi cả người cô mềm nhũn như một cuộn bông, nép trong lòng anh,

tim anh cũng tan chảy theo.

“Tắm rửa rồi đi nghỉ sớm, được không?” Anh cúi đầu, môi chạm nhẹ lên tóc cô, dịu giọng dỗ dành.

Tố Diệp dựa vào lòng anh.

Vòm ngực của anh rộng lớn và vững chãi, như là bến đỗ an toàn nhất trên đời này.

Có mùi gỗ mộc quen thuộc và dễ chịu, lại thấp thoáng mùi thuốc lá nhạt nhòa, chỉ hơi lướt qua mũi, nếu không ngửi kỹ sẽ không ngửi thấy, phối hợp vừa vặn với mùi hương trên cơ thể anh, dịu dàng mà không làm mất đi vẻ rắn rỏi, khí khái.

Nếu có thể, cô thật sự hy vọng có thể mãi mãi giả ngây giả ngô để được ở trong vòng tay này trọn đời.

Khi giọng nói êm ái của người đàn ông vang lên, đã không còn sự lạnh lùng và giận dữ ban nãy.

Tố Diệp cũng ngoan ngoãn bất ngờ, gật đầu khe khẽ.

Niên Bách Ngạn nhìn cô mỉm cười. Gương mặt cô nhợt nhạt đến đáng thương. Anh bất giác, không kìm được lòng mình, cúi xuống hôn lên má cô.

Cô không cự tuyệt, để mặc cho môi anh áp xuống.

Khi bờ môi người đàn ông di chuyển tới khóe môi cô, cô mới khẽ nói: “Em cần sự giúp đỡ của anh.”

Niên Bách Ngạn ngừng lại, nhìn cô.

Ánh mắt cô đơn của cô dừng lại trên gương mặt anh: “Em muốn lấy lại tro cốt của ông. Chuyện này, chỉ có anh mới giúp được em thôi.”

Niên Bách Ngạn ngừng lại giây lát: “Được!”

Hôm sau là ngày đưa tang Diệp Hạc Phong.

Đúng ngày này, tiết trời bị ai ác ý che phủ một lớp vải mỏng, không thấy ánh nắng đâu, âm u hết như con đường lên núi tĩnh mịch. Cả tiếng gió thổi qua cũng bi thương, len vào mọi góc ngách của quần áo. Cỏ khô thấp bé, sóng nước xao động bất an. Chiếc lá thê lương trước khi rụng xuống cũng soàn soạt kêu.

Thê lương không khác gì lòng người.

Tới dự đám tang của Diệp Hạc Phong có không ít người. Cả những người không liên quan trong giới kinh doanh cũng lần lượt có mặt. Cả một hàng lễ phục màu đen. Liếc nhìn qua, hết như mặt biển ngày trời đầy mây xám, đen tối và lạnh ngắt như tờ khiến con tim người nặng nề phát hoảng.

Trong nhà họ Diệp, từ Diệp Uyên tới Diệp Lan, không ai không mặc đồ đen.

Nhưng bầu không khí nín lặng bị tiếng khóc than của Nguyễn Tuyết Mạn phá vỡ, khiến cho nó có thêm một chút hương vị điên cuồng.

Bà ta ngồi trên sofa, ôm chặt lấy tro cốt của Diệp Hạc Phong, khóc như sắp cạn nước mắt tới nơi. Trên người là một bộ váy đen, thật sự hợp với biệt danh “Hắc quả phụ”.

Diệp Uyên nhìn bà ta khó xử, rồi lại nhìn đồng hồ, sau đi về phía

Nguyễn Tuyết Mạn, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Mẹ! Người tham gia tang lễ cũng tới cả rồi, chúng ta nhanh chóng ra ngoài thôi!”

Nguyễn Tuyết Mạn nghe xong lại càng gào to hơn, nhìn chăm chăm Tố Diệp như nhìn kẻ thù giết cha: “Mẹ thà để tất cả mọi người tới dự cười chê, cũng không thể giao bố con cho nó!”

Diệp Hạc Phong qua đời, khiến Nguyễn Tuyết Mạn không còn người tâm phúc. Bà ta căm hận sự vô tình của ông, cũng hận ông trước khi chết còn đưa ra quyết định ấy. Nhất là trước mặt tất cả mọi người, ông lại quyết định sẽ hợp táng cùng với Tố Thu, điều này khiến Nguyễn Tuyết Mạn cực kỳ khó chịu. Bất luận thế nào, bà ta cũng là bà chủ danh chính ngôn thuận của nhà họ Diệp, nói kiểu gì cũng tuyệt đối không để kẻ nào mang chồng mình đi.

Nhưng bà ta sợ Tố Diệp sẽ tới lấy tro cốt, thế nên trước tang lễ Nguyễn Tuyết Mạn đã giấu tất cả mọi người, lén lấy tro của Diệp Hạc Phong từ nhà tang lễ mang về nhà. Diệp Hạc Phong khi còn sống là người đàn ông của bà ta, thì chết cũng là ma của bà ta. Bà ta đã tới nông nỗi này rồi, còn sợ hậu quả gì tồi tệ hơn nữa?

Thế nên, khi Niên Bách Ngạn đưa Tố Diệp tới nhà họ Diệp, Nguyễn Tuyết Mạn như đối mặt với kẻ địch, ôm chặt tro cốt trong tay, nói thế nào cũng không buông ra.

Tố Diệp của ngày hôm nay, không biết có phải vì bộ trang phục màu đen hay không, cả người cô trông vô cùng lạnh lẽo. Mái tóc dài cũng được cô buộc lên đơn giản, không có bộ quần áo tang như Diệp Uyên và Diệp Ngọc, nhưng giữa mái tóc, cô có cắm một bông hoa ngọc lan cũng trắng nhợt như sắc mặt mình, hương hoa cũng vô cùng u lạnh.

Cô mặc kệ Nguyễn Tuyết Mạn chỉ tay vào mặt mình, cứ thế đi tới

trước, giơ tay về phía bà ta, hờ hững nói: “Đưa tôi tro cốt!”

“Tránh xa tao ra! Cút!” Nguyễn Tuyết Mạn trừng mắt nhìn cô, gào lên: “Mày bỏ ngay cái hy vọng ấy đi, tao tuyệt đối không để ông ấy được chôn cùng với mẹ mày đâu!”

Đôi mắt Tố Diệp cũng không còn một chút hơi ấm nào.

Diệp Ngọc nước mắt lưng tròng đi tới, cuối cùng vẫn lựa chọn bảo vệ mẹ, cộng thêm việc cô ta vốn đã bất mãn với Tố Diệp và Niên Bách Ngạn, càng không nói đỡ cho hai người họ. Cô ta đứng chắn trước mặt Nguyễn Tuyết Mạn, nhìn về phía Tố Diệp: “Hôm nay là tang lễ của bố tôi, mong cô đừng có làm loạn!”

“Diệp Ngọc!” Diệp Uyên đi tới kéo cô ta ra, nhú mày quát, sau đó nhìn sang Nguyễn Tuyết Mạn, khuyên nhủ hết nước hết cái: “Mẹ! Đây là di nguyện của bố. Lúc đó tất cả mọi người có mặt đều nghe thấy. Mẹ không thể để bố ra đi không được thanh thản chứ?”

“Ông ấy không thanh thản ư? Mẹ không cần biết ông ấy có thanh thản hay không? Mẹ chỉ biết ông ấy chưa bao giờ để tâm xem mẹ sống có thoải mái hay không!” Nguyễn Tuyết Mạn sụt sùi nước mắt: “Ông ta muốn được chôn cùng huyết với người đàn bà đó, đừng hòng!”

“Mẹ! Bây giờ phía nhà tang lễ đang có chú hai trông chừng, nếu lâu quá khách khứa cũng sẽ nghi ngờ. Mẹ đừng nên làm lỡ dở nữa.” Diệp Uyên thật sự hết cách.

“Mẹ không quan tâm! Dù sao thì tới đó tất cả mọi người đều sẽ biết tro cốt của bố con được đưa tới đâu. So với việc tới đó bị mất mặt, chi bằng mẹ cứ ở nhà ôm chặt tro cốt của bố con!” Nguyễn Tuyết Mạn nói cho cùng vẫn không thể nuốt trôi cục tức này.

Niên Bách Ngạn nãy giờ vẫn im lặng, bèn đi lên, cuối cùng cũng lên tiếng một cách dứt khoát: “Tang lễ cử hành bình thường. Chúng ta cũng sẽ không công bố với bên ngoài chuyện di dờn nên chôn tro cốt, thế nên bà không cần lo lắng khách bên ngoài biết chuyện này. Diệp phu nhân! Chủ tịch trước khi mất đã nói rất rõ ràng rồi, ông ấy muốn chôn cùng Tố Thu. Ở đây bất kỳ người nào cũng không có tư cách phản đối chuyện này!”

“Tao là vợ ông ấy, sao lại không có tư cách?” Nguyễn Tuyết Mạn nổi cơn tam bành.

Niên Bách Ngạn thờ ơ đáp: “Nói về trình tự pháp luật, bà đã không còn là vợ chủ tịch nữa.”

Nguyễn Tuyết Mạn nhất thời không tìm ra được lý do phản bác, liền bắt đầu vô lý.

“Niên Bách Ngạn! Mày muốn mang tro của ông ấy đi, thì thiêu luôn cả tao đây này!”

Tố Diệp đứng bên cạnh nhẫn nhịn mãi, thấy bà ta bắt đầu ngoa ngoắt, cô bèn sai bước lên trước, giơ tay cướp lại tro cốt. Nguyễn Tuyết Mạn vốn ôm rất chặt, thấy cô bước tới lại càng giữ rịt lấy chiếc bình, gào khóc om sòm.

Diệp Ngọc thấy vậy nhào tới, đẩy Tố Diệp ra, phẫn nộ nói: “Đừng có chạm vào bố mẹ tôi!”

Tố Diệp đứng không vững, cả người lao đảo. Niên Bách Ngạn vội vàng giơ tay đỡ cô lại, ôm chặt Tố Diệp bằng cánh tay rắn chắc của mình cô mới không ngã nhào.

Ngay lập tức, ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên bức bối. Anh quát lên với Diệp Ngọc: “Cô thử động vào cô ấy lần nữa xem!”

Diệp Ngọc chưa bao giờ chứng kiến tâm trạng của Niên Bách Ngạn thay đổi rõ rệt như thế, bỗng chốc ngẩn người.

Quyển 8 - Chương 397: Không quan tâm đến hình thức

Dáng vẻ ôm chặt bình đựng tro cốt, chết cũng không buông tay của Nguyễn Tuyết Mạn hết như vợ của một địa chủ thời kỳ cải cách ruộng đất, đang ôm ghì lấy thứ đáng giá trong gia đình, nhìn cả đám người xâm chiếm chuẩn bị xóa sổ cái đuôi của tư bản chủ nghĩa vậy. Bà ta hoàn toàn không quan tâm tới hình tượng, la ó kêu gào cùng một đám con cháu, khóc lóc không thôi. Nhưng khi Niên Bách Ngạn thật sự quát lên một tiếng, thì tiếng nức nở của bà ta cũng được kìm chế bớt một chút.

Bà ta trừng mắt nhìn Niên Bách Ngạn đầy giận dữ, nhất là khi thấy anh đứng trước mặt, bảo vệ cho Tố Diệp, thì ngọn lửa bùng cháy trong lồng ngực bà ta cuối cùng cũng tìm được nơi phát tiết. Bà ta đứng bật dậy, bắt đầu ra sức nhắm vào Niên Bách Ngạn: “Niên Bách Ngạn! Mày là cái đồ vong ân bội nghĩa! Nói thế nào đi nữa nhà họ Diệp cũng có ơn với mày, giờ mày lại đi bênh người ngoài phải không? Mày tưởng đôi cánh của mày cứng cáp rồi sao? Tao cho mày hay, mày muốn một tay che trời thì vẫn còn non lắm! Cổ đông lớn nhất trong Tinh Thạch là con trai tao, Diệp Uyên, không phải là mày đâu, Niên Bách Ngạn! Thế nên bất luận là việc của Tinh Thạch hay chuyện của nhà họ Diệp, mày cũng không có tư cách xen vào!”

Diệp Uyên đứng bên chau mày. Câu nói này anh ấy nghe còn thấy khó chịu, huống hồ là Niên Bách Ngạn? Anh ấy muốn khuyên nhủ mẹ mình, đang định lên tiếng đã thấy Niên Bách Ngạn nói với chất giọng trầm thấp, bình tĩnh: “Diệp phu nhân! Sắp tới giờ cử hành tang lễ rồi!”

Lời nhắc nhở của anh là hợp tình hợp lý, không hề nghe ra một chút phần nộ nào. Cả biểu cảm cũng không một chút biến đổi hết như con dấu sáp, vô cùng yên bình. Tố Diệp đứng sau lưng anh, chứng kiến cảnh ấy trong bức tức, nhất là khi Nguyễn Tuyết Mạn chửi người ta, cái miệng hết đóng lại mở. Hai bờ môi cứ chạm vào nhau là lại tuôn ra những lời khiến cô chán ghét tới mức gần như phát điên. Có một suy nghĩ chợt hiện lên trong đầu cô. Cô thật sự muốn trong tay mình có một cây kim để khâu miệng bà ta lại.

“Còn phí lời với bà ta làm gì nữa?” Tố Diệp một lần nữa định xông lên.

Niên Bách Ngạn kịp thời giơ tay ra, lập tức kéo cô lại.

Tố Diệp quay đầu trừng mắt với anh, nghiêng răng nói: “Niên Bách Ngạn! Anh đã hứa với em điều gì?”

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn không buông tay, nhỏ giọng nói: “Chuyện anh đã hứa, em cứ yên tâm!”

Tố Diệp nắm chặt một tay còn lại.

Sau khi nhìn thấy cảnh ấy, Nguyễn Tuyết Mạn cũng đã hiểu rõ mọi chuyện. Bà ta bất ngờ giơ cao lọ tro cốt trong tay lên quá đỉnh đầu, nét mặt căm phẫn. Hành động đó của bà ta khiến mọi người xung quanh một phen thất kinh. Diệp Uyên hoảng hốt: “Mẹ! Mẹ định làm gì?”

“Cho dù mẹ có phải đập nát bình tro cốt này, cũng sẽ không đưa cho tụi nó đâu!” Nguyễn Tuyết Mạn điên cuồng gào lên với Niên Bách Ngạn và Tố Diệp.

“Mẹ...” Diệp Uyên và Diệp Ngọc đều kinh sợ.

Tố Diệp co rụt mắt lại, ngay sau đó có một ngọn lửa ác liệt bùng cháy nơi đáy mắt cô. Cả đời này cô ghét nhất là bị người khác uy hiếp!

Lực nắm tay của Niên Bách Ngạn không hề nhỏ, vì chỉ có như vậy mới có thể ngăn cô một giây tiếp theo không xông về phía Nguyễn Tuyết Mạn như một cái máy bay phản lực, để hai người cùng đến chỗ chết.

Anh nhìn Nguyễn Tuyết Mạn với vẻ thận trọng: “Diệp phu nhân! Bà cảm thấy các tin tức tiêu cực hướng về nhà họ Diệp còn ít hay sao?”

Nguyễn Tuyết Mạn nhìn chăm chăm Niên Bách Ngạn.

“Bà muốn đập bình tro cốt, cũng được, muốn tiếp tục đứng đây tranh cãi âm ỉ cũng chẳng hề gì. Nhưng các khách khứa tới tham dự lễ tang đã có mặt đông đủ rồi, cũng sắp tới giờ mà vẫn chưa nhìn thấy chủ nhà. Chuyện này mà đồn ra ngoài chẳng ảnh hưởng gì Niên Bách Ngạn tôi cả, càng chẳng liên quan tới Tố Diệp, mà sẽ ảnh hưởng ngay tới Tinh Thạch, cả con trai bà Diệp Uyên nữa. Họ sẽ lần lượt trách cậu ấy làm con trưởng mà bất hiếu, không đưa được bố mình đi đúng giờ lành.”

Giọng nói của Niên Bách Ngạn rất vững vàng, từng câu từng chữ dứt khoát, kiên quyết, không hề làm nao động bầu không khí, nhưng vẫn đủ khiến Nguyễn Tuyết Mạn nhất thời á khẩu.

“Theo lời dặn dò của chủ tịch, tro cốt của ông ấy nhất định phải được hợp táng cùng với Tố Thu. Cũng tức là, hôm nay bất luận thế nào, tro cốt của chủ tịch cũng phải được vận chuyển tới nghĩa trang nơi chôn cất Tố Thu, bà hà tất phải cố chấp? Đứng đây giận dữ là chuyện nhỏ, thất lễ với đám tang mới là chuyện lớn.”

Nguyễn Tuyết Mạn vẫn giờ cao chiếc bình, cắn chặt răng.

“Bà đập vỡ nó thì sao chứ? Diệp phu nhân! Giờ mà bà làm vậy sẽ chỉ càng khiến Diệp Uyên thêm khó xử.” Niên Bách Ngạn một lần nữa lời Diệp Uyên ra.

Hàng mi Nguyễn Tuyết Mạn dẫn ra đôi chút.

Diệp Uyên thấy vậy, lập tức khuyên nhủ: “Mẹ! Mẹ cứ đưa tro cốt cho Tiểu Diệp đi. Bố đã không còn nữa, chúng ta phải tôn trọng di nguyện của bố mới phải.”

“Chúng mày nói thì dễ nghe lắm!” Nguyễn Tuyết Mạn nghiêng rằng kèn kẹt: “Đưa tro cốt cho nó? Vậy tang lễ sẽ ăn nói với người ta thế nào? Còn cả bia mộ nữa? Lễ nào bắt ông ấy đồng thời có bia mộ ở cả hai nghĩa trang hay sao? Chuyện này làm sao có thể giấu được người ngoài? Một khi họ biết được, mặt mũi nhà họ Diệp còn biết để đi đâu?”

Niên Bách Ngạn chỉ khẽ đáp: “Phía tang lễ đã chuẩn bị sẵn một bình tro cốt. Bình tro cốt rỗng đó sẽ được vận chuyển tới nghĩa trang mà nhà họ Diệp đã chọn trước, bia mộ cũng lập trong nghĩa trang của nhà họ Diệp. Tro cốt thực sự sẽ giao cho Tổ Diệp, bên đó cũng sẽ không đề tên chủ tịch. Hai bên đều vẹn toàn, vừa không ảnh hưởng tới thanh danh nhà họ Diệp, cũng không làm trái với mong muốn của chủ tịch.”

Nguyễn Tuyết Mạn nghe xong cười khẩy: “Mày tưởng nó đồng ý chắc?” Trong lòng bà ta, hôm nay Tổ Diệp tới đây chỉ có mục đích làm loạn.

Niên Bách Ngạn nhìn sang Tổ Diệp, dùng ánh mắt dò hỏi để xem ý cô thế nào.

Tổ Diệp trầm mặc một lúc, ánh mắt cũng tối đi nhiều, nhưng cô ngược lên rất nhanh, hờ hững đáp: “Mấy vấn đề hình thức này tôi không quan tâm, tôi nghĩ mẹ tôi cũng chẳng để tâm.”

Trong cái nhìn của Niên Bách Ngạn hướng về phía cô ngập tràn xót xa. Anh im lặng vài giây, rồi quay về phía Nguyễn Tuyết Mạn: “Vậy thì... hãy giao lại tro cốt đi!”

Nguyễn Tuyết Mạn vẫn ôm rất chặt.

“Mẹ! Thật sự sắp không kịp nữa rồi. Mẹ giao tro cốt cho Tiểu Diệp đi, đừng để bố ra đi cũng không được thanh thản!” Diệp Uyên đi tới, nhân cơ hội ấy kéo chiếc bình đang bị bà ta giơ cao lên đầu xuống, sợ rằng bà ta buông tay một cái hoặc thay đổi ý định đập nát cái bình thật.

Nguyễn Tuyết Mạn cũng nhận ra thế nào là hết hy vọng. Bà ta có không đồng ý hay không cam lòng thì cũng chẳng thay đổi được sự thật. Sự thật chính là trái tim của chồng mình, Diệp Hạc Phong cả đời này chưa bao giờ thuộc về bà ta. Trong lòng ông chỉ có một mình Tổ Thu. Bất luận ông có sống sung sướng, đủ đầy đến đâu, sẽ vẫn mãi ghi nhớ khoảng thời gian tươi đẹp được ở bên cạnh Tổ Thu.

Trong quãng thời gian ấy, không có lợi ích mưu đồ, không có đấu đá thương trường, không có những toan tính, lừa gạt vì tiền bạc. Chỉ có những tình cảm nồng ấm mà trong sáng.

Những ngày tháng ấy rất ngắn ngủi, chính vì ngắn ngủi như thế, nó lại càng khiến Diệp Hạc Phong nhung nhớ khôn nguôi, vì ông cho rằng, hạnh phúc cả đời đã dừng lại ở đó. Tình yêu của ông và Tổ Thu giống như sắc trắng thuần khiết, giản dị nhất trên thế gian này, thế nên lại càng đáng quý.

Nguyễn Tuyết Mạn thật sự muốn dây dưa mãi với Tố Diệp như thế này, vì chỉ có như vậy mới có thể giải tỏa những oán giận trong lòng bà ta. Nhưng lời nói của Niên Bách Ngạn như một mũi kim chọc vào trái tim bà ta. Từng câu từng chữ đều chắc chắn, mạnh mẽ, đánh thẳng vào chỗ hiểm trên người bà ta.

Đúng thế, giờ Diệp Hạc Phong đã mất. Cả Tinh Thạch hay nhà họ Diệp đối với bà ta chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Nhưng Diệp Uyên thì khác. Nó là con trưởng. Cho dù Nguyễn Tuyết Mạn bàng quan với những lời chỉ trích sau lưng mình thì cũng phải nghĩ cho thể diện của con trai.

Bây giờ chẳng còn điều gì quan trọng nữa cả, chỉ còn Diệp Uyên và Diệp Ngọc.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Nguyễn Tuyết Mạn cũng buông tay.

Diệp Uyên vội đã lấy bình tro cốt, trái tim treo lơ lửng bây giờ cuối cùng mới tiếp đất. Anh ấy đích thân giao lại tro cốt vào tay Niên Bách Ngạn, khi sát lại gần còn thấp giọng nói: “Khách khứa tới tham dự tang lễ đa phần đều là các bạn hợp tác làm ăn với Tinh Thạch, rất nhiều người trong giới kinh doanh tôi không quen biết, vẫn phải phiền anh ở lại đây.”

Anh ấy chưa bao giờ tiếp với những người trong giới kinh doanh, tài chính. Ban nãy khi nói chuyện với chú hai, Diệp Uyên mới được biết người tới dự không hề ít. Lúc này anh ấy cũng phải có một người dẫn đầu thường xuyên qua lại với họ mới được, người này không ai khác, chỉ có thể là Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn đưa bình tro cốt cho Tố Diệp, rồi nhìn Diệp Uyên, điềm tĩnh nói: “Đám tang này đâu chỉ là trên danh nghĩa cũng phải

làm cho xong. Yên tâm đi, tôi sẽ có mặt!”

Lúc này Diệp Uyên mới yên tâm.

Niên Bách Ngạn giơ tay ra, khế kéo Tố Diệp sang một bên, thì thầm: “Anh đã bảo Bách Tiêu tới nghĩa trang của cô rồi. Em tới đó gặp mặt Bách Tiêu trước. Anh xử lý xong chuyện tang lễ của nhà họ Diệp sẽ lập tức tới tìm em.”

Tố Diệp cúi đầu nhìn chiếc bình trong tay mình, chẳng nghe được điều gì. Cảm giác duy nhất của cô là nó quá nhẹ, quá nhẹ. Rõ ràng là một người sống có sức mạnh, có trọng lượng như thế, tại sao khi thành cát bụi lại nhẹ tựa lông hồng?

Con người sống trên đời có ý nghĩa gì đây? Ý nghĩa của việc tranh đấu một mất một còn là gì đây?

Dù là giàu sang quyền thế, hay nghèo xác nghèo xơ, cuối cùng chẳng phải vẫn chỉ còn lại đồng tro cốt nhẹ hờ thế này thôi sao?

Niên Bách Ngạn không biết cô đang nghĩ gì. Anh thấy cô cứ cúi gằm mãi, nét mặt lại có chút thê lương, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi lo lắng mơ hồ, bèn khế gọi tên cô: “Diệp Diệp?”

Lúc này Tố Diệp mới tỉnh ra, ngẩng đầu nhìn Niên Bách Ngạn.

Anh lặp lại lời nói ban nãy.

Hàng mi Tố Diệp chớp chớp mấy cái, rồi cô gật đầu.

Không hiểu sao, Niên Bách Ngạn luôn có một dự cảm chẳng lành. Anh suy nghĩ, rồi nhấn mạnh thêm một câu: “Nhất định phải đợi anh tới nghĩa trang mới được chôn cất nhé!” Anh sợ cô lại ương bướng,

muốn tự mình động tay chuyện bia mộ, lỡ như làm bị thương đứa bé thì phải làm sao?

“Em biết rồi!” Tố Diệp thờ ơ đáp.

Niên Bách Ngạn nhìn sâu vào mắt cô, thấy cô hứa vậy mới yên tâm hơn đôi chút.

Nguyễn Tuyết Mạn được Diệp Ngọc dìu ra cửa. Diệp Lan khi đi qua người Tố Diệp mới nói nhỏ với cô một câu: “Chị! Nếu lát nữa có thể thoát thân thì em sẽ cùng anh rể qua đó tìm chị. Em tới giúp chị!”

“Cảm ơn!” Tố Diệp khẽ nói.

Diệp Uyên đi tới vỗ vai cô mấy cái, thở dài. Cuối cùng anh ấy lấy từ trong túi áo ra một chiếc chìa khóa nhỏ, màu vàng. Dưới những tia sáng đang di chuyển, nó còn phản chiếu thứ ánh sáng lóa mắt.

Diệp Uyên đưa cho cô: “Đây là chìa khóa ngăn kéo tủ trong phòng sách của bố. Buổi tối hôm ông nhập viện đã dặn dò anh tìm và đưa nó cho em.”

Tố Diệp đón lấy. Chiếc chìa khóa nằm gọn trong lòng bàn tay cô, mang một sắc màu kỳ bí.

“Là gì vậy?” Cô hỏi.

Nhưng Diệp Uyên chỉ lắc đầu: “Bố chúng ta chỉ bảo anh đưa chìa khóa cho em, còn bên trong đó để những gì thì anh không rõ.”

Tố Diệp nhẹ nhàng vân ve góc cạnh của chiếc chìa khóa. Đùng thấy nó bé nhỏ, vẫn đủ để làm tay cô đau nhức.

Niên Bách Ngạn là người cuối cùng rời khỏi nhà họ Diệp. Trước khi đi, anh khẽ ôm lấy Tố Diệp, thủ thỉ bên tai cô: “Ngoan nhé, biết không?” Gần như là dỗ dành, lại gần như cầu xin.

Một sự đau đớn men theo đầu ngón tay lan vào tận tim cô, khiến nó tê dại...

Quyển 8 - Chương 398: Mất tích

Đám tang nhà họ Diệp rất rầm rộ, khí thế, nhà họ Tố cũng không im hơi bất tiếng. Sau khi nhận được điện thoại, Niên Bách Tiêu liền bỏ dở mọi việc đang làm, vội tới nghĩa trang của Tố Thu. Cậu lái luôn xe của Niên Bách Ngạn, đi thẳng về phía ngoại ô Bắc Kinh.

Nghĩa trang của Tố Thu không được xa hoa như nơi nhà họ Diệp đã chọn cho Diệp Hạc Phong, lại gần nội thành hơn, nhưng có một không gian yên tĩnh mà nhà họ không có được.

Có lẽ những người sống chẳng ai nhớ, người đã mất cũng cần được yên nghỉ.

Một bên, Lâm Yêu Yêu cũng vội vàng tới nghĩa trang của Tố Thu. Dọc đường đi cô nhận được điện thoại của Đinh Tư Thừa. Giọng anh ở đầu đó có chút do dự. Khi Lâm Yêu Yêu hỏi anh rốt cuộc có định tới nghĩa trang hay không, cuối cùng anh mới đưa ra quyết định.

“Thôi, anh không tới nữa đâu. Em cũng biết bây giờ Tiểu Diệp đang có thành kiến với anh.” Đinh Tư Thừa nói khẽ.

Chuyện Lâm Yêu Yêu tự sát đã hoàn toàn trở thành một đường phân cách chia đôi mối quan hệ của anh ta với Tố Diệp, cộng thêm việc hai người lại có mâu thuẫn trong phương pháp trị liệu chứng trầm cảm cho Lâm Yêu Yêu. Tuy rằng sau này Tố Diệp cũng từng tìm tới anh ta, hỏi những vấn đề liên quan tới ký ức, nhưng anh ta cảm nhận được rất rõ ràng, Tố Diệp đã không còn hoàn toàn tin tưởng mình như trước nữa.

Nếu như thật sự tin tưởng, cô đã sớm yên tâm tiếp nhận việc trị liệu thôi miên của anh ta rồi.

Không phải anh ta có lòng trốn tránh. Một là anh ta quả thực vẫn còn rất nhiều việc phải làm, không thể đi được lúc này. Hai là chuyện hai người già hợp táng nói trắng ra cũng là một chuyện đau lòng. Anh ta thật sự sợ rằng tới lúc đó nhìn thấy Tố Diệp đau lòng, sẽ không kiềm chế được mà làm ra một số hành động nào đó.

Lâm Yêu Yêu cũng không ép buộc mà thuận theo ý anh ta.

“Còn chuyện phù dâu, sợ rằng Tiểu Diệp không còn tâm trạng nữa. Em xem xem nhờ một người bạn nào khác vậy.” Chớp mắt đã sắp tới Tết nguyên đán rồi. Ngày cuối cùng của tết Nguyên đán chính là ngày hai người họ đăng ký kết hôn, rồi không lâu sau đó cũng sẽ tổ chức đám cưới.

Mọi việc sắp đặt trong hôn lễ, Đinh Tư Thừa đều tôn trọng quyết định của Lâm Yêu Yêu. Lễ cưới chính được đặt tại Bắc Kinh, để tiện cho nhà trai cũng như đồng nghiệp và bạn bè của cô dâu chú rể. Sau đó họ sẽ làm một bữa cơm mời bà con thân thích tại quê nhà của Lâm Yêu Yêu, như thế sẽ được chu toàn mọi mặt. Vì vậy, hai ông bà Lâm đã vội trở về quê nhà tiến hành các công việc chuẩn bị cho bữa cơm ấy từ sớm.

Chỉ có điều, ban đầu đã quyết định Tố Diệp sẽ tới làm phù dâu, bây giờ với tình hình này, chắc là không thể nữa rồi.

Lâm Yêu Yêu cũng hiểu rõ hoàn cảnh của Tố Diệp. Dù sao bố cô ấy cũng mới qua đời, bắt cô ấy tham gia một bữa tiệc hỉ đúng là không tiện cho lắm. Cô gật đầu nói: “Chuyện này em sẽ nghe theo ý kiến của Tiểu Diệp, nhưng khả năng cao sẽ phải sắp xếp lại. Có điều cũng

không cần vội, tính tới hôn lễ hẵng còn sớm, bây giờ cũng không cần phải chịu tang ba năm nữa.” Kỳ thực cô muốn nói là tình cảm của Tố Diệp và bố cô ấy cũng không sâu đậm đến thế.

Đinh Tư Thừa cũng không phản đối, dặn dò thêm mấy câu rồi cúp máy.

Lâm Yêu Yêu nắm chặt điện thoại, khi ngược mắt lên nhìn thấy chiếc xe gọi từ trước đã có mặt. Cô lên xe, cả ngời lập tức chìm vào im lặng. Không hiểu tại sao, cô lại nhớ tới Diệp Uyên. Hôm nay anh đang ở một nghĩa trang khác, liệu có đau buồn không?...

Khi tang lễ của nhà họ Diệp đã cử hành được một nửa thời gian, Niên Bách Ngạn nhận được điện thoại của Niên Bách Tiêu, thanh âm rất gấp gáp, hỏi anh tại sao Tố Diệp vẫn chưa tới? Niên Bách Ngạn nhìn đồng hồ, ánh mắt có phần do dự. Theo lý mà nói giờ này Tố Diệp cũng sắp tới nơi rồi. Anh suy nghĩ, rồi bảo Niên Bách Tiêu đợi thêm một lát nữa.

Tuy là nói như vậy, nhưng Niên Bách Ngạn vẫn cảm thấy không an tâm. Kết thúc cuộc điện thoại, anh lập tức gọi cho Tố Diệp, nhưng chỉ nhận được thông báo khóa máy. Anh tiếp tục dò tìm bằng 3G, cũng phát hiện điện thoại không nằm trong vùng phủ sóng.

Cách đó không xa, bức ảnh đen trắng của Diệp Hạc Phong được đặt giữa muôn vàn đóa cúc trắng. Cả căn phòng nhuộm màu lạnh lẽo. Không hiểu sao, Niên Bách Ngạn cứ cảm thấy một cơn giá lạnh luồn vào sống lưng, rồi từ đầu ngón tay len vào tận trong tim.

Không phải Tố Diệp chưa từng tắt điện thoại, có lúc cô sơ ý cũng quên sạc điện thoại, sập nguồn đã trở thành chuyện cơm bữa. Nhưng hôm nay, anh luôn cảm thấy cả người từ trên xuống dưới đều không được thoải mái.

Anh không thể bình tĩnh đứng đây, ung dung trò chuyện với những người khách đã tới nữa, cũng không thể làm lơ trước một dự cảm bất an càng ngày càng mãnh liệt. Gương mặt anh bắt đầu hiện lên sự lo lắng. Anh rút điện thoại ra, gọi liên tục mấy cuộc.

Nhưng đều không tìm thấy Tố Diệp.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn gọi thẳng cho Hứa Đồng, đầu kia bắt máy rất nhanh.

“Tình hình bây giờ thế nào rồi?” Anh hỏi thẳng.

Hứa Đồng cũng không dài dòng: “Tổng giám đốc! Tất cả mọi người đều đang ở nghĩa trang, nhưng đợi mãi vẫn không thấy Tố Diệp. Tôi đã tìm đủ mọi cách để liên lạc với cô ấy rồi nhưng vẫn không có tin tức gì.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn chợt co rút lại. Cả một màu cúc trắng rợn ngợp trước mặt, quất từng cơn giá buốt vào tim anh.

“Tiếp tục tìm!” Bờ môi anh khế mấp máy, ra lệnh rành mạch từng chữ.

Điện thoại bị ngắt.

Niên Bách Ngạn sai bước, xông tới vị trí Diệp Uyên đang thay mặt người nhà tạ lễ. Anh xốc cổ áo của anh ấy lên, ánh mắt nghiêm nghị, lạnh như băng: “Rốt cuộc anh đã đưa cho Tố Diệp chìa khóa gì?”

Những người xung quanh bị giật mình một phen, lần lượt hoảng hốt đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn.

Đại bộ phận mọi người tại đây đều quen biết Niên Bách Ngạn, thậm chí còn không ít lần tiếp chuyện anh trong các cuộc làm ăn. Có lẽ không ai có thể ngờ cũng có lúc tâm trạng anh kích động đến mức này, đều hướng hết tầm mắt về phía này đây lạ lẫm.

Diệp Uyên cũng giật thót vì hành động của Niên Bách Ngạn, khi phản ứng lại mới nhận ra sắc mặt Niên Bách Ngạn cực kỳ khó coi. Gương mặt góc cạnh vẫn luôn hờ hững giờ khắc sâu một vẻ sốt sắng.

“Tôi thật sự không biết chiếc chìa khóa đó có tác dụng gì.” Anh ấy lập tức giải thích, chẳng hiểu mô tê gì, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Tai Nguyễn Tuyết Mạn dựng đứng lên, nghe xong câu ấy lập tức cảnh giác hỏi: “Chìa khóa nào?”

Khi tất cả mọi người đều nhìn mình chằm chằm, Niên Bách Ngạn mới nhận ra mình có hơi thất lễ, cũng thấy Diệp Uyên không giống như đang nói dối, anh mới kìm chế sự bức bối trong lòng xuống, đầu mày nhíu chặt cũng từ từ dần ra.

Chẳng mấy chốc, anh bình tĩnh trở lại, điều chỉnh nhịp thở của mình, buông cổ áo của Diệp Uyên ra, bàn tay còn lại cuộn chặt thành nắm đấm cũng từ từ buông lỏng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Uyên không trả lời câu hỏi của Nguyễn Tuyết Mạn mà dồn toàn bộ sự chú ý vào người Niên Bách Ngạn.

Có thể khiến nét mặt Niên Bách Ngạn biến sắc, nhất định không phải chuyện nhỏ.

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ đáp lại bằng ngữ điệu thản nhiên: “Không có gì!”

Diệp Uyên sững người.

“Thời gian còn lại anh trông chừng một chút, tôi có việc phải đi trước, xin lỗi!” Niên Bách Ngạn vẫn lịch sự từ tốn như mọi khi.

Diệp Uyên nhìn theo bóng hình vội vã của anh, thực sự cũng bắt đầu lo lắng.

Khi Niên Bách Ngạn vội vàng tới nghĩa trang nơi Tổ Thu được an táng, mây mù trên trời mỗi lúc một đen đặc, che chặt ánh nắng mặt trời, đến cả cỏ cây xung quanh cũng chỉ còn lại hình bóng âm u.

Khi chiếc xe xuyên qua một con đường nhỏ đi lên núi, không biết từ đâu bay qua một con quạ gáy xám. Nó kêu lên một tiếng rồi bay thẳng về phía tấm kính chắn gió trước mũi xe ô tô. Niên Bách Ngạn không kịp phanh xe lại, chỉ nghe thấy “bộp” một tiếng. Con quạ gáy xám đã đập trúng cửa kính xe.

Niên Bách Ngạn nhìn thấy đôi cánh đen của nó bị đè xuống, một vết máu trào ra, từ từ chảy xuống.

Chiếc xe phát ra một tiếng phanh gấp chói tai.

Anh mở cửa ra, rồi bước xuống.

Gió trên núi thổi ào ào từng cơn, len vào người qua cửa tay áo của anh, lạnh đến thấu xương. Anh nhận thấy đã nhiều năm rồi mình không cảm thấy lạnh như vậy.

Mùi máu tanh nồng, nhức mũi tản ra trong không khí, như một âm hồn bay vòng quanh chiếc xe.

Niên Bách Ngạn đi vòng ra sau xe. Con đường quốc lộ trống trải, vắng ngắt, làm gì có con quạ gáy xám nào. Điều kỳ lạ là, đến cả thi thể của con quạ kia cũng biến đi đâu mất.

Lại một cơn gió rét tràn qua, du dương trong khe núi mênh mông, đẩy lên một tiếng vọng mơ hồ, khẽ khàng.

Tiếng gió ấy như tiếng than khóc khiến lòng người rất không thoải mái.

Anh liếc nhìn phía bên vệ đường. Có lẽ lực đập vừa rồi quá mạnh, thi thể của con quạ cũng đã bắn xuống dưới núi rồi.

Niên Bách Ngạn không còn tâm trạng ở lại quá lâu, anh lên xe, bật cần gạt nước.

Chẳng mấy chốc, vết máu trên cửa kính cũng biến mất.

Nhưng chẳng hiểu sao, màu đỏ thẫm ấy vẫn lảng vảng trong đầu óc anh.

Anh cắn chặt răng, cho xe chạy.

Khu nghĩa trang nằm ở lưng chừng núi. Khi chiếc xe đi tới gần có thể nhìn thấy hàng chữ lớn được mạ vàng bên trên. Cánh cửa vào được thiết kế với phong cách cổ, rất hợp với cảnh núi non hữu xanh mướt quanh đây.

Chiếc xe đi được nửa đường thì không thể đi tiếp được nữa. Niên Bách Ngạn đành phải gửi xe vào bãi, men theo con đường đá rộng rãi quá mức với một người để đi lên.

Càng lên cao, gió càng thổi mạnh.

Khiến lòng người cũng theo đó mà hoảng hốt.

Khi Niên Bách Ngạn đi tới trước mộ Tố Thu, Hứa Đồng đã đợi ở đây từ rất lâu vội vàng đi tới. Cô cũng không còn vẻ bình tĩnh thường ngày, ánh mắt lo âu: “Tổng giám đốc! Ở đây tất cả mọi người đều không thể liên lạc được với Tố Diệp, làm sao đây?”

Điều Niên Bách Ngạn sợ nhất là Tố Diệp xảy ra chuyện.

Cả dọc đường anh vẫn đang lo lắng, hoang mang bất an. Sau đó anh có hỏi quản gia nhà họ Diệp. Theo tính toán thời gian Tố Diệp rời đi thì cô phải tới nghĩa trang từ rất lâu rồi mới phải.

Anh rất lo dọc đường Tố Diệp gặp phải nguy hiểm gì. Dù sao thì nơi đây cũng là núi non gập ghềnh, lại đúng ngày trời âm u sương mù. Thế nên đi trên đường anh phải hết sức chú ý, hy vọng có thể tìm được manh mối gì đó.

Sau khi nghe Hứa Đồng nói vậy, anh càng tự trách bản thân mình. Anh không nên để cô tự đi một mình!

Tố Đông và Phương Tiểu Bình cũng đã tới từ sớm, còn dẫn theo mấy người làm thuê, chỉ đợi Tố Diệp mang tro cốt của Diệp Hạc Phong tới là sẽ mở huyệt để hợp táng. Ai ngờ đợi mãi, chỉ thấy Hứa Đồng tới, rồi lại thấy một cậu thanh niên trông rất giống Niên Bách Ngạn xuất hiện, nghe nói đó chính là em trai Niên Bách Ngạn, Niên Bách Tiêu.

Tất cả mọi người cần tới đã tới cả rồi, chỉ có mình Tố Diệp là mất dạng.

Sau khi thấy Niên Bách Ngạn cuối cùng cũng có mặt, Phương Tiểu

Bình vội vàng chạy tới hỏi: “Tiểu Diệp đâu? Cậu rốt cuộc có tìm thấy Tiểu Diệp không?”

Niên Bách Ngạn cảm thấy rất áy náy, nhất là khi đối mặt với Phương Tiểu Bình. Anh nén giận, cũng kìm chế sự lo lắng đang dâng lên trong lòng: “Cô yên tâm! Cháu nhất định sẽ tìm được cô ấy!”

Vừa nghe xong câu ấy là Phương Tiểu Bình nổi điên. Bà dồn hết mọi hy vọng vào Niên Bách Ngạn, nghe anh nói vậy tức là vẫn chưa tìm thấy. Bà túm chặt lấy tay Niên Bách Ngạn, cả gương mặt đều toát lên vẻ sợ hãi.

“Liệu có chuyện gì với Tiểu Diệp không? Đoạn đường lên nghĩa trang này đã từng xảy ra rất nhiều vụ tai nạn giao thông, có khi nào Tiểu Diệp nó...”

“Không đâu!” Niên Bách Ngạn dứt khoát ngắt lời Phương Tiểu Bình, ánh mắt kiên định: “Diệp Diệp nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Vậy phải làm sao? Giờ phải làm sao?” Phương Tiểu Bình vẫn rất hốt hoảng.

Trái tim Niên Bách Ngạn như bị một sợi dây thừng thít chặt, đến nỗi hô hấp cũng không xuôi. Anh một lần nữa giơ tay lên xem giờ. Từ lúc Tố Diệp rời khỏi nhà họ Diệp tới nay đã ba tiếng đồng hồ rồi. Ba tiếng đồng hồ, chuyện gì cũng có thể xảy ra!

“Hứa Đồng! Tiếp tục gọi điện thoại, tiếp tục tìm cho tôi!” Anh cố kìm nén, ra lệnh...

Quyển 8 - Chương 399: Chỉ cần bình an

Nghĩa trang rơi vào một bầu không khí cực kỳ bất an. Gió lạnh nháy vọt qua những cành cây khô đã trơ trụi lá, hết lần này tới lần khác đục khoét cái thê lương của chúng. Những nhánh cây đung đưa hết như những người bệnh sắp lìa đời, đang không ngừng rên rỉ, cố gắng kéo dài hơi thở cuối cùng.

Đường chân trời cũng dần dần lạnh hơn. Lớp sương mù dày đặc ấy đang chồng thêm lên nhau, mỗi ngày một dày. Giữa núi non, giữa từng hàng mộ đều tăm tắp, nó như một hồ băng chết chóc, nặng nề và kiên cố.

Trong vòng nửa tiếng đồng hồ, Niên Bách Ngạn và Hứa Đồng phân công nhau làm việc, vắt óc nghĩ đủ mọi cách để tìm được tung tích của Tố Diệp. Di động không hề nghỉ ngơi một giây. Hết cuộc này tới cuộc khác, hồi lần này tới lần kia.

Tố Đông cũng không hề nhàn rỗi. Ông gọi hết một lượt cho tất cả những người có thể nghĩ tới. Còn Phương Tiểu Bình cũng không thể gạt đi dự cảm Tố Diệp đã gặp chuyện, vẫn quỳ mãi trước mộ Tố Thu, nhắm mắt lại, không ngừng cầu xin phù hộ.

Lâm Yêu Yêu cũng gọi hết cho các bạn học, đồng nghiệp có thể hỏi, đều không có kết quả. Cô ấy cũng sắp sốt ruột phát điên rồi!

Niên Bách Tiêu vừa về nước chưa lâu, không có mấy bạn bè. Hơn nữa các mối quan hệ của cậu ta cũng không liên quan gì tới Tố Diệp, thế nên trong chuyện này cậu ta chẳng giúp được gì, chỉ có thể im

lặng đứng một bên chờ đợi, nhìn về phía bóng anh mình cách đó không xa. Mỗi lần nghe thấy lúc Niên Bách Ngạn hỏi, mắt ánh sáng lên một tia hy vọng rồi sau đó đầu mày lại nhúu chặt.

Những người được thuê tới cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Đối với họ mà nói, xảy ra chuyện gì cũng không quan trọng, quan trọng là họ có thể kiếm được khoản tiền này hay không. Một số người vốn đang đứng đợi rất nghiêm chỉnh, sau đó quả thực cũng thấy mệt mỏi, cuối cùng họ ngồi lộn xộn lên đồng lá khô rụng khắp mặt đất, dựa vào một thân cây hơi nghiêng, bàn tán những câu chuyện không đầu không cuối.

Tiếng chuông điện thoại một lần nữa làm chấn động màn sương đã đông đặc.

Chỉ mới vang lên một tiếng, Niên Bách Ngạn đã vội vàng bắt máy. Anh đứng trên bậc thềm cao cao, một tay cầm di động, tay còn lại đút vào trong túi quần Âu, ánh mắt nhìn xa xăm về phía những ngọn núi mờ mịt sương, ưu tư hiện rõ trên nét mặt, đọng đầy đôi mắt.

Gió rét thổi qua bờ vai anh, làm rối bời mái tóc. Sắc mặt anh nặng nề và khó coi một cách kỳ lạ.

“Vâng! Làm phiền anh rồi, đội trưởng Từ! Được! Nhờ cậy cả vào anh!” Sau mấy câu chào hỏi đơn giản, anh ngắt điện thoại. Anh giờ tay day day hai hàng lông mày và vầng trán mỏi nhừ. Như có một chiếc lò xo xoắn chặt lấy từng dây thần kinh trong não bộ, bật lên từng hồi đau đớn.

Hứa Đồng đi tới, sau khi nhìn thấy nét mặt Niên Bách Ngạn, cô cũng đoán ra được tám chín phần, bèn hỏi khẽ: “Phía đội trưởng Từ cũng không có tin tức gì sao?”

Niên Bách Ngạn buông tay: “Camera từ trong thành phố ra tới nghĩa trang không đầy đủ, nhất là khi tới đoạn đường nghĩa trang này hoàn toàn không có camera giám sát. Khu vực đội trưởng Từ phụ trách không tìm được tung tích Tố Diệp. Anh ấy chỉ có thể thông qua các đồng nghiệp khác để mở rộng khu vực tìm kiếm, điều tra toàn bộ camera giám sát bắt đầu từ nhà họ Diệp.”

Hứa Đồng nghe xong cũng một phen hoảng hốt. Đây là một công việc không hề nhỏ. Có thể thấy lần này Niên Bách Ngạn sốt ruột thật rồi. Để có thể tìm được Tố Diệp anh đã nhờ không biết bao nhiêu người, dùng không biết bao nhiêu mối quan hệ.

“Việc này cần một khoảng thời gian rất dài.” Cô không thể không nhắc nhở anh một câu.

Niên Bách Ngạn trầm mặc, một lúc sau mới dẫn mạnh từng chữ: “Chỉ cần cô ấy bình an vô sự, đợi bao lâu cũng không sao!”

Ban nãy khi gọi điện thoại, anh mãi nhìn không biết bao lần về dãy núi cách đó không xa, không ngừng hiện lên trong đầu những lo sợ. Đoạn đường núi đó không có bất kỳ một thiết bị giám sát nào. Có nghĩa là cho dù Tố Diệp xảy ra chuyện, anh cũng không thể biết ngay lập tức. Anh chìm trong nỗi sợ kinh hoàng ấy. Anh chỉ lo cả người và xe của Tố Diệp đã thật sự lăn xuống khe núi.

Nhưng anh lại không ngừng tự an ủi bản thân. Cô ấy nhất định sẽ không xảy ra chuyện. Nếu thật sự có bất trắc gì trên núi, vậy thì dọc đường tới đây anh đã phải nhìn thấy manh mối gì đó.

Nhưng mà, anh lại một lần nữa nhớ tới con quạ đã bị mình đâm chết đó. Cánh của nó đen kịt khiến người ta bất an. Vết máu đỏ tươi nhức mắt đó vẫn quanh quẩn trong đầu anh, không sao xua đi được.

Cứ như thế, những hy vọng tốt lành và những dự cảm chẳng lành cũng quấn chặt lấy nhau, không ngừng lôi kéo lý trí của anh. Đã rất lâu rồi, anh chưa từng trải qua cảm giác này. Một cảm giác khi anh không thể chủ động xuất kích, chỉ biết đợi chờ, cảm giác bất lực, sống không bằng chết!

Sau lưng vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

Là của Phương Tiểu Bình. Hình như bà nhớ ra chuyện gì đó, lập tức bò dậy đi về phía Niên Bách Ngạn: “Tiểu Diệp nhất định đã bị người ta bắt cóc rồi!”

Nghe xong câu ấy, Niên Bách Ngạn bất ngờ quay phắt lại.

Tố Đông cũng đi tới, kéo Phương Tiểu Bình lại: “Bà nói nhăng nói cuội cái gì thế?”

“Tôi không nói nhăng cuội!” Phương Tiểu Bình hất tay Tố Đông ra, nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ gấp rút: “Nhất định là Nguyễn Tuyết Mạn sai người bắt cóc Tiểu Diệp rồi! Sao bà ta có thể nhẫn nhịn để chồng mình chôn chung với một người phụ nữ khác chứ? Cả đời này bà ta đều hận Tố Thu, sao có thể cam tâm tình nguyện tác thành cho hai người họ? Bà ta giao tro cốt ra chỉ là đang đóng kịch với hai đứa thôi. Thực tế là bà ta đã phái người bắt cóc Tiểu Diệp, cướp lại bình tro cốt!”

Tố Đông nhăn mặt: “Cả ngày bà không thể nghĩ tới chuyện gì tốt đẹp hơn hay sao?”

Phương Tiểu Bình chẳng màng tới Tố Đông, chỉ một mực nắm chặt cánh tay Niên Bách Ngạn, gần như là cầu xin: “Tôi xin cậu nhất định phải cứu được Tiểu Diệp ra. Bây giờ Diệp Hạc Phong chết rồi, người đàn bà đó không biết còn làm ra chuyện gì đối với Tiểu Diệp nữa.

Cậu tìm người bắt Nguyễn Tuyết Mạn lại đi, ép bà ta khai ra tung tích của Tiểu Diệp.”

“Cô cứ bình tĩnh đã!” Hứa Đồng vội vàng bước lên, nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Khóe mắt Phương Tiểu Bình đỏ ửng: “Người xảy ra chuyện là Tiểu Diệp, sao tôi có thể bình tĩnh được đây?”

Niên Bách Ngạn để mặc cho bà nắm tay mình không buông. Anh nhìn bà rồi nói: “Cô yên tâm! Cháu đã nhờ cậy quan hệ với cảnh sát để giúp đỡ rồi. Phía cảnh sát bước đầu đã loại trừ khả năng cô ấy bị bắt cóc.” Anh đâu chỉ nhờ người trong sở cảnh sát giúp đỡ? Còn cả phía chi đội giao thông, cực kỳ lấy lòng họ, để nhờ giúp đỡ, lật tung camera cả thành phố này lên để tìm tung tích Tổ Diệp.

“Thật sao?” Phương Tiểu Bình nhìn anh trong nước mắt.

“Thật ạ.” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn rất chắc chắn.

Bất luận anh căng thẳng thế nào, bất luận anh sợ hãi và lo lắng ra sao, ít nhất thì trong giờ phút này anh vẫn phải tự thuyết phục bản thân mình giữ vững bình tĩnh và lý trí. Nếu lúc này anh cũng rối loạn thì những người còn lại sẽ càng bất an, nhất là Phương Tiểu Bình.

Nghĩ vậy, anh một lần nữa bình ổn cảm xúc của mình, rút điện thoại ra, nhìn Phương Tiểu Bình và Tổ Đông rồi nói: “Cháu đi gọi điện thoại cho cục xuất cảnh, mọi người đừng gấp!”

Nói rồi, anh đi sang một bên, bấm một dãy số điện thoại.

Đầu kia nhận máy rất nhanh, chỉ nghe thấy Niên Bách Ngạn nói: “Chào trưởng phòng Vương, đúng, tôi Bách Ngạn đây...”

Hứa Đồng đi tới bên cạnh Phương Tiểu Bình, kéo bàn tay lạnh giá của bà lại, siết chặt, an ủi: “Cô cứ yên tâm! Tổng giám đốc Niên nhất định sẽ tìm được Tiểu Diệp thôi.”

Cô biết Niên Bách Ngạn đã có chuẩn bị nhân lực kỹ càng. Sợ Tố Diệp bị bắt cóc, nên anh đã tìm người trong sở cảnh sát nhờ giúp đỡ. Sợ Tố Diệp xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, anh còn nhờ cả đội giao thông. Bây giờ anh gọi điện cho cục xuất cảnh là muốn biết Tố Diệp đã rời khỏi Bắc Kinh hay chưa. Các mối quan hệ càng lúc càng lớn, số người nhờ cậy càng lúc càng nhiều. Cuộc điện thoại này của anh cũng có nghĩa là sẽ phải phiền tới nhiều người hơn nữa để tìm kiếm kiểu cuốn chiếu những con đường Tố Diệp có thể đi, từ sân bay cho tới đường quốc lộ, rồi tới đường sắt.

Quả không ngoài dự đoán, sau khi gọi xong cho cục xuất cảnh, Niên Bách Ngạn lại gọi liên tiếp hai cuộc nữa. Cô biết đối phương, có người làm trong ngành đường sắt, cũng có người phụ trách vận tải đường bộ.

Theo lý mà nói, mấy chuyện này đáng nhẽ anh phải dặn dò cô làm.

Nhưng bây giờ Niên Bách Ngạn đều đích thân gọi điện thoại, không khó nhận ra nỗi lo sâu sắc của anh dành cho Tố Diệp.

Trong số mọi người, Lâm Yêu Yêu là người nhìn rõ nhất. Từ trước tới nay cô luôn cảm thấy mình không thể hiểu nổi Niên Bách Ngạn, nhất là sau khi scandal ảnh nóng đang rầm rộ bỗng bất ngờ lộ ra chuyện Diệp Ngọc đồng tính. Cô thừa nhận, mình nghi ngờ Niên Bách Ngạn. Lòng nghi ngờ này vẫn luôn lan dần ra trong lòng cô. Cho tới tận vừa nãy, cô mới cảm thấy hơi do dự.

Không biết có phải vì cô đã nhìn thấy sự căng thẳng của Niên Bách

Ngạn hay không, thế nên mới tin rằng anh thật lòng. Cô chưa bao giờ đọc rõ được Niên Bách Ngạn đến thế. Từ đầu tới cuối anh vẫn giữ bình tĩnh, nhưng sự lo âu trong đôi mắt đã bán đứng anh.

Đôi mắt anh không còn trầm mặc, sâu hun hút nữa, nét mặt anh cũng không còn bình thản, thâm trầm nữa.

Khoảnh khắc này, Lâm Yêu Yêu có thể cảm nhận được sâu sắc nỗi lòng anh bây giờ.

Anh đang rất lo cho Tố Diệp.

Khoảng thời gian tiếp theo chỉ có chờ đợi, dù sao thì bất luận là kiểm tra camera hay tìm kiếm người thì cũng cần thời gian.

Mấy người lại trở về với sự câm lặng.

Chỉ còn tiếng gió không ngừng gào rít, tấp vào khiến gương mặt bóng rát.

Mấy người công nhân đang ngồi chuyện trò bâng quơ cũng không ngồi tiếp được nữa. Một trong số họ đứng dậy đi tới bên cạnh Niên Bách Ngạn, dè dặt hỏi: “Anh à! Anh xem mấy giờ thì chúng tôi bắt đầu làm việc? Mấy anh em chúng tôi cũng không phải chỉ có làm ở nhà các anh, cứ tiếp tục đợi nữa...”

Ai cũng có nỗi lo của riêng mình. Là người làm công, họ sợ nhất là phí phạm cả một ngày trời, cuối cùng chẳng kiếm được đồng nào, còn làm lỡ dở họ đi kiếm tiền ở chỗ khác.

Niên Bách Ngạn vốn đã buồn phiền, sau khi nghe họ nói, cả gương mặt anh cứng đờ như bị nhỏ sáp nến, sự bức dọc lan tràn. Hứa Đồng thấy thế vội đi tới, đang định nói tốt mấy câu, đã thấy Niên

Bách Ngạn rút ví tiền ra, vớt hết cho đám người đó tất cả số tiền còn lại trong ví, rồi lạnh lùng ra lệnh: “Cầm lấy chỗ tiền này! Đứng yên bên đó đợi!”

Người đó vội vàng nhặt mấy tờ tiền dưới đất lên. Mấy người khác cũng nhanh chóng đi đến, sợ rằng tiền bị gió thổi bay mất. Sau khi cầm được tiền, họ bắt đầu gật đầu, khom lưng với Niên Bách Ngạn, không gấp gáp nữa.

Niên Bách Ngạn chẳng màng tới vẻ niềm nở của họ sau khi nhận được tiền. Anh đứng trước bia mộ của Tố Thu, nhìn nụ cười tươi như hoa của bà trên ảnh, thở dài nặng nề. Nói thật lòng, anh chưa bao giờ tin vào thần thánh ma quỷ, cũng không tin người chết đi còn có một thế giới khác. Người sống thờ cúng người chết, chẳng qua chỉ cầu mong một sự thanh thản trong tâm hồn. Người đã mất như ngọn đèn đã tắt. Những người khi sống còn chẳng giúp được bạn quá nhiều, chết đi rồi liệu có thể có được bản lĩnh phi thường không?

Vậy mà hôm nay anh lại thầm cầu khẩn Tố Thu trong lòng, mong được bà phù hộ, mong rằng Tố Diệp có thể bình an trở về bên cạnh anh.

Ánh mắt anh bất giác nhìn xuống dưới. Đế bia rất sạch sẽ. Cỏ dại xung quanh cũng đã được thu dọn gọn gàng. Là những người làm việc trong nghĩa trang luôn dọn dẹp kỹ lưỡng nơi đây. Anh lại nhớ tới hôm Noel ấy, nhớ về cảnh Tố Diệp đứng trước mộ. Cái dáng nhỏ bé của cô gần như có thể bị gió rét nuốt trọn. Tim Niên Bách Ngạn thất lại, nhưng ngay sau đó không hiểu sao có một tia sáng lóe lên trong đầu anh, vụt qua nhanh như một tia chớp...

Quyển 8 - Chương 400: Dự tính mười năm trời

Suy nghĩ vụt qua trong lòng chỉ để lại một hình bóng rất mơ hồ, nhạt nhòa, nhưng lại bị Niên Bách Ngạn nắm chặt lại. Khi suy nghĩ này trở nên càng lúc càng rõ ràng, dự cảm ngưng tụ lại trong đầu óc càng thêm mãnh liệt. Giống như một chùm pháo hoa nổ tung trong đầu. Ngay sau đó, Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại, anh lập tức có một suy nghĩ táo bạo!

“Mấy người, lại đây!” Anh khẽ quay người, hét lên một tiếng với mấy công nhân đang đứng gần đó.

Bọn họ tưởng rằng có thể bắt đầu làm việc được rồi, vội vàng cầm dụng cụ đi tới.

Mấy người đám Tố Đông không biết Niên Bách Ngạn định làm gì, đều lần lượt bước lên.

Niên Bách Ngạn nhìn chăm chăm vào vị trí ngôi mộ, sau đó chỉ tay: “Vị trí này, bẫy lên!”

Tất cả mọi người đều sửng sờ.

Đám công nhân thì lại không mấy kinh ngạc. Vốn dĩ họ tới đây để giúp đỡ việc mai táng, cũng không cảm thấy hành vi của Niên Bách Ngạn có gì kỳ lạ. Một người trong số họ đi lên trước, cầm dụng cụ, chuẩn bị hành động.

Tố Đông lập tức đẩy người đó ra, nhìn Niên Bách Ngạn, phẫn nộ

quát: “Cậu định làm gì?”

Hứa Đồng cũng rất khó hiểu trước việc làm của Niên Bách Ngạn, cô khẽ nói: “Tổng giám đốc! Bác sỹ Tố vẫn chưa tới. Nếu giờ bậy nắp mộ lên, ít nhất phải đợi tới khi mang được tro cốt của ông Diệp tới mới được!”

Niên Bách Ngạn không quan tâm tới lời của Hứa Đồng. Anh cũng bỏ ngoài tai lời hét giận dữ của Tố Đông, chỉ quát lên với đám thợ: “Còn đứng ngẩn người ra đó làm gì? Bậy lên!”

“Không được!” Phương Tiểu Bình cũng không cho, lập tức đứng chắn trước mộ, giơ hai tay ra: “Nếu không nói cho rõ ràng, không ai được phép động vào chỗ này!”

Niên Bách Ngạn giơ tay lên nhìn giờ, lo ngay ngáy trong lòng. Khi thấy tất cả mọi người đều phản đối, anh đành phải nói: “Cháu nghi ngờ đây vốn là một ngôi mộ rỗng!”

Mọi người kinh ngạc. Tiếng hét của Phương Tiểu Bình càng to hơn: “Không thể nào!”

Tố Đông cũng lắc đầu: “Tố Thu được chúng tôi chính tay chôn cất, đây không thể là mộ rỗng!”

“Có phải mộ rỗng hay không chỉ cần mở ra xem là rõ ngay thôi.” Thái độ của Niên Bách Ngạn rất kiên quyết. Anh nhìn Tố Đông bằng ánh mắt kiên định: “Cháu nhất định phải kiểm chứng được dưới đây là mộ rỗng mới có thể tìm thấy Tố Diệp.”

“Cậu nói vậy là ý gì?” Tố Đông bàng hoàng.

Niên Bách Ngạn nhìn vào bức ảnh trên bia mộ. Gió nổi lên, một chiếc

lá khô bay ngang qua nụ cười của Tố Thu, sau lặng lẽ rơi xuống ngôi mộ, kêu lên những thanh âm tuyệt vọng.

Trái tim anh cũng theo đó mà run lên. Anh hít sâu một hơi rồi nói: “Nếu loại trừ khả năng tai nạn và bị bắt cóc, thì tại sao Diệp Diệp lại không nhanh chóng tới đây? Người Trung Quốc rất coi trọng thời gian chôn cất. Tuy rằng cô ấy đã sống nhiều năm ở nước ngoài, nhưng truyền thống của tổ tiên cô ấy tuyệt đối không thể quên. Hơn nữa, người cần hợp táng lại đều là những người quan trọng nhất đối với cô ấy.”

Ánh mắt Tố Đông ngơ ngàng, một lúc sau mới nói: “Nhưng nếu như Tiểu Diệp xảy ra chuyện thật thì sao? Trên đường đi tới nghĩa trang?”

“Thế nên cháu càng phải kiểm tra xem rốt cuộc dưới này có rỗng hay không!” Niên Bách Ngạn nói rành mạch.

Tất cả mọi người trong nghĩa trang đều im lặng. Có lẽ, họ đã bị suy nghĩ to gan này của Niên Bách Ngạn làm cho sững người.

Niên Bách Ngạn không làm lỡ thời gian, hất tay một cái, ra lệnh cho đám người đó bắt đầu.

Mấy người làm đi lên trước, cầm dụng cụ lên làm việc. Khi Tố Đông và mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thì họ đã ra tay, muốn ngăn cũng không kịp nữa.

Chẳng mấy chốc, vị trí chôn tro cốt đã được bầy lên bởi những người làm vô cùng kinh nghiệm. Xung quanh không hề bị hỏng hóc chút nào. Chỉ có điều, khi họ lật lên, ai nấy đều ồ lên.

“Anh... Anh ơi! Anh xem này...” Một người sợ tới nỗi lắp bắp, chỉ tay

vào vị trí phía dưới ngôi mộ, hai mắt tròn tròn.

Niên Bách Ngạn bước lên xem, đầu mày chột nhú nhật.

Mấy người còn lại cũng vội vàng đi tới. Sau khi nhìn vào, Phương Tiểu Bình hét lên thất thanh: “Sao lại rỗng được? Tố Thu đâu? Tro cốt của chị ấy sao có thể biến mất?”

Phía dưới ngôi mộ rỗng tuếch, làm gì có hình bóng của tro cốt?

Tố Đông lão đảo, suýt nữa thì ngã quỵ, hết hồn hết vía lắc đầu: “Không thể nào... Sao có thể rỗng được? Chính tay chúng ta chôn cất cơ mà...”

Niên Bách Ngạn chậm rãi ngồi xuống, giơ tay sờ lên lớp đất trong huyệt, rồi nắm một ít lên vân vê. Nó ướt hơn đất bên ngoài rất nhiều. Rồi anh lại đánh giá tỉ mỉ vị trí đó một lần nữa, bằng phẳng, không một chút dấu vết.

Chúng tôi, bình tro cốt không phải được vận chuyển đi trong thời gian gần đây.

Anh gọi một người làm lên, hỏi ý kiến của anh ta. Người đó cũng ngồi xuống, nhìn lớp đất rồi lấy dụng cụ ra đo lường hiện trạng ngôi mộ, sau đó còn xem tường tận rìa mép của ngôi mộ, cuối cùng đưa ra một kết luận: “Phán đoán ban đầu, bình tro cốt ở đây hơn mười năm trước đã bị lấy đi. Anh xem, dấu vết ở trên bia mộ không còn mới nữa, rất cũ rồi, chắc chắn phải trên mười năm.”

Họ là những người chuyên môn chôn cất cho người ta, rất nhiều thứ trong nghề, nhìn qua là biết.

Niên Bách Ngạn chau mày. Anh đã đoán dưới này có thể trống rỗng,

nhưng không ngờ nó đã bỏ không mười mấy năm nay!

Tố Đông nghe xong lập tức nổi giận: “Diệp Hạc Phong! Nhất định là do Diệp Hạc Phong làm!” Suy nghĩ đầu tiên của ông là Diệp Hạc Phong. Mười mấy năm, lâu như vậy, ngoài Diệp Hạc Phong ra còn ai vào đây nữa?”

Phương Tiểu Bình cũng bắt đầu chửi rủa Diệp Hạc Phong, còn nghi ngờ tro cốt của cả hai người hiện đều nằm trong tay Nguyễn Tuyết Mạn.

Chỉ có Niên Bách Ngạn là bình tĩnh, thấp giọng nói: “Không liên quan tới Diệp Hạc Phong. Người lấy tro cốt đi... là Tố Diệp!”

“Sao cơ?” Tố Đông và Phương Tiểu Bình hét lên.

Lâm Yêu Yêu nghe xong cũng cảm thấy quá siêu việt, lắc đầu nghi ngại: “Sao có thể là Tiểu Diệp? Không thể là cô ấy được! Ở đây đã bỏ không mười mấy năm rồi, chứ có phải vừa mới đâu!”

“Một cô bé mười bảy, mười tám tuổi đủ lớn để làm chuyện này.” Ánh mắt anh chuyển lạnh.

Mười mấy năm trước, Tố Diệp khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Tuổi đó đã trưởng thành rồi, chuyện lấy tro cốt của mẹ đi không có gì là lạ.

Lâm Yêu Yêu nhìn anh lẩm bẩm: “Không thể nào...”

Niên Bách Ngạn không nói nữa.

Sở dĩ anh nghĩ tới Tố Diệp là vì vừa nãy anh nhớ lại khung cảnh ngày Noel. Cô đứng trước mộ Tố Thu, đứng vào ngày sinh nhật

mình. Thời gian anh quen biết Tố Diệp cũng không quá ngắn, nhưng chưa bao giờ thấy cô nhắc tới nơi này, sau đó anh mới biết mỗi năm cô chỉ tới đây có một lần.

Thử hỏi, một người con gái có tình cảm sâu nặng với mẹ mình như thế, sau khi về nước tại sao có thể không tới thăm mộ một lần? Lại chỉ tới đúng vào ngày sinh nhật như một trình tự?

Thêm nữa, hôm nay là một dịp quan trọng như thế này, tại sao Tố Diệp không xuất hiện?

Bây giờ tất cả mọi người đều đã xác định đây là một ngôi mộ rỗng, vậy thì đủ để chứng minh Tố Diệp vốn dĩ đã biết ở đây không có tro cốt của Tố Thu. Vậy thì tất cả những gì cô làm chỉ là để che mặt mọi người.

“Lẽ nào cô Tố Thu còn có một ngôi mộ khác?” Lâm Yêu Yêu do dự đưa ra dự đoán.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, vỗ vỗ lớp đất trong tay, như suy nghĩ chuyện gì: “Không! Tôi nghĩ tro cốt có lẽ vẫn luôn được lưu giữ trong một nhà tang lễ nào đó.”

Suy đoán này cũng không phải không có căn cứ.

Ở Bắc Kinh có bao nhiêu nghĩa trang anh luôn nắm rõ, cách thành phố bao xa, đi mất bao lâu anh cũng biết cả. Tố Diệp vẫn luôn ở bên cạnh anh. Nếu đổi mộ cho Tố Thu, thì mỗi lần tới thăm ít nhất cô cũng phải tốn kha khá thời gian, cô không có điều kiện. Mà cô nhất định là phải thường xuyên thăm viếng, thì chứng tỏ tro cốt ở trong thành phố này. Vậy thì nhà tang lễ chính là một địa điểm cất giữ thích hợp nhất.

Còn về việc tại sao Tố Diệp lại làm vậy?

Niên Bách Ngạn bỗng nhiên hiểu ra. Có lẽ cô đã sớm có dự định sau này sẽ chôn cất Tố Diệp và Diệp Hạc Phong cùng với nhau từ rất lâu rồi!

Nghĩ tới đây, anh mới cảm thán sâu sắc tâm tư của Tố Diệp. Anh cứ ngỡ cô chỉ là một người đi đến đâu thì hay đến đó. Giờ có thể thấy trong lòng cô cũng có tính toán, mà tính toán này đã được lên kế hoạch hơn chục năm trời!

“Lẽ nào chúng ta phải tìm lần lượt từng nhà tang lễ một sao?” Niên Bách Tiêu vẫn luôn im lặng cuối cùng đã lên tiếng. Cậu rất ít tới mấy nơi thế này, cũng không hiểu quy định ở đây. Ngôi mộ duy nhất mà cậu tới thăm ngoại trừ bố mẹ ra thì chính là mộ Văn Giai.

Niên Bách Ngạn im lặng giây lát: “Hoặc có thể, cô ấy đặt tro cốt trong một... ngôi chùa!”

“Chùa ư?” Phương Tiểu Bình sững sờ, chuyện gì thế này?

Niên Bách Ngạn nhìn Tố Đông: “Cô Tố có tin Phật không?”

Tố Đông ngẩn người một lát, rồi gật đầu ngay tắp lự: “Đúng thế! Sau này Tố Thu rất tin Phật, còn tu tại gia nữa, vẫn hay tới chùa thắp hương lễ Phật. Chị ấy làm không ít việc thiện, còn thường xuyên đi phóng sinh gì đó nữa.”

Niên Bách Ngạn gật đầu. Anh suy luận theo phán đoán lúc trước: “Có lẽ chính là chùa.” So với nghĩa trang thì chùa ở Bắc Kinh gần hơn nhiều, cũng tiện cho Tố Diệp dành thời gian thăm viếng. Thêm nữa, anh cũng từng nghe nói những người tu tại gia cả đời có thể được ở lại chùa, mục đích là có thể lắng nghe tiếng Phật, sớm được luân hồi

hoặc về cõi cực lạc.”

Sở dĩ nghĩ tới điều này là vì Niên Bách Ngạn nhớ từng rất hiểu về gỗ tử đàn trong tứ hợp viện. Cô nói rất nhiều, rằng gỗ tử đàn này vô cùng đắt tiền. Lúc đó anh còn tò mò hỏi cô còn trẻ mà hiểu biết cũng nhiều vậy. Cô nói rằng do cậu mình dạy, còn bổ sung thêm một câu: “Mẹ em rất thích loại gỗ tử đàn này, nói rằng chất liệu này mà dùng làm tràng hạt thì cực kỳ quý báu.”

Anh bất ngờ nhớ lại câu nói ấy của Tổ Diệp nên mới có thể phân tích như vậy. Thì ra, Tổ Thu lại tín Phật thật.

“Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?” Tổ Đông sốt sắng.

Niên Bách Ngạn đang định trả lời thì điện thoại kêu.

Anh nhận máy: “Trưởng phòng Vương!”

Thanh âm ở đầu kia rất gấp gáp.

Sắc mặt của anh cũng thay đổi đột ngột.

Tất cả mọi người đều khiếp vía, run rẩy nhìn Niên Bách Ngạn, sợ rằng cuộc điện thoại này sẽ mang lại tin xấu nào đó. Nhưng Niên Bách Ngạn sau khi nghe đối phương nói xong chỉ bình tĩnh nói một câu: “Được! Tôi biết rồi. Đã làm phiền trưởng phòng Vương rồi, hôm khác chúng ta gặp mặt!”

Tây Hồ, Hàng Châu.

Khi ánh tịch dương đổ bóng, mặt hồ vô cùng đẹp, sóng gợn lăn tăn, phản chiếu một màu đỏ rực rỡ. Mùa này khách du lịch tới đây không nhiều, thế nên vắng đi rất nhiều bóng du khách khoa chân múa tay

chụp ảnh lưu niệm.

Mặt hồ được nhuộm đỏ. Chiếc thuyền gỗ dập dềnh, khoan thai. Người chèo thuyền dùng tiếng phổ thông để giới thiệu về văn hóa Tây Hồ: “Bây giờ mọi người đều thích Tân Tây Hồ rồi, nơi đây giờ yên tĩnh hơn rất nhiều.”

Thấy cô gái ngồi trên thuyền không nói câu nào, ông cũng không tiếp tục làm hướng dẫn viên nữa. Chiếc thuyền chậm rãi đi sâu thêm.

Tố Diệp yên lặng ngồi trên đuôi thuyền, ánh mắt cũng tĩnh mịch như mặt nước Tây Hồ. Hoàng hôn không những nhuộm đỏ nước hồ mà còn làm đỏ đôi mắt cô. Người chèo thuyền tập trung tinh thần chèo thuyền đi. Cái bóng của ông gầy nhỏ và mập mờ.

Khi bốn bề đã không còn bóng thuyền, cô mới từ từ mở chiếc bình gốm trắng mang theo bên người ra, đổ nghiêng. Tro cốt trong bình theo hướng trôi của con thuyền, rơi xuống mặt hồ.

Thứ tro cốt trắng thê lương ấy, chẳng mấy chốc đã rải khắp mặt hồ...

Cô đau đớn, nằm bò trên mặt thuyền...

Mẹ! Cuối cùng thì ông ấy cũng đã thực hiện lời hứa của mình với mẹ rồi...

Quyển 8 - Chương 401: Ai là niềm tin của ai

Thời gian quay ngược trở lại ngày Noel hôm đó. Đó là sinh nhật của Tố Diệp. Kim đồng hồ đảo ngược và dừng lại tại thời điểm Tố Diệp bước ra khỏi phòng quan sát. Sau đó, thời gian lại từ từ đi tiếp những bước bình thường...

Cả người cô như đang du lãng trên những đám mây. Cảm giác đau đớn đã bị câu nói “Không yêu” đó của Niên Bách Ngạn đánh tan nát. Một cơ thể đã không còn thấy đau đớn nghiêm nhiên trở thành một cái xác không hồn. Cô tê dại đi xuyên qua đám người, lết từng bước tới trước khung cửa sổ sát sàn tận cuối hành lang.

Qua lớp kính thủy tinh, dường như cô có thể ngửi thấy mùi tro bụi bay đầy trời ngoài kia, làm sặc hô hấp của cô, dính vào trong khí quản, khiến cô có một khoảnh khắc cảm thấy ngạt thở. Ngoài cửa sổ, mọi thứ đều biến thành màu xám, ùn ùn kéo tới quét qua đôi mắt cô.

Là ai nói, kỳ thực tình yêu ngọt ngào và xinh đẹp như một chiếc kẹo bông gòn? Nếu để cô nhận xét, thì tình yêu chính là một chiếc kẹo bông, nhưng lại là một chiếc kẹo bông đã được bọc bên ngoài một lớp giấy đường tuyệt đẹp.

Cô như một đứa trẻ không có kiến thức, không chống đỡ nổi trước vẻ mê hoặc của lớp giấy gói ấy, dè dặt cầm lấy nó. Rồi có người nói với cô rằng: Chiếc kẹo này là của cô đấy! Thế nên cô không còn do dự nữa, không còn thận trọng nữa, một loại kẹo chưa bao giờ được thưởng thức cuối cùng đã được há to miệng nhắm nháp.

Hương vị ngọt ngào ấy đã trở thành một điều trọn đời cô không thể nào quên. Nó ngọt tới nỗi khiến cô chỉ muốn hy sinh tất cả mọi điều để có được nó. Nhưng ăn tới tận cuối cùng, lại chẳng ai nói cho cô biết, thực ra chiếc kẹo ấy rất đắng.

Như bông hoa sen vậy, dịu dàng, ngon miệng, nhưng lại có một tâm sen tuy non nớt như lá xanh, tuy say đắm lòng người nhưng đắng ngắt.

Hương vị chất đầy trong khoang miệng đã xua tan tất cả ngọt ngào cô đã từng thưởng thức.

Thì ra những thứ càng đẹp lại càng nguy hiểm.

Cô nhớ về mẹ, nhớ lại người bố giờ phút này đây đang nằm trên giường bệnh gắng nói từng câu. Khi Niên Bách Ngạn từ phòng bệnh đi ra, trên gương mặt bình thản của anh, cô ngửi thấy mùi của cái chết.

Không sai chút nào. Anh hướng về mọi người, dùng một giọng nói trầm trầm thấp thấp như mọi khi để thông báo rằng Diệp Hạc Phong đã từ trần.

Cô nghe thấy Nguyễn Tuyết Mạn khóc ré lên thê thảm. Tiếng khóc rất chói tai, cùng với tiếng nức nở áy náy nhỏ xíu của Diệp Ngọc, giống như một chương nhạc với sự kết hợp thất bại của đàn violin và violincen, lấp đầy đôi tai cô.

Khoảnh khắc ấy, nước mắt của cô như ngưng kết lại, tuyến lệ đông cứng rất lâu, không ép vào được cũng không chảy ra được, chỉ có thể ép cho khóe mắt cô đỏ rồi lại đỏ.

Cô mong muốn biết bao được dựa vào lòng Niên Bách Ngạn, thoải

mái khóc một trận. Vào lúc này, người duy nhất có thể bù đắp cho những tâm trạng phức tạp này của cô chỉ còn anh mà thôi. Nhưng hơi thở của anh vừa tới gần, cô lại lập tức nhớ tới biểu cảm khi anh nói chuyện trong phòng bệnh.

Anh không hề biết rằng, trong cuộc đời cô đơn của cô chỉ tồn tại một tờ giấy, trắng xóa, trống trải, không có nội dung. Cô đã từng thử vẽ ra hình dáng Tường Bân để làm phong phú cho trang giấy này. Nhưng cuối cùng nó vẫn bị cô cầm tẩy lên, nhẹ nhàng xóa đi. Sau đó được gặp anh. Từ đó về sau, anh đã nguệch ngoạc từng nét lên trang giấy ấy những hình ảnh thuộc về thế giới của hai người.

Trong cuộc đời cô chỉ có anh, nhưng trong cuộc đời anh lại chưa từng thực sự có sự tồn tại của cô.

Thế là, một lần nữa cô cầm tẩy lên xóa sạch...

Nhân lúc Niên Bách Ngạn và Diệp Uyên trao đổi với nhau, cô đã gọi một cuộc điện thoại cho một người bạn. Cô nói: Mấy hôm nữa mình luôn làm lễ cầu siêu cho bố mẹ, phiền cậu giúp mình liên lạc với trụ trì của nhà chùa.

Trước khi ra nước ngoài, cũng tức là mười năm về trước, cô đã giấu cậu mợ tìm người bầy nấp ngôi mộ lên, lấy đi tro cốt của mẹ, tự tay thờ cúng nó trong ngôi chùa này. Mẹ cô cả đời theo Phật, đơn độc một đời, Tổ Diệp không muốn tới khi mẹ mất cũng vẫn phải ở một mình nơi núi rừng gió lạnh mưa tuôn ấy.

Trong ngôi chùa này, bà có thể lắng nghe tiếng Phật. Tổ Diệp luôn tin rằng linh hồn bà vẫn tồn tại nơi đây.

Chuyện này Tổ Diệp không thể bàn bạc với cậu mợ, chỉ có thể làm một cách thầm lặng. Vì trong mắt cậu mợ, hành động của cô không

còn nghi ngờ chính là việc đào mộ đại nghịch bất đạo. Cô không muốn làm cậu đau lòng, lại không đành lòng nhìn mẹ không thể nhắm mắt, thế nên chỉ còn cách giấu kín cho tới giờ.

Lợi ích lớn nhất khi thờ cúng trong chùa chính là tiện cho cô thăm viếng.

Thế nên, sau khi về nước, định cư tại Bắc Kinh, ngôi chùa này cũng trở thành nơi cô thường xuyên lui tới. Cô không am hiểu sâu sắc Phật pháp như mẹ, nên mỗi lần tới đây chỉ có thể lấy danh nghĩa của mẹ đặt chút giọt dầu. Ngôi chùa rất gần trung tâm thành phố, giao thông lại thuận tiện, không hoang vu, khuất nẻo như ngôi mộ chôn mẹ khi trước.

Trước khi đám tang Diệp Hạc Phong được tổ chức, Tố Diệp đã dành thời gian tới chùa. Cô không theo đạo Phật, nhưng khi đối diện với tượng Phật cao lớn, uy nghiêm, cũng cảm thấy thành kính trong lòng. Cô đã thành tâm dập đầu bái lạy và cảm tạ.

Bái lạy những bình yên dưới đài hoa sen ấy đã ban cho, cũng cảm tạ tấm lòng từ bi của vị thần linh đó, để cho mẹ cô được ở lại trong chùa lâu như vậy.

Cô lấy tro cốt của mẹ đi, yên lặng chờ đợi tới ngày cử hành tang lễ cho Diệp Hạc Phong.

Ngày này cuối cùng cũng tới.

Cho dù Diệp Hạc Phong không dặn dò trước lúc mất, Tố Diệp cũng đã quyết định sẽ hợp táng cho ông và mẹ. Mẹ cô đã chờ đợi quá lâu rồi. Lúc mang tro cốt của mẹ ra khỏi chùa, cô đã nói với mẹ rằng: Bao nhiêu năm nay con không làm lễ siêu độ cho mẹ, vì con muốn đợi cùng làm cho bố. Con biết mẹ vẫn luôn đợi ông, lúc sống không

thể nắm tay nhau, nếu chết đi rồi vẫn không được gặp nhau thì dầu con có làm siêu độ cho mẹ, mẹ cũng sẽ không đi. Mẹ đã chờ đợi hai mươi năm trời, chắc cũng không ngại đợi thêm mấy ngày.

Thế là, Tố Diệp đã tới nhà họ Diệp, mượn sức mạnh của Niên Bách Ngạn.

Cuối cùng, khi cô cầm được tro cốt của Diệp Hạc Phong, cô bỗng cảm thấy bi thương. Vì chiếc bình tro này, mẹ cô đã chờ đợi trên con đường luân hồi tròn hai mươi năm!

Cô không vội tới nghĩa trang theo lời dặn dò của Niên Bách Ngạn.

Đó vốn chỉ là một ngôi mộ rỗng, không cần thiết phải tới đó, mà trong lòng cô sớm đã có một dự tính khác. Đương nhiên, cô không thể nói trước với cậu mợ. Đây là kế hoạch cô đã tính toán tỉ mỉ mười năm trời, không thể nói với bất kỳ ai.

Tố Diệp lập tức đi thẳng ra sân bay, đáp chuyến bay gần nhất, bay thẳng tới Hàng Châu. Để tiện mang theo, cô đã đổ chung tro cốt của bố mẹ vào nhau, đặt trong chiếc lọ sứ dễ cầm.

Dọc đường thuận buồm xuôi gió.

Cho tới khi cô đặt chân lên mặt sàn sáng bóng của sân bay Tiêu Sơn, trái tim cuối cùng cũng biết đau.

Hàng Châu! Đó là thành phố đầu đã đi hết Bắc Nam của Tổ quốc, du lịch khắp các nơi trên thế giới, cô vẫn chưa từng tới. Không phải cô không muốn, mà là không dám!

Khi cô còn rất nhỏ, rất nhỏ, đã yêu thích câu nói “Gió xuân không hiểu mưa Giang Nam, cười nhìn ngõ mưa tìm lữ khách”*. Trong ấn

tượng của cô, Giang Nam mưa bụi mịn mù, tháng ba khói hoa là thắng cảnh chốn nhân gian. Rồi sau này, cô học được từ mẹ từng câu thơ viết về Giang Nam.

*Câu thơ gốc: “Xuân phong bất giải Giang Nam vũ, tiểu khán vũ hạng tầm khách thường”, nằm trong một bài thơ cổ tên “Tri Giang Nam” (Hiếu Giang Nam). Hai câu thơ trên do mình tạm dịch.

Cô thường ngồi dưới cây hòe trước cửa nhà cậu đọc thuộc lòng “Giang Nam khả thái liên, liên điệp hà điền điền”*, cũng thường hay khoe trước mặt các bạn khác một câu “Chính thị Giang Nam hảo phong cảnh, lạc hoa thời tiết hựu phùng quân”**, rồi cố tình làm ra vẻ hiểu biết thơ tình họa ý trong câu “Túy vũ xuân phong thủy khả cộng, tần vân dĩ hữu uyên bình mộng”***, cuối cùng là thương cảm cho tình yêu “Giang Nam tương tư dẫn, đa thán bất thành âm”****.

*Nằm trong bài thơ “Giang Nam” chưa rõ tác giả, tạm dịch: Giang Nam được hái sen, lá nổi mọc đua chen.

**Nằm trong bài thơ “Giang Nam phùng”(Tương phùng tại Giang Nam) của Lý Quý Niên thời Thịnh Đường, tạm dịch: Đường khi phong cảnh Giang Nam đẹp Giữa lúc hoa rơi lại gặp người.

***Nằm trong bài thơ “Điệp luyện hoa” của Ân Kỳ Đạo thời Bắc Tống, tạm dịch: Ai cùng ta say múa với gió xuân, mây kia đã có mộng uyên ương.

****Nằm trong bài “Dương hoa khúc”(Khúc ca về hoa liễu) của nhà thơ Thang Huệ Hữu, thời Nam Bắc triều, tạm dịch: Giang Nam tương tư khúc Than thở không thành lời.

Từ nhỏ cô đã biết mẹ không phải người phương Bắc. Mẹ và cậu cùng lớn lên tại một trấn nhỏ ở phía Nam. Chỉ có điều sau này cậu

đã sớm cắm rễ tại Bắc Kinh. Vùng sông nước hiền hòa này mang cho mẹ một nét thủy mị. Bà đẹp như một viên ngọc rực sáng.

Tổ Diệp tưởng rằng quê hương của mẹ ở Hàng Châu, thế nên mới học bà đọc mấy câu thơ mềm mại đó. Nhưng sau này mẹ nói với Tổ Diệp, cả đời này bà chưa từng tới Hàng Châu.

Tổ Diệp không hiểu. Tại sao một người chưa từng tới Hàng Châu lại si mê vùng đất này đến vậy?

Mãi về sau, cô mới biết được lý do.

Từ cổ chí kim, rất nhiều thi nhân đã ban cho Giang Nam một linh hồn tình thơ họa ý. Dù là niềm vui hay nỗi buồn đều không thể tách rời Giang Nam sông nước. Nhất là những bài thơ tình buồn triền miên đã trở thành nỗi niềm, tình cảm để bao thiếu nữ dù thời xưa hay thời nay chìm đắm.

Mẹ cô cũng không ngoại lệ. Bà cũng là một người tin vào tình yêu, cũng giống như sau này bà một lòng tin vào tín ngưỡng của mình vậy. Trong lòng mẹ, tình yêu cũng chính là một loại tín ngưỡng có thể duy trì hy vọng ái ố cả cuộc đời.

Khi bà yêu bố, yêu Diệp Hạc Phong trong gia đình quyền quý, tình yêu rực rỡ đã khiến mẹ như con thiêu thân lao vào lửa. Bà chỉ muốn dâng trọn cuộc đời cho người đàn ông ấy.

Thành phố mà Diệp Hạc Phong thích nhất không phải là những vùng quê thanh bình ở nước ngoài, cũng không phải những vùng công nghiệp phương Bắc. Ông chỉ yêu Hàng Châu, vì nó có một lịch sử lâu đời, vì nó cách xa Bắc Kinh.

Ông nói với mẹ: Hàng Châu là thành phố thích hợp nhất để định cư.

Mẹ chưa bao giờ được tới đây, tuy rằng Hàng Châu cách trấn nhỏ mà bà sống không xa lắm. Bà bắt đầu một lòng hướng về thành phố ấy, cảm nhận Giang Nam là nơi hiền hòa, dài lâu nhất.

Mà bố cũng đã hứa với mẹ, họ nhất định sẽ tới Hàng Châu định cư, sống trọn đời ở đây...

Mẹ vẫn luôn vững tin rằng ngày ấy sẽ tới.

Sau khi bà đưa cô tới Bắc Kinh, bà vẫn luôn nhớ đến Hàng Châu, nhưng chưa một lần đặt chân tới, vì trong lòng mẹ, ở thành phố ấy là niềm tin của tình yêu. Không có người mình yêu bên cạnh, niềm tin ấy cũng sẽ thanh đổi.

Vì thế sau này, mẹ vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi tới ngày ông thực hiện lời hứa của mình. Đợi cả một đời cho tới khi nhắm mắt.

Hàng Châu, từ ngày mẹ qua đời đã trở thành nỗi đau trong lòng Tố Diệp. Từ nhỏ cô đã say mê cảnh sắc Giang Nam, nhưng lại sản sinh một cảm giác khó chịu không thể nói rõ ràng với nơi này.

Cô cũng chưa từng tới đây, vì thành phố này cũng đã trở thành một niềm tin trong lòng cô.

Niềm tin ấy chính là khi cô bước chân tới đây, nhất định phải là ngày bố mẹ đoàn tụ.

Ngày này... cuối cùng cũng tới.

Chính vào lúc này đây khi cô ngồi trên thuyền gỗ, nghe tiếng mái chèo khua nước mạn thuyền, rồi từ từ đổ tro cốt của cả bố lẫn mẹ xuống dòng nước Tây Hồ.

Trước lúc đó, Tổ Diệp đã tới chùa Thiên Trúc, nơi khởi nguồn của Phật bà Quan thế âm Bồ Tát, cũng là nơi người Hàng Châu tôn sùng nhất.

Nó nằm ẩn mình trong núi rừng. So với phương Bắc, thiền tự ở đây trắng lợt hơn, hệt như cổ nhân khi xưa đã miêu tả: Muôn trúc với tới mây trời, trong bóng cây xanh biếc, giữa khe núi tĩnh lặng, chỉ nghe được tiếng suối chảy.

Đây cũng là lý do cô nhờ sự giúp đỡ của một người bạn, chọn cầu siêu cho bố mẹ ở đây.

Đây là nơi bố mẹ luôn muốn định cư, vậy có Phật tổ che chở có gì không tốt?

Thời gian siêu độ không dài. Cô thành tâm quỳ giữa Phật đường bái lạy, trên đầu là Phật tổ vàng rực, chói lọi. Sáu, bảy vị tăng nhân quây thành một hình vuông xung quanh, không ngừng đọc kinh.

Còn cô, vừa dập đầu vừa đốt vàng mã, khói hương, mong cho cha mẹ sau khi đoàn tụ được lên cõi cực lạc...

Quyển 8 - Chương 402: Phải đau mới biết nhớ những gì đã mất

Siêu độ là mang theo một tấm lòng chân thành và một sự áy náy. Vì trong quá trình này, cô không chỉ đơn thuần cầu siêu cho bố mẹ mình, mà còn cho đứa con đã định trước không có duyên gặp mặt mình.

Các nhà sư trang nghiêm và thành kính, nhắm mắt chấp tay niệm tràng hạt, tiếng kinh Phật vọng lại nhiều lần trên đại điện. Cảnh này hoành tráng biết bao.

Tố Diệp cũng dập đầu hết lần này tới lần khác, cho bố mẹ, cho con.

Trên dòng nước Tây Hồ, ánh hoàng hôn ngập trời.

Rời khỏi vùng thắng cảnh Long Tỉnh, sắc trời đã đỏ rực một màu. Cuối cùng, sau khi hợp táng cho bố mẹ xong, cô cũng không còn tâm tư nào dạo cảnh Tây Hồ nữa, còn cả tháp Lô Phong xa xa kia sau này được xây dựng. Nghĩ bụng nếu như lại gần, khi màu ráng chiều giao hòa cùng màu vàng rực rỡ sẽ đẹp biết bao.

Chỉ tiếc là, Tố Diệp đã mất đi tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp.

Bệnh viện Emma.

Trên đường bắt xe đi tới bệnh viện này, cả người cô cứ run lên. Có lẽ tại thời tiết quá lạnh. Giống hệt như cơn mưa rào ngày trước kéo

dài từ Nam Phi sang tận Hồng Kông. Giờ đây, mùa đông của Bắc Kinh cũng đã lan tới Hàng Châu. Gió thổi vào tận tim cô, túm chặt lấy nó khiến cô đau đớn.

Đây là một bệnh viện do một người bạn cũ giới thiệu. Hôm nay người hẹn gặp cũng là vị bác sỹ từng đỡ đẻ cho bạn cô. Khi cô vội tới bệnh viện, thời gian vừa kịp. Đương nhiên, người bạn cũng đã tò mò hỏi tình hình của cô, cô chỉ nói qua loa mấy câu, rằng nhân tiện đi kiểm tra sức khỏe.

Trưởng khoa là một chuyên gia phụ khoa tới từ Mỹ, đoán chừng đã hơn năm mươi tuổi, có mái tóc vàng và đôi mắt xanh rất tiêu chuẩn. Khi chị ấy cười cũng rất rạng rỡ, từ làn da rám nắng có thể nhận ra chị ấy thường xuyên rèn luyện và thích tắm nắng bên bãi biển.

Tốc độ nói của chị ấy cũng rất nhanh, tính cách lạc quan, cởi mở.

Thế nên câu đầu tiên khi gặp Tố Diệp chị ấy đã nói: Tại sao lại lựa chọn như vậy? Cô Diệp! Cô nên suy nghĩ thật cẩn thận.

“Tôi họ Tố!” Cô nhấn mạnh.

Đây cũng là chuyện như cơm bữa. Khi còn ở nước ngoài, cô thường xuyên bị người ta gọi là cô Diệp.

Vị bác sỹ nghe xong nét mặt có phần ngượng ngập, vội vàng xin lỗi.

“Tôi chọn uống thuốc.” Tố Diệp không có tâm trạng phổ cập cho chị ấy kiến thức về thứ tự trong tên của người Trung Quốc. Cô chỉ hờ hững nói một câu như vậy.

Vị bác sỹ nghe vậy chột hoảng hốt, cao giọng nói thứ tiếng Anh khoa trương: “Sao cơ? Uống thuốc? Không, không, không! Uống thuốc

quá hại cho sức khỏe. Cô Tố! Nếu cô thật sự không muốn đứa bé nữa, vậy thì tôi khuyên cô nên lựa chọn một phương pháp không đau đớn.”

Tố Diệp khẽ lắc đầu.

“Tôi thật sự không hiểu tại sao cô lại chọn uống thuốc.” Vị bác sỹ khuyên nhủ hết nước hết cái: “Rõ ràng có một phương pháp nhẹ nhàng nhất. Cô phải biết, phụ nữ sử dụng thuốc sẽ gây tổn thương rất lớn, hơn nữa cả quá trình sẽ rất đau đớn, rất giày vò.”

Tố Diệp yên lặng nhìn vào đôi mắt xanh đầy quan tâm ấy, từ tốn nói: “Tôi chính là muốn chọn cách đau đớn nhất!”

Đau đớn mới là cách tốt nhất để nhớ những gì đã mất. Vì chỉ có biết đau, người ta mới hiểu thế nào là đánh mất. Cô chính là muốn dùng nỗi đau này để dày vò, hành hạ bản thân mình, để dày dạn một trái tim đã sớm tê bì, cố gắng giúp nó đập trở lại.

Vị bác sỹ nhìn cô ánh mắt kỳ lạ, một lúc mới hỏi: “Cô... quyết định thật rồi sao?”

Tố Diệp chậm rãi gật đầu.

“Vậy thì...” Chị ấy khẽ thở dài một tiếng, rồi kê đơn: “Sau khi cô dùng thuốc cần phải ở lại bệnh viện quan sát một đêm. Chúng tôi nhất định phải chắc chắn rằng cô bình an, không có việc gì mới được.”

Tố Diệp không hiểu.

“Là thế này.” Vị bác sỹ giải thích: “Quá trình phá thai bằng thuốc có khả năng thai không được phá sạch sẽ. Nếu không được phát hiện kịp thời, sẽ dẫn tới một loạt các bệnh phụ khoa. Cô ở lại viện, cũng

tiện cho chúng tôi theo dõi bất kỳ lúc nào, cũng có thể ngay lập tức chẩn đoán xem thai nhi đã trôi hết ra khỏi cơ thể hay chưa. Nếu cô muốn cầm thuốc và đi ngay thì thành thật xin lỗi, tôi không thể kê đơn này cho cô được.”

Tổ Diệp hiểu ra, một lúc sau mới gật đầu: “Được!”

Vị bác sỹ thấy thái độ của cô kiên quyết, cũng đành phải kê đơn cho cô, đồng thời dặn dò y tá chuẩn bị phòng bệnh.

Chỉ mấy phút sau, tất cả đều đã được chuẩn bị kỹ càng.

Người y tá đưa cho cô một viên thuốc màu trắng, quan sát cô bằng ánh mắt quái lạ rồi nói: “Trong phòng bệnh có nước, còn chuẩn bị sẵn một cái chậu nhỏ. Cô suy nghĩ kỹ rồi thì dùng thuốc đi!”

Tổ Diệp siết chặt viên thuốc trong tay, gần như không còn cảm nhận được sự tồn tại của nó, vậy mà trái tim vẫn thực sự nhói lên.

Mỗi lần hít thở lại như có một lưỡi cưa đang chà đi xát lại nơi cổ họng cô. Cô đặt tay lên bụng, cảm giác như hàng ngàn mũi tên đang đâm xuyên qua cơ thể. Cô không có duyên với đứa bé này, chỉ mong nó sẽ có cơ hội tìm được cho mình một mái nhà tốt đẹp hơn.

Con à! Mẹ có lỗi với con...

Sân bay Tiêu Sơn.

Người nhà tới đón người thân đứng chật ních cả cửa ra vào. Có người đang gắng sức vẫy tay, có người đang giơ cao tấm biển trong tay mình. Lại có người đang ôm một bó hoa rất to, dự định cho một màn chào đón lãng mạn.

Khi Niên Bách Ngạn xuống máy bay, trời cũng đã tối. Tia sáng cuối cùng trên vầng mây cũng đã bị đêm đen nuốt mất. Ánh đèn chiếu sáng cả thành phố.

Bước chân của anh vội vàng, ánh sáng thấm đẫm trên mái tóc cùng đường cong nhúu chặt nơi hai hàng lông mày.

Dĩ nhiên, ngoại hình cao ráo ưa nhìn của anh cũng thu hút sự chú ý của không ít các cô gái, khiến họ lần lượt dừng bước.

Bước chân anh cũng vì thế mà ngừng lại. Khi ra tới cửa, nhìn thấy một người đàn ông đang đi về phía mình, anh vội bước nhanh hơn. Gió thổi xuyên qua vạt áo dạ của anh, làm một góc bị lật lên, sau đó buông thõng một cách bất lực.

Người đó sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn thì vô cùng niềm nở, giơ hai tay bắt tay với anh rất chặt, rồi nói: “Tổng giám đốc Niên! Đúng là lâu quá không gặp rồi! Bộ trưởng Hứa của chúng tôi nghe tin anh tới Hàng Châu thì vui mừng lắm. Giờ anh ấy còn ở Thượng Hải, đang nhanh chóng trở về đây, chắc khoảng một tiếng nữa là tới Hàng Châu. Trong điện thoại, anh ấy dặn đi dặn lại tôi là nhất định phải đón tiếp anh cho chu đáo.”

“Cậu thay tôi gửi lời cảm ơn tới bộ trưởng Hứa. Tôi đã nói với anh ấy mục đích tới đây rồi. Thế nào? Muốn tìm một người ở Hàng Châu cần bao lâu?” Niên Bách Ngạn nói ngắn gọn, đi thẳng vào vấn đề.

Ở nghĩa trang anh đã nhận được điện thoại của trưởng phòng Vương. Thông qua việc kiểm tra các camera giao thông, cuối cùng ông ấy đã xác định được tung tích của Tố Diệp. Cô tới sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh, mua vé bay thẳng tới Hàng Châu.

Niên Bách Ngạn không nói câu nào, lập tức bảo Hứa Đồng ở lại xử lý

những công việc phía sau, còn mình quyết định một mình bay tới Hàng Châu. Mua vé sát giờ nên anh cũng chẳng quan tâm có đặt được vé khoang hạng nhất hay không. Khi được biết chỉ còn một vị trí tiết kiệm cuối cùng, anh cũng đặt vé không hề do dự.

Ai ngờ, sau khi lên máy bay lại gặp điều khiển không lưu (ATC)*, làm nhỡ giờ bay.

*Điều khiển không lưu (ATC) bao gồm những hoạt động của con người (chủ yếu dưới mặt đất), những người này sẽ truyền đạt các thông tin cần thiết cho máy bay để duy trì sự liên lạc giữa máy bay và mặt đất — nghĩa là, họ bảo đảm máy bay bay đủ xa theo phương ngang và phương dọc để tránh cho máy bay va chạm trên không với các máy bay khác. Người kiểm soát không lưu có thể định vị tọa độ của máy bay dựa vào báo cáo của các phi công, hoặc trong những vùng mà mật độ lưu thông cao (như nước Mỹ), họ có thể sử dụng radar để xác định vị trí của máy bay trên màn hình hiển thị.

Đúng vào lúc anh sốt ruột, bất chấp tất cả định xuống máy bay thì mới truyền tới thông báo xin lỗi của cơ trưởng, nói rằng máy bay đã có thể cất cánh rồi.

Hai tiếng đồng hồ sau, máy bay mới hạ cánh xuống sân bay Tiêu Sơn.

Đây cũng là nguyên nhân phải tới tối anh mới đến được Hàng Châu.

Người đàn ông ra đón sau khi nghe Niên Bách Ngạn nói xong bèn suy nghĩ rồi nói: “Vì hôm nay là cuối tuần, thế nên muốn tìm người sẽ mất nhiều thời gian hơn ngày thường khoảng hai, ba tiếng. Tổng giám đốc Niên! Ý của bộ trưởng Hứa là sáng sớm ngày mai anh ấy sẽ điều nhân viên kiểm tra camera khắp thành phố. Anh xem, giờ cũng muộn vậy rồi, bộ trưởng Hứa đã đặt xong phòng cho anh ở

khách sạn Bốn Mùa, tối nay còn mở tiệc chiêu đãi mời anh nữa.”

“Tiệc chiêu đãi thì không cần đâu. Bây giờ, bất luận muện thế nào cũng không thành vấn đề, phiền anh sắp xếp nhân lực tìm người giúp tôi ngay nhé.” Niên Bách Ngạn nhú mày.

Người đàn ông đó thấy dáng vẻ sốt sắng của Niên Bách Ngạn bèn gật đầu. Anh ta cũng sợ sẽ làm lỡ dở chuyện của tổng giám đốc Niên. Một người có thể khiến cấp trên của họ coi trọng như vậy, anh ta không dám đắc tội.

“Vậy còn phía bộ trưởng Hứa?”

“Tôi sẽ đích thân gọi điện thoại nói với ông ấy.” Niên Bách Ngạn đáp ngắn gọn.

Anh ta đồng ý: “Vậy anh theo tôi về đơn vị, tôi sẽ lập tức điều người.”

Niên Bách Ngạn đi cùng anh ta tới bãi đậu xe...

Đêm đã khuya. Ánh sáng mờ mờ ngoài cửa sổ là của những vì sao vụn, là của ánh đèn trên con đường dẫn vào bệnh viện, lấp lánh, nhấp nháy, như vị thần Cupid nghịch ngợm đang bắt bừa những vì sao vút xuống mặt đất vậy.

Tố Diệp cảm thấy sao hôm nay rất sáng, sáng đến nỗi khiến lòng người hoảng hốt.

Cô yên lặng nằm một mình trên giường.

Trong phòng vệ sinh, vẫn còn tiếng nước nhỏ tí tách dưới vòi nước cô còn chưa đóng chặt sau khi rửa tay. Từng giọt, từng giọt rỏ xuống khiến cô bất giác nhớ tới ngày Lâm Yêu Yêu tự sát. Máu của cô ấy

có phải cũng nhỏ từng giọt xuống bồn tắm đầy nước như vậy hay không?

Trong phòng không bật đèn.

Chỉ còn ánh trăng tràn vào qua ô cửa sổ.

Nó tỏa sáng một thứ màu bằng bạc. Nhưng sự lạnh lẽo không chỉ toát lên từ ánh sáng của nó, mà còn từ bản thân nhiệt độ của mặt trăng.

Cả người Tố Diệp như một con vật nhỏ không còn hơi ấm, nằm bất động nhìn lên trần nhà, đếm đi đếm lại số bóng đèn trên đó. Cô mặc quần áo bệnh viện, gương mặt nhợt nhạt như vừa được thần Chết thả ra, không còn một giọt máu nào.

Bờ môi vốn luôn phớt hồng giờ cũng khô cong, không màu.

Chỉ còn đôi mắt to của cô, chốc chốc lại chớp chớp để chứng minh cô vẫn còn sống.

Trong lòng bàn tay cô nắm chặt một con ngựa gỗ màu đỏ tươi. Trên lưng ngựa vẫn còn bộ bờm y như thật, mềm mại chọc vào lòng bàn tay, như đang vỗ về linh hồn cô.

Ngoài con ngựa gỗ ra, trong túi xách của cô còn một chiếc chìa khóa và một cuốn nhật ký.

Chiếc chìa khóa đó là công cụ để cô biết được những tâm tư của Diệp Hạc Phong. Cô phải cảm ơn Diệp Uyên đã đưa cô chiếc chìa khóa ấy.

Sau khi tất cả mọi người đã rời khỏi nhà họ Diệp, một mình đi vào

phòng sách của Diệp Hạc Phong.

Tìm được chiếc tủ thuộc về chiếc chìa khóa rồi nhẹ nhàng mở ra.

Khoảnh khắc mở nó ra, Tố Diệp đã sửng người.

Mỗi một ngăn trong tủ đều xếp đầy những con ngựa gỗ, ngay ngắn, thẳng hàng, phải tới ba mươi con. Con nào cũng rất sống động, mỗi con lại mang một hình dáng khác nhau, hoặc là màu sắc, hoặc là biểu cảm.

Lúc đó Tố Diệp đã đứng ngẩn người rất lâu, sau đó từ từ giơ tay lấy một con ngựa ra. Một con ngựa màu đỏ.

Trùng khít với con ngựa trong ký ức của cô.

Giây phút cầm nó trong lòng bàn tay, cô bắt đầu ngờ vực liệu nó có phải con ngựa hồi nhỏ cô rất thích không.

Và cô còn nhìn thấy một cuốn nhật ký.

Mở ra, thì đó là nét bút của Diệp Hạc Phong.

Ở trang đầu tiên trong nhật ký ông viết: Tiểu Diệp! Con gái mà bố yêu thương nhất. Mong là con sẽ thích những món quà sinh nhật bố đã dày công chuẩn bị, nhưng chưa bao giờ có dũng khí tặng chúng cho con.

Tố Diệp từ từ lật ra, cả người cô như bị sét đánh.

Lúc đó cô mới biết, những con ngựa gỗ này là quà sinh nhật mỗi năm Diệp Hạc Phong đều tự tay làm cho cô. Chỉ có duy nhất một con ngựa cô đang cầm trong tay là được mua lại với giá rất cao từ người

hàng xóm năm đó nói thế nào cũng không chịu bán...

Quyển 8 - Chương 403: Người đàn ông bên cạnh giường

Con người sống trên đời, luôn phải có những giấc mơ mới không sống quá khổ sở, cho dù đó chỉ là một giấc mơ nhỏ nhoi. Có người đặt giấc mơ của chính xuống dưới chân, thế nên họ đã vượt khắp trăm núi ngàn sông, khắp Bắc Nam rộng lớn. Có người đặt giấc mơ của mình lên đầu lưỡi, thế nên họ đã thưởng thức hết các loại sơn hào hải vị trên đời. Có người lại đem giấc mơ của mình ký gửi trong suy nghĩ, thế nên thế nên người còn chưa đi, trái tim đã bay xa rồi.

Có lẽ chẳng ai biết rằng trong trái tim Tố Diệp chỉ cất giấu một con ngựa gỗ nhỏ. Những khi nắng đẹp, cô có thể đặt nó dưới ánh mặt trời, nhẹ nhàng đưa đưa, trông có vẻ rất yên bình, thông dong. Đây... chính là ước mơ của cô, một ước mơ từ khi còn rất nhỏ.

Cô không rõ tại sao mình lại say mê ngựa gỗ. Có lẽ chỉ vì ngoại hình của nó đáng yêu và ngốc nghếch. Có lẽ vì cô muốn nắm giữ những niềm vui đã từng có được.

Cô vẫn còn nhớ ngày rực nắng ấy. Lá đầu cành vừa mới đâm chồi, khi nắng chiếu xuống tạo nên những vệt loang lổ. Những chạc cây mới nhú đó vẫn còn xanh mơn mớn, đầy sức sống, một màu xanh thuần khiết.

Người bố mà cô vẫn luôn vui sướng hướng về, người bố chỉ xuất hiện trên báo và tivi như một thiên thần cuối cùng đã đứng trước mặt cô. Rồi mẹ cô nén nước mắt, mỉm cười nói với cô: Tiểu Diệp! Mau gọi bố đi con!

Từ bố này đối với Tố Diệp mà nói hoàn toàn không xa lạ. Cả người đàn ông cao lớn, phong độ tuy có chút buồn thương trước mặt này cô cũng không mới mẻ gì với cô. Đã rất nhiều đêm, cô đều thấy mẹ lật album ảnh, chỉ vào người đàn ông trên những tấm ảnh mẹ đã thuộc nằm lòng, nói với cô rằng: Đây chính là bố con!

Tố Diệp biết, đó là cuốn album mẹ quý trọng như bảo bối.

Thế nên cô không bao giờ quên ngày hôm ấy. Cô bé nhỏ, loắt choắt như thế. Một khung cảnh khắc sâu trong ký ức như thế. Vì đó là ngày cô được đi vòng xoay ngựa gỗ xinh đẹp cùng với bố mẹ. Trong vòng xoay quay đều, quay đều, cô nhìn thấy bố mẹ đứng ngoài lan can. Trông họ xứng đôi đến vậy.

Hôm ấy, mẹ cười rất đẹp. Cả một khoảng trời hoa ngọc lan bung nở sau lưng mẹ. Mái tóc dài của mẹ mềm mại như một tấm lụa đen, làm tôn lên gương mặt hiền hòa. Còn bố, người đàn ông cao lớn ấy, ông cũng mỉm cười. Ánh mắt ông nhìn mẹ dịu dàng biết bao. Khi một lọn tóc trước trán mẹ bị gió thổi bay, ông liền giơ tay ra cài vào sau tay cho mẹ một cách rất tự nhiên.

Tố Diệp cảm thấy cảnh ấy rất đẹp. Cô cho rằng bố mẹ đứng dưới nắng là một đôi không thể tách rời.

Sau này, cô khẳng khẳng đòi ngồi vòng xoay ngựa gỗ, vì cô cảm thấy chỉ cần cô ngồi lên con ngựa đó là bố sẽ xuất hiện. Nhưng về sau, mẹ nói với cô rằng bố sẽ không tới nữa.

Cô không hiểu nổi, cũng không thể chịu đựng được khi ngồi lên vòng xoay đó lại không bao giờ được nhìn thấy bố đứng ngoài nữa. Thế nên cô đã chung tình với con ngựa gỗ của nhà hàng xóm, một con ngựa nhỏ xíu không đáng kể, vì cô muốn nắm giữ một chút niềm vui nhỏ nhoi.

Cô khao khát con ngựa gỗ màu đỏ ấy, cũng giống như khao khát một ngày nào đó người bố xa vời trên tivi và báo chí sẽ mang tới cho cô niềm hạnh phúc nhỏ bé và giản dị.

Con ngựa gỗ chứa đựng quá nhiều mong ước của cô. Có những mong ước quá đẹp lại quá xa vời, thế nên đã trở thành một giấc mơ không thể chạm tới.

Chỉ có điều, Tố Diệp chưa bao giờ nghĩ lại có ngày này. Khi cô dùng chiếc chìa khóa mở chiếc tủ gỗ đã được cài chặt của bố ra, bên trong lại đầy ngập nhưng con ngựa gỗ được làm thủ công.

Trên con ngựa được đánh dấu từng ngày sinh nhật của cô, năm đó cô bao nhiêu tuổi, còn cả từng lời chúc phúc của bố được khắc từng nét tỉ mỉ. Những lời chúc phúc chỉ có một dòng, lặp lại trên thân mỗi con ngựa.

Dòng chữ đó chính là: Con gái yêu quý nhất của bố, bố mong con được khỏe mạnh trưởng thành.

Đây là mong ước chân thành nhất của người làm bố dành cho con mình, bất luận cô có giỏi giang xuất sắc nhường nào, bất luận cô bay cao bay xa đến đâu, chỉ cần luôn bình an, mạnh khỏe là được.

Trong cuốn nhật ký đó, ghi lại không biết bao nhiêu câu chuyện của bố và mẹ. Họ đã quen nhau như thế nào, yêu nhau ra sao, rồi đã cùng ước hẹn trọn đời thế nào, cuối cùng lại chia ly ra sao. Trong nhật ký, bố đã dùng cụm từ “xé nát tim gan” để hình dung cuộc chia ly giữa ông và mẹ. Trên mặt giấy vẫn còn những vệt loang lổ có thể nhìn thấy, là nước mắt.

Sau cùng, Tố Diệp nhìn thấy trong nhật ký hai chữ “Hàng Châu”. Nét

chữ của bố cứng cáp, mạnh mẽ, ông cảm thán: Đầu lão tàn niên, Giang Nam thù niệm phương hồi? Đông phong tiệp lục Tây Hồ ngạn, nhận dĩ hoàn hữu vị Nam quy. Tối quan tình, chiết tận mai hoa, nan ký tương tư.

*Tạm dịch: Gần tới tuổi xế chiều, còn ai nhớ phải quay lại đất Giang Nam? Gió Đông đã phủ xanh bờ Tây Hồ. Chim nhận cũng đã có phương Nam để trú chân. Người tôi yêu nhất, đã bẻ gãy cành mai, còn biết ký gửi nỗi nhớ nơi nào?

Lúc đó Tố Diệp mới hiểu, thì ra bố vẫn luôn ghi nhớ lời hứa của mình với mẹ. Ông một lòng tâm niệm Giang Nam, chỉ vì có Tố Thu mà chất thêm bao tương tư và sầu não.

Mẹ cô há lại không tương tư?

Cô còn nhớ rõ mẹ đã từng viết một câu: “Nhập ngã tương tư môn, tri ngã tương tư khổ, trường tương tư hề trường tương ước, trường tương tư hề vô cùng cực, tảo tri như thử bán nhân tâm, hà như đương sơ mặc tương thức.”* Lúc đó, hai má mẹ đọng đầy nước mắt.

*Trích trong bài “Trường tương tư” của Lương Ý Nương. Dịch thơ: Có vào qua cửa nhớ Mới rõ lòng khổ đau Tương tư đằng đẳng, thêm đằng đẳng Nỗi nhớ dài hơn cả biển trời Sớm biết yêu thương là khổ hận Thà xưa đừng gặp gỡ người ơi! (Bản dịch của Hoàng Nguyên Chương)

Tố Diệp rơi nước mắt trước tầng tầng ngựa gỗ, nhưng lại không thể khóc to thành tiếng, giống như tất cả mọi sức lực trong thoáng chốc đã bị rút cạn. Cô không biết phải yêu sâu sắc một người như thế nào mới có thể không chia lìa, không biết phải tin tưởng vững chắc ra sao mới có thể nắm tay nhau đi trọn cuộc đời, mãi mãi không xa cách.

Giống như bây giờ, cuối cùng cô đã thực hiện được nguyện vọng của bố mẹ, nhưng họ lại để cô cô độc một mình trên cuộc đời này, học cách làm thế nào để giữ một người tận sâu trong tim mình mà không bị tổn thương.

Ánh trăng ngoài cửa sổ càng lúc càng giá lạnh, tê buốt rọi qua tấm rèm cửa.

Tố Diệp nghiêng đầu. Ánh mắt cô trống rỗng như một cái giếng khô, nhìn mãi ánh trăng rơi trên góc cửa sổ, rất lâu vẫn không hoàn hồn.

Cô đã trải nghiệm trọn nỗi khổ tương tư, giống như mẹ cô vậy...

Không biết cô đã thiếp đi từ lúc nào, cũng chẳng biết cô đã ngủ bao lâu.

Tố Diệp cảm thấy mình vừa mở mắt ra, trước mắt đã là một con phố phồn hoa, xe cộ qua lại tấp nập. Đèn đường sáng rực. Dòng người qua lại đông đúc, bước chân của ai cũng vội vã. Chỉ có mình cô đứng lặng trong đám đông ấy, như một ngọn tháp lơ lửng, trong biển người mê mông kia, đang tìm một nguồn sáng có thể chiếu rọi cho mình.

Rất nhanh, cô nhìn thấy người đàn ông đối diện.

Anh đứng cách cô mười mấy mét.

Cũng lặng yên nơi góc đường hệt như cô ấy. Cả một đám đông đang qua lại như nêm, chỉ có anh là không nhúc nhích.

Anh mặc một chiếc áo dạ dáng dài màu đen, bên trong là một chiếc áo sơ mi màu xám đậm, đi kèm một chiếc quần Âu cũng màu đen. Những sắc màu khô khan ấy nhưng phối hợp trên người anh lại

không hề tạo cảm giác cứng nhắc. Dáng hình anh cao vọt lên, thẳng tắp, bờ vai dài rộng, lồng ngực rắn chắc.

Anh giơ hai tay ra trước mặt cô. Lòng bàn tay ấy to lớn và ấm áp, từng đốt ngón tay rõ ràng.

Trong lòng cô dâng lên một niềm vui không tên, sốt sắng chạy về phía anh.

Nụ cười trên khóe môi anh một lúc một rõ nét.

Sau đó, anh ôm chặt cô vào lòng.

Anh thầm gọi tên cô, sau đó hỏi cô: Em đang đợi anh sao? Vẫn đang đợi anh sao?

Cô trả lời không một chút do dự: Đúng thế, em vẫn đang đợi anh, vẫn đang ở chỗ cũ đợi anh, chưa bao giờ rời xa.

Anh cười rồi, nhưng nụ cười lại bi thương đến thế.

Cô siết chặt lấy anh, nước mắt tuôn trào. Cô áp mặt mình vào lồng ngực anh, khẽ nói: “Anh biết không? Em đã gặp một cơn ác mộng. Em mơ thấy anh rơi xuống khe núi ở Nepal. Em rất đau lòng, cứ như thế rất nhiều năm trôi qua, em vẫn không thể có được tin tức của anh. Anh mất tích rồi. Cảm giác tỉnh lại sau cơn ác mộng thật tốt. Anh vẫn còn ở đây, vẫn còn sống, đứng trước mặt em.”

Anh cúi đầu, hôn lên trán cô.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, một cảm giác dịu nhẹ, ấm nóng lan ra trên trán. Nhưng chẳng mấy chốc có một thứ ươn ướt chảy xuống má cô. Cô bàng hoàng, giơ tay chạm vào hóa ra là nước mắt. Khi mở

mắt ra mới phát hiện anh đã quay người bước đi.

“Tuồng Bân...” Cô liều mạng thét gọi tên anh, tìm kiếm bóng hình anh trong dòng người.

Nhưng bóng anh đã bị chôn vùi rất nhanh, không còn thấy đâu nữa.

Tổ Diệp choàng mở mắt.

Trước mắt chỉ còn lại những tia sáng yếu ớt.

Thì ra là một giấc mơ.

Nhưng lại chân thật đến vậy.

Cả người cô cứng đờ như một tấm gỗ, thần kinh dường như vẫn dừng lại nơi thế giới ảo mộng đó, theo bóng anh mỗi lúc một xa, hai gò má đã đầm nước mắt lúc nào không biết.

Thế giới trong mơ quá chân thực, trong sự chân thực lại có nét mơ hồ. Cô một lần nữa không phân biệt rõ đâu là thực đâu là mơ, không thể chắc chắn lúc này cô đã tỉnh hay vẫn còn đang mơ.

Nhưng chẳng mấy chốc, trong không khí bỗng thoang thoảng một mùi hương quen thuộc làm cô giật mình tỉnh giấc, đánh thức cho cô biết rằng lúc này cô vừa tỉnh dậy khỏi giấc mơ, đang ở trong thế giới thực tại.

Đó là mùi gỗ mộc nhạt nhòa.

Cũng là mùi hương ấm áp trước nay cô luôn quyến luyến. Đã từng có mấy bận, mùi hương ấy vẫn luôn quanh quẩn bên cô, từ mối quan hệ tôn trọng xa cách ban đầu cho tới khi lúc gần lúc xa và cuối cùng

nương tựa vào nhau. Chính vì có nó, cuộc sống của cô mới không chỉ có màu đen và màu trắng, mà từ nay đã có thêm vô vàn màu sắc.

Bất luận sau cùng nó mang lại cho cô bao nhiêu tổn thương, cô vẫn không thể cai được nó, giống như một con nghiện ma túy, chỉ biết dốc sức nuốt trọn lấy nó để duy trì sự sống.

Nhưng, tại sao lại có mùi hương của anh?

Tố Diệp bừng tỉnh. Ánh mắt dịch chuyển tới bên cạnh giường. Một giây sau, cô bị bóng hình của người đàn ông bên cạnh làm cho giật nảy mình!

Tiếng thét vang chỉ muốn được bật ra từ cổ họng. Bóng hình của người đàn ông trong giấc mơ và trước mặt chồng khít lên nhau. Cô bỗng nhiên ngồi bật dậy khỏi giường, mượn ánh trăng mỏng manh ngoài kia, cố gắng quan sát người trước mặt.

Anh từ đầu tới giờ vẫn im lặng ngồi bên cạnh giường, yên lặng đợi tiếng hét của cô ngưng lại. Anh trầm tĩnh tới nỗi có phần tàn nhẫn, sau khi nhìn cô bị hồn bay phách tán thì cũng im lìm nhìn cô từ từ định thần lại.

Trên đời này chỉ có anh mới có thể mang lại cho người khác cảm giác sợ hãi khủng khiếp ngay cả khi bình tĩnh.

Bên ngoài hơi sáng lên, lóe lên từ phía đường chân trời. Mặt trời vừa mới ra đời nên ánh nắng vẫn còn朦胧 lung và thừa thớt.

Nhưng cũng đủ để Tố Diệp nhìn rõ gương mặt người đàn ông.

Trong lòng cô bỗng cảm thấy thất kinh, hơi thở cũng bất chợt trở nên gấp gáp.

Đó là Niên Bách Ngạn!

Giống như một bầu không khí vốn yên tĩnh bị bọn cướp xông tới vậy, còn Tố Diệp trở thành đối tượng bị xâm phạm. Cô mở to đôi mắt nhìn Niên Bách Ngạn trùng trùng. Cơ thể vốn đã yếu ớt nay như bị rút sạch sức lực.

Tia sáng tăm tối miêu tả một cách chân thực vẻ bình thản trên gương mặt Niên Bách Ngạn. Một nụ cười cũng không hề có. Đường cong từ môi tới cằm trơn nhẵn, bằng phẳng, nhưng vì bờ môi hơi mím lại mà hiện rõ một đường thẳng sắc lẹm. Anh nhìn cô không chớp mắt. Rõ ràng là có tia sáng chiếu vào mắt anh, nhưng cô vẫn không thể nhìn thấu đôi mắt kín như bưng ấy, giống như một cái động không thấy đáy, hút hết tất cả mọi nguồn sáng, khiến cô rơi xuống tăm tối vô tận...

Quyển 8 - Chương 404: Con của anh

Tố Diệp vẫn còn đang hết hồn hết vía nhìn anh.

Cô không biết anh đã tìm được cô bằng cách nào, cũng không biết anh vào phòng bệnh này từ bao giờ, càng không biết anh đã ngồi bên cạnh giường cô được bao lâu rồi. Cô chỉ biết, sự trầm mặc cùng yên lặng của anh đã trở thành thứ vũ khí có khả năng công kích cực mạnh, đâm thẳng vào ngực cô, khiến cô trở tay không kịp.

Đúng vậy, cô chưa từng nghĩ rằng anh sẽ tìm được cô chỉ trong một thời gian ngắn như vậy.

Thời gian như ngừng lặng.

Tất cả chìm vào tĩnh mịch kinh hoàng.

Tới tận khi người đàn ông bên cạnh giường lên tiếng, giọng nói trầm thấp, điềm nhiên: “Tĩnh rồi sao?”

Một thanh âm vô cùng quyến rũ đã hoàn toàn phá nát sự yên tĩnh của căn phòng. Một giây sau, từ ngoài cửa chiếu vào một tia sáng mạnh. Mặt trời cuối cùng cũng đã nhảy vọt ra khỏi đường chân trời.

Thế là Tố Diệp đã có thể nhìn anh rõ hơn.

Trông anh có vẻ mệt mỏi, ít nhất thì từ nếp nhăn vẫn còn hằn rõ giữa hai hàng lông mày của anh là có thể nhận ra.

Còn cả đôi mắt anh nữa. Khi những tia sáng rực rỡ chiếu vào cô mới nhìn rõ, nó hằn lên những tia máu đỏ, khiến cả người anh trông có chút tiều tụy.

Tố Diệp như một con rối đứt dây, chỉ còn lại sức lực nhìn thẳng vào mắt anh. Cô không nói một câu nào, nhưng đang cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình. Còn Niên Bách Ngạn thì chỉ nhìn cô, không rời một khắc, ánh mắt dần dần toát lên một sự bi thương cực lớn.

“Làm sao anh tìm được tới đây?” Khi Tố Diệp lên tiếng, cảm xúc đã bình ổn hơn. Trái tim cuối cùng cũng biết đau, từ khoảnh khắc hai tay cô đầy máu.

Cả bây giờ, khi cô nhìn thấy ánh mắt Niên Bách Ngạn, trái tim cũng đau đớn một cách hèn nhát.

Đối với Niên Bách Ngạn mà nói, câu nói mang tính hình thức này của Tố Diệp là vô nghĩa. Bất luận anh đã tìm tới đây bằng cách nào, anh vẫn đang thực sự ngồi trước mặt cô.

Thế nên anh làm ngơ, cơ thể dài ngoằng rướn về phía cô, kéo bàn tay đang nắm chặt con ngựa gỗ đỏ của cô lại, đan vào tay anh. Khoảnh khắc các ngón tay chạm nhau, không hiểu sao Tố Diệp bỗng lạnh run lên. Vì ngón tay của Niên Bách Ngạn băng giá, đến cả lòng bàn tay cũng không còn một chút ấm áp nào.

Hình như anh đang nín nhịn điều gì đó. Đầu mày khẽ rung nhẹ. Nhưng anh khẽ hỏi rất nhanh: “Ngủ có ngon không?” Ngủ điệu cũng dập dờn như những con sóng.

Tố Diệp không trả lời. Mắt cô đã bình tĩnh trở lại. So với nét mặt anh giờ phút này, rõ ràng cô đầy tàn nhẫn và vô tình.

Niên Bách Ngạn vẫn nắm chặt tay cô, mím môi nhìn cô, dường như đang chờ đợi một câu trả lời tốt hơn từ cô, lại như đang trốn tránh điều gì đó.

Phòng bệnh một lần nữa rơi vào yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy tiếng ù ù hai bên tai.

Một lúc lâu sau, cô mới cất lời, thanh âm nhạt nhòa: “Điều anh muốn biết chỉ là tôi ngủ có ngon hay không thôi sao?”

Cái gì phải tới rồi cũng sẽ tới. Nếu cô đã dám làm thì không có gì không dám nhận.

Ánh sáng bên ngoài mỗi lúc một rực rỡ. Nắng mai luôn vội vã muốn len vào phòng như thế, rồi lại như một thi thể kéo theo một ngọn lửa đỏ rực, quyến luyến tan rã nơi chân trời.

Hết như cuộc đời ngắn ngủi của con người, sinh ra đầy khó khăn và rạn vỡ, rồi cũng lại từ giã trong im lặng.

Ánh sáng di chuyển trên gương mặt Niên Bách Ngạn, khắc sâu những đường nét góc cạnh của anh. Ánh mắt anh nhấp nháy đôi chút. Có một tia sáng u tối chuyển động, dần dần nó tụ lại thành một ánh mắt nghiêm nghị, giọng điệu của anh cũng trở nên nặng nề.

Anh hỏi, đưa bé đâu?

Cô nháy cảm phát hiện ra, khi hỏi câu ấy, ngón tay cũng run lên, rất khẽ khàng nhưng cô lại cảm nhận rất rõ ràng.

Cũng vào lúc này, ngày mới đã bắt đầu.

Gương mặt Tố Diệp trông tái nhợt trước bình minh. Đến cả bờ môi

cô cũng như vừa bị tẩy trắng, không hồng hào chút nào.

Niên Bách Ngạn đau xót nhìn vào mắt cô, nhưng khi liếc thấy vết máu trên bộ quần áo bệnh viện của cô, anh chợt trở nên lạnh lùng, bờ môi bất giác mím rất chặt, bàn tay cũng bất thành linh gia tăng sức mạnh.

Tố Diệp cũng nhìn theo ánh mắt anh. Khi vệt đỏ ấy đập vào mắt, có một giây cô chợt ngạt thở, mỗi một tế bào trong người đều đang gào lên đau đớn. Cô nhất thời như một phạm nhân đang phải chịu lăng trì, đau khổ chịu đựng mỗi một giây phút bị đọa đầy.

“Con của tôi đâu?” Niên Bách Ngạn nghiêng rằng, dần mạnh từng chữ.

Anh nhấn rất mạnh vào những chữ này, để tuyên cáo quyền sở hữu đứa trẻ.

Ngón tay Tố Diệp bị anh siết đến đau buốt. Anh gần như một bóp nát tay cô. Cô cố sức rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh. Cô nhìn anh rất lâu rồi mệt mỏi đi xuống giường, uể oải lê lết vào nhà vệ sinh. Khi ra khỏi đó, trán cô đã ướt sũng mồ hôi.

Niên Bách Ngạn vô thức đứng dậy, nhìn cô, trong lòng dâng lên một dự cảm mãnh liệt.

Anh dường như nhìn thấy cảnh con quạ đó bay về phía xe ô tô, rồi đập rất mạnh lên cửa kính xe. Sau đó, bên tai anh vang lên tiếng kêu thảm thiết cuối cùng của nó.

Trước mắt anh ngập tràn vết máu tan hoang.

Sau khi đi ra khỏi nhà vệ sinh, Tố Diệp không còn sức đi tiếp nữa. Cô

dựa vào tường, lưng áo cũng ướt sũng, lạnh giá dính chặt vào cơ thể. Cô như chìm trong băng giá.

“Niên Bách Ngạn! Anh chân thành thêm một chút nữa chưa biết chừng tôi sẽ tin thật.” Cô chỉ còn biết dựa vào bức tường để chống đỡ cơ thể giây phút nào cũng có thể ngã gục. Cô nhìn anh, cười khế: “Tôi sẽ thật sự tin rằng, anh thật lòng chờ đợi đứa bé này.”

Niên Bách Ngạn sai bước đi tới, hai tay ghì chặt vai cô như hai cái kìm. Hơi thở gấp gáp phả lên đỉnh đầu cô, còn cả một sự nguy hiểm ngấm ngầm khiến người ta khiếp sợ.

“Nói cho tôi biết đi, rằng em chưa uống viên thuốc đó!”

Tổ Diệp hờ hững nhìn anh. Nỗi đau nơi bả vai chẳng thấm tháp gì cho với vết thương đang rỉ máu trong tim. Thì ra, cô cũng đã được thưởng thức thế nào là đau đớn thực sự. Cô để mặc cho bàn tay anh giữ lấy vai mình, mím chặt môi lại, đầu lưỡn chống vào hàm răng, chống đến đau nhức.

Sau khi tiếng quát của anh ngưng lại. Cô mới giơ tay, từ từ mở nắm đấm ra trước mặt anh.

Giữa lòng bàn tay có một dụng cụ bằng thủy tinh, bên trong là một cục thịt, bé xíu, đỏ hồng.

Lòng ngực Niên Bách Ngạn bắt đầu phập phồng lên xuống. Anh buông một tay ra, sau đó đón lấy dụng cụ cô đưa.

Cô cười nhẹ như mây: “Niên Bách Ngạn! Đây chính là con của anh!”

Bàn tay Niên Bách Ngạn run bần bật, dụng cụ từ trong kẽ ngón tay của anh rơi xuống, lăn tròn trên tấm thảm trải sàn màu trắng. Cục thịt

đầy máu đỏ cũng dính chặt trên dụng cụ, lăn theo trong im lặng.

Sau đó, cả cơ thể cao lớn của anh chột chao đảo, sắc mặt tái mét, nhìn chăm chăm vào dụng cụ dưới sàn nhà. Rất nhanh, anh thở gấp, vai rõ ràng đang run rẩy, bàn tay cũng nắm chặt.

Cô nhìn thấy những đường gân xanh gồ lên trên trán anh.

“Không thể nào...” Anh khó khăn thốt ra ba chữ này một cách yếu ớt.

Tố Diệp chờ đợi nhìn anh: “Tôi đã uống thuốc, nó chính là con của anh!”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn cắt không còn hột máu. Có lẽ anh thật sự không còn chút sức lực nào, liên tiếp lùi ra sau mấy bước. Cho tới khi cả người anh chạm vào cánh cửa thủy tinh. Anh như bị ai đó tàn nhẫn rút đi xương sống, đập nát tất cả mọi tôn nghiêm của anh mà không hề báo trước. Răng anh va vào nhau lập cập, ánh mắt vẫn không hề rời khỏi dụng cụ.

Màu đỏ đỏ đập vào đầu anh, mí mắt anh cũng không còn bình yên được nữa, ngay sau đó là một tiếng thét điên cuồng, như một con thú bị tổn thương, chỉ còn lại chút sức lực để gào lên khi máu đã đầm đìa chảy.

Một giây sau, anh vung nắm đấm, đấm mạnh lên cửa sổ.

Thủy tinh vỡ vụn, phát ra một thanh âm tan nát đến chói tai.

Rồi sau đó, từng ngón tay anh đầm máu.

Anh bắt lực chống tay lên bệ cửa, cả người giờ như một con vật bị trọng thương, chỉ còn chờ chết. Bóng hình cao lớn bị ánh mặt trời

kéo dài thật dài, gần như chạm tới tận Tố Diệp.

Bàn tay chảy máu buông thõng bên thân. Máu tí tách, tí tách rỏ xuống sàn nhà.

Tố Diệp nhắm chặt mắt lại, kìm nén nỗi đau như từng lưỡi dao đục khoét trái tim. Chỉ có mình cô biết, rốt cuộc đau đớn nhường nào! Cô hận anh, vì nếu không có anh, cô đã chẳng đau đến vậy!

Cửa phòng bị cô y tá nghe thấy tiếng vỡ đẩy ra. Thấy cảnh ấy, cô ta ngẩn người, sau đó dè dặt hỏi: “Cô Tố! Cô không sao chứ?”

Tố Diệp đã không còn sức để trả lời nữa.

Ngược lại, Niên Bách Ngạn quay đầu quát một tiếng: “Cút ra ngoài!”

Giây phút anh quay đầu lại, Tố Diệp mới nhìn thấy mắt anh đỏ sọng, kinh người như một dã thú. Gương mặt anh cũng nhợt nhạt đến thâm, cả người trông đờ đờ sát khí, khiến người ta rét run.

Cô y tá bị bộ dạng đó của anh dọa cho hồn bay phách tán, run rẩy chạy vội ra ngoài nhanh như một làn khói.

Dường như Niên Bách Ngạn không quan tâm tới vết thương ở tay, cũng chẳng màng tới bàn tay đã đầy máu. Ngón tay anh vẫn đang run. Anh cuộn chặt tay lại.

“Tại sao?” Qua lớp không khí, anh nhìn cô chăm chăm, nghiêng răng nghiêng lợi. Thanh âm vô lực như bị ai cắn đứt khí quản.

Từ Bắc Kinh cho tới Hàng Châu, chỉ trong hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi, nhưng đã đủ để rút cạn toàn bộ tâm huyết của anh. Từ ngày bước chân vào con đường kinh doanh, anh chưa bao giờ bức thiết

đến thế, lo lắng đến thế, mệt mỏi đến thế.

Anh bỏ lại tất cả đồng công việc còn đang rối như mớ bòng bong ở Tinh Thạch, nghĩ đủ mọi cách dùng các loại quan hệ chỉ để tìm được cô. Có trời biết vì muốn tìm thấy cô, anh gần như đã lật tung cả thành phố Bắc Kinh và thành phố Hàng Châu!

Đến Hàng Châu, anh lại gấp rút xem ngày camera, tận mắt chứng kiến các nhân viên ấy điều tra từng nơi một. Anh không dám chớp mắt lấy một cái, chỉ sợ sẽ để lỡ mất bóng cô.

Từ khi Diệp Hạc Phong qua đời cho tới giờ, anh chưa hề được chớp mắt. Nhất là tối qua. Khi đã ba tiếng đồng hồ không nhìn thấy cô, anh bắt đầu căng thẳng, dậm chân bình bịch. Sau đó một lần nữa đưa ảnh cô cho họ xem, nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại rằng: Trông cô ấy như thế này, các anh nhất định phải tìm thật kỹ!

Yêu cầu của anh rất đơn giản, chỉ mong cô bình an vô sự.

Cho tới khi cuối cùng anh cũng nhìn thấy Tố Diệp trên camera. Khoảnh khắc ấy anh vui đến suýt khóc. Lúc đó mới chợt hiểu, anh sợ đánh mất cô đến thế nào.

Dọc đường đuổi theo cô tới bệnh viện, lúc anh đứng trước cửa bệnh viện cũng là khi sắp sang ngày mới. Đường chân trời vẫn còn u tối, làm những ngôi sao thêm sáng hơn.

Không hiểu sao, tim anh bỗng đập thịch một cái.

Quyển 8 - Chương 405: Niên Bách Ngạn, anh giết tôi đi!

Anh đi vào bệnh viện. Từng bước chân nặng nề như đổ chì.

Trên đường tới đây, ngồi trong xe anh không ngừng cầu nguyện tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì. Anh lo cho sức khỏe của Tố Diệp, cũng lo cho đứa bé trong bụng. Vì mấy ngày nay cô ấy bỗng yên lặng một cách bất thường, im lìm như không khí, cứ ngồi xuống một chỗ nào là sẽ ngồi rất lâu.

Anh lo cô không chịu nói gì cả. Một người quật cường như cô, sợ rằng dù phải chịu một tổn thương sâu sắc cũng sẽ không thể hiện trước mặt mọi người.

Thông qua y tá, anh nghe ngóng được Tố Diệp đã nhập viện.

Nhưng câu nói “Vì cô ấy phá thai bằng thuốc nên bắt buộc phải ở lại bệnh viện quan sát” của người y tá khiến anh cực kỳ hoảng sợ. Anh cho rằng cô y tá nhầm lẫn. Cô ấy không phải là một người tàn nhẫn độc ác. Tuy bình thường cô ấy ăn nói có hơi ngang ngạnh một chút nhưng anh tin chắc rằng cô ấy là một người yêu trẻ con, sao có thể lựa chọn bỏ đi đứa trẻ?

Người y tá do dự nhìn anh: Cô ấy chỉ cầm theo thuốc rồi quay về phòng. Chúng tôi cũng mong là cô ấy suy nghĩ thật kỹ rồi hăng quyết định, dù sao đứa trẻ cũng vô tội.

Và đương nhiên, ánh mắt người y tá nhìn anh khó chịu như đang nhìn một kẻ bội bạc.

Niên Bách Ngạn tự cho rằng sống bằng này tuổi rồi, có sóng to gió lớn nào anh chưa từng trải qua? Anh đã không còn ở cái tuổi tay chân luống cuống không biết làm gì nữa. Bao năm lăn lộn thương trường, từ lâu anh đã luyện được cho mình một trái tim bền bỉ trước mọi thủ đoạn tàn độc và một vẻ mặt bình tĩnh trước mọi giông tố. Thế mà sau khi nghe cô y tá nói xong mấy lời này anh vẫn hoảng hốt, lập tức xông vào căn phòng cô đang nằm.

Người y tá dĩ nhiên chặn lại không cho anh vào. Anh sốt ruột, đập thẳng chứng minh thư của mình lên mặt bàn.

Anh gần như đã đẩy cửa phòng bệnh đi vào bằng đôi tay run lẩy bẩy.

Thế là, anh nhìn thấy Tố Diệp nằm trên giường.

Cô yên lặng nằm đó, như một đứa trẻ ngoan ngoãn, nhưng sự tĩnh lặng này chỉ càng khiến tim anh quặn thắt.

Bao nhiêu những lo lắng, bất an, thậm chí là cả những phần nộ đều tan thành mây khói khi anh nhìn thấy cô. Cô đang nằm trước mặt anh chân thực đến thế, chỉ cách anh chưa tới mười bước chân.

Anh bước nhẹ nhàng tới trước giường, nhờ ánh trăng để ngắm gương mặt cô, ánh mắt ngập tràn xót xa và thương tiếc.

Mặt cô nhợt nhạt vô cùng.

Anh không dám nghĩ nhiều, càng không dám nghĩ tới những chuyện không hay.

Né tránh chưa bao giờ là thế mạnh của anh. Anh không thích trốn chạy, càng cực kỳ căm ghét hành vi đó. Thế nhưng lúc này đây, anh

lại không dám đánh thức cô, cũng không nỡ làm cô tỉnh giấc, đành lựa chọn hành vi né tránh tuyệt đối.

Anh ngồi bên cạnh giường, yên lặng đợi cô tỉnh lại, chỉ mong khi nào tỉnh dậy cô sẽ mỉm cười nói với anh rằng: Bách Ngạn! Chỉ là em lo cho sức khỏe của con nên tới bệnh viện kiểm tra thôi. Yên tâm đi, con vẫn mạnh khỏe.

Anh tự an ủi mình như vậy, không nỡ làm cô tỉnh giấc mơ. Chỉ có điều khi nào cô dậy anh nhất định phải nói với cô rằng, căn phòng này thiếu khí quá, thật sự không thích hợp tới thêm lần nữa.

Nếu cô lo cho tình hình của đứa bé, thì anh sẽ sắp xếp một căn phòng màu sắc rực rỡ cho cô, để cả đôi mắt và trái tim cô đều ngập tràn sắc màu, không chỉ còn độc một màu trắng ngất như thế này nữa.

Đúng vậy, vì anh đã từng chán ghét sâu sắc thứ màu nhợt nhạt ấy, nên anh khao khát có thể dùng chính đôi tay mình mang lại một cuộc sống đầy màu sắc cho người con gái của mình.

Dáng vẻ khi ngủ của Tố Diệp rất đẹp. Dấu gương mặt tái nhợt nhưng vẫn khiến anh không thể rời mắt.

Cô nằm đó, đắp chiếc chăn trắng như tuyết. Một tay ở trong chăn, một tay ở ngoài chăn, nắm chặt một con ngựa gỗ màu đỏ. Anh không biết nó từ đâu ra, nhưng cảm động vì màu của nó.

Đó là thứ màu của sự nhiệt tình, phấn khởi. Đó chính là sự kỳ vọng cô dành cho đứa trẻ sao?

Anh giờ tay, rất muốn chạm vào cô nhưng khi gần trong gang tấc anh vẫn dừng lại.

Vẫn không nên đánh thức cô.

Nhưng dù anh giữ yên lặng cũng không thể xua tan cảm giác lo lắng toát ra từ đôi mày nhíu chặt đó. Cô ngủ rất không ngon giấc, bờ môi thi thoảng lại mấp máy. Anh đau lòng, muốn nhẹ nhàng an ủi cô.

Vậy mà, khi ngón tay anh vừa chạm vào mặt cô, cô bỗng tha thiết gọi một tiếng: Tường Bân!

Niên Bách Ngạn thu tay về. Trái tim trong khoảnh khắc như bị ai xé nát. Nỗi đau đốn quét qua hô hấp, khiến cả ngực anh cũng bất giác nhói lên. Anh vẫn luôn tin chắc rằng, trong những tháng ngày có anh ở bên cạnh cô đã khiến cô quên đi được người đàn ông đó, người đàn ông đã khiến cô dù nằm trong lòng anh vẫn thầm gọi tên, người đàn ông đã khiến anh căm hận, chỉ muốn đào xác hắn ta lên dù có được chôn dưới đất sâu, vậy mà vẫn không sao tìm ra được!

Chưa có ai lại to gan và liều lĩnh như cô. Nằm trong lòng anh, ngay trước mặt anh mà lại gọi tên một người đàn ông không chút kiêng dè như vậy!

Tại anh đã quá nuông chiều cô hay cô vốn là một người phụ nữ vô tâm, bạc tình?

Cô tỉnh rồi, trong đôi mắt vẫn còn một chút chờ đợi trong giấc mơ và một chút mơ màng khi vừa thức giấc. Cho tới khi nhìn thấy anh, ánh mắt cô chỉ còn lại sự hoảng sợ rõ rệt!

Anh không hề nhìn lầm, chính là hoảng sợ.

Vật lộn trong chốn thương trường bao nhiêu năm nay, anh nhìn thấy quá nhiều ánh mắt như thế này, thường đều là của những đối thủ

cạnh tranh với anh khi đã bị ép đến bước đường cùng. Anh tùy ý hưởng thụ, mặc cho họ tuyệt vọng đến thế nào. Nhưng tới cuối cùng, anh lại nhìn thấy nó trong đôi mắt người con gái của mình.

Khoảnh khắc ấy, lòng anh như rơi xuống vực sâu không đáy.

Thì ra người đàn ông khiến cô lo lắng và nhung nhớ khôn nguôi là Tường Bân. Dẫu là trong giấc mơ, người cô muốn tìm cũng không phải Niên Bách Ngạn!

Nhưng anh vẫn nhu nhược, quyến luyến cô không rời!

Cô như một tên đao phủ, móc trái tim anh ra, ném mạnh xuống đất rồi dẫm nát không thương tiếc, từng chút, từng chút một cho tới khi nó nát vụn. Vậy mà anh vẫn còn ôm một tia hy vọng, chỉ vì câu nói ấy của cô: Bách Ngạn! Em yêu anh mất rồi, phải làm sao đây?

Có trời biết khi nghe thấy cô nũng nịu nói câu này, cuộc đời anh đã ấm áp như mùa xuân về?

Ánh mắt cô lạnh tới nỗi khiến cơn đau trong anh lại cuộn trào.

Anh một lần nữa bỏ mặc mọi đau đớn, nhẫn nhịn cảm giác tan nát, do dự không dám hỏi cô một câu: Em đã uống thuốc chưa? Lần đầu tiên anh chấp nhận làm một con đà điểu, vùi đầu xuống đất, không dám đối mặt với đau khổ.

Anh không dám hỏi, chỉ mong mọi việc không tệ đến thế, chỉ mong tất cả đều nằm trong dự liệu của anh, nằm trong kiểm soát của anh. Vì từ lâu anh đã không quen tiếp nhận những con người hay những việc ngoài tầm kiểm soát.

Thế nhưng Tố Diệp thật sự biến thành đao phủ, không những dùng

dao đâm thẳng vào tim anh mà còn giết chết con của anh. Máu đầm đìa chảy trước mặt anh, hoàn toàn đánh đổ mọi sự tự tin và kiêu ngạo!

Anh không hiểu, thật sự không hiểu!

Tại sao cô có thể tàn nhẫn như vậy?

Bầu không khí trong phòng bệnh mỏng manh đến ngạt thở, chính là một áp lực khổng lồ toát ra từ người Niên Bách Ngạn, như một tảng đá đè nặng lên người cô.

Tố Diệp khó nhọc khom lưng, nhặt chiếc khay lên, chậm chậm đi tới trước mặt anh, mặc cho nỗi đau như dao cứa vào tim, nhẹ nhàng nhét nó vào trong túi áo anh.

Cô cong môi cười khế, rồi nói rành rọt từng từ: “Vì chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể trả hết nợ nần.”

Một sự phẫn nộ đổ sập xuống người Niên Bách Ngạn. Anh bất ngờ giơ tay ra. Bàn tay lạnh ngắt bóp chặt lấy cổ Tố Diệp. Người con gái trước mặt quá xinh đẹp bỗng chốc trong mắt anh trở thành một diện mạo tàn độc. Giây phút này anh thật sự chỉ muốn giết chết cô.

“Tố Diệp! Em to gan thật!” Anh nghiến răng ken két.

Tố Diệp không giằng co, cô để mặc cho anh bóp cổ mình. Cô cảm nhận được tức giận của anh. Bàn tay ấy không còn dịu dàng. Nó giờ như cái kìm sắt kẹp sâu vào cổ cô. Cô cảm nhận được huyết quản trong động mạch vì không thể lưu thông mà đang nhảy nhót om sòm. Cô không thở được, chỉ có thể ngẩng đầu đối mặt với gương mặt anh tuấn mà hung dữ ấy.

Tay cô buông lỏng, bất lực, một tay kia nắm chặt từ đầu tới cuối.

Anh không hề hay biết, cũng chưa chú ý tới bàn tay này của cô. Nó vẫn luôn nắm chặt từ lúc cô thiếp đi tới khi bừng tỉnh giấc, rồi lại đi từ nhà vệ sinh ra.

Bàn tay Niên Bách Ngạn gần như muốn bẻ gãy cổ cô. Cô như một con dê sắp bị giết thịt, yên lặng đón đợi khoảnh khắc cái chết đến với mình.

Bàn tay nắm chặt trở nên lạnh lẽo. Viên thuốc nhỏ xíu cũng đã bị những giọt mồ hôi giá lạnh trong lòng bàn tay cô thấm ướt từ lâu. Nó tan ra, giờ đã trở thành một chất bột không thành hình, dính chặt vào tay cô.

Có phải vì cái chết sắp cận kề nên cô mới có thể cảm nhận được rõ ràng bột thuốc vẫn chưa khô?

Hô hấp mỗi lúc một khó khăn. Tai cô vẫn có thể nghe được tiếng trái tim nhảy hỗn loạn trong lồng ngực, như đang muốn vượt ngực ra ngoài. Những khung cảnh trong đầu cũng lướt nhanh qua không thể kiểm soát. Cuối cùng dừng lại vào một buổi chiều âm u nào đó, trong văn phòng của bác sỹ.

Cảnh tượng đó đáng sợ tới nỗi dù sau này có xuống tuổi vàng, đi qua Đài Vọng Hương, uống canh Mạnh Bà cô cũng không thể nào quên.

Cô mệt mỏi ngồi đối diện với bác sỹ, nhìn hai con số trên tờ giấy. Một là progesterone* và hCG. Cô run run hỏi bác sỹ: Tại sao chỉ số của lần kiểm tra này lại xấp xỉ lần trước vậy ạ? Không có chỉ số nào tăng lên sao?

*Là một trong những loại hormon kích thích và điều hòa nhiều chức năng của cơ thể. Progesterone có vai trò trong việc duy trì thai kỳ. Loại hormon này được tạo ra chủ yếu từ buồng trứng, nhau thai (trong giai đoạn mang thai) và tuyến thượng thận. Nó giúp cho cơ thể chúng ta chuẩn bị sẵn sàng cho sự thụ thai và mang thai và điều hòa chu kỳ kinh nguyệt hằng tháng. Nó cũng đóng vai trò trong ham muốn tình dục.

**hCG là chữ viết tắt của Human chorionic gonadotropin – Nội tiết tố hCG, một loại hormone đặc biệt quan trọng, chỉ được tiết ra khi người phụ nữ mang thai. Nội tiết tố hCG là loại hormone tạo ra các dấu hiệu của việc mang thai như ngực căng, nhạy cảm, buồn nôn v.v... Tất cả các triệu chứng này xuất hiện là do nội tiết tố hCG đang cao dần lên trong cơ thể.

Rõ ràng cô đã tra cứu những tài liệu liên quan. Trong sách nói, hCG trong vòng 48 tiếng đồng hồ sẽ tăng gấp đôi, điều này chứng tỏ thai nhi đang phát triển. Cô biết tâm trạng của thai phụ sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển của bào thai, thế nên cô luôn kìm chế cảm xúc của mình, đè nén mọi sự bi thương trong lòng. Nhưng cô vẫn không yên tâm nên mới tới bệnh viện kiểm tra.

Nhưng tại sao lại như vậy?

Bác sỹ rất khó xử, đó là nét mặt cô sợ nhìn thấy nhất. Bác sỹ nói với cô: Tình hình rất không lạc quan, có hiện tượng sảy thai tự nhiên.

Cô không tin.

Bác sỹ đề nghị cô giữ gìn cái thai, rồi bảo cô qua hai ngày nữa tới kiểm tra xem sao.

Cô vô cùng sốt ruột.

Khi cô tới bệnh viện một lần nữa, lấy máu xét nghiệm, bác sỹ đã cho cô một tờ thông báo chết chóc.

Tới tận bây giờ, bên tai cô vẫn còn văng vẳng câu nói của bác sỹ: Xin lỗi cô Tố, cả chỉ số progesterone và hCG của cô trong mấy giờ nay đều không tăng một chút nào.

Thế là sao? Cô nghe thấy tiếng răng mình va lập cập vào nhau.

Đứa trẻ này, cô chưa chắc đã giữ được. Bác sỹ thở dài.

Bác sỹ! Tôi cầu xin anh, bằng mọi giá phải bảo vệ được con tôi!

Bác sỹ càng không biết nói sao: Tôi chỉ có thể kê cho cô một số loại thuốc tránh sảy thai. Nhưng cứ tình hình này thì khả năng cô bị sảy thai quá lớn, như vậy rất nguy hiểm.

Tôi mặc kệ! Bất luận thế nào tôi cũng phải giữ lại con tôi.

Nhưng từ những chỉ số trước và sau kiểm tra, con của cô đã... Bác sỹ áp úng: Thế nên khi việc mang thai dừng lại phải nhanh chóng lấy phôi thai ra, nếu không sẽ dễ bị viêm.

Lúc đó, cô mới biết cái gì gọi là tuyệt vọng thực sự. Kể cả khi cô biết tình yêu của mình chẳng qua chỉ là một trò đùa, dù cô có thương tích đầy mình, trong lòng vẫn còn một ngọn lửa nhỏ nhoi leo lắt cháy.

Đó chính là đứa bé này.

Bất luận cô có không muốn thừa nhận Niên Bách Ngạn thế nào, cũng phải chấp nhận sự thật mình đã mang thai con của anh.

Trên đời này có bao nhiêu người qua lại bên cạnh cô như vậy, ông trời đã lấy đi hết người này tới người khác. Con của cô, một đứa trẻ bé bỏng như thế tại sao cũng không tránh khỏi vận hạn?

Cô hiểu những lời cuối cùng bác sỹ chưa nói hết. Các chỉ số đã ngừng tăng lên cũng tức là bào thai đã không còn sống nữa, cũng có nghĩa đứa bé này bất kỳ lúc nào cũng có thể biến mất khỏi cơ thể cô.

Tôi chỉ muốn bảo vệ nó, lẽ nào cũng khó vậy sao? Bây giờ y học phát triển như vậy mà? Tôi... Bác sỹ... Cô như người chết đuối. Mọi cảm giác tuyệt vọng, đuối sức bực chặt lấy cơ thể. Nước mắt đã chã tuôn rơi xuống mặt bàn mà cô không thể nào kìm nén được. Cô có hơi cưỡng ép, làm khó người khác một cách vô lý nhưng cô chỉ có thể ký gửi toàn bộ hy vọng của mình vào bác sỹ mà thôi.

Dù cho lúc này bác chỉ cần nói với cô rằng, con của cô vẫn còn cơ hội giữ lại.

Bác sỹ im lặng một lúc, chân thành trả lời cô: Gây ra tình trạng này, một là có thể liên quan tới sự thay đổi tâm trạng gần đây của cô. Thứ hai, rất có thể liên quan tới bản thân cơ thể cô. Cô Tố! Có một chuyện tôi bắt buộc phải nhắc nhở cô. Từ phim chụp này có thể thấy, thành tử cung của cô rất mỏng.

Tôi không hiểu... điều này có ý nghĩa gì?

Bác sỹ nhìn cô, ánh mắt nặng nề: Có nghĩa là thể chất của cô không thích hợp với việc mang thai, vì thành tử cung của cô quá mỏng, dù có thụ thai cũng không thể chịu đựng được trọng lượng mỗi ngày một nặng của thai nhi. Tới khi thai nhi được sáu, bảy tháng, rất có thể sẽ khiến tử cung bị rách, cực kỳ nguy hiểm. Trên lâm sàng đã từng có loại bệnh án này. Tử cung một khi bị rách, để máu chảy ồ ạt sẽ khiến nguy cơ tử vong của người mẹ tăng cao.

Ý của bác sỹ là... Cả người cô run lên.

Bác sỹ nhìn cô, nhẹ nhàng nói: Nếu cô thật sự muốn có con, tôi khuyên cô nên nhận con nuôi, vì cơ thể của cô nếu mang thai sẽ rất nguy hiểm. Một là đứa trẻ có thể sẽ phải sinh sớm, cấp cứu không kịp. Hai là người mẹ cũng có thể gặp nguy hiểm bất kỳ lúc nào. Tình trạng của cô một khi mang thai cần nằm viện quan sát. Một khi xuất hiện triệu chứng gì không ổn phải dừng mang thai ngay lập tức. Thế nên cô Tố, trên đời này không có người phụ nữ nào không muốn làm mẹ, nhưng cô thì...

Cô không biết mình đã đi ra khỏi bệnh viện bằng cách nào.

Chỉ còn nhớ hôm đó gió thổi rất lớn, như từng mũi dao quét qua mặt cô. Gò má cô đau đớn, nổi đau ấy rẽ ngoặt, đập vào bụng cô, không ngừng nhắc cho cô nhớ một sự thật: Đứa bé đã rời xa cô. Cũng là nhắc nhở cô: Sau này cơ hội được làm mẹ vô cùng mong manh!

Cô từ chối lời khuyên của bác sỹ, nắm chặt vỉ thuốc chống sảy thai trong tay để tự lừa mình. Cô đang kỳ vọng một khoảnh khắc nào đó những con số đại diện cho sinh mạng khỏe khoắn của đứa bé sẽ lại tăng lên gấp bội. Rồi bác sỹ sẽ nói với cô rằng: Cô Tố! Kết quả kiểm tra trước đây của chúng tôi có chút nhầm lẫn, con của cô rất khỏe mạnh.

Đúng thế! Tại sao con của cô không được bình an?

Nhưng ngày từng ngày trôi qua, bụng cô lại càng đau thêm. Cho tới khi đến Hàng Châu, cơ thể xuất hiện triệu chứng xuất huyết thì cô không thể không đối mặt với một thực tế: Dù cô có nỗ lực bao nhiêu, dù cô có thành tâm cầu khẩn thế nào, cô cũng đã không có duyên phận với đứa bé này.

Dưới chân Phật tổ, trước mặt Quan Âm Bồ Tát, cô đã ngẩng đầu, nhìn lên bức tượng cao cao. Cô rất muốn hỏi họ một câu: Tại sao phải cướp con của tôi đi? Các người có biết đưa bé này là cách duy nhất để tôi nhớ Niên Bách Ngạn không?

Cô hận Niên Bách Ngạn, hận anh nói ra câu “Không yêu” nhẹ nhàng như vậy, hận anh sau khi cho cô những lời hứa hẹn ngọt ngào, khoác lên tình yêu một lớp áo đẹp để lại tàn nhẫn rời đi, hận anh rõ ràng đã không yêu còn giả vờ tình cảm, tiếp tục diễn trò với cô.

Cô yêu Niên Bách Ngạn bao nhiêu thì cũng hận anh bấy nhiêu.

Khoảng thời gian này cô luôn sống trong dằn vặt, trong lòng luôn có hai tiếng nói tranh cãi, đánh lộn với nhau. Mỗi ngày cô đều trải qua trong tedium và mệt mỏi. Mỗi ngày cô đều suy nghĩ rốt cuộc anh yêu hay không yêu.

Nhưng rõ ràng cô căm hận anh như thế lại không thể nào từ bỏ được.

Cô nói chuyện lạnh lùng với anh chỉ càng khiến trái tim đau nhói. Thì ra người cô từng phật chưa bao giờ là anh mà chính là bản thân mình.

Khi nụ hôn của anh vẫn ấm áp như bao lần, Tố Diệp mới phát hiện ra một chuyện nực cười. Cô vốn không thể không yêu người đàn ông này, dù anh có tàn nhẫn thế nào, khiến cô tuyệt vọng ra sao.

Cô vẫn không thể dứt khoát quay lưng với anh được.

Vậy thì cô có thể mãi mãi để anh trong lòng mình, giữ anh trong giấc mơ được chứ? Dẫu rằng mai sau chỉ có thể làm hai người xa lạ?

Thế nhưng, vào giây phút tới Hàng Châu nhìn thấy dấu máu, tình yêu của cô dành cho anh một lần nữa hóa thành thù hận. Nhất là khi cô dập đầu hết lần này tới lần khác, chính tay mình cầu siêu cho con, thì nỗi hận dành cho Niên Bách Ngạn đã đạt tới cực điểm!

Dựa vào đâu?

Dựa vào đâu niềm vui của cô cũng là do anh, mà nỗi buồn cũng chỉ vì anh?

Nếu không gặp anh, không yêu anh, hôm nay cô đã chẳng đau khổ thế này, cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh vừa có được niềm vui làm mẹ đã ngã xuống vực sâu muôn trượng!

Cô còn biết đối mặt với anh thế nào đây?

Cho dù cô có thể tự lừa mình lừa người rằng: Thật ra anh ấy vẫn yêu mày. Thì cô có tư cách gì, biết lấy gì để duy trì một mối quan hệ sau này mãi mãi không thể hoàn chỉnh và hạnh phúc?

Thì ra trên đời này thật sự định trước sẽ có một loại người. Cô ấy có thể giúp đỡ tất cả mọi người hóa giải cái bóng đè nặng lên lòng mình, có thể lợi dụng giấc mơ để giúp tất cả mọi người quét sạch mọi trở ngại, để cuộc đời họ được hạnh phúc và khỏe mạnh. Duy chỉ không thể ban cho chính mình một giấc mộng đẹp.

Cô chính là loại người ấy.

Thế nên cô căm hận.

Đứa bé đã sốt ruột muốn rời khỏi cơ thể. Mỗi giây một phút cô đều có thể cảm nhận được điều đó một cách mãnh liệt. Vì thế cô lựa chọn

tới bệnh viện.

Cô không nhẫn tâm bắt con mình tới tận giây phút cuối cùng còn phải chịu đựng những mũi dao mổ giá lạnh. Nó yên lặng như thế, đã chẳng còn chút thanh âm nào nữa. Cô sợ khi dao kéo lướt qua cơ thể, trong mơ nó sẽ khóc và nói với cô rằng: Mẹ ơi, con đau lắm...

Đúng thế! Cô không thể để nó phải chịu đau đớn. Nó là cốt nhục của cô, quan trọng như vị trí của cô trong lòng mẹ vậy.

Cô đã lựa chọn uống thuốc.

Cách này cũng sẽ đau, nhưng đau trên người cô.

Cô muốn dùng cách đau đớn để chứng minh đứa trẻ này đã từng tồn tại trong cơ thể. Cô muốn một lần cuối cùng được cảm nhận cảm giác có được nó.

Nhưng cuối cùng ông Trời vẫn trừng phạt cô.

Cô còn chưa kịp nuốt viên thuốc đó, còn chưa kịp cảm nhận lần cuối sự tồn tại của đứa bé, nó đã im lặng rời khỏi cơ thể.

Cô đau đớn tột cùng, chỉ còn lại chút hơi tàn, thoi thóp nằm trên giường chảy nước mắt.

Cô biết mình không giữ được nó, mình đã để mất con rồi...

Cô không biết mình đã vào nhà vệ sinh rửa sạch vết máu như thế nào, cũng không biết mình đã nhìn nó nằm trong vũng máu như thế nào. Cuối cùng, cô đặt hình hài nhỏ bé của nó vào trong khay quan sát đã được bệnh viện chuẩn bị từ trước.

Bàn tay cô dính đầy máu.

Máu của con.

Nó đẹp như thế. Cô đã tưởng tượng đó sẽ là một bé gái, tưởng tượng cảnh chính tay mình mặc cho nó những bộ quần áo đẹp nhất. Vậy thì bây giờ con yêu cũng đẹp rồi, vì con đã có một lớp áo thủy tinh trong suốt, yên lặng bảo vệ con, để con không phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

Nhưng tại sao, anh lại tìm đến đây? Tại sao phải chứng kiến bộ dạng thảm thương, mất hết hy vọng vào cuộc đời của cô? Anh còn muốn thế nào nữa?

Nếu đã như vậy, một người đã đứng bên bờ vực thẳm như cô tại sao không kéo anh theo để cả hai cùng vùi xác nơi sâu thẳm?

Bàn tay của Niên Bách Ngạn khiến cô liên tưởng tới bàn tay của thần Chết.

Hô hấp của cô càng ngày càng khó khăn, dưỡng khí tràn được vào phổi ít đến đáng thương.

Cả ý thức cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Đây là cảm giác khi đối mặt với cái chết sao?

Cô trở nên lặng thinh, cả người như một con búp bê rách nát không còn sức phản kháng, để mặc cho Niên Bách Ngạn đưa cô tới địa ngục.

Người đàn ông trên đỉnh đầu đang phẫn nộ gào thét, hỏi cô tại sao lại làm vậy? Cô có quyền gì làm như vậy?

Bờ môi cô hé mở nhưng không còn sức thốt lên bất kỳ lời nào nữa.

Những khung cảnh trong đầu xếp chồng lên nhau, vùn vụt lướt qua, rõ nét và chân thực.

Cô nhìn thấy người đàn bà tên Nguyễn Tuyết Mạn đó tới nhà tranh cãi với mẹ, chỉ vào mũi mắng mẹ là đồ hồ ly tinh, một con hồ ly tinh vô liêm sỉ. Cô nhìn thấy mình ngồi trên vòng quay ngựa gỗ, cười đùa vui vẻ, hạnh phúc thét gọi, còn bố mẹ cô cũng giống như bố mẹ của những đứa trẻ khác đứng đó mỉm cười nhìn cô, trong mắt họ chỉ có mình cô.

Cô nhìn thấy mình khi nhỏ, đứng trước cửa nhà hàng xóm, gào khóc mãi không chịu đi, búng bình đứng nhìn con ngựa gỗ nhỏ màu đỏ ấy, mặc cho bố mẹ khuyên bảo thế nào cũng không được. Sau đó, cô nhìn thấy bố đã đích thân tới gõ cửa nhà đó. Rồi cô lại nhìn thấy người hàng xóm đó khó xử lắc đầu.

Cô nhìn thấy một con ngõ rất dài, lại sâu và tối. Phía trước có một chiếc đèn lồng lắc léo. Có một bé trai dắt tay một bé gái liều mạng bỏ chạy, phía sau có một đám người đang dốc sức đuổi theo...

Cô nhìn thấy mình lấy hết dũng khí đi tới nhà họ Diệp, kiễng chân cố ấn vào chiếc chuông cửa. Tiếc rằng cô quá thấp, nên chỉ còn biết đập cửa, đập cửa liên hồi. Con của người đàn bà đó đi ra, nhìn cô bằng gương mặt ghét bỏ như nhìn một đứa ăn mày tới cửa xin cơm. Cô ta nói với cô rằng, bố cô sẽ không tới gặp mẹ cô.

Cô nhìn thấy mẹ mình nằm trên giường bệnh, cuối cùng im lặng dựa vào bờ vai bé nhỏ của cô. Mẹ còn chưa kịp nói với cô câu “Chúc mừng sinh nhật” đã nhắm chặt mắt lại.

Rồi cô lại nhìn thấy Niên Bách Ngạn. Một Niên Bách Ngạn đứng dưới nắng mai, một Niên Bách Ngạn đứng trong đêm tối. Dù ở đâu anh vẫn cao lớn, mạnh mẽ như thế, vẫn khiến cô quyến luyến không rời...

Ba mươi năm cuộc đời như một bộ phim diễn lại trong đầu cô trước khi cái chết đến gần. Cô mệt rồi...

Thế nên khi dưỡng khí trên não mỗi lúc một cạn kiệt, khi ý thức của cô chỉ còn lại một giây mong manh cuối cùng, cô thốt lên một câu đầy khó khăn: “Niên Bách Ngạn... Anh... giết chết tôi đi...”

Chết biết đâu lại là một sự giải thoát.

Trước mắt đen tối một màu.

Trước khi cô hoàn toàn mất đi ý thức, có một giọng nói gấp gáp vọng tới, khẩn nộ và nôn nóng: “Niên Bách Ngạn! Anh điên rồi sao?”

Cô nhắm mắt lại, chìm xuống vực sâu tối tăm, mù mịt để rũ bỏ tất cả khổ đau...

~Hết chương 405~Anh đi vào bệnh viện. Từng bước chân nặng nề như đổ chì.

Trên đường tới đây, ngồi trong xe anh không ngừng cầu nguyện tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì. Anh lo cho sức khỏe của Tố Diệp, cũng lo cho đứa bé trong bụng. Vì mấy ngày nay cô ấy bỗng yên lặng một cách bất thường, im lìm như không khí, cứ ngồi xuống một chỗ nào là sẽ ngồi rất lâu.

Anh lo cô không chịu nói gì cả. Một người quật cường như cô, sợ rằng dù phải chịu một tổn thương sâu sắc cũng sẽ không thể hiện

trước mặt mọi người.

Thông qua y tá, anh nghe ngóng được Tố Diệp đã nhập viện.

Nhưng câu nói “Vì cô ấy phá thai bằng thuốc nên bắt buộc phải ở lại bệnh viện quan sát” của người y tá khiến anh cực kỳ hoảng sợ. Anh cho rằng cô y tá nhằm lẫn. Cô ấy không phải là một người tàn nhẫn độc ác. Tuy bình thường cô ấy ăn nói có hơi ngang ngạnh một chút nhưng anh tin chắc rằng cô ấy là một người yêu trẻ con, sao có thể lựa chọn bỏ đi đứa trẻ?

Người y tá do dự nhìn anh: Cô ấy chỉ cầm theo thuốc rồi quay về phòng. Chúng tôi cũng mong là cô ấy suy nghĩ thật kỹ rồi hăng quyết định, dù sao đứa trẻ cũng vô tội.

Và đương nhiên, ánh mắt người y tá nhìn anh khó chịu như đang nhìn một kẻ bội bạc.

Niên Bách Ngạn tự cho rằng sống bằng này tuổi rồi, có sóng to gió lớn nào anh chưa từng trải qua? Anh đã không còn ở cái tuổi tay chân luống cuống không biết làm gì nữa. Bao năm lăn lộn thương trường, từ lâu anh đã luyện được cho mình một trái tim bền bỉ trước mọi thủ đoạn tàn độc và một vẻ mặt bình tĩnh trước mọi giông tố. Thế mà sau khi nghe cô y tá nói xong mấy lời này anh vẫn hoảng hốt, lập tức xông vào căn phòng cô đang nằm.

Người y tá dĩ nhiên chặn lại không cho anh vào. Anh sốt ruột, đập thẳng chứng minh thư của mình lên mặt bàn.

Anh gần như đã đẩy cửa phòng bệnh đi vào bằng đôi tay run lẩy bẩy.

Thế là, anh nhìn thấy Tố Diệp nằm trên giường.

Cô yên lặng nằm đó, như một đứa trẻ ngoan ngoãn, nhưng sự tĩnh lặng này chỉ càng khiến tim anh quặn thắt.

Bao nhiêu những lo lắng, bất an, thậm chí là cả những phần nộ đều tan thành mây khói khi anh nhìn thấy cô. Cô đang nằm trước mặt anh chân thực đến thế, chỉ cách anh chưa tới mười bước chân.

Anh bước nhẹ nhàng tới trước giường, nhờ ánh trăng để ngắm gương mặt cô, ánh mắt ngập tràn xót xa và thương tiếc.

Mặt cô nhợt nhạt vô cùng.

Anh không dám nghĩ nhiều, càng không dám nghĩ tới những chuyện không hay.

Né tránh chưa bao giờ là thế mạnh của anh. Anh không thích trốn chạy, càng cực kỳ căm ghét hành vi đó. Thế nhưng lúc này đây, anh lại không dám đánh thức cô, cũng không nỡ làm cô tỉnh giấc, đành lựa chọn hành vi né tránh tuyệt đối.

Anh ngồi bên cạnh giường, yên lặng đợi cô tỉnh lại, chỉ mong khi nào tỉnh dậy cô sẽ mỉm cười nói với anh rằng: Bách Ngạn! Chỉ là em lo cho sức khỏe của con nên tới bệnh viện kiểm tra thôi. Yên tâm đi, con vẫn mạnh khỏe.

Anh tự an ủi mình như vậy, không nỡ làm cô tỉnh giấc mơ. Chỉ có điều khi nào cô dậy anh nhất định phải nói với cô rằng, căn phòng này thiếu khí quá, thật sự không thích hợp tới thêm lần nữa.

Nếu cô lo cho tình hình của đứa bé, thì anh sẽ sắp xếp một căn phòng màu sắc rực rỡ cho cô, để cả đôi mắt và trái tim cô đều ngập tràn sắc màu, không chỉ còn độc một màu trắng ngất như thế này nữa.

Đúng vậy, vì anh đã từng chán ghét sâu sắc thứ màu nhợt nhạt ấy, nên anh khao khát có thể dùng chính đôi tay mình mang lại một cuộc sống đầy màu sắc cho người con gái của mình.

Dáng vẻ khi ngủ của Tố Diệp rất đẹp. Dầu gương mặt tái nhợt nhưng vẫn khiến anh không thể rời mắt.

Cô nằm đó, đắp chiếc chăn trắng như tuyết. Một tay ở trong chăn, một tay ở ngoài chăn, nắm chặt một con ngựa gỗ màu đỏ. Anh không biết nó từ đâu ra, nhưng cảm động vì màu của nó.

Đó là thứ màu của sự nhiệt tình, phấn khởi. Đó chính là sự kỳ vọng cô dành cho đứa trẻ sao?

Anh giờ tay, rất muốn chạm vào cô nhưng khi gần trong gang tấc anh vẫn dừng lại.

Vẫn không nên đánh thức cô.

Nhưng dù anh giữ yên lặng cũng không thể xua tan cảm giác lo lắng toát ra từ đôi mày nhíu chặt đó. Cô ngủ rất không ngon giấc, bờ môi thi thoảng lại mấp máy. Anh đau lòng, muốn nhẹ nhàng an ủi cô.

Vậy mà, khi ngón tay anh vừa chạm vào mặt cô, cô bỗng tha thiết gọi một tiếng: Tường Bân!

Niên Bách Ngạn thu tay về. Trái tim trong khoảnh khắc như bị ai xé nát. Nỗi đau đớn quét qua hô hấp, khiến cả ngực anh cũng bất giác nhói lên. Anh vẫn luôn tin chắc rằng, trong những tháng ngày có anh ở bên cạnh cô đã khiến cô quên đi được người đàn ông đó, người đàn ông đã khiến cô dù nằm trong lòng anh vẫn thầm gọi tên, người đàn ông đã khiến anh căm hận, chỉ muốn đào xác hắn ta lên dù có

được chôn dưới đất sâu, vậy mà vẫn không sao tìm ra được!

Chưa có ai lại to gan và liều lĩnh như cô. Nằm trong lòng anh, ngay trước mặt anh mà lại gọi tên một người đàn ông không chút kiêng dè như vậy!

Tại anh đã quá nuông chiều cô hay cô vốn là một người phụ nữ vô tâm, bạc tình?

Cô tỉnh rồi, trong đôi mắt vẫn còn một chút chờ đợi trong giấc mơ và một chút mơ màng khi vừa thức giấc. Cho tới khi nhìn thấy anh, ánh mắt cô chỉ còn lại sự hoảng sợ rõ rệt!

Anh không hề nhìn lầm, chính là hoảng sợ.

Vật lộn trong chốn thương trường bao nhiêu năm nay, anh nhìn thấy quá nhiều ánh mắt như thế này, thường đều là của những đối thủ cạnh tranh với anh khi đã bị ép đến bước đường cùng. Anh tùy ý hưởng thụ, mặc cho họ tuyệt vọng đến thế nào. Nhưng tới cuối cùng, anh lại nhìn thấy nó trong đôi mắt người con gái của mình.

Khoảnh khắc ấy, lòng anh như rơi xuống vực sâu không đáy.

Thì ra người đàn ông khiến cô lo lắng và hung nhớ khôn nguôi là Tưởng Bân. Dẫu là trong giấc mơ, người cô muốn tìm cũng không phải Niên Bách Ngạn!

Nhưng anh vẫn nhu nhược, quyến luyến cô không rời!

Cô như một tên đao phủ, móc trái tim anh ra, ném mạnh xuống đất rồi dẫm nát không thương tiếc, từng chút, từng chút một cho tới khi nó nát vụn. Vậy mà anh vẫn còn ôm một tia hy vọng, chỉ vì câu nói ấy của cô: Bách Ngạn! Em yêu anh mất rồi, phải làm sao đây?

Có trời biết khi nghe thấy cô nũng nịu nói câu này, cuộc đời anh đã ấm áp như mùa xuân về?

Ánh mắt cô lạnh tới nỗi khiến cơn đau trong anh lại cuộn trào.

Anh một lần nữa bỏ mặc mọi đau đớn, nhẫn nhịn cảm giác tan nát, do dự không dám hỏi cô một câu: Em đã uống thuốc chưa? Lần đầu tiên anh chấp nhận làm một con đà điểu, vùi đầu xuống đất, không dám đối mặt với đau khổ.

Anh không dám hỏi, chỉ mong mọi việc không tệ đến thế, chỉ mong tất cả đều nằm trong dự liệu của anh, nằm trong kiểm soát của anh. Vì từ lâu anh đã không quen tiếp nhận những con người hay những việc ngoài tầm kiểm soát.

Thế nhưng Tố Diệp thật sự biến thành đao phủ, không những dùng dao đâm thẳng vào tim anh mà còn giết chết con của anh. Máu đầm đìa chảy trước mặt anh, hoàn toàn đánh đổ mọi sự tự tin và kiêu ngạo!

Anh không hiểu, thật sự không hiểu!

Tại sao cô có thể tàn nhẫn như vậy?

Bầu không khí trong phòng bệnh mỏng manh đến ngạt thở, chính là một áp lực khổng lồ toát ra từ người Niên Bách Ngạn, như một tảng đá đè nặng lên người cô.

Tố Diệp khó nhọc khom lưng, nhặt chiếc khay lên, chậm chậm đi tới trước mặt anh, mặc cho nỗi đau như dao cứa vào tim, nhẹ nhàng nhét nó vào trong túi áo anh.

Cô cong môi cười khế, rồi nói rành rọt từng từ: “Vì chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể trả hết nợ nần.”

Một sự phẫn nộ đổ sập xuống người Niên Bách Ngạn. Anh bất ngờ giờ tay ra. Bàn tay lạnh ngắt bóp chặt lấy cổ Tố Diệp. Người con gái trước mặt quá xinh đẹp bỗng chốc trong mắt anh trở thành một diện mạo tàn độc. Giây phút này anh thật sự chỉ muốn giết chết cô.

“Tố Diệp! Em to gan thật!” Anh nghiến răng ken két.

Tố Diệp không giằng co, cô để mặc cho anh bóp cổ mình. Cô cảm nhận được tức giận của anh. Bàn tay ấy không còn dịu dàng. Nó giờ như cái kim sắt kẹp sâu vào cổ cô. Cô cảm nhận được huyết quản trong động mạch vì không thể lưu thông mà đang nhảy nhót om sòm. Cô không thở được, chỉ có thể ngẩng đầu đối mặt với gương mặt anh tuấn mà hung dữ ấy.

Tay cô buông lỏng, bất lực, một tay kia nắm chặt từ đầu tới cuối.

Anh không hề hay biết, cũng chưa chú ý tới bàn tay này của cô. Nó vẫn luôn nắm chặt từ lúc cô thiếp đi tới khi bừng tỉnh giấc, rồi lại đi từ nhà vệ sinh ra.

Bàn tay Niên Bách Ngạn gần như muốn bẻ gãy cổ cô. Cô như một con dê sắp bị giết thịt, yên lặng đón đợi khoảnh khắc cái chết đến với mình.

Bàn tay nắm chặt trở nên lạnh lẽo. Viên thuốc nhỏ xíu cũng đã bị những giọt mồ hôi giá lạnh trong lòng bàn tay cô thấm ướt từ lâu. Nó tan ra, giờ đã trở thành một chất bột không thành hình, dính chặt vào tay cô.

Có phải vì cái chết sắp cận kề nên cô mới có thể cảm nhận được rõ

ràng bột thuốc vẫn chưa khô?

Hô hấp mỗi lúc một khó khăn. Tai cô vẫn có thể nghe được tiếng trái tim nhảy hỗn loạn trong lồng ngực, như đang muốn vượt ngục ra ngoài. Những khung cảnh trong đầu cũng lướt nhanh qua không thể kiểm soát. Cuối cùng dừng lại vào một buổi chiều âm u nào đó, trong văn phòng của bác sỹ.

Cảnh tượng đó đáng sợ tới nỗi dù sau này có xuống tuổi vàng, đi qua Đài Vọng Hương, uống canh Mạnh Bà cô cũng không thể nào quên.

Cô mệt mỏi ngồi đối diện với bác sỹ, nhìn hai con số trên tờ giấy. Một là progesterone* và hCG. Cô run run hỏi bác sỹ: Tại sao chỉ số của lần kiểm tra này lại xấp xỉ lần trước vậy ạ? Không có chỉ số nào tăng lên sao?

*Là một trong những loại hormon kích thích và điều hòa nhiều chức năng của cơ thể. Progesterone có vai trò trong việc duy trì thai kỳ. Loại hormon này được tạo ra chủ yếu từ buồng trứng, nhau thai (trong giai đoạn mang thai) và tuyến thượng thận. Nó giúp cho cơ thể chúng ta chuẩn bị sẵn sàng cho sự thụ thai và mang thai và điều hòa chu kỳ kinh nguyệt hằng tháng. Nó cũng đóng vai trò trong ham muốn tình dục.

**hCG là chữ viết tắt của Human chorionic gonadotropin – Nội tiết tố hCG, một loại hormone đặc biệt quan trọng, chỉ được tiết ra khi người phụ nữ mang thai. Nội tiết tố hCG là loại hormone tạo ra các dấu hiệu của việc mang thai như ngực căng, nhạy cảm, buồn nôn v.v... Tất cả các triệu chứng này xuất hiện là do nội tiết tố hCG đang cao dần lên trong cơ thể.

Rõ ràng cô đã tra cứu những tài liệu liên quan. Trong sách nói, hCG

trong vòng 48 tiếng đồng hồ sẽ tăng gấp đôi, điều này chứng tỏ thai nhi đang phát triển. Cô biết tâm trạng của thai phụ sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển của bào thai, thế nên cô luôn kìm chế cảm xúc của mình, đè nén mọi sự bi thương trong lòng. Nhưng cô vẫn không yên tâm nên mới tới bệnh viện kiểm tra.

Nhưng tại sao lại như vậy?

Bác sỹ rất khó xử, đó là nét mặt cô sợ nhìn thấy nhất. Bác sỹ nói với cô: Tình hình rất không lạc quan, có hiện tượng sảy thai tự nhiên.

Cô không tin.

Bác sỹ đề nghị cô giữ gìn cái thai, rồi bảo cô qua hai ngày nữa tới kiểm tra xem sao.

Cô vô cùng sốt ruột.

Khi cô tới bệnh viện một lần nữa, lấy máu xét nghiệm, bác sỹ đã cho cô một tờ thông báo chết chóc.

Tới tận bây giờ, bên tai cô vẫn còn văng vẳng câu nói của bác sỹ: Xin lỗi cô Tố, cả chỉ số progesterone và hCG của cô trong mấy giờ nay đều không tăng một chút nào.

Thế là sao? Cô nghe thấy tiếng rằng mình va lập cập vào nhau.

Đứa trẻ này, cô chưa chắc đã giữ được. Bác sỹ thở dài.

Bác sỹ! Tôi cầu xin anh, bằng mọi giá phải bảo vệ được con tôi!

Bác sỹ càng không biết nói sao: Tôi chỉ có thể kê cho cô một số loại thuốc tránh sảy thai. Nhưng cứ tình hình này thì khả năng cô bị sảy

thai quá lớn, như vậy rất nguy hiểm.

Tôi mặc kệ! Bất luận thế nào tôi cũng phải giữ lại con tôi.

Nhưng từ những chỉ số trước và sau kiểm tra, con của cô đã... Bác sỹ áp úng: Thế nên khi việc mang thai dừng lại phải nhanh chóng lấy phôi thai ra, nếu không sẽ dễ bị viêm.

Lúc đó, cô mới biết cái gì gọi là tuyệt vọng thực sự. Kể cả khi cô biết tình yêu của mình chẳng qua chỉ là một trò đùa, dù cô có thương tích đầy mình, trong lòng vẫn còn một ngọn lửa nhỏ nhoi leo lắt cháy.

Đó chính là đứa bé này.

Bất luận cô có không muốn thừa nhận Niên Bách Ngạn thế nào, cũng phải chấp nhận sự thật mình đã mang thai con của anh.

Trên đời này có bao nhiêu người qua lại bên cạnh cô như vậy, ông trời đã lấy đi hết người này tới người khác. Con của cô, một đứa trẻ bé bỏng như thế tại sao cũng không tránh khỏi vận hạn?

Cô hiểu những lời cuối cùng bác sỹ chưa nói hết. Các chỉ số đã ngừng tăng lên cũng tức là bào thai đã không còn sống nữa, cũng có nghĩa đứa bé này bất kỳ lúc nào cũng có thể biến mất khỏi cơ thể cô.

Tôi chỉ muốn bảo vệ nó, lẽ nào cũng khó vậy sao? Bây giờ y học phát triển như vậy mà? Tôi... Bác sỹ... Cô như người chết đuối. Mọi cảm giác tuyệt vọng, đuối sức bực chặt lấy cơ thể. Nước mắt đã chảy tuôn rơi xuống mặt bàn mà cô không thể nào kìm nén được. Cô có hơi cưỡng ép, làm khó người khác một cách vô lý nhưng cô chỉ có thể ký gửi toàn bộ hy vọng của mình vào bác sỹ mà thôi.

Dù cho lúc này bác chỉ cần nói với cô rằng, con của cô vẫn còn cơ

hội giữ lại.

Bác sỹ im lặng một lúc, chân thành trả lời cô: Gây ra tình trạng này, một là có thể liên quan tới sự thay đổi tâm trạng gần đây của cô. Thứ hai, rất có thể liên quan tới bản thân cơ thể cô. Cô Tố! Có một chuyện tôi bắt buộc phải nhắc nhở cô. Từ phim chụp này có thể thấy, thành tử cung của cô rất mỏng.

Tôi không hiểu... điều này có ý nghĩa gì?

Bác sỹ nhìn cô, ánh mắt nặng nề: Có nghĩa là thể chất của cô không thích hợp với việc mang thai, vì thành tử cung của cô quá mỏng, dù có thụ thai cũng không thể chịu đựng được trọng lượng mỗi ngày một nặng của thai nhi. Tới khi thai nhi được sáu, bảy tháng, rất có thể sẽ khiến tử cung bị rách, cực kỳ nguy hiểm. Trên lâm sàng đã từng có loại bệnh án này. Tử cung một khi bị rách, để máu chảy ồ ạt sẽ khiến nguy cơ tử vong của người mẹ tăng cao.

Ý của bác sỹ là... Cả người cô run lên.

Bác sỹ nhìn cô, nhẹ nhàng nói: Nếu cô thật sự muốn có con, tôi khuyên cô nên nhận con nuôi, vì cơ thể của cô nếu mang thai sẽ rất nguy hiểm. Một là đứa trẻ có thể sẽ phải sinh sớm, cấp cứu không kịp. Hai là người mẹ cũng có thể gặp nguy hiểm bất kỳ lúc nào. Tình trạng của cô một khi mang thai cần nằm viện quan sát. Một khi xuất hiện triệu chứng gì không ổn phải dừng mang thai ngay lập tức. Thế nên cô Tố, trên đời này không có người phụ nữ nào không muốn làm mẹ, nhưng cô thì...

Cô không biết mình đã đi ra khỏi bệnh viện bằng cách nào.

Chỉ còn nhớ hôm đó gió thổi rất lớn, như từng mũi dao quét qua mặt cô. Gò má cô đau đớn, nổi đau ấy rẽ ngoặt, đập vào bụng cô, không

ngừng nhắc cho cô nhớ một sự thật: Đứa bé đã rời xa cô. Cũng là nhắc nhở cô: Sau này cơ hội được làm mẹ vô cùng mong manh!

Cô từ chối lời khuyên của bác sỹ, nắm chặt vỉ thuốc chống sảy thai trong tay để tự lừa mình. Cô đang kỳ vọng một khoảnh khắc nào đó những con số đại diện cho sinh mạng khỏe khoắn của đứa bé sẽ lại tăng lên gấp bội. Rồi bác sỹ sẽ nói với cô rằng: Cô Tố! Kết quả kiểm tra trước đây của chúng tôi có chút nhầm lẫn, con của cô rất khỏe mạnh.

Đúng thế! Tại sao con của cô không được bình an?

Nhưng ngày từng ngày trôi qua, bụng cô lại càng đau thêm. Cho tới khi đến Hàng Châu, cơ thể xuất hiện triệu chứng xuất huyết thì cô không thể không đối mặt với một thực tế: Dù cô có nỗ lực bao nhiêu, dù cô có thành tâm cầu khẩn thế nào, cô cũng đã không có duyên phận với đứa bé này.

Dưới chân Phật tử, trước mặt Quan Âm Bồ Tát, cô đã ngẩng đầu, nhìn lên bức tượng cao cao. Cô rất muốn hỏi họ một câu: Tại sao phải cướp con của tôi đi? Các người có biết đứa bé này là cách duy nhất để tôi nhớ Niên Bách Ngạn không?

Cô hận Niên Bách Ngạn, hận anh nói ra câu “Không yêu” nhẹ nhàng như vậy, hận anh sau khi cho cô những lời hứa hẹn ngọt ngào, khoác lên tình yêu một lớp áo đẹp để lại tàn nhẫn rời đi, hận anh rõ ràng đã không yêu còn giả vờ tình cảm, tiếp tục diễn trò với cô.

Cô yêu Niên Bách Ngạn bao nhiêu thì cũng hận anh bấy nhiêu.

Khoảng thời gian này cô luôn sống trong dằn vặt, trong lòng luôn có hai tiếng nói tranh cãi, đánh lộn với nhau. Mỗi ngày cô đều trải qua trong tiêu tụy và mệt mỏi. Mỗi ngày cô đều suy nghĩ rất cuộc anh yêu

hay không yêu.

Nhưng rõ ràng cô căm hận anh như thế lại không thể nào từ bỏ được.

Cô nói chuyện lạnh lùng với anh chỉ càng khiến trái tim đau nhói. Thì ra người cô từng phạt chưa bao giờ là anh mà chính là bản thân mình.

Khi nụ hôn của anh vẫn ấm áp như bao lần, Tố Diệp mới phát hiện ra một chuyện nực cười. Cô vốn không thể không yêu người đàn ông này, dù anh có tàn nhẫn thế nào, khiến cô tuyệt vọng ra sao.

Cô vẫn không thể dứt khoát quay lưng với anh được.

Vậy thì cô có thể mãi mãi để anh trong lòng mình, giữ anh trong giấc mơ được chứ? Dẫu rằng mai sau chỉ có thể làm hai người xa lạ?

Thế nhưng, vào giây phút tới Hàng Châu nhìn thấy dấu máu, tình yêu của cô dành cho anh một lần nữa hóa thành thù hận. Nhất là khi cô dập đầu hết lần này tới lần khác, chính tay mình cầu siêu cho con, thì nỗi hận dành cho Niên Bách Ngạn đã đạt tới cực điểm!

Dựa vào đâu?

Dựa vào đâu niềm vui của cô cũng là do anh, mà nỗi buồn cũng chỉ vì anh?

Nếu không gặp anh, không yêu anh, hôm nay cô đã chẳng đau khổ thế này, cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh vừa có được niềm vui làm mẹ đã ngã xuống vực sâu muôn trượng!

Cô còn biết đối mặt với anh thế nào đây?

Cho dù cô có thể tự lừa mình lừa người rằng: Thật ra anh ấy vẫn yêu mày. Thì cô có tư cách gì, biết lấy gì để duy trì một mối quan hệ sau này mãi mãi không thể hoàn chỉnh và hạnh phúc?

Thì ra trên đời này thật sự định trước sẽ có một loại người. Cô ấy có thể giúp đỡ tất cả mọi người hóa giải cái bóng đè nặng lên lòng mình, có thể lợi dụng giấc mơ để giúp tất cả mọi người quét sạch mọi trở ngại, để cuộc đời họ được hạnh phúc và khỏe mạnh. Duy chỉ không thể ban cho chính mình một giấc mộng đẹp.

Cô chính là loại người ấy.

Thế nên cô căm hận.

Đứa bé đã sốt ruột muốn rời khỏi cơ thể. Mỗi giây một phút cô đều có thể cảm nhận được điều đó một cách mãnh liệt. Vì thế cô lựa chọn tới bệnh viện.

Cô không nhẫn tâm bắt con mình tới tận giây phút cuối cùng còn phải chịu đựng những mũi dao mổ giá lạnh. Nó yên lặng như thế, đã chẳng còn chút thanh âm nào nữa. Cô sợ khi dao kéo lướt qua cơ thể, trong mơ nó sẽ khóc và nói với cô rằng: Mẹ ơi, con đau lắm...

Đúng thế! Cô không thể để nó phải chịu đau đớn. Nó là cốt nhục của cô, quan trọng như vị trí của cô trong lòng mẹ vậy.

Cô đã lựa chọn uống thuốc.

Cách này cũng sẽ đau, nhưng đau trên người cô.

Cô muốn dùng cách đau đớn để chứng minh đứa trẻ này đã từng tồn tại trong cơ thể. Cô muốn một lần cuối cùng được cảm nhận cảm

giác có được nó.

Nhưng cuối cùng ông Trời vẫn trừng phạt cô.

Cô còn chưa kịp nuốt viên thuốc đó, còn chưa kịp cảm nhận lần cuối sự tồn tại của đứa bé, nó đã im lặng rời khỏi cơ thể.

Cô đau đớn tột cùng, chỉ còn lại chút hơi tàn, thoi thóp nằm trên giường chảy nước mắt.

Cô biết mình không giữ được nó, mình đã để mất con rồi...

Cô không biết mình đã vào nhà vệ sinh rửa sạch vết máu như thế nào, cũng không biết mình đã nhìn nó nằm trong vũng máu như thế nào. Cuối cùng, cô đặt hình hài nhỏ bé của nó vào trong khay quan sát đã được bệnh viện chuẩn bị từ trước.

Bàn tay cô dính đầy máu.

Máu của con.

Nó đẹp như thế. Cô đã tưởng tượng đó sẽ là một bé gái, tương tượng cảnh chính tay mình mặc cho nó những bộ quần áo đẹp nhất. Vậy thì bây giờ con yêu cũng đẹp rồi, vì con đã có một lớp áo thủy tinh trong suốt, yên lặng bảo vệ con, để con không phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

Nhưng tại sao, anh lại tìm đến đây? Tại sao phải chứng kiến bộ dạng thảm thương, mất hết hy vọng vào cuộc đời của cô? Anh còn muốn thế nào nữa?

Nếu đã như vậy, một người đã đứng bên bờ vực thẳm như cô tại sao không kéo anh theo để cả hai cùng vùi xác nơi sâu thẳm?

Bàn tay của Niên Bách Ngạn khiến cô liên tưởng tới bàn tay của thần Chết.

Hô hấp của cô càng ngày càng khó khăn, dưỡng khí tràn được vào phổi ít đến đáng thương.

Cả ý thức cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Đây là cảm giác khi đối mặt với cái chết sao?

Cô trở nên lặng thinh, cả người như một con búp bê rách nát không còn sức phản kháng, để mặc cho Niên Bách Ngạn đưa cô tới địa ngục.

Người đàn ông trên đỉnh đầu đang phẫn nộ gào thét, hỏi cô tại sao lại làm vậy? Cô có quyền gì làm như vậy?

Bờ môi cô hé mở nhưng không còn sức thốt lên bất kỳ lời nào nữa.

Những khung cảnh trong đầu xếp chồng lên nhau, vùn vụt lướt qua, rõ nét và chân thực.

Cô nhìn thấy người đàn bà tên Nguyễn Tuyết Mạn đó tới nhà tranh cãi với mẹ, chỉ vào mũi máng mẹ là đồ hồ ly tinh, một con hồ ly tinh vô liêm sỉ. Cô nhìn thấy mình ngồi trên vòng quay ngựa gỗ, cười đùa vui vẻ, hạnh phúc thét gọi, còn bố mẹ cô cũng giống như bố mẹ của những đứa trẻ khác đứng đó mỉm cười nhìn cô, trong mắt họ chỉ có mình cô.

Cô nhìn thấy mình khi nhỏ, đứng trước cửa nhà hàng xóm, gào khóc mãi không chịu đi, bướng bỉnh đứng nhìn con ngựa gỗ nhỏ màu đỏ ấy, mặc cho bố mẹ khuyên bảo thế nào cũng không được. Sau đó,

cô nhìn thấy bố đã đích thân tới gõ cửa nhà đó. Rồi cô lại nhìn thấy người hàng xóm đó khó xử lắc đầu.

Cô nhìn thấy một con ngõ rất dài, lại sâu và tối. Phía trước có một chiếc đèn lồng lắt léo. Có một bé trai dắt tay một bé gái liều mạng bỏ chạy, phía sau có một đám người đang dốc sức đuổi theo...

Cô nhìn thấy mình lấy hết dũng khí đi tới nhà họ Diệp, kiễng chân cố ấn vào chiếc chuông cửa. Tiếc rằng cô quá thấp, nên chỉ còn biết đập cửa, đập cửa liên hồi. Con của người đàn bà đó đi ra, nhìn cô bằng gương mặt ghét bỏ như nhìn một đứa ăn mày tới cửa xin cơm. Cô ta nói với cô rằng, bố cô sẽ không tới gặp mẹ cô.

Cô nhìn thấy mẹ mình nằm trên giường bệnh, cuối cùng im lặng dựa vào bờ vai bé nhỏ của cô. Mẹ còn chưa kịp nói với cô câu “Chúc mừng sinh nhật” đã nhắm chặt mắt lại.

Rồi cô lại nhìn thấy Niên Bách Ngạn. Một Niên Bách Ngạn đứng dưới nắng mai, một Niên Bách Ngạn đứng trong đêm tối. Dù ở đâu anh vẫn cao lớn, mạnh mẽ như thế, vẫn khiến cô quyến luyến không rời...

Ba mươi năm cuộc đời như một bộ phim diễn lại trong đầu cô trước khi cái chết đến gần. Cô mệt rồi...

Thế nên khi dưỡng khí trên não mỗi lúc một cạn kiệt, khi ý thức của cô chỉ còn lại một giây mong manh cuối cùng, cô thốt lên một câu đầy khó khăn: “Niên Bách Ngạn... Anh... giết chết tôi đi...”

Chết biết đâu lại là một sự giải thoát.

Trước mắt đen tối một màu.

Trước khi cô hoàn toàn mất đi ý thức, có một giọng nói gấp gáp vọng tới, khẩn nộ và nôn nóng: “Niên Bách Ngạn! Anh điên rồi sao?”

Cô nhắm mắt lại, chìm xuống vực sâu tối tăm, mù mịt để rũ bỏ tất cả khổ đau...

Quyển 9 - Chương 406: Tự tôi sẽ giải quyết chuyện của mình

Ads Khi rơi vào tình cảnh hỗn loạn, mỗi người lại lựa chọn cho mình một cách thức ứng phó khác nhau. Có người sẽ tích cực đối mặt, “dĩ bất biến ứng vạn biến”. Có người đi theo chủ nghĩa thuận theo tự nhiên, nước chảy bèo trôi. Có người lại lựa chọn cách hoảng hốt bỏ chạy. Kiểu người này trong thực tế nhiều vô số kể, tồn tại thành đàn như loài chim di cư. Diệp Lan chính là một số đó.

Cô đáp chuyến bay tới Vân Nam, ngay vào lúc nhà họ Diệp rối loạn nhất.

Không phải cô nhẫn tâm mà cô cũng đành bó tay. Cô không biết làm sao để giải quyết những vấn đề trước mắt. Những chuyện của Tinh Thạch đối với một sinh viên đại học vừa mới tốt nghiệp chưa được bao lâu như cô thực sự quá nan giải.

Cô không được kiên cường, nghị lực, không gì đánh đổ được như Tố Diệp, cũng không, cũng không có được sự tự tin để bày mưu tính kế như Niên Bách Ngạn. Thế nên cô chỉ có thể nắm chắc những gì mình có thể nắm trong tay. Đi Vân Nam, tìm Tố Khải!

Khi tới thành phố Mang đã là hơn sáu giờ tối, xe tuyến đi tới Thụy Lệ cũng đã dừng chờ khách, mới sáng sớm mai mới có. Cô vốn định thuê xe đi thẳng tới Thụy Lệ, nhưng lại sợ một vùng đất Vân Nam khoác ngoài một chiếc áo rực rỡ, thực chất mang trong mình những nguy hiểm không thể dự báo. Cô lại đơn độc một mình, đi gấp trong đêm không biết sẽ xảy ra những chuyện gì. Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể nghỉ lại thành phố Mang một đêm.

Thành phố Mang, một thành phố nhỏ nằm sát biên giới Điền Tây. Giống hệt như trong sách đã giới thiệu, yên bình và thanh tịnh, ung dung tồn tại giữa đất trời. Thành phố Mang dưới chân cô không rách rưới tả tơi và lộn xộn quá mức như trong tưởng tượng. Ngược lại, không khí dân tộc ở đây vô cùng nồng hậu, đến cả thiết kế của sân bay cũng lấy không tước làm chủ đề chính.

Nghe nói Siddhārtha Gautama* năm xưa đi qua đây là lúc trời vừa sáng, nên đã đặt tên thành phố này là Mang, trong tiếng Thái có nghĩa là “bình minh”.

*Siddhārtha Gautama (tên phiên âm tiếng Phạn là Tất-đạt-đa Cồ-đàm), là vị Phật lịch sử có thật trong quá khứ được xác nhận là có tồn tại tên là Thích-ca Mâu-ni, người sáng lập Phật giáo. Ngài cũng còn được gọi là Phật Tổ Như Lai. Tất-đạt-đa có nghĩa là “người đã hoàn tất ý nghĩa cuộc sống”.

Nơi đây thiếu đi cái rét mướt của phương Bắc. Vì mặt trời lặn khá muộn, nên Diệp Lan đang đi tìm kiếm nhà trọ mình đã đặt trên mạng. Phía chân trời vẫn còn chút ráng chiều ấm áp đổ nghiêng xuống con đường đá xanh dài tít tắp.

Đi ngang qua thành phố này, chỉ cần ngẩng đầu là cô có thể nhìn thấy một kim tự tháp đứng lặng trên đỉnh núi. Khi ráng chiều đổ bóng, tòa tháp đó tỏa ánh vàng ra khắp nơi, nhưng ánh sáng của Phật pháp phổ chiếu nhân gian.

Sau này cô có hỏi ông chủ nhà trọ. Ông chủ tươi cười nói với cô, đó là Đại kim tự tháp Mãnh Hoán ở đây, tọa lạc tại đỉnh núi Lôi Nha Nhượng ở phía Đông Nam thành phố Mang, ở độ cao 1079.6 mét so với mực nước biển. Du khách muốn vào thăm tháp đều phải cởi giày.

Diệp Lan quyết định trước khi rời khỏi nơi đây sẽ nhập gia tùy tục một lần. Cô không theo tín ngưỡng tôn giáo nào, nhưng ở một vùng đất ngập tràn tín ngưỡng như thế này, cô muốn được cầu bình an cho Tố Khải.

Ngày hôm sau, cô tạm biệt ông chủ nhà trọ, từ thành phố Mang đáp xe tới Đăng Xung, rồi lại đi hơn ba tiếng đồng hồ nữa để tới một Thụy Lệ, nơi cũng có một con sông ngăn cách như Myanmar.*

*Sông Thụy Lệ nằm ở tỉnh Vân Nam, tiếng Thái xưa gọi là sông Nam Mão, có nghĩa là con sông sương mù. Thời Nguyên gọi là sông Lộc Xuyên, đời Thanh gọi là sông Long Xuyên, hay còn có tên khác là Thụy Lệ. Con sông này tưới tiêu cho hàng triệu héc ta ruộng đất của hai nước Trung Quốc và Myanmar, nuôi sống cả triệu người dân. Dòng sông nơi đây hiền hòa, trong veo, phong cảnh tuyệt đẹp.

Đây chính là nơi Tố Khải đang ở.

Anh đã từng sống một thời gian rất dài ở Đăng Xung và Hòa Thuận, giờ lại tới Thụy Lệ. Nhìn dòng sông Thụy Lệ trước mặt, Diệp Lan thầm nghĩ không biết Tố Khải có từng dừng bước tại đây giống như cô không?

Thụy Lệ không như thành phố Mang. Giữa hai bên bãi bồi, trong thôn trang, thậm chí ngay cả dọc hai bên đường đều trồng rất nhiều cây đa. Có thể chỉ là một cây duy nhất, có thể là nối nhau thành hàng. Có lẽ đó chính là nét đặc sắc lớn nhất của nơi đây.

Cô từng nghe Tố Khải kể về vùng đất này, cũng nghe nói Niên Bách Ngạn đã từng nhắc tới nơi đây.

Tinh Thạch lấy kim cương làm thứ yếu, từ việc thu thập nguyên liệu cho tới độc lập thiết kế ra hàng, đều có những con đường tiểu ngạch

cổ định. Kim cương chỉ là sản phẩm chủ yếu để làm ra trang sức, trong công nghệ khắc nạm không thể chỉ dùng một mình kim cương để thành phẩm, bên trong còn phải có thêm rất nhiều vật liệu phụ trợ như vàng, bạc, đá quý, trân châu... Còn Niên Bách Ngạn nhắc tới Thụy Lệ, là vì ở đây thịnh hành giao dịch phi thủy.

Đánh cược đá chính là nét văn hóa của Thụy Lệ đã có nguồn gốc từ rất lâu đời. Đúng như câu “được ăn cả, ngã về không”, “thắng làm vua, thua làm giặc”.

Vì Niên Bách Ngạn luôn có những yêu cầu rất nghiêm khắc đối với tất cả các vật liệu được thu thập, nên để có được loại phi thủy tốt nhất, nghe nói anh cũng đã từng đích thân tới Thụy Lệ, vậy thì đương nhiên cũng đã từng cược đá.

Phi thủy không giống với các loại đá quý khác. Trong quá trình khai thác, nó xuất hiện trước mắt mọi người hoàn toàn dưới hình dạng của một viên đá thô. Muốn biết được trữ lượng trong viên đá thô ấy chỉ còn cách cắt ra nhìn ánh sáng mới có thể chắc chắn. Đây là một ván cờ đánh cược bằng trí tuệ và kinh nghiệm của hai bên mua và bán, là sự thể hiện đột phá của lòng gan dạ và phán đoán.

Cô nghe nói, từ rất lâu rồi, Niên Bách Ngạn đích thực đã cược đá thành công tại đây. Khi cắt viên đá thô ra, trữ lượng phi thủy bên trong cực tốt. Anh đã đem viên phi thủy đó thiết kế lên một sợi dây chuyền kim cương, sợi dây chuyền đó mới bán được với giá cao, thành công thúc đẩy thị trường của Tinh Thạch trong nước.

Đương nhiên, cô chẳng có hứng thú gì với việc cược đá, càng chẳng động lòng trước những miếng phi thủy đắt đỏ ấy. Cô chỉ muốn tìm được Tố Khải tại thành phố này, nơi cuối cùng anh nói với cô.

Cô có thể cảm nhận được anh đang ở tại Thụy Lệ.

Đúng lúc khói bếp nghi ngút nơi các thôn trang. Mùi thơm của củi lửa, nhẹ nhàng len vào mũi.

Có một đứa trẻ chạy sượt qua cô, lăm bắm một thứ tiếng mà cô nghe hoàn toàn không hiểu, hoàn toàn không hề tỏ ra tò mò với một người từ nơi khác tới như cô. Cũng khó trách, thị trấn nhỏ nằm ở biên giới này không thiếu những người ngoại lai.

Con đường đá vang lên những tiếng lộp cộp theo từng bước chân cô. Cũng may cô đi giày đế bằng, nếu vẫn diện váy ngắn với giày cao gót như bình thường đi làm thì chắc chắn chết mệt.

Khi rời nơi người ở, cô liếc nhìn thấy một chiếc xe.

Chiếc xe ấy từ đầu tới cuối vẫn đi theo cô như một linh hồn.

Cô đột ngột dừng bước, nó cũng đi chậm lại.

Tim Diệp Lan đập thành thịch, dâng lên một dự cảm chẳng lành, cô lập tức rảo bước nhanh hơn.

Cô nghe rõ tiếng bánh xe lăn qua đá sỏi, vô cùng chói tai.

Thế là, cô chuyển ngay sang chạy.

Chiếc xe phía sau cũng tăng tốc, lái về phía cô.

Cho tới khi nó bất ngờ dừng lại trước mặt cô.

“Á...” Diệp Lan sợ hãi, kêu lên thất thanh, còn chưa kịp định thần nhìn chiếc xe đó.

Chân cô đã bị trẹo, lập tức ngã ngồi xuống dưới chân.

Rất nhanh, cửa xe được mở ra. Có mấy người từ trên xe nhảy xuống, vô cảm đi về phía cô.

Cô trợn tròn hai mắt, hoảng sợ kêu lên, cố gắng đứng dậy để chạy trốn.

Ai ngờ mấy người đàn ông bước tới túm cô lên, nhẹ nhàng như chim ưng bắt gà con rồi đưa cô lên xe.

Tiếng gào thất thanh của Diệp Lan cũng bị ngắt quãng sau khi tiếng đóng cửa xe cái rầm vang lên.

Chiếc xe đi mất.

Chỉ còn lại một đôi giày của cô, tro tro nằm bên con đường đá...

Trời sáng rồi.

Nắng mai cố thò đầu ra với vẻ khó khăn, giống như một đứa trẻ mới chào đời, cố gắng đón chào một ngày hoàn toàn mới.

Chỉ tiếc là Tố Diệp không có cái phúc ấy.

Thế nên cô chỉ có thể ngẩng đầu nhìn ra ngoài khung cửa sổ sát sàn, lặng lẽ ngắm nhìn chút nắng nhạt nhòa mới ló ra từ phía đường chân trời.

Khi cô vừa mới có lại ý thức, phản ứng đầu tiên là mình đã chết rồi.

Nếu không xung quanh sao chỉ rặt một màu trắng xóa?

Có tiếng suối nhẹ nhàng chảy qua, yếu ớt xoay vần bên tai cô. Trong hô hấp có mùi giày da và mùi gỗ tùng nhạt nhòa. Có chút thân quen, lại có chút xa lạ.

Cổ họng cô rất đau.

Cô vô thức đưa tay lên chạm vào nó. Cổ cô đau rát như phải bỏng.

Cô nhớ lại cảnh tượng cuối cùng trước khi mình hôn mê. Niên Bách Ngạn lạnh lùng bóp cổ cô, sự phẫn nộ trong ánh mắt gần như muốn nghiền nát xương cốt cô thành tro bụi. Cô tin chắc rằng, anh đích thực rất muốn giết cô!

Sau đó khi cửa phòng được đẩy ra, bóng hình quen thuộc của Kỳ Đông Nham đập vào mắt, cô mới nhớ lại. Thì ra tiếng hét trong phòng bệnh ở Hàng Châu chính là của Kỳ Đông Nham.

Anh ấy nói đây là nhà mình.

Giờ cô đã trở về Bắc Kinh rồi.

Tố Diệp không còn nhớ nổi Kỳ Đông Nham đã đưa mình trở lại Bắc Kinh như thế nào, cũng chẳng biết anh ấy đã đưa cô tránh khỏi Niên Bách Ngạn ra sao. Cô rơi xuống một nơi tối đen như mực, vô cùng vô tận. Khi tỉnh dậy thì đã nằm trong căn phòng được thiết kế chỉ một màu trắng này.

Cô chưa từng tới nhà của Kỳ Đông Nham, cũng không biết thì ra nhà anh ấy lại sạch sẽ đến kinh người.

Palm Springs, khu căn hộ quốc tế cao cấp mà cô đã từng bắt gặp không biết bao lần khi đi qua cầu Trường Hồng. Phía Bắc nằm bên cạnh phủ Quận Vương, phía Nam giáp với công viên Khăn quàng đỏ.

Cô không ngờ là Kỳ Đông Nham lại sống ở đây, không quá xa căn nhà của Niên Bách Ngạn tại Sanlitun.

Cô tựa trước cửa sổ, trên chân còn đặt cuốn nhật ký Diệp Hạc Phong để lại, nhìn ra vườn hoa tuyệt sắc bên ngoài bằng ánh mắt thờ ơ. Ban mai trong lành làm vui lòng người, nhưng cô chỉ cảm thấy bị thương.

Ánh nắng mùa đông, dù có ấm áp nhường nào vẫn mang theo giá rét.

Có tiếng gõ cửa.

Cô không có động tĩnh gì.

Tiếng mở cửa rất khẽ, sau đó có tiếng bước chân tới gần.

Tất cả đều quá yên tĩnh.

Thế nên, cô rất muốn nói với người đàn ông sau lưng rằng: Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao anh lại thích náo nhiệt đến thế rồi, vì nhà của anh quá yên tĩnh.

Nhưng tiếng nói ấy dính chặt nơi cổ họng, không thể thốt ra dù chỉ một câu.

“Ăn chút gì đi!” Thanh âm của Kỳ Đông Nham rất ôn hòa.

Tổ Diệp không đói, không cảm thấy đói một chút nào. Cô chỉ muốn về nhà, muốn rời khỏi chỗ này. Nhưng cô phải đi đâu đây?

Thấy cô không nhúc nhích, Kỳ Đông Nham thở dài, ngồi xuống bên cạnh cô, cùng cô nhìn ra khung cảnh ngoài cửa sổ. Rất lâu sau, ánh

mắt anh mới dừng lại trên gương mặt cô. Anh giơ tay, khẽ vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán cô ra sau tai, rồi nói: “Bác sỹ nói em phải nghỉ ngơi nhiều, giờ sức khỏe em đang rất yếu.”

Người cô chợt run lên.

Kỷ Đông Nham cầm lòng khôngặng, giơ tay, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Nặng hất vào phòng, kéo dài bóng hai con người. Rồi cứ như thế, bình yên chong lên nhau.

Khoảng mười mấy phút trôi qua, Tố Diệp mới lên tiếng, giọng nói khàn khàn: “Đưa tôi về nhà cậu đi, tôi không sao rồi!” Kỷ Đông Nham làm việc rất chu toàn. Nghe nói trên đường về Bắc Kinh đã gọi điện cho cậu.

Với thể chất khi còn ở bệnh viện, có đánh chết cô cũng không quay về nhà cậu. Cô thích chia sẻ niềm vui với người khác, nhưng không có thói quen san sẻ nỗi buồn. Từ khi mẹ qua đời là cô đã hiểu ra, đau khổ càng ít người chịu đựng càng tốt, hà cớ gì phải kéo theo người khác với chuỗi bi kịch của mình?

Kỷ Đông Nham nghe xong, lập tức phản đối: “Không được! Giờ em đi anh không yên tâm!”

“Tôi không sao thật mà.” Tố Diệp khẽ nhấn mạnh.

Kỷ Đông Nham vẫn không đồng ý.

“Vậy anh cũng phải đi làm chứ?”

Kỷ Đông Nham nhìn cô, cười khẽ: “Giờ anh và Niên Bách Ngạn đang

cầm cự cuộc chiến lâu dài, gã điên đó!”

Tim Tố Diệp chợt hồi hộp.

“Tiểu Diệp!” Kỷ Đông Nham buông cô ra, giơ tay đặt nhẹ lên bờ vai cô, ánh mắt dịu dàng mà xót xa: “Cho dù em có không muốn liên lụy anh đến thế nào cũng đã muộn rồi. Thế nên, em cứ an tâm ở lại đây, khi nào hồi phục được kha khá hãy đi, anh cũng không cản.”

Trong mắt anh là vết bầm tím vẫn còn nguyên trên cổ cô, vết thương kinh hoàng. Không khó nhận ra lúc đó Niên Bách Ngạn giận đến mức nào. Anh không dám tưởng tượng nếu lúc ấy mình tới muộn một phút thì liệu Tố Diệp có bị hắn ta bóp chết hay không. Khi anh xông vào phòng, còn tưởng mình vừa nhìn thấy một ác ma. Đôi mắt Niên Bách Ngạn băng giá đến kinh người. Còn Tố Diệp thì như một đóa hoa sắp tàn trong tay hắn ta, im lặng, không còn tri giác.

Lúc đó người thông báo cho anh là Niên Bách Tiêu. Niên Bách Tiêu như dự cảm thấy điều gì bèn gọi điện cho anh, nói rằng Niên Bách Ngạn đã vội tới Hàng Châu.

Ở Hàng Châu, muốn tìm Tố Diệp thì hơi khó khăn một chút, nhưng muốn nghe ngóng tung tích của Niên Bách Ngạn thì dễ như trở bàn tay.

Chỉ có điều, anh vẫn tới muộn.

Anh hoàn toàn không thể ngờ Niên Bách Ngạn lại suýt nữa bóp chết Tố Diệp.

Lúc đó cả một đám bác sỹ và y tá xông tới. Người y tá bị Niên Bách Ngạn dọa cho chạy biến còn báo cả cảnh sát, cảnh sát cũng kịp thời tới hiện trường. Khi Tố Diệp mềm oặt người, hoàn toàn ngất đi trong

lòng anh, cảnh sát đã dẫn Niên Bách Ngạn đi.

Anh mãi mãi sẽ nhớ ánh mắt Niên Bách Ngạn nhìn anh trước khi rời đi. Nó như một lưỡi dao sắc bén, chỉ muốn đâm thẳng vào trái tim anh.

Niên Bách Ngạn bị cảnh sát đưa về đồn thẩm vấn. Kỳ Đông Nham biết chắc với quan hệ của anh ta chẳng mấy chốc là sẽ được thả ra. Anh đã hỏi qua bác sỹ, nắm được đại khái tình hình, bèn vội vã đưa Tố Diệp rời khỏi Hàng Châu.

Khi về tới Bắc Kinh, sức khỏe của Tố Diệp rất tệ. Cô cứ mê mê không tỉnh, sau đó lại sốt cao không hạ, còn nói mê, khóc lóc trong mơ. Anh bèn mời bác sỹ gia đình tới, chăm sóc cô hai mươi tư tiếng đồng hồ hôn mê bất tỉnh.

Tố Diệp có ngốc thế nào cũng nghe ra được ý trong câu nói của Kỳ Đông Nham. Cô nhìn anh: “Niên Bách Ngạn đã làm gì anh?”

“Không có gì, anh ta chỉ không phục khi anh đưa em đi thôi.” Kỳ Đông Nham nói nhẹ bằng.

Sự thực là, đêm đó khi vừa về Bắc Kinh, Niên Bách Ngạn đã chủ động đánh úp giá cổ phiếu của Kỳ Thị, giở một đòn hiểm trên thị trường cổ phiếu. Anh chỉ mải lo cho Tố Diệp, mà quên mất Niên Bách Ngạn trong cơn phẫn nộ sẽ làm ra những hành động mang tính công kích, khiến đối phương trở tay không kịp, cũng là khiến Kỳ Đông Nham không thể lường trước.

Anh chưa bao giờ thấy Niên Bách Ngạn mất bình tĩnh đến thế, lợi dụng cuộc chiến thương trường, công kích, trả thù ân oán cá nhân. Anh cũng không ngờ với tình trạng hiện giờ của Tinh Thạch, anh ta vẫn còn sức vật lộn với anh.

Không thể không nói, Niên Bách Ngạn đã chơi cả quy tắc thị trường và giá cổ phiếu.

Tố Diệp nhìn anh rất lâu, không nói gì chỉ gương đứng dậy. Kỳ Đông Nham thấy vậy bèn giữ cô lại, ngăn không cho cô rời đi. Ánh mắt anh trở nên nặng nề: “Nếu thật sự phải đấu, anh chưa chắc đã thua.”

Cô kinh ngạc nhìn anh, rồi lắc đầu mệt mỏi.

Đây không phải là kết quả cô muốn.

Cô chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh. Nơi này không cần quá quen thuộc, thậm chí có thể là xa lạ. Cũng không cần có quá nhiều người quen biết cô. Vì như vậy cô có thể không cần phải sống trong những ánh mắt thương hại.

Cô không muốn bị người khác làm phiền, cũng không muốn quấy rầy ai, chỉ muốn bình yên để cho vết thương của mình lành lại. Đơn giản vậy thôi.

Nhưng tại sao càng những chuyện đơn giản lại càng khó thực hiện như vậy?

Cô không thể đoán ra rốt cuộc Niên Bách Ngạn có thể làm gì Kỳ Đông Nham. Chỉ có điều một người như cô bây giờ, chỉ trở thành một gánh nặng trong cuộc sống vốn tự do tự tại của người khác. Đây không phải mong muốn của cô.

Kỳ Đông Nham không cho cô cơ hội nói quá nhiều. Anh bế thẳng cô lên, nhẹ nhàng đặt lên giường, ấn cô xuống, rành mạch nói: “Tố Diệp! Anh có rất nhiều thời gian để trông em, đừng có suy nghĩ nhiều như vậy, cũng đừng lo lắng quá nhiều. Em cứ ở đây, an tâm tĩnh

dưỡng. Chỉ yêu cầu em một điều thôi, hãy có trách nhiệm với cơ thể của mình.”

“Em...”

Tiếng chuông cửa ngắt lời của Tố Diệp.

Kỷ Đông Nham nhìn cô, dặn dò: “Nằm xuống, nghỉ ngơi đi!”

Dứt lời, anh đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng khép cửa lại...

Lúc mở cửa ra, cũng là lúc nắng gắt nhất.

Cái bóng cao lớn của Niên Bách Ngạn gần như đã chắn hết cả cánh cửa. Quầng sáng chuyển động qua lại trên gương mặt anh, đôi mắt vẫn trầm tối giá lạnh. Sau khi mở cửa, nhìn thấy anh, Kỷ Đông Nham không hề cảm thấy kỳ lạ. Anh ta đứng chặn trước cửa, khoanh hai tay trước ngực.

“Niên Bách Ngạn! Hình như đây là lần đầu tiên anh ghé chơi, thật là khách quý.”

Sắc mặt của Niên Bách Ngạn rất khó coi. Anh nhìn thẳng vào Kỷ Đông Nham, dẫn mạnh từng từ: “Tố Diệp đâu?”

“Sao? Chưa giết chết được cô ấy anh cảm thấy lòng mình chưa thanh thản được sao? Có cần tôi cho anh mượn con dao không?” Ánh mắt Kỷ Đông Nham cũng không còn ôn hòa nữa. Anh ta nghiến răng nói: “Niên Bách Ngạn! Anh quá tàn ác rồi!”

Sao anh ta lại nhấn tâm ra tay với Tố Diệp cơ chứ?

Niên Bách Ngạn không tiếp lời. Khi nhìn vào mắt Kỳ Đông Nham, đôi mắt anh như mặt biển sâu thẳm. Anh thậm chí còn không cao giọng, hỏi lại một lần nữa: “Tố Diệp đâu?”

Kỳ Đông Nham im lặng.

Anh đẩy Kỳ Đông Nham sang một bên, sai bước đi vào trong.

“Anh không đưa cô ấy đi được đâu.” Kỳ Đông Nham nói sau lưng anh, tiếng nói vang vọng khắp căn phòng khách rộng lớn.

Niên Bách Ngạn không quan tâm tới lời của anh ta, cứ thế bước dài lên gác.

Kỳ Đông Nham cũng không gấp gáp, chậm rãi đi theo phía sau. Nhìn Niên Bách Ngạn tìm kiếm lần lượt từng phòng một, Kỳ Đông Nham không tin, ngay trước mắt mình mà Niên Bách Ngạn còn dám động tay với Tố Diệp.

Cho tới khi Niên Bách Ngạn đẩy cánh cửa cuối cùng tận góc hành lang.

Rõ ràng là nắng rọi chiếu khắp nơi, vậy mà khi bước vào, lại có một mùi thuốc khử trùng lạnh buốt xộc vào mũi.

Hiệu quả cách âm của căn phòng cực tốt.

Ít nhất thì Tố Diệp không nghe thấy tiếng Niên Bách Ngạn mở từng căn phòng một để tìm cô.

Nhưng, khi cửa phòng ngủ của khách bị anh bất ngờ đẩy ra, cô quả thực đã giật nảy mình, ngược mắt nhìn ra ngoài, rồi bị người đàn ông đứng trước cửa làm cho hoảng sợ.

Cô không nghĩ anh lại tìm tới đây. Cũng giống như cô chẳng bao giờ biết trước rằng Niên Bách Ngạn lại căn phòng bệnh ở Hàng Châu vậy.

Giây phút nhìn thấy cô, ánh mắt Niên Bách Ngạn càng trở lên lạnh lẽo. Anh không nói câu nào, lập tức xông vào phòng, tiến gần tới trước giường cô, giơ tay ra. Nhưng khi anh sắp chạm vào, Kỷ Đông Nham đã bước nhanh tới, chặn ngay trước mặt cô, giữ chặt bàn tay Niên Bách Ngạn.

“Niên Bách Ngạn! Anh định làm gì?”

“Cút ra!” Niên Bách Ngạn không hề khách khí.

Kỷ Đông Nham trừng mắt với anh: “Đây là nhà tôi, người phải cút là anh mới phải.”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn tái mét. Anh giơ mạnh tay lên, thoát khỏi sự ghì giữ của Kỷ Đông Nham, rồi cười khẩy: “Kỷ Đông Nham! Giờ cậu lại có tâm trạng quản chuyện của người khác rồi cơ đấy!”

“Chuyện của Tiểu Diệp chính là chuyện của tôi.” Kỷ Đông Nham không hề lùi bước.

Cuộc tranh cãi của hai người khiến Tố Diệp đau đầu. Cô mệt mỏi giơ tay lên, kéo vạt áo Kỷ Đông Nham: “Tự tôi sẽ giải quyết chuyện của mình!”

Quyển 9 - Chương 407: Ngay từ đầu đã là một kế hoạch

Kỷ Đông Nham tạm thời rời đi khiến bầu không khí chiến tranh căng thẳng trong phòng giảm bớt đi phần nào, nhưng lại gia tăng một cảm giác lạnh lẽo. Cô biết, sự giá lạnh ấy tỏa ra từ người Niên Bách Ngạn. Anh vừa tiếp cận là gần như có thể đóng băng cô.

Căn phòng tĩnh lặng hoàn toàn, nhưng lại khiến người ta vô cùng bất an.

Tổ Diệp không ngược mắt lên, lạnh nhạt nói một câu: “Niên Bách Ngạn! Anh hận tôi, tôi biết rất rõ, dù sao thì tôi cũng đã giết chết con của anh.”

Mỗi người đều có lòng kiêu hãnh và tự trọng cần bảo vệ. Cả Niên Bách Ngạn hay cô cũng vậy. Có một số người thích đem tất cả mọi chuyện ra kể cho người khác, chỉ cần bộc bạch hết là mọi chuyện sẽ êm xuôi, giải hết được tất cả các vấn đề. Thực tế, đó là điển hình của loại người chưa từng phải chịu thiệt thòi, nên mới ích kỷ mang mọi cảm xúc của mình đổ lên đầu người khác. Trên đời này không có ai có nghĩa vụ làm thùng rác cho bạn. Con người càng lớn càng trưởng thành, những chuyện phải suy nghĩ mỗi ngày một nhiều hơn, những lời dám nói thẳng khỏi miệng cũng sẽ dần dần ít đi. Nhưng ngược lại có những người thích giấu mọi chuyện trong lòng. Họ chưa bao giờ có những cuốn nhật ký viết lại tâm sự của mình, vì họ tin tưởng rằng, dù cuốn nhật ký đó có khóa chặt cũng không thể đảm bảo giữ kín mọi bí mật. Chỉ có bản thân mình mới là người biết giữ bí mật trung thành nhất.

Tổ Diệp chẳng có bí mật gì, có những lời nên nói, có những lời không nên nói cô biết rất rõ.

Khi có mục đích, có ước mơ, khi tương lai vẫn còn là bình minh, cô sẽ nghĩ mọi cách giải quyết khó khăn. Nhưng nếu phía trước chỉ còn lại những hoang tàn đổ nát, sau khi phải chịu đựng hết lần ly biệt này tới lần ly biệt khác, cô còn khả năng tiếp tục kỳ vọng không?

Cho dù cô là một bác sĩ tâm lý, cô cũng không có năng lực quá lớn để chịu đựng cánh cửa mà ông Trời đã đóng sập lại trước mặt mình.

Cô cảm thấy mình như một con Kỳ Dư, loài động vật quái lạ sống trên núi Dục Vọng trong Sơn Hải Kinh, có ba cái đầu, sáu cái đuôi, ngày nào cũng cười vui vẻ. Tuy nó là một loài vật quái lạ, nhưng nó không có bản lĩnh của một con quái thú. Có rất nhiều người thèm khát thịt của nó, vì thịt của Kỳ Dư có thể ăn được, ăn vào sẽ không còn gặp ác mộng, thậm chí sẽ không còn trầm cảm nữa.

Cô chính là con Kỳ Dư đó.

Hôm nay, cô chỉ muốn tự ăn thịt mình, như vậy sẽ ngủ ngon hơn. Nhưng cô không thể tự an ủi chính mình. Bác sĩ không thể tự chữa cho mình. Đây chính là nỗi bi thương của cô, thế nên cô tình nguyện mượn bàn tay của người khác để lột da róc xương mình.

Cô sẽ không ngốc nghếch tới mức đến giờ phút này còn hỏi Niên Bách Ngạn: Em đã như vậy rồi, anh còn yêu em không? Anh còn chấp nhận em không?

Yêu hay không yêu đã không còn quan trọng nữa, thật đấy!

Giữa cô và Niên Bách Ngạn luôn có một Tinh Thạch ngăn cách, luôn có lợi ích quấy rầy. Cô mãi mãi không biết anh rốt cuộc là thật hay

giả. Giữa Niên Bách Ngạn và cô luôn tồn tại một đứa con. Nó là nỗi đau của cô cũng là nút thắt trong lòng anh. Niên Bách Ngạn là một doanh nhân thành đạt. Vì sự thành công của anh vượt qua những người bình thường khác, điều này đã định trước cái tôn nghiêm và lòng tự trọng của anh sẽ cao hơn mọi người. Khi anh tiến dần từng bước một lên điện đường của chiến thắng, khi khả năng nắm giữ của anh dần trở nên mạnh mẽ, thì những người đứng bên kính cẩn, khép nép, không dám chống đối anh cũng càng ngày càng nhiều.

Đối với anh mà nói, anh coi sở hữu như một lẽ dĩ nhiên, chẳng cần màng tới ý nguyện của đối phương hay ngay cả suy nghĩ thật sự của họ, bất luận là trong sự nghiệp hay trong quan hệ nam nữ. Giống như đối diện với Bạch Băng hoặc những người tình nhân khác gì gì đó. Anh sớm đã quen đòi hỏi từ phía họ. Mỗi quan hệ khuôn mẫu kiểu này đã in hằn trong suy nghĩ của anh từ lâu. Thế nên khi anh cảm thấy chán ngán đối phương sẽ quay người bỏ đi mà không hề do dự, để lại danh hiệu lạnh lùng, vô tình.

Trên thực tế, loại người này sẽ không cho rằng mình vô tình. Anh cảm thấy đây là một cách thức quan hệ không thể bình thường hơn.

Còn cô, tạm thời chưa quan tâm tới chuyện đoạn tình cảm này là thật hay giả, suy nghĩ xuất phát từ lợi ích hay trao tình cảm chân thành, chỉ có một điểm có thể khẳng định, đối với những người tình nhân cũ đó của anh mà nói, cô cũng được coi là một người anh dành nhiều thời gian và công sức nhất. Anh bỏ ra càng nhiều đương nhiên thứ muốn nhận lại cũng càng nhiều, trong đó bao gồm cả đứa con.

Cô đã phá bỏ con của anh. Chuyện này đối với một người đàn ông như anh mà nói, nhục nhã không khác gì bị cầm sừng. Hơn nữa cô còn đích thân trao đứa bé đã bị mình giết hại vào tay anh, để anh tận mắt chứng kiến máu mủ của mình khi còn chưa thành hình hài rõ nét. Sự phẫn nộ, bị thương và cảm giác lòng tự trọng bị dẫm đạp hết

như việc anh về tới nhà, chính mắt nhìn thấy vợ mình vụng trộm trên chính chiếc giường của mình vậy!

Người đàn ông bình thường còn không thể chịu nổi đả kích này, huống hồ là anh... Niên Bách Ngạn?

Thế nên, điều quan trọng là, từ nay về sau có thể đường ai nấy đi. Anh có cuộc sống rục rỡ, tươi sáng của mình. Cô vẫn còn lòng tự trọng bé nhỏ mình cần bảo vệ.

Nhân tính tuy phức tạp nhưng là người ai cũng chóng quên, không phải sao?

Niên Bách Ngạn quay về phía giường cô, đứng lặng hồi lâu trong sự trầm mặc.

Cô không cần ngẩng đầu cũng có thể cảm nhận được ngọn lửa giận dữ bùng cháy trong lồng ngực anh. Ngọn lửa ấy sợ là đã thiêu rụi đôi mắt điềm tĩnh thường ngày của anh.

Anh hơi nheo mắt lại, nhìn chằm chằm người phụ nữ trên giường, ánh mắt bất chợt dừng lại trên cổ cô. Vết thâm tím ấy khiến đôi mắt anh càng thêm u tối. Từng khớp xương đã kết vảy nhưng vẫn còn đó một nỗi đau như vết thương bị xé rách.

Ở Hàng Châu, anh chỉ muốn bóp chết cô ngay lập tức.

Bây giờ... vẫn vậy!

“Tại sao?” Anh lạnh lùng cất lời.

Đây là một đáp án anh nóng lòng muốn biết. Anh nghĩ mãi vẫn không hiểu, đang yên đang lành tại sao lại giết chết đứa bé!

Cứ nghĩ tới đây, lồng ngực anh lại bí bách đến phát điên.

Anh còn nhớ rõ lúc ở Hàng Châu, khi được bác sỹ thông báo tin này, mình đã bàng hoàng thế nào. Anh gần như đã nhìn bác sỹ bằng ánh mắt muốn giết người, chỉ muốn chặt ngay tay người bác sỹ đó xuống. Anh nghiến răng nghiến lợi hỏi: Tại sao cô ấy phải làm như vậy?

Vị bác sỹ đứng run rẩy trước ánh nhìn đầy căm giận của anh, không ngừng giải thích rằng mình không biết. Thái độ của cô ấy khi tới bệnh viện rất kiên quyết, chỉ muốn phá bỏ đứa bé trong bụng.

Niên Bách Ngạn này rốt cuộc có chỗ nào làm chưa tốt? Rốt cuộc còn phải đối xử với cô ấy thế nào nữa? Sao cô ấy có thể kiên quyết tới tàn nhẫn như thế?

“Lúc ở Hàng Châu tôi đã nói với anh rất rõ ràng rồi.” Tố Diệp cố gắng để giọng nói của mình bình thản thêm một chút, điềm nhiên tới mức như đang kể lại câu chuyện của một người khác.

“Niên Bách Ngạn! Tôi mệt rồi, thật sự rất mệt, rất mệt. Chuyện tới nước này, tôi và anh không còn cần thiết phải tiếp tục nữa.”

“Cô nói thế là có ý gì?” Anh nghiến răng.

Tố Diệp cười, nụ cười nhạt nhòa, cộng thêm sắc mặt tái nhợt của cô, mỏng manh như đoá hoa lê chớm nở đầu cành, chỉ cần một làn gió thổi qua nó sẽ rơi rụng. Cô khẽ ngước mắt lên, nhìn thẳng vào mắt anh, rất thẳng thắn, cũng rất “chân thành”.

“Thật ra, Nguyễn Tuyết Mạn nói không hề sai. Từ trước tới nay, tôi vẫn đang lợi dụng anh để đá kích nhà họ Diệp. Tôi căm thù bà ta

tước đoạt của tôi mọi thứ, cũng căm ghét Diệp Hạc Phong đã phản bội lại mẹ tôi, càng thù hận tại sao rõ ràng tôi cũng là tiểu thư nhà họ Diệp mà chỉ có Diệp Ngọc mới có tư cách mang cái danh đó. Chị ta có thể thoải mái, nhàn hạ học trường danh tiếng. Vì chị ta có một người bố giàu có. Còn tôi muốn thi đỗ chỉ biết dựa vào khả năng của mình. Vì tôi không có một người mẹ giàu có nên vừa học tôi còn phải vừa ra ngoài làm thuê, cố gắng học thật giỏi để có học bổng. Tôi mãi mãi không thể quên được ngày mẹ tôi nhắm mắt. Lòng thù hận này đã khiến tôi mù mắt, trở nên ích kỷ, lạnh nhạt, bụng dạ hẹp hòi, không chút tình cảm. Tôi về nước chỉ có một mục đích thôi, chính là khiến nhà họ Diệp sụp đổ, tan rã, giống như gia đình tôi khi trước vậy. Thế nên, tôi nhất định phải tìm được một người có thể cùng tôi diễn vở kịch lớn này. Rất không may, Niên Bách Ngạn! Khi tôi biết anh chính là tổng giám đốc của tập đoàn Tinh Thạch, là chồng của Diệp Ngọc, là cậu con rể giỏi giang Nguyễn Tuyết Mạn không tiếc lời khen ngợi, thì tôi đã biết, anh chính là ứng cử viên sáng giá!”

Vàng trắng mạnh mẽ của anh gồ lên những đường nét nghiêm nghị, sắc nhọn: “Những lời này, vào lần đầu tiên đề nghị chia tay cô đã nói với tôi rồi.”

“Tất cả chỉ là lát mềm buộc chặt.” Tố Diệp nở một nụ cười chua xót bên môi: “Nguyễn Tuyết Mạn đưa Diệp Ngọc tới công ty làm loạn, nếu lúc đó tôi không lấy lùi để tiến, làm sao có thể khiến anh tin tưởng tôi? Tôi phải đánh bại nhà họ Diệp, quan trọng chính là phải tìm được người có sức mạnh để phối hợp cùng tôi. Vậy thì Niên Bách Ngạn, nếu tôi không tốn chút công sức cho anh, không khiến anh hoàn toàn tin tưởng tôi, sao tôi có thể hiện thực được kế hoạch của mình?”

Rằng Niên Bách Ngạn đã phát ra những tiếng ken két: “Vậy thì... cuộc trùng phùng ở trấn Thiên Đăng?”

“Là giả!” Cô thở dài, lời nói thành khẩn: “Dù là nói lời chia tay hay giao ra đoạn clip đập xe cũng vậy thôi, tất cả chỉ vì tôi muốn có được sự tín nhiệm của anh. Thật ra rất đơn giản. Anh là một người đàn ông kiêu ngạo như vậy, e là chưa có người phụ nữ nào lại chủ động chia tay với anh. Tôi giao tài liệu ra để giúp anh giải quyết phiền phức, rồi chủ động chia tay với anh, mục đích là khiến anh không nỡ rời xa tôi, phải quay lại tìm tôi. Nhưng sau đó, anh lại thật sự buông tay. Khoảng thời gian đó tôi bắt đầu điều chỉnh mọi kế hoạch của mình, bắt đầu từ trấn Thiên Đăng.”

Niên Bách Ngạn bất ngờ nắm chặt tay lại.

Cô nhận thấy những lớp vảy trên bàn tay anh đã nứt ra, lại có máu trào ra ngoài. Vết máu ấy giống như của Lâm Yêu Yêu khi trước, cũng giống như của con cô hai ngày trước, làm đau nhức đôi mắt cô, khoét rỗng trái tim cô.

“Cuộc gặp lại ở trấn Thiên Đăng là tôi cố ý sắp xếp ra.” Tố Diệp nhẹ nhàng lên tiếng, nói tiếp: “Kế hoạch báo thù nhà họ Diệp của tôi còn chưa hoàn thành, thế nên không thể dễ dàng vứt bỏ quân cờ là anh được. Chính tôi đã nghe ngóng được lịch trình của anh, nên mới cố ý tới trấn Thiên Đăng. Nếu không anh tưởng cuộc gặp mặt ở nhà hàng lần đó thật sự trùng hợp đến vậy sao?”

“Việc cô cùng tôi đi Nam Phi?”

“Là giả! Vì tôi cần phải có đủ thời gian khiến tình cảm giữa anh và tôi thêm khăng khít. Cùng anh đi tới Nam Phi là cách tốt nhất, nơi đó sẽ không có ai làm phiền.”

“Tất cả mọi việc sau khi trở về Bắc Kinh?”

“Là giả! Thứ tôi thật sự làm chính là dựa vào tình hình trước mắt để

từng bước thực hiện kế hoạch của mình. Thật ra ngay từ ban đầu, vai trò của anh đã rất đơn giản. Tôi chỉ cần khiến anh yêu tôi, vậy thì tôi có thể lợi dụng anh làm bất cứ việc gì. Tôi không có khả năng lớn đến vậy để đánh đổ nhà họ Diệp. Nhưng anh thì có. Tôi chỉ cần mượn sức mạnh của anh để hoàn thành kế hoạch của mình. Sự thật chứng minh, anh đúng là có khả năng ấy.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô không rời, đôi mắt đau đớn, bờ môi lạnh như băng: “Tôi không hề hay biết thì ra cô còn có khả năng tiên đoán trước tương lai.”

“Không phải là tiên đoán trước tương lai, tôi chỉ thuận theo tình hình phát triển của sự việc để điều chỉnh kịp thời những kế hoạch của mình mà thôi.”

“Một người mưu tính giỏi như cô, sao giờ lại biết mệt?” Niên Bách Ngạn dẫn mạnh từng chữ: “Cô đã đi được tới ngày hôm nay rồi, vì có gì lại chấp nhận buông tay?”

Quyển 9 - Chương 408: Cô chưa chắc đã chơi nổi đâu

Gương mặt Tố Diệp quả thật thắm đẫm vẻ mọi mệt. Có lẽ vì sức khỏe cũng hơi tệ, cô đành dựa thẳng vào giường, khoe môi mấp máy. Cô không trả lời câu hỏi của Niên Bách Ngạn mà hỏi ngược lại: “Anh có biết ngày tổ chức tang lễ, Diệp Uyên đã cho tôi xem thứ gì không?”

Cô không đợi Niên Bách Ngạn phản ứng lại mà nói thẳng luôn với anh: “Phía sau chiếc chìa khóa đó tôi đã nhìn thấy rất nhiều ngựa gỗ. Con ngựa gỗ mà tôi muốn có từ nhỏ tới giờ đã được Diệp Hạc Phong mua lại với giá cao. Sau đó, năm nào vào ngày sinh nhật tôi, ông ấy cũng tự tay làm một con tặng tôi. Trên lưng ngựa còn khắc lời chúc sinh nhật dành cho tôi. Niên Bách Ngạn! Thật ra anh nói đúng. Con người sống cả một đời rồi cũng có lúc phải dừng lại tự sửa đổi bản thân mình thì mới có thể đi tiếp được. Chỉ tiếc là, khi tôi thật sự hiểu ra đạo lý này thì đã muộn rồi. Trên con đường báo thù này tôi càng đi càng xa, tới tận khi thật sự đạt được mục đích mới phát hiện ra mình đã không còn vui vẻ thực sự nữa. Tôi thật lòng mong cho nhà họ Diệp tan cửa nát nhà sao? Thật lòng chờ đợi cái chết của Diệp Hạc Phong sao? Tôi đã đứng trước những con ngựa gỗ đó khóc rất lâu, một lần nữa cảm nhận nỗi đau khi mẹ rời xa. Cuối cùng tôi mới nhận ra, kỳ thực điều lâu nay tôi luôn cố chấp không phải thù hận với nhà họ Diệp, mà vì từ nhỏ đã thiếu đi tình yêu của bố. Anh đã từng nói với tôi, khi nào đánh mất tôi sẽ thấy hối hận. Không sai! Bây giờ tôi hối hận rồi. Nếu tôi không ương bướng như thế, nếu tôi có thể nghĩ thông suốt sớm một chút, có lẽ...” Cô hít sâu một hơi để bình ổn lại giọng nói nghẹn ngào: “Cả ông ấy hay tôi đều sẽ không ra đi trong tiếc nuối.”

Có những lời nói như thật như giả, thốt ra khỏi miệng cô nhẹ tựa mây bay, khiến cả một người trong cuộc như cô cũng không còn phân biệt nổi thật giả nữa.

Cô cảm hận Diệp Hạc Phong là thật, chờ thời cơ báo thù từ đầu tới cuối là giả. Trước khi tới trấn Thiên Đăng, cô đã buông bỏ thù hận là thật, coi Niên Bách Ngạn là quân cờ là giả. Cảm giác trống rỗng sau khi thù hận qua đi là thật, những tính toán tỉ mỉ là giả. Tình cảm chân thành khi nói những lời này là thật, sự tuyệt tình thể hiện ra ngoài là giả.

Nhưng, khi nói những lời này ra, khi thừa nhận ngay từ ban đầu đã là một kế hoạch, tất cả chỉ vì báo thù, tất cả những âm mưu cứ như thật, làm cho ngay cả cô cũng mơ màng. Mối thù này thật sự đã buông bỏ ngay từ đâu hay tới tận khi Diệp Hạc Phong mới kết thúc?

Nhưng có một điểm cô dám khẳng định.

Cô nhất định phải nói với thái độ này. Dùng giọng điệu ân hận, mệt mỏi này thủ thủ vào tai Niên Bách Ngạn. Như vậy sẽ càng đáng tin cậy hơn dùng cách gào thét điên cuồng hay khiêu khích, châm chọc.

“Thế nên Niên Bách Ngạn, tôi mệt rồi, tôi cũng muốn bỏ cuộc rồi.” Tổ Diệp khẽ nắm chặt tay lại. Đầu ngón tay giá buốt tận tim. Phôi thai bé nhỏ ấy lúc trước cũng nằm trong bàn tay này của cô, cũng giá lạnh, mất đi hơi ấm. Thế nên tới tận bây giờ, đầu ngón tay cô vẫn chẳng thể ấm lên được.

Trong lúc im lặng, sắc mặt Niên Bách Ngạn tái nhợt đến dọa người. Từng đường gân xanh trên trán anh gồ lên rõ ràng. Anh đứng trước mặt cô, nhìn chằm chằm vào gương mặt xinh đẹp cũng không còn hột máu ấy. Tất cả đau xót hóa thành cảm hận, hận đôi bàn tay sát

nhân, một lòng dạ độc ác đằng sau vẻ đẹp kia!

“Nó cũng là một sinh mạng! Sao cô có thể nhẫn tâm?”

Tố Diệp cười nhạt, nhìn anh đầy phẫn nộ: “Khi một người lớn lên trong thù hận, sinh mạng có lẽ đã chẳng còn quan trọng đến thế rồi? Niên Bách Ngạn! Đứa bé này tới ngoài ý muốn. Nếu tôi thật sự muốn mang thai con của anh thì hà tất phải tránh thai? Anh phải biết tôi vốn không muốn có con. Bây giờ tôi chỉ muốn nhanh chóng kết thúc mối quan hệ của tôi và anh, thì còn giữ lại đứa bé làm cái gì? Tôi không muốn sau này có bất kỳ liên hệ gì với anh nữa. Nếu có con, làm sao tôi có thể làm lại cuộc đời?”

Bóng hình Niên Bách Ngạn đổ ập xuống, bàn tay lớn của anh đè lên tóc cô. Cô có thể cảm nhận được ngón tay anh cũng rất lạnh. Ngón tay ấy thấm đẫm mùi gỗ mộc và mùi máu tanh nhạt nhòa. Cổ cô lại đau đớn.

Bàn tay anh trong phút chốc ghì chặt lấy cô, khiến cô không thể không ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh.

Cô nhìn thấy trong sâu thẳm đôi mắt anh như có một mặt biển u tối. Nó đang cuộn trào, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể nuốt trọn lấy cô.

Anh hỏi từng câu từng chữ: “Vì báo thù, cô chấp nhận ngủ với tôi?”

“Ngủ với anh chẳng phải chuyện gì ảm ức. Nói thật lòng, anh thật sự là một người đàn ông khiến phụ nữ si mê. Quan trọng hơn là, không ngủ với anh làm sao anh toàn tâm toàn ý yêu tôi được?”

Anh mạnh tay hơn, nheo mắt lại: “Khi còn ở Hồng Kông, tôi đã từng hỏi cô, cô cũng đã từng chân thành dứt khoát nói rằng, tôi có thể tin

tưởng cô!”

Khung cảnh đó anh vẫn luôn khắc ghi trong ký ức. Vì có cô, nên anh mới có những bận tâm.

Những lời nói ấy chân thật biết bao, chân thật đến nỗi anh đã hoàn toàn tin tưởng!

...

“Anh chỉ lo tương lai có quá nhiều điều phiền nhiễu, có một ngày em sẽ chủ động rời xa.”

“Không đâu!”

“Chưa suy nghĩ gì đã vội hứa rồi sao?”

Cô gật đầu rất mạnh.

“Con gái ấy à lúc nào cũng hứa hẹn dễ dàng như vậy.”

“Diệp Diệp! Anh có thể tin em không?” Anh khẽ hỏi.

“Có thể!”

...

Anh đã không chút nghi ngờ, mặc dù anh biết lời hứa của cô thẳng thắn như thế, không suy nghĩ gì như thế.

Tố Diệp nhắm mắt lại giây lát. Khi mở ra, cô mới làm dịu đi khóe mắt cay nồng: “Thật xin lỗi, tôi đã từng nói với anh quá nhiều điều, tôi không còn nhớ nữa.”

“Cô đã từng nói cô yêu tôi.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn càng lúc càng dọa người.

“Nếu tôi yêu anh, tôi đã chẳng phá bỏ đứa con của anh.” Tố Diệp từ đầu tới cuối đều nở một nụ cười khế: “Niên Bách Ngạn! Anh tỉnh táo lại đi! Em yêu anh, anh yêu em, mấy câu này chẳng qua chỉ là mấy lời hợp cảnh thôi. Trò chơi này, ai coi là thật kẻ đó sẽ thua cuộc. Anh đúng là một thương nhân nhanh trí, nhưng đừng có quên. Tôi là một bác sỹ tâm lý, tôi muốn đối phương tin tưởng mình rất dễ dàng. Anh đối với tôi chẳng qua cũng chỉ là thêm một án mà thôi.”

Câu nói vừa dứt, bầu không khí xung quanh chợt trở nên mỏng manh. Cô có thể cảm nhận được một áp lực khổng lồ truyền từ người đàn ông tới. Nó đang xoay vòng trên đỉnh đầu, bất kỳ lúc nào cũng có thể ập xuống, lấy mạng cô.

Anh đứng thẳng người, sống lưng cũng dờ ra. Đến cả bờ môi mỏng của anh cũng mím chặt. Khuôn cằm kiêu ngạo mà tàn nhẫn, lạnh lùng. Bàn tay của anh di chuyển từ sau gáy cô ra trước, siết chặt cầm cô: “Tôi trở thành đối tượng nghiên cứu của cô rồi sao?”

Ánh mắt Tố Diệp xao động không mạnh không nhẹ nhưng đủ để toát ra một nụ cười đáng chết. Môi cô hơi cong lên, một nụ cười khế tuyệt đẹp. Cô giơ tay dò tìm hơi thở nơi đầu mũi anh: “Chẳng phải anh Niên đang sống sờ sờ ra đây sao? Trước mắt tôi chỉ có hứng thú với giấc mơ cuối cùng của người chết. Còn anh và tôi chỉ là một cuộc chơi. Nếu chơi được, cả hai chúng ta đều vui vẻ, còn không chơi được thì... cú!”

Chữ cuối cùng dễ dàng lọt ra từ những kẽ răng, không mang một chút tình cảm nào.

Nếu tình yêu trở thành xa xỉ, vậy thì ít nhất cô cũng có thể làm chút chuyện gì trước mắt mình vẫn làm được chứ? Cuốn nhật ký của Diệp Hạc Phong đã ố vàng, có thể thấy nó đã được viết bao năm nay. Cô lật ra, chỉ mong tìm được trong đó một sự an ủi, biết bố đã yêu mẹ như thế nào. Nhưng ở trang cuối cùng trong cuốn nhật ký đó, lời nói của ông rất kỳ lạ. Ông nói rằng mình đã có thể thường xuyên nhìn thấy Tố Thu, cùng ăn cùng ngủ với cô ấy.

Câu nói này cô đã từng nghe Niên Bách Ngạn kể, cũng từng nghe chính Diệp Hạc Phong nói. Nhưng chuyện của Tiểu Giả chẳng phải đã giải quyết xong rồi sao? Hay tất cả chỉ là ảo giác của một người sắp chết? Cô không biết nên bắt đầu từ đâu, nhưng không hiểu sao, cô luôn có một dự cảm chằng lành.

Cuốn nhật ký của Diệp Hạc Phong còn chưa được cô xem hết. Có một suy nghĩ táo bạo đã hiện lên trong đầu cô. Chính là, biết đâu, sự việc không phải như cô đã nhìn thấy... Cái chết của ông liệu còn có ẩn tình nào khác không?

Tất cả cũng chỉ là suy đoán của cô.

Ngón tay của Niên Bách Ngạn cắm sâu vào cằm cô, chỉ muốn bóp nát cái gương mặt xinh đẹp trước mắt mình. Cô nói hờ hững, nhưng đâu biết rằng trái tim anh đã bị đập ra một cái động. Tất cả mọi việc là cô đóng kịch, còn anh lại hoàn toàn coi đó là sự thật!

Hay lắm Tố Diệp, cả đời Niên Bách Ngạn này chưa bao giờ bị một người phụ nữ chơi đùa xoay vần như vậy!

Anh có thể tha thứ cho cô một lần, dung túng cho cô một lần, nhưng anh vẫn chưa mê đắm tới mức biết rõ tất cả chỉ là giả mà vẫn đắm đầu vào!

Tố Diệp cố nín nhịn nỗi đau ở cằm, nhìn vào mắt anh không chớp.

Dần dần, cô thấy rõ cái bóng tối tăm ngưng tụ lại trong mắt Niên Bách Ngạn đã biến mất. Gương mặt tái mét cũng từ từ trở lại bình thường. Anh buông tay, khi cất lời, giọng nói lại bình thản như mọi khi.

Anh nói: “Tố Diệp! Niên Bách Ngạn tôi cô chưa chắc đã chơi nổi đâu!”

Nói xong, anh quay đi.

Khi bàn tay anh chạm lên tay nắm cửa, Tố Diệp lại thờ ơ bổ sung thêm một câu: “Niên Bách Ngạn! Người tôi yêu vẫn luôn là Tưởng Bân.”

Bước chân Niên Bách Ngạn khựng lại. Anh siết chặt tay nắm cửa, sau đó ra ngoài. “Rầm” một tiếng, cửa phòng bị anh vung mạnh trong phần nộ.

Trái tim gần như đã chết của Tố Diệp cũng theo thanh âm dữ dội ấy kêu lên một tiếng ai oán rồi rơi xuống, tan thành từng mảnh.

Cô thả lỏng bàn tay vẫn luôn nắm chặt, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Khoảnh khắc này, một sự bất lực sâu sắc quét qua người cô. Máu huyết trên người dường như đều đang chảy ngược.

Cứ như vậy kết thúc.

Thực ra cũng rất tốt, không phải sao?

Cô cười chua xót. Đây vốn dĩ là một giấc mơ như đang dùng thuốc

độc giải khát cho mình. Bây giờ cuối cùng đã tỉnh mộng rồi, nhưng cô cũng đã trúng độc khắp cơ thể.

Rất lâu sau, cánh cửa phòng từ từ mở ra. Kỷ Đông Nham đứng trước cửa, ánh mắt phức tạp.

Cô không lên tiếng, chỉ kéo chiếc gối lại ôm trong lòng, rất chặt.

“Anh ta đi rồi!” Kỷ Đông Nham nói khẽ.

Cô yên lặng nhìn bên giường rồi nhẹ nhàng gật đầu: “Tôi biết!”

“Xin lỗi đã nghe cuộc nói chuyện của hai người, cửa phòng khóa không chặt.” Kỷ Đông Nham nói.

Tố Diệp rất muốn ép ra một nụ cười nhưng lực bất tòng tâm.

“Anh muốn hỏi điều gì?”

Kỷ Đông Nham mím môi, nhìn cô, hơi nhú mày lại: “Vừa rồi chỉ là những lời nói trong lúc tức giận thôi phải không?” Những lời lọt vào tai quá chân thực, đến nỗi khiến anh ta cũng mất đi khả năng đánh giá chính xác.

Thế nên, anh ta muốn nhìn biểu cảm trên gương mặt cô, nhìn xem cô có nói dối hay không.

Cánh tay Tố Diệp thu chiếc gối lại, giọng nói điềm đạm: “Không phải là tức giận, tôi đã nói đúng sự thật với Niên Bách Ngạn.”

“Em tiếp cận anh ta chỉ là để báo thù nhà họ Diệp? Từ đầu cho tới khi Diệp Hạc Phong qua đời?” Kỷ Đông Nham nhìn cô, không thể tin nổi.

Tố Diệp gật đầu không hề do dự, nhìn thẳng vào Kỷ Đông Nham:
“Bây giờ anh đã biết tôi là loại phụ nữ gì rồi đấy!”

Kỷ Đông Nham sửng sờ rất lâu, sau đó đi tới, ngồi xuống trước mặt cô: “Em không nên là người phụ nữ như vậy.”

“Đúng thế! Tôi vốn không nên là loại phụ nữ như vậy, nhưng tất cả những gì nhà họ Diệp làm với tôi đã khiến tôi không thể không trở thành một người như vậy.” Ánh mắt Tố Diệp đầy bi thương...

Quyển 9 - Chương 409: Lấy ai chẳng như nhau?

Lời nói nhẹ bằng, biểu cảm cô đơn, mỗi một. Kỳ Đông Nham nhìn Tố Diệp rất lâu, cố gắng tìm ra một chút sơ hở trong đó nhưng vẫn chưa có kết quả. Nhất thời anh cũng không thể phân biệt rõ ràng câu nào của cô là thật, câu nào là giả, cũng lại chần chừ không dám đưa ra kết luận cho những gì mình vừa nhìn thấy và nghe thấy.

Có lẽ con người sống trên đời này vốn dĩ đã là một chuỗi những việc thật như giả, giả như thật, không có chân lý tuyệt đối. Lời nói dối nói ngàn vạn lần rồi cũng thành thật. Nghĩ tới đây, anh bỗng cười khổ, hà cớ gì phải cố chấp những điều này chứ? Có những chuyện ở ngay trước mắt, ngay lúc đó mới là quan trọng nhất.

“Bây giờ quan trọng nhất là tĩnh dưỡng cho lành bệnh.” Kỳ Đông Nham dịu giọng. Có rất nhiều điều anh cũng chẳng muốn hỏi, ví dụ như chuyện cô mang thai.

Anh chỉ biết được tình hình đại khái lúc ở Hàng Châu. Và vừa nãy anh cũng nghe thấy hai người họ nhắc tới đứa con. Nói thật lòng, anh rất không muốn tin động cơ thật giả của việc Tố Diệp mất đứa con. Nghiêm túc mà nói, đây là chuyện riêng của cô. Cô không muốn nói nhiều thì anh cũng không muốn hỏi nhiều.

Bây giờ Tố Diệp trong mắt anh, dù là có nỗi khổ riêng hay thật sự là một người lòng dạ tàn nhẫn thì đều không quan trọng. Quan trọng là nét mặt nhợt nhạt của cô khắc trong mắt anh. Một gương mặt vốn chỉ to hơn bàn tay một chút giờ chỉ còn da bọc xương, nó khiến anh đau lòng.

Tố Diệp được anh đỡ nằm xuống. Cô yên lặng nhìn lên trần nhà, không tiếng động như không khí.

Kỷ Đông Nham ngồi bên cạnh giường không hề rời đi. Anh đắp chăn cho cô, rồi ngược mắt nhìn cô: “Nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa anh bê gì đó lên cho em ăn.”

Cô chớp chớp mắt, rồi nhắm chặt lại.

Bên cạnh giường, Kỷ Đông Nham khẽ thở dài, một lúc sau mới đứng dậy.

Khi anh sắp ra tới cửa, tiếng gọi bất lực của Tố Diệp chợt vang lên phía sau: “Kỷ Đông Nham...”

Anh dừng bước, quay đầu.

“Xin lỗi, tôi đã làm liên lụy anh rồi!” Đây là những lời chân thành của cô.

Cuộc tranh đấu giữa Tinh Thạch và Kỷ Thị cô biết đã chẳng phải chuyện ngày một ngày hai. Nhưng tất cả tranh đấu đều vây quanh thương trường, quanh lợi ích công ty. Hai người Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham chỉ lợi dụng những thời cơ kinh doanh để đấu lại nhau. Từ góc độ này mà nói đều có giải thích được. Nhưng bây giờ, Niên Bách Ngạn rõ ràng đang đối phó với Kỷ Đông Nham, hoàn toàn là phát tiết tình cảm cá nhân. Chính cô đã chọc giận Niên Bách Ngạn. Hậu quả này đáng ra cô phải là người gánh chịu mới phải, không nên là Kỷ Đông Nham, anh ấy vô tội.

Nghe xong câu ấy, Kỷ Đông Nham cười khế. Anh quay lại, rướn người, hai cánh tay chống trước giường, hoàn toàn che chặt cô dưới

bóng hình của mình. Anh nhìn cô từ trên giường, giọng nói ôn hòa: “Em sai rồi. Đây là chuyện anh cam tâm tình nguyện.”

Tố Diệp không ngờ anh lại trả lời như vậy, hơi ngẩn người ra.

Hơi thở của anh phả xuống, quét qua trán cô, anh cất giọng trầm trầm: “Anh rất muốn cảm nhận cảm giác được bảo vệ một người. Tiểu Diệp! Anh tình nguyện vì em làm vậy.”

“Kỷ Đông Nham...”

“Anh biết em muốn nói hai chúng ta là bạn tốt.” Kỷ Đông Nham ngắt lời cô: “Nhưng nếu lúc này anh thật sự bị ối tới mức thừa nước đục thả câu cũng không quá đáng chứ?”

Tố Diệp dờ dẩn nhìn anh, một lúc sau mới tỉnh lại, vội vàng ngồi dậy: “Liên quan tới chuyện này, tôi nhất định phải nói rõ ràng với anh, tôi không muốn...”

“Được rồi, được rồi! Kích động như vậy làm cái gì?” Kỷ Đông Nham khó xử lắc đầu. Anh ngồi xuống bên cạnh rồi giơ tay an ủi cô, quay đầu nhìn gương mặt cô đang gần trong gang tấc: “Nếu anh thật sự làm bạn trai của em, có tệ đến mức đó không?”

Anh cố gắng giải tỏa bầu không khí.

Không ngờ lại thấy cô gật đầu.

Kỷ Đông Nham á khẩu, lại bị chịu đả kích. Anh giơ tay ôm cô vào lòng, chân thành nói: “Em nói em không yêu anh ta, câu này là thật chứ?”

Bờ môi Tố Diệp khẽ mấp máy, trong đôi mắt chợt nổi lên một làn

sống, nhưng cô cũng gật đầu rất nhanh: “Đúng vậy, em không yêu anh ta!”

Kỷ Đông Nham nhìn vào mắt cô rồi lại hỏi: “VẬY... em có thể yêu anh không?”

Cô đáp lại: “Em cũng không yêu anh.”

“Kể cả em có là người phụ nữ không có trái tim, anh cũng chấp nhận thử thách.” Kỷ Đông Nham thẳng thắn nói.

Tố Diệp không hiểu: “Lại vì sao đây?”

“Cả cuộc đời cũng phải đánh cược một lần chứ.”

Tố Diệp cười khổ: “Kỷ Đông Nham! Lúc còn ở Nam Phi, anh đã từng thua trong sòng bạc đấy!”

“Những người chiến thắng thực sự đều bắt đầu từ việc thua cuộc.”
Kỷ Đông Nham từ tốn tiếp chiêu.

“Nói thật, giờ tôi vẫn còn thấy xót chỗ tiền anh bị thua. Anh biết không, ở Trung Quốc có rất nhiều trẻ em tại những vùng xa xôi hẻo lánh còn ăn không đủ no đấy.” Đây dù gì cũng là một vấn đề nghiêm túc và nhạy cảm, Tố Diệp cũng không có tâm trạng đùa cợt. Nhưng cứ nghĩ tới tối hôm đó anh bị thua tiền là cô lại cười đau khổ, đồng thời, cái dáng vẻ nghiêm túc, cố chấp của anh trong sòng bạc y hệt một cậu nhóc.

Kỷ Đông Nham hơi dờ ra, sau đó nhú mày: “Tiểu Diệp! Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em đấy.”

Tố Diệp thờ dãi: “Thôi được!”

“Thật ra, em ở bên cạnh anh cũng tốt lắm mà.” Kỳ Đông Nham gắng sức ôm cô, nói đầy nghiêm túc: “Anh ấy à, tuy rằng hơn em mấy tuổi, nhưng thực tế chứng minh chúng ta có thể chơi cùng nhau. Giống như hôm leo núi lần trước ấy, chẳng phải anh “khắc gỗ cũng thành tinh hoa” rồi sao? Còn nữa, anh thì sự nghiệp tầm tầm, công việc đối với anh mà nói chẳng qua chỉ cần đảm bảo không lo cơm ăn áo mặc là được rồi, quan trọng nhất là phải sống vui vẻ. Anh thích du lịch, về điểm này không hện mà gặp với em. Trong quan hệ nam nữ, anh cũng khá kỳ luật. Tuy rằng có hơi phong lưu một chút, nhưng không hạ lưu. Anh không phải là một người siêu việt, việc gì cũng làm được, nhưng cũng có thể mang lại cho em cảm giác an toàn. Đương nhiên, anh cũng có khuyết điểm, anh sợ độ cao. Nhưng mà hình như em cũng đã chưa được căn bệnh này của anh, chí ít thì trong nhà có bóng đèn gì hồng hóc anh cũng dám leo lên sửa. À, anh còn sợ chuột. Nhưng mà chỗ này của anh không có chuột, thành phố này cũng rất ít chuột sinh sống.”

Tố Diệp kinh ngạc nhìn anh: “Anh còn sợ cả chuột cơ á?”

Nét mặt Kỳ Đông Nham có phần ngượng ngập, rồi anh hắng giọng nói: “Đàn ông sợ chuột cũng đâu phải chuyện gì mất mặt, phải không?”

Tố Diệp khẽ gật đầu. Cũng không có gì đáng xấu hổ, chỉ hơi kỳ lạ thôi. Cô không thể tưởng tượng ra cảnh Kỳ Đông Nham mà bị chuột đuổi chạy vòng quanh thì sẽ thế nào.

“Nhưng anh biết nấu cơm, điểm này có thể bù đắp khuyết điểm sợ chuột của anh.” Anh vội vàng quay lại chuyện chính.

“Thật ra sợ chuột cũng không phải khuyết điểm.” Cô cần phải nhắc nhở anh một câu.

Nhưng Kỳ Đông Nham có vẻ rất nghiêm túc, buông cô ra rồi đứng dậy: “Đó là vì em chưa nhìn thấy con chuột nào to như con mèo thế này này. Anh nhìn thấy rồi!”

Ngay sau đó, anh bắt đầu khoa chân múa tay hình dung cho cô thấy con chuột đó to cỡ nào, rồi anh đã vô tình gặp nó trong hoàn cảnh nào, gặp nó rồi phản ứng của anh là gì, con chuột cũng nhìn anh với biểu cảm gì.

Tố Diệp nhìn anh ta cứ múa múa vẽ vẽ, vô cùng khoa trương, nhưng lại có vẻ như đang cố tình chọc cho cô cười. Khi gương mặt điển trai đó của anh cố tình méo xệch một cách khôi hài, Tố Diệp cũng không nhìn cười được nữa, nhưng chẳng mấy chốc mắt cô lại đỏ ửng.

Từng giọt nước mắt lăn đều từ khóe mắt, rơi xuống, nhưng cô vẫn cố gượng cười.

Kỳ Đông Nham thấy vậy hoảng hốt, vội vàng xông tới: “Xin lỗi, xin lỗi! Anh không định làm em khóc đâu!”

Tố Diệp nghẹn ngào, bất giác giơ tay ôm chặt lấy anh.

Kỳ Đông Nham cũng ngẩn người, ôm lại cô rất nhanh, có chút lo sợ.

“Kỳ Đông Nham! Anh thật sự rất tốt, được quen biết anh thật vui.” Tố Diệp nói trong nước mắt.

Có những người, có những chuyện luôn mang lại ấm áp cho người ta. Có những lúc ấm áp chỉ tồn tại trong khoảnh khắc, thế nên mới phải cố gắng giữ gìn. Cô cảm ơn anh truy hỏi kỹ càng sự việc, rộng lượng làm một chú hề để chọc cho cô vui.

Cô thật lòng cảm thấy Kỳ Đông Nham là một người tốt. Bất luận ở trên thương trường anh thế nào, ít nhất thì anh vẫn là một người bạn mang lại cho cô sự ấm áp.

Vì cô đã rơi xuống vực sâu rồi, thế nên nó lại càng quan trọng.

Kỳ Đông Nham thấy cô khóc thì cũng yên tâm, còn hơn cô quá bình thản và trầm mặc. Anh ôm cô ngồi xuống, thở dài: “Anh còn tưởng em nghĩ thông suốt rồi, muốn làm bạn gái của anh chứ.”

Cô chỉ nức nở, không nói nổi một câu.

Anh đành ở bên đưa khăn giấy.

Một lúc sau, đợi cho tâm trạng của Tố Diệp bình tĩnh lại anh mới nói: “Hay là em cưới anh luôn cho xong. Dù sao thì em cũng phải lấy chồng chứ? Lấy ai mà chả là lấy? Với cả chúng ta còn có hôn ước từ trong bụng mẹ.”

Tố Diệp thút thít nói: “Cái hôn ước đó là anh bốc phét ra phải không?”

“Trời đất chứng giám, hai chúng ta thật sự có hôn ước từ bé. Anh mà nói dối trời chu đất diệt.” Kỳ Đông Nham thề thốt: “Thật ra chuyện hôn ước của chúng ta cũng rất đơn giản. Tức là năm đó bố anh thông qua bố của Niên Bách Ngạn quen với Diệp Hạc Phong. Lúc đó Diệp Hạc Phong vẫn chưa phải là chủ tịch của Tinh Thạch, lúc ăn cơm thì quen biết với mẹ em. Được biết tin mẹ em có bầu, hai nhà đã có hôn ước.”

Tố Diệp khẽ lắc đầu, đỏ mắt nói: “Thế thì không tính!”

“Sao lại không tính? Lời hứa đầu môi cũng là lời hứa mà.” Kỳ Đông Nham sốt sắng.

Tố Diệp nhìn anh qua làn nước mắt: “Kỷ Đông Nham! Anh là người bạn quan trọng nhất của tôi, cả đời này sẽ mãi như vậy. Tôi có thể đánh mất rất nhiều người nhưng, người bạn như anh tôi không muốn đánh mất.”

Kỷ Đông Nham thở dài nặng nề: “Anh không hiểu, tại sao em không thể chấp nhận anh?”

“Vì...” Tố Diệp cắn môi: “Thật ra anh và anh ấy là cùng một kiểu người.”

Kỷ Đông Nham sửng sờ.

“Người có thể vật lộn với Niên Bách Ngạn bao nhiêu năm nay chắc chắn không phải một người đơn giản đúng không?” Tố Diệp chân thành nhìn anh: “Kỷ Đông Nham! Tôi muốn làm bạn với một người như anh, chứ không phải người yêu.”

Kỷ Đông Nham nhướng mày: “Anh và Niên Bách Ngạn là hai loại người.”

Tố Diệp lắc đầu: “Anh và Niên Bách Ngạn đều là những người không đơn giản!”

Kỷ Đông Nham mở miệng một lúc vẫn chẳng nói được câu nào.

Cô dựa vào đầu giường, khẽ đáp: “Có thể làm bạn bè rất tốt... thật đấy!”

Kỷ Đông Nham ngược lên, khi nhìn vào mắt cô, ánh mắt anh còn có chút gì xót xa. Anh thấp giọng nói: “Có lẽ em hoàn toàn không nhận ra. Vừa nãy khi em nói với anh em không yêu anh, thái độ của em rất

dứt khoát, nhưng khi nói không yêu Niên Bách Ngạn, em có chút chần chừ...”

Anh không thể khẳng định được những lời lúc trước là thật hay giả, cũng không dám chắc chắn những suy nghĩ thật sự trong lòng cô. Nhưng có một điều anh dám chắc, cho dù cô căm hận nhà họ Diệp, hay lợi dụng Niên Bách Ngạn làm quân cờ, thì tâm tư của cô cũng đã âm thầm bị Niên Bách Ngạn ảnh hưởng. Nếu không ánh mắt ban nãy của cô sẽ không do dự như thế, cô cũng sẽ không bài xích một người giống Niên Bách Ngạn bước vào trái tim mình.

Sóng mắt Tố Diệp chợt xao động giây lát, như một hòn đá nặng nề rơi xuống mặt hồ yên ả...

Quyển 9 - Chương 410: Không ai hay biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì

Lúc Diệp Lan tỉnh lại, sắc trời ngoài cửa sổ đã rất u ám, tựa như cả bầu trời bị bao trùm trong một sa mạc cát vàng, không thể nhìn thấy ánh nắng mặt trời rực rỡ và vòm trời xanh biếc, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió thổi vù vù của lá cờ nhỏ bay loạn bên ngoài.

Nhưng căn phòng cô đang ở đây cũng không tồi. Bàn ghế sạch sẽ, giường đệm dễ chịu, diện tích cũng không hề nhỏ. Nhìn từ phong cách thiết kế, có lẽ cô đang ở trong một khách sạn.

Diệp Lan cẩn thận nhớ lại những chuyện đã xảy ra. Cô nhớ mình vừa tới Thụy Lệ, đang định vượt qua thôn trang thì một chiếc xe chặn đường. Mấy người đàn ông bắt cô lên xe ai nấy mặt mũi đều vô cảm. Một người trong số đó cầm một miếng vải bông bịt miệng cô lại. Tầm nhìn của cô nhanh chóng trở nên mờ hồ. Một giây cuối cùng trước khi mất đi ý thức, một suy nghĩ lướt nhanh qua đầu cô: Tiêu rồi, cô đã bị bắt cóc!

Nhưng bây giờ hai tay cô không bị trói. Căn phòng mà cô ở cũng không phải mấy nhà kho cũ kỹ hay mấy căn nhà gỗ bẩn thỉu như cô hay xem trên phim. Ngược lại, nó sạch sẽ, sáng sủa, nhìn thế nào cũng không giống nơi dừng chân của bọn bắt cóc.

Diệp Lan kiểm tra lại bản thân mình một chút. Cô sờ một lượt từ đầu tới chân. Cô sợ nhất là gặp phải đám người xấu buôn bán bộ phận trong cơ thể, có khi lại cắt mất quả thận của cô đem bán rồi.

Nhưng trên người không có vết mổ.

Cô đứng dậy, đi tới trước cửa sổ nhìn ngó xung quanh. Bên ngoài khá vắng vẻ, chỉ có những cây đa sừng sững. Cô không biết đây là nơi nào, nhưng có lẽ là một nơi không có người ở. Ít nhất thì từ lúc cô tỉnh lại tới giờ, không thấy một ai đi qua ngoài cửa sổ.

Lẽ nào...

Não bộ của Diệp Lan lập tức suy nghĩ.

Là bọn buôn bán ma túy?!

Khi hai chữ này hiện lên trong đầu cô, thì nó cũng nổ tung như một quả bom, kinh hãi tới nỗi khiến lỗ chân lông trên người cô cũng mở rộng, máu huyết trào ngược. Toi rồi, nếu bọn chúng chính là băng đảng buôn bán ma túy thì phải làm sao? Lẽ nào thân phận của Tố Khải bị lộ, đã bị bọn chúng giết hại rồi? Nếu không sao anh lại không có một chút động tĩnh nào? Sau đó bọn chúng chờ thời cơ báo thù, biết cô là bạn gái của Tố Khải nên định ra tay cả với cô?

Từng cảnh tượng đã từng xem trên những bộ phim cảnh sát lần lượt hiện về trong đầu Diệp Lan. Chúng chồng lấn lên nhau. Cô chưa từng nghĩ rằng trí nhớ của mình hóa ra lại tốt đến thế.

Chuyện cô có thể nghĩ tới là Tố Khải lấy được một chứng cứ quan trọng của bọn tội phạm, nhưng đối phương dù đã xử lý Tố Khải vẫn không tìm được chứng cứ ấy, thế nên định ra tay với những người thân bên cạnh anh!

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Lan dâng lên một sự phẫn nộ, nếu Tố Khải đã thực sự gặp chuyện bất trắc, nếu lũ người nhốt cô vào đây

thực sự là đám tội phạm ma túy, thì dù có phải liều cái mạng này cô cũng phải giết chết chúng, trả thù cho Tố Khải!

Nghĩ như vậy, Diệp Lan không thấy sợ hãi nữa. Giờ đây cô chỉ một lòng nghĩ tới tình hình của Tố Khải, có thể tới được đây cô sớm đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý rồi.

Ngoài cửa có động tĩnh.

Hình như có người đang nói, hình như còn có cả tiếng bước chân.

Hiệu quả cách âm cực tốt thế nên cô nghe không rõ ràng lắm.

Tim Diệp Lan đập thành thịch, ánh mắt nhanh chóng quét một lượt khắp phòng. Khi dừng lại tại một thứ đồ trang trí giống như một bình hoa gỗ cổ dài, thì trong đầu cô chợt nảy ra một kế.

Chẳng mấy chốc, tiếng bước chân ngoài cửa mỗi lúc một rõ hơn, có lẽ người đó đang đi về phía này.

Diệp Lan rón rén lùi ra sau cửa, nắm chặt thứ đồ trang trí bằng gỗ đó trong tay. Khi nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc một gần, cô căng thẳng nuốt nước bọt.

Tiếng động dừng lại ngay trước cửa.

Sau đó là âm thanh từ từ xoay nắm đấm cửa.

Diệp Lan giờ cao vũ khí trong tay, chỉ cần đối phương đẩy cửa vào là cô sẽ lập tức cho hắn ta một đòn trí mạng. Cô đã từng nghe chị Tố Diệp nói. Con người khi đối mặt với nguy hiểm sẽ bộc phát một sức mạnh khổng lồ. Lần này rất quan trọng, liên quan tới việc cô có thể thoát khỏi hang cộp hay không.

Nhưng vấn đề là, cô sẽ phải đập thứ này vào đầu đối phương sao?

Khúc gỗ dưới tay rất nặng, có lẽ được khắc từ gỗ thật.

Cú đánh này lực sẽ không hề nhỏ, đánh vào đầu liệu có khiến đối phương mất mạng không?

Đang còn mãi chần chừ, thì cửa phòng đã được mở ra.

Có một bàn chân nam giới bước vào trước, ngay sau đó là nửa thân người.

Diệp Lan chỉ nhìn thấy một cái bóng cao lớn lực lưỡng bước vào, trong lòng căng thẳng tột độ. Cô nắm chặt khúc gỗ trong tay, nhìn theo gáy của người đó, nuốt nước bọt ừng ực. Cô chưa đánh úp người khác bao giờ, cũng chưa từng trải qua hoàn cảnh này. Cô nghĩ, những cảnh trong phim truyền hình khi nhân vật gặp phải kẻ xấu, luôn có thể thoải mái giơ cao vũ khí, đập mạnh vào đối phương để bảo vệ bản thân, sao tới lượt mình lại chẳng làm nổi?

Tay cô run bần bật, khúc gỗ giơ cao như nặng ngàn vạn cân, không làm sao nhằm về phía gáy kẻ đó mà đập xuống được.

Đúng vào lúc ấy, người đàn ông phát hiện trong phòng không có ai bất ngờ quay đầu lại, ánh mắt nhắm chuẩn vào Diệp Lan đang đứng sau cửa, sột sệt giơ cao khúc gỗ.

Lúc này Diệp Lan mới ý thức được nguy hiểm, ngay lập tức khởi động cơ chế phòng vệ.

Cô hét to, giơ cao khúc gỗ rồi nhắm về phía người đàn ông.

Ai ngờ, lúc này có nắm quyền chủ động thực chất cũng sẽ thất bại. Khi khúc gỗ rơi xuống, người đàn ông nắm lấy nó lên một cách dễ dàng, rồi kéo mạnh, giật lại từ trong tay Diệp Lan.

Diệp Lan không còn vũ khí, bỗng chốc như con chim bị người ta bẻ gãy cánh, vô cùng khiếp đảm. Hai chân cô mềm nhũn, ngã bệt xuống đất. Cô nhìn chằm chằm người đàn ông vừa vào phòng, tròn tròn hai mắt.

“Tôi... Tôi cảnh cáo anh! Anh mà dám làm gì tôi... Tôi nhất định sẽ không tha cho anh đâu!”

Một câu nói vốn mang tính uy hiếp lại bị Diệp Lan thốt ra với vẻ lắp bắp, hoàn toàn trở thành một kiểu cầu xin thể hiện rõ sự sợ hãi và bất lực trong nội tâm.

Người đàn ông dường như không ngờ cô lại sợ đến mức ấy, anh ta tiến lên một bước.

Cô liên tục lùi về sau, hoảng hốt nói: “Không được qua đây!”

Người đàn ông thấy vậy lập tức dừng bước: “Tôi không phải người xấu!”

“Kẻ... Kẻ xấu lúc nào chẳng nói mình không phải kẻ xấu! Nếu anh không phải người xấu, tại sao tôi lại vô duyên vô cớ bị đưa tới đây?”
Diệp Lan sợ đến nhắm tịt mắt lại, tim cũng vọt lên tận cổ.

Người đàn ông thấy cô quá căng thẳng, cũng không làm gì nữa. Anh ta không nói gì, chỉ ngồi xuống trước mặt, nhìn cô.

Mãi không thấy động tĩnh gì.

Diệp Lan cảm thấy kỳ lạ, bèn dè dặt, thận trọng mở mắt ra.

“Á...” Một giây sau cô lại hét lên, nhưng lần này thanh âm ngắn hơn.

Người đàn ông ngồi trước mặt cô, nhìn cô có vẻ rất thích thú.

“Anh... Anh nhìn tôi như vậy làm cái gì? Rốt cuộc anh là ai? Bắt tôi tới đây làm gì? Tôi... Tôi cảnh cáo anh đấy. Tôi... Tôi không biết gì cả, anh bắt tôi cũng vô ích thôi!”

Lúc này cô mới nhìn rõ người đàn ông trước mặt. Anh ta khá nam tính, lông mày rậm, đôi mắt sáng, trông không giống một kẻ gian ác.

Nghe xong câu đó anh ta bật cười nói: “Tôi mà là tội phạm ma túy, vừa nghe cô nói câu này là sẽ biết ngay cô biết chuyện gì đó.”

Diệp Lan ngẩn người.

Anh ta cười rất thoải mái rồi đứng dậy: “Cô là bạn gái của Tố Khải phải không?”

Trong ánh mắt Diệp Lan ngập tràn cảnh giác.

“Tôi là đồng nghiệp của Tố Khải.” Người đàn ông thấy cô vẫn xù lông lên như một con nhím, đành phải tự giới thiệu.

Diệp Lan nhìn anh ta có vẻ nghi ngờ.

“Cô Diệp! Bắt cô về đây cũng là việc bất đắc dĩ. Cô cứ yên tâm, chúng tôi không có ý định làm hại cô.” Anh ta nói năng rất hòa nhã, giọng cũng rất nhẹ nhàng: “Hãy đi theo tôi, đội trưởng của chúng tôi muốn gặp cô.”

Diệp Lan chống tay lên tường để đứng dậy, nghi hoặc hỏi: “Đội trưởng? Đội trưởng nào cơ?” Cô sợ mắc bẫy, mãi vẫn không dám nói ra mấy chữ “cảnh sát ma túy”.

Người đàn ông dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô. Anh ta không nhìn được cười, rồi đi về phía cửa: “Yên tâm đi! Đội trưởng của chúng tôi ở ngay trên gác. Chẳng phải cô muốn gặp Tố Khải sao?”

Diệp Lan vừa nghe vậy, lập tức đi theo anh ta rời khỏi phòng...

Khi Hứa Đồng gõ cửa bước vào, vừa hay nhìn thấy Niên Bách Ngạn ngồi dựa vào ghế, nhắm mắt ngủ.

Ánh nắng bên ngoài rất nhạt, vừa đủ để chiếu rõ hàng lông mày vẫn còn hơi nhúu lại khi anh chìm vào giấc ngủ sâu. Cổ áo sơ mi để mở hai cúc, cà vạt cũng đã được nới lỏng, vắt lên cổ. Trông Niên Bách Ngạn thực sự mệt mỏi.

Hứa Đồng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chính xác hơn là chẳng ai biết tại Hàng Châu, Niên Bách Ngạn đã xảy ra chuyện gì. Từ sau khi trở về, anh như trở thành một người hoàn toàn khác. Anh còn ít nói hơn trước đây, gương mặt vốn đã trầm mặc giờ cũng chẳng thấy một nụ cười.

Anh như mọc rễ ở công ty, dồn toàn bộ tâm sức vào công việc. Trước đây thực ra trong mắt anh cũng chỉ có công việc, nhưng chỉ ít khi nào mệt anh vẫn vào phòng nghỉ ngơi. Giờ thì hay rồi, dường như chỉ có tắm rửa, thay quần áo anh mới vào phòng nghỉ, thời gian còn lại đều dành để đối phó với giá cổ phiếu của Kỳ Thị.

Hứa Đồng lặng lẽ thở dài, đi tới trước, treo lại chiếc áo khoác Niên Bách Ngạn vút bừa lên sofa. Cô đảo mắt nhìn ánh sáng khắp phòng, chiếu vào từ ô cửa sổ sát sàn, nghĩ bụng phải kéo rèm lại.

Tay cô vừa chạm vào rèm cửa, thì Niên Bách Ngạn mở mắt ra, ngón tay vẫn còn hơi run.

Hứa Đồng nhận ra rất rõ khi vừa tỉnh dậy, ánh mắt anh rất mơ màng, lại có một chút hoảng sợ. Vàng trán rộng ánh lên những giọt mồ hôi lấm tấm. Cô đoán chắc anh vừa gặp ác mộng.

Ai đã mang lại cơn ác mộng ấy thì Hứa Đồng không rõ, nhưng một Niên Bách Ngạn bàng hoàng hoảng hốt như vậy là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Sau khi tỉnh dậy ra, dường như Niên Bách Ngạn đã thích ứng được với ánh sáng trước mắt.

Hứa Đồng đi tới, ngập ngừng hỏi: “Tổng giám đốc?”

Sau khi tiếng nói ấy lọt vào tai, Niên Bách Ngạn mới thật sự tỉnh dậy, cũng ý thức được mình vừa thiếp đi. Anh giơ tay day nhẹ hai bên trán nhức mỏi, dựa đầu lên ghế hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Sắp chín giờ rồi ạ!” Hứa Đồng báo cáo, bất giác bổ sung thêm: “Tổng giám đốc! Tối qua anh lại không vào phòng nghỉ ngơi sao? Như vậy không ổn đâu, cơ thể sẽ không trụ nổi mất.”

Niên Bách Ngạn không để ý tới sự quan tâm của Hứa Đồng. Anh mở mắt, lạnh nhạt hỏi: “Tình hình phía Kỳ Thị thế nào rồi?”

“Vẫn chưa chịu buông ra!” Hứa Đồng nói ngay.

“Tiếp tục!” Niên Bách Ngạn ra lệnh.

Hứa Đồng hơi chần chừ: “Tổng giám đốc! Bây giờ đám nhà báo

đang nhắm nhe, theo dõi chúng ta rất sát. Hơn nữa, phía các cổ đông cũng đã có dự nghị rồi...”

“Mặc kệ họ!” Tình trạng của Niên Bách Ngạn có vẻ rất tệ. Hai gã nhẹ lên mặt bàn mấy tiếng: “Cô chỉ cần nhớ, phải để bên ngoài nghĩ rằng tiền vốn của chúng ta vẫn còn có thể sống sót để đối phó với Kỳ Thị thì giá cổ phiếu của Tinh Thạch mới có cơ hội tăng trở lại!”

Quyển 9 - Chương 411: Quá sớm và quá muộn

Hứa Đồng gật đầu: “Tôi hiểu rồi!” Đối với Tinh Thạch mà nói, trước mắt chỉ có thể không ngừng truyền đi những tin tức tốt lành mới có thể làm yên lòng người. Trên thị trường cổ phiếu, ván cờ giữa Tinh Thạch và Kỳ Thị trông bề ngoài có vẻ như là một cuộc cạnh tranh vô nghĩa. Nhưng đối với những kẻ đang dòm ngó Tinh Thạch, những người đang thừa cơ Tinh Thạch ngàn cân treo sợi tóc để hãm hại mà nói thì chắc chắn là một đòn phản kích tuyệt vời.

Ngay sau đó Hứa Đồng lại nói: “Tổng giám đốc! Trước đây tôi đã nói từng nói với anh chuyện liên quan tới phòng vấn nhân vật kinh tế Trung Quốc, anh suy nghĩ xem thế nào? Phía đài truyền hình vẫn đang đợi câu trả lời của anh!”

Niên Bách Ngạn trầm ngâm giây lát rồi gật đầu như có suy nghĩ gì đó.

“Được! Vậy lát nữa tôi sẽ trả lời đài truyền hình.” Hứa Đồng ghi chép lại.

Trông Niên Bách Ngạn có vẻ phờ phạc. Anh tháo luôn cà vạt xuống, vút lên mặt bàn, rồi giờ tay day day hai bên thái dương. Tất cả những hành động ấy Hứa Đồng đều nhìn rất rõ. Cô cảm thấy khó hiểu. Bao nhiêu năm nay cô ở bên cạnh Niên Bách Ngạn, ít nhiều cũng hiểu tính cách của anh. Người sắp này của cô luôn coi công việc là sinh mạng của mình. Trước đây không phải chưa từng có những quãng thời gian bận rộn không ngừng nghỉ, cũng từng có những tuần anh không chớp mắt ngày nào, nhưng chưa bao giờ thấy anh uể oải và

tiền tụy như thế.

Thậm chí anh còn có chút thiếu kiên nhẫn. Có thể nhận ra anh chẳng mấy để tâm tới công việc.

Vậy thì rốt cuộc anh đang nghĩ điều gì.

Hứa Đồng là một cô gái thông minh, mắt cô cũng rất tinh, biết rằng có những lời lúc nào hỏi thì thích hợp, lúc nào thì không. Thấy Niên Bách Ngạn như vậy, cô nghĩ liệu có phải liên quan tới Tố Diệp không, nhưng lúc này cô tuyệt đối sẽ không buột miệng hỏi.

Nếu như có liên quan tới bác sỹ Tố thì trước đây cũng đã từng xảy ra chuyện này rồi. Lần đó anh thậm chí còn quát nạt cấp dưới, còn nổi nóng với cô, nhưng chỉ ít thì tâm trạng của anh cũng có chuyển biến đôi chút, điều này chứng tỏ anh còn có thái độ gấp gáp muốn giải quyết những việc trước mắt. Nhưng lần này thái độ của Niên Bách Ngạn rất kỳ lạ. Anh không tức giận, thậm chí khi cấp dưới báo cáo có sau sót anh cũng không có phản ứng quá lớn. Anh chỉ ngơ ngẩn nhìn về một nơi nào đó, ánh mắt xa xăm, mông lung.

Thậm chí, anh còn bình thản, im lặng hơn cả khi xưa. Đây mới là điều khiến người ta thấy sợ hãi nhất.

Thấy Hứa Đồng mãi vẫn chưa đi, Niên Bách Ngạn buông tay, thờ ơ hỏi: “Còn chuyện gì sao?”

Hứa Đồng ngập ngừng định nói lại thôi.

“Nói đi!”

“Tổng giám đốc! À... Diệp Ngọc đã tới, cô ta nói muốn nhờ anh giúp đỡ.” Hứa Đồng chần chừ đáp. Tinh Thạch hiện giờ thực sự đang rất

hỗn loạn. Ông Diệp vừa mới qua đời, Diệp Uyên đã ngồi vững chức chủ tịch. Trong lúc cô ít nhiều cảm thấy không phục, nên cũng có phần oán trách người nhà họ Diệp.

Nói Hứa Đồng không ích kỷ chút nào là giả. Cô cảm thấy, Tinh Thạch có được ngày hôm nay hoàn toàn là công sức của Niên Bách Ngạn. Vì Tinh Thạch, anh đã bôn ba khắp nơi, cung cúc tận tụy, cuối cùng lại bị một người chẳng hiểu chút gì về kinh doanh như Diệp Uyên cướp lên đầu ư? Nếu là cô, cô nhất định sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng nghĩ lại, trên đời này chẳng có người làm cha làm mẹ nào không suy nghĩ cho con, Diệp Hạc Phong cũng phải chừa cho con cái mình một đường sống.

Có trách thì trách Niên Bách Ngạn xóa sạch với quan hệ với Diệp Ngọc quá sớm, rồi lại xác nhận quan hệ với Tố Diệp quá muộn. Nếu bây giờ anh mà lấy Tố Diệp, thì Tinh Thạch chắc chắn sẽ là của anh.

Nhưng sao hai người này mãi vẫn không thấy động tĩnh gì?

Niên Bách Ngạn hơi nhướn mày, một lúc sau mới buông một câu trong khó chịu: “Nói với cô ta, tôi rất bận!”

Hứa Đồng lễ phép trả lời: “Thật ra tôi cũng đã nói với Diệp Ngọc như vậy. Nhưng hình như cô ta rất gấp gáp, nói rằng hôm nay nhất định phải gặp được anh. Còn nói, cô ta sẽ ở công ty đợi tới khi nào anh làm xong việc cũng được.”

Gương mặt Niên Bách Ngạn sa sầm lại, lạnh đi rất nhiều. Mãi về sau anh mới đứng dậy: “Bảo cô ta một tiếng nữa vào trong văn phòng đợi tôi.”

“Vâng!”

“Đợi đã!” Niên Bách Ngạn gọi giật Hứa Đồng lại.

Anh tiện tay cầm một mảnh giấy nhớ, viết một dòng địa chỉ lên đó rồi đưa cho Hứa Đồng.

“Tìm cho tôi một người giúp việc có kinh nghiệm.”

Hứa Đồng đón lấy, liếc nhìn qua, cảm thấy kỳ lạ: “Bảo người giúp việc tới đây ạ?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn vô cùng tĩnh mịch: “Đúng thế!”

“Vâng, tôi sẽ đi làm ngay!”

Diệp Lan đi theo người đàn ông tự nhận là đồng nghiệp của Tổ Khải ra khỏi phòng ngủ, sau đó đi cùng anh ta lên gác. Cô những tưởng mình sẽ được gặp Tổ Khải bao ngày nhưng nhớ. Ai ngờ, đi về phía cô lại là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi, dáng người cao, thân hình khá vạm vỡ. Tuy rằng ông ta ăn mặc khá thoải mái, nhưng nét mặt toát lên một biểu cảm chính trực khiến người đối diện không thể lơ là. Khuôn mặt vuông vức cũng vô cùng nghiêm túc, vừa nhìn đã biết không phải người bình thường.

Sau khi nhìn thấy Diệp Lan, ông ta chợt mỉm cười. Lúc này gương mặt mới ôn hòa hơn đôi chút.

“Cô Diệp! Vị này là cục trưởng Tổng của đại đội phòng chống ma túy, phòng trật tự trị an thành phố Vân Nam, Tống Binh.” Người đàn ông bên cạnh giới thiệu sơ qua cho Diệp Lan.

Diệp Lan quan sát ông ta một lượt.

Tống Binh là lão làng nhiều năm trong ngành điều tra, vừa nhìn biểu

cảm của cô là biết ngay cô đang nghi ngờ. Ông ta bèn mỉm cười, rút thẻ ngành sáng choang ra: “Chào cô Diệp! Tôi là Tống Bình!”

Diệp Lan cầm lấy thẻ ngành của ông ta, xem đi xem lại rồi còn sờ thật cẩn thận, sau đó mới dè dặt ngược mắt hỏi: “Cái này... liệu có phải là đồ giả không?”

Người đàn ông bên cạnh phì cười. Cục trưởng Tống cũng không ngờ cô lại nói vậy. Ban đầu ông ta hơi ngẩn ra, sau đó cũng bật cười ha ha, trêu đùa: “Cô từng thấy có ai làm giả cái này rồi sao?”

“Thời buổi này có gì không làm giả được chứ? Từ cái hóa đơn nhỏ tí cho tới văn kiện của Đảng to đùng.” Diệp Lan khẽ lắc đầu.

“Cô bé thú vị thật!” Cục trưởng Tống không hề giận dữ mà chỉ ra phía sau: “Dù cho thẻ ngành của tôi có thể làm giả, thì những thứ sau lưng tôi cũng không thể giả được!”

Lúc này Diệp Lan mới chú ý cảnh tượng phía sau lưng ông ta.

Rõ ràng đó là một phòng làm việc, có khoảng mười mấy người, toàn bộ đều đang trực camera giám sát, ai nấy đều rất nghiêm túc. Cô bất giác tiến lên trước, nhìn chăm chăm vào những màn hình ấy, do dự hỏi: “Đây là?”

“Đây là hình ảnh kiểm soát của mỗi một tuyến gửi về.” Cục trưởng Tống thu lại nụ cười, nét mặt trở nên nghiêm nghị: “Chúng tôi phải bảo đảm an toàn tất cả những đồng chí đang bán mạng cho quốc gia, phải nắm được tình hình của họ mỗi một giai đoạn!”

Ánh mắt Diệp Lan chợt kích động: “Vậy Tố Khải đâu?”

“Yên tâm, cậu ấy rất an toàn!” Cục trưởng Tống nói.

Diệp Lan lắc đầu: “Phải nhìn thấy anh ấy tôi mới yên tâm được.”

Cục trưởng Tống suy nghĩ một lát rồi bước lên võ vai một đồng chí cảnh sát, ra lệnh: “Chuyển tới vị trí của Tố Khải!”

Chẳng mấy chốc, hình ảnh trên màn hình thay đổi, hiện ra một đám người đang ăn uống. Đa phần đều là đàn ông, trong đó chỉ có một người phụ nữ. Cô ta rất xinh đẹp. Nhìn nét mặt thì hình như là con lai, màu da hơi ngăm vàng, khỏe khoắn, đúng màu yêu thích nhất của người phương Tây. Bó sát người là chiếc áo không vai, khe rãnh sâu hút vô cùng quyến rũ.

Cô ta kẹp một điếu thuốc lá màu đỏ đậm, loại dành cho phụ nữ giữa tay. Thân điếu thuốc rất mảnh, rất tinh xảo. Khi làn khói thuốc được thổi ra nhẹ nhàng từ bờ môi đỏ đầy mê hoặc của cô ta trong vô cùng ma mị. Cô ta say đắm nhìn về một phía, ánh mắt dừng lại trên một người đàn ông đang đứng trước cửa sổ trong phòng.

Người đàn ông trong hình cao lớn, rắn rỏi, cơ thể cường tráng và khí khái, nhưng lại có chút lưu manh. Trước trán là một lọn tóc màu vàng, hơi che đi đôi mắt cúi thấp của anh. Trên người là chiếc áo phông màu trắng, vạt áo nhét tùy tiện vào trong một chiếc quần bò cũ kỹ. Anh lười biếng đứng trước cửa sổ, trong miệng ngậm một điếu thuốc, ánh mắt ơ hờ.

“Tố Khải!” Diệp Lan vui mừng khôn xiết, vô thức gọi tên anh ra.

“Cô Diệp! Đây là hình ảnh tư liệu một tiếng trước Tố Khải chuyển cho chúng tôi.” Cục trưởng Tống nói.

“Một tiếng đồng hồ trước? Vậy bây giờ Tố Khải đâu?” Diệp Lan gấp gáp hỏi.

Cục trưởng Tổng không trả lời ngay mà giơ tay vào phía trong: “Cô Diệp! Chúng ta vào trong nói chuyện!”

Diệp Lan suy nghĩ rồi đi theo hướng anh ta chỉ. Bên trong là một căn phòng đơn khá nhỏ, giống như phòng nghỉ.

“Gián điệp là một công việc hết sức nguy hiểm.” Đợi cô ngồi xuống, cục trưởng Tổng mới chủ động rót cho cô cốc nước, sau đó ngồi xuống đối diện cô: “Tôi nghĩ cô chắc chắn không thể tưởng tượng ra cái gian khổ của công việc này. Rất nhiều người làm gián điệp như Tố Khải đều không trụ nổi. Hoặc là bị bọn tội phạm lôi kéo cùng nhảy xuống nước, hoặc là bị bọn chúng giết chết, hoặc là tự sát. Áp lực của công việc này lớn đến thế nào người ngoài tuyệt đối không thể tưởng tượng được. Tuy rằng chúng ta đã dùng khả năng tốt nhất, lớn nhất để bảo vệ cho gián điệp, nhưng không tránh khỏi sẽ xảy ra bất trắc. Chuyện này yêu cầu bản thân người làm gián điệp không những phải có rất nhiều kinh nghiệm mà còn phải tận dụng những tình huống mà bọn chúng không biết để gửi cho chúng tôi tin tức rằng họ vẫn còn an toàn.”

Diệp Lan căng thẳng gật đầu.

“Ít nhất thì bây giờ có thể khẳng định Tố Khải vẫn đang an toàn. Khoảng thời gian trước vì thiết bị của Tố Khải xảy ra trục trặc. Cậu ấy là một cảnh sát rất thông minh, cũng rất có năng lực, cuối cùng đã nghĩ ra cách để liên lạc được với chúng tôi, thế nên cô cứ yên tâm.”

Diệp Lan liếm môi: “VẬY các anh bắt cóc... à không phải, là đưa tôi tới đây...”

“Thành thật xin lỗi cô, cách mời của chúng tôi có hơi thô bạo một chút.” Cục trưởng Tổng nét mặt áy náy: “Thật ra mục đích mời cô

Diệp tới đây là muốn tìm một nơi an toàn để nói với cô rằng, chúng tôi sẽ nhanh chóng sắp xếp đưa cô trở về Bắc Kinh.”

“Á?” Diệp Lan sững sốt.

Cô đâu có định quay về.

“Vì Tố Khải là một người vô cùng quan trọng đối với đội của chúng tôi. Tôi không thể để cậu ấy lơ đãng được.” Cục trưởng Tống thẳng thừng nói.

“Thật ra tôi tới đây chỉ muốn xem xem anh ấy có an toàn hay không...” Cô nhỏ giọng biện hộ cho mình.

Cục trưởng Tống gật đầu: “Tâm trạng của cô tôi có thể hiểu. Nhưng cô Diệp, cô ở lại đây thực sự không giúp được gì, hơn nữa còn có thể tạo ra những phiền phức không cần thiết cho Tố Khải.”

Diệp Lan nắm chặt tay lại. Cô hiểu điều này, nhưng mà...

“Tôi có thể gặp anh một lần không, chỉ nhìn một cái thôi!”

Thái độ của cục trưởng Tống vô cùng kiên quyết: “Không được!”

Cô ghen lời.

“Sáng sớm mai Cảnh Long sẽ đích thân đưa cô ra sân bay.” Nói rồi, ông ta gọi Cảnh Long đang đứng ở ngoài vào. Diệp Lan ngẩng đầu lên nhìn, chính là người đàn ông lúc nãy.

Cô rất không muốn đi, nhưng không thể không đi.

“Khi nào thì Tố Khải mới có thể trở về Bắc Kinh?”

Cục trưởng Tổng lắc đầu: “Rất xin lỗi, tôi không thể nói trước thời gian này. Có lẽ sẽ rất nhanh, có lẽ phải mấy năm.”

Diệp Lan biết câu hỏi của mình chẳng khác gì hỏi thừa.

“Nếu cô thật lòng nghĩ cho Tố Khải, thì mau chóng rời khỏi đây, đừng để cậu ấy phân tâm.” Cục trưởng Tổng thấy cô do dự, cũng có thể thông cảm. Nói xong ông ta suy nghĩ: “Thế này đi, sau này cô có thể liên lạc với Cảnh Long. Cậu ấy là người theo dõi sát tuyến của Tố Khải, có thể tiết lộ tin tức gì cậu ấy sẽ nói cho cô biết.”

Nghe vậy Diệp Lan mới yên tâm. Cô gật đầu rất mạnh, rồi nhìn về phía Cảnh Long nói: “Làm phiền anh rồi!”

Cảnh Long cười rất thoải mái: “Nên mà!”

“Tôi có thể hỏi thêm một câu nữa không?” Diệp Lan nhìn cục trưởng Tổng vẻ chần chừ.

Cục trưởng Tổng gật đầu.

Diệp Lan nhớ lại cảnh tượng trên hình ban nãy, về người phụ nữ đứng sau lưng Tố Khải. Thật ra ngay từ đầu lần đầu nhìn thấy cô đã cảm thấy không ưa. Cô mím môi, nói khẽ: “Người phụ nữ ở cùng với Tố Khải... là ai vậy?”

Quyển 9 - Chương 412: Cách nhau trăm núi ngàn sông

Rõ ràng là đứng đối diện nhau, nhưng không thể hòa nhập vào thế giới của nhau. Ngăn cách giữa cô và anh đâu chỉ là một khoảng cách giản đơn, mà đó là trăm núi ngàn sông...

Cục trưởng Tống chần chừ một lúc.

Diệp Lan nhìn ông ta, cảm thấy sốt ruột.

Cục trưởng Tống trầm mặc giây lát rồi mỉm cười: “Cô Diệp à! Đừng suy nghĩ lung tung! Cô chỉ cần hiểu rằng Tố Khải đang làm việc là được rồi. Nhanh chóng quay về Bắc Kinh, hiểu không?” Rồi ông ta phẩn khởi cười lớn.

Diệp Lan nghe vậy bỗng cảm thấy buồn bã, nhưng cô hiểu có những chuyện có hỏi nữa cũng không thể có được đáp án, đành kìm nén sự khó chịu trong lòng, khẽ gật đầu...

Bắc Kinh, tập đoàn Tinh Thạch, phòng nghỉ trong văn phòng tổng giám đốc.

Trong bồn tắm mát xa, bong bóng cuồn cuộn lăn tròn như từng đóa hoa nhỏ đang nở lép lép, lặng lẽ hướng về phía người đàn ông đang dựa vào bồn tắm, nhắm mắt nghỉ ngơi. Dưới làn nước sạch là một cơ thể nam giới gợi cảm và rắn chắc. Những giọt nước bắn lên từng đường nét trên gò má anh, rồi từ từ lăn, rớt xuống chiếc cằm vừa được anh cạo sạch sẽ, rồi dừng lại trên yết hầu đang nhấp nhô lên xuống.

Một cánh tay của anh đặt bên ngoài bồn tắm. Trên ngón tay mảnh khảnh có kẹp một chiếc thuốc. Những vòng khói xám trắng mỏng mảnh lơ lửng trên đầu chiếc thuốc. Tàn thuốc đã dài, cuối cùng không chịu nổi trọng lực đã rơi bộp xuống đất.

Một lúc lâu sau, anh mới mở mắt ra, giơ tay lên, rít sâu một hơi.

Anh nhẹ nhàng nhả ra, làn khói mù mịt cùng hơi nước đan cài vào nhau, làm hỗn loạn đôi mắt anh.

Dường như anh nhìn thấy dáng hình của Tố Diệp đang lướt qua lướt lại một cách khêu gợi trước mặt anh, hết như bữa dạ tiệc đầu tiên khi cô vừa mới vào công ty. Cô bạo dạn, nhiệt tình ôm lấy cổ anh, uốn éo không khác gì một con rắn trong lòng anh.

Cô là một người con gái cực kỳ xấu xa, xấu xa tới nỗi khiến anh không thể thoát ra.

Nghĩ tới đây, Niên Bách Ngạn bất chợt nhíu mày, rồi hần học dập tắt chiếc thuốc. Anh đứng dậy, dời qua người một cái. Bóng hình cao lớn phản chiếu lên tường.

Nước trên vòi hoa sen tấp lên mặt anh.

Nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào lọ sữa tắm trên bồn rửa mặt. Anh tắt vòi hoa sen đi, bước tới cầm nó lên. Anh chợt nhớ lại một lần sau khi tắm xong, Tố Diệp nũng nịu ôm lấy anh, nói rằng: Anh xem, anh xem! Em phải mua thêm cho anh mấy lọ sữa tắm của hãng này. Niên Bách Ngạn! Sao anh cứ nhất định phải dùng loại này chứ? Đắt lắm đấy, anh phải đền em tiền!

Anh hỏi cô: Thế sao em còn mua nhiều thế?

Cô ngẩng đầu, ánh mắt đầy mê hoặc: Thì người ta cũng phải dùng mà.

Anh cười: Đây là sữa tắm của nam giới, em có thể mua loại dành cho phụ nữ.

Cô ôm anh mỉm cười: Em cố tình dùng một loại sữa tắm với anh đấy. Đám phụ nữ dòm ngó anh nhiều như vậy, em phải để cho họ biết, người phụ nữ có thể thân mật nhất với anh chỉ có em mà thôi. Chúng ta dùng chung một loại sữa tắm, trên người em cũng có mùi của anh. Khi nào anh không ở bên cạnh em, em cũng không cảm thấy cô đơn...

Trong căn phòng nghỉ này, đâu đâu cũng có bóng hình Tố Diệp. Trên giường, trước cửa sổ, trên sofa, trong phòng tắm, nhà vệ sinh, cho dù là ngoài hành lang...

Lời nói dối quá đẹp, đẹp đến nỗi anh không còn phân biệt được thật giả. Anh lãng quên quá nhiều thứ, quên mất rằng, trái tim người phụ nữ như cây kim rơi giữa biển khơi!

Trước gương, ánh mắt Niên Bách Ngạn dần trở nên giá lạnh khác thường, gương mặt nghiêm nghị cũng như bao trùm một lớp sương mù. Anh xua mạnh đi hình ảnh tươi cười của Tố Diệp trong đầu mình, rồi vứt lọ sữa tắm vào thùng rác.

Một tiếng đồng hồ sau, Niên Bách Ngạn mới từ phòng nghỉ đi ra.

Tắm rửa xong, anh đã không còn vẻ mỏi mệt. Anh thay một chiếc sơ mi đen, cùng một chiếc quần Âu màu xám đậm, không thắt cà vạt, để mở hai cúc cổ áo, tay áo cũng được xắn lên tới tận khuỷu tay. Trông

anh có vẻ tâm tối và lười biếng.

Trong phòng họp của văn phòng, Diệp Ngọc đã đợi nhiều tiếng đồng hồ rồi. Cô ta ngồi trên ghế sofa, yên lặng nhấm nháp một tách trà hoa hồng, bỏ vào đó hai viên đường một cách thuần thục. Nghe thấy trong phòng nghỉ có động tĩnh, cô ta bèn quay đầu nhìn về phía đó. Sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, ngón tay đang kẹp viên đường vuông vẫn chột run lên.

Viên đường rơi tự do xuống tách trà, làm bắn ra không ít vụn đường.

Diệp Ngọc vội vàng lấy khăn giấy, lau sạch những vụn đường đi rồi ném luôn viên đường còn lại vào trong sọt rác.

Sở dĩ cô ta trở nên căng thẳng như vậy là vì, trông Niên Bách Ngạn lạnh lùng hơn trước đây rất nhiều, trông giống như... một người xa lạ. Cô ta chỉ còn biết dùng từ này để hình dung Niên Bách Ngạn đang đứng trước mặt.

“Có chuyện gì phiền cô tới tận đây thế này?” Niên Bách Ngạn ngồi xuống đối diện cô ta. Anh cũng nhanh chóng gấp một viên đường cho vào trong bình trà hoa hồng.

Bản thân anh thì không uống trà, anh chỉ rót cho mình một cốc cafe đen, đặt trước mặt. Chẳng mấy chốc, hương cafe nồng nàn đã lấp đi mùi hoa hồng.

Ngón tay Diệp Ngọc rút khỏi mép cốc. Cô ta nhìn Niên Bách Ngạn, đi thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn biết tôi phải làm gì anh mới có thể buông tha cho tôi.”

Câu nói này khiến Niên Bách Ngạn chau mày: “Thế là ý gì?”

“Việc đã tới nước này anh đừng vờ vịt nữa!” Diệp Ngọc cười khẩy: “Anh công bố chuyện của tôi và Khúc Nghệ chẳng phải vì muốn nhìn thấy kết cục ngày hôm nay sao?”

Niên Bách Ngạn ngược mắt nhìn cô ta giây lát. Anh im lặng hồi lâu, rồi bưng tách cafe lên, nhấp một ngụm. Vị đắng của cafe đen nhanh chóng tỏa ra trong khoang miệng. Bỗng chốc, con tim anh cũng đắng ngắt.

“Hứa Đồng nói với tôi, cô tới tìm tôi để nhờ tôi giúp đỡ.” Anh không giải thích gì. Sau khi đặt chiếc cốc xuống, cũng chỉ hờ hững đáp một câu. Ý của anh là cô cứ đi thẳng vào vấn đề đi, không cần nói nhiều lời thừa thãi.

Diệp Ngọc dẫu sao cũng đã từng là bạn bè của anh, cô ta nhận ra được sự thiếu kiên nhẫn trong lời nói của anh, hắng giọng nói: “Tôi hy vọng anh giờ cao đánh khẽ, buông tha cho tôi và Khúc Nghệ.”

“Sao đến bây giờ cô và Khúc Nghệ vẫn còn được chú ý như thế?” Niên Bách Ngạn cố tình không giải thích.

“Niên Bách Ngạn, anh biết thừa còn gì!” Diệp Ngọc nghiêng răng nói.

Niên Bách Ngạn so vai: “Rất xin lỗi, tình hình của hai người tôi thực sự không để ý mấy.”

Diệp Ngọc tức đến nổi suýt nữa định lý luận với anh, nhưng nghĩ tới Khúc Nghệ cô ta lại dè nén ngọn lửa trong lòng xuống. Một lúc sau, cô ta nhìn về phía Niên Bách Ngạn, ánh mắt tuy rằng rất phẫn nộ, nhưng ngữ khí rõ ràng có phần chân thành.

“Chuyện này đã xảy ra rồi, tôi cũng không có khả năng ngăn ngừa mọi việc phát sinh. Niên Bách Ngạn! Bây giờ anh đã có được thứ

mình cần rồi, lẽ nào vẫn không thể tha cho tôi và Khúc Nghệ sao? Được! Cứ coi như chuyện này không phải do anh làm, nể tình đã từng là bạn bè, tôi có thể nhờ anh giúp đỡ không? Tôi biết anh có khả năng dẹp yên chuyện này. Ít nhất thì cũng đừng để đám nhà báo đó ngày nào cũng chầu chực trước cửa nhà Khúc Nghệ nữa, cô ấy không ra khỏi nhà được.”

Niên Bách Ngạn nhìn nước cafe trong tách. Khi chiếc thìa bạc tinh xảo được khuấy nhẹ nhàng, phản chiếu từng tia sáng chói mắt. Sắc mặt anh vẫn luôn bình thản, nhưng giọng nói có chút châm biếm: “Người nhà họ Diệp các người không có một chút khả năng tự đảm đương cuộc đời của mình sao? Ngoài việc công ra, lẽ nào tôi còn phải chịu trách nhiệm cả việc ăn uống ngủ nghỉ của các người sao?”

Diệp Ngọc cắn chặt răng, bàn tay vo tròn lại thành nắm đấm.

“Cô có biết bố cô chỉ tới hội đồng quản trị có mấy ngày mà đã gây cho tôi bao nhiêu phiền phức không?” Niên Bách Ngạn buông chiếc thìa xuống. Khi ngước lên nhìn cô ta, trong mắt anh toát lên một vẻ khó chịu rất rõ ràng.

Diệp Ngọc cũng cảm nhận được điều đó, nhất thời im bặt. Đối với chuyện của Tinh Thạch sau khi điều chỉnh lại hội đồng quản trị, cô ta vẫn không có hứng thú quan tâm như trước đây. Những chuyện của Tinh Thạch dù ít dù nhiều cô ta cũng có nghe nói, nhưng cụ thể thế nào thì hoàn toàn mù tịt.

“Một sai lầm của ông ấy làm cho vốn của Tinh Thạch bị đóng băng nghiêm trọng. Cô có biết chuyện này có nghĩa là gì không?” Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt, có một tia sáng sắc bén lướt qua. Anh dần mạnh từng từ: “Có nghĩa là mấy con kền kền khác đã sớm bay vòng quanh trên đỉnh đầu rồi, chỉ đợi khi nào Tinh Thạch tắt thở là sẽ lập tức lao xuống mổ bụng róc xương.”

Diệp Ngọc bỗng nhiên cảm thấy rùng mình.

“Thế nên, bây giờ cô còn chạy tới nói với tôi rằng, điều cô lo lắng chỉ là những vấn đề nhàm chán giữa mình và Khúc Nghệ thôi sao?” Ngữ khí của anh không còn chút hơi ấm.

Hơi thở của Diệp Ngọc trở nên gấp gáp.

“Nhà họ Diệp các người từ trên xuống dưới rốt cuộc làm được chuyện gì?” Niên Bách Ngạn nhìn cô ta, trái tim đóng băng: “Nếu có một ngày Tinh Thạch bị người ta nuốt mất, ai còn quan tâm chuyện sống chết của cô? Bây giờ đám phóng viên còn để mắt tới cô, là vì cô là cô cả của nhà họ Diệp. Tới ngày không ai thèm để tâm tới cô nữa, kể cả cô có lộ trần ngay giữa phố cũng không lên nổi trang nhất đâu!”

“Tôi biết Tinh Thạch không thể thiếu anh. Chuyện này trên dưới trong nhà họ Diệp không ai là không biết, thế nên Diệp Uyên mới trao quyền vào tay anh.” Diệp Ngọc buông tay, nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ khẩn cầu: “Tôi vốn không quan tâm tới thân phận cô cả của nhà họ Diệp gì đó, tôi chỉ quan tâm tới Khúc Nghệ. Bách Ngạn! Coi như tôi cầu xin anh đấy. Hãy tha cho chúng tôi đi, giúp chúng tôi. Anh giúp tôi cũng là giúp cho chính anh mà. Chuyện này dẫu sao cũng không có lợi chút nào đối với Tinh Thạch.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô ta, dần dần, ánh mắt khôi phục vẻ điềm tĩnh. Anh hơi dựa ra sau ghế, im lặng một lúc rồi nói: “Được! Tôi có thể giúp cô, nhưng tôi sẽ có lợi gì?”

Diệp Ngọc ngẩn người, buột miệng: “Vì Tinh Thạch...”

Niên Bách Ngạn hừ lạnh: “Nói thật lòng, chuyện của cô và Khúc

Nghệ chẳng thể uy hiếp được tôi chút nào. Đừng quên, hai phần ba thị trường của Tinh Thạch đều cho tôi lót đường. Cô tưởng tôi cứu được Tinh Thạch chỉ dựa vào việc dập tắt tin đồn của cô và Khúc Nghệ thôi sao?”

Diệp Ngọc thất lời không biết trả lời sao. Cô ta biết dựa vào năng lực của anh, việc cứu Tinh Thạch khỏi tình huống dầu sôi lửa bỏng cũng không phải chuyện gì khó khăn, cũng biết vừa rồi nói vậy chỉ càng khiến anh kích động, không vui. Cô ta suy nghĩ rất lâu, nghĩ tới rất nhiều chuyện, đều liên quan tới mình và Khúc Nghệ.

Cuối cùng cô ta cắn răng: “Niên Bách Ngạn! Anh là một doanh nhân thành đạt. Tôi biết tôi cầu xin anh giúp đỡ thì nhất định phải đưa ra một cái giá. Cho dù tôi không màng tới cái danh của nhà họ Diệp thì vì Khúc Nghệ tôi cũng phải bảo đảm được cho lợi ích của mình. Niên Bách Ngạn! Tôi có nhượng lại một phần cổ phần trong tay mình để trao đổi. Điều kiện chính là, anh nhất định phải hoàn toàn dập tắt được chuyện này, nhất định phải bảo đảm cho tôi và Khúc Nghệ được bình an vô sự.”

“Cô muốn nhượng lại cổ phần của nhà họ Diệp cho tôi?” Niên Bách Ngạn cười khẩy.

Diệp Ngọc hít sâu một hơi rồi gật đầu rất mạnh: “Đúng vậy!”

“Sợ rằng bố cô mà biết được chuyện này sẽ thác mộng về gập cô, mắng cô là đồ con bất hiếu!” Niên Bách Ngạn hờ hững nói một câu.

“Tôi... Tôi chỉ nhượng lại một phần trăm thôi.”

Ai ngờ, Niên Bách Ngạn lắc đầu, nhìn cô như đùa như thật: “Tôi muốn mua lại hai điểm cổ phiếu của cô trong Diệp Thị.”

“Cái gì?” Diệp Ngọc đứng bật dậy khỏi sofa: “Vậy anh...”

“Không sai, sau khi tôi nắm được hai điểm cổ phiếu của Diệp Thị, cộng thêm số phần của nhà họ Niên là tôi đã có thể đánh bại quyền kiểm soát tuyệt đối của Diệp Uyên, chí ít thì chúng tôi sẽ nắm quyền ngang nhau.” Niên Bách Ngạn nói tiếp lời của cô, dựa hẳn ra sau ghế, tao nhã vắt chân phải lên chân trái, nhìn cô ta, hờ hững bổ sung: “Thế nên cô nghĩ kỹ đi, chỗ cổ phiếu đó cô có nhượng lại hay không?”

“Anh...” Ngón tay Diệp Ngọc run rẩy. Cô ta nhìn anh chằm chằm như nhìn một con mãnh thú: “Niên Bách Ngạn! Bây giờ anh đã là tổng giám đốc của Tinh Thạch rồi, chức chủ tịch của Diệp Uyên chẳng qua cũng chỉ là cái danh hão mà thôi. Anh ấy không thể quay lại giành Tinh Thạch với anh, anh hà cớ phải làm vậy chứ?”

Niên Bách Ngạn không trả lời ngay. Anh chỉ với lấy một hộp thuốc lá, rút ra một điếu rồi châm lên, rít sâu một hơi rồi từ từ nhả khói. Làn khói xám làm lu mờ gương mặt anh, làm mềm đi ngũ quan góc cạnh, sắc bén.

Anh cười khế một tiếng trong khoang mũi, như chế giễu lại có chút khó xử: “Tôi nói mua lại hai điểm của cô không phải là chuyện thương lượng. Nếu không phải nể tình bạn bè bao năm, nếu không vì muốn giữ lại cho cô cái danh cô chủ nhà họ Diệp, tôi sẽ đề nghị thẳng thắn mua lại toàn bộ cổ phần của cô. Thế nên Diệp Ngọc! Tôi đã cho cô quá đủ thể diện rồi. Cô không có tư cách cò kè, bớt một thêm hai với tôi. Hoặc là cô ra khỏi đây, tiếp tục sống những ngày tháng sợ sệt, căng thẳng. Hoặc là cô để lại cổ phần, dùng lợi ích trong tay đổi lấy một cuộc sống yên bình cho Khúc Nghệ.”

Diệp Ngọc mím chặt môi.

Tách trà trước mặt cô ta đã ngội ngất, hương hoa hồng cũng đã chuyển lạnh, thấm vào mùi thuốc lá nhạt nhòa, hít vào phổi khiến người ta cảm thấy buốt giá.

“Niên Bách Ngạn! Anh đúng là tính toán từng bước một.” Lúc sau cô ta cười cay đắng: “Anh lợi dụng quan hệ của tôi và Khúc Nghệ để lên như điều gặp gió. Bây giờ anh lại muốn cổ phiếu trong tay tôi, đây đều là những việc anh âm mưu từ trước phải không?”

Niên Bách Ngạn hít một hơi thuốc lá, rồi khẽ gảy nhẹ tàn thuốc. Anh không đáp lại, chỉ nói: “Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, chuyện này còn kéo dài thêm ngày nào thì cô và cả Khúc Nghệ sẽ còn phải chịu giày vò thêm ngày ấy. Tôi không vội lấy cổ phiếu của cô, cô về nhà suy nghĩ cho kỹ đi.”

“Tôi còn sự lựa chọn nào sao?” Nụ cười của Diệp Ngọc chợt lạnh đi. Cô ta nhìn anh, nói rành mạch: “Tôi đồng ý chuyển hai điểm cho anh. Nhưng Niên Bách Ngạn, anh đừng có quên, bây giờ giá cổ phiếu của Tinh Thạch rất không ổn định!”

“Tôi sẽ mua lại cổ phần trong tay cô với giá cao hơn thị trường 10%. Như vậy, cô yên tâm rồi chứ?” Thái độ của Niên Bách Ngạn rất từ tốn.

Diệp Ngọc nghiêng chặt răng: “Được!”

Niên Bách Ngạn cười khế rồi đứng dậy đi tới trước bàn làm việc, giơ tay ấn điện thoại, ra lệnh: “Vào đây một lát!”

Chẳng mấy chốc, Hứa Đồng đã có mặt.

“Soạn một bản hợp đồng chuyển nhượng cổ phần theo yêu cầu của cô ta, gửi tới chỗ luật sư!”

Ánh mắt Hứa Đồng chợt xao động. Cô ngẩn người mấy giây rồi mới phản ứng lại, lễ phép nói: “Dạ! Tôi sẽ đi làm ngay!” Nói rồi, cô đi tới phòng họp, nhìn Diệp Ngọc khẽ nói: “Cô Diệp, xin mời!”

Diệp Ngọc siết tay chặt tới nổi chảy máu. Một lúc sau cô ta đứng dậy, kéo mạnh lấy chiếc túi xách hàng hiệu, khi đi qua Niên Bách Ngạn còn nghiêng răng nghiêng lợi để lại một câu: “Niên Bách Ngạn! Rồi anh sẽ gặp quả báo, nhất định thế!”

Sau đó cô ta đi thẳng.

Hứa Đồng nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng có phần kinh ngạc, sau đó cũng vội vàng đi theo.

Điều thuốc vút lại trong gạt tàn trên bàn uống nước đã cháy một nửa. Ánh lửa đầu điều thuốc thấp thoáng một tia sáng đỏ tươi. Từng sợi khói yếu ớt bay xa, như tấm nhả tơ, phát ra những tiếng cháy sém khẽ khàng, gần như không thể nghe thấy trong không khí.

Niên Bách Ngạn đứng trước khung cửa sổ sát sàn, đút hai tay vào túi quần, nhìn xuống dưới dòng người và xe cộ chật ních dưới chân mình. Trên con đường tấp nập ấy, bao người đang bận rộn đi qua đi lại. Mỗi người trên đời này đều đang hướng về một mục tiêu của mình.

Anh cũng vậy thôi. Con đường này đối với anh mà nói chỉ có thể tiến, không thể lùi, chỉ có một cách duy nhất là không ngừng tiến bước. Anh đã quen như vậy rồi, quen tìm kiếm một phần bảo đảm cho những gì mình đã giành được, rồi lại tìm kiếm một quyền kiểm soát tuyệt đối cho những gì mình sắp giành được.

Vì chỉ có như vậy, anh mới có thể chứng minh mình vẫn đang còn

sống...

Từ nhỏ tới lớn, Tố Diệp đã không có tình cảm sâu đậm đối với ngày Tết Dương lịch, cũng giống như thật ra cô rất ghét lễ Giáng sinh vậy. Vì có đêm Noel, cô mới cảm thấy lễ Giáng sinh khiến người ta đứt ruột đứt gan. Cũng lại vì có ngày lễ nhói lòng ấy, khiến cho cô cảm thấy ngày tết Tây rất gần đó càng trở nên tàn nhẫn.

Cô vẫn rời khỏi nhà của Kỷ Đông Nham. Tuy rằng Kỷ Đông Nham ngàn vạn lần không đồng ý, nhưng cô cứ ở lì nhà anh ta cũng không phải chuyện hay. Thêm nữa, cô rất ghét người khác dùng thân phận và thái độ chăm sóc đối xử với mình. Mấy chuyện rắc rối đó cô tuyệt đối không thể làm được.

Đương nhiên, cô cũng không thể tới nhà của Lâm Yêu Yêu. Sắp tới ngày cô ấy đăng ký kết hôn và làm đám cưới rồi. Cô tới cũng phải chúc mừng Yêu Yêu. Làm gì có ai gây thêm phiền phức cho người ta vào ngày vui trọng đại cơ chứ? Thế nên, khi Lâm Yêu Yêu chủ động gọi điện cho cô, nói với giọng lo lắng, Tố Diệp chỉ khẽ cười, nói với cô ấy rằng: Mình ổn lắm, thật đấy!

Cô cảm thấy khả năng nói dối của mình cũng mạnh ra phết.

Vì ngay cả bản thân cô cũng bắt đầu tin tưởng rằng kỳ thực mình tiếp cận Niên Bách Ngạn là có mục đích. Chỉ có tin vào lời nói dối của mình, cuộc đời sau này của cô mới không quá khổ sở, không phải sao?

Con người trong những lúc cần thiết luôn có bản lĩnh tự lừa mình lừa người. Nếu không cuộc đời ngắn ngủi là thế, khi trong ký ức của bản chỉ rất những khổ đau, vậy thì đối diện bạn cũng chỉ còn một đường thoát.

Cô vẫn chưa muốn chết. Trên đời này vẫn còn rất nhiều người cô lưu luyến, như cậu mợ, như Tố Khải, hay Yêu Yêu...

Tố Diệp tạm thời tới ở tại nhà Tố Khải. Còn đối diện với nét mặt lo âu của cậu mợ, cô cũng chỉ nói một là mình rất ổn, hai là cô đã dâng tro cốt của bố mẹ cho Phật đường rồi mà né tránh chuyện cô đã đem tro thả xuống sông. Cậu mợ nghe xong mới yên tâm phần nào.

Bữa cơm đoàn viên ngày đầu năm, Tố Diệp ăn cùng cậu mợ. Trong bữa cơm, cô cười rất vui vẻ, chỉ có điều không nói nhiều. Thấy nét mặt cô vẫn luôn tươi tỉnh, cậu mợ cũng bớt lo hơn.

Phương Tiểu Bình chuẩn bị cả một bàn thức ăn, còn thoải mái phá lệ cho Tố Đông được uống rượu trắng. Tố Đông cười sung sướng, mắt híp chặt thành một đường thẳng, cầm ly rượu nhỏ lên, nói cười không ngớt.

“Cái con bé này đúng là cứng đầu, tết nhất gọi thêm Bách Ngạn tới đây có phải là vui không? Nếu không nó cũng đón tết một mình. Nhà mình có mỗi ba người, Tố Khải vẫn chưa quay về, làm một bàn tiệc chực cũng không đủ chân!” Phương Tiểu Bình đang ăn dở dang lại bắt đầu huyền thuyên.

Trái tim Tố Diệp cũng nhói lên theo cái tên Phương Tiểu Bình thốt ra. Nỗi đau nhanh chóng lan ra tới đầu ngón tay, khi chạm vào đĩa cũng nảy sinh cảm giác đau đớn. Cô mở miệng, mãi mới nói được một câu: “Thật ra con và anh ấy...”

“Tiểu Diệp à! Con mau gọi điện thoại cho nó đi.” Phương Tiểu Bình không nghe rõ mấy lời nhỏ xíu của Tố Diệp. Bà vỗ vỗ vai cô, nét mặt cũng rất chờ đợi.

Tố Diệp nhìn thần sắc của Phương Tiểu Bình, trong lòng bàng hoàng

về việc mợ đã vui vẻ chấp nhận Niên Bách Ngạn. Rồi cô quay sang nhìn Tố Đông. Ông cũng gật đầu với cô, giục cô đi gọi điện thoại.

Cuộc điện thoại này cô tuyệt đối không thể gọi được.

Cô khẽ liếm môi rồi nói: “Anh ấy cũng phải đón tết với em trai mà, đừng làm phiền anh ấy nữa!”

“Aiya, cái con bé này! Con nói thế là thế nào? Cái gì mà đừng làm phiền anh ấy? Cứ làm như nó là người ngoài không bằng. Hai đứa cũng sắp làm đám cưới rồi, đừng có câu nệ nhiều thế.” Phương Tiểu Bình hào sảng nói: “Hai người đàn ông đón tết với nhau thì vui vẻ sao được? Đến nhà chúng ta tốt biết bao!”

“Mợ! Mợ đừng mong có thêm hai người nữa tới thêm chân mạt chược cho mợ nữa. Con không biết đánh, con nghĩ hai anh em họ cũng không biết đâu.” Tố Diệp cố gắng để thần thái của mình tự nhiên một chút.

Thật ra cô rất muốn nói sự thật với cậu mợ, nhưng đang năm mới thế này làm sao cô nói nổi? Hơn nữa chuyện này phải giải thích với cậu mợ thế nào, nói khi nào cô đều phải suy nghĩ thật kỹ.

“Cũng phải, người ta cũng đều lớn lên ở nước ngoài cả.” Phương Tiểu Bình cười, rồi lại vỗ vai cô: “Không sao! Để mợ dạy hai bọn họ. Bách Ngạn thông minh như thế, em trai nó chắc chắn không ngốc được. Mạt chược là gì chứ, học một loáng là biết liền. Vớ lại, nó lấy con về tức là con rể của nhà này rồi. Sau này mấy dịp lễ tết cũng phải biết tới chơi mạt chược với người mợ này chứ?”

“Mợ! Niên Bách Ngạn, anh ấy... thật sự rất bận!” Khó khăn lắm Tố Diệp mới gọi được cái tên ấy ra, từng hơi thở đau đớn như bị lưỡi cưa lướt qua khoang mũi.

Lúc này Phương Tiểu Bình mới nhớ ra: “Cũng phải, bây giờ Tinh Thạch đang loạn cào cào.” Sau đó mợ nói mấy lời chân thành: “Tiểu Diệp à! Mợ ấy à, lúc trước vẫn luôn phản đối con và Niên Bách Ngạn yêu nhau. Nhưng từ sau chuyện hôm hợp táng, mợ đã phải thay đổi hoàn toàn suy nghĩ về nó rồi. Con không biết đâu, nó tìm con, tìm đến gần phát điên. Sự căng thẳng, bồn chồn đó mợ và cậu con đều thấy rõ. Hôm đó cũng may mà có nó, nếu không cậu mợ cũng chẳng biết nên làm gì mới phải. Nếu không sao người ta hay nói, con gái có giỏi giang đến đâu cũng phải có một người đàn ông làm chỗ dựa. Con nhìn Bách Ngạn xem, vừa nghe tin con tới Hàng Châu là nó lập tức bay qua tìm con, tốt lắm!”

Trái tim Tố Diệp đang rỉ máu, từng giọt từng giọt chảy xuống, rồi lan thành nước mắt.

Tố Đông cũng gật đầu đồng ý: “Trước đây cậu và mợ con đều cảm thấy con tìm một người bình thường, đơn giản là tốt nhất. Nhưng bây giờ nghĩ lại, con yêu nó có lẽ chính là duyên phận ông trời ban cho. Con nói xem, đấy là có Bách Ngạn, nếu đổi lại là người đàn ông khác làm sao có thể nhờ cậy quan hệ khắp mọi nơi, tìm ra con trong thời gian nhanh nhất được?”

“Haiz, cậu mợ đừng nhắc tới Niên Bách Ngạn nữa! Có định ăn cơm nữa không đây? Nguội hết cả rồi!” Tố Diệp và vợ một miếng cơm to ự vào miệng. Chỉ có như vậy mới không để nước mắt chảy xuống.

Phương Tiểu Bình cầm lấy đĩa gỗ gỗ vào bát của cô: “Đến lúc nào rồi mà con vẫn còn gọi Niên Bách Ngạn, Niên Bách Ngạn mãi thế. Con ấy à, chẳng biết thế nào là nữ tính, từ sáng tới tối không biết ý, giờ mà vẫn còn gọi cả họ lẫn tên nó như thế. Con phải biết học hỏi cái cô Bạch Băng trên tivi kia kìa. Tuy rằng cô ta đáng ghét, nhưng vừa nhìn là biết đó là mẫu người đàn ông ưa thích, vừa xinh đẹp vừa

dịu dàng. Bách Ngạn thành đạt như thế, lại còn là thương nhân kinh doanh đá quý, ngoại hình lại cao ráo tuấn tú. Mấy cô gái chủ động nhào vào lòng nó, bám riết lấy nó nhiều vô kể, con đường có lúc nào cũng vô tâm hồ hững như thế.”

Tố Diệp cúi gằm, đáp lại một tiếng buồn bã. Khi nói tiếp, rõ ràng cô đã có ý chuyển chủ đề.

“Thời gian này Tố Khải có tin tức gì không? Lần này không phải nó lại đi biên biệt mấy năm đấy chứ?” Đây có lẽ là nỗi khổ của gia đình có người làm cảnh sát. Trong khoảng thời gian nó chấp hành nhiệm vụ, người nhà cũng sẽ không dám gọi điện hỏi thăm tình hình, tất cả chỉ có thể thông qua cấp trên để biết được tin tức của nó.

Tố Đông nhấp một ngụm rượu rồi nói: “Mọi sự vẫn an lành. Đợt trước liên lạc có chút vấn đề, làm cậu mợ lo muốn chết. Cũng may, Diệp Lan đã kịp thời báo tin cho cậu mợ.”

Tố Diệp kinh ngạc: “Diệp Lan?” Sao con bé liên lạc được với Tố Khải?

Phương Tiểu Bình tắc lưỡi: “Con vẫn chưa biết phải không? Con bé đang ở Vân Nam đấy. Sau khi có được tin tức của Tố Khải, nó đã đặc biệt gọi về báo bình an cho cậu mợ.”

“Hà? Nó đi Vân Nam một mình?”

“Hình như là tự đi!”

Tố Diệp kinh hoàng. Con bé Diệp Lan này cũng liều lĩnh quá đi mất. Làm chuyện này mà cũng không bàn bạc với cô một tiếng, lỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao? Nhưng mà nghĩ lại, khoảng thời gian trước xảy ra quá nhiều chuyện. Cho dù Diệp Lan có tới tìm cô, cô

cũng làm được gì? Chỉ biết khuyên nó đừng đi, nhưng với tính cách của Diệp Lan, nó nhất định sẽ không nghe.

Phương Tiểu Bình thở dài: “ Nói thật lòng, Diệp Lan đúng là một cô gái tốt. Chỉ tiếc là, nó lại con gái của nhà họ Diệp.”

Tổ Diệp thật sự muốn nói với mợ rằng thật ra không sao cả.

Nhưng lời nói ấy chần chừ mãi trong miệng cô vẫn không thể thốt ra.

Thật sự không sao ư?

Cô có cảm giác, cho dù Diệp Hạc Phong đã mất, giữa nhà họ Tổ và nhà họ Diệp luôn tồn tại một khoảng cách, muốn lấp đầy đâu có dễ dàng gì? Giống như cô và Niên Bách Ngạn trước đây. Rõ ràng là đứng đối diện nhau, nhưng không thể hòa nhập vào thế giới của nhau. Ngăn cách giữa cô và anh đâu chỉ là một khoảng cách giản đơn, mà đó là trăm núi ngàn sông...

Quyển 9 - Chương 413: Tôi rất không ổn

Rõ ràng là anh khuấy đảo cuộc sống của cô. Rõ ràng chính tay cô đã kết thúc mối quan hệ này. Tại sao trái tim vẫn đau đến vậy?

Sau khi rời khỏi nhà cậu, Tố Diệp liền về nhà Tố Khải. Khoảng thời gian nó không có ở nhà, gần như cứ vài hôm vợ lại tới dọn dẹp qua một lượt, cô cũng đỡ mất công tìm người giúp việc theo giờ.

Buổi tối, có người gõ cửa.

Tố Diệp cứ tưởng vợ lại tới cảm ràm chuyện gì đó. Cô không suy nghĩ gì, lập tức mở cửa. Ai ngờ ngoài cửa lại là Niên Bách Tiêu đang đeo kính.

Cậu ta đứng dựa bên cạnh cửa, bên ngoài khoác một chiếc áo jacket màu đen kiểu ngắn, bên trong mặc một chiếc áo có mũ màu trắng hiệu AF, có hơi sít lại nơi tên nhãn hiệu. Dưới chân vẫn là chiếc quần bó cũ cùng một đôi boot Dr.Martens. Đằng sau lưng cậu ta đeo một chiếc balo học sinh màu xanh dương. Mái tóc được cắt gọn gàng, đeo thêm một chiếc kính râm điển trai. Cậu ta còn nhai kẹo cao su tóp tép trong miệng. Sau khi thấy cô ra mở cửa, bèn vẫy tay chào cô: “Hi! Dạo này ổn không?”

Có một giây phút Tố Diệp nhầm tưởng mình nhìn thấy Niên Bách Ngạn. Tim cô đập thịch một tiếng. Cũng đừng trách cô lại căng thẳng. Niên Bách Tiêu và Niên Bách Ngạn có chiều cao ngang nhau, đến cả dáng hình cũng y như tạc. Chỉ riêng chiều cao này thôi cũng đủ tạo cho cô rất nhiều áp lực.

Cô nhất thời cứ im lặng đứng ngoài cửa.

Niên Bách Tiêu thấy cô ngẩn ngơ, bèn tháo kính râm xuống, móc vào ngực, nét mặt tỏ vẻ kỳ quặc, rồi giơ tay ra hươ hươ trước mặt cô. Lúc này Tố Diệp mới bừng tỉnh, phản ứng lại: “À, vào nhà đi!”

Niên Bách Tiêu liếc nhìn, thấy phòng khách sạch tới nỗi sàn nhà có thể làm gương soi, rồi lại nhìn xuống đôi giày của mình, bèn nói một câu bằng thứ tiếng Anh đẹp và có phần quyến rũ: “Tôi có cần cởi giày không? Giày của tôi đi rất mất công.”

“Không cần đâu!” Về tứ hợp viện cũng có thấy cậu ta cởi giày đi vào nhà đâu, tới đây lại ra vẻ lịch sự.

Thế là Niên Bách Tiêu nghênh ngang đi vào. Cậu ta ngắm nghía khắp nhà một lượt rồi huýt sáo với vẻ khoa trương: “Không tồi! Tuy rằng không được to như ở Sanlitun nhưng bố cục rất đẹp.”

Lần gặp mặt này, thái độ của cậu ta với cô có vẻ khách khí hơn rất nhiều.

Tố Diệp cũng chẳng hơi đâu sửa chữa lại câu nói tiếng Trung của cậu ta. Thấy cậu ta cứ lượn qua lượn lại chóng cả mặt, cô bèn bảo cậu ta ngồi xuống, rồi bung lên một đĩa hoa quả.

“Sao cậu lại tìm tới đây?”

Niên Bách Tiêu cầm giấy ăn lên lau tay, rồi cầm lên một quả măng cụt, hơi dùng sức một chút để tách nó ra: “Tôi tới tìm Kỳ Đông Nham, Kỳ Đông Nham nói chị tới nhà mợ. Thế là tôi lại tới tìm mợ. Mợ chị thật là nhiệt tình, lập tức nói cho tôi biết địa chỉ, thậm chí còn đưa cho tôi cả chìa khóa ở đây.”

Nói rồi cậu ta ăn một múi măng cụt. Măng cụt quá chua làm cậu ta nhe răng lè lưỡi.

Tố Diệp nghe xong tròn tròn hai mắt: “Đưa chìa khóa cho cậu?” Trời đất ơi, mợ đang làm cái gì không biết?

Niên Bách Tiêu uể oải rút chìa khóa từ trong túi quần ra, đứng đưa trước mặt cô: “Bảo tôi đưa cho anh tôi, nói là chị ở đây một mình cô ấy không yên tâm.”

“Đưa cho tôi!” Tố Diệp giật nảy mình, vội vàng giật lại chiếc chìa khóa.

Niên Bách Tiêu nuốt mấy múi măng cụt còn lại, như đùa như thật: “Không đưa cho anh ấy sao?”

Tố Diệp cảm thấy kỳ lạ, sau khi cất chìa khóa đi bèn nhìn cậu ta: “Không phải cậu không biết tôi và anh trai cậu đã chia tay rồi đấy chứ?”

Niên Bách Tiêu nhún vai: “Nhìn nét mặt của anh ấy là tôi đoán ra rồi. Nhưng anh ấy không nói với tôi. Nếu cả chị cũng nói vậy thì chắc là thật rồi.”

“Tôi vẫn luôn lợi dụng anh trai cậu, thế nên tôi chính là loại đàn bà như cậu vẫn nói.”

Niên Bách Tiêu bật cười, như nghe thấy câu chuyện cười khôi hài nhất quả đất: “Chị lợi dụng anh tôi có liên quan gì tới tôi?”

Tố Diệp sửng người.

“Tố! Chị phải biết. Anh trai tôi là anh trai tôi, tôi là tôi. Giữa hai người
rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chẳng liên quan chút nào tới tôi cả.”
Chẳng biết từ bao giờ, xưng hô của cậu ta với cô đã sự thay đổi,
không còn gọi cô là “này nọ” như trước kia nữa.

Tố Diệp cụp mắt.

“Chẳng phải cậu luôn cảm thấy tôi là tình nhân được anh trai cậu bao
nuôi sao?”

“Thực tế là chị đã đá anh tôi rồi.” Niên Bách Tiêu nhin cười.

Tố Diệp thấy vậy lại càng nghi hoặc: “Trông cậu có vẻ rất sung
sướng trên nỗi đau của người khác?”

Niên Bách Tiêu so vai, không nói gì.

“Cậu có hận người nhà họ Diệp không?” Tố Diệp bất thành linh hỏi
một câu.

Niên Bách Tiêu có vẻ rất nghiêm túc: “Không thích, cực kỳ không
thích!”

“Vì bố mẹ cậu ư?”

Niên Bách Tiêu suy nghĩ rồi nói: “Càng vì anh ấy. Tôi không hiểu tại
sao anh ấy phải bán mạng cho Tinh Thạch?”

“Thế nên cậu hận luôn cả anh trai mình?”

“Không, tôi hận anh ấy vì nguyên nhân khác.” Ánh mắt Niên Bách
Tiêu tối đi đôi chút.

Tố Diệp nhìn lên, đợi cậu ta nói tiếp.

Ai ngờ Niên Bách Tiêu không định nói cho cô nghe, mà hỏi ngược lại: “Vậy đứa bé đâu?”

“Tại sao tôi phải giữ lại con của anh trai cậu?” Thanh âm của Tố Diệp chuyển lạnh.

Niên Bách Tiêu nhìn cô rất lâu, rồi bưng tỉnh ngộ: “Cũng tức là, anh tôi biết chuyện chị phá thai?”

Tố Diệp trầm mặc.

Thấy vậy, Niên Bách Tiêu cũng ít nhiều có thể đoán ra tình hình đại khái. Cậu ta lắc đầu: “Tố! Chị làm vậy... nói thế nào nhỉ, ở nước ngoài là phạm pháp đấy.”

“Cậu sai rồi. Ở nước ngoài khi nào chưa có tim thai thì vẫn chưa phải là phạm pháp, có tim thai rồi mà vẫn phá mới là phạm pháp.”

Niên Bách Tiêu ngậm miệng: “Được rồi, tôi nói không lại chị.”

“Cậu có thể ghét tôi.”

Niên Bách Tiêu cười: “Trước nay tôi vẫn rất ghét chị, thế nên, có ghét thêm cũng chẳng ghét hơn được tới đâu.”

“Tôi đã phá đứa con của anh trai cậu, cậu vẫn còn nói nói cười cười với tôi được sao?”

Niên Bách Tiêu nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quặc: “Chị có phá con của tôi đâu.”

Tố Diệp ghen lời.

Niên Bách Tiêu cầm lấy một quả quýt. Sau khi bóc vỏ xong, cậu ta nhét hơn nửa quả vào miệng, làm Tố Diệp nhìn mà sợ phát khiếp. Cô hỏi: “Sao trông cậu giống dân tị nạn mới ra thế?”

“Đây gọi là người sống trên đời, sống sung sướng trước mắt mới là quan trọng nhất. Có gì ăn thì cứ ăn, có gì chơi thì cứ chơi.” Niên Bách Tiêu giảng cho cô một bài rồi đứng dậy. Cậu ta vung tay một cái, vỏ quả quýt rồi chuẩn xác vào trong thùng rác. Cậu ta vẫy tay về phía cô: “Đi thôi!”

“Đi?” Đi đâu cơ chứ?

Niên Bách Tiêu bước tới kéo cánh tay cô, chuyển sang nói tiếng Trung: “Con người đặc ý thì phải hưởng thụ hết sung sướng, câu này tôi nói đúng chưa?”

“Đúng thì đúng rồi, nhưng cậu với tôi hình như không có chuyện gì đặc ý thì phải? Niên Bách Tiêu, cậu dùng sai ngữ cảnh rồi.”

“Mặc kệ nó! Chúng ta đi uống rượu đi!” Niên Bách Tiêu nói rồi phản ứng lại: “À, sức khỏe của chị không cho phép. Thế này đi. Cứ coi như chị đi uống rượu cùng tôi. Chị uống... ừm, sữa vậy!”

Lúc này Tố Diệp làm gì còn tâm trạng đi chơi? Cô lắc đầu.

“Come on! Thoải mái lên chút đi!” Cậu có nói tiếng Anh và tiếng Trung lẫn lộn: “Nếu tâm trạng của chị rất tệ, chị bằng cứ bộc phát hết ra ngoài đi.”

Tố Diệp chần chừ, một lúc lâu sau mới gật đầu.

“Cậu đợi tôi, tôi thay bộ quần áo!”

Niên Bách Tiêu cười, rồi giơ biểu tượng ok lên với cô.

“Này...” Cậu ta lại gọi giật cô lại.

Tố Diệp dừng bước.

“Hay là chị cứ đưa chìa khóa nhà này cho tôi đi. Lỡ như chị nghĩ quần, chơi trò tự sát gì đó, tôi cũng không cần phá cửa vào.” Niên Bách Tiêu nói như đùa như thật.

Tố Diệp cầm chìa khóa, lắc lắc: “Chiếc chìa khóa này, tôi dám đưa, chưa chắc cậu đã dám nhận.”

“Tại sao?”

Tố Diệp chỉ vào bức ảnh trên tường: “Có biết em trai tôi làm nghề gì không?”

“Nghe nói rồi, cảnh sát.”

“Phải nói chính xác là cảnh sát chống ma túy, truy quét ma túy đấy.”
Tố Diệp lắc lắc chìa khóa: “Nơi đây rất nguy hiểm, chưa biết chừng hôm nào đó sẽ bị lũ tội phạm ma túy báo thù cho nổ tung đấy!”

Niên Bách Tiêu nuốt nước bọt, hắng giọng: “Tôi bỗng nhiên cảm thấy... chị vẫn nên giữ chìa khóa là hơn.”

Tố Diệp mím môi cười khế rồi đi vào phòng thay đồ.

Niên Bách Tiêu đi từng bước tới trước bức ảnh, nhìn Tố Khải mặc bộ cảnh phục trên đó, chép miệng lắc đầu: “Đẹp trai thế này mà lại phải

tiếp xúc với bọn tội phạm ma túy, đáng tiếc thật!”...

Khoảng thời gian này Lâm Yêu Yêu cứ bồn chồn không yên, không hiểu là vì sao. Càng gần tới ngày đăng ký kết hôn cô lại càng cảm thấy không yên tâm. Khoảng thời gian này, Đinh Tư Thừa cũng năng chạy qua chạy lại nhà cô, bàn bạc với cô chi tiết về việc tổ chức hôn lễ. Anh biết bố mẹ cô rất không hài lòng hôn sự này, nhưng vẫn chủ động gọi điện cho họ, có chuyện gì cũng nói hết với bố mẹ.

Như vậy thì, thực ra anh cũng là một người đàn ông có trách nhiệm.

Vốn dĩ Lâm Yêu Yêu định hẹn Tố Diệp cùng đi mua sắm, chuẩn bị một ít đồ dùng cho đám cưới. Nhưng lúc cô gọi điện thoại cho Tố Diệp, thấy tâm trạng của cô ấy không tốt lắm nên cũng thôi. Cô làm chuyện vui, mà bố Tố Diệp lại vừa mới qua đời, thế nên cô sợ Tố Diệp nghĩ nhiều.

Trời tối rất nhanh.

Khi cô ra khỏi trung tâm thương mại thì đường phố đã lên đèn.

Đang trong dịp Tết, các cửa hàng đều có sự kiện, cũng thúc đẩy không khí bắt xe xung quanh trở nên rất tồi tệ. Lâm Yêu Yêu xách túi lớn túi nhỏ đứng ở đầu đường, sau khi nhìn thấy hai chiếc xe taxi còn trống thì vội vàng giơ tay ra, liều mạng vẫy.

Chiếc xe cũng dừng lại, nhưng cô còn chưa kịp bước lên, đã thấy một thằng nhóc từ đằng sau xông tới, vội lên xe trước. Cô tức đến nổi dậm chân bình bịch, thò đầu vào cửa xe hét lớn: “Đồ đàn bà!”

Thằng nhóc đó chẳng hề biểu cảm gì, rút gương ra chỉnh lại mái tóc bị gió thổi tung.

Người tài xế nhìn Lâm Yêu Yêu bằng ánh mắt lực bất tòng tâm rồi đạp ga một cái, chiếc xe phóng đi mất.

Lâm Yêu Yêu lăm bắm mãi, đang chuẩn bị rút di động ra gọi taxi thì bỗng từ đâu một chiếc xe im lặng trượt tới bên cạnh cô. Cô buông điện thoại xuống, nhìn kỹ mới thấy chiếc xe này hơi quen mắt.

Cửa xe từ từ hạ xuống, để lộ ra gương mặt tiều tụy vô cùng của Diệp Uyên.

Nhờ ánh sáng của đèn đường, cô mới thấy gò má Diệp Uyên gầy sọp hẳn đi. Đôi mắt anh đỏ quạch. Anh dừng xe, mở cửa bước xuống, đi tới trước mặt Lâm Yêu Yêu, hờ hững hỏi một câu: “Em xách nhiều đồ như vậy, tại sao hẳn ta không tới đón em?”

Lâm Yêu Yêu không nghĩ có thể chạm mặt anh, do dự đáp: “Anh ấy còn một khách hàng, không đi được.” Thấy anh có vẻ mệt mỏi, cô thở dài hỏi: “Gần đây anh thế nào rồi?”

Chuyện nổi bộ Tinh Thạch có biến động cô biết rất rõ. Hội đồng quản trị được “thay máu”. Người đàn ông trước mắt cô đây đã trở thành cổ đông lớn nhất của Tinh Thạch, nhưng lại giao thực quyền cho Niên Bách Ngạn. Bây giờ xem ra, khoảng thời gian này anh cũng không tới công ty hàng không làm việc, biến cố của nhà họ Diệp có vẻ là một sự đả kích không nhỏ đối với anh.

Diệp Uyên không đáp, mà giơ tay xách đồ giúp cô, nói một câu: “Anh đưa em về!”

“Không cần đâu!” Cô cảm thấy anh nên được nghỉ ngơi, đã thế này rồi còn lái xe?

Ánh mắt Diệp Uyên rất lãnh đạm: “Giờ này rất khó bắt xe.”

“Thật sự là không...”

Diệp Uyên mặc kệ lời cô nói, xách hết đồ cô mua rồi quay người đi về phía xe. Cô hết cách, đành đi theo phía sau anh. Xung quanh cũng có những cô gái đang đứng đợi xe, đều tập trung nhìn hết cả về phía này.

Những ánh mắt đó khiến cô cảm thấy ngượng ngập vô cùng.

Diệp Uyên cho hết toàn bộ đồ vào trong cốp, sau đó lên xe. Sau khi cô thắt dây an toàn xong xuôi, anh mới khởi động xe.

Chiếc xe đi thẳng, rời khỏi khu phố tấp nập.

Đèn đường nhuộm một màu giá lạnh, từng vòng tròn sáng đập lên cửa xe, như những bước đi của thời gian, khiến người ta chột hoảng hốt.

Trong xe rất im lặng. Diệp Uyên không nói gì. Lâm Yêu Yêu cũng không biết nên nói gì để an ủi anh, để anh cố nén đau thương. Cô cứ cảm thấy nói mấy lời ấy có phần giả tạo.

Nhưng Diệp Uyên vẫn lên tiếng trước. Anh nói: Còn hai ngày nữa em đăng ký kết hôn rồi, chúc mừng em!

Lâm Yêu Yêu cảm thấy câu này được nói ra từ một người vừa mới mất bố cô không nhận nổi, nhưng vẫn gượng gạo nói một câu cảm ơn.

Cứ thế, chiếc xe đi về hướng nhà cô.

Nhưng khi gần tới lối rẽ vào nhà cô, Diệp Uyên bất ngờ cho xe đi

chậm lại, cuối cùng dừng hẳn.

Lâm Yêu Yêu không hiểu, quay đầu nhìn anh.

Tay Diệp Uyên đặt lên vô lăng. Anh cúi đầu, từng đường nét trên gương mặt hơi nghiêng vô cùng rõ ràng. Một lúc lâu sau, anh nhìn thẳng về phía trước, bất lực nói một câu: “Yêu Yêu! Tôi rất không ổn!”

Trái tim Lâm Yêu Yêu không hiểu sao bỗng thắt lại, như có một chim nhỏ đang đậu lên đó, rồi rĩa thật mạnh vào tim cô vậy. Mỗi một lúc, cô mới lên tiếng: “Chuyện của chủ tịch... những người làm nhân viên như bọn em khi biết cũng rất thương tiếc. Em không biết nên khuyên nhủ anh thế nào, chỉ mong anh có thể lấy lại tinh thần. Dẫu sao chúng ta vẫn phải tiếp tục sống!”

Nếu đổi lại là Tố Diệp, cô sợ mình cũng chẳng biết phải an ủi thế nào. Nhưng cô sẽ ôm lấy Tố Diệp, để mặc cho cô ấy được khóc. Còn cô sẽ lặng lẽ đưa khăn giấy cho cô ấy. Nhưng Tố Diệp không cho cô cơ hội ấy.

Diệp Uyên siết mạnh vô lăng, rồi quay mặt sang, nhìn về phía cô: “Đừng vội về nhà như vậy, đi uống rượu với tôi, được không?”

Lâm Yêu Yêu há hốc miệng. Cô không muốn đi cho lắm. Máy nơi như quán bar cô chỉ tới khi có Tố Diệp, thế nên lòng không nghĩ ngợi gì khác. Cô chưa bao giờ đi cùng một người đàn ông tới quán bar, thế nên không biết anh sẽ uống tới mấy giờ.

Nếu là bình thường cô sẽ từ chối một cách quả quyết. Nhưng ánh mắt gần như cầu xin và giọng nói mỗi một của Diệp Uyên khiến cô động lòng trắc ẩn, nhất thời không nỡ chối từ.

Nhớ lại cảnh lúc anh bế mình vội vã tới bệnh viện, cô thở dài, rồi khẽ gật đầu: “Nhưng... anh không được uống quá nhiều.”

Diệp Uyên nhìn sâu vào mắt cô sau đó lập tức cho xe chạy. Chiếc xe quay đầu, đi về hướng ngược lại.

Về đêm, tại cửa Công Thể Bắc, biển hiệu của quán bar MIX vô cùng rực rỡ. Ở đây tụ tập rất nhiều thanh niên nam nữ, tới để giải trí hết mình.

Sau khi cùng Niên Bách Tiêu đi vào, Tố Diệp tìm cho mình một chỗ ngồi khá khuất. Đang đúng giờ đông khách, tiếng nhạc xập xình đình tai nhức óc. Cô luôn cảm thấy đầu óc căng ra, choáng váng, lúc này mới cảm thán mình già thật rồi.

Niên Bách Tiêu nghĩa khí gọi cho cô một cốc sữa. Cô thấy kỳ lạ, không ngờ cậu ta vẫn tìm được sữa ở mấy nơi thế này. Niên Bách Tiêu vỗ vai cô như một người anh em, nói to: “Tôi ra ngoài mua về đấy!”

“Chỗ này không cho mang đồ uống bên ngoài vào mà.”

Niên Bách Tiêu cười hì hì: “Chị coi nhân viên ở đây là lũ ngốc sao? Cái giá để tôi có thể mua sữa ở bên ngoài về là phải tốn thêm mấy trăm đồng mua thêm một suất ăn.”

Tố Diệp tròn tròn mắt. Chẳng mấy chốc cô đã nhìn thấy người phục vụ mang rượu và đồ ăn lên.

Hai chai rượu ngoại, bốn chai bia, cộng thêm một đĩa hoa quả.

Tố Diệp chỉ vào một bàn đầy ắp rượu bia: “Làm sao cậu uống hết được? Nói trước nhé, tôi không mời đâu đấy.”

“Đợi chị bỏ tiền ra có khi “dưa chuột” cũng héo rồi.” Niên Bách Tiêu nói một câu tiếng Trung, nét mặt khó xử.

Tố Diệp lắc đầu, sửa chữa: “Đó gọi là “đậu đũa” cũng héo.”

“Không quan trọng!” Nói rồi, động tác của Niên Bách Tiêu cũng rất nhanh lẹ, mấy chai rượu đều được mở ra cả.

“Cậu điên rồi à?”

Niên Bách Tiêu cười: “Đừng lãng phí “thiên thời địa lợi”!”

Tố Diệp chẳng biết làm sao.

Sự thật chứng minh, cùng Niên Bách Tiêu tới mấy chỗ như thế nào rất bực bội.

Tố Diệp nghĩ mãi vẫn không hiểu dưới ánh đèn hỗn loạn thế nào, sao vẫn có những cô gái tinh mắt đến thế. Chỉ trong một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, đã có mười mấy cô gái nóng bỏng chủ động bê rượu đi tới, lần lượt bắt chuyện với Niên Bách Tiêu.

Niên Bách Tiêu còn nhỏ, đúng vào giai đoạn tràn trề sức sống, lại cộng thêm điều kiện ngoại hình nổi bật của cậu ta, khiến rất nhiều cô gái trẻ mê mẩn cũng là chuyện bình thường. Nhưng mấy cô gái này quả thực cũng bạo dạn quá đấy.

Niên Bách Tiêu hoàn toàn thể hiện tình cảm của lãng tử, không hề từ chối bất kỳ cô gái nào chủ động ôm ấp. Họ mời rượu là cậu ta uống. Nhưng các cô gái đó mà đưa ra lời mời, là cậu ta lập tức ôm lấy Tố Diệp ngồi bên, cười hì hì nói với họ: “Thật ngại quá, tôi có bạn gái rồi!”

Gương mặt Tố Diệp gần như đã bị ánh mắt sắc như dao của các cô ấy chọc thủng lỗ chỗ.

Đợi các cô gái đi rồi, Tố Diệp mới nhìn Niên Bách Tiêu, nói với vẻ bất lực: “Cậu kéo tôi tới đây chỉ để trêu đùa tôi phải không? Tôi thấy cậu muốn chứng minh cho tôi thấy mình nổi bật thế nào thì đúng hơn!”

Niên Bách Tiêu: “Tôi thật lòng muốn ở bên cạnh chị.”

Tố Diệp không thừa nhận câu nói với vẻ thành thật đó của cậu ta.

Quả đúng như thế. Câu nói của Niên Bách Tiêu còn chưa kịp nguội, cậu ta đã xông tới sàn nhảy, vây kín xung quanh toàn là những em gái nhiệt tình, rực lửa, ai nấy cũng nhào vào lòng cậu ta.

Xung quanh hỗn tạp, chỉ có mình Tố Diệp là yên lặng.

Cô giơ tay lên chống cằm, nghiêng đầu dựa vào nguồn sáng tìm kiếm bóng Niên Bách Tiêu.

Thật ra cũng không cần quá mất công. Nơi có Niên Bách Tiêu luôn là nơi tập trung nhiều các cô gái nhất, nên cô có thể dễ dàng biết được vị trí của cậu ta. Cậu ta nhảy múa rất giỏi. Gương mặt góc cạnh rõ ràng, bờ môi hơi mỉm cười. Có một khoảnh khắc cô lại nhìn nhầm cậu ta thành Niên Bách Ngạn.

Lúc này chắc là trong lòng anh cũng không thiếu gái đẹp.

Giống như mọi nói. Người đàn ông như Niên Bách Ngạn, bên cạnh không thể nào thiếu phụ nữ được.

Đúng vậy. Rõ ràng là anh khuấy đảo cuộc sống của cô. Rõ ràng

chính tay cô đã kết thúc mối quan hệ này. Tại sao trái tim vẫn đau đến vậy?

Cô gọi người phục vụ tới, lấy một ly nước ấm để làm dịu cảm giác đau đớn từ tim đã lan tới tận dạ dày.

Chẳng mấy chốc, một ly nước ấm được bê tới. Ngay lúc đó, tầm mắt cô cũng bị che chặt.

Cô ngẩng đầu lên, là một người đàn ông xa lạ.

“Có ai không?” Anh ta hỏi.

Đó là một thanh niên khoảng hai tư, hai lăm tuổi, trông khá khôi ngô, toát lên một vẻ vô lại.

“Có người!” Tố Diệp cúi đầu uống nước, lãnh đạm đáp một câu.

Cậu ta vẫn còn muốn nói gì đó, cô lại bổ sung thêm: “Tôi chỉ thích chơi phụ nữ thôi!”

Người đàn ông ngăn người giây lát, sau khi buông một câu “Đồ thần kinh!” thì chạy xa như một làn khói.

Tố Diệp thở dài. Cô đúng là một đứa thần kinh, có sai đâu!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Tố Diệp đã phải đuổi tầm năm, sáu người. Có thanh niên, có trung niên, có người đẹp trai, có người hói đầu... Cô thấy mình lớn tuổi thật rồi, chẳng còn đủ sức nói thêm mấy câu thừa thãi với đám người ấy.

Cho tới khi gặp mấy người dai dẳng nhất.

Xem ra là thường xuyên ăn chơi chốn này. Đó là ba cậu nhóc nói năng tùy tiện. Một trong số đó trên người còn có hình xăm, hình như là đại ca của bọn họ. Cậu ta cọt nhả ngồi xuống bên cạnh cô: “Người đẹp! Cùng đi ăn đêm nhé, thế nào?”

“Đau dạ dày, lạt miệng!”

“Đau dạ dày à? Không sao, anh mua thuốc cho em.” Cậu nhóc có hình xăm sát lại, vòng tay ôm lấy eo cô.

Tố Diệp chau mày, giơ tay hất tay cậu ta ra: “Mau đi đi! Đừng làm phiền tôi!”

“Yo! Nóng tính quá nhỉ!” Cậu nhóc không tức giận mà bật cười, đụng chạm vào cô: “Đừng thế! Có chuyện gì không vui thì cứ nói với anh.”

Sự nhấn nại của Tố Diệp đã lên tới cực điểm: “Cút ngay!”

“Rắn phải không? Anh để mắt tới em là nể mặt em lắm rồi, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.” Cậu nhóc giữ chặt cánh tay Tố Diệp, nhân cơ hội đó kéo cô vào lòng mình.

Phía sân khấu, tuy rằng vẫn đang nhảy nhót nhưng ánh mắt Niên Bách Tiêu chốc chốc lại nhìn về phía Tố Diệp bên này, sợ rằng có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra. Cậu cũng đã nhìn thấy mấy gã đàn ông bu xung quanh cô như ong thấy phấn hoa, nhưng cũng chỉ lịch sự hỏi han mấy câu rồi đều bỏ đi.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, cậu đột ngột dừng lại.

Đầu mày nhíu chặt.

Mấy cô gái xinh đẹp bên cạnh nhiệt tình xoay qua xoay lại trong lòng

cậu. Cậu bực bội đẩy họ ra, dán chặt mắt về phía Tố Diệp. Khi thấy ba gã đó động tay động chân với cô, cậu thực sự nổi điên, sai bước xuyên qua đám người đang nhảy múa. Khi đi qua mấy chỗ ngồi, cậu nhặt một chai rượu lên rồi xông về phía họ.

Khi thằng nhóc ấy đang kéo Tố Diệp vào lòng. Niên Bách Tiêu vừa hay cũng đã đi tới, giơ chai rượu đập vào đầu kẻ đó: “Cụ mày!”

Chai rượu tan nát trên đầu người này.

Đối phương kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất, nằm ôm đầu, nét mặt bàng hoàng. Sau khi hiểu ra là chuyện gì thì hắn ta giận tím mặt, chỉ vào Niên Bách Tiêu: “Mày muốn ăn đập phải không?”

Hai đứa còn lại thấy vậy cũng xông lên.

Niên Bách Tiêu đánh lộn với bọn chúng. Gã thanh niên ngã xuống đất cũng nhào tới, nhặt một chai rượu lên định đập vào Niên Bách Tiêu. Nhưng bỗng một tiếng “choang” vang lên, hắn ta lại ăn thêm một chai rượu nữa vào đầu.

Lần này hắn ta ngã xuống đất không gượng dậy nổi nữa, ôm lấy vầng trán chảy đầy máu, kêu gào đau đớn.

Niên Bách Tiêu nhìn thấy Tố Diệp đang cầm một mảnh vỡ trong tay.

“Con bà nó, thích chết rồi...” Hai đứa còn lại đồng loạt lên tiếng.

Ánh đèn lập lòe giao hòa vào nhau với tốc độ chóng mặt. Gương mặt của những nam nữ thanh niên trên sàn nhảy và dưới các bàn cũng lúc ẩn lúc hiện. Trên bàn DJ hào hoa, một anh chàng đẹp trai lai Tây, đeo một chiếc tai nghe khoa trương, lắc lư cơ thể của mình một cách sống động theo tiết tấu xoay đĩa của mình.

Cùng với tiếng nhạc, là các trạng thái điên cuồng của các thanh niên nam nữ. Đêm quá đẹp, bóng người cùng mùi rượu hết như một bóng ma, lúc tỏ lúc mờ, hoàn toàn phóng thích bản tính của mình trong hoàn cảnh rối loạn, điên rồ, hoàn toàn vứt bỏ lớp mặt nạ ban ngày mình vẫn đeo.

Mọi người đều quá hưng phấn, chẳng ai chú ý tới một góc đã xảy ra đánh lộn. Chỉ có những người khách ngồi gần đó là kêu lên thất thanh, nhưng chẳng mấy chốc tiếng kêu ấy cũng bị tiếng nhạc ồn ào nhấn chìm. Bất luận màn đánh nhau này gây ra một khung cảnh hỗn loạn cỡ nào, cũng không thể đo với cái cuồng dã của sàn nhảy.

Trong hoàn cảnh ấy, e là có giết người cũng chẳng ai chú ý.

Hành vi của Tố Diệp hoàn toàn kích động hai người còn lại. Thấy đại ca nằm dưới sàn, như một con chuột bị người dẫm đứt đuôi, không ngừng lăn lộn, bọn chúng đều tiện tay vớ lấy những bình rượu, vừa kêu gào vừa xông về phía Tố Diệp.

Niên Bách Tiêu đương nhiên không thể khoan tay làm ngơ. Cậu lao vút lên như một mũi tên. Chỉ có điều, cậu quên mất rằng mình đã từng là một bại tướng dưới tay Tố Diệp. Ngón tay cậu ta còn chưa kịp nắm vạt áo của bất kỳ ai, khi ánh đèn lướt qua phía bên này, cậu ta đã trợn trừng mắt nhìn Tố Diệp túm chặt lấy cổ áo của kẻ đó, nhanh chóng giơ chân lên, đầu gối húc mạnh vào bụng hấn ta. Gương mặt hấn ta khi đó nhăn tít lại như đồng giấy vệ sinh bị người ta vo viên. Tiếng kêu của hấn ta cũng bị tiếng nhạc lấp mất. Nhân lúc hấn ta khom lưng ôm bụng, Tố Diệp đã nhanh nhẹn giơ tay lên, tung một cú đấm rất mạnh lên mặt hấn.

Kẻ đó nhất thời đứng không vững, lão đảo đập vào chiếc bàn bên cạnh, khiến cho khách ngồi tại đó chạy tán loạn.

Đồng thời lúc này, Tố Diệp lại thoát một cái, nhảy bèn tránh được đòn tấn công của gã đàn ông thứ ba mặc áo đỏ. Chai rượu xoẹt qua một ít tóc trên đầu cô. Ngay sau đó cô xoay ngược lại, giữ chặt cánh tay đang cầm chai rượu của hắn ta, tiếp tục giơ chân, đá mạnh vào bụng hắn.

Người đàn ông áo đỏ ôm bụng gục xuống đất.

Gã đàn ông vừa bị đâm vào bàn bên tiếp tục tấn công lần nữa. Hắn ta như một con quái thú bị chọc tức, bổ nhào về phía Tố Diệp. Tố Diệp liếc mắt, rồi né nhanh. Tay cô vồ lấy, hắn ta còn chưa kịp phản ứng đã bị cô quật ngã.

Niên Bách Tiêu thấy vậy làm điệu bộ thảm thương không nổi nhìn. Cậu giơ tay lên che mắt. Quá thảm rồi anh ơi! Cậu ta biết mùi vị khi bị Tố Diệp quật ngã. Ngày xưa không ít lần Tố Diệp làm vậy với cậu.

Sau khi hắn ngã xuống đất, Tố Diệp vẫn chưa chịu buông tay. Cô còn bước tới bồi thêm mấy nhát bằng giày cao gót. Đối phương đau đớn, kêu thảm thiết. Hai người còn lại cũng chẳng khá khẩm gì. Tố Diệp xông tới như đang phát tiết, nhặt hết những chai rượu còn chưa vỡ dưới đất, tạt thẳng lên ba người họ.

Vừa tạt vừa đá túi bụi.

Những người khách xung quanh nhìn thấy cảnh ấy đều ngây ngốc. Bọn họ không ngờ một cô gái bé nhỏ, xinh xắn, ra tay lại nhanh lẹ, tàn độc tới vậy.

Cả quá trình, Niên Bách Tiêu đều không ra tay giúp đỡ. Thực tế là cũng chẳng tới phiên cậu giúp. Điều này khiến cậu ít nhiều cảm thấy mất mặt vô cùng. Nghĩ bụng, một người đàn ông đội trời đạp đất như

mình, lại cao lớn vạm vỡ, thế mà ba tên lưu manh nằm rạp dưới đất kia lại không phải do mình đích thân ra tay, điều này quả thực đã đủ kích nghiêm trọng lòng tự trọng của cậu.

Nhưng cậu cũng nhìn rất rõ. Tổ Diệp hoàn toàn coi ba cậu nhóc kia như bao cát để trút giận, chỉ muốn được tóm lấy họ, bắn qua bắn lại như mấy viên bi. Khi từng nhát giày đá lên người họ, gương mặt xinh đẹp cũng nhăn lại đầy hung dữ.

Khi nhìn thấy bảo vệ vội vã chạy tới phía họ, Niên Bách Tiêu sợ sinh chuyện thị phi, vội vàng tiến tới kéo Tổ Diệp, nhặt chiếc túi xách rơi dưới đất của cô lên, lập tức kéo cô chạy.

Đằng sau là tiếng nhạc vang dội xen lẫn tiếng hét nhỏ như con kiến của đám bảo vệ.

“Chặn họ lại! Không được để họ chạy mất!”

Nhưng tiếc là tới khi đám bảo vệ ngoài cửa nhận được tin thì Niên Bách Tiêu đã kéo Tổ Diệp chạy ra ngoài MIX, chạy về phía bãi đậu xe.

Có một người bảo vệ xông theo ra ngoài rất nhanh.

Niên Bách Tiêu vội vàng kéo Tổ Diệp vào giữa những chiếc xe, ngồi sụp xuống, né tránh ánh mắt của anh ta.

Dọc đường Công Thể Bắc có không ít thanh niên đi chơi đêm đi đi lại lại. Dần dần cũng làm loãng tầm kiểm tìm của người bảo vệ.

Niên Bách Tiêu lúi ra sau xe, thò đầu lên nhìn. Cuối cùng, sau khi thấy người bảo vệ đã bỏ đi, cậu mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi sụp lên xuống đất, dựa vào xe, điều chỉnh lại hô hấp của mình.

Tố Diệp cũng chạy học tốc, giờ thở hổn hển, thấy vậy bèn hỏi: “Đi chưa?”

Niên Bách Tiêu gật đầu, một lúc sau mới quay sang nhìn cô, vừa lắc đầu vừa cười.

Tố Diệp không hiểu cậu ta đang cười chuyện gì.

“Chị lợi hại thật đấy!” Cậu ta giơ ngón cái lên trước mặt cô: “Một đánh ba, chị hoàn toàn có thể giết chết đàn ông trong khoảnh khắc.”

Tố Diệp lườm: “Cậu mà còn tự nhận là đàn ông à? Lúc đánh nhau cậu chạy đi đâu rồi? Đứng đực một bên như khúc gỗ vậy. Ai không biết còn tưởng cậu đang đứng xem trò vui đấy.”

Niên Bách Tiêu giơ tay lên thề thốt: “Có Thượng đế chứng giám, tôi thật sự muốn giúp chị nhưng thực tế một mình chị có thể chống đỡ được ba gã đàn ông. Tôi dây vào chẳng phải thêm vướng chân vướng tay sao? Lỡ như chị đang đánh hăng, làm tôi bị thương thì sao?”

“Nguy biện!” Tố Diệp lẩm bẩm, rồi xoa xoa cổ tay đau nhức. Đáng chết! Xương khớp của cô giờ nhức mỗi kinh khủng, đúng là già quá rồi!

Niên Bách Tiêu uể oải hỏi: “Chị cảm thấy ba gã đó có nhớ mặt chúng ta không?”

“Tối như vậy, lại còn đông người nữa. Họ không nhớ nổi đâu. Sao, cậu sợ à?” Tố Diệp châm chọc.

Niên Bách Tiêu trừng mắt lườm cô, nói một câu tiếng Trung chuẩn

xác: “Tôi lo chị phải lãnh hậu quả thôi.” Nói rồi cậu giơ tay hươ hươ: “Đều có camera giám sát cả đấy. Đối phương muốn tìm chúng ta là chuyện dễ như trở bàn tay.”

“Yên tâm đi! Mấy chuyện này thường xuyên xảy ra trong quán bar, làm sao họ quản lý hết được.”

“Ý tôi là bã gạo kia.” Niên Bách Tiêu khó xử.

Tố Diệp dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cậu ta: “Niên Bách Tiêu! Cậu có tương lai một chút được không? Ba đứa đó cùng lắm chỉ là bọn lưu manh. Cậu bị gây đánh trúng đầu rồi à? Ba bọn chúng vốn dĩ là muốn gây gỗ.”

Niên Bách Tiêu bị cô trách móc, hoàn toàn mất hết thể diện. Cậu ta mất mặt ngữ khí cũng gấp gáp: “Này, tôi quan tâm đến chị đấy!”

“Tôi còn mong bọn chúng tới tìm tôi ấy.” Cô còn đang thiếu đối tượng để trút giận đây. Nếu ba bọn chúng còn dám lảng vảng tới tìm cô, cô bảo đảm sẽ đánh đến khi nào bố mẹ chúng cũng không nhận ra thì thôi.

“Đi thôi!” Tố Diệp đứng dậy, phui sạch bụi trên người.

Niên Bách Tiêu cũng đứng dậy theo, đi cùng cô tới trước xe của mình. Tới lúc cô mở cửa xe ra, cậu mới từ tốn hỏi một câu: “Này, tâm trạng của cô chị thoải mái hơn chút nào chưa?”

Tố Diệp siết chặt tay nắm cửa, ngừng lại trong khoảnh khắc. Sau đó cô ngước lên nhìn cậu, hần học buông hai từ: “Càng tệ!”

Niên Bách Tiêu á khẩu...

Quyển 9 - Chương 414: Đánh mất một thứ quan trọng

Ông trời có đôi lúc cũng nhầm lẫn vài việc, ví dụ như, chia tách một đôi tình nhân đang yêu nhau nồng nhiệt.

Ở đầu kia của thành phố, tại vịnh Tinh Hà phía đường Dương Bắc.

Khi Lâm Yêu Yêu lê lết từng bước, cuối cùng cũng kéo được Diệp Uyên về căn hộ này đã là hơn mười một giờ tối. Sau khi dốc hết sức lực đỡ anh ngồi được lên sofa, cuối cùng cô mới thở hồng hộc một hơi, trán lấm tấm mồ hôi.

Từ sau khi ra khỏi quán bar, Diệp Uyên đi đứng cứ lảo đảo. Anh không thể lái xe, cũng sống chết không cho thuê người lái xe của anh. Lâm Yêu Yêu cũng hết cách. Diệp Uyên cứng đầu, nhất định muốn cô đưa anh về nhà. Không còn cách nào khác, Lâm Yêu Yêu đành liều mình mang tội danh lái xe không bằng, đưa anh về nhà bằng khả năng lái xe nửa vờ của mình.

Chỉ có điều, tiểu khu này quản lý rất nghiêm ngặt, không thua gì cung cấm. Bảo vệ quan sát cô, điều tra một lúc rất lâu. Ánh mắt đó còn sắc bén hơn cả cao thủ đại nội. Cuối cùng Diệp Uyên vẫn phải uể oải đưa ra thẻ chứng nhận đỗ xe trong tiểu khu họ mới được vào trong.

Nhìn Diệp Uyên say khướt nằm trên sofa, Lâm Yêu Yêu thở dài bất lực. Từ lúc vào trong quán bar cho tới khi rời khỏi đó, Diệp Uyên nói chưa tới mười câu, chỉ cắm đầu vào uống rượu. Anh uống rất nhiều rượu trong im lặng.

“Diệp Uyên! Anh sao rồi?” Cô đứng trước sofa, khẽ đẩy anh rồi hỏi một câu.

Diệp Uyên mở mắt ra, trong đáy mắt tỏa ra cảm giác say mềm. Thấy mình đã về tới nhà, anh giơ tay lên day day thái dương, rồi nói: “Tôi không sao, cảm ơn em!”

Thấy anh đã có ý thức, Lâm Yêu Yêu mới yên tâm: “Không sao là tốt rồi. Anh nghỉ ngơi sớm đi, em về đây!”

Cầu trời ra khỏi tiểu khu vẫn còn bắt được taxi, tuyệt đối đừng mắc cái bệnh cố hữu của mấy khu nhà cao cấp. Sợ rằng người bảo vệ tiểu khu thấy cô đi ra khỏi cửa chính chắc là kỳ lạ lắm.

Cầm lấy túi xách, cô quay người định đi.

Nhưng bỗng nghe thấy Diệp Uyên nói nhỏ một câu: “Làm giúp tôi ít trà giải rượu được không? Tôi đau đầu sắp chết rồi!”

Lâm Yêu Yêu dừng bước, quay đầu nhìn đồng hồ trên tường, có phần khó xử. Nhưng khi ánh mắt cô dừng lại trên người Diệp Uyên, thấy gương mặt khó chịu của anh, ít nhiều cũng có chút không nhẫn tâm.

“Xin em đấy! Người giúp việc phải sáng mai mới tới.” Anh dựa vào sofa, nghiêng đầu về phía cô, giọng nói trầm trầm.

Lâm Yêu Yêu thấy anh có vẻ khó chịu thật, cũng cảm thông, bèn quay lại khẽ hỏi: “Nhà bếp ở đâu?”

Diệp Uyên cười rồi giơ tay chỉ về hướng có nhà bếp.

Lâm Yêu Yêu lại bỏ tạm túi xách xuống: “Vậy thì... anh ngồi đây đợi

em một lát.”

Sau đó cô đi vào căn phòng theo hướng tay Diệp Uyên chỉ.

Ánh đèn vàng nhạt tô thêm một vẻ mông lung cho gương mặt Diệp Uyên. Anh ngẩng đầu dựa ra sau ghế, nhìn chong chong lên trần nhà. Trong hơi thở vẫn còn mùi thơm nhẹ nhàng của phụ nữ, một mùi hương ấm áp và dịu dàng, thi thoảng lại len vào mũi anh, khi ngửi kỹ để nắm bắt nó thì lại không bắt được.

Đôi mắt mơ màng say của anh hơi rụt lại, lan ra một tia nhìn nguy hiểm.

Chẳng mấy chốc, Lâm Yêu Yêu đã bung lên một bát trà giải rượu. Cô cẩn thận đặt lên mặt bàn, sau đó giơ tay xoa mũi véo tai, khẽ nói: “Để nguội một chút anh hăng uống, hơi nóng đấy!”

Diệp Uyên bật cười vì dáng vẻ của cô, anh mím môi hỏi: “Có làm em bỏng không?”

“À, em không sao!” Lâm Yêu Yêu tươi cười rồi cầm túi xách lên: “Anh cứ từ từ uống, uống xong thì nghỉ ngơi sớm đi nhé!”

Diệp Uyên bỗng nói: “Vội gì chứ? Em vào nhà còn chưa kịp thở, không mệt sao?”

“Muộn quá rồi, em phải về nhà cho nhanh!”

“Đợi tôi một lát, tôi uống hết đã.”

Lâm Yêu Yêu không hiểu.

Diệp Uyên thở dài: “Đồ của em vẫn còn ở sau cốp xe, không lấy nữa

sao?”

Lúc này Lâm Yêu Yêu mới nhớ ra đồng hồ của mình. Ừ nhỉ, mà Diệp Uyên mà không xuống nhà cùng cô, cô không lấy nổi đồ mất. Nghĩ vậy, cô ngồi xuống đối diện anh, khuyên nhủ: “Nếu anh tin tưởng em, thì có thể đưa chìa khóa xe cho em. Em lấy hết đồ ra sẽ mang chìa khóa lên cho anh.”

Diệp Uyên ngược mắt lên nhìn cô, trong đôi mắt có chút khác thường. Anh cười: “Tôi có phải mãnh thú đâu? Bảo em ở lại với tôi thêm một lát cũng khó vậy sao?”

“Anh hiểu lầm rồi! Tại em thấy anh uống nhiều rượu lại đi lên đi xuống thì phiền phức cho anh.” Cô vội vàng giải thích.

Diệp Uyên vẫn cười nhạt từ đầu tới cuối, không nói gì. Sau khi nhấp thử xem nhiệt độ của trà giải rượu, anh lấy một chiếc cốc không, rót cho cô một ly nước ấm: “Em uống chút nước nghỉ ngơi một lát, tôi uống trà xong sẽ xuống cùng em!”

Lâm Yêu Yêu thấy thái độ của anh có vẻ kiên quyết thì cũng không khước từ thêm nữa. Cô khẽ gật đầu rồi đón lấy chiếc cốc. Cô sớm đã khát khô cả cổ, uống ừng ực mấy ngụm hết sạch sành sanh.

“Uống nữa không?”

Lâm Yêu Yêu mỉm cười lắc đầu.

Diệp Uyên cũng thôi, cầm chiếc bát lên, thổi nhẹ mấy cái rồi mím môi uống từng ngụm một.

“Có khó uống quá không?” Cô hỏi.

Diệp Uyên nghe xong bèn nhìn cô như cười như không: “Chính tay em nấu cho anh, sao có thể khó uống được?”

Nụ cười trên khóe môi Lâm Yêu Yêu chợt khựng lại. Cô cảm thấy câu nói này của anh cứ kỳ lạ thế nào ấy, nhưng chẳng mấy chốc cô lại xua đi ý nghĩ kỳ quặc trong lòng, nói: “Chỉ cần không khó nuốt quá là được rồi!”

“Em từng nấu cho Đinh Tư Thừa uống chưa?”

Cô lắc đầu: “Em chưa bao giờ thấy anh ấy say rượu.”

“Loại đàn ông đó đúng là vô vị!” Diệp Uyên hừ một tiếng.

Lâm Yêu Yêu có chút ngượng ngáp, nhưng cũng chỉ coi như anh say rượu nói linh tinh, nên cũng không nói thêm gì. Diệp Uyên vẫn chậm chậm uống trà giải rượu. Cô thấy vậy bèn đề nghị: “Nếu không quá nóng thì tốt nhất anh luôn một ngụm, hiệu quả sẽ tốt hơn.”

“Sau đó em có thể yên tâm về nhà, ở bên Đinh Tư Thừa?” Anh bất ngờ hỏi ngược lại.

Lâm Yêu Yêu sửng người, sau đó cười khó tin: “Anh nói gì thế?”

Diệp Uyên đứng dậy, đi về phía cô. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt nóng bỏng dừng lại trên gương mặt cô, thấp giọng nói: “Muộn vậy rồi. Em ở trên giường của mình đợi hần ta hay là em sẽ vội tới nhà hần ta?”

Tim Lâm Yêu Yêu đập thịch một tiếng, hô hấp cũng theo đó trở nên dồn dập. Máu huyết trên người như một dòng nước sôi sùng sục, nhanh chóng lan tràn khắp cơ thể cô. Không hiểu sao, khi anh lại gần, hơi thở mạnh mẽ của đàn ông xen lẫn mùi rượu thoang thoảng

tạo thành một thứ mùi khó có thể diễn tả, lấp đầy hơi thở của cô, khiến tim cô đập nhanh.

Thế này là thế nào?

“Thật ra, tối nay em hoàn toàn có thể không cần quay về.” Diệp Uyên nói rồi bàn tay thuần thục khóa chặt eo cô lại. Mặt anh áp xuống, kề sát bên tai cô: “Ở lại đây... với anh!”

Bàn tay lớn của người đàn ông áp sát eo cô. Qua lớp vải mỏng cũng có thể cảm nhận được lòng bàn tay nóng rực của anh.

Trái tim cô như bị người ta móc lên khỏi cổ họng. Hô hấp mỗi lúc một căng thẳng. Đầu óc cũng bất chợt choáng váng.

Cô cắn răng, đẩy anh ra, rồi nói: “Mấy thứ đó hôm nào có thời gian em sẽ quay lại lấy, muộn quá rồi, em phải về đây.”

Dứt lời, cô đứng dậy nhưng đầu óc bỗng nặng nề vô cùng.

Cả người cô loạng choạng chực ngã. Chẳng mấy chốc cô đã bị Diệp Uyên cũng đứng dậy theo ôm chặt. Cô bất lực dựa vào ngực anh, trước mắt đã xuất hiện ảo ảnh.

“Sao vậy?” Diệp Uyên thay đổi dáng vẻ mệt mỏi, say khướt ban nãy. Anh cúi đầu, bờ môi nhẹ nhàng mơn man vành tai cô.

Miệng Lâm Yêu Yêu khô khốc, tim đã bắn ra ngoài. Cô dùng hết sức lực còn lại để khẽ đẩy anh ra. Bước chân hơi nghiêng ngả. Cô như người say rượu, đứng cũng không còn vững nữa. Cô nhìn người đàn ông trước mặt như không tin vào mắt mình, chỉ còn nhìn được gương mặt mơ hồ của anh.

“Anh... Diệp Uyên, anh đã cho tôi... dùng thứ gì...” Cô cảm thấy đầu lữoi cũng chẳng còn sức lực.

Trong mơ màng, cô nhìn thấy Diệp Uyên cong môi lên, bước từng bước về phía cô. Ý thức của cô cho dù còn tỉnh táo, trong lòng cũng đã vang lên hồi chuông cảnh tỉnh. Cô quay người, lao đảo đi về phía cửa. Tay cô vừa chạm vào tay nắm cửa, hai chân đã nhũn ra, cả người ngã rạp xuống đất.

Ngã như vậy, cô không thể đứng lên được nữa, toàn thân mềm oặt, bất lực, như bị người ta rút hết xương sống vậy. Nhiệt độ giá lạnh của sàn nhà lát đá xuyên vào cơ thể cô. Cô chỉ có thể giương mắt nhìn Diệp Uyên càng lúc càng gần.

Cho tới khi, anh dừng bước trước mặt cô, nhìn cô từ trên xuống dưới.

Đến cả sức để ngẩng đầu lên cô cũng không còn nữa. Trong lòng tuy rất bi phẫn, nhưng đầu lữoi lại giống như không phải của cô vậy, chẳng nói ra được một câu nào.

Người đàn ông rướn người, vòng tay qua eo, bế cô lên một cách nhẹ nhàng, sau đi từng bước vào trong phòng ngủ.

Lâm Yêu Yêu chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng. Cô không nhìn thấy mắt của Diệp Uyên, cánh tay buông thõng bất lực, để mặc cho anh ôm mình vào phòng ngủ. Sau đó cô bị vút lên một chiếc giường lớn.

Từ đôi mắt anh, cô hiểu anh định làm gì. Cô liều mạng muốn bò dậy khỏi giường nhưng cố đến mức nào cũng không thể nhúc nhích, dù là cử động ngón tay.

Diệp Uyên nằm đè xuống, từng ngón tay dài xé áo của cô ra không

thương tiếc. Đôi mắt tham lam như cầm thú. Anh nhìn cô, cười khế: “Em quên mất tôi đã từng nói với cô, sớm muộn tôi cũng sẽ chiếm đoạt em.”

Lâm Yêu Yêu muốn nói đừng với anh ta, muốn mắng anh ta là đồ bỉ ổi, muốn cầu xin anh ta tha cho mình, nhưng những lời này hoàn toàn bị chiếc lưới cứng đờ đó làm lở dờ. Cô chỉ biết nhìn trân trân anh ta lột sạch quần áo của mình. Sau đó anh ta từ tốn cởi cúc áo sơ mi của mình ra, sau đó cởi quần...

Đến cả sức để nhìn đi chỗ khác cô cũng không có, chỉ có thể nhìn từng múi cơ bắp trắng kiện của Diệp Uyên dưới ánh đèn.

Khi Diệp Uyên đè xuống, cô cảm nhận được rõ ràng có một vật to lớn đang chống vào người mình, nó có một nhiệt độ rực lửa.

Cô thầm gào thét trong lòng, liều mạng, điên cuồng, nhưng chẳng có ích gì.

“Lý do giữ cho ý thức của em tỉnh táo là để...” Bàn tay lớn của Diệp Uyên tham lam lướt đi trên da thịt trắng trẻo của cô. Dưới lòng bàn tay nhẹ nhàng ấy, dự vọng của anh ta đang bùng bùng. Ánh mắt anh ta nhìn cô cũng cuộn trào từng đợt sóng tình dục.

“Là muốn em cảm nhận tôi trong tình táo, để xem tôi và Đinh Tư Thừa có gì khác nhau.”

Anh cuộn đôi chân mềm oặt của cô lại, nâng cao eo cô lên.

Khóe mắt Lâm Yêu Yêu chẳng biết đã đỏ từ lúc nào. Khi anh áp sát, một giọt nước mắt lăn xuống. Cùng với sự tấn công cuồng dã của anh, nó cũng rơi xuống ga giường.

Đau đớn khiến hơi thở của cô trở nên gấp gáp. Mũi cô phát ra những tiếng thở khe khẽ...

Cô chỉ cảm thấy cơ thể của mình đã bị một thứ khổng lồ lấp đầy, phá vỡ.

Cơ thể mềm yếu của người con gái mang lại cho Diệp Uyên cảm giác sáng khoái. Anh cúi đầu, gần như áp sát trán cô. Anh nhìn vào đôi mắt mọng nước của cô, cảm giác thỏa mãn trong lòng đã lên tới cực đại cùng với hành động dã thú của mình.

“Chặt thật!” Ánh mắt Diệp Uyên tàn ác, lạnh lẽo: “Xem ra... Đinh Tư Thừa cũng không thể thỏa mãn được em!”

Lâm Yêu Yêu dùng hết sức mới có thể nhắm chặt mắt lại.

Chẳng mấy chốc, người đàn ông trên người cô bắt đầu vận động.

Cô cảm thấy cơ thể mình như bị vút vào một ngọn lửa nóng rẫy, rồi bị nó va đập, quăng quật, cuối cùng bị thiêu rụi thành tro bụi...

Khi Cảnh Long đưa Diệp Lan ra tới sân bay. Ánh nắng ngoài sân bay đang gay gắt. So với phương Bắc thời gian này đã lạnh cắt da cắt thịt, thì điều kiện khí hậu ở đây quả thực đã được trời ưu ái.

Dọc đường, Diệp Lan cứ cảm ơn Cảnh Long suốt. Sau khi lấy làm xong thủ tục, cô mới thở dài. Cảnh Long thấy vậy hỏi cô có chuyện gì. Cô nhìn ánh nắng đang rải ngoài cửa sổ, khẽ đáp: Thật lòng muốn được gặp anh ấy!

Cảnh Long cười nói: Tôi hiểu tâm trạng của cô, nhưng đừng có lần sau. Như vậy chỉ gây thêm rất nhiều áp lực công việc cho chúng tôi thôi.

Cô không hiểu.

Cảnh Long giải thích với cô một lượt, lúc đó Diệp Lan mới ngộ ra. Thì ra mỗi lần trước khi chấp hành nhiệm vụ Tố Khải đều có một điều kiện, đó là cấp trên bất luận thế nào cũng phải bảo đảm an toàn cho người thân của cậu ấy. Còn lần này, Tố Khải đã tăng thêm một cái tên trong danh sách, đó chính là cô, Diệp Lan.

Chẳng trách khi cô vừa rời khỏi Bắc Kinh tới Vân Nam là đã bị người ta phát hiện ra, thì ra luôn có người ngầm bảo vệ cho sự an toàn của cô.

“Tố Khải nhất định sẽ không sao đâu, cô yên tâm đi!” Hiếm khi Cảnh Long đưa ra được một câu trả lời chắc chắn.

Diệp Lan biết rõ anh ta đang an ủi, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy sức mạnh, cười với anh, gật đầu thật mạnh: “Được! Tôi nhất định sẽ đợi tới ngày anh ấy quay trở về.”

Cảnh Long cũng cười: “Tố Khải có được một người bạn gái như cô thật tốt.”

Diệp Lan có phần ngượng ngập. Đến Vân Nam rồi, cô mới biết những người này vất vả thế nào. Tuy rằng chỉ có một ngày, nhưng cô đã tận mắt chứng kiến sự sa sút của họ. Có những cảnh sát đã mấy ngày không được chợp mắt. Có cảnh sát râu ria đã xồm xoàm. Bọn họ đều từ biệt quê hương để tới đây truy lùng bọn tội phạm ma túy, cuối cùng sẽ phải đấu tranh với bọn chúng.

Làm ngành của họ, không thể nói nhiệm vụ của ai đơn giản hơn ai, hoặc gánh nặng của ai nhiều hơn ai. Bất luận là những người ở nơi tiền tuyến hay những người làm hậu phương, họ đều phải đối mặt

với những nguy hiểm giống nhau. Giống như Cảnh Long nói. Từ ngày đầu tiên bước chân vào ngành nghề này, họ đã biết tính mạng của mình không còn thuộc về mình nữa.

Tố Khải cũng giống như Cảnh Long vậy.

Diệp Lan cảm thấy muôn phần kích trọng và lo lắng sâu sắc cho họ.

“Tố Khải có biết tôi đã tới Vân Nam không?” Cô bất giác hỏi Cảnh Long một câu.

Cảnh Long trả lời rất dứt khoát: “Không! Cậu ấy sẽ không thể biết được.”

Nghe xong câu này, trong lòng Diệp Lan có chút buồn tủi. Cô “ồ” khẽ một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

“Cô muốn cậu ấy phân tâm sao?” Cảnh Long thấy vậy, có chút không nỡ.

Lúc này Diệp Lan mới tỉnh ra, lập tức lắc đầu. Đương nhiên cô không mong anh phải phân tâm. Thực tế để anh biết cô đã tới đây sẽ rất phiền phức. Sao cô có thể ích kỷ như vậy được? Cô toàn quên tính chất công việc của Tố Khải đặc biệt thế nào.

Cảnh Long nhìn cô, khẽ nói: “Bây giờ việc cô phải làm chính là tin tưởng cậu ấy, thông cảm cho cậu ấy, ủng hộ cậu ấy.”

Diệp Lan gật đầu. Chắc chắn rồi, cô sẽ làm vậy.

Hai người đang đi về phía trước, Diệp Lan trong một giây phút không chú ý bèn va vào một người đi ngang qua cô, làm người cô lão đảo. Chiếc túi xách rơi bộp xuống mặt sàn.

Cô cúi đầu liên tục xin lỗi, vội vàng cúi xuống nhặt. Nhưng có một cánh tay đàn ông đã nhanh hơn cô, giúp cô nhặt nó lên.

“Cảm ơn, á...” Chữ cảm ơn cuối cùng vừa thốt ra khỏi miệng Diệp Lan đã chợt ngưng bật.

Người nhặt túi cho cô không phải ai khác mà chính là Tố Khải mà cô ngày đêm nhung nhớ!

Ông trời có đôi lúc cũng nhằm lẫn vài việc. Ví dụ như, chia tách một đôi tình nhân đang yêu nhau nồng nhiệt. Diệp Lan và Tố Khải là một điển hình. Thế nên, khi vừa nhìn thấy Tố Khải, cái cảm giác hạnh phúc ấy đã nổ tung trong tim cô như một màn pháo hoa. Đến ánh mắt cô cũng trở nên rạng rỡ, xua tan tất cả mọi âu lo, căng thẳng, bồn chồn bất an.

Cô chỉ muốn nhào vào lòng anh ngay lập tức.

Nhưng Tố Khải trước mặt như đã biến thành một người khác.

Anh mặc một chiếc áo phông trắng sạch sẽ, cùng một chiếc quần bò thẳng đơn giản kinh điển. Xét về phong cách ăn mặc thì chẳng có gì đặc biệt. Nhưng một nhúm tóc vàng chói trước trán trông rất nhức mắt. Điều càng khiến Diệp Lan khó chấp nhận chính là hình xăm trên cánh tay anh, ngoằn ngoèo khắp cả cánh tay, trông rất đáng sợ.

Diệp Lan sợ nhất là nhìn thấy đàn ông xăm người. Từ nhỏ tới lớn cô chưa bao giờ tiếp xúc với loại đàn ông như vậy. Trong môi trường giáo dục mà cô được tiếp nhận cũng như trong số bạn bè, cũng chưa từng có ai thích hủy hoại cơ thể mình. Trong tiềm thức của cô, những người đàn ông xăm lên người đều không phải là người tốt.

Nhưng người đàn ông trước mắt lại là Tố Khải.

Tuy rằng anh đã đeo kính râm, tuy rằng miệng anh đang ngậm tăm, dáng vẻ lưu manh, vô lại, nhưng vừa nhìn là cô lập tức nhận ngay ra anh.

Anh chính là Tố Khải của cô, vừa xa lạ... lại vừa thân quen.

Dưới cặp kính râm, cô không nhìn thấy ánh mắt anh, càng chẳng thể biết những tâm sự thông qua đôi mắt ấy.

Quan trọng hơn là, bên cạnh anh còn có một người phụ nữ.

Người này Diệp Lan không xa lạ. Tuy rằng cô chỉ từng nhìn thấy cô ta một lần trên hình ảnh giám sát. Nhưng thần sắc mê muội say đắm khi nhìn Tố Khải của cô ta thì cả đời này Diệp Lan không thể nào quên. Cho dù không có kinh nghiệm yêu đương, Diệp Lan vẫn có thể ngửi thấy tâm tư của cô ta.

Cô ta khoác tay Tố Khải, gương mặt xinh đẹp được ánh đèn đại sảnh chiếu sáng, lại càng thêm quyến rũ. Cô ta có một mái dài, lượn sóng mảnh liệt, nóng bỏng như búp bê Barbie, còn có một vòng một khiến đàn ông si mê, khiến phụ nữ ganh tỵ, cứ thế dựa vào người Tố Khải không một chút kiêng dè, dáng vẻ vô cùng đáng yêu.

Diệp Lan ghen tỵ vô cùng.

Cô ghen với vòm ngực của cô gái này, ghen với việc cô ta có thể đường hoàng khoác tay bạn trai của cô!

Người đàn ông nhanh chóng tháo kính xuống. Khoảnh khắc hai đôi mắt nhìn vào nhau, bao nhung nhớ và tình yêu của Diệp Lan bỗng cuộn trào như sông suối.

“Túi xách của cô, xin lỗi!” Anh nhìn Diệp Lan từ trên cao, ngữ khí lãnh đạm, không một chút cảm xúc.

Trái tim Diệp Lan như rơi xuống vực sâu. Cô nhìn Tố Khải, nhìn vào đôi mắt rõ ràng rất thân thuộc ấy giờ trở nên lạ lẫm, nhìn đôi tay vốn chỉ ôm cô giờ bị một người phụ nữ khác chiếm mất. Trái tim đó đã tan thành ngàn mảnh.

Bờ vai cô chợt ấm lên.

Diệp Lan vô thức quay đầu lại, ngạc nhiên phát hiện người đang ôm vai mình là Cảnh Long. Cô kinh ngạc, đang định lên tiếng thì Cảnh Long đã giơ tay đón lấy chiếc túi xách trong tay Tố Khải, từ tốn nói: “Xin lỗi anh! Bạn gái tôi trước nay vốn nhất gan, cô ấy sợ nhất là nhìn thấy hình xăm.”

Từng ngón tay anh ta khẽ bấm mạnh lên vai cô, như đang ngấm ám hiệu.

Lúc này Diệp Lan mới chợt hiểu ra. Cô nhìn Tố Khải với vẻ sợ sệt, rồi nép vào lòng Cảnh Long, vùi mặt vào ngực anh ta, cố tình nói: “Anh yêu! Làm em hết hồn, hình xăm của anh ta đáng sợ quá!”

Nhưng trái tim thì như bị xé vụn.

Sao cô lại quên mất công việc của Tố Khải chứ? Anh chưa bao giờ giấu giếm thân phận là cảnh sát chống ma túy trước mặt cô. Thậm chí khi phải tới Vân Nam làm gián điệp, anh cũng nói với cô. Điều này chứng tỏ Tố Khải vô cùng tin tưởng cô. Theo lý mà nói, tình hình của Tố Khải phải giấu kín tất cả mọi người. Cô lại không kìm nén được, suýt nữa thì làm anh lộ tẩy. Cũng may còn có Cảnh Long, nếu không đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Cô biết chuyện này không phải chuyện bình thường, không may còn có thể mất mạng.

Cảnh Long giờ tay, vỗ nhẹ lưng cô an ủi.

Diệp Lan không thể nhìn được biểu cảm của Tố Khải ở đằng sau. Cô không muốn nhìn cũng không muốn nghĩ tới nó. Cô chỉ mong anh được bình an.

“Anh yêu! Anh làm cô bé ấy sợ rồi. Chúng ta về nhà thôi, chân người ta mủi như rồi!” Đằng sau, vang lên tiếng nũng nịu của người phụ nữ kia, một thứ tiếng Trung không chuẩn cho lắm.

Diệp Lan nghe xong mà nổi da gà. Sau đó lòng cô lại đau đớn từng cơn. Cô ta gọi Tố Khải là “anh yêu”...

Chẳng mấy chốc, anh đã đi xa.

Như những người xa lạ đi lướt qua nhau...

Ngược chiều sáng, Diệp Lan nhìn theo bóng hình Tố Khải mỗi lúc một mờ hồ, nhưng nét mặt vô cùng ân ái của cô gái kia thì lại rất rõ.

Cảnh Long buông cô ra, nhìn theo hướng Tố Khải rời đi, ánh mắt anh ta dừng lại trên gương mặt Diệp Lan, khẽ nói: “Tới giờ qua cửa kiểm soát rồi, chúng ta đi thôi!”

Diệp Lan gật đầu, bước chân nặng nề.

Vì cô cảm thấy, từ giây phút Tố Khải đi ngang qua cô, cô như đã đánh một thứ vô cùng, vô cùng quan trọng đối với mình...

Ngày hôm sau, ánh nắng rực rỡ làm lòng người cũng vui vẻ.

Cửa phòng ngủ chưa khép kín, bên trong có một tia sáng yếu ớt phát ra.

Quần áo của người phụ nữ và người đàn ông vứt rải rác từ dưới đất đến trên giường. Áo ngực của phụ nữ, nội y bị vứt dưới đất. Ngoài đồng hồ lộn xộn, còn có một đồng hồ giấy vệ sinh vứt khắp đất.

Ngăn kéo đầu giường bị kéo ra, có mấy bao cao su được treo lên.

Trong thùng rác còn vứt bốn chiếc bao cao su đã được dùng qua, còn chảy tràn chất dịch trắng ra ngoài.

Còn trên giường, cơ thể xinh đẹp của người con gái được ga giường che đi một cách miễn cưỡng.

Mái tóc dài của cô xõa ra trên gối. Gương mặt hơi hồng lên, hai mắt nhắm chặt. Làn da lộ ra ngoài không khí vẫn còn những dấu vết kích thích đỏ ửng. Cô say ngủ, trên khóe mắt vẫn còn những vệt nước mắt đã khô cong.

Ngoài cửa sổ không biết có tiếng gì vọng tới, làm người con gái choàng tỉnh giấc. Cô mở mắt ra, sợ hãi như chú nai con.

Rất nhanh, cô động dậy thân mình. Cả người đau nhức, không còn sức lực, đau đớn như bị bánh xe lăn qua.

Cô gượng ngồi dậy. Ký ức trong đầu óc dính lại vào nhau như một lớp hồ, nhưng khi cô nhìn thấy những thứ dưới giường thì cả người cứng đờ.

Cảnh tượng tối qua lướt nhanh qua đầu óc...

Dưới ánh đèn vàng, cô bị Diệp Uyên nâng cao hết lần này tới lần khác. Cô muốn đẩy anh ta ra, muốn rời khỏi nơi đây, nhưng cánh tay chỉ có thể bất lực buông thõng hai bên người, để mặc cho anh ta liên tục chiếm đoạt mình.

Anh ta là đồ lừa đảo, anh ta không hề say rượu!

Mọi việc xảy ra tối qua khiến cô đau khổ tột cùng. Cơ thể cũng không còn là của bản thân mình nữa. Còn Diệp Uyên cũng hoàn toàn trút bỏ cái vẻ ngoài nho nhã, phóng đảng trút dục vọng lên người cô.

Cô cảm hận!

Chẳng mấy chốc, cửa phòng ngủ bị đẩy ra.

Cô ngước mắt lên, vẫn là tên đầu sỏ đó!

Có lẽ Diệp Uyên cũng vừa mới tỉnh dậy chưa lâu. Anh ta đã tắm rửa, cả người chỉ quấn một chiếc khăn tắm. Sau khi đẩy cửa phòng ngủ đi vào, thấy côờ đẫn ngồi trên giường, anh ta cười: “Tỉnh rồi sao?”

Lâm Yêu Yêu thở hổn hển, ánh mắt biến thành một con dao sắc nhọn, chỉ muốn giết chết Diệp Uyên ngay lập tức. Cô cắn chặt răng, nhìn anh ta đầy phẫn nộ.

Diệp Uyên chỉ thong dong bước lên. Sau khi đi tới bên cạnh giường, anh ta giơ tay siết lấy cằm cô: “Thuốc hết tác dụng chưa?”

Quả nhiên anh ta đã cho cô dùng thuốc!

Lâm Yêu Yêu nhìn Diệp Uyên khó tin. Sao anh ta có thể bỉ ổi đến mức này?

“Sao? Tối qua chẳng phải em cũng rất vui về sao?” Diệp Uyên ngồi xuống, ôm lấy cô, từng ngón tay bắt giắc lướt xuống. Anh ta thì thầm bên tai cô: “Em ướt rất nhanh, ga giường ướt đẫm rồi.”

Cả người Lâm Yêu Yêu đều đang run rẩy.

“Còn cả lúc em run rẩy nữa.” Diệp Uyên cảm thán: “Giống như sáng nay vậy. Em càng run thì lại càng cắn chặt anh. Em yêu, em chặt lắm, khiến anh hết lần này tới lần khác không nhịn được. Sáng nay lúc không mặc “áo mưa”, có phải em càng thoải mái hơn không?”

Sắc mặt Lâm Yêu Yêu trắng bệch, tim cũng ngừng đập.

Cô không nhớ tối qua anh ta đã làm mấy lần. Nhưng qua việc anh ta nhắc lại, ký ức sáng nay mơ hồ quay trở về, ngập tràn tiếng rên rỉ bất lực và tiếng thở cuồn cuộn của người đàn ông, khiến đầu cô đau như búa bổ.

Trong mơ hồ, cô nhớ hình như sáng nay Diệp Uyên có đè lên cô lần nữa. Cả người cô như một con sóng bị đánh nát, tan thành ngàn mảnh dưới lực công kích ào ạt của anh ta.

Khi sắp lên tới đỉnh cao, anh ta không đeo bao cao su như mọi lần mà buông thả tất cả vào thẳng cơ thể cô.

Thậm chí cô còn có thể cảm nhận được nhiệt độ của anh ta, nóng đến bỏng rát.

Thật vô liêm sỉ, sao anh ta có thể như vậy?

“Diệp Uyên! Tôi phải tố cáo anh! Tố cáo đồ cầm thú như anh!” Bây giờ cô mệt mỏi không còn là vì thuốc mà vì cả đêm đã bị giày vò và

rút cạn sức lực, không còn sức đôi co, tranh cãi với anh ta nữa.

Nghe xong câu ấy, Diệp Uyên bỗng cười khẩy: “Kiện tôi cái gì? Cưỡng bức? Đến cả bảo vệ dưới nhà cũng biết cô lái xe đưa tôi về nhà. Thiết bị kiểm soát ngoài cửa cũng chứng minh cô tự nguyện đi vào nhà. Hiếp dâm? Cho dù cô có đi kiểm tra nước tiểu cũng không tra ra. Khi cảnh sát tới cô nói với họ như thế nào? Đừng có lãng phí thời gian! Chẳng ai tin lời cô nói đâu!”

“Anh... bị ỏi!” Lâm Yêu Yêu chỉ muốn trong tay cầm một con dao, đâm thẳng vào lồng ngực anh ta.

Nụ cười của Diệp Uyên càng đậm. Anh ta thì thầm bên tai cô: “Yên tâm, trò bị ỏi vẫn còn ở phía sau.”

Lâm Yêu Yêu sững sờ, không biết anh ta nói thế là có ý gì.

Chuông cửa lại vang lên đúng lúc này.

Diệp Uyên tươi cười đứng dậy, giơ tay véo má cô: “Cho cô một niềm vui bất ngờ!” Dứt lời anh ta đi ra khỏi phòng ngủ.

Bốn bề trở nên yên lặng.

Lâm Yêu Yêu bất giác cảm thấy rét buốt, trong lòng cô dâng lên một dự cảm chẳng lành...

Một lúc sau cô mới nghe thấy có tiếng bước chân vọng tới, rất gấp gáp.

Cô bàng hoàng, đang định kéo chăn lên che người thì cửa phòng đã bị đẩy mạnh ra.

Người đàn ông đứng ngoài cửa sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong phòng bèn dừng bước đột ngột. Còn Lâm Yêu Yêu một giây sau tan nát cõi lòng.

Đó là Đinh Tư Thừa!

Đằng sau là Diệp Uyên đang thành thoi, hừ một tiếng: “Đón cô ta về đi!”

Nắm đấm của Đinh Tư Thừa càng lúc càng chặt, nổi lên cả gân xanh.

“Diệp Uyên! Mày là thằng khốn!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, quay người vung nắm đấm về phía Diệp Uyên.

Diệp Uyên đón được, mạnh tay ấn Đinh Tư Thừa vào tường, nụ cười trên bờ môi hoàn toàn băng giá: “Người khốn nạn như tao tối qua còn có thể người đàn bà của mày hết lần này tới lần khác lên đỉnh! Anh Đinh à! Sợ rằng anh chưa bao giờ khiến cô ấy được hưởng một sự kích thích lớn đến vậy, đúng không?”

Ánh mắt Đinh Tư Thừa như một con thú bị giam hãm. Anh đẩy mạnh Diệp Uyên ra, rồi đấm một nhát lên mặt anh ta: “Khốn nạn!”

“Đủ rồi!” Trong phòng ngổ vảng lên tiếng gào thét tuyệt vọng của Lâm Yêu Yêu.

Cả Đinh Tư Thừa và Diệp Uyên đồng thời dừng tay lại.

Cả người Lâm Yêu Yêu co quắp như một con tôm, hai tay bị chặt hai tai. Mặt cô tái nhợt đến dọa người. Cô chỉ còn đủ sức gào lên một tiếng như thế rồi cả người mềm oặt, gục xuống, không còn biết gì nữa...

Quyển 9 - Chương 415: Người khách không biết thân thể trong giấc mơ

Ý nghĩa của những tin đồn chính là, khi con người đối mặt với những áp lực to lớn đến từ xã hội người ta có thể thả lỏng bản thân, thêm lá thêm cành cho những giây phút nghỉ ngơi, những thời gian rảnh rỗi. Tin đồn không những có giá trị xã hội mà còn có tính tham khảo. Sự phát sinh của nó có thể được theo dõi một cách ác ý và hư cấu một cách khoa trương. Tốc độ truyền đi của nó rất nhanh là vì nó chịu ảnh hưởng của tâm lý nhát nhẽo và không sợ thiên hạ náo loạn của đại bộ phận mọi người. Thế nên, tin đồn đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Và cũng vì thế, nó chỉ có thể làm thông tin chứ không thể trở thành tin tức mang tính thời sự.

Giống như chuyện Diệp Ngọc là người đồng tính, chỉ có thể là một thông tin, một tin đồn. Chỉ vì cô ta mang thân phận cô cả nhà họ Diệp, nên mới có thể khiến cho tin đồn ấy nóng hổi, không có dấu hiệu hạ nhiệt. Dĩ nhiên, rồi cũng sẽ ngày tin đồn nguội đi, nhưng sự dầy vò trong khoảng thời gian này và tất cả những ảnh hưởng tiêu cực cũng khiến cho người trong cuộc sống một ngày mà tựa cả năm trời.

Hay cũng như việc địa vị của Niên Bách Ngạn trong Tinh Thạch mỗi ngày một cao. Đây... chắc chắn là một tin tức thời sự.

Có nhà báo đã lập tức viết bài về việc hội đồng quản trị tập đoàn Tinh Thạch một lần nữa phải đối mặt với biến động, chỉ ra rằng, sau khi nguyên chủ tịch của Tinh Thạch, Diệp Hạc Phong, qua đời đã có sự

điều chỉnh cổ phần lần hai và trải qua cơ cấu lại. Tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch Niên Bách Ngạn đã nắm giữ số cổ phần ngang bằng với con trai trưởng của nhà họ Diệp, Diệp Uyên, cũng tức là chủ tịch hiện thời.

Có người bên ngoài suy đoán về ý nghĩa của lần điều chỉnh cổ phiếu này, còn có người biết sự tình cuối cùng cũng tiết lộ chuyện Tinh Thạch trước đây là cơ nghiệp của hai gia đình, sau đó được hợp nhất và tổ chức lại. Niên Bách Ngạn đại diện cho dòng máu của nhà họ Niên liệu có thể áp đảo được Diệp Thị trong quyền quyết sách nội bộ hay không cũng trở thành đề tài nóng bỏng.

Tin tức này vừa được tung ra, ngay lập tức đã nhấn chìm scandal đồng tính của Diệp Ngọc. Có những chuyện trong mắt người ta chính là một cái hố, một cái hố không tài nào vượt qua nổi. Giống như Diệp Ngọc khi đối diện với chuyện của mình. Nhưng cũng có những chuyện đối với một số người chẳng qua chỉ như gió tay phù bụi mà thôi. Giống như việc Niên Bách Ngạn hứa với Diệp Ngọc sẽ giúp cô ta giải quyết chuyện tin đồn.

Thực tế là, chẳng cần Niên Bách Ngạn nhúng tay vào, ngay từ giây phút Diệp Ngọc chuyển nhượng cổ phần, thì cũng có nghĩa tin đồn đó đã chấm dứt. Đối với Niên Bách Ngạn mà nói, đây là một thành công tự nhiên.

Dư luận như dòng nước lũ. So với việc bao vây ngăn chặn, chi bằng hãy dẫn dắt.

Từ cổ chí kim, đây là một đạo lý giản đơn đã được lưu lại từ thời vua Vũ trị thủy*, chỉ có điều người hiện đại đã biến mọi chuyện trở nên phức tạp.

*Hạ Vũ (2205 TCN – 2198 TCN hoặc 2200 TCN – 2100 TCN) là một

vị vua huyền thoại ở Trung Quốc cổ đại nổi tiếng với về việc chống lũ, xác lập chế độ cha truyền con nối ở Trung Quốc bằng cách thành lập nhà Hạ và nhân cách đạo đức ngay thẳng của mình. Theo truyền thuyết, vua Vũ là vị vua đầu tiên của nhà Hạ trong lịch sử Trung Quốc, được coi là người sáng lập ra triều đại này. Ông được nhớ tới nhiều nhất với tư cách là người đã có công phát triển kỹ thuật trị thủy chinh phục các sông ngòi Trung Quốc. Trong suốt triều đại của Nghiêu, vùng trung tâm Trung Quốc thường xuyên bị ảnh hưởng bởi lũ lụt đã ngăn cản phát triển kinh tế và xã hội. Cha Vũ là Cổn được giao nhiệm vụ xây dựng hệ thống kiểm soát lũ lụt. Ông đã trải qua chín năm xây dựng một loạt các tuyến đê và đập nước dọc theo bờ sông, nhưng không đạt hiệu quả nên bị người kế tục vua Nghiêu là Thuấn xử tử. Khi trưởng thành, Vũ tiếp tục công việc của cha và đã thực hiện một nghiên cứu cẩn thận các hệ thống sông trong một nỗ lực để tìm hiểu lý do tại sao những nỗ lực tuyệt vời của cha ông đã không thành công. Vũ đã thành công trong việc phát minh ra một hệ thống kiểm soát lũ lụt rất quan trọng trong việc xây dựng sự thịnh vượng của khu trung tâm Trung Quốc. Thay vì trực tiếp đắp đập ngăn dòng chảy của sông, ông đã thực hiện một hệ thống kênh mương thủy lợi thuyền giảm nước lũ vào các cánh đồng, cũng như chi tiêu lớn trong nỗ lực nạo vét lòng sông. Vũ được cho là đã ăn và ngủ chung với các nhân viên và dành hầu hết thời gian cá nhân của mình để hỗ trợ công tác nạo vét dải phù sa của con sông trong 13 năm cho đến khi dự án hoàn thành. Việc nạo vét thủy lợi đã thành công và cho phép văn hóa Trung Hoa cổ đại phát triển dọc theo sông Hoàng Hà, sông Vị và đường thủy của vùng trung tâm Trung Quốc. Dự án này đã khiến Vũ nổi tiếng trong suốt lịch sử Trung Quốc, và được gọi trong lịch sử Trung Quốc là “Đại Vũ trị thủy”.

Đương nhiên, phạm vi việc gì trên đời cũng có cái giá của nó. Khi bạn đạt được mục đích mà mình mong muốn, ví dụ như, việc Diệp Ngọc vì chuyển nhượng cổ phần chỉ là một việc rất nhỏ nhất, như ngọn lửa nhỏ không đáng để tâm. Cô ta có quyền bầu cử và quyền phát biểu

nhưng chẳng qua cũng chỉ là muối bỏ bể. Còn Niên Bách Ngạn là nước đẩy thuyền lên. Không chỉ là anh, ngay cả giá trị của Niên Bách Tiêu, chưa hề bước chân vào cửa lớn của Tinh Thạch cũng tăng lên.

Chỉ có điều, sóng lớn bên ngoài có lớn đến đâu, việc vận hành bên trong Tinh Thạch vẫn nhịp nhàng, tuần tự. Đối với nhân viên công ty mà nói, ai nắm quyền quản lý công ty không quan trọng, quan trọng là đừng giảm biên chế, đừng hạ mức lương là được rồi.

Niên Bách Ngạn vẫn tất bật như trước kia, từ sáng sớm tới tối muộn. Anh sinh hoạt không khác gì một người máy. Hội họp, tiệc tùng, các buổi đàm phán, đích thân giám sát các nơi khai thác, xét duyệt các mẫu thiết kế, điều phối nhân viên trong công ty, kiểm tra lượng tiêu thụ trên thị trường, đào sâu các dự án mở rộng và hợp tác các tuyến thị trường trong thành phố, quản lý đầu tư các hạng mục, xoay dòng vốn trên thị trường cổ phiếu...

Ngày nào anh cũng bận rộn tới một, hai giờ sáng, sau đó nghỉ ngơi khoảng ba, bốn tiếng đồng hồ lại tiếp tục vào vòng quay. Hứa Đồng cũng chịu khổ theo. Niên Bách Ngạn một lần nữa quên mất cô ấy là phụ nữ. Từng đợt tài liệu chuyển xuống, từng đợt công tác ép xuống, cô ấy gần như không thể thở nổi.

Niên Bách Ngạn vẫn im lặng. Từ nét mặt của anh, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào. Đôi lúc Hứa Đồng cũng quan sát Niên Bách Ngạn, hy vọng có thể tìm ra một chút tâm tư cá nhân nào đó từ anh, nhưng điều đó là vô vọng.

Anh bình lặng như trước đây khi chưa yêu Tố Diệp. Hoặc dường như đoạn tình cảm với Tố Diệp hoàn toàn không ảnh hưởng tới cảm xúc của anh vậy. Hứa Đồng cũng có lúc nghi hoặc, cũng có khi ngờ vực.

Cô bắt đầu nghi ngờ hai người này liệu có phải đã chia tay rồi không? Vì Niên Bách Ngạn không còn nhắc tới Tố Diệp nữa, không nhắc tới những chuyện trước đây nữa. Giống như Tố Diệp đã hoàn toàn bị xóa sạch khỏi cuộc đời anh.

Chỉ có điều, cô phát hiện Niên Bách Ngạn cũng không còn dùng chiếc di động cá nhân ấy nữa. Mà bộ điện thoại ấy cũng im lìm, không một lần nào vang lên sau đó. Nó được anh để vào trong một góc của ngăn kéo. Mà ngăn kéo ấy chưa bao giờ cô thấy anh kéo ra.

Đồng thời được vùi sâu trong ngăn kéo còn có chiếc nhẫn kim cương ấy nữa. Chiếc nhẫn đã từng được anh đích thân lựa chọn nguyên liệu, tự tay cắt mài đánh bóng, tự tay thiết kế. Hứa Đồng đã từng được nhìn thấy nó, lúc ấy cô đã kinh ngạc vô cùng vì vẻ lấp lánh của nó. Cô biết đó là thành quả mà Niên Bách Ngạn đã đổ bao tâm huyết mới có được. Anh đã áp dụng một công nghệ cắt mài đắt tiền nhất cũng tiêu tốn nhiều thời gian nhất hiện nay trên thế giới để làm ra chiếc nhẫn kim cương ấy. Chính tay anh đã ban cho nó một sinh mạng rực rỡ và cuốn hút.

Nếu nó được tung ra thị trường thì chắc chắn giá trị vô cùng lớn, hoặc biết đâu có thể tạo nên kỳ tích trong giới đá quý. Nhưng giờ nó đã bị Niên Bách Ngạn nhốt lại trong một ngăn kéo tối tăm, không còn được nhìn thấy mặt trời.

Hứa Đồng cũng chẳng biết, chiếc nhẫn đẹp quá mức ấy sẽ còn bị Niên Bách Ngạn bỏ mặc bao lâu nữa...

Tố Diệp đã mơ một giấc mơ rất dài rất dài. Trong mơ có vui có buồn, có ấm áp cũng có lạnh lẽo. Khi cô choàng tỉnh giấc, ánh nắng rạng rỡ ngoài cửa sổ khiến trái tim đang bất an, sợ hãi của cô ít nhiều có được sự an ủi.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua tấm rèm cửa mỏng tang, rọi chiếu vào phòng. Nền nhà màu trắng cũng nhòe nhoẹt những quầng sáng, từng vòng từng vòng, như những đốm sáng của ánh đèn, sáng loáng báo hiệu một ngày mới đã bắt đầu.

Trong phòng rất yên tĩnh, một sự yên tĩnh bình an.

Khi những tia sáng chiếu xuống, có những hạt bụi li ti nhẹ nhàng lướt đi. Chiếc đồng hồ treo trên tường đang tích tắc từng nhịp. Đằng sau rèm cửa là mấy chậu cây xanh bóng. Trên những phiến lá còn đọng những giọt nước lấp lánh như thủy tinh, đan cài vào ánh nắng tạo thành sắc cầu vồng.

Tất cả đều thật thanh bình.

Tổ Diệp đỡ đầu nhìn mấy chậu cây ấy, hàng mi dài khẽ chớp chớp mấy cái. Nắng mai di chuyển trên gương mặt có phần nhợt nhạt của cô. Trước trán có cảm giác ẩm ướt. Cô vô thức giơ tay lên lau mồ hôi. Vừa chạm lên đầu, tay cô bỗng khựng lại.

Cô vội lấy chiếc gương đầu giường.

Trong gương, mái tóc của cô ngắn tới ngang tai.

Tổ Diệp nhất thời mơ màng, nhưng rồi cô cười rất nhanh. Ừ nhỉ, giấc mơ quá chân thật, cô đã chẳng còn phân biệt được ảo mộng và đời thực nữa rồi. Người để tóc ngắn mới là cô thực sự, còn trong mơ mái tóc cô để dài, buông xõa xuống vai. Mái tóc ấy ánh lên trong như tảo biển. Đây là điều cô luôn mơ ước trong hiện thực. Nhưng bất luận cô quyết tâm để tóc dài lớn cỡ nào, cứ tới mùa hè, tiết trời nóng phát sợ lại khiến cô không nhẫn nại được mà cắt nó đi.

Cô đứng dậy, vận mình một cái thật mạnh. Lúc này cô mới hoàn toàn

thoát khỏi vẻ ngơ ngác khi tỉnh giấc mơ.

Cô xuống giường, trên người là bộ áo ngủ bằng vải bông kín mít.

Loẹt quẹt chiếc dép lê, khi ra khỏi phòng ngủ cô liền ngửi thấy mùi thơm phức của thức ăn. Tố Diệp cong môi cười, rảo bước tới nhà bếp. Trong bếp có bóng một người đàn ông, cao lớn, răn rỏi. Anh thất tập dề, đang bận rộn nấu nướng.

Ánh sáng từ ngoài cửa sổ đổ nghiêng vào phòng, rơi xuống mái tóc anh, như những vì sao đang ẩn nấp trong luồng sáng.

Tố Diệp đứng ngoài cửa nhà bếp, nhìn người đàn ông trùm trong vàng sáng ấy, nhất thời cảm thấy yêu thương đầy ắp. Cô bất giác đi lên, nhẹ nhàng ôm lấy anh từ phía sau, gương mặt uể oải áp lên sống lưng rộng lớn của anh.

Người đàn ông không quay đầu lại mà vừa xào nấu vừa cười: “Đích thị là con mèo lười, sáng bánh mắt rồi mới thèm dậy.”

Tố Diệp dựa sát vào anh, khẽ thở dài cảm thán, tỉnh dậy được thật là hạnh phúc. Cô nói: “Sao anh lại tới đây?”

“Anh không tới thì em ăn bằng cái gì? Cứ theo thời gian em thức dậy chắc là ăn tối luôn quá, rồi lại gọi đồ ăn mang về.” Trong lúc nói chuyện, người đàn ông đã nấu xong một món. Anh tắt bếp, sau đó quay lại, nhìn cô mỉm cười.

Tố Diệp vô thức giơ tay nâng mặt anh lên, nhìn anh không chớp mắt.

Anh cười: “Em sao thế?”

“Không sao...” Tố Diệp nhìn gương mặt với ngũ quan sáng sủa, nét

nào ra nét ấy của anh. Trên đó là một vẻ ôn hòa thân thuộc đến không thể thân thuộc hơn.

“Em nằm mơ thấy mình trở nên cực kỳ xinh đẹp, còn có rất nhiều người theo đuổi em.”

Anh nghe xong bèn giơ tay lên véo má cô: “Thực tế là chỉ có mình anh cam tâm tình nguyện vì đũa ngọc như em thôi. Được rồi, đi đánh răng rửa mặt rồi ăn cơm!”

“Tưởng Bân...” Tố Diệp khẽ gọi.

Người đàn ông đặt thức ăn lên mặt bàn rồi nhìn cô.

“Liệu anh có cảm thấy em rất tầm thường không. Em chẳng xinh xắn, công việc cũng bình bình.” Tố Diệp nhích từng bước tới trước mặt anh, do dự nói.

Tưởng Bân nhìn cô khó xử: “Lại suy nghĩ lung tung rồi! Chúng ta sắp kết hôn rồi.” Anh giơ tay vỗ nhẹ đầu cô, dịu dàng nói: “Anh mãi mãi sẽ không chán em, tin anh!”

Trái tim bất an của Tố Diệp lúc đó mới thấy an tâm. Cô chủ động ôm anh và nói: “Có trách thì trách giấc mơ của em quá chân thực. Em nằm mơ lúc hai chúng ta leo núi, anh bị ngã xuống vách núi rồi mất tích, bốn năm trời hoàn toàn không có tin tức gì của anh, rất nhiều người đều nói anh chết rồi.”

“Đồ ngốc!” Tưởng Bân cười, buông cô ra rồi hơi nâng mặt cô lên: “Chuyện này cũng tại anh. Nếu lần trước tới Nepal leo núi anh kiểm tra kỹ dây an toàn một chút thì không sao rồi. Lúc đó dây thừng quả thực có hơi lỏng, cũng may anh chỉ bị thương nhẹ. Chắc chắn là em lo lắng quá, thế nên lo cả vào trong mơ nữa. Yên tâm đi! Chẳng phải

anh đã hứa với em sẽ không leo núi nữa sao?”

Tố Diệp khẽ gật đầu, một lúc sau lại nói: “Giấc mơ của con người thật là kỳ lạ, có lúc nó như thật vậy. Em nằm mơ sau đó xảy ra rất nhiều chuyện. Tưởng Bân! Em còn mơ mình trở thành một nhà phân tích tâm lý, chuyên môn nghiên cứu giấc mơ của người khác chứ, anh nói có kỳ cục không? Có lẽ tại bình thường em hay thích nằm mơ. Còn nữa, em mơ mình là con gái riêng của một gia đình quyền quý, rồi yêu một người đàn ông khác, người đó lại còn là anh rể của em nữa chứ. Sau đó còn có cái gì mà kim cương, đá quý gì nữa, tóm lại là em nhớ không có rõ lắm. Sau đó em chia tay với anh ta, chia tay trong đau khổ...”

Tưởng Bân ấn cô ngồi xuống ghế, sau đó ngồi xuống đối diện, xới cho cô một bát cơm, khẽ nói: “Người đó tên là Niên Bách Ngạn?”

“Làm sao anh biết?” Tố Diệp ngạc nhiên. Sau khi tỉnh dậy cô quên rất nhiều chuyện trong mơ, nhưng riêng cái tên “Niên Bách Ngạn” này thì nhớ rất kỹ, vì đó là một cái tên rất hay.

“Sáng nay lúc vào phòng em tưới hoa, anh nghe thấy em lầm bầm cái tên đó trong miệng.” Tưởng Bân khẽ lắc đầu, có phần oán trách: “Tiểu Diệp à! Em như vậy không ổn đâu. Anh mới là chồng chưa cưới của em. Em cứ nhắc tới tên của người đàn ông khác trước mặt anh, anh sẽ ghen đấy. Huống hồ anh ta lại còn là một người đàn ông em tưởng tượng ra trong mơ, anh đến một chỗ để trút giận cũng không có, chi bằng ngoài đời thực có một người như vậy thật thì anh có thể tới cảnh cáo hắn ta đừng có bám riết lấy vợ chưa cưới của anh.”

Quyển 9 - Chương 416: Tình nguyện sống mãi trong mơ

Đập vào mắt cô quả nhiên là một khung cảnh trắng xóa của tuyết. Khắp đất trời chỉ còn lại thứ màu cơ bản nhất.

“Xem anh nói kìa. Người đàn ông trong mơ có cảm giác rất giống anh. Thế nên anh nhìn xem, đấy chính là hậu quả ác độc của mối tình đầu, đến nằm mơ cũng chỉ biết mơ theo cảm giác về anh thôi.” Tố Diệp nghe xong một màn lý luận “sục sôi cảm phần” của anh thì không nhịn được cười. Tưởng Bân là người nổi tiếng ôn nhu điềm đạm, giờ lại đi ghen tuông với một người trong mơ ư? Cô hỏi thêm một câu: “Anh bảo là em hay nhắc tới anh ta trước mặt anh ư?”

“Em gọi tên người đó trong mơ đã ba lần rồi.” Tưởng Bân thờ dãi.

Tố Diệp mím môi: “Chỉ là nằm mơ thôi mà, có cần nghiêm túc vậy không?” Nói rồi, cô lấy khăn giấy lên lau tay, tiếp tục nói: “Em ấy à, cảm thấy nằm mơ cũng hay lắm. Em vừa xinh đẹp, làm việc lại giỏi giang, tạm gác lại danh phận con riêng của gia đình hào hoa kia. Chỉ tính thu nhập thôi cũng đã được coi là số tiền vàng ở Bắc Kinh rồi.”

“Bây giờ em đi dạy không tốt sao?” Tưởng Bân gấp thức ăn cho cô, cười nói: “Tới khi nào học trò của em đông đảo khắp nơi thì lúc đó em sẽ tự hào lắm.”

Tố Diệp thờ dãi, không nói tiếp nữa. Trong đầu cô cứ nghĩ mãi về người đàn ông trong mơ ấy. Anh ta cao tương đương với Tưởng Bân, cùng có một bờ vai thật rộng. Điều khác là, người đàn ông tên Niên Bách Ngạn ấy rất nghiêm nghị. Trong mơ anh ta là anh rể cô,

cũng là sếp của cô. Anh ta đối với cô vô cùng hà khắc, nhưng lại dạt dào tình cảm với cô.

Mơ mãi tới cuối cùng, hình như giữa cô và anh ta xảy ra vấn đề. Hai người đã chia tay. Cô có thai đứa con của anh ta, đứa bé cũng không còn, cô đau khổ tưởng chết.

“Em nghĩ gì vậy! Ăn mau đi! Ăn xong chúng ta tới trung tâm thương mại dạo một vòng, chọn cho bố mẹ một món quà họ thích.” Tưởng Bân gấp cho cô một miếng thức ăn rồi thúc giục.

Tố Diệp ngớ ngàng: “Chọn quà?”

Tưởng Bân dừng đứa, nhìn cô: “Em còn chưa tới ba mươi tuổi mà trí nhớ đã có vấn đề rồi sao? Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của bố mẹ em, cũng tức là bố mẹ vợ tương lai của anh. Mẹ vợ tương lai đã dặn đi dặn lại anh trong điện thoại là tối nay hai chúng ta không được đến muộn. Tối qua em còn nói với anh, em muốn lựa cho bố mẹ một món quà có ý nghĩa mà, quên à?”

“Aiya, đầu óc em đúng là!” Lúc này Tố Diệp mới nhớ ra, cô gõ gõ lên đầu: “Vậy ăn nhanh lên, bây giờ cũng đã hơn mười giờ, sáu giờ tối là bắt đầu rồi, còn phải chọn quà nữa.”

Tưởng Bân nhìn cô, nở nụ cười cứng chiều.

“À, đúng rồi!” Tố Diệp vội lùa cơm vào miệng, nhìn Tưởng Bân có vẻ thần bí: “Giấc mơ ấy cũng không tốt lành lắm đâu. Em mơ thấy mẹ em qua đời từ khi em còn bé tí, bố em thì đã lấy vợ khác từ lâu. Đó là một gia đình giàu có. Sau đó bố em cũng qua đời, em còn rắc tro của bố mẹ xuống Tây Hồ nữa.”

Tưởng Bân suýt nghẹn: “Thế lúc đó không có ai của cục bảo vệ môi

trường tới tìm em ghi phiếu phạt à?”

“Đáng ghét! Em đang nói với anh chuyện trong mơ cơ mà.”

Tường Bân đổi một món mà cô thích tới trước mặt cô, nói nửa đùa nửa thật: “Em ấy à, quên ngay mấy chuyện trong mơ của em đi, nếu để bố vợ tương lai của anh biết được, chắc chắn là giận tím mặt mất.”

“Em đâu có giấc mà nói cho bố mẹ nghe.” Tố Diệp gấp một miếng rồi lại thở dài: “Bố mẹ em là mối tình đầu của nhau, nắm chặt tay nhau từ lúc quen biết cho tới giờ, tình cảm tốt đẹp như vậy, đúng là khiến người ta ngưỡng mộ.”

Tường Bân nhìn cô, dịu giọng nói: “Đừng chỉ mãi ngưỡng mộ người khác. Tiểu Diệp! Em cũng rất hạnh phúc, anh sẽ chăm sóc em cả cuộc đời này.”

Tố Diệp mỉm cười hạnh phúc.

Ánh nắng sau buổi trưa càng trở nên ấm áp.

Đang đúng mùa giảm giá, các trung tâm thương mại lớn đều nghĩ ra đủ mọi thủ đoạn để thúc đẩy kinh doanh, thu hút sự chú ý của khách hàng, rút ruột móc gan họ ra, đâu đâu người cũng đông như kiến cỏ. Tố Diệp bị đám người chen lấn đến sát đầu mẻ trán. Cuối cùng cũng may được Tường Bân ra tay cứu giúp mới thoát được khỏi đám người ấy.

Cô khệ nệ xách theo túi lớn túi nhỏ, lưng áo phía sau ướt sũng mồ hôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Tường Bân: “Chuyện này là thế nào vậy? Cả một trung tâm thương mại cao cấp thế này sao giống như sở thú với chợ bán buôn vậy?”

Tường Bân làm ngơ trước lời cầu nhàu của cô, anh cười nói: “Ờ yên bên đường đợi anh, anh lái xe qua đây!”

Chỗ để xe trong trung tâm thương mại cũng đã chật kín, không còn cách nào khác, anh đành phải đỗ xe bên đường. Tố Diệp mệt mỏi gật đầu, xách túi đứng trên vỉa hè, nhìn theo bóng Tường Bân đi qua đường.

Nhưng đúng lúc này, một chiếc xe ô tô vượt đèn đỏ bỗng nhiên vọt tới, đâm vào Tường Bân.

Tố Diệp kinh hoàng hét lên một tiếng, gào thét điên cuồng: “Tường Bân...”

“A...”

Tố Diệp nằm trên giường sau khi hét lên một thanh âm hoảng sợ tột độ thì choáng tỉnh khỏi giấc mơ. Hai mắt cô trợn tròn, trán túa đầy mồ hôi lạnh, men theo tóc cô rỏ xuống.

Lớp ga trải giường sau lưng cũng ướt sũng, vừa ẩm vừa lạnh, khó chịu vô cùng.

Cô nằm bất động trên giường, nhìn trần trần lên trần nhà, trước mắt dường như vẫn còn hình ảnh vụ tai nạn xe mơ hồ lướt qua. Người đàn ông đó gục ngã trên mặt đất, máu chảy lênh láng...

Một lúc lâu sau, cô mới khế cựa mình, ngồi dậy một cách mệt mỏi, giơ tay lau mồ hôi. Mái tóc dài của cô cũng ướt sũng, dính nhờn nhờn vào lưng cô.

Tố Diệp không quan tâm, một cảm giác đang lan ra trong lòng mới

thật sự đáng sợ.

Lần này cô thực sự nhìn rất rõ, Tưởng Bân trong mơ chính là gương mặt của Niên Bách Ngạn, không lệch một phân.

Đầu cô đau như búa bổ, cô sắp bị điên rồi!

Giấc mơ quá chân thực, khiến cô giờ đây cũng nảy sinh nghi hoặc.

Chuông điện thoại reo hết lần này tới lần khác, không còn cách nào khác, Tố Diệp đành giơ tay sờ di động.

Là tiếng của trợ lý Lý Thánh Đan, giọng cô ấy riu rít như một con chim vàng anh. Câu đầu tiên chính là: Tuyết rơi rồi kìa! Cuối cùng tuyết cũng rơi rồi! Bác sỹ Tố, chị có ở ngoài không? Tuyết đẹp quá!

Tố Diệp kích động tới nỗi chỉ muốn lôi Lý Thánh Đan từ trong điện thoại ra xé thành tám mảnh. Cô cố gắng nói một câu, vờ tỏ ra thoải mái: Em gọi điện cho chị chỉ để thông báo tuyết đã rơi sao?

Có lẽ Lý Thánh Đan nghe ra thái độ không vui của Tố Diệp, lập tức giải thích: “Đương nhiên là không! Bác sỹ Tố! Hôm nay là ngày đầu tiên sau kỳ nghỉ tết Dương lịch rồi, sao vẫn không thấy chị tới phòng tâm lý vậy? Trưởng phòng sáng nay đã tới mấy lần rồi, bảo em gọi điện hỏi tình hình của chị.”

Lúc này Tố Diệp mới nhớ ra, đợt trước cô xin nghỉ phép cho tới khi hết tết Dương, giờ cũng là lúc phải đi làm rồi.

Nhưng những chuyện trong mơ khiến cô bồn chồn không yên.

Đây không phải lần đầu tiên cô mơ thấy Tưởng Bân chính là Niên Bách Ngạn nữa. Bây giờ so với việc đi làm, cô càng mong có thể

nhANH chóng làm sáng tỏ chuyện này hơn. Rốt cuộc là trí nhớ của cô có vấn đề hay còn nguyên nhân nào khác.

“Thánh Đản! Em giúp chị xin nghỉ phép với giáo sư Đình, chị không được khỏe, ngày mai sẽ tới làm.” Tổ Diệp nói dối.

Lý Thánh Đản nghe xong bèn hỏi với vẻ quan tâm: “Không khỏe ư? Chị thấy mệt chỗ nào? Cô cần em tới bệnh viện khám cùng chị không?”

“Không cần đâu, có chuyện gì chị sẽ gọi lại cho em.”

“Vây được! Có chuyện gì chị nhất định phải nói với em đấy nhé!” Lý Thánh Đản dặn đi dặn lại, mãi một lúc sau mới cúp máy.

Rèm cửa dày che chặt phong cảnh ngoài cửa sổ.

Tổ Diệp ngồi trên giường rất lâu mới bình tĩnh lại được. Cô xuống giường, kéo rèm cửa ra. Đập vào mắt cô quả nhiên là một khung cảnh trắng xóa của tuyết. Khắp đất trời chỉ còn lại thứ màu cơ bản nhất.

Đúng như Lý Thánh Đản nói, tuyết rơi rồi.

Tại một thành phố ít khi có tuyết rơi như thế này, một khi tuyết bay đầy trời có lẽ ai ai cũng sẽ vô cùng phấn khích.

Lúc nhỏ cô cũng thích nghịch tuyết. Lúc đó tới mùa đông Bắc Kinh cũng thường xuyên có tuyết rơi. Chứ không như bây giờ, tuyết đã trở thành một thứ xa xỉ. Khi ấy cô ở nhà cậu, mỗi lần tuyết rơi là lại kéo Tổ Khải cùng đi đắp người tuyết.

Cho tới khi cô dần dần khôn lớn, một lần đi qua một vùng đất tuyết,

phát hiện ra dưới lớp tuyết dày toàn là rác, từ đó trở đi cô đã không còn thích tuyết nữa.

Khi tuyết rơi xuống là có thể lấp kín tất cả những thứ xấu xa, bẩn thỉu, giống như đồng rác đó. Những người không biết sẽ vui vẻ chơi trò đánh trận tuyết trên đó, hoặc là lăn lê bò toài, Tố Diệp cứ nghĩ tới đó là thấy ghê. Đến bây giờ, mỗi lần có tuyết, cô đều tránh đi hai bên đường, sợ sẽ dẫm phải thứ gì đó không sạch sẽ.

Cô mong tất cả mọi thứ đều rõ ràng, dù xấu xa, dù bẩn thỉu cũng đều bộc lộ ra hết, đừng cố gắng che đậy làm gì.

Cũng giống như tình yêu. Tình yêu chính là một trận mưa tuyết ngày đông, mang tới cho người ta lãng mạn và hạnh phúc. Nhưng có những người lại mang danh nghĩa tình yêu ra để ngang nhiên lừa dối. Còn cô chính là người bị hại.

Tố Diệp nhìn những bông hoa tuyết bay ngoài cửa sổ, chột nhú mày.

Nếu sống được trong giấc mơ thì tốt biết bao.

Tất cả mọi việc của cô đều rất ổn định. Không có một xuất thân kịch tính. Bố mẹ không lần lượt qua đời. Không gặp và yêu một người khiến ruột gan cô đau thắt như Niên Bách Ngạn. Thậm chí cô chẳng có vẻ ngoài xinh đẹp, không có một mái tóc dài mềm mại, không có một sự nghiệp đầy kiêu hãnh...

Tất cả, tất cả chỉ cần bình dị và giản đơn.

Tiếc là giấc mơ cuối cùng vẫn phải tỉnh lại.

Cô hơi kéo cửa sổ ra. Làn gió buốt lạnh nhanh chóng len vào, tỏa ra

khấp phòng.

Dưới gió lạnh, Tố Diệp đã tỉnh táo hơn rất nhiều. Một lúc nữa trôi qua, cô đi tới đầu giường, lấy điện thoại bấm vào một dãy số. Chẳng mấy chốc, đầu kia nhận máy, giọng nói mơ màng, hình như là chưa tỉnh ngủ.

“Niên Bách Tiêu! Tôi có việc nhờ cậu giúp đỡ, làm xong đã rồi hẵng ngủ.” Cô nói thẳng.

Bên đó uể oải thốt lên: “Chuyện gì vậy?”

“Tôi vẫn còn để một ít đồ ở căn nhà bên Sanlitun, chìa khóa thì tôi lại vứt lại tứ hợp viện rồi. Cậu mang tới đây giúp tôi.” Lúc đó cô vội vàng ra khỏi căn nhà ở Sanlitun, rất nhiều quần áo và đồ dùng cá nhân vẫn còn để lại đó. Cô không tiện gọi thẳng tới cho Niên Bách Ngạn, chỉ có thể nhờ cậu Niên Bách Tiêu.

“Thì chị quay về tứ hợp viện lấy đi, anh trai tôi đã mấy ngày không về nhà rồi!”

Tố Diệp chần chừ giây lát: “Hay là thôi đi, cậu lấy giúp tôi!”

“Ừm... được rồi!”

“Thế này nhé, ba giờ chiều gặp nhau ở Triều Dương Môn.” Cô muốn làm rõ mình có vấn đề gì, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ còn cách tìm Đinh Tư Thừa. Nếu đi ngay bây giờ thì tới ba giờ chắc chắn là xong rồi. Phòng làm việc của anh ta ở Triều Dương Môn, thế nên cô đã hẹn luôn Niên Bách Tiêu tại đó.

“Được~” Bên đó Niên Bách Tiêu dài giọng: “Nhân tiện mời tôi một bữa no đấy!”

“Không thành vấn đề!” Tố Diệp thoải mái đồng ý...

Quyển 9 - Chương 417: Chuyện đáng sợ nhất

Thành phố Bắc Kinh những ngày tuyết rơi, đường phố vẫn tắc, không có ngoại lệ. Cộng thêm việc hôm nay lại là ngày đi làm đầu tiên sau kỳ nghỉ tết Dương lịch, đường phố được thông thoáng mấy ngày giờ lại tắc nghẽn. Xe này nối đuôi xe kia thành một hàng dài xa tít tắp. Cả một con đường đỏ rực đèn đuôi xe, chiếc nào cũng inh ỏi tiếng còi xe nhức tai, ì ạch tiến lên.

Tố Diệp từ bỏ ý định lái ô tô, cô chọn cách đi lại thân thiện với môi trường, ngồi tàu điện ngầm tới Triều Dương Môn. Từ lúc đi ra khỏi trạm tàu điện ngầm ở Triều Dương Môn, cô mới cảm thấy mình như vừa sống lại. Ga tàu được bó hẹp trong một không gian chật chội. Khoảng cách giữa người với người đạt tới một cấp độ gần sát chưa từng có. Vì khoảng cách tiếp xúc gần như bằng không, cô thậm chí còn không cần giơ tay cũng đủ tay vịn rồi, chỉ có điều chiếc áo dạ trên người cô đã sắp nhăn nhúm như một cái giẻ lau.

Đi ra khỏi Triều Dương Môn chưa được bao lâu, Tố Diệp mới thức được mình mặc hơi ít. Bình thường cô đều lái xe, có chịu lạnh cũng chỉ từ lúc ra khỏi cửa cho tới khi chui vào trong xe, thế mặc phong phanh đôi chút cũng chẳng hề gì. Hôm nay cô đặc biệt đi một đôi boots cao cổ để chắn gió rét, mặc chiếc áo dạ trắng sữa mà mẹ mua làm quà sinh nhật cho mình. Kể cả tránh rét thì cũng phải chú ý tới hình tượng một chút, phải không!

Kết quả là, gió lạnh kèm theo tuyết rơi nhiều vô số kể tấp lên mặt cô, men theo cổ áo liều mang chui vào bên trong, khiến cô run lên cầm cập. Cuối cùng cô hiểu tại sao mấy cô gái đi tàu điện ngầm lại bọc

người kín mít như cái bánh chưng rồi.

Cũng may phòng tâm lý của Đinh Tư Thừa khá gần ga tàu điện ngầm. Đi vào tòa nhà văn phòng, sự ấm áp cũng xua bớt cái rét buốt. Lúc này gương mặt nhỏ xíu, tái nhợt đi vì lạnh của Tố Diệp mới từ từ tìm lại được cảm giác.

Đinh Tư Thừa không hề tỏ ra quá ngạc nhiên hay bất ngờ về việc cô chủ động tìm tới anh. Thực tế là trông anh rất tiều tụy, trong mắt vẫn còn hằn những tia máu đỏ. Tố Diệp hiểu lắm rằng vì anh bận rộn lo mọi chuyện trước sau ngày cưới nên trông mới mệt mỏi đến vậy, vì vậy cô cũng không quá chú tâm. Cô hỏi tình hình của Lâm Yêu Yêu trước. Mấy hôm nay gọi điện cho cô ấy, cô phát hiện cô ấy toàn trả lời với thái độ ơ hờ, cô sợ họ lại xảy ra chuyện gì.

Đinh Tư Thừa nói mọi việc vẫn ổn, có lẽ mấy hôm nay bận rộn cho đám cưới nên cô ấy hơi mệt thôi.

Cô lại hỏi họ đã đi đăng ký kết hôn chưa. Đinh Tư Thừa có vẻ chần chừ giây lát, rồi gật đầu nói: Đăng ký rồi!

Tố Diệp chúc mừng mấy câu, quyết định ngày mai, ngày kia sẽ tìm Yêu Yêu trò chuyện. Cô còn phải chuẩn bị cho Yêu Yêu một phần quà lớn cho hôn lễ nữa.

Nói xong chuyện riêng, cô bèn nói rõ mục đích mình tới đây. Cô hy vọng Đinh Tư Thừa có thể làm trị liệu thôi miên cho cô một lần.

Sau khi loại trừ các bệnh thuộc các cơ quan khác trong cơ thể cô, Đinh Tư Thừa mới đồng ý. Anh dặn dò trợ lý trong vòng hai tiếng đồng hồ không tiếp khách, rồi bắt đầu trị liệu cho Tố Diệp.

Ban đầu Tố Diệp rất căng thẳng. Cô ngồi dựa vào ghế nhưng mãi

vẫn không thể thả lỏng, chìm vào thôi miên.

Đình Tư Thừa rất thoải mái, từ đầu tới cuối nhẹ nhàng dẫn dắt. Cuối cùng, anh nói với cô: “Nếu em đã muốn giải quyết vấn đề thì phải thử hợp tác với anh, buông lỏng sự cảnh giác của em, như vậy mới có thể chìm vào trạng thái thôi miên tốt hơn.”

Tổ Diệp cũng hiểu điểm này, nhưng cô biết rõ mình kỳ thực là người có tâm lý phòng bị. Cô thích kết giao bạn bè nhưng lại không hay chia sẻ những bí mật của mình. Cộng thêm cô đã theo nghề này rất nhiều năm nay, đã sớm quen với việc làm người lắng nghe. Đối với việc bỗng dưng có người nghe lên tiếng lòng mình, trong tiềm thức chắc chắn ban đầu sẽ có sự bài xích.

Cô biết bản thân mình phải có sự hợp tác, thế nên đang không ngừng tự thuyết phục mình.

“Tiểu Diệp! Anh là thầy hướng dẫn của em, bây giờ lại là bác sỹ trị liệu của em. Em phải tiếp nhận anh từ trong tâm tưởng, tin tưởng anh, nếu không anh sẽ không thể đi vào tiềm thức của em được.” Đình Tư Thừa sát lại vị trí ngồi của cô, giọng nói nhẹ nhàng.

Tổ Diệp hít sâu một hơi, gật đầu, rồi khẽ nhắm mắt lại.

“Được rồi, thả lỏng toàn thân!” Đình Tư Thừa nhìn cô, trên nét mặt hiện lên một chút xót xa cùng một chút thương cảm. Nhất là khi thấy mặt cô cắt không còn hột máu, trái tim anh cũng nhói lên theo.

Nghĩ cũng đủ biết cô đang phải chịu một sự dày vò về tinh thần, thế nên bất luận thế nào anh cũng phải giúp cô.

Tổ Diệp cố gắng từ từ thả lỏng bản thân, từ đầu tới chân, nghe theo chỉ dẫn của Đình Tư Thừa. Dần dần, cô chìm vào trạng thái hôn

mê...

Khi cô làm theo yêu cầu của Đinh Tư Thừa, tỉnh dậy khỏi cơn mê, tuyết ngoài trời rơi có vẻ nhiều hơn. Tầng lớp tuyết cứ thế dày thêm trong im lặng. Thế giới trắng xóa ngoài kia cùng hoàn cảnh làm việc sạch sẽ lịch sự của cô tạo nên một không gian tĩnh mịch.

Đinh Tư Thừa đưa đoạn băng ghi âm vào máy tính, sắc mặt có vẻ nặng nề.

Cô thấy vậy liền có dự cảm chẳng lành, bèn đứng dậy đi tới trước bàn anh, hỏi: “Em... rốt cuộc bị làm sao?”

Đinh Tư Thừa bảo cô ngồi xuống, rồi anh đi tới máy nước rót hai cốc nước, đặt một cốc xuống trước mặt cô rồi hỏi: “Trước đây em đã từng tiếp nhận trị liệu thôi miên của ai khác chưa?”

Tố Diệp không cần nghĩ mà trả lời ngay: “Đương nhiên là chưa!”

Đinh Tư Thừa trầm ngâm.

“Sao vậy?”

Đinh Tư Thừa nhìn cô, ánh mắt có chút phức tạp, nhưng anh mỉm cười rất nhanh: “Không có gì, anh tiện thì hỏi vậy thôi.”

“Em có vấn đề gì sao?” Cô cảm thấy không bình thường.

Đinh Tư Thừa kéo một chiếc ghế, ngồi đối diện với cô: “Tiểu Diệp! Em cũng biết là thông qua thôi miên có thể phát hiện ra ngay vấn đề của em. Nói thật là, em vẫn chưa thể quên được cái chết của Tưởng Bân.”

Tố Diệp chần chừ.

Đinh Tư Thừa bật đoạn băng ghi âm trong máy tính lên, kéo tới một thời điểm trên đó, rồi cho phát.

Bên trong là tiếng hai người đối thoại.

“Em đi theo luồng ánh sáng đó, đi từ từ thôi, qua luồng ánh sáng ấy em nhìn thấy gì?”

“Em... nhìn thấy một người.”

“Đàn ông hay phụ nữ?”

“Đàn ông!”

“Em quen người đó chứ?”

“Đó là... Tưởng Bân!”

“Cậu ấy trông như thế nào?”

“Anh ấy... rất cao, khi cười trông rất đẹp.”

“Trông cậu ấy có giống Niên Bách Ngạn không?”

“Niên Bách Ngạn? ... Đó là ai?”

Tố Diệp nghe xong nét mặt chợt cứng đờ, tròn mắt há miệng.

“Em và Tưởng Bân quen nhau như thế nào?”

“Em...”

Tiếng cô dừng lại mấy giây trong băng ghi âm, rồi chậm rãi nói: “Bọn em... quen nhau từ khi còn nhỏ.”

“Là hàng xóm sao?”

Băng ghi âm lại một lần nữa im lặng. Tố Diệp hiểu đây là khi tiềm thức của cô gặp trở ngại. Lúc này bác sỹ trị liệu cần chỉ dẫn. Quả nhiên, trong băng, Đinh Tư Thừa lên tiếng: “Thôi được rồi! Chúng ta sẽ quay về ngày em còn nhỏ. Em men theo một con đường rất dài, rất dài rồi tiếp tục đi về phía trước... đi từ từ, chậm rãi. Phía trước rất tối, em đang cố gắng tìm lối ra...”

Giọng nói của anh rất mềm mại, kiên nhẫn gợi mở cho ý thức của cô.

“Em nhìn thấy một bé gái.”

“Còn nhìn thấy gì nữa không?”

“Một đàn chó đang đuổi theo bé gái ấy.”

“Em thấy bé gái đó khoảng mấy tuổi?”

“Tầm khoảng... ba bốn tuổi gì đó.”

“Giờ em bé ấy đang làm gì?”

“Đang chạy thục mạng, cô bé rất sợ hãi...”

“Em hãy bước tới giúp đỡ cô bé ấy đi.”

“Không, có một cậu bé đang giúp đỡ cô bé ấy, cậu ấy kéo cô bé chạy...”

“Vậy được, em đi theo họ, cố gắng nhìn rõ dáng vẻ của họ.”

Đoạn băng lại ngắt quãng.

“Em nhìn rõ chưa?”

“Cô bé là em, cậu bé là... Tưởng Bân.”

“Hai người đã quen nhau từ lúc đó?”

“Đúng vậy...”

“Sau đó vẫn luôn ở bên nhau?”

“Không, anh ấy rất bận...”

“Cậu ấy thích leo núi?”

“Phải.”

“Ngoài leo núi ra, cậu ấy còn làm nghề gì nữa?”

“Anh ấy... kinh doanh đá quý.”

Đoạn băng ngừng lại.

Bên ngoài, Tố Diệp đã trợn tròn mắt từ lâu. Mãi một lúc sau, cô mới chỉ vào máy tính nói: “Tưởng Bân... sao lại đi kinh doanh đá quý rồi?”

“Trong tiềm thức, em đã trộn lẫn Niên Bách Ngạn và Tưởng Bân vào thành một người rồi.” Đinh Tư Thừa chau mày.

“Sao có thể?”

Đinh Tư Thừa thờ dài: “Tiểu Diệp à! Anh nghi ngờ ký ức của em có vấn đề. Giống như một cái máy tính mà chu trình bị hỗn loạn vậy, cần phải được xử lý, sắp xếp lại mới được.”

“Việc này...”

“Ký ức có khi cũng sai sót, nhưng tiềm thức thì rất chân thực. Vì ký ức của em có vấn đề nên mới khiến cho tiềm thức nhắc nhở em rằng trí nhớ của em rất hỗn loạn. Đây cũng là nguyên nhân em bắt đầu không phân biệt được thực hay mơ.”

“Tại sao em không còn nhớ hình dáng của Tường Bân nữa?”

“Rất bình thường. Cái chết của Tường Bân đối với em mà nói như một cú đánh trí mạng. Có lẽ trước đây tình cảm của hai người thật sự rất tốt, thế nên em vốn không thể chấp nhận chuyện cậu ấy đã qua đời. Còn sự xuất hiện của Niên Bách Ngạn lại vừa hay có thể bổ sung cho chỗ khuyết trong ký ức của em. Em ký gửi hình ảnh của Tường Bân lên Niên Bách Ngạn. Đây chính là yêu cầu và sự thỏa mãn nói theo góc độ tâm lý học. Đại não của em đã khởi động cơ chế tự xóa đi hình ảnh của Tường Bân, đây là một cách bình thường để bảo vệ sinh lý.”

“Lẽ nào em và Tường Bân quen nhau từ nhỏ? Sao em không nhớ gì hết?” Lẽ nào cậu bé thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của cô là Tường Bân.

“Không, Tiểu Diệp! Khả năng phòng ngự tâm lý của một người rất mạnh. Tiềm thức có khả năng cũng sẽ bị che đậy.” Đinh Tư Thừa phủ định giả thiết của cô: “Điều chúng ta có thể làm chỉ là lựa chọn là những gì thực tế nhất từ trong tiềm thức của em. Điều này cần có

thời gian.”

Tố Diệp khẽ cắn môi.

“Tiểu Diệp! Anh có một đề nghị, em tạm gác công việc của mình lại.” Đinh Tư Thừa đứng dậy đi về phía bàn làm việc, lập cho cô một bệnh án cá nhân mới, vừa ghi vừa nói: “Trí nhớ của em bây giờ có vấn đề, không phải là bị bệnh. Bây giờ chỉ có thể chứng minh nó xuất phát từ tâm lý của em, thế nên sẽ thuộc về phạm trù trị liệu của anh. Tình trạng của em không thích hợp tiếp tục nhận các án, vì anh sợ để càng lâu tình trạng của em sẽ càng lúc càng nghiêm trọng.”

“Không làm việc ư?” Tố Diệp bàng hoàng, làm sao được?

“Hơn nữa, anh hy vọng có được sự đồng ý của em, tiếp tục hẹn em làm trị liệu thôi miên một lần nữa. Hôm nay chỉ đạt được đến mức độ này, thực tế là phần về sau em bắt đầu không hợp tác, năng lực bài xích trong tiềm thức của em quá mạnh.”

“Chuyện này nói lên điều gì?”

“Chúng tôi... trong đầu em cất giấu một bí mật quan trọng. Bí mật này có lẽ chính là chìa khóa cho tất cả những vấn đề của em.”

Tố Diệp nghe mà kinh hãi trong lòng.

Đinh Tư Thừa nhìn cô, nghiêm túc nói: “Em yên tâm, anh sẽ cố gắng hết sức để giúp em.” Còn một chuyện đáng sợ khác mà anh chưa nói với cô. Đó chính là, anh nghi ngờ ký ức của Tố Diệp đã từng bị người khác sửa chữa.

Quyển 9 - Chương 418: Người đàn ông trong gió tuyết

Giờ đây cảnh vẫn vậy, người đã khác xưa, điều duy nhất không đổi là trái tim vẫn hồi hộp nơi lồng ngực.

Tố Diệp không biết mình đã ra khỏi phòng tâm lý của Đinh Tư Thừa bằng cách nào. Trong túi xách của cô vẫn còn nguyên bản sao trị liệu mà Đinh Tư Thừa đưa. Cô cảm thấy trên thế gian này đầy rẫy những chuyện thật thật giả giả thì cũng thôi đi, sao giờ đến cả ký ức của bản thân cũng có nhầm lẫn chứ?

Cứ như thế cô đi tới quảng trường Du Đường.

Khi gió lạnh tạt qua, cô rung mình một cái, sau đó nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc từ từ dừng lại trước mặt mình.

Cửa xe được hạ xuống. Đó là gương mặt của Niên Bách Ngạn. Anh nhìn cô lạnh đậm và nói: “Lên xe đi!”

Làm thế nào mới có thể chứng minh bạn đã từng tồn tại trên cõi đời này?

Ký ức của bạn chính là một phương tiện hữu hiệu nhất. Dù tốt dù xấu, dẫu vui hay buồn thì những trải nghiệm đó cũng sẽ hóa thành hồi ức, từng chút từng chút lấp đầy quá khứ của bạn, có như vậy cuộc đời của bạn mới càng phong phú, nhiều màu sắc. Ký ức chính là một cuốn sổ hồ khẩu để chứng minh thân phận của bạn, mà nếu không có nó bạn chắc chắn sẽ trở thành kẻ ở lậu.

Khi tiếp nhận các án, không ít khi Tố Diệp phải tiếp xúc với những người như vậy. Trong số họ, có người suy giảm trí nhớ, có người mất trí nhớ. Sự căng thẳng và bất an của họ cô đều có thể nhận ra. Có lẽ trên đời này rất nhiều người chẳng quan tâm tới ký ức của mình, nhưng những người làm nghề này như cô mới hiểu được sự quý giá của ký ức.

Chỉ có điều bây giờ, Tố Diệp hoàn toàn không thể ngờ chính bản thân mình cũng có vấn đề.

Thời gian này, trên quảng trường Du Đường không đông người. Đây vốn dĩ là một nơi có thể yên tĩnh dạo bộ. Tiếc là Tố Diệp không có tâm trạng ấy. Bây giờ cô chỉ muốn lấy được chìa khóa từ tay Niên Bách Tiêu, lấy đồ đạc của mình về nhà Tố Khải, rồi ngủ một giấc thật say. Cô rất mệt, chưa bao giờ mệt đến vậy.

Nhưng cô không ngờ rằng, người lái xe tới đón cô lại là Niên Bách Ngạn!

Giọng nói của anh rất nhạt nhòa, như một lớp băng mỏng, thấm vào trái tim làm người ta rét mướt.

Tố Diệp đứng bên lề đường, nhìn chằm chằm chiếc xe trước mặt mình với vẻ khó tin. Cả người cô đờ đẫn tại chỗ như một khúc gỗ. Gió thổi ào ào, làm rối tung mái tóc cô. Khi hoa tuyết bay ngang qua, còn làm ánh mắt cô nhiều loạn.

Cô không thể nhìn rõ đôi mắt của Niên Bách Ngạn, chỉ cảm thấy anh lạnh nhạt như một người xa lạ.

Cũng đúng, anh và cô vốn dĩ đã trở thành hai kẻ xa lạ, từ khi cô tỉnh lại ở bệnh viện cho tới giờ, họ chưa gặp lại nhau một lần nào.

Người qua lại không nhiều, nhưng ra vào khu Du Đường đều là các thanh niên nam nữ. Họ đều nhìn hết cả về phía này. Cũng khó trách, xe đẹp, gái xinh đứng dưới trời tuyết, cảnh này chắc chắn cực kỳ thu hút.

Niên Bách Ngạn thấy cô vẫn cứ đứng đực ra đó một hồi lâu, anh chột nhứ mày, rồi mở thẳng cửa, bước xuống, vòng sang bên ghế lái phụ, giơ tay kéo cửa xe ra: “Lên xe!” Anh có vẻ thiếu kiên nhẫn.

Khi anh xuống xe, cũng là lúc tuyết rơi nặng hạt. Đôi giày da sáng bóng sạch sẽ dẫm lên nền tuyết phát ra những tiếng sột soạt. Người đàn ông này trước nay luôn thích những màu đậm. Hôm nay anh mặc một chiếc áo dạ công sở màu đen kiểu ngắn, bên trong là một chiếc sơ mi màu cafe đậm, kết hợp với một chiếc khăn choàng màu xám của nam giới. Bên dưới là một chiếc quần Âu màu đen dài thẳng tắp cùng đôi giày da cũng đen nốt.

Nhìn anh như vậy, trông vô cùng điển trai. Đến cả Tố Diệp cũng có thể nghe thấy mấy cô gái trẻ đi ngang qua đang thì thà thì thọt bàn tán: Người đàn ông kia cao quá, đẹp trai quá!

Có những bông tuyết rơi xuống tóc anh. Ánh mắt anh không một chút cảm xúc. Cả gương mặt cũng vô cùng lạnh nhạt. Anh đứng bên cạnh cửa xe đợi cô. Khi tuyết bay xuống, cô trông anh có vẻ gầy đi.

Cảnh này quả thực là đẹp. Chỉ tiếc là cái Tố Diệp cảm nhận được lại không phải cái đẹp, mà là sự bài xích sâu sắc.

Cô đứng đó, hai tay tê cong mất đi cảm giác. Cô vô thức đút tay vào túi áo dạ, cố gắng xoa thật mạnh. Đầu mũi cô cũng lạnh cóng. Nếu đổi sang người khác, cô sẽ chui ngay vào trong xe không chút do dự.

Nhưng đó lại là xe của Niên Bách Ngạn, cô tuyệt đối không thể lên.

Suy nghĩ một lát, Tố Diệp đáp nhẹ bằng: “Xin lỗi, có hẹn rồi!” Dứt lời, cô quay người đi vào trong quảng trường Du Đường.

Còn đứng thêm ở ngoài chắc cô chết cóng mất.

Niên Bách Ngạn không đuổi theo. Anh đứng nguyên đó, nhìn theo bóng cô run rẩy trong gió lạnh, gương mặt càng thêm khó đỡ.

Vào trong Du Đường, việc đầu tiên Tố Diệp làm chính là giờ di động gọi ngay cho Niên Bách Tiêu. Đầu kia vừa nghe máy, cô đã mắng như tát nước vào mặt: “Niên Bách Tiêu kia, cậu muốn ăn đập phải không? Tôi bảo cậu tới đưa chìa khóa, tại sao người tới lại là anh cậu? Cậu chết đâu rồi?”

Ai ngờ đầu kia lại cố gắng kêu oan: “Tôi thật sự không cố ý cho chị leo cây đâu, vì bữa cơm tối nay kiểu gì tôi cũng phải đi chứ!”

“Còn già mồm? Người tới là anh cậu!” Cô rẽ vào quán Blue Frog, ngồi một vị trí còn trống, vừa xoa xoa đôi chân tê cóng vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Niên Bách Tiêu bên đó cũng không ngừng biện hộ: “Tôi tìm chìa khóa cả nửa ngày trời mà chẳng thấy đâu, sau đó mới biết thì ra chìa khóa ở chỗ anh trai tôi, em bảo tôi phải làm sao? Tôi muốn tới chỗ anh ấy lấy chìa khóa, kết quả là anh ấy nói anh ấy sẽ mang qua cho chị.” Cậu ta sốt sắng đến nỗi một tràng tiếng Anh Mỹ cũng trở nên the thé.

Tố Diệp hít sâu một hơi, vẫn cảm thấy trong lòng hoảng hốt, và còn chẳng hiểu tại sao, tim cô đập rất nhanh.

“Chị gặp anh ấy rồi à? Anh ấy đưa chìa khóa cho chị chưa?” Niên

Bách Tiêu truy hỏi.

Tố Diệp bị cậu ta hỏi tới đau đầu, ngữ khí đương nhiên cũng không vui vẻ gì: “Cậu cảm thấy hai chúng tôi còn có chuyện gì để nói? Có gặp nhau cũng chỉ thêm ngượng ngập mà thôi!”

Người phục vụ bưng cafe tới. Chiếc cốc vừa được đặt xuống đã thấy bóng một người đàn ông bước vào. Tố Diệp gọi điện thoại còn chưa ngẩng đầu lên, đang định bưng cafe lên uống cho đỡ lạnh, bỗng thấy ánh sáng trước mặt bị che chặt.

Cô ngước lên, kinh hoàng phát hiện Niên Bách Ngạn đã ngồi xuống đối diện cô.

Tay cô run lên, tách cafe còn chưa cầm chắc đã rơi “keng” một tiếng xuống dưới mặt bàn. Cafe nóng rẫy bắn lên mu bàn tay cô. Cô kêu lên một tiếng làm Niên Bách Tiêu ở đầu kia giật nảy mình, vội vàng hỏi cô có chuyện gì.

“Không sao, thôi nhé!” Cô không nói gì lập tức cúp máy, nhìn người đàn ông đối diện đầy sợ hãi.

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ tiện tay lấy cho cô một tờ giấy ăn.

Cô do dự đôi chút rồi giơ tay đón lấy, lau sạch vết cafe trên tay. Cô bỗng nghe thấy Niên Bách Ngạn lên tiếng, giọng nói trầm ấm, thân thuộc: “Không sao chứ?”

“Không sao!” Cô không ngờ anh lại hỏi vậy, ngẩn người giây lát rồi mới đáp lại, rồi bổ sung thêm hai chữ: “Cảm ơn!”

Niên Bách Ngạn không đáp, giơ tay gọi phục vụ mang ra một cốc cafe.

Chẳng mấy chốc, cafe đã được bê ra. Vẫn là cafe đen, khẩu vị mà anh ưa thích.

Không hiểu sao, Tố Diệp chợt nhớ tới lần ở Nam Phi khi đó. Anh nói cafe của cô nguội rồi, bèn đổi cafe của anh cho cô. Cô cười nói cốc của cô rất ngọt, chưa chắc đã hợp với anh, còn anh nói của anh rất đắng nhưng cô phải tập quen.

Tất cả những sự việc đã từng xảy ra chợt hiện về trước mắt. Giờ đây cảnh vẫn vậy, người đã khác xưa, điều duy nhất không đổi là trái tim vẫn hồi hộp nơi lồng ngực. Tố Diệp có vẻ đứng ngồi không yên. Niên Bách Ngạn đối diện thì mỗi phút lại thêm bình thản, cô thì chỉ càng lúc càng không thoải mái.

Đang định cầm túi xách đứng lên, cô thấy Niên Bách Ngạn đặt tách cafe xuống, ánh mắt dừng lại trên người cô: “Uống hết cafe đi, tôi đưa cô về Sanlitun.”

“Không cần đâu!” Tố Diệp buột miệng theo phản xạ. Đùa gì chứ? Cô và anh đã trở thành những người lạ qua đường rồi không phải sao? Chẳng phải hai người đã chia tay rồi ư?

Cô chỉ cầu mong những tháng ngày còn lại được bình yên, thanh thản là tốt rồi. Thế nên cô không muốn có bất kỳ liên quan nào tới anh nữa.

“Cô muốn tiếp tục ở đó?”

“Không! Tôi... đã tìm được nhà rồi.”

“Vì thế... mang hết đồ của cô đi!” Niên Bách Ngạn lãnh đạm nói.

Đây cũng là suy nghĩ của Tố Diệp, nhưng...

“Đưa chìa khóa cho tôi đi. Thu dọn xong tôi sẽ đưa lại cho em trai anh.” Cô không muốn ở chung một phòng với anh, cứ kỳ lạ sao đó.

Niên Bách Ngạn thông thả thưởng thức cafe, khóe môi hơi cong lên, như cười như không: “Cô cảm thấy tôi còn có thể tin tưởng cô sao?”

“Anh...” Tố Diệp nghe ra giọng nói sỉ nhục của anh, vô thức định bật lại. Anh đúng là vừa ăn cắp vừa la làng. Cô căn môi mới có thể ngăn lại nổi kích động muốn chửi mắng anh, rồi nói với vẻ không vui: “Đồ của anh tôi cũng sẽ không lấy cái nào!”

Niên Bách Ngạn hơi dựa người ra sau ghế, ánh mắt không rời cô nửa bước, đáp lại một câu đầy sâu sắc: “Chủ nhà trông chừng khách dọn nhà, đây là cách tốt nhất để giảm thiểu tổn thất.”

Một tay Tố Diệp để dưới gầm bàn siết chặt lại. Nếu có thể, cô thật sự rất muốn ngửa mặt mà nói với anh rằng: Tôi không cần mấy thứ đó, anh thích xử lý thế nào thì xử lý.

Nhưng trong căn nhà đó có rất nhiều thứ của cô. Có những món khó khăn lắm cô mới mang được từ nước ngoài về, vứt đi chẳng đi khác nào vứt toàn bộ gia sản của cô.

Đang còn do dự, cô đã nghe thấy Niên Bách Ngạn bổ sung một câu: “Tôi có thời gian trong hôm nay thôi, hết là coi như không còn cơ hội. Tố Diệp! Hôm nay mà cô không tới lấy đồ của mình, ngày mai tôi sẽ vứt hết xuống dưới nhà!”

“Anh quá đáng rồi đấy!” Tố Diệp trừng mắt lườm anh.

Niên Bách Ngạn chưa giận, chỉ điềm nhiên nhìn cô. Một lúc sau anh

khẽ nói: “Cô đã chia tay với tôi rồi, cô còn sợ gì chứ? Tôi chẳng thể làm gì cô!”

Tố Diệp nghe anh nói vậy, trái tim bất an mới dần dần bình tĩnh trở lại. Vì cô biết bất luận Niên Bách Ngạn là người thế nào, một lời hứa của anh vẫn vô cùng đáng tin cậy.

Cô cầm chắc chiếc tách trong tay, nhìn anh nói: “Được!”

Quyển 9 - Chương 419: Gây khó dễ

Lái xe trên đường là một quá trình phải kiểm chế.

Cả dọc đường, Niên Bách Ngạn không nói câu nào, Tố Diệp cũng không thể nhiều lời. Từ đầu tới cuối, cô chỉ nhìn ra bóng cây và bóng những tòa nhà nối nhau không ngừng lùi về phía sau, thậm chí cô còn bắt đầu nhàm chán tới mức ngồi đếm số đèn đỏ dọc đường.

Sự thật chứng minh, hôm nay cô lựa chọn cách đi lại thân thiện với môi trường vừa chính xác lại cũng sai lầm. Chính xác ở chỗ, tuy rằng ga tàu điện ngầm có phần chật cứng nhưng có thể tiết kiệm được nhiều thời gian nhất. Sai lầm ở chỗ, vì cô không đi xe, nên chỉ còn cách ngồi bên cạnh Niên Bách Ngạn, ở cùng anh trong một khoang xe đóng kín, nhìn cả một hàng xe nghẽn lại như một con rồng dài ngoằng mà lực bất tòng tâm, chỉ còn biết bấm bụng trải qua mỗi giây mỗi phút trong giày vò.

Phía trước, đèn giao thông hết xanh lại đỏ, luân phiên chuyển đổi mấy lượt, mà chiếc xe thì chẳng nhích nổi một bước.

Cô có vẻ sốt ruột, bèn hạ cửa xe xuống ngó ra ngoài một chút. Thấy bị gió lạnh thổi phần phật từ ngoài vào, cô tức giận: “Có chuyện gì thế?”

Chẳng qua chỉ là một câu hỏi tùy tiện thốt ra, cô cũng không nghĩ sẽ có được phản hồi, nhưng lại bất ngờ nghe thấy Niên Bách Ngạn lên tiếng, giọng thờ ơ: “Gặp quản lý giao thông rồi!”

*Quản lý giao thông là một hành vi hoặc một biện pháp áp dụng chỉ đạo, hướng dẫn báo cho người điều khiển phương tiện biết vào một thời gian đặc biệt hoặc trong một tình trạng lưu chuyển giao thông đặc biệt nào đó để tránh xảy ra tắc đường hoặc những sự cố ngoài ý muốn. Có thể hiểu ngắn gọn là việc phân luồng giao thông tạm thời trong giờ cao điểm như ở Việt Nam.

Xui xẻo!

Tố Diệp thầm chửi mắng trong lòng, lại gặp ngay quản lý giao thông vào lúc này chứ!

Đang mãi nghĩ, chiếc xe đã chậm chậm tiến lên, như một con rùa trong cuộc thi giữa rùa và thỏ, lẽ mà không thốt lên lời. Cô nhìn thấy bên cạnh có người đạp xe lách qua. Nếu có thể “lăng ba vi bộ*” như trong mấy tác phẩm của Kim Dung, Tố Diệp thật sự muốn nhảy xuống, ngồi sau xe đạp của người đó.

*Lăng ba vi bộ: Kiểu đi như bay, nhẹ nhàng thanh thoát, uyển chuyển khoan thai. Hình dung tới Tiểu Long Nữ là hiểu ^^.

Đi chưa được mười mấy mét, xe lại dừng, bị xe trước xe sau kẹp chặt, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong, chỉ còn biết chờ đợi. Cô thực sự chịu không nổi bầu không khí đầy áp lực này, bèn giơ tay bật nhạc lên, cố gắng dùng một chút tiếng động để làm không khí bớt căng thẳng. Tiếng nhạc vừa vang lên đã lập tức lấy đầy không gian chật hẹp. Những thanh âm trang nhã, vừa tai, nhẹ nhàng như hương hoa dành dành.

Tố Diệp sửng sốt. Đây là mấy bài hát để nghe trên xe mà cô chọn cho Niên Bách Ngạn, không ngờ tới bây giờ anh vẫn còn nghe. Cô vô thức liếc nhìn anh một cái, rồi bàng hoàng phát hiện ra anh cũng đang nhìn mình. Giây phút hai ánh mắt gặp nhau, trái tim cô gần như

cũng ngừng đập, vội vàng quay đi chỗ khác, rồi giơ tay tắt nhạc đi...

Sanlitun vẫn như xưa, đường phố vẫn rực rỡ, căn nhà vẫn yên tĩnh.

Khi Niên Bách Ngạn đích thân mở cửa ra, Tố Diệp nhìn thấy cả một khoảng hoàng hôn ủa vào qua ô cửa sổ, như một ngọn lửa hùng hực cháy phía chân trời rồi lem dần từng tầng từng tầng một, quét qua cả bầu trời.

Chiều tà đẹp vô cùng, chỉ tiếc đã sắp tới gần hoàng hôn.

Tố Diệp cảm thán vẻ đẹp này, đồng thời cũng sợ hãi vô cùng khi nó sắp biến mất. Đã có mấy lần, cô cũng đứng đây ngắm cảnh ngày tàn. Mỗi lần cảm thấy đêm đen giá lạnh kéo về, là cô lại không nhịn được viết tin nhắn cho Niên Bách Ngạn, viết rằng: Cảm giác nhìn ngày trôi qua thật tệ.

Lúc đó, bất luận anh đang ở đâu, bất luận anh đang làm gì, cũng sẽ lập tức nhắn lại cho cô: Không sao đâu! Rồi ngày mới sẽ về nhanh thôi, anh luôn ở bên em.

Ai cũng nói Niên Bách Ngạn là người đàn ông bạc bẽo, vô tình. Dù là Kỷ Đông Nham, Niên Bách Tiêu hay thậm chí qua lời Bạch Băng thì anh vẫn giống như một loài động vật máu lạnh, không có tình người. Nhưng Tố Diệp vẫn luôn tin tưởng sâu sắc rằng, một người đàn ông có thể nhắn lại cho cô một tin nhắn ấm áp đến vậy sao có thể là người vô tình? Cô vững tin rằng trong lòng anh cô rất đặc biệt. So với những người phụ nữ khác, anh đã khắc sâu hình bóng cô trong tim.

“Vào nhà thu dọn đi!” Sau khi đi vào phòng khách, Niên Bách Ngạn ngồi xuống bên cạnh sofa, nhìn ra Tố Diệp đang đứng nhìn cảnh hoàng hôn ngoài cửa sổ, lãnh đạm nói. Anh không biết cô đang nghĩ

gì, chỉ cảm thấy khi ánh tịch dương hắt lên gương mặt đã hội tụ vẻ đẹp của cả cơ thể. Anh ghét kiểu nhìn chăm chú này, nhưng lại không kìm được lòng mình mà quan sát cô.

Nếu không có những tia sáng ấy điểm xuyết thì gương mặt nhỏ của cô sẽ rất nhợt nhạt. Màu trắng ấy gần như xóa tan tất cả máu huyết trên mặt cô, một nét đẹp như người ta đang bệnh, khiến người đối diện xót xa. Còn khi những tia nắng chiều làm sáng gương mặt cô lên, làn da trắng lại đẹp e thẹn như một bông hoa đào, ửng hồng như màu đôi môi cô, khiến người ta vừa nhìn đã không thể rời mắt đi được nữa.

Người con gái này, dẫu cho lòng dạ cô có tàn nhẫn, ác độc đến thế nào, anh không thể không thừa nhận, vẻ đẹp của cô luôn khiến đàn ông phải hạ mình, phạm tội.

Thanh âm trầm thấp của người đàn ông kéo suy nghĩ của Tố Diệp trở lại. Ánh mắt cô tìm lại được tiêu điểm, dừng lại trên người Niên Bách Ngạn đang ngồi ngay ngắn. Có một tia sáng u tối lướt qua mắt anh, trông lại càng rõ ràng dưới khung cảnh này. Trái tim bất giác như bị đánh mạnh một cái, cô hắng giọng: “Tôi thu dọn mất rất nhiều thời gian, chi bằng anh cứ về làm việc của mình đi. Cùng lắm thì khi nào dọn xong tôi sẽ gọi điện thoại cho anh, anh tới kiểm tra.”

Dưới sự theo dõi của anh, cô không biết mình có thể điềm nhiên thu dọn đồ đạc hay không. Chỉ sợ khi lòi ra quá nhiều kỷ niệm, cô sẽ thua thảm bại trước mặt người đàn ông này.

Đúng! Cô thừa nhận mình là một kẻ thất bại trong tình yêu, nhưng cô không thể cũng vứt nốt cả lòng tự trọng của mình.

Ai ngờ Niên Bách Ngạn bỏ ngoài tai lời đề nghị của cô. Cả cơ thể cao lớn của anh hơi dựa ra sau ghế, nhơ nhĩ gác chân trái lên chân

phải rồi thản nhiên nói với cô: “Hôm nay tôi có rất nhiều thời gian.”

Tố Diệp biết anh cố ý. Một người như anh sao có thể có rất nhiều thời gian để phung phí được? Cô cắn môi, cố gắng đè nén sự khó chịu trong lòng rồi quay đầu đi lên tầng hai.

Chẳng mấy chốc, trên gác đã vọng xuống tiếng kéo vali hành lý, lộc cộc, lộc cộc...

Niên Bách Ngạn ngồi chờ đợi như bức tượng gỗ, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó, mặc kệ người con gái trên tầng dường như đang trút mọi bức dọc lên đồ đạc. Anh nhìn quanh nhà một lượt, nhìn phong cách trang trí mộng ảo trong phòng khách, mỗi một món đồ chơi bày tại đây đều là thứ mà cô thích.

Cô hay thích mấy thứ đồ rất kỳ lạ. Có rất nhiều thứ nhỏ xíu anh chẳng thể gọi tên. Cô nói, mấy thứ đồ chơi đó đều là bảo bối, cực cưng của cô, cô phải tốn rất nhiều tiền và rất nhiều thời gian mới mang được từ nước ngoài về.

Anh chưa từng tới nhà con gái, thế nên chẳng biết trong nhà những cô gái khác trang trí theo phong cách nào. Nhưng anh luôn có thể khẳng định rằng, mấy người thích những thứ hung tợn, đáng sợ như cô chắc là rất hiếm.

Niên Bách Ngạn ngược mắt nhìn lên gác, thấp thoáng nghe thấy tiếng bước chân của cô, có lẽ giờ cô đang thu dọn quần áo trong phòng thay đồ. Trái tim anh như bị một chiếc đinh rất dài cắm xuyên qua, đến hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Người con gái đó đang chuẩn bị rời khỏi thế giới của anh. Mỗi một món đồ cô dọn đi, nơi đây lại ít đi một chút hơi thở của cô, cho tới khi người đi, căn nhà quạnh vắng. Cảm giác này đối với anh mà nói, cực

kỳ tòi tệ!

Có một giây phút, Niên Bách Ngạn rất muốn lên gác giữ cô lại, rồi mắng cho cô một trận té tát, bảo cô đừng có tự cho là mình đúng, đừng có tự cao tự đại như vậy. Anh phải nói với cô rằng, không phải chủ nhà nào cũng cho phép cho cô thoải mái động vào nhà cửa như vậy, cũng có thể dung túng để cô hủy hoại căn nhà như vậy, chỉ có anh mà thôi!

Trên gác chợt yên tĩnh, có lẽ cô đang gấp quần áo hoặc đang làm gì đó, Niên Bách Ngạn không rảnh để quan tâm. Anh đang không ngừng không chế khao khát muốn được đi lên của mình. Một lúc lâu sau, anh đứng dậy, bước từng bước ở chỗ cũ, rồi tiện tay cầm một con búp bê lên.

Đó là búp bê thiên sứ theo lời của Tố Diệp.

Đây là kiểu anh đặt làm ở Ý tặng cho cô. Đến nay anh vẫn còn nhớ dáng vẻ phấn khích rộn ràng của Tố Diệp khi cầm món quà chuyển phát nhanh bằng đường biển về. Còn chưa tới tay, cô đã liên tục kiểm tra các loại bưu kiện quốc tế. Con búp bê này đã bị giữ ở hải quan hai ngày. Sau khi biết chuyện đó, cô sốt ruột như kiến bò miệng chảo, chỉ muốn anh đích thân bay một chuyến, tự tay cầm nó về nhà.

Niên Bách Ngạn mãi vẫn chẳng thể ưa nổi món đồ chơi ấy. Trông nó rất kỳ cục, còn đội một chiếc mũ như thằng hề trong đoàn kịch. Anh không hiểu. Một thứ đồ bé xíu thế này sao lại trở thành thiên sứ duyên phận? Theo những gì mà anh biết, thiên sứ chẳng phải luôn có một đôi cánh sao?

Bên tai dường như lại vang lên tiếng Tố Diệp ôm anh, nũng nịu khi ấy.

Cô than trách, làm gì có bạn trai nào đi công tác không mua quà cho bạn gái, rồi cũng vì nó mà trở nên cực kỳ ngoan ngoãn, nghe lời anh.

Những ngón tay dài của Niên Bách Ngạn siết chặt lại, bóp cho con búp bê biến dạng.

Ánh nắng chiều rực rỡ phút cuối cùng. Tại nơi mặt trời khuất bóng sau đỉnh núi, toàn bộ tia sáng đều được bung ra hết, đổ nghiêng lên tấm bình phong cách đó không xa, khiến cho cánh hoa trắng muốt cũng bị nhuộm một màu đỏ nhức mắt.

Niên Bách Ngạn đi tới trước tấm bình phong, bất giác giơ tay vuốt nhẹ lên cánh hoa, ngón tay anh dường như cũng thấm cả hương hoa. Anh nhìn mãi nhìn mãi, tựa hồ gặp lại Tố Diệp nơi trấn Thiên Đăng.

Trên con ngõ dài, anh đứng ở đường Nam, cô đứng ở đường Bắc. Chính vì cuộc gặp gỡ bất ngờ đó anh mới quyết định sẽ không giờ buông tay cô nữa. Anh không muốn hỏi cô tới trấn Thiên Đăng làm gì, cũng không muốn biết cô chuẩn bị ở lại bao lâu. Anh chỉ biết, từ sau khoảnh khắc ấy, anh sẽ nắm chặt tay cô. Anh đi tới đâu thì cô cũng phải ở bên cạnh anh.

Ở trấn Thiên Đăng kỳ thực anh không có nhiều thời gian. Kế hoạch ban đầu chính là tìm được sư phụ theo tranh rồi đi thẳng tới Nam Phi, vì tình hình bên đó đang vô cùng cấp bách. Nhưng vì cô anh đã không nhìn được mà dừng bước tại nơi đó.

Trong ngôi nhà thuê thừa ấy, cô yên lặng ngồi trên ghế mây đợi anh. Anh còn bận rộn công việc, nhưng ánh mắt vẫn chốc chốc nhìn về phía cô. Gió nhẹ thổi qua, vô số những cánh hoa tuyết cầu rơi rụng la tã. Giữa cảnh hoa rơi, cô đẹp như tiên nữ. Khi cả một bông hoa tuyết cầu rơi vào lòng cô, nụ cười trên môi cô thậm chí còn đẹp hơn cả

hoa.

Anh chưa bao giờ nghĩ nụ cười của một người con gái lại có thể rực rỡ, làm ấm lòng người đến thế.

Khi sư phụ hỏi đó có phải là bạn gái của anh không, anh không trả lời thẳng mà chỉ vào bức tranh thêu rồi nói: Đây là hiệu quả mà tôi muốn đạt được!. Đúng vậy, có lẽ chỉ trong lòng anh mới biết rõ sức nặng phía sau câu nói này.

Anh muốn cô trở thành bạn gái mình, đây là điều anh kỳ vọng, và cũng là quyết định không thể không hoàn thành.

Cô ưng ý bức bình phong ngọc lan, vui mừng như một đứa trẻ. Gương mặt nhỏ chỉ muốn dính lại làm một với nó, nhưng sau khi nghe thấy giá tiền thì lại kinh hãi như nhìn thấy ma.

Cô mãi mãi không thể nào biết nét mặt lúc đó của mình đáng yêu thế nào, khiến anh vừa buồn cười lại muốn ôm cô vào lòng. Thế nên anh đã cho cô một bất ngờ, giấu cô lên đặt hàng bức bình phong ấy, rồi đích thân viết dòng chữ “Tương phùng chính ngộ tổ cầm niên hoa thời, vị vãn”, để sư phụ theo lại theo đúng nét bút của anh.

Con người anh trước nay chẳng tin vào duyên phận. Chỉ vì Tố Diệp, anh bắt đầu tin rằng trên đời này thực sự có thứ gọi là duyên phận. Nhưng anh hoàn toàn không thể ngờ rằng, đến cả cuộc gặp mặt bất ngờ ở trấn Thiên Đăng cũng là một sự sắp đặt.

Vậy anh còn biết tin vào điều gì đây?

“Niên Bách Ngạn!” Trên gác, tiếng Tố Diệp vang lên, nhạt nhòa và xa lạ.

Niên Bách Ngạn quay người, ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt dần trở nên trầm lạnh. Trước đây không phải cô chưa từng gọi cả họ lẫn tên anh. Trên thực tế đa phần cô đều gọi anh như vậy. Chỉ khi nào làm nũng hoặc có chuyện nhờ vả cô mới ngọt ngào gọi anh một tiếng Bách Ngạn. Nhưng ba chữ Niên Bách Ngạn anh nghe từ cô, có chút nghịch ngợm, có lúc giận dữ, đôi khi như hờn dỗi, để anh hiểu rằng thì ra cái tên được người thân mật nhất gọi ra cũng tình cảm đến thế. Nhưng chắc chắn không mang lại cảm giác xa cách như hôm nay.

“Tôi nói thật với anh vậy. Tôi có quá nhiều đồ đạc, hôm nay chắc chắn là không thể dọn hết. Coi như tôi cầu xin anh để tạm chìa khóa lại cho tôi được không. Tôi bảo đảm sẽ không mang đồ của anh đi. Cùng lắm thì... tôi lấy tiền ra đặt cọc là được chứ gì?” Thùng hòm ngày xưa chuyển nhà vẫn còn nguyên nhưng lúc đó đồ đạc còn ít, bây giờ những thứ lấp thêm quá nhiều. Cô muốn thu dọn sạch sẽ ít nhất cũng phải quá nửa đêm.

Anh không thể ngồi đây tới tận nửa đêm chứ?

Niên Bách Ngạn nhìn cô, ngữ khí lạnh nhạt, không cho phép cò kè: “Hôm nay phải dọn cho bằng hết!”

“Anh...”

Tố Diệp tức đến nghiêng răng kèn kẹt, lập tức đi xuống, tới bên cạnh anh: “Anh có cần phải làm khó người khác vậy không?”

“Theo như tôi được biết, đồ đạc của cô cũng chẳng nhiều nhận gì cho cam.” Niên Bách Ngạn hừ lạnh: “Sốt sắng muốn vạch rõ ranh giới với tôi, vậy đồ đạc thì sao? Những thứ tôi mua cho cô, cô có mang đi hay không?”

Tố Diệp nghẹn lời.

Anh nói không sai. Trong căn nhà này có rất nhiều món đồ đều là anh bỏ tiền ra mua, ví dụ như quần áo, giày dép, túi xách của cô. Cả những món đồ chơi mà cô thích. Thậm chí là bức bình phong trị giá hơn mười một vạn trước mặt.

Bức bình phong ngọc lan như một chứng nhân, từ lúc anh và cô trùng phùng tới khi nắm tay nhau, tới lúc cãi nhau rồi lại làm lành, cuối cùng đến mức phải chia tay như ngày hôm nay. Lần cãi nhau đó, cô đã ném nó từ trên gác xuống. Anh vẫn bỏ đi không hề quay lại. Sự quyết đoán của anh đã được thể hiện ra từ rất lâu rồi, chỉ có điều, một người bị tình yêu che chặt hai mắt như cô hoàn toàn không nhận ra mà thôi...

Quyển 9 - Chương 420: Nỗi sợ hãi mơ hồ

Kỷ niệm, khi bóc hết lớp giấy đường ngọt ngào, nếm tới phần đắng chát thì tất cả đều đã không còn ý nghĩa.

“Đồ của anh tôi sẽ không lấy thứ gì, bao gồm cả những thứ anh mua cho tôi.” Tố Diệp hờ hững đáp, ánh mắt thu lại từ phía bức bình phong.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn càng u tối tới mức đáng sợ. Anh cuộn chặt tay lại: “Những gì đã mua cho cô thì sẽ là của cô.”

Tố Diệp lắc đầu. Nhiều đồ như vậy, cô có muốn mang theo cũng mang không hết. Dù sao thì một mối quan hệ cũng đã kết thúc, vậy thì cũng nên chấm dứt gọn gàng một chút, không phải sao?

Niên Bách Ngạn phía sau không lên tiếng.

Tố Diệp đứng xoay lưng về phía anh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được áp lực mà dáng hình cao lớn ấy mang lại cho cô. Cảm giác này khiến cô ghệt thở, vì mỗi lần lại gần, cô lại có thể ngửi thấy mùi gỗ mộc trên người anh. Nó nhạt nhòa nhưng khi thấm vào phổi lại biến thành một sợi dây thừng, vòng kín, thít chặt khiến hô hấp của cô trở nên khó khăn.

Cô vội vàng rời xa khỏi vị trí bên cạnh anh, ôm một chiếc hộp nhỏ đi thu xếp những món đồ chơi trong phòng khách. Chẳng mấy chốc, chỉ còn lại con búp bê thiên sứ đó, cô độc đứng ở một góc, như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Cô và anh trước nay không hề có duyên phận gì, thì hà cớ gì phải mang theo con búp bê thiên sứ này nữa?

Sau lưng, giọng nói của Niên Bách Ngạn khế vang lên: “Tôi có thể để lại chìa khóa cho em!”

Động tác của Tố Diệp chợt khựng lại giây lát. Cô quay đầu nhìn anh, không hiểu tại sao bỗng nhiên anh lại nói vậy.

Qua ánh hoàng hôn mỏng manh, ánh mắt Niên Bách Ngạn càng trở nên tối tăm vô bờ bến, như đêm tối đen như mực, khi có những tia sáng mờ hồ vụt qua lại khiến người ta có một sự sợ hãi sâu sắc. Anh nhìn chăm chăm vào mặt cô, nói rõ từng câu từng chữ: “Chỉ cần... em quay lại bên cạnh tôi!”

Hô hấp của Tố Diệp ngưng lại. Ánh mắt đang nhìn Niên Bách Ngạn của cô cũng run lên trong khoảnh khắc. Khi nói câu này, sắc mặt anh bình thản, câu chữ rõ ràng. Đôi mắt ánh lên một tia kiên quyết. Hình như anh không nói đùa.

Cô đè nén tâm trạng hoảng loạn trong lòng, nhìn anh cười mỉa mai: “Niên Bách Ngạn! Tôi không muốn ở bên cạnh anh thêm một giây nào nữa. Tôi đã nói rồi, giữa anh và tôi chỉ là một trò chơi trao đổi ngang giá mà thôi. Tôi sẽ không quay trở về bên cạnh anh, anh từ bỏ đi!”

Dứt lời, cô nhanh tay thu dọn hơn nữa.

Đằng sau vang lên tiếng bước chân tới của người đàn ông, mang theo một sự công kích và nguy hiểm rõ ràng. Cô còn chưa kịp phản ứng lại, eo đã bị cánh tay Niên Bách Ngạn kìm chặt. Cô kinh hoàng. Người đàn ông dùng sức một cái, cả người cô bị anh xoay ngược trở

lại.

“Niên Bách Ngạn! Anh... ưm...” Tố Diệp chỉ còn kịp quét qua đôi mắt giá lạnh ấy một cái, anh đã lập tức cúi đầu xuống, đè mạnh lên môi cô.

Tố Diệp liều mạng vùng vẫy nhưng cả người cô bị Niên Bách Ngạn càng giữ càng chặt. Nụ hôn của anh đi cùng với một sự tức giận rõ ràng, suýt nữa thì nghiền cho môi cô nát vụn. Hai bàn tay anh như hai chiếc kim giữ chặt cái đầu đang không ngừng xoay qua xoay lại của cô. Từng ngón tay mảnh dẻ áp lên mặt cô kéo theo cả một nhiệt độ băng giá.

Anh cố gắng tấn công khoang miệng của cô, cả răng và môi đều rất mạnh mẽ. Tố Diệp chỉ còn cách mím chặt môi, không để đầu lưỡi anh có cơ hội tiến vào. Hành vi của cô càng chọc tức Niên Bách Ngạn. Một tay của anh đột ngột dùng sức, ghì lấy gáy làm cô đau đớn. Cô thở dốc, anh nhân cơ hội đó tiến quân thần tốc.

“Không...” Cô phát ra thanh âm một cách khó khăn.

Chẳng mấy chốc, nó cũng biến mất trong cái hôn mãnh liệt của Niên Bách Ngạn. Anh bá đạo chiếm giữ mỗi một góc ngách, kéo theo cuống lưỡi của cô cũng đau gần chết. Khóe mắt đỏ ửng, miệng đau, tim nhói.

Hơi thở của người đàn ông ào ạt lấp đầy khoang miệng, dọc sống mũi là hơi thở khàn đục của Niên Bách Ngạn. Cô có thể cảm thấy cả người anh đều đang căng cứng, dờ ra như một tấm thép. Mặc cho cô không ngừng xô đẩy, đánh đấm, chỉ càng bị anh khóa chặt hơn.

Kẹp cà vạt của anh cọ vào xương quai xanh của cô, sợ rằng sắp tan nát.

Đầu cô bị ép buộc phải ngẩng lên, sau gáy cũng dần nhúc nhối. Nụ hôn của anh càng lần tìm lại càng kịch liệt. Cuối cùng cô phải phản kháng, chủ động tấn công, cắn mạnh vào môi anh.

Niên Bách Ngạn kêu lên một tiếng, đẩy cô ra rồi nhìn cô bằng ánh mắt đen tối, thâm sâu đến khiếp đảm.

Một vết máu trào ra từ khóe môi anh, đỏ tươi.

Có bao nhiêu đau xót cũng không đủ để đè nén cảm giác sợ hãi mơ hồ đang dâng trào. Không hiểu sao, một dự cảm không lành đang nhanh chóng xuất hiện trong lòng cô, như một cây dây leo thường xanh, lan ra khắp con tim.

Cô có chút sợ hãi một Niên Bách Ngạn như thế này, chưa bao giờ sợ hãi đến thế.

Anh đứng đó, yên tĩnh đến thế, sương mù trong đôi mắt dường như đã nuốt chửng lấy cô. Anh không nhúc nhích, để mặc cho máu tươi không ngừng chảy xuống khóe miệng. Anh chỉ mím chặt môi, cùng với cảm tạo thành một đường thẳng sắc lẹm. Một dáng đứng thẳng tắp và băng giá.

“Niên Bách Ngạn! Tôi đã nói với anh rồi, tôi vốn chưa từng yêu anh, anh ép buộc người khác như vậy thú vị lắm sao? Anh có cuộc sống của anh, tôi cũng muốn sống nốt những ngày tháng bình yên của đời mình, khó lắm không?” Tố Diệp trở nên nôn nóng. Cô cao giọng, mượn nó để làm dịu đi cảm giác lo sợ đang không ngừng dâng cao trong lòng.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn chỉ càng thêm lạnh giá. Cảm giác ấy như thấm vào trong không khí. Đến cả từng lỗ chân lông của cô cũng cảm

nhận được giá lạnh đang thông thả dạo chơi quanh đây.

Tố Diệp không dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa, dự cảm chẳng lành khiến cô từ bỏ suy nghĩ tiếp tục dọn dẹp. Cô rảo bước tới bên cạnh sofa, nhặt túi xách lên, tìm chế sự hoảng loạn của mình, nói một câu: “Mấy thứ đồ của tôi anh thích xử lý thế nào thì tùy.”

Cô không cần chúng nữa còn không được hay sao?

Cô bước nhanh qua bên cạnh Niên Bách Ngạn, còn chưa đi được mấy bước, cô chợt cảm thấy gáy mình chợt lạnh. Cô hốt hoảng quay đầu, chưa kịp phản ứng gì đã thấy Niên Bách Ngạn giơ tay lên một cách bất ngờ.

Tố Diệp chỉ kịp cảm nhận một cơn đau truyền từ gáy tới, vẫn chưa kịp kêu lên trước mắt cô đã tối đen rồi không còn biết gì nữa.

Niên Bách Ngạn bước tới, từ tốn đón lấy cơ thể mềm oặt của Tố Diệp, rồi vòng tay qua eo, bế ngang người cô lên.

Tố Diệp à Tố Diệp... Chính cô ép tôi phải làm vậy!

Vân Nam.

Một tiếng súng làm náo loạn cả một khu chợ vốn đã rất lộn xộn, bắn thiêu. Trong đám người đang chạy loạn có người nước ngoài, có người bản địa, có cả những người dân Việt Nam vượt biên sang. Trong đám người hỗn loạn ấy, có một cô gái xinh đẹp kéo tay một người đàn ông, gương mặt bị dọa tới trắng bệch.

“A Phong! Làm sao đây? Có cảnh sát!” Sau khi cùng người đàn ông chạy vào một con ngõ nhỏ, cô gái nét mặt kinh hoàng.

“Theo sát tôi!” Chàng trai trẻ được gọi là A Phong nắm chặt tay cô gái, nhìn trái nhìn phải như chuột bò ngang qua đường, đề phòng có cảnh sát xuất hiện.

Có tiếng còi xe cảnh sát rít qua tai, rồi một chiếc xe dừng lại ngay sau đó.

Toàn bị các cảnh sát được mặc phục trang, đạn đều đã lên nòng.

Một bên khác trong ngõ, trên xe cơ động, cục trưởng đã đích thân xuống tận nơi, giám sát toàn bộ quá trình hành động. Một lúc lâu sau, ông ta ra lệnh qua bộ đàm: “Cảnh Long! Tố Khải đang ở cuối ngõ. Các cậu vòng qua vây bắt sau lưng. Bảo các anh em chú ý một chút, đừng làm bị thương người của mình!”

Lời vừa dứt, đã thấy tiếng Cảnh Long: “Rõ!”

Cuối ngõ, Tố Khải yên lặng náu mình, bên cạnh là người con gái run như cây sậy. Tay cô ta gần như bóp nát tay Tố Khải, giọng nói run rẩy: “A Phong! Có phải lần này chúng ta không thể thoát nữa không?”

“Lát nữa có cơ hội thì em chạy thật nhanh đi!”

“Vậy anh phải làm sao?” Cô gái hét lớn.

“Cứ mặc kệ tôi!” Nói rồi, Tố Khải rút súng ra.

Cô gái thất kinh, cảnh sát cách đó không xa, mỗi lúc một gần.

Đúng vào lúc này, có người cảnh sát phát hiện ra họ, hét lớn: “Đứng yên!”

“A Phong...”

“Khaki! Mau chạy đi!” Tổ Khải cao giọng hét lên.

Cô gái co cẳng chạy.

Có tiếng súng vang lên. Tổ Khải cùng người cảnh sát đó đang sống mái với nhau. Khaki sợ hãi kêu lên thất thanh. Vừa quay đầu, cô ta bỗng thấy Tổ Khải bổ nhào về phía mình, rồi nghe thấy anh hự một tiếng.

Bả vai anh đã bị trúng đạn.

“A Phong!”

“A Phong!”

“Mau... chạy đi!” Tổ Khải đẩy cô ta một cái.

Khaki phát điên, cướp lấy súng trong tay Tổ Khải, nhắm về phía người cảnh sát đang xông tới, nhắm bắn. Người cảnh sát trúng đạn, ngã xuống đất, cầu xin cứu viện. Nhân lúc cứu viện còn chưa tới, Khaki dốc hết sức mình cùng Tổ Khải loạng choạng đi về phía trước. Sau lưng một lần nữa vang lên tiếng còi hự. Khaki xông tới bên đường, một phát súng giải quyết ngay người chủ xe còn đang sợ sệt, cướp xe của anh ta, rồi dẫn Tổ Khải chạy thoát.

Khi Cảnh Long kịp tới hiện trường, lập tức báo cáo tình hình cho cục trưởng Tống, rồi nhanh chóng gọi xe cấp cứu...

Đinh Tư Thừa gõ cửa phòng của Lâm Yêu Yêu. Lúc ra mở cửa sắc mặt của cô rất tiều tụy. Sau khi nhìn thấy Đinh Tư Thừa, gương mặt mệt mỏi càng trở nên trắng bệch.

Tay cô hơi run, đứng ngoài cửa như một người gổ.

Đình Tư Thừa nhìn cô, đau lòng hỏi: “Anh vào được không?”

Lâm Yêu Yêu chần chừ rất lâu mới buông tay ra, hơi lách người sang một bên.

Đình Tư Thừa đi vào phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Lâm Yêu Yêu nhanh chóng bước tới bên sofa, cầm lấy một cái gối rồi ôm chặt vào lòng, cả người cô co quắp trong một góc sofa. Đình Tư Thừa đến bên, ngồi xuống gần cô.

Cô vô thức rụt người lại.

“Yêu Yêu! Anh nghĩ rất kỹ rồi, anh sẽ không rời xa em, chúng ta lập tức đi đăng ký kết hôn.” Anh nhẹ nhàng nói với cô.

Hôm đó tại nhà Diệp Uyên, Lâm Yêu Yêu sau khi không chịu nổi cú sốc đã ngất lịm đi. Chính anh đã bế cô ra khỏi đó. Từ hôm đó trở đi, Lâm Yêu Yêu không muốn nói gì nhiều nữa, trên gương mặt cũng không còn nụ cười. Cả ngày cô nhốt mình trong nhà. Anh tới chơi với cô, thì cô lại sợ anh chạm vào mình. Tới ngày chuẩn bị đăng ký kết hôn, cuối cùng Lâm Yêu Yêu đã nói với anh một câu. Cô nói: [i]Tư Thừa! Chúng ta chia tay đi![/i]

Đình Tư Thừa hiểu tại sao cô lại muốn chia tay. Nếu có thể, anh chỉ muốn giết chết ngay cái tên khốn Diệp Uyên đó. Nhưng bây giờ quan trọng nhất vẫn là Lâm Yêu Yêu. Thấy cô bình tĩnh đến dọa người, anh thật sự lo lắng bệnh cũ của cô lại tái phát.

Chuyện này anh không nói với bất kỳ ai, bao gồm cả Tố Diệp.

Lâm Yêu Yêu nghe xong, hơi thở có chút gấp gáp. Cô lắc đầu nguầy nguậy, tinh thần tồi tệ tới cực điểm: “Không... Tư Thừa! Anh quên em đi! Em không thể kết hôn với anh được, em đã không thể lấy anh nữa rồi!”

Bên tai cô vẫn còn vang vọng nụ cười ngông cuồng của Diệp Uyên khi cưới lên người cô, còn cả câu nói anh ta để lại bên tai cô. Anh ta nói: Lâm Yêu Yêu! Cô đã bị tôi chơi qua rồi. Cô cảm thấy cô vẫn có thể cùng Đinh Tư Thừa làm như chưa hề xảy ra chuyện gì sao? Tôi nhắc nhở cô, cô mà dám lấy hắn ta thì ngày tổ chức lễ cưới tôi sẽ dám phát những bức ảnh chúng ta triền miên tối nay lên màn hình lớn đấy!

Quyển 9 - Chương 421: Anh vẫn quan tâm tới vậy

Lần đó ở Hồng Kông, khi Tố Diệp mặc độc chiếc váy ngủ chạy xuống đại sảnh khách sạn, ôm chặt lấy anh, nước mắt nước mũi tèm lem cầu xin anh đừng đi, đôi mắt cô cũng đáng thương như vậy, cũng khiến anh thất ruột thất gan.

Đinh Tư Thừa nhìn người như quả bóng xẹp hơi. Sau khi nghe Lâm Yêu Yêu nói xong câu ấy, anh ta ngồi sang bên cạnh sofa, gương mặt như tro tàn. Từng ngón tay của Lâm Yêu Yêu đâm sâu vào gối. Vì dùng sức, các khớp xương cũng trắng nhợt ra. Cứ như thế, hai người bỗng chốc chẳng nói thêm câu nào nữa. Cả căn phòng chìm vào một sự tĩnh lặng hoang vắng.

Một lúc lâu sau, Đinh Tư Thừa nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Gã Diệp Uyên khốn nạn đó! Anh nhất định phải tố cáo hắn!”

Cơ thể Lâm Yêu Yêu bất chợt run lên. Tận sâu trong đôi mắt cô lướt qua một sự sợ hãi. Cô đau khổ lắc đầu: “Không... Vô ích thôi!” Không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh cô bị cưỡng bức. Một khi cảnh sát tiến hành điều tra, cũng sẽ tìm được bằng chứng rằng từ quán bar cho tới khu nhà Diệp Uyên, cô đều tự nguyện đi cùng. Trong nhà đã xảy ra chuyện gì, cô cũng không nắm được bất kỳ chứng cứ nào có lợi.

Chuyện này vốn dĩ đã được Diệp Uyên sắp đặt từ trước. Anh ta hiểm ác khó lường, từng bước dẫn dụ cô rơi vào bẫy. Tại cô ngu ngốc. Cô những tưởng tâm trạng anh ta thật sự rất tồi tệ, cô tưởng anh ta đã say thật rồi, cô còn nghĩ anh ta cũng đã từ bỏ mình rồi. Tất

cả, tất cả đều vì cô quá tin tưởng anh ta, cũng vì anh ta đã từng cứu cô một mạng.

Tất cả đều do cô tự làm tự chịu, chẳng oán trách được ai.

Sao Đinh Tư Thừa không hiểu điều này chứ. Diệp Uyên thực hiện việc này cực kỳ kín kẽ. Đến cả loại thuốc dùng cho Lâm Yêu Yêu e là cũng được nhập khẩu hoàn toàn mới. Anh ta dám ngông cuồng mời anh tới chứng kiến cảnh đó, cũng có nghĩa anh ta đã chắc chắn họ không thể báo cảnh sát.

Đáng chết!

“Yêu Yêu! Chúng ta vẫn kết hôn như dự kiến ban đầu.” Đinh Tư Thừa nhìn Lâm Yêu Yêu nghiêm túc và chân thành. Nếu bây giờ chia tay, cũng có nghĩa Diệp Uyên đã được như ý nguyện.

Lâm Yêu Yêu lắc đầu: “Không...”

“Yêu Yêu! Diệp Uyên có mục đích gì em và anh đều hiểu quá rõ. Lễ nào em để cho hắn ta được thể sao?” Đinh Tư Thừa tiến tới, nắm chặt tay cô: “Em nghe anh nói này. Chỉ cần chúng ta kết hôn như bình thường, Diệp Uyên sẽ không còn cách nào cả.”

“Không... Anh ta có. Anh ta... Anh ta là ác quỷ...” Lâm Yêu Yêu không thể nói ra rằng trong tay Diệp Uyên có ảnh nóng. Tuy rằng cô không biết lời Diệp Uyên nói là thật hay giả, hình ảnh và đoạn băng đó rốt cuộc có tồn tại hay không. Chuyện này không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, lỡ như anh ta có mấy thứ đó thật thì sao?

Không phải cô không biết chuyện này mang lại cho gia đình, bạn bè một sự ảnh hưởng lớn đến thế nào. Giống như scandal ảnh nóng khi trước của Tố Diệp và Niên Bách Ngạn. Hai người họ mới chỉ nửa kín

nửa hờ đã bị xã hội nói đến như vậy. Lúc đó cả cô còn bị đám phóng viên vây chặt hòng moi những tin tức mới, nói gì tới cậu mợ của Tố Diệp. Diệp Uyên không tốt đẹp như cô tưởng tượng. Từ việc anh ta đánh thuốc cô, có thể thấy, con người này tuyệt đối chẳng phải người tử tế. Nếu anh ta thật sự phá hỏng lễ cưới thì phải làm sao? Lúc đó tính chất sự việc sẽ hoàn toàn thay đổi, khác hẳn với chuyện của Tố Diệp. Cô sẽ bị bà con thân thích cho là kẻ lẳng lơ, dâm đãng, sẽ bị bạn bè chê cười cô bắt cá hai tay. Ngày kết hôn còn có không biết bao nhiêu là khách khứa, tới lúc đó thể diện của bố mẹ cô biết để ở đâu? Còn cả Đình Tư Thừa và bố của anh ấy nữa. Họ còn có một danh vọng nhất định trong xã hội, rồi cũng sẽ bị hành vi của Diệp Uyên hủy hoại.

Cô không dám mạo hiểm, vì cô chẳng còn trẻ trung gì nữa, không còn nhiều thời gian để chống cự và phản kháng, hay là tính toán thiệt hơn.

“Yêu Yêu!” Nét mặt Đình Tư Thừa đau khổ: “Anh sẽ không ruồng bỏ em, anh thề đấy!”

Lâm Yêu Yêu ngược mắt lên nhìn anh. Sự đau khổ trong mắt anh cũng như đang đâm vào cô. Trái tim cô như bị một lưỡi dao cắt dần từng lớp, rồi đóng gói, sau đó đưa tới một căn phòng đông lạnh. Trái tim có nhiệt độ đó đang không ngừng kêu gào, đau đớn.

“Tư Thừa! Chia tay đi!” Trên đời làm gì có người đàn ông nào không quan tâm tới chuyện này cơ chứ, huống hồ là một người sự nghiệp thành đạt như Đình Tư Thừa? Chính tay Diệp Uyên đã dựng lên một bức tường kiên cố, chắn giữa cô và Đình Tư Thừa. Cô không thể vượt ra ngoài mà anh lại càng không thể vào trong.

Vì cả hai người rồi cuối cùng cũng sẽ thua cuộc trước thời gian.

Theo thời gian dần trôi qua, chuyện này rồi sẽ bén rễ, nảy mầm trong lòng Đinh Tư Thừa. Cuối cùng nó sẽ mọc thành một cái cây lớn um tùm. Cô không muốn một ngày anh phải hối hận, càng không muốn người ta chỉ chỉ trỏ sau lưng anh.

Cô và Đinh Tư Thừa đang đi về hai hướng ngược nhau, càng đi càng xa, sẽ không bao giờ còn có ngày gặp lại nữa.

Đinh Tư Thừa thấy thái độ của cô rất kiên quyết, lòng anh đau như dao cắt. Dù anh có khuyên nhủ nữa cũng vô ích, không còn cách nào khác, anh đành tạm ra về. Sau khi ra khỏi nhà Lâm Yêu Yêu, anh đứng dưới gốc cây đình hương rất lâu.

Tới lúc gần như sắp hóa thạch anh mới lấy điện thoại ra, bấm bụng gọi cho Tố Diệp. Anh đã cùng đường rồi mới muốn nhờ cậy người khác. Nếu như có thể anh tuyệt đối không muốn người khác biết chuyện này.

Chỉ có điều, anh cảm thấy mình đã có lỗi với Yêu Yêu một lần rồi, tuyệt đối không thể từ bỏ chuyện hôn nhân này. Anh muốn bảo Tố Diệp khuyên nhủ cô. Dẫu sao hai người họ cũng là bạn bè, chí ít thì Yêu Yêu sẽ tâm sự với Tố Diệp suy nghĩ thật sự của mình.

Đinh Tư Thừa hơi căng thẳng. Thật lòng mà nói, anh không biết phải nói với Tố Diệp chuyện này như thế nào, vì dù sao người gây nên chuyện cũng là anh trai cùng cha khác mẹ của cô ấy.

Anh cắn răng, rồi cuối cùng vẫn bấm số.

Ai ngờ, đối phương thông báo đã tắt máy...

Cuộc bình chọn nhân vật kinh tế được tổ chức mỗi năm một lần, thực tế chính là một bữa tiệc hội tụ các nhân vật tai to mặt lớn trong giới

kinh doanh. Có được sân chơi này của đài truyền hình, rất nhiều anh tài có dịp gặp mặt nhau. Cũng tới cuối năm rồi, vui một mình chi bằng vui chung, đạo lý này ai cũng hiểu.

Địa điểm tổ chức dạ tiệc là nơi có thể thu trọn cảnh đêm đẹp nhất ngoài bãi biển Thượng Hải vào trong tầm mắt. Khung cảnh vui vẻ, áo quần là lượt, tiếng đàn vĩ cầm tao nhã như một dòng nước đang chảy vào từng góc ngách của hội trường. Bón của những ngọn đèn thủy tinh lung linh cùng ánh đèn đường hắt vào ngoài cửa sổ đan cài như mơ như thực. Những chiếc ly thủy tinh đế cao được vận chuyển từ Ý về bằng đường hàng không như đôi giày thủy tinh dưới chân cô bé Lọ Lem, rục rỡ lấp lánh.

Mười nhân vật kinh tế lớn được bầu chọn ra giống như những ngôi sao nổi bật. Trong số mười người này, Niên Bách Ngạn được mọi người chú ý hơn cả. Tối nay anh vẫn ăn mặc ít nổi bật như mọi ngày, áo sơ mi xám cùng quần Âu đen, bên ngoài vẫn khoác chiếc áo dạ đen. Cà vạt là một chiếc mang hoa văn chìm. Cúc măng séc, kẹp cà vạt màu đen bằng kim loại, đơn giản tới không thể đơn giản hơn nhưng từng hành vi cử chỉ lại khiến người ta không thể rời mắt.

Anh trở thành người đàn ông được chú ý nhất tại hội trường. Anh cầm ly rượu trên tay, nhẹ nhàng nói cười cùng một số bạn bè làm ăn. Vì phạm vi khách mời tối nay khá rộng, một số thương nhân còn dẫn cả bạn gái tới, trong số đó không ít người là ngôi sao điện ảnh.

Những người ở đây có ai là không biết Niên Bách Ngạn?

Nhất là khi anh lại là một thương nhân kinh doanh đá quý. Tạm thời không nói tới điều kiện ngoại hình điển trai, tuấn tú của anh, chỉ riêng đôi tay có thể làm ra những món đồ xa hoa, giá trị cũng đủ khiến đàn ông ganh tỵ, phụ nữ khao khát.

“Nhìn thấy chưa? Trong mười nhân vật kinh tế lớn được chọn ra năm nay, chỉ có Niên Bách Ngạn là nhỏ tuổi nhất, vậy mà vẫn có thể cùng các bậc tiền bối, những con cá sấu chúa trong ngành kinh doanh trò chuyện vui vẻ đến vậy, đủ thấy bản lĩnh của anh ta không hề nhỏ. Người đàn ông này tâm tư thâm sâu như biển lớn, lại vô cùng thông minh. Em muốn tiếp cận một người như vậy, phải bỏ nhiều công sức một chút.” Bạch Băng tao nhã nhấp một ngụm rượu vang, ánh mắt theo sát Niên Bách Ngạn đang đứng trước khung cửa sổ sát sàn cách đó không xa, trò chuyện cùng mấy người đàn ông. Sau lưng anh là bãi biển đầy mê hoặc, từng dải đèn lướt qua phía sau, làm cho gương mặt anh trở nên huyền ảo.

Cô ta đi theo một nhà tài trợ tới đây, nhân tiện còn dẫn theo cả An Tịnh. Vì từ trong mắt An Tịnh, Bạch Băng có thể nhìn thấy sự si mê của con bé với Niên Bách Ngạn, cũng giống như bản thân cô ta vậy.

An Tịnh ăn mặc hết như cái tên của cô, tĩnh mịch, không kêu gọi. Không để hở ngực hở lưng khoa trương như Bạch Băng, cũng không trang điểm đậm xinh đẹp như chị ấy. Cô chỉ mặc một chiếc váy trắng gọn gàng, trang nhã. Mái tóc dài được buộc lên đơn giản, để lộ ra vành tai xinh xẻo. Trên đó còn chưa đeo khuyên tai, vô cùng sạch sẽ.

Cô trang điểm màu da người, làn da mộc sạch như một đứa trẻ. Hai cánh tay cũng mảnh mai, trắng sáng như lớp men sứ.

Chỉ có điều, đôi mắt cô để lộ quá nhiều cảm xúc. Từ sau khi bước vào đây, tầm mắt cô chưa hề rời Niên Bách Ngạn nửa bước. Nhất là khi Bạch Băng nói mấy lời này, sự ái mộ dành cho Niên Bách Ngạn lại càng sâu đậm thêm.

Cô nhớ lại Niên Bách Ngạn tối hôm đấy, một Niên Bạch Ngạn trong lúc say.

Vòm ngực anh rộng lớn khiến người ta muốn dựa dẫm vào đó cả đời, không bao giờ lìa xa. Trên người anh có mùi rượu nhưng còn có một thứ mùi không người được trên cơ thể những người đàn ông khác. Thứ mùi đó nhẹ nhàng, như mùi gỗ cây trong rừng núi, nhưng nếu cố tình ngửi kỹ thì lại không ngửi thấy nữa.

Cũng giống như con người anh. Tuy rằng nói cười nhưng luôn mang tới cho người ta một cảm giác xa cách.

Người đàn ông như vậy định trước chỉ có thể ngắm nhìn. Mà phụ nữ thì càng ngắm nhìn lại càng yêu sâu sắc.

“Chị Băng! Tối nay không thấy anh ấy dẫn theo bạn gái, có phải đã chia tay với cô hai nhà họ Diệp rồi không?” An Tịnh hỏi với vẻ kỳ vọng.

Bạch Băng cười lấy lệ với mấy người phụ nữ tới bắt chuyện với cô ta. Đợi họ đi khỏi, cô ta mới cười khẩy: “An Tịnh! Tốt nhất là em từ bỏ đi. Em được ở bên cạnh làm tình nhân của anh ta đã khó khăn lắm rồi. Sao? Em còn muốn làm bạn gái của anh ta nữa cơ à?”

“Em...” Mặt An Tịnh đỏ bừng: “Em không dám nghĩ như vậy!”

“Em hãy nhớ, được ở bên cạnh người đàn ông như vậy thì đừng mơ tưởng có được danh phận gì, đó là chuyện không thể. Em coi nhát mối quan hệ một chút, bỏ ít tình cảm vào một chút, như vậy tới cuối cùng bản thân mới không phải chịu tổn thương.”

An Tịnh hiểu đạo lý này, nhưng...

Cô khờ dại nhìn Niên Bách Ngạn đứng đó. Anh đang trò chuyện với người khác. Bờ môi mỏng hơi cong lên. Gương mặt nghiêng khắc

sâu từng đường nét được năm tháng ban cho một vẻ điềm tĩnh và trầm ổn. Tuổi tác của anh vừa đẹp, đã đủ trải bao sóng gió lại chưa tới tuổi xế chiều, sự nghiệp ổn định, quan hệ rộng mở nhưng làm việc vẫn rất dứt khoát. Cô biết, khắp cả hội trường này, những người chú ý tới anh không chỉ có một mình cô.

Nếu... cô có thể trở thành người duy nhất trong lòng anh...

Thì tốt biết bao.

“Chị Băng! Chị cảm thấy liệu anh ấy còn nhớ em không?” Cô vô thức hỏi một câu.

Tất cả mọi chuyện xảy ra tối hôm đó cô đều thuộc nằm lòng, cẩn thận giữ lại tại một nơi sâu nhất trong ký ức của mình. Mỗi lần nhớ anh, cô lại lén lấy ra, hồi tưởng lại mỗi chi tiết một lần. Nhiều đó cũng đủ để khiến cô điên cuồng.

“Em cảm thấy anh ta còn nhớ em không?” Bạch Băng hỏi ngược lại rồi giơ tay lên uống một ngụm rượu.

“Em...” An Tịnh chần chừ. Cô rất muốn anh vẫn còn nhớ mình, nhưng lại không dám chắc chắn, sợ rằng quá khẳng định sẽ dễ khiến người ta thất vọng.

Kết quả, Bạch Băng cho cô một đáp án rất chắc chắn, hoàn toàn dập tắt chút hy vọng le lói trong lòng cô.

“Anh ta sẽ không nhớ em đâu.”

Ánh mắt An Tịnh nhìn Bạch Băng như bị tổn thương. Bạch Băng đổi một ly champagne cho cô, nói tiếp với thái độ điềm nhiên: “Người đàn ông như Niên Bách Ngạn biết quá rõ mình cần cái gì. Nếu anh ta

nhớ em, vậy thì chứng tỏ anh ta cũng có chút yêu thích em. Mẫu người này một khi thích ai, chị nghĩ anh ta không thể nào không có một chút hành động gì. Anh ta sẽ chủ động để em lại gần mình, cho em cơ hội tiếp cận anh ta, thậm chí có thể nói khả năng anh ta chủ động tiếp cận em còn lớn hơn. An Tịnh! Từ sau tối hôm đó, anh ta có từng chủ động liên lạc với em hay không?”

An Tịnh á khẩu, một lúc lâu sau mới tự tìm đường lui cho mình: “Đó là vì anh ấy... anh ấy không có số điện thoại của em.”

Bạch Băng nghe xong bèn cười nhạt như vừa chứng kiến một chuyện hài hước nhất trên đời: “An Tịnh à An Tịnh! Em tưởng có cái số điện thoại là có tất cả sao? Đừng ngây thơ nữa! Nếu anh ta muốn tìm em, có cần phải biết số điện thoại của em hay không?”

Gương mặt An Tịnh hết đỏ bừng lại tái nhợt. Cô vô cùng xấu hổ. Cô biết Bạch Băng nói không sai. Câu vừa rồi thốt ra đến bản thân cô cũng cảm thấy đó là một cái cớ vô cùng vụng về. Cô liếm môi, hạ mình hỏi: “Vậy... em phải làm sao?”

“Em gấp cái gì? Cứ từ từ. Em tưởng Niên Bách Ngạn dễ bị em làm điên đảo như mấy tay công tử trước đây em bắt chuyện sao? Những người phụ nữ muốn nhào vào lòng anh ta nhiều không đếm xuể, cao thấp bao gầy, kiểu gì mà chẳng có? Thế nên hôm nay quan trọng nhất phải để anh ta có ấn tượng về em, cho dù chỉ là một chút xiu thôi cũng được. Chí ít thì lần gặp sau anh ta có thể nhận ra em.” Bạch Băng nói tới đây, bèn hất cằm về phía Niên Bách Ngạn: “Em tuyệt đối đừng có mà bắt chước mấy đứa điên rồ thế kia, tìm cái chết là cái chắc.”

An Tịnh hoảng sợ nhìn qua.

Quả nhiên, có một cô gái dịu dàng đang chủ động tiếp cận Niên Bách

Ngạn. Cô ta mặc váy đỏ, nhiệt tình như lửa. Cô ta đích thực là cũng quá bạo dạn. Gương mặt xinh đẹp gần như chỉ muốn dính chặt vào người Niên Bách Ngạn. Với chiều cao của anh, chỉ cần hơi cúi xuống là có thể nhìn thấy bộ ngực đầy đặn của cô ta. Đáng tiếc là, Niên Bách Ngạn lại nhắm mắt.

Ngay sau đó Niên Bách Ngạn bèn lịch sự xin phép mấy người còn lại, rồi rời đi, tránh xa khỏi cô gái chủ động tiếp cận, một mình đi tới bên góc khác của hội trường. Đây là cô gái thứ mười mấy định tới bắt chuyện mà An Tịnh nhìn thấy trong vòng nửa tiếng đồng hồ. Còn Niên Bách Ngạn cũng đã đổi chỗ mười mấy lần. Lần nào anh cũng đứng một mình không lâu, lại có một đám doanh nhân tới bắt chuyện.

An Tịnh thở dài. Phải rồi, người đàn ông này quá xuất sắc, sao phụ nữ có thể không nhung nhớ được chứ?

“Đó là thiên kim của một công ty mới lên sàn, vậy mà Niên Bách Ngạn vẫn không nể mặt, có thể thấy em phải cố gắng đến mức nào mới có thể thu hút được sự chú ý của anh ta.” Bạch Băng vỗ vai cô, chân thành khuyên nhủ.

Bữa tiệc đã diễn ra được một nửa thời gian thì thấy Niên Bách Ngạn đi ra. Anh đi tới đầu hành lang, nhận chiếc điện thoại rung liên hồi này giờ. Giọng nói đầu kia được đè xuống rất thấp rất thấp, nhưng rõ ràng đang rất căng thẳng.

“Anh ạ! Cô ấy sắp đập nát hết đồ đạc trong nhà ra rồi. Tính khí cô ấy nóng nảy lắm, tôi sắp không trụ nổi rồi.”

“Đập cái nào thì mua mới cái đó.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn vô cùng lạnh lẽo.

“Cô ấy mắng người cũng rất khó nghe, trán tôi cũng sắp bị cô ấy

đánh bị thương rồi. Anh ạ... Tôi xin anh, tìm một người giúp việc khác đi, tôi thật sự là không chăm sóc được cô ấy.”

Niên Bách Ngạn cố nén giận, lãnh đạm hỏi: “Cô ấy ăn uống thế nào?”

“Vẫn chưa chịu ăn cơm!”

Nghe xong, đầu mày Niên Bách Ngạn chột nhứ chặt. Anh im lặng giây lát rồi nói: “Được! Tôi sẽ điều một người mới qua đó. Mấy ngày nay trông chừng cô ấy cẩn thận!”

Đối phương cảm ơn liên tục, gần như là cảm kích vô cùng.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Niên Bách Ngạn lập tức gọi cho Hứa Đồng, chỉ nói một câu: “Tìm một người giúp việc khác! Đừng tìm những người từng làm ở mấy gia đình bình thường. Nói với người đó, không biết dùng cách thức gì cũng phải bảo đảm cô ấy được ăn uống đủ dinh dưỡng, điều thêm một bác sỹ gia đình qua đó.”

Dặn dò xong, anh ngắt máy.

Nhìn ra cảnh đêm đang lan rộng ngoài cửa sổ, đôi mắt tức giận gần như bốc lửa đỏ của Tố Diệp hiện lên trước mắt anh. Anh cũng đã nghĩ tới chuyện cô phản kháng, đấu tranh, chỉ không ngờ cô lại còn ra tay đánh người!

Đúng là ư a nặng!

Sắc mặt Niên Bách Ngạn mỗi lúc một tối đi.

Mười mấy phút sau trôi qua.

Khi anh đang chuẩn bị quay lại hội trường, khi đi qua một căn phòng,

bỗng vô tình nghe thấy những thanh âm kỳ lạ.

Bước chân Niên Bách Ngạn dừng lại đôi chút, rồi cũng nhanh chóng định rời đi. Anh không mắc bệnh thích lo chuyện bao đồng.

Nhưng đúng vào lúc này, cửa phòng bị một người bên trong đẩy ra. Ngay sau đó là một cô gái áo quần lộn xộn, khóc nức nở. Niên Bách Ngạn còn chưa kịp phản ứng gì, đã thấy lòng mình mềm nhũn.

Cô gái đó nhào vào lòng anh, sợ hãi cầu xin: “Anh ơi! Cứu tôi...”

Chẳng mấy chốc, có người một người đàn ông từ trong phòng xông ra, dáng người thô kệch, miệng vẫn còn chửi mạt: “Mẹ mày! Mày tưởng mày đóng được hai bộ phim là thành diễn viên nổi tiếng à. Ông muốn ngủ với mày là vì trông mày vừa mắt, mày...”

Những lời nói thô lỗ khi gặp phải Niên Bách Ngạn thì khựng lại đột ngột.

“Anh... Anh... Tổng giám đốc Niên?”

Người phụ nữ trong lòng bám chặt lấy Niên Bách Ngạn không buông, rồi cô ta ngẩng đầu, nhìn anh với ánh mắt đáng thương: “Cầu xin anh, hãy giúp tôi!”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới nhìn rõ tình hình trước mắt. Đầu tiên anh khẽ khàng kéo cô ta ra, từ đầu tới cuối đều nhìn chăm chăm vào người đàn ông đối diện. Kim Đại Trung, không ngờ lại là hắn ta!

Vốn dĩ đối với loại thương nhân như Kim Đại Trung, Niên Bách Ngạn chẳng thêm nhớ trong đầu. Có thể khiến anh khắc sâu như thế, là vì gã Kim Đại Trung này dám để ý tới người con gái của anh. Không những vậy, lại còn to gan tày trời, kéo anh vào làm nhân chứng!

Thế nên cái tên Kim Đại Trung này cả đời anh sẽ không quên!

“Thì ra anh Kim cũng tới đây, hân hạnh!” Anh hờ hững nói, giống như chào hỏi, lại giống như châm chọc.

Kim Đại Trung nhìn thấy Niên Bách Ngạn không khác gì nhìn thấy ma. Nghe anh nói xong, ông ta lại càng căng thẳng, vội vàng giải thích: “Tổng giám đốc Niên! Anh xem... Chuyện ngày hôm nay không liên quan gì tới anh cả. Con bé người mẫu này là người tôi mới ký hợp đồng, nó không chịu nghe lời gì cả!”

Từ sau lần đó bị trị, công ty ông ta kinh doanh liên tục thất bại. Cả công ty kiếm được nhất cũng sập đổ. Đến cả Bạch Băng là trụ cột cũng ký hợp đồng với nơi khác. Ông ta càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này kỳ quặc. Sau khi tìm mọi cách nghe ngóng, ông ta mới biết mình đã đắc tội với Niên Bách Ngạn. Sau này khi ảnh nóng của Niên Bách Ngạn và Tố Diệp lộ ra, ông ta mới tỉnh ngộ. Thì ra đúng là lật thuyền trong ống cống, động thổ trên đầu thái tuế rồi!

Sau này ông ta cũng cố gắng tìm Niên Bách Ngạn để cầu xin, mong anh giơ cao đánh khẽ cho mình một con đường sống. Tiếc là muốn gặp mặt Niên Bách Ngạn một lần cũng quá khó khăn, không có hẹn trước là không được. Ông ta cũng muốn đặt lịch hẹn thì lại được thông báo lịch hẹn dời ra sau ba tháng nữa. Kim Đại Trung tuyệt vọng. Đừng nói là sau ba tháng nữa, mười ngày thôi ông ta đã không trụ nổi rồi.

Thế nên không còn cách nào khác, ông ta chỉ còn cách bỏ con xe đẹp. Những công ty lớn không kinh doanh được nữa, ông ta chỉ biết dựa vào một số công ty con dưới tay mình để cố gắng sinh tồn.

Niên Bách Ngạn vốn dĩ cũng chẳng hơi đâu xen vào chuyện này. Nói

trắng ra, chỉ cần Kim Đại Trung không để ý tới Tố Diệp, ông ta thích làm gì thì làm, chẳng liên quan gì tới anh cả.

Thế nên, khi Kim Đại Trung nói xong câu ấy, Niên Bách Ngạn hừ một tiếng rồi cất bước định đi.

“Tổng giám đốc Niên...” Người phụ nữ bên cạnh như một con búp bê bị bỏ rơi, một lần xông tới với vẻ thê thảm, bỗng chốc ôm lấy cánh tay Niên Bách Ngạn, cả người run rẩy, cầu xin: “Anh đừng đi! Cầu xin anh giúp tôi một lần!”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới nhìn thẳng vào cô ta.

Cũng là một cô gái xinh xắn. Chiếc váy lễ phục màu trắng rất sạch sẽ, đai váy có chút lộn xộn. Mái tóc dài cũng đã bung ra, trông có chút đáng thương.

Đôi mắt cô ta vẫn còn ngậm nước, nhìn anh như nhìn thấy hy vọng.

Không hiểu sao, Niên Bách Ngạn bất giác nhớ tới Tố Diệp. Lần đó ở Hồng Kông, khi Tố Diệp mặc độc chiếc váy ngủ chạy xuống đại sảnh khách sạn, ôm chặt lấy anh, nước mắt nước mũi tèm lem cầu xin anh đừng đi, đôi mắt cô cũng đáng thương như vậy, cũng khiến anh thất ruột thất gan.

Nhưng anh biết rõ người này không phải Tố Diệp.

Anh lặng lẽ rút cánh tay ra, khẽ hỏi: “Có chuyện gì?”

“Ông ấy... Ông ấy cậy mình là ông chủ, động tay động chân với tôi...” Cô ta khóc như mưa.

Mặt Kim Đại Trung chợt biến sắc, nhìn Niên Bách Ngạn và nói ngay:

“Anh đừng nghe nó nói năng linh tinh. Lớn nhỏ gì tôi cũng là ông chủ, làm sao giờ trò với nó được? Là thế này! Tôi bảo nó nhận một quảng cáo, nó sống chết không chịu, làm tôi tổn thất phí quảng cáo rất lớn. Thế thì cũng thôi đi. Tôi nói với nó cô hủy hợp đồng thì phải tới tiếp mấy sếp trong công ty quảng cáo bữa cơm chứ? Nó bèn cứng miệng với tôi, nhất quyết không chịu. Tổng giám đốc Niên! Anh nói xem, nó không quay quảng cáo, lại không trả tiền bồi thường, lại cũng chẳng chịu tiếp ăn tiếp ngủ, nếu là anh, anh có giận không?”

“Tổng giám đốc Niên! Không phải tôi muốn hủy hợp đồng đâu, thật sự là vì bị trùng lịch. Còn cả bữa cơm đó nữa, đám người ấy chẳng tốt đẹp gì. Trước đây trong công ty cũng có mấy người phải tới ăn cơm cùng họ, kết họ bị giày vò chẳng ra hồn người nữa.” Cô ta ngẩng đầu lên khóc lóc: “Tôi thích đóng phim, tôi cũng muốn làm việc tử tế nhưng tôi không muốn tiếp những gã đàn ông đó...”

Nét mặt Niên Bách Ngạn không mấy thay đổi. Anh vẫn rất điềm nhiên, nhìn Kim Đại Trung và nói: “Cô ấy nợ bao nhiêu tiền bồi thường?”

Kim Đại Trung sững sờ, đáp nhanh: “Ba mươi vạn!”

Niên Bách Ngạn cười: “Ông chủ Kim! Có ba mươi vạn mà anh làm to chuyện lên với nhân viên, có mất mặt quá không?”

Kim Đại Trung bối rối.

Niên Bách Ngạn không nói nhiều lời. Anh rút từ trong túi áo ra một tờ chi phiếu đã được chuẩn bị, điền số tiền lên đó rồi đưa thẳng cho Kim Đại Trung: “Cầm lấy. Chuyện này coi như chấm dứt, đừng ở đây làm mất mặt.”

Kim Đại Trung lấy lại nhìn. Là tờ chi phiếu ba mươi vạn. Hai mắt ông

ta bỗng chốc sáng rực lên, cảm kích vô ngần: “Cảm ơn tổng giám đốc Niên, cảm ơn!” Sau đó ông ta ngược mắt, hỏi một câu do thám: “Thật không ngờ, hóa ra An Tịnh là...”

Niên Bách Ngạn nhú mày, chẳng màng tới “yên tĩnh” hay không yên tĩnh gì đó từ mồm ông ta. Anh nghiêm mặt nói: “Ngày xưa, trước khi công ty của ông phá sản, có một vụ làm ăn đang dang dở. Khoản tiền này coi như là tiền lãi tôi trả lại ông lúc đó. Vẫn một câu đó thôi, tránh xa Tố Diệp ra một chút. Nếu không, chút tiền lãi cuối cùng này ông cũng không còn nữa đâu.”

Kim Đại Trung gật đầu lia lịa rồi biến rất nhanh.

Niên Bách Ngạn cũng đi thẳng vào trong hội trường.

“Ấy, tổng giám đốc Niên...” An Tịnh phía sau đuổi theo mấy bước cũng không theo kịp anh, đành giương mắt nhìn bóng anh khuất sau cánh cửa lớn.

Cô buồn bã đứng tại chỗ, trái tim như bị dùi sâu. Thì ra, anh thật sự không nhớ cô là ai. Thậm chí anh mắt anh dừng lại trên người cô còn chưa tới ba giây...

Anh vẫn còn quan tâm người con gái tên Tố Diệp đó đến vậy...

Quyển 9 - Chương 422: Tồn hao tâm huyết

Con người luôn gửi gắm vào một số thứ để khóa lấp sự trống trải

Trong hội trường, không khí vẫn lịch sự như thế. Có nam, có nữ. Ai ai cũng khoác lên mình một vẻ ngoài văn minh của xã hội thượng lưu, nhưng lại đang tìm cách để lấp đầy nội tâm trống rỗng của mình. Con người luôn gửi gắm vào một số thứ để khóa lấp sự trống trải, ví dụ như Niên Bách Ngạn. Đương nhiên còn có một số người ôm ấp những giấc mộng đẹp, cần cấp thiết lợi dụng những bữa tiệc như thế này để nhanh được leo cao, ví dụ như Bạch Băng hay An Tịnh. Chỉ có điều, so với Bạch Băng, suy nghĩ của An Tịnh mơ mộng hơn một chút. So với việc được leo cao, cô càng muốn có được trái tim một người hơn.

Chỉ có điều, hành động còn có vẻ ấu trĩ.

Khiến cho Bạch Băng chỉ muốn chọc thủng đầu của con bé này ra.

“Chị đã nói sẽ giúp em là nhất định sẽ giúp, sao em lại không kiềm chế được thế hả?” Trong một góc của hội trường, khi Bạch Băng cố gắng kiên nhẫn nghe hết câu chuyện của An Tịnh, cô ta vừa tức vừa lo, nghiêng răng nghiêng lợi nói với dáng vẻ răn dạy.

“Chị Băng! Em thật sự không biết lại xảy ra chuyện ấy. Ông Kim vừa mới gọi em vào, em nào nghĩ ông ta sẽ làm vậy.” An Tịnh cúi gằm mặt xuống, dè dặt trả lời.

Bạch Băng sa sầm mặt lại, suy nghĩ rồi hỏi: “Anh ta không nhận ra

em?”

An Tịnh ủ dột gật đầu. Cô tưởng ít nhiều anh cũng có chút ấn tượng với mình, cho dù chỉ nói với một cô câu rằng: Trông cô quen lắm, cô nghe vậy cũng mãn nguyện lắm rồi.

Bạch Băng thở dài, một lúc lâu không nói năng gì.

“Có phải... em vô vọng rồi không?” An Tịnh thấy Bạch Băng mãi vẫn không nói gì, trong lòng càng cảm thấy lo lắng.

Nét mặt Bạch Băng khá nặng nề, ngữ khí cũng không còn thoải mái: “Em tưởng Niên Bách Ngạn là người thế nào? An Tịnh à, chị nói rõ cho em biết! Chuyện ban nãy xảy ra với em không cần biết là vô tình hay cố ý thì trong mắt Niên Bách Ngạn nó cũng đã trở thành hành vi chủ động tiếp cận. Những người chủ động bắt chuyện với anh ta quá nhiều, chiêu thức nào mà anh ta chưa gặp qua? Trong mắt anh ta, em cực kỳ trẻ con, em có biết không? Còn nữa, em tuyệt đối đừng có mơ tưởng anh ta trả giúp em ba mươi vạn. Nếu cứ si tình suy nghĩ như vậy em phát điên là cái chắc. Anh ta chẳng qua chỉ bỏ ra một khoản tiền để dọn dẹp một đồng tiền phức mà thôi.”

Lúc nói những lời này, chính Bạch Băng cũng đang ngò vực trong lòng.

Theo lý mà nói, ban đầu cách thức tiếp cận Niên Bách Ngạn của cô ta và An Tịnh không khác nhau là mấy, nhưng đích thực là cô ta đã thành công, cũng được ở bên cạnh Niên Bách Ngạn rất nhiều năm như ý nguyện. Nhưng tại sao giờ tới lượt An Tịnh lại không thu hút được một chút chú ý nào của Niên Bách Ngạn vậy? Liệu có phải vì lúc đó bên cạnh còn người khác? Hay lẽ nào, Niên Bách Ngạn thật sự có tình cảm sâu đậm với cô hai nhà họ Diệp?

An Tịnh nghe xong mấy lời đó lại càng chán nản, thậm chí bắt đầu cảm thấy không còn chỗ dựa. Cô giữ chặt tay Bạch Băng, van nài: “Chị Băng! Chị nghĩ cách giúp em đi!”

“Chị hết cách rồi!” Bạch Băng quả quyết: “Nếu không xảy ra chuyện lúc này, thì chị đã định đường hoàng dẫn em tới trước mặt Niên Bách Ngạn để chào hỏi, tôi sẽ chịu trách nhiệm phân tán những người xung quanh, để cho em và anh ta một không gian trò chuyện nhất định. Nhưng bây giờ, sợ rằng Niên Bách Ngạn đã có định kiến với em, nếu còn làm vậy, người thông minh như anh ta chắc chắn sẽ biết ngay ý đồ của chị.”

“VẬY...” An Tịnh sốt sắng: “Làm sao đây? Em không thể để anh ấy có ấn tượng xấu về mình được.”

Bạch Băng nhìn quanh một vòng, cuối cùng hất cằm về một góc sofa: “Bây giờ người có thể giúp em chỉ còn nhà sản xuất Diêu thôi. Một là chị ấy rất giỏi lăng xê người mới, hai là chị ấy cũng coi như có quan hệ qua lại với Niên Bách Ngạn, dẫu sao họ cũng từng hợp tác.”

Còn một điểm mà cô ta không muốn nói với An Tịnh. Ngày trước sau khi cô ta và Niên Bách Ngạn cắt đứt quan hệ, ngày nào cô ta cũng hối hận. Về sau gặp được Diêu Mai. Thông qua Diêu Mai dẫn đường và đề nghị hợp tác, cô ta mới có cơ hội ngồi đối diện bàn bạc công việc với Niên Bách Ngạn. Nhưng lần này, cô ta cũng sẽ không ngốc tới nỗi đề cập tới chuyện tình cảm, chỉ bàn công việc mà thôi.

Còn Niên Bách Ngạn cũng là người đàn ông lạnh lùng vô cùng. Anh ta nhìn cô ta như nhìn một người xa lạ. Lúc này cô ta mới hiểu, thì ra trong mắt Niên Bách Ngạn, cô ta chẳng khác gì những người phụ nữ khác. Những tháng ngày trước đó đối với anh ta mà nói hoàn toàn không tồn tại.

An Tịnh nghe xong lời nói của Bạch Băng như nắm được vạt cỏ cứu mạng. Cô gật đầu lia lịa, nhưng vẫn có chút chần chừ: “Em vẫn chưa từng hợp tác với nhà sản xuất Diêu, chị ấy liệu có giúp em không?”

“Vậy thì phải xem em có biết đối nhân xử thế hay không.” Bạch Băng cười nhạt. Cô ta quay người, vừa định bước thì bỗng quay lại hỏi An Tịnh một câu: “Chuyện giữa em và ông chủ Kim thật sự chỉ là ngoài ý muốn chứ?”

Ánh mắt An Tịnh hơi dờ ra giây lát rồi nhanh chóng gật đầu: “Thật sự chỉ là tình cờ, không phải cố ý sắp xếp đâu ạ.”

Bạch Băng nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa hồi lâu rồi đi về phía Diêu Mai.

Mấy buổi tiệc này chắc chắn không thể thiếu Diêu Mai. Chị ta là đóa hoa giao tiếp nổi danh. Để có thể lôi kéo được tiền của các nhà đầu tư, gần như ngày nào chị ta cũng ngâm mình trong mấy hoạt động thể này của làng giải trí.

Bạch Băng đi tới trước mặt chị ta. Hai người trò chuyện mấy câu rồi Bạch Băng thì thầm gì đó bên tai Diêu Mai. Diêu Mai vừa nghe vừa nhìn về phía An Tịnh, ánh mắt như có ý đánh giá, khiến An Tịnh vô cùng căng thẳng.

Cũng chẳng biết rốt cuộc Bạch Băng đã nói với Diêu Mai điều gì, chỉ thấy Diêu Mai gật gù. Bạch Băng bèn vẫy tay về phía An Tịnh. An Tịnh thấy vậy trong lòng vui như hoa nở, nhanh chóng đi lên...

Trong bữa tiệc, Niên Bách Ngạn không uống nhiều rượu. Khi mọi người bê rượu về phía anh, anh cũng chỉ nhấp một ngụm mang tính tượng trưng. Cho tới cuối cùng, khi có một người bạn nhiệt tình đứng dậy rót rượu cho anh, anh bèn giơ tay che miệng chiếc ly, cười khẽ:

“Rượu chỉ uống tới đây thôi.”

Đổi lại là người khác chắc chắn không dám nói vậy, dù sao đây cũng là hành động của những người thân thiết sát sườn. Niên Bách Ngạn tuy cười nhưng lời nói lại rất chân thành khiến người ta cũng không nổi tiếp thêm.

Đúng vào lúc này, Diêu Mai dẫn theo An Tịnh đi tới, trong tay cầm một ly rượu.

“Tổng giám đốc Niên...” Giọng Diêu Mai rất vui vẻ, đến cả gương mặt cũng ngập tràn ý cười.

Niên Bách Ngạn ngược mắt nhìn qua.

“Hôm nay anh bận rộn quá phải không? Tôi cứ tìm cơ hội lên uống với anh một ly mà người bầu xung quanh anh đông quá. Một người nhỏ bé như tôi chen mãi mà vào không nổi.” Diêu Mai cười nói.

Những người trong bàn tiệc đa phần đều quen biết Diêu Mai. Một trong số đó còn nhường chỗ cho chị ta. Diêu Mai cảm ơn rồi ngồi xuống, dáng vẻ như muốn tạ lỗi với Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn nghe xong cười khẽ: “Nhà sản xuất Diêu khách khí rồi!”

“Nào, tổng giám đốc Niên! Ly này tôi mời anh.” Diêu Mai khẽ giơ ly rượu trong tay mình về phía anh: “Bộ phim trước rất ăn khách, cũng nhờ có anh đầu tư. Tiệc mừng công anh lại chẳng tới. Tôi và Bạch Băng đều tiếc chết đi được. Thế nên hôm nay gặp được anh, ly này tôi nhất định tôi phải uống với anh.”

“Tôi và chị đôi bên cùng có lợi, không cần nói ai cảm ơn ai. Nhà sản

xuất Diêu! Tấm lòng của chị tôi xin nhận, rượu thì không cần uống.” Niên Bách Ngạn vẫn không nể tình, che chặt ly rượu, kiên trì tới nỗi ai khuyên cũng vô ích.

Diêu Mai cũng là một người phụ nữ nhanh nhạy. Dẫu sao chị ta cũng từng hợp tác với Niên Bách Ngạn, ít nhiều cũng hiểu tính khí anh. Trong tình hình thế này chị ta mà còn mặt dày dầy đưa việc mời rượu cũng không còn ý nghĩa gì. Chị ta mím môi cười, rồi vội vàng gọi An Tịnh lên, chủ động giới thiệu với Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc Niên à! Bộ phim lần trước lúc khởi quay xảy ra chút sự cố, chắc là anh không biết. Lúc ấy có một vai phụ phải đổi người gấp, trước đó vốn dĩ đã xác định là em gái này. Tiếc là, cô bé này lúc đó vẫn chưa hết hạn hợp đồng nên không dám nhận phim của công ty khác. Bây giờ nghĩ lại đúng là đã làm lỡ dở tiến trình quay phim, thế nên giờ tôi dẫn cô ấy tới đây để tạ lỗi với tổng giám đốc Niên đấy.”

Niên Bách Ngạn liếc nhìn An Tịnh, ánh mắt không chút xao động.

Bị anh nhìn một cái, cả người An Tịnh tê rần. Cô nhất thời đứng đực ra đó chẳng nói nổi một câu.

“An Tịnh! Còn không mau tới xin lỗi tổng giám đốc Niên? Vì em mà lần trước suýt làm lỡ chuyện.” Diêu Mai nhìn ra chút tâm ý của An Tịnh, bèn giơ tay huých vào khuỷu tay cô.

Lúc này An Tịnh mới tỉnh ra, vội vàng nói, ai ngờ vì quá căng thẳng thành ra lắp ba lắp bắp: “Chào... Chào tổng giám đốc Niên... Em... Em tên là An Tịnh!”

Niên Bách Ngạn khẽ gật đầu.

“Tổng giám đốc Niên à! Cô bé này tên sao thì người vậy, cả ngày từ sáng tới tối chẳng hé răng nói được một câu. Em nó ngây thơ lắm, lại

nhát gan. Bây giờ không tìm được cô gái nào đơn thuần như thế này nữa đâu. Đổi lại là người khác có hủy hợp đồng cũng phải tới đóng phim chứ. Con bé An Tịnh này thì không dám, nếu không giờ đã nổi tiếng từ lâu rồi. Nó cũng có tương lai lắm, đóng không tồi.”

Niên Bách Ngạn hơi mím môi, chỉ cười không nói.

Diêu Mai thấy vậy vội vàng đưa mắt ra hiệu cho An Tịnh.

An Tịnh gơ chiếc ly lên, dè dặt nói: “Tổng giám đốc Niên! Ly này em mời anh... Mong anh... làm ăn càng ngày càng lớn!”

Vừa dứt lời, các doanh nhân khác trong bàn bỗng cười ầm lên. Có người không nhịn được còn nói: “Cô bé lần đầu tới mấy nơi thế này sao? Từ ngữ mời rượu có vẻ gượng gạo quá.”

An Tịnh đỏ bừng mặt.

“Được rồi, được rồi! Tôi nhắc trước mấy vị nhé, không được ăn hiếp em An Tịnh. Cô bé là diễn viên chính tiếp theo mà tôi ngắm đấy.”

Diêu Mai liếc mắt đưa tình với mấy doanh nhân khác.

Niên Bách Ngạn không có quá nhiều biểu cảm. Anh chỉ đáp khẽ: “Cảm ơn!”

Nhưng An Tịnh lại chủ động người phục vụ tới, dặn dò mấy câu đơn giản. Chẳng mấy chốc, người phục vụ đã bê lên một ly nước lọc. An Tịnh đón lấy, nhẹ nhàng đặt trước mặt Niên Bách Ngạn, rồi nói: “Tổng giám đốc Niên! Uống nhiều rượu có hại cho sức khỏe. Anh uống ly nước lọc này đi, còn rượu em sẽ cạn hết, cảm ơn anh đã giải vây giúp em!”

Dứt lời, cô dốc cạn hết rượu trong ly.

Trong bàn có người khen giỏi.

Niên Bách Ngạn nhìn ly nước lọc trước mắt. Những lời An Tịnh nói khiến anh chợt nhớ Tố Diệp. Mỗi lần anh tiếp khách về khuya, cô đều lau bàn quắc mắt lờm anh, rồi trách móc bên tai anh: Niên Bách Ngạn! Có phải anh cảm thấy mình sống lâu lắm không?

Lúc đó, dáng vẻ của cô đáng yêu đến mức trẻ con.

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, Niên Bách Ngạn bắt giác cong môi cười.

An Tịnh không biết anh đang cười chuyện gì. Khi cô thấy nụ cười hiện lên trên môi anh, trái tim vốn dĩ đã sụp đổ trước mặt anh giờ lại đập thành thạch loạn nhịp. Cô không hề hay biết thì ra một người đàn ông khi cười có thể mê người đến thế, giống như, khắp trời đất chỉ còn lại một mình anh.

“Tổng giám đốc Niên...” Cô khẽ gọi.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới choàng tỉnh, lặng lẽ cầm ly nước lên, khẽ nói một câu cảm ơn rồi nhấp một ngụm coi như đáp lễ.

“Xem xem! Vẫn là cô bé này suy nghĩ chu đáo.” Diêu Mai ở bên đùa giỡn: “Tổng giám đốc Niên! Nếu lần sau chúng ta có cơ hội hợp tác thì anh phải nhớ tới An Tịnh đấy, cô bé ra ngoài kiếm sống cũng không dễ dàng.”

An Tịnh nhìn Niên Bách Ngạn đầy căng thẳng.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn không thay đổi, khóe môi vẫn là nụ cười xa cách: “Hy vọng có cơ hội hợp tác!”, nghe sao vẫn giống một lời khách sáo lấy lệ.

Quyển 9 - Chương 423: Bị trói gô

Khi buổi tiệc kết thúc, Hứa Đồng đích thân lái xe tới đón.

Vào mùa này, nhiệt độ ở Thượng Hải cao hơn so với Bắc Kinh, thế nên khi ra ngoài áo khoác của Niên Bách Ngạn vẫn còn vắt trên tay. Hứa Đồng nhìn thấy vậy vội bước tới, tiện tay cầm lấy áo khoác của anh.

“Tất cả mọi việc đều được sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?” Sau khi chào tạm biệt những người theo ra, Niên Bách Ngạn hỏi thẳng Hứa Đồng.

Hứa Đồng gật đầu, nói rằng tất cả đã ổn thỏa rồi. Cuối cùng cô dè dặt hỏi một câu: “Tổng giám đốc! Bác sỹ Tố... đi nghỉ ở đó sao?”

Bước chân Niên Bách Ngạn chợt khựng lại, rồi nhanh chóng đi về phía xe ô tô, không trả lời câu hỏi của cô.

Mắt Hứa Đồng rất tinh, vừa rồi cô đã nhìn ra sắc mặt Niên Bách Ngạn rõ ràng có phần u ám, như mây đen che chặt bầu trời. Cô biết điều trật tự, tuy rằng trong lòng còn rất nhiều điều ngờ vực nhưng vẫn lựa chọn cách lặng im.

Đằng sau có người gọi giật Niên Bách Ngạn lại, hơi thở hỗn hển, thanh âm gấp gáp.

Hứa Đồng quay đầu lại đầu tiên. Cô liếc thấy một cô gái mặc lễ phục trắng, một tay cầm một chiếc bình giữ nhiệt rất đẹp, một tay nhấc tà váy đang loẹt quẹt chấm đất, chạy về phía này.

Hứa Đồng cảm thấy kỳ lạ, cô gái này là ai?

Niên Bách Ngạn cũng dừng bước. Chỉ có điều sau khi nhìn kỹ đối phương, giữa hai hàng lông mày rõ ràng đã hiện lên một vẻ khó chịu. Lúc anh nhíu mày, ánh mắt Hứa Đồng cũng vừa hay dừng lại trên mặt anh. Lúc này cô mới hiểu ra, chắc chắn lại là một người phụ nữ chủ động bắt chuyện trong bữa tiệc vừa rồi.

Mấy chuyện kiểu này, Hứa Đồng đã gặp quá nhiều rồi.

An Tịnh cuối cùng cũng đuổi theo phía sau Niên Bách Ngạn, gương mặt lạnh cóng đến đỏ ửng lên trong gió lạnh toát lên một vẻ vui mừng và hạnh phúc. Cô ta gần như coi Hứa Đồng là không khí, đi thẳng về phía Niên Bách Ngạn. Cô ta đề một tay lên lồng ngực đang phập phồng, nhìn anh nói: “Tổng giám đốc Niên! Anh về sớm vậy sao? Em còn muốn cảm ơn anh hôm nay đã ra tay giúp đỡ.”

Ngữ khí của Niên Bách Ngạn không lên không xuống, anh lạnh nhạt đáp: “Không cần khách khí! Tôi làm vì tôi thôi.”

Một câu trả lời không được coi là quá khách khí.

Tiếc là An Tịnh đã quá si mê ánh mắt anh rồi.

Cô ta vội vàng đưa cho anh chiếc bình giữ nhiệt trong tay mình, khẩn khoản, chân thành: “Tổng giám đốc Niên! Tối nay anh đã uống rượu. Đây là trà giải rượu em bảo đầu bếp chuẩn bị cho anh, anh mang theo lên xe uống. À, trà này tốt lắm, không những có thể rũ rượu mà còn có thể làm giảm mệt mỏi.”

Niên Bách Ngạn như đang suy nghĩ gì đó, rồi đón lấy.

An Tịnh vui như mở cờ trong bụng.

Thế nhưng một giây sau, Niên Bách Ngạn đã đưa trà giải rượu cho Hứa Đồng: “Cô lái xe tới đây cũng mệt rồi, cầm lấy uống đi!”

Sao Hứa Đồng lại không hiểu suy nghĩ của Niên Bách Ngạn chứ? Cô mỉm cười tiến tới, đón lấy bình giữ nhiệt trong tay Niên Bách Ngạn: “Cảm ơn tổng giám đốc! Còn...” Nói rồi, cô quay sang An Tịnh: “Xin hỏi phải xưng hô với cô đây thế nào ạ?”

“An Tịnh.”

“Cái tên đẹp quá!” Hứa Đồng lịch sự, nhã nhặn: “Vậy cảm ơn cô An!”

Nét mặt An Tịnh ngượng ngập, cô ta cắn môi nói: “Không có gì...”

Ngước mắt nhìn thấy Niên Bách Ngạn đã lên xe, cô ta bàng hoàng, trong một giây phút nóng đầu lại chạy lên trước, kéo cửa xe. Nét mặt vốn đang bình thản của Niên Bách Ngạn lập tức trở nên không vui.

“Tổng giám đốc Niên! Có phải anh hiểu lầm tôi rồi không?” An Tịnh hoảng hốt như một đứa trẻ bị bỏ rơi, vội vàng giải thích: “Tôi biết anh nhất định đã xem tôi là một người phụ nữ lập mưu tính kế, nhưng xin anh hãy tin tôi, chuyện xảy ra trong bữa tiệc thật sự chỉ là việc ngoài ý muốn, tôi...”

“Cô An!” Niên Bách Ngạn lãnh đạm ngắt lời cô ta: “Tôi nói lại một lần nữa, cũng là lần cuối cùng. Cô và Kim Đại Trung xảy ra chuyện gì tôi không có hứng thú muốn biết. Bỏ ra khoản tiền đó là vì bản thân tôi chứ không phải vì cô. Còn nữa, cô là hạng người gì cũng không liên quan gì tới tôi. Cô An! Phiền cô bỏ tay ra!”

Gương mặt An Tịnh đỏ bừng rồi tái mét, vội vàng buông bàn tay

đang nắm chặt cửa xe ra.

Cửa xe bị Niên Bách Ngạn đóng lại, rầm một tiếng, cửa kính hoàn toàn phản chiếu nét mặt trắng nhợt của An Tịnh.

Lúc đi qua người An Tịnh, Hứa Đồng tốt bụng nhắc nhở một câu: “Cô An! Cô nên quay vào hội trường là hơn. Cô mặc phong phanh quá, đứng đây lâu sẽ cảm lạnh đấy.”

An Tịnh cuộn chặt hai tay lại.

Hứa Đồng thấy cô ta cứ đứng đó mãi cũng chẳng còn cách nào khác. Thái độ không nóng không lạnh của Niên Bách Ngạn dành cho mấy kiểu phụ nữ này, Hứa Đồng nhìn riết rồi cũng thấy quen. Cô khó xử lắc đầu, rồi đi lên xe.

Lúc xe rời đi, An Tịnh chợt òa khóc. Khi nước mắt lăn xuống gò má, bị gió thổi bay, chỉ còn lại một mảng lạnh lẽo...

Vân Nam.

Khi Khaki gọi xong điện thoại, đi ra khỏi phòng ngủ, Tố Khải đang bắt chéo chân ngồi trên sofa ngoài phòng khách xem tivi. Xem tới đoạn buồn cười anh cũng cười ha ha.

Khaki đứng nguyên tại chỗ, say mê ngắm nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh. Một lúc lâu sau, cô đi tới, thấy trong tivi đang phát phim hài Mr.Bean thì nằm bò xuống, dựa vào người anh, nhân tiện ngả vào lòng anh: “Anh vẫn còn thích xem Mr.Bean cơ à?”

Ánh mắt Tố Khải không rời khỏi màn hình tivi, chỉ giơ tay ra ôm cô: “Ai quy định tôi không được xem Mr.Bean?”

“A Phong...” Khaki làm nũng: “Người ta muốn anh nhìn em mà.”

Tố Khải quay đầu nhìn cô.

Khaki mê mẩn, bất giác ngẩng đầu hôn lên môi anh: “Anh yêu! Bây giờ anh cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Ý cô muốn nói tới vết đạn.

Tố Khải gật đầu: “Yên tâm!”

Khaki không kìm được lòng mình, ôm chặt lấy Tố Khải, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Tháng sau, ngoại trừ em ra, Độc và Sát cũng sẽ tới Vân Nam. Bọn em sẽ nhận một lô hàng ở đó, tới lúc đó anh phải đi theo em.”

Một tia sáng chột ánh lên trong đôi mắt Tố Khải. Anh bình thản hỏi: “Tôi đi có tiện không?”

Đám tay chân của tên trùm ma túy Samele thần bí khó dò ấy được phân bố rộng khắp. Nhưng trong số đó có ba tên đàn em mà hắn tâm đắc nhất, giúp hắn vận chuyển tất cả ma túy. Ba người đó lần lượt là Mị, Độc, Sát*.

*Mị: ma mị, yêu quái, Độc: thâm độc, tàn ác, Sát: Giết người. Sau này mọi người đọc dần sẽ hiểu tổ chức Samele hay đặt tên các thành viên theo nhiệm vụ hoặc theo cách thức mà người đó giết người.

Sát là người lớn tuổi nhất trong số đám tay chân, cũng là kẻ đen tối, tàn độc nhất. Võ nghệ của hắn trứ danh, ép người phải buôn bán ma túy. Rất nhiều người trong vùng Tam giác vàng không dám không nể mặt hắn.

Độc, nghe nói chỉ mới ngoài ba mươi, là một sinh viên tốt nghiệp loại ưu tại đại học Cambridge. Hắn ta chủ yếu phụ trách khâu sản xuất ma túy trong tập đoàn ma túy này, là một trong những cao thủ chế độc hàng đầu.

Còn Mị, chính là người lúc này đang ôm chặt Tố Khái, Khaki. Cô ta là người phụ nữ duy nhất trong số ba trợ thủ đắc lực, mới hai mươi tư tuổi. Cô ta không có một thân thủ xuất sắc như Sát, cũng không giỏi chế độc như Độc, ưu điểm lớn nhất của cô ta là giao thiệp. Mị, đúng với cái tên, có nghĩa là mê hoặc. Cô ta là bông hoa xã giao nổi tiếng trong giới, cũng là người thường xuyên lộ diện nhất. Thế nên, Tố Khái có thể nhanh chóng tìm được cô ta.

Khaki nghe Tố Khái nói xong bèn ngồi dậy nhìn anh, từng ngón tay thon thả chọc vào ngực anh: “Ngốc ạ! Anh đã đỡ đạn cho em, chuyện nguy hiểm đến vậy anh cũng dám làm, còn chuyện gì không tiện nữa chứ? Mạng sống của em đều là nhờ phát đạn anh đỡ hộ mà còn giữ lại được, đương nhiên anh là người mình rồi.”

Tố Khái cười: “Khaki! Tôi đỡ đạn cho em không có mục đích gì khác.”

Khaki cong môi: “Vậy anh nói cho em biết đi, anh có yêu em không?”

Trước mắt Tố Khái chợt hiện lên dáng vẻ động lòng người của Diệp Lan, tim anh thất lại giây lát. Chẳng mấy chốc, anh cười lớn: “Em nói xem?”

“Đồ xấu xa!” Khaki chủ động vòng tay ôm anh: “Trái tim của người ta bây giờ chỉ thuộc về một mình anh. A Phong, em yêu anh! Anh thật sự là người đàn ông đầu tiên mà em yêu. Thế nên, bất luận là khi nào cũng đừng rời xa em, được không?”

Tố Khải hơi nhú mày, nhưng vẫn mỉm cười kéo cô ta ra, nhìn cô ta nói: “Sao lại trở nên tự ti như vậy?”

“Trong sách nói, người con gái nào sa vào lưới tình đều không có cảm giác an toàn, giờ cuối cùng em cũng hiểu điều này rồi.” Khaki sát lại gần anh, dịu dàng nói: “Thế nên anh không thể nói với em mấy câu khách sáo đó. Lần này anh phải cùng đi với em.”

“Được!” Tố Khải đồng ý, rồi lại hỏi: “Lúc giao dịch chỉ có ba người chúng ta thôi sao?”

Khaki nghiêng đầu: “Anh muốn gặp Samele?”

Tố Khải đáp rất thông minh: “Tôi nghĩ những người lẫn lộn trong giới này, có ai là không muốn biết mặt Samele đâu.”

Khaki cười: “Đến cả ba bọn em còn chẳng biết gương mặt của Samele nữa là.”

Tố Khải kinh ngạc, sao có thể?

“Nhưng mà anh yên tâm đi. Samele biết tất cả mọi chuyện. Anh đã cứu em, chắc chắn ông ấy cũng biết. Em nghĩ rồi sẽ có một ngày anh được gặp ông ấy thôi.” Khaki hiểu lầm rằng anh thất vọng, bèn lập tức an ủi.

Tố Khải không nói gì nữa, giong tay kéo cô ta vào lòng, để che giấu gương mặt mỗi lúc một khó đăm đăm của anh...

Sau tết Dương lịch, ngày lễ khiến mọi người mong ngóng đếm ngược từng ngày chỉ còn tết Nguyên đán nữa thôi, ngày lễ cuối cùng trong một năm trời, cũng là ngày đoàn viên. Trước lễ giao thừa qua năm mới cũng là thời điểm hàng loạt các công ty bận rộn nhất, bận

rộn kiểm kê, bận rộn tổng kết công việc một năm, bận rộn cảm ơn khách hàng, bận rộn cho những buổi họp cuối năm.

Niên Bách Ngạn nhận lời mời tham gia chụp ảnh nhân vật trang bìa cho một tạp chí thương nghiệp nào đó. Họ còn mời cả Kỷ Đông Nham tới. Tổ kế hoạch của tạp chí đó lúc đặt lịch hẹn có phần thấp thỏm lo âu. Dẫu sao thì khoảng thời gian này, đến cả những người ngoài ngành cũng biết giá cổ phiếu của Tinh Thạch và Kỷ Thị trên thị trường đang tàn sát nhau khốc liệt, sợ rằng hai doanh nhân này khi gặp mặt sẽ ra tay đánh lộn.

Nhưng điều khiến họ kinh ngạc là, sau khi nghe nói Kỷ Đông Nham cũng được mời tới, Niên Bách Ngạn không thể hiện quá nhiều cảm xúc. Còn Kỷ Đông Nham nghe nói có Niên Bách Ngạn lại lập tức nói: Nếu không có anh ta, tôi không chụp ảnh cho tạp chí này đâu!

Kết quả, ba ngày trước kỳ nghỉ Tết, Niên Bách Ngạn đã có mặt ở studio đúng giờ, còn Kỷ Đông Nham hoàn toàn trở thành một đại gia. Các nhân viên đợi anh ta gần hai tiếng đồng hồ vẫn không thấy mặt mũi anh ta đâu.

Mồ hôi của chủ biên sắp rỏ xuống tới nơi. Ông ta đích thân tới phòng nghỉ xin lỗi Niên Bách Ngạn. Họ làm báo, thời gian có cấp bách thế nào cũng không thể bằng những doanh nhân này. Phía bên Kỷ Đông Nham họ đã không thể đắc tội thì Niên Bách Ngạn cũng đâu phải tay vừa, càng không thể thất lễ.

Niên Bách Ngạn có vẻ thành thoi, nét mặt không hề giận dữ. Anh ung dung dựa ra sau sofa đọc báo. Sau khi thấy chủ biên liên tục xin lỗi, anh khẽ nói: “Người tới muộn không phải là ông, thế nên ông không cần gán tội thay Kỷ Đông Nham.”

Chủ biên cũng chẳng biết rõ anh nói câu này rốt cuộc với thái độ gì,

nhưng thấy anh có vẻ không giận dữ, ông ta cũng yên tâm.

Sắp tới trưa, Kỷ Đông Nham mới lững thững đi tới.

Câu đầu tiên anh ta nói khi bước vào là: Xin lỗi nhé, kẹt xe!

Dùng một cái cơ đơn giản nhất mà cũng tòi tệ nhất.

Chủ biên chỉ muốn lập tức đốt hương cảm tạ ông Trời có mắt, rồi vội vàng gọi phục trang và các nhà tạo mẫu vào vị trí.

Trong phòng thay đồ là các trang phục được tài trợ bởi các thương hiệu nổi tiếng thế giới, hết thảy đều mang phong cách tinh anh trong kinh doanh. Trợ lý phục trang từ phòng thay đồ đi ra hớn hờ rí tai các đồng nghiệp khác. Cô ta đỏ mặt, ánh mắt ngập tràn hoa đào: “Đẹp trai quá! Đẹp trai chết mất.”

Sự thật chứng minh, khi Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham thay xong quần áo, đi ra khỏi phòng thay đồ, đứng dưới ánh đèn flash, quả thực đã đẩy lên hàng ngàn lớp sóng. Đến studio giúp việc đa phần đều là trợ lý, cũng toàn là các cô gái trẻ. Họ túm tụm lại một góc, lòng ái mộ dâng lên không ngớt.

Nhiếp ảnh gia thì đang liên tay, lấy các loại góc độ.

Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn không có nhiều động tác, chỉ tùy tiện hoặc đứng, hoặc ngồi, hoặc nghiêng người, cũng đã đủ để tạo thành những tác phẩm xuất sắc.

“Trời ạ, mọi người nhìn kìa! Niên Bách Ngạn đẹp trai quá! Dáng cũng chuẩn. Anh ấy mặc chiếc áo sơ mi ấy quá đẹp đi!”

“Kỷ Đông Nham cũng không tòi mà, lúc anh ấy cười thật quyến rũ!”

“Báo kỳ này chắc chắn sẽ bán đắt rồi.”

Ai nấy đều rất rôm rả.

Dưới ánh đèn, giữa Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham, sóng ngầm cũng đang cuồn cuộn nổi lên.

Nhân lúc xoay người đổi tư thế, Kỳ Đông Nham mỉm cười với ống kính, nhưng lại nghiêng răng nói với Niên Bách Ngạn: “Anh giấu Tố Diệp đi đâu rồi?”

Niên Bách Ngạn cũng đổi tư thế khác, hai tay đút túi quần, hờ hững đáp: “Giấu? Kỳ Đông Nham! Cậu dám dùng chữ này để hình dung quan hệ giữa tôi và Diệp Diệp, cẩn thận tôi tố cáo cậu tội phỉ báng đấy.”

“Diệp Diệp? Anh gọi thân mật quá nhỉ? Anh coi tôi lúc đó không biết ở Hàng Châu đã xảy ra chuyện gì sao?” Kỳ Đông Nham cười ngoài mặt.

“Thế thì chứng minh được điều gì?”

“Chứng minh việc Tố Diệp mất tích có liên quan trực tiếp tới anh.”

“Hai vị tổng giám đốc! Chúng ta chụp thêm mấy pô nữa rồi chia ra chụp riêng nhé.” Nhiếp ảnh gia hét về phía này.

Kỳ Đông Nham vẽ ký hiệu ok với anh ta.

“Mất tích? Kỳ Đông Nham! Tôi nhớ cậu đâu có sở thích xem tiểu thuyết trinh thám hay phim ảnh.” Niên Bách Ngạn châm chọc.

Kỷ Đông Nham nhìn thẳng vào mắt anh: “Niên Bách Ngạn! Anh coi tôi là đứa trẻ lên ba dễ lừa lắm sao? Tố Diệp vốn không ở nhà cậu cô ấy.”

“Ồ, thế nên cậu mới muộn hai tiếng đồng hồ?”

“Bớt phí lời đi! Nói! Tố Diệp rốt cuộc đi đâu rồi?”

“Tổng giám đốc Kỷ! Anh che mắt tổng giám đốc Niên rồi!” Nhiếp ảnh gia gọi với.

Kỷ Đông Nham hơi xoay người.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn rơi xuống ống kính, anh cũng đồng thời nhận được những tiếng hò reo ríu rít của các cô gái. Nụ cười của anh rất nhạt, khó mà nhận ra: “Nếu cậu đã từng tới nhà cậu cô ấy thì nên biết rõ, cô ấy không mất tích, chỉ là đi nghỉ dưỡng cho thư thả tinh thần. Tôi nghĩ, cậu của cô ấy cũng nói như vậy với cậu mà, không phải sao?”

Kỷ Đông Nham cuộn chặt tay lại thành nắm đấm.

“Hai vị vất vả rồi. Khoảng thời gian tiếp theo chúng ta sẽ chụp riêng.” Lúc này, nhiếp ảnh gia bước tới, nói chen vào, hoàn toàn không hề nhận ra nụ cười ngoài miệng của hai người họ.

“Được! Tôi chụp trước!” Kỷ Đông tranh lần.

Niên Bách Ngạn mỉm cười, giơ tay làm động tác mời.

Khoảng thời gian chụp riêng cũng không quá dài, cũng vì hai người họ vốn đã có dáng mặc quần áo, lại là vương giả trong giới làm ăn, thế nên vốn không cần cố ý thể hiện các tư thế thành công. Năm

tháng đã mang lại cho họ quá nhiều ưu thế. Sự trầm ổn, nội hàm, nho nhã, cao quý. Họ không phải là diễn viên, chỉ cần đứng yên ở đó cũng đã quá tuyệt vời.

Lúc Kỷ Đông Nham chụp riêng, Niên Bách Ngạn ngồi đợi trong phòng nghỉ. Còn khi Niên Bách Ngạn chụp riêng, Kỷ Đông Nham lại ngồi ngay tại sofa cách đèn flash không xa. Anh ta nhìn Niên Bách Ngạn chăm chăm, nghĩ nát óc cũng không tài nào nghĩ ra Tố Diệp rốt cuộc bị an ta giấu ở chỗ nào.

Cho tới khi công việc chụp ảnh kết thúc.

Kỷ Đông Nham đi tới trước, chặn đường Niên Bách Ngạn: “Nếu anh đã nói là Tiểu Diệp đi nghỉ ngơi xả stress, vậy tại sao điện thoại của cô ấy không liên lạc được?”

Niên Bách Ngạn nhìn Kỷ Đông Nham bằng ánh mắt “Cậu ngốc thật đấy!”: “Lúc cậu đi nghỉ dưỡng có muốn bị người khác làm phiền không?”

“Anh...”

“Hai vị vất vả rồi!” Xen ngang là giọng của nhà xuất bản tạp chí, khêu gợi nhiệt tình. Cô ta là nữ ma đầu nổi danh trong giới thời trang, sành sỏi, khôn khéo, nói năng cẩn thận, chặt chẽ.

Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn nhìn về phía cô ta, mỉm cười gật đầu coi như chào hỏi.

“Hôm nay cũng may có hai vị. Giờ cũng trưa rồi, tôi đã chuẩn bị bàn tiệc, không biết hai vị đây có nể mặt không?”

Ngay từ lúc đầu, phía tòa soạn đã đánh tiếng với trợ lý của hai người

họ rằng sẽ mời tiệc chiêu đãi. Niên Bách Ngạn đã khéo léo từ chối. Kỳ Đông Nham cũng nói không rảnh. Hôm nay nhà xuất bản đích thân ra mặt là hy vọng hai người họ nể tình cô ta.

Kỳ Đông Nham không trả lời mà đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn thì cười khế: “Thật ngại quá! Cuối năm công ty rất bận rộn. Ăn cơm thì miễn đi, qua năm mới có thời gian chúng ta hẹn gặp.”

Câu “có thời gian hẹn gặp” của người Trung Quốc kỳ thực chính là một cách từ chối khi họ không rảnh. Nhà xuất bản đương nhiên hiểu rõ. Cô ta cười ngọt nhạt cố níu kéo, nhưng Niên Bách Ngạn vẫn không có ý định đồng ý.

Thấy Niên Bách Ngạn thay quần áo, định đi, Kỳ Đông Nham cũng không cam lòng. Anh ta từ chối thịnh tình của nhà xuất bản rồi đuổi theo ra ngoài.

“Niên Bách Ngạn! Anh đừng tưởng tôi không tìm được Tố Diệp!” Trong bãi đỗ xe, Kỳ Đông Nham hét về phía bóng Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn dừng bước, quay đầu nhìn anh ta rồi đáp một câu, như cười như không: “Chúc mừng năm mới cậu trước, năm mới vui vẻ!” Dứt lời, anh lên xe.

Kỳ Đông Nham nhìn theo chiếc xe, gương mặt sa sầm lại...

Nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, Tố Diệp nhất định sẽ không chọn lên xe của Niên Bách Ngạn.

Không, nên nói là, nếu có thể quay ngược thời gian, cô nhất định sẽ không muốn quen biết Niên Bách Ngạn, càng không muốn gửi gắm ở

anh một mong ước trọn đời trọn kiếp xa vời, viễn vông.

Niên Bách Ngạn đã cho cô hết lời hứa rục rở này tới lời thề sắt son khác, để cô tin tưởng vào lời nói, hành vi của anh. Kết quả giờ cô mới hiểu, lời hứa của Niên Bách Ngạn cũng có thể là giả. Giống như lời hứa tình yêu anh đã thề thốt với cô, hay cũng giống như lời khẳng định chắc chắn rằng anh sẽ không làm gì cô lúc ấy.

Tố Diệp chẳng biết bây giờ mình đang ở đâu, chỉ biết ý thức của cô thất lạc tại ngày hôm đó ở Sanlitun. Sau khi tỉnh lại cô mới nhận ra, lúc đó có lẽ Niên Bách Ngạn đã nhân lúc cô không để ý mà đánh ngất cô. Là cô không biết gì, cứ tưởng rằng anh có giận dữ thế nào cũng sẽ không ra tay tàn nhẫn như vậy.

Lúc cô tỉnh lại thì đã ở trên một chiếc trực thăng, có thể hình dung cô đã bị trói gô. Trong miệng cũng bị nhét giẻ, không thể nói chuyện, chỉ có thể thốt ra những thanh âm phản kháng từ lỗ mũi.

Phi công cũng rất chuyên nghiệp, còn chẳng thèm quay đầu lại, hoàn toàn không quan tâm sau khi tỉnh lại cô sợ hãi dường nào. Vì anh ta cũng chẳng lo cô sẽ phản kháng, công kích. Cô bị người ta dùng dây thừng trói vào ghế, trừ phi cô có khả năng nhổ bật cả chiếc ghế lên cùng.

Thời gian của chuyến bay rất dài, Tố Diệp không nhìn được tình hình bên dưới, chỉ thấy một trời mây trắng trôi ngang qua, trắng xóa, không có bất kỳ vật tham chiếu nào.

Sau đó cô mệt mỏi, rồi lại ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại thì trời đã tối.

Rồi về sau, cô được đưa tới ngôi biệt thự này. Nhìn ra xa cũng chỉ thấy một bờ biển xanh thẳm hút tầm mắt. Thi thoảng có đàn hải âu bay qua. Không thấy thuyền, không thấy đường, mặc cho cô đoán

kiểu gì cũng không thể đoán được mình cụ thể đang ở vị trí này.

Bị nhốt ở đây liên tục mấy ngày, Tố Diệp cũng hình thành lên trạng thái điên rồ. Cô liều mạng chạy ra ngoài. Cả một ngôi biệt thự rộng lớn ngoại trừ đầu bếp theo giờ ra thì chỉ còn có một người giúp việc cùng ở với cô. Cô chạy là chị ta đuổi.

Cho tới khi cô nhìn rõ tình cảnh trước mặt mình, mới hiểu thế nào là tuyệt vọng.

Nơi cô đang ở nếu đoán không nhầm thì chính là một hòn đảo nhỏ. Có rừng cây um tùm, có chim hót hoa thơm, bốn bề là biển. Hòn đảo này cũng không lớn lắm, nhưng đủ để khiến cô kinh hãi.

Cuối cùng cô quả thực quá mệt, ngồi bệt xuống bãi cát. Người giúp việc thở hổn hển đuổi theo cô và nói: Cô mau về đi! Chạy lung tung thế này, anh ấy sẽ giận đấy!

Tố Diệp nghiêng răng kèn kẹt.

Niên Bách Ngạn!

Cô biết ngay mình chẳng thể thoát khỏi anh!

Trở về biệt thự, việc Tố Diệp làm hằng ngày là đập phá đồ đạc. Cô ra sức đập, bất luận là thứ gì, nhìn thấy là đập. Càng là những thứ quý giá cô càng đập nát.

Cô thậm chí còn dùng dụng cụ nhà bếp suýt nữa gõ gãy chân đầu bếp, dùng gạt tàn ném vào trán người giúp việc dẫn tới bị thương.

Chẳng vì mục đích gì khác, cô muốn ép cho Niên Bách Ngạn xuất hiện.

Chỉ cần anh dám xuất hiện, cô nhất định sẽ bám vằm anh thành ngàn mảnh!

Nhưng vào một đêm, lúc cô đang say ngủ lại loáng thoáng nghe thấy tiếng trực thăng. Cô choàng tỉnh, chạy ra khỏi biệt thự nhìn lên trời, mới kinh hoàng phát hiện người giúp việc và người đầu bếp đều đã được đón đi.

Niên Bách Ngạn đưa tới một người giúp việc mới, có cả đầu bếp thậm chí là bác sỹ. Duy chỉ có anh là không hề xuất hiện.

Người giúp việc mới tự xưng là chị Trần, nói rằng những người chủ trước đây đều gọi mình như vậy, nên bảo Tố Diệp cũng xưng hô như thế. Chị Trần này khác với người trước. Mặt chị ta lúc nào cũng lạnh lùng, đơ như khúc gỗ. Mặc kệ Tố Diệp đập phá kiểu gì, chị ta vẫn thờ ơ như không. Chỉ có điều, đợi cho cô đập xong, chị ta lại rút điện thoại của mình ra, không biết là gọi cho ai nói rằng: Cô ấy lại đập thứ gì đó.

Sau đó, chưa tới ba ngày, một loạt đồ mới lại được đưa tới, làm như mặc kệ Tố Diệp ném thoải mái cũng không hề gì.

Trong biệt thự không có điện thoại, không có mạng, chỉ có tivi và tạp chí, đến một tờ báo mới nhất cũng không có. Tố Diệp đã từng lén vào phòng của người giúp việc, định dùng trộm di động của chị ta, ai ngờ cầm lên mới phát hiện có mặt khẩu. Cô cũng đã từng thử khôi phục lại tất cả cài đặt, nhưng kết quả là chiếc điện thoại đã báo hỏng trong im lặng.

Lại sau đó, chưa đầy mấy ngày sau đã có người mang điện thoại mới tới, giống hệt cái cũ.

Tố Diệp đành từ bỏ.

Cứ như thế phải gần một tháng, Tố Diệp ngừng tất cả mọi hành vi bạo lực, trở nên vô cùng yên lặng. Chị Trần là một người rất khó nói chuyện. Thực tế là số lần nói chuyện với cô mỗi lần đều đếm trên đầu ngón tay.

Chị ta luôn luôn thể hiện nét mặt vô cảm khi Tố Diệp nổi trận lôi đình, đợi cho cô bình tĩnh lại mới từ từ dò hỏi: Cô có đói không? Có cần ăn cơm không?

Về vấn đề ăn uống, Tố Diệp cũng tiến hành một cuộc chiến gian khổ như kháng chiến trường kỳ với chị Trần.

Người giúp việc trước khi, cho dù cô không ăn chị ta cũng không dám quản. Nhưng chị Trần thì khác. Chỉ cần Tố Diệp không ăn cơm, chị ta liền lệnh cho đầu bếp và bác sỹ trói Tố Diệp lại, nhét cơm vào mồm bắt cô ăn.

Đầu bếp và bác sỹ đều là những người đàn ông châu Âu cao lớn. Tố Diệp chống chọi kiểu gì cũng thua cuộc.

Cho tới một buổi sáng tinh mơ, chị Trần lặng lẽ bê tới trước mặt Tố Diệp một bát canh trứng gà, rồi hờ hững nói: “Sắp tới năm mới rồi, anh ấy sẽ qua đây đón năm mới. Cô cũng phải ăn vận trang điểm xinh đẹp đón anh ấy mới phải chứ? Con gái đừng có cứng đầu quá, cuối cùng người chịu thiệt chẳng phải vẫn là mình sao?”

Trang điểm thật xinh đẹp ư?

Trang điểm cái mẹ gì!

Quyển 9 - Chương 424: Sống không bằng chết

Tố Diệp thầm chửi rửa trong bụng. Cô chỉ muốn “hỏi thăm” trên dưới trong gia đình nhà chị Trần 108 lần, mỗi ngày!

Nhưng đối mặt với hoàn cảnh trước mắt, hình như chỉ còn chị Trần này mới có một tia hy vọng mỏng manh giúp cô thoát khỏi nơi này. Tố Diệp để mặc chị ta dạy bảo, cuối cùng khẩn khoản van nài chị ta giúp cô báo cảnh sát.

Chị Trần nghe xong lời van xin của cô, bỗng nhìn cô như nhìn một con quái vật. Rất lâu sau chị ta mới nói với cô: Làm người phải biết thỏa mãn. Anh ấy đưa cô tới đây là vì muốn cô tĩnh dưỡng cho tốt.

Nhưng Tố Diệp lại khẳng khái nói rằng mình bị cưỡng ép, bị giam cầm một cách phi pháp tại đây.

Đối mặt với sự kiên quyết của Tố Diệp, chị Trần tỏ ra không biết làm sao. Chị ta hỏi Tố Diệp: Lẽ nào cô không quen biết chủ nhân của căn biệt thự này sao?

Tố Diệp á khẩu.

Giọng nói của chị Trần lại trở về ngữ điệu thường ngày: Anh ấy chăm sóc cô ăn uống đàng hoàng. Cô ở đây đã hơn một tháng rồi mà chân tay vẫn nguyên vẹn, lành lặn, đâu có thường xuyên trói gô cô, sao lại gọi là cưỡng ép, giam cầm?

Tố Diệp phản bác rằng mình bị hạn chế tự do.

Chị Trần cảm thấy nhục cười, hỏi ngược lại: Nói vậy có phải tôi cũng bị giam cầm không? Thực tế là tới đây cô muốn được dạo phố mua sắm bất kỳ lúc nào như khi ở Bắc Kinh là không thể.

Cuối cùng Tố Diệp tức giận, uy hiếp thẳng thừng, nói rằng nếu không báo cảnh sát giúp cô, cô sẽ ra tay đánh người.

Chị Trần cũng không hổ là tay “giang hồ lão luyện”, nói mà mặt không hề biến sắc: Nếu cô cảm thấy đánh tôi có thể bớt giận, vậy tôi cũng không có ý kiến gì.

Tố Diệp đúng là không còn lời nào để nói. Cô chưa từng gặp bảo mẫu nào quái đản như chị ta. Cuối cùng cô hỏi một câu: Chị cảm thấy tình huống như hiện tại có bình thường không?

Chị Trần lãnh đạm trả lời: Cả đời tôi đều làm bảo mẫu trong những gia đình giàu có, chuyện kỳ quặc gì mà chưa từng gặp? Cô Tố à! Thật lòng mà nói, làm công việc này được coi là nhàn hạ nhất trong tất cả các công việc của tôi rồi. Mà cô cũng là người dễ nói chuyện nhất.

Tố Diệp nghe xong chỉ muốn nhảy xuống biển ngay lập tức.

Cuối cùng cô cũng hiểu tâm lý mạnh mẽ của chị Trần từ đâu mà có.

Thế là Tố Diệp bắt đầu trở nên trầm mặc.

Cô biết đã rơi vào hoàn cảnh này, bất kỳ ai cũng không thể giúp được cô, chỉ còn biết dựa vào chính bản thân mình mà thôi. Cô yên lặng đi ngủ rồi thức dậy, ăn cơm rồi đi ngắm cảnh. Đây đã trở thành cách duy nhất để cô tiêu tốn những tháng ngày tiếp theo.

Không còn kích động như khi trước, cũng không đập phá đồ đạc. Ngày nào cũng đúng mười giờ tối, Tố Diệp đi ngủ, bảy giờ sáng thức dậy, duy trì một giờ giấc sinh học tuyệt vời trước nay chưa từng có.

Sau đó cô sẽ xem tivi, rồi ăn cơm trưa. Ăn xong cơm thì ra bờ biển tản bộ. Ban đầu khi thấy cô ở bên ngoài hơi lâu một chút là chị Trần còn phải theo sát. Sau đó cô nói với chị ta: Thứ nhất là tôi không biết bơi, thứ hai không thể mọc cánh bay đi được, chị có cần phải theo dõi tôi không?

Có lẽ chị Trần cảm thấy cô lặn đi đâu cũng không thể thoát khỏi hòn đảo này, nên cũng mặc kệ thói quen mỗi sáng ăn cơm trưa xong lại ra ngoài đi dạo của cô.

Ngày nối ngày cứ thế trôi qua, cho tới khi gần đến Tết như chị Trần nói.

Tố Diệp chẳng có chờ đợi gì với dịp Tết này, ít nhất thì năm nay là như vậy. Vì sống trên hòn đảo cô quanh này, liệu còn không khí năm mới? Cô vốn dĩ định cuối năm nay sẽ tới đón Tết vui vẻ cùng cậu mợ, xem ra bây giờ mọi thứ đều đã tan tành.

Nhưng điều khiến Tố Diệp kinh ngạc là, chẳng mấy chốc đã liên tiếp có những đoàn trực thăng vận chuyển rất nhiều thứ tới, đa phần là thức ăn và rất nhiều đèn màu rực rỡ.

Cô biết cứ cách vài hôm lại có trực thăng đưa thực phẩm tươi tới. Đồ ăn thức uống trên hòn đảo nào vô cùng phong phú, từ các nguyên liệu để làm các món xào nấu của Trung Quốc cho tới các món ăn kiểu Tây. Những món như nấm cục*, gan ngỗng, nấm matsutake**, huyết yến, hải sâm... cô cũng đều được ăn một cách tươi ngon nhất, giá không hề rẻ.

*Nấm cục: (truffle, danh pháp khoa học: Tuber) là một loài nấm ăn được. Nhưng không giống như những loại nấm khác, nấm cục không mọc trên mặt đất mà mọc sâu trong lòng đất, thường ký sinh trong lớp rễ cây sồi. Loài nấm này được đánh giá cao trong ẩm thực Pháp, ẩm thực Ý, ẩm thực Hy Lạp và ẩm thực Tây Ban Nha. Nhà ẩm thực Pháp thế kỷ 18 Brillat-Savarin gọi nấm cục là "kim cương của nhà bếp". Bộ gen đã được giải trình tự và công bố vào tháng 3 năm 2010.

**Matsutake (tên khoa học: Tricholoma matsutake) là một loài nấm được trồng ở nhiều nơi trên thế giới như Trung Quốc, Canada, Phần Lan hay Hoa Kỳ. Loài nấm này trở nên nổi tiếng nhờ các món ăn Nhật Bản. Đây là loài nấm quý trong ẩm thực Trung Hoa và ẩm thực Nhật Bản. Hương vị phong phú của loại nấm này khiến nó trở thành một trong những loại gia vị tốt nhất trên thế giới, tuy nhiên việc chế biến chúng cũng rất công phu khiến cho giá tăng cao. Nấm Matsutake được nhập khẩu vào Nhật Bản với mức giá khoảng 90 USD một kg, sau khi được chế biến nó được bán ra với mức giá lên tới 2.000 USD một kg.

Chỉ có điều, lần vận chuyển này không biết còn nhiều hơn mọi khi bao nhiêu lần, còn rất nhiều món cô không thể gọi tên.

Cả tòa biệt thự dường như náo nhiệt hẳn lên.

Cũng có thêm mấy người giúp việc, nhưng toàn là những người đàn ông vạm vỡ vừa không nghe hiểu tiếng Hán cũng không nghe hiểu tiếng Anh. Cô không biết bọn họ là người nước nào, chỉ thấy bọn họ một mực lặng lẽ làm việc, giống như đang trang hoàng lại biệt thự, cô càng cảm thấy ngạc nhiên.

Tới lúc họ rời đi, Tố Diệp mới bàng hoàng phát hiện ra cả căn biệt thự dường như đã có không khí của năm mới.

Cô cảm thấy không phải chị Trần đang hù dọa, mà Niên Bách Ngạn chắc chắn sắp tới đây.

Cho tới, một đêm nọ...

Tố Diệp ngủ chẳng yên giấc chút nào. Cô loáng thoáng nghe thấy có tiếng sấm dội qua, ầm ầm cuộn vang phía chân trời, dội thẳng vào tai cô. Cô cố gắng mở mắt, nhưng hai mí mắt lại như dính keo, không thể tách ra được. Cảm giác buồn ngủ và một sự bất an mơ hồ tận đáy lòng quấn chặt nhau, tấn công nhau.

Không biết từ lúc nào, cô lại cảm thấy gò má mình ngứa ngứa, giống như có thứ gì đó đang vuốt ve những lọn tóc mai trước trán. Sự động chạm rất khẽ, nhưng vẫn có hơi ấm. Một hơi thở quen thuộc, như hiện thực, lại như đang trong mơ.

Tố Diệp rùng mình tỉnh giấc. Một giây sau khi nhìn thấy một bóng đen ngồi bên cạnh giường, cô bất giác kinh ngạc thốt lên: “Ai?”

Trong đêm tối, cái bóng đó không lên tiếng.

Nhưng Tố Diệp bỗng biết đó là ai.

Cho dù anh không lên tiếng, nhưng bóng hình và mũi gỗ mộc nhạt nhòa trên người đã tiết lộ thân phận anh!

Lưng Tố Diệp dính chặt vào đầu giường, hô hấp bắt đầu dồn dập.

Ngoài cửa sổ là những tiếng sấm liên tục, không dứt, sau đó tụ lại thành một tiếng sấm sét vang trời, như làm nổ tung bầu trời. Khoảnh khắc ấy dường như cả trời đêm sáng rực lên, cũng liền đó, gương mặt người đàn ông bên cạnh giường được tia sét chiếu sáng rõ ràng.

Rất nhanh, sau một loạt những tiếng rền vang ấy, cơn mưa ào ào trút xuống.

Cơn mưa này tới vừa nhanh vừa gấp, hệt như nhà trời bị thứ gì đó bất ngờ chọc thủng để nước mưa trút xuống trần gian. Từng hạt mưa to như hạt đậu, gấp gáp đập lên cửa kính thủy tinh, khiến cả lòng người cũng hoảng hốt.

Niên Bách Ngạn, anh đã tới rồi!

Cơn mưa lớn mang theo một áp lực khổng lồ, làm loãng bầu không khí, khiến con người ta vì thiếu khí mà trở nên bồn chồn bất an. Nhưng nguyên nhân thực sự khiến Tố Diệp thấp thỏm không yên là người đàn ông không hiểu đã xuất hiện trước mặt từ khi nào.

Anh cứ ngồi bên cạnh giường, nhìn cô trong im lặng, yên tĩnh như một bóng ma.

Đèn ngủ còn chưa được bật lên, đèn ngoài cửa sổ cũng đã tắt.

Giữa cơn mưa như thác đổ chỉ có chút ánh sáng yếu ớt đến không thể yếu ớt hơn, nhưng cũng bị rèm cửa che khuất.

Thế mà, dù là trong tối tăm, Tố Diệp vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng đôi mắt Niên Bách Ngạn đang quan sát cô. Nó lạnh như mưa, buốt như tuyết, không mang theo một chút tình cảm nào.

Cơ thể Tố Diệp trở nên cứng đờ. Người đàn ông quá lạnh giá, khiến cô lập tức đề cao cảnh giác, lông nhím khắp người xù lên để phòng bị. Dần dần, tới khi đôi mắt cô thích ứng được với bóng tối, cô nhìn anh đầy giận dữ, chỉ muốn lập tức lột thịt róc xương anh ra!

Niên Bách Ngạn không giơ tay bật đèn. Dường như anh rất thỏa mãn với cơn phẫn nộ của cô. Một lúc lâu sau, anh giơ cánh tay dài ra. Từng ngón tay mảnh khảnh nắm chặt lấy cổ cô, cất giọng trầm thấp: “Hồi phục cũng không tồi!”

Trên đường ra đảo, trong đầu anh đã tưởng tượng ra dáng vẻ của Tố Diệp. Có lẽ sẽ nhợt nhạt, tiều tụy, thậm chí sẽ im hơi lặng tiếng như một con búp bê rách mướp.

Nhưng đặt chân lên tới đảo, khi anh sốt sắng bước vào phòng ngủ, nhờ ánh chớp mập mờ để có thể nhìn được cô thì lại hoàn toàn khác với những gì anh tưởng tượng.

Tố Diệp ngủ rất yên lặng.

Tuy rằng nét mặt cô hơi tái, nhưng không gầy gò tới nỗi không thành hình. Có lẽ cô vừa mới tắm rửa, trên người vẫn còn thoang thoảng hương sữa tắm. Đó là nhãn hiệu anh và cô cùng sử dụng. Tuy rằng anh đã hận đến nỗi vứt nó đi, nhưng vẫn không kìm được lòng mình, mua tiếp thương hiệu đó, đưa lên đảo.

Anh chẳng biết mình đang còn kỳ vọng điều gì. Có lẽ thứ cuối cùng anh muốn nắm bắt chỉ là một mùi hương thân thuộc.

Lực nơi đầu ngón tay của người đàn ông không nhẹ không nặng, nhưng đã thành công khiến cô không thể thoát khỏi. Cô chỉ có thể nhìn gương mặt Niên Bách Ngạn qua đêm đen mà nghiêng rằng nghiêng lợi. Những cảm phẫn tích tụ hơn một tháng nay nhanh chóng dâng cao, dồn ứ lại, chỉ muốn lập tức trút hết ra ngoài.

Cô không nói gì, chỉ mím chặt môi, hai mắt như hai viên đạn.

Dáng vẻ này lại đẹp vô cùng. Đôi mắt ấy như hai ngọn lửa bùng cháy

trong đêm tối. Bao giận dữ, thù hận đều hóa thành một sự mê hoặc thúc giục ý muốn chinh phục trong người đàn ông. Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại, rồi một giây sau, bóng hình cao lớn áp xuống. Anh cúi đầu, bờ môi mỏng dính lên đôi môi mím chặt của cô.

Mùi gỗ mộc dễ chịu bao trọn lấy Tố Diệp. Tầng tầng lớp lớp, khiến cô không thể thở nổi.

Khi người đàn ông cạy răng cô ra một cách ép buộc, một tay của cô từ từ giơ lên đầu giường, sau đó nhân lúc anh không chuẩn bị, cô vùng mạnh tay một cái.

Một tia chớp bất ngờ rạch ngang chân trời, một tiếng sấm vang lên.

Niên Bách Ngạn chỉ cảm thấy một tiếng sáng giá lạnh lướt qua mắt mình. Anh đẩy mạnh cô ra. Ngay sau đó, một con dao gọt hoa quả rơi xuống, cắm mạnh lên gối.

Anh chỉ cần trốn muộn một giây nữa thôi, con dao này rất có thể sẽ cắm ngay vào sau lưng anh.

Tố Diệp không ngờ phản ứng của Niên Bách Ngạn lại nhanh đến vậy. Cô lập tức rút dao ra, giơ lên, một lần nữa nhắm về phía anh. Trong làn mưa hòa vào tiếng sấm sét, cô hét như một con sư tử, cầm chắc con dao và hét lớn: “Niên Bách Ngạn! Anh là đồ khốn!”

Chỉ tiếc là Niên Bách Ngạn khi đã có ý thức cảnh giác thì đương nhiên sẽ không để cô đạt được ý định. Anh liên tục né nhanh gọn. Tố Diệp bị thù hận dẫn lối, sức tiến công mỗi lúc một mạnh, từng nhát dao nhắm thẳng vào vị trí trí mạng của anh.

Cơn thịnh nộ đã khiến cô đánh mất lý trí.

Khi lưỡi dao một lần nữa xoẹt ngang trước mắt Niên Bách Ngạn, cuối cùng anh cũng ra tay giữ chặt lấy cổ tay đang cầm dao của cô. Anh biết với tính khí của Tố Diệp, chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn chấp nhận, cuộc chiến bằng vũ lực là điều không thể tránh khỏi. Đây cũng là nguyên nhân sau khi vào phòng anh lập tức đề cao cảnh giác.

Chỉ có điều anh quên mất một điểm. Tuy rằng mấy món võ nghệ của Tố Diệp trong mắt anh chẳng qua chỉ là khoa chân múa tay, nhưng Tố Diệp khi giận lên sức bộc phát vẫn vô cùng mạnh mẽ. Thấy tay bị kẹp chặt, cô không suy nghĩ gì, cắn thẳng vào cổ Niên Bách Ngạn một cái rất mạnh. Niên Bách Ngạn kêu lên một tiếng, rồi đẩy cô ra theo phản xạ.

Cô cầm dao lúót mạnh trong không khí, chỉ cảm thấy mình đã chạm vào một thực thể.

Một giây sau, áo sơ mi của Niên Bách Ngạn bị rách ra, cánh tay bị thương, có máu chảy xuống.

Đáng chết!

Niên Bách Ngạn nhận ra mình đã bị thương, đầu mày gần như nhú ra thành nước. Anh giận dữ nhìn Tố Diệp, những gân xanh trên trán gồ lên. Vết thương tuy rằng không quá sâu, nhưng nhát dao này của cô không khác gì cắm thẳng vào tim anh!

Anh nghiêng răng ken két, đi từng bước về phía Tố Diệp.

Trái qua một màn giày vò, Tố Diệp đã mệt tới không còn sức lực nữa. Lúc này khả năng để cô tiếp tục công kích gần như bằng không. Thấy Niên Bách Ngạn mỗi lúc một lại gần mình, cô nhất thời sốt sáng, xoay cổ tay, kề thẳng lưỡi dao lên cổ mình.

Bước chân của Niên Bách Ngạn dừng lại đột ngột.

Thấy anh dừng bước, Tố Diệp bò từ dưới đất lên, dao vẫn giữ nguyên ở cổ. Cô lùi dần về phía ô cửa sổ đằng sau. Cô nhìn thẳng vào ánh mắt mỗi lúc một trầm lạnh của người đàn ông qua thứ ánh sáng yếu ớt, dần mạnh từng chữ: “Niên Bách Ngạn! Anh còn không thả tôi đi tôi sẽ chết cho anh xem! Tôi phải khiến tất cả mọi người đều biết đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch đang giam giữ một cô gái bất hợp pháp, còn ép người ta vào con đường chết!”

Bị giam giữ một tháng trời đủ để khiến một người bình thường đánh mất ý chí, càng đủ để khiến một người tỉnh táo trở nên điên dại. Huống hồ là Tố Diệp. Tính cô vốn dĩ đã rất nóng, ghét nhất là bị người khác quản chế, trói buộc. Hành vi của Niên Bách Ngạn, không còn nghi ngờ gì, đã kích động sự phản nghịch dữ dội nhất trong lòng cô.

Cô trở nên cực đoan cũng không có gì là lạ, trở nên điên cuồng cũng quá đối bình thường.

Lúc này đây, chỉ muốn ôm Niên Bách Ngạn cùng chết, cũng còn sung sướng hơn ở lại đây sống những tháng ngày người không ra người, ma chẳng ra ma.

Cô căm hận, anh dựa vào đâu mà được làm như vậy? Anh có tư cách gì để làm vậy? Bây giờ là xã hội pháp chế. Cô không tin anh có thể một tay che trời!

Gương mặt Niên Bách Ngạn gần như tái xanh. Anh nhìn cô không rời mắt, ra lệnh bằng giọng lạnh lùng: “Bỏ dao xuống!”

Dứt lời, anh lại đi từng bước gần về phía cô.

“Đứng lại! Anh còn tiếp tục tiến lên tôi sẽ cứa dao ngay lập tức.”
Trông Tố Diệp không giống như đang đùa. Lưỡi dao sắc lẹm đang đè trên cổ cô, chìm trong làn da trắng sáng.

Khi tia chớp lóe lên, có thể nhìn rõ một dòng máu đỏ tươi đã nhuộm lên lưỡi dao.

Trong đôi mắt cô là sự kiên quyết, là thù hận, là phần nộ, là thái độ “cùng lắm thì chúng ta chết chung”.

“Tôi nói lại lần cuối cùng, bỏ dao xuống!” Niên Bách Ngạn dừng bước. Giọng nói của anh dọa người. Sâu trong đáy mắt thấp thoáng nộ khí.

Chưa có người phụ nữ nào dám uy hiếp anh như vậy!

Tố Diệp cầm chặt chuôi dao. Lưng cô dựa sát vào ô cửa sổ lạnh lẽo. Cô gần như có thể cảm nhận được từng giọt mưa đang đập lên lớp kính thủy tinh. Hơi thở của cô gấp gáp, giọng nói lạnh như băng: “Tôi muốn rời khỏi chỗ này!”

Trong bóng tối, Niên Bách Ngạn từ tốn trả lời: “Năm mơ!”

“Vậy được! Tôi sẽ chết cho anh xem! Niên Bách Ngạn! Tôi muốn anh mãi mãi ghi nhớ, chính anh đã ép chết tôi!” Trong cơn giận dữ, đầu óc Tố Diệp cũng như phải bóng.

“Muốn chết ư? Được thôi! Tới lúc đó chính tay tôi sẽ mang xác cô đốt thành tro đưa tới trước mặt cậu cô.” Niên Bách Ngạn nghiêng răng nói.

Tim Tố Diệp đập thịch một tiếng.

Nhân cơ hội ấy, Niên Bách Ngạn bước nhanh về phía trước.

“Không được lại gần...” Tố Diệp cấp bách, thật sự đã gạt con dao xuống.

Ai ngờ động tác của Niên Bách Ngạn lại nhanh hơn cô. Đúng vào lúc cô ra tay, anh cũng xông lên, giơ chặt lấy cổ tay cô. Tố Diệp chỉ cảm thấy tay tê dại không làm gì được nữa. “Keng” một tiếng, con dao rơi xuống đất.

“Muốn chết phải không?” Niên Bách Ngạn dùng sức khóa chặt hai tay cô ra sau lưng. Hơi thở giá lạnh của anh như Thiên la địa võng. Anh nhìn cô từ trên xuống, ánh mắt như trăng thág Chạp, không một chút hơi ấm. Thấy cô giãy giụa, anh một lần nữa dùng sức mạnh. Tố Diệp đau đến méo mặt, chỉ cảm thấy hai tay sắp gãy rời.

“Tôi thật hối hận đã chăm sóc cho cô ăn uống tử tế, để thể lực của cô hồi phục nhanh như vậy!”

“Niên Bách Ngạn! Anh là gã khốn nạn cầm lên được không buông xuống được. Anh có tư cách gì mà đối xử với tôi như vậy? Tôi sẽ không tha cho anh đâu!”

Niên Bách Ngạn chợt cười. Cánh tay rắn chắc đẩy một cái, ép thẳng cô lên cửa sổ. Mặt cô dính sát vào tấm kính. Tia chớp lóe qua chiếu sáng từng đường nét xinh đẹp.

Anh vẫn đang kìm chặt tay cô, rồi cúi đầu, bờ môi rơi xuống vành tai cô: “Về điểm này thì tôi và cô lại không hẹn mà gặp rồi. Tố Diệp! Cô giấu tôi, phá đứa con của tôi, cô tưởng tôi sẽ tha cho cô sao? Muốn chết? Được thôi! Tôi có rất nhiều thời để khiến cô... sống không bằng chết!”

Quyển 9 - Chương 425: Lạnh lẽo hơn cả bão táp mưa sa

Đêm mưa, càng về khuya càng lạnh.

Những hạt mưa bằng hạt đậu mỗi lúc một to, cuối cùng ào ào trút xuống, cuối cùng trở thành mưa đá.

Khi nói ra bốn chữ đó, sức mạnh nơi cánh tay Niên Bách Ngạn lại mạnh hơn một chút nữa.

Tổ Diệp chỉ cảm thấy cánh tay mình đau đớn như tách rời khỏi cơ thể. Dường như cô còn nghe thấy cả tiếng khớp xương răng rắc kêu, giọng nói trầm lạnh của người đàn ông cũng xuyên qua màng nhĩ. Còn cô, cả gò má chỉ có thể dính sát lên cửa sổ, như những hạt mưa lớn nhỏ như trên châu đang rơi lộp bộp xuống ô cửa, làm gương mặt cô rung lên, va đập vào nhau một cách triệt để.

Thủy tinh cọ vào bả vai đau đớn. Cô không nhúc nhích nổi. Sự phẫn nộ của Niên Bách Ngạn như muốn dỡ xương cô ra.

Sau đó, máu tươi thấm lên thủy tinh. Dòng máu nóng gặp tấm kính lạnh ngắt nhanh chóng hạ nhiệt, không thể nhòe ra mà ngưng tụ lại tựa một đóa hoa mai đỏ chói mắt dưới trăng lạnh.

Nó chảy ra từ vết thương ở cổ cô, tuy không sâu nhưng máu đã thấm ra ngoài.

Máu trên vết thương vì cô cố gắng giãy giụa lại càng chảy nhiều hơn. Có một giọt từ từ chảy xuống, dính lên lồng ngực vì đang thờ dờn

dập mà phập phồng lên xuống của cô.

Da cô trắng như tuyết, nên lại càng tôn lên màu đỏ rực của máu, một màu đỏ tươi chói lọi.

“Niên Bách Ngạn! Anh đang phạm pháp!” Cô không thể đối chọi lại anh, cộng thêm thời gian hơn một tháng trời bị giam giữ đủ để tiêu diệt toàn bộ thể lực và sức sống của cô. Chiêu này của Niên Bách Ngạn quá tàn độc. Bất kỳ người nào bị giam ở một nơi thế này cũng gần như sụp đổ.

Sức lực của cô cũng hoàn toàn mất đi, chỉ còn lại sức để cố gắng dẫn mệnh từng chữ.

Nghe xong câu ấy, Niên Bách Ngạn bật cười. Cả cơ thể dài ngoằng áp sát vào cô, cuối cùng thủ thủ bên tai: “Hai từ pháp luật được nói ra từ miệng một người phụ nữ vô tâm như cô đúng là nực cười. Muốn nói chuyện pháp luật với tôi phải không? Cô tưởng mọi người bên ngoài sẽ tin Niên Bách Ngạn tôi lại đi giam cầm một người phụ nữ sao?”

Lửa bốc lên trong mắt Tố Diệp. Ở tư thế này, điều duy nhất cô có thể làm là nhìn anh phần nộ.

Rõ ràng Niên Bách Ngạn không hài lòng với ánh mắt này của cô. Sự khó chịu trên gương mặt anh ban nãy đột ngột tan đi. Dần dần, tận sâu nơi đáy mắt toát ra một làn khí lạnh buốt tận cốt tủy, không khác gì mưa đêm ngoài kia.

Đã từng có lúc, anh tin tưởng vào tình yêu trong đôi mắt cô đến thế, rằng cô sẽ chỉ nhìn anh bằng ánh mắt chứa chan tình cảm. Mỗi lần cô nũng nịu nhào vào lòng anh, trái tim anh cũng tan chảy.

Anh luôn cho rằng, vẻ đẹp trong đôi mắt cô khiến anh nghệt thờ, không thể ngờ có một ngày trong đôi mắt ấy cũng ngập tràn chán ghét và căm phẫn.

Sự căm phẫn ấy còn hơn rất nhiều những lời nói hằn học của cô.

“Giam cô một tháng mà vẫn còn nóng nảy như vậy. Tố Diệp! Cái tính này của cô đúng là muốn chết!” Anh cong môi, nụ cười chế giễu không tan vào trong ánh mắt. Anh chỉ dùng một tay giữ chặt hai cánh tay cô, một tay còn lại từ từ tháo cà vạt.

“Cô có biết không? Con hươu trong rừng sâu ban đầu vốn không biết nó là loại động vật thấp nhất trong chuỗi thức ăn. Nó bèn nghênh ngang, dương oai giễu võ trước mặt con sư tử có thể nuốt chửng lấy nó bất kỳ lúc nào. Cuối cùng, nó bị ăn sạch không còn một mẩu xương. Rồi sau đó, đời đời kiếp kiếp của họ nhà hươu đều phải nhớ rằng mình có thể chọc vào ai, không được chọc vào ai. Con người cũng vậy thôi, luôn phải cho họ một bài học thì họ mới hiểu chuyện gì nên làm, chuyện gì tuyệt đối không được làm. Tố Diệp! Tôi và cô ngày tháng còn dài. Tối nay, tôi phải để cho cô biết, cô có giận dữ cũng phải tỏ ra ôn hòa, nhã nhặn với tôi. Một người đến cả sự phẫn nộ của không kìm chế được thì phải bị dạy dỗ một chút mới nhớ được.”

Tố Diệp thất kinh: “Niên Bách Ngạn! Anh định làm gì?”

Nhưng Niên Bách Ngạn không trả lời nữa, cầm cà vạt của mình buộc thẳng vào hai cổ tay cô. Chiếc cà vạt cao quý hoàn toàn trở thành một sợi dây thừng. Anh kéo mạnh, trói chặt hai tay cô lại.

Tố Diệp không biết anh định làm gì, thế nên liều mạng vùng vẫy.

Ai ngờ, cô vẫn bị một tay anh bắt lấy, kẹp chặt như điều hâu bắt gà

con. Anh giơ tay đẩy cánh cửa ban công bên cạnh cửa sổ ra.

Bên ngoài là ban công hình cung cực lớn. Nếu bình thường tới đây nghỉ dưỡng, thì đây là một vị trí tuyệt đẹp để nhàn nhã đứng ngắm cảnh phía dưới. Xuyên qua lớp cây cỏ um tùm xanh tốt là có thể nhìn thấy biển khơi trong xanh hút tầm mắt. Nếu là một buổi trưa hè, hoàn toàn có thể mở rộng cánh cửa này ra, rồi nằm lên ghế, pha một cốc cafe Classic của Ý, vừa hít hà hương cafe đậm đà, vừa có thể ung dung lắng nghe tiếng sóng biển đập vào vách đá.

Thi thoảng lại có một chú hải âu bay ngang qua. Tiếng của nó từ xa vọng lại khi bay tà tà trên mặt biển. Cuộc sống như thế mới gọi là thiên đường chốn nhân gian.

Nhưng nó chẳng liên quan gì tới đêm nay.

Một đêm mưa như thác đổ, thậm chí mưa đã tụ lại thành băng tuyết. Khi rơi xuống cánh cửa mở tung, đủ để làm tấm rèm cao hơn sáu mét bị thổi tung. Nó phần phật bay cao, tùy tiện bay tung trong không trung theo cơn gió. Cảnh tượng này mới hoành tráng làm sao.

Vậy mà Niên Bách Ngạn lại đẩy cô ra ngoài.

Chân Tố Diệp bị trẹo. Cô hét lên tiếng rồi ngã xuống lớp đá cuội rải trên ban công. Mỗi viên đá cuội ở đây cả về kích cỡ, màu sắc thậm chí là hình thù đều không khác nhau là mấy. Chỉ phục vụ cho mục đích thẩm mỹ, có thể thấy mỗi một chi tiết tại đây đều độc đáo, đặc sắc.

Nhưng khổ cho đầu gối của Tố Diệp. Vì nơi đây ít người lui tới nên đá cuội chưa được giẫm qua giẫm lại nhiều lần, nên vẫn chưa tròn trịa lắm. Cộng thêm trên đá cuội rớt xuống rất nhiều băng tuyết. Vì thế khi ngã xuống, đầu gối cô đau râm ran.

Niên Bách Ngạn bước tới túm cô lên, rồi buộc một đầu cà vạt vào rìa ban công. Như vậy đã ngăn chặn khả năng cô có thể nhảy xuống dưới để chạy thoát.

Tố Diệp bị cố định trên ban công. Cô mặc chiếc váy ngủ màu trắng, tóc rũ xuống, y hệt như một nữ phù thủy sắp bị hành hình. Băng lạnh rơi lộp bộp xuống người cô, như vô số chiếc búa nhỏ đang đập lên mỗi góc trong cơ thể.

Cô khản cổ thét gào, giận dữ chửi mắng Niên Bách Ngạn.

Nhưng Niên Bách Ngạn lạnh lùng tới mức độ tàn nhẫn.

Anh không khóa cửa, mà đứng trong phòng cách cô hơn một mét, đút hai tay vào túi quần, bình tĩnh nhìn cô, không một chút tình người. Mặc cho cô quất nạt dưới trời mưa tuyết, nét mặt không hề xao động.

Băng tuyết cũng bị gió cuốn lăn vào trong phòng, thấm ướt gấu quần anh, nhưng vẫn chẳng thấy anh động đậy.

Gió vù vù thổi.

Tấm rèm đen múa loạn như một lũ ma quỷ sau lưng Niên Bách Ngạn, tôn lên dáng người cao lớn càng ngày càng lạnh lùng của anh. Anh cũng mặc một chiếc sơ mi đen, trong phòng lại không bật đèn, u tối gần như hủy diệt cả đất trời.

Thế nên, từ góc của Tố Diệp nhìn qua, Niên Bách Ngạn thật sự trở thành một con quỷ sa tăng tới đòi mạng. Đêm có đen đặc thế nào, tấm rèm có u tối thế nào, mưa tuyết có lạnh lẽo thế nào cũng chẳng bằng đôi mắt anh.

Đúng thế! Anh đang đòi mạng, đang muốn lấy mạng cô trả cho đứa con của mình.

Thế thì cô phải đòi mạng ai đây?

Niên Bách Ngạn mới là hung thủ thật sự!

Tổ Diệp cố hết sức co rụt người lại, chịu đựng nỗi đau khi mưa đá rơi xuống cơ thể. Chiếc cà vạt trói chặt tay cô sau khi bị thấm nước cũng không còn trơn tuột. Nó khảm sâu vào da thịt như sợi dây thừng bị ngâm vào nước muối, thít chặt đến đau nhức.

Hai chân cô đã run đến mức không còn run nổi nữa, cuối cùng chỉ có thể thu mình vào một góc ban công, nhưng hai tay thì vẫn bị cố định.

Cô cúi gằm. Mái tóc dài ướt nhẹp dính vào hai bên má. Đôi vai nhỏ xíu run rẩy trong cái giá lạnh. Đôi chân trần dẫm lên lên đá hoa thấm mưa và tuyết. Bàn chân trắng trẻo, lạnh cóng gần như tái nhợt.

Cô cảm thấy, chỉ một giây nữa thôi mình sẽ chết.

Cô chưa bao giờ thấy lạnh như vậy, mỗi giây một phút đều là sự giày vò.

Từng hạt mưa chằng chịt nối nhau đập lên người cô như ngàn vạt nhát dao cắm xuống cơ thể. Nhưng dần dần, cô không còn cảm thấy đau nữa.

Lực và nhiệt độ của băng đá đã khiến cả người cô tê dại.

Cô như một thi thể bị rút cạn máu, cuối gục xuống bất động tại một góc ban công. Không còn giãy giụa, không còn chửi mắng, chỉ nằm

đó, im lìm, lặng lẽ...

Đúng một tiếng đồng hồ.

Mưa đá từ dày đặc tới khi ngớt dần, nhưng vẫn kèm theo mưa lạnh, đổ ào từ trên trời đêm xuống.

Tố Diệp đã thoi thóp thở. Cơ thể gầy bé không cử động được chút nào.

Còn Niên Bách Ngạn, trong vòng một tiếng đồng hồ ấy cũng không nhúc nhích. Anh không ngồi, cũng không đi, sừng sững như một cái tượng gỗ cách cô không xa. Anh chỉ nhìn cô chăm chăm, không rời một khắc.

Chỉ là đôi mắt anh đã thấm đẫm cái rét mướt của mưa đêm.

Bờ môi mỏng vẫn mím chặt, gần như kéo thành một đường thẳng.

Anh vẫn đang chờ đợi Tố Diệp cầu xin, nói với rằng cô biết sai rồi.

Vậy mà cô thà tắm mưa cũng không chịu mở lời.

Trong một tiếng đồng hồ, trái tim Niên Bách Ngạn cũng đông thành băng, cuối cùng được nhét vào trong một căn phòng lạnh giá, kín như bưng. Anh nhìn Tố Diệp, nhìn người con gái đã từng khiến anh si mê, nhìn người con gái anh chỉ muốn được móc tim mình ra trao cho cô. Cuối cùng anh cũng hiểu rồi, cuối cùng anh cũng phải khẳng định sự bạc tình của cô.

Những thứ xa xỉ mãi mãi vẫn sẽ xa xỉ mà thôi.

Anh tưởng mình đã có được rồi, ai ngờ thứ mua về chẳng qua chỉ là

hàng nhái loại A, tưởng thật mà giả. Trong một lĩnh vực mà anh hoàn toàn không quen thuộc, anh không có khả năng phân biệt đâu là thật, đâu là giả, thế nên từ đầu tới cuối bị lừa bịp cũng là đáng kiếp mà thôi!

Anh phải cảm ơn Tố Diệp. Nếu không có cô, anh sẽ chẳng thể biết thì ra tình yêu cũng có thể giả dối. Thế nên anh phải cảm ơn cô, cảm ơn cô chân thành, sâu sắc, cảm ơn cô đã làm cho trái tim anh giá băng trở lại.

Tố Diệp chẳng biết đã qua bao lâu. Cô có cảm giác đã ngàn vạn năm trôi qua vậy.

Cho tới khi, dường như có tiếng bước chân lại gần.

Mái tóc dài bị nước mưa dội xuống, thành một mớ rối bù. Khuôn cằm nhọn của cô chống lên đầu gối. Cô bất lực mở mắt ra. Là một đôi giày da nam giới, được đặt làm thủ công từ da cá sấu.

Bờ môi cô run run, định lên tiếng nói điều gì đó nhưng chẳng thốt ra được chữ nào, vì đôi môi cũng đã tê cứng.

Trong tầm mắt mờ hồ, dường như cô nhìn thấy Niên Bách Ngạn cuối người xuống. Bàn tay chắc chắn của anh phủ lên đầu cô. Cô không cảm thấy quá nhiều sức lực, có lẽ anh vốn không dùng sức hoặc có lẽ cô chẳng còn cảm giác gì nữa.

Dáng hình cao lớn của người đàn ông ít nhiều đã chặn lại những giọt mưa bắn lên người cô. Đầu cô vẫn gục xuống đầy mỏi mệt, như một con chim bị gãy cánh, chỉ còn lại chút hơi thở tàn, ngắc ngoải phút cuối cùng.

Cô lại cảm nhận được hình như ngón tay Niên Bách Ngạn đang di

chuyển, rồi dừng lại sau gáy cô.

Ngay sau đó anh dùng sức. Cô chỉ còn hơi để phát ra tiếng ư hừ the thé, như một linh hồn bật ra khỏi vỏ hộng. Cô để mặc cho anh giữ chặt đầu mình, bắt cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Đôi mắt Niên Bách Ngạn thậm chí còn thâm sâu hơn cả đêm tối.

Cô bị ép phải ngẩng lên. Vì có anh, chỉ có rất ít giọt mưa rơi xuống má cô. Chúng chảy thành giọt men dần vào lồng ngực cô. Cô cảm thấy cổ mình hơi đau. Chỉ một chút nhói lên này thôi cũng đã nhắc nhở cô rằng thì ra cô vẫn còn sống.

Niên Bách Ngạn ngồi xuống. So với một Tố Diệp thâm đảm đủ đường, hình như cả mưa cũng biết sợ cái lạnh lẽo toát ra từ người anh, bỗng chốc nhỏ đi rất nhiều, rớt xuống bờ vai rộng lớn của anh hoàn toàn không mạnh bạo.

Cô tự trào, thì ra bản thân mình đã yếu đuối tới mức điều kiện tự nhiên cũng không buông tha cho cô.

Cánh tay đỡ sau gáy cô của anh chính là cánh tay đã bị cô dùng dao làm bị thương. Cô chỉ cần hơi xoay đầu là có thể nhìn thấy vết thương trên tay anh. Chiếc sơ mi đen thẫm ướt, dính chặt lên nó, không biết là ướt máu hay ướt mưa.

Cô chẳng ngửi thấy mùi tanh. Có lẽ cả vị giác của cô cũng hỏng hẳn rồi.

“Nghe lời một chút thì sẽ không phải chịu khổ quá nhiều.” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn nhạt nhòa, lạnh lùng và vô tình. Anh nhìn vào gương mặt tái mét của cô, từ tốn nói: “Tôi vẫn thích nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của cô hơn, rất đẹp.”

“Niên... Bách Ngạn! Anh... Anh có giỏi thì giết... chết tôi luôn đi!” Cô yếu lắm rồi, nhưng vẫn không chịu cầu xin anh. Cô không xin, chết cũng không xin.

Nụ cười bên khóe môi Niên Bách Ngạn mở rộng: “Giết cô? Chi rằng cứ giữ cô bên cạnh để tôi từ từ chơi cô.”

Cả cơ thể Tố Diệp chợt run lên.

“Niên Bách Ngạn... Đừng tưởng tôi không biết anh muốn gì... Anh muốn có được cổ phần của nhà họ Diệp...” Cô nói dứt quãng: “Anh có tư cách gì... mà làm vậy với tôi? Anh... vì lợi ích... vì tiền đồ mới tiếp cận tôi, giả vờ yêu tôi... Tôi vì muốn báo thù nhà họ Diệp... nên cũng giả vờ tình cảm đóng kịch cùng anh. Anh và tôi đều bỉ ổi như nhau thôi. Thế nên anh... anh không có tư cách đối xử với tôi như vậy!”

Đường cong trên môi Niên Bách Ngạn dần lạnh đi. Hay cho câu giả vờ yêu cô. Cuối cùng hôm nay anh cũng hiểu thế nào là lòng dạ đàn bà như cây kim rơi ngoài biển rồi.

“Cô còn nói thiếu một chuyện.” Anh sa sầm mặt lại, nói rành mạch từng từ: “Tiếp theo đây thứ tôi muốn lấy trên người cô không chỉ có cổ phần của nhà họ Diệp mà còn cả đứa con cô nợ tôi nữa!”

Như một chiếc búa đập thẳng vào gáy Tố Diệp. Hai tai cô ù ù vang dội. Còn chưa kịp phản ứng lại, Niên Bách Ngạn đã cởi hai tay cô khỏi ban công, nhưng không tháo cà vạt ra khỏi hai cổ tay.

Anh lập tức bế cô lên.

Đi từng bước ổn định về phía phòng tắm.

Cả người Tố Diệp mềm oặt dựa vào lòng anh. Tóc cô lòa xòa rủ xuống cánh tay anh. Cô muốn phản kháng, nhưng không còn sức để chống chọi, chỉ biết để mặc cho anh bế mình vào phòng tắm.

Phòng tắm tự động mở vòi nước. Chẳng mấy chốc, hơi nóng đã phủ kín cả gian phòng.

Niên Bách Ngạn không nói lời nào, vút thẳng Tố Diệp xuống bồn tắm. “Bõm” một tiếng, nước bắn tung tóe. Cả tiếng hét của cô cũng bị chôn vùi. Anh cũng không rảnh rồi. Bàn tay lớn kéo váy ngủ của cô ra không thương tiếc, tàn nhẫn xé rách.

Lớp vải dưới ngón tay anh trở nên mỏng manh vô cùng.

Chẳng mấy chốc, cả người Tố Diệp từ trên xuống dưới ngoài trừ mảnh cà vạt nơi cổ tay thì không còn mảnh vải.

Cô suýt nữa bị sặc, níu chặt lấy thành bồn tắm theo phản xạ, nhìn lên Niên Bách Ngạn, cắn chặt răng. Một lúc sau cô nói rõ: “Tôi... sẽ không sinh con cho anh!” Cuối cùng anh cũng thừa nhận. Nhưng chẳng phải cô đã biết kết quả rồi sao? Tại sao tim vẫn đau như vậy?

“Tố Diệp! Chưa có người đàn bà nào dám chơi đùa Niên Bách Ngạn tôi như vậy. Để cô sinh con là vì cô nợ tôi.” Niên Bách Ngạn ngồi hẳn xuống bên cạnh bồn tắm. Trong làn nước vẫn là cơ thể khô gợt làm đôi mắt anh đau nhức. Anh hơi nheo mắt lại, gờ tay siết chặt cầm cô: “Cô nói đúng lắm! Trong mắt tôi cô chẳng qua chỉ là một con cò thôi. Nói trắng ra, cô chẳng khác gì mấy người phụ nữ làm ấm giường cho tôi cả. Bây giờ tôi cần một đứa trẻ mang dòng máu của nhà họ Diệp. Cô chính là công cụ tốt nhất.”

Lời nói của anh còn rét buốt gấp ngàn vạn lần cơn mưa thảm khốc

vừa rồi.

Cô cup mắt xuống. Đợi anh buông tay ra, cô gục đầu bên bồn tắm. Mái tóc trôi bồng bềnh như lớp rong biển trong nước. Gương mặt cô trắng nhợt đến kinh người.

Cô run run, thốt ra một câu: “Nếu để tôi lựa chọn một lần nữa, tôi... vẫn sẽ bỏ đứa con của anh.” Cô chẳng qua chỉ là một con cò, không phải sao?

Không sao cả...

Thật sự không hề gì.

Cô đã từng yêu anh chân thành, sâu sắc đến thế, thì bây giờ cũng hận anh tận cốt tủy như vậy.

Niên Bách Ngạn nghe cô nói xong chột cười nhạt: “Không sao! Cô dám phá, tôi dám để cô tiếp tục mang thai!”

Ngón tay dài của anh trượt qua gương mặt tái mét của cô, rồi đi dần xuống dưới. Khi đi qua vết sẹo ở cổ, tay anh hơi khựng lại nhưng quá mờ nhạt để đối phương nhận ra.

Rồi sau đó tay anh trượt xuống xương quai xanh của cô, tới lồng ngực cao cao, tới cái bụng nhỏ bằng phẳng...

Cổ tay Tố Diệp bị trói chặt, muốn đẩy tay anh ra là điều không thể. Vì ban nãy dầm mưa, giờ cả người cô mềm nhũn. Thế nên, khi ngón tay người đàn ông hướng tới giữa hai chân cô, cô vô thức muốn kẹp chặt lại, tiếc là không địch nổi sức mạnh của anh.

Khi ngón tay anh xông vào mà không hề báo trước, cổ họng khô rát

của Tố Diệp đau đớn.

Cô muốn kêu, nhưng thanh âm phát ra nhỏ như con kiến.

Sau đó, cô cảm nhận được Niên Bách Ngạn tiếp tục thám hiểm sâu hơn, ngón thứ hai, rồi ngón thứ ba...

Thô lỗ, không chút xót xa.

Tay anh cũng lạnh như mắt anh.

Cô co rụt người lại, bắt đầu run lên.

Còn anh thì hưởng thụ sức hấp dẫn mà không gian chật hẹp đó mang lại cho đầu ngón tay.

“Niên Bách Ngạn... Anh là đồ vô liêm sỉ!” Tố Diệp cảm thấy thân dưới đau muốn chết. Ngón tay anh dài và thô, mỗi một lần vận động đều chạm tới nơi sâu nhất.

Niên Bách Ngạn chỉ cúi đầu, cười như người vô hại. Bàn tay còn lại của anh xoay mặt cô lại, cất giọng trầm thấp bên tai cô: “Tôi vô liêm sỉ? Cô quên những lúc mình từng phóng đống dưới người tôi rồi sao?”

Tố Diệp biết anh sẽ giày vò một cách xấu xa, nhưng chưa từng nghĩ những lời sỉ nhục thốt ra từ miệng anh lại khiến cô sống không bằng chết như vậy.

“Hơn một tháng rồi. Nói thật lòng, tôi vẫn rất nhớ tiếng rên rỉ của cô.” Anh tàn nhẫn kéo căng đường cong nơi khoe miệng, đôi mắt co lại, gia tăng động tác nơi ngón tay.

Tố Diệp không thể né tránh hành vi của anh, chỉ có thể cắn chặt môi. Ít nhất thì cô phải khống chế bản thân, không được phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Nhưng dường như Niên Bách Ngạn nhìn thấu tâm tư của cô. Môi anh cọ sát nhẹ nhàng bên vành tai cô: “Đừng gắng gượng nữa, cô ướt lắm rồi!”

Tố Diệp một lần nữa cố gắng vặn vẹo, nhưng bị anh giữ chặt.

Cuối cùng, cô dồn toàn bộ sức lực để cắn vào môi thật mạnh.

Dáng vẻ ngang bướng của cô khiến Niên Bách Ngạn không vui. Nơi đáy mắt anh như có mây đen vần vũ kéo tới. Anh rút hai ngón tay ra, chỉ để lại một ngón, nhưng lại tìm được điểm nhạy cảm đó không hề sai sót.

Anh cười khẩy ấn xuống, rồi vằn vò.

Tố Diệp trợn trừng hai mắt, từng cơn sóng như đập thẳng vào tim.

Nhưng cô tiếp tục gia tăng sức mạnh, tiếp tục cắn môi.

Niên Bách Ngạn ngược lại không vội vàng, chỉ từ từ giãy vò điểm đó, cảm nhận nơi mềm mại mỗi lúc một co lại.

Anh muốn cô buông bỏ vũ khí, phải thông qua điểm này để cô tê liệt.

“Buông ra... Đồ khốn nạn này...” Giọng nói của Tố Diệp kèm theo chút ghen ngào.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn chỉ còn giá lạnh. Sự trơn mềm nơi ngón tay khiến giọng anh cũng khản đặc. Anh ấn chặt cơ thể đang ngọ ngoạy

của cô: “Nỡ sao? Cơ thể của cô càng ngày càng chặt rồi.”

“Đủ rồi!” Anh là đồ khốn, cô phải giết chết anh!

Cô cắn hận bản thân mình. Lúc anh vừa mới vào phòng, cô nên liều mạng đâm thẳng dao vào người anh mới phải

Động tác tay của Niên Bách Ngạn vẫn giày vò như cũ, không ngừng kích thích cô.

Đúng vào lúc anh cảm thấy cũng gần được rồi, ngón tay liền mạnh mẽ hơn.

Tố Diệp thở dốc một tiếng, hàm răng trên môi bất thành linh buông ra. Cuối cùng tiếng hét thất thanh vẫn thoát ra khỏi cổ họng, cơ thể trong phút chốc co lại tới cực điểm.

Cuối cùng, lồng ngực cô phập phồng, lên xuống không ngớt.

Chỉ có điều, cơ thể cô đã yếu tới mức chẳng còn hưởng thụ được cảm giác bị anh đưa lên tới đỉnh. Cô ngẩng đầu, nhắm chặt mắt lại, từ từ trượt xuống bồn tắm.

Niên Bách Ngạn vươn tay ra, kéo cô lên.

Thấy môi dưới đã cô bị cắn đến chảy máu, mặt anh chột tím tái.

Tố Diệp! Cô giỏi lắm!

Tố Diệp chẳng biết mình đã ngủ bao lâu.

Khi cô mở mắt ra thì ngoài cửa trời đã sáng đẹp. Nắng chiếu vào tấm rèm đen khiến nó không còn nặng nề.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ còn tiếng tích tắc khẽ khàng vọng vào tai cô.

Cô rên lên một tiếng, thử dậy khỏi giường. Người rất đau, đầu mơ màng còn cổ tay cũng như đứt rời. Cô giơ tay lên mới phát hiện chiếc cà vạt trói tay chẳng biết đã biến mất từ lúc nào.

Chỉ còn lại một vết bầm tím còn thấy rõ.

Cho dù không có vết bầm tím này nhắc nhở, Tố Diệp cũng nhớ rõ những chuyện xảy ra tối qua.

Niên Bách Ngạn đã tới đây.

Sau đó, anh trở thành ác quỷ.

Tố Diệp cảnh giác đảo mắt một vòng quanh phòng. Anh không còn ở đây nhưng vẫn còn mùi hương của anh.

Nó không còn là mùi hương an toàn khiến cô lưu luyến như trước nữa, giờ chỉ hơi ngửi thấy nó, cô cũng sợ hãi kinh hồn.

Cô không thể không thừa nhận mình sợ dáng vẻ anh tối qua. Nhưng bất luận thế nào, cô cũng tuyệt đối không cúi đầu!

Một bên giường trống vắng, trơ trọi, nhưng có thêm một chiếc gối nữa. Xem ra, tối qua Niên Bách Ngạn ngủ bên cạnh cô. Tố Diệp run rẩy giơ tay ra, chạm vào gối, rồi đưa tay lên mũi ngửi.

Là mùi gỗ mộc.

Rất nhạt.

Nhưng chắc chắn thuộc về anh.

Trên tủ đầu giường vẫn còn chiếc đồng hồ cơ anh vẫn hay đeo, chiếc tích tắc phát ra từ đó. Có trách thì trách căn phòng này quá yên tĩnh, tới mức có nghe được cả tiếng kim giây đồng hồ.

Trên người cô đã được thay một chiếc áo ngủ sạch sẽ, bằng bông, rất mềm mại.

Có người gõ cửa.

Tố Diệp cảnh giác mở to mắt. Cả người cô dính chặt vào đầu giường, một lần nữa đề cao phòng bị.

Nhưng người đi vào là chị Trần.

Sau khi thấy cô đã tỉnh lại, chị ta cũng không mấy lạ lẫm, dường như cũng làm thình trước gương mặt không chút hồng hào của cô. Chị ta đi thẳng tới trước cửa sổ, kéo rèm ra, để ánh nắng tràn vào phòng.

“Cô Tố! Dậy rồi thì xuống nhà ăn cơm thôi. Trước khi đi, anh có dặn là nhất định phải nhìn cô ăn cơm.”

Lời nói của chị Trần làm Tố Diệp giật mình. Cô nắm bắt vào trọng điểm: “Trước khi đi? Anh ta... Anh ta giờ có ở trong biệt thự không?”

“Sáng sớm nay anh đã ra ngoài có việc rồi.”

Đầu óc Tố Diệp xoay chuyển rất nhanh. Ngón tay cô vì phát hiện quan trọng ấy mà run lên vì kích động. Niên Bách Ngạn ra ngoài có việc rồi? Xem ra hòn đảo này nhất định có đường thoát!

Quyển 9 - Chương 426: Hô hấp khó khăn

Trên đảo rất yên tĩnh. Thời gian tựa như sau khi tới nơi đây cuối cùng cũng dừng bước. Không còn về ồn ã của đô thị, không còn những áp lực với vòng xoay công việc bề bộn mỗi ngày. Nơi đây chỉ có tiếng chim hót, hương hoa thơm và những tiếng rì rào trò chuyện của cây cối um tùm.

Ăn cơm xong là lại tới thời gian tản bộ của Tố Diệp.

Nhưng lần này cô không thơ thẩn đi dạo khắp nơi nữa, mà yên lặng ngồi trên bãi cát, thất thần nhìn mặt biển rộng lớn gần ngay trong gang tấc.

Dưới chân là lớp cát trắng mịn, một màu trắng sạch sẽ đến nỗi người ta không nỡ dẫm chân lên.

Uốn lượn trước mặt là mặt biển yên ả, thuần khiết soi bóng trời xanh, sâu thẳm như một viên kim cương xanh lam.

Tất cả đều quá đối bình yên.

Giống như Tố Diệp đã lặng lẽ ngồi trên cát trắng, âm thầm suy nghĩ.

Sau khi biết được tin Niên Bách Ngạn đã ra ngoài, cô không thể hiện quá nhiều cảm xúc trước mặt chị Trần. Cô vẫn bình thản đánh răng rửa mặt như mọi người. Lúc làm vệ sinh cá nhân, cô mới nhìn thấy vết thương trên cổ đã được ai đó dán lên một chiếc băng urgo, rất mỏng rất mỏng, gần như không cảm nhận được. Cô nhìn mình trong

gương rất lâu, cả chiếc băng urgo đó nữa.

Sau đó cô cũng ngoan ngoãn ăn cơm, rồi ra ngoài theo thời gian mà chị Trần đã quen thuộc.

Mấy ngày trước khi mới bị đưa lên hòn đảo này, cô trút ra tất cả mọi giận dữ. Rồi sau này, dần dần khi bình tĩnh lại, cô cũng bắt đầu quen dần với hoàn cảnh cùng địa lý của khu vực này.

Nhưng trong tình trạng không có tín hiệu định vị, thì với một người không ưa thích địa lý như Tố Diệp không thể dùng một phương pháp phán đoán khoa học nhất để xác định chính xác vị trí của mình. Cô chỉ có thể căn cứ vào một số đặc điểm khá rõ nét để có những phán đoán sơ bộ mà thôi.

Nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm trên hòn đảo này là khá lớn. Trong vòng một tháng tới đây, cô phát hiện nhiệt độ ban ngày rơi vào khoảng hai mươi lăm độ, thế nên thời tiết ẩm áp mà không khô nóng, khi gió biển thổi qua còn rất thoải mái và dễ chịu. Tới buổi tối, nhiệt độ sẽ rơi xuống còn khoảng mười độ. Bãi cát cũng trở nên rất lạnh. Giống như tối qua, có lẽ nhiệt độ còn thấp hơn nữa.

Trong biệt thự không có các thiết bị sưởi ấm hay tản nhiệt, chứng tỏ ở đây không nóng lắm, mà giờ cũng đã cuối năm rồi, chứng tỏ ở đây cũng không quá lạnh. Cô cũng đã quan sát kỹ biệt thự vào những thời điểm khác. Vật liệu chính để xây biệt thự được tạo thành từ chất liệu giữ nhiệt, lấy gỗ kết hợp với cốt thép làm nguyên liệu chính, như vậy có thể bảo đảm được nhiệt độ ở trong biệt thự.

Mà biệt thự còn trang bị thiết bị sử dụng năng lượng mặt trời và năng lượng gió. Tất cả các nơi cần tài nguyên trong biệt thự toàn bộ đều sử dụng nguồn năng lượng từ tự nhiên, hơn nữa còn là những thiết bị chuyển hóa tiên tiến. Ít nhất thì ở trong biệt thự, Tố Diệp

không cảm thấy lạnh. Khi tắm cũng có nước nóng đầy đủ. Chị Trần cũng luôn có thể sử dụng nguồn năng lượng tự nhiên đó để làm những bữa cơm nóng hổi. Đài phun nước và thiết bị tưới tắm cho vườn hoa trong biệt thự cũng đều được chuyển hóa từ đó mà ra.

Nói cách khác, số nơi dùng điện trong cả một căn biệt thự rộng lớn như vậy đếm trên đầu ngón tay.

Điều này đặt ra một yêu cầu rất cao đối với nhiệt độ không khí và ánh sáng trên đảo, mà rõ ràng nơi đây hoàn toàn phù hợp.

Tố Diệp đang yên lặng suy nghĩ xem Niên Bách Ngạn rời khỏi đây bằng cách nào.

Gần nửa tháng nay không phải cô không quan sát địa hình của cái đảo này, sau đó tuyệt vọng nhận ra, những phương tiện giao thông thuận lợi ở đây chỉ có bay lên trời, chạy ra biển. Hoàn toàn không tìm thấy bóng dáng của đường bộ.

Cô khẳng định nơi đây bốn bề là biển.

Thế nên khi bình tĩnh lại, cô mới nghĩ ra, nếu Niên Bách Ngạn thật sự đã rời khỏi đây thì có lẽ đã đi trực thăng.

Cô suy đoán ra hai điểm: Thứ nhất, đồng hồ đeo tay của Niên Bách Ngạn vẫn còn để ở đầu giường, chứng tỏ anh chưa muốn đi quá xa, cũng tức là rất có thể tối nay anh sẽ trở lại. Thứ hai, nếu Niên Bách Ngạn đi bằng đường bộ, thì chứng tỏ trên đảo còn nơi nào đó cô chưa phát hiện ra. Vậy thì chỉ trong vòng hai ba tiếng đồng hồ ngắn ngủi này liệu cô có thể tìm ra đường thoát thân không?

Đáp án là không!

Tạm thời không nói tới chuyện muốn tìm một địa điểm cô phải mất bao lâu, chỉ nói riêng chị Trần thôi, nếu hơn ba tiếng đồng mà chưa thấy cô về là sẽ lập tức sai người đi tìm. Cộng thêm sau tối hôm qua, cơ thể cô giờ rất yếu. Quãng đường ngắn ngủn từ biệt thự ra tới bãi biển cũng đã khiến cô loạng choạng, nói gì tới tìm đường thoát thân.

Sợ là cô còn chưa kịp tìm ra đường, Niên Bách Ngạn đã quay trở về, thể nào cũng sẽ đánh rần động cỏ. Cô không thể mạo hiểm được.

Ngồi hơn một tiếng đồng hồ trên bãi biển, Tố Diệp mới đứng dậy, lê cơ thể đau nhức về phía rừng cây.

Con đường rừng này cô đã quen thuộc lắm rồi. Từ xa vẫn nghe thấy tiếng sóng biển vọng lại.

Ngôi biệt thự cao cao cùng những chiếc cối xay gió màu trắng đã dần dần bị những cây gỗ cao che lấp mất. Cô càng đi càng vào sâu. Những chiếc lá cây dẻo dai quệt ngang qua, làm xước tay cô.

Cô bất chấp tất cả, cuối cùng dừng lại trước một cây cổ thụ cao vút tận trời xanh...

Nếu không vì cảm giác đau đớn khắp cơ thể, Tố Diệp nhất định sẽ cho rằng tối qua chỉ là một cơn ác mộng.

Ít nhất thì tới tận khi hoàng hôn buông xuống, Niên Bách Ngạn vẫn chưa quay trở lại.

Sau khi trở về biệt thự, cô lại mơ màng ngủ thiếp đi. Tới khi mặt trời xuống núi, cô mới tỉnh dậy thì cũng đã hơn tám giờ tối.

Chị Trần thấy cô đã tỉnh bèn bảo cô xuống nhà ăn cơm.

Cô đi vào nhà ăn như một người máy. Vừa ngồi xuống, chị Trần đã chuẩn bị rất nhiều món ăn ngon, màu sắc, mùi thơm, hương vị đều tuyệt, thế mà Tố Diệp vẫn chẳng muốn ăn.

Hiếm khi thấy chị Trần nói thêm một câu như hôm nay: “Cô Tố! Cô phải ăn nhiều một chút mới được. Con gái gầy quá không tốt đâu.”

Tố Diệp ngược mắt lên nhìn chị ta một cái, rồi lại cúi xuống, im lặng ăn cơm.

Chị Trần đứng nguyên tại chỗ nhìn Tố Diệp.

“Chị muốn nói gì với tôi?” Tố Diệp khẽ thở dài, đầu còn chẳng ngẩng lên, đặt đũa xuống bên cạnh bát.

Có lẽ chị Trần không ngờ cô đoán ra được điều này, hơi ngẩn người giây lát.

Còn Tố Diệp, lúc này cũng nhìn về phía chị ta, ánh mắt bình thản.

Chị Trần suy nghĩ rồi lên tiếng: “Thật ra... tôi muốn khuyên cô, con gái có lúc đừng nên bướng bỉnh quá. Cô làm vậy, người chịu thiệt cuối cùng vẫn là cô, không phải sao? Đạo lý cánh tay không độ nổi bắp chân, ai mà chẳng hiểu.”

Tay Tố Diệp chợt run lên, cả đôi mắt cũng xao động.

“Chị...” Cô ngập ngừng, mấy giây sau mắt bỗng sáng lên: “Chị nhìn thấy chuyện tối qua?” Chuyện trong nhà chị Trần có thể không thấy nhưng có lẽ chị ấy nhìn thấy cảnh ngoài ban công. Chị Trần và đám đầu bếp đều có nơi ở riêng. Nếu đi qua ban công, nhất định có thể nhìn thấy hành vi của Niên Bách Ngạn.

Một sự hoảng loạn lướt qua ánh mắt của chị Trần. Nhưng chị ta bình tĩnh lại rất nhanh, rồi khẽ nói: “Tôi cũng chỉ tiện mồm nói vậy thôi. Tôi thấy cô có vẻ rất bất mãn với anh ấy, nên tôi khuyên cô.”

“Chị Trần...” Tố Diệp đứng bật dậy, lão đảo bổ nhào tới trước mặt chị ta, như đang cố nắm giữ vạt cỏ cứu mạng cuối cùng. Cô nắm chặt tay chị ta, gấp gáp nói: “Xin chị hãy giúp tôi, cho tôi gọi một cuộc điện thoại thôi!”

Chị Trần giật mình, vội vàng rút tay về, lắc đầu: “Cô Tố! Xin cô đừng làm khó cho tôi. Chuyện này tôi thật sự không giúp được đâu.”

“Không! Chị Trần! Giờ người có thể giúp tôi chỉ có chị mà thôi.” Tố Diệp cảm thấy nếu chị ấy nói được ra những lời đó, chứng tỏ vẫn còn là một người lương thiện. Cô lại nhìn thấy hy vọng.

Chị Trần lùi về sau mấy bước, lắc đầu nguây nguẩy.

“Tôi cầu xin chị! Giúp tôi một lần thôi cũng được. Thế này đi, chị nói cho tôi biết mật khẩu mở máy. Nếu anh ta tra ra, chị cứ nói tôi ăn cắp di động, rồi chẳng biết ăn cắp cả mật khẩu từ lúc nào. Chuyện này tôi nhất định không làm liên lụy chị đâu mà.”

“Cô Tố! Chuyện này không được...”

“Tôi bảo đảm, chỉ cần chị đồng ý giúp tôi, tôi nhất định sẽ trả cho chị một khoản tiền hậu hĩnh để dưỡng già. Chị không cần lo cuộc sống sau này nữa. Tôi được thừa kế một khối tài sản rất lớn. Thật đấy, tôi không nói dối chị đâu. Thậm chí tôi có thể lập cho chị một chứng từ. Chị cứ giấu kỹ đi. Đợi tôi thoát được khỏi đây, tôi nhất định sẽ liên lạc với chị.” Tố Diệp bất chấp tất cả. Chỉ cần thoát được cô chẳng thèm quan tâm đồng di sản thừa kế ấy. Kể cả có phải bán cả nhà họ Diệp cô cũng phải ra ngoài. Lâu như vậy, cậu mợ chắc chắn là sốt ruột

phát điên rồi.

Chị Trần nghe xong câu này chột do dự.

“Chị Trần...” Tố Diệp thấy vậy càng kích động hơn. Trước mắt cô là cả bình minh.

Chị Trần ngược mắt nhìn cô, định nói gì lại thôi.

“Thế này đi! Chị nói cho tôi biết chị cần bao nhiêu tiền, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi nhất định trả cho chị!” Tố Diệp dốc hết vốn liếng.

“Thật ra tôi...”

“Chị Trần! Kinh nghiệm làm việc của chị phong phú như vậy lẽ nào còn không hiểu thế nào là chi phiếu khổng sao?” Một giọng nói bất ngờ vang lên cắt ngang lời nói của chị Trần.

Cũng nhân tiện làm Tố Diệp rùng mình.

Cô nhìn về phía cửa phòng ăn, kinh hoàng phát hiện chẳng biết Niên Bách Ngạn đã quay về từ khi nào.

Anh đứng đó, cái bóng cao lớn che kín cả một khoảng sáng. Trên gương mặt vẫn là vẻ điềm tĩnh ngàn năm không đổi. Đôi mắt đó u tối khiến người đối diện không thể đọc hiểu, như một hố sâu bị đổ đầy mực. Giọng nói tuy trầm ổn nhưng vẫn toát ra một sự uy hiếp làm người ta khiếp sợ.

Chị Trần cũng không ngờ anh về đột ngột. Chị ta kinh ngạc, vội vàng nói: “Thưa anh! Tôi xin lỗi!”

Niên Bách Ngạn đi tới trước vài bước. Ánh mắt anh dừng lại trên

gương mặt Tố Diệp, rồi hờ hững bổ sung thêm một câu: “Con người ta không thể chỉ biết sống vì bản thân mình. Chị sắp nghỉ hưu rồi cũng không sao, nhưng con cái chị thì vẫn còn trẻ lắm đấy.”

Câu nói này anh nói với chị Trần, nhưng đôi mắt thì không rời Tố Diệp nửa bước.

Không hiểu sao, Tố Diệp chợt thấy lạnh sống lưng.

Cô nhìn sang chị Trần thấy gương mặt chị ta trắng bệch, nói gấp gáp: “Vâng, vâng, vâng! Anh nói rất phải. Anh đừng hiểu lầm... Tôi...”

Niên Bách Ngạn giơ tay, ngắt ngang lời giải thích của chị Trần.

Một ngọn lửa vu vơ bốc lên trong lồng ngực rồi xoay tròn, trở thành một cơn bão nhỏ. Tố Diệp đứng nguyên tại chỗ, hai bàn tay cuộn chặt lại. Niên Bách Ngạn làm thỉnh trước vẻ phẫn nộ của cô. Anh rời mắt khỏi cô, nhìn về phía bàn ăn, mấy giây sau mới ra lệnh cho chị Trần: “Nửa tiếng nữa chuẩn bị một bát huyết yến.”

Chị Trần gật đầu ghi chép lại.

“Niên Bách Ngạn! Tôi không cần anh giả vờ tử tế!” Tố Diệp cắt lời, giọng nói lạnh lùng.

Nhưng đôi mắt anh cũng chỉ càng lạnh lẽo hơn.

Đúng vào lúc này, có một giọng nói chói tai phá vỡ bầu không khí ngột ngạt trong phòng ăn.

“Anh à! Người làm trong biệt thự này ít quá. Anh cũng chẳng tới giúp em.”

Giọng nói của cô gái đó nghe rất hay, như một con chim sơn ca. Xuất hiện ngay sau đó là một cô gái đáng người bé nhỏ, vô cùng dễ thương. Sau khi đi vào phòng ăn, cô ta nhiệt tình khoác tay Niên Bách Ngạn, đáng vẻ nũng nịu đó khiến con gái cũng muốn bảo vệ.

Cả người Tố Diệp chợt cứng đờ. Khi người con gái trước mắt tươi cười, khoác tay Niên Bách Ngạn, đến cả hô hấp của cô cũng trở nên khó khăn...

Quyển 9 - Chương 427: Joey

Tố Diệp không ngờ Niên Bách Ngạn lại dẫn về một người con gái.

Người trước mặt cũng cao ngang tầm cô, nên khi đứng cạnh Niên Bách Ngạn cũng tạo thành một tỷ lệ hết như khi cô đứng cạnh anh. Cô gái ấy xinh xắn hết như một con búp bê, mái tóc màu nâu còn dài hơn cả cô, được buộc lại rất đẹp thành kiểu đầu công chúa. Giữa búi tóc còn được cài lác đác những trang sức bằng trân châu, được rải rác tùy ý, lúc ẩn lúc hiện giữa mái tóc, đẹp đến mê người.

Nhìn gương mặt có thể thấy cô ta có lẽ là con lai Âu Á. Sống mũi rất cao, hốc mắt thì sâu hơn người châu Á một chút, nhưng rõ ràng đôi mắt cũng rất sâu và hút hồn. Cô ta lại có một đôi môi anh đào, tô lớp son môi màu cam, không những tôn được làn da trắng trẻo, mịn màng mà còn có nét động lòng người.

Tố Diệp có thể đọc được một sự quý phái toát ra từ người con gái này.

Mỗi người khi tiếp xúc đều toát ra một phong cách, dù là tốt hay xấu. Tố Diệp luôn cảm thấy thật ra phong cách do bẩm sinh mà có, không liên quan gì tới cuộc sống và trải nghiệm của bạn, cũng chẳng hề được quyết định bởi việc bạn kiếm được bao nhiêu tiền. Phong cách không phải được tích lũy dần theo năm tháng, cũng không thể tích góp lại nhờ tiền bạc. Giống như dù là một người giàu có hay một ông chủ nào đó có kiếm nhiều tiền cỡ nào cũng không bao giờ hiểu được việc giới quý tộc cưới ngựa không phải để khoe khoang mà là một hành động hưởng thụ về mặt tinh thần.

Thế nên Tố Diệp cảm thấy, người con gái trước mắt có lẽ là thiên kim tiểu thư của một gia đình nào đó. Trên người không những có vẻ quý tộc còn có chút kiêu kỳ.

Đồng thời lúc này, chính cô gái đó cũng đang đánh giá Tố Diệp. Ngay từ khi vừa bước vào phòng ăn, tuy rằng cô ta nói chuyện với Niên Bách Ngạn nhưng ánh mắt lại dừng lại trên người Tố Diệp vẻ tò mò, không hề rời đi.

Đại bộ phận mọi người đều hiểu một đạo lý đó chính là những cô gái đẹp sẽ chẳng khiến người nhớ được lâu, ngược lại những cô gái đặc biệt một chút lại khiến người ta nhìn qua là nhớ.

Nhưng người phụ nữ đang mặc chiếc váy ngủ bông màu trắng trên người này lại chính là kiểu người mang một vẻ đẹp khiến người ta không thể nào quên. Không thể nói là cô đẹp mà phải chính xác là cô đẹp đến ngỡ ngàng. Đó là vẻ đẹp khiến ngay cả phụ nữ thoát nhìn cũng không thể không sáng mắt lên.

Cô hơi lạnh nhạt, không phải vì cô ăn mặc quá đơn giản vì điều đó toát ra từ gương mặt cô.

Đôi mắt cô trống rỗng tựa trời xanh, không thể nhận ra bất kỳ vui buồn hờn giận, giống như hồ hững lại như có vẻ không nề sợ ai. Từng đường nét trên gương mặt cô như được Thượng đế chiếu cố dốc hết sức để đẽo gọt. Một gương mặt tiêu chuẩn bất luận nhìn từ góc độ nào cũng không có góc chết. Từ hàng mi, sống mũi cho đến bờ môi đều trơn tru, dịu dàng.

Xõa nơi bờ vai chính là mái tóc dài mượt mà như một dòng thác khiến ai cũng phải thèm muốn. Nó suôn tự nhiên, mang màu đen huyền bí của người châu Á, không có bất cứ trang sức nào thêm thắt, chỉ buông thả một cách nhẹ nhàng như thế, làm cô ta nhớ tới

quảng cáo của mấy hãng dầu gội.

Cô ta bất giác cất tiếng hỏi: “Anh à, chị ta là?”

Gương mặt hơi nghiêng của Niên Bách Ngạn hơi trầm xuống. Anh không đáp lại câu hỏi của người con gái kia, mà nhìn chăm chăm về phía Tố Diệp. Trong đôi đồng tử là một tia sáng mơ hồ bất định.

Chị Trần cũng nhận ra bầu không khí có vẻ bất thường, bèn nhìn Tố Diệp rồi lại quay sang Niên Bách Ngạn, dè dặt hỏi: “Thưa anh! Có chuẩn bị huyết yến nữa không?”

Ánh mắt anh vẫn dừng lại trên người Tố Diệp. Trong đôi mắt ấy là một màn sương mù tối tăm không thể tan ra, khiến người ta không thể đoán được trong lòng anh nghĩ gì. Khi anh lên tiếng, giọng nói đã nhạt nhòa: “Chuẩn bị huyết yến cho cô đây.”

Ngữ khí của anh rất nhạt, tới mức gần như mỏng tang. Có một lưỡi dao đang khẽ khàng xoẹt qua trái tim Tố Diệp. Cô cố tỏ ra không đau, chỉ tới khi máu không ngừng chảy mới nhận ra mình đang bị thương.

Cô cụp mắt xuống. Hàng mi dài che đi đôi mắt đang run rẩy. Cô ngồi trở lại bàn ăn, cầm bát đưa lên, lặng lẽ ăn tiếp, im lìm như không khí.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn nhìn cô càng trở nên lạnh lẽo.

Chị Trần càng lúc càng cảm thấy áp lực, nhưng cũng không dám hỏi gì nhiều, gật đầu đi chuẩn bị.

Người con gái đó thì lại vô cùng hiếu kỳ. Cô ta ngó đầu nhìn lên bàn ăn rồi khẽ “woa” một tiếng: “Thỉnh soạn vậy sao?”

Tố Diệp không ngẩng đầu lên. Cô biết cô ta chẳng thể nào tự nói

chuyện một mình. Cái giọng ngọt ngào đó chắc chắn là nói với Niên Bách Ngạn. Sau đó, cô nghe thấy Niên Bách Ngạn nói với cô gái đó: “Lên gác trước đợi tôi!”

Cô gái khẽ “ồ” lên một tiếng rồi đi ra khỏi phòng ăn.

Trên gác ngoại trừ phòng ngủ ra thì còn có phòng sách, nếu không thì là phòng dành cho khách. Bất luận là phòng nào cũng đều là nơi riêng tư, vậy mà anh lại bảo cô ta lên gác.

Tố Diệp siết chặt bàn tay đang cầm đĩa, hít sâu một hơi. Người con gái đó không còn nghi ngờ gì, chắc chắn là xuất sắc hơn cô, xinh đẹp, dịu dàng, quan trọng là nghe lời. Chẳng phải anh cũng đã nói anh thích những người con gái biết nghe lời đó sao?

Nếu đã như vậy tại sao vẫn còn giam cầm cô?

Anh đã tìm được cho mình một cô thiên kim tiểu thư khác, vậy thì, chắc có thể thả cô ra được rồi chứ? Cùng là phụ nữ, Tố Diệp bỗng cảm thấy mình chưa bao giờ thảm hại đến thế.

Tiếng bước chân của cô gái kia nhanh chóng biến mất.

Nhưng Niên Bách Ngạn thì vẫn đứng trong phòng ăn, ở một vị trí cách cô chưa tới mười bước chân.

Tố Diệp vẫn cúi gằm, cố gắng để trong mắt chỉ có thức ăn, chứ không phải nghĩ về người đàn ông đứng ngay gần mình ở kia.

Nhưng bất luận thế nào, cô vẫn không thể làm thinh trước bầu không khí căng ra như sợi dây chun. Giống như một chiếc xung đang từ từ bị kéo căng. Nó gần như đã sục đổ, không chừng mũi tên sẽ bật ra trong giây lát.

Cô không biết Niên Bách Ngạn định làm gì, cũng chẳng biết anh đang nghĩ gì.

Chỉ cảm thấy không khí càng lúc càng khiến tâm trạng cô áp lực. Cô dừng động tác ăn cơm lại, buông đũa xuống, đột ngột đứng dậy định rời đi.

Một giây sau, cô bỗng nghe thấy Niên Bách Ngạn thấp giọng ra lệnh: “Ngồi xuống, ăn hết!”

Tố Diệp sững sờ, ngược mắt nhìn anh.

Anh đi tới trước, bóng hình cao lớn mang theo một sự bức bách mơ hồ. Cô khẽ nhú mày. Anh lại ngồi xuống trước mặt cô, ánh mắt nhìn cô trở nên nghiêm nghị.

“Ngồi xuống!” Ngữ khí của anh vẫn rất bình thản.

Tố Diệp nhớ lại cảnh tượng tối qua, cũng nghĩ tới cơ thể yếu ớt của mình. Lúc này cô không ngu ngốc tới mức không lượng sức mình mà chống chọi lại anh.

Cô nén giận, ngồi trở lại bàn.

Niên Bách Ngạn phía đối diện không nói gì nữa, im lặng là vàng.

Cô cầm đũa lên, yên lặng ăn như ban nãy.

Cứ như vậy, phòng ăn cực kỳ yên tĩnh.

Chỉ thi thoảng nghe thấy tiếng đũa chạm vào đĩa bát. Cũng chỉ có thanh âm này là nhắc nhở cả hai người, giữa anh và cô chỉ còn sự

im lặng mà thôi.

Nó còn đáng sợ hơn cả sự ảm ỉ.

Cho tới khi, Tố Diệp ăn gần xong, anh vẫn chẳng nói một câu.

Nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt anh nhìn về phía này.

Sau đó, chị Trần bước vào, lễ phép nói với Niên Bách Ngạn: “Thưa anh! Huyết yến đã được chuẩn bị xong, bê thẳng lên gác ạ?”

Niên Bách Ngạn im lặng vài giây rồi nói với chị Trần: “Đưa tôi được rồi, tôi bê lên!”

“Dạ? À, vâng...” Chị Trần đi ra ngoài.

Bên này Tố Diệp nghe rất rõ. Cô hơi ngước mắt lên, chỉ kịp nhìn tới bàn tay Niên Bách Ngạn. Ngón tay anh vẫn mảnh khảnh như thế, lòng bàn tay vẫn rộng. Nhưng chẳng biết từ lúc nào, lớp áo ngoài dịu dàng ấy đã được trút bỏ, chỉ còn lại chi chít những tàn nhẫn, giống như anh của tối qua hay giống như anh của bây giờ.

Người con gái đó là ai?

Là đối tượng tiếp theo anh chuẩn bị lợi dụng hay là tình nhân trước đây?

Nhưng theo Tố Diệp phân tích thì khả năng phía trước là cao nhất. Vì người con gái đó gọi Niên Bách Ngạn là “anh trai”, một cái tên thân mật ngay cả cô cũng chưa bao giờ gọi.

Thế nên Niên Bách Ngạn bắt đầu sốt sắng rồi sao?

Anh đưa cô ta tới đây, đích thân mang huyết yến tới cho cô ta. Phải là người con gái có giá trị như thế nào mới có thể khiến Niên Bách Ngạn hao tâm tốn sức đến thế?

Nghĩ tới đây, khoang mũi của cô theo từng nhịp thở lại đau như bị cưa đi cưa lại.

Như vậy cũng tốt. Chưa biết chừng người con gái trên gác kia sẽ đánh lạc hướng thành công sự thù hận của anh dành cho cô. Anh sẽ thả cô ra. Từ nay về sau, họ sẽ là những người xa lạ.

Tố Diệp nghĩ vậy, hơi cong môi lên, để tâm tình của mình trở nên thoải mái. Cô đang không ngừng tự nói với bản thân: Như vậy cũng tốt mà, tốt lắm mà... Thật đấy...

Thế mà, cổ họng vẫn nghẹn ứ.

Chẳng mấy chốc, chị Trần đã bung huyết yến vào.

Một chiếc chén nhỏ tinh xảo được làm bằng gốm sứ trắng, bên ngoài còn được vẽ mấy cánh hoa đỏ tươi, được đặt nhẹ nhàng lên mặt bàn.

Lúc này Tố Diệp mới chợt tỉnh ra. Thì ra nãy giờ Niên Bách Ngạn đợi ở nhà ăn là để đích thân bê huyết yến lên cho người con gái ấy.

Một cảnh tượng tình cảm biết bao, một người đàn ông chu đáo biết bao.

Tố Diệp nhanh chóng ăn nốt chút cơm cuối cùng, rồi đứng dậy, rời khỏi ghế.

Khi cô sắp đi ra tới cửa phòng ăn, Niên Bách Ngạn mới lên tiếng.

Giọng nói trầm thấp như một mũi khoan dùi sâu vào tim cô.

Anh nói: “Có ngại cho mượn một bộ quần áo của cô không?”

Tố Diệp dừng bước, quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn vẫn ngồi đó, nhìn cô chờ đợi câu trả lời.

Như có một viên đá mài đang lăn qua người cô, Tố Diệp chột phản ứng lại. Một sự nhục nhĩ chưa bao giờ có dâng lên trong lòng cô. Ánh mắt cô nổi lên sự căm phẫn, cuộn chặt tay lại thành nắm đấm.

Niên Bách Ngạn, anh ức hiếp người quá đáng!

Một lúc lâu sau, Tố Diệp dần mạnh từng câu từng chữ: “Quần áo đều do anh bỏ tiền ra mua, cứ tự nhiên!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô mấy giây rồi quay về phía chị Trần: “Đi lấy tạm một bộ cho cô trên gác mặc.”

Chị Trần quả thực không hiểu Niên Bách Ngạn đang nghĩ gì, nhưng là phận người làm chị ta cũng chẳng có quyền gạn hỏi, đành gật đầu.

Tố Diệp thực sự không thể đứng tiếp trong phòng ăn được nữa, bèn quay đầu bỏ đi.

Chị Trần nhìn theo bóng Tố Diệp, khẽ thở dài.

“Ban ngày có ăn cơm bình thường không?” Niên Bách Ngạn dựa người vào ghế, hỏi một câu không đầu không cuối.

Chị Trần ngẩn người trong giây lát nhanh chóng tỉnh ra, vội vàng đáp: “Lúc cô Tố dậy đã là trưa rồi, nên ăn cơm trưa luôn.”

Niên Bách Ngạn khẽ gật đầu, lại hỏi: “Vẫn ra ngoài đi dạo như mọi khi ư?”

“Vâng! Hôm nay cô Tố ra ngoài ba tiếng, vẫn như mọi hôm.”

Niên Bách Ngạn như đang suy nghĩ chuyện gì đó, rồi không hỏi thêm gì nữa, bưng bát huyết yến rời khỏi phòng ăn.

Chị Trần chẳng hiểu chuyện gì. Thế này là thế nào?

Tố Diệp không đi lên gác, mặc dù cô rất muốn quay về phòng nằm, rồi nhắm mắt lại, không suy nghĩ gì nữa cả.

Bởi vì bây giờ cô rất yếu, chỉ hơi cử động một chút là cả người như bị con dao nhỏ cắt từng thớ thịt.

Cô đổ hết mọi nỗi đau này cho Niên Bách Ngạn. Nhờ có công của anh, cơ thể cô xuất hiện rất nhiều hiện tượng hiếm gặp.

Nhưng cô lại không thể bước lên gác. Cô không biết Niên Bách Ngạn và người con gái đó ở phòng nào. Chưa biết chừng, họ đang ở ngay trong căn phòng cô đã ngủ tối qua.

Thì ra, đêm lại dài đến vậy. Đây là điều mà Tố Diệp cảm nhận được.

Cho dù mới đầu khi cô vừa tới biệt thự, trước không thấy nhà, sau không thấy tiệm, cô cũng chưa bao giờ trải qua cảm giác này.

Cô ngồi trên sofa trong phòng khách dưới tầng một, đối mặt với màn hình tivi đang phát một bộ phim điện ảnh. Cô chưa từng xem, cũng chẳng biết đây là phim gì, chỉ cảm thấy những cảnh tình cảm, anh em em em trong phim rất nhức nhối.

Trên màn hình nhảy ra một lời thoại. Là người con gái nói: Tình yêu chưa bao giờ là một chuyện đúng đắn, cũng chưa bao giờ là một chuyện sai lầm. Nó là một chuyện ích kỷ, vì nó tự tiện tới rồi lại tự tiện đi.

Người con gái trong hình có vẻ rất trong sáng, tươi tắn. Chiếc mũ nhỏ màu hồng đội trên đầu trông quyến rũ đến thế, khiến cho Tố Diệp cảm thấy, nếu để cho cô gái trên gác đội có lẽ còn đẹp hơn.

Cô chẳng biết cuối cùng Niên Bách Ngạn sẽ chọn cho cô gái đó trang phục thế nào. Nhưng không thể không thừa nhận Niên Bách Ngạn có khả năng phối đồ cực giỏi. Cô tin rằng, quần áo của cô mặc lên người cô gái ấy sẽ càng hợp hơn.

Ánh mắt Tố Diệp nhìn trân trân vào màn hình. Cô chưa bao giờ chăm chú đến thế, vì ngoài màn hình tivi ra, cô không biết phải nhìn vào đâu nữa cả.

Cô để cho đầu óc của mình trống rỗng, không nghĩ ngợi gì nữa cả.

Không suy nghĩ gì nữa cả, đừng coi chuyện gì là thật cả, được không?

Cứ như thế, chẳng biết đã trôi qua bao lâu.

Có lẽ đã hai tiếng đồng hồ, có lẽ đã ba tiếng, hoặc có lẽ còn lâu hơn thế.

Cho tới khi có tiếng bước chân vọng tới.

Quen thuộc và đầm ấm, cùng một giọng nói trầm ấm, dễ nghe vang lên: “Chị Trần!”

Tai Tố Diệp như bị đâm một cái. Bên cạnh tivi có một chiếc gương màu đen rất lớn, dựng thẳng đứng, trong suốt một nửa, dùng làm vật trang trí. Nhưng thủy tinh phản chiếu vẫn có thể soi bóng người đàn ông đang đứng trên cầu thang.

Mắt cô vô thức liếc về phía đó.

Cô không biết anh đi từ căn phòng nào ra, chỉ thấp thoáng nhìn thấy trong gương anh đã thay quần ở nhà, bên trên để trần. Cho dù từ xa, cô vẫn có thể nhìn thấy từng múi cơ bắp trơn nhẵn của anh.

Anh cầm một chiếc áo sơ mi trong tay. Chính là chiếc anh mặc lúc mới về nhà. Anh bảo chị Trần cầm nó tới phòng thay đồ, chị Trần làm theo.

Và cũng đúng lúc này, lại là giọng nói yêu kiều của cô gái kia vang lên: “Anh ơi! Sao anh không có dầu tắm dành cho nữ vậy? Em dùng của anh nhé!”

Là thanh âm vọng xuống từ hành lang tầng hai.

Tiếp theo Niên Bách Ngạn cụ thể đã nói gì thì Tố Diệp không nghe rõ nữa.

Sau khi cô gái đó dứt lời, mặt cô chợt biến sắc. Cô vút chiếc gối trong tay sang một bên, bổ nhào vào trong nhà vệ sinh tầng một.

Sau đó, khổng chế không nổi mà nôn thốc nôn tháo.

Ra hết tất cả đồ ăn tối nay vừa cho vào bụng.

Mới đó đã thấy chị Trần gõ cửa đi vào, hỏi cô có vấn đề gì không,

cảm thấy không thoải mái ở đâu.

Cô ngồi xổm dưới đất, nhìn vào bồn cầu, lắc đầu với chị Trần.

“Để tôi nói với anh ấy một tiếng, bảo anh ấy gọi bác sỹ.” Chị Trần thấy sắc mặt cô tái nhợt như bị tẩy trắng, không tránh khỏi có chút lo lắng.

“Không cần đâu, tôi không sao!” Tố Diệp đứng dậy, đi tới bên bồn rửa tay. Cô bật vòi nước ở chế độ to nhất. Từng giọt nước lạnh buốt rơi xuống tay cô. Sau khi ngăn chị Trần lại, cô cúi đầu, súc miệng và rửa mặt.

Chị Trần thấy vậy thờ dãi, nhưng cũng không nói gì nữa mà rời đi.

Nước lạnh bắn lên lớp gạch men, làm tung tóe ngàn vạn tia nước. Cô không biết mình đã rửa mặt bao nhiêu lần, cũng không rõ đã đánh răng mấy lần. Cô vặn nước xuống mức thấp nhất, giơ tay chạm vào cũng buốt giá tận tim.

Nhìn vào bản thân trong gương, Tố Diệp cười nhạt.

Cô tin là chỉ tại nước này lạnh quá mà thôi, đến nỗi nước mắt cô cũng rơi xuống phản kháng, để tố cáo hành vi của cô.

Đúng vậy, giá lạnh mới kẻ đầu sỏ.

Nhưng...

Tại sao tim cô lại đau đến vậy? Thì ra khi tim đau, dạ dày càng đau hơn.

Trong đầu cô là hình ảnh của Niên Bách Ngạn trong gương ban nãy.

Chiếc quần ngủ anh thay ra là chiếc quần tối qua anh mặc. Sáng nay lúc tỉnh dậy, cô nhìn thấy nó đặt trên giường. Cũng tức là, anh đã đưa người con gái đó vào phòng ngủ.

Chẳng trách anh lại tìm quần áo cho cô ta. Chẳng trách cô ta lại tắm rửa ở đây, còn dùng cả sữa tắm của cô.

Cô không biết vừa nãy mình đã ở trong phòng khách bao lâu, nhưng cho tới khi bộ phim đã chiếu hết, cho tới khi cô đổi tất cả các kênh một lượt, cho tới khi cô lại nhàm chán theo dõi một bộ phim khác.

Niên Bách Ngạn mới từ phòng ngủ đi ra.

Tố Diệp biết với sự nhiệt tình và thể lực của Niên Bách Ngạn, một lần mây mưa trên giường đủ để tiêu tốn từng ấy thời gian.

Anh triền miên với người con gái khác tại căn phòng cô đã từng ở. Anh ngủ cùng một người con gái khác trên chiếc giường cô đã từng ngủ...

Trái tim Tố Diệp trở thành một tổ ong. Cho dù chỉ có một cơn gió nhẹ khẽ thổi qua, thì tất cả các lỗ hổng cũng kêu gào rét buốt.

Niên Bách Ngạn! Anh thật tàn nhẫn. Anh lấy danh nghĩa tình yêu làm tổn thương tôi trăm ngàn lần, giờ lại lấy danh nghĩa thù hận để làm nhục tôi. Trái tim anh, rốt cuộc làm bằng gì?

Tố Diệp đứng trước gương, nhắm mắt lại. Ngón tay cô khóa chặt vò nước, từng khớp xương trắng bệch ra.

Tiếp theo thì sao? Niên Bách Ngạn! Anh định làm gì? Có phải còn muốn tôi tận mắt chứng kiến màn thân mật thứ hai của hai người

không?

Sống mũi Tố Diệp cay xè. Cô hít sâu một hơi, rồi mở mắt ra lần nữa, khóe mắt vẫn đỏ ửng...

Sau khi thay quần áo xong, Niên Bách Ngạn quay trở lại phòng sách. Anh thấy Joey đang hớn hờ cầm lọ sữa tắm định đi vào phòng tắm trong gian phòng của khách, anh bèn giơ tay gạt lại, sau đó vút cho cô ta một bộ dầu gội sữa tắm du lịch.

Joey nhìn bộ sản phẩm trong tay mình, rồi lại nhìn lọ sữa tắm trong tay Niên Bách Ngạn, bĩu môi nói: “Lọ trong tay anh thơm hơn!”

Niên Bách Ngạn không chiều cô ta, đặt lọ sữa tắm lên mặt bàn rồi nói với Joey: “Đây là của cô ấy, cô dùng loại đó hợp hơn!”

Joey nhìn Niên Bách Ngạn rất lâu mới cười nói: “Đó là sữa tắm của nam giới mà.”

“Cô Joey! Từ nhỏ, thầy giáo riêng của cô không dạy cho cô biết, tùy tiện vào phòng ngủ của người khác là hành vi bất lịch sự sao?” Niên Bách Ngạn chỉ vào phòng ngủ thay cái quần. Ai ngờ anh vừa mới xuống nhà, cô ta đã vào phòng ngủ của anh.

“Em tò mò thôi mà.” Tuy Joey có chút sợ anh, nhưng vẫn chưa tới mức kính nể, lễ phép. Cô ta cười rạng rỡ, đáp lại: “Nếu không làm sao em biết trong phòng ngủ của anh lại có tới hai cái gối? Anh Bách Ngạn! Anh và chị gái dưới nhà ngủ chung sao? Chị đó trông quen mắt lắm. À, em nhớ ra rồi, có phải vụ ảnh nóng lần trước...”

“Cô còn nhiều lời nữa, thì đừng mong tôi giúp cô.” Niên Bách Ngạn hờ hững ngắt lời truy hỏi của cô ta.

Joey vừa nghe xong, lập tức sốt sắng: “Đừng, đừng, đừng! Khó khăn lắm em mới bỏ nhà ra đi một chuyến, mục đích là để gặp Kỷ Đông Nham. Người giúp được em chỉ có anh thôi. Em ngoan ngoãn!” Sao đó cô ta đứng nghiêm, giơ tay chào anh, rồi chuồn nhanh như một làn khói.

Joey, cô con gái cưng nhất của Vincent, một cô công chúa điển hình, từ nhỏ đã được tiếp nhận cách giáo dục quý tộc của phương Tây, cũng là một cô bé xinh đẹp nhất nhì trong ngành này và là đối tượng theo đuổi của rất nhiều nhân vật nổi tiếng.

Nhưng Joey lại từng có hôn ước với Kỷ Đông Nham.

Đương nhiên, đây đã là chuyện xa xưa rồi, chẳng qua là khi đó hai gia đình cần thúc đẩy hợp tác cùng có lợi. Joey rất chung tình với Kỷ Đông Nham, nhưng cậu ta lấy lý do tính cách không hợp để từ chối Joey hết lần này tới lần khác. Bao nhiêu năm nay cứ diễn mãi cảnh Joey theo đuổi còn Kỷ Đông Nham thì trốn biệt.

Nhưng Joey cũng không phải cô gái bám riết không rời. Hình như mấy năm nay cô ta cũng đã nghĩ thông suốt hơn. Nhưng chẳng hiểu sao, lần này cô ta lại định “đuổi giết” tới tận Trung Quốc tìm Kỷ Đông Nham.

Tìm Kỷ Đông Nham không phải là chuyện khó. Kỷ Thị nổi tiếng như thế, nghe ngóng một chút là có thể chặn được đường cậu ta. Nhưng vấn đề là làm sao để Kỷ Đông Nham thật lòng chấp nhận Joey mới được.

Niên Bách Ngạn cũng không ngờ mình lại gặp Joey.

Đảo này bốn bề là biển, muốn ra ngoài chỉ có hai cách, hoặc là đi thuyền hoặc là ngồi trực thăng. Hôm nay sau khi làm xong việc, đang

trên đường về, thì phi công nói với anh rằng trong khu vực đảo nhỏ, anh ta phát hiện ra một chiếc thuyền. Niên Bách Ngạn cảm thấy ngờ vực, bèn lệnh cho máy bay hạ cánh.

Khi lấy ống nhòm nhìn kỹ, anh mới phát hiện đó là tàu của Joey.

Anh rất quen thuộc với số hiệu của con tàu này. Đó là con tàu năm xưa Vincent đã đặc biệt đặt một kiến trúc sư chuyên nghiệp ở Maroc thiết kế cho Joey, làm quà sinh nhật năm mười tám tuổi. Từ khi có được con thuyền đó, Joey đã ưa thích hàng hải. Hơn nữa đa phần là Joey tự làm thuyền trưởng, lái thuyền vượt biển.

Chỉ là không ngờ, thuyền của cô ta lại xảy ra trục trặc ngay tại vùng biển của hòn đảo, nhất thời bị mắc cạn, không lái được nữa.

Không còn cách nào khác, Niên Bách Ngạn đành phải tiện đường “nhặt” cô ta về, rồi lập tức ra lệnh, điều nhân viên chuyên nghiệp tới sửa thuyền cho Joey.

Dẫu sao thì bây giờ anh và Vincent cũng đang hợp tác với nhau.

Nhưng quan trọng hơn cả là, Niên Bách Ngạn đưa Joey về còn có một mục đích lớn nhất. Đó chính là, chỉ cần Joey đánh tới Trung Quốc thì chắc chắn Kỷ Đông Nham sẽ không còn nhàn rỗi tới làm loạn nữa.

Khoảng thời gian này, anh đang đau đầu vì việc ngăn không cho Kỷ Đông Nham tới đây. Tốc độ tìm người của Kỷ Đông Nham không chậm hơn so với anh. Lại còn đang là dịp Tết. Kỷ Đông Nham không bị bó buộc công việc bên mình, có lẽ còn tăng tốc tìm kiếm Tố Diệp hơn nữa. Thế nên, lúc này Joey xuất hiện, đúng là ông trời đang giúp Niên Bách Ngạn.

Chỉ có điều, cô Joey này ít nhiều có chút phiền phức.

Sau khi gặp anh, cô ta như vớ được phao cứu sinh, khổ sở nói với anh không biết có thể mượn phòng tắm trong biệt thự của anh không. Cô ta ở trên biển đã mấy ngày không được tắm rồi, còn không được ngâm mình thoải mái một bữa, không chừng cả người mốc xanh lên mất. Mấy bộ quần áo cô ta mang theo đã bẩn đến nỗi không chấp nhận được.

Niên Bách Ngạn nghĩ tới Kỳ Đông Nham, đành phải nhẫn nhịn, rước cái đồng phiền phức đó về biệt thự.

Một lúc lâu sau, Joey mới từ phòng tắm đi ra. Cô ta uể oải đi vào phòng sách, tóc vẫn còn ướt nhẹp. Vừa nhìn thấy Niên Bách Ngạn là cô ta oán trách: “Thái độ phục vụ khách của anh tệ quá đi mất! Bộ dầu gội sữa tắm du lịch đó khó dùng chết đi được!”

Nếu không phải vì muốn tìm hãm Kỳ Đông Nham, Niên Bách Ngạn chẳng hơi đâu lo chuyện bao đồng.

Anh nhíu mày nói: “Cũng còn tốt hơn cô ở lại thuyền làm người nguyên thủy!”

“Làm sao em biết được thuyền lại hỏng nặng đến thế, đến tắm cũng không tắm được.” Joey nói, rồi xoay một vòng trước gương, nhìn lên bộ quần áo trên người mình: “Vòng một của chủ nhân bộ quần áo này lớn hơn em một chút đấy.”

Niên Bách Ngạn không đoái hoài.

Joey thấy vậy, trong lòng bèn nảy ra một trò đùa. Cô ta quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, cười hỏi: “Bộ quần áo này, em mặc đẹp hay chị ấy mặc đẹp?”

“Cô ấy!” Niên Bách Ngạn mãi xem tài liệu, đầu còn chẳng thèm ngẩng lên.

Joey trừng mắt: “Thế em đẹp hay chị ta đẹp?”

“Cô ấy đẹp!” Niên Bách Ngạn đáp không hề do dự.

Joey trề môi: “Anh yêu chị ta?”

Bàn tay Niên Bách Ngạn đang lật tài liệu chợt khựng lại. Trong đầu anh hiện lên hình ảnh Tố Diệp chạy vội vào nhà vệ sinh. Chỉ trong khoảnh khắc nhưng anh vẫn nhìn thấy mặt cô xám ngoét.

Anh càng nhúu mày chặt hơn, hờ hững đáp: “Vừa rồi thợ thuyền gọi điện tới, chắc khoảng mười lăm phút nữa là sửa xong.”

Joey không quan tâm tới con thuyền của mình, nhìn Niên Bách Ngạn có vẻ hứng thú: “Ấy, anh đánh trống lảng hả?”

Niên Bách Ngạn gấp tập tài liệu sang một bên: “Cô nên quan tâm tới chuyện của mình trước đi là hơn. Kỳ Đông Nham cũng có hứng thú với cô ấy đấy.”

“Gì cơ?” Joey trợn trừng mắt. Cô ta chỉ mãi kinh ngạc, mà bỏ quên mất chữ “cũng” trong câu nói của Niên Bách Ngạn...

Quyển 9 - Chương 428: Thành lập liên minh

Dù là một người có thói quen nắm quyền chủ động, có lẽ cũng sẽ bị lời nói của bạn dắt đi một, hai lần, rồi ngấm ngấm xoay chuyển cục diện để bạn trở thành người nắm quyền chủ động từ lúc nào. Đương nhiên, nếu đối phương tình nguyện thì tuyệt đối sẽ không cho bạn cơ hội này.

Ví dụ như Joey.

Vừa mới chiếm quyền chủ động được hai câu, nhưng trong chớp mắt đã bị câu nói của Niên Bách Ngạn kéo đi mất.

Anh là một người đàn ông cực kỳ thông minh, thế nên rất giỏi gây khó dễ trong chủ đề câu chuyện. Khi đối mặt với những câu hỏi mình không muốn trả lời thì anh sẽ không bao giờ đáp lại mà có thể nhanh chóng tìm được chủ đề đối phương quan tâm nhất, lặng lẽ xoáy sâu, tấn công vào trái tim đối phương.

Và Joey chính là người bị công kích đó.

Sau khi nghe được câu nói có vẻ băng quơ của Niên Bách Ngạn, cô gái nhỏ hoàn toàn hỗn loạn. Với những suy nghĩ và kinh nghiệm giao tiếp ít ỏi, đơn thuần của cô ta, sợ là chẳng thể nào tìm được điều thông tin gì có lợi từ phía Niên Bách Ngạn.

Biểu hiện cụ thể của sự hỗn loạn thể hiện rõ trên sự mất bình tĩnh. Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hoảng hốt chạy tới bên cạnh Niên Bách Ngạn, kéo tay anh lại, gấp gáp hỏi: “Thế nào gọi là Kỳ Đông Nham có

hứng thú với chị ta?”

Niên Bách Ngạn thản nhiên rút tay lại, ngữ khí hờ hững: “Tức là cô gái dưới nhà chính là tình địch của cô.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Joey bắt đầu méo xệch đi, giống như hoảng loạn lại có vẻ gì mơ hồ, hoặc là cả hai cảm xúc trên đều có. Cô ta bắt đầu bối rối, luống cuống, xoa mạnh hai tay vào nhau. Đôi mắt hiện lên sự xao động rõ ràng, giống như một tảng đá làm dấy lên hàng ngàn lớp sóng.

“Thế này là sao? Chị ta? Chẳng phải chị ta ở cùng với anh sao? Sao lại cùng Kỳ Đông Nham...”

“Cô ấy không thích Kỳ Đông Nham.” Niên Bách Ngạn cảm thấy cần phải sửa chữa lại ý tứ của cô ta: “Nói cách khác, Kỳ Đông Nham yêu đơn phương.”

“Thật quá đáng! Sao anh ấy có thể làm vậy chứ?” Joey làm như không thể tin nổi: “Anh ấy dù sao cũng là cậu chủ của Kỳ Thị mà? Lại còn là người thừa kế duy nhất của Kỳ Thị nữa, sao có thể làm ra chuyện này cơ chứ?”

Niên Bách Ngạn chỉ cười khẽ, không trả lời.

Nhưng Joey thì phát điên lên. Cô ta đi đi lại lại, xem ra là lo lắng thật sự: “Người phụ nữ đó có gì tốt đẹp chứ? Sao mà các anh ai ai cũng chỉ biết nhìn chăm chăm về phía chị ta vậy? Chẳng qua chỉ là một đứa con riêng thôi mà? Một người có thân phận như vậy sao có thể...”

Cô ta nói được một nửa chợt im bặt.

Vốn dĩ chỉ là một câu nói vô tâm vô tính, nhưng khi phát hiện sau khi nghe thấy ba chữ “đứa con riêng” thì nét mặt vốn đang ôn hòa của Niên Bách Ngạn chợt nghiêm lại, nơi đáy mắt cũng ánh lên những tia sáng không vui, Joey biết điều ngậm miệng lại.

Vì bố làm ăn trên thương trường, nên Joey ít nhiều cũng quen thuộc với những con cá lớn trong vòng tròn luẩn quẩn này. Cộng thêm việc cô ta vốn sinh ra trong hoàn cảnh này, thế nên cũng đã nghe quen tai, nhìn quen mắt những chuyện như vậy.

Những con cá lớn đó bao gồm cả Niên Bách Ngạn.

Cô ta quen Kỳ Đông Nham trước, sau đó mới được gặp Niên Bách Ngạn. Về quan hệ thì vì quan hệ của bố mình nên có thể nói sâu cũng chẳng sâu mà nhạt thì chưa hẳn đã nhạt. Những người trong ngành đều nói Niên Bách Ngạn là một người cực kỳ trầm tính và nội hàm. Dù là sự trầm ổn, chín chắn hay những tính toán, kế hoạch của anh đều được giấu dưới vẻ ngoài điềm đạm, bình thản.

Đương nhiên, cả sự nghiêm khắc của anh nữa.

Chỉ là Joey chưa có cơ hội được nhìn thấy.

Nhưng chính vào lúc này, trong khoảnh khắc gương mặt Niên Bách Ngạn hơi biến sắc, Joey đã nhạy cảm phát hiện ra nhiệt độ căn phòng bất chợt trở nên lạnh hơn. Lúc anh nhíu mày, đường thẳng nổi giữa hàng mi và sống mũi giá lạnh và sắc nhọn như sông băng, khiến ngay cả một người đã từng đập gió rẽ sóng, chứng kiến không ít cảnh đáng sợ như cô ta cũng bất giác rùng mình.

Lúc này cô ta mới hiểu những nhận xét của mọi người trong ngành về anh quả không phải đặt điều.

“Chuyện đó... Em xin lỗi! Không phải em nói xấu gì chị ta đâu.” Ban đầu Joey bị dọa đến sợ hãi vì nét mặt của Niên Bách Ngạn, sau đó lại căng thẳng vì lo lắng. Cô ta sợ Niên Bách Ngạn trong một phút tức giận, rút hết thợ thuyền về thì kế hoạch tìm Kỳ Đông Nham coi như sôi hổng bỏng không, bèn vội vàng giải thích: “Em không phải kiểu người thích gièm pha sau lưng người khác đâu, em chỉ không hiểu tại sao chị ta lại có sức hấp dẫn lớn đến vậy...”

“Có lẽ là Kỳ Đông Nham quá nhân rồi.” Niên Bách Ngạn trả lời hờ hững, tiện tay cầm lấy bút và một tờ giấy trắng, không biết viết gì lên đó.

Joey không dám nói nhiều nữa.

Cô ta không rõ Niên Bách Ngạn và người phụ nữ dưới nhà rốt cuộc là thế nào. Vừa rồi, trông hai người lạnh nhạt như thế, thậm chí còn chẳng nói với nhau câu nào. Cô ta những tưởng Niên Bách Ngạn đã chán ghét người phụ nữ đó rồi, nhưng vừa rồi xem xét lại thấy không phải.

Đương nhiên, điều Joey quan tâm không phải là thế giới tình cảm của Niên Bách Ngạn. Cô ta chỉ để ý tới Kỳ Đông Nham. Sau khi nghe Niên Bách Ngạn nói vậy, tuy rằng cô ta có đôi chút khó chịu, nhưng cũng may mắn là chỉ ít Kỳ Đông Nham và chị ta không yêu nhau thắm thiết.

Nói gì thì nói, Joey cũng là thiên kim tiểu thư, là con cháu của một gia đình danh tiếng, mấy hành vi như phá hoại tình cảm của người khác, cướp bạn trai của người ta, cô ta tuyệt đối không bao giờ thêm làm. Nếu Kỳ Đông Nham đã có người yêu thì cô ta sẽ lập tức quay thuyền về nước. Nhưng bây giờ anh ấy vẫn chưa có, thì lại là chuyện khác.

Viết xong Niên Bách Ngạn đưa mảnh giấy cho cô ta.

Joey tiến tới, cầm lấy xem. Trên đó là rất nhiều địa chỉ, có nơi ở Bắc Kinh, có nơi ở Thượng Hải, ở Hồng Kông, cả Ma Cao nữa... Tóm lại là bao gồm rất nhiều nơi khắp Trung Quốc.

Cô ta không hiểu: “Đây là...”

“Đây là những nơi Kỳ Đông Nham thường xuyên lui tới ở khắp các thành phố trên toàn Trung Quốc. Có showroom, quán bar, nhà hàng, khách sạn và nhà của cậu ta. Bây giờ cậu ta đang ở Bắc Kinh, cô có thể tìm theo địa chỉ tại Bắc Kinh.” Niên Bách Ngạn dựa lưng ra sau ghế, vừa nghịch bút, vừa thờ ơ đáp.

Joey kích động khôn xiết, rồi lại kinh ngạc hỏi: “Trời đất ạ! Làm sao mà anh làm được? Quá lợi hại! Toàn bộ hành tung của anh ấy anh đều nắm trong lòng bàn tay à?”

Niên Bách Ngạn hơi nhướn mày: “Không phải là toàn bộ, chỉ có thể nói là phần lớn thôi. Nói cách khác, cậu ta cũng có những nơi mà tôi không biết. Giống như việc cậu ta cũng không thể nắm rõ được toàn bộ hướng đi của tôi vậy. Chỉ ít thì trước mắt cậu ta không biết tới hòn đảo này.”

Joey nhìn anh ngớ ngàng.

“Cô lại đây!” Niên Bách Ngạn vút cây bút lên mặt bàn rồi khẽ ra lệnh.

Joey bước lên trước như bị ma xui quỷ khiến, phục tùng sự uy nghiêm ngấm ngầm của người đàn ông.

Niên Bách Ngạn lại giơ tay ra trước mặt cô ta.

Cô ta chớp chớp đôi mắt sáng rực tới sắp mù, không biết anh định

làm gì, cứ thế ngơ ngẩn đặt tay mình lên tay anh.

Anh thu ngón tay lại, siết chặt tay cô ta.

“Joey! Trước nay cô luôn là một cô gái thông minh, hiểu chuyện. Tôi cũng luôn coi cô như em gái của mình.” Giọng nói của Niên Bách Ngạn rất nghiêm túc: “Hôm nay chúng ta lập một giao kèo, thế nào?”

Bàn tay Joey bị anh nắm chặt. Cô ta chỉ cảm thấy tay anh vô cùng mạnh mẽ. Không hiểu sao trong đầu cô ta chợt hiện lên hình ảnh người con gái dưới nhà. Cô ấy trông nhợt nhạt như vậy, nếu như bị đôi tay to lớn này của Niên Bách Ngạn siết chặt thì chắc là thở không ra hơi mất nhỉ?

“Anh Bách Ngạn! Anh muốn lập giao kèo gì với em?”

“Rất đơn giản! Cô được mang tờ giấy vàng này đi nhưng điều kiện tiên quyết là không được kể với Kỷ Đông Nham bất kỳ chuyện gì liên quan tới hòn đảo này, bao gồm cả vị trí của nó.” Niên Bách Ngạn thẳng thắn nói.

Joey suy nghĩ: “Anh sợ Kỷ Đông Nham tìm tới đây?”

“Tôi chỉ mong có thể làm mối cho hai người, cô rất hợp với cậu ấy.” Niên Bách Ngạn lại vừa âm thầm đoạt lại quyền chủ động trong lời nói.

Thế là, một Joey đơn thuần đã cực kỳ hưng phấn: “Thật sao? Em cũng cảm thấy em và anh ấy rất xứng đôi.”

“Thế nên, chuyện hòn đảo và cô gái dưới nhà cô tuyệt đối không được nhắc tới. Nếu không, đừng trách tôi nổi giận.” Khóe môi Niên Bách Ngạn nở nụ cười, giọng nói cũng ôn hòa như gió xuân, nhưng

chẳng hiểu sao nghe vẫn có vẻ uy hiếp.

Joey chột rùng mình. Nhưng một đứa trẻ ngây thơ vui lên ngay lập tức. Cô ta gật đầu lia lịa: “Anh yên tâm, em tuyệt đối không bán đứng anh đâu!”

“Được! Chắc chắn thế!”

“Ừm, chắc chắn!” Joey đập tay với anh, thành lập liên minh.

Sau khi thợ sửa xong thuyền, Joey bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng để xuất phát. Cô ta cất cẩn thận tờ giấy vàng của Niên Bách Ngạn đi, còn hứa như đinh đóng cột với anh rằng dọc đường mình sẽ học thuộc không sót chữ nào, rồi hủy tờ giấy vàng đi.

Niên Bách Ngạn khen ngợi hành vi “tiêu hủy không để lại dấu vết” của cô ta.

Lúc sắp ra tới cửa, Joey chỉ vào bộ quần áo của mình rồi hỏi: “Đây là quần áo của chị ta, Kỳ Đông Nham sẽ không nhận ra chứ?”

“Bộ này tôi mới mua cho cô ấy, Kỳ Đông Nham chưa nhìn thấy bao giờ.”

Joey yên tâm.

Sau đó cô ta lại đưa ra một yêu cầu: “Anh Bách Ngạn! Em có thể mang theo một lọ cafe của anh không? Cafe ngon như vậy bên ngoài không mua được đâu.”

“Biểu hiện khi nãy của cô hình như đâu giống như ngon lắm?”

Nghe xong câu ấy của Niên Bách Ngạn, gương mặt Joey chột đỏ

bùng, nhớ lại thái độ đáng xấu hổ vừa nãy của mình.

Cô ta nghĩ bụng mình ít nhiều cũng là người đã nếm đủ các loại thức ăn ngon khắp mọi nơi, theo lý mà nói có thứ gì ngon là đều đã từng thưởng thức. Nhưng vừa rồi khi ăn huyết yến xong, cô ta không nhận được, nếm thử một tách cafe. Điều bất ngờ là, hương thơm nồng nàn của cafe vượt ngoài sức tưởng tượng của cô ta.

Cô ta thậm chí không kịp được lòng mình, phải uống một ngụm to, cho tới khi bị sặc, bất ngờ phun một phát lên khắp người Niên Bách Ngạn đang gọi điện thoại dặn dò đội thợ sửa thuyền, hại anh không còn cách nào khác đành phải bỏ tạm điện thoại xuống, nhanh chóng đi thay quần áo.

Bây giờ nghe Niên Bách Ngạn nói vậy, Joey càng thêm ngượng ngập, lại xin lỗi không ngừng. Niên Bách Ngạn cũng chỉ tiện miệng trêu một câu như vậy, rồi bảo chị Trần gói hai túi hạt cafe mới mang tới biệt thự cho Joey, sau đó tiễn cô ta đi.

Đợi cho thuyền của Joey khởi hành thuận lợi, Niên Bách Ngạn mới quay trở lại biệt thự.

Tivi trong phòng khách vẫn còn bật. Chiếc gối lúc nãy bị Tố Diệp vút xuống thảm đã được chị Trần xếp gọn gàng về chỗ cũ. Lúc đi ngang qua, nhớ lại cảnh Tố Diệp bỏ nhào vào nhà vệ sinh, Niên Bách Ngạn chợt dừng bước, gọi chị Trần lại: “Cô ấy đâu rồi?”

Chị Trần lễ phép trả lời: “Dạ, cô Tố vừa về phòng nằm nghỉ.”

Niên Bách Ngạn im lặng một lát rồi khẽ nói: “Gọi bác sỹ qua kiểm tra cho cô ấy.”

“Tôi hỏi cô Tố rồi, cô ấy nói không sao, không muốn khám bác sỹ.”

Bác sỹ gia đình có nơi ở riêng, rất gần biệt thự.

Niên Bách Ngạn đưa mắt nhìn lên gác, một lúc lâu sau mới ra lệnh:
“Gọi cho bác sỹ!”

Chị Trần gật đầu, lập tức đi bấm điện thoại.

Còn Niên Bách Ngạn thì lên gác.

Đi vào phòng ngủ, ánh sáng rất tối, lại không bật đèn. Rèm cửa cũng không kéo vào hẳn, có ánh trắng đổ nghiêng vào cửa sổ, làm cả căn phòng như được phủ một lớp bạc mỏng. Trên giường, có thứ gì hơi cong lên. Niên Bách Ngạn nhìn mãi, càng nhìn càng cảm thấy không ổn. Anh bèn lật chăn ra, kinh hoàng phát hiện thì ra là hai chiếc gối.

Đáng chết!

Cô chạy mất rồi!

Quyển 9 - Chương 429: Diệp Diệp, anh yêu em

Đêm rất yên tĩnh.

Dường như chỉ còn nghe thấy tiếng ánh trăng thơ thẩn ngoài cửa sổ.

Sau khi đẩy cửa đi vào phòng, không hiểu sao Niên Bách Ngạn bỗng bước rón rén.

Qua ánh trăng, anh nhìn thấy một cái bóng nhỏ xíu nằm trên giường, trùm chặt chăn, co rụt lại thành một đống mờ mờ.

Niên Bách Ngạn chột chàu mày rồi đi tới trước giường.

Một lúc lâu sau, anh lên tiếng: “Dậy mặc quần áo vào, bác sỹ sắp tới rồi!”

Trên giường không một chút phản ứng, thậm chí đến một động tác hồi đáp lại cũng không có.

Sự lạnh nhạt của người con gái khiến gương mặt Niên Bách Ngạn lộ vẻ không vui. Một ngọn lửa không tên thiêu đốt trái tim anh, dường như còn liếm vào đôi mắt anh. Anh sốt ruột nói: “Dậy mau cho tôi!”

Lời giải thích của anh là, anh vẫn chưa muốn cô chết dễ dàng như thế.

Nhưng Tố Diệp không hề đáp lại.

Dưới tầm chăn là những đường nét bất động. Trăng lạnh như nước. Có mấy tia sáng hắt lên lớp chăn mỏng. Niên Bách Ngạn càng nhìn ánh trăng càng cảm thấy đáng nghi. Rèm cửa vẫn chưa khép, y nguyên như lúc này khi anh lên thay quần ngủ.

Anh rất hiểu Tố Diệp.

Cô ngủ không được ngon giấc, thế nên lúc ngủ nhất định phải kéo chặt rèm cửa lại. Về điểm này cô lại không giống Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn đã quen dậy sớm. Có những khi trời mới vừa tờ mờ sáng anh đã dậy rồi. Rèm cửa đối với anh mà nói chẳng qua chỉ có tác dụng trang trí, che bớt ánh sáng. Nhưng từ sau khi Tố Diệp dọn về ở cùng anh, anh đã phải thuê người làm lại rèm cửa, lựa chọn toàn bộ các chất liệu có tính năng chắn sáng tốt.

Nhưng tối nay, trăng sáng vằng vặc, rèm cửa mở toang.

Niên Bách Ngạn chuyển tầm mắt từ rèm cửa xuống giường ngủ. Tố Diệp yên tĩnh đến nỗi không động đậy chút nào. Thậm chí đến cả lồng ngực cũng không phập phồng khi thở. Đôi mắt Niên Bách Ngạn chột xao động. Một dự cảm chẳng lành nhanh lướt nhanh qua đầu anh. Anh giơ tay lật tung tấm chăn lên. Sau khi nhìn rõ tình hình thật sự phía dưới thì đôi mắt ấy nhuộm một màu giá lạnh đến rợn người.

Anh buông tay. Chiếc chăn theo sức mạnh của anh rơi xuống đất.

Hai chiếc gối được xếp dọc, dường như đang giấu cợt anh bây giờ mới biết đã quá muộn màng.

Niên Bách Ngạn đứng sững nơi đầu giường. Gân xanh gồ lên giữa trán. Bờ môi anh mím chặt lại thành một đường thẳng, cùng khuôn cằm cứng đờ tạo nên một sự phẫn nộ đầy băng giá.

Đôi mắt anh tựa như ánh trăng ngoài kia, càng nhìn càng lạnh.

Anh giờ tay bấm điện thoại ở đầu giường.

Ngay lập tức, chị Trần vội vàng chạy lên tầng hai, lo lắng đi vào phòng ngủ: “Thưa anh?”

Chị ta hiểu lầm rằng Tố Diệp xảy ra chuyện gì, lập tức giải thích: “Bác sỹ sắp tới rồi...”

“Cô ấy đi lúc nào?” Niên Bách Ngạn lạnh lùng ngắt lời chị Trần.

Chị Trần ngẩn người, nhất thời không kịp phản ứng lại. Ban đầu chị ta còn tưởng rằng anh đang hỏi cô gái vừa ra khỏi nhà khi nãy. Nhưng ngay sau đó Niên Bách Ngạn đột ngột quát lên giận dữ, gần như có thể lật tung cả trần nhà lên.

“Tố Diệp rời khỏi biệt thự từ khi nào?”

Chị Trần giật nảy mình vì giọng quát của anh. Lúc này chị ta mới trợn trừng mắt, nhìn rõ cảnh tượng trước mặt. Không nhìn không sao, vừa nhìn chị ta đã hồn bay phách lạc. Chuyện... Chuyện này là thế nào?

“Thưa... Thưa anh! Cô Tố thật sự đã quay về phòng rồi...” Chị Trần như sắp khóc tới nơi, vội vàng giải thích: “Tận mắt tôi nhìn thấy cô ấy đi vào phòng ngủ. Tôi cũng làm đúng theo yêu cầu của anh, trước khi anh quay về phòng tôi đã khóa chặt cửa phòng lại. Cô ấy... Cô ấy không thể biến mất được!”

Một con người đang yên đang lành sao có thể nói biến mất là biến mất chứ?

Niên Bách Ngạn tin rằng chị Trần không nói dối. Cửa phòng đích thực đã được khóa chặt. Lúc vào, anh cũng phải mở khóa trước.

Anh cố gắng bình tĩnh lại. Đôi mắt sắc bén lướt nhanh khắp phòng một lượt, cuối cùng dừng lại nơi ban công. Mắt anh chột sắc lại, anh sai bước tới trước.

Anh đẩy cánh cửa ra, bước nhanh ra ngoài ban công.

Chị Trần nhìn thấy cũng hoảng hốt, cũng nhanh chóng đi ra theo. Chị ta nhìn xuống dưới theo ánh mắt Niên Bách Ngạn rồi chột há hốc mồm. Chỉ còn thấy một chiếc khăn tắm bị cắt thành mấy dây, sau đó bện lại như dây thừng. Một đầu buộc vào lan can ban công, một đầu vẫn còn đang lơ lửng, vắt vẻo ngoài không trung.

Chị ta bàng hoàng, con người như sắp rớt ra ngoài: “Cô Tố... Sao cô ấy có thể...”

Từ phòng ngủ tới thảm cỏ dưới nhà cao ba tầng lầu. Một người con gái bé nhỏ như thế sao dám nhảy từ trên này xuống?

Nhưng Niên Bách Ngạn lại có vẻ bình tĩnh.

Anh rút chiếc khăn tắm được thắt thành dây thừng ra, sờ vào thấy vẫn còn ướt. Anh nghiêng răng nghiêng lợi. Tố Diệp! Cô thông minh thật đấy, lại còn biết làm ướt khăn tắm!

Đây là loại khăn tắm có tính thấm nước cực tốt. Khi thấm nước, rồi cắt thành từng dây, bện vào nhau sẽ vô cùng chặt chẽ. Nhìn độ dài này ít nhất có thể xuống được một nửa độ cao. Là anh quá sơ ý. Anh quên không nhắc nhở chị Trần, Tố Diệp là cao thủ leo núi!

Tố Diệp đã từng leo tay không lên tòa nhà văn phòng, rồi chui vào

tầng hai một cách thuận lợi, rồi xuất hiện một cách thần kỳ trước cửa phòng làm việc của anh. Cô cũng đã từng lợi dụng thân cây để nhảy từ tầng hai xuống. Cô còn dương dương tự đắc nói với anh rằng, những cao thủ leo núi như cô có thể coi bất kỳ thứ gì là dụng cụ, lợi dụng một một điểm tựa để đạt được mục đích một cách hoàn hảo.

Niên Bách Ngạn cuộn chặt tay lại thành nắm đấm. Vậy mà anh lại quên mất điều này!

“Thưa anh! Cô Tố... có lẽ chưa đi được xa. Trên đảo cũng không có đường thoát...”

“Đưa di động cho tôi!” Giọng Niên Bách Ngạn hạ xuống rất thấp, rất thấp, mang theo một sự kiềm chế rõ ràng trước khi bão tố ập tới.

Chị Trần vội vàng đi vào phòng sách, mang di động của anh tới.

Niên Bách Ngạn nắm chặt di động trong tay, hơi nheo mắt lại rồi ấn nhanh một dãy số. Đợi tới khi đối phương nhận máy, anh mới cất giọng lạnh lùng: “Joey! Thuyền của cô đi tới đâu rồi!”

Tố Diệp lặng lẽ nép vào một góc kín của thuyền, nghe thấy cô gái kia vui vẻ nói một câu: “Vậy thì vất vả cho anh rồi, tôi nghỉ ngơi một lát!”

Có lẽ cô ta đang nói chuyện với thuyền trưởng. Sau đó cô nghe thấy tiếng cô ta chạy chân sáo xuống phía dưới.

Tố Diệp nín thở, đợi cho tiếng bước chân biến mất mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Cô cảm thấy tốc độ của tàu có vẻ đang nhanh dần, bên tai vẫn là tiếng sóng biển rì rào.

Tuy rằng không nhìn được tình hình bên ngoài, nhưng cô biết có lẽ tàu đã ra tới giữa biển rồi.

Tố Diệp không thể không khâm phục thể lực của cô gái đó, sau khi mưa với Niên Bách Ngạn mà vẫn còn sức lực đi ngay trong đêm. Nhưng cũng may cô ta làm vậy, nếu không Tố Diệp còn phải đợi cả đêm.

Lúc hai người bọn họ quay lên gác, sau khi nôn thốc nôn tháo, Tố Diệp vô tình nghĩ tới một vấn đề. Đó chính là, họ lên đảo bằng cách nào? Cô gái đó cũng phải rời đi chứ? Vậy thì, khi cô ấy đi cũng ngồi máy bay trực thăng sao?

Ngay vào lúc cô đang lưỡng lự thì nghe thấy tiếng chị Trần nói điện thoại, hình như là sửa thuyền gì đó.

Một tia sáng chợt lóe lên trong đầu Tố Diệp. Cô bạo dạn suy đoán lại lịch của con thuyền này. Hơn nữa cô thấy chị Trần dặn dò người đó với vẻ khá khẩn trương, cần phải làm gì đó thật nhanh. Thế nên cô cảm thấy, chiếc thuyền này chắc chắn là của người con gái đó. Vì hình như Niên Bách Ngạn chỉ ngồi máy bay trực thăng.

Nhưng bất luận thế nào, cô cũng cảm thấy đây là một cơ hội cực tốt.

Thế là, cô trở về phòng ngủ dưới sự quan sát của chị Trần, nghe thấy tiếng chị ta khóa ngoài.

Cô cười khẩy, rồi lập tức bắt đầu kế hoạch chạy trốn, không chậm trễ một giây.

Thật ra ban đầu cô cũng chưa định tẩu thoát. Chẳng qua cô muốn xem xét tình hình cụ thể. Nếu có thể lợi dụng được con thuyền là tốt nhất. Nếu không thành công cô cũng có thể lặn lẽ leo trở về phòng

ngủ, dầu sao thì trong ngoài cánh cửa sắt sàn đều có thể mở được.

Ông trời vẫn còn rủ lòng thương cô.

Khi cô nhìn thấy con thuyền đó, bất ngờ phát hiện ra rằng nó là một chiếc tàu thủy hào hoa thì suýt nữa cảm tạ ơn trời đất. Bao lâu này cô không ngừng quan sát tình hình của hòn đảo, từ sự kỳ vọng ban đầu cuối cùng biến thành thất vọng. Cô biết, nếu không có phương tiện giao thông thì bất luận thế nào cô cũng không thể rời khỏi hòn đảo này.

Niên Bách Ngạn không phải kẻ ngốc. Cho dù cô trốn đi mà không có phương tiện chạy trốn thì anh cũng sẽ không hoảng hốt. Anh biết cô chạy không thoát, trừ phi nhảy xuống biển tẩu thoát.

Tiếc là, cô không biết bơi. Quan trọng hơn cả là, giữa biển cả mênh mông này, nhảy xuống chắc chắn là tìm cái chết. Chẳng ai lại ngu ngốc tới mức chọn cách thức tự sát này để đào tẩu.

Cô trốn trong bóng tối, nghe thấy thợ thuyền dùng thứ tiếng Anh lưu loát nói chuyện điện thoại, còn cần khoảng mười lăm phút nữa thuyền mới được sửa xong. Cuộc điện thoại này có lẽ là gọi cho chị Trần, cũng có thể là gọi cho Niên Bách Ngạn. Tố Diệp không quan tâm, cô chỉ để tâm tới con số mười lăm phút mình vừa nghe được!

Cũng tức là, mười lăm phút sau thuyền có thể xuất phát.

Vậy thì, mười lăm phút này đủ để cô trốn kỹ mà không bị phát hiện.

Chỉ có duy nhất một cơ hội này thôi, cô tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Cứ như vậy, cuối cùng Tố Diệp ẩn nấp lên thuyền. Cô len vào một vị trí trông có vẻ là một phòng để đồ, bên trong đặt rất nhiều nước ngọt

dự trữ. Cô vui mừng khôn xiết. Cho dù không có lương thực để ăn, chỉ cần dựa vào chỗ nước ngọt này thôi cô cũng có thể cầm cự được.

Đương nhiên, Tố Diệp cũng đã dự tính tới trường hợp xấu nhất.

Một khi cô tiểu thư đó rời khỏi, Niên Bách Ngạn sớm muộn gì cũng sẽ quay về phòng ngủ và phát hiện ra việc cô bỏ trốn. Vậy thì rất có thể anh sẽ bắt tàu quay đầu lại.

Cũng vì vậy Tố Diệp đã chuẩn bị phương án ứng phó khi cần thiết.

Nếu thuyền thật sự quay đầu, cùng lắm thì trong lúc Niên Bách Ngạn tìm kiếm, cô sẽ trốn xuống dưới đáy tàu. Cô không biết bơi, nhưng nhịn thở chắc là được chứ. Trước khi lén lút lên tàu cô đã quan sát kỹ hình dáng và những công cụ có thể lợi dụng của nó, muốn nắp đến khi Niên Bách Ngạn rời khỏi tàu có lẽ không thành vấn đề.

Điều duy nhất cô sợ chính là ngay cả đáy tàu Niên Bách Ngạn cũng tìm ra.

Mặc kệ sống hay chết, cứ đánh cược một lần vậy!

Chiếc thuyền hệt như một chiếc xe hơi hào nhoáng trên mặt đất, vừa nhanh vừa chắc chắn. Phòng chứa đồ rất gần với boong tàu, thế nên cả quá trình cô đều nghe rõ mồn một tiếng sóng biển đánh vào thân tàu.

Biển đêm như một đứa trẻ đang say ngủ, chỉ thi thoảng mới có một con sóng dạt qua.

Tố Diệp không ngừng tự nhắc nhở bản thân phải luôn tỉnh táo.

Nhưng dần dần, mí mắt cô bắt đầu đánh nhau, càng lúc càng gà gật.

Cô bắt đầu ân hận rằng mình không tìm chỗ ẩn nấp nào có cửa sổ. Một là cô có thể nhìn ra phong cảnh bên ngoài. Hai là nếu thật sự Niên Bách Ngạn có lên thuyền tìm người, cô cũng không cần nhảy lên boong tàu trước.

Trong phòng để đồ, Tố Diệp dựa vào một bình nước, ngáp lên ngáp xuống.

Cô ngồi co rụt hai chân lại, chống cằm lên đầu gối. Mỗi lần sắp gục cô lại bấu mạnh lên người một cái, sau đó bắt đầu nghĩ xem tiếp theo phải làm thế nào.

Chiếc thuyền này rồi sẽ đi tới đâu cô còn chưa hay biết. Nhưng kiểu gì nó cũng phải cập vào bờ. Vào bờ là có thể gặp được người, gặp được người là sẽ có đường đi. Dù thế nào, cô đều có thể trở về Bắc Kinh.

Tố Diệp đang ầm cổ vũ bản thân. Cô thấy trong chiếc bình trong suốt còn dập dềnh một ít nước. Cô mở ra, giơ tay vốc một nắm, đập mạnh lên mặt. Nước mát ít nhiều cũng có thể làm cô tỉnh táo hơn, xua đi cơn buồn ngủ.

Trên đời này không có bố mẹ nào không hy vọng được nhìn thấy con mình kết hôn rồi sinh con đẻ cái.

Ngoại trừ bố mẹ của Lâm Yêu Yêu.

Thế nên, khi họ vừa biết lần này Lâm Yêu Yêu chủ động chia tay với Đinh Tư Thừa, ban đầu còn sững sờ, sau đó thì bà Lâm thở dài một tiếng.

Giống như nhẹ nhõm, lại giống như thanh thản.

Theo như lời bà Lâm nói thì: May mà con gái mình không lấy Đình Tư Thừa.

Còn khi Diệp Uyên lấy tư cách bạn trai của Lâm Yêu Yêu, một lần nữa quang minh chính đại ở lại nhà của Lâm Yêu Yêu thì hai ông bà Lâm hớn hờ như hoa. Nhất là bà Lâm, gần như có thể dùng từ “vui như phát điên” để biểu đạt sự quý mến của bà dành cho Diệp Uyên.

Thấy mẹ nhìn Diệp Uyên như nhìn con trai mình, cõi lòng Lâm Yêu Yêu đầy bi thương.

Đình Tư Thừa đã phạm một sai lầm, khiến cô chụp lên đầu cái mũ “tự sát vì tình”. Từ đó về sau, bố mẹ cô đã coi Đình Tư Thừa là kẻ thù. Kể cả là khi cô quyết định lấy Đình Tư Thừa, bố mẹ cũng chưa hề nghĩ sẽ chúc phúc cho cô.

Còn sai lầm của Diệp Uyên là khiến cô hoàn toàn gấn cái mác phản bội. Nhưng từ nay trở đi, bố mẹ cô lại coi Diệp Uyên là ân nhân. Dẫn rằng cô vẫn không hề giấu giếm sự cô đơn của mình trước mặt bố mẹ, thì họ vẫn khuyên nhủ rằng: Diệp Uyên thật lòng với con đấy, nó chắc chắn là một người tốt.

Lâm Yêu Yêu rất muốn kể cho bố mẹ sự thật, rằng cô đã bị Diệp Uyên ức hiếp ra sao, rằng tại sao cô không thể làm đám cưới với Đình Tư Thừa nữa.

Diệp Uyên tự cho mình là bạn trai chính thức của cô từ buổi họp thường niên.

Với một danh phận đầy long trọng, chủ tịch của tập đoàn Tinh Thạch, đại cổ đông của hội đồng quản trị, con trai trưởng của nhà họ Diệp,

anh đích thân tới dự buổi họp thường niên.

Khi ấy, tổng giám đốc của tập đoàn Tinh Thạch, Niên Bách Ngạn, không hề xuất hiện. Chỉ có Hứa Đồng thay mặt anh ấy nói với mọi người mấy câu.

Tới tận bây giờ, Lâm Yêu Yêu vẫn chưa gây dựng được tình bạn thân thiết với Niên Bách Ngạn, tuy rằng quan hệ giữa anh ấy và Tố Diệp đã rùm beng khắp mọi nơi.

Vì anh ấy là cấp trên của cô, là lãnh đạo cấp cao của tập đoàn. Vì anh ấy nổi tiếng là người thiết diện vô tư. Thế nên đối với Niên Bách Ngạn, ngoài sự kính trọng, Lâm Yêu Yêu còn có phần nể sợ.

Thế nhưng trong buổi họp ấy, cô lại bất ngờ chờ đợi sự xuất hiện của Niên Bách Ngạn.

Vì anh ấy có xuất hiện thì Tố Diệp mới xuất hiện.

Mà Tố Diệp tới thì cô có thể tìm được người để giải bày tâm sự.

Cô đã chờ nén quá lâu rồi.

Vậy mà Niên Bách Ngạn không tới.

Có người nói anh đã đi nghỉ phép, vì tập đoàn Tinh Thạch năm nào cũng biến thái tới nổi dồn buổi họp thường niên tận sát cuối năm.

Ngay cả tổng giám đốc cũng chịu không nổi, đã phải nghỉ phép đi đón năm mới trước rồi.

Còn có người nói, bác sỹ Tố cũng không tới, thế nên, hai người họ đã cùng nhau đi nghỉ dưỡng rồi.

Còn địa điểm ở đâu thì cũng bị mọi người suy đoán ra vô vàn đáp án.

Có người nói họ tới mấy thị trấn nhỏ ở châu Âu thường thức một phong cách sống chậm rãi, thư thả. Lại có người cho rằng họ đang trải qua những ngày tháng lãng mạn bên bờ biển Đại Tây Dương. Còn có người đoán họ đã tới Nam Cực ngắm chim cánh cụt. Nhưng lại có người bảo họ chẳng đi đâu cả, mà mà cùng nhau trốn ngay tại một góc nào đó ở Bắc Kinh này, trải nghiệm thế giới của hai người.

Lâm Yêu Yêu biết Tố Diệp đã đi chơi cho khuây khỏa.

Cô nghe mợ cô ấy nói vậy.

Thế nên, trong buổi họp, cô không đợi được Tố Diệp. Thậm chí cả Diệp Ngọc cũng không có mặt.

Nếu Diệp Ngọc tới, chưa biết chừng với sự bất mãn của cô ta dành cho Tố Diệp, cô ta sẽ lại xả ra mấy câu tức giận, nhân tiện tiết lộ vị trí hiện giờ của Tố Diệp.

Diệp Uyên xuất hiện vô cùng rực rỡ, đích thực đã làm mê mẩn rất nhiều cô gái.

Nhưng tận cuối buổi họp, trước mặt đông đảo mọi người, anh lại tặng cô một bó hoa lớn.

Một bó hoa hồng trắng viền xanh.

Những cánh hoa trắng muốt, tinh tế kéo dài suốt cả bó hoa. Độ nở của mỗi bông hoa cũng gần như tương đồng. Cùng với những hoa cỏ xanh muốt làm nền, chúng như những viên trân châu được khảm lên cuộc đời.

Trước mặt tất cả mọi người, anh đã nói với cô: Yêu Yêu, làm bạn gái của anh nhé!

Rồi sau khi ôm cô khi cô còn chưa kịp chuẩn bị, thì thầm bên tai cô: Hình như em không có sự lựa chọn nào khác đâu!

Khiến cho tất cả mọi người đều biết.

Sau đó, cô thật sự không nhịn được nữa mới nói với anh rằng: Cho dù trước đây tôi đã từng nợ anh, từng có lỗi với anh, nhưng Diệp Uyên! Anh đã báo thù thành công rồi, anh còn muốn trêu ghẹo tôi tới lúc nào nữa?

Diệp Uyên liếc nhìn cô rồi cười nói: Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy theo đuổi một người con gái là một chuyện khá thú vị.

Lâm Yêu Yêu, bây giờ Diệp Uyên chỉ đang ngông cuồng hưởng thụ những đau khổ mà một tay anh mang lại cho cô mà thôi. Anh tìm thấy niềm vui trong đó, nhìn cô sống không bằng chết.

Rồi anh lại càng đường hoàng xuất hiện trước mặt bố mẹ cô, diễn màn kịch cô và anh đã làm lành lại như xưa. Bố mẹ cũng tiếp tay cho anh, vừa thấy Đinh Tư Thừa tới cửa tìm cô là đuổi thẳng.

Cô không dám gặp Đinh Tư Thừa, cũng không muốn gặp lại anh ấy nữa.

Có rất nhiều lúc, quan hệ giữa con người với con người thay đổi chỉ trong nháy mắt. Ví dụ như cô và Đinh Tư Thừa, hay như cô và Diệp Uyên.

Tất cả đã không thể quay lại như xưa nữa.

Khi Diệp Uyên ăn cơm tại nhà cô xong, mẹ cô ra sức xúi bẩy, bảo cô tiễn anh về.

Lâm Yêu Yêu cảm thấy thật nực cười. Anh đã đánh thuốc rồi chiếm đoạt cô, cô lại còn phải xuống tiễn?

Nhưng Diệp Uyên lại nắm tay cô ra khỏi cửa vô cùng ân ái ngay trước mặt bố mẹ rồi kéo thẳng cô lên xe.

Bao nhiêu lâu nay, cô vẫn cố kìm chế. Mỗi ngày cô đều mất ngủ, bất luận là về tinh thần hay thể xác đều rệu rã. Cô không biết làm sao mới có thể vượt qua những tháng ngày khổ sở này. Dường như là không có phương hướng.

Diệp Uyên ngồi ở ghế lái không cho xe chạy ngay.

Anh quay mặt sang nhìn cô.

Sau đó sát lại gần.

Lâm Yêu Yêu nắm chặt tay lại theo phản xạ, cả người căng ra.

Diệp Uyên làm thỉnh trước sự căng thẳng và bài xích của cô, cứ thế cướp lấy đôi môi cô.

Môi lưỡi anh nhiệt tình và kích liệt cạy mở miệng cô, tấn công đầu lưỡi và mỗi một góc ngách trong khoang miệng cô một cách đầy kỹ thuật.

Cô có thể cảm nhận được bờ vai rộng lớn của anh đang đè chặt lên người mình, làm bà vai cô đau nhức.

Hai tay cô buông thõng bất lực, cũng chẳng phản kháng, chỉ nhắm chặt mắt.

Sự im lặng của cô không hề làm Diệp Uyên tức giận. Cuối cùng môi anh rời khỏi môi cô, rồi bạo dạn lướt xuống dưới cổ.

Bàn tay thuần thực len vào trong áo sơ mi của cô.

Từng ngón tay hơi giá lạnh của người đàn ông làm người cô run lên.

Lâm Yêu Yêu muốn khóc, thế là cô nhắm nghiền hai mắt, sống mũi cay cay.

Diệp Uyên thủ thủ bên tai cô, hơi thở khàn khàn mang theo dự vọng rõ ràng: “Tối nay về nhà với tôi!”

Anh đưa ra một lời mời không thể thẳng thắn hơn.

Không, đối với anh mà nói, đó chỉ là mệnh lệnh.

Cô chìm trong một hồ băng, trong đầu lại hiện lên hình ảnh chiếc giường đó, kinh hãi tột cùng.

Gần đây, ký ức về buổi tối đó mỗi ngày một rõ nét.

Cô nhớ được anh đã bế cô lên giường như thế nào, cởi quần áo của cô ra sao, rồi môi anh đã di chuyển dọc cơ thể cô thế nào.

Khi anh đè lên người cô, cô đau đớn tưởng chết. Nỗi đau ấy vừa là cơn đau trên thể xác, càng là nỗi đau tận đáy lòng.

Anh chỉ hưng phấn rong ruổi, thờ dốc trên cơ thể cô...

Cô biết khoảng thời gian này anh đang thích thú trải nghiệm cảm giác người đi săn truy đuổi thú săn. Thế nên cô nhẫn nhịn, nhẫn nhịn một ngày nào đó anh sẽ cảm thấy nhàm chán với trò chơi này.

Nhưng, giờ phút này đây khi nghe thấy yêu cầu của anh, cô không thể im lặng mãi được nữa. Cô nói: Diệp Uyên! Anh đừng có cậy mình giàu có rồi ức hiếp người quá đáng, cũng đừng suốt ngày mang thứ đó ra uy hiếp tôi. Tôi không sợ đâu, cùng lắm thì cá chết lưới rách.

Diệp Uyên bỗng bật cười, rút tay về, gior tay vuốt nhẹ đầu cô: “Sao tôi ức hiếp em được? Chẳng qua là tôi cảm thấy dù sao chúng ta cũng lên giường rồi. Chuyện này đối với tôi và em mà nói cho dù có xảy ra thêm lần nữa cũng đâu có sao, phải không?”

“Anh trêu đùa tôi như thế này vui lắm sao? Có đã không?” Ngón tay cô đâm sâu vào lòng bàn tay.

Diệp Uyên ghé sát vào cô có vẻ rất hứng thú. Cánh tay anh vòng qua eo cô, vô cùng mờ ám: “Trước mắt tôi chỉ biết em là người có thể khiến tôi sung sướng nhất khi ở trên giường. Người em mềm đến nỗi có thể ép ra nước được. Quan trọng hơn cả là, em chặt kinh khủng. Tối đó em cắn chặt tôi, hại tôi lần nào cũng suýt nữa phải buông vũ khí đầu hàng trước. Yêu Yêu! Sao em vẫn còn chặt như cô bé con vậy? Là tôi may mắn gặp được em, hay tại Đình Tư Thừa quá nhỏ không thể thỏa mãn được em?”

Lâm Yêu Yêu nhìn thẳng về phía trước, để mặc cho hơi thở của anh quấn chặt lấy cô. Cô cắn chặt răng, lắng nghe từng câu trêu chọc kèm theo si nhục ấy, sắc mặt trắng bệch. Một lúc lâu sau, cô lên tiếng: “Anh nói xong chưa?”

Dứt lời, cô gior tay mở cửa xe.

Nhưng Diệp Uyên đã đề tay mình lên mu bàn tay cô, rồi nói: “Tôi biết khi một người bị ép vào đường cùng thì chuyện gì cũng có thể làm được, giống như tôi, cũng giống như em đã chết một lần. Nhưng Yêu Yêu! Em phải biết rõ một điều, có những lúc bản thân em còn chưa tới mức “cá chết lười rách” thì bố mẹ em đã gánh chịu trước rồi.”

Lâm Yêu Yêu như bị người ta đập dính tại chỗ.

“Diệp Uyên tôi từ lâu đã bị người ta gán cho cái mác cậu chủ phong lưu thế nên tôi cũng chẳng quan trọng. Đương nhiên, em còn trẻ cũng không quan tâm, cùng lắm thì bỏ đi cho xong. Nhưng còn bố mẹ em thì sao? Hay là Đinh Tư Thừa mà em vẫn ngày đêm nhung nhớ chẳng hạn? À, tôi còn một câu phải nhắc em. Ảnh của em còn rõ nét hơn ảnh của Tiểu Diệp nhiều. Trừ phi em có một trái tim mạnh mẽ hơn cả nó.”

Lâm Yêu Yêu gần như trở nên ngừng thở.

Một lúc lâu sau cô mới thở lại, hơi thở mỏng như tơ.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Diệp Uyên nhìn cô, nói nhẹ nhàng: “Hôn lễ của em và Đinh Tư Thừa vốn dĩ sẽ tổ chức vào đầu năm nay phải không? Anh có ý này, muốn nói cho em nghe, em xem có thích hợp hay không?”

Lâm Yêu Yêu quay đầu nhìn anh ta. Không hiểu sao, trái tim cô bỗng đập thành thịch, một dự cảm không lành chợt lan nhanh.

“Hôn lễ vẫn tổ chức như bình thường, chỉ có điều chú rể đổi thành tôi, thế nào?” Diệp Uyên nhắng nhít nói.

Lâm Yêu Yêu giật thót, kinh hoàng nhìn anh.

“Em lấy ai cũng là lấy, tôi cưới ai cũng là cưới, chi bằng em lấy tôi, vẹn cả đôi đường!”

Lâm Yêu Yêu hớp một ngụm khí lạnh, rất lâu sau mới nói: “Diệp Uyên! Anh điên rồi!” Cô thật sự chẳng hiểu trong đầu anh nghĩ gì.

Nhưng Diệp Uyên coi như không nhìn thấy sự hoảng hốt của cô. Anh hơi cúi xuống, chậm rãi nói với cô: “Không... Tôi nghiêm túc đấy!”

Thân tàu hơi lắc lư. Tố Diệp đang ôm bình nước ngọt, đầu hơi dựa lên nắp bình, cũng theo đó giật mình tỉnh giấc.

Cô rùng mình một cái, lúc này mới phát hiện chẳng biết mình đã thiếp đi từ lúc nào.

Cổ cô đau đớn không chịu nổi.

Cô đã coi bình nước ngọt là cái gối.

Chỉ có nguồn sáng vụn vặt, Tố Diệp không thể biết được tình hình bây giờ như thế nào rồi.

Cô đóng tai lắng nghe kỹ càng, tiếng sóng biển đã nhỏ đi rất nhiều.

Đã vào cảng rồi sao?

Tố Diệp đã không còn buồn ngủ nữa, vội vàng tấp chút nước ngọt lên để rửa mặt, lúc này cô mới hoàn toàn tỉnh táo.

Đã đi tới đâu rồi?

Sao có cảm giác thuyền không đi nữa nhỉ?

Đang mải suy nghĩ thì cô loáng thoáng nghe thấy có tiếng bước chân hỗn loạn vọng tới. Hình như là ở trên boong tàu, lại giống như trong hành lang. Chỉ cảm thấy thanh âm vọng lại khắp bốn phía.

Tố Diệp lập tức đứng dậy, cảnh giác nấp sau cánh cửa phòng chứa đồ. Dự cảm không lành trong lòng cô lan ra như hàng ngàn lớp sóng...

Sự bất an của Tố Diệp là có căn cứ.

Cô có thể nghe được những nguy hiểm toát ra từ những bước chân vội vã ấy. Hơn nữa theo tiếng bước chân, nguy hiểm cũng mỗi lúc một rõ nét.

Không phải chỉ có một người.

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tố Diệp chính là: Những người này tới để bắt cô.

Chẳng mấy chốc, suy nghĩ đó đã ứng nghiệm.

Có tiếng người thô lỗ, cộc cằn hét bên tai cô: “Lục soát cho tôi! Không được bỏ sót bất kỳ góc nào!”

Cuối cùng Tố Diệp cũng tin chắc thuyền đã dừng lại.

Những người này hung hăng, dữ dội, chắc chắn là nghe theo sai bảo của Niên Bách Ngạn.

Có trách thì trách cô ngủ quá say, thuyền dừng lại lúc nào cũng không biết.

Bây giờ phải làm sao đây?

Tố Diệp thầm cầu nguyện trong lòng rằng người họ muốn tìm kiếm không phải là cô. Cô thà gặp phải hải tặc hoặc người con gái vốn dĩ đã có thù đó. Nhưng, đối với mấy chuyện này cô thà chủ động chiến đấu cũng không thể ngồi đây chờ chết.

Hít sâu một hơi, cô chuồn ra trước cửa, nhẹ nhàng kéo cánh cửa phòng chứa đồ ra. Bên ngoài vẫn tối đen như mực.

Đêm đen thậm chí còn tĩnh mịch hơn cả cái chết.

Vì thế trên mặt biển mênh mông này, thứ duy nhất có thể nhìn thấy chỉ còn là bóng tối dày đặc.

Lại có tiếng bước chân chạy tới.

Tố Diệp vội vàng đóng cửa lại, yên lặng đợi cho bước chân đi qua. Lúc này cô mới chuồn nhanh ra khỏi phòng chứa đồ, chạy về phía ngược lại hướng có tiếng bước chân.

Vị trí có thể tới được nhanh nhất chỉ còn boong tàu.

Hoặc là cô làm như kế hoạch lúc trước, mạo hiểm nhảy xuống khỏi boong tàu, bất chấp việc có thể đập trúng thân tàu, rồi náu mình dưới đáy tàu. Hoặc là cô nhân lúc họ không để ý, tháo một chiếc xuồng cứu nạn xuống, lặng lẽ chèo ra biển, cùng lắm thì cô làm Robinson một lần.

Hai cách này kỳ thực đều là hạ hạ sách. Quan trọng hơn là, bất luận cô dùng cách nào, cô cũng đều phải nghĩ cách lên được boong tàu.

Mà Tố Diệp vẫn còn lạ lẫm với kiểu du thuyền hào hoa này.

Trước đây khi cô còn du học ở nước ngoài, thường xuyên có những bạn học gia đình có du thuyền, dẫn cô cùng ra biển chơi. Lúc đó cô chỉ mãi ngắm biển xanh mây trắng, hay bóng những con hải âu nhẹ nhàng lướt qua đầu những chú cá mập ngoài biển xa.

Nhưng bây giờ, cô đang lâm vào cô độc, lạnh lẽo, thảm khốc, và một tương lai chưa hề biết trước.

Nhưng cô cũng phải cảm ơn mấy người bạn đó, ít nhất thì họ giúp cô biết được kết cấu của loại thuyền này.

Thế nên việc muốn né tránh bọn họ trốn lên boong tàu không làm khó được Tố Diệp.

Cô biết phàm là những kiểu tàu này thế nào cũng có đường thoát hoặc lánh nạn dành cho thuyền trưởng, để một khi gặp phải nguy hiểm khẩn cấp, con đường đó sẽ trở thành con đường xanh lớn nhất để bảo vệ tính mạng.

Cô phải lợi dụng nó để lên được boong tàu.

Con đường này thông thường sẽ gần những nơi có thuyền trưởng, hoặc là phòng nghỉ hoặc là phòng sinh hoạt. Cả hai nơi này đều không thấy bóng dáng của cô gái đó.

Tố Diệp đã chẳng thể suy xét tới cảnh ngộ của mình hiện giờ. chỉ một mực đi tìm lối thoát, rồi dựa vào ấn tượng đi về phía boong tàu.

Trên boong tàu vẫn có những tiếng bước chân hỗn tạp.

Cô thò đầu ra.

Dưới đêm tối, quả nhiên có bốn, năm người đàn ông lực lưỡng.
Ngoài ra còn có cô gái kia. Cô ta lo lắng, nói với bọn họ: Mau tìm đi,
tiếp tục tìm đi!

Nguyễn vọng khao khát được nhìn thấy cướp biển của Tổ Diệp thế là
đi tong.

Cô biết, chỉ còn lại một tình huống duy nhất.

Niên Bách Ngạn đã bắt đầu ra tay rồi.

Tổ Diệp dựa sát lưng vào mạn thuyền, trong lòng dâng lên một cảm
xúc đau đớn.

Cô và anh, sao lại đến nông nổi như ngày hôm nay?

Đã từng.

Đã từng... Đã từng...

Cô và anh đã từng chơi trốn tìm. Cô trốn còn anh tìm.

Cô trốn rất lộ liễu, còn anh thì vờ như không nhìn thấy, nuông chiều
cô, nói với cô rằng anh thua rồi, bảo cô mau xuất hiện.

Thế là cô đi ra.

Nhảy vọt lên từ phía sau, tươi cười che chặt hai mắt anh, sau đó
mỉm cười hỏi: Anh mau nói đi, phải phạt anh thế nào đây?

Anh cứ để kệ cho cô bịt mắt mình như thế, nói: Em nói đi!

Cô bèn nghiêm túc suy nghĩ.

Kết quả bị anh xoay người ôm chặt lấy. Anh cúi đầu, cổ tình cọ khuôn cằm lún phún những sợi râu mới mọc của cô lên má và cổ cô, khẽ cười xấu xa: Thế thì đền thịt đi!

Cô né tránh, giờ tay ra trước mặt anh: Anh Niên à! Lên giường với anh là em phải thu phí gấp đôi đấy.

Anh nói cô tham tiền.

Còn cô thì nói khẩu vị của anh quá tham lam, lần nào cô cũng bị anh giày vò, phải bồi bổ mấy ngày mới lại sức.

Nghĩ tới đây, lòng Tố Diệp chợt chua xót.

Tại con người quá thích tự lừa mình lừa người sao?

Thế nên cho dù bây giờ nhớ lại những chuyện đã qua, cô vẫn cảm thấy anh rất chân thành.

Nhưng nếu như anh thật lòng, thì liệu có những chuyện sau này hay không?

Chí ít, anh cũng sẽ không lệnh cho một người con gái vừa mới lên giường cùng mình, lùng sục khắp thuyền tìm cô.

Tố Diệp hít sâu một hơi. Khi phát hiện cô gái đó và mấy gã đàn ông đã rời khỏi boong tàu từ lâu, cô mới dám thò đầu ra quan sát tình hình.

Vừa nhìn, tim cô đã lạnh đi quá nửa.

Đèn pha trên thuyền đã khởi động kịp thời, chiếu sáng cho mặt biển

sáng như ban ngày, hướng hồ là boong tàu. Chỉ cần cô đứng lên đó, e là sẽ có người giết ngay tắp lự.

Phía dưới đàn pha là mấy chiếc thuyền cứu hộ đang đung đưa mà mấy chiếc phao cứu sinh, áo phao. Rõ ràng, Tố Diệp không thể không từ bỏ.

Nhìn quanh bốn bề là biển.

Phần còn lại của trái tim cũng lạnh nốt.

Nói cụ thể thì có lẽ là hồn bay phách tán.

Chẳng trách vừa tới boong tàu Tố Diệp đã cảm thấy xung quanh có chút quen mắt. Nhìn kỹ lại thì ra thuyền đã chuyển hướng, đang tiếp cận gần đảo với tốc độ ổn định và chậm rãi nhất.

Mà ngay trên đảo cũng đã được chiếu đèn sáng trưng.

Có lẽ Niên Bách Ngạn đã sai người bật tất cả các nguồn sáng trên đảo, giao hòa cùng ánh sáng trên chiếc thuyền cô đang ở.

Không hiểu sao, một sự hoảng sợ chột dâng lên trong lòng Tố Diệp. Nỗi hoảng sợ ấy không giống như khi đối mặt với Niên Bách Ngạn.

Dường như cô cảm thấy, mình đã từng trải qua cảm giác khao khát được trốn ra ngoài thế này.

Trong ký ức của cô, dường như có một bàn tay nhăn nheo chìm trong bóng tối, một tiếng cười chói tai, lạnh lẽo, bổ nhào về phía cô.

Tố Diệp rùng mình, một giây sau hoàn toàn mất đi lý trí.

Cô nhanh chóng chạy tới vị trí có bóng râm đổ xuống, định nhảy khỏi thuyền.

Còn muộn nữa, tàu sẽ vào bờ mất.

Nhưng cô quên mất, đối thủ của mình là Niên Bách Ngạn.

Đúng vào lúc cô chuẩn bị nhảy khỏi thuyền. Cô gái đó dẫn theo hai người, không biết từ đâu xuất hiện, lập tức vừa hét vừa xông về phía cô: “Nhanh! Ở kia!”

Hai gã đàn ông chạy rầm rầm về phía cô.

Tố Diệp thấy vậy, bèn né người tránh gã đến trước nhất, tung một đấm vào trúng mũi hắn ta. Hắn ta đau đớn, ôm mũi kêu thảm thiết.

“Trời ạ!” Joey thấy thế vội kêu lớn, rồi hét lên với đám người phía sau nghe thấy động tĩnh đã chạy tới: “Mau lên giúp sức!”

Nghĩ cũng đủ biết tình cảnh của Tố Diệp.

Cô có giỏi đấm đá tới đâu cũng không đọ được với sức của họ.

Kết quả, cô bị trói gô.

Cuối cùng, tới khi thuyền cập bến, Joey thở dài, ngồi xuống nhìn Tố Diệp: “Tôi xin lỗi nhé! Là anh Bách Ngạn bảo tôi trói chị về. Trước đây tôi không biết chị... bị như thế. À... cứ coi như tôi chưa nói gì cả! Tìm được chị là tốt rồi!”

Tố Diệp đã chẳng còn sức giãy giụa nữa. Cô cúi đầu, tóc rũ xuống hai bên má: “Anh ta bảo cô trói tôi?”

“Vâng... Thế nên chị đừng trách tôi nhé! Anh ấy nói... chị rất nguy hiểm!”

Tố Diệp bất ngờ ngược mắt lên, ánh mắt sắc lẹm.

Làm cho Joey giật mình, ngã bệt xuống đất.

Lúc này Tố Diệp mới phát hiện cô ta đang mặc quần áo của mình. Điều này lại càng khiến cô nhức mắt.

“Cô nói thế là ý gì?”

Joey dè dặt đứng dậy, cách cô một quãng: “Thật ra tôi biết rất nhiều bác sỹ tâm lý sau khi chứng kiến quá nhiều chứng bệnh tâm lý thì bản thân cũng thành ra có vấn đề. Chị yên tâm đi! Anh Bách Ngạn nhất định sẽ tìm được chuyên gia tâm lý tốt nhất để chữa khỏi cho chị. Ở trên đảo này cũng tốt lắm, thích hợp cho chị dưỡng bệnh.”

Tố Diệp không ngờ cô gái trước mặt lại nghĩ mình như vậy. Quan trọng là, do Niên Bách Ngạn nói?

“Anh ta nói với cô thần kinh tôi có vấn đề?”

“Vừa nãy... đúng là chị đã ra tay đánh người...”

“Tôi không bị bệnh! Người thực sự bị bệnh là Niên Bách Ngạn! Chính anh ta nhốt tôi lên hòn đảo này!”

Joey sợ đến nỗi nhảy ra khỏi boong tàu. Mấy người khác thấy vậy cũng lùi ra sau mấy bước. Một lúc sau Joey làm động tác vỗ vỗ: “Chị nhất định phải bình tĩnh, anh Bách Ngạn chỉ muốn tốt cho chị thôi...”

Tố Diệp bất ngờ dừng vùng vẫy và gào thét.

Cô quên mất. Có những lúc trong những hoàn cảnh đặc biệt, người bình thường cũng sẽ bị coi là kẻ điên. Ví dụ như khi đưa một người bình thường vào bệnh viện tâm thần, một thời gian sau ngay chính bản thân họ cũng quên mất mình là người bình thường.

Hay giống như cô bây giờ.

Rõ ràng hành vi của cô đã khiến cho mọi người hoảng sợ. Điều này xuất phát từ sự vu vạ của Niên Bách Ngạn. Vì đúng như anh nói, người ngoài chẳng ai tin Niên Bách Ngạn lại bắt cóc phụ nữ.

Tổ Diệp bỗng nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng.

Chẳng mấy chốc, cô bị áp giải lên bờ, hết như một kẻ phạm tội bị bắt giữ.

Bãi cát trắng xóa bị ánh đèn trên đảo chiếu sáng, gần như lóa mắt.

Niên Bách Ngạn đứng ngay trên đó, ăn mặc vô cùng thoải mái.

Bên trên là chiếc áo phông màu trắng xanh, bên dưới là chiếc quần dài màu trắng bằng vải lanh.

Anh đứng sững ở đó. Thân hình cao lớn không hề nhúc nhích, điềm tĩnh quan sát Tổ Diệp bị người ta trói gô dẫn lên bờ.

Chiếc áo sơ mi được cởi ba cúc cổ một cách tùy hứng, để lộ ra không ít lồng ngực. Tay áo được xắn lên tận khuỷu tay. Cánh tay màu đồng rắn chắc gồ lên những mạch máu. Hai bàn tay anh thông dong đứt túi quần.

Mái tóc ngắn của anh sáng lên dưới ánh đèn, càng tôn lên đôi đồng

tử đen thẫm không thể dò, hết như mặt biển phía xa kia đã bị đêm đen nuốt chửng.

Anh không đi tới trước, đợi tới khi hai người đàn ông giải cô tới mới giơ tay ra vòng qua eo cô, âm thầm dùng sức, khiến cô một thoát cũng khó.

“Vất vả cho cô rồi, Joey!” Anh nhìn thẳng về phía trước, nở nụ cười điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Joey lắc đầu nói không có gì, nhưng ánh mắt thì có phần nghi hoặc, rồi nhìn về phía Niên Bách Ngạn: “Chị ấy thật sự...”

“Tôi không bị bệnh!” Tố Diệp phẫn nộ, gào lên với Niên Bách Ngạn: “Tôi biết rõ khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì! Tôi sẽ tố cáo anh, nhất định thế!”

Niên Bách Ngạn chỉ giơ một ngón tay lên chạm vào môi, rồi “suyt” một tiếng. Sau đó anh nhẹ nhàng vén một lọn tóc của cô ra sau tai tựa như yêu thương, dịu dàng nói: “Được rồi! Đợi em khỏi bệnh, muốn tố cáo anh kiểu gì cũng được. Muộn quá rồi, chúng ta về đã, được không?”

Tố Diệp nhìn Niên Bách Ngạn như không tin vào mắt mình, rồi lại nhìn những ánh mắt xung quanh hướng về phía cô, nhất thời lửa giận bùng lên: “Anh đừng vờ vịt nữa! Tôi biết anh muốn làm gì! Anh muốn để cho tất cả mọi người nghĩ rằng tôi bị thần kinh có phải không? Anh đừng hòng! Đây là điều không thể!”

“Được rồi, tất cả đều là lỗi của anh! Ngoan nào! Muộn lắm rồi, người khác còn phải nghỉ ngơi nữa!” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng ôm hẳn cô vào lòng, nhưng cánh tay mạnh mẽ thì đủ để khống chế mọi phản nộ và giằng co của cô. Anh cúi đầu, hôn nhẹ lên trán cô dưới sự chứng

kiến của tất cả mọi người, ánh mắt dịu dàng: “Diệp Diệp! Anh yêu em, vì vậy bất luận thế nào anh cũng sẽ chữa khỏi bệnh cho em.”

Quyển 9 - Chương 430: Bẻ gãy đôi cánh của cô

Một câu nói của Niên Bách Ngạn đã dự báo anh có chỗ dựa nên không sợ gì cả.

Lưu lại nơi vầng trán cô là hơi thở ấm nóng của anh.

Ngữ khí dịu dàng khiến người ta lầm tưởng rằng anh thâm tình, đạo mạo, si mê, tình cảm.

Bởi vì có khả năng trong nháy mắt đó, trái tim Tố Diệp cũng đã bất giác xao xuyến trước câu nói “Diệp Diệp, anh yêu em” đó của Niên Bách Ngạn.

Hệt như những lời nồng nàn giữa những người đang yêu.

Hệt như anh của ngày xưa đã từng dùng “tình cảm sâu sắc” của mình để nhẹ nhàng đoạt lấy trái tim cô.

Chỉ có điều, Tố Diệp cảm thấy, nếu không có nửa câu sau chêm vào, ít nhất cô còn tưởng rằng anh đang đóng kịch.

Làm cho mọi người xem, ngay trên bãi cát trắng xóa dưới ánh đèn này.

Trong vòng nửa phút khi môi anh rời khỏi trán cô, cô đã nhìn anh không rời mắt.

Đôi mắt đen láy sâu như biển khơi không thể dò tìm ấy ẩn chứa một

tia sáng mờ hồ.

Ngẩn ngủi và nhạt nhòa.

Nó lướt nhanh qua con người tận sâu trong đáy mắt anh, như ngôi sao băng hiện lên rồi vụt biến mất trên trời đêm.

Nhưng cũng khiến cô nhận ra chính xác anh đang có dụng ý khác.

Đúng thế, Niên Bách Ngạn chưa bao giờ diễn kịch cho người khác xem.

Bất luận xung quanh có bao nhiêu người, bất luận là hành vi hay lời nói của anh thì anh cũng chỉ đang truyền tới cho cô một thông tin duy nhất.

Đó là, một người đàn ông giỏi khống chế như anh tuyệt đối sẽ không bao giờ giao quyền chủ động vào tay bạn.

Là một bác sĩ phân tích tâm lý như Tố Diệp, cô tự khoe khoang rằng khi bước chân vào ngành này tới nay cô cũng coi như đã được gặp vô số người.

Nhưng cô chưa bao giờ gặp người đàn ông nào như Niên Bách Ngạn. Anh luôn đánh bại sự kiêu hãnh của bạn bằng sự điềm tĩnh, thản nhiên của mình.

Có lẽ chẳng ai đọc hiểu được Niên Bách Ngạn, ngay cả một chuyên gia tự nhận có thể nhìn thấu trái tim con người như cô.

Cô cố gắng tìm kiếm sơ hở của anh nhưng rồi lại bị lợi dụng.

Cô tưởng rằng sự lạnh lùng của Niên Bách Ngạn có lẽ chỉ là một lớp

ngụy trang, để bảo vệ cho những uy quyền và địa vị của anh trên thương trường.

Tới tận bây giờ Tố Diệp mới hiểu ý nghĩa đích thực của sự điềm tĩnh.

Đó là có thể khiến tất cả những thứ bất lợi trở nên có lợi với anh, chuyển từ bị động thành chủ động, sau đó, có thể trong lúc bình thản nói cười, hoặc trong một giây phút lặng thầm nào đó sẽ bị anh nắm được điểm yếu.

Tố Diệp cảm thấy bản thân mình chính là như vậy.

Cô như con rắn tu luyện ngàn năm, cuối cùng lại bị anh tóm được vị trí trí mạng.

Có thể kiếp trước cô và anh là hai kẻ oan gia.

Oán hận tích tụ quá sâu sắc nên mới tìm nhau tới tận kiếp này.

Cô bất giác nhớ lại một đoạn đối thoại lần đầu hai người họ gặp mặt.

Cô nói, đôi mắt đó của anh giỏi nhìn thấu tâm can con người như vậy, nên đi làm bác sỹ tâm lý mới đúng.

Nhưng anh lại nói: Cái tôi giỏi nhìn thấu không phải là nhân tâm mà là nhân tính.

Thế nên, ngay từ ban đầu anh đã nói anh không cho phép người khác có quyền khiêu khích và ngỗ ngược, chỉ là không nhận ra manh mối từ lời nói của anh mà thôi.

Đúng thế! Sở trường của Niên Bách Ngạn là khống chế. Chỉ cần anh

muốn, anh có thể lợi dụng thứ nhân tính nhìn không thấu, nói không rõ nhưng phức tạp hơn nhân tâm rất nhiều đó để đạt được mục đích của mình.

Giờ thì anh đã làm được rồi.

Ít nhất thì, từ việc nghe lời dặn dò của Niên Bách Ngạn, bắt cô trả lại, cô gái tên Joey kia đã tin tưởng anh.

Cũng ít nhất, ánh mắt của mấy người đàn ông trói gô cô lại khi nhìn cô cũng đã có phần cảnh giác.

Tố Diệp không thể đẩy anh ra, những vẫn muốn nỗ lực tới phút cuối cùng.

Cô chỉ còn biết cầu xin cô gái đó, tuy rằng cô ta đã sớm bị Niên Bách Ngạn mê hoặc rồi.

Nhưng chính vì như vậy cô ta mới giúp cô chẳng?

Nếu đổi lại là Tố Diệp, khi yêu một người đàn ông, thì cô nhất định sẽ giúp người con gái đang ở bên cạnh thoát khỏi anh.

Nguyên nhân rất đơn giản, đây là tâm lý muốn độc chiếm của phụ nữ.

Cô ta giúp cô, chẳng phải cô ta có thể ở bên cạnh Niên Bách Ngạn rồi sao?

Thế là Tố Diệp hướng thẳng ánh mắt về phía Joey, cố gắng để trông mình không còn quá xúc động. Ngữ khí của cô gần như van nài: “Xin cô hãy giúp tôi, giúp tôi rời khỏi đây!”

Joey là tia hy vọng duy nhất của cô. Cho dù cô có cảm thấy cô ta chướng tai gai mắt thế nào đi nữa thì cũng không thể không thừa nhận một sự thật, đó chính là nếu như thuyền của Joey đi mất thì không biết để có một cơ hội tiếp theo, cô còn phải đợi tới năm nào tháng nào.

Trừ phi, Niên Bách Ngạn nghĩ thông suốt, chủ động thả cô ra.

Trông Joey có vẻ khó xử.

“Cầu xin cô đấy! Sự việc thật sự không giống như cô thấy đâu. Tôi biết, đánh người của cô là tôi không đúng. Nhưng... nhưng đó chỉ là phòng vệ chính đáng thôi!” Tố Diệp sốt sắng nhìn Joey. Sợ rằng cô ta không tin, cô còn bổ sung thêm: “Niên Bách Ngạn đang nói dối, chị Trần có thể làm chứng!”

Joey nhìn gương mặt vô cảm của Niên Bách Ngạn, rồi quay sang chị Trần.

Chị Trần giật nảy mình, vội vàng xua tay: “Xin lỗi, tôi thật sự không biết gì cả.”

“Chị Trần! Sao chị có thể nói không biết gì cả? Tối qua anh ta đã làm gì tôi chẳng phải chị nhìn thấy cả sao?” Lúc này Tố Diệp thật sự lo lắng, đến cả người làm chứng duy nhất cũng phản ngược lại cô.

Cô tin chị Trần nhất định đã nhìn thấy cảnh tượng tối hôm qua, nhìn thấy Niên Bách Ngạn ngược đãi cô thế nào. Nếu không sáng nay chị ta cũng không nói những lời đó.

Ai ngờ chị Trần vẫn lắc đầu. Một lúc sau chị ta mới dè dặt lên tiếng: “Cô Tố! Cô nên nghe lời bác sỹ, quay về nghỉ sớm đi. Cô nghỉ ngơi cho khỏe thì bệnh tình mới thuyên giảm được.”

“Chị nói gì cơ?” Tố Diệp như nghe thấy đêm đen ập xuống đầu.

“Cô Tố! Nơi đây thật sự rất thích hợp cho việc dưỡng bệnh. Cô đừng tự hành hạ bản thân mình nữa, cũng đừng khiến anh lo lắng thêm nữa, được không?” Chị Trần khuyên răn hết nước hết cái.

Thật ra vừa mới tới đây, chị ta cũng cảm thấy có chút kỳ lạ. Sự kỳ lạ đó bắt nguồn từ Tố Diệp.

Chị Trần không phải một bảo mẫu bình thường. Chị ta toàn hầu hạ những gia đình có tiền, những chuyện từng chứng kiến có thể dùng từ “siêu việt” để hình dung cũng không hề khoa trương. Nhưng lên đến hòn đảo này rồi, chị ta mới cảm thấy đây đúng là thiên đường chốn nhân gian.

Nơi đây hoàn toàn là một thiên đường kiểu nhỏ, có thể khiến người ta quên đi mọi phiền não trên đời. Đương nhiên, chị ta không cần tỏ ra quá đổi ngạc nhiên. Trong số những người chủ mà chị ta từng phục vụ, có không ít những người giàu có, thừa tiền mua cả một hòn đảo để nghỉ dưỡng. Tiền của những người đó nhiều tới nỗi khi không tiêu hết còn nghĩ đủ mọi cách để nâng cao, thỏa mãn đời sống tinh thần.

Nhưng, đây vẫn là lần đầu tiên chị ta lên đảo làm việc thực sự.

Thế nên chị ta không hiểu, tại sao lại có người thấy chán ghét một hòn đảo đẹp đến như vậy?

Tất cả những biểu hiện dù là nóng nảy hay thần thờ của Tố Diệp trên đảo đều khiến chị Trần cảm thấy cô gái này rất kỳ lạ. Mà chị ta tới đây nhận việc cũng là vì người bảo mẫu trước đã bị nữ chủ nhân đánh vỡ đầu.

Sau khi làm việc ở đây, chị ta có thể trực tiếp thông báo tình hình trên đảo cho Niên Bách Ngạn.

Chị ta nhận ra được sự quan tâm của anh ấy dành cho tình hình trên đảo. Gần như ngày nào anh ấy cũng điện tới một lần, thậm chí có những ngày còn gọi hai, ba lần. Thế nên chị Trần cảm thấy, người đàn ông này đối xử rất tốt với cô chủ.

Ngày ngày đầu tiên tới đây anh ấy đã nói với chị ta rằng cô chủ đó tới đây tĩnh dưỡng, tính tình có hơi nóng nảy một chút, mong chị ta rộng lượng bỏ qua.

Chị Trần chưa bao giờ gặp người nào có tiền lại lịch sự, lễ phép, khách khí với người làm như vậy.

Ban đầu chị ta còn Tố Diệp là tiểu tam, là người phụ nữ được người đàn ông đó bao nuôi.

Nhưng anh ấy đã quay trở về, thậm chí còn chắc chắn sẽ đón năm mới ở đây.

Làm cho chị Trần phải rút lại những thành kiến của mình.

Nếu Tố Diệp chỉ là tình nhân được bao nuôi, thì một người đàn ông như anh ấy chắc chắn sẽ không bỏ nhiều công sức như vậy. Tết âm lịch là ngày Tết được người Trung Quốc quan tâm nhất, nhưng anh ấy vẫn vội về đón Tết với cô chủ, có thể thấy tình cảm không hề nhạt.

Những cảnh tượng tối hôm qua quả thực đã khiến chị Trần cảm thấy rất khó hiểu.

Chị ta không nhìn thấy toàn bộ sự tình, chỉ thấy cảnh Tố Diệp dầm

mưa, còn anh ấy yên lặng đứng nhìn.

Thế nên sáng nay nghe Tố Diệp nói vậy, chị Trần cũng có chút động lòng.

Nhưng giờ thì chút động lòng ấy đã không còn nữa. Vì chị ta biết, thì ra tinh thần của Tố Diệp có vấn đề. Nói vậy thì tất cả mọi chuyện lại trở nên dễ hiểu rồi. Chị ta bảo mà. Một người tốt như anh đây sao lại cố tình để cô ấy dầm mưa? Vậy thì cảnh tối qua có lẽ là khi cô ấy phát bệnh, anh ấy cũng không còn cách nào khác.

Kết quả, hôm nay cô ấy lại còn hoang tưởng mình là người bị hại để chạy trốn?

Tố Diệp kinh hãi nhìn chị Trần. Cô hoàn toàn không ngờ chị Trần lại nói như vậy.

Joey nhìn thấy cảnh ấy cũng đã hiểu rõ trong lòng, nên cũng chẳng quan tâm tới lời nói của Tố Diệp nữa, lập tức đưa người của mình lên thuyền. Dẫu sao cô ta cũng đang muốn nhanh chóng gặp mặt Kỷ Đông Nham, những chuyện khác cô ta không muốn quan tâm cũng chẳng thể quan tâm, cô ta đâu phải bác sỹ tâm lý.

Cuối cùng, Tố Diệp bị Niên Bách Ngạn bắt về biệt thự.

Tất cả bình thường trở lại.

Nhưng có lẽ... chỉ là bề ngoài.

Anh bế thẳng cô vào trong phòng ngủ. Vào tới đó rồi, gương mặt bình thản của anh có chút xao động, ánh mắt nghiêm lại, ném cô lên giường không thương tiếc. Gương mặt anh trở nên nghiêm nghị, những đường nét cũng sắc lẹm.

Tố Diệp ngã xuống.

Cả người cô nằm sấp xuống giường, toàn bộ không khí nơi lồng ngực như bị rút sạch.

Cô rên lên một tiếng, rồi ngẩng đầu nhìn Niên Bách Ngạn đầy phẫn nộ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh là đồ khốn!”

Tất cả mọi người đều bị anh lừa.

Bởi sự đằm đằm, nhã nhặn của anh, bởi sự ung dung, bình thản của anh.

Tố Diệp chỉ mong lúc này đây có người vào phòng, chứng kiến gương mặt gần như muốn ăn thịt người đó của Niên Bách Ngạn. Cô tin rằng chỉ cần có người nhìn thấy thì nhất định sẽ không còn tin lời anh nữa.

Cô căm hận, sự đen tối, tàn nhẫn của anh lại chỉ mình cô nhìn thấy.

Niên Bách Ngạn không định cời trói cho cô.

Anh đứng ở đầu giường, đứng nhìn cô từ trên xuống. Trong bóng tối u ám, đôi mắt anh lập lòe như loài sói.

Nghe cô chửi mắng xong, anh cúi xuống, chống hai tay lên đầu giường, nhìn Tố Diệp thê thảm nằm trên giường, đôi mắt hơi co lại.

Tố Diệp không hề tỏ ra yếu thế. Dù cho cơ thể có mệt nhoài, cô vẫn cứ phải ưỡn ngực, ngẩng cao đầu.

“Tôi không tin anh có thể một tay che trời. Niên Bách Ngạn! Anh dùng

thủ đoạn bỉ ổi này để nhốt tôi ở đây thì có bản lĩnh gì chứ!” Cô phần nộ nói.

Niên Bách Ngạn giơ tay, vòng qua sau gáy cô, ngữ khí trầm thấp như giông tố đang âm thầm kéo tới mặt biển: “Để cô trở nên ngoan ngoãn nghe lời, tôi có cần dùng quá nhiều thủ đoạn không?”

Tố Diệp quay ngoắt đầu, định thoát khỏi bàn tay anh.

Anh bất ngờ dùng lực, giữ chặt đầu cô, lực đủ lớn để Tố Diệp thờ dốc.

“Tố Diệp! Cô tưởng cánh cô cứng cáp rồi phải không?” Gương mặt anh gần như dính sát vào mặt cô. Tia sáng trong đôi mắt âm u, giá lạnh. Anh nói rõ ràng từng chữ: “Cô phải hiểu rõ một điểm, tôi sẽ không để cô có cơ hội mọc cánh bay đi đâu. Nếu cô thật sự có bản lĩnh đó, thì tôi sẽ bẻ gãy đôi cánh của cô!”

Cuộc chiến giữa Tố Diệp và Niên Bách Ngạn, chắc chắn là cuộc đọ sức giữa cánh tay và bắp chân, kết quả không nghĩ cũng biết.

Tố Diệp chỉ mong Niên Bách Ngạn tát cho cô một cái chết luôn, chết là hết.

Cô không hiểu. Cô và anh đã đến nông nổi như ngày hôm nay rồi, anh hà cớ còn phải làm vậy? Anh yêu cô ư? Rõ ràng, anh chỉ hận cô mà thôi.

Vậy thì cô tình nguyện dùng vũ lực để giải quyết. Tuy rằng trước nay cô xem thường những người đàn ông đánh đập phụ nữ, nhưng vào những hoàn cảnh đặc biệt, nếu anh thật sự động thủ, thật sự có thể dùng cách thức thô bạo nhất để giải tỏa nỗi hận của mình dành cho cô, cô cũng chấp nhận.

Vì như vậy, chí ít cô vẫn có thể nhìn thấy hy vọng.

Nhìn thấy một ngày kia khi hết tức giận, anh sẽ thả cô đi.

Nhưng giờ là thế nào đây?

Anh cứ giam cầm cô, vây hãm cô như thế này, dùng một cách gần như là hủy hoại tinh thần để tiêu diệt ý chí của cô, phá vỡ lòng kiêu hãnh của cô.

Anh mãi mãi giống như một kẻ tạo ra luật chơi, lạnh lùng tới cực điểm, ung dung ngồi đó thưởng thức cảnh cô mỗi ngày trở nên cô độc, tuyệt vọng trong hoang vu.

Đã từng có một thực nghiệm như thế này.

Đưa một người bình thường tới một nơi không có người ở. Nơi này không những vắng người, mà ngay cả động thực vật cũng không có. Cũng tức, cả một không gian rộng lớn chỉ có một mình người đó hít thở mà thôi.

Anh ta có đủ nguồn nước, có nguồn lương thực dồi dào, phong phú, cũng rất sẵn có, thậm chí anh ta còn chẳng cần động tay vào làm. Anh ta không cần làm việc, không cần bôn ba, chỉ cần ở lại nơi đó, ngày nào cũng được ăn uống tử tế.

Ba tháng trôi qua, tinh thần của người này tệ hại vô cùng. Khi người ta một lần nữa đưa anh ta trở lại xã hội, anh ta trở nên cực kỳ nhạy cảm, nóng nảy, mất đi khả năng và kỹ năng giao tiếp với mọi người.

Vì con người là loại động vật sống theo bầy đàn.

Niên Bách Ngạn giống như người cung cấp thực nghiệm ấy, cách ly cô lên một đảo hoang, xa rời mọi người. Tuy rằng trên hòn đảo này có người, có động thực vật, nhưng lại bị phong kiến trong một không gian bốn bề là biển. Bất kỳ người nào không muốn ở lại nơi đây tinh thần cũng sẽ trở nên bất ổn và suy sụp.

Cô hận.

Hận anh sâu sắc...

Khi Niên Bách Ngạn làm xong việc tại phòng sách cũng đã hơn hai giờ sáng.

Lúc đóng tập tài liệu lại, anh mệt mỏi tựa cả người ra sau ghế, giờ tay day mạnh thái dương đau nhức.

Khoảng thời gian này, giá cổ phiếu của Tinh Thạch cuối cùng cũng đã ổn định trở lại. Chuyện này cũng nhờ có số phần anh được Diệp Ngọc chuyển nhượng, để anh có thể đồng thời nắm trong tay cổ phần của nhà họ Niên và nhà họ Diệp, tiện lợi cho việc triển khai việc kinh doanh.

Bây giờ vấn đề là, làm thế nào giải phóng được số vốn đã bị Kỳ Đông Nham đóng băng?

Niên Bách Ngạn nhắm mắt lại, giữa trán có một nếp nhăn mờ mờ, thế nên cả khi nhắm mắt anh vẫn tạo cho người đối diện một vẻ quyền uy mà chưa cần giận dữ. Chiêu này của Kỳ Đông Nham làm cho ông Diệp bị mắc bẫy quá chặt, dường như không có một lối thoát nào.

Gần đây, thông qua một số quan hệ, anh đã tìm kiếm không ít các quản lý ngân hàng, các chuyên gia tài chính để bàn bạc, thương

lượng. Lúc đó Kỷ Đông Nham đã đoán chuẩn việc mỏ kim cương mà Tinh Thạch mới đầu thầu ở Nam Phi cần tiến hành trả tiền đợt hai, thế nên một mũi tên trúng hai đích, cậu ta vừa có thể đánh sập giá cổ phiếu của Tinh Thạch lại vừa khiến Tinh Thạch đứng trước nguy cơ phá sản trong thị trường khai thác kim cương.

Còn Niên Bách Ngạn đang phải giải quyết vấn đề nan giải này từng chút một như tháo nút thắt.

Việc kinh doanh gặp khó khăn về nguồn vốn cũng là chuyện hết sức bình thường. Những vấn đề lớn nhỏ kiểu này Niên Bách Ngạn đã gặp không biết bao nhiêu lần rồi. Thế nên việc anh cần làm bây giờ là làm sao nhanh chóng làm vốn có thể lưu thông.

Đương nhiên, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì anh có thể giải quyết được chuyện khó khăn này, chỉ cần tìm được điểm cong thích hợp đó.

Khi quay trở lại phòng ngủ, trăng đã sáng ngập phòng.

Rèm cửa vẫn chưa kéo.

Những tia sáng trắng nhạt như những sợi chỉ bạc lan tràn trên trên giường.

Tố Diệp nằm yên trên giường, không một chút động tĩnh.

Cô ngủ rồi, vẫn trong tư thế bị trói. Ném cô về giường rồi, Niên Bách Ngạn cũng chẳng quan tâm nữa, để mặc cho cô mắng chửi. Đợi cô mắng mệt rồi, anh mới đứng dậy khỏi ghế, khẽ nói một câu: Ngủ đi!

Rồi anh đi ra khỏi phòng ngủ.

Và thế là, anh nghe thấy Tố Diệp gào lên trong phòng rằng anh là kẻ biến thái.

Anh có biến thái không?

Niên Bách Ngạn chẳng biết nữa. Anh chỉ biết người con gái đang nằm trên giường kia đã giẫm nát cả trái tim và lòng tự tôn của anh xuống dưới chân mình. Anh đã bị cô tổn thương đến nỗi chảy máu khắp người, vậy mà cô vẫn vô tâm rời xa anh, căm ghét anh.

Cô có quyền căm hận anh, vì anh sẽ không buông tay.

Cho dù anh có biết rõ cô chẳng qua chỉ đang lợi dụng mình để trả thù nhà họ Diệp như thế nào, nhưng anh vẫn không muốn buông tay.

Niên Bách Ngạn lặng lẽ ngồi ở đầu giường, ngắm nhìn gương mặt nhỏ của Tố Diệp qua ánh trăng.

Vì đôi tay cô bị trói sau lưng, thế nên cô chỉ có thể nằm sấp xuống giường, như một tế phẩm chuẩn bị lên đài tế, mỗi giây mỗi phút đều ngắc ngoải, thoi thóp hơi tàn.

Anh yên lặng ngồi đó ngắm cô rất lâu.

Anh giờ tay.

Từng ngón tay gầy nhẹ nhàng gạt mái tóc che một nửa gương mặt cô sang một bên, để lộ ra gò má và chiếc cổ xinh xắn, trắng trẻo.

Không biết có phải tại trăng quá sáng hay không.

Gương mặt Tố Diệp càng nhìn càng đẹp đến không chân thực.

Làn da mịn màng như bãi cát ngoài kia, mềm mại, trắng sáng.

Trên trán có một tia sáng nhạt nhòa, Niên Bách Ngạn bất giác giơ tay chạm vào, ngón tay anh dường như cũng thấm cả cái lạnh của trăng. Anh khẽ chạm vào má cô. Bàn tay thô kệch nhẹ nhàng vuốt ve.

Cô có một sống mũi cao và thanh tú. Đến cả độ cong nơi bờ môi cũng rất hoàn hảo. Sợ rằng cả bác sỹ chỉnh hình cũng chưa chắc đã phẫu thuật được độ cong tiêu chuẩn, tinh tế này.

Nhưng, đầu ngón tay anh hơi ướt.

Nhìn kỹ anh mới phát hiện ra, trên hàng mi cô vẫn còn đọng nước mắt. Một nửa gương mặt dính chặt vào gối cũng ướt đẫm.

Gối thấm nhòe nước mắt cô.

Nhưng lại đâm buốt trái tim Niên Bách Ngạn.

Có lẽ cô thật sự đã mắng, đã khóc tới thấm mệt rồi mới thiếp đi.

Niên Bách Ngạn bỗng dưng cảm thấy cả người mệt mỏi. Từ ngày đầu tiên bước chân vào thương trường cho đến bây giờ, anh chưa bao giờ thấy mệt đến vậy.

Anh thừa nhận, mình lực bất tòng tâm rồi.

Tất cả mọi oán hận, tất cả mọi căm phẫn đối với cô, ngay sau khoảnh khắc anh chạm phải gò má đẫm lệ ấy, trái tim anh bắt đầu không biết nên làm thế nào mới đúng.

Chưa có người con gái làm anh mệt đến vậy, thật sự như thế.

Anh muốn buông tay, nhưng lại không buông được.

Tố Diệp chửi mắng anh đúng lắm. Anh đúng là một gã khốn nạn nhấc lên được mà không buông xuống được.

Anh không thể cho cô tự do, vì anh chỉ muốn cô được tự do tương đối mà thôi.

Cái gọi là tự do tương đối chính là anh muốn cô vẫn phải ở trong thế giới của anh. Cô có thể thoải mái tung hoành trong đó. Anh có thể cho phép cô cần rở làm hết chuyện này, chuyện kia. Nhưng chỉ với một điều kiện, đó là cô được phép ra khỏi thế giới ấy.

Từ trước tới nay, Niên Bách Ngạn những tưởng thế giới của mình đã đủ để bao bọc cô rồi, để cô được sống thoải mái, vô ưu vô lo. Anh không muốn khoe khoang có bao nhiêu người phụ nữ khao khát được bước chân vào thế giới của anh. Những suy nghĩ này đối với Niên Bách Ngạn mà nói cực kỳ ấu trĩ. Anh chỉ muốn nói, anh đã chuẩn bị cả thế giới của mình dành cho một người con gái duy nhất, người con gái tên là Tố Diệp ấy.

Trên đời này chỉ có một mình Tố Diệp, thế nên anh yêu cô sâu sắc.

Chẳng cần biết tính khí của cô khó chịu cỡ nào. Chẳng cần biết sự bướng bỉnh của cô làm anh đau đầu cỡ nào. Anh vẫn tình nguyện mang lại cho người con gái ấy một thế giới an toàn và yên ổn.

Anh những tưởng mình đã nhìn thấu cô rồi, mà quên mất cô là một bác sỹ tâm lý.

Vậy thì anh đáng đời phải bị cô coi như một vật nghiên cứu, một quân cờ sao? Rồi đến cả đứa con vô tội còn chưa kịp chào đời của anh nữa, con của anh!

Nghĩ tới đây, Niên Bách Ngạn chột nhú mày.

Sự bình yên nơi đáy mắt chột nổi lên một làn sóng, âm thầm cuộn trào trong đêm.

Nhờ có Tố Diệp, lần đầu tiên Niên Bách Ngạn này tích cực với một người con gái đến vậy!

Đến tận bây giờ Niên Bách Ngạn mới hiểu. Tố Diệp vốn dĩ không phải người tham tiền thực sự. Nếu cô tham tiền, vậy thì anh quá đủ điều kiện để cô dừng bước, cho dù là dùng tiền mua, anh cũng phải giữ cô lại. Mà cô vốn dĩ cũng không sợ chết. Nếu cô sợ chết thì đã không nhảy từ trên gác xuống. Nếu cô sợ chết, đã không làm một cao thủ leo núi.

Ngón tay Niên Bách Ngạn dừng lại đôi chút trên gương mặt Tố Diệp.

Rồi anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Dưới ánh trăng, đôi tay cô bị thít chặt đã không còn hồng hào, đến cả ngón tay cũng vậy.

Niên Bách Ngạn nắm lấy tay cô. Giữa lòng bàn tay anh, tay cô lạnh như băng.

Tim anh chột thất lại.

Anh cởi dây trói, thả lỏng hai cổ tay cô.

Một tay Tố Diệp khẽ trượt xuống. Một tay kia được Niên Bách Ngạn ủ trong lòng bàn tay. Anh cúi đầu, nhẹ nhàng ấn lên vết trói nơi cổ tay cô, rồi tới tay còn lại...

Dần dần, hai cổ tay Tố Diệp dưới sự mát xoa ấm áp của anh đã tìm lại được nhiệt độ. Đến cả ngón tay cô cũng ấm lên. Ngoại trừ một chút đầu ngón tay vẫn còn hơi lạnh.

Niên Bách Ngạn nghiêng người nằm xuống, quay đầu nhìn cô.

Nhân tiện, anh kéo ngón tay cô đặt bên môi mình.

Ngón tay người con gái mềm mại, yếu ớt, hết như nhúm kẹo bông gòn.

Có lẽ hành động của Niên Bách Ngạn đã làm phiền tới Tố Diệp đang ngủ. Cô ư hừ một tiếng, rồi rút tay lại theo phản xạ.

Cổ áo ngủ vì góc độ mà để lộ ra cả một cảnh xuân.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn cũng vừa hay liếc thấy cảnh xuân vô hạn này. Cùng với nhịp thở của cô, độ cong đầy đặn đó lại quyến rũ chết người.

Lúc này anh mới ngỡ ngàng nhận ra, đã hơn một tháng rồi mình không chạm vào phụ nữ.

Có một điều Niên Bách Ngạn có thể khẳng định.

Anh hận cô, nhưng vẫn say đắm cơ thể của cô.

Anh giờ tay, cởi áo ngủ của cô.

Bờ vai nhỏ nhắn hở ra.

Phía dưới tung ra một sự dụ hoặc.

Niên Bách Ngạn đề người lên.

Anh cúi đầu, hôn lên cánh môi cô, từ từ thương thức...

Quyển 9 - Chương 431: Đúng là chán sống rồi!

Ngay cả trong mơ Tố Diệp cũng chưa chắc đã cảm thấy an toàn.

Cô đã mơ một giấc mơ. Trong giấc mơ ấy, cô đi leo núi, sau đó khóa an toàn bung ra, cô rơi từ trên cao xuống.

Rồi theo đó, cả hòn núi cũng đổ xuống.

Cô không tránh kịp, đã bị đè xuống dưới chân núi.

Hô hấp khó khăn.

Cho tới khi cô choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng, mới bàng hoàng nhận ra mình quả thực đang không thở nổi.

Không biết từ khi nào cô đã được ai đó thả trôi.

Có một người đè lên người cô.

Mùi gỗ mộc thoang thoảng khiến cô không cần nghĩ cũng biết ngay đó là ai.

Cô kinh hoàng.

Trên giường, cô không mặc quần áo. Khi cơ thể tiếp xúc với cơ thể, cô nhận ra Niên Bách Ngạn cũng đã cởi sạch quần áo.

Cô nằm sấp trên giường, không thể nhìn được thần thái của anh, chỉ

cảm nhận được môi anh di chuyển trên lưng mình, rồi sau đó, từ từ đi dọc sống lưng, dừng lại trên mông cô.

Môi lưỡi anh nóng bỏng, vẫn bật mở cơ thể cô một cách thuần thực như trước đây. Cánh tay rắn chắc của anh, lồng ngực rộng lớn của anh, mỗi một nơi khi chạm vào lưng cô đều bỏng rẫy như dung nham núi lửa.

Tố Diệp rùng mình, lập tức quay người lại đẩy Niên Bách Ngạn ra.

Cô vớ lấy chăn, che chặt cơ thể trần trụi, nhìn Niên Bách Ngạn đầy cảnh giác như nhìn một con dã thú bất kỳ lúc nào cũng có thể nhào tới.

Nhưng Niên Bách Ngạn không xông tới ngay.

Sau khi bị cô đẩy qua một bên, anh cũng không lập tức nổi giận, mà dựa vào đầu giường, nhìn cô như cười như không.

Dưới ánh trăng u lạnh, dáng vẻ của hai người rõ mồn một.

Quả nhiên là anh cũng trần truồng, nhưng vẫn quan sát cô mà không hề kiêng dè.

Vật lớn kiêu hãnh ngẩng cao đầu giữa hông, mạnh mẽ và dữ dằn.

Tầm nhìn của Tố Diệp bị anh chặn đó thiêu rụi trong khoảnh khắc. Sợi dây cung trong lòng cô cũng bất giác bị kéo căng. Da thịt trên người cũng căng cứng tới đau nhức.

Không cần nhìn vào mắt anh, chỉ cần khế liếc qua vẻ hung bạo của nó là đủ biết dự vọng của người đàn ông này mãnh liệt cỡ nào.

Một nơi nào đó trong cơ thể chột co rút lại, nhưng rồi cô lập tức cảnh cáo bản thân mình. Tối nay nếu cô không may bị tóm, sợ rằng bài học mà Niên Bách Ngạn dành cho cô sẽ khiến cô sống không bằng chết.

Sự co thắt ở một nơi trong cơ thể, về sinh lý học được gọi là sự gợi tình của người phụ nữ. Nó khác với sự rung động về mặt tâm lý. Trong tâm lý học, cái gọi là rung động chính là tình yêu, còn trong sinh lý nó chỉ có nghĩa là hứng thú tình dục.

Phụ nữ tận sâu trong gốc rễ là một phái khao khát được chinh phục. Họ cần những người đàn ông mạnh mẽ và cao lớn để mang lại cho họ cảm giác an toàn. Đương nhiên, những người đàn ông như thế không đơn thuần chỉ xét về ngoại hình và năng lực. Nếu cả người anh em của người đó cũng được như vậy thì có thể thấy được, phụ nữ sẽ cam tâm tình nguyện chinh phục.

Phụ nữ, xét về bản chất kỳ thực cũng được coi là một loài vật thị giác, không khác gì đàn ông. Chỉ có điều, từ cổ chí kim, người ta đều yêu cầu phụ nữ sống nội hàm và kín đáo, khiến họ dần dần cũng quên đi bản chất của mình.

Trên thực tế đã từng có một cuộc điều tra thế này, làm một bài trắc nghiệm mức độ rung động của một người phụ nữ chỉ trong phương diện tình dục. Cách thức đơn giản nhất là để người đó nhìn thẳng vào thứ đó của người đàn ông. Cuộc điều tra đã cho ra kết quả rằng, khi người phụ nữ nhìn thấy một “thằng bé” và một “thằng lớn” thì mức độ hưng phấn tiết ra trong não bộ cũng khác nhau, mức độ động tình cũng khác nhau. 90% phụ nữ khi nhìn thấy một vật lớn sẽ hoàn toàn bị khuấy phục. Còn lại chưa tới 10% số người thì khi nhìn thấy “đứa nhỏ” vẫn giữ nguyên thái độ kìm chế. Giả thiết rằng, đó là những người thật lòng yêu thương nhau. Số còn lại không tham gia điều tra là những người đồng tính.

Còn Tố Diệp, rõ ràng thuộc về số đông, thuộc về 90% đó.

Không phải cô không biết khi Niên Bách Ngạn đưa anh bạn của mình vào cơ thể cô, ban đầu cô sẽ phải chống đỡ đau đớn đến mức nào. Nhưng tới cuối cùng, cô vẫn mơ mơ màng màng chìm vào cơn say.

Thế nên khi mắt cô bất giác liếc về phía hông anh, cô cảm nhận được rõ ràng có một dòng nước ấm đang tùy ý rong chơi đâu đó.

Cũng vì thế, cô đã tự khinh thường mình một lần.

Cô ghét bản thân, đã biết rõ anh giả tạo như thế nào, vậy mà cơ thể vẫn rung động trước anh.

Bờ môi Niên Bách Ngạn cong lên, nhưng đáy mắt ẩn chứa một sự băng giá.

Anh cất giọng trầm thấp, ngữ khí đùa cợt: “Có phải chưa từng lên giường với tôi đâu, căng thẳng như vậy làm gì? Sao? Giờ diễn kịch với tôi thêm một phút cũng không còn tâm trạng sao?”

Câu nói của anh khiến cô nhần mặt. Cô nghe ra sự chế giễu của anh, thế nên cũng hần học đáp lại.

“Phải! Dù sao cũng lật bài ngửa rồi, tôi cũng không cần phải tiếp tục cùng anh giả vờ giả tác ở trên giường nữa.” Cô tình nguyện nói trái lòng mình như vậy. Nếu lựa chọn tổn thương, cô cũng không muốn làm người phải chịu tổn thương. Cho dù bản thân bây giờ cũng đang là nạn nhân, cô cũng phải giảm thiểu thiệt hại của mình tới mức thấp nhất chứ, phải không!

Độ cong nơi khóe môi Niên Bách Ngạn dần dần tan đi: “Nếu tôi cứ

kiên quyết muốn thì sao?”

“Tôi không có nghĩa vụ phải dâng hiến cơ thể mình cho anh thêm lần nữa!” Tố Diệp dần mạnh từng chữ.

Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại. Trong bóng tối, anh lạnh lùng đến run người.

Anh không nói câu nào mà lập tức ngồi dậy. Cả cơ thể cao lớn nhào về phía cô. Bàn tay anh túm mạnh một cái, kéo cô vào lòng mình.

Tố Diệp vừa kịp kêu lên một tiếng đã bị anh một lần nữa đè xuống dưới người.

Lòng ngực anh dính sát vào lưng cô.

Cô cảm nhận được rõ ràng từng đường nét của thằng nhóc ấy đang đứng thẳng sau lưng mình.

Nó nóng đến bỏng rát.

Áp sát vào da thịt cô.

“Niên Bách Ngạn! Anh khốn nạn!” Cô giơ tay đẩy anh như phát điên.

Nhưng một tay cô đã bị anh giữ chặt.

Cô lại giơ tiếp tay còn lại muốn đánh anh.

Một giây sau, cổ tay đó cũng chẳng khác gì dâng dê cho cọp xơi.

Không còn cách nào khác, cô chỉ còn nước dốc sức ngo ngoạy nửa thân dưới.

Niên Bách Ngạn cũng tạm thời dung túng cô.

Vì mông cô đang vô tình ma sát vào thắt nhóc, làm máu huyết trong người anh càng dâng trào.

Tố Diệp cũng nhận ra điều này, thế là không dám động đây nữa.

“Anh làm vậy có xứng là đàn ông nữa không?” Cô sốt sắng. Hai cổ tay bị một bàn tay anh khóa chặt. Cô mất đi khả năng giãy giụa cơ bản nhất, đến eo cũng bị một tay còn lại của anh ấn chặt.

Niên Bách Ngạn áp người xuống. Bàn tay lớn đi từ eo vòng ra trước ngực cô.

“Có xứng là đàn ông hay không... cô không rõ sao?” Thanh âm của anh rất lạnh. Hơi thở đục ngầu phả vào tai cô nóng rực.

“Lần nào cô cũng sắp ào ạt thành sông rồi. Tố Diệp! Một diễn viên chuyên nghiệp chắc cũng không nhập tâm bằng cô đâu nhỉ?”

Tố Diệp thở dốc. Cả cơ thể cô gần như vụn nát thành sợi dây thừng để né tránh sự đụng chạm của anh.

Nhưng vô ích.

Khi cô nhận ra ngón tay anh đang như con rắn bò trườn vào trong, trong lúc cấp bách, cô buột miệng: “Niên Bách Ngạn! Anh... Anh thích chạm vào một người phụ nữ mà người đàn ông khác đã động vào sao?”

Tay Niên Bách Ngạn chột khựng lại. Cả người anh cũng cứng đờ ra giây lát.

Nhưng bàn tay lớn của anh chợt dùng sức, làm cô đau đớn, kêu lên thành tiếng.

“Cô vừa nói cái gì?” Giọng nói của Niên Bách Ngạn u ám đến kinh hoàng.

Chẳng qua Tố Diệp không còn cách nào khác mới buột miệng nói vậy, mục đích chính là để anh buông tay.

Cô không dám do dự quá lâu. Cô nén đau. Tay cô bị tay anh ghì giữ. Vì bàn tay trước ngực của người đàn ông cũng mạnh hơn, từng khớp xương của cô cũng trắng bệch.

Đã đâm lao thì phải theo lao, cô đành liều mình vậy!

“Niên Bách Ngạn! Lần đầu tiên của tôi vốn dĩ không dành cho anh!” Cô nghiêng rặng nghiêng lợi, nghiêng đầu nhìn anh.

Niên Bách Ngạn buông tay, bật ra một tiếng cười tận sâu trong cổ họng. Bàn tay anh leo lên gương mặt nhỏ của cô, sự lạnh lùng nơi khóe môi đã tan đi ít nhiều.

Rõ ràng là anh không tin, vì anh nói: “Tố Diệp! Cô có biết con người một khi nói dối, tốt nhất là nên thêm dặt lời nói dối trọn vẹn một chút mới được. Thôi để tôi dạy cô đi. Ban nãy chi bằng cô cứ nói với tôi, sau khi ngủ cùng tôi cô còn lên giường với những người đàn ông khác, chưa biết chừng tôi còn tin!”

Tố Diệp hít sâu một hơi, hần học nói: “Tưởng Bản mới là người đàn ông đầu tiên của tôi!”

Lúc này đây, cô chỉ còn cách chơi đòn tâm lý.

Có lẽ Niên Bách Ngạn vô cùng tự tin đối với thân phận là người đầu tiên có được cô, nhưng không thể không thừa nhận, Tưởng Bân chính là cái tên hữu hiệu nhất có thể kích động được Niên Bách Ngạn. Cô biết cách làm này chỉ là túng quá hóa liều, nhưng cô dự đoán rằng, một người đàn ông cao ngạo như anh thì trong chuyện tình dục e là cũng mắc bệnh sạch sẽ.

Làm một người đàn ông kiêu ngạo, không cần biết anh ta có yêu một người con gái hay không, nhưng thứ anh ta chạm vào nhất định phải sạch sẽ. Cho dù là một người đàn ông phong lưu cỡ nào, khi đối mặt với một người đàn bà có kinh nghiệm phong phú trong chuyện giường chiếu thì bao cao su là thứ không thể thiếu.

Loại đàn ông này còn có một điểm chung: Một khi anh ta cảm thấy người phụ nữ đó bẩn thỉu, đến nhìn anh ta cũng không thêm nữa.

Điều Tố Diệp cần làm là để Niên Bách Ngạn cho rằng cô bẩn, là một người đàn bà vốn không xứng để anh cưỡng bức.

Một điểm quan trọng hơn nữa là, anh đã ở trước mặt cô chạm vào một người phụ nữ khác. Một cô gái tao nhã như thế, sao anh vẫn còn chưa vừa lòng? Còn nhất định mang theo mùi hương của một người con gái khác tới hạ nhục cô?

Thế nên cô đã mạnh bạo bổ sung thêm một câu: “Người tôi yêu là Tưởng Bân. Lần đầu tiên của tôi cũng dành cho Tưởng Bân. Niên Bách Ngạn! Tôi và anh chỉ là gặp dịp thì chơi, loại quan hệ này anh cũng muốn sao?”

Cô có thể cảm nhận được rõ ràng cơ bắp đang cứng dần của người đàn ông.

Làn khí xoay tròn trên đỉnh đầu cô dần trở nên giá lạnh, đến nỗi khiến tóc cô dựng đứng lên.

Ngọn lửa giận dữ được đè nén trong đôi mắt Niên Bách Ngạn chột rục cháy. Răng anh cọ vào nhau ken kết. Anh xoay mạnh mặt cô lại, không chút nề tình.

“Tố Diệp! Cô nói lại lần nữa cho tôi nghe!”

Gương mặt Tố Diệp bị anh siết tới tái nhợt. Một câu nói được ép ra từ những kẽ răng của cô: “Ở trên giường, từ trước tới nay tôi đều coi Niên Bách Ngạn anh là Tường Bân!”

Nói tới đây, Tố Diệp nghĩ thể nào anh cũng giận dữ, phũ áo bỏ đi, thậm chí còn vứt cô như vứt một đồng rác rồi quay về Bắc Kinh. Vì chuyện này không liên quan gì đến tình yêu, chỉ liên quan đến lòng tự trọng của người đàn ông.

Tiếc là, cô nghĩ nhầm rồi.

Đổi lại là người đàn ông khác, chắc là anh ta đã làm vậy từ lâu. Nhưng đối phương là Niên Bách Ngạn, những tính toán của cô rõ ràng đã thất bại.

Nhưng có một điểm cô đã đoán đúng.

Niên Bách Ngạn giận rồi.

Bàn tay anh bất ngờ dùng sức, suýt nữa thì bẻ rời cánh tay cô ra. Ngay sau đó, hai cổ tay cô bị ép chặt lên đỉnh đầu, cả cơ thể bị đè nặng.

Ngữ khí của anh làm người ta run sợ: “Tố Diệp! Tôi thấy cô đúng là

chán sống rồi!”

Dứt lời, một cánh tay chắc khỏe của anh vòng qua bụng cô, nâng cao eo cô lên.

Tố Diệp hoảng sợ. Cô không nghĩ rằng anh vẫn còn tiếp tục.

“Không! Niên Bách Ngạn, anh không thể!” Tố Diệp cảm thấy từng thớ thịt trên người anh đều đang cắn phần. Sức lực giữ lấy cô lớn đến khó tin, gần như đã làm cô bị thương.

Không hiểu sao, cô bỗng mở hai mắt, dường như nhìn thấy có một bàn tay nhào về phía mình, bên tai vang lên tiếng cười ghê tởm của gã đàn ông nào đó.

Nhưng vang bên tai rõ ràng là tiếng thở giận dữ của Niên Bách Ngạn cơ mà.

Nỗi khiếp sợ sâu sắc cứ thế không hẹn mà gặp.

Cô bắt đầu gào thét, điên cuồng hét lên. Cô giãy giụa, chửi mắng. Cô không còn phân biệt được mình đang muốn thoát khỏi bàn tay ấy hay người đàn ông trên người mình.

Thế nhưng, Niên Bách Ngạn càng không thể kiềm chế được cơn giận với phản ứng đó của cô.

Anh nâng eo cô cao hẳn lên.

Mông cô chỉ biết bất lực hướng về phía anh.

Niên Bách Ngạn cắn răng, bờ môi trắng tắp, sắc lẹm, đôi mắt giá lạnh gần như có thể đóng băng đối phương.

Cánh tay đang vòng qua eo cô của anh kéo một cái về phía sau.

Và hông của anh cũng bổ mạnh về phía trước.

Cứ như vậy, dường như anh không hề cho cô bất kỳ cơ hội nào để thở đã xông thẳng vào trong người cô.

Tổ Diệp điên cuồng thét gào trong đau đớn.

Niên Bách Ngạn giờ tay bóp chặt cổ cô, để tiếng thét của cô hóa thành những tiếng nức nở vô lực.

Tay anh như một chiếc kìm kẹp chặt cổ tay cô. Cô chỉ cảm thấy khớp xương ở hai cổ tay đau muốn chết.

Vì cơ thể cô khô khan.

Nên anh vẫn còn một phần lớn ở bên ngoài.

Thế nhưng cảm giác căng phồng, đau nhức đã đủ khiến cô muốn chết không được, muốn sống chẳng xong.

Bình thường lúc cô động tình nhất là sẽ bắt đầu khẽ cầu xin anh từ từ một chút, nhẹ nhàng một chút.

Cô đã sớm quen với sự dịu dàng từ đầu chí cuối của anh.

Quen với việc cảm nhận sự to lớn và tràn đầy của anh tiến vào chậm rãi và kiên định.

Rồi sau đó, đợi cho cô hoàn toàn thích ứng, anh mới giống như con ngựa hoang thoát khỏi dây cương.

Nhưng hôm nay Niên Bách Ngạn hoàn toàn đối xử với cô bằng hành vi dã man nhất.

Bình thường cô đã có phần khó khăn, huống hồ là bây giờ?

Nước mắt cô bất chợt rơi tí tách, dòng lệ như không thể cách nào khống chế nổi.

Nguyên nhân để Niên Bách Ngạn không làm một lần cho xong là anh phải cho cô biết, thế nào là đau đớn.

Anh một lần nữa thít chặt eo cô.

Một tay anh buông cổ tay cô ra, cả hai tay đồng thời kẹp ở eo cô.

Rồi lại dùng lực đẩy.

Anh đưa toàn bộ bản thân vào trong người cô.

Thậm chí mức độ còn sâu hơn mọi khi.

Tổ Diệp đau đớn, liều mạng kêu lên một tiếng, từng giọt nước mắt không từng tuôn rơi.

Cô bàng hoàng cảm nhận được Niên Bách Ngạn đã bước tới một nơi anh chưa từng tới. Đau khổ cũng theo đó ùa về.

Niên Bách Ngạn chỉ cúi đầu, xoay mặt cô lại, hôn mạnh bạo lên môi cô, chặn đứng tất cả mọi tiếng thét gào.

Dưới thân, còn chưa cho cô thời gian hoàn toàn thích ứng, anh đã bắt đầu vận động gấp gáp với biên độ lớn.

Mỗi một lần lại như đâm sâu vào trái tim cô.

Anh dâng lên hạ xuống, lần nào cũng đưa tới tận nơi sâu nhất.

Chưa được mấy lượt, hai chân Tố Diệp đã bắt đầu run rẩy.

Cảm giác đau đớn tại nơi sâu hút chẳng mấy chốc đã kèm theo sự chua xót quen thuộc.

Cơ thể cô đang bị giày vò như nước lửa gặp nhau.

Mái tóc dài đang đưa theo từng lần tấn công của anh.

Như một cây lau bị gió mưa quật ngã, gần như nhổ tung gốc rễ, rồi đánh cho tan nát.

Bàn tay Niên Bách Ngạn nồng cuồng tàn sát khắp cơ thể cô.

Cơ thể trắng trẻo của cô giờ chỉ chít những vết ửng hồng.

Anh giơ tay vén tóc cô lên, vòng một vòng sau đó túm lên. Đầu Tố Diệp bị anh nhấc lên cao từ phía sau, như một con ngựa đã được lắp yên, còn Niên Bách Ngạn trở thành người cưỡi ngựa.

Bên tai cô chỉ còn những thanh âm khàn đục, nặng nề của người đàn ông. Hơi thở của anh hòa cùng với không khí lạnh thấm mùi gỗ mộc cùng len vào hô hấp của cô.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi, chế nhạo bên tai cô: “Đồ đàn bà này! Tưởng Bân đã từng tới đây chưa hả?”

Trong lúc nói, anh ngừng lại giây lát.

Đây là lần đầu tiên anh dùng từ ngữ hạ nhục này để gọi cô. Mỗi lần tình cảm, anh đều nhẹ nhàng cọ sát vành tai cô, kiềm chế sức mạnh của mình, nhưng vì dục vọng khó nhằn nhện anh lại mở miệng cắn khế vào tai cô, rồi gọi tên cô: Diệp Diệp...

Cô không biết lời của anh ám chỉ điều gì, nhưng xưng hô đó đã đủ khiến cô muốn chết.

Nhưng khi anh nói xong, cô cảm giác anh đã dừng lại.

Vật nóng bỏng trong cơ thể chạm tới nơi sâu nhất của cô.

Lần này, mặt cô càng trắng bệch hơn. Ngay sau đó cô nhận ra dường như anh đã nhắm chuẩn vào một điểm nào đó rồi húc mạnh vào.

Cái lỗ ấy cuối cùng đã bị anh một lần nữa công chiếm, thẳng nhóc cứ thế tiến thẳng vào trong.

Cảm giác đau nhức một lần ập xuống đầu Tố Diệp, vừa đau lại vừa khao khát.

Cô biết anh đang đi vào đâu.

Anh cũng đã có lần yêu cầu. Anh nói lần nào anh cũng phải đè nén bản thân không đi hẳn vào trong, vì anh lo cô chịu không nổi. Ban đầu cô chẳng hiểu, rõ ràng anh đã vào trong rồi còn yêu cầu gì nữa.

Sau này cùng với những kinh nghiệm giường chiếu mỗi ngày một phong phú hơn, cuối cùng cô cũng hiểu ra suy nghĩ của anh. Đó là một lần nhiệt tình hết sức, cô bị anh chọc chịu không nổi nữa, bèn không nhẹn được chủ động dâng hiến bản thân.

Kết quả trong giây lát anh xông toàn bộ vào. Cô đau đến nổi da đầu cũng sắp bung ra. Niên Bách Ngạn bèn cười cô là yêu tinh, sau đó nhẹ nhàng đi ra một chút. Anh nói với cô, lần nào anh cũng phải đợi cho cô hoàn toàn thích ứng mới dần dần tiến sâu, nhưng chưa bao giờ anh thật sự bậy cánh cửa sâu nhất ấy của cô ra.

Tố Diệp biết, thứ anh chỉ là tử cung.

Anh đã từng yêu cầu, đồ dành cô rằng rất dễ chịu. Quan trọng hơn là, con cháu của anh không cần lặn lội đường xá xa xôi vẫn có thể ra hoa kết quả. Cô nghe là đã thấy sợ, lắc đầu nói không được.

Nhưng hôm nay, cô đã một lần nữa được nếm trải đau thương.

Đó là nỗi đau xuyên tim giống như lần đầu tiên anh mở rộng cơ thể của cô.

Ánh nắng rực rỡ, dường như vạn vật trong đất trời đều nhuộm một màu vàng óng.

Khi hải âu chao nghiêng trên mặt biển, cũng thấm đẫm sắc màu chói mắt ấy. Những sinh linh lúc nào cũng dám đùa nghịch cùng sóng biển ấy luôn luôn tự do hơn con người.

Khi tỉnh dậy khỏi giường Tố Diệp đã mơ hồ nghe thấy tiếng chim hải âu. Những thanh âm ấy đã thay thế tiếng chuông đồng hồ báo thức gọi cô thức giấc. Sau đó ngày nào cô cũng đứng một lúc ngoài ban công, yên lặng đếm những con hải âu bay ngang qua.

Nhưng hôm nay Tố Diệp không ra ngoài ban công đếm hải âu.

Lúc tỉnh lại, cô cảm thấy đến cả mở mắt ra cũng tốn không ít sức lực.

Cô còn nhớ một lần mình tới Thái Lan chơi. Khi trò chuyện với một người bạn bản địa, họ có nhắc tới thuật giáng đầu. Tố Diệp không theo tín ngưỡng tôn giáo nào, đương nhiên cũng không tin những chuyện này, nhưng vì tò mò nên cô cũng nghe đôi chút. Dẫu sao thì đây cũng là một hình thức thể hiện nét văn hóa của người bản địa.

Người bạn đó nhắc tới một trong những loại thuật giáng đầu, tên là gì thì cô cũng không còn nhớ nữa, chỉ nhớ nó có liên quan tới việc sống lại, rằng nối đoạn đầu của người bị đứt vào lại cơ thể thì người chết có thể sống lại. Sau đó đã từng có một người, vợ của anh ta và ba người bạn thân cùng đi du lịch và gặp chuyện bất trắc qua đời. Anh ta muốn người vợ đã chết của mình sống lại, nhưng anh ta lại mê đắm cơ thể ba người bạn của vợ mình. Thế nên anh ta đã lấy những bộ phận mà anh ta cho là tốt nhất của những người nữ đã chết ra, ghép lại thành một cơ thể, sau đó nối đầu của vợ mình vào để tiến hành sống lại.

Người vợ sống lại, nhưng dần dần lại cảm thấy cánh tay không phải của mình, chân không phải của mình, đến cả thể xác cũng không thuộc về mình. Cuối cùng khi chị vợ biết cánh tay, chân và thân người mình là của ba người tốt thì chị ta đã hoàn toàn phát điên.

Tố Diệp cảm thấy, mình giống như người đã bị Niên Bách Ngạn nối ghép.

Tối qua, Niên Bách Ngạn giống như phát tiết và trừng phạt hơn.

Cơ thể cô gần như bị anh vò nát.

Cô chưa bao giờ được nhìn thấy gương mặt tàn ác, máu lạnh của Niên Bách Ngạn. Từ trước tới nay, anh luôn bình tĩnh đến nỗi khiến người ta cảm tức. Nhưng tối qua, cơ thể anh đã nỗ lực cho cô hiểu

“chán sống” mà anh nói nghĩa là gì.

Tứ chi như rời khỏi cơ thể. Mà tối qua, hồn phách cô cũng bay ra khỏi cơ thể theo từng lần công kích cuồng dã của anh. Cô bây giờ đến bước xuống giường, hai chân cũng run rẩy.

Cả người cô đều đau nhức.

Môi cũng bị anh cắn đau.

Cổ cũng bị anh bóp đau.

Hai cánh tay vì bị bàn tay như chiếc kìm của anh khóa chặt, các khớp xương cũng kêu đau răng rắc.

Nhất là ngực cô.

Bên trên có dấu hôn và những vết cào tùy ý của anh tạo thành.

Hai đóa hoa yêu kiều bị anh vằn vò chạm nhẹ cũng đau.

Mà nửa thân dưới thì đã không còn thuộc về cô nữa.

Hai chân dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể gãy rời khỏi xương hông, đến đứng thẳng cũng cần phải chống tay vào tường.

Tay chân cô như bị bàn là ủi qua, đau đến bỏng rát.

Cô chẳng còn nhớ tối qua mình đã chảy bao nhiêu nước mắt vì đau đớn, nhưng vẫn còn nhớ khi anh ngược đãi cơ thể mình, cô đã gào thét, cô đã rên lên trong đau khổ, cuối cùng cả cổ họng cũng khản đặc.

Thế nên sáng hôm sau tỉnh dậy Tố Diệp mới cảm thấy, Niên Bách Ngạn nhất định đã tháo cô thành nhiều mảnh rồi, sau đó mới lắp nối lại. Nếu không tại sao cô lại cảm thấy chỗ nào trên người cũng không nghe theo sự sai bảo của mình?

Cuối cùng khi Tố Diệp không chịu nổi cơn đói thì cũng đã tới chiều.

Cô chống tay lên tường, cố gắng đi ra khỏi phòng ngủ. Thế nhưng cô chẳng thấy bóng dáng chị Trần đâu, còn cả những nhân viên quét dọn giờ này đáng nhẽ phải ở trên đảo.

Trong biệt thự cực kỳ yên tĩnh.

Đến nỗi gần như không có con người.

Nhưng được trang trí vô cùng bắt mắt.

Những dải đèn màu lấp lánh như sao được rải khắp sân. Đến cả phòng khách cũng ngập tràn màu đỏ tươi. Mỗi một góc ngách cũng đều thấp thoáng ánh đèn nhấp nháy, như những vì sao rơi xuống từ dải Ngân hà.

Vô cùng náo nhiệt.

Nhưng đó là khung cảnh.

Cả một biệt thự rộng lớn như vậy trở nên cực kỳ quái lạ.

Ít nhất thì Tố Diệp cho là như vậy.

Cô không nhìn thấy bóng bất kỳ người nào.

Ví dụ như chị Trần.

Bình thường giờ này, chị Trần đã phải tới phòng ngủ gọi cô xuống ăn cơm từ lâu rồi.

Hay như đầu bếp.

Bình thường giờ này, đầu bếp cũng đã ở trong phòng ăn, chờ đợi câu trả lời xem cô có hài lòng không.

Cả như bác sỹ.

Bình thường giờ này, bác sỹ cũng sẽ tới một chuyện làm một loạt các kiểm tra cho cô.

Tố Diệp vẫn luôn rất chán ghét các loại kiểm tra, cũng ghét cả bác sỹ. Vì cô cảm thấy Niên Bách Ngạn làm nhiều việc như vậy chẳng qua là muốn kiểm chứng khi nào tình trạng sức khỏe của cô cho phép để không ngừng dày dọa cô, để cô sống không bằng chết.

Thế mà hôm nay, vị bác sỹ đáng ghét đó cũng chẳng thấy mặt mũi đâu.

Người trong căn biệt thự này vốn đã ít ỏi, giờ này, Tố Diệp bỗng nhiên cảm thấy hình như chỉ còn một mình cô?

Đến cả Niên Bách Ngạn tối qua như một ác ma suýt nữa lấy mạng qua cũng mất tăm.

Tố Diệp nhất thời vội vàng đi xuống nhà.

Nhưng vì cơ thể không khỏe, cơn đau ập tới, hai chân cô chột mềm nhũn ra. Cô bước hụt, ngã xuống đất khi chỉ còn mấy bậc cầu thang.

Cô kêu đau.

Đầu gối đập lên mặt sàn bằng đá hoa màu đen, nhói buốt.

Cũng may không rơi tự do từ trên cao xuống, nếu không chắc chắn là tàn phế.

Hai cánh tay cô cũng dính luôn lên mặt đất. Sàn nhà sáng loáng phản chiếu gương mặt nhợt nhạt của cô.

Mái tóc dài của cô rối bù, che đi đôi mắt.

Cô cảm thấy mình chưa bao giờ thê thảm như lúc này.

Đang cố bám lên tay vịn cầu thang để đứng dậy, thì tiếng bước chân nam giới vang lên.

Ngay sau đó, bàn chân và đôi chân thẳng tắp của người đàn ông xuất hiện.

Cô cố gắng ngước lên.

Nhìn thẳng vào ánh mắt u ám bất định đó của Niên Bách Ngạn.

Anh đứng đó, không đỡ cô lên ngay mà nhìn cô từ trên xuống.

Như một quân vương ngạo mạn đang yên lặng nhìn một chú hề thảm hại như cô.

Tố Diệp biết, anh chỉ muốn cô cúi đầu, muốn nhìn thấy cô bò từng bước một tới trước mặt anh như một tên nô lệ, rồi nhận sai với anh, hối lỗi rằng mình vô sỉ thế nào, bỏ ổi ra sao.

Nhưng sự vô sỉ, sự bỉ ổi của cô chẳng qua chỉ để bảo vệ lòng tự trọng đã hèn kém đến mức không thể hèn kém hơn của mình.

Còn anh thì sao?

Anh bỉ ổi tới mức diễn bao nhiêu màn kịch giả tình giả nghĩa trước mặt cô, bỉ ổi tới mức giận dữ nhốt cô ở đây, thậm chí còn bỉ ổi tới mức khiến cho tất cả mọi người trên đảo nghĩ rằng cô là một bệnh nhân tâm thần.

Nói cho cùng, rốt cuộc ai bỉ ổi hơn ai đây?

Tố Diệp không nhìn anh nữa.

Cô thông minh lựa chọn cách lặng lẽ né tránh ánh mắt anh, mục đích là mình bớt khổ sở.

Nếu còn tiếp tục độ mắt với anh, không chừng cô phải chửi anh một trận mới hả dạ.

Nhưng người đàn ông đã bạo hành cô, có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai.

Chỉ cần chọc giận anh, bất kỳ lúc nào anh cũng có thể khiến cô sống dở chết dở.

Tố Diệp vẫn chưa ngu ngốc tới mức tự diệt mình.

Cô sẽ không cầu xin anh giúp đỡ, cũng chẳng mong anh giơ tay ra đỡ mình.

Nếu anh là đại họa cô không tránh khỏi, vậy thì, cô cứ cố gắng tâng lờ anh đi là được chứ gì?

Nhưng một giây sau, Tố Diệp cảm thấy mình như một con gà con bị anh nhắc lên. Cô đau đớn nhãn mặt mãi, cắn chặt môi dưới.

Niên Bách Ngạn nhìn xuống, ánh mắt vô tình dừng lại nơi cổ áo cô.

Vì anh cao hơn cô, nên khoảng đầy đặn trước ngực cô anh cũng có thể thu hết vào trong tầm mắt.

Là những vết tích đậm nhạt khác nhau, có vết tím bầm, có vết cào, có vết cắn, có dấu hôn...

Sắc màu trong đáy mắt Niên Bách Ngạn đậm hơn đôi chút. Anh nhìn Tố Diệp. Cả người cô yếu ớt hết như một con thỏ, cảm nhận kỹ một chút sẽ dễ dàng nhận ra toàn thân cô đang run rẩy.

Từng cơn run khe khẽ, nhỏ nhặt, có lẽ vì không thể khống chế.

Mái tóc dài đen nhánh hơi rối. Có một sợi rơi vào trong ngực cô. Hoàn toàn xúng đôi với làn da trắng chỉ chít những vết tích tình ái trên ngực cô. Đen càng thêm đen, trắng càng thêm trắng.

Yết hầu của Niên Bách Ngạn trượt lên trượt xuống một chút. Anh hơi nheo mắt lại. Một Tố Diệp như vậy, một Tố Diệp yếu ớt chỉ có thể dựa vào anh, lại khiến anh nổi lên một suy nghĩ nông nổi muốn được giày vò cô.

Người con gái như vậy, định sẵn sẽ khiến đàn ông hồn xiêu phách lạc.

Khi yêu sâu đậm anh chỉ muốn được ngày đêm triền miên bên cô, giống như anh muốn dốc hết sức mình, mang tất cả những yêu thương của mình ra mà vẫn cảm thấy không đủ.

Còn khi cảm hận, anh vẫn chìm đắm trong mùi hương và cơ thể chặt chẽ của cô. Anh chán ghét những gì mình đã nhọc công vì cô, những gì mình đã hy sinh cho cô. Những mỗi lần nhìn thấy cô, anh lại bị hấp dẫn không thể kìm chế.

Niên Bách Ngạn chưa bao giờ được tiếp xúc với tình yêu đích thực, chưa bao giờ dốc lòng, chân thành yêu một người con gái nào. Anh cũng chưa từng nghĩ bản thân mình một ngày nào đó, một tối nào đó lại gặp Tố Diệp, gặp được người con gái khiến anh ngày đêm nhung nhớ.

Người ta hay nói tình yêu sâu sắc thật sự là biết buông tay, là biết chúc phúc.

Có lẽ, anh chưa yêu sâu sắc, vì tình yêu của anh đã pha trộn cả hận thù. Thế nên, anh không thể để cô đi. Cho dù là xuống địa ngục, anh cũng sẽ kéo cô cùng chết.

Tố Diệp đau đớn vì bị anh túm, cánh tay cô sắp bị anh véo đứt.

Cô ngẩng đầu, nén đau nói một câu: “Niên Bách Ngạn! Nếu anh thật sự muốn tôi chết, thì cũng để tôi ăn no rồi chết một thể.”

Thèm thường đồ ăn là bản tính của con người, huống hồ giờ cô thật sự đang đói cồn cào.

Cô không có nghị lực làm một kẻ tu hành, chỉ uống nước không ăn cơm vẫn có thể nhàn tản sinh sống.

Niên Bách Ngạn buông cô ra.

Tố Diệp quay người, bước chậm rãi tới phòng ăn.

Trong phòng ăn vẫn chẳng thấy bóng dáng chị Trần đầu, cũng không thấy đầu bếp.

Thế mà trên bàn lại đầy đủ các món ăn tươi ngon.

Có những món cô thường xuyên ăn, có những món sở trường cô thích nhất, có cả những món cô chẳng thể gọi tên.

Bữa ăn chủ yếu là các món Trung Quốc, trong đó đa phần là các món ăn cung đình.

Tuy rằng thức ăn được bày đặt không mấy chuyên nghiệp, nhưng chỉ cần ngửi mùi và nhìn qua là biết chắc chắn là tuyệt ngon.

Trong thùng đá là rượu vang loại hiếm. Còn điểm xuyết trên chiếc bàn đen là những bông hoa súng tím nở rộ. Độ nở cánh hoa của từng bông giống nhau như đúc. Màu tím huyền bí kết hợp với màu đen trầm ổn, khiêm tốn trông lại đẹp đến rung động lòng người.

Tổ Diệp ngơ ngàng, dờ dãi đứng trước bàn ăn.

Sau lưng là tiếng bước chân của Niên Bách Ngạn.

Anh lại gần cô, vòng tay từ phía sau ôm lấy cô.

Trái tim Tổ Diệp cũng theo đó run lên một nhịp, cả người cô cứng đờ.

Niên Bách Ngạn cúi đầu xuống, bờ môi nhẹ nhàng đặt lên trán cô. Anh hít sâu mùi hương mái tóc cô, thanh âm trầm ấm gợi cảm, lay động con tim.

“Có lúc tôi luôn nghĩ không biết tôi và em đón Tết sẽ như thế nào. Tổ

Diệp! Nhờ có em, tết năm nay đúng là khó quên.”

Tết ư?

Đầu óc Tố Diệp chợt trống rỗng.

Hôm nay đã là Tết rồi sao?

Đang mài nhĩ, bàn tay đặt nơi eo cô chợt rút về. Giọng nói bình thản như nước anh lại vang lên: “Ăn cơm thôi!”

Anh lật mặt nhanh hơn lật sách, vẻ lãnh đạm khác hoàn toàn vừa nãy.

Tố Diệp rùng mình. Lúc này cô mới phát hiện ra khi nói chuyện ánh mắt anh chưa khi nào ấm áp. Đôi mắt anh luôn bọc một lớp sương lạnh. Anh cứ thế ngồi xuống đối diện cô. Khi nhìn về phía cô, anh nghiêm nghị khiến người ta không dám càn rỡ.

Quyển 9 - Chương 432: Đêm giao thừa

Bữa cơm gia đình ngày Tết như thế nào nhỉ?

Trong ký ức hồi nhỏ của Tố Diệp, Tết là ngày người người nhà nhà treo đèn lồng, đốt pháo dây, lũ trẻ ôm một bọc kẹo trong tay, chạy xuyên qua phố lớn đường nhỏ, vui chơi nô đùa. Sau đó cả gia đình sẽ cùng nhau gói bánh chèo, cùng ăn bữa cơm đoàn viên trong tiếng nói tiếng cười.

Dịp tết náo nhiệt nhất của cô là lần đón Tết cùng gia đình cậu mợ. Lúc đó cô còn hơi sợ tiếng pháo ồn ã. Tố Khải lúc đó còn bé tý đã như một cậu trai trưởng thành đứng chắn trước mặt cô và nói: Chị! Chị đừng sợ! Có em bảo vệ cho chị rồi!

Bây giờ nó đã trở thành cảnh sát ma túy, bảo vệ cho sự an toàn của người dân trong cả nước, chắc là nó không thể ngờ được người chị mà từ nhỏ nó đã muốn bảo vệ giờ đang bị giam cầm trên đảo hoang, đón một cái tết lạnh lẽo cô độc đâu nhỉ.

Nhìn bề ngoài thì ngày Tết của cô và Niên Bách Ngạn chắc chắn là một bữa cơm thịnh soạn.

Nhưng... không khí thì lại vô cùng bí bách.

Tố Diệp cúi đầu, nắm chặt đôi đũa, lặng lẽ ăn cơm. Niên Bách Ngạn ngồi đối diện cô cũng bắt đầu động đũa. Anh không nói một câu, giữ nguyên sự yên lặng mỗi lần ăn cơm.

Công bằng xem xét thì thức ăn nấu rất ngon.

Nhưng Tố Diệp không biết mấy món này do ai làm. Rõ ràng là đầu bếp không có ở đây, đến chị Trần cũng mất dạng, có lẽ là đã được đưa về nhà đón năm mới rồi. Thế tức là, mấy món này đều do Niên Bách Ngạn làm?

Cô không dám khẳng định, nhưng khi ăn tới miếng cá hấp thì đã có thể chắc chắn cho sự nghi hoặc trong lòng.

Niên Bách Ngạn đã từng đích thân xuống bếp làm cá. Anh làm cá rất thanh đạm, cố gắng hết sức có thể để nguyên vị tươi ngon của thịt cá. Hơn nữa anh cũng nêm rất ít gia vị, gần như không cho mắm.

Lúc đó khi ăn, Tố Diệp đã biết ngay cách làm này của anh là vì thường xuyên sinh sống ở nước ngoài. Rất nhiều người ngoại quốc khi ăn cá ở nước mình về cơ bản đều ăn thịt cá tươi, rất ít khi phối thêm các loại gia vị nặng. Thế nên một người sống ở nước ngoài một thời gian dài tự nhiên cũng sẽ hình thành nên thói quen ăn hương vị tươi nhất của cá.

Nhưng Tố Diệp từ đầu tới cuối vẫn không quen được. Cô thích ăn ngọt, thế là bèn đề nghị Niên Bách Ngạn khi hấp cá cho thêm vào một ít đường. Tuy rằng Niên Bách Ngạn nói làm vậy sẽ phá vỡ sự tươi ngon của cá, nhưng anh vẫn nấu theo khẩu vị của cô. Thế nên từ đó về sau, mỗi lần ăn món cá hấp của Niên Bách Ngạn, Tố Diệp đều được ăn ngọt hơn một chút.

Hôm nay, lúc cho miếng cá lên miệng, khi vị ngọt tan ra trong miệng, cô đã bắt đầu chắc chắn những món này có lẽ do Niên Bách Ngạn làm.

Hà có gì phải làm vậy chứ?

Hít sâu một hơi, cô vẫn cúi gằm, không nhìn lên biểu cảm của Niên Bách Ngạn. Cô chỉ cảm thấy đối diện rất yên tĩnh, cứ như cô đang ăn cơm với không khí vậy.

Chẳng mấy chốc, trong bát đã có thêm một miếng thịt bụng cá.

Đũa Tố Diệp chột khựng lại, nhìn chăm chăm miếng thịt bụng cá một lúc lâu.

Cô còn nhớ Niên Bách Ngạn từng nói: Những người đàn ông tốt luôn gấp cho người con gái mình yêu nhất thịt bụng cá.

Từ ngày hôm đó, mỗi lần cô ăn cá, Niên Bách Ngạn đều gấp ngay vào bát cô thịt bụng cá. Dần dần, đây dường như đã trở thành một thói quen.

Cô ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn.

Anh không nhìn cô. Từng đường nét trên gương mặt thâm sâu không một chút ôn hòa, giống như miếng cá vừa rồi không phải do anh gấp vậy.

“Thả tôi ra đi!” Cuối cùng Tố Diệp cũng nhịn được, phải lên tiếng.

Năm mới vốn dĩ là một dịp để gia đình đoàn tụ. Cho dù anh không nghĩ cho cô thì cũng phải nghĩ tới Niên Bách Tiêu chứ? Hôm nay anh ở đây, vậy Niên Bách Tiêu phải làm sao?

Niên Bách Ngạn chỉ hơi ngược lên liếc cô đôi chút, gấp một con bẹ bẹ, rồi lãnh đạm nói: “Đừng nằm mơ nữa!”

Anh gấp bẹ bẹ lên nhưng không ăn ngay, mà lột vỏ ra một cách

thuần thực, sau đó bỏ đầu bỏ đuôi, giữ lại phần thịt tươi non nhất, đặt vào trong bát Tố Diệp rồi bổ sung thêm một câu: “Ngày tháng sau này còn dài lắm. Thả em đi nhanh như vậy, cuộc sống chẳng còn gì thú vị. Vì giày vò người khác cũng là một niềm vui.”

“Anh...” Tố Diệp tức đến nghiêng răng kèn kẹt.

Niên Bách Ngạn thấy cô sắp siết gãy đôi đũa tới nơi, bèn hừ lạnh: “Tốt nhất em nhớ kỹ cho tôi, bây giờ em không có tư cách cò kè mặc cả với tôi.”

Tố Diệp tức đến run bần bật: “Niên Bách Ngạn! Hôm nay là năm mới, tôi cũng phải được gọi điện về nhà cho người thân chứ!”

“Yên tâm! Rồi tôi sẽ cho em gọi điện thoại. Nhưng, tôi phải đưa em tới một nơi trước đã.” Niên Bách Ngạn nói như đùa như thật.

Tố Diệp nhìn anh đầy cảnh giác, một lúc lâu sau mới hỏi: “Nơi nào?”

Cô sợ sẽ phải tới một nơi còn hoang vu hơn, tới lúc đó không biết còn phải đợi tới năm nào tháng nào.

Niên Bách Ngạn nhìn thấu sự cảnh giác của cô, hờ hững nói: “Cứ ăn cơm đi đã!”

Tố Diệp vẫn cảm thấy không yên tâm.

Khi Tố Khải và Khaki đi vào trong một phòng hát, tiếng nhạc ồn ào, chát chúa.

Trong phòng đã có hai người khác. Phía sau đều có vệ sỹ mang theo súng. Từ dáng người cao to và cơ bắp cuồn cuộn, có thể thấy chúng đều biết võ.

Khaki vừa bước vào phòng hát là lập tức nhiệt tình chào hỏi hai người kia.

Ánh mắt Tố Khải nhanh chóng lướt nhanh một lượt khắp căn phòng.

Cứ như vậy, tình hình trong phòng anh cũng đã nắm được đại khái.

Cũng chính vào lúc này, anh nhìn thấy có một người đàn ông bị trói gô, ngồi trong góc nhà.

Ông ta cúi gằm, đã bị đánh đập tới mức chỉ còn thoi thóp hơi tàn.

Tố Khải không nhìn rõ hình dáng của người đó, lại thấy trong phòng có không ít vệ sỹ theo dõi nên cũng không dám nhìn lâu.

Khaki kéo Tố Khải lại, giới thiệu với mọi người. Tố Khải cũng mới biết, hai người tới sớm hơn đó chính là Sát và Độc. Trước đây ở sở cảnh sát, anh từng được nhìn ảnh chụp nghiêng của họ, thế nên có chút ấn tượng.

Hai người này cũng xuất quỷ nhập thần hết như Samele. Ngoại trừ Mị thường xuyên lộ diện ra ngoài, thì phía cảnh sát rất khó có được ảnh chính diện của hai người họ.

Sát, giống y như lời đồn đại, là một người đàn ông trung niên, mặt mũi xấu ma chê quỷ hờn. Thậm chí có thể nói nếu ông ta đi trên phố lớn có thể sẽ trở thành một người tầm thường, hoàn toàn không có một giá trị tồn tại nào.

Đôi mắt nhỏ tí như hạt đậu xanh. Sống mũi cũng bị những thớ thịt béo núc trên gương mặt ép lại thành một cơ quan mang tính tượng trưng. Nói rằng ông ta là Sát, người thường chẳng mấy ai tin.

Nhưng Tố Khải thì tin.

Người này tuy rằng tướng mạo tầm thường, nhưng sát khí và ác ý toát ra từ đôi mắt thì không thể xem nhẹ.

Nhưng Độc thì khác hoàn toàn.

Tố Khải không ngờ người đàn ông trước mặt mình lại trẻ như vậy. Trông anh ta chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi, ăn mặc vô cùng cầu kỳ, đeo một chiếc kính gọng vàng. Vừa nhìn đã biết ngay là một người đàn ông ôn tồn, nho nhã, chỉ cái nhìn đầu tiên đã khiến phái nữ có cảm tình.

Chỉ có điều, ánh mắt hai người này nhìn Tố Khải thì không mấy thiện cảm, nhất là Sát. Đôi mắt như hạt đậu xanh đỏ dường như đang cố gắng ép một tia sáng ra ngoài để quan sát anh. Đây là tín hiệu kinh điển khi ai đó bài xích một kẻ ngoại lai.

Độc trông lại có vẻ rất cởi mở. Anh ta cười, đánh giá anh từ trên xuống dưới rồi nói với Khaki: “Cậu ta chính là người đã liều mạng cứu em?”

Khaki bước lên, thân mật khoác tay Tố Khải, dáng vẻ nũng nịu, dựa dẫm, chỉ cười không nói.

Độc đã hiểu ra, bèn cười với Tố Khải: “Cậu thích Khaki?”

Tố Khải nhìn thẳng vào đôi mắt kiểm tra của anh ta, ung dung, bình thản: “Nếu không tôi cứu cô ấy làm gì?”

Khaki nghe xong bỗng đỏ bừng mặt, ánh mắt lại càng dịu dàng, ngọt ngào.

Độc hơi nheo mắt lại, như cười như không.

Ngược lại, gương mặt của Sát vẫn không có một nụ cười nào. Ông ta nói một câu đầy âm u: “Khaki! Anh cảnh cáo cô, đừng có tự chuốc phiền phức vào mình!”

Khaki lờm Sát một cái: “Anh đừng nhiều lời như vậy! Chẳng phải nói hôm nay giao dịch sao? Sao vẫn còn nhàn hạ ngồi đây thế này?”

Độc nhún vai: “Giao dịch hôm nay đã hủy.”

Khaki sửng người: “Tại sao vậy?”

Độc hất cằm về phía Sát. Khaki nhìn sang Sát.

Rõ ràng Sát chính là đại ca trong số họ, là người đưa ra quyết định. Ông ta ngồi trên sofa, châm một điếu xì gà rồi nhả ra.

Nhưng ánh mắt thì vẫn không rời khỏi người Tố Khải.

Tố Khải không ngờ cuộc giao dịch này lại bị hủy bỏ. Thấy Sát nhìn mình chằm chằm, anh cũng nhìn lại, bình tĩnh và điềm đạm.

Sát đứng dậy, từ từ bước tới trước mặt Tố Khải.

Ông ta lại rít một hơi xì gà, rồi nhả khói vào mặt Tố Khải.

Tố Khải không nhú mày lấy một cái, ngay cả tránh cũng không tránh.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Khaki sốt ruột. Lại thấy Sát cứ quan sát Tố Khải mãi, trong lòng cô ta cũng cảm thấy không an tâm.

Sát nhìn Tố Khải không chớp mắt, dần mạnh từng từ: “Trong nội bộ của chúng ta có gián điệp, có một thằng cóm đã trà trộn vào đây!”

“Sao cơ?” Khaki kinh hãi.

Về đêm, hệ thống pháo hoa đã được lắp đặt tại biệt thự trên đảo đã được khởi động. Cả hòn đảo được bao trùm trong cảnh pháo hoa nổ rục rĩ. Từng tia sáng bảy sắc cầu vồng xuyên lên trời đêm, đến cả các vì sao cũng bớt sáng hơn.

Tầng tầng lớp lớp pháo hoa khi nổ tung trên mặt biển đẹp như một cảnh tiên.

Đó là một màn pháo hoa đêm giao thừa vô cùng long trọng, nhưng mất đi niềm vui được tận tay châm pháo.

Nhưng cho dù bây giờ bảo Tố Diệp tự tay châm pháo, e là cô cũng chẳng còn tâm trạng.

Cô tưởng Niên Bách Ngạn sẽ đưa cô rời khỏi nơi đây. Ai ngờ, anh chỉ đưa cô đi vào khu rừng rậm sâu trong hòn đảo.

Rừng cây khác hẳn ngày thường.

Nó được chiếu sáng bởi ánh đèn giấu ở mỗi góc. Lúc này Tố Diệp mới biết, thì ra mỗi một góc trên hòn đảo đều có hệ thống chiếu sáng. Nơi đây trông giống như một thắng cảnh du lịch tự nhiên nhất, thực chất là sử dụng những công nghệ và kỹ thuật cao để tạo ra một nơi ở có vẻ nguyên sinh.

Cô không biết tại sao anh lại đưa cô vào rừng.

Cô không đi, anh bèn nắm tay kéo cô đi.

Cho tới khi sắp nghe thấy tiếng sóng biển ở phía bên kia, Tố Diệp cố dùng sức thoát khỏi tay Niên Bách Ngạn, dừng bước nói: “Tôi không đi nữa rồi, muốn đi anh tự đi đi.”

Niên Bách Ngạn không ép buộc cô ngay mà dừng lại, quay người nhìn cô. Một lúc lâu sau anh khẽ cười: “Em không đi nữa hay không dám đi nữa?”

Tim Tố Diệp đập thịch một tiếng. Cô nhìn anh một cái rồi lập tức quay đi chỗ khác, nhú mày nói: “Anh muốn nghĩ thế nào cũng được, tóm lại tôi không đi nữa.”

Bờ môi Niên Bách Ngạn cong lên, rồi anh đi về phía cô.

Tiếng chuông cảnh giác vang lên trong tim Tố Diệp. Cô vô thức lùi về sau.

Nhưng anh tiến lại gần từng bước một.

Cô đã không còn đường lùi.

Cho tới khi, lưng cô chạm vào một thân cây.

Một thân cây quá rộng rãi, đủ để Niên Bách Ngạn thực hiện bước kế tiếp.

Cô né sang trái. Anh giơ tay phải ra chặn đường đi của cô. Thế là cô quay sang phải. Anh cũng ngay lập tức giơ tay trái lên chặn tiếp. Cứ như thế, cô bị anh bao chặt trong phạm vi của mình.

“Niên Bách Ngạn! Anh rồi việc lắm phải không?” Tố Diệp căng thẳng, hét lớn về phía anh.

Niên Bách Ngạn cúi xuống. Sống mũi cao gần như chạm vào cô.

Anh bỗng cười.

Những nguồn sáng trong rừng nhảy vọt vào sâu trong mắt anh. Có một tia sáng mờ hồ đang dao động. Thế là đôi đồng tử của anh cũng ánh lên một sự thấu hiểu và không dễ lừa gạt. Nụ cười của anh nhẹ như gió thoảng, nhưng giọng nói rơi xuống tai cô thì trầm thấp chết người: “Chẳng phải em càng rồi rãi hơn sao?”

Hơi thở của Tố Diệp có chút dồn dập.

Đầu của Niên Bách Ngạn hoàn toàn áp xuống. Bờ môi mỏng của anh men theo trán cô dần dần đi xuống. Hơi thở ấm nóng phả vào vành tai cô. Anh mở miệng, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai xinh xắn của cô.

Hơi thở của người đàn ông có phần nặng nề, khàn đặc. Anh cười khế: “Tố Diệp! Cái đầu nhỏ thông minh này của em khiến Niên Bách Ngạn tôi tự cảm thấy mình không bằng. Có lúc, tôi chỉ muốn chặt đầu em xuống làm ghế ngồi.”

Bờ môi nóng rực của người đàn ông khiến Tố Diệp rung mình. Lời nói của người đàn ông càng khiến trái tim Tố Diệp nhanh chóng cuộn xoay một cảm giác bất an mãnh liệt.

Vì ở rất sát, nên cô cảm nhận được rất rõ ràng áp lực truyền tới từ người anh.

Tố Diệp bất giác giơ tay chống lên ngực anh. Dưới lớp vải mỏng của chiếc áo phong là cơ bắp cứng cáp, rắn chắc của người đàn ông.

Cảm nhận được sự phản kháng của cô, Niên Bách Ngạn không

những không buông cô ra, mà anh càng ép người xuống, giống như đang cố tình trêu đùa. Bờ môi nóng men từ vành tai tới tận cổ cô.

Hơi thở của anh hòa vào hoàn cảnh nơi đây, giống như tự nhiên mà có.

Tố Diệp nhất thời cảm thấy không thở nổi. Cô dốc hết sức lực của mình để đẩy Niên Bách Ngạn ra xa một chút.

Niên Bách Ngạn không lại gần nữa mà buông cô ra, dứt hay tay vào túi quần, nhìn cô như cười như không. Đôi mắt anh như cho phép con mồi của mình tùy ý bỏ chạy, rồi anh sẽ nhắm trúng một mũi tên vào sau lưng con mồi đó.

Tố Diệp không muốn ở lại đây thêm một chút nào nữa, cũng không muốn nhìn sắc mặt anh lâu hơn. Cô quay người định chạy đi.

Ai ngờ vừa đi được mấy bước, eo cô đã bị một cánh tay đàn ông to khỏe vòng lấy. Ngay sau đó Niên Bách Ngạn vác cô lên vai như khiêng một cái bao tải.

Cô hét lên một tiếng thất thanh.

Niên Bách Ngạn bỗng giơ tay vén vạt váy của cô lên, cắn một cái lên đôi chân trắng trẻo của cô. Cô run sợ, đau đớn rên rỉ.

Nhưng không dám gào thét nữa.

Từ lúc tỉnh dậy cho tới giờ, từ ban ngày cho tới tối khuya, ngoài anh ra, Tố Diệp không nhìn thấy bất kỳ người nào nữa.

Thế nên cô sợ rằng hòn đảo này thật sự chỉ còn lại hai người họ. Cứ như vậy, nếu anh thật sự làm gì cô, thì cô chẳng có một ai để cầu

cứu.

Nghĩ tới đây, Tố Diệp lại rùng mình.

Cả một hòn đảo lớn thế này, chỉ còn hai người họ...

Tóc tai Tố Diệp dựng đứng cả lên.

Có lẽ là vì nghĩ tới suy nghĩ đáng sợ này, có lẽ là vì bị Niên Bách Ngạn dốc ngược người xuống. Tóm lại, không những da đầu cô đang tê rần mà máu trong người cũng đang chảy ngược.

Đi được khoảng năm sáu phút gì đó.

Tiếng sóng biển vỗ vào bờ đá đã ngay sát bên tai.

Xa xa, còn có tiếng pháo hoa nổ bùm bụp.

Rừng cây được chiếu sáng trắng, tới nỗi nhìn rõ được từng phiến lá.

Lúc này, Niên Bách Ngạn dừng bước. Cô ngo ngoáy một lúc, anh bèn đặt cô xuống.

Trong khoảnh khắc bị anh đặt xuống, đầu óc Tố Diệp quay cuồng. Chân cô mềm oặt, cả người ngã khụy xuống đất.

Lần này Niên Bách Ngạn không đỡ cô. Anh cứ đứng từ nhìn cô từ trên cao xuống như vậy. Cái bóng cao lớn bao trùm cả một khoảng trước mặt cô. Cô trở thành một linh hồn bị đêm đen nuốt chửng, nhìn Niên Bách Ngạn đầy hoang mang.

Gương mặt bình thản của Niên Bách Ngạn hết như mặt biển phẳng lặng trước cơn dông tố, kỳ thực trong lòng sóng ngầm đang âm thầm

cuộn trào. Tố Diệp cảm nhận rất rõ ràng sự nguy hiểm tới từ phía anh, sự nguy hiểm gần sự xé vụn cô ra ấy.

Còn anh đưa cô tới nơi này, cũng khiến cô bắt đầu thực sự bất an.

“Đây là em làm?” Niên Bách Ngạn nhìn về một vị trí hợp với cô thành một góc 45 độ, điềm nhiên hỏi.

Hơi thở của Tố Diệp trở nên gấp gáp. Cô nhìn theo ánh mắt anh. Chỉ mới liếc mắt một cái, một tia hy vọng nhỏ nhoi còn sót lại trong ánh mắt cũng tan thành mây khói.

Trái tim cô khoảnh khắc này như rơi xuống vực thẳm.

Cô không ngờ vẫn bị anh phát hiện. Thành quả cô nỗ lực, vất vả gần nửa tháng trời cũng theo sự phát hiện của anh đi tới khả năng bị hủy hoại. Không! Không thể nào! Tuyệt đối không thể!

Dưới gốc cây cổ thụ không xa có hai chiếc bè gỗ. Một chiếc diện tích vô cùng lớn, toàn bộ đều được cột lại bằng những thân cây được cắt làm hai. Nói nó là bè gỗ đã có phần làm yếu đi công dụng lớn lao của nó.

Nghiêm túc mà nói, đây là một chiếc bè bằng gỗ đủ để chở khoảng ba người. Tại vị trí khoảng hai phần ba trên mặt bè, được dùng để đặt một chiếc lều bạt nhỏ đang làm bằng vải bạt để chắn sóng gió khi bè ra khơi. Bên trong có thể dùng làm nơi nghỉ ngơi và tích trữ lương thực. Đương nhiên, bây giờ thì nó vẫn chưa được đặt nước uống và lương thực, nhưng đã trở thành một nơi rất tiện lợi để phân loại, cất giữ công cụ.

Có lẽ người tạo ra nó muốn đặt vào đó một vài con dao hoặc lưỡi câu gì đó, để chống đỡ những tháng ngày lênh đênh trên biển.

Còn một chiếc bè khác nhỏ hơn một chút, cũng đơn sơ hơn, mới làm được một nửa thì dừng lại.

Hai chiếc bè trở thành hai chiếc thuyền gỗ mắc cạn giữa sa mạc, nằm dưới gốc cây có phần cô quạnh. Dây gai của chiếc bè gỗ đã thành phẩm đó đã bị chặt đứt, đạo cụ quanh người cũng xiêu vẹo, ngã nghiêng, đã hỏng hoàn toàn.

Niên Bách Ngạn chậm rãi bước tới, dừng chân trước hai chiếc bè gỗ.

Anh nhìn chúng, rồi quay đầu nhìn Tố Diệp. So với vẻ phần nộ của cô, trông anh như đã có dự tính trước trong lòng, ánh mắt ngập tràn chế giễu và châm chọc.

“Tố Diệp! Xem ra hồi tiểu học trong tiết thủ công em quá lười học. Bè gỗ mà làm ăn kiểu này, tôi thật sự không hiểu em định dùng nó để chạy trốn hay là để tự sát.”

Từ góc độ của Tố Diệp, cô không thể nhìn cụ thể tình hình của bè gỗ. Nhưng nghe xong câu ấy, cô chợt sợ hãi, cũng chẳng còn quan tâm mắt cá chân đang đau nhức, lập tức đứng dậy, loạng choạng đi về phía trước.

Lúc này cô mới nhìn rõ nó đã bị hủy hoại. Từ đầu dây thừng đứt đoạn có thể thấy, có lẽ nó đã bị người ta dùng dao chém đứt.

Cũng tức là, công sức cô vất vả bao lâu nay, cuối cùng chỉ còn lại một đồng gỗ bị chém nham nhở.

Cả người cô chợt đứng không vững, phải dựa vào thân cây bên cạnh. Cô nhìn hai chiếc bè gỗ trên mặt đất, hết như nhìn đứa con

mất mạng quá sớm của mình.

Cô không nói được câu nào, bờ môi chỉ run rẩy.

Cô không biết vì mình cảm thấy vô cùng bất lực hay vô cùng bi thương, hoặc có thể là vô cùng căm phẫn. Tóm lại, cô cảm thấy trời đất đều tối sầm. Cô không thể nhìn thấy một chút tia sáng nào trước mặt.

Rõ ràng trước mắt vẫn còn sáng rõ. Thế nên cô mới có thể giương mắt nhìn Niên Bách Ngạn đi về phía cô. Anh giơ đôi tay mạnh mẽ của mình ra, khóa cô trong lòng mình, rồi xoay người cô lại, để cô ngấm nhìn tác phẩm đã chết yếu của mình ngay trước mắt.

“Để tôi đoán thử dụng ý của em khi làm hai cái bè gỗ này nhé.”

Hai tay anh từ phía sau giữ chặt bả vai cô, lồng ngực rất gần với người cô.

Gần đến nỗi, cô chỉ cần hơi buông mình là sẽ chạm vào ngực anh.

“Chiếc có lẽu bạt em dùng để chạy trốn, về nguyên lý là có thể, làm cũng ra dáng lắm. Một không gian nhỏ được em chia thành khu đựng lương thực và khu nghỉ ngơi, ý tưởng không tồi.” Trên đỉnh đầu, hơi thở của người đàn ông ấm áp, trầm thấp, thoát nghe hết như anh vẫn yêu chiều, dung túng cô như trước đây.

“Nhưng thực tế là không đi được!”

Anh đột ngột chuyển chủ đề, ngữ khí châm chọc.

Cả người Tố Diệp cứng đờ.

“Nói về cái chưa hoàn thành kia. Có thể nhận ra, nó không được chăm chút bằng cái đầu tiên. Tại sao? Vì nó chẳng qua chỉ là một vật dùng để đánh lạc hướng nên làm rất đơn giản, phải không?” Niên Bách Ngạn cười nhạt, nhưng nói thì trúng tim đen.

Tố Diệp bất ngờ ngẩng đầu nhìn anh.

Anh chỉ cong môi lên, cánh tay ghì chặt cô.

Lực đủ mạnh để khiến cô rên lên, sống lưng hoàn toàn dựa sát vào người anh.

“Thế mới nói, bé con, em cũng thông minh lắm, biết chỉ làm một bề gỗ thì em chạy không xa được, thế nên lại làm riêng một cái nữa để vàng thau lẫn lộn.” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn vừa như khen ngợi lại vừa như chê cười: “Tôi nghĩ, tới lúc đó em sẽ thả chiếc đơn giản kia về một hướng ngược với hướng em chạy thật sự phải không?”

Tố Diệp cắn chặt môi, cắn đến nổi cánh môi trắng nhợt.

Niên Bách Ngạn đã đoán đúng. Đúng là cô nghĩ như vậy mà cũng đã làm như vậy.

Trong vòng nửa tháng đầu khi cô bị đưa lên đảo này, ngoài việc nổi giận, lo sợ và bất an ra thì cô chẳng biết làm gì. Đập phá đồ đạc, chửi mắng người đã trở thành công việc quan trọng của cô.

Cho tới khi cô thật sự ý thức được rằng mình có ồn ào, đập phá cỡ nào cũng không thể ép cho Niên Bách Ngạn xuất hiện được, thế nên cô đã bắt đầu lên một kế hoạch chạy trốn công phu.

Cô không thể đáp máy bay.

Tàu thủy thì càng không thể nhắc tới. Trong nửa tháng ấy, ngày nào cô cũng ra ban công đứng nhìn mà không thấy bóng một con tàu nào.

Sau đó, trong một lần thơ thẩn vào rừng, nhìn thấy một cái cây cao vút tận trời xanh thì trong lòng cô nảy sinh một suy nghĩ.

Cô nhớ có một lần cùng đi leo núi với các đồng đội, không ngờ lại gặp một trận lở xoáy kinh thiên động địa. Bao tổ qua đi, hành lý và ba lô của họ đều biến mất cả.

Không còn cách nào khác, họ đành phải đi bộ về phía trước, hy vọng có thể đi tới một nơi có người sinh sống để nghỉ ngơi và liên lạc với thế giới bên ngoài.

Cuộc hành trình bị ngăn lại một dòng sông nước chảy cuồn cuộn. Sông rất rộng, đứng ở bờ bên này gần như không nhìn thấy bờ bên kia. Họ cố gắng tìm cầu hoặc thuyền qua sông nhưng đều vô vọng.

Có một người cùng đội thông thuộc địa hình kiến nghị mọi người có thể chặt cây làm bè trôi sông. Vì trên bản đồ, con sông này chiếm một diện tích không hề nhỏ. Đồng thời vì nước sông chảy xiết nên rất ít thuyền bè qua lại. Mà núi non hoang vu như vậy càng chẳng có người xây cầu nối đường ở đây.

Thế là mọi người cùng ra tay làm một chiếc bè. Kết quả họ trôi theo dòng nước, cuối cùng cũng tìm được đường ra.

Nhớ tới điểm này, Tố Diệp đã ra tay làm một chiếc bè.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, cô nhất định phải làm được một chiếc bè gỗ có thể sinh tồn nhiều ngày trên biển, thậm chí lâu là một tháng. Mấy ngày còn có thể, một tháng thì gần như không có khả năng. Vì

cô không thể tích trữ đủ nước ngọt trong vòng một tháng trời.

Bất luận thế nào, cô vẫn dốc sức, cố gắng một lần.

Trong rừng không thiếu những loại cây mà gỗ có thể làm bè, vừa nhẹ lại chắc chắn, đồng thời lại có tính dẻo dai.

Cô lại nhớ tới một chiếc vải bạt từng nhìn thấy trong biệt thự. Nó có khả năng chắn gió biển tuyệt vời.

Công cụ về cơ bản là đã đầy đủ.

Vấn đề chính là, cô phải làm sao để dựa vào sức lực của một mình mình, hoàn thành được chiếc bè gỗ tính năng cực tốt đó.

Thế là, từ hôm đó trở đi, cô đều đặn đi dạo trong rừng theo một giờ cố định. Dần dần những người trong biệt thự cũng không quản cô quá chặt nữa. Cô cũng có đủ thời gian ăn cắp công cụ từ biệt thự mang vào trong rừng.

Nhưng chẳng mấy chốc cô lại phát hiện ra một vấn đề.

Hòn đảo nhỏ này bốn bề là biển. Cô phải trốn về hướng nào mới là vấn đề.

Nếu đối thủ không phải là Niên Bách Ngạn, Tố Diệp tuyệt đối sẽ không nghĩ tới chuyện làm chiếc bè gỗ thứ hai.

Đúng như Niên Bách Ngạn nói, chiếc thứ hai kỳ thực dùng để đánh lạc hướng.

Vì bất luận cô đi từ bất kỳ hướng Đông Tây Nam Bắc nào, trong một thời gian ngắn cũng không thể rời khỏi phạm vi của biệt thự nhanh

đến thế. Dẫu sao thứ cô làm cũng chỉ là bè gỗ chứ không phải du thuyền. Cả quá trình cô cần phải dùng tay chèo để bè trôi đi. Như vậy thì có thể còn chưa hoàn toàn thoát khỏi tầm nhìn đã bị họ phát hiện.

Thế nên, cô quyết định thả chiếc còn lại vào một trong các hướng còn lại. Chiếc bè cố tình được làm tồi tàn một chút, đẩy ra xa rồi cho nó trôi theo dòng nước. Tới khi người trong biệt thự phát hiện ra thì chắc nó cũng đã trôi khá xa rồi.

Vậy thì, dựa vào mức độ cũ nát của chiếc bè, cô cảm thấy sẽ có người tin cô vì muốn trốn thoát đã nhảy xuống biển. Cho dù có người thật sự nhảy xuống đó cứu cô thì cũng cần thời gian.

Trong khoảng thời gian đó hoàn toàn đủ để cô dùng chiếc bè thứ nhất đào tẩu theo hướng ngược lại.

Nhưng, điều khiến cô hoàn toàn không ngờ tới là chiếc thứ hai mới làm được một nửa thì Niên Bách Ngạn tới đảo. Đúng là kế hoạch không nhanh bằng những chuyển biến. Lúc cô mong anh tới thì anh không tới. Lúc cô hy vọng nhân lúc anh chưa phát hiện ra có thể bỏ trốn thì anh lại lù lù xuất hiện.

“Thật là thông minh!” Niên Bách Ngạn thả mặt cô ra, nhưng cánh tay vẫn quấn quanh người cô. Anh chỉ vào cây cổ thụ gần đó: “Để có thể lấy được chiếc bè gỗ em giấu trên cây xuống, người làm một người thì suýt ngã gãy chân, một người thì cánh tay bị thương. Tố Diệp! Bình thường tôi quả thực đã xem thường sức khỏe của em rồi. Có thể chuyển chiếc bè lên tận cây cao, em không hổ danh là cao thủ leo núi.”

Niên Bách Ngạn chưa bao giờ nói với Tố Diệp, trên khắp hòn đảo và trong ngôi biệt thự tổng cộng có tới 17000 chiếc camera, về cơ bản chỉ cần mở camera ra là có thể kiểm tra mọi việc xảy ra trên đảo.

Đương nhiên, anh cũng chẳng nhàn rỗi tới mức mở từng cái camera ra để kiểm tra. Thông thường, anh đều gọi điện thẳng để hỏi thăm tình hình của cô.

Phát hiện ra vấn đề là sau khi anh lên tới đảo.

Chị Trần nói với anh về thời gian và tuyến đường cô ra ngoài đi dạo hằng ngày. Ban đầu anh cũng chẳng mấy nghi ngờ, cho tới khi cô muốn lên thuyền của Joey để rời khỏi đảo thì anh mới cảm thấy sự việc không đơn giản như thế.

Theo như những gì anh hiểu về Tố Diệp thì tính tình cô rất ương bướng, lại thông minh, nhanh nhạy, tuyệt đối không phải là loại người quen ngồi đó chờ chết. Cô là người chỉ cần có một tia hy vọng mong manh cũng sẽ hết sức lợi dụng. Thuyền của Joey tới đảo chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Vậy thì cô không thể nào thật sự một lòng một dạ ở lại đảo chờ đợi được.

Thế nên anh nghi ngờ, bản thân cô nhất định vẫn còn nghĩ cách rời khỏi đây.

Niên Bách Ngạn nhớ lại tối hôm đó chân cô có vết xước, lòng bàn tay cũng có, nhưng có lẽ đã bị thương một thời gian. Từ vết thương có thể xác định là bị cành cây quật trúng. Anh bèn theo tuyến đường mà chị Trần báo lại, đích thân vào rừng một lần.

Vừa nhìn anh quả thực giật mình. Anh không ngờ rằng cô lại giấu hai bè gỗ tại đây!

Anh quả thực đã xem thường bản năng sinh tồn của cô.

Tố Diệp bị bắt tại trận cũng trở nên bình tĩnh. Việc đã tới nước này, cô có giận dữ cũng chẳng có tác dụng gì.

“Vùng biển ở đây rất rộng, chỉ dựa vào bè gỗ của em thôi sao?” Niên Bách Ngạn cười khẩy bên tai cô: “Nhắc nhở em một câu đầy trách nhiệm rằng, em làm vậy chỉ có một kết cục duy nhất đó là chết mất xác ngoài biển. Đó chính là nguyên nhân ban nãy tôi nói nó không thực tế.”

Tố Diệp cắn chặt răng. Cô từng nghĩ tới điều này, nhưng có lúc cô cũng chỉ còn biết liều mạng.

Niên Bách Ngạn giơ tay lên xem giờ rồi cười nói: “Còn hai mươi phút nữa, màn pháo hoa của em sẽ bắt đầu!”

Tố Diệp bất ngờ trợn trừng hai mắt, kinh hoàng nhìn anh.

Gương mặt Niên Bách Ngạn trùm trong một màn giá lạnh. Anh không nói gì kéo cô tới, túm cô đi xuyên qua rừng cây không thương tiếc, tới bên kia bờ biển.

Pháo hoa nơi biệt thự đang rực rỡ.

Nổ tung trong không trung như những đóa hoa, cuốn đi cái tĩnh mịch của trời đêm và chất chứa niềm vui của ngày xuân.

Tố Diệp bị Niên Bách Ngạn kéo tới trong một vòng pháo hoa được xếp thành chữ O. Một chữ O rất lớn, gần như chiếm trọn cả bãi cát. Tố Diệp hoảng hốt nhìn Niên Bách Ngạn, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm: “Anh không thể nào biết được...”

“Thỏ khôn phải đào ba hang. Trong mắt tôi, em chính là con thỏ đó.” Niên Bách Ngạn ghì chặt bả vai cô, ép cô ngẩng đầu nhìn lên trời sao trên cao. Giọng anh giá lạnh: “Cứ cách hai ngày, đúng mười rưỡi tối lại có một chiếc máy bay bay qua đây, chắc là em cũng đã tính chuẩn

giờ rồi phải không? Hai ngày sau, cũng tức là đúng mười rưỡi tối nay, em lại sẽ nhìn thấy chiếc máy bay ấy. Em phải làm gì để máy bay phát hiện ra em đây? Thế nên số pháo hoa trong biệt thự đã giúp sức cho em. Em chuyển pháo hoa tới đây, chỉ cần đợi tới đúng giờ là sẽ châm lửa đốt nó đồng thời với hệ thống pháo hoa tự động. Hôm nay không nhìn thấy cũng không sao. Người Trung Quốc đón Tết trước nay luôn rất truyền thống. Pháo hoa này sẽ được đốt từ ngày 30 tới tận rằm tháng Giêng. Thế nên, em ít nhất có một nửa thời gian để truyền tin tức. Nhưng Tố Diệp! Em quên mất rằng, máy bay em nhìn thấy là máy bay chở khách. Cho dù em xếp pháo hoa quanh hòn đảo này thành chữ SOS, cũng không ai có thể hạ cánh đưa em đi đâu!”

Tố Diệp nhìn Niên Bách Ngạn chăm chăm như nhìn ma quỷ. Cuộc đọ sức này, cô thua thảm bại rồi!

“Muốn rời khỏi hòn đảo này phải không?” Sự kiên nhẫn dọc đường tới đây của Niên Bách Ngạn cuối cùng đã cạn sạch. Từ lúc phát hiện ra bè gỗ cho tới lúc phát hiện ra tín hiệu kêu cứu cô chuẩn bị sẵn trên bãi cát, anh vẫn luôn nhẫn nại, tới tận tối nay. Có thể tưởng tượng ra, chẳng mấy chốc, pháo hoa sẽ nổ tung trên đỉnh đầu họ. Mà từ trên cao nhìn xuống, đó nhất định là một chữ SOS khổng lồ.

Tố Diệp nhận ra mùi nguy hiểm từ giọng nói lạnh lùng và đôi mắt u ám của anh, một sự nguy hiểm thực sự, đang âm thầm lên men rồi bùng nổ về phía cô với tốc độ kinh hoàng và nuốt chửng.

Dự cảm chẳng lành như một dây đàn bỗng nhiên đứt phụt, vang lên một tiếng trong đầu cô. Cô lùi về sau hai bước theo phản xạ, sau đó xoay chân, lập tức quay người bỏ chạy.

Ai ngờ tốc độ của Niên Bách Ngạn nhanh hơn cô. Cả cơ thể sừng sững đột ngột chặn trước mặt cô. Cô dừng bước bất ngờ, đâm ngay

vào trong lòng anh, đau đớn kêu lên.

Ngay sau đó cô bị Niên Bách Ngạn bế lên.

“Anh định làm gì? Thả tôi ra!” Tiếng chuông cảnh giác trong lòng Tố Diệp càng lúc càng vang. Cảm giác tồi tệ cực điểm này giống như một lời chú thít chặt lấy cô, khiến cô nghẹt thở.

Niên Bách Ngạn giữ chặt cô không buông, đi từng bước một về phía biển.

Từ góc độ của Tố Diệp, gương mặt anh lạnh lùng vô cùng. Chiếc cằm kiêu ngạo cứng đờ ra. Bờ môi mím chặt. Con người đen láy như nuốt hết mọi nguồn sáng trên bờ.

Có tiếng sóng biển vỗ về. Tố Diệp cảnh giác. Niên Bách Ngạn bế cô đi vào lòng biển lớn. Mặt biển đã ngang eo anh, thấm ướt chân cô.

Cô kinh hoàng. Còn chưa kịp kêu lên, Niên Bách Ngạn đã buông tay. Một giây sau cô bị anh vớt giữa biển.

Mùi mặn của biển lập tức quẩn quanh người cô.

Tố Diệp không ngờ anh lại làm vậy. Mặt biển mênh mông rộng lớn, còn cả những con sóng có thể đánh tới bất kỳ lúc nào khiến cô nhất thời hoảng loạn. Cô liều mạng đạp lung tung dưới nước, đã bị sắc mấy ngụm nước biển. Cả người cô luống cuống như con chó rơi xuống nước.

Cô gào thét, chìm xuống, rồi đạp nước ngoi lên, rồi lại thét gào...

Còn Niên Bách Ngạn vẫn đứng sững ở đó. Gió biển thổi rối tung mái tóc ngắn của anh. Anh nhìn chăm chăm xuống Tố Diệp đang không

ngừng vẫy vùng dưới nước biển, ánh mắt giá lạnh đến rợn người.

Mặt biển đêm như một bóng ma, u ám đáng sợ.

Đừng nói là một người bị vút xuống giữa biển.

Khắp đầu Tố Diệp chỉ còn sự sợ hãi, căng thẳng. Cô cố gắng giơ tay nắm lấy cánh tay Niên Bách Ngạn, hoặc chỉ cần vạt áo của anh cũng được, nhưng không sao với tới được.

Cô cảm thấy mình sắp bị nước biển cuốn trôi, rồi hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời này...

Nước biển xộc vào mắt và miệng cô, rồi ngập cả khoang mũi. Cô cảm thấy, chỉ một giây nữa thôi mình sẽ đối mặt với cái chết.

Bóng hình người đàn ông trước mắt mỗi lúc một mờ đi. Cô ra sức giơ tay về phía anh, sợ đến khóc thét.

Tay cô được Niên Bách Ngạn tóm lấy.

Tố Diệp như bắt được vạt cỏ cứu mạng, ra sức túm chặt lấy anh. Nhưng anh vẫn ấn chặt người cô, không để cô tiến lên trước.

“Cứu tôi...” Đối với khao khát và bản năng sinh tồn, cuối cùng Tố Diệp đã phải phát ra tín hiệu kêu cứu.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn chợt xao động. Anh nhíu mày, nghiêng răng hỏi: “Còn định bỏ đi hay không?”

“Không... Tôi không đi nữa... Xin anh đấy...” Tố Diệp nắm chặt lấy ngón tay anh, từng khớp xương trắng không còn hột máu.

Một giây sau, cô được người đàn ông vớt lên. Cô lại được anh bế lên, sau đó anh quay người đi lên bờ.

Nỗi sợ hãi cũng tan biến dần theo từng bước chân của người đàn ông.

Khi được anh đưa trở lại bờ, cô họ sặc sụa. Trong cổ họng cô toàn là nước biển mặn chát. Sau khi nỗi sợ hãi rút đi, phần nộ lại dâng trào. Đó là bản năng của con người.

Niên Bách Ngạn ngồi xuống nhìn cô, bờ môi cong lên: “Em sớm ngoan ngoãn nghe lời một chút thì hôm nay cũng không phải chịu khổ.”

Đôi môi Tố Diệp run rẩy. Gió biển ào tới làm người cô lạnh toát.

“Ướt hết cả rồi!” Niên Bách Ngạn bật cười, giơ tay vuốt ve gương mặt tái nhợt của cô.

Người con gái trên bãi cát hết như một người cá bị sóng đánh dạt vào bờ.

Pháo hoa và ánh sao phía xa đan cài vào nhau, như quét một lớp sáng màu bạc lên người cô. Cô vốn đã mặc một chiếc váy ngủ màu trắng, vạt váy rất dài, sau khi bị nước biển thấm ướt nó liền dính chặt vào người cô.

Bộ quần áo ướt sũng tôn lên từng đường cong trên cơ thể cô. Mỗi một đường nét đều vô cùng rõ ràng.

Tố Diệp quả thực đã chịu không ít kinh hãi, cánh tay cũng không còn chống đỡ nổi cơ thể nữa. Cả người cô gần như nằm rạp ra bãi cát, mái tóc dính chặt vào người, không khác gì một người cá yếu đuối

nằm trên bờ biển với chiếc đuôi giờ biến thành đôi chân dưới ngòi bút của Andersen.

Anh nâng cao gương mặt cô lên. Gương mặt nhỏ trong lòng bàn tay yếu ớt đến đáng thương.

Cô thở dốc. Áo ngủ dính sát vào ngực cô, có chút xộc xệch, để lộ ra một khoảng xuân rộng lớn.

“Cô bé đáng thương...” Niên Bách Ngạn ngồi hẳn xuống bên cạnh cô. Ngón tay cái thô kệch vuốt nhẹ nhàng đầy yêu thương dọc gương mặt cô, sau đó anh từ từ cúi xuống: “Dáng vẻ bây giờ của em khiến người ta si mê.”

Anh dễ dàng cảm nhận được sự run rẩy của cô.

Mỗi một tác thịt của cô đều đang run lên.

Anh rướn người, hôn lên bờ môi giá lạnh của cô.

Lần này, Tố Diệp không ngo ngoạy nữa.

Cô chẳng còn sức đâu mà giãy giụa.

Người đàn ông này đã bẻ gãy đôi cánh của cô thành công. Cô không còn bay được nữa, chỉ biết bất lực ngã xuống mặt đất, để mặc cho anh đùa giỡn.

Cô cảm nhận được nơi đôi cánh ấy đang chảy máu ào ạt, đau đớn.

“Ừm...” Người đàn ông dường như trừng phạt sự mất hồn của cô, anh cắn vào môi cô một cái. Cô rên lên một tiếng.

Niên Bách Ngạn nhân cơ hội đó tiến thẳng vào trong, cạy mở răng cô, chiếm lấy đầu lưỡi hơi lạnh.

Cô nhắm mắt lại, khắp miệng chỉ toàn hơi thở của anh.

Sự ngoan ngoãn của người con gái khiến dự vọng của Niên Bách Ngạn như thiên quân vạn mã, không ngừng đập vào ngực anh. Anh xoay người lại, đè hẳn lên người cô, kéo tuột váy ngủ của cô ra.

Hơi thở anh phả vào tai cô, vẫn nặng nề và khàn đặc, còn mang theo hương vị của biển.

Cô cảm thấy mình đang du ngoạn giữa buốt giá và nóng rực.

Buốt giá là cơ thể cô, nóng rực là cơ thể anh.

“Đừng...” Cuối cùng Tố Diệp cũng bật ra thành tiếng, nhỏ xíu, như ép ra khỏi cổ họng. Nước mắt cô men theo khóe mắt rơi xuống. Cô lại nhớ tới màn bạo hành của anh tối qua, nhớ tới nỗi đau tối qua, nhớ tới nơi đây là bãi biển...

Niên Bách Ngạn cúi xuống hôn lên những giọt nước của cô. Bờ môi như thiêu đốt di chuyển dọc vành tai cô, nhẹ nhàng cọ sát. Giọng anh trầm ấm, dịu dàng: “Bé con! Tôi chỉ muốn cho em hiểu rằng, thật ra em vốn không thể rời xa tôi...”

Cô đã ở bên Niên Bách Ngạn hai tối.

Đêm đầu tiên anh đã dạy cho cô một bài học nhớ đời. Nỗi hận của anh chìm dưới lớp vỏ điềm tĩnh. Giữa hai hàng lông mày gần như không có một nếp nhăn nào. Anh trối cô ngoài ban công, lạnh lùng nhìn cô ướt mưa một tiếng đồng hồ.

Đêm đó, xương cốt của cô đã buốt lạnh hoàn toàn.

Tối thứ hai, anh dùng sức mạnh cơ thể để dạy dỗ cô, để cô biết thế là sống không bằng chết, thế nào là chán sống. Anh như một con sói hoang, xé toạc đi lớp vỏ bình thản của mình. Anh thô bạo, tàn khốc, chỉ một lần hoan ái cũng đủ khiến cô chết đi sống lại.

Còn tối nay, anh đè chặt xuống bãi cát. Không xa kia là tiếng sóng rì rào vỗ vào mỏm đá. Xa hơn nữa là tiếng pháo hoa lạnh to nhỏ khác nhau, phủ lên đêm đen rất nhiều sắc màu.

Cô quên không bổ sung, đêm nay... là đêm giao thừa.

Là này người người nhà nhà đoàn tụ. Vậy mà cô lại bị người đàn ông đã từng yêu chiều cô vô cùng nhốt lên một hòn đảo. Khi bao nhà đang quây quần với nhau, ăn bữa cơm tất niên, chúc mừng năm mới, cô lại bị anh đè xuống dưới người mình, đón nhận sự chiếm hữu của anh ngay giữa trời đất.

Tổ Diệp đau đớn.

Mắt cô lại đỏ quạch.

Hai đêm liên liên tiếp bị giày vò và hành hạ, cộng thêm ban nãy bị anh ném xuống biển suýt chết ngạt, Tổ Diệp đã không còn sức lực phản kháng nữa.

Cho dù cô có mạnh mẽ thế nào, cũng chỉ còn lại sức lực tinh thần mà thôi.

Còn chân tay, cơ thể cô gần như đã không còn là của cô nữa.

Cô chỉ có thể thoi thóp nằm đó, nhìn lên bầu trời đầy sao. Khi gió

đêm tràn qua, mang theo cái se lạnh, chiếc váy ngủ của cô dưới bãi cát cũng mềm mại và thấm đẫm cơn gió lạnh. Còn người đàn ông phía trên, vẫn rực lửa và nóng rẫy.

Khi từng ngón tay gầy của Niên Bách Ngạn thuần thục cởi bung cúc áo của cô ra, cô chỉ còn biết lẩm bẩm một cách yếu ớt: “Đừng...”

Anh coi cô là gì?

Gái điếm?

Hay đến cả gái điếm cũng không bằng?

Có lẽ vậy... Có lẽ trong mắt anh, bây giờ cô thật sự còn chẳng bằng một cô gái điếm. Vì cho dù có làm gái điếm, họ cũng có quyền được yêu cầu địa điểm, phải không?

Niên Bách Ngạn nhắm mắt làm ngơ. Bờ môi anh áp xuống má cô.

Cô nghiêng đầu né tránh.

Nụ hôn ấy theo đà rơi xuống vành tai.

Anh không giận mà bật cười: “Nếu đã không tránh được, chi bằng cứ vui vẻ hưởng thụ.”

“Vô liêm sỉ!” Tố Diệp rít từng chữ ra khỏi kẽ răng.

Cô biết hậu quả của việc tham sống sợ chết là thế này đây. Khi toàn thân trống rỗng, cô chỉ còn biết mặc cho anh làm nhục.

Ai ngờ nghe xong câu ấy nụ cười bên môi Niên Bách Ngạn càng lớn hơn. Anh nhìn gương mặt nhỏ của cô, ngón tay nhân cơ hội ấy len

vào giữa hai chân.

Tố Diệp giật mình, muốn khép hai chân lại nhưng đã vô ích.

Bàn tay lớn của anh đã phủ lên nơi mẫn cảm của cô.

“Nói câu này hơi sớm rồi. Tố Diệp! Qua đêm nay, em hãy nghĩ thử xem, mấy chữ đó dùng để hình dung tôi thì đúng hơn hay hình dung em thì hợp hơn.”

Tố Diệp quay phắt sang một bên. Hàm răng trắng cắn chặt vào môi.

Niên Bách Ngạn cười, nhưng nụ cười chưa kịp lan vào đôi mắt.

Bàn tay lớn của anh từ từ di động.

Cô chỉ cảm nhận được cái nóng rực nơi lòng bàn tay rộng lớn của người đàn ông. Nó hết như một ngọn lửa thiêu đốt nơi kín đáo của cô.

Thấy cô nhăn mặt, Niên Bách Ngạn cúi đầu. Bờ môi gợi cảm cọ qua cọ lại bên tai cô. Anh khẽ nói: “Vẫn còn sưng này!”

Không cần anh nói, cô cũng biết.

Cả ngày hôm nay cô đau đớn cỡ nào chỉ mình cô biết rõ.

Niên Bách Ngạn nói thì nói vậy, nhưng rõ ràng không có ý tha cho cô. Lòng bàn tay anh nhẹ nhàng, nhẹ nhàng hơn nữa, như đang che chở những cánh hoa mỏng manh vậy.

Tố Diệp không ngờ anh lại làm vậy, người cô run cầm cập.

Nhưng sự hoang mang lại dâng lên trong lòng.

Cô sợ một giây sau anh sẽ lại bộc phát thú tính như tối qua, bất chấp tất cả trút mọi giận dữ lên người cô.

Dường như nhận ra cả người Tố Diệp đang căng cứng, đôi môi Niên Bách Ngạn dịu dàng lướt đi bên tai cô rồi xuống tới cổ. Hơi thở của anh nhẹ nhàng vấn vít, làm xao động đôi tai cô.

Anh cười: “Yên tâm đi! Tối nay tôi sẽ không làm em đau đâu.”

Tai cô cũng theo đó co rụt lại.

“Vì... tôi bắt đầu nhớ cảnh em kêu gào dưới thân tôi rồi.” Anh càng lúc càng tàn nhẫn.

Tố Diệp nghiêng chặt răng.

Niên Bách Ngạn cười khế, tay và môi đồng thời hoạt động.

Ban đầu Tố Diệp vẫn còn nhẫn nhịn. Dần dần, cô cảm thấy cả người nóng rực. Anh không ngừng kích thích nơi nhạy cảm nhất của cô. Chân cô bắt đầu run lên.

Chỉ có điều bàn tay của anh rất lão luyện. Cô cảm thấy trong đau nhức mơ hồ lại có một cảm giác khác thường xuất hiện.

Anh kiên nhẫn nhìn vào mắt cô, bình tĩnh trêu đùa cơ thể cô.

Khi ngón tay dài của anh thâm nhập, cô khẽ nhíu mày.

Niên Bách Ngạn liền cúi xuống, hôn lên đôi môi đỏ hồng vì giá rét.

Môi anh rất ấm áp, lưỡi cũng ấm áp.

Như một làn nước ấm qua lại nơi bờ môi cô, ủ ấm cho đầu lưỡi còn đang lạnh cóng.

Không còn sự bá đạo và mạnh mẽ tối qua. Nhưng Tố Diệp biết, Niên Bách Ngạn của tối nay mới thật sự đáng hận.

Anh đối với cô như vậy, chẳng qua là muốn ép sự nhiệt tình của cô ra, ép cô rõ ràng đã biết đây chỉ là một trò chơi nhục nhã mà vẫn không kìm chế được phát ra những tiếng rên mê mê.

Khi tay anh bắt đầu chậm rãi và khẽ khàng tiến sâu, cô cố gắng cắn chặt răng.

Càng lúc mặt càng nhăn tợn.

Cảm giác vừa đau vừa nóng phía dưới cơ thể khiến cô khó chịu vô cùng.

“Có đau không?” Niên Bách Ngạn thấp giọng hỏi.

Tố Diệp hận anh vô cùng, sống mũi chột cay xè một cách vô dụng.

Thấy cô đỏ mắt, gương mặt anh lại chìm trong sương mù. Chẳng mấy chốc, anh đã nở một nụ cười khế để che nó đi. Anh nhấn nài, vòng một tay qua sau gáy cô, hơi dùng sức một chút. Đầu cô không thể không ngẩng lên.

Niên Bách Ngạn hôn lên môi cô từng chút, từng chút một...

Ngón tay càng lúc càng nhẹ hơn.

Cứ như vậy, chưa được mấy lần, Tố Diệp đã thở hổn hển, tim cũng đập nhanh hơn, một cảm giác nóng bỏng quen thuộc bốc lên trong lòng.

Cô biết mình đang làm sao, thế nên bằng mọi giá phải ngăn cảm giác này lại.

Nhưng những thay đổi về sinh lý cô không thể khống chế.

Giống như cô không thể ngăn cản một dòng nước ấm đang lặng lẽ sinh sôi ở một nơi nào đó.

Người nắm rõ sự thay đổi của cơ thể cô nhất chính là Niên Bách Ngạn.

Vì ngón tay anh bắt đầu trở nên trơn tru hơn, động tác cũng mỗi lúc một dễ dàng.

Thấy hai cánh mũi Tố Diệp bắt đầu phập phồng, nụ hôn của Niên Bách Ngạn dần trở nên tham lam.

Đầu anh từ từ di chuyển xuống.

Khi anh hôn lên cái rốn xinh xắn của cô, Tố Diệp chột rùng mình, bụng co thắt lại.

Cô giơ tay, muốn ngăn anh tiếp tục đi xuống.

Nhưng Niên Bách Ngạn đã giơ tay giữ chặt cổ tay cô lại.

Lực không lớn nhưng cô không thể thoát ra.

Khi ngón tay anh nhẹ nhàng rút ra, môi anh cũng theo đó trượt

xuống.

Khi nó phủ lên nụ hôn, bầu trời trước mắt Tố Diệp chợt rực sáng.

Đó là pháo hoa.

Liên tiếp nổ tung trên đầu cô.

Còn tại nơi sâu hút trong cơ thể cô, môi lưỡi Niên Bách Ngạn cũng trở nên nhạy bén hơn.

Tố Diệp co chặt người lại, kinh hoàng nhìn lên trời.

Cô bất ngờ hiểu ra.

Thì ra, Niên Bách Ngạn bế cô vào ngay giữa chữ O mà cô đã dùng pháo hoa xếp thành. Anh lại cùng cô ngay tại đây...

Tố Diệp trở nên hoảng loạn. Cô vô thức ngo ngoạy, nhìn ra đám pháo hoa nổ xung quanh.

Niên Bách Ngạn đọc hiểu được đôi mắt cô. Anh hơi ngước lên, ánh mắt hoang dã, thẳm sâu, bờ môi nở một nụ cười khế. Anh ấn chặt cơ thể không yên phận của cô xuống: “Đây là pháo bông, không làm em bị thương được đâu!”

“Niên Bách Ngạn! Anh... biến thái!” Có đánh chết Tố Diệp, cô cũng không thể ngờ một ngày mình lại làm tình giữa pháo hoa.

Nếu đổi lại là bình thường, cô sẽ cảm thấy rất lãng mạn.

Nhưng bây giờ liệu có còn lãng mạn nữa không?

Sau khi trải qua ba ngày như địa ngục này, cô không còn tin người đàn ông trên người mình kia còn có thể mang tới điều gì lãng mạn nữa. Cái anh muốn chỉ là tiêu diệt nhiều ý chí của cô nhất.

Để cô khuất phục trước anh.

Cam tâm tình nguyện tiếp nhận sự sỉ nhục của anh.

Niên Bách Ngạn vẫn mỉm cười từ đầu tới cuối.

Dưới pháo hoa, nụ cười của anh nhạt nhòa đến thế. Nhưng đôi mắt thì tối tăm và sâu hút. Đến cả ánh sáng của pháo hoa cũng không thể thấp sáng nó lên.

Anh một lần nữa cúi đầu xuống.

Cơ thể Tố Diệp cũng một lần nữa co lại.

Cứ như vậy, anh chọc ghẹo cơ thể cô đầy nhẫn nại.

Tố Diệp nhớ, hệ thống tự động bắn pháo bông này cứ mười lăm phút lại bắn một lần.

Cuối cùng khi cô ướt đẫm, cơ thể nhạy cảm sắp vỡ òa, thì pháo hoa trên đỉnh đầu cũng đã nổ được hai lần.

Thời gian Niên Bách Ngạn dành cho cô dài hơn mọi lần.

Cơ thể Tố Diệp dần không chống cự nổi. Tuy rằng cô không ngừng cắn răng, nhưng lỗ mũi đã phát ra những tiếng hừ hừ.

Có mấy lần cô đã sắp lên tới đỉnh.

Nhưng mỗi lần cơ thể cô sắp bùng nổ là Niên Bách Ngạn lại dừng tay lại.

Cô bắt đầu trở nên gấp gáp, không yên.

Người bắt đầu cảm thấy trống rỗng.

Cô hận người đàn ông trước mặt nhưng lại đồng thời hy vọng anh tới giải cứu mình.

Như có hàng ngàn con kiến đang bò đi khắp cơ thể, rồi không ngừng gặm cắn cô, ngứa ngáy khó chịu.

Hai chân cô muốn được khép lại để làm dịu đi cơn đau nhưng Niên Bách Ngạn ngăn lại.

Mông Tố Diệp bắt đầu cọ lên váy, ngón chân trần ma sát vào nhau.

Cô muốn giải thoát, muốn có được cảm giác đó.

Nhưng Niên Bách Ngạn tàn nhẫn vô cùng. Cứ mỗi lần anh sắp đưa cô lên tới điểm cao nhất là lại nghỉ ngơi, rồi lại tiếp tục, rồi lại nghỉ ngơi...

Đầu lưỡi Tố Diệp khô khốc.

Cảm giác này tẻ hết mức.

Mặt cô bắt đầu méo xệch, hai tay đặt ở hai bên, nắm chặt cát vụn, khớp xương cũng vùi sâu trong cát.

Dưới ánh trăng, trong màn pháo hoa, Niên Bách Ngạn cũng đã cỡi đồ từ lâu.

Thế nên mắt cô dễ dàng nhìn thấy cậu nhóc cao lớn của anh.

Một người nắm chuyện yêu đương trong lòng bàn tay như Niên Bách Ngạn đương nhiên hiểu quá rõ khao khát của cô. Thấy cô cố gắng xoay mặt mình đi, anh cười khế, quay mặt cô lại, để cô không thể tàng lờ anh.

Điều này chắc chắn là một việc kích thích đối với Tố Diệp đang muốn leo lên tới đỉnh.

Cô mong có gì đó lấp đầy mình.

Mà anh là sự lựa chọn tốt nhất.

Trái tim Tố Diệp như bị treo lên lò xo, lúc sang trái lúc sang phải.

Cô ước gì Niên Bách Ngạn cho cô đánh mê bằng thứ tình dược gì đó. Như vậy, cho dù khao khát, cô cũng có thể thuyết phục bản thân đó là do thuốc mà ra.

Nhưng rõ ràng Niên Bách Ngạn đang muốn dành thời gian ép sự nhiệt tình của cô ra từng chút một.

Anh không thèm dùng thuốc, vì cái tính cao ngạo của anh đã định sẵn anh muốn cô phải thỏa hiệp.

Một sự thỏa hiệp và thuần phục từ tận đáy lòng.

Sau đó, để cô biết mình khó chịu và rên rỉ như thế nào dưới thân anh khi đầu óc hoàn toàn tỉnh táo.

Cuối cùng Tố Diệp không chịu nổi nữa.

Mũi cô phát ra những tiếng nức nở, nơi sâu thẳm không ngừng co rút.

Anh không cần giữ mặt cô nữa, đôi mắt cô đã không kìm được lòng mình nhìn vào vật to lớn của anh, không thể rời đi.

Cô trở nên khô rát.

Như một con cá khát nước, đói khát, khó chịu.

Pháo hoa trên đỉnh đầu rực rỡ thế nào cô đã chẳng quan tâm nổi nữa, chỉ còn cảm thấy khoe mắt bị dục vọng khắp cơ thể liên lụy, căng ra đau đớn...

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng buông tha cô.

Cả người anh từ từ hạ xuống.

Khi hai chân cô chạm phải vật nóng rẫy ấy, da thịt cô bất giác run lên.

Cô khao khát lồng ngực rắn chắc ấy đè xuống, mong sao được chạm vào cơ bắp anh, mong được cảm nhận nhiệt độ thiêu đốt của anh.

Anh chìm sâu giữa hai chân cô.

Cô khó chịu, bất giác rướn cao người muốn được nghênh hớp.

Niên Bách Ngạn cười khế.

Người anh còn chưa hạ xuống, bờ môi đã áp chặt.

Nhẹ nhàng dính vào đôi môi cô.

Có lẽ pháo hoa quá đẹp, có lẽ một đêm tối như thế này khiến người ta lạc lối.

Và hơn hết, có lẽ cô chẳng thể chống cự được nhu cầu sinh lý trực tiếp nhất. Còn Niên Bách Ngạn, vừa hay biết quá rõ nơi nhạy cảm của cô, thế nên đã thành công ép cô không khác gì uống thuốc.

Khi đôi môi Niên Bách Ngạn rơi xuống, cuối cùng cô cũng đáp lại.

Nhưng trong lòng thì tự tìm cho mình một cái cớ.

Hơn một tháng trời rồi. Cô là một người phụ nữ trưởng thành, cơ thể hơn thành thật hơn tâm lý. Làm vậy cũng không quá đáng lắm đúng không?

Niên Bách Ngạn rất quen thuộc cơ thể cô. Sau một đêm bạo hành, tối nay anh chuyển sang dịu dàng. Anh biết quá rõ làm sao để cô sống dở chết dở.

Có sự đáp lại của cô, hơi thở của anh cũng trở nên khàn hơn.

Nhưng anh vẫn chưa vội tiến vào.

Mà chỉ dùng cơ thể chạm vào cô, cảm nhận cơ thể yêu kiều mỗi lúc một nóng ấy.

Hơi thở cô mỗi lúc một gấp gáp, cơ thể không ngừng cử động.

Dòng nước chảy tràn trong cơ thể như muốn xông ra ngay lập tức, cấp thiết cần một lối thoát.

Niên Bách Ngạn nhận ra điều đó, nụ cười càng lớn hơn.

Cuối cùng anh cũng áp chặt.

Tố Diệp bất ngờ há hốc thở dốc, đầu ngẩng cao ngửa về sau.

Cô cảm nhận được sức mạnh to lớn ấy đang chậm rãi tiến vào đầy kiên định.

Mỗi một phân cô đều có cảm giác.

Cô không nhìn được, bật lên một tiếng rên dài cùng với sự tiến công của anh.

Cô có cảm thấy anh to đến chết người, sức mạnh thô lỗ đang lấp kín cơ thể cô.

Khi anh chưa vào toàn bộ, cả người Tố Diệp bất chợt run lên, ngay sau đó tiếng thét của cô cũng run lấy bầy.

Cơ thể cô bắt đầu co lại như bọt biển.

Lần sau mạnh hơn lần trước.

Cả cơ thể uốn cong, rướn cao, cuối cùng cô đã lên tới đỉnh cao.

Niên Bách Ngạn cho cô thời gian nghỉ ngơi, không dừng mãi như hổ báo. Anh đang hưởng thụ sự thít chặt ấy.

Đợi cho cơ thể cô cuối cùng cũng mềm nhũn ra, Niên Bách Ngạn giơ tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán cô. Anh khẽ cười bên tai cô: “Em thật sự là một người phụ nữ khiến đàn ông kiêu hãnh.”

Tố Diệp không động đậy, chỉ nhắm chặt mắt, hàng mi run rẩy.

Khi màn hoan ái qua đi, trái tim cô chỉ còn lại nhục nhã và tự trào.

Ngay vào lúc anh vừa đi vào cô đã...

Cô chỉ muốn cầm dao đâm chết mình cho xong!

Niên Bách Ngạn thì bật cười nơi đỉnh đầu, nói khể: “Chuyện này có gì đáng xấu hổ đâu!”

Tố Diệp không muốn nhìn vào mắt anh, vì cô dám khẳng định, ngoài sự chế giễu chẳng còn gì khác cả.

Sau đó, Niên Bách Ngạn bắt đầu động đậy.

Tố Diệp vừa lên tới đỉnh vốn dĩ đang nhạy cảm. Anh vừa động, cô liền run lên.

Cô giơ tay chống lên ngực anh, liều mạng lắc đầu.

Anh chỉ đè người xuống, giơ một tay kéo tay cô vòng ra sau cổ mình.

Tốc độ của người đàn ông ban đầu chậm rãi.

Trong quá trình ấy, Niên Bách Ngạn cũng vẫn chăm chú nhìn đôi mắt nhắm chặt của Tố Diệp.

Anh cúi xuống, hôn lên hàng mi dài của cô.

Tố Diệp mong anh nhanh một chút, cũng còn hơn giày vò cô như vậy.

Nhưng tối nay Niên Bách Ngạn như biến thành một người khác. Anh luôn giữ thái độ bình thản, cúi người hôn cô, dài và chậm.

Tất cả thời gian, anh đều dùng để hôn hít và vuốt ve cô.

Vật lớn phía dưới vào tận cùng rồi lại ra tận cùng.

Lần này nối tiếp lần kia.

Tốc độ của anh chỉ luôn như thế.

Tốc độ này còn giày vò hơn cả dông bão ập tới.

Cơ thể Tố Diệp một lần nữa căng chặt.

Ngón chân cô vận vẹo dữ dội. Từ tiếng rên và gương mặt cô có thể đoán, cô lại sắp lên đỉnh rồi.

Gò má cô ửng hồng, đẹp đến nỗi người ta không thể rời mắt.

Niên Bách Ngạn đọc hiểu hơi thở cấp thiết của cô, nhưng anh không thay đổi tốc độ, vẫn giày vò từ tốn và chậm rãi.

Nhưng giờ phút này đây, mỗi lần vận động anh lại thay đổi góc độ.

Anh bắt đầu nghiêng người xung kích.

Dường như đang tìm kiếm điểm nhạy cảm của cô.

Tố Diệp mở to hai mắt, run rẩy nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn cũng nhìn cô.

Khi hai người bốn mắt nhìn nhau, pháo hoa phía xa như nổ tung cả sự thâm tình trong đáy mắt anh.

“Trời ạ, anh...” Trán Tố Diệp lấm tấm mồ hôi. Mũi cô nở rộng, môi run lên dữ dội.

Ngón tay cô đã chìm hẳn trong cát trắng.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, cúi người xuống căn kẽ đôi môi cô, nhưng vẫn chạm tới điểm của cô.

Bỗng nhiên, Tố Diệp vô thức ôm chặt lấy cổ anh, nâng cao lưng lên.

Từ trong miệng cô phát ra một tiếng kêu thiếu kiểm soát.

Cũng đúng lúc này, pháo bông xung quanh một lần nữa rực sáng, chào đón tiếng kêu của cô.

Người Tố Diệp như cái sàng, tiếng rên ngân dài ngân dài. Đây là một trải nghiệm cô chưa từng có vì lần này cô cảm nhận được một làn sóng khác hẳn trước đây.

Làn sóng lần này duy trì trong một khoảng thời gian dài.

Tiếng khóc than của cô trở thành rên rỉ, từ rên rỉ chuyển sang thở dốc, từ run rẩy biến thành co thắt.

Rốt cuộc anh đã làm gì cô?

Lần này Niên Bách Ngạn không để cô hòa hoãn.

Khi cô đang căng lên đỉnh cao, anh không ngừng lại một giây, thay

đổi tốc độ chậm rãi ban nãy, bắt đầu lên bổng xuống trầm.

Hơi thở của anh phả vào người cô.

Anh trở nên cuồng dã.

Đầu óc Tố Diệp trống rỗng. Cô chỉ cảm thấy mình như một con thuyền nhỏ trôi dạt giữa đại dương, không ngừng chòng chành, ngã nghiêng giữa bão tố...

Quyển 9 - Chương 433: Điều kiện quay về Tinh Thạch

Căn nhà cũ của họ Diệp hoàn toàn bỏ không.

Tuy rằng Nguyễn Tuyết Mạn ngàn vạn lần không đồng ý nhưng thư của luật sư ép xuống, bà ta cũng không còn cách nào khác, cuối cùng đành phải tới ở nhà Diệp Uyên.

Còn gia đình Diệp Hạc Thành vốn dĩ định đợi Tố Diệp về rồi tiến hành mua lại căn nhà cũ, nhưng mãi vẫn chẳng thấy mặt mũi Tố Diệp đâu. Sau này thông qua Niên Bách Ngạn, họ mới biết cô đã đi nghỉ dưỡng. Mà ý của Niên Bách Ngạn là trên pháp luật căn nhà cũ của họ Diệp đã trở thành tài sản cá nhân của Tố Diệp, bất kỳ ai khi chưa được sự đồng ý của chủ nhà cũng không phép vào ở.

Thế nên Diệp Hạc Thành đành giận dữ dọn khỏi nhà.

Khoảng thời gian này, Nguyễn Tuyết Mạn lúc nào cũng âu sầu buồn bã. Chuyện của Diệp Ngọc khiến bà ta hoàn toàn không thể ngẩng đầu lên được.

Bà ta đã từng muốn mặt tới gặp cô gái tên Khúc Nghê đó, hy vọng cô ta rời xa Diệp Ngọc. Nhưng sau đó Diệp Ngọc phát hiện ra chuyện ấy, sau khi cãi nhau với bà ta một trận đã dọn tới sống cùng Khúc Nghê.

Nguyễn Tuyết Mạn chưa từng nghĩ có một ngày đối tượng mà bà ta phản đối qua lại với con gái mình lại là một người phụ nữ.

Đúng ba mươi, cả nhà Diệp Hạc Thành bất ngờ tới nhà Diệp Uyên, nói là cùng đón giao thừa. Nhưng sau khi Diệp Uyên từ ngoài về, vừa mới ngồi yên, Diệp Hạc Thành đã nói ý định thực sự khi tới đây.

Ông ta hy vọng Diệp Uyên có thể tạm nghỉ công việc ở sân bay, trở về nắm giữ quyền hành trong Tinh Thạch.

Vốn dĩ Diệp Uyên không mấy hứng thú với những chuyện này, vừa nghe vậy anh đã có chút thiếu kiên nhẫn, nói rằng phía công ty có Niên Bách Ngạn quản lý khá tốt. Anh chẳng hiểu gì về chuyên ngành đá quý, cho dù có tới cũng chẳng giúp được gì.

Nguyễn Tuyết Mạn nghe xong bắt đầu khuyên nhủ Diệp Uyên: “Đây là quyết định mẹ và chú hai con cùng thống nhất đưa ra. Uyên à! Sao con không chịu nhìn rõ tình hình hiện tại chứ?”

“Tình hình bây giờ thế nào ạ?” Diệp Uyên không hiểu.

Nguyễn Tuyết Mạn bắt đầu phân tích cho anh: “Tuy rằng con đích thực là đại cổ đông, nhưng bây giờ Niên Bách Ngạn đang giữ một phần cổ phần của nhà họ Diệp, về quyền lực gần như là ngang bằng con. Bây giờ khắp công ty từ trên xuống dưới có ai là người nhà họ Diệp làm việc không? Ngay cả chú hai con đến nay Niên Bách Ngạn cũng vẫn chưa hồi phục chức vụ, thế là ý gì? Tức là hiện tại Tinh Thạch đã là thiên hạ của Niên Bách Ngạn rồi. Nó muốn chiếm Tinh Thạch cho riêng mình, lần lượt đá toàn bộ người nhà họ Diệp ra ngoài.”

“Sao có thể như vậy?” Diệp Lan nãy giờ vẫn cầm cúi ăn cuối cùng cũng phải lên tiếng. Cô lẩm bẩm: “Anh rể không phải hạng người đó!”

“Tới lúc nào rồi mà con còn gọi nó là anh rể? Nó lấy ai trong nhà này mà gọi là anh rể?” Nguyễn Tuyết Cẩm ngồi bên thấp giọng quát Diệp

Lan.

Diệp Lan làm mặt ầm ức: “Cho dù anh ấy không ở với chị cả nữa thì giờ chẳng phải cũng đang ở với chị hai sao. Tiếng anh rể này sớm muộn cũng phải gọi thôi...”

“Bừa bãi! Chuyện của Niên Bách Ngạn và Tố Diệp cụ thể thế nào đã ai biết rõ?” Nguyễn Tuyết Cầm nhú mày.

“Gì mà thế nào chứ? Chẳng phải rõ như ban ngày sao? Họ đang yêu nhau.” Diệp Lan quyết không thôi.

Nguyễn Tuyết Cầm lườm con bé, sa sầm mặt lại: “Ngồi yên ăn đồ của con đi! Con không giúp gì được cho nhà họ Diệp thì thôi, đừng có chuốc thêm phiền phức cho mẹ. Đừng tưởng mẹ không biết chuyện con tới Vân Nam, rồi từ từ mẹ xử lý con!”

Câu nói ấy khiến Diệp Lan ngậm ngay miệng lại.

Lúc này, Nguyễn Tuyết Mạn và Nguyễn Tuyết Cầm lại cùng đứng về một chiến tuyến.

“Uyên à! Giờ con xem đi, người nhà họ Diệp chúng ta về cơ bản đều đang ngồi đây, nhưng có người nào có chức vụ gì trong công ty không? Con không thể cứ tiếp tục khoanh tay đứng nhìn như vậy được. Cho dù về Tinh Thạch con chẳng làm gì cả, ít nhất thì cũng để trên dưới trong công ty biết rằng vẫn là nhà họ Diệp chúng ta nắm quyền.”

“Tranh giành cái chức vụ bù nhìn ấy có ý nghĩa gì sao?” Diệp Uyên chau mày.

Nguyễn Tuyết Mạn ghen lời.

Diệp Hạc Thành nghe xong thở dài: “Thôi được, chú nói với con những chuyện có ý nghĩa vậy.” Ông ta điều chỉnh lại tư thế ngồi: “Ngay trước năm mới, Niên Bách Ngạn đã đá ba cổ đông kỳ cựu của nhà họ Diệp ra khỏi hội đồng quản trị. Con cảm thấy, chuyện này không nghiêm trọng sao?”

Diệp Uyên sững người: “Sao con không hề biết chuyện này?” Anh là chủ tịch hội đồng quản trị, vậy mà bây giờ mới biết.

“Vì con đã trao cho Niên Bách Ngạn tất cả quyền bãi miễn.” Thần sắc Diệp Hạc Thành trở nên trầm trọng: “Nó được con trao quyền, cộng thêm trong tay cũng có cổ phần của nhà họ Diệp, thế nên càng tiến hành thay đổi nhân sự mà không có gì phải sợ. Thế nên Diệp Uyên à! Là con trưởng của nhà họ Diệp, con nhất định phải quay về Tinh Thạch, nếu không Niên Bách Ngạn muốn nuốt Tinh Thạch chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.”

Diệp Uyên rơi vào trầm mặc.

“Còn có một chuyện con vẫn chưa biết.” Diệp Hạc Thành nói tới đây, ngữ khí có chút ngập ngừng, rồi ông ta bổ sung thêm một câu: “Có lẽ là tất cả mọi người đều chưa biết.”

Nguyễn Tuyết Mạn sốt ruột, thúc giục ông ta nói cho nhanh.

Cả Diệp Lan cũng tò mò ngẩng đầu lên nhìn, không biết là chuyện gì.

Diệp Hạc Thành hít sâu một hơi, suy nghĩ rất lâu mới nói: “Diệp Uyên! Chú nghi ngờ cái chết của bố con có liên quan tới Niên Bách Ngạn.”

Nghe xong, cả người Nguyễn Tuyết Mạn chột run lên.

Còn Diệp Uyên cũng như trước mắt màn đêm buông xuống: “Chú hai! Chú không sao đấy chứ? Sao vô duyên vô cớ lại đưa ra kết luận này? Đây chính là chuyện chú muốn nói với con?”

“Cái gì mà vô duyên vô cớ?” Diệp Hạc Thành cau có: “Về tình mà nói, chú không ân oán cá nhân với Niên Bách Ngạn, dù có phê bình nó cũng chỉ là về chuyện công việc. Chú vốn dĩ cũng không nghĩ sẽ nghi ngờ nó, nhưng sau này càng nghĩ càng cảm thấy bất ổn. Chú cảm thấy cả nhà chúng ta hình như đã sớm rơi vào một cái bẫy tinh vi được Niên Bách Ngạn giăng ra từ lâu. Trước khi bố con qua đời, hai người họ đã rất nhiều lần tranh cãi vì bất đồng quan điểm. Có một lần ngay chính tại nhà họ Diệp, chính tai chú nghe thấy bố con quát Niên Bách Ngạn, nói rằng nó lấy việc công trả thù riêng, không phục tùng quyết định bãi miễn chức vụ của anh ấy. Còn Niên Bách Ngạn thì nói bố con đã lớn tuổi rồi, bây giờ không còn là thời đại của anh ấy nữa. Lần đó hai người họ cãi vã rất dữ dội. Sau đó thì tiếp tục xảy ra chuyện Kỷ Đông Nham công kích Tinh Thạch, chú đã thấy quái lạ, làm gì có chuyện trùng hợp đến thế? Kỷ Đông Nham sớm không ra tay, muộn không ra tay lại nè đúng lúc bố con vừa quay trở lại hội đồng quản trị?”

Diệp Uyên nhướn mày nhìn ông ta: “Chú hai! Chú muốn nói Niên Bách Ngạn hại chết bố con? Có chứng cứ gì không?”

“Chú nghĩ lúc đó người nghe thấy hai người họ cãi vã nhất định vẫn còn. Hơn nữa quan trọng hơn là, tuy rằng sức khỏe của bố con không được tốt, nhưng đâu có yếu đến vậy? Trước đó chẳng phải từng có scandal ảnh nóng sao? Theo lý mà nói, tâm lý chịu đựng của bố con rất mạnh mẽ, sao có thể vì chuyện của Diệp Ngọc mà đột ngột qua đời chứ?”

Nguyễn Tuyết Mạn trợn trừng hai mắt: “Ý chú là Niên Bách Ngạn đã

cho Hạc Phong uống thuốc gì đó? Trời ạ! Tôi nhớ ra rồi, trước khi Hạc Phong qua đời Niên Bách Ngạn từng tới nhà họ Diệp. Bát tổ yến đó chính Niên Bách Ngạn đã thay quản gia bê lên phòng sách.”

Diệp Hạc Thành gật đầu nặng nề: “Bát tổ yến đó tuyệt đối có vấn đề.”

Diệp Uyên càng nghe càng bức bối. Anh xua tay: “Từ từ đã, chẳng ra chuyện gì với chuyện gì cả! Mọi người đừng có suy đoán linh tinh, Niên Bách Ngạn không thể làm chuyện này được.”

“Vậy con có biết nhà họ Niên và nhà họ Diệp từng có ân oán không?”
Diệp Hạc Thành bất thành lời buông một câu.

Diệp Uyên hỏi với vẻ kỳ quặc: “Ân oán? Ân oán gì cơ?”

Chuyện này cũng khiến Nguyễn Tuyết Mạn và Nguyễn Tuyết Cầm thấy khó hiểu.

Ngữ khí của Diệp Hạc Thành nặng nề: “Chuyện này năm xưa chú cũng vô tình biết được, sau đó bố con đã bắt chú thề rằng, cả đời này không được phép nói cho người khác biết. Chú đã thề rồi, thế nên chú chưa hề nhắc với mọi người. Nhưng bây giờ, chú nghi ngờ Niên Bách Ngạn có âm mưu. Nó ở lại Tinh Thạch bao nhiêu năm nay, thật ra chỉ muốn cướp lại những thứ của nhà họ Niên mà thôi.”

Ngay sau đó, Diệp Hạc Thành kể lại tường tận toàn bộ chuyện xảy ra khi ấy giữa hai gia đình Niên Diệp. Cuối cùng ông ta bổ sung thêm một câu: “Xét về đạo nghĩa, nhà họ Diệp quả thực đã có lỗi với nhà họ Niên. Nhưng xét về làm ăn, đây cũng là điều khó tránh khỏi. Lúc ấy nhà họ Niên đã lâm vào hoàn cảnh đó, cho dù nhà họ Diệp không ra mặt thì các công ty khác cũng thòm thèm. Đây chính là quy tắc tàn khốc của thương trường, cá lớn nuốt cá bé, chẳng ai có cách khác.”

Diệp Uyên ngồi chờ người ra trên ghế sofa, nhất thời chẳng nói được câu nào. Anh biết nhà họ Niên và nhà họ Diệp từng kết giao, biết năm đó bố mình từng nuôi Niên Bách Ngạn ăn học, coi anh ấy như con đẻ của mình, nhưng nghĩ kiểu gì cũng không ngờ phía sau còn có ẩn tình.

Nguyễn Tuyết Mạn không nhịn nổi nữa: “Chết rồi, chết rồi! Vậy thì nhất định là do Niên Bách Ngạn làm. Chúng ta phải báo cảnh sát. Chuyện này không thể cứ thế là xong được! Trời ạ, thật là đáng sợ! Thì ra chúng ta nuôi sói trong nhà!”

Diệp Lan quả thực không nghe lọt tai nữa. Con bé đặt mạnh đôi đũa xuống mặt bàn: “Sao mọi người lại nghĩ về anh rể như thế? Bao nhiêu năm nay một mình anh rể quản lý công ty. Nếu muốn nuốt Tinh Thạch, anh ấy đã làm lâu rồi, có cần phải đợi tới tận bây giờ không?”

“Con gái ngốc à! Chuyện thương trường con không hiểu đâu.” Diệp Hạc Thành không mắng Diệp Lan im miệng mà chân thành giải thích: “Niên Bách Ngạn đúng là làm nhiều năm ở Tinh Thạch, nhưng năm nay nó mới từ nước ngoài trở về, mới thật sự ngồi vào vị trí tổng giám đốc. Từ trước tới nay nó đâu có nắm quyền hành gì to lớn. Con nghĩ mà xem, đầu năm nay nó vừa ngồi vững ghế tổng giám đốc là bắt đầu đao to búa lớn, thi hành một loạt quyết sách. Người xui xẻo đầu tiên là ông Triệu trong tay có cổ phần của nhà họ Diệp. Ông ấy là cổ đông luôn đi theo chúng ta từ khi Tinh Thạch mới thành lập cho tới giờ, kết quả thì sao? Chỉ vì trong hội nghị cổ đông, ông ấy nghi ngờ năng lực quản lý của Niên Bách Ngạn mà đã bị tổng cổ khởi hội đồng quản trị. Còn Niên Bách Ngạn lại giải thích với chúng ta rằng ông Triệu lợi dụng thương hiệu của nhà họ Diệp để đi phát tài. Tôi không biết mọi người có tin hay không, tóm lại tôi không tin. Con người ông Triệu thế nào tôi còn không rõ hay sao? Tinh Thạch không dễ nuốt như vậy, thế nên Niên Bách Ngạn phải tìm thời cơ thích hợp. Trong khoảng thời gian đó, nó không ngừng gom góp các mối quan hệ và

các nguồn tài chính, mục đích chính là muốn âm thầm đổi tất cả tâm huyết của nhà họ Diệp trong Tinh Thạch trở thành của nó. Nó sẽ không công khai chiếm đoạt Tinh Thạch, vì như vậy sẽ làm trò cười cho thiên hạ. Nó khiến cho Tinh Thạch không có nó không được, để tất cả mọi người biết, nó mới là chủ nhân đích thực của Tinh Thạch.”

Một lúc lâu sau, Diệp Uyên mới lên tiếng: “Chú hai! Cho dù nhà họ Diệp và nhà họ Niên thật sự có mối quan hệ như vậy, thì những chuyện tiếp theo cũng chỉ là chúng ta suy đoán. Chúng ta không có chứng cứ để nói Niên Bách Ngạn hại chết bố con, hoặc là anh ấy vẫn luôn rắp tâm nuốt gọn Tinh Thạch.”

Diệp Hạc Thành nhìn Diệp Uyên đầy khó xử: “Con à! Chú thấy con lái máy bay nhiều quá đầu óc mụ mẫm cả rồi. Những chuyện thật thật giả giả trong chốn thương trường ai phân biệt được đây? Con là người ngoài cuộc, chỉ nhìn thấy sự ôn hòa bề ngoài. Cứ mang chuyện Tinh Thạch bây giờ ra mà nói, trông thì có vẻ rất bình thường, giá cổ phiếu cũng ổn định rồi, phía bên mỏ kim cương cũng không còn bị liên lụy. Nhưng Diệp Uyên! Con có thể tới công ty mà xem, xem trong hội đồng quản trị còn cổ đông của nhà họ Diệp chúng ta không? Đi hỏi các nhân viên trong công ty xem trong lòng họ ai mới là công thần của Tinh Thạch? “Công cao lấp chủ”, bốn chữ này chú nghĩ con cũng hiểu. Người làm Hoàng đế như con bây giờ còn không mau diệt trừ tên đại thần vượt mặt chủ này đi thì cuối cùng chỉ còn một kết cục mà thôi đó là bị người ta lập mưu cướp ngôi.”

“Uyen à! Chú hai con nói đúng đấy! Con không thể khinh suất như vậy được. Bây giờ nhà họ Diệp chúng ta chỉ còn trông cậy vào mỗi mình con nữa thôi.” Cứ nhớ tới chuyện bị con bé Tố Diệp đó đuổi ra khỏi nhà là Nguyễn Tuyết Mạn lại nóng máu, chỉ muốn xông ngay tới trước mặt, cho nó ăn vài cái bạt tai.

Diệp Uyên thở dài.

“Giờ con còn nghi ngờ lời của chú hai cũng không sao cả. Thế này đi, con cứ tạm thời quay lại công ty quan sát một thời gian, thế được chứ?” Diệp Hạc Phong nói hết nước hết cái.

Diệp Uyên im lặng một lúc mới nói: “Con có thể tạm thời quay về đó xem tình hình thế nào rồi tính tiếp.” Sau đó khi sắc mặt mấy người họ dần vui vẻ trở lại, anh mới bổ sung thêm: “Nhưng... con có một điều kiện!”

“Ôi trời ơi, con trai ơi! Con quay về công ty của mình còn cần điều kiện gì chứ?” Nguyễn Tuyết Mạn sốt sắng.

Diệp Uyên chau mày: “Nếu không đồng ý thì con không về nữa, Tinh Thạch muốn ra sao thì ra.” Dứt lời, anh đứng dậy định bỏ đi.

Diệp Hạc Thành thấy vậy bèn giữ Diệp Uyên lại: “Điều kiện gì, con cứ nói.”

Diệp Uyên quay sang nhìn Nguyễn Tuyết Mạn: “Mẹ đừng có gán ghép con với Tịch Khê nữa, con và cô ta không có hy vọng gì đâu. Con đã tìm được người con gái mình yêu rồi. Mẹ! Mừng một tháng năm năm nay con muốn cưới cô ấy về nhà. Điều kiện của con là, mẹ không được phản đối!”

“Cái gì?” Nguyễn Tuyết Mạn lập tức đứng bật dậy: “Con trai! Con định lấy vợ? Đây là chuyện tốt mà, sao mẹ lại phản đối chứ? Đối phương là ai? Con gái nhà nào?”

Phía bên này, Diệp Lan cũng tròn xoe hai mắt, ngạc nhiên nói: “Anh! Không phải anh định kết hôn với chị Yêu Yêu đấy chứ?” Chuyện Diệp Uyên công khai tỏ tình với Lâm Yêu Yêu trong buổi lễ thường niên cả công ty chẳng ai là không biết, nhưng lại không ai coi là thật. Vì

những bình phẩm về Diệp Uyên trước nay chẳng mấy tốt đẹp. Có ai không biết con trai trưởng nhà họ Diệp nổi tiếng phong lưu, tỏ tình với Lâm Yêu Yêu chẳng qua chỉ là nhất thời nổi hứng mà thôi.

Thế nên, Diệp Lan hơi tức giận. Cô giận anh mình sao lại dám có ý định trêu chọc nữ nhân viên của nhà mình. Hơn nữa tình cảm của cô và Yêu Yêu rất tốt. Anh trai làm vậy quả thực không màng gì tới cảm nhận của cô em gái này.

Nhưng hôm nay Diệp Uyên nói vậy, Diệp Lan quả thực bất ngờ. Lẽ nào lần này anh mình nghiêm túc thật? Nhưng chẳng phải Yêu Yêu sắp làm đám cưới với Đinh Tư Thừa sao?

Tai Nguyễn Tuyết Mạn đứng đứng lên: “Yêu Yêu?” Bà ta hoài nghi, rồi lập tức nhớ ra, trừng mắt với Diệp Uyên: “Có phải là con bé bạn thân của Tố Diệp không? Lần trước cũng tới nhà mình?”

Diệp Uyên không hề trốn tránh, trả lời nhanh gọn: “Chính là cô ấy!”

“Không được!” Nguyễn Tuyết Mạn phản đối ngay tắp lự: “Con lấy ai cũng được, nhưng không được lấy nó! Con không muốn phát triển với Tịch Khê thì thôi, nhưng chí ít cũng phải lấy một gia đình môn đăng hộ đối chứ? Cái con bé Yêu Yêu gì đó làm sao xứng với con? Cho dù con lấy nó về, nó giúp được gì cho con?”

Diệp Uyên đoán trước Nguyễn Tuyết Mạn sẽ có thái độ này. Đợi bà ta nói hết câu, anh hờ hững nói: “Vậy thì... mọi người cũng đừng ép con về Tinh Thạch.”

“Con trai à...” Nguyễn Tuyết Mạn đau lòng nhức óc: “Con phải biết con mà lấy Tịch Khê thì nhà họ Diệp chúng ta sẽ được cứu, ít nhất chúng ta có thể mượn sức mạnh của nhà họ Tịch để đối đầu với Niên Bách Ngạn.”

Diệp Uyên cười: “Mẹ! Mẹ coi chuyện hôn nhân của con là gì? Chỉ là con cò đổi lấy thành công của mọi người thôi sao?”

“Con sinh ra trong cái gia đình này thì không có quyền lựa chọn. Giống như mẹ và bố con năm xưa vậy. Nếu năm đó không có nhà họ Nguyễn giúp sức, nhà họ Diệp cũng đã tan tành trong khủng hoảng kinh tế giống như nhà họ Niên rồi! Con có biết nguyên nhân cơ bản khiến nhà họ Niên không qua nổi đại nạn đó là gì không? Chính là vì năm đó bố của Niên Bách Ngạn đã lấy một người vợ tầm thường. Kết quả thì sao? Một khi xảy ra chuyện cô ta có giúp gì được cho chồng hay không? Một chút cũng không!”

Diệp Uyên làm ngơ, lãnh đạm nói: “Tóm lại, chuyện hôn sự của con và Yêu Yêu đã quyết định rồi. Kể cả không được mẹ cho phép, con cũng sẽ lấy cô ấy. Chỉ có điều, con sẽ không quan tâm sự sống chết của Tinh Thạch nữa, xảy ra mấy chuyện rối rắm cũng đừng tới tìm con!”

“Con...”

“Chị dâu! Chị đồng ý đi. Bây giờ Tinh Thạch quan trọng hơn hết thảy. Hơn nữa, chỉ cần Diệp Uyên thích là được rồi. Chị còn muốn con trai mình ngày ngày không được sống vui vẻ sao?” Diệp Hạc Thành khuyên nhủ.

“Nhưng mà...”

“Chị cảm thấy làm vậy cũng tốt lắm.” Nguyễn Tuyết Cầm lên tiếng: “Nếu vậy cô Yêu Yêu được gả về nhà ta thì sẽ là người nhà họ Diệp. Nếu cô ấy là bạn tốt của Tố Diệp, vậy thì Tố Diệp muốn trở mặt với chúng ta ít nhiều cũng phải để tâm tới cảm nhận của cô ấy. Đồng thời, cũng ít nhiều kiềm chế được hành động của Niên Bách Ngạn.”

Diệp Uyên nghe xong, mặt càng khó dăm dăm.

Ngược lại Nguyễn Tuyết Mạn có vẻ thoải mái hơn. Sao bà ta không nghĩ tới điều này nhỉ? Trầm mặc một lúc, bà ta hắng giọng nói: “Được rồi! Mẹ có thể đồng ý, nhưng con phải lập tức quay về Tinh Thạch làm việc.”

Diệp Uyên thở phào, đáp: “Vâng!”

Diệp Lan đứng bên cạnh nghe càng hồ đồ, vội vàng ngăn lại: “Anh! Chuyện anh cưới Yêu Yêu... cô ấy đã biết chưa?”

Chuyện này quá kỳ quặc rồi.

Còn chưa đợi Diệp Uyên trả lời, Nguyễn Tuyết Mạn đã hỏi với vẻ khó hiểu: “Thế nào là Yêu Yêu có biết không?”

“Chẳng phải... chị Yêu Yêu có bạn trai rồi sao.” Đầu Diệp Lan sắp nổ tung. Tại cô sống quá cổ hủ, phong kiến sao? Hay tại thế giới này thay đổi như chong chóng?

Nguyễn Tuyết Mạn nghe xong bật cười: “Có bạn trai thì đã sao? Bây giờ thanh niên hôm nay yêu người này ngày mai lấy người kia là chuyện rất bình thường.” Vì nghe lời Diệp Hạc Thành, thái độ của bà ta thay đổi cực nhanh. Lúc này Lâm Yêu Yêu không còn là cơn ác mộng của bà ta nữa, mà đó là con cò tốt nhất để kẹp chặt Tố Diệp và Niên Bách Ngạn.

Thế nên, sao bà ta có thể để vượt khỏi tay con cò này?

Diệp Lan há hốc miệng, á khẩu.

Diệp Uyên có lòng tốt trả lời câu hỏi của Diệp Lan. Anh nhìn con bé rồi nói: “Yêu Yêu đã đồng ý lấy anh rồi. Người cô ấy yêu là anh... chứ không phải Đinh Tư Thừa.”

“Hả?” Diệp Lan hoàn toàn choáng váng...

Quyển 9 - Chương 434: Anh làm bạn trai em, em làm bạn gái anh

Tố Diệp đổ bệnh.

Sau một màn tình cảm mãnh liệt ấy, cơ thể vốn dĩ đã mệt mỏi vô cùng của cô đã hoàn toàn tê liệt.

Cô nằm trên giường, mơ mơ hồ hồ, lúc êu rét lúc lại êu nóng. Mồ hôi lạnh túa ra khắp người như tắm.

Thế giới trước mắt mỗi lúc một mơ hồ. Cô luôn nhìn thấy có một tia sáng trắng lướt qua, sau đó từng vòng từng vòng một lan ra, rồi dần dần nổ rung.

Cô nghĩ mình sắp chết rồi.

Trong mơ hồ cô lại cảm thấy có người bế mình lên, sau đó miệng cô rất ngọt, giống như ai đó đút thuốc cho cô.

Trong cơn choáng váng, Tố Diệp lại mất đi ý thức, rơi xuống một vùng tối tăm không nhìn thấy đáy.

...

Trong phòng ngủ, bác sĩ đo xong nhiệt độ cho Tố Diệp.

Niên Bách Ngạn ngồi bên cạnh giường, thấy vậy bèn hỏi: “Sao rồi?”

“Cô Tố sốt cao 40 độ, tôi vừa tiêm thuốc hạ sốt cho cô ấy rồi.”

“Tiêm thuốc hạ sốt rồi sao vẫn 40 độ?” Niên Bách Ngạn chộtchau mày.

Bác sỹ vội vàng trả lời: “Cái này còn phải xem xét thể chất của người bệnh. Không phải tất cả mọi người vừa tiêm thuốc là lập tức hạ sốt ngay. Cơ thể cô Tố vốn dĩ đã rất yếu, khả năng tiếp nhận sức đề kháng của con người đối với thuốc cũng chậm. Anh đợi thêm lúc nữa. Tôi sẽ kê cả thuốc uống cho cô ấy. Chỉ cần chăm sóc tận tình, cô Tố sẽ hạ sốt nhanh thôi.”

Sau khi tiễn bác sỹ đi, Niên Bách Ngạn quay trở về đầu giường. Nhìn Tố Diệp yên lặng nằm trên giường, anh thở dài nặng nề.

Hòn đảo này vốn dĩ không còn ai. Nhưng vì một trận sốt cao của cô, anh bắt buộc phải lệnh cho bác sỹ qua đây một chuyến nữa.

Ngoài cửa sổ, pháo hoa vẫn ngập trời.

Cô bất tỉnh từ lúc ở trên bãi cát cho tới giờ. Đã hơn bốn giờ sáng rồi, cô vẫn còn nói mê, lúc nào cũng kêu rét.

Niên Bách Ngạn dựa lên đầu giường, giơ tay điều chỉnh cho tốc độ của bình truyền nước chậm đi.

Sau đó anh kéo bàn tay không truyền nước của cô tới, đặt lên môi, hôn nhẹ lên từng ngón tay cô.

Ngón tay cô, mấy tiếng đồng hồ trước vẫn còn ôm chặt cổ anh. Cô vẫn còn ngâm nga kịch liệt bên tai anh. Vậy mà giờ phút này nó đã mất đi tri giác, mềm oặt nằm trong lòng bàn tay anh.

Da thịt cô đỏ hồng lên vì sốt cao, nhưng gương mặt lại vẫn tái mét. Trán cô lấm tấm mồ hôi. Thấy cô khó chịu nhăn mặt, anh bước tới, giơ tay vuốt nhẹ hai hàng lông mày của cô.

Nhưng nhiệt độ trên gương mặt cô đã gần như làm bỏng tay anh.

Niên Bách Ngạn tìm được rượu cồn.

Sau khi tiêm bình truyền nước xong, anh làm theo lời dặn của bác sỹ, dùng rượu cồn giúp cô hạ sốt.

Anh ngồi trên đầu giường, giơ tay nhẹ nhàng cởi cúc áo của cô ra.

Từng lớp da thịt đỏ hồng từ từ lộ ra.

Người con gái đang bị sốt đến mê man bất giác run lên một cái, sau đó lẩm bẩm yếu ớt: “Đừng...”

Một câu nói “đừng” đã đâm đau đôi tai Niên Bách Ngạn. Đầu mày anh cũng nhíu chặt lại đầy đau khổ. Cô... chán ghét anh đến vậy sao? Đến nước này rồi mà tiềm thức của cô vẫn bài xích anh?

Người con gái nằm trên giường rất bất an. Cô rên rỉ, mặt mũi nhăn nhó.

Niên Bách Ngạn không nghĩ gì cả, cứ thế cởi quần áo của cô ra dù cô có hơi chống đối.

Cuối cùng, Niên Bách Ngạn không thể không dừng động tác lại, cúi xuống ôm lấy cô, dịu dàng nói bên tai: “Tôi sẽ không làm tổn thương em đâu, ngoan.”

Tố Diệp nằm trong lòng anh chột yên lặng. Cô nhắm chặt mắt, bờ mi vẫn không ngừng run rẩy.

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống, cởi toàn bộ trang phục trên người cô ra.

Anh lấy miếng bông đã được thấm rượu còn, bắt đầu lau lần lượt khắp cơ thể để hạ nhiệt cho cô.

Ban đầu Tố Diệp còn có chút bài xích. Dần dần, cô cũng lặng yên, hô hấp cũng bắt đầu nhịp nhàng hơn, đầu mày cũng dần ra không ít.

Niên Bách Ngạn lau người cho cô mấy lần, cho tới khi làn da đỏ ửng dần trắng trẻo trở lại.

Hơi thở của Tố Diệp cũng trở nên ổn định, dài và sâu hơn, xem ra cô không còn khó chịu như ban đầu nữa.

Nhưng Niên Bách Ngạn thì không dám ngủ. Anh sợ cô lại tiếp tục sốt. Một tiếng sau, anh lại nấu một bát thuốc, ngồi trên đầu giường, một tay bưng bát, một tay đỡ cô ngồi dậy.

Nhưng Tố Diệp không chịu hợp tác. Cô không uống, răng cắn rất chặt.

“Ngoan ngoãn uống thuốc nào!” Niên Bách Ngạn thủ thủ bên tai cô.

Tố Diệp vẫn kháng cự.

Niên Bách Ngạn nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô, trong đáy mắt ngoài nỗi đau khắc sâu trong tim còn có một chút bối rối. Anh khẽ thở dài: “Bị ốm rồi mà vẫn không quên đối chọi lại với tôi phải không?”

Đầu Tố Diệp dần mềm oặt, dựa vào cổ anh, nhắm chặt hai mắt lại.

Niên Bách Ngạn thở dài, suy nghĩ một lúc rồi mớm thẳng cho cô.

Anh uống một hớp trước, rồi nhẹ nhàng đặt lên môi cô.

Thuốc từ từ chảy vào miệng cô. Mũi cô phát ra những tiếng kháng cự nho nhỏ.

Tới tận khi không còn giọt nào.

Ở hớp cuối cùng, Niên Bách Ngạn không nỡ buông cô ra nữa. Động tác mớm thuốc trực tiếp trở thành một nụ hôn. Anh nhẹ nhàng cắn mút môi cô, tham lam rút hết mùi hương của cô.

Tới tận khi Tố Diệp giãy giụa một cái, anh mới buông môi cô ra.

Anh ôm chặt cô vào lòng, thở dài bên tai cô: “Diệp Diệp... Tôi phải làm sao với em đây?”

Trời vừa tờ mờ sáng, Tố Diệp đã cảm thấy cả người lạnh toát.

Cô bắt đầu run lập cập, toàn thân như bị vùi trong hang tuyết.

Còn Niên Bách Ngạn vẫn nằm bên cạnh cô thì cũng chẳng ngủ được. Khi nhắm mắt lại nghỉ ngơi, cảm thấy người con gái bên cạnh chốc chốc lại run lên. Anh giật mình mở mắt ra, nghe thấy cô lẩm bẩm: “Lạnh...”

Anh nhanh chóng ôm chặt lấy cô, kéo chăn đắp lên người mình.

Tố Diệp cố gắng len sâu vào lòng Niên Bách Ngạn. Cô áp sát mặt vào cổ anh, tìm kiếm hơi ấm.

Niên Bách Ngạn cởi hẳn áo ra, dính sát da thịt vào người cô. Thế là cô lại càng quấn anh chặt hơn.

Như một đứa trẻ lạc lối, đang tìm đường về nhà.

Trái tim Niên Bách Ngạn quặn thắt từng cơn. Anh vòng tay siết chặt lấy cô. Vòm ngực rộng lớn trùm kín cả người cô. Cô không còn kêu lạnh nữa mà bám riết lấy anh như cây dây leo.

...

Cô cảm thấy giá lạnh đã qua, có một luồng ấm áp tràn tới.

Nhưng trước mắt vẫn là con ngõ dài tít tắp.

Cô co ro ngồi trong góc, cảnh giác nắm bắt từng động tĩnh xung quanh.

Sau đó, cô lại nhìn thấy cậu bé xách chiếc đèn xanh ấy. Đôi giày của cậu bé bị đèn chiếu vào, lúc sáng lúc tối.

Cậu bé nắm tay cô đi ra khỏi con ngõ dài.

Cô ghen ngào nói mình sợ.

Cậu bé nói với cô: Đừng sợ! Anh sẽ đưa em rời khỏi đây!

Thanh âm đó thật là dễ nghe, tuy non nớt nhưng lại mang tới một cảm giác cực kỳ an toàn.

Tới tận khi ra khỏi con ngõ ấy, cô mới cảm thấy mình không lạnh nữa.

Cậu bé vẫn không buông tay cô ra, mà hỏi: Em còn sợ không?

Cô lắc đầu.

“Nhưng tại sao em vẫn khóc vậy?”

Cô thút thít: “Em không tìm thấy mẹ nữa. Anh ơi! Anh có thể tìm mẹ giúp em không?”

Cậu bé gật đầu: “Được! Anh nhất định sẽ giúp em!”

Cuối cùng cô cũng bật cười trong nước mắt.

Nhưng ngay sau đó cô lại lo lắng: “Nếu như cả anh cũng không tìm được mẹ em thì phải làm sao?”

Cậu bé suy nghĩ giây lát: “Vậy thì... anh sẽ chăm sóc em, tới khi nào em tìm được mẹ thì thôi.”

“Anh thật tốt!” Cô yên tâm rồi.

Cậu bé cũng cười, đôi mắt sáng rực và ưa nhìn.

“Anh à! Vậy thì anh là bạn trai của em sao?”

“Bạn trai?”

Cô gật đầu rất mạnh, gò má vẫn còn lem một vệt nước mắt: “Chị gái nhà hàng xóm nói bạn trai sẽ luôn chăm sóc bạn gái. Anh ơi! Anh làm bạn trai em, em làm bạn gái anh, vậy là anh có thể chăm sóc cho em rồi.”

“Nhưng... Trông em còn bé lắm mà.”

“Vậy đợi em lớn rồi, tới khi nào em lớn như anh, em lại làm bạn gái của anh, được không?” Cô nghiêm túc hỏi.

“Chuyện này...”

Cô thấy anh do dự, nỗi sợ hãi lại lan tràn. Cô sợ rằng cả người duy nhất có thể bảo vệ mình cũng không còn nữa, tuy rằng cô mới quen anh chưa lâu. Cô níu lấy vạt áo anh, khẽ lắc lư. Giọng nói nức nở còn mang chút nũng nịu: “Anh ơi... Anh đồng ý đi mà...”

Cậu bé thấy cô lại sắp khóc, lập tức gật đầu: “Được, được, được! Anh hứa với em, đợi em lớn rồi, sẽ làm bạn gái của anh nhé, được không?”

Cô hớn hờ, giơ ngón tay cái lên: “Vậy chúng ta ngoắc tay nào!”

“Được!” Cậu bé cũng giơ ngón tay cái ra, ngoắc tay hẹn thề với cô...

...

“Anh...” Trong mơ màng, Tố Diệp khẽ nhắm mắt. Thanh âm rất nhỏ, rất khẽ.

Niên Bách Ngạn ôm chặt cô nghe thấy rồi. Anh hơi ngược lên nhìn cô. Thấy bờ môi cô mấp máy, anh bèn cúi xuống.

Anh nghe thấy cô gọi “anh”.

“Anh” ư?

Niên Bách Ngạn không biết cô đang gọi ai.

Anh khẽ nhíu mày. Anh hy vọng biết bao được nghe thấy cô gọi tên mình.

Tố Diệp rên lên một tiếng, rồi lại vùi đầu vào ngực anh, khẽ lẩm bẩm: “Đừng rời xa em...”

Tiếng nói nhỏ bé yếu ớt của cô như một lưỡi dao cắt ngang qua ngực anh.

Niên Bách Ngạn bất giác thu chặt tay lại, hoàn toàn khóa cô trong lòng mình.

Anh thì thầm bên tai cô: “Diệp Diệp! Anh sẽ không rời xa em. Cho dù em không yêu anh, cả đời này anh cũng sẽ không để em đi.”

Anh chấp nhận rồi.

Anh tình nguyện tin rằng câu nói “đừng rời xa em” đó của cô là dành cho anh.

Lúc này, anh không muốn tìm hiểu rốt cuộc người trong giấc mơ của cô là ai, hay rốt cuộc cô muốn ai đừng rời xa mình. Có lẽ là người đàn ông mà cô yêu nhất đó. Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn tự nguyện lừa mình lừa người như thế.

Cho dù cô nói với anh, tình cảm trước đây của mình và Tưởng Bân tốt đẹp đến thế nào.

Cho dù cô khiêu khích rằng anh chấp nhận ngủ với một người con gái đã lên giường với người đàn ông khác.

Niên Bách Ngạn đều không quan tâm. Anh không muốn quan tâm

trong lòng cô có một người đàn ông khác, cũng mặc kệ lần đầu tiên của cô dành cho Tưởng Bân đã dịu dàng tình cảm ra sao. Anh chỉ cần cô, chỉ cần cô ở bên cạnh anh. Dẫu cô không yêu anh, anh cũng chấp nhận.

Tuy rằng trái tim sẽ rỉ máu nhưng cũng còn hơn cô rời xa anh...

Quyển 9 - Chương 435: Bước vào giấc mơ em

Trên sân thượng.

Tố Khải mệt mỏi dựa vào một góc tường, châm một điếu thuốc, ngậm lên miệng nhưng chưa rít ngay.

Anh để mặc cho làn khói xám làm cay xè đôi mắt mình.

Khi kim giờ chỉ hiện thị đã ba giờ, có người lên.

Là Cảnh Long.

Anh ta xách một chiếc túi trong tay, trong túi đựng hai lon bia.

Anh ta đi tới sau lưng Tố Khải, ném cho anh một lon.

Tố Khải giơ tay bắt lấy.

Anh bật ra, sau khi rít một hơi thuốc, anh ngửa cổ tu ừng ực mấy ngụm.

Cảnh Long đi sang một bên, cũng bật bia ra, uống mấy ngụm rồi nhìn về phía xa, tùy hứng nói một câu: “Cục trưởng Tống đã xin với lãnh đạo rồi. Chỉ cần bắt được ba người họ là cậu có thể quay về Bắc Kinh.”

Tố Khải gật đầu, không nói gì mà lại uống bia tiếp.

Cảnh Long quay người nhìn anh. Thấy râu ria anh đã mọc lởm chởm, áo quần xộc xệch, anh ta thở dài: “Cậu vẫn ổn đấy chứ?”

Tố Khải trầm mặc một lúc. Anh nhìn thẳng về phía trước. Một lúc lâu sau mới dập tắt điếu thuốc mới cháy được một nửa, giơ tay xoa thật mạnh gương mặt, nói: “Anh em không sao, tôi mới được gọi là không sao!”

“Chuyện này không thể trách cậu được. Nếu đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ làm vậy.” Cảnh Long an ủi.

Tố Khải lắc đầu. Anh vùi ngón tay vào tóc, giật mạnh một cái, rồi uống nốt chỗ bia còn sót lại trong lon sau đó bóp nát. Lon bia trong tay anh biến dạng, bị anh đá văng đi. Anh đứng dậy đá cả vào vách tường.

“Mẹ kiếp! Mấy chuyện này là sao chứ?”

“Tố Khải!” Cảnh Long biết anh phải chịu một áp lực tâm lý quá lớn, bèn chạy tới kéo anh lại: “Cục trưởng Tống đã đi thăm cậu ấy rồi. Cậu ấy nhất định không sao đâu, yên tâm đi!”

Tố Khải hất tay, lao đảo đi tới trước sân thượng. Anh giơ hai tay chống lên bờ tường, đau khổ lắc đầu: “Anh vốn dĩ không hiểu cái cảm giác khi phải giơ súng bắn vào đồng đội mình là như thế nào!”

Mọi chuyện đã xảy ra vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt.

Sợ rằng cả đời này Tố Khải cũng không thể nào quên.

...

Khi Sát đi tới trước mặt anh, nhìn chăm chăm vào anh, nói với mọi

người rằng có gián điệp của cảnh sát trà trộn vào tổ chức, trái tim Tố Khải đã đập thịch một cái. Phản ứng đầu tiên của anh là thân phận của mình đã bị bại lộ.

Nhưng từ đầu tới cuối anh vẫn giữ bình tĩnh.

Bao nhiêu năm nay ra vào hang ổ bọn tội phạm ma túy, có sóng to gió cả nào anh chưa từng trải qua? Cũng không chỉ một lần anh từng bị bọn chúng nghi là nội gián, nhưng đều đã che mắt được chúng. Thế nên khi đối mặt với Sát, anh không thể hiện quá nhiều cảm xúc, vì đây rất có thể chỉ là mảnh khoe bọn chúng quen dùng.

Người đầu tiên không kìm chế được là Khaki. Cô ta thấy vậy vội vàng xông tới, nhìn thẳng vào mặt Sát: “Anh nói gì vậy? Giờ anh đang nghi ngờ A Phong?”

“Anh không được nghi ngờ sao? Dù sao thì cô và nó cũng mới quen nhau được bao lâu?” Sát lạnh lùng nhìn Khaki.

Khaki nghe xong đường hoàng nói: “A Phong là ân nhân cứu mạng em. Em tin anh ấy sẽ không bán đứng em!”

Độc đứng một bên cười một cách kỳ quái: “Khaki! Đó rất có thể chỉ là một màn kịch của nó, kết quả cô đã tin rồi!”

“Anh nói gì cơ?” Khaki sốt ruột.

Tố Khải giờ tay kéo Khaki lại, dịu giọng nói: “Có gì từ từ nói!”

“A Phong! Người khác cười lên cổ anh rồi anh vẫn có thể ngậm bò hòn làm ngọt được sao?” Khaki tức anh ách.

Tố Khải nhìn Sát: “Tôi không phải nội gián, cũng chẳng có đủ kiên

nhấn lớn đến thế để làm nội gián. Nói trắng ra tôi lẫn lộn nghề này chỉ để kiếm miếng cơm ăn, đơn giản vậy thôi! Nếu anh không tin tôi, được, anh hoàn toàn có thể bắn chết tôi ngay bây giờ!”

“Mày tưởng ông mày không dám sao?” Sát là một nhân vật tàn ác, ghét nhất là kẻ khác uy hiếp mình. Nghe xong câu này, hắn ta phẫn nộ, lập tức rút súng ra chống lên trán Tố Khải.

“Anh dám đụng tới một sợi lông của anh ấy, em liều mạng với anh!” Khaki gấp gáp, một tay đẩy Sát ra, rồi đứng chắn trước mặt Tố Khải.

“Khaki! Cô điên rồi phải không? Ai xa ai gần cô không phân biệt được nữa sao? Có tin anh cũng bắn luôn cả cô không?” Sát nổi giận.

Tố Khải lập tức kéo Khaki ra sau lưng mình rồi nhìn Sát: “Đừng làm khó đàn bà! Có chuyện gì thì cứ nhắm vào tôi đây này!”

“A Phong...”

Độc đứng bên cạnh vỗ tay: “Chẹp chẹp... Đúng là tình cảm sâu nặng! Khaki! Anh có nên chúc mừng cô cuối cùng đã tìm được người đàn ông thật lòng đối tốt với mình không?”

“Anh đừng có đứng đó xem trò vui!” Khaki trừng mắt với anh ta.

Độc nhún vai.

Tố Khải nhìn Sát nhưng lại nói với Khaki: “Nếu đại ca của em nghi ngờ tôi, thì anh ấy đã nổ súng từ lâu rồi. Sở dĩ còn chần chừ chẳng qua là muốn do thám thôi.”

Khaki đưa mắt quan sát Sát về cảnh giác.

Nghe xong câu ấy, Sát cười khẩy, rút súng về: “Nhóc con! Mày thông minh đấy! Chẳng trách mà Khaki lại liều mạng bảo vệ mày.”

Thấy hắn ta nói vậy, Tổ Khải phần nào cũng cảm thấy nhẹ lòng.

Sát ngồi trở lại sofa, gác hai chân lên bàn, tiếp tục rít một hơi xì gà rồi nhả khói. Hắn ta cười trong làn khói: “Nói thật lòng, tao chẳng tin đứa nào hết, vì trong đây đứa nào cũng có khả năng phản bội lại tao. A Phong phải không? Mày nói không phải cóm. Được! Giúp tao giải quyết một đứa thì tao sẽ tin mày.”

“Ai?” Tổ Khải cảnh giác.

Ngón tay cầm xì gà của Sát chỉ một cái. Tên vệ sỹ đứng đối diện tránh sang một bên.

Tổ Khải nhìn kỹ. Hắn ta chỉ vào đúng người đàn ông bị đánh tới gần chết đó.

“Thằng này đã theo tao ba năm, sau này tao mới biết nó lại là cóm, mẹ kiếp!” Sát nói rồi đứng dậy, đi từng bước về phía người đàn ông ấy. Hắn ta giơ chân đá một cái, người đàn ông kêu hự một tiếng.

“Thằng nhóc này suýt nữa hại ông đây mất mạng. Cũng may có người mật báo tao mới biết có cảnh sát, mẹ nó chứ!” Sát nói, gương mặt ngập tràn sát khí, rồi lập tức dí điếu xì gà vào cổ người đàn ông.

Tiếng kêu thảm thiết của cậu ấy và tiếng da thịt bị cháy hòa trộn vào nhau, nghe mà hoảng hốt.

Sát đứng dậy, ra hiệu cho gã vệ sỹ bên cạnh.

Gã đó bước tới, nhét súng vào tay Tổ Khải.

Tố Khải nắm chặt lấy súng, từng cơn rét buốt kéo qua tim.

Nói vậy là, người này là đồng đội của anh?

“Mày giết nó cho tao thì tao sẽ tin mày không phải cớm.” Sát trở về, ngồi xuống sofa, từ tốn nói một câu.

Khaki nghe xong mà nhẹ cả người. Cô ta đi tới, kéo tay Tố Khải: “Chẳng qua chỉ là giết người thôi mà, có phải anh chưa từng nhằm bắn cảnh sát đâu. Thật là! Em còn tưởng có chuyện gì to tát lắm. Mau giải quyết đi, đừng để người ta nghi ngờ.”

Tố Khải cầm súng bước tới. Anh biết tất cả các ánh mắt đều đang dồn cả về mình, nhưng cũng hiểu một khi phát súng này được bắn ra đồng đội của anh sẽ mất mạng. Anh có nên dùng tính mạng của người khác để giữ lấy tính mạng của mình hay không?

Có một khoảnh khắc, anh rất muốn cầm súng bắn chết hết tất cả lũ người đó.

Nhưng làm vậy chỉ có thể là tự tìm đường chết. Dẫu anh có ba đầu sáu tay cũng không thoát nổi khỏi họng súng của mấy tên vệ sỹ này. Cho dù bây giờ anh có giải chúng về đồn cảnh sát cũng vô ích mà thôi. Chúng vẫn chưa giao dịch, vẫn chưa có chứng cứ trực tiếp để bắt giữ chúng!

Tố Khải tới trước mặt người đàn ông, từ từ giơ súng lên.

Người đàn ông ngẩng đầu lên, bắt lực nhìn Tố Khải.

Mặt và cổ cậu ấy đều đang chảy máu, có thể nhận ra đã chịu không ít giày vò.

Khi ánh mắt Tố Khải dừng lại trên gương mặt cậu ấy, anh chợt run lên.

Ban đầu lúc nhìn thấy người này, cậu ấy đang cúi đầu. Giờ nhìn rõ mới biết, anh quen người đàn ông ấy.

Cậu ấy đích thực là cảnh sát, hơn nữa còn từng học cùng một trường cảnh sát với anh. Sở dĩ anh có ấn tượng với cậu ấy là vì khi đó trường cảnh sát tổ chức một giải bóng rổ. Cậu ấy là mũi tấn công chủ lực của đội đối phương để “giết” Tố Khải chết lên chết xuống mấy bận, thế nên Tố Khải rất nhớ.

Sau đó cậu ấy nghỉ học.

Tố Khải hiểu quá rõ, không phải vì cậu ấy gây lộn đánh nhau mà là vì trong lúc huấn luyện cậu ấy biểu hiện khả năng chịu đựng kinh người, thế nên rất có khả năng đã bị đưa đi làm nội gián rồi.

Làm gián điệp là một công việc rất vất vả, giống như Tố Khải vậy. Năm đầu về cơ bản sẽ bị xóa tên khỏi sổ cảnh sát. Không chỉ có vậy, còn phải tiếp nhận những khóa huấn luyện gian khổ nhất. Đến cả lúc ngủ cũng không được ngủ say như chết, càng phải kiềm chế bản thân không được nói mê, sim điện thoại luôn phải thường xuyên thay đổi.

Khoảng thời gian đó anh gần như đã nghĩ tới cái chết, nhưng rồi nhớ tới đám tội phạm ma túy, anh lại cắn răng nhẫn nhịn.

Nhưng bây giờ người này lại ở ngay trước mặt Tố Khải, còn bị phát hiện ra thân phận, đánh cho sống dở chết dở. Quan trọng hơn là, anh phải nổ súng với người này. Nếu không, cục diện này sẽ càng nguy hiểm.

Hình như người đàn ông trước mặt cũng nhận ra Tố Khải.

Trong hơi thở tàn của mình, cậu ấy khẽ cử động bàn tay đặt bên cạnh mình một chút, sau đó khẽ ra dấu bằng ngón tay.

Một động tác rất nhỏ, nhưng đủ để Tố Khải nhận ra.

Sau khi nhận được tín hiệu từ ngón tay của cậu ấy, một nỗi bi thương cồn cào cuộn dâng trong lòng Tố Khải.

Đó là một ám hiệu mệnh lệnh họ được học riêng khi huấn luyện làm gián điệp. Và mệnh lệnh mà cậu ấy ra hiệu cho Tố Khải là: Nổ súng!

Bàn tay cầm súng của Tố Khải đã có mấy giây do dự.

Cậu ấy nhẹ nhàng gạt đầu với anh một lần nữa, ý muốn anh bắn về phía mình.

Cổ họng Tố Khải chột nghẹn ngào, cảm giác bi thương ấy hóa thành căm phẫn.

Sau đó, anh cầm súng hơi lệch hướng một chút, bóp cò thật mạnh. Chỉ nghe thấy tiếng súng nổ “đoàng” một cái.

Viên đạn đi vào vị trí tim người đàn ông, máu chảy tràn xuống đất.

Khaki bước tới ôm lấy Tố Khải, sau đó nhìn Sát: “Giờ anh tin rồi chứ?”

Sát nhìn Tố Khải không rời mắt, nở nụ cười âm u: “Thế còn được!”

Tố Khải không dám nhìn đồng đội của mình thêm nữa. Anh quay

người, vút súng cho tên vệ sỹ, rồi nhìn Sát: “Có cần tôi vút xác hộ anh luôn không?”

“Chuyện này thì khỏi cần cậu làm.” Sát bật tay một cái, gọi hai tên vệ sỹ tới trước: “Lôi ra ngoài, xử lý nhanh gọn! Chú ý một chút, đừng để bọn cớm phát hiện ra!”

Hai tên vệ sỹ gật đầu, rồi lôi người đó ra ngoài.

“A Phong! Giỏi lắm! Có muốn theo bọn anh kiếm tiền không?” Sát đặt điều xì gà sang một bên rồi hỏi.

Tố Khải trả lời: “Đương nhiên là muốn!”

Sát cười, rút từ trong người ra một chiếc hộp vàng bằng kim loại, đổ ra một ít bột trắng rồi đặt lên mặt bàn: “Hít chỗ này đi, anh sẽ dẫn chú đi phát tài!”

Tố Khải hơi nhú mày. Máy thứ trên mặt bàn là ma túy cao cấp. Anh không cần ngửi cũng biết.

“Sao? Không dám à?”

“Đại ca! Em chưa hít mấy thứ này bao giờ.” Tố Khải cười khẽ: “Em chỉ muốn kiếm tiền thôi, chứ không muốn dính vào mấy thứ gây nghiện này.”

“Chàng trai trẻ! Làm người phải biết hưởng thụ. Mấy thứ này chẳng có gì xấu cả, chỉ giúp cho chú nhìn thế giới này rõ ràng hơn mà thôi.” Sát cười lạnh: “Mấy đứa phải cai nghiện nói cho cùng là hít không nổi. Nhóc à, chú yên tâm đi! Cần mấy thứ này, anh cung cấp cho chú cả đời cũng không thành vấn đề.”

Lời nói của Sát có vẻ rộng rãi, thực chất ẩn sau vẻ nói cười thờ ơ ấy là một sự nguy hiểm. Tố Khải biết, tiếp xúc với loại người này chắc chắn là bước một chân xuống đầm cá sấu. Bạn mãi mãi không thể biết một giây sau liệu con cá sấu có nhào tới cắn đứt đôi người bạn không.

Giống như loại bột trắng trước mặt này, nếu anh mà còn từ chối chắc chắn sẽ khiến Sát nảy sinh nghi ngờ.

Đang trong lúc chần chừ, Khaki ra mặt nói đỡ cho anh. Cô ta nhìn Sát, ánh mắt lộ ra vẻ không vui: “Đại ca! Sao anh có thể ép buộc A Phong như vậy chứ? A Phong chưa bao giờ dâ vào mấy thứ này. Anh làm vậy chẳng phải là làm khó người ta sao?”

Đứt lời cô ta quay đầu nhìn Tố Khải: “Anh không cần nghe lời anh ấy.”

“Không nghe lời anh? Được thôi! Từ nay về sau cấm chỉ để thằng này xuất hiện trước mặt anh.” Sát lật mặt như lật sách. Trong giọng nói từ tốn xen lẫn một chút nguy hiểm: “Hít vào thì mới là người của chúng ta, không hít thì cút ra ngoài. Nhưng hôm nay nó đã nhìn thấy mặt của anh và Độc rồi, muốn ra khỏi đây cũng được thôi, để con người lại đây!”

“Đại ca!” Khaki sốt sắng.

Sát ngắt lời Khaki, chậm rãi nói: “Cô đừng sốt ruột! Anh làm vậy chẳng qua là có một lý do để giải thích với Samele. Nếu không ông ấy mà trách tội xuống anh có ngàn cái đầu cũng gánh không nổi đâu. Cô gánh được không? Khaki! Bản thân cô cũng chơi thứ này rồi mà. Sao? Có đồ tốt sao không chia sẻ với A Phong của cô?”

Khaki nghe xong, nét mặt có phần ngượng ngập.

Tố Khải kéo tay Khaki, hơi chau mày: “Em hít ma túy?” Anh kinh ngạc, cô ta lại giấu cả anh.

Thấy vậy, Khaki bèn trở nên căng thẳng, vội kéo tay anh, nói với giọng gấp gáp: “A Phong! Em không có ý giấu anh đâu. Chỉ tại... Chỉ tại em thấy anh không hít hàng trắng, sợ anh biết em dính vào ma túy sẽ chê em, thế nên... thế nên em không dám nói với anh. Em... Em thật sự không cố tình giấu anh đâu mà.”

Trong lòng Tố Khải đã sáng rõ như ban ngày.

“Thế nào nhóc? Mày có hứng làm vài hơi không? Đàn bà của mày cũng thích chơi thứ này, mày cũng thử chút coi sao.” Độc đứng bên khuyên một câu quái gở, thực chất đôi mắt Độc nhìn anh tràn đầy nghi ngờ và dò xét.

Không phải Tố Khải không nhận ra thái độ đánh giá và do dự trong đôi mắt ấy, rồi đối mặt với ánh mắt hung dữ của Sát, anh nhìn lên đồng màu trắng trên bàn, suy nghĩ rồi sải bước lên trước.

“A Phong...” Khaki kinh hoàng.

Tố Khải ngồi xuống trước mặt Sát và Độc, dí sát mũi lại gần bàn, hít mạnh một hơi, vô số vụn trắng đã len vào mũi anh.

“Giỏi lắm!” Sát vỗ tay, cười lớn.

Liều lượng hẩn ta đưa cho Tố Khải không hề ít. Sau khi hít một hơi, chẳng mấy chốc anh cảm thấy có thứ gì đó đang đập vào đầu mình, đau như búa bổ. Cảm giác ghê tởm xông lên từng cơn, tồ tẹt vô cùng.

Thấy gương mặt Sát bắt đầu biến dạng, Tố Khải đè nén cảm giác buồn nôn, cười nói: “Anh cũng nói rồi mà, người con gái của tôi cũng hít thứ này rồi, tôi mà còn không hít thì không thể nói nổi rồi.”

Độc đứng bên, sau khi nhìn thấy cảnh ấy thì bật cười, sự nghi ngại trong đôi mắt anh ta cũng tan biến. Anh ta giơ ngón trỏ về phía Tố Khải: “Được, được! Quả là tình cảm nồng thắm!”

Khaki rất lo lắng cho Tố Khải. Cô ta vội vàng chạy tới đỡ anh: “Anh không sao chứ?”

“Không sao!” Tố Khải giơ tay ra, kéo thẳng Khaki vào lòng, nhìn Sát: “Đại ca! Giờ anh tin em rồi chứ?”

Sát đánh giá anh hồi lâu rồi cười sảng khoái: “Giỏi lắm, giỏi lắm! Đủ gan dạ! Được!” Dứt lời hắn ta nhìn Khaki: “Thời gian của lần giao dịch sau anh sẽ thông báo tới cô sau. Dẫn theo thằng nhóc này, anh phục nó lắm đấy!”

Khaki gật đầu.

Sát và Độc đứng dậy, dẫn theo đám vệ sỹ rời đi.

Đám người đó vừa đi khỏi, Tố Khải đã xông vào nhà vệ sinh, bước chân không vững bèn ngã khụy xuống đất.

Khaki thấy vậy thất kinh, nhanh chóng tới đỡ anh. Thấy ngón tay anh run rẩy, cô ta sợ phát khóc, bèn ôm chặt lấy anh: “A Phong... A Phong...”

Tố Khải đẩy cô ta ra rồi lao đảo đứng dậy. Anh mở vòi nước, táp liên hồi vào miệng, hét lên với Khaki: “Nước! Mau đưa nước cho tôi!”

Khaki thấy mặt anh trắng bệch, cả người cũng run lẩy bẩy. Cô ta biết đây là phản ứng bình thường của lần đầu hít thuốc, nhưng vẫn rất đau lòng khi nhìn thấy anh như vậy. Cô ta lập tức xông ra ngoài lấy nước.

Khaki vừa chạy ra ngoài, Tố Khải đã lập tức cầm di động lên, run rẩy bấm một dãy số.

Đối phương bắt máy rất nhanh.

Anh chỉ kịp lập cập nói với đối phương một câu: Có đồng đội bị bắn, vị trí cách tìm tầm 2cm, có lẽ đang ở gần nơi tôi sống, xin được tiếp viện!

Sau đó anh ngắt điện thoại, xóa nhật ký cuộc gọi.

Đúng lúc đó Khaki cùng vừa kịp quay về. Cô ta ôm một bình nước lớn, gấp gáp nói: “Mau uống nước đi!”

Tố Khải giật lấy, đổ ồng ọc vào cổ họng.

...

Sau này anh mới biết người đồng đội đó đã được xe cứu thương đưa đi. Rồi sau đó, anh có lên tới bệnh viện một chuyến mới biết cậu ấy đã có vợ con. Giờ cậu ấy vẫn còn trong trạng thái hôn mê sâu, khi nào mới tỉnh lại được chưa ai hay biết. Vợ cậu ấy ngày đêm túc trực ở bệnh viện, đứa con cũng học bài ngay tại viện.

Tố Khải nhìn mà vô cùng khó chịu. Anh lấy danh nghĩa bạn bè gửi cho mẹ con họ một ít tiền.

Vợ cậu ấy nói với anh, cô ấy đã sớm biết thể nào cũng có ngày này.

Đã bao nhiêu lần cô ấy khuyên chồng mình đừng đi theo bọn tội phạm ma túy ấy nhưng cậu ấy không nghe. Giờ thì hay rồi, xảy ra chuyện rồi, để lại vợ con chẳng ai chăm sóc.

Tố Khải không thể nói với cô ấy sự thật rằng cậu ấy làm gián điệp, nên nhất thời cũng chẳng biết nên an ủi ra sao mới phải.

Con trai cậu ấy rất ngoan ngoãn, không khóc cũng không quậy phá. Khi anh cho đồ chơi, thằng bé còn hỏi Tố Khải: Chú ơi! Đồ chơi này có thể bán đi lấy tiền không ạ? Cháu muốn có tiền chữa bệnh cho bố.

Tố Khải an ủi thằng bé rằng: Bố cháu nhất định sẽ tỉnh lại, rồi lại hỏi thằng bé lớn lên muốn làm nghề gì.

Thằng bé kiên định nói với anh rằng: Sau này cháu muốn làm cảnh sát, bắt tất cả lũ xấu xa đã hại bố cháu nằm viện lại.

Trái tim Tố Khải nhói lên.

Cảnh Long hiểu rõ tâm trạng của Tố Khải.

Làm ngành này, có ai không phải trải qua cuộc sống người không ra người, ma chẳng ra ma cơ chứ?

Có lúc làm lâu rồi, họ cũng quên mất sự thật mình là một gián điệp.

Có bao nhiêu đồng nghiệp không trụ được đã sụp đổ? Có bao nhiêu đồng nghiệp phải xa vợ lìa con? Thậm chí có người ở vậy cả đời cũng có, còn có những người tự sát...

Chúng kiến quá nhiều cảnh thảm kịch trên đời, nhưng tất cả, tất cả đều vì chút lợi ích do ma túy thúc giục mà thành. Công việc này rồi cũng phải có người làm. Bọn họ vừa hay là những người khoác lên

mình bộ cảnh phục, thế nên đây là trách nhiệm mà họ không thể chối từ.

“Sếp quyết định chuyển cậu ấy lên bệnh viện trung ương điều trị, đợi sóng gió qua đi. Cậu yên tâm! Tổ chức sẽ chăm sóc cuộc sống cho gia đình cậu ấy.” Cảnh Long uống nốt chỗ bia còn lại, nhìn Tố Khải và nói.

Tố Khải gật đầu thật mạnh.

“Mười bảy này... phải tóm cổ cả bọn!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Cảnh Long đi tới, vỗ mạnh vai anh: “Nhất định! Cậu phải gắng gượng, hãy nghĩ tới Diệp Lan của cậu.”

Rồi Cảnh Long rời đi.

Tố Khải không đi ngay.

Anh lại châm một điếu thuốc khác, rít một hơi, ánh mắt nhìn về phía xa xăm.

Đúng thế, Diệp Lan...

Anh rất nhớ cô...

Khi Tố Diệp mở mắt ra, nắng đã vàng rực một khoảng trời.

Có tiếng chim riu rít kêu ran, những chiếc bóng thấp thoáng, mơ hồ đậu trên cửa sổ.

Cô hơi ngỡ ngàng.

Nhất thời không nhận ra mình đang ở đâu.

Có người gõ cửa đi vào. Đó là một gương mặt nam giới tươi cười: “Tiểu Diệp! Em còn không dậy đánh răng rửa mặt, kế hoạch ra ngoại ô chơi của chúng ta phải hủy đấy!”

Đầu óc Tố Diệp nhất thời chẳng nghĩ được gì nhiều.

Là Tường Bân.

Thấy cô cứ ngơ ngẩn ngồi trên giường, Tường Bân mỉm cười đi vào. Anh vòng hai tay ôm chặt lấy cô, rồi hôn khẽ lên môi cô: “Nghĩ gì đấy?”

Tố Diệp chớp chớp mắt, nhìn gương mặt Tường Bân rõ nét trước mắt mình.

Cô bàng hoàng phát hiện ra, gương mặt này giống hệt Niên Bách Ngạn trong giấc mơ.

Hơi thở của cô dần trở nên gấp gáp. Cô nhìn cái dáng cao lớn của anh, không khác gì Niên Bách Ngạn.

Cô bất giác hỏi: “Tường Bân! Người nắm tay kéo em chạy ra khỏi con ngõ lúc nhỏ là anh sao?”

Tường Bân đặt bữa sáng trước mặt cô, rồi mỉm cười nhẹ nhàng: “Trí nhớ của em càng ngày càng tệ đấy. Anh đã nói với em 180 lần rồi, đó là anh!”

“Vậy sau đó thì sao? Sau đó thế nào?” Tố Diệp hỏi dồn dập.

Tường Bân hơi nhướn mày: “Sau đó thì đã tìm được mẹ em.”

Tố Diệp trầm mặc, nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Đúng vào thứ bảy, đường phố tắc nghẽn.

Tường Bân lái xe lúc đi lúc dừng.

Tố Diệp hôm nay im ắng lạ thường.

Tường Bân giơ tay vặn nhạc to lên, để khóa lấp bầu không khí yên tĩnh trong xe.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Một lúc sau Tường Bân hỏi cô. Đây là câu anh hỏi nhiều nhất từ sáng tới giờ.

Tố Diệp bưng tỉnh: “À... không có gì!”

Tường Bân nhìn cô, mỉm cười, giơ tay vuốt khế mái tóc cô, rồi nói: “Nuôi tóc dài đi!”

“Tại sao?”

“Rất đẹp!”

Tố Diệp nhìn vào mình trong gương, bỗng cảm thấy gương mặt mình có phần xa lạ.

Khi liếc ra ngoài cửa xe, đôi mắt Tố Diệp chợt run lên. Cô lập tức bật mở cửa xe.

Tường Bân nhanh chóng phanh gấp lại.

Một giây sau Tố Diệp đã xông ra ngoài.

Bóng người ở góc đường càng lúc càng mờ hồ.

Tố Diệp không thể đuổi theo, chỉ có thể giương mắt nhìn người đó mất hút giữa đám đông.

Tường Bân đuổi theo, giữ tay cô lại, nét mặt bức bối: “Em điên rồi sao? Vừa rồi rất nguy hiểm đấy!”

“Em nhìn thấy Bách Ngạn rồi...” Cô buột miệng, nói xong mới nhận ra sắc mặt Tường Bân khó dăm dăm.

Anh chau mày: “Tiểu Diệp! Em không còn phân biệt được giấc mơ và thực tại nữa sao? Niên Bách Ngạn! Niên Bách Ngạn! Giờ từ sáng tới tối em chỉ nghĩ tới hắn ta có phải không? Trên đời này không có Niên Bách Ngạn, em tỉnh táo lại đi!”

Tố Diệp hoảng sợ.

Cô ôm đầu, đầu bống như nứt vỡ.

“Diệp Diệp!” Xa xa, có một giọng nói quen thuộc vọng tới.

Chỉ mình anh mới gọi cô như vậy.

Tố Diệp ngẩng lên, bất ngờ phát hiện người đàn ông đứng bên kia đường. Anh cao ráo và có gương mặt giống hệt Tường Bân, đang giơ tay về phía cô, nói với cô: “Diệp Diệp! Về bên cạnh anh đi!”

Là Niên Bách Ngạn!

Cuối cùng cô đã nhận ra ai là Niên Bách Ngạn, ai là Tường Bân.

Không hiểu sao lòng cô chợt vui mừng khôn xiết. Cô đứng dậy, chạy về phía anh, nhưng cổ tay bỗng bị ai đó giữ chặt.

Cô quay đầu, đập vào mắt là một gương mặt phấn nộ: “Tiểu Diệp! Người em yêu là anh!”

“Buông ra...” Tố Diệp bị anh ta siết tay đến đau nhức, vô thức hét lên: “Buông tôi ra!”

Quyển 9 - Chương 436: Em không nhớ mình có bệnh sao?

"A..." Tố Diệp bất ngờ mở mắt trừng trừng.

Đập vào mắt cô là đôi mắt không vui của Niên Bách Ngạn.

Một tia sáng mơ hồ di chuyển tận sâu trong đáy mắt anh, như sóng ngầm nơi biển lớn.

Lúc này Tố Diệp mới ý thức được mình đã tỉnh thật rồi. Giấc mơ vừa rồi quá chân thực, đến nỗi cô vẫn còn nhớ rất rõ tất cả mọi cảm giác xảy ra trong mơ, giống như mình vừa thực sự trải qua vậy.

Nhưng có một điều cô dám khẳng định: Người đàn ông trước mặt là Niên Bách Ngạn chứ không phải Tưởng Ân.

Vì chỉ có Niên Bách Ngạn mới có cái nhìn giá lạnh ấy.

"Tỉnh rồi sao?" Niên Bách Ngạn ngồi ở đầu giường, lãnh đạm nhìn cô và nói.

Tố Diệp chỉ thấy đầu mình đau như búa bổ, toàn thân mềm nhũn. Cô há hốc miệng, cổ họng cũng khô rát.

"Xuống nhà ăn cơm!" Niên Bách Ngạn không nhìn gương mặt nhợt nhạt đó của cô nữa, mà lạnh lùng ném lại câu ấy rồi đứng dậy rời đi.

Ký ức của Tố Diệp dần dần trở về.

Đó là bãi cát với những màn pháo hoa rực rỡ. Trên bờ cát trắng mịn, cô bị anh đè xuống dưới người mình, chịu đựng một màn tình cảm mãnh liệt khiến cô từ nay về sau đều tự muốn khinh bỉ bản thân.

Thế nên anh tự hào lắm sao?

Cũng vì thế, ánh mắt anh mới băng giá như vậy, vì đích thực cô đã phóng đảng dưới người anh rồi.

Khi cô đi xuống nhà thì đã là hơn nửa tiếng đồng hồ sau.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Tố Diệp nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng ngủ như bước trên mây, nhưng quả thực là cô đói rồi.

Vừa ra khỏi phòng, cô đã thấy Niên Bách Ngạn đi lên.

Cô dừng bước. Anh thấy cô ra ngoài thì cũng dừng lại, nhìn cô một cái rồi nhíu mày nói: “Lề mề quá vậy?” Dứt lời anh quay người đi xuống nhà.

Tố Diệp không dám chắc có phải anh lên gác tìm cô hay không. Thấy anh đi vào phòng ăn, một lúc sau cô cũng vào theo.

Trước mặt cô bày những món ăn thơm tất.

Niên Bách Ngạn ngồi nghiêm chỉnh đối diện cô. Sau khi thấy cô đi vào, anh chỉ tay vào ghế, ý bảo cô ngồi xuống.

Đầu Tố Diệp vẫn còn hơi nặng. Cô ngồi xuống, đang định cầm đũa lên thì thấy Niên Bách Ngạn hờ hững nói một câu: “Uống nước trước đã!”

Cô ngẩn người, thấy bên cạnh có một cốc nước thủy tinh. Cô cầm

lên, uống một ngụm.

Ngọt ư?

Là... nước đường?

Đặt chiếc cốc xuống, Tố Diệp day day vàng trán nhức mỏi, hỏi một câu: “Tôi... bị ốm ư?”

“Sốt cao 40 độ, hôn mê hai ngày!” Niên Bách Ngạn động đũa, tao nhã ăn cơm như mọi ngày. Chỉ có giọng nói của anh là chẳng mấy thiện cảm, cũng chẳng thềm nhìn cô.

Tố Diệp kinh ngạc, hóa ra mình hôn mê lâu đến vậy. Nói vậy hôm nay đã là mừng ba tết rồi?

“Chắc là anh mong cho tôi không bao giờ tỉnh lại.” Vừa nhớ tới sự giằng vò của anh, tim cô lại đau nhói.

Tay Niên Bách Ngạn chột khựng lại, nhưng anh cười khế rất nhanh: “Tôi không có thời gian chăm sóc một người thực vật. Thế nên em tỉnh lại cũng tốt, chí ít còn có chút tác dụng làm ấm giường.”

Tất cả mọi lo lắng, tất cả khao khát, mong chờ cô nhanh tỉnh lại đã tan thành cát bụi vào khoảnh khắc cô tỉnh giấc.

Hai ngày nay anh gần như không ngủ không nghỉ ngơi. Mà cũng kỳ lạ, anh chẳng hề buồn ngủ.

Anh cứ ngồi đó nhìn cô, đợi cho cơn sốt của cô từ từ hạ đi.

Ngay vừa sáng nay, anh thấy cô nhăn nhó rất dữ, hình như là đang nằm mơ.

Anh ngồi ở đầu giường, khẽ vuốt ve mặt cô, thầm gọi tên cô, hy vọng có thể gọi cô tỉnh dậy.

Ai ngờ cô lại hất tay anh ra, gấp gáp nói: Buông tôi ra!

Giây phút ấy, tim anh đau như dao cắt.

Thì ra ngay cả trong mơ, người cô ghét nhất vẫn là anh.

Nghe xong câu ấy, Tố Diệp ngược mắt nhìn anh, rất muốn mắng lại anh mấy câu. Nhưng sức khỏe cô quá yếu, đến cầm đũa tay cũng run rẩy, làm gì còn sức đâu cãi vã với anh?

Cứ như vậy, hai người lặng lẽ ăn cơm, không ai nói gì nữa.

Điện thoại vang lên.

Tạm thời phá vỡ bầu không khí trầm lắng giữa họ.

Tố Diệp giật mình. Cô có cảm giác đã lâu lắm rồi mình không nghe thấy tiếng chuông điện thoại kêu.

Niên Bách Ngạn nhận điện thoại.

Cô không nghe được tiếng đối phương.

Chỉ có thể nghe thấy Niên Bách Ngạn trả lời ngắn gọn: “Ừm, đúng... Sáng mai... Ừm...”

Tố Diệp cúi đầu, chậm rãi ăn cơm.

Cô không nhìn thấy ánh mắt Niên Bách Ngạn cứ dừng lại trên người

mình lúc cô mãi ăn cơm. Thấy cô dùng bữa ngon miệng, sự lạnh lùng trong mắt anh mới giảm bớt đi một chút.

Thời gian nói chuyện điện thoại rất ngắn.

Niên Bách Ngạn trò chuyện xong, thì cả phòng ăn lại trở về với một không gian yên tĩnh cố hữu.

Sự yên tĩnh này cứ thể duy trì tới tận khi hai người ăn cơm xong.

Thu dọn bát đĩa xong, Niên Bách Ngạn quay trở lại phòng khách. Tổ Diệp vẫn chưa lên gác. Cô đứng bên cạnh một lúc rồi cũng lê bước vào phòng khách.

“Có chuyện gì muốn nói?” Niên Bách Ngạn rót trà, ngữ khí nhạt nhòa.

Tổ Diệp mím môi. Khi ngồi xuống đối diện anh, cô cúi đầu mãi, suy nghĩ nên mở lời như thế nào.

Niên Bách Ngạn chậm rãi sắp xếp lại dụng cụ pha trà: “Dáng vẻ của em làm tôi nhớ tới một câu nói.”

Tổ Diệp ngược mắt nhìn anh.

“Lễ phép với người khác, nhất định là có chuyện nhờ vả.” Anh nhìn cô, như cười như không.

Tim Tổ Diệp thất lại giây lát. Cô đè nén những cảm xúc trong lòng mình, hắng giọng nói: “Đã lâu lắm rồi tôi không liên lạc với cậu mợ. Giờ lại đang là tết, tôi mà còn không gọi điện cho họ thì họ sẽ lo lắng.”

Nghe xong câu này, Niên Bách Ngạn bỗng bật cười. Anh bưng tách

trà lên, nhấp một ngụm: “Yên tâm! Họ biết cô đang sống rất tốt.”

Tố Diệp nhìn anh đầy cảnh giác.

Niên Bách Ngạn thì không muốn tiếp tục chủ đề này nữa. Anh đặt tách trà xuống, dựa cả dáng người thẳng tắp ra sau ghế, chân trái tao nhã đặt lên chân phải, trông có chút lười biếng mà vẫn tự tin.

“Thế này đi! Bây giờ chúng ta nói chuyện của chúng ta sau này.”

Tố Diệp không hiểu: “Sau này?”

“Nói cách khác là nói về cuộc sống của tôi và em sau này.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn hơi lạnh.

Tim Tố Diệp đập thịch một tiếng: “Anh còn định nhốt tôi ở đây bao lâu nữa?”

“Thế mới nói, vấn đề này chúng ta cần phải thương lượng.” Niên Bách Ngạn giơ tay day nhẹ thái dương đau nhức, ánh mắt thì vẫn bám riết lấy cô như muốn thiêu đốt: “Nếu thương lượng thành công thì em sẽ được rời khỏi đây nhanh chóng. Còn nếu thất bại thì muốn rời khỏi nơi này e là... khó!”

Tố Diệp biết một người xưa nay luôn thích chủ động công kích như Niên Bách Ngạn không thể nào duy trì một tình trạng tởn cùng. Cứ lấy cái đảo này ra nói. Dù sao anh cũng phải trở về Bắc Kinh, vậy... anh định xử lý cô thế nào đây?

Thế là cuối cùng hôm nay anh đã mở lời.

“Anh muốn thế nào?” Cô hỏi thẳng.

Niên Bách Ngạn rướn người về phía trước, hai tay đan vào nhau, đặt lên đùi. Anh nhìn cô, chậm rãi nói: “Tố Diệp! Tôi cho em hai sự lựa chọn. Em có thể tùy ý chọn một trong hai. Bất luận em chọn cái nào, em đều có thể rời khỏi nơi đây.”

Tố Diệp vẫn chưa ngáy thơ tới mức tưởng bỏ rằng anh tốt bụng tới mức nào, chắc chắn hai sự lựa chọn này không đơn giản đến thế, nhất định sẽ khiến cô khó xử.

“Anh nói đi!” Cô hít sâu một hơi, âm thầm chuẩn bị sẵn tâm lý.

Niên Bách Ngạn khẽ cong môi lên, con người hơi co rụt lại: “Sự lựa chọn thứ nhất, em lấy tôi, chúng ta lập tức đi đăng ký kết hôn!”

Tố Diệp sững người, bàng hoàng nhìn anh.

“Sự lựa chọn thứ hai, em làm tình nhân của tôi một năm. Trong vòng một năm này, em không được phép rời xa tôi, khi nào gọi là phải tới.” Niên Bách Ngạn từ tối nói ra sự lựa chọn thứ hai.

Tố Diệp đứng phắt dậy, thở hổn hển: “Niên Bách Ngạn! Anh ức hiếp người quá đáng!”

“Sao? Thẹn quá hóa giận?” Nụ cười trong mắt Niên Bách Ngạn đã tan đi ít nhiều, đổi lại là sự u ám và giá lạnh cố hữu. Anh tựa lại ra sau ghế, vờ nói với vẻ ung dung: “Tố Diệp! Tôi là người làm ăn, trước nay luôn thích nói rõ ràng điều kiện trước. Hai sự lựa chọn đó, rõ ràng rành mạch, tùy em chọn lấy một.”

Tố Diệp cuộn chặt tay lại: “Anh đang ép buộc tôi!”

“Sai! Nếu là ép buộc, tôi sẽ chỉ cho em một sự lựa chọn!” Niên Bách Ngạn không giận mà bật cười.

Tố Diệp nghiêng rằng: “Nếu như tôi không chọn cái nào thì sao?”

Trông nét mặt Niên Bách Ngạn có vẻ lấy làm tiếc: “Vậy thì e là ít nhất em sẽ phải ở lại hòn đảo này tới Tết năm sau rồi.”

“Anh...” Mắt Tố Diệp bắt đầu bốc lửa, ngón tay gần như đâm sâu vào lòng bàn tay.

Một lúc sau, cô nén giận, nhìn anh nói: “Niên Bách Ngạn! Anh không uy hiếp được tôi đâu. Nếu quá lâu không thấy tôi trở lại Bắc Kinh, cậu nhất định sẽ báo cảnh sát! Cho dù họ không báo cảnh sát, Tố Khải cũng sẽ tìm tôi.”

Bờ môi Niên Bách Ngạn thấp thoáng một nụ cười, anh nói với vẻ hững hờ: “Nếu như cả nhà cậu em lúc nào cũng nắm được tình hình của em, em đoán họ có cần báo cảnh sát hay không?”

“Ý anh là gì?” Tố Diệp cảnh giác.

Niên Bách Ngạn khẽ đáp: “Em đi khỏi Bắc Kinh đã hơn một tháng trời rồi. Theo lý mà nói, cậu em cũng nên lo lắng rồi. Lâu như vậy không tìm ra em, em không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Tố Diệp nhìn đôi mắt cười của anh, một cảm giác rét buốt ập tới. Cô buột miệng: “Anh đã làm gì họ?”

Ai ngờ Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Tôi có thể làm gì họ đây? Câu hỏi của em xuất hiện hai sai lầm căn bản. Không phải tôi đã làm gì họ mà là họ tưởng em có chuyện gì, còn dặn dò tôi phải chăm sóc cho em thật cẩn thận.”

“Không thể nào...”

Tố Diệp vô thức lùi ra sau một bước. Ai ngờ sau lưng cô là sofa, cả người cô loạng choạng, ngã ngồi xuống ghế.

Cô nhìn Niên Bách Ngạn như nhìn một dã thú.

“Chuyện đời khôn lường, có chuyện gì mà không thể?” Niên Bách Ngạn ngồi dậy lấy tách trà lên, từ tốn thưởng thức: “Tố Diệp, bác sỹ phân tích tâm lý nổi tiếng của phòng tâm lý Liêm Chúng, cố vấn tâm lý đặc biệt của tập đoàn Tinh Thạch, một giảng viên tâm lý học rất được yêu quý ở một trường đại học nào đó, sau sự kiện bị lộ ảnh nóng tâm trạng đã tuột dốc không phanh, xuất hiện tâm lý hụt hẫng, ngẩn ngơ, cộng thêm việc thường xuyên phải tiếp xúc với các án tâm lý, tình trạng cá nhân cũng chịu ảnh hưởng, biểu hiện ở các hiện tượng lâm sàng trong trí nhớ hay khi không thể phân biệt được rõ thật hay mơ, tên thường gọi là “rối loạn nhân cách”. Mà sự qua đời đột ngột của bố mình cũng mang lại cho cô ấy một sự đả kích nghiêm trọng, khiến bệnh tình hoàn toàn phát tác, cần phải được tĩnh dưỡng, điều trị trong một thời gian dài, lúc cần thiết cần phải tiếp nhận trợ giúp trị liệu tâm lý và vật lý.”

Đầu Tố Diệp như bị ai đập mạnh một cái sau gáy. Máu huyết cả người cô chảy ngược: “Anh nói gì? Ai mắc bệnh đa nhân cách? Niên Bách Ngạn! Anh đừng có lừa lọc, bịp bợm!”

Niên Bách Ngạn đặt tách trà xuống, thở dài: “Tố Diệp! Em bị bệnh quá nặng rồi. Đúng như em nói, phàm những người mắc bệnh tâm thần chẳng ai nhận là mình bị điên, ngược lại những kẻ không có bệnh thì suốt ngày la ó rằng mình bị bệnh. Tôi đưa em lên đảo là vì suy nghĩ cho sức khỏe của em. Em thật sự không nhớ mình đã mắc bệnh tâm lý sao?”

“Nực cười! Anh nói tôi mắc bệnh thì tôi mắc bệnh sao? Anh nghĩ

mình là ai chứ? Là bác sỹ có quyền hành hay là chúa Trời?” Con giận của Tố Diệp bùng lên. Cô đứng bật dậy, xông tới cướp di động của anh: “Tôi phải gọi điện cho cậu!”

Quyển 9 - Chương 437: Không cần cao thượng đến vậy

Tố Diệp dốc hết chút sức lực còn sót lại, định giật di động khỏi tay anh.

Ngày trước lúc nào cũng có điện thoại trong tay, cô không biết thì ra thứ đó lại quan trọng đến vậy. Nhưng hôm nay, nó như vật cở cuối cùng cứu mạng một người sắp chết đuối như cô, hoặc có thể chính là một món ăn hấp dẫn kích thích một người đang đói cồn cào như cô.

Bất luận thế nào, mục đích của cô cũng là phải cướp được di động.

Chỉ điều, chỉ cần cô cướp thì khó tránh khỏi việc động chạm tới người Niên Bách Ngạn.

Ngay lập tức, eo bị siết chặt, rồi cô bị Niên Bách Ngạn ôm gọn.

Còn chưa đợi cô kêu lên thành tiếng, cánh tay Niên Bách Ngạn đã nhân cơ hội đó dùng lực, thế là cô bị khóa kín trong lòng anh, ngồi thẳng lên chân anh.

Tố Diệp thất kinh, lập tức giãy giụa.

Niên Bách Ngạn vẫn ôm cô rất chặt, khiến cô không thể thoát được.

Cứ mãi qua cọ lại, người đẹp trong lòng cọ sát không ngừng, người đàn ông bình thường nào cũng đều có phản ứng. Niên Bách Ngạn lại quá đổi bình thường, bụng dưới của anh đã có cảm giác căng lên.

Nhớ lại đêm giao thừa khi cô nức nở ngâm nga dưới người mình, con người của anh chợt tối đi đôi chút.

Tố Diệp cảm nhận được rõ ràng dưới hông mình có sự chuyển biến. Có vật gì cứng cứng chọc vào cô đau nhức. Cô nhất thời cảm thấy vừa thẹn vừa tức, vội vàng đẩy anh ra: “Anh thả tôi ra!”

Niên Bách Ngạn dùng hẳn hai tay vòng qua người cô. Đôi tay trở thành một vòng giữ kiên cố, mặc cho cô thoải mái vẫy vùng chẳng qua chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa. Gương mặt anh sát lại gần cổ cô, thấp giọng như cười như không: “Chính em tự động nhào vào lòng tôi đấy chứ!”

Hơi thở nóng rực xen lẫn hô hấp khàn khàn của người đàn ông, còn cả mũi gỗ mộc dễ chịu khiến cô chìm hoàn toàn trong vòng xoáy ấy. Đường như khắp đất trời đều là mùi hương của anh, cô không còn đường thoát.

“Niên Bách Ngạn! Anh không có quyền ngăn cản tôi gọi điện thoại.” Hành vi giữa truê đùa lại như nghịch ngợm của anh khiến cô lo lắng. Hai tay cô chặn đứng ngực anh lại, ngăn không cho anh lại gần.

Niên Bách Ngạn cũng không tiếp tục cọt nhả với cô nữa, nhưng vẫn bọc kín không buông. Ánh mắt anh nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ của cô, ngữ khí nhạt nhòa: “Em có thể gọi điện báo bình an cho cậu.”

Tố Diệp nhìn thẳng vào anh, đầu mày nhíu chặt.

Báo bình an?

Anh nói dễ nghe quá nhỉ!

“Đương nhiên! Em cũng có thể kêu cứu với cậu mợ qua điện thoại.”

Niên Bách Ngạn cười.

Nét mặt Tố Diệp chuyển sang nghi hoặc. Sao Niên Bách Ngạn bỗng nhiên tốt bụng dữ vậy?

“Nhưng mà...” Biết ngay mà! Niên Bách Ngạn lập tức đổi giọng. Nụ cười khắc sâu nơi khóe môi anh, nhưng cũng ngưng đọng lại trên bờ môi mà không tràn vào đôi mắt: “Em phải nghĩ cho kỹ. Đến bản thân em còn chẳng biết hiện giờ mình đang ở đâu thì định báo tin cho cậu em kiểu gì?”

Người Tố Diệp chợt cứng đờ.

Người đàn ông giơ tay lên. Bàn tay lớn nhẹ nhàng chạy dọc sống lưng cô, xuống tận dưới chân. Ngón tay linh hoạt len sâu vào trong. Cô kinh hoàng, khép chặt chân lại.

Niên Bách Ngạn không giận mà bật cười, cứ dừng ngón tay lại ở đó, nhẹ nhàng mơn man lớp da thịt giữa hai đùi cô. Hơi thở anh để lại bên vành tai cô nóng rẫy và nặng nề: “Trước nay em là người chỉ báo tin vui không báo tin buồn. Sao? Em định nói cho cậu mình biết em bị bắt cóc sao? Rồi làm sao miêu tả vị trí nơi mình đang ở cho cậu em? Lớp giấy chắn này bị em xé rách, có lẽ tôi không có quá nhiều nhẫn nại để diễn kịch với cậu em. Tới lúc đó, em đoán xem cậu em có sốt ruột phát điên không?”

Gương mặt Tố Diệp trắng bệch như bị dùng thuốc tẩy, chẳng còn hột máu. Tuy rằng con người Niên Bách Ngạn đáng ghét thật, nhưng anh nói cũng không phải không có lý. Bảo cô nói với cậu thế nào đây? Chuyện này một khi để cậu mợ biết được, nghĩ cũng đủ biết họ sẽ lo lắng nhường nào? Lật mặt với Niên Bách Ngạn thì không lo, quan trọng là anh ta mà giờ trò tàn nhẫn ra thật, cô không rời khỏi đây được, mà cậu mợ lại chẳng thể dựa vào một cuộc điện thoại để

làm chứng cứ, tới cuối cùng người bị giày vò vẫn là gia đình cậu.

Chuyện này lợi bất cập hại.

Thế mới nói, con người Niên Bách Ngạn mỗi bước đi đều đã có tính toán tỉ mỉ. Sở dĩ anh ung dung thản nhiên như vậy, tự tin vô cùng như vậy, nguyên nhân chính là anh sớm đã chắc chắn có thể bóp chết cô.

Thấy cô chần chừ, nụ cười của Niên Bách Ngạn càng lớn thêm. Ánh mắt cô triền miên nơi gương mặt cô. Bàn tay phủ lên eo cô cũng mân mê đầy xấu xa. Anh thì thầm: “Thế này đi, tôi gợi ý cho em một cách.”

Tổ Diệp đoán chắc anh chẳng có cách gì tử tế.

Niên Bách Ngạn rút điện thoại ra đặt vào tay cô rồi nói: “Gọi điện chúc mừng năm mới cậu em. Dẫu sao hôm nay cũng là mừng ba Tết, em cũng phải chúc Tết cậu.”

“Niên Bách Ngạn!” Tổ Diệp nghiêng răng, quay đầu nhìn anh: “Anh đừng có mà đắc ý quá!”

Niên Bách Ngạn chỉ cười và lắc đầu: “Tôi chỉ nghĩ cho em mà thôi!”

Tổ Diệp thờ gập, nhìn trân trân chiếc điện thoại trong tay mình. Cô siết chặt. Trong khoảnh khắc đã có một suy nghĩ lướt qua đầu cô, là cô sẽ dùng chiếc điện thoại này làm vũ khí, đập mạnh vào đầu Niên Bách Ngạn, đánh ngất anh rồi sau đó...

Sau đó thì sao?

Ừ nhỉ, sau đó thì sao...

Cô vẫn chẳng chạy thoát được. Không có máy bay, không có thuyền, không có bất kỳ phương tiện nào có thể rời khỏi nơi đây.

Có lẽ...

Tố Diệp nhìn Niên Bách Ngạn chăm chăm, suy nghĩ chợt lóe lên.

Nếu cô nhân lúc anh bị ngất rồi gọi điện thoại cho Hứa Đồng, bảo Hứa Đồng điều phương tiện giao thông tới đón cô. Cách này biết đâu lại được.

Vì Hứa Đồng trung thành với Niên Bách Ngạn như thế, không có lý do gì mà sắp mình bị bắt cóc cô ấy vẫn làm thinh.

Nếu Niên Bách Ngạn đã coi cô là con cò, tại sao cô không thể coi anh là con tin?

Nghĩ tới đây, cô siết chặt tay lại. Mép của chiếc di động đâm vào lòng bàn tay cô đau đớn.

Một giây sau, cô bỗng nghe thấy Niên Bách Ngạn từ tốn nói: “Tốt bụng nhắc em một câu, với kích cỡ và trọng lượng của chiếc di động này, em không thể lấy nó làm vũ khí được đâu.”

Tim Tố Diệp đập thành thịch. Cô nhìn Niên Bách Ngạn như nhìn thấy ma. Mắt anh cũng tinh quá đi!

Niên Bách Ngạn chỉ cười rất ôn hòa. Anh giơ tay ấn chặt bàn tay đang cầm di động của cô, giọng nói có vẻ nhẹ nhàng, kỳ thực ẩn chứa sự uy hiếp: “Tố Diệp! Em vốn là người thông minh, phải biết rõ chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm. Làm chuyện gì sẽ có bất lợi với mình, làm chuyện gì chỉ mang lại tai bay vạ gió. Bắc Kinh nói lớn không lớn, nói nhỏ chẳng nhỏ. Tôi muốn động vào em, để

như trở bàn tay. Thế nên, hoặc là em ngoan ngoãn lên gác, hoặc là biết điều một chút, gọi điện thoại chúc Tết cậu. Còn về mấy trò vật của em, tốt nhất cất ngay đi cho tôi. Nếu không, người chịu thiệt sớm muộn cũng là em.”

Một cảm xúc khó mà bộc phát xao động nơi lồng ngực. Tố Diệp cảm thấy ruột gan mình cũng đang nín nhịn đau đớn.

Đúng vậy, từ khi đi làm cho tới, bao năm nay cô chưa từng trải qua cảm giác này.

Không phục lại chẳng tìm được lời nào để phát tiết.

Cô vẫn không thể không cúi đầu, ngậm đắng nuốt cay.

“Còn một chuyện em nhất định phải biết.” Niên Bách Ngạn sát lại gần cô, thu chặt cánh tay lại, siết cô chặt hơn. Chiếc cầm lún phún những sợi râu mới của anh chống lên bả vai cô. Giọng anh nhẹ như gió thoảng, nhưng lại đầy cảnh cáo: “Tuyệt đối đừng có nghĩ tới chuyện nhờ Hứa Đồng. Trừ phi đích thân tôi ra lệnh cho cô ấy, còn em thì không thể sai bảo được.”

Hơi thở của anh quấn chặt như muốn lấy mạng cô, từng vòng, từng vòng thít vào cổ cô. Cuối cùng, anh bổ sung thêm một câu: “Bất luận trong hoàn cảnh nào.”

Tố Diệp nghe thấy một tiếng nổ vang lên trong đầu. Cô bất chợt ý thức được điểm đáng sợ thực sự của người đàn ông này.

“Buông tôi ra, tôi sẽ gọi điện chúc Tết cậu.” Một lúc sau, cô kìm chế cảm giác sợ hãi trong lòng, nói rõ ràng từng chữ.

Niên Bách Ngạn cười khẩy: “Ngồi trong lòng tôi gọi!”

“Anh...” Tố Diệp thật sự muốn cắn đứt cổ anh ngay lập tức.

“Không gọi! Được, về phòng!” Nói rồi Niên Bách Ngạn định bế cô lên.

“Tôi gọi!” Tố Diệp vội vàng tỏ thái độ.

Niên Bách Ngạn cong môi, buông tay ra.

Tố Diệp nén giận, im lặng mấy giây rồi bấm số điện thoại nhà cậu.

Chẳng mấy chốc, đầu kia đã nhắc máy.

Giọng của Phương Tiểu Bình vang lên ở đầu kia điện thoại.

Vừa nghe thấy giọng nói thân thuộc của mợ, sống mũi Tố Diệp đã cay xè, nước mắt suýt nữa tuôn trào.

“Mợ...”

Phương Tiểu Bình càng kích động hơn: “Tiểu Diệp? Tiểu Diệp! Là con sao?”

Tố Diệp khẽ “ừm” một tiếng. Cô nhất thời không dám nói nhiều, cảm xúc cứ nghẹn lại nơi cổ họng, sợ lên tiếng một cái là bật khóc.

Ngược lại, Phương Tiểu Bình bắt đầu huyền thoại không ngừng: “Aiya, Tiểu Diệp à! Đều tại mợ không tốt, tại mợ quá sơ ý. Sao lại cảm thấy từ sáng tới tối con cứ cười hì hì là sẽ không có tâm sự gì chứ? Bây giờ con thế nào rồi? Bách Ngạn nói đưa con tới một nơi yên tĩnh để thả lỏng tâm trạng, con có cảm thấy tốt hơn chút nào không? Tiểu Diệp à! Con tuyệt đối đừng có chuyện gì đấy nhé. Con mà có mệnh hệ gì, mợ biết ăn nói với mẹ con thế nào...”

Nghe xong mấy lời đó, trái tim Tố Diệp lại chìm xuống. Cô nhìn về phía Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn chỉ khẽ mỉm cười. Cô biết anh thành công rồi, anh đã khiến cho tất cả mọi người đều tin lời anh nói.

“Mợ...” Cô nhìn đi chỗ khác, nắm chặt di động, cố gắng thấp giọng nói: “Con không sao. Con thật sự rất ổn mà, những gì Niên Bách Ngạn nói không phải là thật đâu!”

Vừa dứt lời, giữa hai chân cô đã đau nhói.

Là Niên Bách Ngạn vừa véo cô.

Cô kêu lên thành tiếng.

“Con sao thế, Tiểu Diệp?” Phương Tiểu Bình lo lắng: “Con đừng có dọa mợ đấy!”

“Con không sao...” Tố Diệp phẫn nộ nhìn Niên Bách Ngạn.

“Diệp à! Giờ mợ chịu không nổi đả kích nữa đâu. Con nhất định không được có chuyện gì. Con nghe mợ nói này. Trên đời này không có khó khăn nào mà không vượt qua được. Mợ biết con đau buồn mới làm ra những chuyện đó. Mợ cũng biết đó đều không phải thật lòng con muốn làm. Không sao đâu! Mợ và cậu con không ai trách móc con cả. Con được vui vẻ mới là quan trọng nhất.”

Tố Diệp càng nghe càng mơ hồ: “Mợ! Mợ nói gì vậy?”

Phương Tiểu Bình thở dài: “Tiểu Diệp à! Mặc kệ mợ nói gì, con chỉ cần nhớ, cậu mợ là những người quan tâm tới con nhất. Con đừng giữ rịt tâm sự trong lòng. Sau này có chuyện gì cứ kể với mợ. Mợ

hiểu hết cho con mà.”

“Mợ! Con thật sự không có bệnh, tại sao mọi người đều không tin con? Con...”

“Được, được, được! Mợ lỡ lời. Mợ cũng không nói con bị bệnh. Ý mợ là... muốn con sau này được sống vui vẻ. Aiya, thôi, thôi! Chúng ta bỏ qua chuyện này được không? Năm mới rồi, cậu mợ nhớ con lắm.” Phương Tiểu Bình đổi chủ đề.

Trái tim Tố Diệp nguội lạnh đi quá nửa. Rất lâu sau, cô mới gạt cảm giác lạnh lẽo đó qua một bên, khẽ nói: “Con muốn gọi điện chúc Tết cậu mợ.”

“Ngoan! Cậu con lại chạy tới võ quán rồi. Con gọi điện về là mợ yên tâm rồi. Đợi tối cậu con về, mợ chuyển lời tới cậu con.” Phương Tiểu Bình dịu giọng, ngừng một lát bà khẽ nói: “Giờ con có đang ở cùng với Bách Ngạn không?”

Bách Ngạn, Bách Ngạn...

Mợ đã coi anh là người thân trong nhà từ khi nào vậy?

“Con...” Tố Diệp chần chừ. Sau khi nhìn vào đôi mắt nửa đùa nửa thật của Niên Bách Ngạn, cô nhú mày nói: “Có ạ!”

“Vậy con đưa điện thoại cho nó đi.”

Tố Diệp ngớ ngàng: “Sao cơ?”

“Mợ có chuyện muốn nói với nó.” Phương Tiểu Bình nhẹ nhàng nói.

Tuy rằng rất không tình nguyện nhưng Tố Diệp vẫn đưa di động cho

Niên Bách Ngạn.

Anh đón lấy. Cô nhân cơ hội đó đứng dậy, nhưng anh lập tức thu tay lại, khóa chặt cô trong lòng mình. Cô tức giận phát thẳng vào ngực anh. Anh mỉm cười, mặc kệ cô đánh, quyết không thả cô ra.

Vì khoảng cách rất gần, Tố Diệp cũng nghe được cả tiếng Phương Tiểu Bình trong điện thoại.

Bà dè dặt nói: “Bách Ngạn à! Con nói thật cho mợ biết đi, bây giờ bệnh tình của Tiểu Diệp thế nào rồi? Vừa nãy nó cứ ầm ĩ nói mình không sao, có phải nó vẫn chưa biết gì về tình hình của mình không? Có phải con vẫn chưa nói thật với nó không?”

Động tác của cô chợt khựng lại.

Tố Diệp nhìn Niên Bách Ngạn bằng ánh mắt khó tin.

Còn vẻ mặt anh thì vẫn rất điềm nhiên. Từng đường nét trên gương mặt rất ôn hòa, trông vô cùng quyến rũ, nhưng gương mặt điển trai ấy lạc vào mắt Tố Diệp lại hung tợn như ma quỷ. Rốt cuộc anh đã nói gì và làm gì mà có thể khiến mợ nghĩ về cô như vậy?

Sau đó cô thấy bờ môi Niên Bách Ngạn mấp máy, thanh âm nhẹ nhàng: “Mợ yên tâm đi! Có con chăm sóc cô ấy, sẽ không xảy ra chuyện gì quá nghiêm trọng đâu. Cô ấy nhất định không sao!”

Trong lúc nói, anh vẫn nhìn Tố Diệp chăm chú, không hề rời đi. Dứt lời, bàn tay đang vòng quanh người cô bèn linh hoạt len vào trong váy ngủ. Lòng bàn tay rộng lớn phủ lên ngực cô. Ngón tay gầy khẽ khàng đùa giỡn vị trí nhạy cảm.

Người Tố Diệp co rút lại. Cô ngo ngoáy để né tránh ngón tay anh.

Nhưng cô có trốn thế nào cũng trốn không thoát, dẫu sao không gian trong lòng anh cũng rộng như vậy.

“Vậy khi nào Tiểu Diệp có thể trở về Bắc Kinh? Nói thật là, bao nhiêu năm qua cô đều sống một mình ở ngoài, cứ nghĩ tới đó là mợ và cậu nó lại xót ruột, còn nghĩ năm nay được đón năm mới cùng nó. Giờ thì hay rồi, Tố Khải không về, nó cũng không về...” Phương Tiểu Bình ở đầu kia thở dài.

“Mợ yên tâm!” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn nghe rất chân thành và trầm ổn. Kỳ thực đôi tay ấy đang tham lam tìm kiếm khắp người cô. Anh nắm chặt một bên đùi của Tố Diệp, vằn vò nghịch ngợm, như đang thông dong tiêu khiển một thứ đồ chơi.

Tố Diệp vốn dĩ vẫn còn phản kháng, nhưng khi nghe xong câu nói tiếp theo của Niên Bách Ngạn, cô chợt ngừng lại.

Anh nói: “Nếu tình hình cho phép, thì ngày mai con sẽ đưa cô ấy về.”

Tố Diệp sững sờ, ngày mai?

“Ngày mai à? Tốt quá rồi, nhưng tình hình của nó...”

“Vừa nãy con cũng nói rồi, phải xem tình hình của cô ấy.” Niên Bách Ngạn mỉm cười nhìn Tố Diệp. Thấy gương mặt cô đỏ dần, nụ cười của anh càng lớn hơn. Anh cúi đầu. Từng cúc áo của cô bị cởi ra, để lộ ra một khoảng trắng như tuyết.

Anh há miệng, bất thành hình ngâm lấy đóa hoa trước ngực cô.

Suýt nữa thì Tố Diệp kêu lên thành tiếng, cả người căng cứng.

Đầu kia, mợ không ngừng cảm ơn rối rít, hoàn toàn coi Niên Bách Ngạn là ân nhân.

Cô cảm thấy bi thương vô cùng, đúng là ăn trái đắng mà vẫn phải cố ngậm.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, cô mới đẩy Niên Bách Ngạn ra, thoát khỏi vòng tay anh, khép chặt quần áo lại che đi những cảnh xuân lộ liễu. Cô phẫn nộ nhìn anh, hằn học nói: “Niên Bách Ngạn! Anh ức hiếp đàn bà con gái thì giỏi giang nổi gì?”

Niên Bách Ngạn dựa ra sau ghế. Anh giơ ngón cái lên quẹt vào khoe môi, như đang thưởng thức hương vị khó có thể quên.

“Tố Diệp! Cô không phải người phụ nữ bình thường. Đàn ông trí thông minh chỉ hơi thấp một chút đã không phải đối thủ của cô. Kháng chiến trường kỳ với chuyên gia tâm lý như cô, nếu thắng, vẫn rất vinh quang.”

Tố Diệp ra lệnh cho bản thân phải kiềm chế. Lúc này cô càng mất đi lý trí thì anh càng được thể. Một lúc lâu sau, cô ngồi thẳng xuống ghế đối diện. Cãi vã với loại người này đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa, anh luôn né tránh một cách nhẹ nhàng, cuối cùng chỉ có cô là nội thương.

“Sáng ngày mai anh sẽ không đưa tôi về dễ dàng như vậy, đúng không?” Lúc ăn cơm cô nghe thấy anh có nhắc tới bốn chữ “buổi sáng ngày mai”, rồi lại nói với mợ có khả năng ngày mai sẽ về, chắc chắn cuộc điện thoại đầu tiên anh gọi cho Hứa Đồng.

Niên Bách Ngạn cười khế, không hề do dự: “Không sai!”

Tố Diệp mím chặt môi, nhớ lại lời anh vừa nói với mợ, nếu tình hình cho phép...

“Tôi vẫn chỉ có câu đó thôi, có thể rời khỏi đây hay không phải xem bản thân em.” Niên Bách Ngạn nói nhẹ bằng. Cơ thể dài ngoằng chìm trong sofa ung dung và điềm tĩnh: “Lấy tôi hay làm tình nhân của tôi, em chọn một đi!”

“Niên Bách Ngạn! Anh ép buộc người khác như vậy thú vị lắm sao?”

Niên Bách Ngạn nhìn thẳng vào mắt cô, dần mạnh: “Rất thú vị!”

“Anh vốn không thể giam hãm tôi một thời gian quá lâu.” Tố Diệp bấm bụng nói: “Chí ít, anh không thể giải thích với cậu mợ.”

Nhưng Niên Bách Ngạn không đồng tình với lời cô nói: “Em sai rồi! Nếu tình hình của em xấu đi, ít nhất phải ở lại đây điều trị một năm cũng là chuyện bình thường.”

“Tôi không tin họ nghe lời anh đến vậy!”

“Tại em thôi!” Đôi mắt Niên Bách Ngạn đen láy: “Nếu em không ôm tro cốt của bố mẹ mình rồi mất tích, cậu mợ em cũng sẽ chẳng tin tưởng hết mực như thế. Phải biết rằng, bất kỳ một người bình thường nào cũng không thể làm được chuyện ăn cắp tro cốt của bố mẹ. Tố Diệp! Không phải tâm lý em có vấn đề thì là cái gì?”

“Hàm hồ! Tôi làm vậy là có lý do!”

“Ai sẽ tin lời em nói đây? Di nguyện trước khi mất của bố em là được hợp táng cùng mẹ em. Còn em thì sao? Em đã làm gì? Ai nhìn vào cũng sẽ nghĩ em yêu quá hóa hận, vì mệt mỏi quá mức mà tâm lý nảy sinh vấn đề.” Niên Bách Ngạn nhắc nhở cô vô cùng lý trí.

Tố Diệp hận đến mức nắm chặt tay lại.

“Tố Diệp! Tất cả những hành vi của em đều là của một người có vấn đề, đừng trách tại sao mọi người lại nghĩ em là một kẻ điên!” Lời của anh không chút khách khí.

“Niên Bách Ngạn! Anh thật bỉ ổi!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, hờ hững tiếp lời: “Đối với em, tôi hoàn toàn có tư cách bỉ ổi thêm chút nữa. Để tôi nghe sự lựa chọn của em. Đương nhiên, em cũng có thể không chọn, mà ở lại đây hưởng thụ cuộc sống tĩnh dưỡng tự nhiên.”

Sự phẫn nộ xoay tròn trong lồng ngực Tố Diệp gần như muốn bùng ra ngoài. Nó đập vào ngực khiến cô đau đớn. Cô nhìn anh rất lâu, đôi mắt sắc lẹm chỉ muốn biến thành một con dao để lăng trì xử tử anh.

Mãi về sau, cô mới lên tiếng: “Có phải chỉ làm một năm thôi không?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn chợt khựng lại, tia sáng trong con ngươi cũng tối đi rất nhiều. Gương mặt anh cứng đờ, cuối cùng cất giọng khế khàng: “Phải!”

“Một năm sau, anh sẽ cam tâm tình nguyện thả tôi đi?” Cô lại hỏi.

Niên Bách Ngạn càng lúc càng không vui: “Phải!”

Tố Diệp nhắm mắt lại, hít sâu một hơi rồi mở mắt nhìn thẳng vào biểu cảm giá băng của anh. Mắt cô cũng chết chóc như một cái giếng khô: “Được, tôi chọn cái thứ hai, làm tình nhân của anh một năm!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô không rời, siết chặt nắm đấm trong tay mình rồi châm chọc: “Tôi còn tưởng với cá tính của em sẽ không làm loại nhân tình không được nhìn thấy ánh sáng mặt trời chứ!”

Anh cố ý dùng hai chữ “nhân tình” để thay cho “tình nhân”, một cách nhắc nhở trực tiếp nhất cho sự lựa chọn của cô.

Tố Diệp hiểu ý của anh, cũng hiểu rằng trong mắt anh hai định nghĩa ấy chẳng có gì khác nhau. Cô cười khẩy, cuối cùng đã kích lại: “Sống với một người ra vẻ đạo mạo, tôi cũng không cần phải tỏ ra quá cao thượng phải không?”

Lực phản kích đó chẳng biết có đủ lớn hay không, nhưng đã thành công khiến sắc mặt Niên Bách Ngạn sa sầm lại. Anh nhìn cô, ép từng chữ một ra khỏi kẽ răng: “Được!” Cuối cùng, anh còn giận dữ bổ sung thêm hai chữ “Được lắm!”

Sau đó anh đứng dậy, rời khỏi phòng khách.

Tố Diệp ngồi yên trên sofa.

Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng đâm vào mắt cô chói lòa.

Đúng thế, cũng tốt...

Bởi vì trong một năm tới đây, cô đã hạ cấp trở thành tình nhân của Niên Bách Ngạn...

Ngày mười bảy, đám người của Sát chính thức bắt đầu giao dịch.

Địa điểm giao dịch là tại một căn nhà kho đã bỏ hoang, diện tích khoảng hơn hai trăm mét vuông.

Thời gian là mười giờ sáng.

Hàng là ma túy đá cao cấp nhất trị giá một tỷ đô la Mỹ.

Bên mua là một sông bạc ngầm, hang ổ đặt tại Malaysia, sau khi mua hàng thành công, chi nhánh tại Malaysia sẽ vận chuyển tới các quốc gia châu Á, một trong số đó có Ma Cao, Trung Quốc, rồi từ Ma Cao tuồn vào nội địa.

Giống như một động mạch chủ đi phân phát máu, để máu không ngừng được lưu thông khắp cơ thể. Đương nhiên, với những kẻ hút chích ma túy mà nói, ma túy đá chính là máu của chúng.

Cảnh sát Trung Quốc đã toàn lực hợp tác với các đơn vị cảnh sát tại Việt Nam, Malaysia để cùng chung sức phá hỏng lần giao dịch này.

Còn Tố Khải đang yên lặng đợi thời khắc này tới.

Trong một trung tâm chỉ huy bí mật, cán bộ cao cấp của ba quốc gia đã họp mặt lần cuối cùng để quyết định phương án hành động.

Các đặc cảnh lần lượt chia ra hành động.

Trước khi xuất quân, cục trưởng Tống đã đưa ảnh của Tố Khải tới hệ thống nội bộ, phòng trường hợp người mình đánh người mình.

Từng giây từng phút trôi qua.

Trong nhà kho.

Mười giờ vừa điểm, cánh cửa nhà kho được mở ra rất chuẩn giờ.

Người mua là một người đàn ông trung niên hùng hổ, cao to lực lưỡng, phía sau dẫn theo vô số vệ sỹ. Đi ở hàng trước, có mấy tên vệ sỹ xách hòm trong tay. Không cần đoán cũng biết trong đó là một

số tiền khổng lồ.

Nhân lúc hai bên đang kiểm tra hàng của nhau, Khaki đi tới bên cạnh Tố Khải, nhẹ nhàng ôm lấy anh rồi thở dài: “A Phong! Kết thúc lần giao dịch này chúng ta đi du lịch đi! Trước giờ em vẫn rất muốn tới biển Aegean*, nhưng chưa được đi bao giờ.”

*Biển Aegean là một vùng vịnh nối dài của Địa Trung Hải nằm giữa nam Balkan và bán đảo Anatolia, giữa Hy Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ. Nó nối liền với biển Marmara và biển Đen về phía bắc thông qua eo Dardanelles và Bosphore. Quần đảo Aegean nằm trong biển này. Vùng Aegean bao gồm chín tỉnh ở tây nam Thổ Nhĩ Kỳ, trong những phần giáp với biển Aegean. Trong tiếng Trung nó còn có tên là biển tình yêu.

Bây giờ tâm tư của Tố Khải đặt hết cả vào mấy người kia, chỉ đợi khoảnh khắc đối phương giao dịch, làm gì còn đầu óc nghe Khaki nói gì. Anh bèn tùy ý trả lời qua quýt: “Em đi nhiều nơi như vậy, sao lại chưa tới Aegean?”

“Vì nơi đó rất thiêng liêng. Em cảm thấy, mình chưa xứng tới đó.” Khaki vẫn dựa vào lòng anh, ngược lên nhìn anh: “Nhưng từ sau khi quen anh, em cảm thấy em nhất định phải tới Aegean một lần... cùng người đàn ông mà em yêu thương nhất!”

Tim Tố Khải chợt run lên. Anh cúi đầu xuống nhìn cô ta. Anh không ngờ cô ta lại có suy nghĩ ấy. Anh đang định nói điều gì đó để gạt đi thì đã thấy Sát và người mua bắt đầu giao dịch. Anh không suy nghĩ gì, lập tức bóp nát máy theo dõi giấu ở cổ tay.

Gần như chỉ một giây sau, các đặc cảnh xông vào nhà kho, ai nấy đều súng ống sẵn sàng: “Đứng yên! Giơ tay lên!”

Quyển 10 - Chương 438: Sau đó

Cuối cùng, chúng ta đều đi lạc. Lạc mất nhau trên con đường dài rơi mất ánh trăng, lạc mất nhau trong màn đêm lạnh lẽo, dưới ánh đèn đường kéo dài bóng người. Chúng ta bất lực như một đứa trẻ, chỉ quẩn quanh giữa bờ vực của yêu và hận, dấn vấp giữa khe hở của tội lỗi và trừng phạt. Còn cơn ác mộng của đoạn hồi ức ấy thì đang bước dần từng bước một, như dây tơ hồng leo từng bậc tới tận trái tim. Chúng ta đều đang chờ đợi, chờ đợi một ngày bụi bám nơi trái tim bị gió thổi đi mất, chờ đợi một ngày hoa cà bung nở rực rỡ trên đồng xương khô...

Cây lá lặng lẽ xanh đón xuân về. Nhiệt độ lúc nóng lúc lạnh, khiến ngày xuân Bắc Kinh thêm màu thêm sắc.

Lá cây nhẹ nhàng đâm chồi đầu cành. Từng hàng cây đón xuân dọc các dãy phố hòa vào sắc mai vàng thắm làm ấm tầm mắt.

Thế là, xuân Bắc Kinh đã tràn tới đầy bất ngờ như vậy. Cái rét ngọt của nàng đông đã lùi xa trong im lặng, giống như một đoạn ký ức mới sắp bị thời gian phủ lấp, rồi dần dần, biến mất không để lại dấu vết...

Tố Diệp nhớ lúc mình vừa về nước cũng đúng vào mùa này. Chỉ có điều hình như xuân năm nay tới sớm hơn năm ngoái một chút. Đào mai đều đang nở rộ. Những cây ngọc lan có thể gặp khắp mọi nơi trong thành phố Bắc Kinh cũng nảy lộc nhú mầm.

Trong bốn mùa, mỗi mùa lại có những loài hoa bung nở khác nhau.

Ví như những bông hoa sáng đầu xuân này, đều là nở hoa trước rồi mới đua lá.

Còn hoa ngày hạ thì lại ra lá trước rồi mới đơm bông.

Giống như tình yêu vậy. Có người thuận lợi, suôn sẻ, đi theo một hành trình bình thường, yêu nhau rồi kết hôn. Lại có người mới ban đầu đã nồng nàn, mãnh liệt, cuối cùng dần trở nên nhạt nhòa mà dần tới chia tay.

Tố Diệp không biết cô và Niên Bách Ngạn là kiểu yêu nào.

Mà có được gọi là tình yêu không?

Ngay cả điều cơ bản này cô cũng không dám khẳng định.

Đến cả bản thân cô cũng đang nghi ngờ rốt cuộc mình yêu Niên Bách Ngạn ở điểm nào, hoặc có thể tình yêu cô dành cho anh đã hết lần này tới lần khác bị đánh tan rồi biến mất trong cuộc đời chông chênh này rồi...

Thế nên, cô muốn có một chút thời gian.

Một năm.

Năm ngoái đúng thời điểm này, cô quen biết Niên Bách Ngạn, chỉ là một cuộc gặp gỡ thoáng chốc mà để lại ấn tượng đậm sâu, giống như vận mệnh đã run rủi từ trước. Sau này cô bắt đầu nhớ lại một số hình ảnh của buổi tối hôm ấy. Trước mắt là quán bar lập lòe. Trong quầng sáng nhấp nháy, cô mơ màng nhìn thấy một đôi mắt, yên lặng quan sát cô dưới thứ ánh sáng chốc chốc lại đổi dời.

Cô không biết tại sao mình lại bổ nhào vào lòng Niên Bách Ngạn. Có lẽ vì đôi mắt của anh quá bình thản. Cũng có thể thân hình cao lớn, thẳng tắp của anh mang lại cho cô cảm giác an toàn. Tóm lại, cô và anh đã gặp nhau như thế.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, lần gặp mặt đầu tiên thật sự trùng hợp đến vậy sao? Hoặc biết đâu, ngay khi vừa mới về nước, đôi mắt anh sớm đã lạc tới người cô, sau đó nhìn cô, rồi dần dần chìm đắm.

Vậy thì lúc này của ngày mai, cô và anh sẽ hoàn toàn kết thúc phải không?

Như vậy cũng tốt, bắt đầu vào mùa xuân, rồi lại kết thúc vào mùa xuân.

Niên Bách Ngạn đã giữ lời, khi rời khỏi đảo cũng đưa cả cô theo, cùng về Bắc Kinh. Không giống như lúc tới đây, khi về họ được đón bằng máy bay cá nhân, có phòng ngủ và khu ăn uống rất thoải mái, xa hoa không thể nói nên lời.

Sau đó cô không biết mình đã bay bao lâu, chỉ mơ màng ngủ thiếp đi một lúc. Cuối cùng khi tỉnh lại mới phát hiện mình đang nằm trong lòng Niên Bách Ngạn. Cô nhớ lúc gà gật, anh cách cô một khoảng rất xa. Anh ngồi đó đọc báo, xem những tin tức kinh tế mới nhất.

Cô và anh đắp chung một chiếc chăn. Cô gối đầu lên cánh tay anh, gối thì vút lăn lóc một bên, vùi mặt vào cổ anh. Đây là tư thế ngủ bình thường nhất từ sau khi cô sống chung với anh. Đương nhiên, ý cô là khi tình cảm của họ còn chưa rạn nứt.

Khi tỉnh lại, Tố Diệp ngẩng đầu lên. Anh đang nhắm mắt, hơi thở nhịp nhàng trông như đã ngủ rồi.

Nếp nhăn trên trán cũng mờ đi đôi chút.

Bên phía tay phải anh rơi xuống một cuốn tạp chí thương mại.

Còn ôm cô, vẫn cố định là cánh tay trái.

Tư thế ngủ của anh và cô dường như đã hình thành ngay từ khi còn ở Nam Phi.

Đó là một buổi tối, ngủ mãi, ngủ mãi cô bỗng cảm thấy lồng ngực tung tức, hô hấp cũng có chút khó khăn. Ngày hôm sau khi tỉnh lại, cô mới nhận ra mình đã nằm bên phía tay trái của Niên Bách Ngạn.

Cũng bắt đầu từ ngày hôm ấy, bất luận ở Nam Phi hay về Bắc Kinh, chỉ cần có anh ngủ bên cạnh, anh đều nhường cô nằm bên trái mình, còn cô thì tự nhiên dựa vào cánh tay anh, vùi mặt vào cổ anh ngủ tới sáng, coi anh là một cái gối ôm hình người.

Tố Diệp cũng từng hỏi Niên Bách Ngạn, hỏi anh ngủ như vậy sẽ bị ép tim, anh không thấy khó chịu à? Lúc đó Niên Bách Ngạn đáp rất nhẹ nhàng rằng: Anh quen nằm nghiêng sang trái để ngủ rồi.

Tố Diệp cảm thấy, tư thế ngủ ấy là thân mật nhất giữa một đôi yêu nhau, nhưng nếu mang vào một cặp nhân tình hay một mối quan hệ gây dựng trên tiền bạc thì sẽ vô cùng châm biếm.

Cô quay người lại, xoay lưng về phía anh.

Nhất thời tim bị ép khó chịu tưởng chừng đập.

Nhưng chẳng mấy chốc, cánh tay phải của Niên Bách Ngạn đã giơ ra, lật người cô lại. Tay trái của anh cũng vòng qua vai cô, tay phải một lần nữa khóa cô vào lòng.

Cô lại chìm trong vòng tay anh. Cầm anh khẽ chống lên đỉnh đầu cô. Lốp râu mới mọc làm cô ngura ngúra.

Tố Diệp tưởng Niên Bách Ngạn đã tỉnh rồi.

Cơ thể cứng đờ một lúc lâu cô mới phát hiện anh vẫn ngủ, động tác vừa rồi hoàn toàn là hành vi vô thức.

Cứ như vậy, Tố Diệp trở về Bắc Kinh.

Khoảnh khắc đặt chân lên mảnh đất Bắc Kinh, nhìn cảnh xe cộ tấp nập, người người nhộn nhịp ngoài cửa sổ, Tố Diệp mới cảm thấy mình như được sống lại vậy. Lúc này cô mới phát hiện ra, kỳ thực những người khao khát cô đơn đều khác người.

Niên Bách Ngạn lại cho cô hai sự lựa chọn. Một là tiếp tục ở lại tứ hợp viện, hai là trở về căn nhà ở Sanlitun.

Dù lựa chọn thế nào, Tố Diệp cũng biết anh đã bắt đầu trói buộc cô trong phạm vi của mình.

Cô chọn Sanlitun.

Vì thế, Niên Bách Ngạn đã đưa thẳng cô về Sanlitun.

Căn nhà ấy từ trong ra ngoài đều được nhân viên làm theo giờ dọn dẹp rất sạch sẽ. Tất cả đồ đạc bên trong vẫn chưa hề bị chuyển dịch. Đó đều là những thứ cô dốc bao công sức mới mang về được. Còn nguyên một chiếc vali hành lý nằm bên cạnh sofa.

Tố Diệp đứng nhìn nó rất lâu, suy nghĩ dừng lại giây phút cô bị Niên Bách Ngạn đánh ngất.

Sau khi về thủ đô, Niên Bách Ngạn không hề xuất hiện nữa.

Tố Diệp nơm nớp lo sợ sống trong Sanlitun hai ngày. Tới ngày thứ ba, cô bắt đầu thử tới nhà cậu. Hôm đó, cô cũng không nhận được điện thoại của Niên Bách Ngạn.

Lại hai ngày nữa trôi qua, cô quyết định đi làm.

Trở về Liêm Chúng, quay lại trường đại học, duy chỉ không tới Tinh Thạch.

Người gọi điện thoại cho cô không ngờ lại là Diệp Uyên.

Anh ấy chân thành mời cô tiếp tục tới Tinh Thạch làm việc, hơn nữa còn nhắc nhở cô, cô cũng là một trong những cổ đông của Tinh Thạch.

Tố Diệp cảm thấy kỳ lạ, bất đắc dĩ đành tới Tinh Thạch một chuyến, lúc này mới ngỡ ngàng phát hiện ra Diệp Uyên đã quay lại Tinh Thạch. Anh ấy ngồi trong văn phòng chủ tịch. Khác hẳn cách ăn mặc tùy hứng thường ngày, hôm đó anh ấy mặc vest, nghiêm túc ngồi trên chiếc lớn, khiến Tố Diệp có chút không quen.

Người không quen hơn cả có lẽ chính là Diệp Uyên. Anh ấy cười khổ hỏi Tố Diệp: Có phải em cảm thấy anh mặc thế này kỳ cục lắm không?

Tố Diệp không biết nên trả lời thế nào. Rõ ràng trong khoảng thời gian cô không có mặt ở đây, Tinh Thạch đã xảy ra một chút biến chuyển. Cuối cùng, cô nói với Diệp Uyên một câu: Em cảm thấy anh mặc đồng phục cơ trưởng vẫn đẹp hơn.

Bộ vest đứng đắn này rất không hợp với Diệp Uyên. Giống như anh ấy hoàn toàn không thích hợp với thế giới thương trường vậy.

Cô ít nhiều cũng hiểu Diệp Uyên. Trong cái vòng đầy lừa lọc, dối trá này, làm sao Diệp Uyên có thể điều phối được? Nếu như anh ấy có thể tàn nhẫn, độc ác như Niên Bách Ngạn thì không nói.

Diệp Uyên không nói nhiều với cô về chuyện công việc. Anh ấy hỏi cô đi du lịch giải tỏa tâm trạng có thấy đỡ hơn chút nào không, rồi lại hỏi cô định giải quyết căn nhà cũ đó thế nào.

Tố Diệp chỉ trả lời qua loa. Còn về căn nhà cũ, cô nói cứ tạm để đó, bỏ không cũng được. Cô chắc chắn sẽ không dọn về đó ở đâu.

Lúc cô sắp rời đi, Diệp Uyên bất ngờ nói với cô: Đúng rồi, anh và Yêu Yêu sắp làm đám cưới, hôn lễ đã định vào mừng một tháng Năm.

Tố Diệp hoàn toàn sửng sờ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Điều càng khiến Tố Diệp khó hiểu hơn là, từ các đồng nghiệp cô mới được biết khung cảnh Diệp Uyên trở lại công ty.

Rất nhiều nữ đồng nghiệp đã tận mắt chứng kiến cảnh này. Trong đó cô bé ở phòng hành chính là miêu tả sinh động, cụ thể nhất. Dùng ngôn ngữ của cô bé ấy thì hết như “tung hoành tứ hải”.

“Bác sỹ Tố! Chị mãi mãi không thể tưởng tượng được giây phút nhìn thấy hai anh chàng đẹp trai gặp nhau ngay giữa hành lang đã khiến các cô gái muốn gào thét thế nào đâu. Huống hồ, họ còn là cán bộ cao cấp trong công ty. Một người là tổng giám đốc nắm giữ mạch máu kinh tế của tập đoàn Tinh Thạch, một người lại là cậu chủ của

nhà họ Diệp, người thừa kế duy nhất của Tinh Thạch.” Cô bé phòng hành chính nói với Tố Diệp bằng nét mặt vô cùng hưng phấn.

Tố Diệp có thể tưởng tượng ra cảnh đó hoành tráng cỡ nào.

Cũng có thể tưởng tượng ra từ trên xuống dưới trong công ty đã bàn tán rầm rộ thế nào. Mọi người đều biết, địa vị của Niên Bách Ngạn ở Tinh Thạch không thể lay chuyển. Cộng thêm việc anh thu nhận được cổ phần nhà họ Diệp, thoát một cái đã có quyền phát ngôn hết sức quan trọng trong hội đồng quản trị. Điều này có nghĩa là quyền lực của anh trong Tinh Thạch là không thể lường được. Còn Diệp Uyên trở về trấn giữ Tinh Thạch, người tinh mắt vừa nhìn đã biết là để kìm giữ Niên Bách Ngạn. Tinh Thạch giờ thay đổi như sóng nhấp nhô.

Nhưng Tố Diệp biết, Diệp Uyên vốn không phải đối thủ của Niên Bách Ngạn.

Tuy rằng cô không biết tại sao Diệp Uyên lại đồng ý quay về Tinh Thạch, nhưng cô hiểu rõ, một là trước nay anh ấy vốn không có hứng thú với kinh doanh, hai là cũng không phải người giỏi bày mưu tính kế trong chốn thương trường. Chuyên ngành của anh ấy là ở trên máy bay, chứ không phải ở đây.

Thế nên, cô dường như có thể nhìn thấy trước tương lai.

Đương nhiên, lúc này Diệp Uyên kéo cô trở lại Tinh Thạch, trên danh nghĩa là khuyên cô tiếp tục làm công việc này, nhưng thực tế là anh ấy xác nhận lại thân phận cổ đông của cô, nhắc nhở rằng cô cũng là người nhà họ Diệp, đề phòng Niên Bách Ngạn thật sự có ý đồ nuốt gọn Tinh Thạch.

Nói thật lòng, Tinh Thạch trở nên như thế nào, rơi vào tay ai, cô vốn

không quan tâm. Cô chỉ quan tâm tới người thân và bạn bè của mình. Ví dụ như Yêu Yêu, chẳng phải sẽ làm đám cưới với Đinh Tư Thừa sao? Sao đang yên đang lành lại lấy Diệp Uyên?

Sau đó, Tổ Diệp đã hẹn Lâm Yêu Yêu đi dạo phố. Hai người hàn huyên rất nhiều chuyện. Tổ Diệp phát hiện, thật ra người trở nên trầm mặc hơn không chỉ có mình cô, cả Yêu Yêu cũng vậy. Cô bèn hỏi thẳng cô ấy.

Lâm Yêu Yêu im lặng rất lâu, sau đó nói với cô: Mình cam tâm tình nguyện lấy Diệp Uyên.

Tổ Diệp không hiểu, cảm thấy cô ấy có nỗi khổ trong lòng. Cô sợ rằng Yêu Yêu cũng rơi vào hoàn cảnh như cô vậy.

Nhưng Lâm Yêu Yêu chỉ khẽ cười nói: Vì mình phát hiện thật ra người mình yêu là Diệp Uyên, có lẽ ngay từ giây phút cắt tay tự sát mình đã không còn yêu Đinh Tư Thừa nữa rồi.

Tổ Diệp nhất thời không thể đoán định được thật giả.

Ngược lại Lâm Yêu Yêu hỏi cô với vẻ quan tâm: Cậu và Niên Bách Ngạn sao rồi, khi nào thì hai người làm đám cưới?

Làm đám cưới ư?

Cô cười, nuốt cảm giác đắng chát ấy vào lòng mình. Trước mặt Yêu Yêu, cô không muốn thể hiện quá nhiều đau khổ. Vì cô ấy là người bạn tốt nhất của cô, Tổ Diệp không muốn cô ấy phải lo lắng cho mình.

Thế là cô nói: Mình và anh ấy... mọi chuyện đều tốt đẹp.

Quyển 10 - Chương 439: Thế này mà em bảo là rất ổn?

“Mình đã nghe nói rồi!” Lâm Yêu Yêu siết chặt tay cô, ánh mắt chân thành: “Tâm trạng của cậu không tốt, anh ấy đã đặc biệt cho cậu được nghỉ phép dài ngày như vậy để cậu đi du lịch. Cậu phải hiểu chuyện này đã phá vỡ nguyên tắc của anh ấy, chứng tỏ anh ấy thật sự rất quan tâm tới cậu. Tiểu Diệp! Cậu nhất định phải hạnh phúc đấy!”

Thật ra Tố Diệp càng muốn nói với Lâm Yêu Yêu câu ấy hơn.

Cô hy vọng, Lâm Yêu Yêu có thể hạnh phúc thay cô.

Vì trong vòng một năm tới đây, cô và Niên Bách Ngạn đã định sẵn sẽ giày vò lẫn nhau thì lấy đâu ra cái gọi là hạnh phúc?

Sau đó, Tố Diệp lại gọi điện cho Đinh Tư Thừa. Trong điện thoại, giọng Đinh Tư Thừa có vẻ rất mệt mỏi. Khi hỏi tới chuyện đám cưới của anh ta và Lâm Yêu Yêu, ngữ khí của anh ta bỗng trở nên rất tồi tệ. Anh ta nói: Anh sẽ không tha cho thằng khốn Diệp Uyên đó!

Còn về việc Diệp Uyên đã khốn nạn thế nào thì Đinh Tư Thừa không nói với Tố Diệp. Tố Diệp hiểu chuyện này người trong cuộc không bộc bạch, người ngoài cuộc có hỏi thế hỏi nữa cũng vô ích mà thôi, thế nên cô đành bỏ qua.

Cô nghĩ bụng, có lẽ Lâm Yêu Yêu thật sự đã thay lòng đổi dạ, nên Đinh Tư Thừa mới căm hận Diệp Uyên như thế.

Gặp mặt Kỳ Đông Nham đã là chuyện của hai tuần sau.

Hai người hẹn nhau cùng đi ăn tối.

Vừa gặp mặt, Kỳ Đông Nham đã lập tức hỏi cô, cô chơi có vui vẻ không?

Lúc đó Tố Diệp mới phát hiện, thì ra Niên Bách Ngạn dùng hai cái có khác nhau để nói với người trong nhà và người bên ngoài. Với người ngoài, anh chỉ nói cô ra ngoài cho khuây khỏa tâm trạng, chỉ riêng với cậu mợ anh mới nói nghiêm trọng hơn một chút.

Cô có cần cảm ơn anh đã giơ cao đánh khẽ không? Chí ít thì không nói với tất cả mọi người rằng “cô có bệnh”.

Cô nói với Kỳ Đông Nham rằng: Rất tốt!

Nhưng Kỳ Đông Nham cười rất gượng gạo. Anh ấy nói: Tiểu Diệp! Thật ra em chẳng ổn chút nào cả. Tuy rằng anh không biết Niên Bách Ngạn rốt cuộc đã làm gì em, nhưng anh có thể nhận ra em không vui tý nào.

Tố Diệp biết nguyên nhân anh ấy có thể đoán ra là từ lần ở Hàng Châu khi đó, đã tận mắt chứng kiến cảnh Niên Bách Ngạn suýt nữa bóp chết cô. Thế nên, bất luận cô có nói thế nào, trong mắt Kỳ Đông Nham, Niên Bách Ngạn cũng đã bị định tội.

Đổi lại là cô, cô cũng sẽ nghĩ như vậy thôi.

“Em thật sự rất ổn. Niên Bách Ngạn... anh ấy không làm khó em!” Tố Diệp dùng hai từ “làm khó” để hình dung quan hệ giữa cô và Niên Bách Ngạn. Vậy mà dấu ấn điểm tâm, cô vẫn cảm thấy mồm miệng đắng ngắt.

Từ đầu tới cuối, Kỳ Đông Nham luôn nhìn cô bằng ánh mắt ngờ vực.

Tố Diệp cười khế, nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nói: Xem kìa! Nhánh cây đã đâm chồi rồi. Anh còn nhớ giờ này năm ngoái hai chúng ta đi xem mặt không?

Đương nhiên là Kỳ Đông Nham còn nhớ. Lần đầu tiên gặp mặt cô ngoài đời thực, anh đã kinh ngạc tưởng tiên nữ, chỉ có điều không thể ngờ cô lại giơ chân đá bay anh xuống.

“Tiểu Diệp!” Kỳ Đông Nham khế thờ dài, không kìm được lòng mình bất giác giơ tay nắm chặt tay cô: “Em nên đi theo anh, bởi vì anh cảm thấy anh biết trân trọng nụ cười của em hơn Niên Bách Ngạn.”

Tố Diệp lắc đầu. Rất nhiều chuyện ngay từ ban đầu đã định sẵn là một sai lầm. Nhưng đáng tiếc là rất nhiều chuyện lại chẳng thể làm lại từ đầu. Cho dù làm lại, người cô cần cũng không phải là Kỳ Đông Nham.

Cô rút tay về, khế nói xin lỗi anh ấy.

Lúc này điện thoại vang lên.

Không hiểu sao Tố Diệp bỗng giật nảy mình. Rút di động ra nhìn cô mới biết đó là một tin nhắn.

Là của Niên Bách Ngạn gửi đến.

Thông tin đơn giản, vắn tắt, nhưng thể hiện rõ giọng điệu thản nhiên ra lệnh của anh: Tối nay mười giờ tôi về nhà, nhất định phải quay về sớm hơn tôi.

Lúc này Tố Diệp mới biết có lẽ khoảng thời gian này Niên Bách Ngạn đi công tác.

Lòng cô bất giác dâng lên một sự hoảng sợ không tên. Không hiểu sao, cô lại sợ.

Kỳ Đông Nham thấy nét mặt cô không bình thường, chẳng nói chẳng rằng bèn giật lấy di động. Tố Diệp còn chưa kịp phản ứng lại, anh ấy đã đọc được tin nhắn trên di động, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Giờ chiếc điện thoại ra trước mặt cô, ánh mắt Kỳ Đông Nham bức dọc: “Cái mà em gọi là rất tốt là thế này đây hả? Niên Bách Ngạn dùng thái độ này để đối xử với em? Tiểu Diệp! Hắn ta coi em là cái gì?”

Coi là gì ư? Coi là nhân tình.

Một cô nhân tình hoàn toàn, triệt để.

Ít nhất thì trước khi lật mặt với nhau, Niên Bách Ngạn cũng không bao giờ ra lệnh cho cô bằng thái độ này.

Kiểu nói này có lẽ là kiểu nói “gọi là đến, đuổi là đi” trong truyền thuyết phải không.

Tố Diệp không nói gì, chỉ giờ tay lấy điện thoại về.

Nhưng Kỳ Đông Nham giữ chặt, một lần nữa nắm tay cô, lời lẽ nghiêm túc: “Tiểu Diệp! Rời khỏi hắn ta đi!”

Tố Diệp cũng dùng sức, rút cả tay và điện thoại lại, lãnh đạm nói: “Rời xa... cũng cần có thời gian...”

“VẬY ĐƯỢC, ANH ĐỢI EM!” KỶ ĐÔNG NHAM NHÍU MÀY.

“KHÔNG!” TỐ DIỆP LẮC ĐẦU ĐẦY KIÊN QUYẾT. ÁNH MẮT CÔ CŨNG DỨT KHOÁT NHƯ GIỌNG NÓI CỦA CÔ VẬY: “ĐÔNG NHAM! XIN ANH HÃY THA LỖI CHO EM. Suy nghĩ của em từ đầu tới cuối không hề thay đổi. Cho dù không có Niên Bách Ngạn, em cũng sẽ không yêu anh. Anh là người bạn quan trọng nhất đối với em, nhưng em không thể coi anh là người yêu được.”

“TỐ DIỆP! EM CÓ BIẾT MÌNH RẤT TÀN NHẪN KHÔNG?”

“Nếu em làm trái lòng mình, đồng ý với anh em còn tàn nhẫn hơn.” Sự chối từ kiên quyết trước giờ của Tố Diệp dành cho Kỷ Đông Nham chỉ vì anh ấy là người bạn cô coi trọng nhất. Giữa bạn bè, có những chuyện nhất định phải nói rõ ràng, nếu không sẽ liên tiếp có hiểu lầm.

Cô không muốn Kỷ Đông Nham hiểu lầm. Đây là trách nhiệm lớn nhất đối với anh ấy.

Kỷ Đông Nham cuộn chặt tay lại, ánh mắt nghiêm túc: “Em có biết không? Khi anh đuổi theo tới Hàng Châu nhìn thấy hắn ta suýt nữa bóp chết em, anh đã quyết định rồi, anh sẽ không tha cho Niên Bách Ngạn. Nếu hắn ta đối tốt với em, thì anh chấp nhận. Nhưng nếu hắn ta đối xử không tốt với em thì anh tuyệt đối không nương tay. Vì em là người con gái anh thích nhất.”

Tố Diệp thờ dài, tội gì phải vậy chứ?

“Thật sự không cần làm vậy vì em đâu.” Cô lắc đầu: “Em không xứng đáng để bất kỳ một ai làm to chuyện cả.”

Nhưng Kỷ Đông Nham chỉ im thin thít.

Đang ăn thì điện thoại của Kỳ Đông Nham cũng vang lên.

Tố Diệp thấy anh ấy liếc mắt nhìn di động, mặt mũi càng nhăn tợn, sau đó cúp máy.

Nhưng còn chưa nói được mấy câu, chuông điện thoại lại reo inh ỏi.

Tố Diệp cố tình cúi đầu uống nước, dành thời gian cho anh ấy nghe điện thoại.

Anh ấy đã nhận.

Tố Diệp loáng thoáng nghe thấy đầu kia là giọng một cô gái, nhưng cụ thể nói gì thì cô nghe không rõ.

Cô chỉ nghe thấy, khi đối phương nói xong, Kỳ Đông Nham sốt ruột đáp lại một câu: “Joey! Cô có thôi đi không hả?”

Joey?

Tố Diệp chợt ngừng động tác uống nước lại. Cái tên này...

Não bộ cố gắng lục tìm cái tên nghe rất quen tai này. Cuối cùng hình ảnh Niên Bách Ngạn hiện về, cùng đó là cô gái yêu kiều đứng khoác tay anh.

Đối diện, Kỳ Đông Nham tắt hẳn máy đi. Thấy Tố Diệp sửng sò, anh ấy bất giác hỏi cô đang nghĩ gì.

Cô muốn hỏi: “Joey là...”

“Con gái yêu của Vincent. Còn Vincent, em cũng từng gặp rồi đấy,

người sở hữu Bright!”

Tim Tố Diệp chợt thất lại.

Thì ra cô đoán không sai. Cô gái tên Joey đó quả thực là một thiên kim tiểu thư. Cô ta là con gái của Vincent. Mà bây giờ Vincent đang có quan hệ hợp tác với Tinh Thạch, thế nên Niên Bách Ngạn và cô ta...

“Cô ấy cũng đang ở Bắc Kinh?” Tố Diệp vô thức hỏi.

Kỳ Đông Nham “ừm” một tiếng, xem ra có vẻ không muốn nhắc nhiều tới cô gái ấy.

Nhưng một tiếng “ừm” khẽ khàng ấy đã khiến Tố Diệp như ngừng thở.

Vì Niên Bách Ngạn đang ở Bắc Kinh, nên cô ta mới tới Bắc Kinh phải không?

“Em quen Joey?” Kỳ Đông Nham hiểu Tố Diệp. Trước nay cô không mấy hứng thú với người lạ. Một khi cô gạn hỏi, chắc chắn là có nguyên nhân.

Tố Diệp suy nghĩ rồi lắc đầu nói không quen, chỉ cảm thấy cái tên đó rất hay mà thôi.

Cô không muốn kể lại những tháng ngày trên đảo cho Kỳ Đông Nham. Một là cô không còn sức để nhớ lại. Hai là cô cảm thấy nếu Kỳ Đông Nham biết được có lẽ còn phiền phức hơn.

Bây giờ trong giai đoạn này, Tố Diệp tình nguyện làm một con đà điểu, vùi sâu đầu xuống cát trắng. Bất kỳ người nào cũng đừng quan

tâm tới cô, bất kỳ người nào cũng dừng vì cô mà nảy sinh mâu thuẫn, đối đầu.

Cô chỉ mong mình biến thành không khí, im hơi lặng tiếng, chẳng ai tìm được mình nữa.

Kỷ Đông Nham không hỏi thêm, mà trầm mặc nhìn cô một lúc lâu. Anh cầm đĩa gắp thức ăn tới trước mặt cô, khẽ nói: “Dừng chỉ mãi ăn đồ ngọt, ăn thêm mấy món chính đi, trông em gầy đi nhiều lắm.”

Sống mũi Tố Diệp cay xè, nước mắt suýt nữa thì rơi xuống.

Họ ăn tối tới gần chín giờ.

Tố Diệp không lái xe.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Kỷ Đông Nham định đưa cô về nhà, rồi nói với cô, anh ấy phải ở nhà cô đợi cho tới khi Niên Bách Ngạn quay về. Anh ấy muốn nói chuyện rõ ràng với Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp giật mình, lắc đầu nguầy nguậy.

Kỷ Đông Nham cưỡng chế, ép cô ngồi vào trong xe. Tố Diệp sốt sắng nói: “Kỷ Đông Nham! Anh có thể đừng xen vào chuyện của em và Niên Bách Ngạn không?”

Sau khi hét lên câu ấy, cô bỗng hối hận.

Anh ấy chỉ quan tâm tới cô mà thôi, sao cô lại không biết tốt xấu chứ?

Còn Kỷ Đông Nham cũng im lặng, hai tay nắm chặt vô lăng. Hình ảnh gương mặt hơi nghiêng có chút kìm nén, lại có chút lạc lõng.

Một lúc lâu sau, anh ấy mới hạ giọng nói: “Tiểu Diệp! Anh chỉ thương em mà thôi.”

Trái tim Tố Diệp nhói lên đau buốt. Cô cúi đầu, đan hai tay vào nhau: “Xin lỗi anh, Đông Nham! Vừa rồi em không nên nói chuyện với anh bằng giọng đó.”

Chính vì biết anh ấy sẽ không tức giận, nên cô mới buông thả mà không kiêng sợ sao?

Tố Diệp ơi Tố Diệp! Đừng có coi lòng tốt và sự quan tâm của mọi người dành cho mày là một điều đương nhiên!

Kỷ Đông Nham nghiêng mặt nhìn cô, một lúc lâu sau mới thở dài. Anh ấy giơ tay nắm lấy tay cô rồi siết chặt, nhìn vào mắt cô, xót xa nói: “Em nghĩ mình thật sự có thể giải quyết tốt mối quan hệ giữa em và hấn ta sao?”

Tố Diệp khẽ gật đầu.

Anh ấy bèn buông tay.

Anh ấy nhìn cô rất lâu mới nói: “Được! Anh đưa em về nhà!”

Tố Diệp lại gật đầu...

Ở bên kia thành phố, bầu trời đầy sao.

Sau khi ăn tối xong, Tố Khải và Diệp Lan chậm rãi lái xe hóng gió.

Sau đó, Diệp Lan nhìn thấy một đài phun nước rất lớn. Cô nói với Tố Khải: Hay là chúng ta dừng lại đây đi!

Tố Khải dừng xe. Diệp Lan xuống trước, đi thẳng tới bên cạnh đài phun nước, ngẩng đầu nhìn những tia nước sắc màu đang bắn tung tóe trong đêm.

Trong làn nước, bóng cô thật đẹp.

Tố Khải đi tới, từ phía sau giơ tay nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Cứ như vậy, hai người không ai nói với ai câu gì.

Khoảng năm, sáu phút trôi qua, Diệp Lan nhìn lên sóng nước sắc màu, khẽ nói: “Tố Khải! Anh không cảm thấy từ khi anh quay về tới giờ, hai chúng ta ít nói chuyện với nhau hẳn sao?”

Câu này kỳ thực Diệp Lan vẫn rất muốn hỏi.

Tố Khải trở về đã mấy ngày rồi.

Cô vẫn còn nhớ rõ hình ảnh ngày Tố Khải tới tìm mình.

Hôm đó cô đang đi dạo phố, trong đầu chỉ mãi nghĩ tới sự an nguy của anh. Cô không biết khi nào thì Tố Khải được trở lại Bắc Kinh, cũng không rõ công việc của anh khi nào thì có thể kết thúc.

Cô đã từng gọi điện thoại cho Cảnh Long, hỏi anh ấy tình hình của Tố Khải. Cảnh Long nói Tố Khải đã hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi, lập tức có thể trở về Bắc Kinh rồi.

Mỗi ngày cô đều mong ngóng Tố Khải trở về. Nhưng từ ngày Cảnh Long nói anh đã hoàn thành nhiệm vụ cho tới khi Tố Khải thực sự quay về... đã qua hơn nửa tháng trời...

Quyển 10 - Chương 440: Sợ nhất là kịch giả tình thật

Diệp Lan không biết, sau khi hoàn thành nhiệm vụ xong, anh còn phải làm gì nữa. Cho dù có là một công việc khó khăn cỡ nào, cũng đâu cần phải tới nửa tháng.

Cứ như vậy, cô chờ đợi trong vui mừng xen lẫn thấp thòm, lo âu, đằng đẳng tựa cả năm trời.

Cho tới khi, Tố Khải tìm tới nơi cô ở.

Từ sau khi cả gia đình cô dọn khỏi căn nhà cũ, ngoại trừ những ngày lễ Tết trở về nhà ra, thời gian làm việc hầu như Diệp Lan đều ở tại nhà ở tập thể dành cho nhân viên được Tinh Thạch sắp xếp. Nhà ở tập thể chỉ là cách gọi mà thôi, thực chất đó là một tiểu khu cao cấp theo hình thức đóng kín, điều kiện vô cùng hậu đãi.

Cô vừa rẽ vào một con đường gần tiểu khu, đã nhìn thấy Tố Khải đứng dựa ngoài cửa xe, ngay phía ngoài tiểu khu đợi cô.

Không giống hình tượng của một Tố Khải lưu manh khi còn ở Vân Nam. Lúc này đây khi đứng trước cửa tiểu khu, trông anh hoàn toàn biến thành một người khác. Anh ăn vận rất đơn giản, cũng rất gọn gàng.

Một chiếc quần bó ống thẳng màu xanh đậm kinh điển kết hợp với một chiếc áo sơ mi kẻ caro nhạt màu. Gió xuân buổi tối vẫn còn hơi lạnh, nên anh khoác thêm bên ngoài một chiếc áo jacket dáng ngắn màu nâu nhạt. Mái tóc ngắn vô cùng trẻ trung, trên sống mũi còn đeo

một chiếc kính không gọng.

Anh bị cận thị nhẹ. Bình thường anh toàn đeo kính áp tròng. Đeo thẳng kính ra ngoài như hôm nay là rất hiếm.

Nhưng trông anh như vậy, gọn gàng thoải mái đứng trước mặt cô, gương mặt nghiêng nghiêng hơi ngược lên hoàn mỹ đó trông thân thiết và giản dị như một anh trai nhà hàng xóm, khiến Diệp Lan nghĩ tới những anh khóa trên với mối tình thanh xuân vườn trường hay được miêu tả trong tiểu thuyết, tất cả đều quá đẹp và thiếu chân thực.

Túi đồ trong tay Diệp Lan rơi bịch xuống đất.

Thanh âm ấy làm kinh động tới Tố Khải. Anh quay đầu, lúc này mới phát hiện Diệp Lan đã trở về.

Khi thấy anh đi về phía này, Diệp Lan cảm thấy như mặt biển đang nổi lên một cơn lốc xoáy, thổi cho con tim của cô cũng xoay tròn, nghiêng ngả. Cuộc trùng phùng đã chờ đợi quá lâu mang đến một niềm hạnh phúc không thể diễn tả hết thành lời. Thậm chí cô còn cảm nhận được mỗi một tế bào trong cơ thể mình đều đang nhảy múa tung bừng.

Anh càng lúc càng gần.

Gần tới mức cô có thể nhìn thấy nụ cười bên môi anh.

Cho tới khi anh dừng lại trước mặt cô.

Diệp Lan há hốc miệng, mãi về sau mới khẽ khàng thốt ra được một câu: “Anh về rồi!”

Không nhào tới ôm chặt lấy nhau, cũng không có những giọt nước mắt vui sướng ngày gặp lại. Tất cả những sóng gió cuồn cuộn trong trái tim vào giây phút anh đây lại chỉ có thể hóa thành ba chữ ấy. Diệp Lan không biết mình bị làm sao, hoặc có thể là anh làm sao.

Cứ như vậy, Tố Khải ôm chầm lấy cô.

Sau đó hỏi cô, buổi tối có ăn cơm không.

Cô khẽ lắc đầu.

Tố Khải bèn cúi xuống nhặt từng túi đồ cô làm rơi dưới đất lên. Anh nắm tay kéo cô lên xe, đưa cô cùng đi ăn tối.

Và như vậy, cô và anh trở lại tần suất hẹn hò như khi trước.

Khi anh không bận rộn sẽ tới công ty đón cô tan làm. Hoặc khi nào cô tan ca trước sẽ tới đơn vị tìm anh. Nhưng đa phần đều là Tố Khải chủ động tới.

Họ như những đôi yêu nhau rất đổi bình thường. Cũng nắm tay, cũng hò hẹn, cũng ăn, cũng đi xem phim, rồi Tố Khải lại đưa cô về nhà.

Nhưng không hiểu tại sao, Diệp Lan lại cảm thấy không còn như trước nữa.

Giữa cô và Tố Khải dường như nhiều thêm thứ gì đó, lại dường như ít đi thứ gì đó.

Sau đó cô mới hiểu ra, giữa họ đã nhiều thêm sự trầm mặc, ít đi những khăng khít, thân mật trước đây.

Trước đây cô luôn thoải mái nép vào lòng anh, chỉ muốn ngày ngày

được dính lấy anh. Nhưng giờ đây giữa họ như có một bức tường vô hình. Tuy rằng vẫn nói cười như vậy đấy, nhưng luôn giống như đang cố gắng né tránh chuyện gì đó.

Diệp Lan không biết như vậy là làm sao.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô mới dần dần nhận ra. Có lẽ chỉ vì cô đã tận mắt chứng kiến Tổ Khải trong một thân phận khác, cùng một người phụ nữ khác diễn màn kịch tình cảm ân ái.

Cô biết đây là điều khó tránh khỏi trong công việc của Tổ Khải, nhưng điều cô lo sợ là... kịch giả tình thật.

...

Tổ Khải ôm cô. Câu nói của cô lọt vào tai anh như muôn vàn cánh hoa rơi lả tả trong gió. Khi lướt qua tai, nó để lại những nhói buốt khẽ khàng.

Anh xoay người cô lại, nhưng lại phát hiện đôi mắt cô đã nhuộm màu bi thương. Anh bất giác đau lòng, thở dài: “Đừng suy nghĩ linh tinh!”

Diệp Lan chủ động ôm lấy anh, thì thầm: “Em luôn cảm thấy con người anh thì đã trở về rồi nhưng trái tim thì chưa...”

Cô tình nguyện rằng mình chỉ đang suy nghĩ linh tinh. Như vậy, cô có thể trách mắng bản thân tất cả sự đa nghi của phụ nữ.

Tổ Khải khẽ nói trong bất lực: “Trái tim anh vẫn luôn thuộc về em, chưa bao giờ đi đâu cả.”

Nghe xong câu ấy, Diệp Lan không kìm chế được, ôm chặt lấy anh.

Chỉ có như vậy, dường như cô mới có thể cảm nhận được anh vẫn còn ở bên cạnh cô.

Tổ Khải cảm nhận rất rõ ràng sự lo sợ của cô, tim anh như bị ai kéo đau.

Khác với Khaki, anh nhận ra Diệp Lan tràn đầy lo âu và ngờ vực.

Còn Khaki, khi ở trong lòng anh luôn chỉ có tình cảm sâu đậm.

Cho dù là giây phút cuối cùng.

...

Ngày 17.

Đây là ngày canh sát đánh gọn cả lưới, cũng là ngày cuối cùng trước khi anh kết thúc nhiệm vụ gián điệp của mình.

Tổ Khải cảm thấy nó chẳng khác gì những lần thu lưới trước kia.

Chỉ có điều, anh chưa từng nghĩ rằng Khaki lại dành cho mình tình cảm sâu đậm đến vậy.

Nói thật lòng, khi Khaki nói với anh cô ấy cảm thấy mình không xứng đến biển Tình, trái tim anh ít nhiều đã động lần trắc ẩn. Có một khoảnh khắc xúc động, anh đã muốn đưa cô ấy tới Aegean, nói với cô ấy rằng: Cô còn trẻ, con đường tương lai còn rất dài.

Nhưng câu nói này vẫn không thể bật ra thành tiếng.

Khi đặc cảnh xông vào, một cuộc sống mái ác liệt đã nổ ra.

Cảnh đó Tố Khải đã trông thấy vô số lần.

Với thân phận gián điệp, ngoài mặt anh hỗ trợ cho đại ca bỏ trốn, thực chất là bất kỳ lúc nào cũng phải kiểm soát hướng đi của hắn ta, đề phòng khả năng để cá lọt lưới.

Nhưng đúng vào thời khắc quan trọng đó, Khaki đã liều mạng xông về phía anh, hét lớn: A Phong! Mau chạy đi!

Trong làn mưa bom bão đạn, Tố Khải vội vàng quay đầu lại, chỉ kịp liếc thấy gương mặt lo lắng vì anh của Khaki. Cô ấy không lo cho Sát, cũng không màng tới Độc, chỉ hy vọng một mình anh có thể chạy thoát.

Vì có sắp xếp cẩn thận, khả năng những người có mặt tại đó có thể chạy thoát bằng không. Tuy rằng đối phương cũng chuẩn bị vũ khí hạng nặng, nhưng không thể ngờ rằng đội chi viện của cảnh sát lại đông đến mức đó.

Tất cả đều thuận buồm xuôi gió.

Sát, Độc và Mị, tất cả đều bị bắt. Người mua cũng bị cảnh sát bắt lại, đồng thời tóm được rất nhiều tiền mặt và ma túy đá dùng để giao dịch tại đó.

Tố Khải không thể chạy ra ngoài, nên đồng thời bị giải về.

Trên thực tế anh cũng không có ý định chạy trốn.

Nhưng Khaki không biết. Giây phút nhìn thấy anh bị còng tay, cô ấy đã khóc, khóc rất bi thương.

Tố Khải không nhìn cô ấy. Anh bị cảnh sát giải sang một chiếc xe

cảnh sát khác.

Cục trưởng Tổng đang ngồi tại đó.

Sau khi lái xe, ông ấy mở còi cho Tố Khải, rồi cho anh một điều thuốc.

Tố Khải châm lên, nhìn chăm chăm chiếc xe tù trước mặt, gương mặt nghiêm nghị.

Cục trưởng Tổng mỉm cười nói với anh, nhiệm vụ của anh đã hoàn thành rồi.

Đây là câu nói mà một gián điệp thích nghe nhất, nhưng chẳng hiểu vì sao, tâm trạng của Tố Khải rất nặng nề.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Tố Khải tiến hành bàn giao công việc, rồi liên hệ với phía Bắc Kinh. Bắc Kinh đồng ý đơn xin chuyển công tác của anh. Chỉ cần đợi anh từ Vân Nam quay trở về là sẽ tiếp tục sắp xếp công việc.

Tố Khải thở phào nhẹ nhõm. Điều anh có thể nghĩ tới là, từ nay về sau sẽ không phải nơm nớp lo sợ nữa. Anh có thể đường hoàng cầu hôn Diệp Lan rồi.

Nhưng đúng vào lúc anh định rời khỏi Vân Nam, thì Cảnh Long tới tìm anh.

Vì lần này thể hiện đột phá, lần này Cảnh Long sẽ cùng anh về Bắc Kinh. Thế nên khi nhìn thấy Cảnh Long đi vào, Tố Khải tưởng rằng anh ta chỉ tới ôn chuyện cũ, hoặc có thể hỏi thăm anh những việc liên quan tới Bắc Kinh, dẫu sao đây cũng là lần đầu tiên Cảnh Long tới Bắc Kinh.

Ai ngờ, Cảnh Long nói với anh: Cơn nghiện của Khaki phát tác rồi, muốn moi được chút tin tức từ phía cô ta rất khó khăn, yêu cầu duy nhất cô ta đề nghị cảnh sát là muốn gặp A Phong.

Trong hành động vây bắt lần này, Sát bị thương và bị bắt, Độc khi chạy trong trận mưa đạn đã rơi từ trên cao xuống, thiệt mạng tại chỗ. Người bị không thương chỉ có mình Khaki. Cảnh sát chỉ có thể hỏi cung tin tức về Samele từ phía Sát và Khaki.

Tố Khải đã tận mắt chứng kiến cảnh Khaki lên cơn nghiện, hoàn toàn biến thành một kẻ điên. Theo như Cảnh Long nói, từ lần kiểm tra của bác sỹ đối với Khaki, thì cô ấy đã hút chích ma túy được năm, sáu năm rồi, muốn cai nghiện cần một thời gian rất dài.

Tuy rằng anh không yêu người phụ nữ ấy, nhưng nhìn thấy cô ấy như vậy anh cũng cảm thấy khó chịu.

Anh đi vào.

Khaki nhìn thấy anh, mừng rơi nước mắt, nhào tới ôm chặt lấy anh, không ngừng gọi tên anh.

Anh mang tới cho ấy một ít ma túy với liều lượng thấp. Một người nghiện nặng như cô ấy muốn cai nghiện cần phải làm theo tuần tự, nếu không sẽ thiệt mạng.

Khaki hít lấy một cách sốt sắng. Tuy rằng cả người vẫn chưa hoàn toàn thoải mái nhưng ít nhiều cũng có thể khiến tâm trạng bình tĩnh hơn đôi chút.

Cô ấy khóc, nắm chặt tay anh không buông, hỏi thăm tình hình của anh.

Tố Khải nhìn cô ấy, nhẹ nhàng khuyên nhủ cô ấy nên hợp tác với cảnh sát, có thể trở thành nhân chứng chỉ điểm, như vậy còn có cơ hội ra ngoài.

Khaki nhìn anh khó tin, hỏi anh: Anh đã trở thành nhân chứng chỉ điểm rồi ư?

Tố Khải khẽ lắc đầu.

Khaki bỗng chốc ôm chầm lấy anh hết như một đứa trẻ.

Nhưng Tố Khải lại cất lời, giọng nói nặng nề: “Khaki! Tôi là cảnh sát!”

Đôi tay Khaki chợt cứng đờ.

Cô ấy buông anh ra, nhìn anh như không dám tin vào mắt mình.

“Xin lỗi cô, Khaki! Tôi tiếp cận cô chỉ vì nhiệm vụ. Bây giờ điều duy nhất cô cần phải làm chính là hợp tác với cảnh sát, khai báo tình hình có liên quan tới Samele, nghe theo sự sắp xếp của họ. Như vậy mới tốt với cô.” Tố Khải nhìn cô ấy, tâm trạng cũng trầm hẳn xuống.

Làm gián điệp bao nhiêu năm nay, anh chưa bao giờ lợi dụng một người phụ nữ để đạt được mục đích, nhưng lần này, không còn cách nào khác.

Khaki tảng lờ câu nói của anh, chỉ trợn tròn mắt nhìn anh, rất lâu sau mới hỏi: “Anh có từng yêu em không?”

Đầu mày Tố Khải nhú lại giây lát, rồi khẽ đáp: “Xin lỗi!”

Cả người Khaki mềm nhũn như trái bóng xì hơi. Cô ấy ngã xuống

ghế, hai tay ôm lấy hai vai, run lên bần bật.

“Khaki! Tôi hy vọng cô có thể hợp tác với cảnh sát. Còn nữa, cô nhất định phải cai nghiện.” Cuối cùng anh nói một chuyện riêng tư.

Khaki cúi đầu, vai co rụt lại.

Khi Tổ Khải quay người định đi, cô ấy mới lên tiếng.

Giọng nói khế khàng, còn có chút ghen ngào.

“Thật ra...”

Tổ Khải dừng bước, quay đầu lại nhìn.

Khaki ngẩng đầu lên. Lúc này anh mới phát hiện gương mặt cô ấy đã tèm lem nước mắt.

“Chỉ cần anh vẫn an toàn mới là quan trọng nhất.” Khaki khế nói.

Tim Tổ Khải chợt run lên, nhìn cô ấy với vẻ khó tin.

Anh tưởng cô ấy sẽ căm hận mình.

Không ngờ, sau khi biết thân phận gián điệp của mình, cô ấy vẫn còn lo cho sự an nguy của anh.

“Chắc anh không tên là A Phong phải không? Em biết anh không thể nói cho em tên thật của anh là gì. Trong lòng em, anh luôn là A Phong của em.” Khaki ngược nhìn anh, nức nở, tình cảm nói: “Bất luận thân phận của anh là gì, bất luận anh tiếp cận em với mục đích gì, cho dù anh không yêu em. A Phong! Điều em muốn nói với anh là, em yêu anh! Anh là người đàn ông đầu tiên em yêu... cũng là người

cuối cùng!”

Quyển 10 - Chương 441: Gã sếp ác ma

Câu nói ấy vẫn vang vọng bên tai Tố Khải, tới tận ngày trở về Bắc Kinh anh cũng rất hay lơ đãng.

Bao nhiêu năm nay, không ít cô gái chủ động bày tỏ tình cảm với anh. Duy chỉ có Khaki là khiến anh lưỡng lự. Đương nhiên, anh biết rõ tâm tư của mình, biết rõ người mình yêu là ai. Sở dĩ hình ảnh của Khaki cứ quanh quẩn trong đầu anh là vì anh cảm thấy mình chưa bao giờ bì ổi đến vậy.

Nhất là khi đối mặt với Diệp Lan.

Cô là một người con gái trong sáng đến vậy, tinh khiết không tỳ vết như một bông sen trắng. Trong thế giới của cô, tất cả mọi thứ đều tốt đẹp và lương thiện, thế nên cô mới bất chấp tất cả tới Vân Nam tìm anh.

Nhưng anh lại để cô bắt gặp cảnh tượng ấy.

Tố Khải cảm thấy mình đang đồng thời thiếu tôn trọng tình cảm của hai người con gái.

Sau khi trở về Bắc Kinh, Tố Khải rời khỏi đội chống ma túy. Đến cả lời mời của đội đặc cảnh anh cũng từ chối. Anh chỉ muốn làm một cảnh sát bình thường, giúp người dân xử lý những chuyện vụn vặt hằng ngày, thế là đủ rồi.

Cảnh Long thì khác. Anh ta được điều tới đội chống ma túy, tiếp

quản vị trí của Tố Khải.

Bình thường hai người rất ít gặp mặt, sau khi gặp nhau cũng chỉ nói những chuyện công việc linh tinh. Tố Khải biết anh ta vẫn còn đang phụ trách vụ án của Khaki, nhưng từ đầu tới cuối đều thận trọng không hỏi thăm nữa.

Tố Khải không biết phải giải thích với Diệp Lan thế nào về tâm sự của mình. Người anh yêu là Diệp Lan, nhưng lại cảm thấy áy náy với Khaki. Anh không dám giải thích, sợ chuyện này càng nói càng rối, chỉ hy vọng mình và Diệp Lan có thể trở lại như trước đây.

Siết chặt Diệp Lan trong vòng tay mình, anh khẽ thở dài rồi đặt lên tóc cô một nụ hôn...

Tố Diệp đã bỏ chạy.

Sau khi Kỷ Đông Nham đưa cô về tới trước nhà, cô lại bắt một chiếc xe quay về nhà cậu.

Cứ như vậy, đã qua mười giờ tối mà cô vẫn chưa về Sanlitun.

Cô chẳng biết tâm trạng của mình là gì.

Sợ hãi?

Hay là đang trốn tránh?

Tối đó cô nằm co ro trên giường, điện thoại chuyển thành chế độ rung đặt trên đầu, lo lắng nằm tới tận ba giờ sáng. Cô chỉ sợ một giây nữa thôi, nó sẽ rung lên, sau đó đầu kia sẽ vang lên giọng nói

trầm lạnh của Niên Bách Ngạn. Anh sẽ nói với cô rằng anh đã quay trở về Bắc Kinh rồi, bắt cô tới Sanlitun ngay lập tức.

Chỉ một đêm thôi mà đã khiến cô sức cùng lực kiệt.

Đêm ấy đã trôi qua trong bình yên vô sự.

Ngày thứ hai, ngoại trừ đồng nghiệp và bạn bè gọi vào điện thoại, Tố Diệp không hề nhận được cuộc gọi của Niên Bách Ngạn.

Rồi lại tới ngày thứ ba...

Im hơi lặng tiếng.

Suy nghĩ đầu tiên của Tố Diệp là, có lẽ anh vẫn còn ở bên ngoài, chưa về Bắc Kinh.

Chớp mắt đã lại tới thứ năm, ngày cô phải tới Tinh Thạch làm việc.

Vì chắc mẫm trong đầu rằng Niên Bách Ngạn vẫn chưa quay về, nên trên đường đi tới công ty, Tố Diệp hoàn toàn không mấy lo lắng, thấp thỏm. Cô không biết từ khi nào mình lại bắt đầu thấy sợ Niên Bách Ngạn.

Con người ai cũng vậy, chỉ có trải qua một màn độ sức mới biết tình trạng của bản thân. Ví dụ như cô. Cô tưởng mình mãi mãi không biết khuất phục trước một người đàn ông nào, cho dù là đối mặt với một người có tố chất tâm lý mạnh mẽ như Niên Bách Ngạn, cô cũng cảm thấy mình có khả năng thắng được anh.

Nhưng, đó chỉ là suy nghĩ của riêng cô.

Thứ năm, gần tới cuối tuần nên Tinh Thạch trông có vẻ cũng nhẹ

nhàng hơn.

Chỉ có điều, cô vừa bước vào phòng làm việc, rót được một cốc nước định uống cho bớt khô miệng thì phòng thư ký gọi điện tới, báo rằng cô phải tới phòng hội nghị lớn để họp.

Ban đầu cô còn tưởng hội nghị này do Diệp Uyên triệu tập nên khẽ đáp với thư ký: “Tôi không tham gia cuộc họp được đâu. Năm phút nữa bên tôi phải làm báo cáo đánh giá tâm lý cho nhân viên.”

Đầu kia cô thư ký có vẻ rất căng thẳng, hạ thấp tông giọng nói với cô rằng: Không phải chủ tịch triệu tập đâu ạ, là tổng giám đốc Niên.

Tố Diệp kinh ngạc, suýt nữa thì ngạt thở.

“Tổng giám đốc Niên? Anh ta... Anh ta quay về Bắc Kinh rồi sao?”
Lại còn nói lấp!

Cô thư ký trả lời câu hỏi của cô, nhưng đáp án mà cô nghe được lại khiến cô chỉ muốn đập đầu vào tường. Cô ấy nói rằng: Hai ngày trước tổng giám đốc đã đi công tác trở về. Cuộc họp hôm nay đã được sắp xếp ngay từ hôm anh ấy quay về rồi.”

Tố Diệp buột miệng: “Sao không báo sớm cho tôi biết?”

Nếu mà được biết sớm hơn, chắc chắn hôm nay cô sẽ xin nghỉ ốm. Với tâm lòng “nhân từ” của Diệp Uyên, đảm bảo là sẽ cho cô nghỉ.

Đầu kia ngưng lại giây lát, có lẽ là cô ấy không ngờ cô lại hỏi vậy. Một lúc sau, cô ấy lẩm nhẩm: “Vì hôm nay mới là ngày chị tới làm...”

Lúc này Tố Diệp mới ý thức được mình lỡ lời. Sau khi cúp điện thoại, cô hít một hơi thật sâu, liều mạng ép bản thân mình phải bình tĩnh lại,

phải thật bình tĩnh.

Nhưng mà khắp đầu cô toàn là dấu hỏi chấm.

Theo như lời giải thích của cô thư ký, thì Niên Bách Ngạn đã quay về Bắc Kinh ngay buổi tối hôm ấy. Vậy thì chắc chắn anh phải trở về Sanlitun, tại sao sau khi không nhìn thấy cô anh lại không gọi điện quát cho cô một trận?

Điều càng khiến cô bất an là bao nhiêu ngày rồi, anh vẫn lặng thinh, không một tin tức. Đây hình như không giống phong cách của anh cho lắm.

Không, hình như cũng giống lắm!

Anh như một con báo thích ẩn mình trong đêm đen, điềm tĩnh nhìn chằm chằm con mồi của mình. So với vẻ tháo chạy hoảng hốt của con mồi, hình như anh càng thích nhào tới cắn mạnh lấy nó khi nó không có một chút cảnh giác nào hơn.

Tố Diệp bất giác rùng mình.

Ngoài trời gió xuân ấm áp, thế mà cô lại cảm thấy căn phòng này lạnh đến run người.

Một giây sau Tố Diệp rút điện thoại ra, không suy nghĩ gì, lập tức gọi cho Diệp Uyên.

Diệp Uyên nhận điện thoại rất nhanh, hình như anh ấy cảm thấy kỳ lạ.

“À... Em tự nhiên thấy trong người không khỏe, thế nên cuộc họp sáng nay em không tham gia nữa nhé.” Cô vội vàng bốc phét ra một

cái có, hy vọng mọi sự còn kịp thời.

Nghe xong, Diệp Uyên hỏi với vẻ quan tâm: “Sao thế? Em có cần đi khám bác sỹ không?”

“Cần chứ!” Tố Diệp lập tức mượn “bác thang” anh ấy đưa cho: “Em đau đầu dữ lắm, phải đến bác sỹ kê ít thuốc.”

“Ờ, thế em đi nhanh đi!” Diệp Uyên là một người cực kỳ dễ nói chuyện. Người này mà làm sếp thì chỉ có một cái lợi duy nhất đó là... nhân viên sẽ không mệt mỏi.

Có được “khẩu dụ” của Diệp Uyên, Tố Diệp như vớ được “Thượng Phương bảo kiếm”. Ngắt máy xong, cô vắt vèo chiếc chìa khóa, vội vàng chạy ra khỏi phòng làm việc.

Nhưng vừa ra được tới đại sảnh, đã nghe thấy tiếng giày cao gót gấp gáp vang lên sau lưng, còn cả tiếng hét: “Bác sỹ Tố!”

Cánh tay đang đẩy cửa của Tố Diệp khựng lại. Cô quay đầu.

Người cô nhìn thấy là cô thư ký của phòng thư ký, chuyên phụ trách ghi chép trong các cuộc họp. Cô ấy đang chạy hộc tốc, thở không ra hơi. Tố Diệp thấy vậy, không hiểu sao trong lòng bỗng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, cô thư ký chạy tới trước mặt cô, ấn xuống lồng ngực đang phập phồng rồi nói: “Tạ ơn trời đất em đuổi kịp chị rồi. Bác sỹ Tố! Tổng giám đốc bảo chị lên họp!”

Tố Diệp thẳng lưng ưỡn ngực, hắng giọng: “Tôi đã được chủ tịch phê chuẩn cho nghỉ phép. Tôi phải tới bệnh viện, đau đầu!”

Ai ngờ cô ấy lắc đến nỗi đầu như sắp bay ra ngoài tới nơi: “Không được! Tổng giám đốc chỉ đích danh chị lên họp!”

“Nhưng... tôi ốm mà, tôi phải tới bệnh viện!” Tố Diệp nhăn mặt.

Cô thư ký như sắp khóc tới nơi: “Bác sỹ Tố! Chị đừng làm khó mấy người làm hành chính như bọn em nữa. Tổng giám đốc đã hủy đơn xin nghỉ phép của chị ngay trước mặt chủ tịch, cả chủ tịch cũng không dám phản đối!”

Tố Diệp hoảng hốt: “Lúc này tôi xin nghỉ phép... Niên Bách... à, tổng giám đốc Niên cũng có mặt ở đó ư?”

Cô thư ký gật đầu rất mạnh: “Chủ tịch vừa cho chị nghỉ phép, tổng giám đốc biết đã phản bác ngay, bảo chị quay về họp cũng là ý của chủ tịch!”

Diệp Uyên, cái đồ ngốc kia!

Anh đừng đừng làm chủ tịch sao lại để tổng giám đốc dắt mũi thế hả? Đến cả quyền cho một nhân viên nghỉ phép cũng không có?

Tố Diệp phần nộ chửi mắng trong lòng. Cô giậm chân bình bịch, không còn cách nào khác đành lên lầu cùng cô thư ký.

Trong phòng hội nghị lớn, các nhân viên cao cấp của Tinh Thạch đã đông đủ.

Từ bộ phận thị trường cho tới thiết kế, kế hoạch, một loạt các giám đốc đều đã có mặt. Xem ra là một họp để báo cáo. Đầu năm rồi, một năm mới sắp bắt đầu, hời còi chiến đấu lại vang lên rồi!

Tố Diệp là người tới muộn nhất. Khi cô thư ký đẩy cửa cho cô vào,

tất cả mọi ánh mắt trong phòng họp đều dồn cả về phía cô, bao gồm cả Niên Bách Ngạn đang ngồi cạnh ghế chủ tịch. Nhưng anh dường như chỉ hờ hững liếc mắt qua cô một cái rồi nhìn đi chỗ khác.

Anh nhìn về phía cô thư ký, ánh mắt sâu hút toát lên một vẻ nghiêm khắc: “Tôi bảo cô thông báo cho bác sỹ Tố từ mấy giờ?”

Cô thư ký ngược lên nhìn Niên Bách Ngạn, sợ đến co rụt lại. Cô ấy dè dặt trả lời: “Chín... Chín giờ ạ...”

Tố Diệp thấy vậy, bèn đặt chiếc túi xách lên mặt bàn, cướp lời Niên Bách Ngạn: “Chuyện này không trách cô ấy được! Tại tôi không được khỏe mới làm lỡ dở thời gian!”

Nét mặt Niên Bách Ngạn sa sầm lại.

“Làm ảnh hưởng tới thời gian của mọi người rồi, thành thật xin lỗi!” Tố Diệp dường như nhìn về phía các tổng giám đốc, chỉ tảng lờ mình Niên Bách Ngạn.

“Tiểu Diệp!” Là tiếng của Diệp Uyên: “Ngồi xuống họp đi!”

Tố Diệp chọn một chỗ trống để ngồi xuống. Sau khi ngồi yên cô mới thấy hối hận, vì góc này vừa hay nhìn rất rõ gương mặt hơi nghiêng phía đối diện của Niên Bách Ngạn. Chỗ của cô và anh chính là khoảng cách của đường thẳng gần nhất như đồng hồ lúc hai giờ.

Thế nên còn khó chịu hơn là ngồi bên cạnh anh.

Hôm nay Niên Bách Ngạn ăn mặc rất nghiêm túc. Một bộ vest công sở của nam kiểu cách. Đến cả phối màu cũng vô cùng đơn giản. Áo sơ mi trắng và vest đen, cùng một chiếc cà vạt với hoa văn chìm màu đỏ. Cúc măng sét là một chiếc bằng kim loại màu đen, phát ra ánh

sáng lấp lánh nơi cổ tay anh.

Kỳ thực Tố Diệp rất sợ anh ăn mặc kiểu này, mê hoặc lòng người, nhưng lại khiến người ta không dám tới gần.

Còn lúc này đây, cô càng cảm thấy đầu óc tê rần.

Trông anh vẫn bình thản như mọi khi. Cô không biết bước tiếp theo anh sẽ giờ trò gì.

Buổi họp cụ thể nói những gì Tố Diệp chẳng nghe lọt tai chữ nào. Cô chỉ cảm thấy nhức nhối không yên, mong ngóng cho tới khi kết thúc.

Niên Bách Ngạn cũng không có ý làm khó cô. Anh chăm chú lắng nghe từng nhân viên báo cáo, điềm đạm như nước. Khi cần thiết, anh sẽ bổ sung thêm một, hai ý kiến, nhưng rõ ràng là kiệm lời như ngọc, chỉ có tác dụng “vẽ rồng điểm mắt”.

Ngoài Tố Diệp nhấp nhóm còn có Diệp Uyên.

Rõ ràng buổi họp này cũng là một sự hành xác đối với anh ấy.

Một là anh ấy chẳng hiểu họ đang nói cái gì. Hai là cái ghế này quả thực làm anh ấy thấy khó chịu. Anh ấy rất không hiểu tại sao Niên Bách Ngạn có thể ngồi nghiêm chỉnh lâu đến thế, tròn một tiếng đồng hồ, mà không hề cảm thấy mệt mỏi.

Cái trò này mang ra so với lúc lái máy bay đúng là mệt chết.

Cũng quá rõ ràng. Tuy rằng Diệp Uyên xuất hiện trong cuộc họp, nhưng sự trầm mặc và hành động không mấy phát biểu ý kiến của anh ấy đã làm yếu đi rất nhiều uy quyền của chức chủ tịch. Mọi người vẫn quen hỏi ý kiến của Niên Bách Ngạn, nghe anh ấy cho lời

khuyên.

Còn việc Niên Bách Ngạn quay qua hỏi ý kiến Diệp Uyên cũng chỉ là hình thức, vì Diệp Uyên hầu như đều gật đầu đồng ý, nếu không thì cũng nói: Anh quyết là được!

Thế nên, chỉ cần thời gian trong một buổi họp, các nhân viên cốt cán trong công ty cũng đã hiểu rõ ai mới là người thực sự xoay chuyển được Tinh Thạch.

Tố Diệp thì cúi đầu, nhàm chán vẽ bậy lên tài liệu họp. Cô vẽ từng chiếc lá bay, sau đó lại bắt đầu vẽ người một cách vô vị. Cô vẽ vị giám đốc béo mập vừa nãy bị Niên Bách Ngạn trách mắng giờ vẫn còn không ngừng lau mồ hôi, vẽ cực xấu, nhưng mà không bằng cái gã mắng ông ấy. Tố Diệp vẽ cả Niên Bách Ngạn vào trong. Trên đầu vị giám đốc béo có một mũi tên hướng thẳng về phía Niên Bách Ngạn: Gã sếp ác ma!

Vừa chấm được một dấu tròn ung ung, cô đã nghe thấy giọng nói uy quyền mà trầm thấp của Niên Bách Ngạn vang lên: “Bác sỹ Tố! Báo cáo công việc của cô!”

Quyển 10 - Chương 442: Bản kiểm điểm sâu sắc

Đa phần mọi người đều từng có trải nghiệm này.

Khi bạn phải tham gia một hoạt động nhặt nhẽ, khi bạn xuất hiện trong buổi họp khô khan, sau khi kết thúc, trên giấy tờ của bạn không nhiều thì ít cũng sẽ được vẽ thêm một vài thứ gì đó. Có lẽ đến bạn còn chẳng biết mình đang vẽ cái gì, chỉ cần giết thời gian là được rồi. Tất cả chỉ vì hoạt động hoặc buổi họp đó không liên quan quá nhiều tới bạn, hoặc có thể nói rằng bạn chẳng được lợi lộc gì từ nó.

Đã nhiều năm rồi Tố Diệp không được nhân rồi thông dong như thế này trong một buổi họp. Lần cuối cùng cô phóng bút cho “tài năng hội họa” của mình có lẽ là khi mới bắt đầu làm việc. Lúc đó cô còn là người mới. Trong cơ quan cô có vị trí thấp, lời nói không mấy trọng lượng, thế nên mỗi lần họp hành gần như trở thành một sự đày đọa.

Nhưng dần dần, khi kinh nghiệm làm việc của cô được tích lũy nhiều lên, càng ngày càng nhiều các lĩnh vực nghiên cứu và các báo cáo chuyên sâu đạt giải, cô cũng trở thành một nhân vật không thể thiếu trong các buổi họp. Trên cuốn sổ ghi chép trước mặt cô không còn là những thứ bát nháo linh tinh nữa. Có những lúc trên đó viết đầy những nội dung chủ yếu của buổi họp.

Thế mới nói, một dịp có thể phát huy năng khiếu của cô trên giấy như thế này thật là hiếm có.

Tố Diệp vẽ chi chít bốn trang giấy.

Trang đầu tiên vẽ toàn lá là lá. Từng chiếc lá một, có lá hòe, có lá liễu, rồi cả lá dương thụ...

Từ trang thứ hai là cô bắt đầu vẽ người một cách nhàm chán.

Tố Diệp không biết vẽ, nhưng thông qua hình ảnh để nhận ra sự thay đổi trong tâm lý con người lại là một khả năng cần phải có của một bác sỹ tư vấn tâm lý. Thế nên gặp nhiều án, mưa dầm thấm lâu, cô ít nhiều cũng biết. Chỉ có điều hình người vẽ ra đa phần đều là tranh biếm họa.

Ví dụ như cô thư ký nhỏ ban nãy sau khi thông báo lịch họp cho cô đã bị Niên Bách Ngạn quát mắng. Tuy rằng cô ấy vẫn đang cần mẫn, chăm chỉ ghi chép lại nội dung cuộc họp, nhưng ánh mắt lo lắng, sợ sệt đó thì không giấu đi đâu được. Thế nên Tố Diệp đã vẽ một hình hoạt hình trông giống cô ấy, với một cái đầu nhỏ nhắn, những ngón tay mảnh dẻ, điểm đặc trưng chính là đôi mắt to ngập tràn sợ hãi đó.

Bên cạnh đó cô chú thích một câu: Hôm nay bị gã sếp ác ma mắng chửi, mình trù ẻo hắn ta uống nước cũng giắt răng.

Còn vị giám đốc bộ phận thương hiệu ngồi đối diện, hơi chếch cô lại là một người đàn ông áo quần là lượt. Tố Diệp biết ông ta. Ông ta là một thành phần rất tích cực. Ngày nào cũng phấn khích như gà chọi. Vẻ thao thao bất tuyệt của ông ta khi thảo luận về thương hiệu có thể so sánh với giám đốc bộ phận thị trường khi báo cáo thành tích.

Tố Diệp đã từng làm trắc nghiệm tâm lý cho ông ta. Sau đó ông ta lấy một loạt các lý do bận rộn để không tham gia lớp học tâm lý. Tố Diệp vẫn chẳng thềm mách lẻo chuyện của ông ta. Đương nhiên, Niên Bách Ngạn cũng không biết đứng trước mặt cô, ông ta thái quá cỡ nào.

Con người này có phần tự kiêu, xuất phát từ thành tích hơn người của mình. Về điểm này Tố Diệp thừa nhận, nhưng đồng thời cô cũng không thích ông ta.

Thế là cô vẽ ông ta ra vẻ đạo mạo, ngòi rất nghiêm túc, thậm chí cơ thể còn hơi nghiêng về phía có Niên Bách Ngạn, rồi vẽ hai con mắt ông ta thành hai ký hiệu đồng nhân dân tệ, trên đầu chú thích một hàng chữ: Mình phải thể hiện thật tốt trước mặt sếp mới được!

Cũng có người được cô vẽ rất bình thường, ví dụ như Hứa Đồng.

Hứa Đồng dưới ngòi bút của Tố Diệp rất yên lặng, không bị thêm thắt bất kỳ hình ảnh ác ý nào, trên đầu cô ấy cũng không có chữ.

Đây cũng là những gì Tố Diệp hiểu về Hứa Đồng. Con người cô ấy trong ngoài như một. Bề ngoài điềm tĩnh thì chắc là nội tâm cũng yên bình như thế.

Vị giám đốc béo là người của bộ phận thiết kế. Bộ phận này được Niên Bách Ngạn xem trọng ngang với bộ phận khai thác, phát triển kỹ thuật... đương nhiên đi kèm với đó cũng là bộ phận bị ăn chửi nhiều nhất.

Có những lúc Tố Diệp nghĩ, tố chất tâm lý của những người đó phải mạnh mẽ cỡ nào. Ngày nào cũng bị Niên Bách Ngạn hành giống như bất kỳ lúc nào cũng đang đi trên lưỡi dao vậy, đổi lại là người bình thường có lẽ đã phát điên từ lâu rồi.

Quan sát của cô đối với người này là một người thật thà, phúc hậu, nhưng lại có một trái tim ngoan cường, không biết nghĩ.

Thế nên, khi Tố Diệp bị Niên Bách Ngạn gọi tên ngay trước mặt mọi người mới lại càng khâm phục tố chất tâm lý của vị giám đốc béo

mập, vĩ đại ấy.

Tố Diệp ngẩn người, thế giới nhỏ dưới ngòi bút cũng đóng băng.

Cơ thể cao lớn của Niên Bách Ngạn dựa ra sau ghế. Lần này anh nhìn thẳng về phía Tố Diệp, có “lòng tốt” nhắc lại lần nữa: “Bác sỹ Tố! Báo cáo công việc của cô!”

Nhắc nhở mang tính lặp lại nhưng ngữ điệu chậm rãi hơn lần thứ nhất, nghe ra trong đó thấp thoáng ý cảnh cáo.

Tố Diệp không ngờ mình lại bị gọi tên. Có mấy giây cô cứ ngẩn ngơ ra như thế.

Báo cáo công việc gì cơ?

Có ai báo cho cô là phải chuẩn bị báo cáo công việc đâu.

Khi đối diện với ánh mắt như tuần tra của Niên Bách Ngạn, cô cảm thấy anh đang cố tình làm khó cô.

Làm sao đây?

Sợ rằng anh chỉ mong cô bẽ mặt trước mặt anh, nhưng mất mặt trước bao nhiêu người thế này không phải là điều Tố Diệp muốn.

Nhưng nhất thời, cô biết tổng kết báo cáo công việc thế nào?

Trong lúc cô còn đang xoắn hết cả lại thì Diệp Uyên lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng: “Nếu không thì sau buổi họp Tiểu Diệp bổ sung báo cáo vậy.”

Tố Diệp cảm thấy đây là câu nói đúng đắn nhất của Diệp Uyên từ lúc

ngồi họp cho tới giờ.

Ai ngờ, Niên Bách Ngạn coi như không nghe thấy. Gương mặt anh toát lên một vẻ nghiêm khắc, ngón tay gõ hai nhịp lên mặt bàn: “Đừng làm trễ nải thời gian của mọi người!”

Diệp Uyên ngượng ngập xoa xoa mũi, rồi ngược mắt nhìn Tố Diệp, vẻ như muốn giúp mà... lực bất tòng tâm!

Tố Diệp biết ngay trông chờ vào Diệp Uyên là không thể.

Cô hít sâu một hơi, cuộn chặt bàn tay trái để dưới gầm bàn lại. Khi nhìn vào ánh mắt uy nghiêm của Niên Bách Ngạn, cô cong môi nói: “Trước mắt, công việc của bộ phận chúng tôi đang tiến hành... cũng khá tốt.”

Nói xong, cô dừng lại.

“Tiếp tục đi!” Nét mặt Niên Bách Ngạn bình thản.

Tố Diệp vénh mặt lên: “Báo cáo xong rồi!”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn chột tối lại.

Tố Diệp biết mình đang vật râu trên miệng hổ, tuy rằng trong lòng rất sợ hãi nhưng cũng còn hơn mất mặt tại trận, cô chỉ đang tự bảo vệ mình mà thôi. Cuối cùng, cô bổ sung một câu: “Vừa nãy tổng giám đốc Niên cũng bảo tôi không được làm trễ thời gian của mọi người. Báo cáo của tôi lời ít ý nhiều, rất phù hợp với yêu cầu của tổng giám đốc!”

Diệp Uyên ngồi bên cạnh không nhịn được cười. Sau khi thấy sắc mặt Niên Bách Ngạn càng ngày càng tệ, anh ấy mới cố nín cười, rồi

nháy mắt với Tố Diệp, ý bảo cô đừng phạm tội công khai nữa.

Tố Diệp thề mình tuyệt đối không phải hạ người đó.

Kỳ thực là cô rất sợ Niên Bách Ngạn.

Hơn một tháng trời gian khổ ở trên hòn đảo đó cũng chẳng bằng những lần vật anh mang tới cho cô sau khi từ đảo trở về.

Cô sợ lúc anh nhúu mày.

Sợ lúc anh nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm nghị.

Càng sợ hơn khi anh im lặng không nói gì.

Giống như bây giờ, Niên Bách Ngạn ngồi chếch cô, gương mặt lạnh như mặt biển về đêm. Bên trong đôi mắt bình thản mà u tối đó không biết ẩn chứa bao nhiêu nguy hiểm.

Anh càng như vậy, lại càng khiến người ta không dám tới gần.

Cô thề, nếu không phải mình rơi vào hoàn cảnh chán sống thì chắc chắn sẽ không muốn chọc giận anh.

Nhưng thế cũng không có nghĩa là cô phải chịu mất hết thể diện trước mặt mọi người chứ?

Tố Diệp cô là một người cần thể diện đấy.

Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại. Dáng vẻ lạnh lùng ấy khiến mọi người xung quanh cũng toát mồ hôi thay cho Tố Diệp.

Đối với quan hệ của Niên Bách Ngạn và Tố Diệp, thật ra mọi người

trong lòng đều đã hiểu. Nhưng ai cũng biết, trong công việc, Niên Bách Ngạn là người không nể tình thân. Giống như lúc này đây, ngay cả người con gái của anh cũng bị chỉ mặt gọi tên, thì những người khác anh càng không niệm tình nể mặt.

Niên Bách Ngạn nhìn Tố Diệp rất lâu, rồi từ từ nói: “Tôi lại tưởng bác sỹ Tố này đang chăm chú, cần mẫn thế là đang viết báo cáo cơ đấy!”

Tố Diệp kinh hoàng. Khi thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn cả về phía cuốn sổ của cô, phản ứng đầu tiên là lập tức đóng nó lại.

Niên Bách Ngạn liếc nhìn cô thư ký một cái.

Cô thư ký lập tức đứng dậy đi về phía Tố Diệp.

Tố Diệp vô thức đề chặt lấy nó, lắc đầu với cô ấy: “Đây không phải là tổng kết công việc.”

Cô thư ký nhìn về phía Niên Bách Ngạn.

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ nhú mày, lạnh lùng quát: “Mang lại đây!”

Cô ấy giật mình, vội vàng rút lại cuốn sổ từ tay Tố Diệp.

Tố Diệp “hộ giá thất bại”, chỉ biết giương mắt nhìn cô ấy ngoan ngoãn dâng cuốn sổ vào tay Niên Bách Ngạn.

Tất cả mọi người đều hiếu kỳ không biết bên trong có cái gì.

Niên Bách Ngạn cầm cuốn sổ trong tay, lật trang đầu tiên ra.

Tim Tố Diệp cũng dần dần vọt lên...

Tới khi anh giờ trang thứ hai, Tố Diệp rõ ràng đã bắt được một sự ngỡ ngàng trong ánh mắt anh. Sau đó anh nhướn mày, khi nhìn về phía Tố Diệp, đôi mắt như có rất nhiều lời muốn nói. Tố Diệp nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập thình thịch vào lồng ngực.

Sau đó cô thấy cô thư ký bên cạnh kính hãi, liên tục xua tay: “Tổng... Tổng giám đốc! Đây... Đây không phải những gì tôi nghĩ.”

Tim Tố Diệp suýt nữa thì bắn ra ngoài.

Cô nhìn thấy bờ môi Niên Bách Ngạn rõ ràng đang căng ra.

Cô bắt đầu tự mắng mình quá rảnh rồi, không dung vẽ mấy thứ đó làm cái gì.

Bên đó Niên Bách Ngạn đã xem xong, bèn kẹp cuốn sổ của cô vào trong kẹp tài liệu rồi đóng lại, nhìn về mặt kính hoàng của cô thư ký, lãnh đạm nói: “Quay về đi!”

Cô thư ký dè dặt trở lại vị trí của mình. Tố Diệp phát hiện, bàn tay đánh máy tính của cô ấy vẫn còn run rẩy.

Cô nhất thời phiền não. Cô cảm thấy hình như mình vừa hại cô bé ấy.

Vậy thì... người tiếp theo bị anh mắng sẽ là cô rồi.

Tố Diệp siết chặt đầu ngón tay, chuẩn bị sẵn sàng cho một màn mưa bão ập xuống.

Một người kiêu ngạo như anh, sao lại cho phép người khác vẽ mình thành như thế?

Nhưng Niên Bách Ngạn rất bình tĩnh.

Anh bất ngờ mỉm cười nói: “Tổng kết của bác sỹ Tố không tồi, tiếp tục hợp!”

Tố Diệp chợt nhìn về phía anh, một lần nữa chết đứng...

Hội nghị vừa kết thúc, Tố Diệp đã phi ra ngoài như tên lửa, giả vờ không thấy Hứa Đồng đang gọi với sau lưng.

Cũng vừa hay là buổi trưa, thế nên cô rời khỏi công ty là hợp tình hợp lý.

Tố Diệp vào một nhà hàng Việt Nam. Vì đây là một nhà hàng mới mở nên buổi trưa là giờ cao điểm ăn uống nhưng tại đây không khí khá yên tĩnh.

Vừa vào cửa cô đã nhìn thấy Niên Bách Tiêu. Ngồi đối diện cậu ta còn có một cô gái.

Thấy cô đi vào, Niên Bách Tiêu xông tới kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình như nhìn thấy cứu tinh. Còn chưa đợi Tố Diệp kịp phản ứng lại, Niên Bách Tiêu đã khoác vai cô, hành động vô cùng thân mật, nhìn cô gái kia và nói: “Bạn gái tôi tới rồi, cô tuyệt vọng rồi chứ, bây giờ?”

Thế này là thế nào?

Tố Diệp chẳng hiểu gì cả.

Cô chưa kịp nói câu nào, đã thấy cô gái kia đứng phắt dậy, nét mặt tổn thương: “Anh gạt em! Đừng tưởng anh tìm bừa một người tới mạo nhận là bạn gái của anh thì em sẽ tin!”

Tố Diệp bàng hoàng.

Niên Bách Tiêu sa sầm mặt lại, không nói năng gì lập tức ôm chặt Tố Diệp. Ngay sau đó cậu ta cúi đầu xuống, hôn lên môi cô một cách bất ngờ.

“Ừm...” Cả người Tố Diệp căng ra, vô thức chống tay lên ngực cậu ta.

Nhưng cánh tay Niên Bách Tiêu lại mạnh mẽ bất ngờ. Cậu ta khóa cô rất chặt, đuổi theo môi cô, nạy mở hai hàm răng rồi xông thẳng tới đầu lưỡi, hôn nhiệt tình.

Sau đó cô liền nghe thấy cô gái kia bật khóc, đẩy ghế ra: “Niên Bách Tiêu! Anh thật quá đáng!”

Cô gái vừa khóc vừa chạy ra khỏi nhà hàng.

Một giây sau Tố Diệp cũng đẩy Niên Bách Tiêu ra. Cô trợn trừng mắt nhìn cậu ta với vẻ khó tin: “Niên Bách Tiêu! Cậu điên rồi hay gan lớn lên rồi hả?”

Niên Bách Tiêu đổi ngay dáng vẻ hung hăng vừa rồi, giơ tay xin lỗi cô, rồi ngồi xuống đối diện cô, vẫn cái vẻ ba lẳng nhăng.

Tố Diệp thấy vậy cũng hiểu ra bảy tám phần. Cô nguôi giận, ngồi xuống: “Cậu hẹn tôi tới đây là muốn mượn tay giết người phải không?”

Lúc còn đang họp, cô đã nhận được điện thoại Niên Bách Tiêu gọi tới. Không tiện nhận, cô bèn ngắt máy, rồi gửi lại cho cậu ta hai chữ: Đang họp!. Chẳng mấy chốc, Niên Bách Tiêu đã trả lời lại: Trưa nay tôi mời chị ăn cơm.

Kèm theo một địa chỉ.

Tố Diệp cũng muốn gặp Niên Bách Tiêu, xem thời gian gần đây cậu ta thế nào rồi. Thế nên cuộc họp vừa kết thúc là cô không về phòng làm việc mà ra thẳng đây. Không ngờ cậu ta lại lấy cô làm lá chắn, thẳng nhóc thối này!

Rõ ràng Niên Bách Tiêu không hiểu ý cô. Tố Diệp hết cách đành phải giải thích bằng tiếng Anh. Lúc này cậu ta mới ngộ ra, liên tục xua tay với Tố Diệp: “Tôi không có lợi dụng chị, cô ta quá phiền!”

“Thế mà còn không gọi là lợi dụng?” Tố Diệp lườm cậu ta.

Niên Bách Tiêu nở nụ cười mắc cỡ.

Sau khi gọi món, Tố Diệp sốt ruột hỏi: “Cô gái đó là thế nào? Cậu không thích người ta?”

Cô gái đó xinh đấy chứ.

Nhưng Niên Bách Tiêu gật đầu rất kiên định.

Tố Diệp thấy vậy sững người: “Thích người ta cậu còn đuổi người ta đi?”

Niên Bách Tiêu nghe xong cũng ngẩn ra, chớp chớp mắt: “Tôi không thích cô ta!”

“Không thích người ta cậu gật đầu cái gì?” Tố Diệp hỏi.

Niên Bách Tiêu càng mù mịt, khoa chân múa tay giải thích: “Chị vừa hỏi tôi, cậu không thích cô ta à? Sau đó tôi gật đầu, ý là: Đúng vậy,

tôi không thích cô ta!”

Cậu ta phát minh ra một kiểu nói mới, nói mấy từ lại nghỉ một chút, không cần nói thành một câu liên tục. Như vậy cậu ta có thể dùng tiếng Hán biểu đạt rõ ràng.

Thực tế chứng minh cách này của cậu ta rất tốt, ít nhất thì Tố Diệp nghe hiểu.

Cô bàng hoàng hiểu ra, quên mất rằng tư duy biểu đạt của Niên Bách Tiều không giống với người Trung Quốc.

“Cậu vừa lợi dụng tôi. Niên Bách Tiều! Bữa này cậu phải mời tôi ăn ngon đấy.” Nhớ lại nụ hôn lúc nãy, Tố Diệp vẫn còn rung mình. Cậu ta mà khí thế lên thì giống hệt Niên Bách Ngạn.

Ai ngờ Niên Bách Tiều bắt đầu lục lợi.

Tố Diệp nhướng mày nhìn cậu ta.

Một lúc sau, Niên Bách Tiều rút hết tiền trong túi ra: “Chị xem! Chỉ còn có hơn ba trăm đồng. Tôi còn phải đổ xăng cho xe, ăn cơm xong.”

Tố Diệp suyt nửa thì ngừng thở. Cô vỗ vỗ vào xấp tiền trên bàn: “Chẳng phải cậu nói cậu mời tôi ăn cơm sao? Cậu nghèo tới nỗi không còn tiền hay là cố ý mang có một tý thế này ra khỏi nhà đấy hả?”

Niên Bách Tiều nháy mắt, cười nịnh nọt: “Chị mời tôi đi!”

“Không được! Cậu là đàn ông, nói lời phải giữ lời, bảo phụ nữ mời còn ra thể thống gì nữa? Đổ xăng gì chứ, ba trăm đồng miễn cưỡng

vẫn ăn được chút.” Nói rồi, Tố Diệp giơ tay ra lấy tiền.

Nhưng Niên Bách Tiêu vội nhét hết tiền vào túi, nói lớn: “Tôi là người nghèo!”

Tố Diệp nhìn cậu ta đầy phần uất, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Niên Bách Tiêu! Cậu nhiều tiền hơn tôi đấy!”

“Nhưng, tôi không có tiền bây giờ.” Niên Bách Tiêu giữ chặt túi quần của mình.

Tố Diệp nhìn cậu ta khinh bỉ: “Lần sau tôi không có tin cậu nữa đâu.”

“Đừng hẹp hòi thế mà!” Niên Bách Tiêu cười.

Thức ăn được bung lên, mùi vị không tồi.

Chí ít thì Niên Bách Tiêu ăn rất ngon miệng.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, cho tới khi Niên Bách Tiêu hỏi cô một tháng trước rốt cuộc đã đi đâu thì hứng thú của Tố Diệp mới dần dần thuyên giảm.

“Sao vậy, chị và anh trai tôi?” Cậu ta hỏi.

Tố Diệp khẽ lắc đầu, nói không có gì.

Niên Bách Tiêu nhìn cô: “Anh ấy đối xử không tốt với chị?”

“Rất tốt!” Tố Diệp không muốn nhắc tới mấy chuyện này, liên tục gấp thức ăn cho cậu ta: “Cậu mau ăn đi. Thời gian buổi trưa của tôi ít lắm đấy!”

“Chị là cổ đông của Tinh Thạch, chị có thể đi muộn.” Niên Bách Tiêu bĩu môi.

Tố Diệp bắt lực liếc xéo cậu ta: “Mấy quy định đó ở trong mắt anh trai cậu đều là đồ bỏ!”

Niên Bách Tiêu nhún vai. Tố Diệp cũng chẳng biết cậu ta nghe có hiểu hay không.

“Cô gái đó chẳng phải được lắm sao? Đâu ra vậy?” Cô chuyển đề tài, một lần nữa quay về cô gái ban nãy tức tưởi bỏ chạy khỏi nhà hàng.

Nét mặt Niên Bách Tiêu bức bối: “Quán bar, hát thì quen, bám lấy tôi, rất phiền!”

“Cậu lại tới quán bar hát?” Tố Diệp ngớ ngàng, to gan quá nhỉ!

Niên Bách Tiêu căng thẳng: “Chị đừng nói với anh ấy!”

Tố Diệp biết “anh ấy” mà cậu ta ám chỉ là ai.

Khẽ thở dài, một lúc sau cô mới nói: “Bách Tiêu à! Thật ra cậu nên đi đua xe. Đó mới là lý tưởng của cậu.”

Niên Bách Tiêu trầm mặc, cúi đầu tiếp tục ăn.

“Cho dù năm nay cậu không kịp thi đấu, thì cũng có thể quay trở lại đội đua. Năm sau cũng có thể ra trường đua rồi.” Tố Diệp dịu giọng nói.

Niên Bách Tiêu ngừng lại, ngược mắt nhìn cô, định nói gì lại thôi.

Tố Diệp đợi cậu ta nói tiếp.

Rất lâu sau cậu ta mới lên tiếng: “Thật ra... tôi định quay lại đội đua, vì tôi thua cược rồi.”

Tố Diệp nhớ ra mình đã từng cá cược với cậu ta.

Có lẽ Niên Bách Tiêu muốn biểu đạt nhiều hơn, nên đã dùng thứ tiếng Anh thuần thục để giải thích: “Từ ngày chị bị thương tôi đã quyết định sẽ quay về đội đua rồi. Chúng ta đều giống nhau, đều có một quá khứ không dám đối mặt, nhưng chị đã khắc phục được, lại còn vì tôi mà bị thương. Nếu tôi còn không dám đối mặt với hiện thực thì không được coi là một người đàn ông thực thụ.”

“Vậy rốt cuộc cậu đang sợ điều gì?” Tố Diệp biết trong lòng cậu ta có một cái hố không thể bước qua.

Niên Bách Tiêu thở dài: “Tôi không biết phải đối mặt với huấn luyện viên của chúng tôi bằng cách nào, là tôi hại thầy ấy...”

“Con người ta rồi cũng phải thẳng thắn, đúng không?” Tố Diệp nhẹ nhàng an ủi: “Trừ phi cậu thật sự có thể quên đi xe đua, thật sự có thể ngày nào cũng ôm đàn ghita hát ở quán bar một cách ngây ngô để sống qua ngày. Cậu có thể tự hỏi lại bản thân mình, lúc tới đó hát cậu có vui vẻ không? Hay cậu chỉ đang dùng cách này làm cái cớ để trốn tránh ước mơ của mình?”

Niên Bách Tiêu im lặng giây lát, sau đó nói với cô: “Nếu tôi muốn chị đi cùng tôi tới tìm huấn luyện viên, liệu chị có cảm thấy tôi rất không đàn ông không?”

Tố Diệp cười: “Tôi rất vui được chứng kiến giây phút cậu quay lại đội đua. Thế nên tôi sẵn lòng đi cùng cậu!”

Niên Bách Tiêu cúi đầu, suy nghĩ rất lâu.

“Thôi! Đây là chuyện riêng của tôi, tôi sẽ tự mình đối mặt.” Cậu ta lại nói.

Tố Diệp nhìn cậu ta: “Thật sự quyết định rồi?”

Niên Bách Tiêu gật đầu chắc chắn.

Tố Diệp giơ tay ra trước mặt cậu ta: “Chúc cậu có thể thành công quay lại đội đua!”

Niên Bách Tiêu cười, đập tay với cô.

Thế là Tố Diệp nói: “Tiểu Tiêu Tiêu! Nói thật là, bữa cơm này cậu vẫn phải mời.”

Cả người Niên Bách Tiêu chợt nổi da gà, nhìn cô đầy cảnh giác: “Tại sao?”

“Vì tôi đi thẳng từ phòng họp ra đây, không mang theo ví tiền.” Tố Diệp thể hiện cho cậu ta xem, thế nào là “hai bàn tay trắng”.

Niên Bách Tiêu kháng nghị: “Chị không thể lừa tiền trẻ con như thế được!”

Tố Diệp bắt được sơ hở: “Cuối cùng cậu cũng chịu nhận mình là trẻ con rồi à?”

Gương mặt Niên Bách Tiêu hết đỏ hồng lại chuyển sang trắng bệch, trông có phần ngượng ngập. Nửa ngày sau cậu mới thốt ra được một câu: “Tôi không có thừa nhận!”

“Làm gì có người đàn ông nào ra đường chỉ mang theo có ba trăm đồng trong người? Còn chẳng đem theo thẻ ngân hàng nữa chứ.” Tố Diệp thấy hai tay cậu ta trống rỗng, bên cạnh đặt chìa khóa xe là biết ngay cậu ta còn chẳng mang theo ví tiền.

Niên Bách Tiêu nói: “Tôi ra ngoài rất vội, vội lại, quỹ đen của chị dày cộp thế cơ mà.”

“Tôi làm gì có quỹ đen?” Tố Diệp lườm cậu ta.

“Ok! Để tôi tính cho chị!” Chớp mắt, Niên Bách Tiêu hóa thành cái máy tính. Tiếng Anh tuôn từ miệng cậu ta tao nhã vô cùng: “Tạm thời chưa nói tới số cổ phần và tiền lương chị nhận được ở Tinh Thạch, tôi nghĩ anh trai tôi cho chị đảm nhận chức vụ cố vấn tâm lý cho Tinh Thạch, tiền lương chắc chắn không ít. Lương của chị tại Liêm Chúng cũng rất nhiều phải không? Với chức vụ của chị, lương mỗi tháng có lẽ sẽ không thấp dưới năm vạn đâu. Cứ tính là năm vạn một tháng, vậy thì tiền lương cả năm của chị sẽ vào tầm khoảng sáu mươi vạn. Đây là còn chưa kể lương tháng thứ mười ba và tiền thưởng cuối năm. Chị lại còn là giảng viên ở trường đại học. Ít nhất mỗi tháng lại lĩnh thêm hai vạn, vậy thì cả năm lại có thêm khoảng hơn hai mươi vạn. Cộng thêm với số tiền ở Liêm Chúng là cả năm chị có tới tám mươi vạn. Đây là còn chưa kể Tinh Thạch đấy. Lương hàng năm của chị ít nhất cũng rơi vào tầm hàng triệu.”

Tố Diệp nhìn cậu ta không nói nên lời.

“Rồi, một người với mức lương hàng triệu như chị lại bắt một người chỉ có ba trăm đồng như tôi thanh toán sao?” Nét mặt Niên Bách Tiêu có vẻ khoa trương.

Một giây sau, Tố Diệp giơ tay đánh một cái vào đầu cậu ta, làm Niên Bách Tiêu giật mình, tròn mắt nhìn cô.

“Thằng nhóc này! Cậu tính tiền lương cả năm với tôi? Thế cậu có biết cổ phần cậu nắm trong tay một ngày thu lại được lợi ích nhiều hơn tôi bao nhiêu không? Lương một năm hàng triệu? Tiểu Tiêu Tiêu! Số tiền đó có lẽ một ngày là cậu đã kiếm được rồi!”

Niên Bách Tiêu bĩu môi: “Làm gì có chuyện khoa trương đến vậy. Thị trường cổ phiếu cũng rất mạo hiểm, bất kỳ lúc nào tôi cũng có thể trở thành kẻ không một xu dính túi.”

“Một câu thôi, hôm nay cậu không mời thì tôi sẽ đi ngay lập tức.” Tố Diệp đành phải giở trò cứng rắn. Cô thật sự không mang theo tiền xuống.

Niên Bách Tiêu lườm nguýt, lẩm bẩm một câu: “Đồ keo kiệt!”

Tố Diệp rất thoải mái, không cần phải bỏ tiền mình ra mới là vương đạo.

Sau khi hai người cãi cọ một lúc ăn xong bữa cơm, Niên Bách Tiêu bực bội đi thanh toán. Chẳng mấy chốc đã thấy cậu ta hớn hờ trở về. Tố Diệp lấy làm lạ. Cậu ta nói với Tố Diệp rằng, có người đã thanh toán cho họ rồi.

Cô càng thấy khó hiểu, bèn gọi ông chủ tới.

Ông chủ nói với cô rằng, họ vừa gọi món xong đã có người thanh toán rồi.

Tố Diệp càng cảm thấy kỳ lạ hơn. Cô gạn hỏi ông chủ đó là ai.

Ông chủ suy nghĩ rồi đáp: “Là một cô gái! Trông còn khá trẻ, mặc đồ công sở nhìn rất chừng chặc. À, đúng rồi! Cô ấy nói mình họ Hứa.”

Hứa Đồng!

Tố Diệp nghe trong đầu mình như vang lên một tiếng nổ cực lớn.

Sao Hứa Đồng lại tới nhà hàng?

Cô nhớ lúc tan họp Hứa Đồng có gọi với sau lưng cô. Lúc đó quá vội vàng, cô không quan tâm. Quan trọng hơn là, Hứa Đồng tìm cô tuyệt đối không phải vì chuyện riêng, chắc chắn là nghe theo lời dặn dò của Niên Bách Ngạn. Cô sợ Niên Bách Ngạn làm khó mình, nên đã chạy bay biến.

Lẽ nào... Hứa Đồng đuổi theo tới tận nhà hàng?

Trời đất ạ! Không phải tận tụy đến mức đó chứ?

Ăn trưa xong, nhìn Niên Bách Tiêu lái xe đi rồi, bước chân trở về công ty của Tố Diệp bỗng trở nên nặng nề.

Hứa Đồng bỗng nhiên xuất chiêu này là có ý gì?

Tới trước tòa nhà văn phòng, Tố Diệp dừng bước.

Cô ngẩng đầu lên nhìn cả tòa nhà sừng sững trước mặt. Nắng mai xuyên qua mây trời, phản chiếu xuống những lớp kính thủy tinh thành những sắc màu rực rỡ. Phía sau từng lớp kính ấy, cô chẳng biết đã tạo ra bao nhiêu lợi ích. Cô chỉ biết rõ mình chẳng muốn quay về công ty chút nào.

Các nhân viên trong tòa nhà đi ăn cơm trưa về tím năm tím ba đi ngang qua bên cạnh cô. Họ đi vào tòa nhà, quẹt thẻ, rồi trở về công ty của mình, giống như dòng thác phân nhánh vậy, ai về chỗ của

người nấy.

Cuối cùng, Tổ Diệp lết bước chân nặng trĩu, như một con ốc sên chậm chạp “bò” vào trong tòa nhà.

Tới trước cửa công ty, cô nhìn trái ngó phải hết như một tên trộm. Sau khi thấy không có nguy hiểm gì, cô mới bôi dầu vào chân, lướt nhanh như một làn khói vào văn phòng của mình.

Cô rót một ly nước, uống mấy ngụm, nghĩ bụng phải nhanh chóng tiến hành bồi dưỡng cho nhân viên, tốt nhất là kéo dài tới tận cuối giờ. Nhưng rõ ràng, suy nghĩ này không thể thành hiện thực, làm gì có ai tiến hành bồi dưỡng những năm tiếng liền?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô quyết định gọi điện lần nữa cho Diệp Uyên. Tuy rằng anh ấy không có quyền quyết định, nhưng ít nhất vẫn là một chủ tịch. Cô tạm thời tin anh ấy thêm lần nữa, xin phép nghỉ, cứ nói là mình bị bệnh thật.

Tốt nhất là ngày mai cũng nghỉ ốm luôn. Như vậy cô có thể nghỉ liền cả thứ bảy, chủ nhật.

Cuối tuần này, cô phải ra ngoài chơi, trốn được ngày nào hay ngày ấy.

Suy nghĩ này rất hèn, nhưng đây là cách duy nhất cô chấp nhận được.

Cô vừa cầm được máy điện thoại bàn lên, thì nghe thấy có người gõ cửa.

Tổ Diệp đành phải đặt tạm điện thoại xuống: “Vào đi!”

Lại là Hứa Đồng.

Cô ấy đẩy cửa đi vào.

Tố Diệp bất ngờ, ngăn người giầy lát.

Hứa Đồng đi tới trước, nhìn cô: “Bác sỹ Tố! Tổng giám đốc gọi cô tới văn phòng.”

Tố Diệp bỗng cảm thấy như ngượng nước vừa rồi chưa trôi hết, nhất thời cổ họng cằn cào khó chịu. Chuyện gì phải đến rồi cũng đến. Cô biết ngay Niên Bách Ngạn sẽ không dễ dàng tha cho cô.

Nhưng Tố Diệp cũng không ngốc. Cô đứng dậy, nhìn vào mắt Hứa Đồng: “Có phải cô có chuyện muốn nói với tôi không?”

Niên Bách Ngạn dặn dò Hứa Đồng gọi cô tới văn phòng. Chuyện này vốn chỉ cần một cuộc điện thoại là xong. Hứa Đồng cất công tới tận đây tìm cô, có lẽ không chỉ muốn làm một việc đơn giản là chuyển lời.

Hứa Đồng nhìn Tố Diệp, cười khế: “Không hổ danh bác sỹ tâm lý, hình như không chuyện gì có thể giấu được đôi mắt của bác sỹ Tố.”

“Tôi cũng có lúc nhìn nhầm đấy. Nhất là năm vừa rồi... thường xuyên nhầm!” Cô có ý ám chỉ.

Cô cũng chẳng biết Hứa Đồng có hiểu hay không, tóm lại Hứa Đồng vẫn cười nói: “Bác sỹ Tố ăn trưa ngon miệng chứ?”

“Cô cố ý để tôi biết cô đã thanh toán tiền, cô bảo liệu tôi ăn có ngon miệng được không?” Tố Diệp hỏi ngược lại: “Xem ra, tôi không cần trả cô tiền rồi!”

Hứa Đồng thở dài: “Bác sỹ Tố! Chúng ta đều là người hiểu biết. Có những lời, tôi cũng không vòng vo, giấu giếm nữa. Tôi cảm thấy cô nên tránh xa em trai của tổng giám đốc một chút.”

Tố Diệp nhìn cô, gương mặt thanh tú: “Cô nhìn thấy rồi?”

“Hơn nữa cậu ấy lại còn hôn cô. Chuyện này mà để tổng giám đốc biết được sẽ rất phiền phức.” Hứa Đồng nói thẳng.

“Thế nên cô tới tìm tôi, có phải tôi có thể hiểu rằng cô vẫn chưa báo lại chuyện này cho Niên Bách Ngạn không?”

Hứa Đồng gật đầu: “Phải! Đây là lần đầu tiên tôi chủ động che giấu sau bao nhiêu năm đi theo tổng giám đốc.”

“Niên Bách Tiêu chỉ là một đứa trẻ thôi.” Cô cảm kích cách làm của Hứa Đồng, nhưng cũng phải nhắc cô ấy một câu.

“Tôi hiểu là cô thẳng thắn, vô tư. Nhưng chuyện này để tổng giám đốc biết đâu sao vẫn là không hay. Thứ nhất, đó là em trai ruột của anh ấy. Thứ hai, cậu ấy đã là người đàn ông trưởng thành rồi!”

Tố Diệp khẽ gật đầu: “Cảm ơn lời nhắc nhở của cô, tôi sẽ chú ý!”

Lúc này Hứa Đồng mới yên tâm. Cô ấy lại hỏi: “Tôi hỏi một câu không nên hỏi. Giữa cô và tổng giám đốc... có phải đã xảy ra chuyện gì không vui không?”

Chẳng ai biết sau khi từ Hàng Châu trở về, Niên Bách Ngạn và Tố Diệp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả Hứa Đồng cũng vậy.

Nhưng cô ấy có thể cảm nhận rõ ràng từ hôm ấy, Niên Bách Ngạn trở nên vui buồn thất thường, nếu không thì cả ngày từ sáng tới tối mặt cứ khó đăm đăm. Cô ấy làm theo lời dặn dò của anh, tìm những người phục vụ có liên quan cho hòn đảo, cũng ngầm đoán ra anh đã đưa Tố Diệp lên hòn đảo ấy.

Năm xưa một thương nhân kinh doanh đá quý phải bồi thường cho Niên Thị, thế nên đã mang hòn đảo đó ra thế chấp. Từ đó trở đi, nó trở thành tài sản riêng của nhà họ Niên, không hề công bố với bên ngoài, nên số người biết về nó rất ít.

Hứa Đồng không biết rốt cuộc Tố Diệp bị làm sao. Thật sự đi du lịch cho khuây khỏa như Niên Bách Ngạn nói hay có ẩn tình gì khác.

Tố Diệp nghe Hứa Đồng hỏi vậy, ánh mắt hơi tối đi đôi chút. Một lúc sau, cô nhìn cô ấy nói: “Tôi và anh ấy không có chuyện gì đâu.”

Hứa Đồng thấy cô nói vậy, cũng biết không hỏi thêm được điều gì, bèn khẽ gật đầu, rồi giục cô nhanh chóng tới phòng làm việc của Niên Bách Ngạn. Cuối cùng cô ấy còn bổ sung thêm một câu: “Cô phải chuẩn bị tâm lý đấy! Tan họp, tổng giám đốc đã định gọi cô tới văn phòng nhưng cô lại đi mất.”

Trái tim Tố Diệp như con chim gãy cánh, đập đập hai cái, rồi rơi bộp xuống đất...

Tố Diệp không biết mình đã nhích dần từng bước tới văn phòng của Niên Bách Ngạn thế nào.

Cửa phòng đóng chặt, nhưng ô cửa chớp phía trên cửa sổ bên cạnh cửa ra vào thì chưa đóng. Qua khe cửa chớp có thể nhìn thấy Niên Bách Ngạn đang rắn dạy. Bên trong là giám đốc bộ phận nghiên cứu,

khai thác kỹ thuật. Trông Niên Bách Ngạn rất giận dữ. Anh đang đứng, một tay gõ lên tập tài liệu trên mặt bàn. Gương mặt hơi nghiêng đậm nét bực dọc.

Vị giám đốc dường như cũng đang tranh luận với anh chuyện gì đó.

Chỉ thấy sắc mặt Niên Bách Ngạn càng lúc càng khó coi, rồi anh đập thẳng tay xuống mặt bàn.

Tổ Diệp đứng bên ngoài mà cũng phát run.

Sau đó cô len nhanh tới vị trí của cô thư ký hành chính bên cạnh, chỉ vào trong rồi hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cô thư ký cũng sợ tới tái xanh mặt, chỉ biết lắc đầu nguầy nguậy với Tổ Diệp.

“Sao thế?” Chẳng qua cô chỉ hỏi một câu thôi mà, sao lại sợ đến mức này?

Cô bé sắp khóc tới nơi: “Trợ lý Hứa dặn em là, bất kể chuyện gì của tổng giám đốc đều không được nói ra ngoài.”

Tổ Diệp á khẩu. Cô chỉ hỏi ban nãy xảy ra chuyện gì thôi mà.

Cô thư ký lại nói: “Bác sỹ Tổ! Lát nữa vào trong chị có thể nói đỡ giúp em không? Chị vẽ cái hình đó, em thật sự không nghĩ vậy đâu mà. Sao em dám trù ẻo tổng giám đốc chứ?”

“Á?”

“Tranh là do chị vẽ, nhưng em sợ tổng giám đốc trách tội em!” Cô thư ký nét mặt rầu rĩ.

Tố Diệp thở dài, gật đầu bất lực.

E là bản thân cô còn khó giữ được mạng mình.

Niên Bách Ngạn ngồi bên trong quát tháo đúng mười phút. Chuyện này đối với một người đàn ông coi thời gian là tính mạng như anh mà nói đúng là kỳ tích. Nó cũng chứng tỏ bộ phận kỹ thuật đã phạm phải một lỗi sai không thể tha thứ.

Tố Diệp đứng ngoài chứng kiến, hai chân mềm nhũn, quyết định... chuồn là thượng sách!

Mà đúng lúc ấy, giám đốc bộ phận kỹ thuật cũng đi ra, nét mặt rất khó coi.

Cô thư ký kéo kéo Tố Diệp, hất cằm về phía bóng lưng giám đốc kỹ thuật: “Đảm bảo là bị ăn chửi thê thảm!”

Tố Diệp nghe xong lại càng hoang mang. Cô suy nghĩ rồi nói vội với cô ấy: “Nếu tổng giám đốc có hỏi, cô bảo cô không nhìn thấy tôi nhé.”

“Dạ?”

Tố Diệp không kịp giải thích nhiều với cô ấy, quay người định rút khăn trang.

Bỗng cô nghe thấy một tiếng quát vọng ra từ trong phòng: “Tố Diệp! Em vào đây cho tôi!”

Hai chân Tố Diệp như bị đóng đinh trên mặt đất, sống lưng cũng theo đó mà lạnh toát.

Cô thư ký nhỏ giọng nói: “Chị mau vào đi! Nếu không để tổng giám đốc giận dữ, hậu quả rất nghiêm trọng!”

Không cần cô thư ký nói, Tố Diệp đã quá hiểu cái gọi là hậu quả nghiêm trọng. Nhất là sau khi đi vào phòng, lập tức phải đối diện với đôi mắt giận dữ của Niên Bách Ngạn.

Bom đạn cô chẳng sợ. Cô chỉ sợ anh lại nghĩ ra chiêu trò gì khác để làm khó cô.

Nói có bao giờ sai, Niên Bách Ngạn ngồi xuống nhìn cô chăm chăm, rồi cất giọng trầm trầm: “Lại đây!”

Đầu gối Tố Diệp nhũn ra, suýt nữa thì khuỵu xuống đất.

Khó khăn lắm cô mới nhấc bước được tới trước ghế. Cô lần sờ mép ghế ngồi xuống, cũng may Niên Bách Ngạn không bắt cô đứng dậy.

“Có hai chuyện!” Thanh âm của Niên Bách Ngạn rất trầm. Đôi mắt ấy như chứa đựng điều gì đó khiến người ta bất an: “Việc thứ nhất, đọc lại cho tôi nghe điều 103 và điều 217 trong điều lệ chế độ quản lý công ty.”

Tố Diệp nghẹn lời, một lúc sau mới “á” được một tiếng.

“Đọc!” Niên Bách Ngạn ra lệnh.

Trong đầu Tố Diệp chỉ có tám chữ “điều lệ chế độ quản lý công ty”. Còn cái tập dày cộp ấy quy định cái gì, làm sao cô biết?

Cô bặm bụng nói: “Tôi... không nhớ!”

“Không nhớ hay vốn dĩ chưa thềm đọc?” Niên Bách Ngạn có vẻ đã

bình tĩnh lại. Anh không to tiếng quát mắng cô. Nhưng Tố Diệp thà anh cứ làm vậy còn hơn.

Vì anh càng bình tĩnh, cô càng chẳng thể dò xem giới hạn của anh nằm ở chỗ nào.

Cô hắng giọng nói: “Tôi xem rồi... nhưng quên rồi!”

Nếu mà trả lời chưa xem, há chẳng phải anh sẽ bóp chết cô? Tuy rằng đúng là cô chưa xem thật.

“Bộp!” Trước mặt xuất hiện một tập tài liệu.

Tố Diệp nhìn kỹ lại. Là điều lệ công ty.

“Đọc lên cho tôi!” Niên Bách Ngạn lại ra lệnh.

Tố Diệp thật sự chỉ muốn cầm tập tài liệu đó đập thẳng vào mặt anh rồi nói rằng: Cô đây cũng là một cổ đông của Tinh Thạch. Đừng có mà coi tôi là chân lẳng xăng! Ưc hiếp người khác cũng có chừng mực thôi chứ?

Nhưng nghĩ lại, đến cả Diệp Uyên đường đường là chủ tịch mà còn phải nghe theo anh. Cô làm vậy có thể xả tức nhất thời, nhưng sau này thì sao?

Thế nào gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt?

Cô không có ngu dại gì mà đối đầu với anh. Cuối cùng người chịu thiệt lại là mình.

Cô hít sâu một hơi đề đề nén cơn lốc xoáy đang dâng lên trong lòng.

Phần nộ giờ tập điều lệ ra, cô tìm tới điều 103 theo lời Niên Bách Ngạn.

Đáng chết! Có cái công ty thôi mà, có cần phải soạn thảo bản điều lệ lắm chữ thế này không?

“Điều lệ chế độ quản lý công ty, điều 103...”

“Thái độ nghiêm túc vào!” Niên Bách Ngạn nhú mày.

Tố Diệp hần học lờm anh, cắn răng đọc lại: “Điều lệ chế độ quản lý công ty, điều...”

“To lên! Em chưa ăn trưa à?” Niên Bách Ngạn một lần nữa ngắt lời cô.

Lửa giận trong mắt Tố Diệp đang cháy hừng hực, gần như bốc cả ra ngoài.

Nhưng cô vẫn gắng gượng kiềm chế, đành phải kéo to giọng ra đọc: “Điều lệ chế độ quản lý công ty, điều 103. Các cán bộ chủ quản các cấp có quyền đốc thúc và ra lệnh trong phạm vi công việc của nội bộ mình, bao gồm cả thông báo hợp. Các nhân viên dưới quyền có nghĩa vụ chấp hành mệnh lệnh, nhưng khi có ý kiến đối với mệnh lệnh đó có thể trình bày.”

“Điều 217!” Niên Bách Ngạn tiếp tục ra lệnh.

Tố Diệp lật soàn soạt tới vị trí tương thích, tiếp tục đọc: “Điều 217. Các nhân viên dưới quyền không được lén lút có những hành vi làm tổn hại tới hình tượng của lãnh đạo cấp trên trong công ty như tùy ý gièm pha, hay cố tình tung tin đặt điều. Tất cả các hành vi đó đều được coi là vi phạm điều lệ nhân viên, sẽ bị xử phạt tùy theo mức độ

nặng nhẹ. Các cán bộ quản lý biết mà không báo cáo cũng sẽ liên đới chịu trách nhiệm. Những người bảo lãnh liên quan tới sự việc sẽ chịu trách nhiệm bảo lãnh tương ứng.”

“Hiểu rồi chứ?” Giọng Niên Bách Ngạn trầm tĩnh hơn.

Tố Diệp gấp tập tài liệu lại, cúi đầu không nói.

“Nói đi!”

“Hiểu rồi!” Sao cô cảm thấy như bị giáo viên chủ nhiệm dạy dỗ vậy.

Niên Bách Ngạn điều chỉnh lại tư thế ngồi, nhìn gương mặt nhỏ đang cúi gằm của cô, rồi lại nhìn mấy bức vẽ ban nãy anh kẹp vào tập tài liệu, lên tiếng: “Vậy em tự nói xem mình phạm phải lỗi gì?”

“Tôi...” Tố Diệp ngẩng lên, nhưng bị tia nhìn lạnh thấu xương của anh kích thích, đành chôn chặt giận dữ vào bụng, lẩm bẩm: “Tôi không thấy mình làm sai gì.”

Niên Bách Ngạn tái mặt: “Là người phụ trách một bộ phận, em bắt buộc phải nghe theo sự sắp xếp của cấp trên. Không tới họp cũng được, nhưng phải trình bày được lý do.”

“Tôi đã xin nghỉ với Diệp Uyên rồi! Tôi... Tôi bị ốm.” Trong tình thế cấp bách, Tố Diệp đành lờ Diệp Uyên ra.

Ngay sau đó tiếng quát của Niên Bách Ngạn vang lên: “Tố Diệp! Em coi tôi là đứa trẻ lên ba dễ lừa lắm sao?”

Thôi được rồi! Cô thừa nhận đúng là mình muốn coi anh là đứa trẻ lên ba một lần.

“Còn nữa.” Niên Bách Ngạn dịu giọng, vút mấy bức vẽ ra trước mặt cô: “Tôi không biết em còn có năng khiếu hội họa đấy.”

Bức vẽ nào cũng có mặt anh, ban đầu nhìn vào anh vừa tức vừa buồn cười.

Cô vẽ anh rất xấu. Lúc chống nạnh, lúc lại vắn cổ. Trên đỉnh đầu còn có ba đốm lửa tụ lại. Con người thì tròn ra to như chuông đồng. Lỗ mũi còn vẽ thành lỗ mũi heo. Người nào trong tranh cũng chỉ vào vào anh và mắng: Gã sếp ác ma!

Anh thấy đúng là gan cô to lên rồi!

Tố Diệp cũng cảm thấy chuyện này thật mất mặt. Quan trọng là, hình như người mất mặt không phải anh, mà lại là cô.

Cô muối mặt, giơ tay lấy lại tranh vẽ, nghĩ bụng ra khỏi văn phòng sẽ cho nó vào máy hủy tài liệu.

Cô không thể không thừa nhận, hành vi dùng tranh vẽ để xả bực tức quả thực ấu trĩ. Người ngoài nhìn vào đích thực không phù hợp với hình tượng của cô trong công ty.

Nhưng đầu ngón tay vừa chạm tới mấy tờ giấy, cô đã nghe thấy Niên Bách Ngạn nói: “Cho em cầm về chưa?”

Tố Diệp lập tức rút tay lại.

“Sau khi trở về phòng làm việc, lần lượt viết tắt mỗi điều khoản 50 lần em vừa đọc, cộng thêm một bản kiểm điểm chân thành, sâu sắc. Nhớ kỹ, viết tay cho tôi. Không được đánh máy, không được nhờ chép hộ. Chữ em tôi nhận ra đấy!”

“Cái gì?” Tố Diệp đứng bật dậy. Viết mỗi điều khoản 50 lần, lại còn phải viết nắn nót? Lại còn phải chép tay? Quan trọng là... Lại còn thêm một bản kiểm điểm?

Thời đại nào rồi, còn phải viết kiểm điểm?

“Tôi không viết!” Cô thực sự nhịn không nổi nữa rồi.

Niên Bách Ngạn bỏ ngoài tai lời kháng nghị của cô. Anh hơi rướn người ra phía trước, gõ nhẹ mấy ngón tay mảnh khảnh lên mặt bàn, nhấn mạnh: “Trước khi tan ca phải giao nộp tất cả lên mặt bàn tôi. Nếu không, lợi tức cổ đông của em sẽ được kéo dài ngày trả vô thời hạn.”

“Niên Bách Ngạn! Anh có quyền gì mà làm như vậy?” Như thế còn giết người hơn là trừ tiền lương của cô.

Niên Bách Ngạn hững hờ đáp: “Dựa vào việc ở trong công ty... tôi là sếp của em!”

Tố Diệp cuộn chặt tay lại, nhìn chăm chăm gương mặt như cười như không của anh, tức đến nghiến răng kèn kẹt. Cô cứ trừng mắt lờm anh như thế khoảng mười giây, rồi phẫn nộ quay người.

“Đã cho em đi chưa?” Niên Bách Ngạn uể oải lên tiếng.

Quyển 10 - Chương 443: Nói câu nào cũng chẳng ai tin

Tổ Diệp phanh gấp lại.

Cô quay đầu, nhìn chăm chăm Niên Bách Ngạn với đôi mắt cảnh giác.

Giống như một con tuần lộc bị một con sư tử đuổi tới bên bờ vực thẳm. Sư tử dừng bước chân truy đuổi của mình. Con tuần lộc không còn đường lùi, chỉ biết đi lại vòng quanh bên bờ vực, những bước chân sốt ruột và bất an.

Trong tình trạng tiến không được mà lùi cũng chẳng xong, nó chỉ còn biết dùng đôi mắt ngập tràn cảnh giác để nhìn chăm chăm mối nguy hiểm trước mắt. Một cái nhìn chết chóc, đề phòng kẻ tấn công có thể nhào về phía nó bất kỳ lúc nào.

Nhưng Niên Bách Ngạn còn chưa đến mức bụng đói vơ quàng. So với việc từng bước dồn cô vào đường cùng, anh càng giống như một chúa sơn lâm ung dung, nho nhã. Cũng phải, đã bị ép tới vực thẳm rồi, con tuần lộc còn đường nào để thoát không?

Anh đứng dậy, từ tốn bước từng bước một về phía cô.

Tổ Diệp chỉ cảm thấy da đầu tê dại từng cơn, đợt này cuốn qua đợt kia.

Bóng hình cao lớn của người đàn ông mỗi lúc một gần hơn, đến mức mùi gỗ mộc nhạt nhòa cũng theo không khí len vào trong hơi thở của

cô. Mùi hương dễ chịu đã từng mang tới cho cô cảm giác an toàn ấy giờ đây như một ác ma. Mỗi một bước anh tới gần, cô đều cảm thấy như có một sợi dây nhẹ nhàng trượt qua cổ mình. Bề ngoài trông nó có vẻ trơn nhẵn, bằng phẳng, khi rơi xuống cổ tạo cảm giác lạnh lạnh, dịu dàng, nhưng nó lại có thể siết cổ người ta vào những lúc người ta mê đắm.

Cho tới khi, người đó tắt thở mà chết mới thôi.

Tố Diệp vô thức lùi về sau một bước.

Niên Bách Ngạn đi vượt qua cô, tới trước cửa sổ. Anh lặng lẽ kéo cánh cửa chớp xuống.

Tố Diệp lập tức cảm thấy tim mình bắt đầu căng lên.

Anh... định làm gì đây?

Cửa chớp che đi những đôi mắt có thể đứng ngoài nhìn vào phòng làm việc. Như vậy, nơi đây đã hoàn toàn trở thành một căn phòng đóng kín.

“Còn một chuyện thứ hai.” Niên Bách Ngạn không ngồi lên ghế. Dáng hình dài thượt của anh thoải mái tựa vào bàn làm việc, hai tay đút túi quần, ung dung hơn rất nhiều so với dáng vẻ nghiêm túc, hà khắc ban nãy.

“Sếp chưa nói hết câu, nhân viên có nghĩa vụ ở đây đợi.”

Lòng Tố Diệp rõ như ban ngày. E là chuyện thứ hai chẳng liên quan gì tới công việc. Cô trốn tránh anh như một con chuột len lén qua đường. Tất nhiên anh phải tính sổ với cô rồi.

Không phải Niên Bách Ngạn không nhận ra sự cảnh giác trong ánh mắt cô. Cô đang đề phòng anh như đề phòng một quái thú dữ tợn.

Bờ môi anh hơi cong lên, trong đôi mắt cũng thấp thoáng một nụ cười.

Nhưng nụ cười ấy, luôn mang theo mùi nguy hiểm.

Anh khẽ lên tiếng: “Tố Diệp! Có phải em cảm thấy quay về Bắc Kinh rồi là tôi hết cách với em phải không?”

Tố Diệp cứng đờ người, đứng yên đó. Lòng mắng khắp người cô chỉ muốn dựng hết cả lên.

“Vì thế, em mới dám coi thường lời nói của tôi mà không sợ gì hết, hửm?” Thanh âm của anh rất khẽ, thoát khẽ dịu dàng như những lần nói lời tình cảm, nhưng nếu nghe kỹ lại có thể nhận ra ý cảnh cáo phảng phất đâu đây.

Tố Diệp đứng thẳng lưng, thềm hít sâu một hơi rồi nói: “Niên Bách Ngạn! Bây giờ là xã hội pháp chế. Anh đừng tưởng chiêu trò của anh thật sự có thể làm gì người khác.”

Cô sẽ ngu ngốc tới nỗi bị anh đánh ngất thêm lần nữa. Bây giờ đang ở công ty, lại ban ngày ban mặt. Cô không tin anh ta thật sự có thể làm ra hành động gì nguy hiểm với cô. Cùng lắm thì cô hét ầm lên, tới lúc đó chết thì cùng chết, người mất mặt chưa chắc đã là Tố Diệp này đâu.

Nghe xong lời cô nói, Niên Bách Ngạn bật cười, nụ cười rất nhạt, khẽ khàng như một vầng mây, khi nó lướt qua mắt sẽ khiến người ta không hiểu được anh đang tức giận hay đang vui mừng.

Anh khẽ gạt đầu, nhìn cô nói: “Được lắm! Lời hứa của phụ nữ quả nhiên không đáng tin cậy.”

“Trước giờ tôi chưa từng nhận mình là người quân tử.” Cô phản bác như cái máy.

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Nói vậy là... em có ý kiến khác với sự lựa chọn ban đầu của mình?”

“Tôi sẽ không thực hiện giao kết nực kết đó.” Tố Diệp trở mặt như trở bàn tay.

Ban đầu đồng ý với anh, chẳng qua chỉ là kế sách tạm thời. Cô chẳng thềm làm tình nhân gì đó đâu. Đây là Bắc Kinh, không phải là cái đảo gì đó của anh, cô không cần phải sợ anh một tay che trời nữa.

Niên Bách Ngạn không giận mà chỉ cười: “Em cảm thấy làm tình nhân của tôi là một chuyện nực cười?”

“Đúng thế!” Tố Diệp hơi vênh mặt lên. Ngực khí của cô tuy cứng cỏi nhưng vẫn nên chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rằng anh có thể nhào tới bất kỳ lúc nào.

Niên Bách Ngạn không áp dụng thủ đoạn bạo lực với cô. Thậm chí, đến cả gương mặt bình thản thường ngày cũng không một chút xao động, giống như anh đã biết trước rồi cô sẽ lật lọng vậy. Nụ cười vẫn quanh quẩn trong đôi mắt anh, thoáng nhẹ đến khó nhận ra.

“Nếu em đã cảm thấy làm tình nhân nực cười.” Anh từ tốn nói, chỉnh lại tư thế đứng, hai tay khoanh trước ngực: “Thì chọn lại lần nữa đi, có thể làm vợ tôi.”

Tố Diệp cười khẩy: “Niên Bách Ngạn! Anh thích đùa như thế này từ khi nào thế?”

Niên Bách Ngạn bình tĩnh nhìn cô rồi hỏi: “Nói vậy là em định hủy bỏ lời hứa hẹn của mình?”

“Tôi vừa nói rồi, tôi không phải là người quân tử gì cả.”

“Được!” Niên Bách Ngạn bất ngờ thốt lên một chữ.

Tuy rằng cảm thấy kỳ lạ nhưng cô cũng không muốn tiếp tục đứng đây suy đoán tâm tư của anh. Cô khẽ hỏi: “Tổng giám đốc Niên không còn chuyện gì nữa chứ?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc.

Thấy anh như vậy, Tố Diệp quay người định đi.

Khi ngón tay cô vừa chạm vào tay nắm cửa, bỗng thấy Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng cất lời: “Em không phải là quân tử nhưng cũng là người thông minh. Người thông minh xưa nay không muốn gây khó dễ cho tiền đồ của mình.”

Ngón tay Tố Diệp chợt cứng đờ. Cô quay đầu lại, tròn mắt.

Anh nói gì cơ?

“Em đoán xem! Em mà đi ra khỏi phòng của tôi, số phận của em sau này sẽ thế nào?” Niên Bách Ngạn hỏi một câu nhẹ nhàng.

Tố Diệp buông tay, quay người đứng vững: “Anh nói thế có ý gì?”

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Rất đơn giản! Điều tôi muốn chỉ là em

hãy ngoan ngoãn nghe lời. Nếu không thì căn phòng của tôi chỉ cần đóng cửa lại với em, vậy thì tất cả các cánh cửa khác cũng sẽ không mở ra nữa.”

Tố Diệp nhìn anh, nhúu mày.

Niên Bách Ngạn đưa mắt nhìn cô rồi quay vòng trở lại bàn làm việc. Anh rút từ trong ngăn kéo ra một tập tài liệu, vút lên mặt bàn.

Tố Diệp hoài nghi.

“Tố Diệp! Em tuyệt đối đừng có ép tôi phải đi bước này.”

Tố Diệp không biết anh vừa lấy thứ gì ra. Sau mấy giây do dự, cô dè dặt bước tới.

Trên mặt bàn là một tập tài liệu màu đen, gần như cùng màu với mặt bàn.

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô mở ra xem.

Cô gơ tay, cầm tập tài liệu lên, mở ra xem.

Chỉ mới liếc qua một trang, sắc mặt cô đã tái nhợt.

“Bản thân em vẫn còn chưa kịp xem báo cáo đánh giá này thì phải?” Không phải là một câu hỏi, Niên Bách Ngạn dùng một ngữ khí cực kỳ khẳng định để buông ra câu ấy.

Tố Diệp nhìn trân trân vào mỗi chữ trên bản báo cáo, trên đó là nét chữ quen thuộc của Đinh Tư Thừa.

Đây là một báo cáo đánh giá tâm lý của cô. Đối với người trong nghề

mà nói, Đinh Tư Thừa và giáo sư Đinh có quyền phát ngôn mạnh như nhau. Nhất là Đinh Tư Thừa. Anh ấy đã được nhận những vụ án từ phía viện kiểm sát, trở thành bác sỹ đánh giá tâm lý có uy tín nhất về mặt pháp luật.

Trên bản đánh giá, Đinh Tư Thừa có viết về tình trạng tâm lý của cô. Sau khi liệt kê chi tiết quá trình và phương pháp trị liệu, cuối cùng, ở cuối trang chẩn đoán, anh ấy để lại một kết luận là: Ban đầu nghi ngờ bệnh nhân mắc chứng bệnh rối loạn giải thể nhân cách, biểu hiện lâm sàng ở các triệu chứng như uất ức, trí nhớ hỗn loạn...

Tố Diệp nhìn bản báo cáo ấy như không tin vào mắt mình. Hai mắt cô nhìn chăm chăm vào dòng chữ “rối loạn giải thể nhân cách” ấy không thể rời đi.

Đúng vậy. Cô chưa từng đọc kỹ bản báo cáo này.

Nói chính xác, cô còn chưa có thời gian lật ra xem Đinh Tư Thừa đã viết gì trong báo cáo tâm lý của cô.

Theo lý mà nói, một bản báo cáo đánh giá tâm lý luôn được bác sỹ tư vấn tâm lý cất giữ, giống như bệnh án của bệnh nhân phải được bệnh viện giữ vậy. Trước khi được xin chuyển hoặc trước bệnh tình có chuyển biến khác hơn thì nó không thể được mang về một cách cá nhân.

Nhưng lúc đó Đinh Tư Thừa muốn cô hiểu hơn về tình trạng của bản thân mình. Anh không nói rõ ràng mà chỉ viết ra rồi đưa bản báo cáo cho cô. Mục đích chính là không muốn đả kích tới lòng tự trọng của cô.

Lúc đó Tố Diệp không nghĩ rằng Đinh Tư Thừa đã đưa ra kết luận. Cô tưởng như anh ấy nói, còn cần tiến hành quan sát sâu hơn. Ai

ngờ trong bản báo cáo đánh giá tâm lý của cô, anh ấy đã viết rất rõ nguyên nhân.

Cô không đọc báo cáo mà đút thẳng vào trong túi xách.

Sau đó cô đã gặp Niên Bách Ngạn, rồi sau đó cô bị anh đưa lên đảo.

Thế nên, bản báo cáo này đã rơi vào tay Niên Bách Ngạn!

Tố Diệp đập mạnh bản báo cáo lên mặt bàn, nhìn thẳng Niên Bách Ngạn: “Tôi vốn không có bệnh, đây là chẩn đoán sai lầm!”

“Ai tin đây?” Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại.

Tố Diệp nghẹn lời.

Rất lâu sau, cô mới nghiến răng nghiến lợi nói: “Anh đừng quên, tôi là người có uy tín trong ngành. Tôi có thể tự chứng minh tinh thần và tâm lý của mình rất tốt!”

Niên Bách Ngạn cong môi lên như vừa nghe thấy chuyện cười: “Giống như em nói, người có bệnh chẳng bao giờ biết mình có bệnh.”

“Tôi rất tỉnh táo!” Tố Diệp dằn mạnh từng chữ.

“Nhưng không thể không thừa nhận, lần này Đinh Tư Thừa đã làm được một chuyện tốt đẹp.” Niên Bách Ngạn nói nhẹ nhàng: “Theo như tôi được biết, những người làm trong ngành của em, điều kiện tiên quyết là tâm lý phải bình thường. Cho dù chỉ là một tình trạng rất nhỏ cũng sẽ ảnh hưởng tới địa vị trong ngành. Rõ ràng là tiếng nói của Đinh Tư Thừa có sức nặng hơn em. Anh ta lại là thầy hướng dẫn của em. Bản báo cáo đánh giá tâm lý này đã nói rất rõ em có

vấn đề.”

“Thầy hướng dẫn cũng sẽ có lúc nhầm lẫn.”

Niên Bách Ngạn đổi đề tài: “Thế nên... tốt nhất em đừng có phạm sai lầm trước mặt tôi.”

Tố Diệp ngược mắt lên nhìn anh.

“Tố Diệp! Tôi sẽ không nhầm chán tới mức lấy người nhà của em ra uy hiếp. Chuyện này đối với em mà nói quá thiếu kỹ thuật.” Niên Bách Ngạn như cười như không: “Muốn em ngoan ngoãn biết điều... chỉ cần một bản báo cáo này là đủ!”

Tố Diệp nheo mắt: “Anh định làm gì?”

Niên Bách Ngạn giong tay. Từng ngón dài men theo mép của tập tài liệu: “Không cần nhiều! Chỉ cần một cái email, một khi một người vừa là cổ đông Tinh Thạch vừa là cố vấn tâm lý như em bị đuổi việc, tôi nghĩ người trong ngành và báo chí sẽ rất vui lòng nghe tin tức về em. Tinh Thạch đã đóng cửa với em rồi. Em cảm thấy, dù là trường đại học hay phòng tâm lý Liêm Chúng nơi em đang làm việc hay các phòng tâm lý khác còn dám mở cửa đón em hay không?”

Tim Tố Diệp đập thịch một tiếng.

“Em vất vả, bỏ nhiều công sức, nỗ lực mới có được thành tích ngày hôm nay. Tôi nghĩ, em sẽ không ngu ngốc tới mức tự hủy hoại tiền đồ của mình chỉ vì muốn làm căng với tôi chứ?” Thái độ của Niên Bách Ngạn bình thản, ngữ khí chậm rãi.

Một cảm giác giá lạnh từ đâu kéo tới, phủ kín đất trời.

Tố Diệp nghe thấy tiếng trái tim mình run lên từng nhịp, cả giọng nói của cô cũng trở nên không tự nhiên: “Một bản báo cáo không thực tế, Đinh Tư Thừa nhất định sẽ ra mặt thanh minh.”

“Đổi lại là em, liệu em có cảm thấy nghi ngờ Đinh Tư Thừa đang cố tình bao che không?” Tư duy của Niên Bách Ngạn rất kín kẽ: “Tố Diệp! Đừng vì bảo vệ bản thân mình mà phá hủy tương lai của người khác, đây không phải là sở trường của em.”

“Được thôi! Có giỏi thì anh để cho cả thế giới biết chuyện này đi.” Tố Diệp bạo gan phản kích: “Sẽ không ai tin chuyện này đâu, đừng tưởng chỉ mình Tinh Thạch có bộ phận xử lý các tình huống khẩn cấp.”

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Diên cuồng không phải là tác phong của em đâu, Tố Diệp! Đúng là tôi không có lai lịch chuyên nghiệp như em, nhưng tôi có khả năng khiến mỗi lời em nói sau này đều không có ai tin.”

Tố Diệp cuộn chặt tay lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

“Có muốn thử không, hửm?” Cả thanh điệu của Niên Bách Ngạn cũng nhẹ nhàng như không. Cái vẻ chắc thắng đó khiến Tố Diệp cảm hận.

Tố Diệp rất muốn phẫn nộ nói với anh rằng: Có giỏi thì anh thử luôn đi, đừng tưởng tôi sợ anh!

Nhưng câu nói này chỉ có thể nín nhịn, chửi thầm trong bụng mà không thể thốt thành lời.

Làm nghề này bao nhiêu năm nay, Tố Diệp hiểu quá rõ bản báo cáo đánh giá tâm lý quan trọng thế nào đối với một bác sỹ tâm lý. Đây là

nguyên do một bác sỹ tâm lý luôn cần có thầy hướng dẫn của mình. Bước vào nghề, họ đã phải tiếp nhận đánh giá tâm lý, phải đảm bảo hoàn hảo, không một chút tỳ vết mới được công tác.

Nếu bản báo cáo đánh giá tâm lý này mà lộ ra ngoài, thì thứ chờ đợi cô chỉ có thất nghiệp. À không, nói một cách chính xác là mãi mãi cô sẽ mất đi công việc này, không bao giờ tìm lại được công việc khác nữa.

Tạm thời chưa nói tới chuyện các phòng tâm lý trong ngành không dám nhận cô, ngay cả việc chuyển ngành cũng khó. Bây giờ các đơn vị tuyển dụng đều bắt đầu chú trọng tới sự phát triển tâm lý của nhân viên. Không có bộ phận nhân sự của bất kỳ đơn vị nào lại mạo hiểm nhận một nhân viên có vấn đề về tâm lý vào làm việc. Cho dù cô có giải thích thế nào, thì giấy trắng mực đen cũng rành rành ra đó, e là họ càng tin vào chứng cứ hơn những gì cô biện hộ.

Nếu cô may mắn được ở lại phòng tâm lý, thì thứ chờ đợi cô cũng chỉ có những tháng ngày trống trải dài đằng đẳng, sẽ chẳng có bệnh nhân nào tin tưởng cô nữa.

Nếu như, cô thật sự không làm việc gì nữa, chỉ biết dựa dẫm vào thân phận cố đông của Tinh Thạch để ăn không ngồi rồi cũng không phải là không thể. Nhưng chỉ cần Niên Bách Ngạn còn ở lại Tinh Thạch ngày nào là sẽ còn làm khó cô ngày ấy, điều này không cần nghĩ cũng biết. Anh hoàn toàn có khả năng chặn mọi lợi tức của cô, không chịu trả, tới lúc đó cô phải làm sao? Lẽ nào lớn tướng như thế này còn ăn bám cậu mợ?

Cô nên làm thế nào đây?

Sau khi về Bắc Kinh, Tố Diệp đã nghĩ tới tất cả những khả năng, những người và những việc sẽ bị Niên Bách Ngạn mang ra uy hiếp.

Sau khi loại trừ từng cái một, cô mới dám ngông nghênh như vậy. Duy chỉ còn lại bản báo cáo đánh giá tâm lý này là thất sách của cô.

Cô không dám chắc chắn một khi chọc giận Niên Bách Ngạn, liệu anh có thật sự công bố nó ra ngoài, ép cô không còn đường lui hay không.

Loại đàn ông này cô không chọc vào được.

Vì cô không thể giương mắt nhìn mình biến thành một kẻ không nghề không ngỗng.

Cho dù cô có chạy xa cỡ nào, cũng chưa chắc đã bảo đảm rằng Niên Bách Ngạn sẽ buông tha cho cô.

Cô vĩnh viễn không thể biết bước tiếp theo anh sẽ nghĩ ra trò gì để đối phó với cô.

“Tố Diệp!” Niên Bách Ngạn khẽ gọi tên cô, bổ sung rành mạch từng câu từng chữ: “Đối với tôi mà nói, em có công việc hay không cũng không quan trọng.”

Một câu nói mà hàm ý phía sau không thể rõ ràng hơn.

Đầu ngón tay Tố Diệp sắp bị siết đến đứt đoạn. Đúng vậy! Anh không quan tâm cô có công việc hay không, vì đối với anh mà nói, chỉ cần nhìn thấy cô đau khổ là đủ rồi!

Nộ khí dâng lên khắp lồng ngực và dục vọng muốn giết người đang không ngừng tấn công cơ thể cô. Sự kích động đang chực chờ để được bộc phát ấy như một ngọn lửa thiêu đốt trái tim cô. Nhưng ánh mắt người đàn ông trước mặt quá đắc thắng, khiến ngọn lửa của cô không nơi phát tiết.

Đúng vậy, nếu đổi lại là cô, cô cũng sẽ nắm chắc phần thắng, cũng sẽ ép đối phương từng bước như vậy.

Cuối cùng sự phẫn nộ bị cô cố gắng ép xuống, sau đó hóa thành những bi thương và bất lực vô cùng vô tận.

Rất lâu sau, cô mệt mỏi lên tiếng: “Đừng công bố báo cáo!”

Một câu nói đã thể hiện sự thỏa hiệp của Tố Diệp.

Trong cuộc chiến không một chút phòng bị này, cô đã thua một cách thảm hại.

Niên Bách Ngạn lấy lại bản báo cáo, cười khế: “Yên tâm đi! Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời.”

“Muốn tôi ở bên cạnh anh một năm cũng được thôi, nhưng tôi có một điều kiện!” Tố Diệp hít sâu, lúc này mới có thể làm dịu đi cảm giác ngọt ngào trong lòng.

Niên Bách Ngạn cong môi: “Em có tư cách ra điều kiện với tôi sao?”

“Tôi nghĩ, những người phụ nữ được anh bao nuôi trước đây cũng không phải không có giá, đúng không?” Giọng Tố Diệp lạnh đi: “Chỉ ít thì cũng nên có một con số rõ ràng, như vậy mới gọi là bao nuôi.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn tối đi, anh khế nói: “Được, em đề nghị đi!”

Một sự nhục nhã khó nói thành lời đang lan tràn một cách vô tội vạ, khiến cho từng khớp xương trong cô kêu lên đau đớn.

“Mỗi tháng không dưới hai mươi vạn tiền tiêu xài, các chi phí khác

tính riêng.”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn cười khẩy, nói với cô: “Em lại đây!”

Tố Diệp đứng yên không nhúc nhích.

Niên Bách Ngạn nhìn cô không rời mắt, sự u trầm trong đôi mắt như đè xuống vô vàn áp lực.

Rất lâu sau, cô mới tiến lên.

Anh giơ tay ra với cô.

Hơi thở của Tố Diệp gấp gáp, cô đi vòng ra sau bàn làm việc.

Anh giơ tay kéo cô, cánh tay hơi dùng lực một chút, cả cánh tay thu cô vào lòng mình, để cô ngồi lên chân anh.

“Đã giành được quyền đàm phán mà lại cho mình một con số thấp vậy sao?” Anh cười khẽ, giơ tay chạm vào gương mặt tái nhợt: “Nếu em lấy tôi, em còn được nhiều hơn thế.”

Tố Diệp cười khẩy: “Niên Bách Ngạn! Lấy anh rồi, anh có lựa chọn ly hôn không?”

“Không bao giờ!” Anh thẳng thắn nói.

“Thế nên, ở bên cạnh anh một năm... còn hơn sống với anh cả đời!” Cô nhìn thẳng vào mắt Niên Bách Ngạn.

Ngón tay Niên Bách Ngạn chột khựng lại. Sau khi một tia sáng trượt qua mắt anh, giọng anh cũng lạnh đi: “Cũng đúng! Chưa biết chừng một năm sau em đã đủ làm tôi chán ngán rồi!”

Lời nói của người đàn ông như châm kim vào trái tim cô.

Cô biết, sở dĩ anh đưa ra hai sự lựa chọn, chẳng qua chỉ muốn để mình có được cơ hội rút lui bất kỳ lúc nào.

“Giờ tôi có thể ra ngoài được rồi chứ?” Cô lạnh lùng hỏi.

Bàn tay Niên Bách Ngạn vòng ra sau lưng cô, vỗ nhẹ hai cái: “Nhớ kỹ! Sau này chưa có sự cho phép của tôi, buổi tối không được phép qua đêm ở nơi khác.”

Tố Diệp cắn chặt răng: “Được!”

Niên Bách Ngạn giơ tay nâng cằm cô lên, khẽ cười: “Em có thể khiến tôi tin tưởng không?”

Cô không giãy giụa mà nhìn thẳng: “Tôi sẽ không gây khó dễ cho tiền của mình đâu.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô rất lâu, rồi mới buông tay.

Cô không nói gì, lập tức đứng dậy, đi thẳng ra khỏi phòng làm việc của anh...

Quyển 10 - Chương 444: Em phải ghét tôi đến mức nào?

Về đêm, mây đen che lấp ánh sao, để lại từng quãng sáng âm u.

Sau khi đưa Lâm Yêu Yêu đi ăn, Diệp Uyên đưa cô về nhà. Tới tiểu khu, cô xuống xe trước còn anh đi đỗ xe.

Dưới gốc cây đình hương, Lâm Yêu Yêu ngây ngốc nhìn lên những bông hoa tím. Nhớ lại giờ này năm ngoái Tố Diệp vẫn còn ở đây cùng cô, hai người nói nói cười cười, dường như chẳng biết gì là u sầu.

Lúc đó cô đang chuẩn bị vào Tinh Thạch, còn Tố Diệp cũng đang bước vào thời kỳ hưng hực khí thế.

Cuộc đời tươi đẹp chưa bao giờ gần gũi đến thế.

Chỉ là những gì đẹp đẽ đã đi lướt qua cô, rồi lại bước ngang qua cô ấy.

Có người gọi tên cô, thanh âm rất khẽ, đầy mỏi mệt.

Lâm Yêu Yêu quay đầu, mới phát hiện đó là Đinh Tư Thừa.

Anh ăn vận rất thoải mái, không còn đầy tinh thần và phấn chấn như trước kia.

Anh đi về phía cô. Sau khi đứng yên trước mặt cô, anh nhìn cô không chớp mắt và nói: Yêu Yêu! Hãy trở về bên cạnh anh đi!

Tất cả đều không thể quay về được nữa.

Đây là việc Lâm Yêu Yêu hiểu rõ trong lòng.

Hành vi của Diệp Uyên tuy là đáng xấu hổ, nhưng đã xé tan những ảo vọng của cô một cách trực tiếp và trắng trợn, để khi đối mặt với sự thật đầy máu, cô mới biết rõ, mình và Đinh Tư Thừa đã sớm trở thành quá khứ.

Cô khẽ lắc đầu, nói một lời xin lỗi.

Trông Đinh Tư Thừa rất đau khổ. Anh nắm chặt tay cô: “Anh không quan tâm đã xảy ra chuyện gì. Yêu Yêu! Em và anh đã bao năm tình cảm rồi, anh không thể nói bỏ là bỏ được.”

“Chuyện này sẽ mãi mãi trở thành một khúc mắc giữa hai chúng ta. Tư Thừa! Chúng ta đừng tự lừa mình lừa người nữa.” Thanh âm của Lâm Yêu Yêu rất nhẹ, đến mức bản thân cô gần như cũng không thể nghe thấy.

“Anh...” Đinh Tư Thừa nhíu mày.

Lâm Yêu Yêu đau lòng, vì anh, vì tình yêu đã trôi xa giữa hai người.

Sau lưng có tiếng bước chân vang đến.

Bờ vai cô khẽ run lên.

Chẳng mấy chốc nó chợt ấm lên. Một chiếc áo khoác của nam giới được khoác nhẹ nhàng lên vai cô, xuyên qua cơ thể lạnh lẽo.

Sau đó, bàn tay cô đang được Đinh Tư Thừa nắm chặt bị Diệp Uyên

kéo lại. Anh cười nói: “Sao anh Đình hôm nay lại tới đây? Anh đến đúng lúc lắm, tôi cũng đỡ phải đích thân tới đưa thiệp mời cho anh.”

Đình Tư Thừa bàng hoàng. Anh nhìn Diệp Uyên, rồi nhìn Lâm Yêu Yêu.

“Yêu Yêu!” Diệp Uyên vòng tay qua vai Lâm Yêu Yêu, khẽ nói: “Em chưa nói với Đình Tư Thừa, em sẽ kết hôn với bạn trai cũ của em sao?”

Anh ấy cố ý nhấn mạnh vào mấy từ “bạn trai cũ”.

Nét mặt Đình Tư Thừa đầy phẫn nộ: “Diệp Uyên! Mà quá bỉ ổi rồi!”

Diệp Uyên không giận dữ mà vẫn cúi đầu nhìn Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu im lặng một lúc rồi mới lên tiếng: “Đúng vậy, Tư Thừa! Em sẽ lấy anh ấy, ngày cưới đã được định rồi!”

“Em đùa sao?” Đình Tư Thừa nhìn cô khó tin, giơ tay chỉ vào Diệp Uyên: “Hắn ta cưỡng bức em, em còn lấy hắn ta?”

Diệp Uyên giơ tay gạt tay Đình Tư Thừa ra: “Anh Đình! Phiền anh chú ý cách dùng từ của mình. Mấy chuyện lên giường đó nói trắng ra là đôi bên tự nguyện.”

“Diệp Uyên! Mà...”

“Tư Thừa!” Lâm Yêu Yêu đứng chắn trước mặt Diệp Uyên. Khi nhìn Đình Tư Thừa, đôi mắt cô xao động trong khoảnh khắc, sau đó lại bình thản như cũ: “Đừng ồn ào nữa! Đây là quyết định của em!”

“Em bị hắn ta nắm thóp gì? Em không yêu hắn ta. Yêu Yêu! Người

em yêu là anh!” Đinh Tư Thừa giơ tay siết chặt bả vai cô.

“Tư Thừa! Anh không thể không thừa nhận rằng, lúc anh đề nghị chia tay với em anh đã không còn tình cảm gì với em nữa rồi. Bao năm nay hai chúng ta chia cách hai nơi, thời gian đã sớm rút cạn tình cảm của chúng ta rồi.” Kỳ thực Lâm Yêu Yêu luôn muốn nói câu này. Đây là lời cô chôn sâu tận đáy lòng. Nếu không phải vì xảy ra chuyện của Diệp Uyên, cô tình nguyện né tránh nó cả đời này.

“Em nghĩ, hai chúng ta vốn không có duyên phận. Chúng ta đã từng cố gắng, cố gắng để ở bên cạnh nhau, cố gắng để bàn bạc chuyện đám cưới, nhưng vẫn không thành, thật ra nguyên nhân là gì cả anh và em đều hiểu. Anh đối với em chỉ là áy náy, cũng vì bao năm nay ở bên cạnh em, anh đã quen rồi. Nhưng áy náy và thói quen không phải tình yêu. Giữa anh và em đã nảy sinh vấn đề. Đây là chuyện em luôn tự lừa dối bản thân rằng nó không tồn tại.”

“Không! Yêu Yêu! Em đừng suy nghĩ lung tung, anh...” Đinh Tư Thừa nhất thời hoảng loạn, không biết nên nói gì để có thể bù đắp.

Lâm Yêu Yêu hít sâu một hơi. Mùi tử đinh hương phảng phất trong không khí tràn vào mũi cô, ngào ngạt đấy mà khiến thần kinh cô đau buốt.

“Từ lâu em đã biết, thật ra người anh yêu là Tiểu Diệp...” Cô nhẹ nhàng thốt ra câu nói ấy.

Cả người Đinh Tư Thừa run lên, nhìn cô đầy ngỡ ngàng.

Cảnh đêm rất lạnh, giọng Lâm Yêu Yêu thì rất khế. Có những lời một khi đã nói ra, nó sẽ giống như ta chủ động đâm thủng một lớp cửa sổ giấy, không bao giờ che kín được nữa.

...

Có những lúc trong một đoạn tình cảm, dù là nam hay nữ cũng vậy thôi. Họ quen dùng thời gian để làm cái cốc, để tàng lờ đi những thứ đã tồn tại trước mắt mình. Vì họ đều hy vọng theo bước chân của thời gian, những chuyện đã từng ấy sẽ mỗi lúc một xa, cuối cùng biến mất không còn dấu vết. Nhưng sự đời chẳng bao giờ như người ta mong muốn. Một khi chuyện đã xảy ra, nó sẽ để lại một vết sẹo. Mà vết sẹo ấy chỉ càng ngày càng lớn dần. Cuối cùng khi người ta càng cố kìm nén, nghĩ cũng biết, nỗi đau sẽ chỉ càng rõ ràng.

Lâm Yêu Yêu không phải một con ngốc. Không phải cô không nhận ra ánh mắt Tố Diệp nhìn Đinh Tư Thừa khi anh mới về nước. Trong đôi mắt cô ấy ẩn chứa hình bóng của anh. Tuy rằng cô ấy che giấu rất giỏi, nhưng là bạn tốt của cô ấy, một người con gái đang yêu như cô sẽ rất nhạy cảm. Còn bản thân cô cũng phát hiện, kỳ thực ánh mắt Đinh Tư Thừa cũng chốc chốc lại đuổi theo Tố Diệp. Khi ấy, trái tim cô đau như dao cắt.

Một bên là người bạn tốt nhất của cô, một bên là người đàn ông cô yêu nhất.

Lâm Yêu Yêu thường nghĩ, nếu có một ngày Tố Diệp thực sự tỏ rõ suy nghĩ của mình với cô thì cô phải làm sao? Liệu cô có căm hận cô ấy không? Liệu cô có tuyệt giao với cô ấy không? Những câu hỏi này đã xoay tròn trong đầu cô một thời gian dài, cho tới tận khi cô có được đáp án chuẩn xác nhất. Đó chính là bất luận Tiểu Diệp đối xử với cô thế nào, cho dù cô ấy thật sự tới nói với cô rằng: Yêu Yêu! Cậu nhường Tư Thừa cho mình đi, mình thật sự rất thích anh ấy, vậy thì e là cô cũng không thể đoạn tuyệt tình bạn với cô ấy được.

Cô tình nguyện mong rằng có một ngày cô ấy sẽ nói thẳng với cô câu ấy. Cô sẽ hực hắng đấy nhưng sẽ không oán trách Tố Diệp. Vì cô

biết, chuyện tình cảm chẳng có ai đúng ai sai, chỉ có thích hợp hay không thích hợp.

Cô hy vọng Tố Diệp có được hạnh phúc, chỉ đơn giản vậy thôi.

Nhưng từ đầu tới cuối Tố Diệp đều không nói với cô, mà cô ấy cũng không giống những người phụ nữ cướp bạn trai của bạn mình như trong tiểu thuyết hay trên phim ảnh. Cô ấy luôn giữ khoảng cách với Đinh Tư Thừa. Đây là điều Lâm Yêu Yêu có thể nhận ra. Cùng với đó, cô vừa thấy cảm động lại cũng đau lòng cho Tố Diệp. Cô biết yêu thầm một người đau khổ nhường nào, cũng càng cảm thấy, một người như Tố Diệp mới là chị em thực sự.

Cô cũng đang đợi. Có thể là Đinh Tư Thừa sẽ chủ động nói thẳng với cô. Lúc chia tay, cô tưởng rằng Đinh Tư Thừa sẽ tới tìm Tố Diệp, sẽ bóc tách mối quan hệ này ra. Nhưng anh không làm vậy.

Cô nhận ra rất rõ ràng sự trầm mặc của Đinh Tư Thừa, mỗi ngày anh một lặng im hơn.

Cho dù là khi họ thực sự quyết định sẽ làm đám cưới, cô vẫn có thể nhìn thấy sự cô độc và dối lòng đằng lòng nụ cười của anh. Cô biết, thực ra anh vẫn luôn yêu Tố Diệp.

Hôm nay, những lời này thật ra Lâm Yêu Yêu đã phải nói ra từ lâu, chỉ có điều từ trước tới nay cô không có đủ dũng khí. Cô đang tự lừa gạt mình, nếu có thể cứ như vậy cả đời đi.

Nhưng Diệp Uyên đã phá vỡ tất cả.

Cô không căm hận ai cả. Dù là Đinh Tư Thừa, hay Diệp Uyên cũng vậy thôi.

Đã đến nước này, cảm hận đến tột cùng để rồi giày vò và hành hạ chỉ có bản thân cô.

Sau này, cô cũng nghĩ thông suốt. Nếu ông trời thật sự bắt cô phải lấy một ai đó, vậy thì chọn ai trong hai người Đinh Tư Thừa và Diệp Uyên dường như cũng không còn khó khăn đến thế nữa.

Hành vi của Diệp Uyên là khốn nạn, tư tưởng của Đinh Tư Thừa đã lạc lối. Hai người đàn ông ấy, cô lấy ai cũng vậy cả thôi.

...

Trông Đinh Tư Thừa ban đầu có chút hoảng hốt, nhưng chẳng mấy chốc trong ánh mắt ngập tràn sự khó xử. Anh nhất thời cũng chẳng nói được câu nào.

“Tư Thừa! Em rất cảm ơn anh bao nhiêu năm nay đã luôn ở bên cạnh em. Kết thúc ở đây tốt hơn là lấy nhau rồi lại hối hận.” Trái tim Lâm Yêu Yêu rất đau, những lời cô nói ra cũng mỏng như tờ nhện.

“Yêu Yêu! Anh...” Đinh Tư Thừa rất muốn giải thích với cô điều gì đó, nhưng giải thích được gì bây giờ đây?

Nếu cô không nói ra câu đó, nếu đôi mắt cô không nhìn thấu tâm tư của anh, có thể anh vẫn còn cố gắng cứu vãn và giải thích. Nhưng bây giờ Yêu Yêu đã hoàn toàn lột trần lớp áo khoác của anh xuống, để cho những tâm sự của anh bị bóc mẽ trần trụi ngoài không khí.

Anh cảm thấy hổ thẹn, lại vô cùng khó xử.

Lâm Yêu Yêu cúi đầu, ngón tay siết chặt vào nhau.

Diệp Uyên đứng bên cạnh có chút sốt ruột, anh vòng tay qua vai cô

và nói: “Đi thôi!”

Lâm Yêu Yêu ngược lên. Ánh mắt cuối cùng dừng lại trên gương mặt Đinh Tư Thừa mấy giây rồi cũng rời đi.

Gió đêm tràn qua.

Thổi tung mái tóc Đinh Tư Thừa.

Anh chỉ còn biết giương mắt nhìn Lâm Yêu Yêu đi xa, mà không thể giờ tay níu giữ vạt áo của cô đang bị gió gấp lên...

Đi vào trong tòa nhà, Diệp Uyên giờ tay ấn thang máy.

Trong lúc đợi thang máy, Lâm Yêu Yêu cuối cùng cũng không nén nổi tò mò, hỏi một câu: “Tại sao anh phải cưới tôi?”

Diệp Uyên suy nghĩ, rồi kéo tay cô lại, quay đầu nhìn cô: “Vì ít nhất, trong số những người phụ nữ anh đã gặp, em là cô gái khiến anh muốn lấy làm vợ.”

Nghe xong câu ấy, đáy lòng Lâm Yêu Yêu có một cảm giác không tên. Cụ thể đó là gì, cô không thể đoán ra...

Chớp mắt đã lại tới thứ sáu.

Sau khi xe taxi dừng lại trước cửa tiểu khu, Tố Diệp trả tiền rồi xuống xe. Hôm nay là ngày hạn chế lái xe của cô. Tối thứ sáu bắt xe rất khó khăn, cô đặc biệt ra ngoài ăn tối rồi mới né giờ tan tầm để bắt xe về nhà.

Lúc cô rút thẻ vào khu nhà, đúng lúc có cơn gió ùa tới. Trong gió thoảng mùi hương ngọc lan cùng hoa tử đinh hương, làm dịu đi cả

một ngày mỗi mệ.

Cô bước chậm hơn.

Lúc này cô mới nhận ra những loại cây mùa xuân trong khu nhà đã nở hoa cả rồi.

Tiểu khu này cao cấp ở chỗ nó mang một màu xanh mướt. Chỉ cần đi vào là không khác đi đặt chân tới vườn hoa. Một năm bốn mùa thì cũng có những loại hoa khác nhau để thưởng thức. Ví dụ như bây giờ, phóng tầm mắt ra xa sẽ có đài phun nước. Ngay trong bóng nước chính là màu tím của đinh hương, màu vàng nhạt của mai, màu trắng thuần khiết của ngọc lan. Còn rất nhiều loại hoa ngày xuân cô không thể gọi tên đang leo trèo quanh khu vực đó và trên hòn non bộ xa hơn đó một chút.

Thiết kế xanh hóa người xe phân cách có điểm tốt lớn nhất chính là, trên một con đường không còn phải chen chúc cùng xe cộ nữa. Người dân có thể thoải mái hít thở bầu không khí trong lành thay cho khói xe.

Cả tuần, Tố Diệp chỉ bị hạn chế lái xe một ngày, về cơ bản là cô lái xe đi làm, lúc về thì cho thẳng xe vào trong hầm để xe, rồi lại đi thang máy ngay tại đó để về nhà. Thế nên khi đắm mình trong tiểu khu, cô mới ngỡ ngàng nhận ra hoa đã nở.

Cô kinh ngạc, bỗng nhiên cảm thấy hình như đã lâu lắm rồi mình không tĩnh tâm lại để ngắm nhìn phong cảnh.

Men theo con đường đi qua một cây hoa, cô không biết tên nó là gì, chỉ cảm thấy hương hoa thanh thanh và dịu nhẹ, sắc hoa trắng trong. Khi gió thổi qua, từng cánh hoa rơi đầy xuống đất. Trong một buổi tối thế này, cảnh ấy đẹp đến mê người.

Bất giác, Tố Diệp nhớ lại lúc còn ở trấn Thiên Đăng.

Đó cũng là một cây tuyết cầu, rơi rụng theo gió.

Cánh hoa rơi xuống dáng hình cao lớn của Niên Bách Ngạn. Đôi môi hơi cong lên của anh tựa hồ cũng như thắm cả dáng hoa, khiến cô không thể rời mắt.

Niên Bách Ngạn...

Cái tên ấy, ba chữ ấy, mỗi lần nhớ về đều như từng lưỡi dao cứa qua trái tim, rồi máu rỉ xuống, vết thương lan dần từng chút một.

Trong khu nhà có những người đang tản bộ. Hoặc là đang đẩy xe cho con, hoặc là đang dắt cún con đi dạo.

Trong một đêm xuân thế này, dường như con người cũng trở nên thanh thản hơn.

Ít nhất thì khi lướt qua Tố Diệp, họ coi cô như người xa lạ.

Có lẽ họ đã quên từ lâu rồi. Một số người trong số ấy đã từng cầm những cây rau húng và trứng gà thối đuổi đánh hai người họ.

Đúng vậy, ngay tại thành phố này, áp lực đã làm người ta quên lãng nhanh hơn. Chẳng ai cứ mãi nhung nhớ điều gì đó trong quá khứ. Tất cả mọi người đều đang không ngừng bước tiếp. Mà trong hành trình ấy, những kỷ niệm vô dụng, không có giá trị thậm chí là đau thương đều sẽ bị bỏ lại hết.

Họ sẽ không còn nhớ cô là ai, cho dù chính họ đã từng gây cho cô những tổn thương không thể phai mờ.

Khi cô về tới nhà đã là hơn chín giờ tối.

Trăng ngoài cửa sổ rất đẹp, ánh trăng tuyệt mỹ cũng tràn ngập khắp nơi.

Thứ ánh sáng thanh lạnh như nước xuyên qua tấm rèm mỏng, rót vào mỗi góc ngách của căn phòng.

Tố Diệp mệt mỏi cuộn người trên sofa, lắng nghe tiếng đồng hồ tích tắc từng nhịp, càng tôn lên cái yên ắng của không gian.

Đúng thế, tất cả đều quá lặng yên.

Lặng yên tới nỗi cô gần như có thể nghe được cả tiếng thở của mình.

...

Thứ sáu, vốn dĩ nên là một ngày náo nhiệt. Ít nhất thì khi đi từ phòng làm việc ra, cô đều nhìn thấy những cô gái nhỏ đang đón chờ một cuộc hẹn hò hoặc một đêm chơi khuya. Cô đã qua rồi cái thời đi chơi qua đêm, nên chỉ cùng Lâm Yêu Yêu đi ăn một bữa tối.

Cô nói với Lâm Yêu Yêu rất nhiều chuyện, duy chỉ không nhắc tới Niên Bách Ngạn. Lâm Yêu Yêu cũng tâm sự rất nhiều điều với cô, nhưng trong đó không có hình bóng Đinh Tư Thừa. Sau đó, Tố Diệp nói với Lâm Yêu Yêu: Nếu cậu thật sự muốn lấy Diệp Uyên thì để mình giúp cậu chuẩn bị váy cưới nhé.

Lâm Yêu Yêu cười. Cô ấy cảm thấy đề nghị của Tố Diệp rất lạ lùng.

Nhưng Tố Diệp đã kể lại cho cô ấy nghe lần cô bé ở phòng hành

chính thử váy cưới. Chỉ có điều, khi cái tên Niên Bách Ngạn sắp buột ra khỏi miệng, cô đã ghì giữ kịp. Một lúc lâu sau, cô nói: Lúc đó mình cảm thấy, được chuẩn bị váy cưới cho bạn thân là một chuyện rất hạnh phúc.

Lâm Yêu Yêu nhìn cô bằng đôi mắt sáng rực.

Tổ Diệp kéo tay cô ấy lại, chân thành nói một câu: Bao nhiêu năm qua, cậu vẫn ở bên cạnh mình, thật tốt!

Có quá nhiều người, quá nhiều chuyện sẽ dòng thời gian trôi đi. Cũng may vẫn còn Lâm Yêu Yêu ở bên cạnh cô.

Lúc đó Lâm Yêu Yêu cũng không nói thêm gì nhiều. Cô ấy cũng xoay ngược tay lại, nắm lấy tay cô, khẽ nói: Thế thì mình sẽ yêu cầu loại váy cưới đắt nhất đấy!

Tổ Diệp cười, gật đầu rất mạnh.

...

Bây giờ, nằm trong một căn phòng tĩnh lặng, cô chỉ biết cô gắng nghĩ về những kỷ niệm vui vẻ mới không cảm thấy cô đơn.

Tối qua Niên Bách Ngạn không về nhà. Sau đó cô không còn nhớ mấy giờ thì mình ngủ thiếp đi.

Cả ngày hôm nay cô cũng không nhìn thấy anh. Hứa Đồng cũng không ở công ty. Thế là cô biết, có lẽ anh vẫn bận rộn ở ngoài, Hứa Đồng chắc chắn phải ở bên cạnh anh.

Cô nghe nói tới chuyện sản phẩm mùa mới ra mắt, Kỷ Thị bị nghi ngờ là có ý đối đầu với Tinh Thạch, đã chọn ra mắt sản phẩm của

mình cùng một ngày, thành công cướp được cơ hội độc chiếm của Tinh Thạch.

Rồi gần đây Tinh Thạch dường như cũng bắt đầu quan tâm tới việc làm từ thiện. Thế là Kỳ Thị cũng theo chân, bước vào lĩnh vực này.

Xem ra, Kỳ Đông Nham thật sự có ý chống đối lại Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp khẽ thở dài một hơi. Chuyện trên thương trường thị phi phải trái, tranh đoạt không ngừng, không thể nói rõ đúng sai, cũng chẳng biết đoán định từ đâu.

Cô chỉ mong mình được làm một con ốc sên, chỉ vậy thôi...

Chẳng biết đã ngủ tới lúc nào, Tổ Diệp loáng thoáng nghe thấy dưới nhà có tiếng lạch cạch, thế là bất ngờ choàng tỉnh giấc. Cô bật đèn lên xem giờ, đã một rưỡi sáng rồi.

Cô ngồi thừ ra trên giường một lúc, thanh âm dưới nhà mỗi lúc một to hơn.

Cô chột chột dạ, không phải là Niên Bách Ngạn quay về đấy chứ?

Nghĩ vậy, cô vội vàng xuống giường, đi chân đất ra khỏi phòng ngủ.

Ánh trăng leo cả lên cầu thang, xoay tròn rồi bò ngoằn ngoèo xuống tận dưới nhà.

Cô đóng tai nghe, giơ tay bật ngọn đèn ở bên dưới.

Ánh sáng vàng nhạt xua đi cái giá lạnh của trăng thanh. Không có ai.

Nhưng chẳng mấy chốc, có tiếng đập cửa.

Đến cả chuông cửa cũng lờ đi.

Tim Tố Diệp chột thất lại, hô hấp có phần căng thẳng. Cô bấm bụng đi xuống, tới trước cửa nhà. Cô nhìn qua mắt thần rồi mở cửa.

Ngoài cửa... là Niên Bách Ngạn!

Anh đứng dựa bên cạnh cửa. Cơ thể cao lớn có phần lão đảo. Áo khoác được vắt tùy tiện lên vai. Một tay anh chống lên tường. Thấy cô ra mở cửa, anh ngược mắt lên nhìn cô không rời, ánh mắt có chút mơ màng, nhưng chỉ càng sâu hút và khó hiểu.

Anh uống rượu rồi!

Suy nghĩ này vừa lướt qua đầu Tố Diệp, cô lập tức đề cao cảnh giác.

Niên Bách Ngạn đứng bên ngoài một lúc, sau đó đi vào. Anh đi vào phòng khách với những bước chân không vững vàng. Anh vút bừa áo khoác sang một bên, rồi ngồi dựa vào sofa.

Gió lạnh theo cửa ra vào ùa vào trong nhà.

Lúc này Tố Diệp mới nghĩ tới chuyện đóng cửa.

Suy nghĩ một lúc, cô lấy một đôi dép lê của nam từ trong tủ giày, đi tới trước sofa. Cô vút bộp một cái xuống trước mặt anh: “Thay giày, tối nay tôi vừa lau dọn xong!”

Niên Bách Ngạn uể oải đưa mắt nhìn khắp phòng. Nền nhà sạch bóng đến nỗi có thể soi gương. Anh cười khế: “Không gọi nhân viên vệ sinh?”

Tố Diệp lườm anh: “Khỏi cần!”

Niên Bách Ngạn nhìn Tố Diệp qua ánh sáng. Mái tóc cô cũng bị nhuộm màu vàng nhạt. Đến cả khoe mắt hàng mi trông cũng dịu dàng và ấm áp. Anh bất giác giơ tay ra, muốn nắm lấy tay cô.

Nhưng cô lùi ra sau một bước, chỉ vào đôi giày da của anh và nói: “Mau thay giày đi!”

Niên Bách Ngạn không tức giận mà bật cười: “Thay cho tôi!”

“Mặc kệ anh!” Tố Diệp ngang bướng.

Niên Bách Ngạn nhìn cô: “To gan rồi phải không?”

Tố Diệp nuốt nước bọt: “Thay giày cho anh là phận sự của người vợ. Tôi chẳng qua chỉ là tình nhân của anh thôi, không phụ trách việc ăn uống đại tiểu tiện của anh.”

“Ý của em là... chỉ phụ trách ngủ?”

Tố Diệp cắn chặt răng, không lên tiếng.

Niên Bách Ngạn bỗng cười bất lực, không ép cô nữa mà bắt đầu tự động thay giày.

Có lẽ thật sự hơi say rồi, động tác của anh cũng không linh hoạt lắm.

Ban đầu Tố Diệp còn ôm vai đứng bên cạnh đợi anh. Thấy anh run rẩy nửa ngày mà vẫn chưa thay xong, cô thầm lẩm bầm trong bụng đã không về thì thôi, vừa về là chuốc phiền phức cho cô. Cô ngồi xuống quát lên với vẻ khó chịu: “Anh ngồi yên đó!”

Ngu ngốc!

Thay cái giày cũng lề mà lề mề.

Niên Bách Ngạn thật sự không động đậy nữa. Anh nhàn nhã nhìn cô thay giày cho anh.

Nhìn mãi, nhìn mãi, ánh mắt anh mỗi lúc một sâu hơn.

Dáng vẻ hơi cúi đầu của cô đẹp như một bông hoa sen trắng. Cái cổ nhỏ ấy thon thả, mịn màng, giống như anh chỉ cần hơi dùng sức một chút là có thể bẻ gãy. Không phải anh không nhận ra cảm cô mỗi ngày một nhọn hơn. Ở trên đảo, lúc ôm cô ngủ, anh cảm nhận được rõ ràng cô đã gãy đi.

Suy nghĩ của anh bay đi rất xa.

Cuối cùng dừng lại vào một ngày nào đó.

...

Đó là khi Tố Diệp vừa mới được đưa lên đảo, lúc dọn dẹp đồ đạc của cô, anh đã tìm thấy trong một chiếc túi một tập tài liệu.

Ban đầu Niên Bách Ngạn cũng không mấy chú tâm, tưởng rằng đó là một bản báo cáo đánh giá tâm lý của khách hàng hay một nhân viên nào đó trong Tinh Thạch. Anh tùy ý lật xem. Ai ngờ, cái tên được viết trên đó lại là Tố Diệp.

Anh không hiểu chứng “rối loạn giải thể nhân cách” mà trên báo cáo viết là loại bệnh gì. Anh bèn lệnh cho Hứa Đồng lùi tất cả mọi công việc lại, rồi tới thẳng phòng tâm lý của Đinh Tư Thừa. Anh không có hẹn trước, nên thư ký chặn anh ngoài cửa.

Niên Bách Ngạn không hơi đâu nói nhiều lời thừa thãi, chỉ báo cho thư ký biết tên mình. Thư ký gọi điện thoại, sau đó cúp máy thì tươi cười nói với anh: Bác sỹ Đinh bảo anh đợi năm phút, anh ấy sẽ xong việc ngay thôi.

Năm phút, đối với người khác có thể chớp mắt là qua đi.

Nhưng đối với Niên Bách Ngạn, năm phút ấy dài đằng đẳng như năm năm. Khấp đầu anh chỉ toàn là mấy chữ “rối loạn giải thể nhân cách”, gương mặt chợt chau lại.

Đã bao lâu rồi anh không phải chờ đợi người khác?

Năm phút ấy chỉ càng khiến anh thêm bức bối.

Năm phút qua đi, có người đi từ trong phòng trị liệu ra, có lẽ là khách hàng của Đinh Tư Thừa. Chẳng mấy chốc, Đinh Tư Thừa cũng xuất hiện. Sau khi thấy anh, anh ta khẽ thở dài rồi nói: Anh Niên! Mời ngồi!

Niên Bách Ngạn đặt thẳng tập báo cáo lên mặt bàn Đinh Tư Thừa, không nói một câu thừa thãi: Báo cáo tâm lý của cô ấy là thế nào?

Có lẽ Đinh Tư Thừa không ngờ anh lại tìm tới hỏi chuyện này. Anh ta sững sờ giây lát rồi hỏi anh: Tại sao báo cáo lại rơi vào tay anh?

Đương nhiên Niên Bách Ngạn sẽ không lãng phí thời gian để giải thích lý do mình có được nó. Anh mở báo cáo ra, chỉ vào vị trí chẩn đoán cuối cùng rồi hỏi: Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?

Đinh Tư Thừa trầm mặc một lúc, sau đó giải thích cho Niên Bách Ngạn: Trường hợp của Tố Diệp rất đặc biệt. Ký ức của cô ấy dường như có nhiều thêm một số chuyện và một số người, rồi lại ít đi một số

chuyện và một số người. Anh ta đã từng làm trị liệu thôi miên cho cô một lần, nhưng tình hình không mấy khả quan. Thế nên, ngay cả anh ta bây giờ cũng chưa thể xác định bệnh tình của Tố Diệp.

Niên Bách Ngạn cảm thấy kỳ lạ: Nếu đã không chắc chắn, tại sao lại viết cô ấy bị rối loạn giải thể nhân cách?

Đình Tư Thừa giải thích đơn giản cho Niên Bách Ngạn thế nào là rối loạn giải thể nhân cách rồi nói, rất nhiều triệu chứng của Tố Diệp khá tương đồng với căn bệnh này, nhưng anh ta vẫn chưa thể chắc chắn. Thế nên chỉ có thể tạm thời quy về bệnh đa nhân cách. Anh ta phải tiến hành quan sát sâu hơn mới được.

“Anh nhắc tới ký ức của cô ấy, thế là ý gì?” Niên Bách Ngạn hỏi.

Đình Tư Thừa suy nghĩ rồi đáp: “Trong kiểm nghiệm lâm sàng, tình trạng này thực ra cũng không hiếm gặp. Nhưng tôi đang nghi ngờ một nguyên nhân khác. Tôi cảm thấy trường hợp của Tố Diệp giống như là đã bị người ta sửa chữa lại ký ức.”

Lúc đó Niên Bách Ngạn đã ngỡ ngàng, gương mặt chột cứng đờ.

“Đương nhiên, kết luận này không được phép viết vào báo cáo. Anh phải biết, một khi xảy ra vụ án có người bị sửa chữa ký ức, đó sẽ là tai họa ngập đầu cho ngành tâm lý học. Chuyện này mà đồn ra ngoài, thì sẽ không còn ai tin tưởng bác sỹ tâm lý nữa. Làm trong ngành chúng tôi, quan trọng nhất chính là phải khiến bệnh nhân tin tưởng tuyệt đối vào bác sỹ.” Đình Tư Thừa lo lắng vô cùng.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới thật sự hiểu sự do dự và quyết định đặt bút cuối cùng của Đình Tư Thừa trên bản báo cáo.

Sau đó anh lại đề nghị Đình Tư Thừa nhanh chóng trị liệu cho Tố

Diệp.

Thật ra anh cũng chẳng có mấy thiện cảm với Đinh Tư Thừa, nói chi tới tin tưởng. Đinh Tư Thừa có ý gì với Tố Diệp anh hiểu quá rõ trong lòng. Nhưng trước mắt mà nói, Đinh Tư Thừa là thầy hướng dẫn của Tố Diệp, lại là người hiểu Tố Diệp nhất. Thế nên, nếu có thể, anh chấp nhận để Đinh Tư Thừa tham gia trị liệu cho cô.

Ai ngờ, nét mặt Đinh Tư Thừa rất khó xử. Anh ta nói với anh rằng, chuyện này cần có sự phối hợp hoàn toàn của Tố Diệp mới được. Một điều tối quan trọng là, ký ức của Tố Diệp chính là một chiếc hộp Pandora, một khi mở nó ra không biết sẽ còn xảy ra những chuyện tồi tệ gì. Thế nên anh ta không dám manh động.

Niên Bách Ngạn không hiểu, không rõ chuyện không tồi tệ mà anh ta nói có nghĩa là gì.

“Có lẽ anh không hiểu lắm. Não bộ của con người có cơ chế tự động bảo vệ. Nó khống chế cho tần suất lãng quên của ký ức, thực chất chính là thể hiện sự tự bảo vệ của mình. Có lẽ Tố Diệp đã quên đi một số chuyện. Mà những chuyện này não bộ không cho phép cô ấy nhớ lại, nhưng tiềm thức thì lại nảy sinh một số hình ảnh có liên quan, làm ảnh hưởng tới cô ấy. Anh nghĩ mà xem, nếu đã là ký ức không cho phép người ta nhớ lại, vậy thì chứng tỏ những ký ức ấy là rất đau khổ, thế nên tôi sợ...”

Niên Bách Ngạn hiểu ý của Đinh Tư Thừa.

Đồng thời, anh cũng lo tình trạng này sẽ làm phiền tới Tố Diệp.

Nhưng Đinh Tư Thừa lắc đầu nói: “Trước mắt có lẽ vẫn còn nằm trong phạm vi kiểm soát của cô ấy. Chỉ ít thôi có thể bảo đảm, bây giờ cô ấy hoàn toàn bình thường. Chỉ là ký ức của cô ấy có chút vấn đề,

chứ tâm lý thì rất ổn. Anh phải biết, làm thầy hướng dẫn của cô ấy, tôi sẽ có trách nhiệm với tình trạng của cô ấy. Nhưng là người phát ngôn của ngành tâm lý học, tôi cũng có quyền giữ kín bí mật này. Thế nên anh cứ lờ những kết luận của tôi đi.” Anh ta chỉ vào dòng cuối cùng trong báo cáo.

Niên Bách Ngạn ít nhiều cũng cảm thấy yên tâm hơn.

...

Anh thừa nhận hành vi của mình rất bỉ ổi.

Đình Tư Thừa chỉ dùng những kết luận người ngoài có thể đọc được để bảo vệ cho địa vị của ngành. Còn anh lại lợi dụng bút tích của Đình Tư Thừa để ép cô về bên cạnh mình.

Anh biết rõ, với lai lịch chuyên nghiệp của Tố Diệp, cô ấy hiểu mình tuyệt đối không thể mắc bệnh đa nhân cách. Nhưng báo cáo đã ra, để không tự hủy hoại uy quyền của mình, chắc chắn cô sẽ đồng ý với yêu cầu của anh.

Có lẽ cô sẽ tới hỏi thẳng Đình Tư Thừa. Nhưng không sao cả. Anh cũng hiểu rất rõ, Đình Tư Thừa sẽ chỉ giải thích với Tố Diệp, chứ tuyệt đối không thể thanh minh với bên ngoài.

Đó chính là nhân tính.

Nhìn người con gái trước mặt mình, Niên Bách Ngạn có phần mơ hồ. Cái đầu nhỏ của cô rốt cuộc chứa đựng bí mật gì?

Ký ức bị sửa chữa ư?

Mấy chữ này nói với người ngoài, có thể có người còn khó tin,

nhưng với Niên Bách Ngạn thì...

Đôi mắt anh chợt co lại. Đợi cho Tố Diệp đứng dậy, anh lại khôi phục nét mặt bình thản.

Anh đứng lên, cơ thể có phần loạng choạng.

Tố Diệp không còn cách nào khác, đành bước tới dìu anh.

Ai ngờ khi say rượu anh khá nặng, người cô vốn đã nhỏ bé, bị cả cơ thể của anh đè xuống càng đứng không vững. Thế là cả hai người ngã xuống sofa.

Cô hoàn toàn bị Niên Bách Ngạn đè lên.

Xung quanh ngập tràn mùi rượu nhàn nhạt và mùi cơ thể anh.

“Này! Anh...”

Niên Bách Ngạn chợt giơ tay, vuốt lên đôi mày cô, nhẹ nhàng cọ qua sát lại, rồi nhìn cô khẽ “suyt” một tiếng.

Cô im lặng, trừng mắt nhìn anh đầy cảnh giác.

“Em phải ghét tôi đến mức nào?” Niên Bách Ngạn cúi thấp, phả hơi thở xuống trán cô. Giọng nói trầm trầm của anh như tiếng đàn dương cầm nặng nề rót vào tai.

Trái tim Tố Diệp chợt thất lại một cách vô dụng. Cô cắn môi: “Niên Bách Ngạn! Tôi phải đi ngủ rồi, rất buồn ngủ!”

Cô nên thẳng thắn đáp lại câu hỏi của anh, nhưng không hiểu sao cô chẳng thể thốt nên lời. Tuy rằng cứ nhớ lại những gì anh đã làm trên

đảo cô lại rất cảm phần.

Có lẽ tại đêm quá khuya rồi.

Hay có thể vì... anh đã say.

Cô thừa nhận mình là kẻ mạnh miệng yếu lòng.

Dường như Niên Bách Ngạn cũng không muốn đợi câu trả lời của cô. Bàn tay thô ráp của anh men theo hàng mi cô đi xuống. Gương mặt anh tuần áp sát, gần như dính vào mặt cô. Bờ môi mỏng hờ hững lướt qua sống mũi cô, sau đó dịu dàng chạm vào môi cô. Anh khẽ nói: “Nhưng... Dù em có ghét tôi thế nào đi nữa... Em... vẫn là của tôi...”

Dứt lời, nụ hôn của anh đổ ập xuống.

Không tàn bạo, không cuồng dã như trong tưởng tượng của cô. Sau khi say anh dịu dàng một cách bất ngờ. Anh va chạm vào từng phần trên đôi môi cô, dẫn dắt, mê hoặc để cô vì anh mà mở cửa khóa môi mình. Nụ hôn của anh từ chỗ nhạt nhòa ban đầu dần tiến sâu hơn, cuối cùng trở nên tham lam chiếm hữu...

Quyển 10 - Chương 445: Đứng trước tình yêu, anh chỉ là một kẻ hèn

Đàn ông khi say rượu, nguy hiểm mà triền miên.

Hơi thở của anh có chút lạnh lẽo, xen lẫn cái nóng bỏng của hơi cồn, mạnh mẽ đè xuống người Tố Diệp, khiến cô bỗng chốc quên cả phản kháng.

Khi cô hoàn hồn trở lại, anh đã tiến công thần tốc, chiếm lấy môi lưỡi cô.

Tố Diệp cảm thấy da đầu căng lên từng đợt, hai tay chặn lồng ngực anh lại. Nhưng cho dù như vậy, cô vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng dục vọng thức tỉnh trong tay.

Đang hưng hực khí thế đón đợi cô.

Cọ vào cái bụng nhỏ khiến cô hơi đau.

Khi lồng ngực hơi lạnh, Tố Diệp kinh hoàng thở dốc một nhịp. Cảnh tượng đêm 30 bất giác xuyên qua đầu óc. Hô hấp của cô trở nên gấp gáp, cơ thể theo đó cũng bắt đầu ngọ ngọay.

Rõ ràng Niên Bách Ngạn khỏe hơn cô.

Một tay anh đã có thể giữ chặt hai cánh tay cô, lực không hề mạnh, nhưng đủ để kiềm hãm đôi tay đang cố chặn anh lại, cố định nó lên

đỉnh đầu.

Mặt anh áp xuống, giọng nói khế vang lên bên tai: “Đừng ép tôi phải thô lỗ với em!”

Hơi thở nóng rẫy làm bỏng da thịt cô. Cơ thể mảnh dẻ khế co rúm lại.

Niên Bách Ngạn ngược mắt lên, nhìn cô. Ánh đèn vàng nhạt nhòa không thể soi sáng đôi mắt anh. Nó vẫn u tối tựa trời đêm, mênh mông như mái nhà của ngàn vạn vì sao, mịt mù và cô độc. Rõ ràng là một người đàn ông đang say, nhưng hình như lại không say bí tỉ.

Giọng nói và hơi thở trầm trầm của anh lướt qua mũi cô, khiến da thịt ngứa ngáy.

“Tôi... rất muốn dốc lòng yêu thương em.” Bờ môi anh gần như dính chặt vào môi cô.

Muốn mãi mãi được trân trọng em, dùng toàn bộ sức mạnh để ôm lấy em, che chở cho em...

Trái tim Tố Diệp nhói đau như bị ai châm vào.

Cô không biết là vì ánh mắt của anh hầy vì những lời anh nói.

Đúng vào lúc cô đang do dự, thì môi anh lại một lần nữa áp xuống, nhẹ nhàng thưởng thức cánh môi hơi hé mở của cô. Hết lần này tới lần khác, anh dùng môi mình vẽ lại khuôn hình hoàn hảo của môi cô. Còn cả đầu lưỡi hơi lạnh giá, như một sụn xương mềm đông lạnh, làm anh hồi hộp không thôi.

Anh đau xót, đau xót vì sự trầm mặc và im lìm của cô. Những tháng ngày trên hòn đảo ấy, anh cũng đâu khác gì sống giữa địa ngục chốn

thiên đường?

Nhưng đồng thời anh cũng lại phần nộ, phần nộ vì sự lừa gạt và không yêu của cô, phần nộ vì trong mắt cô, anh chỉ là một công cụ, một quân cờ để cô đạt được mục đích của mình. Anh càng phần nộ hơn vì sự lạnh nhạt và cảnh giác của cô.

Ánh mắt cô nhìn anh ngập tràn căng thẳng và khó chịu.

Đây chính là người con gái anh muốn dốc lòng yêu thương ư?

Anh không hiểu. Mình đã cho đi nhiều như vậy, tại sao tới cuối cùng vẫn không đổi lại được một chút cảm động của cô?

Cô lại sốt sắng muốn rời xa anh như vậy, chỉ muốn chưa từng quen biết anh.

Anh khao khát được nhìn thấy cô, nhưng lại không kiềm chế được bản thân mình mà làm tổn thương cô.

Thế nên, anh mới đưa cô lên đảo một tháng trời. Và cũng vì thế, quay về Bắc Kinh anh chỉ cho cô chọn một trong hai nơi ở.

Vì anh ích kỷ. Anh nghĩ, dù là trên đảo hay ở Sanlitun này cũng vậy, ít nhất cô vẫn ở trong phạm vi anh có thể tìm được, chưa từng rời đi.

Sau khi về Bắc Kinh, anh lại vô dụng tới mức sốt ruột muốn gặp cô ngay lập tức.

Nhưng nhớ tới ánh mắt cô, cõi lòng anh vô cớ lại dâng lên một sự bức bối và thiếu kiên nhẫn.

Anh hiểu cảm giác này. Cho dù có gặp cô, thứ anh mang tới cũng chỉ

là thương tổn.

Anh cố gắng nhẫn nhịn, lệnh cho Hứa Đồng sắp xếp công việc chặt kín. Anh ép bản thân mình bận rộn như một con quay không biết nghỉ, vùi đầu vào công việc bất kể ngày đêm. Hình như anh lại trở về những tháng ngày còn chưa quen biết cô.

Tối đêm, anh tình nguyện dùng rượu làm tê liệt bản thân, ép mình không được quay về Sanlitun tìm cô.

Nhưng mới qua được mấy ngày, hình bóng cô trong đầu anh mỗi ngày lại một thêm sâu đậm. Anh hợp hành liên miên, đọc trong tài liệu, đọc mãi đọc mãi lại nhìn ra hình cô.

Giống như cô đang đứng trước mặt anh, nở nụ cười tươi như hoa, làm nũng anh: Bách Ngạn! Người ta nhớ anh lắm...

Đúng thế! Cô thường hay nói với anh như vậy, hoặc rõ ràng biết anh đang hợp lại gửi tới một tin nhắn hay weixin. So với đọc chữ, anh càng thích nhận được weixin hơn. Vì những lúc công việc khô khan lặp đi lặp lại, anh có thể nghe giọng nói dù là cố tình, dù là nũng nịu, dù là yếu điệu, ngọt ngào, dịu dàng như thanh socola.

Chỉ cần nghe thấy thanh âm ấy, trái tim anh sẽ bay đi rất xa, không thể ở lại trong phòng làm việc được nữa.

Ở bên ngoài, cuối cùng anh vẫn không kìm chế nổi mà nhắn tin cho cô, nói với cô rằng, mười giờ tối anh sẽ trở về Bắc Kinh.

Nhưng khi anh thật sự trở về Sanlitun, cô lại không có nhà.

Anh nghĩ mình sẽ nổi giận, hoặc là sẽ lập tức gọi điện ra lệnh cho cô về nhà. Anh biết, chuyện này chỉ cần một cuộc điện thoại thôi, cô sẽ

ngoan ngoãn xuất hiện trước mặt anh.

Nhưng anh không làm vậy, thậm chí một chút phần nộ cũng chưa từng có. Ngược lại, anh thở phào nhẹ nhõm một cách bất ngờ.

Vì anh tin chắc rằng, nếu cô ở đây, để anh nhìn thấy sự phản kháng và khó chịu của cô, vậy thì không còn nghi ngờ gì, anh sẽ lại làm cô tổn thương, giống như lúc ở trên đảo vậy.

Anh đang yên lặng ngồi trong phòng cả một đêm, suy nghĩ về mối quan hệ của hai người.

Không phải anh chưa từng nghĩ tới chuyện buông tay.

Thời đại này, ai rời xa ai mà chẳng phải tiếp tục sống.

Nếu anh thật sự buông tay, có phải cô sẽ thật sự được hạnh phúc không?

Nhưng.

Chớp mắt anh lại nhớ tới sự lừa dối của cô. Cô đã khi nào nghĩ cho anh chưa? Tại sao anh phải hèn hạ đến mức sau khi bị cô đùa giỡn một hồi vẫn còn phải lo tới cảm nhận của cô?

Anh siết chặt người con gái trong lòng mình, sức mạnh của nụ hôn bất ngờ gia tăng, làm cô rên lên.

Trái tim anh cũng đau theo nó, nhưng sức lực vẫn mạnh như trùng phạt. Anh cởi bung cúc áo của cô, phủ lên cơ thể mịn màng.

Nếu chỉ có tổn thương mới có thể cảm nhận được đối phương đang còn tồn tại, vậy thì anh chấp nhận tổn thương.

Tình yêu ở trước mặt anh cao quý bao nhiêu, thì anh ở trước mặt tình yêu hèn kém bấy nhiêu.

Anh có thể ra sức làm việc, dốc hết sức mình để có được thứ anh muốn, ví dụ như quyền lực, tiền bạc và địa vị. Duy nhất chỉ khi đứng trước tình yêu, anh không thể không cúi thấp cái đầu kiêu ngạo của mình xuống.

Anh tưởng mình đã làm rất tốt rồi. Trong tình yêu anh cũng có thể làm kín kẽ, thấu đáo như trong sự nghiệp. Nhưng sự thực lại giáng cho anh một cú nặng nề. Người con gái anh yêu, trong lòng lại hung nhớ một người đàn ông khác. Cô đã điềm nhiên nói với anh rằng, người cô yêu là Tường Bân.

Đình Tư Thừa tuy rằng khốn kiếp, nhưng có một câu anh ta đã nói đúng. Trong lòng Tố Diệp, anh mãi mãi không thể so sánh với hình bóng đã mất kia.

Thế nên, một người luôn thuận buồm gió trên thương trường như anh lại sợ hãi, lại do dự.

Vì anh không phải thần thánh. Anh chẳng qua chỉ là một người bình thường, cũng biết sợ, cũng biết chùn bước.

Anh không thể đường hoàng cho cô một điều kiện duy nhất, dùng hết tất cả mọi cách để ép cô vào khuôn khổ của mình, buộc cô phải lấy mình.

Anh có khả năng để làm vậy nhưng anh không muốn.

Tuy rằng ngàn vạn lần không muốn, tuy rằng anh rất muốn lấy chiếc nhẫn đó ra đặt thẳng trước mặt cô, nhưng anh cho cả hai thời gian

một năm.

Cho cô.

Và cũng là cho anh.

Anh không muốn ép buộc cô, nhưng lại không muốn buông tay.

Anh rất muốn yêu cô nhưng lại không kiềm nén được lòng thù hận.

Vậy thì trong một năm tới đây, cô và anh sẽ thế nào?

Ai cũng nói thời gian là liều thuốc tốt nhất. Vậy thì lần này, anh chấp nhận thỏa hiệp cùng thời gian, chấp nhận từ bỏ những quyền lực mình có thể khống chế, chỉ muốn để mặc cho thời gian lặng lẽ thay đổi mọi thứ.

Tố Diệp cảm nhận rất rõ ràng hơi thở của người đàn ông mỗi lúc một nặng nề, khản đục. Bàn tay anh du ngoạn trên cơ thể cô.

Ngón tay anh hơi lạnh, nhưng lòng bàn tay lại nóng rẫy.

Cứ thế kích thích da thịt cô.

Khi mặt anh vùi vào ngực cô, cô bất giác ngọ ngoạy một chút. Râu anh chọc vào, làm cô ngứa ngáy.

Nhưng cử động của cô lại làm anh hiểu lầm.

Anh ngẩng đầu, đôi mắt hơi co lại, thấp giọng nói: “Quên mất bây giờ thân phận của em là gì sao?”

Cơ thể Tố Diệp chột cứng đờ, không phản kháng nữa.

Cô biết, lúc tỉnh táo anh điềm tĩnh, có chừng mực thì khi say nhất định sẽ năng mura thất thường.

Từng ngón tay cô từ từ mở ra...

Chẳng mấy chốc, anh buông bàn tay đang siết chặt cô ra, tự do di chuyển trên người cô.

Cánh tay Tố Diệp bất lực buông thõng.

Cô nghe thấy tiếng anh cởi thắt lưng, rồi anh dẫn dắt tay cô cởi khóa quần.

Dưới lòng bàn tay, qua một lớp vải mỏng cũng có thể cảm nhận được cái nóng như thiêu như đốt ấy.

Nó nằm ngang trong quần lót, với một kích thước to lớn.

Tim cô chột thất lại, cơ thể bắt đầu run lên, giống như từng dòng máu đang run cầm cập.

Quần áo của hai người bị trút bỏ...

Anh không bế cô về phòng, mà ngay tại phòng khách.

Tố Diệp nhìn lên ánh đèn vàng trên đỉnh đầu. Nó phản chiếu sắc màu của thủy tinh. Sắc màu đó lại chiếu xuống bóng anh và cô. Hai cái bóng đang hòa vào nhau trên tường. Màu trắng của tường, màu đen của bóng.

Cô như một người kỹ nữ, sau khi anh say thì để mặc cho anh phát tiết.

Khi cơ thể người đàn ông đè xuống, sức mạnh thô kệch hoàn toàn đánh tan những suy nghĩ của cô.

Tổ Diệp bất giác thở dốc, run rẩy cầu xin: “Nhẹ thôi... Đau!”

Cô tưởng anh sẽ chẳng màng tới lời cầu xin của mình, dẫu sao thì anh cũng đang say. Làm tổn thương cô sợ rằng là suy nghĩ trực tiếp nhất của anh.

Nhưng Niên Bách Ngạn bất ngờ tiến vào tới tốc độ và sức lực chậm hơn, nhẹ hơn.

Tổ Diệp cảm thấy, mỗi một điểm trên cơ thể đều được anh lấp đầy.

Anh cúi đầu, khế cắn môi cô. Môi cô thấm cả mùi rượu và mùi gỗ mộc của anh.

“Lớn quá...” Cô không chịu được, kêu khế.

Bàn tay anh chạm vào eo cô, nâng cao lên, xâm nhập vào cơ thể từng chút một.

Mỗi lần tới một độ sâu nhất định, Niên Bách Ngạn lại dừng lại.

Rồi lại từ từ rút ra.

Một sự tiến công dịu dàng và chắc chắn.

Chỉ có điều, mỗi lần đi vào sau lại sâu hơn lần trước một chút.

Sự đối xử như vậy, có thể gọi là hành hạ một cách dịu dàng.

Chưa đầy mấy cái, cơ thể Tố Diệp đã bị sức mạnh của anh đánh thức.

Hai cánh tay đang buông xuôi của cô vòng lấy cổ anh.

Từng ngón tay mảnh dẻ gần như đâm sâu vào bờ vai rộng của anh.

Cả quá trình, Niên Bách Ngạn đều nhìn cô, nhìn mỗi một sự thay đổi dù là nhỏ nhất trên gương mặt cô.

Còn bản thân anh cũng đang hưởng thụ cảm giác thít chặt.

Cho tới khi, anh chạm tới đỉnh điểm. Anh hơi dùng sức một chút, chìm đắm bản thân mình vào nơi sâu nhất của cô.

Tố Diệp ôm anh, cả người chột run lên.

Cảm giác hoàn chỉnh, được lấp đầy này, cô thừa nhận mình không thể cai nghiện được...

Cô gọi tên anh hết lần này tới lần khác trong lòng: Bách Ngạn... Bách Ngạn...

Mỗi một lần hét, tim cô lại đau một lần. Sau đó cô đi lạc trong từng động tác với tần suất nhanh dần của anh...

Quyển 10 - Chương 446: Khi đang hạnh phúc cũng là lúc lo được lo mất

Buổi tối cuối tuần, vẫn luôn hồi hộp như thế.

Diệp Lan không biết tại sao thứ năm này cô lại tim đập nhanh vô cớ. Rõ ràng là điện thoại không kêu, rõ ràng là cô còn đang bù đầu với hàng đống công việc, nhưng vẫn có một dự cảm, đó là khi tan làm cô sẽ được gặp Tố Khải vậy.

Từ sau buổi gặp mặt lần trước, cô và Tố Khải không liên lạc với nhau nữa.

Cảm giác im lặng này giống như đang có một bức tường trong không khí ngăn cách hai người.

Có mấy lần cô muốn gọi điện cho Tố Khải, nhưng cầm điện thoại lên lại không biết phải nói gì.

Diệp Lan không biết mình đang chờ đợi điều gì.

Có lẽ, cô đang đợi từ Tố Khải một lời giải thích.

Một lời giải thích có thể mở lối thoát cho quan hệ của hai người.

Nhưng tới tận lúc tan ca, cô vẫn không nhận được tin tức gì của Tố Khải, mà ngược lại nhận được một cuộc điện thoại khác. Cô nhận máy trong kinh ngạc: “Mẹ?”

Xe của Diệp Lan bị tắc đường gần một tiếng đồng hồ mới tới được hội quán mà Nguyễn Tuyết Cầm hẹn trước, cô không ngờ Diệp Hạc Thành cũng có mặt ở đó. Nguyễn Tuyết Cầm bảo nhân viên bê lên một cốc nước hoa quả, sau đó nói thẳng với Diệp Lan mục đích tới đây.

Diệp Lan nghe xong như nổ tung, cô nhìn bố mẹ không thể tin nổi: “Sao bố mẹ có thể nói lời không giữ lời như vậy chứ? Mẹ! Chính mẹ đã nói với Tổ Khải mà. Chỉ cần anh ấy rời khỏi đội chống ma túy là mẹ sẽ không phản đối chúng con yêu nhau nữa, nhưng hôm nay mẹ lại bắt con đi xem mặt? Hay cả hai bố mẹ cùng đồng thời ép con?”

Nguyễn Tuyết Cầm ấn vai cô xuống, ngăn không cho cô rời đi, nét mặt bình thản mà nghiêm túc: “Sông có khúc, người có lúc! Lúc đó bác cả con còn chưa qua đời, Tinh Thạch vẫn còn là của gia đình chúng ta, bây giờ thì sao? Trưởng bối duy nhất trên dưới trong nhà họ Diệp chỉ còn lại bố con. Nếu chúng ta vẫn còn làm ngơ không quan tâm, Tinh Thạch sớm muộn cũng sẽ không còn chỗ đứng cho nhà họ Diệp nữa.”

“Thế nên mẹ đã gán con đi?” Diệp Lan nhìn bố mẹ, cõi lòng tê tái.

Diệp Hạc Thành ngồi bên, thở dài nói: “Con gái à! Bố mẹ cũng là muốn tốt cho con thôi, tìm một gia đình môn đăng hộ đối có gì không đúng chứ? Thật ra bố mẹ cũng không mang con ra để đổi lấy thứ gì. Bố và mẹ con thật lòng cho rằng cậu Tổ Khải đó không thích hợp với con. Con là thiên kim tiểu thư, nó chỉ là một thằng cảnh sát quèn. Con xem xem, ngày thường quần áo con mặc, đồ con ăn, thậm chí là phương tiện đi lại, có cái nào không tốt? Cậu cảnh sát đó có thể cho con một cuộc sống giàu sang, sung sướng hay không? Bây giờ con còn nhỏ, luôn cảm thấy tình yêu là thứ vĩ đại nhất. Nhưng Lan Lan à, còn phải biết hôn nhân không phải trò đùa của con nít, khác hẳn với

việc con yêu đương. Lâu dần các con cũng phải đối mặt với vật chất chứ? Đến lúc đó con sẽ cảm thấy cuộc sống rất gian khổ. Con và nó là người sống ở hai thế giới khác nhau. Con ở trên trời, nó ở dưới đất. Hai đứa đến với nhau hoàn toàn không thích hợp.”

“Đúng đấy, Lan Lan! Bố mẹ đều là người từng trải. Những gì bố mẹ nói con phải khiêm tốn mà học hỏi. Trên đời này không có bố mẹ nào không nghĩ cho con cái cả. Mẹ thừa nhận, con có tình cảm với Tố Khải, Tố Khải cũng đối xử rất tốt với con, nhưng đây mới chỉ là bắt đầu thôi, rồi con cũng phải đối diện với hiện thực chứ? Con nói xem, từ sáng tới tối nó toàn tiếp xúc với mấy kẻ xấu xa, còn con thì sao? Nghề nghiệp của con lịch sự, trong tay lại có cổ phần của Tinh Thạch, chắc chắn kiếm được hơn nó rất nhiều. Tới lúc đó hai đứa lấy nhau bảo người ngoài nhìn các con thế nào? Lẽ nào con còn định chuyển qua sống cùng với bố mẹ? Con gái à! Con mà lấy Tố Khải là tự hạ giá mình. Đàn ông trên đời này chẳng ai muốn người phụ nữ của mình kiếm tiền nhiều hơn mình, thời gian ra ngoài nhiều hơn thời gian ở nhà cả. Nó là người có công việc ổn định. Loại đàn ông đó từ trong máu đã có tư tưởng bảo thủ gia trưởng. Điều nó hy vọng là con có thể trở thành người phụ nữ quán xuyến công việc gia đình, chứ không phải một cô chủ. Con bảo con kết hôn rồi cũng không thể tự mình bỏ tiền ra thuê bảo mẫu tới nhà giúp việc chứ? Bố con nói đúng lắm. Hai đứa là người của hai thế giới khác nhau. Yêu đương qua đường thì thôi, kết hôn thì chắc chắn không được.”

“Mẹ! Sao mẹ có thể như vậy chứ? Hai người ở bên nhau là phải chăm sóc cho nhau. Con là cô chủ nhà giàu thì đã sao? Chẳng phải vẫn có hai cái mắt, một cái mũi, một cái miệng sao? Cho dù thường ngày con ăn sung mặc sướng, đó đều là bố mẹ ép buộc cung cấp cho con mà thôi. Quần áo có đẹp đến mấy con cũng không thể một ngày thay bảy, tám bộ. Đồ ăn có ngon đến mấy con cũng chỉ có một cái miệng mà thôi. Vòng đi vòng lại, chẳng qua là bố mẹ hy vọng lấy cuộc hôn nhân thương mại của con để đề phòng anh rể mà thôi. Nếu

bố mẹ thật sự lo lắng như thế, vậy được thôi, còn xem mặt làm gì nữa? Chi bằng bố mẹ tặng con cho anh rể luôn đi. Con đi theo anh ấy, chẳng phải bố mẹ cũng không phải lo con đói ăn thiếu mặc sao?” Diệp Lan sốt ruột, cuộn chặt tay lại.

“Con nói linh tinh cái gì thế?” Sắc mặt Nguyễn Tuyết Cầm rất không vui, bà ta thấp giọng quát: “Tốt nhất là con bình tĩnh lại ngay. Cho dù có khó chịu thế nào, hôm nay con cũng phải đi gặp người ta cho mẹ.”

“Lan Lan à! Phía nhà trai hôm nay tới, gia đình có một công ty đại lý. Cả nước đều có chi nhánh của họ. Bố cậu ấy là một nhân vật có tiếng tăm trong giới kinh doanh. Cậu ấy lại là con một trong nhà, sớm muộn gì cũng sẽ kế nghiệp gia đình, tuổi tác cũng hợp với con, lớn hơn con bốn tuổi.” Diệp Hạc Thành kiên nhẫn giải thích cho Diệp Lan.

Diệp Lan nhăn mặt: “Tóm lại, con sẽ không chấp nhận người khác đâu.”

“Nếu con thật sự yêu Tố Khải thì nên buông tay nó.” Nguyễn Tuyết Cầm bất ngờ nói câu ấy.

Diệp Lan không hiểu.

“Tố Khải có thể vì con mà từ bỏ công việc nó yêu thích nhất. Con cảm thấy lâu dần nó có hối hận không? Con đi theo nó, nó chỉ có thể không ngừng thỏa hiệp và thay đổi, cuối cùng sẽ biến thành một người mà ngay bản thân nó cũng ghét bỏ. Đây là biểu hiện của việc con yêu nó? Nếu đổi lại là người con gái khác, nó sẽ không có nhiều áp lực như thế, nó có thể vẫn được làm công việc mà mình muốn, thậm chí thoải mái còn phát triển được tốt hơn nữa. Bây giờ thì sao? Nó chỉ có thể núp mình trong một nơi bé nhỏ làm một cảnh sát tép riu. Lý tưởng và hoài bão bị vứt vào thùng rác hết rồi. Lan Lan! Con

cảm thấy đây là tình yêu mà con cần sao?”

“Con...” Diệp Lan há hốc miệng.

“Tóm lại con hãy suy nghĩ cho kỹ đi. Nhưng trước đó, buổi xem mặt hôm nay con nhất định phải đi.” Nguyễn Tuyết Cầm vừa nắm vừa xoa.

Diệp Lan đang định nói gì, đã thấy có tiếng nói vọng vào, một giọng nói tràn trề nhiệt tình.

“Thật ngại quá, để gia đình đợi lâu rồi!”

Diệp Lan ngẩng đầu lên nhìn. Đầu tiên là nhìn thấy một cặp vợ chồng đứng tuổi. Người vợ khoan thai, người chồng điềm đạm. Theo sau họ còn có một người đàn ông khá trẻ.

Dáng người cao ráo, cơ thể khỏe mạnh.

Khi cô ngược mắt lên, anh ta cũng vừa hay nhìn qua đây.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Diệp Lan ngỡ ngàng, chỉ vào anh ta và thốt lên: “Cảnh Long?”

Còn Cảnh Long cũng không ngờ lại là cô, sửng người trong giây lát: “Diệp Lan? Sao lại là em?”

Khi Tố Diệp tỉnh lại, ngoài cửa sổ nắng đã lên cao.

Rèm cửa cũng không thể che hết những tia sáng rực rỡ ấy.

Bên cạnh cô trống trải, chỉ còn lại hơi ấm.

Và mùi đàn ông còn lưu lại trong không khí.

Tỉnh mơ sáng thứ bảy, cô tỉnh dậy khi khắp người đau nhức.

Đang định đứng dậy thì cửa phòng bật mở.

Niên Bách Ngạn vừa tắm rửa xong. Nửa trên cơ bắp vẫn còn đọng nước. Từng giọt nước men theo từng thớ thịt chảy xuống. Phía dưới anh quấn một chiếc khăn tắm lớn.

Tố Diệp anh đã đi từ lâu rồi, không ngờ anh vẫn còn ở nhà. Cô vô thức cứng đờ người, ngồi yên trong chăn không dám động đậy.

Anh thấy cô tỉnh, bèn đi tới, ngồi xuống bên cạnh giường. Anh cầm lấy một chiếc áo sơ mi được gấp ở một bên, tùy hứng hỏi một câu: “Hôm nay có kế hoạch gì không?”

Tố Diệp không hiểu ý trong câu hỏi của anh, suy nghĩ rồi nói: “Có lẽ sẽ tìm Yêu Yêu ăn cơm!”

Cuối tuần là thời gian để tiêu khiển, nhưng cho tới bây giờ, cô vẫn chưa nghĩ ra cách nào hay để trải qua mấy ngày cuối tuần, đành tùy tiện nói một câu lấy lệ.

Niên Bách Ngạn không né cô, mà thay một chiếc quần sạch sẽ ngay trước mặt cô. Anh ném chiếc áo sơ mi trong tay sang một bên, rồi hờ hững nói: “Lấy cho tôi một chiếc áo sơ mi sạch.”

Tố Diệp cũng ngửi thấy mùi rượu trên áo anh. Cô vốn định mặc kệ anh, nhưng lại thấy anh đứng yên đó, bổ sung một câu: “Hôm nay tôi ra ngoài không vội chút nào đâu.”

Vừa nghe nói vậy, cô đứng dậy ngay.

Nhưng vừa mới đó, một chất dịch sền sệt, nhạt màu đã chảy từ trong người cô ra, dính đầy giữa hai chân.

Mặt cô trắng bệch đi.

Cô chợt nhớ lại hành vi tối qua của anh.

...

Hơi thở nặng nề ấy dường như vẫn còn văng vẳng bên tai cô.

Từ phòng khách tới phòng ngủ, anh giữ mãi cho cô sự kích thích. Anh sau khi say rượu, thời gian còn dài hơn bình thường.

Cô bị anh nâng lên, rồi rơi xuống, rồi lại lên cao...

Cho tới khi, cô có thể cảm nhận được anh mỗi lúc một lớn hơn trong cơ thể cô, sức mạnh càng lúc càng nhanh.

Lớp sóng này sắp qua, lớp sóng khác đã ập tới.

Cô gần như lắc lư đến sụp đổ.

Đây không phải lần đầu tiên quan hệ với anh, đương nhiên cô hiểu anh sắp bùng nổ.

Thế là cô bất lực đẩy anh ra, cầu xin anh dừng để lại...

Nhưng anh vẫn giữ chặt người cô.

Cuối cùng, anh khẽ gầm lên một tiếng, rồi giải phóng tinh hoa của mình vào cơ thể cô.

Cô có thể cảm nhận được rõ ràng sự nóng bỏng ấy đang đốt cháy nơi sâu thẳm của cô, đốt mãi, đốt mãi, thiêu rụi cả trái tim...

Khoảnh khắc ấy, trái tim cô cũng như anh vậy, đập cuồng loạn không ngừng.

Niên Bách Ngạn được thoải mái giải tỏa dục vọng không lập tức rút lui ngay. Anh ôm cô rất lâu, giữ mãi một tư thế đó.

Gương mặt anh vùi vào cổ cô. Hơi thở vẫn không hề nguội đi, giống hệt như nhiệt độ khuôn mặt anh.

Lòng ngực anh cũng dần dần bình ổn trở lại.

Cánh tay cô vẫn còn vắt lên bả vai anh, cảm nhận cái căng chặt của cơ bắp và từng giọt mồ hôi gợi cảm sau khi được trút hết toàn bộ tinh hoa đã từ từ thả lỏng trở lại.

Sau đó, Niên Bách Ngạn chống tay lên, tạo ra cho một không gian nhỏ để hít thở. Một tay kia anh vuốt ve gương mặt cô, nhẹ nhàng mơn man. Rồi anh cúi xuống, hôn khẽ lên vầng trán đắm mồ hôi của cô.

Bờ môi di chuyển từng chút một, cuối cùng dừng lại ở một nụ hôn sâu.

Một Niên Bách Ngạn cuồng phong, ngang ngược cuối cùng lại trở về với vẻ dịu dàng, triền miên, chăm sóc rất cẩn thận cơ thể đang từ từ xua tan nhiệt tình của người con gái sau khi kết thúc.

Cô buồn ngủ rồi, cũng mệt rồi, cuối cùng ngủ thiếp đi kiểu gì cũng quên mất.

...

Hai tay Niên Bách Ngạn chống lên giường, giam cô trong vòng tay mình. Anh cười khế: “Còn không dậy đi?”

Tố Diệp nhận ra vẻ đùa cợt trong ánh mắt anh. Cô cắn răng, kéo luôn chiếc khăn tắm bị anh vút lại trên giường tới, đẩy anh ra rồi che người đi xuống giường.

Chân vừa mới chạm đất, cẳng chân cô đã run lên. Cả đôi chân mềm nhũn, nhưng cô vẫn phải đi vào phòng để quần áo dưới sự quan sát của anh.

Niên Bách Ngạn khế cười. Ánh mắt anh dừng lên trên tấm ga trải giường, với một khoảng ướm dẫm...

Một lát sau, Tố Diệp lấy ra một chiếc áo sơ mi sạch sẽ, trắng phau, đơn giản.

Đưa cho anh.

Anh không giơ tay lấy, mà thong dong nhìn cô nói: “Mặc cho tôi!”

Tố Diệp trừng mắt với anh: “Phải thu phí riêng đấy!”

Niên Bách Ngạn ngớ ngàng đôi chút rồi bật cười: “Muốn bao nhiêu tiền?”

“Một ngàn!” Cô trực tiếp báo giá.

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Được thôi!”

“Tiền trao cháo múc!” Cô giơ tay ra trước mặt anh.

“Ví tiền ở dưới nhà, lát nữa em cứ xuống mà lấy.” Niên Bách Ngạn không hề giận dữ.

Tố Diệp lườm nguýt, không nói gì nữa mà lập tức đi tới, khoác áo lên người cho anh.

Niên Bách Ngạn hưởng thụ khoảnh khắc người con gái bé nhỏ đang ở trước ngực mình.

Dưới đầu ngón tay cô, chiếc áo sơ mi trắng phau tựa cánh hoa sen, tôn lên làn da gần như trong suốt của cô. Ánh nắng len vào phòng, không thiên vị bất kỳ ai. Có tia sáng vụn bắn lên tóc cô, khiến mái tóc mượt mà như một dải lụa.

Niên Bách Ngạn bỗng nhiên cảm thấy rất thanh thản với một buổi sáng như thế này. Anh không tỉnh dậy rời khỏi nhà từ khi trời còn tờ mờ sáng, mà đợi tới khi ánh nắng hắt vào gương mặt cô, để anh được nhìn ngắm vẻ rực rỡ đã lâu không gặp của người con gái ấy.

Anh dùng hai chữ “rực rỡ” để hình dung không khoa trương chút nào.

Đa phần mọi người khi thức dậy đều uể oải, thế nên cho dù có đẹp cũng chỉ trong một khoảnh khắc lười biếng ngán ngủ từ trong giấc mơ chuyển tới hiện thực. Nhưng Tố Diệp thì khác. Cô mang một vẻ lười biếng xinh xắn, nhưng phần nhiều còn vì đôi mắt đỏ của cô. Một đôi mắt bé nhỏ mà kiên cường, quyết không chịu thua. Đôi mắt ấy vì có suy nghĩ lại càng trở nên xinh đẹp hơn.

Cô giơ tay, cài từng cúc áo cho anh, không khách khí lắm, nhưng đủ để khuấy đảo tình yêu tận sâu trái tim Niên Bách Ngạn.

Chỉ cần anh giơ tay là có thể ôm cô vào lòng.

Niên Bách Ngạn nghĩ như vậy mà đã làm như vậy.

Khi cô cúi đầu cài xong cho anh cúc áo cuối cùng, ngón tay vừa buông xuống, anh bèn giơ cánh tay mình ra, kéo cô vào lòng.

Mùi hương dễ chịu của người đàn ông cùng mùi nước cạo râu quyện chặt nhau, thấm đẫm lên hô hấp của cô, cũng làm rối loạn trái tim cô. Cô không ngẩng đầu nhìn anh, mà muốn đẩy anh ra, nhưng anh vẫn siết rất chặt.

“Đừng tới làm phiền Lâm Yêu Yêu nữa, cuối tuần rồi, cô ấy làm gì có thời gian dành cho em.” Niên Bách Ngạn nghiêng đầu nhìn cô, như cười như không.

Vừa nãy chẳng qua cũng chỉ là một cái có nói cho có của Tố Diệp. Anh nói xong cô cũng không tiếp lời, chỉ hờ hững đáp: “Tự tôi sẽ sắp xếp thời gian.”

“Trưa nay đợi tôi!” Niên Bách Ngạn khẽ nói.

Tố Diệp sững sờ, ngược mắt lên nhìn anh.

“Có một nhà hàng mới mở, thức ăn không tồi.” Bờ môi Niên Bách Ngạn thấp thoáng một nụ cười. Cuối cùng, dường như anh sợ cô bỏ trốn, bèn bổ sung thêm một câu: “Ăn cơm với ông chủ, cũng là nghĩa vụ của nhân tình đấy!”

Đôi mắt vốn đang bình yên của Tố Diệp chợt xôn xao. Cô ngẩng mặt lên, nhìn Niên Bách Ngạn chăm chăm. Dần dần, ánh sáng trong đó tụ lại thành một quầng sáng mờ hồ không rõ. Sau cùng cô cắn răng

đáp: “Được!”

Niên Bách Ngạn mỉm cười, vòng tay ra sau gáy cô, cúi đầu hôn lên trán cô...

Cuối tuần, hiếm có ngày trời đẹp.

Trong ánh nắng thấm hương hoa thoang thoảng, đến cả làn gió cũng trở nên nhẹ nhàng.

Nhiệt độ của mùa xuân luôn biến đổi rất nhanh.

Ban sáng hơi se se lạnh, tới trưa là có thể mặc áo cộc tay. Về buổi tối thì áo khoác lại không thể rời tay. Bốn mùa, mỗi mùa đều có một sự tùy hứng riêng, trong đó không thể thiếu mùa xuân.

Tiết xuân ở Bắc Kinh trước nay luôn ngắn ngủi, nhưng lại phân hóa được cái đẹp của mùa đông và mùa hạ trong quãng thời gian ngắn chẳng tày gang ấy, dùng một ngòi bút nhạt nhòa để tô dần từng lớp, từng lớp sắc màu ấm áp, để tới cuối cùng phác họa nên ngày hạ dài đặc nhất.

Lúc ấm lúc lạnh chính là điểm đặc biệt của mùa này, cho dù ngoài cửa nắng vàng có rực rỡ đến mức nào.

Ít nhất thì khi Cảnh Long gõ cửa nhà Diệp Lan, cô vừa mở cửa, không khí lạnh đã len vào nhà.

Cuộc thăm hỏi của Cảnh Long khiến Diệp Lan trở tay không kịp. Cô ngăn người một lúc mới ra phải mời anh ta vào nhà.

Diệp Lan có chút thiếu tự nhiên. Cô bảo anh ta đợi một lát. Cô vào phòng thay áo ngủ, mặc một bộ quần áo ở nhà bình thường rồi ra

ngoài.

Cảnh Long thì đang ngắm những bức ảnh trên bức tường phòng khách, từng bức từng bức một, có vẻ rất hứng thú.

Diệp Lan rót nước cho anh ta rồi mời anh ta ngồi.

Sau khi ngồi xuống, Cảnh Long hỏi thăm mấy câu rồi nói: “Anh tới tìm em như vậy có hơi đường đột, mong em đừng trách.”

Diệp Lan khẽ lắc đầu, hỏi một câu: “Tố Khải có chuyện gì sao ạ?”

Mấy ngày nay họ đều không có liên lạc. Cô không biết giữa cô và Tố Khải đã làm sao, giống như rõ ràng rất quan tâm tới đối phương nhưng lực bất tòng tâm. Mà có rất nhiều chuyện rất kỳ lạ, thời gian như một nhà tạo hóa tài ba, lạng lẽ biến đổi tất cả mọi thứ.

Giống như cô và Tố Khải.

Cũng giống như Cảnh Long trước mặt cô bây giờ.

Buổi xem mặt ngày thứ sáu quả thực đã làm Diệp Lan hết hồn hết vía. Cô hoàn toàn không thể ngờ rằng đối tượng xem mặt lại là Cảnh Long. Cô chỉ biết anh với thân phận một cảnh sát chống ma túy, không ngờ anh lại có một gia cảnh giàu có đến thế. Công ty đại lý mà bố mẹ nói cô biết. Nó kinh doanh tiểu ngạch, quản lý rất nhiều sản phẩm thương mại, có thực lực nhất nhì trong cả nước.

Sau đó, Cảnh Long đề nghị cho cô và anh ta được rời đi trước. Bố mẹ hai bên nhìn thấy cảnh ấy thì vui mừng như kết thông gia tới nơi vậy.

Ra khỏi cửa hội quán, Diệp Lan sốt sắng hỏi mọi chuyện là thế nào.

Cảnh Long giải thích với cô rằng. Ước mơ lớn nhất từ nhỏ tới lớn của anh ta là được làm cảnh sát, nhưng tiếc rằng anh ta lại là con một, tới một độ tuổi nhất định phải kế thừa sự nghiệp của gia đình là điều khó tránh khỏi. Anh ta và bố mình đã có hẹn ước, trước khi phải thừa kế gia nghiệp, anh ta phải thực hiện nguyện vọng của mình. Bố anh ta cũng là một người thấu tình đạt lý, cũng cho rằng đàn ông khi còn trẻ thì dầm mưa dãi nắng một chút, sau khi tiếp quản gia nghiệp mới càng thích ứng được với những biến đổi của thương trường, thế là đã đồng ý với yêu cầu của anh ta.

Bao nhiêu năm nay, anh ta vẫn tận tụy trong công việc chống ma túy của mình. Trong sở cảnh sát không ai biết gia cảnh nhà anh ta như thế nào. Anh ta cũng chưa từng tiết lộ với ai.

Cuối cùng anh ta bổ sung một câu, nửa năm nữa là anh ta sẽ rời khỏi cục cảnh sát.

Lúc nói những lời ấy, Diệp Lan nhìn thấy sự hệt hắng trong đôi mắt Cảnh Long.

Tối đó, cô và anh ta nói chuyện rất ít. Cảnh Long cũng đưa cô về nhà rất lịch sự.

Nhưng hôm nay, Diệp Lan không ngờ Cảnh Long lại tìm tới nhà, nhất định là bố mẹ nói cho anh ta biết địa chỉ của cô.

Cảnh Long nghe xong, cười khẽ rồi lắc đầu: “Thật ra anh tới tìm em, là muốn em cùng anh đi mua mấy bộ quần áo.”

Diệp Lan nghe xong bèn cảm thấy kỳ lạ.

Cảnh Long vội vàng giải thích rằng mình vừa tới Bắc Kinh chưa lâu,

hơn nữa từng này tuổi nhưng đây lại là lần đầu tiên lên thủ đô. Bình thường vì công việc quá bận rộn, anh ta cũng chẳng quan tâm được, nên anh ta muốn nhân dịp cuối tuần đi mua mấy bộ quần áo. Nhưng các trung tâm thương mại ở Bắc Kinh, anh ta lại không nắm rõ, mà cũng chẳng có bạn bè gì. Tố Khải thì chắc chắn là không có thời gian rồi, nên người có thể nghĩ tới chỉ còn mình Diệp Lan.

Lúc này Diệp Lan mới nhớ ra anh ta đã từng nói gia đình mình định cư ở Thượng Hải. Từ nhỏ anh ta đã lớn lên ở đó, sau đó ra nước ngoài du học. Sau khi về nước làm việc thì đã được điều tới Vân Nam, Quý Châu... làm việc dài hạn. Đây đúng thật là lần đầu tiên anh ta tới Bắc Kinh công tác.

Suy nghĩ đầu tiên của cô là gọi cho Tố Khải, hỏi xem anh có thời gian không, nhưng không hiểu sao cô bỗng do dự, suy nghĩ một lúc lại thôi.

Cảnh Long đợi mãi câu trả lời của cô. Cô suy nghĩ, rồi gật đầu...

Khi Lâm Yêu Yêu được Diệp Uyên thông báo về chuyến bay hai giờ chiều tới Hồng Kông thì sửng sốt rất lâu. Mãi một lúc sau, cô mới nói được một câu: Diệp Uyên! Chỉ ít anh cũng phải báo trước với tôi một tiếng mới phải chứ?

Diệp Uyên bèn đỗ xe sang một bên, tắt máy, rồi quay đầu giải thích với Lâm Yêu Yêu: “Anh định sau khi tới Hồng Kông lựa xong mấy thứ đồ sau khi kết hôn, nhân tiện sẽ đưa em đi chơi, thả lỏng tâm trạng một chút.”

Lâm Yêu Yêu nhìn thẳng về phía trước, nhẩn nhẩn không lên tiếng.

Diệp Uyên thấy cô như vậy, bèn kéo tay cô lại nói: “Không thì thế này đi, chúng ta tới châu Âu mua đồ cũng được.”

“Tôi không có kỳ nghỉ.” Lâm Yêu Yêu hờ hững đáp.

Diệp Uyên cười: “Đích thân anh sẽ phê chuẩn đơn xin nghỉ phép cho em.”

Lâm Yêu Yêu há hốc mồm, một lúc sau mới nhìn về phía anh: “Diệp Uyên! Không phải tôi chê bai gì địa điểm mua sắm của anh. Đối với tôi mà nói, mua ở đâu cũng vậy thôi, nhưng điều kiện tiên quyết là anh cũng phải nói trước với tôi một tiếng chứ?”

Diệp Uyên nghe xong lập tức giơ cao hai tay: “Được, được, được! Là anh sai! Anh xin lỗi em! Tại anh suy nghĩ không chu đáo. Chuyện này đúng là phải bàn bạc trước với em mới phải.”

Có lẽ Lâm Yêu Yêu không ngờ anh lại chủ động nhận sai. Cô đờ ra giây lát.

Diệp Uyên buông tay xuống, nhìn cô, nét mặt có chút cợt nhả: “VẬY em xem, chúng ta đi đâu mua đồ đây? Hay là em nói cho anh biết em muốn đi đâu nhất, để anh sắp xếp.”

“Tôi muốn tới nơi xa nhất.” Cô có chút hờn giận.

Diệp Uyên suy nghĩ: “Nơi xa nhất à? Khái niệm này chung chung quá. Thật ra anh có thể gợi ý một số nơi không tồi. Đương nhiên, tốt nhất là anh sẽ đích thân lái máy bay đưa em tới...” Nói tới đây, anh ngừng lại một chút, ánh mắt chợt tối đi phần nào.

Lâm Yêu Yêu nhạy cảm nắm bắt được vẻ hụt hẫng trong đôi mắt anh, trái tim cô khẽ run lên một nhịp.

“Chẳng qua tôi chỉ tiện mồm thì nói vậy thôi, tôi không muốn đi đâu

cả.” Cô né tránh vấn đề.

Cô từng oán hận Diệp Uyên, hận anh dùng thủ đoạn bỉ ổi. Nhưng đồng thời cô cũng ít nhiều hiểu Diệp Uyên. Hàng không mới là sự nghiệp anh quan tâm nhất. Đôi mắt và trái tim anh chỉ thuộc về bầu trời rộng lớn cao xanh kia. Tinh Thạch đối với anh mà nói là một sự trói buộc tàn nhẫn nhất.

Sau khi nghe xong lời cô nói, Diệp Uyên lắc đầu: “Đồ đạc thì vẫn phải chuẩn bị.”

“Bắc Kinh rộng lớn như vậy, thứ gì mà không có.” Cô buông một câu.

Diệp Uyên thấy thái độ của cô kiên quyết đành phải thỏa hiệp.

Rất lâu sau, anh nhìn cô và hỏi: “Yêu Yêu! Có một câu anh vẫn rất muốn hỏi em.”

Lâm Yêu Yêu quay sang nhìn anh.

Anh khôi phục lại thái độ chân thành, nắm chặt tay cô: “Trong lòng em, có thích anh một chút xíu nào không?”

Trái tim Lâm Yêu Yêu nhói đau. Cô rút tay lại, không cần suy nghĩ: “Không!”

“Ồ...” Bất ngờ, Diệp Uyên không giận dữ, ngược lại anh kéo tay cô lại, đặt lên mu bàn tay một nụ hôn: “Không sao, ngày tháng còn dài.”

Lâm Yêu Yêu nhìn nét mặt cười cợt của anh, nhất thời chẳng nói nên lời.

Nếu anh không từng đối xử với cô như thế, có lẽ... cô sẽ cảm động.

Nhưng từ sau lần đó, Diệp Uyên không còn cưỡng ép cô nữa. Giới hạn của anh chỉ dừng lại ở nắm tay, không còn làm những hành vi quá mức cho phép với cô. Thế nên, cô lại càng chẳng biết phải đối mặt với anh thế nào.

Từ trung tâm mua sắm trên con đường tài chính Phúc Hưng Môn cho tới trung tâm thương mại Kim Bảo Hối gần Vương Phủ Tỉnh, Tố Diệp đi từ Tây sang Đông, cả một buổi sáng. Cô hoàn toàn phát huy đặc trưng của người phụ nữ chỉ đi ngắm không tiêu tiền.

Nhưng quả thực cô đã ngắm được không ít thứ.

Mùa xuân mới về, tất cả các thương hiệu đều tung ra các sản phẩm mới bắt mắt, đang không ngừng kích thích khao khát mua sắm của phụ nữ.

Điều thuận lợi nhất của khu vực đồ cao cấp chính là không có nhiều người chen chúc xô đẩy cùng cô, thích hợp cho những trái tim cô đơn, lạc lõng trong một ngày cuối tuần nhộn nhịp.

Trong một cửa hàng, Tố Diệp thử tới bảy, tám bộ quần áo. Nhân viên cũng không hổ danh có tiêu chuẩn, tố chất đã được quốc tế hóa. Bất luận Tố Diệp có kén chọn, gây khó dễ thế nào, họ vẫn luôn tươi cười lịch thiệp, giới thiệu cho cô từng bộ một.

Tới cuối cùng, Tố Diệp vẫn chẳng mua bộ nào. Khi thay quần áo trong phòng thử đồ, cuối cùng cô cũng nghe thấy tiếng cô nhân viên bực tức sau khi trút bỏ dáng vẻ cao cấp bề ngoài. Cô ta nói với các nhân viên rất nhỏ rằng: Nhìn thấy chưa, xinh đẹp để làm gì? Tới ngày cuối tuần cũng chỉ đi mua sắm một mình, chắc là mua quần áo cũng phải bỏ tiền túi của mình ra nên xót.

Sau đó cô lại nghe thấy các nhân viên khác thì thụt: Muốn chết hả! Bàn tán sau lưng khách hàng mà bị tố cáo thì cậu chết chắc.

Mấy câu nói đó cứ lọt vào Tố Diệp một cách nhát gừng, đứt đoạn. Nếu là bình thường cô đã nổi xung lên từ lâu, nhưng hôm nay không hiểu sao, cô lại bình tĩnh lạ thường.

Sau khi lần lượt trả quần áo cho nhân viên, cô bổ sung một câu: Tôi đi một vòng, nếu không có bộ nào hợp sẽ quay lại.

Nhân viên mỉm cười tiễn cô đi.

Dường như Tố Diệp đọc ra được một câu nói phía sau nụ cười mỉm ấy: Quay lại ư? Chẳng qua chỉ là nói cho lấy lệ mà thôi.

Cô không quan tâm tới vẻ giả dối của cô ta, mà cũng mỉm cười đáp lại rồi rời đi.

Đang chuẩn bị vào một quán cafe nghỉ chân một lúc, bỗng cô người gọi giật lại sau lưng cô. Cô quay đầu, thì ra là Diệp Lan.

Tố Diệp thấy sau lưng con bé còn có một người đàn ông thì cảm thấy rất kỳ lạ.

Diệp Lan nhìn thấy cô rất vui mừng, hỏi thăm mấy câu.

Tố Diệp nhìn anh, hỏi với vẻ chần chừ: “Vị này là...”

Diệp Lan còn chưa lên tiếng, Cảnh Long đã chủ động bước tới tự giới thiệu: “Chào chị, bác sỹ Tố! Tôi là Cảnh Long, bạn của Diệp Lan. Tôi từng nghe Diệp Lan nhắc tới chị.”

Tố Diệp bắt tay với anh ta: “Chào anh!”

“À, thật ra anh ấy là đồng nghiệp của Tố Khải.” Diệp Lan giải thích.

Tố Diệp nhìn Cảnh Long, rồi lại nhìn Diệp Lan: “Hai người... đi mua sắm?”

Cảnh Long chỉ cười không đáp.

Diệp Lan vội vàng bổ sung thêm một câu: “Không phải... Là anh ấy muốn mua mấy bộ quần áo, lại không nắm rõ đường phố Bắc Kinh, thế nên em...” Nhưng bất luận giải thích thế nào, đều khiến cho người ta cảm giác kỳ lạ.

Tố Diệp gật đầu như còn đang suy nghĩ gì đó.

“Trưa nay cùng đi ăn cơm đi!” Diệp Lan đề nghị.

Tố Diệp nhìn đồng hồ. Mười một rưỡi rồi mà Niên Bách Ngạn vẫn chưa gọi điện tới. Cô suy nghĩ rồi nói: “Thôi, hai người đi ăn đi, tôi có hẹn rồi!”

Diệp Lan cười hì hì: “Chị hẹn anh rể hả?”

“Em theo ai mà gọi là anh rể thế hả?” Tố Diệp trừng mắt nhìn con bé.

“Theo ai thì anh ấy cũng là anh rể. Nếu chị nghe không quen thì em gọi anh ấy là tổng giám đốc Niên là được chứ gì.” Diệp Lan mím môi.

“Đừng có vớ vẩn!” Dẫu sao cũng có người ngoài ở đây, Tố Diệp ít nhiều cảm thấy không tự nhiên.

Diệp Lan nhìn cô: “Không giống phong cách của chị lắm thì phải, cả sáng mà hai tay vẫn trống trơn?”

“Chẳng có gì để mua!”

“Hay là... tiền của chị bị tổng giám đốc Niên trừ sạch rồi.” Diệp Lan đẩy cô một cái rồi nói: “Chị đừng trông chờ vào em đấy. Đồ ở đây dựa vào chút tiền lương đó của em, đến một bộ quần áo cũng không mua nổi.”

Việc tổng giám đốc Niên xưa nay luôn nghiêm khắc với nhân viên, trừng phạt cố vấn tâm lý Tố Diệp chép phạt điều lệ nhân viên đã được truyền đi. Tin tức này sở dĩ lan ra đều vì sự thiếu hợp tác của Tố Diệp.

Nghe nói vì cô không nộp chép phạt bản kiểm điểm đúng giờ tới bàn làm việc của tổng giám đốc, mà phòng tài vụ đã lập tức chuyển thông báo phạt tiền tới cho Tố Diệp. Vì vậy, chuyện này đã trở thành tiêu điểm khiến trên dưới trong công ty say sưa kể lại.

Nhưng điều tốt là, Tố Diệp một lần nữa thành công trở thành con gà khổ sở, còn Niên Bách Ngạn là người giết gà, để làm khiếp sợ những kẻ tinh ranh không yên phận khác.

Đây là nguyên nhân căn bản Tố Diệp đi dạo cả sáng mà không thu hoạch được gì.

Không sai! Cô đã bị Niên Bách Ngạn trừ sạch tiền!

Gian thương đúng là gian thương. Cô chỉ mở ví tiền của anh ra thôi, còn anh thì rút sạch tiền của cô.

Thế nên, sau khi nghe Diệp Lan nói, nét mặt cô có phần ngượng ngập. Cô hắng giọng: “Yên tâm đi! Xem em bị dọa kìa!”

Diệp Lan cười: “Em phải tiêm thuốc dự phòng cho chị trước, đề phòng vạn nhất.”

Tố Diệp không biết phải làm sao. Cô liếc mắt phát hiện Cảnh Long đang mỉm cười nhìn Diệp Lan, trong lòng chợt dâng lên một dự cảm không lành. Chẳng mấy chốc, cô tươi cười nhìn sang Cảnh Long: “Anh Cảnh! Tôi muốn nói chuyện riêng với Diệp Lan mấy câu, anh không ngại chứ?”

Cảnh Long mỉm cười xin lỗi, rồi quay người đi ra một chỗ khác.

Đợi anh ta biến mất ở một góc, Tố Diệp mới kéo Diệp Lan lại, nhíu mày nói: “Thế này là thế nào?”

Diệp Lan chẳng hiểu mô tê gì: “Sao lại thế này là thế nào ạ?”

Tố Diệp chỉ về hướng Cảnh Long vừa khuất dạng: “Ngày Chủ nhật, em không hẹn hò với Tố Khải, mà lại cùng người đàn ông khác đi mua quần áo?”

“Chị! Chị hiểu lầm rồi. Anh ấy không có bạn bè ở Bắc Kinh, thế nên...”

“Mấy lời ngớ ngẩn đó mà em cũng tin?” Tố Diệp lắc đầu bất lực: “Cậu ta có ý với em. Nếu em còn yêu Tố Khải thì dứt khoát với người đó ngay!”

Diệp Lan cười: “Chị nói gì vậy? Sao anh ấy lại có ý với em được?”

“Ánh mắt cậu ta nhìn em người tinh mắt nhìn một cái là nhận ra ngay.” Tố Diệp giơ tay chọc vào đầu con bé: “Em đừng có ngốc nghếch, chuyện gì cũng không biết nữa!”

Diệp Lan hơi ngán người, một lúc sau mới cười ngượng ngáp: “Em nghĩ là... không thể nào!”

“Tạm thời không nói về Cảnh Long, em và Tố Khải sao rồi? Theo như chị biết, hôm nay nó ở nhà, không tới sở.” Tố Diệp lại hỏi.

Diệp Lan cắn môi, cúi gằm.

“Hai đứa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Chị...” Một lúc sau Diệp Lan mới nhìn lên Tố Diệp, gương mặt có chút ảm ức: “Thật ra em cũng không biết em và anh ấy làm sao nữa. Từ ngày anh ấy từ Vân Nam trở về, em liền cảm thấy mọi việc đều bất ổn. Bọn em nói chuyện càng ngày càng ít đi, những lúc ở bên nhau cũng không biết nên nói gì.”

Tố Diệp nhìn Diệp Lan, trái tim chợt lạnh đi quá nửa.

“Đang yên đang lành sao lại như vậy?”

Diệp Lan cắn môi, sau đó nắm chặt lấy tay Tố Diệp: “Chị, không hiểu tại sao, cảm giác Tố Khải mang lại cho em không còn như khi trước nữa. Lần này em đi Vân Nam, trông thấy anh ấy hóa trang thành một kẻ lưu manh, còn ôm theo một cô gái trong lòng. Hơn nữa... anh ấy... anh ấy còn xăm, hoàn toàn khác với dáng vẻ trước đây của anh ấy. Em...”

Tố Diệp chợt hiểu ra.

Tố Khải từ ngày quen biết với Diệp Lan đã mang lại cho con bé cảm giác chính trực như vàng mặt trời. Dáng hình nó trong bộ cảnh phục tuần tú và ngay thẳng. Tố Diệp là chị nó, đương nhiên hiểu hình ảnh đó của Tố Khải đã mê hoặc không biết bao nhiêu cô gái mới yêu lần

đầu. Đương nhiên, bao gồm cả Diệp Lan.

Diệp Lan khác với cô. Từ nhỏ, con bé đã sống trong một hoàn cảnh được yêu chiều. Bố mẹ nó bảo vệ nó rất tốt. Cô chưa từng gặp những chuyện hiểm ác trên đời. Trong thế giới của nó chỉ có lương thiện và đẹp đẽ. Thế nên nó hoàn toàn không tưởng tượng được một cảnh sát anh tuấn, khí khái như thế khi làm gián điệp sẽ có bộ dạng ra sao.

Nhưng Tố Diệp biết, cũng có thể tưởng tượng ra hình ảnh của Tố Khải khi chấp hành nhiệm vụ khác hoàn toàn với nó thường ngày. Mà cảnh này vừa hay lại bị một Diệp Lan ngây thơ bắt gặp, thế nên nhất thời, hình tượng của Tố Khải trong lòng con bé đã sụp đổ.

Nói cách khác, trước đây Diệp Lan luôn ngưỡng mộ Tố Khải, thậm chí là sùng bái, chưa bao giờ dám nhìn thẳng. Nhưng bây giờ, khi nó biết Tố Khải cũng có một hình ảnh khác, khó chấp nhận cũng là điều dễ hiểu.

Tố Diệp thở dài: “Diệp Lan! Em biết rõ đó là công việc của Tố Khải.”

Diệp Lan gật đầu lia lịa: “Em biết đó là công việc của anh ấy, nhưng chị à! Bây giờ mỗi lần ở bên cạnh anh ấy, em lại nhớ tới người phụ nữ đó, nhớ tới dáng vẻ anh ấy khi ôm cô ta, còn cả hình ảnh anh ấy lúc đó. Em thậm chí còn sợ hình xăm trên người anh ấy...”

Tố Diệp không biết nói sao.

Trưởng thành trong một môi trường và quá trình khác nhau sẽ tạo ra khả năng chấp nhận sau này. Giống như bạn bắt một người chưa bao giờ biết thế nào là lạnh phải tới Bắc Cực vậy.

“Em còn yêu Tố Khải không?” Tố Diệp thẳng thắn hỏi câu này.

Ánh mắt Diệp Lan chột khựng lại, một lúc sau con bé gật đầu: “Yêu ạ!”

Tổ Diệp nắm chặt tay Diệp Lan, chân thành nói: “Diệp Lan à! Em phải xác định rõ. Em yêu con người Tổ Khải, hay chỉ yêu bộ cảnh phục trên người nó?”

Diệp Lan sững sờ.

Tổ Diệp trầm mặc mấy giây rồi nói: “Em và Tổ Khải có cần nói chuyện rõ ràng với nhau không? Hai đứa không gặp vấn đề về nguyên tắc, thế nên mọi chuyện đều dễ giải quyết. Không phải vì Tổ Khải là em trai chị nên chị mới nói đỡ cho nó. Thực tế là nó rất yêu em, vì em nó mới rời khỏi đội chống ma túy.”

“Em không muốn anh ấy vì em mà phải hối hận.” Nghe xong câu ấy Diệp Lan càng cảm thấy nặng nề.

“Em cảm thấy, sự lựa chọn bây giờ của nó là một gánh nặng đối với em phải không?” Tổ Diệp nhìn thấu suy nghĩ của Diệp Lan.

Hơi thở của Diệp Lan gấp gáp, hồi lâu không nói gì.

“Diệp Lan! Chị hy vọng em có thể hiểu. Tổ Khải là một người trưởng thành. Nó có sự lựa chọn và quyết định của mình. Con người ta luôn phải có trách nhiệm với quyết định của bản thân mình. Chị nghĩ nếu nó đã làm vậy thì sẽ không hối hận. Đương nhiên, em cũng có suy nghĩ của riêng em. Chị chỉ mong, nếu em cảm thấy tình cảm của hai đứa trở thành gánh nặng thì em phải nói chuyện rõ ràng với Tổ Khải.” Tổ Diệp nhẹ nhàng nói.

Diệp Lan cúi gằm, rất lâu sau mới gật đầu: “Em sẽ nói chuyện rõ ràng

với anh ấy.”

“Được rồi!” Tổ Diệp khẽ thở dài.

Sau khi tiễn Diệp Lan đi, Tổ Diệp chìm vào suy tư.

Thật ra con người ai cũng vậy, khi tới gần với hạnh phúc, họ sẽ rất sung sướng, nhưng khi đang hạnh phúc, họ sẽ lo được lo mất. Đây là số mệnh không ai trong chúng ta có thể trốn thoát. Vì chúng ta quá muốn nắm chắc, không muốn mất đi nên lại càng khiến con tim mình bị bó buộc.

Rốt cuộc phải là tình yêu như thế nào mới có thể thành công đây?

Ngay lúc này đây Tổ Diệp bỗng nhiên lại thấy mờ mịt.

Cô những tưởng mình và Niên Bách Ngạn sẽ bên nhau trọn đời, nhưng rốt cuộc là vì sao, cô và anh lại đến nông nổi như ngày hôm nay? Đúng như Diệp Lan cảm thấy, tất cả hình như đều lực bất tòng tâm.

Cô và Niên Bách Ngạn cũng như vậy sao?

Là yêu đến không thể làm gì được nữa? Hay là ngay từ ban đầu tình yêu chỉ là một lớp vỏ nguy trang?

Có không ít lần cô chần chừ, đắn đo. Cô muốn tin tưởng Niên Bách Ngạn, muốn giả vờ ngốc nghếch tin vào con người khó đoán ấy. Nhưng mỗi lần ở trong lòng anh, cô lại luôn nghi ngờ, lại suy nghĩ, bước tiếp theo anh sẽ làm gì cô?

Cứ như vậy mà trở thành tình trạng như bây giờ.

Cái bụng sôi òng ọc kéo Tố Diệp ra khỏi suy tư. Cô xoa bụng, rồi lại nhìn đồng hồ. Đã mười hai rưỡi rồi. Cô rút điện thoại ra. Bên trên vẫn chưa hiển thị cuộc gọi tới, thậm chí một tin nhắn cũng không có.

Anh cũng quá đáng lắm rồi đấy. Rõ ràng là anh yêu cầu trưa nay ăn cơm, thế mà sắp chiều rồi vẫn im hơi lặng tiếng.

Quay đầu, cô lại nhìn thấy cửa hàng bán nãy mình thử quần áo. Đúng lúc người nhân viên nhìn về phía cô. Không hiểu sao, Tố Diệp bỗng nảy sinh một suy nghĩ bỗng bột. Cô đi về phía cửa hàng đó.

Sau khi đi vào. Cô ung dung chọn ra mấy bộ vừa rồi mình ưng ý, rồi gửi thẳng cho Niên Bách Ngạn một tin nhắn weixin: Tôi đang ở Kim Bảo Hối, đã ưng mấy bộ quần áo, tới thanh toán tiền cho tôi!

Quyển 10 - Chương 447: Một tiếng đồng hồ là ba vạn bốn ngàn rưỡi

Thời gian chạy ngược trở về hai tiếng đồng hồ trước.

Trong phòng hội nghị của Tinh Thạch.

Ngày này, các cán bộ cao cấp của công ty gần như đều đang phải tăng ca. Sản phẩm mùa mới ra mắt, từ việc tuyên truyền, quảng bá cho tới bao bì, đóng gói rồi tung ra thị trường, hàng loạt công việc đè nặng lên tiến độ làm việc của nhân viên trong Tinh Thạch.

Ngoài việc sản phẩm mới được tung ra thị trường thì bộ phận khai thác mỏ của Tinh Thạch cũng đang gấp rút gia công sản xuất.

Còn sự bận rộn của Niên Bách Ngạn thì chưa bao giờ có dấu hiệu ngừng nghỉ từ ngày anh bước chân vào công ty tới giờ.

Sau khi đến phòng làm việc, bỏ cặp tài liệu xuống, anh chỉ kịp uống một ngụm nước rồi đi ngay tới phòng họp. Cả buổi sáng liên tục có tám cuộc họp quốc tế, một cuộc họp của hội đồng quản trị. Họp hành xong, giám đốc phòng tài vụ, giám đốc bộ phận kinh doanh tiêu thụ, giám đốc bộ phận ý tưởng, giám đốc bộ phận thiết kế đã đợi từ lâu lắm rồi, lần lượt vào văn phòng báo cáo cho anh kế hoạch công việc trong giai đoạn mới.

Sắp tới mười hai giờ rưỡi mà văn phòng Niên Bách Ngạn vẫn chưa sạch bóng người.

Giám đốc bộ phận quan hệ thị trường cũng là một người phụ nữ giỏi giang, già dặn kinh nghiệm, hành vi tác phong có phần nóng bỏng. Cô ta nện chiếc giày cao gót bẩy, tám phân vội vã đi về phía phòng tổng giám đốc.

Hứa Đồng đang dặn dò cô trợ lý nhỏ những công việc liên quan, cô ta bèn bước tới: “Trợ lý Hứa! Giúp tôi sắp xếp một chút, tôi cần gặp tổng giám đốc!”

Hứa Đồng không ngẩng đầu lên, mà đưa mắt nhìn đồng hồ: “Khoảng hai mươi phút nữa!”

“Không được! Tôi phải gặp anh ấy ngay lập tức, ngay bây giờ! Có chuyện quan trọng!”

“Giám đốc Tề! Giám đốc bộ phận tiêu thụ Vương Dương đang bàn bạc một số chuyện với giám đốc. Thành thật xin lỗi, chị đành phải đợi một lát rồi.” Hứa Đồng từ tốn đáp.

Giám đốc Tề hơi sốt ruột, xem ra là gấp thật, chẳng nói chẳng rằng đi ngay tới phòng tổng giám đốc, giơ tay gõ cửa mấy tiếng.

Nét mặt Hứa Đồng có phần khó xử.

Đợi tới khi cô đi đến thì giám đốc Tề đã vào phòng.

Việc báo cáo ở phía trong bị ngắt quãng.

“Tổng giám đốc! Thành thật xin lỗi, bên tôi có việc gấp.” Giám đốc Tề nói thẳng.

Giám đốc bộ phận tiêu thụ có vẻ không vui, quay đầu lại nhìn: “Giám

đốc Tề. Chuyện gì cũng phải có trước có sau chứ. Chị xen ngang đột ngột như vậy, đã ảnh hưởng rất nghiêm trọng tới công việc phía bên tôi rồi.”

“Xin lỗi anh! Tôi cũng chỉ suy nghĩ cho lợi ích của công ty thôi. Nếu giám đốc Vương cảm thấy bộ phận quan hệ của chúng tôi vẫn chưa đủ để giành thời gian với bộ phận tiêu thụ các anh, vậy thì, tổn thất này giám đốc Vương phải tự gánh.” Giám đốc Tề nói không chút khách khí.

Trên dưới trong Tinh Thạch, không thiếu anh tài.

Có thể được ngồi lên vị trí tổng giám đốc, nhất là lại có thể tới được vị trí cán bộ cấp cao của Tinh Thạch, không có nhiều năm lăn lộn và một kinh nghiệm phong phú là điều hoàn toàn không thể. Còn đã ngồi vào vị trí này, mỗi người đều có một cách riêng để thể hiện tài năng của mình, chẳng ai hiền lành hơn ai cả.

Từ xưa tới nay, người có tài thường kiêu ngạo, siêu phàm, tính cách cũng có đôi chút quái dị. Thế nên những cuộc tranh cãi không ai chịu nhường ai trong công việc xảy ra cũng là điều khó tránh khỏi.

Giám đốc Vương dù sao cũng làm tiêu thụ, mồm mép so với phòng quan hệ đương nhiên thiết thòi hơn rất nhiều, nên nhất thời mặt ông ta bỗng đỏ bừng.

Niên Bách Ngạn nhìn đồng hồ, lúc này nhận ra đã sắp mười hai rưỡi.

Anh bèn dẫn giám đốc Vương để tài liệu lại, tạm ngừng việc báo cáo.

Sau khi giám đốc Vương đi ra ngoài, Niên Bách Ngạn đưa mắt nhìn Hứa Đồng đứng ngoài cửa rồi nói với cô: “Cô ra ngoài trước đi!”

Hứa Đồng bình tĩnh gạt đầu, bổ sung thêm một câu: “Nhưng thưa tổng giám đốc! Tôi phải nhắc anh một câu là, đã tới trưa rồi.”

Sao Niên Bách Ngạn không biết đã tới trưa rồi chứ? Nhưng điện thoại ở ngay bên cạnh tay, anh không còn cách nào khác.

Giám đốc Tề vừa ngồi xuống, di động của Niên Bách Ngạn đã reo lên. Anh ra hiệu cho giám đốc Tề đợi một chút rồi cầm di động lên xem qua. Là một tin nhắn weixin.

Weixin cho Tố Diệp gửi, viết rằng: Tôi đang ở Kim Bảo Hối, đã ưng mấy bộ quần áo, tới thanh toán tiền cho tôi!

Chưa có ai dám ra lệnh cho anh một cách trắng trợn như vậy, sợ là cũng chẳng có mấy người con gái có thể ngang ngược như cô thế này.

Nhưng nhìn mấy chữ ấy, nhìn mãi, nhìn mãi, Niên Bách Ngạn bỗng bật cười.

“Tổng giám đốc Niên?” Giám đốc Tề thấy khóe môi anh cong lên liền giật mình.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới phản ứng lại, trở về dáng vẻ bình thường ngày: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Giám đốc Tề cũng hiểu chuyện riêng của sếp là không được gạn hỏi, bèn khẩn trương báo cáo công việc: “Tổng giám đốc! Trong số đám nhà báo có quan hệ tốt với Tinh Thạch, có người tiết lộ cho tôi biết, Kỳ Thị gần đây có ý tiến vào trung tâm thương mại Bright. Họ không những đã lựa chọn vị trí gian hàng đối diện thẳng với Tinh Thạch, mà Kỳ Đông Nham còn tung tin ra ngoài, nói rằng chất lượng kim cương trong sản phẩm mới của họ sẽ hơn Tinh Thạch một bậc. Tin tức này

sẽ được đăng ngay trang nhất trên các báo vào sáng thứ hai tới. Mà thứ hai tuần sau nữa lại là ngày Tinh Thạch của chúng ta triệu tập cuộc họp báo thường lệ, tới lúc đó chúng ta phải ứng phó thế nào đây?”

Nghe xong Niên Bách Ngạn chột nhú mày, đặt điện thoại sang một bên, quên cả việc trả lời Tố Diệp.

Anh không ngờ là lần này hành động của Kỷ Đông Nham lại kín đáo đến vậy, càng không ngờ là, một người trước giờ thông minh như Kỷ Đông Nham, hiểu rõ đạo lý thương trường như Kỷ Đông Nham, lần này lại phá vỡ nguyên tắc hòa hợp trong kinh doanh, chủ động giương súng về phía họ. Đây không phải tác phong của cậu ta.

Chỉ vì muốn chọc giận anh thôi sao?

Niên Bách Ngạn không tin mọi chuyện đơn giản như vậy. Mà Kỷ Đông Nham anh quen biết cũng không ấu trĩ đến vậy.

“Đây là chuyện của Kỷ Thị, chúng ta không có bất kỳ phản hồi nào.” Anh hờ hững đáp.

Giám đốc Tề suy nghĩ: “Nhưng bên phía cánh nhà báo không dễ giải thích như thế. Tổng giám đốc! Chuyện này rõ ràng phía Kỷ Thị đang ép anh ra mặt để tỏ rõ thái độ. Nghe nói thứ hai Kỷ Đông Nham sẽ tiếp nhận một cuộc phỏng vấn cá nhân.”

“Vậy thì tôi chỉ có thể chúc mừng cậu ta với tư cách là người cùng ngành thôi.” Nét mặt Niên Bách Ngạn điềm nhiên, anh bổ sung thêm: “Còn buổi họp báo đó vẫn do cô phát biểu, chuyện này không cần tôi ra mặt.”

Giám đốc Tề gật đầu.

Tổ Diệp ngồi trong trung tâm thương mại đợi rất lâu.

Từng giây từng phút trôi qua, cô cảm thấy mình như sắp hóa thạch trong cửa hàng này tới nơi.

Nhân viên thì vẫn vô cùng nhiệt tình, gương mặt dính chặt nụ cười tươi rói làm người ta liên tưởng tới kem vani. Vì bọn họ đều biết rõ, những khách hàng cũ đi một vòng mà lại quay về, chắc chắn sẽ là người mua hàng.

Mà người mua hàng chính là Thượng đế, làm sao họ dám tiếp đón thiếu chu đáo chứ?

Nhưng lâu dần, “Thượng đế” bắt đầu nhấp nhóm không yên. Cô gần như đã thử hết một lượt đại bộ phận các sản phẩm mới ra trong cửa hàng, nhưng vẫn chần chừ không rút ví ra.

Ý thức phục vụ của cửa hàng cao cấp chắc chắn rất mạnh mẽ, ít nhất có thể nói là thông minh. Khi “Thượng đế” còn đang do dự, chưa thể quyết định, thì các nhân viên chỉ giúp cho “Thượng đế” hiểu thế nào là “vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi”. Có mấy nhân viên phục vụ, cần phải nhấn mạnh là, mấy cậu thanh niên trai trẻ, ai ai cũng quần Áo áo vest bước tới trước.

Một người cầm một cái khay, trên khay một ly rượu và một dụng cụ rót rượu. Chiếc khay cao cấp bằng da cá sấu, một dụng cụ rót rượu được chế tạo bằng cách thổi thủy tinh thủ công không chì của Ý cùng với một ly thủy tinh được thiết kế bởi nhà thiết kế nổi tiếng người Hungary, trông cái nào cái này đều toát lên vẻ quý phái, cao cấp, thời thượng.

Cậu thanh niên thứ hai cũng cầm khay, trên khay là một thùng đá tinh

xảo, trong thùng đá đặt một chai rượu vang, nút làm bằng gỗ, cổ chai thon và đẹp. Sau khi đặt chiếc khay xuống, cậu ta cầm chai rượu vang lên, từ từ rót rượu vào trong dụng cụ rót rượu. Sau khi rót xong, cậu ta lại cầm lấy một chiếc khăn trắng, tao nhã lau miệng bình.

Mùi vị của rượu vang cũng không tồi, Tố Diệp cho dù có không hiểu về rượu cũng có thể nhận ra.

Một loạt các dụng cụ đồng bộ như thế này, sao có thể dùng một loại rượu hai ba trăm đồng được?

Cậu thanh niên thứ ba bưng một khay hoa quả đã được bổ gọt tinh tươm. Các đĩa con bên trên đều thống nhất một màu trong suốt, phản xạ một mùi vị tuyệt ngon dưới ánh đèn lấp lánh của cửa hàng.

Khi rượu vang và hoa quả được bày ra trước khu nghỉ ngơi, Tố Diệp chẳng có lý do gì để nói với họ rằng: Hi, tôi lại đi vòng một vòng nữa đây!...

Cô còn mặt mũi nào mà nói như thế?

Hơn nữa, nhìn cái dáng vẻ này, cô lại chỉ mua một bộ mà không biết ngượng ư? Tố Diệp cảm thấy, mình biết ngượng.

Cô nhìn đồng quần áo trong tay. Sau khi sàng đi lọc lại một lượt, Tố Diệp cố ép ra một nụ cười ôn hòa, ung dung, buột miệng hỏi một câu mà phải hối hận ngay lập tức: Xin hỏi, cửa hàng các cô bây giờ còn chương trình gì không?

Trong đa phần các tình huống, Tố Diệp đi mua sắm chỉ để ngắm nghía. Sau khi thấy ưng mẫu nào rồi, cô sẽ đăng nhập thẳng vào website của các thương hiệu đó, hoặc là gọi điện đường dài cho bạn bè ở nước ngoài nhờ mua giúp. Ai mà chẳng biết, hầu hết các

thương hiệu quốc tế khi đã du nhập vào Trung Quốc, giá đều bị đội lên gấp mấy lần. Cùng là một bộ quần áo như thế, tại sao cô phải tốn thêm mấy ngàn để mua?

Nhưng hôm nay...

Tố Diệp siết chặt điện thoại trong tay. Cô hận Niên Bách Ngạn chết đi được!

Hơn nữa sau khi cô nhân viên nói thêm một câu, cô và Niên Bách Ngạn càng trở thành kẻ thù không đội trời chung!

“Thành thật xin lỗi quý khách! Cửa hàng chúng tôi không có chương trình nào!”

Tố Diệp thầm cắn răng, giữ lại một chiếc áo mỏng màu da người và một chiếc váy. Tất cả đều là hàng mới mùa xuân, nhưng so với những quần áo khác mà nói, hai bộ này coi như đã là rẻ rồi.

“Thưa chị! Hai bộ này tổng cộng là ba vạn bốn ngàn rưỡi. Chị thanh toán bằng thẻ hay bằng tiền mặt ạ?” Tại quầy thanh toán, giọng nói người nhân viên dịu dàng, mềm như kẹo bông.

Đương nhiên là quẹt thẻ rồi, ai rồi hơi mà mang lắm tiền như thế ra đường?

Chỉ có điều, khi Tố Diệp nghe thấy tiếng soạt khi thẻ ngân hàng của mình bị quẹt, hai chân cô chột nhũn ra, suýt thì ngã khụy.

Ba vạn bốn ngàn rưỡi... thế là đi tong...

Lúc Niên Bách Ngạn vội vàng tới nơi đã là một tiếng đồng hồ sau.

Khi ấy, Tố Diệp đang nằm bò ra chiếc bàn trong quán cafe, giả vờ ngất xỉu. Bên cạnh cô đặt hai chiếc túi màu cafe đậm. Tách cafe đã nguội từ lâu, lớp bơ bên trên đã tan hết.

Niên Bách Ngạn ngồi xuống, đối diện với cô. Anh nhìn tách cafe của cô một cái rồi giơ tay gọi người phục vụ, bảo anh ta mang đi và đổi sang một cốc sữa nóng.

Tố Diệp nghe thấy có động tĩnh, nhưng vẫn không nhúc nhích, vẫn vùi mặt vào trong khuỷu tay.

Niên Bách Ngạn vốn dĩ đã cảm thấy áy náy, nhìn thấy cô như vậy, không hiểu sao tình cảm trong lòng lại nâng lên một bậc. Anh xoa đầu cô, dịu giọng: “Xin lỗi nhé, tôi đến muộn!”

Bàn tay to lớn của người đàn ông áp lên gáy cô, tỏa ra một sự ấm áp.

Tố Diệp ngẩng phắt đầu lên, hất tay anh ra, rồi rút điện thoại, bật màn hình, sau đó giơ ra trước mặt anh: “Anh Niên! Anh tự nhìn xem bây giờ mấy giờ rồi?”

Một giờ bốn mươi phút rồi, anh vẫn mặt mũi vác xác tới đây!

Lúc này, người phục vụ bê sữa tới. Niên Bách Ngạn rút ví ra trả tiền, nhìn cô khẽ nói: “Uống chút sữa trước đi đã. Bây giờ tôi sẽ đưa em đi ăn cơm!”

Tố Diệp nhìn anh, nghiêng rằng: “Thời gian của tôi quý giá lắm đấy!”

“Nhưng... hôm nay em nghỉ mà.” Niên Bách Ngạn từ tốn đáp.

Tố Diệp vơ hai cái túi quăng ra trước mặt anh: “Anh hiểu nhầm rồi.

Thực tế là, thời gian của tôi hôm nay còn đắt hơn thời gian làm việc bình thường rất nhiều. Bình thường, tôi tiếp một bệnh nhân, một tiếng thu phí hai ngàn. Hôm nay thì sao? Một tiếng là ba vạn bốn ngàn rưỡi đấy, thưa anh Niên!”

Quyển 10 - Chương 448: Em đang giận dữ?

Chỉ trong những tình trạng không bình thường, Tố Diệp mới có thể tỏ ra lãnh đạm với tiền bạc. Ví dụ như cô rời xa khỏi chốn phồn hoa đô thị hơn tháng trời, hoặc một ngày nào đó cô bị bắt cóc tới tận sao Hỏa, cũng có thể là một ngày mà Trái Đất bị hủy diệt. Tổng kết lại là, chỉ cần còn sống giữa cộng đồng thì bản tính ham tiền của cô sẽ được bộc lộ hoàn toàn.

Ví dụ như... bây giờ đây!

Ba vạn bốn ngàn rưỡi đối với thu nhập của cô mà nói không thể coi là vũ khí hạt nhân, dẫu sao thì cô cũng mang mấy cái danh hiệu chói sáng. Nhưng đối với bản thân Tố Diệp mà nói, hiệu ứng khi số tiền này trượt qua tay cô rơi ra ngoài còn hơn là đẩy cô vào khu phóng xạ hạt nhân, hơn nữa còn là khu vực thiệt hại nghiêm trọng, không khác gì chính bản thân cô được trải nghiệm một trận bom nguyên tử. Những hình ảnh hiện lên trong đầu cô luôn luôn là cảnh chi phiếu mọc cánh bay đi mất, kéo đau từng dây thần kinh của cô.

Niên Bách Ngạn trước nay luôn rất tinh mắt. Tạm thời chưa nói tới màn tố cáo đẫm máu và nước mắt của Tố Diệp, chỉ từ đôi mắt phẫn nộ của cô là anh có thể nhận ra trái tim kia đang đứng bên bờ vực của sự suy sụp.

Anh không biết nên khóc hay cười. Ánh mắt anh dừng lại tại hai cái túi đậm màu bên cạnh Tố Diệp, rồi anh giơ tay ra. Tố Diệp chẳng nói chẳng rằng, đặt túi vào trong tay anh. Anh lấy qua xem, khi cất lời giọng nói giống như đang cười: “Mua quần áo để bản thân mình vui

là chuyện tốt mà.”

Tố Diệp không quen nhìn nụ cười thấp thoáng bên bờ môi như thế. Cô giật túi lại, bực bội lắm lắm: “Có phải anh bỏ tiền ra đâu, dĩ nhiên là không biết xót.”

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ giơ tay lên nhìn đồng hồ, rồi đứng dậy, lấy áo khoác: “Đi nào, đi ăn cơm thôi!”

Tố Diệp như người đang cố nén nội thương trong lòng. Cô không biết vừa nãy câu mình lắm lắm anh có nghe thấy hay không, nhưng liếc nhìn cái vẻ thản nhiên như không của anh, chắc chắn là có nghe thấy cũng giả vờ điếc.

Chẳng thể coi là một buổi hẹn hò, giống như bữa trưa tới muộn màng này vậy. Lúc này đã quá giờ ăn rồi, thế nên nhà hàng vắng vẻ vô cùng.

Niên Bách Ngạn dẫn cô tới một nhà hàng mới, giống như lúc sáng anh đã nói. Thức ăn ở đây quả thực rất ngon. Các nhân viên phục vụ cũng đơn giản trước sau như nô tài chăm sóc chủ nhân, nhưng không mang vẻ khom lưng uốn gối. Đa phần họ luôn đứng thẳng lưng. Đây chính là cảnh giới cao nhất trong ngành phục vụ. Vẫn khiêm nhường mà không đánh mất nguyên tắc.

Toàn là các món ăn mới lạ, mùi vị đều hoàn toàn có thể kích thích vị giác của Tố Diệp.

Niên Bách Ngạn đặc biệt chọn mấy món, có lẽ là món chính ở nhà hàng này. Họ không bày kín bàn ăn một cách khoa trương. Mỗi lần chỉ bê lên từ hai tới ba món. Lượng thức ăn ở mỗi món cũng cực kỳ tinh tế, khiến người ta chỉ ăn vừa đủ là được rồi, thậm chí hơi thòm thèm. Sau đó người phục vụ sẽ dọn đĩa không đi, để bày các món

khác lên.

Lúc dùng bữa, hai người đều rất yên lặng.

Đây là thói quen dùng bữa trước nay của Niên Bách Ngạn. Cho dù là khi trước, lúc hai người ăn cơm ở nhà, anh cũng nói rất ít, thi thoảng chỉ đáp lại một, hai câu, sau đó mỉm cười lắng nghe tiếng Tố Diệp huyền thuyên không ngớt bên tai.

Tố Diệp trước đây quả thực có chút không hài lòng về điểm này của anh. Cô không thích tự mình nói một lô một lốc để rồi chỉ nhận được một cái gật đầu hoặc một cái lắc đầu của anh. Sau khi nói xong cô thường hỏi anh: Anh cảm thấy thế nào?

Khi ấy, Niên Bách Ngạn sẽ đáp lại cô: Tốt!

Cô lại gạn hỏi: Em nói bao nhiêu như thế mà anh chỉ thấy tốt thôi sao?

Rồi sau đó, Niên Bách Ngạn sẽ bổ sung: Em thấy được là được rồi.

Hôm nay giữa hai người mới đích thực là trầm mặc.

Anh không lên tiếng, Tố Diệp cũng chẳng thèm nói. Nhưng đa phần là cô cảm thấy đau buồn vì chỗ tiền đã bị mất đó. Thức ăn đầy ắp cũng không đủ để cứu vãn trái tim đã bị chính tay mình lãng trì năm trăm lần đó, làm gì còn tâm trạng nói năng gì nữa.

Quan trọng hơn cả là, hôm nay cô và anh chưa hề được coi là một cuộc hẹn hò.

Thân phận thay đổi nghe ra rất gượng gạo. Giữa hai người dường như ít đi thứ gì, lại như nhiều thêm thứ gì.

Cho tới khi, đầu bếp chính của nhà hàng đích thân đi tới, khẽ khàng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của hai người.

Anh ta hỏi ý kiến Niên Bách Ngạn về thức ăn, hỏi anh cảm thấy có ngon miệng không, có cần thay đổi điểm nào không?

Tố Diệp cúi đầu, chỉ tập trung vào ăn uống.

Trong những nhà hàng kiểu này, đầu bếp chính luôn có vị trí cao hơn giám đốc. Nhưng vấn đề là, tại sao lại không hỏi ý kiến phái nữ trước? Đây chính là đạo lý mà khi hai con người cùng xuất hiện trong một nhà hàng cao cấp, người chủ luôn tỏ ra nhiệt tình với người đàn ông hơn với người phụ nữ, vì tới khi thanh toán, hóa đơn luôn được đưa cho người đàn ông, thế nên phụ nữ các cô đáng bị lờ đi như vậy ư?

Còn đang mãi cảm thán về sự bất công trời sinh giữa nam và nữ, Niên Bách Ngạn đối diện chợt lên tiếng, nhưng là hỏi cô: “Em cảm thấy thế nào?”

Tố Diệp ngẩng đầu.

Niên Bách Ngạn dừng động tác lại, nhìn cô.

Lúc này người đầu bếp mới mỉm cười, lịch sự nhìn về phía Tố Diệp hỏi: “Thưa chị! Xin hỏi chị có hài lòng về món ăn hôm nay không ạ?”

Tố Diệp rất muốn làm một bài giảng đạo cho người đầu bếp luôn nở nụ cười tiêu chuẩn trước mặt về đồ ăn của anh ta, nhân tiện nhắc nhở anh ta thế nào gọi là tôn trọng phái yếu. Nhưng tới khi anh ta thật sự muốn nghe ý kiến của cô rồi thì cô lại chẳng nói được lý do gì. Suy nghĩ một lúc cô bèn nặn ra một câu thế này: “Cũng khá

ngon!”

Thôi được rồi, cô thừa nhận mình không có tố chất làm nhà phê bình ẩm thực.

“Cảm ơn chị!” Người đầu bếp chính tỏ ý cung kính với cô.

Niên Bách Ngạn buông thìa đĩa xuống, hỏi cô: “Có thích thức ăn của nhà hàng này không?”

Giọng anh rót vào tai có chút mê hoặc, giống như quan tâm, nhưng nghe kỹ lại hờ hững như thường ngày. Tố Diệp không nắm bắt được cảm xúc gì quá lớn trong ngữ điệu của anh. Thế nên cô cũng đáp nhạt thếch: “Cũng được!”

Niên Bách Ngạn khẽ gật đầu. Anh cầm khăn ăn lên, tao nhã lau khóe môi rồi nói đầu bếp: “Bảo giám đốc tới đây một lát!”

“Cảm phiền anh chờ một chút!” Nói rồi, người đầu bếp rời đi.

Tố Diệp chẳng biết anh muốn gọi giám đốc tới làm gì. Tóm lại cũng chẳng phải việc của cô, vì vậy cô cũng không quan tâm nhiều đến thế.

Chẳng mấy chốc, giám đốc nhà hàng đã tới.

Người còn chưa tới nơi, đã có một mùi thơm thanh mát ập tới. Mùi hương ấy rất hợp với không khí của nhà hàng, nên không có sự xung đột.

Cả tiếng giày cao gót cũng rất nhẹ nhàng.

Nhưng lại làm màng nhĩ Tố Diệp kích thích.

Cô ngẩng đầu lên, ngỡ ngàng.

Không ngờ giám đốc nhà hàng này lại là phụ nữ.

Vị nữ giám đốc mặc cùng một bộ đồng phục thống nhất giống như mỗi một nhân viên ở đây. Nhưng sự nhiệt tình của chị ta thì vượt qua tất cả mọi người.

Chị ta rào bước tới trước rồi vui vẻ nói: “Không ngờ lại tổng giám đốc Niên hạ cố tới ăn!”

Niên Bách Ngạn chỉ cười khẽ coi như đáp lại.

“Anh hài lòng về thức ăn hôm nay chứ?” Nữ giám đốc lại hỏi.

“Rất ngon!” Anh kiếm lời như vàng.

Nữ giám đốc nở nụ cười rạng rỡ: “Thật không nghĩ là hôm nay anh lại tới đây dùng bữa. Cũng vừa hay, hai ngày nay nhà hàng có nhập mới mấy chai rượu vang, đều là rượu vang có thêm niên. Tôi sẽ lập tức bảo nhân viên mang tới cho hai vị thưởng thức.”

“Không cần đâu!” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng từ chối: “Phiền cô làm thủ tục gia nhập cho cô đây, phí hội viên cứ tính cho tôi là được.”

Tổ Diệp ngẩn người, lập tức dừng tay lại. Lúc này cô mới bàng hoàng nhận ra, thì ra nhà hàng này chỉ dành cho hội viên.

Nữ giám đốc hơi ngạc nhiên một chút, nhưng phản ứng lại rất nhanh. Cô ta lại nở một nụ cười với tám chiếc răng tiêu chuẩn: “Cô đây là... bạn gái của tổng giám đốc Niên?”

Niên Bách Ngạn chỉ cười không nói, không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận suy đoán của cô ta.

“Được! Tôi sẽ đi làm thủ tục gia nhập cho cô đây ngay bây giờ.” Nữ giám đốc cười, rồi nhìn về phía Tố Diệp: “Cô có thể cho tôi mượn giấy tờ tùy thân một lát chứ?”

Tố Diệp liếc nhìn cô ta một cái, rồi bất ngờ trả lời: “Tôi không cần làm hội viên, cảm ơn cô!”

Nữ giám đốc ngẩn người.

Niên Bách Ngạn cũng không ngờ cô lại từ chối, gương mặt anh thấp thoáng một sự khó hiểu.

Nhưng Tố Diệp rất kiên quyết với quyết định của mình.

Sau khi nữ giám đốc rời đi, Niên Bách Ngạn tò mò phải hỏi cô nguyên nhân. Cô không muốn giải thích nhiều, chỉ nói cái đó không cần thiết. Những lời dư thừa giấu cả vào trong lòng.

Cô biết cảm xúc của phụ nữ trước giờ luôn thay đổi rất lớn, thế nên cô mới thấy vị nữ giám đốc đó rất không vừa mắt.

Có trách thì trách cô ta quá nhiệt tình, có trách thì trách ánh mắt cô ta nhìn Niên Bách Ngạn quá đặc biệt.

Tố Diệp cực kỳ tin tưởng vào giác quan thứ sáu của mình. Cô chỉ cần dùng trực giác đã đoán được tâm tư của người phụ nữ đó, chứ chưa nói tới đôi mắt quá ư lộ liễu của cô ta. Cô ta nhìn Niên Bách Ngạn, ngoài ánh mắt sùng bái ra, còn có sự ái mộ sẵn có của người phụ nữ.

Đây chính là điều khiến Tố Diệp thấy khó chịu.

Các nhà hàng lớn nhỏ trong Bắc Kinh nhiều như vậy, các nơi chỉ cho hội viên ăn cũng không ít, dựa vào đâu cô phải tăng thêm doanh thu, thành tích cho cô ta?

Tố Diệp dám khẳng định một điều là nếu hôm nay cô mà trở thành hội viên ở đây thì sau này mỗi lần tới đây ăn cơm sẽ không thể tránh khỏi việc phải nhìn thấy bóng dáng vị nữ giám đốc đó. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là, Niên Bách Ngạn cũng phải có mặt.

Tố Diệp biết, bây giờ mình và Niên Bách Ngạn đang ở trong một cục diện bế tắc như thế nào, nhưng sự ghen tỵ trong lòng e là cô muốn né tránh cũng không né tránh được.

Thế nên, Tố Diệp vô cùng chân thành tự thừa nhận mình là kẻ nhỏ mọn, hơn nữa còn rất tiểu nhân.

“Chẳng phải em thích đồ ăn ở đây sao? Ở đây không cho người không phải hội viên vào đâu.” Niên Bách Ngạn bổ sung thêm một câu nhẹ tênh.

Tố Diệp cũng đáp rất thờ ơ: “Cùng lắm thì không ăn nữa.”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Em đang giận dữ?”

“Hai chúng ta đang ở trong thân phận này, tôi dám giận dữ anh sao?” Tố Diệp hỏi. Khắp đầu chỉ hiện lên ánh mắt nóng bỏng của vị nữ giám đốc vừa rồi.

Nhìn nhìn nhìn, nhìn cái gì mà nhìn!

Còn nhìn nữa không chừng cô sẽ móc mắt cô ta ra.

Niên Bách Ngạn lái xe nên nãy giờ anh không uống rượu. Anh rót nước lọc vào cốc, uống một ngụm. Sau khi đặt cốc nước xuống, anh mới khẽ nói: “Chính em nói thích ăn đồ ở đây mà.”

“Thứ tôi thích ăn nhiều lắm!” Cô lau miệng.

“Lại còn nói là không dối?”

Tố Diệp thấy anh nhìn mình bèn hắng giọng: “Phí lời! Vì đợt anh cả sáng mà tôi phá sản rồi, đổi lại là ai tâm trạng cũng sẽ không tốt thôi.”

Coi như cũng nói được vào trọng điểm.

Niên Bách Ngạn mím môi: “Thế này đi, em đã mua cái gì, tôi sẽ thanh toán.”

Chỉ đợt câu nói này của anh thôi!

Sau khi nghe vậy, sự bức dọc trong lòng Tố Diệp như được giải tỏa, hết như một con gió mạnh thổi bay mây đen đi vậy, mới đó nắng đã rực rỡ.

“Tôi còn cả mấy thứ chưa mua nữa.” Tố Diệp được nước lấn tới: “Anh làm thị trường mà, chắc là biết khoảng thời gian này có rất nhiều sản phẩm mới được tung ra.”

Niên Bách Ngạn gườm gườm. Từng ngón tay mảnh khảnh chống lên trán, khóe mắt ẩn hiện một nụ cười.

“Với quan hệ của anh và tôi hiện giờ, tổng giám đốc Niên, ví tiền của anh dĩ nhiên phải mở ra cho tôi, đúng không?” Tố Diệp cố chọc tức anh một câu.

Niên Bách Ngạn hạ tay xuống, trong đôi mắt quả nhiên đang giấu ý cười. Anh cất giọng trầm ấm: “Được!”

Tố Diệp không ngờ anh lại đáp dứt khoát như vậy. Cô nhướn mày: “Ý của tôi là, từ con đường tài chính tới Kim Bảo Hối, tôi ưng ý không ít đồ đâu.”

Niên Bách Ngạn ung dung trả lời: “Thời gian chiều nay của tôi... cũng khá thoải mái.”

Quyển 10 - Chương 449: Chỉ mình em không biết

Tố Diệp nhìn anh với vẻ nghi hoặc.

Nhưng anh chỉ dùng ngón tay gõ lên mặt đồng hồ, nhắc nhở cô: “Em chần chừ thêm giây nào thì tôi sẽ có thể đổi ý giây đó, hoặc là bỗng nhiên có công việc đột xuất.”

Đứa ngốc cũng nghe ra ý đằng sau lời nói của anh.

Tố Diệp chẳng nói chẳng rằng, lập tức xách túi, đứng dậy...

Cảnh Long đã mua không ít quần áo.

Có Diệp Lan đi cùng và chọn giúp, bộ nào anh ta cũng ưng ý. Vì thế anh ta mời Diệp Lan cùng dùng bữa tối.

Diệp Lan từ chối nhẹ nhàng, mỉm cười nói: Chẳng qua chỉ là một chút việc vặt thôi mà, không cần lãng phí!

Nhưng Cảnh Long rất kiên quyết.

“Anh là bạn của Tố Khải, cũng tức là bạn của em, thật sự không cần khách khí vậy đâu.” Diệp Lan chân thành nói.

Nhưng Cảnh Long lại nói: “Nếu em đã coi anh là bạn, vậy mà ăn cơm cũng không nể mặt, vậy còn gọi gì là bạn bè? Em cũng phải ăn cơm chứ?”

Diệp Lan nói không lại Cảnh Long, đành gật đầu đồng ý.

Vị trí nhà hàng mà anh ta chọn không tồi, rất gần với trung tâm thương mại, không cần quanh co để tìm chỗ đậu xe.

Đợi cô dùng bữa xong, Cảnh Long đưa cho Diệp Lan một chiếc túi.

“Là gì vậy?” Diệp Lan không hiểu.

Cảnh Long cười, bảo cô cứ mở ra xem.

Diệp Lan cảm thấy anh ta cứ thần thần bí bí thì vô cùng kỳ lạ. Cô bèn mở chiếc túi ra để xem thứ đựng bên trong. Hóa ra đó một chiếc váy liền, màu sắc trang nhã, được cắt may đơn giản. Chính là sản phẩm chính mùa xuân năm nay của một cửa hàng mà họ đi qua ban nãy.

Cô hơi sửng người ra giây lát, rồi phản ứng lại rất nhanh, cười nói: “Mua cho bạn gái anh phải không? Rất đẹp!”

“Tặng cho em đấy!” Cảnh Long bất ngờ nói một câu.

Bàn tay cầm túi của Diệp Lan chợt khựng lại. Quái lạ, tặng cô ư?

Đang yên đang lành tặng váy cho cô làm gì?

“Anh thấy em đứng trước chiếc váy này, ngắm nó rất lâu, cảm thấy có lẽ là em thích nó, thế nên mua để tặng cho em.” Cảnh Long mỉm cười nhìn cô.

Diệp Lan càng bàng hoàng hơn: “Nhưng em có thấy anh đi đâu mua đâu?”

“Lúc em nói chuyện với bác sỹ Tố, anh đã qua đó mua.” Cảnh Long

khẽ đáp: “Anh không mua nhầm chứ? Màu sắc rất phù hợp với em, em mặc lên có lẽ sẽ rất đẹp.”

Anh ta không mua nhầm. Mà cô đích thực cũng thích chiếc váy này.

Vừa rồi, cô đã đứng trước tủ kính của cửa hàng này rất lâu. Chiếc váy này trở thành sản phẩm chính, là một trong các bộ được trưng bày lên đó. Lúc đó cô rất muốn vào trong ướm thử. Nhưng một là hôm nay cô đi mua quần áo cho Cảnh Long, cũng không thể nào bắt anh đợi cô thử quần áo được. Hai là giá của chiếc váy này không hề rẻ. Cô liếc nhìn con số trên giá, năm chữ số, mà tiền lương của cô chỉ có bốn chữ số.

Không phải cô không có tiền mua váy, dẫu sao thì thân phận của cô cũng bày sẵn ra đó, muốn mua chiếc váy này về chỉ là chuyện trong vài phút. Nhưng, nếu cô mặc một váy có giá nhiều hơn phạm vi tiền lương của mình tới làm việc, sợ rằng sẽ bị đồng nghiệp coi là khoe khoang, như vậy sẽ không hay.

Chỉ có điều, cô không ngờ Cảnh Long lại tặng cô chiếc váy này. Tuy rằng cô rất thích, nhưng không thể lấy được.

Gấp chiếc váy lại cẩn thận rồi đút vào trong túi xách, sau đó đẩy tới trước mặt Cảnh Long, cô khẽ nói: “Tấm lòng của anh em xin nhận, nhưng em không thể lấy chiếc váy này được.”

“Em cũng nói chúng ta là bạn bè mà. Bạn bè tặng nhau quà là chuyện bình thường mà.” Cảnh Long không nhận lại chiếc váy.

“Món quà này quá quý giá rồi.”

Cảnh Long cười: “Chỉ là một chiếc váy thôi mà.”

“Cảnh Long! Anh mời em ăn cơm là được rồi.” Diệp Lan cũng kiên quyết không nhận.

Cảnh Long nhìn cô, chân thành nói: “Diệp Lan! Em cứ coi như anh cảm ơn em là được. Em chọn giúp anh bao nhiêu là quần áo thế này.”

Diệp Lan cũng cười: “Dù sao cũng là anh bỏ tiền ra hết mà. Cảnh Long, anh đừng khách sáo như thế. Chiếc váy này em quả thực không thể nhận, anh tặng cho bạn gái đi.”

Câu nói ấy làm Cảnh Long trầm mặc một lúc.

Diệp Lan không biết có phải mình đã lỡ lời hay không. Thấy anh ta không nói gì nữa, cô ngược lên nhìn, ai ngờ anh ta đang nhìn mình. Trong khoảnh khắc, trái tim cô chợt hoảng loạn. Không hiểu sao, nơi đáy lòng dâng lên một dự cảm không thể đoán định, một cảm giác rất lạ.

Cô vội vàng cup mắt xuống, không nhìn anh ta nữa.

Rất lâu sau Cảnh Long mới lên tiếng, ngữ khí nghiêm túc lại có vẻ nhẹ nhàng: “Anh vẫn chưa có bạn gái.”

Dự cảm trong lòng Diệp Lan mỗi lúc một rõ ràng hơn, cô mơ hồ cảm giác ra một điều gì đó.

“À... Xin lỗi anh...” Cô thử làm bầu không khí đỡ kỳ quặc hơn, chỉ tay vào bộ váy: “Váy thì... hay là anh trả lại đi!”

Cảnh Long mỉm cười lắc đầu, bèn thẳng thắn, bạo dạn nhìn vào mắt cô: “Diệp Lan! Thật ra em không cần phân rõ ranh giới với anh như vậy.”

Câu nói này tiết lộ quá nhiều thông tin.

Nếu Diệp Lan còn không nghe ra thì đúng là sống uổng phí bao nhiêu năm trên đời. Cô bất giác nhớ tới những lời chị Tố Diệp vừa nói. Cô cũng không giấu giếm, né tránh nữa, mà ngược mắt lên, nhìn về phía Cảnh Long, nét mặt điềm tĩnh.

“Cảnh Long! Em biết bố mẹ của hai chúng ta có chút hiểu lầm. Họ hy vọng hai chúng ta có thể yêu nhau, nhưng anh cũng biết rõ quan hệ giữa em và Tố Khải mà.”

Cảnh Long mỉm cười nhìn cô, rồi gật đầu.

“Anh hiểu điều đó, nhưng còn rất nhiều chuyện anh vẫn chưa biết. Thật ra, em và Tố Khải sắp làm đám cưới rồi. Mẹ em đã hứa, chỉ cần anh được điều về Bắc Kinh, là sẽ đồng ý cho chúng em lấy nhau. Anh thấy đấy, giờ Tố Khải đã quay về rồi.”

Cảnh Long suy nghĩ gì đó, ngừng một lúc mới nói: “Nhưng... tại sao hai người còn chưa làm đám cưới?”

Diệp Lan há hốc miệng, chẳng nói được câu nào.

Cô muốn thẳng thắn nói điều gì đó nhưng điều kiện tiên quyết là, đây chỉ là cảm giác của cô, còn Cảnh Long chưa thể hiện gì quá nhiều. Cô sợ mình hiểu lầm. Nghĩ rất lâu, cô bèn nói: “Em cảm thấy chuyện xem mặt này không đi tới đâu cả, bố mẹ anh chắc chắn cũng ép anh phải không? Thế này đi, anh cứ nói với bố mẹ anh chuyện của em và Tố Khải. Như vậy họ sẽ không trách anh nữa.”

Cảnh Long im lặng một lúc, rồi nhìn Diệp Lan và nói: “Nếu anh nói... đối với lần xem mặt này anh rất nghiêm túc thì sao?”

Diệp Lan chết sững...

Từ Kim Bảo Hối lại trở về con đường tài chính, lần này, Tố Diệp không còn mang vẻ mặt bi thương nữa. Ngược lại, bước chân cô nhẹ tênh, như có thần khí trợ giúp.

Đứng trong một cửa hàng, thay quần áo những nửa tiếng đồng hồ, cô vẫn say mê không biết mệt.

Còn trong vòng nửa tiếng này, ngoài việc nhận hai cuộc điện thoại ra, Niên Bách Ngạn cũng chẳng làm gì khác. Anh ngồi trên sofa, nhàn nhã đọc tạp chí. Tố Diệp thử từng bộ một, còn anh kiên nhẫn chờ đợi.

“Bộ này thế nào?” Tố Diệp đi từ trong phòng thử đồ ra. Cô đứng trước gương, nhìn Niên Bách Ngạn trong gương và hỏi.

Niên Bách Ngạn đặt cuốn tạp chí xuống, nhìn về phía Tố Diệp.

Đó là một chiếc váy ngắn kiểu Tây màu hồng nhạt. Độ nhạt vừa không tầm thường, lại vừa không nhạt nhòa, dễ lu mờ. Màu này vừa đẹp, có thể làm da cô trắng và sáng hơn.

“Rất đẹp!” Niên Bách Ngạn khẽ nói ra ý kiến của mình.

Tố Diệp đánh giá kỹ lưỡng bản thân, rồi lại nhìn chiếc váy vừa thử xong. Nó màu đỏ thắm, như lá phong nhuộm đỏ trời thu. Thứ màu sắc sảo ấy cũng khiến người ta không thể rời mắt.

“Vậy bộ tôi vừa thử này thì sao?” Tố Diệp cầm chiếc váy lên, nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn nói: “Bộ này em mặc cũng rất đẹp.”

“Vậy bộ trước nữa thì sao?” Tố Diệp bắt đầu gặp vấn đề trong việc chọn lựa.

Bộ trước nữa là một chiếc đầm đen, mặc lên trông lại càng đứng đắn hơn.

“Cũng được!” Anh trả lời.

Tố Diệp nhíu mày: “Sao mà bộ nào anh cũng nói được thế hả?”

Qua loa lấy lệ phải không?

Niên Bách Ngạn có vẻ vô tội, cười khế: “Đẹp thì bảo là đẹp, lẽ nào em bắt tôi bảo là xấu?”

Cô nhân viên đứng bên cạnh xen vào: “Thưa chị! Chị rất xinh, da lại trắng, dáng cũng chuẩn. Thật ra anh ấy nói không sai, chị mặc bộ nào cũng rất đẹp.”

Tố Diệp nhìn trái nhìn phải, cầm bộ này lên rồi lại bỏ bộ khác xuống.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, cất cuốn tạp chí về chỗ cũ, đi tới trước mặt cô, cười hỏi: “Thích bộ nào?”

Tố Diệp vốn dĩ còn đang lựa chọn. Thấy anh thoải mái như vậy, chẳng hiểu sao trong lòng lại dâng lên một sự bức bối. Cô nghiến răng, nói nhỏ: “Anh đừng có mà giục tôi! Cẩn thận tôi lấy tất đấy!”

Cô tưởng anh sẽ quay về chỗ cũ, tiếp tục chờ đợi, ai ngờ nghe xong câu nói của cô, anh đáp nhẹ bằng: “Thích thì cứ mua thôi!”

Tố Diệp ngẩn người, nhìn anh rất lâu mới nói: “Anh có còn là Niên Bách Ngạn mà tôi quen biết không vậy?”

Con người này, từ sáng tới tối chỉ muốn làm sao rút cạn sức lực và ví tiền của cô, sao hôm nay lại rộng rãi thế? Có âm mưu gì phải không!

Niên Bách Ngạn không nói nhiều nữa. Hình như anh bị cô chọc cười, khóe môi hơi cong lên. Anh giơ tay vò đầu cô rồi nói với nhân viên: “Gói hết mấy bộ này lại!”

Miệng của cô nhân viên gần như kéo căng tới tận mang tai, vội vàng đáp: “Được ạ, thưa anh! Phiền anh đợi một lát!”

Sau khi quần áo trong tay bị cô nhân viên cầm đi, Tố Diệp níu vạt áo Niên Bách Ngạn lại, nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác: “Có phải anh lại định trừ tiền lương hay tiền thưởng của tôi bằng cách khác không đấy?”

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm chặt áo mình của cô. Thấy khớp xương của cô trắng bệnh, anh cười thầm trong khó xử: “Kiểu này của em có phải chính là “lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử” như các cụ vẫn nói không?”

“Đề phòng vạn nhất không có gì sai cả. Con người tôi trước nay luôn tiểu nhân trước, quân tử sau.” Tố Diệp vẫn cảm thấy không an tâm.

Niên Bách Ngạn để mặc cho cô níu kéo như thế: “Tố Diệp! Em quân tử với tôi khi nào vậy?”

“Thế anh đã từng quân tử với tôi chưa?” Cô bật nhanh như máy.

Niên Bách Ngạn hơi nhướn mày: “Dĩ nhiên, ví dụ như... bây giờ!”

“Đó là vì anh có dụng ý khác.” Tố Diệp lại xù hết lông nhím của mình lên.

Nhưng Niên Bách Ngạn thì rất thích cái vật với cô. Anh đáp: “Tất cả mọi người đều biết tôi có ý khác với em, hình như chỉ có mỗi em là không biết.”

“Anh...”

“Thưa hai vị! Quần áo đã được gói xong rồi!” Cô nhân viên bước tới, nhẹ nhàng ngắt lời Tố Diệp, rồi nhìn Niên Bách Ngạn, làm động tác xin mời: “Thưa anh, quầy thanh toán ở bên kia.”

Niên Bách Ngạn nhìn sâu vào mắt Tố Diệp, không nói gì nữa, rồi quay người đi thanh toán.

Tố Diệp cắn môi, léo đẹo theo sau.

Chẳng mấy chốc, hóa đơn đã được xuất ra.

“Thưa anh, tổng cộng là mười bảy vạn rưỡi!”

Niên Bách Ngạn đưa cho nhân viên thẻ ngân hàng.

Lần này, nghe tiếng quẹt thẻ mà Tố Diệp vẫn thấy đau lòng. Thế là cô cuối cùng đã nhận ra. Không quan trọng tiền từ ví ai chui ra, Niên Bách Ngạn và Lâm Yêu Yêu đánh giá cô rất đúng, kỳ thực cô đúng là kẻ keo kiệt.

Ra khỏi cửa hàng, Tố Diệp nhìn Niên Bách Ngạn nói: “Anh đừng có mà chê tôi tiêu tiền như nước đấy. Đừng có quên quan hệ của hai chúng ta bây giờ. Tôi chỉ có làm vậy mới xứng với thân phận mà anh

cho tôi, nếu không lại uổng cả một danh hiệu. Thân phận của tôi bây giờ định sẵn sẽ phải hại nước hại dân đấy, anh Niên ạ!”

Quyển 10 - Chương 450: Có những chuyện không thể đổi thay

Nghe xong câu ấy, Niên Bách Ngạn không có quá nhiều phản ứng. Anh chỉ liếc nhìn cô, ánh sáng trong đôi mắt bình yên và điềm đạm như bao lần. Bờ môi anh hơi mím lại. Khi không nói gì trông anh có phần nghiêm nghị. Từ độ cong của gương mặt nghiêng nghiêng, không thể nhìn thấu anh đang buồn hay vui.

Tổ Diệp thừa nhận những câu nói vừa rồi của mình là cố ý. Khoảng thời gian này, những chuyện cô phải gánh chịu còn nhiều gấp mấy lần bao năm qua cộng lại. Quãng đường từ khi quen biết anh cho tới khi hai người yêu nhau và đến bây giờ chỉ có thể dùng hai từ “tình nhân” để định nghĩa mối quan hệ của đôi bên, tất cả giống như một giấc mơ lớn, một giấc mơ tuyệt đẹp nhưng lại khiến tâm tư cô tiêu tụy.

Cô nhớ lại Tường Bân khi trước nhìn thấy trong giấc mơ. Hình ảnh ấy chân thực và tự nhiên đến thế. Giống như mộng tưởng và thực tại đã trở thành hai không gian, mà cô như con thoi qua lại không ngớt giữa hai không gian ấy. Một bên là cuộc sống với Tường Bân, một bên là cuộc sống với Niên Bách Ngạn. Có những lúc cô cũng hoảng hốt, cũng không thể phân biệt rõ đâu là mơ, đâu là thực.

Giống như bây giờ, chuyện tình cảm của cô và Niên Bách Ngạn loạng choạng, chập chững cả một đoạn đường mới tới được ngày hôm nay, vậy thì có thể chẳng một lúc nào đó, cô mở mắt và phát hiện ra, kỳ thực Niên Bách Ngạn mới là người chỉ có trong mơ?

Nhìn bóng hình người đàn ông trước mặt, khi những tia sáng rơi rớt trên bờ vai anh, cả tấm lưng trông thật lãnh đạm và xa xôi. Ngày trước, cô luôn tươi cười hơn hờ khoác tay anh, chỉ muốn khoe với cả thế giới này, anh thuộc về mình. Nhưng bây giờ cô phát hiện, đến cả chút dũng khí này của bản thân cũng không còn nữa.

Niên Bách Ngạn dừng bước, đợi cô đi lên.

Lúc này Tố Diệp mới nhận ra mình vẫn đang đứng chờ đợi ở chỗ cũ. Cô vút hết những suy nghĩ miên man trong đầu, bước tới.

Người trong trung tâm thương mại không nhiều, mỗi tầng chỉ có đôi ba người, đếm được trên đầu ngón tay. Như thế, lại càng làm nổi bật sự yên tĩnh giữa cô và Niên Bách Ngạn.

“Nếu với tư cách là một tình nhân, tôi không thể không phàn nàn rằng thái độ của em quá thiếu tập trung.” Là Niên Bách Ngạn lên tiếng phá vỡ sự yên ắng đó. Thanh âm của anh trầm trầm, khi xuyên qua tai cô cũng đè lên một sức nặng.

Tố Diệp quay mặt về phía tủ kính trưng bày, nhìn từng bộ quần áo rực rỡ, cao cấp, rồi nói: “Tôi không hiểu ý của anh!”

Niên Bách Ngạn lại một lần nữa dừng bước.

Thấy anh làm vậy, Tố Diệp không hiểu. Cô cũng đứng lại, nhìn anh ở một khoảng cách tầm hơn một mét.

Bên cạnh có một đôi trai gái đi ngang qua, tò mò quay đầu lại nhìn.

Cảnh này giống như tất cả mọi thứ xung quanh đều đang chuyển động, chỉ mỗi anh và cô, chìm trong một khoảng không vắng lặng,

như một cảnh phim dừng trên màn ảnh.

“Em lại đây!” Niên Bách Ngạn lên tiếng.

Tố Diệp không biết anh định làm gì. Cô đi tới trước, dừng lại trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn anh. Anh giơ ra một cánh tay, ngữ khí bình thản không nghe ra được quá nhiều bức bối.

“Khoác tay tôi!”

Tố Diệp nhìn cánh tay anh rồi lại nhìn anh.

“Ít nhất thì, thái độ bên ngoài của em phải thể hiện đầy đủ mới được. Tố Diệp! Đừng quên đây là sự lựa chọn của em.” Niên Bách Ngạn hồ hững hồ sung thêm một câu.

Nét mặt Tố Diệp chợt cứng ngắc. Nhưng chẳng mấy chốc, cô đã khoác lấy cánh tay anh, nhìn anh nở một nụ cười tươi rói nhất có thể, sau đó gần như nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Đi được rồi chứ, thưa tổng giám đốc Niên?”

Niên Bách Ngạn khẽ cong môi cười đáp trả: “Tốt nhất là em nên có tinh thần chuyên nghiệp một chút.”

Câu nói này làm Tố Diệp cảm thấy khó chịu. Ngón tay cô siết chặt áo sơ mi của anh, bức bối hỏi lại một câu: “Ngày xưa, anh cũng yêu cầu người tiền nhiệm của anh nhiều như vậy sao?”

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô, ánh mắt hơi tối đi đôi chút.

Tố Diệp bỗng cảm thấy bầu không khí xung quanh lạnh đi vô cớ. Ngay giây tiếp theo, cô bị Niên Bách Ngạn ấn vào tường.

“Anh định làm gì?” Cô cảnh giác: “Đây là nơi đông người đấy!”

“Chính em cũng biết đây là nơi đông người, em cảm thấy tôi có thể làm gì được em?” Bàn tay lớn của Niên Bách Ngạn chống lên tường. Chất liệu bằng kim loại của chiếc cốc măng séc phản xạ với ánh đèn thủy tinh trên đầu, như những gợn sóng rơi lên má Tố Diệp.

Anh cúi thấp đầu, khi mặt gần như dính vào đầu mũi cô, anh mới để lại một câu: “Chưa có cô tình nhân nào dám ngông nghênh vô lối như em đâu!”

Tố Diệp không né tránh ánh mắt anh, cô ngược lên đối diện với gương mặt ấy: “Vậy anh mong tôi ngông nghênh hay gọi dạ bảo vâng với anh?”

Niên Bách Ngạn không trả lời.

Bờ môi mỏng hơi mím như đang quan sát cô. Đôi đồng tử nơi sâu thẳm lúc sáng lúc tối, có chút ôn hòa, lại mang một sự uy nghiêm không dễ chọc vào.

Tố Diệp cảm thấy, anh dường như đang suy nghĩ, lại dường như đang đấu tranh.

Trong giây lát, anh chợt lên tiếng, bất ngờ nở một nụ cười: “Em còn ưng ý thứ gì nữa?”

Tố Diệp nhìn về một nơi hợp với mắt anh một góc ba mươi độ, thản nhiên nói: “Tôi đang nghĩ... tôi có cần đeo một chiếc đồng hồ đôi cùng kiểu với anh không.”

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn về phía đó. Sau khi liếc mắt về phía cửa hàng đồng hồ cách đó không xa, anh một lần nữa quay lại nhìn

cô, đường thẳng trên bờ môi đã có phần hiền hòa hơn.

“Được!”

“Cảm giác tranh thủ thời gian bận rộn không tồi chứ hả?”

Dưới bóng cây râm mát trong vườn trường, nắng vàng trong sáng chiếu qua kẽ lá, để lại những bóng nắng loang lổ trên chiếc ghế gỗ trắng. Hơi xa hơn một chút, phảng phất hương ngọc lan. Cánh hoa trắng phau lay động dưới mặt trời, mặc sức bung nở.

Tố Diệp mua hai cốc trà sữa, sau khi đưa một cốc cho Lâm Yêu Yêu, cô bèn ngồi xuống ghế, cười hỏi.

Mùa xuân, từng tầng màu phong phú đã phân tách các thời kỳ.

Nhất là khi ngồi trong vườn trường, những suy nghĩ vẫn đục và những áp lực của hiện thực cũng sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đây vốn là một nơi lãng mạn, thế nên con người ta khi chìm vào khung cảnh cũng trở nên lãng mạn hơn.

Tố Diệp vừa giảng xong một tiết phân tích tâm lý, mà Lâm Yêu Yêu cũng hiếm khi xin nghỉ một ngày. Theo như Tố Diệp nói, trên đời này chẳng có chuyện gì tuyệt vời hơn là được tản bộ trong vườn trường cả.

Thế là Lâm Yêu Yêu đã tới đây.

Uống một ngụm trà sữa, cô ấy cầm cốc trà sữa lên tay rồi nhìn những sinh viên có thể đang đi dạo trên bãi cỏ, có thể là đang nằm bò đọc sách, cảm thán nói một câu: “Không hiểu tại sao, mỗi lần tới đây mình lại nhớ tới “Bán sinh duyên”* của Trương Ái Linh, nhớ lại

câu nói Quay đầu lại nửa đời người đã vội vã trôi qua, tựa như một giấc mộng.”

*Là một tác phẩm nổi tiếng của nhà văn hiện đại Trung Quốc Trương Ái Linh, cũng là bộ tiểu thuyết dài tập đầu tiên của bà, đã được chuyển thể thành phim với tên gọi “Lỡ duyên” do Lâm Tâm Như và La Gia Lương thủ vai chính. Câu chuyện chủ yếu kể về chuyện tình yêu của Cố Mạn Trinh và Thẩm Thế Quân. Vì công việc mà ban đầu họ quen biết, rồi yêu nhau nồng nhiệt và đính hôn. Nhưng sau đó vì chuyện của hai bên gia đình mà hôn ước bị phá bỏ, rồi một loạt các hiểu lầm khiến họ xa cách, đẩy câu chuyện lên tới cao trào. Sau này, Thẩm Thế Quân lấy một người mà anh ấy không yêu, Cố Mạn Trinh cũng vì một lý do bất đắc dĩ phải làm vợ một kẻ mà cô ấy căm ghét, nhưng sau đó đã ly hôn. Kết thúc, sau bao sóng gió, hai người gặp lại nhau nhưng lại chỉ nói với nhau một câu duy nhất: “Thế Quân! Chúng ta không thể quay lại được nữa rồi!”

Tố Diệp cười nói: “Mình cảm thấy, hai chúng ta còn chưa tới độ tuổi có thể quay đầu lại cảm thán đời người trôi qua vội vã đâu.”

Khi còn đi học, cô và Lâm Yêu Yêu đều không phải loại học sinh lúc nào cũng ôm sách gặm chữ, mà là những người nước đến chân mới nhảy. Khi nào sắp tới kỳ thi họ mới chong đèn, thức thâu đêm suốt sáng trong phòng tự học.

Tố Diệp cảm thấy, bình thường mỗi người thích đọc loại sách gì thật sự sẽ quyết định tính cách trời sinh sau này của họ. Ví dụ như Lâm Yêu Yêu, bảo bố được cô ấy yêu quý nhất thời đại học chính là Trương Ái Linh. Bộ “Bán sinh duyên” mà cô ấy đọc đi đọc lại sắp trở thành bản quý hiếm rồi. Mỗi lần lật sách ra, cô ấy đều rất cẩn thận, sợ bị lem bẩn. Còn khi đọc tới “Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng”, cô ấy lại cảm thấy đó chính là những lời tâm sự và những luyến tiếc đời người. Cứ như vậy, Lâm Yêu Yêu mang theo sự nhiệt tình của

Trương Ái Linh tham gia vào câu lạc bộ văn học, rất phù hợp với chuyên ngành của khoa báo chí mà cô ấy học.

Sau này, khi bộ phim “Sắc giới” của đạo diễn Lý An lên sóng, khi ra khỏi rạp chiếu phim, Lâm Yêu Yêu đã cảm thán rằng: Đạo diễn Lý An cuối cùng cũng nhân từ, chí ít thì không làm một bộ phim lạnh lẽo như ngòi bút của Trương Ái Linh.

Còn Tố Diệp lại không phải người si mê những câu chữ dịu dàng nhưng đầy bi thiết của Trương Ái Linh. So với Trương Ái Linh, cô thích Tam Mao hơn, thích câu chuyện về Sahara của Tam Mao, thích ngòi bút lạc quan, nhẹ nhàng của cô ấy, thích một chàng Jose có bộ râu xồm đã khiến Tam Mao từ xa xôi lặn lội tới Sahara. Thế nên so với một Lâm Yêu Yêu tiến từng bước vững chắc trong câu lạc bộ văn học, cô lại thích cùng các bạn học hoạt động ngoài trời. Tam Mao có sự ảnh hưởng rất lớn đối với cô.

Lâm Yêu Yêu mỉm cười, ôm cốc trà sữa, uể oải dựa cả người ra sau ghế, khẽ nói: “Thời buổi này, áp lực một ngày của con người bằng cả một năm của những người thế hệ sáu mươi, bảy mươi. Cậu nói xem, ví dụ như thế, chẳng phải đã sống nửa đời người rồi ư?” Sau đó cô ấy nhìn Tố Diệp: “Nếu cậu thật sự cảm thấy cuộc sống tự tại, thì đã chẳng cần nhậm chức ở trường, rồi về đây đi dạy, chẳng phải cũng đang đi tìm kiếm sự bình yên cho tâm hồn sao?”

Tố Diệp dựa vào một bên ghế còn lại, ngược lên đón lấy những tia nắng nhạt nhòa, nhìn cô ấy: “Mười người thì có tám, chín người cuộc đời không được như ý mình, thế nên, phải nghĩ cách tiếp tục sống mới phải. Tới độ tuổi như chúng ta, so với những người mới bước chân vào xã hội, chúng ta chẳng chạc hơn. So với những người đã đi qua nửa đời người, chúng ta cũng coi như đã tổng kết được một phần nào đó triết lý của đời mình. Con người sống trên đời chính là làm một thầy tu khổ hạnh. Từ lúc sinh ra tới khi chết đi, trong cả cuộc

đời ấy chúng ta chỉ học một chuyện thôi, đó là làm sao để chấp nhận thực tế, chứ không phải càng ngày càng trở nên thực tế. Khi nào học được điều đó, chúng ta cũng sẽ nhắm mắt xuôi tay.”

Lâm Yêu Yêu nghe xong bật cười. Cô ấy về sau lưng cô, hất cằm nói: “Cậu nhìn giáo sư Lý kia kìa. Nếu cậu hỏi thầy ấy lý tưởng lớn nhất cuộc đời này là gì, thầy ấy nhất định sẽ trả lời, mong cho thế giới hòa bình.”

Tố Diệp quay đầu lại nhìn. Giáo sư Lý đúng lúc đó đang đi ngang qua bãi cỏ, kẹp một cuốn sách trong tay, chuẩn bị lên lớp. Cô bất giác cười tí mắt lại.

Tâm huyết cả cuộc đời giáo sư Lý đều cống hiến cho trường học, cần mẫn không biết mỏi mệt. Thầy ấy là chủ nhiệm bộ môn tâm lý học của trường này, cũng là một nhà giáo rất cổ hủ, rất truyền thống. Thầy ấy có thể nói là có học trò khắp mọi nơi, trong số đó cũng bao gồm Tố Diệp.

Lâm Yêu Yêu có ấn tượng sâu sắc với giáo sư Lý từ một lần chen vào học cùng. Cô ấy nghe Tố Diệp nói giáo sư Lý dạy môn quan hệ tâm lý cộng đồng có một quả đầu “Địa Trung Hải” thì rất tò mò, thế là có một lần đã trà trộn vào học. Khi ấy giáo sư Lý đang giảng bài. Thầy ấy dạy học rất đặc biệt, thích tạo sự thân mật đối với sinh viên, vì thế giảng mãi, giảng mãi bèn lựa chọn chủ đề sau khi tốt nghiệp mọi người có dự định làm gì.

Lúc ấy Tố Diệp đang ngồi đọc sách của Tam Mao. Giáo sư Lý bèn gọi tên cô, hỏi cô: Lý tưởng của em là gì? Sau này em muốn làm nghề gì?

Khắp đầu Tố Diệp chỉ có Sahara, trước mặt chỉ toàn là hình ảnh sa mạc rộng lớn, cô quạnh, kéo dài, còn cả mấy vấn đề như phụ nữ sẽ

tắm rửa thế nào khi ở trên sa mạc. Cô bèn buột miệng nói: Em sẽ... giải cứu thế giới!

Cô vừa dứt lời, cả phòng học bèn cười ầm lên.

Giáo sư Lý cũng khẽ cười, sau đó nhìn về phía Lâm Yêu Yêu đang vui đầu vào Trương Ái Linh: Thế còn bạn bên cạnh này thì sao? Lý tưởng của em là gì?

Tố Diệp vội vàng huých vào người Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu thì đang say đắm trong một thế giới đau khổ. Cô ấy không ngờ giáo sư Lý lại gọi mình phát biểu. Ngẩn người một lúc, cô ấy đành nói: Lý tưởng của em là... giải cứu Tố Diệp!

Lại một trận cười vang như sấm dậy.

Vẫn là giáo sư Lý có kiến thức rộng hơn họ, “ăn muối” nhiều năm hơn họ nên phản ứng rất nhanh nhạy. Thầy ấy nói: Tôi cảm thấy lý tưởng của hai em đây rất hay. Em Tố Diệp học tâm lý, mà một bác sỹ tư vấn tâm lý chính là người giải cứu tâm hồn con người. Chỉ khi tâm hồn chúng ta được bình yên thì thế giới này mới hòa bình được, một lý tưởng cao cả biết bao! Còn bạn ngồi bên cạnh em ấy, chắc em không phải sinh viên của khoa này phải không? Tôi có thể nhận ra hai em rất thân thiết, chắc là bạn thân. Vậy thì, bạn thân là phải giúp đỡ và thông cảm cho nhau. Bác sỹ tâm lý là người cứu vớt tâm hồn của người khác. Em lại là bạn thân của bác sỹ tâm lý. Dù là bác sỹ tâm lý thì cũng có lúc hoang mang, mất phương hướng. Thế nên là một người bạn, em mới chính là người cứu vớt cho tâm hồn của bác sỹ tâm lý đấy, lý tưởng càng cao đẹp hơn!

Tố Diệp khời mào vỗ tay trước. Từ đó, cô và Lâm Yêu Yêu đều vô cùng hâm mộ giáo sư Lý.

“Trước khi cậu còn chưa giải cứu mình, thì mình giải cứu cậu trước vậy!” Đợi cho giáo sư Lý đi xa, Tố Diệp lôi từ trong túi ra một cái Ipad: “Váy cưới mình đã đặt xong cho cậu rồi, nếu cậu thật lòng muốn lấy chồng thì mình cũng sẽ chân thành tặng nó cho cậu.”

Nói rồi, cô đưa Ipad cho Yêu Yêu: “Đây là hình thiết kế, không phải kiểu bán ngoài thị trường đâu. Mình phải tốn rất nhiều tiền tìm nhà thiết kế đấy.”

Lâm Yêu Yêu cầm lấy nhìn qua. Từng đường nét vô cùng mềm mại. Cô ấy ngước mắt lên, định nói gì lại thôi. Một lúc sau cô ấy mới mím môi cười khẽ, chỉ vào chiếc đồng hồ trên tay cô: “So với váy cưới, mình thích cái đồng hồ của cậu hơn đấy.”

Nói rồi Yêu Yêu kéo tay Tố Diệp lại, cổ tay cô ấy rực rỡ, chói sáng.

“Chiếc đồng hồ này mình từng được nhìn thấy trong một triển lãm ở Basel, Thụy Sĩ, có kỹ thuật bánh đà con quay đạt tới đỉnh cao, cộng thêm khoảng 160 viên kim cương khảm nạm lên trên, mình nghĩ...” Lâm Yêu Yêu cố tình ra vẻ trầm tư: “Giá của loại đồng hồ này có lẽ vào khoảng 1 triệu 500 ngàn.”

Sau đó cô ấy tỏ ra kinh ngạc, chỉ vào Tố Diệp: “Cậu yêu tiền như mạng sống, chắc chắn không đời nào tự bỏ tiền ra mua. Chiếc đồng hồ này hoặc là có người tặng, nếu không chắc chắn là hàng nhái.”

Tố Diệp rút tay về, lườm cô ấy: “Tuy rằng mình tham tiền thật đấy, nhưng không có nghĩa là chất lượng cuộc sống cũng hạ giá theo.”

“Anh ấy tặng phải không?” Lâm Yêu Yêu cũng biết rõ cô ấy là mẫu người thà thiếu chứ không dùng đồ đều, không thể đeo hàng nhái loại A ra phố được.

Tố Diệp giơ tay gõ lên Ipad: “Bạn Lâm thân mến! Bạn nên chú ý vào cái váy cưới của mình là hơn!” Không hiểu tại sao, cô cứ cảm thấy Lâm Yêu Yêu đang né tránh điều gì đó.

Lâm Yêu Yêu liếc nhìn mẫu thiết kế, rồi suy nghĩ: “Váy cưới của mình và chiếc đồng hồ của cậu, cái nào đắt hơn?”

Tố Diệp càng cười rạng rỡ hơn: “Tình yêu à! Cậu chưa nghe câu “của ít lòng nhiều” sao? Cậu phải học tập cảnh giới của Lý Bạch, dù nước đầm đào hoa sâu ngàn thước, mà Lý Bạch vẫn cảm thấy tình bạn của Ông Luân là quan trọng nhất đó thôi.*”

*Trích từ bài thơ “Tặng Ông Luân” của Lý Bạch: “Đào hoa đầm thủy thâm niên xích - Bất cập Ông Luân tổng ngã tình” (Nghìn trùng đầm nước đào hoa Sao bằng tình bạn tiến ta lúc này). Ông Luân là bạn của Lý Bạch ở Kinh huyện (nay thuộc tỉnh An Huy)

...

Thật ra, chiếc váy cưới này của Lâm Yêu Yêu, cô không những tốn một khoản tiền lớn mà còn bỏ ra rất nhiều tâm sức. Sau khi Niên Bách Ngạn vun tiền như nước mua cho cô chiếc đồng hồ của nữ cùng loại với chiếc của nam giới trên tay anh, cô đã tới phòng thiết kế váy cưới lúc trước đã hẹn, bàn bạc cụ thể về chiếc váy của Lâm Yêu Yêu.

Khi đó, người chủ cửa hàng nhiệt tình nhìn họ và nói: Hai anh chị sắp làm đám cưới phải không? Chúc mừng hai người!

Lúc đó không hiểu sao, cổ Tố Diệp cứ cứng ngắc. Cô không muốn lắc đầu, mà hai chữ “không phải” ấy thì lại xoay tròn trong cổ họng, nhưng chần chừ mãi không thể thốt ra.

Niên Bách Ngạn cũng không phủ định. Sắc mặt anh bình thản, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Nhà thiết kế muốn lấy số đo của cô. Cô từ chối, mà đưa ngay số đo của Lâm Yêu Yêu cho anh ta. Cô nhận ra sự do dự trong đôi mắt của nhà thiết kế. Có lẽ anh ta lấy làm lạ tại sao rõ ràng cô đã tới đây rồi lại không muốn lấy số đo.

Cả cô và Niên Bách Ngạn đều không ai giải thích gì. Cô không biết anh nghĩ thế nào, chỉ biết rõ suy nghĩ trong lòng mình rất kỳ lạ. Sau khi bước chân vào cửa hàng váy cưới, nhìn thấy những chiếc váy cưới bày la liệt trước mặt mình, cô bỗng dừng lại có chút kỳ vọng điều gì đó.

Có lẽ, đây cũng là lý do cô không phủ định.

Phụ nữ hay thích mơ mộng. Có những lúc, một giấc mơ tươi đẹp thậm chí có thể chống đỡ cả cuộc họ. Đây cũng có thể coi là triết lý khi một người phụ nữ sau khi trải qua quá nhiều đau khổ mà vẫn tin vào tình yêu vậy. Ở khoảnh khắc đó, Tố Diệp cảm thấy, mình đã tin rồi.

Vì khi lựa chọn, cô đã cảm thấy phiền muộn.

Cô bất giác hỏi Niên Bách Ngạn rằng: Anh cảm thấy kiểu nào đẹp?

Hỏi xong, bỗng cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn duy trì một khí chất bình tĩnh đặc biệt. Anh đi tới, lật xem cùng cô từng kiểu một. Kiểu nào cũng khiến người ta hoa mắt chóng mặt. Cuối cùng ngón tay anh dừng lại ở một trong các kiểu ấy, gõ nhẹ hai cái rồi nói: Bộ này!

Khi đưa ra ý kiến, lúc nào anh cũng như đinh đóng cột. Bất luận chuyện này liên quan tới cô, hay tới người khác, thì ngữ khí khẳng định, thái độ chắc chắn đó luôn khiến người ta chẳng biết thế nào lại luôn nghe theo gợi ý của anh.

Có lúc Tố Diệp cảm thấy anh quá gia trưởng. Cô cũng từng trách móc anh rằng: Lúc anh đưa ý kiến cũng nên cho đối phương một đường để suy nghĩ chứ.

Anh lại không đồng ý với cô. Anh đáp: Bảo anh cho ý kiến tức là người đó đã không tự lựa chọn được, còn cần phải để lại một cơ hội suy nghĩ cho họ hay sao?

Tố Diệp cảm thấy, anh nói cũng không sai.

Con người có lúc cần một người lãnh đạo tinh thần để thay mình quyết định. Mà Niên Bách Ngạn từ lâu đã quen ngồi vào vị trí này, thế nên anh mới luôn tỏ ra nhẹ nhàng, thoái mái như thế.

Sau khi đưa mẫu thiết kế cho nhà thiết kế, anh ta mỉm cười nói với cô: Cô hạnh phúc thật đấy, chồng chưa cưới của cô có con mắt rất tinh tường.

Hạnh phúc ư?

Cô sắp giao niềm hạnh phúc này vào tay Lâm Yêu Yêu.

Từ đó đi ra, Niên Bách Ngạn mới hỏi cô một câu: Váy cưới mua cho Lâm Yêu Yêu phải không?

Tố Diệp gật đầu.

Thế là anh không nói gì nữa.

...

“Mình cảm thấy, chiếc váy này nếu cậu mặc lên người sẽ đẹp hơn.”
Lâm Yêu Yêu chân thành nói.

Tim Tố Diệp chợt nghẹn lại giây lát. Một lúc sau, cô mới khẽ cười:
“Khi nào mình lấy chồng, cậu lại tặng mình một bộ y như thế.”

“Khi nào thì hai người làm đám cưới?” Cô ấy tò mò hỏi.

Tố Diệp suy nghĩ, rồi sợ Lâm Yêu Yêu lo lắng, cô mím môi đáp: “Tóm lại... sau khi cậu cưới!”

“Cứ thần thần bí bí!” Lâm Yêu Yêu cười.

“Nhưng mà rất cảm ơn món quà của cậu.” Thật ra cô ấy rất cảm động. Sự cảm động này đã đè nén trong lòng rất nhiều ngày rồi. Cô ấy kéo tay Tố Diệp lại, khẽ nói: “Bây giờ mình rất sợ phải thay đổi, thật đấy! Tiểu Diệp! Cậu bảo phụ nữ lấy chồng rồi, có phải sẽ có rất nhiều chuyện thay đổi không?”

“Cậu muốn ám chỉ điều gì?”

Lâm Yêu Yêu nghiêng người sang một bên, trong ánh mắt ánh lên một sự bất an, rất khẽ khàng, rất nhạt nhòa, sau vệt tắt. Hình như cô ấy đang kìm nén điều gì đó, rất lâu sau mới nói những lời tự đáy lòng mình: “Ví dụ như khi hai chúng ta vẫn còn độc thân, vẫn có thể thường xuyên tụ tập. Tới khi có bạn trai rồi, những buổi hẹn hò cũng ít đi. Cậu nhìn những bạn học của chúng ta mà xem, những người đã có chồng có con làm gì còn ai đi chơi được chứ? Điều duy nhất có thể chứng minh họ vẫn còn sống chính là những bức ảnh họ chụp

con mình rồi up lên weixin hoặc weibo.”

Tố Diệp cười nói: “Chỉ cần cậu nghĩ, sau khi có con đừng có mau mau chóng chóng up cả lịch sử trưởng thành của con lên cho người khác xem là được rồi. Tục ngữ nói đúng lắm, lấy được người vợ tốt có thể tạo phúc ba đời. Cậu ấy à, sau khi lấy chồng phải nghĩ rằng mình là người tạo phúc, phải dẫn dắt gia đình, chứ không phải để gia đình làm mình mệt mỏi. Cuộc sống của cậu ngoài chồng con ra, còn nên có cuộc đời và mục tiêu của chính mình. Đừng có cả ngày từ sáng tới tối vây lấy bếp núc và con cái. Chỉ khi nào cậu biết lợi dụng thời gian để biến mình trở thành một người đầy đủ thì giá trị của người phụ nữ mới được thể hiện ra ngoài. Đây mới là sự trưởng thành của phái nữ thời đại mới.”

“Mình thấy cậu dạy đại học nhiều quá, khẩu khí cũng dần dần giống giáo sư Lý rồi đấy!” Lâm Yêu Yêu cười ha ha.

Tố Diệp cũng cười.

Hương hoa thoang thoang, thấm cả vào bóng cây.

Cười chán, Tố Diệp mới nhìn Lâm Yêu Yêu, thủ thỉ: “Có những chuyện cần phải thay đổi thì nhất định sẽ thay đổi. Dù cậu có nghĩ đủ mọi cách để cứu vãn nó, thì thứ cậu giữ lại được trong tay cũng sẽ biến chất. Nhưng cũng có những thứ không thay đổi. Mình cảm thấy, tình bạn của hai chúng ta sẽ không bao giờ thay đổi!”

Lâm Yêu Yêu gật đầu rất mạnh...

Chớp mắt đã lại tới cuối tuần. Ngày hôm nay, trời đổ mưa.

Đêm xuống, đèn đường ngoài cửa sổ cũng bị nước mưa làm nhòe đi.

Bên này Niên Bách Ngạn vẫn còn đang trò chuyện, có lẽ bữa tiệc mới bắt đầu chưa được bao lâu. Trên mặt bàn, mùi rượu đã ngào ngạt.

Điện thoại bên cạnh anh bỗng vang lên.

Hứa Đồng nhìn rất rõ, đó là điện thoại cá nhân của anh.

Hứa Đồng cũng đã bắt đầu quen với thói quen mới Niên Bách Ngạn. Trước đây, mỗi lần đi tiếp khách, điện thoại của Niên Bách Ngạn nhất định sẽ để ở chỗ Hứa Đồng, tiện cho cô nghe máy. Những chuyện lớn nhỏ cô có thể tự xử lý thì tuyệt đối không làm phiền tới Niên Bách Ngạn. Chỉ khi nào thực sự không ứng phó được mới đưa điện thoại cho anh.

Bây giờ, tuy rằng điện thoại của anh vẫn để ở chỗ cô, nhưng di động cá nhân thì luôn mang theo người. Bất luận đó là bữa tiệc gì, là dịp nào, bất luận anh uống say bao nhiêu, thì nó nhất định phải để bên cạnh tay anh. Điện thoại chuyển sang chế độ rung, nên đặt bên cạnh tay có thể nhận máy ngay lập tức.

Tuy rằng, sau khi từ Hàng Châu trở về, nó không còn kêu nữa, nhưng Hứa Đồng nhìn thấy, mỗi lần ra ngoài tiếp khách, anh vẫn có thói quen đặt nó bên cạnh tay.

Không cần nói cũng biết, người có thể gọi được vào chiếc di động đó chỉ có mình Tố Diệp.

Niên Bách Ngạn nhận máy.

Hứa Đồng không biết Tố Diệp xảy ra chuyện gì, cũng không nghe rõ cô ấy nói gì trong điện thoại, chỉ thấy Niên Bách Ngạn lắng nghe từ

đầu tới cuối. Đợi cho đầu kia nói hết câu, anh mới khẽ đáp: Ừm, tôi biết rồi!

Hứa Đồng vô thức nhìn về phía Niên Bách Ngạn, phát hiện khi nhận điện thoại, ánh mắt và bờ môi anh đều toát lên một sự ôn hòa.

Sau khi cúp máy, anh lại trở về với vẻ thản nhiên thường ngày, sự dịu dàng ấy cũng biến mất, chỉ còn lại sự trầm ổn và bình tĩnh trên thương trường.

Anh rót một ly rượu, rồi đứng dậy, nói với vẻ áy náy: “Thành thật xin lỗi các vị! Tôi có việc đột xuất cần phải giải quyết. Ly rượu này coi như tôi tự phạt, dịp khác tôi sẽ mời để chuộc lỗi với mọi người.”

Nói rồi, anh ngửa cổ uống cạn.

Mọi người thấy vậy cũng không tiện giữ chân, bèn lần lượt đứng dậy kính rượu.

Cuối cùng, Niên Bách Ngạn dặn dò Hứa Đồng, thay anh tiếp đón mọi người cho chu đáo.

Hứa Đồng hiểu là chuyện của Tố Diệp, nếu không anh cũng chẳng bỏ đi vội vã như thế. Cô gật đầu nói: “Anh yên tâm đi, có cần gọi tài xế không ạ?”

“Tôi tự lái xe!” Niên Bách Ngạn cầm áo và chìa khóa xe lên, chào mọi người rồi rời khỏi đó.

...

Sanlitun, tận cùng hành lang.

Tổ Diệp ngồi trên ban công ngắm cảnh. Cô nhàm chán ngẩng đầu đếm sao. Phía dưới là vườn hoa của khu nhà. Từng cơn gió cuốn cả hương hoa hòa vào hơi thở.

Cô quên mất mật khẩu cửa nhà. Sau khi thường xuyên quên mang theo chìa khóa, cô quyết định làm khóa bằng mật khẩu cho nhà mình. Cô biết ngay rồi sẽ có một ngày mình chẳng nhớ nổi mật khẩu là bao nhiêu. Kết quả ngày ấy cũng tới. Sau năm lần thử đi thử lại, hệ thống vẫn báo sai mật khẩu, cánh cửa đã tự động khóa chặt, chỉ biết đợi dấu vân tay gốc tới để thiết lập lại mật khẩu.

Mà người sở hữu nó là Niên Bách Ngạn. Vì anh là chủ nhà.

Cô không thể không gọi cho anh cuộc điện thoại đó...

Quyển 10 - Chương 451: Cảm giác tồn tại trong lòng cô

Tố Diệp chưa bao giờ thấy cảm kích ông Trời đến thế. Chín ít thì ở trong một môi trường mà ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy mây mù như Bắc Kinh, trời cao đã ban một đặc ân lớn lao, để cô được nhìn thấy một bầu trời đầy sao. Nếu không trong đêm dài đằng đẵng này cô sẽ cô đơn, lạnh lẽo biết chừng nào?

Chữ số trước giờ không nằm trong phạm vi ghi nhớ công việc của cô, thế nên mức độ miễn cảm của Tố Diệp đối với chữ số từ xưa tới nay luôn rất thấp. Điều này bắt nguồn từ việc cô chỉ tập trung vào nội dung lĩnh vực của mình. Nhưng theo lý mà nói, làm một nhà phân tích tâm lý, điều kiện tiên quyết là phải có một trí nhớ tạm ổn. Cô thừa nhận, khi trị liệu cho một bệnh nhân, cô luôn cố gắng không sử dụng những cách thức, phương pháp có liên quan tới số học. Tốt khoe xấu che là bản tính của con người, mà Tố Diệp cô cũng không phải ngoại lệ.

Thế nên, hôm nay khi cô đứng trước cửa nhà, ngo ngẩn khoảng năm, sáu phút gì đó, những con số trong đầu trở thành những tổ hợp tự do. Cô cảm thấy số nào cũng rất giống, nhưng rồi lại chẳng số nào giống.

Cô quên mất mật khẩu, cũng giống như việc cô thường xuyên lẫn lộn giữa mật khẩu của thẻ tiết kiệm với thẻ tín dụng vậy.

Nếu có thể, cô không muốn làm phiền Niên Bách Ngạn.

Nhưng nghĩ tới chuyện một khi đến nhà cậu, rất có thể sẽ lại khiến

anh bất mãn thế là cô đành thôi.

Cô đã gọi điện thoại cho anh.

Suy trước tính sau cô vẫn quyết định gọi vào di động cá nhân của anh.

Anh cũng nhận máy, nhưng xung quanh có người nói chuyện. Tố Diệp biết thời gian này có lẽ anh đang tiếp khách, nên hơi chần chừ.

Sau khi nhận máy, Niên Bách Ngạn chỉ “alô” một tiếng rồi không nói gì nữa, dường như đang đợi cô lên tiếng.

Tố Diệp suy nghĩ mãi rồi cũng nói: Cửa nhà không mở ra được.

Cuối cùng cô bổ sung thêm một câu: Tại tôi quên mất mật khẩu, nhập mấy lần vẫn không đúng. Chỉ còn cách dùng vân tay của anh thiết lập lại mới được...

Một lời phân thành hai khúc để nói, chẳng có một chút sức mạnh nào.

Mà tới lúc nói xong, cô lại càng cảm thấy vô vọng.

Sau đó cô nghe thấy anh lãnh đạm đáp lại một câu: Ừm, tôi biết rồi!

Ngay sau đó, cuộc điện thoại kết thúc.

Tố Diệp áp di động vào tai, chờ đợi. Tới tận khi tiếng tút tút máy bận vang lên ở đầu kia điện thoại, cô mới tỉnh ra. Cô nhất thời siết chặt di động trong tay. Thì ra không có cảm giác chắc chắn, trái tim càng không tìm thấy chỗ dựa.

Anh biết rồi ư?

Đây là câu trả lời gì?

Anh bảo cô đợi ở đây hay có nghĩa là anh chỉ nhận được thông tin này thôi, còn về hay không lại là một chuyện khác?

Tố Diệp không thể chắc chắn suy nghĩ của anh. Nhớ tới ngữ khí lạnh nhạt ban nãy của anh trong điện thoại, cô quyết định tạm thời ở lại đây đợi thêm một lúc. Nếu lâu quá vẫn chưa thấy anh quay về thì cô sẽ tới nhà cậu.

Cô đếm sao đếm tới hoa cả mắt.

Những ngôi sao xuất hiện trên lớp sương mù nhạt nhòa giống như bị phủ một tấm voan mỏng, mờ lung, thoát ẩn thoát hiện. Cũng đồng thời lúc đó, tầm mắt cô cũng xuất hiện điểm mù.

Về đêm, trời hơi lạnh.

Cộng thêm việc cô đang đứng ngoài ban công cao tầng, gió thổi làm mái tóc dài của cô rối tung, cũng làm cho con tim hơi run rẩy.

Chẳng biết đã bao lâu trôi qua, sân thượng có tiếng đẩy cửa vang lên.

Tố Diệp tưởng là có người lên đây hút thuốc lá, nên cũng chẳng mấy chú tâm.

Cho tới khi, bước chân mỗi lúc một gần.

Trầm ổn, mạnh mẽ. Vừa nghe đã biết là bước chân nam giới, vô cùng thân thuộc.

Tố Diệp sững người. Cô còn chưa kịp phản ứng lại thì bờ vai bất ngờ ấm hần lên. Trên người cô có thêm một chiếc áo vest của nam. Có mùi thuốc lá thoang thoảng xen lẫn mùi rượu nhẹ nhàng, còn cả mùi đàn ông thân quen, bọc kín lấy cô.

Áo khoác ngoài vẫn còn lưu lại hơi ấm trên cơ thể người đàn ông. Cứ như vậy, bất ngờ xua tan cái se lạnh của đêm xuân.

Tố Diệp giật mình quay đầu lại. Khi thấy sau lưng mình chính là Niên Bách Ngạn, cô nhất thời ngẩn người ra. Cô không ngờ anh lại trở về nhanh đến vậy.

Màn đêm mơ màng, nhẹ nhàng chuyển động qua những đường nét góc cạnh trên gò má Niên Bách Ngạn, như dòng sông thời gian nhẹ nhàng trôi một cách chậm rãi, yên ả. Dưới bầu trời đêm, trông anh lại càng cao lớn, đĩnh đạc. Bóng anh đổ nghiêng về phía cô, gần như bao trùm, nhấn chìm cái bóng bé nhỏ, gần như không thể nhìn thấy của cô.

Lòng ngực Tố Diệp chẳng hiểu sao như bị đập một cái rất dữ dội. Chính là trái tim va vào ngực, làm đôi tai cô cũng trở nên ồn ã.

Cô thừa nhận, trong một đêm tối thế này, sự xuất hiện bất ngờ của anh quả thực khiến cô hạnh phúc trong lòng.

Chẳng mấy chốc, Tố Diệp lại tự nhủ thêm một câu: Tất cả đều là họa do trăng gây ra*.

*Đây là lời một bài hát. Ý muốn nói hai người yêu nhau, vì người mình yêu mà rung động nhưng không muốn thừa nhận nên đổ lỗi cho cảnh sắc quá đẹp làm người ta lạc nhịp.

Nhưng, sắc mặt Niên Bách Ngạn trông có vẻ khó coi. Anh nhìn cô từ trên xuống, đầu mày gần như dính chặt vào nhau. Đến cả giọng nói của anh cũng không chút khách khí.

“Ai bảo em đợi ở đây?”

Tố Diệp lại ngơ một lần nữa. Một lúc sau, cô mới buột miệng nói: “Nếu anh còn không về, tôi định sẽ tới nhà cậu.”

Cô dám không ở đây đợi sao?

Người đàn ông trông vẻ ngoài bình thản kỳ thực bụng dạ đen tối này, một khi bị anh nắm được đuôi thì sẽ chết rất thê thảm. Lúc này tuy rằng cô sẽ nói một số lời để kích động anh, nhưng cũng biết rõ chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm.

Điều cô cần thực hiện chính là cố gắng không vi phạm vào giới hạn của anh.

Niên Bách Ngạn vừa nghe, nét mặt càng khó đăm đăm, ngữ điệu cũng cao lên kha khá: “Khu nhà chẳng phải có phòng nghỉ hay sao?”

Lúc này Tố Diệp mới hiểu ra ý trong câu nói vừa rồi của anh.

Cô há hốc miệng, nửa ngày mới thốt lên được một câu: “Tôi... cảm thấy nếu đếm sao thì thời gian có thể sẽ trôi qua nhanh hơn một chút.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn chuyển từ sững sờ sang khó xử, rồi cuối cùng giống như đã thỏa hiệp, anh thở dài: “Em mau đứng lên cho tôi!” Ngữ khí cũng nhẹ nhàng hơn một chút.

Sau khi nhận được điện thoại của cô, chẳng hiểu sao anh rất vui.

Giọng nói của cô trong điện thoại rất yếu ớt, còn có phần dè dặt. Cô nói với anh: Cửa nhà không mở được...

Dọc đường, trong đầu Niên Bách Ngạn chỉ xoay vần hai chữ “cửa nhà” ấy. Nó được thốt ra từ miệng cô, như một dòng nước ấm áp chảy tràn qua trái tim anh. Trên đường vội vã về nhà, anh lo lắng đến nỗi ngón tay nắm vô lăng cũng hơi run. Trước mắt anh như hiện lên một thứ ánh sáng vàng nhạt, dịu nhẹ, ấm áp bao trùm lấy dáng hình bé nhỏ của cô.

Anh thích mỗi khi cô cầu cứu anh, vì nó sẽ khiến anh cảm thấy, thật ra cô vẫn còn dựa dẫm vào anh. Cảm giác rằng mình còn cần thiết này thỏa mãn được sự tôn nghiêm của một người đàn ông một cách mãnh liệt.

Thậm chí suốt cả đoạn đường, Niên Bách Ngạn vẫn đang nghĩ, liệu có sốt ruột đi đi lại lại không? Liệu cô có ngốc nghếch đứng đợi trong tiểu khu không? Hôm nay ngoài trời lại đang mưa. Tuy là đêm mùa xuân, nhưng nhiệt độ rõ ràng đã hạ đi khá nhiều. Liệu cô có bị lạnh không?

Nghĩ tới điểm này, Niên Bách Ngạn lại vô thức tăng tốc.

Khấp đầu anh chỉ hiện lên hình ảnh cô khóc lóc, sau đó khi nhìn thấy anh trở về, cô sẽ chạy ào tới, oán trách tại sao về lâu như vậy?

Nhưng, bao nhiêu tâm trạng kỳ vọng và sốt ruột ngập tràn trong lòng đã dần dần lạc lõng khi anh tìm khắp một vòng mà vẫn không thấy bóng dáng cô đâu. Tới tận khi, anh đi lên sân thượng tìm cô.

Cô ngồi lên túi xách của mình. Sau cơn mưa, trên sân thượng có những vũng nước nhỏ, phản chiếu ánh trăng lạnh lẽo, nhuộm lên một

màu sáng bạc.

Ngay cả bóng hình nhỏ xíu của cô trông cũng cô độc, lẻ loi.

Cô đang ngẩng đầu lên ngắm sao. Mái tóc dài đen nhánh gần như hòa vào làm một với tấm màn đen tuyền của đêm tối. Gió khẽ mơn man lên tóc cô. Từng lọn tóc nhẹ nhàng tung bay trong gió trông cũng như rất xa vời.

Bao lo lắng bỗng chuyển thành sự bức bối.

Chẳng hiểu sao, Niên Bách Ngạn bỗng thấy chán ghét. Anh ghét cái vẻ bình thản như không của cô, ghét cô vẫn còn có thể yên lặng ngồi ở đây, trong một đêm se lạnh thế này, xung quanh còn có chút tanh nồng của nước mưa.

Nhưng nhìn thấy cô, anh vẫn yên tâm hơn.

Kỳ thực Niên Bách Ngạn vẫn đang né tránh suy nghĩ của mình. Suy nghĩ bị anh trốn tránh đó là: Anh vội vàng quay về như vậy, chỉ vì sợ cô không đợi được sẽ bỏ đi mất.

Tổ Diệp thấy sắc mặt anh không ổn, cũng không muốn cãi cọ với anh nữa, bèn đứng dậy.

Khi cô trèo qua lan can, tim Niên Bách Ngạn chợt run lên. Anh nhíu mày, bước tới giữ chặt cánh tay cô.

Bàn tay của người đàn ông vô cùng mạnh mẽ, còn có lòng bàn tay ấm áp, xuyên qua lớp vải mỏng sưởi ấm cho cánh tay lạnh cóng của cô. Cả trái tim cô cũng ấm hơn rất nhiều.

Chỉ có điều, cô ngồi trên sân thượng quá lâu, đôi chân bị gió thổi tới

tê cứng. Lan can ở ngay trước mắt mà cô không sao trèo qua được. Chân cũng tê dại rồi, không nghe theo sự sai khiến của cô.

Niên Bách Ngạn giơ tay, trực tiếp bế ngang người cô lên mà không tốn chút sức lực nào.

Cô hoảng hốt, vô thức ôm chặt lấy cổ anh, dính mặt vào cà vạt của anh.

Nhiệt độ cơ thể anh từ áo sơ mi tỏa tới người cô, một sự ấm áp đầy an toàn.

Đúng vào khoảnh khắc ấy, sống mũi Tố Diệp chợt cay xè, lại giống như có thứ gì đó nghẹn lại nơi cổ họng, đắng chát, rất khó chịu.

“Sao lại mặc ít thế này?” Trên đỉnh đầu vang lên tiếng giận của người đàn ông.

Bên trên cô chỉ mặc chiếc áo sơ mi thì thôi, phía dưới lại chỉ có một chiếc chân váy. Thứ duy nhất để giữ ấm cơ thể là chiếc quần tất mỏng manh.

Anh ôm lấy cô, cũng có thể cảm nhận được hơi lạnh khắp người cô toát ra.

Lúc này Tố Diệp mới thoát khỏi sự ngỡ ngàng. Cô buông tay xuống, khẽ nói: “Tự tôi đi được rồi!”

Bước chân Niên Bách Ngạn chợt khựng lại. Cả người anh căng ra. Sau đó, anh lập tức đặt cô xuống.

Trong hành lang, không khí ấm hơn, tỏa đi một ít cái lạnh.

Cô cảm thấy đầu ngón tay mình cũng đang dần dần ấm lại. Không hiểu là vì nhiệt độ của hành lang hay nhiệt độ... cơ thể anh.

“Đi làm ở Tinh Thạch chẳng phải cần chú trọng hình thức sao? Tôi không dám ăn mặc tùy tiện, sẽ bị người ta trừ tiền đấy!” Tố Diệp lẩm bẩm.

Niên Bách Ngạn trầm mặc nhìn cô, không nói một lời.

Tố Diệp thấy anh không có phản ứng, bèn ngược mắt lên.

Ai ngờ anh đang nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt khó hiểu.

Cô vội vàng cup mắt xuống, hắng giọng. Tình cảnh này chẳng hiểu sao lại có chút ngượng ngập.

“Cứng đầu cứng cổ, ngốc!” Anh nhìn cô không rời mắt khoảng nửa phút, rồi buông một câu không chút khách khí. Nghe kỹ giống như phát ra từ những kẽ răng, chữ nào cũng được nhấn rất mạnh.

Mắng xong câu ấy, anh quay người đi.

Tố Diệp ngẩn người. Mắng ai thế hả?

Ai cứng đầu cứng cổ?

Ngay sau đó, cô rào bước theo sau Niên Bách Ngạn: “Tôi làm sao mà anh mắng tôi?”

Niên Bách Ngạn mặc kệ cô, cứ thế đi thẳng về phía cửa nhà.

Thấy anh không đáp lại, Tố Diệp càng bực mình: “Nếu không phải tại anh cứ vài hôm lại mang việc trừ tiền ra hù dọa tôi, tôi cũng không

thể ăn mặc thế này được.”

Niên Bách Ngạn dừng bước trước cửa, quay đầu buông một câu đầy khó chịu: “Thế thì ngày mai em cưới chuồng đi ra ngoài đường luôn đi!”

Tố Diệp trừng mắt, hần học liếc xéo anh một cái.

Niên Bách Ngạn chẳng thèm để ý tới cô nữa. Sau khi đứng vững, anh nhập một dây mật mã vào. Quả nhiên bị thông báo mật mã vô hiệu. Cô nói không sai, cửa đã tự động khóa lại rồi.

“Mật mã lúc trước là gì vậy?” Cô nhìn gương mặt hơi nghiêng không chút biểu cảm của anh, hỏi một câu.

Ai ngờ, Niên Bách Ngạn chỉ lườm cô mà không nói gì.

Tố Diệp tự biết trong chuyện này mình đuối lý, cũng lặng im.

Hành lang, yên tĩnh một cách chết chóc.

Đến nỗi có thể nghe được cả tiếng thở của nhau.

Như những cây dây leo, quấn chặt, đan cài sát sao.

Cô nhàm chán đứng một bên chờ đợi, nhìn Niên Bách Ngạn nhập dấu vân tay của mình vào. Sau đó, “ding” một tiếng. Trong đêm tối tĩnh mịch này, thanh âm ấy vô cùng chói tai.

Tố Diệp dường như có thể ngửi thấy một mùi thơm ấm áp từ trong nhà tỏa ra.

Niên Bách Ngạn không vội mở cửa ra. Ngược lại, anh giơ tay về phía

cô, ra lệnh: “Tay!”

Tố Diệp chớp chớp mắt, ngốc nghếch hỏi: “Tay trái hay tay phải?”

“Tùy!”

“Ờ...” Tố Diệp đưa tay trái ra.

Niên Bách Ngạn nắm lấy tay cô, chống ngón cái lên khu vực quét dấu vân tay. Nhưng một giây sau, anh bỗng dừng động tác lại. Sau hai, ba giây im lặng, anh buông tay cô ra.

Tố Diệp cảm thấy rất kỳ lạ, đang định hỏi anh tại sao thì đã thấy anh thuần thục thiết đặt lại một mặt khẩu khác. Sau hai lần nhập mặt khẩu, cô nghe thấy tiếng hệ thống báo động của cánh cửa tự động đóng lại, cửa mở ra.

Sau khi vào nhà, Tố Diệp tò mò hỏi: “Tại sao không nhập dấu vân tay của tôi vào?”

Niên Bách Ngạn vừa thay giày vừa nói: “Em ngốc như vậy, lần sau chưa biết chừng ngay cả việc lấy dấu vân tay ở tay trái hay tay phải cũng quên mất. Ngay cả dấu vân tay mà còn quên thì cái cửa này sẽ hoàn toàn báo hỏng mất.”

“Niên Bách Ngạn! Anh có cần phải chửi người khác vòng vèo kiểu đó không?” Tố Diệp cũng thay xong giày, đi theo sau anh vào trong phòng khách, đặt áo khoác sang một bên: “Tôi chỉ không miễn cảm với chữ số thôi, tay trái hay tay phải tôi vẫn nhớ được.”

“Đề phòng vạn nhất!” Ở bàn tiệc Niên Bách Ngạn đã uống một ít rượu. Cổ họng giờ khô rát. Anh để lại một câu như thế rồi đi thẳng vào phòng ăn, rót một cốc nước, uống mấy hơi cạn sạch.

Vừa rồi, trong khoảnh khắc anh đã có một suy nghĩ ích kỷ.

Anh biết suy nghĩ ấy cực kỳ nực cười và ấu trĩ, nhưng anh vẫn làm vậy.

Lúc trước anh định đổi sang dấu vân tay của cô là vì làm vậy, ít nhất sau này cô có quên mặt khẩu cũng không phải đợi ở ngoài. Nhưng chẳng mấy chốc, Niên Bách Ngạn đã xua tan suy nghĩ này. Anh cảm thấy, nếu dấu vân tay vẫn là của anh, vậy thì nếu lần sau cô có quên mặt khẩu, vẫn phải cần tới anh.

Anh thà chạy về nhà mở cửa cho cô, cũng không muốn để cô từ nay về sau dựa vào bản thân mình là có thể làm được mọi việc, có anh hay không có anh cũng vậy.

Có thể, thứ mà Niên Bách Ngạn để ý nhất là cảm giác được tồn tại trong lòng cô.

Sau khi đặt cốc nước xuống, dạ dày anh bắt đầu cồn cào, co thắt lại đau đớn, như từng lưỡi dao đang chém qua dạ dày. Anh biết, có lẽ tại vừa nãy đi vội vàng, uống rượu cũng tu quá vội vàng.

Tố Diệp cũng đi theo vào phòng ăn. Trong phòng không bật đèn, bóng ảnh mờ mờ ảo ảo.

“Vậy nếu lần sau tôi lại quên mặt mã thì phải làm sao?” Cô hỏi dồn.

“Em không quên được.” Giọng nói của Niên Bách Ngạn có chút khó chịu.

Tố Diệp không hiểu.

Niên Bách Ngạn thở dài một câu trong bóng tối: “Tổng cộng có sáu chữ số, cụm ba số trước là sinh nhật em, cụm ba số sau là sinh nhật tôi. Tố Diệp! Chỉ cần em bỏ công sức ra để nhớ sinh nhật tôi là không thành vấn đề.”

Tố Diệp chờ người.

Rất lâu sau, cô mới “ồ” lên được một tiếng. Lúc quay người định đi ra khỏi phòng ăn, cô liếc nhìn thấy động tác của anh.

Hình như anh đang ấn vào dạ dày của mình.

Cô quay lại, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ để nhìn Niên Bách Ngạn đang đứng bên cạnh bàn ăn, do dự hỏi: “Anh... sao vậy?”

Niên Bách Ngạn không trả lời, chỉ đứng yên đó không nhúc nhích.

Tố Diệp cảm thấy kỳ lạ. Cô chợt hiểu nhầm rằng anh không muốn quan tâm tới cô, bèn cảm thấy mình tự dưng chuốc việc vào mình. Nhưng sau khi suy nghĩ này tan đi, lại có một suy nghĩ khác dâng lên trong đầu. Vì vừa nãy cô khoác áo vest của anh, trên áo có mùi rượu, tim cô chợt đập thịch một cái.

Cô không suy nghĩ gì, vội rào bước tới trước. Lúc này, cô mới phát hiện ra, Niên Bách Ngạn thật sự đang ôm bụng.

“Anh đau dạ dày?” Tố Diệp bất giác hỏi.

Niên Bách Ngạn nhú mào, rồi khẽ đẩy cô sang một bên.

“Không sao!” Anh có chút bức bối, chỉ nói một câu đó rồi quay người đi ra khỏi phòng ăn.

Tố Diệp đứng đó một lúc, rồi ra ngoài theo.

Nhưng Niên Bách Ngạn không ở trong phòng khách, không thấy bóng dáng anh trên sofa.

Tố Diệp bèn đi thẳng lên tầng hai.

Đẩy cánh cửa phòng ngủ, quả nhiên cô thấy anh còn mặc nguyên quần áo, nằm lên giường, nhắm chặt mắt, hàng lông mày hơi nhíu lại.

Ánh sáng vàng nhạt được chỉnh lại rất tối, phân tách thành hai mảng sáng tối trên gương mặt Niên Bách Ngạn. Sau khi nghe tiếng cô đi vào, anh mở mắt ra, bỏ tay khỏi vị trí dạ dày. Tố Diệp thấy vậy, đi tới, cắn môi nói: “Đau dạ dày thì cứ nói là đau dạ dày. Anh suốt ngày mắc cái bệnh chủ nghĩa đàn ông. Chuyện này có gì mà không thể nói chứ.”

Niên Bách Ngạn ngồi dậy, cơ thể cao lớn dựa vào đầu giường. Anh khẽ đáp: “Phòng trường hợp em nhân cơ hội này vênh váo ra oai.”

“Thần kinh!” Tố Diệp trừng mắt lườm anh. Nói rồi cô lấy một cốc nước nóng, đưa cho anh: “Anh uống chút nước nóng trước đi, rồi chúng ta tới bệnh viện.”

Niên Bách Ngạn đón lấy nhưng không uống ngay mà dịu giọng nói: “Giúp tôi pha một ít uống chống đau dạ dày là được rồi, không cần tới bệnh viện.”

“Dạ dày anh bắt đầu đau rồi, chỉ uống thuốc không thể nào được?” Nhìn cái dáng vẻ nhíu mày của anh, dạ dày Tố Diệp cũng đau theo. Không những dạ dày mà cả tim cũng bứt rứt, nhoi nhói.

Cô ghét anh!

Ghét anh hành hạ cô như vậy!

“Thế này đi! Để tôi gọi bác sỹ tới đây!” Tố Diệp quay người đi định gọi điện thoại.

Một giây sau, cổ tay cô bị Niên Bách Ngạn giữ chặt.

Cô dừng bước, quay đầu.

Một tay Niên Bách Ngạn cầm nước nóng, một tay nắm tay cô. Sau đó anh buông ngón tay ra, quay lại đan tay vào tay cô. Anh hơi dùng sức, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

“Tôi không sao thật mà. Uống ít thuốc là được rồi, bệnh tình của tôi, tôi hiểu rõ nhất.” Thanh âm của anh rất khẽ khàng, từng tiếng nhỏ xíu lọt vào tai cô.

Tố Diệp chần chừ nhìn anh, nhưng thấy thái độ của anh kiên quyết thì cũng đành thôi. Cô buông tay, đi ra khỏi phòng ngủ.

Chẳng mấy chốc, cô đã pha một cốc nước thuốc vào.

Niên Bách Ngạn dựa vào đầu giường ngắm cô.

Ánh đèn ấm áp, rơi xuống quần áo cô, làm cho cả người cũng ấm lên.

Anh bỗng dừng cảm thấy, cứ yên lặng ngắm cô thế này cũng tốt.

Tố Diệp cảm thấy gò má mình hơi nóng, có thể là vì ánh mắt không chịu rời đi của anh.

Cô bước tới, đưa thuốc cho anh.

“Đút cho tôi!” Giọng anh có chút lười biếng.

Ngón tay Tố Diệp chợt run lên. Cô hắng giọng: “Anh đừng có mà được nước lấn tới.”

Niên Bách Ngạn giờ tay vòng qua eo cô, như cười như không: “Tôi có quyền yêu cầu như vậy mà, phải không?”

Dường như anh nhìn thấy một sự căng thẳng trong đôi mắt cô. Cô đang lo lắng cho anh ư?

Khi suy nghĩ ấy lướt qua đầu, cơn đau trong dạ dày bỗng dịu hẳn đi, nơi thẳm con tim anh dâng lên một niềm hạnh phúc.

Tố Diệp cảm thấy lòng bàn tay anh nóng rẫy.

Nhiệt độ qua lớp vải mỏng đang thiêu đốt da thịt cô, như có thứ gì lôi kéo trái tim cô.

Nhưng lời anh nói, ít nhiều làm cô không phục.

“Yên tâm! Tôi vẫn chưa muốn anh chết nhanh vậy đâu. Anh chết rồi, tôi biết tiêu tiền của ai?” Cô bực bội ngồi xuống, đút cho anh từng thìa một.

Niên Bách Ngạn chỉ cười không nói gì. Cô đút thìa nào, anh há miệng uống thìa đó.

Chẳng mấy chốc, cốc thuốc đã hết sạch.

Tố Diệp đang chuẩn bị đứng dậy.

Bổng Niên Bách Ngạn từ đằng sau vòng qua, giữ chặt lấy cô.

Cô sống người, toàn thân cứng đờ.

“Rõ ràng biết là thuốc, tôi vẫn muốn uống thêm cốc nữa.” Anh cười khế.

Hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô, làm bỏng cả màng nhĩ.

Tố Diệp đẩy anh ra, sau khi buông một câu “Tôi cảm thấy anh say rồi đấy”, sau đó bê cốc nước đi ra ngoài.

Say rồi ư?

Niên Bách Ngạn cười thầm. Anh vẫn còn rất tỉnh táo, thế nên mới vô cùng trân trọng những giây phút ấm áp và bình yên ngắn ngủi này.

Đầu ngón tay anh vẫn còn vương mùi hương của cô.

Là mùi thơm của tóc cô để lại khi tay anh trượt qua.

Lại một lát sau, Tố Diệp cầm quần áo ngủ của anh vào, vớt lên người một cách thiếu khách khí.

Niên Bách Ngạn nằm im.

Tố Diệp đứng ở đầu giường một lúc, thấy anh vẫn phải dựa, không còn cách nào đành bước lên. Cô tháo cà vạt của anh ra, rồi đích thân thay quần áo cho anh.

“Nếu có một ngày tôi không thể tự chăm sóc cho bản thân mình nữa,

em có còn chăm sóc cho tôi như hôm nay không?” Anh để mặc cô “giở trò”, mệt mỏi hỏi.

Vành tai Tố Diệp nóng bừng. Cô hừ một tiếng: “Đường đường là Niên Bách Ngạn tiếng tăm lẫy lừng, thân thể khỏe mạnh, tự cao tự đại, sao có thể cho phép bản thân mình thảm hại như thế?”

“Tôi nhiều tuổi hơn em, thật sự có ngày đó cũng không có gì là lạ.”

Tố Diệp phì cười: “Được thôi! Anh cứ trả tiền đầy đủ, tôi sẽ chăm anh như bảo mẫu.”

Niên Bách Ngạn mím môi, giơ tay véo má cô.

“Đau!” Cô kháng nghị, giơ tay đánh anh một cái.

Anh nhăn mặt.

Tố Diệp lập tức ngừng tay, nét mặt bối rối: “Xin lỗi nhé...” Cô quên mất anh đang đau dạ dày.

Chẳng mấy chốc, cảm giác oán trách lại dâng lên. Cô lẩm bẩm: “Không có việc gì cứ đi uống rượu làm gì? Anh không biết mình là phần tử bề ngoài vàng ngọc, bên trong thối rữa à? Uống uống uống, rồi ngày nào đó uống tới lúc bản thân biến thành dầu chấm hết thì đúng đại cát đại lợi rồi.”

Cô thuần thục thay quần áo cho anh, liếc nhìn từng đường nét cơ bắp rắn chắc trên người anh rồi đứng dậy. Anh chợt giữ tay cô lại.

“Làm cái gì đấy?”

“Em vừa nói gì cơ?” Anh cười khế, con ngươi ánh lên một thứ ánh

sáng u ám bất định: “Bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối rữa á?”

Cô á khẩu, chẳng mấy chốc nét mặt trở nên thiếu tự nhiên. Cô hất tay anh ra, liếm môi: “Nước tắm tôi đã bật xong rồi, nếu anh cảm thấy đỡ hơn chút nào thì đi tắm đi. Nếu như cảm thấy còn đau thì nói với tôi một tiếng, tôi gọi bác sỹ tới.”

Dứt lời, cô ra khỏi phòng ngủ như đang chạy trốn.

Niên Bách Ngạn im bật. Trong mắt cô, có phải anh đã trở thành quái vật rồi không?

Tố Diệp cuộn tròn trên sofa, gò má nóng bừng, tim không ngừng đập thình thịch trong lồng ngực. Hôm nay cô làm sao thế nhỉ? Sao lại đi lo lắng cho cái tên khốn kiếp nằm trong phòng ngủ kia?

Anh đau dạ dày thì liên quan gì tới cô?

Anh uống rượu thì đã làm sao? Cứ cho là ngã cả vào vò rượu đi nữa thì cô cũng không nên để tâm.

Lại còn pha thuốc, thay quần áo, bật nước tắm cho anh nữa...

Tố Diệp vùi mặt vào đầu gối, co quắp ngồi trên sofa, trong lòng thầm cảm thán: Tố Diệp ơi là Tố Diệp! Mà đúng là ăn một trăm miệng đậu cũng không thấy kinh, đáng đời mà bị tổn thương.

Trong bóng tối, có tiếng rung khe khẽ.

Cô ngược mắt lên, đóng tai nghe để tìm kiếm nơi phát ra thanh âm ấy. Cuối cùng cô lật ra được chiếc di động trong cặp tài liệu của anh, chiếc di động dùng để xử lý công việc.

Cô ấn xuống. Màn hình bật sáng, thông báo có một tin nhắn.

Tố Diệp chần chừ giây lát. Đầu óc như ngừng vận động. Nhưng đầu ngón tay thì không nghe cô sai bảo, vẫn trượt lên màn hình. Nội dung dòng tin nhắn nhảy ra: Chào tổng giám đốc Niên! Em là An Tịnh. Lần trước sau khi gặp mặt, em đã suy nghĩ rất lâu. Tuy rằng anh ra giúp đỡ không phải vì em, nhưng dầu sao anh cũng đã giúp em, thế nên em chân thành muốn cảm ơn anh, muốn mời anh một bữa cơm. Không biết tổng giám đốc Niên tối mai có cuộc hẹn nào khác không. Nếu thấy tiện, mong anh hãy cho em một cơ hội để được mời cơm anh, cảm ơn anh!

An Tịnh?

Ngón tay Tố Diệp chờ ra một lúc lâu. Hai mắt cô dính chặt vào cái tên trên màn hình điện thoại. Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết đây là tên con gái. Cái tên này quen quen, hình như cô đã từng nghe tới rồi...

Quyển 10 - Chương 452: Như lời từ biệt

An Tĩnh...

Một cái tên rất hay. Thoạt nhìn cái tên này, người ta nghĩ đối phương chắc chắn phải là một thiếu nữ thướt tha, duyên dáng, tựa một đóa hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, độc lập và thoát tục, ở nơi phàm trần huyên náo mà vẫn tĩnh mịch, lẻ bóng.

Nếu đối phương thật sự là một người con gái như vậy, Tố Diệp cảm thấy trái tim của mình sẽ rất đau, thậm chí còn có thể nảy sinh một cảm giác sợ hãi khó nói thành lời. Nó giống như lần nước ở Hồng Kông khi cô hiểu nhầm Niên Bách Ngạn đã đi mất mà bất chấp tất cả để chạy như bay xuống dưới đại sảnh tìm kiếm bóng hình của anh vậy.

Vì nếu cô ấy thực sự là một người u tịch và an nhiên như vậy, vậy thì cô ấy chắc chắn là một người rất cứng rắn. Cho dù trong lòng có nảy sinh ái mộ cũng sẽ không bộc lộ ra ngoài, mà chỉ đứng từ một nơi rất xa nhìn lại cho tới khi được người ta chú ý tới. Thế nên nói, nếu có thể tìm được số điện thoại của người này trong nhật ký điện thoại của Niên Bách Ngạn, vậy thì chỉ có thể chứng tỏ cô ấy đã khiến anh dừng bước. Ít nhất, ánh mắt anh cũng vì cô ấy mà lưu lại giây lát, sau đó, chìm đắm cả trái tim.

Tố Diệp sẽ sợ hãi chứ. Vì so với những lần vui qua đường của đàn ông trong giới thương trường, dường như cô còn sợ anh sẽ kịch giả tình thật hơn.

Nhưng, nỗi sợ hãi này không thể mọc rễ trong tim Tố Diệp. Nguyên nhân rất đơn giản, đó là vì cô gái tên An Tịnh này vốn không phải đoá hoa sen trắng như cô tưởng tượng. Một câu văn dài dòng và một giọng điệu chủ động lấy lòng thế này khiến Tố Diệp chỉ nhìn thấy một bông hoa tường vy được khoác lên người cái vỏ của hoa hồng.

Người phụ nữ tên An Tịnh này, nội tâm chắc chắn không mạnh mẽ, nhưng cô ta vẫn có thể giả vờ mạnh mẽ. Triết lý này giống như bắt một bông hoa vốn chỉ là tường vy nhưng lại mạo nhận mình là hoa hồng vậy. Hoặc là nói, cô ta mến mộ Niên Bách Ngạn, nhưng lại không muốn chủ động hiến thân như các cô gái khác, mà đồng thời lại không có bản lĩnh có thể chủ động thu hút được sự chú ý của Niên Bách Ngạn, thế nên sau một hồi suy đi tính lại, cuối cùng vẫn phải chủ động lấy lòng.

Từ tin nhắn của cô ta, Tố Diệp cảm thấy, An Tịnh chính là loại phụ nữ đó.

Nhưng, một điều cô không thể không thừa nhận là, sau khi đọc tin nhắn này, tuy rằng cô không thấy sợ hãi, nhưng lại đổ kị phát điên!

Suy nghĩ đầu tiên là cô rất muốn gọi lại, hỏi thẳng vào mặt cô ta: Cô là ai đấy?

Hoặc là mang điện thoại lên gác, ném thẳng lên người Niên Bách Ngạn, nói với anh rằng: Có cô hẹn anh tối mai cùng ăn cơm tối. Sau đó, cô sẽ không đi đâu hết, cứ đứng đó xem thái độ Niên Bách Ngạn ra sao, quyết định thế nào.

Khi đối diện với tình huống này, người phụ nữ đánh mất lý trí là lẽ dĩ nhiên.

Nhưng mà...

Tố Diệp siết chặt di động trong tay, nhìn chăm chăm vào mỗi con chữ trên màn hình. Chỉ trong hai phút ngắn ngủi, cô gần như đã có thể đọc thuộc lòng hàng chữ trên đó. Dường như cô nhìn thấy hình ảnh một người phụ nữ khêu gợi ngả ngớn dựa vào lòng Niên Bách Ngạn, nói cười hớn hở.

Trên lầu loáng thoáng có tiếng nước chảy vọng xuống.

Có lẽ là Niên Bách Ngạn đang tắm rửa.

Lợi dụng khoảng thời gian này, Tố Diệp tạm quăng tin nhắn đó sang một bên, nhanh chóng lên mạng tra cứu về cô An Tịnh này. Giác quan thứ sáu cho cô linh cảm có thể tra tìm được thông tin về người phụ nữ này.

Trên điện thoại nhanh chóng xuất hiện những tài liệu có liên quan tới An Tịnh.

Không phải là một thiên kim tiểu thư hay con cháu một gia đình quyền quý nào như Tố Diệp tưởng tượng, mà là một diễn viên, người mẫu.

Với lại gương mặt này...

Tố Diệp chau mày. Ký ức của cô nhanh chóng dừng lại vào một buổi tối nào đó, người phụ nữ ở bên cạnh Niên Bách Ngạn khi anh say.

Tim cô bỗng đập thịch một cái!

Thì ra là cô ta!

Tố Diệp những tưởng cô ta chỉ tiếp rượu tại mấy nơi như thế thôi,

nên vốn chẳng mấy để tâm. Sao lại còn là diễn viên?

Sau khi tìm hiểu nhanh những thông tin về cô ta, Tố Diệp mới chợt hiểu ra. Cô An Tịnh đó không những là diễn viên mà còn là người mẫu, hơn nữa bây giờ còn là một diễn viên mới khá nổi. Hai năm tới đây cô ta cũng sẽ đóng trong những bộ phim có kinh phí đầu tư không hề nhỏ. Mà bạn diễn trong nghề, người đầu tiên chính là Bạch Băng.

Bên dưới còn có những bài viết liên quan. Tố Diệp ấn vào. Cái tên “Diêu Mai” đã nhảy ra trước mắt cô!

Diêu Mai!

Tố Diệp phản cảm với cái tên này, vì mỗi lần nghe thấy nó hoặc nhìn thấy chị ta trên tivi, Tố Diệp lại nghĩ ngay tới hai từ “lẳng lơ”. Thực tế thì Diêu Mai không lẳng lơ. Chị ta là một nhà sản xuất danh tiếng. Những ngôi sao hợp tác với chị ta, được chị ta một tay đào tạo mới đích thực xứng với danh “lẳng lơ”.

Ví dụ như Bạch Băng.

Hay ví dụ như cô An Tịnh này.

Theo như bài báo, An Tịnh đã chính thức trở thành diễn viên hợp tác quan trọng của Diêu Mai.

Tố Diệp ghét người đàn bà họ Diêu này, giống như cô rất ghét Bạch Băng vậy. Mà bây giờ, cô càng ghét cái người tên An Tịnh này hơn.

Có thể nhận ra tà tâm của cô ta chưa dứt. Nhưng từ nội dung, Tố Diệp cũng có thể biết được từ sau lần trước hai người họ vô tình gặp mặt, đã có cuộc gặp mặt thứ hai. Xem ra Niên Bách Ngạn còn giúp

cô ta ra mặt giải quyết khó khăn.

Niên Bách Ngạn che giấu rất tốt. Từ nét mặt bình thản của anh, cô không nhận ra bất kỳ sơ hở nào.

Tố Diệp bực bội tắt mạng đi, sau đó xóa cả lịch sử truy cập trong điện thoại.

Nhìn mãi vào dòng tin nhắn ấy, Tố Diệp càng nhìn càng thấy phiền. Cô vốn dĩ định cứ thế xóa đi, nhưng thiết nghĩ lại không được. Nghĩ bụng ở đầu kia chắc chắn An Tịnh vẫn còn đang ôm một trái tim thấp thỏm không yên, đợi phản hồi của anh mà.

Tố Diệp thầm mắng An Tịnh là người không biết xấu hổ, phí hoài có được gương mặt trông thanh tú. Cô thật sự muốn tìm tới nhà, xé nát cái bộ mặt ra cái vẻ ngây thơ mà thực chất là phóng đảng của cô ta ra.

Cô nghiền răng, đôi mắt gần như híp chặt thành một đường thẳng, rồi bực tức nhấn lại hai chữ: Không rảnh!

Đang định gửi đi, cô lại nhanh chóng đổi dấu chấm than cuối câu thành dấu chấm: Không rảnh.

Dùng dấu chấm mới giống với ngữ khí của Niên Bách Ngạn: lạnh nhạt, hững hờ, sắt đá. Dùng dấu chấm than rõ ràng thể hiện sự kích động và phẫn nộ, sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Sau khi trả lời xong, Tố Diệp mới nhìn xuống móng tay mình.

Quá ngắn, cần phải nuôi dài rồi!

Nhưng mà cô thề, cô An Tịnh đó sau khi đọc tin nhắn trả lời vẫn còn

dám lẳng nhăng không dứt, cô nhất định sẽ dùng ngay bộ móng tay vẫn còn chưa kịp dài của mình cào cho mặt cô ta máu me đầm đìa mới thôi.

Cô cuộn người nằm trên sofa, đợi mấy phút.

Cho tới khi trên gác không còn động tĩnh gì nữa, đối phương cũng không gửi tiếp tin nhắn làm phiền.

Tố Diệp có phần yên tâm. Cô nhanh chóng xóa tin nhắn An Tịnh gửi đến đi. Nghĩ một lúc, cảm thấy không ổn, cô bèn cho thẳng số điện thoại của An Tịnh vào danh sách đen, sau đó lại làm sạch danh sách đen.

Sạch sẽ, gọn gàng như hủy xác, xóa dấu vết.

Sau đó cô đặt điện thoại về vị trí cũ, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Gây chuyện rồi để đó, đây tuyệt đối không phải phong cách của Tố Diệp.

Một là cô không rõ Niên Bách Ngạn và cô An Tịnh đó rốt cuộc đã phát triển tới mức nào rồi. Hai là cô không thể to tiếng với Niên Bách Ngạn, cuối cùng chỉ có cô chịu thiệt mà thôi.

Thêm nữa, quan hệ giữa cô và Niên Bách Ngạn bây giờ...

Hít sâu một hơi, Tố Diệp cố gắng đè nén cảm giác chua xót trong lòng xuống.

Sau khi cô rửa ráy xong, quay trở lại phòng ngủ, ánh đèn đầu giường vẫn dịu dàng một sắc vàng ôn hòa.

Niên Bách Ngạn nằm trên giường, nhắm mắt lại. Trước trán anh còn mấy lọn tóc chưa kịp khô. Thoang thoang mùi sữa tắm nhàn nhạt.

Tố Diệp yên lặng nhìn anh một lúc, thấy nét mặt anh đã thoải mái hơn, xem ra dạ dày cũng không sao rồi.

Cô tắt đèn, nằm xuống, quay lưng về phía anh.

Trong đầu chỉ mãi suy nghĩ tới chuyện của An Tịnh.

Chẳng mấy chốc, phía giường bên kia hơi rung rinh.

Cánh tay Niên Bách Ngạn thò ra, từ sau vòng qua ôm lấy cô.

Tố Diệp bỗng cảm thấy tim mình đập loạn cào cào.

“Quay lại đây!” Thì ra anh vẫn chưa ngủ. Anh khẽ ra lệnh bên tai cô.

Hơi thở của anh lướt qua đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng, có chút ấm áp lại có chút mát lạnh, một cảm giác thật kỳ lạ trong một buổi tối như thế này.

Cả người Tố Diệp cứng đờ không nhúc nhích, lưng cũng thẳng tắp.

Cánh tay Niên Bách Ngạn dùng lực, ngang ngược xoay người cô lại, ép cô phải đối mặt với anh.

“Anh làm gì thế hả? Chẳng phải bị đau dạ dày sao? Mau nghỉ ngơi đi!” Cô chống tay lên ngực anh.

“Nằm yên!” Niên Bách Ngạn cất giọng trầm thấp.

Tổ Diệp ngừng ngọ ngoạy. Trong bóng tối, hơi thở của anh quẩn quýt lấy cô.

Thấy cô nghe lời, Niên Bách Ngạn cũng buông hờ tay ra. Một tay anh vòng ra sau cổ cô, khóa cô trong lòng mình.

Tia sáng mờ lung, khẽ du ngoạn trên vầng trán sáng cùng hàng mi hơi run rẩy của cô.

Cô nằm trong lòng anh hơi lạnh, khiến anh bất giác siết chặt vòng tay.

Niên Bách Ngạn không bao giờ muốn cô quay lưng về anh để ngủ. Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, anh đã quen có thêm cô trong lòng mình, cảm nhận cái trán nhỏ của cô cọ vào cổ anh hoặc dựa vào ngực anh.

Thì ra bao nhiêu năm nay, sở dĩ anh cảm thấy trống trải là vì trong lòng thiếu mất cô.

Thế nên, từ khi có cô, anh đã có thói quen đè lên tim mà ngủ. Dường như tư thế ngủ ấy đã trở thành tự nhiên.

Hơi thở trên đỉnh đầu khi phả vào trán cô, mang theo một mùi gỗ mộc thanh thanh.

Trong u tối, cô không ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh.

Nhưng cũng hiểu ý của anh.

Cô nhắm mắt lại, áp mặt lên lồng ngực nóng hổi của anh.

Bên tai vẫn âm âm vang dội, không phải màng nhĩ của cô đang rung

lên, mà là tiếng trái tim anh, từng nhịp từng nhịp mạnh mẽ đập vào tai cô.

Đêm rất yên tĩnh.

Anh không nói gì.

Cô cũng im bật.

Hai người chỉ có thể thấy nhịp tim của nhau, và những nhịp thở khẽ khàng.

Từng ngón tay gầy của Niên Bách Ngạn rơi xuống chân mày cô, dịu dàng phác họa lên độ cong tinh tế. Sau đó, anh cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên từng chút một.

Khi môi anh chạm vào trán cô, sống mũi Tố Diệp chột cay cay.

Thật ra, cô hiểu rất rõ lòng mình.

Đó chính là, nếu Niên Bách Ngạn dành sự dịu dàng này cho An Tĩnh hay một người con gái nào khác thì cô... nhất định sẽ đổ kị phát điên, buồn bã đến chết...

Thế là Tố Diệp bắt đầu căm ghét người đàn ông này, ghét anh quá tàn nhẫn.

Rõ ràng cô đã muốn buông tay rồi, để cho nhau một con đường sống. Cho dù cả đời này cô chỉ có thể giữ anh trong lòng cô cũng chấp nhận, chỉ mong bản thân mình không đau xé lòng như thế này nữa.

Nhưng anh lại giữ chặt cô không buông. Hình ảnh của anh, sự dịu

dàng của anh, giọng nói của anh... vô vàn những điều ấy đều đang điên cuồng đâm sâu vào tim cô như một mũi khoan, để trái tim cô thủng lỗ chỗ vô vàn những lỗ hổng.

Những tháng ngày này là sự giày vò anh dành cho cô...

Ngày hôm sau, qua cơn mưa trời lại sáng.

Ánh nắng ban mai mờ hồ chiếu qua rèm cửa, khiến nó cũng như sáng lên.

Khi Tố Diệp bị những tiếng ồn ào ngoài cửa sổ đánh thức, đồng hồ đã chỉ bảy rưỡi.

Cô lười biếng không muốn nhúc nhích, cả người mềm nhũn như bị chặt ra từng khúc.

Một bên gối trống trải.

Cô giơ tay nhặt một sợi tóc dính trên đó lên. Ngón tay dường như vẫn còn vương mùi hương của anh.

Cửa phòng bị đẩy ra.

Cô buông tay.

Sợi tóc rơi xuống.

Là Niên Bách Ngạn đi vào.

Anh đã mặc quần Âu đầu vào đấy, chỉ còn cái chiếc cúc áo cuối cùng trên chiếc sơ mi.

Thấy cô đã tỉnh, anh đi tới trước, giơ tay thắt cúc tay áo, rồi nói: “Hai ngày này tôi đi công tác, đã gọi người giúp việc tới nhà rồi.”

Đi công tác?

Tối qua anh còn chẳng nhắc tới.

“Không cần đâu, tôi tới nhà cậu ăn cơm.” Cô mệt mỏi ôm gối. Mặt dán vào chiếc gối mềm mại, cả người nhẹ tênh.

“Không được!” Thái độ của Niên Bách Ngạn lại rất kiên quyết.

Cô ngược mắt lên, nhìn anh với vẻ kỳ lạ.

Niên Bách Ngạn đã cài xong cúc tay áo, đứng nhìn cô từ trên xuống: “Không thể tạo cho em thói quen không về nhà.”

Tố Diệp hết lời để nói, bèn mặc kệ anh.

Nhưng anh bỗng cúi xuống, chống hai tay sang bên người cô, vây bọc cô trong phạm vi của mình.

Không khí xung quanh chẳng mấy chốc đã lấp đầy mùi hương của anh, còn có mùi nước cạo râu.

Niên Bách Ngạn cười khế: “Tôi chỉ đi hai ngày thôi, đợi tôi quay về.”

Thích đi mấy ngày thì đi mấy ngày, cô chẳng thêm quan tâm.

Nhưng mà đáng chết! Sao sau khi nghe tin anh chỉ đi hai ngày, cô lại vui mừng nhỉ?

“Ồ.” Tố Diệp không để lộ vui buồn ra mặt.

Người đàn ông trên đỉnh đầu không nói gì nữa, nhưng cũng không lập tức rời đi ngay, mà vẫn vây lấy cô không buông tha.

Tố Diệp bất giác đưa mắt nhìn anh, bỗng thấy anh đang nhìn mình chăm chăm với vẻ hứng thú.

Cô cúi đầu nhìn theo phía mắt anh đang hướng đến. Ngay lập tức, mặt cô đỏ bừng. Cô kéo cao chần lên, che kín những dấu hôn anh để lại trên cơ thể, cũng nhân tiện che cả nét mặt dương dương tự đắc của anh.

Niên Bách Ngạn bị dáng vẻ của cô chọc cười, bờ môi thấp thoáng một nụ cười.

Anh đứng dậy.

Rút từ trong túi quần ra một chiếc thẻ rồi đặt lên đầu giường: “Tôi đã làm cho em một chiếc thẻ phụ thuộc, sau này đi dạo thích mua thứ gì thì cứ quẹt chiếc thẻ này là được.”

Tố Diệp quay đầu lại nhìn, đưa mắt nhìn anh với vẻ chần chừ, rồi giơ tay lấy chiếc thẻ lại xem.

Là một chiếc thẻ tín dụng.

“Có hạn sao?” Cô nhìn anh.

“Vô hạn!”

“Ồ...” Tố Diệp kéo dài giọng. Có chiếc thẻ này trong tay, coi như cũng phù hợp với thân phận hiện giờ của cô. Cô khẽ cười: “Đây là thẻ phụ thuộc, cũng tức là ở bên này tôi quẹt bao nhiêu tiền, mua

sắm thứ gì anh đều nắm rõ?”

“Chỉ cần tôi muốn tra!” Niên Bách Ngạn bổ sung một câu.

Tố Diệp vút chiếc thẻ sang một bên: “Không có thành ý! Sao không chuyển chủ thẻ cho tôi?”

Niên Bách Ngạn cong môi cười: “Tôi phải đề phòng em cầm tiền của tôi đi nuôi một cậu thanh niên trắng trẻo nào đó.”

“Anh nói lằng nhằng cái gì vậy?” Tố Diệp bực bội, ngồi bật dậy.

Niên Bách Ngạn mím môi: “Chính em cũng nói mà, tôi là người thận trọng từng bước một.” Ánh mắt anh nhìn thẳng lên người cô không một chút giấu giếm.

Lúc này Tố Diệp mới ý thức được chần lại trượt xuống. Cô lại lúi vào trong như một con rắn, chỉ trừng mắt lườm anh.

Anh giơ tay vò đỉnh đầu cô, như vuốt ve một con thú cưng.

“Được rồi! Đùa với em đấy! Tôi có thể chuyển em thành chủ thẻ, nhưng mà chủ thẻ phải là người trả tiền cho thẻ đấy.”

Một câu nói quả nhiên công hiệu.

Tố Diệp lập tức lên tiếng: “Tôi cảm thấy thẻ phụ thuộc cũng tốt lắm.”

Niên Bách Ngạn đoán ngay cô sẽ bày bộ mặt này ra. Anh càng cười tươi hơn, đôi mắt rạng rỡ, dịu dàng như dòng nước mùa xuân thấm vào trái tim...

Khoảng thời gian này Diệp Lan cứ thơ thơ thần thần, có lúc làm việc

cũng thất thần, không tránh khỏi bị sếp quát mắng toí bời. Sếp trực tiếp của cô không vì cô là người nhà họ Diệp mà khoan dung, thậm chí còn yêu cầu cô cao hơn các nhân viên khác.

Vì lời giải thích mà người sếp đưa cho cô là: Vì cô là người nhà họ Diệp, nên cô càng phải chăm chỉ, nỗ lực. Nếu không người ta sẽ bỏ quên mất thực lực của cô mà chỉ nhìn thấy những hào quang trời sinh đã bao phủ khắp người cô.

Mỗi lần nghe sếp răn dạy, Diệp Lan vừa vừa thấy buồn lại vừa thấy an ủi.

Buồn là vì, cô cũng là một nhân viên nhỏ bé có lòng tự trọng, cô cũng không muốn phạm sai lầm. An ủi là vì, các cán bộ cao cấp của bộ phận giám định trước nay đều thường phạt phân minh, sẽ không vì một mối quan hệ nào đó mà bật đèn xanh cho ai. Những người này đều do một tay Niên Bách Ngạn đào tạo, nói một câu khó nghe thì họ chính là tử sỹ thân tín với Niên Bách Ngạn. Một quân đoàn như vậy, nghĩ cũng biết sẽ tiến lên một cách dũng cảm.

Tới tận cuối tuần, điện thoại của Diệp Lan vẫn không kêu. Ý cô là... Tố Khải.

Mấy ngày nay cô đều đang chờ đợi, chờ đợi anh gọi điện tới. Nhưng đồng thời, cô cũng có chút sợ hãi, sợ một khi chuông điện thoại vang lên, Tố Khải sẽ nói với cô những chuyện không hay.

Cô tuyệt đối tin tưởng giác quan thứ sáu của người phụ nữ quan trọng dường nào.

Nhưng cuối tuần, nắng vàng làm người ta thấy vui vẻ.

Cô thấy nhớ anh.

Cô không muốn làm người chờ đợi nữa. Trong lòng Diệp Lan dấy lên một sự kích động. Cô nhìn ra ánh nắng ngoài trời, không nói gì mà lập tức nhấc điện thoại lên, hăng hái bấm vào số điện thoại của Tố Khải.

Đầu kia nhận máy rất nhanh.

Giọng Tố Khải nghe rất trầm.

Diệp Lan nghe thấy tiếng trái tim mình đập loạn nhịp. Sau khi nghe được giọng nói của anh, cô càng chắc chắn mình nhớ anh dường nào.

“Hôm nay... anh có bận không?” Cô khẽ hỏi.

“Không bận!” Anh đáp.

Trong lòng Diệp Lan cảm thấy hơi buồn một chút.

Anh không bận, sao không gọi điện thoại cho cô chứ? Bao nhiêu ngày qua, cô vẫn luôn tự lừa dối mình rằng, sau khi quay về Tố Khải có rất nhiều việc. Anh vẫn luôn bận rộn, thế nên không có thời gian gọi điện cho cô.

“VẬY...” Nhất thời, cô không biết nên đưa ra lời mời thế nào. Hy vọng cho một cuộc hẹn hò cứ tắc nghẽn trong cổ họng.

Nhưng đầu bên kia bỗng nói: “Lan Lan! Em mở cửa đi!”

“HẢ?” Cô sửng người.

Tố Khải nói: “Anh đang ở trước cửa nhà em.”

Nghe xong, Diệp Lan trợn tròn hai mắt. Một giây sau, cô lập tức vứt điện thoại đó, xông ra phòng khách mở cửa.

Quả nhiên Tố Khải đang đứng trước cửa.

Vừa mở cửa ra, cô đã lập tức nhìn thấy Tố Khải trong bộ cảnh phục, cả người anh trông rắn rỏi, thẳng tắp.

Cô kích động đứng đờ ra trước cửa. Bao nhiêu niềm hạnh phúc chẳng hiểu sao bỗng trở thành một câu hỏi: “Sao... anh lại tới đây?”

Cô nên nhào tới ôm anh mới phải.

Tố Khải nhìn cô.

Anh đã đến lâu rồi, chỉ ít đã đứng ngoài cửa khoảng nửa tiếng đồng hồ rồi, nhưng không thể giơ tay lên bấm chuông.

“Anh có chuyện muốn nói với em.” Một lúc sau, anh khẽ lên tiếng.

Diệp Lan lập tức nhường đường để anh vào nhà. Không hiểu sao, có những tiếng ầm ầm bắt đầu dội lên trong lòng cô.

Tố Khải đi vào nhà, tới thẳng sofa và ngồi xuống. Anh đặt chiếc mũ cảnh sát nghiêm chỉnh lên mặt bàn. Diệp Lan rót cho anh một cốc nước, rồi nhìn anh: “Anh từ đơn vị tới đây ư?”

Tố Khải gật đầu.

Diệp Lan nắm chặt hai tay vào nhau, khẽ siết nhẹ. Cô cảm thấy, Tố Khải có chút xa cách đối với cô.

“Anh đã ăn sáng chưa? Em làm cho anh...”

“Lan Lan!” Tổ Khải bất ngờ ngắt ngang lời cô nói: “Anh nói xong là phải đi ngay, ở sở vẫn còn công việc.”

“Á? À...” Diệp Lan cảm thấy hô hấp không được thuận lợi.

Tổ Khải ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Cô bèn ngồi ngay ngắn đối diện với anh. Cảnh này sao lại giống cảnh sát thẩm vấn tội phạm đến thế?

Tổ Khải nhìn cô một cái, rồi cup mắt xuống, im lặng một lúc lâu anh mới nói: “Lần trước em nói, em cảm thấy giữa hai chúng ta hình như có sự thay đổi, phải không?”

“Không! Tổ Khải! Em không có ý đó! Em... Em chỉ là...” Diệp Lan ấp úng không nói nên câu.

“Đó là công việc của anh.” Tổ Khải nhìn cô, nói thẳng vào vấn đề.

Diệp Lan ngẩng đầu, hướng về phía anh.

“Còn cả... người phụ nữ mà em nhìn thấy nữa.” Tổ Khải không rời mắt khỏi cô, nói rành mạch từng từ một.

Tay Diệp Lan chợt run lên.

“Cô ấy tên là Khaki. Trong thời kỳ làm gián điệp anh luôn ở bên cạnh cô ấy. Lan Lan! Thật ra, điều em muốn hỏi nhất là quan hệ giữa anh và cô ấy, không phải sao?” Tổ Khải nhẹ nhàng nói.

Cả người Diệp Lan cứng đờ. Cô ngồi thẳng người, nhìn Tổ Khải rất

lâu, mới dè dặt hỏi: “Phải! Khi ở Vân Nam, nhìn thấy anh và cô ấy ở bên nhau, em đã rất muốn hỏi anh... hỏi anh... anh và cô ấy...”

Cô ghen lời, cúi đầu, đan ngón tay vào nhau.

“Anh và cô ấy là quan hệ yêu đương, tại Vân Nam.” Tổ Khải lên tiếng.

Hô hấp của Diệp Lan dồn dập, cô cắn chặt môi: “Vậy anh... hai người có...”

“Có!” Tổ Khải vẫn nhìn cô từ đầu tới cuối, ánh mắt đau xót và bất lực: “Anh và Khaki... đã từng phát sinh quan hệ!”

Diệp Lan ngẩng phắt đầu lên, nhìn anh khó tin. Chẳng mấy chốc, khóe mắt cô đỏ ửng. Ngay sau đó, một giọt nước mắt cứ thế lăn xuống.

Máu huyết trong người dường như ngưng đọng, chỉ còn nước mắt là nóng hổi.

“Xin lỗi em, Lan Lan! Bao lâu nay anh không liên lạc với em. Thật ra, tại anh không biết phải nói chuyện này với em thế nào.” Tổ Khải xin lỗi. Cô giống như một bông hoa trong phòng ấm, tràn đầy mơ mộng đẹp đẽ đối với tình yêu. Nhưng sau khi từ Vân Nam trở về, anh có thể cảm nhận được rõ ràng sự bất an và sợ hãi của cô. Anh biết cô do dự, có những chuyện không dám khẳng định đối với tình yêu. Thế nên, tới tận hôm nay, anh mới có đủ dũng khí nói với cô những lời này.

“Em là một cô gái vô cùng trong sáng, trong sáng với cuộc đời, trong sáng với cả tình yêu.” Tổ Khải nói tiếp: “Nhưng, anh không có cách nào lừa dối em. Vì trong lòng em đã có một nút thắt. Anh đành phải

nói với em sự thật.”

Ngón tay Diệp Lan run lên dữ dội, nước mắt cũng rơi rất mãnh liệt. Cô không thể kìm chế được hai hàng nước mắt của mình. Cô giơ tay, che chặt mặt, nhưng nó vẫn chảy qua các kẽ ngón tay.

Tố Khải trông thấy cô như vậy vô cùng đau xót. Anh không nhịn được, ngồi xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng: “Xin lỗi em!”

Anh căm ghét bản thân mình như thế này.

“Anh không cầu mong em tha thứ, nếu em trách anh, anh cũng...”

“Không... Em không có... Em biết... đó là công việc của anh! Em...”
Diệp Lan nói không thành tiếng. Ở trong lòng anh, cô càng khóc to.

“Lan Lan!” Lòng ngực Tố Khải bức bối, sống mũi cũng cay xè. Anh đặt lên trán cô một nụ hôn rất lâu, rồi ngẩng đầu, kìm lòng nói một câu: “Chúng ta vẫn nên... chia tay là hơn!”

Người con gái trong lòng đột ngột ngẩng đầu lên, sững sờ đến nỗi nước mắt cũng ngưng đọng lại.

“Tố Khải! Anh... Anh nói gì cơ?”

Một sự bi thương dâng lên trong đáy mắt Tố Khải. Anh nhìn cô: “Thật ra, ở trong lòng em, đoạn tình cảm này đã có tỳ vết.”

Diệp Lan lắc đầu, lắc đầu nguầy nguậy.

Trái tim Tố Khải đã như bị đâm thủng lỗ chỗ. Mỗi một lỗ hổng đều có máu rỉ ra, đau đến không thờ nổi.

Anh nâng mặt cô lên, đặt lên một nụ hôn sâu.

Giống như một lời từ biệt.

Rất nhanh, anh bèn rút lại, rồi đứng dậy, cầm mũ lên, quay người định đi.

Diệp Lan hoảng hốt, bất chấp tất cả đuổi theo, ôm chặt lấy anh, nức nở: “Tố Khải! Em không muốn chia tay với anh! Anh đừng rời xa em!”

Chưa bao giờ cô thấy tuyệt vọng đến thế.

Không giống như sự trầm mặc khi trước, những câu nói này của Tố Khải khiến Diệp Lan cảm thấy đây sẽ là một lần ly biệt. Cô cảm thấy trời đã sụp xuống rồi. Cô bàng hoàng, không nơi nương tựa, thế nên cô chỉ có thể ôm chặt lấy người đàn ông trước mặt mình, không để anh rời xa...

Quyển 10 - Chương 453: Sóng gió nổi lên

Tố Khải đứng chờ ra ở đó, không quay đầu lại, để mặc cho Diệp Lan ôm chặt lấy anh như ôm một bè gỗ nổi trôi.

Hai tay anh buông thõng, lòng bàn tay từ từ cuộn lại, nắm chặt.

Nước mắt Diệp Lan thấm ướt áo sơ mi của anh, rồi nhòe ra sau lưng anh. Hai cánh tay cô thu lại rất chặt, ghì siết lấy, giống như đang dùng cả mạng sống để níu giữ một thứ gì đó.

“Tố Khải! Anh đừng trách em được không? Đừng bỏ rơi em...” Cô nức nở như một đứa trẻ, thảm thương và run rẩy.

Sao Tố Khải nỡ trách cô chứ? Anh có tư cách gì để trách cô? Cô không sai, chẳng làm sai chuyện gì cả.

Anh không thể lòng dạ sắt đá hoàn toàn. Nước mắt và tiếng thút thít của cô xuyên vào tai anh còn đau khổ hơn là chịu lắng trì xử tử. Anh quay lại, đôi mắt ngập tràn đau thương.

Thấy anh quay lại, đôi mắt long lanh nước của Diệp Lan như nhìn thấy một tia hy vọng. Cô hơi buông tay ra rồi lập tức nhào vào lòng anh. Cô áp sát mặt mình vào lồng ngực anh. Những đường rì rào của bộ cánh phục làm đỏ hồng gò má cô.

Tố Khải giơ tay, nâng cao gương mặt cô lên, cất giọng khô khan: “Em có thể chấp nhận anh như vậy hay không?”

Diệp Lan nhìn vào mắt anh, bờ mi khẽ run. Cô há hốc miệng, rồi chẳng mấy chốc, nước mắt lại che chặt tầm nhìn. Cô gật đầu, nghẹn ngào lên tiếng, thanh âm nhỏ xíu: “Em có thể... chỉ cần anh đừng rời xa em!”

Tố Khải im lặng nhìn cô rất lâu. Tia sáng trong mắt anh dần dần lắng lại, cuối cùng chỉ còn lại một khoảng tối sâu thẳm, tĩnh mịch như trời đêm bao la. Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve từ trán cho tới khóe môi cô, từ từ, chậm rãi như đang chạm khẽ vào một báu vật. Anh trân trọng, lưu luyến từng chút một, như một lần từ biệt.

Diệp Lan nhìn anh không rời mắt, cố gắng muốn đọc được những tâm tư trong biểu cảm trầm mặc của anh. Nhưng ai ngờ, tầng tầng lớp lớp nước mắt làm mờ đôi mắt cô. Cô ra sức chớp mắt, mới có thể xua tan phần nào sự mơ hồ, để nhìn rõ gương mặt anh, nhưng rồi cũng chỉ duy trì được trong khoảnh khắc.

“Chính anh nói mà... anh nói... sau khi anh hoàn thành xong nhiệm vụ lần này, chúng ta sẽ làm đám cưới...” Diệp Lan nói không thành câu.

Tố Khải bất giác cúi đầu.

In dấu môi mình lên trán cô.

Cứ như vậy, anh duy trì tư thế ấy rất lâu mới buông cô ra. Đôi mắt anh nhìn cô là sự do dự, đau khổ, giằng xé. Cuối cùng, những biểu cảm phức tạp ấy hóa thành một sự kiên quyết. Anh cất giọng khàn khàn: “Xin lỗi em!”

Dứt lời, anh kéo tay cô ra, quay người rời đi, không còn quan tâm tới tiếng khóc xé ruột xé gan của Diệp Lan phía sau lưng nữa.

Anh không thể cầu mong cô tha thứ, chỉ vì sự tàn nhẫn và kiên quyết của mình khoảnh khắc này.

...

Đúng vào lúc anh định tới tìm Nguyễn Tuyết Cầm để nói dự định muốn cưới Diệp Lan của mình, thì Nguyễn Tuyết Cầm đã tìm tới anh trước.

Lúc đó anh đang chuẩn bị tới hiện trường một vụ án, không ngờ bà lại tới nhà gặp anh.

Chọn một nơi có thể yên tĩnh nói chuyện, Nguyễn Tuyết Cầm đưa cho anh một chiếc túi căng phồng.

Tố Khải không hiểu, Nguyễn Tuyết Cầm ra hiệu cho anh mở ra.

Anh hồ nghi mở ra, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Cậu đừng hiểu lầm, tôi không có ý hạ thấp nhân phẩm của cậu.” Nguyễn Tuyết Cầm là một người tinh mắt, nhận ra ngay nét mặt không vui của anh: “Tôi biết vì Lan Lan cậu đã hy sinh rất nhiều, bao gồm cả công việc của cậu. Đây là lời cảm ơn chân thành tôi dành cho cậu.”

Tố Khải biết bà chủ động tìm tới đây chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp. Nếu thật lòng muốn đồng ý cho đám cưới của anh và Diệp Lan, vậy thì bà cũng không cần quanh co, né tránh Diệp Lan để gặp riêng anh.

Thế nên anh đẩy tiền lại cho bà: “Tiền cháu sẽ không nhận đâu, cô có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Nguyễn Tuyết Cầm bèn đi thẳng vào chuyện chính: “Tôi nghĩ, thông qua Tố Diệp cậu cũng đã nghe nói tới tình hình nhà họ Diệp hiện giờ. Trong khoảng thời gian cậu đi chấp hành nhiệm vụ, nhà họ Diệp đã xảy ra những biến động long trời lở đất. Đầu tiên là người trụ cột trong nhà qua đời, sau đó Niên Bách Ngạn nắm giữ toàn bộ. Bây giờ tuy rằng Diệp Uyên đã ngồi vững vào vị trí chủ tịch, nhưng trong tay hoàn toàn không có thực quyền. Quyền quyết định những quyết sách quan trọng vẫn bị Niên Bách Ngạn giữ chặt không buông. Nên nói là, bây giờ trên dưới trong Tinh Thạch, có rất nhiều anh tài cốt cán đều là người của Niên Bách Ngạn, là những cán bộ cao cấp một tay cậu ta đào tạo. Điều này cũng giống như quân đội các cậu phải tận trung với một thủ trưởng vậy. Tôi không cần biết Niên Bách Ngạn và chị cậu, Tố Diệp, hiện giờ rốt cuộc đã phát triển tới giai đoạn nào, cũng chẳng ảo tưởng mong rằng cậu ta sẽ niệm tình hay nể mặt ai. Khi Niên Bách Ngạn bắt đầu thanh trừng hội đồng quản trị là tôi biết vị trí của nhà họ Diệp trong Tinh Thạch đang vô cùng nguy hiểm.”

Không phải Tố Khải không biết chuyện này. Cái chết của Diệp Hạc Phong lúc đó âm ỉ không ai không biết. Chuyện thương nhân giàu có Diệp Hạc Phong đột ngột qua đời đã gây xôn xao không nhỏ trong giới kinh doanh.

Lúc đó ở Vân Nam, anh cũng đã đọc bài báo ấy. Anh chỉ thấy lo lắng cho hai người. Một người là Diệp Lan, một người là chị mình, Tố Diệp. Đối với Diệp Lan, dẫu sao vẫn còn bố mẹ bảo vệ. Nhưng còn chị anh, tuy rằng rất hận Diệp Hạc Phong, nhưng dù gì đó cũng là bố ruột của chị ấy. Rời xa như vậy, chị ấy chắc chắn rất đau lòng.

Không quan tâm, thì lấy đâu ra thù hận?

Sau khi trình bày xong về tình hình trước mặt của nhà họ Diệp, Nguyễn Tuyết Cầm nhìn Tố Khải: “Tôi biết cậu rất xuất sắc. Nói thật lòng, nếu không có biến cố này, tôi thật sự đã quyết định sau khi đợi

cậu quay về sẽ để cậu và Diệp Lan lấy nhau. Cậu là một chàng trai rất có trách nhiệm, còn trẻ tuổi mà đã có thể làm được tới bước này, tôi thật sự rất khâm phục. Nhưng Tố Khải à! Cậu đừng trách tôi nói khó nghe. Làm cảnh sát thì được, nhưng làm chồng, hơn nữa lại là chồng của Diệp Lan, cậu cảm thấy mình có thể không?”

Tố Khải nhìn bà: “Cô cảm thấy cháu không thể mang lại hạnh phúc cho Diệp Lan?”

“Định nghĩa hạnh phúc có vô vàn. Có người cảm thấy được ăn một bữa ngon đã là hạnh phúc. Có người lại cảm thấy có thể được đi một chuyến hành trình đã là hạnh phúc. Có người chỉ mong hạnh phúc là mình được khỏe mạnh. Mà cũng có người, hạnh phúc của họ là cần phải được bảo đảm một cuộc sống đủ đầy về vật chất. Diệp Lan chính là người sau cùng ấy.” Nguyễn Tuyết Cầm thở dài: “Có lẽ cậu cho rằng tôi là một người mẹ nhần tâm, bán hạnh phúc của con gái mình để đạt được mục đích, nhưng xin cậu hãy tin rằng, không ai hiểu con gái bằng mẹ. Tôi biết quá rõ Diệp Lan cần một cuộc sống như thế nào. Thế nên, vì tương lai sau này của nó, tôi cũng phải thay nó đưa ra quyết định này.”

“Nói trắng ra, Diệp Lan thật ra chính là một đóa hoa được chúng tôi chăm sóc tỉ mỉ, nuôi giữ trong lồng kính. Cậu này rất khó nghe. Những cô gái xuất thân từ gia đình quyền quý vô cùng không thích nghe nó, nhưng đó là sự thật. Để tôi kể cho cậu nghe cuộc sống từ nhỏ tới lớn của Diệp Lan. Ngay từ nhỏ, nó đã sống trong thế giới của người quý tộc. Mỗi một ngôi trường nó theo học đều là trường quý tộc. Bạn học của nó nếu không phải con cái trong số năm trăm người giàu nhất thế giới thì cũng là con cái các gia đình chính khách. Những gì nó nhìn thấy, những gì nó tiếp xúc đều là những thứ không giống với thế giới của người bình thường. Điều tôi và bố nó cảm thấy an ủi là nó vẫn giữ được một trái tim lương thiện, chứ không trở thành một người thực dụng. Nhưng cái giá phải trả là nó định sẵn sẽ

bị mê hoặc và hoảng sợ thế giới này. Cách giáo dục của chúng tôi dành cho nó rất nghiêm khắc. Nói thế này đi, cậu chính là người bạn trai đầu tiên của nó. Khi còn đi học, chúng tôi không cho phép nó yêu đương, thậm chí lúc nó học ở ngoài cũng chưa bao giờ có những hành vi như đi quán bar hay mua sắm về đêm như các cô gái hiện đại khác. Chúng tôi mời về thầy giáo hình thể tốt nhất, cố vấn hình tượng tốt nhất, chuyên gia chăm sóc da tốt nhất để bồi dưỡng cả về tâm hồn và diện mạo của nó, chính là hy vọng nó sẽ trở thành một cô gái xuất sắc nhất. Đúng vậy! Lúc đi học đại học, nó đích thực đã vừa học vừa làm. Nhưng cậu cảm thấy, một cô gái nhà giàu đi làm thêm so với một người nghèo thực sự kiếm từng đồng từng hào, hai khái niệm này có giống nhau hay không? Không thể! Dù Diệp Lan ra ngoài làm thêm hay nỗ lực đạt được học bổng đều chỉ là một sở thích. Nói trắng ra là nó sợ các bạn học cho rằng nó dựa dẫm vào gia đình, còn những người khác mới thật sự là mưu sinh. Ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.”

Tố Khải yên lặng lắng nghe, gương mặt không bộc lộ quá nhiều cảm xúc.

“Diệp Lan không phải cô gái cậu có thể mang lại hạnh phúc, nhất là trong giai đoạn này. So với cậu, tôi nghĩ Cảnh Long càng có thể cho nó hạnh phúc hơn.”

Tố Khải sửng người: “Cảnh Long?”

“Hoàn cảnh gia đình của Cảnh Long chắc cậu vẫn chưa biết phải không? Tôi biết quan hệ của hai người cũng khá tốt.” Nguyễn Tuyết Cầm từ tốn nói ra thân phận thực sự của Cảnh Long, rồi nói: “Năm nữa cậu ấy sẽ chính thức từ chức, tiếp quản sự nghiệp kinh doanh của gia đình. Diệp Lan cần có một người đàn ông như thế để bảo đảm cho cuộc sống sau này của nó.”

Đầu óc Tố Khải hỗn loạn, âm âm vang dội.

“Quan trọng nhất là, tôi cảm thấy Diệp Lan ở bên cạnh cậu ngày nào, nó sẽ gặp nguy hiểm ngày ấy. Nghe nói tên trùm đầu sở băng đảng ma túy vẫn còn chưa bắt được. Tôi là mẹ của Diệp Lan, không muốn ngày nào cũng phải sống trong nơm nớp lo sợ. Thế nên Tố Khải, có lẽ cậu thật sự có thể mang tới hạnh phúc cho Diệp Lan, nhưng không thể mang lại cho nó sự an toàn. Tôi biết cậu đã rời khỏi đội chống ma túy vì Diệp Lan. Nhưng sự nguy hiểm này vẫn còn đang ẩn nấp, tôi không thể để Diệp Lan mạo hiểm như vậy. Hơn nữa, cậu tuổi trẻ tài cao, tôi nghĩ cậu rời khỏi đó cũng có chút không cam tâm phải không? Vì Diệp Lan cậu có thể rời đi, nhưng sau này thì sao? Cậu có dám bảo đảm mình sẽ không hối hận không?”

“Một khi cháu đã quyết định rời khỏi đó thì sẽ không bao giờ hối hận.”
Tố Khải dứt khoát đáp.

Nguyễn Tuyết Cầm khẽ lắc đầu: “Nếu cậu thật sự muốn tốt cho Diệp Lan thì hãy rời xa nó đi. Diệp Lan cần một cuộc sống sung túc, yên ổn, chứ không phải một cuộc sống mà ngày nào cũng như đi trên lưỡi dao.”

“Cô không phải Diệp Lan, sao có thể thay cô ấy đưa ra quyết định này?”

“Tôi đoán, sau chuyến đi Vân Nam vừa rồi, cách nhìn của nó đã thay đổi không ít. Con gái tôi chưa bao giờ tới một khu vực hỗn loạn và nguy hiểm như thế. Nó chỉ đi du lịch tới những vùng yên tĩnh và khoan khoái. Tôi không biết nó đã nhìn thấy điều gì, nhưng tôi nghĩ, hoàn cảnh tại nơi đó của cậu nhất định là điều nó không thể tưởng tượng được, thậm chí có thể nói hoàn toàn khác biệt với suy nghĩ trong đầu nó. Vì nó chưa từng tiếp xúc với môi trường ấy, cậu bắt nó bình thản và điềm tĩnh là điều không thể. Con bé này trước nay luôn

hâm mộ cảnh sát, thích xem phim cảnh sát bắt cướp, cảm thấy cảnh sát lúc làm việc rất lạnh lùng, rất đẹp trai. Thực chất thì sao, làm gì có nghề nào đơn giản và dễ dàng? Tố Khải, cậu là người trong ngành, có lẽ cậu hiểu rõ hơn cả.”

Hơi thở của Tố Khải trở nên dồn dập, đầu mày nhú chặt.

“Cậu và nó hoàn toàn là người của hai thế giới. Cậu học trường cảnh sát, thứ cậu tiếp nhận là leo trèo lẫn lộn, là những bài huấn luyện hà khắc nhất. Còn nó thì sao? Nói rằng nó sống trong nhung lụa thì có vẻ hơi quá, nhưng chắc chắn nói thì khó nghe nhưng vẫn là sự thực. Cậu tốt nghiệp ra trường là có thể nhận rất nhiều các nhiệm vụ gian khổ khác nhau, tiếp xúc với đủ mọi hạng người, tầng lớp nào cũng có, từng được nhìn thấy ánh sáng, cũng từng chịu đựng cả bóng tối. Nhưng trong thế giới của Diệp Lan, chỉ có ánh sáng không có bóng tối. Nghe nói hai đứa gặp nhau ở sân bay lúc đó nó bị người ta bắt làm con tin uy hiếp. Cậu có biết lúc đó tại sao nó không biết sợ là gì không? Không phải vì nó dũng cảm hay xem thường cái chết, mà vì nó thật sự chưa bao giờ nghĩ rằng những chuyện đen đủi sẽ có ngày rơi xuống đầu mình. Cộng thêm việc có của cậu và Tố Diệp ở đó, nó lại càng không cảm thấy lo lắng. Tôi dám khẳng định, nếu có một tên tội phạm tội ác tày trời đồng thời chĩa súng vào cả cậu và Diệp Lan, cậu thì sẽ nghĩ cách để bắn chết hắn ta, nhưng Diệp Lan, nó sẽ ngây thơ nghĩ cách làm sao để thuyết phục kẻ đó hoàn lương, làm lại từ đầu.”

Cuối cùng, Nguyễn Tuyết Cầm đặt lại túi tiền vào tay anh, chân thành khuyên nhủ: “Thế nên, tôi mong cậu hãy hiểu cho tấm lòng của một người làm mẹ, hãy buông tha cho Diệp Lan đi! Như vậy, cậu cũng không phải quan tâm tới điều gì nữa, có thể phát triển sự nghiệp của mình.”

Anh không nói gì, chỉ đặt túi tiền lên mặt bàn, sau đó đứng dậy bỏ đi.

...

Giữa anh và Diệp Lan thật sự có một lớp cách ngăn. Cho dù anh không muốn thừa nhận thì nó vẫn cứ tồn tại.

Sau khi từ Vân Nam trở về, Tố Khải đã cảm nhận được sự ngập ngừng của Diệp Lan.

Đúng như Nguyễn Tuyết Cầm nói, cô đã nhìn thấy thứ không nên nhìn, cảm nhận những hoàn cảnh không thuộc về thế giới của cô. Sự sợ hãi, sự chần chừ của cô khiến anh đau đớn.

Anh đau lòng vì điều đó, và còn vì mối quan hệ không thể không tồn tại giữa anh và Khaki.

Thế giới của cô, anh không thể bước vào.

Còn thế giới của anh, anh đã mời rồi, nhưng chỉ sợ sẽ làm lem bẩn đôi giày ấy...

Mấy ngày nay, dường như tất cả mọi điều đều đang thay đổi trong âm thầm, lặng lẽ.

Như những bước chân ra đi vội vã, từ A tới B, từ B lại tới C, trông thì những tưởng nó vẫn đang lặp lại những cung đường cố định, thực chất thì bước chân đã đổi hướng.

Dĩ nhiên, cuộc đời vẫn còn những con người có niềm vui của riêng mình, không sóng gió gì như Tố Đông và Phương Tiểu Bình.

Tố Đông vẫn đều đặn tới võ quán mỗi ngày, khi về nhà thì tay xách hoặc giỏ cá hoặc giỏ rau. Sau đó Phương Tiểu Bình sẽ lại quở trách

ông không biết mua bán, hỏi ông mua ở nhà nào. Sau khi nghe ông nói xong, bà sẽ nói: Sao ông lại tới cái nhà đó mua cơ chứ? Rồi nên tới hàng nào, hàng nào có thể rẻ hơn nơi ông tới hai đồng.

Năm tháng đối với họ dường như chỉ trôi qua bằng những việc vụn vặt, linh tinh như thế.

Còn Tố Diệp, cuối tuần nằm gọn trong nhà. Thứ hai cô tới trường. Lúc nhàn rỗi, cô lại giở nhật ký của Diệp Hạc Phong ra đọc, xem những ghi chép nhỏ nhặt giữa ông và mẹ cô.

Nói không cảm động là nói dối.

Tuy rằng lần nào cô cũng tự nhủ với mình: Đừng xem nữa, xem nhiều mày sẽ bị thôi miên đấy. Nhưng mỗi lần nhớ cô lại lật giở trong vô thức.

Sau đó là chuyện của Niên Bách Tiêu.

Chuyện cậu ta trở về đội đua hình như không thuận lợi đến thế, vì khi trước cậu ta đã gây ra phiền phức cho đội. Tuy rằng huấn luyện viên một lòng muốn cậu ta trở lại, nhưng trong đội vẫn còn một người không phục, chống đối lại từ đầu tới cuối, không đồng ý cho cậu ta trở về.

Đội xe là một tập thể, điều quan trọng nhất chính là sự đoàn kết, như vậy mới có thể đánh đâu thắng đó. Thế nên huấn luyện viên cũng rất khó xử, ra sức giảng hòa giữa hai người họ.

Ngày Chủ nhật, Niên Bách Tiêu buồn bã chạy tới kể với Tố Diệp. Cậu ta bị Niên Bách Ngạn ra lệnh “xua đuổi”. Ý của Niên Bách Ngạn là bảo cậu ta tới mở kim cương để rèn luyện thêm.

Thế khác nào tuyết rơi lại còn thêm giá rét, đá kích hai lần lên Niên Bách Tiêu.

Tố Diệp chưa từng nghe Niên Bách Ngạn nhắc tới chuyện này. Chắc là anh nói riêng với Niên Bách Tiêu.

Thế nên cô rất không hiểu cách làm của Niên Bách Ngạn? Chẳng phải anh mong Niên Bách Tiêu ở lại Bắc Kinh sao? Sao giờ lại đưa cậu ta tới mỏ kim cương? Anh rất tinh mắt, biết thừa là Niên Bách Tiêu không mấy hứng thú với kim cương.

Cuối cùng, Niên Bách Tiêu đành mềm giọng, cầu xin Tố Diệp, nhờ cô nói giúp cậu ta. Chỉ cần đợi cậu ta về lại được đội xe, thì tất cả mọi chuyện sẽ dễ dàng. Niên Bách Ngạn cũng không thể điều khiển cả một đội xe được.

Thật ra Tố Diệp rất muốn nói với Niên Bách Tiêu về tình hình trước mắt của cô và Niên Bách Ngạn. Cho dù là mối quan hệ trước đây, với tính cách của anh cũng không thể nào nghe cô khuyên nhủ. Anh là người một khi đã quyết định thì rất khó thay đổi. Huống hồ, chuyện này còn liên quan tới tiền đồ của em trai anh.

Ai ngờ, Niên Bách Tiêu gào khóc thảm thương như một đứa trẻ, mặt gần như nhấn tít lại. Tố Diệp nhìn vậy cũng không nỡ, đành gật đầu đồng ý.

Cứ như thế, cho tới tối thứ hai.

Hôm nay Tố Diệp chỉ dạy nửa ngày. Sau khi hết tiết, cô đi dạo một vòng siêu thị, định mua thứ gì đó về nhà làm tạm món gì ăn. Đang đẩy xe hàng qua khu vực bán hoa quả thì cô liếc thấy một bóng hình quen thuộc.

Nhìn kỹ lại, hóa ra là Kỳ Đông Nham.

Tố Diệp ngỡ ngàng. Sao anh ấy lại đi siêu thị?

Đang định tới chào hỏi, ai ngờ cô nhìn thấy bóng một cô gái dính chặt lấy Kỳ Đông Nham, tình cảm khoát tay anh ấy, giọng nói nũng nịu như chim vàng anh.

“Tối nay em làm bít tết cho anh ăn được không?” Cô gái chỉ vào khu thịt bò, gương mặt rạng rỡ: “Thịt bò đông lạnh này không tồi đâu, rất tươi đấy. Hiếm khi có thể mua được loại tốt như vậy ở đây.”

Tố Diệp chỉ có thể nhìn thấy gương mặt hơi nghiêng của Kỳ Đông Nham. Trông anh ấy rất sốt ruột, rút cánh tay ra nói: “Muốn ăn bít tết thì tới thẳng nhà hàng ăn là được rồi, không cần làm ở nhà phiền phức như thế.”

“Không phiền phức đâu! Vì anh, làm gì cũng không thấy phiền phức!” Cô gái đó hình như không thấy sự sốt ruột của anh ấy, vẫn nói một câu đầy yêu thương.

Kỳ Đông Nham không quan tâm. Anh ấy đang định đi tiếp thì bị cô gái đó giữ lại. Cô ta ngẩng đầu, giận dữ oán trách: “Anh đừng quên anh hứa với bố em rồi đấy!”

Anh ấy nhú mày. Tuy rằng không tình nguyện nhưng lập tức bỏ suy nghĩ định rời đi.

Tố Diệp vội vàng nấp, vòng sang một bên. Khi quay đầu lại, cô mới nhìn rõ gương mặt của cô gái đó.

Tim cô chợt hoảng hốt.

Bảo sao cô lại cảm thấy bóng lưng của cô ta trông rất quen. Cô ta chẳng phải chính là người lái thuyền tới đảo, rồi có quan hệ không rõ ràng với Niên Bách Ngạn đó ư?

Tên là... Joey!

Nhưng mà...

Tố Diệp thật sự chẳng hiểu gì cả.

Cô Joey này sao lại đi cùng Kỷ Đông Nham? Chẳng phải cô ta... có quan hệ rất tốt với Niên Bách Ngạn sao?

Lẽ nào...

Tố Diệp nhớ lại cảnh hôm đó Kỷ Đông Nham ngắt điện thoại. Chẳng lẽ, cô Joey này tới Bắc Kinh thật ra là để tìm Kỷ Đông Nham?

Nếu vậy, tại sao cô ta còn gần gũi với Niên Bách Ngạn như thế?

Tố Diệp chau mày, nhanh chóng đẩy xe rời đi...

Hôm nay, là ngày gặp mặt của hai bên gia đình.

Bố mẹ của Lâm Yêu Yêu và Diệp Uyên.

Khi trước họ vẫn chưa từng gặp mặt. Nguyên do là vì Diệp Uyên lo lắng mẹ anh sẽ nói mấy lời không có thành có trước mặt người ta. Vì anh hiểu tính mẹ, từ nhỏ đã sinh ra trong gia đình quyền quý, đối với những gia đình bình dân, bà ít nhiều có chút kiêu ngạo.

Nhưng Nguyễn Tuyết Mạn đã đảm bảo với anh rằng mình chỉ bàn chuyện cưới hỏi, không nói chuyện gì ngoài lề, rồi còn bổ sung thêm

một câu: Hai đứa sắp lấy nhau rồi. Mẹ và gia đình thông gia mà còn không gặp mặt sẽ khiến người ta cho là nhà trai chúng ta không biết sắp xếp.

Diệp Uyên nghĩ cũng phải. Về chuyện đám cưới, trước giờ luôn là anh ra mặt bàn bạc với ông bà Lâm. Có một lần bà Lâm hỏi anh: Mẹ con có ý kiến gì không?

Lúc đó Diệp Uyên đáp rằng việc kết hôn do anh làm chủ. Nhưng bây giờ nghĩ lại đúng là không nên như vậy. Người Trung Quốc chung quy vẫn khá truyền thống.

Thế nên, anh đã sắp xếp một bữa cơm.

Diệp Uyên không chọn địa điểm gặp mặt là những hội quán mà mẹ anh hay lui tới, sợ rằng ông bà thông gia sẽ thấy không tự nhiên. Thế là anh bèn đặt một chỗ tại Ất Thập Lục, một nhà hàng dùng cơm cung đình ở Bắc Hải, rồi mời hai gia đình tới đó dùng bữa.

Trên bàn ăn, Nguyễn Tuyết Mạn quả thực khác hẳn ngày thường. Bà ta không nói chuyện tía lia, cũng không ăn mặc cao quý hơn người ta một bậc. Ngược lại, bà ta ăn vận rất nhàn nhã, có chút giống với phụ nữ truyền thống, lấy những sắc màu thanh nhạt làm chủ đạo, đích thực đã khiến Diệp Uyên cực kỳ an tâm.

Ba người họ nói chuyện khá vui vẻ. Nguyễn Tuyết Mạn chủ yếu lắng nghe. Bà ta bất ngờ thể hiện sự rộng rãi của phía nhà trai, về mặt sính lễ cũng đưa ra điều kiện rất hậu hĩnh.

Ông bà Lâm cũng không yêu cầu quá cao đối với sính lễ, chỉ mong hai đứa sống hạnh phúc là được rồi.

Nhưng tới cuối cùng, Nguyễn Tuyết Mạn đưa ra một đề nghị, đó là

cưới xong phải sống với mẹ chồng một thời gian. Đây là truyền thống, không thể thay đổi.

Ông bà Lâm đưa mắt nhìn nhau, nét mặt có vẻ thiếu tự nhiên.

Diệp Uyên nhận ra điều đó, nhìn Nguyễn Tuyết Mạn nói: Mẹ! Bây giờ là thời đại nào rồi. Bọn con cũng cần có cuộc sống tự do của mình.

Nhưng Nguyễn Tuyết Mạn cười nói: Con yên tâm! Mẹ có bắt các con sống với mẹ cả đời đâu, chỉ sống một thời gian thôi. Yêu Yêu không phải gả về một gia đình bình thường. Kết hôn rồi, nó sẽ là con dâu trưởng của nhà họ Diệp, có những phép tắc nó phải biết, có những người nó phải gặp. Những điều này chính tay mẹ chồng này sẽ dạy cho nó.

Còn chưa đợi Diệp Uyên lên tiếng, bà ta bèn quay sang hỏi Lâm Yêu Yêu: Con có ý kiến gì không?

Lâm Yêu Yêu vẫn yên lặng từ đầu tới cuối. Nghe xong câu ấy, cô chỉ khẽ đáp: Con không có ý kiến gì.

Nguyễn Tuyết Mạn rất vui vẻ.

Diệp Uyên nhìn Lâm Yêu Yêu, có chút kỳ lạ.

Sau khi kết thúc, chỉ còn lại Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu, cuối cùng anh cũng không nhịn được phải hỏi cô: Vừa rồi em nói không có ý kiến gì, là thật lòng sao?

Lâm Yêu Yêu bất ngờ ngẩng đầu lên. Có một khoảnh khắc, mắt cô chột rục sáng nhưng chẳng mấy chốc, ánh sáng đó cũng lụi tàn. Cô cúi đầu, không nói.

Nhưng Diệp Uyên thì hiểu, cười khổ: Em muốn nói ngay cả cuộc hôn nhân này cũng không phải do em cam tâm tình nguyện, hướng hồ cuộc sống sau này, có đúng không?

Lâm Yêu Yêu quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, mím chặt môi.

Diệp Uyên nắm chắc vô lăng, im lặng một lúc.

Nhưng rồi anh cười rất nhanh.

Anh vòng tay qua ôm cô vào lòng và nói: Khi nào em có con, chúng ta ra nước ngoài nhé. Như thế, chúng ta có thể sinh thêm mấy đứa.

Lâm Yêu Yêu nhìn anh khó hiểu.

Diệp Uyên thì cười rất tùy hứng: Anh lấy được em thì anh đã thắng rồi. Cho dù em không cam tâm tình nguyện thì cũng sẽ là vợ anh. Yêu Yêu! Cuộc đời này phải vừa sống vừa nhìn. Chuyện tương lai chẳng ai biết rồi sẽ ra sao.

Lâm Yêu Yêu nghe câu này rất chói tai, nhưng cũng không đẩy anh ra. Một lúc lâu sau, cô buồn bã nói: Tùy anh thôi...

Tối Diệp không biết thứ ba Niên Bách Ngạn đã về Bắc Kinh được chưa. Cô nằm ườn trên sofa, nghĩ mãi về cảnh tượng nhìn thấy trong siêu thị ban nãy. Có mấy lần cô rất muốn gọi điện cho Kỷ Đông Nham, hỏi anh ấy Joey rốt cuộc là gì của Niên Bách Ngạn, hoặc cô ta là gì của anh, nhưng cô sợ gọi tới lại gặp phải Joey. Sau đó nghĩ tới chuyện của Niên Bách Tiêu, đầu cô lại căng lên.

Cô phải nói với Niên Bách Ngạn thế nào bây giờ?

Đang mãi suy nghĩ, một tập san giải trí hiện lên trên màn hình tivi đã

thu hút được sự chú ý của cô: Nữ thần trạch nam* An Tịnh bị bắt gặp đang hẹn hò bí mật với một đại gia tại khách sạn. Phóng viên đã đi theo chụp lén được, kinh hoàng phát hiện đó chính là tổng giám đốc của tập đoàn Tinh Thạch, ông trùm ngành đá quý – Niên Bách Ngạn!

*Nữ thần trạch nam là một cụm từ được báo chí Đài Loan sử dụng, chỉ những cô gái có điều kiện ngoại hình lọt vào mắt xanh của đa phần những người đàn ông độc thân hiện đại.

Quyển 10 - Chương 454: Làm sao để biến một nữ thần thành một người đàn bà thần kinh?

Từ trước tới nay, thật ra Tố Diệp chẳng mấy chú tâm tới các tin tức lá cải của giới giải trí, nhất là khi Bạch Băng mỗi ngày một nổi tiếng. Cho dù là xem tivi cô cũng sẽ né tránh những tin tức lan tràn rầm rộ có liên quan tới Bạch Băng như nhảy qua các hố bom.

Vì quan hệ với Bạch Băng, cô bắt đầu thi hành chính sách “ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng”. Từ truyền hình tới mạng Internet rồi báo chí, tập san, phàm là các tin tức giải trí có tin nào không mang tính chất scandal? Đa phần thủ đoạn mà họ dùng là dựa hơi để leo cao.

Cái “hơi” này, thường gặp nhất là ngôi sao nhỏ bắt tay với ngôi sao lớn. Thủ đoạn cao hơn một chút nữa chính là hợp tác với các nhân vật trong giới kinh doanh, các chính khách..., tạo dựng các mối quan hệ với những người nổi tiếng trong xã hội, tiếp đó sẽ đạt được hiệu quả là để tâm tới cả kinh tế.

Diêu Mai không những là một nhà sản xuất thành công. Chị ta còn từng theo học chuyên ngành nghiên cứu truyền thông, thế nên biết rất rõ quy tắc trò chơi làm sao để mình tinh có thể leo cao. Dưới sự đào tạo của chị ta, Bạch Băng đã leo lên được từng bước một. Và bây giờ, lại tới lượt An Tịnh.

Tố Diệp cảm thấy, những tin tức giải trí này bẩm sinh đã có ý chống đối lại cô, hết tin này đến tin khác khiến cô cảm thấy bức bối.

Bốn chữ “nữ thần trạch nam” sáng loáng trên màn hình tivi khiến Tố Diệp muốn nôn hết cả bữa tối ra ngoài.

Nữ thần á?

Cái loại người đó mà dám đứng cạnh hai chữ “nữ thần” sao?

Tố Diệp cảm thấy công ty quản lý vì muốn lăng xê nghệ sỹ, thật sự đã dốc hết vốn liếng, không ngại bị ăn chửi rồi.

Nhưng mà, không có lửa làm sao có khói.

Có mấy bức ảnh xuất hiện trong bài báo.

Hai bức đi theo chiếc xe đưa đón An Tịnh. Một bức được chụp tại bãi đậu xe dưới tầng hầm của khách sạn, cô ta đang từ trên xe đi xuống. Bức kia chụp hình cô ta đi vào thang máy. Có lẽ kẻ theo đuôi cũng trà trộn vào trong thang máy, nên đã đặc tả được số tầng mà cô ta tới: tầng 22.

Còn một bức nữa, lần này nhân vật chính trên ảnh được đổi thành nam giới.

Xe của anh cũng đậu vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

Tuy rằng chỉ chụp được bóng lưng, nhưng cái dáng dài ngoằng, thẳng tắp đó không qua được đôi mắt Tố Diệp. Vừa nhìn cô đã biết ngay đó là Niên Bách Ngạn.

Bức ảnh thứ tư rất quan trọng, cũng quyết định cho việc người tung tin dám suy đoán trắng trợn đến vậy về mối quan hệ của Niên Bách Ngạn và An Tịnh.

Trong bức ảnh là hình một nam một nữ.

Vị trí là ở trước cửa phòng khách sạn.

Tuy rằng góc chụp rất khuất, nên bức ảnh cũng hơi mờ, nhưng đại khái vẫn có thể nhìn rõ.

Trong bức ảnh, An Tịnh đứng ngoài cửa phòng khách sạn, còn người mở cửa là Niên Bách Ngạn. Từ độ nghiêng mà nói, anh chỉ mặc một chiếc áo tắm, vị trí lồng ngực hơi phanh ra, tóc vẫn còn hơi ướt.

Hai người trong hoàn cảnh đó, gặp nhau bằng cách thức như vậy đã bị người ta chụp lại.

Từ bức ảnh có thể thấy, người ngoài cuộc chỉ cần nhìn một cái là biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cũng khó trách bị người ta coi là tin tức nóng hổi để tung lên.

Trên ảnh còn tiết lộ cả số phòng, mở đầu là một chữ cái La tinh, sau đó là một hàng số.

Tổ Diệp cảm thấy tim mình lạnh ngắt. Cô lập tức vớ lấy Ipad, lên mạng tra cứu. Cô biết Niên Bách Ngạn đi công tác đều sẽ ở cố định một vài khách sạn nào đó, trong đó có một khách sạn đích thực có sở thích đánh dấu các tầng bằng chữ số La tinh. Nhưng thiết kế chữ số La tinh cho tầng lầu ngoại trừ phòng tổng thống thì chỉ còn phòng hành chính. Các phòng thông thường khác vẫn được sử dụng số tầng để nhắc nhở.

Tổ Diệp rất nhanh tìm được trang web của khách sạn đó, nhưng trên đó không thể tìm thấy phần giới thiệu thiết kế tầng lầu có liên quan. Suy nghĩ một lát, cô cầm thẳng di động lên, gọi cho bộ phận lễ tân

khách sạn theo số điện thoại được công khai trên website.

Đối phương nhận máy rất nhanh, giọng nói ngọt ngào, lịch sự.

Tố Diệp chỉ mãi nghĩ tới chuyện bức ảnh, nhất thời sốt ruột, quên cả sử dụng chiến lược chiến thuật, mà hỏi thẳng luôn: “Chào cô! Xin hỏi tại khách sạn các cô tầng được dùng chữ cái W làm chữ cái mở đầu cho số phòng là tầng mấy?”

Đối phương rõ ràng sửng sờ giây lát, cách vài giây mới đáp: “Xin lỗi quý khách! Xin hỏi quý khách có phải là khách đến thuê phòng tại khách sạn chúng tôi không ạ?”

Tố Diệp ngừng lại đôi chút rồi bấm bụng nói: “Tôi chỉ muốn hỏi thăm một chút thôi.”

“Vậy thì thành thật xin lỗi quý khách, tôi không thể cung cấp những thông tin có liên quan cho quý khách được ạ!”

Tố Diệp ngắt điện thoại, phiền não chết người.

Những khách sạn kiểu này giữ bí mật chuyện riêng tư của khách vô cùng tốt. Nhất là những phòng có số phòng bắt đầu bằng chữ cái lại đều là các khách hàng cao quý, giàu có, nhân viên khách sạn lại càng không dám dễ dãi tiết lộ thông tin ra bên ngoài.

Làm thế nào đây?

Tố Diệp như người đi vào ngõ cụt. Cô biết càng đâm đầu vào trong thì càng là đường chết, nhưng cô vẫn không kiềm chế được mà liều mình lên mạng tra cứu. Thật ra trong lòng cô hiểu rất rõ, tầng 22 mà An Tịnh ấn đến tám, chín phần chính là tầng mà Niên Bách Ngạn đang ở. Chắc chắn không phải ngẫu nhiên mà cô ta cũng ở khách

sạn đó.

Bức ảnh cuối cùng cứ đung đưa trước mắt cô.

Thông tin đại khái chính là: An Tịnh đã tới khách sạn mà Niên Bách Ngạn ở, rồi lại tới phòng của anh. Mà đúng lúc đó Niên Bách Ngạn tắm xong. Ngoài cửa sổ, màn đêm đã buông xuống.

Tố Diệp chẳng biết mình đang cố chấp điều gì. Thông tin chuẩn xác như thế, nhưng cô vẫn ngang bướng truy tìm quan hệ của tầng 22 và W.

Trên mạng không tìm được bất kỳ kết luận nào liên quan tới việc tầng 22 của khách sạn này có phải chính là những phòng bắt đầu bằng chữ W hay không.

Điều này rất đơn giản, những người có thời gian lên mạng tung tin, phỉ nhổ hoặc có sở thích tự sướng đa phần đều không sống nổi ở tầng W. Những ai sống nổi trên nó hầu hết đều không có thời gian làm mấy việc này. Thậm chí họ có thể còn chẳng có thời gian quan tâm tới mạng xã hội.

Giống như Niên Bách Ngạn. Tố Diệp dám chắc bây giờ anh hoàn toàn không biết mình đã trở thành nam chính trong scandal này. Bình thường anh hầu như không có thời gian xem tivi. Mấy tin lá cải trên mạng lại càng không để tâm. Thường thì khi có vấn đề đều do bộ phận quan hệ xử lý, đồng thời sẽ thông báo cho Hứa Đồng. Chỉ khi nào xảy ra những nguy cơ khó giải quyết họ mới báo lên Niên Bách Ngạn.

Trên tivi chẳng mấy chốc đã chiếu sang các minh tinh khác hoặc các tin tức điện ảnh khác.

Tin tức trên tivi là như vậy. Sau khi ném một trái bom xuống biển sâu, họ sẽ nhẹ nhàng lướt đi. Đợi cho nó phát nổ, khuấy đảo lòng biển, họ mới lại nhẹ nhàng đặc tả, nói với mọi người rằng: Nhìn mà xem, đúng là loạn cào cào!

Thực chất có bao giờ họ suy nghĩ tai họa đó do chính mình vút xuống?

Nhưng trái tim Tố Diệp thì bay đi mất rồi. Sau khi ký gửi hy vọng vào mạng Internet để rồi nhận lại thất vọng, cô quyết định thử gọi lại cho quầy lễ tân một lần nữa, nhưng phải nghĩ ra một cái cớ hợp lý.

Cô cố tình đợi thêm nửa tiếng nữa.

Ở những khách sạn đó, nhân viên lễ tân là người bận rộn nhất. Nửa tiếng đồng hồ đủ để cô ta quên mất giọng nói của cô.

Nửa tiếng đồng hồ ấy, cô dần vật, giằng xé tựa nửa thế kỷ.

Thời gian vừa tới, Tố Diệp lập tức gọi điện qua.

Vẫn dịu dàng, vẫn hòa nhã.

Tố Diệp hắng giọng nói: “Chào cô! Mạng wifi ở phòng tôi có chút vấn đề, tại sao không tìm thấy phục vụ tầng?”

“Xin hỏi quý khách ở phòng nào ạ?” Vì cô gọi bằng di động nên quầy lễ tân không nhìn thấy vị trí mà cô đang ở.

Tố Diệp suy nghĩ rồi nói bừa một số phòng ra, sau đó cố tình làm ra vẻ gấp gáp và giận dữ: “Cả cái khách sạn to thế này mà sao ý thức phục vụ lại tệ thế hả? Tôi chạy khắp 21 tầng mà chẳng thấy bóng một người nào. Làm lỡ dở công việc của tôi, các cô có chịu trách nhiệm

được không?”

Quầy lễ tân rất lịch sự, đầu tiên là xin lỗi, sau đó nói với cô: “Thưa quý khách! Phòng của chị ở tầng 22. Phục vụ tầng có lẽ cũng phải gọi tầng đó mới đúng.”

“À... Cảm ơn nhé! Xin lỗi!” Tố Diệp nói xong bèn cúp máy.

W... chính là tầng 22.

Ngón tay Tố Diệp chọt mềm nhũn.

Điện thoại từ từ trượt xuống.

Ipad tự động chuyển thành chế độ sạc điện, màn hình tối đi, phản chiếu gương mặt tái nhợt của Tố Diệp.

Cô chẳng biết mình đang cố chứng minh điều gì.

Nghĩ đủ mọi cách muốn biết mối quan hệ của W và tầng 22 như vậy, chỉ vì muốn chứng minh Niên Bách Ngạn có chuyện gì với đó với An Tịnh ư? Hay muốn chứng minh hai người họ trong sạch?

Hoặc có lẽ, cô bắt buộc phải tìm một chuyện gì đó để đánh lạc hướng sự chú ý của mình?

Tố Diệp cảm thấy mình bị bệnh rồi.

Cô cần có một người ngoài hành tinh để cứu vớt trái tim chẳng hiểu sao bỗng đau đớn đến không thể đập một cách bình thường của mình, hoặc là để người ngoài hành tinh móc luôn trái tim khiếm khuyết này của cô đi, thay bằng một trái tim bằng kim loại. Không cần phải nạp điện, cũng không cần bổ sung bất kỳ sức mạnh nào, chỉ cần

chạm nhẹ tay một cái là tim có thể vận hành bình thường.

Như vậy, sẽ chẳng còn biết đau đớn là gì nữa.

Ngón tay cô bật sáng màn hình Ipad.

Tổ Diệp lên đọc những tin giải trí hàng đầu.

Đọc những dòng bình luận và những lời nhắn nhiệt tình, rầm rộ.

Bỗng nhiên cô cảm thấy, người đàn ông như Niên Bách Ngạn kỳ thực thuộc về mọi người phụ nữ. Anh dường như đã trở thành một người đàn ông đáng mơ ước trong mắt mọi người.

Độ hot của scandal có liên quan đến Niên Bách Ngạn và Bạch Băng nhanh chóng được đẩy lên cao.

Niên Bách Ngạn không ra mặt thanh minh. An Tịnh cũng không có bất kỳ phản hồi nào. Còn công ty và người quản lý của An Tịnh khi nhận được điện thoại phỏng vấn của nhà báo thì trả lời dè dặt, thận trọng. Cái kiểu không thanh minh cũng chẳng phủ nhận đó lại càng khiến cho các fan mạng mơ mộng viễn vông.

Chưa đầy một tiếng đồng hồ, có một fan mạng đã vẽ ra được sơ đồ quan hệ.

Lấy Niên Bách Ngạn làm trung tâm, mũi tên xung quanh hướng tới mấy người phụ nữ.

Có Bạch Băng, có cô cả nhà họ Diệp, Diệp Ngọc, có An Tịnh, cuối cùng còn treo cả tên Tổ Diệp lên đó.

Như một cái mạng nhện, bên trên ghi rõ các mối quan hệ.

Ví dụ như Bạch Băng và An Tịnh, trong mắt họ đã trở thành “tình nhân tin đồn” của Niên Bách Ngạn. Diệp Ngọc là “vợ trên danh nghĩa”. Có người còn đùa giỡn gọi Diệp Ngọc là “người vợ bách hợp*”. Còn tới lượt Tố Diệp, quan hệ lại có chút phức tạp. Đường nổi của cô rõ ràng có mấy cái quan hệ.

*Bách hợp: Chỉ mối tình giữa hai người phụ nữ.

“Nữ chính ảnh nóng”, “em vợ”, “người yêu”...

Còn có người phản hồi phía dưới sơ đồ rằng: Chủ thread* nhầm rồi, cô gái cuối cùng đó có lẽ sẽ được chuyển từ em vợ thành vợ, trở thành vợ chưa cưới cũng chưa biết chừng.

*Chủ thread: Người lập ra một chủ đề để các fan mạng vào bình luận.

Sau đó là một loạt những lời suy đoán, chế nhạo không có giới hạn.

Có người còn nhàn rỗi tới mức khởi động một cuộc điều tra. Chủ đề chính là, rốt cuộc một cô gái như thế nào mới xứng với một người nhà kinh doanh thành đạt, tuổi trẻ tài cao, anh tuấn giỏi giang như Niên Bách Ngạn?

Có người nói An Tịnh cũng rất được, là nữ thần thời đại mới được mọi người công nhận. Cô ấy trong sáng, dễ thương, là người con gái trong mơ trong lòng rất nhiều người đàn ông độc thân. Là một nhà kinh doanh, ngày nào cũng đi mưa về gió, sau lưng cần có một người bạn gái dịu dàng, thùy mị như An Tịnh ở bên.

Thế nhưng fan hâm mộ của Bạch Băng thì không đồng ý. Họ cảm thấy Bạch Băng xinh hơn An Tịnh, hợp với thân phận của Niên Bách

Ngạn hơn cô ta.

Vì hai người họ là ngôi sao, nên đều được fan hâm mộ của riêng mình ủng hộ.

Và vì thế, Tố Diệp và Diệp Ngọc trở thành người làm nền. Đại bộ phận đều chỉ vây lấy An Tịnh và Bắc Băng.

Cũng có người không chịu nổi, nhảy ra khỏi phạm vi hai nữ minh tinh đó, nói rằng: Diệp Ngọc mà không phải les thì tốt quá rồi. Là tiểu thư nhà họ Diệp, thật ra cô ta cũng khá hợp với Niên nam thần*.

*Từ đây mình rút gọn cách gọi thành “nam thần”.

Cũng chính vì câu bình luận này mà sau đó tất cả mọi người khi nhắc tới tên Niên Bách Ngạn đều thống nhất chuyển thành “nam thần”.

Thế là, fan của An Tịnh được dịp sung sướng: Thấy chưa! Nam thần thì nên sánh đôi với nữ thần.

Số người bình luận rất nhiều, mỗi một chủ đề cũng chìm xuống rất nhanh.

Sau đó, cũng có người bắt đầu thảo luận về Tố Diệp: Mọi người chú ý nhé. Mọi người nhất định không được lơ là em gái họ Tố kia đâu đấy. Cô ấy là người duy nhất từng có sự tiếp xúc cơ thể trực tiếp nhất, thân mật nhất với nam thần. Mọi người chưa quên vụ ảnh nóng chứ hả? Mà dù cho là Bắc Băng hay An Tịnh, những bức ảnh hay scandal tung ra, đâu có ai có bằng chứng trực tiếp. Ít nhất thì chúng ta đều biết, nam thần nhất định đã phát sinh quan hệ với em Tố!

Cứ như phát hiện được một bảo vật bị giấu kín, người này vô vị tới mức cạy cả vết sẹo cũ ra.

Thế là, sau đó cũng có người bình luận rôm rả theo.

“Đúng đấy! Em Tố xinh hơn ba người kia nhiều. Tôi mà là Niên Bách Ngạn tôi cũng chọn cô ấy.”

“Vóc dáng của em Tố siêu đẹp...”

“Người ta cũng là con cháu nhà quyền quý mà, tuy rằng thân phận có hơi mất mặt một chút.”

“Nam thần phải yêu con nhà giàu chứ, sao lại đi để ý tới một con hát?”

“Mọi người ngốc à! Em Tố mới là bạn gái chính thức của nam thần. Quan hệ của hai người họ hình như đã được xác định rồi đấy.”

“Trời ạ! Mấy hôm trước hình như tôi nhìn thấy nam thần cùng một cô gái đi mua sắm, cô gái đó trông giống em Tố.”

“Không phải chứ... Tôi say đắm nam thần lâu lắm rồi! Anh ấy có bạn gái nhanh vậy sao? Có chắc không? Vỡ tim...”

“Bạn bên trên! Bạn nói ai là con hát thế hả? Ăn nói sạch sẽ một chút đi. Cái gì mà Bạch Băng với em Tố, An Tịnh của chúng tôi mới là đẹp nhất. Ở đâu chui ra cái con đẽ chũm tên là em Tố thế hả? Nam thần chỉ vui chơi qua đường thôi. Chưa biết chừng từ trên xuống dưới trên người cô ta toàn đồ giả cả đấy. Thời buổi này phẫu thuật chỉnh hình, nâng ngực cái gì mà chẳng có...”

“Đúng đấy, cô họ Tố đó nghe nói làm tâm lý học. Mẹ ơi, dọa chết con nhà người ta, làm gì có người đàn ông nào dám yêu người phụ nữ như thế chứ?”

“Mẫu đàn ông như nam thần, bên cạnh không thiếu phụ nữ. Tìm một minh tinh thì còn chấp nhận được, chứ là bất kỳ ai khác cũng không thể chấp nhận. Em Tố làm tâm lý à? Ở cùng loại phụ nữ đó có khác nào ở bên cạnh cái camera giám sát đầu cơ chứ? Van xin em Tố buông tha cho nam thần đi, nhất định không được phép yêu nhau, khóc hết nước mắt...”

“Bạn bên trên, có phải định cướp lấy không thế?”

“Nam thần là của tôi thì tốt biết bao!”

Đọc xong mấy bình luận ấy mà mặt Tố Diệp như biến hình.

Dựa vào đâu được nói cô như thế?

Cô đắc tội với mấy người đó rồi sao?

Họ đã từng tiếp xúc với cô chưa, có quyền gì mà bôi nhọ cô? Có quyền gì mà mắng chửi diện mạo và vóc dáng của cô? Có quyền gì mà ăn không nói có, vu khống cô?

Trong cuộc chiến bình luận này, An Tịnh hoàn toàn áp đảo cô. Vì một điều không thể không khẳng định, đó là fan hâm mộ của An Tịnh rất đông, hơn nữa hầu như đều nhất loạt tăng bốc An Tịnh lên tận giới.

Tố Diệp cảm thấy, sau lưng nhất định có kẻ đang giở trò!

Tức chết mất thôi!

Niên Bách Ngạn đáng chết!

Cái gì mà nam thần?

Để mấy đám người này biết phía sau Niên Bách Ngạn bí ối, vô liêm sỉ thế nào, còn dám gọi anh là nam thần nữa không?

Nam thần chó chết!

Chẳng qua chỉ là một con công xòe đuôi khắp mọi nơi mà thôi!

Tố Diệp tức đến nổi mặt mũi trắng bệch, chỉ muốn đập nát cái Ipad ngay lập tức.

Nhìn vào hình ảnh Niên Bách Ngạn và An Tĩnh trên bức ảnh, cô hận đến nghiến răng kèn kẹt!

Đọc qua báo cô mới biết, lần này Niên Bách Ngạn tham gia một trao giải phim điện ảnh. Anh được trở thành khách mời trao giải quan trọng. Còn An Tĩnh cũng nhận được rất nhiều sự chú ý trong lễ trao giải lần này.

Tất cả mọi người cũng ám chỉ, An Tĩnh vì muốn leo cao mà chủ động hiến thân.

Tố Diệp cuộn chặt tay lại thành nắm đấm. Cô biết việc Niên Bách Ngạn xuất hiện trong mấy hoạt động này là rất bình thường. Là một doanh nhân trong ngành đá quý, có quan hệ chặt chẽ với giới người mẫu, giới giải trí là điều khó tránh khỏi. Nhưng, điều này khiến Tố Diệp khó chịu từ tận đáy lòng.

Cô muốn lôi ngay An Tĩnh từ trong ảnh ra, cào nát cái mặt tươi hơn hớn của cô ta!

An Tĩnh, lần trước tôi đã từng nhắc nhở cô rồi, trí nhớ của cô đúng là tệ đấy!

Cô và người phụ nữ này, không đội trời chung!

Quyển 10 - Chương 455: Nguyên do phần nộ

Khi trước, Niên Bách Ngạn đã từng đưa thẻ ngân hàng cho Tố Diệp, nói với cô bằng một giọng điệu rất kiêu hãnh rằng: Sau này mua gì thì cứ dùng thẻ này. Anh không thể không thừa nhận có lúc lòng chuộng hư vinh của đàn ông còn vượt xa phụ nữ. Ví dụ như lúc đưa chiếc thẻ ngân hàng đó vào tay cô, nói với cô rằng cứ tiêu thoải mái, anh đã hoàn toàn được thỏa mãn sự tôn nghiêm mạnh mẽ của đàn ông.

Dĩ nhiên, Tố Diệp cũng có lòng tự trọng bé nhỏ của cô ấy. Lúc lựa chọn chia tay với anh, cô đã trả luôn cả thẻ ngân hàng cho anh, từ đó có thể nhận ra sự kiên quyết của cô.

Lần này, khi Niên Bách Ngạn giao thẻ phụ cho cô, cảm giác hình như đã thay đổi.

Cô nói không sai. Khi họ quyết định thiết lập lại mối quan hệ này, thì việc anh cho cô những thứ đại diện cho vật chất như tiền mặt hay thẻ ngân hàng đều đã thay đổi tính chất. Anh không thể nói bằng một thái độ kiêu ngạo nữa, vì trong lòng cô, anh đã không còn là bạn trai của cô.

Bạn trai và ông chủ, cho dù vẫn là chiếc thẻ ngân hàng đó thôi, nhưng khi trao vào tay cô, thứ tình cảm mà cô cảm nhận được cũng đã đổi thay.

Tố Diệp là một người con gái có thể kích phát lòng kiêu hãnh của đàn ông.

Nếu là trước đây, cô ưng ý thứ gì đều sẽ nói gần nói xa, hoặc bằng giọng làm nũng, hoặc bằng giọng lấy lòng. Khi anh mua cho cô rồi, cô sẽ sung sướng ôm chặt lấy anh, vận dụng tất cả những lời hay ho để tăng bốc anh, để anh hoàn toàn cảm nhận được khi đứng trước người con gái của mình, anh tự hào và tự cao thế nào.

Nhưng cô cũng vô cùng tinh táo, cô không chỉ một mực đòi hỏi. Có rất nhiều lần chính cô ôm tòi đòi đi dạo phố mua quần áo, kết quả những thứ mua về toàn là quần áo của nam hoặc là những đồ anh có thể dùng được. Cô tham tiền nhưng lại tham theo một cách khiến người ta ấm lòng và yêu quý. Cô sẽ dùng tiền của mình mua lại quà để tặng anh, mà những đồ cô mua cho anh lúc nào cũng đắt hơn đồ của mình rất nhiều.

Sau đó anh lại khó xử nói với cô rằng: Không cần mua đồ cho anh đâu.

Cô thì cười hì hì, bám lấy anh trả lời: Vì anh tốt với em mà, vì anh mua cho em bao nhiêu là đồ kìa!

Một Tố Diệp như vậy khiến Niên Bách Ngạn không thể rời xa.

Nhưng hôm nay, khi số tiền 50 vạn này lọt vào mắt Niên Bách Ngạn, dường như toát ra một sự phẫn nộ.

Hứa Đồng không biết Niên Bách Ngạn bị làm sao. Thấy anh cứ nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, gương mặt rõ ràng là rất mệt mỏi, nhưng khóe môi lại khẽ cười dịu dàng. Niên Bách Ngạn không nhìn Hứa Đồng mà lãnh đạm đáp: “Mấy bình luận kiểu này có nhiều không?”

“Còn có một vài bài nữa, trước mắt rất được mọi người quan tâm.”

Hứa Đồng không hiểu anh đang nghĩ gì, nên thành thực báo cáo: “Hôm nay các phóng viên gần như đã gọi nổ cả điện thoại của phòng quan hệ rồi.”

Hứa Đồng đang nói, thấy Niên Bách Ngạn lại nhìn xuống điện thoại, cô bất giác thấy nghi hoặc: “Tổng giám đốc?”

Niên Bách Ngạn giơ tay ra hiệu cho cô dừng lại.

Anh mở tin nhắn ra, bên trong lại xuất hiện mấy khoản tiền được tiêu dùng, tổng cộng vào khoảng 60 vạn, đều ra rút tiền mặt.

Khóe môi anh bất giác cong lên.

Hứa Đồng thấy vậy rất kinh ngạc. Rõ ràng là một scandal khiến người ta bức bối, sao anh lại thấy vui nhỉ?

“Hứa Đồng!” Niên Bách Ngạn đưa Ipad cho Hứa Đồng: “Tìm trang báo nào chửi cô ấy dữ dội nhất!”

Hứa Đồng kỳ lạ, đón lấy, rồi nghĩ: “Fan của An Tịnh không ít. Trong tình huống bình thường, người mắng cô ta sẽ không nhiều...”

Niên Bách Ngạn hơi nhú mào, nhìn Hứa Đồng với ánh mắt có phần nghiêm nghị, ngữ khí cũng nghiêm túc hơn: “Hứa Đồng! Tôi thấy cô nên lấy chồng được rồi đấy!”

Hứa Đồng ngẩn người. Cô lập tức hiểu ra ý của anh sau đổi mắt chột trở nên hà khắc. Cô vội vàng xin lỗi, rồi cúi đầu mở mấy trang mạng ra, đưa cho Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc! Ba trang này đã kích khá nhiều vào bác sỹ Tố, anh xem đi ạ!”

Ban nãy cô quá sơ ý, sao cô có thể cho rằng tổng giám đốc Niên

đang hỏi chuyện của An Tịnh cơ chứ?

Niên Bách Ngạn đón lấy. Lần này anh đọc rất kỹ, lật giở từng trang một, hoàn toàn không cảm thấy chuyện này là lãng phí thời gian.

Quả thực mắng rất khó nghe.

Bạch Băng và An Tịnh vì có fan hâm mộ bảo vệ, nên cho dù bị nghe mắng thì đương nhiên cũng sẽ có người nhảy ra mắng lại. Nhưng Tố Diệp thì khác, cô ấy không phải ngôi sao, cũng chẳng phải nhân vật nổi tiếng trên mạng. Sau khi thân phận bác sỹ tâm lý bị bại lộ, cô bỗng dưng trở thành quái vật trong mắt fan mạng. Dù là fan của Bạch Băng hay An Tịnh, khi cãi lộn lẫn nhau cũng không quên kéo Tố Diệp vào chịu tội thay.

Có người chửi Tố Diệp không biết tự lượng sức mình. Có người chửi cô cố tình làm ra vẻ thanh cao thực chất là một kẻ tiện nhân chính hiệu. Có người còn nói cả người cô từ trên xuống dưới đều là giả, cả gương mặt cũng do chỉnh hình mà có, còn nói cô không xứng xách dép cho An Tịnh.

Lời hô hào rầm rộ nhất trên mạng chính là, người phụ nữ thích hợp ở bên cạnh anh nhất là An Tịnh.

Đưa máy tính cho Hứa Đồng, Niên Bách Ngạn dựa ra sau ghế, nhắm mắt lại. Hứa Đồng vẫn đứng bên cạnh, yên lặng chờ đợi anh ra lệnh.

Niên Bách Ngạn tuy rằng nhắm mắt nhưng trong đầu thì như có ngàn vạn binh mã phóng qua.

Không cần nghĩ cũng biết Tố Diệp giận rồi, nếu không sẽ không quệt thề cho hả giận.

Vậy thì... nguyên nhân thực sự khiến cô tức giận là gì?

Thứ nhất, bị người ta công kích về thân thể của mình.

Niên Bách Ngạn rất hiểu cô. Bình thường Tố Diệp tuyệt đối không phải người ăn mặc lôi thôi lếch thếch. Cô cũng có bệnh thích làm đẹp, thích trang điểm như những người phụ nữ khác. Trước mặt anh, cô cũng chưa bao kiêu lời tự khen mình đẹp. Gương mặt nhỏ đó gần như trở thành vốn liếng khiến cô hãnh diện nhất. Có lúc cô cũng dựa vào lòng anh nói rằng: Bách Ngạn à! Anh nhất định phải giữ gìn nhan sắc cho tốt đấy. Em có vẽ đẹp trời cho. Em không muốn mười năm nữa chúng ta ra đường người ta nói em đi cùng chú đâu đấy!

Cô vô cùng tự tin về dung mạo của mình. Thế nên, trên bàn trang điểm của cô, sản phẩm dưỡng da bao giờ cũng nhiều hơn phấn son. Da cô vốn đã đẹp sẵn, nên không cần trang điểm vẫn đẹp. Cô không thể chịu nổi gương mặt mình bị vẽ thành một cái bảng pha màu. Mỗi lần nhìn thấy những người phụ nữ trang điểm đậm cô lại kéo tay anh nói: Sau này anh mà có thay lòng cũng không được tìm loại phụ nữ đó đâu đấy, mặt mũi họ toàn chì là chì, bôi trong ngoài ba lớp trong lỗ chân lông thì phải bắn đến mức nào. Anh mà ôm hôn họ sẽ bị trúng độc chì đấy!

Dưới sự truyền bá cần mẫn mỗi ngày của Tố Diệp, bây giờ anh chỉ cần gặp người phụ nữ nào trang điểm là hình như đã thấy hơi sợ.

Tuy rằng Tố Diệp không mất thời gian vào việc tô vẽ gương mặt, nhưng cô lại dành phần lớn thời gian vào việc lựa chọn trang phục. Đây cũng là lý do hầu như lần nào cô và anh đi chơi, anh cũng phải pha một tách cafe, đọc báo chờ cô. Cô mà vào trong phòng để quần áo thì sẽ lập tức mắc chứng bệnh gặp trở lại trong chọn lựa.

Nhưng mỗi lần cô đi ra, quả thực đều khiến mắt anh sáng lên.

Thế nên, anh rất thích mua quần áo cho cô. Có lúc lái xe ngang qua cửa hàng nào trưng bày một bộ quần áo đẹp ngoài tủ kính, anh cũng nghĩ không biết lúc Tố Diệp mặc nó lên trông sẽ như thế nào. Thế là, anh lại mua về.

Mỗi lần Tố Diệp thử quần áo mới đều hớn hờ hỏi anh: Anh thích nhìn dáng vẻ xinh đẹp của em sao?

Lúc đó anh lại cười. Cô đúng là người phụ nữ thiếu khiêm tốn nhất mà anh từng gặp.

Nhưng sự thật là, quả thực anh cũng thích ngắm nhìn hình ảnh xinh đẹp của cô.

Thế nên nói, khi Tố Diệp đọc được những bình luận này, nhất là những dòng công kích diện mạo của cô, hạ thấp cô dưới váy của An Tịnh, nhất định là bùng nổ.

So với suy đoán đầu tiên này, thật ra Niên Bách Ngạn mong chờ vào loại thứ hai hơn.

Tố Diệp đang ghen.

Lý do rất đơn giản, thế nên cô mới quệt thẻ không thương tiếc. Đây giống như hành động của một người con gái đang ghen. Tuy rằng tâm lý trả thù của Tố Diệp mạnh hơn những người phụ nữ bình thường khác một chút.

Niên Bách Ngạn không biết cô giận dữ phần nhiều là vì lý do thứ nhất hay thứ hai. Tóm lại, chắc chắn là cô giận rồi.

Theo những gì anh hiểu về cô thì chuyện này chưa chấm dứt tại đây.

Một lúc lâu sau, anh mới lên tiếng: “Thông báo cho bộ phận quan hệ, tổ chức họp báo như bình thường. Còn về tin tức này, cứ xử lý như mọi lần là được rồi, tạm thời không cần có câu trả lời trực tiếp.”

Hứa Đồng sững người. Cô ấy không hiểu tổng giám đốc Niên và bác sỹ Tố đã xảy ra chuyện gì. Đến mức độ này rồi mà anh vẫn không ra tay giúp đỡ?

Nhưng lệnh của sếp trước nay cô ấy không bao giờ làm trái. Hứa Đồng gật đầu rồi ra ngoài gọi điện thoại.

Niên Bách Ngạn mở mắt ra.

Hôm trước đúng là An Tịnh có tới khách sạn tìm anh. Anh cũng không ngờ cô ta lại thần thông quảng đại tới mức có thể tìm được nơi anh nghỉ lại.

Sau lễ trao giải, vì còn một buổi tiếp khách khác, anh bèn từ chối lời mời cho bữa tiệc tối của ban tổ chức để rời đi trước. Khi về tới khách sạn cũng đã là nửa đêm. Anh vừa tắm xong, thì chuông cửa vang lên.

Mở cửa ra nhìn, anh mới phát hiện đó là An Tịnh, người được nhận thưởng trong lễ trao giải.

Cô ta tới đây là để cảm ơn anh lần trước đã giúp đỡ.

Vì quá muộn rồi, Niên Bách Ngạn cũng không định mời cô ta vào phòng, chỉ hờ hững đáp lại rằng cô ta không cần cảm ơn, cố gắng nói mấy câu để đuổi cô ta đi.

Nhưng An Tịnh lại nói một câu khiến anh thấy khó hiểu: Tổng giám đốc Niên! Anh có nhắn tin trả lời em là tối nay anh không có thời gian. Em biết đường đột tới tìm thế này là làm phiền anh, nhưng em thật sự rất muốn mời anh ăn một bữa cơm, tối mai anh có thời gian không ạ?

Mỗi câu mời của cô ta đều toát lên một sự ra hiệu ngầm mà phụ nữ dành cho đàn ông. Nếu chỉ là một bữa tối đơn giản, thời gian chắc chắn sẽ không chọn buổi tối. Có trò gì mà Niên Bách Ngạn chưa từng gặp? Đương nhiên anh hiểu rõ ý đồ dưới thứ ngôn ngữ mờ ám của cô ta. Nhưng điều khiến anh khó hiểu là, anh trả lời tin nhắn của cô ta lúc nào?

Nhưng thể hiện nét mặt không cảm xúc trước nay luôn là sở trường của Niên Bách Ngạn. Anh vô cảm đáp: Rất xin lỗi! Tôi không có thời gian. Muộn vậy rồi, cô An cũng về nghỉ ngơi sớm đi, chúc ngủ ngon!

Rồi đóng cửa lại.

Nhưng anh không ngờ cảnh đó lại bị đám phóng viên chụp được.

Trở về phòng, trái tim Niên Bách Ngạn không thể bình yên được nữa.

Không thể bình yên không phải vì lời mời của An Tịnh, mà vì hành vi trả lời tin nhắn của An Tịnh.

Đại khái anh đã sắp xếp ra được một sợi dây thế này: Có lẽ An Tịnh đã gọi điện thoại cho anh. Không! Có lẽ cô ta chỉ nhắn tin hay đại loại thế, nếu không trong điện thoại cô ta sẽ nghe ngay ra không phải giọng anh. Tin nhắn đó có nội dung gì thì anh không rõ, nhưng nhất định có liên quan tới việc mời cơm tối. Không thể nhắn vào di động riêng vì số điện của anh là bí mật. Vậy thì, chỉ còn số di động mà anh

công khai với bên ngoài. Mà tối hôm trước, chiếc điện thoại đó anh để trong cặp tài liệu, sau đó... mang về Sanlitun.

Là Tố Diệp đọc được tin nhắn? Sau đó bắt chước giọng điệu của anh để hồi đáp?

Trái tim Niên Bách Ngạn bỗng rung xôn xao vô cớ, như từng cơn sóng đánh vào mỏm đá, tạo ra vô vàn sóng nước vậy.

Anh nghĩ, thật ra cô vẫn còn quan tâm tới anh.

Anh rất muốn cô có thể gọi điện thoại tới hỏi anh chuyện của An Tịnh, kể cả là dùng giọng điệu hùng hùng hổ hổ cũng được.

Như vậy thì chí ít anh cũng biết cô thật sự đang ghen, chứ không phải chỉ đang bảo vệ cho lòng tự trọng của mình.

Nhưng cho tới tận hôm nay, điện thoại vẫn im lìm.

Không phải anh không muốn gọi điện về gạn hỏi, mà anh thật sự muốn xem xem giới hạn của cô ở đâu.

Có lẽ chuyện của An Tịnh cũng không phải là xấu, chỉ cần biết dừng đúng lúc...

Dọc đường chiếc xe vẫn đi thẳng. Khi đi qua khu vực đông đúc, người cảnh sát lái xe mới nói với Tố Khải: “Có xe đi theo phía sau, có cần cắt đuôi không ạ?”

Tố Khải đã nhìn thấy lâu rồi. Anh im lặng giây lát rồi khẽ đáp: “Mặc kệ nó!”

Cứ như thế, chiếc xe đi lên đường cao tốc Kinh Thầm, ra ngoài bằng

cửa ngõ Đâu Các Trang, hướng thẳng về phía Nam. Cuối cùng nó dừng lại trước trung tâm giáo dục và cai nghiện Bắc Kinh.

Diệp Lan đi theo phía sau cũng chỉ mãi theo sát xe của Tố Khải, không hề nghĩ anh sẽ tới nơi nào. Cô chỉ muốn anh đừng tới tìm Khaki, vì cô có một dự cảm, nếu hôm nay để Tố Khải đi mất, vậy thì cô và Tố Khải sẽ thật sự chia tay.

Thấy xe của Tố Khải dừng lại, cô cũng lập tức xuống xe.

Khi mở cửa xe ra, cô mới bàng hoàng phát hiện, thì ra đây là trung tâm cai nghiện.

Tố Khải xuống xe rồi, không đi vào ngay, mà đứng đó đợi cô.

Diệp Lan rào bước đi tới. Không biết có phải vì sợ hãi không, cô vô thức níu lấy áo Tố Khải, rất chặt.

Cô cảm thấy dường như mình đã chẳng thể ngăn được Tố Khải nữa rồi.

Người cảnh sát lái xe nhìn thấy cảnh này hơi ngần người ra.

Còn Tố Khải chỉ quay đầu nhìn Diệp Lan một cái, trong đôi mắt chất đầy sự khó xử. Một lúc lâu sau, anh lên tiếng, giọng nói rất khế: “Em quay về đi!”

Diệp Lan liều mạng lắc đầu.

Cô cũng không biết mình đang kiên trì điều gì.

Chẳng mấy chốc, có một người từ trong trung tâm chạy ra, thấy Tố Khải như thấy cứu tinh, anh ta chủ động bước nhanh tới, bắt tay anh:

“Cảnh sát Tố phải không! Cuối cùng anh cũng tới rồi, mau vào trong xem đi!”

Tố Khải không nói gì, lập tức đi vào trong trung tâm.

Diệp Lan trong lòng run cầm cập, cũng đi theo phía sau anh.

Đây là lần đầu tiên cô tới mấy nơi này, cũng giống như lần đầu tiên cô sụp đổ khi tới đội chống ma túy tìm Tố Khải vậy.

Những người ở đây toàn bộ đều là những người cai nghiện, cũng có khu vực cách ly được phân chia theo số năm dính vào ma túy.

Thật không ngờ, lần thứ hai cô gặp người phụ nữ xen giữa cô và Tố Khải lại ở trong hoàn cảnh này.

Không giống với vẻ rạng rỡ, xinh đẹp như lần đầu gặp mặt, Khaki trong phòng bệnh hết như một người bị người ta rút cạn máu trong người. Cả người cô ta xanh lét, tóc tai bù xù, gầy rộc đi, gò má cũng lõm hẳn vào, cổ tay thì chỗ xanh chỗ tím.

Khi cô cùng Tố Khải đi vào, Khaki đang giằng co với nhân viên, đập đầu vào tường. Trán cô ta bết máu. Cô ta ra sức gào thét, cầu khóc, sau đó lại co ro vào một góc, rồi lại cắn người, đánh người như một kẻ điên. Rồi cuối cùng, cô ta van nài nhân viên chăm sóc cho cô ta hít một chút, chỉ một chút thôi.

Diệp Lan đứng ở cửa phòng bệnh, hai chân như bị đóng đinh dưới đất không thể nhúc nhích.

Đây là biểu hiện khi lên cơn nghiện sao?

Cô đã từng nhìn thấy trên tivi, nhưng rõ ràng là, được chứng kiến

cảnh này trong thực tế còn khiến cô chấn động và hoảng hốt hơn nhiều.

Cô nghĩ... không biết có phải Khaki sắp chết rồi không? Một con người sao có thể khô héo đến mức này?

Khi thấy Khaki va đập lung tung và gào khóc thảm thiết, Tố Khải xông vào phòng, giữ chặt cô ta lại, quát lên: “Khaki! Cô nhất định phải hợp tác với nhân viên chăm sóc, nếu không cả đời này cô sẽ sống cuộc đời người không ra người, ma chẳng ra ma!”

Dòng máu trên trán lan xuống mí mắt Khaki. Trông cô ta thật sự rất khủng khiếp. Ít nhất cũng khiến Diệp Lan mất hết dũng khí để tiến tới.

Sau khi Khaki nhìn thấy Tố Khải, cả người cô ta tạm thời bình tĩnh được mấy giây, nhưng trông có vẻ như là sững sờ hơn. Ngay sau đó nỗi đau của cơn nghiện lại quấn chặt lấy cô ta. Cô ta đẩy Tố Khải ra, lực mạnh tới nỗi khiến anh lao đảo.

Nhưng cô ta không làm bị thương người khác nữa, mà rũ tóc xuống, xông về góc tường, cả người run rẩy, liều mạng ôm lấy đầu.

Tố Khải bước tới: “Cô bị thương rồi!”

“Đừng có lại đây!” Khaki gào lên điên dại.

Các nhân viên khác cũng khuyên anh đừng lại gần, bảo anh chỉ khuyên nhủ là được rồi.

Tố Khải nhìn cô ta, thở dài: “Khaki! Cô đã hút ma túy lâu lắm rồi. Tôi biết lúc lên cơn nghiện cô sẽ chịu không nổi, nhưng lúc này chỉ có cô mới tự giúp được chính mình mà thôi!”

“Em không muốn nhìn thấy anh!” Khaki vẫn ngồi ôm đầu, thậm chí còn kéo chăn lên bọc lấy người mình, gào thét: “Em không muốn anh nhìn thấy em như thế này, anh đi đi! Đi đi!”

Tố Khải chợt đỡ người ra.

Cả Diệp Lan ngoài cửa cũng vậy. Ngay sau đó, tim cô cũng rơi xuống vực thăm tối tăm.

Miệng cô đắng chát, nỗi đau trong lòng khó mà diễn tả thành lời.

Tuy rằng cô không rõ khi lên cơn nghiện sẽ có cảm giác thế nào, nhưng có thể nhận ra Khaki chịu rất nhiều giày vò. Vậy mà sau khi gặp Tố Khải, cô ta lại không muốn Tố Khải nhìn thấy bộ dạng này của mình. Có thể thấy, người con gái đó yêu Tố Khải nhiều đến thế nào.

Diệp Lan giương mắt nhìn Tố Khải đi tới bên cạnh Khaki, ngồi xuống, giờ tay chạm vào cô ta.

Nhưng Khaki càng co rụt người lại dữ tợn hơn.

Cảnh ấy khiến Diệp Lan đau đớn vô cùng.

Tố Khải ở trong phòng không thể quan tâm được tới suy nghĩ của Diệp Lan nữa. Một là anh đích thực cảm thấy áy náy với Khaki. Hơn nữa, Khaki lại là tội phạm quan trọng. Nếu cô ta có thể cai nghiện thành công, thì phía cảnh sát có khả năng sẽ thuyết phục được cô ta làm nhân chứng chỉ điểm. Thế nên cả về tình về lý, anh đều không thể nhắm mắt làm ngơ.

“Khaki! Bây giờ cô cần đi gặp bác sỹ!”

Khaki trốn trong chăn, lắc đầu liên tục.

Tố Khải không còn cách nào khác, đành kéo chần xuống.

Khaki níu chặt chiếc chần lại. Tố Khải giơ tay, tách từng ngón tay của cô ta ra, sau đó hét lên trên đỉnh đầu: “Khaki!”

Cô ta bất ngờ ngẩng phắt lên. Cả gương mặt trắng nhợt đều đang run rẩy.

Rất lâu sau, cô ta mới nói với giọng run rẩy: “A Phong... Trông em... Trông em rất xấu phải không?”

Tố Khải gắng kìm chế: “Không!”

“Em gọi anh là A Phong... Anh vẫn đáp lại, thật mừng!” Cô ta sụt sịt mũi thật mạnh, run rẩy giơ tay lên, muốn sờ lên mặt anh nhưng lại ngừng lại. Ngay sau đó cô ta ôm chặt lấy người mình, gương mặt gần như biến dạng.

“Khaki! Cô phải tỉnh táo một chút!” Tố Khải thấy cơn nghiện của cô ta lại phát tác, vội siết chặt lấy Khaki.

Ai ngờ, Khaki bỗng nhiên đẩy mạnh Tố Khải ra như một kẻ điên. Trong tầm nhìn hỗn loạn, cô ta như biến thành một người khác. Tố Khải không kịp giữ cô ta lại, cô ta đã xông tới trước cửa phòng bệnh.

Tố Khải thất kinh: “Diệp Lan!”

Diệp Lan đang chìm trong đau khổ không ngờ Khaki lại xông tới. Cả người cô chết sững. Cô còn chưa kịp có phản ứng gì đã bị Khaki giữ chặt hai bả vai. Gương mặt tái xanh của cô ta áp vào mặt cô rất sát.

Đến nỗi Diệp Lan ngửi thấy cả mùi của thần Chết quanh quần đầu

đây.

“Tôi cầu xin cô! Cô cho tôi một ít ma túy đi, cho tôi hít một tý thôi!”
Con người Khaki không thể tập trung, đầu ngón tay bấu chặt vào vai Diệp Lan.

Diệp Lan đau đớn thét lên.

Một giây sau, Tố Khải xông tới, kéo Khaki sang một bên, một tay kia thì đẩy Diệp Lan ra thật xa.

Diệp Lan loạng choạng, tay không kịp bám vào tường, ngã bệt xuống đất.

Cứ như thế, cô nhìn thấy Khaki thắm thiết nhào vào lòng Tố Khải. Cô ta túm tóc mình, khóc lóc, tiếng gót xé ruột xé gan.

“Khaki! Cô phấn chấn lên một chút!” Tố Khải giữ rịt lấy cổ tay cô ta, ngăn không cho cô ta tự làm tổn thương chính mình.

Khaki dùng toàn bộ sức lực còn lại để cầu xin Tố Khải, nước mắt ngập ngựa: “A Phong! Em cầu xin anh! Hoặc là anh cho em ma túy, hoặc là anh giết chết em đi! Em cầu xin anh, em không chịu nổi nữa rồi! Em không thể chịu đựng được nữa đâu!”

Chứng kiến cảnh ấy, tim Diệp Lan cũng đau theo.

Vì Tố Khải ôm lấy Khaki, mà cũng vì nỗi đau Khaki phải chịu đựng khi cơn nghiện phát tác.

Cô không hề biết ma túy lại là một thứ đáng sợ đến thế. Nó đầy dọa một con người đang sống đang hoàng tới mức độ này, thậm chí chỉ muốn chết.

Để ghì chặt lấy Khaki, Tố Khải đành ôm cô ta vào lòng. Anh thấp giọng nói: “Tôi sẽ không để cô chết đâu. Khaki! Tôi sẽ ở bên cạnh cô, cô nhất định sẽ cai nghiện thành công!”

Trong khoảnh khắc, nước mắt Diệp Lan trào ra.

Cô quay người, rời khỏi đó...

Chỉ trong vòng một buổi tối, mũi nhọn trên mạng đã chuyển hướng. Tin tức bị tung ra khiến An Tịnh cảm thấy luống cuống.

Thông tin trên mạng là nhanh nhạy nhất mà cũng là tiện lợi nhất.

Một tiêu đề sáng loáng đã làm nổ tung rất nhiều kênh tin tức.

An Tịnh đang ngồi trong phòng trang điểm vút di động lên bàn, trút mọi bức tức lên đầu cô trợ lý nhỏ: “Tại sao lại có tin đồn này? Bôi nhọ! Đúng là vu khống người khác! Tôi sẽ kiện đám người này!”

Màn hình di động còn chưa tối đi, dòng chữ bên trên đung đưa trước mắt: Hé lộ tin tức nóng hổi về quá khứ của nữ thần trạch nam, thực chất xuất thân từ một cô nàng hầu rượu, vì muốn leo cao đã bị người ta chơi đến héo úa.

Bắt đầu từ hơn tám giờ tối, tin tức này đã làm bùng nổ các trang mạng, ngay sau đó nó lan truyền với tốc độ nhanh như virus.

Cô trợ lý còn chưa lên tiếng, cửa phòng đã bị ai đó đẩy vào. Là Bạch Băng. Nét mặt cô ta rất phẫn nộ, sau khi đuổi hết nhân viên ra ngoài, cô ta nhìn An Tịnh, tức giận vô cùng: “Em làm sao thế hả? Trước đây những chuyện đó chẳng phải đã dùng tiền dập tắt hết rồi sao? Giờ thì hay rồi, bị người ta lôi ra nói, còn làm liên lụy tới chị nữa! Rốt cuộc

em đã đắc tội với ai?”

Tin này sờ dĩ được truyền bá rộng khắp là vì có ông chủ ở quán bar hay hội quán nào đó thừa nhận An Tịnh trước đây đích thực đã từng tiếp rượu kiếm tiền. Kéo Bạch Băng vào, là vì có một số nhân vật ở những nơi cao cấp tiết lộ, Bạch Băng thường giới thiệu cho An Tịnh một vài người quyền quý, thậm chí còn tung tin về giá của hai người họ khi xuất hiện trong một bữa tiệc.

Thậm chí còn có người lộ liễu hơn, tung ra cả giá một đêm của Bạch Băng và An Tịnh.

An Tịnh thấy Bạch Băng sốt ruột, cô ta cũng cuống, vội vàng giải thích: “Em muốn xảy ra những chuyện này sao? Em không biết, em có đắc tội với ai đâu cơ chứ?”

“Chị không cần biết em không biết thật hay giả vờ không biết, tóm lại em mau dập vự này ngay cho chị. Tự em rớt xuống giếng thì thôi, đừng có lôi chị vào. Còn nữa, chị nhắc nhở em, chuyện này công ty đã biết rồi, em tốt nhất hãy nghĩ cách làm thế nào để công ty ra mặt giải quyết cho em đi!” Nói xong, Bạch Băng tức giận bỏ đi.

An Tịnh nhìn chằm chằm bài báo trên điện thoại, tức đến nghiến răng kèn kẹt...

Tổ Diệp có vẻ nhàn hạ, cả tối nằm ườn trên sofa, vừa ăn khoai tây chiên vừa hưởng thụ cảm giác tuyệt vời của rạp chiếu phim trong nhà do một tay mình tạo ra.

Nhìn lên hình ảnh của màn hình tivi cực lớn, lắng nghe âm thanh với độ rõ tiêu chuẩn. Có thể chứ, đây mới gọi là cuộc đời!

Dưới sofa, xếp đồng mấy chiếc túi. Có quần áo, có đồ trang sức, có

giày dép... Trên túi còn vớt mấy tờ tiền.

Vừa tới tám rưỡi, Tố Diệp vội vàng chuyển sang chế độ xem tivi, bật ra chương trình mà tối hôm trước khiến cô tức giận tới nỗi chỉ muốn đập nát màn hình tivi. Lần này, những nội dung trên đó còn khiến người ta hài lòng hơn một chút.

Những chữ “tiếp rượu” bay khắp màn hình. Còn có người tung tin cô ta bị một đại gia nào đó chơi tới tàn phế, đến mức phải tới trị liệu ở bác sỹ tâm lý. Mọi người đều đang bàn tán rôm rả xem vị đại gia đó là ai. Hình tượng nữ thần trạch nam có nguy cơ sụp đổ.

Tố Diệp ngồi trên sofa cười ngặt ngoẽo. Cô suy nghĩ, vừa ngậm một miếng khoai tây. Cô cầm điện thoại lên, nhanh chóng gửi một tin nhắn cho một số điện thoại lạ: Cho người tung tin thêm một thông tin, vị đại gia đó chính là tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch, Niên Bách Ngạn, tôi trả anh thêm 30 vạn.

Bên đó đáp lại rất nhanh: Chuyện này... không ổn đâu! Niên Bách Ngạn không dễ đắc tội. Lỡ như anh ta điều tra ra tôi thì phải làm sao? Tôi sẽ ngồi tù mất!

Tố Diệp nhai ròn rột khoai tây trong miệng, nhắn lại: Yên tâm đi! Xảy ra chuyện tôi chịu trách nhiệm. Với lại, địa chỉ IP của anh không thể theo dõi, không có chuyện gì đâu. Tôi ra giá 60 vạn, anh yên tâm chưa?

Một lúc sau người đó mới trả lời: Chấp nhận!

Quyển 10 - Chương 456: Có người có lẽ còn sốt ruột hơn tôi

Số tiền 110 vạn, nếu là ngày thường, Tố Diệp chỉ muốn ôm ngay về nhà, đặt dưới chân để ấp ủ. Nhưng để “cảnh cáo” hạng người như An Tĩnh, trong hoàn cảnh đặc biệt, cô nhất thiết phải áp dụng những thủ đoạn đặc biệt. Ví dụ như, dùng tiền của Niên Bách Ngạn để đối phó với hành vi lén lút của anh và con hồ ly tinh An Tĩnh đó. Hai người đó chẳng phải đều lựa chọn cách im lặng sao? Được thôi! Cô muốn xem xem hai người họ còn im lặng được tới lúc nào.

Tố Diệp cảm thấy mình đã làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

Cô tưởng Niên Bách Ngạn vẫn như trước đây, đi công tác chẳng qua là vòng vèo trong ngành. Không ngờ lần này anh lại tới tỉnh khác tham gia một lễ trao giải phim điện ảnh, hơn nữa lại còn làm khách mời quan trọng.

Ban ngày, cô xem chương trình phát lại. Tuy rằng Niên Bách Ngạn từ chối tham gia tiết mục cùng các minh tinh đi lên thảm đỏ, nhưng khi anh xuất hiện tại lễ trao giải, tiếng vỗ tay trên khán đài vẫn vô cùng nhiệt liệt. Cũng chẳng biết đạo diễn trường quay là ai. Khi Niên Bách Ngạn xuất hiện, thì ống kính lại đặc tả Bạch Băng. Ánh mắt Bạch Băng nhìn Niên Bách Ngạn từ xa khiến Tố Diệp chỉ xem qua tivi cũng cảm thấy bức bối. Thế nào gọi là đong đưa gợi tình, cô thật sự đã hiểu rõ rồi.

Ánh mắt ấy cứ làm như đó là người đàn ông của cô ta vậy.

Mà ống kính quay về phía Bạch Băng cũng không phải là không có lý do. Bạch Băng đạt một giải thưởng quan trọng, mà Niên Bách Ngạn chính là người trao giải.

Tổ Diệp thấy trên màn hình, Bạch Băng nện đôi giày cao gót 12 phân tiêu chuẩn lên sân khấu. Cô ta mặc một chiếc váy dạ hội màu bạc, được thiết kế ngực xẻ chữ V sâu hút theo kiểu cổ điển, vừa đủ để thể hiện được sự tinh tế, sâu sắc trên vóc dáng của cô ta. Trong mắt người khác có thể là tao nhã, nhưng trong mắt Tổ Diệp, rõ ràng đã trở thành một cái gai.

Bạch Băng bước lên sân khấu nhận cúp. Giọng nói dễ nghe của Niên Bách Ngạn vọng qua tivi: Chúc mừng cô!

Sau khi Bạch Băng nói xong mấy lời cảm ơn, trước ánh mắt mọi người đang đổ dồn về phía Niên Bách Ngạn, cô ta cất giọng yếu điệu đến mức chảy nước: Tổng giám đốc Niên! Em có thể ôm anh một chút chứ?

Cả hội trường bỗng trở nên ồn ào.

Nét mặt Niên Bách Ngạn vẫn bình thản từ đầu tới cuối, không thể nhận ra anh vui lòng hay không vui lòng. Đương nhiên, trong hoàn cảnh này, khi một người phụ nữ công khai đưa ra yêu cầu này, là một người đàn ông, xét về phép lịch sự, anh không thể thẳng thừng từ chối.

Anh bèn giơ tay ra. Bạch Băng chủ động bước tới, ôm lấy anh.

Khoảnh khắc ấy, mọi người sôi sùng sục, nhốn nháo hết lên.

Lần này An Tịnh cũng nhận được giải.

Giới giải trí chính là như vậy. Ngày nào cũng có người mới được debut, chen ép con sóng của người cũ để ào lên. An Tịnh chính là loại người này. Thế mạnh của cô ta như một cây cỏ sinh trưởng tốt. Chỉ ít thì trong buổi lễ trao giải lần này, cô ta xuất hiện nhiều lần nhưng lần nào cũng khiến mọi người chú ý. Mỗi lần lên sân khấu, cô ta lại thay một chiếc váy khác. Sau này có phóng viên bình luận, chiếc váy An Tịnh mặc khi xuất hiện trong lễ trao giải đều được những người nổi tiếng tài trợ. Bộ rê nhất giá cũng lên tới khoảng hai trăm vạn, nói chi tới những trang sức cô ta đeo trên người.

Tại lần An Tịnh lên sân khấu cuối cùng, người dẫn chương trình cũng xun xoe nhắc tới những món đồ trang sức trên người cô ta, khen cô ta phối rất đẹp mắt, rồi hỏi cô ta liệu có biết các fan mạng đã đặt cho mình biệt danh “nữ thần trạch nam” hay không?

An Tịnh cười rất dịu dàng, nói rằng bản thân mình không có thời gian lên mạng nên chẳng biết gì cả, nhưng vẫn rất cảm ơn những fan hâm mộ luôn ủng hộ mình.

Cũng may Tố Diệp nghĩ tới chuyện thứ đang phát là chiếc máy tính của mình, nếu không sẽ đập nát máy tính như đập nát tivi trong nhà mất. Cô cảm thấy An Tịnh giả tạo quá mức chịu đựng, càng nhìn thấy nụ cười của cô ta cô càng cảm thấy nhức nhối.

Người dẫn chương trình lại tăng bốc về cách ăn mặc và trang điểm của cô ta. An Tịnh cười rất khiêm tốn, sau đó nói rằng: Nếu lần sau xuất hiện trong các hoạt động, có thể được Tinh Thạch tài trợ thì hay quá, chỉ không biết là tôi có phù hợp với tiêu chuẩn người đại diện trong mắt tổng giám đốc Niên không thôi.

Mọi người lại vỗ tay cười lớn.

Ổng kính chuyển hướng, dừng lại trên gương mặt Niên Bách Ngạn.
Anh chỉ mím môi cười khế, rất nhạt nhòa.

Sau đó An Tịnh cũng cười rất tươi, trách khéo người dẫn chương trình và nhà tổ chức, nói rằng, nên để cô ta có cơ hội được đứng cùng sân khấu với tổng giám đốc Niên chứ.

Người dẫn chương trình hỏi tại sao.

An Tịnh trả lời nửa như đùa giỡn nửa như thật lòng: Vì tổng giám đốc vừa ôm Bạch Băng, tôi nhìn mà ghen tỵ.

Tiếng vỗ tay và tiếng cười phía dưới càng dữ dội hơn.

Còn Niên Bách Ngạn ngồi hàng đầu vẫn giữ nụ cười mỉm trên môi, nét mặt không có nhiều chuyển biến.

Cảnh này lọt vào mắt Tố Diệp trở nên rất kịch liệt. Dường như cô nhìn thấy được nội tâm dương dương tự đắc của Niên Bách Ngạn.

Thế mới nói, Tố Diệp thấy mình làm một chuyện ngu ngốc.

Việc Niên Bách Ngạn tham gia lễ trao giải nhất định là đã được lên lịch trình từ trước. Mà An Tịnh biết được điều ấy nên mới nhấn tin. Tố Diệp cô lại đi trả lời. Từ chối thì làm được gì? Hai người họ chẳng phải hôm sau vẫn sẽ gặp mặt nhau sao? Nói có sai đâu! Báo chí còn chụp được cả hình ảnh gặp mặt.

Cô ngăn chặn được điều này sao?

Một người không phải loại đàn ông tử tế, một người cũng chẳng phải loại đàn bà hiền lành. Một người quen nhào vào lòng mấy người đàn ông thành công. Một người có ý tiếp cận mấy cô gái kiều diễm, xinh

đẹp.

Nghe ra hình như họ ở bên nhau là lẽ dĩ nhiên vậy.

Nhưng cái tính thù vặt của Tố Diệp lại phát tác.

Cô không suy nghĩ được sự phản nộ thậm chí chuyển thành hành động này của mình xuất phát từ tâm lý gì. Cô chỉ biết An Tịnh làm cô tức điên.

Từ lễ trao giải ấy, Tố Diệp đã nhận ra một vài đầu mối.

Cô An Tịnh này có lẽ có quan hệ khá tốt với Bạch Băng. Nhưng tốt thế nào thì tốt, trong cùng một ngành, bị dẫn dắt bởi cùng một lợi ích, quan hệ có thân thiết đến mức nào cũng sẽ phát sinh mâu thuẫn.

Cũng giống như, giữa Bạch Băng và An Tịnh, bề ngoài thì hòa thuận nhưng thực chất sóng ngầm đang nổi lên.

Các ngôi sao sợ scandal nhưng lại không thể tránh được scandal. Dẫu vậy, khi cần thiết, họ vẫn phải chủ động tạo ra những tin đồn. Dưới sự chỉ dẫn, đào tạo tận tay của Diêu Mai, Bạch Băng rõ ràng đã học được cách làm thế nào để lợi dụng tin đồn vào việc duy trì sự mới mẻ của mình trong mắt mọi người. Và hiển nhiên, việc chủ động ôm Niên Bách Ngạn trên sân khấu của cô ta hoàn toàn thể hiện sự cần thiết muốn có một scandal.

Là tình nhân trước kia của Niên Bách Ngạn, Bạch Băng biết rõ mình không thể nào tốt đẹp với anh như ban đầu. Nhưng với thân phận và địa vị xã hội của Niên Bách Ngạn, chỉ tùy tiện lại gần anh một chút cũng sẽ khiến đám phóng viên suy đoán xa xôi. Mà lúc trước cũng đã có người nghi ngờ quan hệ giữa hai người họ.

Thế nên Bạch Băng chủ động mong được có một cái ôm. Tin tức này tuyệt đối có thể hấp dẫn người khác.

Cô ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho việc các bài báo vây lấy mình.

Nhưng tiếc là, nửa đường lại có một gã Trình Giáo Kim thò mặt ra.

An Tịnh chính là kẻ đó.

Tố Diệp cảm thấy, Bạch Băng có lẽ không thể nào ngờ An Tịnh lại cướp trang đầu của mình, lấy một cuộc hẹn gặp riêng tư đầy khôi hài với một đại gia để thu hút thành công sự chú ý của mọi người.

Vậy đặt vào địa vị Bạch Băng, sao có thể cho phép An Tịnh giẫm lên đầu mình để bò lên cao?

Còn cô, Tố Diệp, chẳng qua chỉ nhờ Bạch Băng một tay, bỏ ra một ít tiền để hâm nóng tin tức liên quan tới An Tịnh. Dĩ nhiên, phải là tin xấu.

Khi cô thông qua những người thông thạo tin tức tìm được ông chủ khách sạn, cô mới biết thì ra đã có một đám người tìm tới ông ta để moi tin về quá khứ của An Tịnh nhưng bỏ công vô ích. Tố Diệp thừa hiểu, sở dĩ chưa làm được triệt để là vì chưa bỏ ra cái giá phù hợp.

Thế là cô lại thông qua người thông thạo đó, mua chuộc tất cả các nhân viên của ông chủ. Đương nhiên, cô không thể mua những nhân viên có địa vị từ giám đốc trở lên. Một là, trong những tụ điểm nổi tiếng, những người làm được tới vị trí giám đốc cũng coi như trở thành kẻ mài mặt trong ngành. Họ đương nhiên không muốn đắc tội với ai, sợ đánh mất tương lai. Hơn nữa, nếu Tố Diệp thật sự muốn mua chuộc họ, thì mỗi người không trả tới giá mấy trăm vạn nhất định là không được. Người ta mang cả tiền đồ và nguy cơ có thể bị

mấy kẻ có tiền truy sát để tiết lộ thông tin, cô dĩ nhiên phải bảo đảm nửa đời sau của họ không phải lo ăn lo mặc.

Cô trả không nổi, hơn nữa làm rầm rộ lên như vậy, ắt sẽ gây chú ý.

Thế nên, những người bị Tố Diệp mua chuộc toàn là nhân viên tép riu, ngoại trừ quán bar mà An Tịnh tiếp rượu.

Ông chủ quán bar đòi con số khá cao. Rất đơn giản, ông ta biết sau khi tiết lộ bí mật của ngôi sao và người có tiền sẽ phải gánh chịu mọi nguy hiểm như thế nào. Thế nên, Tố Diệp cho ông ta khá nhiều tiền.

Ngoài việc mua chuộc mấy người này ra, Tố Diệp còn cần một cái loa truyền lời, chính là người nổi tiếng trên mạng mà mọi người vẫn gọi.

Người cô ngấm trúng không phải là mấy em gái trà sữa Tây Thi sầu riêng gì đó, dựa vào mấy bức ảnh tự sướng mà “thành danh sau một đêm”. Đó là “bóng bàn”, một người thường xuyên thích tung tin đồn tư mật của các ngôi sao hoặc những người nổi tiếng, bị đám nghệ sỹ căm ghét nhưng lại có trên chục triệu fan hâm mộ.

Chẳng ai biết được thân phận thực sự của “bóng bàn”, không thể biết người này là nam hay nữ, bao nhiêu tuổi, là người trong ngành hay ngoài ngành, tất cả đều chỉ là một con số không. Nhưng họ biết chỉ cần là chuyện mà người này tung ra ắt sẽ trở thành tin hot.

Tố Diệp muốn dạy dỗ An Tịnh, chắc chắn phải nhờ tới tài bịa đặt bằng mồm của “bóng bàn”. Đúng như câu nói “có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ”. Đương nhiên, số tiền này không phải dành cho “bóng bàn”. Người này cho hắn ta tiền cũng chưa chắc đã nghe lời bạn. Điều duy nhất có thể cho người này chính là tin đồn.

Vì vậy, Tố Diệp bỏ một ít tiền cho người thông thạo tin tức, thông qua anh ta để tìm được “bóng bàn”, cố ý tuồn cho người đó tin tức có liên quan tới An Tịnh và Niên Bách Ngạn. Như vậy, “bóng bàn” đã gián tiếp bị cô lợi dụng.

Không hề sai, tin tức buổi tối bay đầy trời toàn là những tin tiêu cực về An Tịnh.

Tố Diệp không sợ người bên ngoài điều tra ra. Cho dù có tra được thật, thì hướng đi của khoản tiền này cũng bắt nguồn từ túi của Niên Bách Ngạn. Còn cô, càng không sợ bị Niên Bách Ngạn tra ra. Thực tế là, ngay từ lúc lấy đi số tiền đầu tiên, cô đã biết, Niên Bách Ngạn muốn điều tra chuyện này là việc dễ như trở bàn tay.

Cô muốn để cho Niên Bách Ngạn biết, chính cô đang ở đằng sau giờ trò.

Hôm sau.

“Bóng bàn”, người chuyên tung tin nổi tiếng trên mạng quả nhiên vừa nói là chấn động, thông qua weibo để tiết lộ chân tướng chuyện “An Tịnh bị một đại gia nào đó chơi tới tan nát”, weibo chỉ đích danh người đó chính là ông trùm đá quý mà An Tịnh đã hẹn gặp riêng, Niên Bách Ngạn, hơn nữa còn tung thêm một số thời gian và bức ảnh từ khi hai người quen biết cho tới khi hẹn gặp bí mật. Lời lẽ của “bóng bàn” rất sắc sảo, “đắp nặn” An Tịnh trở thành hình tượng một kẻ chủ động dựa hơi, ám chỉ An Tịnh dù biết Niên Bách Ngạn sẽ không bao giờ cưới cô ta làm vợ mà vẫn dâng hiến thân thể, sung sướng cùng đàn ông. Còn Niên Bách Ngạn cũng vì trước có Bạch Băng, sau có An Tịnh mà gián tiếp trở thành biểu tượng “huy hoàng” cho mấy kẻ vô trách nhiệm.

Thế nên, khi Hứa Đồng đích thân mang laptop tới trước mặt Niên

Bách Ngạn, cô ấy có chút gấp gáp, nói rằng: Tổng giám đốc! Với những tin tức thế này mà anh còn không có lời hồi đáp, sợ rằng sẽ gây ra nhiều chuyện không hay.

Niên Bách Ngạn vừa tiếp khách xong, chỉ liếc qua màn hình máy tính, nhìn những tin tức như bùng nổ trên mạng. Nét mặt anh vẫn rất điềm đạm, không thấy quá nhiều chuyển biến.

Hứa Đồng hỏi: Có cần phái người điều tra về kẻ tên là “bóng bàn” này không?

Dám ngang nhiên nhắc tới tên Niên Bách Ngạn như vậy, phía sau nhất định có một người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Niên Bách Ngạn gõ lên bàn phím, xem hết toàn bộ nội dung tin đồn, sau đó hờ hững đáp: Cứ theo dõi tình hình biến chuyển ra sao!

Hứa Đồng ngẩn người. Giờ tin tức giăng mắc khắp nơi, lẽ nào anh không sợ bác sỹ hiểu lầm sao?

Lẽ nào...

Anh thật sự có quan hệ gì không thể nói với mọi người cùng cô nghệ sỹ An Tịnh ấy?

Có một khoảnh khắc, ngay cả Hứa Đồng cũng chần chừ, vì dẫu sao bây giờ bản thân cô ấy cũng không thể nhận ra giữa Niên Bách Ngạn và Tố Diệp đã xảy ra chuyện gì. Cũng vì cô ấy chỉ là một trợ lý, nên cuộc sống riêng tư của Niên Bách Ngạn chẳng ai có thể nắm rõ.

Trong tiềm thức, Hứa Đồng không mong anh có quan hệ với An Tịnh. Đây là một tâm trạng không thường có. Cô ấy cảm thấy, chỉ có bác sỹ Tố đứng bên cạnh Niên Bách Ngạn mới có cảm giác, mới là đẹp

nhất.

Sau đó, cô ấy không nhin được, phải hỏi: Tổng giám đốc! Chúng ta vẫn không trả lời sao, không ổn lắm thì phải?

Niên Bách Ngạn không ngẩng lên, chỉ vùi đầu vào tài liệu, đáp nhẹ nhàng: “Có người có lẽ còn sốt ruột hơn tôi!”

“Á?” Hứa Đồng chẳng hiểu gì cả: “Vậy bây giờ chúng ta...”

“Đợi!” Niên Bách Ngạn buông một chữ ngắn gọn.

Hứa Đồng hoàn toàn dờ dẩn...

Quan hệ của Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu đã trở thành chuyện ai cũng biết. Cả tin tức đám cưới của hai người sẽ được tổ chức vào ngày mừng một tháng năm cũng đã không còn là bí mật trong Tinh Thạch nữa.

Bây giờ hai người họ làm cùng một công ty, một người là sếp, một người là nhân viên, thực sự đã trở thành niềm ao ước của những người bên cạnh.

So với Niên Bách Ngạn, Diệp Uyên thân là chủ tịch nhưng lại vô cùng nhàn hạ. Mỗi ngày sau khi tan ca, anh lại lập tức gọi điện thoại tới phòng giám định của Lâm Yêu Yêu. Họ sẽ cùng đi ăn tối, ăn cơm xong thì anh đưa cô về nhà.

Chẳng biết từ lúc nào, Lâm Yêu Yêu đã có thói quen cứ sáu giờ là điện thoại sẽ kêu.

Ngày hôm nay, nắng vàng rực rỡ.

Sau khi Lâm Yêu Yêu cùng đồng nghiệp từ công xưởng đi ra, họ tới thẳng một nhà hàng để dùng bữa. Bên ngoài nhà hàng trồng một hàng ngọc lan trắng. Những cánh hoa trắng hơn cả tuyết đang bắt đầu rơi rụng. Những lá non cũng bắt đầu trưởng thành, mập mạp. Khi đi ngang qua đó, Lâm Yêu Yêu chợt hoảng hốt. Thời gian trôi nhanh thật đấy, mới đó mà hạ đã sắp sang.

Đồng nghiệp gọi cô, cô mới tỉnh lại, vội vã đi vào trong nhà hàng.

Bận rộn cả một buổi sáng, gần tới trưa, bụng họ đã đói cồn cào. Hai người họ ăn rất vui vẻ. Đây là một nhà hàng mới mở, nghe nói chủ nhà hàng là con cưng của một nhà giàu, vô cùng có đầu óc kinh doanh. Rất nhiều món ăn đều được sáng tạo, chỉ mới khai trương đã hấp dẫn được không ít những người nổi tiếng tới đây nếm thử trước. Có đầu bếp chuyên nghiệp đặc biệt đưa ra gợi ý, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi tiếng tăm đã nổi như cồn.

Khi hai người đang ăn dang dở, thì có tiếng bước chân lạnh lạnh vọng lại. Trong không gian yên tĩnh của nhà hàng, nó trở nên rất trang nhã.

Đối phương lên tiếng trước: “Cô Lâm?”

Lâm Yêu Yêu đang ăn, không ngờ có người bất ngờ gọi tên mình. Cô ngẩng đầu lên. Trước mặt cô là một cô gái, ăn mặc gọn gàng mà không đơn giản, đang nhìn cô bằng ánh mắt ngỡ ngàng rồi nhanh chóng nở nụ cười.

Là Tịch Khê.

Lâm Yêu Yêu cũng sửng sốt, không nghĩ rằng cô ta lại tới nhà hàng này.

“Chào cô Tịch!” Cô chào hỏi trước.

Tịch Khê nhìn cô, mỉm cười khẽ khàng, vô cùng nho nhã: “Không ngờ cô vẫn còn nhớ tôi!”

Đương nhiên là Lâm Yêu Yêu nhớ. Một là thiên kim nhà họ Tịch từ sau khi về nước đã xuất hiện ở một loạt các hoạt động của các showroom đá quý cao cấp, cô không muốn chú ý tới cô ta cũng khó. Hai là vì quan hệ của cô ta với Diệp Uyên. Cô mãi mãi không thể nào quên được cô gái tên Tịch Khê này.

Tịch Khê cười khẽ: “Có lẽ cô vẫn chưa biết, tháng trước tôi còn mua một chiếc vòng tay do chính cô giám định.”

“Vậy sao? Vậy phải cảm ơn cô Tịch rồi!” Lâm Yêu Yêu ngẩn người, nhưng rồi khôi phục lại nụ cười của mình rất nhanh.

Tịch Khê nhìn Lâm Yêu Yêu: “Cảm ơn thì khỏi cần! Tôi chỉ muốn xem người phụ nữ mà Diệp Uyên để ý tới rốt cuộc có chỗ nào hấp dẫn mà thôi.”

Lâm Yêu Yêu bàng hoàng.

“Có tiện nói chuyện không?” Tịch Khê đưa ra lời mời.

Lâm Yêu Yêu cảm thấy cô ta có vẻ hùng hổ, khí thế, vốn dĩ định từ chối, ai ngờ Tịch Khê lại bổ sung thêm một câu: “Gặp nhau coi như là có duyên. Nếu cô Lâm đã tới nhà hàng của tôi dùng bữa thì xin cô Lâm thêm một chút thời gian chắc cũng không quá đáng chứ? Hóa đơn này tôi thanh toán!”

Nói rồi cô ta gọi giám đốc tới.

Giám đốc thấy Tịch Khê tới thì kính nể vô cùng. Tịch Khê bèn dẫn dò giám đốc, bữa cơm của Lâm Yêu Yêu được miễn phí. Giám đốc bèn làm theo.

Lúc này Lâm Yêu Yêu mới hiểu ra, thì ra Tịch Khê thật sự là bà chủ của cửa hàng này.

Cảm giác nói chuyện với Tịch Khê khá tệ.

Vì Lâm Yêu Yêu ít khi tiếp xúc với những tiểu thư nhà giàu. Cô cho rằng, đa phần bọn họ đều mắc bệnh kiêu kỳ. Điều này xuất phát trực tiếp từ những khách hàng mà bình thường cô giao tiếp.

Đương nhiên, ngoại trừ Tố Diệp. Trong mắt Lâm Yêu Yêu, Tố Diệp đáng thương như cô bé Lọ Lem phải sống dưới mái nhà giàu có vậy.

Cô Tịch Khê này cũng có chút khác biệt. Trông cô ta lịch thiệp, thực chất rất thông minh và tài giỏi. Cô ta không giống những cô chủ khác vừa về nước là chỉ biết tiêu xài hoang phí tiền tài của gia đình. Cô ta đang tự mình kinh doanh sự nghiệp, có thể thấy đây là một người phụ nữ có năng lực.

Nhưng rất rõ ràng, Tịch Khê coi cô là tình địch.

Đây là điều có thể nhận ra ngay từ câu nói thẳng thắn đầu tiên sau khi cô và Tịch Khê tới phòng nghỉ.

“Cô Lâm! Tôi là người không thích úp mở, giấu giếm mọi chuyện trong lòng. Tôi nói thật với cô luôn, tôi rất thích Diệp Uyên!”

Lâm Yêu Yêu phải có một tâm trạng bình thản mới có thể ngăn chặn khí thế ngút trời của cô Tịch Khê này. Cô đáp nhẹ nhàng: “Câu này cô nên nói cho Diệp Uyên nghe.”

“Anh ấy biết tôi có tình cảm với anh ấy, nhưng vẫn chọn cô, thế nên tôi không hiểu, tôi đã thua cô ở điểm nào?” Qua lần gặp mặt đó, về sau Tịch Khê lại tìm Diệp Uyên. Ban đầu cô ta cảm thấy con người Diệp Uyên khá thú vị. Những người đàn ông khác luôn muốn vây xung quanh cô ta, chỉ mình Diệp Uyên là làm thỉnh trước diện mạo xinh đẹp và gia thế của cô ta.

Sau này, khi hiểu Diệp Uyên rất thích công việc trên trời cao, Tịch Khê lại có cái nhìn khác về anh, cảm thấy ngoài mặt anh là một công tử phong lưu, nhưng thực chất là một người rất có trách nhiệm với bản thân. Thế nên tình cảm của cô ta ngày một sâu đậm.

Rồi một khoảng thời gian sau, cô ta lại được gặp Diệp Uyên mấy lần nữa thông qua quan hệ của hai gia đình. Cô ta phát hiện mình càng ngày càng yêu Diệp Uyên.

Nhưng qua một thời gian, Diệp Uyên bỗng bật âm vô tín.

Cô ta gọi điện thoại cho Diệp Uyên, hẹn anh gặp mặt, thậm chí còn nói rằng mình rất yêu anh.

Vậy mà Diệp Uyên lại nói với cô ta rằng: Xin lỗi Tịch Khê! Tôi sắp làm đám cưới rồi.

Tịch Khê hoàn toàn không thể ngờ đối tượng mà Diệp Uyên định kết hôn lại là Lâm Yêu Yêu, một cô gái xuất thân từ một gia đình tầm thường, một người... bạn gái cũ!

Cô ta không hiểu, một người như Diệp Uyên sao có thể gặm lại cỏ cũ? Hơn nữa lại càng không hiểu, hai người này vốn dĩ không phải người của cùng một thế giới, sao có thể ở bên cạnh nhau?

Thế nên Tịch Khê vẫn rất muốn tìm Lâm Yêu Yêu, xem trên người cô gái đó có ma lực lớn cỡ nào.

Lâm Yêu Yêu uống một ngụm trà. Trà rất thơm, khi tan trong miệng lại có chút đắng chát. Cô nhìn về phía Tịch Khê, chân thành nói: “Thật ra... tôi cũng không biết rốt cuộc tôi thắng cô ở điểm nào.”

Tịch Khê thông minh, xinh đẹp, rộng rãi phóng khoáng, từng cử chỉ, từng động tác đều tỏ ra là người có giáo dục, lại còn tự lực cánh sinh, tự mình kinh doanh, nói chuyện tuy hơi đánh đũa nhưng vẫn có phép tắc. Một người con gái như vậy thật ra sẽ vô cùng được đàn ông yêu quý. Đến cả Lâm Yêu Yêu cũng cảm thấy, kỳ thực Tịch Khê rất tốt, còn có thể làm bạn.

Nghe xong câu ấy, cô ta hơi ngẩn ra, sau đó mới khẽ cười: “Nếu biểu cảm của cô không bình thản như vậy, tôi nhất định sẽ cho rằng cô đang cố ý khoe khoang hạnh phúc.”

Hạnh phúc là gì?

Lâm Yêu Yêu chẳng còn biết nữa.

Kết chữ hỷ cùng một người đàn ông mà những người phụ nữ khác không có được, đây gọi là hạnh phúc sao?

Cô thở dài: “Về chuyện này... tôi chỉ có thể nói lời xin lỗi.”

Tịch Khê đặt tách trà xuống: “Thật ra tôi rất muốn học mấy người bạn của tôi cho cô một khoản tiền hậu hĩnh để cô rời xa Diệp Uyên.”

Lâm Yêu Yêu cup mắt, cười thầm: “Tôi... không thể rời xa anh ấy!”

Từ đầu tới cuối, Diệp Uyên luôn dùng một sợi dây sắt trói chặt cổ cô.

Chỉ cần cô hơi đi xa một chút, anh sẽ thu tay lại, cô sẽ ngạt thở mà chết. Cô cảm thấy, Diệp Uyên chính là người có thể liều mạng, bất chấp tất cả. Cô không động vào được.

Nhưng Tịch Khê đã hiểu lầm ý của cô. Bờ môi cô ta chột khựng lại, rồi cô ta nói: “Nói thế này đi, tôi sẽ không từ bỏ Diệp Uyên. Cô cũng biết, Tinh Thạch và bố tôi trước nay vẫn làm ăn qua lại với nhau. Bây giờ Diệp Uyên là chủ tịch của Tinh Thạch. Số lần tôi có thể mượn danh nghĩa bố tôi để gặp mặt anh ấy là rất nhiều. Cho dù cô chửi tôi, tôi vẫn phải nói, tôi sẽ không vì anh ấy đã kết hôn mà không gặp anh ấy nữa. Thời gian dài rồi, chưa biết chừng anh ấy có thể sẽ thay lòng.”

Bàn tay Lâm Yêu Yêu hơi ngừng lại giây lát. Cô hơi bất ngờ vì sự thẳng thắn của Tịch Khê. Một lúc sau, cô mới mỉm cười nói: “Nếu đã định sẵn đó là chuyện phải thay đổi thì tôi không ngăn cản được, đành thuận theo tự nhiên thôi!”

Tịch Khê kinh hoàng nhìn Lâm Yêu Yêu.

Thời gian cũng không còn nhiều. Lâm Yêu Yêu đứng dậy tạm biệt. Trước khi đi, cô rút từ trong ví ra mấy tờ tiền, đặt lên mặt bàn, khẽ nói: “Cô Tịch! Tôi thật sự rất thích đồ ăn của nhà hàng cô. Cô cho ăn miễn phí tôi không dám nhận, vì như thế lần sau tôi sẽ không dám tới đây nữa.”

Cả người Tịch Khê cứ duy trì trạng thái đờ đẫn như thế. Cô ta bắt đầu cảm thấy, cô gái Lâm Yêu Yêu này thật sự có chút khác biệt với những người con gái khác...

Cuối cùng Niên Bách Ngạn đã làm xong công việc. Lúc đang nghỉ ngơi tại khoang hạng nhất, Hứa Đồng lại cho anh xem một tin nóng sốt hoàn toàn mới.

“Bóng bàn” không ngừng nỗ lực, tiến thêm một bước, chĩa mũi nhọn về phía Niên Bách Ngạn và An Tịnh, cho rằng, An Tịnh đã từng vì Niên Bách Ngạn mà không màng tới mạng sống, một khoảng thời gian đã mắc bệnh trầm cảm, còn có ý định tự sát. Hơn nữa trên weibo còn ngang nhiên yêu cầu Niên Bách Ngạn có hồi đáp với những chuyện của An Tịnh. Trọng điểm là ở câu nói cuối cùng, “bóng bàn” công bố với bên ngoài trong tay mình nắm được bằng chứng An Tịnh từng tiếp nhận trị liệu của bác sỹ tâm lý.

Vì chuyện này, công ty hiện tại của An Tịnh đã không chịu nổi phải lên tiếng thanh minh, nói rằng đây chỉ là chuyện nói không thành có. Còn An Tịnh mới sáng sớm cũng đã phải tiếp nhận cuộc phỏng vấn của cánh nhà báo. Cô ta phủ nhận mình từng mắc chứng bệnh trầm cảm và có suy nghĩ tự sát. Tất cả những vấn đề thật thật giả giả, giả thật thật trong chuyện này khiến đám nhà báo nhất thời bàn luận sôi nổi.

Hứa Đồng nhìn Niên Bách Ngạn đầy lo lắng, đợi quyết định của anh.

Đọc xong tin tức, Niên Bách Ngạn trầm mặc một lát. Anh đưa máy tính cho Hứa Đồng rồi rút điện thoại ra, đứng dậy đi về phía cửa sổ phòng nghỉ.

Hứa Đồng nhìn rất rõ, trong tay anh đang cầm chiếc di động cá nhân ấy...

Quyển 10 - Chương 457: Muốn có được câu trả lời của đối phương

Ánh sáng trong phòng ngủ hắt ra một cảm giác hiền hòa và tình cảm. Có mấy tia rớt lên mái tóc của Niên Bách Ngạn, như những ngôi sao ẩn nấp đâu đây, sau đó lan dần xuống sống mũi, vẽ lên từng đường góc cạnh như sông băng. Khi anh cúi đầu ấn điện thoại, gương mặt cũng thấm cả nét dịu dàng của quầng sáng trong phòng, trông ôn hòa mà vô hại, làm những nét vẽ trên gương mặt anh cũng theo đó mềm mại hẳn đi.

Từ góc độ của Hứa Đồng nhìn qua, Niên Bách Ngạn cầm di động nhưng chưa bấm số ngay. Hình như anh đang cân nhắc điều gì đó. Chưa đầy nửa phút sau, anh bỗng quay lại, nhìn thẳng vào biểu cảm ngỡ ngàng của cô ấy.

Anh ra một mệnh lệnh chính xác và rõ ràng: “Thông báo cho bộ phận quan hệ, tôi sẽ đích thân xuất hiện trong buổi họp báo!”

Ban đầu Hứa Đồng ngăn người ra, nhưng cô ấy lập tức hiểu ra anh định làm gì, bèn nói với vẻ nơm nớp lo sợ: “Tổng giám đốc! Anh ra mặt thanh minh mọi chuyện vào thời điểm bây giờ liệu có khiến người ta dị nghị không?”

Khóe môi Niên Bách Ngạn cong lên một nụ cười ý vị sâu xa. Anh nói: “Vì có người đã ép tôi nhất định phải đi thanh minh rồi.”

Mới đầu Hứa Đồng không hiểu ý anh, nhưng tới khi thấy anh cười,

cô ấy mới tỉnh ra: “Á? Tất cả đều là do bác sỹ Tố...”

Niên Bách Ngạn không nói rõ ràng mọi chuyện. Anh chỉ mỉm cười, rồi lại từ tốn tới bên cửa sổ gọi điện thoại.

Với khoảng cách của Hứa Đồng, cô ấy vốn dĩ không thể nghe thấy Niên Bách Ngạn có thể nói gì vào điện thoại, nhưng cô ấy biết rất rõ người duy nhất có thể khiến cho nét mặt anh trở nên thoải mái hơn chính là số liên lạc duy nhất nằm trong chiếc di động ấy.

Ở bên này, Niên Bách Ngạn đã bấm số, đối phương chần chừ không nhận. Dần dần, sự ôn hòa trên nét mặt trông đã có phần sốt ruột.

Khi gọi lần thứ hai, ánh mắt anh cũng trở nên rất nghiêm khắc.

Cũng may, đối phương đã nhận máy, nhưng chỉ là một tiếng “alô” hờ hững.

Có một khoảnh khắc, Niên Bách Ngạn suýt nữa đã buột miệng. Anh muốn hỏi cô đang làm gì, sao không nhận điện thoại ngay, hoặc là nói với cô hiện giờ anh đang ở sân bay, hai tiếng đồng hồ nữa là về tới Bắc Kinh rồi. Anh còn muốn nói với cô, sau khi tới Bắc Kinh anh vẫn phải về công ty dự một cuộc họp nữa, nhưng bữa tối nay nhất định sẽ cùng ăn với cô.

Hoặc là, Niên Bách Ngạn còn muốn dịu giọng hỏi cô một câu: Bảo bối! Chuyện của An Tĩnh em ghen rồi phải không? Thật ra mọi chuyện không phải như bài báo viết đâu...

Sau bao ngày chờ đợi, khi vừa xem một lượt các tin tức đang quét qua các trang mạng, anh đã sốt sắng muốn nhắc điện thoại lên. Anh muốn nghe thấy giọng nói của cô, rồi nói với cô rằng: Anh sẽ thanh minh với tất cả mọi người chuyện này như em muốn, đừng giận nữa!

Anh những tưởng cô cũng sốt sắng như anh. Chỉ ít thì khi scandal bùng nổ, cô nên nổi cơn tam bành gọi tới chất vấn anh mới phải.

Nhưng giọng nói lười biếng của cô như một xô nước lạnh đổ ập xuống đầu, khiến tất cả những lời Niên Bách Ngạn muốn nói đều nghẹn lại trong cổ họng.

Đối phương chỉ “alô” một tiếng rồi không nói gì nữa. Giữa hai người bị ngăn cách bởi sóng điện thoại, mang theo cả sự trầm mặc tuy chỉ giây lát nhưng đầy chết chóc.

Sự lạnh nhạt của Tố Diệp giống như có một con mèo đang cào mạnh từng móng vuốt sắc nhọn vào trái tim anh. Anh bắt đầu hoài nghi, cô làm ra nhiều chuyện như vậy, suy cho cùng chưa chắc đã vì ghen tuông, mà chỉ muốn xoa dịu những bất mãn từ những lời bôi nhọ, vu khống ngập trời kia.

Đây là điều Niên Bách Ngạn lo sợ nhất, thế nên anh vẫn đang chờ đợi.

Một lúc lâu sau, anh mới lên tiếng, nhạt nhòa và có phần uy nghiêm như mọi khi: “Đủ rồi đấy, một vừa hai phải thôi!”

Ngữ khí ở đầu kia hoàn toàn không khách khí chút nào: “Đám người trên mạng có biết thế nào là một vừa hai phải với tôi không?”

Quả nhiên là vậy!

Trái tim Niên Bách Ngạn tựa như sau khi bị cào cho tan nát đau thương thì rơi xuống một vực sâu đen tối, không thấy đáy, muốn giơ tay bắt lấy nó nhưng uống công vô ích.

“Tại tôi quá nuông chiều em nên mới khiến em không biết sợ là gì như thế này phải không?” Anh vừa đấm vừa xoa, cố gắng đè nén sự bức bối trong lòng mình.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, cách thức giao tiếp hay nói chuyện giữa anh và cô đã mắc vào một cái vòng luẩn quẩn, những gì suy nghĩ lúc trước và những lời thể hiện ra sau cùng lại hoàn toàn khác biệt. Giống như lúc này đây, anh vốn dĩ muốn dùng thái độ hòa nhã, vui vẻ đã an ủi cô, cố gắng điều chỉnh cho mối quan hệ của hai người được thoải mái nhất. Nhưng chẳng hiểu vì sao, mỗi lúc mở lên, sắc thái lại biến đổi.

Cùng với đó, kết quả thu được cũng đã biến chất.

“Niên Bách Ngạn! Người anh dung túng là An Tịnh.” Giọng nói của cô vẫn lạnh lùng, nhưng ít nhiều đã có sự thay đổi cảm xúc.

Sau khi nghe những lời này, Niên Bách Ngạn chẳng biết mình nên vui hay nên buồn, tóm lại tâm trạng anh bây giờ rối bời. Anh dụ giọng lại, vừa như thỏa hiệp lại vừa dụ dằng: “Nói linh tinh gì vậy!”

Nếu lúc này đây Tố Diệp đứng bên cạnh Niên Bách Ngạn, cô nhất định sẽ nhìn thấy nét ôn hòa trên gương mặt anh, chứ không phải thái độ chất vấn và khắc nghiệt như cô đang nghĩ. Còn nếu như Niên Bách Ngạn lúc này được đứng trước mặt Tố Diệp, anh cũng sẽ được chứng kiến sự căm phẫn vì ghen tức của cô thể hiện qua khóe mắt ửng đỏ, chứ không phải sự lãnh đạm và lạnh nhạt như anh đang tưởng tượng.

Có lúc, điện thoại và Internet giống nhau ở điểm này. Nó làm mù quáng hoặc phóng đại những phỏng đoán chủ quan của con người, vì người ta cũng thể nhìn thấy biểu cảm ấy của đối phương, vì con người luôn giỏi dùng giọng nói của mình để che giấu đi những suy

ngĩ thật sự trong lòng. Và cũng thế, hiểu làm cũng từ đó mà phát sinh.

Tố Diệp nơi Bắc Kinh xa xôi, khi nhận được điện thoại của Niên Bách Ngạn, chiếc cốc giấy đã bị cô bóp nát. Cô kìm nén sự xúc động muốn được nổi nóng. Đôi mắt cô đỏ quạch rồi lại nín nhịn, nín nhịn rồi lại đỏ quạch. Từng ngón tay siết chặt di động cũng vì thái độ của Niên Bách Ngạn mà run lên phần nộ.

Cô tưởng anh gọi điện thoại về là để giải thích điều gì đó. Vì thế sau khi nghe thấy tiếng rung trong túi xách, cô bất chấp việc còn bệnh nhân trong phòng chạy vội ra ngoài văn phòng. Khoảnh khắc ấn nút nghe máy cô cảm thấy mọi ầm ỨC trong lòng như con sóng dâng trào, nhấn chìm cô. Sau rất nhiều cố gắng, cô mới đè nén được sự ghen ngào nơi cổ họng, nỗ lực rất lớn mới “alô” được một tiếng.

Nhưng anh nói gì cơ? Anh bảo cô một vừa hai phải ư?

Sao? Cô bôi xấu An Tịnh, anh cảm thấy đau lòng phải không?

“Người thật sự nói năng linh tinh thì anh không đi lo, giờ uy quyền ra với tôi gì chứ?” Tố Diệp nhìn những tòa nhà bên ngoài cửa sổ.

Trước mắt cô mơ hồ, nhưng giọng nói thì vẫn không chịu thua: “Niên Bách Ngạn! Anh thích tăng tịu với An Tịnh là chuyện của anh, chẳng liên quan chút nào tới tôi cả! Tôi muốn sống bình yên, tử tế hết một năm khó lắm sao? Anh cũng thế, An Tịnh cũng vậy, có quyền gì mà quấy rầy cuộc sống của tôi? Anh và cô ta là cá mè một lứa, vốn dĩ không muốn để cho người khác được yên ổn. Để hai người được thỏa mãn, các người chấp nhận giẫm lên đầu người khác để leo lên!”

Miệng cô nói như rắc đậu, nhấn mạnh từng chữ một.

Đầu kia im lặng một lúc, rồi cất giọng nghe có vẻ trầm thấp và lạnh

lùng: “Không liên quan một chút nào tới em ư?”

“Chính vì anh, mà mấy người trên mạng chỉ muốn nghiền nát tôi thành tro bụi, anh nói xem có quan hệ gì với tôi hay không?” Tố Diệp hơi tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Anh trầm mặc, rất lâu sau mới nói: “Tôi lại còn tưởng...”

Chỉ thốt ra bốn chữ khẽ khàng, những thứ còn lại không nói tiếp.

Tố Diệp nhìn những chua xót trong lòng xuống chờ đợi, nhưng thấy anh không nói tiếp nữa, cô mới nghiêng răng kèn kẹt lên tiếng: “Nếu anh muốn cầu xin cho cô An Tịnh đó thì miễn đi. Tôi chính là muốn làm cho cô ta không thể sống yên ổn trong giới giải trí đấy!”

“Đủ rồi đấy!” Giọng anh có phần nghiêm túc.

“Tôi thấy chưa đủ!” Cô lại càng bức tức hơn.

Niên Bách Ngạn hơi cao giọng: “Vậy em còn muốn thế nào nữa? Bước tiếp theo em còn định công bố báo cáo thần kinh của cô ấy? Chuyện em bịa đặt đồng thời lợi dụng chức vụ để làm báo cáo giả mà bị người ta điều tra ra, người thiệt thòi là em. Còn nữa, em phải hiểu một chuyện, chuyện này xảy ra là do đám phóng viên, có lẽ An Tịnh cũng là người vô tội.”

“Anh nói gì cơ? An Tịnh vô tội? Vậy tôi không vô tội sao? Niên Bách Ngạn! Tôi thấy anh sợ cô ta chịu ấm ức thì có!”

“Tố Diệp!”

“Niên Bách Ngạn! Anh không có tư cách chỉ tay chỉ chân ra lệnh cho tôi!” Tố Diệp tức giận cúp máy.

Khi Niên Bách Ngạn gọi lại thì cô đã tắt máy.

Nước mắt bỗng chốc dâng trào.

Anh lại đi nói đỡ cho con bé An Tịnh đó?

Anh dựa vào đâu mà làm như vậy?

An Tịnh!

Cô hận An Tịnh chết mất!

Phòng VIP tại sân bay.

Niên Bách Ngạn chẳng biết làm sao, đành buông điện thoại xuống, chẳng còn rõ trong lòng mình đang có cảm xúc gì.

Câu nói ban nãy còn dang dở trong điện thoại thật ra là: Tôi còn tưởng, em bỏ ra một số tiền lớn để làm bao nhiêu chuyện như vậy chính là muốn ép tôi thanh minh quan hệ với An Tịnh.

Nhưng, anh không thể không khâm phục thái độ hùng hổ của Tố Diệp, cô cứ thế làm anh cũng nói không suy nghĩ theo.

Sắp tới giờ lên máy bay rồi.

Hứa Đồng đi tới trước, khẽ hỏi: “Tổng giám đốc! Quyết định xuất hiện trong buổi họp báo có cần thay đổi không ạ?”

Cô ấy nhìn ra sau khi bỏ di động xuống, nét mặt Niên Bách Ngạn bỗng khó khăn, bất giác có chút lo lắng.

Niên Bách Ngạn im lặng rất lâu, mãi chẳng đáp lại.

Hứa Đồng chờ đợi ở bên cạnh, không thúc giục.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới bất ngờ nói một câu: “Có lẽ... tất cả đều do tôi tự tưởng bỏ quá nhiều mà thôi.”

Hứa Đồng sửng ngờ. Cô tuyệt đối không thể ngờ câu nói này lại có thể xuất phát từ miệng anh. Một người đàn ông luôn luôn thuận lợi trên thương trường, một doanh nhân thành đạt là người xuất sắc trong mắt bao nhiêu người con gái, sao có thể nói mình đang tự tưởng bỏ chứ?

Ánh mắt rơi xuống, cô kinh hoàng phát hiện anh đang siết chặt điện thoại. Những đường gân trên mu bàn tay đều gồ hết lên, không khó nhận ra anh đang cố gắng kìm chế ngọn lửa giận dữ trong lòng. Cũng chính vào lúc ấy, Hứa Đồng bỗng nhiên hiểu ra.

“Chỉ sợ... bác sỹ Tố cũng đang nghĩ vậy!” Cô ấy cũng bất ngờ nói.

Lần này, tới lượt Niên Bách Ngạn chết lặng.

Anh nhìn Hứa Đồng với ánh mắt nghi hoặc, sau đó tự bật cười chính mình: “Cô ấy có sao?” Giống như đang hỏi Hứa Đồng, lại giống như đang tự hỏi bản thân.

Nhưng Hứa Đồng chỉ cười: “Bác sỹ Tố không ư? Nếu cô ấy thật sự tự tin đến thế, thì trong cuộc điện thoại vừa rồi cô ấy đã không làm anh giận.”

Nét mặt Niên Bách Ngạn chợt khác lạ.

“Có lúc, phụ nữ cũng nói một đằng nghĩ một nẻo như đàn ông,

nhưng lại có sự sai khác, đó chính là vô lý vô cớ. Người trong cuộc không nhìn ra, nhưng người ngoài cuộc thì nhìn rất rõ. Dù là nói một đằng nghĩ một nẻo cũng được, hay vô lý vô cớ cũng thế, chẳng qua chỉ là muốn đối phương trả lời mình mà thôi.” Hứa Đồng khế nói.

Cả người Niên Bách Ngạn chột cứng đờ, nhưng rất nhanh, có một ngọn lửa nhỏ xíu đang bùng cháy trong đôi mắt anh, như một tia sáng hạnh phúc...

Quyển 10 - Chương 458: Anh bất nhân thì cô bất nghĩa

Sau khi Kỷ Đông Nham từ phòng họp đi ra, người trợ lý vội bước tới thông báo có một vị khách họ Đinh đã đợi anh rất lâu rồi.

Anh bèn đi vào phòng nghỉ.

Khi anh đẩy cửa bước vào, đúng lúc Đinh Tư Thừa đang uống trà ngẩng đầu lên nhìn.

Vừa thấy Kỷ Đông Nham, Đinh Tư Thừa bèn cười khế, chỉ tay vào tách trà: “Cá nhân tôi cho rằng, cafe của Kỳ Thị chất lượng hơn nước trà.”

Kỷ Đông Nham cười sáng khoái, lập tức ngồi xuống, rồi dạn dò vào trong máy nội bộ: “Hai tách cafe Blue Mountain vừa vận chuyển về bằng đường hàng không.”

Đinh Tư Thừa nhướn mày: “Tôi có yêu cầu rất cao đối với cafe đấy!”

“Sẽ không để anh thất vọng đâu!” Kỷ Đông Nham cười.

...

Việc Kỷ Đông Nham và Đinh Tư Thừa quen nhau không được coi là ngẫu nhiên, thậm chí có thể nói là họ có mối quan hệ tất nhiên.

Đó là một dịp trong một hội thảo nghiên cứu học thuật.

Kỷ Đông Nham vốn dĩ không có hứng thú với mấy vấn đề học thuật đó. Nhưng vừa hay hôm đó anh lại ra nước ngoài công tác. Lúc đi ngang qua trường cũ đã vào thăm quan một lúc, ai ngờ lại gặp đúng buổi học thuật ấy, còn Đinh Tư Thừa chính là khách mời được trường mời tới thỉnh giảng về tâm lý học.

Lúc đó anh cũng đang đợi khách hàng, nhàn rỗi không có việc gì thì tới nghe đôi chút. Nghe được một tiết anh cũng thật lòng cảm thấy không tồi, lại phát hiện ra sinh viên của trường có vẻ rất nhiệt tình đối với nghiên cứu tâm lý, nên đã quyên góp cho nhà trường một số tiền để thường xuyên tổ chức những buổi thỉnh giảng về tâm lý học như vậy.

Trường cũ rất cảm kích trước việc làm của anh. Còn Đinh Tư Thừa sau khi nhận được lời mời dài hạn của trường học, để cảm ơn sự ủng hộ của Kỷ Đông Nham đối với tâm lý học bèn đặc biệt hẹn gặp mặt.

Hai người nói chuyện cũng khá hợp.

Ban đầu chỉ vòng quanh những chuyện về học thuật, Kỷ Đông Nham bắt đầu nói nhăng nói cuội.

Sau khi vô tình nhìn thấy bức ảnh trong ví tiền của Đinh Tư Thừa, từ đó anh không thể rời mắt đi được nữa.

Trong ví tiền của Đinh Tư Thừa có kẹp một bức ảnh ba người. Hai người phụ nữ và một người đàn ông. Người đàn ông chính là Đinh Tư Thừa. Hai cô gái trông còn rất trẻ trung, nhiệt huyết, nụ cười tươi như hoa. Trong đó cô gái đứng ngoài cùng đẹp đến nỗi khiến người ta ngêth thở.

Chí ít thì cô ấy khiến Kỳ Đông Nham nín lặng.

Anh bèn tò mò hỏi người trong ảnh là những ai.

Đinh Tư Thừa mỉm cười giới thiệu với anh. Người đứng cạnh anh ta, cũng tức là cô gái đứng giữa, tên là Lâm Yêu Yêu, là bạn gái của mình. Còn người đứng ngoài cùng tên là Tố Diệp, là học trò của mình, và cũng là bạn thân nhất của Lâm Yêu Yêu.

Kỳ Đông Nham nhìn vào Tố Diệp trên bức ảnh, chẳng hiểu sao, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã cảm mến.

Thế là khoảng thời gian còn lại, anh luôn dẫn dắt chủ đề câu chuyện cùng Đinh Tư Thừa tới Tố Diệp. Cũng chẳng biết Đinh Tư Thừa có nhận ra hay không, tóm lại, anh ta dường như cũng rất thích kể về Tố Diệp.

Và vì thế, Kỳ Đông Nham biết được rất nhiều chuyện của Tố Diệp. Đương nhiên, đều là những chuyện mất mặt của cô khi còn đi học.

Hồi đó, Tố Diệp nổi tiếng là người ham ngủ. Tiết học lúc tám giờ hằng ngày, chắc chắn cô sẽ tới muộn, nếu không thì cũng gục đầu suốt tiết. Nhưng cũng may tiết dạy của Đinh Tư Thừa đa phần đều vào buổi chiều, hơn nữa lại không phải tiết công khai, thế nên việc Tố Diệp muốn lén ngủ gật đôi chút giữa cảnh lác đác vài sinh viên gần như là điều không thể. Dù sao cũng là tiết học chuyên môn. Mọi người ai cũng sợ, không ai dám lơ đãng, để sót mất nội dung, ai ai cũng mở to mắt nghe giảng.

Nhưng cũng có ngoại lệ.

Có một lần Tố Diệp xảy ra một chút chuyện.

Trong lúc vội vàng tới tiết học của Đinh Tư Thừa, cô lái thẳng xe từ bên ngoài về trường học, kết quả đã đâm sầm vào một cây cổ thụ cao ngút trời trong trường. Lúc đó Tố Diệp đang học nghiên cứu sinh ở nước ngoài, cây cổ thụ nào trong khu nghiên cứu sinh cũng đều rất có giá trị, có thể tưởng tượng được, phía nhà trường giận dữ tới mức nào.

Vì đây là sinh viên do Đinh Tư Thừa hướng dẫn, nên nghe được tin này, anh ta vội vàng tới hiện trường, kết quả bàng hoàng phát hiện cô đang nằm yên trong xe. Đinh Tư Thừa tưởng cô bị thương, ngất xỉu, nhưng khi tới gần anh mới phát hiện thì ra cô đang ngủ.

Hiệu trưởng nhất định đòi điều tra nguyên do. Tiết học của Đinh Tư Thừa vào buổi chiều, thông thường mà nói, sinh viên nào có tiết buổi chiều thì buổi trưa cũng sẽ không ra ngoài, chỉ ăn món gì đó đơn giản tại trường rồi lên lớp. Vậy mà Tố Diệp lại lái xe từ ngoài về, cô lấy đâu ra nhiều thời gian tới vậy?

Kết quả khi điều tra ra mới biết, cả sáng cô không đi học.

Không đi học, vậy có thể đi đâu? Nhưng điều tra tiếp thì mấy bạn nữ cùng phòng sống chết vẫn nói không biết.

“Sau đó thì sao?” Lúc đó khi nghe xong chuyện này, nét mặt Kỷ Đông Nham tỏ ra vô cùng hào hứng, anh bèn truy hỏi Đinh Tư Thừa.

Đinh Tư Thừa mỉm cười nói với anh, thì ra Tố Diệp trốn học để tham gia một đội leo núi, ngày đó vội vội vàng vàng vội về đi học. Hôm trước cô ấy đã không chợp mắt một ngày một đêm.

Sau đó, với tư cách là giáo viên hướng dẫn của Tố Diệp, Đinh Tư Thừa đã đích thân làm cam đoan cho cô. Cũng chính lần đó, anh ta dù nhìn thấy Tố Diệp nằm bò trên bàn, ngủ khì khì ngay trong tiết của

mình nhưng vẫn mặc kệ.

Rồi về sau, cuối cùng Đinh Tư Thừa cũng biết tại sao lúc đó cô bạn gái cùng phòng không bán đứng Tố Diệp. Thì ra Tố Diệp đã hối lộ cho cô ấy một ít tiền.

Sau khi nghe thấy những chuyện ấy, Kỷ Đông Nham càng cười không thể khép miệng lại được. Anh cảm thấy cô gái tên Tố Diệp này thật sự quá đáng yêu. Anh liền cảm thấy, dù bản thân còn chưa gặp người thật nhưng trong lòng đã yêu sâu sắc người con gái ấy.

Kể từ ngày đó, Kỷ Đông Nham bắt đầu nghe ngóng về Tố Diệp.

Khi được biết thì ra cô chính là con gái của ông Diệp, anh bất giác phải cảm thán duyên phận thật là đáng quý.

Mà kỳ thực, khi ấy người thật sự có hôn ước với anh là Joey. Tuy rằng hôn ước cũng phải là chính thức gì, nhưng dẫu sao cũng là lời hứa giữa hai ông bố. Nhưng Kỷ Đông Nham không thích Joey. So với việc đối mặt với Joey, anh càng thích ngắm ảnh Tố Diệp đến thốt thẩn hơn.

Đây là bức ảnh Kỷ Đông Nham tìm được trong cuốn sổ liên lạc tại trường cô. Một bức ảnh thẻ với mái tóc dài đen tuyền, gọn gàng vô cùng.

Khi Kỷ Đông Nham một lần nữa bị gia đình thúc giục hẹn hò với Joey, một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu anh.

Và vì vậy, sau này anh đã bất ngờ xuất hiện trước mặt Tố Diệp, với thân phận một người tới xem mặt.

Cái gọi là hứa hôn từ trong bụng mẹ, sau này Kỷ Đông Nham đích

thực đã xác nhận với bố mình. Bố thừa nhận, câu nói năm xưa chẳng qua chỉ là đùa giỡn, không thể coi là thật. Nhưng Kỷ Đông Nham lấy nó làm lệnh tiễn, tìm tới cậu mợ của Tố Diệp, cố tình phóng đại chuyện hứa hôn đó.

Thật ra anh suy nghĩ rất đơn giản, chính là muốn dùng một cách thức nhanh nhất để tiếp xúc với Tố Diệp, giữ cô ở bên cạnh anh.

Chỉ có điều về sau anh hoàn toàn không ngờ rằng, Tố Diệp đã bị Niên Bách Ngạn nhanh chân giành trước.

Làm bạn bè với người con gái mình yêu không phải là dự tính ban đầu của Kỷ Đông Nham. Kể cả việc trở thành bạn bè tốt của một nhà tâm lý học cũng không phải điều Kỷ Đông Nham có thể đoán trước.

Kỷ Đông Nham cũng đã từng mời Đinh Tư Thừa, hy vọng anh ta có thể đảm nhận chức vụ cố vấn tâm lý cho tập đoàn Kỳ Thị. Ban đầu Kỷ Đông Nham vẫn còn do dự chưa đưa ra kết luận, về sau chuyện này cũng bị bỏ ngỏ như thế.

...

Người thư ký nhanh chóng bung vào hai tách café Blue Mountain vừa mới pha. Hương cafe nồng nàn khóa lấp mất cái thanh ngọt của trà.

“Xét về trà, Kỳ Thị không độ được với Tinh Thạch, nhưng xét về cafe thì Kỳ Thị không thua Tinh Thạch.” Kỷ Đông Nham mỉm cười mời anh ta thưởng thức: “Đây là hạt cafe có chất lượng tốt nhất do chính tay tôi lựa chọn, anh nếm thử xem.”

Chỉ cần là một người sành cafe, ngửi qua cũng có thể biết được mà không cần nếm thử. Đinh Tư Thừa nhấp một ngụm, rồi gật đầu với anh: “Quả nhiên là tuyệt phẩm!”

Kỷ Đông Nham là một người nhạy bén. Sau khi uống xong cafe, anh dựa người ra sau sofa, giơ tay nới lỏng cà vạt trên cổ, rồi cười nói: “Xem ra anh đã quyết định rồi!”

Đã cất công tới đây chắc chắn là có việc. Hơn nữa, con người Đinh Tư Thừa trước nay không thích chủ động trò chuyện về công việc. Có thể tới Kỷ Thị, chứng tỏ anh ta đã suy nghĩ chu toàn.

Đinh Tư Thừa cũng là người không thích nói chuyện úp mở. Sau khi đặt tách cafe xuống, anh ta nhìn về phía Kỷ Đông Nham: “Tôi hy vọng những quyết định trong công việc của tôi sẽ không chịu sự hạn chế của Kỷ Thị. Nói thẳng luôn với cậu, mục tiêu của tôi chính là Diệp Uyên!”

“Anh muốn làm gì tôi không quan tâm, tôi chỉ cần thành tích công việc.” Kỷ Đông Nham cười, rồi bổ sung thêm một câu: “Diệp Uyên là chủ tịch của Tinh Thạch. Từ một mức độ nào đó mà nói, tôi và anh gần như có cùng mục tiêu. Nhưng tôi phải nhắc nhở anh rằng, bên cạnh Diệp Uyên có Niên Bách Ngạn, bên cạnh Niên Bách Ngạn... lại là Tố Diệp!”

Đinh Tư Thừa mím môi, lên tiếng: “Đây là chuyện tôi muốn làm!”

“Được! Khá khen cho sự quyết đoán của anh!”

“Còn nữa, mức lương tôi yêu cầu không thấp đâu đấy!” Đinh Tư Thừa khẽ cười.

Kỷ Đông Nham hơi rướn người về phía trước, nhấn mạnh từng từ: “Ngàn quân dễ có, tướng giỏi khó tìm!”

Nụ cười của Đinh Tư Thừa càng sáng khoái hơn. Anh ta giơ tay ra:

“Chấp nhận!”

Kỷ Đông Nham cười ha ha, giơ tay bắt lại...

Khi Tưởng Bân gọi điện tới phòng làm việc của Tố Diệp, cô đang ngồi ngơ ngẩn trước một báo cáo đánh giá tâm lý. Khi chuông điện thoại bàn vang lên, thanh âm đột ngột ấy đã làm cô giật nảy mình.

Suy nghĩ đầu tiên của cô là Niên Bách Ngạn gọi tới.

Nghĩ tới ngữ khí của anh trong điện thoại, Tố Diệp lại giận sôi lên. Cô không suy nghĩ gì, lập tức vớ lấy ống nghe, bực bội nói: “Anh còn gọi tới làm gì nữa?”

Đầu kia có phần sững sờ giây lát.

Hai, ba giây sau, người đó mới lên tiếng: “Tôi... muốn hẹn em đi ăn tối.”

Không phải là giọng của Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp cũng chột ngẩn người ra.

Người đó “alô” một tiếng, rồi nói tiếp: “Tôi là Tưởng Bân. Tố Diệp! Em có đang nghe máy không?”

Tố Diệp sắp quên mất con người này rồi, một lúc lâu sau cô mới xin lỗi trong áy náy: “Thật ngại quá! Tôi nhầm anh thành người khác!”

“Nhầm sang Niên Bách Ngạn?” Tưởng Bân cười hỏi.

Cái tên ấy làm trái tim Tố Diệp nhói lên. Cô né tránh, chuyển đề tài: “Có chuyện gì sao?”

Tường Bân cũng nhận ra cô muốn trốn tránh, bèn nói theo lời cô: “Tối nay em rảnh chứ? Cùng đi ăn cơm nhé! Thời gian gần đây tôi ra ngoài công tác, sắp quên mất món ăn của Bắc Kinh có hương vị thế nào rồi.”

Lúc này Tố Diệp mới nhớ ra, từ lần trước họ gặp nhau cho tới giờ đã lâu lắm rồi.

Thật ra chủ yếu là vì cô tưởng anh ta đã bỏ cuộc, thế nên bao lâu nay cũng không gọi điện thoại lại.

“Tối nay tôi...” Tố Diệp cảm thấy mấy lý do dùng để từ chối khéo anh ta sắp dùng hết sạch rồi. Cô đành nói: “Xin lỗi anh, tối nay tôi có hẹn với người khác rồi.”

“Không sao, vậy tối mai đi! Tối mai vẫn bận thì tối ngày kia cũng được.” Tường Bân có vẻ như là một người rất dễ thương lượng.

Đầu Tố Diệp sắp nổ tung: “Tường Bân! Thật ra có những chuyện tôi đã nói rất rõ ràng rồi.”

“Tôi biết, nhưng chẳng lẽ ngay cả ngưỡng cửa tình bạn cũng không cho tôi vào sao?” Tường Bân cười.

Tố Diệp thở dài: “Anh nói vậy không sai, nhưng Tường Bân, tôi thật sự không có thời gian. Tối nay không được, tối mai không được, tối ngày kia cũng không được. Xin lỗi anh!”

Đầu kia Tường Bân có vẻ ngượng ngập: “Lẽ nào bạn bè mời nhau một bữa cơm cũng khó đến vậy?”

Tố Diệp im lặng.

Anh ta cũng lặng im.

Một lúc sau, anh ta mới nói khẽ: “Thôi được rồi! Khi nào em có thời gian thì chúng ta hẹn sau.”

Tố Diệp như trút được gánh nặng, lại tiếp tục nói xin lỗi.

Sau khi đặt điện thoại xuống, cô nằm bò xuống trước máy tính như con chim mất nước, chẳng còn tâm trạng đâu tiếp tục xem báo cáo nữa. Cô lên mạng dạo một vòng. Tin tức về An Tịnh vẫn chiếm ngôi đầu bảng. Còn Niên Bách Ngạn thì vẫn giữ im lặng, không hề thanh minh bất kỳ câu nào về chuyện này.

Ngọn lửa trong lòng cô lại bùng lên.

Vì lý do gì cô cứ phải chung thủy với một người đàn ông như anh?

Cô và anh vốn dĩ đã chẳng phải mối quan hệ gì bình thường. Anh không cần phải giữ mình trong sạch vì cô, mà cô càng chẳng cần vì anh cắt đứt những mối quan hệ khác giới. Nếu anh đã bắt nhân, cô cũng có thể bắt nghĩa!

Cô lại vớ lấy ống nghe, bấm vào số điện thoại vừa nãy. Đối phương nhận máy rất nhanh.

Cô nhìn chằm chằm vào màn hình, nhìn nụ cười đáng ghét trên gương mặt cô An Tịnh đó cùng nét mặt hơi nghiêng của Niên Bách Ngạn, nghiêng rằng nói: “Tưởng Bân! Tôi bỗng nhiên nhớ ra có một nhà hàng làm mấy món đặc sản của Bắc Kinh không tồi, nằm ngay gần Hậu Hải. Tối nay chúng ta tới đó ăn cơm đi!”

Quyển 10 - Chương 459: Em thật sự tưởng rằng trên đời này có nhiều chuyện trùng hợp vậy sao?

Về đêm, gió nổi lên, thậm chí còn có hạt mưa rơi xuống, tí tách, lộp bộp đập lên tán lá. Những nhánh cây như tứ chi của ai đang nhe nanh múa vuốt trong mưa gió, hất lên mặt đất những chiếc bóng đung đưa, lay lắt.

Khi Tố Diệp và Tường Bân dùng xong bữa tối thì mưa cũng vừa kịp tạnh. Chỉ còn những cơn gió đêm se lạnh, xen ngang mùi mưa bụi.

Khi đi tới chỗ đậu xe, Tố Diệp liếc nhìn những bông ngọc lan đã tan tác. Có những bông đã bị bánh xe lăn qua, chỉ còn bùn đất. Không hiểu sao, con tim cô bỗng nhói đau. Nhìn sắc trắng rải khắp đất, cô bỗng nhớ lại một trời tuyết cầu khi ấy ở trấn Thiên Đăng.

Tường Bân kiên quyết đòi đưa cô về nhà. Vốn dĩ tâm trạng của Tố Diệp cũng không tốt. Từ lúc ăn cho tới khi lên xe, khi dải đèn trên con đường Trường An lướt ngang qua, hầu như cô đều trầm mặc.

Tường Bân rất nhiều lần muốn có được chút thông tin gì đó từ cô để cố gắng an ủi, nhưng cô chỉ mím môi cười, đáp lại qua loa.

Cho tới khi chiếc xe về tới tiểu khu, đúng lúc ấy có một chiếc ô tô đi từ trong ra. Người bên trong không xuống xe, nhưng khi nó lướt ngang qua chiếc xe của Tường Bân, Tố Diệp nhìn rất rõ chiếc xe bên cạnh qua lớp cửa kính chắn gió.

Là xe của Tinh Thạch.

Người lái xe là tài xế của Tinh Thạch, người ngồi trên ghế lái phụ là Hứa Đồng.

Trái tim Tố Diệp như bị một người thợ bạc cầm một chiếc búa nhỏ trong tay, gõ nhẹ mấy cái. Một cảm giác không thể gọi tên lan ra một cách rõ nét. Tim cô bị đập đến hoảng loạn, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập.

Là chiếc xe vừa từ sân bay trở về sao?

Rõ ràng, Hứa Đồng cũng đã nhìn thấy Tố Diệp.

Qua ô cửa xe, Tố Diệp còn nhìn thấy nét mặt kinh ngạc của Hứa Đồng.

Nhưng Tưởng Bân không biết Hứa Đồng. Chiếc xe cứ thế lướt nhanh qua. Một chiếc đi vào, một chiếc rời khỏi khu nhà.

Sau khi xe đỗ hẳn, Tưởng Bân lại đề nghị được đưa cô lên nhà. Nếu là bình thường, Tố Diệp tuyệt đối không đồng ý với lời đề nghị này. Nhưng trong đầu cô chợt hiện lên bóng chiếc xe của Tinh Thạch vừa mới đi qua, cộng thêm biểu cảm của Hứa Đồng, cô trầm ngâm giây lát rồi đồng ý.

Lúc ấn cầu thang máy, ngón tay Tố Diệp còn hơi run rẩy. Trong thang máy dường như vẫn còn sót lại mùi gỗ mộc thanh thanh, rất dễ chịu.

Mở cửa nhà ra, Tố Diệp sai bước đi vào trong. Trong nhà có mùi hương của đàn ông, là mùi hương của anh. Còn cả mùi thuốc lá

thoang thoảng, trộn lẫn với sự thân quen cùng hô hấp tràn vào lồng ngực.

Cô cố tình làm như không thấy, hơi nghiêng người, nhìn Tường Bân và nói: “Cảm ơn bữa tối hôm nay của anh. Mấy hôm trước tôi có mùa ít trà xuân, để tôi lấy một ít cho anh coi như làm quà cảm ơn.”

Tường Bân cười: “Thế thì ngại quá! Em mời tôi vào trong uống một tách trà là được rồi.”

Bờ môi Tố Diệp khẽ cong lên, nhưng đôi tai thì như rada, nhanh chóng bắt được tiếng bước chân đang mỗi lúc một gần trong bóng tối, trầm ổn và thân thiết.

Cô còn chưa kịp đáp lại, đèn ngoài cửa ra vào đã sáng lên.

Tố Diệp không mấy kinh ngạc, ngược lại Tường Bân giật thót lên. Anh ta nhìn theo quầng sáng, bàng hoàng phát hiện có một dáng người cao lớn, thẳng tắp đang đứng ở cửa. Toàn bộ ánh sáng thủy tinh trên đỉnh đầu bao trùm lấy anh, khiến cho mỗi một nụ cười trên gương mặt đều như phát sáng. Duy chỉ có đôi mắt ấy là u ám, thâm sâu, không thể hấp thụ một chút ánh sáng nào.

Tố Diệp cũng quay đầu lại nhìn. Trái tim cô bất ngờ đập mạnh một cái, nhưng cũng bình tĩnh lại rất nhanh.

Anh đã quay về!

Chắc chắn là mới về chưa lâu, anh còn chưa kịp thay quần áo ra. Anh ăn mặc rất đơn giản. Vẫn bộ sơ mi cùng chiếc quần Âu đen. Sắc màu trên người có vẻ khiến người ta liếc nhìn là hiểu, nhưng vẻ mặt bình thản lại khiến đối phương không thể không tìm hiểu kỹ càng hơn.

Nhưng chẳng mấy chốc, khoe môi Niên Bách Ngạn cong lên, nở một nụ cười tiêu chuẩn. Anh đi tới trước, nhìn lướt qua gương mặt Tường Bân, rồi dừng trên khuôn mặt hơi nghiêng của Tố Diệp, ngũ khí cũng nhẹ nhàng, nhòa nhạt.

“Có khách tới sao?”

Tuy ngoài miệng coi Tường Bân là khách, nhưng Niên Bách Ngạn không hề làm bất kỳ động tác nào như chào đón khách tới chơi nhà. Cơ thể tráng kiện của anh chặn đứng ngay cửa ra vào. Hai tay anh đút túi quần, điệu bộ ung dung, tao nhã vô cùng, đã thành công xua đuổi ý nghĩ muốn vào nhà của Tường Bân.

Tố Diệp trở thành người ngoài cuộc, thờ ơ, lạnh nhạt.

Cô thừa nhận giây phút này mình rất bối rối.

Tường Bân nhanh chóng ép ánh nhìn kỳ lạ của mình xuống. Anh ta cũng nở một cười xã giao với Niên Bách Ngạn, giơ tay ra nói: “Chào anh!”

“Anh là khách Diệp Diệp mời tới nhà, đáng lý ra tôi nên mời anh vào nhà ngồi chơi, nhưng tôi vừa xuống máy bay. Giờ này tôi cũng muốn nghỉ ngơi sớm, thế nên thành thật xin lỗi, hôm khác tôi mời anh vậy.” Niên Bách Ngạn không bắt tay lại. Anh vẫn đứng sững trong luồng ánh sáng, nụ cười lúc ẩn lúc hiện, thản nhiên đáp lại một câu, nghe thì có vẻ như lời xin lỗi khách sáo nhưng kỳ thực là câu đuổi khách ý nhị.

Tường Bân cũng không ngốc. Anh ta nghe ra được ý đằng sau câu nói của Niên Bách Ngạn, cũng hiểu rằng anh đang muốn nói với mình, hai người họ trước mắt đang sống chung.

Cho dù Niên Bách Ngạn không nói câu này, Tường Bân cũng có thể đoán ra được đại khái từ cách ăn mặc thoải mái của anh. Người đàn ông trước mặt tuy ăn vận nghiêm chỉnh, nhưng áo sơ mi đã mở ra ba cúc, để hở phần nào lồng ngực của mình. Tay áo cũng đã được xắn lên, chìa ra cánh tay cơ bắp. Ngoài ra, trên cổ tay vẫn còn dấu vết đeo đồng hồ, mà không thấy đồng hồ, chứng ta anh đã tháo nó xuống.

Thử hỏi, làm gì có người đàn ông nào tới nhà phụ nữ lại tùy tiện như thế? Huống hồ lại là một người có thân phận như Niên Bách Ngạn. Trừ phi, đây là nơi anh sống.

Tường Bân thu tay về, nụ cười trông có vẻ gượng gạo. Anh ta nhìn về phía Tố Diệp, nhưng chỉ bắt gặp một ánh mắt sáng rực sự điềm tĩnh. Anh ta chợt hiểu ra. Chẳng trách cô lại đồng ý để anh ta lên nhà, thì ra là muốn anh ta hoàn toàn hết hy vọng.

“Tiểu Diệp! Cũng không còn sớm nữa, em... cũng nghỉ ngơi sớm đi!” Khi nói câu này, giọng Tường Bân cũng có chút thiếu tự nhiên. Tuy anh ta vẫn cười nhưng trong đôi mắt ánh lên một cảm giác thất bại.

Tố Diệp khẽ mím môi, lên tiếng: “Xin lỗi nhé!”

Tường Bân cố gắng ép ra một nụ cười. Anh ta không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn về phía Niên Bách Ngạn, khẽ gật đầu. Niên Bách Ngạn cũng khẽ gật đầu, coi như đáp lại. Thế rồi Tường Bân rời đi.

Đóng cửa phòng lại, Tố Diệp cúi đầu thay dép lê, rồi im lặng đi vào phòng khách.

Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại, đi theo cô.

Sau khi vớt túi xách xuống sofa, Tố Diệp coi như không nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên sofa đối diện. Cô quay người định đi.

“Ngồi xuống cho tôi!” Niên Bách Ngạn ra lệnh bằng nét mặt không biến sắc.

Giọng nói của anh rất trầm, giống như đang đè nén một cơn dông tố sắp sửa ào tới.

Tố Diệp lạnh lùng đưa mắt nhìn anh. Cô không làm theo ý mình, mà ngồi xuống đối diện với anh.

“Ai cho phép em một mình đi ra ngoài ăn cơm với đàn ông?” Niên Bách Ngạn tính sổ nợ cũ.

Tố Diệp ngược mắt lên, điềm nhiên đáp: “Trong mấy quy định cứng nhắc anh bắt tôi tuân theo, hình như không có điều này thì phải.”

Nét mặt Niên Bách Ngạn sa sầm lại: “Tôi cũng đã yêu cầu sự tận tâm của em.”

“Tận tâm?” Tố Diệp bỗng bật cười, rồi không nói tiếp nữa.

Nụ cười của cô đâm sâu vào trái tim Niên Bách Ngạn. Giọng anh trở nên bức bối, chế giễu: “Hay bây giờ em bỗng nhiên trở nên yêu nghề rồi? Tôi nhớ em từng nói, hắn ta chỉ là một khách hàng của em.”

“Niên Bách Ngạn! Tôi cứ đi ăn cơm với anh ấy đấy, sao nào?” Ngực khí của cô sắc lẹm, đáng vẻ như cùng lắm thì chết chung!

Niên Bách Ngạn bất ngờ siết chặt nắm đấm. Những gân xanh trên mu bàn tay nổi lên rõ nét. Anh nhìn cô, nhấn mạnh từng chữ: “Em to gan thật đấy! Tố Diệp! Em muốn để tôi mọc sừng, có từng cân nhắc

tới lá gan của bản thân hay không?”

Tố Diệp của trước đây, khi gặp người đàn ông này ít nhiều còn e dè với anh. Nhưng hôm nay, riêng hành vi công khai đưa hắn ta về tận nhà của cô, trong mắt Niên Bách Ngạn, không còn nghi ngờ gì, đó chính là việc thách thức uy quyền của anh. Cô đang ngang nhiên lạc lối ngay dưới mũi anh!

Tố Diệp cũng bất chấp tất cả, hoàn toàn không khách khí: “Giữa tôi và anh, có nhất định ai phải chung thủy với ai hay không?” Cô cho rằng sự chung thủy phải xuất phát từ cả hai phía. Anh yêu cầu cô, thế còn mình thì sao?

Câu nói này chính là lời tố cáo của cô dành cho hành vi của anh. Nhưng Niên Bách Ngạn nghe xong bỗng nhiên phần nộ. Anh đập “rầm” một cái xuống mặt bàn. Cả lọ hoa đặt bên trên cũng bị sức mạnh ấy làm cho chao đảo một chút. Nếu cái tát ấy mà bay vào mặt Tố Diệp, nghĩ cũng đủ biết hậu quả sẽ ra sao.

“Tố Diệp! Tôi hết lần này tới lần khác vờ như không thấy, đó là vẫn còn tin tưởng trong lòng em còn một giới hạn. Tôi nhấn nhay không biết bao nhiêu lần sự lừa dối của em, đó là vì tin vào tình cảm giữa hai chúng ta! Tôi không lên tiếng, không có nghĩa là tôi không biết gì cả! Hắn ta là khách hàng của em sao? Em tưởng tôi không biết hắn ta là ai thật ư? Hắn ta chẳng phải là người cùng tên cùng họ với Tưởng Bân sao? Nhưng em mở to mắt ra mà nhìn cho tôi. Hắn không phải tên là Tưởng Bân. Hắn cùng lắm chỉ là một nhân viên công chức biết chút kỹ thuật leo núi mà thôi. Em thật sự nghĩ đó là Tưởng Bân đã rơi từ trên núi xuống sao?”

Tố Diệp kinh ngạc, không ngờ Niên Bách Ngạn lại bất ngờ nói vậy, càng không thể ngờ anh lại biết một số chuyện về Tưởng Bân.

“Chỉ một gã đàn ông đó thôi, mà đầu tiên em giấu tôi đi xem mặt hắn ta, sau đó lại lén lút gặp hắn hết lần này tới lần khác. Ban đầu là ở công ty, giờ lại ở nhà. Đây là những gì tôi nhìn thấy, còn những khi tôi không thấy thì sao!” Không phải Niên Bách Ngạn chưa từng nổi nóng với cô, những gì giữ hết tất cả mọi chuyện ra như hôm nay là lần đầu tiên. Thậm chí, giọng anh gần như có thể làm tóc cả mái căn nhà này lên. Điều này hoàn toàn khác biệt với những lần càng giận dữ càng im lặng như trước kia của anh.

Anh đứng dậy, giữ chặt lấy gáy Tố Diệp, ép cô không thể không nhìn thẳng vào mắt anh. Ngọn lửa phẫn nộ đó rõ ràng đang nhen nhóm và dần cháy lên trong con người. Nó không còn u tối và khó hiểu nữa, nó thể hiện một sự bức tức trần trụi.

“Em tưởng hắn ta là cái thứ gì tốt đẹp? Tối nay hắn ta đưa em lên nhà, suy nghĩ của hắn ta đã quá lộ liễu rồi. Tố Diệp! Đừng có nói với tôi, em không biết hắn ta muốn làm gì em! Còn nữa, em tưởng trên đời này thật sự có nhiều chuyện trùng hợp vậy sao? Em tưởng mình rất có duyên với hắn ta, em tưởng hắn ta có quá nhiều điểm tương đồng với Tưởng Bân ngày trước. Nhưng thực chất, đó đều là những gì hắn cố tình nói ra sau khi đã điều tra rõ ràng nhằm cố ý tiếp cận em. Năm đó khi em xảy ra chuyện ở Nepal, gã Tưởng Bân đó còn đang thi một cuộc thi công chức trong nước. Ngày em leo núi cũng là ngày tổ chức kỳ thi. Làm sao hắn ta có thể xuất hiện ở Nepal cơ chứ?”

Niên Bách Ngạn cúi mặt xuống, đầu mũi gần như dính vào mũi cô: “Đến cả tên hắn ta cũng là giả. Anh vốn không tên là Tưởng Bân. Tên trên hộ khẩu của hắn ta là Tưởng Vỹ!”

Tố Diệp đờ ra. Cô hoàn toàn không biết những chuyện này. Vậy mà người đàn ông trước mặt lại điều tra rõ ràng rành rành mọi chuyện. Chỉ là từ đầu tới cuối anh giữ im lặng, từ trước tới giờ anh không chịu nói

mà thôi.

Người đàn ông tên Tường Vỹ đó tại sao lại cố tình tiếp cận cô? Tại sao ngay lần đầu tiên gặp mặt đã tự xưng mình là Tường Bân? Anh ta đã đổi tên từ lâu hay mới đổi từ khi gặp cô? Nếu là trường hợp thứ hai, vậy thì chỉ có thể nói rằng anh ta đã biết cô từ lâu lắm rồi, hơn nữa còn lấy cái tên Tường Bân để hẹn gặp cô. Vì sao?

Quyển 10 - Chương 460: Anh còn muốn đóng kịch tới lúc nào?

Đang mải suy nghĩ, gương mặt Tố Diệp bỗng bị Niên Bách Ngạn bấu chặt. Đầu ngón tay anh vẫn còn sót lại mùi thuốc lá nhạt nhòa, nhưng không còn là sự mê hoặc hay dịu dàng. Chỉ còn cảm giác đau đớn khiến cô nhăn mặt.

“Nhìn cái gương mặt này của em xem, đẹp đến mức khiến đàn ông không kìm chế được, chỉ muốn phạm tội!” Niên Bách Ngạn mạnh tay hơn, chỉ muốn bóp nát gương mặt đó ra. Ngọn lửa giận dữ trong mắt anh đã bùng lên thành biển lửa cuộn cuộn, mặc sức lan tràn. Mỗi một khớp xương gần như đều rã rời trong phần nộ. Anh nói rõ ràng từng chữ: “Chỉ tiếc là, gương mặt đẹp mà lòng dạ tàn nhẫn! Tố Diệp! Em cậy có tôi nuông chiều em, hết lần này tới lần khác giấu giếm tôi, lừa gạt tôi, hết lần này tới lần khác mang tình cảm của tôi ra đùa giỡn. Em to gan thật đấy!”

Nỗi đau trên mặt khiến Tố Diệp gấp gáp muốn thoát khỏi Niên Bách Ngạn. Cô hất mạnh tay anh ra, đứng dậy, nhìn anh bằng ánh mắt rực lửa hận, quát lên: “Đúng vậy! Tôi đã lừa anh đi xem mặt Tưởng Bân. Tôi đã nói dối rằng anh ta chỉ là khách hàng của tôi. Tôi cũng rất khâm phục khả năng điều tra của anh. Bây giờ anh định tính toán gì? Thích ra oai trước mặt tôi để tôi biết chẳng qua anh ta gian ác khó lường sao? Nhưng Niên Bách Ngạn! Lẽ nào anh không lừa dối tôi sao? Anh muốn tôi chung thủy, thế còn anh thì sao? Anh đã làm được như thế chưa? Anh muốn nói chuyện tình cảm với tôi? Anh là cái thá gì mà đòi nói chuyện tình cảm với tôi? Nói tới lừa gạt còn ai

xuất sắc hơn anh nữa?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô không rời mắt. Sau khi nghe cô nói xong, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu anh là cô đang nhắc tới chuyện của An Tịnh. Anh cố gắng đè nén giận dữ xuống, lên tiếng giải thích: “An Tịnh đúng là có tới khách sạn tìm tôi, nhưng mà...”

“Đủ rồi!” Tố Diệp sốt ruột ngắt ngang lời Niên Bách Ngạn, cảm phần nói: “Chuyện hai người thì thật không đáng để tôi nghe. Anh thích ai là việc của anh, liên quan gì tới tôi?”

Niên Bách Ngạn khó khăn lắm mới kìm chế được cơn giận, giờ lại một lần nữa bộc phát. Anh túm chặt lấy cô: “Thế nào gọi là tôi thích ai thì việc của tôi? Em đúng là người phụ nữ vô lương tâm. Niên Bách Ngạn này đối xử với em như thế nào, trong lòng em còn không rõ sao? Ngược lại là em, liên tục đùa cợt với tình cảm của tôi, lại còn dám phá đứa con của tôi! Tố Diệp! Mỗi lần nghĩ tới việc em có thể làm ra hành vi ác độc đó, tôi chỉ muốn bóp chết em!”

Bàn tay anh cũng theo câu nói cuối cùng vung mạnh một cái. Cả người Tố Diệp đứng không vững, ngã xuống bên cạnh sofa. Góc bàn uống nước giá lạnh đập trúng bả vai cô. Cơn đau như xát muối vào tim lan ra bất ngờ, nước mắt cô cũng theo đó tuôn rơi.

Cô không đứng dậy ngay. Cơn đau trên cơ thể và đau đớn trong tim hòa vào nhau, thúc giục làm cho giọng cô trở nên điên cuồng.

“Đủ rồi!” Nước mắt đọng đầy nơi khóe mắt Tố Diệp. Chẳng mấy chốc, chúng chịu không nổi sức nặng, từng giọt, từng giọt đua nhau rơi xuống: “Niên Bách Ngạn! Anh còn muốn đóng kịch tới lúc nào nữa? Để đạt được mục đích, anh tự đắp nặn mình thành một kẻ si tình. Sao? Anh nghĩ mình thật sự biến thành một kẻ si tình rồi sao? Đúng vậy! Chuyện của Tưởng Bân tôi đã gạt anh, nhưng so với

những gì anh lừa dối tôi có là gì? Ở trong bệnh viện, ngay trước giường bệnh của bố tôi, chính miệng anh đã nói những gì anh không quên nhanh đến vậy chứ? Chính anh đã nói, anh vốn không yêu tôi. Khoảnh khắc đó tôi mới hiểu thì ra tình yêu đối với đàn ông các anh có thể mang ra làm vật trao đổi! Từ đầu tới cuối, anh chỉ coi tôi là một quân cờ mà thôi. Anh có đối tốt với tôi kiểu gì đi nữa chẳng qua chỉ là diễn hết vở kịch này tới vở kịch khác mà thôi. Giờ anh đạt được mục đích của mình rồi, ở trong Tinh Thạch anh đã có thể một tay che trời rồi, thì há có gì còn muốn nói chuyện tình cảm với tôi? Cho dù anh muốn làm gì nhà họ Diệp, cho dù anh thật sự có mưu đồ gì không thể nói với người khác, thì vì đâu tôi lại phải chịu cảnh làm quân cờ cho anh lợi dụng? Phụ nữ trong nhà họ Diệp đâu chỉ có một mình tôi, tại sao tôi phải chịu nỗi đau khổ này? Niên Bách Ngạn! Anh có biết không? Từ khi tôi biết bộ mặt thật của anh, kể từ ngày đó, mỗi một ngày sống bên cạnh anh, mỗi một lần anh tới gần tôi, tôi đều cảm thấy ghê tởm vô cùng! Vì sự giả tạo của anh, vì anh đã giẫm lên tình yêu, bất chấp thủ đoạn để có được cái anh gọi là thành công! Anh còn mặt mũi tới yêu cầu tôi chung thủy với anh ư? Anh xứng sao?”

Lần này tới lượt Niên Bách Ngạn chết đứng. Cả người anh như đoạn gỗ bị đâm xuống đó. Đôi mắt cũng đờ ra. Trong đầu chỉ còn lại những tiếng ong ong vang dội. Anh hoàn toàn không nghĩ tới chuyện cuộc đối thoại trong bệnh viện lại bị cô nghe thấy.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới nhìn cô, lên tiếng, nhưng giọng nói chỉ còn sự mệt mỏi: “Thế nên, vì nghe được chuyện đó, em mới phá đứa con của tôi?”

“Phải!” Tổ Diệp càng khóc dữ hơn, nước nỡ nói không nên lời, giận dữ nhìn thẳng vào mắt anh: “Tại sao tôi phải sinh con cho cái loại người như anh? Anh vốn dĩ không xứng! Niên Bách Ngạn! Tôi cho anh hay. Cả đời này anh cũng đừng ảo tưởng tôi sẽ sinh con cho anh! Anh muốn có con lắm phải không? Anh muốn có con thật hay chỉ muốn

tiếp tục đem nó làm con cò, tiện cho việc anh nuốt gọn Tinh Thạch? Anh từ bỏ cái suy nghĩ này đi! Tôi sẽ không để anh có cơ hội lợi dụng con tôi đâu! Anh càng muốn có con, tôi càng không để anh được như ý. Sau khi làm phẫu thuật xong, tôi đã tiêm thuốc tránh thai rồi, thế nên, dù anh cố gắng thế nào cũng sẽ không có con được đâu!”*

*Thuốc tiêm tránh thai được nghiên cứu từ thập niên 60, bán rộng rãi đầu thập niên 70 đến đầu thế kỷ này đã có khoảng 100 triệu phụ nữ ở 90 nước dùng. Ở Việt Nam, thuốc tiêm tránh thai hiện nay đã có ở một số tỉnh thành, nhưng chưa được bán rộng rãi trong cả nước. Đây là hoóc môn progesteron, chỉ tiêm một lần vào bắp. Progesteron sẽ tiết dần vào cơ thể, giúp chị em tránh thai trong một thời gian dài (có loại 1 tháng và 3 tháng). Phương pháp tránh thai này không gây rối loạn về mạch, huyết áp, không ảnh hưởng đến việc sản xuất steroid và miễn dịch, không gây phù, không làm phát triển u xơ tử cung nên có thể dùng cho người u xơ tử cung. Thuốc tiêm tránh thai có thể dùng cho người có bệnh van tim chưa có biến chứng song không dùng cho người bị bệnh tim nặng như: nhồi máu cơ tim, viêm tắc tĩnh mạch.

Gào khóc xong, Tố Diệp cố gắng bò từ dưới đất lên, chạy thẳng ra khỏi cửa, không quay đầu lại.

Niên Bách Ngạn bỗng chốc xụi lơ như quả cà ngâm sương, ngã ngời xuống sofa. Một lúc sau, anh mới bừng tỉnh lại, đứng bật dậy, một tay cầm áo khoác, một tay với lấy chìa khóa xe, đuổi theo...

Tố Diệp không lái xe. Xe của cô vẫn còn đậu trong bãi, yên lặng nằm đó như một ngọn lửa nhỏ nhoi. Có lẽ cô đã bắt taxi. Như vậy, Niên Bách Ngạn muốn tìm cô càng khó khăn hơn.

Lúc chạy ra ngoài, cô không mang theo ví tiền, cũng không mang

theo di động. Anh gần như đã gọi khắp lượt cho bạn bè của Tố Diệp. Nhưng ngay cả Lâm Yêu Yêu cũng không biết Tố Diệp đã đi đâu.

Cuối cùng, Niên Bách Ngạn không thể không bấm bụng gọi điện cho cậu của Tố Diệp. Tố Đông nghe chuyện anh đang đi tìm Tố Diệp, suy nghĩ rồi nói: Tiểu Diệp nó về đây rồi! Con tới đây đi!

Lúc này Niên Bách Ngạn mới yên tâm. Anh xoay vô lăng, lái xe về phía khu Đông Tây.

Tố Đông đã pha sẵn trà đợi anh.

Niên Bách Ngạn vừa vào cửa, Tố Đông đã giơ tay vẫy anh tới: “Tới rồi hả? Lại đây ngồi đi!”

Niên Bách Ngạn làm gì còn tâm trạng thưởng thức trà. Anh đi vào phòng khách, nhìn quanh ngó quất nhưng không thấy bóng Tố Diệp. Tố Đông thấy vậy bèn giải thích: Tiểu Diệp đi ra ngoài với mợ nó rồi.

Muộn vậy rồi còn ra ngoài?

“Ai mà biết được! Hai mợ con nó cứ thì thà thì thụt!”

“Con đi tìm họ!” Niên Bách Ngạn không thể yên tâm dù là một giây.

Ai ngờ Tố Đông giữ anh lại: “Tối muộn thế này, con biết đi đâu tìm? Cứ yên tâm đi! Lát họ về bây giờ. Con cứ ngồi đây đợi đi!”

Niên Bách Ngạn cũng chẳng còn cách nào khác.

Chén trà tỏa hương thơm ngào ngạt, vừa hay thích hợp cho một đêm không ngủ sắp tới. Dù sao cũng biết trước sẽ thức trắng, Niên Bách Ngạn cũng nhấp trà trong vô cảm. Trong đầu anh chỉ toàn là hình ảnh

Tố Diệp đắm nước mắt, và những lời tố cáo của cô.

Niên Bách Ngạn chẳng bao giờ tin cái gọi là “trùng hợp”. Sở dĩ Tố Diệp có thể nghe được cuộc nói chuyện trong bệnh viện, nhất định là do Diệp Hạc Phong sắp xếp. Anh bất chợt hiểu ra hành động nắm chặt tay anh của Diệp Hạc Phong trước khi tắt thở cùng câu nói hazy còn dang dở đó. Vì ông đã ý thức được sự đa nghi và do thám của mình sẽ mang lại hậu quả thế nào.

Thực tế là, phiền phức đã nảy sinh.

Tố Đông thêm một chút trà cho anh. Ông là người tinh mắt, nhận ra Niên Bách Ngạn giờ như ngồi trên đồng lửa. Ông nói với vẻ tỉnh bơ: “Lúc này đến đây, mắt Tiểu Diệp đỏ ửng, cả túi xách cũng không mang theo, phải để mợ nó ra trả tiền taxi cho đấy!”

Niên Bách Ngạn nghe ra được sự lo lắng của Tố Đông. Anh mím môi, muốn giải thích gì đó nhưng bất lực.

Vẫn là Tố Đông lên tiếng, lần này là hỏi thẳng: “Giữa con và Tiểu Diệp có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Niên Bách Ngạn trầm ngâm giây lát: “Thưa cậu, chỉ là hiểu lầm thôi!”

Tố Đông nhìn anh, hỏi ngược lại: “Thật sự chỉ là hiểu lầm?”

Niên Bách Ngạn rất thông minh, đương nhiên biết rõ Tố Đông đang ám chỉ chuyện gì. Cho dù ông không thích xem tin tức, nhưng chuyện của An Tịnh cũng đã ầm ĩ khắp mọi nơi, họ không muốn biết cũng khó.

Anh khẽ thở dài một tiếng, đặt tách trà này giờ vẫn ử trong tay xuống. Lòng bàn tay vẫn còn lưu lại một chút hơi ấm, như nhiệt độ cơ thể Tố

Diệp, dịu dàng và ấm áp.

“Thật sự chỉ là hiểu lầm. Con không có chuyện gì với cô minh tinh đó cả!”

Tố Đông nghe anh nói vậy cũng khẽ gật đầu, yên tâm phần nào.

Vì Tố Diệp lớn lên bên cạnh ông, thế nên trong lòng Tố Đông, Tố Diệp chẳng khác nào con đẻ của mình. Cũng chính vì thế, ông càng có xu thế suy nghĩ với tâm trạng của một người cha, đó chính là luôn rất khắt khe trong việc lựa chọn con rể tương lai. Cho dù Niên Bách Ngạn có tốt đến đâu, thì trong mắt ông cũng không thể nào sánh bằng viên ngọc minh châu độc nhất vô nhị của mình. Nhưng bình tĩnh xem xét, Niên Bách Ngạn quả thực là người đàn ông nổi bật hơn người. Nhất là vào ngày chôn cất Diệp Hạc Phong khi ấy, đáng vẻ lo lắng cho Tố Diệp của anh, Tố Đông nhận ra rất rõ ràng, và thế là đã chấp nhận anh.

Mà hôm nay, Tố Đông cũng biết, một người đàn ông như Niên Bách Ngạn một khi chịu giải thích, chứng tỏ trong lòng anh quả thực vô tư, thẳng thắn. Tin đồn dẫu sao vẫn chỉ là tin đồn, Tố Đông vẫn luôn có những phán đoán của bản thân mình.

“Bách Ngạn à!” Sau khi nhấp một ngụm trà, Tố Đông đặt tách trà xuống, chân thành nói: “Cả đời cậu cũng chẳng mong giàu sang phú quý gì, chỉ mong cho người thân được mạnh khỏe, con cái được hạnh phúc. Tiểu Diệp mất mẹ từ bé, lại chịu không ít cực khổ, thế nên người cậu không yên tâm nhất là nó. Cậu mong là con đối xử tốt với nó, mang hạnh phúc tới cho nó. Chỉ cần nó được vui vẻ, cậu mới cảm thấy không hổ thẹn với chị mình.”

Niên Bách Ngạn rót thêm trà cho Tố Đông, khẽ đáp: “Cậu! Cậu yên tâm đi!”

Anh chẳng có mấy lời thề non hẹn biển, cũng không hứa hẹn đông dài, chỉ một câu “Cậu yên tâm đi!”, nhưng lại đủ để khiến Tố Đông vô cùng tin tưởng.

“Lúc trước con từng nói với cậu mợ, Tố Diệp vẫn chưa quên được cái chết của bố nó. Giờ nó sao rồi?” Tố Đông hỏi anh một câu.

Ông biết Niên Bách Ngạn đã tìm một nơi để Tố Diệp được khuây khỏa, cũng được Niên Bách Ngạn cho biết, tâm tình của Tố Diệp vẫn buồn bã, u sầu. Khoảng thời gian đó, kỳ thực ông rất lo lắng. Tố Diệp là bác sỹ tâm lý. Ông cũng đã được nghe kể rất nhiều, nên biết một khi bị mắc chứng trầm cảm là một chuyện đáng sợ nhường nào. Ông sợ Tố Diệp từ đầu chí cuối luôn giữ rịt mọi tâm sự trong lòng, không kể với ai, để tới cuối cùng khiến mình không còn thuốc chữa. Tuy rằng sau này Tố Diệp đã trở về, nói với họ rằng nó không sao, nhưng Tố Đông vẫn muốn hỏi Niên Bách Ngạn, hỏi anh xem Tố Diệp có phải thật sự không sao hay không.

Niên Bách Ngạn muốn Tố Đông yên tâm. Anh nói bây giờ Tố Diệp đã bước ra được khỏi bi thương. Lúc này Tố Đông cuối cùng mới yên tâm, vì ông biết, thật ra trái tim con người rất mỏng manh. Cơ thể nhiễm bệnh còn có thể chữa được, nhưng nếu trái tim mắc bệnh thì rất phiền phức.

Còn Niên Bách Ngạn lúc này chợt nhớ tới lời nói của Đinh Tư Thừa. Anh bất ngờ hỏi Tố Đông một câu: “Trước đây Diệp Diệp có từng xảy ra chuyện gì không vui không?”

Tố Đông suy nghĩ: “Chuyện của Tường Bân, cậu nghĩ con đã biết rồi.”

“Trước chuyện của Tường Bân thì sao?” Sau khi cầm được báo cáo

đánh giá tâm lý của cô, Niên Bách Ngạn từng điều tra một số chuyện liên quan tới Tố Diệp. Nhưng điều tra tới lui vẫn không thể tra ra những chuyện từng xảy ra với cô từ rất lâu trước đó, ngoại trừ chuyện của Tường Bân. Có một khoảng thời gian, quả thực anh cũng cho rằng Đinh Tư Thừa muốn ám chỉ chuyện của Tường Bân, vì chuyện đó thật sự đã gây nên một ảnh hưởng không hề nhỏ với Tố Diệp. Nhưng sau này càng nghĩ anh càng cảm thấy không ổn. Tố Diệp còn nhớ chuyện của Tường Bân, vậy thì nó không cần phải ảnh hưởng tới ký ức của cô nữa. Nếu vậy, còn có chuyện gì mà cô không muốn nhớ lại đây?

Tố Đông hơi ngập ngừng: “Trước chuyện của Tường Bân?”

“Đã từng xảy ra chuyện gì ạ?” Niên Bách Ngạn nhận ra nét mặt cậu có chút bất thường.

Tố Đông lập tức giấu giếm, khẽ đáp: “À, thật ra cũng không có gì đâu. Chỉ là lúc Tiểu Diệp còn bé tí đã từng đi lạc một lần, nhưng cũng tìm lại được rất nhanh. Lúc ấy nó cũng hoảng sợ một trận. Trẻ con mà, không có người lớn ở bên cạnh luôn thiếu cảm giác an toàn.”

Nói xong câu ấy, ông lại vội vã bổ sung thêm một câu: “Con đột ngột hỏi như vậy, xảy ra chuyện gì sao?”

Niên Bách Ngạn khẽ cười, nói không có chuyện gì to tát, rồi tiếp lời: “Chỉ là con cảm thấy Diệp Diệp rất thiếu cảm giác an toàn, có thể có liên quan tới chuyện này. Đúng rồi! Đang yên đang lành sao lại đi lạc ạ?”

Tố Đông cầm tách trà lên, thổi thổi: “Tại người lớn sơ suất thôi. Con cũng biết thời đại đó nuôi con toàn thả rong mà, chứ không giống như thanh niên bây giờ, trông con rất là chu đáo, cẩn thận.”

“Diệp Diệp có biết chuyện này không ạ?”

“Chuyện từ hồi còn bé tí, làm sao nó nhớ được? Chỉ là lúc đó nó rất sợ hãi, lại chẳng phải chuyện gì tốt đẹp, thế nên cậu mợ cũng không chủ động nhắc lại. Haiz, thật ra cũng không có gì to tát đâu.” Tổ Đông cười ha ha.

Niên Bách Ngạn nhận ra Tổ Đông có vẻ không muốn nhắc tới chuyện này, nên anh cũng thôi. Anh trò chuyện với ông về những chủ đề khác. Nói mãi, nói mãi, Niên Bách Ngạn lại một lần nữa dẫn dắt câu chuyện trở lại Tổ Diệp, nhưng tuyệt đối không hỏi chuyện cô đi lạc nữa. Anh chỉ cười hỏi: “Có lúc, con cũng bị Diệp Diệp chọc tức chết. Lúc nhỏ có phải cô ấy rất giỏi làm người khác bức mình không ạ?”

Phàm là phụ huynh đều thích nhớ lại hồi nhỏ của con cái mình, nhất là sau khi các con đều đã khôn lớn, trưởng thành. Tổ Đông cũng không ngoại lệ. Vừa nghe tới đây, ông liền rất vui vẻ. Ông đặt tách trà xuống, sốt sắng kể lại: “Nó ấy à, bé tí đã nghịch ngợm, phá phách. Rõ ràng là một đứa con gái, thế mà cả ngày từ sáng tới tối chỉ thích leo cây với trèo lên mái nhà. Lại còn thích bắt côn trùng, sâu bọ hù dọa mấy bạn quanh nhà. Vì chuyện này, hàng xóm không ít lần sang than phiền.”

Niên Bách Ngạn cười khế. Anh tuyệt đối có thể tưởng tượng ra cảnh tượng ấy.

“Hiếm có bé gái nào lại bạo dạn như cô ấy đấy, bắt côn trùng dọa các bạn ạ?”

“Thế đã là gì! Lúc Tiểu Diệp học lớp hai, có một lần chẳng biết nó kiếm đâu ra một con rắn, liền lén lút mang tới trường, sau đó hù dọa một bạn nữ đang ăn quà vặt trong giờ. Lúc ấy, bạn đó bị dọa đến bất

động, cả tiết chỉ ngồi đúng một tư thế. Sau đó, thầy giáo mới phát hiện ra có chuyện không bình thường, vội vàng gọi xe cấp cứu. Tới khi cả nhà nhận được thông báo, vội vàng tới bệnh viện mới biết, cháu bé đó thật sự đã bị dọa đến đờ đẫn, nói theo kiểu mê tín thì là hồn lìa khỏi xác, mấy ngày sau mới bình thường trở lại.” Vốn dĩ là một trò nghịch dại của con trẻ khiến người lớn đau đầu, vậy mà bây giờ nghe Tố Đông kể lại, lại có vẻ rất tự hào...

Quyển 10 - Chương 461: Tôi sẽ không tin anh nữa

Tuy rằng Niên Bách Ngạn và Tố Diệp ở bên nhau cũng đã lâu như vậy, nhưng những chuyện hồi nhỏ của cô, anh biết rất ít. Một là, anh rất ít có dịp ngồi xuống nói chuyện với Tố Đông hay Phương Tiểu Bình. Hai là, Tố Diệp cũng hiếm khi kể với anh chuyện hồi nhỏ. Anh cũng sợ sẽ động chạm tới những kỷ niệm không vui của cô nên cũng không gạn hỏi.

Vì thế, hôm nay được nghe Tố Đông kể lại từng chuyện, từng chuyện khi Tố Diệp còn nhỏ, Niên Bách Ngạn nghe rất say mê, thậm chí có thể nói cứ như nghe sách trời vậy.

Tố Đông chỉ dùng những ngôn từ đơn giản và chân chất nhất để miêu tả lại những kỷ niệm trong quá khứ. Trong đầu Niên Bách Ngạn có thể nhanh chóng hiện lên dáng vẻ tinh nghịch, phá phách của Tố Diệp theo từng lời kể của Tố Đông. Đúng vậy! Ngay từ ban đầu anh cũng chưa hề nghĩ lúc nhỏ Tố Diệp sẽ là một bé gái ngoan ngoãn thế nào. Một người con gái với tính cách như cô, tuổi thơ chắc chắn cũng sẽ ngang ngạnh, bướng bỉnh.

Vì thế, khi nghe Tố Đông kể tới chuyện Tố Diệp lấy rắn ra hù dọa bạn cùng lớp, ban đầu anh cũng hơi sững sờ giây lát, sau đó không nhịn được cười. Chỉ mới là học sinh lớp hai thôi, sao có thể gan đến mức ấy?

“Trường học đã phạt cô ấy thế nào ạ?” Tố Diệp thuộc thế hệ 8x. Những năm 80 là lớp đầu tiên quốc gia thi hành chính sách sinh đẻ có kế hoạch. Thời điểm đó mỗi gia đình chỉ có một con, đương nhiên

trong mắt bất kỳ bố mẹ nào, đứa con cũng sẽ trở thành bảo bối. Dĩ nhiên, gia đình của Tố Diệp có phần đặc biệt. Tuy rằng cô là con một của Tố Thu, nhưng không thể trở thành đứa con độc nhất của nhà họ Diệp.

Tố Đông nghe xong câu ấy càng thêm đắc ý: “Phạt ư? Con bé đó tinh quái lắm, làm sao trường nỡ phạt nó?”

Niên Bách Ngạn không thốt nên lời, phạm một lỗi sai tày trời như thế mà không phải chịu phạt?

“Con không biết đó thôi. Con bé ấy tuy nghịch như quỷ sứ, nhưng ở trong trường học lại rất được các thầy cô yêu quý. Đừng nhìn nó nghịch ngợm, thế mà học rất giỏi, lại thông minh. Lần nào thi cử cũng đứng nhất khối. Lúc vừa vào học lớp một, nó đã được làm cán sự học tập của lớp, lên lớp hai lại được làm ủy viên đại đội. Mỗi lần trường học tổ chức các cuộc thi thủ công hay thể thao gì đó với các trường bạn, Tiểu Diệp nhất định sẽ là đứa mang vinh quang về cho nhà trường. Nó tinh ranh như ma. Sau khi gây ra tai họa, lúc bị thầy cô hỏi, nó lập tức tỏ ra ảm ức trước, nói rằng bạn gái đó cậy mình cao, suốt ngày ăn hiếp các bạn học khác, còn cướp đồ ăn vặt của các bạn khác, nó không nhịn được nên mới quyết định ra tay dạy cho bạn đó một bài học. Lúc kể lể, nó còn khóc tức tưởi. Thầy cô vừa nhìn thấy nó khóc, cũng không nỡ bắt phạt nữa. Chuyện này cũng đã được nhà trường dẹp yên như thế.”

Niên Bách Ngạn cảm thấy, vũ khí trí mạng của Tố Diệp chính là nước mắt. Không phải anh chưa từng thấy điệu bộ mỗi lần cô rơi nước mắt. Cô rất ít khóc, thậm chí có thể nói số lần rơi nước mắt trước mặt anh có thể đếm trên đầu ngón tay. Có rất nhiều lần, rõ ràng mắt đã long lanh rồi, nhưng cô vẫn cố ép nước mắt vào trong. Nhưng một khi để nước mắt cô thật sự rớt xuống thì còn khó chịu hơn là giết chết anh.

Còn câu nói ngay sau đó của Tổ Đông cũng tán đồng với suy nghĩ của Niên Bách Ngạn. Ông nói: “Con bé Tiểu Diệp này từ nhỏ đã ưa nhìn, như gọt đẽo ngọc ngà vậy. Nó mà khóc lên lại càng khiến người ta xót xa. Vì thế mà nhà trường cũng không phạt nó nữa.”

Niên Bách Ngạn bất giác mím môi mỉm cười: “Bây giờ cô ấy đẹp như vậy, có thể tưởng tượng ra lúc nhỏ cũng sắc sảo, lanh lợi.”

“Bây giờ á? Haiz, làm sao bằng được lúc nhỏ. Có câu nói thế nào nhỉ, “con gái mười tám nhiều thay đổi”. Nhưng mà nó lại thay đổi theo hướng ngược lại. Lúc nhỏ nó xinh xắn hơn bây giờ nhiều, tóc quăn quăn, trông như búp bê vậy. Con đợi đấy, cậu đi lấy cuốn album hồi nhỏ của nó cho con xem.” Tổ Đông phát huy tinh thần tích cực, nhiệt tình của các cụ già người Bắc Kinh, đứng dậy đi tới trước ngăn kéo, vừa lật ra vừa cười nói với Niên Bách Ngạn: “Con ấy à, được ở bên cạnh Tiểu Diệp nhà cậu là may mắn đấy. Từ nhỏ, Tiểu Diệp đã có rất nhiều người theo đuổi, thư tình thu thập từ bé tới lớn nhiều vô số kể. Còn có mấy cậu chủ động tới chặn ngay trước cửa nhà cơ. A, tìm thấy rồi!”

Đó là một cuốn album rất dày, bìa đã có phần cũ kỹ. Nó là kiểu album gài ảnh vào từ lâu lắm rồi. Nhưng bên trên không một chút bụi bặm, có thể nhận ra nó thường xuyên được lật ra xem.

Tổ Đông đưa cuốn album cho Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn đón lấy, nhẹ nhàng lật ra xem. Quả nhiên bên trong đều là những bức ảnh được chụp bằng phim. Có bức đã ố vàng. Nhưng tất cả đều được cài gọn gàng vào trong lớp ni lông trong suốt.

Trang đầu tiên chắc chắn đều là ảnh sơ sinh. Từ bức đầu tiên khi vừa mới sinh cho tới bức thứ hai khi tròn một trăm ngày, nhóc con trong ảnh đã có những sự thay đổi đáng kể. Thế nên người ta nói trẻ

con mỗi ngày một đáng vẻ cũng đúng.

Nhìn thấy một bức ảnh Tố Diệp trần như nhộng, còn đang tập bò, khoe môi Niên Bách Ngạn cong lên một cách vô thức. Cô nhóc này thường ngày rất thích chưng diện. Nếu như biết có người đang xem ảnh hồi cô còn trần truồng, chắc chắn sẽ nổi điên.

Những bức ảnh phía sau không được sắp xếp theo đúng số tuổi. Thế nên Niên Bách Ngạn có thể nhìn thấy hình ảnh cô lúc đã lớn hoặc lúc còn nhỏ. Có bức khi cô tầm khoảng mười ba, mười bốn tuổi, đã khá giống với hình dáng cô bây giờ rồi. Còn những bức khi cô nhỏ hơn một chút, quả thực thoát nhìn vẫn có một chút khác biệt với cô của hiện tại.

Tố Đông đứng bên kể lại câu chuyện đằng sau mỗi bức ảnh như một hướng dẫn viên, vừa tự hào vừa kiêu hãnh.

Vì có ảnh, thế nên mới khiến cho ký ức lưu lại những vết tích. Những dấu vết này mới trở nên trân quý và giá trị.

Đúng như Tố Đông nói, lúc nhỏ, Tố Diệp thật sự trông giống như một cô búp bê. Chủ yếu là vì mắt của trẻ con lúc nào cũng to hơn rất nhiều so với sau này khi lớn dần lên, vì thế càng toát lên vẻ long lanh, đáng yêu. Nhưng không hiểu sao, Niên Bách Ngạn càng nhìn ảnh cô lúc càng nhỏ lại càng cảm thấy có một sự kỳ lạ.

Sự kỳ lạ ấy anh không thể nói rõ.

Giống như, có một phần ký ức nào đó đang chuẩn bị chui ra khỏi lớp vỏ nứt vỡ.

Tố Đông vẫn đang huyền thoại không ngừng nghỉ, còn Niên Bách Ngạn thì lật xem từng bức ảnh một.

Đột nhiên, anh dừng lại ở một trong số những bức ảnh mình đang xem. Nét mặt anh bàng hoàng trong giây lát. Anh chỉ vào bức ảnh đó, tò mò hỏi Tố Đông: “Đây là ảnh năm cô ấy mấy tuổi ạ?”

Tố Đông liếc nhìn, có phần do dự giây lát rồi cười đáp lại rất nhanh: “À, là lúc nó vừa tròn bốn tuổi.”

Ngón tay Niên Bách Ngạn đề lên bức ảnh ấy. Trong ảnh là một cô bé nhỏ xíu, mặc một chiếc váy hoa nhạt màu, đội một chiếc mũ công chúa cũng nhỏ nhắn và rất xinh xắn. Nhưng cô bé ấy đang ôm cây leo lên. Có lẽ nhìn thấy người đang chụp ảnh mình, cô bèn lè lưỡi, làm mặt quỷ vào ống kính. Mái tóc cô vẫn chưa đen nhánh, mềm mại như lụa giống bây giờ. Nó hơi nghiêng về màu nâu đậm, tinh tế và hơi quăn, trông đáng yêu và dễ mến.

“Haiz, thật ra lúc nhỏ nó là một đứa nghịch dại điển hình.” Dường như Tố Đông không muốn giải thích quá nhiều về bức ảnh này. Ông gơ tay định lật qua.

Nhưng bị Niên Bách Ngạn ngăn lại. Anh cười lễ phép: “Bức ảnh này đáng yêu quá, có thể tặng cho con không ạ?” Anh phát hiện ra, từ năm bốn tuổi tới năm năm tuổi, Tố Diệp chỉ có duy nhất một bức ảnh này.

“Việc này...” Tố Đông có vẻ chần chừ, nhưng nhanh chóng che giấu sự do dự đó, cười nói: “Tiểu Diệp nó ưa sĩ diện. Nó mà biết con lấy đi bức ảnh xấu thế này, nó nhất định không vui đâu.”

Nhưng Niên Bách Ngạn rút luôn bức ảnh ra, mỉm cười rồi rút ví, nhét vào một ngăn trong đó: “Cô ấy sẽ không chủ động lật ví tiền của con ra đâu.”

Tố Đông thấy vậy cũng chỉ còn cách đồng ý.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân. Tố Đông cất tập album đi, rồi nói: Chắc là họ về rồi đấy!

Đang nói thì cánh cửa bị kéo ra. Người đi vào đầu tiên là Phương Tiểu Bình. Có lẽ không ngờ Niên Bách Ngạn lại tới đây nên bà hơi ngẩn người ra giây lát. Niên Bách Ngạn đứng dậy, chào hỏi lễ phép, nhưng ánh mắt nhanh chóng dừng lại phía sau lưng Phương Tiểu Bình.

Tố Diệp cũng vào ngay sau Phương Tiểu Bình. Vừa ngẩng lên, cô cũng nhìn thấy Niên Bách Ngạn, gương mặt nhỏ vốn đang mỗi một chợt thay đổi. Cô không nói gì, lập tức quay người định bỏ đi.

Niên Bách Ngạn tinh mắt nhận ra. Anh sai bước tới trước, vội ôm chặt lấy Tố Diệp, không buông tay ra nữa.

“Buông tôi ra!” Tố Diệp liều mạng đẩy anh ra. Hành động của anh khiến cô đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa tức giận.

Nhưng Niên Bách Ngạn không nói gì cả, cũng không buông cô ra. Anh chỉ ghì chặt cô vào lòng như thế, để mặc cho cô giãy giụa và đánh đập. Đôi tay anh tạo thành một vòng vững chãi, khóa cô trong lòng.

Cuối cùng, Tố Diệp cũng hết sức, phần nộ nói trong hơi thở dồn dập: “Tôi sẽ không theo anh về đâu. Anh đừng mơ!”

“Muộn vậy rồi, cậu mợ cũng cần phải nghỉ ngơi. Có phải em muốn làm phiền khiến họ không ngủ được không?” Niên Bách Ngạn cất giọng trầm trầm, không còn sự giá lạnh và tàn nhẫn lúc trước, ngược lại vô vàn dịu dàng và cứng chiều.

“Người làm phiền họ là anh chứ không phải tôi!” Tố Diệp nhìn anh đầy giận dữ. Cô đè thấp giọng xuống, gần như trở thành nguyền rủa: “Niên Bách Ngạn! Anh lại định giờ trò gì nữa? Anh tìm tới nhà cậu tôi muốn làm gì?”

Trong lời tố cáo của cô ẩn chứa một sự cảnh giác. Niên Bách Ngạn dĩ nhiên nghe ra được. Anh khó xử nói: “Diệp Diệp! Anh chỉ muốn đón em về nhà.”

Giờ trong đầu anh chỉ còn lại hình ảnh ngày bé của cô, khiến anh không khỏi xót xa.

“Anh...”

“Tiểu Diệp à! Đại khái là được rồi. Hai đứa ở bên nhau sao có thể hòa thuận mãi được? Nếu Bách Ngạn đã chủ động tới đây thì con theo nó về đi, đừng bướng bỉnh trẻ con nữa!” Là giọng của Phương Tiểu Bình. Tuy rằng trông bà có chút không vui, nhưng vẫn nói một câu công bằng.

Tố Diệp mím chặt môi.

Niên Bách Ngạn vẫn ôm cô từ đầu tới cuối, rồi thì thầm bên tai cô: “Nghe lời đi! Em còn tiếp tục ương bướng, người lo lắng sẽ là cậu mợ đấy!”

Tố Diệp ngược lên nhìn, hần học lờm anh một cái.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại bật cười. Anh quay đầu xin lỗi Tố Đông và Phương Tiểu Bình, rồi kéo Tố Diệp rời khỏi đó.

Mấy giây sau, Phương Tiểu Bình mới sực nhớ ra. Bà vội vàng chạy

ra ngoài, đứng ngoài cửa, gọi với một câu về phía Niên Bách Ngạn:
“Con cẩn thận cánh tay của nó đấy!”

Sau khi lên xe, việc đầu tiên Niên Bách Ngạn làm là kiểm tra cánh tay của cô, nhưng bị Tố Diệp né tránh.

Anh bèn thờ dài, dịu giọng nói khẽ: “Cánh tay em sao vậy?”

Tố Diệp hoàn toàn lựa chọn cách im lặng, quay ngoắt sang một bên.

Niên Bách Ngạn đành phải giơ tay cởi cúc áo của cô ra kiểm tra cho rõ ràng. Ai ngờ bị cô đập vào tay anh, trừng mắt nói: “Đừng động vào tôi!”

Gay gắt như một con nhím xù lông.

Niên Bách Ngạn bỗng nhớ ra cảnh lúc trước cô ngã xuống bên cạnh sofa. Tim anh chợt thắt lại, đương nhiên cũng tự trách mình không biết phân biệt nặng nhẹ. Anh chỉ lo không biết cô có bị thương không, nhưng dáng vẻ cự tuyệt thẳng thừng của Tố Diệp khiến anh cũng đành thôi, không dám hành động khinh suất, sợ không cẩn thận lại làm cô bị thương.

Anh giơ tay ra, đan tay vào tay cô, tuy rằng cô không tình nguyện.

Anh khẽ nói với giọng ôn hòa: “Vừa rồi là tôi không đúng... Không! Tất cả mọi chuyện đều là lỗi của tôi. Diệp Diệp! Tha thứ cho tôi, có được không?”

Tố Diệp mím môi không lên tiếng. Cô chỉ nhìn trân trân về phía trước, kiên quyết không nhìn anh.

Niên Bách Ngạn thờ dài nặng nề, kéo tay cô lên đặt bên bờ môi: “Thế

này đi, em nói xem, em bảo tôi phải làm sao em mới hết giận?”

Mấy sợi râu dưới cằm anh chọc vào làm tay cô hơi đau. Cô nhân cơ hội ấy rút tay về, lãnh đạm đáp một câu: “Khi trước chúng ta không cần phải làm vậy.”

“Sao lại không cần chứ?” Niên Bách Ngạn vẫn không bực bội, mà vô cùng kiên nhẫn và chân thành: “Diệp Diệp! Em phải tin tôi.”

“Tin anh?” Tố Diệp như vừa nghe thấy một chuyện hết sức hoang đường. Cô cười khẩy, lắc đầu: “Anh bảo tôi phải tin anh chuyện gì?”

“Nếu em đã nghe được cuộc nói chuyện ở trong bệnh viện thì nên hiểu cho tâm sự của tôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ lợi dụng em để làm gì cả.” Niên Bách Ngạn nhìn cô nói.

Tố Diệp hơi nheo mắt lại: “Anh chân thành thêm chút nữa có lẽ tôi sẽ tin đấy. Tôi đã từng nghi ngờ lúc đó có phải mình nghe nhầm hay không. Đáng tiếc là, Niên Bách Ngạn, chính anh đã nói một cách rõ ràng với bố tôi rằng anh vốn không yêu tôi. Câu nói ấy, cả đời này tôi sẽ không quên.”

Sau khi nghe được câu nói ấy, suy nghĩ của Niên Bách Ngạn nhanh chóng vận động và chỉnh lý thông tin. Cuối cùng anh sắp xếp rõ ràng mọi chuyện thành một đường thẳng. Với tính cách của cô, chắc chắn là chỉ nghe được câu nói trong phút tức giận của anh rồi bỏ đi. Còn những lời sau đó, rõ ràng cô không biết. Diệp Hạc Phong có lẽ cũng hiểu cá tính của Tố Diệp, dẫu sao ông cũng là bố của cô. Thế nên cuối cùng ông mới áy náy muốn nói với anh rằng, ông đã sắp xếp để Tố Diệp nghe lén.

Việc đến nước này, cho dù Niên Bách Ngạn có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng khó mà rửa sạch tội. Anh quá hiểu Tố Diệp, sợ rằng

có giải thích thế nào, cô đều không thể phủ định những gì nghe được khi ấy.

Đó là lẽ thường tình, ở trong hoàn cảnh đó, bất kỳ ai cũng sẽ nghi ngờ câu nói “không yêu” đó của anh.

Ông trời trêu ngươi, có lẽ chỉ chính Niên Bách Ngạn trong giây phút này.

Cuối cùng Tố Diệp bực bội bổ sung thêm một câu: “Niên Bách Ngạn! Anh càng giải thích nhiều thì chứng tỏ càng giấu giếm nhiều. Thế nên bất luận anh có làm thế nào, tôi cũng sẽ không bao giờ tin anh nữa!”

Niên Bách Ngạn buông một tiếng thở dài bất lực...

Sau khi đợi Niên Bách Ngạn và Tố Diệp đi khỏi, Phương Tiểu Bình bắt đầu càu nhàu: “Ông không hỏi kỹ càng xem hai đứa chúng nó rốt cuộc xảy ra chuyện gì sao?”

Tố Đông thu dọn tách chén, từ tốn nói: “Có thể có chuyện gì được! Chắc chắn là Tiểu Diệp xem mấy tin đồn kia rồi nổi nóng. Con gái ghen tuông rồi cãi vã, mấy chuyện này chẳng phải bình thường lắm sao. Bà không phải lo!”

Phương Tiểu Bình thở dài. Bà vào nhà vệ sinh, vắt khô một chiếc khăn mặt, vừa lau mặt vừa nói với Tố Đông: “Không phải tôi lo hão đâu! Tôi cứ cảm thấy từ hôm ở Hàng Châu về, Tiểu Diệp là lạ thế nào ấy. Trước đây, nó tới nhà chúng ta, nói ba câu là thể nào cũng phải nhắc tới Niên Bách Ngạn, mà cứ nhắc tới cậu ấy là sưng đến nỗi chảy cả nước mắt nước mũi. Bây giờ nó ít nhắc lắm. Hai đứa nó nhất định đã xảy ra chuyện gì mà chúng ta không biết. Còn nữa này, ông Tố! Có một chuyện tôi chưa kịp kể với ông. Cánh tay Tiểu Diệp bị trật khớp. Vừa nãy là tôi đưa Tiểu Diệp tới hàng thuốc của bác

Trương đấy!”

“Hả? Trật khớp?” Tố Đông kinh ngạc: “Có nặng không? Đã nổi lại được chưa?”

“Bác Trương là thầy giỏi lâu năm rồi, về khoản này thì ông không phải lo. Cánh tay Tiểu Diệp không sao rồi.” Phương Tiểu Bình không ngừng ngao ngán: “Ông nên quan tâm là tại sao cánh tay nó lại thành ra như vậy.”

“Nó nói sao?”

Phương Tiểu Bình nắm chặt chiếc khăn mặt, ngồi phịch xuống ghế: “Nó nói lúc tài xế taxi tránh một cái đèn đỏ đã phanh gấp. Cánh tay nó bị đập vào cửa xe, thế là bị trật khớp.”

“Ờ!” Tố Đông gật gù.

Phương Tiểu Bình bức xúc: “Ông ờ cái gì mà ờ. Nó nói thế mà ông cũng tin à? Tiểu Diệp nhà chúng ta từ nhỏ đã leo trèo nghịch ngợm. Ngã từ trên cao xuống cũng có thấy nó trật khớp gì đâu, làm sao mà có đập vào cái cửa kính cũng nặng đến mức đó? Theo tôi thấy, chuyện này nhất định có liên quan tới Niên Bách Ngạn. Chưa biết chừng cậu ta đã ra tay đánh Tiểu Diệp đấy!”

Tố Đông nghe xong bật cười: “Bà ấy à, từ sáng tới tối chỉ nghĩ vớ vẩn. Làm sao Niên Bách Ngạn lại ra tay đánh Tiểu Diệp được.”

“Tóm lại, tôi quyết không tin nó đập vào cửa kính xe mà lại trật được khớp.” Phương Tiểu Bình bĩu môi.

Bên này Tố Đông cũng đã thu dọn xong xuôi. Cuối cùng ông nói một câu: “Nhìn bà kia, chỉ muốn chúng đánh lộn phải không? Đừng nghĩ

lung tung nữa! Bà cũng thấy ban nãy Bách Ngạn còn đuổi theo tới tận đây. Nếu nó đánh Tiểu Diệp thật, với cái tính của Tiểu Diệp sao có thể nguôi giận? Chắc là đập vào cửa kính thật đấy, đập mạnh quá thì cũng trật khớp chứ sao. Tôi mở võ quán, mấy tình huống đó gặp nhiều rồi.”

Nói rồi, ông bùng chén tách vào trong bếp.

Phương Tiểu Bình suy nghĩ một lúc, sau khi cất khăn mặt vào nhà tắm, bà cũng đi vào bếp theo. Tố Đông đang tỉ mỉ rửa từng cái chén một. Đều là những đồ đã cổ, thế nên ông rất cẩn thận.

“Này! Thế ban nãy ông không hỏi xem ý của Niên Bách Ngạn bây giờ thế nào à?”

“Ý gì là ý gì?” Tố Đông không hiểu.

Phương Tiểu Bình trừng mắt: “Đầu ông làm bằng gỗ à? Đám cưới! Chuyện hôn nhân đại sự của hai chúng nó! Trước đây Niên Bách Ngạn từng hứa hẹn với tôi, giờ thì sao? Cả hai chúng nó đều chẳng thấy động tĩnh gì cả, ông không sốt ruột à?”

“Sốt ruột thì có ích gì? Nói cho cùng đó cũng là chuyện của bọn trẻ, bà biết giục thế nào?”

Phương Tiểu Bình khoanh hai tay trước ngực: “Nhà chúng ta dẫu sao cũng là nhà gái, tuy rằng cũng chẳng cao quý gì, nhưng là thông gia bên nhà gái chắc chắn sẽ không thoải mái. Tôi chẳng biết ông nghĩ kiểu gì. Dù sao, tôi cũng rất bức. Không phải là chưa có mấy lời đơm đặt. Lỡ như chưa kết hôn mà đã có con, thế thì hàng xóm láng giềng sẽ nhìn Tiểu Diệp bằng con mắt gì? Tóm lại, ngày nào nhà trai còn chưa đề cập tới chuyện cưới hỏi thì con gái chúng ta thiệt thòi ngày ấy.”

Tố Đông cũng ngừng tay lại. Ông im lặng một lúc rồi cũng thở dài...

Quyển 10 - Chương 462: Có những chuyện mãi mãi không thể chạm vào

Về đêm, vạn vật đều yên tĩnh hẳn đi.

Gió nổi lên, vọng tới những tiếng lộp bộp rất khẽ của chiếc lá rụng xuống bên cửa sổ.

Sau khi tắm xong, Niên Bách Ngạn quay về phòng ngủ.

Đèn trong phòng ngủ rất tối, mang một màu vàng nhạt nhòa, phủ lên một lớp ánh sáng ấm áp.

Tố Diệp đã nằm nghiêng lên giường nghỉ ngơi từ lâu. Cô quay lưng về phía anh, nhắm mắt lại. Mái tóc dài thanh tú phủ lên chiếc gối. Sau khi rửa ráy, gương mặt cô trông có phần nhợt nhạt, gần như hòa tan trong màu trắng của ga trải giường. Chỉ còn mái tóc đen của cô là uốn quanh, rõ nét.

Niên Bách Ngạn dừng bước, ngẩng nhìn khung cảnh trước mắt, không hiểu sao trong lòng bỗng dâng lên một sự ấm áp lạ thường, nhanh chóng thấm vào từng mạch máu. Lần đầu tiên anh cảm thấy những điều tốt đẹp vẫn còn ở bên cạnh mình. Dẫu có đi một đường vòng, cuối cùng nó vẫn chưa từng rời xa anh.

Anh đi khẽ khàng, rồi nằm lên giường.

Khi cảm nhận được ga giường rung nhẹ, hàng mi của Tố Diệp cũng

khẽ xao động giây lát, nhưng rồi lại biến mất nhanh như một gợn sóng, lập tức khôi phục về bình thản.

Niên Bách Ngạn biết cô chưa ngủ. Anh nằm nghiêng, dựa vào đầu giường, khẽ ôm lấy cô từ phía sau. Cô ngo ngoáy, cánh tay anh bèn dùng lực, buộc cô cuối cùng vẫn phải nằm lại trong lòng mình.

Sức Tố Diệp độ không lại nên cũng mặc kệ. Cô vẫn nhắm chặt mắt, không nhìn anh.

Niên Bách Ngạn nhân cơ hội đó xem cánh tay của cô một chút. Vị trí lúc trước đập vào bàn uống nước giờ hơi tím lại, nhưng không có vết xước và không có máu tụ. Anh ít nhiều cũng yên tâm hơn, nhưng vẫn cảm thấy day dứt vì sự lỗ mãng của mình.

“Quay lại đây ngủ đi!” Anh cúi đầu, nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Tố Diệp không cự qua quậy, chỉ nhắm nghiền hai mắt.

Niên Bách Ngạn biết cái tính bướng bỉnh của cô lại phát tác rồi. Anh vừa muốn cười vừa muốn giận. Anh bèn nhẫn nại nói khẽ: “Em ngủ như vậy, đè lên tim sẽ khó chịu đấy!”

“Không cần anh giả vờ giả vịt!” Tố Diệp lạnh lùng buông một câu.

Những tia sáng nhạt nhòa man dần theo bờ vai nhỏ nhắn của cô, trông nó gầy yếu và bất lực. Niên Bách Ngạn nhìn thấy chỗ bầm tím bị cô đè xuống. Anh suy nghĩ rồi lật người, nằm đối diện thẳng với cô.

Quả không ngoài dự đoán của anh. Sau khi phát hiện anh đã nằm về phía này, cô lại giận dỗi nằm quay ngược lại phía anh.

Lần này Niên Bách Ngạn cũng không làm khó cô nữa. Anh chỉ giơ tay vòng qua lưng ôm lấy cô, khóa cô trong lòng mình.

Cô bị anh kẹp chặt, lưng dựa sát vào ngực anh. Thậm chí cô còn có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim anh, từng nhịp từng nhịp rắn chắc, mạnh mẽ, xuyên qua lồng ngực, hòa cùng trái tim cô.

Tố Diệp ghét cảm giác này. Cô cố gắng nằm dịch ra xa một chút, nhưng cánh tay anh vẫn cường tráng, đầy sức mạnh, ôm chặt lấy eo, ép buộc cô phải nằm sát vào người mình.

Cô nhắm mắt lại một lần nữa, cố gắng không suy nghĩ gì, muốn để bản thân thiếp đi thật nhanh.

Thực tế là, giày vò cả một buổi tối, cô quả thực cũng mệt mỏi rồi.

Cứ như vậy, hai người nằm cạnh nhau trong tư thế ấy, không ai nói gì nữa.

Cả căn phòng chìm vào một bầu không khí yên ắng.

Chỉ còn tiếng kim đồng hồ miệt mài nháy từng nhịp, càng tôn thêm cái tĩnh lặng giữa hai bóng hình.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới hơi nâng người lên, ngẩng nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của cô qua quầng sáng ấm áp trong phòng. Ánh mắt anh dịu dàng và tình cảm. Khi cất lời, giọng nói cũng trầm ấm, miên man.

“Nếu em không muốn có con, thì chúng ta có thể kế hoạch tạm thời.”

Câu nói đầy bất ngờ của anh rõ ràng đã khiến Tố Diệp ngỡ ngàng. Tuy rằng cô vẫn nhắm mắt, nhưng gương mặt hiện lên một sự run

rấy có thể thấy rõ.

Niên Bách Ngạn cúi đầu xuống, cọ sát nhẹ nhàng vành tai cô: “Thế nên đừng uống thuốc hay tiêm thuốc gì đó nữa, không tốt cho sức khỏe đâu. Diệp Diệp à! Coi như tôi cầu xin em, phải biết coi trọng sức khỏe của mình.”

Cả người Tố Diệp chột cứng đờ.

Niên Bách Ngạn không nói gì nữa, chỉ thu chặt tay lại, ghì siết lấy cô.

Cơ thể cô đi từ giãy giụa cho tới bất lực rồi đành buông xuôi, đầu hàng, cuối cùng như một con vật nhỏ yên lặng nép nằm trong vòng tay anh. Cả quá trình ấy, Niên Bách Ngạn không hề buông tay.

Tố Diệp thật sự rã rời rồi. Dần dần, đầu mày cô cũng thả lỏng...

Chỉ có Niên Bách Ngạn là mất ngủ. Tuy bên ngoài, ánh đèn đã tắt dần, nhưng cơn buồn ngủ của anh lại biến mất không một dấu vết.

Anh nhận ra hơi thở của người con gái trong lòng mình đã nhịp nhàng hơn. Biết cô đã chìm vào giấc ngủ, anh bèn giơ tay lên. Từng ngón tay mảnh dẻ vuốt nhẹ gương mặt cô. Từ vầng trán sáng bóng cho tới đôi lông mày cong cong.

Thời gian trôi đi đã khiến anh quên mất gương mặt trong ký ức.

Thì ra ông trời mới thật sự là người tạo nên duyên phận. Anh và cô, đã từng gặp gỡ, rồi lại chia xa. Mỗi người đều tự ngắm nhìn rất nhiều phong cảnh trên đường đời. Sau khi đi một vòng lớn, cuối cùng cô lại trở về trong vòng tay anh.

Đáng nhẽ anh nên liên tưởng hai người họ là một. Chỉ tại anh không

dám tin, duyên phận hóa ra kỳ diệu đến thế.

Giọng nói nũng nịu trong quá khứ lại hiện về trong suy nghĩ của anh. Cái cảm giác kỳ lạ ban đầu giờ mỗi lúc một thêm rõ nét. Đó là vì kỷ niệm đã tách vỏ chui ra. Những kỷ niệm đã bị anh giấu kỹ trong chiếc hộp thời gian hoen ố, chưa bao giờ mở nó ra lần nữa. Vì anh tin chắc rằng, câu nói lúc ấy của cô bé đó chẳng qua chỉ là một lời vô tâm.

Anh vẫn còn nhớ hình ảnh cô nức nở.

Cô bé xịu, co ro trong một góc con ngõ nhỏ. Cô nói rằng mình sợ.

Anh động lòng trắc ẩn, nắm tay cô đi ra khỏi con ngõ dài tít tắp ấy.

Đoạn đối thoại ngây thơ cũng chui ra khỏi quá khứ, mặc sức hiện về bên tai anh.

“Anh ơi! Vậy anh là bạn trai của em sao?”

“Bạn trai?”

“Chị gái nhà hàng xóm nói bạn trai sẽ luôn chăm sóc bạn gái. Anh ơi! Anh làm bạn trai em, em làm bạn gái anh, vậy là anh có thể chăm sóc cho em rồi.”

“Nhưng... Trông em còn bé lắm mà.”

“Vậy đợi em lớn rồi, tới khi nào em lớn như anh, em lại làm bạn gái của anh, được không?”

“Chuyện này...”

“Anh ơi... Anh đồng ý đi mà...”

“Được, được, được! Anh hứa với em, đợi em lớn rồi, sẽ làm bạn gái của anh nhé, được không?”

“VẬY CHÚNG TA NGOẮC TAY NÀO!”

Anh còn nhớ, quả thực mình đã ngoắc tay với cô bé ấy, hứa rằng đợi sau này lớn lên, cô sẽ làm bạn gái của anh.

Rồi sau đó, cô thút thít nói rằng chân mình đau, rồi vừa khóc vừa nói chiếc váy hoa của mình sẽ bẩn mất, thế là anh lại mềm lòng. Anh không có em gái, cũng không biết có một cô em gái làm nũng mình thì sẽ thế nào. Nhưng anh phải thừa nhận, anh không thể từ chối được mỗi khi nhìn thấy cô khóc. Tuy rằng cô như một mớ phiền phức tí hon, nhưng anh lại không hề do dự cõng cô đi về phía trước.

Bé gái trong hồi ức xinh xắn như một con búp bê. Cô ngoan ngoãn nằm bò lên lưng anh, không ngừng hỏi anh: Anh ơi! Anh có thể giúp em tìm mẹ không?

Hình dáng cô trong chiếc váy cô cực kỳ đáng yêu, mà vẻ dễ thương ấy đã được lưu lại trên bức ảnh. Còn bức ảnh thì đã được anh cất giữ trong ví của mình.

Giờ đây, bé gái trong bộ váy hoa khi ấy đã trưởng thành. Gương mặt non nớt đã trở nên xinh đẹp. Cậu Tố Đông nói đúng. Tố Diệp bây giờ đích thực không còn xinh như búp bê giống ngày xưa nữa, nhưng vẻ đẹp kiều diễm của người con gái vẫn là thứ anh muốn trân trọng.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn không hề rời khỏi gương mặt cô. Từ nhỏ cô đã mong được làm bạn gái của anh. Còn giây phút này, cô đang ở trong vòng tay anh. Từ năm bốn tuổi chia xa cho tới bây giờ, bao năm đã trôi qua, chắc chắn cô không còn nhớ anh nữa. Giống như

anh chẳng thể ngờ bé gái đã từng lao vào trái tim mình lại chính là cô gái trước mặt.

Anh bất giác mỉm cười, ôm chặt lấy cô.

Cô vẫn luôn nghịch ngợm như vậy, vẫn luôn bất thành linh xông vào thế giới của anh như vậy, bước vào trái tim của anh như vậy.

Giống như cô lúc nhỏ, tội nghiệp ngồi sụp trong một góc, dường như đang đợi anh xuất hiện. Mà một năm trước, cũng vào thời điểm này, điệu bộ hồn nhiên dưới đôi mắt mơ màng say khi ấy cũng đã thu hút sự chú ý của anh. Sau đó cô đã đâm sầm vào lòng anh, cứ thế khuấy đảo trái tim đã bám bụi bao lâu của anh một cách vô trách nhiệm.

Cho tới bây giờ, Niên Bách Ngạn mới thật sự hiểu được việc làm của mình khi đó. Anh tự nhận mình là một rất giỏi kiểm chế. Đã từng gặp quá nhiều người phụ nữ chủ động ôm ấp, nhưng chưa thấy một ai mà anh rất muốn đưa đi, ngoại trừ cô. Trong mơ hồ, anh cảm thấy cô rất quen thuộc. Thì ra cảm giác thân thuộc này đã ghim sâu trong lòng anh từ nhỏ.

Cô thì sao?

Liệu có cảm thấy anh quen thuộc không?

Hoặc là, tiếng “anh trai” có gọi lần phát sốt đó, anh rất muốn ảo tưởng rằng cô đang gọi mình.

Phải không nhỉ?

Anh có thể ảo tưởng như vậy không?

Ngón tay Niên Bách Ngạn bỗng nhiên khựng lại.

Khi còn bé tí, cô đã hỏi anh một cách đầy hy vọng rằng liệu có thể giúp cô tìm lại mẹ không. Anh đã hứa, để rồi lại thất hứa. Kể từ ngày đó trở đi, Niên Bách Ngạn không bao giờ buông lời hứa hẹn một cách dễ dàng nữa.

Anh không thể giúp cô tìm mẹ, vì anh còn phải liều mạng đánh lại đám người đó. Nhưng năm xưa anh chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ, không đủ sức để độ lại bọn chúng. Thế nên anh chỉ còn biết gào thét về phía cô: Mau chạy đi, mau chạy đi...

Tuy cái bóng nhỏ xíu ấy đã khuất dạng trong màn đêm, nhưng bên tai anh vẫn còn vọng lại tiếng khóc nghẹn ngào của cô.

Cuối cùng, đám người đó đuổi theo cô, còn anh bị chúng bắt về.

Những hồi ức tươi đẹp lại xen lẫn khổ đau. Vì thế nó nên được cất đi. Và cũng vì thế anh lựa chọn quên hết tất cả, không bao giờ nhắc lại nữa.

“Diệp Diệp! Xin lỗi em!” Niên Bách Ngạn đau đớn nhíu chặt mày lại. Anh cúi đầu, hôn nhẹ lên khóe môi cô.

Quên lãng chắc gì đã là một điều tồi tệ. Giống như cô... Cũng giống như anh.

Anh nhắm nhìn gương mặt cô đang say ngủ. Từ nay trở đi, việc anh phải làm chính là toàn tâm toàn ý yêu thương và bảo vệ cô. Vì anh biết rõ một điều, đó chính là cho dù lúc nhỏ cô đau khổ thế nào, cho dù ký ức bây giờ của cô thật sự có liên quan tới chuyện hồi nhỏ, anh cũng mong cô quên đi được, mãi mãi đừng bao giờ nhớ lại.

Cho dù cô mãi mãi lãng quên có một cậu bé con đã cống cô đi xuyên

qua con ngõ dài.

Cho dù cô không bao giờ nhớ được lời ước hẹn lúc nhỏ.

Những điều ấy đều không quan trọng.

Vì có những chuyện, có những người anh không thể không bảo vệ, không muốn để cô biết, không thể chạm vào, cũng không thể điều tra.

Cứ để nó lặng lẽ tan biến mãi mãi...

Diệp Lan giấu Tố Khải đi tới trung tâm cai nghiện.

Cô vẫn gặp được Khaki tại căn phòng đó.

So với lần gặp trước, trông Khaki càng tiều tụy hơn. Người gầy gò tới mức chỉ còn da bọc xương. Mái tóc để xõa xuống vai, thoát nhìn khiến người ta nhói lòng.

Đã từng có lúc, Diệp Lan mong cho Khaki không chịu nổi mỗi lần cơn nghiện phát tác rồi chết đi. Nhất là khi nhớ lại lúc cô ta ôm Tố Khải, cô lại càng hy vọng Khaki chết nhanh, không còn tồn tại trên cõi đời này nữa.

Cô thấy đáng xấu hổ với suy nghĩ độc ác này, nhưng lại cứ kỳ vọng.

Còn bây giờ, khi nhìn thấy Khaki lại bắt đầu đập đầu vào tường, toàn thân co rút, cô bỗng cảm thấy, biết đâu được chết trong khoảnh khắc này đối với Khaki cũng là một sự giải thoát.

Các nhân viên chăm sóc nhanh chóng tràn vào trong phòng, cuống cuồng khống chế Khaki.

Khaki gào lên những tiếng thê lương, như một con thú bị giam hãm.

Cách thức cai nghiện ép buộc này là tàn nhẫn nhất. Vượt qua được thì sẽ thành công, không vượt qua được chẳng khác gì bước xuống địa ngục.

Trái tim Diệp Lan không ngừng run lên. Sau khi nhìn thấy cảnh ấy, cô thực sự không chịu nổi nữa. Cô xông tới, đẩy một người ra rồi quát: “Đủ rồi! Dù các anh có muốn cưỡng ép người ta cai nghiện cũng phải xem xét tới phương pháp và cách thức chứ. Cô ấy là con người, không phải là súc vật, các anh làm tay cô ấy bị thương rồi đấy!”

Đúng như vậy, một cánh tay Khaki đang chảy máu.

Người nhân viên bị Diệp Lan đẩy ra, bức dọc mắng: “Giờ nào rồi mà cô vẫn còn vào thăm? Mau ra ngoài ngay! Cơn nghiện của cô ta đang phát tác!”

Diệp Lan bị đẩy ra ngoài cửa.

“Rầm” một tiếng, cánh cửa sắt bị đóng chặt. Cô chỉ có thể theo dõi tình hình bên trong thông qua lan can.

Bỗng nhiên, chẳng biết Khaki lấy sức lực ở đâu ra, vùng vẫy thoát khỏi trời buộc. Cô ta lập tức xông tới trước lan can, hét lên với cô: “Tôi cầu xin cô... Cô giết tôi đi...”

Tiếng hét ấy khiến Diệp Lan đau đớn vô cùng.

Cứ gào khóc như vậy chẳng biết bao lâu. Chỉ biết khi tất cả đã trở về với sự yên tĩnh, bên tai Diệp Lan vẫn còn văng vẳng câu nói ấy của Khaki. Có thể nhận ra cô ta một lòng muốn chết. Cái cảm giác sống không bằng chết ấy, cho dù chỉ là người ngoài cuộc như cô vẫn có

thể đồng cảm sâu sắc.

Diệp Lan vẫn chưa chịu đi. Thật ra cô vẫn luôn muốn biết, một người phụ nữ như Khaki rốt cuộc có thể yêu Tố Khải như thế nào.

Từ nhỏ, những người cô tiếp xúc và những quan hệ xã giao xung quanh cô đều chưa từng có loại người như Khaki.

Khi lên cơn nghiện, Khaki bị các nhân viên trói vào giường. Quản giáo sợ rằng cô ta sẽ làm người khác bị thương, thế nên không thể không làm vậy. Đợi cho cơn nghiện của cô ta qua đi, dây thừng mới được tháo ra. Lúc Diệp Lan bước vào phòng lần nữa, Khaki đang im lặng ngồi trong góc tường, mái tóc dài che kín gương mặt.

Khi bước lên, Diệp Lan mới phát hiện ra, trong tay cô ta chẳng biết đã nắm chặt một bức ảnh từ khi nào. Đó là hình Tố Khải. Khaki đập nát rất nhiều thứ. Duy chỉ có bức ảnh ấy là còn nguyên vẹn, không chút sứt mẻ.

Nghe thấy có động tĩnh, Khaki quay đầu lại, nhìn Diệp Lan rất lâu.

Diệp Lan không nói gì, chỉ ngồi xuống bên cạnh cô ta.

“Tôi đã từng gặp cô ở Vân Nam.” Khaki buông một câu nhẹ tênh: “Lần trước khi cô và anh ấy tới đây, cuối cùng tôi mới hiểu được biểu cảm của cô lúc ở sân bay.”

Diệp Lan vẫn lặng im. Một lúc sau cô cầm lấy bức ảnh trong tay cô ta. Tố Khải trong ảnh hóa trang thành bộ dạng lưu manh. Anh đang hút thuốc, như cười như không, không biết đang nhìn cái gì. Đây là một bức ảnh chụp trộm.

“Xin lỗi nhé...” Khaki bất ngờ xin lỗi cô: “Tuy rằng tôi là một tội phạm

ma túy, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ làm kẻ thứ ba.”

Diệp Lan khẽ lắc đầu. Cô muốn nói không sao đâu, nhưng không thể thốt nên lời.

“Cô phải cố gắng cai nghiện!” Rất lâu sau, Diệp Lan mới nói được câu ấy.

Khaki lấy lại bức ảnh từ tay cô, hai mắt dán vào hình ảnh Tố Khải. Diệp Lan nhìn rất rõ, trong đôi mắt ấy là một sự dịu dàng, trù mến, gần như có thể ép thành nước.

“Tôi biết, anh ấy muốn tôi trở thành nhân chứng chỉ điểm.”

Diệp Lan gật đầu rất mạnh: “Cô phải hiểu trên đời còn rất nhiều điều tốt đẹp. Cô còn trẻ như vậy, có thể làm lại từ đầu. Chỉ cần cô hợp tác tốt với cảnh sát.”

Khaki nhìn cô, cười khế: “Nhưng tôi vẫn còn rất yêu, rất yêu anh ấy. Phải làm sao đây?”

Diệp Lan sửng sờ.

“Từ sau lần trước gặp cô, tôi vẫn đang chờ đợi. Tôi biết thế nào cô cũng tới, vì cô cũng yêu anh ấy.” Khaki dựa đầu vào tường, trông có vẻ rất mệt mỏi, nhưng lời nói ra lại vô cùng mạnh mẽ.

“Thật ra cô nên giết tôi đi, nên làm vậy...”

Diệp Lan lắc đầu. Sao cô có thể giết người được?

“Nếu đổi lại là tôi, tôi chắc chắn sẽ giết cô. Như vậy, cô sẽ không có cơ hội tranh giành anh ấy với tôi nữa.” Khaki lẩm bẩm.

Diệp Lan nói nhỏ: “Trên đời này vẫn còn một thứ gọi là luật pháp.”

“Có luật pháp thì sao nào? Từ cổ chí kim, đàn bà luôn vì tình yêu mà ích kỷ. Khi ích kỷ sẽ bất chấp thủ đoạn. Những chuyện bất chấp thủ đoạn ấy, chỉ khi bị phát hiện mới được gọi là bất chấp thủ đoạn.” Khaki cười khẩy.

“Tôi chỉ biết, nếu yêu một người thì phải biết suy nghĩ cho người đó, là phải khiến cho đối phương hạnh phúc.” Diệp Lan không đồng tình với cô ta: “Giống như cô cứ luôn miệng nói yêu anh ấy. Vậy thì, nếu cô thật sự yêu anh ấy, cô nên làm nhân chứng chỉ điểm.”

“Tôi hoàn toàn có thể vì anh ấy mà làm vậy.” Khaki nhìn cô: “Có điều tôi không thể chấp nhận việc có một người đàn bà khác ở bên cạnh anh ấy. Nếu cô đã nói yêu tức là mong người đó được hạnh phúc, vậy thì tốt. Chỉ cần cô rời xa anh ấy, tôi sẽ chuyển làm nhân chứng chỉ điểm.”

Diệp Lan không ngờ cô ta lại nói vậy, có chút ngỡ ngàng.

“Không nữa sao? Có những lời nói ngoài miệng thì dễ, tới lúc thật sự phải làm vậy liệu còn dễ dàng hay không? Nói thế này đi. Chỉ cần tôi còn sống ngày nào thì cô và anh ấy vĩnh viễn sẽ không được hạnh phúc. Tôi sẽ không để cho hai người được vui vẻ bên nhau đâu.”

Diệp Lan cuộn chặt tay lại: “Cô làm vậy quá ích kỷ!”

“Đúng thế, tôi rất ích kỷ, vì tôi yêu anh ấy.”

Diệp Lan nhìn cô ta rất lâu, mãi không thể nói thêm điều gì...

Giáo sư Đinh bây giờ đang một lòng tập trung vào đề tài mới. Nói

theo cách của nhân viên Liêm Chúng thì chính là kiểu “đóng cửa tu luyện” điển hình, chỉ đợi giây phút được ra ngoài để khi mọi sự đã thành công.

Nhưng Tố Diệp chẳng màng tới việc tưởng tượng ra viễn cảnh một ngày kia giáo sư Đinh thành công, đối với đề tài mà ông ấy nghiên cứu lâu nay cô cũng không rảnh để biết. Mới sáng sớm sau khi tới Liêm Chúng, với tư cách là tổ trưởng, cô đã mở một cuộc họp giao ban.

Trong cuộc họp, Phương Bội Lôi vẫn giữ thái độ hờ hững với cô, Hà Minh thì lăm lăm lì lì như khúc gỗ, nửa ngày mới nói được một câu. Nếu là bình thường, khi giáo sư Đinh chủ trì các buổi họp, Tố Diệp còn có thể tranh cãi với Phương Bội Lôi vài câu. Nhưng giờ cô là người cầm trịch, thế nên tránh không để bọn họ có cơ hội nói cô lạm quyền, có mưu đồ riêng. Cô cũng đành cố gắng nín nhịn.

Sau khi trở về phòng làm việc, Tố Diệp vớt tập tài liệu trong tay lên mặt bàn bộp một cái, rồi ngồi phịch xuống ghế, không nói một lời.

Lý Thánh Đan vội vàng bước tới sắp xếp lại đồng tài liệu lộn xộn, dè dặt nhìn sắc mặt cô, sợ rằng bất cẩn một chút sẽ đắc tội với cô. Ngay cả cô ấy cũng cảm thấy thời gian này, tâm tình của Tố Diệp không được tốt. Vừa rồi cô lại bị Phương Bội Lôi chọc cho tức điên, giờ cả gương mặt trông tái mét đi.

Điện thoại bàn bất chợt vang lên. Lý Thánh Đan giật nảy mình, lập tức nghe máy.

Đợi cho đối phương nói xong, cô ấy mới bảo người đó đợi một chút, rồi chuyển máy cho Tố Diệp, thận trọng nói: “Có một anh họ Tưởng muốn tìm chị.”

Họ Tưởng?

Tố Diệp đón lấy rồi nhận điện thoại. Đợi cho Lý Thánh Đan đi ra ngoài, cô mới hờ hững buông một tiếng “alô”.

Là Tưởng Ân, vẫn chất giọng ôn hòa: “Tối qua, anh ta có làm khó em không?”

Tố Diệp im lặng.

Đầu kia không hiểu cô bị làm sao, lo lắng hỏi: “Anh ta làm khó em sao?”

“Nếu tôi nói anh ấy làm khó tôi thì anh làm được gì?” Tố Diệp bất ngờ lên tiếng.

Đối phương sửng sờ.

“Lẽ nào anh có thể đưa tôi đi cao chạy xa bay?”

“Tiểu Diệp! Em sao vậy?” Rõ ràng anh ta cảm thấy rất kỳ lạ.

Tố Diệp nắm chặt tay lại.

Đối phương lập tức nói tiếp: “Đương nhiên, nếu em đồng ý, tôi sẽ làm vậy. Tôi thích em. Riêng điều này tôi không bao giờ giấu giếm.”

“Anh thích tôi?” Tố Diệp cười khẩy: “Cả đời tôi ghét nhất là bị người khác lừa dối. Anh nói anh thích tôi. Được, vậy tôi hỏi anh. Anh mượn tên của ai để tới thích tôi? Tưởng Ân? Hay là tên thật của anh, Tưởng Vỹ?”

Người đó một lần nữa chết sững. Rất lâu sau, anh ta mới lắp bắp

nói: “Em... Làm sao em biết?”

“Thời buổi này muốn điều tra về một người khó lắm sao? Huống hồ còn là một người sống sờ sờ ra đấy!” Tố Diệp nghiêng rằng, thái độ cứng rắn: “Cho dù hôm nay anh không gọi điện tới hỏi tôi, thì tôi cũng muốn tìm anh làm cho rõ ràng mọi chuyện. Nói đi! Tại sao anh dám mạo nhận là Tưởng Bân để tiếp cận tôi? Anh tiếp cận tôi có mục đích gì?”

“Tôi... Tôi đã tên là Tưởng Bân từ rất lâu rồi...”

“Để tôi sửa lại lời nói giúp anh. Một năm trước anh mới đổi tên. Trước kia anh vẫn luôn tên là Tưởng Vỹ!” Giọng Tố Diệp chối tai, ngữ khí cũng không chút khách sáo: “Vậy thì tôi rất muốn được biết. Đây là chuyện ngẫu nhiên hay là cố tình sắp xếp?”

“Tôi...”

“Vẫn không nói phải không?” Tố Diệp lạnh lùng nói: “Đối với những kẻ lừa đảo, trước giờ tôi không có kiên nhẫn đâu đấy!”

Người đó ấp a ấp úng, rất lâu sau mới nói: “Tiểu Diệp! Trước tiên em phải tin tôi. Tôi thật sự không có ác ý, em tuyệt đối đừng hiểu lầm. Thế này đi, chúng ta đi ăn trưa cùng nhau, tôi sẽ kể lại tường tận cho em.”

“Không đời nào! Tôi sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa đâu! Hoặc là anh nói ngay bây giờ, hoặc là vĩnh viễn đừng nói nữa!” Giọng Tố Diệp chuyển lạnh, cự tuyệt lời mời của anh ta một cách quả quyết...

Quyển 10 - Chương 463: Tôi rút lui

Tính khí của Tố Diệp có đôi khi thẳng như ruột ngựa. Những khi cần thiết, nói năng có ngoa ngoắt một chút cũng là điều khó tránh khỏi. Đương nhiên, cô sẽ hoàn toàn phát huy đức tính thiếu kiên nhẫn này của bản thân vào những người hay những chuyện cô cho là không cần thiết. Giống như cuộc điện thoại ngay lúc này đây. Yêu cầu người đàn ông đề ra trong điện thoại khiến Tố Diệp càng trở nên bất mãn, nên ngôn ngữ dĩ nhiên cũng sẽ không nề tình.

Còn đối phương rõ ràng cũng nghe ra sự sốt ruột và quả quyết của cô. Anh ta vội vàng nói dừng dừng, rồi liên tục nhấn mạnh trong điện thoại rằng mình không có ác ý. Sợ Tố Diệp thật sự không còn kiên nhẫn mà ngắt điện thoại, anh ta đành thành thật khai báo.

“Tiểu Diệp! Quả thực về chuyện tên gọi, tôi đã lừa em. Cái tên này tôi cũng chỉ mới quyết định đổi một năm về trước, cũng tức là sau khi biết em về nước.”

“Tại sao?” Tố Diệp cực kỳ lạnh nhạt.

“Vì tôi thích em, đã thích em từ rất lâu rồi.” Ở đầu kia điện thoại, Tưởng Vỹ cất giọng đau khổ, ngữ điệu hơi cao lên đôi chút.

Bên này, Tố Diệp ngẩn người.

“Tiểu Diệp! Em đã từng trải qua cảm giác yêu thầm một ai đó chưa? Tôi đã từng trải qua rồi. Nó khó chịu và bứt rứt như bị kiến đục khoét xương cốt vậy. Em vốn dĩ không biết, tôi đã biết tới em từ lâu lắm

rời. Phạm vi những người leo núi thật ra rất hẹp. Sáu năm trước, việc lần lượt chinh phục được mấy ngọn núi cao trên thế giới khiến cho em trở nên rất nổi tiếng trong diễn đàn những người yêu leo núi. Lúc ấy, tôi có đọc một bài báo viết về em. Lần đầu tiên nhìn thấy ảnh em, tôi đã không thể rời mắt đi được nữa. Tôi giấu tên, trà trộn vào diễn đàn thảo luận của những người leo núi, hy vọng có thể biết được tin tức về em hằng ngày. Thậm chí tôi còn lén lút chạy tới trường học để gặp em. Tôi cảm thấy em chính là người con gái mà tôi đang tìm kiếm, người mà tôi có thể nắm tay đi trọn cuộc đời. Nhưng trên diễn đàn, em nói mình đã có bạn trai. Anh ấy tên là Tường Bân, cũng là một cao thủ leo núi. Tôi rất xót xa, vì có thể nhận ra mỗi khi nói về anh ấy, hạnh phúc toát ra từ từng câu chữ của em. Một ngày sáu năm về trước, em hẹn mọi người trên mạng, để cùng đi tới đỉnh Manaslu tại biên giới Nepal. Tôi biết đó là một ngọn núi cao trên 8000m so với mực nước biển, đã từng là đỉnh cao mà tôi vẫn muốn chinh phục bấy lâu. Vì thế tôi bèn báo danh trên diễn đàn. Có lẽ em vốn không chú ý tới tôi. Vì lúc đó em rất vui vẻ nói rằng, Tường Bân cũng sẽ tham gia đoàn leo núi. Tới khi xảy ra chuyện, tôi mới biết hai người đã tới Nepal sớm hơn một ngày. Khi tôi vội tới nơi thì vừa hay đọc được tin có vụ tai nạn trên Manaslu. Kể từ ngày ấy, em không bao giờ leo núi nữa. Bố mẹ tôi cũng phát hiện ra tôi vẫn luôn lén lút đi leo núi bèn ép buộc tôi về nước. Cứ như vậy, tôi chỉ còn biết nghe theo sự sắp xếp của bố mẹ, từ đó đi vào quy củ. Tôi vẫn chưa rời khỏi diễn đàn, chỉ hy vọng có thể biết được tin tức của em bất cứ lúc nào. Bản thân em thì như bốc hơi vậy, rất lâu sau đó không hề xuất hiện trên diễn đàn, giống như môn thể thao leo núi này đã không còn liên hệ gì với em nữa. Tới tận một năm trước, cuối cùng em cũng lộ diện, nhưng chỉ là để thông báo với mọi người, em sắp về nước. Nói xong câu đó, em cũng ra khỏi diễn đàn.”

Tố Diệp còn nhớ chuyện này. Lúc đó quả thực cô đã phát triển một diễn đàn thảo luận. Bên trong hầu như quy tụ những cao thủ leo núi hàng đầu thế giới. Sau khi mẹ qua đời, ngày nào cô cũng sống trong

đau khổ và thù hận. Cho dù ở tận nước ngoài xa xôi, nhưng mỗi lần đọc tin tức về nhà họ Diệp, cô luôn nghĩ rằng kèn kẹt. Chỉ có diễn đàn đó mới khiến cô cảm nhận được niềm vui và hạnh phúc.

Cô có thể chia sẻ bất kỳ chuyện gì trong đó, thảo luận với các cao thủ leo núi xem đỉnh núi nào thú vị, đỉnh núi nào có khí hậu, địa hình ra sao, cần phải chuẩn bị những dụng cụ gì...

Còn về việc Tưởng Vỹ là người nào trên diễn đàn thì cô hoàn toàn không biết tường tận, vì không thể bảo đảm tất cả mọi người đều đồng thời online, dẫu sao thì múi giờ của mọi người đều khác biệt. Và lại tên ID cũng có thể nặc danh. Vì vậy cô chỉ có thể đồng thời nói chuyện với một số người cố định, lâu dần thì mới biết được ai là ai.

Cô cũng xác nhận sau khi Tưởng Bân xảy ra chuyện, mình không lên diễn đàn ấy nữa, kỳ thực là cô hèn nhát, chùn bước.

Cô sợ những lời hỏi thăm và sự thương hại của người khác, cũng sợ khi đề cập tới chuyện leo núi, cô sẽ tức cảnh sinh tình.

Gần tới ngày về nước, cuối cùng cô cũng lấy hết dũng khí để đăng nhập vào diễn đàn. Không ngờ vẫn còn một số người hoạt động. Cô chỉ nói với mọi người quyết định của mình sau đó thoát ra.

Chỉ có điều, cô không ngờ là, tất cả những chuyện đó đều lọt vào mắt người đàn ông trong điện thoại.

“Tôi không hề nghĩ em lại về nước. Sau khi đợi một khoảng thời gian khá dài, cuối cùng tôi mới biết được tin tức về em. Thì ra em cũng ở Bắc Kinh. Tôi rất phấn khích, cũng rất kích động. Tôi biết lần này bất luận thế nào cũng không thể bỏ lỡ cơ hội nữa. Nhưng tiếp cận em vốn không dễ dàng gì. Hơn nữa thời gian đó em cũng bị tung tin đồn. Tôi không quan tâm tới chúng, chỉ nghĩ cách làm sao để gặp mặt em.

Thế nên trần trọc mãi, cuối cùng tôi chỉ có thể dựa vào quan hệ, xuất hiện trước mặt em với danh nghĩa xem mặt. Nhưng tôi biết, em xinh đẹp như vậy, người theo đuổi em nhất định không ít. Thế nên tôi liền nghĩ tới Tường Bân. Tên của tôi và anh ấy chỉ khác nhau một chữ thôi. Có lẽ ông Trời đang giúp tôi. Thế là tôi đã thay đổi tên trên chứng minh thư nhân dân, xuất hiện trước mặt em với cái tên Tường Bân. Như vậy ít nhất cũng có thể khiến em chú ý tới tôi.”

Tố Diệp mím môi, nắm chặt ống nghe trong tay.

“Tiểu Diệp! Xin em hãy tin tôi, tôi thật sự...”

“Rất cuộc anh có quen biết Tường Bân không? Anh rất cuộc có quan hệ gì với anh ấy?” Tố Diệp ngắt lời Tường Bân không nể tình.

Tường Vỹ thở dài: “Nếu có thể, tôi thật sự hy vọng mình có quan hệ với Tường Bân. Ít ra thì em nể tình anh ấy, có thể cũng không đến nỗi từ chối tôi thẳng thừng như vậy.”

“Anh thật sự không biết anh ấy?”

“Tôi chỉ nghe em nhắc tới. Tôi cũng rất muốn gặp, để xem xem anh ấy rất cuộc là người thế nào, có một ma lực lớn thế nào mà khiến em nhung nhớ không quên.” Giọng Tường Vỹ có chút bi thương.

Tố Diệp thất vọng.

Sau khi biết chuyện Tường Vỹ giả mạo Tường Bân, thật ra cô ít nhiều cũng có chút chờ mong, hy vọng có thể biết được nhiều thông tin hơn về Tường Bân từ người này. Nhưng Tường Vỹ chính là Tường Vỹ. Thông qua miêu tả của anh ta, cô không tưởng tượng được anh ta có âm mưu gì.

“Sau này đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, cũng đừng tới gặp tôi nữa.” Tổ Diệp nói.

“Tiểu Diệp! Lẽ nào tôi không có một chút cơ hội nào sao? Lẽ nào... sáu năm trước tôi đã thua Tưởng Bân, sáu năm sau lại thất bại trước Niên Bách Ngạn?”

“Phải!” Tổ Diệp thẳng thừng buông một chữ.

Tưởng Vỹ hoàn toàn không thể ngờ cô lại thẳng thắn tới vậy. Anh ta nhất thời ngây ngốc ở đầu kia điện thoại. Rất lâu sau, anh ta mới lẩm bẩm: “Tôi biết lừa dối em là tôi không đúng, Tiểu Diệp...”

“Không liên quan gì tới chuyện này! Nguyên nhân rất đơn giản, đó là tôi không thể yêu anh được. Thế nên Tưởng Vỹ! Hãy tìm một cô gái thật lòng đối tốt với anh đi, đừng lãng phí thời gian vào tôi nữa!” Nói xong mấy lời này, Tổ Diệp cũng dứt khoát cúp điện thoại.

Trán cô chợt ngâm ngâm đau.

Tổ Diệp giơ tay lên day day, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Sự mất tích của Tưởng Bân giống như một quả bom ném xuống đáy biển sâu. Tuy rằng những người biết chuyện này đều nói anh ấy đã chết, nhưng Tổ Diệp vẫn tình nguyện tin anh ấy chỉ mất tích mà thôi. Nếu lúc đó không phải tại cô hờn hờ muốn leo lên Manaslu, thì anh ấy cũng tuyệt đối không đi con đường không có ngày trở lại ấy.

Thế nên cô rất hy vọng Tưởng Bân còn sống, một ngày nào đó có thể xuất hiện trước mặt cô, để cô có thể nói với anh ấy một tiếng xin lỗi.

Xem ra, Tưởng Vỹ đích thực không có quan hệ gì với Tưởng Bân.

Nếu thật sự có quan hệ, Niên Bách Ngạn cũng sẽ không chỉ nói ra việc anh ta giả mạo tên. Nếu anh đã điều tra ra Tưởng Vỹ, xem ra đã tra xét được gần hết rồi...

Sau khi về Bắc Kinh, Niên Bách Ngạn bắt đầu bận rộn cho công việc xác định sản phẩm mới cho mùa thu đông. Từ cuối năm ngoái cho tới đầu năm nay, tình hình Tinh Thạch rất rối ren, cả trong nội bộ công ty và bên ngoài đều có sự điều chỉnh. Hội đồng quản trị trải qua một đợt thay đổi cơ cấu lớn. Thị trường cổ phiếu ít nhiều đã bị Kỳ Thị đánh lén, rồi lại dốc hết sức mình cho các sản phẩm đợt xuân hè, lúc này Tinh Thạch mới hoàn toàn được nghỉ ngơi đôi chút.

Theo phản hồi của thị trường, thị trường bộ sản phẩm xuân hè mới của Tinh Thạch đã cao hơn Kỳ Thị hai điểm, thành công đánh thắng một trận chiến ác liệt. Còn Kỳ Thị cuối cùng đã phải thừa nhận việc mình gia nhập Bright trong buổi họp báo, khiến Niên Bách Ngạn nhìn ra được dã tâm của Kỳ Đông Nham.

Sau này anh mới biết, khoảng thời gian trước Kỳ Đông Nham và Joey rất thân thiết. Vậy thì không khó nhận ra cậu ta đích thực đang có ý lợi dụng Joey. Có thể gia nhập Bright mới có thể đối chọi lại với Tinh Thạch trên thị trường quốc tế rộng lớn.

Hành động của Kỳ Đông Nham rõ ràng đã có dự định tiếp tục một cuộc chiến nữa với Tinh Thạch trên các sản phẩm thu đông.

Thế nên khi tới công ty, Niên Bách Ngạn không được nhàn rỗi. Anh lần lượt họp với giám đốc bộ phận thị trường, giám đốc bộ phận thiết kế và giám đốc bộ phận quan hệ. Mục đích chính là theo dõi sát sao việc sắp xếp kế hoạch cho sản phẩm thu đông. Mà đối với bộ sản phẩm thu đông năm nay, ngoài việc chuyên tâm lựa chọn lại người đại diện ra, còn có một công việc quan trọng hơn, đó chính là kết hợp được thành công văn hóa thù thừa của Trung Quốc với đá quý.

Đây cũng chính là mục đích thực sự của chuyến đi tới trấn Thiên Đăng năm ngoái của Niên Bách Ngạn. Đó là nâng cấp khái niệm văn hóa thùa Trung Quốc, kết hợp sự nội hàm và văn minh của nó vào những sản phẩm lấp lánh. Sản phẩm mới năm nay sẽ lấy chủ đề “hoa tuyết cầu”. Đó là một linh cảm bất chợt khi anh nhớ tới cảnh bông hoa tuyết cầu rơi vào lòng Tố Diệp.

Bông tuyết cầu trắng hơn cả tuyết đó xoay tròn rồi rơi vào lòng cô. Còn cả những cánh hoa lác đác rơi rụng, theo đó bay xung quanh cô, toát lên hàm ý “năm tháng bình yên”.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Niên Bách Ngạn đang định nhắm mắt nghỉ ngơi thì Hứa Đồng gõ cửa bước vào, đưa tập tài liệu trong tay cho anh và nói: “Tổng giám đốc! Đây là lịch trình buổi họp báo chiều nay. Cả sáng anh họp suốt, vẫn chưa kịp phê duyệt.”

Theo lý mà nói, lịch trình các buổi họp báo thông thường đều cố định, không cần phải phê duyệt và ký đồng ý cho thêm thừa thãi. Nhưng buổi họp báo lần này có đề cập tới tin đồn An Tịnh nghỉ lại khách sạn mấy hôm trước, nếu Tinh Thạch không nói rõ và thanh minh, sợ rằng mấy lời gièm pha bên ngoài sẽ càng lúc càng nhiều. An Tịnh cũng vì một bản báo cáo đánh giá tâm lý vẫn còn chưa công khai mà đã bị đồn đại rầm rộ khắp nơi. Thậm chí có ký giả đã khẳng định chắc nịch rằng An Tịnh đã từng phá thai vì Niên Bách Ngạn. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến tâm lý cô ta trở nên bất bình thường.

Với tư cách là cán bộ cấp cao của tập đoàn, những tin đồn này quả thực không có lợi đối với Niên Bách Ngạn, cũng sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới ấn tượng của những người mua cổ phiếu đối với Tinh Thạch. Thế nên Hứa Đồng có thể hiểu được quyết định cuối cùng của Niên Bách Ngạn, rằng anh sẽ đích thân ra mặt giải thích. Chỉ có điều cô cảm thấy, hành động này của Niên Bách Ngạn, phần nhiều là

vì Tố Diệp chứ không phải vì An Tịnh.

Niên Bách Ngạn đón lấy, xem qua một chút. Lịch trình không có vấn đề gì. Anh cầm một văn bản lên, liếc nhìn, gương mặt chột nhếch lại.

Hứa Đồng thấy thế, vội vàng giải thích: “Đây là bài phát biểu giám đốc bộ phận quan hệ đích thân soạn cho anh. Anh xem có chỗ nào không phù hợp thì vẫn còn kịp sửa lại.”

Ai ngờ Niên Bách Ngạn không đọc thêm nữa, mà đặt bài phát biểu sang một bên, nói ngắn gọn: “Không cần thiết!”

Hứa Đồng nhất thời không hiểu anh nói không cần phải sửa chữa hay không cần bài phát biểu. Cô đang định lên tiếng hỏi thì thấy Diệp Uyên đi vào, đành phải ra ngoài trước.

Hôm nay Diệp Uyên ăn mặc rất thoải mái. Đương nhiên, “thoải mái” chỉ là cách nói tương đối mà thôi.

Bên trên là một chiếc áo vest, bên trong không đi kèm với áo sơ mi mà lại là một chiếc áo phông màu trắng đơn giản. Phía dưới anh ấy mặc quần bó. Hoàn toàn không phù hợp với thân phận chủ tịch tập đoàn Tinh Thạch của mình.

Hiển nhiên, Niên Bách Ngạn rất không hài lòng về kiểu ăn mặc không giống ai này ở trong công ty. Anh khẽ nhíu mày, nhưng cũng không bới lông tìm vết cách ăn vận của anh ấy, mà chỉ nói một câu: “Lúc bố anh còn ở vị trí này, chưa bao giờ thoải mái như anh!”

Anh chuẩn bị trà, ra hiệu cho Diệp Uyên ngồi xuống.

Diệp Uyên nghe ra được ý quở trách trong lời nói của Niên Bách Ngạn. Anh ấy cười khẽ, rồi ngồi phịch xuống sofa phòng tiếp khách,

ánh mắt nhìn mãi về bầu trời bên ngoài ô cửa sổ thủy tinh. Đương nhiên anh ấy biết, trong thành phố này không thể nào nhìn thấy bóng dáng máy bay, nhưng bên tai vẫn vang vọng tiếng ầm ầm khi máy bay cất cánh hoặc hạ cánh.

Anh ấy thu lại ánh nhìn, dừng lại trên người Niên Bách Ngạn đang ngồi đối diện, cười nói: “Công ty đã có anh, cho dù tôi có muốn lo lắng cũng chẳng lo lắng nổi.”

“Tôi coi như câu nói này của anh là châm biếm đấy!” Niên Bách Ngạn lặng lẽ rót trà cho Diệp Uyên, khẽ lên tiếng.

Diệp Uyên đón lấy tách trà: “Tôi cũng hy vọng là châm biếm.”

Niên Bách Ngạn uống một ngụm trà. Anh chỉ khẽ mím môi, không làm hành động nào khác.

“Tôi hỏi thẳng anh một câu.” Diệp Uyên đưa mắt nhìn anh.

Niên Bách Ngạn đặt chén trà xuống, dựa người ra sau ghế, nhìn thẳng vào mắt anh ấy, đợi anh ấy nói tiếp.

“Nếu anh có một cô em gái, mà tôi lại rất thích cô em gái đó của anh, vậy anh có cho phép tôi theo đuổi cô ấy không?” Diệp Uyên hỏi như đùa như thật.

Niên Bách Ngạn như đang suy nghĩ gì đó, rồi cong môi đáp: “Không cho phép!”

“Tại sao?” Diệp Uyên nhướn mày.

Niên Bách Ngạn gác chân trái lên chân trái, cả người trông có vẻ rất thoải mái, tao nhã, nhưng lời nói ra thì lại không dễ nghe như vậy: “Vì

anh phong lưu đã thành tính!”

Diệp Uyên nhún vai: “Thật là đáng tiếc. Sao hình tượng của tôi trong mắt anh lại tệ thế nhỉ?”

“Hình tượng là do bản thân mình tạo ra, không phải do người khác đánh giá mà có.” Niên Bách Ngạn bình thản nói: “Nếu tôi có em gái, tôi sẽ yêu cầu rất cao đối với người theo đuổi. Với điều kiện của bản thân anh, sẽ được liệt vào hàng ngũ bị tôi đuổi ra khỏi cửa.”

Diệp Uyên nhìn Niên Bách Ngạn bật cười.

Còn Niên Bách Ngạn cũng đã hiểu ra ý của anh ấy từ lâu. Anh từ tốn thưởng thức trà rồi nói tiếp: “Nhưng... tôi không giống anh!”

“Khi trước tôi tưởng là khác, nhưng giờ thì... chưa chắc!”

“Chuyện của An Tịnh, tôi sẽ giải quyết!” Niên Bách Ngạn nói thẳng vào vấn đề chính.

Diệp Uyên nhìn anh, biết rằng nói chuyện với người thông minh sẽ không phải lãng phí nhiều nước bọt. Anh ấy gật đầu: “Hy vọng anh có thể cố gắng xử lý cho thỏa đáng!”

“Nếu hôm nay anh có mặt trong buổi họp, tôi nghĩ anh sẽ không phải mất công tới phòng làm việc của tôi một chuyến.” Niên Bách Ngạn chỉ tay lên mặt bàn: “Buổi họp báo chiều nay, tôi sẽ đích thân xuất hiện.”

Nghe xong, Diệp Uyên bỗng cười: “Rất tốt, tôi vẫn luôn cảm thấy anh lên hình rất đẹp.”

“Cảm ơn!”

Diệp Uyên uống cạn chén trà. Sau khi đặt tách trà xuống, gương mặt anh ấy có vẻ suy tư. So với sự thoải mái ban nãy, câu chuyện tiếp theo đây có vẻ như cần suy tính kỹ càng hơn.

“Anh muốn nói chuyện gì với tôi?” Sau khi thấy vậy, Niên Bách Ngạn hỏi thẳng.

Diệp Uyên thu lại điệu bộ bồn chồn, nghiêm túc nói: “Sở dĩ tôi vào Tinh Thạch là vì đã từng nghi ngờ anh có liên quan tới cái chết của bố tôi.”

Nét mặt Niên Bách Ngạn không mấy thay đổi. Anh không hề tỏ ra hoảng hốt hay phẫn nộ. Anh chỉ khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu, rồi hỏi Diệp Uyên: “Bây giờ thì sao?”

“Thực tế là, tới tận bây giờ tôi vẫn chưa tìm được bất kỳ điểm nào đáng nghi ngờ.”

“Anh có thể tiếp tục!”

Diệp Uyên mỉm cười nhìn anh: “Chi bằng anh chủ động thừa nhận, tôi đỡ phải tốn công tốn sức.”

Niên Bách Ngạn cũng cười: “VẬY đầu tiên phải tìm ra động cơ của tôi chứ? Nếu không ngay cả anh cũng không tin.”

Diệp Uyên hơi ngả người ra sau: “Có thể tại anh quá tinh ranh. Hoặc cũng có thể anh vô tội thật. Tóm lại tôi thừa nhận tôi đã âm thầm quan sát anh rất lâu, nhưng không tìm được sơ hở. Ngoại trừ một dấu vết anh thể hiện rõ ràng tại Tinh Thạch. Chỉ ít thì, cổ đồng cũ của nhà họ Diệp đã bị anh thanh trừng không ít.”

“Người làm quản lý trước nay không sắm vai nhân từ.” Niên Bách Ngạn đáp nhẹ nhàng: “Nếu ruột thừa đã hỏng thì phải cắt đi, đạo lý này từ nhỏ chúng ta đã biết. Quản lý doanh nghiệp cũng vậy thôi. Cắt bỏ cái xấu, giữ lại cái tốt, thay máu mới một cách thích hợp, đây mới là cách thức vận hành doanh nghiệp được dài lâu.”

“Thế nên anh thích hợp với kinh doanh, mà nó cũng là sở trường của anh.” Diệp Uyên tiếp lời anh, chân thành nói: “Tuy rằng tôi là con trưởng của nhà họ Diệp, nhưng nói thật lòng, vị trí chủ tịch này tôi ngồi vừa mệt vừa khổ. Giống như mấy hôm trước khai trừ nhân viên. Rõ ràng đã biết người đó phạm sai lầm, nhưng tôi vẫn do dự không thể đưa ra quyết định. Anh bẩm sinh đã là một người lãnh đạo doanh nghiệp, còn tôi thì không làm nổi.”

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ nhìn anh ấy.

“Niên Bách Ngạn! Tôi tin rằng anh không liên quan gì tới cái chết của bố tôi. Mà tôi trước nay cũng không rành xử lý với chuyện thương trường. Thế nên tôi hy vọng anh có thể toàn quyền quản lý công ty. Tôi rút lui!” Diệp Uyên nhìn thẳng vào mắt anh, đầy thành ý.

Dường như Niên Bách Ngạn không mấy ngạc nhiên trước quyết định của Diệp Uyên. Anh trầm ngâm giây lát rồi nói: “Theo như tôi được biết, việc anh ngồi vào vị trí chủ tịch là nguyện vọng của cả nhà họ Diệp. Anh rút lui rồi ăn nói sao với họ?”

“Trừ phi họ muốn ép một người đang bình thường thành một kẻ điên, nếu không tôi vẫn có cách thuyết phục họ.” Diệp Uyên nhún vai.

“Anh thật sự không sợ tôi nuốt Tinh Thạch sao?” Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại.

Diệp Uyên rướn người về phía trước, nhìn Niên Bách Ngạn: “Thế

nên, anh bắt buộc phải hứa với tôi một chuyện.”

“Nói đi!”

“Tôi rút lui khỏi Tinh Thạch, sẽ trao lại cho anh toàn bộ quyền hành và trách nhiệm quản lý, điều hành Tinh Thạch. Tôi không xen vào bất kỳ cách thức quản lý và bất kỳ quyết sách nào của anh. Nhưng có một chuyện anh nhất định phải hứa, đó là luôn giữ cho cổ phần của nhà họ Diệp và nhà họ Niên ngang bằng nhau, bảo đảm tất cả quyền lợi cho người nhà họ Diệp.”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn mỉm cười, nói: “Được! Tôi sẽ tuân thủ giao kết tinh thần của hai chúng ta.”

“Chắc chắn thế!” Diệp Uyên giơ tay ra.

Niên Bách Ngạn bắt tay lại với anh ấy...

Tổ Khải vừa về tới sở cảnh sát thì Cảnh Long tìm tới.

Đối với chuyện Cảnh Long là đối tượng xem mặt Diệp Lan, Tổ Khải cũng đã nghe nói. Không phải nghe người khác nói, mà chính Nguyễn Tuyết Cầm nói với anh. Lúc đó anh mới biết rõ hoàn cảnh gia đình Cảnh Long.

Mà giữa anh và Diệp Lan, vì nhiệm vụ lần trước, vì thể diện của nhà họ Diệp đã gặp trắc trở. Anh cũng biết chuyện Diệp Lan một mình tới gặp Khaki, tuy rằng không hiểu mục đích của cô là gì. Chuyện này cũng không phải chính Diệp Lan thừa nhận với anh mà anh được biết thông qua quản giáo tại đó. Qua một loạt tình hình như vậy, Tổ Khải cũng hiểu. Có lẽ, anh và Diệp Lan thật sự không thể quay về với nhau được nữa.

Đối với chuyện tình cảm, trước nay anh chẳng biết tranh giành thế nào. Tuy rằng anh luôn biết rõ người mình yêu là ai.

Nhưng có lúc, tình yêu giống như một chiếc xe đã mất đi động cơ, mặc cho anh dốc sức bảo vệ, nó vẫn tùy ý phi như bay.

Anh nhớ chị Tố Diệp từng nói một câu thế này: Nếu có nhiều nghi kỵ thì tình yêu sẽ không còn trong sáng được nữa.

Đúng thế, đã không còn trong sáng nữa rồi.

Chỉ có điều khi gặp Cảnh Long, anh vẫn chỉ muốn đấm nát đầu anh ta ra!

Cảnh Long nhìn thấy gương mặt bình thản của Tố Khải. Anh ta bỏ chiếc mũ cảnh sát sang một bên, hỏi anh: “Tôi ngồi được chứ?”

Đang ở trong sở cảnh sát. Nơi đây là nơi làm việc. Cho dù có muốn thế nào, Tố Khải cũng phải kiềm chế. Anh hờ hững nói: “Ngồi đi!”

Cảnh Long ngồi đối diện trước mặt anh, suy nghĩ giây lát rồi nói: “Tố Khải! Có hai chuyện tôi cần phải nói với cậu.”

Tố Khải đọc bản bút lục mới được đưa tới, khẽ ừm một tiếng đáp lại.

“Vụ án của Khaki tuy rằng đã giao lại cho tôi, nhưng do cô ta không chịu hợp tác, nên công việc của đội chống ma túy chúng tôi tiến triển rất chậm chạp. Mà cậu cũng biết rõ, mấy năm nay các gián điệp được cử từ trường cảnh sát thì vẫn còn đó. Chúng ta còn dây dưa thêm ngày nào, họ sẽ gặp nguy hiểm ngày ấy. Thế nên ý của sếp là, hy vọng cậu có thể nói chuyện với Khaki, cố gắng thuyết phục cô ta chuyển sang làm nhân chứng chỉ điểm.” Cảnh Long nghiêm túc nói.

Tố Khải ngược lên nhìn anh ta một cái, giọng nói vẫn có vẻ thờ ơ: “Anh còn nửa năm nữa mới từ chức. Từng ấy thời gian đủ cho anh rồi!”

“Tố Khải!” Cảnh Long thở dài: “Không phải tôi muốn giấu cậu, tôi...”

“Tôi nghe theo sự sắp xếp của cấp trên, sẽ cố gắng thuyết phục Khaki chuyển sang làm nhân chứng chỉ điểm.” Tố Khải rõ ràng không muốn nói chuyện thêm, bèn ngắt lời anh ta.

Nghe xong câu ấy, Cảnh Long cũng yên tâm gặt đầu: “Cảm ơn cậu!”

“Là cảnh sát nhân dân, đây là trách nhiệm của tôi!”

Cảnh Long không nói thêm nữa.

Cứ như vậy, hai người trầm mặc trong một khoảng thời gian ngắn.

“Chuyện thứ hai là...” Cảnh Long chần chừ nói.

Tố Khải đặt bút lục xuống, nhìn anh ta chăm chăm.

Cảnh Long cũng nhìn anh: “Cậu cũng biết chuyện Diệp Lan đi xem mặt. Thật ra hôm nay tôi muốn nói với cậu là tôi thích Diệp Lan. Lần đầu tiên gặp cô ấy ở Vân Nam, tôi đã khá thích cô ấy rồi. Thế nên, bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ chính thức theo đuổi cô ấy. Tôi biết cô ấy là bạn gái của cậu, cũng biết “đào tường” của anh em một hành vi ghê tởm, nhưng chuyện tình cảm không ai có thể kiểm soát được. Tôi và cậu cạnh tranh công bằng. Cho dù hôm nay cậu trở mặt với tôi, tôi vẫn sẽ làm vậy.”

Tố Khải lạnh lùng gấp bút lục lại: “Nói xong chưa? Nói xong rồi thì ra ngoài, tôi rất bận!”

“Cậu cứ đánh tôi một trận đi, tôi...”

“Anh tưởng tôi không dám đánh anh phải không?” Chưa đợi anh ta nói hết câu, Tố Khải bỗng đứng bật dậy, túm lấy cổ áo Cảnh Long, ngay sau đó vung một cú đấm vào mặt anh ta.

Cảnh Long chịu một đòn, không ra tay đánh trả. Sau khi ngồi sụp xuống đất, anh ta cũng không đứng dậy, chỉ giơ tay lau khóe miệng. Cú đấm của Tố Khải không hề nhẹ, môi Cảnh Long đã bị sứt da.

“Nếu cậu và Diệp Lan đã chia tay thì chi bằng nhường cô ấy cho tôi.” Nói xong câu ấy, Cảnh Long mới đứng lên, phúi bụi trên người rồi cầm lấy chiếc mũ trên mặt bàn: “Vì tôi thật lòng cảm thấy, so với cậu, tôi có tư cách mang lại an toàn cho cô ấy hơn. Đương nhiên, không liên quan tới vật chất. Chí ít thì, sau này cô ấy sẽ không phải lấy một người cảnh sát suốt ngày đi mưa về gió. Tố Khải! Bất luận cậu có thừa nhận hay không, thật ra số phận đã định sẵn, cậu phải trở thành một cảnh sát chống ma túy xuất sắc. Vị trí của cậu, không ai có thể thay thế được!”

Tố Khải che giấu sự giận dữ của mình, cố kìm nén, mu bàn tay bắt đầu nổi gân xanh. Anh đi tới bên cạnh cửa, mở cửa ra, giọng nói trở về với vẻ thản nhiên ban nãy: “Ra ngoài!”

Cảnh Long cũng đã hoàn thành nhiệm vụ tới đây hôm nay, bỏ đi ngay, không nói thêm câu nào.

Tố Khải đóng cửa lại, ngồi về ghế của mình. Nắm đấm trong tay anh dần dần siết mạnh, bờ môi cũng mím chặt...

Tinh Thạch.

Buổi họp báo hôm nay còn náo nhiệt hơn mọi lần.

Các buổi họp báo của Tinh Thạch trước nay luôn tổ chức đúng vào ba giờ chiều. Vậy mà hôm nay, còn chưa tới hai giờ, các phóng viên đã ngồi chật kín cả sảnh phát biểu. Thậm chí có người còn không có ghế ngồi, phải chen chúc giữa lối đi.

Còn ở phía ngoài tòa nhà văn phòng của Tinh Thạch, các tòa soạn không thuộc diện được mời tới cũng lần lượt cử phóng viên của mình vây kín xung quanh.

Vừa tới ba giờ, giám đốc bộ phận quan hệ đã xuất hiện, đi lên sân khấu với những bước chân tiêu chuẩn cùng một nụ cười cũng tiêu chuẩn như thế. Máy ảnh tách tách không ngừng. Khắp phòng vang lên tiếng bấm máy ảnh. Các phóng viên sợ rằng sẽ bỏ sót bất kỳ một chi tiết dù là nhỏ nhất, chỉ muốn cầm luôn cả máy ảnh hoặc máy quay lên người phát biểu.

Đương nhiên, người họ quan tâm lần này chắc chắn không phải là giám đốc phòng quan hệ. Bất luận nụ cười của chị ta có tươi tắn, rạng rỡ cỡ nào, cũng không thể ngăn nổi sự hiếu kỳ đối với việc lần này Niên Bách Ngạn đích thân xuất hiện.

Sau khi chị ta đi xuống sân khấu, Hứa Đồng cũng đẩy cánh cửa phòng nghỉ của sảnh phát biểu ra. Niên Bách Ngạn đi từ phía trong ra. Ngay lập tức, cả căn phòng sôi lên sùng sục.

Vì sau khi ăn qua loa bữa trưa vẫn còn một cuộc họp, thế nên sau khi tan họp, Niên Bách Ngạn đi thẳng tới hội trường phát biểu. Cách ăn mặc của anh rõ ràng cũng không hề tạo cảm giác xa cách.

Một chiếc áo sơ mi dài tay màu xám, đi cùng với một chiếc quần Âu màu đen. Anh không mặc thêm áo khoác, cũng không thắt cà vạt,

cũng không có mấy chiếc cúc măng séc bằng kim loại mang tính công vụ. Vật dụng đi kèm duy nhất chỉ có chiếc đồng hồ cơ trên cổ tay và chiếc thắt lưng giữa hông. Vô cùng khiêm tốn và nhã nhặn.

Có thể nhận ra, sau khi từ một buổi họp lại phải tới một buổi họp báo, một người đàn ông bận rộn như vậy, xuất hiện trước rất nhiều ống kính như một vị thần, cộng thêm ngoại hình nổi bật, dáng người cao ráo của anh, vừa lộ diện đã trở thành đối tượng vồ bắt điên cuồng của đám ký giả. Khung cảnh tại đó bỗng chốc xuất hiện cảnh tượng mọi người đẩy bàn đẩy ghế, chen nhau xông lên trước.

Giám đốc bộ phận quan hệ lập tức nói vào loa, yêu cầu mọi người bình tĩnh. Nhưng đám phóng viên thì hưng phấn như gà chọi, chẳng còn chờ đợi được cái gì gọi là thứ tự phỏng vấn. Họ người này một câu, người kia một câu, trở nên vô cùng ồn ào, đã “vùi dập” cả tiếng nói của giám đốc bộ phận quan hệ trong loa.

Chị ta lo lắng. Chỉ Hứa Đồng là rất bình tĩnh. Cảnh tượng này cô ấy đã nhìn riết rồi, bèn điều động đội ngũ cảnh vệ đã chuẩn bị sẵn đâu ra đấy. Họ đều là những người được huấn luyện nghiêm khắc, cứ thế mở một lối ra, ngăn đoàn người đang dâng lên như sóng cả...

Quyển 10 - Chương 464: Việc thanh minh không thể ngờ tới

Như một bức tường thành vững chãi được dựng lên. Tuy rằng nó đã chặn đứng được sóng to gió cả, nhưng chúng vẫn có thể tràn vào nhấn chìm thành trì bất kỳ lúc nào.

“Các bạn phóng viên! Mời mọi người quay trở về vị trí của ngòi của mình được không?” Giám đốc bộ phận quan hệ khuyển bảo hết nước hết cái. Chị ta không muốn giương mắt nhìn buổi họp báo này bị đổ bể. Đây là phạm vi công việc mà chị ta phụ trách. Nếu không làm được tới mức tốt nhất thì chí ít cũng phải bảo đảm cho nó được diễn thuận lợi.

Chỉ tiếc là các phóng viên như cỏ dại mọc hoang, vẫn hoàn toàn không để tâm.

Chị ta sắp không kìm chế được cơn giận của mình. Nhất là khi chị ta nhìn thấy ánh mắt Niên Bách Ngạn lướt về phía mình, thì mồ hôi lạnh cũng men theo sống lưng chảy xuống. Đang định thuyết phục các phóng viên một lần nữa, chị ta đã thấy Niên Bách Ngạn bình tĩnh đi lên sân khấu.

Chị ta biết điều né sang một bên.

Các phóng viên thấy Niên Bách Ngạn chủ động đi lên, lại càng thêm phần kích động.

Tiếng ồn ào và tiếng bấm máy ảnh lia lịa tạo thành một không khí rầm rộ, khí thế. Đối mặt với cảnh hỗn loạn trước mắt, Niên Bách Ngạn

không thể hiện biểu cảm gì. Anh chỉ đứng yên ở đó, nhìn chăm chăm về phía các phóng viên một cách bất động. Ánh đèn flash giao hòa vào nhau, giống như bị cắt thành vô số tia sáng, soi chiếu rõ nét gương mặt góc cạnh của anh.

Sự trầm mặc của anh ngược lại đã khiến các phóng viên tỏ ra hiếu kỳ. Họ không ngừng đặt ra các câu hỏi liên tiếp, mặt đối mặt trực tiếp, bỗng chốc chẳng đoán được anh định làm gì.

Còn Niên Bách Ngạn chính là muốn đợi cho tới khi họ trật tự. Thấy khung cảnh trước mắt đã có phần ổn định hơn, anh mới nói vào mic: “Các bạn phóng viên! Tôi tin rằng giám đốc Tề đã thông báo trước cho mọi người rằng buổi họp báo hôm nay tôi sẽ xuất hiện. Vì thế, tôi sẽ trả lời từng câu hỏi một. Vậy nên, mong mọi người không cần sốt ruột.”

Giọng nói của anh truyền của micro nghe lại càng trầm ấm, thu hút, như một cây đàn dương cầm được kéo lên giữa một vùng hoang vu, bát ngát, không thể diễn tả hết sức quyến rũ của nó. Nó giúp cho những con tim đang đập rộn ràng có được một sự vỗ về, vì thế nhất thời mọi người không thể xác định được là chiếc mình làm tôn lên giọng nói của anh, hay chính giọng anh khiến nó thêm giá trị.

Bao hỗn tạp, bao kích động cũng đã yên ắng hẳn đi sau yêu cầu của anh.

Giám đốc Tề đứng bên cạnh cuối cùng cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Chị ta đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn, càng ngày càng cảm thấy hâm mộ người sếp của mình. Anh không những có một năng khiếu lãnh đạo doanh nghiệp bẩm sinh, mà còn là một trong số ít người có thể dẫn dắt tinh thần của mọi người. Giống như một hoàn cảnh có hỗn tạp cỡ nào, chỉ cần có sự xuất hiện của anh là sẽ tự động trật tự và ổn định.

Thấy trước mắt đã yên tĩnh, Niên Bách Ngạn lại ra hiệu cho đám cảnh vệ rời khỏi đó. Hứa Đồng làm theo dặn dò, giải tán tất cả cảnh vệ.

Hành động này của Niên Bách Ngạn không còn nghi ngờ gì, chính là thể hiện sự hữu hảo. Các phóng viên nhận ra điều ấy, bèn cúi đầu thì thầm bàn tán. Rõ ràng là, họ rất chấp nhận thái độ ôn hòa này của anh.

Giảm bớt đi những khâu mào đầu như thường lệ, dường như đã đi thẳng vào phần đặt câu hỏi. Mà quả thực, đây cũng chính là điều Niên Bách Ngạn mong muốn. Anh đã hứa sẽ xuất hiện trong buổi họp báo lần này thì cũng biết mình không thể nói mấy lời qua loa cho xong chuyện như giám đốc Tề được.

Thế nên, khi các phóng viên sốt sắng hỏi: “Tổng giám đốc Niên! Các câu hỏi trong buổi họp hôm nay, anh chắc chắn mình sẽ đưa ra được một câu trả lời thẳng thắn và chính xác nhất chứ?”, Niên Bách Ngạn đã bình tĩnh trả lời: “Có thể!”

Như vậy, các phóng viên lại càng vui mừng ríu rít.

“Lần này tôi đích thân xuất hiện trong buổi họp báo, mục đích chính là để giải thích rõ ràng một số lời đơm đặt không cần thiết, để bảo vệ cho hình tượng thương mại của Tinh Thạch và cũng là định hướng tinh thần cho các quản lý cấp cao.” Nét mặt Niên Bách Ngạn trông có vẻ khá thoải mái.

Nghe được câu ấy, các phóng viên cũng yên tâm hơn. Thân là nhà báo, thật ra trách nhiệm công việc của họ là hỏi cho rõ ngọn ngành. Nhưng đa phần trong các buổi họp báo mang tính chất thương nghiệp, khi đối mặt với một số câu hỏi có phần riêng tư hoặc nguy

hiếm, họ đều tỏ thái độ quan cách. Cái gọi là thái độ quan cách là sẽ khiến các phóng viên vừa yêu vừa ghét. Yêu là vì các doanh nghiệp luôn đưa ra thông tin ngay lập tức. Còn ghét là vì những người đại diện cho doanh nghiệp lúc nào cũng nói những từ ngữ kiểu cách. Bọn họ chỉ có thể suy đoán được chút tin tức bất thường từ cách trả lời chính thức, không bao giờ thay đổi đó.

Lần này chuyện của An Tịnh vô cùng ầm ĩ. Các phóng viên sợ nhất là kiểu phát ngôn cho có lệ đó. Thật ra, An Tịnh cũng đã tự mình thanh minh trước tin đồn và chuyện liên quan tới bản báo cáo đánh giá tâm lý ấy. Trong buổi họp báo, cô ta khóc nức nở, chỉ muốn xin thề với các phóng viên rằng mình không có bất cứ vấn đề gì.

Nhưng đối với việc thanh minh lần này của cô, các phóng viên vẫn giữ thái độ dè chừng, chưa vội kết luận. Giờ trò tình cảm chính là một thủ đoạn mà đám ngôi sao hay dùng.

Thế nên, việc Niên Bách Ngạn chủ động ra mặt là rất quan trọng. Đây gần như cũng đã trở thành một chuyện lớn được các tờ báo quan tâm hàng đầu.

“Tổng giám đốc Niên! Mấy hôm trước, tin đồn có liên quan tới anh và An Tịnh tới tận bây giờ vẫn còn xôn xao, sôi sục. Đại đa phần các thông tin đều được tiết lộ từ một người nổi tiếng trên mạng có tên là “Bóng bàn”. Anh có biết gì về người này không?”

Câu hỏi đầu tiên không quá đá xoáy. Việc này có lẽ chịu ảnh hưởng lớn từ thái độ tỏ ra thiện chí vừa rồi của Niên Bách Ngạn.

Anh cũng xoay theo hướng mà người đó vừa hỏi: “Thành thật xin lỗi! Con người tôi trước giờ luôn rất lạc hậu với mấy chuyện trên mạng. Dùng ngôn ngữ của các cháu 9x bây giờ thì tôi chính là một người mù thông tin mạng!”

Câu trả lời tự trào của anh có phần hài hước, khiến các phóng viên cười ầm lên vui vẻ.

“Anh giải thích thế nào về việc cô An Tịnh xuất hiện trong khách sạn mà anh đang ở vào buổi sau lễ trao giải phim điện ảnh? Trong bức ảnh đã chụp rất rõ cô và An Tịnh một người vào trước, một người vào sau.” Câu hỏi này có phần hóc búa, nhưng giọng nói của người phóng viên này lại khá ôn hòa.

Niên Bách Ngạn cười khế: “Bạn ký giả này! Bạn phải hiểu một điều là, trong bức ảnh chỉ thể hiện rằng tôi và ngôi sao An Tịnh lần lượt đi vào trong khách sạn, chứ chúng tôi không hề xuất hiện trong cùng một bức ảnh, rồi một người vào trước, một người vào sau.”

Anh đã sửa đổi thành công phương hướng mà người phóng viên cố tình dẫn anh vào, khiến cho người đó nhất thời có phần ngượng ngập.

“Vậy việc An Tịnh xuất hiện tại khách sạn nơi anh đang ở là thật chứ?”

“Cô ấy đúng là đã tới khách sạn đó, nhưng chúng tôi chỉ gặp nhau trước cửa phòng.”

“Bóng bàn tiết lộ thông tin rằng trước đây anh và An Tịnh có một mối quan hệ không bình thường. Tổng giám đốc Niên! Anh giải thích thế nào về câu nói này?”

Niên Bách Ngạn chống hai tay lên bực, khóe môi hơi cong lên, giống như đang cười, lại có vẻ bình thản. Anh đợi cho người phóng viên đó hỏi xong, mới đáp: “Trong đại đa số các tình huống, cái truyền đi nhanh nhất luôn là tin đồn. Thế nào là tin đồn? Tức là thông tin không

có căn cứ, không có bằng chứng, chỉ tưởng tượng dựa vào những câu nói bị cắt xén lời văn. Vì người ta không cần tốn quá nhiều thời gian để lý luận thế nên tốc độ lan truyền cực nhanh. Đáp án tôi dành cho mọi người rất đơn giản. Tôi và ngôi sao An Tịnh hoàn toàn không có quan hệ gì. Trước đây không có, bây giờ không có, sau này cũng không có!”

Khi Lâm Yêu Yêu gọi điện tới, Tố Diệp vừa kết thúc một buổi tư vấn tâm lý cho một khách hàng. Cô đang giờ cuốn nhật ký của Diệp Hạc Phong ra xem thì tiếng chuông điện thoại đột ngột phá vỡ sự tĩnh mịch của căn phòng.

Giờ đang là sau buổi trưa, là thời gian mọi người gà gật về mặt sinh lý. Tiếng chuông điện thoại ấy ít nhiều cũng đã đánh thức đầu óc đang mơ màng của Tố Diệp.

“Gọi điện cho mình trong giờ làm việc hình như không giống với tác phong của cậu lắm thì phải, nhà giám định Lâm!” Cô nhận điện thoại, đùa giỡn một câu.

“Không làm ảnh hưởng tới công việc của cậu chứ?” Bên đó Lâm Yêu Yêu có vẻ thần thần bí bí.

“Đang ngủ gật đây!”

Đầu kia bèn nói: “Vừa hay mang tới cho cậu một tin đây, bảo đảm đủ sức khiến cậu tỉnh táo.”

Tố Diệp uể oải hỏi: “Tin gì vậy?”

Lâm Yêu Yêu nói thẳng: “Lập tức lên mạng xem tivi online hoặc là mở tivi trong phòng làm việc của cậu cũng được. Nhanh lên!”

“Có chuyện gì mà thần bí vậy?” Tố Diệp thấy khó hiểu. Nghĩ đi nghĩ lại, cô bèn chọn chiếc máy tính ở ngay gần mình.

“Xem đi rồi cậu sẽ biết. Hôm nay là buổi họp báo của Tinh Thạch, nhanh theo dõi đi!” Sau khi ném lại một quả lựu đạn như thế, Lâm Yêu Yêu liền cúp điện thoại.

Họp báo của Tinh Thạch thì có gì đáng quan tâm đâu?

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng đầu ngón tay Tố Diệp thì đã ấn vào. Các buổi họp báo của Tinh Thạch trước nay đều phát sóng trực tiếp trên mạng. Đây có lẽ chính là công dụng của Internet.

Tố Diệp vốn dĩ tưởng rằng mình sẽ vẫn nhìn thấy nụ cười mỉm lịch sự của giám đốc Tề, một gương mặt tươi tắn vô cùng tiêu chuẩn. Ai ngờ, người đang đứng trên bục tiếp nhận phỏng vấn lại là Niên Bách Ngạn.

Ngón tay cô chợt khựng lại trên bàn phím, nhất thời dờ dẫm.

Đang yên đang lành, anh đích thân xuất hiện trong buổi họp báo làm cái gì?

Theo như cô được biết, các buổi họp báo từ xưa tới nay đều do giám đốc Tề của bộ phận quan hệ đại diện phát ngôn. Niên Bách Ngạn chưa từng lộ mặt. Lần này...

Đang còn mãi do dự, thì cô bỗng nghe thấy phóng viên hỏi: ““Bóng bàn tiết lộ thông tin rằng trước đây anh và An Tịnh có một mối quan hệ không bình thường. Tổng giám đốc Niên! Anh giải thích thế nào về câu nói này?”

Tim Tố Diệp chợt đập thịch một cái. Đây nào có phải là buổi họp báo

của công ty. Các phóng viên nhiệt tình như vậy, rõ ràng toàn bộ tâm tư đều dồn cả vào scandal lần này của anh và An Tịnh.

Niên Bách Ngạn bị điên rồi sao?

Sao anh lại xuất hiện trong lần họp báo này?

Hai mắt cô dán chặt vào người đàn ông trên màn hình. Môi anh mấp máy, giọng nói quả quyết: Đáp án tôi dành cho mọi người rất đơn giản. Tôi và ngôi sao An Tịnh hoàn toàn không có quan hệ gì. Trước đây không có, bây giờ không có, sau này cũng không có!

Anh, trước nay có phải là một người quen đi giải thích đâu?

Tố Diệp ngồi trên ghế, cả người cứng đờ, hơi thở bắt đầu hỗn loạn. Cô chỉ nhìn trân trân vào màn hình, không dám thở mạnh, giống như chính mình đang có mặt tại đó vậy.

Còn tại Tinh Thạch, sau khi nghe được những lời ấy, các phóng viên lại nhảy dựng lên.

“Nhưng thông tin bóng bàn đưa ra rất đầy đủ. Nếu anh Niên thật sự không có quan hệ gì với cô An Tịnh, vậy thì tại sao anh ta quyết bám lấy câu chuyện bịa đặt này, không chịu buông tay?”

Trước màn hình, sau khi nghe xong câu hỏi ấy, chẳng hiểu sao tim Tố Diệp bỗng nhảy vọt lên. Cô không rời mắt khỏi Niên Bách Ngạn, bên tai chỉ toàn là những tiếng thỉnh thỉnh, thỉnh thỉnh.

Cô nhìn thấy ánh sáng trong hội trường đầy đủ và dịu dàng. Có tia sáng vừa hay hắt lên sống mũi cao cao của Niên Bách Ngạn, phản chiếu ra những đường thẳng tắp và anh tuấn.

Anh khẽ mỉm cười. Ánh mắt rời khỏi các phóng viên, lạc lõng giữa không trung, rồi lại giống như nhìn xuyên qua đám người ấy, về phía một thứ gì đó. Chẳng mấy chốc, Tố Diệp đã nhìn thẳng vào mắt anh. Thì ra, anh đang di chuyển ánh mắt của mình về phía ống kính.

“Đó là vì... có người quá nghịch ngợm!” Anh nói một câu nửa đùa nửa thật.

Câu nói ấy khiến các phóng viên tại đó ngơ ngàng, chẳng hiểu chuyện gì, cũng chẳng đoán được ý đồ trong đó.

Thế nhưng nó lại khiến Tố Diệp ở ngoài bất chợt run lên.

Giống như anh đang nhìn cô và nói: Em nghịch quá rồi đấy!

Tim Tố Diệp như đang nhảy tung tung, muốn chui ra khỏi lồng ngực, rồi vọt lên tận cổ họng, đập điên cuồng không thôi, khiến cổ họng cô đau rát. Thật ra, sau khi xảy ra chuyện của An Tịnh, cô phẫn nộ, rồi tới cuối cùng quyết định ra tay.

Có những tâm tư cô giấu kín trong lòng, nhưng không thể làm ngơ chúng được.

Cô đang ép buộc bản thân mình rằng, sở dĩ cô tức giận, sở dĩ cô phản công, sở dĩ cô bỏ ra cả đồng tiền để kiếm chuyện sinh sự, chẳng qua chỉ là để bình ổn lại tâm trạng phẫn uất của mình. Cô căm ghét mấy kẻ giẫm cô xuống dưới chân An Tịnh. Cô ghét mình bị biến thành đệm lót để An Tịnh vươn lên trở thành hình tượng xinh đẹp và cao quý.

Vì có gì cô phải hy sinh bản thân mình để khiến bọn họ được như ý? Hơn nữa còn là một người phụ nữ khiến cô cực kỳ khó chịu?

Nhưng thực chất thì sao?

Tĩnh tâm lại suy nghĩ thật kỹ. Thật ra bản thân cô ban đầu làm như vậy, lẽ nào không phải muốn ép Niên Bách Ngạn ra mặt giải thích sao? Cô chỉ muốn nghe được câu nói chân thật nhất của anh, hy vọng anh có thể chân thành nói với cô rằng: Diệp Diệp! Thật ra anh và An Tĩnh không có gì cả đâu. Anh không yêu cô ta. Anh và cô ta không hề phát sinh bất cứ quan hệ gì cả.

Phụ nữ từ đầu chí cuối đều thích tự dằn vặt, Tố Diệp cũng vậy thôi.

Sau khi trải qua một lần niềm tin sụp đổ, cô cũng mang tâm lý đắn đo như bao người phụ nữ khác. Cô rất muốn Niên Bách Ngạn giải thích, nhưng lại sợ những gì anh nói là không thật lòng.

Thế nên, giờ phút này đây, khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn trên màn hình, trong lòng Tố Diệp nhất thời vừa có sự chờ đợi vừa có sự do dự.

“Tổng giám đốc Niên! Nếu anh đã xác nhận rõ ràng mối quan hệ giữa mình và An Tĩnh như thế, vậy thì tại sao tối hôm đó cô ấy lại xuất hiện trước cửa phòng của anh?” Có phóng viên tỏ ra nghi ngờ.

“Khách sạn tối hôm đó do phía tổ chức đã sắp xếp từ trước dành cho các khách mời tới dự. Thế nên, cô An Tĩnh ở cùng một khách sạn với tôi cũng không có gì là lạ. Tôi và cô An Tĩnh cũng coi như có duyên gặp mặt một lần. Cô ấy cũng chỉ chào hỏi tôi mang tính lịch sự mà thôi.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng trả lời.

“Chỉ là chào hỏi lịch sự hay hai người đã né tránh nhà báo để bí mật hẹn hò riêng?” Vẫn có phóng viên không chịu bỏ cuộc.

Tố Diệp ở ngoài tuy chẳng quen một phóng viên nào nhưng cô bỗng

nhiên cũng cảm thấy người phóng viên này quả thực rất cố gắng.

Đương nhiên, Tố Diệp biết Niên Bách Ngạn chắc chắn sẽ phủ nhận. Cô chỉ muốn xem xem anh sẽ phủ nhận bằng cách nào.

Quả nhiên, Niên Bách Ngạn bật cười, một nụ cười nhạt nhòa.

“Hẹn hò riêng?” Anh cong môi: “Tôi bỏ mặc người yêu của mình không quan tâm, để đi hẹn hò với một người phụ nữ xa lạ ư? Rất xin lỗi! Tôi không có nhiều sức lực và thời gian làm mấy chuyện rảnh rỗi đó.”

Câu nói ấy buông xuống, hệt như một quả ngư lôi ném xuống một mặt hồ vốn đang yên ả. Ngay sau đó cả hội trường cũng bùng nổ.

Còn bên ngoài, một Tố Diệp này giờ vẫn đang suy đoán xem rốt cuộc anh sẽ ngụy biện kiểu gì, cũng đột ngột chết sững. Giống như có một cây gậy bất thành linh đập thẳng vào sau gáy cô. Sau một tiếng “ầm”, đầu óc cô lập tức trống rỗng!

Anh... vừa nói cái gì cơ?

Phản ứng của các phóng viên lúc nào cũng là nhanh nhất, cũng là những người giỏi nắm bắt mấu chốt vấn đề nhất. Một chữ “người yêu” của Niên Bách Ngạn đã thành công xoay chuyển hướng đi của vấn đề. Từ biểu cảm chỉ được tiêm thuốc kích thích của các phóng viên, không khó để nhận ra, Niên Bách Ngạn lại giành được quyền chủ động về mình.

“Anh Niên! Anh vừa nói mình có người yêu?”

“Đúng vậy!”

“Đây là lần đầu tiên anh công khai thừa nhận mình có người yêu?”

“Phải!”

“Không phải là An Tịnh sao?”

“Không phải!”

“Vậy đó là Bạch Băng?”

Niên Bách Ngạn bật cười: “Làm sao có thể?”

“Anh Niên! Có tiện tiết lộ một chút thông tin về người yêu của mình không? Cô ấy là ai vậy?”

Tố Diệp mãi miết nhìn, không chớp mắt lấy một cái. Cô cảm thấy... tim mình sắp ngừng đập rồi!

Niên Bách Ngạn! Anh rốt cuộc định làm gì?

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô.

Giờ đây Niên Bách Ngạn trở thành trung tâm của mọi sự chú ý. Nụ cười nhẹ nhàng của anh càng trở nên mê người. Giọng anh trở nên dịu dàng hơn: “Sợ là tôi không có quyền làm vậy.”

“Tại sao vậy?”

“Vì tôi đã từng làm sai chuyện, nói sai lời, thế nên tới tận bây giờ, cô ấy vẫn chưa tha thứ cho tôi.”

“Vì chuyện của An Tịnh sao?”

“Không! Tại tôi đã nói lời dối lòng, làm cho cô ấy không vui.” Niên Bách Ngạn nhìn thẳng xuống đám đông: “Thế nên, tôi rất muốn nhân cơ hội này nói với cô ấy một câu: Xin lỗi em, tha lỗi cho anh nhé!”

Các phóng viên xôn xao hết cả lên. Một người trước nay kiêu lời như vàng như Niên Bách Ngạn, không những công bố với bên ngoài, thừa nhận mình có người yêu, lại còn xin lỗi người con gái đó trước ống kính. Mặt trời đúng là mọc đằng Tây rồi!

“Anh Niên! Nếu người đó không chịu tha thứ cho anh thì phải làm sao? Anh định sẽ từ bỏ sao?”

“Không! Cô ấy là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời tôi. Cả đời này tôi cũng sẽ không từ bỏ. Tôi sẽ cố gắng hết sức mình để cầu xin cô ấy tha thứ, cho tới khi nào cô ấy chấp nhận lại tôi mới thôi.” Niên Bách Ngạn chân thành nói: “Vì tôi thừa nhận, tôi đã làm chuyện tổn thương cô ấy, cô ấy oán trách tôi cũng là đáng thôi.”

Giờ đây không chỉ tim Tố Diệp đã ngừng đập mà cả hô hấp cũng ngừng luôn.

Cô ngây ngốc nhìn màn hình, nhìn vào đôi mắt chân thành ấy của Niên Bách Ngạn. Mỗi câu nói của anh đều như mọc chân chui vào tai cô, sau đó như biến thành từng hạt mầm rơi xuống trái tim. Chúng ra sức vui mình xuống đất sâu, rồi bén rễ, rồi nảy mầm...

Còn câu nói này của Niên Bách Ngạn cũng đã hoàn toàn khơi dậy được trí tò mò của các phóng viên. Có người cuối cùng cũng không nhịn được, phải nói: “Tổng giám đốc Niên! Anh tiết lộ một chút đi mà.”

“Đúng vậy, tổng giám đốc Niên! Nếu đã không phải An Tịnh, cũng chẳng phải Bạch Băng, vậy thì cũng phải cho chúng tôi được biết sự tình mới phải chứ.”

Niên Bách Ngạn chỉ cười khẽ.

Hứa Đồng đứng bên cạnh nhìn rất rõ. Vị sếp kính yêu của cô sao lại không có quyền nêu tên người đó chứ? Chẳng qua anh muốn đợi thời cơ chín muồi, thông qua phóng viên để người đó hiểu được tâm tư của mình mà thôi.

Thế nên, các phóng viên cũng mắc bẫy của anh một cách rất tự nhiên. Tất cả mọi sự chú ý đều tập trung vào việc làm sao để tung tin được một tin tức động trời nhất.

Niên Bách Ngạn thấy cũng tới lúc rồi, bèn cười nói: “Các bạn có thể đoán được An Tịnh, đoán được Bạch Băng. Vậy thì, trên danh sách các tin đồn còn ai chắc không khó đoán nữa chứ?”

“Diệp Ngọc?”

“Không! A... Tổng giám đốc Niên, là Tố Diệp!”

“Đúng, đúng, đúng! Là Tố Diệp! Là cô hai nhà họ Diệp, đúng không ạ?”

“Nghe nói cô ấy cũng là cố vấn tâm lý của Tinh Thạch.”

“Tổng giám đốc Niên! Chính là Tố Diệp phải không?”

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười trước mặt mọi người. Đây hoàn toàn là thái độ ngầm thừa nhận.

“Nhưng hai người đã từng bị lộ ảnh nóng, chuyện này...”

“Hai người đang yêu nhau nồng nhiệt, làm một số hành động thân

mật chắc không quá kỳ lạ chứ?” Niên Bách Ngạn rất lợi hại, vừa thừa nhận người con gái ban nãy chính là Tố Diệp, lại vừa xác nhận quan hệ của hai người trước mặt tất cả phóng viên: Yêu nồng nhiệt.

Các phóng viên đều rất thông minh, máy ảnh càng được giơ cao hơn nữa.

“Anh Niên! Nếu anh đã công khai quan hệ của hai người, vậy kết hôn thì sao? Anh sẽ lấy cô ấy chứ?”

Niên Bách Ngạn nhìn thẳng vào đám đông, khẽ đáp: “Một khi ngày cưới được xác định, tôi sẽ lập tức thông báo tới mọi người.”

Tố Diệp bất ngờ trợn tròn mắt. Cô vô thức đứng dậy khỏi ghế, đầu óc rối loạn như mớ bòng bong. Giống như đang có vô số nút thắt dây thừng quấn lấy nhau, không thể tháo gỡ, cũng không thể cắt bỏ.

Thời gian đặt câu hỏi cũng sắp hết. Niên Bách Ngạn chào hỏi mấy câu đơn giản. Sự uy quyền khiến mọi người nể phục toát lên từ lời nói không thể chê vào đâu được. Nhưng Tố Diệp chẳng còn nghe rõ anh nói gì nữa. Khắp đầu cô chỉ toàn là những lời anh vừa nói.

Tâm trạng phức tạp như những con sóng, lớp sau cao hơn lớp trước...

Quyển 10 - Chương 465: Có một loại cảm giác gọi là hồi hộp nơi thành thị

Tố Diệp chẳng biết mình đã trải qua buổi chiều ngây ngất ngô ngô ấy kiểu gì.

Cô chỉ biết rõ, nửa tiếng đồng hồ sau khi buổi họp của Tinh Thạch được tổ chức, các tin tức trải khắp các trang mạng lớn nhỏ đã xóa sạch dấu vết những chuyện liên quan đến An Tịnh. Bỗng chốc, một người bị An Tịnh dùng làm đệm lót là cô đã thay đổi nhanh chóng, trở thành người nổi tiếng số một, chiếm giữ vị trí trên trang nhất các báo, thành công xua sạch sự chú ý của mọi người dành cho An Tịnh và Bạch Băng.

Hành động công khai bày tỏ tình cảm và xin lỗi của Niên Bách Ngạn, thậm chí còn chủ động đề cập tới ngày cưới, tất cả đều tôn lên hình tượng huy hoàng của Tố Diệp lên cao chót vót, để cho tất cả mọi người đều cảm thấy, kể cả là một anh tài trong giới kinh doanh, một người đàn ông lý tưởng trong mắt rất nhiều người phụ nữ như Niên Bách Ngạn, cũng phải hạ mình trước gấu vảy của cô, khổ sở cầu xin cô tha thứ.

Thế nên chỉ trong chớp mắt, những lời đả kích ác ý trên mạng cũng đột ngột chuyển hướng. Đại đa số bắt đầu ngưỡng mộ đôi trai tài gái sắc này, còn có người xin Tố Diệp tha thứ giúp Niên Bách Ngạn.

Đương nhiên, vẫn còn những người ghen ghét, đố kỵ. Nghe được tin sốc nam thần của mình đã có người trong lòng, ai nấy đều thể hiện

biểu cảm trái tim vỡ nát.

Chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ ngắn ngủi, Tố Diệp được nâng cấp từ một viên đá lót đường trở thành một nhân vật đẳng cấp nữ thần. Đến nỗi mà những cuộc tranh luận nói rằng An Tịnh là tình nhân của Niên Bách Ngạn bỗng nhiên cũng biến mất không chút dấu vết như thủy triều rút xuống.

Tốc độ cập nhật nhanh chóng của mạng Internet khiến người không nói nên lời.

Di động của Tố Diệp cũng bắt đầu reo inh ỏi. Đương nhiên đầu tiên toàn là đám phóng viên, nhà báo, làm cô sợ tới nỗi phải tắt nguồn. Sau đó cô cũng tắt luôn cả máy tính, dặn Lý Thánh Đan mang hết công việc ngày mai tới cho cô làm.

Lý Thánh Đan kinh ngạc. Sau khi ôm một chồng bệnh án của khách hàng tới cho cô, cô ấy hỏi: “Nam thần công khai bày tỏ tình cảm à. Em mà là chị là em tới Tinh Thạch tìm anh ấy từ lâu rồi!”

Tố Diệp chỉ muốn cầm mấy cái bệnh án đập ngay lên đầu cô ấy: “Em gọi thêm một tiếng “nam thần” nữa coi, ngày mai khỏi tới đây làm việc nữa!”

Lý Thánh Đan lè lưỡi, vội chuồn nhanh như một làn khói.

Chưa ngừng được hai phút, điện thoại trong phòng làm việc lại vang lên. Hóa ra là bạn bè tứ phương gọi tới hỏi thăm. Cô đau đầu gần chết, vừa mới vất vả đối phó xong với họ, ai ngờ lại nhận tiếp điện thoại của mẹ.

Mẹ lập tức vào đề ngay: “Bảo sao mẹ cảm thấy có gì không ổn. Thì ra con với Niên Bách Ngạn thật sự xảy ra vấn đề. Rốt cuộc là có

chuyện gì?”

Tố Diệp làm sao dám nói sự thật với mẹ. Cô đành lấp liếm rằng anh đã nói mấy câu khiến cô không vui, làm cô tức giận đại loại thế. Mẹ bán tín bán nghi. Tố Diệp thở dài nói: Mẹ yên tâm đi! Con sẽ giải quyết ổn thỏa mà!

Khó khăn lắm mới trả lời được mẹ, thì lại có người gõ cửa. Tố Diệp bực bội hét lên một tiếng: Vào đi!

Là Phương Bội Lôi, lịch sự cất những bước nhỏ vào phòng, nói với cô bằng nụ cười ngoài mặt: “Vừa rồi trợ lý của cô lấy nhầm một bệnh án của một người họ Chu. Đó là bệnh nhân của tôi.”

Tố Diệp lật ra xem. Quả nhiên là lấy nhầm! Cô thở dài khó xử. Có lẽ Lý Thánh Đan còn đang mài hóng hót mấy chuyện lá cải trên mạng. Cô bèn đưa bệnh án cho Phương Bội Lôi. Cô ta đón lấy. Khi đi ra tới cửa, cô ta còn bổ sung thêm một câu: “Bác sỹ Tố! Tôi mà là cô thì đã lấy chồng làm bà chủ từ lâu rồi. Trên đời này có một loại người như cô đấy, chuyện tốt đẹp cũng bị cô chiếm hết rồi, khiến những người như chúng tôi chẳng còn đường đi.”

Kiểu tâm lý “không ăn được nho, chê nho chua” điển hình. Đi kèm với đó là tiếng đóng cửa toát lên một sự phẫn nộ. Tố Diệp hoàn toàn nghe ra được.

Thời gian trước nay chưa từng có điểm mấu. Nhưng trong mắt Tố Diệp thì có. Thế nên, thời gian bị cô chia tách thành từng đoạn từng đoạn. Có những thời điểm cô chỉ dành cho công việc. Cũng có những thời điểm cô chỉ dùng cho ăn uống vui chơi. Lại có đôi lúc, cô chỉ dùng để lãng quên.

Nhưng từ sau khi quen Niên Bách Ngạn, cô còn dành ra thêm một

chút thời gian nữa để nhung nhớ, và rồi... tổn thương. Lúc ấy cô mới phát hiện mình đã yêu quá nhiệt thành, đến nỗi khiến chính bản thân mình cũng thương tích vô số. Vì vậy, cô để trống và gác lại những khoảng thời gian nhung nhớ ấy, chỉ vì không muốn mình tiếp tục sống trong giày vò nữa.

Một năm.

Một năm đã trôi qua nhanh như một cái chớp mắt, lại giống như ta đang nắm trên tay một vốc cát, nó bỗng nhanh chóng trôi tuột qua các kẽ hở và tan đi. Nếu không có điểm dừng tại bệnh viện lúc trước, vậy thì kỷ niệm của hơn một năm qua chỉ ngào ngạt hương hoa dành dành. Còn một năm tới đây, Tố Diệp đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho một quãng thời gian khổ hạnh, để đón lấy sự hành hạ và trải nghiệm cả về thể xác lẫn tinh thần.

Thế mà, Tố Diệp hoàn toàn không thể ngờ, hôm nay Niên Bách Ngạn lại có hành động này. Bây giờ khắp các trang mạng đều đang xôn xao, ầm ĩ. Cô chỉ còn biết cắt hết mọi đường mạng, một mình trốn trong phòng làm việc, né tránh tất cả các âm thanh mình có thể nghe được.

Thế nhưng, chiếc vi tính tuy đã ngắt mạng vẫn toát lên một ma lực khổng lồ, đang không ngừng vẫy gọi cô.

Tố Diệp đã từng thử, nhưng tâm trạng không thể kiềm chế được.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, cô vẫn tò mò bò lên mạng.

Lướt bừa qua một số trang, câu chuyện kinh hoàng không những không dịu đi, ngược lại càng lúc càng mãnh liệt, thậm chí đã trở thành tin tức giải trí sốt dẻo. Điều càng khiến Tố Diệp hoảng hốt tới lấp bấp chính là, rất nhiều các fan mạng nhàn rỗi còn làm một cuộc

bầu chọn, chọn ra “người đàn ông thành công khiến các cô gái mơ mộng nhiều nhất”. Niên Bách Ngạn được đứng đầu bảng, trở thành người mà các cô gái muốn được nói chuyện yêu đương nhất, thậm chí còn là người họ muốn được quan hệ nhất.

Diễn đàn bình luận càng lúc càng náo nhiệt như một chảo dầu sôi.

Có thể nhận ra đa phần đều là con gái. Đối với việc Tố Diệp có được sự quan tâm của Niên Bách Ngạn, trong số các bình luận có người ngưỡng mộ cũng có kẻ ganh ghét. Còn có người hỏi thẳng Tố Diệp: Khi phát sinh quan hệ với một người đàn ông đẹp trai như thế, bạn có áp lực không?

Đương nhiên, cũng có cả nam giới, đồng thanh cho rằng kiếp trước Niên Bách Ngạn tu được phúc, nên kiếp này mới có được người đẹp là lựa chọn hàng đầu trong mắt cánh đàn ông.

Phía Bạch Băng và An Tịnh thì im thin thít, không có bất cứ phản hồi nào. Tố Diệp cũng không nhìn thấy bất kỳ tin tức nào về thái độ của họ. Tuy rằng phía trước là trùng trùng lớp lớp các tin tức quá khích đang được biến tướng và lan rộng khiến cô cảm thấy lạ lẫm, nhưng vẫn còn những chủ đề giúp cô mừng thầm và dịu đi bức bối trong lòng.

Có người cho rằng tối hôm đó An Tịnh muốn tới làm quen với Niên Bách Ngạn, mà rõ ràng là có ý chủ động hiến thân. Sau đó tự cô ta tung tin cho cánh nhà báo, mượn tay của họ để làm tin đồn đó hot lên. Ai ngờ hôm nay Niên Bách Ngạn lại lên tiếng giải thích rất hùng hồn, nói rằng chiêu muốn dựa quyền dựa thế này của An Tịnh quả thực quá vụng về.

Câu nói này cũng được không ít người phụ họa theo.

Đương nhiên, không thể biết được những người phụ họa ấy thật lòng đồng tình hay thường ngày thấy An Tịnh ngửa mặt nên mới trút giận.

Dù sao thì mấy chuyện thật thật giả giả trong cái vòng luẩn quẩn ấy chẳng ai nắm rõ, hà cớ gì phải coi là thật?

Tố Diệp xem đến ong hết cả đầu. Lần này cô tắt máy tính thật sự, cố gắng tập trung hết mức vào công việc.

Tới giờ tan sở, sau khi gõ cửa phòng làm việc, Lý Thánh Đan bèn đi vào, thò đầu nói: “Bác sỹ Tố, nghỉ thôi! Cửa hàng Mango tám giờ tối nay có giảm giá đấy, cùng đi nhé!”

Đổi lại là ngày thường, Tố Diệp đã đi cùng từ lâu rồi. Cho dù không mua sắm, cô cũng đứng sáu giờ là lượn nhanh gọi phòng làm việc. Vậy mà hôm nay cô do dự một cách khác lạ, nói với Lý Thánh Đan rằng cứ về trước đi.

Lý Thánh Đan thấy sắc mặt cô có vẻ không ổn, bèn hỏi với vẻ quan tâm: “Có phải chị thấy chỗ nào không khỏe không? Hay là em đưa chị đi khám?”

“Không sao đâu! Chỉ là chị còn mấy bệnh án chưa xem xong thôi.” Bây giờ Tố Diệp chỉ muốn ở một mình.

Nghe xong câu ấy, Lý Thánh Đan quả thực đã kinh ngạc. Cô ấy nhìn đồng hồ, xác định đã hết giờ làm mới lại hỏi: “Chị muốn tăng ca?”

Cả Liêm Chúng có hai không biết Tố Diệp trước nay không bao giờ tăng ca. Ban đầu giáo sư Đình còn cố bảo cô làm thêm giờ, nhưng sau đó cô hét giá tận trời, nói lương tăng ca phải cao gấp năm lần,

làm giáo sư Đình sợ chết khiếp, không bao giờ còn có ý định này nữa.

Tối nay làm sao thế nhỉ?

Tố Diệp không lên tiếng, chỉ khẽ gật đầu. Mắt Lý Thánh Đản đảo đảo, rồi cô ấy cười hì hì nói: “À, em hiểu rồi. Chị muốn đợi nam... tổng giám đốc Niên chứ gì? Được rồi, em hiểu mà. Không làm phiền chị nữa, tạm biệt chị!”

Một câu “tổng giám đốc Niên” của Lý Thánh Đản lại làm khuấy đảo một vùng mưa xuân.

Đợi cô ấy đi khỏi, trái tim Tố Diệp cũng bắt đầu rối loạn hoàn toàn.

Từng con chữ trong hồ sơ bệnh án cứ như mọc chân chạy tứ tung. Ánh mắt cô không thể nào tập trung cụ thể vào câu chữ, thấy cái gì cũng rối như mớ bòng bong.

Nhịp tim không thể bình ổn lại được, đập rất dữ.

Không giống như trước đây, Tố Diệp biết rõ mình đang trốn tránh điều gì.

Không phải những tin đồn lan tràn khắp mọi nơi.

Không phải tình cảnh bị đám ký giả đuổi bắt.

Mà chính là anh... Niên Bách Ngạn!

Ba chữ này hợp thành cái tên của anh, dường như bất cứ lúc nào, trong bất kỳ tình huống nào, chỉ cần cô nghĩ tới nó là trái tim vốn đang bình yên cũng có thể bị đảo lộn.

Từng giây từng phút trôi qua, tiếng bước chân hỗn loạn bên ngoài cũng mỗi lúc một xa.

Tố Diệp lật từng tập hồ sơ một, lặng lẽ đợi cho thời gian trôi xa.

Khi vạt nắng cuối ngày kéo theo chiếc đuôi tàn đỏ rực bị bóng đêm nuốt chửng, tất cả mới thật sự trở nên tĩnh lặng. Sợ là cả tòa nhà này không còn ai tăng ca nữa.

Vậy mà con tim Tố Diệp lại theo thời gian mỗi lúc một thêm hoảng loạn.

Cô hiểu rõ mình đang trốn tránh, vì cô không biết phải đối mặt với Niên Bách Ngạn ra sao, sau khi anh đã chính thức thừa nhận quan hệ giữa hai người trước rất truyền thông và báo chí.

Bỗng nhiên Tố Diệp càng thấy tức Niên Bách Ngạn. Anh thanh minh thì cứ thanh minh, tại sao phải làm vậy? Anh tưởng mình làm vậy, cô sẽ dễ dàng tha thứ cho anh sao?

Tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng trái tim thì vẫn không thể ổn định lại những nhịp đập bình thường.

Con người sống ở thành phố luôn mang trong mình một sự hồi hộp, mà Tố Diệp gọi đó là sự hồi hộp nơi thành thị. Nhất là lúc bạn đắm mình trong cái yên ắng, bên ngoài ô cửa sổ dày cộp kia vẫn là đèn hoa rực rỡ, vẫn là thành phố phồn hoa lúc đêm về. Bạn và bóng đêm chỉ cách nhau đúng một bước chân, thì trong lòng bạn luôn dâng lên những kích động mơ hồ.

Tố Diệp đã từng trải qua cảm giác này. Đó là một năm trước, khi về nước, khi cô lần đầu tiên hòa nhập vào đêm Bắc Kinh ở một khoảng

cách gần như vậy, trái tim bỗng hồi hộp vu vơ. Giống như giữa mênh mông biển người, hoặc dưới một ánh đèn đường nào đó sẽ có một cuộc gặp gỡ của duyên phận. Sau đó cô cùng Lâm Yêu Yêu tới quán bar, uống đến say túy lúy. Vậy mà ngay cả trong lúc ngà ngà say, cô vẫn cảm nhận được cái kích động lạ thường ấy.

Còn tối nay, ngoài cửa sổ trời càng ngày càng tối, thì sự thấp thỏm nơi lồng ngực cũng càng lúc càng rõ nét.

Trong đầu cô luôn khắc sâu hình bóng của một người đàn ông. Anh cao lớn, điển đặc, đứng lặng dưới ánh đèn. Màu vàng hiền hòa rải lên mái tóc dày của anh. Đôi mắt anh cũng sâu xa, đen thăm thẳm như màu mái tóc. Anh yên lặng đứng đó, đằng sau lưng là dòng xe nườm nượp lại qua, càng làm nổi bật cái bình yên và tách biệt của anh.

Tố Diệp biết, bóng hình ấy chính là Niên Bách Ngạn.

Khi đồng hồ điểm đúng tám giờ tối, chuông điện thoại bất ngờ vang lên, làm Tố Diệp giật thót.

Cô vô thức nhấc điện thoại lên.

Xung quanh yên tĩnh tới nỗi khiến người ta sinh ra ảo giác, giống như tiếng nói đập vào tai cô lúc này.

Trầm ảm đến say mềm, khiến người nghe lạc lối trong khoảnh khắc.

“Còn chưa tan làm sao?”

Lúc này Tố Diệp có đặt điện thoại xuống cũng đã muộn rồi. Cảm giác đi lạc đột ngột ấy bị cô xua đuổi một cách sống sượng. Cô đổ hết tất cả mọi tội lỗi cho màn đêm đáng chết kia, không nghĩ gì chỉ khẽ đáp:

“Tôi ở nhà bạn!”

Bên đó vang lên một tiếng cười khẽ, rồi anh nhắc cho cô nhớ: “Diệp Diệp! Tôi gọi vào máy bàn của em mà.”

Lúc này Tố Diệp mới tỉnh ra. Gò má cô nóng bừng, trong lòng dâng lên một sự xấu hổ khi bị người ta vạch trần.

Niên Bách Ngạn cũng không định so đo lời nói dối của cô. Anh hỏi: “Bây giờ có thể đi được chưa?”

Tiếng nói và giọng cười của anh chồng khít lên nhau, làm cho trái tim Tố Diệp rối loạn. Cô hít sâu một hơi, cố siết chặt tay lại vẫn cảm thấy ngón tay đang run rẩy. Cô đáp: “Tôi còn phải làm rất muộn, còn rất nhiều tài liệu chưa xem.”

Cô không biết anh đang ở công ty hay đã về Sanlitun. Tóm lại, trốn được phút nào hay phút ấy.

Đầu kia im lặng giây lát rồi nói: “Được!”

Đặt điện thoại xuống, sợi dây trong lòng thì vẫn căng ra.

Giống như một sợi dây giăng ngang bầu trời đêm trắng, tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo, u ám. Cô đi trên sợi dây ấy, lao đảo, ngả nghiêng. Tận cùng là biển hoa hồng mộng ảo. Cô không thể đoán được muốn đi tới đó còn phải mất bao lâu, chỉ cảm thấy cả đôi chân và cơ thể mình đều đang đung đưa, lắc lư.

Nếu có thể, Tố Diệp muốn trốn trong văn phòng này cả đêm, thậm chí là cả đời.

Nhưng tới chín giờ, bảo vệ của tòa nhà đã đi lên. Thấy đèn trong

phòng còn sáng, anh ta bèn gõ cửa đi vào. Anh ta quen Tố Diệp. À, phải nói là cho dù trước đây không quen, thì giờ chắc chắn cũng đã biết.

Anh ta cười nói: “Bác sỹ Tố, vẫn còn tăng ca sao? Yên tâm đi! Phóng viên đứng bên ngoài đã về hết cả rồi. Cô cũng mau chóng về nhà đi, muộn lắm rồi!”

Nơi nấu mình cuối cùng của Tố Diệp cũng đã bị truy quét một cách vô tình. Cô nhìn người bảo vệ, gật đầu như khúc gỗ. Đến cả bảo vệ cũng biết chuyện của cô, cô trốn ở đâu mà chẳng như nhau?

Không còn cách nào khác, Tố Diệp đành thu dọn qua đồ đạc rồi rời khỏi tòa nhà.

Vừa ra khỏi tòa nhà, khi cơn gió đêm thổi qua mặt cũng mang theo cái ẩm áp, mùi hương của đầu hạ.

Cô ngược mắt lên, vô tình bắt gặp người đàn ông đang đứng cách đó không xa.

Chiếc xe của anh được đỗ vững chãi ở một vị trí dễ nhìn. Dưới ánh trăng là những đường nét kín đáo mà xa hoa. Còn người chủ thì ngồi trong xe. Anh hạ cửa kính xuống, lặng lẽ quan sát hướng cô đang đi.

Anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi ban nãy xuất hiện trong buổi họp báo. Màu xám đơn giản, gọn gàng. Anh vẫn chẳng đeo thêm thứ gì, không cà vạt cũng không kẹp cà vạt. Chỉ có điều trông anh thoải mái hơn ban sáng. Cổ áo trước ngực được mở ra hai cúc, trông lười biếng hơn nhiều.

Thấy cô đi ra, đôi mắt anh như được gài thêm thứ gì mềm mại. Bờ môi cong cong cũng thoải mái hơn nhiều.

Tố Diệp không nghĩ anh đang đợi phía dưới. Khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, tim cô bỗng đập mạnh vào lồng ngực. Hai chân cô mềm nhũn, suýt nữa thì đứng không vững, ngã khuỵu xuống đất.

Cô như khúc gỗ bị chôn tại chỗ, cứ đờ đẫn nhìn Niên Bách Ngạn, kinh hoàng như nhìn một quái nhân chui từ dưới đất lên.

Dường như Niên Bách Ngạn bị dáng vẻ của cô chọc cười. Anh cong môi, giờ tay ra như định mở cửa.

Cuối cùng thì sợi dây trong lòng Tố Diệp cũng đứt phụt. Thấy anh có vẻ định xuống xe, chẳng hiểu sao bước chân cô lại đổi hướng, quay mặt đi, cúi gằm xuống, rảo bước về phía ngược lại.

Sự trốn tránh đầy lộ liễu của người con gái khiến Niên Bách Ngạn ngớ ngàng. Anh lắc đầu mỉm cười, rồi lập tức khởi động xe, vòng tay lái một cái, từ từ đi theo hướng cô đang đi...

Quyển 10 - Chương 466:

Chưa một ai bước qua nơi này

Sanlitun, càng về đêm càng náo nhiệt, nhất lại là vào một đêm đúng đầu hạ như thế này. Mức nhiệt không quá lạnh cũng không quá nóng khiến nơi đây trở thành một địa điểm tuyệt vời để thanh thiếu niên hẹn hò, tụ tập hoặc dạo phố mua sắm.

Ban đầu Tố Diệp cứ cắm cúi đi về phía trước bằng những bước chân vội vã. Khi tới ngã tư, cô vô thức quay đầu liếc nhìn. Ai ngờ vẫn thấy một chiếc xe công vụ chậm chậm đi phía sau cô. Không vượt lên, cũng không để mất dấu.

Đầu cô căng ra.

Cô không thể tưởng tượng nổi tối nay Niên Bách Ngạn có thời gian nhàn hạ trêu chọc cô như vậy. Con xe của anh cứ từ tốn, thông thả như đang hóng gió bên hồ.

Tình huống này... quả thật đáng ghét!

Nhân lúc đèn xanh bật sáng, Tố Diệp theo đám đông đi sang đường.

Nhưng xe của Niên Bách Ngạn vẫn theo rất tiện.

Bước chân dẫu có gấp gáp cũng chẳng thể độ được bốn cái bánh xe. Bánh xe dẫu có lết như rùa bò, thì cuối cùng muốn đuổi theo là vẫn có thể đuổi kịp.

Và thế là, một cảnh tượng vô cùng thú vị đã hiện ra.

Tố Diệp cầm cúi đi về phía trước. Trên con đường nhỏ bên cạnh có một chiếc xe tà tà lướt theo, chốc chốc lại đuổi kịp bước chân cô. Thấy vậy cô lại rảo bước nhanh hơn, còn nó cũng tăng tốc lên một chút.

Ở một nơi mà khi tối về cũng tắc nghẽn cực độ như Sanlitun, kiểu lái xe của Niên Bách Ngạn quả thực đã làm mọi người bức mình. Những chiếc xe phía sau chốc chốc lại bấm còi inh ỏi.

Những người đi bộ qua lại xung quanh nhìn thấy cảnh ấy đều lần lượt quay đầu lại nhìn chăm chăm về phía họ.

Càng như vậy, Tố Diệp càng cảm thấy mình như đang hoàn toàn lộ diện dưới ánh đèn, không có nơi nào để nương náu.

Niên Bách Ngạn dẫu sao cũng là một người đàn ông trưởng thành, làm như vậy khác nào trò trêu ghẹo con gái của mấy cậu thanh niên chơi chơi. Thấy các xe phía sau không ngừng kháng nghị, anh hơi tăng tốc một chút rồi từ từ đi sát vào lề đường. Mà Tố Diệp cũng vừa hay đi bộ sát cạnh đường. Niên Bách Ngạn giữ một tay trên vô lăng, hơi nghiêng người về phía ghế lái phụ, rồi nói với Tố Diệp qua cửa kính xe ô tô: “Lên xe đi, được không?”

Giọng nói như kiên nhẫn lại giống như dỗ dành.

Nếu đổi lại là trước đây, Tố Diệp nhất định sẽ cảm động đến nỗi nước mắt rưng rưng. Cô sẽ cảm thấy, một người ngày nào cũng bận rộn tới mức quên cả ăn như Niên Bách Ngạn mà lại không thèm ngó ngang tới con mắt của người đi đường, nhẫn nhịn chịu đựng tiếng còi xe đình tai nhức óc không khác gì rửa xả sau lưng để lái xe chậm chậm đi theo từng bước chân xe, chỉ vì muốn làm cho cô vui, đây chắc hẳn là một chuyện đáng cảm động nhường nào.

Cô sẽ phi ngay lên xe không hề do dự, sau đó ôm chầm lấy cổ anh, thơm cuồn nhiệt lên má anh, rồi nũng nịu nói: Bách Ngạn! Bách Ngạn! Anh đúng là một người đàn ông khiến phụ nữ hồn phách đảo điên!

Nhưng bây giờ, cô còn dưỡng khí này không?

Không... đã không còn nữa rồi!

Cô đã dành toàn bộ dưỡng khí của mình cho những tháng ngày ngăn ngủ nhưng cho đi quá nhiều tình cảm ấy. Cô của bây giờ, chẳng còn lại gì cả. Thế nên, làm gì còn dưỡng khí nữa.

Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua gương mặt.

Mang theo hơi thở mơ màng của cảnh đêm.

Tố Diệp hít sâu một hơi, cố tình làm ngơ trước bóng xe và câu nói của anh.

Cô đổi hướng, đi thẳng vào một khu vực đông đúc người qua lại.

Đa phần ở đây đều là đường cho người đi bộ, xe không thể theo vào. Cô cứ thế khuấy lấp giữa dòng người. Niên Bách Ngạn chỉ có thể nhìn theo cái bóng sốt sắng của cô. Không còn cách nào khác, anh đành nhấn ga, rẽ vào một con phố nhỏ.

Khi đi xuyên qua đám đông lúc nhúc, Tố Diệp vô thức liếc mắt về phía xa. Đã không còn bóng xe của anh. Cô thầm nghĩ, chắc anh đã đi rồi.

Một người đàn ông kiêu ngạo như anh, có thể nhấn nhin, hạ mình

một hai lần. Đòi hỏi nhiều hơn nữa, liệu có được không?

Cô hừ một tiếng, rồi đi về phía con đường với các quán bar.

Con đường này được chia làm hai phần.

Một bên là những con phố cũ đâu đâu cũng nghe thấy tiếng chào mời. Từng quán bar nhấp nháy, rục rĩ. Thời gian này tuy rằng người qua lại khá đông, nhưng cũng không phải là cuối tuần, nên những quán bar bên này đường cũng chỉ có lác đác vài vị khách vào uống rượu, nhắm đồ. Vì vậy, những người đứng ngoài mời khách chỉ cần thấy có người đi qua là tích cực như ong mật bu lấy nhị hoa, chỉ muốn chặn đường đi của những người qua đường rồi kéo họ vào trong.

Mấy lần như vậy Tố Diệp bèn thấy bức. Cô bèn đi men theo đường bên này, né tránh những nhân viên lôi kéo khách như vậy.

Nhưng chưa đi được bao xa, cô bèn cảm thấy bên cạnh là lạ.

Quay đầu lại nhìn, cô chợt sửng sốt.

Chiếc xe của Niên Bách Ngạn chẳng biết lại chui từ đâu ra, một lần nữa lặng lẽ đi theo cô với tốc độ chậm chậm.

Giống như một con cá bơi lội dưới biển sâu, thong thả và thoải mái.

Tố Diệp bị sự im lìm của anh làm cho hoảng hốt. Cô đứng sửng lại, ngay một giây sau, chiếc xe bên cạnh cũng dừng theo.

Niên Bách Ngạn thò người ra, vẫn ngữ khí dễ dàng như ban nãy: “Về nhà thôi!”

Vì nguyên nhân góc độ, Tố Diệp chỉ nhìn thấy chiếc cằm hơi hất lên của anh. Cô nhú mào, nói không mấy khách khí: “Niên Bách Ngạn! Chuyện đã đến nước này, tôi còn cần phải răm rắp nghe theo anh không?”

“Chúng ta bình tĩnh nói chuyện.”

“Không còn gì để nói cả!”

Niên Bách Ngạn xuống luôn khỏi xe, vòng qua đầu xe, chậm rãi đi tới trước mặt cô, thể hiện thái độ thỏa hiệp: “VẬY ĐI ĂN CƠM NHÉ, TỐI NAY EM CHƯA ĂN CƠM MÀ.”

“Tôi không đói, đừng có đi theo tôi!” Cô không muốn ăn gì cả.

Những ánh mắt hiếu kỳ xung quanh cứ vòng qua vòng lại trên người họ, khiến cho Tố Diệp căng thẳng. Cả chiều nay tin mạng rầm rộ, xôn xao, khiến bây giờ cô trở nên đa nghi, cứ cảm thấy mình sẽ bị họ nhận ra.

Cảm giác này tồi tệ kinh khủng.

Cô đã từng nói mình là người ghét bị tiết lộ cuộc sống riêng tư trước mặt người khác. Cô không muốn thế giới của mình đều được soi rọi dưới ánh đèn. Điều này quả thực đáng sợ.

Sau khi buông lời cảnh cáo, Tố Diệp bỏ Niên Bách Ngạn lại, đi thẳng qua đường, xuyên từ vườn hoa bên đó vào một con đường nhỏ.

Đèn đường chạy dài.

Bóng cô bị ánh sáng đan hòa giữa đêm đèn và những ngọn đèn kéo dài ra, rồi dần dần pha loãng.

Niên Bách Ngạn đứng yên tại chỗ nhìn bóng cô dần xa, cho tới khi nó gần như hòa vào dòng người qua lại. Ánh mắt cứ đau đáu nhìn cô như thế, không thể xa rời, sâu sắc mà mênh mông.

Anh không quan tâm tới những cái nhìn xung quanh. Suy nghĩ một lát, anh dừng hẳn xe lại bên vệ đường...

Lần cuối cùng được uống rượu thoải mái trong quán bar là khi nào, Tố Diệp chẳng còn nhớ rõ nữa.

Ông chủ của quán bar này là người Ireland, thế nên bầu không khí và âm nhạc ở đây cũng ồn ào và nhiệt tình như thế. Trừ phi là những lúc đặc biệt hưng phấn cùng đám bạn, nếu không Tố Diệp tuyệt đối không chịu nổi sự nhiệt tình này.

Cô quy về cho việc tuổi tác đã cao, trái tim cũng đã không thể tải nổi cái nhanh của tiết tấu âm nhạc nữa.

Vậy mà tối nay cô lại muốn đắm mình trong những ánh đèn xanh đỏ và tiếng nhạc ồn ã này một cách lạ kỳ. Vì chỉ có ở nơi đây, khi những ánh sáng tối tăm lướt qua mỗi một gương mặt đang buông thả, cô mới được nhìn thấy sự thoải mái trong tâm hồn, cũng mới không cảm thấy mình cô đơn.

Tại đây, toàn bộ đều là những linh hồn đơn độc.

Người bartender đứng sau quầy bar cũng là một người Ireland, tốc độ nói của anh ta cực nhanh lại toát lên một vẻ phong độ: “Lilac nhé?”

Bên tai Tố Diệp đều là những thanh âm khô khốc. Cô nhìn người đàn ông trước mặt, mỉm cười: “Là thế nào?”

“Đây là một loại cocktail được lấy từ một bộ phim Pháp nổi tiếng, tên là “Tử đinh hương”, có thành phần chính là rượu có mùi dâu tây cùng kem tươi, thế nên màu sắc có hơi nhạt. Rất nhiều khách nữ tới đây đều rất thích uống.”

Tố Diệp biết bộ phim Pháp đó. Tử đinh hương trong bộ phim đó được giải thích là “hạt mầm của tình yêu”. Rõ ràng, nó không hợp với hoàn cảnh của cô. Cô lắc đầu: “Không! Tôi không thích rượu nhạt màu.”

Trong lúc nói, cô đảo mắt và nhanh chóng phát hiện bóng một người đàn ông đi xuyên qua đám đông ồn ào rồi lặng lẽ ngồi vào một bàn trống.

“Âm hồn làng vắng” chắc là cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Đàn ông luôn được mọi người chào đón. Chẳng mấy chốc đã có mấy cô nhân viên chủ động tới viết menu cho anh.

Qua ánh đèn hỗn loạn, Tố Diệp nhìn rất rõ ràng, một cô gái với mái tóc đỏ rực lửa đang phục vụ anh.

“Thế thì một cốc Blue moon vậy. Có rượu Gin, rượu ngọt có mùi lan từ la và nước chanh.”. Bartender giới thiệu rất kiên nhẫn. Khi anh ta nhếch môi cười, hàm răng trắng phản chiếu một màu sạch sẽ dưới ánh đèn. “Ly rượu này còn có một lớp nghĩa khác – Parfait Amour.”

Khi còn học ở nước ngoài, người bạn cùng phòng với Tố Diệp là một cô gái Pháp, thế nên cô ít nhiều cũng học được một chút tiếng Pháp lăm bồm. Parfait Amour trong tiếng Pháp có nghĩa là “tình yêu trọn vẹn”. Ngụ ý này rất hay nhưng Tố Diệp cảm thấy, đối với tối nay mà nói, nó như một lời chế giễu.

Thấy nét mặt cô có vẻ lạc lõng, bartender lại im lặng không nói gì, suy nghĩ một lát, bỗng nhiên bật tay một tiếng: “Nếu cô đều không thích cả hai loại rượu vừa rồi thì có đây, đợi tôi một chút!”

Tố Diệp không biết anh ta định pha chế loại rượu gì, bèn tò mò nhìn qua.

Động tác của anh ta rất nhanh lẹ. Chẳng mấy chốc, một ly cocktail vô cùng kỳ lạ đã được đặt trước mặt cô.

Cô không khỏi trầm trồ. Ly rượu này trong bóng tối lại có thể hiện lên cực quang, mỹ lệ và mộng ảo.

“Aurora Jungle-juice.” Người bartender mỉm cười giải thích.

Cocktail mang màu cực quang.

“Đẹp thật!” Tố Diệp chân thành ngợi khen. Cô nhấp một ngụm. Bên trong có hương chanh, còn có hương hoa thoang thoảng.

“Hương hoa hồng!” Cô kinh ngạc thốt lên.

“Là cocktail trộn lẫn mojito hoa hồng, loại cocktail truyền thống của Cuba.”

Tố Diệp thích loại rượu này. Rực rỡ, gần như là rực rỡ trong tuyệt vọng.

Anh ta thấy cô hài lòng, bèn khẽ cười: “Chúc cô ngon miệng!” Rồi vội vàng đi phục vụ các vị khách khác.

Người ngồi trên quầy bar không nhiều, tính cả cô tổng cộng có ba

người. Cô người ở vị trí trong cùng. Cách cô khoảng hai mét cũng là một người phụ nữ. Cô ta ăn mặc khá ít, rất lảng lơ. Trước mặt cô ta đặt một ly Martini. Có thể nhận ra tâm tư của cô ta không đặt vào rượu.

Ngồi ở ngoài cùng là một người đàn ông, nãy giờ vẫn cầm cúi uống rượu, có lẽ gặp chuyện gì buồn.

Những người náo nhiệt khác hoặc là ngồi ở bàn riêng, hoặc là ngồi ở ghế sofa. Có thể là bàn hai người, cũng có thể túm tụm thành một nhóm đông đúc. Tóm lại, đã đến nơi này, thì những người ồn ào chỉ càng ồn ào hơn, còn những người cô đơn chỉ càng thêm quạnh quẽ.

Nhờ ánh sáng của rượu. Tố Diệp nhìn thấy Niên Bách Ngạn gọi một ly rượu. Cái giá lạnh của băng đá lan ra khắp thành cốc. Chất lỏng màu nâu đậm dần dần hòa tan từng cục đá.

Khi liếc thấy anh cầm cốc rượu lên, nhấp một ngụm, chẳng hiểu sao dạ dày cô bỗng nhiên co thắt lại.

Ép buộc bản thân mặc kệ anh, Tố Diệp chỉ chăm chăm vào ly rượu của mình, nhấp nháp từng ngụm nhỏ.

Chẳng mấy chốc, người phục vụ bê lên một ít sandwich phô mai, được cắt gọn gàng thành từng miếng nhỏ tiện cho việc ăn uống và được xếp trên một chiếc đĩa tinh xảo.

“Không phải tôi gọi!” Tố Diệp ngẩng đầu, uống cạn ly cocktail.

“Là anh bên đó gọi cho chị. Còn nữa, anh ấy đã trả trước tất cả chi phí của chị tối nay.” Người phục vụ nói.

Theo hướng tay chỉ của anh ta, Tố Diệp quay đầu lại. Niên Bách

Ngọn ngòi gần đó đang cầm ly rượu hướng về phía cô tỏ ý mời mọc, khéo môi đọng lại một nụ cười khế khàng.

Vị trí anh chọn rất tốt, cách cô không quá xa cũng không quá gần, vừa đúng góc thẳng đứng với cô, bảo đảm có thể nhìn cô mà không bị ai che mất tầm nhìn.

“Chúc cô ngon miệng!” Rõ ràng, người nhân viên coi cảnh này là cuộc gặp gỡ quá bình thường giữa nam và nữ. Anh ta liếc nhìn Tố Diệp một cái, bấu môi rồi bỏ đi.

Tố Diệp lại quay đầu về quầy bar.

Cô chưa tự ngược đến mức để dạ dày mình phải kháng nghị, cũng không cần phải giả đồ quan tâm lai lịch, gốc gác của mấy cái bánh sandwich này. Nếu đã có người bỏ tiền thì tội gì cô phải để bản thân chịu thiệt thòi?

Cô từ tốn ăn sandwich.

Mùi vị không tồi, phô mai rất thơm.

Cô khẽ gẩy chiếc chuông trước mặt mình. Cho dù chìm trong tiếng nhạc cuồng điên, thì tiếng chuông ấy cũng lọt vào tai rất thánh thót.

Bartender đi tới, đứng trước mặt cô.

“Loại rượu Aurora Jungle-juice ban nãy, mười ly!” Tố Diệp ăn mấy miếng là hết chỗ sandwich.

Anh ta nhướng mày: “Từ ly một?”

“Không, lên luôn!”

Anh ta nhìn cô kinh ngạc, nhưng vẫn làm theo mà không nói thêm gì nhiều.

Mười ly cocktail được xếp thành một hàng trước mặt Tố Diệp.

Trước mặt cô bỗng chốc rực sáng như chìm trong giấc mộng. Gương mặt xinh đẹp động lòng người của cô cũng chìm trong thứ ánh sáng giao hòa giữa đêm đen và cực quang. Có tia sáng màu lam tím và tia sáng màu vàng rơi xuống sống mũi cô, ánh lên những đường nét thẳng tắp.

Cầm cốc đầu tiên lên, Tố Diệp nhấp một ngụm, sau đó nhíu mày, gọi người bartender lại.

“Anh đã cắt giảm thành phần.” Không còn vị giác mãnh liệt như ban nãy nữa. Có lẽ là đã giảm độ cồn. Như thế này, khác gì uống sinh tố.

Anh ta nhún vai: “Anh bên đó có dạn như vậy!”

Lại là cái “anh bên đó”!

Tố Diệp không cần quay lại cùng biết “anh bên đó” mà anh ta nói là ai.

Cô cúi gầm, không nói gì nữa, chỉ tiếp tục uống rượu.

Nhưng mãi vẫn không thể cảm thấy thoải mái. Trong hoàn cảnh vốn dĩ nên được tận hưởng thỏa thích, thì Niên Bách Ngạn cứ yên lặng ngồi đối diện cô như thế. Chỉ cần cô khẽ liếc mắt, lập tức có thể xác định được vị trí của anh. Cảm giác này quái dị vô cùng.

Chính là kiểu cô vào một cửa hàng game định chơi cho đã đời,

nhưng lại bị phụ huynh kiểm soát vậy.

Thế nên, mắt cô vẫn theo ánh sáng liếc về phía đó.

Nhưng bỗng thấy bên cạnh Niên Bách Ngạn có thêm một người phụ nữ.

Cô chau mày. Chính là cái cô gái ăn mặc phóng đãng ngồi bên cạnh cô. Giờ cô ta đang bám riết lấy Niên Bách Ngạn.

Ghê tởm!

Tố Diệp ép mình tảng lờ, coi như không thấy, uống hết ly rượu này tới ly rượu khác.

Thoắt cái, cô gái kia lại quay trở về, ngồi phịch xuống vị trí cũ của mình. Từ hành động uống rượu trong bức bối, có thể thấy cô ta đã bị Niên Bách Ngạn từ chối.

Tố Diệp hừ một tiếng. Cô chống trán lên ly rượu, nghiêng đầu nhìn người phụ nữ cách đó không xa qua ánh sáng mờ mờ.

Người phụ nữ ấy cũng nhận ra cô đang nhìn mình. Cô ta nhìn lại cô một giây rồi quay đi, chắc chắn là chẳng hiểu Tố Diệp định làm gì.

Tố Diệp cười lười biếng, uể oải cầm hai ly rượu, ngồi tới bên cạnh.

Cô ta có lẽ hơi bất ngờ, giật mình một cái rồi quay đầu nhìn cô.

“Mời cô ly này!” Tố Diệp đẩy một trong hai ly cocktail tới trước mặt cô ta. Nụ cười hờ hợt kẻ rằng trông đầy ma mị.

Cô ta không hiểu, cứ nhìn cô chăm chăm, có vẻ như đang đánh giá

dụng ý của cô.

“Người đẹp thì phải uống ly cocktail đẹp nhất, chứ không phải loại rượu mạnh quá kích thích.” Tố Diệp cười nói, rồi đẩy cốc Martini trước mặt cô ta đi.

Cô ta nhìn cô rất lâu rồi mới nói một tiếng cảm ơn, cầm ly cocktail lên, nhấp một ngụm.

“Ít còn quá!” Cô ta nói.

Tố Diệp càng dựa sát vào cô ta, cười thầm: “Phụ nữ phải tinh táo mới chút mới càng hứng thú.”

“Thế là ý gì?”

Tố Diệp mím môi, giơ tay vòng qua bả vai cô ta. Một tay còn lại của cô cầm ly cocktail. Cô uống một hớp rồi nuốt xuống, nghiêng đầu mỉm cười ung dung quan sát cô ta.

Trong khoảng cách gần kề, người phụ nữ ngỡ ngàng trầm trồ trước mặt hoàn toàn tiêu chuẩn đáng kinh ngạc của Tố Diệp. Làn da trắng như gấm sứ, không một chút tỳ vết. Tố Diệp cũng không né tránh cái nhìn đó. Cánh tay cô từ từ lướt xuống, gương mặt càng ngày càng dính sát vào người phụ nữ, gần như là môi áp má kề.

Cô ta không hiểu cô định làm gì, cả người cứng đờ.

“Nhà tôi ở gần đây, có muốn cùng tôi về nhà làm một ly không?” Tố Diệp cong môi cười, bàn tay mơn man eo của người phụ nữ rồi vuốt ve một cách xấu xa.

Cô ta cũng thuộc dạng lão luyện, vừa nghe là hiểu.

Cô ta đẩy Tố Diệp ra, đứng dậy với vẻ chán ghét, sau khi hẳn học chửi một câu “Bệnh hoạn!” thì cũng rời đi như chạy trốn.

Tố Diệp mím môi, mỉm cười uống cạn ly rượu trong tay mình.

Đang định quay về chỗ của mình, thì ánh sáng trước mặt chợt tối đi. Có một người đàn ông đứng chắn tầm nhìn của cô.

Cô ngược mắt lên. Là một anh chàng người ngoại quốc điển trai, trẻ trung, mời gọi vô cùng thẳng thắn.

“Cô ấy không đi với em, tôi đi với em nhé? Hay là, em đi với tôi?” Anh ta ngồi xuống bên cạnh cô, tươi cười nhìn cô, những tia sáng trong ánh mắt như đang ngăm dăng lên.

Tố Diệp hiểu hàm nghĩa đôi mắt ấy. Ở quán bar, trong một đêm như thế này, chẳng ai còn giấu giếm. Cứ thẳng thắn, đánh nhanh thắng nhanh mới là nguyên tắc hành động của những người sống về đêm.

“Anh còn hy vọng cả hai chúng tôi đi theo anh hơn thì phải!” Tố Diệp không tức giận. Máy cảnh này cô gặp quá nhiều rồi.

Anh chàng người nước ngoài mỉm cười: “Đáng tiếc là... cô ấy bị em dọa, chạy mất rồi!”

Tố Diệp gõ tay lên mặt quầy bar. Người bartender hiểu ý, bùng hết các ly rượu còn lại của cô tới. Cô một ly lên, là lút lắc nó trong tay. Ánh sáng của ly rượu hắt vào mặt anh ta. Cô nhướn mày: “Cũng đẹp trai đấy chứ!”

Anh ta cong môi.

Nhưng cô chợt đổi chủ đề, ngang nhiên hất cằm về phía Niên Bách Ngạn: “Tiếc là, anh không đẹp trai bằng anh ấy.”

Anh ta sững người, nhìn theo hướng của cô, và cũng đã thấy Niên Bách Ngạn.

Trong bóng tối, Niên Bách Ngạn nhàn nhã nhấp rượu, ánh mắt nhìn Tố Diệp không rời. Thấy cô quay lại, anh cũng không nhìn đi chỗ khác.

Anh ta cười nói: “Được, tôi thừa nhận mình không đẹp trai bằng anh ta, nhưng người đẹp à, đàn ông chỉ có mã ngoài không ăn thua gì đâu!”

Tố Diệp cũng bật cười, đánh giá anh ta từ trên xuống dưới: “Ý của anh là... kỹ thuật của anh rất giỏi?”

“Tối nay thử liền là biết mà?” Anh ta sát lại gần cô, cười xấu xa.

Tố Diệp không né tránh. Cô chỉ thấy phản cảm với mùi nước hoa nam giới nồng nặc trên người anh ta. Uống thêm một ngụm rượu, cô từ tốn nói: “Làm sao tôi biết anh có to hay không?”

Vừa nghe tới đây, mắt anh ta sáng rực lên, cảm thấy tối nay ăn chắc rồi. Anh ta càng sát lại gần cô, gần như đang cắn lên tai cô: “Em chắc chắn sẽ hài lòng!”

“Làm sao anh biết nhất định có thể khiến tôi hài lòng?” Tố Diệp cười khẩy, im lặng đẩy anh ta ra: “Người đàn ông đó!”

“Người đàn ông nào!”

“Người đàn ông anh vừa nhìn thấy ấy.” Tố Diệp mỉm cười: “Tôi biết

rõ kích cỡ của anh ấy. Anh muốn đưa tôi đi, cũng được thôi, qua đó hỏi xem anh có to bằng anh ấy không. Nếu anh to hơn, tôi sẽ đi cùng anh!”

Anh ta không ngờ cô lại nói vậy, sững sờ trong giây lát nhưng cũng phản ứng lại rất nhanh, nụ cười càng lúc càng có ý khác. Anh ta cúi đầu nói: “Không ngờ em cũng nóng bỏng đấy chứ. Được! Em đợi tôi!”

Đứt lời anh ta đi về phía Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp tiếp tục uống rượu. Đúng lúc này nhạc cũng chậm rãi hơn. Những người nhảy múa trên sàn cũng đã mệt, ai nấy đều trở về vị trí của mình để uống rượu. Anh chàng ngoại quốc đó cụ thể đã hỏi Niên Bách Ngạn thế nào cô không biết. Chỉ theo tiếng nhạc nhẹ nhàng hơn, cô cố tình đóng tai lên nghe, cuối cùng mơ hồ đã bắt được thanh âm của Niên Bách Ngạn.

Trầm ổn, uy nghiêm.

“Cút!”

Chắc là cô không nghe lầm.

Đằng sau không còn tạp âm ồn ã, càng không có tiếng thét kinh hoàng sau mấy màn đánh lộn.

Anh chàng đó cũng không quay lại làm phiền cô nữa. Có lẽ đã bị Niên Bách Ngạn nói gì đó để đuổi đi.

Phải! Người như Niên Bách Ngạn làm gì có nhã hứng so đo độ to nhỏ với anh ta?

Sau đó, cũng có một vài người đàn ông tiến tới bắt chuyện, nhưng đều bị cô chọc ghẹo và bỏ đi.

Tất cả mọi chuyện, Niên Bách Ngạn đều nhìn thấy hết.

Anh vẫn ngồi yên đó, không bước tới, cũng không rời đi. Cô muốn ăn gì, muốn uống gì, ở bên đó anh đều thanh toán hết. Bất luận không khí có ồn ào thế nào, bất luận ánh sáng có tối tăm thế nào, ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chăm về phía cô, không rời dù chỉ một giây.

Niên Bách Ngạn không bước tới, một là vì anh sẽ không bao giờ để đám đàn ông đó có cơ hội, hai là anh cũng tin chắc với tính khí của Tố Diệp tuyệt đối sẽ khiến những người có ý định bắt chuyện thất thủ ra về.

Mà anh cũng không bỏ đi, là vì bộ dạng của cô bây giờ khiến anh nhớ lại lần đầu tiên gặp cô ở quán bar. Anh thích ngắm cô từ góc độ này, ngắm cái dáng uể oải nhấp rượu của cô, ngắm cô mỗi lần cố tình tỏ ra tùy tiện trước mặt anh.

Niên Bách Ngạn thích cảm giác muốn được nuông chiều một người như nuông chiều một đứa bé.

Nhưng lại có gì đó khác với năm ngoái.

Lần đầu tiên gặp cô dưới ánh đèn nhấp nháy, trong lòng ngực anh chỉ cuộn trào cảm xúc chú ý nguyên thủy của đàn ông dành cho phụ nữ. Cô hấp dẫn ánh nhìn của anh, là một sự dụ hoặc đơn thuần của phụ nữ đối với đàn ông.

Còn bây giờ, cô là của anh. Ngoài khao khát chiếm hữu bẩm sinh, phần nhiều trong anh là một trách nhiệm không thể tách rời.

Niên Bách Ngạn khẽ nhấp một ngụm rượu. Khi anh đuổi những người phụ nữ không ngừng bước tới bắt chuyện bằng nét mặt tỉnh bơ, ánh mắt anh cũng giao hòa cùng bóng lưng Tố Diệp. Trong đầu anh chợt hiện về hình ảnh cô những ngày thơ ấu với hai hàng nước mắt lưng tròng, nũng nịu gọi anh một tiếng “anh trai”.

Nghĩ lại là anh lại không nhìn được cười.

Nếu có thể, anh thật sự rất muốn cô gọi anh như thế ngay bây giờ.

Lại có người tới tìm hiểu.

Là đàn ông.

Niên Bách Ngạn giơ tay lên xem đồng hồ. Sau khi uống cạn cốc rượu của mình, anh đặt nó xuống rồi đứng dậy đi về phía Tố Diệp.

Cho dù bartender đã giảm lượng cồn đi theo lời dặn dò, nhưng không thể ngăn Tố Diệp gọi nữa gọi mãi. Cô lại gọi thêm hai tá. Thế là cả một dãy dài hiện lên toàn màu cực quang, thoạt nhìn trông trắng lệt như một dãy phố dài sáng trưng đèn đuốc.

Người bartender lắp bắp. Sao nhìn Tố Diệp cứ giống như một người không bỏ tiền ra không biết xót thế nhỉ?

Tố Diệp đã ngà ngà say, nhưng chỉ là hơi hơi mà thôi.

Trước mặt là một người đàn ông trung niên, tự cho rằng mình còn rất phong độ, lúc tựa tót từng chữ để nói chuyện với cô trông thật khó ưa. Cô đang định lên tiếng đuổi đi thì bỗng thấy có người bất thành lình đón lấy cốc rượu trong tay người đàn ông trung niên và đặt xuống.

Bên tai, tiếng nhạc hòa với một chất giọng thân quen.

“Xin lỗi, cốc rượu này cô ấy không uống được!”

Âm vang như cây đàn violon.

Tố Diệp hơi héch mắt lên, liếc thấy Niên Bách Ngạn cuối cùng đã đi tới.

Người đàn ông trung niên tỏ vẻ hoài nghi: “Cô ấy...”

“Là của tôi!” Niên Bách Ngạn tiếp lời, ba chữ nặng nề mà đầy sức mạnh.

Tới đây uống rượu chẳng qua chỉ để tìm niềm vui, chẳng ai chủ động chuốc phiền phức vào mình. Trông ông ta cũng có vẻ là người hay lui tới mấy chỗ này, thấy vậy biết điều rời đi.

Lần này Tố Diệp không trốn anh nữa. Cô cầm ly rượu lên. Một tiếng cười khẽ phát ra từ cổ họng, giống như khiêu khích: “Bây giờ là khoảng thời gian quyết đấu của người đàn ông được yêu thích nhất và người phụ nữ được yêu thích nhất đấy à?”

Niên Bách Ngạn vẫn điềm tĩnh giờ tay ra chặn ly rượu của cô lại. Anh nhân cơ hội ấy đoạt lấy nó, đặt sang một bên, rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

Cứ như vậy, anh đã ngăn chặn được rất nhiều kẻ có ý tới bắt chuyện.

“Diệp Diệp! Em uống khá nhiều rồi, về nhà thôi!” Anh dịu giọng nói, ánh mắt sâu không thấy đáy, thấp thoáng một tia lấp lánh như một ngôi sao.

Tố Diệp nhìn anh, cong môi nói: “Đến mấy nơi thế này, chí ít anh cũng phải học hỏi cách nói chuyện léo mép của đám đàn ông kia mới được.”

Niên Bách Ngạn giơ tay ra, siết nhẹ lấy cằm cô: “Say rồi à?”

Cô hất tay anh ra, mặc kệ anh nói gì. Cô đứng dậy, muốn ngồi xa anh một chút.

Nhưng ngồi trên ghế cao đã lâu, chân chạm đất có chút tê dại. Cô loạng choạng chực ngã.

Chẳng mấy chốc, eo cô chợt ấm lên.

Là anh nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy cô, rồi khóa cô vào lồng ngực mình.

“Làm loạn thế đủ rồi, đừng giận nữa!” Anh thì thầm bên tai cô.

Tố Diệp lại một lần nữa đẩy anh ra. Không cần anh dìu, cô sờ soạng, tìm một chiếc ghế khác để ngồi. Niên Bách Ngạn nhìn cô, thờ dãi rồi đi theo.

Cô cúi đầu, ngón tay men theo mép cốc, cười chế giễu: “Suýt nữa thì quên mất, anh vốn không cần phải nói mấy câu dễ nghe. Anh là Niên Bách Ngạn, tôi là Tố Diệp. Chỉ cần anh ra lệnh là tôi phải ngoan ngoãn nghe theo, không phải sao?”

Niên Bách Ngạn im lặng nhìn cô.

Tố Diệp lại uống rượu.

Một lúc sau, anh giơ tay lên.

Bàn tay lớn của anh phủ lên đầu cô, sau đó men theo mái tóc cô nhẹ nhàng vuốt ve gò má. Giọng nói của anh nhẹ nhàng và chân thành.

“Diệp Diệp! Anh chưa bao giờ coi em đơn giản chỉ là một tình nhân.”

“Vậy sao?” Tố Diệp cười khẩy: “Vậy thì... người yêu? Như anh đã nói trước mặt phóng viên?”

“Không được sao?”

“Anh đang thiếu tôn trọng hai chữ đó đấy!” Cô khế nói.

Niên Bách Ngạn bật cười: “Dùng để nói về em là thích hợp nhất!”

“Anh quả là thủ lĩnh tinh thần, rất thích hợp diễn kịch trước mặt đám đông.” Cô vẫn cười đấy nhưng trái tim thì thắt lại.

Tay Niên Bách Ngạn vòng ra sau gáy cô. Anh hơi dùng sức, ép cô dựa sát vào mình. Còn anh thì cúi xuống, nhìn cô không chớp mắt: “Em cho rằng, tôi có cần phải diễn trò không?”

Tố Diệp nhìn anh chằm chằm. Những tia sáng trong đôi mắt sâu hút như một màn pháo bông rực rỡ.

Tiếc là... pháo hoa luôn chóng tàn.

Niên Bách Ngạn ngồi thẳng người lên, kéo tay cô đặt lên ngực mình.

Qua lồng ngực, trái tim anh đang đánh từng nhịp vào lòng bàn tay cô.

“Tôi... luôn đặt em ở vị trí này.” Bàn tay lớn của Niên Bách Ngạn áp lên tay cô, ấn tay cô vào tim mình: “Nơi đây chỉ có mình em, chưa

một ai bước qua!”

Bàn tay cô rung lên đau nhức.

Nỗi đau quấn cả vào tim, giống như nó bị một tảng đá đè nặng lên. Hít thở sao cũng khó khăn đến thế.

Rất lâu sau, cô mới rút tay về, sụp mắt xuống, không còn vẻ cười khẩy hay châm biếm ban nãy. Cô chỉ lặng lẽ nói một câu: “Nhưng Niên Bách Ngạn! Tôi không còn biết làm thế nào để tin anh nữa...”

Quyển 10 - Chương 467: Sợ tới cuối cùng sẽ yêu đến phát điên

“Vậy, cậu rốt cuộc có tin anh ấy hay không?” Trong nhà ăn, Lâm Yêu Yêu trịnh trọng hỏi Tố Diệp đang ngồi đối diện.

Ngón tay đang cầm đũa của Tố Diệp chợt khựng lại. Sau đó cô không trả lời, chỉ nhẹ nhàng cụp mắt xuống, gấp một miếng thức ăn lên, ăn một cách vô vị.

Lâm Yêu Yêu thở dài: “Hoặc là hỏi thế này đi, cậu cảm thấy Niên Bách Ngạn phải làm thế nào cậu mới chịu tin anh ấy?”

Tố Diệp ngừng động tác lại, cắn chặt môi. Suy nghĩ một lúc lâu cô mới khẽ lắc đầu: “Yêu Yêu, nói thật là, mình thật sự không biết.”

Thứ năm vẫn cứ tới cho dù Tố Diệp có ghét nó thế nào đi chăng nữa. Nó vẫn xuất hiện theo trình tự, giẫm lên những vết sẹo đã từng đau thương trong quá khứ, sau đó phách lối hòa nhập vào thời gian biểu của một tuần.

Vừa khít chín giờ thì Tố Diệp tới công ty.

Quả không ngoài dự đoán, vừa bước chân vào công ty, cô đã nhận được ánh nhìn chăm chú của cô bé đứng ở quầy lễ tân. Cô bấm bụng coi như không nhìn thấy. Rõ ràng cô không làm sai, tại sao trước mặt người khác cô cứ bày ra điệu bộ đờn hèn nhỉ?

Dọc đường uốn ngực thẳng lưng, cô đã tự động che được rất nhiều ánh mắt lạc tới người cô.

Cho tới tận khi sắp vào phòng làm việc, có một nhân viên đi qua nhìn cô, hỏi một cách thần bí: “Bác sỹ Tố! Chị và tổng giám đốc Niên giảng hòa rồi sao?”

Tố Diệp ghen ứ.

Sau khi rời khỏi quán bar, anh đưa cô trở về Sanlitun. Tối đó, anh cũng không quay lại tư hợp viện.

Sau khi cô nói xong câu cuối cùng ấy trong cơn say mơ màng thì cũng lặng im. Về tới nhà, cũng chẳng nói thêm gì nữa, cô đã quá mệt. Niên Bách Ngạn cũng chọn cách im lặng. Sau khi về đến nhà, anh lặng lẽ ôm cô, nụ hôn cũng theo đó mà hạ xuống.

Tố Diệp không ngộ ngạo, chỉ nhắm nghiền hai mắt, thuận theo ý muốn của anh.

Tất cả xảy ra như một màn kịch câm.

Niên Bách Ngạn im lặng ôm cô vào phòng ngủ, im lặng cởi bỏ quần áo của cô, rồi cũng im lặng đè lên người cô.

Cả quá trình ấy, Tố Diệp vẫn luôn cắn chặt môi.

Không còn nhìn thấy những gì trước mắt, nên hơi thở hỗn hển để lại bên tai cô càng trở nên rõ nét.

Cô cảm nhận được, người đàn ông trên người mình bùng phát một sức mạnh đầy nhiệt huyết.

Sau đó cô chìm đắm, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không dám mở mắt ra nhìn anh.

Cô biết đôi mắt trên đỉnh đầu mình nóng bỏng cỡ nào.

Càng như vậy cô lại càng không dám nhìn. Sợ rằng, chỉ một lần nhìn vào đó, trái tim cũng sẽ bị đánh cắp...

Khi Tố Diệp tỉnh lại thì trời đã sáng rõ. Người đàn ông triền miên, quyến luyến cùng cô tối qua đã chẳng còn thấy mặt mũi đâu. Bên cạnh là một nhiệt độ hơi lạnh. Cô đưa mắt nhìn giờ. Có lẽ anh đã dậy và rời đi từ hai tiếng đồng hồ trước.

Tố Diệp làm việc ở Tinh Thạch cả một buổi sáng cũng không thấy hình bóng Niên Bách Ngạn đâu. Cô không biết anh tới công xưởng, không về công ty hay vẫn bận rộn trong phòng làm việc không thể ra ngoài. Tóm lại là, cô vẫn không thể cất lời hỏi.

Sắp tới giờ ăn trưa, Lâm Yêu Yêu gọi điện tới hỏi cô: Cùng đi ăn cơm nhé? Ra ngoài ăn!

Tố Diệp không suy nghĩ gì, lập tức đứng dậy rời khỏi phòng làm việc.

Trên mạng xôn xao, ồn ào. Là một người bạn tốt, Tố Diệp cũng không nỡ để Lâm Yêu Yêu trở thành người cuối cùng biết sự thể. Thế nên, không cần Lâm Yêu Yêu hỏi nhiều, Tố Diệp bèn rõ ngọn ngành những chuyện trong khoảng thời gian này cho cô ấy nghe.

Lần này Lâm Yêu Yêu hẹn cô ra chính là muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Khi nghe Tố Diệp kể lại chuyện trong bệnh viện, chuyện sau này trên đảo cùng với mối quan hệ bây giờ giữa cô và Niên Bách Ngạn, trong lòng Lâm Yêu Yêu ngập đầy sự xót xa dành cho Tố Diệp.

Cô ấy không ngờ là Niên Bách Ngạn lại giam Tố Diệp lên một hòn đảo, cũng không ngờ là giữa hai người họ lại xảy ra nhiều chuyện đến thế. Thế nên, khi cuối cùng Tố Diệp cũng chịu dốc hết lòng mình, Lâm Yêu Yêu rất muốn biết quyết định của cô.

“Nếu đổi lại là cậu, cậu còn tin anh ấy không?” Tố Diệp hỏi ngược lại.

Lâm Yêu Yêu suy nghĩ: “Đặt mình vào hoàn cảnh của cậu để tưởng tượng, có lẽ mình cũng sẽ có những suy nghĩ như vậy. Với người đàn ông như Niên Bách Ngạn, không thể nào đưa ra được phán đoán chân thật và trực tiếp nhất.”

Tố Diệp thở dài.

“Lúc đó trên dưới trong Tinh Thạch đều biết, trước khi chủ tịch ngã bệnh, quan hệ giữa ông ấy và Niên Bách Ngạn đã có phần tồi tệ. Ông ấy thậm chí còn tước bỏ quyền hành của anh ấy. Như vậy, Niên Bách Ngạn có nói một câu tức giận trước mặt ông ấy cũng là điều dễ hiểu. Thêm nữa, hôm qua thái độ của anh ấy trước mặt các phóng viên rất đường hoàng, quả thực không giống đang diễn kịch.” Lâm Yêu Yêu phân tích cho cô nghe. Thấy Tố Diệp há miệng, cô ấy lập tức nói thêm: “Mình biết cậu muốn nói một người luôn dũng cảm tiến bước trên con đường thành công như anh ấy sợ rằng bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì cũng trở thành con cờ trước mắt. Tâm trạng của cậu mình có thể lý giải, nhưng mà...”

Cô ấy đổi sang một câu hỏi khác mang tính chất thăm dò: “Chúng quy lại bây giờ cậu vẫn còn yêu anh ấy mà, phải không?”

Hàng mi Tố Diệp chợt run lên. Rất lâu sau, cô mới cười cay đắng: “Mình cảm thấy mình thật vô dụng!”

Câu nói này coi như là một lời thừa nhận thẳng thắn nhất.

“Vậy cậu xem thế này có được không nhé.” Lâm Yêu Yêu kéo tay cô lại, liếm môi nói: “Nếu cậu vẫn còn một năm để quyết định, dấu sao thì trong một năm này cậu đã không thể rời xa anh ấy rồi, phải không? Anh ấy không thể nào cho phép cậu có cơ hội nuốt lời, vậy thì, cậu cứ thử tin tưởng trong một năm này đi.”

Tố Diệp bàng hoàng nhìn Lâm Yêu Yêu: “Thế nào gọi là thử tin tưởng?”

“Cậu đúng là thông minh cả đời, hồ đồ trong khoảnh khắc. Trước đây cậu quyến rũ Niên Bách Ngạn kiểu gì, cái suy nghĩ muốn dẫn dụ cho anh ấy cắn câu không phải là mình không biết.”

“Yêu Yêu...” Tố Diệp khó xử.

“Mình chỉ muốn nói là, lúc đó cậu dám làm ra hành động đó hoàn toàn vì cậu tin tưởng rằng anh ấy có thể sẽ mắc bẫy. Vậy bây giờ thì sao?” Lâm Yêu Yêu nhìn cô như nhìn một đồng bunn đã không còn tác dụng: “Cậu bảo là dấu cậu có tin anh ấy thì vẫn phải sống một năm, mà không tin thì vẫn phải sống một năm. Vậy thì chi bằng cậu chọn tình huống thứ nhất. Còn nữa, ông trời cho cậu một gương mặt xinh đẹp như thế này thật ra cũng có dụng ý cả. Nếu cậu đã không quên được anh ấy, vẫn còn yêu anh ấy, vậy thì dựa vào khả năng của mình, cậu có từng nghĩ làm cho Niên Bách Ngạn hoàn toàn tin tưởng và yêu thương cậu không? Cho dù anh ấy lợi dụng cậu, thì sao cậu không lợi dụng lại quãng thời gian này để nắm giữ luôn trái tim anh ấy?”

“Trước đây mình cảm thấy mình cảm thấy mình có khả năng này, nhưng bây giờ, có quá nhiều chuyện thật thật giả giả, sự thật trông lại giống như giả tạo, thứ giả tạo trông lại rất chân thật. Yêu Yêu!

Mình cảm thấy mình học tâm lý đúng là tốn cơm tốn vải rồi. Bây giờ mình không còn khả năng phán đoán, thậm chí là không dám suy đoán cái gì là thật, cái gì là giả nữa.”

Lâm Yêu Yêu khẽ gật đầu: “Mình cũng có cảm giác này, thế nên mới cảm thấy, có lúc thật giả đã không còn quan trọng nữa.”

“Thật giả còn không quan trọng, vậy cái gì mới quan trọng?” Tố Diệp hỏi ngược lại.

Lâm Yêu Yêu trầm tư giây lát: “Cảm thấy bản thân vui vẻ mới là quan trọng nhất, cho dù chỉ là tự lừa mình lừa người.”

Tố Diệp nhìn cô ấy: “Cậu nói mấy câu này, mình không biết nên chúc mừng cậu đã bước qua được bóng đen quá khứ hay nên lo lắng bệnh tình của cậu đang trở nên trầm trọng đây?”

“Giữ lại mấy lời trù ẻo mình đi! Mình khỏe như vâm ấy!” Lâm Yêu Yêu uống một ngụm trà sữa: “Mình chỉ nói với cậu triết lý đời người thôi. À không, là triết lý tình yêu. Thời gian yêu đương của mình dài hơn cậu, dẫu sao cũng có nhiều kinh nghiệm hơn cậu chứ hả? Ý của mình là như thế này, khóc cũng qua một ngày, cười cũng qua một ngày, vậy hà có gì ngày hôm ấy cậu không chọn cười chứ? Cậu phải ở lại bên cạnh Niên Bách Ngạn một năm. Vậy thì một năm này tại sao cậu nhất thiết phải chọn cách tự ngược mình? Chi bằng cậu khỏi cần suy nghĩ nhiều như thế, anh ấy nói gì thì cậu nghe cái ấy, anh ấy làm gì thì cậu ngoan ngoãn phối hợp, làm cho anh vui, cuộc sống của cậu cũng dễ thở hơn. Như vậy chẳng phải rất tốt sao?”

“Cậu đau khổ quá thành ra tự lĩnh ngộ được hay ở bên cạnh Diệp Uyên, thành ra gần mực thì đen thế hả?” Sắp tới mừng một tháng năm rồi, đám cưới của cô ấy và Diệp Uyên cũng đã có thể bắt đầu đếm ngược. Nhưng Tố Diệp vẫn còn chút lo lắng, vì phù dâu và phù

đã được xác định. Là cô và Niên Bách Ngạn.

Là bạn tốt nhất của Lâm Yêu Yêu, cô không thể né tránh, nói không làm phù dâu. Mà khi cô bắt buộc phải trở thành phù dâu, thì cả thế giới này đều muốn buộc cô và Niên Bách Ngạn bên cạnh nhau như một lẽ dĩ nhiên.

Lâm Yêu Yêu khẽ cười, che chặt cảm giác buồn bã trong tim. Nếu đổi lại là một người đàn ông khác, cô ấy sẽ kể hết mọi chuyện tối hôm đó cho Tố Diệp nghe. Không phải là muốn Tố Diệp báo thù thay mình, chỉ đơn thuần là trút bỏ nỗi lòng.

Nhưng Diệp Uyên nói thế nào cũng là anh trai của cô, sao cô ấy nỡ đổ thêm dầu vào lửa chứ?

Né tránh vấn đề, Lâm Yêu Yêu nói: “Tiểu Diệp! Mình nói thật lòng đấy. Có những lúc, chuyện tình cảm đừng thật quá, đừng cố đâm đầu vào bế tắc.”

“Cậu nghĩ rằng, cảm giác để mặc cho một người cứ thế đục khoét trái tim mình dễ chịu lắm sao?” Tố Diệp nắm chặt đôi đũa. Một lúc sau cô mới buông ra, lòng bàn tay đã bị rìa của đôi đũa để lại một vết hằn.

“Thật ra, điều mình sợ nhất là... nếu làm như vậy thật, nếu thực sự tin tưởng, mình sẽ không bao giờ có thể rời xa anh ấy được nữa. Không phải là thân thể mà là trái tim. Mình sợ... rồi sẽ yêu anh ấy đến phát điên!”

Giọng Tố Diệp yếu ớt và bất lực: “Thế nên bây giờ, mình thà tin là anh ấy nói dối, cũng không dám tin là anh ấy nói thật.”

“Tại sao chứ?” Lâm Yêu Yêu kinh ngạc: “Không rời xa được thì đừng

rời xa nữa!”

Tố Diệp yên lặng nhìn đĩa thức ăn đã nguội ngắt trước mặt mình. Cô không nhìn Lâm Yêu Yêu. Dần dần, ánh mắt cô toát lên một nét bi thương. Rất lâu sau, cô mới khẽ nói: “Mình hận anh ấy lừa dối nhưng vẫn không thể kìm chế được muốn tha thứ cho anh ấy, đồng thời mình không thể buông bỏ được tình cảm của bản thân. So với việc căm hận anh ấy, chi bằng nói rằng mình đang căm hận chính mình. Cho dù anh ấy thật sự yêu mình, mình cũng không thể không tuyệt vọng.”

Tim Lâm Yêu Yêu chợt thất lại: “Đã... xảy ra chuyện gì?”

Cuối cùng Tố Diệp cũng ngước mắt lên, nhìn cô ấy bằng cái nhìn giá lạnh: “Bác sỹ nói mình mang thai sẽ nguy hiểm.”

“Hà?”

“Vả lại mình đã từng không giữ được con của mình và anh ấy.” Nói xong câu này, Tố Diệp chợt nghẹn ngào. Cô hít sâu một hơi mới có thể đè nén những chua xót trong lòng.

Lâm Yêu Yêu bất ngờ tròn trợn mắt: “Cái gì? Cậu đã từng có con...”

Tố Diệp gật đầu, nét mặt trắng bệch.

“Sao lại có thể như vậy? Anh ấy có biết không?”

“Chính vì mình nói dối anh ấy rằng mình cố ý phá bỏ đứa con đó nên trong một phút tức giận, anh ấy mới đưa mình lên đảo.” Tố Diệp từ tốn kể lại mọi chuyện xảy ra ở Hàng Châu cho Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu nghe mãi, nghe mãi, khóe mắt chợt đỏ ửng. Chẳng

mấy chốc, cô ấy rơi nước mắt, siết chặt tay cô, giận dữ nói: “Tiểu Diệp! Cậu thật sự đáng chết đấy! Cậu có còn coi mình là bạn bè nữa không hả? Xảy ra chuyện tày trời như thế mà cậu không nói với mình, cậu...”

Cô ấy đau lòng, còn gấp vạn lần khi nãy, nỗi đau như xuyên vào cốt tủy, thâm vào gân cốt.

Tổ Diệp không nói gì thêm nữa, chỉ cúi gằm, cắn chặt môi.

Cô không muốn Lâm Yêu Yêu phải khóc vì cô. Nhưng cất giấu chuyện này đã lâu, Tổ Diệp những tưởng vết sẹo sẽ lành lại, ai ngờ khi cạy nó ra máu vẫn đầm đìa chảy.

Đúng lúc không khí đang có phần hụt hẫng, thì di động đặt cạnh bàn chợt vang lên, tiếng chuông rất gấp gáp, phá vỡ sự bi lụy đang bao bọc quanh hai con người.

Tổ Diệp xịt mũi thật mạnh. Sau khi ổn định lại hơi thở của mình, cô mới cầm lên điện thoại lên và nhận máy. Ai ngờ vừa nghe được hai câu cô bỗng đứng phắt dậy: “Sao cơ?”

Quyển 10 - Chương 468: Tôi rất mong chị có mặt

Các thành viên của đội xe G4 vì cuộc thi đấu nên đã tập trung tại một khách sạn ở ngoại ô Bắc Kinh. Một là nó khá gần trường đua, hai là cũng tiện cho họ luyện tập, làm nóng người trước. Ở Trung Quốc, sự nhiệt thành đối với những cuộc thi kiểu này cũng kém xa các quốc gia khác. Vì vậy các giải đua xe cỡ lớn cũng chỉ được tổ chức cố định ở một số ít thành phố. Lần này, Bắc Kinh chỉ là vòng khởi động, trường đua thật sự được đặt tại Thượng Hải.

Hai vòng này cách nhau khoảng thời gian một tháng.

Khi vòng khởi động được diễn ra ở Bắc Kinh, Tố Diệp vốn dĩ cũng muốn tới quan sát, học hỏi, nhưng vì chuyện của bản thân cô còn đang ong đầu nhức óc, thế nên lần đó cô bèn từ chối lời mời của Niên Bách Tiếu. Cô biết Niên Bách Tiếu nhất định sẽ đi. Nếu có thể, thậm chí cậu còn muốn được nhanh chóng quay trở về G4. Cậu không có duyên tham gia cuộc thi ở Bắc Kinh. Sau này Tố Diệp cũng nghe nói, thành tích của G4 cũng không tồi, thành tích nhóm xếp thứ nhì.

Bây giờ điều Niên Bách Tiếu lo lắng nhất chính là chẳng biết ngày nào anh trai sẽ bất ngờ nói với cậu: Nước ngoài sắp xếp xong xuôi cả rồi, em quay về đi!

Kỳ thực đây là cũng điều Tố Diệp lo lắng.

Nói thật lòng, cô không muốn Niên Bách Tiếu về nước. Con người có quyền theo đuổi giấc mơ, bất luận họ đang ở độ tuổi nào. Chỉ khi

không ngừng ôm lấy mơ ước, mới có thể chứng minh bạn đã đi dạo một vòng ở chốn nhân gian.

Nhưng có một lần, Tố Diệp đích thực đã vô tình nghe thấy Niên Bách Ngạn nói chuyện điện thoại, hình như là đang làm thủ tục cho một căn nhà ở nước ngoài, hơn nữa còn nhắc tới Niên Bách Tiêu. Cô bạo dạn suy đoán rằng, nếu Niên Bách Ngạn thực sự đặt mua một căn nhà ở nước ngoài, lấy tên Niên Bách Tiêu, vậy thì rất có thể anh có ý để Niên Bách Tiêu sang đó định cư.

Cô có lòng nhưng chẳng giúp được gì.

Tuy rằng cô cũng hiểu, nếu Niên Bách Tiêu có thể lập tức được vào đội xe G4, hơn nữa còn được tham gia cuộc thi với tư cách tuyển thủ chính thức, có lẽ sẽ có thể trì hoãn được quyết định về nước của cậu. Dù Niên Bách Ngạn có không đồng ý thì chuyện cũng đã rồi, không thể vì một mình em trai mà hủy hoại tiền đồ của tất cả mọi người chứ.

Khi cô còn chưa nghĩ ra được cách gì hay thì đã có chuyện.

Người gọi điện tới cho cô là Kỳ Đông Nham. Anh ta bảo cô nhanh chóng tới “cứu giá” với thân phận nhà tư vấn tâm lý chuyên nghiệp.

Cũng may là ở ngoại ô Bắc Kinh, thế nên Tố Diệp phóng như bay tới cũng không mất quá nhiều thời gian.

Nghe nói, khoảng thời gian này, G4 đều đang ở đây để điều chỉnh phương án tác chiến cho vòng sau tại trường đua Thượng Hải. Nhưng sau khi Tố Diệp tới bãi tập của họ thì không thấy náo nhiệt như thế.

Cô chỉ nhìn thấy xe của Kỳ Đông Nham, cắm trong bụi cỏ một cách

rất bắt mắt.

Thấy xe của cô đã tới, Kỷ Đông Nham xuống xe, vẫy tay về phía cô.

Sau khi đỗ hẳn xe lại, Tố Diệp đi tới, câu đầu tiên cô hỏi: “Vết thương của thành viên đó thế nào?”

Kỷ Đông Nham châm một điếu thuốc. Sau khi vút bao thuốc vào trong xe, anh ta đứng dựa vào cửa xe, thở dài: “Suýt chút nữa là bị Niên Bách Tiêu giết chết rồi!”

Tố Diệp sợ đến túa mồ hôi lạnh: “Sao lại như vậy?”

Kỷ Đông Nham bèn kể lại cho cô nghe đầu đuôi câu chuyện.

Niên Bách Tiêu một lòng muốn được quay trở lại đội xe. Kể từ ngày cậu quyết tâm sẽ quay trở về, hầu như hôm nào cậu cũng tới đây gặp Hurley, huấn luyện viên của G4. Thái độ của Hurley khá do dự, vì Niên Bách Tiêu là học trò do ông ta một tay đào tạo. Tuy rằng vì bị Niên Bách Tiêu liên lụy mà ông ta mất đi đôi chân, nhưng tình cảm thầy trò vẫn còn nguyên vẹn. Vậy mà trong đội đua có mấy thành viên sống chết cũng không tán thành. Trong đó người phản đối kịch liệt nhất là một cậu thanh niên người Mỹ tên là Mike. Cậu ta chính là người tối hôm đó đã tận mắt chứng kiến đám người kia đánh gãy hai chân của Hurley. Từ đó về sau, cậu ta cực kỳ căm ghét Niên Bách Tiêu.

Lần này, dù nói thế nào cậu ta cũng phản đối chuyện để Niên Bách Tiêu quay trở lại đội đua. Hơn nữa còn nói, nếu Niên Bách Tiêu được trở về thì cậu ta sẽ rời khỏi G4. Cậu ta là đội trưởng của G4. Tổng cộng có bốn người ủng hộ cậu ta. Một khi Niên Bách Tiêu thật sự được nhận về thì Mike và bốn người khác sẽ rời khỏi đội đua. Một đội hình bỗng chốc thiếu đi nhiều thành viên như thế, vậy thì họ cũng

không thể tham gia cuộc thi tại Thượng Hải.

Cứ như vậy, sự việc vẫn luôn trong thế giằng co.

Và hôm nay, mâu thuẫn cuối cùng cũng đã bùng nổ.

Niên Bách Tiêu đã tự bỏ tiền ra mua một chiếc xe đua, hơn nữa còn tốn kém không ít tiền để tự mình thay đổi diện mạo cho nó. Cậu vốn dĩ muốn để huấn luyện viên nhìn thấy cậu đã có thực lực để quay về đội.

Vậy mà Mike dẫn theo bốn người kia tới đập nát chiếc xe đua cậu vừa mới vất vả sửa sang lại. Trong giây phút tức giận, Niên Bách Tiêu đã ẩu đả với họ. Trong số đó Mike bị đánh nặng nhất. Nếu Hurley không nghe thấy động tĩnh, vội vã ra sân tập thì có lẽ Mike đã mất mạng rồi.

Suýt nữa thì Niên Bách Tiêu đã lấy thất lưng da của mình thắt cổ Mike tới chết.

Sở dĩ hôm nay Kỳ Đông Nham tới đây là vì mấy hôm trước Niên Bách Tiêu có dương dương tự đắc nói với anh ta trong điện thoại rằng cậu vừa sửa xong một con xe đua cực ngầu, nên đã hẹn anh ta hôm nay tới ngắm. Ai dè khi anh ta tới nơi thì lại gặp phải chuyện này.

Mấy thành viên bị đánh kêu gào đòi báo cảnh sát. Kỳ Đông Nham sợ sự việc ầm ĩ bèn cố gắng hòa hoãn. Nhưng Hurley rất lo lắng cho tâm lý của Niên Bách Tiêu, cảm thấy cậu ta tiềm ẩn trong người máu tàn nhẫn. Kỳ Đông Nham hiểu được nguyện vọng muốn được quay lại đội đua của Niên Bách Tiêu, bèn bảo đảm với Hurley rằng Niên Bách Tiêu làm vậy chỉ vì quá phẫn nộ mà thôi, tâm lý hoàn toàn không có vấn đề gì. Để khiến Hurley tin tưởng, anh ta mới vội vàng

gọi điện thoại cho Tố Diệp.

Nghe xong câu chuyện, Tố Diệp vẫn còn thẩn thức một lúc lâu: “Tôi và cậu nhóc Niên Bách Tiêu đó đã từng bị người ta vây đánh trong quán bar. Nó chạy còn nhanh hơn cả thỏ, không ngờ vẫn còn đánh mạnh tay như thế.”

Kỷ Đông Nham rít một hơi thuốc, rồi nhả ra, cười nói: “Không giống với các thành viên khác, Bách Tiêu không có đội xe chống lưng, thế nên không thể được tài trợ xe. Toàn bộ xe đua đều do nó tự mình sửa sang. Nó trân trọng chúng hơn cả tính mạng của bản thân mình. Đám người của Mike đập xe của nó, em bảo nó liệu có thể không phát điên sao?”

“Giờ nó đâu rồi?”

Kỷ Đông Nham hất cằm về phía một ngôi biệt thự màu trắng trước mặt, rồi bổ sung thêm: “Em nên đi thăm Hurley trước là hơn. Ông ấy rất lo cho Bách Tiêu.”

Tố Diệp gật đầu, rồi lại nhìn Kỷ Đông Nham chăm chăm.

“Nhìn gì đấy?” Kỷ Đông Nham bị cô nhìn đến nổi cả người cũng gượng gạo.

“Trước đây anh có hút thuốc lá mấy đâu?”

Kỷ Đông Nham lườm cô vẻ khó xử. Sau khi dập tắt điếu thuốc, anh ta đặt hai tay lên vai cô, hơi dùng sức xoay người cô lại: “Được rồi, sau này anh sẽ không hút trước mặt em nữa, mau đi đi!”

Tố Diệp vốn dĩ định nói vẫn còn có chuyện muốn hỏi anh ta. Vì cô nhớ ra lần trước đã gặp anh ta và Joey đi cùng nhau ở trong siêu thị,

nhưng nghĩ lại giờ chuyện của Bách Tiêu vẫn quan trọng hơn, nên tạm gác lại.

Huấn luyện viên của đội xe G4, Hurley, cũng chính là người sáng lập nên đội xe này, giống hệt như miêu tả của Niên Bách Tiêu. Ông ta có một thân hình lực lưỡng, giọng nói hào sảng, vang vọng. Bộ râu xồm xồm phủ khắp khuôn mặt. Chỉ có điều, ông ta không ngồi xe lăn như trong tưởng tượng của Tố Diệp.

Ông ta dùng chân giả.

Hurley đã nói với Tố Diệp điều đó.

Tố Diệp hiểu. Một khi ngay cả huấn luyện viên của một đội đua còn phải ngồi xe lăn thì cả đội xe rơi vào tình trạng tê liệt, mất hết ý chí. Thế nên, ông ta bắt buộc phải đứng lên bằng đôi chân giả của mình để tiếp tục huấn luyện các đội viên của mình xông pha chiến đấu.

Tố Diệp không lãng phí thời gian. Cô và Hurley nói rất nhiều chuyện liên quan đến Niên Bách Tiêu. Cô muốn cho ông ta biết, sở dĩ Niên Bách Tiêu vượt ngàn dặm xa xôi quay về Bắc Kinh, chính là vì muốn trở lại đội đua. Quan trọng hơn cả là, những phân tích tâm lý chuyên nghiệp của Tố Diệp đã xoa tan nỗi lo lắng của Hurley, hơn nữa cô còn bảo đảm chắc nịch rằng, nếu cuộc thi tại Bắc Kinh mà Niên Bách Tiêu có thể tham gia thì thành tích nhất định không thể chỉ dừng lại ở vị trí thứ nhì đồng đội.

Hurley cười nói cô quá tự tin.

Nhưng Tố Diệp nói với ông ấy, đây chính là một sự nỗ lực, phấn đấu được bộc phát sau rất nhiều ngày tâm lý được tích tụ. Sau khi trải qua thành công, Niên Bách Tiêu phải chịu một cú đả kích nặng nề. Nếu bây giờ có thể đứng lên làm lại, thì cậu có đủ các điều kiện để

có được thành công cuối cùng.

“Thầy Hurley! Ông là người một tay dạy bảo cậu ấy từ một người chỉ thích xe đua trở thành một tay đua chuyên nghiệp, lẽ nào bây giờ ông bắt đầu nghi ngờ khả năng của cậu ấy ư?” Tố Diệp nhìn huấn luyện viên Hurley, nói với vẻ chân thành: “Tôi dám chắc chắn, nếu có một tay đua đẳng cấp thế giới xuất hiện trong G4, thì người đó nhất định là Niên Bách Tiêu.”

Không phải cô nói đỡ cho Niên Bách Tiêu một cách mù quáng. Từ lâu, cậu đã được nếm mùi vị của thành công, nếm được sự nhiệt tình khi được người khác nể phục và ủng hộ, nhưng cậu cũng đã trải qua khổ đau. Đây là những trải nghiệm khác với những người ở cùng độ tuổi. Cô tin rằng, đây đều là những bước quan trọng tạo đà cho Niên Bách Tiêu sải bước tới thành công sau này. Bây giờ Niên Bách Tiêu đã chuẩn bị đầy đủ hết, chỉ còn cần một cơ hội.

“Nhưng cô phải hiểu rõ, với tư cách là huấn luyện viên, tôi phải cân đối cả một đội đua cùng với nhà tài trợ. Bây giờ trong đội có người phản đối, cho dù tôi có muốn bênh vực cho em ấy thì cũng lực bất tòng tâm. Nội bộ đội đua xảy ra vấn đề, thì nhà tài trợ cũng sẽ làm khó chúng tôi. Những nguy hiểm này, một mình tôi có thể gánh vác nhưng đội đua thì không thể mạo hiểm chịu đựng.”

Tố Diệp suy nghĩ: “Vậy vết thương của mấy người đó thế nào rồi?”

“Bốn người còn lại không có vấn đề gì. Mike thì nặng hơn một chút, chân phải và tay trái đều bị gãy xương. Bác sỹ vừa mới đi xong.”

“Cậu ta là đội trưởng, cuộc thi ở Thượng Hải cậu ta là chủ lực phải không?”

Hurley ngược mắt nhìn cô: “Bác sỹ Tố, cô có ý gì?”

Tổ Diệp khẽ cười: “Bây giờ Mike bị thương nặng như vậy, thế mà còn chưa đầy một tháng nữa là tới cuộc đua ở Thượng Hải rồi. Sợ rằng Mike không thể thi đấu được. Vậy thì, tại sao không để Niên Bách Tiêu có cơ hội?”

Hurley ngẩn người.

“Nhà đầu tư trước nay chỉ coi trọng lợi nhuận. Nói cách khác, họ không hề để tâm người lái xe đua là ai, chỉ cần có thể mang về lợi ích cho họ là được. Họ là thương nhân, chỉ coi trọng kết quả. Thế nên ông muốn thuyết phục họ rất dễ mà. Còn mâu thuẫn trong nội bộ muốn giảng hòa, cách duy nhất chính là để Niên Bách Tiêu thể hiện bản lĩnh của mình. Chỉ có năng lực thật sự mới có thể khiến mọi người nể phục.” Não bộ của Tổ Diệp hoạt động rất nhanh nhạy, cô dùng cách đẩy Niên Bách Tiêu ra ngoài.

Hurley im lặng.

Tổ Diệp cũng không nói nhiều nữa. Cô không có hiểu biết gì về mấy cuộc đua thế này, thế nên dĩ nhiên cũng không có tư cách mùa rìu qua mắt thợ. Cô chỉ cân nhắc lợi hại, tin rằng Hurley cũng đã có tính toán trong lòng.

Một lúc lâu sau, Hurley mới nói: “Tôi vẫn chần chừ chưa để em ấy quay về đội còn có một nguyên nhân khác.”

Tổ Diệp nhìn ông ta.

Hurley thở dài, sau đó lắc đầu: “Có một chuyện mà ngay cả Bách Tiêu cũng không biết. Lúc đó Bách Tiêu xảy ra phiền phức tại cuộc đua lậu, sau đó chính anh trai em ấy đã ra mặt giải quyết. Thật ra người mà Bách Tiêu đụng vào có thể lực không tầm thường. Nếu

không có anh trai em ấy, thì về sau chúng tôi vẫn còn không được yên thân. Lúc đó anh trai em ấy sau khi giải quyết hết những phiền phức đã từng tới tìm tôi.”

Tố Diệp sững sờ: “Niên Bách Ngạn từng tới tìm ông?”

Hurley gật đầu.

Tố Diệp nhanh chóng vận động não bộ. Với tính cách của Niên Bách Ngạn, anh lại đích thân tới tìm Hurley, hơn nữa còn là sau khi sự việc xảy ra, để làm gì? Nghĩ tới đây, không hiểu sao cô bỗng buột miệng nói: “Hai năm nay Niên Bách Tiêu không thể quay về đội đua, ngoài lý do của bản thân cậu ấy ra, còn vì Niên Bách Ngạn phải không? Anh ấy đưa ra điều kiện gì?”

“Anh trai của Bách Tiêu có quyền có thể, muốn khiến cho G4 không ngóc đầu lên được cũng không phải là không thể. Cậu ấy sẽ không ngăn cản sự phát triển của G4, nhưng điều kiện tiên quyết là vĩnh viễn không được cho phép Bách Tiêu quay về đội. Đây cũng là nguyên nhân hai năm nay tôi không chủ động liên lạc với Bách Tiêu.”

Nghe xong, sống lưng Tố Diệp chợt lạnh toát.

Rất lâu sau cô mới nói: “Tôi biết ông đang lo lắng chuyện gì, nhưng tình hình trước mắt quan trọng hơn. Ông vẫn phải tìm ra người thay thế vị trí đội trưởng mới được.”

Hurley buông một hơi thở mỏi mệt...

Khi chưa gặp Niên Bách Tiêu, Tố Diệp còn tưởng cậu cũng thương tích đầy mình. Nhưng đến khi gặp rồi, cô mới phát hiện ngoài việc gương mặt bị bầm tím ra thì chân tay vẫn còn lành lặn.

Cậu và Kỳ Đông Nham ngồi đợi trong một căn phòng trống, bên trong toàn là phụ kiện chuẩn bị cho xe đua. Kỳ Đông Nham ngồi trên ghế còn Niên Bách Tiêu thì khoanh chân ngồi dưới đất, trong tay cầm một lon bia. Sau thấy Tố Diệp đi vào, sắc mặt cậu có phần ngượng ngập, sau đó cầm cúi uống bia.

Hôm nay Tố Diệp cũng không mặc váy. Sau khi đi vào, cô cũng ngồi bệt xuống bên cạnh Niên Bách Tiêu, nghiêng đầu nhìn cậu. Da mặt Niên Bách Tiêu vốn đã mỏng, giờ lại bị thương, bị cô nhìn như vậy, cậu càng thấy mất mặt, thế là xoay hẳn lưng về phía cô.

“Không ngờ cậu ra tay cũng tàn nhẫn đấy chứ, đúng là gần mực thì đen.” Tố Diệp cười nói.

Nghe xong câu ấy, Kỳ Đông Nham nhướn mày nói: “Nói cạnh nói khéo không phải phong cách của Tố Diệp đâu!”

“Tôi không có ý định nói xấu sau lưng anh đâu. Sự thật chứng minh là cả hai người đều giỏi diễn kịch mình là kẻ yếu đuối trước mặt tôi.”

Niên Bách Tiêu uống một ngụm bia. Chiếc lon rỗng bị cậu bóp nát, vang lên những tiếng sột soạt.

“Chuyện này anh trai cậu nhất định không làm được!” Tố Diệp huých vào người cậu.

Niên Bách Tiêu cười khẩy: “Anh ấy muốn đối phó với người khác cần phải đích thân ra tay sao?”

Có thể nhận ra khoảng thời gian này Niên Bách Ngạn cũng ép cậu quá chặt, nếu không câu tiếng Anh vừa thốt ra khỏi miệng cậu nghe cũng chẳng nghiêng răng nghiêng lợi đến thế.

Tố Diệp khẽ cười: “Ý tôi là cậu vẫn còn khỏe mạnh, cường tráng lắm!”

Niên Bách Tiêu mặc kệ Tố Diệp, ngẩng đầu nhìn Kỷ Đông Nham: “Anh định kiếm thêm người tới chọc quê em đấy à?”

“Huấn luyện viên của em vừa bảo thủ vừa cố chấp, đương nhiên anh phải tìm một bác sỹ tâm lý chuyên nghiệp để tới giúp ông ta thông suốt rồi.” Kỷ Đông Nham cười ha ha.

Tố Diệp giơ tay, vịn vào đầu Niên Bách Tiêu lại, làm cậu ta đau đớn kêu ầm ĩ. Tố Diệp mặc kệ, cô chỉ nhìn cậu ta như nhìn động vật quý hiếm trong sách đỏ: “Niên Bách Tiêu! Cậu lắm tiền quá nhỉ? Theo như tôi được biết, lợi tức cổ đông của cậu vẫn còn đang bị anh cậu giữ, cậu lấy đâu ra lắm tiền mà mua xe với sửa xe thế hả?”

Một chiếc xe giá đã không hề rẻ, có thể dùng vào một cuộc đua thế giới lại càng không tầm thường. Huống hồ cậu còn sửa sang lại. Không thể tưởng tượng được trước đây cậu còn than nghèo kể khổ với cô!

Niên Bách Tiêu im lặng không nói gì.

Tố Diệp liếc mắt nhìn Kỷ Đông Nham.

Kỷ Đông Nham vội vàng thanh minh: “Không liên quan gì tới anh! Anh cũng vừa mới biết!”

“Chị quan tâm nhiều thế làm gì? Dù sao tôi không ăn cắp cũng không ăn cướp.” Niên Bách Tiêu hất tay cô ra.

“Đội nhạc của cậu giải tán rồi, chắc chắn không thể kiếm được nhiều tiền như thế.” Tố Diệp nhìn cậu chăm chăm, bỗng nhiên nét mặt thay

đổi: “Niên Bách Tiêu! Không phải là cậu lại đua lậu...”

Còn chưa nói xong, Niên Bách Tiêu đã bịt miệng cô lại, hần học nói: “Trí thông minh của chị có thể dừng lại tại đây được không?”

Kỷ Đông Nham ngồi bên cạnh cũng sững người, rất lâu sau anh ta quát lên: “Em điên rồi à!”

Tố Diệp đẩy Niên Bách Tiêu ra, nhìn cậu đầy giận dữ.

Niên Bách Tiêu lại bật thêm một chai bia, ngẩng đầu tu ừng ực, sau đó nói: “Em chỉ tích góp đủ tiền để đua xe thôi, đã không đua lậu từ lâu rồi, hai người yên tâm đi!”

“Cậu thề với tôi đi, cả đời này không được phép tới chỗ đó nữa!” Tố Diệp đập một cái thật mạnh lên bả vai cậu.

Niên Bách Tiêu đau đớn nhe răng, ôm vai rồi nói: “Được, được, được, tôi thề! Tôi nhất định sẽ không đi nữa. Dù sao thì lần này cũng chẳng được quay lại đội đua, tôi cũng phải về nước, còn đua cái gì nữa?”

Thấy sắc mặt cậu tái mét, lại còn bị thương, Tố Diệp cũng có phần xót xa, không nỡ trách móc nữa. Cô nhìn Kỷ Đông Nham: “Nếu cậu ta tham gia thi đấu, anh có thể bỏ tiền ra tài trợ xe cho cậu ta không?”

Kỷ Đông Nham nhướn mày: “Không thành vấn đề, chỉ cần cậu ấy được ra trường đua.”

Tại Niên Bách Tiêu cực thính. Cậu lập tức rũ bỏ nét mặt bức bối ban nãy, quấn chặt lấy Tố Diệp như một con chó Pug: “Chị nói vậy là có ý gì? Có phải thầy ấy định để tôi quay lại không?”

Tố Diệp cười híp mắt nhìn cậu. Cô giơ tay xách tai cậu lên, cậu đau dớn lập tức xin hàng.

“Nhóc con, cậu nghe cho rõ đây! Để kích thích ý chí của cậu, tôi suýt nữa thì ngã từ sườn núi xuống. Thế nên cậu phải lấy lại tinh thần cho tôi!” Cô không buông tay.

Niên Bách Tiêu gào lên: “Đau... Đau...”

“Thế sao lúc lấy thắt lưng thắt cổ Mike cậu không nghĩ cậu ta cũng biết đau? Chuyện này mà để anh trai cậu biết thì cậu chết chắc!” Lúc này Tố Diệp mới buông ra.

Niên Bách Tiêu xoa mạnh tai.

“Mike bị thương nặng. Đội xe nhất định sẽ thiếu đi đội trưởng. Khi không đủ nhân sự thì cũng không thể tham gia thi đấu. Vì thế bây giờ huấn luyện viên của cậu đang họp bàn với các thành viên khác.” Tố Diệp thành thật nói.

“Nói vậy là...” Mắt Niên Bách Tiêu sáng lên.

“Nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cậu có thể sẽ được tham gia cuộc đua ở Thượng Hải.” Tố Diệp nhấn mạnh.

“Thật sao?” Niên Bách Tiêu đứng bật dậy.

Kỷ Đông Nham nhìn Tố Diệp, chợt nghĩ tới một vấn đề quan trọng, sau đó hỏi Niên Bách Tiêu: “Anh nghĩ là nhóc cố tình đánh người ta phải không?”

Nghe xong cậu lắc đầu nguầy nguậy.

Tố Diệp cũng tin Niên Bách Tiêu không có mấy suy nghĩ đó. Nhưng nếu đổi lại là Niên Bách Ngạn... thì chưa chắc.

Ba người đang nói chuyện, bỗng có giọng nói châm chọc vang lên: “Niên Bách Tiêu, đừng tưởng mày có thể quay về đội xe dễ dàng như thế!”

Họ nhìn về phía có tiếng nói. Đó là mấy đội viên, bốn người trong số đó bị thương. Một người đẩy xe lăn, trên xe có một cậu thanh niên bị bó bột kín mít như xác ướp Ai Cập. Họ đều đỏ mắt nhìn Niên Bách Tiêu không khác gì kẻ thù.

Tố Diệp chắc chắn người đó là Mike. Cổ cậu ta quả nhiên có một vết bầm tím. Nghĩ đúng đủ biết lúc đó Niên Bách Tiêu nhất định đã dốc hết sức.

Nghe thấy vậy, cơn giận của Niên Bách Tiêu lại bùng lên. Cậu nhìn người đó quát: “Mày có tin tao làm cho mày cảm luôn không?”

Thấy vậy, Kỷ Đông Nham vội vàng can ngăn.

Hurley uy nghiêm quát một tiếng, bắt mọi người trật tự.

Sau đó ông ta nhìn về phía Niên Bách Tiêu, nghiêm mặt nói: “Mike nói cũng không sai, muốn về đội em nhất định phải dựa vào thực lực.”

“Thưa thầy, em có thể!”

“Cuộc thi tháng sau Mike không thể tham gia được. Thế nên, em muốn thay thế vị trí của em ấy thì trước tiên phải nhanh hơn em ấy. Kỷ lục của em ấy vẫn còn được lưu giữ. Tôi sẽ tổ chức một kỳ kiểm tra cho em. Em nhất định phải vượt qua kỷ lục 1 phút 20 giây của

Mike thì mới được quay về đội tham gia cuộc thi.”

Tố Diệp bàng hoàng. 1 phút 20 giây? Trời đất ơi, đây là cái khái niệm gì?

Ai ngờ Niên Bách Tiêu cười khẩy, vút lon bia trong tay sang một bên: “1 phút 20 giây? Chẳng trách ở Bắc Kinh mọi người chỉ dành được vị trí thứ nhì đồng đội.”

“Niên Bách Tiêu! Mà nói cái gì?”

Hurley quát Mike, rồi nhìn Niên Bách Tiêu: “Tôi biết trước đây em lái nhanh hơn Mike một chút. Nhưng dẫu sao cũng đã bỏ không hai năm, em còn có thể giữ được thành tích của hai năm trước hay không còn chưa biết được.”

Niên Bách Tiêu nhìn huấn luyện viên, đáp không hề do dự: “Được! Em chấp nhận kiểm tra!”

Hurley gật đầu: “Hai giờ chiều mai tới trường đua. Tôi và các bạn khác cũng sẽ tới đó. Chiếc xe dùng để kiểm tra, đích thân tôi sẽ chuẩn bị cho em.”

“Được ạ! Em sẽ tới đúng giờ!” Niên Bách Tiêu hứa.

Tố Diệp cũng có phần kích động theo. Cô cảm thấy, chỉ cần cho Niên Bách Tiêu một cơ hội, cậu nhất định sẽ thành công.

Đang thoải mái thì chiếc di động trong túi xách bỗng rung lên. Cô đi sang một bên nhận máy.

Đầu kia là tiếng Hứa Đồng.

“Bác sỹ Tố! Chị đang ở đâu?” Nghe ra được Hứa Đồng đang cố gắng hạ thấp giọng, có lẽ là không tiện gọi điện thoại.

Tố Diệp sững người: “Sao vậy?” Cô không nói ra địa điểm của mình.

“Không cần biết bây giờ chị đang ở đâu, lập tức về công ty ngay. Chiều nay công ty triệu tập hội nghị cổ đông, tổng giám đốc Niên chủ trì, chỉ còn thiếu mình chị thôi. Tất cả mọi người đều đang đợi chị đấy!” Giọng Hứa Đồng có phần gấp gáp.

Một tiếng nổ ầm vang lên trong đầu Tố Diệp. Cô buột miệng: “Nhưng bây giờ tôi không thể về ngay được. Hay là... đừng đợi tôi?”

“Tôi lén chạy ra ngoài gọi điện thoại đấy. Bác sỹ Tố, sắc mặt của tổng giám đốc đã khó coi lắm rồi.” Hứa Đồng nhắc nhở.

Nghe xong câu ấy, Tố Diệp hiểu cuộc họp này là không thể không tham gia, cô thầm ai oán trong lòng.

Tới khi cúp máy, cô mới phát hiện ra có rất nhiều tin nhắn và cuộc gọi nhỡ. Có lẽ là ban nãy mãi nói chuyện, cô không để ý máy rung. Cô giờ ra xem, có số điện thoại của máy bàn, có số di động cá nhân của Niên Bách Ngạn, còn cả của Lâm Yêu Yêu. Cuối cùng cô ấy gửi tới một tin nhắn: Tiểu Diệp! Cậu đang ở đâu đấy? Làm mình sốt ruột chết mất! Mau về công ty đi. Mình sắp hết lý do để quanh co giúp cậu rồi.

Nhớ tới gương mặt nghiêm nghị, lạnh như băng của Niên Bách Ngạn, tim Tố Diệp chợt run lên. Đừng có tưởng tối qua cô tùy tiện đối xử với anh như vậy là được, trong giờ làm việc cô tuyệt đối không dám. Con người này trước này luôn công tư phân minh.

Nhớ tới cảnh tượng cả một phòng họp đang đợi một mình cô...

Tố Diệp sợ đến nỗi mồ hôi chảy ròng ròng. Cô vội vàng báo với đám Kỷ Đông Nham một tiếng rồi vội vã ra về.

Vừa ra khỏi biệt thự thì Niên Bách Tiêu chạy ra, hỏi với sau lưng cô: “Này! Chiều mai chị tới xem tôi kiểm tra chứ?”

Tố Diệp không quay đầu, chỉ gấp gáp đi về phía xe của mình, nói to một câu: “Để xem mai có trốn ra được không đã.”

Nói rồi, cô lên xe.

Niên Bách Tiêu đứng yên đó, nhìn theo bóng con Jeep đỏ của cô lao đi vùn vụt, mãi một lúc sau mới lẩm bẩm: “Nhưng mà... tôi rất mong chị có mặt...”

Khi Tố Diệp về tới thành phố đã là năm rưỡi chiều, còn nửa tiếng nữa là tới giờ tan ca.

Không phải tại cô lái xe chậm, mà vì đường vào thành phố tắc kinh người.

Rón ra rón rén đi vào trong Tinh Thạch, vừa thò mặt vào thì cô bé ở quầy lễ tân đã vội vã chạy tới báo: “Bác sỹ Tố! Chị đi đâu vậy? Tổng giám đốc sắp lật tung cả Tinh Thạch lên tìm chị rồi.”

“Hội nghị giải tán chưa?” Tố Diệp khẽ hỏi. Suy nghĩ của cô là nếu hội nghị giải tán rồi thì cô cũng nên nhanh chóng quay đầu chuồn lẹ. Dẫu sao thì cũng sắp hết giờ làm rồi, cứ coi như cô chưa quay về.

Vậy mà cô bé lắc đầu như trống bỏi: “Em không rõ! Máy nhân viên quèn như bọn em làm sao nắm được chuyện của hội đồng quản trị.”

Tố Diệp đang định nói là: Chị chuồn về trước nhé thì đúng lúc ấy Hứa Đồng đi từ trong thang máy ra. Thấy cô đứng sau quầy lễ tân, cô ấy vội rào bước đi tới: “Cuối cùng cô cũng quay về rồi. Mau tới phòng họp đi! Tổng giám đốc vẫn đang đợi cô đấy!”

Tố Diệp dường như nhìn thấy từng đàn quạ đen đang bay vòng vòng trên đầu mình...

Quyển 10 - Chương 469: Em thừa nhận em ghen đi

Tố Diệp tưởng Niên Bách Ngạn đang ở trong phòng họp, rồi khi đẩy cửa ra cô sẽ nhìn thấy cả một phòng toàn là những gương mặt vô cảm của các cổ đông. Sau đó, cô sẽ tìm một góc để ngồi xuống trước gương mặt thối tha cố làm ra vẻ bình thản của Niên Bách Ngạn, tham gia cái hội nghị cổ đông mà cô vốn không muốn tham gia này với thái độ điếc không sợ súng.

Cô đích thực là cổ đông của Tinh Thạch, nhưng thân phận này là người khác ép buộc cô phải nhận. Chuyện này không liên quan gì tới thành kiến của cô đối với nhà họ Diệp, mà là bản thân cô cảm thấy cái gọi là thân phận cổ đông hết như gông cùm khiến cô vô hình cảm thấy thêm áp lực.

Là vì cô hiểu quá rõ đời người ngắn ngủi, có thể được làm công việc mình thích là tốt nhất.

Vậy mà, Niên Bách Ngạn không có mặt trong phòng họp. Khi hỏi thư ký phòng hành chính thì cô ấy nói hội nghị cổ đông đã tan từ hai tiếng đồng hồ trước rồi. Tố Diệp cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, chỉ còn biết bấm bụng gõ cửa phòng làm việc của tổng giám đốc.

Niên Bách Ngạn đang ngồi trong phòng họp nhỏ tại văn phòng. Sau khi nhìn thấy Tố Diệp, anh ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Tố Diệp nhìn thấy cả giám đốc bộ phận thị trường và giám đốc bộ phận quan hệ cũng đang ngồi đó, hơi ngẩn người giây lát.

Niên Bách Ngạn khẽ nói với cô rằng: Mọi người đang bàn bạc việc ra mắt sản phẩm mới mùa thu đông. Diệp Diệp! Em cũng nghe chút đi!

Cả hai vị giám đốc đều đồng thời nhìn cả về phía cô.

Gò má Tố Diệp có cảm giác muốn bốc cháy.

Cho dù lúc trước khi cô và Niên Bách Ngạn còn tốt đẹp, anh cũng không bao giờ gọi thẳng cô là Diệp Diệp trước mặt cấp dưới của mình. Lúc làm việc, anh luôn gọi cô là “bác sỹ Tố”. Cũng có lúc gọi cả họ lẫn tên của cô, điều đó cũng đồng nghĩa cô đã phạm phải sai lầm gì đó.

Thật ra cô rất muốn nhắc cho Niên Bách Ngạn nhớ, sở dĩ cô tới Tinh Thạch làm việc, chẳng qua là nhận công việc làm cố vấn tâm lý cho doanh nghiệp một ngày hai buổi mà thôi, chứ không phải cô thừa nhận mình là cố đồng của Tinh Thạch. Sản phẩm mới có được ra mắt hay không, khi nào ra mắt, ra mắt dưới hình thức nào đều chẳng liên quan gì tới cô cả. Cô không có một chút hứng thú nào với mấy quyết định mang tính thương mại này.

Nhưng nghĩ bụng mình vẫn còn chuyện muốn nhờ vả người đàn ông này, cô đành nhẫn nhịn cảm giác váng đầu, ngồi xuống một bên sofa, lắng nghe họ bàn bạc.

Các giám đốc lại chìm vào những kế hoạch công việc một cách đầy say mê. Giám đốc bộ phận quan hệ đang cùng Niên Bách Ngạn xét duyệt quyết định cuối cùng về việc lựa chọn người làm đại diện cho sản phẩm mới. Bên cạnh tay chị ta đặt một tập tài liệu dày cộp về vấn đề này. Các kế hoạch liên quan tới sản phẩm mới mùa thu đang được tiến hành tuần tự. Vì đã xin xác nhận độc quyền về thiết kế sản phẩm, thế nên kiểu dáng của bộ sản phẩm này đã trở thành đề tài được mọi người thảo luận sôi nổi và rất kỳ vọng.

Tất cả các hoạt động tuyên truyền đều được thực hiện theo đúng quy luật thị trường và quy luật triển khai tiêu thụ, thế nên ý kiến của giám đốc bộ phận thị trường là không thể lơ là.

Từ mức độ công việc mà ba người họ thảo luận, có thể thấy họ đã bàn bạc một thời gian rất dài rồi.

Có thể thấy, Niên Bách Ngạn rất coi trọng bộ sản phẩm mùa thu lần này. Mỗi một yêu cầu và đề xuất anh đưa ra đều vô cùng khát khe, không khó nhận ra sự cầu toàn của anh.

Tố Diệp ngồi nghe mà như vệt nghe sấm. Nhất là khi đề cập tới những tình hình liên quan tới các hoạt động của thị trường, cô lại càng mù tịt. Cái gì mà các đường tiểu ngạch, rồi tiêu thụ thông qua đại lý, rồi cái gì mà quản lý hình tượng thống nhất của các quầy trưng bày...

Cô thấy mình như đang nghe sách trời vậy.

Nghe mãi, nghe mãi, tâm hồn cô bắt đầu treo ngược cành cây. Cô không còn chú ý vào chuyện sản phẩm mới, mà ánh mắt chỉ dạo quanh gương mặt của ba người họ.

Nghiêm túc luôn là biểu cảm đẹp nhất của con người, dù là nam giới hay nữ giới.

Tinh Thạch, bắt đầu từ các hoạt động đầu tiên cho tới tiêu thụ ngoài thị trường rồi hoàn thành hậu kỳ, Tố Diệp biết rõ luôn nó sở hữu một đội ngũ anh tài lớn mạnh và chuyên nghiệp. Trong số đó, có thể nói hai vị giám đốc ngồi đây là xuất sắc nhất. Còn người tự tay tạo ra đội ngũ chuyên nghiệp này chính là Niên Bách Ngạn. Anh là người lãnh đạo tinh thần của đội ngũ ấy cũng là trụ cột vững vàng chống đỡ cả

Tinh Thạch.

Thế nên nhìn anh những lúc mải mê công việc thật sự rất quyến rũ.

Mà mỗi khi Niên Bách Ngạn tập trung làm việc thì sẽ quên hết tất cả mọi thứ. Tố Diệp có thể nhìn thấy trong đôi mắt anh dã tính của loài sói. Đó là vẻ rạng rỡ, kiên định và đầy quyết đoán. Đây dường như là lần đầu tiên Tố Diệp có thể nhìn thấu ánh mắt anh rõ nét như vậy.

Niên Bách Ngạn không để ý rằng Tố Diệp đã ngưng ngẩn. Sau khi thảo luận rất lâu với giám đốc bộ phận thị trường, anh vô thức cầm tách cafe lên uống một ngụm. Lúc này anh mới nhớ ra Tố Diệp ngồi bên cạnh, bèn đặt chiếc cốc xuống, nhìn về phía cô với ánh mắt dịu dàng.

“Em muốn uống gì?”

Thật ra vào đây Tố Diệp đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị ăn chửi. Chỉ cần anh sớm nhắc tới chuyện cô không có mặt trong buổi họp thì trái tim cô mới không treo lơ lửng như thế này. Chuyện này cũng giống như nghe một câu chuyện cười: Có một người, hàng xóm trên đầu nhà anh ta ngày nào cũng về nhà rất khuya. Mỗi lần về tới nhà người đó lại cởi một đôi giày vứt sang một bên, sau đó cởi nốt bên còn lại. Thế nên tối nào anh ta cũng phải nghe hai tiếng “bộp bộp”, làm anh ta bức bối vô cùng. Cuối cùng không chịu nổi nữa, anh bèn tìm cơ hội đi lên thể hiện sự bức xúc của mình với hàng xóm, nói rằng người đó làm ảnh hưởng tới người khác. Người hàng xóm trên gác xin lỗi bằng thái độ rất chân thành. Rồi lại tới một buổi tối nọ, người hàng xóm kia quay về. Sau khi vứt “bộp” chiếc giày đầu tiên, người này chợt nhớ ra lời nhắc nhở của hàng xóm phía dưới, thế là người đó bèn cẩn thận đặt một chiếc giày còn lại sang một bên mà không gây ra bất kỳ tiếng động nào. Anh chàng ở phía dưới sau khi nghe tiếng bộp đầu tiên chờ mãi, chờ mãi mà không thấy nốt tiếng thứ hai. Anh ta chịu không nổi bèn chạy lên gác, gõ cửa và nói: Anh còn không

mau vút nốt chiếc kia đi, nếu không tôi không ngủ được!

Tâm lý của Tố Diệp hoàn toàn giống với nhân vật chính trong câu chuyện đó. Trước đây mỗi khi bất mãn với thái độ và thói quen làm việc của cô, Niên Bách Ngạn đều phê bình té tát. Cô đã sớm quen với sự nghiêm khắc của anh rồi. Vậy mà hôm nay, ngay cả Hứa Đồng cũng nói sắc mặt anh rất khó coi, nhưng tới tận bây giờ anh vẫn khá thoải mái. Điều này càng khiến Tố Diệp không an tâm.

Cô thà anh cứ mắng cô cho xong đi, thế còn đỡ lo ngay ngáy.

“Diệp Diệp?” Thấy cô cứ ngây ngốc, Niên Bách Ngạn gọi cô một tiếng.

Hai vị giám đốc cũng nhìn cô.

Tố Diệp vội vàng tập trung chú ý trở lại, suy nghĩ rồi nói: “À... cafe là được rồi!”

Niên Bách Ngạn giơ tay lên xem giờ, trầm ngâm giây lát rồi ấn điện thoại: “Chuẩn bị một phần điểm tâm và một ly nước chanh ấm, mang vào đây!”

Tố Diệp nhìn anh kỳ lạ.

Chẳng mấy chốc, người thư ký đã bê vào. Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô ấy đặt trước mặt Tố Diệp.

Sau khi người thư ký đi ra ngoài, Niên Bách Ngạn nhìn cô nói: “Giờ này đừng nên uống cafe nữa, nếu không tối em lại mất ngủ đấy. Ăn chút điểm tâm trước đi, lát nữa tôi đưa em đi ăn tối!”

Nửa câu trước là lời dặn dò, nửa câu sau giống như cưng chiều và

dung túng.

Anh nói vô cùng tự nhiên, hoàn toàn không quan tâm còn hai người cấp dưới đang ngồi trong phòng.

Tố Diệp nhảy bèn bắt được ánh mắt mang theo ý tứ sâu xa trong mắt hai vị giám đốc.

Cô không nói gì, chỉ cúi đầu ăn điểm tâm.

Niên Bách Ngạn dọn dồ xong cũng tiếp tục vùi đầu vào công việc. Cứ như thế, tới tận khi cô ăn hết chỗ điểm tâm ấy, anh cũng không còn rảnh để ý tới cô nữa...

Khi Tố Diệp có lại ý thức, mở mắt ra mới thảng thốt nhận ra mình đã ngủ từ lúc nào.

Cô vẫn đang ở trong phòng làm việc của Niên Bách Ngạn, nằm trên chiếc sofa rộng rãi, ôm một cái gối. Bên tai cô không còn tiếng thảo luận của hai vị giám đốc nữa. Những chiếc cốc trống trên mặt bàn cũng đã được dọn đi, lau lượt sạch sẽ.

Màn đêm tĩnh mịch.

Cách đó không xa, ngoài khung cửa sổ sát sàn, đường Trường An đã rực cháy cả một dải đèn đỏ. Từ trong văn phòng của anh, luôn có thể nhìn thấy muôn màu muôn vẻ của phố phường khi đêm về.

Tố Diệp ngồi bật dậy. Lúc này cô mới phát hiện ra mình đang đắp một chiếc áo vest của nam. Cô cầm lên xem, thì ra là áo vest hôm nay Niên Bách Ngạn mặc. Khắp người cô vẫn còn thấm đẫm mùi hương của anh.

Cô ôm gối vào lòng. Mình ngủ lúc nào nhỉ? Cô bỗng dưng mơ mơ hồ hồ.

Mắt cô chợt liếc nhìn chiếc gối ôm trong tay. Cái gối này ở trong phòng nghỉ. Anh lấy cho cô?

Có tiếng động lọt vào tai.

Cô ngó đầu ra xem.

Là Niên Bách Ngạn đang gọi điện thoại. Có lẽ chuyện công việc, vì cô loáng thoáng nghe thấy anh nói sắp xếp lịch trình gì đó. Cụ thể thế nào thì cô không rõ. Giọng nói của Niên Bách Ngạn rất bé, giống như đang sợ làm phiền thứ gì đó.

Cô nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ tối rồi.

Anh vẫn còn làm việc.

Chỉ có đêm về, trông Niên Bách Ngạn mới có một nét mê hoặc rất khác.

Dáng nhận điện thoại của anh quyến rũ chết người. Cả cơ thể cao lớn hơi dựa ra sau ghế. Một tay anh cầm điện thoại, một tay nhẹ nhàng day trán. Làm việc cả ngày, trông anh khá mệt mỏi, nhưng ngữ điệu vẫn rất quyết đoán, không một chút mơ hồ.

Anh vừa kết thúc cuộc điện thoại, bỏ di động xuống chưa được nửa phút thì chuông điện thoại lại réo.

Niên Bách Ngạn nhận máy rất nhanh, rồi đưa mắt nhìn về phía cô. Anh phát hiện cô đã thức dậy, đang xoa tóc ngồi trên sofa nhìn về phía này.

Anh bèn mỉm cười.

Khóe môi hơi cong lên. Qua khoảng cách của hai người, nụ cười nhẹ nhàng trên gương mặt anh được cảnh đêm tôn lên một sự dịu dàng, như mơ như thực.

Tố Diệp vội vàng né tránh ánh mắt, cúi đầu nhìn xuống giày mình.

Lần này Niên Bách Ngạn cũng không cố tình hạ thấp giọng nữa. Sau khi bàn giao công việc bằng thanh âm bình thường, anh đứng dậy đi về phía cô.

Đèn trong phòng làm việc khá tối, gần như chỉ có ánh đèn dưới đất và đèn đường hắt vào ngoài cửa sổ.

Khi cả cái bóng cao to của anh đổ xuống, cô đã đi xong giày.

“Đói chưa?” Niên Bách Ngạn ngồi xuống bên cạnh cô, cười hỏi.

Tố Diệp nhìn anh, não bộ bắt đầu hoạt động nhanh chóng.

Con người này không bình thường cho lắm.

Đầu tiên là cô không tham gia buổi họp, thứ nữa là cô lại ngủ gật trong phòng làm việc của anh, mà chắc chắn là còn ngay trước mặt các nhân viên của anh. Anh bắt cô nghe chuyện sản phẩm mới, cô lại trực tiếp dùng giấc ngủ để cho anh leo cây lần hai.

Thế nhưng, đến giờ người đàn ông này vẫn hỏi cô bằng chất giọng nhẹ nhàng: Đói chưa?

Không bình thường!

Thấy cô cứ nhìn mình không chớp mắt, nụ cười bên môi anh càng thêm đậm. Anh giơ tay xoa đầu cô: “Ngủ đến nổi thành ngốc rồi sao? Tôi đang hỏi em đấy!”

Tố Diệp tỉnh lại, né tránh bàn tay của anh.

Cô hắng giọng, cố gắng ép giọng mình từ trong cổ họng ra: “Trước khi anh mắng tôi, tôi có thể đưa ra một đề nghị không?”

Niên Bách Ngạn nghe xong, nét mặt rõ ràng tỏ ra khó hiểu.

Tố Diệp chưa đợi anh lên tiếng bèn nói tiếp: “Tôi nhớ là mọi người đang quyết định người đại diện cuối cùng. Chuyện đó... dùng ngôi sao nào cũng được, nhưng không được dùng Bạch Băng và An Tịnh.”

Thấy anh dần dần thu lại nụ cười, cô lập tức giải thích: “Tôi là một thành viên của hội đồng quản trị do các anh thừa nhận, tôi có quyền phát biểu.”

Niên Bách Ngạn cười: “Dĩ nhiên!”

“Vậy là... anh đồng ý rồi?” Tố Diệp nhìn anh vẻ hoài nghi.

Với những quyết định công việc, cô biết Niên Bách Ngạn trước nay không cho phép người khác từ chối. Anh không trách cô tự quyết sau khi mọi việc đã xong xuôi, thế là ý gì?

Niên Bách Ngạn không lập tức đưa ra câu trả lời, mà cố ý nhích người ngồi sát về phía cô. Cô nhất thời không kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy bên tai ngura ngúra. Là sự ấm áp khi hơi thở của anh phả ra.

“Em ghen sao?”

Có chút trêu chọc, lại mang một suy nghĩ mờ ám rõ ràng.

Tố Diệp nhanh chóng né sang một bên, trừng mắt lườm anh dưới ánh sáng mờ mờ: “Tôi không rảnh rồi vậy đâu. Chỉ là một đề nghị hợp lý thôi.”

Niên Bách Ngạn không cố tình tiến thêm nữa mà đường hoàng dựa ra sau sofa, nhìn cô như cười như không: “An Tịnh khi không bị em gán cái mác bệnh nhân tâm thần, đến giờ đám nhà báo vẫn còn cắn chặt cô ta không buông. Vào lúc này đương nhiên Tinh Thạch sẽ phải né tránh. Vậy còn Bạch Băng thì sao? Lý do em không muốn dùng Bạch Băng là gì?”

“Thế lý do anh muốn dùng cô ta là gì?” Tố Diệp hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Hình tượng tốt, độ nổi tiếng cao.”

“Anh còn quên mất một điểm.” Trong lòng Tố Diệp cảm thấy chua ngắt, cô hừ một tiếng: “Dáng cô ta cũng chuẩn nữa!”

Niên Bách Ngạn vẫn nhìn cô tươi cười.

“Tôi nghĩ... điểm này anh hiểu rõ nhất!” Tố Diệp bực dọc nói.

Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại: “Tôi biết rõ cái gì cơ?”

“Cô ta là tình nhân theo anh lâu nhất.” Tố Diệp cười đều: “Anh bảo tôi có nên tới học hỏi thêm chút kinh nghiệm của cô ta không?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô như lĩnh ngộ được chuyện gì: “Xem ra em

biết nhiều chuyện đấy chứ.”

“Tại anh dây dưa với nhiều phụ nữ quá, ai ai cũng muốn dạy bảo tôi.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn có vẻ mệt mỏi. Thấy lông nhím của cô lại xù lên, anh tựa hẳn ra sau rồi nói: “Em lại đây!”

Dựa vào đâu anh bảo cô lại là cô phải làm theo?

Tố Diệp ngồi yên, bất động.

Anh cười: “Em qua đây! Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với em.”

“Có chuyện gì anh cứ nói luôn đi, không phải là tôi không nghe thấy.”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Tôi bận bù đầu từ sáng tới tối, giờ sắp không còn sức để nói nữa rồi, em mau qua đây!”

Tố Diệp quan sát anh, thấy anh quả thực có vẻ mệt mỏi, cũng không giống như đang nói dối, cô bèn từ từ dịch sát về phía trước. Anh thấy vậy lắc đầu: “Ngồi bên cạnh tôi!”

Lắm chuyện!

Tố Diệp đứng hẳn dậy, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Nói đi!”

Niên Bách Ngạn cứ ngồi ngắm cô.

Tố Diệp thấy anh mãi không nói gì, bèn quay đầu lại nhìn. Khi thấy một nụ cười xấu xa hiện lên bên môi anh, cô chợt phản ứng lại. Vừa định đứng dậy, Niên Bách Ngạn đã nhanh tay giữ chặt lấy cô, khóa

cô trong lòng mình.

“Anh buông tôi ra!” Người đàn ông đáng chết! Cô biết ngay là không nên tin tưởng anh. Làm gì mà hết sức lực. Cô còn chẳng ngộ ngộ được khỏi vòng tay anh.

Niên Bách Ngạn giữ lấy eo cô không buông. Anh vùi mặt vào mái tóc cô, cười khế: “Em thừa nhận mình ghen đi thì tôi mới buông.”

“Anh đừng có giở trò nữa, buông ra!” Cô xoay lưng về phía anh, giằng co qua lại. Qua lớp vải mỏng, cô nhận ra điều gì đó. Đến cả hơi thở của anh cũng trở nên khàn khàn. Cô đỏ mặt, trống ngực đập thình thịch: “Niên Bách Ngạn! Mấy cái chuyện vớ vẩn đó của anh mà đáng để tôi ghen sao?”

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng nhìn cô.

Cô bị anh nhìn đến cứng đờ người, vội vàng thay đổi chủ đề: “Tiếp theo anh định mắng tôi phải không? Mau mắng đi!”

“Tại sao lại mắng em?”

Tố Diệp bị hơi thở của anh làm cho rối loạn. Cô khế nhích người ra: “Chẳng phải anh đợi tôi tới họp sao?”

Niên Bách Ngạn bừng tỉnh ngộ: “Hóa ra là chuyện này!”

Cái gì mà thì ra là chuyện này?

Cô kinh ngạc quay đầu nhìn anh, ánh mắt nhìn theo lồng ngực cho tới đôi mắt anh. Người này đổi tính đổi nết rồi hay bị thứ gì kích thích vậy? Sao anh có thể cho đây là chuyện nhỏ chứ? Vậy tại sao còn sưng xía lên? Hứa Đồng không bao giờ nói dối.

Khoảng cách của hai người rất gần.

Ánh sáng trong phòng càng lúc càng mờ lung.

Từ góc độ của Niên Bách Ngạn nhìn Tố Diệp, có một vẻ đẹp không thể diễn tả thành lời. Có một màn sương mờ ảo bọc ngoài đôi mắt cô, đáng yêu chết người. Nhất thời một sự yêu thương dâng tràn, lấp đầy lồng ngực anh.

Anh không nhìn được, cúi đầu xuống, phủ lên cái miệng nhỏ đang hơi hé mở của cô.

Tố Diệp ngẩn người, tới lúc cô hoàn hồn thì nụ hôn của anh đã “đuổi cùng diệt tận”. Cô vội vàng đẩy anh ra, quay mặt đi, hô hấp trở nên dồn dập: “Hết chuyện rồi phải không? Tôi phải về nhà đây, tôi rất mệt!”

Anh vẫn giữ cô không buông. Anh cúi đầu, nụ hôn mơ màng rơi xuống mái tóc cô, sau đó men theo gò má cô.

Hơi thở của hai người hòa vào nhau. Cô nghe thấy tiếng thở gấp gấp của anh.

“Tôi không bắt ép em nhất định phải tham gia hội nghị cổ đông. Đương nhiên, công ty có quyết định gì quan trọng, sau này tôi sẽ nói cho em biết.” Lời nói của anh khẽ vang lên bên tai cô.

Nghe xong câu ấy cô càng mơ hồ. Nghe ý của Hứa Đồng, rõ ràng Niên Bách Ngạn có vẻ như chuẩn bị bóc xương lột thịt cô ra.

“Tại em mãi không nghe máy, tôi lo em xảy ra chuyện.” Đôi môi Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng cọ sát vành tai cô, giống như đang thủ thủ tâm

sự của mình, lại giống đang vuốt ve, an ủi cô.

Cô cảm thấy mình đang hít trọn mùi hương của anh. Đó là một thứ mùi nam tính đầy mạnh mẽ. Như được ban phát cho một sinh mệnh, nó điên cuồng len lỏi vào trái tim cô. Sự lạnh lùng của anh có lẽ rất tàn nhẫn, nhưng sự dịu dàng của anh còn tàn nhẫn hơn, cứ thế xông thẳng vào cõi lòng cô một cách vô tình, để cho trái tim mạnh mẽ đang được dốc sức tưới tắm bằng thù hận của cô bắt đầu có dấu hiệu bỏ cuộc.

Cô ghét bản thân mình như vậy.

Khi chưa gặp anh, cô vẫn kiên trì với sự căm phẫn và lạnh nhạt của mình. Nhưng sau khi gặp anh, cho dù chỉ đứng từ xa ngấm nhìn, trái tim lại không chịu nghe lời sự sai bảo của cô. Huống hồ lại được dịu dàng ôm vào lòng như thế này.

Cô phẫn nộ mắng bản thân mình là hèn hạ!

Rồi lại khổ sở dằn vặt bản thân giữa việc tha thứ và việc không thể rời xa. Cảm giác này hành hạ, giày vò khiến cô sắp phát điên.

“Tôi không sao!” Tố Diệp nghiêng đầu, cố gắng né tránh đôi môi của anh.

Dường như Niên Bách Ngạn đang cố tình trêu chọc. Cô né, thì đôi môi anh lại theo đà men theo cổ cô mà gặm cắn.

“Niên Bách Ngạn!” Tố Diệp không thể không quay người lại, chống hai tay lên ngực anh.

Đôi mắt Niên Bách Ngạn như ánh lên trong bóng tối. Anh khẽ cười: “Nói em ghen đi tôi sẽ tha cho em!”

“Tại sao tôi phải nói vậy?” Cánh tay Tố Diệp sắp nhũn ra rồi.

“Được! Vậy tôi nói.”

Tố Diệp nhìn anh khó hiểu.

“Tôi sẽ ghen đấy!” Niên Bách Ngạn nhìn cô, ánh mắt như một ngọn đuốc: “Mỗi khi bên cạnh em có một người đàn ông khác, tôi đều ghen. Diệp Diệp! Tôi thừa nhận mình sắp ghen tỵ đến phát điên rồi. Đinh Tư Thừa, Kỷ Đông Nham, cả cái gã Kim Đại Trung không biết trời cao đất dày, hay tên Tưởng Vỹ lấy danh nghĩa Tưởng Bân đó nữa...”

Ánh mắt anh nóng bỏng, cô như bị thiêu rụi, muốn né đi mà anh không cho phép.

“Còn cả...” Anh bổ sung.

Tố Diệp không thể không nhìn vào mắt anh.

Đôi mắt ấy như nhuộm một nỗi đau. Môi anh áp sát cô, khẽ thốt ra một cái tên: “Cả Bách Tiêu nữa. Tôi bỗng dưng không muốn nó nhìn em lâu thêm.”

Cả người Tố Diệp run lên. Cô còn chưa kịp phản ứng lại, nụ hôn của Niên Bách Ngạn đã đổ ập xuống.

Mang theo nó là một sức mạnh dịu dàng.

Lăn qua nghiền nát cánh môi cô.

Sau đó hơi thở của anh cũng ào ào ùa tới.

Khi môi lưỡi của hai người quấn quýt, Tố Diệp bỗng giật mình, đẩy anh ra, hét lên với vẻ không vui: “Niên Bách Ngạn! Anh thần kinh à! Đó là em trai anh!”

Niên Bách Ngạn thấy cô sốt sắng, khẽ đáp: “Thôi được, em cứ coi như tôi bị điên đi.” Có thể nói là bảo sao nghe vậy.

Tố Diệp nhìn anh rất lâu mới thả lỏng gương mặt đôi chút. Tuy rằng anh không giận dữ, nhưng dấu sao cũng là người quen ra lệnh. Sống đến độ tuổi như anh, tất cả đều đã định hình. Rất nhiều lúc anh chỉ có thể cho phép người khác thích ứng, chứ không phải là bản thân mình thích ứng với người khác vô điều kiện.”

Cô nhớ lại lời nói của Lâm Yêu Yêu. Thật ra cô ấy nói cũng đúng. Trong lúc bản thân mình còn chẳng biết nên làm thế nào thì thuận theo tự nhiên là cách tốt nhất.

Hướng hồ, cô còn đang có việc muốn xin anh.

Có thể nhận ra Niên Bách Ngạn đã cố gắng hết sức để duy trì sự bình yên giữa hai người. Thấy cô thoải mái hơn, anh khẽ thở dài, kéo tay cô lại: “Diệp Diệp! Khoảng thời gian này tôi sẽ rất bận.”

Cô nghe ra, anh rõ ràng đang nói rõ tình hình của mình. Tim cô như ngừng đập giây lát. Cô khẽ “ồ” lên một tiếng rồi không nói gì nữa.

Niên Bách Ngạn vòng tay qua vai cô, nhẹ nhàng nói: “Tôi đưa em đi ăn cơm!”

Tố Diệp để mặc anh kéo mình đứng dậy. Sau khi anh vận áo khoác vào, cô suy nghĩ rồi nói: “Chiều mai tôi muốn xin nghỉ.”

Niên Bách Ngạn chợt dừng động tác lại, nhìn cô: “Em không khỏe chỗ nào sao?”

“Có chút chuyện phải làm!” Cô không thể nói chuyện của Niên Bách Tiêu. Chưa kể tới việc mấy lời vừa rồi của anh làm cô kinh ngạc vô cùng, chỉ riêng chuyện anh biết Niên Bách Tiêu suýt nữa giết người cũng đủ khiến anh nổi trận lôi đình.

Niên Bách Ngạn vẫn nhìn cô: “Khó khăn sao? Có cần tôi giúp đỡ không?”

“Không! Tự tôi có thể giải quyết được!” Cô giật mình.

Nhưng cũng may Niên Bách Ngạn không nhận ra sự căng thẳng của cô. Anh suy nghĩ giây lát rồi gật đầu: “Được! Có chuyện gì thì gọi cho tôi.”

Mặt trời đúng mọc đằng Tây rồi!

Hôm nay Niên Bách Ngạn dễ thương lượng đến khó tin.

“Anh...” Cô ngần ngại.

Anh cười: “Sao vậy?”

“Sao không thấy anh nhắc tới chuyện trừ tiền của tôi vậy?”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn hơi cong môi lên rồi giơ tay vò đầu cô: “Trừ tiền của em rồi, một giây sau ví tiền của tôi cũng gặp họa, lợi bất cập hại. Đi thôi, đi ăn cơm nào!”

Anh nắm lấy tay cô.

Cô cúi đầu nhìn bàn tay của anh, trái tim phức tạp, rối mù.

Anh nhân cơ hội ấy, cùng cô đan hai bàn tay vào nhau...

Quyển 10 - Chương 470: Danh chính ngôn thuận mới khiến mọi người nể phục

Thứ sáu luôn khiến con người ta hưng phấn.

Chỉ có điều, chuyện khiến Tố Diệp căng thẳng chính là cuộc kiểm tra hai giờ chiều nay của Niên Bách Tiêu.

Buổi trưa, cô cùng Lâm Yêu Yêu ăn cơm trong nhà ăn dành cho nhân viên. Tiện đây, cô biết được Lâm Yêu Yêu vừa sắm một chiếc xe mới. Đó là chiếc xe Diệp Uyên mua cho cô ấy, có màu hồng nhạt, dễ thương như quả đào mật vậy.

Hôm nay lại là ngày hạn chế lái xe của Tố Diệp. Cô muốn ăn trưa xong thì qua đó ngay, thế nên đành mượn xe của Yêu Yêu.

“Sao cậu không lái xe của Niên Bách Ngạn?”

“Không lái nổi, cũng không dám lái.” Tố Diệp kể hết mọi chuyện ngày hôm qua, kể cả chuyện của Niên Bách Tiêu.

Lâm Yêu Yêu nghe xong mà tròn tròn mắt vì kinh ngạc: “Cậu làm nhiều chuyện “đại nghịch bất đạo” thế mà anh ấy vẫn không tức giận ư?”

Tố Diệp cũng gật đầu trong hoảng loạn, rồi hỏi Yêu Yêu: “Cậu bảo có phải anh ấy có âm mưu gì không?”

Lâm Yêu Yêu mím môi, lắc đầu.

Sau bữa trưa, Tố Diệp lái thẳng chiếc xe màu hồng nhạt đó tới trường đua. Nhiệt độ đã tăng lên. Cô xuống xe mà hơi nóng bốc chốc hăm hập bốc lên mặt. Vừa đứng vững thì cô nghe thấy Kỷ Đông Nham hét lên một câu về phía mình: “Tiểu Diệp! Bên này! Nhanh lên!”

Lấy tay làm quạt, cô che nắng rồi nhìn qua đó. Kỷ Đông Nham ăn mặc thoải mái, đang đứng trên đường đua tươi cười nhìn cô. Niên Bách Tiêu thì đang kiểm tra xe. Sau khi thấy cô tới cậu ta rất vui, liền mang vẫy tay về phía cô.

Đây là lần cô thấy Niên Bách Tiêu vui nhất kể từ khi hai người quen biết cho tới giờ. Miệng cậu ta sắp kéo ra tới tận mang tai rồi.

“Tôi cứ tưởng chị không tới được.” Niên Bách Tiêu nói một câu tiếng Trung đầy đủ. Dĩ nhiên, phát âm thì vẫn hơi là lạ.

“Anh trai cậu bạn “hoàng ân mệnh mông”, tự nhiên lại đồng ý cho tôi được nghỉ.” Nói rồi, Tố Diệp vòng ra trước mũi xe, đánh xe rồi chép miệng: “Đây là lần đầu tiên tôi được quan sát xe đua dùng trong thi đấu ở khoảng cách gần thế này đấy. Quả nhiên là thấp lè tè. Chiếc xe này giá bao nhiêu?”

Không ai trả lời câu hỏi của cô.

Cô ngẩng đầu lên, thấy nét mặt Niên Bách Tiêu có vẻ không tự nhiên, suy nghĩ rồi cười xòa: “Cậu yên tâm đi! Tôi không nói với anh cậu chuyện hôm nay cậu kiểm tra ở trường đua đâu.”

“Đương nhiên là anh ấy không biết rồi!” Niên Bách Tiêu bĩu môi:

“Anh ấy có về nhà đâu, mấy ngày nay.”

Tố Diệp hiểu ý trong lời nói của cậu, gương mặt bất chợt đỏ ửng.

Kỷ Đông Nham đứng bên hừ một tiếng: “Thế mà không sợ “tinh cạn người vong”* nhỉ?”

*Ý châm biếm những người đàn ông quan hệ quá nhiều.

“Anh nói ai thế hả?” Tố Diệp bật lại.

“Nói Niên Bách Ngạn ấy!” Kỷ Đông Nham thẳng thắn đáp.

Tố Diệp đưa mắt lườm anh ta, không nói cô là được.

Chẳng mấy chốc, Hurley đã dẫn theo đội xe đi tới. Mike vẫn còn ngồi trên xe lăn, được một người đẩy về phía này. Vết bầm tím trên cổ cậu ta qua một đêm dường như cũng chẳng nhẹ đi được là bao. Tố Diệp nuốt nước bọt cái ực. Cô bỗng lo lắng chuyện về sau. Cô vẫn phải cảm ơn ông trời đã giữ lại tính mạng cho Mike. Nếu không thì, Niên Bách Tiêu sẽ bị Niên Bách Ngạn đánh chết.

Có mấy người có quan hệ khá tốt với Niên Bách Tiêu. Họ đi tới, bá vai cậu, rồi lần lượt cổ vũ, động viên. Mike thấy vậy cười khẩy chế giễu: “Niên Bách Tiêu! Tốt nhất là mày tỉnh táo lên một chút. Đừng có đâm chiếc xe thầy chuẩn bị cho mày lên cây đấy!”

Niên Bách Tiêu dẫu sao vẫn còn trẻ trung, hăng máu, nghe thấy câu này, cậu cũng phản kích lại, không hề tỏ ra yếu thế: “Mày yên tâm! Trước khi đâm lên cây, tao sẽ đâm chết mày trước!”

Kỷ Đông Nham sợ hai người họ lại mâu thuẫn rồi kích động, bèn ra mặt giảng hòa.

Hurley có vẻ rất khó xử. Cho dù là một người ngoài cuộc như Tố

Diệp vẫn nhìn thấy rõ. Ông ấy là một huấn luyện viên tốt, nhưng chưa chắc đã là một người quản lý đội ngũ đủ tư cách. Đối mặt với mâu thuẫn và tranh chấp trong đội của mình, rõ ràng là ông ấy không có nhiều cách giải quyết.

Cô bất giác nhớ tới Niên Bách Ngạn.

Tinh Thạch ở trong tay anh giống như một đội quân thiện chiến. Việc anh phải làm chính là vạch ra sách lược để quản lý đội ngũ này. Cả một công ty lớn hoạt động rất nhuần nhuyễn dưới sự chỉ đạo của anh, không thể không thừa nhận anh quả thực có năng lực quản lý nhóm khiến mọi người phải ngợi khen.

Đương nhiên, khả năng này cũng được thể hiện triệt để trên một người đàn ông khác đang ở trước mặt cô. Đó chính là Kỷ Đông Nham. Nếu không làm sao anh ta dám ngang nhiên đối chọi lại Niên Bách Ngạn?

Khi tới Bright, cô đã nhìn thấy cửa hàng chi nhánh dưới quyền quản lý của Kỷ Thị. Vị trí được chọn rõ ràng cố tình ở đối diện với cửa hàng của Tinh Thạch, thể hiện rõ khí thế ngang sức ngang tài thậm chí là có ý muốn đấu tay đôi.

Việc Kỷ Đông Nham đấu lại Niên Bách Ngạn đang bày ra trước mắt, đó là chuyện của thương trường. Dĩ nhiên, gặp anh ta trong một hoàn cảnh nhạy cảm thế này ít nhiều cũng có chút kỳ lạ. Nhưng Kỷ Đông Nham có vẻ như không muốn nói chuyện công việc. Tố Diệp vẫn rất cảm kích anh ta không nhìn cô bằng ánh mắt nhìn một cổ đông Tinh Thạch.

Hurley đi tới trước, hỏi thăm tình hình chuẩn bị của Niên Bách Tiêu.

Niên Bách Tiêu tất cả đều đã ổn thỏa rồi.

Hurley gật đầu.

Tất cả mọi người đều lùi ra ngoài đường đua.

Tổ Diệp nhìn thấy Niên Bách Tiêu trong bộ đồng phục của một tay đua, đầu đội mũ bảo hiểm, cô thật sự muốn chụp hình ảnh này lại rồi gửi nó cho Niên Bách Ngạn xem, và nói với anh rằng: Anh đã từng nhìn thấy em trai mình vui vẻ như thế này chưa? Cậu ấy tự tin như vậy, trên gương mặt trẻ trung dạt dào một niềm khao khát và phấn đấu đối với tốc độ. Đây là một sự phấn khích đã lâu ngày không được gặp. Nó là ước mơ, là khao khát được dừng cảm bút phá về phía trước trên hành trình cuộc đời.

Niên Bách Ngạn! Con người ta không cứ nhất định phải đứng trên đỉnh cao chốn thương trường mới gọi là thành công. Định nghĩa về thành công có rất nhiều. Mà việc thực hiện được những niềm vui đơn giản nhất mới chính là thành công lớn nhất.

Khi Niên Bách Tiêu chăm chú, tập trung nhìn về phía trước, đôi mắt đó giống Niên Bách Ngạn y như đúc.

Đây là lần đầu tiên Tổ Diệp được xem một cuộc đua xe ở khoảng cách gần đến vậy. Tuy rằng chỉ là một bài kiểm tra, tuy rằng Niên Bách Tiêu cũng sẽ phải hoàn thành nó trong một thời gian rất nhanh, nhưng nhìn gương mặt hơi nghiêng của cậu, nhìn ánh mắt chuyên tâm của cậu, nhất thời trái tim cô cũng đập rộn ràng.

Thông qua Niên Bách Tiêu, dường như cô nhìn thấy Niên Bách Ngạn. Ở tầm tuổi như cậu, trông anh sẽ thế nào? Có phải cũng có đam mê của mình không? Có phải cũng đã từng phấn đấu, đã từng nỗ lực cho ước mơ của mình hay không? Hay là... anh chỉ có hứng thú với kinh doanh?

Bờ vai cô chợt ấm lên.

Cô quay đầu. Là Kỷ Đông Nham đang giơ tay khoác lên vai cô.

Ánh mắt Kỷ Đông Nham dừng lại trên người Niên Bách Tiêu đang ngồi trên xe mà không nhìn cô. Nhưng anh khẽ nói, như đọc được thế giới nội tâm của cô: “Phàm là những người đàn ông thích lái xe đua đều có một trái tim dành cho đua xe.”

Tổ Diệp sững sờ. Trong đầu cô chợt hiện lên hai chiếc xe đua luôn được để dưới tầng hầm trong nhà Niên Bách Ngạn.

Cô rất ít khi thấy anh lái xe đua. Phần lớn thời gian anh đều có xe riêng đưa đón. Nếu để anh tự lái thì cũng lái xe công vụ. Cô những tưởng những chiếc xe đua đó chỉ là vật trang trí của những người có tiền mà thôi.

Lẽ nào...

“Lần đầu Bách Tiêu biết bơi là vì Niên Bách Ngạn đã vớt thẳng nó xuống nước. Lần đầu tiên Bách Tiêu biết lái xe đua cũng là Niên Bách Ngạn đích thân chỉ dạy cho nó, thậm chí anh ta còn cho Bách Tiêu một chiếc xe đua riêng. Chiếc xe đua ấy là Niên Bách Ngạn đã dùng những đồng tiền đầu tiên kiếm được để mua, bình thường còn chẳng nỡ mang ra đi. Thấy Bách Tiêu thích, anh ta cũng lập tức từ bỏ luôn.”

Tổ Diệp tròn mắt kinh ngạc, nhìn Kỷ Đông Nham: “Ý anh là... Niên Bách Ngạn thích đua xe?”

“Không ngờ phải không?” Kỷ Đông Nham cười: “Một người có tính cách hoang dã như anh ta luôn thích đua xe.”

“Nhưng bây giờ...”

Kỷ Đông Nham nhún vai: “Có những lúc, đàn ông chỉ có thể làm việc mà anh ta có thể làm, chứ không phải việc mà anh ta thích làm. Về điểm này, Bách Tiêu rất may mắn.”

Tố Diệp hiểu rồi.

Với tư cách là anh trưởng, Niên Bách Ngạn còn phải đóng vai một người bố đối với Bách Tiêu. Anh phải chăm sóc em trai, lại phải cứu chuyện làm ăn của nhà họ Niên. Em trai anh còn nhỏ như vậy đương nhiên không thể giúp được gì, thế nên anh chỉ còn cách trưởng thành sớm hơn để gánh vác trọng trách của nhà họ Niên. Thế nên, có bao nhiêu giấc mơ cũng phải gác lại, chỉ còn cách dốc sức cho thương trường.

“Nhưng tôi vẫn không hiểu.” Tố Diệp thở dài: “Nếu đã như vậy, anh ấy phải hiểu cảm giác của một người bị ép phải từ bỏ ước mơ chứ, tại sao vẫn còn ngăn cản Bách Tiêu? Chuyện này làm tôi nhớ tới một câu nói, gọi là: Lúc trước chính anh đã bẻ gãy đôi cánh của tôi, giờ lại bắt tôi sải cánh tung bay. Niên Bách Ngạn thì hoàn toàn ngược lại. Lúc trước chính anh ấy đã dạy Bách Tiêu biết đua xe. Vậy mà bây giờ, tại sao lại không cho cậu ấy đua xe nữa?”

Kỷ Đông Nham suy nghĩ: “Có lẽ là sợ nó xảy ra chuyện. Nếu ngay từ ban đầu Niên Bách Ngạn đã phản đối Bách Tiêu đua xe, vậy thì lúc trước chuyện nó vào đội xe, Niên Bách Ngạn cũng không thể không biết, cho tới tận hai năm trước khi Bách Tiêu xảy ra chuyện.”

Thật sự chỉ đơn giản vậy sao?

“Anh cũng có cá tính hoang dã.” Tố Diệp nói một câu.

Kỷ Đông Nham liếc nhìn cô, bực bội đáp: “Đó là bị Niên Bách Ngạn ép mà ra.”

Cô sửng người.

“Chí ít thì phải ra tay mạnh với em trước!” Anh ta bổ sung một câu.

Tố Diệp trừng mắt lườm anh ta.

Hai người còn đang nói thì Hurley bấm chiếc đồng hồ tính giờ rồi đi lên vỗ vỗ vào cửa xe.

Niên Bách Tiêu giơ biểu tượng OK lên trước mặt Hurley, sau đó nhìn về phía Tố Diệp.

Tố Diệp cuộn chặt tay lại, làm hành động cổ vũ.

Niên Bách Tiêu mỉm cười.

Tiếng động cơ cực lớn làm đình tai nhức óc. Đây là một thanh âm khiến người ta sục sôi máu nóng, cũng chính là âm thanh tận sâu trong cốt tủy người đàn ông muốn chinh phục nhất.

Khi ngón tay của Hurley hạ xuống, chiếc xe của Niên Bách Tiêu lao vút đi như một mũi tên.

Tốc độ thật là nhanh.

Tố Diệp thầm kêu lên trong lòng, chỉ muốn được phất cờ hò reo.

Tiếng động cơ càng lúc càng xa.

Hurley đứng trước máy giám sát, ánh mắt tập trung. Số giây trên chiếc đồng hồ trên tay ông ta không ngừng thay đổi.

Trái tim Tố Diệp cũng nhảy dựng lên.

Cô vừa mong cậu có thể vượt qua đồng thời cũng hy vọng cậu an toàn.

Phía bên này đường đua, tĩnh mịch như cái chết.

Tố Diệp nghe thấy tiếng con tim mình đang đập thành thịch.

Trông Kỷ Đông Nham cũng có phần lo lắng. Những ngón tay đang đặt trên vai cô cũng siết chặt lại.

Nhưng chẳng mấy chốc, Tố Diệp lại nghe thấy tiếng động cơ, ầm ầm vang dội.

Càng lúc càng gần...

Hơi thở của Tố Diệp trở nên dồn dập, mắt càng lúc càng mở to, sự căng thẳng trong lòng nhanh chóng nâng lên thành hưng phấn.

Cô nhìn thấy bóng xe. Là biểu tượng màu lục lam của G4 đang như chớp nháy trong không trung, án lên thứ ánh sáng mê người.

Thậm chí, cô còn cảm nhận được mặt đất đang rung lên!

Cuối cùng, tiếng chiếc xe gào rít ngang qua tai cô.

Ngón tay của Hurley cũng đặt xuống đồng hồ.

Tố Diệp không nhìn được reo hò. Cô có linh cảm, tốc độ của Niên

Bách Tiêu nhất định rất nhanh.

Chiếc xe làm một màn quay đầu tuyệt đẹp, rồi từ từ dừng lại bên cạnh họ.

Khi Niên Bách Tiêu từ trên xe bước xuống, tháo mũ bảo hiểm ra, thoải mái hất hất mái tóc, dường như Tố Diệp lại nhìn thấy hình ảnh Niên Bách Ngạn những khi bùng bùng khí thế.

“Hurley!” Niên Bách Tiêu kẹp mũ bảo hiểm vào nách, rào bước đi tới, hai mắt sáng long lanh nhưng vẫn có chút căng thẳng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Hurley.

Mike đang ngồi trên xe lăn cũng nuốt nước bọt.

Hurley nhìn thời gian cuối cùng dừng lại trên đồng hồ bấm giờ, nét mặt ngổ ngàng.

“Chuyện này... làm sao có thể?” Ông ta lẩm bẩm.

Tim Tố Diệp như vọt lên tận cổ, thế là như thế nào? Lẽ nào tốc độ của Niên Bách Tiêu còn không bằng Mike?

Cả nét mặt Niên Bách Tiêu cũng đổi khác.

Kỷ Đông Nham lên tiếng: “Hurley! Là nhanh hay chậm?”

Hurley ngược mắt nhìn Kỷ Đông Nham, rồi quay sang nhìn Niên Bách Tiêu: “Kỷ lục của em còn nhanh hơn hai năm trước 0.2 giây.”

Hai mắt Niên Bách Tiêu sáng ngời.

“Một phút!” Hurley sai bước lên trước, vỗ mạnh lên vai Niên Bách Tiêu: “Nhóc à! Em có thể lái được tốc độ một phút đấy!”

Một phút!

Tố Diệp sững sờ. Trời ạ! Cậu có thể vượt xa Mike những 20 giây!

Một giây sau, Niên Bách Tiêu cũng hưng phấn reo hò.

Các bạn tốt của cậu cũng rất vui mừng, lần lượt chúc mừng.

“Hurley! Nói vậy là cậu ấy có thể đại diện cho G4 tham gia cuộc đua rồi chứ?” Tố Diệp cũng vui mừng khôn xiết.

Hurley tươi cười nhìn Niên Bách Tiêu: “Cậu nhóc này có một sức mạnh mà mười trâu cũng không kéo lại được!”

Câu nói ấy đã thay cho lời đồng ý của ông ta.

Niên Bách Tiêu vui lắm. Cậu xông lên trước, hôn lên cửa xe.

Tố Diệp cũng vui mừng thay cho cậu.

Sắc mặt của Mike và bốn người kia thì rất khó coi. Nhất là Mike, ánh mắt cậu ta lạnh như băng.

Hurley nhận ra Mike không vui. Ông ta đi tới, thở dài: “Mike! Tôi hy vọng em có thể chấp nhận sự thật. Quả thực là em ấy nhanh hơn em!”

“Có thể khiến em tâm phục khẩu phục, trừ phi cậu ta có bản lĩnh lái xe của tôi.” Mike nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Nghe xong, Niên Bách Tiêu đi tới, nhìn Mike: “Mày nói thế là có ý gì?”

Mike cười khẩy: “Mày tham gia thi đấu cũng phải có xe đua chứ. Tao cho phép mày lái xe của tao, nhưng điều kiện là mày bắt buộc phải có bản lĩnh khiến tao tâm phục khẩu phục.”

“Mike!” Hurley đứng bên khó xử lên tiếng.

Kỷ Đông Nham không đồng tình. Anh ta nhìn lưng Bách Tiêu, nói một câu: “Anh sẽ phụ trách xe đua của em. Bách Tiêu! Mặc kệ cậu ta!”

“Có bạn bè giàu có tốt thật!” Mike hừ một tiếng: “Niên Bách Tiêu! Hai năm trước có anh trai mày giúp mày thoát khỏi rắc rối. Hai năm sau mày vẫn phải nhờ người khác cung cấp xe đua.”

Niên Bách Tiêu dĩ nhiên không chịu nổi bị kích động. Cậu nghiêng rằng: “Nếu tao có bản lĩnh lái xe của mày thì sao?”

“Thì tao sẽ tặng luôn nó cho mày!” Mike thề.

Niên Bách Tiêu hơi nheo mắt lại: “Được! Tao chấp nhận lời khiêu chiến này.”

Kỷ Đông Nham nhú mày, kéo cậu sang một bên: “Bách Tiêu! Em đã thắng rồi, không cần phải lãng phí thời gian!”

Nhưng Niên Bách Tiêu lắc đầu: “Không! Em phải làm vậy!”

Hurley bước tới: “Để em ấy hoàn thành thách đấu đi, nếu không, mãi mãi em ấy sẽ không được mọi người nể phục.”

Tổ Diệp tán đồng lời nói của Hurley. Tâm lý của con người vốn dĩ rất kỳ lạ. Bất luận là chuyện gì, nếu bạn không có được sự danh chính

ngôn thuận thì mãi mãi sẽ bị người đời chỉ trích, cho dù sau này bạn có xuất sắc thế nào cũng vậy thôi.

Niên Bách Tiêu nhìn Mike: “Mày muốn thế nào?”

Mike nhìn cậu với nét mặt vô cảm, không nói gì. Một đội viên đẩy cậu ta lên tiếng, trên mặt người này vẫn còn vết thương. Cậu ta chỉ về phía ngôi nhà cao tầng xa xa: “Sáng nay tao đã để mũ bảo hiểm của Mike lên vị trí cao nhất. Niên Bách Tiêu! Mày có giỏi thì trong khoảng thời gian quy định phải lấy được nó xuống.”

Mọi người đều đưa mắt nhìn qua đó.

Đó là một ngôi nhà cao tầng làm bằng sắt thép đã bị bỏ hoang. Nó vốn dĩ được xây để làm nơi nhảy Bungee, nhưng vì tiền đầu tư không đủ mà phải dừng thi công. Bao năm nay vẫn chỉ còn lại cái khung đó đứng sừng sững trong mưa gió.

Ngôi nhà ấy cao khoảng hai mươi mấy tầng, nếu lại gần nhìn, bên trên sắt thép đã gỉ hết.

“Trong vòng mười phút!” Mike cười nói: “Nếu trong vòng mười phút mày có thể mang nó tới trước mặt tao thì Niên Bách Tiêu, tao sẽ hoàn toàn tâm phục khẩu phục. Từ nay mày là đại ca, mày nói một tao tuyệt đối không nói hai. Nhưng nếu mày không làm được thì cho dù mày được quay về đội xe, tao cũng sẽ không công nhận mày. Tao nghĩ, các đội viên khác cũng thế thôi!”

“Này, Mike! Cậu ép người quá đáng rồi đấy! Ngôi nhà cao thế kia, lại không có một thứ công cụ nào hỗ trợ, cậu bắt Bách Tiêu leo lên leo xuống trong vòng mười phút? Đây rõ ràng là nhiệm vụ bất khả thi.” Một người bạn đứng đằng sau Niên Bách Tiêu bắt mắ.

“Đúng đấy! Tôi thấy cậu vốn dĩ có ý làm khó.” Lại một người khác lên tiếng: “Khu nhà đó rất cao, bên dưới lại không có thứ gì bảo vệ. Lỡ sảy chân ngã xuống đất thì chỉ có nước chết. Mike! Tôi thấy cậu định lấy mạng Bách Tiêu phải không?”

“Đua xe vốn là một môn thể thao mạo hiểm. Chúng ta luôn chơi trò mạo hiểm với tính mạng của mình. Chẳng lẽ tới giờ cậu mới biết?” Một người bạn bên vực Mike lạnh lùng nói.

Niên Bách Tiêu nhìn về ngôi nhà xa xa đó, nhíu mày.

Kỷ Đông Nham không đồng ý cho cậu làm vậy.

Bỗng chốc, người của hai phe xảy ra tranh chấp, Hurley muốn giảng hòa đã là việc không thể.

Tố Diệp không phát biểu ý kiến gì. Cô nhìn ngôi nhà đó đến đờ đẫn, ánh mắt không rời khỏi đó. Khi hơi nheo mắt lại, mỗi một điểm đặt chân bắt đầu rõ nét hơn trước mắt cô.

“Được! Lấy thì lấy!” Niên Bách Tiêu cũng nói giọng đánh cược.

Mike càng cười thâm hiểm: “Sống chết tao không chịu trách nhiệm đâu!”

Niên Bách Tiêu cũng cười khẩy: “Mày nhớ đấy! Lấy được mũ của mày xuống tao nhất định sẽ đập nát nó ra!”

“Được! Tao đợi mày!”

Niên Bách Tiêu đưa chiếc mũ trong tay mình cho Kỷ Đông Nham, quay người định đi.

Kỷ Đông Nham giữ cậu lại: “Em điên rồi à?”

“Em nhất định phải đi!” Niên Bách Tiêu nhấn mạnh.

“Em khoe khoang cái gì? Đây vốn dĩ không phải sở trường của em!”

Niên Bách Tiêu hạ thấp giọng: “Cho dù có ngã chết em cũng phải leo lên!”

“Em...”

“Tôi có thể lấy được!” Một giọng nói khế khàng ngắt lời hai người. Đồng thời cũng đủ để khiến mọi người nghe rõ.

Niên Bách Tiêu và Kỷ Đông Nham quay đầu lại. Người lên tiếng là Tố Diệp.

Tố Diệp nhìn về phía mọi người, lặp lại lần nữa: “Tôi có thể lấy được chiếc mũ bảo hiểm ấy, hơn nữa, không cần tới mười phút!”

Ai nấy tất thảy đều kinh ngạc.

Niên Bách Tiêu phản ứng lại: “Không, tôi không cần chị!”

Đương nhiên Kỷ Đông Nham cũng không đồng ý: “Lời thách thức này rõ ràng là hoang đường hết sức. Cả em hay Bách Tiêu cũng vậy, mặc kệ nó!”

Tố Diệp bỗng nói: “Có những lúc, khoe khoang, hiếu thắng chẳng vì điều gì khác, chỉ vì muốn được thừa nhận!”

“Nhưng đây là chuyện của tôi...”

“Trật tự!” Tố Diệp lạnh lùng quát.

Mike ngồi bên mồm cười lắc đầu: “Em gái à! Đó là ngôi nhà hai mươi mấy tầng đấy, không có dây thừng, không có bảo vệ. Đừng nói tới chuyện cao như vậy cô em không leo lên được. Dù cô em có leo lên được thì sao chứ? Vốn dĩ không phải chiếc mũ do chính tay Niên Bách Tiêu lấy xuống!”

Tố Diệp ung dung đối mặt với sự hoạnh hợ của cậu ta: “Từ lúc cậu bảo người bạn của mình đặt chiếc mũ bảo hiểm lên đó, cuộc khiêu chiến này đã nâng lên thành cuộc chiến đồng đội. Mike! Trừ phi chiếc mũ đó do chính tay cậu để lên, cậu mới có tư cách yêu cầu Niên Bách Tiêu tự mình trèo lên lấy!”

Câu nói ấy đã khiến Mike á khẩu.

“Thế nào? Cậu muốn tự mình đặt lên một lần nữa hay coi tôi là một thành viên của cuộc thách đấu này đây?” Tố Diệp cười khẩy.

Gương mặt Mike đỏ bừng. Cậu ta không thể ngờ Tố Diệp lại lạnh lợi như vậy. Im lặng một lúc lâu cậu ta mới nói: “Được! Chỉ cần cô lấy được nó xuống, tôi sẽ phục Niên Bách Tiêu!”

“Được!”

“Không được!” Kỳ Đông Nham và Niên Bách Tiêu cùng lên tiếng phản đối.

Kỳ Đông Nham kéo cô lại: “Quá nguy hiểm, không được!”

Niên Bách Tiêu cũng nhăn mặt: “Tôi không muốn chị mạo hiểm!”

“Vậy thì hai người trèo lên đi? Hơn nữa lại còn trong vòng mười

phút?” Tố Diệp hỏi ngược lại.

Sắc mặt cả hai đều ngượng ngập.

“Yên tâm đi! Tôi leo núi bao năm nay rồi, được tiếp nhận những bài huấn luyện chuyên nghiệp. Vừa rồi tôi đã quan sát tổng thể căn nhà đó rồi, có chỗ đặt chân thuận tiện. Không khó!”

“Nhưng mà, không có dây thừng lại không có công cụ bảo hộ, lỡ mà chị ngã xuống...”

“Niên Bách Tiêu! Cậu mong tôi chết lắm phải không? Không thể nói câu nào dễ nghe hơn à?” Tố Diệp ngắt lời cậu ta: “Đúng là người không chuyên! Không bắt buộc phải có dây thừng và bảo hộ mới gọi là leo núi. Leo núi, trong những trường hợp tháo chạy hoặc tự cứu bản thân thì tất cả mọi thứ xung quanh đều có thể làm công cụ hỗ trợ!”

Kỷ Đông Nham vẫn không yên tâm: “Em làm được thật chứ?”

“Aiya, anh lái nhái nhiều quá đi! Về điểm này anh đúng là không bằng Niên Bách Ngạn!”

Nét mặt Kỷ Đông Nham khó xử.

Thấy Niên Bách Tiêu còn định nói gì nữa, Tố Diệp vội vàng lên tiếng: “Cậu cũng im lặng ngay! Bây giờ cung đã lên dây, không thể không bắn. Yên tâm đi! Tôi bảo đảm là không sao, cùng lắm thì hai người làm đệm người đỡ tôi ở dưới.”

Niên Bách Tiêu nhếch môi cười một cách khó khăn.

Tố Diệp không nhiều lời với họ nữa mà đi tới bên cạnh Mike: “Tốt

nhất cậu nhớ cho rõ những gì mình vừa nói!”

“Trong vòng mười phút!” Mike nhấn mạnh.

Tố Diệp khinh bỉ, nhìn về phía Niên Bách Tiêu: “Quần áo của cậu đâu?”

Niên Bách Tiêu không hiểu.

“Bây giờ tôi ăn mặc thế này không thích hợp với việc leo trèo, cho tôi mượn quần bò và áo phông của cậu.” Cậu ta vẫn còn mặc áo đua, tạm thời không cần dùng tới quần áo của mình.

Niên Bách Tiêu hiểu ra, vội vàng đưa cô tới phòng thay đồ.

Một lát sau, Tố Diệp đã đi từ trong ra.

Dáng Niên Bách Tiêu rất cao, nên quần bò mặc lên người cô đương nhiên cũng bị dài. Cô đành cắt ngắn đi. Eo cũng hơi béo, cô phải dùng một chiếc đai thắt chặt lại. Bên trên là chiếc áo phông của Niên Bách Tiêu, to thùng, rộng rãi. Vạt áo được cô buộc lại. Thoạt nhìn trông rất giống phong cách hip-hop.

Mái tóc dài được cô buộc cao thành đuôi ngựa, phong cách rất hiện ngang, dũng mãnh.

Niên Bách Tiêu nhìn Tố Diệp, nhất thời quên cả quay đi chỗ khác.

Kỷ Đông Nham sai bước tới trước, đầu mày nhíu không thể chặt hơn, giữ cô lại nói: “Tiểu Diệp! Thật sự là quá nguy hiểm!”

“Yên tâm đi. Vừa nãy tôi lại quan sát thêm một chút, không thành vấn đề!” Tố Diệp ngẩng đầu đón nắng, tươi cười: “Anh biết tôi sợ chết

nhất mà. Thế nên loại người như tôi mà nói an toàn tức là tuyệt đối an toàn.”

“Nhưng mà...” Kỳ Đông Nham nhìn tòa nhà gần ngay trước mắt, sờ một cái rồi đưa cho cô xem: “Giả hết cả rồi, lỗ như sắt thép bên trên rụng xuống thì sao?”

“Tin tôi đi!” Tố Diệp kéo tay anh ta ra, ngẩng đầu nhìn anh bạn to xác trước mặt mình. Trong đầu cô nhanh chóng vẽ ra con đường leo lên.

Những người khác cũng đã tới đây, đang đứng dưới tòa nhà.

“Tiểu Diệp!” Tố Diệp đang định leo lên thì Kỳ Đông Nham gọi giật cô lại.

Cô quay đầu.

Ánh mắt Kỳ Đông Nham lấp lánh. Anh ta trầm mặc giây lát, rồi bất ngờ đi lên ôm chặt lấy cô.

“Tôi không sao mà!” Tố Diệp vỗ nhẹ lên lưng anh ta.

Niên Bách Tiêu đứng bên cạnh cô, mím chặt môi. Cậu nhìn Tố Diệp chằm chằm rồi lại đưa mắt nhìn tòa nhà, cuộn chặt tay lại thành nắm đấm. Đợi tới khi Tố Diệp nhẹ nhàng đẩy Kỳ Đông Nham ra, cậu cuối cùng cũng chạy tới giữ tay cô lại, chau mày nói: “Không! Chị không thể lên đó!”

“Niên Bách Tiêu!”

Niên Bách Tiêu nhìn về phía Mike, ánh mắt bi thương như một con thú bị giam cầm, nghiêng răng nói: “Tao nhận thua!”

Mike đắc ý cười.

Tố Diệp hất tay Niên Bách Tiêu ra: “Cậu điên rồi à? Cậu muốn nhận thua? Tôi thì không!” Dứt lời cô nhìn Mike: “Nhóc con! Mở mắt to ra mà nhìn giờ cho chuẩn!”

Dứt lời, bất chấp Niên Bách Tiêu níu kéo, cô vẫn leo lên tòa nhà.

Niên Bách Tiêu đứng dưới, lo lắng giậm chân bình bịch.

Nắng chiều càng lúc càng gay gắt.

Ánh nắng hắt lên kết cấu bằng thép, tỏa ra thứ ánh sáng dữ dằn.

Tố Diệp men theo con đường mình đã vạch sẵn trong lòng từ trước, leo lên cao. Cô mượn từng góc cạnh, từng điểm cong và những trụ cột ở giữa. Tất cả đều trở thành chỗ đặt chân tuyệt vời dành cho cô.

Tốc độ của cô vừa vững chắc vừa nhanh lẹ. Cái bóng nhỏ xíu sừng sững trong gió, mái tóc đuôi ngựa tung bay.

Tất cả mọi người đều bàng hoàng nhìn Tố Diệp.

Bao gồm cả Mike.

Cậu ta ngược lên, mở to mắt nhìn cô. Cậu ta không thể ngờ cô lại là một cao thủ leo núi.

Lời của Tố Diệp không hề sai. Sau khi chinh phục rất nhiều đỉnh núi trên thế giới, thì cậu bạn chỉ được cái to xác mà không hề nguy hiểm này đối với cô chỉ là chuyện vặt. Cô leo lên tới đỉnh rất nhanh, quả nhiên đã tìm được chiếc mũ bảo hiểm của Mike, giờ ra cho những người phía dưới xem.

Niên Bách Tiêu và Kỷ Đông Nham đều sợ thân hình bé nhỏ của cô bị gió thổi bay mất.

Niên Bách Tiêu sốt ruột, hét lớn: “Cẩn thận đấy!”

Đương nhiên, ở độ cao cùng với tiếng gió rít bên tai, Tố Diệp chẳng thể nghe thấy gì. Cô ngòai lên cột thép, đội chiếc mũ bảo hiểm lên đầu, thắt dây cẩn thận, rồi lại bắt đầu men theo đường cũ để leo xuống. Lần này tốc độ còn nhanh hơn lúc lên.

Bóng cô càng lúc càng rõ nét.

Khi Tố Diệp đặt chân xuống đất, nét mặt Niên Bách Tiêu rạng rỡ. Cậu ta nhanh chân hơn Kỷ Đông Nham, kích động nhào tới ôm lấy Tố Diệp, sau đó áp mặt xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu...

Quyển 10 - Chương 471: Không thể coi là trẻ con

Một cậu thanh niên đang bồng bồng khí thế, lại còn là một chàng trai cao to mặc trên người bộ đồ đua xe, hôn sâu một cô gái như hoa như ngọc. Cảnh tượng này dưới ánh nắng quả thật là một điểm sáng. Cho dù xung quanh có nhiều người hơn nữa, hai người này trong phút chốc cũng trở thành tiêu điểm thu hút ánh nhìn của mọi người.

Cảnh ấy diễn ra quá đột ngột, khiến tất cả thành viên trong đội xe suýt nữa thì há hốc toí rơi cả cằm. Trong mắt họ, trước nay Niên Bách Tiêu là thành phần lạnh nhăng và lạnh lùng, hôm nay bỗng nhiên lại làm việc này trước mặt bao người.

Ngay sau đó, mấy người bạn có quan hệ tốt với Niên Bách Tiêu bắt đầu huýt sáo đùa giỡn.

Người đứng chờ ra tại chỗ là Kỳ Đông Nham. Anh ta bàng hoàng chứng kiến cảnh tượng ấy, ngay sau đó, đầu mày chột nhíu chặt. Anh ta đang định bước lên kéo Niên Bách Tiêu ra thì cậu đã chủ động buông Tố Diệp ra.

“Trời ơi! Chị làm được thật rồi!” Hai mắt Niên Bách Tiêu sáng lấp lánh như thủy tinh. Cậu siết chặt hai bả vai của Tố Diệp, phấn khích như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Gương mặt cậu rất gần cô, gần tới mức cô ngửi thấy mùi hương trên người cậu. Đúng vậy! Khác với sự trầm mặc quyến rũ, ngập tràn mùi hương riêng biệt của một người đàn ông trưởng thành, ở Niên Bách

Tiêu toát ra một sức sống, một sự trẻ trung, dũng cảm tiến bước.

Tố Diệp bình tĩnh nhìn Niên Bách Tiêu. Nhiệt độ nộ hân vừa rồi của cậu vẫn còn đang du ngoạn trên cánh môi cô, thấm đẫm mùi hương của cậu. So với nét mặt phấn khích, hưng phấn của cậu, cô tỏ ra điềm nhiên, đáp lại bằng giọng từ tốn: “Phải! Tôi làm được rồi!”

Dứt lời, cô tháo mũ bảo hiểm xuống, giao lại vào tay Niên Bách Tiêu.

Niên Bách Tiêu chỉ mãi vui mừng, không chú ý tới nét mặt của Tố Diệp. Sau khi cầm lấy mũ bảo hiểm, cậu ngông nghênh đi tới trước mặt Mike sắc mặt sấm đã xám ngoét. Chiếc mũ bảo hiểm bị tung lên mấy cái. Cậu hừ một tiếng: “Thế nào, Mike? Xem lại thời gian của mày đi!”

Không cần nhìn nhiều, mọi người đều đang tính giờ cho Tố Diệp.

Tổng cộng đã mất sáu phút ba mươi giây.

Có thể thấy kỹ thuật leo núi của Tố Diệp đã đạt tới trình độ cao.

Nét mặt Mike thâm trầm, giờ nó cùng một tông tím xanh giống vết thương trên cổ cậu ta. Cậu ta cắn răng, nắm chặt bàn tay không bị thương còn lại. Mấy đội viên có quan hệ tốt với Niên Bách Tiêu bắt đầu ầm ĩ: “Này, Mike! Cậu nuốt lời sao? Không chịu thua à? Có còn là đàn ông hay không?”

Niên Bách Tiêu nhìn cậu ta, cười khẩy.

Ban đầu Mike cũng nhìn Niên Bách Tiêu chăm chăm, nhưng sau đó, ánh mắt cậu ta cũng dần dần tối lại. Cậu ta gật đầu nặng nề: “Thôi được rồi, Niên Bách Tiêu! Tao nhận thua với mày. Kể từ ngày hôm nay, tao sẽ không phản đối lời nói của mày nữa. Xe đua của tao cũng

đã thuộc về mày.”

Niên Bách Tiêu cười lớn. Một giây sau cậu giơ chiếc mũ bảo hiểm trong tay lên, rồi đập mạnh vào rìa cột thép.

Mike cúi đầu, gương mặt ngượng ngập.

Lúc này Hurley xuất hiện, tuyên bố Niên Bách Tiêu đã chính thức quay trở về đội.

Toàn bộ đội viên reo hò, ào tới trước nhắc Niên Bách Tiêu lên, tung cao. Tất cả đều cảm thấy vui mừng vì cậu đã được quay trở lại.

Gương mặt trẻ trung của Niên Bách Tiêu đầy ắp những nụ cười. Đôi mắt ngổ ngược ấy lấp lánh như những vì sao. Cậu cười rạng rỡ cùng các đồng đội. Khoảnh khắc được tung cao, cậu quay đầu nhìn sang phía Tố Diệp, vẫy tay liên hồi.

Tố Diệp đứng trước tòa nhà khổng lồ. Sau khi xuống đất cô không rời đi, cứ đứng yên tại đó. Đối mặt với sự nhiệt tình của Niên Bách Tiêu, cô cũng không có quá nhiều hồi đáp, chỉ cố gắng ép ra một nụ cười đối phó.

Trong đám đông hoan hô ấy, Kỳ Đông Nham cũng trầm mặc.

Anh ta đi tới bên cạnh Tố Diệp, đứng lặng đó, không nói tiếng nào.

Mà hơi thở nặng nề trên người Tố Diệp cũng không khác gì anh ta.

Rất lâu sau Tố Diệp mới lên tiếng, thanh âm rất khế, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm bởi tiếng hò reo cách đó không xa.

“Từ trước tới nay, tôi vẫn coi Bách Tiêu là một đứa trẻ. Xem ra, tôi

sai rồi.”

“Trẻ con?” Kỷ Đông Nham quay đầu nhìn cô. Thấy nét mặt cô có vẻ nặng nề, lúc này anh ta mới hiểu ra cô vẫn còn đờ đẫn vì nụ hôn ban nãy. Anh ta cười khổ: “Từ năm 13 tuổi, Bách Tiêu đã cùng một cô gái nước ngoài lăn lên giường rồi, em cảm thấy nó vẫn còn là một đứa trẻ sao? Cái gì cũng không hiểu sao? Tiểu Diệp, nó 21 tuổi rồi, bất luận là về sinh lý hay tâm lý cũng đều là một người đàn ông rồi!”

Tổ Diệp hô hấp trong bức bách, rồi gật đầu: “Tôi biết!”

Vì quan hệ với Niên Bách Ngạn, cô một lòng coi Bách Tiêu là em trai, thậm chí có thể nói là coi cậu như em trai ruột của mình, giống như đối với Tổ Khải vậy. Nhưng cậu còn nhỏ hơn Tổ Khải, hơn nữa tính cách lại ngỗ ngược bất kham. Tổ Diệp thường xuyên gặp mấy cậu học trò như vậy ở trường học, thế nên cảm thấy chẳng qua chỉ là một cậu nhóc.

Từ nhỏ cậu đã lớn lên bên cạnh Niên Bách Ngạn, không có được tình yêu của bố mẹ. Từ góc độ tâm lý mà nói, rất có thể Niên Bách Tiêu đã gửi gắm cảm giác được dựa dẫm vào mẹ sang cho Tổ Diệp.

Thế nên lần trước tuy cậu làm vậy với cô, cô có ngỡ ngàng, kinh ngạc, nhưng vẫn tự thuyết phục bản thân, có lẽ cậu thật sự gặp khó khăn trong việc biểu đạt vấn đề, thực chất vẫn là tâm tính của một đứa trẻ.

Nhưng lần này cô cảm nhận được rất rõ ràng sự nhiệt tình của Niên Bách Tiêu.

Khi môi cậu ta áp xuống, sức mạnh của người đàn ông hoàn toàn không thua kém Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp không thể làm lơ trước sức mạnh ấy, cũng không thể giương mắt để mặc cho tình cảm này mặc sức phát triển trong Niên Bách Tiêu. Cô phải nghĩ cách mới được, bất luận cậu xuất phát từ tâm lý gì.

Kỷ Đông Nham thở dài: “Bách Tiêu là một đứa rất nhạy cảm, em biết phải làm thế nào chưa?”

“Nếu để gia tăng thành tình cảm, trước nay tôi không quen để người khác có đường lui, tôi sẽ xem xét giải quyết.” Trái tim Tố Diệp đập loạn cào cào.

“Giống như đối với anh?”

Tố Diệp quay đầu nhìn anh ta: “Như vậy không tốt sao? Chí ít thì tôi không lừa gạt tình cảm của anh, đường hoàng ngay thẳng. Cũng chính vì như vậy, tôi mới có thể an tâm đứng bên cạnh anh.”

Kỷ Đông Nham cười cay đắng.

“Anh cười cái gì?”

Kỷ Đông Nham quay người nhìn cô chằm chằm: “Niên Bách Tiêu và Niên Bách Ngạn rất giống nhau. Thậm chí có thể nói, phần lớn thời gian nó đều có biểu cảm, động tác và ngữ khí giống anh trai y như đúc.”

“Anh muốn nói điều gì?” Tố Diệp thông minh phát giác ra.

Kỷ Đông Nham sát lại gần cô, hạ thấp giọng nói: “Chuyện đứng núi này trông núi nọ không phải là độc quyền của đàn ông. Khoa học chứng minh, mức độ lăng nhăng của phụ nữ không hề thua kém đàn ông. Chí ít thì đàn ông không thể đồng thời yêu hai người, nhưng

phụ nữ thì có thể. Niên Bách Tiêu và Niên Bách Ngạn là anh em ruột, một người trẻ tuổi một người chín chắn. Em có thể phân biệt rõ trái tim của mình sao?”

“Anh cảm thấy đặc điểm nổi bật nhất của người đàn ông thành công là gì?” Tố Diệp không trả lời mà hỏi ngược lại anh ta.

Kỷ Đông Nham nhướn mày.

“Nói dễ nghe thì là có chí tiến thủ, nói khó nghe thì là bá đạo cường bạo. Anh cảm thấy, nếu Niên Bách Ngạn biết em trai mình để ý người phụ nữ của mình, anh ấy sẽ thế nào?” Tố Diệp nhấn mạnh từng chữ.

“Anh ta có thể kiểm soát được trái tim của em sao?” Kỷ Đông Nham cười khẩy.

Tố Diệp mím môi: “Không thể! Nhưng tôi không thể kiểm soát được việc anh ấy len lỏi vào trái tim tôi.”

Kỷ Đông Nham nhìn cô: “Anh ta đã làm chuyện tổn thương em, em vẫn yêu anh ta?”

“Phải! Tôi không thể bắt được bản thân mình không yêu anh ấy.” Tố Diệp đáp dứt khoát.

Kỷ Đông Nham cố dần lòng: “Em đã tha thứ cho anh ta?”

“Không! Tôi không thể kiểm soát được tình yêu dành cho anh ấy, cũng không thể dễ dàng nói lời tha thứ. Kỷ Đông Nham! Bây giờ thứ tôi không thể đọc hiểu nhất chính là trái tim mình. Tôi thật sự không biết bản thân mình muốn thế nào nữa.” Tố Diệp cười khẽ: “Có lẽ chính là như vậy. Nhưng riêng với Bách Tiêu, tôi biết rõ mình phải

làm gì.”

Kỷ Đông Nham nhìn cô đau xót, dần dần ánh mắt anh ta trở nên tối đi. Một lúc sau anh ta mới nói: “Đổi lại là anh, anh cũng sẽ nhanh chóng đưa Bách Tiêu trở về nước. Bất luận nó có phải là tình địch mạnh hay không, chí ít thì mối quan hệ anh em ruột cũng khiến mọi người khó xử.”

Tim Tố Diệp chợt run lên. Lẽ nào Niên Bách Ngạn làm vậy vì đã phát giác ra chuyện gì?

Cô bất chợt nghĩ tới câu nói tối qua của Niên Bách Ngạn. Anh nói, bây giờ anh thậm chí không thể nhẫn nhịn cho phép Niên Bách Tiêu nhìn cô lâu hơn...

Nghĩ như vậy, trong lòng cô chợt dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Ánh mắt cô vô thức liếc về phía xa.

Xa xa, dường như có màn khói bụi còn vương lại, dấu tích bánh xe để lại.

Tim cô chợt đập thịch một tiếng.

“Kỷ Đông Nham!” Cô thốt lên.

Kỷ Đông Nham nhìn cô.

“Sao tôi nhìn chiếc xe đó trông giống...” Ba chữ “Niên Bách Ngạn” cô không nói ra, vì cô cảm thấy có chút hoang đường.

Kỷ Đông Nham trông về phía xa. Bóng chiếc xe đã mất dạng từ lâu.

“Giống gì cơ?” Anh ta hỏi.

Tố Diệp lẩm bẩm: “Không có gì!” Có lẽ, cô nhìn nhầm thôi.

Kỷ Đông Nham khẽ thở dài, nhìn gương mặt hơi nghiêng của cô, tình cảm trong lòng cuộn trào như sóng cả.

Anh ta biết rõ ai vừa đứng từ xa chứng kiến cảnh ấy.

Nhưng anh ta ích kỷ, không nói cho Tố Diệp.

Nếu không có được tình yêu của cô, chí ít anh ta không muốn để Niên Bách Ngạn được sống thoải mái, như vậy được chứ?

Nhưng mà...

Đầu mày Kỷ Đông Nham chột nhứ chặt.

Anh ta thật sự không ngờ Niên Bách Tiêu lại hôn Tố Diệp, tuyệt đối không thể ngờ. Nếu không anh ta nhất định sẽ nhắc nhở Tố Diệp, hoặc có thể là nhắc nhở Niên Bách Tiêu.

Một nỗi lo lắng sâu sắc chột dâng lên trong lòng...

Tố Diệp không tham gia buổi chúc mừng Niên Bách Tiêu được quay trở về đội. Cô viện cớ nói mình không được khỏe. Niên Bách Tiêu thấy sắc mặt cô quả thực có chút khó coi bèn nói mình cũng không tham gia nữa, nói kiểu gì cũng đòi đưa cô về thành phố.

Tố Diệp từ chối, bảo rằng cậu là nhân vật chính không thể đi được, rồi giải thích mình chỉ hơi mệt mà thôi.

Sau khi nhìn Tố Diệp ra về, Niên Bách Tiêu có chút hụt hẫng.

Kỷ Đông Nham nhìn thấu tâm tư của cậu ta, bèn bước tới khoác vai: Anh ăn mừng với em còn không được à? Đừng có làm như Hoàng đế vi hành nhất thiết phải có người ủng hộ rầm rầm mới được.

Rõ ràng là Niên Bách Tiêu chẳng hiểu anh ta đang nói cái gì.

Tối thứ sáu luôn mang tới một chút cô đơn.

Cả buổi chiều và buổi tối, Niên Bách Ngạn đều không gọi điện cho cô.

Cô chỉ ở nhà ăn uống đơn giản, không đi ra ngoài.

Khoảng hơn tám giờ tối, Tố Diệp gọi điện cho Lâm Yêu Yêu, chủ yếu là hỏi thăm đám cưới có việc gì cần cô giúp đỡ không.

Hai người họ nói từ chuyện đám cưới rồi lan man ra rất nhiều chuyện khác. Nhưng Lâm Yêu Yêu tuyệt đối không nhắc tới Diệp Uyên, Tố Diệp cũng không nhắc về Niên Bách Ngạn. Cuối cùng, Lâm Yêu Yêu nói một câu: Đình Tư Thừa từng tới tìm mình.

Tố Diệp cũng không cảm thấy điều gì kỳ lạ, chỉ khẽ nói một câu: Giờ anh ấy là cố vấn tâm lý được Kỷ Thị đặc biệt mời về.

Lâm Yêu Yêu nói: Mình biết, anh ấy có kể rồi.

Sau đó thì sao? Tố Diệp hỏi cô ấy.

Lâm Yêu Yêu nhẹ nhàng nói: Không có sau đó, mình sắp làm đám cưới rồi nên câu chuyện với anh ấy cũng chỉ nhạt nhòa vậy thôi.

Tố Diệp thở dài, nói: Yêu Yêu! Mình không nói là Diệp Uyên không

tốt, mình chỉ không hiểu tại sao cậu lại quyết định lấy anh ấy?

Vẫn là câu nói đó: Mình mệt mỏi rồi, muốn tìm một người yêu thương mình, chỉ vậy thôi. Nói xong, Lâm Yêu Yêu bỗng cười hì hì: Cậu cũng đừng mãi lầu bầu mình. Cậu cũng được chẳng hay chứ mà.

Tố Diệp không hiểu.

Giọng Lâm Yêu Yêu ở đầu kia điện thoại bắt đầu có xu hướng tán phét. Cô ấy nói: Chiều nay cậu xin nghỉ, không ở công ty. Mình vô tình nghe thấy cô thư ký ở phòng thư ký nói về cậu đấy.

“Cậu có nhiều thời gian tán dóc quá nhỉ?”

Lâm Yêu Yêu vẫn cười: “Tại thông tin về cậu hấp dẫn quá thôi.”

Tố Diệp làm điệu bộ rửa tai lắng nghe.

Thì ra chuyện cô ngủ gật trong phòng làm việc của Niên Bách Ngạn đã truyền ra ngoài. Lý do là vì cô thư ký ở phòng thư ký cứ cách 15 phút lại phải vào phòng Niên Bách Ngạn thêm nước cho cafe một lần. Sau đó khi cô ta đi vào, đã nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ hoành tráng.

Tố Diệp nghiêng người, dựa vào ghế sofa ngủ. Còn tổng giám đốc Niên trước nay luôn rất nghiêm khắc với công việc và cấp dưới thì coi như không thấy, vẫn bàn bạc công việc với hai vị giám đốc. Cô thư ký nói rằng, lúc đó giọng của tổng giám đốc hạ xuống cực thấp.

Lần cuối cùng cô thư ký đi vào, đã phải kinh hoàng khi phát hiện tư thế ngủ của Tố Diệp đã thay đổi.

Rõ ràng là cô đã ngủ rất say. Cả người nằm hằn xuống ghế, đầu gối

lên đùi tổng giám đốc Niên, trên người còn khoác áo vest của anh. Còn một tổng giám đốc mà cả công ty vừa nể vừa sợ thì cũng để mặc cô coi chân mình là cái gối, vẫn ngồi hóp với nhân viên.

Sau khi từ phòng làm việc của tổng giám đốc đi ra, cô thư ký đã kể cho mọi người nghe chuyện này với biểu cảm như chuyện ngàn năm mới gặp một lần.

Sau đó, cả công ty đều biết.

Tổ Diệp cầm điện thoại, miếng khoai tây chiên trong miệng đã tan ra, cô quên cả nhai.

Đầu óc xoay chuyển với tốc độ nhanh như gió. Cô không dám tưởng tượng ra cảnh đó.

Sau đó thứ cô gối là một cái gối ôm. Chắc chắn là sau khi kết thúc buổi họp, Niên Bách Ngạn đã vào phòng ngủ lấy.

Tim cô như ngừng đập, bí bách.

Có lẽ... tại ăn quá nhiều khoai tây.

“Tiểu Diệp! Trước giờ toàn là cậu khuyên mình, giờ tới lượt mình khuyên cậu.” Sau khi nói mấy chuyện lá cải, Lâm Yêu Yêu cũng nghiêm túc quay trở lại vấn đề: “Phụ nữ có lúc sống hồ đồ một chút cũng tốt. Cứ nói chuyện của cậu và tổng giám đốc Niên đi! Mặc kệ anh ấy có mục đích gì hay không, chí ít thì anh ấy cũng đang đối xử với cậu dưới danh nghĩa tình yêu. Cậu đừng quá quan tâm anh ấy thật lòng hay giả tạo, ít nhất thì có thể làm được những điều đó là vì anh ấy yêu cậu. Mình cũng biết cậu đang chần chừ vì điều gì, nhưng trường hợp của cậu chỉ là không thích hợp mang thai chứ không phải không thể mang thai. Đừng suy nghĩ nhiều như thế, bây giờ y

học rất phát triển mà.”

Sau khi cúp điện thoại xuống, Tố Diệp cứ nghĩ mãi về những lời Lâm Yêu Yêu đã nói.

Cô bỗng phát hiện, từ khi nào Lâm Yêu Yêu có thái độ yên phận, bỏ mặc mọi thứ đối với tình cảm vậy?

Di động lại vang lên.

Tố Diệp cầm lên xem. Là Niên Bách Tiêu.

Cô suy nghĩ rồi ấn nút im lặng.

Không nhận máy.

Cậu gọi liên tục năm sáu cuộc, Tố Diệp vẫn không nhận máy. Cô bật tiếng tivi lên rất to.

Cho tới khi, tiếng chuông cuối cùng cũng dừng lại.

Cả tối thứ sáu, Niên Bách Ngạn không tới.

Cứ như thế, một ngày cuối tuần bình yên trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ sáu, Tố Diệp đang ngủ ngon giấc thì chiếc di động đầu giường bỗng kêu inh ỏi. Cô mơ mơ hồ hồ lần sờ rồi đặt bên tai, nhận máy.

“Tố Diệp! Hôm nay tôi luyện tập, chị có tới không?” Giọng nói đầy sức sống của Niên Bách Tiêu còn mang một chút thái độ cầu xin.

Tố Diệp bỗng chốc hoàn toàn tỉnh táo. Cô suy nghĩ rất nhanh: “Bách

Tiêu à! Cuối tuần cậu đừng có làm phiền tôi nữa!”

“Tại sao? Chị có hẹn à?”

“Tôi đương nhiên phải ở bên cạnh anh cậu rồi.” Cô lời Niên Bách Ngạn ra.

Đầu kia, Niên Bách Tiêu im lặng.

“Chẳng phải cậu muốn ở lại Trung Quốc sao? Thế thì phải chuyên tâm mà luyện tập. Bách Tiêu, cậu phải nhớ là, tôi có đi hay không cũng không ảnh hưởng tới việc cậu phát huy, hiểu chứ?”

Niên Bách Tiêu buồn bã nói: “Chị không còn quan tâm tới tôi nữa sao?”

“Không! Bách Tiêu! Cả tôi và anh cậu đều rất quan tâm tới cậu.” Tố Diệp vốn dĩ còn định nói chúng ta là người một nhà, nhưng sau đó lại nuốt câu này vào trong.

Niên Bách Tiêu không nói gì, ngắt điện thoại.

Tố Diệp ngăn người giây lát. Cô lắc đầu. Sau khi bỏ điện thoại xuống, cô lại ôm gối ngủ tiếp.

Sáng ngày thứ bảy cô cùng Lâm Yêu Yêu tới trung tâm thương mại. Cô vốn dĩ định gọi cả Diệp Lan đi cùng, nhưng Diệp Lan nói không đi được. Tố Diệp cũng rất lo cho chuyện của Tố Khải và Diệp Lan. Cô có hỏi Diệp Lan nhưng nó không nói. Sau đó cô gọi điện cho Tố Khải. Tố Khải bảo nó đang ở trung tâm cai nghiện, những chuyện khác cũng không hé răng nửa lời.

Lâm Yêu Yêu thấy cô thở ngắn than dài thì nói: Tố Diệp! Cậu phải tin

con cháu có phúc của con cháu.

Câu nói ấy khiến Tố Diệp cảm thấy mình bỗng chốc già đi rất nhiều, cô đập cho Lâm Yêu Yêu một trận.

Chớp mắt trời đã tối. Ăn cơm xong, Tố Diệp quay về Sanlitun. Lúc về tới nhà thì đã là chín giờ tối.

Niên Bách Ngạn không nhắn tin cho cô, cũng không gửi tin nhắn thoại, càng không có một cuộc điện thoại.

Tố Diệp không biết tối nay Niên Bách Ngạn có tới hay không. Anh đã nói anh rất bận mà cô cũng biết anh bận cỡ nào. Cộng thêm bây giờ quan hệ giữa hai người lại như vậy, anh có tới hay không chắc cũng không cần nói với cô một câu.

Cô ngồi trên sofa, chuyển kênh tivi trong nhàm chán. Sau đó, khi cảm thấy cực kỳ nhạt nhẽo, cô chui vào phòng sách, lên mạng đọc tin tức. Nhìn những thông tin rầm rộ, ồn ào cô bất giác cảm thấy vui.

Vì cô vẫn luôn giữ một bản báo cáo tâm lý. Chuyện An Tĩnh có phải bị bệnh tâm lý hay không vẫn đang được mọi người suy đoán. Tuy rằng quản lý của công ty đã ra mặt giải thích nhưng rõ ràng là tình hình của An Tĩnh không ổn cho lắm.

Tố Diệp thừa nhận mình rất xấu tính. Cho dù thật sự tung ra một bản báo cáo cũng có thể khiến cho mọi việc ngã ngũ. Nhưng cô vẫn còn chưa rảnh rỗi tới mức chửi tay đôi với đối phương. Cô gây ra phiền phức, không có nghĩa là bản thân cô sẽ đi thu dọn đồng lộn xộn đó.

Nhìn An Tĩnh, Tố Diệp chợt nhớ tới Bạch Băng, sau đó lại nhớ tới lời nói của Niên Bách Ngạn. Không phải anh định để Bạch Băng làm người đại diện thật chứ?

Tâm trạng bức bối lại lắng lẽ dâng lên.

Cô giờ tay tắt máy tính.

Đúng lúc này, cô nghe thấy dưới cửa nhà có tiếng động.

Cô liếc nhìn đồng hồ trên tường. Đã hơn 11 giờ rồi.

Không phải chứ? Niên Bách Ngạn quay về rồi sao?

Không hiểu sao tim Tố Diệp bỗng thất lại, sau đó cô nhớ tới bóng chiếc xe ở xa xa đường đua hôm qua mình nhìn thấy. Cô bỗng cảm thấy lo lắng vài phần. Cô vẫn luôn tự thuyết phục bản thân rằng mình nhìn lầm thôi... Mong là vậy!

Ra khỏi phòng sách, đi xuống dưới nhà.

Đúng là Niên Bách Ngạn quay về thật.

Anh vừa thay xong giày, sau khi đi vào phòng khách thì thấy cô đi xuống. Cô mặc chiếc váy ngủ màu trắng. Mái tóc đen dài xõa trên vai, không có thêm bất kỳ phụ kiện nào. Chỉ có một chiếc kẹp tóc ở trên đỉnh đầu, hình nơ màu hồng tươi, trông rất dễ thương.

Không phải là phong cách của cô, tuy yêu kiều mà vẫn trong sáng.

Chỉ có điều, sự ngây thơ này bày ra cho ai xem?

Gương mặt Niên Bách Ngạn vô thức nhăn lại.

Tố Diệp thấy anh cứ nhìn chằm chằm chiếc kẹp tóc trên đầu mình, cô gượng gạo giờ tay tháo xuống, đút vào trong túi áo ngủ. Đây là chiếc

kẹp tóc cô mua vu vơ lúc đi dạo với Lâm Yêu Yêu thì thấy màu sắc của nó đẹp.

Niên Bách Ngạn tùy tiện vắt áo vest lên sofa, cũng vút luôn cả chìa khóa xe và cặp tài liệu xuống.

“Sao còn chưa ngủ?” Anh lên gác, khi đi ngang qua bỗng hỏi một câu.

Tố Diệp không trả lời, đây vốn chỉ là một câu hỏi cho có lệ.

Niên Bách Ngạn bước lên được hai bậc, thấy cô không nói gì, cứ đứng im đó, anh suy nghĩ rồi quay người lại.

Tố Diệp cảm thấy eo mình chợt ấm lên.

Anh ôm lấy eo cô từ phía sau.

“Giận đấy à?” Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn gương mặt hơi nghiêng của cô, khẽ hỏi.

Tố Diệp không thể thuyết phục bản thân chấp nhận anh như trước, nhưng hơi ấm và lồng ngực anh là những điều thân thuộc cô không thể né tránh, khiến cô không cách nào kháng cự và xua đuổi. Cô mím môi, cúi đầu, không đáp.

Giận thì không.

Cô chỉ lo lắng, dưới đôi mắt bình thản kia là một sự nguy hiểm không tên.

Niên Bách Ngạn thấy cô không nói, bèn giơ tay nâng gương mặt cô lên. Anh nhìn cô rất lâu. Trái tim cô đập điên cuồng vì hành động của

anh. Cô bèn nhìn đi chỗ khác. Anh buông một thở dài trên đầu rồi ôm cô thật chặt.

Khế nói: “Bảo bối! Hôm qua tôi bận rộn tới tận khuya nên không về.”

Tố Diệp bỗng dưng muốn khóc.

“Muộn quá rồi, nghỉ ngơi thôi!” Niên Bách Ngạn cúi xuống hôn lên má cô rồi buông tay, đi lên gác.

Có lẽ anh đã đi tắm.

Hơi ẩm nơi eo cô dần dần tản ra, trong lòng vẫn nhức nhối một dự cảm chẳng lành.

Nhưng cụ thể đó là gì thì cô không thể nói rõ.

Một lúc sau, cô cũng đi lên. Khi vào phòng ngủ, cô thấy Niên Bách Ngạn đã tắm xong, nằm đó. Có thể nhận ra anh thật sự mệt mỏi. Anh nhắm mắt, đầu đầu trên gương mặt cũng hiện rõ nét tiều tụy.

Tố Diệp im lặng đi về phía giường rồi giơ tay tắt đèn.

Cô vừa kéo chăn lên đắp thì người đàn ông sau lưng đã áp sát.

Cả người cô chột cứng đờ.

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ ôm ngang eo cô, để mặc cho cô quay lưng về phía mình ngủ. Lòng ngực anh dán sát vào lưng cô, khóa chặt cơ thể bé nhỏ của cô trong lòng mình.

Chẳng mấy chốc, Tố Diệp bỗng cảm thấy lưng mình rất nóng. Hơi thở của anh làm tâm tư cô rối loạn.

Cô khẽ cựa quậy.

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói uể oải và mệt mỏi của anh: “Bảo bối! Hôm nay tôi mệt lắm! Đừng ngộ nguyệt!”

Tố Diệp không dám động nữa, cứ chờ người ra đó.

Niên Bách Ngạn tìm một tư thế thoải mái để ôm cô, vùi mặt vào sau cổ cô.

Sống mũi thẳng tắp khẽ chạm vào gáy cô. Hơi thở tùy ý chuyển động.

Cô có thể nghe thấy những nhịp thở trầm ổn, đều đặn của anh. Nó vang bên tai cô, hòa vào hô hấp của cô.

Cô không ngủ được.

Khắp đầu chỉ toàn là những suy nghĩ xem anh đang bận rộn chuyện gì.

Có lẽ là chuyện công, mà cũng có thể là chuyện tư.

Cô không dám nghĩ nhiều, sợ rằng một suy nghĩ không hay xuất hiện sẽ khiến bản thân hoàn toàn mất ngủ.

Niên Bách Ngạn nhận ra cô chưa ngủ. Anh thu chặt tay lại, thì thầm sau lưng cô: “Muốn sao?”

Trái tim Tố Diệp như bị ai móc ra rồi bất ngờ tung lên thật cao. Cô cảm thấy cổ họng mình khô rát, ngượng ngập đáp lại một câu: “Không muốn!”

Giả vờ tử tế gì chứ, bình thường khi muốn làm chuyện đó, sao không thấy anh hỏi ý kiến cô?

Niên Bách Ngạn khế cười: “Thế sao còn không ngủ đi?”

“Chẳng ngủ được gì cả!” Tố Diệp kháng nghị.

Tiếng cười của anh to hơn một chút.

Tố Diệp bị thanh âm ấy khuấy đảo cõi lòng. Cô xoay hẳn người lại, nằm đối diện với anh.

Anh vẫn nhắm mắt. Biết cô quay lại, anh giơ cánh tay dài ra, kéo đầu cô áp vào cổ mình, khế chống cằm lên đỉnh đầu cô.

Rất yên tĩnh.

Cô tò mò hỏi: “Anh bận việc gì vậy?”

Niên Bách Ngạn không mở mắt ra, hàng mi chỉ hơi động đậy. Anh nhẹ nhàng trả lời một câu: “Ngày mai nói tiếp đi. Diệp Diệp! Tôi thật sự rất mệt, tôi muốn ngủ lắm rồi.”

Tố Diệp không nói nữa.

Cô nhắm mắt lại, cố gắng không suy nghĩ gì nữa.

Trong phòng, chỉ còn tiếng kim đồng hồ mãi miết chạy.

Và tiếng thở khế khàng của hai con người.

Bỗng nhiên, tiếng chuông cửa phá tan màn đêm tĩnh mịch.

Tổ Diệp sững sờ. Tới khi tiếng nhấn chuông biến thành tiếng đập cửa thì cô ngồi bật dậy. Niên Bách Ngạn có lẽ thật sự quá mệt như anh nói, không hề nghe thấy tiếng đập cửa, vẫn còn say ngủ.

Cô nhanh chóng đi xuống nhà.

Vừa mở cửa ra, ai ngờ đó lại là Niên Bách Tiêu!

Nét mặt cậu ta đầy phẫn nộ, câu hỏi đầu tiên ập tới chính là: Anh tôi đâu rồi?

Quyển 10 - Chương 472: Tình anh em

Rõ ràng đã là đầu mùa hạ, vậy mà Niên Bách Tiêu lại mang theo một cơn gió lạnh ulla vào cửa. Trước khi ra mở cửa, Tố Diệp đã tiện tay quờ lấy chiếc áo khoác lên người. Nhưng sau khi nhìn thấy Niên Bách Tiêu xông vào nhà với vẻ bưng bưng phần nộ, cô cũng bất giác rùng mình.

Tuy rằng không rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng dự cảm chẳng lành đã ấp ủ sâu trong lòng từ lâu bắt đầu mặc sức lan tràn. Cô nhìn thấy rất rõ ngọn lửa giận dữ tích tụ lại nơi đáy mắt Niên Bách Tiêu, nó ồ ạt quét qua mọi thứ, thiêu rụi hết thảy.

Thấy Niên Bách Tiêu xông vào trong nhà, Tố Diệp hoảng hốt, vội giữ cậu ta lại, hạ thấp giọng nói: “Đã mấy giờ rồi! Cậu có chuyện gì tìm anh cậu thì để tới sáng mai!”

Ánh mắt Niên Bách Tiêu nhìn chuẩn xác về vị trí phòng ngủ trên gác, nghiêng rằng nói: “Có những chuyện nhất định phải nói cho rõ ràng ngay lập tức!” Dứt lời, cậu ta hất tay Tố Diệp ra rồi đi một mạch lên gác.

Tố Diệp cảm thấy mọi sự chẳng lành. Cô nhanh chóng đuổi theo chặn đường cậu ta lại, gần như khuyển nhủ hết nước hết cái: “Cậu đừng gây chuyện nữa! Cậu nghe tôi nói này, dù trời có sập xuống thì cũng cứ về nhà ngủ một giấc đi đã, làm ầm ĩ mọi chuyện lên là cách giải quyết bây giờ sao? Cậu ồn ào như thế này tầng trên tầng dưới đều nghe thấy cả, có mất mặt không?”

“Tránh ra!” Niên Bách Tiêu hần học nghiêng răng bật ra một câu tiếng Anh.

Tố Diệp không tránh. Cô chặn ngay trước cầu thang, chau mày: “Anh cậu bận rộn cả ngày rồi, giờ anh ấy rất mệt. Bách Tiêu! Cậu hiểu chuyện một chút có được không?”

“Anh ta từ sáng tới tối bận rộn âm mưu hại người khác, không mệt được sao?” Răng Niên Bách Tiêu vang lên những tiếng kèn kẹt ghê người.

“Niên Bách Tiêu...”

“Em ầm ĩ đủ chưa?” Một giọng nói rất nhẹ, trầm thẳm mà uy nghiêm vọng xuống từ tầng hai.

Tố Diệp ngẩng đầu lên nhìn. Niên Bách Ngạn đã bị tiếng ồn đánh thức. Anh mặc áo ngủ, đứng trên gác chứng kiến cảnh tượng dưới nhà, ánh mắt khi nhìn về phía Niên Bách Tiêu có phần tối đi.

Tim cô chợt đập thịch một tiếng, sau đó bắt đầu đập điên cuồng.

Cô đang thầm cầu khẩn, gần như ngày nào cũng khẩn vái các vị thần linh khắp chốn: Đừng có cãi nhau, tuyệt đối đừng có cãi nhau mà...

Chẳng vì điều gì khác, vì nơi đây là thành phố, không phải tứ hợp viện một mình kín cổng cao tường, cũng không có hệ thống cách âm của một biệt thự với diện tích rộng lớn. Lỡ như hai người đàn ông mà cãi lộn thì hàng xóm láng giềng muốn không nghe thấy cũng khó.

Không phải Tố Diệp chưa từng nhìn thấy cảnh họ mâu thuẫn. Người nào người nấy đều rất nóng nảy, giọng người này không chịu bé hơn giọng người kia, khiến cô đau đầu nhức óc. Thế nên tối nay tim cô

cũng vọt lên tận cổ.

Nhưng tiếc là, Niên Bách Tiêu mang theo một bụng tức tới đây, làm sao có thể không tranh cãi.

Thấy Niên Bách Ngạn đã ra khỏi phòng ngủ, cậu ta đẩy Tố Diệp sang một bên, rào bước lên gác. Khi tới gần Niên Bách Ngạn, cậu ta siết chặt hai tay thành nắm đấm: “Anh dựa vào đâu mà có quyền bắt Hurley hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu của em?”

Tố Diệp ở dưới nhà nghe thấy câu này, tim bỗng ngừng đập giây lát. Nhẽ ra cô phải nghĩ tới có thể khiến Niên Bách Tiêu liều mạng chạy tới chủ động chọc giận Niên Bách Ngạn, ngoài chuyện đưa xe ra thì không thể còn nguyên nhân gì khác.

So với sự phẫn uất tột cùng của Niên Bách Tiêu, trông Niên Bách Ngạn vô cùng bình tĩnh. Đợi cho cậu ta gào thét chán chê, Niên Bách Ngạn chỉ hờ hững liếc nhìn cậu ta rồi nói: “Có chuyện gì để mai hẵng nói. Bây giờ, về đi ngủ!”

Niên Bách Tiêu làm sao chịu nghe lời anh?

“Không nói rõ ràng mọi chuyện, em không về!” Sắc mặt cậu ta rất dữ dằn.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn lại tối đi rất nhiều, đến cả giọng nói cũng trở nên không vui: “Anh nhắc lại lần nữa, có chuyện gì ngày mai nói tiếp!”

Tố Diệp nghe thấy thanh âm của Niên Bách Ngạn, biết anh bắt đầu nổi giận, cô bèn vội vàng lên gác, đi tới bên cạnh Niên Bách Tiêu, khuyên nhủ: “Bách Tiêu! Cậu nghe lời anh, về nhà trước đi. Anh cậu thật sự rất mệt rồi, có chuyện gì ngày mai nói. Giờ cũng đã là đêm

rồi, còn có mấy tiếng đồng hồ nữa thôi mà?”

Niên Bách Tiêu bỗng nhiên giơ tay chỉ thẳng vào mặt Niên Bách Ngạn, phần nộ nói: “Chị hỏi anh ta xem, tôi còn thời gian hay không?”

Tố Diệp khó hiểu, quay sang Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn không giải thích nhiều. Anh thờ ơ nói: “Em thích đứng đây ầm ĩ thì mặc kệ em! Diệp Diệp, về phòng!” Dứt lời, anh quay người đẩy cửa phòng.

Niên Bách Tiêu đã quyết tâm không để anh nghỉ ngơi. Cậu ta xông lên, kéo tay nắm cửa lại. “Rầm” một tiếng, cửa phòng bị cậu ta đóng chặt. Cậu ta hằm hằm nhìn Niên Bách Ngạn: “Tại sao em phải làm như vậy, anh biết rõ! Anh tưởng em thích chọc vào anh lắm sao? Tại anh gây chuyện với em trước!”

Niên Bách Ngạn im lặng, mím chặt môi.

Tố Diệp sợ Niên Bách Ngạn lại cho cậu ta một cái bạt tai, thế thì đúng là náo nhiệt. Cô nhanh chóng tiến lên giảng hòa, nhìn Niên Bách Tiêu: “Đừng cãi nhau nữa được không? Thế này đi, muộn vậy rồi, cậu tới phòng khách ngủ tạm một đêm. Sáng sớm ngày mai, hai người bình tĩnh ngồi nói chuyện.” Nói tới đây cô chợt nhớ ra chủ nhà thực sự là Niên Bách Ngạn, bèn nhìn sang phía anh, khẽ hỏi: “Có được không?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc, coi như đồng ý.

Nhưng Niên Bách Tiêu thì cười khẩy: “Tố Diệp! Tôi mới là người bị hại!” Sau đó cậu ta nhìn chằm chằm Niên Bách Ngạn: “Anh không muốn nói ngay bây giờ là sợ Tố Diệp biết anh đã làm mấy việc bẩn thỉu gì phải không? Em là em ruột của anh anh còn ra tay được còn

chuyện gì mà anh phải kiêng dè?”

Niên Bách Ngạn cũng không muốn quay trở về phòng nữa. Anh khoanh hai tay trước ngực, trong mắt kiềm chế một sự bức dọc rõ ràng: “Tối nay em nhất định phải cãi nhau với anh, đúng không?”

Tổ Diệp nhìn thấy mấy tia máu hằn lên trong mắt Niên Bách Ngạn, trái tim chợt thắt lại, đau đớn.

Niên Bách Tiêu tức giận: “Phải! Vì nếu như em còn không biểu đạt ý nguyện của mình, ngày mai vào lúc này em đang ở trên máy bay quay về nước, hơn nữa còn là vé một chiều!”

Lần này thì Tổ Diệp quả thực bị sốc. Cô bàng hoàng nhìn Niên Bách Ngạn.

Cô tưởng anh chỉ có suy nghĩ này thôi, hoặc là lâu dần cũng sẽ từ bỏ ý định này. Hoặc có lẽ, lùi một bước suy nghĩ, biết đâu anh đang nghi ngờ gì đó ở Niên Bách Tiêu. Dẫu sao cậu ta cũng là em ruột của anh, là người thân duy nhất còn lại trên đời này, sao anh nỡ lòng để hai người chia cách hai nơi?

Cô còn nhớ rất rõ, dáng vẻ lúc trước của Niên Bách Ngạn khi biết tin Niên Bách Tiêu tới Bắc Kinh. Tuy rằng anh chẳng thể hiện gì nhiều, nhưng cô vẫn cảm nhận được niềm vui của anh.

Nhưng, Niên Bách Ngạn đã làm như vậy thật, hơn nữa còn rất nhanh chóng.

Chuyện này là thế nào?

Niên Bách Ngạn vẫn đang cố nén giận: “Mọi việc của em ở nước ngoài anh đã sắp xếp ổn thỏa, ngày cả chỗ ở, chủ nhà cũng là em

đứng tên. Anh hy vọng em tìm được một việc làm ở đó.”

“Anh hy vọng? Có phải chuyện gì anh hy vọng là em nhất định phải làm theo không? Từ nhỏ tới lớn, anh có từng hỏi em thích gì chưa?” Ánh mắt Niên Bách Tiêu bi thương: “Anh chỉ muốn nhào nặn em thành bộ dạng mà anh muốn. Nhưng còn em thì sao? Em chỉ thích đua xe, cũng mong cả đời được gắn bó với công việc này. Tại sao trong mắt anh nó lại khó khăn thế? Em tốn biết bao công sức mới được quay trở lại đội đua, vậy mà anh lại dùng thủ đoạn để nhà tài trợ từ chối tài trợ, ép Hurley phải hủy bỏ tư cách thi đấu của em. Dựa vào đâu? Chỉ vì anh là anh trai em mà anh có thể thao túng cuộc đời của em sao? Hay là, anh nhất định phải dùng quyền lợi và địa vị, dùng cách thức can dự vào số phận của người khác để tôn lên sự thành công của anh?”

Tố Diệp đứng bên lắng nghe mà không khỏi hoảng sợ.

Anh đã ra tay rồi. Đối tượng lần này là em trai ruột của anh.

Cô tin Niên Bách Tiêu sẽ không phóng đại sự thật.

Thực tế là Niên Bách Ngạn có khả năng để làm vậy. Anh có đủ năng lực để can dự vào cuộc đời của người khác, thậm chí là cả số phận.

Niên Bách Ngạn bình tĩnh đợi cậu ta nói hết câu, sau đó lên tiếng, trầm ổn và mạnh mẽ: “Diệp Diệp! Tới phòng quần áo lấy cho tôi một chiếc áo khoác.”

Tố Diệp thấy tình hình không ổn, cũng không dám nói nhiều chỉ làm theo.

Đa phần quần áo Niên Bách Ngạn cất trong phòng này đều là đồ công sở, chỉ có lác đác vài bộ quần áo đi chơi. Cô suy đi tính lại, từ

bỏ suy nghĩ lấy cho anh áo sơ mi và quần Âu, mà đặc biệt tìm một chiếc áo phong ngắn tay nhạt màu và một chiếc quần dài màu xám, như vậy trông sẽ ôn hòa một chút.

Lúc đưa cho Niên Bách Ngạn, cô lén ngược mắt quan sát nét mặt của anh. Anh chỉ đón lấy, không nói gì rồi đi vào phòng ngủ. Cửa phòng ngủ khép hờ, anh ở trong nhanh chóng thay quần áo rồi đi ra.

Trông quả thực có mềm mại hơn những bộ đồ anh mặc khi đi làm hằng ngày. Chỉ tiếc là, vẻ dịu dàng ấy chỉ là tưởng tượng.

Sắc mặt anh vẫn bình thản như gương, càng rõ nét thì lại càng khiến người ta e dè.

Sau khi thắt xong đai của quần dài. Anh nhìn Niên Bách Tiêu, nói rõ ràng: “Về tứ hợp viện!”

Tố Diệp nhìn Niên Bách Ngạn. Anh định cùng Niên Bách Tiêu quay về tứ hợp viện?

Niên Bách Tiêu cũng không hề tỏ ra yếu thế. Cậu ta đáp lại: “Về thì về!” Nói xong, quay người đi xuống nhà.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn trông rất khó coi.

Anh vừa cất bước thì Tố Diệp giữ tay anh lại.

Động tác này thuần túy chỉ là vô thức. Vì mắt giật giật liên hồi. Nhưng tại sao lại giữ anh lại thì chính cô cũng không thể nói rõ. Cô muốn khuyên họ đừng cãi vã? Nhưng rõ ràng điều này không thực tế.

Hay là khuyên Niên Bách Ngạn đừng về? Niên Bách Tiêu chịu sao? Rõ ràng là, tối nay người ép tới cùng là Niên Bách Tiêu, tuy rằng việc

làm của anh quả thực là độc tài và bá đạo.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn bàn tay đang giữ chặt tay mình, rồi ngược lên nhìn cô: “Em về phòng ngủ đi!”

“Bách Ngạn...” Cô gọi tên anh một cách bất lực.

Niên Bách Ngạn bỗng cảm thấy tim mình chột ấm lại đôi chút. Anh giờ tay kéo đầu cô lại, khẽ hôn lên trán cô, giọng nói dịu dàng mà kiên định: “Nghe lời! Em ở nhà nghỉ ngơi, không được phép đi theo!”

Dứt lời, anh buông cô ra, quay người đi xuống nhà.

Chẳng mấy chốc, cánh cửa ra vào được mở ra, rồi đóng lại.

Tất cả ồn ào, cãi vã đều theo bước chân của hai người đàn ông chìm vào tĩnh lặng.

Căn phòng lại trở nên yên ắng.

Tổ Diệp đứng một mình trên tầng hai, xung quanh vẫn là ánh đèn vàng dịu dịu. Sau đó, cô nghe thấy tiếng kim giây tích tắc, nhịp này nối nhịp kia.

Quá yên tĩnh.

Vậy mà đôi tai cô lại lấp đầy những tiếng ù ù.

Trong đầu cô chỉ toàn là hình ảnh giọng chất vấn sắc bén của Niên Bách Tiêu và ánh mắt trầm lạnh của Niên Bách Ngạn. Họ đi rồi, để cho nơi đây được bình yên. Vậy khi quay về tứ hợp viện thì sao?

Tổ Diệp càng nghĩ càng thấy bất an. Cô chẳng màng tới lời dặn dò

trước khi đi của Niên Bách Ngạn, đi ngay vào phòng thay quần áo, vội vã thay đồ...

Sau khi đi qua con đường Công Thể náo nhiệt, tất cả các cung đường khác đều đang chìm trong giấc ngủ.

Ngoại trừ những chiếc xe đi muộn và một hai bóng người thi thoảng lại qua, đêm đen trở nên tĩnh mịch dưới ánh trăng và ánh đèn. Vậy mà trong mắt Tố Diệp, nó ẩn chứa một cảm giác bất an mơ hồ.

Chỉ bị lỡ vài ngã tư chờ đèn đỏ mà xe của Tố Diệp và hai người họ đã cách nhau một khoảng khá xa.

Cuối cùng tới tứ hợp viện, cô run rẩy quét dấu vân tay để xuống tầng hầm. Thoạt nhìn, xe của Niên Bách Ngạn đã đỗ ở đó, u ám tựa một linh hồn.

Cô tắt máy, chạy vào trong thang máy.

Chỉ cách nhau có vài phút mà không khác gì đã qua cả thế kỷ.

Đoán không sai, khi cửa thang máy mở ra, cô liền nghe thấy một tiếng bộp. Là tiếng vang của một cái tát, lực rất mạnh, ngay sau đó là giọng quát giận dữ của Niên Bách Ngạn: “Khốn kiếp! Em dám để ý tới cô ấy phải không?”

Khi câu nói ấy vừa dứt, thang máy cũng phát ra một tiếng ding khẽ khàng.

Phía trong cánh cửa kim loại, sắc mặt Tố Diệp trắng bệch.

Còn trong phòng khách, bên cạnh bộ sofa cách đó không xa, Niên Bách Ngạn đang đứng xoay lưng về phía cô. Niên Bách Tiêu đứng nghiêng so với cô, ôm mặt, nhìn Niên Bách Ngạn như bắn ra tia lửa.

Nghe thấy tiếng động, cả hai người đều đồng thời nhìn về phía này.

Thang máy phát ra tiếng chuông nhắc nhở. Tới khi nó sắp đóng lại, Tố Diệp mới tỉnh lại. Cô vội vàng mở cửa rồi đi ra ngoài. Hai chân nặng như đổ chì.

Hai người đều không ngờ cô lại tới. Nhất là Niên Bách Tiêu. Gương mặt ửng đỏ bỗng chốc xấu hổ không biết giấu đi đâu. Còn Niên Bách Ngạn thì sững người giây lát, sau đó cũng cố gắng kìm chế giận dữ, giữ thái độ im lặng.

Hơi thở của Tố Diệp trở nên dồn dập. Tiếng quát ban nãy của Niên Bách Ngạn vẫn còn vang vọng trong đầu cô.

Thì ra... anh đã biết tất cả.

Không nói gì, có lẽ anh nhẫn nhịn. Dẫu sao Bách Tiêu cũng là em trai ruột của anh.

Tố Diệp biết, có những chuyện đã lên dây rồi, không thể không bắn. Cô bước từng bước về phía họ, cố gắng suy nghĩ một cách vụn vặt cả đôi đường. Cho dù giờ đây đầu cô đang ong ong, cho dù lòng cô đang rất rối loạn, cô vẫn phải cố gắng thúc ép bản thân.

Nếu bình thường cô là một người phụ nữ bất chấp tất cả, không biết suy nghĩ thì thôi. Nếu vậy, hôm đó khi Niên Bách Tiêu hôn cô, cô đã lập tức đẩy cậu ta ra, rồi quát mắng cậu ta không được phép làm vậy.

Sở dĩ cô nín nhịn cho tới giờ phút này chính vì cậu ta là em trai của Niên Bách Ngạn.

Từ lúc Niên Bách Tiêu thờ hồng học xong tới Sanlitun tìm Niên Bách Ngạn tính sổ, cô đã hiểu, dù là ai trong hai người họ, đều muốn né mặt cô để giải quyết vấn đề. Nếu không, Niên Bách Tiêu cũng sẽ không nói mấy lời khó nghe khi còn ở Sanlitun, mà Niên Bách Ngạn cũng sẽ không cảnh cáo cậu ta thu lại tâm sự của mình.

Cả hai người họ đều đang nghĩ mọi cách để không phải gặp mặt cô. Niên Bách Ngạn có lòng kiêu hãnh của mình, Niên Bách Tiêu cũng có lòng tự trọng của cậu ta. Cô chứng kiến chuyện này quả thực không hay. Nếu không, khi thấy cô, họ cũng không thể hiện nét mặt khác thường.

Sự xuất hiện của cô cũng có nghĩa mọi quyền chủ động giờ đây đã thuộc về cô. Vậy thì, cô phải làm thế nào đây?

Không thể để Niên Bách Ngạn tiếp tục trút giận lên Niên Bách Tiêu, lại cũng được để Niên Bách Tiêu then quá hóa giận, căm thù Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn né tránh cô là vì cảm thấy để em trai xảy ra chuyện này là một chuyện mất mặt. Một người là em trai, một người là người phụ nữ bên cạnh anh, bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể nhẫn nhịn việc nhục nhã khi bị em trai cho mọc sừng.

Còn Niên Bách Tiêu còn trẻ tuổi, còn hoạt bát. Tuy rằng cậu ta sẽ ngượng ngập nhất thời nhưng Tố Diệp tin với cái tính ương bướng của mình, cậu ta sẽ còn phản kích. Vậy thì, trong giây phút vừa giận dữ vừa xấu hổ này, cậu ta sẽ nói những gì?

Nhất định là những lời chọc tức Niên Bách Ngạn.

Như thế, không cần biết dù là cậu ta có phải đang ở trong giai đoạn

nảy sinh những tình cảm mơ hồ với cô hay không, hay là cậu ta đã thật sự hiểu rõ suy nghĩ trong lòng mình, thì với cá tính của Niên Bách Tiêu cũng sẽ hét thẳng lên với anh trai rằng: Em thích chị ấy đấy thì đã sao? Có giỏi thì anh đánh chết em đi!

Niên Bách Ngạn có bản lĩnh làm chuyện đó không?

Không có!

Anh có thể đánh Niên Bách Tiêu, nhưng tuyệt đối không thể đánh chết.

Thế nên hậu quả về sau sẽ là, quan hệ của hai người càng lúc càng đóng băng. Những oán hận phát sinh vì một người phụ nữ, bức tường ngăn cách này rất khó xóa nhòa.

Niên Bách Tiêu đang trong giai đoạn phản nghịch, lời gì chuyện gì cũng có thể làm được, thậm chí có những lời hay việc làm không xuất phát từ thật tâm.

Sau khi làm rõ được điểm này thì cô càng hiểu, tuyệt đối không thể để Niên Bách Tiêu nói lời đó với Niên Bách Ngạn.

Một khi câu nói kia thốt ra thì tính chất cuộc tranh cãi cũng sẽ thay đổi, tất cả đều không thể quay đầu. Cô cảm thấy mình chưa xứng với bốn chữ “hồng nhan họa thủy”.

Cô nhất định phải ngăn ngừa trước khi Niên Bách Tiêu buột miệng nói ra câu ấy trong một phút giận dữ. Như vậy mới có thể cứu vãn lại lòng tự trọng bông bột của Niên Bách Tiêu và vô vàn những hành động đánh mất lý trí trong lúc tức giận của Niên Bách Ngạn.

Cô đoán không sai chút nào.

Niên Bách Tiêu thấy cô xuất hiện tại tứ hợp viện, cũng đoán ra cô đã nhìn thấy và đã nghe thấy. Khi phản ứng lại, lồng ngực cậu ta phập phồng lên xuống, đôi mắt đỏ ửng chứa những bất kham và ương ngạnh. Cậu ta nhìn Niên Bách Ngạn, bất ngờ lên tiếng: “Em...”

“Bách Tiêu!” Tố Diệp bất thành linh nâng cao giọng, ngắt lời cậu ta.

“Cậu cũng lớn rồi, có thể đừng chọc giận anh cậu nữa không?”

Niên Bách Tiêu nhìn cô bằng gương mặt tổn thương.

Tố Diệp không nhìn cậu ta. Cô đi tới bên cạnh Niên Bách Ngạn, khẽ khoác tay anh. Thấy anh nhú mào, cô gior tay nhẹ nhàng vuốt ve: “Xem anh kìa. Có chút chuyện còn con thể này mà anh cũng ra tay đánh Bách Tiêu. Nó là em trai anh mà, chẳng phải anh thương nó nhất sao?”

Hành động bất ngờ của người con gái khiến Niên Bách Ngạn sửng sồ giây lát. Trên hàng lông mày là những ngón tay dịu dàng của cô, như từng ngọn lửa châm lên sự ấm áp. Gương mặt anh chợt thả lỏng, có một dòng nước ấm chảy tràn qua lồng ngực.

Anh phát hiện, đã lâu lắm rồi mình không được cảm nhận sự ấm áp của cô.

“Anh hiểu lầm thật rồi!” Tố Diệp kéo cánh tay anh xuống, rồi nhẹ nhàng cúi đầu, đan hai bàn tay vào nhau. Khi ngược mắt lên, cô thở dài: “Là Bách Tiêu thấy bất bình cho em. Vì nó thấy thời gian này quan hệ của anh và em không tốt. Nó tưởng anh đối xử không tốt với em nên rất tức giận. Anh cũng biết mà, em trai anh thường ngày hành vi hay quái đản, chẳng phải là vì được người làm anh trai này chiều hư sao?”

Giọng nói của cô vừa nhẹ vừa mềm, như một dòng suối trong lành nhỏ vào trái tim Niên Bách Ngạn. Anh nhìn cô, nắm chặt tay cô, tâm trạng phức tạp.

“Sở dĩ Bách Tiêu đối xử với em tốt như vậy, thật ra là vì...” Nói tới đây Tố Diệp hơi ngừng lại.

Niên Bách Ngạn nhìn cô chăm chú, đợi cô nói tiếp. Khi thấy gương mặt cô lan ra một chút ngưng ngượng, lồng ngực anh có một khoảnh khắc đã dâng lên một sự hồi hộp và một tình cảm phập phồng.

Cô ngược mắt, liếm môi nói: “Đó là vì... trong lòng nó em đã là chị dâu của nó rồi, là người một nhà!”

Quyển 10 - Chương 473: Tôi mệt rồi

Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại.

Tố Diệp vội vàng quay đầu nhìn Niên Bách Tiêu, khẽ hỏi: “Bách Tiêu, đúng vậy không?”

Tính cách của hai anh em nhà này, người có thể nắm bắt được rõ ràng nhất là Niên Bách Tiêu.

Cậu ta dám ngang nhiên cướp người phụ nữ của anh trai sao?

Tố Diệp dám khẳng định một câu, Niên Bách Tiêu không dám.

Tiếp xúc lâu như vậy, cô có thể cảm nhận được rõ ràng trong lòng Niên Bách Tiêu rất quan tâm tới Niên Bách Ngạn. Đối với người anh trai này cậu ta vừa nể phục vừa kính sợ, đồng thời cũng có oán hận. Thế nên tâm lý này rất dễ lý giải. Thứ gì người ta càng quan tâm, người ta lại càng tính toán.

Với tính cách của Niên Bách Tiêu, nếu hai người không ở trong tình huống mâu thuẫn, cậu ta chắc chắn là mẫu người khi biết được mình và anh trai cùng yêu một người con gái sẽ âm thầm rút lui.

Nhưng bây giờ trong lòng Niên Bách Tiêu còn có thù hận dành cho Niên Bách Ngạn. Thế nên đúng là cậu ta không dám giành phụ nữ với anh mình, nhưng như vậy không có nghĩa là trong giây phút tức giận cậu ta sẽ không nói ra những lời “đại nghịch bất đạo”!

Điều Tố Diệp phải làm là ngằm nói cho cậu ta biết, cô là người phụ nữ thuộc anh trai của cậu ta, đồng thời cũng là cho một cậu nhóc lớn đầu ngổ ngược này một đường lui.

Bởi vì không phải tất cả mọi chuyện ôm tâm lý “thà chết vinh còn hơn sống nhục”. Cô làm vậy là giúp đỡ cậu ta, không phải là hủy hoại cậu ta.

Thái độ của Niên Bách Tiêu cũng đúng như thái độ cô nghĩ. Cậu ta mím môi không nói gì, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Có lẽ, đến cả bản thân cậu ta cũng không thể hiểu rõ được tâm tư của mình.

Tố Diệp cảm thấy như thế này cũng tốt. Ít nhất trong lúc cậu ta còn chưa hiểu rõ thì không nên thay mặt hay kích động, bắt cậu ta đưa ra quyết định.

Còn Niên Bách Ngạn, Tố Diệp tin rằng anh chẳng bao giờ tin vào mấy lời nhảm nhí của cô. Cái gì mà coi cô là chị dâu? Nếu thật sự coi cô là chị dâu, thì hành vi của Niên Bách Ngạn rõ ràng là muốn “đào tường”, đổ thêm dầu vào lửa, đi ngược lại đạo đức xã hội.

Nhưng cô tin rằng, Niên Bách Ngạn thông minh như vậy chắc chắn sẽ hiểu vì sao cô làm vậy. Cô làm vậy không đơn thuần chỉ vì lòng tự trọng của Niên Bách Tiêu, mà còn đang cứu vãn mối quan hệ anh em đang đứng bên bờ vực của họ.

Bầu không khí tạm thời rơi vào im lặng.

Một lúc lâu sau, Niên Bách Tiêu mới lên tiếng. So với ban nãy, thanh âm đã kiềm chế hơn rất nhiều: “Anh! Nếu anh thật sự muốn tốt cho em thì hãy để em được đưa xe.”

Có thể nhận ra, thái độ của cậu ta đã thỏa hiệp phần nào.

Niên Bách Ngạn cũng không quát to nữa, mà nhìn cậu ta và nói: “Không được! Em nhất định phải ngoan ngoãn quay về nước. Về đó rồi em muốn làm gì cũng được, nhưng tuyệt đối không được đua xe.”

“Tại sao anh lại phản đối em đua xe đến vậy?” Bầu không khí khó khăn mới được Tố Diệp kìm hãm lại giờ lại bắt đầu căng lên. Niên Bách Tiêu lại bốc hỏa.

Lần này Niên Bách Ngạn không né tránh Tố Diệp nữa. Anh cất cao giọng, ánh mắt không vui: “Em đua xe? Sao? Hai năm trước em hại thầy của mình mất đi đôi chân còn thấy chưa đủ, bây giờ lại định lấy luôn cả mạng của ông ấy? Niên Bách Tiêu! Khả năng của em không bằng người khác thì phải học cách khiêm tốn. Không phải lần nào xảy ra chuyện anh cũng kịp thời có mặt để giải quyết ổn thỏa giúp em được! Lần sau có phải muốn anh tới nhật xác em hay không?”

“Anh vốn dĩ là coi thường em!”

“Đúng vậy! Chỉ với chút bản lĩnh tép riu đó của em mà đòi anh coi trọng em ư? Nếu em giỏi thật thì đã không hại cho những người bên cạnh em xảy ra chuyện!”

“Anh...”

“Được rồi, được rồi! Hai người có chuyện gì không thể bình tĩnh nói với nhau sao?” Tố Diệp sắp phát điên rồi. Một chủ đề mãi mới có thể đề xuống được, sao giờ lại ra một chủ đề khác thế này? Cô thật sự nghi ngờ hai anh em nhà này lúc đầu thai có phải sinh nhầm giờ rồi không? Đáng ra phải là bố con mới đúng chứ? Người ta hay có câu “Không oán không nên vợ chồng, không thù không thành cha con”.

Đây đâu có giống hai anh em ruột trong một gia đình chứ?

Nhưng hiển nhiên Niên Bách Tiêu đã bị kích động bởi mấy câu nói của Niên Bách Ngạn. Cậu ta bỗng nhiên cười lớn, trong nụ cười có chút dữ dằn, còn một chút căm phẫn. Đây là lần đầu tiên Tố Diệp nhìn thấy Niên Bách Tiêu cười như vậy, trong lòng cô chợt run lên từng cơn.

Cậu ta chỉ tay vào Niên Bách Ngạn, nói rành mạch từng tiếng: “Anh có tư cách để nói câu này sao? Lẽ nào anh thì không hại những người bên cạnh anh xảy ra chuyện sao? Kỳ Đông Nham coi anh là anh em tốt, còn anh thì sao? Vì lợi ích anh không màng tới tình nghĩa anh em. Giữa kim cương và anh em, anh đã chọn kim cương. Năm đó Kỳ Đông Nham suýt nữa đã bị anh hại chết! Còn cả Văn Giai nữa. Anh cảm thấy cái chết của Văn Giai không liên quan chút nào tới mình sao? Nói gì tới đứa em trai này!”

Niên Bách Tiêu giơ tay vỗ lên ngực mình, giọng nói nghẹn ngào, điên cuồng: “Niên Bách Ngạn! Em là em trai ruột của anh! Còn anh thì sao? Có phải trong mắt anh chỉ có lợi ích thôi không? Tại sao em lại biến thành cái bộ dạng như ngày hôm nay? Chính anh một tay tạo ra! Từ nhỏ em đã ngưỡng mộ anh. Anh đi tới đâu em theo tới đó. Đến đâu em cũng khoe với mọi người rằng mình có một người anh trai tài giỏi nhất trên đời. Anh chính là niềm kiêu hãnh của em. Nhưng người anh trai em sùng bái nhất, yêu thương nhất đã làm gì đối với em? Khi em bị bắt cóc anh đã ở đâu? Chính anh là người chỉ màng tới mỏ kim cương, bỏ mặc tính mạng của em, thế nên em mới có ngày hôm nay! Chính anh đã cho em hiểu được trong tuyệt vọng rằng thế nào là tình anh em. Thì ra trong mắt Niên Bách Ngạn anh, chúng chỉ là đồ bỏ!”

Niên Bách Tiêu từng bị người ta bắt cóc.

Như có một tiếng sấm kinh người nổ đoàng bên tai cô. Ngay sau đó, Tố Diệp chết lặng đi.

Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu là hai người thân duy nhất trên cõi đời này của nhau. Từ điểm này mà nói, quan hệ của hai người này đáng nhẽ phải là nương tựa vào nhau, quan tâm lẫn nhau mới phải. Vậy mà, sự xích mích trong mối quan hệ của họ ngay cả người họ cũng dễ dàng cảm nhận được. Tố Diệp đã từng nghĩ tới nguyên nhân, mà cô cũng tin chắc rằng phải có một lý do nào đó. Nếu không, Niên Bách Tiêu có bướng bỉnh thế nào cũng không thể có thành kiến sâu sắc đối với Niên Bách Ngạn như thế.

Đương nhiên, Tố Diệp nghĩ nguyên do rất đơn giản, cũng rất hợp logic. Cô biết rõ tính cách của Niên Bách Ngạn. Đối với em trai, người thân còn lại duy nhất của mình, anh không những đảm nhận trọng trách của một người anh, mà hơn hết là một người bố. Vậy thì, đương nhiên anh phải nhận về mình rất nhiều trách nhiệm. Ví dụ như muốn cho Niên Bách Tiêu đi con đường như thế nào, tương lai sẽ phát triển ra sao...

Một khi anh đã quyết định, chắc chắn việc gì cũng sẽ tận tâm tận lực, để xây cầu rải đường cho Niên Bách Tiêu. Điều này có thể nhìn ra từ trường đại học và chuyên ngành mà Niên Bách Tiêu theo học.

Tố Diệp cảm thấy không phải Niên Bách Ngạn không yêu thương em trai mình, mà là yêu đến một mức độ cao nhất, luôn luôn coi cậu ta là một đứa trẻ. Thế nên, bất luận cậu ta đã khôn lớn đến mức nào, Niên Bách Ngạn cũng vẫn phải xen vào cuộc đời của cậu ta. Trong mắt anh, đó là biểu hiện của tình yêu dành cho em trai.

Nhưng Niên Bách Tiêu lại không cho là vậy. Đầu tiên, cậu là người có tư tưởng, có mục tiêu. Cậu ta có việc mà mình muốn làm. Nhưng thực tế là hành vi can dự của Niên Bách Ngạn đã đi ngược lại với lý

tưởng của cậu. Vì thế, cậu ta oán hận Niên Bách Ngạn cũng là chuyện bình thường.

Tổ Diệp luôn cho rằng, vấn đề chẳng qua chỉ phát sinh từ cách thức quan tâm em trai của Niên Bách Ngạn mà thôi, vì thế mà dẫn theo nhiều vấn đề phía sau.

Nhưng hôm nay cô mới thật sự biết rõ, thì ra Niên Bách Tiêu căm ghét Niên Bách Ngạn còn vì một ẩn tình khác.

Năm đó rốt cuộc đó xảy ra chuyện gì?

Tại sao Niên Bách Tiêu lại bị bắt cóc? Cậu ta bị kẻ nào bắt cóc? Đám người đó đã đưa ra yêu cầu gì đối với Niên Bách Ngạn? Còn anh lúc đó đã làm gì?

Mấy vụ án con cái hoặc người thân của những thương nhân giàu có bị bắt cóc tống tiền, trường hợp của Niên Bách Ngạn không phải vụ đầu tiên mà cũng chẳng phải vụ cuối cùng. Lợi ích giúp người ta có thêm động lực, nhưng cũng thể khiến người này sinh lòng tà ác. Tất cả mọi người đều chú ý tới Niên Bách Ngạn cũng không có gì là lạ.

Nhưng nếu suy đoán như vậy, thế thì lúc Niên Bách Tiêu bị bắt cóc chắc hẳn cậu ta không còn nhỏ nữa. Vì lúc đó đến cả Niên Bách Ngạn cũng còn đang đi học, động cơ của bọn bắt cóc là không đủ. Nếu Niên Bách Tiêu đã nhắc tới mỏ kim cương, vậy thì nhất định là khi Niên Bách Ngạn đã có đủ lông đủ cánh trong ngành này. Chí ít cũng phải đủ để người khác biết tới thân phận người phụ trách mỏ kim cương của anh.

Còn Kỳ Đông Nham thì sao?

Tổ Diệp biết rõ lúc ở Nam Phi, hai người họ đấu đã lẫn sau trong tối

lẫn ngoài sáng, cũng biết rõ thủ đoạn mà Kỷ Đông Nham dùng với Niên Bách Ngạn. Nếu theo lời của Niên Bách Tiêu thì sở dĩ Kỷ Đông Nham tổ chức phản kích ở Nam Phi, thậm chí có thể nói là sở dĩ quan hệ giữa hai người họ trở nên tệ hại như vậy, chắc chắn là vì trước đây Niên Bách Ngạn đã từng làm chuyện có lỗi với Kỷ Đông Nham.

Vậy rốt cuộc đó là chuyện gì?

Tố Diệp bỗng cảm thấy đầu óc rối như tơ vò như những đường thẳng chẳng chịt, muốn tìm ra một đường rõ ràng là điều không thể.

Cô vô cùng hy vọng Niên Bách Ngạn hoặc Niên Bách Tiêu sẽ nói cho mình biết rõ sự tình. Nhưng hẳn là trong những lúc cãi vã thế này chỉ có thể biết kết cục của sự việc chứ không thể biết nguyên nhân trước sau.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn rất khó coi. Từ góc độ của Tố Diệp nhìn qua, không biết là vì ánh đèn hay vì điều gì, gương mặt anh gần như tái xanh. Bờ môi mím chặt lại thành một đường thẳng sắc bén, thẳng mảnh và góc cạnh.

Bầu không khí trong phòng bị hạ xuống rất thấp, đến nỗi Tố Diệp không thể thở nổi.

Cô nhìn vào mắt Niên Bách Ngạn, còn anh thì nhìn Niên Bách Tiêu. Trong đôi mắt anh thấp thoáng cuộn dâng một sự bức bối, lạnh lùng, kiềm chế, giống như một đám mây mù đang trôi nổi bất định trên đại dương, đám mây mang tới phong ba bão táp.

Lúc này, Tố Diệp bỗng dừng lại hy vọng Niên Bách Ngạn nói gì đó, mấy lời phản bác Niên Bách Tiêu cũng được. Vì một khi anh phản bác tức là anh giải thích. Như vậy, ít ra cô cũng có thể thăm dò được

một phần câu chuyện năm xưa.

Nhưng cô hiểu quá rõ, Niên Bách Ngạn xưa nay không giỏi giải thích điều gì. Có lúc tính cách anh trẻ con như vậy đấy. Người khác càng hiểu lầm anh lại càng không muốn phân bua thêm.

Thế nên, khi anh lên tiếng, sự giá lạnh, u ám trong giọng nói cũng là điều Tố Diệp có thể tưởng tượng được.

Anh nói: “Anh không muốn lặp lại cùng một lời tới lần thứ hai. Nếu em đã không ngủ được thì thu dọn hành lý đi, chỉ còn mười hai tiếng nữa là tới giờ em lên máy bay rồi.”

Sự việc sẽ chỉ càng lúc càng thêm tồi tệ, Tố Diệp nghĩ vậy.

Niên Bách Ngạn đúng là một nhà kinh doanh thành công, nhưng làm một người anh trai, anh đã thất bại. Vì dấu xuất phát điểm của anh có tốt đẹp thế nào, khi không tìm được cách nói chuyện và một phương pháp thực hiện hợp lý nhất thì cũng trở thành công cốc.

Thế nên, tất nhiên Niên Bách Tiêu sẽ phản bác, nhất là khi cậu ta vừa mới được quay trở về đội.

Không hề sai, Niên Bách Tiêu lạnh lùng đáp: “Anh từ bỏ đi! Lần này em tuyệt đối sẽ không nghe theo lời anh quay về đó nữa đâu.”

“Em nói gì cơ?” Gương mặt Niên Bách Ngạn lạnh hắc đi, vàng trán gồ lên những đường gân xanh.

“Trừ phi anh muốn giương mắt nhìn em chết!” Niên Bách Tiêu dần mạnh từng từ.

Tố Diệp sợ hãi: “Niên Bách Tiêu! Cậu còn nhỏ sao không học được

cách ăn nói biết suy nghĩ thế hả? Anh trai cậu có thể làm vậy hay sao?”

Ai ngờ, còn chưa đợi Niên Bách Tiêu đáp lại, Niên Bách Ngạn đã tức giận. Sự phẫn nộ đã không thể kìm giữ lại trong đôi mắt anh. Nó gần như có thể thiêu rụi sạch sẽ đối phương: “Thà anh nhìn em tự sát cũng còn hơn tới đường đua nhặt xác em!”

Ánh mắt Niên Bách Tiêu chợt tổn thương.

Một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu Tố Diệp. Hai anh em nhà này nói chuyện càng lúc càng quá đáng.

Nhưng cô hiểu, vừa rồi quả thực Niên Bách Tiêu đã uy hiếp Niên Bách Ngạn. Mà anh lại là người ghét nhất bị người khác uy hiếp, huống hồ người đó còn là em trai mình.

Cô không thể chất vấn Niên Bách Ngạn tại sao lại nói vậy, chỉ còn biết Niên Bách Ngạn đừng hành động theo cảm tính.

Nhưng cậu ta quả thực đã bị lời nói của anh tổn thương. Cậu ta nghiêng rãnh rãnh lợi nói: “Được! Vậy thì anh cứ sai người áp giải em lên máy bay. Em dám bảo đảm máy bay còn chưa hạ cánh, anh sẽ lập tức đọc được tin em trai của ông trùm ngành đá quý tự sát! Anh cắt đứt lý tưởng của em, em sống trên đời này còn có giá trị gì nữa? Nhưng có một câu nói anh phải nhớ kỹ. Trừ phi là em chết, còn nếu em tự tử không thành thì em sẽ còn cố gắng cho ước mơ của mình. Cho dù anh bóp chết mọi ngã đường. Cho dù Hurley không cho em tham gia thi đấu, thì cả đời này em cũng sẽ không từ bỏ đua xe!”

Dứt lời, cậu ta quay người bỏ đi.

“Em quay lại cho anh!” Niên Bách Ngạn hét lên giận dữ.

Tố Diệp sợ mọi việc trở nên quá nghiêm trọng, vội giữ Niên Bách Ngạn lại, để anh không đuổi theo ra ngoài.

Còn lúc này, cơn giận đang bốc lên đầu Niên Bách Ngạn. Thấy cô tiến lên ngăn cản, anh nhất thời không làm chủ được cảm xúc, quát mắng: “Tố Diệp! Em đứng về phía nào? Tránh ra cho tôi!”

“Anh đuổi được nó quay lại thì thế nào chứ? Lại tiếp tục cãi vã sao? Nó chắc chắn sẽ không nghe theo sự sắp xếp của anh. Còn anh cũng không chịu thỏa hiệp. Tại sao hai người không chịu bình tĩnh lại một chút?” Tố Diệp đứng chặn trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, giọng nói dứt khoát.

Lúc này, nếu tóm ra một người còn lý trí, người đó chỉ có thể là cô.

Cả Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu rõ ràng đều điên cả rồi.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn nhìn Tố Diệp rất lạnh, không có một chút dịu dàng nào. Dáng người cao lớn của anh ẩn chứa một sự uy hiếp khiến người ta phải e sợ, một sự xa cách rõ ràng.

Niên Bách Tiêu cũng đã bỏ đi thẳng. Còn Niên Bách Ngạn tuy rằng vẫn còn tức giận nhưng cũng không đuổi theo nữa.

Rất lâu sau, anh thả người ngồi xuống sofa, chẳng biết đang suy nghĩ gì. Hai hàng lông mày như sắp dính vào nhau, nổi lên những khe rãnh khiến người ta lo lắng sâu sắc. Anh vẫn chỉ im lặng, một lúc nữa thì lần mò được hộp thuốc lá trên mặt bàn, mở ra, lấy ra một điếu, ngậm lên miệng.

“Tạch!” Tiếng bật lửa vang lên giòn tan.

Làm rung động đôi chút cho bầu không khí yên tĩnh mà bất an trong phòng, như làm gợn lên những con sóng nhỏ.

Điều thuốc được châm lên.

Đầu lọc đỏ ửng tỏa ra những làn khói xám vẩn vít, làm mê loạn đôi mắt Tố Diệp.

Chẳng mấy chốc, mùi gỗ mộc trên người anh đã bị thay bằng mùi thuốc lá. Lạnh lẽo, thô lương, đầy mệt mỏi.

Đúng vậy! Từ lúc trở về Sanlitun anh đã rất mệt. Bây giờ... có lẽ càng mệt hơn.

Tố Diệp chờ dẫn đứng đó. Phải rất lâu cô mới hơi nhúc nhích đôi chân. Lúc này cô mới phát hiện đầu gối sắp không khuyu xuống được. Cô khẽ cử động. Chúng như đóng sắt gì không còn trơn tru.

Cô bỗng chẳng biết phải đối mặt với Niên Bách Ngạn thế nào.

Hoặc là nói một câu gì đó.

Môi cô mấp máy nhưng chẳng thốt lên được câu nào. Cổ họng cứ như bị dán chặt.

Niên Bách Ngạn rít từng hơi thuốc. Dưới làn khói trắng, không thể nhìn rõ đôi mắt anh.

Cuối cùng, anh im lặng hút hết một điều thuốc, rồi đập mạnh vào gạt tàn. Tố Diệp nhìn đầu lọc bị anh đập tắt. Nó gần như bị nghiền nát. Tim cô run lên nhè nhẹ. Cô nhận ra sự bức bối trong lòng anh chưa hết.

Tố Diệp suy nghĩ rất lâu, cảm thấy không thể cứ đứng mãi như thế. Cô vốn dĩ định nói với anh: Muộn lắm rồi, anh đi ngủ đi! Nhưng chắc chắn nó chỉ là một lời thừa thãi. Với tính cách của Niên Bách Ngạn, sợ rằng cũng chẳng ngủ được nữa.

Cô rời bước, ngồi xuống đối diện với anh.

Đầu gối có một chốc rã rời vì đứng quá lâu.

“Hai năm trước Bách Tiêu gây ra chuyện, hại Hurley mất đi đôi chân, mà nó về sau cũng không dám đụng vào xe đua nữa. Em tin là, hai năm nay đối với Bách Tiêu ngày dài như năm. Nó không còn là một đứa trẻ nữa. Chuyện này cũng là một đả kích rất lớn đối với nó. Là một người anh trai, anh phản đối nó đua xe vì vẫn còn canh cánh chuyện năm đó cũng là điều dễ hiểu. Nhưng hai năm trôi qua rồi, ngay cả Hurley cũng động viên nó quay trở lại đội đua, chỉ mình anh phản đối. Em nghĩ ngoài Hurley ra còn có nguyên nhân khác.”

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng ngồi đó như một hòn đá sừng sững giữa sóng gió biển khơi, trầm mặc mà lạnh lẽo. Tố Diệp không thúc giục anh, cô yên lặng ngồi đối diện anh, đầu gối vẫn còn hơi tê tái.

Tại căn phòng này quá lớn.

Một lúc sau, anh mới buồn bã lên tiếng: “Nguyên nhân rất đơn giản, nó không thích hợp!”

Tố Diệp khẽ nhú mày.

“Còn nữa, em có tư cách gì dung túng cho nó đua xe?” Lần này Niên Bách Ngạn nhìn thẳng về phía cô, trong đôi mắt buồn bực còn có một sự chất vấn hà khắc.

Tố Diệp giật mình.

Trái tim cô đau đớn như bị một lưỡi dao xé lòng...

Anh vừa hỏi cô, cô có tư cách gì ư?

“Trừ phi anh nói rõ nguyên nhân, nếu không, em không cảm thấy em làm sai.” Tố Diệp đè nén nỗi đau đớn trong tim, nhẹ nhàng nói: “Bách Tiêu rất hợp với đua xe. Nó cũng rất yêu đua xe. Anh làm như vậy chẳng khác nào tước đoạt đi tự do trong cuộc đời nó. Người lớn vì muốn tránh cho lũ trẻ phải đi đường vòng mà luôn trải sẵn đường cho chúng, nhưng cuối cùng phát hiện, có nói bao nhiêu, có làm bao nhiêu cũng chẳng bằng để đứa trẻ tự mình trải nghiệm. Chỉ khi nào trải nghiệm, chúng mới biết mình cần thứ gì nhất. Con người ta phải vấp ngã mới ghi nhớ bài học!”

Nhẹ nhàng nhưng đầy bất lực.

“Nguyên nhân tôi đã nói rồi!” Niên Bách Ngạn hơi cao giọng, ánh mắt nghiêm khắc.

Tố Diệp sửng người. Cô những tưởng, cho dù quan hệ của hai người có tệ đến mức nào, chí ít thì trong hoàn cảnh tối nay anh vẫn có thể mở lòng một chút với cô chứ?

Hay là chỉ có mình cô tưởng bở.

Anh nói đúng, cô không có tư cách.

Thế nên, cô càng không có tư cách để biết được suy nghĩ thật sự trong lòng anh, phải không?

Hít sâu một hơi, cô đứng dậy, khẽ đáp: “Xin lỗi, là em thích xen vào chuyện người khác.” Dứt lời, cô cầm chìa khóa xe, siết chặt trong tay đến đau đớn.

Niên Bách Ngạn thấy vậy gương mặt càng nhăn nhó. Anh đứng dậy giữ cô lại, bức dọc nói: “Tôi để em đi chưa?” Anh vốn dĩ đã mệt mỏi, cộng thêm việc Bách Tiêu náo loạn càng khiến anh sức cùng lực kiệt, giờ đến cô cũng bỏ đi? Định rời xa anh sao?

“Anh cố gắng nghỉ ngơi đi!” Tố Diệp thấy rất rõ đôi mắt đỏ quạch của anh. Biết rõ tối nay chẳng hỏi được chuyện gì, cô định quay về Sanlitun. Cô biết, một người đàn ông thường ngày có giới nhẫn nhịn cỡ nào, trong tình trạng cơ thể mệt mỏi thì tính tình cũng sẽ không thể tốt đẹp.

“Em còn chưa trả lời câu hỏi của tôi, né tránh gì chứ?” Niên Bách Ngạn nhớ lại những chuyện lúc trước, trái tim bất chợt khó chịu. Thấy cô định bỏ đi, sự bức bối ấy càng như thiêu đốt lòng anh.

“Em có gì mà phải trốn tránh? Người né tránh vấn đề là anh!” Tố Diệp khó xử nói.

Niên Bách Ngạn nhìn cô chăm chăm, quan sát sắc mặt cô, gương mặt như đang cố chịu đựng: “Những lời em vừa nói là thật chứ?”

Lời gì cơ?

Cô ngẩn người.

Thấy vậy, Niên Bách Ngạn bỗng bật cười, một nụ cười giá lạnh.

“Tố Diệp! Tôi thật ngu ngốc, thật khờ khạo, lại đi tin những gì em nói.” Nói rồi, anh nắm lấy cằm cô: “Những lời em vừa nói chẳng qua chỉ vì

muốn giúp Bách Tiêu thôi phải không?”

Tố Diệp bỗng nhiên hiểu ra, chợt chau mày: “Niên Bách Ngạn! Anh ăn nói linh tinh gì vậy?”

“Em muốn lấy tôi sao?” Niên Bách Ngạn nheo mắt, hỏi rõ ràng.

Tố Diệp chết sững.

Niên Bách Ngạn nhìn cô rất lâu: “Em muốn lấy tôi sao?” Anh lại hỏi.

Tố Diệp bị anh ép đến nỗi không còn đường lùi. Cô né mặt: “Tôi mệt rồi, để tôi về nghỉ đi. Hoặc là cho tôi lên gác nghỉ.”

“Thế nên, em nói những lời dối lòng chỉ vì không muốn Bách Tiêu bị tổn thương, phải không?” Lòng Niên Bách Ngạn rối loạn. Em trai dứt áo ra đi. Người con gái này lại những lời không thật lòng, tất cả, tất cả khiến anh phiền muộn.

Tố Diệp nhìn anh khó tin: “Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

Niên Bách Ngạn giơ tay giữ chặt gáy cô, đầu mũi anh dính sát vào cô, ánh mắt đau đớn: “Em... đã từng phát sinh quan hệ với nó hay chưa?”

Tố Diệp cảm thấy hơi thở của mình như ngừng lại.

Gì cơ?

Ánh mắt anh càng trở nên buốt giá. Anh lặp lại từng câu từng chữ: “Trả lời tôi! Em... đã từng phát sinh quan hệ với Bách Tiêu chưa?”

Lần này thì Tố Diệp hoàn toàn chết lặng.

Ngay sau đó, trái tim cô rỉ máu. Tại sao anh có thể nghĩ về cô như vậy?

Sự im lặng của cô càng làm Niên Bách Ngạn tức điên. Anh đột ngột thu tay lại, làm da đầu cô đau đớn. Ánh mắt anh đỏ thẫm, từng tia máu hằn rõ. Anh nói với vẻ bi lụy: “Tố Diệp! Nó là em trai tôi! Nó là em trai tôi mà...”

Cuối cùng Tố Diệp cũng phản kháng. Cô dùng hết sức lực đẩy anh ra, rồi gào thét: “Niên Bách Ngạn! Anh điên rồi à?”

Trông anh đã kiệt sức. Anh lao đảo mấy bước, rồi cả người ngã ngối xuống sofa. Anh ngược nhìn cô, ánh mắt dữ dần: “Em tưởng tôi sẽ tin mấy lời nhảm nhí của em sao? Tố Diệp! Tôi rất muốn biết, tại sao nó lại mê đắm em?” Đây mới là lý do thực sự khiến anh sụp đổ. Anh thà là người khác cũng không muốn đó là em trai của mình.

“Thế nên anh cho rằng, em đã ngủ với cậu ta phải không?” Lòng Tố Diệp buốt giá.

“Em không có sao?” Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại: “Nếu không, tại sao nó lại nghe lời em như vậy? Tại sao nó có thể hôn em trước mặt bao nhiêu người?”

Ghen ghét sẽ khiến một người trở nên điên dại. Một người đàn ông dù có lý trí thế nào cũng sẽ có lúc không thể thoát khỏi cơn ghen của lòng mình, cũng có lúc hồ đồ nói ra mấy câu khốn kiếp, và đưa ra những phán đoán sai lầm.

Sự bảo vệ ban nãy của Tố Diệp như một con dao hai lưỡi. Trong tình huống không mệt mỏi, không kiệt sức như thế này, có lẽ Niên Bách Ngạn sẽ hiểu. Nhưng cảnh tượng Tố Diệp nói đỡ cho Niên Bách Tiêu

đã kích động sâu sắc tới anh.

Cả người cô run lên.

“Tố Diệp!” Niên Bách Ngạn như một quả bóng xì hơi. Anh nói với vẻ khó nhọc, đầy bất lực: “Em còn muốn tôi đối xử với em thế nào nữa?” Anh rất muốn thuyết phục bản thân mình tin tưởng cô, rất muốn tin rằng trái tim cô vẫn hướng về anh, nhưng vì đối phương là Bách Tiêu, anh bỗng nhiên do dự.

Tố Diệp bị biểu cảm trong đôi mắt anh làm cho hoảng sợ, hô hấp trở nên dồn dập.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, tiến từng bước một tới trước mặt cô, đứng vững.

“Em đang báo thù tôi phải không? Chắc là thế rồi. Chính vì ở trước mặt bố em, tôi nói một câu không yêu mà em có thể bỏ qua mọi tình cảm tôi dành cho em, phá luôn cả đứa con của tôi. Bây giờ, em lại mang Bách Tiêu ra để trả thù tôi phải không?” Anh nhìn cô đau đớn: “Bao nhiêu lâu rồi, tôi đối với em thế nào lẽ nào em còn không rõ hay sao? Tôi chỉ hận không thể móc trái tim mình ra đặt trước mặt em, chỉ cần em nói với tôi một câu thôi, rằng: Niên Bách Ngạn! Em cần trái tim của anh! Nhưng còn em thì sao? Chỉ vì nghe thấy một câu nói là em phủ nhận toàn bộ. Tôi tưởng mình cố gắng thì em sẽ tha thứ, những tưởng mình dốc lòng chân thành với em thì chúng ta có thể trở về như trước kia. Nhưng tôi sai rồi, thì ra em vốn không có trái tim.”

Tố Diệp nhìn vào mắt anh. Nơi đáy mắt dường như toát ra một lời từ biệt, như gai nhọn đâm buốt cơ thể cô.

Cô há hốc miệng, nhưng chẳng nói được câu nào.

Niên Bách Ngạn một lần nữa giơ tay giữ lấy đầu cô. Một tay kia anh cuộn lại thành nắm đấm. Từng khớp xương kêu lên răng rắc. Anh nhìn cô, hỏi rõ từng từ: “Em tự đặt tay lên tim mình hỏi xem, em có từng thật lòng yêu tôi không? Cho dù chỉ là một chút thôi!”

“Em...” Bờ môi cô run rẩy, cố gắng hết sức cũng chỉ thốt lên được một chữ.

“Thế nên Tố Diệp à...” Niên Bách Ngạn nhìn cô, những con chữ nặng nề rơi xuống: “Tôi thật sự không biết phải đối xử với em như thế nào nữa... Tôi mệt rồi...”

Nói xong câu này, anh cũng từ từ buông tay.

Anh quay người, cầm chìa khóa xe, rời khỏi phòng khách.

Cánh cửa thang máy mở ra. Anh đi vào trong. Cửa thang máy lại từ từ khép lại, che đi bóng hình cô quạnh lạc lõng ấy... Biến mất rồi...

Tố Diệp như bị ai rút hết xương sụn. Hai chân cô khuỵu xuống, cả người ngã bệt xuống đất.

Khi cô ngẩng đầu lên, gương mặt đã đầm đìa nước mắt...

Trong đại hội cổ đông của Tinh Thạch, việc Diệp Uyên tuyên bố giao toàn quyền quản lý công ty lại cho Niên Bách Ngạn thì ai cũng đã biết. Diệp Uyên thì được nhân tản, nhưng người nhà họ Diệp thì sốt ruột muốn chết.

Ngoại trừ Diệp Ngọc.

Giờ cô ta chỉ một lòng quan tâm tới Khúc Nghệ, hoàn toàn làm lơ

trước những chuyện thị phi và những cuộc tranh giành trong Tinh Thạch.

Vì sắp tới ngày cưới nên Diệp Uyên đưa Lâm Yêu Yêu về nhà. Dù sao thì sau khi làm đám cưới, hai người họ vẫn phải ở cùng Nguyễn Tuyết Mạn một thời gian, thế nên cứ cách vài ba hôm anh lại đưa cô về, để cô nhanh chóng thích ứng được với nếp sinh hoạt.

Trong lòng Lâm Yêu Yêu trước sau vẫn còn khoảng cách đối với Nguyễn Tuyết Mạn, lý do là vì Tổ Diệp.

Còn Nguyễn Tuyết Mạn kỳ thực trong lòng rất không thừa nhận sự thật Lâm Yêu Yêu sắp trở thành dâu trưởng trong nhà, ít nhiều trong lòng bà ta cũng cảm thấy chướng tai gai mắt với một số hành động của cô.

Nhưng tối nay, Nguyễn Tuyết Mạn không còn chọc ngoáy chuyện bữa tối cô chỉ ăn có một chút, mà chủ yếu là công kích Diệp Uyên. Ngoài Nguyễn Tuyết Mạn ra, Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cầm cũng tới.

Diệp Hạc Thành vô cùng tức giận khi biết Diệp Uyên từ bỏ quyền hành. Ông ta ra lệnh cho anh không được phép rời khỏi Tinh Thạch, bất luận thế nào cũng không được trao quyền cho Niên Bách Ngạn.

Diệp Uyên giải thích rằng mình thật sự không thích hợp ở lại Tinh Thạch. Anh còn ở thêm ngày nào là khổ sở như ngồi tù ngày ấy, hơn nữa còn nói với họ rằng, anh đã trở về công ty hàng không báo danh rồi, sau đám cưới sẽ đi làm trở lại.

Diệp Hạc Thành giận điên: “Chuyện của bố con, con cũng bỏ mặc luôn?”

“Nhưng không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh Niên Bách Ngạn đã hại chết bố con.” Diệp Uyên thành thực đáp.

Lâm Yêu Yêu ngồi bên cạnh im lặng cúi đầu ăn cơm. Bàn tay cô chột khựng lại, tim cũng đập lệch một nhịp. Lúc này cô mới biết, thì ra bọn họ đang nghi ngờ Niên Bách Ngạn có liên quan tới cái chết của chủ tịch.

Sao có thể như thế chứ?

Nghe vậy, Nguyễn Tuyết Mạn tỏ ra không vui: “Con không điều tra làm sao con biết?”

“Mẹ! Con thật sự không nhìn ra bất kỳ manh mối nào.” Diệp Uyên khổ sở.

“Con...”

“Diệp Uyên!” Lần này tới lượt Nguyễn Tuyết Cầm lên tiếng. Giọng nói của bà ta vẫn rất bình thản: “Tinh Thạch dầu sao cũng là tâm huyết của bố con. Con phũ tay không mào cũng không thích hợp. Chuyện này không liên quan gì tới cái chết của bố con. Quan trọng nhất, con là người nhà họ Diệp, phải gánh vác trọng trách này.”

“Đúng! Thím hai con nói đúng lắm, con không thể bỏ mặc được.” Diệp Hạc Thành vội vàng hòa theo.

Diệp Uyên giơ tay đầu hàng: “Con thật sự cầu xin mọi người đấy, tha cho con đi! Cái gánh nặng này con thật sự không vác nổi đâu.”

“Diệp Uyên!” Nguyễn Tuyết Mạn nổi giận, đập mạnh bàn một cái: “Ban đầu con quay về Tinh Thạch có đưa ra điều kiện. Đừng có qua cầu rút ván. Mẹ cảnh cáo con, mẹ cũng có thể nuốt lời đấy!”

Diệp Uyên khó xử, buông đĩa xuống: “Mẹ! Giờ nói mấy lời này còn có ý nghĩa gì không?”

“Con tưởng bây giờ mọi sự đã thành rồi phải không? Diệp Uyên! Cái trò vặt của con định giấu mẹ sao?” Nguyễn Tuyết Mạn cũng không giấu giếm nữa: “Mẹ cho con hay, nếu con không quay lại Tinh Thạch làm việc thì chuyện đám cưới của hai đứa miễn bàn!”

“Cạch!” Chiếc đĩa trong tay Lâm Yêu Yêu rơi xuống đất.

“Cô có còn giáo dục nữa không? Cô ăn cơm ở nhà cũng thế này đấy à?” Nguyễn Tuyết Mạn trút giận lên đầu Lâm Yêu Yêu.

“Con xin lỗi.” Lâm Yêu Yêu cắn chặt môi, cúi người định nhặt đĩa lên.

“Mẹ! Mẹ làm thế này là thế nào?” Diệp Uyên thấy vậy vội cúi xuống nhặt lên cho cô, rồi bảo người giúp việc mang một đôi đĩa mới tới. Dưới gầm bàn, anh nắm chặt tay Lâm Yêu Yêu, rồi nhìn về phía Nguyễn Tuyết Mạn: “Chuyện của con và Yêu Yêu đã chắc chắn rồi. Cho dù mẹ có không thừa nhận thì hôn lễ này cũng đã thông báo với mọi người rồi, lẽ nào mẹ còn muốn tất cả khách khứa cười vào mặt nhà họ Diệp chúng ta sao?”

Câu nói của Diệp Uyên làm Nguyễn Tuyết Mạn đỏ bừng mặt. Bà ta như con vẹt bị người ta bóp cổ, miệng phồng to, hơi thở gấp gáp, ngực phập phồng lên xuống. Rất lâu sau, sự tức giận hóa thành ầm ức. Một giây sau, khóe mắt bà ta đỏ ửng thế rồi nước mắt rơi xuống.

“Cuối cùng mẹ đã nhận ra rồi. Mà hứa với mẹ sẽ về Tinh Thạch vốn không phải vì nhà họ Diệp, mà chỉ vì con bé này thôi. Diệp Uyên à Diệp Uyên! Mẹ đúng là sinh ra đứa con trai vô ích rồi. Người ta về già có niềm vui, có người chăm sóc, còn vợ phải cái loại con trai vô trách

nhệm, không nên trò trống gì như mây, mây bảo mẹ phải làm sao đây? Bây giờ trên dưới trong nhà họ Diệp đều trông cậy vào mây. Mây thì hay rồi, từ sáng tới tối chỉ thích lái máy bay. Cái sân bay đó là nhà của mây à? Nhà mây là nhà họ Diệp, cơ nghiệp là Tinh Thạch! Bây giờ mây bỏ đi, Tinh Thạch phải làm sao? Lẽ nào mây không nhận ra dã tâm của Niên Bách Ngạn sao? Mây làm thế này tức là dâng trắng Tinh Thạch cho kẻ khác rồi.”

Nguyễn Tuyết Mạn mà gào khóc lên thì chẳng nghe được người khác nói câu gì, hoàn toàn điên cuồng, nhưng chữ nào chữ nấy vẫn chọc vào tim gan người khác. Còn người vô tội phải chịu đựng là Lâm Yêu Yêu. Trong mắt Nguyễn Tuyết Mạn, tội của Lâm Yêu Yêu chẳng khác gì Lã Hậu, Tây Thi cả.

Thế nên, Nguyễn Tuyết Mạn khóc như vậy, Lâm Yêu Yêu đúng là chẳng biết phải làm sao. Cô cầm lấy đôi đũa Diệp Uyên đưa, nhưng chẳng ăn nổi nữa. Có mấy lần cô định đứng dậy bỏ đi, nhưng không hiểu sao, hai chân bất động như bị đóng đinh dưới đất.

Tại sao không đi được?

Cô chẳng nghĩ ra được lý do. Cuối cùng chỉ có thể quy kết thành một điểm: Cô không muốn đắc tội với Diệp Uyên.

Lý do không muốn đắc tội rất đơn giản. Trong tay anh có thứ là điểm yếu, là điều bất lợi đối với cô. Cô sợ mình bỏ đi càng làm Nguyễn Tuyết Mạn giận dữ. Diệp Uyên mà nổi nóng trở mặt với cô thì không biết còn làm ra hành vi thiếu lý trí gì.

Phải vậy không?

Cô chỉ có thể nghĩ vậy mà thôi.

Nghe xong lời nói của Nguyễn Tuyết Mạn, Diệp Uyên vừa khó xử vừa cảm thấy tức giận. Anh muốn an ủi Nguyễn Tuyết Mạn nhưng lại cảm thấy bà nói chuyện quá đáng. Anh vô thức nhìn sang Lâm Yêu Yêu. Cô hơi cụp mắt xuống. Hàng mi dài che chặt ánh mắt cô. Cô nắm chặt đôi đũa trong tay, các khớp xương cũng trắng bệch. Cô không ăn gì, chỉ mím môi. Nhìn từ góc độ của anh, dáng vẻ của cô trông đáng thương và tội nghiệp.

Cuối cùng, đợi cho Nguyễn Tuyết Mạn có dấu hiệu ngừng lại, Diệp Uyên mới thở dài: “Mẹ! Mẹ làm vậy hơi quá đáng rồi đấy.”

“Mày nói ai quá đáng hả? Mày...”

“Đừng nóng nảy, bình tĩnh lại đã!” Diệp Hạc Thành thấy vậy vội vàng lên tiếng can ngăn. Ông ta nhìn Diệp Uyên: “Mẹ con cũng chỉ muốn tốt cho con và tốt cho nhà họ Diệp thôi. Con nên đứng vào vị trí của gia đình chúng ta để suy nghĩ một chút chứ. Thật ra mẹ con nói cũng không phải không có lý. Con mà đi, cả Tinh Thạch sẽ là của Niên Bách Ngạn.”

“Anh ấy đã hứa với con sẽ không động vào tỷ lệ cổ phần của nhà họ Diệp.” Diệp Uyên thành thực báo lại.

Diệp Hạc Thành nghe xong bèn khịt mũi: “Con ấy à quá mềm lòng, quá dễ tin người rồi. Niên Bách Ngạn lăn lộn bao năm nay, có thể leo lên được vị trí ngày hôm nay con tưởng dựa vào cạnh tranh công bằng sao? Chú cho con hay, con mà nghĩ như vậy là sai lầm.

Thương trường là nơi kẻ lừa người gạt. Làm ăn có lúc này lúc khác, danh tiếng cũng theo lợi ích mà thay đổi. Con cảm thấy nó biết giữ lời hứa, bỏ mặc không lo, ngày mai nó có thể muốn bội bạc, nuốt gọn Tinh Thạch. Tất cả mọi người chỉ nhớ người thành công đứng trên bục cao nhất, chứ họ chẳng bao giờ quan tâm người đó làm thế nào để thành công. Mà kẻ thành công cũng tuyệt đối chẳng bao giờ kể lại

lịch sử đen tối của mình cho ai nghe.”

Diệp Uyên lắc đầu: “Niên Bách Ngạn không phải người như thế!”

“Nó là loại người nào lẽ nào con hiểu rõ hay sao? Nó có lý do gì mà nhất định phải giúp con canh giữ nhà họ Diệp? Chỉ vì báo ơn? Diệp Uyên! Con đừng có ngốc nữa. Thời buổi này chẳng còn ai nghĩ tới chuyện trả ơn nữa đâu. Nếu nó thật sự không có lòng riêng vậy thì tại sao lại thu lại cổ phần trong tay Diệp Ngọc? Động cơ rõ ràng như vậy mà con không hiểu hay sao?” Diệp Hạc Thành chỉ muốn đấm ngực giậm chân.

Diệp Uyên không nuốt nổi nữa, quả thực cũng không nghe lọt tai nữa. Anh buông bát đĩa xuống, cầm khăn ăn lên lau miệng, thái độ rất kiên quyết: “Mẹ! Chú hai! Lòng con đã quyết, thế nên bất luận mọi người nói gì con cũng sẽ không thay đổi quyết định đâu. Nếu điều này đã phụ sự kỳ vọng của mọi người thì con xin lỗi. Con biết rõ bản thân con có thể làm được điều gì, còn điều gì không thể làm được. Giống như những chuyện tranh đoạt chốn thương trường này con thật sự không thể chi phối được. Cho dù mọi người ép buộc con về Tinh Thạch thì đã sao? Người quyết định vẫn là Niên Bách Ngạn. Con không thể vì ngăn chặn anh ấy mà đuổi việc anh ấy luôn chứ? Bao nhiêu con đường kinh doanh lâu nay của Tinh Thạch đều do anh ấy trải lát. Anh ấy mà đi không khác nào chặt mất trụ cột của Tinh Thạch. Hơn nữa, con chỉ không tới công ty mà thôi. Vị trí chủ tịch vẫn do con nắm giữ chứ không bỏ trống. Điều này thực ra không khác gì con ở công ty cả. Cuộc đời công việc của con không thể chỉ mãi nhìn chăm chăm từng nhất cử nhất động của Niên Bách Ngạn chứ?”

“Diệp Uyên...”

“Mẹ!” Diệp Uyên kịp thời ngắt màn khóc lóc của Nguyễn Tuyết Mạn. Anh chân thành nói: “Nếu mẹ thật sự thương con thì cứ để mặc con.

Cuộc đời ngắn ngủi, con chỉ muốn được làm việc mình muốn làm khi còn được sống, đơn giản vậy thôi. Con xin lỗi, con và Yêu Yêu ăn xong rồi. Cũng không còn sớm nữa, con phải đưa cô ấy về nhà.”

Dứt lời, anh kéo Lâm Yêu Yêu đứng dậy.

Lâm Yêu Yêu như trút được gánh nặng. Có một khoảnh khắc, cô rất cảm kích Diệp Uyên. Cô ra hiệu với mọi người coi như lời tạm biệt, cầm lấy túi xách rồi rời đi cùng Diệp Uyên...

Diệp Uyên không đưa Lâm Yêu Yêu về nhà mà đưa tới nhà mình.

Sau khi rời khỏi nơi ở của Nguyễn Tuyết Mạn, Diệp Uyên lên xe. Nhưng anh không lái xe ngay mà dựa ra sau ghế. Trông anh có vẻ mệt mỏi. Tuy rằng Lâm Yêu Yêu không hỏi nhưng cũng đoán ra được sự dẫn dắt và khó xử trong lòng anh.

Rất lâu sau, anh mới lên tiếng, khẽ hỏi: “Yêu Yêu! Có thể ở bên anh một lát không?”

Lâm Yêu Yêu nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh, trong lòng bỗng vụt qua một tia bất thường. Cô muốn bắt lại nhìn cho kỹ nhưng nó lại lúc ẩn lúc hiện. Giọng nói của anh rất khẽ, cũng rất nhẹ, như cầu xin lại như mơ màng.

Chẳng hiểu sao cô lại đồng ý.

Diệp Uyên thấy cô gật đầu, bèn lập tức lái xe về nhà.

Từ sau chuyện lần trước, nhà của Diệp Uyên như một vùng cấm kỵ. Tuy rằng Lâm Yêu Yêu đã đồng ý hẹn hò với Diệp Uyên, thậm chí

cũng chẳng phản đối chuyện kết hôn, nhưng mỗi lần ăn tối xong, khi Diệp Uyên muốn đưa cô về nhà, cô luôn bài xích, trái tim vẫn phấp phồng không yên. Diệp Uyên cũng là người tinh mắt, anh cũng không ép buộc cô điều gì.

Tối nay, khi Diệp Uyên đưa cô về nhà, đứng tại vị trí mình đã từng đứng không vững mà ngã xuống, hơi thở của Lâm Yêu Yêu trở nên dồn dập. Cảnh tượng kinh khủng đó lại hiện lên trong đầu.

Cô dè dặt ngồi lên sofa, yên lặng, không nói câu nào.

Diệp Uyên rót nước cho cô. Lúc anh đưa, cô bất ngờ ngẩng đầu nhìn anh, nơi đáy mắt thấp thoáng một sự sợ hãi. Diệp Uyên chỉ lo cô bị khát, không nghĩ nhiều đến vậy. Sau khi nhìn thấy nét mặt cô, anh chợt hiểu ra. Anh cười khổ, đặt cốc nước lên bàn.

Anh cũng ngồi xuống. Tim cô vô thức như bị ai nhắc lên.

Diệp Uyên không làm gì cô. Cả người anh chìm xuống sofa. Rất lâu sau, anh hỏi: “Em có cảm thấy anh làm sai không?”

Dĩ nhiên.

Đây là hai chữ Lâm Yêu Yêu suýt nữa buột khỏi miệng.

Cách thức để có được một con người rất nhiều, nhưng thủ đoạn của anh lại chính là cách đáng khinh nhất.

Diệp Uyên nhìn cô, khẽ cười: “Anh muốn nói tới chuyện rời khỏi Tinh Thạch, quay về sân bay.”

Lâm Yêu Yêu ngớ ngàng, gò má chợt đỏ bừng.

Cô hiểu lắm rồi.

“Có thể làm công việc mình thích, rất tốt.” Mãi một lúc, cô mới nói.

Diệp Uyên hơi nghiêng người, kéo tay cô lại và nói: “Tối nay để em chịu ấm ức rồi, xin lỗi em.”

Lâm Yêu Yêu ngẩn người. Cô không nghĩ anh lại nói vậy.

Trái tim bỗng bồn chồn, lo lắng.

Thấy cô không nói gì, Diệp Uyên khẽ hỏi: “Giận đấy à?”

Lâm Yêu Yêu lắc đầu.

“Kết hôn xong, chúng ta sẽ ở đây. Yên tâm! Em và mẹ chúng ta sẽ không có cơ hội xích mích đâu.” Diệp Uyên đan tay vào tay cô, dịu dàng nói.

Lâm Yêu Yêu vẫn chưa quen lắm với cách xưng hô “mẹ chúng ta”, nhưng không thể không thừa nhận, nghe anh hứa như vậy, tâm trạng cô cũng thoải mái hơn phần nào. Nói thật lòng, cô quả thực sợ phải sống với Nguyễn Tuyết Mạn. Có thể nhận thấy rõ ràng, bà ta vốn không thích cô.

“Nhưng... bà sẽ đồng ý chứ?” Lâm Yêu Yêu vô thức hỏi.

Diệp Uyên cười, vôn vê ngón tay cô: “Nếu anh kiên quyết thì bà sẽ không thể ép anh. Một người là mẹ, một người là vợ. Cả hai đều là những người phụ nữ quan trọng nhất của anh. Anh phải làm tốt công tác điều hòa mới được.”

Lâm Yêu Yêu cảm thấy đầu mút dây thần kinh ở ngón tay cứ nháy

tưng từng. Bàn tay anh rất nóng, làm bỏng cả lòng bàn tay cô. Nhiệt độ ấy lan ra từng đầu ngón tay, rồi cuối cùng hâm nóng cả bàn tay.

Diệp Uyên nhìn cô qua ánh đèn. Gương mặt cô chìm trong thứ ánh sáng trắng, hiện lên một nét xinh xắn, dịu dàng. Nhìn mãi, nhìn mãi, có một sự kích động tràn qua lồng ngực anh. Nó cuộn trào, kích thích, khiến cổ họng cũng nghẹn lại.

Anh không kìm được lòng mình, ngồi thẳng dậy, siết chặt tay cô: “Em còn hận anh không?”

Hơi thở của người đàn ông ập tới. Lồng ngực mạnh mẽ dựa vào lưng cô. Cô cảm thấy tai nóng rần, sau đó, hơi nóng lan ra khắp người.

Cô hận anh không?

Hận.

Nhưng tại sao không còn dũng khí để thù hận nữa?

Cô không rõ.

Cô chỉ biết mình mới là kẻ hèn nhát đích thực. Cô có thể nhẹ nhàng nói với Tố Diệp bao nhiêu đạo lý thuận theo tự nhiên như thế. Nhưng thực tế, cô cũng giống như Tố Diệp, đều không thể hiểu rõ được trái tim mình. Sở dĩ cô muốn an phận thủ thường, là vì cô chẳng tìm được con đường nào phù hợp hơn.

Cô và tất cả mọi người đều giống nhau. Khuyến nhủ được người khác mà không thể an ủi được chính mình.

Lâm Yêu Yêu cắn môi, cúi đầu, rất lâu sau mới nói: “Đến lúc này rồi,

còn quan trọng sao?”

Diệp Uyên nghe xong bỗng thở phào nhẹ nhõm. Thật ra anh rất sợ cô nói ra chữ hận. Nếu cô thật sự thẳng thắn như vậy, anh sẽ chẳng biết làm sao. Điều bộ của cô không biết xử trí ra sao.

Anh bất giác giơ tay lên.

Khi ngón tay anh vừa chạm vào mặt cô, cô chợt run lên. Trái tim anh cũng theo đó chấp chới. Anh không kìm chế được mà đi xuống, đặt trên chiếc cổ mảnh mai của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lâm Yêu Yêu không động đậy nhưng có thể cảm nhận được sự căng thẳng của cô.

Trong đầu Diệp Uyên hiện lên hình ảnh cô tối hôm đó. Trên chiếc giường rộng lớn, cô co quắp như con tôm nhỏ. Cơ thể anh tưới ướt cơ thể cô. Giọng nói của cô xót xa, động lòng người.

Ánh mắt anh chợt tối đi.

Anh sát lại gần cô. Khi bờ môi chạm lên gò má, anh cảm thấy má cô hơi lạnh, còn môi anh thì nóng rẫy.

“Yêu Yêu! Tối nay đừng đi!” Thanh âm của anh khế khàng, khản đục.

Từng ngón tay đặt bên cạnh người của Lâm Yêu Yêu vô thức nắm chặt lại. Nhưng chẳng mấy chốc, cô lại mở ra. Bờ môi hơi run rẩy. Mắt cô càng lúc càng sụp xuống. Hàng mi đã che chặt hoàn toàn sự lo sợ. Cô trầm mặc, nhưng vẫn nghe tiếng răng va vào nhau.

Diệp Uyên thử hôn lên môi cô, thấy cô không né tránh một cách chán ghét, lồng ngực anh như tuôn trào những dòng thác lũ. Yết hậu

chuyển động lên xuống. Ngay sau đó, cánh tay anh vòng qua ôm chặt yêu cô, rồi bế thẳng cô vào phòng ngủ...

Quyển 11 - Chương 474: Không có chuyện tình nào không trăm ngàn vết thương

Đằng sau một bức ảnh của nhà văn Hồ Lan Thành, Trương Ái Linh có viết: Thích một người sẽ thấp hèn tới mức dơ bẩn, sau đó mới nở hoa. Tố Diệp im lặng nhìn những dòng chữ này, nhưng lại nhớ tới một câu nói trong “Bán sinh duyên”: Chúng ta không thể quay về được nữa. Nước mắt cũng theo đó tuôn rơi...

*Hồ Lan Thành là chồng của Trương Ái Linh và cũng là nhà văn. Họ gặp nhau lần đầu năm 1943, khi đó bà 23 tuổi và ông ta 37. Họ kết hôn vào năm sau trong một buổi lễ riêng tư. Fatima Mohideen là khách duy nhất tham dự. Trong thời gian từ năm 1943 đến 1945, Hồ Lan Thành lần lượt sống và làm việc ở Vũ Hán, Ôn Châu. Ông ta có một số mối quan hệ ngoài hôn nhân và tiếp tục cưới vợ khác. Năm 1947, hai người ly hôn.

Bao nhiêu đêm mơ về, Tố Diệp đều choàng tỉnh giấc vì câu nói “Tôi mệt rồi” đó của Niên Bách Ngạn. Gò má cô giá lạnh. Khi giơ tay lên lau bỗng phát hiện nước mắt đã làm lạnh cả hốc mắt.

Buổi tối ấy, sau khi nói xong câu đó, Niên Bách Ngạn không còn tới Sanlitun nữa, thậm chí đến cả một cuộc điện thoại cũng không gọi, cũng chẳng nhắn bất kỳ tin gì. Dần dần, trong căn nhà này, mùi hương của anh cũng dần nhạt nhòa. Cuối cùng, đến cả một chút hương vị mỏng manh cũng tan biến.

Từ sau tối đó khóc xong, Tố Diệp cũng không còn rơi nước mắt nữa.

Cô tới phòng tâm lý làm việc như bình thường, tham dự vào những án tâm lý muôn màu muôn sắc, tới trường đại học giảng dạy, tới Tỉnh Thạch làm việc, lập ra kế hoạch phụ đạo tâm lý. Tuyến đường mỗi ngày đều cố định, vậy mà không hề chạm mặt Niên Bách Ngạn.

Chỉ có một lần tình cờ khi dùng bữa tới nhà ăn của nhân viên, cô nghe thấy có một cô thư ký trong phòng thư ký bàn tán về Niên Bách Ngạn. Cô ấy nói rằng một buổi chiều nào đó khi mang tài liệu tới văn phòng tổng giám đốc, cô ta đã nhìn thấy một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, hình như có quan hệ rất thân thiết với tổng giám đốc Niên, mà khi nói chuyện với cô ta, tổng giám đốc cũng mỉm cười rất dịu dàng.

Mới nói được một nửa thì họ nhìn thấy Tố Diệp xuất hiện, ai nấy đều vội vàng cười đùa rồi rời khỏi đó, sắc mặt ngượng ngập, thiếu tự nhiên.

Tố Diệp lặng lẽ ngồi vào một chỗ, bắt đầu ăn chậm nhai kỹ. mấy nhân viên mồm năm miệng mười đó sau đó đi xa bèn nhìn cô bằng một ánh mắt kỳ quái. Ánh mắt ấy chính là cái nhìn thương hại dành cho một người phụ nữ vừa bị Niên Bách Ngạn vứt bỏ.

Cô không ngẩng lên cũng chẳng ngược nhìn. Những ánh mắt xung quanh khi dừng lại trên gương mặt cô, đau đớn tựa như những lưỡi dao. Sở dĩ cô ăn uống từ tốn chẳng qua cũng là để làm dịu đi cơn đau nhói trong tim.

Sau đó, cô ăn hết đồ ăn trong đĩa, rồi lại yên lặng đứng dậy, đặt chiếc đĩa không lên băng chuyền, rời khỏi nhà ăn.

Nước mắt chỉ được phát hiện ra từ những lần chợt choàng tỉnh giấc sau cơn mơ, từ gương mặt với một khoảng giá lạnh.

Cô mơ rất nhiều rất nhiều giấc mơ, loạn cào cào, không thành một

thể thống nhất.

Cô mơ thấy con đường đá dài dằng dặc ấy. Hoa tuyết cầu rơi rụng như một cơn mưa. Trong朦胧 lung hiện lên hình dáng của Niên Bách Ngạn. Anh đứng lặng nơi đầu ngõ, nhìn cô chăm chú, đôi mắt đen đậm như chiếc ô trên tay anh.

Cô mơ thấy Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng ôm lấy mình, dịu dàng thì bên tai cô: Diệp Diệp! Anh rất nhớ em!

Còn mơ thấy một đứa bé. Đó là một bé trai, tay xách ngọn đèn xanh xuất hiện trước mặt cô. Đôi giày đỏ đẹp đến mê mẩn. Giọng nói của cậu bé ấy bỗng trở thành giọng nói của Niên Bách Ngạn. Cậu bé giơ tay về phía, nói rằng: Đi theo anh nào!

Giấc mơ hư ảo đến hoang hốt, còn thế giới khi tỉnh dậy lại yên ắng đến rùng rợn.

Tổ Diệp nhớ, từng có một câu nói như thế này: Tình yêu vốn dĩ đâu có gì phức tạp, đi tới đi lui chẳng qua cũng chỉ có ba chữ. Nếu không phải “Anh yêu em”, “Anh hận em” thì cũng là “Thôi bỏ đi”, “Em khỏe chứ?”, “Xin lỗi em”.

Nhưng hôm đó Niên Bách Ngạn lại chẳng nói ra ba chữ nào trong số đó. Mà anh nói: Tôi mệt rồi! Vậy thì, ba chữ ấy có ý nghĩa gì đây?

Có được coi là chia tay không?

Hoặc có lẽ, anh cho rằng, với mối quan hệ như ngày hôm nay của họ, đã chẳng còn đáng dùng hai chữ “chia tay” để trang điểm cho những tình cảm xưa cũ. Cứ thế vứt đi thôi, bỏ mặc thôi...

Nếu không, tại sao anh lại mỉm cười dịu dàng với một người con gái khác trong phòng làm việc?

Mỗi lần nhắm mắt lại, Tố Diệp đều có thể nhớ tới lời nói của người thư ký đó. Trong đầu cô liền hiện lên hình ảnh một cô gái trẻ trung, cười e thẹn dựa vào lòng Niên Bách Ngạn. Vòng tay đã từng thuộc về riêng cô ấy, đôi mắt tươi cười đã từng chỉ biết nhìn cô ấy, giờ tất cả đều dành cho một người con gái khác.

Đúng thế, sao anh có thể thiếu phụ nữ cơ chứ?

Với điều kiện của anh, muốn tìm một cô gái trẻ trung, xinh đẹp cỡ nào cũng được.

Và vì thế, anh không còn tới đây nữa.

Nơi này, từ nay chỉ còn hơi thở của cô.

Tố Diệp không biết Niên Bách Tiêu có ở lại đội xe hay không, hoặc là cậu ta có bị Niên Bách Ngạn bắt ép quay về nước hay không. Thật ra, muốn biết được tin tức của người không khó. Nếu như cô muốn, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là có thể tìm được Niên Bách Tiêu.

Nhưng cô không gọi.

Tuy thế, hằng ngày vẫn theo dõi tin tức đều đặn. Không có tin Niên Bách Tiêu tự sát.

Cô tình nguyện tin rằng, cuối cùng Niên Bách Ngạn đã đổi ý.

Khi cô gặp lại Niên Bách Ngạn đã là chuyện của hai tuần sau đó.

Hôm đó là thứ năm, ngày Tố Diệp tới làm tại Tinh Thạch. Họ sẽ tặng

ca liên tục trong dịp cuối tuần cho tới tận thứ hai, rồi sau đó nghỉ lễ Lao Động.

Khi phòng hành chính thông báo cho Tố Diệp tới họp tại phòng hội nghị, cô đang làm báo cáo đánh giá tâm lý quý I cho nhân viên trong Tinh Thạch. Thư ký nói, tổng giám đốc Niên sẽ xem bản báo cáo phân tích quý I này.

Báo cáo đánh giá tâm lý sẽ tác dụng rất quan trọng khi muốn tăng lương, thăng chức cho nhân viên hoặc khi nhân viên nghỉ việc hay tạm rời khỏi cương vị công tác. Có thể nhận ra sau mừng một tháng năm, Tinh Thạch sẽ có một lần điều chỉnh nhân sự rất lớn. Thường vào thời gian này, báo cáo đánh giá đều sẽ phải được đưa tới cho quản lý cao nhất trong công ty để xem xét.

Nghe thấy mấy chữ “tổng giám đốc Niên”, mà Tố Diệp cảm thấy xúc động vô cùng. Sau khi gõ xong chữ cuối cùng, cô tập hợp cả mấy bản lúc trước đã in ra rồi kẹp vào trong tập đựng tài liệu màu đen. Cô hít sâu một hơi rồi đi tới phòng họp.

Trong phòng họp, các cán bộ cao cấp đã có mặt đông đủ. Niên Bách Ngạn vẫn chưa tới. Lúc này Tố Diệp mới biết anh đang đi công tác, một tiếng đồng hồ trước vừa mới xuống máy bay, có lẽ bây giờ đang trên đường quay về công ty.

Đợi thêm khoảng mười mấy phút gì đó, bỗng có tiếng bước chân truyền tới từ ngoài cửa phòng họp.

Tố Diệp nghe thấy tiếng trái tim mình đập thành thịch không ngớt.

Người thư ký vội vàng mở cửa phòng họp. Niên Bách Ngạn đi vào với vẻ bụi bặm. Theo sau anh là Hứa Đồng. Cô ấy còn kéo theo một vali hành lý. Người thư ký đi tới đón lấy.

Câu đầu tiên Niên Bách Ngạn nói sau khi ngồi xuống là: Xin lỗi mọi người, đừng tắc quá! Chúng ta bắt đầu họp thôi! Nói xong, anh đảo mắt một vòng. Khi nhìn lướt qua Tố Diệp, anh thậm chí còn không dừng lại, ánh mắt không có gì khác biệt.

Vì Tố Diệp là cổ đông của công ty, lại là cố vấn tâm lý của tập đoàn, thế nên vị trí ngồi của cô trong buổi họp cũng lui về phía trên nhiều hơn. Tuy vậy, hôm nay cô chọn một chỗ ngồi khá thấp phía sau, cách Niên Bách Ngạn một khoảng xa.

Xa đến nỗi, cô không nhìn rõ được ánh mắt Niên Bách Ngạn.

Nhưng chẳng mấy chốc cô lại tự cười mình. Trong mắt anh có thể có điều gì đây? Đã hai tuần rồi, chưa biết chừng có rất nhiều chuyện đều đã thay đổi.

Có những lúc, chuyện tình cảm mười năm cũng không vượt qua được sự thay đổi trong mười phút. Máy án kiểu này, không phải cô chưa từng gặp.

Trời đã nóng, phòng họp cũng bắt đầu tự động bật máy lạnh.

Hôm nay Niên Bách Ngạn mặc một chiếc áo sơ mi đen, được làm bằng thủ công cao cấp, khi mặc lên người tạo nên một cảm giác thoải mái, trơn nhẵn tự nhiên. Nhưng có lẽ do điều hòa được bật hơi lớn, nên trông anh cũng khá lãnh đạm và lạnh nhạt. Khi bờ môi mỏng hơi mím cũng khiến người ta phải e dè.

Tố Diệp vô thức nhìn vào vị trí tay áo của anh, không đeo cúc măng séc.

Cô đã từng anh một đôi cúc măng séc. Anh rất thích, một tuần có tới

ba ngày luôn đeo. Vì vị trí mà anh đang nắm giữ, thế nên trong công ty có không ít người quan tâm tới từng chi tiết nhỏ nhất của anh, mà phần lớn là phái nữ. Lần đầu tiên Niên Bách Ngạn ở lại Sanlitun, lúc đó ở căn nhà ấy vẫn chưa có quần áo của anh. Thế nên ngày hôm sau khi anh tới công ty đã lập tức có người phát hiện Niên Bách Ngạn mặc nguyên bộ quần áo hôm trước. Thế là họ bắt đầu xì xào suy luận xem anh đã qua đêm ở đâu. Đây cũng là lý do sau này Niên Bách Ngạn phải để rất nhiều quần áo tại Sanlitun để thay giặt.

Niên Bách Ngạn thích đôi cúc măng séc cô tặng, thế là cũng có người bắt đầu đoán xem tại sao anh lại đeo cùng một chiếc cúc măng séc trong một thời gian dài như thế.

Vậy mà bây giờ, e là nó đã bị anh quên lãng từ lâu.

Nội dung của buổi họp rất đơn giản, chẳng qua vẫn là báo cáo công việc. Dịp lễ Lao động sắp tới, các bộ phận cũng lần lượt lập kế hoạch cho công việc của mình. Bộ phận thị trường hiển nhiên là bộ phận phải hy sinh kỳ nghỉ mừng một tháng năm. Sản phẩm mới mùa thu sắp ra mắt, bộ phận thị trường cũng giống như sắp ra chiến trường. Còn giám đốc bộ phận quan hệ thì lại đề xuất kế hoạch hoàn thiện sâu hơn việc tuyên truyền cho sản phẩm mới mùa thu, cũng đồng thời yêu cầu bộ phận thị trường đưa ra những tài liệu, chỉ số kỹ thuật trong việc thiết kế sản phẩm mới.

“Thực tế là, thứ bộ phận thị trường có thể đưa cho các chị chỉ có thể là những từ mấu chốt của chuyên môn thiết kế thôi.” Giám đốc bộ phận thị trường nói.

Giám đốc bộ phận quan hệ chau mày: “Mong anh hãy hiểu cho, từ quan trọng mà anh nói tới vẫn là từ bộ phận quan hệ của chúng tôi mà ra. Giám đốc Vương! Bộ phận các anh không chịu hợp tác như thế này, bảo chúng tôi phát triển công việc thế nào đây?”

Giám đốc bộ phận thị trường quay sang nhìn Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc! Anh làm vậy quả thực khiến chúng tôi rất khó làm việc.”

Niên Bách Ngạn trả lời giám đốc bộ phận quan hệ: “Giám đốc Tề! Liên quan đến những ý tưởng thiết kế và bản vẽ cho sản phẩm mới hiện giờ vẫn chưa thích hợp để công bố ra bên ngoài.”

Giám đốc Tề khó xử: “Tổng giám đốc! Anh quyết định như vậy, áp lực của bộ phận quan hệ chúng tôi sẽ rất lớn. Bây giờ tất cả báo chí đều đang quan tâm tới lễ ra mắt sản phẩm mới của Tinh Thạch tại triển lãm Milan, tôi không thể nào nói rằng mình chẳng biết gì về sản phẩm mới của chúng ta chứ?”

“Sau buổi họp, tôi sẽ bảo Hứa Đồng đưa cho mọi người một bản thảo để công bố với bên ngoài mang tính chất đại khái, thống nhất các đặc điểm kỹ thuật trong bản vẽ sản phẩm mới là được rồi.”

Giám đốc Tề thở dài.

Tố Diệp vẫn im lặng lắng nghe từ đầu tới cuối. Nhưng cô luôn có sự hoài nghi đối với thái độ bảo mật quá mức hà khắc như thế này của Niên Bách Ngạn. Về lý mà nói, tới lúc này, bộ phận quan hệ đã bắt đầu công bố với bên ngoài những ý tưởng thiết kế và bản vẽ phác thảo của sản phẩm mới từ lâu rồi chứ. Tại sao lần này lại thần bí như vậy?

Nhưng đây cũng không phải vấn đề cô cần quan tâm. Niên Bách Ngạn có quyết định của anh, cô cũng không can dự được.

Diệp Uyên không có mặt trong cuộc họp. Xem ra trong đại hội cổ đông lần trước, anh ấy đã thật sự giao toàn bộ quyền hành trong Tinh Thạch lại cho Niên Bách Ngạn. Cũng phải, anh ấy đang đợi

được làm chú rể mà.

Nhưng bây giờ, cô và Niên Bách Ngạn đến nông nỗi này, hôn lễ hôm đó phải làm sao đây?

Đang mãi suy nghĩ, bỗng cô nghe thấy Niên Bách Ngạn nói một câu: “Bác sỹ Tố! Báo cáo phân tích tâm lý quý trước và kế hoạch tìm hiểu tâm lý kỳ sau.”

Tâm hồn Tố Diệp này giờ vẫn đang treo ngược cành cây. Nghe thấy câu nói này, cô chưa nhận ra là anh đang gọi mình. Sau khi bị người ngồi bên cạnh huých vào người, cô mới bừng tỉnh. Cô ngược mắt lên. Khi ánh mắt cô chạm vào ánh mắt Niên Bách Ngạn, trái tim cũng theo đó đập loạn nhịp đầy vô dụng.

“Đã xong rồi!” Cô bất lực đáp.

Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng thái độ thờ ơ và im lìm.

Khi cô cầm tập tài liệu lên, chuẩn bị đưa cho thư ký chuyển tới Niên Bách Ngạn thì anh hờ hững nói một câu: “Chiều mang tới phòng làm việc của tôi!”

Tố Diệp hơi sửng người.

Niên Bách Ngạn nhìn cô rồi bổ sung thêm một câu: “Đích thân cô mang tới!”

Tố Diệp cảm thấy ánh mắt anh nghiêm khắc đến kinh người, bèn gật đầu.

Lâm Yêu Yêu xin nghỉ phép để chuẩn bị cho đám cưới. Buổi trưa, chỉ còn lại Tố Diệp lẻ loi một mình. Hai tuần nay, cô chỉ suy đoán xem

Niên Bách Ngạn có ở công ty hay không, nhưng hôm nay thì cô chắc chắn anh đang ở đây. Thế nên bữa trưa vừa tới, cô vào ngay thang máy, định ra ngoài ăn cơm.

Cô cảm thấy cái tâm lý vừa giả tạo vừa khiến người ta chán ghét.

Đúng vậy, cô luôn cảm thấy ghét chính bản thân mình như thế.

Chỉ có điều không ngờ là cô vừa ra khỏi thang máy thì một bên thang máy cũng mở ra, ngay phía trước Tố Diệp.

Niên Bách Ngạn từ trong đi ra, dừng lại ngoài cửa thang máy.

Bước chân Tố Diệp khựng lại, trái tim nhảy tung tung.

Nhưng một phút sau, cô đã hiểu ra tại sao Niên Bách Ngạn lại đứng ngoài cửa.

Chẳng mấy chốc đã có một cô gái từ trong bước ra. Có lẽ thang máy hơi chật. Sau khi ra ngoài, cô ta nhìn mặt ai oán với Niên Bách Ngạn, dáng vẻ ngây thơ và yếu ớt. Vì Tố Diệp còn cách họ một quãng nên cô không nghe thấy cụ thể cô ta đã nói gì. Nhưng cô nhìn thấy rõ ràng, Niên Bách Ngạn mím môi mỉm cười với cô ta, gương mặt nghiêng của anh dịu dàng và cứng chiều.

Tố Diệp cứ dờ dẩn đứng đó, mặc cho bao nhiêu người xuống tầng dùng bữa đi qua va vào bả vai cô. Cô đứng từ xa, qua đám đông nhìn theo hình bóng cao lớn của Niên Bách Ngạn, và cả, cô gái dựa bên cạnh anh.

Hai người họ nói nói cười cười đi về phía cửa. Trước cửa là một khoảng nắng rực rỡ, trùm lên hai cái bóng.

Cô gái đó... là Joey!

Cô ta thân mật khoác tay Niên Bách Ngạn. Họ như hai người đang yêu nhau say đắm.

Tố Diệp mãi mãi không thể quên được cô ta.

Tim cô lạnh hẳn, đầu ngón tay cũng tê dại. Cô cúi đầu, cố gắng vờ về ngón tay mình, nhưng phát hiện cả bàn tay cũng đang run rẩy.

Cô tưởng bỏ rồi, cứ nghĩ anh đang đợi cô.

Cô ngậy ngốc đi về phía cửa, chỉ còn lại bóng Niên Bách Ngạn xa dần.

Cô đứng trong quầng sáng nhức mắt, xương cốt nổi lên từng đợt giá buốt.

Tố Diệp à Tố Diệp! Rốt cuộc mày muốn thế nào?

Chẳng phải mày không tin tưởng anh ấy hay sao? Chẳng phải mày nghi ngờ anh ấy hay sao? Giờ tốt rồi, giờ anh ấy đi rồi, bên cạnh còn có một người con gái khác. Mày buông tay được rồi chứ?

Tố Diệp không ngừng tự hỏi lòng mình như vậy. Nhưng trái tim thật sự rất đau.

Cô cuộn chặt từng ngón tay vào trong lòng bàn tay, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh Joey nũng nịu với Niên Bách Ngạn.

Cô thừa nhận, mình không thể chịu nổi việc Niên Bách Ngạn đối tốt với một người phụ nữ khác.

Một chút cũng... không thể chịu nổi.

Cho dù chỉ là suy nghĩ, cũng đau như bị đục khoét con tim.

Có một bàn tay lớn kéo tay cô lên.

Tố Diệp bất ngờ phản ứng lại. Cô quay đầu lại nhìn, thì ra là Kỳ Đông Nham.

Cô muốn hỏi anh ta tại sao lại tới đây, nhưng chẳng nói được câu nào, cổ họng vẫn đang nghẹn lại.

Kỳ Đông Nham im lặng cúi đầu, cạy từng ngón tay đang nắm chặt của cô ra. Lòng bàn tay cô đã chảy máu. Đầu móng tay cũng thấm một ít đỏ tươi.

Anh ta bèn ngẩng đầu lên nhìn Tố Diệp với ánh mắt xót xa, rồi giơ tay lên lau nước mắt trên gò má cô, khẽ nói: “Nhìn em kìa! Tự mình làm mình bị thương rồi, cuối cùng còn không chịu được mà bật khóc.”

Phải, cô tự mình làm mình bị thương.

Rồi... bật khóc...

Địa điểm ăn trưa được chọn ở gần trung tâm mậu dịch quốc tế, tiện cho việc đi làm buổi chiều.

Tố Diệp không ăn nhiều, chỉ lác đác vài miếng.

Kỳ Đông Nham cũng không khuyên, để mặc cô muốn ăn bao nhiêu thì ăn.

“Anh đã nghe nói chuyện của Bách Tiêu rồi. Nó vẫn ở lại đội xe, không bị Niên Bách Ngạn đưa ra nước ngoài, nhưng có được tham gia giải đấu hay không thì còn chưa biết.” Kỷ Đông gấp cho cô một miếng cá, kể lại.

Tố Diệp nghe xong, thở phào nhẹ nhõm.

Nhớ lại nội dung cuộc cãi vã tối hôm đó, tôi hỏi Kỷ Đông Nham chuyện Niên Bách Tiêu bị bắt cóc.

“Năm Niên Bách Tiêu 15 tuổi đã bị người ta bắt cóc. Đối phương đòi Niên Bách Ngạn chuộc lại với số tiền ba trăm triệu, hơn nữa còn yêu cầu anh ta từ bỏ quyền khai thác ở một trong số những mỏ kim cương tại Nam Phi, nếu không sẽ giết con tin!” Kỷ Đông Nham không giấu giếm.

Tim Tố Diệp nhảy dựng lên: “Sau đó thì sao?”

“Lúc đó Niên Bách Ngạn đang ở Nam Phi, không màng tới yêu cầu của bọn bắt cóc.” Giọng Kỷ Đông Nham trở nên lạnh lẽo.

Tố Diệp sửng người. Làm sao có thể?

“Khó tin phải không?” Kỷ Đông Nham nhấp một ngụm rượu vang rồi cười khẩy: “Thế mà lúc đó Niên Bách Ngạn đã làm vậy đấy. Anh ta nói với bọn bắt cóc, anh ta sẽ không bỏ ra một đồng nào, càng không từ bỏ quyền khai thác mỏ kim cương. Còn về Niên Bách Tiêu, họ muốn giết thì cứ giết.”

“Có phải có hiểu lầm gì bên trong không? Hay là, Niên Bách Ngạn đã báo cảnh sát? Chỉ là muốn kéo dài thời gian?” Đây là điều đầu tiên Tố Diệp có thể nghĩ tới.

Kỷ Đông Nham nhìn cô: “Chỉ có em hiểu lầm anh ta là kẻ có tình có nghĩa thôi. Anh đã nói với em rồi, anh ta là người không có trái tim. Báo cảnh sát ư? Anh ta chịu lãng phí thời gian với cảnh sát sao? Thực tế là, anh ta không màng tới sự sống chết của Bách Tiêu.”

Nói thế nào Tố Diệp cũng không tin. Cô thừa nhận Niên Bách Ngạn có hơi nghiêm khắc với Niên Bách Tiêu, nhưng tuyệt đối không tin anh không quan tâm gì tới thằng bé, thậm chí là bỏ mặc cả sống chết.

“Nhưng chẳng phải bây giờ Bách Tiêu vẫn bình yên sao?”

“Đó là mạng nó lớn, trốn ra được.” Tâm trạng của Kỷ Đông Nham có chút kích động: “Năm đó, Niên Bách Tiêu bị bắt tới Lào. Nơi đó thường xuyên có những cuộc bạo loạn giữa những băng đảng ma túy để tranh giành địa bàn. Lúc bọn bắt cóc đợi mãi không có tiền, cuối cùng quyết định giết con tin thì nơi đó xảy ra bạo loạn. Đám bạo động phá phách, cướp bóc. Mấy tên bắt cóc không kịp chạy thoát đã bị đánh chết. Bách Tiêu giả vờ chết mới thoát được kiếp nạn đó.”

Đó là một cuộc bạo loạn thế nào Tố Diệp không thể biết rõ, cũng không thể tưởng tượng ra. Có lẽ đó là cảnh Tố Khải đã gặp như cơm bữa, nhưng cô thì chỉ từng thấy trên tivi.

Cô không thể nói với Kỷ Đông Nham, có lẽ Niên Bách Ngạn có nỗi khổ riêng. Sự việc đến ngày hôm nay, cục diện đã được định. Niên Bách Tiêu thật sự bị bắt cóc, Niên Bách Ngạn không bỏ tiền chuộc. Mà giờ đây, cậu ta cũng thật sự cảm hận Niên Bách Ngạn.

“Vậy anh thì sao?” Cô nhìn anh ta hỏi.

“Trước đây anh không hiểu gì về thương trường. Tuy nói là theo học kinh tế, nhưng tâm tư thì không đặt vào nó. Ngược lại, Niên Bách

Ngạn học kinh tế rất giỏi, luôn có thể dự đoán chuẩn xác và kiểm soát được hướng đi cũng như những quy luật kinh tế. Khi còn là sinh viên, anh ta đã từng dự đoán tiền đồ cho một ngân hàng cổ phần, nói rằng trong vòng hai năm ngân hàng này chắc chắn sẽ liên tục đầu tư ngắn hạn, sẽ phải nhanh chóng thu lại tiền vốn của các sản phẩm tài chính với tỉ suất lợi nhuận cao để ổn định lãi suất cho vay của nó trong số bốn ngân hàng lớn ở Trung Quốc, như thế tất sẽ bùng nổ khủng hoảng kinh tế. Lúc đó người quản lý đã khịt mũi cười vào mặt anh ta. Nhưng còn chưa tới hai năm, ông ta đã phải đích thân tới trường học để mời anh ta. Ông ta đã chín lần bay từ nước ngoài về mời anh ta làm cố vấn tài vụ của doanh nghiệp với mức lương cao. Mà lúc đó, Niên Bách Ngạn cũng vừa lấy được bằng tiến sĩ kinh tế.”

Kỷ Đông Nham bình tĩnh kể lại những chuyện đã qua: “Niên Bách Ngạn từ chối lời mời, một lòng hướng về Tinh Thạch, còn anh quay về Kỷ Thị. Lần đầu tiên đối chọi với anh ta trên thương trường, anh đã thảm bại. Thủ đoạn của anh ta quá tàn nhẫn, không nể chút tình thân nào, khiến cho Kỷ Thị tổn thất số tiền hơn năm trăm triệu. Là vì anh quá tin tưởng anh ta, nghĩ rằng anh ta vẫn nể tình anh em. Kể từ lúc đó anh mới hiểu, Niên Bách Ngạn là một người vô tình. Văn Giai, Niên Bách Tiêu, cả anh nữa, đối với anh ta vốn không quan trọng, thứ quan trọng chỉ có lợi ích.”

Hận cũ thù mới, tất cả dồn lại, không căm ghét cũng khó.

“Chính anh ta dạy cho anh biết thế nào là không từ thủ đoạn, thế nào là thương trường như chiến trường, vì lợi ích, để có thể đạt được mục đích, có thể tận dụng tất cả các loại thủ đoạn, lợi dụng các loại tình cảm.” Ánh mắt Kỷ Đông Nham bi thương: “Thế nên từ trước nay, anh vẫn lo em sẽ bị tổn thương.”

Hơi thở của Tố Diệp có chút khó nhọc, trái tim cũng bị dồn ép nặng nề.

Cô không nói gì, chỉ chậm rãi uống nước dưa hấu, nhưng bỗng nhiên cảm thấy nó vừa lạnh vừa đắng.

Rất lâu sau cô mới lên tiếng, giọng nói rất khế: “Tôi đã nhìn thấy... anh ấy và Joey đi cùng với nhau.”

Kỷ Đông Nham không mấy kinh ngạc, cũng không tỏ thái độ gì, chỉ hừ một tiếng rất khế.

“Tôi không hiểu... Rốt cuộc họ có quan hệ gì. Trước đây tôi thấy cô ta và anh ở bên cạnh nhau.” Cô như một linh hồn, im lìm lặng lẽ.

Kỷ Đông Nham uống cạn ly rượu trong tay. Sau khi đặt xuống, anh ta nói: “Joey, chỉ cần cô ta muốn, cô ta có thể ở bên cạnh bất kỳ người đàn ông nào.”

“Thế là ý gì?” Tim Tố Diệp như ngừng đập.

Kỷ Đông Nham nhìn cô cười khế: “Tình cảm của con người không còn như trước nữa, xa cách vài năm vẫn yêu nhau như thuở ban đầu. Xã hội càng ngày càng hiện thực, tình cảm cũng theo đó trở nên mỏng manh và rẻ mạt, nhất là với những cô gái sinh ra trong gia đình giàu có như Joey. Em phải tin rằng quan niệm tình yêu của cô ta chắc chắn luôn đan xen lợi ích.”

Tố Diệp sụp mặt xuống, nhưng bi thương thì dâng tràn.

Phải, cô đã chẳng nhìn thấu được nữa.

Kỷ Đông Nham thấy cô im lặng, bèn giơ tay nhẹ nhàng kéo tay cô lại, dịu dàng hỏi: “Còn em thì sao? Vẫn còn dành trái tim mình cho anh ta sao?”

Tố Diệp từ từ rút tay về, giọng nói rất nhẹ nhưng giống như đã dùng trọn sức lực còn lại của cơ thể: “Trên đời này, không có chuyện tình nào không chịu trăm ngàn vết thương.”

Hơn ba giờ chiều, Tố Diệp gọi một cuộc điện thoại tới phòng thư ký, hỏi xem Niên Bách Ngạn đã đi ăn trưa về chưa. Thư ký nói rằng tổng giám đốc đã quay về phòng làm việc rồi. Cô bèn ôm báo cáo đánh giá tâm lý đã đóng lại gọn gàng cùng một tâm trạng như đi viếng mộ vào trong thang máy.

Cô gõ cửa đi vào văn phòng. Niên Bách Ngạn đang gọi điện thoại, thấy cô vào anh bèn ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Cô tiến lên, liếc nhìn chiếc áo sơ mi Niên Bách Ngạn đã thay ra. Anh không còn mặc chiếc áo ở buổi họp sáng nay. Cùng là màu đen nhưng kiểu dáng có chút khác biệt. Chỉ một chút xiu ấy thôi cũng đã tiết lộ rất nhiều thông tin.

Anh đã thay áo.

Tại sao phải thay áo? Chỉ ăn một bữa cơm mà cần phải thay áo sao?

Tim Tố Diệp bí bách, nhất thời cảm thấy khó thở. Khó khăn lắm cô mới thở được một hơi thì ruột gan cũng theo đó cồn cào. Cô đặt nghiêm chỉnh tập tài liệu lên mặt bàn, quay người định đi.

Sau lưng vang lên tiếng Niên Bách Ngạn đặt điện thoại xuống, ngay sau đó là giọng nói trầm thấp của anh: “Tại sao chỉ có báo cáo tâm lý?”

Tố Diệp dừng bước, quay đầu nhìn anh.

Anh đang lật xem. Tờ giấy phát ra những tiếng sột soạt theo từng

ngón tay mảnh khảnh của anh. Đầu mày anh nhú lại rất chặt. Thấy cô không trả lời, anh ngẩng đầu lên, nhìn cô với vẻ không vui: “Kế hoạch của quý tới đâu?”

Đầu óc Tố Diệp trong giây lát chưa kịp định hình, mãi một lúc sau cô mới lắp bắp được một câu: “Chẳng phải anh nói anh chỉ cần báo cáo tâm lý quý một thôi sao?”

Nét mặt Niên Bách Ngạn càng lúc càng nghiêm nghị. Anh đóng luôn tập tài liệu lại: “Trong buổi họp, chính em nói em đã hoàn thành báo cáo tâm lý và dự thảo kế hoạch.”

Tố Diệp nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra mình từng nói câu này trong buổi họp. Cô phản bác: “Em chưa từng nói!”

Cô nhớ là thư ký nói với cô Niên Bách Ngạn chỉ cần xem báo cáo tâm lý quý một, nhưng vừa dứt lời, cô lại loáng thoáng nhớ ra anh có nhắc tới bản kế hoạch.

Niên Bách Ngạn không lên tiếng nữa, dựa cả người ra sau ghế nhìn cô.

“Lúc trước anh không yêu cầu em làm bản kế hoạch cho quý sau.” Tố Diệp cảm thấy anh đang cố tình gây khó dễ.

“Cần bao lâu?” Niên Bách Ngạn bất ngờ hỏi một câu như thế.

Câu hỏi ấy làm Tố Diệp mơ màng. Bao lâu? Chuyện gì cần bao lâu?

Quyển 11 - Chương 475: Chúng ta không thể quay lại được nữa

Vẻ ngớ ngàng của Tố Diệp lọt vào mắt Niên Bách Ngạn. Anh không tức giận, nhưng biểu cảm cũng không mấy ôn hòa. Giọng anh rất bình tĩnh, giống như một mặt hồ không hề có một gợn sóng.

“Làm báo cáo quý tiếp theo cần bao nhiêu thời gian?” Anh hờ hững lặp lại lần nữa.

Lúc này Tố Diệp mới hoàn hồn, suy nghĩ rồi nói: “Khoảng năm ngày!”

“Quá lâu!” Anh thản nhiên phản bác.

Tâm trạng Tố Diệp bức bách. Cách nói chuyện hôm nay cũng coi như là cách xưng hô bình thường nhất giữa nhân viên và sếp: “Em còn phải làm việc ở Liêm Chúng, rồi tới trường dạy học. Em cũng phải dành thời gian ra mới hoàn thành được công việc của anh!”

Niên Bách Ngạn trầm mặc như đang suy tư, không nhìn cô nữa.

Khoảng mấy giây sau, anh lên tiếng. Tố Diệp tưởng anh vẫn còn băn khoăn chuyện công việc. Ai ngờ anh lại hỏi: “Tay sao vậy?”

Tố Diệp ngẩn người. Khi ngược mắt lên nhìn anh cô mới phát hiện ánh mắt anh đang dừng lại nơi bàn tay mình. Cô chìa tay ra một cách tự nhiên. Nhờ đó anh đồng thời nhìn rõ miếng băng urgo được dán trong lòng bàn tay cô. Cô vô thức lấy tay còn lại che đi bàn tay bị

thương, cũng nhân tiện chặn luôn cả tầm nhìn của Niên Bách Ngạn, rồi khẽ đáp: “Không sao!”

Niên Bách Ngạn cũng không hỏi nhiều nữa. Anh bỏ tập tài liệu màu đen trên mặt bàn vào trong ngăn kéo: “Nhanh chóng nộp lại bản kế hoạch cho tôi!”

Lại nói chuyện công việc.

Tố Diệp biết câu chuyện tới đây cũng chấm dứt. Cô gật đầu, hít sâu một hơi rồi ngược mắt nhìn anh. Anh nói xong câu ban nãy lại tiếp tục giở một tập tài liệu khác ra xem, dường như không muốn trò chuyện lâu hơn với cô.

Như có một chiếc búa đang gõ nhẹ vào trái tim. Nó nói với cô rằng, thật ra trái tim cô đã phải chịu đựng quá nhiều đau khổ rồi.

Ánh sáng lan tràn khắp căn phòng, tỉ mỉ đếm gọt từng đường nét trên gương mặt Niên Bách Ngạn, khiến biểu cảm lạnh nhạt của anh mỗi lúc một rõ nét. Đúng như câu nói của Kỷ Đông Nham: Anh là người đàn ông không có trái tim.

“Còn chuyện gì sao?” Niên Bách Ngạn ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô.

Lúc này Tố Diệp mới nhận ra mình đã đứng đây quá lâu, tinh thần cứ mơ hồ bất định. Cảm giác này cực kỳ tồi tệ. Cô nói một câu không sao, rồi quay người. Trái tim nặng nề không ngừng bị đè nén.

Giữa anh và cô, khoảng cách gần như vậy mà trái tim thì đã xa rồi...

Tố Diệp nhìn về phía cửa phòng làm việc. Cô bước từng bước lại gần nó, hơi thở của người đàn ông lại từng chút nhạt nhòa. Trong

lòng cô có một dự cảm. Là xa lạ, là cách chia, là tuyệt vọng, thậm chí... là ly biệt...

Bước chân cô dừng lại trước cửa. Khi tay cô đặt lên tay nắm cửa, cái giá lạnh của lớp kim loại nhanh chóng truyền qua lòng bàn tay rồi ùa vào trái tim. Kim chế cảm giác bi thương đang uất nghẹn nơi lồng ngực, cô không mở cửa ra ngay mà suy nghĩ rất lâu. Sau đó cô mệt mỏi nói một câu: “Niên Bách Ngạn! Chúng ta... kết thúc đi! Cả anh và em bây giờ đều đã không thể duy trì mối quan hệ này nữa.”

Cô khó mà chịu đựng được câu thừa nhận mệt mỏi của anh. Anh đã mệt, thế nên đã rút lui hoàn toàn khỏi cuộc sống của cô. Còn cô chỉ muốn có một kết quả. Cho dù là chia tay cũng nên kiên quyết, dứt khoát, không phải sao?

Anh không cho cô bất kỳ kết quả nào, vậy thì, cô tự cho cả hai một lời sau cuối, chắc là được chứ?

Nhưng tại sao cô vẫn còn một chút mong đợi. Câu chia tay này thật sự là những lời cô cam tâm tình nguyện biểu đạt khi trái tim đã quá mệt mỏi hay chỉ là cô thật lòng muốn biết phản ứng của anh? Tâm trạng mâu thuẫn luôn khiến người ta bức bách.

Sau khi buông câu nói ấy xuống, Tố Diệp cũng tự cảnh cáo bản thân: Bất luận Niên Bách Ngạn là người đàn ông thế nào thì trước hết anh cũng là một người rất xuất sắc. Tố Diệp à Tố Diệp! Mày dám chắc mình chính là người phụ nữ có thể mang lại hạnh phúc cho anh ấy sao?

Nếu đã không có gì bảo đảm, vậy mày còn liên lụy anh ấy làm cái gì?

Phía sau, Niên Bách Ngạn vẫn lặng im.

Tố Diệp đợi một lúc, rồi quay đầu nhìn anh.

Anh cũng đang nhìn cô. Qua lớp không khí mỏng tang, ánh mắt anh như phủ một lớp khí lạnh lẽo, sâu xa mà mờ nhạt.

Cô đợi anh bày tỏ thái độ.

Rất lâu sau, bờ môi Niên Bách Ngạn khẽ mấp máy. Một từ đơn được thốt ra từ những kẽ răng: “Được!”

Cuối cùng cũng có lưỡi dao rơi xuống, nhẹ nhàng nhưng không hề do dự, rạch tung trái tim đang ngọt ngào của cô ra. Không có cái gọi là vương vấn day dứt, ngay cả máu cũng không hề có.

Lòng bàn tay bị thương lại nhức nhối.

Là ai nói, nơi đau đớn nhất phải được bọc bằng một lớp vỏ đẹp đẽ nhất? Trên thực tế, bị thương là bị thương, dẫu có băng bó đẹp đến mấy vẫn sẽ đau.

Cô nên hết hy vọng đi thôi. Đây là kết quả cô tốn rất nhiều công sức mới có được. Anh đã cho cô một đáp án rõ ràng, đồng ý chia tay. Vậy thì từ nay về sau, anh và cô sẽ thật sự đường ai nấy đi, không còn liên quan gì tới nhau nữa.

Tốt lắm mà, không phải sao?

Đúng, rất tốt, Tố Diệp ạ!

“Khi nào có báo cáo, em sẽ đưa cho Hứa Đồng!” Giọng của Tố Diệp rất khế. Nói xong câu này, cô kéo cửa và đi ra ngoài.

Niên Bách Ngạn không gọi cô lại như trước đây. Anh quả thật là một

người đã nói là không bao giờ nuốt lời. Thế nên, anh không kéo cô quay trở lại nữa.

Cửa phòng làm việc lặng lẽ khép lại sau lưng Tố Diệp. Trong khoảnh khắc, Tố Diệp nhớ tới cuốn sách “Bán sinh duyên” mà Lâm Yêu Yêu hay nâng niu trong tay. Mạn Trinh nói: Thế Quân. Giọng nói của cô ấy cũng đang run rẩy. Thế Quân không nói gì, chỉ chờ cô tiếp lời, thực chất là vì ghen ngào không thể nói lên lời. Mạn Trinh nói: Thế Quân! Chúng ta không thể quay trở lại được nữa. Anh ấy biết đây là những lời thành thật, nhưng nghe rồi vẫn bàng hoàng. Cô ấy dựa đầu vào vai anh. Anh ấy ôm lấy cô.

Câu nói “Chúng ta không thể quay lại được nữa” vẫn mãi quanh quẩn trong đầu Tố Diệp. Cũng giống như câu nói “Tôi mệt rồi” đó của Niên Bách Ngạn. Một lời cảm động nhất, mộc mạc nhất và cũng đau thương nhất, hết thảy mọi thê lương của đời người đều cất giữ tại đó.

Nước mắt Tố Diệp cũng theo đó tuôn rơi...

Thứ sáu. Vì lễ Lao động sắp tới gần nên các nhân viên cũng bớt đi sự chờ mong tới ngày cuối tuần. Họ trải qua chúng hoặc là vẫn như mọi ngày, hoặc là hùng hăng hồ hồ làm việc, hoặc là ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Làm liên tục cả thứ bảy, Chủ nhật, thế nên ngày thứ sáu này cùng lắm chỉ giống như kỳ cuối tuần nhỏ vào mỗi thứ tư như mọi khi mà thôi.

Các hồ sơ bệnh án chất thành núi trước mặt Tố Diệp. Khắp công ty Tinh Thạch, từ showroom D ra tới công xưởng, hơn nghìn nhân viên, chỉ riêng việc đọc hồ sơ đã đọc không xuể, đừng nói tới việc bắt tay vào làm kế hoạch cho quý sau.

Buổi tối, khi cô sắp tan ca thì thư ký phòng hành chính gõ cửa, sau

đó đưa cho cô một tờ thông báo. Tố Diệp lật ra xem rồi chết đứng. Cô nhìn cô thư ký: “Bộ phận hành chính của các cô không nhằm lẫn gì đấy chứ? Hai ngày thứ bảy, Chủ nhật tôi không tăng ca. Cho dù có tăng ca tôi cũng không thể tăng ca ở đây được.”

Nét mặt cô ta có vẻ khó xử: “Bác sỹ Tố! Đây là thông báo trợ lý Hứa truyền đạt xuống.”

Là Hứa Đồng. Vậy thì cũng có nghĩa đây chính là lệnh của Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp nén giận. Không phải cô không muốn tăng ca, chỉ là mỗi giây mỗi phút ngồi ở Tinh Thạch làm việc đều như ngồi trên đồng lửa. Chuyện đã tới nước này, quan hệ giữa cô và Niên Bách Ngạn đã được xóa bỏ rõ ràng, nếu còn không đồng ý tăng ca quả thực cũng không biết ăn nói thế nào. Nhìn đồng hồ sơ trong tay, Tố Diệp chỉ còn biết gật đầu.

“À, đúng rồi, còn nữa! Trợ lý Hứa nói sáng mừng 2 sẽ phải ra sân bay từ rất sớm, cần công ty điều xe tới đón chị, bảo bộ phận hành chính bọn em sắp xếp. Chị xem hôm đó tám giờ xe có mặt ở nhà chị có thích hợp không?”

Nói tới đây, Tố Diệp chẳng hiểu chuyện gì với chuyện gì: “Vội ra sân bay? Tôi đâu có kế hoạch đi công tác?”

Cô thư ký rướn người lật tờ văn bản ra: “Mùng 2 tới mùng 5 tháng sau, chị cần phải cùng tổng giám đốc Niên tới Giang Tô làm việc, bên trên đây có viết ạ.”

Tố Diệp bất ngờ, vội vàng đọc lại cho rõ. Lúc này cô mới bàng hoàng nhận ra cô thư ký không hề bốc phét.

“Chuyện này tại sao lại là thông báo cho tôi, mà không bàn bạc với tôi trước?” Cô gấp tài liệu lại.

Nét mặt cô bé rất khó xử: “Bác sỹ Tố! Phòng hành chính bọn em chỉ có trách nhiệm thông báo thôi...”

Tố Diệp biết có nói nhiều với cô ta cũng vô ích. Đợi cho cô ta đi rồi, cô bèn lật tờ thông báo ra, xem lại chi tiết kỹ lưỡng lịch trình đã được viết bên trên: 9 giờ 30 phút sáng mừng 2 tháng 5, máy bay sẽ cất cánh. Sau khi tới Tô Châu sẽ nghỉ ngơi tại khách sạn quốc tế Hỷ Lai Đăng. Mừng bốn đi xe tới trấn Thiên Đăng, Côn Sơn. Mừng 5 quay trở về Bắc Kinh.

Dưới các mục lớn lại liệt kê ra các khoản khác chi tiết hơn, có thời gian và địa điểm cụ thể.

Niên Bách Ngạn định tới Tô Châu? Còn định tới trấn Thiên Đăng?

Anh định làm gì?

Quan trọng là, tại sao anh lại bắt cô đi cùng?

Suy đi tính lại, nói thế nào Tố Diệp cũng không thể coi như không nhìn thấy gì. Cô suy nghĩ rất lâu, rồi nhấc điện thoại gọi tới máy bàn phòng tổng giám đốc. Đầu kia nhận máy rất nhanh, nhưng lại chuyển tới phòng thư ký.

Phòng thư ký thông báo hôm nay Niên Bách Ngạn phải đi tiếp khách, nên đã rời khỏi công ty rồi. Tố Diệp lại hỏi tới Hứa Đồng, phòng thư ký bèn trả lời Hứa Đồng cũng đã đi theo.

Không còn cách nào khác, Tố Diệp đành bấm bụng gọi vào di động của Niên Bách Ngạn.

Điện thoại không có ai nhận máy.

Tố Diệp cắn môi, nghịch chiếc di động của mình trong tay, nhìn chăm chăm vào số di động cá nhân của Niên Bách Ngạn rồi gọi tới.

Sau hai hồi chuông, đầu kia đã bắt máy.

Anh nghe mà không nói gì. Cô nghe thấy có người đang trò chuyện, có lẽ đang ở trên bàn tiệc.

“Chuyện đó...” Tố Diệp ngáp ngừng giây lát, liếm nhẹ bờ môi khô cong: “Em có chuyện muốn hỏi anh.”

Giọng anh rất khẽ: “Nói đi!”

Tố Diệp vân vân tờ thông báo trong tay, mắt dán vào ba chữ “trần Thiên Đăng”. Cô bỗng cảm thấy cổ họng tắc nghẹn. Sau khi điều chỉnh lại nhịp thở, cô mới nói: “Mùng 2... em có thể không đi công tác cùng không?”

“Không thể!” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn rất kiên quyết.

“Nhưng hôm đó là kỳ nghỉ.” Tố Diệp vội vàng bổ sung thêm.

Thật ra, cô sợ phải ở một mình cùng anh. Cô sợ trong một phút nông nổi không kiềm chế được lòng mình, cô sẽ nói với anh rằng: Bách Ngạn! Chúng ta quay về như trước kia được không? Em không muốn anh yêu thương người con gái khác, không muốn anh trao trái tim mình cho ai khác...

Cô vô dụng như thế đấy.

Yêu người đàn ông này, dẫu rằng càng gần nhau càng dè dặt, cô vẫn chẳng thể quên được một cách đón hèn.

Vì chỉ cần nghe giọng của anh như thế này thôi, cô vẫn muốn ôm lấy anh, vẫn muốn được òa khóc trong lòng anh. Tình yêu là một thứ sức mạnh thật đáng sợ. Nó khiến tất cả mọi người trở thành những kẻ điên, trong đó có cả cô.

Bên kia, giọng của Niên Bách Ngạn rất thấp: “Không được!”

Tố Diệp cảm thấy có một luồng khí đang đảo vòng quanh lồng ngực. Cô buột miệng: “Nhưng mà... tại sao em phải đi theo?”

Anh im lặng mấy giây: “Thứ nhất, trong khoảng thời gian công tác, em phải gấp rút hoàn thành kế hoạch kỳ sau cho tôi. Thứ hai, em là cổ đông của Tinh Thạch, tham gia vào việc sản xuất sản phẩm mới của công ty vừa là quyền lợi, đồng thời cũng là nghĩa vụ.”

“... Em!” Những lời nói của Tố Diệp hoàn toàn bị chặn đứng.

“Còn câu hỏi gì nữa không?” Niên Bách Ngạn khẽ nói.

Cô còn có thể hỏi câu gì đây? Đây là thời kỳ nhạy cảm, e là chỉ có nghiêm túc làm theo mới có thể trải qua an toàn.

Thật ra, cô rất muốn hỏi một câu: Anh vẫn tới tham dự hôn lễ của Diệp Uyên chứ? Với tư cách là phù rể...

Nhưng tới tận khi cúp máy, câu nói này vẫn chỉ quanh quẩn trong lòng. Đến dững khi để nó vọt lên cổ cũng không có...

Quyển 11 - Chương 476: Nhất định phải đón được hoa cưới

Mùng một tháng năm, cứ thế cắn chặt lấy cái nóng còn nhật nhòa mà bước tới.

Một hôn lễ hoành tráng trên bãi cỏ. Khách khứa có mặt tại đây đều cao quý, giàu có. Rượu vang đỏ thơm nồng vừa được vận chuyển tới Bắc Kinh bằng đường hàng không. Dàn nhạc violin tuyệt vời tới từ Hungary. Những dụng cụ ăn uống được làm thống nhất bằng thủy tinh tinh xảo. Hoa hồng tím nhạt hiếm gặp đang trong mùa nở rộ, vô cùng hòa hợp với một sân khấu lấy tông trắng làm chủ đạo.

Trên bãi cỏ, có những chiếc áo vest, cũng có những tà váy thướt tha. Các vị khách trong trang phục hoa lệ đi lại như con thoi giữa rượu ngon và các món ăn độc đáo, chuyện trò rôm rả.

Đối với những người khác mà nói, đây có lẽ cũng chỉ là một trong số rất nhiều đám cưới mà họ đã tham gia. Trong xã hội ngày nay, một đám cưới cũng đã trở thành một địa điểm quan trọng để giao lưu, kết thêm các mối quan hệ.

Còn đối với Tố Diệp mà nói, ý nghĩa của nó lại hoàn toàn khác biệt. Cô sẽ mãi mãi không thể quên được ngày đầu hạ này, đúng mùng một tháng năm. Vì hôm nay, người bạn thân nhất của cô, Lâm Yêu Yêu, cuối cùng cũng đã lấy chồng.

Lâm Yêu Yêu trong gương mặc một bộ váy cưới trắng tinh. Khoảnh khắc này cô ấy đẹp đến nỗi người ta phải mê mẩn.

Ông bà Lâm sau khi rưng rưng nước mắt chụp ảnh chung cùng Lâm Yêu Yêu xong thì cũng ra ngoài giúp nhà gái tiếp đón khách khứa. Phòng cô dâu trở thành thiên hạ cho những người bạn tốt. Tổ Diệp đích thân cài trâm trâm châu cho Yêu Yêu. Từng hạt trâm châu tròn xoe, trơn bóng được cô cẩn thận gài vào giữa mái tóc của Yêu Yêu, điểm xuyết cho bộ váy cưới cô đã tặng cho cô ấy.

Nhìn hình ảnh Yêu Yêu trong gương, khi ngước lên, khoe mắt Tổ Diệp chợt ướt nhòe.

Lâm Yêu Yêu không nói gì, chỉ khẽ nắm tay Tổ Diệp, cười nhẹ nhàng. Tổ Diệp cũng cười, mắt còn ngân ngấn nước: “Được nhìn bạn thân mình làm đám cưới thật tuyệt!”

Lâm Yêu Yêu quay người lại. Cô ấy nhìn Tổ Diệp trong chiếc váy lễ phục màu trắng dành cho phù dâu, chân thành nói: “Tiểu Diệp! Nếu được nhìn cậu bước vào lễ đường, mình nghĩ giây phút ấy mình cũng sẽ khóc.”

Tổ Diệp không kìm được lòng mình, tiến tới ôm lấy cô ấy, rồi thủ thỉ bên tai: “Yêu Yêu! Cậu nhất định phải hạnh phúc đấy!”

Càng là những người bạn tốt nhất, tri kỷ nhất, tới giây phút này lại càng nói ít hơn. Bao nhiêu lời chúc mừng đã chuẩn bị đầy bụng giờ chẳng thấy đâu nữa. Ngàn vạn lời nói chỉ tập hợp thành một câu duy nhất: Cậu nhất định phải hạnh phúc đấy!

Chỉ một câu nói, nhưng đó là kỳ vọng chân thành nhất, thật tâm nhất của một người bạn.

Lâm Yêu Yêu gật đầu thật mạnh. Rất lâu sau, cô ấy buông cô ra, nhìn cô và nói: “Tiểu Diệp! Đây cũng là lời chúc phúc của mình dành cho cậu. Nhưng mà cậu đáng ghét lắm, nói mất lời chúc phúc mình

định tặng cậu vào ngày cưới rồi, mình lại phải vất óc nghĩ câu khác.”

Đôi mắt Tố Diệp long lanh như thủy tinh, nhưng sau khi nghe thấy câu này nó chợt lảng lại. Cô cố gắng nở một nụ cười gượng ép, không nói gì thêm. Lâm Yêu Yêu lại nói: “Mình vừa nhìn thấy Niên Bách Ngạn rồi. Đẹp trai quá đi! Bây giờ mình sốt sắng muốn nhìn thấy cảnh hai người đứng cạnh nhau rồi, nhất định đó sẽ là cảnh đẹp nhất.”

Tố Diệp mím môi, nhưng trong lòng thì như biến cả cuộn dâng.

Lâm Yêu Yêu nắm lấy tay cô, siết chặt rồi khẽ nói: “Tiểu Diệp! Người ta thường nói một đôi tình nhân mà được làm phù dâu, phù rể thì sẽ mau lấy nhau lắm đấy. Hôm nay cậu làm phù dâu của mình. Niên Bách Ngạn là phù rể của Diệp Uyên. Mình nghĩ, các cậu nhất định sẽ làm đám cưới rất nhanh. Mà thế thì chết thật, mình phải chuẩn bị váy cưới cho cậu nhanh nhanh mới được. Ừm, cứ quyết định vậy đi. Khi nào hôn lễ kết thúc, mình sẽ chuẩn bị váy cưới cho cậu liền.”

Lời của Yêu Yêu như muôn trượng cát bụi chốn sa mạc phủ lên trái tim Tố Diệp, rồi bọc kín nó lại tầng tầng lớp lớp, khiến nó nhói đau. Tố Diệp im lặng một lúc, sau đó ngược mắt nhìn Yêu Yêu: “Mình và anh ấy... chia tay rồi!”

Lâm Yêu Yêu hơi sững sờ, nhưng mím môi rất nhanh: “Được rồi, đừng có đùa nữa! Mình thấy, ai cũng có thể chia tay nhưng hai người thì tuyệt đối không thể.”

Cổ họng Tố Diệp nghẹn lại. Cô lắc đầu: “Không... Chia tay thật rồi! Anh ấy cũng đồng ý rồi!”

Lần này thì Lâm Yêu Yêu như đông cứng thật sự. Rất lâu sau cô ấy mới buột miệng: “Tại sao chứ?”

Tại sao nhỉ?

Đến cả bản thân Tố Diệp cũng chẳng giải thích được rốt cuộc là vì sao. Có lẽ câu này mang đi hỏi Niên Bách Ngạn, anh cũng không có đáp án. Tình yêu vốn là thứ không có logic, thế nên chẳng có nhiều lý do đến thế.

Chỉ là có những lúc tình còn sâu đậm nhưng duyên lại mỏng manh. Chẳng hiểu vì sao hai con người bỗng cùng đường bí lối.

Một đám trẻ con xông vào phòng làm đứt quãng câu chuyện của họ.

Người dẫn đầu là Diệp Lan. Con bé mấy cô bé khác trong công ty đều mặc váy trắng, trông thanh thoát như những bông hoa nhài, tỏa ra hương thơm dịu dịu, lan xa. Con bé chủ động bước tới ôm lấy Yêu Yêu, ngợi khen sự xinh đẹp của cô ấy.

Tố Diệp đứng bên cạnh nhìn Diệp Lan, rồi bất giác nhớ tới Tố Khải. Cô thầm nghĩ, thật ra tình yêu đúng là một thứ khiến người ta chán ghét.

Sau khi cả đám người vây quanh lấy cô dâu chụp ảnh, bỗng có người cười hì hì nói: “Bác sỹ Tố! Hôm nay tổng giám đốc Niên đẹp trai quá! Chị còn không mau ra ngoài tìm anh ấy đi? Em thấy ngoài kia có nhiều tiểu thư đòi các vây lấy anh ấy lắm đấy.”

Lâm Yêu Yêu nhìn Tố Diệp.

Tố Diệp chỉ mím môi khẽ cười. Cô cố làm ra vẻ thoải mái, ôm lấy Yêu Yêu: “Hôm nay chị thuộc về cô dâu.”

Mọi người cười ầm lên.

Yêu Yêu cũng cười, giơ tay vỗ nhẹ nhẹ lên cánh tay cô. Nhưng trong đôi mắt cô ấy chỉ chất đầy lo âu.

“Yêu Yêu! Cũng may là chị lấy anh trai của bác sỹ Tố. Nếu mà lấy người khác, hôm nay bác sỹ Tố xinh như thế này, chưa biết chừng chú rể sẽ thay lòng đấy.” Có một cô bé nói mà chẳng biết suy nghĩ.

Tố Diệp nghe xong có chút ngượng ngập. Cô nhớ tới Đình Tư Thừa, nhớ tới chuyện Lâm Yêu Yêu đã từng hỏi cô: Cậu thích Tư Thừa phải không?

Lâm Yêu Yêu nhận ra sự gượng gạo ấy của cô, bèn cười nói: “Tiểu Diệp nhà chúng ta vốn dĩ rất xinh đẹp. Mình không phải người trọng sắc khinh bạn. Đàn ông mà bị cậu ấy cướp mất thì cứ cướp luôn thôi. Đàn ông đã bị cướp thì còn thêm muốn gì nữa? Chị chỉ cần giữ được tình bạn lâu dài với Tiểu Diệp là được rồi.”

Diệp Lan khẽ cười: “Đây có phải gọi là “Bạn bè tốt Trung Quốc” không nhỉ? Nhưng mà em có lòng tin tuyệt đối với chị em. Mấy chuyện cướp bạn trai của bạn thân, chị ấy không bao giờ thêm làm.”

Còn có người phụ họa theo: “Có tổng giám đốc Niên chắn trước mặt, làm gì có ai còn cơ hội tiếp cận bác sỹ Tố nữa!”

Mọi người lại cười rộn ràng.

Khi nghi thức sắp bắt đầu, Lâm Yêu Yêu kéo Tố Diệp sang một bên, thì thầm: “Mình không cần biết hai người các cậu chia tay thật hay là giận dỗi vu vơ. Lát nữa khi mình ném hoa cưới, cậu nhất định phải bắt được, nếu không là mình giận đấy!”

Tố Diệp trong lòng cảm thấy rất ấm áp nhưng vẫn đành hanh nói:

“Cậu tưởng mình là giỏ bóng rổ à. Điều kiện tiên quyết là cậu phải ném chuẩn mới được.”

“Yên tâm đi! Vì hạnh phúc của cậu, mình phải cố hết sức!” Lâm Yêu Yêu lẩm bẩm.

Tố Diệp không nhịn được cười.

Cô là người cuối cùng theo Lâm Yêu Yêu đi ra ngoài. Tới trước cửa, Tố Diệp vẫn không nén nổi tò mò: “Cậu thật sự yêu Diệp Uyên rồi, đúng không?”

Bước chân Lâm Yêu Yêu chợt khựng lại. Cô ấy im lặng giây lát rồi nhìn cô, cười khế: “Thật ra... con người Diệp Uyên cũng rất tốt mà.”

Tố Diệp nhìn vào mắt cô ấy, nhẹ nhàng gật đầu...

Nghi lễ không quá cầu kỳ, nhưng lại trang nghiêm tới nỗi khiến người ta ứa nước mắt.

Bố mẹ Lâm Yêu Yêu rơi lệ. Vì cảm động, vì lưu luyến.

Là một phù dâu, Tố Diệp đích thân tham gia vào nghi lễ nên đã không thể quan tâm tới chuyện cảm động được nữa. Bên cạnh cô là Niên Bách Ngạn. Đúng như các cô gái đã miêu tả. Hôm nay anh anh tuấn ngời ngời. Dáng hình cao ráo ấy thu hút không ít ánh nhìn của phái nữ.

Tố Diệp tưởng rằng hôm nay gặp anh cô sẽ ngượng ngập. Từ sau hôm ấy, họ cũng không gặp lại nhau nữa, cũng không liên lạc, hết như những đôi nam nữ chia tay một cách bình thường khác, ai nấy đều trở lại với vòng quay của riêng mình.

Nhưng điều bất ngờ là Niên Bách Ngạn rất thoải mái. Trước mặt mọi người anh vẫn đối xử với cô rất dịu dàng. Thậm chí Lâm Yêu Yêu đang trong lúc cử hành hôn lễ còn không nhịn nổi phải hỏi cô: Tiểu Diệp! Hai bạn cậu chia tay thật ư? Sao trông Niên Bách Ngạn chẳng giống gì cả, cậu trêu mình phải không?

Tố Diệp có trăm cái miệng cũng không thể ngụy biện. Cô và anh chia tay thật rồi mà.

Khi phù dâu và phù rể lùi về sau hậu trường, Niên Bách Ngạn giơ tay ra trước mặt Tố Diệp. Bờ môi mỏng khẽ mỉm cười. Anh nhìn cô. Con người sâu thẳm được ánh nắng ôn hòa trên bãi cỏ phản chiếu, trông ấm áp và dịu dàng, khiến Tố Diệp có một khoảnh khắc xuất hiện ảo giác. Hôm đó giây phút cô nói chia tay chỉ là mơ thôi, hoàn toàn không hề xảy ra.

Cô không kìm được lòng mình, cũng đưa tay ra.

Nụ cười trên môi Niên Bách Ngạn càng tươi rói. Anh thu tay lại, hai bàn tay đan cài vào nhau.

Tố Diệp cảm nhận được rõ ràng ánh mắt nóng rực ghen tỵ của những cô gái có mặt ở đây, như kim châm vào lưng cô.

Khi tới lượt chú rể Diệp Uyên tuyên thệ, trông anh ấy có phần kích động, lúc cầm mic lên nói bàn tay cũng run rẩy. Lâm Yêu Yêu nhìn thấy cảnh ấy, chẳng hiểu sao lại mỉm môi cười khẽ.

Tố Diệp cũng buồn cười, trong lòng đầy ắp những cảm động. Cô cảm thấy, Diệp Uyên nhất định sẽ đối xử rất tốt với Lâm Yêu Yêu.

Niên Bách Ngạn đứng bên cạnh cất lời: “Cậu ấy quá căng thẳng!”

Tố Diệp không ngờ anh lại nói vậy. Cô quay đầu nhìn, bỗng phát hiện gương mặt hơi nghiêng của anh dường như thoáng một nét cười nhẹ nhàng. Bờ môi hơi cong của anh nhất thời khiến cô mê đắm. Tại cô không biết lượng sức mình sao? Cô tưởng một cuộc chia tay sẽ rút cạn sức lực của đôi bên, nhưng trông Niên Bách Ngạn vẫn rất điềm nhiên, thoải mái. Là vì cuộc này đối với anh chẳng đáng gì, hay khả năng tự điều chỉnh cảm xúc của anh quá mạnh mẽ? Hoặc là anh kế thừa tư tưởng của người phương Tây, không được làm người yêu thì làm bạn bè?

Cô biết rõ mình không thể làm bạn với anh được.

Giọng Diệp Uyên vang lên trong micro. Thanh âm trầm trầm mang theo chút run rẩy. Anh ấy đang hăng: “Cảm ơn các vị đã tới đây! À... Tôi muốn nói là, kể từ hôm nay trở đi, Diệp Uyên tôi đã có vợ rồi. Tôi sẽ đối xử tốt với Yêu Yêu, à... sẽ chung thủy với bà xã Lâm Yêu Yêu của tôi trọn cuộc đời!”

Câu nói vừa súc tích lại vừa thực tế, làm mọi người có mặt cười ầm cả lên.

Lâm Yêu Yêu ban đầu còn ngỡ ngàng. Chắc hẳn cô ấy không thể ngờ một Diệp Uyên phong lưu, khoáng đạt trước giờ vào lúc này lại có thể nói ra mấy lời “quê mùa” như vậy. Nhưng chẳng mấy chốc, gương mặt cô ấy đã ửng hồng.

Mọi người đều đồng thanh hô to: Hôn đi!

Diệp Uyên quay đầu, vẻ hào phóng đã quay trở lại: “MC à! Tôi có thể hôn vợ mình được chưa?”

Người MC cười ha ha.

Diệp Uyên không quan tâm nhiều đến thế. Anh ấy sai bước tới trước, ôm Yêu Yêu rồi cúi đầu đặt lên môi cô ấy một nụ hôn.

Cánh hoa rơi xuống trong không trung như một cơn mưa hoa giữa trời đất, đẹp như một giấc mơ.

Không có mấy màn cướp dâu cầu huyết, vì Đinh Tư Thừa không tới, và vì mấy em “xanh đỏ tím vàng” của Diệp Uyên trước kia cũng không tới gây rối. Không có mấy cảnh cô dâu bỏ chạy cũ rích như trên phim, vì Yêu Yêu đang bị Diệp Uyên ôm rất chặt, hôn say đắm trước mặt mọi người.

Cứ như thế, Lâm Yêu Yêu đã trở thành vợ Diệp Uyên, trở thành Diệp phu nhân.

Khi cô dâu tung hoa cưới, mọi người ai nấy đều nhìn về phía Tổ Diệp và Niên Bách Ngạn. Có mấy quản lý cấp cao trong công ty còn bạo dạn ầm ĩ nói: “Phu nhân chủ tịch! Chị nhất định ngắm chuẩn đấy nhé. Hoa phải rơi vào tay bác sỹ Tổ. Như thế tổng giám đốc nhất định phải nghỉ phép, chúng tôi cũng được thoải mái mấy ngày.”

Mọi người cười vang.

Diệp Lan lên tiếng: “Các chị em còn đang độc thân đừng có sốt ruột. Để chị tôi giải quyết được chuyện lớn cả đời đã rồi tính tiếp. Đừng có ai tranh giành đấy!”

Tổ Diệp ngượng chín mặt, chỉ muốn bước lên bịt chặt miệng Diệp Lan lại...

Quyển 11 - Chương 477: Bách Ngạn... Bách Ngạn

Trong những buổi đám cưới kiểu này, chuyện mọi người ầm ĩ, náo loạn là rất bình thường. Chỉ cần không phạm phải nguyên tắc thì trêu đùa kiểu gì cũng sẽ không khiến mọi người giận dữ. Tố Diệp bỗng chốc bị đẩy ra giữa, nhất thời chân tay luống cuống. Các cô gái chưa chồng tuy rằng cũng bị đẩy lên trên, nhưng rõ ràng mục tiêu hướng về Tố Diệp.

Cô vô thức nhìn về phía Niên Bách Ngạn.

Tuy rằng Niên Bách Ngạn không tiến lên giải vây cho cô, cũng không nói sự thật hai người đã chia tay cho mọi người biết. Anh nhìn về phía cô. Dưới ánh nắng, đôi mắt anh đen láy như đá quý. Khóe môi anh như thắm một nụ cười khế khàng, nhưng nếu nhìn kỹ thì lại không nắm bắt được. Cái bóng cao lớn che chặt ánh nắng mặt trời. Những tia sáng vẫn để lại những đường nét lúc ẩn lúc hiện trên gương mặt anh.

Lâm Yêu Yêu ôm bó hoa trong tay, ngấm chuẩn vị trí Tố Diệp đang đứng. Diệp Uyên cướp lấy micro, ầm ĩ nói với Diệp Lan: “Lan Lan! Em cũng đừng có ngây ngốc đứng đó như không có việc của mình đi. Em đứng bên cạnh Tiểu Diệp cho anh. Em sờ được cái mép cũng coi như dính chút diêm lạnh, nhanh chóng lấy chồng đi!”

Câu nói ấy làm Diệp Lan đỏ bừng mặt. Con bé không ngừng lườm nguýt Diệp Uyên.

Tính ra thì các cô gái chưa chồng cũng không hề ít.

Tố Diệp bị đẩy vào giữa, tâm trạng không hề vui vẻ. Cô rất muốn nói, đừng có lãng phí bó hoa nữa, cô sẽ lấy chồng đâu. Nhưng lời nói có quần quanh trong cổ họng cho tới khi Lâm Yêu Yêu lên tiếng: Bắt đầu đấy, mọi người chuẩn bị sẵn sàng nhé!

Chẳng hiểu sao, trái tim Tố Diệp bỗng nhảy dựng lên.

Có một dự cảm, cô nhất định sẽ không đón được hoa cưới.

Có đôi khi những chuyện quá chắc chắn thường tới cuối cùng lại có thay đổi. Giống như cô và Niên Bách Ngạn vậy. Ở trấn Thiên Đăng, khi anh hỏi cô có đồng ý đi theo anh không, khoảnh khắc đó cô đã chắc chắn tình cảm của mình. Cô yêu anh, cả đời này cũng sẽ không để ý tới người nào khác. Rồi cô sẽ làm vợ anh. Dù anh bận rộn lắm đấy, nhưng không sao cả, cô chấp nhận tối tối chong đèn đợi anh về nhà. Lúc nhàn rỗi, họ sẽ nắm tay nhau đi dạo. Khi trời trở lạnh sẽ nắm ôm nhau cho ấm.

Cô đã từng kiên định nghĩ rằng họ nhất định sẽ ở bên nhau, trọn đời trọn kiếp.

Nhưng rồi... đã chia tay.

Niên Bách Ngạn mang tới cho cô bao ngọt ngào của tình yêu nồng cháy, và rồi cũng để lại những đau đớn tột cùng khi thất tình.

Cô đau xé ruột xé gan còn anh vẫn mỉm cười nhẹ nhàng.

Thế nên, Tố Diệp cảm thấy bó hoa đó sẽ không rơi vào tay mình.

Khi đếm tới ba, bó được tung lên từ tay của cô dâu. Bó hoa hồng trắng như tuyết cùng những dải ruy băng màu tím nhạt vẽ nên một

đường cong tuyệt mỹ trên nền trời xanh thẳm.

Tất cả mọi người đều nín thở, bao gồm cả Tố Diệp.

Cô nhìn thấy bó hoa đỏ nhẹ nhàng xoay tròn trong không trung. Khi cơn gió nhẹ lướt qua mặt, cô gần như có thể ngửi thấy hương hoa hồng. Cổ họng chợt thắt lại, trái tim bắt đầu đập loạn cào cào. Tuy rằng dự cảm của cô rất mãnh liệt, nhưng cô vẫn hy vọng mình có thể đón được bó hoa.

Thật sự... rất hy vọng!

Bó hoa nhanh chóng rơi xuống theo lực hút của Trái Đất.

Những ánh mắt chăm chú nhìn về phía Tố Diệp.

Cô càng lúc càng căng thẳng. Khi dải ruy băng lướt nhẹ qua gò má cô, cô vô thức giơ tay nắm lấy. Vậy mà, bó hoa lại đi qua đỉnh đầu cô, không dừng lại trong tay cô.

Ngọn lửa nhỏ nhoi được châm lên trong lòng đã bị dập tắt.

Cô biết ngay mình không có được may mắn ấy.

Nhưng chẳng mấy chốc, cô nghe thấy tiếng hét kinh ngạc của đám đông, ngay sau đó là tiếng reo hò vui sướng.

Tố Diệp chẳng hiểu đám người đó bị làm sao. Cô nhìn qua và cũng tròn xoe hai mắt!

Sao...

Bó hoa đã bay chính xác vào trong lòng Niên Bách Ngạn!

Trời đất, chuyện này cũng kinh hoàng quá đấy!

Niên Bách Ngạn rõ ràng cũng sống sờ. Anh hoàn toàn không ngờ được bó hoa lại rơi vào lòng mình, đây vốn là chuyện chỉ có con gái tham gia thôi mà. Anh cầm bó hoa lên nhìn, thấy đám đông hò hét phấn khích, anh lắc đầu, khẽ cười vẻ khó xử.

Diệp Uyên thấy vậy thì rất vui sướng, cướp lấy mic và nói: “Này Bách Ngạn! Đến Nguyệt Lão cũng không chịu nổi nữa rồi. Ngài đang giục anh thúc roi phi nước đại nhanh lên đấy. Đây là lần đầu tiên tôi gặp chuyện phù rể đón được hoa cưới đấy!”

Lâm Yêu Yêu bùm miệng cười. Lần đầu tiên cô ấy cũng cảm thấy tay mình cũng khỏe ra phết.

Tổ Diệp chờ dẫn đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm bó hoa trong tay Niên Bách Ngạn, trái tim ngâm ngấm đau.

Nếu Niên Bách Ngạn lấy người khác, cô sẽ thật sự không chút động lòng chứ?

Không, cô sẽ phát điên.

Tại sao ngay cả ông trời cũng giao quyền lựa chọn cho anh?

Nếu cô lấy được hoa cưới, có phải tâm trạng cô sẽ bình ổn hơn một chút không?

“Hôm nay có không ít đồng nghiệp Tinh Thạch tại đây. Các anh chị em còn chờ đợi gì nữa? Hôm nay ai có thù báo thù, ai có oán báo oán, thời cơ không đợi người đâu!” Diệp Uyên ra lệnh.

Lời kêu gọi của chủ tịch, có ai không nghe? Anh ấy vừa dứt lời, một đám các cô gái bèn cười hì hì xô đẩy Tố Diệp. Một số cán bộ cấp cao cũng xóa bỏ hình tượng dè dặt hằng ngày, đồng thời tham gia “chiến đấu”, tất cả xông lên, đẩy Niên Bách Ngạn về phía trước.

Tố Diệp đứng không vững, bị đẩy vào lòng Niên Bách Ngạn. Cô hoảng hốt, suýt nữa thì ngã nhào. Niên Bách Ngạn kịp thời ôm lấy eo cô, đỡ cô chắc chắn.

Hơi thở quen thuộc của người đàn ông lại tràn vào hô hấp của cô. Nhẹ nhàng, thanh mát, mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt. Cô không biết phải làm thế nào, muốn lên tiếng nói mọi người đừng đùa nữa nhưng đám đông quá hưng phấn, tiếng hò reo đã át đi tất cả.

Những người tham gia đa phần là thanh niên, thế nên thích đùa giỡn là chuyện bình thường. Thấy hai người họ mặt đối mặt, bọn họ vẫn chưa từ bỏ. Hai phía dốc sức xô đẩy về phía trước, ép cho Tố Diệp càng phải dựa sát vào người Niên Bách Ngạn.

Ban nãy sau khi đỡ cô đứng vững, Niên Bách Ngạn đã buông lỏng tay. Thấy cô lại bị đám người cô ép tới, anh đành ôm chặt lấy eo cô, một tay còn lại bảo vệ gáy cô, ngăn không cho họ tiếp tục xô đẩy.

Như vậy, Tố Diệp đã dựa hoàn toàn vào người anh. Mặt cô áp lên lồng ngực anh, cảm nhận nhiệt độ của da thịt qua lớp vải mỏng.

Anh khẽ cất lên một tiếng cười thấp từ cổ họng, rồi nói với mọi người: Được rồi! Mọi người đừng đùa nữa!

Tại Tố Diệp áp sát lồng ngực anh. Tiếng cười khẽ khàng của anh làm rung màng nhĩ của cô. Còn cả giọng nói ấy, trầm thấp, kiên nhẫn, mạnh mẽ.

Khoảnh khắc ấy, khóe mắt cô chột ửng đỏ.

Cánh tay cô vô thức ôm lấy hông anh thật chặt. Trong lòng thầm gọi tên anh hết lần này tới lần khác: Bách Ngạn... Bách Ngạn...

Cứ như thế, xô đẩy, đùa nghịch khoảng chừng năm, sáu phút.

Tố Diệp cũng nằm trong vòng tay Niên Bách Ngạn chừng ấy thời gian. Cho tới khi dàn nhạc chuyển sang một điệu nhạc vui vẻ, đám đông mới tươi cười giải tán.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới buông bàn tay đặt sau gáy cô xuống, nhưng bàn tay đặt dưới eo thì vẫn chưa rời ra ngay. Anh cúi xuống nhìn cô, hỏi khẽ: “Chân em không sao chứ?”

Cô đi giày cao gót, bị đẩy đương nhiên sẽ đứng không vững. Khi ngã vào lòng anh, gót chân còn bị tọp một cái.

Tố Diệp không dám ngẩng đầu lên nhìn anh. Cô vội có cúi xuống nhìn chân mình, khẽ lắc đầu nói không sao. Thật ra cũng không sao thật, không đau không ngứa. Đều là đồng nghiệp, sao có thể ra tay mạnh?

“Qua bên đó ngồi đi!” Giọng nói của Niên Bách Ngạn rất nhẹ nhàng.

Tố Diệp vốn dĩ định từ chối nhưng vẫn không thể kháng cự lại sự ấm áp tỏa ra từ hơi thở và vòng ôm của anh. Cô cắn môi, khẽ gật đầu. Niên Bách Ngạn bèn ôm cô đi tới khu nghỉ ngơi.

Dưới chiếc ô che màu trắng, bên cạnh bàn bày đầy hoa hồng trắng, có một chiếc ghế dài màu tím nhạt, trên ghế có một người đẹp. Chiếc

váy trắng của cô như cánh hoa lan, làn da cũng sáng trắng lạ thường.

Niên Bách Ngạn cũng ngồi xuống bên cạnh. Tố Diệp nghe thấy tiếng trái tim mình đập thình thịch.

Anh cúi người. Khi ngón tay vừa chạm vào gót chân cô thì người cô chợt run lên. Cô vội vàng dịch chân ra, giờ tay chặn tay anh lại, gấp gáp nói: “Không cần đâu!”

Ngón tay Niên Bách Ngạn chợt cứng đờ. Sau đó anh đứng dậy, hờ hững nói: “Tôi chỉ muốn xem xem chân em có bị bầm tím không thôi.”

“Không sao, không đau đâu.” Cô thu chân về, nói rồi khẽ cắn môi.

Niên Bách Ngạn đứng thẳng lưng nhìn cô.

Cô không nhìn thấy anh mà hô hấp cũng vô cùng căng thẳng.

Hai người cứ trong thế cầm cự như vậy mấy giây. Cái bóng cao lớn của anh trùm lên cái bóng nhỏ xíu của cô. Anh lên tiếng, thanh âm nhạt nhòa: “Tố Diệp! Không phải tất cả đàn ông đều có thể nuông chiều em như vậy đâu.”

Bờ vai Tố Diệp khẽ run lên. Khi cô ngước mắt lên, Niên Bách Ngạn đã quay người rời đi.

Tại nơi tổ chức lễ cưới, vì nghi lễ chính thức đã kết thúc, đội violon cũng chuyển sang chơi nhạc Jazz. Còn tới buổi tối thì các bản nhạc đang thịnh hành lần lượt được tấu lên. Có rất nhiều người trẻ thích ở lại, chính vì vũ hội buổi tối rất náo nhiệt.

Bản nhạc moon river được đổi thành nhạc Jazz. Mấy cô tiểu thư hiền

thực nổi tiếng vẫn duy trì sự tao nhã từ đầu tới cuối. Tại nơi đây chia ra làm mấy khu vực. Thật sự náo nhiệt thì chỉ có các nhân viên bộ phận giám định của Tinh Thạch. Ngoài ra, nơi đây chính là một địa điểm giao thiệp với mô hình lớn.

Sau khi trò chuyện cùng các nhà kinh doanh giỏi giang xong, Niên Bách Ngạn tìm một chỗ yên tĩnh để ngồi. Anh cầm ly rượu trên tay, dựa lưng vào ghế, yên lặng nghe bản nhạc này, nhưng ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn hướng về phía Tố Diệp đứng phía xa trong chiếc váy trắng.

Cô đang nói chuyện cùng mấy cô gái, cười nói rất vui vẻ. Rượu vang được đổ xong ly thủy tinh, phản chiếu một thứ màu nhạt nhòa di động trên ngón tay cô. Khi khóe môi cô khẽ cong lên, thấp thoáng lộ ra hàm răng đều tăm tắp, trắng và sạch sẽ như vỏ sò.

Niên Bách Ngạn cảm thấy mình say rồi, nếu không sao anh lại rất muốn ôm cô vào lòng?

Đôi mắt anh hơi đau.

Anh thật sự rất muốn hỏi bản thân mình, anh rốt cuộc thích cô ở điểm nào.

So với những người con gái khác, cô có thể xinh đẹp nhưng không dịu dàng, cô thể làm nũng nhưng lại ích kỷ, kiên cường đấy nhưng vẫn khiến anh căm hận. Sự tuyệt tình của cô cũng khiến anh oán trách. Một người con gái như vậy, anh thích cô vì lý do gì nhỉ?

Anh không biết. Có lẽ giờ này đi hỏi Diệp Uyên xem cậu ta thích Lâm Yêu Yêu ở điểm nào, Diệp Uyên cũng không thể trả lời được.

Yêu một người vốn dĩ không cần lý do.

Cứ thế bất ngờ ập tới, khiến cả hai không ai kịp phòng bị, thế nên sao có thể liệt kê ra những lý do khiến mình yêu thích đây?

So với tiếng nói cười rôm rả xung quanh, Tố Diệp cũng hơi mất tập trung trong bài hát này. Cô ngẩn ngơ nhớ lại khoảng thời gian ở Nam Phi hay Hồng Kông cùng Niên Bách Ngạn.

Một bài hát vừa được chơi xong, còn chưa đợi nhạc công chuyển sang bài thứ hai, đã có người giắt lấy micro.

Giọng nói có chút lạ lẫm. Ban đầu Tố Diệp cũng không chú ý. Nhưng sau khi thấy Diệp Lan hơi sững sờ, cô ngược lên mới nhận ra người này trong hơi quen.

Anh ta nói vài câu, chúc mừng đám cưới của Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu, sau đó nói: “Tôi đã yêu một người con gái, mong các vị quan khách tại đây sẽ làm chứng cho tôi.”

Sau đó, anh ta buông mic xuống, đi thẳng về phía Diệp Lan.

Giây phút ấy Tố Diệp mới nhớ ra anh ta là ai, chính là Cảnh Long, người đàn ông lần trước cô từng gặp trong trung tâm thương mại...

Quyển 11 - Chương 478: Hình vẽ lại xuất hiện

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía này.

Tổ Diệp thấy tình hình có vẻ không ổn lắm, bèn cầm ly rượu đứng tránh sang một bên. Những người khác cũng lần lượt nhường đường.

Vì bố mẹ ít nhiều có chút tình giao hảo với nhà họ Diệp nên Cảnh Long tới tham dự hôn lễ cũng là việc không có gì đáng trách. Nhưng mục đích lần này của anh ta rất rõ ràng, tới đây là vì Diệp Lan.

Anh ta không còn hình tượng một cảnh sát oai phong chính trực như thường ngày mà cũng mặc áo vest quần Âu như mọi người. Sau khi bước từng bước chắc chắn tới trước mặt Diệp Lan, anh ta đứng vững, rút từ trong người ra một chiếc hộp trang sức tinh xảo, nhẹ nhàng mở nắp, rồi từ từ quỳ xuống trước mặt tất cả mọi người, giơ cao chiếc hộp lên trước mặt Diệp Lan.

Trong hộp là một chiếc nhẫn kim cương trứng bồ câu có màu hồng nhạt.

Ở trong Tinh Thạch một thời gian dài, cô tự nhiên cũng nghe nhiều thành quen. Kim cương màu hồng nhạt vốn dĩ đã là loại hiếm có, huống hồ còn là trứng bồ câu. Chưa nói tới giá trị bây giờ của nó không hề nhỏ, mà nó còn có một không gian tăng giá không thể lường được.

“Lan Lan! Mong em sẽ giao hạnh phúc tương lai của mình vào tay

anh. Ngay từ lần đầu tiên gặp em, anh đã biết em chính là người con gái anh muốn tìm. Anh yêu em, hãy làm vợ anh nhé!” Cảnh Long nhìn cô và nói đầy tình cảm.

Diệp Lan không ngờ anh ta lại làm vậy trước mặt bao nhiêu người. Con bé nhất thời chết sững, hai mắt tròn tròn.

Cảnh này ngược lại đã khiến Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành rạng rỡ mặt mày, lần lượt bước lên trước.

Với tư cách là đại diện nhà trai ngày hôm nay, thông gia của nhà họ Lâm, nhìn thấy cảnh ấy, Nguyễn Tuyết Mạn cười khinh bỉ: Có cái gì ghê gớm đâu!

Cảnh Long vẫn quỳ một gối dưới đất. Trong mắt người ngoài, cảnh tượng này quả thực rất lãng mạn, nhưng trong mắt Tố Diệp, Cảnh Long làm vậy rõ ràng là ép người khác bằng đạo đức. Cô bất chợt nhíu mày.

Còn Diệp Lan, vốn dĩ trước giờ vẫn nhát gan. Rất lâu sau nó mới phản ứng lại, vội vàng nói: “Cảnh Long! Anh mau đứng lên đi!” Bao nhiêu người trông vào như vậy, khiến nó chẳng biết phải làm sao.

Cảnh Long ôm quyết định nhất định phải giành được người đẹp. Anh ta nhìn Diệp Lan: “Anh không ép em phải lấy anh ngay lập tức. Lan Lan! Anh chỉ hy vọng em cho anh một cơ hội để anh chăm sóc em, bảo vệ em.”

“...Em!” Diệp Lan bối rối.

Những người xung quanh nổi hứng nhiệt tình, tất cả đều đồng thanh muốn con bé nhanh chóng đồng ý.

Nguyễn Tuyết Cầm bước lên trước, thấp giọng nói với Diệp Lan: “Vừa vừa phai phai thôi! Lễ nào Cảnh Long thua kém gì Tố Khải sao? Con thật sự muốn tốt cho Tố Khải thì quên ngay nó đi! Nó làm gì được cho con? Trừ phi nó bỏ nghề cảnh sát. Mà con nhần tâm nhìn nó từ bỏ lý tưởng của mình sao?”

Diệp Lan mím chặt môi, những ngón tay đan vào nhau, bứt rứt.

Cảnh Long vẫn không ngừng tấn công dịu dàng, xúi bẩy những người xung quanh cũng kích động theo, lại thêm một khung cảnh lãng mạn trong ngày đám cưới đã trở thành địa điểm tuyệt vời để cầu hôn thành công.

Tố Diệp không khuyên Diệp Lan nhanh chóng đồng ý như những người khác. Cô cảm thấy hoang mang trong lòng, một nỗi bất an, lo lắng vì tình cảm trên đời này.

Ai cũng nói nhân duyên do trời định.

Thế nên, cô vẫn luôn chắc chắn rằng Lâm Yêu Yêu rồi sẽ kết hôn với Đinh Tư Thừa. Thế mà vòng đi vòng lại, Lâm Yêu Yêu lại làm đám cưới với một Diệp Uyên quen chưa tới một năm. Cô đã khẳng định về chuyện tình cảm của Diệp Lan và Tố Khải. Để rồi hôm nay, người đang quỳ dưới đất kia lại không phải là Tố Khải.

Trên đời này chẳng có chuyện gì mãi mãi không thay đổi.

Có lẽ tình yêu chính là một lần thử thách, mà chỉ có những người đã trải nghiệm đủ đau đớn cùng hạnh phúc mới thật sự hiểu được cảm xúc ẩn chứa bên trong.

Xuất phát từ tình thân, cô rất muốn khuyên Diệp Lan đừng đồng ý. Cậu Cảnh Long đó, cô quả thực không ưa. Nhưng, cô có quyền gì để

can dự vào chuyện của người khác đây?

Cứ như thế, Tố Diệp giương mắt nhìn Diệp Lan khẽ gật đầu. Sau đó, Cảnh Long vui sướng đứng dậy, lập tức bế bổng con bé lên, sung sướng xoay hết vòng này tới vòng kia.

Gương mặt Diệp Lan không có quá nhiều hưng phấn. Tố Diệp đoán, có lẽ mọi người đều giống cô, đều chẳng thể quay về được nữa. Vì ai cũng có thứ mà mình phải kiên trì theo đuổi, ai cũng có niềm kiêu hãnh của riêng mình.

Cảnh Long phấn khởi đeo chiếc nhẫn trứng bồ câu đó vào ngón áp út của Diệp Lan. Ánh sáng của nó làm chói mắt Tố Diệp. Cô bất giác cảm thấy một nỗi buồn thương không tên.

Cô vô thức ngước mắt lên, không hề nghĩ ánh mắt cô chạm phải ánh mắt Niên Bách Ngạn ở phía xa đang nhìn về đây, đôi mắt anh sâu xa và phức tạp. Tim chợt thắt lại, Tố Diệp vội vàng quay đi chỗ khác. Cô bất ngờ liếc thấy một bóng hình quanh quẽ, lặng lẽ rời khỏi đây.

Là... Tố Khải...

Tố Diệp không ở lại tới cuối cùng dự đám cưới của Lâm Yêu Yêu. Một là Diệp Uyên với Lâm Yêu Yêu như hình với bóng, ngay cả lúc bạn bè nói chuyện, anh ấy cũng phải chen vào vài câu. Hai là ngày mai Tố Diệp phải đi công tác, tuy rằng ngàn vạn lần không đồng ý, nhưng đây là chuyến đi đã được quyết định, không thể trốn tránh, cô chỉ còn cách nghe theo.

Đợi tới khi trời nhá nhem tối, vũ hội bắt đầu, Tố Diệp bèn rời khỏi đám cưới.

Khi cô đi, Niên Bách Ngạn đang uống rượu, trò chuyện với mọi

người lặng lẽ nhìn thấy bóng hình cô. Anh bèn gọi Hứa Đồng tới.

Đã có dự tính trước nên lúc tới đây Tố Diệp không đi xe. Vì thế lúc về, cô đứng bên lề đường, bình tĩnh đợi một chiếc xe trống người lướt qua. Đợi mãi mà chẳng được cái nào, cô định bụng đi bộ lên một đoạn, nhân tiện giải tỏa hơi rượu trên cơ thể.

Một chiếc xe cứ thế vững vàng, vừa vặn đỗ trước mặt cô.

Tố Diệp dừng bước, nhận ra đó là xe của Niên Bách Ngạn, trái tim cô bỗng chốc nao động.

Chẳng mấy chốc, cửa xe được hạ xuống. Người ngồi trong lại là Hứa Đồng.

Cô ấy xuống xe, sau khi mở cửa xe ra bèn nói: “Bác sỹ Tố! Giờ này khó bắt xe lắm, cô lên xe đi!”

Tố Diệp liếm môi: “Không cần đâu!”

“Bác sỹ Tố! Tôi cần phải hoàn thành nhiệm vụ, cô đừng làm khó tôi.” Hứa Đồng mỉm cười.

Hình ảnh Niên Bách Ngạn chợt hiện về trong đầu Tố Diệp, khiến con tim bỗng căng thẳng. Cô gật đầu rồi ngồi vào trong.

Hứa Đồng khởi động xe, rồi lái về phía Sanlitun.

Nhìn những bóng cây lùi dần về phía sau, Tố Diệp dựa ra sau ghế. Trên người cô vẫn còn thấm mùi hương của Niên Bách Ngạn, bàng hoàng tựa một giấc mơ. Cô lại nhớ tới Diệp Lan, tâm trạng liền lắng xuống. Cô thở dài: “Hứa Đồng! Đưa tôi tới Đông Tây đi!”

Hứa Đồng nhìn cô qua gương chiếu hậu, khẽ gật đầu rồi xoay vô lăng, đi về hướng ngược lại.

Buổi tối, sở cảnh sát có vẻ yên tĩnh hơn.

Khi Tố Diệp gõ cửa, Tố Khải đang vui đầu đọc một bản phân tích vụ án. Hàng lông mày của cậu hình thành một nếp nhăn rất sâu. Nghe thấy tiếng gõ cửa, ngó qua ô cửa kính thấy là Tố Diệp, cậu bèn đứng dậy, mở cửa cho cô.

Tố Diệp bước vào, tiện tay đóng cửa lại. Cô không nói gì, chỉ ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn làm việc của cậu.

Nếu không biết chuyện Tố Khải đã tới đám cưới, có lẽ Tố Diệp sẽ không định tới làm phiền công việc của nó. Nó và Diệp Uyên không thân thiết, hoàn toàn có thể không cần tới dự. Nếu đã tới, chứng tỏ nó chỉ muốn gặp một người. Nhưng rất rõ ràng, cảnh Cảnh Long cầu hôn hôm nay không nên để Tố Khải nhìn thấy. Bóng hình nó trông vô cùng lạc lõng. Cô rất lo cho tâm trạng của nó.

“Sao vậy? Sao lại nhìn em như nhìn động vật quý hiếm thế?” Trông Tố Khải có vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn đùa cợt, rót cho cô một cốc nước.

Tố Diệp thở dài: “Em từ bỏ Diệp Lan rồi phải không?”

Tố Khải cũng tự rót cho mình một cốc, buồn bã ngồi lên ghế. Rất lâu sau, cậu mới buông một câu: “Không phải đoạn tình cảm nào cũng chính xác. Em và Diệp Lan cuối cùng vẫn là người của hai thế giới.”

“Em bỏ cuộc rồi ư?” Cô hỏi lại lần nữa.

Tố Khải đặt cốc nước xuống, ngược mắt nhìn cô: “Đúng vậy! Em buông tay rồi. Chị! Nếu chị muốn khuyên nhủ em thì đừng nói nữa,

có rất nhiều chuyện khi đã thay đổi sẽ không thể tìm lại được cảm giác như lúc ban đầu.”

Tố Diệp nhấp một ngụm nước, nặng nề nói một câu: “Thực tế là chị cũng không có tư cách khuyên em, vì người không thể quay lại được đâu chỉ có mình em?”

Tố Khải nhìn cô.

Nhưng Tố Diệp không nói thêm gì nữa. Cô nghịch chiếc cốc rồi lẩm bẩm: “Có thể thứ mà chúng ta thua trước nay không phải là tình yêu, mà là chính bản thân mình.”

Tố Khải nhú mào, bàn tay cầm cốc nước cũng hơi run.

“Nếu Diệp Lan thật sự lấy Cảnh Long, em cũng sẽ không quan tâm chút nào sao?” Cô hỏi.

Lần này Tố Khải đáp rất dứt khoát: “Không, em quan tâm. Em vẫn còn yêu cô ấy.”

“Vậy còn Khaki thì sao?”

“Em chưa bao giờ yêu Khaki. Về điểm này bản thân em rõ hơn ai hết.”

Lúc đó Tố Diệp mới hiểu, nỗi đau khổ tột cùng trên thế gian này chỉ đến thế mà thôi. Rõ ràng là những người yêu thương nhau lại chẳng thể đi cạnh nhau suốt cuộc đời.

Điện thoại bàn chọt reo vang, đánh tan bầu không khí lạnh lẽo, u ám. Tố Khải nhắc máy lên, chỉ “alô” một tiếng rồi lắng nghe. Sắc mặt cậu càng lúc càng sa sầm lại. Sau khi đặt điện thoại xuống, cậu đứng

dậy, cầm mũ cảnh sát lên, đội vào đầu.

Tổ Diệp biết cậu phải tới hiện trường, bèn hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tại tiểu khu Thúy Viên vừa xảy ra một vụ tự sát ly kỳ.”

Tổ Diệp vừa nghe, bèn vội nói: “Chị đi cùng em!”

Xe cảnh sát nhanh chóng có mặt tại hiện trường. Đã có một nhóm đồng nghiệp tới khu Thúy Viên từ trước. Pháp y và nhân viên pháp chứng đều đang bận rộn trong căng thẳng. Tổ Diệp đi theo Tổ Khải vào khu vực được chằng dây bảo vệ, đi lên gác với thân phận chuyên gia tâm lý được sở cảnh sát mời về.

Là một căn nhà với một phòng khách và một phòng ngủ. Người phát hiện ra nạn nhân là chủ nhà. Theo lời khai của chủ nhà, hai năm trước nạn nhân đã chuyển tới đây, lần nào cũng trả tiền nhà theo từng quý. Hôm nay ông ta tới là để giục nạn nhân nộp tiền nhà ba tháng tiếp theo. Ai ngờ gõ cửa mãi cũng không thấy ai ra mở. Chủ nhà sợ có chuyện gì bèn dùng chìa khóa dự phòng mở cửa vào nhà, không hề nghĩ sẽ nhìn thấy cảnh nạn nhân tắt thở.

Tổ Khải lệnh cho cấp dưới đi làm một bản bút lục lấy lời khai của chủ nhà và hàng xóm xung quanh, còn cậu đeo khẩu trang và găng tay đi vào phòng ngủ. Lúc này nạn nhân đang dựa vào tường, khắp người máu chảy lênh láng.

“Chắc chắn là tự sát chứ?” Cậu ngồi xuống, hỏi pháp y.

Sở dĩ cậu nghi ngờ vì người chết bị trói gô chân tay. Cách chết này rõ ràng là bị kẻ khác sát hại.

Pháp y trầm mặc: “Tôi cũng đang hoài nghi. Động cơ tự sát của nạn nhân và cách thức tử vong đều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. Nhưng ban nãy tôi đã kiểm tra một chút, trên người nạn nhân ngoài vết thương trí mạng tại động mạch chủ trên cổ ra thì không còn bất kỳ thương tích nào khác, cũng không có dấu vết giằng co, đánh lộn với ai.”

Tố Diệp đi vào cùng Tố Khải. Cô không nhìn nạn nhân trước, mà nhìn xung quanh phòng. Trên đỉnh đầu là ngọn đèn màu đỏ cam, u tối, mờ mờ. Trên tường dán rất nhiều giấy, trên giấy lại tô vẽ rất nhiều hình thù quái dị. Cả bức ảnh trước khi nạn nhân tử vong cũng được treo trên tường. Từ bức ảnh có thể thấy, nạn nhân cũng là người có khuôn mặt thanh tú, ưa nhìn.

“Tố Khải!” Cô nhìn chăm chăm vào một hình vẽ rồi gọi Tố Khải.

Tố Khải bước tới.

Cô giơ tay chỉ vào nó: “Em có cảm thấy hình vẽ kia rất quen không?”

Tố Khải nhìn kỹ, là một hình vẽ trông giống như đồ đằng, được dùng bút chì phác họa từng đường nét, thoạt nhìn là hình một con bướm.

Lại là hình vẽ này!

Tố Khải chắc chắn không thể quên nó. Trong vụ án chặt xác lúc trước, phạm nhân tự sát đó cũng đã để lại trên tường hình vẽ này. Lúc đó anh còn quên ăn quên ngủ để tìm ra nó, nhưng không một chút manh mối. Vì vậy, vụ án ấy và hình vẽ liên quan tới nó cũng bị tạm dừng điều tra.

Hình vẽ này đại diện cho thứ gì? Cho đến nay cả cô và Tố Khải đều chưa tìm ra manh mối.

Tố Diệp lại giơ tay lật tờ giấy bên cạnh ra. Khi góc tờ giấy được lật ra, có một hàng chữ nhỏ đập vào mắt cô. Tố Diệp vội vàng tiến lên xem. Là một câu nói được viết lên bằng bút mực đỏ, nét chữ rất thanh thoát.

“Hắn ta đã nhấn chìm tòa thành của Thượng đế, dùng đôi cánh của hắn để trừng phạt những kẻ có tội. Tôi là kẻ có tội, thế nên cam tâm tình nguyện đi theo hắn.” Tố Khải lẩm bẩm đọc lại dòng chữ trên tường, sau xong lại chau mày: “Tại sao lại là dòng chữ này?”

Quyển 11 - Chương 479: Sự trừng phạt của Sarel

Tố Diệp thấy câu nói này rất quen. Ngẫm nghĩ kỹ lại cô mới nhớ ra. Cô đã từng đọc câu nói này. Nó chính là dòng chữ được khắc trên tường trong vụ án tên phạm nhân tự sát. Lúc đó cô chỉ mãi chú ý tới hình vẽ, còn câu nói này chỉ đọc lướt qua.

Sao lại như vậy?

“Lẽ nào hai người này quen biết hoặc có mối liên hệ nào đó?” Tố Diệp cũng nhíu mày.

Lúc này pháp y mới đứng dậy, lắc đầu nói: “Đúng là bất thường! Nhìn kiểu gì cũng không giống là tự sát, nhưng tại hiện trường lại không tìm được dấu tích chứng tỏ anh ta bị sát hại.”

Tố Diệp đi tới, ngồi xuống, nhìn ngang gương mặt của nạn nhân.

Pháp y không biết cô định làm gì, cũng ngạc nhiên đứng sang một bên. Rõ ràng là anh ta cảm thấy những tình huống như thế này, rất nhiều phụ nữ sẽ tránh thật xa hoặc cảm thấy ghê rợn. Sao cô ấy lại có hứng thú tiến lên xem nhỉ?

Tố Khải ra hiệu cho pháp y đừng tới làm phiền cô.

Sắc mặt của nạn nhân trắng bệch, không còn hột máu nào, giống như người giấy được cắm trên linh cữu phục vụ tang lễ, mắt vẫn còn mở trừng trừng. Vị trí ở cổ, máu và thịt lẫn lộn, vết máu cũng đã khô lại, trên quần áo và dưới sàn nhà toàn là vệt máu đã khô cong.

Tố Diệp nhìn anh ta rất lâu, luôn có một cảm giác quái dị không thể nói thành lời. Ánh mắt anh ta có vẻ như đang nhìn chăm chăm về một hướng nào đó. Cô cũng đưa mắt nhìn theo, mới phát hiện anh ta đang nhìn hàng chữ kia.

Chẳng mấy chốc, các nhân viên cảnh sát khác đã điều tra ra được lai lịch của nạn nhân.

Lưu Bằng, 30 tuổi, người Sơn Tây, làm kỹ thuật cho một công ty mạng. Bố mẹ anh ta mất sớm. Một tháng trước, người bạn gái đã hẹn hò với anh ta được hai năm cũng đòi chia tay. Tính cách người này khá trầm. Hàng xóm xung quanh cho biết, thường ngày anh ta cũng không hay trò chuyện, cũng rất ít khi qua lại với hàng xóm láng giềng.

Các thông tin cơ bản đều rất trong sạch. Anh ta chỉ là một người làm công ăn lương rất bình thường, hoàn toàn không có một chút liên hệ nào với tên phạm nhân đã tự sát lúc trước. Nhưng, tại sao hai người này lại viết ra cùng một hàng chữ, lại vẽ cùng một hình ảnh?

Tố Diệp nghĩ không ra. Mà điều này Tố Khải cũng đang mù tịt.

Cô lại quay về gương mặt của nạn nhân. Trong đôi mắt đó không có một chút tà ác nào. Cô hơi nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào khóe miệng của anh ta, rồi bất ngờ nói một câu: “Anh ta đang cười!”

Tố Khải ngăn người, vội vàng đi tới, ngồi xuống.

“Em xem! Khóe môi của anh ta hơi cong lên, có lẽ là đang cười.”
Cuối cùng Tố Diệp cũng đã tìm ra điểm không bình thường.

Tố Khải nghe cô nói vậy mới phát hiện hóa ra đúng là thế thật.

“Trước khi chết còn cười được ư, cười chuyện gì chứ?”

Tố Diệp trầm mặc. Cô quan sát tỉ mỉ sợi dây thừng phía dưới cơ thể nạn nhân, còn cả cách thắt dây thừng, rồi nhìn bốn phía xung quanh, khẽ đáp: “Chị cảm thấy... anh ta tự sát!”

Tố Khải sững sờ: “Tại sao ạ?”

“Trong phòng không có dấu vết của sự giằng co, đánh lộn cũng không có dấu vết người ngoài xông vào để lại, chứng tỏ trước khi chết anh ta chỉ ở trong nhà một mình. Thông qua lời khai của hàng xóm cùng với nghề nghiệp và lai lịch của nạn nhân, không khó nhận ra phạm vi các mối quan hệ của anh ta rất hẹp, lại không phải là người giỏi ăn nói. Một người đàn ông sống độc thân, trong nhà lại không có những món đồ giải trí hay giết thời gian như máy chơi game, tivi, máy tính và giá sách..., chứng tỏ cuộc sống thường ngày của anh ta vô cùng khô khan. Vậy thì, mỗi lần về nhà anh ta sẽ làm gì đây?” Tố Diệp phân tích lần lượt rồi chỉ vào bức tường: “Chỉ có thể vẽ vờ. Sở thích đó là tốt, không phải là không tốt. Chỉ có điều anh ta coi đó là một thú vui để tiêu khiển hằng ngày thì lại có vấn đề. Ánh đèn trong phòng vừa tối lại mang màu cam. Đây là một thứ màu ánh sáng khiến người ta có cảm giác rất khó chịu, người bình thường không bao giờ chọn thứ màu này để chiếu sáng. Còn có dây thừng trên người anh ta nữa. Đây là một cách thắt nút để có thể tự trói tay chân mình lại. Nút thắt nằm ngay trên cổ tay anh ta. Ánh mắt anh ta bình yên, khóe môi khẽ mỉm cười, chứng tỏ chết đối với anh ta là một sự giải thoát.”

Pháp y gật đầu nặng nề rồi chỉ vào cổ nạn nhân: “Điều tôi rất khó giải thích chính là vết thương của anh ta.”

“Tôi suy đoán là, anh ta dùng dao cửa vào động mạch chủ của mình,

sau đó mới trối mình lại. Tố Diệp đưa ra một suy đoán bạo dạn.

Pháp y nhìn cô với vẻ kỳ lạ.

Tố Diệp bèn giải thích: “Anh ta đang hưởng thụ quá trình đến với cái chết.”

“Nhưng tại sao lại còn trối mình vào?”

Tố Diệp đưa mắt nhìn bức tường, thở dài rồi nói: “Từ hoàn cảnh sống và tâm lý của nạn nhân mà nói, anh ta đã sống trong hoàn cảnh tự kỷ ám thị tội ác một thời gian dài. Anh ta cảm thấy mình có tội, thế nên cuối cùng đã chọn cái chết. Còn trong quá trình hấp hối, có lẽ anh ta cảm thấy chỉ có một cơ thể đã chảy cạn máu khô mới có thể rửa sạch tội nghiệt, vì thế mới chọn cách thức này.”

Nói tới đây, trong đầu Tố Diệp lóe lên một tia sáng, nhưng cũng vụt tắt rất nhanh. Cô muốn nắm bắt nhưng không kịp.

Tố Khải chưa bao giờ nghi ngờ chuyên môn của cô. Cậu suy nghĩ rồi đứng dậy, gọi cấp dưới tới, lệnh cho họ điều tra về các mối quan hệ của nạn nhân, cố gắng liên hệ được với những người thân thích khác, từ đồng nghiệp trong công ty tới lãnh đạo đều phải lấy lời khai một cách tỉ mỉ. Quan trọng nhất chính là cô bạn gái.

Một vụ án bất ngờ xảy ra làm đảo lộn mọi kế hoạch ban đầu của Tố Diệp. Cô vốn dĩ định khuyên Tố Khải nhưng bây giờ nó lại vùi đầu vào vụ án, cô chỉ có thể đưa ra một số ý kiến mang tính xây dựng mà chẳng thể giúp được gì, vì thế cũng rời đi.

Trên đường về nhà, ngồi trên taxi, Tố Diệp cứ nghĩ mãi về câu nói đó. Thế nào gọi là hắc đã nhấn chìm tòa thành của Thượng đế? “Hắc” ở đây ám chỉ ai? Tòa thành của Thượng đế là tòa thành nào?

Hắn lại còn có đôi cánh?

Tài xế cũng là một người nhiệt tình, thấy Tố Diệp trong gương nhúu mày bèn tò mò hỏi: “Cô gái! Gặp phải chuyện gì khó giải quyết sao? Trên đời không có chuyện gì không thể nghĩ thông suốt đâu.”

Người Bắc Kinh trước nay luôn lạc quan. Điểm này đã được thể hiện trọn vẹn qua người tài xế taxi này.

Tố Diệp điều chỉnh lại tư thế ngồi. Vốn dĩ cô không định nói nhưng suy nghĩ lại, cứ coi như tán gẫu, bèn hỏi: “Bác tài! Bác cảm thấy có thể hiểu tòa thành của Thượng đế như thế nào?”

“Tòa thành của Thượng đế? Thượng đế còn có thành sao? Thượng đế nào vậy? Là chỉ Chúa Giesu, Thánh mẫu Maria hay là nhân chứng Giê-hô-va? Hoặc cũng có thể là Thích Ca Mâu Ni của thế giới Tây Phương Cực Lạc? Hoặc là Ngọc Hoàng Đại đế của Đạo giáo chúng ta?” Người tài xế đưa ra một loạt các vấn đề.

Tố Diệp vừa nghe đã thấy rắc rối, lại hỏi: “Vậy bác cảm thấy người thế nào thì sẽ mọc cánh?”

Lần này bác tài nhìn cô với ánh lạ kỳ. Có lẽ vì mấy câu hỏi của cô có vẻ khác người. Bác ta ngừng một lát rồi nói: “Người mà mọc được cánh tức là người chim rồi.”

Tố Diệp á khẩu.

Khoang xe yên ắng một lúc, bỗng nhiên người tài xế đập vào đầu: “A... Tôi nghĩ ra rồi! Là thiên sứ!”

“Thiên sứ?”

“Đúng vậy! Vừa có cánh lại có ngoại hình giống người chẳng phải là thiên sứ sao?” Bác tài xế cười ha ha.

Thiên sứ...

Tố Diệp chìm vào miên man suy nghĩ.

Về tới nhà, việc đầu tiên Tố Diệp làm là bật mạng lên, bắt đầu tìm kiếm những thông tin có liên quan tới thiên thần. Bác tài đó nói không sai. Mọc cánh lại còn giống người thì chỉ có thiên thần. Mà thiên thần và Thượng đế lại có quan hệ mật thiết.

Nhưng tài liệu quá hỗn tạp, không thể tìm ra được thông tin gì có ý nghĩa.

Cô lại đánh câu nói đọc được trên tường đó vào, kết quả vẫn bằng không.

Nhưng lại nhảy ra một trang tin tức, có liên quan tới Cơ Đốc giáo.

Trong đó có một tin tức tìm kiếm viết thế này: Đại hồng thủy nhấn chìm nhân gian, diêm sinh thiêu đốt xương khô, sức mạnh phán xét sắp xuất hiện trở lại, tất cả tội ác đều sẽ diệt vong.

Tố Diệp nhìn câu nói này rất lâu, cảm thấy nó có gì đó đồng nhất ý tưởng với câu nói trên bức tường.

Đại hồng thủy?

Diêm sinh?

Tố Diệp nhìn chăm chăm vào riêng hai chữ ấy. Trong đầu cô bỗng có một tia sáng lóe lên, tia sáng mà lúc trước khi còn ở nhà nạn nhân cô

chưa nắm bắt được. Cô gần như nhảy dựng lên, xuống dưới nhà, xông vào phòng khách, sau đó lật tung các tủ.

Cuối cùng, một bức tranh* đã được cô tìm ra.

*Đọc lại chương 179.

Bức tranh này cô mua tại Nam Phi. Gương mặt tươi cười của người chủ cửa hàng khi đó cô vẫn còn nhớ như in. Đồ đạc ở cửa hàng đó rất lặt vặt, thứ gì cũng có, nhưng cô chỉ mua độc bức tranh này.

Người chủ cửa hàng đã nói với cô: Đây là bức tranh Thượng đế hủy diệt loài người.

Lúc đó, cô chỉ cảm thấy rất thú vị. Cô mới từng nghe về truyền thuyết Thượng đế sáng tạo ra loài người trong “Sáng Thế Ký”, chứ chưa từng nghe nói tới truyền thuyết hủy diệt loài người.

Tổ Diệp nhìn rất kỹ nội dung trên bức tranh.

Cảm giác về nó đầy bi lụy, nguyên do bắt nguồn từ chính màu sắc được dùng chủ yếu để vẽ nên bức tranh. Trong tranh là cơn đại hồng thủy trắng trời. Có một người đàn ông đứng trên mũi sóng, hơi giơ cao tay lên, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, nét mặt nặng nề. Tổ Diệp cảm thấy, người đàn ông này có lẽ chính là Thượng đế. Ông ấy đã sáng tạo ra loài người, rồi lại tự tay hủy hoại loại người, tâm trạng nhất định rất tệ.

Trên dòng nước lũ có một con thuyền, bên trên có người, có gia súc. Người đó quay đầu nhìn Thượng đế.

Tổ Diệp giật mình, con thuyền Noah!

Phía dưới bức tranh có một ngọn lửa lớn đang lan ra vô hạn. Nhân gian chết chóc vô số kể.

Ngọn lửa lớn và ngọn nước dữ hòa vào nhau, nhưng có thể nhận ra, chúng muốn biểu đạt hai ý nghĩa.

Tổ Diệp không phải tín đồ của Cơ đốc giáo, nhưng cũng từng nghe kể về câu chuyện thuyền Noah.

Cô đặt bức tranh xuống, suy nghĩ rất lâu, trong đầu chỉ toàn hình ảnh Thượng đế hủy diệt. Nhưng trên bức tường lại viết là: Hẳn ta nhấn chìm tòa thành của Thượng đế. Nếu tòa thành của Thượng đế là ám chỉ nhân gian, vậy thì người nhấn chìm nhân gian phải là Thượng đế mới phải chứ?

Không đúng, trong chuyện này nhất định còn điều gì cô chưa biết. Truyền thuyết về Thượng đế hủy diệt, có lẽ không phải như những gì con người vẫn nghĩ.

Tổ Diệp đặt bức tranh sang một bên, trong đầu chợt nảy vọt ra một cuốn Kinh thánh.

Cô có một cuốn Kinh thánh.

Chính là món quà Tiểu Đâu Tử tặng cô lúc ở trấn Thiên Đăng.

Một thời gian, cô đã từng để nó trong giá sách, vì cô cảm thấy có lẽ cả đời này mình cũng chẳng có thời gian rảnh rỗi để lật Kinh thánh ra xem.

Ôm bức tranh đi vào phòng sách, cuối cùng cô cũng tìm ra được cuốn Kinh thánh đó.

Nhỏ nhắn và rất đẹp.

Trong Kinh thánh, cuốn ghi chép lại truyền thuyết Thượng đế hủy diệt sớm nhất là Sáng Thế Ký, cũng chính là câu chuyện về con thuyền Noah huyền thoại. Đây là câu chuyện mọi người nghe nhiều thành quen, đến cả một người ngoại đạo như Tố Diệp cũng rõ.

Cô kết hợp với những giải nghĩa và hướng dẫn tra cứu trên mạng, không ngừng lật giở Kinh thánh, đọc đến nổi mắt chua xót. Lúc này cô mới biết, thì ra Thượng đế không chỉ diệt thế một lần, mà tổng cộng là ba thời đại.

Thời đại đầu tiên là thời đại diệt thế bằng cơn đại hồng thủy, từ thời Enoch, là hậu duệ đời thứ bảy của Adam cho tới thời Noah, khi chiếc thuyền hoàn thành thì cơn đại hồng thủy đã tới. Thời đại thứ hai được coi là thời đại của Chúa Giesu, chỉ thời đại lần đầu tiên Chúa Giesu giáng trần, Paul đã làm chứng trước lá thư thứ nhất gửi tín hữu Côrintô đã thấy Chúa làm người giấy sống dậy, một lần nhiều nhất không quá 500 người. Và thứ ba chính là thời đại ngày nay.

Xem tới đây, Tố Diệp chợt nhíu mày. Lẽ nào chính là cái gọi là thời khắc phán xét? Cô ta dừng thấy nói như vậy trong sách Khải Huyền*.

*Khải Huyền (hoặc Khải Thị) là cuốn sách cuối cùng của Tân Ước, được viết theo thể văn Khải Huyền. Từ "Khải Huyền" do từ ghép Hy Lạp apokalupsis. "apo" nghĩa là lấy đi, cất đi; "kalupsis" nghĩa là tấm màn che. Vậy Khải Huyền có nghĩa là vén màn cho thấy điều bí mật che khuất bên trong.

Chương 24, 13 trong Kinh thánh, Giesu có nói với mọi người rằng: Các con phải cố gắng bước vào cánh cửa hẹp. Ta cho các con hay, tương lai có rất nhiều người muốn vào nhưng lại không thể.

Tổ Diệp không hiểu cánh cửa hẹp cụ thể là gì, nhưng cũng hiểu đó là một trạm gác, có thể tránh được đại họa diệt thế.

Trong Kinh thánh, Tổ Diệp còn nhìn thấy tên của một số thiên sứ, vừa khó phát âm vừa khó nhớ, nhưng có một câu khiến cô lập tức giác ngộ. Câu đó viết rằng: Hẳn có được sức mạnh của Thượng đế, lấy danh nghĩa của Người để trừng phạt loài người.

Đây cũng là một điều sách Khải Huyền từng nhắc tới. Đương nhiên Tổ Diệp không có nhiều sức lực để đọc hết cả cuốn Kinh thánh. Cô bèn lên mạng tìm kiếm sách Khải Huyền của Kinh thánh. Lúc này cô bàng hoàng nhận ra, thì ra lúc diệt thế, trước sau Thượng đế đều dùng nước lũ và diêm sinh. Dưới Thượng đế còn có thiên sứ, một trong số đó có khả năng vô cùng đặc biệt, đó là thiên sứ mà Thượng đế chuyên dùng để trừng phạt kẻ ác.

Thiên sứ này nắm giữ sự “tuyệt vọng”, ngoại hình rất giống bướm bướm, là kẻ nguy hiểm nhất trong số tất cả các thiên sứ phản bội. Khi Noah chế tạo con thuyền, hẳn đã từng xuất hiện một lần, dùng đại hồng thủy cuốn trôi mọi thứ của nhân gian!

Tổ Diệp tròn tròn hai mắt. Dưới tay cô là cuốn Kinh thánh dày cộp. Cô nhanh chóng lật tới chương tương ứng, hơi thở trở nên gấp gáp. Thiên sứ này đích thực được ghi chép lại trong Kinh thánh. Tên của hẳn là Sariel, thiên sứ tuyệt vọng, là một thiên sứ Samele có ý nghĩa tiêu biểu nhất.

Thiên sứ Samele.

Tổ Diệp từng nghe Tổ Khải nhắc tới.

Tim cô chợt lạnh buốt. Cô lập tức gọi điện thoại cho Tổ Khải. Câu

đầu tiên chính là: Chị nghĩ chị biết em nên điều tra theo phương hướng nào rồi. Chuyện này có liên quan đến Samele. Quan trọng là, suy nghĩ trước đây của em là chính xác. Có lẽ Samele không phải là một người, mà đó là tên gọi của một tổ chức. Có lẽ có vài người cùng lập nên tổ chức tên là “thiên thần Samele”.

Tố Khải bàng hoàng, bảo cô nói kỹ hơn.

Tố Diệp tập hợp lại từ đầu tới cuối những thông tin cô thu thập được, nội dung của mấy trang trong Kinh thánh, bức tranh mua ở Nam Phi còn cả tài liệu liên quan tới Sariel, sau đó chuyển hết cho Tố Khải. Cô còn đặc biệt nhấn mạnh, hình vẽ mà họ nhìn thấy hai lần vừa qua không phải là đồ giả, mà là biểu tượng của Sariel.

Tố Khải nhận được rất nhanh.

Cuối cùng, Tố Diệp hỏi Tố Khải: “Em suy nghĩ kỹ chưa? Một khi em tiếp tục điều tra vụ án này, tức là em sẽ phải trở lại hang ổ của bọn chúng.”

Tố Khải im lặng giây lát, một lúc sau cố gắng nói bằng giọng thoải mái: “Em cũng không thể để những người dân vô tội như chị nộp thuế vô ích chứ?”

Tố Diệp thờ dãi, không nói gì nữa.

Trời vừa tờ mờ sáng, ngoài cửa sổ bỗng đổ mưa. Cơn mưa lộp bộp đánh vào ổ cửa sổ thủy tinh, thể hiện sức sống của mẹ tự nhiên.

Tố Diệp không bị đánh thức bởi tiếng mưa, mà là tiếng chuông điện thoại.

Cô hăng còn lơ mơ ngủ, nửa tỉnh nửa mê. Trong mơ màng, cô nghe

thấy có tiếng chuông điện thoại, bèn giơ tay lên sờ soạng, một nửa khuôn mặt vẫn vùi vào trong chăn, áp di động lên tai.

“Mấy ngày này Giang Tô lạnh đi, em mang thêm hai bộ quần áo ấm nhé.”

Êm đềm như tiếng đàn vĩ cầm réo rắt bên tai, thân thuộc và dễ nghe.

“Ừm...” Cô đang say ngủ, kéo dài một âm từ trong mũi ra.

“Nghe thấy chưa đấy?” Đầu kia rất kiên nhẫn.

Tố Diệp bị làm phiền cảm thấy bức bối, cứ tưởng vẫn còn đang trong mơ. Cô lật người, ôm chiếc gối trong lòng, mơ hồ nói: “Aiya Bách Ngạn... Anh đừng làm phiền em ngủ nữa! Người ta buồn ngủ lắm, anh dọn đồ giúp em đi!”

Đầu kia lặng im.

Tố Diệp lẩm bẩm một câu: “Em còn muốn ăn bánh quẩy...”

Sau đó ngón tay cô thả lỏng. Chiếc điện thoại trượt từ trên tai xuống. Cô lại ngủ thiếp đi.

...

Năm giờ sáng, trong phòng nghỉ của Tinh Thạch.

Niên Bách Ngạn vừa cạo râu xong đang đứng chờ người ra trước gương. Anh vẫn còn cầm di động trong tay. Rất lâu sau, anh mới cúi đầu xuống, nhìn vào cái tên thân mật “Bảo bối” trên di động, cười khẽ một cách bất lực.

Ngắt máy xong, anh nhanh chóng rửa sạch kem cạo râu, lau mặt sạch sẽ rồi vận áo sơ mi vào. Ra khỏi phòng nghỉ, anh bèn ấn máy bàn: “Hứa Đồng! Lập tức sắp xếp taxi tới công ty đón tôi!”

Hứa Đồng ngớ ngàng: “Bây giờ ạ?”

“Đúng, bây giờ!”

Quyển 11 - Chương 480: Ai chuẩn bị quần áo?

Bảy rưỡi sáng, Hứa Đồng bấm chuông cửa.

Tố Diệp đang làm vệ sinh cá nhân, bèn nhảy chân sáo ra mở cửa. Thấy Hứa Đồng xách quà sáng trong tay, cô kinh ngạc thốt lên: “Trời đất! Yêu cô chết mất!”

Hứa Đồng mỉm cười đi vào nhà, đưa quà sáng cho cô rồi nói: “Không vội đâu, cứ ăn bình tĩnh!”

Tố Diệp liếc nhìn, hóa ra là bánh quẩy. Tối qua cô còn nằm mơ thấy mình được ăn bánh quẩy, không nhịn được phải khen Hứa Đồng một câu. Hứa Đồng không nói gì nhiều, chỉ đề nghị để cô ấy xách hành lý của cô xuống xe, đợi cô trước.

Tố Diệp đồng ý.

Tám giờ, cô xuống nhà đúng giờ.

Xe đỗ trong bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

Đúng giờ đi làm, các xe nối đuôi nhau chạy ra khỏi hầm. Chỉ có chiếc xe đó là lặng lẽ như một linh hồn.

Hứa Đồng vẫy tay về phía cô.

Tố Diệp rào bước đi tới, rồi lên xe.

Niên Bách Ngạn không ở trên xe, nhưng mùi hương của anh vẫn còn phảng phất. Hương gỗ mộc thanh thanh và mùi nước cạo râu dễ chịu.

Tố Diệp biết anh không thể nào tới đón cô, nhưng chẳng hiểu sao vẫn có chút hụt hẫng trong lòng.

Dọc đường, xe đi thẳng về phía sân bay quốc tế thủ đô. Giờ này đường cao tốc ra sân bay hơi tắc. Tố Diệp nhìn đồng hồ, vô cùng lo lắng. Cô không ngừng hỏi: Chúng ta vẫn kịp chứ?

Cô nghĩ rằng còn phải vận chuyển hành lý, còn phải làm một loạt các công việc phức tạp như đổi thẻ lên máy bay và kiểm tra an toàn.

Hứa Đồng mỉm cười nói với cô: Vẫn kịp!

Có sự bảo đảm của Hứa Đồng, Tố Diệp ít nhiều cũng yên tâm hơn phần nào. Cô xuống nhà rất đúng giờ, chỉ sợ lỡ lại muốn máy bay lại bị Niên Bách Ngạn bắt bẻ.

Cuối cùng cũng tới sân bay, chiếc xe không đi vào bãi đậu xe như thông lệ, mà đi thẳng vào đường băng qua một lối vào chuyên dụng. Tố Diệp tròn tròn hai mắt. Thấy cả dọc đường, chiếc xe không bị một ai ngăn lại, tim cô như sắp nhảy ra ngoài đến nơi.

Tới khi cô định hỏi Hứa Đồng đã xảy ra chuyện gì thì chiếc xe bỗng dừng lại hẳn.

Hứa Đồng bước xuống, mở cửa xe cho cô.

Tố Diệp cũng xuống xe. Cách đó không xa là một chiếc máy bay không mang bất kỳ biểu tượng của hãng hàng không nào.

“Đây là... máy bay cá nhân?” Cô bàng hoàng.

Hứa Đồng mỉm cười: “Đúng vậy!”

Tố Diệp kinh ngạc. Có thể xin được một đường băng dành cho máy bay cá nhân trong sân bay quốc tế thủ đô chắc là một việc không hề dễ dàng?

“Là của công ty hay của cá nhân vậy?” Thật ra điều cô muốn hỏi là chiếc máy bay này có phải của Niên Bách Ngạn không?

Hứa Đồng: “Nó đứng tên Tinh Thạch.”

Trời ạ!

Thì ra Tinh Thạch còn có máy bay riêng của mình.

Sớm biết thế mỗi lần đi đâu cô cũng không cần ngồi máy bay dân dụng nữa, lần nào vội vã tới sân bay cũng lo trễ giờ.

Đang còn mãi phiền muộn vì lúc trước không tận dụng dùng đồ chùa của công ty thì lại có một chiếc xe khác xuất hiện, dừng lại cách nơi đỗ máy bay không xa. Hứa Đồng thấy vậy bèn nói: Tổng giám đốc tới rồi, chúng ta đi thôi!

Tố Diệp gật đầu rồi nhìn về phía chiếc xe đó.

Sau khi cửa xe được mở ra, Niên Bách Ngạn từ trên xe bước xuống. Anh đảo mắt về phía Tố Diệp bên này, không thể hiện quá nhiều cảm xúc. Cửa khoang máy bay được mở ra, có hai nhân viên đi xuống. Một trong số họ bước lên, dừng lại bên cạnh Niên Bách Ngạn.

Lúc này, người tài xế trên xe cũng đi xuống, lấy ra một hộp bảo hiểm

xách tay loại nhỏ đưa cho Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp cảm thấy tò mò, không biết bên trong chiếc hộp là cái gì.

Cô bỗng thấy người nhân viên đó lấy ra một chiếc còng tay, trực tiếp còng cổ tay Niên Bách Ngạn vào chiếc hộp bảo hiểm. Tố Diệp ngỡ ngàng trong giây lát, sau đó cô lập tức hiểu ra. Chắc chắn trong đó là một thứ rất có giá trị.

Khoang máy bay được thiết kế lại một cách có nhân tính, lấy chiếc ghế dựa và chiếc ghế sofa thoải mái, rộng rãi làm chủ, thảm trải sàn nhập từ Iran, các dụng cụ lấp lánh bằng thủy tinh Hungary, một quầy rượu hạng sang, còn cả một phòng nghỉ có diện tích không nhỏ, trong phòng là một chiếc giường đôi to đùng, các đồ tắm rửa thay giặt bên trong đều rất đầy đủ.

Trong máy bay, tổng cộng có tám tiếp viên, bốn nam và bốn nữ. Nam trung bình cao một mét tám trở lên, nữ trung bình cao khoảng một mét sáu, một mét bảy. Nam mặc áo vest đi giày da, nữ mặc váy ngắn đồng phục. Không vô vị như đồng phục của các tiếp viên hàng không trong sân bay.

Niên Bách Ngạn chìm xuống chiếc sofa rộng rãi. Hôm nay anh ăn mặc thoải mái hơn đôi chút, không còn nghiêm chỉnh như khi ở công ty. Nhưng vốn dĩ đang ở trong một trạng thái nhàn nhã, lại bị chiếc còng tay kia phá hỏng khung cảnh.

Trước mặt anh đặt một chiếc máy tính, bên cạnh là một ly rượu vang, đá bên trong ly đã làm mờ đi thân cốc rõ nét.

Tố Diệp được sắp xếp ngồi đối diện Niên Bách Ngạn. Cô chỉ cần hơi ngược mắt lên là có thể nhìn thấy gương mặt không mấy tươi tỉnh của anh. Cô có chút không tự nhiên. Mấy hôm nay cô toàn nằm mơ

thấy anh, giày vò khó chịu chết đi được.

Rảnh rồi không có việc gì làm, cô chỉ ngồi nhìn chăm chăm chiếc hộp đó. Suy đoán nửa ngày, cô cảm thấy khả năng cao là trong đó có kim cương, hơn nữa hẳn là loại rất quý hiếm.

Niên Bách Ngạn lặng lẽ quan sát nét mặt của cô. Anh nhận ra vẻ tò mò của cô, bèn có lòng tốt giải thích một câu: “Thiết kế sản phẩm mới có chút vấn đề, chúng ta cần phải hợp tác với những người chuyên nghiệp hơn mới được.”

“Bên trong đó là...” Tố Diệp do dự.

“Bản vẽ và kim cương chủ đạo cho bộ sản phẩm mới.” Niên Bách Ngạn không hề giấu giếm.

Tố Diệp tỉnh ngộ.

Chẳng trách Niên Bách Ngạn lại coi trọng đến vậy. Chưa kể tới việc viên kim cương chủ đạo ấy có giá trị lớn cỡ nào, chỉ riêng bản vẽ của sản phẩm mới cũng đã vô cùng quan trọng. Một khi lộ ra, để người khác biết được thì đó sẽ là một tai họa.

Đừng tưởng đó chỉ là một tờ giấy mỏng manh, những giá trị và lợi ích bên trong không thể đoán định hết.

Lòng hiếu kỳ đã được thỏa mãn, chẳng mấy chốc, Tố Diệp lại cảm thấy không khí bức bối.

Không còn chủ đề gì để nói, chỉ còn lại sự yên ắng. Có tiếng ầm ầm khi máy bay chuyển động, như vậy càng khiến cho hai người trở nên ngượng ngáp.

Tố Diệp bèn xin tới phòng nghỉ ngủ bù.

Ai ngờ Niên Bách Ngạn lãnh đạm đáp: “Đi bằng máy bay cá nhân từ Bắc Kinh tới Tô Châu chưa mất tới hai tiếng, không cần phải ngủ bù.”

Tố Diệp nhớ ở Tô Châu không có sân bay, cũng chẳng biết chiếc máy bay này sẽ đỗ ở đâu. Nhưng nghe anh nói chưa tới hai tiếng đồng hồ, vậy tức là hơn một tiếng đồng hồ nữa, cô cứ phải ngồi diện, mắt lớn nhìn mắt bé thế này ư?

Khi máy bay lên tới tầng mây, Niên Bách Ngạn từ tốn bổ sung một câu: “Nhưng khoảng thời gian này, đủ để em viết được phần mở đầu của bản kế hoạch rồi.”

Tố Diệp sửng người, lập tức bật lại: “Nhưng em không mang máy tính.”

Ngón tay đang gõ bàn phím của Niên Bách Ngạn khựng lại. Anh ngược mắt nhìn cô, khẽ nói: “Trước khi xuất phát, tôi đã nói với em nhiệm vụ đi theo của mình rồi mà.”

Tố Diệp nghe thấy vậy, sự ương bướng nhỏ nhoi lại bùng lên như một con thú nhỏ. Cô hơi dựa người ra sau: “Xuống Giang Nam vốn là để hưởng thụ, tại sao em còn phải vác theo công việc để tự ngược đãi bản thân mình? Em đã chuẩn bị sẵn tinh thần “đỗ thuyền đêm ở bến Phong Kiều, ngắm trăng tại cổ trấn rồi”.”

“E là em không có thời gian đâu.” Niên Bách Ngạn không tức giận. Anh vẫn nhìn vào máy tính, không hề ngược mắt lên.

Tố Diệp phì cười: “Hay là anh lệnh cho phi công quay đầu trở lại Bắc Kinh? Em lấy máy tính rồi lại đi tiếp.”

Niên Bách Ngạn khẽ nhướn mày, lướt qua phía cô một cái. Ngón tay anh gõ nhẹ nhàng mấy cái lên bàn phím, sau đó xoay nó lại trước mặt cô: “Không cần phức tạp như thế, dùng của tôi là được rồi.”

Tổ Diệp sững người, nhìn vào màn hình máy tính trước mặt rồi lại đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn. Cô suyt nửa thì chửi thề một câu, hận đến nghiến răng nghiến lợi. Niên Bách Ngạn thu hết vẻ mặt phần nộ của cô vào đáy mắt, thản nhiên nói: “Tốt nhất là em nên nhân lúc này để viết cho nhanh, nếu không bến Phong Kiều, trăng cổ trấn gì đó đều tan tành mây khói đấy. Lỡ như vì sự lười nhác của em làm trễ nải tới thời gian thăng chức của các nhân viên, thì em sẽ thật sự trở thành tội nhân thiên cổ của Tinh Thạch. Trước nay em vốn ưa sĩ diện, tôi nghĩ đạo lý này chắc là em hiểu.”

Lần này anh lại không dùng tiền lương tiền thưởng gì đó để uy hiếp cô. Nhưng hai nguyên nhân khiến tâm can Tổ Diệp như rạn vỡ. Cô biết ngay một người đứng trên đỉnh thành công như Niên Bách Ngạn một khi trở mặt thì chắc chắn sẽ không cho người khác cơ hội. Cô chỉ còn biết cắn răng, kéo máy tính lại một cách thiếu tự nguyện, ôm tâm trạng chỉ muốn cho cái máy bay này nổ tung ngay lập tức, bắt đầu làm việc.

Còn Niên Bách Ngạn thì nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Anh dựa ra đó. Những tia sáng nhạt nhòa đi qua đi lại trên sống mũi cao của anh. Từng đường nét trên gương mặt cương nghị cũng khi rõ khi mờ. Trong lúc đang làm việc, ngược mắt lên, Tổ Diệp đã nhìn thấy cảnh ấy. Cô tức giận, cố tình gõ máy tính cạch cạch thật to, trong lòng đã “hỏi thăm” mười tám đời tổ tông nhà anh một lần.

Nghe thấy tiếng trút giận, Niên Bách Ngạn lười biếng mở mắt ra xem. Anh không tỏ thái độ gì, lại nhắm nghiền mắt lại.

Thời gian trôi qua rất nhanh khi Tổ Diệp hoàn toàn tập trung vào

công việc. Khi cô còn đang múa bút thành văn, bỗng nghe thấy người đàn ông đối diện nói một câu: “Thu dọn một chút đi, sắp tới rồi!”

Tổ Diệp bỗng nhiên rất cảm kích chiếc máy tính này. Nếu không hơn một tiếng đồng hồ, cô biết phải đối mặt với anh thế nào?

Máy bay cá nhân có dừng lại trong địa phận Tô Châu không thì cô không rõ. Cô chỉ biết, sau khi xuống máy bay là cả một khoảng đất mênh mông. Xa xa là cây cối um tùm, không có bất cứ vật tham chiếu nào để chứng tỏ đây chính là Tô Châu.

Ô tô đã đợi sẵn ở đó.

Tổng cộng có bốn chiếc xe, đỗ thẳng hàng cách đó không xa. Có mấy người đàn ông ăn mặc tươm tất cung kính đứng đợi ở đó. Chiếc xe đi đầu hơi gần hơn một chút. Có một người đàn ông trung niên có vẻ như đã đợi khá lâu, trông giống như lãnh đạo.

Thấy Niên Bách Ngạn đi xuống, ông ta bèn bước lên, từ xa đã nhiệt tình giơ tay về phía Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc Niên! Phó chủ tịch Lưu đã đợi lâu lắm rồi, cuối cùng anh cũng tới.”

Niên Bách Ngạn bắt tay lại: “Thành thật xin lỗi! Trước khi máy bay cất cánh lại gặp kiểm soát không lưu.”

“Đến được là tốt rồi!” Người đàn ông trung niên liên tục nói: “Anh định về khách sạn nghỉ ngơi trước hay đi thẳng tới nhà hàng?”

“Tôi sao dám để Phó chủ tịch Lưu đợi lâu? Tới thẳng nhà hàng đi!” Niên Bách Ngạn nói nửa đùa nửa thật.

Người đàn ông trung niên vừa nghe xong bèn vội vàng gật đầu: “Được được được! Vậy chúng ta tới thẳng nhà hàng. Thật ra còn có

mấy vị giám đốc triển lãm cũ nghe nói hôm nay anh tới, cũng đặc biệt vội tới đây, anh không ngại chứ?”

Niên Bách Ngạn cười khế: “Vô cùng hoan nghênh!”

Lúc này ông ta mới yên tâm.

Niên Bách Ngạn quay người lại, vẫy tay về phía Tố Diệp: “Lại đây!”

Tố Diệp chỉ biết tươi cười bước tới, không biết anh định làm gì.

“Vị này là thư ký Vương của Ủy ban nhân dân thành phố.” Niên Bách Ngạn giới thiệu cho Tố Diệp.

Tố Diệp ngỡ ngàng, không ngờ người tới đoán Niên Bách Ngạn lại là người của Ủy ban nhân dân thành phố. Cô giơ tay ra: “Chào ông, thư ký Vương!”

“Đây là cô hai nhà họ Diệp phải không? Hân hạnh, hân hạnh! Đúng là tuổi trẻ tài cao!” Thư ký Vương cũng bắt tay với cô, thân mật hỏi thăm.

Tố Diệp cảm thấy vị thư ký Vương trước mặt vô cùng dễ gần, cực kỳ thích câu nói của ông ấy. Đúng là tinh mắt nhận ra anh hùng, mới đó đã nhìn ra cô trẻ trung, tài giỏi.

“Thư ký Vương quá khen rồi!” Cô vẫn giữ một sự khiêm tốn.

Thư ký Vương cười: “Tôi và tổng giám đốc Niên quen nhau đã nhiều năm rồi, cô là người đầu tiên khiến anh chủ động nhắc tới đấy. Thế nên tôi nào dám quá khen, haha!”

Tố Diệp mỉm cười. Cô vô thức nhìn sang Niên Bách Ngạn. Anh chỉ

cười khẽ, không có quá nhiều biểu cảm. Sau đó anh quay đầu gọi Hứa Đồng, dặn cô ấy đưa Tố Diệp về khách sạn trước.

Thư ký Vương nghe vậy vội nói: “Ấy, đừng đừng! Cô hai đã tới rồi thì đi cùng luôn!”

“Cô ấy trước nay không thích mấy bữa tiệc kiểu này. Hôm nay cũng dậy hơi sớm, để cô ấy về khách sạn ngủ bù.” Còn chưa đợi Tố Diệp phát biểu ý kiến, Niên Bách Ngạn đã tự quyết định thay cô.

Trông thư ký Vương có vẻ tiếc nuối.

Tố Diệp nói: “Thư ký Vương! Cảm ơn lời mời thịnh tình của ông. Tổng giám đốc Niên nói đúng lắm, tôi đúng là không thích tới mấy nơi kiểu đó. Mọi người bàn chuyện công việc, tôi cũng không đi theo làm loạn nữa.”

Vừa xuống máy bay là cô đã cảm thấy hơi lạnh. Suy nghĩ đầu tiên là muốn phi nhanh về khách sạn, tắm táp rồi ngủ bù một giấc. Cô tin chắc giường đệm của khách sạn Hỷ Lai Đăng nhất định là dễ chịu vô cùng.

Thế nên, cô rất cảm kích Niên Bách Ngạn. Không biết mục đích khi không để cô xuất hiện của anh là gì, nhưng vừa hay nó rất hợp với ý cô. Chỉ có điều, trong câu nói của anh để lộ ra quá nhiều sơ hở khiến mọi người liên tưởng viễn vông, ví dụ như câu: Hôm nay cô ấy dậy hơi sớm.

Đây rõ ràng là nói với người ngoài họ đang sống chung.

Thư ký Vương thấy vậy cũng không miễn cưỡng nữa, bèn đích thân tiễn Tố Diệp lên xe.

Hai chiếc xe đồng thời nổ máy, ra tới cửa thì mỗi xe đi về một hướng.

Lúc này Tố Diệp mới hiểu, các xe khác đều là bảo vệ, xe chở Niên Bách Ngạn luôn đi ở giữa.

Ở Giang Nam, khoảng cách giữa tỉnh này và tỉnh kia rất gần. Họ đi xe cũng dễ dàng xuyên qua được các thành phố. Tố Diệp tưởng xuống máy bay tới thành phố Tô Châu kiểu gì cũng mất kha khá thời gian. Khi cô đang nghe nhạc rồi mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ thì Hứa Đồng ngồi bên đã vỗ nhẹ vào người cô, bảo cô tới nơi rồi.

Tố Diệp từng đi qua không ít nơi, nhưng đa phần đều là nước ngoài. Đây là lần đầu cô tới Tô Châu. Dọc đường thấy hoa cỏ xanh tươi, cô vẫn nghĩ Giang Nam chắc cũng muôn màu muôn sắc.

Ai ngờ vừa xuống xe, chân cô mềm nhũn, suýt thì ngã quỵ.

Đây là khách sạn sao?

Cô còn tưởng mình bước chân vào Hoàng cung cổ đại.

Trước mắt cô là bức tường thành có bố cục đan xen một cách nghệ thuật. Tòa nhà chính lộng lẫy hào hoa, cột đỏ mái cong, như một thành cổ tọa lạc tại Tô Châu đã lâu đời. Người quản gia riêng của khách sạn đích thân ra ngoài đón tiếp. Tố Diệp nổi gót Hứa Đồng đi vào trong, càng đi cô càng thấu hiểu được tâm trạng của vua Càn Long mỗi khi vi hành xuống Giang Nam.

Mỗi một thành phố lại có một hương vị riêng biệt. Còn nơi đây chiếm trọn vẻ đầm thắm của Giang Nam. Phóng tầm mắt ra xa có thể thấy rất nhiều cây cầu nhỏ, dòng nước hiền hòa chảy dưới chân cầu.

Hoặc là những cột gỗ đỏ được chạm trổ, gạch tím tường vôi. Tường chắn mái của cửa ra vào được thiết kế theo phong cách của Tử Cấm Thành, càng toát lên sự tinh tế, tỉ mỉ. Hồ nước, hòn non bộ, hành lang dài quay vòng tròn, hay các lan can đình nghỉ đều theo bố cục lâm viên truyền thống của Tô Châu.

Tố Diệp ngấm nhìn mà hoa cả mắt. Cô thầm nghĩ, nơi đây cũng đừng làm khách sạn gì nữa, sửa thành lâm viên để ngắm cảnh cho xong.

Cứ như thế, Tố Diệp được sắp xếp vào một căn phòng. Từ bố cục tới thiết kế của căn phòng này, lại có thêm quần gia riêng, có thể thấy Niên Bách Ngạn tuyệt đối không phải là người muốn để bản thân chịu thiệt thòi.

Bảo vệ mang hành lý của cô tới. Hứa Đồng cho anh ta một ít tiền boa. Sau khi bảo anh ta đi, cô ấy mới hỏi Tố Diệp: Cô có hài lòng về căn phòng không?

Dĩ nhiên là hài lòng.

Nhất là chiếc giường cực to trong phòng, nghĩ cũng đủ biết là cực kỳ thoải mái. View ở đây cũng tuyệt vời, nhìn ra ngoài cửa sổ là có thể thu trọn vẹn cảnh đẹp của vườn cây vào tầm mắt.

Thầm nghĩ về đêm mà đứng đây ngắm cảnh thì càng đẹp hơn.

“Cô còn cần gì nữa không?” Hứa Đồng lại hỏi.

Tố Diệp nhớ tới thời tiết bên ngoài. Cô hắt xì hơi rồi thở dài: “Tôi thấy tôi phải ra ngoài mua hai bộ quần áo ấm. Ai mà ngờ Tô Châu còn chẳng ấm bằng Bắc Kinh. Thời tiết đúng là càng ngày càng thất thường. Tháng năm rồi mà!”

Hứa Đồng nhìn về phía quản gia: “Có sắp xếp được xe không?”

“Đương nhiên ạ! Không thành vấn đề!” Người quản gia lễ phép đáp.

“Đi bây giờ phải không?” Hứa Đồng lại hỏi Tố Diệp.

Tố Diệp gật đầu: “Nếu không buổi tối ngắm cảnh chắc tôi đóng băng mất.”

Hứa Đồng bèn bảo quản gia đi sắp xếp.

Tố Diệp lại gọi người quản gia quay lại, bảo anh ta lấy quần áo trong hành lý ra treo lên đã, nếu không để lâu sẽ thành nếp. Quản gia bèn làm theo.

“Hứa Đồng! Lần này sao còn có người của thành ủy vậy?” Tố Diệp mệt mỏi dựa vào giường rồi hỏi.

Hứa Đồng cũng ngồi xuống, cười khế: “Vì hạng mục xây dựng kinh tế của thành phố vẫn phải tiến hành. Hơn nữa, lần này sản phẩm mới của Tinh Thạch có đưa vào thuê thùa Tô Châu, thành ủy ủng hộ tích cực thì cũng là một sự động viên đối với sự kết hợp của văn hóa truyền thống và thương mại.”

Tố Diệp nằm bò luôn ra giường, chống tay lên đầu: “Vậy tôi có thể hiểu là ở bên trong Niên Bách Ngạn được lợi không ít không?”

Hứa Đồng mỉm cười: “Tổng giám đốc là thương nhân.”

Không cần phải nói mấy lời thừa thãi, nhưng Tố Diệp cũng đã hiểu.

Giữa những rắc rối về lợi ích, chắc chắn Niên Bách Ngạn là người

không thua ai bao giờ.

“À đúng rồi, tôi muốn hỏi cô một chuyện.” Tố Diệp hất tóc sang một bên.

Hứa Đồng nhìn cô.

“Người đại diện cho sản phẩm mới lần này là Bạch Băng ư?”

Hứa Đồng cười: “Không phải, tổng giám đốc đã phủ quyết quyết định chọn Bạch Băng làm người đại diện rồi.”

“Hả? Vì sao vậy? Chẳng phải Bạch Băng rất đẹp sao?” Tuy là hỏi như vậy, nhưng trong lòng Tố Diệp thì đang sung sướng. Cô tưởng Niên Bách Ngạn sẽ dùng Bạch Băng, vì anh nói cô ta xinh đẹp, hình tượng tốt.

Câu nói ấy đã vang vọng trong đầu cô nhiều ngày liền, khiến tâm trạng cô rất tồi tệ.

Hứa Đồng nhướn mày: “Cái này thì tôi không rõ lắm. Có thể tổng giám đốc cảm thấy mấy tin scandal của cô ta quá nhiều chẳng?” Dứt lời, cô lại bất ngờ hỏi một câu: “Phải không, bác sỹ Tố?”

Tố Diệp là người thông minh, lập tức hiểu ra được ý trêu chọc trong câu nói của Hứa Đồng. Cô đỏ mặt, hắng giọng nói: “Cô ta thân thiết với An Tịnh như thế, nhưng fan của hai người họ lại đấu đá nhau. Cô ta bị An Tịnh liên lụy là chuyện bình thường thôi!”

Đáng đời!

Hứa Đồng mím môi: “Đúng vậy, thế nên tổng giám đốc mới không ký hợp đồng với cô ta.”

Nghe thấy câu ấy, Tố Diệp như ôm một túi nước ấm trong lòng. Nhưng nghĩ lại, cô lại bất giác tự mắng mình: Tố Diệp à Tố Diệp! Câu chia tay là mày nói ra đấy, đừng có mà dây dây dưa dưa. Như thế chẳng ra làm sao cả!

Quản gia ôm hai bộ quần áo dày, bước vào, cung kính hỏi: “Tôi thấy chị đã mang theo quần áo ấm, chị còn cần sắp xếp xe đi mua đồ nữa không ạ?”

Nghe xong Tố Diệp đứng hình.

“Tôi đâu có nhớ mình mang theo quần áo ấm nhỉ?”

Quản gia giơ ra cho cô nhìn: “Hai bộ quần áo này lấy từ hành lý của chị ra mà.”

Tố Diệp vội nhảy xuống giường, bước tới xem. Đúng là quần áo của cô thật!

Bộ quần áo này đã được cô cất đi từ lâu, tuyệt đối không phải cô nhét vào.

Hứa Đồng thấy nét mặt cô có vẻ lạ lẫm, bèn bước lên hỏi có chuyện gì. Tố Diệp nhìn Hứa Đồng, hai mắt chợt sáng lên rồi vội vàng nói với quản gia không cần chuẩn bị xe nữa. Đợi quản gia đi khỏi, Tố Diệp mới quan sát Hứa Đồng, bờ môi hơi cong cong.

Hứa Đồng bị cô nhìn đến nổi nổi da gà, ngượng ngập hỏi: “Mặt... Mặt tôi dính gì sao?”

Tố Diệp vỗ mạnh vào vai cô ấy vô cùng hào sảng. Cả người Hứa Đồng rung lên, suýt thì ngã.

“Chẳng trách Niên Bách Ngạn hay nói cô là cánh tay đắc lực của anh ấy. Hứa Đồng à! Trên đời có chuyện gì mà cô không lường trước được không?” Tố Diệp hờn hờ nhìn cô ấy.

Hứa Đồng chẳng hiểu chuyện gì xảy ra: “Tôi sao cơ?”

“Quần áo ấm là cô chuẩn bị cho tôi phải không?” Sáng nay hành lý do cô ấy mang xuống. Lúc đó cô để hành lý trong phòng để quần áo. Hứa Đồng tiện tay lấy thêm mấy bộ quần áo ấm cũng không có gì là lạ.

Hứa Đồng chớp chớp mắt: “À?”

“Còn cả món bánh quẩy sáng nay nữa. Cô đúng là con giun trong bụng tôi. Đã lâu lắm tôi không được ăn bánh quẩy rồi. Tối qua còn nằm mơ mình được ăn nữa, không ngờ sáng nay cô đã mua tới rồi.” Tố Diệp giơ ngón cái lên trước mặt cô ấy: “Cô đúng là trợ lý xuất sắc Trung Quốc.”

Hứa Đồng lúc đó mới hiểu ra, phì cười: “À, bác sỹ Tố! Mấy chuyện này tôi vô can, không phải tôi làm đâu.”

Tố Diệp chớp chớp mắt: “Không phải cô thì là ai.”

“Là tổng giám đốc!” Hứa Đồng cười.

Tố Diệp chết sững, á?

“Tôi còn tưởng cô biết rồi chứ.” Hứa Đồng cười nhẹ nhàng: “Hơn năm giờ sáng nay tổng giám đốc gọi tài xế tới. Lúc đó tôi cũng có mặt, thấy tổng giám đốc quay về Sanlitun, khoảng hai mươi phút sau thì đi xuống. Sau đó anh ấy lại bảo tài xế tìm xem có cửa hàng nào

bán bánh quẩy sáng sớm. Tìm đúng nửa tiếng đồng hồ mới tìm được. Vốn dĩ là anh ấy định mua đi ngay, nhưng mà sợ để lâu ăn không ngon, nên dặn tôi một tiếng sau tới đó lấy bánh quẩy. Chắc là cô vẫn chưa biết, thật ra sáng nay tổng giám đốc còn có một buổi họp trực tuyến với nước ngoài. Anh ấy làm xong mấy việc đó lại phải quay về công ty gấp để họp.”

Tố Diệp như bị đánh cho một cái vào gáy. Đầu cô nổ bùm một tiếng.

Sau đó, có một đoạn hình ảnh được kéo ra từ một khe hở của ký ức. Hình như sáng sớm nay có ai đó nói với cô thời tiết Tô Châu chuyển lạnh gì gì đó. Lúc đó cô còn nửa tỉnh nửa mê, cứ tưởng Niên Bách Ngạn đang nằm bên cạnh, anh đang gọi cô dậy...

Là anh gọi điện cho cô sao?

Ngủ như chết rồi!

Có phải cô bảo anh thu dọn hành lý giúp mình không?

Trời đất ạ...

Hứa Đồng thấy mặt cô dờ dẩn thì ngấm ngấm giây lát rồi thản nhiên nói: “Thật ra tổng giám đốc là người rất có nguyên tắc. Trong lòng anh ấy, công việc là số một. Chỉ có điều cứ vấp phải bác sỹ Tố là anh ấy lại loạn cào cào cả lên.”

Sau đó Hứa Đồng nói gì Tố Diệp không biết nữa. Cô nhìn xuống mấy bộ quần áo dày trong tay mình, trong đầu toàn là hình ảnh Niên Bách Ngạn thu dọn hành lý giúp cô. Sáng sớm nay anh về mà cô chẳng biết gì.

Thì ra không phải cô đang nằm mơ. Cô thật sự đã bảo anh thu dọn

giúp mình, rồi còn bảo anh mình muốn ăn bánh quẩy.

Có người gõ cửa. Là quản gia. Anh ta lại xách một hành lý nữa của đàn ông lên rồi hỏi Hứa Đồng: “Đây là hành lý của tổng giám đốc Niên, xin hỏi để ở đâu ạ?”

Hứa Đồng bảo quản gia mang vào phòng thay đồ là được rồi. Tố Diệp níu lấy Hứa Đồng như gặp phải ma: “Tôi và Niên Bách Ngạn ở cùng một phòng?”

Hứa Đồng giật mình rồi nói: “Đương nhiên rồi, tổng giám đốc chỉ đặt có đúng một căn phòng tổng thống này thôi!”

Quyển 11 - Chương 481: Chỉ có Tố Diệp là không được

Bữa trưa này vô cùng ngon miệng.

Thông thường, lượng thức ăn của các nhà hàng lớn nhỏ ở Bắc Kinh đều không quá nhiều. Càng là một địa điểm khiêm tốn thì lượng thức ăn trong đĩa lại càng tương phản với bản thân chiếc đĩa. Nhưng khu vực Thượng Hải, Chiết Giang thì đã nổi tiếng là được lòng người. Tố Diệp nổi tiếng là ăn được điểm tâm. Các loại điểm tâm của vô vàn các khu vực, các quốc gia, chỉ cần hấp dẫn, cô hầu như không từ chối.

Niên Bách Ngạn có buổi tiệc chiêu đãi, nhất định là không thể về được. Như vậy ngược lại càng có nhiều thời gian để Tố Diệp tự do tham quan. Tạm thời chưa kể đến thành phố Tô Châu rộng lớn này hấp dẫn như thế nào, chỉ tính riêng cảnh quan của khách sạn Hỷ Lai Đăng này thôi cũng đã đủ khiến người ta phải dừng chân.

Hứa Đồng làm hướng dẫn viên, phụ trách toàn bộ việc ăn uống vui chơi của Tố Diệp.

Vì Tố Diệp muốn ăn qua loa thứ gì đó rồi đi dạo chơi quanh thành phố Tô Châu, thế nên hai người đã chọn ăn trưa trong Tụy Anh Viên của khách sạn. Đây là một nhà hàng tự phục vụ khá thoải mái. Tố Diệp tìm được một vị trí rất đẹp, có thể nhìn xuống cảnh vườn hoa tuyệt đẹp mà tĩnh mịch phía trong khách sạn.

Sau khi dùng xong bữa trưa từ rất sớm, Tố Diệp và Hứa Đồng đi xe tới Hồ Bình trước. Đứng trước tháp Hồ Bình, Tố Diệp cảm nhận

được một nét văn hóa Phật giáo rất khác biệt. Mức độ thịnh hành của Phật giáo ở vùng đất Giang Nam vượt xa so với tưởng tượng của Tố Diệp. Điều này cô đã lĩnh hội được ngay từ lần tới Hàng Châu.

Thấp hương viếng Phật, cô vái từng vái một, cụ thể đã cầu xin điều gì cô không thể nói rõ, chỉ mong cho bố mẹ có thể sớm được siêu thoát.

Từ tháp Hồ Bình đi xuống, Hứa Đồng liền hỏi cô còn muốn đi đâu.

Cô suy nghĩ rồi nói: “Nhà thơ Trương Kế đời Đường từng viết một bài thơ: Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên, giang phong ngư hỏa đối sầu miên. Cô Tô thành ngoại hàn sơn tự, dạ bán chung thanh đáo khách thuyền. Tôi vẫn luôn ao ước được tới “Cô Tô thành ngoại hàn sơn tự” xem xem, hưởng thụ cái tĩnh mịch và bình yên đặc biệt ở đó.”

Hứa Đồng không nói gì, lập tức lái xe về phía trước.

Đến buổi tối, đương nhiên không thể thiếu tiết mục đi ăn những thứ quà vặt. Hai người bèn tới đường Thập Toàn. Kết quả Tố Diệp ăn quá tham, bụng dạ không tiêu hóa nổi, cứ phải đi đi lại lại tìm nhà vệ sinh.

Hứa Đồng áy náy, nhìn Tố Diệp ôm bụng mà vẫn không ngừng lượn qua lượn lại mấy sạp hàng quà vặt, khẽ thở dài: “Tổng giám đốc mà biết tôi đưa cô đi ăn mấy thứ linh tinh này, nhất định sẽ bốc hỏa!”

“Liệu có trừ tiền cô không?” Tố Diệp yếu ớt hỏi một câu.

Hứa Đồng suy nghĩ: “Chuyện đó thì không!”

Quả nhiên là xem bệnh bốc thuốc! Nhớ lại số tiền khi trước bị Niên

Bách Ngạn trừ không thương tiếc, Tố Diệp lại xót xa, phần nộ.

“Vậy những nhân viên khác thì sao? Cũng không trừ luôn?” Cô lại hỏi.

Hứa Đồng trầm ngâm giây lát: “Cũng có nhân viên bị trừ tiền chứ. Nhưng nếu vi phạm nguyên tắc làm việc thì có thể sẽ bị đuổi việc luôn, còn chẳng có cơ hội bị trừ tiền nữa.”

Tố Diệp cảm thấy kiểu truy hỏi của mình giống như một cảnh trong bộ phim “Nàng Dae Jang-geum”: Sau khi trở thành cung nữ, Dae Jang-geum được đưa tới chỗ của Mama Han. Mama Han sau khi biết nàng muốn trở thành Thượng cung tổng quản thì đã lệnh cho Dae Jang-geum bê một bát nước tới. Dae Jang-geum không hiểu. Cô đã bị bê mấy lần nước mà vẫn bị bắt bê tiếp. Thế nên khi gặp các cung nữ khác cùng vào cung, nàng lại hỏi: Mama của các cô có bắt các cô bê nước cho người không?

Cô cảm thấy mình giống như cô bé Dae Jang-geum ấy. Gặp ai cũng chỉ muốn hỏi một câu: Cô có từng bị tổng giám đốc Niên trừ tiền không? Từng bị trừ bao nhiêu tiền?

Đang mãi suy nghĩ, bỗng điện thoại của Hứa Đồng vang lên. Hứa Đồng nhận máy, biểu cảm rất nghiêm túc. Tố Diệp thì khom lưng ôm bụng, nghiêng đầu nhìn Hứa Đồng. Nhìn sắc mặt của cô ấy, đảm bảo là đang nhận điện thoại của Niên Bách Ngạn.

Nói không sai, cô lập tức nghe thấy Hứa Đồng lễ phép trả lời: “Vâng, thưa tổng giám đốc! Tôi vẫn đang đi cùng bác sỹ Tố. Vâng, đúng ạ! Được... Anh yên tâm, tôi sẽ đưa cô ấy về khách sạn ăn tối.”

Buông điện thoại xuống, còn chưa đợi Hứa Đồng lên tiếng, Tố Diệp đã cướp lời: “Cô phải nói thật với anh ta rằng, chúng ta đang ở

đường Thập Toàn chứ.”

“Tôi không dám nói!”

Tố Diệp mím môi: “Hóa ra cô cũng sợ anh ta à?”

“Cũng?” Hứa Đồng mỉm cười: “Xem ra cả cô cũng có trong danh sách rồi.”

Tố Diệp thờ dãi, không trả lời.

“Đi thôi!”

“Tôi còn phải tới một nửa số đồ ăn vặt chưa được thưởng thức.”

“Cô mà không quay về khách sạn dùng bữa, tổng giám đốc sẽ biết đấy.” Hứa Đồng lắc đầu: “Thực đơn bữa tối đã được sắp xếp từ trước khi tới đây. Kể cả là chỉ có mặt lấy lệ để trong ghi chép của nhà hàng có tên cũng dễ ăn nói hơn.”

Tố Diệp nhìn những biển hiệu xanh xanh đỏ đỏ trước mặt, lẩm bẩm một câu: “Phiền phức!”

“Bụng cô thế nào rồi?” Hứa Đồng lo lắng hỏi.

Tố Diệp bật cười, giơ tay bá vai Hứa Đồng: “Yên tâm đi! Tôi tuyệt đối sẽ không để cô bị ăn mắng đâu. Chắc là cô không biết phải không. Có lúc đau bụng cũng chỉ là một biểu hiện tâm lý thôi. Chỉ cần cô ép bản thân, nói rằng mình không sao thì cô nhất định sẽ hết đau.”

“Thần kỳ vậy sao?”

“Dĩ nhiên! Đây gọi là tâm lý ảnh hưởng tới sinh lý, chuẩn lắm đấy!”

Nói rồi Tố Diệp lắc đầu, cố tình ra vẻ đáng tiếc: “Tiếc là cô quá bận rộn, lần nào bồi dưỡng tâm lý cô cũng không có mặt. Không sao! Hôm nào đích thân tôi sẽ làm trải nghiệm tâm lý cho cô.”

Hứa Đồng vừa nghe, đầu đã phình to, vội vàng nói: “Đừng, đừng, đừng! Cảm giác này rất tệ.”

Tố Diệp nhìn dáng vẻ của cô, không nhịn được cười, bỗng giơ tay ra véo má Hứa Đồng: “Tôi mà là đàn ông nhất định sẽ thích cô đấy.”

Hứa Đồng lập tức đỏ bừng mặt: “Tôi lại cảm thấy cô thú vị hơn.”

Tố Diệp cười ha ha.

Sau khi về tới khách sạn, Tố Diệp được nhân viên phục vụ dẫn đường đi tới Tụy Anh Viên. Vừa vào, cô đã nghe thấy tiếng nhạc hòa tấu ở đây. Đó là sự hòa âm của đàn violon và violon-cen, theo phong cách nhạc đồng quê châu Âu.

Trời đã tối, nó càng tạo ra một cảm giác khác cho nhà hàng mang tính hành chính này.

Ánh sáng nhàn nhạt, lấp lánh như ánh sao trên bầu trời đêm, rất phù hợp với phong cảnh của vườn hoa bên ngoài cửa sổ. Khách khá ít. Có tiếng nói chuyện rì rầm, thi thoảng lại có tiếng những ly cocktail chạm vào nhau khe khẽ.

Không giống với sự náo nhiệt ở đường Thập Toàn. Những người ở đây đều che giấu sự thẳng thắn, bộc trực hoặc dã man của mình dưới lớp áo vest là lượt.

Tố Diệp không nghĩ mình lại gặp Niên Bách Ngạn ở đây. Cô tưởng cả ngày anh đều ở cùng với người của thành ủy. Nhưng rõ ràng, anh

cũng không có dự định dùng bữa cùng cô. Vì giờ trước mặt anh còn có ba người khác, ăn vận áo quần tươm tất, trông có vẻ như đang bàn chuyện.

Cô phát hiện Niên Bách Ngạn đã thay quần áo. Giờ anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xám chì, từ cà vạt cho tới cúc măng séc, thậm chí là thắt lưng đều vô cùng chần chu. Chiếc cúc măng séc đó... Tố Diệp quan sát kỹ, chính là đôi cô đã tặng anh.

Tim cô chẳng hiểu sao lại đập loạn.

Thấy cô và Hứa Đồng đi vào, Niên Bách Ngạn chỉ hờ hững liếc nhìn một cái. Ánh mắt đó tùy hứng như lướt qua một người xa lạ vậy. Sau đó anh lại nhìn về phía bàn ăn, khẽ lắc nhẹ ly rượu vang trong tay, cùng nói chuyện với những người đó.

Tố Diệp đương nhiên sẽ không chủ động lại gần chào hỏi. Cô quay ngoắt đi tới một chiếc bàn chếch phía đối diện. Còn Hứa Đồng thì tiến tới, chẳng biết nói với Niên Bách Ngạn chuyện gì. Niên Bách Ngạn chỉ khẽ gật đầu.

Hứa Đồng đi tới bên cô, ngồi xuống rồi dặn dò nhà hàng bê thức ăn lên.

Nhìn các đĩa thức ăn tuyệt ngon trước mặt nhưng quả thực Tố Diệp không nuốt trôi.

“Đó là những ai vậy?” Tố Diệp hỏi với vẻ thản nhiên.

Vừa nãy ở đường Thập Toàn, Hứa Đồng không ăn uống gì mấy. Sau khi thức ăn được bê lên, cô ấy vội ăn mấy miếng rồi nói: “Đều là chủ của một số cửa hàng bán lẻ. Thật ra mỗi năm có rất nhiều cửa hàng bán lẻ muốn hợp tác với Tinh Thạch. Chắc là họ nghe nói tổng giám

đốc tới Tô Châu nên đều vội tới cả đây.”

Thì ra là muốn ăn chia lợi nhuận.

“Làm ăn với Niên Bách Ngạn, bọn họ liệu có kiếm được gì không?”
Tố Diệp vừa ăn điểm tâm vừa hỏi.

Hứa Đồng nhận ra ý sau câu nói của cô, mỉm cười không đáp.

“Mấy người làm ăn chẳng phải bàn công việc luôn phải có màn nhảy múa hát ca sao? Chắc là không thể thiếu mấy vũ trường?” Tố Diệp lại hỏi.

Hứa Đồng uống một ngụm nước: “Đó là trước kia. Khi đó tổng giám đốc mới mở rộng thị trường thì không ít lần phải đưa khách khứa tới mấy nơi đó, ngày nào cũng phải cười cười nói nói, ăn ăn uống uống, người không ra người, ma chẳng ra ma. Bây giờ anh ấy hoàn toàn có tư cách lựa chọn địa điểm bàn bạc. Anh ấy cũng ít tới mấy nơi đó hơn. Sau khi quen bác sỹ Tố, thì anh ấy lại càng ít tới hơn nữa.”

“Cô lúc nào cũng nói đỡ cho anh ấy.”

“Tại tôi chưa bao giờ thấy tổng giám đốc quan tâm tới một cô gái nào như thế.”

Tố Diệp cảm thấy như có luồng khí đảo quanh lồng ngực, nhưng lại không thể thở hắt ra ngoài. Cô thở dài một tiếng, rồi bất giác ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn ngồi gần đó. Người đối diện anh đang huyên thuyên không ngừng. Anh chỉ mỉm cười lắng nghe, nhưng trông có vẻ tâm hồn treo ngược cành cây.

“Cô biết chuyện hai chúng tôi chia tay chưa?” Cô thu ánh mắt lại, khẽ nói.

Hứa Đồng ngẩn người, sau đó lắc đầu: “Tổng giám đốc không nói.”

Tố Diệp cắn ống hút, cụp mắt xuống, không nói tiếp nữa.

Bầu không khí dùng bữa vô cùng yên tĩnh. Đây không phải nơi ồn ã. Cho dù là mấy kẻ đầu đường xó chợ, đi vào đây cũng phải tỏ vẻ thanh cao. Thế nên, Tố Diệp không nói cười vui vẻ với Hứa Đồng như khi ở đường Thập Toàn. Cô chỉ yên lặng dùng bữa.

Nhưng cô luôn không kiểm soát được đôi mắt mình. Nó chốc chốc lại liếc nhìn Niên Bách Ngạn. Cô mấy lần ánh mắt của hai người gặp nhau. Cô lại vội vàng quay đi, tim đập loạn nhịp một cách vô dụng.

Khi sắp ăn xong điểm tâm, Tố Diệp lại không kìm được lòng mình, nhìn qua một lần nữa. Nhưng, ánh mắt cô đã bị một bóng hình làm cho khựng lại.

Đó là một người con gái. Cô ta đã chặn tầm nhìn của cô.

Cô ta nhiệt tình ngồi xuống bên cạnh Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn đích thân rót rượu cho cô ta.

Mắt Tố Diệp đau buốt.

Là Joey.

Thì ra, người phụ nữ đi cùng Niên Bách Ngạn xuống Giang Nam không chỉ có mình cô.

Cổ họng cô chột nghẹn lại. Dù cúi đầu, cái dáng vẻ nũng nịu của Joey vẫn quấn quanh đầu óc.

“Hứa Đồng!” Cô lên tiếng.

Hứa Đồng dừng đũa, nhìn cô.

“Cô chắc chắn căn phòng tổng thống đó dành cho tôi ở chứ?” Dứt lời, cô bèn đứng dậy rời khỏi đó.

Hứa Đồng sững sờ. Sao vậy? Vừa rồi còn vui vẻ mà. Khi quay đầu lại, cô ấy mới ngỡ ngàng.

Khi đi ngang qua bên cạnh Niên Bách Ngạn, Tố Diệp không hề dừng lại. Ngược lại, Joey tinh mắt, liếc nhìn thấy cô. Cô ta khẽ gọi sau lưng: “Ấy, chị không phải là Tố Diệp sao...”

Cô mặc kệ lời gọi của Joey, đi thẳng ra ngoài nhà hàng.

Joey chẳng hiểu chuyện gì: “Anh Bách Ngạn! Sao chị ta làm lơ em? Vẫn chưa khỏi bệnh sao?”

Niên Bách Ngạn nhìn mãi về hướng cô vừa đi khỏi, không nói câu nào.

Khi về tới phòng, Tố Diệp liền nhìn thấy ngay chiếc áo sơ mi nam vắt trên ghế sofa. Chính là chiếc áo Niên Bách Ngạn mặc sáng nay. Thì ra anh đã về phòng thay quần áo.

Tố Diệp không gọi quản gia tới dọn dẹp. Cô cầm chiếc áo sơ mi lên, ôm chặt vào lòng. Nó vẫn còn lưu lại chút hương nhạt nhòa của anh. Khóe mắt cô cay nồng. Cô thà rằng trên này có mùi nước hoa, như vậy sẽ càng khiến cô cho rằng chia tay không phải một quyết định sai lầm.

Vậy mà ngoài mùi hương trên cơ thể anh thì chẳng còn mùi nào

khác. À không, vẫn còn, còn mùi sữa tắm nhẹ nhàng họ vẫn dùng chung.

Cô còn định tiếp tục ở lại căn phòng này sao?

Joey cũng tới đây rồi. Chưa biết chừng, căn phòng tổng thống vốn dĩ dành cho hai người họ.

Hoặc là, tối nay Niên Bách Ngạn sẽ không về.

Hô hấp của Tố Diệp trở nên khó khăn. Cô đặt chiếc áo xuống, cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở, rồi tự nhủ với lòng mình: Tố Diệp! Mà đã chia tay với anh ấy rồi, chia tay rồi. Đừng có quên! Chính mày chủ động nói ra câu ấy...

Mười hai rưỡi, Niên Bách Ngạn mới kéo lê cơ thể mệt mỏi về đến phòng nghỉ khách sạn.

Trong phòng rất yên ắng, đến ánh đèn cũng lặng lẽ, tĩnh tế mà hiền hòa.

Cả ngày nay, Niên Bách Ngạn đều không được rảnh rang. Từ cuộc họp trực tuyến lúc sáng sớm, xuống máy bay lại phải tiếp đón lãnh đạo thành ủy, rồi sau đó lại gặp mặt mấy ông chủ cửa hàng bán lẻ. Thời gian cứ như cát trôi qua tay, khiến anh chẳng được nghỉ ngơi phút nào.

Anh tháo cà vạt, đi vào phòng ngủ.

Cả một căn phòng lớn nhưng không thấy bóng Tố Diệp đâu.

Niên Bách Ngạn dừng bước. Suy nghĩ đầu tiên trong đầu anh là cô đã đổi phòng, hoặc là, đã lặng lẽ rời khỏi khách sạn.

Anh nhú mảy, đi về phía chiếc giường lớn. Nhưng lật chăn ra anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Tổ Diệp đang ngủ. Cả người cô nằm sấp xuống giường, chăn đè lên người cô, gối thì đè lên chân. Cái giường này vốn đã rộng, cô lại thuộc dạng người bé điển hình, để chăn và gối đè lên người như thế này, nếu không lật chăn ra thật sự không thể tìm được cô.

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười. Trong khoảnh khắc, anh chợt lắc đầu bất lực, nhưng trong đáy mắt chỉ toàn sự yêu chiều.

Anh không đánh thức cô dậy mà khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh giường. Anh lật một góc chăn ra để cô thở được dễ dàng hơn. Anh nhất thời cảm thấy có chút lo lắng. Anh mà về muộn hơn một chút, không biết cô có bị chết ngạt vì tư thế ngủ của mình không.

Gương mặt cô đỏ hồng, khiến anh liên tưởng tới em bé. Cũng không sai! Trong mắt anh, có lúc cô hệt như một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Giống cô lúc nhỏ y như đúc. Chỉ cần cô làm nũng, gọi anh một tiếng là anh lại không thể kháng cự, bao nhiêu giận dữ, bao nhiêu mệt mỏi cũng cứ thế tan thành mây khói.

Niên Bách Ngạn thừa nhận kiếp trước chắc là mình đã tạo nghiệp chướng thế nên kiếp này mới đành bó tay trước cô. Không cần biết cô vô lý thế nào, không cần biết cô làm anh nổi điên ra sao, tới khi đêm khuya tĩnh lặng, anh lại không tìm được lòng mình mà nhớ cô.

Hai tuần nay, anh nhớ cô đến nỗi sắp phát điên.

Ngoại trừ những ngày đi công tác, không có mặt ở Bắc Kinh, nửa

đêm anh lại mò về Sanlitun, nhìn cô xoay đi xoay lại với hàng loạt tư thế ngủ. Anh vừa tức vừa buồn cười, thật sự rất muốn gọi cô dậy hỏi xem: Không có anh ở bên cạnh em, làm sao em vẫn ngủ được thế?

Thế rồi anh lại không nén được nỗi nhớ, ôm cô ngủ một lát, trời chưa sáng đã rời đi. Thật ra là vì anh rất sợ câu nói đó của cô: Bách Ngạn! Chúng ta kết thúc đi. Bởi vì không cần biết anh có muốn thừa nhận hay không, thì từ ánh mắt và ngữ khí của cô, anh cũng đã đọc ra được suy nghĩ trong lòng cô. Cô thật sự muốn chia tay với anh.

Cô làm phù dâu rất xinh, nhưng anh nghĩ, nếu cô trở thành cô dâu sẽ còn xinh đẹp hơn. Khi tất cả mọi người đẩy cô vào lòng anh, có một khoảnh khắc, anh thật sự muốn nói: Diệp Diệp! Làm vợ anh nhé!

Anh đang do dự điều gì, anh cũng chẳng rõ nữa. Có lẽ, niềm tin thật sự đã trở thành bức tường lớn chắn ngang giữa họ.

Nhưng có một điểm anh phải thừa nhận, là anh rất nhớ cô, mỗi giây mỗi phút đều muốn gặp cô.

Thế nên anh đã sắp xếp để cô đi theo đợt công tác lần này. Cho dù mỗi ngày cô chỉ đi ăn chơi điên cuồng cũng không sao cả, chỉ cần để anh được nhìn thấy cô.

Anh không muốn cô lộ diện, thế nên từ chối đưa cô tới bữa tiệc của thành ủy. Vì anh cũng hiểu cô, mấy dịp tiếp khách thương mại kiểu này cô vốn không có kiên nhẫn. Sau khi bữa tiệc kết thúc, anh còn tưởng mình sẽ có thời gian đưa cô đi dạo chơi, ai ngờ lại có mấy chủ cửa hàng bán lẻ xuất hiện. Họ vốn dĩ đã đặt bàn sẵn ở mấy địa điểm phong tình là lướt, nhưng bị anh từ chối. Anh chuyển địa điểm gặp mặt về khách sạn, sau đó gọi điện cho Hứa Đồng, bảo cô ấy đưa Tố Diệp về đó dùng bữa. Mục đích chính là hy vọng có thể gặp được cô.

Anh nói chuyện với bọn họ cũng chẳng ra đâu vào đâu. Nguyên nhân là vì anh không thể tập trung nghe họ đang nói những gì. Cái bóng ở gần đó đã cướp mất trái tim anh, khiến anh thất thần, khiến anh chốc chốc lại phải liếc nhìn.

Tối nay cô chỉ ăn điểm tâm thôi sao?

Cô không ăn món chính, đến cả rau cũng ăn rất ít.

Vì sự xuất hiện của Joey ư?

Nhưng việc Joey có mặt anh không thể kiểm soát. Nhưng mà, anh vẫn có một chút ích kỷ. Nếu cô thật sự để tâm tới Joey, vậy có phải là hai người họ vẫn còn hy vọng không?

Chuyện tình cảm không phải là sở trường của anh. Anh có thể lập kế hoạch, tính toán để chiến thắng mọi nơi trên thương trường, duy chỉ có một chuyện anh không làm được đó là bảo đảm cho một chuyện tình được mãi dài lâu. Đoạn đường và những trải nghiệm này đối với anh là hoàn toàn mới mẻ, lạ lẫm. Anh như một kẻ mù, dò dẫm sờ từng hòn đá để bước qua sông, cũng có lúc nghiêng ngả khi gặp dòng nước xiết. Cũng không phải anh không hiểu triết lý buông tay, nhưng lại buông không nổi. Anh luôn cảm thấy cô thuộc về mình, dù cho có náo loạn, ầm ĩ một phen, cuối cùng cô vẫn là của anh.

Qua quầng sáng mờ nhạt, Niên Bách Ngạn ngẩng nhìn Tố Diệp đang say ngủ, ngón tay anh khẽ vuốt ve hàng lông mày của cô, chạm lên hàng mi dài, đều tăm tắp của cô. Tình yêu vốn dĩ là công bằng, thế nên anh không thể ngăn cản nhưng người khác dòm ngó và nảy sinh tình cảm với cô. Nhưng tình yêu cũng là thứ ích kỷ, vì vậy anh lại không thể chịu nổi mỗi khi những người đàn ông khác nhìn cô với ánh mắt dịu dàng.

Anh quên mất Bách Tiêu đã khôn lớn. Anh vẫn coi nó là một đứa trẻ. Ban đầu, anh còn lo nó sẽ ghét bỏ Tố Diệp. Nhưng dần dần, một Bách Tiêu trước nay chẳng biết nghe lời ai lại nghe cô răm rắp, một Bách Tiêu ương bướng, ngỗ nghịch lại có lúc muốn tâm sự với cô. Anh đã nhìn thấy ánh mắt Bách Tiêu hướng về phía cô.

Trong tình yêu, anh là kẻ vụng về, nhưng không có nghĩa chuyện gì cũng khờ dại. Bách Tiêu quá trẻ, quá non nớt, thế nên nó không giấu giếm những cảm xúc và những cái nhìn không ngừng dừng lại trên người Tố Diệp.

Thế nên, anh đã quyết định đưa Bách Tiêu trở về nước.

Vậy mà cô lại giúp nó quay trở lại đội đua.

Cũng trong ngày hôm đó, anh tận mắt chứng kiến Bách Tiêu hôn cô.

Trái tim Niên Bách Ngạn bỗng đau thắt lại như bị bánh xe lăn qua.

Một người là người con gái anh yêu nhất, một người lại là em trai ruột của anh. Anh biết chuyện này không liên quan gì tới Tố Diệp, nhưng lại vẫn căm hận cô. Cô trêu chọc vào ai cũng được, tại sao cứ nhất định phải là Bách Tiêu?

Anh bỗng nhiên rất sợ hãi, sợ có một ngày Bách Tiêu sẽ chạy tới nói với mình rằng: Anh ơi, em yêu Tố Diệp mất rồi. Anh có thể nhường chị ấy cho em không?

Giống như một năm nào đó, nó hưng phấn nói với anh: Anh ơi, em thích con xe đua đó của anh lắm, anh tặng nó cho em nhé? Em thề nhất định sẽ giữ gìn, yêu quý nó.

Đó là một chiếc xe đua anh ưng ý đã lâu lắm rồi, cũng là chiếc xe anh

phải thức đêm thức hôm, bôn ba bán mạng trong mỏ kim cương mới mua về được. Chỉ vì Bách Tiêu là em trai anh, anh đã lập tức giao chìa khóa xe cho nó.

Nhưng phụ nữ, anh có thể nhường không?

Không thể.

Là ai cũng được, nhưng chỉ có Tố Diệp là không được.

Thế nên anh phần nộ, anh giận dữ, anh đã hỏi ra câu đó: Em đã từng quan hệ với Bách Tiêu hay chưa?

Câu này rất khốn nạn, vì ngay cả bản thân anh cũng biết rõ cô không thể nào có quan hệ với Bách Tiêu được. Nhưng chính vì nó em trai anh, nên anh mới nổi nóng lên như vậy.

Niên Bách Ngạn rút tay về. Anh phải làm sao đây? Chính vì quá mơ màng, đánh mất phương hướng nên anh mới nhùng nhằng không dứt, thế nên dù chỉ là một câu làm nũng trong giấc mơ của cô, anh cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Anh yêu đến bất lực, yêu đến không còn thuốc chữa. Nếu buông tay rồi sẽ thế nào? Vết thương thật sự sẽ có ngày lành lại chứ?

Trên mặt bàn thủy tinh bên cạnh giường, đèn máy tính vẫn còn nhấp nháy.

Niên Bách Ngạn cầm qua, bật màn hình lên.

Trước khi ngủ cô còn cố viết nốt bản kế hoạch. Có lẽ là buồn ngủ quá nên mới tùy tiện vút máy tính sang một bên.

Niên Bách Ngạn xem từng trang kế hoạch cô đã viết. Còn chưa hoàn thành xong, nhưng trang nào cũng được trình bày rất đẹp. Đầu bản kế hoạch là một phần khái quát lại đơn giản quý trước, trong đó có một đoạn văn giống như tổng kết, lại giống như bộc phát tâm trạng của bản thân.

Đã từng xem rất nhiều ví dụ, có những tình cảm như thiêu thân lao vào lửa, cuối cùng cũng tan biến trong quặng thời gian cô đơn. Đây cũng giống như câu chuyện “Bán sinh duyên” mà Trương Ái Linh đã kể. Dù có đau khổ tột cùng, cuối cùng vẫn phải kết thúc bằng câu nói “Chúng ta không thể quay về được nữa.” Tháng năm rồi cũng sẽ trôi xa, những tình cảm khắc cốt ghi tâm rồi cũng nhạt nhòa, những nỗi đau đã từng xé nát tim gan cũng sẽ dần dần tàn lụi, những cảm hận giày xéo cõi lòng cũng như làn khói tan trong không khí. Có lẽ, chính giây phút tình yêu chết đi sống lại ấy trở thành những kỷ niệm tàn, đó mới là mới bi ai lớn nhất...

Những hàng chữ này đã đập mạnh vào mắt Niên Bách Ngạn, nổi lên những gợn sóng.

Anh gấp máy tính lại, cúi xuống, hôn nhẹ lên trán cô.

Người không giỏi chuyện tình cảm, đâu phải chỉ có mình anh?

Hôm sau, thời tiết Tô Châu càng trở nên khó hiểu. Buổi sáng có mưa nhỏ, tí tách thấm ướt hàng liễu xanh ngắt trước bậc thềm. Niên Bách Ngạn đã ra ngoài từ sáng sớm. Khi Tố Diệp tỉnh lại mới phát hiện bên cạnh vẫn còn hơi ấm. Trên gối vẫn còn mùi hương của anh. Tuy nhạt nhòa, nhưng nó chứng tỏ tối qua anh ngủ bên cạnh cô.

Hôm nay Hứa Đồng vẫn làm hướng dẫn viên, bảo cô nhất định phải

đi ngắm vườn hoa. Đầu tiên họ đi xe tới đường Quan Tiền, ăn một vài thứ rồi đi vào Chuyết Chính Viên. Họ lại đi lung tung tham quan viện bảo tàng của Tô Châu, rồi tới đường Sơn Đường ăn mấy món đặc sản của Tô Châu.

Cứ như vậy, một ngày nữa trôi qua. Cảnh đêm ở đường Sơn Đường quả thực rất đẹp, chẳng trách vua Càn Long lại say đắm Giang Nam, sống chết cũng phải xuống Giang Nam.

Bị gió lạnh táp vào cả ngày, buổi tối khi về khách sạn người Tố Diệp hơi sốt. Cả ngày Niên Bách Ngạn đều phải tiếp khách, nhưng cũng tiện cho cô dùng máy tính của cô để nhanh chóng hoàn thành bản kế hoạch. Viết được hai, ba trang, trong lòng cô vẫn tung tóe. Hình ảnh Joay như đang đưa trước mặt cô như ma. Cô bực bội đứng dậy đi tắm rồi muốn đi ngủ sớm.

Trong mê man, cô đã mơ rất nhiều giấc mơ, hỗn tạp, rối loạn. Cô mơ thấy mình thử váy cưới trong căng thẳng, nhìn thấy Niên Bách Ngạn mặc áo vest đi về phía cô. Khi anh nắm tay cô đi về phía thảm đỏ, anh lại nói với cô rằng: Cảm ơn cô đã tới làm phù dâu cho đám cưới của tôi và Joey.

Cô đã bật khóc trong mơ, nước mắt như những dòng nước chảy xuống từ chiếc van đã hỏng khóa, thấm ướt cả quần áo.

Trong mơ màng, cô cảm thấy có người đang hôn mình. Cô mở mắt ra, khóe mắt cũng bị nước mắt thấm ướt. Nhưng người đàn ông trên đỉnh đầu thì rất rõ nét. Anh nhất định phải giày vò cô như vậy sao? Rõ ràng cô đã tỉnh dậy rồi, tại sao vẫn cứ mơ thấy anh?

Nhưng nụ hôn của người đàn ông một lần nữa rơi xuống, mỗi lúc một thêm kịch liệt, khiến cô thở không ra hơi.

Cô hoàn toàn tỉnh táo, mới phát hiện người đó thật sự là Niên Bách Ngạn. Mùi hương nam tính quyến với mùi rượu, báo rằng anh đang say...

Quyển 11 - Chương 482: Chúng ta muốn ở bên nhau khó đến vậy sao?

Tổ Diệp không hoảng sợ, trong lòng cô chỉ còn lại sự phẫn uất. Từ nỗi đau trong giấc mơ tới những cái ôm hôn của thực tại, cô cảm thấy cả cơ thể và trái tim mình bắt đầu mỏi mệt, thế nên, cô bắt đầu cảm hận anh.

Tại sao anh lại chen vào cuộc sống của cô? Nếu không gặp anh, bây giờ nhất định cô sẽ không đau khổ như thế này, nhất định sẽ không cảm thấy con người ta có ký ức cũng là một chuyện tàn nhẫn.

Họ đã chia tay rồi, thế thì nên chia tay rõ ràng, dứt khoát, tại sao anh còn tới chọc ghẹo cô? Còn đưa cô tới Tô Châu làm gì? Hứa Đồng nói với cô những chuyện ấy, khiến con tim muốn bình tĩnh lại đây khó khăn của cô lại bắt đầu rối ren. Kết quả thì sao? Sau khi tới Tô Châu cô lại chẳng thấy mặt mũi anh đâu. Anh thật sự bận rộn với các cuộc tiếp khách, hay là phải ở bên cạnh Joey?

Vốn dĩ bên Phong Kiều, trắng cổ trấn, cô cũng không góp phần anh, vậy tại sao còn tới chọc vào cô?

Anh hại cô đến cả năm mơ cũng đau khổ như vậy!

Chẳng phải anh mệt rồi sao? Chẳng phải anh rã rời rồi sao?

Vậy bây giờ anh đang làm gì đây?

Khi hơi thở của Niên Bách Ngạn phả xuống, Tố Diệp đẩy anh ra như phát điên. Cảm giác ươn ướt nơi khoe mắt còn chưa tan đi: “Anh đừng có uống tý rượu vào rồi giờ trò say xỉn, cút ra! Anh cút ra ngoài đi!”

Niên Bách Ngạn đúng là đã uống rượu. Tuy chưa đến mức say túy lúy nhưng cũng đã hơi là ngà. Có hơi rượu, anh khác hẳn thái độ lãnh đạm thường ngày. Bàn tay lớn như chiếc kìm ghì chặt cổ tay cô, gương mặt cứ thế áp xuống.

Cô xoay mặt đi, né tránh bờ môi anh rơi xuống. Giọng nói ép ra từ cổ họng còn đôi chút nghẹn ngào: “Niên Bách Ngạn! Anh định làm gì?”

Niên Bách Ngạn nổi nóng, cởi cúc áo sơ mi, nghiêng răng nói: ““Làm” em!”

Tố Diệp bàng hoàng. Anh rất ít khi kích động như vậy, cũng không bao giờ nói ra mấy lời đó. Trên đỉnh đầu là đôi mắt đỏ sọc mang hơi men của anh. Trông anh như một dã thú đang chờ được bộc phát. Gân xanh gồ lên trên trán, đôi mắt nhìn anh nhìn chằm chằm vào gương mặt cô.

“Niên Bách Ngạn! Chúng ta chia tay rồi! Anh đi tìm Joey của anh đi!” Cô liều mạng chống tay lên ngực anh, nhưng anh dường như căng tràn sức mạnh, mặc cho cô đẩy thế nào anh vẫn không lay động.

“Chia tay ư? Ai đồng ý chia tay với em? Tố Diệp! Tôi cho em hay, tôi sẽ không để em đi. Tôi sẽ bám riết lấy em, cả đời này sẽ quấn chặt lấy em, bất luận em đi tới đâu tôi cũng sẽ như hồn ma quấn lấy em không em không buông!” Tay Niên Bách Ngạn rất khỏe. Khi say anh lại có thêm một phần phần nộ, gương mặt tuấn tú gần như biến hình.

Tố Diệp bật khóc, nước mắt như những hạt ngọc đứt dây. Mức độ

đau thương đã vượt xa cảnh ly biệt trong mơ. Cô hét lớn: “Anh uống say rồi hay giả vờ hồ đồ vậy? Hôm đó em đã nói chia tay, chính anh nói được. Anh đã đồng ý chia tay rồi! Niên Bách Ngạn! Anh dựa vào đâu mà bám lấy em? Anh lấy tư cách gì để bám lấy em?”

Niên Bách Ngạn vẫn nghiêng răng kèn kẹt. Anh cúi đầu, mở miệng cắn vào môi cô, làm cô đau đớn kêu khóc.

Anh thả cô ra, nhưng vẫn đề lên người: “Tố Diệp, tôi cho em hay! Tôi không hề say! Cảnh tượng hôm đó tôi vẫn còn nhớ rất rõ. Em nói với tôi em muốn kết thúc, tôi đồng ý đó là vì tôi muốn kết thúc giao ước một năm hoang đường giữa em và tôi. Tôi không hề nói sẽ chia tay với em! Chưa một ngày nào tôi đồng ý chia tay. Em vẫn là bạn gái của Niên Bách Ngạn này, vẫn là người phụ nữ của Niên Bách Ngạn này. Em muốn đá tôi ư, đừng hòng!”

“Niên Bách Ngạn, anh khốn kiếp!” Tố Diệp bàng hoàng khi mình bị lừa. Cô tròn tròn mắt nhìn anh giận dữ.

Nhưng anh lại gào lên với cô: “Đúng! Tôi khốn kiếp đấy! Đó là vì tôi phát hiện mình sắp mất em rồi! Em tưởng hai tuần nay tôi sung sướng lắm sao? Không hề! Ngay từ khi ở Hàng Châu, cuộc đời tôi đã hoàn toàn rơi xuống vực sâu rồi! Dựa vào đâu mà em có thể nói nhẹ như không như vậy? Em không cần tôi nữa sao? Không yêu tôi nữa sao? Nếu em đã không cần tôi, không yêu tôi nữa, thì vì có gì không dọn ra khỏi căn nhà của tôi? Tối qua và tối nay tại sao lại ngủ trong căn phòng này? Em nhìn thấy Joey tại sao đến cơm cũng nuốt không trôi? Tại sao vẫn còn làm nũng tôi theo thói quen? Tại sao em phải khóc? Lẽ nào em không còn một chút cảm giác nào với tôi sao?”

Từng câu nói của anh đều ép người ta vào đường cùng. Tố Diệp rất muốn đáp trả mạnh mẽ, nhưng vừa mở miệng ra cô lại càng khóc dữ hơn, gần như không thể nói nên lời. Bàn tay lớn ấm áp của anh làm

cô nhưng nhớ, hơi thở của anh làm trái tim cô quặn thắt.

“Anh không thể đối xử với em như vậy... Anh quá tàn nhẫn rồi...” Cô gần như òa lên nước mắt.

Niên Bách Ngạn kéo áo cô: “Tôi có thể, vì em là bạn gái của tôi, là người con gái của tôi. Tôi có thể đối xử với em như vậy. Tố Diệp! Người thật sự tàn nhẫn là em. Là em vốn không chịu cho tôi cơ hội, là em vốn không cảm nhận được tình yêu của tôi!”

Tố Diệp đang định kêu lên thì nụ hôn của Niên Bách Ngạn đã ập xuống, không để cho Tố Diệp có bất kỳ đường nào thoái lui.

Cô không thể cựa quậy, chỉ biết chảy nước mắt như một đứa trẻ, giống như uất ức của bao tháng nay đều đã tuôn trào, chảy tràn ra ngoài.

Giống như đã khao khát quá lâu, lại giống như đã đè nén quá lâu, Niên Bách Ngạn như được bộc phát. Anh điên cuồng quấn lấy Tố Diệp.

Dần dần, những ký ức chân thực nhất của cơ thể cũng ùa về.

Cơ thể nóng bỏng của Niên Bách Ngạn rút cạn sức mạnh bên trong cơ thể cô. Cô rơi lệ, nhưng lại vô thức ôm chặt lấy anh. Dưới sự tấn công của anh, những lý trí vốn dĩ đã rời rạc, vỡ vụn cuối cùng đã bị nghiền thành bột mịn.

Cho dù cố tình làm ra vẻ bình thản, cho dù ở trong đám đông hai người tỏ ra xa cách thế nào thì họ vẫn nhớ hơi ấm cơ thể nhau, tận sâu trong cốt tủy vẫn còn nguyên vẹn ký ức về hơi thở của nhau, đau đớn là thế nhưng nào có thể cách rời.

Niên Bách Ngạn ôm cô, hôn lên mái tóc ướt nhòe, không biết là nước mắt hay mồ hôi. Bờ môi nóng rẫy áp vào má cô. Anh khẽ nói: “Anh rất nhớ em... Ngày nào anh cũng nhớ em điên cuồng...” Anh muốn ôm cô vào lòng, muốn ghì siết lấy cô, muốn được nhìn cô làm nũng trong lòng mình, có thể là vô lý, ương ngạnh, chỉ cần cô vẫn ở trong vòng tay anh, chưa bao giờ rời xa.

Đôi mắt khó khăn lắm mới lạnh đi của Tố Diệp, giờ nước mắt lại tí tách rơi. Mắt anh áp sát mặt cô. Cô cảm nhận được nhiệt độ nơi gò má anh, nó thiêu đốt con tim cô, làm nó đau đớn khôn nguôi.

Niên Bách Ngạn thủ thủ đầy đau khổ bên tai cô: “Diệp Diệp! Chúng ta muốn ở bên nhau cũng khó vậy sao? Thật sự khó đến vậy sao?”

“Chúng ta còn tin tưởng nhau được không? Niên Bách Ngạn! Chúng ta còn có niềm tin ở nhau không?” Cô cũng đáp trả trong đau đớn. Là lời giải đáp cho câu hỏi của anh, là câu trả lời cho sự công kích của anh.

Gương mặt Niên Bách Ngạn nhuộm màu bi thương: “Phải! Giữa chúng ta đã chẳng còn niềm tin nữa. Nhưng anh vẫn không kìm chế được mà nhớ em, anh vẫn không thể chịu được khi em đứng bên cạnh người đàn ông khác. Anh chỉ muốn giết chết họ ngay lập tức!”

“Vậy anh giết em đi. Em rất muốn được giải thoát, Niên Bách Ngạn, thật đấy. Sống thế này quá đau khổ!” Trái tim Tố Diệp như bị đá tảng đè lên, không thể thở nổi. Nước mắt đã làm nhòe tầm nhìn của cô.

Nước mắt cô lọt vào đôi mắt Niên Bách Ngạn. Anh đau đớn vô cùng. Anh cúi xuống, hôn lên từng giọt nước mắt trên hàng mi cô. Nếu có thể, sao anh lại không muốn được giải thoát chứ?

Nụ hôn của anh vừa đớn đau vừa trầm luân. Cô nhắm mắt lại, nhưng

không nỡ buông tay.

Dần dần, cơ thể anh một lần nữa được hâm nóng.

Nếu có thể dùng một loại ký ức để ghi nhớ lẫn nhau, vậy thì sự triền miên và cuồng dại trong điên rồ này cũng chưa hẳn đã không phải là một đoạn hồi ức kinh thiên động địa. Cho dù thật sự chia cách từ giây phút này, chỉ ít họ vẫn có thể nhớ được hơi ấm của nhau, nhớ được nỗi tuyệt vọng khi hoan ái. Vậy là đủ rồi...

Tố Diệp vẫn luôn tin rằng, một người đi tới tận cuối con đường rồi sẽ nhìn thấy một dòng sông, đi tới tận cuối của dòng sông rồi sẽ nhìn thấy được ngọn núi, đi tới tận cùng của ngọn núi có lẽ sẽ là một bìa rừng. Xuyên qua bìa rừng đó, có lẽ sẽ lại tìm được con đường đã đưa mình tới đây. Chỉ có điều, khi đã vượt bao sông bao suối, khi trở lại với con đường xưa cũ, tâm tình cũng đã thay đổi.

Nhưng cô không nhìn thấy được tương lai của cô và Niên Bách Ngạn. Đoạn tình cảm này dường như đã tới tận cùng, tiếp theo sẽ gặp núi non sông suối gì cô không thể thấy rõ được nữa. Có lẽ, Niên Bách Ngạn cũng giống như cô, đều không biết phải làm sao để giải quyết nó. Nên chôn vùi hay nên tiếp tục? Cả hai đều rất mờ mịt.

Thế nên, tối qua anh mới nhiệt tình như vậy, mới điên cuồng như vậy, như đang cất tiếng hát tuyệt vọng cuối cùng đối chọi lại niềm tin.

Hôm sau họ đi tới trấn Thiên Đăng. Nghe Hứa Đồng nói, lần này tới trấn Thiên Đăng chủ yếu là để cùng thảo luận với các nhà thiết kế được mời từ ngoài về cùng với nghệ nhân thêu Tô Châu một số vấn đề khó khăn liên quan tới kỹ thuật. Tố Diệp biết. Có lẽ chính là vị nghệ nhân lần trước Niên Bách Ngạn tới gặp mặt, một cao thủ tuyệt thế ẩn mình giữa chốn phồn hoa.

Sáng sớm nay, cô tỉnh dậy trong vòng tay của Niên Bách Ngạn, vẫn gối vào tay anh ngủ như mọi khi. Hôm nay anh không vội ra ngoài từ sớm. Sau khi tỉnh lại, anh chỉ nhẹ nhàng vuốt ve cô.

Khi cô mở mắt đã nhìn thẳng vào mắt anh.

Khoảnh khắc đó cô cũng hiểu ra đôi chút. Thật ra Niên Bách Ngạn cũng mơ màng như cô. Đoạn tình cảm này đã rút cạn sức lực của cả hai người họ. Họ đều chỉ còn lại một hơi thở tàn để duy trì sự sống. Anh đang cố gắng dùng một cách thức dịu dàng và không xung đột, cho tới khi cả hai một lần nữa thích ứng lại được với đối phương.

Tuy rằng anh không vội đi, nhưng điện thoại lại réo liên hồi. Đều là mấy cuộc điện thoại bàn chuyện làm ăn. Sự bận rộn của anh, kỳ thực đã bắt đầu ngay từ khi trời vừa sáng.

Tổ Diệp lật người. Cái nóng của cơ thể tối qua tan đi, bả vai hơi lạnh trong không khí.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, cơ thể của Niên Bách Ngạn cũng áp sát.

Bờ môi anh rơi xuống bờ vai giá lạnh của cô, châm lửa từng chút một cho nó.

“Tổ Diệp! Em không thể rời xa anh. Em cũng không rời xa anh được. Em còn không chịu thừa nhận sao? Kỳ thật em rất muốn anh, cả trái tim và thể xác của anh.” Bàn tay lớn của Niên Bách Ngạn trượt xuống.

Trái tim cô quá đau.

Nhưng cơ thể thì lại cuộn trào.

Niên Bách Ngạn chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, sau đó đề lên người cô, một lần nữa chiếm hữu lấy cô trong nhiệt tình và bá đạo.

Đừng tưởng người thành niên chuyện gì cũng có thể đối mặt. Có những lúc, cách giải quyết vấn đề của họ còn đơn giản hơn con nít. Giống như Niên Bách Ngạn hay Tố Diệp. Nếu lòng tin của cả hai đều khó kiếm tìm, vậy thì hãy dùng cơ thể để ghi nhớ đối phương.

...

“Bác sỹ Tố!” Hứa Đồng đã gọi cô tới lần thứ ba, cuối cùng phải giơ tay lay lay người cô.

Lúc này Tố Diệp mới hoàn hồn. Cô hoảng hốt nhìn Hứa Đồng ngồi bên cạnh, nét mặt ngơ ngàng.

“Tôi đưa cô về khách sạn trước, tổng giám đốc sẽ tới thẳng phòng thuê.” Hứa Đồng thông báo lịch trình.

Tố Diệp khẽ ồ lên một tiếng.

“Cô không sao chứ? Mặt cô nhợt nhạt quá!” Hứa Đồng nhìn cô lo lắng.

Tố Diệp lắc đầu, đáp một câu không sao rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ Tô Châu tới trấn Thiên Đăng, trời vẫn đổ mưa nhỏ. Những bóng cây chao đảo trong mưa gió lùi dần về sau. Mưa bụi làm mờ cửa kính. Tố Diệp mở hé một khe cửa sổ, lập tức có gió lạnh ùa vào, làm dịu đi trái tim đang ngừng đập của cô.

Câu hỏi chất vấn đầy đau khổ của Niên Bách Ngạn vẫn còn văng vẳng bên tai cô. Anh hỏi cô: Chúng ta muốn ở bên nhau thật sự khó đến vậy sao?

Thật ra anh biết là khó, thế nên tối qua và sáng nay mới rút cạn sức lực của đôi bên. Cả anh và cô đều sợ hãi. Liệu có nên đánh cược một lần nữa không? Liệu có nên tin tưởng một lần nữa không?

Xe của Niên Bách Ngạn ở phía trước. Anh ngồi cùng với nhà thiết kế, không khó tưởng tượng ra cả đoạn đường họ đều bàn công việc. Xe của cô đi sát xe anh, phía trên cùng và sau cùng đều có xe hộ tống. Cô có vẻ nhàn nhã, chỉ mái ngấm bóng cây trùng trùng lớp lớp ngoài cửa sổ, hoặc là gạch xám tường vôi. Giang Nam chìm trong cơn mưa bụi nhạt nhòa, mang một vẻ đẹp đau thương khó nói thành lời.

Từ Tô Châu tới trấn Thiên Đăng, xe đi mất hơn bốn mươi phút. Dọc đường xe đi qua hồ Độc Dã, men theo đường hầm ra con đường sân bay mới, rồi ngoặt sang đường 343, vào trong tỉnh Côn Sơn. Xe tiếp tục đi xuyên đường Dương Quang qua trấn Trương Phủ. Cảnh vật trước mắt mỗi lúc một thân thuộc.

Phải, đã tới trấn Thiên Đăng rồi!

Nơi anh và cô đã quyết định nắm tay nhau.

Sau khi xe dừng lại, có người tới đón.

Một chiếc ô được giương ra che khuất mây mù, khiến Tố Diệp nhớ lại lần trước khi ở trấn Thiên Đăng, sau khi anh và cô ăn tối xong thì trời cũng đổ mưa. Anh đã dự liệu trước, sắp xếp người tới đón. Từng trước ô đen trên đỉnh đầu cũng hoành tráng như hôm nay.

Niên Bách Ngạn vừa xuống xe, bỗng có một chiếc ô đen kịp thời che lên đỉnh đầu anh. Áo khoác ngoài của anh còn chưa thấm một giọt mưa. Anh đi về phía xe Tố Diệp đang ngồi. Tố Diệp không xuống mà chỉ từ từ hạ cửa kính xe.

Anh cúi người xuống, một tay chống lên cửa kính. Chiếc ô đen cũng che theo.

“Trời lạnh thì đừng đi dạo phố nữa. Ngày mai hừng nắng đấy.” Giọng anh rất khẽ, cũng rất êm tai.

Tố Diệp ngược lên nhìn vào đôi mắt anh. Đôi mắt ấy đen thẫm như màu chiếc ô trên đỉnh đầu. Cô khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa. Niên Bách Ngạn nhìn cô. Cái lạnh mang theo mùi ẩm ướt của mưa. Bờ môi anh hơn rướn lên một độ cong tuyệt đẹp. Trong giây lát, anh giơ tay khẽ vuốt lên đầu cô, không nói gì rồi quay người rời đi.

Đợi anh đi khuất, thì đám mây đen cũng tan dần.

Chiếc xe từ từ đi về phía trước. Tố Diệp nhìn những mái nhà gạch xám tường trắng lay động trong màn mưa, nhất thời cảm thấy xúc động nghẹn ngào.

Trần Thiên Đăng, nơi cô đã từng chạy trốn thành thị tới đây chữa vết thương lòng, rồi cũng là nơi cô có được tình yêu đích thực. Còn bây giờ thì sao? Cơn mưa này ủa tới không sớm cũng không muộn, đúng như năm ngoái. Thứ nó thấm ướt đâu chỉ là những mái nhà?

“Hứa Đồng! Dừng xe tại đây đi!” Cô khẽ đáp.

Hứa Đồng vội nói: “Sắp tới khách sạn rồi, chúng ta...”

“Tôi muốn vào cổ trấn đi dạo một lát.” Tố Diệp nhẹ nhàng ngắt lời

Hứa Đồng.

Hứa Đồng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Vẫn còn mưa mà. Cô nên nghe lời tổng giám đốc, quay về khách sạn là hơn.”

“Không sao đâu! Tôi đã từng trải qua thời tiết kiểu này ở cổ trấn rồi.”
Tố Diệp khẽ mỉm cười với Hứa Đồng.

Hứa Đồng thỏa hiệp: “Vậy được, tôi đi theo cô!”

Tố Diệp từ chối khéo léo: “Cô mang về hành lý về khách sạn trước đi. Tôi nghĩ tối nay Niên Bách Ngạn cũng còn phải tiếp khách. Cô sắp xếp ổn thỏa, tối nay chúng ta vào cổ trấn ăn tối, cô tới tìm tôi.”

Hứa Đồng nghĩ bụng dẫu sao cổ trấn cũng chẳng phải nơi nào quá rộng lớn, một người lớn cũng không thể lạc mất được. Cô ấy bèn gật đầu, đưa cho cô một chiếc ô.

Lần đầu tiên tới cổ trấn là vì cảnh tượng trong giấc mơ. Con đường đá dài dằng dặc, được nước mưa gội rửa sạch bóng, phát ra thứ ánh sáng màu đen huyền ảo.

Tiếng trò chuyện của mấy người đội mũ từ gần ra xa vang vọng khắp con đường. Có người cầm ô dù đi ngang qua, xa nữa là tiếng bình đàn*, còn cả những cô thiếu nữ nhón gót đi trong mưa, nhẹ nhàng ngâm nga điệu khúc uyển chuyển của Giang Nam. Khi đi qua, còn mang mùi hương hoa quế.

*Một loại hình văn nghệ dân gian, vừa kể chuyện, vừa đàn, vừa hát lưu hành ở Giang Tô, Chiết Giang, Trung Quốc.

Nhưng lần này cô không được nhìn thấy những hình ảnh ấy. Bây giờ đây, trên con đường dài, bóng người vội vã, mưa rơi gió quật, run

rầy trong cái lạnh thấu xương.

Sau khi xuống xe, Tố Diệp cứ yên lặng dạo bước trên đường. Bóng hình người con gái đẹp thu hút không ít ánh mắt kỳ lạ.

Sau đó, cô dừng bước.

Cô nhớ lại cảnh tượng mình và Niên Bách Ngạn gặp nhau khi ấy.

Anh ở đầu đường, cô ở cuối đường. Người qua người lại trên con đường đá. Cô và anh đứng lặng trong dòng người xuôi ngược, dễ dàng nhìn thấy bóng hình nhau.

Bóng anh cao lớn, rắn rỏi, đứng sững giữa đám đông. Từ xa nhìn lại, khiến người ta không thể nào quên.

Khoảnh khắc ấy, tâm tư của cô vững như bàn thạch.

Tố Diệp hít sâu một hơi. Không khí theo đó len vào tim gan.

Chiếc giày cao gót khế nện lên đường đá, vang lên những tiếng giòn tan. Con đường dài gần như không một bóng người đang khiến cô thêm cô quạnh. Yêu một người, sao có thể yêu đến cô liêu như vậy chứ? Sao lại giống như, cho dù anh ở bên cạnh, cô vẫn mang trong mình nỗi đau vì phải cách xa?

Con ngõ sâu hút hình như cũng cảm thấy quạnh vắng trong cơn mưa. Nó giống hệt con ngõ nhỏ trong giấc mơ của cô.

Đến nỗi dường như Tố Diệp có thể nhìn thấy một bé gái đang ngồi trong góc tường, run lên vì lo sợ. Một bé trai xách một ngọn đèn bước tới, cuối cùng dừng lại trước mặt bé gái ấy.

Anh trai ấy...

Có ở trên đời này không?

Nếu không có thực, tại sao cô lại cảm thấy nơi đây rất thân quen? Tại sao mỗi lần tới đây tim cô lại đau đớn vô cùng? Chỉ vì Niên Bách Ngạn thôi sao?

Cô bỗng nhiên thấy mệt mỏi.

Tố Diệp định quay về khách sạn. Cô gọi cho Hứa Đồng bảo cô ấy đừng tới nữa. Cô che ô, bắt xe trở về.

Hứa Đồng không hổ là trợ lý tốt. Cô ấy đã giúp cô bật nước nóng, rồi bảo khách sạn rắc hoa tuyết cầu vào bồn tắm. Cánh hoa khô chìm trong nước nóng, từng lá từng lá cố gắng bung ra, đẹp như tuyết trắng.

Vẫn ở cùng một phòng với Niên Bách Ngạn. Sau khi thu dọn xong xuôi cho cô, Hứa Đồng tạm thời rời đi, rồi báo nhà bếp làm mấy món ngon mang vào phòng.

Tố Diệp nhớ lại tối qua, tim bỗng nhiên đập thành thịch. Thật ra là vì không biết phải đối mặt ra sao.

Cô ăn chút đồ, rồi nhàm chán ôm máy tính xem phim. Mưa ngoài trời mỗi lúc một lớn, đập loạn lên ô cửa sổ. Tố Diệp quay đầu nhìn ra ngoài, nhất thời có chút thất thần.

Chuông điện thoại kêu rất lâu, Tố Diệp mới phản ứng lại. Cô lấy lên xem, hóa ra là mợ.

Tố Diệp điều chỉnh lại cảm xúc, vội vàng nhận máy.

“Tiểu Diệp à! Giờ con đang ở đâu?” Giọng mẹ Phương Tiểu Bình rất thấp.

Tổ Diệp nói mình đang ở Côn Sơn.

Còn chưa đợi cô nói hết câu, Phương Tiểu Bình đã bật khóc ở đầu kia điện thoại, làm Tổ Diệp hết hồn. Không còn cảm xúc bi thương gì nữa, chỉ còn lại một dự cảm chẳng lành.

“Mẹ! Đã xảy ra chuyện gì rồi? Mẹ đừng khóc!” Cô sốt ruột.

Phương Tiểu Bình khóc nức lên, lời nói cũng ngắt quãng: “Tiểu Diệp à! Xảy ra chuyện rồi... Xảy ra chuyện rồi!”

Tim Tổ Diệp như bị ai giẫm nát, một tiếng nổ đinh tai vang lên trong đầu cô...

Quyển 11 - Chương 483: Sự lựa chọn ban đầu còn tính không?

Hứa Đồng đang định lên gác xem Tố Diệp có ăn uống gì không, bỗng một tiếng đập cửa rầm rầm làm cô ấy giật nảy mình. Cô ấy nhanh chóng ra mở cửa mới phát hiện thì ra là Tố Diệp.

Mái tóc dài mới gội của cô còn chưa khô, vẫn buông thõng xuống vai. Gương mặt vốn dĩ đã nhợt nhạt giờ hoàn toàn như một tờ giấy trắng. Không, phải nói là tái xanh, rất dọa người. Câu đầu tiên khi bước vào chính là: Hứa Đồng! Tôi phải về Bắc Kinh ngay lập tức!

Hứa Đồng quả thực đã bị bộ dạng của cô dọa cho một phen, rồi lại phát hiện bàn tay đang níu chặt cánh tay mình của cô run lẩy bẩy. Cô ấy linh cảm có chuyện chẳng lành nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu nói: “Được! Bây giờ tôi lập tức đi gọi điện thoại cho tổng giám đốc!”

Tố Diệp buông thõng tay xuống, siết chặt từng ngón tay đang run lên, lẩm bẩm: “Điện thoại của anh ấy không gọi được...” Vừa rồi ở trong phòng, cô đã gọi hết lần này tới lần khác vào di động của Niên Bách Ngạn. Cả điện thoại cá nhân lẫn điện thoại dùng cho công việc đều sắp gọi nát bát, nhưng đều được thông báo không thể liên lạc được.

Hứa Đồng nghe cô nói vậy cũng thấy lo lắng. Ngoài trời đang mưa to gió lớn, tín hiệu yếu là chuyện rất bình thường. Nhưng trông Tố Diệp rất không ổn, cô ấy phải tìm tổng giám đốc thế nào đây?

“Cô đừng sốt ruột. Để tôi gọi lại thử xem!” Hứa Đồng vỗ về, rồi nhắc máy bàn gọi vào di động của Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp gật đầu, nhưng bờ môi thì vẫn run lên từng cơn.

Hứa Đồng cũng bị cô làm cho căng thẳng. Cô ấy gọi điện không ngừng nghỉ, quả nhiên là vẫn không liên lạc được.

“Hứa Đồng! Cô giúp tôi đặt vé máy bay về Bắc Kinh ngay đi!” Tố Diệp đi tới.

Hứa Đồng cũng lo có chuyện gì nghiêm trọng, suy nghĩ rồi gật đầu. Cô liên hệ với công ty hàng không nhưng được thông báo, tất cả các vé máy bay về Bắc Kinh trong ngày đều đã bán hết, sớm nhất có vé là chuyến bảy giờ sáng mai.

Đường bộ và đường sắt đều không tiện trong cái thời tiết quỷ quái này.

Cả người Tố Diệp đổ sụp xuống bên cạnh điện thoại.

“Nếu sự việc thật sự nghiêm trọng, chúng ta chỉ còn cách nhanh chóng liên lạc với tổng giám đốc, đặt máy bay riêng để quay về. Đây là cách nhanh nhất.” Hứa Đồng gắng giữ bình tĩnh.

Tố Diệp gật đầu.

Hứa Đồng tiếp tục gọi điện thoại, nhưng vẫn không thể nào bắt được liên lạc.

“Chắc là anh ấy ở cổ trấn phải không? Bây giờ tôi sẽ đi tìm anh ấy.” Tố Diệp vội vàng đứng dậy.

“Tôi đi cùng cô!”

Tố Diệp xoa xoa lòng bàn tay, lắc đầu: “Cô ở lại khách sạn đợi đi. Lỡ như anh ấy quay lại thì mong anh ấy nhanh chóng sắp xếp máy bay. Nếu ở cổ trấn không tìm được, tôi sẽ lập tức quay về.”

Hứa Đồng gật đầu.

Tố Diệp không nói thêm câu nào, lập tức xông ra khỏi phòng.

Vào trong cổ trấn, mưa lại càng ào ào như trút nước. Sương mù đã bao phủ khắp mặt hồ, nhấn chìm bóng hình của thuyền chài. Trên đường cũng không còn ai. Một số cửa hàng vẫn mở cửa, nhưng trước cửa vắng như chùa bà đanh.

Trời bắt đầu âm u, tối sầm, mây mù như đè ngay trên đỉnh đầu. Cô đi qua các mái hiên. Vì tiếng bước chân gấp gáp mà đã làm kinh động lũ chim đang tránh mưa. Chúng đập cánh đầy khó nhọc, bay loạn rào rào về phía cơn mưa như thác đổ.

Khi giày giẫm qua vũng nước, làm nước bắn tung tóe, ướt sạch cả gót giày của cô. Cô cũng mặc kệ, tiếp tục chạy về phía phường thôn đó theo con đường trong trí nhớ. Chắc là Niên Bách Ngạn ở đó.

Cô còn khá nhớ đường, vòng vèo một hồi cuối cùng cũng tới được nhà ấy.

Cửa lớn đóng chặt.

Tố Diệp không còn màng gì tới phép lịch sự, giơ tay đập cửa thật mạnh. Cô đập đúng một phút từ bên trong mới vọng ra tiếng chạy bước nhỏ. Cánh cửa cọt kẹt mở ra.

Một cậu bé còn nhỏ tuổi che một chiếc ô kê sọc tò mò nhìn ra Tổ Diệp đang đứng ngoài với nét mặt lo lắng.

“Chị tìm ai?”

“Tôi... Tôi tìm Niên Bách Ngạn. À, chính là người hôm nay tới bàn chuyện cùng ông chủ của mọi người. Có lẽ hơn hai tiếng trước anh ấy đã tới đây.” Tổ Diệp nói năng có phần lộn xộn.

Cậu bé suy nghĩ rồi chợt nhớ ra: “À, đó là một anh đáng người rất cao, ăn mặc rất chảnh chu phải không?”

Cách miêu tả này rất chung chung, nhưng Tổ Diệp nghĩ có lẽ chính là Niên Bách Ngạn bèn gật đầu thật mạnh: “Anh ấy còn ở bên trong không?” Nói rồi cô định đi vào trong.

Cậu bé lập tức chặn cô lại: “Xin lỗi nhé. Anh đó đã đi rồi. Mấy người đi cùng với anh ấy cũng đi rồi.”

“Sao cơ?” Tim Tổ Diệp đập lệch một nhịp: “Anh ấy đi đâu rồi?”

Cậu bé bị cô hỏi vậy chợt ngẩn người trong giây lát, sau đó lắc đầu, nét mặt áy náy: “Chuyện này thì em không rõ lắm.”

Tổ Diệp cảm thấy tim mình đập rất nhanh, cứ thình thịch từng tiếng dội vào lồng ngực. Cô không suy nghĩ gì lại hỏi: “Vậy chắc là ông chủ của các cậu vẫn còn ở đây chứ? Tôi tìm ông ấy hỏi xem.” Dứt lời cô bèn đẩy cậu nhóc ra, len vào trong.

“Này...” Cậu bé không ngờ cô lại làm vậy, định hét lên bảo cô dừng lại thì đã không thể nữa rồi, đành vội vã đuổi theo sau.

Trong sân, cây tuyết cầu ấy vẫn còn nguyên. Từng phiến lá xanh tốt

lay động, rung lắc trong mưa gió, chuẩn bị hứng một mùi hoa ngào ngạt. Tố Diệp không còn thời gian ôn lại chuyện xưa với nó, cô chỉ một lòng nghĩ tới việc tìm Niên Bách Ngạn. Xông vào trong phòng, bên trong có lác đác vài thợ thêu đang ngồi. Bọn họ đều lần lượt ngẩng đầu lên nhìn cô, rõ ràng đã ngăn người vì một cô gái từ đầu bất ngờ xông tới.

Cậu bé cũng nhanh chóng chạy đến, gấp ô lại, bước lên, nói với vẻ không vui: “Thưa chị! Hôm nay trời mưa, chúng tôi không bán hàng. Chị không nói không rằng cứ xông vào như vậy, thật là không tôn trọng người khác!”

Nếu là lúc bình thường, Tố Diệp sẽ không lỗ mắng như vậy, nhưng hôm nay cô như người mất hồn, để mặc cho cậu bé oán trách. Cô nhìn quanh ngó quất nhưng không thấy ông chủ đâu, rồi lại thấy bên trong còn một căn phòng, ngay lập tức định đi vào.

“Ấy...” Cậu bé giữ cô lại, nhíu mày: “Ông chủ của chúng tôi cũng không có ở đây. Ông chủ đã đi cùng những người đó rồi. Đó là phòng ngủ của ông chủ. Chị xông bừa vào như vậy, đừng trách tôi báo cảnh sát đấy nhé!”

Tố Diệp lúc này mới hơi tìm lại được lý trí. Cô cố gắng kìm chế hơi thở run rẩy, liên tục xin lỗi rồi hỏi: “Vậy ông chủ đi đâu rồi, chắc là cậu phải biết chứ?”

Cậu bé quả thực có hơi giận dữ vì hành vi xông xáo ban nãy của cô, nhưng thấy ánh mắt cô sốt sắng, ngón tay không biết vì lạnh hay sao mà run lên bần bật, nhất thời cũng cảm thấy mềm lòng. Cậu ta thở dài, ngữ khí cũng trở lại bình thường: “Bọn em chỉ là người làm thuê, làm sao biết được ông chủ đi đâu chứ?”

Tố Diệp đã dồn toàn bộ sức lực vào việc tới phòng thêu này. Từ

khách sạn tới cổ trấn, cô nghĩ chỉ cần tới đây là sẽ tìm được Niên Bách Ngạn, thế nên, cô liều mạng chạy không ngừng nghỉ.

Nhưng cô không thể ngờ tới đây vẫn không tìm được anh, nhất thời luống cuống. Cả trấn Thiên Đăng này, cả cổ trấn này, ngoài nơi này ra, cô còn biết đi đâu tìm anh đây?

Anh có thể đi đâu?

Thấy tinh thần cô hoảng loạn, cậu bé ngập ngừng giây lát: “Chị sốt ruột như vậy, gọi điện không được sao?”

Tố Diệp lắc đầu bất lực: “Gọi không được...”

Cậu bé lúc này hiểu ra mới gật đầu.

“Đúng rồi, em gọi cho ông chủ của em thì sao?” Tố Diệp nắm lấy tia hy vọng cuối cùng.

Ai ngờ cậu bé lắc đầu: “Ông chủ trong lúc làm việc rất ghét bị người khác làm phiền, ra ngoài cũng thích được thanh bạch, thế nên điện thoại đối với ông ấy chỉ là vật trang trí. Vẫn còn để trong nhà, không có mang theo.”

Hy vọng cuối cùng cũng tan thành bọt nước. Tố Diệp cảm thấy người nhũn ra như bị ai rút mất xương sống.

Cậu bé nhìn cô, động lòng trắc ẩn, suy nghĩ rồi nói: “Em có loáng thoáng nghe thấy họ nhắc tới mấy vấn đề kỹ thuật thâm thù, hình như là gặp khó khăn gì đó. Thế này đi, em viết cho chị địa chỉ của mấy phường thôn khác, chị tìm từng nhà một. Chưa biết chừng họ đang đi gặp mặt mấy nghệ nhân lâu năm ở những chỗ đó.”

Mắt Tố Diệp sáng lên, cuống quýt gật đầu: “Được được được! Cảm ơn, cảm ơn!”

Cậu bé viết cho cô địa chỉ của mấy phường thêu trong cổ trấn, rồi còn nói với cô đại khái cách đi sao cho thuận tiện...

Bắc Kinh.

Một buổi tọa đàm về văn hóa trong các sản phẩm cao cấp tổ chức tại Bắc Kinh rất được chú ý, “viên kim cương đẹp nhất” trong bộ sản phẩm mùa xuân của showroom đá quý cao cấp Tỷ Hối thuộc Kỳ Thị đã giành quán quân. Nghi thức ký kết hợp đồng được cử hành tại đại sảnh VIP của Tỷ Hối. Kỳ Đông Nham đích thân xuất hiện, tiến hành ký hợp đồng cùng chủ tịch Kiêm của tập đoàn đối tác.

Xuất hiện tại buổi lễ còn có Vincent. Bright của ông ta được trở thành cầu nối hợp tác và tuyên truyền quan trọng.

Trong nghi thức ký kết, Tỷ Hối công bố với báo chí viên kim cương thô quý hiếm có trữ lượng cao khai thác được từ mỏ kim cương tại Nam Phi, hơn nữa còn công bố với bên ngoài rằng, viên kim cương thô này sẽ được tung ra thị trường dưới một hình thức hoàn toàn mới.

Các phóng viên thi nhau ghi chép. Viên kim cương thô này chiếm lĩnh một vị trí quan trọng trong Tỷ Hối. Có thể thấy một khi nó xuất hiện lại trên thị trường sẽ khiến cho rất nhiều người nổi tiếng trong giới phải cúi mình.

Ngoài người đại diện mà Kỳ Thị ký hợp đồng, sự xuất hiện tài trợ của Bạch Băng và An Tĩnh cũng được báo giới vô cùng quan tâm. Bạch Băng nở nụ cười tươi như hoa trước máy quay và đèn flash. Sắc mặt An Tĩnh có phần nhợt nhạt hơn, nhưng cũng cố gắng thể hiện vẻ

đẹp nhất của mình.

“Cô muốn lợi dụng Kỳ Thị để giải vây cho cô ta?” Sau khi dùng bữa xong, đợi tới khi Bạch Băng chủ động tới bắt chuyện, Kỳ Đông Nham mới khẽ cười, hỏi.

Bạch Băng đưa mắt nhìn An Tịnh đang vây quanh rất nhiều người đàn ông, khẽ cười khẩy: “Nếu không phải vì sợ đám nhà báo viết nhăng viết cuội, anh tưởng tôi muốn xuất hiện cùng với nó sao? Vì mấy chuyện rẻ rách đó của nó đã làm liên lụy tới tôi.”

Kỳ Đông Nham khẽ lắc ly rượu trong tay: “Ý cô ám chỉ chuyện không được làm người đại diện cho Tinh Thạch?”

“Vốn dĩ đã bàn bạc gần như xong xuôi rồi!” Bạch Băng mím môi.

Kỳ Đông Nham có vẻ khá thoải mái: “Theo như tôi được biết, thì cô Băng à, hình như không phải đã bàn bạc gần xong đâu. Niên Bách Ngạn có từng đề cập chưa?”

Bạch Băng hơi nheo mắt lại.

“Có gì thì cứ nói thẳng đi!” Kỳ Đông Nham hừ một tiếng.

Bạch Băng cầm ly rượu vang lên tay, ngược mắt nhìn anh ta: “Tôi cứ tưởng Niên Bách Ngạn sẽ niệm tình cũ.”

Kỳ Đông Nham như vừa nghe một câu chuyện cười: “Phụ nữ bên cạnh anh ta đã đổi rồi, là Tố Diệp chứ không phải là cô. Cô cảm thấy anh ta sẽ niệm tình cũ sao?”

“Là An Tịnh tự ý tới phòng tìm Niên Bách Ngạn, dựa vào đâu tôi phải chịu liên lụy?” Bạch Băng không hề khách khí.

Kỷ Đông Nham uể oải ngồi trên tay vịn sofa, mỉm cười với một người đẹp đứng đó không xa. Anh ta giơ ly rượu lên, tùy hứng mà lại có chút xa cách nhưng đủ làm cho cô gái đó đỏ mặt. Hai mắt cô ta sáng như sao, một hơi uống cạn ly rượu trong tay, ra hiệu với anh ta. Kỷ Đông Nham bèn cười, cũng uống cạn.

Cô gái đó tươi như hoa, nhẹ nhàng nói một câu bằng khẩu hình miệng: Đợi anh đấy!

Kỷ Đông Nham không trả lời, bờ môi mỏng chỉ hơi cong lên.

Bạch Băng đưa mắt nhìn theo, không thể hiện quá nhiều cảm xúc. Cô ta quay đầu tiếp tục nói: “Chuyện này, người bị thiệt hại nặng nề nhất là tôi.”

“Chẳng lẽ trong chuyện này cô chưa làm được tới mức đổ thêm dầu vào lửa ư?” Lúc Kỷ Đông Nham mới nhìn về phía cô ta, như cười như không.

Nét mặt Bạch Băng có phần ngượng ngập.

“Xem ra, người thật sự muốn được giải vây là cô. Nhưng cô Bạch ạ, thành thật xin lỗi, Kỷ Thị không có nhiều kiên nhẫn như vậy.”

Bạch Băng nhìn anh ta, không hề tức giận, chỉ bất ngờ nói một câu: “Không có cùng chung lợi ích, đương nhiên cậu chủ Kỷ sẽ nói không có kiên nhẫn giúp tôi rồi.”

Kỷ Đông Nham nhướn mày.

“Tôi biết anh muốn đối phó với Niên Bách Ngạn, tôi có đứng về phía anh.” Bạch Băng nói.

Kỷ Đông Nham nâng ly lên. Chẳng mấy chốc đã có người tới thay cho anh ta một chiếc ly mới. Anh ta nhấp một ngụm rượu vang rồi điềm nhiên nói: “Tôi thấy cô bị Niên Bách Ngạn bức thành điên rồi.”

“Bao nhiêu năm nay, bên cạnh anh ta chưa bao giờ có bạn gái cố định. Tôi tưởng mình còn có cơ hội, dù sao tôi cũng là người phụ nữ ở bên cạnh anh ta lâu nhất. Tôi không ngại lợi dụng việc An Tịnh tiếp cận anh ta để nhân tiện có thể hâm nóng lại tình cảm. Nhưng trái tim của Niên Bách Ngạn quá ác độc. Anh ta chưa bao giờ để mắt tới tôi.” Bạch Băng nói với vẻ cô đơn, rồi lại có chút căm phẫn.

Kỷ Đông Nham đứng dậy: “Nói thật lòng, tôi không có hứng thú lắng nghe lịch sử tình trường của cô và Niên Bách Ngạn. Còn về việc cô muốn dùng thủ đoạn gì để có thể trở lại bên cạnh anh ta đó là việc của cô. Tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở cô một câu. Cái tâm tư mà cô che giấu đến tôi còn nhìn thấy rõ ràng thì cô cảm thấy liệu Niên Bách Ngạn có không hiểu không? Anh ta đối xử với cô, hình như trước nay vẫn là thân phận một người ngoài cuộc.”

“Tôi ở bên cạnh Niên Bách Ngạn ba năm, cũng yêu anh ta từng ấy năm. Anh phải biết rõ, một người phụ nữ một khi đã yêu một người đàn ông thì chuyện gì cũng có thể làm được.” Bạch Băng nói với anh ta.

Kỷ Đông Nham bắt đầu thiếu kiên nhẫn. Anh ta đặt luôn ly rượu sang một bên: “Nể tình hôm nay cô tới động viên tôi, tôi lại có lòng tốt nhắc cô thêm câu nữa. Muốn được thuận buồm xuôi gió thì trước hết hãy giúp người chị em của cô thoát khỏi khốn đốn đi đã, nếu không chẳng qua chỉ là thẳng điếc cười thẳng câm mà thôi. Cách thức rất đơn giản. Cô bảo An Tịnh tới tìm Tố Diệp. Cô ấy có thể đối phó với các cô thì cũng có cách để chuyện này lắng xuống. Nhưng theo những gì tôi hiểu thì tính tình của cô ấy rất quái lạ, rất khó thuyết

phục.”

Thấy anh ta định bỏ đi, Bạch Băng cười lạnh: “Anh đang lo lắng điều gì, sợ tôi thăm dò được anh sao?”

“Cô có bản lĩnh ấy sao?” Kỳ Đông Nham dừng bước, hỏi ngược lại.

Bạch Băng đi tới trước mặt anh ta, cười khế: “Ba năm! Tôi đã ở bên anh ta ba năm. Cho dù không phải sớm tối bên nhau thì tôi cũng phần nào hiểu được một số thói quen của anh ta. Cậu chủ Kỳ! Anh nói xem, tôi có bản lĩnh ấy hay không?”

Kỳ Đông Nham hơi sững sờ.

Bạch Băng chỉ ấn nhẹ lên ngực anh ta một cái, mỉm cười rồi quay người bỏ đi.

Đinh Tư Thừa cầm ly rượu bước tới, nhìn thấy bóng Bạch Băng đi về phía đám đàn ông. Anh ta nhấp một ngụm rượu rồi hỏi: “Cô ta muốn chuyển sang phía Kỳ Thị?”

“Bị Tinh Thạch từ chối ký hợp đồng quả thực rất mất thể diện.” Kỳ Đông Nham nói.

Đinh Tư Thừa mỉm cười không nói gì, chỉ đưa một ly rượu cho Kỳ Đông Nham. Kỳ Đông Nham đón lấy, như đang suy tư chuyện gì, rất lâu sau mới nói: “Tinh Thạch tuy rằng chưa tuyên bố với bên ngoài, nhưng Diệp Uyên đích thực đã giao toàn bộ quyền hành lại cho Niên Bách Ngạn, cộng thêm việc Niên Bách Ngạn thu thêm 2% quyền cổ phần của Tinh Thạch, bây giờ anh ta có thể ngồi ngang hàng với người nhà họ Diệp rồi!”

“Diệp Uyên chạy rồi, nhưng hắn ta vẫn là con trưởng của nhà họ

Diệp, không thoát khỏi danh phận chủ tịch Tinh Thạch đâu.” Đinh Tư Thừa khá bình tĩnh.

Kỷ Đông Nham nhìn anh ta: “Chuyện này, anh không thể vượt qua Niên Bách Ngạn đã đạt được mục đích đâu. Có Niên Bách Ngạn chắn trước mặt, anh không thể động vào Diệp Uyên được.”

Đinh Tư Thừa hừ lạnh: “Thế thì khứ Niên Bách Ngạn trước.”

“Đây cũng là một công trình vĩ đại.” Kỷ Đông Nham không mấy bất ngờ, cũng không mấy kinh ngạc. Anh ta thản nhiên nói: “Muốn diệt Niên Bách Ngạn, trước hết phải chia rẽ những người ở bên cạnh anh ta ra đã.”

Đinh Tư Thừa trầm mặc một lúc. Khi ngược mắt lên, trong đôi mắt anh ta ánh lên một tia sáng âm u bất định: “Ý cậu là... Tố Diệp?”

Kỷ Đông Nham cười khế, cụng ly với Đinh Tư Thừa: “Muốn động tới Diệp Uyên thì phải đá bay Niên Bách Ngạn. Mà muốn Niên Bách Ngạn tứ cố vô thân thì Tố Diệp... chính là mấu chốt!”

Đinh Tư Thừa trầm ngâm suy nghĩ rồi ngẩng đầu uống cạn rượu trong ly...

Mưa càng lúc càng to, dội ngàn vạn tia nước lên những bức tường xám, sau đó chúng lại tụ thành dòng, men theo tường chảy xuống.

Tố Diệp như một linh hồn lảng vảng khắp con đường đá. Trời đất âm u như nuốt chửng bóng cô. Cả một con ngõ dài chỉ có một mình cô đơn độc. Chiếc ô trong tay ngả nghiêng theo gió. Cô giẫm qua từng vũng nước, đôi giày đã không còn một chỗ nào khô từ lâu.

Chẳng thể quan tâm tới chúng nữa.

Gót chân cô ửng đỏ, gót chân cùng bàn chân ướt sũng, cái lạnh xâm nhập vào xương cốt.

Cuối cùng, Tố Diệp cũng không đi nổi nữa. Cô dừng bước trước một cửa hàng đã đóng chặt cửa, gấp ô lại, co ro ngồi dưới mái hiên cố gắng tránh mưa. Ngón tay cô đã đông cứng tới mức không thể co lại, hoàn toàn mất đi tri giác. Thế là, tờ địa chỉ cô vẫn nắm chặt trong tay cũng bị gió cuốn bay.

Tố Diệp giương mắt nhìn tờ giấy với chi chít những địa chỉ phường thôn chao nghiêng theo gió, sau đó, nó bị những hạt mưa to như hạt đậu đánh gục, ngã xuống con đường đá gần đó, như một con chim không thể cất cánh bay, cuối cùng thoi thóp chìm xuống con nước lũ.

Hơn hai tiếng đồng hồ, cô đi hỏi lần lượt từng nhà một. Có những nhà hoàn toàn không gặp Niên Bách Ngạn. Chỉ có một nhà nói rằng họ từng tới đây rồi lại đi mất.

Dường như cô luôn muộn mất một bước, luôn không đuổi kịp bước chân của Niên Bách Ngạn.

Sau đó, Tố Diệp bắt đầu men theo cổ trấn, chỉ muốn gõ cửa từng nhà một. Chỉ cần có bất kỳ cửa hàng nào còn mở cửa, cô đều bước tới hỏi, hỏi họ có từng nhìn thấy Niên Bách Ngạn không.

Sao họ có thể nhìn thấy anh cơ chứ?

Tất cả mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ.

Mái hiên nhỏ đã che đi một khoảng trời đổ mưa. CƠn gió ướt lạnh dính vào gò má cô, quần áo cô, tóc tai cô. Tố Diệp đã trải qua quá trình từ sốt sắng tới điên cuồng và rồi tuyệt vọng. Cuối cùng, cô chỉ

còn sức nhìn những giọt nước mưa bắn tung tóe trên nền đất.

Cô run rẩy rút điện thoại ra.

Tín hiệu yếu đến nỗi khiến người ta phát điên.

Chỉ còn lại 5% pin.

Cô không dám bật mạng, vì chỉ cần cô bật bất kỳ một trang web nào đó là điện thoại sẽ lập tức tắt ngấm. Bây giờ hy vọng duy nhất của cô là hệ thống định vị của nó vẫn còn chút tác dụng.

Tiếng khóc của mẹ vẫn còn văng vẳng bên tai, làm trái tim cô đau đớn tưởng chết. Lớn đến từng này, cô chỉ từng thấy mẹ khóc đúng một lần. Đó chính là khi mẹ cô lìa đời. Khi ấy, tiếng khóc của mẹ khiến người ta thất ruột thất gan.

Nước mắt Tố Diệp cứ thế rơi xuống, thành dòng chảy không thể ghìm giữ.

Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc anh đang ở đâu?

Nỗi tuyệt vọng sâu sắc trù lên người cô từng lớp, từng lớp, như một chiếc túi ni lông kín mít không nhìn thấy gió. Nó quấn chặt lấy cô, hút hết mọi không khí, khiến cô hô hấp càng lúc càng khó khăn.

Tìm một người có khó lắm không?

Không khó.

Chỉ cần bạn có địa chỉ của người đó, hoặc là số điện thoại của người đó, hoặc nắm rõ về người thân, bạn bè của người đó. Cho dù là bất

kỳ cách thức nào cũng có thể tìm được người mà bạn muốn tìm.

Nhưng nếu tất cả những cách trên đều không thể thì sao?

Điện thoại của anh ấy bạn không thể gọi được, người thân hoặc những người bên cạnh đều chẳng biết anh ấy đi đâu. Bạn mãi mãi không biết giây tiếp theo anh ấy sẽ xuất hiện ở chỗ nào, đi tới nơi nào, vậy thì bạn có thể tìm được anh ấy không?

Cuối cùng Tố Diệp cũng hiểu ra, trên thế giới này, thật ra bạn muốn tìm được một người cũng chưa chắc đã là một chuyện dễ dàng.

Khi điện thoại chỉ còn là vật trang trí, khi mạng Internet không còn, khi người ấy không để lại một chút tin tức nào, vậy thì anh ấy có thể sẽ biến mất không chút dấu vết trong thế giới rộng lớn này.

Cô muốn tìm thấy Niên Bách Ngạn. Suy nghĩ này đi từ sự kiên định mạnh mẽ ban đầu cuối cùng trở thành sự bất lực đầy tuyệt vọng. Quãng đường ấy của trái tim rất ngắn, nhưng đã giày vò Tố Diệp đến không còn sức lực.

Lúc này, khi trên con đường dài không một bóng người, cô mới thật sự ý thức được, cô không tìm được Niên Bách Ngạn, cô không có khả năng tìm thấy anh.

Lời anh nói tối qua vẫn còn văng vẳng bên tai.

Anh đau khổ hỏi cô: Chúng ta muốn ở bên nhau khó đến vậy sao?

Anh nói anh rất nhớ cô, nhớ đến phát điên.

Còn cô bây giờ đã phát điên thật rồi.

Không khí buốt lạnh. Cô co chặt người lại để giữ được sự ấm áp tối thiểu.

Cô không đi nổi nữa, cũng chẳng còn sức để đứng dậy.

Cứ như thế, bên tai chỉ còn tiếng mưa, một thanh âm khô khan và đơn điệu.

Chẳng biết đã qua bao lâu, dường như đã rút hết thời gian trong cuộc đời dài của Tố Diệp. Cô mơ hồ nghe thấy có tiếng bước chân gấp gáp vọng tới, phá tan cái nhàm chán bên đánh bên tai rất lâu.

Sau đó là một thanh âm quen thuộc.

Trầm thấp, mang theo một chút căng thẳng.

“Diệp Diệp!”

Bờ vai gầy của Tố Diệp khẽ run lên một cái. Cô còn tưởng mình nghe nhầm. Gương mặt đang vui giữa hai đầu gối bỗng ngẩng lên, nhìn theo thanh âm ấy.

Một chiếc ô đen che kín bầu trời đông bão.

Trên gương mặt người đàn ông dưới ô vẫn chưa hết lo lắng. Sau khi nhìn thấy bóng cô, sự cấp thiết hóa thành gánh nặng, cuối cùng trở thành vẻ đau lòng có thể thấy rõ.

Chiếc quần Âu cao cấp cũng bị nước mưa làm ướt sũng. Còn cả đôi giày da của anh, thậm chí là cả áo khoác của anh, bờ vai anh cũng còn dấu vết thấm ướt mưa.

Có lẽ anh đã đi rất vội, thậm chí nên dùng từ chạy. Nếu không, lòng

ngực anh cũng sẽ không phập phồng lên xuống như vậy.

Cả người Tố Diệp dờ ra như khúc gỗ. Cô chỉ còn sức lực để nhìn anh ngơ ngẩn. Giống như vừa mơ một giấc mơ. Cô điên cuồng tìm kiếm, còn anh, cuối cùng đã đứng trước mặt cô.

Dáng hình cô khiến Niên Bách Ngạn xót xa.

Anh rảo bước tới trước, một tay cầm ô, khóa cả hai trong không gian nhỏ hẹp.

Anh giơ tay gạt đi nhưng giọt nước mắt cô còn chưa kịp thu lại, rồi cúi xuống, xót xa kéo bàn tay tê cứng của cô lại, khẽ nói: “Diệp Diệp! Anh tới rồi đây!”

Phải, anh tới rồi!

Cuối cùng anh cũng tìm được cô rồi.

Khi Hứa Đồng mãi cũng gọi được điện thoại cho anh, thông báo tình hình của Tố Diệp, anh lập tức quay lại cổ trấn. Anh không thể ngồi trong khách sạn chờ đợi. Nhìn màn mưa lất phất ngoài trời, nghĩ tới cái bóng nhỏ xíu của cô đang đi xuyên khắp phương trời tìm mình, tim anh lại đau thắt.

Cô đang tìm kiếm theo bước chân anh, còn anh thì lại lần theo bước chân cô để tìm lại cô.

Anh không dám đi xe, sợ sẽ bỏ lỡ con phố nào đó.

Anh chỉ biết gõ cửa từng nhà để hỏi, tìm kiếm từng con đường một. Cuối cùng, trong con ngõ dài này, anh đã gặp lại bóng hình thân thuộc ấy.

Nhỏ bé, co ro dưới mái hiên chật hẹp. Nó bé lắm, chỉ đủ để chứa một mình cô.

Trái tim đang treo lơ lửng của Niên Bách Ngạn cuối cùng đã ầm ầm rơi xuống đất.

Nhưng trong hoảng hốt, hình như thời gian đang quay ngược lại.

Hình như anh đang quay về thời thơ ấu.

Cái đêm khiến anh ghi nhớ sâu sắc.

Anh xách đèn đi qua con ngõ dài, cô cũng bé nhỏ lọt thỏm vào tầm mắt anh. Tuy rằng lúc đó anh cũng bé, nhưng trông cô còn tý hon hơn. Cả người cuộn tròn trong góc tối, bờ vai còn đang run rẩy.

Anh giơ tay về phía cô, hứa rằng sẽ đưa cô rời khỏi đó.

Thế là cô mỉm cười, trong ánh mắt đọng đầy niềm tin.

Cô có từng nhớ, khi cô còn rất nhỏ đã từng gặp anh một lần như thế này không? Cô có từng nhớ, anh đã say đắm nụ cười của cô từ rất lâu, rất lâu rồi không?

Dường như là từ kiếp trước tới tận kiếp này.

Niên Bách Ngạn lại tìm được cô ở đây. Cô vẫn như hồi bé, run rẩy, không nơi nương tựa.

Giọng nói bên tai hoàn toàn đánh thức Tố Diệp.

Đôi mắt cô tụ lại. Ánh mắt viết đầy xót thương của người đàn ông

đập vào mắt cô, ứa vào tim cô. Cô đứng bật dậy, một giây sau đánh vào người anh như điên dại. Những giọt nước mắt đã ngưng tụ giờ một lần nữa cuộn dâng như thác lũ.

“Niên Bách Ngạn! Anh đã đi đâu? Sao anh có thể để em không tìm được anh? Sao anh có thể như vậy? Chính anh nói mà, chỉ cần em muốn tìm là sẽ tìm được anh! Anh còn nói chỉ cần em đứng đợi ở chỗ cũ là anh có thể tìm được em... Sao bây giờ anh mới xuất hiện? Sao bây giờ anh mới tìm thấy em? Bao nhiêu lo lắng, căng thẳng, bất lực, vô vọng của hàng tiếng đồng hồ đều hòa vào nhau trong khoảnh khắc nhìn thấy anh, khiến cho Tố Diệp điên cuồng đánh anh, phẫn nộ nhìn anh.

Trái tim Niên Bách Ngạn cũng quặn thắt theo từng động tác của cô. Anh lập tức ôm cô vào lòng, khẽ nói bên tai cô, hết lần này tới lần khác: “Tại anh không tốt, anh sai rồi...”

Tâm trạng Tố Diệp khó mà kiềm chế được. Cô ghì chặt lấy bờ vai anh, đánh đấm rồi cắn mạnh vào bả vai.

Niên Bách Ngạn không quan tâm. Anh để mặc cho cô trút hết mọi cảm xúc, gương mặt chỉ còn nhú lại một nỗi đau. Đáp lại cô là cánh tay ghì siết không buông, khóa cô trong lòng mình.

Cơ thể lạnh cóng của cô khiến anh tự trách mình sâu sắc...

Khi về tới khách sạn thì trời đã tối.

Một ly sữa nóng được đặt lên đầu giường. Dưới ánh đèn vàng, hương sữa ngọt ngào, thơm nồng nhẹ nhàng lan tỏa.

Tố Diệp vừa tắm rửa xong bằng nước nóng, cuộn chăn ngồi trên giường. Mái tóc cô còn chưa khô, để xõa. Mặt và chân cùng một

màu, tái nhợt khiến người ta lo sợ, bờ môi vẫn chưa hết run.

Ánh mắt cô ngây ngốc, nhìn cố định về một hướng ngoài cửa sổ, nhưng nước mưa đã làm mờ tầm nhìn.

Rất lâu sau, cô chợt cảm thấy lạnh bèn thu chân lại, một lần nữa nhớ tới lời gào khóc của mẹ.

“Tiểu Diệp ơi, làm sao đây? Mẹ phải làm gì đây? Cậu con vừa được phát hiện bị ung thư phổi. Bác sỹ nói tình trạng rất không lạc quan, bây giờ đang nghi ngờ là ung thư tế bào tuyến... Mẹ chưa dám nói với cậu con, không thể nói thật với ông ấy được. Mẹ chỉ nói là ông ấy bị viêm phổi, bác sỹ bảo ông ấy ở lại viện điều trị...”

...

Tim Tố Diệp run lên, chẳng hiểu sao bỗng cảm thấy tê tái.

Sức khỏe cậu trước nay luôn rất tốt, sao lại mắc ung thư phổi? Cô không tin, nhất định là bác sỹ chẩn đoán nhầm.

Nghĩ tới đây, nước mắt lại trào ra, chảy xuống môi, mặn chát.

Niên Bách Ngạn cũng tắm rửa qua loa rồi đi tới. Sau khi thấy cảnh ấy, anh đau lòng, cầm khăn tắm lau tóc cho cô rồi khẽ nói: “Anh đã biết chuyện của cậu rồi. Em uống sữa đi đã, anh sẽ lập tức sắp xếp máy bay về Bắc Kinh.”

Tố Diệp cắn chặt môi, nhưng tiếng khóc vẫn bật ra.

Nó làm tim anh vỡ nát. Anh đặt khăn tắm xuống, ôm lấy đầu cô, hôn nhẹ lên trán cô, dịu dàng dỗ dành: “Yên tâm đi! Anh nhất định sẽ tìm bác sỹ tốt nhất để chẩn đoán cho cậu.”

Tố Diệp ôm miệng, nước mắt chảy xuống kẽ tay.

“Đừng sợ, có anh đây!” Niên Bách Ngạn ôm lấy cô, lau nước mắt cho cô rồi nói: “Anh đi gọi điện thoại!”

Vừa đứng dậy, tay anh đã bị Tố Diệp giữ lại.

Anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt ôn hòa mà thương xót.

Tố Diệp nhìn thẳng vào mắt anh, nước mắt cứ thế lã chã rơi. Gương mặt nhỏ vì đầm đìa nước mắt lại càng khiến người ta xót xa. Cô nhìn anh qua làn nước mờ mịt rất lâu, cuối cùng mới chớp mấy đôi môi run rẩy, nói một câu.

“Niên Bách Ngạn! Những gì anh nói trước đây... còn được tính không?” Giọng cô nghẹn ngào: “Chuyện... muốn em làm vợ anh, còn được tính không?”

Quyển 11 - Chương 484: Không được, không thích hợp, cũng không cho phép

Năm xưa, Niên Bách Ngạn cho cô hai sự lựa chọn.

Hoặc là làm tình nhân của anh, trong vòng một năm.

Hoặc là làm vợ của anh, thời hạn một đời.

Vì sự tan rã niềm tin giữa hai người, Tố Diệp đã lựa chọn phương án đầu tiên. Cô nguyện dùng thời gian một năm ở bên cạnh anh, dùng một thân phận mang mác ngoài bỉ ối để hao mòn sự nhiệt tình cuối cùng giữa họ.

Cô nghĩ một năm sẽ trôi qua rất nhanh, cũng giống như thời gian từ ngày quen biết Niên Bách Ngạn cho tới khi tình yêu sụp đổ, vừa hay cũng đúng một năm, nhanh như bóng câu qua khe cửa.

Cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Cho dần vật, cho day dứt, cho uất ức... Một đoạn tình cảm thay đổi quả thực cũng sẽ khiến tâm lý thay đổi. Cô chỉ hy vọng một năm này có thể trôi qua trong yên bình.

Nhưng chẳng ai kiểm soát được tình cảm của mình.

Dù là một bác sỹ tâm lý như cô hay một thương nhân đánh đầu thắng đó như anh.

Đau khổ quét qua tất cả.

Cả anh và cô đều không thể thoát được cảm giác hứng trọn đắng cay và giày vò.

Có lúc Tố Diệp cũng mê muội. Rốt cuộc là mọi việc thúc giục con người bước đi, hay trên đường đời con người không ngừng xảy ra chuyện? Cuộc điện thoại ấy của mợ như một tấm lệnh phù bất quý, khiến cô bất lực, tuyệt vọng.

Cậu xảy ra chuyện, mợ lo lắng muôn phần. Mợ có thể gọi điện cho cô và Tố Khải để khóc lóc kể lể. Còn cô thì sao? Cô biết tìm ai đây? Hình như... chỉ còn mình Niên Bách Ngạn.

Mợ nói từng câu từng chữ rất rõ ràng với cô qua điện thoại: Tiểu Diệp à! Bác sỹ nói cậu con nhanh thì chỉ còn ba tháng mà chậm thì chỉ còn một năm. Cậu con cũng nghi ngờ không biết có phải mình mắc bệnh nan y gì không? Sáng nay cậu con còn nói với mợ trong bệnh viện rằng, nếu cậu con mà mắc bệnh nan y gì thì nhất định sẽ chết không nhắm mắt. Tiểu Khải là con trai, ông ấy không lo lắng. Chỉ có mỗi mình con là ông ấy không thể yên tâm. Ông ấy chỉ mong con và Niên Bách Ngạn mau chóng làm đám cưới. Con lấy chồng rồi, ông ấy mới được yên lòng.

Lúc ấy đầu óc Tố Diệp mơ mơ màng màng, chỉ nghe thấy những tiếng ù ù vang lên không dứt, chẳng phản ứng lại được gì.

Sau đó mợ lại càng khóc đau lòng hơn. Mợ nói với cô trong nghẹn ngào nước mắt: Coi như mợ cầu xin con được không? Giờ cậu con mắc căn bệnh nói đi là đi ngay được. Giờ mợ chỉ sợ hôm sau mở mắt ra đã không còn được nhìn thấy cậu con nữa. Con kết hôn với Bách Ngạn đi. Ít nhất thì mợ có thể giải quyết được một chuyện day dứt trong lòng cậu con. Cậu mợ sống đến tầm tuổi này làm gì còn mong ước gì nữa? Chẳng qua chỉ muốn con cháu sớm dựng vợ gả

chồng, thì mấy ông già bà này có nhắm mắt mới yên tâm được.

Tổ Diệp liền nói với mẹ, cô sẽ lập tức quay về.

Mẹ nước mắt: Con về, chắc chắn cậu con sẽ không nói gì nhiều với con. Ông ấy sẽ không giục con, chỉ sốt ruột trong âm thầm thôi. Thật ra mấy lời này ông ấy đã nói với mẹ rất nhiều lần rồi. Tiểu Diệp à! Đừng trì hoãn nữa! Nếu con thật sự cảm thấy Bách Ngạn chính là người mà con cần, thì lấy sớm hay lấy muộn cũng có gì khác nhau đâu? Con hãy để cậu con trước khi ra đi được vui vẻ một chút đi.

Khi điên cuồng tìm Niên Bách Ngạn trong mưa, trong đầu Tổ Diệp chỉ toàn là câu nói ấy của mẹ: Cậu con bị xét nghiệm ra bệnh ung thư phổi, phải làm sao đây? Làm sao đây?

Cuối cùng tới khi cô chạy mệt nhoài, mệt đến không thể nhúc nhích được nữa, khi co ro ngồi dưới mái hiên, câu nói văng vẳng trong đầu lại là: Tâm nguyện lớn nhất của cậu con là được nhìn thấy con và Niên Bách Ngạn làm đám cưới...

Nó cứ thế vọng đều đều bên tai cô, như một câu niệm chú, không ngừng kích thích các tế bào trong não bộ. Cho tới tận khi Niên Bách Ngạn tìm được cô, tới khi cô được anh đưa lên xe, về khách sạn.

Khi hơi thở thân thuộc của anh bao bọc lấy cô, câu nói ấy của mẹ càng trở nên rõ mồn một.

Từ lúc về đến khách sạn cho tới giờ, Tổ Diệp đã nghĩ rất nhiều. Rất nhiều suy nghĩ hỗn tạp cuối cùng đã tụ lại thành một điểm. Đó chính là, cô nhất định phải hoàn thành tâm nguyện của cậu.

Vậy thì, cô phải lấy Niên Bách Ngạn.

Câu nói ấy cứ quanh quẩn trong miệng. Khi Niên Bách Ngạn tắm xong, tới bên cạnh cô, cô lại vô cớ muốn khóc, vì mợ, vì mối quan hệ của cô và Niên Bách Ngạn.

Cuối cùng, lời phải nói cũng đã bật ra khỏi miệng.

Tổ Diệp giữ cánh tay Niên Bách Ngạn lại, dùng toàn bộ sức lực để hỏi nốt câu này. Trái tim cô dường như không còn đập nữa. Cả người và không khí trong khoảnh khắc đều đóng băng.

Niên Bách Ngạn tuyệt đối không thể ngờ cô lại níu anh để hỏi câu ấy. Nước mắt làm mờ đôi mắt cô. Đôi đồng tử như hai viên đá đen ngăm trong dòng suối trong vắt. Có căng thẳng, có bối rối, có thỏa hiệp, còn có cả một nỗi đau quặn thắt tim gan.

Câu nói này từ miệng cô thốt ra rõ ràng đã đổi vị. Vì Niên Bách Ngạn chắc chắn không muốn nhắc lại những chuyện không vui đã từng xảy ra. Nhưng không thể không thừa nhận, khi anh nghe thấy cô hỏi câu ấy, tim anh bỗng dừng hồi hộp, và rồi... phẫn khích.

Như có một luồng kích thích bất ngờ ập tới, làm cho mặt biển tung bọt trắng xóa.

Anh kiềm chế sự ngỡ ngàng trong lòng, nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh nước của cô rất lâu, sau đó ngồi xuống trước mặt cô.

Anh giơ tay, lau nước mắt bên gò má cô.

Niên Bách Ngạn khẽ hỏi: “Em muốn lấy anh vì cậu em?”

Dù kích động cỡ nào cũng vẫn phải bình tĩnh lại. Tuy rằng trên con đường dài ấy, khi cô gào khóc chất vấn anh tại sao giờ mới tới, khi cô ôm siết lấy anh không ngừng đánh đập và gặm cắn, khi nước mắt

cô hòa vào làn mưa giá lạnh thấm ướt ngực áo sơ mi của anh, anh một lần nghĩ rằng, cô vẫn còn yêu anh.

Đúng vậy! Từ khoảnh khắc ấy tới tận khi anh đưa cô về khách sạn anh vẫn tự tin với suy nghĩ đó của mình.

Thậm chí trong lúc tắm rửa, khắp đầu anh chỉ toàn là hình ảnh Tố Diệp khóc trong đau khổ. Dưới vòi hoa sen, tim anh đập rất nhanh, vì anh biết rõ rằng người con gái mình yêu sâu đậm vẫn còn trong căn phòng này, anh chưa đánh mất cô.

Cô có thể nghĩ tới anh trong giây phút không ai bám víu, điều đó chứng tỏ trong lòng cô chỉ có anh, bất luận cô cần sự giúp đỡ của anh vì mục đích gì.

Tuy vậy Niên Bách Ngạn vẫn rất hiểu cô.

Tố Diệp là một người con gái như thế này: Ương ngạnh, ưa sĩ diện. Lòng tự trọng đối với cô mà nói vượt trên hết thảy. Thế nên, cho dù cô ý thức được bản thân mình cần có anh, thì với cá tính đó cô cũng sẽ tuyệt đối không chủ động nói ra câu muốn lấy anh.

Thế nên anh mới hỏi mục đích của việc làm này.

Tố Diệp ôm chần, cúi đầu. Khi cô ngước mắt lên, ánh sáng như đang chen chúc trong giọt lệ nơi khóe mắt.

“Đúng vậy!” Cô lên tiếng, giọng nói rất khẽ, dường như bất lực: “Tình hình của cậu e là thật sự không lạc quan. Em không thể để cậu ra đi trong tiếc nuối.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, bờ môi hơi mím lại, không nói câu nào.

“Nhưng mà...” Cô cố gắng cắn chặt môi, giống như hạ một quyết tâm rất lớn: “Chúng ta có thể kết hôn giả.”

Niên Bách Ngạn biến sắc, nhú mào: “Sao cơ?”

“Giống như anh và Diệp Ngọc.” Tố Diệp vội vàng giải thích.

Cô yêu anh.

Điều này không cần phải nghi ngờ.

Khi anh xuất hiện trong con ngõ, khi anh không ngừng nhận lỗi về mình bên tai cô, nói rằng anh không tốt, cô cảm thấy trên đời này chỉ còn anh thôi. Không còn lòng tin không sao cả, cô vẫn không thể khống chế được bản thân mình muốn yêu anh.

Cũng trong khoảnh khắc ấy cuối cùng cô đã hiểu rõ, cô vốn không thể rời xa anh.

Giống như tối qua anh đã nói với cô: Em không thể rời xa anh, em cũng không rời xa anh được.

Nhưng thứ cô có thể mang tới cho anh chỉ còn lại hơi ấm khắc ghi bằng cơ thể. Còn những thứ khác chỉ là con số không. Cô có thể mạo hiểm không? Cho dù cô muốn, anh có chấp nhận không?

Cầm cô bị Niên Bách Ngạn nâng lên. Anh quan sát cô, hàng mi như quấn chặt vào nhau: “Thế nghĩa là... hôn nhân đối với em chỉ là một công cụ?”

Tố Diệp bình tĩnh nhìn anh: “Chẳng phải anh cũng đã từng như vậy sao?”

“Đó là vì anh chưa gặp được tình yêu!” Ánh mắt Niên Bách Ngạn càng trở nên hà khắc.

Trái tim Tố Diệp đau buốt.

Mắt cô gợn sóng, làm đau đôi mắt anh. Anh buông cô ra, hạ giọng: “Chuyện hoang đường này, anh sẽ không làm cùng em!”

Bàn tay giấu dưới chăn của Tố Diệp cuộn chặt lại, không còn một chút sức lực nào. Cô nói với giọng khàn đặc: “Xin anh đấy...”

Gương mặt Niên Bách Ngạn dăm chiêu. Anh đứng thẳng dậy, bực bội đáp: “Hoặc là không kết hôn, nếu kết hôn thì phải làm thật, còn không, miễn bàn!”

Tố Diệp bất ngờ nhìn anh, ánh mắt run run.

“Chuyện này không ai có thể hoàn thành thay anh. Trong lòng cậu em, chuyện em và anh làm đám cưới là hợp lẽ. Em đổi sang người khác, cho dù có chấp nhận kết hôn giả, anh nghĩ cậu em cũng sẽ nghi ngờ, sẽ càng lo lắng hơn.” Niên Bách Ngạn không hổ là người làm ăn. Tuy đang giận mà anh vẫn có thể sáng suốt tìm ra điểm yếu của Tố Diệp.

Chuyện này Tố Diệp hiểu. Thế nên cô mới phải cầu xin anh. Vì chỉ có Niên Bách Ngạn, cậu mới tin tưởng. Cô không thể tùy tiện đem theo người đàn ông nào tới nói với cậu chúng con muốn kết hôn cả.

Niên Bách Ngạn nhìn cô từ trên xuống: “Anh có thể chấp nhận suy nghĩ vì cậu mà kết hôn của em, nhưng chúng ta nhất định phải trở thành vợ chồng thực sự về mặt pháp luật.”

“Không... Em không thể!” Giọng Tố Diệp hơi run rẩy.

Niên Bách Ngạn nắm chặt tay lại thành nắm đấm, hơi cao giọng:
“Vậy thì em đi tìm người khác giúp đi!”

“Niên Bách Ngạn! Anh không thể ép em như vậy được!”

“Tại sao anh không thể ép em?”

“Bởi vì em...” Lời nói thốt ra được một nửa, Tố Diệp bất ngờ phanh lại.

Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt: “Vì sao?”

Tố Diệp mệt mỏi vùi đầu vào chăn, bờ vai run lên. Niên Bách Ngạn đè nén sự bức bách trong lòng ngực lại, một lần nữa ngồi xuống bên cạnh cô, lên tiếng: “Em muốn nói với anh chuyện gì?”

Trừ phi cô thật sự chán ghét anh tới cực điểm, nhưng điều này lại mâu thuẫn với biểu hiện của cô trên con ngõ.

Tố Diệp chần chừ ngẩng đầu lên. Mắt cô sưng húp. Môi dưới mím chặt, khóe mắt lại ướt.

Dáng vẻ ấy quả thực khiến anh đau tê tái. Anh bất giác ôm cô vào lòng, giọng nói khô khốc, khàn khàn: “Diệp Diệp! Làm vợ anh khó lắm sao? Anh không nghĩ rằng hai chúng ta đã tới mức lực bất tòng tâm.”

Cô dựa đầu vào vai anh, lắc đầu trong buồng xuôi, lẩm bẩm: “Chúng ta thật sự đã lực bất tòng tâm rồi!”

Niên Bách Ngạn khẽ kéo cô ra, nhìn vào mặt cô, quát khẽ: “Đó chỉ là suy nghĩ của riêng em!”

Cô từ từ ngược lên, nhưng chỉ nhìn tới vết hằn của anh, không dám nhìn thêm lên cao.

“Bác sỹ nói, sau này cơ hội được làm mẹ của em rất thấp... Niên Bách Ngạn! Anh thích trẻ con lắm phải không? Anh có thể chấp nhận vợ mình không thể sinh con cho mình không? Anh có thể chịu được nỗi đau khổ khi không có con không? Anh có thể cam lòng nhìn mọi người đứng sau lưng chỉ trỏ cười nhạo không? Một cuộc hôn nhân không chỉ duy trì bằng tình cảm là đủ. Nếu không có con, tình cảm rồi cũng sẽ biến chất!”

Niên Bách Ngạn như bị sét đánh, bao tình cảm trong ánh mắt chợt khựng lại. Cả người anh đờ ra, như một khúc gỗ, chỉ còn lại sự bàng hoàng.

“Thế nên...” Tố Diệp cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Vết thương đã bị cô mạnh tay xé ra, máu tươi bắt đầu ồ ạt chảy tràn ra ngoài: “Chúng ta không thể kết hôn thật được. Không được, không thích hợp, cũng không cho phép!”

Quyển 11 - Chương 485: Hoặc là lấy anh, hoặc là rời xa anh

Chữ cuối cùng trong câu nói của Tố Diệp như nấc nghẹn, sau đó thanh âm cũng tan biến trong bầu không khí se lạnh.

Niên Bách Ngạn im lặng ngồi bên cạnh cô. Sống lưng anh cứng đờ, môi kéo thành một đường thẳng tọt. Dáng vẻ trầm mặc của anh khiến người ta sợ hãi. Nhưng từ hàng mi nhú chặt, không khó nhận ra những con sóng lòng dữ dội trong anh.

Không khí dường như không chuyển động nữa mà đông lại thành băng.

Cứ như vậy, hai người không ai nói với ai câu nào nữa, giống như cả hai cũng đã đông cứng.

Tố Diệp úp thẳng mặt vào gối. Trái tim thì như bị ai cưa đôi, máu và nỗi đau không ngừng trào dâng. Cô chưa từng nghĩ giấu giếm chuyện này làm gì, cô chỉ ích kỷ hy vọng anh biết muộn ngày nào hay ngày ấy.

Nói thật là, cô sợ bị anh ruồng bỏ.

Ngay cả cô bé Lọ Lem khi gặp hoàng tử cũng muốn cố gắng hết sức để trang điểm bản thân trở thành một công chúa với chiếc váy tuyệt đẹp, cỗ xe bí ngô tinh tế và xa hoa cùng một đôi giày thủy tinh lấp lánh, thu hút sự chú ý. Thật ra câu chuyện này không muốn nói với chúng ta rằng chim sẻ cũng có thể bay lên thành phượng hoàng, mà nó chỉ muốn nói rõ thế nào là môn đăng hộ đối.

Hoàng tử chỉ có thể ở bên cạnh công chúa, thế nên cô bé Lọ Lem nhất định phải trở thành công chúa. Nếu không chỉ với bộ quần áo rách rưới, đôi giày nát bươm và một gương mặt lem luốc thì hoàng tử dù có tinh mắt đến đâu cũng không thể yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Thấy chưa, ngay cả một câu chuyện cổ tích cũng muốn nói lên triết lý này. Chỉ khi nào bạn làm được tới mức tốt nhất thì mới có thể gặp được người đàn ông tốt nhất. Cô bé Lọ Lem hiểu triết lý này, đã dùng một diện mạo xinh đẹp và một đôi giày thủy tinh độc nhất vô nhị để che đậy thành công thân phận tầm thường của mình, và thế là cô ấy được lấy hoàng tử.

Cả trong hiện thực, các cô bé Lọ Lem được hoàng tử theo đuổi, ngay từ ban đầu sẽ không cho hoàng tử thấy nơi ở thấp kém của mình, họ chỉ muốn bày ra vẻ đẹp nhất với hoàng tử mà thôi.

Tổ Diệp tưởng mình là công chúa, kỳ thực vẫn chỉ là một cô bé Lọ Lem. Chỉ có điều, cô có quần áo lộng lẫy, có đôi giày xinh xắn, tiếc là điều kiện của bản thân cô không thể sống cùng hoàng tử đến trọn đời.

Thành công như anh sao có thể chấp nhận một người con gái đã có khiếm khuyết? Cho dù anh có thể chấp nhận tạm thời, vậy sau này thì sao? Khi anh nhìn thấy nhà người ta trẻ con chạy tung tăng khắp nơi, khi anh nghe thấy người ta kể chuyện về con cái mình, lẽ nào anh không hối hận sao?

Tổ Diệp không dám mạo hiểm, thế nên cô cứ lần lữa mãi. Cô đơn thuần chỉ muốn hưởng thụ cảm giác được anh quan tâm. Nhưng ngày này cuối cùng vẫn phải tới. Mà thế là, nó tới rồi.

Niên Bách Ngạn rất muốn có con, nếu không, anh sẽ không im lặng mãi như thế, gương mặt anh cũng không khó coi như thế.

Từng giây từng phút trôi qua.

Tố Diệp đã nhìn thấy kết cục.

Cô và Niên Bách Ngạn cũng sẽ đường ai nấy đi từ khoảnh khắc này phải không?

Nhưng rõ ràng là sự kiên quyết của cô, tại sao trái tim vẫn đau đớn đến thế?

Rất lâu sau, bầu không khí nặng nề bị câu nói của Niên Bách Ngạn phá vỡ. Giọng anh nghe hơi khàn và đầy mệt mỏi: “Nguyên nhân gì tạo thành?”

Ngón tay Tố Diệp khẽ run nhưng cô không ngẩng đầu lên: “Vì đứa bé đó, sau khi nó mất mà thành ra như vậy.”

Lòng ngực Niên Bách Ngạn như bị đập mạnh vào. Anh quay đầu nhìn Tố Diệp không rời, ánh mắt đau xót.

“Anh cứ coi như... đây là báo ứng của em đi!” Tố Diệp hơi ngẩng mặt lên. Cô chỉ nhìn tới góc áo anh. Không cần ngẩng đầu cô cũng biết ánh mắt anh sắc bén cỡ nào. Cô không thể chịu nổi cái nhìn ấy.

“Nếu lúc đó giữ lại đứa bé đã chẳng có kết cục như bây giờ.”

Sự việc đã tòi tệ lắm rồi, không cần thiết phải khiến nó tòi tệ hơn, đúng không? Dù sao thì kết quả cũng sẽ như nhau. Vì nguyên nhân gì còn quan trọng không? Không quan trọng nữa, đối với cô không quan trọng, mà đối với một người đàn ông trước nay chỉ quan tâm

tới kết quả như Niên Bách Ngạn lại càng không quan trọng.

Hà có gì phải khiến con đường giữa hai người thêm tắc nghẽn?

“Kết hôn đi!” Niên Bách Ngạn đột ngột lên tiếng.

Tố Diệp nhìn anh ngỡ ngàng. Cô hiểu chữ kết hôn mà anh nói, nhất định không phải giả vờ như cô nghĩ.

“Bây giờ y học rất phát triển, chúng ta hoàn toàn không cần bi quan như bây giờ.” Niên Bách Ngạn nhìn vào mắt cô. So với sự bàng hoàng của cô, anh có vẻ đã bình tĩnh lại.

“Chúng ta có thể tìm bác sỹ tốt nhất, hoặc có thể là thụ tinh nhân tạo. Thụ tinh nhân tạo vẫn không được thì chúng ta nhận con nuôi. Nếu không nhận được con nuôi, sau này chúng ta có thể không cần con cái gì hết.”

Tố Diệp nhìn anh khó tin, lẩm bẩm: “Không... Anh điên rồi!”

“Nếu em chỉ vì nguyên nhân này mà không dám lấy anh thì anh có thể nói chắc chắn với em rằng, anh không cho phép em dùng cái cớ này để trốn tránh quan hệ giữa hai chúng ta. Anh không quan tâm em có thể sinh con cho anh hay không, anh chỉ cần em mà thôi!” Ngực khí của Niên Bách Ngạn vô cùng kiên quyết.

Tố Diệp hoàn toàn không ngờ anh lại nói vậy. Cô tưởng sau khi cô nói ra nguyên nhân ấy anh sẽ đứng dậy bỏ đi, không nhắc một lời về chuyện sau này nữa. Vì anh là một thương nhân, hiểu nhất là lợi hại trong một mối quan hệ.

Nhưng... tại sao lại như thế này?

“Niên Bách Ngạn! Nếu đã là chuyện nhìn trước được kết cục, tại sao anh còn kiên trì? Không sai, bây giờ anh có thể cảm thấy không quan trọng, nhưng sau này thì sao? Tất cả mọi người đều sẽ bàn tán chỉ tro sau lưng anh, tất cả mọi người đều sẽ chê cười chúng ta không thể sinh con. Anh không cần phải làm vậy! Không xứng đáng để anh làm vậy đâu!”

“VẬY em nói cho anh biết điều gì mới là xứng đáng đi?” Niên Bách Ngạn nhìn chăm chăm vào mắt cô, hơi nhíu mày lại: “Tìm bừa một người phụ nữ nào đó có thể sinh con cho anh mới là xứng đáng sao? Tố Diệp! Đó không phải là một cuộc hôn nhân mà anh mong muốn. Đúng vậy! Anh rất hy vọng có một đứa con, nhưng nếu không có con cũng chẳng ảnh hưởng tới điều gì cả. Đàn bà có thể sinh con cho anh nhiều vô số kể, nhưng lại không phải là người anh muốn lấy!”

Tố Diệp đỏ mắt, hít sâu một hơi: “Em đã từng nhận một án. Hai người họ tình cảm rất mặn nồng sau đó đã làm đám cưới. Năm đầu chưa có con, hai người cảm thấy không hề gì. Năm thứ hai chưa có con, họ tới bệnh viện phát hiện ra cô gái có vấn đề, người đàn ông nói không sao đâu. Năm thứ ba vẫn không có con, người thân và họ hàng đều sốt ruột, người đàn ông an ủi vợ rằng, đừng lo lắng. Tới năm thứ tư, người vợ nói với chồng mình, anh nhờ để thuê đi, và người chồng đồng ý. Họ tìm được người đó rất nhanh, là một cô gái rất trẻ. Đến năm thứ năm, một đứa bé chào đời. Nhưng nó chỉ nhận cô gái đó là mẹ. Còn người chồng, cuối cùng cũng đã trở thành chồng của cô gái trẻ đó.”

Niên Bạch Ngạn nhìn cô không biết nói sao: “Anh thừa nhận trên đời này chuyện gì cũng có, chuyện này lại là rất bình thường trong thực tế. Nhưng Tố Diệp! Anh lấy em làm vợ, thì em là người vợ duy nhất của Niên Bách Ngạn này. Mấy cái chuyện hoang đường em nói, anh tự cho rằng mình không làm nổi. Anh cũng chẳng có nhiều thời gian và sức lực đi tìm người phụ nữ để thuê nào đó. Anh chỉ có thể chấp

nhận con của hai chúng ta. Nếu không có, anh cũng tuyệt đối không cho phép con của anh và em lại chui ra từ bụng của một người phụ nữ khác, em hiểu chưa?”

Tố Diệp mím chặt môi, lắc đầu. Anh càng khẳng định chắc chắn, cô càng không có tự tin.

Thấy vậy, Niên Bách Ngạn nổi giận thật sự. Anh đứng lên, ngữ khí bắt đầu bức bối: “Tố Diệp! Rốt cuộc em đang nghĩ cái gì? Rõ ràng là một chuyện vô cùng đơn giản, tại sao em cứ phải phức tạp hóa vấn đề lên?”

“Em...” Sao cô có thể không suy nghĩ chứ? Chuyện này mà đơn giản sao? Không, quá khó khăn, thứ cô sợ chính là thời gian.

Thời gian là thứ tàn khốc nhất, nó có thể lặng lẽ giết chết mọi tình cảm mặn nồng, thứ còn sót lại chỉ là một hiện thực lạnh lẽo.

Niên Bách Ngạn hít sâu một hơi, giơ tay lên ý bảo cô không cần nói gì nữa.

“Hôm nay... anh vẫn giao quyền lựa chọn cho em!”

Tố Diệp ngược đôi mắt sưng vù lên.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng kiềm chế được cơn giận, giọng nói trở nên bình tĩnh hơn: “Hoặc là lấy anh, hoặc là rời xa anh!”

Tim Tố Diệp run lên theo từng câu anh nói, nhất là khi nghe tới câu nói cuối cùng: Hoặc là rời xa anh!

“Nếu em chọn lấy anh, chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn, tổ chức đám cưới. Nhưng Tố Diệp! Nếu lần này em chọn rời xa anh thì anh sẽ

không bao giờ tới tìm em nữa. Từ nay về sau chúng ta đoạn tuyệt. Anh sẽ lập tức lấy Joey!” Anh nói với giọng chắc chắn.

Sao cơ?

Tố Diệp kinh ngạc. Chẳng mấy chốc, nỗi đau lại ập xuống đầu cô.

“Tố Diệp! Nếu hôn nhân và tình yêu chẳng liên quan gì đến nhau, thế thì, anh lấy ai cũng vậy cả thôi.” Nét mặt Niên Bách Ngạn sa sầm lại.

Đôi mắt Tố Diệp xao động.

Cô biết, đây là những lời thật lòng của anh. Với tính cách của anh, nếu lần này chia tay, thì sẽ là chia tay thực sự...

Điện thoại vang lên, là của Niên Bách Ngạn.

Anh nghe máy ngay trước mặt cô.

Trong khoảnh khắc, cô nghe thấy anh hờ hững trả lời: Được! Tôi biết rồi! Vậy thì sắp xếp tới sáng mai đi!

Cuộc điện thoại kết thúc.

“Vì lý do thời tiết, hôm nay máy bay không thể cất cánh, miễn cưỡng bay sẽ rất nguy hiểm. Sáng sớm ngày mai chúng ta về Bắc Kinh.”

Tố Diệp cắn môi, khẽ gật đầu.

“Diệp Diệp! Kỳ thực có rất nhiều chuyện, lòng tự trọng thật sự không còn quan trọng đã không còn quan trọng nữa.” Niên Bách Ngạn cất điện thoại đi, thở dài nặng nề: “Em suy nghĩ cho kỹ đi. Em cần anh hay đẩy anh ra để kiên trì với thứ mà em cho là lòng tự trọng. Quyền

lựa chọn thuộc về em. Dù em chọn điều gì, anh đều tôn trọng!”

Dứt lời, anh ra khỏi phòng.

Một lát sau, anh rời khỏi khách sạn.

Khi cánh cửa đóng sập lại, cả người Tố Diệp cũng nằm bò ra giường, bắt đầu gào khóc...

Quyển 11 - Chương 486: Đây chính là cuộc đời

Lâm Yêu Yêu không ngờ Diệp Uyên lái đích thân lái máy bay đưa cô tới thị trấn nhỏ ở Pháp, nơi hai người đã từng gặp gỡ. Chính tại nơi đây, mâu thuẫn giữa cô và Diệp Uyên gia tăng. Cũng tại đây, Diệp Uyên đã vô lại chạy vào phòng cô, hơn nữa còn để cô bắt gặp một cảnh phim “cấm trẻ em”.

Thị trấn này không có sân bay nên phải lái xe tới đây.

Sau khi máy bay hạ cánh xuống sân bay, Lâm Yêu Yêu ngồi yên trong khoang hạng trên. Đợi cho hành khách đi xuống hết, Diệp Uyên trong bộ đồng phục cơ trưởng mới từ khoang máy bay đi ra, tới đón cô.

Lâm Yêu Yêu nhìn thấy anh, nhất thời cảm thấy anh mặc đồng phục vẫn là đẹp nhất.

“Đi thôi!” Diệp Uyên giơ tay về phía cô, nụ cười nở trên môi.

Từ sau khi anh vào Tinh Thạch, anh chưa từng cười tươi như vậy. Hôm nay thấy anh cười thoải mái, Lâm Yêu Yêu ngỡ như mình đang nhìn thấy Diệp Uyên của ngày trước. Cũng đúng, bây giờ anh đã rời khỏi Tinh Thạch, trở về với ngành nghề cũ của mình. Nụ cười này, ắt hẳn xuất phát từ nội tâm của anh.

Cô giơ tay ra. Anh nắm lấy, siết chặt.

Chuyến du lịch tuần trăng mật này, Diệp Uyên đã chọn Pháp. Vì công

ty đã điều chỉnh lại các tuyến bay của anh, nên khoảng thời gian này đều chủ yếu bay tới Pháp.

Chập tối, Diệp Uyên chở Lâm Yêu Yêu tới thị trấn, vẫn an nhàn và thong dong như trước đây. Sau khi về khách sạn, nghỉ ngơi một lúc, Diệp Uyên lại kéo cô ra ngoài dùng bữa.

Nhà hàng cũng rất quen thuộc, chính là Lâm Yêu Yêu đã từng tới.

Chớp mắt đã một năm trôi qua.

Tới nơi đây, từng chút kỷ niệm khi ấy lại ùa về trong tâm trí. Một năm trước, cô ra nước ngoài khảo sát, học tập với tư cách là nhân viên của Tinh Thạch. Tại đây, thậm chí ngay trong nhà hàng này, cô và Diệp Uyên đã đối chọi gay gắt. Một năm sau, với tư cách là vợ Diệp Uyên, cô một lần nữa đặt chân đến nơi này, cùng Diệp Uyên hưởng tuần trăng mật.

Thế sự khó lường.

Thì ra ông trời đã sắp xếp cho người ta con đường phải đi, chỉ là chúng ta vốn không hề hay biết mà thôi.

Diệp Uyên khá quen thuộc nơi này. Ở đây cũng không giống như ở Trung Quốc, nhà hàng ngon vì đông người vẫn phải đặt chỗ trước gì đó, thế nên trước khi tới anh cũng không hề nói trước với nhà hàng, cứ thế dẫn thẳng Lâm Yêu Yêu đến đây.

Ai ngờ hôm nay người tới ăn quả thực không ít, đến cả âm nhạc cũng rất vui nhộn.

Diệp Uyên bèn gọi ông chủ tới, ý muốn trả thêm tiền cho ông ấy để bao cả nhà hàng này. Ông chủ nghe ra có vẻ rất khó xử, nói với anh

rằng: Nếu là bình thường thì chắc chắn không thành vấn đề. Nhưng hôm nay có người kết hôn, thế nên làm vậy không được hay.

Diệp Uyên cũng không làm khó ông ấy. Anh hỏi ý của Yêu Yêu. Nếu cô chê người đông ồn ào thì anh sẽ chọn một nhà hàng khác.

Chú rể đứng gần đó đang hôn cô dâu. Tất cả đều là những thanh niên, vang rộn tiếng nói cười, lời chúc phúc. Rõ ràng các nghi thức đều đã cử hành xong từ chiều. Thông thường, tới giờ này chỉ còn nhảy múa thâu đêm.

Yêu Yêu lắc đầu, nhìn những bạn trẻ đó và nói: Gặp được đám cưới là chuyện vui, rất may mắn đấy. Không cần đổi đâu, cứ ăn ở đây đi!

Diệp Uyên tuyệt đối tôn trọng sự lựa chọn của cô, cũng đồng ý.

Cụ thể Diệp Uyên đã gọi món gì, Yêu Yêu không để ý. Cô dồn toàn bộ sự chú ý vào đôi vợ chồng mới cưới kia. Cô nghe hiểu một chút tiếng Pháp, nhưng không giỏi giao tiếp cho lắm. Từ những câu hi hi ha ha, cô mới biết họ là mối tình đầu của nhau, hôm nay cuối cùng đã gắn chặt cuộc đời bên nhau.

Mối tình đầu...

Đẹp biết bao!

Vì chúng ta luôn dành tất cả mong đợi và những nếm trải cho mối tình đầu. Nó luôn là một viên kẹo ngọt rực rỡ và xinh đẹp. Khi bóc ra, vẫn còn lan tỏa một hương chanh thoang thoảng. Đó là thứ tình yêu ngây thơ nhất, trong sáng nhất, không mang bất cứ mục đích gì.

Thậm chí trong tình yêu thuở ban đầu ấy, chúng ta chỉ biết đỏ mặt nói với đối phương: Em thích anh. Mà khi đó, thích, chính là yêu.

Lâm Yêu Yêu chợt nhớ tới Đình Tư Thừa.

Đình Tư Thừa chính là mối tình đầu của cô, mà cô cũng là người đầu tiên anh yêu.

Trong mấy năm qua, người quan trọng nhất trong cuộc đời cô, ngoài bố mẹ ra, chính là Đình Tư Thừa. Anh chất chứa biết bao khao khát và ước vọng của cô đối với tương lai, đối với hạnh phúc, đối với tình yêu.

Vậy mà người cuối cùng ở lại bên cạnh cô lại là Diệp Uyên, người đàn ông cô mới quen chưa tròn một năm.

Trong tình yêu không có ai đúng ai sai, chỉ có thích hợp hay không thích hợp.

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ câu nói đầu tiên khi Đình Tư Thừa theo đuổi cô. Anh nói: Yêu Yêu! Anh yêu em! Hãy giao tương lai của em cho anh nhé!

Bờ vai chợt ấm lên. Cô ngược mắt, là Diệp Uyên đang ôm lấy vai cô.

Yêu Yêu nhìn vào gương mặt anh, nhất thời có chút mê hoặc. Cuộc hôn nhân này tới quá đường đột. Cho dù tới tận hôm nay đã là tuần trăng mật, cô vẫn thường quên mất sự thật mình đã là vợ anh.

“Yêu Yêu!” Diệp Uyên cuộn chặt lấy cô, thủ thủ bên tai: “Cả đời này, anh sẽ dùng trái tim để yêu thương em.”

Con tim Lâm Yêu Yêu cũng nhảy vọt không theo quy luật như thế...

Mưa không hề có xu hướng tạnh ráo.

Đã hơn mười giờ đêm, mà cơn mưa ngoài trời vẫn rào rào không ngớt.

Sau khi ra khỏi khách sạn, Niên Bách Ngạn vẫn chưa quay lại. Anh chỉ mang theo một chiếc di động. Mấy thứ như chìa khóa xe, ví tiền và điện thoại cá nhân đều để cả trên mặt bàn.

Tố Diệp không biết anh đã đi đâu, làm gì. Cô chỉ chìm trong trầm tư. Nước mắt đã cạn khô, nhưng những lời Niên Bách Ngạn nói vẫn văng vẳng bên tai cô.

Cuối cùng, cô gọi điện thoại cho Tố Khải.

Giọng Tố Khải trong điện thoại khá nặng nề. Cô bèn hỏi nó bệnh tình của cậu. Tố Khải ở đầu kia thở dài, rồi nói: Chị! Bác sỹ nói bệnh của bố đã không thích hợp để làm phẫu thuật nữa. Tế bào ung thư sinh sôi rất nhanh, nếu phẫu thuật sẽ rất nguy hiểm. Bây giờ cách duy nhất chính là Đông Tây y kết hợp, vừa dùng hóa liệu vừa uống thuốc Nam.

Tố Diệp lập tức nói: Nhất định phải điều trị, tốn bao nhiêu tiền cũng không quan trọng.

Nhưng Tố Khải chỉ im lặng, rất lâu sau nó mới nói: Thật ra em và mẹ đã bàn bạc lâu rồi, quyết định từ bỏ điều trị.

Trong lúc lo lắng, Tố Diệp đã mắng Tố Khải một câu, sống chết cô cũng không đồng ý.

Tố Khải bảo cô cứ bình tĩnh, rồi giải thích: Bây giờ bố vẫn chưa biết bệnh tình thực sự của mình. Cả nhà đều giấu bố, nói chỉ bị viêm

phổi, thế nên bố không nghi ngờ tại sao mình lại ho và sốt. Em hiểu tâm trạng của chị. Ban đầu em cũng suy nghĩ giống như chị, nhưng chị không thể hiểu được sự đau khổ khi phải làm trị liệu. Nó không chỉ tàn phá cơ thể mà còn hủy hoại cả tinh thần của người ta nữa. So với việc sống ba tháng trong đau đớn, chi bằng cứ để bố được bình yên sống hơn ba tháng nữa. Không phải vấn đề tiền bạc, mà là chúng ta có thể nhẫn nhịn chứng kiến bố chịu khổ hay không.

Đặt điện thoại xuống, cả người Tố Diệp như sụp đổ.

Cô hiểu những gì Tố Khải nói, cũng hiểu cách làm của nó.

Trên đời này, có rất nhiều chuyện phải giấu giếm, rất nhiều lời nói dối cần dùng một cách thức tốt đẹp để che đậy, rất nhiều quyết định phải nhẫn nhịn hết lần này tới lần khác mà không thể thay đổi.

Đó chính là cuộc đời. Trải nghiệm càng nhiều thì ẩn nhẫn phải càng nhiều.

Chuông cửa vang lên.

Tố Diệp ra mở cửa. Hóa ra là Hứa Đồng mang đồ ăn đêm tới.

“Tuy người ta hay nói qua mười giờ đêm mà còn ăn uống là dễ béo phì, nhưng tôi thấy cô vẫn nên ăn một chút thì hơn, bữa tối cô cũng chẳng ăn uống gì mấy mà.” Hứa Đồng vừa nói vừa đặt đồ ăn xuống. Ngược lên thấy mắt cô sưng vù, cô ấy giật nảy mình.

Trong ấn tượng của cô ấy, Tố Diệp luôn là người có tinh thần phấn chấn. Cho dù có chuyện buồn đến mấy, cũng không bao giờ thấy cô khóc, sao hôm nay lại khóc đến nông nỗi này.

“Tôi đã biết chuyện của chú cô rồi. Trước khi đi tìm cô, tổng giám đốc

đã gọi điện về Bắc Kinh tìm hiểu tình hình, cũng dặn dò tôi tìm một bác sỹ tốt nhất để hội chẩn.” Hứa Đồng suy nghĩ rồi nói.

Tố Diệp khẽ gật đầu: “Cảm ơn cô, Hứa Đồng!”

“Tôi chỉ làm theo lời dặn dò thôi. Muốn cảm ơn cô cũng nên cảm ơn tổng giám đốc!” Thấy tinh thần cô rệu rã, cô ấy bèn nói một câu mang tính chất thăm dò.

Tố Diệp chỉ im lặng.

Hứa Đồng hiểu ra, cũng hiểu tại sao tổng giám đốc mới ra khỏi phòng mặt đã sa sầm lại.

“Nào, ăn chút gì đi!” Hứa Đồng bày thức ăn khách sạn mang tới ra đĩa, lần lượt đặt trước mặt cô.

Tố Diệp không động đũa, nhưng nhìn món bánh ngọt có vẻ quen mắt. Hứa Đồng đương nhiên rất biết nắm bắt suy nghĩ qua nét mặt. Thấy cô nghi hoặc, cô ấy bèn nói: “Đây là của một cửa hàng trong cổ trấn. Tổng giám đốc nói cô thích ăn bánh ở hàng đó nhất, nên đã đặc biệt dặn tôi đi mua. Nhìn xem, ống quần tôi còn ướt này, cô không thể không ăn chút gì đâu đấy. Tổng giám đốc vẫn còn bận công việc ở phòng họp trên gác, không có phúc được ăn đâu. Cô ăn nhiều một chút!”

Cổ họng Tố Diệp nghẹn lại. Cô cầm khăn ướt lên lau tay, rồi cầm một miếng bánh trên đĩa đưa lên miệng. Vừa cắn một miếng, hương vị quen thuộc đã nhanh chóng kéo cô trở về với kỷ niệm. Trong đó cũng có hình ảnh của một cơn mưa rào rích, cô và Niên Bách Ngạn ngồi trong nhà hàng. Anh mỉm cười nhìn tương ăn như chết đói của cô, ánh mắt dịu dàng.

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, sống mũi lại bắt đầu cay xè, ngay sau đó nước mắt cũng rơi xuống.

Hình ảnh ấy làm Hứa Đồng sợ hãi. Cô ấy lập tức lấy giấy ăn, lau nước mắt cho cô: “Sao thế? Cô đừng khóc!”

Cô ấy phải thừa nhận, Tố Diệp mà khóc thì phụ nữ nhìn thấy cũng đau lòng, nói chi tới đàn ông.

Có thể đều là phụ nữ với nhau, cộng thêm mấy ngày hai người lại khá thân thiết, mà tình bạn giữa những người phụ nữ cũng rất dễ tạo lập, sợi dây vẫn căng lên trong lòng Tố Diệp cuối cùng đã đứt phụt.

“Hứa Đồng...” Cô khóc lóc, ôm lấy Hứa Đồng.

Tim Hứa Đồng cũng thất lại theo. Cô ấy vội vàng vỗ về sống lưng Tố Diệp, nhất thời chẳng biết nên an ủi thế nào.

“Niên Bách Ngạn nói anh ấy sẽ lấy Joey. Hứa Đồng! Cô nói cho tôi biết đi, có phải anh ấy sẽ lấy Joey thật không? Có phải...” Một người phụ nữ dù lý trí thế nào đi nữa cũng có lúc chịu đựng không nổi. Khi lớp vỏ kiên cường bị tháo xuống, thật ra bản chất của người phụ nữ nào cũng vậy, cũng có lúc bất lực như một đứa trẻ.

Hơn nữa, Hứa Đồng lại là trợ lý của Niên Bách Ngạn. Bất luận là về chức vụ hay thời gian, Hứa Đồng cũng rất hiểu con người Niên Bách Ngạn, thế nên đây cũng là nguyên nhân quan trọng mà Tố Diệp muốn giải bày tâm sự với cô ấy.

Nhưng lời nói của Tố Diệp quả thực đã khiến Hứa Đồng hồn bay phách tán. Cô ấy kinh ngạc nói: “Tổng giám đốc muốn lấy Joey ư?”

Nước mắt Tố Diệp rơi tí tách.

Hứa Đồng buông cô ra, nét mặt có vẻ sốt sắng: “Không thể nào! Sao tổng giám đốc lại lấy Joey chứ? Chính anh ấy nói thế sao?”

Tổ Diệp cầm khăn giấy quệt mạnh lên mắt. Cô không đáp lại, chỉ cố gắng kiềm chế tâm trạng muốn khóc. Cô chưa bao giờ nghĩ mình lại yếu đuối đến thế. Chỉ cần nghĩ tới chuyện Niên Bách Ngạn lấy người phụ nữ khác, tim cô lại đau như bị ngàn vạn con ngựa giẫm qua, nước mắt cứ thế tuôn ào ào không thể khống chế.

Hứa Đồng rất lo lắng, nhưng vẫn kiên nhẫn đợi cô điều chỉnh lại tâm trạng.

Cuối cùng Tổ Diệp cũng nín khóc. Cô vo viên tờ giấy ăn thành một đống rồi vứt đi. Sự xúc động ban nãy đã không còn nữa, giọng nói cũng không còn run rẩy: “Niên Bách Ngạn cho tôi hai sự lựa chọn, hoặc là lấy anh ấy, hoặc là rời xa anh ấy.”

Cô tin Hứa Đồng là một người thông minh. Có những chuyện không cần phải kể chi li trước sau, những gì nên hiểu cô ấy sẽ vẫn hiểu.

Mà quả thực là Hứa Đồng cũng hiểu, cô ấy có vẻ ngớ ngàng.

“Đầu tiên tôi dám khẳng định một điều là, tổng giám đốc không có tình cảm gì với Joey cả.”

Tổ Diệp cup mắt xuống.

“Tôi biết lúc ở Tô Châu, Joey cũng có mặt ở đó, nhưng lịch trình của Joey không phải do tổng giám đốc sắp xếp.” Hứa Đồng kể hết những gì mình biết cho cô: “Khoảng thời gian này Joey đúng là có qua lại thân thiết hơn với tổng giám đốc. Nghe nói Vincent có ý định để Joey vào quản lý Bright. Thế nên tôi nghĩ chính vì nguyên nhân này Joey

mới thường xuyên tới Tinh Thạch.”

Tố Diệp tin lời Hứa Đồng. Có lúc con người thật kỳ lạ. Rõ ràng là càng quan tâm một ai đó lại càng thấy nghi ngờ người ấy. Giống như Niên Bách Ngạn vậy. Nếu những lời này chính anh nói với cô, cô sẽ tin chứ?

Cô sẽ do dự, vì phụ nữ ai cũng vậy, lòng ghen tuông để che mờ mọi lý trí.

Nhưng những lời này lại do Hứa Đồng kể ra. Cô ấy là người ngoài cuộc, bình thường làm việc, nói năng đều thận trọng, thế nên Tố Diệp lựa chọn tin tưởng cô ấy.

“Thứ hai...” Hứa Đồng ngập ngừng.

Tố Diệp nhìn cô ấy, đợi cô ấy nói tiếp.

Trông Hứa Đồng có vẻ khó xử, nhưng vẫn hắng giọng nói: “Nếu tổng giám đốc thật sự đưa ra điều kiện đó thì với tính cách của anh ấy, tôi nghĩ một khi cô lựa chọn rời xa anh ấy, anh ấy chắc chắn sẽ lấy Joey.”

Tim Tố Diệp run lên. Cô biết rõ là sẽ như vậy, nhưng lời nói thốt ra từ miệng Hứa Đồng, vẫn khiến cô khó thở.

“Lấy Joey hoàn toàn là một cuộc hôn nhân vì lợi ích, bác... không ngại tôi gọi cô là Tiểu Diệp chứ?” Hứa Đồng đối xưng hô với cô.

Tố Diệp khẽ gật đầu.

“Tiểu Diệp! Trước nay cô luôn là người thông minh, nên biết rõ một khi tổng giám đốc lấy Joey, thì thực tế đó chỉ là một cuộc hôn nhân

thương mại. Chuyện này đối với những người đàn ông ở đẳng cấp như tổng giám đốc, thực hiện không hề khó, mà cũng là chuyện thường thấy.” Hứa Đồng nhẹ nhàng nói.

Sao Tố Diệp không hiểu điều này chứ?

“Thế nên, cô định buông tay sao?” Hứa Đồng nắm lấy tay cô, nhìn vào mắt cô: “Cô là một bác sỹ tư vấn tâm lý. Tôi nghĩ những vụ án tình cảm cô từng tiếp xúc còn nhiều hơn người bình thường rất nhiều. Chỉ có điều, cô là người trong cuộc, rất nhiều chuyện cô không nhìn rõ. Cô thật sự phải hỏi lại bản thân mình đi, cô thật lòng muốn để tổng giám đốc đi sao? Thật sự không muốn sống bên cạnh anh ấy sao? Cô thấy anh ấy ôm người phụ nữ khác, lấy người phụ nữ khác, hoặc có một ngày đi trên đường cô thấy anh ấy nắm tay một người phụ nữ khác đi ngang qua cô, cô không đau lòng sao?”

Mỗi một hơi thở của Tố Diệp đều đau đớn.

“Thật ra tổng giám đốc là một người không dễ tiếp xúc. Tính ấy vừa khó ưa vừa cứng nhắc. Anh ấy lại không quen giải thích gì với người khác. Nhất là khi đối mặt với cô, có rất nhiều chuyện có lẽ anh ấy không muốn nói, sợ cô lo lắng, hoặc là chủ nghĩa đàn ông lại phát tác. Tôi đã ở bên cạnh anh ấy nhiều năm rồi, thế nên so sánh mà nói, tôi hiểu anh ấy hơn nhiều những người phụ nữ khác.” Hiếm khi thấy Hứa Đồng nói đùa: “Cứ lấy hai tuần trước ra nói, tôi nghĩ hai người đã cãi nhau. Anh ấy vẫn ở trong phòng nghỉ của văn phòng, nhưng ngày hôm sau tôi lại luôn thấy lương xăng trong xe ít đi một chút. Cô đoán nửa đêm nửa hôm anh ấy có thể lái xe đi đâu?”

Ánh mắt Tố Diệp ngẩn ra. Chẳng mấy chốc, cô nghĩ tới một khả năng, nhưng lại không dám chắc chắn.

Thật ra, quãng thời gian này, ngay cả trong giấc mơ cô cũng cảm

thấy không bình thường. Cô thường xuyên nằm mơ thấy anh, sau đó cảm thấy mình thật sự nằm trong lòng anh. Lẽ nào... anh quay về thật sao?

“Bao năm nay tôi gặp rất nhiều cô gái ngưỡng mộ tổng giám đốc, cũng không ít người phát điên vì anh ấy, kể cả là làm những chuyện ngốc nghếch. Anh ấy có quá nhiều thứ khiến phụ nữ si mê. Thế nên, rõ ràng là một người phụ nữ lý trí, gặp anh ấy rồi cũng điên điên dại dại.” Hứa Đồng cười khế: “Giờ đến lượt cô rồi! Cô không còn là Tố Diệp tôi quen trước đây nữa, quyết đoán, gan dạ. Cô của bây giờ hoàn toàn là một người vì yêu mà lo được lo mất. Đúng rồi, cô gọi căn bệnh này là gì nhỉ? Tôi nhớ lúc bồi dưỡng cho nhân viên cô đã từng nói tới nó, rất phù hợp với trạng thái tâm lý của cô bây giờ.”

Tố Diệp mím môi, rất lâu sau mới nói: “Chứng bệnh điên tình. Đơn giản mà nói thì cả nam và nữ trong khi yêu, cứ khi nào tới gần hạnh phúc thì cảm thấy vô cùng hạnh phúc, còn khi nào đang được hạnh phúc thì lại lo cái nọ, lo cái kia.”

Hứa Đồng gật đầu: “Thế nên cô đang hạnh phúc, vì trong lòng tổng giám đốc có cô. Trong lòng anh ấy, cô không giống bất kỳ một người phụ nữ nào cả. Khi cô bị anh ấy giày vò đến phát điên thì đồng thời anh ấy cũng điên vì cô. Trước đây, anh ấy không bao giờ vì một người con gái mà phá bỏ nguyên tắc của mình. Giống như việc anh ấy cho cô lựa chọn. Đổi lại là người khác, tôi nghĩ anh ấy đã hết kiên nhẫn từ lâu rồi.”

“Có thể cô chưa từng biết, điện thoại cá nhân của anh ấy không bao giờ để ở chỗ tôi. Chỉ cần đi công tác hoặc tiếp khách, cho dù là ở trong phòng, thì nó luôn phải để ở một vị trí gần tay anh ấy nhất. Khoảng thời gian trước đi công tác, anh ấy lại bắt đầu cái hình thức làm việc điên cuồng, gần như ép tất cả mọi nhân viên phát điên theo. Nhưng có một buổi tối anh ấy mệt quá, ngủ gục trên sofa, lúc tôi đưa

tài liệu tới thì phát hiện anh ấy vẫn nắm chặt chiếc di động ấy trong tay. Còn cả ví tiền của anh ấy nữa, nó được mở ra đặt lên vị trí của tim.”

“Ví tiền?” Tố Diệp không hiểu. Cô từng mở ví tiền của anh ra, đâu có thấy gì bên trong?

“Có thể là có bức ảnh hay thứ gì đó quan trọng?” Hứa Đồng nói: “Tôi chỉ là trợ lý, đồ của sếp tôi không dám động vào.”

Tố Diệp nghĩ nát óc cũng chẳng nghĩ ra có thể có ảnh gì trong đó.

“À, đúng rồi! Tổng giám đốc đã tài trợ cho Thượng Hải tổ chức cuộc đua công thức một, cô biết chuyện này chưa?” Tối nay, Hứa Đồng nói nhiều lạ.

Tố Diệp lại ngây ngốc. Cô lắc đầu, nhưng phản ứng lại rất nhanh: “Vì Niên Bách Tiêu?”

“Chuyện này anh ấy bảo tôi đi làm, đã tài trợ một khoản tiền không hề nhỏ cho cuộc đua.” Hứa Đồng suy nghĩ rồi nói một câu mang hàm ý sâu xa: “Thật ra, lý do tổng giám đốc phản đối em trai mình tham gia đua xe rất đơn giản, chỉ vì sợ cậu ấy xảy ra chuyện. Lần này, anh ấy tài trợ cho cuộc đua, đặc biệt đề ra yêu cầu rằng đối với xe đua của em trai anh ấy, tất cả phụ kiện đều phải là đồ cao cấp, có tính an toàn cao nhất.”

Tố Diệp thật sự chưa nghe nói tới chuyện này.

“Tiểu Diệp! Tôi cảm thấy chính cô đã thay đổi tổng giám đốc.” Hứa Đồng nhắm trúng vấn đề: “Trước đây với chuyện của em trai, anh ấy luôn độc đoán, tự quyết, rải sẵn đường đi cho cậu ấy. Nhưng qua chuyện lần này, tôi cảm thấy anh ấy bắt đầu học cách tôn trọng sự

lựa chọn của em trai mình rồi. Cô phải biết, một người đàn ông kiêu ngạo như tổng giám đốc, muốn thay đổi anh ấy không hề dễ.”

Tim Tố Diệp đập rất nhanh.

Rất lâu sau cô mới hỏi: “Cô biết chuyện Bách Tiêu bị bắt cóc chứ?”

“Biết!” Cuối cùng Hứa Đồng cũng dói. Cô ấy lấy đũa gấp một miếng điểm tâm.

Tố Diệp như nắm được vạt cỏ cứu mạng: “Lúc đó tại sao Niên Bách Ngạn không tới cứu Niên Bách Tiêu?”

Hứa Đồng ngừng một lát rồi thở dài: “Không phải không cứu mà là tình hình lúc đó không cho phép. Lúc ấy mỏ kim cương do tổng giám đốc phụ trách là cùng khai thác với các tập đoàn khác. Nếu không giữ được, để đối phương bị tổn thất một khoản lợi nhuận khổng lồ, chắc chắn chỉ có đường chết. Cô từng tới Nam Phi, chắc cô cũng hiểu tình hình bên đó. Không cứu Niên Bách Tiêu, Niên Bách Tiêu cũng chết. Mà cứu được Niên Bách Tiêu thì cả hai đều phải chết. Thế nên lúc ấy tổng giám đốc chỉ có thể tạm thời ổn định phía bên bắt cóc, rồi ngầm nghĩ cách khác. Bắt cóc Niên Bách Tiêu là đám người bản địa từ lâu đã có ý định dòm ngó mỏ kim cương. Tục ngữ nói đúng lắm: Hổ dữ cũng không đấu lại được bọn rắn độc. Chúng là người bản địa, nếu không giải quyết xong trong một lần, thì sau này chúng còn tiếp tục mè nheo tiền chuộc.”

Tình hình Hứa Đồng nói phần nào cũng giống với suy đoán của Tố Diệp. Cô cũng cảm thấy Niên Bách Ngạn sẽ không bỏ mặc tính mạng của Niên Bách Tiêu, bên trong nhất định còn chuyện gì mà người khác không biết. Tình hình Nam Phi đương nhiên cô hiểu. Đó là nơi mà lợi ích đặt lên hàng đầu, pháp luật chưa được kiện toàn, mạng người rẻ mạt như con ong cái kiến. Nhưng câu nói cuối cùng của

Hứa Đồng lại khiến Tố Diệp cảnh giác.

Một suy đoán bạo dạn cứ thế nảy sinh.

“Cuộc bạo loạn khiến đám bắt cóc thiệt mạng có lẽ không phải là một sự việc ngoài ý muốn?” Nếu thật sự chỉ vô tình xảy ra, sao Niên Bách Tiêu giả chết là có thể thoát mạng?

Hứa Đồng chỉ mỉm cười, nhét miếng điểm tâm vào bụng: “Thế nên có lúc con người tổng giám đốc cũng...” Cô ấy suy nghĩ để tìm một từ thích hợp: “... tàn ác lắm!”

Không có câu trả lời, nhưng còn hơn cả câu trả lời.

Tố Diệp cũng theo đó run lên. Cô chợt hiểu ra.

“Bây giờ cô phải nghĩ thông suốt chuyện trước mắt.” Hứa Đồng nhắc nhở một câu.

Tố Diệp lặng lẽ lấy một miếng điểm tâm, chậm chậm ăn. Mồm miệng nhặt thếch.

“Nếu đổi lại là tôi, tôi có lẽ không có đủ dũng khí để yêu tổng giám đốc. Anh ấy là người đàn ông quá xuất sắc, tôi leo không nổi.” Hứa Đồng cười khế: “Nhưng cô thì khác. So với rất nhiều người phụ nữ, cô tốt hơn họ nhiều. Quan trọng là, anh ấy yêu cô. Cô nghĩ mà xem. Lấy anh ấy cô sẽ lo lắng, không lấy anh ấy, cô sẽ đau khổ. Lo lắng chỉ ít vẫn còn chút hy vọng. Nhưng đau khổ thì chỉ còn đau khổ mà thôi.”

Câu nói này lạc vào tai Tố Diệp, vang vọng rất lâu...

Tố Khải lại tới trung tâm cai nghiện một lần nữa.

Lần này, cơn nghiện của Khaki không phát tác. Cô ta ngồi yên trên ghế, ánh mắt yên lặng nhìn lên tường.

Tố Khải đợi rất lâu, đẩy một tờ giấy có vẽ biểu tượng của Sarel tới trước mặt cô ta, gõ lên bàn: “Bây giờ cô chỉ còn cách hợp tác với cảnh sát. Ít nhất còn giữ được tính mạng.”

Khaki chỉ liếc qua tờ giấy giây lát mà không nói gì nữa, cũng thu lại hết niềm vui khi thấy Tố Khải tới đây. Nghe xong lời Tố Khải nói, cô ta lại hỏi một câu ngoài lề: “Cô gái đó sao lâu lắm rồi không thấy tới đây?”

Tố Khải ngẩn người, rồi nhanh chóng hiểu ra cô ta muốn nói tới Diệp Lan.

Cái tên này làm tim anh đau đớn.

Hít sâu một hơi, anh mời đề được cảm giác ấy xuống.

“Anh chia tay với cô ta rồi? Hay là, cô ta chia tay với anh rồi?” Khaki lại hỏi.

Tố Khải nhăn mặt: “Bây giờ tôi đang nói chuyện với cô về thiên sứ Samele.”

Lúc này Khaki mới nhìn vào mặt Tố Khải: “Xem ra... đúng là chia tay rồi!”

Trông Tố Khải có vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Anh yêu em không?” Khaki nhìn anh.

Tố Khải hít sâu, kiềm chế tâm trạng bức bối rồi khẽ đáp: “Khaki! Xin lỗi! Tôi không yêu cô!”

“VẬY...”

“Người tôi yêu là cô ấy.” Tố Khải biết cô ta định hỏi chuyện gì, anh bèn nói thẳng: “Đối với cô, tôi chỉ có áy náy. Vì cô rất tốt với tôi, nghĩ đủ mọi cách để bảo vệ tôi. Thế nên tôi mong là cô sẽ cai nghiện thành công. Bây giờ bệnh tình của cô khá hơn rồi, tôi cũng thấy yên tâm. Tôi chỉ hy vọng cô hãy hợp tác với cảnh sát, đừng phản kháng trong im lặng một cách vô ích nữa. Cô phải biết, cho dù cô trốn được ra khỏi đây, Samele liệu có tha cho cô không? Ông ta nhất định không còn tin tưởng cô nữa.”

Khaki nhắm mắt lại, gương mặt đau khổ.

Rất lâu sau, cô ta mới mở ra: “Anh điều tra không sai. Đây đúng là biểu tượng của Sariel. Mà Samele cũng chưa bao giờ là một người. Đó là một tổ chức. Đó là một tổ chức lớn mạnh, có hệ thống rất phức tạp.”

Tố Khải thấy cô ta chịu lên tiếng, bèn cầm bản vẽ lên hỏi: “Đây chính là hình ảnh đại diện cho Samele? Là một biểu tượng chung thống nhất ư?”

Khaki lắc đầu: “Không! Sariel chỉ là một người trong số đó.”

“Là ai?”

“Em không biết!”

Tố Khải chau mày: “Sao cô có thể không biết?”

Khaki cuộn chặt tay lại: “Em chỉ biết người này đã chết rồi. Trong tổ chức thiên sứ Samele, thế lực của ông ta lớn nhất. Ông ta đã từng ngồi vào vị trí chủ chốt. Nhưng người này tên là gì, trông như thế nào, bình thường làm công việc gì thì em thật sự hoàn toàn không biết.”

Tố Khải nhìn cô ta không giống như đang nói dối.

Thế là, manh mối lại đứt đoạn.

Vất vả khó nhọc mới biết được ý nghĩa phía sau bức hình, nhưng người sở hữu thì lại chết mất rồi.

“Hắn ta có người nào để liên hệ không? Những người đã từng có quan hệ khi hắn ta còn sống?” Tố Khải nhớ tới kẻ tự sát trước đây.

Khaki suy nghĩ rồi lắc đầu.

Tố Khải chìm vào suy tư.

“Nhưng có một điểm, nghe nói người này rất không bình thường.” Khaki chợt nhớ ra điều gì đó.

“Thế là thế nào?”

“Ông ta giết người không cần dính tay vào máu.” Khaki cũng chỉ nghe đồn, nhưng nét mặt cũng run sợ: “Ông ấy không giống như Sát. Sát nói trắng ra chính là một sát thủ, giết trực tiếp bằng dao bằng súng. Nhưng người mang biểu tượng Sariel này, ông ta có khả năng khiến người ông ta không muốn gặp... tự tìm đến cái chết!”

Tố Khải run lên, tự sát?

“Đã từng có chuyện này sao?”

Khaki gật đầu: “Đó là một sự thật đã bị tổ chức dìm xuống. Nghe nói hơn hai mươi năm trước đã có người liên tục tự sát. Còn hơn mười năm trước còn từng xảy ra một vụ tự sát ly kỳ với gần mười nạn nhân. Nếu tổ chức đã che giấu được thì nhất định là có liên quan tới người này.”

Tố Khải bỗng dưng thấy rợn người. Nhưng chẳng mấy chốc, một sự phẫn nộ dâng lên trong lòng anh. Anh thật sự không tin, trong một xã hội pháp trị như ngày nay, vẫn có kẻ ngang nhiên đến vậy, coi khinh pháp luật đến vậy.

“A Phong! Anh nghe em. Đừng điều tra chuyện này nữa! Anh sẽ mất mạng đấy.” Khaki nhìn anh lo lắng.

Tố Khải nghiêng chặt răng.

“Bao nhiêu năm nay, em cũng chỉ biết nửa vời. Nghĩ cũng đủ biết, tổ chức này rộng lớn đến mức nào. Bên trong còn có biết bao nhiêu bí mật đang được che giấu, thế nên anh đừng điều tra nữa.”

Tố Khải đứng dậy: “Hôm nay cô đã cung cấp manh mối, tôi sẽ báo cáo lại với cấp trên.”

“A Phong!” Thấy anh định đi, cô ta bèn gọi giật anh lại.

Anh quay đầu.

“Anh tưởng em nói mấy lời ấy để giữ mạng sống sao? Anh sai rồi, em làm vậy hoàn toàn là vì anh.”

Tố Khải im lặng nhìn cô ta rất lâu...

Quyển 11 - Chương 487: Lý do cuối cùng để gục ngã

Trần Thiên Đăng.

Mưa rào đã chuyển sang mưa nhỏ, cuối cùng tí tách đập lên cửa sổ.

Tổ Diệp mơ mơ tỉnh tỉnh. Vì tiếng mưa, cũng vì những giấc mơ đứt quãng.

Trong mơ, cô ra sức chạy thật nhanh, tìm kiếm bóng hình trong sương mù. Rõ ràng cô đã nhìn thấy Niên Bách Ngạn ở trước mặt, chớp mắt đã không thấy đâu. Sau đó, cô lại không ngừng đuổi theo.

Cô mơ thấy cậu, hình như đang ở trong bệnh viện. Khi cô đuổi kịp, mơ đã khóc ngã rạp xuống đất. Cô thấy bác sỹ dùng một tấm ga giường trắng che mặt cậu đi. Cô gào khóc gọi cậu...

Ngay sau đó, khung cảnh lại thay đổi, lại là cậu bé đó.

Bàn tay cậu nắm chặt lấy bàn tay cô. Cô ngược mắt lên, từng đường nét trên gương mặt cậu bé mơ hồ trong quầng sáng của ngọn đèn xanh.

Ngay sau đó có tiếng bước chân của đám người xấu đuổi theo phía sau.

Cậu bé đẩy cô ra xa, hét lên: Mau chạy đi!

Cô sợ hãi quay đầu, trông thấy cậu ấy đang giằng co, đánh lộn với

đám người xấu. Cô hoảng sợ vô cùng, co cẳng chạy, không ngừng chạy về phía trước. Nhưng trước mắt tối đen như mực, cô không nhìn thấy đường.

Rồi bỗng nhiên, cô va phải một người. Ngay sau đó, cô bị hấn ta bế xốc lên.

Cô kinh hoàng, điên cuồng gào thét. Dưới ánh trăng nhạt nhòa, vết sẹo trên gương mặt hấn ta vô cùng rõ nét.

Nụ cười của hấn ta rất ghê rợn. Hấn ta nói với cô: Xem mày còn chạy đi đâu?

Tố Diệp giật mình. Giấc mơ ngắt đoạn. Cô cảm thấy hình như mình tỉnh giấc rồi, lại hình như chưa tỉnh. Trong mơ hồ hình như cô lại nhìn thấy hình bóng Niên Bách Ngạn. Cô giơ tay về phía anh, muốn giữ anh lại.

Nhưng không sao giữ được.

Cô bắt đầu khóc, không ngừng kêu lên: Bách Ngạn... Bách Ngạn...
Đừng đi...

Cuối cùng, Tố Diệp khóc đến tỉnh giấc.

Khi mở mắt ra, chiếc gối trên đầu đã ướt đẫm một mảng. Tóc cô dính bết vào má, nhơm nhớp rất khó chịu.

Rèm cửa dày có một kẽ hở. Một tia sáng rực rỡ đổ nghiêng vào phòng. Cơn mưa chẳng biết đã tạnh từ lúc nào. Xem ra, trời hửng nắng rồi. Tố Diệp vừa tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng, nhất thời cảm thấy cả cơ thể rệu rã. Mãi một lúc sau cô mới cử động được chân tay. Cô

quay đầu lại, bên cạnh giường trống trải.

Không có hơi ấm, nhưng vẫn còn lưu lại một chút mùi gỗ mộc.

Cô không dám khẳng định Niên Bách Ngạn đi cả đêm không về, hay về rất khuya rồi lại đi từ sớm.

Mí mắt cô khô cong, nhưng con ngươi thì sưng lên đau đớn.

Cô mơ hồ nhớ lại nội dung trong giấc mơ.

Cả đêm dường như chỉ mơ thấy Niên Bách Ngạn. Cô không ngừng tìm kiếm anh.

Cô còn mơ thấy một kẻ có vết dao chém trên mặt. Hắn ta là ai?

Một giấc mơ nếu chỉ mơ một hai lần thì coi như là ngẫu nhiên, nhưng nếu nội dung lần nào cũng giống lần nào, thậm chí cô còn nhớ được mỗi một chi tiết, vậy thì, đó không gọi là mơ nữa.

Có lẽ Đinh Tư Thừa nói đúng, trong đầu cô chắc hẳn cất giấu bí mật gì đó.

Nhưng cô lại bất chợt không dám mở chiếc hộp Pandora đó ra.

Nói chính xác hơn không phải là bất chợt mà cơ chế tự bảo vệ của não bộ không cho phép cô làm vậy.

Trong bàng hoàng, chuông điện thoại đầu giường chợt reo vang.

Tổ Diệp giật mình.

Qua bốn, năm hồi chuông cô mới giơ tay nhận máy.

Là giọng nói với tinh thần hào hứng của Hứa Đồng: “Tiểu Diệp! Một tiếng nữa xe sẽ xuất phát. Cô mau thu dọn đồ đạc đi. Máy bay đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi. À còn nữa, tổng giám đốc vẫn còn bận họp, đồ đạc của anh ấy cô tạm thời cứ để nguyên nhé.”

Tổ Diệp cầm chặt ống nghe: “Anh ấy... không đi cùng sao?”

“Tôi không nhận được thông báo tổng giám đốc chuẩn bị đi. Vừa nãy anh ấy chỉ thông báo là tôi và cô sẽ về Bắc Kinh.”

Một cảm giác hụt hẫng chưa bao giờ quét qua Tổ Diệp. Cô đặt điện thoại xuống, da đầu đau lên từng cơn.

Niên Bách Ngạn không đi cùng cô.

Không hiểu sao, cô như rơi xuống một vực sâu mù mịt, không thấy đáy. Còn cả một nỗi sợ hãi, nỗi sợ vì sắp đánh mất.

Cô dậy khỏi giường.

Bước chân có phần lảo đảo.

Đồ đạc cô mang theo không nhiều, nhưng bỗng nhiên chẳng biết nên thu dọn từ đâu. Thậm chí cô còn quên mất mình có thể gọi điện cho nhân viên tới thu dọn giùm.

Sắp xong bàn chải và khăn mặt mới nhớ ra mình chưa đánh răng, cất xong quần áo mới phát hiện mình còn mặc áo ngủ. Tóm lại là vô cùng tạp nham. Trái tim cô chưa bao giờ rối loạn như thế, bàn tay cầm đồ cũng run lẩy bẩy.

Cô ép bản thân phải bình tĩnh lại, cố gắng sắp xếp lại từ đầu, đánh

răng rửa mặt mới dọn dẹp.

Kéo lê chiếc vali, khi dọn đồ cô nhìn thấy mấy thứ trên mặt bàn.

Đó là điện thoại, ví tiền và một chiếc chìa khóa xe của Niên Bách Ngạn.

Chắc là anh đã về qua. Áo khoác bị anh vứt bừa lên sofa. Hai chiếc cúc măng séc cũng nằm nghiêng bên cạnh chiếc khóa xe. Lặng lẽ... như đôi mắt của một người đã chết.

Nghĩ như vậy, cô càng thấy hoang lạnh.

Cô ngã ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn hai chiếc cúc măng séc ấy đến thất thần. Cô đã tặng nó cho anh. Nó đã từng mang theo âm mưu nhỏ bé của cô, niềm vui của cô và cả sự thất vọng của cô.

Anh không đi cùng cô, vì anh giận cô không cho anh một câu trả lời sao?

Anh sốt sắng muốn biết đáp án đến vậy ư?

Gấp gáp thật sao?

Khóe mắt Tố Diệp ướm nhòe. Qua màn sương mờ, cô nhìn thấy ví tiền của Niên Bách Ngạn.

Một chiếc ví da kiểu nhỏ màu đen.

Lời nói của Hứa Đồng tối qua chợt hiện lên trong đầu: Lúc tôi đưa tài liệu tới thì phát hiện anh ấy vẫn nắm chặt chiếc di động ấy trong tay. Còn cả ví tiền của anh ấy nữa, nó được mở ra đặt lên vị trí của tim.

Tại sao Niên Bách Ngạn lại đặt ví tiền lên tim?

Tố Diệp run run lấy chiếc ví lại, dè dặt mở ra.

Một giây sau, nước mắt không thể chịu sức nặng, rơi bộp xuống bức ảnh kẹp trong ví tiền.

Đó là một bức ảnh của cô khi còn rất nhỏ.

Năm mấy tuổi thì cô quên mất rồi. Nhưng cô rất rõ nó được để trong album ảnh ở nhà cậu, vì cả năm đó chỉ có duy nhất một bức ảnh này thôi...

Tố Diệp mím môi, nước mắt chảy tràn xuống mu bàn tay.

Anh đã lấy bức ảnh này khi nào? Tại sao lại để trong ví tiền?

Trong đầu cô hiện lên một khung cảnh như thế này: Đêm khuya thanh vắng, Niên Bách Ngạn xử lý tài liệu rồi mệt mỏi dựa vào sofa nghỉ ngơi. Anh lấy ví tiền ra, lật mở, ngắm bức ảnh trong ví rất lâu. Sau đó anh mệt nhoài, buồn ngủ, dựa ra sau ghế, nhắm chặt hai mắt lại, còn chiếc ví thì được ép lên trái tim.

Nỗi đau không thể nguôi ngoai.

Tuy rằng cô không hiểu tại sao Niên Bách Ngạn lại lấy đi bức ảnh hồi nhỏ của cô, rồi để duy nhất một bức ảnh như vậy trong ví tiền của mình. Anh chưa bao giờ nói với cô chuyện này, cũng giống như có rất nhiều chuyện anh chưa bao giờ kể với cô, luôn phải biết thông qua người thứ ba.

Chiếc ảnh trong ví tiền giống như vạt cỏ cuối cùng làm con lạc đà gục ngã. Bao cảm xúc căng lên trong Tố Diệp cuối cùng cũng sụp đổ.

Cô không thể kiềm chế được cảm giác đau lòng và buồn bã của mình, để cảm nhận nỗi đau ly biệt sắp ập tới. Khoảnh khắc này, cuối cùng Tố Diệp cũng hiểu ra, cô thật sự đánh mất rồi.

Đánh mất dũng khí.

Đánh mất niềm tin với tình yêu.

Đánh mất... Niên Bách Ngạn.

Cảm giác này chưa bao giờ đáng sợ như thế.

Trước đây, dù có kiên quyết thế nào thì trong lòng vẫn có một thanh âm nhỏ xíu nói với cô rằng: Anh ấy sẽ không rời xa đâu. Chính anh ấy nói mà. Anh ấy luôn đứng đó. Dù cô đi lạc cũng không sao cả, anh sẽ tới tìm cô.

Thế nên, chính vì câu nói ấy đã khiến cô không biết sợ là gì sao?

Nhưng sao hôm nay cô lại cảm thấy không còn gì nữa, mất hết tất cả?

Niên Bách Ngạn thật sự quyết định buông tay rồi, thật sự đã quyết định từ bỏ đoạn tình cảm này.

Trong đầu Tố Diệp chỉ toàn hình ảnh anh quay người bỏ đi, mặc cho cô gào khóc, anh cũng không bao giờ quay lại nữa.

Nỗi tuyệt vọng sâu sắc như lưỡi dao rạch ngang cổ họng khiến cô không thể hít thở.

Những lời Niên Bách Ngạn đã từng nói hiện lên từng cảnh như một

bộ phim. Anh hỏi cô: Có phải em không cần anh nữa không? Anh hỏi cô: Chúng ta muốn ở bên nhau cũng khó vậy sao? Anh đứng trước mặt tất cả báo đài, nói rằng cô là người yêu của anh... Anh nói một cuộc hôn nhân không có tình yêu thì lấy ai cũng vậy thôi. Và câu nói anh khắc trên bức bình phong: Được gặp em trong những năm tháng bình yên và tươi đẹp, không bao giờ là muộn...

Ngón tay Tố Diệp run lên. Cô siết chặt ví tiền của Niên Bách Ngạn, nước mắt trào ra, khi ngấm vào khoe miệng tan thành một cảm giác mặn chát.

Sau đó, là những lời Hứa Đồng nói hôm qua...

Nếu tổng giám đốc thật sự đưa ra điều kiện này thì với tính cách của anh ấy, tôi nghĩ một khi cô bỏ đi, anh ấy chắc chắn sẽ lấy Joey...

Có lẽ cô chưa từng biết, chiếc di động cá nhân của anh ấy không bao giờ đặt ở chỗ tôi. Chỉ cần đi công hoặc tiếp khách, dù là trong phòng làm việc, thì nó luôn được đặt ở một vị trí gần tay anh ấy nhất...

Lấy anh ấy, cô sẽ lo lắng, không lấy anh ấy cô sẽ đau khổ. Lo lắng chỉ ít vẫn còn hy vọng, nhưng đau khổ thì chỉ còn đau khổ mà thôi...

Cả người Tố Diệp cứng đờ!

Lo lắng chỉ ít vẫn còn hy vọng, nhưng đau khổ thì chỉ còn đau khổ mà thôi!

Hơi thở của cô trở nên dồn dập, mí mắt run lên, gương mặt cũng tái nhợt.

Phải! Cô chưa bao giờ cho rằng Niên Bách Ngạn sẽ thật sự rời khỏi cô, thế nên tới tận giờ phút này cô mới đau khổ như thế.

Joey...

Dáng vẻ cô ta dựa vào người Niên Bách Ngạn đến bây giờ vẫn còn đậm nhói trái tim cô.

Không...

Chỉ nghĩ như vậy thôi đã quá đáng sợ rồi. Cô cảm thấy, nếu Niên Bách Ngạn thật sự lấy Joey, tới ngày hôm đó, cô nhất định sẽ phát điên.

Suy nghĩ như vậy, Tố Diệp bèn loạng choạng bò từ dưới đất lên, bỏ nhào về phía di động. Từng ngón tay lầy bầy bám vào số điện thoại của Niên Bách Ngạn.

Ai ngờ, bộ di động trên mặt bàn lại kêu lên.

Lúc này cô mới nhớ ra mình lại gọi vào số di động cá nhân của anh theo thói quen. Đang chuẩn bị tắt máy, thì cô phát hiện trên màn hình nhấp nháy hai chữ “bảo bối”.

Cô đã từng nhìn thấy cái tên thân mật này trong máy di động của anh. Cô còn tưởng trải qua bao nhiêu chuyện, nó đã biến mất từ lâu rồi.

Tố Diệp bất giác bật khóc thành tiếng, rồi lại cố gắng cắn chặt môi.

Máu từ kẽ răng trào ra ngoài.

Cô lập tức đổi sang số điện thoại khác của Niên Bách Ngạn.

Gọi được.

Nhưng đối phương lại ngắt máy.

Tố Diệp hoảng hốt, run rẩy gọi lại.

Nhưng đối phương vẫn tắt máy.

“Bách Ngạn...” Tố Diệp chỉ muốn gào to tên anh vào trong điện thoại.

Rồi cô gọi cho Hứa Đồng.

Hứa Đồng nhận máy rất nhanh: “Thu dọn xong xuôi rồi sao? Cô...”

“Anh ấy đâu? Anh ấy ở đâu?” Tố Diệp ngắt lời Hứa Đồng, nước nở hỏi.

Hứa Đồng ngần người rất lâu, mới á lên được một tiếng.

“Niên Bách Ngạn, anh ấy đang ở đâu? Bây giờ anh ấy đang ở đâu?”
Tố Diệp sốt ruột.

Hứa Đồng bị cô làm cho sợ hãi: “Tổng giám đốc... Anh ấy... Anh ấy chắc là vẫn đang ở phòng họp trên tầng mười bảy...”

Chưa đợi Hứa Đồng nói xong, Tố Diệp đã ngắt điện thoại...

Quyển 11 - Chương 488: Vậy em muốn anh lấy ai?

Phòng hội nghị, tầng 17 của khách sạn.

Niên Bách Ngạn đã làm việc cả đêm cộng thêm sáng sớm hôm nay. Trừ hơn hai giờ sáng anh được về phòng chớp mắt một lúc, toàn bộ thời gian còn lại đều ở trong phòng họp.

Tối qua họ tập trung thảo luận về vấn đề công phá kỹ thuật.

Bất kỳ ai cũng không thể ngờ, trong trấn Thiên Đăng bé nhỏ này, tại một phòng họp ở một khách sạn gần cổ trấn đang tập hợp những nhà thiết kế với đẳng cấp hàng đầu thế giới. Ngoài ra còn có những nghệ nhân thêu thùa.

Trước khi hai giờ sáng, buổi thảo luận liên quan tới vấn đề kỹ thuật mới tạm thời kết thúc. Sau khi tiễn các nhà thiết kế và các nghệ nhân đi khỏi, anh ngủ được khoảng hai tiếng đồng hồ rồi lại lên đây mở cuộc họp trực tuyến.

Làm việc lâu năm dưới sự quản lý của Niên Bách Ngạn, mọi người đều đã quen. Các nhân viên cốt cán của bộ phận kỹ thuật và bộ phận thị trường đều có mặt trước màn hình. Ai nấy đều ăn mặc chỉnh tề. Nhưng trông Niên Bách Ngạn thì có vẻ mệt mỏi. Mắt anh đỏ quạch, cà vạt bị anh bực bội vứt sang một bên. Cúc áo sơ mi cũng mở tung mấy nút, để lộ ra không ít cơ bắp chắc chắn.

Mùa hè, trời sáng rất sớm.

Không còn mưa nữa. Có những tia nắng nhạt nhòa hắt vào từ ô cửa sổ.

Trong màn hình đang phát buổi ký kết quán quân văn hóa sản phẩm cao cấp của Kỳ Đông Nham. Cả viên kim cương hiếm có đó cũng đang lấp lánh, rực rỡ dưới ánh đèn huỳnh quang.

Niên Bách Ngạn không nhìn vào màn hình. Anh đứng dậy, kéo cánh cửa chớp xuống.

Tia sáng yếu ớt đã hoàn toàn bị chặn ở ngoài. Còn cõi lòng anh lại càng phiền muộn hơn.

Đoạn clip kết thúc, các nhân viên chìm vào im lặng.

Niên Bách Ngạn châm một điếu thuốc, đi tới trước màn hình máy tính. Anh không ngồi xuống mà đặt tay lên lưng chiếc ghế tựa, nhả ra một làn khói: “Mọi người có ý kiến gì về chuyện này?”

Nét mặt của các nhân viên tham gia buổi họp ai nấy đều kỳ lạ. Không phải họ không dám trả lời câu hỏi của Niên Bách Ngạn. Họ chỉ cảm thấy từ sáng sớm tới giờ, sếp của họ rõ ràng có chút bức dọc. Anh hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác, đi đi lại lại.

Thật ra, điều họ muốn nhắc sếp mình hơn là, bây giờ đang là buổi họp trực tuyến. Anh cứ đi qua đi lại như thế, họ nhìn vào quả thực bị chóng mặt.

Tuy rằng Niên Bách Ngạn có hơi thiếu tập trung, nhưng dù sao cũng đang làm việc, lại đang họp, thế nên anh vẫn đang đợi các câu trả lời. Các nhân viên cũng không dám đoán già đoán non tâm sự của anh, bèn lần lượt nói lên suy nghĩ của mình.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn vẫn phải quay lại ghế, nói với họ, anh đang lắng nghe.

Sau khi người của bộ phận thị trường phát biểu xong, anh bèn dập tắt điếu thuốc trong tay vào gạt tàn, khẽ nói: “Chiếc nhẫn chủ chốt này, theo như tôi được biết đã được sưu tập tại Tỷ Hối gần mười năm. Bây giờ Kỳ Đông Nham công bố với bên ngoài, cần phải đặc biệt theo sát bộ phận thiết kế và bộ phận thị trường của bên đó.”

Giám đốc Vương của bộ phận thị trường lập tức báo cáo: “Sau khi tin tức được tiết lộ, chúng tôi cũng đã cho người theo sát, nhưng bộ phận thị trường bên đó chưa có động tĩnh gì.”

“Ừm.” Niên Bách Ngạn như suy nghĩ chuyện gì đó.

“Tổng giám đốc! Có lẽ nào Kỳ Đông Nham chỉ tung hỏa mù?” Một nhân viên khác nói.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên chắc chắn: “Tôi hiểu rõ Kỳ Đông Nham hơn ai hết. Cậu ta tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện vô vị chỉ để lãng phí thời gian.”

“Vậy thì chúng ta chỉ còn cách để bộ phận quan hệ quan sát bên đó thôi.”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Cuộc họp trực tuyến vừa kết thúc, mấy nhà thiết kế và các nghệ nhân đợi từ lâu bèn đi vào. Họ cũng chỉ nghỉ ngơi một chút thời gian. Sau khi chớp mắt một lúc, họ lại quay về tiếp tục chủ đề thảo luận.

Mà lúc này, ngoài cửa sổ, trời đã sáng trắng.

Mặt trời vọt ra từ phía đường chân trời. Quầng sáng vàng rực trùm lên khắp trần Thiên Đàng.

Lớp thủy tinh công nghiệp dày cộp của khách sạn đã chặn mọi tạp âm, ngăn cách nơi nghiêm túc này và những tiếng ồn ào ngoài khách sạn thành hai thế giới riêng biệt.

Niên Bách Ngạn lại bắt đầu nhập tâm vào vấn đề công phá kỹ thuật.

Khi lần lượt các vấn đề đã được giải quyết tạm ổn thì Hứa Đồng gọi điện tới.

Niên Bách Ngạn nghe máy.

Hứa Đồng báo với anh Tố Diệp đã thức dậy, cô ấy đã dặn Tố Diệp thu dọn đồ đạc.

Niên Bách Ngạn trầm mặc.

Hứa Đồng không kết thúc cuộc điện thoại ngay mà cuối cùng khế hỏi một câu: “Tổng giám đốc! Anh thật sự không quay về Bắc Kinh sao?”

Niên Bách Ngạn nhú mày, giơ tay rút một điếu thuốc, ngậm lên miệng, châm lên. Làn khói xanh làm mờ đôi mắt anh. Rồi anh khế dặn dò một câu: “Chắc là cô ấy ngủ không ngon giấc đâu, trên đường về chăm sóc cô ấy một chút.”

Hứa Đồng cũng nghe ra ý của anh. Cô ấy nhận lời, cũng không hỏi nhiều thêm.

Di động được đặt sang một bên.

Nhưng trông Niên Bách Ngạn lại có vẻ thất thần.

Đến nghề nhân thù thù cũng nhận ra anh không bình thường. Sau khi nêu một số ý kiến của mình, ông ta ngừng lại, nhìn Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc Niên! Anh có ý kiến gì không?”

Chính là ông chủ của phường thù đó. Ông ấy đã từng tiếp xúc với Niên Bách Ngạn mấy lần. Trong ấn tượng của ông ấy, Niên Bách Ngạn là người cực kỳ nghiêm túc trong công việc, thậm chí có thể dùng từ hà khắc để hình dung thái độ làm việc của anh.

Nhưng hôm nay có chút bất thường. Hình như anh vẫn đang nghe ý kiến của mọi người, mà hình như lại đang có suy nghĩ khác.

Niên Bách Ngạn thấy mọi người đều nhìn về phía mình, lúc này anh mới nhận ra mình ngẩn người ra đã lâu. Điều thuốc trên ngón tay đã cháy hơn nửa. Anh tỉnh lại, điều thuốc cũng rơi bộp xuống đất.

“Tiếp tục đi!” Anh thu lại tâm trạng của mình, cố gắng để mình ổn định lại.

Đồng thời lúc này Niên Bách Ngạn cũng đang tự trách bản thân. Mấy người họ đã bỏ cả thời gian nghỉ ngơi để tới đây bàn công việc, mục đích chính là muốn mọi việc được tốt đẹp. Vậy mà là một người chủ trì, anh lại để tâm hồn treo ngược cành cây, quả thực không hay.

Nhưng càng nghĩ như vậy, anh lại càng không khống chế được mà để suy nghĩ bay xa.

Theo từng giây từng phút trôi qua, ánh nắng bên ngoài mỗi lúc một rực rỡ, thì tâm trạng của anh cũng mỗi lúc một xa vời.

Bản thiết kế trước mặt dần dần biến dạng.

Trở thành dáng vẻ của Tố Diệp khi nằm trong chăn tối qua.

Đèn ngủ đầu giường vẫn còn bật, thậm chí rèm cửa còn không kéo vào.

Mưa điên cuồng tấp vào cửa sổ, khiến người ta hoảng hốt.

Khi về phòng anh đã nhìn thấy cảnh ấy.

Anh kéo rèm lại, vặn đèn tối đi.

Nhưng anh phát hiện cô ngủ không yên giấc. Gối hơi ướt. Nhờ có ánh đèn, anh bỗng nhận ra khóe mắt cô còn đọng lại một vệt nước mắt.

Trái tim anh như bị một mũi dao rạch nát, không chỗ nào không đau đớn.

Anh giơ tay gạt khế nước mắt cô.

Nhưng cô bỗng nắm chặt tay anh, bờ môi hơi mấp máy.

Anh cúi xuống, muốn nghe xem cô nói gì.

Nhưng không ngờ giọng nói nhỏ xíu, bất lực ấy lại đang lẩm bẩm: Bách Ngạn... Bách Ngạn... Đừng đi...

Chỉ một câu nói ấy thôi đã khiến tâm tư của anh đến giờ vẫn rối bưng.

“Tổng giám đốc?” Có người gọi anh.

Ngay sau đó, ngón tay anh bị đầu lọc làm bỏng. Niên Bách Ngạn

nhăn mặt, lập tức vút điều thuốc vào gạt tàn, xua tan tâm trạng bức dộc.

“Anh... không sao chứ?” Nhà thiết kế có phần lo lắng.

Niên Bách Ngạn gãi tay day day trán, ý bảo mọi người cứ tiếp tục.

Anh cố gắng tập trung tinh thần vào công việc, nhưng hết lần này đến lần khác câu nói “Bách Ngạn... Đừng đi” cứ vang vọng bên tai. Cảm giác này tồi tệ hết mức, khiến anh không biết phải làm sao, tâm trí hỗn loạn.

Di động trên bàn vang lên.

Anh liếc nhìn. Là Tố Diệp.

Tim anh chợt thắt lại. Anh chần chừ giây lát rồi từ chối nghe.

Anh sợ nghe thấy điều gì?

Sợ rằng đến tận sáng nay cô vẫn bám riết lấy cái lòng tự trọng vô dụng đó, sau đó nói với anh rằng: Em nghĩ kỹ rồi, em sẽ rời xa anh.

Đến tận bây giờ, anh mới phát hiện ra mình đã không còn đủ tự tin và mạnh mẽ để cô có thể nói một câu rành mạch, rõ ràng trước mặt anh: Bách Ngạn! Đừng đi!

Điện thoại lại vang lên lần nữa.

Niên Bách Ngạn càng lúc càng bức xúc. Anh không suy nghĩ gì, lại ngắt máy.

Anh sợ chính mình. Chỉ cần nghe thấy giọng nói của cô thôi, anh sẽ

không ngần ngại cùng cô quay về Bắc Kinh.

Sự nông nổi của con người thật đáng sợ. Đã bao lâu rồi anh không trải qua cảm giác bồng bột này? Nhưng khi gặp Tố Diệp, việc để tâm trạng khó kiểm soát đã xảy ra thường xuyên. Điều này quá tệ!

Nhưng lần này, anh thật sự muốn cược một phen.

Cái tình cảm cứ dây dưa, nhì nhằng này cuối cùng cũng phải có một cái kết mới được.

Anh thừa nhận, anh thương cô, yêu cô, nhưng không có nghĩa là sẽ nuông chiều cô mãi mãi.

“Tổng giám đốc! Có phải anh mệt quá rồi không? Anh có cần nghỉ ngơi một lát không?” Có người đưa ra đề nghị.

Họ đang nhìn trực diện vào mặt Niên Bách Ngạn, đương nhiên thấy rõ những tia máu trong mắt anh khủng khiếp thế nào.

Niên Bách Ngạn khoát tay, rồi nói xin lỗi mọi người. Lần này, anh thật sự dồn toàn bộ sự chú ý vào công việc.

Nhưng cảnh đẹp cũng chẳng kéo dài được lâu.

Khi cuối cùng đã nhìn thấy ánh bình minh, thì cửa phòng họp bỗng bị đẩy ra cái rầm.

Làm kinh động tất cả mọi người ngồi đây.

Họ lần lượt quay đầu lại nhìn.

Niên Bách Ngạn cũng ngẩng lên. Khi ánh mắt anh dừng lại trên

người cô gái vẫn còn đang đứng thờ hốt hển ngoài cửa, nó có chút xao động, nhưng nhanh chóng khôi phục về bình tĩnh.

Thang máy buổi sáng đông như trảy hội. Khách sạn cũng không ngoại lệ. Lúc này, các vị khách trong khách sạn đều đang lũ lượt đi thang máy xuống dưới ăn sáng. Thế nên, Tố Diệp đứng ngồi mãi mà vẫn không đợi được thang máy. Cuối cùng cô chạy bộ một mạch lên tầng 17.

Chỉ có điều, sau khi đẩy tung cửa ra, cô hoàn toàn không ngờ trong phòng lại có nhiều người đến vậy. Ngoại trừ một ông già ăn mặc như phong thái tiên nhân ra, mấy người khác đều comle quần Âu.

Nhưng, những lời buột ra khỏi miệng đã không kịp thu lại nữa. Cô hét to ngay lúc đẩy cửa vào.

“Niên Bách Ngạn! Em không muốn anh lấy Joey!”

Thanh âm rất lớn, chữ nào chữ nấy rõ ràng vô cùng.

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt vì kinh ngạc.

Họ đang nhìn thấy một cô gái mặc váy ngủ cứ thế đẩy cửa xông vào. Hai mắt sưng húp, sắc mặt trắng bệch, đầu tóc rũ rượi, chân còn... không đi dép.

Nếu không phải đã từng gặp Tố Diệp, họ nhất định sẽ hiểu nhầm có một người đàn bà điên tới gây chuyện.

Nhưng ý của cô nghĩa là thế nào?

Họ ngơ ngác nhìn nhau. Nhưng chuyện khiến họ ngã ngửa hơn đã xảy ra.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, đi về phía cô, sắc mặt vô cùng điềm đạm.

Tất cả mọi người đều nín thở. Tuy rằng họ không phải nhân viên của anh, nhưng mấy ngày nay cũng đã nhận ra anh là người rất khó làm hài lòng trong công việc, nhất là không thích bị người khác quấy rầy.

Một cuộc họp quan trọng dường này, cô gái này ăn mặc luộm thuộm xông vào đây, là bất kỳ người đàn ông nào cũng mất hết thể diện, nói chi tới Niên Bách Ngạn? Sợ là anh sắp nổi trận lôi đình.

Ông chủ phường thôn cũng nhận ra cô gái ấy. Niên Bách Ngạn đã từng đưa cô tới phường thôn. Ông ấy nhớ rất rõ. Một là vì cô quá thực rất đẹp, khiến người ta vừa nhìn đã khó quên. Hai là khi đó cô gái này ngoan ngoãn ngồi dưới gốc tuyết cầu đợi Niên Bách Ngạn. Ông ấy cảm thấy có thể khiến một người cuồng công việc như Niên Bách Ngạn dẫn theo cùng, có thể hiểu vị trí của cô trong lòng anh quan trọng đến mức nào. Hơn hết vẫn là bức bình phong kia. Cô bé trông khá thích thú, nhưng lúc đó lại không mua. Ông ấy tưởng chẳng qua là hỏi cho vui, nhưng chẳng mấy chốc Niên Bách Ngạn đã đặt hàng nó, còn nhờ ông ấy thêm lên một hàng chữ.

Hàng chữ ấy tới nay vẫn còn rõ mồn một trong đầu ông ấy: Tương phùng chính ngộ tổ cầm niên hoa thời, vị vẫn.

Vì nó quá đẹp, nên khắc sâu.

Cũng chính vì thế, ông ấy lại bắt đầu lo lắng cho cô gái trước mặt. Lỡ mẫn xông vào đây như vậy, vừa nhìn là biết một cô nhóc được đàn ông chiều hư.

Tổ Diệp đứng ngoài cửa chẳng còn hơi sức quan tâm tới biểu cảm của mọi người.

Cô thấy Niên Bách Ngạn đứng dậy, đi tới trước mặt mình.

Bóng hình cao lớn che khuất những ánh mắt hiếu kỳ và căng thẳng.

Ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt cô, ánh lên một tia sáng âm u bất định. Anh không nổi giận, cũng không đuổi cô ra. Anh chỉ hỏi một câu: “Vậy em muốn anh lấy ai?”

Đằng sau lưng, vang lên những tiếng ngổ ngàng.

Nước mắt Tố Diệp lăn tròn, như những hạt ngọc tinh khôi. Nó làm mờ tầm nhìn của cô, làm hư ảo dáng hình anh.

Cô cất lời, giọng nghẹn ngào: “Em muốn anh lấy em!”

Lại có mấy người trong phòng họp kinh ngạc.

Gương mặt Niên Bách Ngạn không bộc lộ bất kỳ cảm xúc nào. Anh cúi đầu nhìn xuống chân cô, lúc này mới khẽ chau mày: “Khi nào thì em sửa được thói quen đi chân đất đi tìm anh thế hả?”

Tố Diệp cúi đầu nhìn xuống bàn chân mình, nước mắt rớt xuống mu bàn chân.

Lúc ở Hồng Kông, cô cũng thê thảm thế này.

Một giây sau, người cô nhẹ bẫng. Cô đã được Niên Bách Ngạn bế lên.

Khoảnh khắc áp mặt vào ngực anh, Tố Diệp bất giác giơ tay ôm chặt lấy cổ anh.

“Các vị! Hôm nay tạm thời tới đây thôi. Phương hướng thiết kế cứ tiến hành như những gì chúng ta đã bàn bạc. Chúng ta giữ liên lạc.” Niên Bách Ngạn ôm Tố Diệp trong lòng, quay đầu nói với mọi người một câu.

Tố Diệp nghe thấy tiếng anh bật ra từ cổ họng, vang vọng qua lồng ngực. Cô vùi đầu vào trước ngực anh, tham lam cảm nhận nhịp tim của anh. Nhịp này nối nhịp kia, tràn đầy mạnh mẽ...

Tố Diệp không biết mình đã quay về phòng bằng cách nào.

Cô chỉ nhớ, khi nói xong câu “Em muốn anh lấy em!”, cô chẳng còn sức lực gì nữa.

Không sai! Câu nói ấy đã rút cạn sức mạnh của cô. Nói xong, cô như động vật nhuễn thể bị rút xương, đến cả sức để giơ tay cũng không còn nữa.

Niên Bách Ngạn bế cô đi vào trong thang máy.

Trong lúc đó cũng có người đi vào. Ai nấy đều nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Cô chỉ còn biết vùi đầu vào lòng anh, sau đó cảm nhận cánh tay anh ôm cô càng chặt chẽ hơn.

Trở về phòng, Niên Bách Ngạn đặt cô lên sofa.

Nhìn hành lý với quần áo rơi vãi khắp đất, anh bắt lực thở dài. Anh không nói gì nhiều, bắt đầu nhặt nhanh thu gom lại.

Tố Diệp không biết anh đang nghĩ gì. Thấy anh cứ im lặng mãi, sợ dây trong lòng cô lại căng lên.

Niên Bách Ngạn thì mặc kệ cô. Anh còn bận rộn thu dọn đồ đạc, đi đi lại lại mấy lần trước mặt cô.

Cuối cùng, anh tới bên cạnh cô, nâng cằm cô lên, chau mày: “Chưa rửa mặt?”

Tố Diệp khẽ gật đầu.

Anh buông tay. Mới đó đã cầm một chiếc khăn mặt ướt đi ra, áp lên mặt cô.

Lạnh quá!

Nhưng có thể làm dịu đi cơn đau trong mắt cô.

Khi chiếc khăn mặt rời khỏi, Tố Diệp muốn giơ tay níu anh lại, nhưng ngón tay chỉ chạm được vào vạt áo anh.

Cô thấy anh cầm một bộ quần áo cô hay mặc ra, đặt sang một bên sau đó dựng vali dậy. Trái tim của Tố Diệp vừa nóng vừa đau.

Cô co quắp ở một góc sofa, như một đứa trẻ gây chuyện rồi để người lớn phải dọn dẹp tàn cuộc. Cô nhìn theo bóng lưng Niên Bách Ngạn, một lúc sau mới lẩm bẩm được một câu: “Niên Bách Ngạn... Anh... Anh không thể lấy Joey được!”

Cô vẫn lo lắng chuyện này.

“Đánh răng chưa?” Niên Bách Ngạn làm lơ câu hỏi của cô, mà bắt cô trả lời câu khác.

Tố Diệp cắn môi. Cô chưa đánh răng, nhưng mà không quan trọng.

“Niên Bách Ngạn! Anh không thể lấy Joey được!”

“Chưa đánh răng phải không? Đi tắm đi, rồi ra thay quần áo.” Niên Bách Ngạn khẽ ra lệnh.

“Niên Bách Ngạn! Anh không thể lấy Joey được!” Cô lại nói.

“Đi tắm!”

Đầu ngón tay Tố Diệp bấm sâu vào lòng bàn tay: “Vậy anh có về cùng em không?”

“Trật tự, đi tắm!”

Tố Diệp thấy anh mím môi, ánh mắt nghiêm nghị, đành phải nghe lời anh đi tắm.

Cô không biết quyết định của mình có phải đã muộn rồi không. Cô chỉ sợ, anh im lặng như vậy, liệu có phải đã quyết định kết hôn với Joey không?

Đợi Tố Diệp đi vào phòng tắm, Niên Bách Ngạn cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra, lúc ở trong phòng họp, cuối cùng khi đợi được cô chạy tới nói rằng: Em không muốn anh lấy Joey!, Niên Bách Ngạn cảm thấy mọi u uất trong quãng thời gian này sắp tan biến rồi.

Bao hồi hộp, lo âu và bất an trong lòng cũng mọc cánh bay mất.

Thật ra anh cũng chẳng hiểu sao lại lấy Joey ra làm bia đỡ đạn. Có lẽ vì anh phát hiện Tố Diệp rất khó chịu với Joey? Câu nói này giờ nghĩ

lại anh vẫn còn thấy rùng mình. Nếu Tố Diệp thật sự lựa chọn rời xa anh, anh sẽ cưới Joey thật sao?

Anh thật sự sẽ không đi tìm cô nữa, mặc kệ cô sống tốt hay dở?

Thậm chí, có một ngày khi anh biết cô lấy người khác, anh dám đảm bảo mình sẽ không tới phá đám cưới?

Đây là một ván cược không có đường lui.

Cũng may... anh đã thắng!

Khi Tố Diệp tắm rửa xong, đi ra ngoài, cô nhận ra Niên Bách Ngạn cũng đã tắm qua. Anh thay một chiếc sơ mi và quần dài mới. Tuy rằng mắt anh vẫn còn đỏ, nhưng sau khi cạo râu sạch sẽ, trông anh có tinh thần hơn nhiều.

Hành lý đã được thu dọn xong xuôi.

Của cô.

Và... của anh nữa.

Tim cô khẽ đập vào lồng ngực.

Cô quay đầu nhìn bàn uống nước. Ví tiền và điện thoại của anh cũng đã được cất gọn.

Nói vậy là...

Anh sẽ đi cùng cô?

“Đứng ngây ra đó làm gì? Mau thay quần áo đi, bữa sáng phải ăn

trên xe thôi.” Niên Bách Ngạn nói.

Tố Diệp nhìn anh một cái rồi đi thay quần áo.

Nhìn theo bóng cô, ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên dịu dàng.

Một lát sau, cô thay xong xuôi, trong tay ôm bộ áo ngủ tối qua, dè dặt nói: “Còn bộ này... vẫn chưa xếp vào.”

Niên Bách Ngạn giơ tay ra.

Cô đưa váy ngủ cho anh. Anh đón lấy, gấp gọn, rồi đặt luôn vào hành lý của mình.

Động tác ấy khiến tim Tố Diệp đập rộn ràng. Vẫn hơi đau, nhưng đã có một chút ấm áp.

Xe đi về Tô Châu.

Lần này, không có bất kỳ nhân viên nào đi theo, ngoại trừ Hứa Đồng.

Thế nên Niên Bách Ngạn và Tố Diệp ngồi cùng một xe, Hứa Đồng ngồi đằng trước.

Viên kim cương lúc tới được bảo vệ cẩn mật cũng đã được sắp xếp một chỗ ổn định dành cho việc thiết kế.

Cứ như vậy, họ lên đường nhẹ nhàng.

Trước sau không còn nặng nề những chiếc xe bảo vệ.

Trên xe, Tố Diệp chỉ ăn đơn giản. Người đàn ông bên cạnh vẫn lặng im. Cô không thể đoán được suy nghĩ của anh, nhưng việc anh cùng

về Bắc Kinh với cô cũng ít nhiều khiến cô yên tâm hơn.

Máy bay vẫn đợi ở chỗ cũ, xem ra đã đợi nhiều giờ.

Một đoàn người đi lên máy bay.

Khi máy bay vọt lên những đám mây, tim Tố Diệp cũng theo đó thất lại.

Những ngón tay giá lạnh nhanh chóng được Niên Bách Ngạn ủ ấm trong lòng bàn tay. Anh tiện đà ôm cô vào lòng, khẽ nói: “Ngủ một lát đi!”

Tố Diệp mềm oặt dựa vào ngực anh. Mùi hương thanh mát của anh đã an ủi tâm trạng cô. Còn cả giọng nói của anh nữa, trầm thấp, dịu dàng, xua tan mọi lo lắng và căng thẳng đang dâng lên trong cô một cách thần kỳ.

Có lẽ thật sự mệt mỏi, khi áp mặt vào ngực anh, mí mắt Tố Diệp cũng đánh nhau.

Rồi, cô chìm dần vào giấc ngủ sâu...

Quyển 11 - Chương 489: Ngày 12 tháng 5

Khi Nguyễn Tuyết Mạn mang đồ tới, Diệp Ngọc không có nhà, chỉ có Khúc Nghệ.

Khi cô ra mở cửa, cả hai đều ngượng ngáp.

Từ sau khi Diệp Ngọc công khai dọn ra sống chung với Khúc Nghệ, cô ta rất ít khi xuất hiện ở nhà họ Diệp, thường ngày cũng không mấy khi tới thăm Nguyễn Tuyết Mạn, cùng lắm chỉ gọi điện thoại. Nhưng mỗi lần Nguyễn Tuyết Mạn khuyên nhủ hết nước hết cái về mối quan hệ của cô ta và Khúc Nghệ, Diệp Ngọc luôn dập máy ngay lập tức.

Đám cưới của Diệp Uyên, Diệp Ngọc cũng không tham gia.

Thật ra lý do thì ai cũng hiểu.

Chuyện Diệp Ngọc là người đồng tính ai ai cũng biết. Cho dù Diệp Uyên có trốn tránh trách nhiệm của gia tộc thì chí ít cái chức chủ tịch vẫn còn đang treo lơ lửng trên đầu anh. Thế nên ngày tổ chức đám cưới, ngoại trừ đồng nghiệp cũ tới dự, chắc chắn sẽ có rất nhiều nhân vật trong giới kinh doanh.

Nếu Diệp Ngọc xuất hiện sẽ không thích hợp.

Đây là suy nghĩ của riêng Diệp Ngọc mà Nguyễn Tuyết Mạn cũng thông cảm phần nào.

Nhưng ngày nào Nguyễn Tuyết Mạn cũng lo lắng. Dẫu sao nó cũng

là con gái của mình, sao bà có thể cam tâm nhìn cả đời nó bị hủy hoại?

Thế là ngày hôm nay, bà lấy lý do đưa đồ để đích thân tới nơi ở của Diệp Ngọc, muốn nói chuyện rõ ràng với hai đứa nó. Lúc bà vừa ra khỏi cửa thì gặp ngay Nguyễn Tuyết Cầm, muốn đến bàn bạc chuyện về căn nhà cũ của họ Diệp. Nguyễn Tuyết Cầm vốn dĩ muốn nói với Tổ Diệp chuyện này ngay tại hôn lễ của Diệp Uyên, nhưng thái độ của Tổ Diệp rất ơ hờ, nói rằng chưa có dự định ở nhà họ Diệp, chỉ muốn cho thuê.

Diệp Hạc Thành dĩ nhiên không đồng ý. Còn ý của Nguyễn Tuyết Cầm là xem xem có thể mua lại căn nhà từ tay Tổ Diệp không. Vì thế bà ta mới tới tìm Nguyễn Tuyết Mạn bàn bạc.

Ai ngờ lại biết được chuyện Nguyễn Tuyết Mạn muốn tới chỗ Diệp Ngọc. Thấy sắc mặt bà khó coi, Nguyễn Tuyết Cầm sợ họ cãi vã, nên cũng đi theo.

Khi Khúc Nghệ ra mở cửa, trên người vẫn còn mặc áo ngủ. Cảnh này quả thực đã kích động Nguyễn Tuyết Mạn. Sau khi gượng gạo qua đi, chỉ còn bất mãn trào dâng. Một ngọn lửa bùng lên trong lòng. Bà đẩy Khúc Nghệ sang một bên, đi vào trong nhà.

Nguyễn Tuyết Cầm cũng nối gót theo sau.

Khúc Nghệ giật thót, vội vàng chạy theo Nguyễn Tuyết Mạn.

Đây là một căn hộ khép kín, có thể nhận ra họ đã tổn không ít tâm sức sửa sang lại.

Đây có lẽ là lần đầu tiên Nguyễn Tuyết Mạn tới đây. Trước đây bà rất muốn tới, nhưng cứ nghĩ tới Khúc Nghệ là lại thấy ghê tởm. Bà nhìn

quanh nhà một lượt rồi chẳng nói chẳng rằng, đi tuột lên gác.

Khúc Nghệ sốt sắng, vội chắn trước mặt bà: “Cô ơi! Diệp Ngọc em ấy... em ấy không có nhà... Em ấy đi siêu thị rồi, vừa đi chưa lâu...”

Nguyễn Tuyết Mạn nhìn cô bằng ánh mắt khinh khỉnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đừng có mà lượn ra lượn vô trước mặt tôi. Cô không biết bản thân mình khiến người ta buồn nôn lắm sao?”

Ánh mắt Khúc Nghệ chột run lên đầy tủi hổ.

Nguyễn Tuyết Mạn định lên gác, cô một lần nữa ngăn lại: “Cô ơi...”

“Đừng có cản tôi!” Bà đẩy Khúc Nghệ ra, rồi đi lên gác.

Nét mặt Khúc Nghệ trở nên căng thẳng.

Nguyễn Tuyết Mạn đi vào phòng ngủ. Còn chưa tới một phút, từ trong đã vọng ra tiếng kêu hoảng sợ. Khúc Nghệ phiên nảo, vội lên gác theo. Nguyễn Tuyết Mạn không biết đã xảy ra chuyện gì, không suy nghĩ gì cũng đi theo luôn.

Tất cả mọi thứ trong phòng ngủ bày ra trước mắt.

Một chiếc giường lớn mang màu tím nhạt dịu nhẹ.

Nhưng thứ đặt ở đầu giường lại khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Đa phần đều là mấy thứ Nguyễn Tuyết Mạn chưa thấy bao giờ, bày ra đủ các kiểu. Nhưng bà biết rõ, đây đều là mấy vật dụng trong chuyện chăn gối.

Nguyễn Tuyết Cầm cũng không thể ngờ phòng ngủ của hai đứa con gái mà lại như vậy. Nghĩ tới quan hệ của hai người họ, đương nhiên bà ta có chút không thoải mái.

Còn Nguyễn Tuyết Mạn thì nổi điên thật sự. Nhìn mấy thứ này có khác gì nhìn thấy một cuộc ân ái.

“Mày... Mày...” Bà ta giận dữ chỉ thẳng vào mặt Khúc Nghệ, tức đến nổi tay run rẩy.

“Cháu... Cháu xin lỗi... Chúng cháu... Chúng cháu...” Khúc Nghệ không biết phải giải thích thế nào. Mấy thứ đó nếu bày trong phòng của một đôi nam nữ bình thường có lẽ chẳng có gì đáng nói. Nhưng quan hệ của cô và Diệp Ngọc chắc chắn sẽ là cái gai trong mắt người khác.

Cô không thể giải thích, cũng chẳng có gì để giải thích.

“Đồ đàn bà vô liêm sỉ!” Nguyễn Tuyết Mạn nhất thời phẫn nộ, giơ tay tát thẳng vào mặt Khúc Nghệ.

Lực tát không nhỏ. Má phải của Khúc Nghệ bắt chợt đỏ bừng.

Nguyễn Tuyết Cầm giật nảy mình, vội giữ bà lại.

Có thể nhận ra, Nguyễn Tuyết Mạn bị đả kích không nhỏ. Bà chỉ vào mũi Khúc Nghệ, bắt đầu quát tháo: “Tất cả là tại mày, cái đồ ám quẻ người khác! Mày hại con gái tao thành ra như vậy! Mày có còn biết xấu hổ không? Còn dám sống cùng con gái tao? Bố mẹ mày giáo dục mày thế đấy à? Sao lại dạy dỗ ra một đứa con gái không biết xấu hổ như mày chứ?”

Khúc Nghệ ôm mặt, rung rung nước mắt: “Cô...”

“Mày mở mồm gọi ai là cô? Mày muốn gọi tao thì không muốn nghe đâu!” Nguyễn Tuyết Mạn bị Nguyễn Tuyết Cầm giữ lại, không thể tiến lên, chỉ có thể gào lên về phía Khúc Nghệ: “Ngày nào cũng có bao nhiêu người chết, sao mày chưa chết đi? Mày mau chết ngay đi! Cái loại người như mày sống trên đời làm gì nữa? Hại người hại mình! Mày có biết chỉ vì mày mà Diệp Ngọc mới chuyển nhượng lại 2% cổ phần của nhà tao không? Giờ thì hay rồi, nhà họ Diệp tiu nghỉu như chó chết chủ. Tất cả là nhờ công của mày đấy! Tao phỉ nhổ!”

Khúc Nghệ khóc rất dữ, không dám nói lại một câu nào.

Nguyễn Tuyết Cầm không ngừng khuyên nhủ: “Được rồi! Sáng sớm ra em đã tới nhà người ta làm loạn, không thấy mất mặt sao?”

“Em mất mặt ư? Em làm mất mặt người nào? Kẻ đáng xấu hổ nhất là nó chứ không phải em!” Nguyễn Tuyết Mạn nói rồi cũng khóc tức tưởi, lên án Khúc Nghệ: “Trên đời này có bao nhiêu người phụ nữ sao mày không dây, lại cứ tới chọc vào Diệp Ngọc nhà tao? Mày có ý đồ gì? Diệp Ngọc mà không gặp phải mày, bây giờ đã được ăn sung mặc sướng rồi. Đâu có giống như bây giờ, không dám lộ mặt, có nhà không dám về, đến đám cưới của anh trai nó, nó cũng không thể tham gia!”

“Thưa cô, cháu... cháu...”

“Cháu cái gì mà cháu! Mày là cái đồ yêu tinh hại người! Tao nhẫn nhịn mày lâu lắm rồi. Nếu không phải còn vướng đám cưới của anh nó, tao đã tới nhà trở mặt với mày lâu rồi. Giờ hôn lễ đã xong xuôi, tao cũng không còn gì phải kiêng dè nữa. Cái đồ vô liêm sỉ!” Nguyễn Tuyết Mạn như cái ấm nước sôi kêu tu tu. Hai mắt bà ta trợn trừng trừng như hai đồng xu, như chỉ muốn dùng ánh mắt để phanh thây cô ra.

“Hôm nay mày phải cắt đứt ngay với Diệp Ngọc nhà chúng tao! Mày nhanh chóng rời khỏi đây đi, sau này không được quần lầy nó nữa!”

Khúc Nghệ khóc lóc, lắc đầu: “Thưa cô... không được! Cháu... Cháu không thể rời xa Diệp Ngọc...”

Nguyễn Tuyết Mạn tức giận đến nổi mặt mũi méo xệch.

“Cháu... Cháu thật sự rất yêu... rất yêu Diệp Ngọc. Thưa cô, cháu cầu xin cô, cô đừng bắt cháu rời xa em ấy. Không có em ấy, cháu sống không bằng chết...” Khúc Nghệ nấc lên đáng thương.

Nhưng mấy câu nói ấy lọt vào tai Nguyễn Tuyết Mạn ngoại trừ cảm giác muốn cho hết thức ăn trong bụng ra ngoài thì chẳng còn cảm xúc nào khác.

“Mày yêu nó? Mày còn có mặt mũi nói mày yêu nó? Mày yêu nó mà bắt nó gánh tội thay mày? Mày yêu nó mà lại để nó chịu những lời nhiếc móc, rửa xả của mọi người? Mày yêu nó mà lại để nó trắng tay? Đó là yêu sao? Tao thấy mày có thù với nó thì có?” Nguyễn Tuyết Mạn nói không chút nề tình.

“Tao cảnh cáo mày, lập tức rời xa Diệp Ngọc cho tao. Bao lâu nay tao không hỏi không nói không có nghĩa là tao có thể chấp nhận cái loại quan hệ hoang đường này! Nếu mày không đi, đừng trách tao không khách khí!”

Khúc Nghệ chỉ biết ôm mặt khóc.

“Được rồi, được rồi, Tuyết Mạn! Qua loa đại khái là được rồi! Chuyện này không thể chỉ trách một bên, đâu phải lỗi của một mình Khúc Nghệ.”

“Chị nói thế là ý gì? Ý chị là em xúi bầy Diệp Ngọc sống chung với con đàn bà này?”

Nguyễn Tuyết Cầm bực mình: “Ý chị là chuyện này em cũng phải ngồi nói chuyện đàng hoàng với Diệp Ngọc, đứng đây làm ầm ĩ lên có tác dụng gì?”

Nguyễn Tuyết Mạn hần học nhìn Khúc Nghệ: “Cái nhà này, đánh chết tao cũng không muốn tới! Khi nào Diệp Ngọc về mày báo với nó, bắt nó về nhà cho tao!”

Khúc Nghệ thút thít.

Nguyễn Tuyết Mạn quả thực không muốn thấy mặt cô nữa, thở hồng hộc quay người bỏ đi.

Nguyễn Tuyết Cầm thì không đi ngay. Bà ta tới bên cạnh Khúc Nghệ, khẽ nói một câu: “Đừng khóc nữa! Khi nào Diệp Ngọc về, cô bảo nó về nhà. Chuyện này dẫu sao cũng phải nói chuyện rõ ràng mới được!”

Khúc Nghệ ngược lên nhìn Nguyễn Tuyết Cầm với đôi mắt vẫn còn đờ đẫn.

Nguyễn Tuyết Cầm cười nhẹ nhàng, nói với giọng cực thấp: “Nhưng mà cô Khúc này! Cô cũng không thể trách mẹ Diệp Ngọc được. Diệp Ngọc quả thực đã vì cô mà từ bỏ 2% cổ phần của nhà họ Diệp. Cô cũng biết bây giờ nhà họ Diệp đang vô cùng khó khăn, ngoài có hổ dữ trong có sói đói. Diệp Ngọc liệu có vì cô mà bị lợi dụng thêm lần nữa cũng chưa thể nói trước được.”

Khúc Nghệ nhìn bà ta: “Cô nói thế là có ý gì?”

Nụ cười của Nguyễn Tuyết Cầm càng lớn hơn, nhưng ngữ khí vẫn rất chậm rãi: “Diệp Ngọc vì cô chuyện gì cũng có thể làm được, thì có thể hiểu cô cũng có thể vì nó mà hy sinh tất cả. Một tình cảm sâu đậm như vậy, e là chỉ khi nào một người không còn nữa thì người kia mới không bị liên lụy, phải không?”

Cả người Khúc Nghệ run lên.

Nguyễn Tuyết Cầm nhìn cô bằng ánh mắt mang nhiều ý nghĩa rồi quay người bỏ đi, không nói thêm gì nữa.

Khúc Nghệ chợt mềm nhũn người, ngã khuỵu xuống đất...

Tố Diệp vừa xuống máy bay, vali hành lý còn chưa kịp xách đã xông ra ngoài.

Niên Bách Ngạn biết cô sốt ruột. Sau khi chắc chắn xe đã tới sân bay, anh bèn xách hành lý ra khỏi khoang máy bay.

Trên xe, Tố Diệp nhìn những ngôi nhà trôi vùn vụt về sau, trong lòng hoang mang.

Niên Bách Ngạn ngồi bên cạnh cô, kéo tay cô lại, nắm chặt.

“Đừng lo lắng, sắp tới rồi!”

Tay Tố Diệp được anh siết chặt. Bất lực dần có được một chút thoải mái.

Xe đi thẳng tới bệnh viện u bướu.

Vừa xuống xe, Tố Diệp liền ngược lên nhìn mấy chữ trên cửa bệnh

viện. Hai chân cô mềm oặt, suýt nữa thì ngồi sụp xuống đất. Niên Bách Ngạn nhanh tay ôm lấy cô, đỡ vững cơ thể yếu ớt của cô.

Đây là bệnh viện chữa trị u bướu có tiếng trong cả nước, tập hợp các bác sỹ, chuyên gia hàng đầu. Nhưng Tố Diệp cảm thấy cả đời này cô cũng không muốn bước chân vào đây. Đến đây rồi có nghĩa là người đó đang phải đối mặt với căn bệnh ung thư.

Mà người cậu của cô, người cậu đã nuôi nấng cô từ nhỏ tới lớn, giờ phút này lại đang nằm tại đây.

Cô gần như được Niên Bách Ngạn dìu vào trong bệnh viện.

Lúc đi vào thang máy, đầu óc Tố Diệp chỉ toàn là dáng vẻ cậu đang thoi thóp thở, còn gương mặt mợt thì tiều tụy. Có thể cô sẽ còn nhìn thấy Tố Khải, nó cũng vô cùng mệt mỏi.

Chẳng mấy chốc đã tới khoa hô hấp. Từ xa đã có thể nghe thấy tiếng người ho khan từ các phòng bệnh. Tim Tố Diệp thắt lại. Cô đang định đi vào thì cánh tay cô bị Niên Bách Ngạn giữ lại.

Cô quay đầu.

Niên Bách Ngạn đưa cho cô một cái khẩu trang: “Đeo vào đã!”

Tố Diệp gật đầu. Cô cầm lấy nó, tay vẫn còn run rẩy, đeo mấy lần vẫn không xong.

“Diệp Diệp! Em cứ thế này không ổn đâu. Tới giờ cậu em vẫn chưa biết bệnh tình của mình. Em căng thẳng như vậy, cậu sẽ nghi ngờ đấy.” Niên Bách Ngạn bình tĩnh vỗ về cô, nhân tiện lấy lại chiếc khẩu trang, đeo cẩn thận cho cô.

Hơi thở của anh như cứu mạng cô. Tố Diệp vô thức níu chặt lấy vạt áo anh: “Em sợ...”

Lúc này Niên Bách Ngạn cũng không đành lòng dùng mấy cách thức lạnh lùng để trừng phạt cô. Anh nắm lấy tay cô, khẽ nói: “Đừng sợ, có anh đây!”

Câu nói ấy đã mang tới cho Tố Diệp không ít sức mạnh.

Trong hành lang ngập đầy mùi thuốc khử trùng nhức mũi, còn cả tiếng gào khóc trong đau đớn của các bệnh nhân.

Suýt nữa thì Tố Diệp bật khóc. Cô cảm thấy mấy hôm nay nước mắt của mình hình như rất dư thừa.

Nghe nói cậu đã được Niên Bách Ngạn sắp xếp vào một phòng bệnh riêng. Cứ thế đi men theo hành lang, tới tận cùng.

Vừa tới trước cửa phòng bệnh, Tố Diệp đã loáng thoáng nghe thấy tiếng cậu hát kinh kịch. Giọng hát vô cùng chuyên nghiệp. Bên cạnh còn có tiếng gõ nhịp.

Cô sững sờ, bàn tay định đẩy cửa vào cũng khựng lại.

Cậu đang hát “Văn Chiêu Quan”, chọn đoạn trắng sáng chiếu trước cửa sổ. Thanh âm vang vọng, khí thế chẳng có gì khác những khi ở nhà cậu cao hứng ca mấy câu. Tố Diệp đang nghi hoặc thì bỗng nghe thấy cậu bắt đầu lên cơn ho. Những câu tiếp theo cũng không thể hát hoàn chỉnh được nữa.

Sau đó là tiếng mợ lo lắng: “Aiya, ông đừng có hát nữa! Ông nghỉ một lát đi, được không?”

“Tôi không tin. Đoạn này trước nay tôi vẫn hát rất tốt mà.” Giọng cậu nghe có chút gấp gáp, lại mở miệng tiếp tục hát.

Tố Diệp đứng trước cửa phòng bệnh, trái tim đau kịch liệt.

Niên Bách Ngạn nãy giờ vẫn ôm cô, khẽ nói: “Vào trong đi!”

Cô hít sâu một hơi, ngăn lại khóe mắt ửng đỏ.

Rồi đẩy cửa, đi vào.

“Cậu!” Tố Diệp gọi vào trong một tiếng.

“A! Hai đứa về rồi đấy à! Mau ngồi đi, ngồi đi!” Cậu vừa nhìn thấy hai người họ đi vào, hai mắt lập tức sáng lên. Vừa ra hiệu cho họ ngồi xuống, cậu chợt nhớ ra chuyện gì đó, cậu lại vội nói: “Ấy, không được, không được! Bách Ngạn! Con mau dẫn Tiểu Diệp về nhà đi!”

Tố Diệp vừa nghe thấy lòng chợt nhói lên. Cô đi tới trước: “Con vừa mới tới cậu đã đuổi con về sao?”

“Đây là khoa hô hấp, vi khuẩn gì mà chẳng có? Mau về nhà đi!” Cậu nhú mày.

Tính khí của Tố Diệp cũng bộc phát. Cô cời phất khẩu trang ra: “Con cứ ở đây với cậu!”

Cậu khó xử: “Cái con bé này!”

“Cậu!” Niên Bách Ngạn đi tới, ôm bả vai Tố Diệp, ngồi xuống bên cạnh: “Cứ để cô ấy ở lại đây đi ạ!”

Phương Tiểu Bình cũng vội nói: “Phải đấy! Giờ ông bảo nó về, nó

cũng đứng ngồi không yên.”

Tổ Đông giơ tay chỉ vào Tổ Diệp, cất giọng thỏa hiệp: “Con ấy à, cậu thấy con bị Bách Ngạn chiều hư rồi.”

Lòng Tổ Diệp chột chua xót.

“Sao mắt con lại đỏ thế? Khóc à?” Tổ Đông nhìn Tổ Diệp.

Tổ Diệp vội nhìn đi chỗ khác: “Không ạ! Tại tối qua con ngủ không ngon thôi.”

Tổ Đông bèn nhìn sang Niên Bách Ngạn, thở dài: “Bách Ngạn à! Chuyện này là con không đúng rồi. Có phải chỉ mãi mê công việc quên không chăm sóc cho Tiểu Diệp không? Vậy không được nhé!”

“Dạ, dạ, dạ!” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng hứa hẹn: “Sau này con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy!”

Tổ Diệp vô thức nhìn sang Niên Bách Ngạn.

Phương Tiểu Bình đứng bên cạnh nhìn hai người họ một cái, rồi lấy táo đã rửa sạch lại: “Tiểu Diệp à! Con ăn cơm chưa?”

Tổ Diệp gật đầu.

Cô nhìn cậu, nắm lấy tay cậu: “Cậu à! Cậu phải nghỉ ngơi cho chóng khỏi bệnh nhé.”

Cậu cười ha ha: “Chỉ giới lo hã! Con bảo cậu đã bị ốm khi nào chưa? Số lần cảm mạo còn đếm được trên đầu ngón tay. Chắc là hôm nào đó cậu bị nhiễm lạnh, sau đó bắt đầu ho. Ban đầu chỉ tưởng là cảm cúm. Mợ con thì nói gì cũng không yên tâm, nhất quyết lôi cậu

tới bệnh viện kiểm tra. Lúc đầu chỉ khám ở ngay bệnh viện gần nhà thôi, họ vẫn nói không kiểm tra được gì, bảo cậu tới bệnh viện lớn hơn. Con bảo có quái lạ không? Sau đó cậu nghi ngờ không biết có phải mắc chứng bệnh nan y gì không, sợ bác sỹ không nói thật, thế là đến bệnh viện này kiểm tra. Vừa tra ra thì, chết toi, viêm phổi!”

Tố Diệp không dám nhìn cậu Tố Đông. Nếu có thể, cô chỉ mong cậu thật sự chỉ bị viêm phổi.

Xem ra, mợ giấu không nói sự tình với cậu. Nếu không cậu có kiên cường thế nào cũng chẳng có tâm trí đâu để hát kinh kịch.

“Cậu đừng nghĩ nhiều nữa. Chẳng phải bác sỹ nói là viêm phổi sao. Mấy bệnh này giờ không khó chữa.” Cô cố gắng ép ra một nụ cười, an ủi cậu một câu.

“Con cũng nói không khó chữa phải không? Cậu cũng ở đây mấy hôm rồi. Mấy ngày nay, bác sỹ kê cho cậu mấy viên thuốc tiêu viêm gì đó, cũng chẳng thấy đỡ.” Tố Đông oán trách.

Phương Tiểu Bình nghe vậy bèn cần nắn: “Ông tưởng là ho sốt, cảm cúm à? Dù có bị cảm cúm cũng phải một tuần mới khỏi. Ông còn bị viêm phổi. Bệnh viện có giỏi thế nào chữa trị cũng phải có thời gian chứ?”

“Cái bà này, tôi nói một câu thì cãi mười câu.” Tố Đông tươi cười bật lại, rồi nhìn Niên Bách Ngạn: “Bác sỹ con tìm đã tới rồi. Người tốt lắm. Chữa xong cho cậu, anh ấy bảo cậu cứ yên tâm, rằng bây giờ viêm phổi không khó điều trị. Bách Ngạn à! Bệnh tình của cậu đúng là làm phiền con, vừa sắp xếp phòng bệnh riêng lại còn nhờ cậu bác sỹ nữa.”

Tố Diệp cúi đầu nhìn bàn tay lớn của anh, trong lòng cảm động. Là

anh dặn dò bác sỹ phải không? Cô thừa nhận, lúc này đây cô quá cần một bờ vai vững chắc để dựa vào. Cô bất giác kéo tay anh lại. Anh cũng nhân cơ hội ấy, đan tay mình vào tay cô.

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Cậu à, cậu nói vậy là khách sáo rồi. Con và Diệp Diệp sắp làm đám cưới rồi. Cậu và mợ đều là người thân của con, sao lại nói là phiền phức chứ?”

Tố Diệp nghe xong mà tim đập thành thịch hoảng loạn.

Ngay sau đó là tiếng cười vui vẻ, mừng rỡ của Phương Tiểu Bình và Tố Đông: “Sao? Hai đứa sắp làm đám cưới à?”

Tố Diệp liếm môi, nhìn Niên Bách Ngạn. Cả dọc đường cô vẫn lo lắng, thấp thỏm. Giờ thì trái tim cuối cùng cũng bình ổn trở lại. Anh sẽ không lấy Joey, phải không?

Phương Tiểu Bình giơ tay xoay mặt Tố Diệp lại: “Kết hôn thật sao?”

Tố Diệp “á” một tiếng.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, bật cười.

Cô nhận ra ánh mắt anh, khẽ gật đầu.

Lần này Tố Đông rất vui. Ông vỗ đùi: “Thật là quá tốt rồi! Đây gọi là gì nhỉ? Đây gọi là “là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi”. Ấy, cũng không phải, tóm lại, chuyện cậu bị bệnh là xấu, còn chuyện hai đứa làm đám cưới là chuyện mừng rồi. Tốt, tốt, tốt! Như vậy, cho dù cậu có bị bệnh gì không chữa được thật thì cũng vẫn nhắm mắt được.”

“Cậu! Cậu đừng có đang yên đang lành lại nói mấy lời đó đi. Xui xẻo

lắm!” Tố Diệp sốt sắng.

Phương Tiểu Bình vỗ vào người ông: “Ông xem ông kìa, chuyện vui mà, toàn nói năng linh tinh!”

“Tôi đáng đánh, đáng đánh!” Tố Đông cười sảng khoái. Nhưng rồi bỗng thờ dốc, lại bắt đầu ho kịch liệt. Tố Diệp phải vội vàng rót nước cho ông.

Tố Đông đón lấy, uống mấy ngụm, làm dịu cơn ho rồi nói: “Bây giờ cậu chỉ đợi để dự đám cưới của hai đứa thôi. Bách Ngạn à! Ngày cưới đã định chưa?”

Tay Tố Diệp run lên. Chuyện ngày cưới, cô và Niên Bách Ngạn còn chưa bàn bạc.

Tất cả xảy ra quá đường đột.

Nét mặt Niên Bách Ngạn vẫn bình thản. Ánh mắt anh kiên định, ngữ khí vững vàng: “Ngày 12 tháng này ạ!”

Hả?

Tố Diệp ngẩn người.

Ngày 12 tháng này? Hôm nay đã là đầu tháng năm rồi.

Tố Đông cũng hơi bất ngờ: “Vậy tức là sắp tới rồi? Ngay tháng này à? Aiyo, thế thì khá gấp đấy, chuẩn bị đám cưới cũng phức tạp lắm.”

Tố Diệp bị hỏi đến á khẩu. Thực tế là, cô cũng vừa mới biết mình sẽ lấy Niên Bách Ngạn vào ngày 12.

Vẫn là Niên Bách Ngạn lên tiếng: “Là thế này. Thật ra con và Diệp Diệp đã bàn bạc sẽ làm đám cưới từ lâu rồi. Ngày 12 cũng là ngày bọn con đã định từ trước. Chỉ có điều sau đó bị một số chuyện làm dang dở. Nửa năm sắp trôi qua rồi, còn muộn nữa chưa biết chừng lại đông dài tới tận năm sau. Vì công việc nửa cuối năm lại càng bận ạ.”

Phương Tiểu Bình xúi giục Tố Đông: “Đúng rồi, đúng rồi! Lấy sớm lấy muộn có khác gì nhau đâu. Ngày 12 cũng tốt mà. Ngày 12 tháng 5, 512, ngụ ý tốt, dễ nhớ.”

Tố Đông cười: “Ừm, đúng! Tiểu Bình à! Thời gian này bà cũng đừng lằng xằng trong viện nữa. Mau giúp bọn trẻ tổ chức đám cưới đi. Chuyện của tôi là chuyện vặt ấy mà.”

“Cậu! Sao cậu lại là chuyện vặt được. Cậu có khỏe mới dự đám cưới của con được chứ?”

“Trời ạ, cậu chỉ bị viêm phổi thôi. Trước ngày 12 kiểu gì mà chẳng khỏi!”

Niên Bách Ngạn cũng khuyên kịp thời: “Thưa cậu mợ! Chuyện đám cưới cứ giao cho con. Cậu mợ không cần bận tâm đâu. Bây giờ thời tiết càng ngày càng nóng, cậu đừng bắt mợ chạy đi chạy lại nữa.”

Tố Đông nghe xong liền nhìn Niên Bách Ngạn, nở nụ cười hài lòng.

“Chỉ có một số sính lễ phía nhà gái con vẫn phải nhờ mợ. Cậu mợ cũng biết là bố mẹ con mất sớm, mấy thứ phong tục về quà cáp con không hiểu biết mấy.” Niên Bách Ngạn khiêm tốn nói.

Tố Diệp nghe xong câu ấy chợt thấy đau lòng. Anh chưa bao giờ nhắc tới bố mẹ mình như thế trước mặt người ngoài.

Phương Tiểu Bình vỗ tay: “Mấy chuyện đó dễ thôi! Thật ra sính lễ gì đó cũng coi như là con cho cậu mợ, rồi cậu mợ lại giữ nguyên đưa cho Tiểu Diệp, cũng vậy cả thôi!”

“Đường nào phải đi vẫn phải đi, tập quán nào phải tuân thủ vẫn nên tuân thủ.” Niên Bách Ngạn mỉm cười, khẽ ôm lấy Tố Diệp...

Quyển 11 - Chương 490: Cả đời này chỉ cần hết lòng yêu anh là được

Từ phòng bệnh của Tố Đông đi ra, Phương Tiểu Bình tiễn hai người họ ra đại sảnh của bệnh viện. Từ đây có thể nhìn thấy những bệnh nhân từ vườn hoa đi dạo trở về. Họ được người thân đẩy bằng xe lăn, đội mũ trên đỉnh đầu, sắc mặt nhợt nhạt, phờ phạc. Khi họ đi qua người Tố Diệp, dường như cô có thể cảm nhận được mùi vị của cái chết.

Ra khỏi cửa, Tố Diệp không để mợ tiếp tục tiến nữa.

Cô dừng bước, hít sâu một hơi để làm dịu cảm giác ngọt ngào trong lòng: “Mợ! Con nghe Tố Khải nói hai người đã quyết định. Bệnh tình của cậu thật sự không thể làm phẫu thuật sao?”

Nếu có thể làm phẫu thuật, chứng tỏ vẫn còn hy vọng. Điều đáng sợ nhất là, ngay cả bác sỹ cũng chỉ có thể đưa ra một kết luận khó xử là chờ đợi và quan sát.

Sau khi nghe thấy những lời này, bà ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn. Sắc mặt của anh không có gì khác biệt. Bà suy nghĩ rồi nói: “Ban đầu bác sỹ nói có thể xem xét việc làm phẫu thuật. Nhưng về sau, chẳng phải Bách Ngạn đã tìm chuyên gia tới hội chẩn sao? Sau khi chuyên gia xem qua kết quả thì cho rằng bệnh tình đã rất nghiêm trọng rồi. Tế bào ung thư đã lan sang bên phổi còn lại. Tình hình như vậy không thể tiến hành phẫu thuật được. Cách duy nhất để điều trị chính là xạ trị và hóa trị. Vị bác sỹ Đông Y của bệnh viện Hiệp Hòa

mà Bách Ngạn giới thiệu cũng nói, muốn bệnh nhân tiếp nhận xạ trị và hóa trị, kết hợp với trị bệnh bằng Đông y, thực chất chỉ là để nâng cao khả năng miễn dịch. Còn muốn chữa dứt điểm hoàn toàn là điều không thể. Có Đông y phụ giúp là để bệnh nhân trước khi ra đi không phải đau đớn...”

Nói tới đây, Phương Tiểu Bình cúi đầu, gơ tay gạt nước mắt.

Cảm giác ngọt ngào nơi lồng ngực mỗi lúc một rõ nét. Tố Diệp cảm thấy mỗi lần hít thở đều vô cùng khó khăn.

“Thật sự không còn bất kỳ cách nào nữa sao?” Cô hỏi Niên Bách Ngạn.

Từ trước tới nay, cô luôn cho rằng không có việc gì Niên Bách Ngạn không thể làm được. Thế nên vào lúc này, cô cũng ích kỷ đem toàn bộ hy vọng ký gửi vào Niên Bách Ngạn. Thật ra trong lòng cô hiểu rõ, mình hỏi như vậy, dựa dẫm như vậy, chẳng qua chỉ là muốn tìm một chút ký thác tinh thần mà thôi.

Niên Bách Ngạn nhìn gương mặt tái xanh của cô, gơ tay cài mấy sợi tóc lòa xòa trước trán ra sau tai, hồi lâu không nói gì.

Tố Diệp cảm thấy trời đất như tối sầm lại. Cô cất giọng khàn khàn: “Em có thể đưa cậu ra nước ngoài, nước ngoài...”

Phương Tiểu Bình sững người.

Niên Bách Ngạn chỉ khẽ nâng gương mặt cô lên: “Anh đã gửi fax hồ sơ bệnh án của cậu tới các chuyên gia ở nước ngoài. Kết quả chẩn đoán của họ thật ra cũng không khác gì trong nước.”

Tinh thần Tố Diệp hoảng loạn, đầu cô ong ong.

“Tiểu Diệp à! Ý của cậu và Tiểu Khải là không muốn để cậu con phải khổ sở nữa. Mấy ngày nay ở trong bệnh viện, mợ cũng đã nhìn thấy những bệnh nhân phải làm xạ trị, hóa trị. Đó thật sự không phải nỗi đau người thường có thể chịu đựng nổi. Con nghĩ mà xem, giết chết hết tất cả các tế bào dù tốt dù xấu trên cơ thể, liệu có không đau được không? Mợ và nó định dùng thuốc Nam để khống chế. Bây giờ cậu con vẫn chưa biết sự tình, thế nên tinh thần vẫn chưa suy sụp. Con làm tâm lý mà, con phải biết tâm lý của người bệnh là quan trọng nhất. Một khi thật sự đẩy cậu vào phòng hóa trị, cậu chắc chắn sẽ hiểu ra bệnh tình của mình. Tới lúc ấy mà kiệt quệ, bệnh đã không chữa được, mà những ngày tháng sau đó cũng chỉ có thể sống trong đau khổ mà thôi.”

Tổ Diệp hoang mang, chỉ cảm thấy toàn thân rét run.

Cô bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, lên tiếng: “Con nhớ hình như phòng nghiên cứu y học của trường con có vị tiến sỹ chuyên cấy ghép tế bào...”

Niên Bách Ngạn nhìn cô đau lòng, rất lâu sau mới khẽ gọi tên cô: “Diệp Diệp...”

“Cái cấy ghép tế bào mà con nói, mợ cũng nghe chuyên gia nói rồi. Kỹ thuật này không phải có thể ngăn ngừa tế bào ung thư gia tăng, giống như ung thư phổi là không thể.” Phương Tiểu Bình khẽ ngắt lời Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn thở dài, nhẹ nhàng nói: “Diệp Diệp! Hãy tin anh! Chỉ cần có thể nghĩ ra cách gì, anh sẽ lập tức đi làm ngay.”

Tổ Diệp mệt mỏi gật đầu.

“Bây giờ hôn lễ của hai đứa đã định ngày rồi, trong mắt cậu đây là chuyện vui hàng đầu. Kết hôn sớm đi, cậu con cũng sớm bớt lo lắng.”

“Yên tâm đi!” Niên Bách Ngạn khẽ ôm lấy Tố Diệp...

Tố Diệp khẳng khẳng muốn cầm quần áo về giặt cho mợ, thế nên buổi tối cô quyết định ở lại Đông Tây, ngày hôm sau sẽ tới thẳng bệnh viện. Niên Bách Ngạn biết không khuyên được cô, đành phải đồng ý. Anh lái xe đưa cô về đó.

Bầu không khí giữa hai người rất yên lặng. Có lẽ mỗi người đều đang mang một tâm sự riêng.

Anh bật nhạc. Tiếng nhạc cũng khẽ khàng, không hề kích thích.

Tố Diệp ngồi trên ghế lái phụ, im lặng nhìn ra ngoài cửa xe. Giao thông không thông thoáng cho lắm. Những ngôi nhà cũng lùi về sau rất chậm. Xe lúc đi lúc dừng.

Nhưng Tố Diệp chẳng hề hay biết. Cô hoàn toàn đắm chìm vào thế giới của riêng mình.

Cô nhớ lại những tháng ngày thơ ấu nghịch ngợm, quậy phá cùng Tố Khải ở nhà cậu, nhớ ngày mẹ mất, cậu nói với cô rằng: Đừng sợ, con còn có cậu!, nhớ lại chuyện cô giấu cậu xin một suất học bổng ở một trường đại học nước ngoài, cậu động viên nhưng lại quyến luyến, nhớ những khi cậu ở nhà ngâm nga mấy khúc kinh kịch... Sau đó là nhớ tới bệnh tình của cậu hiện giờ.

Tất cả khiến cô thắt ruột thắt gan.

Cô thật sự rất sợ rằng đến ngày cưới của mình, cô sẽ chẳng thể

cười nổi.

Đúng thế! Còn đám cưới của cô và Niên Bách Ngạn.

Phía trước đèn đỏ bật sáng.

Chiếc xe từ từ dừng lại.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn Tố Diệp ngồi bên cạnh. Thấy cô cứ dựa mãi vào cửa, bất động, anh đau lòng, giơ tay khoác nhẹ lên vai cô. Lúc ấy cô mới tỉnh lại, nhìn anh bằng ánh mắt hoang mang.

Giống như vừa làm kinh động tới giấc mơ của cô, ánh mắt Niên Bách Ngạn nhuộm màu xót xa.

“Diệp Diệp! Nghe này! Trên đời này không có cái hố nào không thể vượt qua. Bây giờ việc quan trọng nhất mà em phải làm là về tới nhà mẹ, ngủ một giấc thật ngon. Vì bây giờ tình trạng của em rất tệ, có hiểu không?” Giọng anh nửa cưỡng ép nửa dỗ dành.

Tố Diệp hít sâu. Tuy rằng cô sợ mình chẳng thể ngủ nổi nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Niên Bách Ngạn giơ tay vuốt nhẹ tóc cô, sau đó buông ra, tiếp tục lái xe.

Lần này Tố Diệp không rời mắt đi, mà ngây ngốc nhìn thẳng vào bàn tay đang nắm vô lăng của Niên Bách Ngạn. Tay anh rộng lớn, mạnh mẽ, có thể mang tới cho người ta hy vọng, đồng thời cũng có thể sớm nắng chiều mưa.

Cô nghĩ tới đám cưới sắp tổ chức của họ.

Quan hệ của con người và con người thật kỳ lạ.

Một ngày trước còn đối mặt với bờ vực chia tay, một ngày sau đã kết mối dây vững chắc.

Quen biết Niên Bách Ngạn giống như một cuộc gặp gỡ của định mệnh.

Từ khoảnh khắc đắm vào lòng anh lúc ở quán bar, Thượng đế đã bật nút khởi động cho họ đi từ gặp gỡ tới yêu nhau. Thế là họ cũng bước theo những tính toán từ trước của Người.

Gặp nhau, biết nhau, yêu nhau, sau đó nảy sinh mâu thuẫn để mài mòn lẫn nhau. Mài đi những tính cách khác biệt, những tiêu chuẩn hành vi không thống nhất mà dẫn tới những cuộc tranh cãi hết lần này tới lần khác.

Cô những tưởng cả đời này đã không có duyên được nắm tay người đàn ông này nữa.

Nhưng trong lòng cô vẫn ích kỷ nghĩ rằng, anh vẫn quan tâm tới cô.

Mâu thuẫn của đàn ông luôn không giống với phụ nữ.

Giống như cô, một mặt không dám dựa dẫm vào chuyện tình cảm này, nhưng một mặt lại lưu luyến không quên.

Sau khi Niên Bách Ngạn nói rằng anh sẽ lấy Joey, Tố Diệp mới hiểu bản thân mình. Thật ra đau lòng hay buồn khổ hơn nữa thì cô vẫn tham lam muốn hưởng thụ sự quan tâm của anh. Khoảnh khắc ấy, dù đang dần vật trong đống đau, cô vẫn hạnh phúc.

Thế nên cô không thể chịu đựng được nếu anh lấy người phụ nữ

khác.

Thậm chí có thể nói, cô suy nghĩ một cách ích kỷ rằng, nếu cô đã không có được thì người phụ nữ khác cũng không thể có.

Chỉ có điều, cô không ngờ rằng mọi chuyện chuyển biến quá đột ngột.

Niên Bách Ngạn nhận ra cô đang nhìn mình. Anh liếc mắt về phía cô rồi khẽ cười: “Nghĩ gì vậy?”

Lúc này Tố Diệp mới bước ra khỏi trạng thái mơ mộng. Cô mở miệng, suy nghĩ một lát rồi nói: “Đám cưới của chúng ta... có phải gấp gáp quá không?” Ngày 12, chẳng phải là chỉ còn một tuần nữa sao.

Cô chẳng biết tại sao anh lại bất ngờ nói ra một ngày chính xác như vậy.

“Mợ nói đúng, cưới sớm hay cưới muộn cũng như nhau, chi bằng cứ cưới luôn!” Niên Bách Ngạn mỉm cười.

Tố Diệp nhìn anh: “Câu ấy mợ nói sau khi anh đã định ngày cưới.”

Niên Bách Ngạn không nhin được cười.

“Đừng hiểu lầm! Anh chỉ cảm thấy cưới sớm một chút cũng tốt.” Niên Bách Ngạn xoay vô lăng, nhân lúc rẽ nhìn cô một cái rồi nói tiếp: “Phải! Ngày 12 đúng là có hơi gấp, nhưng vừa hay là cuối tuần, cũng tiện lắm. Yên tâm đi! Tất cả mọi việc chuẩn bị cho đám cưới em không cần lo, em cứ làm việc của em thôi!”

Tố Diệp mím môi: “Lúc này em cũng chẳng có tâm trạng ngồi không.”

Niên Bách Ngạn trầm mặc giây lát, rồi nắm lấy tay cô, nhìn thẳng về phía trước: “Đừng nghĩ ngợi nhiều, cứ để mọi việc thuận theo tự nhiên.”

Giống như đang nói chuyện của cậu, lại giống như đang nói về họ.

“VẬY... em cần phải làm những gì?” Đám cưới là của hai người, cô chẳng làm gì cũng không hay cho lắm.

Niên Bách Ngạn kéo tay cô lại, đặt lên môi, hôn nhẹ: “Có hai việc. Một là em nghĩ xem muốn mời bạn bè, người thân nào tới tham gia thì lên một danh sách rồi đưa anh. Còn về việc thông báo và đón tiếp thì anh sẽ lo. Anh chỉ cần em viết danh sách là được rồi.”

Ngón tay Tố Diệp chọc vào má sụn của anh, ngura ngura. Cô rút tay về, lẩm bẩm: “Giọng điệu hết như sắp.”

Niên Bách Ngạn phì cười: “Đừng có mà hẹp hòi!”

“Ai hẹp hòi chứ?” Tố Diệp trừng mắt lườm anh: “Thế còn chuyện thứ hai?”

Thấy đường đã thoáng hơn, Niên Bách Ngạn bắt đầu tăng tốc. Nhà cửa hai bên cũng chạy nhanh vùn vụt.

“Chuyện thứ hai lại càng đơn giản hơn. Cả đời này chỉ cần hết lòng yêu anh là được rồi.”

Tim cô cũng bay nhanh theo tốc độ xe. Cô quay mặt đi, ngượng nghịu nói: “Em lấy anh không phải vì em yêu anh đâu đấy. Nếu không có chuyện của cậu, em chẳng thèm lấy anh!”

Con người luôn làm mấy việc khó hiểu trong những giờ phút căng thẳng.

Ví dụ như sáng nay cô đi chân đất xông vào phòng họp nói rằng, cô không muốn anh lấy Joey.

Cảnh đó thật là mất mặt. Trong phòng còn bao nhiêu người, nhất định họ sẽ nghĩ cô đang cầu hôn anh.

Còn người đàn ông trước mặt, rõ ràng đang thể hiện bộ mặt đặc chí. Cô tưởng cô nói vậy anh sẽ vui mừng khôn xiết, hoặc là thể hiện một số hành động kích động hơn nữa. Ai ngờ, cả biểu cảm lẫn hành vi của anh đều quá đối bình tĩnh. Cái vẻ thản nhiên ấy cứ như là anh đã đoán trước mọi việc vậy.

Cô ghét cái điệu bộ hờ hững của anh!

Nếu đã thiết thời về hành động thì ăn nói ít nhất cũng nên chiếm thế thượng phong một chút chứ?

Niên Bách Ngạn nghe xong không hề giận dữ. Anh giơ tay lên, bắt thành linh cốc vào đầu cô một cái. Tố Diệp đau đến nhe răng, đập lại anh coi như đánh trả, rồi cao giọng tố cáo: “Anh đánh phụ nữ?!”

Niên Bách Ngạn không nhin được cười: “Em thẹn quá hóa giận phải không? Từ lúc em cầu hôn anh đến giờ, vẫn chưa nuốt được cục tức này xuống phải không?”

“Niên Bách Ngạn!” Tố Diệp trợn trừng hai mắt: “Ai cầu hôn anh hả?”

“Sáng sớm nay, trước mặt rất nhiều người trong phòng họp!” Niên Bách Ngạn đáp nhẹ như không.

Tố Diệp căng thẳng: “Đó không phải là cầu hôn, không phải!”

“Ờ? Thế không gọi là cầu hôn gọi là gì?” Niên Bách Ngạn bật lại.

Tố Diệp nhất thời cứng họng. Đến cô làm xong còn cảm thấy không khác gì cầu hôn, trách chi người ta hiểu lầm. Cô liếm môi, để mặt mình được dài thêm một chút, bèn nghiêng răng nói: “Em kết hôn không phải vì em yêu anh, không phải!” Có cảm giác chỉ lặp lại câu trước đó.

Niên Bách Ngạn hiếm khi tâm trạng vui vẻ. Anh gật đầu: “Được, anh biết rồi!”

“Anh biết ư? Không yêu anh cũng được sao?”

Niên Bách Ngạn cong môi đáp: “Cả đời người lần đầu tiên được người ta cầu hôn, cảm giác thành công này vượt qua tất cả.”

Mặt Tố Diệp lập tức đỏ bừng. Một giây sau cô đấm liên tiếp vào người anh.

Anh tránh không được, đành giơ một tay ra ôm chặt lấy cô.

“Tiểu nha đầu! Anh đang lái xe đấy, em định mưu sát chồng à?”

Tố Diệp lập tức ngồi im, tim đập thình thịch, để mặc anh ôm mình như vậy.

Thấy cô ngoan ngoãn hơn, Niên Bách Ngạn mới buông cô ra, nắm chặt tay cô.

“Tâm trạng đã khá hơn chút nào chưa?” Anh khẽ hỏi.

Lúc này Tố Diệp mới hiểu ra dụng ý của anh, sống mũi chột cay xè...

Quyển 11 - Chương 491: Như mơ như thật

Dọc đường đưa Tố Diệp về nhà cậu, di động của Niên Bách Ngạn không ngừng kêu. Ban đầu anh không định đi, nhưng sau đó hết cuộc này tới cuộc kia, anh cũng đành phải nhận máy. Tố Diệp bảo anh cứ về công ty làm việc trước. Anh có phần không yên tâm về cô, nhưng vì công việc bận rộn không thể lơ dờ, đành phải khuyên cô ngủ một giấc thật ngon, khi nào xong việc anh sẽ tới với cô.

Tố Diệp biết việc sản phẩm mùa thu đang rất cấp bách. Cô gật đầu, muốn anh không phải bận tâm về mình.

Niên Bách Ngạn bèn lái xe đi.

Tố Diệp đi vào nhà. Trong nhà cực kỳ yên tĩnh. Không còn tiếng cậu ngâm nga hát mấy câu hay tiếng mợ quát tháo bảo cậu yên lặng một lát. Cả ngôi nhà trước nay luôn nhộn nhịp giờ quạnh quẽ, yên ắng, quả thực khiến Tố Diệp rất buồn.

Tố Khải gọi điện thoại tới, trò chuyện đơn giản mấy câu. Tố Khải nói tối nay nó trông ở bệnh viện, bảo cô cứ yên tâm. Tố Diệp cũng bớt lo hơn, nhưng đồng thời lại sợ Tố Khải làm vậy cậu sẽ nghi ngờ. Tố Khải nói: Không sao đâu! Bố em thích náo nhiệt. Em tới đánh cờ với bố.

Lòng Tố Diệp chợt quặn thắt.

Phải, trước giờ cậu là người thích không khí náo nhiệt.

Bình thường lúc ở võ quán, cậu giả vờ nghiêm nghị, nhưng về tới nhà là lại như một ông lão chưa lớn. Mợ càng hung hăng, cậu lại càng cười hề hề.

Cô tắm qua một lát rồi giặt cho mợ hai bộ quần áo. Sau khi gấp gọn vào trong túi, cô bỗng cảm thấy cả người mệt nhoài.

Mới đầu tháng năm, nắng mưa thất thường.

Ngoài cửa sổ đào mai vẫn còn rực rỡ, nhưng chẳng biết liệu một giây tiếp theo thời tiết có lạnh đi không.

Cũng giống như đời người, lúc trước vẫn còn vui vẻ, chẳng biết ngay sau đây có phải bị thương đang ập tới?

Tố Diệp tuy mệt nhưng đầu óc lại tỉnh táo lạ thường. Cô không ngủ được, cứ nhắm mắt lại là thấy sợ hãi. Cô nhét điện thoại vào túi áo, lo bệnh viện bất ngờ gọi tới.

Hoàng hôn kéo lê chiếc đuôi dài, dần dần chìm xuống cuối chân trời.

Nó thu vào một chút ánh sáng cuối cùng, chỉ để lại một cái bóng đỏ thẫm.

Có người gõ cửa.

Tố Diệp khẽ giật mình. Cô đứng dậy ra mở cửa, thì ra là Hứa Đồng tới.

“Tổng giám đốc bảo tôi mang đồ ăn tới cho cô.” Hứa Đồng lắc lắc chiếc hộp được bọc trong tay. Nó được bọc rất đẹp. Nếu không nói là

mua ở ngoài, cô còn tưởng cô ấy xách theo hai hộp quà tới chơi.

“Anh ấy sợ cô không muốn ăn, đã đặc biệt đặt món ở nhà hàng Tân Hồng Tư.” Vào cửa, Hứa Đồng bổ sung một câu.

Tố Diệp nhìn chiếc hộp tinh xảo, khẽ thở dài: “Lãng phí quá!”

Cô biết nhà hàng Tân Hồng Tư, cũng đã từng có may mắn được tới đó một lần. Sở dĩ dùng hai từ “may mắn” là vì nhà hàng này không đặt trước không được vào trong. Mà những khách hàng tới đây dùng bữa, mười người thì tám, chín người làm trong đại sứ quán hoặc cán bộ cao cấp của các công ty xuyên quốc gia. Người dân bình thường muốn gửi chưa chắc đã được. Nó nằm không quá xa nhà cậu, ngay tại Cửu Điều, Đông Tây. Nếu không phải đã từng tới nhà hàng này, chỉ đi vào con đường nhỏ Tây Cửu ấy thôi cũng khiến người ta do dự, “đánh trống lui binh”, mất đi niềm tin với nhà hàng này.

Nó chỉ là một ngôi nhà cũ với gạch đen, ngói son. Cho dù đi tới trước cửa cũng không hề nhìn thấy biển hiệu nào. Trước cửa thường có những chiếc xe con với cờ hồng kỳ từ những năm 70. Khi thật sự bước chân vào tứ hợp viện, thứ đập vào mắt toàn là một mùi chính trị nồng nặc. Nghe thực khách nói, ghế sofa bên trong đều là được thay từ Trung Nam Hải*. Sofa rất cũ. Khi cô ngồi xuống vị trí đó đã có người giới thiệu rằng, Mao, Đặng, Giang** đều đã từng ngồi.

*Trung Nam Hải là một quần thể các tòa nhà ở Bắc Kinh, Trung Quốc, trụ sở của Đảng cộng sản Trung Quốc và chính phủ của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Thuật ngữ Trung Nam Hải đồng nghĩa với sự lãnh đạo và chính quyền của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa như thuật ngữ Downing Street để đề cập chính quyền của thủ tướng Anh vậy. Các chủ tịch của Trung Quốc, bao gồm Hồ Cẩm Đào và các nhân vật cấp cao khác của Trung Quốc thường đón tiếp các quan chức cấp cao quốc tế bên trong quần thể này. Trung Nam Hải nằm ở

phía tây, bên trong Tử Cấm Thành Bắc Kinh. Trong khuôn viên của Trung Nam Hải có 3 hồ Trung Hải, Nam Hải, riêng hồ Bắc Hải thuộc công viên. Trong thời kỳ phong kiến, Trung Nam Hải được các hoàng gia làm nơi vui chơi giải trí với các vườn quanh hồ, các đền, các được xây dựng ven hồ. Năm 1911 dưới thời Quốc Dân Đảng, khu vực này được đổi thành Tân Hoa cung điện. Sau năm 1949, khu vực Trung Nam Hải rộng khoảng 100 ha trở thành trụ sở của Trung ương Đảng và Quốc Vụ viện cũng như nơi ở của các lãnh đạo Trung Quốc.

****Mao, Đặng, Giang: Mao Trạch Đông, Đặng Tiểu Bình, Giang Trạch Dân.**

Tân Hồng Tư ý chỉ các nhà tư bản cách mạng mới. Thân phận các đầu bếp ở đây càng không thể xem thường. Họ đều là các đầu bếp gia đình của các nhà chính trị Trung Nam Hải trước đây. Còn mùi vị, mỗi người mỗi khác, riêng Tố Diệp cảm thấy không tồi. Có lẽ vì tại đó cô tìm được sự nhiệt tình của lòng yêu nước. Mỗi một miếng khi ăn đều muốn rơi nước mắt.

Sống ở Bắc Kinh đương nhiên phải hiểu một điều. Các món ngon của Bắc Kinh luôn nằm sâu trong các ngõ nhỏ, trong những ngôi nhà sân vườn rộng lớn. Từ ngoài nhìn vào, “không lộ núi, không lộ sông”, nhưng thực chất “bên trong có càn khôn”. Mà thường những nhà hàng như vậy luôn có phong cách của mình. Giá tiền đắt đỏ, không chấp nhận quẹt thẻ, chỉ chấp nhận tiền mặt.

Từng món từng món được Hứa Đồng bày rất đẹp mắt. Tố Diệp không biết trong hoàn cảnh chưa đặt trước, làm sao Niên Bách Ngạn mua được, nhưng nghĩ lại mấy chuyện này đối với anh mà nói cũng không quá khó khăn. Cô mời Hứa Đồng ngồi xuống cùng ăn, nhưng Hứa Đồng lắc đầu nói: Tôi còn phải quay về công ty. Tổng giám đốc đang họp dở thì bảo tôi ra ngoài.

Tố Diệp cảm thấy rất ngại. Hứa Đồng mỉm cười nói không sao, an ủi cô mấy câu rồi vội vã ra về.

Đang ăn cơm, điện thoại trong túi lại rung lên.

Tố Diệp lấy ra xem. Là tin nhắn Niên Bách Ngạn gửi tới: Ăn cơm chưa

Có lẽ anh đang họp, không tiện dùng điện thoại, chỉ đánh được mấy chữ như thế, còn chẳng kịp đánh dấu hỏi cuối câu.

Tố Diệp cảm thấy ấm áp trong lòng, vốn định nhắn lại mấy chữ, nhưng nghĩ thế nào lại xóa đi, bèn nhấn thẳng vào tin nhắn thoại: Em đang ăn đây, ngon lắm!

Bên đó nhắn lại bằng chữ rất nhanh: Vậy thì tốt!

Tố Diệp nhìn ba chữ ấy, khóe mắt chợt cay cay.

Đêm xuống, Tố Diệp nằm trên giường, ngẩn ngơ nhìn đầu giường rất lâu.

Ở đây yên tĩnh hơn nhiều so với Sanlitun.

Một sự tĩnh lặng khiến cô hoảng sợ.

Ánh mắt cô rơi xuống chiếc di động, chắc là Niên Bách Ngạn vẫn đang ở công ty. Cô mở ra, vẫn chỉ có tin nhắn lúc trước anh gửi, không có bất kỳ tin tức nào khác, nhất thời cảm thấy có chút hụt hẫng.

Cô bỗng bỗng bột muốn gọi điện cho anh, nói với anh rằng: Bách

Ngạn, anh về với em được không? Em cảm thấy hoang mang, lo sợ lắm!

Nhưng, cuối cùng cô vẫn nín nhịn.

Giờ mà anh vẫn chưa về, chắc là cũng đang bận rộn bù đầu.

Kiểm chế lại, cô xuống giường, lấy ra cuốn sổ nhật ký luôn mang theo người đặt trong túi xách. Cuốn sổ Diệp Hạc Phong để lại.

Lật mở, cô nhìn những hàng chữ cứng cáp bên trên, rồi liên tưởng tới dáng vẻ của ông khi viết những dòng này.

Chuyện tàn nhẫn nhất trên đời chẳng qua cũng vậy mà thôi.

Hai người yêu nhau lại cách chia đôi nơi, nỗi niềm ký gửi trong câu chữ trở thành sự trừng phạt đau đớn nhất.

Tố Diệp lật tới mấy trang cuối cùng. Mấy trang ấy, hành văn của Diệp Hạc Phong trở nên vui vẻ hơn: Tố Thu vẫn đẹp như vậy, hết như lần đầu tiên tôi gặp em. Tôi biết em đã tha thứ cho tôi rồi, thế nên đêm nào cũng bước vào giấc mơ của tôi. À không, càng giống như hiện thực hơn. Chỉ cần tôi mở mắt ra là có thể nhìn thấy em ngồi bên cạnh tôi, mỉm cười nhẹ nhàng với tôi. Tôi ôm em vào lòng, em tựa đầu lên ngực tôi. Mái tóc dài đen nhánh sạch sẽ và mềm mại như một dải lụa. Hô hấp của tôi ngập tràn mùi hương dịu dàng của em. Em nói với tôi rằng: Phong! Chúng ta có thể mãi mãi bên nhau rồi! Người con gái tôi yêu thương nhất, em hãy đợi tôi!

Tố Diệp càng đọc càng buồn. Cô gấp cuốn nhật ký lại.

Thù hận vì đã từng yêu, không thể buông bỏ vì vẫn còn kỳ vọng. Cô đã từng hận Diệp Hạc Phong đến thế, nhưng tới khi về khuya một

mình, chỉ mình cô biết rõ, mình khao khát tình cha ấy đến thế nào.

Giờ... ông đi rồi!

Nỗi đau mất đi người thân, ai có thể thay thế được đây?

Cô nhớ tới cậu.

Thật ra cậu là người sống sáng suốt nhất. Cậu biết thỏa mãn với những gì mình có, gặp sao yên vậy. Tuy ngoài miệng không nói ra, nhưng ai cũng biết cậu luôn đặt người mợ cọc cằn, chẳng có chút nữ tính nào của cô trong lòng. Không trắng hoa như những người đàn ông khác. Đối với hôn nhân luôn đến nơi đến chốn. Đối mặt với sự phản bội của bố cô, cậu cũng không hẹp hòi, ích kỷ. Từ cậu, cô hiểu được một đạo lý rõ ràng nhất: Sống đơn giản chính là hạnh phúc.

Nhưng một người tốt như vậy, tại sao phải chịu cảnh ngộ này?

Cô bắt đầu chẳng tin vào luật nhân quả của ông trời nữa. Nếu thật sự có thiên lý, tại sao không phải là những kẻ đại gian đại ác, tội phạm tày trời?

Nước mắt chợt tuôn rơi...

Con người sau khi cực kỳ rũ rượi, khóc rồi, mệt rồi thì chỉ biết nghỉ ngơi.

Tố Diệp ngủ rất say.

Gần như không mơ mộng gì vì quá mệt.

Trong mơ hồ, trán cô ngura ngúra, như có ai đang hôn mình.

Cô giơ tay cọ cọ vào trán, lẩm bầm một câu rồi lật người.

Có tiếng cười khẽ vang lên bên tai cô.

Sau đó, nụ hôn men theo sống mũi, nhẹ nhàng dừng lại nơi bờ môi.

Cảm giác bị người khác quấy rầy quả thực rất tồi tệ. Tố Diệp lại lật người lần nữa như một sự phản đối.

Nhưng bàn tay lớn của người ấy vô cùng kiên nhẫn nhẹ nhàng vuốt ve, giọng nói rất dễ nghe: “Sổ hộ khẩu của em để ở đâu?”

Sổ hộ khẩu...

Tố Diệp đang chìm trong giấc ngủ, tư duy không được rõ ràng. Cô rên hừ một tiếng, rồi mặc kệ.

“Diệp Diệp!” Thanh âm trầm ấm vẫn đang gọi cô.

Cô mở mắt ra, nhưng vì nửa tỉnh nửa mê, con ngươi vẫn còn mơ màng, chưa có tiêu cự.

“Sổ hộ khẩu để ở đâu?” Người đó cười khẽ.

“Trong tủ...” Cô đáp bừa một câu, rồi lại thiếp đi.

Có bước chân rời đi.

Thế là, Tố Diệp bắt đầu nằm mơ. Trong mơ, có người vào lấy sổ hộ khẩu. Một người xa lạ. Cô bèn hét lên với hắn ta: Sao anh lại lấy sổ hộ khẩu của tôi? Người đó không nói gì, cầm cuốn sổ hộ khẩu chạy bay biến.

Cô đuổi theo sau lưng, vừa đuổi vừa hét: Mày là thằng trộm! Trộm gì không trộm lại trộm sổ hộ khẩu? Trả sổ hộ khẩu cho tao ngay! Tao đưa mày tiền là được chứ gì?

Hét mãi, cuối cùng cũng tỉnh giấc.

Nắng sớm ủa vào phòng, mang màu vàng ấm áp.

Trời sáng rồi, mà cô cũng đã tỉnh hẳn.

Đợi đã! Có phải thật sự có người hỏi cô chuyện sổ hộ khẩu không nhỉ? Sao cô cảm thấy là mơ mà lại không phải mơ?

Quyển 11 - Chương 492: Làm vợ anh ngay hôm nay không được sao?

Giấc mơ của con người là một thứ rất kỳ diệu, thế nên nó mới có giá trị nghiên cứu. Theo cách nói mê tín của các cụ khi xưa thì mơ là khi linh hồn của bạn du ngoạn khắp mọi nơi sau khi say ngủ. Những thứ linh hồn ấy gặp phải chính là giấc mơ. Đương nhiên, ngày nay khi khoa học phát triển lên một tầm cao, cách nói này cũng chỉ là một chuyện tiểu lâm. Nhưng sự thần kỳ của nó vẫn khiến con người không thể xem nhẹ.

Trong đó, điều thú vị nhất, cũng là biểu hiện rõ nét nhất cho sự kỳ diệu ấy chính là sự liên hệ giữa giấc mơ và thực tại. Có rất nhiều lúc, giấc mơ sẽ giúp bạn nối tiếp hiện thực, là một kiểu tưởng tượng của tiềm thức. Nói một cách đơn giản chính là, khi bạn nửa tỉnh nửa mơ, đã có một sự liên hệ với một chuyện nào đó hay một người nào đó. Ví dụ như, ai đó gọi bạn, tưởng rằng bạn đã rồi bèn nói với bạn mấy câu, hoặc bảo bạn làm một số chuyện. Khi ấy bạn chỉ có một ký ức ngắn ngủi. Còn khi chìm vào giấc ngủ một lần nữa, ký ức đó sẽ bị giấc mơ thay thế, còn giấc mơ của bạn đa phần đều liên quan tới lời bạn nói với họ hoặc chuyện họ bảo bạn phải làm.

Đây giống như là một loại đền bù. Ý thức của bạn đang nhắc nhở bạn phải hoàn thành việc đó, nhưng nói với bạn dưới hình thức giấc mơ.

Thế nên, sau khi tỉnh dậy khỏi cơn mơ, Tố Diệp đã có những giây phút mơ hồ ngắn ngủi. Vì vậy, cô lập tức suy luận rằng, trong thực tế

nhất định đã có người hỏi cô chuyện sổ hộ khẩu.

Là một người nghiên cứu giấc mơ, suy luận ban đầu này của cô là điều rất bình thường.

Nhưng khiến Tố Diệp lạnh sống lưng!

Hình như có ai đó gọi cô là Diệp Diệp. Mà người gọi cô như vậy chỉ có thể là Niên Bách Ngạn.

Nhưng vấn đề là, cửa nhà cậu không phải là cửa mở bằng mật khẩu, mà phải có chìa khóa bình thường mới vào được. Niên Bách Ngạn không có chìa khóa ở đây, anh vào bằng cách nào?

Lẽ nào... cô nghe nhầm? Thật ra không gọi là Diệp Diệp?

... Chẳng có lẽ... gặp trộm?

Tố Diệp càng nghĩ càng hoảng. Không phải cô chưa từng trải qua chuyện này. Nó làm cô sắp hết hồn hết vía.

Cô bật dậy khỏi giường.

Rón ra rón rén đi ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách rất yên tĩnh.

Đôi tai Tố Diệp như chiếc rada tìm kiếm khắp nơi, rồi cô nhanh chóng nhìn xung quanh. Không một bóng người.

Tim cô lạnh đi một nửa.

Nếu thật sự là Niên Bách Ngạn, anh không thể nào bỏ đi mà không

nói một câu.

Bàn chân trần giẫm lên nền đất, mỗi bước đi đều vô cùng thận trọng. Cuối cùng chậm rãi đi tới phòng của cậu mợ, cảnh tượng trước mắt khiến tim cô hoàn toàn lạnh cóng.

Ngăn kéo tủ trong phòng ngủ bị mở ra. Tất cả đồ đạc trong ngăn kéo đều được đặt trên giường, giống như từng bị ai đó lật ra. Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tố Diệp chính là liệu mợ có để thứ gì quý giá trong ngăn kéo hay không, liệu có tiền bạc gì bị ăn trộm hay không, giống như nhà cô lần trước vậy.

Xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện rồi!

Cô muốn xông lên xem, nhưng lại sợ phá hoại hiện trường. Cô bèn ngồi về phía cửa, lần mò chiếc điện thoại bàn trên nóc tủ, rồi cầm ống nghe lên, nhanh chóng gọi điện thoại.

Chẳng mấy chốc, đầu kia đã nhắc máy.

“Alô? Tố Khải à?” Cô đề thấp giọng.

“Chị?” Tố Khải có vẻ ngạc nhiên: “Có chuyện gì thế ạ?”

Tố Diệp vội vã nói: “Nhà mình bị ăn trộm rồi, em mau về đi!”

“Hả?” Tố Khải kinh hoàng: “Bị ăn trộm? Tình hình bây giờ thế nào?”

“Ngăn kéo phòng ngủ bị nó lật tung, có mất thứ gì không thì chị chưa rõ. Thế mới bảo em về nhà xem sao!”

“Chị đừng căng thẳng. Em hỏi rõ ràng đã. Lúc kẻ trộm đột nhập, chị có ở nhà không? Bây giờ chị chắc chắn nó đã bỏ đi chưa, đã trốn

vào đâu chưa? Chị có gặp nguy hiểm không?”

“Chị không nhìn thấy kẻ trộm, chị còn mong thằng ranh con đó xuất hiện đây! To gan! Chị mà nhìn thấy nó, chị phải giết chết nó mới được! Chị... Á!” Mới nói được một nửa, chiếc ống nghe trong tay Tố Diệp bị một bàn tay khác giật mất. Cô giật mình kêu lên một tiếng, rồi quay đầu lại ngay lập tức. Nhưng sau khi nhìn rõ người đàn ông sau lưng, cô chợt á khẩu.

Tố Khải hoảng sợ vì tiếng hét của cô: “Chị?”

“Tố Khải!” Niên Bách Ngạn bình tĩnh nói vào trong ống nghe, nhưng lại quay sang nhìn Tố Diệp bằng ánh mắt bất lực: “Chị em chuyện bé xé ra to thôi, không cần quan tâm tới chị ấy, ở nhà không sao!”

Tố Khải nhận ra giọng Niên Bách Ngạn, cũng thấy yên tâm hơn, bèn hỏi một câu: “Có chuyện gì thế ạ? Chị em cứ giật thon thót ấy!”

“Chị em là như thế đấy. Sáng sớm ra thấy nhàm chán nên đùa giỡn với em tý thôi!” Niên Bách Ngạn đáp qua loa, coi như trả lời.

Tố Khải câm nín: “Phục chị ấy thật đấy!”

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Niên Bách Ngạn gác máy, nhìn cô như cười như không: “Thằng ranh con? Cái dáng người bé tí xiu này của em thì giết được ai? Cùng lắm chỉ dám nhảy nhót với anh trên giường thôi!”

Nói xong câu ấy, anh bèn đi vào phòng dưới cái nhìn ngơ ngàng của cô, thu dọn gọn gàng những thứ trên giường, để vào đúng chỗ của chúng. Sau khi đóng tủ lại, anh quay đầu nhìn Tố Diệp, rồi chợt chau mày vẻ không vui, nghiêm giọng nói: “Anh đếm tới ba, em phải quay về phòng đi dép vào với tốc độ nhanh nhất!”

Tố Diệp cúi xuống nhìn. Hai bàn chân trần của cô đang “tiếp xúc thân mật” với sàn nhà. Thấy ánh mắt anh nghiêm nghị, cô chuồn nhanh như tên lửa.

Sau khi đi dép xong, cô thấy Niên Bách Ngạn từ trong bếp thò đầu ra: “Mau đánh răng, ăn sáng!”

Hệt như giọng điệu của bố sai bảo con.

Tố Diệp kiềm chế một loạt các nghi vấn trong bụng, đi đánh răng rửa mặt trước.

Xong xuôi đâu đấy, cô đi vào phòng ăn. Một bữa sáng đầy đủ, không thiếu thứ gì, nhưng đối với hai người mà nói quả thực hơi nhiều.

“Còn có người nào tới ăn nữa sao?” Cô cố tình hỏi.

Niên Bách Ngạn cười khế: “Con người em có lúc kén ăn kinh khủng. Bày đầy đủ ra đây cho em, em sẽ không ý kiến nhiều nữa!”

Tố Diệp lườm nguýt.

“Còn không ăn đi?”

Tố Diệp không ăn vội. Cô hơi rướn người về trước, chống tay lên mặt bàn: “Niên Bách Ngạn! Làm sao anh vào được đây?”

“Dùng chìa khóa mở cửa, đừng hoảng đi vào!”

“Anh có chìa khóa?”

“Anh chưa học kỹ thuật leo tường!”

Tố Diệp nghe ra giọng điệu cố tình trêu chọc của anh. Cô dùng đũa gõ lên bàn: “Anh mà không nói cho rõ ràng, em rất lo lắng cho căn nhà này.”

Niên Bách Ngạn nửa đùa nửa thật: “Sáng nay lúc anh mang quà sáng tới cho cậu mợ, mợ đưa chìa khóa cho anh!”

“Anh... mang quà sáng tới bệnh viện rồi ư?” Tư duy của Tố Diệp lập tức bị anh di chuyển thành công.

Niên Bách Ngạn rót cho cô một cốc sữa rồi nói: “Thức ăn ở bệnh viện quay đi quay lại chỉ có tưng ấy món, ăn nhiều không có dinh dưỡng.”

Câu nói này lọt vào tai Tố Diệp có chút cảm động, cũng có phần buồn bã. Cảm động vì anh suy nghĩ chu toàn, buồn bã vì là người nhà mà cô chẳng nghĩ được như vậy cho cậu mợ.

“Cảm ơn anh!” Cô chân thành nói một câu.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, bờ môi hơi cong lên: “Nếu là lời nói thật tâm thì anh xin nhận!”

Tố Diệp có chút ngượng ngùng.

Cô cúi đầu ăn sáng.

Nhân lúc uống sữa, cô lén nhìn người đàn ông trước mặt. Hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng, đơn giản mà sạch sẽ. Lại thêm ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, trong anh chìm trong thứ ánh sáng nhạt nhòa, nho nhã và thư thả.

Không hiểu sao, Tố Diệp chợt nghĩ tới đám cưới ngày 12 này. Như có một chiếc búa gỗ nhẹ vào đầu cô, nổi lên những gợn sóng bồi hồi, xao xuyến.

Cô sắp lấy anh rồi.

Sắp lấy người đàn ông ngồi ngay trước mặt đây.

Giống như một giấc mơ, một giấc mơ rất huyền ảo. Lấy anh rồi, từ nay về sau cô có thể nắm tay anh, có thể có được anh một cách quang minh chính đại về mặt pháp luật, có thể khoác tay anh nói với mọi người: Niên Bách Ngạn là chồng tôi, có thể đường hoàng nói với những người phụ nữ khác: Anh ấy là của tôi đấy, các cô không ai có được, có thể...

Dường như kết hôn mang lại cho cô rất nhiều cái lợi, cái lợi có được Niên Bách Ngạn.

Cảm giác này thật ra nghĩ cũng tuyệt lắm.

Thật ra ngay từ ban đầu, tuy rằng cô mong ước, nhưng chưa bao giờ tự tin mình có thể khiến anh bỏ cả một rừng cây để lấy một cái cây nhỏ bé như cô. Tất cả mọi thấp thỏm, lo lắng đều vì cô không biết anh có một lòng một dạ với cô hay không.

Nhưng bây giờ, họ cứ đột ngột đối mặt với đám cưới như thế.

Một bước nhảy về chất.

Mà chính anh đã nói, một khi anh kết hôn sẽ không ly hôn.

“Nghĩ gì vậy?” Thấy cô cứ cầm cốc sữa ngăn ngor, Niên Bách Ngạn tò mò hỏi.

Tố Diệp vội vàng nhìn đi chỗ khác, trong lòng sầu não.

Tố Diệp à Tố Diệp! Mày bót vô dụng chút được không? Có phải ngày đầu mới yêu đâu? Có đến mức phải nhìn người ta đến ngây người thế không?

Thấy anh có vẻ hứng thú, cô cố làm ra vẻ bình thản: “À... có gì đâu!”

Niên Bách Ngạn thấy cô cũng không giống như đang đau lòng, buồn bã, cũng yên tâm hơn.

Tố Diệp cúi gằm. Từ chuyện nghĩ tới anh, cô lại nhớ về quá khứ, từ chuyện quá khứ lại nghĩ đến hiện tại, sau đó tư duy cố định lại vào sáng nay. Trời ạ! Suýt nữa thì cô quên bém đi mất một chuyện quan trọng. Vừa để anh bẻ ngoặt vấn đề, đưa cô đi xa rồi.

“Đúng rồi, Niên Bách Ngạn! Sáng nay anh hỏi em chuyện sổ hộ khẩu, đúng không?”

Niên Bách Ngạn uống cà phê, chậm rãi nói: “Đâu có!”

“Đâu có?” Tố Diệp cao giọng: “Làm sao có thể?” Cô nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy không bình thường. Nếu đã không có kẻ trộm đột nhập thế thì cô không thể nghe sai được mới phải.

Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại: “Tại sao anh phải lấy sổ hộ khẩu của em?”

Câu hỏi ấy làm Tố Diệp cứng họng. Khó khăn lắm cô mới tìm lại được giọng nói của mình: “Thế anh lật tủ ra làm gì?”

Hành động này rõ ràng là có vấn đề mà?

Niên Bách Ngạn đặt cốc cafe xuống, giọng nói vẫn không nhanh không chậm: “Sáng nay anh mang quà sáng tới cho em, cũng không biết em còn ngủ hay thức rồi, bèn bảo anh vào phòng ngủ tìm di động cho em. Anh lục cả buổi mà chẳng thấy di động đâu. Cuối cùng mới tìm thấy trong phòng ăn. Sau khi bày bữa sáng ra thì nghe thấy tiếng em gọi điện thoại, nói là em gặp trộm, còn bảo là phải giết chết cái thằng ranh con đó!”

Tố Diệp nghe đến ngẩn người, mồm miệng há hốc.

Chuyện gì với chuyện gì thế này?

“Nhưng mà rõ ràng là em...” Cô tự lẩm bẩm một mình.

Niên Bách Ngạn nhìn cô: “Hử?”

“À... không có gì! Có lẽ... em nghe nhầm thật!” Tố Diệp không suy nghĩ nữa, tiếp tục cúi xuống ăn cơm.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, gương mặt toát lên ý cười.

“Mau ăn đi! Ăn xong anh đưa em tới một nơi.”

“Nơi nào vậy?”

“Cứ tới đó rồi biết!” Niên Bách Ngạn mỉm cười.

“Em phải tới bệnh viện!”

“Yên tâm, vẫn kịp! Tới đó làm xong công việc, anh đưa em tới bệnh viện.”

Tố Diệp nhướn mày nhìn anh. Gì mà thần bí vậy!

Vừa qua chín giờ, nắng càng lúc càng gay gắt. Thời tiết tháng năm thay đổi thất thường lại là khoảng thời gian khiến người ta vui vẻ. Nhiệt độ đầu tháng năm không quá nóng cũng không quá lạnh. Khi ánh nắng hắt lên người, mang theo cái ấm áp, cái dễ chịu, còn có thể ngửi thấy hương hoa thoang thoảng trong không khí.

Niên Bách Ngạn đích thân lái xe, đưa thẳng Tố Diệp tới nơi đã định.

Sau khi xuống xe, Tố Diệp mới phát hiện ra Niên Bách Ngạn đưa cô tới cục dân chính.

“Đến đây làm gì vậy?” Cô hỏi bừa.

Niên Bách Ngạn bị cô chọc cười, bèn giơ tay khoác lên vai cô, giọng nói vô cùng thoải mái: “Vào trong thôi!”

Tố Diệp cứ thế đi theo một cách hồ đồ!

Vừa hay có một đôi nam nữ từ trong đi ra. Hai người nhìn nhau vô cùng tức giận, giống y như nhìn kẻ thù, miệng thì cãi vã không ngừng. Sau đó người đàn ông bức bối nói một câu: Cô nói xong chưa? Hai chúng ta đã ly hôn rồi, cô bớt luyên thuyên, lảm lời trước mặt tôi đi!

Cô gái kia giận dữ, chỉ vào người đàn ông quát tháo: Ngày trước tôi đúng là bị mù mới lấy phải anh!

Người đàn ông không chịu yếu thế: Được rồi! Giờ chúng ta tạm biệt, cô cũng tìm lại được mắt của mình rồi đấy. Sau này đường ai nấy đi, nước sông không phạm nước giếng!

Bên cạnh có nhân viên hành chính quát lên: Này! Hai anh chị ly hôn rồi còn ồn ào cái gì? Muốn ồn ra ngoài ồn!

Người đàn ông học tức bỏ đi.

Cô gái mím môi như muốn khóc.

Đúng lúc ấy Tố Diệp đi ngang qua bên cạnh họ. Cô ta bèn giữ Tố Diệp lại làm cô giật nảy mình.

“Cô gái à! Tôi là người từng trải, tôi nhắc cô một câu. Hôn nhân không phải là thứ dễ bước vào vậy đâu!” Cô gái tặc tức khóc.

Tố Diệp căng thẳng nuốt nước bọt cái ực.

Niên Bách Ngạn ở bên cạnh thân nhiên kéo cô vào lòng mình, khẽ nói: “Đi thôi!”

Tố Diệp gật đầu. Lúc đi về phía trước, cô lại không nhìn được quay đầu nhìn người phụ nữ đó.

Niên Bách Ngạn thở dài, giong tay xoay đầu cô lại.

Tố Diệp bị Niên Bách Ngạn kéo vào trong. Khi đi tới nơi đăng ký kết hôn, cô chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn vào hai chữ “kết hôn” mà đờ đẫn. Một lúc sau, cô khẽ kéo vạt áo Niên Bách Ngạn, do dự hỏi: “Này! Bạn anh tới đăng ký à? Người đâu? Em có quen không?”

“Sao em nhiều thắc mắc thế?” Niên Bách Ngạn xoa đầu cô.

Tố Diệp trừng mắt nhìn anh: “Hỏi một tý thì làm sao!”

Chẳng mấy chốc, Niên Bách Ngạn đã kéo Tố Diệp tới bàn đăng ký.

Một cô gái trẻ trung, sau khi ngẩng đầu lên bắt gặp Niên Bách Ngạn, ánh mắt cô ta chợt sáng lên, cả người cũng phấn chấn hẳn lên.

“Thưa anh! Là... hai anh chị sao?”

Câu này đúng là hỏi thừa!

Niên Bách Ngạn gật đầu nói phải.

Tố Diệp giật thót, quay đầu nhìn anh.

“Anh chị mang đầy đủ giấy tờ rồi chứ?” Cô gái nhìn Niên Bách Ngạn không rời mắt, nụ cười tươi rói, dịu dàng.

Tố Diệp chẳng có nhiều thời gian quan tâm tới ánh mắt cô ta. Cô giương mắt nhìn Niên Bách Ngạn lôi một loạt những thứ như sổ hộ khẩu, chứng minh thư từ trong cặp tài liệu ra, hai mắt tròn tròn kinh ngạc.

Đợi đã...

Hình như trong đó có sổ hộ khẩu của cô...

“Cô xem xem chuẩn bị những giấy tờ này đã đầy đủ chưa?” Niên Bách Ngạn đặt tất cả giấy tờ ra trước mặt cô bé.

Cô bé vừa nghe thấy chất giọng trầm thấp quyến rũ của người đàn ông thì xương cốt cũng mềm nhũn, giọng nói lại càng ngọt ngào. Cô ta đón lấy, khẽ liếc nhìn qua: Niên Bách Ngạn, cái tên này quen quen!

“Giấy tờ đầy đủ rồi, có thể làm thủ tục đăng ký kết hôn rồi!”

“Làm phiền cô!” Niên Bách Ngạn lịch sự cảm ơn.

“Không có gì, đây là công việc của chúng tôi, trước tiên xin chúc mừng anh chị!” Lúc này cô gái mới quay sang Tố Diệp. Thấy nét mặt cô hơi sững sờ, cô ta cảm thấy hơi khó hiểu.

“Anh chị điền vào tờ đơn này trước.”

Rồi đặt một tờ tới trước mặt Niên Bách Ngạn vô cùng tha thiết.

Niên Bách Ngạn cầm lấy bút.

Lúc này Tố Diệp mới tỉnh lại, giật lấy giấy tờ trước mặt cô gái nhỏ, làm cô ta giật cả mình: “Chị... Chị làm vậy là...”

Tố Diệp mặc kệ. Lật ra cô mới phát hiện, tất cả giấy tờ của cô đều đầy đủ.

Bàng hoàng.

Niên Bách Ngạn lấy lại, rồi trả về cho cô gái kia, nhét bút vào trong tay Tố Diệp: “Mau điền đi! Phía sau còn có người khác tới làm thủ tục nữa! Làm lỡ dở chuyện của người ta không hay đâu!”

Tố Diệp bị anh thúc giục, suy nghĩ trở nên hỗn loạn. Cô cầm lấy bút, nhìn vào tờ đơn. Sau khi ngoáy tít mù tên mình lên đó, cô chợt phản ứng lại, lập tức giữ lấy tay Niên Bách Ngạn.

“Ấy, thế là thế nào? Anh phải nói rõ ràng đã mới được!”

“Nói cái gì? Cái gì rõ ràng?” Niên Bách Ngạn cố tình không hiểu:

“Mau điền đi! Làm xong thủ tục anh sẽ nói cho em biết.”

Cái gì gọi là làm xong thủ tục anh sẽ nói cho em biết?

“Sáng nay chính anh hỏi em sổ hộ khẩu, đúng không?” Tố Diệp hỏi.

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười, dỗ dành: “Diệp Diệp! Chúng ta có chuyện gì làm thủ tục xong rồi nói.”

Tố Diệp bị anh làm cho đầu óc mơ màng.

Cô gái kia nhìn thấy cảnh này càng cảm thấy kỳ lạ. Nhìn kiểu gì cô ta cũng cảm thấy như người đàn ông đang lừa dối, vô thức hỏi Tố Diệp: “Chị à! Chị... không sao chứ?”

“Thật ngại quá! Cô chờ một lát!” Tố Diệp đứng dậy.

Cô đang định giơ tay lấy lại giấy tờ thì Niên Bách Ngạn giữ tay cô lại, nói với cô gái: “Giấy tờ của chúng tôi cứ để tạm ở đây, được chứ?”

“Được, được!” Cô gái lại mềm mỏng.

“Cảm ơn cô!” Niên Bách Ngạn mỉm cười, rồi lập tức kéo tay Tố Diệp ra, rời khỏi cửa đăng ký.

Tới một nơi vắng người, Tố Diệp mới trút hết mọi bức xúc: “Niên Bách Ngạn! Hôm nay anh tới đăng ký tại sao không nói với em một tiếng?”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Em sai rồi, là hai chúng ta đăng ký!”

“Phải! Là hai chúng ta đăng ký, nhưng em lại là người biết cuối cùng.” Đừng trách cô mãi mới hoàn hồn lại. Vì cô hoàn toàn không thể ngờ Niên Bách Ngạn thật sự lấy sổ hộ khẩu đi, và lại cô biết cần phải đăng ký kết hôn, nhưng cũng không nghĩ là nhanh đến thế. Hôm

qua họ mới từ Tô Châu trở về, còn rất nhiều chuyện chưa bàn bạc.

“Thôi được rồi!” Niên Bách Ngạn thỏa hiệp: “Vậy bây giờ chúng ta có thể vào trong được chưa?”

“Nhanh quá...” Tố Diệp khẽ cắn môi.

Niên Bách Ngạn phì cười: “Bác sỹ Tố vĩ đại! Không phải em định lừa đảo đấy chứ? Chúng ta đã hứa rồi mà, phải đăng ký kết hôn đấy.”

“Em biết, em không định nuốt lời. Chỉ có điều... Có điều...”

Nụ cười nơi đáy mắt Niên Bách Ngạn trở nên dịu dàng: “Dù gì cũng phải đăng ký trước đám cưới chứ?”

“Em biết... Nhưng em còn tưởng, chỉ một hai ngày trước đám cưới thôi.” Cô ngượng ngịu.

Niên Bách Ngạn thấy cô cúi gằm, trong lòng cảm thấy yêu thương vô vàn. Anh kéo tay cô lại, mười đầu ngón tay khẽ đan vào nhau: “Làm vợ anh ngay ngày hôm nay không được sao?”

Câu nói ấy làm tim Tố Diệp đập rất nhanh, rất nhanh, như muốn nhảy vọt ra khỏi cổ.

Cô ngược nhìn anh một cái, rồi lại bị ánh mắt hiền hòa của anh thiêu đốt, lập tức cúi gằm. Gò má cũng đỏ bừng, màng nhĩ cũng om sòm theo từng nhịp tim.

“Anh đừng nhìn em như thế!”

Niên Bách Ngạn cố ý tiến sát gần cô: “Vậy anh phải nhìn em thế nào?”

“Không được nhìn là không được nhìn! Nếu không em không đăng ký nữa.” Tố Diệp cảm thấy ánh mắt anh nóng bỏng kinh người. Cô giơ tay che chặt hai mắt anh lại. Làn da đỏ rần lan từ gò má tới tận cổ.

“Được được được! Anh không nhìn em nữa, anh nhắm mắt lại là được chứ gì?” Xem ra tâm trạng Niên Bách Ngạn rất tốt.

Tố Diệp vội kéo anh: “Đâm vào tường bây giờ!”

“Thế nên anh vẫn cứ phải mở mắt thôi!” Niên Bách Ngạn bật cười, rồi lập tức bế ngang người cô lên: “Cứ đăng ký đã rồi tính!”

“Này! Anh bỏ em xuống đi, mắt mặt chết được!” Xung quanh có rất nhiều người nhìn họ, Tố Diệp lại thấy ngượng.

Niên Bách Ngạn cười sáng khoái: “Em còn biết xấu hổ cơ à?”

“Anh mà còn nói nữa, em trở mặt thật đấy. Em giữ lại mấy ngày biết đâu còn được cao giá hơn.” Tố Diệp được anh ôm vào lòng, chỉ có thể giơ tay phát vào ngực anh.

Niên Bách Ngạn cố tỏ ra bình tĩnh: “Anh không ngại tăng thêm chút sính lễ, coi như là tiền dự trù cho cô dâu.”

Tố Diệp nghe xong, mắt lập tức sáng như đèn, ôm ngay lấy cổ anh đầy tình cảm: “Thật à? Anh định nhiều thêm bao nhiêu?”

“Cụ thể đăng ký xong sẽ tính.” Niên Bách Ngạn bế cô đi vào trong.

“Ừm... Phải gấp một lần!”

“Được!”

“Gấp hai lần?”

“Không sao!” Giọng Niên Bách Ngạn vô cùng yêu chiều.

“Không được, phải ba lần đấy!”

“Không thành vấn đề!”

Khi hai người trở lại bàn đăng ký, cô gái cười tí mắt lấy giấy tờ ra:

“Hai anh chị đăng ký ngay chứ ạ?”

“Đúng vậy!” Niên Bách Ngạn không đợi Tố Diệp lên tiếng đã phát ngôn luôn.

Tố Diệp nhìn anh, muốn cười nhưng cố nhịn.

Cô gái mỉm cười nhưng trong lòng thì bất giác cảm thán: Thế là một người đàn ông tốt đã bị lừa mất!

Hai quyển sổ nhỏ màu đỏ dán ảnh của hai người lên. Bờ môi người đàn ông khẽ mỉm cười. Cô gái khẽ dựa vào vai người đàn ông. Trai tài gái sắc, đúng là tuyệt đẹp.

“Anh chị tự nguyện kết hôn chứ?” Theo thủ tục, cô gái vẫn phải hỏi mang tính tượng trưng, trong bụng thì tự nhủ: Đàn ông đẹp trai thế kia, làm gì có cô gái nào không cam tâm tình nguyện!

Niên Bách Ngạn gật đầu. Lòng bàn tay Tố Diệp đổ mồ hôi, được anh siết chặt.

Cô cũng khẽ gật đầu.

Họ nghe thấy hai tiếng cạch cạch, trên hai cuốn sổ đã có hai dấu đỏ.

Tổ Diệp chỉ cảm thấy đầu óc mơ màng.

Ngày hôm nay, cô đã chính thức làm vợ Niên Bách Ngạn...

Quyển 11 - Chương 493: Danh chính ngôn thuận thực sự

Đêm tối tại châu Âu.

Triền miên trong đau đớn.

Trong căn phòng trắng mát đặc biệt của khách sạn, trên chiếc giường rộng lớn, một đôi nam nữ đang quấn quýt.

Cảnh đêm cũng rất đa tình.

Nhìn qua khung cửa sổ sát sàn cong cong là đèn đường tĩnh mịch. Hình như những đám mây trên cao lại gặp gỡ ánh trăng và bầu bạn cùng các vì sao.

Có thanh âm không thể kìm nén của người con gái.

Là khó mà chịu đựng, rồi chìm đắm, say sưa.

Rất lâu sau, vọng tới tiếng gầm khế của người đàn ông. Giữa hơi thở, anh khế gọi tên cô: “Yêu Yêu! Anh yêu em...”

Mọi thứ, rất lâu sau mới trở lại bình thường.

Chiếc giường yên ắng một lát.

Một lúc sau mới có động tĩnh.

Lâm Yêu Yêu uể oải nằm đó, mồ hôi ướt đầm mái tóc.

Diệp Uyên hơi chống người lên, bàn tay dịu dàng nhẹ nhàng vuốt ve cô, lau đi những giọt mồ hôi trên trán cô. Anh thỏa mãn cúi đầu, hôn khẽ lên gò má cô.

“Đừng đùa nữa, em phải đi tắm!” Yêu Yêu đỏ mặt nhìn đi chỗ khác, tim đập dồn dập. Cho tới tận bây giờ, cô vẫn chưa dám nhìn trực diện vào cơ thể của anh.

Diệp Uyên ôm chầm lấy cô, cười đùa: “Vội gì chứ? Cho anh ôm thêm một lúc!”

“Toàn mồ hôi thôi!” Cô khẽ đẩy anh ra, định đi xuống giường nhưng hai chân mềm nhũn.

Diệp Uyên đắc ý bật cười.

Anh cười như vậy, lại càng khiến Lâm Yêu Yêu xấu hổ. Cô xoay hẳn lưng về phía anh.

Khi Diệp Uyên còn đang định trêu chọc cô thì điện thoại vang lên.

Nhân cơ hội ấy, Lâm Yêu Yêu vội rời xa vòng ôm của anh. Cô kéo chiếc áo ngủ rơi dưới đất bọc lấy người rồi đi tắm.

Trong phòng tắm.

Hơi nóng hừng hực.

Lâm Yêu Yêu giơ tay gạt đi lớp hơi nước trên mặt gương, để lộ ra một gương mặt rõ nét.

Gương mặt cô vẫn còn mang sắc hồng của màn tình cảm mãnh liệt.

Thậm chí hương sắc ẩn hiện trên nét mặt, thoát nhìn như hoa đào đang nở.

Lâm Yêu Yêu giật mình vì dáng vẻ này của mình.

Bắt đầu từ khi nào, cô cảm thấy vui vẻ hằng đêm với Diệp Uyên đã trở thành chuyện bình thường.

Diệp Uyên, con người này, giống như đang không ngừng len lỏi từng chút vào trái tim cô theo nhiệt độ cơ thể anh, theo hơi thở của anh, theo cả từng sở thích của anh. Cô bắt đầu cảm thấy, cán cân trong lòng mình dường như đang dần dần nghiêng về phía Diệp Uyên.

Lẽ nào thật sự là cảm giác lệ thuộc của phụ nữ đang quấy rối?

Cô và Diệp Uyên kết hôn rồi thì trong lòng cô cũng bắt đầu có cảm giác dựa dẫm sao?

Cô chẳng rõ nữa. Cô cũng không hiểu gì về tâm lý con người. Nhưng chuyện này cũng đâu thể đem tới hỏi Tố Diệp?

Cô lè mề trong phòng tắm rất lâu mới ra ngoài.

Khi trở lại phòng, Diệp Uyên nhìn cô cười ngây ngô.

Cô nhìn anh: “Cười gì vậy?”

Diệp Uyên lật người ngồi dậy, trên người hoàn toàn trần trụi trực, không hề mặc thứ gì. Lâm Yêu Yêu vừa nhìn, mặt đã đỏ bừng. Cô vội né đi, việc đó càng khiến Diệp Uyên cười sáng khoái hơn.

“Có một chuyện tốt và một chuyện xấu, em muốn nghe chuyện nào trước?” Diệp Uyên hỏi.

Lâm Yêu Yêu cúi đầu, đi sang một bên dùng khăn khô lau đầu: “Khổ trước sướng sau đi!”

“Thái độ sống chính xác đấy!” Diệp Uyên khen ngợi.

“Tin xấu chính là chúng ta phải kết thúc tuần trăng mật sớm hơn dự kiến!”

Lâm Yêu Yêu ồ lên một tiếng. Đây cũng đâu phải là tin gì xấu phải không?

“Thế thôi à?”

“Thế thôi!”

“Thế tin tốt là gì?”

Diệp Uyên lười biếng dựa vào đầu giường: “Tin vui chính là bạn bè tốt của em, em gái tốt của anh, Tố Diệp, sẽ làm đám cưới vào ngày 12 này.”

“Hả?” Quả bom hồng này nổ trúng người Lâm Yêu Yêu. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên. Ai ngờ lại nhìn trúng phải cơ thể Diệp Uyên.

Cô nhất thời căng thẳng, lập tức vút áo ngủ cho anh: “Anh mặc vào đi đã!”

Diệp Uyên cười ha ha: “Sao thế? Em nhìn thấy hồi hộp hay là lo sợ?”

“Đừng có tự mãn!” Lâm Yêu Yêu đỏ mặt lườm anh.

Diệp Uyên khoác tạm áo ngủ lên người, gối hai tay ra sau gáy. Lâm

Yêu Yêu hỏi ngay: “Vớì Niền Bách Ngạn sao?”

“Đương nhiên rồi! Nó không lấy Niền Bách Ngạn, lấy ai đây?” Diệp Uyên buồn cười.

“Đàn ông muốn lấy Tiểu Diệp nhiều lắm đấy.” Tuy rằng Lâm Yêu Yêu nói vậy nhưng vẫn thật lòng cảm thấy vui thay cho Tố Diệp. Cô lại hỏi thêm: “Nhưng sao lại đường đột vậy? Đột trước em đi mua sắm mới Tiểu Diệp, vẫn chưa thấy cô ấy nói gì cả.”

Về nguyên nhân tại sao thì Diệp Uyên quả thật không biết rõ. Anh suy nghĩ rồi nói: “Tình cảm tới ngày nồng thắm thì tự nhiên muốn lấy nhau thôi. Sớm hay muộn cũng vậy cả mà, như hai chúng ta vậy!”

Da mặt Lâm Yêu Yêu lại mỏng đi: “Anh mà không còn không nghiêm túc, em không nói chuyện với anh nữa đâu!”

“Được được được, anh nghiêm túc!” Nói rồi, Diệp Uyên đi xuống giường.

Lâm Yêu Yêu giật mình, vội quay đầu lại.

Diệp Uyên cười xấu xa, chậm rãi mặc áo ngủ tử tế. Anh đi tới bên cạnh cô, ngồi xuống, ôm cô vào lòng: “Vợ chồng với nhau rồi còn ngượng ngùng thế này!”

“Nói chuyện Tố Diệp, không nói là em ra ngoài chơi đấy!” Lâm Yêu Yêu nói xong định đi.

Diệp Uyên giữ cô lại: “Vợ yêu! Đừng xa anh mà!”

Lâm Yêu Yêu nổi hết cả da gà.

“Nói thật đi, Tố Diệp và Niên Bách Ngạn sẽ làm đám cưới thật sao?”

Diệp Uyên cất vè mặt nhắng nhít đi: “Chính Bách Ngạn gọi điện cho anh, nói đã đăng ký kết hôn rồi!”

“Trời đất ơi...” Quá thần tốc!

“Đám cưới vào ngày 12?”

“Ừ hứ!”

Lâm Yêu Yêu nhắm tính ngày: “Gấp quá!”

“Đúng thế! Thế nên em phải nghĩ xem, định mua quà gì cho người chị em tốt của em?”

Lâm Yêu Yêu không cần suy nghĩ gì: “Dĩ nhiên là váy cưới rồi, bọn em đã hẹn trước rồi.”

Diệp Uyên chép miệng lắc đầu: “Kiểu tình bạn thân thiết này của hai người có những lúc thật sự làm hại đàn ông. Cứ lấy chuyện váy cưới ra nói. Đây rõ ràng là chuyện đàn ông phải làm, kết quả đều bị hai người giành mất. Niên Bách Ngạn chưa biết chừng rất thích cùng Tố Diệp tới cửa hàng thử váy cưới đấy!”

“Em nói cho anh biết, lòng đố kỵ của phụ nữ cũng rất mạnh mẽ. Bọn em là chị em tốt mười mấy năm rồi, kết quả lại bị đám đàn ông các anh xen vào chia tách, trong lòng còn đang tức đây. Mang việc váy cưới này ra chính là để nhắc nhở đàn ông rằng, phụ nữ lấy chồng tuy rất quan trọng nhưng bạn bè còn quan trọng hơn!”

Diệp Uyên ôm lấy cô, chống cằm lên bả vai cô, mệt mỏi gật đầu: “Được rồi, anh hiểu rồi!”

Hơi thở của người đàn ông phả vào cổ làm cô ngửa ngáy.

Cô rụt cổ lại, còn anh thì bật cười.

“Có một chuyện...” Lâm Yêu Yêu suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng nói ra.

Diệp Uyên sẵn lòng lắng nghe.

“Cái mà...” Lâm Yêu Yêu ấp úng: “Mấy cái ảnh đó, có thể đưa em được chưa?”

Diệp Uyên nghiêng đầu nhìn cô.

“Em cũng lấy anh rồi, anh không thể cứ cầm mãi mấy thứ đó!” Lâm Yêu Yêu nói vội.

Diệp Uyên cười, cúi đầu hôn cô một cái: “Khi nào em sinh cho anh một đứa con thì anh đưa!” Dứt lời, anh đứng dậy, đi vào phòng tắm.

“Diệp Uyên!”

Đồ đều kia!

Dùng mấy từ “kết hôn trong mơ màng” để hình dung Tố Diệp không sai chút nào. Sau khi lên xe, cô cảm thấy đầu óc mình vẫn còn ong ong, bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng chúc mừng của cô gái ở cục dân chính.

Niên Bách Ngạn không lái xe ngay. Thấy cô cứ dờ dẩn, anh hỏi:

“Nghĩ gì vậy?”

Tố Diệp quay đầu nhìn về phía tiếng nói. Cô nhìn vào mắt anh, há hốc miệng, mãi chẳng nói được câu nào. Niên Bách Ngạn thấy cô chắc là không có chuyện gì, bèn khởi động xe. Vừa nhấn chân ga thì bỗng nghe thấy Tố Diệp nói: “Đợi đã!”

Anh lập tức phanh kít lại.

Tố Diệp mặc kệ vẻ mặt khó xử của Niên Bách Ngạn. Cô giơ tay ra: “Đưa em xem giấy chứng nhận kết hôn!”

“Chẳng phải vừa nãy em xem rồi sao?” Anh ung dung đáp.

Tố Diệp sốt sắng: “Cô gái đó chỉ cầm trong tay khư khư trước mặt em một cái là anh đã giật mắt rồi, đó gọi là xem rồi à?”

“Cái đó thì có gì hay mà xem!” Niên Bách Ngạn bất ngờ không cho cô xem.

Tố Diệp tranh cãi tới cùng: “Này! Trên đó cũng có tên của em đấy, cũng coi như là một thứ thuộc sở hữu của em! Tại sao lại không cho em xem?”

Niên Bách Ngạn uể oải phản kích: “Đơn giản thôi, phí làm thủ tục chín đồng chín, tiền photo hai đồng rưỡi và ba mươi đồng tiền chụp ảnh đều là anh bỏ ra.”

“Anh...” Tố Diệp nghiêng răng, cúi đầu rút ví của mình, lấy ra 50 đồng rồi đập lên vô lăng: “Giờ cho em xem được rồi chứ?”

Niên Bách Ngạn bị cô chọc cười. Anh cầm tiền vút vào hộp đựng đồ: “Cho em xem một cái thôi!”

Dứt lời, anh lấy giấy chứng nhận kết hôn ra, lật mở, hươ hươ trước

mắt cô một cái rồi gấp vào, cất gọn.

“Ấy... Em còn chưa nhìn rõ mà!” Tố Diệp không ngờ anh lại giở trò.

“Mắt em không tốt thì đừng trách người khác!” Niên Bách Ngạn mỉm cười, cho xe chạy.

Tố Diệp tức giận giơ tay ra: “Trả tiền đây!”

“Anh nợ tiền em sao?” Niên Bách Ngạn nhướn mày, đánh tay lái một cái, chiếc xe vọt ra khỏi cục dân chính.

“50 đồng vừa này!”

Niên Bách Ngạn phản bác: “Làm gì có ai cho tiền giờ đòi lại chứ?”

“Ai nói là em cho anh? Đó là tiền em trả cho giấy chứng nhận. Chín đồng chín phí đăng ký, hai đồng rượu tiền photo và 30 đồng tiền chụp ảnh, tổng cộng mới có 42 đồng 4, trả lại tiền thừa!” Tố Diệp giơ tay ra trước mặt anh: “Nhanh lên đi, ông chủ Niên! Đừng có ăn quỵt! Mau trả lại em bảy đồng sáu hào, một hào cũng không được thiếu!”

Niên Bách Ngạn nhìn thẳng về phía trước, mỉm cười: “Ai bảo em là em học dốt toán nhỉ? Chỉ cần dính líu tới tiền thì mức độ nhanh nhạy của em còn vượt xa mấy người làm ngân hàng.”

“Trả lại tiền!”

“Làm người không thể nhằm vào sơ hở của người khác. Ban này đưa tiền cho anh, em có nói nó dùng vào việc gì đâu. Thế nên anh chỉ coi đó là tiền để em xem qua một cái, không có chuyện trả lại tiền thừa đâu!” Niên Bách Ngạn cong môi.

Tố Diệp thầm mắng trong bụng anh đúng là đồ gian thương!

Một người “làm ngân hàng” có giỏi thế nào mà gặp phải một gã gian thương thì cũng chỉ có nước nhảy lầu!

“Giấy chứng nhận kết hôn em không được chạm vào!” Niên Bách Ngạn khế nói.

Tố Diệp sửng người: “Tại sao chứ?”

Niên Bách Ngạn không nhìn cô mà hơi tăng tốc: “Đề phòng vạn nhất!”

“Cái gì mà đề phòng...” Tố Diệp nói được một nửa thì phanh gấp lại. Cô bất chợt hiểu ra. Có phải anh sợ cô cầm giấy chứng nhận rồi bỗng một ngày nảy sinh suy nghĩ ly hôn không...

Làm ơn đi! Cho dù thật sự có ý nghĩ đấy cũng phải có sự bàn bạc của cả hai chứ? Có phải cô cầm giấy chứng nhận ra đó là ly hôn được đâu?

“Thông thường trong gia đình, đều là người phụ nữ giữ mấy thứ quan trọng, ví dụ như sổ hộ khẩu, hộ chiếu, rồi giấy chứng nhận kết hôn gì đó...” Tố Diệp như con cóc đã chết, định giãy giụa lần cuối cùng.

“Trường hợp của em đặc biệt, không được liệt vào danh sách người bình thường!” Niên Bách Ngạn lấy nhu khắc cương.

Tố Diệp không vui: “Anh mới là người đặc biệt thì có ấy, anh là kẻ lập dị!”

“Được, anh học lớp hai mà*!” Niên Bách Ngạn kiên nhẫn.

*Niên Bách Ngạn dùng từ đồng âm khác nghĩa để chọc Tố Diệp.

“Đáng ghét!” Quả nhiên, đàn ông vừa lấy vợ lập tức mồm miệng khác hẳn.

Niên Bách Ngạn khế cười.

Sau khi xe đi lên đường chính, cũng chính thức gia nhập đội ngũ chậm như rùa, Niên Bách Ngạn một tay nắm vô lăng, một tay đùa cô: “Giận đấy à?”

“Không thèm quan tâm tới anh!”

“Thế không được đâu, anh là chồng em rồi!” Anh véo má cô.

Danh xưng này đối với Tố Diệp có hơi xa lạ, nhưng lọt vào tai lại khiến tim cô đập điên cuồng. Chuyện này cũng bình thường thôi. Một năm nay, cô và Niên Bách Ngạn ở bên nhau, thường ngày cũng chỉ xưng hô bằng tên. Cùng lắm thì Niên Bách Ngạn gọi cô bằng mấy cái tên thân mật như “bảo bối” hoặc “em yêu”, nhưng mà số lượng cũng rất hiếm hoi. Chẳng như thanh niên bây giờ, còn chưa lấy nhau đã chồng chồng vợ vợ.

Thế nên vừa nghe Niên Bách Ngạn xưng là chồng, tai Tố Diệp đã ngưa ngưa. Có chút mới mẻ, còn một chút phẫn khích.

“Rõ ràng là ăn trộm sổ hộ khẩu còn không thừa nhận. Niên Bách Ngạn! Anh nói dối mà mặt không đỏ à?” Tố Diệp lẩm bẩm.

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Anh muốn giữ thể diện cho em thôi!”

Tố Diệp nghe xong bèn thấy kỳ lạ: “Thế là thế nào?”

Đèn đỏ xuất hiện, xe từ từ đi chậm lại.

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Chính em bảo anh đi lấy sổ hộ khẩu mà.”

“Cứ bốc phét tiếp đi!”

“Thật mà!” Nụ cười của Niên Bách Ngạn ngập tràn đáy mắt: “Sáng nay miệng em cứ hét mãi “sổ hộ khẩu”, anh bèn hỏi em tìm sổ hộ khẩu làm gì, em bảo là phải đăng ký kết hôn. Em chủ động như vậy rồi, anh đương nhiên phải đáp ứng rồi!”

Tố Diệp bàng hoàng: “Niên Bách Ngạn! Sở trường của anh có phải là đổi trắng thay đen không? Ai đòi anh lấy sổ hộ khẩu? Ai chủ động muốn được đăng ký kết hôn? Ai... Ừm...”

Những lời nói sau đó đã bị bờ môi Niên Bách Ngạn đàn áp.

Tất cả mọi phản kháng, chống cự của Tố Diệp đã tan thành mây khói vào khoảnh khắc nụ hôn của anh rơi xuống. Anh áp sát vào cô, gần kề như vậy. Môi và môi cọ sát. Là cách biểu đạt tha thiết, tình cảm nhất của hai người yêu nhau.

Khi hơi thở của anh ulla vào khoang miệng và khoang mũi, có một giây phút cô thật sự muốn rơi nước mắt. Hình như đã lâu lắm rồi. Hai người họ đã giá lạnh quá lâu rồi. Cảm giác ấm áp này. Sự gắn kết chặt chẽ xuất phát từ nội này khiến cô hình như được trở về trước đây.

Cô thầm gọi tên anh trong lòng. Hai chữ “Bách Ngạn” đã khắc sâu trong trái tim cô. Đồng thời lúc này, sự bất an cũng bị cô cố gắng đè nén xuống. Sự bất an đối với tương lai, sự bất an khi không thể cho

anh một đứa con.

Đừng nghĩ gì nữa, được không?

Tố Diệp an ủi mình như vậy. Cô chỉ biết rằng, phút giây này cô rất muốn, rất muốn được hôn anh.

Cho tới khi, tiếng còi xe vang lên phía sau chia tách hai người.

Bờ môi Niên Bách Ngạn cong lên một mức độ hoàn hảo. Anh ngồi thẳng dậy, xoa xoa đầu cô rồi lập tức cho xe chạy. Tố Diệp thì đỏ bừng mặt. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trái tim vẫn không thể bình yên sau nụ hôn sâu vừa rồi của anh.

Đúng là người đàn ông đáng ghét!

Rất lâu sau, anh mới lên tiếng: “Cưới xong, em muốn ở đâu?”

Tố Diệp vẫn còn chìm đắm trong sự nóng bỏng ban nãy. Cô nhất thời chưa phản ứng lại, quay đầu nhìn anh ngơ ngẩn.

Anh liếc cô một cái rồi phì cười.

“Còn muốn tiếp tục sống ở Sanlitun hay là về tứ hợp viện?”

Tố Diệp thầm nghĩ, từ nay trở đi họ đã chính thức chung sống cùng nhau rồi, không phải là người yêu, không phải là tình nhân, mà là vợ chồng. Cô và anh sẽ dựng xây một tổ ấm.

“Còn phải xem ý Bách Tiêu thế nào.” Cô nhắc tới cái tên ấy, dè dặt và thận trọng.

Nét mặt Niên Bách Ngạn không có nhiều thay đổi, cũng không thấy

anh bức bối gì. Anh ngẫm nghĩ rồi nói: “Thời gian này nó đang mài luyện tập, đã mấy hôm không về tứ hợp viện rồi.”

Tố Diệp vốn định hỏi tại sao anh lại đổi ý, tài trợ cho Bách Tiêu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn nên để dành sau này hỏi.

“Em thoải mái, thế nào cũng được!”

“Vậy thì cùng anh ở tứ hợp viện đi!” Niên Bách Ngạn quyết định.

“Ồ!” Tố Diệp mím môi: “Vậy... Bách Tiêu liệu có ý kiến gì không?”

Niên Bách Ngạn cho xe rẽ: “Không đâu! Căn nhà ở Sanlitun thực chất cũng đứng tên nó. Nó dọn về cũng tốt, cũng tiện tới trường đưa luyện tập. Tứ hợp viện đứng tên anh. Em là vợ anh, ở nhà của anh là danh chính ngôn thuận.”

Tố Diệp khẽ cười: “Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó!”

Niên Bách Ngạn giơ tay xoay mặt cô lại: “Có lấy một bà tác ta về anh cũng phải chấp nhận thôi!”

“Anh đáng ghét!”

Trong bệnh viện.

Sau khi nhìn thấy giấy chứng nhận kết hôn của Niên Bách Ngạn và Tố Diệp, Tố Đông vui đến chảy nước mắt. Ông gật đầu lia lịa khen tốt, cảm nó như cầm báu vật.

Sau đó Phương Tiểu Bình giật lại, nhìn trái nhìn phải rất lâu, khóe mắt cũng ươn ướt: “Tiểu Thu mà được nhìn hai cuốn sổ đỏ đỏ này thì tốt biết bao...”

Tổ Diệp chợt xót xa trong lòng.

Tổ Khải đứng bên nói: “Mẹ! Hôm nay chị con đăng ký kết hôn là chuyện vui, mẹ đừng có khóc!”

“Đúng đúng đúng! Là chuyện vui, không khóc, không khóc!” Phương Tiểu Bình gạt nước mắt, đổi lại một nụ cười, rồi cất hai cuốn sổ vào trong túi của mình: “Bình thường hai đứa cũng không dùng gì tới nó, cứ cất ở chỗ mẹ. Mẹ giữ hộ hai đứa. Nếu không để mất đi phải làm lại thì rắc rối lắm.”

Tổ Diệp chẳng biết làm sao. Lại thêm người nữa!

Quyển 11 - Chương 494: Thật hạnh phúc!

Tố Diệp không chịu nổi phải kháng nghị.

“Mợ! Đám cưới của bọn con trong mắt mợ không đáng tin cậy vậy sao?”

Phương Tiểu Bình không hề ngượng ngập trước sự vạch trần thẳng thắn của Tố Diệp. Bà cười: “Đám cưới của các con đáng tin cậy, nhưng con thì không!”

Tất cả mọi người đều bật cười.

“Mợ!” Tố Diệp xấu hổ. Đây có còn là mợ ruột của cô không?

Sau khi dứt cơn cười, Tố Đông hỏi họ: “Cưới xong, hai đứa ở đâu?”

Niên Bách Ngạn nói cho ông biết họ sẽ dọn về ở trong tứ hợp viện.

Tố Diệp mím môi cười, cố tình nói: “Không thì anh ấy dọn về nhà họ Diệp ở cũng được.”

Niên Bách Ngạn nghe xong sững người rồi nói: “Đừng đùa nữa!” Anh dọn qua đó thì còn ra thể thống gì. Đó còn gọi là cưới vợ không?

Tố Diệp không nhịn được cười.

“Con bé này! Từ nay trở đi Bách Ngạn là chồng con rồi, đừng có suốt ngày mang chồng ra trêu chọc.” Phương Tiểu Bình vội nói.

Cô cũng chỉ đùa một tý thôi mà.

Cuối cùng, cô ngồi xuống giường, kéo tay Tố Đông và nói: “Cậu! Cậu nhất định phải khỏi bệnh nhé! Hôn lễ còn đợi cậu phát biểu đấy.”

Tố Đông nghe xong rất vui, cười khà khà, gật đầu.

Nhìn thấy cảnh ấy, Tố Diệp buồn vô cùng.

Họ lại ngồi thêm một lúc nữa. Niên Bách Ngạn thống kê sơ qua số người Tố Đông và Phương Tiểu Bình mời. Tuy Tố Khải rất bận nhưng đây là đám cưới của chị mình, thế nên dù thế nào cậu cũng phải giúp một tay.

Thuốc lá, bánh gato và các món buffet trước khi đám cưới bắt đầu đều do Tố Khải phụ trách.

Nghe xong Tố Diệp khịt mũi: “Xem chút thành ý của em kìa, chỗ đó thì tốn bao nhiêu tiền của em?”

Tố Khải giơ cao hai tay, phản bác: “Em là một cảnh sát luôn tuân theo pháp luật, tháng nào cũng chỉ có tung ấy tiền lương. Em làm sao so sánh với chị được. Chị là nhà tư bản rồi, lại lấy một đại gia. Liên kết vững mạnh này gọi là tư bản hùng hậu, đừng có mà nhăm nhe ví tiền của em.”

Niên Bách Ngạn cười lớn rồi nói: “Diệp Diệp! Em làm chị cũng khắt khe quá rồi.” Nói rồi anh quay sang Tố Khải: “Mấy thứ này em không cần chuẩn bị đâu!”

“Mấy thứ như rượu và hoa tươi em nghĩ chắc là anh rể sẽ dùng loại tốt nhất, vận chuyển bằng đường không cũng không thành vấn đề.

Mấy thứ còn lại cứ để em chuẩn bị đi, nếu không chị em lại bắt bẻ em, cần nhần không thôi.”

Một tiếng “anh rể” làm cho Niên Bách Ngạn nở hoa trong lòng.

Tố Diệp cũng nghe thấy. Cô đỏ mặt, nhưng vẫn cướp lời Tố Khải, nói với Niên Bách Ngạn: “Thuốc lá chắc là khỏi cần nhỉ!”

Niên Bách Ngạn cũng có suy nghĩ này. Một là bây giờ có rất nhiều nhà hàng đã thắng thầu từ chối việc hút thuốc lá. Hai là anh cũng không muốn đám cưới của mình ngột ngạt mùi khói độc.

Tố Khải nghe xong lập tức vỗ tay: “Được rồi, lại bớt được một khoản. Nếu không anh chị bảo với thân phận của hai người mà thật sự dùng thuốc, em phải chuẩn bị bao nhiêu cho đủ?”

Niên Bách Ngạn cúi xuống, khẽ cười thầm bên tai Tố Diệp: “Hai người không hổ là chị em đấy!”

Tố Diệp phì cười.

Sau khi Niên Bách Ngạn và Tố Diệp rời khỏi phòng bệnh, Tố Khải ngồi bệt xuống giường bệnh, rút một cốc nước, tu ừng ực hết sạch rồi lau miệng nói: “Được rồi, bây giờ bố mẹ yên tâm rồi chứ?”

Phương Tiểu Bình nói: “Khi nào cả con cũng lấy vợ về nhà thì tim bố mẹ mới thật sự yên ổn được.” Còn lại bà không nói thêm. Bà cũng mới biết chuyện Tố Khải và Diệp Lan chia tay không lâu trước đây.

Thật ra ngay từ ban đầu, Phương Tiểu Bình đã cảm thấy hai đứa nó không hợp nhau. Bỏ qua chuyện Diệp Lan là người nhà họ Diệp, chỉ tính riêng thân phận cô chủ của con bé đã có phần không môn đăng hộ đối rồi. Nếu là một người bình thường, có chút quan hệ với cô hai

nhà họ Diệp như Tố Diệp, chắc chắn chỉ mong cho con trai mình có gì đó với Diệp Lan. Nhưng Phương Tiểu Bình và Tố Đông vốn không phải loại người ấy. Họ sống yên ổn đã quen, cũng chẳng nghĩ tới mấy chuyện không đàng hoàng.

Sau này Diệp Lan cũng đã làm một số việc khiến Phương Tiểu Bình thay đổi cái nhìn. Nhưng như vậy thì đã sao? Không có duyên là không có duyên. Bà định bụng đợi cho Tố Khải vượt qua chuyện tình cảm này một thời gian sẽ giới thiệu cho nó một cô gái có gia đình tương đương, bình an sống nốt cuộc đời này. Đó cũng là tâm nguyện lớn nhất của bậc làm cha làm mẹ.

Tố Khải gượng cười: “Thế thì bố mẹ phải nghĩ cách gì khác đi thôi!”

Tố Đông nghe xong, nét mặt ngượng ngập, hắng giọng nói: “Chị và anh rể con đi rồi. Con cũng mau về đi. Sở cảnh sát chẳng phải còn một đồng việc sao?”

Tố Khải đang định nói gì thì bên ngoài có ai gõ cửa rồi đẩy cửa ra.

Là bác sỹ điều trị chính.

Vị bác sỹ nói ngay: “Tố Đông phải không? Sao bác vẫn còn ở đây? Hôm qua chẳng phải tôi đã thông báo bác được xuất viện rồi sao?”

Tố Khải dùng ánh mắt “con nói có sai đâu” nhìn Phương Tiểu Bình và Tố Đông.

Phương Tiểu Bình bị con trai nhìn đến mất tự nhiên. Bà lập tức nói: “Bác sỹ à! Ông nhà tôi mấy hôm nay vẫn húng hắng ho, sao có thể ra viện được?”

“Phải đấy bác sỹ, tôi vẫn chưa hết ho!” Tố Đông gấp gáp, lại vờ ho

mấy tiếng.

Bác sỹ chẳng biết làm sao, đành đi vào: “Tố Đông à! Bệnh viện chẳng phải đã nói với bác rồi sao. Bác chỉ bị viêm phổi, sau khi điều trị xong, bây giờ bác chỉ cần uống một ít thuốc tiêu viêm và chữa ho là ổn rồi, không cần phải ở lại bệnh viện!”

“Tôi cứ ở đây thêm thêm vài thêm ngày nữa là hơn!”

“Thế thì bác có thể tới phòng khám mà.” Bác sỹ thật sự chưa từng gặp bệnh nhân nào thế này. Ai vào viện cũng chỉ muốn ra viện ngay lập tức. Ông ấy thì ngược lại. Chỉ bị viêm phổi thôi nhưng sống chết đòi ở lại bệnh viện: “Vớ lại, bây giờ giường bệnh đang rất thiếu. Bệnh nhân ngoài kia muốn ở còn không có chỗ. Bác cũng nên suy nghĩ cho những bệnh nhân có bệnh nặng hơn chứ.”

“Chuyện này...”

“Được rồi! Sáng sớm mai bác mau làm thủ tục xuất viện đi. Đây là khoa hô hấp, nhiều vi khuẩn lắm. Bác đừng để đang không có bệnh, bị lây nhiễm thành ra lại mang bệnh.” Bác sỹ đưa ra thông điệp cuối cùng.

Phương Tiểu Bình và Tố Đông đưa mắt nhìn nhau.

Bác sỹ lại động viên mấy câu rồi rời khỏi phòng.

Tố Đông thở dài. Phương Tiểu Bình nhìn Tố Khải. Bà đang định nói thì Tố Khải lập tức hiểu ý: “Hiểu rồi! Sáng sớm mai con sẽ lập tức tới làm thủ tục xuất viện cho bố. Về phía chị con, không nói một chữ!”

“Thế còn nghe được!” Phương Tiểu Bình hài lòng gật đầu.

Tố Khải gượng cười trước mặt mọi người, giữ lại cô đơn cho riêng mình.

Lúc nhìn thấy Diệp Lan đi ra từ tòa nhà văn phòng, ánh mắt anh vừa có sự đau đớn đầy say đắm, vừa có một nỗi đau không thể tỏ bày. Đang là giờ tan ca, những người đi qua đi lại đều là những người đẹp trong bộ quần áo công sở hay những người đàn ông quần Áo áo vest. Vậy mà Diệp Lan nhìn thấy anh rất nhanh. Mắt cô chợt sáng lên, rồi lại tối đi ngay. Cô đi tới.

“Em tưởng anh không bao giờ tới tìm em nữa.” Cô cất giọng khàn khàn.

Tố Khải kìm nén cảm giác bùng bột muốn ôm cô vào lòng. Anh hắng giọng nói: “Anh đến báo em tới dự đám cưới.”

“Anh kết hôn ư?” Diệp Lan ngẩng phắt lên nhìn anh, trong khoảnh khắc khóe mắt chợt ửng đỏ.

Tố Khải thấy vậy liền hốt hoảng, vội vã giải thích: “Không phải anh! Là đám cưới của chị Tố Diệp và anh Niên Bách Ngạn vào ngày 12 này.” Vì hai người họ mới đăng ký chưa lâu, nên những nhân viên trong công ty chắc chắn chưa nhận được thông báo. Thế nên Tố Diệp giao cho anh một nhiệm vụ là báo cho Diệp Lan trước.

Thật ra anh hiểu dụng ý của Tố Diệp, nhưng việc đã tới nước này, anh còn biết làm gì đây? Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng anh vẫn không kìm được lòng mình, đến đợi dưới tòa nhà Tinh Thạch, mượn cớ tới thông báo chuyện đám cưới cho Diệp Lan, thực chất là để được gặp cô một lần.

Diệp Lan nghe vậy chợt hiểu ra. Cô nhận thấy hành động của mình có phần vô lý. Cô vội cúi đầu: “Đám cưới bất ngờ quá, nhưng vẫn

chúc mừng anh chị ấy. Em nhất định sẽ tới dự!”

Tố Khải gật đầu. Nhưng anh không thể không nhìn cô bằng ánh mắt chan chứa yêu thương. Mặt cô trông có phần nhợt nhạt. Anh bất giác hỏi: “Em không nghỉ ngơi đủ sao? Trông sắc mặt em không tốt lắm!”

Diệp Lan giơ tay ôm mặt, nhìn anh một cái: “Em vẫn nghỉ ngơi tốt!” Nếu cô biết hôm nay anh tới, trước khi đi cô nhất định sẽ dặm thêm một ít phấn che đi sắc mặt tồi tệ thời gian gần đây vì mất ngủ trầm trọng.

Tố Khải trầm mặc một lúc rồi hỏi cô: “Anh ta... tốt với em chứ?” Anh vẫn không thể hỏi được khi nào hai người làm đám cưới. Không thể thốt nên lời vì trái tim quá đau.

“Tốt lắm!” Diệp Lan vẫn cúi gằm. Lúc nói, cổ họng cô nghẹn lại.

Câu chuyện tới đây, chủ đề của hai người dường như đã tới cổ chai. Tố Khải không biết phải nói gì với cô nữa, nhưng anh lại không muốn bỏ đi như thế. Cả Diệp Lan cũng vậy, cũng không nỡ rời đi trước.

Họ đang tham lam hưởng thụ những phút giây được gặp nhau hiếm hoi mà ngăn ngủ giữa sự quyến luyến và không đành lòng. Họ sợ nếu lại chia xa, thì từ nay sẽ đôi người đôi ngả.

Tố Khải muốn hẹn cô ăn tối. Đây là suy nghĩ trực tiếp nhất của anh. Khi ý định này mỗi lúc một tích tụ dần, anh đang định lên tiếng đưa ra lời mời thì thấy một chiếc xe dừng ngay sau xe anh. Cửa xe mở ra, là Cảnh Long.

Ô tô của Cảnh Long là một chiếc xe đua, hào hoa sáng bóng. Còn Tố Khải chỉ đi một chiếc xe kiểu thực dụng, so với chiếc xe của Cảnh Long đúng là chán hơn rất nhiều. Tố Khải lập tức nuốt lời mời của

mình ngược trở lại.

Không sai! Những gì anh có thể cho cô, Cảnh Long cũng làm được. Thậm chí những gì anh không thể mang tới cho cô, Cảnh Long vẫn làm được.

“Hi, Tố Khải!” Sau vài giây gượng gạo ngẩn ngui, Cảnh Long cố gắng nở nụ cười. Anh ta đi tới, khẽ ôm lấy Diệp Lan.

Bờ vai Diệp Lan hơi run lên. Cô vô thức nhìn về phía Tố Khải. Nhưng ánh mắt anh đã bị đắm đuối bởi đôi tay đang đặt trên vai cô. Một lúc sau, anh cùng dần lòng cười lấy lệ.

“Đi được chưa em?” Cảnh Long hỏi Diệp Lan.

Nhưng Diệp Lan do dự mãi vẫn không gật đầu.

“Đi thôi! Chẳng phải em vẫn muốn nghe hòa nhạc sao? Ăn cơm muộn sẽ trễ giờ mất.” Giọng Cảnh Long đầy dịu dàng.

Diệp Lan cuộn chặt tay lại, cuối cùng vẫn buông tay, gật đầu.

Cảnh Long đưa Diệp Lan lên xe trước, sau đó quay lại nói với Tố Khải: “Xin lỗi!”

Tố Khải thu lại nụ cười: “Chuyện tình cảm chẳng thể nói ai có lỗi với ai. Nhưng Cảnh Long! Anh phải thề với tôi, cho dù anh rời khỏi sở cảnh sát, anh vẫn phải bảo vệ Diệp Lan, không được để cô ấy có sơ sẩy gì.”

“Diệp Lan sắp làm vợ tôi rồi. Tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.” Nét mặt Cảnh Long nghiêm túc.

Tố Khải cũng không nói nhiều nữa. Ánh mắt anh vô thức lướt về phía Diệp Lan ngồi trong chiếc xe đưa. Cô cũng đang lặng lẽ quan sát anh, khóe mắt ửng đỏ, rồi quay đầu lại.

Tim Tố Khải thất lại. Anh cũng quay người, bỏ đi...

Tố Diệp và Niên Bách Ngạn đã bàn bạc xong xuôi. Sau khi cử hành hôn lễ xong, cô sẽ dọn tới tứ hợp viện. Niên Bách Tiêu vẫn ở trường đua không có ý kiến gì. Cậu ta nói mấy hôm này sẽ về tứ hợp viện dọn đồ, sau đó cười nói với Tố Diệp, cuối cùng cô đã trả lại nhà cho cậu ta rồi.

Mệt mỏi cả ngày, ăn tối xong, Niên Bách Ngạn lại có điện thoại gọi về công ty. Khi trở về Sanlitun, Tố Diệp đã mệt thở không ra hơi. Ngay sau đó, cô nhận được điện thoại của Lâm Yêu Yêu từ châu Âu gọi về. Cô ấy nói với cô, cô ấy sẽ về Bắc Kinh ngay lập tức, bảo Tố Diệp đợi mình cùng đi sắm mấy thứ cho đám cưới.

Đối mặt với sự nhiệt tình của người “chị dâu” này, Tố Diệp nhất thời cảm thấy áy náy. Cô nói: Hay là cậu khỏi phải về, cứ làm một em bé mấy ngày trăng mật này đã.

Cô bị Lâm Yêu Yêu mắng như tát nước vào mặt. Cô ấy nói cô không có lương tâm, không định mời cô ấy dự đám cưới nữa sao.

Tố Diệp cười ngây ngô.

Lâm Yêu Yêu nhớ tới vấn đề sức khỏe của cô, liền hỏi cô đã nói với Niên Bách Ngạn chưa. Tố Diệp trầm mặc giây lát, rồi trả lời Lâm Yêu Yêu: “Mình nói với anh ấy mất đứa con xong mới bị như vậy.”

“Cậu...” Lâm Yêu Yêu đống người. Cô ấy lập tức hiểu ra nỗi khổ tâm của Tố Diệp, thở dài: “Cậu làm vậy quá thiệt thòi cho mình. Chuyện

này ít nhiều gì cũng vì anh ấy mà ra.”

“Kết quả cũng vậy cả thôi, không cần phải nói rõ ràng ra như vậy!”

Lâm Yêu Yêu thở dài nãy nẽ, muốn khuyên cô nhưng lại chẳng tìm được lý do phù hợp.

“À đúng rồi. Cậu nói với Niên Bách Ngạn là áo cưới bên mình đã chuẩn bị xong rồi, bảo anh ấy đừng mua nữa.” Cô ấy đổi sang một chủ đề khác, không muốn không khí trở nên nặng nề.

Tố Diệp điều chỉnh lại tâm trạng rất nhanh, trêu đùa: “Có phải cậu lại gói bộ mình tặng cậu để đối phó với mình không đấy?”

“Đúng rồi, đúng rồi! Vừa hay bên này mình tìm được một thợ may, sửa số đo một cái là xong.” Lâm Yêu Yêu cố tình hòa theo.

“Số đo cũng phải đổi à? Tới ngày đám cưới cậu béo lên rồi sao?” Tố Diệp trêu cô ấy.

Lâm Yêu Yêu đã kích: “Bạn yêu à! Là vì vòng một của cậu đáng ngưỡng mộ quá!”

Tố Diệp đỏ mặt: “Biến ngay!”

Lâm Yêu Yêu phì cười.

Tuy rằng chuyện đám cưới cô không phải lo, nhưng cô đã đồng ý với Niên Bách Ngạn sẽ làm một danh sách khách mời, thế nên cũng phải nhắn một tin cho mấy người bạn thường ngày hay nói chuyện, thông báo chuyện đám cưới ngày 12. Suy nghĩ của cô là, gọi điện thẳng, bùng cho người ta một quả bom đỏ như vậy, lỡ như người ta không muốn tới lại ngại từ chối thì cũng ngượng ngập. Dùng hình thức tin

nhắn, một là cô đã thông báo, hai là cũng cho người ta một đường lui nếu không muốn tới. Chỉ cần tới lúc đó, người ta nói đọc tin muộn cũng không vấn đề gì.

Mấy đồng nghiệp phía Tinh Thạch cũng không cần cô thông báo, đó là việc của Niên Bách Ngạn. Cô chỉ nói với giáo sư Đinh chuyện mình làm đám cưới, nhưng người khác thì thôi. Phía trường học, cô cũng chỉ báo cho lãnh đạo riêng, chủ yếu là để xin nghỉ phép. Quan trọng hơn là cô nhất định phải mời thầy giáo của mình. Thầy của cô chính là giáo sư Lão, năm nay đã hơn bảy mươi tuổi, có học trò vang danh khắp nơi. Vừa nghe tin cô kết hôn, thầy đã kích động phát khóc trong điện thoại. Thầy không ngừng chúc mừng, nói nhất định sẽ tới dự.

Tố Diệp là học trò thầy yêu quý. Giáo sư Lão thân thiết với cô hơn cả con gái ruột. Tố Diệp được quay về trường dạy học cũng nhờ có giáo sư Lão, giáo sư Đinh và Đinh Tư Thừa hết lòng giới thiệu. Những người có ơn với cô, Tố Diệp không bao giờ dám quên.

Còn đối với một người thầy có ơn khác là Đinh Tư Thừa, Tố Diệp hít sâu một hơi. Cô thấy chuyện này nên gặp mặt trực tiếp nói là hơn. Thực tế là cũng chưa cần cô chủ động hẹn gặp Đinh Tư Thừa. Năm phút sau khi giáo sư Đinh biết chuyện cô làm đám cưới, Đinh Tư Thừa đã gọi điện tới, hẹn gặp mặt cô. Tố Diệp đồng ý.

Điện thoại vừa kết thúc, lại có liên tục mấy cuộc gọi khác tới. Chính là những người bạn cô vừa nhắn tin. Tất cả đều gọi tới chúc mừng cô, không thiếu một ai. Họ nói nhất định sẽ tới dự, rồi lại buôn dưa lê về chuyện của Niên Bách Ngạn. Ai nấy đều ngưỡng mộ cô lấy được người đàn ông xuất sắc.

Tố Diệp bĩu môi. Thôi rồi, chắc chắn là mấy người bạn này của cô đều đã phản bội lại cô rồi.

Sau khi bận rộn xong mấy việc ấy, Tố Diệp mới lấy lại tinh thần dọn dẹp đồ đạc. Từ nay không còn ở trong căn nhà này nữa, nghĩ lại cô vẫn cảm thấy có chút luyến tiếc.

Gần tới mười giờ, Niên Bách dùng số di động cá nhân của anh gọi cho cô.

Cô nhấc máy trong hơi thở hỗn hển.

“Em sao thế?” Niên Bách Ngạn khẽ hỏi. Bên phía anh rất yên ắng, càng khiến giọng anh thêm dễ nghe.

Tố Diệp thở một hơi: “Em dọn đồ!”

“Thật hả?” Anh nửa đùa nửa thật.

Tố Diệp mím môi: “Giả đấy! Ở nhà còn một người đàn ông, hai người đang “tập thể dục”!”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Dám ăn nói với anh như thế hả, lớn mật rồi!”

“Biết đâu em nói thật thì sao. Đây gọi là kế khích tướng đấy, ông Niên ạ!” Tố Diệp nằm vật ra sofa, uể oải ôm lấy gối vào lòng.

Đầu kia thản nhiên tiếp lời: “Bà Niên! Tôi nghĩ vẫn chưa có người đàn ông nào dám ngủ với vợ của Niên Bách Ngạn này!”

Một tiếng “bà Niên” làm mặt mũi Tố Diệp đỏ hồng. Cô hắng giọng: “Anh tự xem lại giờ là mấy giờ rồi? Anh gọi điện về không phải định nói là tối nay anh không về đấy chứ? Không thể để anh nuôi dưỡng thói quen này được!” Thật ra trong lòng cô hiểu Niên Bách Ngạn bận

rộn cỡ nào, về muộn hoặc không về có lẽ sẽ thường xuyên như cơm bữa. Nhưng hôm nay chẳng hiểu sao cô bỗng nhớ anh còn cào. Quan trọng hơn là, cô không biết tối nay có được tính là đêm tân hôn không. Có lẽ, cử hành hôn lễ xong mới được tính chính thức nhỉ?

“Bắt đầu quản chồng rồi đấy à?” Anh vẫn cười suốt.

Chỉ như một câu nói đùa nhưng lại cảnh tỉnh Tố Diệp. Đúng thế! Cô bắt đầu quản anh rồi sao? Thật ra đây không phải ý định ban đầu của cô. Rất nhiều người đàn ông ban đầu thấy hứng thú khi có sự ràng buộc với một nửa của mình. Nhưng thời gian trôi đi, đàn ông càng ngày càng cần không gian riêng, còn phụ nữ thì càng ngày càng muốn tấn công vào thế giới riêng ấy của người đàn ông. Thế là mâu thuẫn nảy sinh.

Cô bắt đầu sợ rằng mình cũng giống như những người phụ nữ khác, tai mắt mũi chỉ muốn bám dính lấy chồng mình hai tư trên hai tư, theo dõi xem anh ấy ở công ty ăn cơm với ai, họp hành thật hay lấy cớ hẹn hò, rồi nhân lúc chồng không để ý lén xem di động, máy tính của anh ấy, lén ngửi xem trên người anh ấy có mùi nước hoa của người phụ nữ khác hay không, xem có tìm được sợi tóc nào khả nghi trên quần áo hay không, hoặc là lấy cớ mang cơm tới công ty để giám sát nhất cử nhất động của chồng mình...

Cô nghĩ thôi đã thấy sợ.

Nhưng cô biết rõ, thật ra cô có thể làm ra mấy hành động đó.

Vì Niên Bách Ngạn quá xuất sắc. Vị trí của anh, ngành nghề anh đang tiếp xúc đều hấp dẫn đủ mọi loại phụ nữ. Cô sợ sự chiếm hữu, ghen ghét sau này sẽ lấy danh nghĩa tình yêu bó buộc mọi thứ của anh, xâm phạm tới thế giới riêng của anh. Anh đâu phải một người đàn ông để mặc cho phụ nữ dắt đi? Cô sợ sau này anh sẽ chán ghét

mình.

“Diệp Diệp?” Niên Bách Ngạn thấy cô mãi chẳng nói năng gì, bèn dịu dàng gọi tên cô.

Lúc này Tố Diệp mới bàng hoàng tỉnh lại. Cô đăng hắng: “Ai quản anh, đừng có mơ tưởng!”

Niên Bách Ngạn cất giọng cứng chiều: “Xem ra lấy vợ về cũng chẳng khác gì độc thân. Công việc còn khá nhiều, tối nay anh cố gắng về nhà. Em cứ ngủ trước đi, đừng đợi anh, có lẽ sẽ rất muộn đấy!”

“Ồ~” Cô dài giọng.

Cuộc sống liệu có giống như trước đây cô chẳng biết nữa, nhưng có một điểm cô có thể cảm nhận được rõ ràng. Giọng điệu gọi điện thoại của Niên Bách Ngạn càng ngày càng giống một người chồng. Tuy rằng trước đây anh cũng dặn dò cô như thế, nhưng cảm giác tối nay khi được nghe mấy lời ấy lại hoàn toàn khác biệt.

Lúc này cô mới ý thức được, tuy chỉ là một tờ giấy thôi nhưng đã trao cho họ những trách nhiệm mang tính pháp lý. Mà dưới sự bảo hộ và uy quyền của pháp luật, tự nhiên khiến cho cả nam và nữ đều nảy sinh một cảm giác dựa dẫm và an toàn đặc biệt. Từ nay về sau, cô và Niên Bách Ngạn chính là hai người thân thiết nhất trên cuộc đời này.

Thân thiết, không đơn thuần chỉ nói về thân thể.

Một đôi nam nữ chỉ yêu nhau so với một đôi nam nữ đã kết hôn, cảm giác vững chãi và thân thiết chắc chắn sẽ không giống nhau. Phía trước chỉ có sự quyến luyến về mặt thể xác. Còn phía sau, ngoài thể xác còn có tâm lý, trách nhiệm và rất nhiều nghĩa vụ gắn bó cùng họ.

Nghĩ lại cũng thật thần kỳ.

Niên Bách Ngạn lại dặn cô đồ đạc cứ tạm để đó, đợi anh về thu dọn.

Lòng Tố Diệp chợt ấm áp. Cô khẽ “ừm” một tiếng đáp lại.

Ngắt máy rồi, Tố Diệp nhìn chiếc đồng hồ trên tường. Nó vẫn nhảy đều đặn từng nhịp. Cô nghĩ bụng, giá mà nó chạy nhanh hơn một chút thì tốt biết bao.

Chẳng biết cô đã thiếp đi từ lúc nào.

Trong mơ hồ, cô cảm thấy ngực mình ngura ngúra.

Như có một bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể cô.

Cảm giác này như thật như giả.

Thế là, Tố Diệp đã mơ thấy một giấc mơ như vậy. Trong mơ chỉ có Niên Bách Ngạn. Anh đưa cô tới một nơi ngập trời hoa tuyết cầu. Giống như một biển hoa rộng ngút tầm mắt.

Quần áo của cô cũng trắng như trong suốt, hòa cùng với cánh hoa, xinh đẹp vô cùng.

Niên Bách Ngạn tháo tung chiếc váy của cô ra, hôn cô đầy trân trọng.

Cô và anh ngã xuống biển hoa. Anh dịu dàng, quấn lấy cơ thể cô.

Bên tai vang lên tiếng thở khàn đục của anh, phả vào tai cô, nóng rẫy.

Sức mạnh của anh như lửa. Thân hình cao lớn gần như nuốt chửng lấy cô.

Bỗng nhiên, sự khó chịu khiến Tố Diệp giật mình. Dải tuyết cầu trong mơ nhanh chóng tan biến, biến mất không một dấu vết. Cô mở mắt ra, nhưng chẳng mấy chốc đã lại chìm đắm trong nhiệt độ nóng bỏng của người đàn ông.

Cô tưởng chỉ là một giấc mơ.

Nhưng anh đã dùng hành động thể hiện với cô sự chiếm hữu nhiệt tình của mình.

“Bách Ngạn!” Tố Diệp vô thức khẽ gọi tên anh.

Dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt người đàn ông như lửa đốt. Đến cả bờ vai anh, lồng ngực rộng lớn đều gần như làm cô tan chảy.

Anh say mê hôn lên tóc cô, rồi men dần xuống làn môi, cùng cô trao nụ hôn nồng nàn tình cảm.

Anh như một con báo trong bóng tối, tích tụ vô vàn nhiệt huyết và sức mạnh, giành giật về mình một cách bá đạo và mạnh mẽ.

Bao nhiêu lâu, Tố Diệp đã chẳng còn khái niệm về thời gian nữa.

Cô chỉ biết khi Niên Bách Ngạn khẽ gầm lên bên tai cô, khoảnh khắc hoang dại ấy khiến cô quyến luyến sâu sắc. Cô cảm thấy mình chưa bao giờ hoàn chỉnh đến thế.

Cô chỉ còn sức để thở. Cả người mềm oặt nằm trong vòng tay đầy mồ hôi của anh. Tóc cô cũng dính chặt vào trán. Mồ hôi nhòe ra cả gối và đệm.

Rất lâu sau, Tố Diệp mới có sức giơ tay lên, chọc vào lồng ngực rắn chắc của anh: “Anh “đánh úp” em!”

“Vậy sao?” Niên Bách Ngạn nắm lấy tay cô, đặt lên môi, khẽ cười: “Vừa rồi em phối hợp rất tốt mà.”

Gương mặt Tố Diệp đỏ rần, chẳng biết là vì sự nhiệt tình vẫn còn hay vì những lời anh nói. Cô muốn rút tay về nhưng lại bị anh ôm chặt. Cánh tay người đàn ông ngập tràn sức mạnh. Cả người cô mềm nhũn, lập tức nằm im.

Niên Bách Ngạn thở một hơi thỏa mãn trên đỉnh đầu, rồi cất giọng trầm ấm mà quyến rũ: “Được ôm em thế này, thật hạnh phúc!”

Đúng vậy! Cô cũng cảm thấy... thật hạnh phúc...

Quyển 11 - Chương 495:

Khung cảnh vẫn vậy, lòng người đã khác

Mấy ngày trước đám cưới bao giờ cũng nhộn nháo, hoảng loạn. Tuy rằng tất cả những việc lớn đều dồn lên người Niên Bách Ngạn nhưng có một số việc Tố Diệp vẫn phải đích thân đi làm. Ví dụ như ngày đám cưới cô sẽ phải thay những bộ quần áo nào, đeo trang sức nào, hay giữ da thể nào trước khi cưới... Hôm nay Tố Diệp chỉ đặt lịch hẹn với hai khách hàng. Cô định buổi chiều sẽ tới phòng tâm lý của Đinh Tư Thừa. Khi tới phòng làm việc của giáo sư Đinh, cô gặp Phương Bội Lô. Cô ta nhìn Tố Diệp một cách khó hiểu rồi buông một câu: Yo! Cuối cùng cũng lấy chồng rồi!

Biết tin cũng nhanh thật đấy! Có lẽ là Lý Thánh Đan thông báo khắp nơi. Cô bé ấy điểm gì cũng tốt, chỉ mỗi tội chuyện gì cũng nhanh mồm nhanh miệng. Tố Diệp mỉm cười nhìn Phương Bội Lô: Phải! Hoan nghênh chị tới góp vui!

Phương Tiểu Bình nhướn mày: Hôn lễ của gia đình giàu có, liệu có yêu cầu cả cách ăn mặc của tôi không đây?

Tố Diệp trả lời theo ý của cô ta: Chính chị cũng nói là hôn lễ của gia đình giàu có, thì đương nhiên ăn mặc cũng phải phù hợp. Chuyện này không phải để tăng thể diện cho tôi. Chị cũng biết mấy dịp này có không ít những người thành công vẫn còn độc thân. Biết đâu chị lại câu được chàng rể vàng.

Phương Bội Lôi cao ngạo đứng thẳng người, khế hừ một tiếng: Tôi không có thói quen hạ mình vì đàn ông. Dứt lời, cô ta nện chiếc giày cao gót bầy, tám phân, cồm cộp bỏ đi.

Tố Diệp mướt mồ hôi.

Cuộc nói chuyện với Đinh Tư Thừa thì không suôn sẻ như vậy.

Dĩ nhiên, cái gọi là không suôn sẻ chỉ là cảm giác của riêng Tố Diệp. Đinh Tư Thừa vẫn rất nhiệt tình với sự xuất hiện của cô. Nhưng cô luôn cảm thấy mình và Đinh Tư Thừa đã không thể trở lại những tháng ngày không có chuyện không tâm sự nữa rồi. Giống như đã có một vách ngăn mỏng chắn giữa hai người. Nó trong suốt, không thể nhìn thấy. Cả hai người vẫn đối mặt với nhau, nhưng giọng nói thì không còn rõ ràng nữa.

“Yêu Yêu đã lấy Diệp Uyên rồi. Em hy vọng anh có thể thật sự dứt lòng.” Đây là mục đích quan trọng nhất Tố Diệp muốn tìm Đinh Tư Thừa. Đinh Tư Thừa không tới dự đám cưới của Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu, chứng tỏ trong lòng anh ta vẫn còn một nút thắt. Không cần viện mấy cái cớ ra vẻ đường hoàng. Cô và Đinh Tư Thừa đều là người phân tích tâm lý, đừng ai nghĩ tới chuyện che giấu được ai.

“Anh còn tưởng em mời anh tới dự đám cưới.” Đinh Tư Thừa lảng tránh vấn đề.

Tố Diệp nói: “Anh là thầy hướng dẫn của em. Đám cưới của em đương nhiên hy vọng anh có thể tham gia!”

“Chỉ là thầy hướng dẫn thôi sao?” Đinh Tư Thừa bất ngờ hỏi.

Câu nói ấy khiến Tố Diệp hơi sững người. Mấy giây sau, cô hỏi: “Anh có ý gì?”

Đình Tư Thừa im lặng nhìn cô, ánh mắt khác thường. Tố Diệp cũng cảm nhận được sự khác lạ đó, dường như có điều gì đó. Cô vốn định hỏi cho rõ ngọn ngành nhưng một giây sau bất ngờ suy đoán ra điều gì đó, nét mặt cô chợt cứng đờ. Đình Tư Thừa cũng thông minh. Anh ta biết cô nghĩ tới thứ gì, bèn nói: “Anh biết em từng yêu thầm anh!”

Giống như có một quả bom nổ tung trong đầu, trái tim Tố Diệp bỗng run lên, nhưng nó cũng bình tĩnh lại rất nhanh. Cô thờ ơ nói: “Phải! Đúng là em từng yêu thầm anh. Nhưng em biết rất rõ cảm giác của mình đối với anh. Phần nhiều là sự ngưỡng mộ. Còn bây giờ em đã biết phân biệt rõ ràng thế nào là tình yêu, thế là lòng ngưỡng mộ.”

Tia sáng trong đáy mắt Đình Tư Thừa tối đi rất nhiều. Anh ta khẽ gật đầu, rất lâu sau mới nói: “Nhưng liệu em có biết tình cảm của anh đối với em hay không?”

Hô hấp của Tố Diệp ngừng lại. Anh ta lập tức nhìn cô, nói rành mạch từng chữ: “Tiểu Diệp! Anh yêu em! Từ khi anh ý thức được người mình yêu là em, tình yêu anh dành cho em chưa khi nào ngừng lại.”

Tố Diệp ngớ ngàng, tròn tròn mắt. Cô đã hoàn toàn bị câu nói này của anh ta đánh trúng.

Dần dần, hơi thở của cô trở nên nặng nề. Cô nhìn thẳng vào mắt Đình Tư Thừa: “Thế nên, anh mới chia tay với Yêu Yêu?”

“Đúng vậy!”

Lòng Tố Diệp đau như dao cắt, tất cả mọi cảm xúc hóa thành căm phẫn và tự trách: “Đình Tư Thừa! Tại sao anh phải nói với tôi?”

Đình Tư Thừa im lặng.

“Anh... thật là quá quắt!” Tố Diệp rời khỏi phòng tâm lý của anh như đang chạy trốn.

Cuộc nói chuyện với Đình Tư Thừa quả thực khiến cô không vui. Nó khiến Tố Diệp cuối cùng cũng hiểu ra việc Lâm Yêu Yêu tự sát và mắc bệnh trầm cảm thực chất là vì cô. Vì Đình Tư Thừa yêu cô, nên mới chia tay với Lâm Yêu Yêu. Còn cô ấy vốn dĩ đã biết rõ Đình Tư Thừa yêu cô nên cô ấy mới đè nén cuối cùng tự làm hại bản thân mình.

Một mặt, Tố Diệp bắt đầu day dứt sâu sắc. Còn mặt khác, cô cũng đang nghĩ, Đình Tư Thừa trước giờ không phải là một người bông bột. Anh ta lại lựa chọn kể cho cô biết chuyện ấy vào lúc này, anh ta có mục đích gì?

Lâm Yêu Yêu gấp rút bay từ châu Âu về. Cô ấy đặc biệt xin nghỉ phép để cùng Tố Diệp đi thử váy cưới, chọn trang sức. Tố Diệp lập tức đồng ý. Cũng vừa hay Niên Bách Ngạn gọi điện tới nói anh phải đi tiếp khách, buổi chiều còn một buổi họp, muốn cô tới Bright để tìm giám đốc Lưu. Cụ thể là lấy thứ gì thì Tố Diệp không biết, nhưng cô vẫn tới Tinh Thạch tìm Yêu Yêu.

Trông Yêu Yêu vô cùng phấn khởi. Sự hưng phấn này còn hơn rất nhiều ngay bản thân cô ấy làm đám cưới. Cô ấy mang từ châu Âu về cho cô váy cưới và một số trang sức tinh xảo. Quả thực nó rất đẹp, có thể nhận ra giá không hề rẻ, rồi lập kế hoạch tuyến đường chiều nay đi mua sắm. Tố Diệp bất giác ôm chầm lấy Yêu Yêu, rồi nói: Yêu Yêu! Mình xin lỗi...

Lâm Yêu Yêu giật nảy mình. Tố Diệp sợ cô ấy nghi ngờ, bèn vội vàng giải thích rằng đang mùa hè nóng nực lại bắt cô ấy đi mua sắm

cùng mình, cảm thấy rất áy náy. Kết quả, cô bị Lâm Yêu Yêu trêu đùa rằng Tố Diệp giả vờ giả vịt. Tố Diệp cũng cười, trong lòng không ngừng tự nhắc nhở bản thân, chuyện này nhất định phải suy nghĩ kỹ rồi mới nói, vẫn phải cân nhắc...

Hai người vừa nói vừa cười đi ra khỏi trung tâm giám định. Vừa đi vào đại sảnh công ty, vừa hay gặp Niên Bách Ngạn quay trở về. Sau lưng anh còn có mấy nhân viên cấp cao. Anh vừa đi vừa thảo luận với giám đốc Vương của bộ phận thị trường chuyện gì đó.

Xem ra anh đang định tới trung tâm giám định. Các nhân viên nữ đi qua đi lại đều nhìn Niên Bách Ngạn không rời mắt. Lâm Yêu Yêu huých nhẹ vào người Tố Diệp: Ấy! Chồng cậu kìa!

Không cần Lâm Yêu Yêu nhắc, Tố Diệp cũng đã nhìn thấy. Chẳng hiểu sao cô bỗng nhớ tới sự nhiệt tình của anh đêm đó, tim bỗng đập loạn nhịp. Đang định vờ như không nhìn thấy anh, anh đã nhìn thấy cô, bèn dừng bước.

Trên dưới trong công ty vẫn chưa biết chuyện họ kết hôn, thế nên Tố Diệp cũng không muốn quá thân mật với anh giữa chốn đông người.

Lâm Yêu Yêu đường hoàng chào một tiếng “tổng giám đốc”. Tố Diệp suy nghĩ rồi cũng bấm bụng chào một câu “tổng giám đốc” trước mặt nhiều người. Cô cảm thấy, cho dù bây giờ anh đã là chồng cô, dù sao anh vẫn là tổng giám đốc của công ty này, cô cũng không thể không có phép lịch sự trước mặt nhân viên của anh.

Niên Bách Ngạn khẽ cười.

“Ăn cơm chưa?” Anh hỏi.

Câu này nghe rất dịu dàng, khiến các nữ đồng nghiệp xung quanh

ngựa ngáy trong lòng.

Tố Diệp ngược mắt lên, thấy anh nhìn mình chăm chăm, cô bèn nói ngay: “À... Em đang định cùng Yêu Yêu ra ngoài ăn, sau đó đi... mua sắm.” Trước mặt mọi người, cô không dám nói nhiều.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ rồi rút chìa khóa xe đưa cho Tố Diệp: “Lái xe của anh mà đi, bên ngoài nóng lắm!”

Tất cả các đồng nghiệp đều sửng sờ. Tuy rằng họ ít nhiều cũng biết tổng giám đốc Niên và Tố Diệp đang có một mối quan hệ dây dưa, nhưng khoảng thời gian trước dường như hai người họ chẳng ai quan tâm tới ai. Thêm nữa, trước nay tổng giám đốc Niên luôn rất nghiêm túc, tuyệt đối không bao giờ công khai đối tốt với một cô gái ngay tại nơi làm việc. Ai chẳng biết lúc trước anh nghiêm khắc với Tố Diệp thế nào. Hôm nay lại...

Ngữ khí sao có thể yêu chiều đến vậy? Hình như quan hệ của hai người đã trở nên khác biệt.

Đến Tố Diệp cũng cảm thấy anh đổi khác quá rõ rệt, cô nhất thời ngại ngùng không dám nhận chìa khóa. Lâm Yêu Yêu mỉm cười, cầm lấy giúp cô: “Vậy thì hai chúng tôi không khách sáo nữa!”

Tố Diệp vội vã kéo Lâm Yêu Yêu rời đi.

Nhưng Niên Bách Ngạn gọi giật cô lại, đi tới bên cạnh cô, rút ví, lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng rồi đưa cô, khẽ nói: “Ứng ý thứ gì thì mua. Tối nay anh được về nhà sớm, đợi anh cùng về ăn tối.”

Tố Diệp nghe thấy những tiếng suýt xoa của mọi người xung quanh. Cô càng xấu hổ tợn. Cô nhận lấy thẻ ngân hàng: “Ừm, em biết rồi!”

Đi vào thang máy, Lâm Yêu Yêu trêu cô: “Nói chuyện với chồng mình sao mặt cậu đỏ như gấc thế hả?”

Tố Diệp cũng khôi phục lại tính trẻ con của mình. Cô giật lại chìa khóa xe trong tay Lâm Yêu Yêu: “Cậu đúng là không khách khí nhỉ!”

“Tại sao phải khách khí? Đó là em rể mình mà!”

Câu nói ấy làm Tố Diệp trừng mắt. Rất lâu sau, cô mới lắc đầu: “Quan hệ thật lỏng lẻo!”

Hai ngày trước đám cưới, Tố Diệp tới Hàng Châu.

Vốn dĩ giáo sư Đinh định sắp xếp cho người khác đi nhưng Tố Diệp nghĩ tới chuyện mình kết hôn còn chưa báo với bố mẹ bèn chủ động xin đi. Hàng Châu tháng năm, đã qua mùa hoa khói, nhưng màu xanh mơn mơn mát mắt quả thực rất khiến người ta thoải mái.

Buổi chiều, có người chèo thuyền trên hồ, có đôi có cặp, khiến Tố Diệp chợt nhớ tới Tây Thi và Phạm Lãi. Tuy rằng thành phố không đúng, hồ nước cũng không phải nhưng cảm giác thì hoàn toàn phù hợp.

Sau khi tới Hàng Châu, cô bèn một chiếc xe điện, vừa bảo vệ môi trường vừa đi lại thuận tiện. Cô đi từ khu Tây Hồ tới thẳng đường Long Tinh. Cây xanh hai bên đường càng ngày càng rậm rạp. Hạ cửa xe xuống, khắp lồng ngực ngập tràn mùi hương thanh mát của gỗ cây.

Khiến cô bất giác nhớ tới Niên Bách Ngạn.

Mùi hương của anh cũng mang lại cảm giác khoan khoái, thông dong như vậy.

So với lần trước tới đường Long Tỉnh, tựa hồ như từ kiếp trước.

Lần đó, trái tim cô chịu trăm ngàn vết thương. Cô phải thả tro cốt của bố mẹ xuống hồ. Còn lần này cô đã cảm nhận được cái thanh tịnh của đường Long Tỉnh, từng khoảng xanh mượt men dài. Phóng tầm mắt ra xa, những trà viện trông vô cùng đẹp.

Thật ra cảnh sắc vẫn vậy chỉ có lòng người đã khác.

Lễ bái bố mẹ ở Tây Hồ xong, lần này cô tới đường Long Tỉnh, chủ yếu là để lên chùa Thiên Trúc. Trong đó thờ bài vị của bố mẹ, còn cả... đứa con đã được cô siêu độ.

Đứa bé ấy...

Nghĩ tới đây, tâm trạng của Tố Diệp bắt đầu lắng xuống.

Trên chùa Thiên Trúc đang tổ chức dạy Phật. Các tăng nhân trong chùa đều tập hợp tất cả tại bảo điện lớn, đọc kinh. Tố Diệp không nghe hiểu họ đang đọc kinh gì. Nhưng từ xa có thể nghe được âm thanh diệu kỳ này, cõi lòng cũng thanh tịnh hơn nhiều.

Trước điện thờ Địa Tạng Vương, có người đang quét sạch lá trúc. Cô bèn đứng ngoài chờ đợi.

Men theo con đường nhỏ, phía xa là một rừng trúc mảnh khảnh. Đập vào mắt là những dài đèn cổ đỏ hồng, treo trên những cây cổ thụ cao chót vót. Xa hơn nữa khói hương nghi ngút. Chỉ có hai chữ “tịnh tu” là có thể hình dung cảnh đẹp trước mặt.

Trước nay khách thập phương tới đây cũng bái không đông. Đa phần du khách chỉ biết tới chùa Linh Ẩn. Vì thế nơi đây mới có thể

giữ được nét thanh tịnh tự nhiên, mộc mạc nhất.

Chuông điện thoại bất ngờ vang lên, làm chấn động bầu không khí yên ắng của chùa chiền.

Tổ Diệp giật mình, vội vàng nghe máy, sợ làm ồn tới thần linh.

Là Niên Bách Ngạn, giọng anh vẫn ấm áp như thế.

“Sao em đi Hàng Châu công tác mà không nói với anh một tiếng?”

Quyển 11 - Chương 496: Lì xì bay đầy trời

Không giống như đang giận dữ, giọng nói của anh toát lên một sự quan tâm khiến Tố Diệp thấy ấm lòng. Cô nói chuyện cũng dịu dàng hơn một chút: “Em đi gấp mà thôi, tối nay là về tới Bắc Kinh rồi. Anh vẫn còn bận rộn nên em không nói với anh.”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Có người ở bên cạnh em vẫn tốt hơn mà.”

“Yên tâm đi! Em sẽ tự chăm sóc bản thân mà.” Tố Diệp nhẹ bước, cảm nhận làn gió nhẹ phả vào mặt. Cô dừng bước trước một tấm biển, bên trên có khắc bốn dòng chữ.

“Vạn pháp tương hỗ duyên khởi

Thế sự bất tất cưỡng cầu

Chỉ yếu nhân duyên cụ túc

Tự nhiên thủy đáo cù thành”

*Tạm dịch: Phàm là mọi chuyện trên đời đều do nhân duyên mà thành, duyên tới thì hợp, duyên hết thì tan. Nhưng duyên tới duyên đi không do con người quyết định, không thể cưỡng cầu. Chỉ cần có thiên thời, địa lợi, nhân hòa, mọi chuyện thuận theo tự nhiên, ắt sẽ có một cái kết tốt đẹp.

Tố Diệp đọc tới mê mẩn. Chỉ cần nhân duyên đủ đầy, nước ắt sẽ chảy thành sông... Vậy cô và Niên Bách Ngạn bây giờ đã coi là nhân

duyên đủ đầy hay chưa?

Tình cảm nam nữ trên đời cũng không thể miễn cưỡng. Vì duyên chưa tới, mà còn gặp nhiều trắc trở, càng muốn ở bên nhau lại càng lực bất tòng tâm. Giống như hai người họ, đã trải qua muôn vàn khó khăn. Tới bây giờ, nước đã chảy thành sông.

Đang mãi suy nghĩ, trong một ngôi chùa không xa bỗng vang lên một tiếng chuông, thanh âm vang xa.

Cô nhìn về phía tiếng chuông, nhưng vô tình liếc thấy một bóng hình quen thuộc. Ngón tay cầm di động của cô run khế, một câu cũng không thốt nên lời.

“Em quá chìm đắm vào nơi đây rồi. Anh sợ một ngày em bỗng dưng muốn xuất gia.” Trong điện thoại vang lên giọng nói trầm thấp của anh. Còn đôi mắt cô thì nhìn rõ nụ cười đầy yêu thương nơi khóe miệng Niên Bách Ngạn.

Như nhìn thấy một vị thần bước từ trên trời xuống, làm Tố Diệp ngẩn người.

Niên Bách Ngạn đứng ngay trên bậc thềm dẫn vào chùa. Anh đứng sững trong bóng cây xanh tốt, loang lổ. Bóng anh càng được nắng kéo dài ra. Rừng trúc xào xạc theo gió. Có chiếc lá rơi xuống bả vai anh. Chiếc áo sơ mi nhạt màu, trong tiết trời này, dưới cảnh thiên tự này, trông lại càng nhẹ nhàng, khoan khoái.

Tố Diệp còn tưởng mình nhìn nhầm. Cô dụi dụi mắt. Khi thấy anh thật sự đang đứng đó, cô vô thức hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Niên Bách Ngạn cất điện thoại, đi thẳng về phía cô, khế nói: “Kết hôn là một chuyện lớn. Hai chúng ta cùng tới báo với bố mẹ sẽ tốt hơn.

Và lại, anh muốn thăm con của chúng ta.”

Tim Tố Diệp co thắt lại, ánh mắt chột tối đi.

Niên Bách Ngạn giơ tay kéo cô vào lòng, khẽ nói một câu đầy kiên định trên đỉnh đầu cô: “Diệp Diệp! Anh sẽ chăm sóc em suốt cuộc đời này!”

Tố Diệp siết chặt lấy anh.

12/5.

Theo bước chân của thời gian, ngày ấy rồi cũng tới.

Ngồi trong phòng trang điểm của khách sạn, Tố Diệp ngắm mình trong gương, xung quanh là các chị em cười hi hi ha ha, mặc những bộ lễ phục màu trắng, nhất thời cảm thấy ngỡ ngàng.

Hôm nay thật sự là lễ cưới rồi.

Cô... thật sự đã lấy Niên Bách Ngạn.

Theo thói quen cưới hỏi truyền thống của người phương Bắc, từ sáng sớm, Niên Bách Ngạn đã tới đón dâu. Tuy rằng đã định trước một hôn lễ hào hoa, nhưng một số phong tục cũ vẫn phải tuân thủ. Trước khi cưới, Phương Tiểu Bình đã liệt kê từng thứ một cho Niên Bách Ngạn, anh ghi nhớ lần lượt.

Vì đón dâu từ nhà gái, nên trước đó một đêm, Tố Diệp ngủ lại nhà cậu. Cô chẳng chợp mắt được, cứ cảm thấy hồi hộp. Cậu mợ thì càng không ngủ nổi. Ba giờ sáng, cậu mợ đã lục tục dậy bận rộn, trải thảm đỏ ra tận cửa tứ hợp viện. Chưa tới bốn giờ, Tố Khải cũng đã tới. Nó dán chữ hỷ khắp nhà, chuẩn bị bánh kẹo, hoa quả.

Tố Diệp khó khăn lắm mới mớ màn ngủ được một lát thì đã bị tiếng ồn đánh thức. Mở cửa phòng ngủ ra xem, cô giật nẩy mình. Trời ạ, màu đỏ tươi ngập tràn trong ánh mắt. Cậu mợ còn chuẩn bị treo đèn lồng các loại. Cô sợ bệnh tình của cậu trở nặng, bèn ra ngoài dặn cậu nghỉ ngơi. Ai ngờ cậu tự tin vô cùng, vỗ ngực nói mình không sao. Phương Tiểu Bình cũng thúc giục cô về phòng ngủ thêm một lát, nếu không sắc mặt kém không thể trang điểm được.

Trước khi trở về phòng ngủ, Tố Diệp lại nhìn cậu bằng ánh mắt hồ nghi.

Chưa ngủ thêm được quá lâu, cô đã nghe thấy bên ngoài vô cùng náo nhiệt.

Nhà cậu không có thân thích, nhưng nhà mợ thì khá đông. Các cô lớn mợ nhỏ chẳng biết hết tên cứ như từ dưới đất chui lên, bình thường không qua lại thăm hỏi giờ cũng thành một nhóm ồn ã. Tố Diệp dậy hẳn, lần lượt chào hỏi từng người một. Những gương mặt lạ lẫm ấy, ai nấy đều khen cô xinh đẹp.

Ngày đám cưới, ngoại trừ váy cưới Lâm Yêu Yêu chuẩn bị cho Tố Diệp, Diệp Lan cũng chuẩn bị cho cô một bộ lễ phục đi chúc rượu. Ngoài hai bộ này, Niên Bách Ngạn lại mua cho cô thêm bảy bộ khác. Một bộ dùng để đón khách. Những bộ còn lại đều chuẩn bị cho những mục đích khác nhau trong hôn lễ. Nghĩ cũng đủ biết, đám cưới này sẽ không ngắn.

Người Trung Quốc coi “cửu” là chí tôn, vì “cửu” đồng âm với “trường cửu” (dài lâu). Hoàng đế Trung Quốc cũng được gọi là “cửu ngũ chí tôn”. Thế nên về ý nghĩa truyền thống mà nói, Niên Bách Ngạn luôn rất tôn trọng. Đây cũng là lý do Tố Diệp tổng cộng có chín bộ quần áo để thay đổi.

Váy cưới đã được quản gia khách sạn cất kỹ từ sớm, để tiện khi tới đó, Tố Diệp thay đổi. Còn khi đón dâu, cô mặc một bộ xường xám màu đỏ của Trung Quốc truyền thống, được chính tay thợ lành nghề của Đoàn Phù Tường* làm ra, loại tơ lụa được chọn lựa trong hàng ngàn loại kết hợp với thủ công của những nghệ nhân có tiếng trong thành Bắc Kinh. Về nghệ thuật của bộ xường xám không thể nói nên lời.

*Đoàn Phù Tường là một thương hiệu sản xuất đồ cao cấp hàng đầu Trung Quốc.

Thay quần áo, trang điểm.

Những người bà con được nhìn thấy bộ xường xám trên người cô, ai nấy đều tấm tắc tán thưởng. Phương Tiểu Bình thì nói với nét mặt hãnh diện: “Bộ xường xám này Bách Ngạn phải mời chính tay nghệ nhân trong Bắc Kinh làm gấp đấy. Tôi đã từng hỏi Đoàn Phù Tường rồi, bộ xường xám này mà mang ra thị trường kinh doanh thì phải mua với giá hơn hai trăm vạn đó.”

Một câu nói đủ làm mọi người kinh ngạc.

Tố Diệp mím môi, muốn cười nhưng lại nhịn. Tâm lý ưa khoe khoang của mợ rất dễ hiểu, bản tính trời sinh của con người mà.

Lâm Yêu Yêu dẫn theo một đám bạn tốt tới nhà. Họ vừa mới tới, Niên Bách Ngạn cũng đã đưa các anh em cùng mình tới đón dâu. mấy chị em không nói gì, lập tức xông ra trước, giữ chặt cửa.

Tố Diệp đứng trước cửa sổ nhìn ra, hoảng hốt. Trời ơi! Sau cửa người này nối người kia, có khi phải tới mười mấy người.

Chẳng mấy chốc, dây pháo ngoài cửa đã nổ giòn giã.

Hàng xóm quanh nhà vây xung quanh cây hòe lớn.

Một hàng xe sang trọng đỗ theo trật tự. Chiếc xe đi đầu là lộng lẫy nhất. Cảnh tượng ấy khiến người ta phải tấm tắc không thôi.

Trong số anh em của Niên Bách Ngạn, đi đầu đương nhiên là đám bạn uống thả phanh ở Nội Mông khi ấy.

Trước cửa, Niên Bách Ngạn mặc áo vest, đi giày da, tay ôm một bó hoa súng tím, đứng ở giữa. Giang Mạc Viễn và Thịnh Thiên Vỹ làm hai hộ pháp hai bên, cùng tới đối phó với đám chị em “mang ý xấu” đang đứng chặn.

Niên Bách Ngạn đứng trước cửa, bỗng nhiên cảm thấy hơi căng thẳng. Anh hắng giọng, nhìn về phía Giang Mạc Viễn: “Cậu chắc họ sẽ ra mấy chiêu “tàn độc” này chứ?”

Giang Mạc Viễn bỏ hết đồng một xu, năm xu, một hào, năm hào, rồi đồng xu một đồng vào trong túi áo vest của Niên Bách Ngạn, vỗ vai anh nói: “Đề phòng trước vẫn hơn!”

Niên Bách Ngạn chưa quên tình cảnh mất mặt của Giang Mạc Viễn ngày đón dâu, bèn gật đầu. Còn bên kia, Thịnh Thiên Vỹ thì nói: “Yên tâm đi! Cho dù họ có trăm người, vẫn còn có ví tiền của mấy anh em đây đỡ giúp cậu mà!”

Một người chuẩn bị cho anh tiền lẻ, một người lại trở thành máy rút tiền vô hạn của anh, nghĩ tới đây, Niên Bách Ngạn bất giác cảm thấy sẽ vượt qua được.

Đằng sau có Niên Bách Tiêu. Cậu ta bằng nhắng nói một câu: “Lỡ họ

không vò tiền thì sao?”

Nó vừa nói một câu, trái tim Niên Bách Ngạn lại như bị treo lên lủng lẳng.

“Không đòi tiền thì đòi cái gì?”

Diệp Uyên tinh ranh, vò vàng cứu giá: “Khỏi lo! Cần rượu thuốc kẹo trà gì chúng ta cũng đã chuẩn bị đầy đủ trên xe rồi. Nếu thật sự vẫn không tha cho cậu, cậu cứ tặng hẳn xe đi.”

Niên Bách Ngạn câm nín.

Anh bắt đầu giơ tay đập cửa. Chẳng mấy chốc, bên trong đã vọng ra tiếng cười hi hi ha ha, thành một đám ồn ào.

Lâm Yêu Yêu dẫn đầu, hỏi: Ai đấy? Sáng sớm ra đã đập cửa?

Niên Bách Ngạn hiểu sâu sắc hôm nay kiểu gì cũng không thể giữ được hình tượng của mình nữa, đón được cô dâu mới là chuyện quan trọng nhất. Anh bèn trả lời: Tôi là Niên Bách Ngạn, tới đón Tố Diệp.

“Niên Bách Ngạn là ai?”

“Chú rể ngày hôm nay!”

“Chú rể ngày hôm nay là ai?”

Niên Bách Ngạn liếc mắt nhìn Diệp Uyên, cắn răng nói: Em rể của chị!

Họ nghe thấy tiếng Lâm Yêu Yêu và một đám con gái ôm bụng cười

lớn.

“Hôm nay là ngày lành tháng tốt. Chúng tôi cũng không muốn làm lỡ dở chuyện đón dâu của anh. Chỉ cần anh vượt qua được các thử thách của chúng tôi là có thể đón được Tiểu Diệp thuận lợi. Nói trước nhé, nếu anh không làm được, bị lỡ giờ là tại anh đấy!” Lâm Yêu Yêu là người từng trải, biết đám cưới có giờ có giấc, thế nên cô ấy nắm trúng điểm yếu.

“Được, được, được!” Niên Bách Ngạn hứa không ngớt.

“Sau cửa có tổng cộng mười chị em, anh phải chuẩn bị mười bao lì xì.”

“Lì xì!” Niên Bách Ngạn vội vã giơ tay ra. Anh không sợ họ đòi tiền, sợ nhất là họ đưa ra những yêu cầu vô lý.

Các anh em giữ hộ lì xì nhanh chóng bước lên đưa họ.

Ai ngờ Lâm Yêu Yêu từ tốn nói: “Anh là ông chủ lớn. Trong lì xì đựng tiền sao có thể làm khó anh. Thế nên chúng tôi không cần tiền.”

Mặt Niên Bách Ngạn biến sắc. Đám Giang Mạc Viễn cũng chết điếng.

“Trong lì xì phải đựng đầy kẹo hỷ, nếu không thất bại.”

Nghe xong câu ấy, Niên Bách Ngạn suýt nữa nhìn Diệp Uyên, cảm động đến rơi nước mắt. Diệp Uyên nhìn họ bằng ánh mắt “Vẫn phải nghe tôi”, rồi vội vàng bận rộn giúp họ đựng đầy kẹo.

Coi như đã qua cửa thứ nhất.

Ngay sau đó, có một túi đồ được đưa ra từ khe cửa.

“Anh nhớ hình dáng vợ mình chứ? Ghép được hình của Tố Diệp ra, coi như anh thành công!” Lại là một yêu cầu khó khăn.

Niên Bách Ngạn cầm lên xem. Bên trên là mấy bức ảnh bị cắt nát, có lẽ còn có ảnh của bạn Tố Diệp. Gương mặt đều bị cắt ra hết. Họ bắt anh trong khoảng thời gian ngắn nhất, phải tìm ra được ngũ quan của Tố Diệp trong đồng này, sau đó ghép lại thành hình của cô.

Đây là yêu cầu bắt chú rể phải cực kỳ thân thuộc với gương mặt của cô dâu, tình cảm sâu đậm mới có thể làm được.

Nhìn thấy đồng ấy, đám Giang Mạc Viễn lập tức lùi ra sau. Đến cả Diệp Uyên cũng nhượng bộ lui binh. Họ muốn giúp cũng đành bó tay.

Niên Bách Ngạn ngược lại không hoảng không cuống. Anh nhìn qua đồng “ngũ quan” rồi rạc trong tay mình rồi nói với người trong nhà: “Trong vòng năm phút nếu tôi ghép thành công thì phải lập tức để tôi vào trong.”

“Tổng giám đốc Niên! Anh không có quyền cò kè mặc cả.” Lâm Yêu Yêu vẫn chiếm thế thượng phong.

Niên Bách Ngạn lắc đầu khó xử. Thôi được rồi, anh nhin.

Nhìn đồng ảnh lộn xộn, Niên Bách Ngạn chậm rãi ghép. Nhìn kỹ từng mảnh rồi mới ra tay. Anh lấy thận trọng mà chuẩn xác. Mỗi một bộ phận đều tìm được chính xác hình thuộc về Tố Diệp. Quả nhiên, chưa tới năm phút, gương mặt xinh đẹp của Tố Diệp đã được ghép ra.

Các chị em trầm trồ, ai nấy đều tấm tắc khen chú rể tình cảm sâu đậm.

Có người còn định tiếp tục ra thử thách làm khó Niên Bách Ngạn, nhưng có người lên tiếng nói chú rể đã tìm ra được cô dâu trong thời gian nhanh như vậy rồi, đừng làm khó nữa. Cứ như vậy, các chị em tranh cãi nhau. Niên Bách Ngạn nhân cơ hội ấy xông vào, chốc lát đã chen được vào cửa lớn.

“Cửa thành thất thủ”, chuyện lớn cỡ nào?

Ngay lập tức, các anh em cũng hò dô công phá thành trì, ào ào xông vào khí thế. Các chị em vì lòng quân tan tác mà thua liểng xiểng. Có chị em hét lớn: Không được, không được! Chúng tôi muốn có lì xì!

Ngay lập tức, những bao lì xì đựng đầy tiền bay khắp trời.

Lâm Yêu Yêu cầm một xấp lì xì trong tay, xin lỗi không lời với Tố Diệp ở trong nhà.

Cứ như vậy, Niên Bách Ngạn ăn bát mỳ của Phương Tiểu Bình, rồi đích thân đút cho Tố Diệp mấy miếng. Ngay sau đó, anh bế cô lên xe, đi thẳng tới khách sạn.

Quản gia tại khách sạn đã dẫn theo các nhân viên phục vụ đứng đợi rất lâu.

Các bạn bè luôn chân luôn tay trong khách sạn cũng ra ngoài đón tiếp. Bỗng chốc, pháo nổ vang trời. Trên thảm cỏ, trong khách sạn cũng đã chuẩn bị pháo bông kỹ thuật cao dùng cho vũ hội buổi tối.

Trong khách sạn, từ bãi cỏ tới nhà ăn rồi tới đại sảnh cử hành nghi lễ, khắp nơi đều là màu tím đậm của súng. Nghe nói, Niên Bách Ngạn đã đích thân thu thập từ nhiều nơi, sau đó vận chuyển bằng đường hàng không tới từ sáng sớm.

Tố Diệp tới khách sạn, tuy chỉ vội vã liếc nhìn một cái nhưng cũng nhìn thấy không ít các vị khách danh tiếng, quý tộc, chắc là đều có quan hệ với Niên Bách Ngạn. Còn có cả Kanve, Nhiếp Thiên Luật, thiên tài thiết kế, người cầm lái của gia tộc họ Nhiếp*.

*Nhiếp Thiên Luật là cháu của Lôi Dận, trong truyện “Trò chơi nguy hiểm”.

Những người tới đây không quý phái thì cũng danh giá.

Các nhà tạo mẫu, thợ trang điểm cũng được Niên Bách Ngạn mời từ nước ngoài về, sáng sớm nay đã có mặt tại khách sạn.

Đang trang điểm thì có người gõ cửa.

Đầu tiên là một cái đầu nhỏ thò vào, cười ngọt ngào với Tố Diệp.

“Ồ, con nhà ai thế kia? Xinh xắn quá!” Trong phòng trang điểm, có người bạn nói.

“Mau vào đây!” Tố Diệp cảm thấy đứa bé này rất xinh gái, vừa nhìn đã muốn yêu.

Đó là một bé gái, không lớn lắm, mái tóc gọn ghẽ, đeo thêm một chiếc kẹp công chúa, ôm theo một con Pooh trong lòng. Thấy Tố Diệp gọi mình, cô bé bèn cười hì hì chạy vào trong.

“Con tên là gì? Con đến đây với ai?” Trái tim Tố Diệp cũng mềm nhũn.

Cô bé nghiêng đầu, vừa định lên tiếng thì cánh cửa phòng trang điểm lại bị đẩy ra, Có tiếng phụ nữ nhẹ nhàng gọi: “Thần Thần!”

Nghe thấy tiếng ấy, cô bé hớn hờ chạy tới: “Mẹ!”

Cô ấy ăn mặc rất đoan trang, chỉ có điều cái bụng nhỏ hơi lồi lên, có lẽ là đang mang thai. Cô ấy cẩn thận bế bé gái lên. Sau khi nhìn thấy Tố Diệp, cô ấy vội vàng xin lỗi: “Thật ngại quá! Tôi vốn định lát nữa sẽ qua đây chào hỏi cô, ai ngờ con bé này nghịch ngợm chạy lung tung. Nó không làm phiền cô chứ?”

Tố Diệp cảm thấy người phụ nữ này trông rất quen, nhưng nhớ mãi vẫn không ra đã từng gặp ở đâu. Ánh mắt cô vô thức liếc qua cổ tay của cô ấy, bất ngờ nhớ ra: “Chị là Trang Noãn Thần phải không?” Đây là vợ của Giang Mạc Viễn.

Sở dĩ cô nhớ ra cô ấy ngay lập tức chính vì chiếc vòng tay tinh xảo trên cổ tay, được khảm nạm với viên đá sapphire xanh lam gò đó. Khi đó ở Mông Cổ, cô nhớ rất rõ Giang Mạc Viễn đã đấu giá thành công với ba triệu tám trăm ngàn đô la Mỹ. Nghe Niên Bách Ngạn nói, Giang Mạc Viễn đấu giá để tặng cho vợ mình, vì vợ anh ấy rất thích vòng tay.

Trang Noãn Thần khẽ mỉm cười, đi vào trong phòng: “Từ lâu đã nghe nói Niên phu nhân là một mỹ nhân, hôm nay cuối cùng đã được gặp mặt người thật rồi.”

Tố Diệp vội vàng mời cô ấy ngồi xuống vì lo cho đứa bé trong bụng, rồi trò chuyện với cô ấy, bỗng nhiên cũng cảm thấy rất vui vẻ. Giang Thần bé xiu nép vào lòng mẹ, tròn xoe đôi mắt hiếu kỳ nhìn Tố Diệp. Nhân lúc hai người không nói chuyện, con bé liền cất giọng non nớt: “Chị ơi! Chị sắp làm đám cưới ạ? Sao không thấy chị mặc váy cưới?”

“Con gái chị nói ngọt quá!” Tố Diệp vừa nghe thấy con bé gọi mình là chị, trong lòng vui rộn ràng.

Trang Noãn Thần nhìn Giang Thần bằng ánh mắt cứng chiều rồi nói: “Trẻ con bây giờ, tinh ranh như ma ấy!”

Tổ Diệp nhìn Giang Thần, bất giác lại nhớ tới con mình. Tim cô khẽ nhói lên. Cô giơ tay ra xoa đầu Giang Thần rồi dịu dàng nói: “Chị sắp đi thay váy cưới rồi!”

Cô vừa dứt lời đã thấy quản gia của khách sạn gõ cửa đi vào, nét mặt lo lắng: “Niên phu nhân! Váy cưới của chị... biến mất rồi...”

Quyển 11 - Chương 497: Chỉ cần không để người khác chê cười

Váy cưới do Lâm Yêu Yêu nhờ Diệp Uyên tìm một thương hiệu nổi tiếng ở châu Âu đặt làm gấp. Vì hôn lễ của Tố Diệp quá bất ngờ nên Lâm Yêu Yêu không có thời gian đợi nhà thiết kế làm ra một bộ hoàn toàn mới, chỉ có thể nghĩ ra những ý tưởng mới để tiến hành sửa chữa ở mức độ nhỏ ngay trên nguyên mẫu, nhưng giá thành cũng không hề rẻ. Tố Diệp từng đặt làm váy cưới cho Lâm Yêu Yêu thế nên giá cả thế nào cô cũng nắm rõ trong lòng. Vừa nghe xong câu đó, cô lập tức lo lắng không yên.

Váy cưới đã đặt tiền, mấy bộ váy lễ phục đi kèm lại càng mắc. Thế nên chúng được chia ra làm đôi cho hai người quản lý, cất ở hai nơi.

Tố Diệp cũng chẳng màng tới việc trang điểm cô dâu gì nữa. Cả một nhóm người vội vàng vàng đi về phía người trông coi váy cưới. Trang Noãn Thần cũng bế Thần Thần đi theo cùng.

Căn phòng dành riêng để váy cưới cũng không lớn lắm, nhìn một cái là thấy được tận cùng. Chiếc váy vốn đang mặc trên người ma-nơ-canh giờ đã biến mất, chỉ còn lại một hình nộm giả trần trụi đón tiếp mọi người.

Nhân viên quản lý váy cưới là một cô gái mới ngoài hai mươi. Cô ta đứng ngoài cửa vừa sợ vừa lo, liên tục xin lỗi Tố Diệp. Quản gia của khách sạn dĩ nhiên rất căng thẳng. Ông ta trách mắng cô ta mấy câu, cô ta lập tức bật khóc.

Tố Diệp không còn tâm trạng đâu để an ủi cô bé ấy nữa. Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, váy cưới lại không cánh mà bay, đám cưới còn cử hành thế nào? Lâm Yêu Yêu giận đến nghiến răng kèn kẹt. Nhưng chuyện đã đến nước này, có mắng mỏ nhân viên thêm nữa cũng chẳng ích gì. Cô ấy bèn hỏi: “Chẳng phải cô vẫn ngồi trông váy cưới sao? Sao có thể không thấy nó đâu một cách vô lý như vậy?”

Cô gái nhỏ nghẹn ngào, nói mình đi vào nhà vệ sinh một lát, lúc về đã phát hiện nó đã biến mất.

Mấy bạn học khác của Lâm Yêu Yêu thì không được khách khí như thế. Ngực khí của họ gay gắt hơn: “Sao mấy cô gái trẻ các cô bây giờ thiếu tinh thần trách nhiệm thế? Bảo cô trông váy cưới, đây là công việc của cô, kể cả có đi vệ sinh cũng phải tìm một người tới trông hộ một lúc mới được chứ? Bây giờ xảy ra chuyện mất váy cưới tày trời này, cô gánh nổi không? Gọi giám đốc của các cô tới đây! Thật quá đáng!”

Cô bé nghe xong, chân lập tức mềm nhũn, càng òa khóc dữ dội hơn.

Tố Diệp cũng muốn chửi thề nhưng vẫn kiềm chế. Cô quay đầu hỏi quản gia: “Lễ phục vẫn còn nguyên chứ?”

“Vẫn còn, vẫn còn! Phía lễ phục vẫn có người trông coi. Vừa rồi tôi đã qua đó kiểm tra, tất cả còn nguyên ạ.” Quản gia vội vàng trả lời.

Trang Noãn Thần ở bên cạnh khẽ hỏi: “Các góc ngách trong phòng đều tìm cả rồi chứ?”

Quản gia gật đầu: “Đều đã tìm cả mới phải thông báo cho chị ạ.”

“Tôi thấy chuyện này nên lập tức nói với tổng giám đốc Niên một

tiếng đi!” Trang Noãn Thần đặt Thần Thần xuống, nói với Tố Diệp.

Đầu óc Tố Diệp đang quay cuồng, nhất thời giữ im lặng.

Đúng vào lúc này, Diệp Lan vội vã đi từ phía lễ đường qua. Thấy cả một đám người xúm cả vào đây, con bé đi tới, gõ cửa: “Chị! Hôn lễ sắp bắt đầu rồi. Chị thay váy cưới xong chưa?”

Lâm Yêu Yêu sốt ruột trả lời: “Váy cưới mất rồi, còn thay thế nào?”

“Hả?” Diệp Lan bàng hoàng, đi vào trong mới nhìn thấy ma-nơ-canh trống trơn.

Thế là thế nào?

“Bách Ngạn đâu rồi?” Tố Diệp mệt mỏi hỏi.

“Phía anh rể đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi. Hôm nay có nhiều người tai to mặt lớn tới lắm, anh ấy đang phải tiếp đón họ.” Diệp Lan nói.

Tố Diệp cũng có thể tưởng tượng ra bên ngoài bận rộn nhường nào.

Đúng lúc cô đang bối rối thì Tố Khải cũng đi từ ngoài vào, trong tay ôm một đồng trống xóa. Sau khi thấy Tố Diệp, cậu chào cô một câu với vẻ khó xử.

Tất cả mọi người đều nhìn qua, kinh hoàng.

Lâm Yêu Yêu loáng thoáng thấy thứ trong tay Tố Khải có vẻ quen mắt. Cô ấy chạy lên đầu tiên, kéo ra xem. Những vụn vải rơi đầy mặt đất.

Ai nấy đều ôm miệng.

Tố Diệp trợn tròn hai mắt.

Thứ Tố Khải ôm trong lòng chính là bộ váy cưới ấy. Giờ đây, nó chỉ còn là những mảnh vụn tan tác.

“Phát hiện được trong nhà vệ sinh nam!” Nét mặt Tố Khải trở nên nghiêm túc: “Có người đã cắt nát váy cưới rồi vứt vào trong đó!”

“Vậy phải làm sao? Ai mà lại thất đức như vậy? Hôn lễ sắp bắt đầu rồi. Váy cưới bị cắt ra thế này, còn mặc thế nào được nữa?” Diệp Lan vô cùng lo lắng.

Tố Diệp buộc bản thân mình phải bình tĩnh lại.

“Để em đi báo với anh rể một tiếng!” Diệp Lan đề nghị.

Con bé vừa định đi đã bị Tố Diệp giữ lại.

“Chuyện này đừng để anh ấy biết là hơn.”

Những người khác đều sửng sờ.

“Giờ dù có nói với anh ấy cũng chẳng có tác dụng gì. Chỉ còn một khoảng thời gian ngắn nữa thôi là tới giờ cử hành hôn lễ, cũng không thể chạy tới cửa hàng váy cưới thuê một bộ được?” Tố Diệp ngồi xuống sofa, day day hai bên thái dương rồi nói.

Thông thường, mấy bộ quần áo cửa hàng váy cưới bày biện đều chỉ là hàng mẫu, cứ cho là có mang tới cũng toàn là mấy bộ lem luốc. Dù có bộ sạch sẽ thật cũng không thể bảo đảm nó phù hợp về kích cỡ. Tới lúc đó mặc ra ngoài sẽ khiến người ta chê cười, làm mất mặt Niên Bách Ngạn.

Không cần nói, Tố Diệp cũng biết khách khứa bên ngoài ai ai cũng có lai lịch không hề đơn giản. Nếu cô ăn mặc một bộ váy cưới như nhuộm hoặc cộc kệch ra ngoài, thì rõ ràng đang cho người ta một cái cớ để cười vào mặt.

Hơn nữa, ngoài những vị khách tôn quý ra, còn có đồng nghiệp trong công ty, trong phòng tâm lý. Hôm nay cô thấy mẹ Phương Tiểu Bình ăn mặc vô cùng diêm dúa. Có đánh chết Tố Diệp cô cũng không muốn xấu xí trước mặt mẹ.

Còn cả bạn bè, người thân bên nhà mẹ...

Họ sẽ nhìn cô thế nào?

Tố Diệp không thể mạo hiểm, không thể để họ bàn tán sau lưng Bách Ngạn rằng đường đường là tổng giám đốc đi lấy một cô vợ lại để vợ mặc áo cưới người khác đã từng mặc qua.

Bầu không khí căng ra.

Rất lâu sau.

“Kanve!” Bất ngờ, Tố Diệp trầm mặc này giờ bỗng lên tiếng, đôi mắt đẹp sáng rực lên.

Những người khác nhất thời còn chưa kịp hiểu gì.

“Kanve là một nhà thiết kế nổi tiếng. Nhờ anh ấy giúp đỡ, anh ấy nhất định sẽ có cách.” Tố Diệp đứng dậy, giọng nói trở nên gấp gáp. Tuy rằng cô vẫn chưa thể khẳng định Kanve chắc chắn có thể giúp cô giải quyết nan đề này, nhưng bây giờ chỉ còn cách thử hy vọng cuối cùng.

Mọi người có thể không biết Kanve, nhưng Lâm Yêu Yêu thì biết. Cô ấy lo lắng hỏi: “Anh ấy liệu có giúp không? Hơn nữa, cho dù anh muốn giúp, có thể giúp được gì?”

Tố Diệp cũng hiểu cho nỗi lo của Lâm Yêu Yêu. Cô khẽ thở dài: “Tiếc là mình lại chưa bao giờ nói chuyện với anh ấy.”

“Kanve? Chính là Nhiếp Thiên Luật phải không?” Trang Noãn Thần hỏi một câu.

Tố Diệp gật đầu.

“Tôi đi tìm anh ấy!” Trang Noãn Thần không hề do dự: “Trước đây khi còn ở công ty truyền thông, tôi từng hợp tác với anh ấy một lần, nên khá hiểu con người anh ấy. Và lại, hôm nay anh tới đây dự đám cưới theo quan hệ với Niên Bách Ngạn, tôi nghĩ anh ấy nhất định sẽ vui lòng giúp đỡ thôi. Cô đợi tôi một lát, tôi đi tìm anh ấy nói rõ tình hình.”

Tố Diệp vội vã gật đầu.

Trang Noãn Thần bèn dẫn Thần Thần rời khỏi đó.

Chẳng mấy chốc, Nhiếp Thiên Luật đã tới. Sau khi nhìn thấy Tố Diệp, anh ấy cười rất thoải mái rồi nói ngay: “Cách nhanh nhất chính là phát huy nguyên liệu sẵn có.”

“Không phải anh định lấy nguyên liệu từ phù dâu hay trên quần áo của một chị em nào đó đấy chứ?” Tố Diệp cảm thấy anh ấy là một người rất dễ nói chuyện.

Nhiếp Thiên Luật lắc đầu. Anh ấy quan sát Tố Diệp rồi bất ngờ hỏi: “Cô dám thử phong cách mới lạ, độc đáo không?”

“Không thành vấn đề, chỉ cần không để người ngoài chê cười.” Tổ Diệp cũng rất cởi mở. Nghe thấy Nhiếp Thiên Luật nói vậy, cô cũng không lo lắng nữa. Vì anh ấy dám nói vậy, thì chứng tỏ anh ấy có thể bảo đảm giải quyết được vấn đề trong thời gian ngắn.

“Yên tâm! Có tôi ở đây, tuyệt đối không để cô mất mặt đâu.” Nhiếp Thiên Luật cười.

“Chúng ta phải làm gì?” Diệp Lan hỏi.

Nhiếp Thiên Luật đảo mắt nhìn xung quanh như đang suy nghĩ gì đó, rồi anh ấy lại nhìn lên người Tổ Khải, làm cho Tổ Khải nổi cả da gà. Nhiếp Thiên Luật hỏi: “Cậu là em trai của cô ấy?”

Tổ Khải gật đầu.

“Chắc là cậu có chuẩn bị áo sơ mi dự phòng chứ?” Mấy hôn lễ kiểu này tốn rất nhiều thời gian. Thường là những người thân thích chẳng ai chỉ mặc một bộ quần áo tới tiếp đón khách khứa. Cậu ấy là em trai của cô dâu, chắc chắn phải ở lại tới cuối cùng.

Tổ Khải lại gật đầu.

“Tôi cần áo sơ mi trắng, ít nhất là bốn chiếc.” Nhiếp Thiên Luật thẳng thắn đưa ra yêu cầu.

“Nhưng tôi chỉ mang có một chiếc.” Tổ Khải vội nói.

Nhiếp Thiên Luật nhìn xuống chiếc sơ mi của mình, lại là màu xám chì.

“Yên tâm đi, để tôi giải quyết!” Tổ Khải nghĩ tới phù rể và Niên Bách

Ngạn.

Nhiếp Thiên Luật dẫn dò: “Phải nhanh đấy!”

Tố Khải gật đầu. Cậu đang định nhặt đồng vải vụn dưới đất lên, bỗng bị Nhiếp Thiên Luật ngăn lại: “Chỗ này vẫn còn dùng được.”

Mọi người bắt đầu khâm phục bản lĩnh biến dỏ thành tốt của Nhiếp Thiên Luật.

Chưa đầy hai phút sau, Hứa Đồng trong bộ lễ phục phù dâu đã vội vàng đi vào cùng với Tố Khải, ôm theo mấy chiếc sơ mi trắng. Tố Diệp đón lấy nhìn, lè lưỡi. Tất cả đều là những chiếc sơ mi được đặt may với giá không hề rẻ.

“Của tổng giám đốc Niên và tổng giám đốc Kỳ!” Hứa Đồng nói.

“Bách Ngạn biết chuyện này không?” Tố Diệp hỏi.

Hứa Đồng rất bình tĩnh: “Yên tâm! Tôi chưa nói với anh ấy.”

Lúc này Tố Diệp mới thở phào. Lúc này còn bắt Niên Bách Ngạn lo lắng theo đã không cần thiết nữa...

Quyển 11 - Chương 498: Sự xuất hiện đặc biệt

Nơi cử hành hôn lễ lại là một khung cảnh náo nhiệt.

Niên Bách Ngạn trong bộ đồ chú rể nét mặt rạng rỡ, áo vest trắng tắp càng làm dáng người anh thêm cao ráo, rắn rỏi. Anh bận rộn tiếp đón rất nhiều khách khứa, nụ cười rõ ràng hơn thường ngày rất nhiều.

Niên Bách Tiêu cũng mời một số bạn bè tới. Cậu ta bận bịu với đám bạn đó của mình, nhưng giữa chừng vẫn bị Niên Bách Ngạn kéo qua giới thiệu cho biết một số đối tác làm ăn trong kinh doanh.

Hôm nay Niên Bách Tiêu cũng khá ngoan ngoãn, hoàn toàn trong điệu bộ nghe sai bảo.

Phương Tiểu Bình và Tố Đông cũng bận quỳnh quáng.

Có người bà con kéo Phương Tiểu Bình lại, hất cằm về phía Niên Bách Ngạn ở đằng xa: “Trông đẹp trai thế kia liệu có là người yên phận không?”

Luôn có một số người thích ghen ăn tức ở với người khác.

Câu hỏi ấy vừa thốt ra đã thu hút sự chú ý của không ít bà con thân thích.

Phương Tiểu Bình thì nói với vẻ ung dung: “Yo! Vậy thì các bà nghĩ sai rồi. Thằng con rể này của tôi có thể nói là rồng trong loài người.

Nó có thể quản lý cả một doanh nghiệp lớn như thế, không có chút trách nhiệm sao được chứ? Càng là những người đàn ông như Bách Ngạn mới càng có trách nhiệm. Các bà không biết đâu, Bách Ngạn đối xử với Tiểu Diệp tốt lắm. Cứ lấy đám cưới này ra làm ví dụ. Tiểu Diệp nhà tôi cùng tôi và ông Tổ chẳng phải lo lắng chuyện gì sất.”

“Thế sinh lễ cô không nhận thiếu đấy chứ?” Nói mấy chuyện tầm phào là việc phải làm của mấy người bà con khi thích so sánh.

Nét mặt Phương Tiểu Bình vô cùng đặc ý: “Chị ba! Tiểu Diệp nhà chúng em là con nhà danh giá, chị cảm thấy sinh lễ có thể thiếu được sao? Lúc đó Bách Ngạn đã cho nhà gái hơn chục triệu, nhưng khoản tiền này sao em và ông Tổ lại nhận được? Bách Ngạn cũng là đứa trẻ có lòng, nhà và xe sau khi kết hôn dĩ nhiên là không thể thiếu. Nhưng mấy thứ đó là của con của cháu, bọn em tuyệt đối không lấy đâu. Bách Ngạn thấy bọn em không nhận đã mua cho bọn em mấy thứ khác thay vào. Chị nhìn đồng trang sức trên người em này, đều là của Bách Ngạn tặng cả đấy!”

Tất cả họ hàng đều túm tụm lại, tấm tắc ra vẻ hiếu kỳ.

Phương Tiểu Bình cũng không nói ngoa. Chỗ sinh lễ này, đúng là Niên Bách Ngạn nằng nặc đưa. Nhưng Phương Tiểu Bình và Tổ Đông cảm thấy như vậy chẳng khác nào bán con gái nên nói sao cũng không nhận. Niên Bách Ngạn không còn cách nào khác, đành phải gửi dưới danh nghĩa Tổ Diệp. Nhưng mấy món trang sức trên người Phương Tiểu Bình thì đúng là do Niên Bách Ngạn tặng. Tất cả đều là của showroom D, cái nào cái nấy cũng vô cùng đắt giá, thế nên dĩ nhiên là sặc sỡ lóa mắt.

“Bách Ngạn!” Phương Tiểu Bình gọi Niên Bách Ngạn tới.

Niên Bách Ngạn rút lui khỏi đám bạn bè, mỉm cười đi tới.

Phương Tiểu Bình bèn hào hứng giới thiệu cho anh từng người bà con thân thích một. Niên Bách Ngạn chào hỏi từng người, trò chuyện mấy câu. Có người bà con xin anh chiếc thẻ khách hàng thân thiết, Niên Bách Ngạn khế cười nói: “Tinh Thạch trước nay luôn sản xuất sản phẩm có giá trị, thế nên không làm thẻ khách hàng thân thiết. Nhưng bây giờ mọi người đều là người một nhà, nếu sau này mọi người có tới Tinh Thạch mua đồ, con có bảo phía thị trường bán giá gốc cho mọi người.”

“Ôi chao! Thằng con rể em biết ăn nói quá đi!”

Việc làm này của Niên Bách Ngạn và lời hứa rộng rãi của anh đã khiến Phương Tiểu Bình nở mày nở mặt. Bà càng thêm đặc ý: “Thế nào? Cậu con rể của tôi đủ tốt chứ? Người ta là thương nhân kinh doanh nổi tiếng, còn đường đường là tổng giám đốc, lại đích thân giảm giá cho mọi người. Mọi người phải biết đó là giảm giá đấy nhé. Thương hiệu này chưa bao giờ có chuyện giảm giá đâu. Kể cả là tổng thống Mỹ muốn mua cũng không giảm một xu.”

Các bà con đều lần lượt gật đầu.

Niên Bách Ngạn nhìn ra tâm tình thích sỡ diện của mợ, anh chỉ mỉm cười không nói gì nhiều, sau khi trò chuyện thêm mấy câu, Giang Mạc Viễn đi tới gọi anh.

“Thưa các cô dì chú bác, mọi người cứ nói chuyện tự nhiên!” Niên Bách Ngạn lễ phép nói.

“Mau đi đi! Đám cưới sắp bắt đầu rồi, con cũng mau đi chuẩn bị đi!” Phương Tiểu Bình như một người mẹ ruột, âm thầm sửa lại vạt áo cho anh, nét mặt tươi cười.

“Dạ!” Niên Bách Ngạn cũng cảm thấy ấm áp theo.

Sau khi anh đi khỏi, mấy người bà con lập tức thay đổi suy nghĩ trước đó. Có người liền nói: “Tiểu Diệp đúng là có phúc, lấy được người đàn ông tốt.”

“Phải đấy! Vừa nhìn đã biết là có tình cảm sâu đậm với Tiểu Diệp.”

“Tiểu Diệp nhà chúng ta xinh gái, tìm được người chồng cũng sáng sủa, sau này lại sinh thêm một đứa cháu bụ bẫm, đó là chuyện không chạy đâu cho thoát rồi. Mọi người nhìn Bách Ngạn mà xem, phong độ phóng khoáng, vừa nhìn đã biết là người đàn ông giỏi giang. Tiểu Diệp sau này chỉ cần sống sung sướng thôi. Còn cả cô và Tố Đông nữa, Bách Ngạn chắc chắn là đứa hiếu thảo.”

Phương Tiểu Bình nghe mấy lời đó, cười không khép miệng lại được.

Thời buổi này chính là như vậy.

Khen con rể trước mặt nhà trai sẽ khiến nhà trai tươi cười hơn hở, kể cả khen con rể trước mặt nhà gái cũng đạt hiệu ứng tương tự. Có thể thấy, con rể quan trọng đến mức nào...

Thời gian đang đếm ngược tới giờ cử hành hôn lễ. Niên Bách Ngạn bỗng có chút căng thẳng.

Anh bèn cùng với Giang Mặc Viễn, Thịnh Thiên Vỹ nói chuyện cho khuây khỏa.

Khi Thịnh Thiên Vỹ nhìn thấy Niên Bách Ngạn sửa lại cà vạt tới lần thứ 18, cuối cùng anh ta không nhịn được nữa phải giơ tay ngăn lại: “Mình nói này người anh em! Lần đầu tiên xuống mỏ cậu cũng đâu

có sốt xình xịch như vậy mà, phải không?”

Niên Bách Ngạn ngượng ngập.

Giang Mạc Viễn thì cười nói: “Cậu cứ để cậu ấy sửa cà vạt đi. Tuy rằng đây là lần thứ hai cậu ấy kết hôn, nhưng lại là lần đầu tiên làm đám cưới, nhỉ?”

Niên Bách Ngạn không sửa nữa, cố ý sa sầm mặt xuống: “Cái gì gọi là lần thứ hai kết hôn?”

“Đúng rồi! Vợ cũ của cậu có tới không?” Thịnh Thiên Vỹ cố tình hỏi.

Niên Bách Ngạn mặc kệ cho họ trêu chọc.

Diệp Ngọc vẫn không tới tham gia hôn lễ. Đám cưới của Diệp Uyên, cô ta đã không thể tới thì hôm nay lại càng không thể có mặt. Cho dù tất cả mọi người đều biết đó là một cuộc hôn nhân không thực chất, nhưng để tránh lời ra tiếng vào, Diệp Ngọc cũng quyết không có mặt. Nguyễn Tuyết Mạn cũng không tới. Chỉ có Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành, nói chuyện rất phấn khích với các cổ đông.

Mấy người đang trò chuyện, bỗng Niên Bách Ngạn cảm thấy có người đang khế kéo quần của mình. Anh cúi xuống nhìn, hóa là Giang Thần, con gái của Giang Mạc Viễn. Thấy anh cúi xuống, nó liền ngược gương mặt nhỏ xíu lên, cười ngọt ngào với anh.

Giang Mạc Viễn đi lấy sâm panh về mới nhìn thấy cảnh ấy. Anh đặt chiếc ly sang bên, ngồi xuống: “Thần Thần! Qua đây với bố!”

“Ừ ừ! Con muốn chú đẹp trai bố cơ!” Thần Thần sống chết không buông tay.

Giang Mạc Viễn chẳng biết làm sao.

Niên Bách Ngạn mỉm cười cúi xuống, vòng cánh tay rắn chắc bế thẳng Thần Thần vào lòng rồi hỏi: “Chú đẹp trai hay bố con đẹp trai?”

Giang Thần cười hi hi: “Cả chú và bố đều đẹp trai!”

“Con gái cậu đúng là tinh ranh!” Niên Bách Ngạn nói với Giang Mạc Viễn.

“Có lúc người lớn còn bị lũ trẻ dắt đi đấy.” Giang Mạc Viễn có con gái coi như có tất cả: “Thần Thần ranh ma lắm. Cậu mà hỏi nó yêu bố hay yêu mẹ, nó không bao giờ nói chỉ yêu một người.”

Niên Bách Ngạn đùa giỡn với con bé.

“Cậu thích trẻ con thế này, xem ra sau khi cưới, vợ cậu không rảnh rang được rồi.” Thịnh Thiên Vỹ cười ha ha.

Nụ cười nơi đáy mắt Niên Bách Ngạn dần tắt ngấm. Nhưng chẳng mấy chốc, anh lại mỉm cười: “Chuyện này nghe theo ý Diệp Diệp!”

“Cậu chỉ được cãi cứng miệng thôi!” Thịnh Thiên Vỹ cố tình chọc anh. Kẽ mù cũng nhận ra Niên Bách Ngạn thích trẻ con đến thế nào. Lúc ôm Thần Thần, nét mặt cậu ta ngập tràn yêu thương. Tới lúc có con của mình, chắc chắn là cưng chiều hết mức. Bây giờ cậu ta còn chưa có con, ngược lại đã quản vợ như quản con rồi. Một câu Diệp Diệp, hai câu Diệp Diệp, cứ như là gọi con gái vậy.

Niên Bách Ngạn chỉ cười không nói gì, cúi đầu trêu Thần Thần.

Thần Thần thì ôm cổ Niên Bách Ngạn ngọt ngào, nói với giọng non nớt: “Chị xinh gái vẫn chưa mặc váy cưới.”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn lập tức gượng gạo. Anh nhìn Giang Mạc Viễn: “Mình già thế cơ à?”

Giang Mạc Viễn im lặng, cố nhin cười.

Niên Bách Ngạn dĩ nhiên không để tâm tới một câu nói của trẻ con, cộng thêm hôm nay là ngày vui, anh bèn ôn hòa nói với Thần Thần: “Lát nữa là chị xinh gái sẽ mặc váy cưới đi ra ngoài rồi!”

Ai ngờ Thần Thần lắc đầu, bĩu môi: “Váy cưới của chị ấy biến mất rồi!”

Cái gì?

Một câu nói của con bé làm mọi người ai nấy đều thất kinh.

“Thần Thần!” Là tiếng của Trang Noãn Thần. Thấy con bé ở trong lòng Niên Bách Ngạn, cô ấy mới yên tâm thở phào, rồi nói có phần trách móc: “Con mau xuống đi! Sao lại bắt chú bế thế kia? Làm bẩn áo của chú thì sao?”

Nói rồi cô ấy bế Thần Thần lại.

Nhưng Thần Thần níu chặt lấy cổ Niên Bách Ngạn, làm nũng: “Không đâu! Thần Thần muốn chú đẹp trai bế cơ!”

Trang Noãn Thần khó xử.

“Được, được, được! Chú bế con ha!” Niên Bách Ngạn dỗ dành.

“Con bé này loáng một cái đã chạy lung tung.” Trang Noãn Thần nhìn Giang Mạc Viễn: “Tất cả là tại anh hay chiều nó!”

Giang Mạc Viễn cũng không giận dữ, chỉ khẽ cười.

“Diệp Diệp bên đó có chuyện gì vậy? Váy cưới có chuyện gì sao?”
Niên Bách Ngạn rất muốn qua đó xem sao.

Trang Noãn Thần nói một câu khiến anh an tâm: “Không sao đâu! Có Nhiếp Thiên Luật ở đó, bảo đảm mang tới cho anh một cô dâu xinh đẹp, sẽ không để lỡ giờ lành đâu.”

Niên Bách Ngạn nghe thấy vậy cũng cảm thấy ngờ vực trong lòng. Phải bắt Nhiếp Thiên Luật đích thân ra tay, xem ra chuyện không hề nhỏ. Nhưng có cậu ấy ở đó, chắc là cũng không vấn đề gì.

Các nhân viên chạy qua nhắc nhở sắp tới giờ cử hành hôn lễ rồi.

Giang Mạc Viễn nhanh chóng tới bế Thần Thần.

Đám cưới không có mấy tiết mục diêm dúa.

Mỗi một phân đoạn, Niên Bách Ngạn đều yêu cầu trang trọng và nghiêm túc, giống hệt với tính cách của anh.

Khi cô dâu còn chưa xuất hiện, Niên Bách Ngạn đứng một bên thăm dò, tâm trạng hồi hộp tức cực điểm. Anh bắt đầu hối hận rồi. Lẽ ra anh phải tới phòng cô dâu xem tình hình thế nào. Lỡ như Tố Diệp không ổn thì sao? Anh không nên quan tâm tới mấy phép tắc, rằng Phương Tiểu Bình nói trước khi kết hôn, cô dâu chú rể không được gặp mặt.

Đang mãi suy nghĩ lung tung, dưới bầu trời ngập hoa, xuất hiện một hình bóng dịu dàng. Mọi người đều đứng hết dậy.

Là Tố Diệp.

Chiếc trục thăng kiểu nhỏ bay trên cao rắc ngàn vạn những cánh hoa tuyết cầu xuống đất, một trời hoa rơi rụng như một cơn mưa tuyết, hòa hợp cùng sắc tím đậm của súng, trở thành sắc màu đơn thuần và tươi sáng nhất.

Còn Tố Diệp, bộ “váy cưới” trên người cô khiến người ta không thốt nên lời.

Giống váy cưới mà lại không giống.

Nếu nhìn kỹ, nó được thiết kế một cách táo bạo từ chất liệu sơ mi trắng tinh khiết. Sơ mi được cắt cổ, cúc áo thay bằng vải vụn, để trần bả vai, xuống tới eo thì bắt đầu thắt lại. Tới hông, nó lại được thiết kế thành kiểu đuôi cá, nhưng là kiểu đuôi nhỏ, phía trước chỉ tới đầu gối, còn phía sau thì kéo theo một dây dài giống như váy cưới, tầng tầng lớp lớp. Khi gió nhẹ thổi qua, những dải dây ấy cũng bay theo gió. Trong cảnh cánh hoa rơi xuống, Tố Diệp như một tiên nữ áo trắng từ trên trời rơi xuống, thanh thoát đến diệu kỳ.

Trang trí phía trên “váy cưới” cũng toàn là màu trắng. Kiểu thiết kế này quả thực bạo dạn, vì nếu sử dụng không phù hợp sẽ tạo cảm giác nhàm chán cho vị giác.

Nhà tạo mẫu đã làm một chiếc khăn voan tinh tế trên mái tóc buông thả đơn giản của Tố Diệp, lấy hoa súng tím làm chủ đạo. Như vậy, tông sắc màu trên người lại càng sáng sủa.

Trang sức là do Lâm Yêu Yêu xin từ những chị em khác. Cô ấy nói với mọi người rằng, cô dâu muốn đeo đồ trang sức của bạn bè, mục đích là muốn nhận lời chúc phúc của họ. Các bạn nghe xong cũng tặng cô những món đồ trang sức đẹp nhất, coi như là lấy chút may

mẫu từ người cô dâu.

Thế nên một bộ “váy cưới” độc đáo chỉ với bốn chiếc áo sơ mi qua tay Nhiếp Thiên Luật đã trở thành một tác phẩm khiến người ta phải kinh ngạc.

Theo lời khuyên của Nhiếp Thiên Luật, Tố Diệp cũng đổi kiểu tóc đã tạo mẫu từ trước. Sau khi nhìn váy cưới, nhà tạo mẫu đã quyết định để cô thả tự nhiên. Nhiếp Thiên Luật cảm thấy để cô đi chân trần lên thảm đỏ là hay nhất, lật đổ mọi khái niệm xa hoa trước đây, hoàn toàn trở thành một con đường của một “nàng tiên”.

Tố Diệp đồng ý.

Lâm Yêu Yêu lại thông báo cho các nhà thiết kế tại đó, muốn họ trải đầy cánh hoa tím trên thảm đỏ. Họ bèn làm theo.

Và thế là, khi trời tuyết hoa ập xuống, Tố Diệp đã bước chân trần xuất hiện như vậy.

Đôi chân cô trắng trẻo sáng rực, bàn chân cũng vô cùng sạch sẽ. Khi nhẹ nhàng giẫm lên những cánh hoa súng, trong vũ điệu của gió và hoa, nó như tôn lên vẻ thuần khiết của cô. Khoảnh khắc này khiến ai có mặt cũng phải trầm trồ, ngỡ ngàng.

Niên Bách Ngạn cũng đã chìm đắm trong hình ảnh của một Tố Diệp như vậy.

Trên lễ đường, tiếng nhạc trang nghiêm vang lên.

Còn Tố Diệp, đang từ từ khoác tay Tố Đông, đi về phía anh.

Cô xinh đẹp như một nữ thần cầm cành ô liu trong thần thoại Hy Lạp.

Mắt đẹp sáng ngời, thướt tha, uyển chuyển. Xung quanh dường như cũng chìm trong quầng sáng ấy. Trông cô đúng là một vị thần mà người ta không dám mạo phạm.

Phù dâu Hứa Đồng, phù rể Kỳ Đông Nham cũng đều ngây ngốc cả.

Ánh mắt Kỳ Đông Nham đi từ sự sửng sờ sâu sắc, dần chuyển thành say đắm. Anh ta đã định sẵn sẽ phải thương xót người con gái này cả đời...

Quyển 11 - Chương 499: Chỉ có cô ấy mới xứng đôi với Hecate

Giống như cả một cuộc đời dài đằng đẵng, nhưng trên thực tế, từ khi Niên Bách Ngạn và Tố Diệp quen biết tới ngày họ nắm tay nhau chỉ một năm. Vậy mà trong một năm này, anh và cô đã trải qua quá nhiều, quá nhiều chuyện.

Trên những cánh hoa súng tím, Tố Diệp dưới sự dìu dắt của Tố Đông, bước từng bước về phía Niên Bách Ngạn. Ánh sáng hắt lên dáng hình cao lớn, đỉnh đặc của anh. Anh kiên nhẫn và dịu dàng chờ đợi. Khi Tố Đông trao tay của Tố Diệp vào tay Niên Bách Ngạn, khoảnh khắc mười đầu ngón tay đan vào nhau, tất cả những điều họ đã cùng nhau trải qua trước đây đều như một khung hình lướt nhanh qua.

Gặp gỡ ở quán bar, trở thành quan hệ cấp trên cấp dưới, biết được thân phận của nhau, tình cảm cùng lúc bộc phát, lễ hội Natamu ở Nội Mông, lần đầu tiên cô rời xanh, trùng phùng tại trấn Thiên Đăng, quán quýt tại Nam Phi, sự quyến luyến tại Hồng Kông, vượt qua bao lời đơm đặt gièm pha, biến cố của nhà họ Diệp rồi nghi hoặc, tranh cãi, dằn vò lẫn nhau, lưu luyến không quên...

Vô vàn những kỷ niệm ấy bỗng trở nên rõ nét trong khoảnh khắc này.

Nhất là khi nắm lấy bàn tay Niên Bách Ngạn, ấm áp và chân thực.

Đám cưới không có quá nhiều tiết mục rườm rà. Nhưng khi người

chủ trì hôn lễ chuẩn bị tiến hành nghi thức cho hai người tuyên đọc lời hứa thì Niên Bách Ngạn giơ một tay ra. Phù dâu Hứa Đồng nâng lên một chiếc khay vô cùng đẹp, trên đó rải mấy cánh hoa tuyết cầu. Giữa màu trắng ấy, lộ ra một chiếc hộp gấm nhỏ xíu.

Tố Diệp không biết anh định làm gì.

Hứa Đồng đưa anh chiếc hộp gấm. Niên Bách Ngạn đón lấy, từ từ quỳ xuống trước mặt tất cả mọi người.

Tố Diệp sững sờ.

Anh nhẹ nhàng mở chiếc hộp ra. Trong phút chốc, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Bên trong chiếc hộp, một chiếc nhẫn kim cương đang lặng lẽ nằm đó, rực rỡ và thu hút ánh nhìn. Niên Bách Ngạn cầm chiếc nhẫn ấy lên tay, nhìn về phía Tố Diệp, ánh mắt chứa chan tình cảm: “Diệp Diệp! Làm vợ anh nhé!”

Cuối cùng Tố Diệp ôm miệng, tròn mắt nhìn cảnh tượng ấy. Đã từng có lần, cô cũng tưởng tượng liệu mình có được một màn cầu hôn lãng mạn hay không, giống như trong tiểu thuyết văn viết hay như trong mấy bộ phim điện ảnh. Sau khi gặp Niên Bách Ngạn, người đàn ông nay vẫn chưa hề nói với cô một chữ yêu nào, sự nghiêm túc của anh, những yêu cầu cao của anh khiến cô cảm nhận được sự thực tế của tình yêu. Thế nên cô cho rằng, một người như anh sẽ không cầu hôn. Cùng lắm anh chỉ nói một câu: Mình kết hôn đi!, giống như đa phần các cặp nam nữ bây giờ.

Dưới sự ép buộc hằng ngày của Niên Bách Ngạn, tuy rằng Tố Diệp không có “hỏa nhãn kim tinh”, nhưng cũng có thể nhanh chóng phân biệt được kim cương tốt hay xấu. Quả trứng bồ câu phía trên chiếc

nhấn như tự nhiên mà có. Ánh sáng màu xanh lam chói lòa, mạnh mẽ, là loại kim cương cực giá trị. Có thể nhận ra bản lĩnh giỏi giang của người cắt mài ra nó. Thiết kế vòng tròn của nhấn cũng mang ý tưởng độc đáo, diệu kỳ hết như “Thu vị” khi trước anh tặng cho cô.

Dĩ nhiên, Tố Diệp hoàn toàn không biết chiếc nhấn này đã được cắt đi một thời gian rất dài, giờ mới được lấy ra. Chỉ có Hứa Đồng đứng sau lưng mới biết, chiếc nhấn kim cương này hao tổn biết bao tâm huyết và công sức của Niên Bách Ngạn.

Còn Kỷ Đông Nham đứng phía sau Tố Diệp cũng hơi bất ngờ. Anh ấy biết chiếc nhấn kim cương này. Đây chính là thành quả lần đầu tiên Niên Bách Ngạn xuống mỏ. Nó là loại kim cương đổi màu thần bí mà hiếm có. Anh ấy nhớ Niên Bách Ngạn đã đặt cho nó cái tên “Hecate”, tên của vị nữ thần ma thuật trong thần thoại Hy Lạp. Anh ấy cũng chỉ có may mắn được nhìn thấy nó một lần nhưng nhớ rất sâu đậm. Viên kim cương này mà được Niên Bách Ngạn tung ra thị trường thì chắc chắn mức độ quý giá sẽ vượt xa viên kim cương trong buổi phát biểu của anh ấy hai hôm trước. Anh ấy không ngờ rằng, nó lại được Niên Bách Ngạn dùng làm nhấn cưới.

Không sai! Hôm nay Tố Diệp không khác gì một nữ thần. Chỉ có viên kim cương Hecate này mới xứng với cô.

Tố Diệp không biết lai lịch của viên kim cương này. Cô chỉ biết, khoảnh khắc này sống mũi cô chột cay xè. Màn cầu hôn thâm tình của Niên Bách Ngạn trước mặt mọi người cùng với một đám cưới linh đình, khiến giờ phút này đây cô thực sự hiểu ra, có lúc hình thức cũng mang một ý nghĩa nào đó.

Cô khẽ gật đầu, khước mắt đỏ ửng.

Dưới sự hoan hô của mọi người, Niên Bách Ngạn đeo Hecate vào

tay cô. Chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên ngón áp út của cô, làm những người xung quanh thêm ghen tỵ.

Còn khi trao đổi tín vật, Tố Diệp cũng đeo nhẫn cưới vào tay Niên Bách Ngạn.

Chiếc nhẫn cưới này hôm đó Niên Bách Ngạn đã bảo cô tới Bright để lấy. Lúc đó, không biết đây là nhẫn cưới. Phải tới khi giám đốc Lưu đưa cho cô, cô mới phát hiện ra. Một đôi nhẫn thuần khiết, thiết kế giản dị, rất thích hợp để đeo sau khi kết hôn. Khi ấy Lâm Yêu Yêu còn bất mãn nói Niên Bách Ngạn quá hẹp hòi, chọn nhẫn cưới mà lại chọn cái đơn giản như vậy.

Kích cỡ của nó vừa hợp với ngón tay Niên Bách Ngạn. Giây phút đeo nó vào tay anh, trong lòng Tố Diệp dâng lên vô vàn cảm xúc, cả ngón tay Niên Bách Ngạn cũng khẽ run lên.

Cô ngước mắt lên. Thấy anh nhìn cô đầy yêu thương, gương mặt cô chợt ửng hồng, dưới đáy mắt phủ một lớp hơi nước mờ mờ.

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng vòng tay ôm cô. Khi bờ môi áp lên má cô, anh dịu dàng nói: “Em đã từng nói với anh, muốn anh đừng bỏ rơi em. Diệp Diệp! Cả đời này anh cũng sẽ không bỏ rơi em!”

Trái tim Tố Diệp đập thình thịch không ngớt vì câu nói ấy. Nước mắt cô cuối cùng cũng không chịu nổi sức nặng mà rớt xuống.

Người bạn tốt Lâm Yêu Yêu và người vợ Phương Tiểu Bình trong khoảnh khắc cử hành xong hôn lễ cũng cảm động bật khóc.

Niên Bách Ngạn đặt lên môi Tố Diệp một nụ hôn sâu.

Cảnh tượng ấy đẹp như một giấc mơ.

Chỉ có điều, trong giờ phút ai ai cũng hân hoan ấy, chẳng ai biết rằng, cảnh ấy đã hoàn toàn lọt vào một đôi mắt. Đương nhiên, họ cũng không thể nào phát hiện ra có người đang ác ý quan sát, vì hẳn ta đứng cách đó khá xa.

Khi bỏ chiếc ống nhòm xuống, người đàn ông nở nụ cười tà ác. Trên gương mặt hắn có một vết sẹo rất dài, cực kỳ đáng sợ...

Nghi thức của hôn lễ không dài, nhưng thời gian cho cả đám cưới thì không hề ngắn. Nó sẽ bắt đầu từ sáng sớm tới tận tối muộn mới kết thúc. Buổi tối chủ yếu là chúc mừng. Về chuyện đám cưới, Niên Bách Ngạn cũng từng hỏi Tố Diệp một lần. Ý anh là hôn lễ có thể tổ chức bên bờ biển, như vậy có thể kéo dài ba ngày ba đêm. Nhưng Tố Diệp thấy như vậy quá tốn thời gian. Quan trọng hơn là, trước mắt Tinh Thạch đang bận túi bụi, mà sức khỏe cậu lại không tốt, vẫn nên tổ chức trong thành phố là hơn.

Niên Bách Ngạn tôn trọng quyết định của Tố Diệp.

Sau khi cử hành nghi thức xong xuôi, là thời gian tung hoa và chúc mừng.

Hoa súng tím và tuyết cầu bay như tuyết rơi, rụng khắp người Tố Diệp.

Kỳ Đông Nham đi tới trước, nhẹ nhàng tung những cánh hoa lên người Tố Diệp. Anh ấy nhìn cô, ánh mắt dịu dàng. Tố Diệp nhìn anh ấy, không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười.

Việc làm phù rể là do Kỳ Đông Nham chủ động đề nghị. Điện thoại là Tố Diệp chủ động gọi cho anh ấy. Cô nói với anh ấy rằng: Đông Nham! Em sắp kết hôn rồi!. Ở đầu kia điện thoại, Kỳ Đông Nham im

lặng rất lâu rồi nói với cô: Được! Vậy anh có thể làm phù rể cho em không? Tố Diệp nghe ra giọng nói kìm nén của anh ấy nên hơi chần chừ. Nhưng anh ấy nói: Tiểu Diệp! Anh không thể mang lại hạnh phúc cho người con mình yêu vậy thì ít nhất hãy để anh được tiễn cô ấy lên thảm đỏ.

Tố Diệp nghe mà chua xót trong lòng, thế là đã đồng ý.

Thấy khỏe môi cô nở nụ cười nhẹ nhàng mà hạnh phúc, lòng Kỷ Đông Nham đau như dao cắt. Anh ấy bước lên, khế ôm cô vào lòng, mặc kệ ánh mắt không vui của Niên Bách Ngạn sau lưng. Anh ấy thì thầm bên tai Tố Diệp: “Tiểu Diệp! Em phải nhớ. Bất luận là khi nào, anh cũng sẽ bảo vệ em.”

Anh ấy đã tiễn người con gái của mình đi, trái tim cũng trống trải rồi.

“Cảm ơn anh, Đông Nham! Anh mãi mãi là người bạn tốt nhất của em!” Tố Diệp cảm động.

Đình Tư Thừa cũng tới. Anh ta không tham gia tiết mục đón dâu mà tới thẳng khách sạn, tham gia đám cưới, vì anh ta ghét phải nhìn thấy Diệp Uyên. Cả sau khi gặp Lâm Yêu Yêu, nét mặt anh ta cũng ít nhiều gượng gạo.

Khi rắc cánh hoa lên người Tố Diệp, anh ta im lặng từ đầu tới cuối, rất lâu sau mới nói một câu: “Chúc em hạnh phúc, Tiểu Diệp!”

Tố Diệp nhớ lại những lời hôm trước anh ta đã nói, tâm trạng cũng có phần nặng nề hơn. Cô khế gật đầu, đáp: “Cảm ơn anh đã tới!”

Đình Tư Thừa nhìn sâu vào mắt cô: “Tới ngày hôm nay, anh đã có bình thản đối mặt với đám cưới của em, nhưng với Yêu Yêu, anh vẫn chưa làm được.”

Tố Diệp nghe mà trái tim chột thất lại.

Tới lượt Niên Bách Tiêu. Tuy rằng cậu ta ăn mặc nghiêm chỉnh nhưng gương mặt vẫn mang biểu cảm ngổ ngợ. Cậu ta đi tới trước mặt hai người họ, nói thẳng: “Em có thể nhường tứ hợp viện cho hai người. Sau này đừng có mà tới Sanlitun quấy rầy em, nhất là chị ấy!” Cậu ta nhìn Tố Diệp, cong môi cười: “Đừng có mà theo thói quen tới nhà em, ngủ trên giường của em!”

Câu nói vẫn dờ dệ, đủ khiến Niên Bách Ngạn chau mày.

Tố Diệp nhận ra cậu ta cố tình, thầm nghĩ phải giải quyết thế nào. Nhưng Niên Bách Tiêu chỉ nhìn cô, như cười như không: “Tố! Thật ra em cũng muốn làm phù rể lắm, như Kỳ ấy!”

Niên Bách Ngạn sa sầm mặt, khế nói: “Bạn em còn đang đợi em đón tiếp đấy!”

Nhưng Niên Bách Tiêu nhìn thẳng vào mắt Niên Bách Ngạn, cười khiêu khích, như có ý chống đối.

Lúc này, Tố Diệp nhẹ nhàng khoác tay Niên Bách Ngạn, nhìn Niên Bách Tiêu, cười nói: “Không để em làm phù rể là vì anh trai thương em. Em cũng thấy đấy, hôm nay Kỳ Đông Nham bận tối mắt tối mũi, tới tận bây giờ vẫn chưa được ngậm nước nào vào cổ. Vớ lại, các cụ cũng nói rồi, không được làm phù rể cho người ta quá ba lần, nếu không sẽ không lấy được vợ đâu.”

Niên Bách Tiêu thu ánh mắt lại. Dẫu sao cậu ta cũng là một đứa trẻ tùy hứng, bèn hỏi: “Thế chị thì sao?”

Tố Diệp cảm nhận được cánh tay Niên Bách Ngạn bỗng chặt hơn.

Cô nghĩ nhanh: “Chị cũng thương em chứ! Ai bảo chị là chị dâu của em? Có câu nói thế nào nhỉ? À đúng rồi, “dâu trưởng như mẹ hiền”.”

“Dâu trưởng như mẹ hiền...” Niên Bách Tiêu lẩm bẩm.

Rất lâu sau, cậu ta bỗng bật cười. Khi nhìn lại vào mắt Tố Diệp, vẻ nhắng nhít đã ít đi nhiều: “Em hiểu rồi!” Sau đó, cậu ta chuyển sang nói một câu tiếng Trung lưu loát: “Anh, chị dâu! Hai người phải hạnh phúc đấy. Đây là lời chúc thật tâm của em!”

Có những lúc, cậu biết rất rõ mình muốn nói thế nào. Có những chuyện, cậu cũng biết rất rõ mình muốn làm ra sao. Tố Diệp là người con gái cậu chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp mặt nhưng lại lưu giữ một hình bóng không hề nhạt nhòa trong lòng cậu. Có lẽ duyên phận mà người Trung Quốc nói là như vậy. Chỉ có điều vẫn còn một loại, gọi là có duyên không có phận.

Kỳ thực cậu thanh niên đầy sức sống Niên Bách Tiêu cũng không biết mình nghĩ thế nào, không biết một chút nào...

Nhưng lời chúc phúc là thật lòng.

Niên Bách Ngạn thả lỏng gương mặt rồi gior tay vỗ lên vai cậu ta hai cái, ý tứ sâu xa...

Sau khi cử hành xong nghi thức, Niên Bách Ngạn bèn sai người đi kiểm tra hệ thống CTV của khách sạn. Thông qua khoảng thời gian giao ca của các nhân viên quản lý, Niên Bách Ngạn yêu cầu cung cấp toàn bộ tư liệu CTV của khách sạn.

Khách sạn vốn là mở cửa tự do. Tuy rằng không có thiệp mời sẽ không được vào, nhưng cũng không thể đảm bảo không để lọt dù chỉ là một con ruồi, thế nên công việc này khá nặng nề. Nhưng Niên

Bách Ngạn kiên quyết điều tra, mà khách sạn cũng có trách nhiệm, không thể trốn tránh, thế nên đã đồng ý lập tức điều tra.

Bãi cỏ trở thành nơi gặp gỡ. Vẫn còn không khí nhộn nhịp của buổi lễ, người lớn tuổi không trụ được, dùng bữa xong đã rời đi trước. Còn đa phần mọi người vẫn ở lại. Khi hoàng hôn buông xuống, vũ hội cũng bắt đầu.

Sau khi thay xong quần áo, Niên Bách Ngạn và Tố Diệp tiên phong nhảy điệu đầu tiên. Một người đàn ông phong độ và một người con gái dịu dàng, xinh đẹp. Dưới ánh trăng thanh, họ đã vẽ nên một bữa tiệc thị giác tuyệt mỹ.

Nhưng khi vũ hội trở nên vui vẻ hơn, Tố Diệp thay bộ lễ phục vào cũng không còn là nữ thần thánh không thể coi thường nữa. Cô cao hứng độ rượu với bạn bè, từ nữ thần biến thành “nữ hán tử”. Niên Bách Ngạn thì trở thành sứ giả bảo vệ hoa. Cô cầm ly nào là anh giật lại ly ấy, nhưng vẫn không thể rời mắt. Cô cứ thể cười giòn giã náo loạn cùng đám bạn nghịch ngợm.

Trong số người uống say còn có Diệp Lan. Con bé nghiêng nghiêng ngả ngả dựa vào bên cạnh ghế. Ly rượu trên tay cô bị cướp đi mất. Cô ngược mắt lên, bỗng nhìn thấy Tố Khải.

Hôm nay Cảnh Long đã đi chấp hành nhiệm vụ, không tới tham dự đám cưới.

Nhờ có ánh trăng, Diệp Lan nhìn mãi vào gương mặt Tố Khải, rất lâu không rời mắt.

Tố Khải thở dài: “Anh đưa em về trước!” Buổi tiệc huyền ảo này khi nào kết thúc còn chưa biết. Cô là con gái mà uống nhiều như vậy, lỡ như xảy ra chuyện thì làm sao.

Diệp Lan lắc đầu.

“Để anh gọi điện cho Cảnh Long, bảo anh ta tới đón em.” Nói rồi, Tố Khải rút di động ra.

Cổ anh bất ngờ bị Diệp Lan ôm chặt. Chẳng mấy chốc, cô bật khóc, mang theo hương rượu say mềm: “Tại sao anh không cần em nữa? Tại sao chứ? Có phải anh thật sự lấy người khác anh cũng hờ hững như vậy không? Có phải anh thật sự không còn yêu em nữa không?”

Lòng ngực Tố Khải khó chịu, sống mũi cũng cay cay. Anh đứng đờ ra đó, không thể nhúc nhích.

“Anh đưa em đi đi, Tố Khải! Em xin anh đấy, anh đưa em đi đi! Chúng ta mặc kệ tất cả, không cần suy nghĩ gì nữa, có được không...” Diệp Lan òa khóc nức nở.

Trái tim Tố Khải quặn thắt, đau tưởng có thể chết đi.

Rất lâu sau, anh mới kiềm chế cơn đau tim ấy lại, khẽ nói: “Em say rồi!”

Diệp Lan nín khóc, từ từ buông thõng hai tay. Cô lui về sau một bước, nhìn anh qua làn nước mắt mờ mờ: “Phải! Em say rồi... Say mất rồi...” Gia đình Cảnh Long và nhà họ Diệp thời gian gần đây đang bàn bạc chuyện cưới hỏi, cô còn có thể phản kháng sao?

Cho dù cô muốn chống đối, còn anh thì sao?

Anh thật sự có thể đưa cô đi cao chạy xa bay sao?

Không thể!

Cô cảm nhận được rất rõ ràng sự cương quyết của anh. Thế nên, cô đã nhận thua từ lâu rồi, không phải sao? Diệp Lan cô vẫn chưa ích kỷ đến mức ấy. Nếu cô thật sự ích kỷ đòi hỏi, vậy thì anh sẽ đau khổ cả đời. Anh còn có lý tưởng của mình, người thân của mình, sự nghiệp của mình...

Tố Khải cuộn chặt tay lại, bước lên, đỡ vững lấy cô: “Đi nào! Anh đưa em về!”

“Không cần đâu!” Sau khi khóc xong, Diệp Lan cũng bớt say phần nào. Cô cười khẽ: “Hôm nay là đám cưới của chị em. Em rất vui, em sẽ ở lại tới cuối cùng.”

“Nhưng em say rồi.”

“Còn có Cảnh Long. Anh ấy sẽ tới đón em.” Cô nuốt đau đớn vào lòng, cất lời.

Bàn tay Tố Khải bất lực buông xuôi...

Ở bên kia bãi cỏ.

Hứa Đồng cũng đã uống khá khá. Nhưng cũng may, ngày thường đi tiếp khách cùng Niên Bách Ngạn cũng nhiều, tửu lượng của cô đương nhiên cũng được nâng lên. Cô chỉ hơi choáng váng, muốn tới khu vực nghỉ ngơi ngồi một lát.

Ai ngờ vừa quay người đã đâm sầm vào một lồng ngực vạm vỡ.

Ngay lập tức, eo cô được ai ôm chặt. Tiếng cười của người đàn ông trên đỉnh đầu cực kỳ mê người: “Uống nhiều rồi sao?”

Hứa Đồng giật nẩy mình. Cô vội vàng lùi ra khỏi vòng tay người đàn ông. Cô ngược lên nhìn, da đầu chợt nổ tung. Hóa ra là Thịnh Thiên Vỹ.

“Tổng giám đốc... Tổng giám đốc Thịnh... Tôi xin lỗi!”

Thịnh Thiên Vỹ cười sáng khoái: “Em không sao chứ?”

“A... không sao ạ!” Hứa Đồng hơi sợ người đàn ông này. Cô cố gắng đè nén sự căng thẳng trong lòng, để giọng nói được trôi chảy.

Đang định viện cớ gì để rời khỏi đây, Thịnh Thiên Vỹ liền nói: “Đi nào! Tới khu nghỉ ngơi ngồi một lát!”

Thịnh Thiên Vỹ là bạn tốt của tổng giám đốc Niên, Hứa Đồng dĩ nhiên không dám đắc tội, chỉ biết bấm bụng đi theo.

Khu vực nghỉ ngơi không đông người. Đa phần mọi người đều chạy ra bãi cỏ vui chơi rồi. Thịnh Thiên Vỹ lệnh cho nhân viên chuẩn bị cho Hứa Đồng một ít nước mật ong. Sau khi đón lấy, Hứa Đồng cảm ơn riu rít.

“Tiểu Hứa! Hôm nay em đẹp lắm!” Bất thành lời, Thịnh Thiên Vỹ nói câu ấy.

Hứa Đồng còn hơi thở chưa kịp nuốt hết, lập tức ho sặc sụa. Thịnh Thiên Vỹ bật cười, nghiêng người vỗ lưng cho cô. Hứa Đồng nào dám ngồi gần anh như vậy. Cô vội vàng dịch ra xa một chút, khẽ đáp: “Tôi không sao! Cảm ơn tổng giám đốc Thịnh!”

Thịnh Thiên Vỹ khó xử: “Em đừng có suốt ngày tổng giám đốc Thịnh nữa đi.”

Nghe câu ấy Hứa Đồng càng căng thẳng. Cô nuốt nước bọt, nói: “Anh là bạn tốt của tổng giám đốc Niên, tôi đương nhiên phải xưng hô với anh như vậy rồi!”

Thịnh Thiên Vỹ không nói gì, chỉ nhìn cô đầy hứng thú.

Bầu không khí có phần kỳ lạ.

Một lát sau, Thịnh Thiên Vỹ nói: “Em sợ tôi à?”

“Dạ?” Hứa Đồng ngẩn người. Đúng rồi! Cô sợ muốn chết luôn. Có trời mới biết, cứ gặp người đàn ông này là cô như chuột gặp mèo, nhưng mấy lời này tuyệt đối không thể nói ra: “Anh hiểu lắm rồi!”

Thịnh Thiên Vỹ cười ha ha: “Ai ai cũng biết trợ lý Hứa bên cạnh tổng giám đốc Niên thông minh, giỏi giang, bình tĩnh điềm đạm. Sao mà lần nào tôi gặp em, em cũng không giống như lời khen vậy?”

Hứa Đồng khó khăn ép ra một nụ cười. Cô nhủ thầm trong lòng: Nói nhảm! Đối lại là người phụ nữ khác, nghe anh công khai đưa ra yêu cầu “phục vụ giường” như thế, không chạy bay như khói mới lạ đấy.

“Tiểu Hứa này, năm nay em bao nhiêu tuổi nhỉ?” Thịnh Thiên Vỹ dựa ra sau sofa, hỏi cô qua tiếng cười lớn.

Hỏi tuổi là một vấn đề bất lịch sự. Hứa Đồng cảm thấy không lý nào Thịnh Thiên Vỹ không hiểu điều này. Nhưng dẫu sao anh cũng là thân phận cấp trên, cô nể mặt, bèn trả lời một cách không tình nguyện: “29 ạ!”

Cô bằng tuổi Tố Diệp.

Thịnh Thiên Vỹ gật đầu, lại hỏi: “Em có bạn trai chưa?”

Hứa Đồng ghen lời.

“Vẫn chưa tìm à?” Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô mỉm cười, rồi chép miệng lắc đầu: “Cái tay Niên Bách Ngạn kia đúng là quá hại người.”

“Không! Tổng giám đốc Thịnh! Tôi... Tôi có bạn trai rồi.” Hứa Đồng nói dối không đỏ mặt.

Thịnh Thiên Vỹ nhướn mày, lắc đầu tiếc nuối: “Mấy cô gái đẹp toàn bị người ta giành mất.”

Hứa Đồng thật sự muốn rời đi.

“Bạn trai em làm nghề gì?” Anh có vẻ như muốn hỏi tận gốc, tấc tận rồi.

“Anh ấy...” Bốc phét thế nào đây: “Làm kiến trúc sư!”

Thịnh Thiên Vỹ gật gù như hiểu ra: “Ở công ty nào vậy?”

Đầu Hứa Đồng nổ bùm một cái: “Là... một công ty nhỏ thôi, không nổi tiếng đâu ạ.” Mấy người thuộc tầng lớp như anh, nếu nói bất kỳ công ty nào cũng đều biết.

“Công ty nhỏ cũng không sao, quan trọng là nhân tài!” Thịnh Thiên Vỹ nhấp một ngụm sâm panh: “Tổng bộ bên công ty chúng tôi vừa hay đang muốn xây dựng văn phòng mới. Nếu bạn trai em có hứng thú, có thể tới cạnh tranh. Chỉ cần thiết kế của cậu ấy độc đáo, mang tới hạng mục xây dựng lại là không thành vấn đề.”

Hứa Đồng vừa nghe đã biết là lớn chuyện rồi. Cả sống lưng cô chợt cứng đờ, khó khăn lắm mới cử động được biểu cảm trên mặt: “Cảm

ơn tổng giám đốc Thịnh! Nhưng... Nhưng mà anh ấy thật ra cũng không có quá nhiều kinh nghiệm. Hay là thôi đi ạ!”

Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô rất lâu, cười nói: “Em thú vị thật đấy!”

Thú vị ư?

Thế là ý gì?

Nhưng Thịnh Thiên Vỹ không tiếp tục giải thích. Anh ta hỏi một câu không đầu không cuối: “Tiểu Hứa! Nghe nói ngoại ngữ hai của em ở trường đại học là tiếng Pháp?”

Hứa Đồng gật đầu.

“Một thời gian nữa tôi phải qua Pháp bàn một chuyện làm ăn. Có ngại tôi mượn người của Niên Bách Ngạn không?” Thịnh Thiên Vỹ nói nửa đùa nửa thật.

Trái tim Hứa Đồng bất chợt rung rinh. Cô gắng bình tĩnh lại: “Tổng giám đốc Thịnh đề cao tôi rồi. Bên cạnh anh chắc chắn không thiếu những trợ lý biết tiếng Pháp. Tôi không nên bày ra cái kém cỏi thì hơn?”

Thịnh Thiên Vỹ tựa ra sau, giọng nói tùy hứng và lười biếng: “Sao lại là thể hiện cái kém cỏi? Ai mà không biết năng lực làm việc của trợ lý Hứa rất giỏi. Tôi cũng muốn mượn chút may mắn của em, để nhanh chóng ký được hợp đồng đó. Tôi nghĩ, nếu tôi đích thân mở lời với Niên Bách Ngạn, cậu ấy nhất định sẽ đồng ý.”

“Tổng giám đốc Thịnh!” Hứa Đồng đứng bật dậy, trong lòng rối bời: “Tôi... Tôi cảm thấy mình không thích hợp. Thật đấy, anh nên chọn người khác là hơn.”

Dứt lời, cô định bỏ đi.

“Ấy, năm nay em không lấy chồng được rồi.” Thịnh Thiên Vỹ bất ngờ buông một câu chẳng đầu ra đầu: “Chi bằng cứ cùng tôi đi chơi quanh nước Pháp một vòng, coi như là nghỉ phép.”

Hứa Đồng quay đầu: “Ai nói với anh năm nay tôi không lấy được chồng?”

“Em không đón được hoa cưới!” Thịnh Thiên Vỹ cười xấu xa.

Hứa Đồng nín lặng.

Lúc Tố Diệp ném hoa cưới, vừa hay cô và Diệp Lan đứng cạnh nhau. Khi hoa cưới bay về phía cô, cô giơ tay ra, cả Diệp Lan cũng vậy. Có lẽ cả hai đều có ý muốn nhường nên lại đồng thời rút tay lại. Cứ như vậy, bó hoa cưới rơi xuống đất, cả cô và Diệp Lan đều không đón được.

Đây là một kết quả chẳng ai ngờ tới.

Cô và Diệp Lan quả thực đã bị Tố Diệp lên lớp cho một bài.

Thịnh Thiên Vỹ đứng dậy, đi về phía cô.

Hứa Đồng căng thẳng lùi về sau một bước.

Thấy vậy, Thịnh Thiên Vỹ lắc đầu: “Còn nói là không sợ tôi? Tiểu Hứa à! Tôi không có ác ý đâu!”

Hứa Đồng cười ngượng ngập, cố gắng cắm chặt hai chân mình xuống đất.

Thịnh Thiên Vỹ đi tới bên cạnh cô, quan sát cô từ trên xuống dưới, bất ngờ ghé sát cô và hỏi: “Thật sự đã có bạn trai rồi?”

Tim Hứa Đồng suýt nữa thì bắn ra ngoài, cô hoảng hốt gật đầu: “A... Vâng, có bạn trai!”

Thịnh Thiên Vỹ cười ha ha, không nói gì nữa.

“À... Tổng giám đốc Thịnh! Nếu không còn việc gì nữa thì tôi xin phép.” Hứa Đồng chỉ muốn rời khỏi đây ngay lập tức.

Thịnh Thiên Vỹ nhẹ nhàng gật đầu.

Cô nuốt nước bọt, rời khỏi đó.

Một đám cưới, bận rộn từ sáng sớm tới tối mịt. Ban ngày trang nghiêm, buổi tối hân hoan, mang rất nhiều hình thái.

Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn không thể không bị chuốc rượu. Cũng may đám Giang Mạc Viễn biết dạ dày của anh không tốt, cũng thường xuyên đỡ hộ. Nhưng đêm tân hôn, sợ là chú rể nào cũng không thoát khỏi cảnh bị chuốc say.

Niên Bách Ngạn muốn đi xem Tố Diệp. Anh sợ cô uống say lại gây chuyện đâu đó. Cô không có ở trên bãi cỏ, có lẽ là ở trong phòng, hoặc chưa biết chừng lại đi độ rượu với ai đó rồi.

Đang định đi tìm thì Lâm Yêu Yêu lão đạo bước tới. Có lẽ đã uống một ít rượu, sau khi thấy anh, dáng chào hỏi của cô ấy cũng tùy tiện hơn nhiều.

Niên Bách Ngạn hỏi cô ấy có nhìn thấy Tố Diệp đâu không. Cô ấy chỉ

vào trong phòng, nói Tố Diệp đang uống rượu cùng mấy người bạn vội từ nước ngoài về dự đám cưới. Niên Bách Ngạn lo lắng. Khi anh quay người định đi thì Lâm Yêu Yêu gọi giật anh lại.

“Tổng giám đốc Niên! Anh không ngại nói chuyện với tôi mấy câu chứ?”

Quyển 11 - Chương 500: Cuộc đời giản dị, năm tháng bình yên

Dường như đâu đâu cũng rộn ràng niềm vui, ngay cả không khí cũng tỏa lan một mùi hương ngọt ngào. Chỉ có nơi ở của Diệp Ngọc là an tĩnh vô cùng.

Từ khi rời khỏi nhà họ Diệp, so với cuộc sống nhung lụa trước đây, Diệp Ngọc của bây giờ bình dị hơn rất nhiều. Tuy rằng cô vẫn là cổ đông của nhà họ Diệp, trong tay vẫn nắm giữ một số cổ phần của Tinh Thạch, cho dù không làm gì thì cũng lấy được không ít lợi tức, nhưng cô vẫn cùng với Khúc Nghệ mở một cửa hàng bánh gato ở trung tâm thương mại quốc tế Thiên Giới. Đó là một cửa hàng rất xinh xắn, phù hợp với yêu cầu của các thành phần khách hàng thời thượng hay lãnh đạo qua lại.

Khúc Nghệ chẳng khấm khá gì. Toàn bộ tiền mở cửa hàng bánh đều do Diệp Ngọc bỏ ra. Cô phải bán một phần bất động sản trong tay mình mới mở được cửa hàng này. Vì nó là do cô mua về chứ không phải thuê lại của người ta. Vì chuyện này, Nguyễn Tuyết Mạn tức suýt hộc máu. Còn Diệp Ngọc và Khúc Nghệ chỉ dồn tâm tư vào việc làm sao để quản lý cửa hàng bánh gato này.

Hai người họ dường như đoạn tuyệt với bên ngoài, không tham gia bất kỳ sự kiện và hoạt động nào của nhà họ Diệp. Bao gồm cả... đám cưới.

Chỉ có điều những lời Nguyễn Tuyết Mạn nói hôm trước, vẫn còn

khiến Khúc Nghệ nhức nhối trong lòng. Hôm nay là đám cưới của Niên Bách Ngạn và Tố Diệp, Diệp Ngọc vẫn thản nhiên như không. Cô vẫn bận rộn trong cửa hàng. Khi công việc xong xuôi, hai người trở về nhà, cuối cùng Khúc Nghệ không nhịn được phải nói một câu: “Hôm nay bác gái gọi điện tới cửa hàng. Lúc ấy em không đi đưa bánh rồi.”

Diệp Ngọc khẽ gật đầu: “Chắc là bảo em tới dự đám cưới. Anh cũng biết là tới bây giờ mẹ em vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện Niên Bách Ngạn yêu Tố Diệp mà. Đám cưới này bà xuất hiện thì không có tác dụng gì nhưng nếu em tới tham gia ít nhất cũng cho người ngoài biết, vẫn có người phản đối hôn lễ.”

Khúc Nghệ thở dài.

“Nhưng mẹ em quên mất hai điểm.” Diệp Ngọc ngồi lên sofa, xoa xoa cánh tay: “Thứ nhất, em và Niên Bách Ngạn chỉ kết hôn giả, đây là chuyện mọi người đều đã biết rõ. Thứ hai, với địa vị ngày hôm nay của Niên Bách Ngạn, cho dù em có tới đó đi chăng nữa, anh ta vẫn có bản lĩnh khiến cánh nhà báo đồng lòng một lời. Nghe nói anh ta bỏ ra không ít tâm sức cho đám cưới này, thế nên chắc chắn không ngại quảng cho đám nhà báo mấy hợp đồng quảng cáo.”

“Kể cũng phải!” Khúc Nghệ suy nghĩ rồi gật đầu.

Bây giờ ở trong Tinh Thạch, ngoài mặt Diệp Uyên vẫn là chủ tịch, nhưng thực tế thì sao? Có nguồn tin tiết lộ Diệp Uyên đã quay về công ty hàng không làm việc rồi, còn tất cả các công việc và quản lý, vận hành từ trên xuống dưới trong Tinh Thạch đều do một tay Niên Bách Ngạn nắm giữ. Anh ta đã không còn là người đứng dưới một người, đứng trên vạn người nữa. Như hiện nay, ngoài các bác tổng giám đốc vẫn còn đang giữ, anh ta đã sớm ngồi vững vị trí chủ tịch rồi.

Còn thế lực của nhà họ Diệp trong Tinh Thạch giờ như cái cây khô bị mưa thu quật đổ, tàn lụi thê thảm.

Nghĩ tới đây, Khúc Nghệ cảm thấy rất buồn. Cô ấy nhìn Diệp Ngọc nói: “Đều là lỗi của tôi, tại tôi liên lụy tới em!”

Diệp Ngọc không ngờ Khúc Nghệ lại nói vậy, mỉm cười đáp: “Anh nói linh tinh cái gì thế? Anh đâu có liên lụy tới em?”

“Nếu như không có tôi, em cũng không phải kết hôn giả với Niên Bách Ngạn, có lẽ bây giờ em vẫn được ở trong nhà họ Diệp, làm một cô chủ được ăn sung mặc sướng. Nếu không có tôi, em cũng không phải tới cầu xin Niên Bách Ngạn, cũng không để mất đi một phần cổ phần của Tinh Thạch. Nếu không vì tôi, em cũng không phải chịu sự khinh rẻ của người đời. Cả bây giờ nữa, em cũng không cần tự mở cửa hàng bánh, ngày nào cũng phải thức khuya dậy sớm. Đường đường là một thiên kim tiểu thư lại phải đi giao hàng...”

Khúc Nghệ càng nói tâm trạng càng tụt dốc.

Diệp Ngọc nghe thấy vậy, khó xử trả lời: “Anh đừng đổ hết mọi tội lỗi lên đầu mình được không? Tất cả, tất cả những chuyện này đều là sự lựa chọn của em. Em không bao giờ hối hận. Có lẽ những chuyện trên đời này là vậy, mọi thứ đã định sẵn cả rồi. Còn về Tinh Thạch, tuy rằng đó là tâm huyết của bố em, nhưng khi xưa ông cũng phải giẫm lên máu và nước mắt mới có thể lập nên một vương quốc đá quý, em chẳng ham mê mấy thứ đó. Thế nên Khúc Nghệ! Em cảm thấy bây giờ rất tốt mà, bỏ đi cái mác cô chủ nhà họ Diệp, nghiêm túc làm việc, nỗ lực phấn đấu, em cảm thấy bây giờ mỗi ngày em sống đều vô cùng đầy đủ.”

Khúc Nghệ nhìn cô, khẽ cười.

“Nhưng nhà họ Diệp đâu sao cũng là gia đình của em. Đừng vì tôi mà xa cách với người thân của mình.”

Diệp Ngọc ôm gối mỉm cười: “Chuyện gì rồi cũng sẽ bị thời gian xóa mờ. Em tin rồi sẽ có một ngày họ sẽ chấp nhận chúng ta.”

Mong là như vậy.

Nhưng sao Khúc Nghệ cảm thấy, ngày ấy lại xa xôi vời vợi...

Khi Tố Diệp tỉnh giấc, nhất thời bỗng không phân biệt được mình đang ở đâu. Tiếng cười đùa và những thanh âm ồn ào vẫn còn vang vọng trong đầu cô, còn cả hình ảnh quán bar lập lòe xanh đỏ.

Trong phòng rất yên tĩnh. Rèm cửa che chặt ánh nắng, không thể phán đoán được bây giờ là mấy giờ qua cái tĩnh mịch, tối tăm này.

Đây là...

Tố Diệp ôm cái đầu đau như búa bổ ngồi dậy. Váy ngủ rơi trượt xuống sàn nhà. Cô nhìn xung quanh. Nơi đây hoa lệ như cung đình. Cũng chỉ có nơi đây mới khiến cô mỗi lần tỉnh giấc đều tưởng mình vừa xuyên không.

Tứ hợp viện.

Cô đã trở về tứ hợp viện.

Chỉ có điều, Tố Diệp chẳng thể nào nhớ mình đã quay về tứ hợp viện từ khi nào và bằng cách nào.

Trong phòng phảng phất mùi trầm hương, rất nhạt, rất mờ, tựa như

ru ngủ. Chắc đây cũng là lý do cô say ngủ mà không mơ mộng gì.

Cả một chiếc giường rộng lớn như nuốt chửng lấy cô.

Bên cạnh trống vắng.

Trên gối vẫn mùi hương trên tóc anh và lác đác mùi gỗ mộc.

Nhưng người đâu?

Tố Diệp ôm chần. Một lúc lâu sau, đưa mắt nhìn giờ cô mới giật mình trợn tròn. Trời đất ạ! Đã ba giờ chiều rồi!

Cô cuống quýt đi xuống giường. Khi đầu gối va vào thành giường, cô đau đến nhe răng le lưỡi. Cô giẫm lên thảm, lò cò từng bước vào trong nhà tắm, đánh răng rửa mặt. Khi nhìn vào gương cô mới kinh hoàng phát hiện ra hai mắt mình sưng vù. Quỷ thần ơi, thế này là thế nào?

Khi kéo rèm ra, ánh mặt trời buổi chiều rực rỡ gấp gáp ùa vào phòng, rải khắp mặt đất.

Tố Diệp mặc một chiếc váy ngủ màu trắng, đi tìm kiếm từng phòng như một bóng ma. Dường như đâu đâu cũng có thể nghe thấy tiếng nắng rơi xuống đất, thi thoảng còn có tiếng chim hót, lại càng khiến cho không gian của tứ hợp viện thêm yên ắng.

Cô nghĩ bụng, cái Tử Cấm Thành còn xa xôi cách trở hơn nhiều lần cái tứ hợp viện này, có phải thời cổ đại cũng u tịch thế này không? Khi các phi tần đi thăm từng gian phòng, liệu chẳng cũng cảm thấy mình đơn độc?

Tố Diệp hối hận rồi. Cô cảm thấy nên ở lại Sanlitun mới phải, ít ra

cũng không phải đi từng phòng một tìm Niên Bách Ngạn. Sanlitun chỉ có hai tầng, tìm cũng dễ hơn.

Không phải là anh tới công ty rồi chứ?

Khi tới sân giữa, suy nghĩ này của tan biến.

Sân giữa không phải là vườn hoa nhưng còn hơn cả vườn hoa. Nơi đây trồng chủ yếu là đình hương và hải đường, còn có vô vàn những loại hoa và chậu cây phong phú khác. Mấy cây như kim quế, ngân quế dĩ nhiên là chuyện khỏi phải nhắc tới. Trước bậc thềm, từng khóm hoa nhài cũng đang xanh tươi mơn mớn.

Tố Diệp từng ở một thời gian trong tứ hợp viện, nhưng luôn cảm thấy kính nể hoa cỏ trong tứ hợp viện. Ví như cây hải đường hai người ôm không xuể ngay trước mặt cô đây, vừa nhìn đã biết là một cây cổ thụ lâu năm, hoặc có thể là một giống cây quý Niên Bách Ngạn cho người vận chuyển từ đâu đó về. Tóm lại dù không gọi được tên, cô vẫn biết rõ nó còn quý giá hơn bản thân mình.

Nói chi từng nhành cây ngọn cỏ ở đây.

Còn Niên Bách Ngạn thì đang ngồi hóng mát dưới gốc cây.

Nói là hóng mát có chút khoa trương.

Anh đang ngồi trên chiếc xích đu lớn ngay dưới bóng hải đường. Anh lười biếng dựa vào đó gọi điện thoại. Anh nói khá ít, đa phần là lắng nghe, thi thoảng lại dặn dò mấy câu.

Nhiệt độ năm nay rất bất thường làm cho hoa hải đường nở cũng muộn hơn.

Đang mùa hoa nở, trên đỉnh đầu anh là những bông hải đường lớn, đỏ rực đến say mê. Cô nghe nói hoa hải đường cứ nở mãi, nở mãi, cuối cùng sẽ trắng như tuyết, như từng bông tuyết rơi xuống mặt đất, sau đó sẽ cho ra quả hải đường, tới tháng chín thì chín.

Cô nhớ Tống Khánh Linh lúc sống trong Cung Vương phủ đã từng viết trong sách, khi tới tháng chín hải đường chín, bà lại có thói quen làm hải đường ngâm.

Tố Diệp nghĩ bụng, mình liệu có trèo lên cây hái mấy quả hải đường xuống làm nước sốt không?

Niên Bách Ngạn nhìn thấy cô. Đầu kia điện thoại vẫn đang bàn công việc, nhưng anh giơ tay về phía cô.

Lòng bàn tay anh rộng lớn và vững chãi.

Đường trí tuệ và đường sự nghiệp đều khắc rất sâu. Có tia sáng hồng hồng hắt xuống, là bóng của hoa hải đường phản chiếu lên tay anh. Cái gắt gao của buổi chiều đã được cành lá hải đường um tùm che khuất, chỉ để lại cảm giác thanh mát.

Tố Diệp không dám làm phiền anh. Cô ngoan ngoãn đưa tay mình ra.

Hôm nay Niên Bách Ngạn ăn mặc vô cùng thoải mái, hiếm khi được tùy hứng như vậy.

Một chiếc áo phông rộng rãi và một chiếc quần dài vừa đẹp với thời tiết xuân hè. Đầu là tông màu nhạt. Không giống như trong mấy bộ vest là lượt, anh hôm nay trông bình dị, dễ gần hơn rất nhiều.

Anh nắm tay Tố Diệp, ung dung đùa nghịch trong bàn tay mình, một mặt vẫn còn đang dặn dò bộ phận thiết kế chuyện sản phẩm mới.

Đứng dưới gốc hải đường, có nhẹ thổi qua, tấp vào mặt một cách vừa đủ.

Tố Diệp bỗng nhiên cảm thấy, cuộc sống chậm rãi này đúng là thứ cô muốn.

Cô chợt nhớ tới câu thơ của Đào Uyên Minh: Thái cúc đông ly hạ - Du nhiên kiến Nam Sơn*, bỗng nhiên lại thấy có sự đồng điệu kỳ diệu.

*Rào đông hái cúc chiều nay – Xa trông thấy núi Nam ngay trước nhà.

Qua ngày hôm qua, cô và Niên Bách Ngạn đã thật sự là vợ chồng rồi. Tới tận bây giờ, Tố Diệp vẫn cảm thấy như mơ như thực. Hình như chuyện họ quen nhau mới chỉ hôm qua thôi. Cô vẫn còn bám riết lấy anh, không ngừng gọi anh là “anh rể”.

Phải! Duyên phận của con người thật là kỳ diệu. Cô đã trở thành một nửa của anh như vậy. Còn anh cũng thực sự đã là chồng của cô.

Kết thúc cuộc điện thoại, Niên Bách Ngạn vẫn dựa vào xích đu như mấy lão gia sống gần hoàng thành. Anh nhìn Tố Diệp, cong môi cười: “Em ngủ giỏi thật đấy!”

Tố Diệp đỏ bừng mặt. Cô đang định hỏi anh chuyện hôm qua thì điện thoại của anh lại vang lên.

Cô nhúu mày lắm bầm: “Em về phòng đây!”

Nhưng Niên Bách Ngạn giữ tay cô lại, cười nói: “Không cho!”

Rồi anh nghe máy.

“Alô! Chào giám đốc Hứa!” Anh dường như không hề né tránh cô.

Tố Diệp trong lòng rối bời, thật sự muốn cầm cái điện thoại của anh ném xuống hồ, nhưng mà cô vẫn chưa có cái gan ấy, người ta đang bàn chuyện nghiêm túc. Rồi cô lại nhớ tới câu mợ vẫn hay căn nhắc bên tai: Phụ nữ sau khi kết hôn phải biết quán xuyến việc nhà cho chu toàn, phụ chồng nuôi dạy con cái.

Quán xuyến việc nhà? Cô không biết mình có làm được hay không?

Phụ chồng nuôi dạy con cái? Cô muốn dạy con hình như là quá khó.

Cụp mắt xuống, cô buông tay Niên Bách Ngạn ra, đi thẳng tới bên hồ cá, nhàn nhã cho mấy con cá chép gặm đang bơi lội dưới hồ ăn.

Ánh sáng trên đỉnh đầu dịu nhẹ, không quá nắng. Trên mặt hồ cũng in bóng cây lắc lư, rất đẹp.

Nếu những tháng ngày này có thể kéo dài thì cuộc sống sẽ tươi đẹp biết bao.

Quay đầu lại, cô vô tình bắt gặp ánh mắt Niên Bách Ngạn nhìn về phía này, trái tim lại khẽ cuộn lên. Dường như anh cứ nhìn cô mãi. Anh nghe điện thoại, nhưng ánh mắt không rời khỏi cô. Anh khẽ cười, trên gương mặt là một sự ấm áp dễ nhận thấy.

Tố Diệp bỗng nhiên nhớ tới một câu nói: Cuộc đời giản dị, năm tháng bình yên.

Thật đẹp.

Cô ích kỷ hy vọng rằng lúc này sẽ không có bất kỳ ai, không có bất kỳ chuyện gì phá vỡ sự yên bình, hạnh phúc này...

Quyển 11 - Chương 501: Một đêm không kịp nghỉ ngơi

Tới khi Tố Diệp cho cá ăn xong một túi thức ăn, cuộc điện thoại của Niên Bách Ngạn cũng vừa vặn kết thúc. Anh giờ tay về phía cô: “Em lại đây!”

Tố Diệp lau tay sạch sẽ rồi đi tới. Cô bị anh kéo cùng ngồi dựa vào xích đu. Cô chỉ sợ chân ghế không vững sẽ đứt rời. Nhưng Niên Bách Ngạn bật cười: Em quá đề cao trọng lượng cơ thể mình rồi đấy.

Một chiếc xích đu rộng rãi ôm trọn lấy hai con người. Tố Diệp cứ thế dựa vào lòng anh. Có mùi gỗ mộc thoang thoảng. Khi có gió nhẹ thổi qua tạo cho người ta cảm giác cực kỳ dễ chịu. Cơ thể vốn đã mệt mỏi lại càng thêm lười biếng, không muốn nhúc nhích nữa.

“Tối qua em về nhà khi nào vậy?” Cô gối đầu lên ngực anh, uể oải cất lời.

Tiếng cười của Niên Bách Ngạn vang lên trên đỉnh đầu: “Không phải tối qua mà hôm nay, khi trời tờ mờ sáng.”

Cô hoảng hốt ngẩng đầu lên: “Đám cưới tan muộn như vậy ư?”

Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn cô bằng ánh mắt không biết xử trí ra sao: “Tố Diệp!”

Gọi cả tên lẫn họ, mang theo chút nghiêm nghị.

Tố Diệp lập tức ngồi nghiêm túc. Nhưng cô quên mất đây là xích đu, lắc lư một cái cả người cô lại ngã vào lòng anh. Anh bèn vòng tay giữ chặt lấy cô, trong ngữ khí mang theo giọng chất vấn: “Tối qua em không khác gì đi dự đám cưới của người khác.”

Hà?

Cô lại sao rồi?

Đối diện với đối mắt khó hiểu của Tố Diệp, Niên Bách Ngạn cũng “tốt bụng” kể lại cho cô nghe sự tình từ tối qua đến sáng nay.

...

Từ giây phút Tố Diệp hưng phấn uống rượu, tai họa đã bắt đầu.

Niên Bách Ngạn vốn dĩ đã bận túi bụi. Mấy bạn bè cùng làm ăn tới chung vui liên tục kéo anh qua chúc rượu. Cuối cùng đến cả Hứa Đồng cũng bại trận. Đám Giang Mạc Viễn, Thịnh Thiên Vỹ thì càng khỏi phải nói, uống đến không phân biệt được phương hướng nữa. Hết cách, Niên Bách Ngạn đành phải bấm bụng uống hết ly này tới ly khác.

Tới lúc uống kha khá, Niên Bách Ngạn mới phát hiện không thấy Tố Diệp đâu!

Tất cả mọi người trên bãi cỏ đã say đến mức nói năng lộn xộn. Tố Đông và Phương Tiểu Bình cũng đang chúc tụng cùng người thân và bạn bè, chẳng hy vọng được gì. Ban đầu Niên Bách Ngạn còn tưởng Tố Diệp đi vào phòng ngủ cho tỉnh rượu hoặc ngủ ở đâu đó, kết quả đi một vòng, những người biến mất cùng cô còn cả đám bạn và Lâm Yêu Yêu.

Đêm tân hôn lại để mất cô dâu. Chuyện này mà nói ra ngoài sẽ thành trò cười cho người khác.

Niên Bách Ngạn gấp rút đi tìm Diệp Uyên, nói với anh ấy rằng: Vợ em và vợ anh đều không thấy đâu rồi.

Diệp Uyên say khướt, mơ mơ màng màng. Anh ấy ôm cái ôm trên ghế sofa, cười khì khì: Vợ tôi ở trong lòng tôi đây!

Niên Bách Ngạn đợi cho tỉnh tỉnh, rồi gọi người của khách sạn tới. Họ nói nhìn thấy Tố Diệp cùng một đám người lái xe bỏ đi. Hình như họ ồn ào nói muốn tới quán bar nào đó ở đường Công Thể để tổ chức “đêm độc thân”.

Đêm độc thân!

Niên Bách Ngạn chỉ muốn lôi ngay Tố Diệp về véo cho cô một trận. Đã kết hôn rồi còn đêm độc thân cái nỗi gì?

Quá đáng hơn cả, lại còn tắt điện thoại?!

Người tài xế dịch vụ chở Niên Bách Ngạn tới đường Công Thể. Anh tới mấy quán bar cũ tìm Tố Diệp, rồi nghe nói, bọn họ thật sự đã tới đây. Ông chủ quán bar chỉ vào một bàn đầy những chai rượu không rồi nói với Niên Bách Ngạn: Mấy cô đó uống dã man quá!

Anh hỏi họ đã đi đâu, ông chủ suy nghĩ rồi trả lời: Hình như là đi hát. Cô gái cầm đầu nói muốn tới mấy quán karaoke gần đây.

Cô gái cầm đầu?

Niên Bách Ngạn miêu tả lại hình dáng của Tố Diệp. Ông chủ quán

bar ngấm nghĩ rồi rút trong ví ra một chiếc chứng minh thư nhân dân nói rằng: Chính là cô gái này này!

Không xem không thấy lo, xem rồi Niên Bách Ngạn tức suýt chết. Chứng minh thư đó chính là của Tố Diệp.

Sao chứng minh thư của cô ấy lại để ở đây?

Ông chủ vội vàng giải thích: À, cô gái này uống hơn ba vạn tiền rượu ở chỗ chúng tôi, sau đó lại nói không mang theo ví tiền, nói thế nào cũng quyết đặt lại chứng minh thư ở đây, còn ghi cả số điện thoại và địa chỉ nhà, bảo rằng ngày mai sẽ lập tức tới trả tiền. Nếu không trả tiền, tôi có thể tới nhà đòi nợ.

Niên Bách Ngạn nhìn qua. Cô để lại địa chỉ ở Sanlitun. Nghĩ cũng đủ biết, ông ấy mà tới cửa đòi nợ thật thì sẽ làm Bách Tiêu hết hồn hết vía mất thôi.

Không còn cách nào khác, Niên Bách Ngạn đành rút ví ra thanh toán, rồi lấy lại chứng minh thư.

Anh lại mơ mơ hồ hồ đi tới quán karaoke gần nhất. Ông chủ quán nhìn thấy chứng minh mà suýt nữa bật khóc. Ông ta níu tay Niên Bách Ngạn không chịu buông, nói rằng cô gái này vừa vào phòng VIP đã chê sofa quá cứng, quyết móc hẳn một lỗ to trên sofa ra xem nó làm bằng chất liệu gì.

Niên Bách Ngạn to đầu ra. Anh có thể tưởng tượng ra lúc đó Tố Diệp hào sảng đến mức nào.

Anh lập tức đền tiền rồi hỏi ông chủ họ đang ngồi ở phòng nào.

Ông chủ nói họ đi từ lâu rồi, có lẽ là tới mấy nhà hàng gần đây ăn

đêm. Sau đó ông ấy đẩy một loạt thứ cho Niên Bách Ngạn xem. Anh cầm lên xem. Cả một đồng vòng tay, dây chuyền, cũng khá có giá trị, nhưng vừa nhìn là biết mấy món trang sức trên người Tố Diệp.

Từ quán karaoke đi ra, Niên Bách Ngạn lại bắt đầu một chuyến hành trình đăng đăng tìm vợ.

Gần đó cơ man các nhà hàng. Anh gần như phải tới hỏi thăm từng nơi một. Cuối cùng, anh đã thật sự tìm ra. Kết cục chính là, anh trả tiền thay Tố Diệp như thường lệ, chuộc về một đồng trang sức của những người đặt cọc lại. À, còn sót chứng minh thư nhân dân của Lâm Yêu Yêu.

Cuối cùng của cuối cùng, Niên Bách Ngạn đã tìm thấy Tố Diệp ngay cái cây to trên đường quốc lộ Nha Tử.

Ngoài cô ra còn có Lâm Yêu Yêu.

Không thấy những người khác, có lẽ đã bắt xe đi về cả rồi.

Niên Bách Ngạn mãi mãi không thể quên được cảnh ấy: Trời mới tờ mờ sáng, may mắn là người qua lại không nhiều. Trước cái cây, Lâm Yêu Yêu ngồi gục dưới đất, gối đầu lên thân cây, cúi gằm xuống, say đến bất tỉnh nhân sự. Còn Tố Diệp ư? Cô đang chống nạnh, dựa vào thân cây, không ngừng nói tí lia với cái... thân cây: Yêu Yêu à! Cậu bảo hai chúng ta là chị em tốt đúng không? Phải không? Mình thấy ấy, hai chúng ta kết hôn quá vội vã. Người ta... trước khi làm đám cưới đều phải có... đêm độc thân gì đó mà. Chúng ta phải... ra nước ngoài vui chơi cho đã đời...

Tuy rằng Niên Bách Ngạn cũng say nhưng chưa đến mức độ như Tố Diệp. Nhìn thấy cảnh ấy anh chỉ muốn chưa quen biết cô, đúng là

quá mất mặt!

Anh lập tức bế ngang người cô lên.

Cô sống chết ôm chặt lấy cái thân cây kêu cứu.

Thế nên cả một không gian vắng vẻ, trống trải bỗng chốc ầm ĩ cả lên. Lác đác có mấy người nhìn cả về phía họ. Đây vừa hay là khu đại sứ quán. Có cảnh sát đi tuần nhìn thấy cảnh ấy bèn đi tới kiểm tra, nhìn Niên Bách Ngạn y như nhìn kẻ lừa bán phụ nữ.

Bất đắc dĩ, Niên Bách Ngạn đành phải giải thích đây là cô dâu mới của anh, còn phải lấy chứng minh thư của cả hai làm cam đoan.

Lâm Yêu Yêu được đưa thẳng về chỗ Diệp Uyên, còn anh vác Tố Diệp về tư hợp viện.

...

Dưới cây hải đường, Tố Diệp nhìn chằm chằm Niên Bách Ngạn với vẻ mặt sừng sốt, cứ như anh đang kể chuyện nhà nào ấy. Rất lâu sau, cô mới lên tiếng: “Không thể nào! Người anh nói tuyệt đối không thể là em!”

“Sự thật chứng minh, em chỉ uống một chút rượu thôi là lộ nguyên hình!” Niên Bách Ngạn nhấn nại đáp.

Tố Diệp hoàn toàn chẳng nhớ gì cả.

“Em chỉ nhớ mình đã ngồi trên bãi cỏ uống rượu với đám Lâm Yêu Yêu!” Ký ức cuối cùng của cô chỉ dừng lại ở đó.

Niên Bách Ngạn xoa đầu cô như vỗ về một đứa trẻ.

“Cũng tại anh! Lúc đó trông chừng chặt một chút thì không sao rồi.”
Niên Bách Ngạn suy nghĩ rồi nói: “Dấu hiệu uống say của em là...
em đã mắng Phương Bội Lôi đến bật khóc!”

“Á?”

Niên Bách Ngạn bèn miêu tả lại cho cô khung cảnh ấy: Phương Bội Lôi ăn mặc xinh đẹp đi tới mời rượu. Đương nhiên, lúc đó cô ta cũng hơi ngà ngà rồi. Còn Tố Diệp rõ ràng đã say khướt. Sau khi thấy Phương Bội Lôi đi tới, cô đổi ly rượu vang trong tay cô ta thành rượu trắng một cách sáng khoái rồi ép cô ta phải uống. Phương Bội Lôi không muốn uống, cô bèn bắt cô ta nhận mình là hèn. Phương Bội Lôi giận dữ, đành phải uống. Thế là Tố Diệp bá vai Phương Bội Lôi, nói trong giọng say mèm: Đồng chí Phương Bội Lôi này! Chị nói xem chị thì giỏi giang cái nổi gì? Ngày nào cũng lượn lờ trước mặt tôi cho là mình giỏi. Chị có cái gì mà phải vờ vịt? Chẳng phải chị nói không muốn lấy chồng giàu sao? Thế thì hôm nay chị còn ăn mặc đẹp, trang điểm xinh để làm gì? Chị muốn hồi xuân à? Đây là bệnh đấy, chị phải chữa đi! Chị còn đắc ý trước mặt tôi cái nổi gì? Nói trắng ra thì chị là một bà cô già, không xinh đẹp bằng tôi, dáng cũng không chuẩn bằng tôi, học lực... cũng tạm ổn nhưng mà đàn ông ai người ta xem học lực? Chẳng phải bao năm nay chị vẫn độc thân đó sao? Buổi tối ai chăm sóc? Tôi cho chị hay, hôm nay cô đây chính thức lấy chồng rồi, chị cứ ở đó chặn đơn gối chiếu đi! Khoa học chứng minh, giờ này mà chị còn chưa tìm được người đàn ông của mình thì cả đời này vô vọng rồi. Chị muốn tìm một người đã có một đời vợ phải không? Muốn làm mẹ kế của người ta à?...

Đó mới chỉ là mào đầu, con cà con kê còn lòi thối chán.

Còn tâm lý của Phương Bội Lôi thì hoàn toàn bị Tố Diệp đánh gục.
Có lẽ những người phụ nữ độc thân càng sợ thứ gì thì lại hay phải

nghe thấy thứ ấy. Lời nói của Tố Diệp trở thành vũ khí công kích, làm cô ta bỗng chốc sụp đổ, ngồi bệt xuống bãi cỏ òa khóc.

Thế mà “kẻ tội đồ” Tố Diệp vẫn vô tư tiếp tục chuốc rượu cho cô ta.

“Không thể nào là em được!” Sau khi nghe xong đoạn miêu tả của Niên Bách Ngạn, cô thanh minh đành thếp.

Niên Bách Ngạn vò mạnh đầu cô: “Đây chính là em! Sau này không được phép uống rượu nữa!” Say rượu là gây họa. Phá phách gì đó thì anh chẳng sợ. Sợ nhất là cô say mềm rồi ngã vào lòng người đàn ông nào đó thì hậu quả khôn lường.

Dẫu sao thì cô và anh gặp nhau cũng chính vì cô quá say.

Niên Bách Ngạn cảm thấy không phải người đàn ông nào cũng đạo đức chuẩn mực được như thế, đối mặt với một cô gái say mà lại nằm yên.

Tố Diệp như đang được nhìn lại mấy hành vi hoang đường của mình tối qua. Cô cúi gằm, lấy động tác nghịch vạt áo anh coi như im lặng. Rất lâu sau, cô mới dè dặt hỏi: “Thế xe của em thì sao?”

“Em phải hứa cai rượu trong vòng một năm anh mới trả xe cho em!” Niên Bách Ngạn ôm cô nhưng giọng điệu thì như đang răn dạy.

Trong vòng một năm?

Tố Diệp suyt thì cắn đứt đầu lưỡi: “Em còn phải đi làm mà!”

“Ngồi xe buýt!” Niên Bách Ngạn không chút nể tình.

“Em sẽ bị đồn chết!”

“Thế thì đi tàu điện ngầm!”

“Em sẽ bị kẹp chết!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô bật cười: “Đằng nào kết cục cũng giống nhau, quá trình không quan trọng!”

“Không được...”

Niên Bách Ngạn véo mũi cô, làm cô đau đớn kêu ầm ỹ. Anh nói: “Làm gì có cô dâu nào cho chú rể leo cây ngay đêm tân hôn chứ?!”

“Thì em... vui quá mà!” Cô bị anh nhìn mãi, mặt đỏ bừng.

Niên Bách Ngạn mỉm cười, ghé sát mặt vào cô: “Bây giờ bù lại?”

Tố Diệp nép trong lòng anh. Động tác vừa rồi của hai người khiến cô cảm thấy cơ thể anh căng ra. Nghe anh nói vậy, cô muốn né tránh. Vừa động đậy, đã nhận ra thứ gì quen thuộc: “Khung cảnh bây giờ đẹp thế này, thích hợp làm mấy chuyện tình cảm lãng mạn, suy nghĩ của anh sao mà tầm thường thế hả. Mặc kệ anh!”

Quyển 11 - Chương 502: Chỉ có thể ở bên cạnh tôi

Niên Bách Ngạn ôm chặt lấy cô từ phía sau, áp má vào tai cô. Giọng nói trầm trầm mang theo ý cười: “Câu này là em gián tiếp mắng bản thân mình rồi. Chẳng phải em cũng thích chuyện ấy sao?”

Tố Diệp không dám làm bừa, nhưng cổ họng có chút khô rát. Cô nuốt nước bọt: “Nói bậy! Ai thích làm mấy chuyện ấy chứ!”

Một buổi chiều thế này, thông thả, nhàn tản. Dường như thời gian trôi chậm hơn rất nhiều. Lũ cá dưới hồ cũng bơi chậm rãi hơn. Chim cũng bay từ từ. Khi chúng cọt qua những bông hoa hải đường, có mấy cánh hoa đỏ rơi lên xích đu, rụng xuống gò má Tố Diệp. Niên Bách Ngạn bất giác ôm chặt cô. Làn da cô mát mẻ, khô cong. Được ôm cô thế này có cảm giác mềm mại, mát mẻ, còn có một hương thơm thấm vào lòng người. Nó như thấm đẫm hương hoa hải đường, lại giống như mùi hương từ người cô.

“Là ai suốt ngày quyến rũ anh, nói với anh là: Bách Ngạn, em thích, em thích...”

“Không được nói nữa!” Mặt Tố Diệp đỏ rần. Cô vội quay đầu lại, giơ tay bịt chặt miệng anh.

Niên Bách Ngạn cũng để mặc cô làm vậy, nụ cười cất giấu trong đôi mắt. Anh rất ít khi được thoải mái như vậy, nhất là trong quãng thời gian này. Chuyện công việc gần như đã rút cạn kiệt thời gian và sức lực của anh rồi. Thế nên, những buổi chiều được nhàn nhã, thông dong dựa vào đây, nói cười với cô như thế này quả thực là hiếm hoi.

Khuôn cằm lún phún râu của anh làm lòng bàn tay cô ngura ngúra. Cô rút tay về, không quan tâm tới anh nữa. Niên Bách Ngạn ôm một người con gái như vậy trong lòng, lại còn là người anh yêu thương dĩ nhiên sẽ thiếu tập trung. Bàn tay anh bất giác trượt xuống.

Khi nó chạm vào eo, Tố Diệp lập tức giữ lại, quay đầu nói: “Đừng đùa nữa! Anh mấy tuổi rồi?”

*Câu này còn có thể hiểu theo một nghĩa khác là: Anh lớn đến mức nào rồi?

Niên Bách Ngạn cọ cọ vào tai cô, cười thầm: “Em muốn hỏi lúc cứng hay lúc mềm?”

Tố Diệp quả thực không thốt nên lời.

Nếu Niên Bách Ngạn cố tình, cô tuyệt đối không phải đối thủ của anh trong mấy màn đấu khẩu. Trừ phi anh có ý nhường cô hoặc là tư duy của cô bỗng nhiên nhảy vọt theo một con đường bất thường khác. Trò đùa thịt thà này của anh không nặng không nhẹ, làm cô chẳng biết nên tiếp lời ra sao, thế là cô đành chọn cách im lặng.

Niên Bách Ngạn cũng không tiếp tục dây dưa nữa. Anh cứ ôm cô, yên lặng ngồi dưới tán cây như thế. Cây hoa hải đường nhẹ nhàng lay động trong gió, như một bãi biển đỏ rực. Từng cánh hoa như từng gợn sóng được gió kéo theo, dâng lên trên mặt biển, lớp này xô đuổi lớp kia.

Tố Diệp chưa bao giờ dám tưởng tượng cuộc sống sau khi kết hôn của cô và Niên Bách Ngạn rồi sẽ thế nào. Họ lựa chọn làm đám cưới trong hoàn cảnh đã đứng trước bờ vực chia tay. Cô và anh cùng bước vào lễ đường vào lúc cả hai gần như đã đánh mất niềm tin vào

nhau. Nói không lo lắng là giả. Ngay cả khi yêu còn phát sinh vấn đề thì việc tiến tới hôn nhân liệu có phải là cách giải quyết đúng đắn?

Nhưng, chí ít thì buổi chiều nay vẫn trôi qua trong bình lặng.

Cảm giác yên bình, hòa hợp này giấu đi mọi chuyện. Cả những gì cần phải giải quyết và những gì không nên giải quyết.

Từ khi Niên Bách Ngạn tìm lại được cô ở đường đá tới tận bây giờ họ đều đang né tránh không nói tới vấn đề của nhau. Sự ngại ngùng của cô với anh, sự nghi hoặc của anh với cô, tất cả đều bị không khí hân hoan của đám cưới đè nén xuống.

" `: l; }- n: J+ z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM l) W1 }) N) b3 m3 T& N(Do not Copy, pls!!)

Cô chẳng biết liệu đây có phải là một cách để giải quyết vấn đề hay không, nhưng ít ra thì trước mắt ở bên nhau họ rất thoải mái.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)! l# H G2 N* Q L; l5 e% r; N1 h"

Một lúc sau.

“Em đói rồi.” Cô nhắm mắt lại, đón lấy cơn gió mát thổi qua, uể oải nói.

Niên Bách Ngạn khẽ điều chỉnh lại tư thế: “Anh cũng đói rồi.”

Tố Diệp quay đầu trừng mắt lờm anh: “Sao trong đầu anh toàn là cầu vòng thế hả? Em đói thật đấy!”

Niên Bách Ngạn nhìn vào mắt cô, thản nhiên nói: “Anh cũng đói thật mà, em tưởng là cái gì?”

Tố Diệp á khẩu, mặt lại nóng lên. Cô đang hăng, không nói gì nữa. Đừng trách cô suy nghĩ lung tung, có trách thì trách “lều bạt” của anh vẫn còn căng lên thế kia, làm sao cô biết mấy suy nghĩ sắc dục của anh đã tiêu tan hay chưa?

Bữa tối rất ngon.

Rõ ràng là Niên Bách Ngạn chẳng mong chờ vừa mới được gả về nhà họ Niên, Tố Diệp đã lập tức trở thành dâu hiền vợ đảm. Tất cả những món ngon trên mặt bàn đều được anh thuê đầu bếp về làm, đầy đủ cả về sắc, hương, vị. Tố Diệp đúng là đói thật. Cô càn quét như bão táp kéo qua. Chẳng mấy chốc, hình ảnh một bàn ăn đẹp long lanh đã chỉ còn lại cơm thừa canh cặn.

Đối với “dung nhan” ăn như hổ vồ của cô, Niên Bách Ngạn không mấy ngạc nhiên. Anh vẫn ăn uống một cách từ tốn, giữ hình tượng nho nhã ngàn năm không đổi, sét đánh không ngã. Chỉ có điều, khi anh thực sự không nhìn nổi nữa anh cũng nhắc cô gái đối diện một câu: Ăn từ từ thôi, có ai cướp của em đâu.

Sau đó, anh đứng dậy rót cho cô một cốc nước cam ép.

Những lúc như thế, Tố Diệp lại cảm thấy anh đối xử với cô giống với con gái hơn là giống với vợ.

Sau khi đã ăn uống no nê, Tố Diệp như sống lại.

Cảm giác nhức mỏi và đau đầu trong một trận say sớm đã tan biến cùng vị giác rồi. Cô bắt đầu xoa chân múa tay, nháy nhót tưng

bừng: “La lá la! Bắt đầu bóc quà thôi!”

“Dừng!” Niên Bách Ngạn đang ngồi trên sofa xem tin tức tài chính hôm nay, hờ hững buông một chữ, đầu còn không ngẩng lên.

Một chân Tố Diệp còn chưa kịp hạ xuống, cứ ngậy ngốc đứng đó, nhìn về phía anh: “Gì vậy?”

“Ngồi xuống!” Ngữ điệu của anh vẫn rất bình thản.

Tố Diệp chớp chớp mắt rồi đặt chân xuống: “Em đi bóc quà!”

Trong hôn lễ hôm qua, bạn bè và người thân ai cũng tặng quà, cái nào cái nấy đều được bọc rất đẹp. Tò mò và chờ mong những thứ chưa biết là gì là bản tính trời sinh của con người. Tố Diệp cũng không phải ngoại lệ. Có ai không thích niềm vui bất ngờ đâu? Chỉ có điều cô cảm thấy, bạn bè mang quà tới khách sạn là một sai lầm. Nhiều quà như thế vậy mà trước bữa tối khách sạn mới mang tới cho cô, lãng phí của cô cả một buổi chiều.

Sở dĩ cô hưng phấn như vậy là vì đám Sa Sa đã tặng cô rất nhiều rất nhiều món quà cỡ bự. Cô nghĩ bụng không biết có phải thứ đồ trang trí quý giá gì không? Gia đình mấy bạn trong nhóm Sa Sa có điều kiện và thu nhập không tồi. Trước nay họ lại biết cô thích tiền. Chưa biết chừng mấy món quà đó sẽ mang lại điều bất ngờ gì đó cho cô.

Ai ngờ, Niên Bách Ngạn tảng lờ gương mặt phấn khích của cô. Anh ngẩng đầu lên, chỉ vào ghế sofa: “Gấp gáp làm gì chứ, cứ ngồi xuống đã!”

Tố Diệp cảm thấy anh giống bố cô hơn rồi. Cô nhăn nhó, ngồi phịch xuống chiếc ghế đối diện anh.

“Làm gì vậy?”

“Nghỉ ngơi một lát đi, đừng có nhảy lên nhảy xuống như khi vậy!”
Niên Bách Ngạn khẽ nói.

“Ai giống khi chứ?”

Niên Bách Ngạn đặt tờ báo xuống: “Em vừa mới ăn cơm xong, cứ chạy đi chạy lại như thế dễ bị viêm ruột thừa lắm đấy!”

Tố Diệp lườm nguýt: “Nhiều quà thế kia, cả tối em bóc không hết được!”

“Cứ từ từ bóc, quà của em mà, có chạy mất đâu!”

“Niên Bách Ngạn! Có phải anh rất thích quản lý người khác không?”
Sao cô phát hiện sau khi kết hôn, anh càng bó buộc cô thế nhỉ?

Niên Bách Ngạn tựa ra sau ghế, mỉm cười: “Em là vợ anh, anh không quản em thì ai quản em?”

“Thế em phải ngồi bao lâu?”

“Ít nhất là mười lăm phút!”

Tố Diệp cảm thấy mỗi giây như cả năm trời.

Mười lăm phút vừa trôi qua, cô đã xông vào phòng để đồ, miệng huýt sáo. Thanh âm vui vẻ còn vọng ra tận ngoài phòng khách: “Là lá la...”

Niên Bách Ngạn không biết nên khóc hay cười.

Buổi tối mà có Tố Diệp, Niên Bách Ngạn muốn yên tĩnh đọc báo một

lúc rõ ràng chỉ là ảo vọng. Khả năng làm khổ người khác của cô anh biết quá rõ. Thế nên còn chưa tới một phút, từ trong phòng để đồ đã vọng ra những tiếng reo hò kinh thiên động địa: “Trời ơi! Đây chẳng phải là mấy đồ cổ tìm mua được ở châu Âu sao? Tuyệt quá đi!”

Niên Bách Ngạn không để ý tới tiếng reo hò của cô, vẫn bấm bụng tiếp tục đọc báo.

“Phát tài rồi! Phát tài rồi! Niên Bách Ngạn! Bạn anh phải không? Tặng cả một cây kim liên hoa này!” Tiếng Tố Diệp cao vút. Niên Bách Ngạn không cần nhìn cũng biết đôi mắt cô lúc này lấp lánh cỡ nào.

“Ai thế này? À, người này có phải ông tổng giám đốc của công ty kiến trúc gì đó không? Bảo sao lại vung tay hào phóng thế chứ! Mà không đúng, ông ấy tặng chúng ta hẳn một ngôi nhà có phải hay không? Tặng cây kim liên hoa làm gì chứ? Con người này, chắc chắn muốn xun xoe, nịnh hót, không phải ăn cướp cũng là ăn trộm. Niên Bách Ngạn! Có phải ông ta có việc nhờ vả anh không? Anh không được nhận hối lộ đâu đấy!”

Niên Bách Ngạn khó xử trả lời: “Ông xã em chỉ là thương nhân thôi, chưa đạt tới đẳng cấp được nhận hối lộ đâu.”

Tố Diệp im lặng.

Anh biết cô chẳng có thời gian để tâm tới mấy lời anh nói. Lúc này chắc chắn là đang mở quà một cách đầy nhiệt tình.

“A!” Tố Diệp lại reo lên.

Niên Bách Ngạn giật mình thon thót vì mấy tiếng hét bất ngờ của cô. Tay anh run lên, tờ báo suýt thì rơi xuống đất. Ông trời ơi! Anh bỗng cảm thấy hai bên thái dương giật giật vì tiếng ồn của cô. Chỉ sợ hai

mắt cô sáng rực đến mất kiểm soát, vì cuối cùng người xui xẻo nhất luôn là anh.

“Niên Bách Ngạn! Sao bạn anh ai cũng tặng quà hào phóng vậy?”

Niên Bách Ngạn không đọc nổi báo nữa. Anh đặt nó sang một bên, đi vào phòng cất đồ.

Vừa vào trong, anh suýt nữa thì ngã ngửa.

Khách khứa tham dự đám cưới ngày hôm qua trên ngàn người, nên quà to quà nhỏ chất đầy cả một căn phòng cũng không có gì là lạ. Nhưng điều khiến Niên Bách Ngạn hoảng hốt không phải là số lượng quà tặng quá nhiều. Mà là Tố Diệp đang khoanh chân ngồi giữa đống quà, trên đầu còn đội một thứ giống như trang phục sari của phụ nữ Ấn Độ, trên người lại quấn một chiếc áo choàng cung đình châu Âu thời Trung Cổ, thoạt nhìn trông quái dị vô cùng.

“Lại đây... Lại đây! Anh đây, để tôi xem bói cho số phận tương lai của anh nhé.” Tố Diệp thấy anh đi vào, giơ một viên đá ánh mặt trăng hình tròn vừa bóc ra, nói như một bà thầy bói.

Vừa nhìn đã biết là bạn cô tặng, hợp với sở thích của cô.

Từ Tố Diệp, Niên Bách Ngạn hoàn toàn lĩnh ngộ được thế nào là “nguru tầm nguru, mã tầm mã”. Bình thường cô hay thích sưu tập mấy thứ linh tinh, thế nên bạn cô đương nhiên cũng sẽ tặng cô những món đồ như vậy. Anh bỗng cảm thấy kỳ lạ. Tố Diệp và anh rõ ràng là hai con người đi trên hai con đường khác nhau, sao anh lại cứ yêu cô nhỉ?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, viên đá ánh trăng trên tay cô quả thực rất đẹp. Tuy rằng Niên Bách Ngạn kinh doanh kim cương nhưng bình

thường cũng có tìm hiểu những loại đá quý khác, để tiện cho việc khám nạm và thiết kế. Đá ánh trắng không được coi là loại đá xa xỉ và cao quý trong giới nhưng vì được đặt cho cái tên “viên đá của phái nữ” mà giá trị của nó đã tăng lên đáng kể.

Cộng thêm ánh sáng của bản thân nó đã mờ màng như ánh trắng, thế nên càng được các quý cô ưa chuộng, giá đã cao nay càng thêm cao. Niên Bách Ngạn tuy chỉ liếc nhìn qua nhưng viên đá ánh trắng trong tay Tố Diệp lại phát ra thứ ánh sáng xanh lam theo từng góc độ thay đổi. Một viên đá ánh trắng thượng hạng có yêu cầu rất cao đối với độ sạch, càng tinh khiết ánh sáng xanh sẽ càng rực rỡ.

Niên Bách Ngạn có thể phán đoán ra, viên đá trên tay cô có lẽ đến từ Sri Lanka, chất lượng tuyệt hảo, giá thành không hề rẻ.

Lợi dụng chỗ trống giữa các món quà, cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng tới được một vị trí trống bên cạnh sofa, ngồi xuống.

“Được! Đại sư! Vậy ngài bói giúp tôi xem sau này vợ tôi liệu có ngoan ngoãn nghe lời tôi không?”

Tố Diệp trừng mắt lườm anh: “Tôi xem bói đắt lắm đấy!”

“Có đắt hơn phí tư vấn của ngài không?”

“Đắt gấp mười lần!”

“Tiền bạc không thành vấn đề, quan trọng là đáp án.” Niên Bách Ngạn cố tình trêu cô.

Tố Diệp đặt viên đá ánh trắng trong lòng sang một bên, bực bội đáp: “Giờ xem bói đã hết, mời anh ngày mai tới sớm.”

Niên Bách Ngạn cười khế: “Còn chưa trả lời được câu nào mà, sao đã hết giờ rồi?”

“Bổn đại sư mệt rồi!”

Tố Diệp lại bắt đầu bóc quà. Mỗi một món quà như một chuyến hành trình mới lạ. Khi biết nó là gì, cô lại bình luận một hồi. Còn Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười ngắm cô, nhìn gương mặt phấn khích của cô, trong lòng tự nhiên cũng thấy vui vẻ.

Quà phân ra loại lớn loại nhỏ riêng biệt. Tố Diệp bóc quà to trước. Sau khi cầm lên một chiếc hộp gấm tinh xảo, cô khinh thường bĩu môi: “Ai mà hẹp hòi thế này?” Nói rồi, cô vứt nó sang một bên.

Niên Bách Ngạn ngồi bên cạnh từ tốn bổ sung một câu: “Lỡ như nó là đá quý hay đồ cổ có giá trị thì sao? Có những thứ không phải càng lớn thì càng đắt tiền đâu.”

Một giây sau, Tố Diệp đã nhào tới, vội vàng nhặt lại cái hộp.

Cô nhẹ nhàng mở ra. Trong khoảnh khắc, có một tia sáng màu đỏ ánh lên, lướt qua đôi mắt.

“Ấy, đôi khuyên tai này sao trông quen thế nhỉ?” Tố Diệp bị hấp dẫn bởi đôi khuyên tai rực rỡ ấy. Hình như cô đã từng nhìn thấy nó ở đâu đó, nhưng nhất thời lại chẳng nhớ ra. Nhưng giác quan thứ sáu cho cô biết, thứ trong chiếc hộp này đúng như Niên Bách Ngạn, giá trị không hề nhỏ.

Niên Bách Ngạn tựa vào sofa: “Ai tặng vậy?”

Tố Diệp rút từ trong hộp ra một tấm thiệp nhỏ xíu màu tím nhạt, nhướng mày: Chúc mừng! Phồn hoa tính liên hoàn, tổ tiên phùng

cầm thời. Lục... Bắc Thần? Sau đó cô ngược lên nhìn Niên Bách Ngạn, nét mặt ngơ ngàng: “Là quà mừng của Lục Bắc Thần. Trời đất ơi! Anh ấy văn chương thật đấy. Em còn tưởng chỉ viết mấy câu chúc mừng tân hôn gì đó thôi chứ.”

Lục Bắc Thần không thể tới dự đám cưới. Món quà này anh ấy sai người mang tới.

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng.

Tố Diệp lấy chiếc khuyên tai ra nhìn trái nhìn phải, càng nhìn càng thấy chắc chắn đã từng thấy nó ở đâu đó.

“Viên kim cương chính là máu bồ câu.” Niên Bách Ngạn có lòng tốt nhắc nhở.

Máu bồ câu...

Não bộ Tố Diệp nhanh chóng xoay chuyển rồi dừng lại tại buổi đấu giá ở Nội Mông. Hai mắt cô sáng lên: “A! Em nhớ ra rồi! Chính là chiếc khuyên tai máu bồ câu trong bộ “Trăm hoa đua nở”!”

Niên Bách Ngạn tươi cười: “Trong tấm thiệp đó Lục Bắc Thần đã nói với em đó là “Trăm hoa đua nở” rồi*”

*Câu nói trong tấm thiệp của Lục Bắc Thần: Trăm hoa cùng về một mối, gặp nhau trong những năm tháng bình yên.

“Em tưởng chỉ là từ văn chương thôi.” Tố Diệp dè dặt nâng đôi khuyên tai lên: “Em nhớ khi trước Lục Bắc Thần hình như đã đấu giá nó thành công với giá ba triệu đô la Mỹ. Quý thần ơi! Cái khuyên tai đắt như vậy lúc này đang ở trong tay em sao? Niên Bách Ngạn! Em không nằm mơ chứ? Sao anh ấy lại tặng em đôi khuyên tai đắt như

thế?”

“Cậu ấy là đàn ông, giữ đồ của phụ nữ làm gì chứ?”

“Thế lúc trước còn đấu giá làm gì?” Giang Mạc Viễn đấu giá vòng tay là để tặng cho Trang Noãn Thần. Còn anh chàng Lục Bắc Thần này cũng không thể vô duyên vô cớ tranh giành một món đồ của phụ nữ chứ? Lẽ nào, ban đầu anh ấy đấu giá định tặng ai đó, nhưng đối phương không nhận, thế nên mới chuyển sang tặng cho cô?

Nghĩ tới đây, Tố Diệp liền cảm thấy là lạ. Cô không muốn nhận đồ người khác không cần.

Niên Bách Ngạn đọc thấu suy nghĩ của cô. Anh lắc đầu: “Đừng suy nghĩ linh tinh! Chưa biết chừng ngay từ đầu Bắc Thần đã muốn lấy nó làm quà cưới cho em đấy!”

Tố Diệp mù tịt: “Không hiểu!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô: “Anh chưa bao giờ lấy danh nghĩa công việc để đưa một người con gái cùng đi chơi. Về điểm này Giang Mạc Viễn và Lục Bắc Thần cũng biết rõ!”

Nghe xong lời ấy, Tố Diệp lập tức hiểu ra. Mặt cô đỏ bừng, nhưng vẫn giả mồm: “Tự sướng trá hình!”

Niên Bách Ngạn biết là cô đã hiểu, cũng không giải thích nhiều nữa, chỉ nhìn cô mỉm cười.

Tố Diệp sốt sắng đôi đeo khuyên tai nên, sung sướng không để đâu cho hết.

Quà lớn của đám Sa Sa quả nhiên là có kích cỡ lớn nhất trong số đó.

Tố Diệp bắt đầu hồi hộp tấn công món quà này. Niên Bách Ngạn thấy cô bóc quà tốn công, định đứng dậy giúp cô, nhưng bị cô từ chối. Cô nói cô muốn tự tay bóc quà để cảm nhận sự bất ngờ. Thế là anh cũng trở nên nhàn rồi, nhìn cô vừa bóc quà vừa vui rúc rích như chuột cũng thú vị lắm.

Niên Bách Ngạn nghĩ, chưa biết chừng lát nữa cô lại kêu toáng lên cho mà xem. Anh đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý rồi. Ai ngờ, món quà đã được bóc ra mà Tố Diệp chỉ chờ đợi đứng đó, lặng im như một khúc gỗ.

Thấy có vẻ bất thường, Niên Bách Ngạn bèn đi tới xem. Sa Sa tặng cho họ một chiếc xe đẩy em bé cao cấp, được lắp ráp đặc biệt, vừa có thể ngồi, vừa có thể nằm. Bánh xe chắc chắn có độ an toàn cực cao.

“Sao thế?” Anh cười nhẹ nhàng.

Tố Diệp không nói gì, chỉ lắc đầu.

Niên Bách Ngạn bèn ôm cô vào lòng, khẽ vỗ nhẹ đầu cô, dịu giọng nói: “Sa Sa có lòng tốt thôi, đừng nghĩ nhiều!”

“Em không trách họ...”

Em chỉ trách mình thôi... Tố Diệp tự bổ sung câu ấy trong lòng.

Niên Bách Ngạn dĩ nhiên sẽ không nghe được câu nói ấy, nhưng anh cảm nhận được tâm trạng của cô. Anh thu chặt tay lại, hôn nhẹ lên trán cô, an ủi những bi thương đang cuộn dâng trong lòng cô.

Còn tâm tư của anh thì đang dừng lại ở một giây phút nào đó sau khi đám cưới ngày hôm qua kết thúc.

Anh cảm thấy cả đời này mình cũng không thể quên khoảnh khắc ấy.

...

Lâm Yêu Yêu chủ động tìm anh, nói với anh rằng cô ấy muốn nói chuyện với anh mấy câu.

Nói chuyện mấy câu?

Muốn nói chuyện gì không nghĩ cũng biết.

Là cấp dưới của anh, cho dù có vấn đề gì về công việc, Lâm Yêu Yêu cũng phải xin ý kiến của cấp trên trực tiếp trước, chứ không phải vượt cấp tới tìm anh ngay. Là vợ của Diệp Uyên, anh cảm thấy hình như người chị dâu này cũng không có đề tài gì để nói. Chỉ còn chuyện liên quan tới Tổ Diệp. Chỉ có điều, Niên Bách Ngạn nghĩ được như vậy nhưng không thể ngờ nó còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của anh.

Hai người họ tìm một nơi yên tĩnh, cách xa tiếng nói cười rôm rả.

Lâm Yêu Yêu nhìn về phía đám người đang uống rượu nói cười, khẽ hỏi: “Tổng giám đốc Niên! Anh sẽ đối xử tốt với Tổ Diệp chứ? Cả cuộc đời này?”

Câu này hỏi có vẻ hơi dư thừa, nhưng Niên Bách Ngạn vẫn kiên nhẫn trả lời: “Đương nhiên!”

Ai ngờ Lâm Yêu Yêu nhìn anh với vẻ nghiêm túc: “Ý tôi muốn nói, kể cả sau này cô ấy không thể sinh con, không thể cho anh một đứa con ấy.”

Niên Bách Ngạn không kỳ lạ khi Lâm Yêu Yêu biết chuyện này, vì hai người họ là bạn bè thân thiết, Yêu Yêu biết chuyện là điều quá đổi bình thường. Anh gật đầu: “Tôi biết rõ tình trạng của cô ấy!”

Lâm Yêu Yêu nhìn anh hỏi: “Cô ấy đã phá đũa con của anh, anh không oán hận chút nào sao?”

“Oán hận chứ!” Anh đáp thẳng thắn: “Nhưng tôi không yên tâm giao Tố Diệp cho người đàn ông khác chăm sóc, thế nên cô ấy chỉ có thể ở bên cạnh tôi!”

Quyển 11 - Chương 503: Anh ở bên em

Nói rằng chưa bao giờ oán hận một chút nào là nói dối, dẫu sao thì cô cũng đã nhẫn tâm bỏ đứa con của anh. Anh rất thích trẻ con. Khi anh biết được Tố Diệp đã có thai, giây phút ấy anh tưởng chừng mình chưa bao giờ hạnh phúc đến thế. Thậm chí anh còn bắt đầu tưởng tượng con của mình trông sẽ như thế nào, liệu sẽ giống Tố Diệp nhiều hơn hay giống anh nhiều hơn? Sẽ là con trai hay là con gái? Anh có thể nói với Tố Diệp một cách đầy trách nhiệm rằng anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần để làm bố. Anh sẽ đón đứa bé ấy chào đời bằng tất cả những gì tốt đẹp nhất.

Thế nhưng, tất cả đã tan thành cát bụi.

“Nếu như Tố Diệp không còn yêu anh nữa thì sao?” Lâm Yêu Yêu thản nhiên hỏi.

Niên Bách Ngạn bỗng nhiên nghiêm mặt nhìn Lâm Yêu Yêu.

Nhưng Lâm Yêu Yêu vẫn mạnh dạn đối mặt với đôi mắt nghiêm nghị ấy, chờ đợi câu trả lời của anh.

“Cô ấy nói hay cô đoán vậy?” Anh hỏi.

Nếu là bình thường, có lẽ Lâm Yêu Yêu sẽ sợ, nhưng hôm nay cô cảm thấy, so với những gì Tố Diệp chịu đựng, thế này chẳng thấm vào đâu.

“Niên Bách Ngạn! Tôi hỏi anh, nếu Tố Diệp không còn yêu anh nữa

thì sao?” Cô ấy không trả lời câu hỏi của anh, mà chỉ nhấn mạnh lại câu hỏi của mình.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn càng lúc càng lạnh giá. Anh nhìn Lâm Yêu Yêu một lúc rồi cất giọng trầm thấp: “Tôi sẽ không bỏ cô ấy!”

“Anh yêu cô ấy?”

“Phải!” Niên Bách Ngạn không hề do dự.

Lâm Yêu Yêu cũng nhìn anh, dần mạnh từng chữ: “Thực tế là anh vốn không có tư cách để yêu cô ấy!”

Anh sửng ngờ.

Có lẽ vì đã uống một chút rượu, tâm trạng Lâm Yêu Yêu có phần kích động. Nhưng nói xong câu vừa rồi, cô ấy cũng cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, một lúc sau mới nói tiếp: “Anh vốn dĩ không biết, không phải Tố Diệp chủ động bỏ đứa con của anh mà cô ấy không thể giữ đứa bé ấy lại được!”

Niên Bách Ngạn bàng hoàng: “Sao cơ?”

“Tố Diệp đã lừa anh! Từ trước khi tới Hàng Châu, cô ấy đã biết mình không giữ được đứa bé, tuy rằng cô ấy đã cố gắng để giữ nó lại.” Lâm Yêu Yêu nói hết những gì mình biết cho Niên Bách Ngạn.

“Cô ấy nghe được cuộc nói chuyện của anh và Diệp Hạc Phong, vì quá đau lòng mà có hiện tượng sảy thai. Bác sỹ nói cơ thể của cô ấy phải điều dưỡng ổn định mới thích hợp mang thai, nhưng ngay từ lần đầu mang thai đã có dấu hiệu sảy thai, thế nên không thể giữ được nữa. Từ Bắc Kinh tới Hàng Châu, cô ấy vẫn luôn cố gắng để có được một kỳ tích, hy vọng đứa bé có thể sống sót. Nhưng khi tới

Hàng Châu, nó đã không còn nữa. Bác sỹ nói, lần sảy thai này tổn thương nghiêm trọng tới cơ thể của cô ấy, nên cũng ảnh hưởng tới việc sinh đẻ sau này.”

Niên Bách Ngạn hoàn toàn chết sững, anh hoàn toàn không biết những chuyện này...

“Tôi biết cô ấy nói với anh rằng sau này khả năng có con rất mong manh vì cô ấy đã chủ động phá thai. Thực tế là cô ấy không muốn anh áy náy nên mới nói như vậy, chấp nhận đổ hết mọi tội lỗi lên đầu mình.” Lâm Yêu Yêu dốc hết mọi tâm sự trong lòng.

“Thật ra, Tố Diệp chưa bao giờ có lỗi với anh! Cô ấy chưa bao giờ vì mấy lời nói của anh mà muốn bỏ đứa bé đi. Ngược lại, tất cả những nỗi đau ấy cô ấy đều phải gánh chịu một mình. Khi anh biết đứa bé không còn nữa, anh có thể trút mọi oán hận lên đầu cô ấy. Còn cô ấy thì sao? Cô ấy chỉ có một mình, chẳng tìm được bất kỳ ai để giải bày. Anh nói anh yêu cô ấy, nhưng anh có từng tin tưởng cô ấy hay chưa? Nếu không phải vì lời nói của anh, cô ấy sẽ không đau lòng bỏ đi, cũng sẽ không phải một mình đối mặt với nỗi đau mất con. Nếu anh tin tưởng cô ấy thêm một chút, cho dù đứa bé có mất, thì ít nhất vẫn còn có anh ở bên cạnh cùng cô ấy vượt qua đau khổ. Anh yêu con, không sai! Nhưng anh mãi mãi không thể hiểu được nỗi đau của một người mẹ khi phải giương mắt nhìn con mình chảy ra khỏi cơ thể. Cảm giác đau đớn xé ruột xé gan đó, đàn ông các anh mãi mãi không thể hiểu được!”

Nhưng... Niên Bách Ngạn đã hiểu được rồi!

Lâm Yêu Yêu nói không nhiều, nhưng chữ nào cũng như một nhát kiếm đâm thẳng vào trái tim anh.

Anh nhớ lại khi ở Hàng Châu suýt nữa mình đã bóp chết Tố Diệp,

nhớ lại tất cả những hành động mình đã làm với cô trên đảo, nghĩ đến việc sức khỏe cô vốn đã yếu lại còn phải chịu hành hạ cả về thể xác lẫn tinh thần...

Nhớ lại tất cả những điều ấy, Niên Bách Ngạn chỉ muốn giết chết bản thân mình!

Lâm Yêu Yêu nhìn anh. Gương mặt anh tái mét, bàn tay lớn chống ở cạnh bàn, cả cơ thể cao lớn như lão đảo chực ngã. Cô ấy khẽ thở dài, nói: “Tôi nghĩ, Tố Diệp vì không muốn thấy anh như vậy nên mới nói dối anh. Cô ấy có nỗi khổ của mình. Cô ấy cũng tuyệt đối không muốn để tôi nói với anh sự thật. Đúng như cô ấy đã nói, kết quả đăng nào cũng vậy, truy cứu nguyên nhân đã không còn quan trọng nữa. Hôm nay tôi nói với anh những chuyện này không có mục đích gì khác, tôi chỉ mong anh đừng tiếp tục trách nhăm Tố Diệp nữa. Tình cảm của cô ấy đối với anh luôn đường hoàng, ngay thẳng. Đứa bé không còn nữa là một nút thắt trong lòng cô ấy nhưng sợ hãi, dè dặt đối với anh há chẳng phải vì thái độ của anh đối với cô ấy ư? Nếu cả hai đều yêu đối phương sâu sắc, vì có gì cứ phải giày vò, làm khổ nhau chứ?”

Nói xong mấy lời ấy, Lâm Yêu Yêu cũng rời đi.

Còn Niên Bách Ngạn, anh đứng lại đó rất lâu, rất lâu.

...

Nghĩ tới đây, cánh tay anh lại ôm Tố Diệp chặt hơn rất nhiều. Từ hôm qua cho tới giờ, mà e là mỗi giây mỗi phút sau này anh đều sẽ sống trong day dứt. Anh cảm hận mình đã đánh mất lý trí, cảm hận mình ban đầu lại đi nói với Diệp Hạc Phong mấy lời ấy, cảm hận mình chưa tìm hiểu rõ ràng sự thể đã để cho giận dữ nhấn chìm.

Anh thật sự nghĩ rằng Tố Diệp đã phá đũa bé. Từ trước tới nay, anh không hề nghi ngờ gì chuyện này. Thế nên mỗi lần anh muốn yêu thương cô, trong đầu anh lại vọng về câu nói ấy của Tố Diệp: Người tôi yêu là Tường Bân! Niên Bách Ngạn, tôi không hề muốn sinh con cho anh!

Đũa bé ấy như một cái gai đâm sâu trong trái tim anh. Tuy rằng anh ép buộc bản thân mình phải buông xuống, nhưng khi anh biết Tố Diệp vì phá thai mà ảnh hưởng tới khả năng mang thai sau này, lẽ nào anh không phẫn nộ chút nào sao?

Có!

Anh đã nghĩ, sao cô có thể tàn nhẫn đến vậy? Tàn nhẫn đến mức làm hại người để rồi tổn thương chính mình!

Nhưng anh lại yêu cô rất nhiều. Anh không thể thuyết phục bản thân mình không yêu cô. Anh không thể coi như cô không tồn tại. Ngày mưa như trút nước ấy, anh tìm được cô trên đường đá. Khi ôm cô vào lòng, anh đã thật sự nghĩ rằng, cứ thế buông xuôi mọi chuyện đi, anh và cô cho dù không có con vẫn sẽ hạnh phúc.

Niên Bách Ngạn tự trách mình sâu sắc, hơn nữa còn thầm chửi mắng bản thân.

Anh nghĩ mình cao thượng lắm sao? Nghĩ mình chịu rất nhiều ấ ứ ứ ứ, nghĩ rằng trong chuyện tình cảm này bản thân mình đã hy sinh quá nhiều? Thực tế là, chỉ riêng chuyện Tố Diệp phải một mình chịu đựng việc sảy thai đã đủ để tim anh đau như dao cắt.

So với nỗi đau của cô, anh có sợ gì?

Anh đã bị giận dữ che chặt hai mắt. Anh quên mất cô là người dám

yêu dám hận. Anh quên mất cô đã từng rơi nước mắt xuống người anh và nói: Bách Ngạn... Bách Ngạn! Em yêu anh mất rồi... Phải làm sao đây?

Chính anh quên mất, những lời người phụ nữ nói ra lúc ấy mới là chân thật nhất.

Tại anh quên mất...

Hay là người thật sự chẳng hiểu gì về tình yêu là anh?

Thế nên giờ đây, nhìn thấy Tố Diệp như vậy, anh biết cô rất buồn, nỗi đau trong lòng anh còn hơn bị dao kéo cắt qua.

Anh đau vì cô đã giấu anh sự thật. Anh ân hận, dằn vặt. Anh giận mình vì những hành vi ngông cuồng lúc trước. Nếu không biết sự thật, có lẽ sẽ chẳng đau đến thế.

Là anh nợ cô. Anh nguyện dùng cả cuộc đời này để trả lại.

Tố Diệp nằm trong lòng anh một lúc, rất lâu sau mới nói: “Em không giận đâu, họ không biết mà...”

“Xin lỗi em!” Niên Bách Ngạn khẽ nói một câu xin lỗi trên đỉnh đầu cô, rồi hôn lên trán cô.

Tố Diệp nhìn anh có phần ngạc nhiên, không hiểu vì sao anh lại nói câu ấy.

Niên Bách Ngạn không giải thích nhiều. Anh chỉ ghì siết cô vào lòng, cúi đầu nhìn cô: “Em thích quà to như vậy, hôm nào anh sẽ mua cho em một cái còn to hơn cái này!”

Tố Diệp không nhịn được cười.

“Em cần mấy thứ to bự ấy làm gì cơ chứ?” Dứt lời, cô điều chỉnh lại tâm trạng của mình, tiếp tục bóc các món quà khác.

Niên Bách Ngạn nhìn theo cái bóng nhỏ xíu của cô, trong đáy mắt là xót xa, là yêu thương.

“Ấy? Món quà này lạ quá?” Tố Diệp cầm lấy chiếc hộp lắc lắc. Nó nhẹ tênh.

Chiếc hộp được bọc bằng giấy đen, vô cùng nổi bật. Chỉ riêng việc dùng loại giấy này để bọc thôi cũng đã kỳ lạ rồi. Sao đang dùng lại dùng màu đen để bọc quà cưới chứ?

Niên Bách Ngạn cầm lấy nó.

Tố Diệp lập tức giữ tay anh lại: “Liệu có phải là bom hẹn giờ không?”

Niên Bách Ngạn bái phục trí tưởng tượng phong phú của cô: “Có nổ thật cũng banh xác anh trước!” Dứt lời, anh mở gói quà ra.

Thấy không còn gì nguy hiểm, Tố Diệp vội vàng giật cái hộp lại: “Để em, để em!”

Niên Bách Ngạn phì cười vì cô.

Chiếc hộp được mở ra. Bên trong chẳng có món trang sức đá quý nào có giá trị, nhưng thứ bên trong lại khiến Tố Diệp giật nảy mình.

“Đây... cũng được tính là quà à? Niên Bách Ngạn! Nhất định là của bạn anh rồi, bạn em chắc chắn không đựng một tờ giấy vào cả một cái hộp thế này đâu.” Tố Diệp hươ hươ chiếc hộp ra trước mặt Niên

Bách Ngạn rồi lấy thứ ở bên trong ra.

Là một mảnh giấy được gấp lại.

Nó yên lặng nằm trong chiếc hộp như một cống phẩm.

Niên Bách Ngạn cũng cảm thấy lạ. Anh lấy nó lại, mở ra xem. Tố Diệp cũng thò đầu vào xem. Nét chữ trên mảnh giấy tuy rõ ràng nhưng xiên xẹo, nghiêng ngả, có lẽ là dùng tay trái để viết.

Chúc mừng hai người cuối cùng cũng đã gặp lại nhau. Duyên phận... quả là kỳ diệu. Tố Diệp khe khẽ đọc lên. Cô nhăn mặt lại, chớp chớp mắt nhìn Niên Bách Ngạn: “Thế là có ý gì?”

Niên Bách Ngạn nhìn dòng chữ trên giấy như đang suy tư chuyện gì.

“Cuối cùng cũng gặp lại nhau?” Tố Diệp ngẫm nghĩ: “Dùng câu này để hình dung mối quan hệ của hai chúng ta, sao em cứ cảm thấy là lạ thế nhỉ?”

Quan trọng hơn cả là, ai lại vô vị đến mức dùng một câu nói để làm quà? Cứ cho là một câu nói đi thì cũng nên là lời chúc mừng hạnh phúc gì đó chứ? Hoặc cũng có thể là một lời thơ họa ý như Lục Bắc Thần. Chúc mừng hai người cuối cùng cũng đã gặp lại nhau. Duyên phận... quả là kỳ diệu, thế là có ý gì?

Niên Bách Ngạn gấp mảnh giấy lại, vỗ nhẹ lên đầu cô: “Có lẽ người ta biết em hay chành chọe với anh, bây giờ đám cưới rồi, hòa thuận rồi, chắc là có ý này đấy.”

“Ai hay chành chọe với anh chứ?” Tố Diệp chất vấn.

Niên Bách Ngạn giơ cao tay làm bộ đầu hàng: “Tại anh vô cớ sinh

sự!”

Nói thế còn nghe được.

Tố Diệp mím môi cười.

Nhưng nghĩ mãi, cô lại lắc đầu: “Em cứ thấy làm sao ấy.”

“Em nhạy cảm quá rồi!” Niên Bách Ngạn lại kéo cô vào lòng, khẽ cười.

“Cả váy cưới của em cũng bị cắt, anh không thấy lạ sao?” Tố Diệp vẫn còn băn khoăn: “Chưa biết chừng người cắt váy cưới và người tặng tờ giấy này là một đấy. Tâm lý người này chắc chắn có vấn đề, nếu không sao tự dưng lại tặng mảnh giấy chứ? Cả váy cưới nữa, ăn cắp thì thôi, lại phải cắt nát đến mức độ đó, quá đáng sợ!”

Niên Bách Ngạn vén mấy lọn tóc của cô ra sau, trêu chọc: “Anh còn tưởng em trời không sợ, đất không sợ chứ!”

“Đó là vì người ta không cắt quần áo của anh!” Chủ yếu là xót thôi. Bộ váy cưới đắt như thế cô còn chưa mặc được lần nào, lại còn là của Yêu Yêu cắt công mang từ châu Âu về nữa chứ: “Sau này anh đã kiểm tra CTV chưa? Có thấy ai khả nghi không?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn chợt tối đi, khiến cô không thể nhìn rõ suy nghĩ của anh. Anh nhẹ nhàng đáp: “CTV không quay được, có lẽ là ai đó ghen tức thôi, đừng làm lớn chuyện lên!”

“Cắt váy cưới mà là chuyện nhỏ sao?” Tố Diệp tròn tròn hai mắt: “Để em biết được kẻ nào làm, em vặt trụi tóc của hắn ra mới thôi! Mà em thấy, kẻ này chắc chắn là phụ nữ, nhất định là mấy cô em ong bướm của anh!”

Niên Bách Ngạn mặc cho cô chụp mũ lên đầu anh, anh ôm lấy eo cô: “Được được được! Em nghĩ thế nào cũng được. Còn nhiều quà lắm kìa, mau bóc đi! Đừng vì chút chuyện này mà ảnh hưởng tới tâm trạng.”

Tố Diệp lườm anh một cái, không nói gì nữa mà tiếp tục đi bóc quà.

Niên Bách Ngạn đứng ở chỗ cũ. Bàn tay anh đút trong túi quần, mảnh giấy bị anh siết lại trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vôn vê, tâm tư như đang nghĩ về một chuyện gì đó...

Vì Niên Bách Ngạn lên kế hoạch cho tuần trăng mật từ sớm, thế nên trước đó một ngày, họ phải về nhà cậu mợ.

Thời buổi này, phong tục về nhà cũng không còn nhiều nữa, nhưng Phương Tiểu Bình vẫn bắt đầu gói sủi cảo từ sớm, rồi hấp sủi cảo. Tố Đông cũng luôn chân luôn tay trong bếp. Khi chuông cửa vang lên, ông vận tạp dề, thò đầu ra: “Tố Khải! Ra mở cửa con!”

Hôm nay cũng là ngày hiếm hoi Tố Khải được nghỉ. Cậu ăn mặc rất thoải mái, đang bày đĩa hoa quả. Nghe thấy vậy, cậu nhanh chóng ra mở cửa.

Tố Diệp chạy ủa vào nhà, vui vẻ nói: “Mùi cá chép kho tàu thơm quá đi! Nhất định là kiệt tác của cậu rồi!”

“Mau đưa em lì xì đây!” Tố Khải chìa tay ra.

“Tại sao phải đưa em lì xì?”

“Ngày trước lễ cưới em bạn quá quên khuấy mất việc lấy lì xì, giờ đòi bù!”

Tố Diệp nghe xong sướng rơn: “Qua rồi là thôi!”

Tố Khải lườm cô: “Tráo trở!”

Tố Đông ngó đầu ra ngoài, cười ha ha: “Mau rửa tay đi! Hôm nay cậu làm toàn món con thích đấy. Ấy, Bách Ngạn đâu? Sao có mình con vậy?”

“Anh ấy đang đỗ xe!” Tố Diệp cầm một quả táo lên, nhai ròn rột.

Đang nói thì Niên Bách Ngạn đi vào, tay xách túi lớn túi nhỏ.

“Ông xem con cái nhà kia! Chỉ mãi mê chạy về nhà mình thôi, bắt Bách Ngạn xách đồ!” Phương Tiểu Bình nhìn thấy cảnh ấy, lắc đầu khó xử.

Tố Diệp mím môi, đang định tới giúp thì Niên Bách Ngạn cười nói: “Được rồi tiểu tử tông, em nghỉ ngơi đi!”

Tố Diệp nhàn rồi ngồi xuống sofa.

“Con ấy à, rồi bị Bách Ngạn chiều hư thôi!” Phương Tiểu Bình đón lấy mấy thứ Niên Bách Ngạn mang tới, mở ra xem rồi thở dài: “Lại mua lắm đồ cho cậu mợ rồi. Thường ngày con đã mua nhiều lắm rồi, sau này về nhà chơi không được mua đồ nữa đấy.”

Niên Bách Ngạn cười khế.

“Trông Bách Ngạn ấy rồi hai đứa tự nhìn lại mình đi!” Phương Tiểu Bình nói.

“Hai bọn con làm sao ạ?” Tố Diệp và Tố Khải đồng thanh hỏi. Hai

người ngơ ngác nhìn nhau. Sao đang yên đang lành lại bị mắng?

Tổ Đông cười lớn, đi từ trong bếp ra, dáng vẻ của một đầu bếp đích thực: “Hai đứa ấy à, mỗi đứa chỉ cần hiểu chuyện bằng một nửa Bách Ngạn là tốt lắm rồi!”

“Dạ! Con đi dọn bàn giúp bố!” Tổ Khải tươi cười, đứng dậy đi vào bếp.

Tổ Diệp vẫn còn nửa quả táo trong tay, nhất thời không biết nên tiếp tục vô tư ngồi ăn hay bỏ xuống ngoan ngoãn đi làm việc. Cuối cùng Phương Tiểu Bình đã giải cứu cô: “Sủi cảo được rồi này, vào vớt sủi cảo đi!”

“Có tục lệ gì ạ?” Tổ Diệp đi vào trong bếp.

Phương Tiểu Bình đứng bên cạnh cô, chỉ vào nồi sủi cảo: “Người phương Bắc chúng ta có phong tục, ngày con gái mới cưới chồng về nhà mẹ sẽ vớt sủi cảo. Chỉ được vớt một muôi. Số mà con vớt sẽ mang về nhà chồng. À, con thì mang thẳng về nhà là được rồi!”

“Rắc rối vậy ạ? Ăn hết ở đây luôn cũng được mà.” Tổ Diệp nói rồi định vớt.

“Số lượng sủi cảo vớt được cũng có yêu cầu đấy!” Phương Tiểu Bình lầm bầm: “Vớt được số lẻ thì sau này sẽ sinh con trai, vớt được số chẵn thì sẽ sinh con gái.”

Bàn tay Tổ Diệp chợt khựng lại.

“Sao thế? Mau vớt đi chứ!” Phương Tiểu Bình hoàn toàn không biết chuyện cô từng có con. Thấy cô ngẩn ngơ đứng đó, bà thúc giục: “Con muốn có con trai thì vớt số lẻ, mà muốn có con gái thì vớt số

chấn.”

Tố Diệp bỗng cảm thấy cổ họng mình đau thắt lại. Cô nắm chặt cái vót trong tay, buông xuống cũng không được, mà vót cũng không xong. Đang nghĩ bụng định bảo mẹ là thôi thì có một bàn tay lớn từ phía sau nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Trên đỉnh đầu vang lên một thanh âm dễ nghe: “Cùng vót nhé!”

Cô bất ngờ quay đầu lại.

Đối diện là đôi mắt đang mỉm cười của Niên Bách Ngạn.

Trái tim như bị ai khẽ cứa dao qua, đau nhói. Nhưng chẳng mấy chốc hơi thở của anh như một liều thuốc, nhẹ nhàng phủ lên vết thương của cô làm nó ấm áp trở lại.

“Anh ở bên em!*” Anh lại nhấn mạnh thêm lần nữa.

*Câu này còn có một nghĩa khác: Anh làm cùng em!

Giống như đang nói chuyện vót sủi cỏ, lại giống như đang nói chuyện con cái.

Sống mũi Tố Diệp chột cay cay.

Phương Tiểu Bình không biết giữa họ đã xảy ra vô vàn chuyện. Thấy Niên Bách Ngạn đi vào, bà liền nói: “Vừa nhìn là biết nóng lòng muốn làm bố. Được rồi, hai đứa cùng vót đi!”

Tố Diệp nhìn đi chỗ khác, cắn chặt môi.

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ nắm tay cô cùng vót sủi cỏ.

Chiếc vợt hót lên được mấy viên sỏi cỏ. Phương Tiểu Bình vội vàng đếm. Còn Tố Diệp, cô cảm thấy trái tim mình cũng đang đập điên cuồng, có một chút hy vọng đang mạnh mẽ nảy nở.

“Bảy viên, là số lẻ đấy!” Phương Tiểu Bình cười giòn tan, vội vàng lấy đĩa đổ ra.

Tố Khải nghe thấy cũng chen vào: “Ờ, thế nếu lần đầu tiên mà đã sinh đôi thì sẽ thể hiện số lượng sỏi cỏ thế nào ạ?”

“Có chuyện của con ở đây sao! Mau đi sắp đĩa đi!” Phương Tiểu Bình nạt cậu.

Tố Diệp vẫn im lặng, nhìn chằm chằm chiếc đĩa sỏi cỏ, ngần ngại. Phương Tiểu Bình thấy cô là lạ, bèn huých vào người Niên Bách Ngạn: “Này, nó sao thế?”

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Cô ấy thích con gái!”

“Ha, cái này cũng chỉ là hình thức thôi! Con coi là thật đấy à?”

Phương Tiểu Bình kéo tay Tố Diệp lại, nét mặt tươi cười: “Sự nghiệp của Bách Ngạn thành công như thế, kiểu gì cũng phải có một đứa con trai để kế nghiệp, phải không? Thích con gái thì sinh thêm đứa nữa!”

Niên Bách Ngạn giơ tay ôm lấy vai cô, hơi dùng lực một chút. Tố Diệp hiểu ý của anh. Cô đè nén sự chua xót trong lòng xuống, gượng cười: “Sinh hai đứa đâu có dễ như vậy? Bọn con đều không phải con một.”

“Không phải con một có sao đâu. Ra nước ngoài sinh. Bách Ngạn nghĩ cách là được mà, đúng không Bách Ngạn?” Phương Tiểu Bình nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn vẫn cười nhẹ nhàng: “Dạ, đúng!”

Tố Đông rửa tay đi vào, gọi một câu đồng dục: “Ăn cơm thôi! Vừa ăn vừa trò chuyện!”

Quyển 11 - Chương 504: Tội đồng phạm thực sự đáng ghét

Khi trước, ngày con gái về nhà mẹ là chuyện lớn. Vợ chồng mới cưới sẽ mua đủ loại quà cáp để biếu gia đình nhà vợ. Còn nhà vợ cũng chuẩn bị những món quà phong phú khác để tặng lại họ. Có một phong tục như vậy đã tồn tại. Đương nhiên, Trung Quốc rộng lớn như thế, các phong tục của miền Bắc và miền Nam cũng có sự sai khác, ngay tập tục về nhà vợ này cũng khác nhau một trời một vực. Nhưng ở phương Bắc, có một điều về cơ bản là thống nhất, đó chính là vợ chồng mới cưới không thể ngủ lại nhà vợ, phải nhanh chóng về nhà chồng trước khi mặt trời xuống núi. Dĩ nhiên, bây giờ rất nhiều người không còn chú ý tới những phong tục này nữa, cứ ăn uống no nê, chẳng quan tâm mặt trời lên núi hay xuống núi.

Cứ lấy cả một bàn đầy ắp rượu thịt mà Tố Đông đã chuẩn bị làm ví dụ thì bữa cơm về nhà này chẳng biết sẽ ăn tới mấy giờ.

Tay nghề nấu nướng của Tố Đông trước giờ vẫn rất tốt. Ông chính là kiểu người không làm thì thôi, đã làm nhất định sẽ khiến ai nấy đều kinh ngạc. Thường ngày cơm nước đều do Phương Tiểu Bình chuẩn bị. Chỉ có những dịp quan trọng, Tố Đông mới bộc lộ tuyệt chiêu.

Từ trước tới nay, Tố Diệp luôn thích ăn những món Tố Đông làm. Cô hay nói với cậu: Cậu à! Cậu nấu ngon thật đấy, sau này cậu bao cả nhà bếp đi!

Nghe được câu ấy, Tố Đông vô cùng đắc ý. Ông nói với Tố Diệp, cao thủ luôn xuất hiện vào những thời khắc quan trọng nhất, sao có thể tùy tiện để lộ kiếm được? Đúng như câu nói “món ngon không dễ

có”. Thường xuyên ăn những món bình dân, thi thoảng được thưởng thức mỹ vị mới cảm nhận được cái tinh túy chất chứa bên trong.

Lần nào câu nói ấy cũng bị nhận một màn nện tàn bạo của mợ Phương Tiểu Bình.

Một bàn đầy thức ăn cùng rượu Mao Đài, kết hợp với mấy câu kinh kịch cậu không nhin được ngâm lên, không khí còn vui vẻ hơn đón năm mới. Phải! Bữa cơm tất niên Tố Diệp không được ở bên cạnh cậu mợ, hôm nay coi như bù đắp hoàn toàn rồi.

Tố Đông là mẫu đàn ông phương Bắc điển hình. Cho dù không có việc gì, ông cũng thường xuyên nhắm nháp chút rượu. Thường ngày Tố Khải bận rộn công việc, không có thời gian uống rượu cùng ông. Hôm nay không những có Tố Khải còn có cả Niên Bách Ngạn. Tố Đông vui lắm, bày ra ba chai Mao Đài, khí thế tựa hồ “không say không về”.

Làm cho Tố Diệp dựng hết tóc gáy.

Tới lúc rót rượu, cô dặn dò Niên Bách Ngạn: “Anh uống ít thôi đấy!” Dạ dày của anh không tốt.

Niên Bách Ngạn cười: “Hiếm khi được uống rượu cùng người nhà, tối nay dù thế nào anh cũng phải uống cùng cậu.”

Tố Đông biết anh thường xuyên phải tiếp khách, bèn nói: “Được được! Hôm nay chúng ta không lấy uống say làm mục đích, chủ yếu là uống vui, biết không?” Sau đó ông chỉ vào Tố Diệp: “Nếu không vợ con xót đấy!”

“Cậu!” Tố Diệp đỏ mặt: “Con chỉ nghĩ tới chuyện anh ấy lái xe tới đây thôi!”

“Thuê tài xế!” Phương Tiểu Bình vô cùng hào sảng: “Tiểu Diệp cũng uống một chút đi!”

Tố Diệp ngửi thấy mùi thơm của rượu Mao Đài là đã bình bĩnh rồi. Cô vừa định gật đầu thì Niên Bách Ngạn nói: “Cô ấy không uống được, để cô ấy lái xe.”

Cô ghen lời.

“Trong vòng một năm không được uống rượu!” Niên Bách Ngạn nhấn mạnh lại.

Tố Diệp mím môi. Đáng ghét!

Tố Đông và Phương Tiểu Bình không hiểu. Niên Bách Ngạn bèn kể lại một lần cho họ nghe tất cả những việc làm của cô đêm tân hôn. Nghe xong, Phương Tiểu Bình hoàn toàn đánh bay suy nghĩ để cô uống rượu, lập tức đổi ly rượu trước mặt cô thành nước hoa quả.

Tố Diệp bày ra vẻ mặt tiếc nuối. Có cần thiết phải thế không? Làm gì đến nỗi thái quá thế!

Họ cứ thế vừa ăn vừa uống vừa trò chuyện. Tố Đông tán dóc như thần, các chuyện trên trời dưới đất. Tố Diệp yên lặng lắng nghe, không bộc lộ cảm xúc gì. Tới khi họ hỏi đến chuyện tuần trăng mật, cuối cùng cô đã tìm được cơ hội.

“Con không muốn đi tuần trăng mật!” Cô chậm rãi nói một câu.

Tố Đông và Phương Tiểu Bình ngơ ngác nhìn nhau. Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô.

Tổ Diệp không vội nói gì. Cô gấp một miếng thức ăn. Rõ ràng biết thừa mọi người đang đợi cô giải thích, nhưng cô cứ tà tà.

Cuối cùng, Niên Bách Ngạn khế nói: “Đang yên đang lành sao lại không muốn đi tuần trăng mật?” Sáng sớm mai là xuất phát rồi. Đây là chuyện họ đã bàn bạc xong xuôi từ lúc ở nhà. Chính vì cô đã đồng ý, thế nên anh mới sắp xếp lịch trình đâu vào đó rồi.

Tổ Diệp im lặng, cúi đầu ăn cơm.

Phương Tiểu Bình sốt ruột. Bà sợ hai đứa giận dữ nhau, vội vàng nói: “Tiểu Diệp! Con đừng có trẻ con! Bình thường công việc bận rộn như vậy, nhân lúc mới cưới ra ngoài chơi thỏa thích cũng tốt lắm. Mẹ và cậu con còn đang đợi nhận quà của con mà.”

Tổ Diệp buông đũa xuống, thở dài: “Bệnh tình cậu bây giờ như vậy, con làm gì có tâm trạng đi chơi. Thế nên con muốn khoảng thời gian này được ở lại đây, có thể chăm sóc cho cậu.”

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ. Chẳng mấy chốc, nét mặt Phương Tiểu Bình là gương mặt ngập nhất.

“À... Tiểu Diệp à! Cũng không thể nói như vậy được! Cậu ấy à... Con cũng biết, chỉ bị viêm phổi thôi, giờ chẳng phải đã khỏe rồi sao? Nếu không sao bác sỹ cho cậu ra viện, đúng không? Con cứ đi chơi đi, chơi thoải mái, đừng vướng bận gì chuyện sức khỏe của cậu.” Tổ Đông cũng không còn dằn vặt hăm dọa nữa, khi nói thì thoáng lại cười trừ.

Tổ Diệp không lên tiếng, chỉ nhướn mày nhìn mẹ.

Phương Tiểu Bình nhìn ngang nhìn dọc, rồi vội nói: “Phải đấy, phải đấy! Tiểu Diệp! Ở nhà có chuyện gì con không cần phải lo. Bách

Ngạn đã sắp xếp lịch trình xong xuôi rồi. Con nói không đi là không đi, vậy không hay.”

Tố Diệp lại nhướn mày nhìn Tố Khải. Tố Khải thấy cô cứ nhìn mình, bèn hắng giọng, lập tức phát biểu ý kiến: “Chị! Chị biết rõ trước nay em luôn là sứ giả hòa bình. Chị quyết định thế nào em cũng ủng hộ vô điều kiện!”

“Không hổ là em trai tốt của chị!” Tố Diệp cười nói.

Tố Khải cúi xuống, gấp lấy gấp để, và vội vàng.

“Bách Ngạn, còn anh thì sao?” Tố Diệp dùng bả vai huých Niên Bách Ngạn một cái: “Sau khi đã nghe hết lý do của em, anh cảm thấy tuần trăng mật của chúng ta có nên đi không? Cho dù có đi, anh cảm thấy chúng ta có thể vui vẻ được sao?”

Niên Bách Ngạn nhất thời á khẩu.

Cô bèn giơ tay, lười biếng “treo” lên người anh: “Anh là trụ cột gia đình, sao không phát biểu ý kiến vậy?”

“Đương nhiên phải đi tuần trăng mật rồi!” Phương Tiểu Bình trả lời thay Niên Bách Ngạn, giọng bà gấp gáp: “Con chỉ kết hôn có một lần, tuần trăng mật cũng chỉ có một lần, sao lại không đi được chứ?”

“Không được! Bệnh của cậu quan trọng!” Tố Diệp dài giọng.

“Aiya~ Cậu không sao thật mà, con xem, chẳng phải bây giờ sức khỏe của cậu tốt lắm sao?” Tố Đông cũng như ngồi trên đồng lửa.

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng từ đầu tới cuối.

“Ông xã! Anh nói gì đi chứ!” Thật hiếm khi cô lại chủ động gọi anh là ông xã.

Danh xưng ấy quả thật khiến Niên Bách Ngạn thấy ngửa ngáy trong lòng, nhưng anh vẫn cảm nhận được rõ ràng ý đồ xấu xa của cô. Thậm chí ánh mắt cô cũng như ẩn giấu hai thanh kiếm sắc. Cô đang mỉm cười, nhưng tựa như đang lắng trì anh từng chút một.

Niên Bách Ngạn quay sang, nhìn vào mắt cô. Cô như cười như không, giống như có một chút狡 hoạt, lại giống như đang thật sự hỏi ý kiến của anh. Nhưng anh vẫn có thể đọc được ý đồ muốn hỏi tội của cô từ ánh mắt ấy.

Anh khẽ cười khó xử, thờ dài: “Diệp Diệp!”

Tổ Diệp nhìn anh chằm chằm, khóe môi hơi cong lên.

Từ góc độ của Tổ Đông, không thể nhìn thấy “sóng ngầm cuộn cuộn” giữa hai người họ. Ông đặt ly rượu xuống: “Tiểu Diệp! Con mau đi tuần trăng mật đi, nếu không bữa rượu này cậu uống cũng chẳng ngon.”

Lần này Tổ Diệp nhìn về phía Tổ Đông, nói thẳng: “Cậu bị ung thư phổi rồi. Ly rượu này không nên uống.”

Tổ Đông há hốc miệng, nhưng chẳng nói được câu nào.

“Mợ!” Tổ Diệp gọi Phương Tiểu Bình một tiếng ngọt ngào.

Đáy mắt bà dâng lên một sự hoảng loạn. Bà ngược lên, cười ngượng ngáp với cô.

“Mợ bảo mợ rõ ràng biết bệnh tình của cậu, sao vẫn để cậu uống

rượu thế?” Tổ Diệp từ tốn hỏi.

Phương Tiểu Bình vẫn còn cố gắng tới cuối cùng. Bà suy nghĩ: “À, là thế này. Con cũng biết y học hiện đại phát triển như vậy, mấy loại bệnh kiểu này có thể khống chế mà. Còn nữa... Chuyên gia Bách Ngạn tìm tới cùng là người tài trong lĩnh vực này mà, cậu ấy đã kê cho cậu con một đơn thuốc rất tốt...”

“Quả là Hoa Đà tái thế. Thuốc gì mà tốt dữ vậy? Lại có thể khiến cho cậu con nhảy lên nhảy xuống trong đám cưới như một người hoàn toàn khỏe mạnh?” Tổ Diệp mỉm cười tiếp lời.

Phương Tiểu Bình không trả lời được nữa.

Tổ Đông nhanh chóng bổ sung: “Đó là phương thuốc bí mật của chuyên gia, con đừng có hỏi nhiều!”

“Ô! Cậu! Cậu biết mình bị chứng bệnh này mà sao không kinh ngạc gì hết vậy?” Tổ Diệp cố tình làm ra vẻ hoảng hốt. Ánh mắt cô dừng lại trên người Phương Tiểu Bình giây lát rồi quay sang Tổ Đông: “Chẳng phải mẹ vẫn luôn giấu cậu ư? Sao? Bây giờ lại tích cực trị liệu rồi?”

Tổ Khải ngồi bên cạnh không nhịn được, phì cười thành tiếng.

Ngay sau đó, Phương Tiểu Bình như tìm được một chỗ để trút giận. Bà giơ tay đánh vào người cậu một cái: “Thằng nhóc này! Con cười cái gì mà cười!”

“Được rồi, bố mẹ! Chị biết cả rồi, bố mẹ còn giấu giếm gì chứ!” Tổ Khải khó xử.

Phương Tiểu Bình chợt dạ nhìn Tổ Diệp một cái.

“Thành thật khai báo ngay, nếu không con không đi tuần trăng mật nữa thật đấy!” Tố Diệp đặt đĩa xuống, uể oải dựa ra sau ghế: “Bắt đầu từ cậu! Lần lượt nói rõ sự tình.”

Tố Khải giơ ngón cái về phía Tố Diệp: “Chị không đi làm cảnh sát, đúng là đáng tiếc!”

“Đừng có chen vào! Cả em cũng không được loại khỏi diện tình nghi.” Tố Diệp nói.

Tố Khải chẳng biết nói sao: “Liên quan gì tới em?”

“Ai bảo em mang họ Tố?”

Đúng là nằm yên cũng bị ăn đạn.

Tố Diệp nhìn về phía Tố Đông: “Bắt đầu nào!” Dáng vẻ này đúng là đang hỏi cung bị can.

Tố Đông liếc nhìn Phương Tiểu Bình rồi đùng khế vào người bà.

“Người nào khai báo chuyện của người ấy, không được phép thì thầm to nhỏ!” Tố Diệp kéo dài giọng.

Tố Đông thật sự không còn cách nào khác, đành nói: “Thật ra, tất cả mọi chuyện đều là chủ ý của mợ con...”

“Này, cái ông kia! Sao ông lại ngậm máu phun người thế hả? Cái gì mà tất cả đều là...”

“Yên lặng!” Tố Diệp đập bàn: “Mợ! Mợ tạm thời không cần nói gì, nếu không tội sẽ tăng thêm một bậc đấy. Cậu, cậu nói tiếp đi!”

Tố Đông bèn thành thật khai báo “tội trạng” của mình.

“Ban đầu thật ra cậu nhập viện vì bị ho thôi.” Thái độ của Tố Đông rất thành khẩn, đúng hình tượng một công dân tốt hợp tác điều tra: “Lúc đó cũng không có chuyện gì. Cậu chỉ vì bị cảm thành ra như thế, nên chỉ đi khám ở bệnh viện gần nhà chúng ta thôi. Ai mà ngờ được sau khi chụp ngực cho cậu xong, bác sỹ đó lại nói: Aiya, ông à! Hình như không ổn cho lắm gì gì đó. Cậu ta kiên quyết nói trên phim có bóng đen. Cậu có hiểu gì đâu, hỏi cậu ta bóng đen là thế nào, cậu ta nói có khả năng là bị ung thư phổi, làm mợ con hết hồn hết vía phải đưa cậu tới bệnh viện u bướu kiểm tra.”

Tố Diệp yên lặng lắng nghe.

Tố Đông cầm ly lên nhấp một ngụm rượu, tiếp tục nói: “Bệnh viện u bướu là đáng tin cậy lắm phải không? Cậu liền đưa phim chụp cho họ xem. Sau khi xem xong, bác sỹ liền nói cái bóng đó hình như không phải, rồi bảo cậu kiểm tra lại tổng thể một lượt, còn cả kiểm tra sâu gì gì đó. Tóm lại khi có kết quả, bác sỹ nói cậu chỉ bị viêm phổi thôi, không phải ung thư phổi, nhưng cũng nhắc nhở cậu, kể cả viêm phổi cũng phải điều trị kịp thời, nếu để nghiêm trọng lên thì phiền phức. Cậu nghĩ bụng, về nhà uống thuốc, tiêm chút thuốc tiêu viêm gì đó là được rồi, nhưng mợ con lại nảy ra một suy nghĩ đen tối, nói phải nhân cơ hội này cho hai đứa nhanh chóng kết hôn, nhất quyết bắt cậu ở lại viện điều trị. Cậu không còn cách nào khác, đành phải hợp tác với kế hoạch của mợ con.”

“Hết rồi ạ?” Tố Diệp hỏi.

Tố Đông gật đầu: “Đại khái mọi chuyện là như vậy.”

Tố Diệp nhìn sang Phương Tiểu Bình. Phương Tiểu Bình đã không nhin được từ lâu, vội vã lên tiếng: “Sự thật không phải như vậy, cậu

con bốc phét đấy.”

“Này, ai bốc phét...”

“Cộp! Cộp! Cộp!” Tố Diệp gõ lên mặt bàn.

Tố Đông lập tức lặng im.

Phương Tiểu Bình nói: “Sự thật là khi cậu con biết mình chỉ bị viêm phổi, ông ấy liền nảy ra một ý tưởng, nói gì cũng phải lừa con, bảo lần này lợi dụng chuyện ấy chắc chắn có thể bắt hai đứa kết hôn. Mẹ cũng cảm thấy cách này không hay. Con bảo nói vậy xui xẻo lắm, nhưng cậu con cứ kiên quyết, bảo chỉ có cách này mới khiến chuyện của hai đứa thành được. Mẹ không còn cách nào khác mới làm thủ tục nhập viện cho cậu con. Con cũng biết giường bệnh thì thiếu, mẹ phải nói rõ cả miệng mới xin được một giường. Chuyện sau đó thì con cũng rõ rồi. Mẹ chỉ có thể lừa con như vậy thôi!”

“Nói dối! Bà nói dối trắng trợn quá đi!” Tố Đông đập bàn: “Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng.”

“Ông Tố! Ông đừng có mà đổi trắng thay đen, ban đầu chính ông đề nghị mà!”

“Tôi không có nói, mấy ý tưởng quỷ quái này đều là bà nghĩ ra!”

“Ông...”

“Lúc cậu mẹ bàn bạc gây án, còn người thứ ba ở đó không?” Tố Diệp hỏi.

Tố Đông và Phương Tiểu Bình lắc đầu.

“Cũng tức là không ai có thể chứng minh trong hai người rốt cuộc ai là chủ mưu, ai là tòng phạm, phải không?”

Tố Đông suy nghĩ rồi gật gù.

“Câu này nghe sao kỳ quặc thế? Sao cậu mợ lại thành kẻ phạm tội chứ?” Phương Tiểu Bình kháng nghị.

Tố Diệp không màng: “Đã thế, cả hai người đều là chủ mưu!”

Tố Đông và Phương Tiểu Bình ngơ ngác nhìn nhau.

Tố Diệp lại nhìn sang Niên Bách Ngạn đang ngồi bên cạnh mình.

Niên Bách Ngạn vẫn ngồi uống rượu, không phát biểu bất kỳ ý kiến gì. Thấy cô nhìn mình, anh vội vàng thanh minh: “Anh hoàn toàn vô tội. Em biết rõ mà, anh và em biết chuyện này cùng một lúc.”

“Tiểu Diệp à! Cậu mợ có thể làm chứng, Bách Ngạn hoàn toàn vô tội.” Phương Tiểu Bình vội vàng nói.

“Thế ư?” Tố Diệp cười ngoài mặt, cắn răng nói mấy chữ: “Anh đúng là rể hiền của nhà họ Tố. Cậu mợ ai cũng nói đỡ cho anh!”

Niên Bách Ngạn nhìn “nụ cười” của cô: “Được rồi, đừng giận nữa, anh vô tội thật mà!”

“Ban đầu anh không biết, sau đó thì sao? Niên Bách Ngạn! Lẽ nào anh mù mờ từ đầu tới cuối sao? Chuyên gia là do anh tìm tới, lẽ nào họ thần thông quảng đại đến mức mua chuộc được cả chuyên gia? Rồi chuyên gia đi lừa cả anh?” Đừng nghĩ cô là con ngốc!

Niên Bách Ngạn nhìn cái dáng vẻ hùng hùng hổ hổ của cô cũng dễ

thương, không nhịn được cười: “Được được được, là lỗi của anh! Anh cũng thông qua chuyên qua mới hiểu được ý của cậu mợ. Chuyện này xuất phát điểm là tốt, chẳng phải điều vì muốn tốt cho em sao?”

“Nói thì đằng hoàng lắm!” Cô cười xấu xa, rồi túm mái tóc ngắn ngắn của anh: “Niên Bách Ngạn! Sao con người anh không có chút nguyên tắc gì thế hả? Thông đồng với cậu mợ để gạt em!”

“Anh sai rồi, sai rồi!” Niên Bách Ngạn vội vàng xin lỗi.

Tố Khải ngồi bên cười không khép miệng lại được.

“Còn cả em nữa! Cười cái gì mà cười! Chuyện này em không thoát khỏi can dự đâu.” Tố Diệp nói với Tố Khải: “Làm cảnh sát nhân dân cơ đấy, có người cảnh sát nào lừa đảo như thế không? Đồng lõa với phần tử phạm tội để lường gạt dân lành!”

Tố Khải kêu oan ngay: “Trời đất làm chứng! Em thật sự không đồng lõa. Chị! Chị đừng có vơ đũa cả nắm nhé. Chị cũng nói em là cảnh sát nhân dân mà, sao lại có lòng phạm tội cùng mọi người chứ? Thiên lý bất dung. Em ấy à, cùng lắm chỉ là người biết mà không báo thôi.”

“Biết mà không báo? Đừng vội phủi tay cho mình trong sạch vậy! Em mà không tham gia, sao lại bình thản như vậy?” Tố Diệp chống nạnh.

Tố Khải chẳng biết giải thích kiểu gì. Cậu giơ tay ra: “Người bố người mẹ vĩ đại của em, cũng tức là người cậu người mợ quả quyết và tinh ranh của chị, hai người họ đã từng dùng cách này định lừa em kết hôn lúc chị đi du học. Thế nên, lần này em vừa nghe là đã biết kiểu gì cũng lại thế mà thôi. Em đã lên hỏi bác sỹ, kết quả mới biết bố mẹ diễn lại trò cũ!”

Tổ Diệp trừng mắt, kinh ngạc nói: “Cậu mợ! Cả con trai mình mà hai người cũng lừa?” Thì ra là thế. Kỳ thật, lúc trước cô cũng từng nghi ngờ không biết có phải cậu mợ diễn kịch không? Vì nếu là diễn kịch, tại sao không ép Tổ Khải lấy vợ trước? Thì ra điều kỳ diệu nằm ở chỗ này đây!

Phương Tiểu Bình nở nụ cười thiếu tự nhiên: “Lúc đó chẳng phải Tiểu Khải đã có bạn gái rồi sao? Mợ nghĩ hai đứa nó thế là cũng được rồi, nên mới nghĩ ra cách này để ép nó vào khuôn khổ. Ai mà biết con bé đó quá là không đáng tin. Thì ra nó cảm thấy Tổ Khải bận việc, không có thời gian chăm sóc đã kén cá chọn canh, vừa nghe thấy bố nó bị bệnh là lập tức nói lời chia tay!”

Tổ Diệp biết, có lẽ là cô bạn gái đầu tiên của Tổ Khải.

Cô thở dài ngao ngán: “Cậu mợ đang ép con cái kết hôn hay đang ép đôi trẻ chia tay vậy? Đã có một bài học đi trước rồi, sao cậu mợ không nghĩ lỗ như Niên Bách Ngạn sợ quá chạy mất thì sao?”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Em coi anh là loại người nào?”

“Đúng vậy! Bách Ngạn sao có thể là người như thế!” Phương Tiểu Bình cười.

“Tiểu Diệp à! Cậu biết cách của cậu mợ có chút vấn đề, nhưng chẳng phải vì sốt ruột cho hai đứa hay sao? Giờ thì tốt biết bao, ai nấy đều phấn khởi.” Tổ Đông cười khì khì.

“Ai nấy đều phấn khởi? Cậu mợ nói thì dễ lắm! Con đau lòng thế nào cậu mợ có biết không? Máy hôm đó con gần như khóc đến đứt hơi rồi!” Tuy rằng Tổ Diệp oán trách như vậy nhưng vẫn thầm cảm tạ ông trời đã để cho cậu được bình an, mạnh khỏe.

Lòng tham của con người không bao giờ có đáy. Ăn no rồi muốn có nhà, có nhà rồi muốn có xe, có xe rồi lại muốn có địa vị, có được địa vị lại cần quyền thế, có cả quyền thế lại muốn giàu có hơn nữa. Nhưng người ta quên mất, sức khỏe mới là thứ nền tảng nhất. Con người luôn dễ quên mất những thứ đáng trân trọng nhất trong cuộc hành trình kiếm tìm mù quáng. Ví dụ như sức khỏe, ví dụ như gia đình đoàn viên hay một cuộc sống bình yên.

Quãng thời gian đó Tố Diệp luôn nghĩ, nếu thật sự có thần linh, nếu thật sự có tín ngưỡng, thì cô nguyện giảm mười năm, hai mươi năm tuổi thọ để đổi lấy sức khỏe cho cậu, cô nguyện dùng tất cả, tất cả để người thân được khỏe mạnh. Vì cô đã đánh mất quá nhiều, thế nên không muốn tiếp tục nhìn thấy người thân mình ra đi nữa.

Nhưng vào ngày đám cưới, cô nhìn thấy cậu bước đi còn nhanh nhẹn hơn ai hết, giọng nói còn vang vọng hơn ai hết, cả ngày chẳng thấy cậu ho tiếng nào. Thế là cô bắt đầu nghi ngờ, và lại sao mợ lại đồng ý để cậu xuất viện? Tại sao Tố Khải lại bình tĩnh như vậy? Còn cả Niên Bách Ngạn nữa, anh không nhắc một chữ nào tới bệnh tình của cậu... Tất cả những điều ấy khiến cô nảy sinh ngờ vực. Cô bắt đầu nghi, cô đã bị lừa.

Kết quả, hôm nay thăm dò như vậy rồi cuộc cô đã biết mình bị lừa.

“Cậu mợ xin lỗi con còn không được hay sao?” Tố Đông vội vàng nói.

Tố Diệp bất giác nắm chặt tay cậu mợ: “Sau này cậu mợ thật sự đừng mang mấy chuyện bệnh tật này ra đùa nữa. Con chỉ cần cậu mợ khỏe mạnh thôi. Hai người có thể lừa con bất kỳ chuyện gì, nhưng chuyện này thì tuyệt đối đừng làm vậy, được không?”

“Được, được, được! Cậu biết con hiểu thảo mà!” Tố Đông và

Phương Tiểu Bình vô cùng xúc động.

“Được rồi! Qua cơn mưa trời lại sáng, chúng ta cạm ly vì ai cũng mạnh khỏe nào!” Niên Bách Ngạn khẽ ôm Tố Diệp, nâng ly lên.

“Nào! Cạm ly!”

Niên Bách Ngạn chưa từng tiết lộ cho Tố Diệp biết địa điểm tuần trăng mật. Mặc cho Tố Diệp lăn lộn làm nũng đủ trò cũng không thể hỏi được chữ nào. Cô chỉ biết họ sẽ ra nước ngoài.

Nước ngoài?

Có biết bao nhiêu là thành phố, làm sao cô biết cụ thể họ sẽ tới đâu? Thế nên, khi Lâm Yêu Yêu nghe nói cô sẽ ra nước ngoài, liền nói ngay: Ấy, Tiểu Diệp! Mặt nạ của mình dùng hết rồi, nhớ mua giúp mình nhé, mình gửi tên hãng cho cậu. Tố Diệp nghe xong chỉ biết ừ dột nói: Tình yêu à! Đến mình còn chưa biết rõ mình sẽ đi đâu, lỡ như đó là một nơi khi ho cò gáy thì mình mang thịt người về cho cậu à?

Cô đã bị Lâm Yêu Yêu chê cười một trận.

Kết quả, sáng sớm ngày hôm sau, khi cô còn đang say sưa ngủ, Niên Bách Ngạn đã lôi cô dậy khỏi giường để lên máy bay.

Mơ mơ hồ hồ, Tố Diệp chỉ biết mình đã đáp máy bay của một công ty hàng không của Mỹ. Khi tiếng thông báo bằng tiếng Anh tiêu chuẩn lọt vào tai cô, cô mới biết mình đang ngồi trên chuyến bay tới Chicago.

Chicago? Tố Diệp giật mình bừng tỉnh, phát hiện khoang hạng nhất của chuyến bay này quả thực thoải mái, còn người đàn ông bên cạnh

thì đang ung dung đọc báo.

“Niên Bách Ngạn! Phải bay gần 13 tiếng đồng hồ à?” Cô to đầu. Đây cũng là lý do khi còn học ở nước ngoài, cô rất ít khi về nhà, thời gian ngồi trên máy bay cực kỳ khổ sở.

Niên Bách Ngạn không nhìn cô. Anh chỉ giơ một cánh tay ra kéo cô vào lòng, để cô dựa vào mình rồi nhẹ nhàng thông báo: “Tới Chicago, em định ở đó chơi mấy hôm hay là xuất phát luôn?”

“Đi đâu cơ?” Tố Diệp cảm thấy mình như bị lừa bán vậy.

“Miami!”

Ơ...

“Tại sao chúng ta không tới thẳng Miami?”

“Bên Chiago còn một vị thương nhân cần gặp mặt bàn bạc hợp tác một chút, nhưng sẽ không làm lỡ dở hành trình. Anh chỉ cần khoảng hai tiếng thôi!” Niên Bách Ngạn nói.

Tố Diệp nghĩ: “Thế đợi anh bàn công việc xong thì chúng ta tới thẳng Miami đi, đằng nào cũng khổ sở mười mấy tiếng rồi, chẳng ngại đợi thêm ba bốn tiếng nữa!”

“Được!” Niên Bách Ngạn quay sang, hôn nhẹ lên trán cô.

Tố Diệp ngược mắt nhìn anh, cười hi hi: “Chúng ta tới Miami à?”

“Chẳng phải em muốn đi xem cá voi sát thủ sao? Thế nên anh đưa em tới Miami mấy hôm để em được tham quan.” Niên Bách Ngạn cười khế.

Hai mắt Tố Diệp sáng lên. Cô chỉ từng được nhìn thấy cá voi sát thủ trên tạp chí địa lý một lần, thế là tùy hứng nói mình muốn xem, không ngờ anh lại ghi nhớ...

*Cá hổ kình hay cá voi sát thủ (danh pháp hai phần: *Orcinus orca*) thuộc phân bộ cá voi có răng, là loài cá heo lớn nhất và cũng là loài động vật có vú ăn thịt hung dữ nhất đại dương, còn có một số tên gọi ít phổ biến hơn ví dụ cá đen (Blackfish) hay sói biển (Seawolf). Cá hổ kình sống tại tất cả các đại dương trên thế giới, từ Bắc Băng Dương và vùng châu Nam Cực cho đến các vùng biển nhiệt đới ấm áp. Nếu bạn nào ngày xưa hay chơi trò Feeding frenzy giống mình thì sẽ không lạ gì con cá hay xuất hiện một cách im lìm này

Quyển 11 - Chương 505: Vì chúng ta là vợ chồng

Cá voi, không phải loại cá voi lưng gù mà là cá voi trắng hoặc loại cá voi sát thủ như Niên Bách Ngạn đã nói. Sở dĩ Tố Diệp tò mò tuyệt đối không phải vì chúng dễ thương. Nhất là cá voi sát thủ, loài sinh vật biển khổng lồ này mang trong mình một sự nguy hiểm không thể tính toán. Chỉ là cô cảm thấy, loài cá có thể ăn thịt nhanh gọn một con sư tử biển hoặc một con cá mập có lẽ đáng được chiêm ngưỡng một lần.

Đương nhiên, cô vẫn chưa tự ngược đến mức đi tới vùng biển nơi cá voi sát thủ cư trú đông đúc để tìm hiểu khí thế của loài cá bá chủ đại dương.

Cô tò mò về khả năng nuốt chửng của chúng nhưng cũng lại sợ hãi tiếng kêu của chúng. Tố Diệp cảm thấy, tiếng kêu của cá voi là một thanh âm xa xăm tới từ linh hồn của biển khơi sâu thẳm, khiến người nghe cảm thấy tuyệt vọng và thê lương. Mỗi lần nghe thấy cô lại cảm thấy rất không thoải mái.

Nhưng lòng hiếu kỳ đã vượt qua tất cả. Cô bắt đầu âm thầm mong đợi chuyến đi tới Miami lần này rồi.

Khoảnh khắc máy bay xé tan tầng mây, Tố Diệp quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trái tim cũng theo đó bay vút lên cao.

Cô và Niên Bách Ngạn đã bắt đầu tuần trăng mật của mình.

Liệu có phải một cuộc sống sắp bước sang một trang hoàn toàn

mới?

Cô lại vô thức quay qua nhìn người đàn ông bên cạnh mình. Anh đã từng thề rằng sẽ chăm sóc cô suốt cuộc đời này, bảo vệ cô, gánh vác trách nhiệm của cả gia đình, không bao giờ rời xa cô và từ bỏ cuộc hôn nhân này.

Cuộc đời cô đã được trói buộc lại với người đàn ông này. Họ đang dựng xây một mái ấm gia đình.

Cô đã từng hỏi rất nhiều bạn bè, hỏi họ sau khi kết hôn cảm thấy cuộc sống thế nào? Có gì khác biệt không? Rất nhiều người đã trả lời cô rằng, thật ra lấy chồng rồi cũng chẳng khác gì chưa lấy chồng cả, có lẽ khi nào có con mới cảm nhận được sự khác biệt một cách rõ ràng.

Rồi cô lại hỏi Lâm Yêu Yêu, hỏi cô ấy sau khi kết hôn có cảm giác gì. Câu hỏi ấy đã khiến Lâm Yêu Yêu phải suy nghĩ rất lâu. Sau đó cô ấy đáp: Khi cậu đối mặt với anh ấy, ý thức được rằng anh ấy giờ đã là chồng mình, suy nghĩ ấy sẽ làm nảy sinh một cảm giác rất đặc biệt. Còn nó đặc biệt thế nào thì cô ấy không thể nói ra.

Thực tế, cảm giác của Lâm Yêu Yêu là chính xác.

Vì bây giờ mỗi khi nhìn Niên Bách Ngạn, Tố Diệp cũng có cảm giác này.

Anh ấy vẫn yên lặng ở đó. Giống như duyên phận đã được ông trời sắp đặt, không sớm cũng không muộn. Cả hai đều không phải kiếm tìm trong điên cuồng, dốc sức mà cứ thế gặp được nhau.

Niên Bách Ngạn đã từng nói với cô rằng anh muốn cho cô danh phận. Cô nói cô không quan tâm tới danh phận vì cảm thấy thứ đó

dường như không mấy quan trọng. Nhưng đến lúc này Tố Diệp mới biết mình đã sai lầm, cũng hiểu vì sao Niên Bách Ngạn khẳng khái phải cho cô một danh phận như vậy. Danh phận rất nhiều lúc hoàn toàn không đại diện cho thân phận và vị thế, nhiều hơn cả, nó là một sự thừa nhận và trách nhiệm về mặt tâm lý.

Cảm giác này phải hình dung thế nào nhỉ?

Đúng như Lâm Yêu Yêu nói, không thể diễn tả thành lời.

Tố Diệp rất muốn nắm bắt nó. Cô chợt phát hiện ra, có một chút cảm động, có một chút kích thích, có một chút ấm áp và một chút vững chãi. Chúng hòa hợp như thế. Khi ánh mắt và bóng hình người đàn ông bên cạnh tan vào nhau, cảm giác ấy sẽ càng trở nên mãnh liệt.

Niên Bách Ngạn thấy cô cứ nhìn mình chăm chăm. Anh mím môi mỉm cười. Anh đắp lại chăn cho cô rồi dịu giọng nói: “Em ngủ thêm một lát đi!” Thời gian phải dậy sáng nay đối với cô mà nói quả thực là quá sớm.

Góc độ của chiếc ghế được điều chỉnh vừa đẹp, nằm chiếc ghế rộng lớn cũng cảm thấy vô cùng thoải mái. Chiếc chăn chắn đi những luồng khí di chuyển trong khoang máy bay, nóng lạnh phù hợp. Tố Diệp nghiêng người, hít hà mùi gỗ mộc trên quần áo anh. Nó thật sự có tác dụng thôi miên.

“Em thích khoác áo của anh!” Cô không kìm được lòng mình, thốt lên.

Áo khoác của anh luôn mang mùi hương của riêng anh, còn cả mùi thuốc lá nhạt nhòa. Hai thứ mùi hòa trộn vào nhau hình thành nên một cảm giác an toàn không biết nói sao.

Niên Bách Ngạn đặt tờ báo xuống, quay đầu nhìn cô. Tia sáng trong đôi mắt anh rất êm dịu, giống như đám mây ngưng tụ bên ngoài cửa sổ, tĩnh mịch và ấm áp.

“Tiếc là anh mặc có mỗi cái áo sơ mi, hay là cũng dâng hiến cho em?”

Đang là mùa hè, anh không thể luôn mang theo áo vest bên mình như mùa thu đông được.

Hai người ở rất gần nhau. Hơi thở của Niên Bách Ngạn phả vào mặt Tố Diệp, cùng dòng khí se lạnh tạo cảm giác ấm áp, khiến người ta rất dễ chịu, không muốn nhúc nhích gì nữa. Cô lười biếng cười: “Thế thì hời cho cô tiếp viên hàng không quá?”

Dọc đường, có không ít các cô tiếp viên hàng không phục vụ cho anh.

Nghe vậy, Niên Bách Ngạn bất giác giơ tay lên xoa đầu cô, như vỗ về một con thú cưng: “Ngủ đi!”

Tố Diệp cắn môi, cười khế...

Khi máy bay đáp xuống sân bay quốc tế O'hare ở Illinois thì mười ba tiếng đồng hồ đã trôi qua. Tố Diệp thấy khó chịu nhất là kiểu chênh lệch múi giờ này. Nhưng trông Niên Bách Ngạn vẫn ổn. Điều này có lẽ liên quan khá nhiều với công việc thường ngày của anh.

Có người tiếp đón, không thua kém gì đón tổng thống.

Ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ, đầu óc Tố Diệp cũng đang mơ mơ màng màng. Cộng thêm việc chưa quen được với chênh lệch múi giờ, vừa về tới khách sạn là cô đã ngã vật ra giường.

Niên Bách Ngạn chỉ xác nhận qua thông tin, điều chỉnh lại giờ giấc rồi đi tắm.

Trong khoảng thời gian này, điện thoại đã kêu vô số lần.

Lần cuối cùng nó vang lên, Tố Diệp thực sự không chịu nổi nữa. Cô cầm điện thoại, đập rầm rầm lên cửa phòng tắm. Niên Bách Ngạn vừa tắm xong, mở cửa ra. Tố Diệp đứng dựa vào tường như một con cá chết, oán trách: “Điện thoại của anh phiền chết đi được, đáng nhẽ phải gọi Hứa Đồng đi cùng!”

Niên Bách Ngạn dở khóc dở cười. Làm gì có ai đi tuần trăng mật lôi theo cả trợ lý chứ?

Anh vò mạnh đầu cô, một tay khoác qua vai cô, một tay nhận điện thoại.

Tố Diệp dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết đó là chuyện công việc. Cô được anh ôm về giường, nằm bò ra đó không thể nhúc nhích. Cô loáng thoáng nghe thấy tiếng Niên Bách Ngạn. Anh nói tiếng Anh rất dễ nghe, còn mê hoặc lòng người hơn cả tiếng Trung.

Sau khi anh bàn công việc xong, bèn thay quần áo sạch sẽ, chuẩn bị đi ra ngoài.

Tố Diệp mơ mơ hồ hồ, chỉ cảm thấy bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve má mình. Cô ngửa ngáy, vô thức ư hừ một tiếng. Trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười của anh: “Em nghỉ ngơi một lúc đi. Anh bàn chuyện xong sẽ quay về ngay!”

Giọng điệu này khiến Tố Diệp nhớ tới mấy ông bố bà mẹ để con ở lại nhà, nói với con mình rằng: Ngoan ngoãn ở nhà chơi đồ chơi, bố mẹ

làm việc xong sẽ quay về ngay.

“Đúng là đáng ghét!” Cô quay ngoắt đi.

Niên Bách Ngạn ngớ ngàng, nhích người: “Sao lại đáng ghét chứ?”

Tố Diệp không mở mắt ra, chỉ lẩm bẩm: “Em thích nghe anh nói tiếng Anh!”

“Bướng bỉnh!” Anh vẫn dùng tiếng mẹ đẻ nói chuyện với cô, phát một cái vào mũi cô mang tính tượng trưng rồi đứng dậy.

“Này!” Tố Diệp lập tức giữ tay anh lại: “Anh đi thật à?”

Niên Bách Ngạn ngẩn người: “Sao thế?”

“Anh vớt em lại khách sạn một mình à?” Tố Diệp bỗng nhiên cảm thấy có chút cô đơn.

Nghe thấy vậy, trái tim Niên Bách Ngạn cũng mềm nhũn ra nhưng còn có công việc không còn cách nào khác. Anh suy nghĩ rồi rút ví tiền ra: “Em có thể đi dạo quanh quanh đây, nhớ mở di động liên tục!”

Tố Diệp cầm lấy ví tiền của anh, khước khước: “Đưa em cả ví á?”

Niên Bách Ngạn cười: “Hình như chỉ còn có cách này mới khiến em không cảm thấy nhàm chán thôi.”

“Kể cũng phải!” Đầu Tố Diệp lập tức hết đau. Cô ngồi bật dậy, mở ví tiền ra. Bên trong có có ngoại tệ mệnh giá cao, còn cả những chiếc thẻ ngân hàng được xếp gọn gàng.

“Được rồi, anh đi đi!”

Niên Bách Ngạn chẳng biết nói gì hơn.

“Có chuyện gì gọi điện cho anh!” Anh dặn dò.

Tố Diệp gật đầu.

Khi anh sắp ra khỏi phòng, cô bỗng gọi giật anh lại, lắc lắc chiếc ví về phía anh: “Này, có thể trả bức ảnh hồi bé lại cho em chưa?” Ví tiền của anh cứ dúi mãi bức ảnh ấy, khiến cô cảm động lại phải cố gắng tàng lờ.

Nhưng cảm giác trong lòng càng lúc càng mãnh liệt, Tố Diệp vô thức nhắc tới chuyện này.

Niên Bách Ngạn dừng bước, cười khế: “Để trong ví anh tức là của anh rồi.”

“Anh là trộm à? Em chưa đồng ý, anh xâm phạm quyền hình tượng của em.” Tố Diệp phản bác.

Ai ngờ Niên Bách Ngạn lại có lòng tốt nhắc nhở cô: “Đến cả nhân quyền của em anh cũng có thể xâm phạm nói chi tới quyền hình tượng.”

Tố Diệp trừng mắt: “Sao trước đây em không thấy anh có cái sở thích này thế? Để ảnh một bé gái trong ví tiền của mình, người khác sẽ tưởng là con gái anh đấy!”

“Người khác? Còn ai được xem ví tiền của anh nữa?” Anh hỏi ngược lại.

Câu nói ấy khiến Tố Diệp á khẩu. Ừ nhỉ, ví tiền của anh thì còn ai

động vào được nữa?

“Chi bằng anh đổi sang ảnh bây giờ của em đi!” Nói xong, cô cảm thấy hơi ngượng.

Cô luôn cảm thấy một người đàn ông để hình bạn gái hay vợ trong ví tiền có phần kỳ quặc, nói chi tới kiểu đàn ông chủ nghĩa nam tử hán như Niên Bách Ngạn. Nhưng có lúc nghĩ lại thấy cũng lãng mạn lắm.

Vậy mà Niên Bách Ngạn không hiểu sự lãng mạn này. Anh cười: “Anh cảm thấy lúc nhỏ em đáng yêu hơn bây giờ!”

Lúc nhỏ đáng yêu, bây giờ xinh đẹp.

Tố Diệp lườm anh: “Cứ làm như lúc nhỏ anh gặp em rồi không bằng.”

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng mỉm cười. Rất lâu sau anh mới nói một câu mang hàm ý sâu xa: “Ít ra anh đã yêu em của hồi nhỏ ngay từ cái nhìn đầu tiên.”

Còn Tố Diệp chẳng nghĩ được sâu xa như thế, cô vớ lấy cái gối ôm ném ra ngoài: “Thế thì anh mau chóng tìm một khoa học gia nghiên cứu cỗ máy thời gian, xuyên không về quá khứ mà tìm em của lúc nhỏ ấy!”

Chicago là một thành phố không quá khiến người ta hưng phấn. Chỉ ít thì đối với những người say mê văn hóa nhân văn như Tố Diệp, mấy thành phố kiểu thương mại này đâu đâu cũng na ná nhau.

Cô đi dạo phố qua loa mà chẳng tìm được thứ đồ mình thích, nhưng lại tìm được mặt nạ Lâm Yêu Yêu cần, cô đã mua liền một hơi không ít. Nghĩ rằng mình sắp phải bay tới Miami nên cô đã viết địa chỉ của

Lâm Yêu Yêu cho chủ cửa hàng, mang ông ấy chuyển phát nhanh bằng đường quốc tế cho cô ấy.

Đi được một lúc, Tố Diệp cũng thấy mệt. Khi Niên Bách Ngạn gọi điện tới, cô đang ngồi trong một quán cafe ở gần khách sạn. Sau khi hỏi rõ địa chỉ, anh nói sẽ qua tìm cô, bảo cô đừng đi lung tung.

Trước mặt là một cốc cafe kiểu Mỹ thơm nồng. Không chậm rãi như Thụy Sĩ, cũng không lịch thiệp như kiểu Pháp. Uống cafe, người ta có thể cảm nhận được tiết tấu nhanh của môi trường thương nghiệp. Ở đây, thời gian còn quý hơn vàng.

Chưa tới mười lăm phút, một chiếc xe đã dừng lại tại vị trí đỗ xe của quán cafe. Qua cửa xe, Tố Diệp nhìn thấy Niên Bách Ngạn.

Giây phút này cô chợt nhớ lại khi ở Nam Phi. Cô cũng ngồi đợi anh trong một quán cafe. Rồi anh nói: Cafe của em nguội rồi, uống của anh đi...

Chớp mắt đã có quá nhiều chuyện xảy ra.

Còn có một người đàn ông đi cùng với Niên Bách Ngạn, có mái tóc xoăn hơi nâu, chiếc cằm được cạo sạch sẽ. Cơ thể ông ta rất vạm vỡ, mang dáng vóc điển hình của người Mỹ. Người này là ai nhỉ?

Đang mãi suy nghĩ, hai người họ đã bước vào.

Niên Bách Ngạn giới thiệu với Tố Diệp, vị này là tiến sỹ y học Ray Strand.

Tuy rằng Tố Diệp có hồ nghi nhưng vẫn giơ tay ra bắt.

Sau khi ngồi xuống, cô dùng ngôn ngữ bằng môi hỏi Niên Bách

Ngạn: Sao lại dẫn một tiến sỹ y học tới đây?

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn kéo tay cô lại, khẽ nói: “Đến Chicago còn có một mục đích nữa. Tiến sỹ Ray Strand là bác sỹ chuyên ngành phụ sản.”

Nói tới đây, Tố Diệp lập tức hiểu ra ý của anh.

“Không! Em từ chối!” Cô có chút phản cảm.

Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại trả lời thẳng thắn như vậy. Anh ngẩn người giây lát nhưng rồi lập tức kiên nhẫn dỗ dành: “Chuyện cũng đã xảy ra rồi, chúng ta phải cùng nhau đối mặt!”

“Đây là chuyện tự em gây ra, em sẽ tự đi khám bác sỹ.” Tố Diệp cảm thấy rất ngại, nhất là khi đối mặt với Niên Bách Ngạn.

Cô biết anh muốn đối mặt, cũng biết việc làm của anh không có gì đáng trách. Nhưng bắt cô phải công khai ở trước mặt anh, để bác sỹ nói với cô rằng: Xin lỗi, cơ hội mang thai của vợ anh rất mong manh, cảm giác ấy rất tồi tệ.

Niên Bách Ngạn nhìn thấy sự chống cự trên nét mặt cô. Anh nắm chặt tay cô: “Diệp Diệp! Anh là chồng em.”

Tố Diệp rút tay về, nháy mắt nói: “Về nước em sẽ tự đi khám bác sỹ. Cafe nguội rồi, em đi đổi cốc nóng.”

Dứt lời, cô đứng dậy rời khỏi đó.

Niên Bách Ngạn nhìn theo bóng cô, khó xử.

“Niên! Vợ cậu từ chối sao?” Cuộc nói chuyện vừa rồi của Niên Bách

Ngạn và Tố Diệp đều bằng tiếng Trung, tiến sỹ Ray Strand nghe không hiểu, nhưng ông cũng đoán ra được phần nào từ thái độ của Tố Diệp.

Niên Bách Ngạn trầm mặc.

Khi quay trở lại, Tố Diệp nghe thấy Ray Strand nói với Niên Bách Ngạn: “Niên! Bây giờ trên thế giới có rất nhiều thương gia trung thành với kho tinh trùng, cậu gửi tinh trùng của mình vào kho gen, cũng có thể bảo đảm được nguồn gen tốt của đời sau. Tôi cho rằng, cậu có thể suy nghĩ!”

Niên Bách Ngạn ngòai quay lưng về phía Tố Diệp nên không thấy Tố Diệp đã quay lại. Còn tiến sỹ Ray Strand cũng chỉ mải đưa ra ý kiến. Nói xong câu ấy, ông mới phát hiện ra cô, nhưng muốn rút lại cũng đã không còn kịp nữa, sắc mặt nhất thời trở nên ngượng ngập.

Niên Bách Ngạn thấy thế quay đầu lại. Tố Diệp cắn chặt môi, không nói gì lập tức quay đầu bỏ đi.

“Tiến sỹ Ray Strand! Thành thật xin lỗi, chúng ta sẽ liên lạc sau!” Niên Bách Ngạn nói nốt câu ấy rồi vội vàng đuổi theo cô.

Tố Diệp về thẳng khách sạn. Cô cũng không nghỉ ngơi, chỉ lẳng lặng thu dọn bàn chải, khăn mặt vào trong hành lý. Niên Bách Ngạn cũng đi vào phòng, im lặng thu dọn giúp cô.

Khi đóng vali lại, cô ngòai mãi dưới đất rất lâu không đứng dậy.

Niên Bách Ngạn đứng trước mặt cô. Thấy vậy, anh thở dài bế cô lên.

Cô cũng không ngộ ngoạ, để mặc anh bế mình ngòai xuống ghế sofa.

“Nghe này Diệp Diệp! Chuyện này anh không bàn bạc với em trước quả thực là anh không đúng. Nhưng em phải tin anh, anh không hề có ý gì khác.” Niên Bách Ngạn ngồi xuống bên cạnh cô. Hai tay anh nâng gương mặt cô lên, ép cô nhìn vào mình.

Tố Diệp cup mắt xuống, khẽ nói: “Vị tiến sỹ đó nói đúng, nguồn gen tốt như anh nên được kết hợp với một người phụ nữ có gen tốt nhất. Anh đi gửi tinh trùng đi, chưa biết chừng có thể tìm thấy mấy công chúa gì đó. Nếu không mấy người ở bên cạnh anh cũng tốt lắm, giống như Joey này.”

Nói dứt lời, tim cô đau đớn.

“Em nói xong chưa?” Trên đỉnh đầu, Niên Bách Ngạn khẽ hỏi.

Tố Diệp im lặng, cắn chặt môi.

“Nhìn anh!” Anh ra lệnh.

Cô không ngước lên.

“Diệp Diệp! Nhìn anh đây!” Giọng điệu của anh có phần nghiêm nghị hơn.

Tố Diệp đối mặt đôi mắt đen của anh.

Sự nghiêm khắc trong đôi mắt anh rất đậm, lan ra cả hai hàng mi, nhưng ngữ khí thì lại nhẹ nhàng hơn nhiều: “Em là vợ anh. Cả đời này anh chỉ thừa nhận một người phụ nữ duy nhất là em mà thôi. Thế nên Diệp Diệp! Không có người phụ nữ gen tốt nào hết, cũng chẳng có Joey nào cả!”

“Nhưng mà...” Tố Diệp cảm thấy một khi lời chuyện này ra nói, cô chỉ

cảm thấy xấu hổ hết sức. Một người đàn ông ưu tú như Niên Bách Ngạn, lỡ như cô thật sự bị bác sỹ tuyên án tử hình, vậy cô sẽ phải đối mặt với anh thế nào?

Niên Bách Ngạn đề nặng giọng xuống: “Không nhưng nhị gì hết! Đó chỉ là gợi ý của Ray Strand. Em không thể định tội anh một cách đương nhiên như thế!”

Tim Tố Diệp thất lại. Cô khẽ nói: “Em biết, em hơi vô lý rồi...” Cô cũng không muốn.

Anh ôm cô vào lòng, khẽ thở dài: “Diệp Diệp! Anh là chồng em, thế nên có rất nhiều chuyện anh phải làm chủ thay em. Sở dĩ anh tìm tiến sỹ Ray Strand hoàn toàn không phải anh sốt sắng muốn xác định xem em có thể sinh con hay không. Anh cũng tuyệt đối không có ý chê bai gì em. Anh chỉ muốn xem có khả năng chữa trị hay không mà thôi.”

Tố Diệp nép vào lòng anh, nhẹ nhàng gật đầu. Nhưng trong lòng cô rất sợ, cô sợ Niên Bách Ngạn sẽ rời xa cô.

“Ngoan ngoãn hợp tác điều trị được không?” Anh cúi đầu nhìn cô: “Anh thề, nếu như trong quá trình điều trị em cảm thấy không thích hợp hoặc phản cảm, chúng ta sẽ lập tức dừng lại. Anh sẽ không ép buộc em. Nhưng ít nhất chúng ta phải hiểu rõ tình trạng của mình đã.”

Trong ánh mắt Tố Diệp có sự hoảng hốt. Cô suy nghĩ rồi nói: “Em... tự về khám bác sỹ không được sao?”

“Chúng ta đã kết hôn rồi. Có chuyện gì phải học cách cùng nhau đối mặt.” Niên Bách Ngạn hôn lên trán cô, dịu dàng nói: “Em phải nhớ, kể từ ngày anh và em đăng ký kết hôn, em không còn là một người

nữa. Từ nay về sau, chúng ta phải cùng tiến cùng lùi mới được, vì chúng ta là vợ chồng.”

Tố Diệp dần cảm thấy ấm lòng.

Rất lâu sau cô nói: “Để em suy nghĩ thêm một chút, được không?”

“Được!” Niên Bách Ngạn thì thầm rồi hôn nhẹ lên môi cô...

Tới Miami, Tố Diệp được nhìn thấy cá voi sát thủ trong viện hải dương học đúng như ý nguyện, còn được quan sát màn biểu diễn của cá voi sát thủ.

Cá voi sát thủ ở đây đã được con người thuần phục, cực kỳ ngoan ngoãn rồi. Chúng mặc cho người biểu diễn cưỡi lên người mình, nhào lên trên mặt nước, làm cho khán giả bật cười ha ha.

Nhân viên nuôi dưỡng nói với Tố Diệp rằng, cá voi sát thủ ở đây rất hiền hòa, hơn nữa còn khá nhát gan. Có lúc khi người tới gần, nó còn xấu hổ nữa.

Tố Diệp bèn oán trách Niên Bách Ngạn, nói rằng cô muốn được xem loại cá voi sát thủ một đớp là có thể cắn chết một con sư tử biển, đáng ra phải tới biển Đỏ. Ngoài việc tới ngắm biển Đỏ, nơi đã được Moses dùng cây gậy quyền chia làm hai nửa như trong sách xuất hành đã ghi lại thì còn phải chiêm ngưỡng độ lợi hại của những con cá voi sát thủ ở đó.

Niên Bách Ngạn véo mũi cô rồi nói: Thôi đi! Em còn đòi tới biển Đỏ xem cá voi sát thủ. Tới bên bờ biển là hai chân em đã mềm nhũn rồi.

Tố Diệp bò lên tai anh, thì thầm: Đó là vì bị anh dọa!

Niên Bách Ngạn biết cô đang ám chỉ chuyện trên đảo. Anh cảm thấy áy náy, nhưng không bộc lộ ra ngoài, chỉ ôm lấy cô khẽ đáp: Tại tối đó em quyến rũ quá!

Tố Diệp hờn giận đánh vào vai anh.

Xem biểu diễn xong, cô muốn đi chơi cùng cá voi một lát. Ban đầu Niên Bách Ngạn sống chết không đồng ý, cảm thấy cho dù đã được thuần phục thì cũng có lúc nguy hiểm. Anh là người quen thân trọng, tuyệt đối không cho phép Tố Diệp tùy tiện như vậy.

Nhưng Tố Diệp nhìn anh bằng ánh mắt bé nhỏ đáng thương, lắc lắc tay anh, mềm giọng gọi: “Ông xã~”

Cả người Niên Bách Ngạn lập tức mềm nhũn, hai chân bồng bênh như trôi bằng mây đến thương lượng với quản lý ở đó. Ông ấy và Niên Bách Ngạn có chút quan hệ, nhưng vẫn phải giật mình vì yêu cầu của Tố Diệp. Ban đầu ông ấy cũng do dự, sau đó Niên Bách Ngạn đề nghị nhân viên nuôi dưỡng, nhân viên thuần phục đều phải có mặt. Ông ấy nghĩ một cô gái cùng lắm thì chỉ sờ sờ một tý nên cũng đồng ý.

Tố Diệp phấn khích mặc áo bảo vệ vào, đầu cũng được bảo vệ nghiêm ngặt. Cô còn đeo cả găng tay bảo hộ. Sau khi các khán giả ra về hết, cô nghênh ngang cùng nhân viên thuần phục đi về phía hồ nước.

Từ xa đã có thể nhìn thấy dưới làn nước sâu có một thân hình khổng lồ với hai màu đen trắng đang từ từ chuyển động, chốc chốc lại phát ra những âm thanh đáng sợ.

Niên Bách Ngạn đứng bên cạnh dặn dò cô: “Lát nữa cá voi xuất hiện,

em sờ mấy cái là được rồi.”

“Em muốn cưới cá voi!” Tố Diệp nói một câu kinh hồn.

“Không được!” Niên Bách Ngạn bác bỏ.

Tố Diệp nhìn về phía người thuần phục: “Tôi có thể cưới không?”

Vốn dĩ anh ta định nói có thể nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Niên Bách Ngạn, lập tức sửa lại: “Cưới thì đúng là có thể nhưng cần phải có kinh nghiệm mới được. Lỡ như không nắm chắc cô có thể sẽ bị rơi xuống nước sâu, rất nguy hiểm!”

Tố Diệp không nhìn thấy biểu cảm của Niên Bách Ngạn, chỉ mãi ngó đầu nhìn về phía dòng nước. Đúng là không nhìn thấy đấy. Cô quả thực cảm thấy run sợ, nên cũng đành thôi.

Người thuần phục huýt sáo một cái. Ngay sau đó mặt nước xao động, rồi một con cá voi sát thủ cực lớn nhảy vọt lên mặt nước. Tố Diệp được chứng kiến nó ở một khoảng cách rất gần, kinh ngạc tròn xoe hai mắt. Cô cảm thấy như đang có cả một căn nhà lớn treo lơ lửng trên không trung.

Nghe tiếng huýt sáo, con cá voi rất ngoan ngoãn, ôn hòa vô cùng. Nó làm các động tác khác nhau trên mặt nước nhưng từ đầu tới cuối vẫn nghe theo hoạt động của người nhân viên, có chút né tránh Tố Diệp.

Anh ta bèn nói: “Nó là con mắc cỡ nhất. Cô xem, nó ngại không dám lại gần cô đấy!”

Nghe vậy, Tố Diệp rất vui. Cô vốn dĩ có chút sợ hãi, nhưng không ngờ lại gặp phải một con cá voi biết ngại người. Sự căng thẳng trong lòng tan biến, cô bèn giơ tay về phía nó.

Người nhân viên ra lệnh cho nó. Con cá voi bèn chầm chậm bơi vào, bất ngờ chạm vào tay cô một cái rồi lại bơi ra xa.

Tố Diệp thích thú cười vang.

Con cá voi cũng thoải mái hơn, phát ra những tiếng kêu khác. Người nhân viên cười nói, cá voi sát thủ là chuyên gia ngôn ngữ bẩm sinh. Nó có thể phát ra 62 thanh âm. Tố Diệp tò mò, hỏi xem giờ thứ nó nói có nghĩa là gì. Người nhân viên trả lời: Có lẽ là nó thích cô!

Quả nhiên là con cá voi có thiện cảm với Tố Diệp. Chẳng mấy chốc nó đã bơi lại gần cô, khi kêu cái miệng cũng há to. Tố Diệp nhớ lại màn biểu diễn ban nãy, người nhân viên ôm răng của nó rồi nháy múa trong miệng nó. Cô bất giác giơ tay sờ vào răng nó. Ai ngờ vừa nắm lấy, con cá voi ấy đã ngẩng mạnh đầu lên. Cả người Tố Diệp bị nó nhấc bổng lên cao. Cô kinh hoàng kêu lên một tiếng rồi cứ thế rơi vào trong miệng nó. Ngay sau đó, con cá voi ngậm miệng lại, nhanh chóng quay trở về vùng nước sâu.

“Diệp Diệp!” Tim Niên Bách Ngạn bỗng chốc ngừng đập. Anh điên cuồng hét lên một tiếng...

Quyển 11 - Chương 506: Cá không ăn muối cá ươn

Đây là một con cá voi sát thủ đã thành niên. Chỉ riêng chiều dài cơ thể đã có thể lên tới tám, chín mét rồi, nói chi tới thể trọng của nó. Niên Bách Ngạn nhớ lại ban nãy khi biểu diễn, lúc nhào lộn trên mặt nước, cơ thể nặng nề, vĩ đại của nó cũng khiến cả hồ nước sâu phải cuộn trào sóng dữ. Cột nước biển bắn lên cũng có thể làm ướt mười mấy hàng ghế, đủ thấy thể trọng ấy ghê người đến mức nào. Mà bản thân anh cũng không phải không biết rõ về cá voi sát thủ. Giữa đại dương hoang dại, nó là loại bá chủ không thể phủ nhận. Đã có một nhiếp ảnh gia từng chụp lại được khoảnh khắc một con cá voi sát thủ tấn công gần mười con cá mập trắng.

Không sai! Cá voi sát thủ ở đây không giống với loài cá dữ tợn sống trong đại dương, nhưng ngay cả một chú chó cảnh sát luôn trung thành với chủ cũng khó bảo đảm nó không khi nào thay tính đổi nết, huống hồ là loài động vật trời sinh đã mang bản tính hung ác này?

Thế nên, khi Tố Diệp bị cá voi tung cao rồi ngậm trong miệng, Niên Bách Ngạn như bị ai dùng gậy đập mạnh một cái vào gáy. “Ầm!” một tiếng, tất cả ngay lập tức trở nên trắng xóa!

Cảm giác sợ hãi, tuyệt vọng và hối hận chưa bao giờ mãnh liệt đến thế, tất cả lấp đầy mỗi tế bào trong cơ thể anh.

Anh gần như phát điên, lập tức định nhảy xuống nước cứu cô.

Người nhân viên vội giữ anh lại, sau đó huýt sáo ngay.

“Anh Niên! Con cá voi sát thủ này đã được huấn luyện tại SeaWorld ở San Diego. Xin anh yên tâm! Trước đây mấy nhân viên chúng tôi cũng từng bị nó ngậm vào miệng như vậy. Cô ấy nhất định không sao đâu. Chúng tôi sẽ lập tức cứu cô ấy!” Người nhân viên tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng thực ra cũng lo lắng. Những con cá voi sát thủ đã được huấn luyện đều rất ôn hòa, lành tính. Nhưng dẫu sao nó vẫn là loài vật có tính công kích cực mạnh, dữ như...

Niên Bách Ngạn lòng lộn như một con thú bị giam cầm. Anh túm lấy cổ áo người nhân viên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mau cứu lên cho tôi! Cô ấy mà gặp phải chuyện gì bất trắc, tôi sẽ không tha cho viện hải dương học của các anh đâu!”

Mấy nhân viên khác cũng vội vã đi tới. Sau khi nắm được tình hình, họ vội vàng huyết sáo một cáo, sau đó đập lên thành của hồ nước sâu. Còn người nhân viên nói chuyện với Niên Bách Ngạn cũng không thể đợi được nữa, vội vàng mặc quần áo cẩn thận rồi nhảy ùm xuống đáy hồ.

Mặt nước bắt đầu chao đảo. Những con cá voi sát thủ khác vẫn bơi qua bơi lại, thông dong như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Con cá voi sát thủ trưởng thành kia cũng đang bơi. Sau khi thấy người nhân viên lặn xuống nước, hình như nó vui lắm. Nó không ngừng chạm nhẹ vào người anh ta. Anh ta liên tục đánh vào người nó ở dưới nước. Còn các nhân viên trên bờ cũng phối hợp cùng với anh ta, huyết những điệu sáo lúc dài lúc ngắn nhưng có vẻ đều rất gấp gáp.

Chẳng mấy chốc, người nhân viên dưới nước trèo lên bờ rồi kéo Niên Bách Ngạn nhanh chóng lùi về phía sau.

Cái nhân viên khác cũng hơi lùi ra sau mấy bước.

Ngay sau đó, mặt nước bắt đầu cuộn sóng, hết như một cơn sóng thần kiểu nhỏ.

Con cá voi ấy bất ngờ trời lên, không ngừng quấy đuôi trên mặt nước, làm tung vô số bọt trắng xóa, đến cả Niên Bách Ngạn cũng ướt sạch.

Người nhân viên đứng bên liên tục giải thích: “Đầu của cá voi sát thủ tròn dẹt, thế nên mức độ công kích đối với con người không lớn. Miệng nó không nhô ra, thế nên cô ấy sẽ không bị thương!”

Lại một tiếng huýt sáo vang lên. Con cá voi đang vui vẻ đùa nghịch trên mặt nước bất ngờ há miệng ra, kêu những tiếng gấp gáp.

Đúng vào khoảnh khắc ấy, trái tim vốn đã ngừng đập của Niên Bách Ngạn giờ vọt lên tận cổ.

Từ trong miệng nó thò ra một cái đầu, rồi đến thân người.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn đang định xông lên thì người nhân viên đã giữ anh lại, ra hiệu cho anh đừng làm con cá hốt hoảng.

Anh không dám hành động khinh suất nữa, chỉ biết giương mắt nhìn nó lại hơi khép miệng lại. Lần này, nó không khép chặt, mà nửa khép nửa hở. Tổ Diệp thò người ra một cách thoải mái, giơ tay vẫy về phía mọi người. Cả người cô ướt như chuột lột.

Con cá voi không lập tức thả cô xuống ngay mà ngẩng cao đầu, đập nước phình phịch trên mặt nước.

Người nhân viên tiếp tục huýt sáo lần nữa, động tác của nó mới chậm dần lại, từ từ bơi về phía bờ.

Niên Bách Ngạn tuy sốt sắng nhưng cũng không xông lên một cách thiếu lý trí. Khi con cá voi còn chưa nhè hần ra, anh sợ bất kỳ hành động nào cũng có thể khiến nó kích động.

Người nhân viên chỉ vào bờ và huýt sáo, đồng thời làm một số động tác chỉ thị chuyên nghiệp. Cuối cùng con cá cũng há miệng ra lần nữa. Nhân cơ hội ấy, hai người nhân viên khác nhanh chóng chạy tới đón Tố Diệp ra.

Khi hai chân Tố Diệp chạm đất, con cá voi kêu lên một tiếng, sau đó cả cơ thể to lớn nhào về phía cô.

Niên Bách Ngạn lập tức xông tới, dùng người mình che cho Tố Diệp.

Tố Diệp bỗng cảm thấy ánh sáng trước mặt bị che khuất. Cả người cô được Niên Bách Ngạn ôm vào lòng. Một con sóng lớn tập kích, đánh lên lưng Niên Bách Ngạn. Vì được anh chắn kín nên chỉ còn một ít nước bắn lên má Tố Diệp.

Những âm thanh xung quanh dường như yếu hẳn đi.

Có một hình ảnh bỗng hiện lên trong đầu cô: Trong con ngõ dài tăm tối, cô được một cậu bé nắm tay chạy trốn. Có người đuổi theo họ. Vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, cô đã nhìn thấy máu. Cánh tay cậu bé đó bị thương, nhưng vẫn đứng che cho cô để cô không bị thương. Ngay sau đó, cậu bé bị đám người kia kéo ra. Cậu hét lên với cô: Mau chạy đi!

Hình ảnh cậu bé ôm cô trong lòng để bảo vệ trùng khít với cảnh tượng Niên Bách Ngạn che chắn cho cô lúc này. Cô tấn công suy nghĩ của cô. Giây phút này Tố Diệp bỗng cảm thấy nó rất quen thuộc, giống như đã từng xảy ra vậy.

Nhưng cậu bé ấy chẳng phải chỉ có trong mơ thôi sao?

Con cá voi phía sau không làm bất kỳ động tác tấn công nào nữa.

Nó chỉ định nằm lên bờ.

Nó yên lặng nằm đó. Hai con cá khác cũng nhanh chóng tới nằm lên.

Người quản lý nghe chuyện chạy tới rất nhanh. Thấy cảnh ấy, ông ta không khỏi kinh hoàng, vội đi tới trước: “Thế nào rồi? Có bị thương không?”

Khi xem biểu diễn, cũng sẽ có những khán giả yêu cầu được đùa nghịch cùng cá voi sát thủ. Trong một số tình huống rất hiếm hoi người nhân viên mới đồng ý. Điều này còn phải yêu cầu tinh thần của cá voi trong tình trạng vô cùng tốt, đồng thời họ cũng phải khống chế được. Cũng có những khán giả bị cá voi sát thủ ngậm vào miệng, nhưng chỉ đến thế mà thôi, họ sẽ luôn kiểm soát. Còn tình huống giống như ngày hôm nay, bản thân người nhân viên đã từng gặp phải thế nên mới có kinh nghiệm xử lý. Nhưng cô gái trước mặt chỉ là khán giả, cô ấy không phải nhân viên thuần phục. Anh ta sợ nhất là gặp phải hoàn cảnh này cô ấy căng thẳng, lúng túng, không ngừng giãy giụa trong miệng nó, sẽ làm cho cá voi sát thủ có ham muốn nuốt chửng.

Vì thông thường những người gặp phải chuyện này, phản ứng đầu tiên là ngộ ngoạỵ.

Vậy thì kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.

Hạng mục từ thiện của Niên Bách Ngạn đã từng quyên góp, tài trợ cho nơi đây, thế nên người quản lý hiểu rõ anh không giống những

người bình thường khác. Một khi để lộ thông tin cá voi sát thủ ăn thịt người thì công viên đại dương này quả thực phải đóng cửa.

Niên Bách Ngạn lo lắng kiểm tra cho Tố Diệp, xem có chỗ nào bị thương hay không. Tố Diệp thì rất bình tĩnh. Cô nhận ra sự căng thẳng trong đôi mắt anh. Cô giữ tay anh lại, nói: “Em không sao, thật đấy!”

Người quản lý đi tới trước: “Vừa rồi cô có ngộ ngoạ không?”

Tố Diệp lắc đầu: “Tôi tin nó sẽ không làm tôi bị thương.”

Thật ra cô không ngờ lại bị cá voi sát thủ ngậm vào miệng. Đúng là cô có ý nghĩa muốn cưỡi cá voi, vì thấy mấy người huấn luyện cũng cưỡi nó. Nhưng sau khi nghe nhân viên nói xong cô cũng từ bỏ suy nghĩ đó ngay. Khi con cá voi há miệng ra, cô thề mình chỉ muốn sờ một tý thôi, ai mà biết được đầu nó lại mạnh đến vậy, cô chỉ có thể vô thức nắm chặt lấy răng của nó.

Nhưng khi rơi vào trong miệng nó, cô cũng không dám nắm lấy răng nó nữa. Đứa ngốc cũng biết một khi hàm răng nhọn hoắt đó đóng sập lại, cô có nắm chặt hơn nữa cũng có thể biến thành đồng thịt nhão.

Khi cô buông tay, cũng là lúc nó ngậm miệng lại.

Cô cảm thấy mình như đắp một cái chăn rất dày, rồi đất trời như quay cuồng ngả nghiêng.

Giây phút đó, đúng là cô hoảng hốt, sợ hãi vô cùng. Gặp phải chuyện này, ai không căng thẳng chút nào thì không còn là người nữa. Nhưng cô lập tức nhớ ra có một đội viên trong đội leo núi từng kể một trải nghiệm của mình. Có một lần người đội viên đó đi tới một nơi

rất xa để leo núi, địa hình rất hiểm yếu, phía dưới vách núi là biển lớn. Anh ấy là một nhà leo núi có kinh nghiệm phong phú, nhưng cũng xảy ra tình huống sảy chân ngã. Lần đó, móc an toàn của anh ấy có vấn đề, chân không giẫm lên được điểm tựa, thế là đã rơi xuống biển.

Chuyện đáng sợ hơn còn ở phía sau. Vì thủy triều lên, anh ấy bị đẩy ra xa bờ, rồi bị một con cá voi sát thủ đang bắt cá nuốt vào miệng. Anh ấy sống chết bám vào một thứ gì đó không biết tên trong miệng nó để không trôi xuống thực quản, sau đó nghĩ cách để miệng nó ngửa ngáy. Cứ như vậy, chẳng mấy chốc con cá voi ngửa miệng, phun nước ra rồi phun cả anh ấy ra ngoài, thế là anh ấy thoát chết.

Lúc đó Tố Diệp chợt nhớ tới trải nghiệm ấy của người đồng đội, nhưng cô lại nghĩ. Con cá voi sát thủ này đã được thuần phục, một là tính tình đã không còn dữ tợn như loài cũ, hai là cô mà bị nó phun ra ngoài, nhất định sẽ đập lên hàng ghế trên bờ, tới lúc đó không chết cũng tàn phế, vì đây không phải ngoài biển, lực phun của cá voi đủ để mất mạng.

Cô tin chắc những người nhân viên sẽ nghĩ cách để con cá há miệng ra, thế nên việc duy nhất phải làm là giữ bình tĩnh, không được hoảng loạn rồi chờ đợi.

Nhưng tới lúc ra ngoài thật, hai chân cô vẫn mềm nhũn.

“Mỗi tội đầu em rất choáng!” Tố Diệp bổ sung thêm một câu.

Lúc đó người quản lý mới yên tâm.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn thì khó coi vô cùng. Sau khi sợ hãi qua đi, trong lòng anh chỉ còn lại giận dữ. Anh nhìn Tố Diệp chằm chằm như nhìn một đứa trẻ đã phạm tội tày trời. Rất lâu sau, anh mới quay

sang người quản lý, dịu giọng nói: “Thật ngại quá! Vợ tôi làm phiền mọi người rồi!”

Tổ Diệp nhận ra nét mặt cứng đờ của anh. Cô cũng vội vàng đứng lên, nhưng hai chân mềm oặt, chỉ có thể ôm chặt lấy một cánh tay của Niên Bách Ngạn làm chỗ dựa rồi xin lỗi lần lượt từng người một.

Niên Bách Ngạn nhú mào, giơ một tay ra ôm chặt lấy cô.

Lúc này con cá voi đang nằm trên bờ kêu lên một tiếng như một đứa trẻ.

Nhưng người nhân lý nghiêm khắc nói nó: “Không!”

Xảy ra chuyện gì vậy?

Tổ Diệp tò mò ngó đầu qua xem.

Con cá voi lại kêu một thứ tiếng khác, khác với ban nãy, nhưng vẫn có chút ảm ức.

Người nhân viên huýt sáo một hồi, vô cùng nghiêm nghị.

Con cá bèn quay trở về nước.

Tổ Diệp tò mò hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Người nhân viên giải thích với cô rằng, mỗi lần cá voi sát thủ biểu diễn thành công họ đều sẽ thưởng cho chúng rất nhiều cá chỉ vàng. Đây cũng là một phương pháp thuần hóa. Biểu diễn tốt thì phần thưởng sẽ càng nhiều. Con cá voi vừa rồi cũng đòi họ cho thức ăn nhưng đã bị anh ta từ chối.

Tố Diệp cảm thấy nó có chút tội nghiệp.

“Sau khi xảy ra chuyện này tuyệt đối không thể thưởng cho nó. Cá voi cũng là loài động vật có trí thông minh. Khi nó cho rằng mình đang biểu diễn mà tôi lại thưởng cho nó, nó sẽ tưởng hành vi của mình không có gì sai, vậy sẽ còn có chuyện tương tự như thế xảy ra say này. Tôi không thưởng cho nó là để cho nó biết, nó vừa mới phạm lỗi, sau này không được tái phạm nữa.” Người nhân viên giải thích với Tố Diệp.

Tố Diệp nhìn theo bóng con cá voi nhẹ nhàng bơi qua bơi lại trên mặt nước. Trông nó như một đứa trẻ không được phát kẹo vậy. Cô mỉm cười, nói: “Hay là cho nó một ít để nó ăn đi, trông nó đáng thương quá!”

Người nhân viên lắc đầu.

Niên Bách Ngạn thì túm lấy cô như điều hâu bắt gà con, đè thấp giọng nói: “Cá không ăn muối cá ươn. Tố Diệp! Em đúng là muốn ăn đấm rồi!”

“Niên Bách Ngạn...”

“Im lặng!”

Cứ như thế, Tố Diệp bị Niên Bách Ngạn dẫn về khách sạn.

Sau đó, Niên Bách Ngạn vào phòng làm việc xử lý công việc. Tố Diệp bị vớt một bên, chẳng được ngó ngang tới.

Dọc đường trở về khách sạn, Niên Bách Ngạn vẫn cứ nhăn nhó như thế. Sau khi tới nơi, anh lập tức đi vào phòng sách, làm cho Tố Diệp bối rối, chẳng biết làm sao.

Cô xem tivi một lúc, cho tới khi tivi giới thiệu mấy món ăn Địa Trung Hải ngon tuyệt thì cô thèm đến rỏ dãi. Tố Diệp lấy hết dũng khí hành động.

Thấy anh còn đang giận, Tố Diệp bèn đặc biệt pha một cốc cafe, chuẩn bị tinh thần “hầu hạ”, rồi gõ cửa phòng sách.

Bên trong rất yên tĩnh.

Tim Tố Diệp chìm ngấm. Tiêu rồi! Xem ra tình hình không ổn rồi.

Cô dè dặt đẩy cửa ra, quan sát tình hình qua khe cửa hẹp.

Niên Bách Ngạn ngồi trước máy tính ngược mắt lên, điềm nhiên liếc nhìn cô một cái rồi lại im lìm tiếp tục làm việc.

Tố Diệp liều mình đi vào, nhẹ nhàng đặt cốc cafe trước mặt anh với vẻ lấy lòng: “Cafe chính tay em pha đấy, anh nếm thử xem!” Tố Diệp trước giờ chưa bao giờ nhũn nhận như vậy. Có thể làm được tới mức này, chắc chắn chỉ có hai lý do sau đây: thứ nhất, cô cần có người thanh toán giúp cô, thứ hai, cô thật sự cảm thấy mình có lỗi.

Cô của bây giờ, lý do sau nhiều hơn lý do trước.

Nhưng mà...

Cô biết rất rõ, trong chuyến du lịch tuần trăng mật này, nếu Niên Bách Ngạn mà giận dỗi đối ý, để nó có đầu không có đuôi thì tiếc lắm, thế nên bất luận thế nào cô cũng phải dỗ dành thành công.

Niên Bách Ngạn nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, không đếm xỉa tới cô.

Tố Diệp ngó đầu vào liếc nhìn. Bên trên toàn là biểu đồ giá cổ phiếu tăng giảm, loạn cào cào nhìn nhức cả mắt.

Cô nhảy tới trước mặt anh, cười trù: “Aiya! Cả ngày xem mấy cái này không tốt cho mắt đâu. Anh nghỉ ngơi một lát, uống cốc cafe đi!”

“Qua bên kia, đừng làm phiền anh!” Niên Bách Ngạn bực bội buông một câu.

Xem ra anh giận thật rồi.

Tố Diệp suy nghĩ rồi vòng ra sau lưng anh, ấm bóp bả vai một cách dịu dàng: “Em không làm phiền anh đâu. Em ấm bóp vai cho anh, được chứ?”

Niên Bách Ngạn im lặng.

Thấy vậy, cô bèn cúi đầu xuống, thì thầm bên tai anh: “Đừng giận nữa mà...”

Niên Bách Ngạn hơi nghiêng đầu nhìn cô, nhưng nét mặt vẫn khó dăm dăm.

Điện thoại vang lên.

Anh không nhận máy.

Tố Diệp vội vàng cầm điện thoại lên cho anh một cách ân cần. Cô cười dịu dàng, rồi áp sát vào tai anh, hệt như nô tỳ hầu hạ chủ nhân trong cung.

Là Hứa Đồng gọi tới.

Ở khoảng cách gần, Tố Diệp dễ dàng nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện.

Hứa Đồng nói, du thuyền riêng đã được sắp xếp xong xuôi rồi, có thể ra biển bất kỳ lúc nào.

Hai mắt Tố Diệp sáng rực lên.

Ai ngờ, Niên Bách Ngạn hờ hững nói: Hủy bỏ lịch trình đi biển!

Hứa Đồng không hỏi nguyên nhân tại sao, cô ấy chỉ “vâng” một tiếng rồi kết thúc cuộc điện thoại.

Tố Diệp ngơ ngàng.

Cô rất muốn tóm cổ Niên Bách Ngạn hỏi một câu: Tại sao lại hủy?
Em muốn ra biển, em muốn ra biển mà!

Nhưng, kích động như vậy chỉ càng khiến Niên Bách Ngạn kiên quyết với quyết định của mình hơn.

Tuy rằng trong lòng đang thấp thỏm không yên nhưng sắc mặt tuyệt đối không thể thay đổi. Cô tiếp tục xoa bóp cho anh, giọng nói muốn mềm mỏng như cỡ nào cũng có: “Ra biển... thời tiết này cũng tuyệt lắm!”

Niên Bách Ngạn chỉ khẽ “ừm” một tiếng.

“Nghe nói bãi biển ở Miami rất đẹp.” Tố Diệp nhìn biểu cảm trên gương mặt nghiêng của anh.

Anh hừ một tiếng.

“Hiếm khi được tới đây chơi mà, chúng ta ra biển dạo chơi một tý!”

Niên Bách Ngạn đáp lại cô hai chữ: “Năm mơ!”

Cảnh tượng điên cuồng dâng lên trong đầu Tố Diệp: Cô túm tóc Niên Bách Ngạn, liều mạng giật, nói lia lịa: Anh nói ai năm mơ hả? Anh nói ai?

“Ông xã~” Cảnh tượng trong đầu đã bị nụ cười cô cố gắng ép ra trong hiện thực xua tan. Cô ngồi thẳng lên chân anh, hai tay ôm lấy cổ anh: “Người ta biết sai rồi, sao anh còn xỉ mặt ra!”

“Ra xem tivi của em đi!” Niên Bách Ngạn miệng thì bảo cô đi ra, tay cũng có ý muốn kéo cô ra, nhưng rõ ràng là anh không hề dùng sức. Động tác chỉ mang tính tượng trưng, nếu không làm sao Tố Diệp có thể ngồi yên trong lòng anh?

“Anh muốn đẩy em ra để đi tìm cô nào khác hả?” Tố Diệp càng ôm chặt anh hơn, cố tình hỏi.

Niên Bách Ngạn nhú mày: “Nói năng linh tinh!”

“Thế thì anh đừng giận nữa!” Tố Diệp giữ chặt khuôn mặt anh, nhìn vào mắt anh: “Anh là đàn ông mà. Làm gì có đàn ông nào hay chấp vặt thế chứ?”

Niên Bách Ngạn khẽ hỏi: “Giờ em lại ra về có lý với anh?”

“Đâu có...” Nụ cười của Tố Diệp sắp toe toét tới tận mang tai rồi. Cô buông tay, một tay bám lấy cổ anh, một tay luồn vào trong áo sơ mi một cách không an phận. Ngón tay cô nhẹ nhàng vẽ những vòng tròn lên lồng ngực rắn chắc của anh.

“Người ta chỉ có thành ý xin lỗi anh thôi mà. Anh xem, cafe đều là do em pha mới cả đấy, đây là công việc của trợ lý mà.”

Nét mặt Niên Bách Ngạn dường như cũng bớt căng thẳng hơn: “Thế công việc của em là gì?”

Tố Diệp thấy anh nhìn mình không rời mắt, lại hỏi câu ấy, mặt bỗng đỏ bừng.

“Thế... anh có đói không?” Cô bạo dạn hỏi một câu.

Khóe môi Niên Bách Ngạn cong lên, sau đó vẫn giận dỗi trả lời: “Đừng tưởng dùng sắc đẹp là có thể giải quyết được vấn đề!”

Anh rất tức giận!

Khi nhìn thấy Tố Diệp bị con cá voi ngậm vào miệng, anh căm ghét bản thân mình. Cảm giác tuyệt vọng và hối hận này quả thực đáng sợ. Nếu Tố Diệp thật sự xảy ra nguy hiểm gì, anh nhất định sẽ không tha thứ cho bản thân. Nhưng cô an toàn rồi, thế là ngọn lửa phẫn nộ lại bùng lên. Anh rất muốn mắng cho cô một trận nên thân, nhưng lại không nỡ.

Bây giờ thấy cô trong bộ dạng này, anh vừa tức vừa buồn cười, nhưng không nhẫn tâm trách mắng cô.

“Cả sắc đẹp mà cũng không làm anh động lòng à?” Người Tố Diệp mềm như nước, cô cười nũng nịu.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, trong đôi mắt đen có một tia sáng chuyển động.

Tố Diệp mỉm cười rồi đứng dậy, ngồi thẳng lên mặt bàn, đối diện anh.

“Anh thành Liễu Hạ Huệ thật đấy à?” Cô cười xấu xa, nhẹ nhàng vén váy lên, còn lả lướt cời từng chiếc cúc áo.

Cúc áo cời được một nửa.

Để hở một cách mờ ám khung cảnh trước mặt.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, ánh mắt di chuyển từ gương mặt cô cho tới cảnh xuân e ấp.

Tố Diệp mím môi, bàn chân trần khẽ giẫm lên chân anh, rồi lướt đi một cách táo bạo.

Chiếc váy càng lúc càng cao tợn.

Niên Bách Ngạn không ngăn hành động của cô lại. Anh chỉ nhìn cô, khẽ nở nụ cười.

Khi bàn chân Tố Diệp chạm vào “chiếc lều” của anh, cô bỗng cười khúc khích.

Niên Bách Ngạn thấp giọng mắng cô một câu: “Em đúng là đồ tiểu yêu tinh!”

Anh lập tức đứng dậy, bế thẳng cô lên.

Tố Diệp níu lấy cổ anh, cười hì hì: “Không phải anh mặc kệ em sao? Không phải đứng trước sắc đẹp vẫn dửng dưng à?”

“Phải chộc cho em mấy mũi rồi!” Giọng nói trầm thấp của Niên Bách

Ngạn mang theo một sự áp lực như đông tố chuẩn bị kéo đến...

Sự thật chứng minh, đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Tất cả sắc đẹp của Tố Diệp, cuối cùng cũng rơi vào hoàn cảnh “mất cả chì lẫn chài”.

Niên Bách Ngạn dùng cơ thể trừng phạt cho hành động mạo hiểm của cô ở công viên hải dương. Cô bị xoay vờn chỉ còn sức để thở, vậy mà vẫn không vớt vát được quyết định có thể ra biển chơi.

Cô nằm bò trên ngực Niên Bách Ngạn, người rịn đầy mồ hôi. Trái tim anh đập mạnh vào màng nhĩ của cô.

Cô bèn cầu khóc: “Cho dù không thể ra biển, cũng có thể tới bãi biển phía Nam gì đó dạo chơi chứ?”

“Không được! Em vốn sợ nước!” Niên Bách Ngạn uể oải dựa vào đầu giường. Một tay anh ôm cô, giọng nói toát lên một sự thỏa mãn sau màn hoan ái.

“Em có xuống nước đâu!” Tố Diệp vội vàng giải thích: “Tới Miami mà không được tới bãi biển phía Nam sẽ bị người ta cười chê đấy!”

“Em vốn không bị người ta cười chê!” Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn cô.

Tố Diệp không vui: “Anh không thể ăn no rồi lại trở mặt chứ.”

“Anh có nói ăn no rồi sẽ đồng ý à?”

Câu hỏi ngược lại khiến Tố Diệp chỉ biết im bật.

“Niên Bách Ngạn! Vậy chúng ta tới Miami làm gì?” Cô nhú mày.

Niên Bách Ngạn véo mũi cô: “Công viên hải dương em cũng tham quan rồi. Cá voi phạm sai lầm không được ăn. Còn em, phạm sai lầm cũng phải gánh hậu quả. Tất cả lịch trình ở Miami sẽ bị hủy, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

“Gì cơ?” Tố Diệp ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn anh: “Anh coi mình là người huấn luyện thú thật đấy à?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn chột tối đi: “Không! Anh chỉ làm người huấn luyện ngựa thôi!”

Tố Diệp nhìn theo ánh mắt anh, thấy tấm chăn đã trượt xuống. Mặt cô chột nóng bừng lên. Cô vội vàng kéo chăn lên: “Anh mặc em!”

“Con ngựa hoang này khi nào trở nên ngoan ngoãn thì anh sẽ xem xét việc đưa em đi chơi!” Anh cười giơ tay kéo cô lại.

“Này! Niên Bách Ngạn!”

Niên Bách Ngạn một lần nữa đè cô xuống dưới người mình...

Quyển 11 - Chương 507: Chỉ có thể nghe được tiếng của Thượng Đế

Chuyến du lịch Miami tươi đẹp kết thúc.

Khoảnh khắc đặt chân lên máy bay, ấn tượng của Tố Diệp về Miami cũng chỉ dừng lại ở chú cá voi sát thủ.

Niên Bách Ngạn quả nhiên đủ tàn nhẫn và rất “biết giữ lời”. Để cô ghi nhớ sai lầm mình đã phạm phải, tất cả mọi kế hoạch đi xa tại Miami đều tạm dừng. Đến cả buổi tối cũng là do nhân viên mang vào phòng. Tố Diệp không được ra ngoài, bị anh quần cả một buổi tối.

Máy bay bay về hướng nào Tố Diệp cũng chẳng mấy quan tâm nữa.

Cô nép trong lòng Niên Bách Ngạn, ngủ mê mết.

Bởi vì cô cảm thấy với tính khí của Niên Bách Ngạn, chắc chắn là quay trở về rồi.

Ai ngờ, chuyến bay trở về không hơn chục tiếng như cô tưởng tượng. Khi xuống máy bay, cô mới ngỡ ngàng phát hiện ra, Niên Bách Ngạn đã đưa cô tới La Paz.

Thủ đô của cộng hòa Bolivia.

Tố Diệp tròn xoe mắt, nhưng trong lòng thì không ngừng nhảy nhót. Cô nín vạt áo Niên Bách Ngạn: “Sao chúng ta lại tới đây?”

Niên Bách Ngạn khẽ véo má cô và nói: “Đưa em tới Uyuni. Anh đã từng hứa sẽ cùng em tới đây mà.”

Uyuni, chiếc gương của trời xanh.

Khi hai người họ chìm trong những lời đồn đại bất lợi, bị đám nhà báo công kích dữ dội, Niên Bách Ngạn đã cho cô một vé máy bay tới Uyuni, và nói với cô rằng anh đã sắp xếp tất cả mọi thứ tại đó, muốn cô cứ yên tâm đi du lịch.*

*Xem lại chương 139.

Cô đã từng nghe nói tới Uyuni, cũng vẫn muốn tới nơi đó.

Nhưng bao năm nay, cô đi qua rất nhiều nơi, duy chỉ có Uyuni là không dám tới một mình.

Một nơi chạy dài khoảng bốn ngàn dặm, bầu trời xếp chồng. Cô mà cô độc đứng ở ranh giới giữa trời đất, chắc chắn sẽ mang lại cho người khác một cảnh đẹp nhưng chỉ mang tới cho bản thân một nỗi cô đơn vô hạn.

Phải! Nơi ấy đẹp đến nỗi khiến người ta cô quạnh, nếu chỉ du lịch một mình.

Thế nên, khi Niên Bách Ngạn hy vọng cô có thể tới Uyuni du lịch, cô đã nghĩ đến nỗi cô đơn ấy. Cô cảm thấy, đó nên là nơi dành cho hai người cùng tới.

Niên Bách Ngạn đã hứa với cô.

Chỉ có điều, Tố Diệp không ngờ, phần quan trọng của chuyến du lịch

tuần trăng mật này, Niên Bách Ngạn đã đặt tại Uyuni.

Anh luôn như vậy, lặng lẽ sắp đặt rất nhiều chuyện.

Có lẽ vì hoàn cảnh gia đình, Tố Diệp từ lâu đã quen làm theo ý mình. Cũng vì cô độc, nên cô mất đi cảm giác an toàn, cô mới thích tự mình vạch mọi kế hoạch cho mình, ghét bị người khác bó buộc và an bài.

Cô đã từng nghĩ thế này. Cô sẽ yêu một người đàn ông. Người ấy sẽ hỏi cô có đói không, thích ăn món gì rồi mới quyết định tới nhà hàng nào ăn cơm, chứ không phải một người đàn ông nói thẳng với cô rằng anh đã đặt chỗ trong nhà hàng xong xuôi rồi.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại chính là người phía sau.

Anh mạnh mẽ nhưng lại ép buộc, lý trí nhưng lại hà khắc. Rất nhiều chuyện, cô không có cơ hội để bàn bạc.

Một người đàn ông như vậy đã được định sẵn sẽ là người chỉ đạo chính trong tình yêu.

Anh sẽ không kể với cô về lý tưởng của mình những lúc hai người nhàm chán, vì mỗi bước tiếp theo phải đi thế nào anh đã rất rõ ràng rồi. Anh sẽ không nghĩ đủ mọi cách chọc cho cô vui như một cậu bé mỗi khi cô buồn bực, giận dữ, đa phần trong những tình huống như vậy, anh chỉ nói một câu: Được rồi, đừng buồn nữa!. Những lúc cô ầm ĩ đòi nhịn ăn để giảm béo, anh sẽ bực bội nói: Muốn chết thì tránh xa anh ra một chút, ở bên cạnh anh thì phải ăn uống đúng giờ, chứ không phải như người ta dỗ dành cô rằng: Bảo bối, em đủ đẹp rồi!. Anh sẽ không vì muốn mang lại bất ngờ cho cô mà bỏ mặc công việc bận rộn, cùng lắm là sẽ cố gắng hoàn thành công việc thật nhanh. Anh sẽ không vì quyết định của cô mà từ bỏ nguyên tắc của mình, anh có sự kiêu hãnh của mình. Anh có lúc trầm mặc, có lúc tức

giận, thậm chí còn thiếu kiên nhẫn vì mấy trò đùa vô số kể của cô, sau đó lại răn đe cô: Không được làm vậy nữa.

Một người đàn ông mãi mãi như đại dương. Cho dù là lúc nó sóng yên biển lặng cũng sẽ khiến người sợ hãi không dám tới gần.

Nhưng, chính một người đàn ông như vậy lại khiến cô không muốn yêu cũng khó. Anh đang thay đổi cuộc sống của cô, thói quen của cô từng chút, từng chút một. Dần dần, lại khiến cho sự ép buộc, hà khắc của anh trở thành một ưu thế.

Những lúc cô đói, anh sẽ đưa thẳng cô tới nhà hàng, nhưng gọi món nào cũng đều là món cô thích. Những khi cô lạnh, anh sẽ lập tức khoác áo lên người cô mà không cần phải nhiều lời, hơi thở của anh giống như mọc thêm đôi chân, thấm vào trong huyết mạch của cô. Anh lo cô sợ buồn chán mà đưa cho cô cả ví tiền, nói với cô rằng thích thứ gì thì cứ mua thứ ấy. Anh sẽ nhớ kỹ những lời cô nói, dù là vu vơ, sau đó âm thầm thực hiện kỳ vọng của cô. Ví dụ như bây giờ.

Anh đang đặt Uyuni, niềm mơ trong trái tim cô, ở ngay trước mặt cô.

Khi ở La Paz, Niên Bách Ngạn không đưa cô tới Uyuni ngay lập tức mà để cô nghỉ ngơi một thời gian, ép cô uống cảnh thiên đồ. Tố Diệp biết anh đề phòng cô phản ứng với cao nguyên. Cô bèn nói với anh: Em đã từng ở trên đỉnh Illimani cao trên 6000 mét so với mặt nước biển. Bây giờ mới có hơn 4000 mét, em sẽ chẳng có phản ứng phụ gì với độ cao đâu.

Niên Bách Ngạn bèn xoa đầu cô, đáp một câu không hề khách khí: Anh sẽ không để em có cơ hội tới mấy nơi nguy hiểm như thế nữa.

Nhưng em thích tới mấy nơi đó leo núi, Tố Diệp nói.

Niên Bách Ngạn lườm cô: Bà Niên à! Em đã lấy chồng rồi. Cơ thể khỏe mạnh, du lịch an toàn là trách nhiệm đối với gia đình và chồng em. Ngược lại, bản thân anh cũng yêu cầu mình như vậy.

Tố Diệp không nhìn được, mím môi cười.

Nghỉ lại La Paz một ngày. Trong khoảng thời gian đó, có một người bạn ở La Paz tới khách sạn thăm Niên Bách Ngạn. Đó là một người đàn ông Tây Ban Nha khá đẹp trai, nói cười với Niên Bách Ngạn rất vui vẻ. Tố Diệp tưởng Niên Bách Ngạn sẽ bàn công việc ở đây, nhưng sau đó mới biết, người đàn ông Tây Ban Nha này chính là người bản địa lần trước Niên Bách Ngạn đã sắp xếp tới đón Tố Diệp.

Đợi người bạn ấy đi khỏi, Tố Diệp khoác tay Niên Bách Ngạn, trêu đùa: “Sớm biết lần trước anh sắp xếp cho em một anh chàng đẹp trai thế này, em sẽ không từ chối đâu.”

Mũi cô bị anh véo một cái, đau đến nỗi cô kêu la ầm ĩ.

“Pablo biết rất rõ thế nào gọi là “vợ bạn không thể lừa gạt”.”

Tố Diệp ôm mũi, kháng nghị: “Lúc đó em đã lấy anh đâu!”

Niên Bách Ngạn cong môi: “Nhưng cậu ấy cũng biết rất rõ, em là người phụ nữ của ai.”

“Tự mãn!” Tố Diệp không thèm quan tâm tới anh nữa, nhưng trong lòng thì cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Hôm sau, cô cùng Niên Bách Ngạn bay tới Uyuni. Đến một trấn nhỏ ở Uyuni, đã có những người bản địa vô cùng nhiệt tình chào đón họ, còn chuẩn bị một chiếc xe công vụ rất thoải mái và một chiếc xe việt

dã cực ngẫu.

Người bản địa là do cậu bạn tên Pablo đó sắp xếp, cái tên cũng ngẫu như cái xe, Ravitch, khoảng hai lăm, hai sáu tuổi. Tố Diệp biết Niên Bách Ngạn nói được tiếng Tây Ban Nha, nhưng cô thì không. Cô đang lo lắng không biết liệu cả cuộc hành trình này Niên Bách Ngạn đều làm người phiên dịch không thì Ravitch đã cười nói với cô, ngoài tiếng Tây Ban Nha, anh ấy cũng biết nói tiếng Anh. Điều ấy khiến Tố Diệp rất vui.

Pablo đã đặt phòng khách sạn cho họ đâu ra đấy rồi. Tố Diệp cũng nhân cơ hội này, đi dạo vòng quanh trấn nhỏ ở Uyuni. Đây là một thị trấn rất độc đáo. Có rất nhiều tượng điêu khắc, toàn bộ đều về đường sắt. Ravitch nói với cô rằng, vì Uyuni là hồ muối tự nhiên, thế nên bắt đầu từ thế kỷ 18, tài nguyên muối đã không ngừng được vận chuyển ra ngoài. Hai, ba thế kỷ trở lại đây, đường sắt đã trở thành một bộ phận không thể thiếu tạo nên thị trấn này. Ở vùng Uyuni này, người dân lấy muối làm vật mưu sinh.

Tố Diệp cảm thấy Thượng đế luôn rất công bằng. Người đã dùng lòng nhân từ của mình để ban cho nơi đây một món quà tuyệt vời nhất.

Ravitch sắp xếp hai chiếc xe, cái nào tính năng cũng cực tốt. Nhìn thấy chiếc xe việt dã ấy, Tố Diệp lại nhớ tới em Jeep đỏ của mình, rồi lại nhớ tới quy định Niên Bách Ngạn đặt ra cho cô: Trong vòng một năm không được uống rượu, nếu không sẽ không có duyên gặp lại xe của mình. Xe của cô bị giữ dưới hầm để xe tại tư hợp viện. Chiếc khóa xe ở trong tay Niên Bách Ngạn. Đến tận bây giờ, cô vẫn chưa biết nó đã bị anh giấu ở chỗ nào.

Ravitch nói với Tố Diệp, xe công vụ là dùng lúc bình thường. Còn muốn tới hồ muối thì phải lái xe việt dã. Như vậy mới đã.

Phải! Tố Diệp nghĩ tới thôi cũng đã thấy tuyệt rồi, nhưng cô không thể không bổ sung thêm một câu trong lòng: Niên Bách Ngạn đúng là nhà tư bản, đi đến đâu cũng bày ra phong cách cao quý, đại gia không giống người bình thường.

Đi về phía khu vực hồ muối tất nhiên cần có người bản địa dẫn đường. Bởi vì đi sâu vào trong hồ muối, bốn bề đều là đều bao la trời nước, gần như không tìm được vật tham chiếu. La bàn hoặc hệ thống định vị cũng thường xuyên mất tác dụng vì từ trường trong hồ. Họ chỉ có thể dựa vào người dẫn đường có kinh nghiệm.

Nơi đây làm Tố Diệp nhớ tới Lop Nor ở biên giới Tân Cương, cũng là một nơi sinh từ trường tự nhiên. Cả một khu vực rộng lớn không có người ở. Nếu không có người bản địa dẫn đường thì xe chắc chắn không thể đi xuyên qua Lop Nor.

Một nét đẹp càng được hình thành tự nhiên, thì trong đó sẽ luôn tiềm ẩn một mối nguy hiểm không thể nhìn rõ.

Cả hồ muối và Lop Nor đều giống nhau, đẹp một cách tinh khiết, đẹp một cách hoang sơ, đồng thời cũng đẹp đến kinh hồn bạt vía. Cũng giống như một mỹ nhân là rắn thành tinh, rất có thể sẽ nhân lúc bạn không để ý cắn mạnh bạn một cái, khiến bạn thiệt mạng.

Ravitch là một người rất hài hước và dẻo miệng. Dọc đường, anh ta luôn miệng giới thiệu cho Tố Diệp cảnh đẹp và phong cảnh văn hóa nơi đây. Xuyên qua thị trấn nhỏ, Tố Diệp nhìn thấy những sinh vật đa dạng, khiến người ta phải trầm trồ.

Những cây xương rồng thẳng đứng, cao lớn, còn cả những cây cối cao như cái ô.

“Chúng là...” Tố Diệp chỉ vào một đàn chim màu hồng, hỏi Ravitch.

Ravitch nói với cô, chúng là chim hồng hạc.

Trời ạ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy loài hồng hạc đỏ như vậy.

Mở cửa xe ra, Tố Diệp kinh ngạc như một đứa trẻ, không ngừng reo hò với Niên Bách Ngạn: Bách Ngạn, anh mau nhìn qua bên đó kìa! Bách Ngạn, anh nhìn mấy loài cây kia kỳ lạ quá đi!...

So với cảnh vật ngoài cửa sổ, Niên Bách Ngạn thích nhìn thấy dáng vẻ thích thú của cô hơn. Khi cô nhảy nhót, anh cũng mỉm cười. Đây chính là tâm lý thỏa mãn khi thành công. Chính tay anh mang lại niềm vui cho cô, sự thỏa mãn này vượt qua tất cả.

Sau đó anh cũng kéo cơ thể chỉ muốn bỏ nhào ra ngoài của cô lại, khẽ cười: Cẩn thận một chút!

Trước nay anh luôn nghĩ như vậy, anh muốn để cô được tự do vui thích trên con đường anh đã trải sẵn cho cô.

Sau khi tới đảo Incahuasi, Tố Diệp đã hoàn toàn ngẩn người vì khung cảnh trước mắt. Tại đây có thể nhìn ngắm toàn cảnh hồ muối. Khi xe đi ngang qua, cô không nhìn được, bèn xuống xe.

Thông thường khi tới Uyuni du lịch, du khách thường đợi tới mùa mưa, vì họ sẽ được nhìn thấy cái gọi là “chiếc gương”. Lúc đó mới gọi là chỉ còn trời và đất. Nhưng rất nhiều người tới đây chỉ biết rằng mùa mưa rất đẹp mà quên bằng mất tháng năm. Từ tháng ba tới tháng năm, tuy rằng đã qua mùa mưa nhưng lại là quãng thời gian du lịch đẹp nhất. Nhất là tháng năm. Lúc này, bãi muối không đến mức có quá nhiều nước, cũng không đến mức bị đóng băng, thế nên xe đi qua cũng không phải vấn đề quá lớn.

Quan trọng hơn, bây giờ là giữa tháng năm, không phải mùa du lịch nên người tới đây đã ít nay còn ít hơn.

Khi Tố Diệp thử đi về phía hồ muối, xung quanh không một bóng người.

Cô quay đầu lại nhìn. Giữa đất trời chỉ còn lại một chiếc xe việt dã và ba người họ.

Ở đây trắng không thể tưởng tượng nổi.

Một màu trắng chưa từng thấy trước đây.

Tố Diệp lại mắc bệnh nghề nghiệp. Cô cảm thấy nếu kéo một bệnh nhân mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế tới đây, nhất định sẽ là một địa điểm trị liệu tuyệt vời.

Nhưng bây giờ, cô chỉ muốn được tiến gần hơn để cảm nhận vẻ đẹp có một không hai này.

Cô bước từng bước lại gần.

Đây là nơi có tải trọng một tỷ tấn muối. Từ giữa hồ muối nhìn ra bốn xung quanh, dãy núi phía xa giống như mây trôi trên hồ vậy. Dần dần, núi non cũng biến mất. Phóng tầm mắt ra xa, khắp nơi chỉ rất một màu trắng xóa. Đường chân trời giống như một mặt gương cực lớn. Những vân nước trên gương không hề xao động, phản chiếu trời xanh và mây trắng.

Tố Diệp có một ảo giác. Cô tưởng bầu trời đang ở dưới chân mình, như hoàn toàn lộn ngược lại. Nhìn như vậy, sắc mặt có chút choáng váng.

Nhẹ nhàng giẫm chân lên mới có sóng nước gợn nhẹ. Sau đó, mây trắng dưới chân cô dường như cũng nhẹ nhàng xô xao, nhưng cũng bình thường trở lại rất nhanh.

Cô mừng rỡ quay đầu lại.

Niên Bách Ngạn và chiếc xe đỏ đang đứng từ xa, làm nên khung cảnh tuyệt đẹp.

“Bách Ngạn!” Tố Diệp vẫy tay về phía anh.

Cảm giác giữa trời đất tựa hồ chỉ còn lại hai người họ thật là tuyệt.

Ở khoảng cách quá xa, Tố Diệp không nhìn rõ biểu cảm của Niên Bách Ngạn, nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ anh đang khẽ cười. Vừa nhìn cô vừa mỉm cười.

Niên Bách Ngạn nói với Tố Diệp họ sẽ ở lại Uyuni năm ngày. Tố Diệp vừa nghe xong là phấn khích như gà chọi. Điều này có nghĩa là cô có đủ thời gian cảm nhận một lượt nơi đây.

Ngày thứ hai ở Uyuni, Tố Diệp dậy từ rất sớm, nghĩ xem hôm nay có thể xin Niên Bách Ngạn cho mình tự lái xe tới hồ muối không. Bữa sáng ở khách sạn rất phong phú. Niên Bách Ngạn dậy sớm hơn cô một chút. Lúc cô tỉnh ngủ cũng là lúc anh vừa tắm xong.

Anh bèn bảo cô đi thay váy ngủ.

Tố Diệp tưởng anh định đưa mình đi chơi, lập tức đi thay quần áo, ăn sáng với tốc độ chóng mặt. Niên Bách Ngạn cười: “Hôm nay tích cực quá nhỉ!”

“Phải rồi! Có anh Niên đây bỏ vốn ra, dù sao em cũng phải chơi cho đã đời mới được!” Tổ Diệp múa máy chân tay.

So với vẻ hưng phấn của cô, Niên Bách Ngạn lại điềm tĩnh hơn rất nhiều.

“Yên tâm! Hôm nay khu trung tâm hồ muối sẽ không có bất kỳ khách du lịch nào, em sẽ được chơi thỏa thích!” Anh uống một ngụm cafe.

Tổ Diệp ngẩn người. Một suy nghĩ lướt qua đầu cô. Cô do dự hỏi anh: “Không lẽ... anh bỏ tiền ra?”

Niên Bách Ngạn chỉ khẽ cười, không nói gì thêm: “Em chỉ cần lo vui chơi cho thoải mái là được!”

Tổ Diệp nghe câu này là lập tức hiểu ra, nhảy vọt tới bên cạnh anh: “Thế thì ngại lắm, bắt anh lãng phí tiền bạc!”

“Em dịu dàng thêm chút nữa anh sẽ tin câu nói này là thật lòng.” Nụ cười của Niên Bách Ngạn càng đậm thêm.

Tổ Diệp khẽ ôm lấy anh: “Em thật lòng mà!”

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô, hôn nhẹ một cái.

Cô cúi đầu, trái tim đầy ắp ấm áp.

Chuông cửa vang lên.

Tổ Diệp đứng bật dậy: “Em đi mở cửa!”

Niên Bách Ngạn chỉ cười trong im lặng.

Tố Diệp cứ tưởng đó là Ravitch. Ai ngờ khi mở cửa ra thì một đám người ủa vào, xách theo túi lớn túi nhỏ, có cả nam lẫn nữ, làm Tố Diệp giật mình lùi vội ra sau một bước. Trời đất ạ! Đây là tới cướp của sao?

“Bách Ngạn!” Việc đầu tiên cô nghĩ tới là gọi tên của Niên Bách Ngạn.

Đi đầu là một người đàn ông mang một chòm tóc đuôi ngựa ngắn ngủn, ăn mặc rất nghệ thuật, bộ râu quai nón trông nhìn khá nam tính, có đôi mắt xanh biếc như bầu trời Uyuni. Thấy cô căng thẳng như vậy, anh ta vội nói: “Tôi là người tốt, là người tốt!”

Nghe phát âm tiếng Anh của anh ta, có lẽ là người Pháp.

Niên Bách Ngạn nghe xong bèn đi ra ngoài. Thấy vậy, anh khoác vai cô, nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ! Họ là người của đội chụp ảnh Boris. Vị này chính là nhiếp ảnh gia nổi tiếng, Boris.”

“Hi! Chào cô!” Boris nhiệt tình chào hỏi Tố Diệp.

Tố Diệp có chút sững sờ. Cô giơ tay ra, chào lại, nhưng vẫn cứng đờ như khúc gỗ: “Hi~”

Niên Bách Ngạn mời họ vào trong ngồi.

Tổng cộng có năm người, ba nam hai nữ. Hai cô gái có lẽ là người Pháp, làn da rất sáng sủa.

Khi họ ngồi xuống yên vị, Tố Diệp mới chợt nhớ ra. Cô kinh ngạc kéo Niên Bách Ngạn sang một bên: “Anh vừa nói họ là người của đội chụp ảnh Boris? Chính là studio với những nhiếp ảnh gia nổi tiếng thế giới?”

Niên Bách Ngạn mỉm cười gật đầu.

Boris tuy không hiểu tiếng Trung nhưng nhìn thấy dáng vẻ Tố Diệp cũng đoán chắc chắn là đang nói về mình. Anh ta cũng cười với cô. Tố Diệp nuốt nước bọt, thấp giọng hỏi Niên Bách Ngạn: “Anh ấy chính là Boris?”

Niên Bách Ngạn dờ khóc dờ cười: “Vừa mới giới thiệu với em mà!”

Trời ơi...

Tố Diệp có vẻ không dám tin vào mắt mình.

“Nhưng... họ tới đây làm gì? Chụp ảnh? Anh cần chụp ảnh?” Cô có mang theo máy ảnh mà.

Lúc này, một trong hai cô gái bước lên trước, dùng tiếng Anh hỏi cô: “Xin hỏi bây giờ đã có thể trang điểm được chưa ạ?”

Trang điểm?

Đội đã...

Tố Diệp nhìn Niên Bách Ngạn mà chẳng hiểu mô tê gì.

Anh ra hiệu cho họ đợi trong giây lát rồi kéo Tố Diệp vào phòng ngủ.

“Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào vậy?”

“Họ là những người anh mời tới để chụp ảnh cưới!” Niên Bách Ngạn nâng mặt cô lên, nụ cười lan tận khóe miệng: “Cô gái vừa rồi là thợ trang điểm, em phải tin tưởng người của đội chụp Boris.”

“Chụp ảnh cưới?” Tố Diệp gần như hét lên.

Sao bất ngờ vậy?

“Chúng ta đã chuẩn bị gì đâu, phải không?” Cô nhìn anh.

Niên Bách Ngạn đã sớm đoán thể nào cô cũng bày ra bộ mặt như bị ghen trứng gà. Anh giơ tay xoa đầu cô: “Anh đã chuẩn bị xong hết rồi, em chỉ cần ngoan ngoãn trang điểm thôi!”

Tố Diệp vô cùng sửng sốt.

Khi Niên Bách Ngạn vừa chuẩn bị gọi thợ trang điểm vào thì cô bỗng níu lấy áo anh: “Sao bỗng dưng anh lại muốn chụp ảnh cưới?”

“Không phải bỗng dưng nghĩ ra đâu. Kiểu gì cũng phải chụp ảnh cưới mà. Chỉ có điều chúng ta làm đám cưới vội vã quá, không kịp chụp mà thôi.” Niên Bách Ngạn kéo tay cô lại, đặt lên môi, hôn khẽ: “Thế nên trong khoảng thời gian đi tuần trăng mật chụp bù cũng không tồi mà.”

Tố Diệp mừng rơn nhưng vẫn cứng miệng: “Thật ra... ảnh cưới chụp hay không chụp cũng được mà.”

“Vậy sao?” Niên Bách Ngạn bật cười: “Thực tế là em đã khóc đòi chụp ảnh cưới mà.”

“Em đâu có?” Tố Diệp giật mình, rõ ràng là vu vạ cho cô.

Niên Bách Ngạn ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng cô, chống cằm lên đỉnh đầu cô: “Đêm tân hôn uống say, khi anh đưa em về nhà, em đứng khóc với bức tường cứ như là bị lừa bán ấy.”

“Á?”

“Em ngồi đối diện với bức tường, khóc lóc nói với anh rằng, phải đi rửa bức ảnh trên giấy đăng ký kết hôn của chúng ta để treo lên, nếu không đến cả bức ảnh cưới cũng không có thật là đáng thương. Còn nói bản thân còn chẳng được mặc váy cưới, số quá khổ, trách anh quá đào hoa, rồi một mực khẳng định là do mấy cô em ong bướm trước kia của anh báo thù em.” Niên Bách Ngạn thản nhiên kể lại chuyện tối đó.

Tố Diệp không thể tưởng tượng ra cảnh ấy, ngẩng đầu lên: “Không thể nào, người anh nói chắc chắn không phải em!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng ánh mắt thương hại: “Chính là em!”

Não bộ Tố Diệp trống rỗng, hoàn toàn chẳng biết nên đáp lời thế nào. Cô liếm môi rồi nói: “Không được! Hôm nay anh phải kể hết mọi chuyện cho em!”

“Chuyện gì cơ?”

“Tất cả mọi chuyện tối đó sau khi em uống say!” Cô không muốn anh cứ như kể chuyện vặt, mỗi hôm một ít. Cô chịu không nổi.

Niên Bách Ngạn cố nín cười: “Hết rồi!”

“Em không tin!” Anh nhất định còn giữ lại chuyện gì đó làm điểm yếu.

Niên Bách Ngạn nghiêm túc trả lời: “Hết thật rồi mà!”

“Anh thề nhá?”

“Anh thề, hết thật rồi!”

Tố Diệp ngẫm nghĩ: “VẬY anh phải hứa sau này không được phép nhắc đến mấy chuyện mất mặt của em đêm tân hôn nữa!”

Niên Bách Ngạn cười nói: “Được, anh hứa!”

Lúc ấy Tố Diệp mới chịu thôi.

Nhưng trên thực tế, gần hai tiếng đồng hồ ấy, Tố Diệp như đang nằm mơ. Trong khoảng thời gian này, cô được họ trang điểm thành một cô dâu. Lúc đó cô mới biết, váy cưới là Niên Bách Ngạn cho người làm gấp cho buổi chụp ảnh cưới bù hôm nay. Louna, thợ trang điểm cho cô, làm rất trang nhã. Vì Louna cho rằng da cô rất đẹp rồi, không cần trang điểm thêm nhiều.

Cô gái còn lại là một nhà tạo mẫu tên Camille thì cười nói, lần chụp ảnh cưới này gần như sắp làm Boris phát điên rồi. Theo yêu cầu của Niên Bách Ngạn, anh ấy phải đích thân xử lý việc này, nói chuyện với nhà thiết kế váy cưới, một chỉ còn nửa cái mạng, sau đó lại phải vội vã đưa họ tới Uyuni.

Tố Diệp cảm thấy rất ngại, bèn xin lỗi họ, nhưng trong lòng thì tràn trề hạnh phúc...

Khác với bộ váy cưới Lâm Yêu Yêu mang về cho cô, chiếc váy mà Niên Bách Ngạn yêu cầu tuy đơn giản nhưng tuyệt đẹp. Thiết kế dây đai đơn cho cầu vai, lộ ra vừa đủ xương quai xanh tinh tế. Tới eo, chiếc váy hơi thắt lại. Có một dải dây đai rơi xuống dưới eo, xuôi tới gót chân. Còn khăn voan không chỉ dài tới eo mà kéo tới tận mặt đất, một lớp vải trắng mỏng tang, dài khoảng bốn, năm mét.

Thiết kế này, vừa có yếu tố hiện đại lại vừa mang phong cách cổ đại.

Đặc biệt là khi cô đứng giữa thiên đường lộn ngược Uyuni này lại càng rực rỡ như một nàng tiên.

“Chị đẹp y như trong ảnh!” Camille nói: “Anh Niên đã gửi ảnh tới studio của bọn em từ lâu rồi. Thẩm mỹ của anh Niên quả là không tồi. Chiếc váy này đích thực được thiết kế theo đúng phom người chị.”

Tố Diệp ngắm mình trong gương, bất chợt ngỡ ngàng. Hóa ra cô còn có thể đẹp hơn.

Chiếc gương của trời cao, thuần khiết vô bờ bến.

Khi Niên Bách Ngạn kéo tay cô cùng bước vào hồ muối, Tố Diệp cảm thấy, thế giới này thật yên tĩnh, đến một chút thanh âm cũng không có. Dưới chân cô rõ ràng có sóng nước, vậy mà không nghe thấy bất kỳ tiếng nước chảy nào.

Giống như chỉ còn nghe thấy tiếng mây bay dưới chân.

Và... tiếng của Thượng Đế.

Xung quanh rộng lớn là thế nhưng chỉ có họ và đội chụp ảnh.

Boris không hổ là nhiếp ảnh gia nổi tiếng. Sau khi tới địa điểm, anh ta lệnh cho các trợ lý chuẩn bị các loại ống kính rồi bắt đầu công việc. Ban đầu Tố Diệp có chút căng thẳng. Cô cảm thấy cứ có ống kính chĩa vào mình như vậy khiến cô không được tự nhiên. Cô không ngừng hỏi Boris cần phải tạo dáng thế nào.

Cô đã từng nhìn thấy người ta chụp ảnh cưới. Cô dâu và chú rể đều như con rối bị giật dây, bị thợ chụp ảnh yêu cầu hết tư thế này tới tư thế khác.

Nhưng Boris lại nói: Chúng ta chỉ ở đây không linh hoạt lắm. Cô không cần nhìn tôi, cũng không cần nhìn ống kính, thích đi xa bao nhiêu cứ đi, coi như không có chúng tôi, được không?

Tố Diệp gật đầu. Người ta là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, đã nói vậy rồi, chắc là không vấn đề gì.

Niên Bách Ngạn mỉm cười ôm lấy cô, dịu dàng nói: “Em không cần quá căng thẳng. Nào, đi theo anh!”

Tố Diệp dựa vào lòng anh. Cô bất giác ngược lên ngắm gương mặt anh, tình cảm trong lòng càng thêm sâu đậm...

Quyển 11 - Chương 508: Vậy là đáng rồi

Thiên đường trông như thế nào?

Giống như đại đa số người Trung Quốc, Tố Diệp không có tín ngưỡng tôn giáo, nhưng vì mẹ và sống ở nước ngoài đã lâu, cô vẫn luôn giữ một thái độ thành kính đối với văn hóa tôn giáo.

Lúc ở nước ngoài, cô từng đi ngang qua một nhà thờ. Lúc đó đã quá thời gian làm lễ Misa, thế nên trong nhà thờ trống trải không một bóng người. Chỉ có một vị nữ bước tới, nở nụ cười ấm áp.

Cô nhìn tượng thiên sứ và bốn góc cửa sổ hình vòng cung trên đầu, nhìn chúa Giesu bị đóng đinh trên giá chữ thập ngay giữa giáo đường. Rất nhiều ngọn nến trắng đứng đưa tạo ra thứ ánh sáng làm cho bầu không khí thêm êm dịu và yên bình.

Lúc ấy, cô ôm trong lòng tất cả oán hận đối với nhà họ Diệp, nhưng khoảnh khắc bước chân vào nơi linh thiêng đó, trái tim, dường như cũng bình yên hơn rất nhiều.

Vị nữ tu nói với cô rằng: Sắp đến với thiên đường, người có đức tin có phúc rồi.

Khi đó, cô không hiểu được sức mạnh của đức tin.

Nhưng giờ phút này đây, khi đứng tại Uyuni, dưới chân là hình ảnh bầu trời xếp chồng, cô bỗng cảm thấy lần đầu tiên mình được cảm nhận trời và đất ở khoảng cách gần như vậy. Tựa như con người có

vĩ đại thế nào, khi đứng trước tự nhiên cũng sẽ cảm thấy mình trở nên nhỏ bé vô cùng.

Đức tin, không đơn thuần là một sự nể sợ đối với Thượng đế. Hơn cả, nó còn là sự tôn trọng cùng cảm động đối với mẹ tự nhiên vĩ đại và tồn tại thực sự trên thế gian này. Sự rung động này là đức tin tâm hồn mang lại, vượt trên sự cảm động, thương cảm thông thường.

Nơi đây chính là thiên đường.

Tố Diệp yên lặng đi về phía trước. Tấm voan mỏng siêu dài trải lên mặt hồ muối, đổ bóng xuống gợn sóng lăn tăn. Sau đó, cô cũng cởi hần giày ra, dạo bộ bằng chân trần tại vùng đất thần thánh này.

Cô chỉ còn nghe được nhịp thở của bản thân mình.

Đội chụp ảnh của Boris không đi theo từng bước một. Họ luôn đứng cách một khoảng nhất định, nhưng những ống kính dài ngắn thì được thay đổi liên tục.

Ban đầu Tố Diệp cảm thấy cứ có một ống kính đi theo mình tạo cảm giác kỳ lạ. Sau đó cô mới phát hiện nơi này quá rộng lớn, đến nỗi kể cả có một nhóm người đang đứng cách đó không xa thì khung cảnh trắng xóa mênh mông cũng đã xua tan sự căng thẳng này.

Ngày này, mặt hồ muối trống trải vô cùng.

Không có bất kỳ du khách nào.

Tố Diệp quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn đứng cách mình mấy bước chân.

Anh ăn mặc chuẩn mực nhưng không cứng nhắc.

Tháng năm ở nơi đây không nóng quá mức, nhiệt độ vừa vặn, đến nỗi áo quần trên người anh trông đầy ung dung và tự nhiên. Mặt hồ in bóng hình anh, cao lớn, uy nghiêm. Trông anh lại càng thêm tuấn tú, tao nhã.

Khoảnh khắc này, Tố Diệp bỗng nhiên thấy thật cảm động.

Đời người sẽ gặp gỡ rất nhiều người, cũng sẽ bỏ lỡ rất nhiều người. Có những người chỉ đi lướt qua nhau, cũng có những người chỉ nắm tay nhau một chút. Trong vận mệnh mơ hồ, dường như số phận đã định sẵn, rằng ta sẽ phải chờ đợi một con người như vậy.

Tình cảm tới quá sớm dễ thất bại nửa chừng, tình yêu đến quá muộn dễ toi công uổng phí. Còn anh và cô, đã gặp nhau đầy bất ngờ như vậy, không sớm cũng không muộn.

Rồi sẽ có một người sưởi ấm những tháng năm của bạn, để những ngày tháng ấy trở nên khác biệt. Tố Diệp cảm thấy mình đợi được rồi. Người này chính là Niên Bách Ngạn, không thể là ai khác.

Niên Bách Ngạn đi tới trước, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Giữa trời đất này, cô đẹp đến nỗi khiến anh phải nín thở. Cô trong bộ váy cưới trắng toát, cũng giống như vị thần bước vào lễ đường đám cưới hôm ấy, trở thành giấc mơ tuyệt diệu nhất.

“Có thích nơi đây không?” Anh vòng tay qua eo cô, bờ môi nhẹ nhàng áp bên tai cô.

Tố Diệp khẽ tựa vào lòng anh, cảm nhận nguồn sức mạnh an toàn và mạnh mẽ của lồng ngực ấy. Cô gật đầu, chân thành nói: “Em thích!”

Cũng may, cô và anh đều đã tới đây.

Tình yêu vốn dĩ rất trong sáng. Thứ tình cảm đầu tiên nảy nở trên thế gian này chính là tình yêu, là thứ tình cảm sơ khai Adam và Eva mang cho loài người. Nhưng hàng ngàn hàng vạn năm trôi qua, sự thuần khiết của tình yêu đã bị rất nhiều thứ bao bọc, giấu giếm. Xã hội hiện đại bây giờ, tình yêu cũng đã pha trộn quá nhiều phù phiếm, xa xỉ.

Chỉ có tại đây, ở nơi bầu trời được soi chiếu, ở nơi gần nhất với thiên đường, con người mới thật sự tự hỏi cõi lòng mình, mới thật sự cảm nhận được bản chất thực sự của tình yêu.

Vì nơi đây đơn thuần đến không thể đơn thuần hơn. Tất cả những lợi ích, tất cả những nghi kỵ, tất cả những dao động đều sẽ tan thành mây khói.

Niên Bách Ngạn thu tay lại, khẽ nói: “Thích là được rồi!”

Cô quay đầu nhìn anh. Ánh mắt anh cũng sáng lên một sự mê hoặc.

Niên Bách Ngạn bèn cúi đầu, hôn thật sâu lên đôi môi cô.

Đội chụp của Boris ghi chép lại từng chút một cả hành trình của họ.

Trời đất này dường như sinh ra để dành cho họ. Khi hai người họ ôm nhau, vạn vật trên thế gian tựa hồ đều say sưa theo. Camille ở bên trầm trồ ngưỡng mộ: Chụp cho nhiều cặp vợ chồng mới cưới như vậy, hôm nay tôi mới thật sự hiểu ra thế nào gọi là xứng đôi vừa lứa.

Thế giới của hai người họ là một chỉnh thể mà bất kỳ ai cũng không thể xen vào...

Đêm khuya đa tình, thanh vắng, tĩnh mịch.

Trên giường là bóng hình quấn quýt rất lâu của hai con người.

Nhiệt độ căn phòng tăng lên nhanh chóng.

Cơ thể cô gái bị người đàn ông nhào nặn thành đủ mọi kiểu dáng như một nhúm mỳ vắt.

Cô không đè nén được lòng mình. Thanh âm yêu kiều hòa vào hơi thở khản đục của người đàn ông. Cuối cùng, một tấm màn che rơi xuống.

Niên Bách Ngạn mãi không chịu rút lui. Anh vẫn ở trên cô, cảm nhận sự run rẩy và hơi thở mê muội ấy.

Rất lâu sau, anh lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Tố Diệp, hôn nhẹ lên môi cô đầy trân trọng.

Tố Diệp nhắm mắt lại, trái tim vì màn vận động kịch liệt vừa rồi vẫn chưa thể bình ổn. Cô áp chặt lên ngực anh. Trái tim của hai con người rất gần, rất gần nhau.

Mái tóc dài dính vào má như lớp rong biển.

Được ngón tay dài của anh gạt đi.

Nụ hôn của anh trở nên dịu dàng, quyến luyến, không còn cuồng dã, nhấn chìm như ban nãy.

“Mệt quá...” Cô mềm oặt giọng, kháng nghị, thanh âm bất lực như một con thú nhỏ.

Tiếng cười của Niên Bách Ngạn khẽ vang lên trên đỉnh đầu.

Tố Diệp hơi mở mắt ra. Cô nhìn được đến ngực anh, khẽ cựa mình: “Anh ra ngoài đi!”

Nhưng anh càng ôm cô chặt hơn, quét môi lên má cô: “Không muốn!”

Cô càng cảm nhận được nhiệt độ của anh.

Nóng bỏng như lửa, thiêu đốt cả đôi mắt cô.

Không hiểu sao, sống mũi Tố Diệp chợt cay xè, khóe mắt ửng đỏ, rồi nước mắt cứ thế chảy xuống một cách bất thành linh.

Có một giọt lăn xuống cánh tay Niên Bách Ngạn. Anh nhận ra, ngừng đầu, xoay mặt cô lại. Thấy cô khóc, anh ngạc nhiên vô cùng. Anh giơ tay lau nước mắt cho cô: “Anh làm em đau phải không?”

Tố Diệp lắc đầu.

Niên Bách Ngạn có phần hoảng hốt, chẳng hiểu vì sao bỗng dưng cô lại bật khóc. Anh bèn nói: “Được được được! Anh ra ngoài đây!”

Vậy mà Tố Diệp lại siết chặt anh, để giữ lấy hơi ấm ấy.

“Diệp Diệp...” Niên Bách Ngạn chẳng hiểu chuyện gì. Cô khóc khiến anh vừa xót xa lại vừa bối rối.

Tố Diệp thút thít: “Em nhớ lại anh cũng từng tốt với người phụ nữ khác như vậy, em chợt muốn khóc.”

Cô biết không nên nhắc lại chuyện cũ, mấy chuyện quá khứ của anh. Ai mà không có quá khứ? Hơn nữa một người đàn ông như anh, có

quá nhiều phụ nữ chủ động bám riết, anh lại chẳng phải Liễu Hạ Huệ. Cô cảm thấy mình chẳng mấy quan tâm. Nhưng chính vào lúc này, khi qua cơn triền miên, anh đối xử với cô dịu dàng như vậy, cô liền nhớ tới Bạch Băng. nhớ tới có thể khi hai người họ ngủ với nhau cũng đã từng tình cảm như thế này, tim cô lại nhói đau.

Niên Bách Ngạn ngẩn người.

Một lúc sau, anh ôm chặt lấy cô, khẽ nói một câu: “Xin lỗi em!”

Những chuyện đã qua anh không thể thay đổi. Nếu được gặp cô sớm hơn một chút, thì điều những điều hoang đường ấy đã không tồn tại. Anh biết rõ chuyện này là không công bằng đối với Tố Diệp. Đối lại là anh, chỉ cần nghĩ tới chuyện Tố Diệp đã từng tươi cười tình cảm với Trương Bân, đã từng nung nấu trong lòng anh ta, anh cũng phát điên.

Vì đã từng có quá khứ, thế nên anh không thể an ủi Tố Diệp một cách đường hoàng.

Ngoài việc không ngừng nói lời xin lỗi, dường như anh chẳng thể nói thêm điều gì.

“Còn cả Joey nữa...” Tố Diệp nức nở: “Anh còn cười với cô ta, cười dịu dàng như thế, anh...”

Những lời sau đó đã bị nụ hôn của Niên Bách Ngạn chặn đứng.

Yêu thương và xúc động.

Ngón tay Tố Diệp bấu chặt vào bả vai rộng lớn của người đàn ông.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới ngẩng đầu lên, vuốt ve gương mặt

cô, nhìn cô nói: “Diệp Diệp! Anh không yêu họ!”

Cô đang lo lắng, đang quan tâm tới chuyện tình cảm này. Đây là chuyện tốt. Nhưng anh không muốn nhìn thấy cô khóc.

Tố Diệp khẽ mím môi, đôi mắt vẫn còn long lanh nước nhưng cô mỉm cười: “Em biết!”

Cô thừa nhận, Uyuni đúng là một nơi thần kỳ. Nó đã giải phóng tất cả những gì tận đáy lòng cô không dám thừa nhận, tất cả những tình cảm cô không dám đối mặt. Bao lo lắng, do dự, kiềm chế của cô đều đã được xua tan trong khoảnh khắc nhìn thấy anh từ từ bước về phía mình giữa hồ muối bao la. Cô đã biết rõ mình yêu người đàn ông này đến thế nào. Cô không thể rời xa anh, như cá không thể rời xa nước vậy.

Trong đôi mắt Niên Bách Ngạn, cô nhìn thấy tình yêu của anh dành cho mình. Tuy rằng, đến tận bây giờ anh vẫn chưa từng nói một chữ yêu nào với cô, nhưng cô đã tin rồi. Cô cảm thấy, mình nguyện tin anh thêm một lần.

“Đồ ngốc!” Thấy cô cười, trái tim Niên Bách Ngạn cũng như được hạ xuống. Anh hôn khẽ lên trán cô.

Tố Diệp nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Cô đúng là ngốc mà, ngốc đến nỗi chỉ muốn yêu anh.

“Diệp Diệp!” Anh khẽ gọi tên cô.

Cô mở mắt ra.

Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng ánh mắt ôn hòa: “Đừng trốn tránh bác sỹ nữa, được không?”

Ánh mắt Tố Diệp hơi ngẩn ra.

“Đương nhiên, anh không có ý ép buộc em. Anh chỉ muốn nói với em rằng, bất luận trong hoàn cảnh nào, anh cũng sẽ ở bên cạnh em.”
Niên Bách Ngạn nói với ngữ khí khẳng định.

Tố Diệp cup mắt xuống, cắn môi.

Niên Bách Ngạn giơ tay lên, vuốt nhẹ lên hàng mi của cô, rồi đặt lên một nụ hôn.

Nó làm bỏng trái tim cô, khiến cô khẽ run lên.

Hồi lâu không thấy cô trả lời, Niên Bách Ngạn cũng không ép buộc nữa, anh vỗ lên vai cô: “Được rồi! Đừng nghĩ nhiều nữa! Coi như anh chưa nói gì!” Chuyện này dẫu sao cũng phải cam tâm tình nguyện mới được. Anh không muốn mang danh nghĩa tình yêu làm cô ngày nào cũng sống trong đau khổ.

“Anh bế em đi tắm nhé?” Anh chuyển sang đề tài khác.

Hơi thở của anh phả vào tai cô, nóng hổi.

Tố Diệp ngược mắt lên nhìn anh, khẽ đáp: “Em đồng ý!”

Niên Bách Ngạn sửng sờ.

“Em đồng ý đi khám bác sỹ!” Cô bổ sung cả câu đầy đủ.

Nụ cười tan ra trên gương mặt Niên Bách Ngạn. Anh đau lòng ôm lấy cô: “Được!”

Tố Diệp nằm trong lòng anh, cảm nhận thân nhiệt của anh.

Bách Ngạn! Anh biết không? Vì đó là anh, nên em chấp nhận cam tâm tình nguyện. Nếu ông trời thật sự tuyên án tử hình với em, em cũng sẽ đợi anh lên tiếng. Nếu anh nói anh còn cần em, em sẽ ở lại bên cạnh anh. Nếu một ngày anh cảm thấy chán ghét, mệt mỏi, không còn yêu em nữa, em cũng sẽ rời xa mà không oán trách gì. Vì anh đã mang tới cho em quãng thời gian tươi đẹp nhất, vì anh đã để em được cảm nhận niềm hạnh phúc của một người phụ nữ. Thế nên, vậy là đáng rồi!

Quyển 11 - Chương 509: Mọi việc cứ nghe anh, được không?

Bắc Kinh, tám giờ tối.

Lâm Yêu Yêu từ công ty trở về. Vừa vào đến cửa, cô bé giúp việc Hỷ Bảo đã đứng đón ngay ngoài cửa. Cô bé đón lấy chiếc túi của Lâm Yêu Yêu rồi thấp giọng nói với cô: Chị Yêu Yêu! Cô Nguyễn đến rồi!

Lâm Yêu Yêu nghe xong ngẩn người, nhưng chẳng mấy chốc, áp lực tấn công bất ngờ.

Sau khi đi nghỉ tuần trăng mật trở về, Diệp Uyên đã thực hiện lời hứa của anh, phủ quyết quyết định lúc trước của Nguyễn Tuyết Mạn, khẳng khái muốn ra ngoài ở riêng. Ban đầu đương nhiên Nguyễn Tuyết Mạn sẽ không đồng ý, bà ta gần như vừa khóc vừa gào còn định treo cổ tự tử, làm cho Lâm Yêu Yêu cảm thấy không đành lòng, mấy lần đã muốn thỏa hiệp.

Nhưng Diệp Uyên quá hiểu Nguyễn Tuyết Mạn, chẳng qua chỉ là mấy trò khổ nhục kế. Anh bèn dùng lý lẽ thuyết phục, lấy tình cảm lay động. Nguyễn Tuyết Mạn thấy thái độ của Diệp Uyên kiên quyết, đã lấy lý do anh thường xuyên phải bay tuyến quốc tế, sợ Lâm Yêu Yêu cô đơn, muốn họ tới sống cùng bà ta. Lâm Yêu Yêu muốn mọi chuyện êm dịu bèn khuyên Diệp Uyên. Diệp Uyên cũng tạm thời đồng ý.

Nhưng mới sống chung được mấy ngày, Nguyễn Tuyết Mạn đã hoàn

toàn thể hiện uy quyền của mẹ vợ ra, bắt Lâm Yêu Yêu phải luôn ghi nhớ thân phận dâu trưởng của mình trong nhà họ Diệp, can dự vào cuộc sống bình thường của cô. Đến cả thời gian thức dậy mỗi ngày cũng có giới hạn, buộc phải dậy lúc sáu giờ, sau đó tự tay làm bữa sáng cho bà ta, không cho phép Lâm Yêu Yêu tiệc tùng bên ngoài, buổi tối tan ca là phải về nhà. Ngoài những điều này ra, bà ta còn yêu cầu rất hà khắc việc ăn mặc của cô, ví dụ như không được mặc những bộ quần áo quá hở hang.

Quần áo Lâm Yêu Yêu mặc rất ít có bộ hở hang, thế nên về điểm này không có gì phải sợ. Nhưng điều đáng sợ là, Nguyễn Tuyết Mạn cấm cô không được mặc váy, nhất là khi ở trong văn phòng, nhất thiết phải mặc quần dài. Giày cao gót không được quá cao, cũng không được quá thấp. Quá thấp sẽ làm xấu đi hình tượng phu nhân chủ tịch, còn quá cao thì trông lại quá lẳng lơ, phong tình. Thế nên giày cao gót luôn phải giữ ở mức độ khoảng năm, sáu phân.

Tất cả tiền lương của Lâm Yêu Yêu cũng phải nộp lại hết. Nguyễn Tuyết Mạn có toàn quyền quản lý gia đình này.

Đương nhiên còn có một số quy định lật vặt khác. Ví dụ như: Lúc ăn cơm, mặt mày không được hớn hở, phải biết ăn trông nòi, ngồi trông hướng. Tới dịp cuối tuần bắt buộc phải đi tham gia một số hoạt động đoàn thể của các phu nhân. Chỉ được chơi mấy trò chơi thể thao như bowling, yoga. Phải có thời gian cố định để tham gia các bữa tiệc, các buổi triển lãm đồ cao cấp...

Qua nhiều lần bị giày vò, Lâm Yêu Yêu dĩ nhiên chịu không nổi, nhưng cô chưa bao giờ oán thán trước mặt Diệp Uyên. Cô cảm thấy bây giờ Nguyễn Tuyết Mạn sống đơn độc một mình cũng đáng thương lắm. Nhưng dần dà, Nguyễn Tuyết Mạn dường như càng lúc càng trở nên quá đáng, thậm chí còn thường xuyên mang nhà gái ra nói, đại ý vẫn là cảm thấy cô trèo cao.

Diệp Uyên thận trọng nhận ra vấn đề. Cuối cùng có một hôm, anh hỏi được từ Lâm Yêu Yêu rất nhiều chuyện, trong giây phút bàng hoàng đã quyết định kiểu gì cũng phải sống riêng. Ban đầu Nguyễn Tuyết Mạn mắng Diệp Uyên là không có lương tâm, Diệp Uyên bèn lôi chuyện cháu nội tương lai ra, nói với bà ta rằng muốn được thấy cháu nội thì phải cho họ một chút không gian.

Câu nói này hết như “Thượng phương bảo kiếm”. Nguyễn Tuyết Mạn đã lập tức đồng ý.

Diệp Uyên lấy tên của Nguyễn Tuyết Mạn mua một căn nhà, không quá xa nhà của họ. Dẫu sao nghĩ tới chuyện mẹ sống một mình, anh cũng không yên tâm, nên còn mời thêm hai người giúp việc. Một người là quản gia cũ của nhà họ Diệp, chuyên chăm sóc cho Nguyễn Tuyết Mạn. Người còn lại là một cô gái Tứ Xuyên, nhỏ tuổi hơn một chút, rất khéo ăn nói cũng rất chính trực, do Lâm Yêu Yêu lựa chọn.

Khi Lâm Yêu Yêu hỏi cô bé: Em tên là gì?

Cô bé cười rất thật thà, đáp: Em là Hỷ Bảo.

Lâm Yêu Yêu cảm thấy cái tên này rất may mắn, thế nên Diệp Uyên đã mời Hỷ Bảo tới giúp việc nhà.

Sự việc cuối cùng cũng bình yên trở lại. Thế nhưng Nguyễn Tuyết Mạn cứ cách vài ba hôm lại tới nhà Diệp Uyên. Lần nào bà ta cũng vênh váo cái mác mẹ chồng. Lâm Yêu Yêu coi bà ta già cả, không thèm chấp. Khi Diệp Uyên không có ở nhà, cô cũng nhắm một mắt, mở một mắt cho êm chuyện.

Tuy rằng Lâm Yêu Yêu cố gắng không để bụng, nhưng chỉ cần Nguyễn Tuyết Mạn tới nhà là sẽ luôn đưa ra cho cô vô vàn các vấn

đề học búa, khiến cô cũng có gánh nặng tâm lý.

Thế nên khi nghe thấy Hỷ Bảo nói Nguyễn Tuyết Mạn vừa tới, cô bèn hít sâu một hơi, chôn vùi tiếng thở dài vào lòng, nghĩ bụng chưa biết chừng lại bắt cô tham gia hoạt động hay buổi gặp mặt gì rồi, vì ngày mai chính là thứ bảy.

Không phải vì cô không muốn tham gia mấy hoạt động đó. Quan trọng là vì hai lần trước đi cùng Nguyễn Tuyết Mạn dự mấy hoạt động của mấy vị phu nhân, khi đối phương rõ ràng có ý khích bác thân phận của cô, Nguyễn Tuyết Mạn không những không nói đỡ cho cô lại còn thở dài: Ai bảo con tôi thích cơ chứ, hết cách thôi!

Tuy Lâm Yêu Yêu quả thực là một cô bé Lọ Lem nhưng cũng sẽ có những cảm xúc đối chọi.

Diệp Uyên đã bay tuyến quốc tế, chẳng biết tối nay có quay về được không. Cứ nghĩ tới việc mẹ chồng đang trấn thủ trong nhà, Lâm Yêu Yêu lại chẳng biết làm sao, chỉ có thể bấm bụng đi vào.

Hỷ Bảo nói với cô rằng: Sắc mặt của cô Nguyễn rất khó coi.

Lòng Lâm Yêu Yêu lại nặng thêm một phần.

Vào nhà, cô thấy Nguyễn Tuyết Mạn đang ngồi trong phòng ngủ của họ, nét mặt quả thực rất âm u. Thấy cô quay về, bà ta bực bội nói một câu: “Cô đóng cửa lại, tôi có chuyện muốn hỏi cô!”

Lâm Yêu Yêu nghe thấy tiếng trái tim đập những nhịp căng thẳng. Cô gơ tay khép cửa phòng ngủ lại.

“Thưa mẹ!” Cô đặt túi xách xuống.

Nguyễn Tuyết Mạn không lên tiếng. Bà ta vút “bộp” mấy thứ trong tay lên mặt bàn: “Cô nói đi! Đây là thuốc gì?”

Lâm Yêu Yêu nhìn theo tay của bà ta. Một hộp thuốc yên lặng nằm đó. Sắc mặt cô chuyển từ sự ngỡ ngàng ban đầu trở thành ngượng ngập. Nguyễn Tuyết Mạn thấy vậy đứng bật dậy, nói với vẻ không vui: “Cô giấu con trai tôi uống mấy thứ này có phải không? Lâm Yêu Yêu! Cô đúng là đồ đàn bà thâm độc. Đã không muốn sinh con cho nhà họ Diệp chúng tôi thì còn gả về nhà này làm cái gì? Cô có tư cách gì uống mấy loại thuốc này? Đã bàn bạc với con trai tôi chưa mà được uống?”

Lâm Yêu Yêu bỗng chốc á khẩu. Chuyện này phát sinh quá đường đột, khiến cô không thể tiếp chiêu. Đích thực, Diệp Uyên không biết chuyện cô uống thuốc.

Nguyễn Tuyết Mạn càng được thể làm già: “Giờ cô đã là con dâu của nhà này rồi, sinh con cháu nối dõi cho nhà họ Diệp là chuyện quá đổi bình thường. Cô uống thuốc thế này là có ý gì?”

Lâm Yêu Yêu phát đau đầu vì mấy lời ồn ào của Nguyễn Tuyết Mạn. Rất lâu sau có mới hỏi: “Tại sao mẹ lại vào phòng ngủ lục lọi đồ đạc của chúng con?”

“Đây là phòng của con trai tôi. Tôi vào lục lọi bất cứ thứ gì cũng không phạm pháp chứ? Sao? Cô chột dạ à? Hôm nay tôi cứ tới lục đồ đấy, đã sao? Nếu không phải vì tôi lục ra, tôi và con trai tôi sẽ mãi mãi không biết đã bị cô qua mặt!”

Lâm Yêu Yêu cũng bình tĩnh lại rất nhanh. Cô nén giận, nói: “Mẹ! Phòng này đúng là của Diệp Uyên. Mẹ cũng có quyền ra vào, nhưng cũng cần phải tôn trọng quyền riêng tư của con cái chứ ạ? Cho dù không phải vì con, vì con trai mẹ, mẹ cũng phải làm vậy!”

Nguyễn Tuyết Mạn vừa nghe vậy, cả người đã giật run lên: “Hay lắm! Giờ cô đang lên lớp tôi phải không?” Nói rồi bà ta lấy di động ra: “Bây giờ tôi sẽ gọi điện cho Diệp Uyên!”

Đầu Lâm Yêu Yêu sắp nổ tung đến nơi nên cũng mặc kệ bà ta.

Bà ta đang định gọi thì Hỷ Bảo gõ cửa vào và nói: Anh Diệp về rồi ạ!

Lâm Yêu Yêu sửng người, không ngờ tối nay anh đã quay về. Còn mãi suy nghĩ đã có người đi vào. Cửa vừa đóng lại, Nguyễn Tuyết Mạn như gặp được cứu tinh, lập tức lao tới.

Chẳng mấy chốc, Lâm Yêu Yêu đã nghe thấy tiếng Nguyễn Tuyết Mạn nức nở mách tội: Uyên à! Cái con vợ đó của con thực sự quá lợi hại rồi. Bây giờ nó lại còn dám cưới lên cổ mẹ, dạy bảo mẹ cơ đấy...

Lâm Yêu Yêu không đi ra khỏi phòng ngủ, chỉ uể oải gập người ngồi xuống sofa.

“Con mau lại đây mà xem, xem cái con vợ tốt đẹp mà con cưới về đã giấu con làm chuyện gì!” Nguyễn Tuyết Mạn kéo Diệp Uyên vào trong phòng ngủ, vội vàng lấy chỗ thuốc trên mặt bàn lên cho anh xem.

Diệp Uyên cầm tờ hướng dẫn sử dụng của hộp thuốc lên, chết đứng.

Lâm Yêu Yêu muốn giải thích gì đó, nhưng lại chẳng thể nói được câu nào.

“Cả con cũng bị nó lừa gạt phải không? Đây chính người vợ mà con cưới về đấy. Diệp Uyên! Ngay cả con nó cũng không muốn sinh cho con, rốt cuộc con thích nó ở cái điểm gì?” Nguyễn Tuyết Mạn chữ

nào chữ nấy đều nhắm chuẩn.

Diệp Uyên ngược mắt lên nhìn Lâm Yêu Yêu, ánh mắt có phần tối đi. Lâm Yêu Yêu thì cúi gằm, giữ im lặng.

“Uyên à! Con...”

“Mẹ!” Diệp Uyên lên tiếng ngắt những lời cáo buộc của Nguyễn Tuyết Mạn, rồi anh nhìn về phía bà ta, nở nụ cười: “Việc cô ấy uống thuốc, con biết. Là con bảo cô ấy uống đấy!”

“Cái gì?” Nguyễn Tuyết Mạn thất kinh.

Lâm Yêu Yêu cũng ngược lên nhìn Diệp Uyên với vẻ sững sờ.

Diệp Uyên thản nhiên liếc qua Lâm Yêu Yêu rồi tươi cười đút chỗ thuốc vào trong túi, an ủi Nguyễn Tuyết Mạn: “Bây giờ con toàn phải bay tuyến quốc tế nên bận túi bụi, thế nên vẫn chưa muốn có con ngay. Vì thế con mới bảo cô ấy uống thuốc. Mẹ hiểu làm Yêu Yêu rồi, có trách thì mẹ cứ trách con!”

“Uyên à! Con nói năng linh tinh gì vậy? Bận việc thì không đẻ con nữa sao? Đó thật sự là cái cớ của con hay con đang nói đỡ cho nó?” Nguyễn Tuyết Mạn quyết không bỏ qua: “Trong nhà có cả đồng người giúp việc lớn nhỏ. Nếu thật sự sinh con còn phiền hai đứa phải làm gì hay sao? Con coi gia đình chúng ta là gia đình bình thường thật đấy à? Theo mẹ thấy, đây là ý của vợ con, con chỉ đang bênh nó thôi! Đang yên đang lành ra ngoài làm việc làm cái gì? Đã lấy chồng rồi thì phải hiểu được địa vị và phận sự của mình trong cái nhà này. Uyên à! Ngày trước mà con lấy Tịch Khê thì đã chẳng có mấy chuyện bát nháo này!”

“Mẹ! Mẹ nói vậy là không đúng rồi!” Ngực khí của Diệp Uyên có phần

nặng nề: “Chuyện này mẹ thật sự không thể trách Yêu Yêu được, đây đúng là chủ ý của con. Còn nữa, mẹ đừng hơi một tý là lời Tịch Khê ra có được không? Giờ con đã lấy Yêu Yêu thì cô ấy chính là vợ của con. Đây đã là sự thật được xác định rồi. Lẽ nào mẹ không muốn gia đình con được thuận hòa, vui vẻ sao?”

Nguyễn Tuyết Mạn tức giận nhìn Diệp Uyên: “Được! Con cứ bênh nó chăm chặt đi. Rồi có ngày con sẽ hối hận!”

Dứt lời, bà ta xông ra khỏi phòng, nộ khí bùng bùng.

Diệp Uyên gọi Hỷ Bảo tới, dặn con bé đi theo Nguyễn Tuyết Mạn, đưa bà về tận nhà mới thôi. Hỷ Bảo gật đầu, vội vàng đuổi theo.

Khi tất cả mọi việc bình yên trở lại, Diệp Uyên mới móc hộp thuốc ra, lôi từ trong ra mấy vỉ thuốc. Nhìn thấy đã có mấy viên trống rỗng, nét mặt anh có phần lạnh lùng.

Anh đi tới bên sofa, ngồi xuống, nhìn chỗ thuốc trong tay, im lặng hồi lâu.

Lâm Yêu Yêu mím môi, cảm thấy cổ họng khô rát. Cô nhìn đi chỗ khác, trong đầu chỉ hiện lên câu nói ban nãy của Nguyễn Tuyết Mạn: Ngày trước mà con lấy Tịch Khê thì đã chẳng có mấy chuyện bát nháo này!

Tim cô ghen lại, có chút khó chịu, nhưng lại không thể trút ra ngoài.

Diệp Uyên này giờ vẫn không nói câu nào. Nhìn một lúc, anh mới từ từ bật từng viên thuốc còn lại ra, sắc mặt u ám đến kinh người. Lâm Yêu Yêu không biết anh định làm gì, nên nhất thời cũng chẳng biết nói gì. Cô cũng giữ im lặng.

Rất lâu sau, Diệp Uyên mới lên tiếng, giọng nói rất thấp: “Yêu Yêu! Sau này đừng uống mấy loại thuốc này nữa, không tốt cho sức khỏe của em đâu!”

Nói rồi, anh đứng dậy vứt cả đồng thuốc cùng hộp thuốc trong tay mình vào trong thùng rác.

Lâm Yêu Yêu cúi đầu, sống mũi hơi chua xót.

Diệp Uyên ngồi lại xuống bên cạnh cô, giơ tay kéo cô vào lòng. Sắc mặt anh đã thoải mái hơn ít nhiều. Anh dịu giọng nói: “Sinh cho anh một đứa con đi!”

Một cảm giác ấm ức vu vơ từ đầu kéo tới. Lâm Yêu Yêu cũng chẳng biết mình bị làm sao, cũng chẳng hiểu tại sao lại bất ngờ có cảm xúc này. Cô đỏ mắt, gạt tay anh ra: “Diệp Uyên! Anh không thể như vậy được! Anh không thể cưỡng bức để có được tôi, cưỡng ép tôi lấy anh, giờ lại còn ép buộc tôi sinh con cho anh!”

Dứt lời, cô đứng dậy, chạy ra khỏi phòng ngủ.

Diệp Uyên sững người ngồi ở đó rất lâu...

Cùng là vấn đề con cái, dường như Tố Diệp và Lâm Yêu Yêu có chung một số phận, nhưng... lại có chút khác biệt.

Vì cuối cùng Tố Diệp cũng gật đầu, thế nên Niên Bách Ngạn một lần nữa mời tiến sỹ Ray Strand tới La Paz để chẩn đoán. Sau khi người trợ lý kiểm tra xong cho Tố Diệp, lúc đợi kết quả, tiến sỹ Ray Strand bắt đầu hỏi cô mấy câu đơn giản.

“Niên phu nhân! Cô phát hiện tình trạng này của mình từ khi nào?”

Tố Diệp há miệng, suy nghĩ giây lát rồi đáp: “Là... sau khi đứa con không còn nữa.”

“Lúc đó cô chọn uống thuốc hay chọn phẫu thuật?” Tiến sỹ Ray Strand hỏi rất tường tận.

Trái tim Tố Diệp như bị một lưỡi dao chà qua xát lại đến đau đớn. Cô cảm thấy cổ họng mình thắt lại. Cô muốn nói ra sự thật nhưng lại ngại có mặt Niên Bách Ngạn ở đây, đành bấp bưng nói: “Tôi chọn thuốc...”

“Là sảy thai tự nhiên!” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng ngắt lời cô.

Tố Diệp hoảng hốt quay đầu nhìn anh.

Anh chỉ nhìn cô mỉm cười, rồi giơ tay khoác qua vai cô.

“Sảy thai tự nhiên?” Tiến sỹ Ray Strand nhíu mày, sắc mặt nặng nề.

Niên Bách Ngạn nói nốt giúp Tố Diệp những lời còn lại: “Khi ở trong nước, các bác sỹ chẩn đoán cơ thể vợ tôi không phù hợp để mang thai. Đứa bé đã bị sảy khi tâm trạng cô ấy phải chịu kích động.”

Nghe xong, tiến sỹ Ray Strand thì gật gù như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Còn Tố Diệp, cõi lòng cô sớm đã cuộn dâng sóng lớn!

Không thể nào.

Làm sao anh lại biết được sự tình? Sao lại có thể biết tường tận đến mức đó?

Tim cô bắt đầu đập thình thịch, làm cho lồng ngực cô đau đớn không thôi. Cô không muốn anh biết sự thật, không muốn một chút nào. Nhưng anh cứ thế lặng lẽ biết chuyện, biết từ lúc nào cô còn chẳng rõ.

Dường như Niên Bách Ngạn cũng nhận ra tâm trạng có sự thay đổi. Anh thu chặt tay lại.

“Vậy bây giờ cô có đang áp dụng biện pháp tránh thai nào không?”
Tiến sỹ Ray Strand lại hỏi.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô. Anh cảm thấy là không.

Nhưng Tố Diệp trầm mặc, rất lâu sau mới khẽ nói một câu: “Có...”

Cả cơ thể cao lớn của Niên Bách Ngạn chột cứng đờ. Nét mặt anh bàng hoàng. Anh không biết là cô đã tránh thai, sao có thể?

“Sau khi mất con, tôi đã... tiêm thuốc tránh thai.” Lúc ấy cô một lòng muốn rời khỏi Niên Bách Ngạn, vì đau lòng, vì tuyệt vọng, càng vì sự khiếm khuyết của bản thân. Nhưng cô cũng không dám chắc chắn liệu Niên Bách Ngạn có buông tha như vậy hay không. Lỡ như anh không để cho cô đi, lỡ như anh lại... Thế nên cô đã cầu cứu bác sỹ, đề phòng bất trắc. Không phải cô không thể mang thai, mà là không thể sinh.

Lúc ấy bác sỹ sống chết không đồng ý. Vừa mới làm phẫu thuật làm sao có thể tiêm như vậy được? Nhưng Tố Diệp bất chấp mọi giá cũng phải nghĩ cách. Cô suýt nữa ép bác sỹ rằng sẽ tự sát. Cuối cùng không còn cách nào khác, bác sỹ đành phải tiêm cho cô.

Thế nên, cô không hề lừa gạt Niên Bách Ngạn. Lúc đó cô nói với anh cô đã tránh thai, đây là sự thật.

Còn Niên Bách Ngạn dường như cũng nhớ lại những lời cô từng nói. Một nỗi đau bất chợt dâng lên trong lòng. Không phải là phần nợ càng không phải trách móc cô đã giấu giếm anh, ngược lại anh rất đau lòng.

Anh đã ép cô đến mức ấy rồi sao?

Nghĩ lại, anh chỉ muốn tát cho mình mấy cái.

Anh thu tay lại, ôm chặt lấy cô.

Anh muốn hết lòng bảo vệ người con gái này, hết lòng yêu thương vợ mình, chị vậy thôi.

Tố Diệp nghĩ anh sẽ giận tím mặt, thế nên ban nãy khi kể lại chuyện này cô có phần dè dặt. Nhưng bây giờ thấy anh ôm mình rất chặt, khóe mắt cô chợt ươn ướt. Cô nhìn anh, cảm động vì nỗi xót xa hiện lên trong đáy mắt anh.

Bách Ngạn... Bách Ngạn...

Cô thầm gọi tên anh hết lần này đến lần khác.

Cuộc đời này được một người đàn ông như anh yêu thương, quá đủ.

Người trợ lý của Ray Strand bước vào, mang theo kết quả kiểm tra. Tiến sỹ Ray Strand cầm lấy, lần lượt xem thật kỹ.

Tố Diệp bỗng nhiên trở nên căng thẳng.

Nhưng chẳng mấy chốc, Niên Bách Ngạn đã nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, siết chặt trong tay mình, cho cô một nguồn động viên rất lớn.

Cảm giác căng thẳng đó tan biến một cách kỳ diệu. Cô cảm nhận được rất rõ ràng sức mạnh từ lòng bàn tay anh.

Sau khi xem xong kết quả, tiến sỹ Ray Strand nhìn về phía Tố Diệp: “Có một chuyện có thể khẳng định, việc cô áp dụng biện pháp tránh thai là hoàn toàn chính xác. Nhưng sau này nếu muốn tránh thai, tôi có thể kê cho cô một số loại thuốc không có tác dụng phụ.”

Tố Diệp nghe xong, tim như nứt vỡ.

Giọng nói của cô như biến đi đâu mất. Rất nhiều vấn đề nhức nhối trong lòng cũng hóa thành hư vô.

Vẫn là Niên Bách Ngạn lên tiếng: “Ray Strand! Kết quả thế nào?”

Tiến sỹ Ray Strand đặt kết quả xuống, nét mặt nghiêm túc: “Thật ra việc chẩn đoán của bệnh viện trong nước không có vấn đề gì. Nếu để vợ anh mang thai quả thực rất nguy hiểm.”

“Thế là sao?” Cuối cùng Tố Diệp đã tìm lại được tiếng nói của mình.

Niên Bách Ngạn vỗ nhẹ lên tay cô, ý bảo cô không cần căng thẳng như vậy.

Tiến sỹ Ray Strand nói: “Niên phu nhân! Cơ thể cô muốn thụ thai không thành vấn đề, sẽ thụ thai hoàn toàn bình thường, nhưng điều kiện của tử cung để nuôi dưỡng đứa trẻ trong bụng không tốt. Cũng tức là, cô có thể mang thai, nhưng một khi mang thai, theo sự lớn dần của thai nhi, thì tính mạng của cô cũng sẽ càng ngày càng nguy hiểm. Những chuyện trong y học, chúng tôi không dám chắc một trăm phần trăm, chỉ có thể nói với cô tính nguy hiểm lớn nhất còn tồn tại.”

Trái tim Tố Diệp như bị người ta nắm chặt, sau đó bóp mạnh. Hô hấp của cô trở nên gấp gáp: “Tiến sỹ Ray Strand! Ý ông muốn nói, tôi có thể mang thai?”

Ông ta tỏ ý muốn cô bình tĩnh lại, rồi nói rõ ràng với cô rằng: “Cô có thể mang thai, nhưng rất nguy hiểm. Niên phu nhân! Vấn đề của cô nằm ở sự nguy hiểm này!”

“Tôi chỉ muốn biết nếu tôi mang thai thì khả năng gặp nguy hiểm là bao nhiêu? Hoặc là, có cách gì để giữ lại đứa trẻ hay không?” Tố Diệp hỏi thẳng.

Tiến sỹ Ray Strand sửng người.

Niên Bách Ngạn nghe xong nhíu mày, xoay người Tố Diệp lại, thấp giọng nói: “Diệp Diệp! Mọi chuyện cứ nghe anh, được không?”

Tố Diệp không biết anh định thế nào nhưng trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Niên Bách Ngạn bèn nhìn về phía tiến sỹ Ray Strand: “Tôi cần một biện pháp tránh thai tiên tiến nhất, tôi sử dụng!”

“Bách Ngạn!” Cô bàng hoàng.

Cả tiến sỹ Ray Strand cũng không ngờ Niên Bách Ngạn lại nói vậy. Ông ta nhìn anh rất ngạc nhiên, rất lâu sau đôi mắt toát lên một sự ngợi khen: “Rất nhiều đàn ông Trung Quốc không muốn thiệt thòi cho bản thân.”

Niên Bách Ngạn cười khế rồi nhìn Tố Diệp: “Sức khỏe vợ tôi không tốt.”

Một câu nói ngắn gọn nhưng đủ để khiến người xúc động.

“Không! Anh không thể...”

“Suýt...” Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô im lặng.

Tố Diệp nghe như máu huyết trong người đều đang chảy ngược, toàn thân bất lực.

Lại tới buổi tối, Tố Diệp được nhìn ngắm một bầu trời đầy sao trên hồ muối.

Ở đây, về đêm lại càng thiêng liêng, thần thánh.

Không có một bầu trời bị ô nhiễm, ánh sao vô cùng rực rỡ. Mà trước gương khổng lồ trước mắt cô cũng tựa như được gạt vào vô số vì sao.

Từ hồ muối về đến khách sạn, tới tận sau khi lên giường.

Tố Diệp lặng yên nằm trên ngực Niên Bách Ngạn, cảm nhận sức mạnh từ những cơ bắp của anh. Bên tai vẫn là những tiếng anh lẩm bẩm gọi cô trong màn ân ái mãnh liệt, thâm trầm mà quyến rũ.

Cô nhắm mắt lại, thở cùng nhịp thở của anh.

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh hành lang trắng xóa của bệnh viện.

Bọn họ kết hôn vội vàng nên không kiểm tra sức khỏe trước khi cưới. Lúc cô kiểm tra, Niên Bách Ngạn tiện thể kiểm tra luôn một lần. Đây là trách nhiệm dành cho đối phương. Cô nhìn thấy anh đi lấy kết quả, nghe được bác sỹ nói với anh rằng: Anh à! Tinh trùng của anh có khả

năng sống rất cao, hoạt động rất mạnh mẽ, sức khỏe hoàn toàn không có vấn đề gì.

Những lời sau đó cô không nghe tiếp nữa. Nghĩ đến cơ thể không hoàn chỉnh của mình, lòng cô đau như dao cắt.

Còn cả việc anh đã biết sự thật về đứa bé...

Đêm về, khi cô được anh bế lên giường, cô gần như đã chủ động, thể hiện một sự điên cuồng chưa bao giờ có. Cô muốn dùng hết sức mình cảm nhận sự tồn tại của anh, vì anh hoàn hảo như thế, khiến cô cảm thấy mình... không xứng.

Cô chủ động tạo bất ngờ cho Niên Bách Ngạn. Khiến cho màn ân ái càng thêm triền miên, quẩn quýt.

Mở mắt ra, nhìn cánh tay rắn rỏi đang ôm lấy mình, cô kéo tay anh lại, đan vào tay mình. Thật ra, khoảng thời gian này cô đã nghĩ rất kỹ rồi, cô muốn sinh cho anh một đứa con. Suy nghĩ này càng lúc càng mãnh liệt.

Nhưng Tố Diệp cũng biết rõ quyết định của anh. Phải làm sao để thuyết phục được anh mới là vấn đề.

Suy đi tính lại, cô vẫn không nói thẳng.

Ánh mắt cô vô thức dừng lại trên cánh tay anh. Vết sẹo ấy vẫn còn rất rõ ràng. Cô bèn nhớ lại cuộc đối thoại ngày trước với anh.

“Vết thương trên cánh tay anh hình như đã lâu lắm rồi.”

“Đúng là lâu lắm rồi, từ khi còn rất nhỏ.”

“Xem ra không phải là chuyện nhỏ?”

“Coi như là bị thương vì người khác?”

“Người khác?”

“Một đứa bé.”

“Con gái sao?”

“Con gái!”

“Nhìn không ra đấy! Bé tý mà đã vướng vào chuyện tình cảm rồi?”

Vuốt nhẹ lên vết sẹo trên cánh tay anh, cô bất giác nhớ tới một cảnh trong giấc mơ của mình. Cậu bé ấy kéo cô chạy mãi, chạy mãi, cuối cùng vẫn bị đám người kia đuổi kịp.

Sau đó cô lại nhớ về cảnh tượng ở công viên hải dương, khi anh che cho mình, cảm giác ấy thật thân quen.

Cô nghĩ hết từng cảnh này tới cảnh khác trong giấc mơ. Gương mặt Tường Bân biến thành Niên Bách Ngạn, cậu bé đó hình như cũng bị thương. Còn nữa, bây giờ cô đã không thể phân biệt rõ sự khác biệt giữa anh và Tường Bân nữa rồi...

“Bách Ngạn!” Tố Diệp xoay người, ngẩng đầu nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh, do dự hỏi: “Lúc nhỏ... chúng ta đã từng gặp nhau chưa?”

Quyển 11 - Chương 510: Mở lòng với cô về một thế giới tối tăm

Trên đỉnh đầu có một khoảng trầm mặc.

Vì Niên Bách Ngạn nhắm mắt, những đường nét cũng không thấy cử động nên đã khiến Tố Diệp nhất thời ngộ nhận anh đã ngủ rồi. Hơi ngẩn ra giây lát, cô chạm nhẹ vào người anh một cái, khẽ gọi: “Này!”

Sau đó, Niên Bách Ngạn chậm rãi nói: “Chưa từng gặp!”, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Tố Diệp bỗng mơ màng.

Khi cô giơ tay vuốt nhẹ lên vết sẹo trên cánh tay anh, bặm môi nghiến cứu, Niên Bách Ngạn bất ngờ mở mắt ra, kéo tay cô lại, đặt lên môi, hôn nhẹ nhàng, lẳng lặng cắt đứt khả năng để cô tiếp tục xem xét.

Cô ngẩng đầu: “Anh từng nói vết sẹo này là do hồi nhỏ anh từng cứu người để lại, còn là một bé gái.”

Niên Bách Ngạn cười khẽ: “Anh nói là em tin à?”

“Đương nhiên rồi!” Anh có lý do gì để lừa cô đâu.

Anh ung dung nghịch ngón tay cô, giọng nói vẫn rất ôn hòa: “Chọc em đấy! Vết sẹo này để lại sau một lần xuống mỏ.”

Tố Diệp sững sờ, buột miệng: “Sao anh có thể mang chuyện này ra đùa cơ chứ?”

“Anh không được đùa sao?” Niên Bách Ngạn tươi cười hỏi lại.

Tố Diệp cảm như hén.

Phải, anh có thể đùa. Nhưng cô luôn cho rằng, Niên Bách Ngạn không phải là một người dễ dàng đùa giỡn. Hơn nữa, cô còn nhớ rõ hôm đó khi nói mấy lời ấy, anh rất nghiêm túc.

Tiêu rồi, cô nhất thời lại không phân biệt được nữa rồi.

“Thật sự là bị thương khi xuống mỏ sao?” Tố Diệp không cam lòng, lại nhắc cánh tay của anh lên, nhìn chăm chăm vết sẹo ấy.

Niên Bách Ngạn rút tay lại, khó xử nói: “Thật mà!”

Tố Diệp bỗng chốc cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Cô nằm rạp trên ngực anh, không nhúc nhích nữa.

“Sao thế?” Anh nâng cằm cô lên, cười hỏi.

Đầu mày Tố Diệp nhú chặt, gần như có thể vắt thành nước. Thấy vậy, Niên Bách Ngạn không nhịn được cười. Khóe môi anh cong lên. Anh giơ tay vuốt phẳng hai hàng lông mày của cô. Cô buồn bã kể: “Có thể anh sẽ không tin, trong mơ em thường xuyên mơ thấy một cậu bé. Cậu bé ấy xách theo một ngọn đèn xanh, đi trong ngõ dài. À đúng rồi, con ngõ đó giống hệt với đoạn đường đá ở trấn Thiên Đăng, giống cực kỳ. Còn em ngồi ở cuối ngõ. Em rất sợ hãi. Sau đó em nhìn thấy cậu bé đó đi về phía em. Cậu ấy kéo tay em không ngừng chạy trốn, nhưng vẫn bị một đám người đuổi kịp. Hình như

cậu bé đó đã bị thương, có lẽ là ở trên cánh tay.”

Lúc nói mấy lời ấy cô không nhìn Niên Bách Ngạn nên đương nhiên sẽ không thấy được ánh mắt mỗi lúc một nặng nề của anh. Đợi cô nói xong, anh giấu đi thần sắc trong đáy mắt mình, cười nhẹ nhàng: “Ý của em là, em nghi ngờ cậu bé đó chính là anh, anh chạy vào trong giấc mơ của em?”

“Nếu đó không phải chỉ là mơ thì sao?” Tố Diệp bất ngờ bạo dạn nghĩ tới điểm này: “Nếu như... đó là chuyện thật đã từng xảy ra thì sao?”

Nụ cười nơi khóe môi Niên Bách Ngạn chợt khựng lại, nhưng cũng tan biến rất nhanh: “Em nghĩ nhiều rồi.”

“Mợ nói năm bốn tuổi em từng đi lạc, nhưng ký ức của em đối với quãng thời gian đó gần như trắng xóa.”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Người ta không nhớ được chuyện lúc nhỏ là rất bình thường mà.”

“Nhưng em có thể nhớ được những chuyện trước năm bốn tuổi mà.”

“Em có chắc những chuyện em nhớ là trước năm bốn tuổi không?”
Niên Bách Ngạn phản bác.

Tố Diệp á khẩu. Cũng phải! Ký ức có thể giảm sút, nhất là những ký ức hồi bé, trừ phi bạn cố gắng ghi nhớ nó thật kỹ, nếu không những chuyện đã xảy ra trong từng lứa tuổi nhất định sẽ chỉ còn là một bức tranh hỗn độn. Khi nó lướt qua đầu óc bạn sẽ bị bạn tưởng nhầm mà gắn nó vào một thời điểm cố định nào đó.

Rất lâu sau, cô mới nói: “Đình Tư Thừa nói trong đầu em chứa một

chiếc hộp Pandora.”

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ lắc đầu: “Nếu bảo anh nói thì rất đơn giản. Không có cái gì gọi là hộp Pandora cả. Cùng lắm là em đã quên mất việc mình đi lạc. Có lẽ đoạn hồi ức đó thật sự không có chuyện gì. Có lẽ em đã gặp một chuyện mà em cho là rất đáng sợ. Dẫu sao thì lúc đó em còn quá nhỏ. Trẻ con lạc mất người lớn sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tâm lý.”

Tố Diệp nghĩ không ra. Cô vẫn cảm thấy cậu bé đó có quan hệ gì với cô.

“Ở công viên hải dương, khi anh bảo vệ em đã khiến em nhớ tới đứa bé đó, cảm giác như cảnh ấy đã từng xảy ra vậy, rất quen thuộc.”

Niên Bách Ngạn giơ tay cuộn tóc cô lại: “Đừng nghĩ linh tinh! Quá để tâm vào mấy chuyện bé tắc sẽ làm mình phát điên đấy. Em làm tâm lý mà, phải biết có những lúc ký ức cũng không thể tin tưởng một trăm phần trăm.”

Tố Diệp khẽ gật đầu. Đúng vậy, điểm này thì cô biết rõ.

Một lúc sau, cô lại nhìn anh, cười khẽ: “Anh mà thừa nhận anh chính là cậu bé đó thì hay biết bao, sau đó chúng ta lại gặp lại nhau. Đó gọi là duyên phận đấy!”

Đáy mắt Niên Bách Ngạn ánh lên những tia sáng tăm tối. Anh vỗ vỗ đầu cô: “Gặp nhau ở quán bar cũng là duyên phận mà.”

“Sao bằng được thanh mai trúc mã.” Cô ôm lấy cánh tay anh, gần như nằm ngang người anh.

Niên Bách Ngạn cũng để mặc cho cô dính lấy mình: “Em mà nói thế

anh sẽ ghen đấy!”

Tố Diệp mím môi cười. Cô nhìn anh, rồi giơ tay níu lấy cổ anh: “Thật ra, em cứ nghĩ tới cậu bé đó là lại nhớ tới anh. Cảm giác này rất kỳ lạ. Có lẽ vì em cảm thấy anh rất giỏi chăm sóc người khác.”

Câu nói ấy khiến Niên Bách Ngạn nhướng mày: “Người thường xuyên mắng anh đối xử với mọi người quá hà khắc là em đấy.”

“Anh ấy à, quan tâm tới cảm xúc của người khác thì đúng là còn hơi kém. Nhưng em cảm thấy, anh là mẫu người đàn ông có thể mang lại cho người khác cảm giác an toàn. Giống như, chỉ cần có anh ở bên cạnh là chẳng phải lo lắng chuyện gì, chẳng cần nghĩ ngợi gì nữa, anh tự nhiên sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi việc.” Tố Diệp uể oải nói.

“Nếu là lời khen thì cảm ơn bà Niên trước.” Niên Bách Ngạn cười khẽ.

“Là lời thật lòng đấy.”

Bàn tay lớn của Niên Bách Ngạn phủ lên mặt cô: “Sao hôm nay toàn lựa nói mấy lời anh thích nghe thế?”

Mái tóc dài của Tố Diệp như rong biển đổ lên tay anh, nhẹ nhàng quăn lấy cánh tay người đàn ông: “Em có thể coi cậu bé đó là anh, chứng minh anh là người đàn ông có thể mang tới hy vọng cho người khác. Hơn nữa, sự thành thực ổn trọng của anh bây giờ chắc chắn có quan hệ rất lớn với những trải nghiệm của anh. Cứ lấy Bách Tiêu ra để nói, nghiêm túc mà nói, anh đã một tay nuôi nó khôn lớn. Anh là anh trai của nó, nhưng còn giống một người cha hơn. Thế nên về khoản nuôi dạy con trẻ, anh là người đàn ông có đủ kinh nghiệm.”

Nụ cười bên khóe môi Niên Bách Ngạn dần tắt. Ngón tay mảnh

khánh của anh vẽ phác lại hàng mi của cô một cách hờ hững: “Em muốn nói gì?”

Anh là người thông minh. Cô biết mình không giấu được anh. Nói đến đây, cô cũng không muốn giấu giếm tâm sự của mình nữa.

“Em nghĩ... thật ra chúng ta có thể sinh một đứa con!”

Ngón tay Niên Bách Ngạn dừng lại. Một lát sau, anh đáp chắc chắn: “Khi còn chưa điều trị tới mức một trăm phần trăm thích hợp mang thai, anh sẽ không để em mạo hiểm. Cho dù chỉ còn một phần trăm nguy hiểm cũng không được.”

“Bách Ngạn!” Tố Diệp cắn chặt môi dưới: “Nhưng em muốn có con!”

“Nhưng anh cần em hơn!” Thái độ của Niên Bách Ngạn rất kiên quyết. Anh nâng gương mặt cô lên, nói rõ ràng từng chữ: “Nếu giữa em và con chỉ có thể chọn một, anh sẽ từ bỏ con!”

Trái tim Tố Diệp như bị câu nói này của anh đập mạnh một cái. Nó rung lên rồi tựa như có một sóng dữ ào qua vùi lấp.

“Nhưng mà...” Anh không thể không có con.

“Chúng ta tạm thời quan tâm tới việc điều trị đã.” Niên Bách Ngạn sợ cô có áp lực tâm lý, cũng hòa dịu hơn.

Tố Diệp ngẫm nghĩ rồi buồn bã nói: “Nếu điều trị rồi mà vẫn vô vọng thì sao?”

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô.

Cô cũng nhìn vào mắt anh, thần sắc có chút đau khổ, thêm một chút

hụt hẫng: “Nếu anh mãi không có con, người ngoài sẽ gièm pha.”

“Diệp Diệp! Hôn nhân là chuyện của chúng ta.” Anh chân thành nhấn mạnh.

Cô biết, trước nay cũng luôn cho rằng miệng mọc trên cơ thể người ta, thích nói gì thì cứ việc nói. Nhưng Niên Bách Ngạn thì không được. Cô không muốn vì mình mà anh bị người ta chê cười. Như vậy, cô sẽ sống không bằng chết.

Im lặng rất lâu, cô mới nói nhỏ: “Nếu thật sự không còn cách nào khác, vậy thì... Bách Ngạn! Anh suy nghĩ tới việc... đẻ thuê đi!” Khó khăn lắm cô mới thốt ra được hai từ ấy.

Khó khăn chứ. Chỉ cần nghĩ tới việc con của anh và cô sẽ chui ra từ bụng một người phụ nữ khác, trái tim Tố Diệp lại như bị dao cứa. Nghĩ tới việc nếu đứa trẻ ấy thân thiết với cô gái kia hơn, rồi cô ta sẽ lấy tư cách người mẹ để xen vào cuộc sống của cô và Niên Bách Ngạn...

Nó thực sự là một tai họa, nhưng nếu như... không thể né tránh thì sao?

Nếu thật sự không thể tránh khỏi, tìm một người đẻ thuê cũng còn hơn để Niên Bách Ngạn đi tìm người phụ nữ khác chứ? Cô khó mà chấp nhận được việc anh mây mưa với người khác, càng không thể chịu đựng được nhìn con của anh và người đó chào đời.

“Hàm hồ!” Giọng nói giận dữ vang lên trên đỉnh đầu làm ngắt mạch bi thương trong lòng Tố Diệp.

Cô ngược mắt nhìn anh.

Niên Bách Ngạn chau mày đẩy cô ra, rồi đứng dậy đi vào phòng tắm. Cái bóng cao lớn cũng ẩn giấu một tâm trạng không vui.

Không biết nên vui hay buồn. Tóm lại, có rất nhiều tâm trạng đan xen, như một sợi dây thừng quấn chặt lấy Tố Diệp. Cô ngồi dậy, kéo tấm chăn mỏng lên, dựa vào đầu giường. Nhìn gương mặt nhú mày vừa rồi của anh, cô có chút bất lực.

Một lúc sau, Niên Bách Ngạn mới đi ra. Anh vừa tắm qua, bả vai dài rộng vẫn còn dính nước.

Thấy cô im lặng ngồi đó, bao bực dọc trong lòng hóa thành xót xa.

Anh đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ đằng sau, một lần nữa đưa cô vào lòng mình.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn khẽ gọi tên cô, dịu dàng nói: “Đừng quyết định thay anh bất kỳ chuyện gì cả. Anh sống lâu hơn em bảy năm, những gì anh nói và làm đều đã được suy nghĩ rất kỹ, chắc chắn chín chắn hơn em.”

Tố Diệp vẫn cắn chặt môi.

Niên Bách Ngạn nhìn thấy vậy bèn giơ tay giải cứu cánh môi cô. Anh cúi đầu, cọ sống mũi vào tai cô: “Cả đời này sẽ có không ai khác, không có bất kỳ người phụ nữ nào khác, không có cái gọi là đề thuê. Sau này không được nói mấy lời này nữa, nếu không anh sẽ giận đấy!”

Một giây sau, Tố Diệp quay người lại, ra sức ôm chặt lấy anh.

Bách Ngạn! Em rất yêu anh, vẫn luôn yêu anh đến đau đớn như thế...

Tự nhiên rất tốt bụng. Người có thể khiến cho bao phiền muộn theo gió bay đi. Không nghĩ đến không có nghĩa là không tồn tại. Nhưng ít nhất thì khi đối mặt với những điều mới lạ trên chuyến hành trình, tạm dè xuống mọi u sầu cũng rất tốt.

Những tháng ngày ở Uyuni ung dung, tự tại đã tăng thêm không ít những kỷ niệm ngọt ngào cho tuần trăng mật này.

Ảnh cưới rất cuộc trông như thế nào, Tố Diệp khó mà tưởng tượng ra. Đội chụp ảnh hôm đó sau khi hoàn thành công việc đã rời đi ngay, cô còn chưa được nhìn thấy một cái. Khi cô đòi Niên Bách Ngạn, anh chỉ cười nói: Gấp gì chứ!

Không gấp được sao?

Cả đời cô dự định chỉ chụp ảnh cưới có một lần, để tới khi về già ngắm lại mình hồi còn son trẻ cũng mãn nguyện lắm.

Quãng thời gian vui vẻ chớp mắt đã sắp qua đi.

Cứ như thế, ngày phải rời khỏi Uyuni rồi cũng tới.

Cũng tức là họ sắp phải quay về “trần thế”, sống những ngày tháng chên vênh, nhiều chuyện.

Tố Diệp tưởng họ sẽ về thẳng Bắc Kinh. Ai ngờ khi đi qua Mỹ, Niên Bách Ngạn lại dừng bước.

Ban đầu, cô còn tưởng anh có công việc gì ở đây, nên cũng không hỏi nhiều. Cho tới khi nhân viên cửa hàng hoa mang một bó hoa thiên điều rất lớn tới khách sạn, Tố Diệp mới cảm thấy kỳ lạ.

Ai lại thích hoa thiên điều cơ chứ?

Chỉ có... người chết!

Cô đoán không hề sai.

Đó là một nghĩa trang.

Nơi vô vàn các linh hồn đang yên nghỉ.

Ngoài cửa lớn nghĩa trang dựng một giá chữ thập cao vút, khắc những hoa văn tinh xảo.

Tâm lý của con người đều như vậy. Cho dù khi sinh thời không theo tôn giáo nào, thì khi ra đi cũng luôn hy vọng được phù hộ, chở che. Vì vậy, họ mang mọi kỳ vọng gửi gắm vào thần linh.

Ánh nắng rực rỡ, nhưng nơi đây rõ ràng nhuộm màu buồn bã, tang tóc. Có lẽ vì những cây cổ thụ mọc rậm rạp thành rừng, nên những con đường nhỏ đi vào các khu mộ đều bị những tán lá che chặt ánh sáng. Chỉ thi thoảng có những tia nắng hắt xuống qua những kẽ hở, tạo thành những vệt loang lổ trên chiếc giá chữ thập.

Xuyên qua hàng cây cối rậm rạp, có một ngôi mộ vô cùng lớn. Từ xa đã có thể nhìn thấy giá chữ thập dựng trên mộ.

Niên Bách Ngạn cũng dừng bước trước ngôi mộ ấy.

Hai bên mộ được vô cùng sạch sẽ, có thể nhận ra vẫn có người thường xuyên tới đây dọn dẹp.

Tổ Diệp nhìn tấm bia mộ. Cái tên được khắc trên mộ là tiếng Trung chứ không phải tiếng Anh.

Trên đó có hai cái tên: Niên Quý, Tư Tuyết.

Hai cái tên này...

Khi nhìn thấy nét mặt nặng nề của Niên Bách Ngạn, trái tim đập thịch một tiếng. Hai người này lẽ nào là...

Thật ra không cần nghi ngờ, bức ảnh trên bia mộ đã nói rõ tất cả.

Trên ảnh là một đôi nam nữ trông còn rất trẻ. Sở dĩ nói họ rất trẻ, rất trẻ là vì trông họ mới chỉ ngoài hai mươi. Gương mặt người đàn ông giống hệt Niên Bách Ngạn, dáng vẻ hiên ngang, anh tuấn phi phàm. Người con gái trông nhỏ tuổi hơn một chút, mỉm cười dựa bên cạnh người đàn ông. Cô ấy toát lên một khí chất rất trong sáng, ngây thơ như một nữ sinh đại học.

“Đây là mộ của bố mẹ anh!” Niên Bách Ngạn đặt bó hoa thiên điều xuống trước mộ, rất lâu sau mới lên tiếng.

Tổ Diệp có chút xúc động.

Đây cũng coi như anh đang đưa cô tới gặp bố mẹ chồng. Chỉ tiếc là, cô lại chẳng mang gì, dù là một bó hoa.

“Họ được hợp táng ư?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Cô phát hiện ra anh càng lúc càng trầm mặc.

“Bức ảnh trên bia mộ trông trẻ quá.” Sau khi vái lạy xong, cô nói.

“Mẹ anh là một người rất thích chưng diện, chỉ sợ trông mình già đi. Bà đã từng nói, nếu bà không còn nữa, trên bia mộ nhất định phải là bức ảnh lúc bà đẹp nhất. Thế nên anh đã chọn cho họ bức ảnh này.”
Niên Bách Ngạn khẽ nói.

Những chuyện liên quan tới nhà họ Niên, thật ra Tố Diệp biết rất ít. Một năm nay xảy ra quá nhiều chuyện, khiến cô còn chưa có thời gian rảnh rang hỏi tới chuyện gia đình anh. Thời gian họ được ở bên cạnh nhau rất hiếm hoi, ít đến mức còn chẳng muốn nói chuyện gì khác.

Cô không hỏi, anh cũng không nói. Mà anh không nói thì cô chẳng thể chủ động hỏi tới.

Cứ như thế... tới tận bây giờ.

Đây là lần đầu tiên Niên Bách Ngạn thực sự dẫn cô bước vào thế giới của nhà họ Niên.

“Anh còn hận bố em không?” Đây là lần đầu tiên Tố Diệp thẳng thắn đối diện với vấn đề của hai nhà Niên Diệp.

Trước lúc lâm chung, đúng là cô đã nghe được cuộc nói chuyện giữa Diệp Hạc Phong và Niên Bách Ngạn, cũng khi ấy mới hiểu những giao tình và ân oán giữa hai gia đình trước đây. Tới bây giờ cô vẫn còn nhớ cảnh Niên Bách Ngạn ngồi trước giường Diệp Hạc Phong, từ tốn gọt táo. Sau đó con dao ấy cứa vào tay anh. Máu đã chảy ra ngoài nhưng anh vẫn rất bình thản...

Lúc đó cô chỉ mãi đau lòng vì sự tuyệt tình của Niên Bách Ngạn. Nhưng bây giờ nghĩ lại, người đau đớn nhất có lẽ chính là anh, đau đến nỗi vết thương trên ngón tay anh cũng chẳng mưng.

Niên Bách Ngạn biết lúc đó cô đã nghe được một số chuyện. Anh suy nghĩ rồi hỏi ngược lại: “VẬY em, có còn hận bố mình không?”

Tố Diệp hít sâu một hơi, gơ tay gạt những phiến lá rụng xuống mặt đất rồi khẽ đáp: “Em những tưởng mình sẽ hận mãi, hận mãi. Nhưng khi ông không còn trên cõi đời này nữa, em mới cảm thấy mình thực sự cô độc. Vì lúc ông còn sống, cho dù là hận ông, em còn có thể cảm nhận được mẹ vẫn ở bên em. Còn bây giờ, lại chẳng cảm thấy được điều đó nữa.”

Niên Bách Ngạn đứng trước mộ, nhìn ra xa xăm, im lặng rất lâu.

“Bố em... rất có lỗi với nhà họ Niên.” Tố Diệp thở ra một hơi rồi nói.

Niên Bách Ngạn nhắm mắt lại, đầu mảy hơi nhú. Khi mở ra, trong đôi mắt đọng đầy sự cô đơn.

“Xuất phát từ lợi ích, bố em không sai. Còn xuất phát từ đạo đức, bố em đã thừa nước đục thả câu.” Anh định nghĩa một câu như vậy.

Tố Diệp hiểu.

“Nhưng... tất cả đều đã qua rồi!” Giọng anh đầy mỏi mệt: “Anh chán ghét thù hận, từ đầu cho tới giờ.”

Ngón tay Tố Diệp chợt run lên. Cô không nhìn anh: “Thế nên, câu anh nói với bố em là...”

“Lời nói trong lúc tức giận!” Niên Bách Ngạn nhìn cô xót xa.

Tố Diệp bất ngờ nhìn anh.

“Anh chỉ là con người, không phải thần thánh. Anh cũng có những

ham muốn và tình cảm, cũng có yêu hận thù ghét, cũng có những thói xấu và khuyết điểm như bao người.” Niên Bách Ngạn không rời mắt đi. Anh nhìn cô, thẳng thắn nói: “Nói thật lòng, anh rất muốn bố em chết không nhắm mắt. Anh muốn nói với ông ấy rằng, anh sẽ nuốt chửng nhà họ Diệp, nuốt luôn cả Tinh Thạch, nói với ông ấy rằng, bao nhiêu năm nay anh vẫn luôn ôm thù hận trong lòng, một lòng gây dựng sự nghiệp cho Tinh Thạch hoàn toàn không phải vì nhà họ Diệp hay vì ông ấy, Diệp Hạc Phong.”

“Nhưng tới cuối cùng anh vẫn không...” Tố Diệp nói với hơi thở yếu mềm.

Lòng tin là một thứ rất kỳ lạ.

Lúc này đây, cô lại hoàn toàn tin tưởng anh như thế.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn tối đi: “Đúng thế! Anh không làm vậy, nhưng đã để lại quá nhiều tiếc nuối.”

“Bách Tiêu hiểu lầm anh. Kỷ Đông Nham cũng hiểu lầm anh.” Tố Diệp nói nốt thay anh.

Một người là em trai ruột, một người là bạn bè chí cốt, quan tâm lẫn nhau, rồi lại oán trách lẫn nhau. Đương nhiên, cô cũng tin, chẳng có sự oán hận nào là vô duyên vô cớ. Sự lựa chọn và cách thức thực hiện của Niên Bách Ngạn cũng khiến người ta hiểu lầm.

Niên Bách Ngạn lại gần cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, giọng anh trầm ấm, ôn hòa: “Cả em nữa. Suýt nữa anh đã đánh mất em!”

Còn cả, đứa con của anh và cô.

Đây là hậu quả cho những giây phút nói mà không biết suy nghĩ của

anh. Nó khiến anh mãi mãi ghi nhớ thế nào là người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Đương nhiên, anh không muốn nhắc tới đứa bé nữa. Nỗi đau này một mình anh gánh là đủ rồi.

Anh chỉ hy vọng vết thương trong lòng cô sẽ có ngày lành lại, không còn chảy máu cũng không để lại sẹo.

Tố Diệp nhìn anh. Lần này cô nhìn thấu rõ nỗi đau trong đôi mắt anh. Nó thấm đẫm từng đường nét trên gương mặt, vành môi. Cô giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve nếp nhăn trên trán anh, sau đó nói rõ ràng với anh rằng: “Bách Ngạn! Anh sẽ không đánh mất em đâu, vĩnh viễn không bao giờ mất em...”

Cô chỉ sợ mình sẽ để mất anh.

Đến được nơi này, Tố Diệp càng kiên định hơn với tình yêu của mình. Người đàn ông này đã gánh vác quá nhiều trách nhiệm nặng nề. Cô đau lòng, càng muốn yêu anh nhiều hơn nữa, bằng tất cả khả năng trong phạm vi cô có thể.

Anh đã mở rộng thế giới tâm tối của mình để đón cô, vậy thì cô quyết định sẽ dũng cảm nắm lấy tay anh, tiếp tục bước về phía trước...

Quyển 12 - Chương 511: Bị đóng băng

Có hoa rơi.

Cô liền nhìn về phía anh nói rằng, em là vợ anh, anh là chồng em, em tình nguyện nhắm chặt hai mắt cùng anh bước tiếp về phía trước, chỉ cần anh nắm lấy tay em, mãi mãi không buông là em sẽ không sợ hãi. Bây giờ, em hỏi anh, có phải anh định buông tay rồi không?

Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, anh chưa từng nghĩ rằng cũng có một ngày mình đành bất lực đầu hàng.

Bách Ngạn, anh cũng chưa từng nghĩ rằng, đánh mất anh, em sẽ phát điên.

Cô nói xong, kiễng chân, hôn lên bờ môi hơi mím của anh.

Sau khi kết thúc tuần trăng mật, tất cả mọi chuyện trở về quỹ đạo của nó.

Niên Bách Ngạn vẫn bận rộn như thế. Tố Diệp cũng vẫn chạy qua chạy lại ba chỗ làm, thời gian được sắp xếp kín mít. Niên Bách Tiêu thoải mái vào sống ở Sanlitun. Sau khi đi tuần trăng mật trở về gặp cậu ta, cô thấy mấy thứ đồ của cô đều đã được Niên Bách Tiêu dọn dẹp ngăn nắp, chỉnh tề, chuyển hết về tứ hợp viện.

Sau khi nhìn thấy mấy thứ đồ này, Tố Diệp bỗng thấy hơi mất mặt. Khi hầy còn ở Uyuni, cô đã từng hỏi Niên Bách Ngạn: Em trai anh

liệu có bán bức bình phong của em đi không? Đắt tiền lắm đấy!

Niên Bách Ngạn bèn nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quặc.

Cô giải thích rằng: Anh không biết em trai mình rất hẹp hòi sao? Nó còn từng so đo với em giá tiền của một bữa ăn đấy.

Niên Bách Ngạn chỉ đáp lại cô bằng thái độ chuyện không đáng quan tâm: Không đâu! Cho dù nó không lấy hoa hồng, không làm cổ đông của Tinh Thạch thì tiền nhận được từ cuộc đua cũng nhiều hơn em.

Tố Diệp chỉ còn nước ngậm miệng.

Nhưng, từ ngữ điệu của Niên Bách Ngạn, cô không khó nhận ra anh vẫn cảm thấy rất tự hào vì Niên Bách Tiêu.

Đương nhiên, ngoài Niên Bách Tiêu ra, Niên Bách Ngạn cũng cho cô một điều bất ngờ, một bất ngờ rất lớn.

Bức ảnh cá nhân to khủng bố của cô đã được đặt trong phòng khách. Diện tích của tường đủ để giúp bức ảnh này có nơi nghỉ chân. Nhưng điều làm Tố Diệp ngỡ ngàng hơn cả là khi cô quay về tứ hợp viện đã ngộ nhận rằng mình đang được trở lại Uyuni.

Từ bức ảnh cá nhân đó của cô trải dài ra hai phía.

Toàn bộ đều là những bức ảnh cưới đã được phóng to.

Bức nào cũng là khung cảnh giữa trời và đất, kỳ diệu và thanh nhã như một thánh địa. Cô và Niên Bách Ngạn cũng có mặt trong đó, biểu cảm rất tự nhiên. Có thể là tay nắm tay, có thể là bốn mắt nhìn nhau, cũng có thể là cảnh cô dựa vào lòng anh, hay là cảnh anh ôm cô, từ từ bước về phía trước.

Còn ở đầu giường trong phòng ngủ là hình ảnh anh nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau, hơi cúi mặt xuống, dựa sát vào tai cô, giống như thì thầm những lời có cánh. Còn cô thì khẽ mỉm cười, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc.

Cô còn nhớ cảnh này, không ngờ nó lại được lưu vào khung hình.

Tố Diệp vô cùng cảm động. Đợi tới lúc Niên Bách Ngạn đi làm về là cô lập tức dính lấy anh như một con gấu túi, không chịu buông tay.

Những ngày tháng sau khi kết hôn chẳng hề nhàm chán nhạt nhẽo như bạn bè cô vẫn nói. Ngược lại, cô càng ngày càng say đắm Niên Bách Ngạn.

Ai nói cưới rồi thì hết lãng mạn chứ?

Thực tế, cái Tố Diệp cần chẳng phải là lãng mạn. Cô chỉ mong một cuộc sống bình yên, được nắm tay anh đi trọn cuộc đời.

Các nhân viên trên dưới trong Tinh Thạch khi gặp cô đều đổi xưng hô ngay lập tức, hoặc là phu nhân tổng giám đốc hoặc là chị Niên. Họ làm Tố Diệp có chút ngượng ngập, phải liên tục sửa cách gọi cho họ, bảo họ cứ gọi bác sỹ Tố là hơn.

Đương nhiên, đám cưới này của cô và Niên Bách Ngạn ít nhiều cũng sẽ làm dấy lên một số tin đồn thất thiệt. Nóng hổi nhất vẫn là mấy tựa đề “em vợ được lên làm chính thất”. Nhưng Tố Diệp không mấy quan tâm, mà Niên Bách Ngạn lại càng thờ ơ với mấy tin tức kiểu này.

Tố Diệp mua rất nhiều quà cho Lâm Yêu Yêu, bao gồm cả đồ trang điểm cô ấy thích dùng nhất. Cả một đồng hồ bày ra làm Lâm Yêu Yêu choáng váng. Cô ấy nói với cô: Lá nhỏ à! Cậu định rút cạn ví tiền của

mình phải không?

Nhưng Tố Diệp rất rộng rãi, nói gì cũng không đòi tiền của cô ấy, làm Lâm Yêu Yêu vừa mừng vừa lo: Đúng là lên làm phu nhân có khác, có danh hiệu một cái là tiêu xài hoang phí ngay được!

Tố Diệp mím môi cười.

Thật ra cô cảm thấy rất có lỗi với Lâm Yêu Yêu vì lời nói của Đinh Tư Thừa. Đinh Tư Thừa đã biết cô yêu thầm anh ta từ lâu, còn Lâm Yêu Yêu cũng hiểu rõ suy nghĩ của Đinh Tư Thừa. Điều đó khiến Tố Diệp cảm thấy mình như kẻ thứ ba không biết giấu mặt vào đâu.

Đương nhiên, cô cũng không muốn liên tục khơi lại vết thương cũ của Lâm Yêu Yêu. Tuy rằng tự trách mình sâu sắc, cảm thấy vì mình mà Lâm Yêu Yêu mới phải tự sát, nhưng là một bác sỹ tâm lý, cô cảm thấy có những chuyện không nên động vào, dẫu sao thì chứng bệnh trầm cảm của Lâm Yêu Yêu vẫn còn đó.

Nhưng mà, cô đã từng kể nỗi dằn vặt này của mình cho Niên Bách Ngạn nghe.

Lúc đó Niên Bách Ngạn đã xoa đầu cô, ánh mắt nhìn cô tỏ vẻ thương hại như Thượng đế nhìn một con cừu non, rồi nói: Em mà còn đắm đầu vào mấy chuyện vụn vặt đó, anh sẽ đưa em vào bệnh viện tâm thần đấy.

Có thể nhận ra, Niên Bách Ngạn chẳng hề đoái hoài tới chuyện của Đinh Tư Thừa.

Họ vừa mới cưới, tứ hợp viện vẫn chưa thuê người giúp việc, chỉ thuê nhân viên dọn dẹp theo giờ. Niên Bách Ngạn vẫn chưa muốn có người thứ ba thường xuyên sống trong tứ hợp viện, làm phiền tới

cuộc sống của họ. Suy nghĩ này hợp với Tố Diệp.

Tố Diệp cứ nghĩ mãi, không biết Niên Bách Ngạn sẽ dùng mấy lời ngọt ngào gì để miêu tả cuộc sống sau hôn nhân của họ, hoặc là thề thốt sau này họ sẽ thế nào, ra sao. Nhưng sau khi trở về Bắc Kinh, anh chẳng nói mấy lời thề non hẹn biển, bảo đảm cho cuộc sống vợ chồng sau này. Anh chỉ báo cáo rõ ràng số cổ phiếu, quyền lợi và hoa hồng của mình trong Tinh Thạch cùng với tình hình đầu tư trong ngân hàng Thụy Sĩ cho cô biết. Tất cả mặt mã thẻ ngân hàng trước đây của anh cô cũng đều biết. Chỉ mới đó, Tố Diệp đã rõ giá trị của anh.

Cô ngây ngốc ngồi nghĩ, thế này... có coi là một kiểu lời hứa không?

Cô nghĩ là có.

Một người đàn ông như vậy lại bày hết mọi thứ ra trước mặt cô, không giấu giếm gì, điều đó chứng tỏ anh rất tin tưởng cô, muốn mang lại cho cô hạnh phúc.

Vào lúc Tố Diệp đang đắm chìm trong niềm hạnh phúc lặng thầm mà dạt dào Niên Bách Ngạn mang tới, thì mấy tin giải trí lá cải bất ngờ tiết lộ một thông tin. Ngay sau đó, các trang mạng cũng chia sẻ điên cuồng.

Nội dung của tin tức rất đơn giản, xác nhận nữ thần trạch nam An Tịnh bị chấm dứt hợp đồng, mấy công ty quản lý có tên tuổi cũng lần lượt từ chối ký hợp đồng với An Tịnh.

Thông tin này tới rất đột ngột, như một quả bom dưới vũng nước sâu, làm rung chuyển cả giới giải trí.

Dĩ nhiên, Tố Diệp cũng đã đọc được. Khi cô chuẩn bị tra cứu tài liệu,

vừa mở mạng ra, đập vào mắt đã là bức ảnh An Tịnh ôm mặt khóc nức nở trước ống kính.

Xảy ra chuyện gì rồi?

Phóng viên không thể đào sâu tìm ra chân tướng, khi phỏng vấn một loạt các đại gia cùng các nhân vật có tên tuổi, tất cả đều thống nhất nói là mình không rõ. Khi muốn hỏi tin tức của mấy công ty quản lý nổi tiếng, người phụ trách cũng né tránh không gặp mặt. Người có liên quan chỉ trả lời rằng: Hình tượng của An Tịnh không phù hợp lắm với tiêu chuẩn trang bìa của công ty chúng tôi.

An Tịnh, một nghệ sỹ mới thể hiện tài năng vượt trội, huênh hoang trong lễ trao giải, có thể thấy con đường thênh thang đang rộng mở trước mặt cô ta, tiền đồ vô cùng sáng sủa. Có ai ngờ bỗng dưng lại gặp phải chuyện bị “đóng băng”. Đây thực sự là một đả kích trí mạng đối với một người đang trong thời kỳ nở rộ tài năng như An Tịnh.

Còn Bạch Băng, một minh tinh có tiếng tăm và thế lực, được các phóng viên gọi là thành viên trong tập đoàn chị em tốt của An Tịnh, cũng không tránh khỏi liên lụy. Khi các phóng viên rầm rộ suy đoán thì cũng móc ra được không ít tin tức bất lợi của Bạch Băng, làm danh tiếng của cô ta bị thiệt hại, phải liên tục mở các cuộc họp báo thanh minh.

Tiếc là, các fan mạng thì đã chửi ầm ĩ.

Chân tướng sự việc vốn không quan trọng. Quan trọng là mọi người muốn xem một chân tướng thế nào.

Thế nên, đây là lúc các phóng viên giải trí tích cực phát huy sức sáng tạo của mình.

Có người nói An Tịnh đắc tội với một thế lực nào đó. Có người lại cho rằng An Tịnh vốn là bình hoa, công ty bảo vệ cô ta có lẽ cũng thực sự cảm thấy cô ta không ổn nên mới từ bỏ. Có người lại đoán cô ta đã nói lời nào đó không nên nói trước công chúng để họ phải giảng hòa.

Chỉ có Tố Diệp cho rằng, là ông trời có mắt.

Ai bảo thường ngày cô ta vênh vênh váo váo.

Tất nhiên, từ sau khi kết hôn với Niên Bách Ngạn, cô cũng chẳng còn để mắt tới “cộng hành” An Tịnh đó nữa. Kể cả những tin đồn về cô ta cũng không liên quan gì tới cô.

Đúng lúc ấy, thư ký gọi điện tới nói rằng tổng giám đốc Niên thông báo mở cuộc họp các cán bộ cấp cao. Cô lập tức thu dọn tài liệu, vội đi tới phòng họp.

Trong phòng họp, Niên Bách Ngạn đang nghe những người khác báo cáo. Sau khi thấy Tố Diệp vào, anh ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Cảm giác này thật lạ.

Anh là sếp của cô, đồng thời cũng là chồng của cô.

Đến cả ánh mắt mọi người nhìn cô cũng không còn bình thường.

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn nghiêm túc như trước đây. Đến lượt cô báo cáo công việc, vì tâm hồn treo ngược cành cây mà cô báo cáo sai. Anh liên tục phải nhíu mày, sửa lại những vấn đề trong bản báo cáo của cô.

Tố Diệp lập tức không dám phân tâm nữa, chỉ tập trung vào cuộc

họp.

Cũng may Niên Bách Ngạn không làm khó cô, chỉ hy vọng cô có thể lập ra một phương án có hiệu quả đối với việc xây dựng tâm lý nhân viên trong một khoảng thời gian ngắn hơn.

Chuyện này liên quan tới nguyên tắc làm việc.

Tố Diệp cảm thấy anh có vẻ gấp gáp. Nhưng Niên Bách Ngạn lại cho rằng, là một cố vấn tâm lý, cô có nghĩa vụ phải căn cứ theo tình hình của công ty để điều chỉnh phương án và các bài giảng bồi dưỡng tâm lý của mình.

“Xin lỗi! Phương án của tôi không thể điều chỉnh. Tôi có cách sắp xếp và trình tự tiến hành của riêng mình.” Cô trả lời kiên quyết.

Niên Bách Ngạn gõ tay xuống mặt bàn, tỏ ra uy thế: “Cô bắt buộc phải điều chỉnh lại phương án của mình. Nếu không, tôi sẽ không để phòng tài vụ thông qua chi phí cho bộ phận của cô.”

Tố Diệp thật sự muốn đi tới túm tóc anh, rồi nói: Này! Em là vợ anh đấy! Anh có thể đứng suốt ngày ra dáng lãnh đạo với em không? Nhưng cô cũng chỉ nghĩ vậy thôi. Cô không có gan cũng không trẻ con đến mức đi làm mấy chuyện đấy.

Cuối cùng, cô thỏa hiệp: “Tôi sẽ cố gắng!”

“Trong vòng ba ngày, tôi muốn được nhìn thấy toàn bộ kế hoạch mới.” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn không cho phép đối phương được từ chối.

Tố Diệp khẽ híp mắt, tưởng tượng ra cảnh anh bị cô treo lên rồi đầm bốc như bọc cát. Cô nghiêng rằng: “Vâng!”

Lại phải tăng ca, đồ đáng ghét!

Những người khác thấy ngay cả phu nhân tổng giám đốc cũng không có may mắn thoát việc, lại càng không qua loa, tắc trách. Ai nấy đều sợ hãi, dè dặt.

Tổ Diệp lại cầm cúi vẽ mấy hình người lên báo cáo, sau đó lại vẽ thêm vô số cái gai trên cái đầu ấy, thoạt nhìn trông như gai nhím. Cô thầm cười trong lòng. Ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn, thấy anh đang thảo luận kế hoạch cùng bộ phận thị trường với vẻ mặt không cảm xúc, cô lại càng cảm thấy buồn cười tợn. Hứa Đồng ngồi bên cạnh anh, gương mặt cũng vô cùng nghiêm túc. Còn điện thoại của anh đặt bên cạnh tay anh.

Không phải bộ điện thoại cá nhân. Cô phát hiện, chỉ cần có cô cùng họp, Niên Bách Ngạn sẽ không mang theo chiếc điện thoại cá nhân đó.

Nhìn vào di động, một suy nghĩ quỷ quyết bất ngờ lóe lên.

Nghĩ lại lần ở Nam Phi, khi cô nhắn tin cho anh mà câu trả lời của anh cũng khiến người ta phải đỏ mặt. Khi đang họp, anh luôn trả lời bằng văn bản. Thế nên Tổ Diệp luôn tưởng tượng anh trả lời mấy tin nhắn ấy của cô bằng nét mặt nghiêm nghị như thế nào.

Nghĩ như vậy, trái tim vui rộn ràng, như sắp bay lên tận trần nhà. Ai bảo anh cứ bày ra cái vẻ cấp trên với cô? Cô chọc anh một chút chắc là được chứ hả? Thế là cô lén lút cho điện thoại xuống dưới gầm bàn, nhanh chóng nhắn đi một tin.

Chẳng mấy chốc, chiếc di động bên cạnh Niên Bách Ngạn đã rung lên.

Tố Diệp nhin cười, cố tình thể hiện vẻ mặt nhàm chán, tiếp tục ngồi hóp.

Còn Niên Bách Ngạn vừa nói chuyện với người của bộ phận thị trường vừa cầm điện thoại, miệng vẫn không ngừng dặn dò, mắt dừng lại trên mấy dòng tin nhắn. Đó là mấy lời vô cùng gợi tình: Bách Ngạn... Người ta muốn chiếm đoạt anh quá! Muốn ngay lập tức cảm nhận cậu bạn nóng rẫy của anh...

Quyển 12 - Chương 512: Điềm báo

Tố Diệp thừa nhận có đôi lúc mình cũng hơi háo sắc. Không sai! Cô chỉ nhận là “hơi” thôi, chứ không phải là “rất” háo sắc. Bởi vì ở một số tình huống bình thường khác, cô tự cho rằng mình vẫn là “cô gái trứng gà”* hiền lương thực đức, không để lộ sắc dục ra ngoài. Nhưng từ sau khi gặp Niên Bách Ngạn, cô cảm thấy lớp vỏ bọc bên ngoài lòng đỏ của mình đã chẳng thể chịu nổi dù là một đả kích nhỏ.

*Cô gái trứng gà: Chỉ những cô gái bề ngoài trông có vẻ rất cứng rắn, giống như sẵn sàng lấy trứng chọi với đá. Nhưng nếu người ta thật sự bóc lớp vỏ ngoài ấy ra thì lập tức lòng đỏ sẽ chảy ra ngoài, chỉ mạnh miệng nhưng yếu lòng.

Sự thật chứng minh, đàn ông mới là loài động vật thị giác.

Nhưng Tố Diệp cảm thấy, phụ nữ đôi lúc cũng như vậy. Đừng trách cô quá thẳng thắn. Có lẽ phụ nữ sau khi qua tuổi hai lăm, bản tính sẽ càng thoải mái hơn một chút. Thế nên, cho dù Niên Bách Ngạn nghiêm chỉnh ngồi ở đó, cô dường như vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ trên vòm ngực rắn chắc, rộng lớn của anh đằng sau lớp áo vest hào hoa.

Người đàn ông này rất nguy hiểm.

Dù anh đang bình tĩnh, ung dung làm việc, trầm ổn lập từng kế hoạch một cách dễ dàng, nhưng đôi mắt cô lại tưởng tượng ra hình ảnh của anh khi ở trên người cô. Những lúc ấy anh nhiệt tình như lửa, dòng nham thạch cuộn trào nơi đáy mắt quẩn quýt cùng nhiệt độ

cơ thể cô, chứ chẳng lạnh lùng, nghiêm túc như khi ở trong phòng họp.

Cũng có lần cô đùa ác ý, nhưng ngang nhiên như hôm nay vẫn là lần đầu tiên. Thậm chí Tố Diệp còn chẳng quan tâm, lỡ như Hứa Đồng đọc tin nhắn giúp anh thì phải làm thế nào.

Thế là, trong bầu không khí đang vô cùng áp lực của phòng họp, Tố Diệp yên lặng chờ đợi hành động hoặc biểu cảm tiếp theo của Niên Bách Ngạn.

Có chút phấn khích.

Cùng rất nhiều chờ đợi.

Cảm giác hồi hộp như chỉ còn năm phút nữa thôi thì chuông báo hết giờ học sẽ vang lên.

Khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn cầm di động lên, vừa nói vừa kiểm tra tin nhắn, mọi tế bào xấu xa trong đầu Tố Diệp cũng hân hoan hẳn lên. Cô cảm thấy từng mạch máu trong cơ thể đều đang nóng hầm hập.

Vậy mà, đọc xong dòng tin đó, thái độ của Niên Bách Ngạn vẫn chẳng hề thay đổi, thậm chí mấy lời dạn dò cấp dưới của anh cũng không hề dừng lại. Chỉ là, sau khi ánh mắt anh dừng lại trên dòng tin đó, câu chữ trong lời nói có dừng lại trong khoảnh khắc. Nhưng nó quá ngắn ngủi, khiến người ta hoàn toàn không nhận ra tâm tư của anh bị quấy nhiễu.

Tố Diệp len lét quan sát anh. Thế rồi những tế bào đang nhảy nhót, đợi xem trò vui cũng như một chiếc xe báo hồng, dần dần mất đi động lực theo nét mặt lạnh te của anh.

Ngón tay Niên Bách Ngạn khế cử động, làm một động tác rất khế khàng, sau đó đặt chiếc di động trở lại mặt bàn, rồi tiếp tục bàn bạc công việc với cấp dưới. Gương mặt nghiêng góc cạnh tựa hồ không thay đổi một chút cảm xúc nào.

Anh thậm chí còn chẳng ngược mắt lên nhìn Tố Diệp lấy một cái.

Tố Diệp gần như phát điên.

Khi anh đặt điện thoại xuống, ngay lập tức, chiếc di động trong tay cô cũng rung lên.

Cô cúi đầu nhìn, là một dòng tin nhắn.

Của anh.

Tố Diệp liếc nhìn nội dung, gò má lập tức nóng bừng.

Câu trả lời của Niên Bách Ngạn rất đơn giản, chỉ có hai chữ: Tối về!

Anh đã đáp lại cô hai chữ ấy với vẻ thản nhiên, thậm chí cả những cán bộ ngồi xung quanh anh cũng không hề phát hiện ra anh có bất kỳ động thái nào bất thường, nhưng đủ để quấy nhiễu suy nghĩ muốn xem trò vui của Tố Diệp.

Hai chữ ấy lạc vào mắt cô, khiến cô bông rẫy, ngay sau đó hô hấp trở nên dồn dập.

Cô vô thức ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn, nhưng anh vẫn chẳng quay về phía cô. Cứ như tin nhắn đó không phải của anh vậy.

Người đàn ông đáng ghét này!

Cả sự xấu xa của anh cũng im lìm như vậy.

Người đồng nghiệp ngồi bên khẽ chạm vào người cô. Thấy mặt cô đỏ bừng, cô ấy tò mò hỏi: “Bác sỹ Tố! Chị không sao chứ?”

Tố Diệp vội vàng cắt điện thoại đi, sợ hành vi vừa nãy của mình bị người ta phát hiện, sắc mặt có chút hốt hoảng: “À... không sao!”

Người đồng nghiệp hồ nghi.

Tố Diệp đương nhiên sẽ không giải thích nhiều với cô ta. Cô đang định cúp máy xuống thì phát hiện Niên Bách Ngạn đang nhìn về phía mình. Có lẽ sau khi nghe thấy mấy lời hỏi han “quan tâm” của người đồng nghiệp, khoe môi anh chợt giật một cái khẽ khàng. Anh hỏi: “Em không khỏe?”

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía cô như vô số tia gamma.

Tố Diệp không ngờ Niên Bách Ngạn lại bất ngờ hỏi như vậy. Cô đè nén cơn tim đang đập điên cuồng của mình xuống, hắng giọng: “Không có gì!”

Biết rõ còn hỏi, anh rõ ràng là đang trả thù.

Niên Bách Ngạn cong môi, sự nghiêm nghị trên nét đường như cũng dịu đi nhiều. Anh nói với Hứa Đồng: “Giảm nhiệt độ điều hòa xuống một chút. Mặt bác sỹ Tố nóng đến đỏ hồng thế kia, bị cảm nắng là không tốt.”

Ban nãy Hứa Đồng chỉ mãi tập trung tinh thần vào cuộc họp, không để ý gì tới những chuyện khác. Nghe Niên Bách Ngạn nói vậy, cô ấy

mới ngược lên, phát hiện gương mặt trắng bóc của Tố Diệp giờ đang ửng hồng. Cô ấy cũng không nghĩ gì nhiều, lập tức thông báo cho bộ phận hành chính giảm nhiệt độ xuống.

Tố Diệp trong lòng đầy phần nộ.

Niên Bách Ngạn! Con sói đuôi dài kia, anh còn giả vờ cái gì?

Cô tươi cười, gần như nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Cảm ơn tổng giám đốc Niên!”

Niên Bách Ngạn mỉm cười, nhưng trông thế nào cũng giống như đang cố tình trêu chọc.

“Sau đó thì sao?”

Trong nhà ăn của nhân viên, sau khi nghe ngòi nghe Tố Diệp tố cáo “tội trạng” của Niên Bách Ngạn trong buổi họp, Lâm Yêu Yêu bèn tò mò hỏi.

Tố Diệp cắn đũa, hần học đáp: “Sau đó, Hứa Đồng đã nghe lời đi giảm nhiệt độ điều hòa xuống thật!”

Lâm Yêu Yêu không nhịn được, cười phá lên.

Mọi người ai nấy đều lập tức quay ra nhìn hai người họ.

“Này! Đang giữa chỗ đông người, cậu giữ thể diện cho mình chút được không?” Tố Diệp dè thấp giọng xuống.

Lâm Yêu Yêu cười đến đau cả bụng: “Ôi mẹ ời, cậu hài hước thật đấy!”

Tố Diệp trừng mắt lườm cô ấy. Buồn cười đến mức ấy sao?

Cuối cùng, sau khi được trận cười no nê, Lâm Yêu Yêu mới hỏi: “Rốt cuộc cậu gửi nội dung gì cho anh ấy vậy?”

“Cậu tò mò thế làm gì hả? Tóm lại... chỉ hơi ái muội một tý thôi. Mình cũng chỉ định trêu anh ấy một chút thôi. Ai bảo cứ hợp hành là bày cái mặt cấp trên ra, làm như tất cả đều nợ tiền anh ấy vậy!” Tố Diệp giữ hình tượng nghiêm túc cho mình.

Lâm Yêu Yêu chẳng tin, bữu môi nói: “Mình không tin cậu chỉ “hơi” mờ ám một tý đâu! Bây giờ người ta là chồng cậu rồi, chẳng cần mất công là đã tóm được rồi!”

“Mình bị ối đến mức đó à?”

“Mình đâu có nói đấy là bị ối, là sở thích, được chưa?” Lâm Yêu Yêu uống một ngụm trà sữa, cười hì hì: “Chị Niên à! Làm người đừng có khắc nghiệt quá. Khoe cảnh vợ chồng ân ái trước mặt mọi người, cậu bảo mấy người còn độc thân biết sống thế nào?”

“Mình đâu có!” Tố Diệp chống đôi đũa trong tay xuống đĩa, cạch cạch ầm ỉ.

“Tổng giám đốc Niên là người thế nào chứ. Tiểu yêu tinh mới tu luyện mấy năm như cậu có thể khắc chế được anh ấy sao? Người ta mới khẽ ra tay là đã phá vỡ được yêu đạo của cậu rồi.” Lâm Yêu Yêu chọc vào đầu cô: “Cho dù cậu có giỏi về tâm lý đi nữa, nhưng anh ấy là yêu ma, biến hóa khôn lường. Mấy cái trò vặt của cậu thì có là gì, động ngón tay một cái là có thể đẩy cậu xuống vực rồi.”

“Biến hóa khôn lường là phật Thích Ca Mâu Ni, chứ không phải yêu ma.” Tố Diệp vừa ăn cơm vừa lăm bằm.

Lâm Yêu Yêu bật cười: “Anh ấy mà là Phật Thích Ca Mâu Ni thì mình phải bái phục cậu rồi, còn hàng được cả Phật.”

Tố Diệp tăng lời.

“Lần trước cậu nói Joey suốt ngày bám lấy Niên Bách Ngạn nhà cậu. Bây giờ sao rồi? Có động tĩnh gì không? Hôm đám cưới mình không nhìn thấy cô ta.” Lâm Yêu Yêu hỏi.

Tố Diệp lắc đầu: “Mình thấy chắc là mình nghĩ nhiều thôi, hai người họ thật sự không có chuyện gì.”

“Yo~” Lâm Yêu Yêu dài giọng: “Phụ nữ sau khi cưới và trước khi cưới khác nhau quá nhỉ, mới đó đã tin chồng mình vô điều kiện rồi.”

Tố Diệp giơ cây đũa trong tay lên: “Chuyện này dẫu sao cũng phải bắt tận tay, day tận mặt mới định tội được, phải không? Với lại, chồng mình đẹp trai như thế, có người phụ nữ nhớ nhung cũng là chuyện bình thường. Mình ấy à, từ ngày đăng ký kết hôn với anh ấy đã chính thức trở thành thần giữ cửa. Chỉ cần cái đám ong bướm đó dám vo ve tới cửa nhà mình, Tố Diệp đây, gặp Phật tiền Phật, gặp ma đánh ma!”

Lâm Yêu Yêu rùng mình: “Ác độc quá!”

“Đó gọi là phòng vệ chính đáng!” Cô sửa lại.

“Mình nghĩ, còn chưa đợi nghênh đón “vị Phật” Joey đó, thì cậu đã phải đối mặt với “con ma” An Tĩnh rồi!” Lâm Yêu Yêu xiên một miếng thịt bò.

Tố Diệp khịt mũi: “Cô ta còn chưa được lọt vào mắt mình đâu. Nhưng

mà cũng phải nói, chẳng phải bây giờ cô ta đang ầm ĩ lắm sao, làm gì còn thời gian dòm ngó tới Bách Ngạn nhà mình.”

Lâm Yêu Yêu kinh ngạc: “Trước khi đi ăn cơm với mình, cậu không lên mạng hóng một chút sao?”

Tố Diệp không hiểu: “Chẳng phải chỉ có chuyện cô ta bị đóng băng thôi sao?”

Câu nói ấy bị Lâm Yêu Yêu cười chê: “Quả nhiên, làm bà Niên rồi thì hai tai không cần nghe mấy chuyện vĩa hè nữa. Em ơi! Cái cậu nhìn thấy mới chỉ là quả thôi, nói chán chê rồi. Giờ người ta quan tâm tới nguyên nhân. Có câu nói thế nào nhỉ? À, đúng rồi! Chính là ai ai cũng biết, chỉ có mỗi người trong cuộc như cậu là mơ mơ hồ hồ thôi!”

Tố Diệp nghe ra ý của câu ấy: “Người trong cuộc?” Cô chỉ vào mũi mình: “Mình á?”

Lâm Yêu Yêu mím môi cười: “Xem ra cậu thật sự chỉ biết một mà không biết hai. Cậu có biết tại sao An Tịnh lại bị đóng băng không? Vụ cậu bị cắt váy cưới chắc là chưa quên chứ hả? Thì ra chính An Tịnh đã xúi bẩy một nhân viên khách sạn ăn trộm váy cưới của cậu, sau khi cắt nát còn vứt vào trong nhà vệ sinh. Chuyện này bị người đàn ông của cậu điều tra ra, An Tịnh mới gặp quả báo. Đúng là đáng đời. Cứ nghĩ tới việc chiếc váy cưới quý giá ấy bị cô ta cắt, mình lại chỉ muốn đá cho cô ta mấy cái. Thật là quá đáng!”

Tố Diệp ngây ngốc ngồi nghe.

Lâm Yêu Yêu thì vẫn huyên thuyên không ngừng: “Chuyện này vốn dĩ không bị lộ ra đâu, nhưng đám phóng viên giải trí lúc nào chẳng có tay trong. Nghe nói người nhân viên bị An Tịnh mua chuộc đã bị khách sạn đuổi việc, rồi tới đòi tiền cô ta, kết quả cả hai tranh cãi bị

đám phóng viên phát hiện được, nói An Tịnh đã đắc tội ông trùm đá quý. Tựa đề bài báo đó là “Ông trùm đá quý phần nộ vì người đẹp” . Người nhân viên đó đã bị giám đốc sa thải ngay trước mặt Niên Bách Ngạn. Mọi người đều suy đoán, An Tịnh trong chốc lát bị mấy công ty tên tuổi từ chối ký hợp đồng, bên trong chắc chắn có công lao của anh nhà cậu!”

Tố Diệp ngẩn ngơ đến nỗi quên cả ăn, miệng cô há hốc tới mức có thể bỏ lọt một quả trứng gà. Lâm Yêu Yêu có lòng tốt giơ tay ra, ấn vào cằm, đóng cái miệng lại giúp cô, rồi bổ sung: “Tổng giám đốc Niên thật là quá đàn ông. Thế nên, cậu đừng có đang yên đang lành lại chòng ghẹo anh ấy!”

“Chuyện này sao có thể liên quan tới Niên Bách Ngạn chứ?” Mãi một lúc sau, Tố Diệp mới thốt ra được một câu.

Lâm Yêu Yêu bật lại: “Tại sao lại không thể?”

Làm Tố Diệp câm nín.

Cô không có bằng chứng xác thực chứng minh Niên Bách Ngạn là chủ mưu chuyện này, nhưng cũng lại có chứng cứ gì để nói anh vô can. Cô từng hỏi anh, nhưng câu hỏi của anh rất mập mờ, khiến cô thật sự không thể nắm bắt được chân tướng, tóm lại là không có chút manh mối nào.

“Mình nói cho cậu biết, tuy rằng chuyện này do cánh nhà báo tung ra, tổng giám đốc Niên cũng không thanh minh gì, nhưng mình cảm thấy, nhất định là thật.” Cuối cùng, Lâm Yêu Yêu phát biểu suy nghĩ của bản thân: “Tổng giám đốc Niên là ai cơ chứ? Con bé An Tịnh nhất định là ăn phải gan hùm rồi mới dám cắt váy cưới cô dâu của anh ấy. Như vậy chẳng phải rõ ràng là vuốt râu hổ sao? Cũng may cô ta là phụ nữ, nếu là đàn ông chưa biết chừng còn thê thảm hơn.”

Lời nói của Lâm Yêu Yêu như một chiếc búa nhỏ gõ vào người Tố Diệp một cái. Không hiểu sao, cô chợt nhớ tới gã Kim Đại Trung đó. Lúc đó Niên Bách Ngạn cũng đã lặng lẽ ra tay, ông ta suýt nữa thì phá sản.

So với Kim Đại Trung, An Tịnh quả thực là đã được “giơ cao đánh khẽ” rồi.

Rùng mình, Tố Diệp bỗng cảm thấy hơi lạnh.

“Thấy anh nhà cậu đáng sợ rồi chứ gì?” Lâm Yêu Yêu cười.

Tố Diệp lắc đầu: “Mình thấy An Tịnh đáng sợ thì đúng hơn. Trông thì yếu đuối dè dặt vậy lại có thể làm ra mấy chuyện này. Nhưng cậu bảo sao cô ta lớn đầu rồi mà còn ấu trĩ như vậy? Làm mấy chuyện này có ý nghĩa gì sao?”

“Chuyện lần trước, đũa ngọc cũng biết là cô ta nhắm tới tổng giám đốc Niên. Lúc đó cậu lại hất cả một xô nước bắn lên người cô ta, sau đó lại cưới anh ấy, cậu bảo cô ta không nổi cơn tà bành lên chắc? Các fan mạng cũng nói rồi, lần này An Tịnh nhắm thẳng vào kẻ tình địch là cậu đây. Nếu cô ta mà được vào trong hội trường buổi lễ, chưa biết chừng nhát kéo đó sẽ đâm thẳng vào người cậu ấy.”

“Dựa vào cô ta?” Tố Diệp cười khẩy: “Không phải là mình xem thường cô ta, với cái vóc dáng liễu yếu đào tơ đó, hoàn toàn không thể lại gần mình được. Mình lại mong cô ta cứ đâm kéo vào người mình còn hơn. Váy cưới, ôi trời ơi! Mấy nhát kéo ấy làm tim mình rỉ máu rồi.”

Lâm Yêu Yêu gật đầu: “Mình cũng thương lắm!” Sau đó nhìn Tố Diệp bổ sung một câu: “Váy cưới!”

Tố Diệp lườm nguýt.

“Kìa! Người đàn ông của cậu tới rồi kìa, có cần hỏi anh ấy không?”
Lâm Yêu Yêu hất cằm về phía cô.

Tố Diệp quay đầu nhìn. Niên Bách Ngạn cùng mấy quản lý cấp cao đang vừa nói chuyện vừa đi về phía này.

“Haiz, gặp phải người sếp như tổng giám đốc Niên cũng khổ. Anh ấy tự làm khổ mình thì thôi, cả đám binh lính dưới quyền cũng chịu vạ lây.” Lâm Yêu Yêu lắc đầu ngán ngẩm: “Họp cả một buổi sáng, buổi trưa đã không mời nhân viên được một bữa thịnh soạn thì cũng phải cho họ thời gian ăn cơm chứ, mang cả công việc vào trong nhà ăn thế kia.”

Tố Diệp liếc nhìn bóng dáng của Niên Bách Ngạn. Hình như anh không nhìn về phía này mà dẫn đám nhân viên đi thẳng vào một góc nhà ăn. Thế là, Tố Diệp lại nhìn thấy ánh mắt của rất nhiều cô gái hướng về phía anh, như ong mật bắt được hoa vậy.

“Anh ấy cứ làm việc là say sưa vậy đấy!” Cô quay đầu lại, tiếp tục ăn phần cơm trong đĩa của mình.

“Về nhà anh ấy cũng bận rộn làm việc à?” Lâm Yêu Yêu hiếu kỳ.

Chẳng hiểu sao mặt Tố Diệp lại đỏ lên: “Sao cậu nhiều chuyện thế hả?”

“Hi, mình nói gì mà cậu lại xấu hổ rồi?” Lâm Yêu Yêu cười xấu xa.

Tố Diệp vội vớ lấy quả táo nhét vào mồm cô ấy.

Vừa buông tay, bỗng có một bàn tay xoa đầu cô, hơi thở quen thuộc ùa vào khoang mũi.

Lâm Yêu Yêu cố nín cười, cắn cúi ăn, coi như không thấy gì.

Tổ Diệp giật mình, quay phắt lại. Niên Bách Ngạn đang đứng phía sau cô. Sau khi xoa đầu cô, anh thu tay về. Thấy cô quay lại, khóe môi anh nở một nụ cười khế.

Cô đứng dậy, nhanh nhạy phát hiện ra có rất nhiều người đang nhìn về phía họ.

Tổ Diệp có phần phản cảm mấy ánh mắt này. Cô nói chuyện với chồng mình thì ảnh hưởng gì tới họ?

“Sao anh lại tới đây ăn cơm?”

Niên Bách Ngạn chỉ vào chiếc đồng hồ đeo tay: “Tiết kiệm thời gian!”

“Ồ!” Dưới con mắt theo dõi của mọi người, cô hơi ngượng ngập.

Ai cũng biết họ là vợ chồng, bây giờ cũng không phải giờ làm việc, nhưng cô vẫn cảm thấy kỳ cục. Nếu không có mấy người đó, cô đã khoác tay anh lâu rồi.

“Tối nay đợi anh về cùng ăn cơm nhé!” Anh nói một câu, rồi nhìn Lâm Yêu Yêu: “Yêu Yêu! Chị gọi cả Diệp Uyên đi!”

Lâm Yêu Yêu vội đáp: “Anh ấy chưa về nước. Hai người mới cưới, tôi không dám làm phiền đâu.”

Niên Bách Ngạn dờ khóc dờ cười.

“Anh không tiếp khách sao?”

Anh khẽ cười: “Hôm nay tan ca bình thường!”

“Nhưng em không được tan ca bình thường.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày.

“Nhờ anh cả đấy, anh Niên ạ!” Tố Diệp trừng mắt: “Trong vòng ba ngày, anh muốn xem toàn bộ kế hoạch mới, em có thể không tăng ca làm thêm giờ sao? Gần tới giờ tan ca em còn phải quay về Liêm Chúng một chuyến, lấy một số tài liệu rồi lại quay về Tinh Thạch tăng ca.”

Niên Bách Ngạn nhận ra cô giận dữ, nụ cười càng thêm đậm: “Thế anh đợi em!”

Tố Diệp chán nản. Cô còn tưởng anh sẽ nói: Thế thì hoãn cho em mấy hôm!

“Vô nhân tính!” Cô lẩm bẩm trong miệng.

Niên Bách Ngạn tươi cười sát lại gần cô: “Nói gì anh đấy?”

“Nói anh là người chồng tuyệt vời, được chưa?” Tố Diệp khẽ đẩy anh một cái, đổi giọng.

Chỉ có điều cô không ngờ trước mặt các nhân viên, anh lại ôm cô vào lòng, giơ tay vén tóc cô ra sau tai. Động tác rất tự nhiên, chẳng hề né tránh chút nào.

“Được rồi! Đừng giận dữ trẻ con nữa! Ăn cơm đi! Xong việc thì gọi

điện cho anh, cùng về nhà.” Nói xong anh mới buông cô ra.

Trái tim Tố Diệp lại nhảy nhót một cách vô dụng. Cô khẽ “ừm” một tiếng.

Nhìn dáng vẻ của cô, Niên Bách Ngạn rất vui. Anh lại bắt giắc giờ tay lên vò đầu cô một cái rồi mới quay người rời đi. Tố Diệp thấy Lâm Yêu Yêu “ừ hứ” một tiếng. Chợt nhớ tới chuyện An Tĩnh, cô vội giữ cánh tay anh lại.

Anh dừng bước, quay lại nhìn cô.

Tố Diệp tiến sát lại gần anh, thấp giọng hỏi: “Anh biết... chuyện của An Tĩnh chứ?”

Niên Bách Ngạn chỉ nhìn cô, không nói gì.

Cô ngược lên, nhìn thẳng vào mắt anh. Anh chỉ mỉm cười, vòng tay ra sau, vỗ nhẹ lên đầu cô rồi đáp: “Bớt xem mấy tin lá cải bên ngoài thôi. Giờ em là vợ anh rồi, phải tập trung mọi sự chú ý vào anh, hiểu không?”

Tố Diệp không biết đây có được coi là một câu trả lời không, cô sững sờ rồi gật đầu.

Niên Bách Ngạn nhìn cô hài lòng rồi trở lại vị trí của mình, tiếp tục thảo luận công việc với cấp dưới.

Sau khi đợi Tố Diệp ngây ngô ngồi lại xuống ghế, Lâm Yêu Yêu chép miệng: “Mình nói không sai chứ!”

Tố Diệp không trả lời.

Với thái độ và câu trả lời vừa rồi của Niên Bách Ngạn, chắc chắn là có liên quan tới anh rồi...

Buổi chiều, chuyện của An Tịnh càng thêm xôn xao.

Nói thế nào mình cũng là người trong cuộc, Tố Diệp cũng dành thời gian ra liếc qua. Thôi rồi, cô đã trở thành người nổi tiếng trên mạng, có vẻ như sắp đánh đổ “nữ thần trạch nam”.

Có fan mạng còn vẽ ra sơ đồ ân oán của cô và An Tịnh, nhân vật mấu chốt chính là: Doanh nhân Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp đọc mấy lời bình luận có cả công kích, có cả bênh vực cô trên mạng, lại bình tĩnh một cách bất ngờ. Trước đây cô bị chọc tức gần chết vì mấy tin về An Tịnh, đồng thời còn chủ động đáp trả. Nhưng hôm nay, quá nửa bình luận cũng khá công kích, nhưng cô lại cảm thấy, mấy lời xia xói đó chẳng ảnh hưởng chút nào tới mình.

Có lẽ vì cô đã chắc chắn với cảm giác trong lòng mình.

Sự khẳng định này chính Niên Bách Ngạn đã mang lại cho cô.

Có điện thoại gọi tới.

Tố Diệp nhấc máy lên ngay.

Không ngờ đó lại là một phóng viên.

Khi Tố Diệp còn đang thần thờ thì người đó đã nói tên rồi hỏi cô, liên quan tới chuyện An Tịnh thuê người cắt váy cưới của cô, cô có suy nghĩ gì?

Phóng viên bây giờ chỗ nào cũng chỗ mũi vào, cô có quá quen thì

dấu sao cũng không phải người của công chúng, chưa rèn luyện được tới trình độ mặt không biến sắc, tim không hồi hộp. Cô nhúu mày, câu đầu tiên đáp lại là: Tôi không cần phải trả lời.

“Bác sỹ Tố! Khi trước đúng là An Tịnh rất gần gũi với anh Niên Bách Ngạn, tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch, cũng tức là chồng chị, tôi nghĩ chị không thể không biết!” Người phóng viên có vẻ như muốn hỏi tận gốc, tước tận rễ: “Hơn nữa An Tịnh không chỉ một lần khen ngợi anh Niên Bách Ngạn trước công chúng, nói anh ấy là người đàn ông có sức hấp dẫn nhất.”

Mấy lời đó đúng là Tố Diệp từng nghe. An Tịnh này hoàn toàn là một Bạch Băng thứ hai.

Cô càng nhăn mặt dữ hơn, rồi bực dọc đáp: “Nếu bệnh hoang tưởng của An Tịnh lại phát tác, bất cứ lúc nào tôi cũng hoan nghênh cô ta tới tìm tôi trị liệu.” Dứt lời, cô cúp điện thoại.

Khi di động vang lên, cô tắt luôn cả di động.

Nhưng một tiếng đồng hồ sau, trên mạng càng lúc càng như chảo lửa.

Ngay cả câu nói đó của Tố Diệp: Nếu bệnh hoang tưởng của An Tịnh lại phát tác, bất cứ lúc nào tôi cũng hoan nghênh cô ta tới tìm tôi trị liệu cũng được lên trang nhất, càng thêm kích bác sự tự mình đa tình của An Tịnh.

Tố Diệp thật lòng cảm thấy sức mạnh của truyền thông quả là đáng sợ. Cô tắt luôn cả máy tính, thu dọn đồ đạc rồi quay về Liêm Chúng.

Vừa về tới nơi, Lý Thánh Đan đã nhét một đồng thông tin của các

khách hàng hẹn gặp vào tay cô. Cô lần lượt xem hết, sắp xếp thời gian gặp mặt rồi bắt đầu lấy một số tài liệu ra.

Vì bận rộn sắp xếp lịch hẹn cho khách hàng, Lý Thánh Đản ra khỏi văn phòng trước.

Tố Diệp đang bận bù đầu thì cửa phòng làm việc bật mở. Người đi vào không hề gõ cửa khiến Tố Diệp tưởng nhầm là Lý Thánh Đản. Cô còn chẳng ngẩng đầu lên: “Cái ổ cứng rời tuần trước đặt chung cho cả phòng tâm lý em để đâu rồi?”

Không có động tĩnh gì.

Tố Diệp cảm thấy kỳ lạ bèn ngước lên rồi bất ngờ.

Người đó là An Tịnh.

Trên đời này quả thực là có người không mời cũng tự vác xác tới.

“Xin hỏi cô An đã có hẹn trước chưa?” Thái độ của Tố Diệp có phần hờ hững.

An Tịnh đứng trước bàn làm việc, rút chiếc kính râm vào trong túi xách hiệu Hermès, nhìn chằm chằm Tố Diệp rồi giọng chất vấn: “Cô là cái thá gì mà được nói tôi như thế?”

Tố Diệp vốn đã thấy phiền cô ta, lại còn thêm công việc đang chất như núi. Nhìn dáng vẻ như muốn tới hỏi tội của cô ta, cô chau mày: “Muốn la lối om sòm, phiền ra cô ra ngoài cho!”

Sắc mặt An Tịnh càng khó coi hơn. Cô ta nghiêng rằng: “Tố Diệp! Cô chẳng qua chỉ là đồ hèn hạ, giẫm lên người khác để trèo cao, cô có tư cách gì để nói tôi?”

Tố Diệp dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn cô, lạnh lùng đáp: “An Tịnh! Cái mồm cô tốt nhất ăn nói sạch sẽ một chút cho tôi!”

“Cô làm mấy chuyện bẩn thỉu còn sợ phải nghe những lời không sạch sẽ sao?” An Tịnh vẫn giả mồm: “Ai không biết cô là em vợ của Niên Bách Ngạn. Ban đầu vì muốn quyến rũ anh ấy, cô hết đập xe rồi lại tung ảnh nóng. Sao? Bây giờ được lên làm chính thất rồi lại bắt đầu học đòi làm tiểu thư khuê các à?”

Tố Diệp gập chiếc laptop lại, ngồi dựa vào ghế, thản nhiên đáp lại một câu: “Tôi bắt đầu học làm tiểu thư đấy, thì đã sao? So với hạng ngòi sao quèn chỉ xứng bị đàn ông chơi qua đường rồi vứt đi như cô An đây, thì học được đến mức độ như tôi đã là tốt lắm rồi, cũng còn hơn có người muốn học cũng không học được, phải không?”

“Đồ tiện nhân!” An Tịnh giận dữ, vớ ngay lấy cốc nước trên mặt bàn, hất thẳng chỗ nước còn lại trong cốc vào mặt Tố Diệp...

Quyển 12 - Chương 513: Cô có tư cách gì để đấu với tôi?

Nước làm ướt mái tóc của Tố Diệp. Từng giọt nước men theo tóc rơi xuống. Trông cô rất thảm thương, nhưng đôi mắt vẫn nhìn thẳng về phía An Tịnh đầy sắc bén. An Tịnh hất nước xong liền đặt cốc nước sang bên cạnh, hừ một tiếng: “Đừng có tưởng lấy được Niên Bách Ngạn rồi thì tự cho mình là phu nhân. Đàn ông là loại người sớm nắng chiều mưa, nhất là kiểu đàn ông như Niên Bách Ngạn. Phụ nữ bên cạnh anh ấy nhiều lắm đấy. Về lâu về dài còn chỗ cho cô chắc? Không ngại nói cho cô biết, trước kia Niên Bách Ngạn cũng từng đối xử rất tốt với Bạch Băng, chẳng phải vẫn trở thành thì quá khứ đó sao?”

Hất nước ư? Chiều này chẳng là gì đối với Tố Diệp.

So với những lời gièm pha trước kia, rồi so với cảnh các chủ nhà ném rau và trứng gà thối lên người cô thì cốc nước này chẳng thể gây ra sự kinh sợ quá lớn đối với Tố Diệp. Chỉ có điều, lần trước có Niên Bách Ngạn bảo vệ cô, lấy cơ thể của anh che chắn cho cô. Còn lần này không có anh ở bên. Cũng tốt! Để cô xem xem cái loại vừa vào cửa đã chửi người này còn có thể ngoa ngoắt được đến mức nào.

Cô bình tĩnh lấy giấy ăn lau mặt, nói với ngữ điệu cực kỳ lạnh nhạt: “An Tịnh! Xem ra bệnh của cô không hề nhẹ.”

An Tịnh hần học nhìn cô: “Làm bác sỹ tâm lý mà cô không có một chút đạo đức nghề nghiệp nào, khiến người ta ghê tởm.”

“Phải! Làm bác sỹ tâm lý, tôi không có đạo đức nghề nghiệp. Về điểm này đúng là tôi còn phải học cô An đây.” Tố Diệp đứng dậy, vút tờ giấy ăn vào trong thùng rác rồi vòng ra trước bàn làm việc, đứng dựa vào bàn: “Vốn dĩ chỉ là một diễn viên nhỏ bé không tên không tuổi, không ngừng ôm chân nhà sản xuất và các diễn viên gạo cội khác, lợi dụng các buổi gặp gỡ thương nhân để kết giao với những người quyền quý, rồi không ngừng leo lên cao, cô quả thực rất “tận tâm” với nghề. Ngoài mấy điều này ra, cô và Bạch Băng lại còn cấu kết với nhau để tạo scandal. Sợ giới của các người chưa đủ loạn à? Chuyện có liên quan tới Bạch Băng và chồng tôi, chồng tôi cũng đã kể hết đầu đuôi cho tôi nghe rồi. Nói thật lòng, cho dù là cô có trở thành tình nhân của chồng tôi thì chuyện này cũng không đủ kích quá lớn tới tôi. Cô có biết vì sao không? Lý do rất đơn giản, vì dù là cô hay Bạch Băng, đối với đàn ông mà nói đều chỉ là hạng rẻ tiền. Nói rõ hơn một chút thì các cô chẳng qua chỉ đắt hơn mấy cô gái trong tiệm gội đầu một chút xíu mà thôi, nhưng thực chất thì vẫn chỉ là gà. Làm gì có người đàn ông nào động lòng với loại con gái như mấy người?”

An Tịnh nghiêng rằng: “Cô mắng ai là gà?”

“Loài vật mọc cánh bay lên cành cao cũng chưa chắc đã là phượng hoàng, rất có thể chỉ là gà.” Tố Diệp nói không chút nề tình: “An Tịnh! Cô bay cũng khá cao đấy. Chỉ tiếc là, cô tưởng dựa hơi Niên Bách Ngạn là có thể nâng cao giá trị sao? Trí tuệ của cô hóa ra cũng chỉ đến thế mà thôi. Hôm nay tôi nói chuyện với cô với danh nghĩa vợ của anh ấy. Đừng có bày ra cái vẻ mặt không thèm quan tâm! Nếu không vì cái mác này cả cô và Bạch Băng đã chẳng nghĩ trăm phương ngàn kế để leo được lên giường của chồng tôi, nhất là cô đấy, An Tịnh! Cô lại còn chủ động dựa dẫm. Đáng tiếc, cô còn chẳng bằng Bạch Băng. Bạch Băng chí ít còn được thưởng thức qua mùi vị của chồng tôi. Cô thì sao? Chắc là chỉ ngồi ôm ảnh chồng tôi, tương tư đến phát điên phải không?”

An Tịnh xông lên chỉ vào mặt cô: “Tố Diệp! Cô...”

Một giây sau, cô ta đã đau đến khóc thét.

Ngón tay cô ta bị Tố Diệp nắm chặt, ngay sau đó, cả cổ tay An Tịnh cũng bị ghìim giữ, rồi bị bẻ quặt một cách mạnh mẽ.

An Tịnh kêu như lợn sắp lên bàn mổ. Cô ta giơ cánh tay còn lại định đánh cô. Ai ngờ động tác của Tố Diệp nhanh hơn. Cô cũng giữ luôn cả tay kia, sau đó vặn ngược, ấn cả người cô ta vào tường. Gò má cô ta dính sát vào vách tường.

“Chính cô là người cắt váy cưới phải không? Trước đây tôi còn do dự. Nhưng hôm nay nhìn cái dáng vẻ sốt sắng tới tìm tôi tính sổ của cô là tôi biết rồi. Bách Ngạn đã điều tra ra chuyện này.” Tố Diệp cười khẩy: “Cảm giác bị người ta đóng băng khó chịu lắm phải không? Ai bảo cô không biết suy nghĩ, làm ra mấy hành động xuẩn ngốc ấy? Cô mới chỉ cắt váy cưới của tôi thôi mà đã khổ sở đến mức này, giờ vẫn còn bản lĩnh chủ động tới tìm tôi? Cô không sợ chết thê thảm hơn à? Dựa vào cô mà đòi tới tìm tôi tính sổ ư? Không cần phải Bách Ngạn ra tay, chỉ riêng tôi thôi cũng đủ để cô chết đi sống lại mấy lần rồi!”

“Cô buông tôi ra! Buông ra!” An Tịnh không thoát ra được, chỉ còn biết kêu thảm thiết với dáng vẻ tóc tai bù xù.

“Tờ giấy đó cũng là cô viết phải không?” Tố Diệp càng mạnh tay thêm: “Cái tâm lý biến thái này của cô cũng đã phải được chữa trị đàng hoàng rồi. Sao? Cắt váy của tôi vẫn chưa thỏa, còn phải bổ sung thêm một tờ giấy quái gở đó nữa sao?”

“Tờ giấy gì? Tôi chẳng hiểu cô đang nói cái gì cả? Buông ra! Cánh tay tôi sắp gãy rồi!” Mặt An Tịnh méo xệch.

“Không nhận cũng không sao! Dù sao thì cô cũng là một kẻ điên. Kẻ điên thì chuyện gì mà chẳng làm được?” Tố Diệp sát lại gần cô, cười nói: “Cô bảo, cô phải đầu cô bị kẹp cửa hay là ngu đến nỗi để Bạch Băng xúi giục, lợi dụng? Hình như tôi còn chưa được gọi là tình địch của cô thì phải. Cùng lắm thì cô chỉ say đắm chồng tôi, sau đó muốn tạo ra mấy scandal cùng anh ấy nhưng cuối cùng lại tự lấy đá đập vào chân mình. Chuyện này nếu để Bạch Băng làm, chí ít còn nghe được. Chồng tôi đến quần áo còn chưa từng cởi ra trước mặt cô, thoát một cái cô đã trở thành người bị hại, thay trời hành đạo sao? Cô bảo cô có ngu không?”

An Tịnh thở gấp: “Tố Diệp! Cô tưởng mình là cái thứ gì tốt đẹp? Niên Bách Ngạn đúng là bị mù mới đi thích cô. Ban đầu chẳng phải cô cũng là một con hồ ly tinh sao? Chị gái ruột của mình mà cô cũng đào tường, còn chuyện gì cô không dám làm? Tôi cắt váy cưới của cô là để cô ghi nhớ, đừng có huênh hoang quá! Chính vì lần trước cô ăn nói bừa bãi đã hại tôi gặp bao rắc rối! Tôi chỉ muốn giết chết cô! Bây giờ cô lại còn lên lớp tôi? Cô đề tiện từ trong bản chất, còn dám dạy bảo tôi?”

Nụ cười của Tố Diệp càng lúc càng lạnh. Cô túm thẳng lấy tóc cô ta.

An Tịnh thét lên.

“Lúc đó tôi đã nói rồi. Để tôi biết kẻ nào cắt váy của tôi, tôi nhất định sẽ vặt trụi tóc kẻ đó ra!”

An Tịnh nghe xong hốt hoảng, ôm đầu, liều mạng giãy giụa.

Tố Diệp dù sao cũng đã luyện qua mấy món võ, đối phó với cao thủ thì không có cửa, nhưng đối phó với mấy cô ả sức trời gà không chặt như An Tịnh thì quá thừa. Cô ta muốn thoát khỏi tay Tố Diệp đúng là nằm mơ.

Nhưng Tố Diệp cũng chỉ dọa thế thôi. Thật sự vật trụi tóc An Tịnh cô còn chê mệt đấy! Cô túm tóc cô ta, ấn thẳng cô ta tới trước gương, cười lạnh: “Cô nói không sai! Lúc trước chính tôi đã quyến rũ Niên Bách Ngạn, nghĩ đủ mọi cách để thu hút sự chú ý của anh ấy. Thế thì đã sao nào? Cô muốn so sánh với tôi ư? An Tịnh! Cô lấy cái gì để so sánh với tôi đây?”

Nói rồi, cô giật tóc cô ta lên, hai người cùng đồng thời nhìn vào gương.

“Luận về sắc đẹp, hình như cô không bằng tôi. Đến cả cô bạn tốt Bạch Băng của cô diện mạo cũng chỉ có đến thế. Luận về vóc dáng, cô hình như còn thua cả Bạch Băng. Luận về gia thế, tôi doubt sao cũng là cô chủ nhà họ Diệp. Cô thì sao? Chẳng qua chỉ là một đứa diễn viên mà thôi!” Tố Diệp nói thẳng như ruột ngựa: “Thế nên tôi không hiểu, sao cô lại có dũng khí lớn đến thế để khiêu khích tôi? Cô tưởng Niên Bách Ngạn bị mù sao? Chỉ cần cô chủ động tới gần, thậm chí cởi sạch quần áo ra là anh ấy sẽ ngoan ngoãn nghe theo? Đàn ông không nông cạn như cô tưởng đâu! Muốn hấp dẫn kiểu đàn ông này, cái cô cần đâu chỉ là mã ngoài, phải không? Chứ ít thì cô phải có một chút đầu óc mới được? Muốn đàn ông thêm muốn sắc dục không khó, nhưng muốn đàn ông thật sự yêu cô, cái đó còn phải xem bản lĩnh của cô. Tôi và cô giống nhau, cùng giờ thủ đoạn. Nhưng so với mấy trò chủ động ôm ấp, thậm chí tới tận trước cửa phòng khách sạn một cách ấu trĩ của cô, tôi coi như đã thành công. Vì tôi đã được lên vị trí bà Niên. Đây là vị trí mà cả cô và Bạch Băng cả đời này cũng đừng hòng nghĩ tới! Tôi cảnh cáo cô, tránh xa chồng tôi ra một chút, nếu không lần sau cô sẽ chết thê thảm hơn đấy. Đúng rồi, mang những lời này về nói với cả Bạch Băng. Một người đàn bà đã lên giường với không biết bao nhiêu người đàn ông còn muốn ngóc đầu làm lại ư, có thể sao! Đừng có nằm mơ! Niên Bách Ngạn bây giờ là chồng của Tố Diệp này, bất luận là cô hay là cô ta,

hay bất kỳ người đàn bà nào khác, chỉ cần dám tới khiêu khích tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để các cô được dễ chịu đâu!”

Nói xong câu cuối cùng, Tố Diệp hất tay một cái. An Tịnh lão đảo rồi ngã nhào xuống đất, đầu tóc rối bời như một con điên.

Đúng vào lúc này, cửa phòng làm việc bật mở, Lý Thánh Đan ôm một chồng tài liệu đi vào, sau lưng con bé còn có Phương Bội Lôi tới mượn hồ sơ của Tố Diệp. Nhìn thấy cảnh ấy, cả hai người đều sửng sờ.

Rất lâu sau, Lý Thánh Đan mới ngập ngừng hỏi: “Cô... chẳng phải là An Tịnh sao?”

An Tịnh bò dậy, chẳng quan tâm gì tới hình tượng nữa mà túm lấy Lý Thánh Đan, gào lên điên cuồng: “Bác sỹ Tố của các cô đánh người! Các cô nhìn thấy rồi đấy!”

Lý Thánh Đan chẳng hiểu chuyện gì: “Á?”

Phương Bội Lôi bước lên, nhíu mày: “Cô An! Cô ầm ĩ lên như vậy không hay tí nào. Dẫu sao cô cũng là người của công chúng, đừng để đám phóng viên biết được rồi lại viết nhăng viết cuội.”

“Gọi phóng viên tới càng tốt. Tôi phải để cho họ thấy bác sỹ Tố là cái thứ gì!”

Phương Bội Lôi ngăn người.

Tố Diệp bên này thì đã bình thường trở lại từ lâu. Cô nhìn Lý Thánh Đan: “Lập cho cô An đây một hồ sơ bệnh án. Tôi nghi ngờ cô ta có triệu chứng của bệnh hoang tưởng và cuồng loạn quá khích.”

Lý Thánh Đản ngõ ngàng. Một khi lập thành hồ sơ bệnh án, chứng tỏ người đó thực sự có vấn đề.

An Tịnh không hiểu biết nhiều đến thế. Cô ta gào lên với Tố Diệp:
“Cô mới mắc bệnh thì có! Cô mới là kẻ điên!”

“Nếu cô không có bệnh, tới phòng tâm lý của chúng tôi để làm gì?”
Tố Diệp cười nhạt.

Phương Bội Lôi có vẻ hoài nghi. Cô ta nhận ra tóc Tố Diệp ướt rượt, có lẽ đã xảy ra chuyện gì không vui vẻ. Nhớ lại mấy chuyện ầm ĩ hôm nay, một lúc sau cô ta mới thở dài: “Cô An! Tôi khuyên cô đừng làm ồn nữa! Mau đi đi!”

An Tịnh nhìn Tố Diệp tức giận.

“Thánh Đản! Còn không mau đi lập hồ sơ?” Tố Diệp lạnh lùng quát.

Lý Thánh Đản vội vã làm theo.

“Tố Diệp! Coi như cô thâm độc! Chúng ta cứ chờ mà xem! Cô không để tôi sống yên ổn thì tôi cũng không để cô được tử tế!” An Tịnh giựt lấy túi xách, hần học buông một câu rồi bỏ đi.

Cuối cùng cũng yên bình trở lại.

Phương Bội Lôi đi tới, bất mãn nói: “Tố Diệp! Chỉ vì cô mà phòng tâm lý chúng ta ngày nào cũng bị đám ký giả bao vây. Giáo sư Đinh ngại không dám nói, không có nghĩa là các đồng nghiệp khác không có ý kiến gì. Tốt nhất cô chú ý một chút.”

Tố Diệp không ngược mắt lên, chỉ hờ hững đáp lại: “Như vậy chẳng phải càng tốt sao? Chị có thể giúp tôi thu dọn mấy đồng lộn xộn, vậy

thì chị có thể vênh váo, cái vị trí trưởng phòng chính là của chị rồi.”

Mặt Phương Bội Lôi hết đỏ ửng lại tái nhợt. Cô ta bực bội nói: “An Tịnh nói không sai, cô mới đúng là kẻ điên!” Rồi hồng hộc bỏ đi.

Tố Diệp mệt mỏi dựa ra sau ghế, hồi lâu không động đậy...

Quyển 12 - Chương 514: Vốn dĩ phải là của Niên Bách Ngạn

Đêm tại tứ hợp viện, tĩnh mịch, hiền hòa.

Tố Diệp mềm nhũn người dựa vào lòng Niên Bách Ngạn. Dưới lớp chăn mỏng, hai người không một mảnh vải. Mái tóc dài của cô quấn lấy cánh tay anh như một cây dây leo, đa tình mà xinh đẹp.

Sau khi mãnh liệt qua đi, Niên Bách Ngạn có phần trầm mặc.

Anh dựa vào đầu giường, một tay thì thoải mái vuốt tóc cô, như mang trong mình suy nghĩ gì đó. Ban đầu Tố Diệp nằm bò lên ngực anh, ổn định lại nhịp thở. Động tác của anh rất nhẹ nhàng, làm cô có chút mơ màng muốn ngủ.

Một lúc lâu sau, Tố Diệp mới uể oải ngẩng đầu lên. Thấy anh nhíu mày, cô giơ tay khẽ vuốt phẳng từng nếp nhăn.

Niên Bách Ngạn cúi đầu cười khẽ, ử ấm ngón tay cô trong tay mình rồi đặt lên đó một nụ hôn. Nhưng dù cho đang làm hành động ấy, trong đôi mắt anh chỉ đọng đầy suy tư.

Tố Diệp cứ thế nhìn anh không chớp mắt.

Niên Bách Ngạn phát hiện ra. Anh cười lớn hơn, lần này đặt toàn bộ tâm tư vào cô. Anh khẽ vuốt đầu cô rồi dịu dàng nói: “Ngủ đi!”

“Vẫn chưa muốn ngủ!” Tố Diệp ôm chặt lấy anh, thở một hơi dài.

Cô luôn cảm thấy thời gian ở bên cạnh vẫn chưa đủ.

Thật ra so với Lâm Yêu Yêu, cô và Niên Bách Ngạn gặp nhau đã quá nhiều rồi. Họ coi như làm cùng công ty. Tới buổi tối, bất luận muộn thế nào, Niên Bách Ngạn cũng sẽ về nhà.

Vậy mà cô vẫn tham lam, muốn được nhiều hơn.

Niên Bách Ngạn bật cười vì dáng vẻ của cô. Anh vuốt ve cô như cưng chiều một đứa trẻ.

“Cuối cùng anh cũng cười rồi.” Cô khẽ nói.

Niên Bách Ngạn sửa chữa: “Anh nghiêm nghị lắm sao?”

“Từ lúc về nhà, tuy anh cười trong lòng không vui.” Cô nhấn mạnh.

Niên Bách Ngạn kéo cao cô lên, cúi đầu vùi mặt vào mái tóc cô: “Lúc làm cần gì phải cười!”

“Em có nói lúc làm đâu.” Hơi thở ấm áp làm cô buồn buồn. Cô cười khúc khích, né tránh.

Ngay sau đó, cô được anh kéo vào lòng. Anh nhìn cô, ánh mắt sâu xa.

Mãi về sau anh mới nói: “Có lúc anh thật sự hy vọng em không phải người nhà họ Diệp!”

Tổ Diệp cúp mắt xuống, nhìn vào xương quai xanh mang một độ cong tuyệt đẹp của anh: “Anh gặp phải rất nhiều vấn đề khó xử phải không?”

Ai cũng nói câu “đa sự chi thu”, nhưng ngay cả mùa hè này cũng đã định sẵn một khoảng thời gian sóng gió.

Chuyện của An Tịnh sau đó ầm ĩ thế nào Tố Diệp không màng tới nữa. Đám phóng viên làm việc rất tích cực. Vì thế hiển nhiên, về sau chuyện An Tịnh tới phòng tâm lý tìm cô cuối cùng cũng truyền tới tai Niên Bách Ngạn. Mặc dù ngoài mặt anh vẫn rất bình thản, nhưng chẳng mấy chốc tất cả mọi bộ phim, quảng cáo và các buổi tiệc tùng An Tịnh đều không được xuất hiện nữa. Việc có thể làm mỗi ngày là tới công ty náo loạn.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là có phóng viên tung tin Bạch Băng trước giờ vẫn làm “quân sư” sau lưng An Tịnh. Mới đó, cô ta đã bị gán cho một loạt các tin đồn bất lợi.

Bạch Băng khổ không để đâu cho hết, phải liên tục mở ba cuộc họp báo để thanh minh chuyện này. Điều cô ta nói nhiều nhất chính là cô ta không có một chút quan hệ nào với An Tịnh cả.

Thông tin ấy đã khiến An Tịnh nổi điên. Cô ta gián tiếp chửi rủa Bạch Băng, còn vạch trần giá của Bạch Băng mỗi một lần ăn cơm và ngủ cùng các thương nhân, thậm chí còn cung cấp một số mảnh khoe mà không ai biết, liên quan tới những thủ đoạn bỉ ổi của cô ta và Diêu Mai hòng lôi kéo nhà đầu tư.

Bỗng chốc, hình tượng của Bạch Băng xuống dốc không phanh. Cô ta đang vội vàng tới lễ giao trái nhận thưởng cũng đau đớn khi để mất giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Bạch Băng vô cớ bị dính scandal, lại còn bị An Tịnh liên lụy. Công ty quản lý lấy lý do cô ta ra nước ngoài học tập để toàn bộ các quảng cáo, thực chất là cũng đã bị đóng băng.

Vì vậy trong khoảng thời gian này, trên trang nhất khắp các báo lớn báo nhỏ đều là mấy tin tức hai người này tự cắn nhau.

Từ đầu tới cuối, Niên Bách Ngạn luôn im lặng về những thông tin này. Anh không mở lời nói một câu nào, nhưng Tố Diệp biết có lẽ Niên Bách Ngạn đã ra tay giải quyết.

Hôm đó Hứa Đồng nói với cô: Sau khi biết chuyện An Tĩnh tới làm loạn phòng làm việc của cô, anh ấy đã im lặng rất lâu. Anh ấy bảo tôi ra ngoài. Khi ra tới cửa, tôi thấy anh ấy gọi một cuộc điện thoại.

Cụ thể anh đã gọi cho ai thì Tố Diệp không rõ mà Hứa Đồng cũng đành chịu.

Nhưng ngay lập tức, An Tĩnh đã hoàn toàn biến thành một kẻ điên, tiền đồ của Bạch Băng bị hủy hoại trong giây lát.

Tố Diệp còn chưa kịp múa may chúc mừng thì đã lập tức phải chú ý tới một chuyện khác. Vì thời gian này toàn bộ Tinh Thạch đang dốc sức cho sản phẩm mới, nên một quyết định của Niên Bách Ngạn đã làm chấn động cả hội đồng quản trị, đến mức khiến tất cả các cổ đông đều bàn tán sôi nổi.

Trong cuộc họp hội đồng quản trị, Niên Bách Ngạn đề xuất kiến nghị đóng cửa mỏ kim cương số một tại Nam Phi, tập trung khai thác mỏ số hai. Lý do anh đưa ra là tài nguyên trong mỏ số một đang dần cạn kiệt. Tinh Thạch không cần phải lãng phí một lượng lớn sức người sức của vào đó.

Nhưng quyết định bỏ mỏ của Niên Bách Ngạn đã vấp phải sự phản đối của Diệp Hạc Thành cùng những cổ đông nắm giữ cổ phần của nhà họ Diệp. Họ cho rằng mỏ số một còn rất nhiều tài nguyên, thậm chí nhận định Niên Bách Ngạn đưa ra quyết định là có mưu đồ riêng.

Cứ như vậy, sự việc đang đi vào bế tắc.

Tuy rằng cổ phần trong tay Niên Bách Ngạn có thể ngang hàng với nhà họ Diệp nhưng khi trước mỏ kim cương tại Nam Phi được tiến hành thu mua, khai thác dưới danh nghĩa của Tinh Thạch và nhà họ Diệp, nên quyền phát ngôn của nhà họ Niên không nhiều. Vì thế, Niên Bách Ngạn cũng không thể khẳng định làm theo ý mình, chỉ còn cách cố gắng thuyết phục các cổ đông bỏ mỏ.

Chuyện này Tố Diệp biết rõ từ đầu chí cuối. Cô là một thành viên trong nhà họ Diệp, thậm chí có thể nói hiện là cổ đông lớn của Tinh Thạch. Thời gian gần đây, Diệp Hạc Thành cũng hay tỏ ra quan tâm tới cô. Không khó nhận ra, ông ta có lòng muốn lôi kéo cô về phía họ.

Đối với quyết định bỏ mỏ của Niên Bách Ngạn, Tố Diệp không phát biểu bất kỳ ý kiến gì trong cuộc họp. Thật ra cô không nghi ngờ phán đoán chuyên nghiệp của Niên Bách Ngạn. Cô không hiểu biết về tỷ trọng sản xuất của mỏ kim cương, nhưng cũng biết rõ phí tổn khổng lồ cho mỗi lần khai thác. Nếu thật sự như Niên Bách Ngạn nói, vậy thì cứ tiếp tục khai thác mỏ số một sẽ chỉ hao công tốn phí, chi bằng tập trung hết cho mỏ số hai.

Nhưng cô không thể đưa ra quyết định tán đồng, vì cổ đông nhà họ Diệp và Diệp Hạc Thành đã một mực khẳng định Niên Bách Ngạn có dã tâm. Cô là vợ của Niên Bách Ngạn, lúc này đứng hẳn về phía anh sẽ bị gán cho danh nghĩa “câu kết”, có khả năng càng làm Diệp Hạc Thành không phục hơn. Quan trọng hơn cả là, chẳng biết Diệp Hạc Thành đã nói gì với Diệp Uyên mà anh ấy cũng tỏ thái độ đối với quyết định này, lần nữa không quyết.

Tố Diệp hiểu. Cho dù Diệp Uyên có không quan tâm tới Tinh Thạch thế nào đi nữa thì anh ấy cũng là con trai trưởng. Có những quyết

định anh ấy bắt buộc phải đưa ra, thế nên thận trọng một chút cũng là điều đúng đắn.

Nhưng Tố Diệp cũng không thể phản đối. Anh là chồng cô, hướng hồ cô lại không hiểu gì về lĩnh vực của anh, cô không thể phủ định một cách quyết đoán được.

Nếu là bình thường, chỉ cần thời gian đầu đo đạc kỹ lưỡng thì về cơ bản sẽ nắm chắc được hàm lượng là bao nhiêu. Nhưng mỏ số một ở Nam Phi lại khá đặc biệt. Dù đã đo đạc từ trước vẫn chỉ có thể đưa ra những số liệu không hoàn chỉnh, công thêm đường sông đã từng được cải tạo, chia đôi mỏ số một ra làm hai phần, thế nên về sau vẫn phải tiến hành đo lường tiếp mới có thể khai thác.

Tuy nhiên, địa hình đặc biệt của nửa phía sau mỏ số một đã khiến cho công tác đo đạc gặp rất nhiều rắc rối, vì thế mà cả sức người sức của đều bỏ ra không ít, và cũng vì vậy khó khăn thêm chồng chất.

Đương nhiên, khi bị phản đối, Niên Bách Ngạn đã đưa ra yêu cầu sẽ cho người đo đạc. Nhưng bất ngờ là, Diệp Hạc Thành vẫn phản đối.

Dây dưa mãi, cả hai bên rơi vào thế giằng co, cầm cự.

Tố Diệp và Diệp Ngọc vì vậy trở thành những người quan trọng.

Vì, nếu không nhắc tới số cổ phần của Diệp Hạc Thành, chỉ riêng Diệp Uyên, Diệp Ngọc, Tố Diệp và Diệp Lan cộng hết cổ phần lại chắc chắn cũng cao hơn phần của Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu. Họ có quyền phát biểu tuyệt đối.

Thế mà bây giờ, Diệp Uyên thì chần chừ không quyết, Diệp Ngọc thì không ý kiến gì, nhưng cô ta đã có lời đó là ủng hộ vô điều kiện bất

kỳ quyết định nào của nhà họ Diệp. So với phía phản đối, cổ phần trong tay Diệp Lan quá ít, con bé chọn cách từ bỏ, không quyết định gì hết. Chỉ còn lại một mình cô, Tố Diệp.

Thế nên, câu nói ấy của Niên Bách Ngạn khiến tim Tố Diệp nghẹn lại. Đúng thế! Cô cũng mong sao mình không phải người nhà họ Diệp.

Từ đầu tới cuối, giọng của anh vẫn rất thấp: “Chuyện này cũng thường gặp thôi.” Không phải anh không hiểu ý của các cổ đông nhà họ Diệp. Diệp Hạc Phong không còn, Diệp Hạc Thành thật ra cũng coi như đã gián tiếp trở thành người tâm phúc của mấy lão già đó. Tuy cổ phần của Diệp Hạc Thành hoàn toàn không thể so sánh với Diệp Uyên nhưng dẫu sao ông ta vẫn là người đứng đầu nhà họ Diệp giờ phút này.

Ngay bản thân ông ta cũng chủ động lôi kéo mấy người có cổ phần của nhà họ Diệp trong tay để phản đối ý kiến của anh, không đồng ý bỏ mỏ, còn không để anh tiếp tục đo đạc. Nhìn cũng đủ biết, họ đang lợi dụng cơ hội lần này để đuổi anh ra khỏi hội đồng quản trị.

Tâm tư của Diệp Hạc Thành trở nên quá lộ liễu sau khi Diệp Hạc Phong mất. Niên Bách Ngạn không nói, không nhắc tới không có nghĩa là anh không nhận ra.

“Em chẳng muốn giữ cổ phần nhà họ Diệp nữa!” Tố Diệp buồn bã nói.

Trước đây cô cảm đây tuy là cấm hận Diệp Hạc Phong nhưng chí ít vẫn được sống tự do tự tại. Bây giờ thì sao, trách nhiệm thật là nặng nề.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, xót xa nói: “Đừng có trẻ con!”

Tổ Diệp chỉnh lại tư thế, dựa vào anh: “Vậy anh thật lòng tán thành việc đo đạc tiếp sao?”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ rồi lắc đầu: “Mấy năm nay, chẳng có một ai trong nhà họ Diệp, trừ bố em ra, tới quan sát mỏ số một ấy. Chỉ có mình anh quản lý, thế nên anh hiểu rõ tình hình của nó nhất. Làm đo đạc chẳng qua chỉ để biết hàm lượng bên trong còn bao nhiêu, còn bao nhiêu lợi ích có thể kiếm được. Nhưng nói thật lòng, dựa vào kinh nghiệm của anh, cho dù có khai thác ra được thứ gì ở mỏ số một thì chất lượng cũng rất tầm thường. Nếu muốn sản xuất kim cương đưa vào các đô thị hạng 2, hạng 3 thì còn tạm đủ. Nhưng Tinh Thạch chủ yếu sản xuất những sản phẩm chất lượng. Kim cương làm ra luôn có chất lượng thuộc hàng top. Kim cương ở mỏ số một đã không còn phù hợp với tiêu chuẩn chất lượng của Tinh Thạch nữa rồi. Thế nên anh không đồng ý việc tiếp tục hao tổn công sức nữa.”

“Em tin vào phán đoán của anh, thế nên, em quyết định ủng hộ anh.”
Tổ Diệp đáp một cách chắc chắn.

Niên Bách Ngạn khẽ cười, hôn lên trán cô: “Cảm ơn em đã tin anh!”
Rồi anh nói tiếp: “Từ sau khi Tinh Thạch lên sàn, cổ đông của Tinh Thạch luôn được sống sung sướng, cũng vì thế mà tham ô, đút lót không ít. Đây cũng là lý do anh phải không ngừng điều hòa vốn, hòa tan số cổ phần trong tay họ. Nhưng sở dĩ vẫn còn mấy người anh chưa đụng tới là nể tình họ từng bỏ công sức ra giúp Tinh Thạch, đều là những cổ đông gốc ban đầu. Nhưng Diệp Diệp! Em phải chuẩn bị tâm lý, lần hòa vốn tiếp theo của anh có thể sẽ thay một lượng lớn hơn, nhiều hơn nữa.”

Tổ Diệp ngăn người: “Nói vậy là, cổ phần nhà họ Diệp đều sẽ bị hòa tan, cả của Diệp Uyên, của em, của Diệp Hạc Thành?”

“Kể cả của anh và Bách Tiêu nữa.” Niên Bách Ngạn nói rõ ràng với cô: “Công ty đã lên sàn nếu cứ mãi bảo thủ, giậm chân tại chỗ sẽ bị các con cá lớn khác nuốt chửng. Tinh Thạch là tâm huyết của anh, anh không thể giương mắt nhìn nó đi vào chỗ chết.”

Đây là lần đầu tiên anh nói tới chuyện công việc trước mặt Tố Diệp. Trước nay, chỉ cần về tới nhà là hai người chỉ nói mấy chuyện trăng gió.

Tố Diệp thích sự thay đổi này của Niên Bách Ngạn, chứng tỏ anh đã tin tưởng cô. Nhưng đồng thời cô cũng rất thương anh. Anh luôn phải ở trong những cơn phong ba bão táp dữ dội này. Mỗi một quyết định đều bị những kẻ khác dòm ngó, xem xét. Vì sự phức tạp của Tinh Thạch, vì Tinh Thạch là tâm huyết của anh, thế nên anh mới phải trăn trở, mới có dũng khí bước tiếp.

Lúc này, Tố Diệp chẳng muốn nghe Diệp Hạc Thành nói Niên Bách Ngạn có dã tâm gì nữa. Vì chỉ có mình anh mới dám đi hết lần này tới lần khác đến Nam Phi, tự mình xuống mỏ. Chỉ có anh mới vì Tinh Thạch mà không màng tới tính mạng mình. Cũng chỉ có mình anh mới hiểu rõ Tinh Thạch. Nếu như không có anh, có lẽ Tinh Thạch sớm đã không còn. Cứ cho là anh có dã tâm thì đã sao nào? Tố Diệp cảm thấy, Tinh Thạch vốn dĩ phải là của Niên Bách Ngạn, cho dù người nào mắng cô vô lương tâm, cô vẫn sẽ nghĩ như vậy...

Quyển 12 - Chương 515: Tôi nhất định sẽ ép anh phải hứng thú

Đường đua quốc tế tại Thượng Hải.

Giải đua công thức 1 đã chính thức khởi tranh vào ngày hôm nay. Và cũng chính trong ngày này, khu Gia Định trở thành địa điểm náo nhiệt nhất.

Chỗ nào cũng có thể thấy các cảnh sát mặc cảnh phục bảo vệ cùng các cảnh sát ngằm trong vòng hơn 2 km² xung quanh khu vực đua xe chính.

Đường đua của giải công thức 1 có độ dài khoảng 5.3 km, thiết kế nổi tiếng theo hình chữ “Thượng”, phù hợp với quan niệm cổ hũu của người Trung Quốc: Phát triển không ngừng (Chung chung nhật thượng). Các thiết kế đường cong với các góc độ khác nhau đã trở thành lý do quan trọng để đường đua quốc tế tại Thượng Hải có thể sánh ngang với các đường đua cấp thế giới, trở thành đường đua có tính thách thức nhất thế giới.

Đường đua bao gồm khúc giảm tốc và khúc tăng tốc. Khúc giảm tốc cần các tay đua sau khi khởi động hết sức mình sẽ lập tức giảm tốc độ của xe từ 300 km/h xuống còn 90 km/h khi tham gia thi đấu. Còn khúc tăng tốc yêu cầu tay đua nhanh chóng tăng tốc độ của xe từ 150 km/h lên đến 260 km/h. Thiết kế đoạn đường này yêu cầu khả năng kiểm soát và khả năng phản ứng của các tay đua, thậm chí còn là bản năng. Tính năng của xe đua cũng là những thử thách cực lớn.

Còn chưa tới giờ vậy mà trên khán đài địa hình dốc của đường đua, khán giả có mặt đông đảo.

Khán đài cố định và khán đài lộ thiên có mái che được thiết kế theo hình cánh sen, sức chứa khoảng 200.000 người, và hiển nhiên, không còn lại quá nhiều chỗ trống. Các khán đài chính phụ, trung tâm chỉ huy đường đua, khu vực sinh hoạt của đội đua cùng với trạm sửa chữa đều đang thực hiện công việc của mình. Trung tâm tin tức đã bắt đầu ghi hình trực tiếp toàn bộ cuộc đua. Đài truyền hình, các báo đài, tạp chí cùng phóng viên của các báo mạng cũng đã có mặt ở đây từ rất sớm, tìm được một vị trí tốt nhất để đưa tin.

Các nhà tài trợ làm việc ở rất nhiều lĩnh vực, ai cũng là những doanh nhân xuất sắc.

Duy chỉ có nhà tài trợ lớn nhất là không xuất hiện tại chỗ ngồi dành cho khách quý. Rất nhiều phóng viên đều đang bàn tán xem ai mới là nhà tài trợ lớn nhất cho giải đua lần này. Kể cả phía tổ chức cũng giữ kín như bưng, luôn né tránh không trả lời các câu hỏi muốn tìm hiểu rõ ngọn ngành của đám phóng viên.

Tại khu vực chuẩn bị của các tay đua, các kỹ sư đang căng thẳng, bận rộn.

Niên Bách Tiêu đã mặc đồng phục lên người, sẵn sàng tới thời điểm xuất phát.

Niên Bách Ngạn, Kỷ Đông Nham và Tố Diệp đương nhiên cũng đã vội tới nơi.

Sau khi nhìn thấy Niên Bách Tiêu, Tố Diệp bước lên vỗ vai cậu ta, quan sát từ trên xuống dưới rồi giơ ngón cái ra trước mặt cậu ta:

“Không tồi! Bộ quần áo này hợp với em đấy, rất đẹp trai!”

Niên Bách Tiêu vẫn mang cái điệu bộ thiếu nghiêm túc: “Em trước giờ vẫn đẹp trai mà!”

Sau khi nghe xong, Kỳ Đông Nham cười giòn tan: “Em mà nhuộm tóc nữa thì các cô gái trên kia phấn khích hết cả mất!”

Niên Bách Tiêu nhún vai, không tỏ rõ ý kiến. Cậu đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn im lặng đứng bên cạnh, sau đó lại quay sang Kỳ Đông Nham, hắng giọng, dài giọng nói bằng thứ tiếng Anh lưu loát: “Này! Hai nhà tài trợ lớn nhất này không lên ngồi trên hàng ghế đại biểu, tới chỗ em định gây thêm phiền phức gì?”

Người nào suy nghĩ sâu một chút là có thể nghe ra ý quan tâm trong lời nói của Niên Bách Tiêu.

Kỳ Đông Nham liếc nhìn Niên Bách Ngạn rồi đáp lại Niên Bách Tiêu: “Em gấp gì chứ? Có người thích khiêu tón!”

Niên Bách Tiêu thấy vậy, định nói gì lại thôi.

Tổ Diệp nhìn giờ rồi bước tới đập vào cánh tay Niên Bách Tiêu: “Này! Sắp tới giờ thi đấu rồi đấy!”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới có phản ứng lại, đứng dậy.

Niên Bách Tiêu nhìn về phía anh.

Anh không quay về chỗ ngồi dành cho khách mà đi về phía cậu, dừng bước trước mặt cậu, hơi nhíu mày, sắc mặt nặng nề.

Tổ Diệp và Kỳ Đông Nham không ai nói gì, chỉ đứng quan sát cảnh

này.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới khẽ thở dài, vỗ bàn tay lớn lên vai Niên Bách Tiêu: “Trên đường đua đừng chỉ mãi tạo dáng, quan trọng nhất là an toàn!”

Anh nói ngắn gọn, nội dung cũng rất ít, nhưng bao hàm nỗi lo lắng và căng thẳng của một người thân.

Khoảnh khắc ấy, Tố Diệp chợt xúc động.

Niên Bách Ngạn một người quá thành công trong sự nghiệp nhưng lại mang một đặc trưng của đại đa số đàn ông Trung Quốc: Không giỏi bộc lộ tình cảm trong lòng. Từ sự phản đối quyết liệt ban đầu của anh đối với việc Niên Bách Tiêu gia nhập đội xe cho tới sự thỏa hiệp bây giờ, tất cả đều biến chuyển trong lặng lẽ. Anh không nói nhiều dù chỉ một câu, cũng chẳng giải thích dài dòng. Điều duy nhất anh hy vọng chính là em trai mình bình an vô sự.

Cũng là người thân, Tố Diệp có thể hiểu được tâm trạng của Niên Bách Ngạn lúc này.

Sự thỏa hiệp của anh sao không phải là một cách biểu đạt chứ?

Còn Niên Bách Tiêu, tình cảm trước đây của cậu dành cho Niên Bách Ngạn rất phức tạp. Cậu oán hận Niên Bách Ngạn, nhưng lại không chịu được những hiểu lầm và đả kích của mọi người dành cho anh. Còn lần này khi thấy Niên Bách Ngạn đồng ý, quả thực cậu đã rất bất ngờ.

Sự tài trợ lần này của Niên Bách Ngạn lại càng quá sức tưởng tượng của Niên Bách Tiêu.

Thế nên, một Niên Bách Tiêu từ lâu đã quen với việc chống đối lại anh bỗng chốc chẳng biết phải đối mặt với anh trai mình thế nào. Cũng may giải đua đang tới gần, cậu phải luyện tập thường xuyên, nên mới có thời gian để suy nghĩ lại mối quan hệ giữa mình và Niên Bách Ngạn.

Nghe xong lời dặn dò của Niên Bách Ngạn, khoe môi cậu chột giật giật. Nhưng rồi cậu nhanh chóng hừ một tiếng, rõ ràng không phải thái độ thờ ơ bằng nhăng của ngày trước.

“Anh! Em làm được mà!” Cậu nói tiếng Trung, chữ nào chữ nấy rõ ràng: “Em đua xe, đẹp trai hơn anh!”

Tố Diệp đứng bên cạnh cười thầm trong lòng.

Cái thằng bé Niên Bách Tiêu này giống Niên Bách Ngạn y như đúc. Rõ ràng là rất mong nghe được mấy lời động viên của anh trai, cuối cùng vẫn cứng miệng. Hai người này không hổ là anh em.

Niên Bách Ngạn cũng cười khẩy: “Nhóc con!”

Niên Bách Ngạn tung tẩy chiếc mũ bảo hiểm, nụ cười hiện lên trong ánh mắt hoàn toàn xuất phát từ nội tâm.

Tố Diệp chen lên trước: “Này Niên Bách Tiêu! Em nhớ kỹ, tuyệt đối đừng có mà thuê thê thảm quá, nếu không anh trai em với Kỳ Đông Nham đổ tiền vào thành công cốc đấy. Họ đập toàn tiền bạc thật cả đấy!”

Niên Bách Tiêu nhướn mày: “Chị có tài trợ không?”

Tố Diệp xấu hổ: “Chị không có tiền!”

Niên Bách Tiêu nhìn anh: “Anh! Lấy vợ ở Trung Quốc, chẳng phải vợ quản tiền nong sao?”

Niên Bách Ngạn phì cười.

Kỷ Đông Nham đứng bên nhìn thấy cảnh ấy, uể oải xen ngang một câu: “Bách Tiêu nói đúng đấy! Tiểu Diệp à! Tốt nhất là em nên quản cho chắc ví tiền của chồng mình đi, nếu không một ngày nào đó anh ta tay trắng thì em chỉ có nước uống gió Tây Bắc thôi!”

Niên Bách Ngạn nhìn Kỷ Đông Nham, trong ánh mắt ánh lên một nụ cười mơ hồ bất định.

Tố Diệp thì nhăn mặt, nhắm vào Kỷ Đông Nham: “Sao mấy lời nói ra từ miệng anh khó nghe thế hả?”

Niên Bách Tiêu giải thích: “Anh ấy ghen tỵ chị lấy anh em.”

Câu nói ấy làm cả Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham đều sửng người, chỉ có mình Tố Diệp là đau ruột. Cô chỉ vào mặt Kỷ Đông Nham, cười sảng sặc, sau đó vỗ vỗ cánh tay Niên Bách Ngạn: “Xin lỗi anh nhé! Em thật sự không biết hai người lại có gian tình.”

Niên Bách Ngạn nhìn Niên Bách Tiêu chẳng biết nên nói gì, cả Kỷ Đông Nham cũng nín lặng.

“Kỷ Đông Nham! Anh phải nói sớm cho em biết anh và Bách Ngạn yêu nhau thật lòng chứ. Em thề, em tuyệt đối không làm kẻ thứ ba.” Tố Diệp bắt đầu đùa bỡn.

Niên Bách Tiêu chẳng hiểu chuyện gì với chuyện gì: “Ai có gian tình với ai cơ?”

Nghe được câu ấy, Tố Diệp lại cười đến nỗi không đứng thẳng người lên được.

Niên Bách Ngạn nhìn cậu, thờ dài ngao ngán, nói với vẻ chân thành: “Sau khi giải đua kết thúc, em phải quay về Bắc Kinh. Anh sẽ tìm cho em một giáo viên tiếng Trung chuyên nghiệp.”

“Rốt cuộc em làm sao chứ?” Niên Bách Tiêu cảm thấy thời gian gần đây tiếng Trung của cậu tiến bộ nhanh lắm mà.

Vào lúc mọi người đều không có ý định giải thích cho Niên Bách Tiêu về sự kỳ diệu của tiếng Trung thì Mike, đối thủ không đội trời chung trong đội xe của Niên Bách Tiêu đã ôm mũ bảo hiểm đi tới trước, hừ lạnh: “Hi! Xe đua của mày được đấy chứ!” Rồi đánh giá Niên Bách Ngạn một lượt từ trên xuống dưới: “Có một ông anh giàu có đúng là may mắn!”

“Mày nói gì cơ?” Niên Bách Tiêu xông lên trước một bước.

“Bách Tiêu!” Niên Bách Ngạn khế lên tiếng.

Kỷ Đông Nham cũng đứng dậy, chắn giữa Niên Bách Tiêu và Mike rồi tách hai người ra: “Sắp thi đấu rồi, hai đứa đừng có làm loạn nữa! Nếu vì bất hòa mà để thua cuộc, thì tôi với tư cách là nhà tài trợ sẽ truy cứu trách nhiệm hai cậu đấy!”

Niên Bách Tiêu âm thầm nuốt giận.

Mike vỗ vỗ vào mũ, nhìn Niên Bách Tiêu: “Trên đường đua tao sẽ hợp tác với mày, nhưng tao sẽ không nhường mày đâu!”

“Tao cũng vậy!” Niên Bách Tiêu đáp trả rành mạch.

Mike cười khẩy rồi quay người bỏ đi.

“Đừng chấp với loại người đó! Niên Bách Tiêu! Chị bảo đảm em là tay đua trẻ tuổi nhất, đẹp trai nhất cả đường đua!” Tố Diệp sợ cậu mang áp lực tâm lý, vội vàng khuyên nhủ.

Niên Bách Tiêu nhìn Tố Diệp, bất giác nổi da gà: “Chị mà lấy lòng người khác, chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp!”

Tố Diệp cười: “Hình tượng của chị trong mắt em hoàn toàn sụp đổ rồi!”

“Muốn ngắm xe đua của em không?” Niên Bách Tiêu hỏi.

Tố Diệp nghe xong lập tức nói: “Được!”

Niên Bách Tiêu nhìn về phía Niên Bách Ngạn: “Anh! Em có thể dẫn chị dâu đi được không?”

Niên Bách Ngạn cười khế rồi gật đầu.

“Mau đi thôi!” Tố Diệp kéo Niên Bách Tiêu đi mất.

Đã loáng thoáng vọng tới tiếng động cơ ầm ầm. Các tay đua đang chuẩn bị những khâu cuối cùng.

Xung quanh trở nên yên tĩnh.

Chỉ còn lại Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham.

Niên Bách Ngạn trở lại chỗ ngồi, nụ cười trên gương mặt đã tắt ngấm. Anh hững hờ hỏi: “Kỷ Đông Nham! Cậu đang tính toán chuyện gì?”

Kỷ Đông Nham cũng vừa ngồi xuống vừa cười: “Bách Tiêu cũng coi như là em trai của tôi, tài trợ cho nó không có vấn đề gì chứ?”

“Ở đây không còn ai khác, cậu đừng có giả vờ giả vịt với tôi!” Niên Bách Ngạn lạnh lùng nói.

Nụ cười của Kỷ Đông Nham càng lớn thêm. Anh ta quay đầu nhìn anh: “Niên Bách Ngạn! Tôi muốn thế nào thật ra anh biết rất rõ. Ngày nào anh còn chưa thay đổi ý định thì ngày ấy tôi vẫn chưa buông tha cho anh!”

Niên Bách Ngạn cười khẩy: “Cậu không sợ Kỷ Thị trở thành Tinh Thạch thứ hai sao?”

“Cao thủ quyết định, phải xuất phát cùng một điểm mới thú vị.”

Đôi mắt Niên Bách Ngạn dần bình tĩnh lại: “Có lẽ vậy! Tiếc là... tôi không có hứng thú!”

“Yên tâm! Chắc chắn tôi sẽ ép anh phải có hứng thú.” Kỷ Đông Nham đứng lên, vỗ vào vai anh: “Ở đây nóng quá. Dẫu sao tôi cũng là nhà tài trợ, tôi tới khán đài của khách quý đây!”

Dứt lời, anh ta bỏ đi.

Niên Bách Ngạn không nhúc nhích, ánh mắt chỉ trở nên giá lạnh...

Khán đài đông vui như một buổi gặp mặt.

Khi xem đua xe, bia trở thành thứ không thể thiếu.

Trên hàng ghế khách mời, các nhân viên đã bày rượu ướp lạnh từ

lâu. Có rượu vang, rượu trắng, có cả bia...

Khu vực khách mời nằm cách xa khán đài, nằm trong một căn phòng, có thể theo dõi tiến trình cuộc đua từ một màn hình lớn, cận cảnh như được nhìn trực tiếp.

Niên Bách Ngạn ngồi bên cạnh Kỳ Đông Nham. Tố Diệp ngồi bên cạnh Niên Bách Ngạn.

Lúc lấy rượu, ánh mắt Kỳ Đông Nham vô thức quét qua ngón áp út của Tố Diệp và Niên Bách Ngạn. Họ đeo cùng một kiểu nhẫn. Loại nhẫn đơn giản sau khi cưới, thiết kế gọn gàng, nhưng hợp để đeo cả đời.

Tim anh chợt nhói lên một cái.

Khi liếc nhìn gương mặt Tố Diệp, anh thấy cô đang nói chuyện với Niên Bách Ngạn, gương mặt hơi nghiêng khế ngược lên, ngập tràn hạnh phúc. Đó là một niềm hạnh phúc xuất phát từ tận đáy lòng mà anh có thể nhận ra.

Muốn có được một người phụ nữ rất dễ, nhưng muốn có được trái tim của một người con gái lại rất khó khăn.

Vế đầu tiên, Kỳ Đông Nham không thềm làm. Vế thứ hai, Kỳ Đông Nham muốn làm cũng đành lực bất tòng tâm.

Tố Diệp hoàn toàn không biết Kỳ Đông Nham đang nhìn mình. Cô dồn toàn bộ sự chú ý vào người đàn ông bên cạnh mình và Niên Bách Tiêu.

Cô phát hiện ra, tay anh đang nắm rất chặt.

Cô bèn giơ tay ra, nắm lấy tay anh.

Lòng bàn tay Niên Bách Ngạn bồng mềm mềm. Anh quay đầu nhìn cô.

Cô cười nhẹ nhàng: “Yên tâm! Nó làm được mà!”

Niên Bách Ngạn cũng khẽ cong môi, nhìn về phía màn hình: “Chỉ cần bình an là được!”

Tố Diệp nghe mà trái tim cũng nhảy vọt. Đây là tâm trạng của một người làm anh.

Thật ra cô cũng rất lo.

Tuy rằng Niên Bách Ngạn có khả năng đua xe rất giỏi, nhưng dù sao ở đây cũng toàn quy tụ các cao thủ đua xe. Đội đua nào cũng đã có mấy năm hợp tác. Niên Bách Tiêu và Mike lại không hợp nhau, chẳng biết có hợp tác được tốt khi ra đường đua hay không, quả thực khiến người ta lo âu. Thêm nữa, cá tính của Niên Bách Tiêu rất nóng, chỉ sợ trong cuộc đua vì quá muốn vượt trước lại gây ra sai lầm.

Một khi có sai lầm, hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng được.

Cái gọi là không thể tưởng tượng được chính là vấn đề “an toàn” mà Niên Bách Ngạn lo lắng.

F1, với tư cách là một trong ba giải đấu lớn, chỉ đứng sau Olympic và cúp thể giới, ở mỗi chặng đua chỉ có 22 tay đua tham gia. Đây chính là xác suất qua cầu độc mộc.

Cô cũng từng nghe Niên Bách Ngạn nói. Thông thường F1 tăng tốc

độ từ 0 km/h lên đến 100 km/h chỉ mất 2.3 giây. Nếu muốn tăng từ 0 km/h lên 200 km/h rồi lại giảm về 0 chỉ cần 12 giây. 12 giây là bao lâu?

Chính là khi bạn còn đang ngơ ngẩn trong vòng 12 giây, một tay đua F1 đã có thể hoàn thành một chu trình từ tăng tốc cho tới giảm tốc.

Tăng lên tốc độ 300 km/h đối với những tay đua này là chuyện dễ như trở bàn tay. Trên đường đua này, tốc độ cao nhất có thể đạt tới 350 km/h. Tố Diệp từng nhìn thấy Niên Bách Tiêu đua xe, tin rằng với tính cách của nó, tuyệt đối có thể lái lên tốc độ cao nhất.

Nhưng xe đua F1 có trọng lượng nhẹ. Sử dụng nó với một tốc độ cực cao, nó sẽ trở thành một môn thể thao có độ khó và tính nguy hiểm cao. Hơn nữa khúc cua của xe đua có thể đạt tới 4 điểm G. Tay đua cứ trung bình hai giây lại bắt buộc phải tăng giảm sức kéo một lần. Tổng cộng trong một vòng đua, họ phải tăng giảm hơn 2500 lần.

Đây là một cuộc chiến của thể lực và trí tuệ.

Một khi thất sách, nhẹ thì tàn phế, nặng thì thiệt mạng.

Bây giờ, ngồi trực tiếp tại đây, Tố Diệp mới thật sự hiểu được nỗi khổ tâm của Niên Bách Ngạn.

Chẳng có người thân hay anh chị nào lại muốn nhìn thấy người mình quan tâm nhất xảy ra chuyện trên đường đua. Giống như Niên Bách Ngạn đã nghĩ, thắng thua không còn quan trọng, quan trọng là... an toàn.

Nhưng Niên Bách Tiêu đua với mục đích giành quán quân.

Ông trời không chiều lòng người.

Năm phút ngay trước khi cuộc đua diễn ra, một cơn mưa lớn bất ngờ ập xuống.

Khán đài trở nên rất hỗn loạn.

Những người mang theo ô lần lượt giương ô lên. Nhà tổ chức cũng vội vàng sử dụng các phương án dự phòng.

Nhưng các tay đua đều đã sẵn sàng. Tiếng động cơ gầm vang cả trường đua. Cuộc đua này không thể né tránh được nữa. Nhưng cơn mưa đột ngột này khiến trái tim của các cổ động viên cũng vọt lên.

Mưa sẽ làm ướt đường đua, khiến tính nguy hiểm càng thêm gia tăng.

Thấy vậy, Niên Bách Ngạn lập tức đứng dậy khỏi ghế, nét mặt khó dăm dăm.

Cả Kỳ Đông Nham cũng sa sầm mặt lại, có phần nặng nề.

Tố Diệp cũng vô cùng căng thẳng.

Mưa không hề nhỏ. Cuộc đua này chứa đựng rất nhiều mối nguy.

Niên Bách Ngạn đi đi lại lại, rồi lại nhìn ra cơn mưa ngoài cửa sổ, đầu mày nhíu rất chặt. Cuối cùng anh rút di động ra gọi vào một số điện thoại.

“Đổi tay đua số 1!”

Anh vừa dứt lời, Kỳ Đông Nham đã đứng bật dậy, nói với vẻ khó tin: “Niên Bách Ngạn! Anh điên rồi à?”

Tố Diệp cũng ngăn người. Tuyển thủ số 1 chính là Niên Bách Tiêu.

Rõ ràng cách làm của Niên Bách Ngạn không phù hợp với quy định. Tuy rằng anh là nhà tài trợ nhưng các tay đua đều là vào xe, cuộc đua sắp bắt đầu. Anh bỗng nhiên đưa ra yêu cầu thay người, cách làm này hơi vô lý, gần như thay quyền của huấn luyện viên.

Niên Bách Ngạn mặc kệ Kỷ Đông Nham quát. Anh nói vào điện thoại, thái độ kiên quyết: “Lập tức thay người cho tôi! Không cần biết các anh dùng cách gì!”

Đối phương hình như rất khó xử.

Kỷ Đông Nham không nhịn được, bước lên giật lấy di động.

“Đưa điện thoại cho tôi!” Niên Bách Ngạn gầm lên.

Kỷ Đông Nham nói vào trong điện thoại: “Tất cả như cũ!” Dứt lời, anh ta ngắt máy, vứt điện thoại cho Niên Bách Ngạn.

“Kỷ Đông Nham!” Niên Bách Ngạn nghiêng răng kèn kẹt.

Kỷ Đông Nham nhìn thẳng vào Niên Bách Ngạn, nói rành mạch: “Bây giờ anh đổi Bách Tiêu, nó sẽ hận anh cả đời!”

“Tôi thà là nó hận tôi còn hơn nhìn thấy cảnh thiệt mạng!” Niên Bách Ngạn cao giọng, hai mắt đỏ rực như lửa, gân xanh trên trán gồ hẳn lên.

Tố Diệp đứng bên cạnh cũng sợ hãi vô cùng.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Niên Bách Ngạn nổi giận ngay tại chốn

đông người, vì các nhân viên xung quanh cũng lần lượt nhìn cả về phía này.

“Niên Bách Ngạn! Người tài trợ cho cuộc đua này không chỉ có một mình anh. Còn có rất nhiều thương nhân khác, còn không ít người đặt cược vào Bách Tiêu, anh dựa vào cái gì mà đòi đổi người?”

“Dựa vào người đang ở trên đường đua là em trai tôi!” Niên Bách Ngạn phẫn nộ.

“Đó đúng là em trai anh! Nhưng nó còn là một tay đua. Đây là nghề nghiệp của nó! Niên Bách Ngạn! Mong anh tôn trọng sự lựa chọn của em mình!” Kỳ Đông cũng gào lên trong giận dữ.

Anh ta vừa dứt lời thì cuộc đua đã bắt đầu.

Tiếng nổ máy làm người ta phát hoảng.

Bả vai Niên Bách Ngạn run lên. Anh quay người nhìn chăm chăm vào màn hình, tay cuộn chặt lại thành nắm đấm.

Tổ Diệp thấy vậy, vội vàng đi tới, khế nắm lấy tay Niên Bách Ngạn: “Bách Tiêu nhất định sẽ không sao đâu!”

Câu nói của cô có chút bất lực, vì mưa càng lúc càng to, đến cửa kính trong phòng cũng vang lên những tiếng lộp bộp rõ ràng.

Lúc này có nói gì thêm cũng chỉ tốn công vô ích. Cho dù Niên Bách Ngạn có khả năng lớn đến đâu cũng không thể bắt họ dừng lại. Trừ phi anh là thần thánh. Mà tiếc là, anh không phải.

Tổ Diệp có thể cảm nhận được cơ bắp của anh căng ra. Anh không lên tiếng nữa, chỉ dán chặt hai mắt vào màn hình.

Cô đưa mắt nhìn Kỳ Đông Nham. Tuy rằng ban nãy anh ta ngăn cản Niên Bách Ngạn nhưng không có nghĩa là anh ta không căng thẳng. Giờ tay anh ta cũng nắm lại gắt gao, mắt mở lớn. Cô thầm cầu nguyện trong lòng: Nhất định phải bình an đấy!

Sự nguy hiểm mà cơn mưa mang lại chẳng mấy chốc đã ứng nghiệm.

Chiếc xe số 20 tăng tốc quá nhanh, sấm xe bất ngờ có xu hướng trượt dốc. Ngay sau đó cả chiếc xe đổ nghiêng, ảnh hưởng ngay tới chiếc xe số 15 phía sau. Hai xe đâm rầm vào nhau, đâm qua rào bảo vệ, rồi lật nhào.

Mọi người xông xáo. Có người còn vút luôn cả ô, đứng bật dậy khỏi ghế.

Tổ Diệp giữ chặt lồng ngực. Cũng may, xe của Niên Bách Tiêu đi phía trước không bị ảnh hưởng gì.

Nhưng tai nạn ấy cũng đã dự báo mức độ mạo hiểm của môn thể thao này.

Sống lưng Niên Bách Ngạn cứng đờ.

Tổ Diệp bần nhả giọng động viên: “Nó nhất định không sao đâu, anh yên tâm! Anh nghĩ mà xem, Bách Tiêu đã được trải qua rất nhiều buổi tập lớn nhỏ tới các lần thi đấu xếp hạng rồi mới tới được cuộc đua chính thức ngày hôm nay, nó đã có rất nhiều kinh nghiệm.”

Câu nói ấy, nói cho Niên Bách Ngạn nghe, cũng giống như đang tự an ủi bản thân.

Vì cô biết rất rõ, cả thời gian và số vòng đua của cuộc đua chính thức đều vượt xa lúc luyện tập hay những cuộc thi xếp thứ hạng. Lại thêm cơn mưa hôm nay...

Khi cuộc đua tới vòng thứ năm, lại xảy ra một màn lật xe khác. Là tay đua số 10 không kiểm soát được tốc độ, tự mình lật xe.

Tổ Diệp lấy tay che miệng, mới tránh cho trái tim vọt lên tận cổ họng.

Có mấy chiếc xe đua nhanh chóng vượt qua chiếc xe báo hồng đỏ. Bao gồm cả Niên Bách Tiêu.

Trước mắt cậu đang xếp thứ sáu, đang trong quá trình tăng tốc vượt lên.

Mike xếp thứ tư, là tay đua số 3.

Chẳng mấy chốc, nhân viên cấp cứu đã có mặt tại hiện trường. Tay đua bị thương cũng được khiêng đi.

Tổ Diệp cảm thấy đầu óc ngẩn ngơ. Cô cảm thấy đây không còn là một cuộc đua, mà đang âm thầm chờ đợi một cuộc tranh đua sống chết.

Khi thi đấu xếp hạng, thành tích của Niên Bách Tiêu rất tốt, xếp thứ nhất.

Thế nên trong chốc lát, cậu trở thành tay đua trẻ được nhiều người biết đến, cũng trở thành tay đua được chú ý nhất trong mùa thi đấu này. Kỳ Đông Nham nói không sai, giống như hiện tượng cá cược bóng đá mỗi mùa Wordcup vậy, cá cược F1 còn ác liệt hơn.

Rất nhiều đại gia đặt cược vào Niên Bách Tiêu.

Mà lần này, trong một bài báo, thân phận của Niên Bách Tiêu đã bị tiết lộ. Bỗng chốc, những người trong ngành đều biết cậu là em trai của ông trùm đá quý Niên Bách Ngạn, còn là một cổ đông của Tinh Thạch. Thế nên mọi người đều đang suy đoán, nhà tài trợ lớn nhất sau lưng cậu liệu có phải chính là người anh trai Niên Bách Ngạn hay không.

Nhưng tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Vì ngoài các thương nhân ra, rất nhiều khán giả cuồng nhiệt với xe đua cũng đặt cược cho Niên Bách Tiêu. Nguyên nhân rất đơn giản. Họ cho rằng một Niên Bách Ngạn tiếng tăm lẫy lừng lại cho phép em trai mình đua xe, chứng tỏ anh rất chắc chắn về kỹ thuật của cậu. Thế nên họ tình nguyện tin tưởng Niên Bách Tiêu sẽ trở thành con ngựa đen của giải đua lần này.

Thế nào gọi là đạp bằng mọi chông gai, lúc này Tố Diệp đã được lĩnh giáo rồi.

Mỗi giây mỗi phút trôi qua, cô cảm thấy dài đằng đẳng tựa cả thế kỷ.

Trong mấy vòng tiếp theo, đến cả một người ngoài ngành như cô cũng nhận ra Niên Bách Tiêu đang dốc sức vượt lên. Tim cô gần như ngừng đập.

Trên đường đua, Mike không làm khó Niên Bách Tiêu. Ngược lại, cậu ta và Niên Bách Tiêu tổ chức chiến thuật rất tốt, ghì chặt tay đua đang ở gần họ nhất, chặn trái chặn phải, cuối cùng khiến cho đối thủ không thể vượt lên.

Khi Mike xông về phía trước, Niên Bách Tiêu bám đuôi theo sau, tạo một chút khoảng cách với xe đua của Mike. Như vậy, Niên Bách Tiêu

làm hậu vệ phía sau, chặn ngang xe của đối thủ ở giữa.

Ngược lại, khi Niên Bách Tiêu vọt lên, Mike cũng áp dụng cách thức tương tự.

Trong cơn mưa tầm tã, sự cố liên tục xảy ra. Cuối cùng, chỉ còn lại 15 tay đua mạnh nhất.

Đa phần khoảng thời gian ở giữa không còn xảy ra chuyện gì nữa. Những tay đua này đều là những người “chinh chiến” nhiều năm, có kinh nghiệm phong phú.

Nhưng ngay vào lúc Tố Diệp đang dần yên tâm hơn thì bỗng nghe thấy một tiếng động lớn. Cô vô thức thốt lên một tiếng.

Có hai chiếc xe đua đi quá sát nhau, tại khúc cua không ai nhường ai nên đã đâm vào nhau. Không giống như vụ lật xe trước đó, lúc này đang là thời điểm tăng tốc nhất. Khi xảy ra va chạm, một trong hai xe đã bay lên cao, lật vòng rồi rơi thẳng xuống đường bên cạnh.

Chiếc xe đi phía sau bị bất ngờ, ngay lập tức đánh tay lái. Động lực quá lớn khiến cả xe xoay vòng, rồi tiếp tục ảnh hưởng tới chiếc sau đó.

Đã có năm chiếc xe cùng xảy ra va chạm.

Khán giả thất kinh.

Bách Tiêu!

Quyển 12 - Chương 516: Đừng cậy mình nhiều tuổi

Tổ Diệp tròn tròn hai mắt, trừng trừng nhìn xe số 1 lao về phía này với tốc độ cực nhanh.

Tất cả xảy ra quá nhanh.

Nhanh tới nỗi đôi mắt người ta còn chưa kịp định thần lại.

Đã thấy xe của Niên Bách Tiêu gào rít, vượt qua ngay phía dưới chiếc xe đang lộn nhào trên không trung. Chiếc xe kia chỉ một giây sau đã rơi ầm xuống mặt đất, nổ tan tành, gần như quệt vào xe của Niên Bách Tiêu. Cậu chỉ chạy chậm một chút xíu thôi, cho dù chỉ một giây cũng sẽ bị liên lụy.

Xe phía trước đâm nhau cũng chỉ trong khoảnh khắc.

Mấy chiếc xe lăn tròn, tạo ra màn va chạm cực kỳ thê thảm. Còn xe của Niên Bách Tiêu thì nhanh chóng trượt đi. Chiếc xe phát ra một tiếng động đinh tai rồi len qua khe hở của sự cố va chạm xe, phóng về phía trước như một tia chớp.

Một cách né tránh tuyệt vời chỉ xảy ra trong khoảng hai, ba giây. Tốc độ nhanh đến kinh người. Khi mọi người hoàn hồn trở lại, Niên Bách Tiêu đã dẫn trước rất xa, bộc lộ hết tài năng của mình.

Ngay sau đó, có cả một đám cổ động viên đứng dậy khỏi ghế, reo hò, hoan hô vì cảnh tượng ấy.

Niên Bách Tiêu lợi dụng cơ hội này xông lên trước. Nhưng Mike thì không may mắn được như vậy. Sau khi cắt đuôi đối thủ cạnh tranh theo sát, cậu ta cố gắng vượt lên trước Niên Bách Tiêu. Rõ ràng là cậu ta quá gấp gáp, muốn giành chiến thắng, định lợi dụng chỗ trống giữa hai xe để vượt lên. Kết quả lại tạo ra cảnh tượng ba xe dàn hàng trong khoảnh khắc. Một giây sau đã va chạm với chiếc xe còn lại.

Chiếc xe thứ ba thoát thân thuận lợi.

Mike thì không thể thoát nhanh khỏi sự cố, chỉ còn biết đứng dưới mưa, lắc đầu trong tiếc nuối.

Như một con sóng bị đánh vào bờ cát.

22 tay đua cuối cùng chỉ còn lại 10 người.

Không khó tưởng tượng ra tiêu đề của các bài báo nhất định sẽ dùng tới hai từ “khốc liệt”. Không sai! Cuộc thi này liên tục xảy ra tai nạn. Cơn mưa lớn gần như đã đẩy các tay đua tới trước mặt thần Chết không một chút nề tình.

Tổ Diệp chỉ cảm thấy như bị ai tung cao lên không trung, sau đó cả người rơi tự do. Quán tính cực lớn khiến tim cô như treo lơ lửng trên cổ họng. Tới khi Niên Bách Tiêu vượt qua được khung cảnh tai nạn như một thiên thần, cô mới mềm nhũn người, từ từ rơi xuống đất, chỉ còn lại hơi thở tàn.

Những người theo dõi trực tiếp bên ngoài hết như vừa trải qua một cơn nước lũ, bỗng chốc cũng cạn kiệt sức lực, hao mòn lý trí, hướng hồ là chính các tay đua. Vậy mà Niên Bách Tiêu có thể thoát khỏi nguy hiểm, có thể thấy tố chất tâm lý và sức khỏe của cậu đều cực tốt.

Cuối cùng Kỷ Đông Nham cũng có thể thở phào. Anh ta ngồi xuống sofa, lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi.

Tổ Diệp khó khăn lắm mới tìm lại được cảm giác. Cô cảm thấy tay chân mình đều lạnh cóng đến tê dại. Cúi đầu xuống nhìn, cô gần như đang siết chặt tay Niên Bách Ngạn đến xanh ngắt. Niên Bách Ngạn thì chưa thể thả lỏng. Môi anh vẫn mím chặt, hai mắt không rời khỏi màn hình một giây.

Trong lòng cô dâng lên một niềm xúc động.

Người đàn ông tên Niên Bách Ngạn này, ai cũng biết trước nay là một người chỉ chú trọng kết quả, không quan tâm tới quá trình. Dù là với cấp dưới hay với công việc, anh luôn duy trì thái độ này. Chỉ cần không làm những việc vô lương tâm, trái đạo đức, không gian trá, phạm pháp thì bất luận dùng thủ đoạn gì, anh cũng chỉ muốn được nhìn thấy thành quả mà mình hài lòng nhất. Vậy mà hôm nay, cả quá trình diễn ra cuộc đua, anh chưa giây nào thư thả.

Giây phút này đây, cái anh cần không còn là kết quả nữa, mà là quá trình.

Chỉ cần bình an vô sự là được.

Thời gian càng lúc càng gần sát. Khi chỉ còn lại mấy vòng cuối cùng, trên đường đua cũng toàn là những đối thủ đáng gờm.

Chỉ có mình Niên Bách Tiêu được coi là một tuyển thủ trẻ còn mới.

Tổ Diệp nắm chặt tay lại, lẩm bẩm trong miệng: “Nó nhất định sẽ được quán quân, nhất định là quán quân mà!” Nói rồi, cô quay sang nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh có tin không?”

Niên Bách Ngạn chỉ chăm chăm nhìn màn hình. Nhìn những tay đua còn lại giờ phút này, mặt anh càng lúc càng nhăn tợn.

Tổ Diệp thấy vậy có linh cảm tình hình bất lợi, nhưng lại không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Rất lâu sau Niên Bách Ngạn mới nói: “Bây giờ Bách Tiêu phải đơn thân độc mã, vô cùng bất lợi!”

Tổ Diệp rùng mình: “Không phải chứ! Lúc kiểm tra tư cách, Bách Tiêu cũng đơn thân độc mã mà?”

“Thế nên, các tay đua khác sẽ tìm cách phá giải chiến thuật của Bách Tiêu.” Niên Bách Ngạn thấp giọng nói một câu.

Nghe xong, Kỳ Đông Nham bước lên, nhìn kỹ những tay đua còn lại rồi chỉ vào màn hình: “Bắt đầu rồi kìa!”

Tổ Diệp cảm thấy hô hấp dần khó khăn. Cô hướng mắt về phía đó.

Có ba chiếc xe cản chặt xe của Bách Tiêu không buông. Một trong số đó đang cố gắng đi ngang hàng với cậu, hai chiếc còn lại thì lại không vượt lên.

“Họ cùng một đội xe sao? Họ định làm gì?” Tổ Diệp có linh cảm chẳng lành.

Kỳ Đông Nham giải thích: “Đây cũng giống như một trận bóng đá. Càng về gần cuối thì càng liên tục xuất hiện những cảnh tượng phạm luật. Đội đua G4 giờ chỉ còn lại Bách Tiêu. Những xe theo sau là của cùng một đội xe. Họ hoàn toàn có thể mượn ưu thế của đường đua để gây ra cảnh va chạm xe mà đối tượng... chính là Bách Tiêu.”

Tố Diệp ngớ ngàng: “Sao có thể như vậy được?”

“Thi đấu là thi đấu, không tồn tại cái gọi là công bằng.” Kỷ Đông Nham nhìn Tố Diệp, đáp lại.

Tố Diệp gần như còn không dám thở mạnh.

Quả nhiên, chiếc xe thứ hai sau lưng Bách Tiêu bắt đầu vượt lên, đã mấy lần định vượt ở giữa. Cảnh này cực kỳ quen thuộc. Tố Diệp lập tức nhớ tới màn “hy sinh” của Mike!

Không sai! Nếu để chiếc xe đó vượt lên được, vậy thì với thiết kế đặc biệt của đường đua này, người bị thương nặng nhất sẽ chính là Bách Tiêu. Mà như vậy cũng sẽ giúp cho chiếc xe thứ ba vọt lên, về vị trí thứ nhất.

Kỷ Đông Nham nói không sai. Có tranh đua thì sẽ có hy sinh. Chẳng ai nói đây là một cuộc đấu công bằng.

Tim Tố Diệp lại bị treo ngược lên.

Cô hối hận rồi, hối hận muôn phần!

Một khi Niên Bách Tiêu thật sự bị thương trong lần thi đấu này, cô sẽ chẳng còn mặt mũi nào đối diện với Niên Bách Ngạn. Kể cả là Niên Bách Tiêu, cô cũng càng không dám gặp. Sở dĩ Niên Bách Tiêu quay về nước, mục đích thật sự chỉ là muốn được xem một trận thi đấu. Cậu không có khao khát được lái xe một lần nữa, được trở thành tay đua nhận được nhiều sự chú ý. Chỉ cần được ngồi trên khán đài, theo dõi cuộc thi này là cậu đã thấy mãn nguyện rồi.

Chính cô là người không ngừng động viên cậu, để cậu theo đuổi ước

mơ của mình, để trái tim từ lâu đã bám bụi được cháy lên một lần nữa.

Thế nên, nếu cậu thật sự xảy ra chuyện, cô còn mặt mũi nào?

Tổ Diệp gần như đã vái lại tất cả các vị thần linh một lượt, chỉ mong cho Niên Bách Tiêu được bình an vô sự.

Đúng vậy! Giờ thì cuối cùng cô cũng hiểu ý nghĩa thật sự của câu “bình an là tốt rồi” mà Niên Bách Ngạn đã nói. Bây giờ cô đã chẳng mong tới kết quả, chỉ cần cậu yên ổn đi về được tới đích là may rồi.

Tình hình hiện giờ hệt như giống như một con mãnh hổ đang đấu lại ba con sói đói mồi.

Mỗi lần chiếc xe đó định lợi dụng sơ hở, Niên Bách Tiêu lại tăng tốc khiến tay đua đó liên tục để vượt mất cơ hội.

Khi chỉ còn ba vòng cuối cùng, tay đua đó lại dùng lại mảnh cũ.

Lần nay vừa hay là một ngã rẽ, cung đường chật hẹp. Bên cạnh có tay đua của đội đối thủ kẹp chặt, phía sau lại có hai chiếc xe chặn lại. Nếu Niên Bách Tiêu muốn tăng tốc sẽ lỡ mất cơ hội trượt xe, vậy thì hậu quả chỉ có thể là “tự vẫn”.

Cậu đành buông lỏng một lần, mạo muội dốc sức rẽ sang bên cạnh.

Chiếc xe vốn định quẹt vào xe cậu đã trượt qua.

Niên Bách Tiêu đã tránh được khả năng đụng xe lớn nhất.

Tổ Diệp đứng trước màn hình, chỉ muốn giậm chân bình bịch.

Khi đi qua điểm cong, Niên Bách Tiêu bắt đầu tiến hành vượt ngược. Đến người của trung tâm tin tức cũng vô thức dùng từ “tia chớp” để hình dung tốc độ của Niên Bách Tiêu.

Đích đã ở trước mặt.

Đầu ngón tay Tố Diệp sắp bị nắm đến đứt rời.

Niên Bách Tiêu vẫn bám sát chiếc xe đã vượt cậu, không chịu buông, lại hình thành nên cục diện khó khăn ban nãy.

“Lúc này, nếu Bách Tiêu lấy gậy ông đập lưng ông, có thể năng sẽ ghìm được chiếc xe đi đầu, theo đà quán tính trượt về đích và sẽ là quán quân.” Kỷ Đông Nham đứng bên cạnh tường thuật.

Tố Diệp nhìn thấy, quả thực Niên Bách Tiêu bây giờ đang vào vai của chiếc xe vượt ngược ban nãy.

Cô không hiểu về đua xe, không nhìn ra được cách thức bên trong, nhưng cũng biết đoạn đường này khá giống với đoạn đường ban nãy. Có lẽ sẽ giống với những gì Kỷ Đông Nham nói.

Niên Bách Ngạn trầm ngâm rồi lên tiếng: “Bách Tiêu làm vậy sẽ giành được quán quân, nhưng điều kiện tiên quyết là nó sẽ khiến cho các xe xung quanh bị hủy hoại, thậm chí còn làm cho tay đua trong chiếc xe bên tay trái nó bị thương nặng hoặc thiệt mạng. Còn chiếc xe đi đầu bị ghìm giữ, vì lý do tốc độ và góc độ cũng có thể có hiện tượng lật xe. Một khi xe đua bị nổ, mảnh vỡ có thể còn làm bị thương cổ động viên trên khán đài.”

Nghe xong, Tố Diệp hoàn toàn sửng sờ.

Kỷ Đông Nham thì mỉm cười nhìn Niên Bách Ngạn: “Vậy anh cảm

thấy em trai anh có làm như vậy hay không?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc.

Kỷ Đông Nham chỉ hừ một tiếng rồi im lặng.

Tố Diệp cũng hơi do dự. Liệu Niên Bách Tiêu có làm vậy không?

Cô đang mãi suy nghĩ thì đã nhìn thấy Niên Bách Tiêu tăng tốc, len qua khe hở.

Tố Diệp ngẩn người. Lẽ nào nó làm vậy thật sao?

Cô cảm nhận được rõ ràng cánh tay Niên Bách Ngạn chột căng ra.

Vòng đua cuối cùng, thắng bại đang ở trước mắt.

Xe của Niên Bách Tiêu gào rít vượt qua nhưng lại vòng một vòng ngay tại khoảng trống. Tay đua bên cạnh bị mắc lừa. Vừa phanh lại thì Niên Bách Tiêu đã xuyên qua bên cạnh anh ta một cách tuyệt vời. Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là cậu không ghìm xe đi đầu để vượt lên.

Chiếc xe đi đầu thoáng chốc đã đề lên vạch đích.

Niên Bách Tiêu chỉ kém chiếc xe đó suýt soát 0.1 giây, xếp thứ hai.

Trung tâm đưa tin như sắp nổ tung.

Các khán giả trên khán đài cũng đứng cả dậy, đồng loạt hét lớn về phía Niên Bách Tiêu: Số một! Số một!

Những cổ động viên có mặt ở đây đại bộ phận đều là những fan

cuồng theo dõi F1 nhiều năm, trong đó có những cao thủ không thể coi thường. Rất nhiều người đã nhìn ra ý nghĩa đằng sau hành động cuối cùng của Niên Bách Tiêu, thế nên mới hét lớn số thứ tự của cậu.

Nếu không có sự giải thích của Niên Bách Ngạn, chắc chắn Tố Diệp sẽ cảm thấy tiếc nuối.

Nhưng khi đã biết được nguyên do, cô liền cảm thấy Niên Bách Tiêu tuy thường ngày trông có vẻ kiêu ngạo, bướng bỉnh, không phục cái này, không chịu cái kia. Nhưng một khi thực sự bước lên đường đua, cậu đã hoàn toàn phát huy được đạo đức của một tay đua.

Cậu có cơ hội vượt lên vị trí thứ nhất, nhưng hậu quả sẽ đúng như Niên Bách Ngạn phân tích, có thể sẽ tạo nên quá nhiều thương vong.

Trong một cuộc thi đấu như thế này, trong một cuộc cạnh tranh dấn dẳng tới cả lợi ích, Niên Bách Tiêu có thể cố gắng làm được tốt nhất trong điều kiện không làm hại tới người khác, điều này xứng đáng được tôn trọng.

Đây chính là lý do mọi người reo hò, vỗ tay cho Niên Bách Tiêu.

Phải tới lúc xe của Niên Bách Tiêu thực sự dừng lại, Tố Diệp mới phát hiện Niên Bách Ngạn thở phào nhẹ nhõm.

Ở mấy cuộc đua thế này, được lọt vào top 3 đã có thể thoát cái trở thành tay đua hàng đầu thế giới rồi. Niên Bách Tiêu được đứng vị trí thứ hai, rất thu hút được sự chú ý của mọi người.

Hết cách thôi! Cậu còn quá trẻ. Thứ mọi người nhìn thấy thông qua độ tuổi trẻ trung đó chính là một tiền đồ sáng lạn.

Niên Bách Ngạn không xuất hiện phía ngoài, chỉ có Kỳ Đông Nham và Tố Diệp sốt sắng ra ngoài chúc mừng cậu. Một lát sau, hai người họ lại trở lại khu vực của khách quý. Tố Diệp oán trách nói: Thằng nhóc Niên Bách Tiêu trở thành ngôi sao rồi, mấy cô gái đều vây lấy nó xin chụp ảnh.

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười. Lúc này trông anh rất thoải mái.

Lại một lúc lâu nữa trôi qua, cánh cửa khu vực dành cho khách bật mở.

Niên Bách Tiêu đi vào, vẫn còn kẹp chiếc mũ bảo hiểm trong nách.

Câu đầu tiên chính là: Anh! Em chỉ dành được vị trí thứ hai cho anh thôi.

Niên Bách Ngạn không có quá nhiều biểu cảm. Anh chỉ khẽ nói một câu: “Điều khiến anh vui mừng là em trai anh không vì thành công mà bất chấp thủ đoạn.”

Câu nói ấy rơi vào lòng Tố Diệp, như có một hạt mầm đang nhanh chóng sinh sôi.

Giống như một đạo sỹ của tà phái được võ lâm công nhận, mong cho đời sau của mình có thể được vào danh môn vậy. Trên thương trường, Niên Bách Ngạn nổi tiếng là người có thủ đoạn nhanh lẹ, dứt khoát, nhưng lại không mong em trai mình trở thành một người như mình.

Từ trước tới nay, Tố Diệp đều cho rằng đây đã là một thủ đoạn và thói quen làm việc của Niên Bách Ngạn. Nhưng câu nói này đã đủ để chứng minh sự khó xử của anh. Anh ghét phải tranh đấu nhưng lại không thể không tranh đấu, lúc nào cũng chỉ có thể làm một kẻ chinh

chiến, chỉ có thể cưỡi lên mình ngựa không ngừng tấn công thành lũy, nhưng lại hy vọng em trai mình không ganh đua với đời.

Nghĩ tới điều này, Tố Diệp lại càng lúc càng xót xa cho người đàn ông đứng bên cạnh mình...

Sau giải đua F1, Niên Bách Tiêu quả thực rất nổi tiếng.

Cậu được các báo đài và rất nhiều fan mạng gọi là “tay đua man nhất”, thậm chí cả các đơn vị quảng cáo, đại diện cũng đã tìm đến.

Nhưng Niên Bách Tiêu đều từ chối.

Cậu vốn không có ý định làm minh tinh.

Cả năm có không ít các giải đấu lớn nhỏ, đội xe nhờ có chặng đua ở Thượng Hải lần này mà tiếng tăm vang dội. Huấn luyện viên bắt đầu ra sức luyện tập khắc khe hơn đối với các học trò.

Nhân thời gian này, Niên Bách Tiêu quay trở lại Tinh Thạch, xuất hiện trong cuộc họp hội đồng quản trị với tư cách cổ đông của nhà họ Niên.

Chẳng mấy chốc, lịch trình của cậu đã bị đám phóng viên phát hiện, gần như bám sát để viết bài.

Cuối cùng, họ đều bị chặn lại ngoài cửa lớn tòa nhà văn phòng.

Tinh Thạch vẫn rất bận rộn.

Cuộc họp sáng ngày hôm nay, người xuất hiện không chỉ có mình Niên Bách Tiêu, còn có Diệp Uyên đang bay tuyến quốc tế, Diệp Hạc Thành, Nguyễn Tuyết Cầm, Diệp Lan, Diệp Ngọc và Tố Diệp.

Các cổ đông khác cũng có mặt đầy đủ. Có người thậm chí còn đặt biệt bay từ nước ngoài sang.

Nội dung của buổi họp lần này rất đơn giản. Một là giải quyết vấn đề mở sổ một bên Nam Phi. Hai là vấn đề liệu có cần thu mua hòa vốn hoàn toàn mới không?

Người nắm giữ cổ phần nhà họ Niên chỉ có Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu. Còn một phần cổ phần của Niên Thị và nhà họ Diệp đã được pha loãng, chia ra cho các cổ đông mới gia nhập hội đồng quản trị. Nhưng mức độ pha loãng cổ phần của nhà họ Diệp thấp hơn so với nhà họ Niên. Nguyên nhân là vì quyền cổ đông quan trọng vẫn nằm trong tay nhà họ Diệp.

Các cổ đông với Diệp Hạc Thành lãnh đạo, phản đối hai quyết định của Niên Bách Ngạn. Họ không những không tán thành việc bỏ mở, thậm chí cũng phản đối việc thay đổi cả hội đồng quản trị. Họ cho rằng từ khi Niên Bách Ngạn nắm quyền quản lý công ty, thành viên hội đồng quản trị không ngừng được thay mới. Cổ phần cũng từ tập trung chuyển sang phân tán. Điều này không có lợi đối với việc vận hành toàn bộ công ty. Thậm chí họ còn nhận định anh có ý đồ xấu muốn làm yếu đi dự định của hội đồng quản trị.

Trong buổi họp, ai cũng gươm súng sẵn sàng.

Diệp Uyên im lặng từ đầu tới cuối. Cả Diệp Ngọc cũng chọn cách trầm mặc.

Niên Bách Ngạn vẫn lắng nghe các tranh luận, mặc cho họ công kích. Nhưng Tố Diệp thì không thể chịu nổi. Cô bảo dừng.

“Tôi đồng ý với suy nghĩ của tổng giám đốc Niên, cũng ủng hộ quyết

định của anh ấy!” Cô trực tiếp phát biểu ý kiến của mình.

Cô vừa dứt lời, Niên Bách Ngạn bèn nhìn về phía cô, ánh mắt phức tạp.

Các cổ đông khác cũng bắt đầu xôn xao, mỗi người một ý.

Tố Diệp hiểu ý của Niên Bách Ngạn. Trước lúc ấy, anh đã định không để cô xuất hiện trong buổi họp.

Cô vẫn biết được thời gian họp thông qua phòng thư ký. Sau đó, cô gõ cửa phòng làm việc của Niên Bách Ngạn. Câu đầu tiên khi bước vào đó là: Niên Bách Ngạn! Em phải tham gia cuộc họp!

Niên Bách Ngạn đứng dậy, kéo cô lại, chân thành khuyên nhủ: Em không thể tham gia vào chuyện này. Em đừng quan tâm tới nó nữa!

Nhưng Tố Diệp rất kiên quyết. Cô nói: Em cũng là một cổ đông, em muốn quan tâm!

Niên Bách Ngạn ôm cô, khẽ nói: Nghe lời đi!

Cô không nói nữa.

Tới giờ họp, cô không mời vẫn tới.

Niên Bách Ngạn không ngờ lần này cô lại bướng như vậy, nhất thời cũng chẳng biết làm sao.

Tố Diệp nghĩ rất đơn giản. Cô chỉ muốn ủng hộ quyết định của Niên Bách Ngạn, vì cô tin vào sự chuyên nghiệp của anh. Sự phát triển trong hơn một năm nay của Tinh Thạch đã đủ chứng minh quyết định

của anh là đúng đắn.

Phân tích từ góc độ tâm lý, cô cảm thấy Niên Bách Ngạn là một nhà quản lý xuất sắc. Từ góc độ tình cảm, anh là chồng cô, cô muốn ủng hộ tất cả mọi việc làm của anh một cách vô điều kiện.

Sự lo lắng của Niên Bách Ngạn là đúng.

Vì câu nói ấy của Tố Diệp đã đẩy lên sự phản đối mạnh mẽ nhất của các cổ đông. Đương nhiên là những người nắm trong tay cổ phần của nhà họ Diệp, khiến cho Tố Diệp cảm nhận được sự áp lực của anh mỗi khi phải ngồi trước hội đồng quản trị.

“Cô hai! Tôi hiểu cô muốn ủng hộ chồng mình. Nhưng cô đừng quên, đây là Tinh Thạch. Thương hiệu này là do bố cô lập ra chứ không phải chồng cô. Cô là một người của nhà họ Diệp, phải đứng về phía lập trường bảo vệ nhà họ Diệp mới phải, tuyệt đối không thể làm việc bằng tình cảm.” Một cổ đông lớn tuổi chân thành nói.

“Cứ cho là tôi làm việc cảm tính thì đã sao? Các vị có thể tự hỏi lại lòng mình. Ai đã tạo dựng tất cả các mối quan hệ cho Tinh Thạch trên thị trường? Ai nắm rõ tình hình mỏ kim cương ở Nam Phi nhất? Ai đã hết lần này đến lần khác mạo hiểm xuống mỏ? Là Niên Bách Ngạn chứ không phải mỗi một cổ đông ngồi đây. Các vị chỉ lo tới tiền thôi, đã khi nào thật sự quan tâm tới vấn đề quản lý Tinh Thạch hay chưa?” Tố Diệp nói không chút khách khí.

Ông ta bị cô nói có phần tức giận, đập bàn: “Cô hai! Cô không thể nói vậy được. Nếu không có chúng tôi, thì lấy đâu ra Tinh Thạch? Liệu còn có nhà họ Diệp các người ngồi đây hay không?”

“Ông...”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn ngắt lời Tố Diệp, ra hiệu cho cô đừng tiếp tục tranh cãi nữa.

Tố Diệp nén giận.

Niên Bách Ngạn nhìn Diệp Uyên: “Anh có ý kiến gì?”

Tất cả đều dồn hết ánh mắt về phía Diệp Uyên.

Anh ấy suy nghĩ rất lâu, rồi nhìn Niên Bách Ngạn: “Tôi có thể đồng ý với quyết định bỏ mỏ, nhưng tôi không đồng ý thu mua, hòa vốn.”

“Những mặt lợi hại bên trong em đã trình bày rất rõ với anh rồi.” Niên Bách Ngạn khẽ nhú mày.

Diệp Uyên nói: “Phải! Nhưng với tư cách là chủ tịch của Tinh Thạch, đứng đầu hội đồng quản trị, tôi có quyền bảo vệ quyền lợi cho các cổ đông, nhất là những cổ đông kỳ cựu.”

Niên Bách Ngạn ngao ngán lắc đầu.

“Tôi không những không đồng ý chuyện hòa vốn mà còn bác bỏ việc bỏ mỏ.” Cuối cùng Diệp Ngọc cũng lên tiếng: “Mỏ kim cương số một ở Nam Phi là mỏ kim cương đầu tiên bố tôi khai thác, trong đó có tâm huyết của ông. Tôi không đồng ý niêm phong nó.”

Tố Diệp nghe xong, lập tức phản bác: “Chị chỉ là bông hoa trong nhà kính thôi, chị từng nhìn thấy mỏ kim cương đó hay chưa? Có hiểu tình hình bây giờ hay không? Giở trò tình cảm mận nòng gì chứ! Cứ tiếp tục sẽ chỉ lãng phí tâm huyết của bố mà thôi!”

“Tố Diệp! Cô đúng là cô hai nhà họ Diệp, nhưng cô mới tiếp xúc với Tinh Thạch được bao lâu? Xét về lý lịch, cô không có tư cách phát

ngôn!”

Tổ Diệp nheo mắt lại: “Tiếc là cổ phần của tôi lại nhiều hơn chị.”

Mặt Diệp Ngọc biến sắc, có vẻ rất ngượng ngập.

“Tôi đồng ý với quyết định của anh tôi. Tinh Thạch cũng có một phần của nhà họ Niên. Nhà họ Diệp cũng không có tư cách phủ quyết toàn bộ chứ?” Niên Bách Tiêu im lặng nãy giờ cuối cùng đã lên tiếng, dáng vẻ rất nhắng nhít.

Tất cả mọi người đều mặc quần Âu áo vest. Chỉ có cậu là diện một chiếc áo phong đơn giản cùng với một chiếc quần bò mài, miệng nhai kẹo cao su, thái độ không thân thiện cho lắm.

Để chuẩn bị cho những phát biểu hay hơn, Niên Bách Tiêu còn đặc biệt dẫn theo phiên dịch của công ty.

“Chàng trai! Đừng tưởng mình họ Niên là có quyền phát ngôn bừa bãi.” Một cổ đông lớn tuổi khác lên tiếng.

Niên Bách Tiêu đang định phản bác thì cổ đông bên cạnh chen vào: “Tổng giám đốc Niên trước nay đưa ra quyết định gì cũng đều suy xét rất cẩn thận, thế nên, tôi đại diện cho các cổ đông mới ủng hộ quyết định của anh ấy!”

“Tôi... cũng đồng ý!” Diệp Lan nói rất nhỏ.

Nguyễn Tuyết Cầm đánh vào người con bé, bức bối nói: “Nói vớ vẩn cái gì thế?”

“Mẹ, bố...” Tuy Diệp Lan là cổ đông nhưng cũng chỉ là thành phần thấp cổ bé họng, thế nên con bé chẳng bao giờ tham gia vào buổi

họp nào. Đây có thể được coi là buổi họp đầu tiên sau khi bước chân vào Tinh Thạch. Vì vậy trong lòng có chút sợ hãi, ăn nói cũng dè dặt.

“Các vị cổ đông! Tôi... Tôi cảm thấy... quyết định của tổng giám đốc Niên là đúng đắn. Chúng ta... Chúng ta không thể cứ cố chấp, cố hủ. Hơn nữa khả năng... của tổng giám đốc Niên, chúng ta đều đã được tận mắt chứng kiến...” Càng nói, giọng của Diệp Lan càng nhỏ, vì nó nhìn thấy sắc mặt của Diệp Hạc Thành mỗi lúc một sa sầm lại.

“Đã thấy chưa? Đến cả người nhà họ Diệp cũng không chịu được, phải nói một câu công bằng rồi.” Niên Bách Tiêu hòa vào, rướn người về phía trước: “Các bác à, đừng có cật mình nhiều tuổi, nếu không người phải khóc là các bác đấy!”

Cậu nói xong câu ấy, người phiên dịch có vẻ khó xử.

“Nhìn gì? Mau dịch cho họ nghe đi!” Niên Bách Tiêu thúc giục.

“Chuyện này... không hay lắm thì phải!” Người phiên dịch ngập ngừng.

“Cậu ta nói gì vậy?” Các cổ đông lớn tuổi nói với vẻ không vui.

Người phiên dịch đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn rồi không dám nói gì thêm. Niên Bách Tiêu thì cười khẩy, tự mình phiên dịch luôn, lặp lại lời nói của mình lần nữa. Lần này cậu dùng tiếng Trung, tuy còn lồm bồm nhưng cũng đã đủ khiến đám người kia thay đổi sắc mặt.

Một buổi họp không khác gì một cuộc chiến.

Sau một tiếng quát của Niên Bách Ngạn, tất cả đều phải trật tự.

Kết quả là, phe đồng tình và phe phản đối có số phiếu ngang nhau, lý

do là vì có ba cổ đông bỏ quyền.

Chuyện này lại tạm thời gác lại.

Sau khi tan họp, Niên Bách Ngạn gọi Niên Bách Tiêu vào văn phòng.

“Họ là cổ đông, cho dù nói có khó nghe một chút em cũng phải tôn trọng.” Đây là câu đầu tiên của anh.

Niên Bách Tiêu đóng cửa phòng lại, nhún vai rồi ngồi lên bàn làm việc: “Em thật sự không thể tưởng tượng được ngày nào anh cũng phải đối mặt với đám người này!”

Niên Bách Ngạn chau mày, gõ gõ lên mặt bàn.

Niên Bách Tiêu vội vàng tụt xuống, ngồi lên ghế rồi nói: “Em ngồi lên sofa được không? Như thế này sẽ khiến em hiểu lầm là bị thầy chủ nhiệm lên lớp.”

Niên Bách Ngạn thở dài, đồng ý.

Niên Bách Tiêu vừa ngồi vững thì Niên Bách Ngạn đã lấy một văn bản ra, ngồi xuống trước mặt rồi đưa cho cậu. Niên Bách Tiêu tò mò đón lấy. Đó là một bản hợp đồng chuyển nhượng cổ phần.

“Cổ phần của ai cần chuyển nhượng vậy?” Niên Bách Tiêu ngạc nhiên.

“Của em!” Niên Bách Ngạn坦然 nhiên đáp: “Em đọc toàn bộ hợp đồng một lần đi. Nếu không còn vấn đề gì thì anh sẽ gọi cố vấn pháp luật tới văn phòng.”

Quyển 12 - Chương 517: Em không cần biết nguyên nhân

Một sự kiện bất ngờ, một hành động đột ngột.

Niên Bách Tiêu sững sờ trong giây lát rồi hỏi ngay lập tức: “Chuyển nhượng sang tên ai?”

“Anh!” Niên Bách Ngạn đáp ngắn gọn.

Rồi anh đẩy sát hợp đồng về phía cậu.

Nhưng Niên Bách Tiêu không nhìn lâu thêm. Cậu nhàn tản dựa vào ghế, trông có vẻ tùy hứng, nhưng ánh mắt lại chất chứa một suy nghĩ nào đó.

“Em muốn biết nguyên nhân!” Cậu nhìn Niên Bách Ngạn mấy giây rồi lên tiếng.

Niên Bách Ngạn thản nhiên trả lời: “Em không cần biết nguyên nhân!”

“Nếu em không ký thì sao?” Niên Bách Tiêu hỏi.

Thanh điệu của Niên Bách Ngạn vẫn rất điềm đạm: “Em phải ký!”

“Cũng tức là, anh định đuổi em ra khỏi nhà?” Niên Bách Tiêu cười khẩy.

Niên Bách Ngạn im lặng, sờ soạng tìm hộp thuốc lá, rút một điếu ngậm lên miệng. Anh châm lửa rồi rít một hơi sau đó ngồi tựa ra sau

ghế, nhẹ nhàng nhả một làn khói. Động tác thuần thục, tự nhiên, nội hàm, ổn trọng.

Rất lâu sau, anh mới lên tiếng, giọng nói trầm thấp, có vẻ nhạt nhòa: “Bây giờ em có thể bảo đảm được tương lai của mình rồi, không cần anh lo lắng cho em nữa.”

Niên Bách Tiêu nhìn anh không rời mắt, bờ môi mím lại.

Làn khói xám nhẹ nhàng múa lượn giữa những ngón tay của Niên Bách Ngạn. Anh gạt nhẹ tàn thuốc rồi nói tiếp: “Từ trước tới nay em luôn muốn tự do, giờ anh cho em! Thân phận cổ đông của nhà họ Niên đối với em mà nói nếu chỉ là gông xiềng, vậy thì vứt nó đi càng tốt.”

“Em muốn biết anh đang nghĩ gì, định làm gì?” Niên Bách Tiêu không màng tới lời anh nói.

Niên Bách Ngạn hờ hững nhấn mạnh: “Em không cần phải biết!”

“Không cần? Em là em trai ruột của anh mà cũng không cần sao?” Niên Bách Tiêu bỗng chốc phẫn nộ. Cậu đứng bật dậy, hét lớn về phía Niên Bách Ngạn: “Trước đây đã như vậy, bây giờ vẫn như vậy! Có đúng là bất kỳ quyết định nào của anh em cũng phải nghe theo không? Anh có coi em là em trai mình không? Em không biết thứ gì trên đời này mới là quan trọng với anh nữa. Kỷ Đông Nham là người bạn tốt nhất của anh. Anh ấy hiểu lầm anh, anh không giải thích. Em là em trai anh. Em hiểu lầm anh, anh cũng không giải thích. Anh có biết cái tính cách này của anh thật sự rất đáng ghét không?”

...

Sau khi chuyển về Sanlitun, lúc dọn dẹp phòng ốc, cậu đã nhìn thấy

một bức thư Tố Diệp để lại cho mình. Nội dung không dài nhưng đủ khiến cậu chìm vào trầm tư.

Trong thư, Tố Diệp không nói bằng giọng điệu lên lớp và răn dạy, cô chỉ nói rõ những việc liên quan đến chuyện cậu bị bắt cóc bằng giọng văn nhẹ nhàng. Cô nói với cậu, anh trai cậu thật ra rất quan tâm tới cậu. Sở dĩ nói và làm như thế thật ra chỉ là để kéo dài thời gian. Rồi cô nói với cậu, với thân phận và địa vị hiện giờ của anh ấy, khó thể làm rất nhiều việc nhưng đồng thời cũng không thể làm rất nhiều việc. Anh ấy có quyết định và sự khó xử của mình. Anh ấy hoàn toàn không phải một người chỉ biết chỉ tay năm ngón. Ngược lại, chính địa vị đã định sẵn rất nhiều việc anh ấy phải dang dở, rất nhiều khổ sở, rất nhiều áp lực anh ấy đều phải gánh chịu một mình.

Cô nói rằng: Bách Tiêu à! Anh trai em rất yêu thương em. Anh ấy là một người đàn ông không giỏi thể hiện tình cảm, nhưng lại mang tới cho em một tình cha và tình anh em sâu nặng như núi. Đừng trách anh ấy trù tính cho em quá nhiều, chỉ vì anh ấy quá muốn bảo vệ em, giống như bảo vệ đứa con của chính mình vậy. Có rất nhiều chuyện, chúng ta sẽ không thể thông cảm và hiểu cho anh ấy được, nhưng có một chuyện em phải tin tưởng, em là người thân quan trọng nhất trong cuộc đời anh ấy. Em mãi mãi không biết được rằng khi đồng ý cho em đi đua xe, anh ấy đã phải đưa ra một quyết định khó khăn như thế nào. Em phải hiểu, trên đời chỉ có những người thật sự quan tâm tới em mới trở nên do dự như thế...

Có thể em cảm thấy, cả em và Kỳ Đông Nham đều đã chịu quá nhiều thiệt thòi, cũng sẽ căm phẫn, thù ghét những việc làm của anh trai em. Nhưng Bách Tiêu à! Nếu em có cơ hội được một lần tới Nam Phi, tận mắt chứng kiến anh em đang liều mạng trong hầm mỏ như thế nào, bị những món lợi ích khổng lồ chèn ép đến suýt mất mạng ra sao, em sẽ hiểu. Với một người đàn ông đã từng trải qua ranh giới của sự sống và cái chết, thì thù hận đối với anh ấy đã chẳng còn là gì

nữa. Tình thân mới là thứ quan trọng nhất. Mà anh trai em, đã sớm nhìn thấu điểm này rồi...

Chính câu “một người đàn ông đã từng trải qua ranh giới của sự sống và cái chết” đã làm rung động sâu sắc tới Niên Bách Tiêu.

Tổ Diệp nói đúng. Sở dĩ cậu oán hận anh trai, một là vì cậu không hiểu tại sao anh phải bán mạng cho Diệp Hạc Phong. Cứ cho là ông ta đã có ơn với họ thì đã sao? Đó là những gì Diệp Hạc Phong nợ họ. Hai là vì cậu không hiểu tại sao vì lợi ích anh trai có thể xem nhẹ tình bạn. Và nguyên nhân quan trọng nhất là, khi cậu bị bắt cóc, người cứu cậu lại không phải là anh.

Thật ra sau này cậu cũng đã hiểu rõ. Mấy tên côn đồ đó sao lại đi qua một cách trùng hợp đến vậy? Nếu đã là bạo loạn, sao cậu lại may mắn thoát chết? Cậu biết rõ chứ, nhưng vẫn canh cánh trong lòng.

Một mặt cậu cảm thấy anh trai không đủ quan tâm tới mình, thế nên luôn làm mấy hành động ngỗ ngược hoặc nói mấy lời ngang bướng để kích động anh. Mặt khác khi anh bị cậu chọc giận đến nổi trận lôi đình cậu lại tự trách mình vô cùng. Vì anh là người bình thản có tiếng, còn giận tức là còn quan tâm.

Thế nên từ trước tới nay, cậu luôn cảm thấy mình sống rất dằn vặt, cũng vì thế hình thành nên tâm lý vừa quan tâm lại vừa căm ghét anh trai.

Cậu ghét anh tại sao cái gì cũng không nói, cái gì cũng không giải thích, cũng đau lòng khi anh một gánh hết tất cả mọi thứ lên vai mình. Anh đúng là con trai trưởng, nhưng cậu cũng không còn là trẻ con nữa. Có những chuyện tại sao không nói rõ ràng với cậu cơ chứ?

Thế nên, bây giờ cậu mới phần nộ đến vậy.

...

Hành động gào thét của cậu không làm Niên Bách Ngạn có quá nhiều phản ứng. Ngược lại, trông anh càng lúc càng trầm tĩnh. Đợi Niên Bách Tiêu hét xong, anh mới khẽ nói: “Gào xong chưa? Gào xong rồi thì ký tên!”

Lòng ngực Niên Bách Tiêu phập phồng, vẫn chưa thể kiềm chế được tâm trạng. Cậu nắm chặt tay lại, nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ không vui.

Niên Bách Ngạn vẫn từ tốn hút thuốc. Làn khói làm mềm đi những góc cạnh sắc nét trên gương mặt anh.

Rất lâu sau, Niên Bách Tiêu mới ngồi xuống. Cậu bốt giận, trông bình tĩnh hơn khi nãy rất nhiều. Suy nghĩ một chút rồi cậu cũng rút một điếu thuốc ra, châm lên. Cậu không biết hút thuốc, thế nên mới rít một hơi đã ho sặc sụa.

Niên Bách Ngạn nhìn dáng vẻ của cậu, khóe miệng hơi cong lên, sắc mặt có chút khó xử cùng một chút yêu thương.

Thấy vậy, Niên Bách Tiêu cũng không giận nữa. Dứt cơn ho cậu mới nói: “Em vốn chẳng quan tâm gì tới chỗ cổ phần này. Bản hợp đồng này em chẳng cần phải đọc, ký ngay cũng không vấn đề gì. Nhưng anh à! Anh không thể lúc nào cũng coi em là trẻ con được.”

Niên Bách Ngạn hơi rướn người về phía trước, dập tắt điếu thuốc trong tay. Anh chỉnh lại tư thế cầm thuốc cho Niên Bách Tiêu rồi nói một câu mang hàm ý: “Tin anh đi! Trong mắt anh, em vẫn luôn là một đứa trẻ!”

Hai quyết định của Niên Bách Ngạn không được hội đồng quản trị thông qua đã bị tiết lộ.

Các báo đài bắt đầu suy đoán rầm rộ xem nội bộ tập đoàn Tinh Thạch liệu có phải đang trải qua một trò chơi tranh đấu quyền lực không. Hành động rút lui khỏi việc quản lý chính của Diệp Uyên cũng đã bị lôi ra cùng chuyện này. Có chuyên gia cho rằng từ sau khi Diệp Hạc Phong qua đời, Niên Bách Ngạn vẫn đang “khống chế Hoàng đế để ra lệnh cho chư hầu”, mà “Hoàng đế” này chính là Diệp Uyên, “chư hầu” chính là các cổ đông trong hội đồng quản trị thậm chí là toàn bộ nhân viên trong Tinh Thạch. Ngay cả việc lấy Tố Diệp cũng bị mọi người cho là hành động tính toán để nổi loạn của Niên Bách Ngạn.

Còn lần này quyết định bị bác bỏ, các chuyên gia suy đoán là người nhà họ Diệp đã phản công. Có người còn phân tích, nội bộ Tinh Thạch rốt cuộc đang là bên nào áp đảo bên nào. Thậm chí họ còn vẽ cả sơ đồ phân tích nhân vật, mà Diệp Ngọc một lần nữa trở thành nhân vật chính được bàn tán.

Với tư cách là “vợ trước” của Niên Bách Ngạn, có phóng viên cho rằng, cô chủ lớn này của họ Diệp rõ ràng đang chống đối lại Niên Bách Ngạn. Sau đó họ lại moi móc ra Niên Bách Ngạn đã từng ngấm ngầm dùng thủ đoạn ép buộc chồng của người yêu Diệp Ngọc, cũng là chồng của Khúc Nghệ bấy giờ rời khỏi Khúc Nghệ để giải thoát cho cuộc sống hôn nhân hoang đường của bản thân mình.

Những món “cơm canh lạnh ngắt” lại được mang ra xào nấu lại, vốn dĩ đã chẳng ngon bằng mấy món được nấu mới, nhưng vấn đề là xào lại như thế nào. Dĩ nhiên chẳng cần biết cách xào nấu ra sao, thì quan hệ của Diệp Ngọc và Khúc Nghệ lại một lần nữa bị người ta hăng say truyền lời.

Nguyễn Tuyết Mạn vút tờ báo xuống mặt bàn, tức đến bốc khói trên đỉnh đầu: “Con bảo vệ cho lợi ích của nhà họ Diệp thì có gì là sai? Máy cái đám phóng viên với mấy người được gọi là chuyên gia này đúng là ăn nói không có chút trách nhiệm gì cả!”

Diệp Ngọc không lên tiếng, chỉ trầm mặc cất gọn tờ báo sang một bên.

“Còn nữa, con đọc xem bọn họ viết về anh con có khó nghe không? Cái gì mà con trai trưởng nhà họ Diệp bất tài, do dự thiếu quyết đoán, bần nhão không đắp nổi tường. Mẹ phải kiện họ tội phỉ báng!”

Diệp Ngọc thở dài: “Mẹ! Thôi bỏ đi! Cãi cọ với họ có được gì đâu!”

“Con muốn bỏ qua, mấy người ngoài kia chịu sao? Còn cả Niên Bách Ngạn nữa, nó muốn bỏ sao?” Nguyễn Tuyết Mạn sốt sắng: “Theo như mẹ thấy, con mau đi khuyên anh trai con đi, ngồi cho vững cái ghế chủ tịch, lấy lại quyền quản lý.”

Diệp Ngọc khẽ nói: “Con biết khuyên anh ấy thế nào đây? Anh ấy chỉ thích làm cơ trưởng thôi!”

“Hay là con với chú hai cố gắng lôi kéo một số cổ đông khác. Ý mẹ là mấy cổ đông mới ấy.”

Diệp Ngọc lắc đầu: “Họ đều là người của Niên Bách Ngạn!”

“Người của ai không quan trọng, quan trọng là theo ai mới có lợi.” Nguyễn Tuyết Mạn nhíu mày: “Đám cổ đông đó nói trắng ra cũng chỉ mong có được cổ tức. Nếu Niên Bách Ngạn bỏ mỏ, hòa vốn, lợi ích của họ cũng sẽ bị ảnh hưởng. Họ bảo vệ cho lợi ích, có cùng chung mục đích sao lại không thương lượng được?”

Diệp Ngọc ngao ngán: “Chuyện không đơn giản như vậy đâu. Từ sau khi Niên Bách Ngạn ngồi lên vị trí tổng giám đốc, ví tiền của họ quả thực đã dày lên. Thế nên họ vẫn luôn tin tưởng Niên Bách Ngạn. Con và chú hai cho dù có cố gắng hết sức cũng chỉ có thể hòa với họ, duy trì được tình hình như hiện giờ đã rất khó khăn rồi.”

Nguyễn Tuyết Mạn nghe mà đau lòng nhức óc. Bà đánh mạnh vào người cô: “Con tự nhìn lại con đi! Lúc trước không ly hôn với Niên Bách Ngạn thì sự việc đâu có đến nông nổi này!”

Diệp Ngọc đau đầu, không thể không nhắc nhở bà: “Mẹ! Con và anh ta kết hôn giả.”

“Mẹ biết! Ý mẹ là...” Nguyễn Tuyết Mạn đang nói dở thì Khúc Nghệ đi lên, thêm nước cho hai người họ. Sắc mặt Nguyễn Tuyết Mạn sa sầm lại, bực bội nói: “Đều tại cái con yêu tinh hại người kia!”

Động tác của Khúc Nghệ chợt khựng lại.

“Mẹ! Mẹ nói gì vậy!” Diệp Ngọc không vui.

“Mẹ nói sai à?” Nguyễn Tuyết Mạn đứng hằn dẫy hét lên với Khúc Nghệ: “Nếu không vì nó, con liệu có bị Niên Bách Ngạn dắt mũi đi như thế không? Tại sao nó lại có cổ phần của nhà họ Diệp trong tay không phải là con không biết! Chính là tại con hồ ly tinh đó, nó hại con đến giờ này vẫn còn bị người ta nói ra nói vào!”

Quyển 12 - Chương 518: Cứ coi như vì em

“Mẹ! Những chuyện này không liên quan gì tới cô ấy.” Diệp Ngọc cũng đứng dậy phản bác.

“Sao tao lại sinh ra một đứa con gái như mày cơ chứ? Đàn ông thì không yêu, nhất quyết phải dây dưa một con đàn bà. Nó thì giúp gì được mày? Không làm liên lụy đã là may lắm rồi! Mày mà còn tiếp tục ở chung với nó, nó chần chẫn sẽ làm hại cả đời mày!”

Khúc Nghệ cúi đầu không nói, chỉ xoắn chặt các ngón tay lại.

“Anh vào trong nhà trước đi!” Diệp Ngọc đẩy Khúc Nghệ một cái.

Khúc Nghệ tái mặt quay về phòng.

“Mày mau chóng cắt đứt với nó đi!” Nguyễn Tuyết Mạn hét lớn.

“Mẹ à! Chuyện của con mẹ có thể đừng xen vào được không?”

“Mẹ mà còn không lo, có ngày con ra đường ngủ đấy!” Nguyễn Tuyết Mạn bực bội: “Đường đường là cô chủ lại đi mở cửa hàng bán bánh. Mẹ thấy đầu con đúng là bị kẹp cửa rồi. Chẳng phải đều bị nó dẫn vào con đường hư hỏng sao?”

Diệp Ngọc phát đau đầu bị mấy lời ầm ĩ của Nguyễn Tuyết Mạn, một mực lặng im...

Diệp Lan đã uống say. Cô cùng một đám bạn học chúc mừng sinh

nhặt cho một cô bạn gái. Sau khi tới quán bar, cô bạn đó tình cảm mặn nồng với một nửa của mình, cả một biển hoa gần như đã nhấn chìm cô ấy.

Các bạn học khác cũng hòa theo đùa giỡn.

Diệp Lan nhìn thấy ngưỡng mộ, nốc hết cốc này tới cốc khác, chẳng biết đã say mềm từ lúc nào.

Có một bạn học lấy di động của cô gọi cho bạn trai. Nói kiểu gì Diệp Lan cũng gạt đi, vẫn không ngừng uống rượu. Sau khi tàn cuộc, cô và mấy người khác đã uống tới mức gần như bất tỉnh nhân sự.

Cô bảo họ cứ đi trước, mặc kệ cô. Thật ra bọn họ cũng đã uống khá khá nên cũng chẳng thể quan tâm quá nhiều, cứ thế dùng một cái đã tàn đi hết. Diệp Lan ngồi lại quầy bar, uống rượu.

Bảo vệ thấy cô uống cũng khá khá, có vẻ không yên tâm bèn khuyên cô đừng uống tiếp nữa. Cô nằm bò lên quầy bar, lấy cánh tay che mặt. Chiếc điện thoại bên cạnh đổ chuông liên hồi.

Người bảo vệ nhận điện thoại, nói với đầu kia là chủ nhân của điện thoại đã uống say rồi, rồi báo cho người đó địa chỉ.

Diệp Lan mơ mơ hồ hồ ngẩng đầu lên, hai mắt đã nhắm lẹ.

“Mau báo cho người nhà tới đón cô về đi. Con gái ngồi một mình ở mấy nơi này nguy hiểm lắm!” Người bảo vệ lớn tiếng nói.

Trong đầu Diệp Lan chỉ quanh quẩn chữ “người nhà” của anh ta...

Cô cố gắng với lấy điện thoại. Nghĩ tới người nhà một lúc lâu, cuối cùng cô ấn một dãy số điện thoại.

Khi Tố Khải nhận được điện thoại của Diệp Lan đã là hơn 12 giờ đêm. Cô nức nở trong hơi rượu. Tố Khải thấy vậy lập tức đi tới quán bar. Sau khi trả tiền rượu lúc sau cô uống thêm, Tố Khải phải bế cô ra khỏi quán bar, đỡ những bước chân còn lảo đảo.

Ra tới cửa quán bar, Diệp Lan càng khóc dữ hơn. Cô ôm chặt lấy Tố Khải không buông.

Trái tim Tố Khải thắt lên từng cơn. Thấy cô uống say đến vậy, anh vừa giận vừa thương, để mặc cô ôm lấy mình rồi nói với cô: Anh đưa em về nhà!

Diệp Lan chỉ lắc đầu nguầy nguậy.

Tố Khải thở dài.

“Đầu tháng sau em làm đám cưới rồi, ngày cưới đã được định rồi.”
Diệp Lan ngẩng đầu lên nhìn anh, nước mắt theo hốc mắt lăn xuống đôi gò má.

Sống lưng Tố Khải cứng đờ, cả người cứ ngây ngốc đứng đó.

“Em sắp phải kết hôn rồi... Em phải kết hôn rồi!” Cô vừa khóc vừa cười, nhưng vẫn nhìn anh không rời.

Tố Khải giơ tay lên, muốn được vuốt ve gương mặt cô, nhưng lại bất lực buông xuống, khẽ nói: “Em say rồi! Ngoan, anh đưa em về!”

“Tại sao chúng ta không thể ở bên nhau?” Diệp Lan tựa vào ngực anh, cả người mềm nhũn.

Anh vội vàng giơ tay đỡ lấy cơ thể ngã nghiêng của cô. Lời cô nói

khiến trái tim anh đau đớn như bị ai xé nát.

“Anh có yêu em không? Có yêu em không?” Cô ghen ngào hỏi.

Cổ họng Tố Khải thít chặt lại. Anh ôm lấy cô, khẽ thì thầm bên tai:
“Yêu!”

Diệp Lan bỗng bật cười, nhưng nước mắt càng chảy dữ hơn.

Tố Khải đau lòng, cuối cùng cũng giơ tay khẽ lau nước mắt cho cô. Đã lâu lắm rồi anh không chạm vào cô dịu dàng như thế, bỗng thấy vô cùng xúc động. Nước mắt của cô, sự trợ trợ của cô khiến anh vô thức muốn được hôn cô, rồi nói với cô rằng: Anh rất yêu, rất yêu em, vẫn luôn yêu em như thế.

Nhưng người hành động đầu tiên lại là Diệp Lan.

Cô kiễng chân, níu chặt lấy cổ anh, đặt lên môi anh một nụ hôn.

Anh nếm được vị mặn của nước mắt, khi chảy vào tim chỉ còn lại đắng chát.

Anh đã hóa bị động thành chủ động từ lúc nào.

Anh muốn đưa cô đi, đi ngay lập tức. Mặc kệ cái gì môn đăng hộ đối, bỏ ngoài tai lời cảnh cáo của Nguyễn Tuyết Cầm, chẳng cần biết thân phận của mình sẽ mang đến những nguy hiểm gì cho cô. Anh không muốn quan tâm tới những điều ấy nữa...

Hôn xong, anh nhẹ nhàng ôm Diệp Lan vào lòng, như trân trọng một báu vật trong tay.

Gió đêm làm hơi rượu nhạt nhòa bay xa.

Tố Khải cảm thấy mình cũng say rồi.

“Em muốn đi cùng anh thật sao?” Anh khẽ hỏi.

Người con gái trong lòng không lên tiếng.

Tố Khải cúi đầu xuống nhìn cô. Có lẽ cô quá say rồi, sau khi ngừng khóc đã ngủ trong lòng anh. Tố Khải yên lặng nhìn cô, thất thần như mất đi vật gì.

Đúng vào lúc này, một tiếng còi xe làm ngắt quãng suy nghĩ của Tố Khải.

Anh ngẩng đầu lên bỗng thấy Cảnh Long từ trên xe bước xuống, sắc mặt có phần khó coi.

Lúc này Tố Khải mới ý thức được Diệp Lan đã không còn là của anh nữa. Cô đã là bạn gái của một người đàn ông khác. Rồi chẳng bao lâu sau cũng sẽ trở thành vợ của người ta.

“Lan Lan làm phiền tới cậu rồi!” Cảnh Long bước tới, tảng lờ khung cảnh đang mang lại cho anh ta cảm giác bức bối, kéo Diệp Lan vào lòng. Vừa nãy bảo vệ khách sạn nhận điện thoại của anh ta. Buông đi động xuống anh ta lập tức tới ngay, không ngờ Tố Khải cũng ở đây.

Diệp Lan lẩm bẩm trong cơn say: Tố Khải...

Thanh âm rất khẽ.

Nhưng đủ để cả hai người đàn ông đều nghe thấy.

Tố Khải nhú mày, vừa cất bước lên thì Cảnh Long đã kịp thời lên

tiếng: “Tôi đã từ chức sớm hơn dự kiến rồi!”

Như chết dí vì nhận một gậy, Tố Khải dừng ngay động tác của mình lại.

“Bây giờ tôi không còn là cảnh sát nữa, thế nên Lan Lan ở bên cạnh tôi là an toàn nhất!” Cảnh Long nói tiếp.

Tố Khải như bị ai rút cạn hết mọi sức lực. Anh giương mắt nhìn Cảnh Long đưa Diệp Lan đi.

Xe đi được nửa đường, Cảnh Long cho xe dừng lại.

Diệp Lan dựa đầu vào ghế, rất không yên giấc. Anh ta xích lại gần, nhìn nét mặt khi say của cô, rồi khẽ gọi tên cô. Diệp Lan mơ mơ màng màng mở mắt ra. Rượu làm cô không phân biệt rõ được người trước mặt, bờ môi khẽ mấp máy: “Tố Khải...”

“Anh là Cảnh Long.” Anh ta nhấn mạnh.

“Cảnh Long... Cảnh Long?” Diệp Lan cố gắng mới nhìn rõ được hình ảnh người đàn ông trước mặt, trong đôi mắt chất đầy thất vọng.

Cảnh Long thấy vậy, trong lòng chua xót vô cùng. Anh ta khẽ nheo mắt lại, rồi bất ngờ đè người xuống định hôn cô. Diệp Lan chặn lại theo phản xạ: “Đừng động vào tôi!”

Anh ta bèn dừng lại, nhìn cô chăm chăm: “Anh là bạn trai của em, còn sắp trở thành chồng của em, tại sao không thể động vào em?” Đã lâu như vậy rồi, cùng lắm anh ta chỉ được cầm tay cô. Anh ta tự cho rằng mình đã quá coi trọng cô. Anh ta biết trong lòng cô còn có ai nhưng vẫn muốn lấy cô.

“Tôi muốn về nhà...” Đầu Diệp Lan đau như búa bổ, tim cũng nhói lên. Cô nhớ rõ ràng người trước mặt là Tố Khải cơ mà...

Cảnh Long nhìn cô rất lâu rồi khẽ nói: “Quên cậu ta đi. Cậu ta không làm được gì cho em cả.”

Cả người Diệp Lan mềm oặt, dính chặt vào cửa xe. Cô mê man đáp: “Phải... Tôi có làm được gì cho anh ấy đâu...”

Cảnh Long nhăn mặt...

Khi Diệp Uyên về tới nhà, phòng khách vẫn sáng đèn.

Lâm Yêu Yêu nằm trên sofa, nhắm mắt lại, hình như là đã ngủ rồi. Anh rón bước nhẹ nhàng, đặt cặp và mũ sang một bên rồi ngồi xuống ngắm cô đang say ngủ.

Anh bất giác giơ tay lên, chạm nhẹ vào mặt cô.

Nhưng không ngờ lại làm cô tỉnh giấc.

Cô giật mình một cái. Khi mở mắt, thấy Diệp Uyên đã quay về, cô bèn ngồi dậy ngay lập tức.

“Sao lại ngủ ở đây?” Diệp Uyên khẽ hỏi.

Lâm Yêu Yêu nhìn Diệp Uyên trong bộ đồng phục cơ trưởng, đáp lại: “Em đang đợi anh!”

Câu nói ấy khiến Diệp Uyên có chút sững sờ.

Lâm Yêu Yêu nhìn thấy ánh mắt của anh, nhất thời lại không nỡ nói tiếp. Cô nuốt những lời đã ra tới bên miệng vào lòng, đổi thành:

“Em... đi bật nước tắm cho anh!”

Nói xong cô đứng dậy.

Diệp Uyên cũng đứng lên theo. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, rồi thì thầm bên tai cô: “Nhớ anh sao?”

Lâm Yêu Yêu cảm thấy tim mình như nhảy vọt lên tận mặt.

“Đừng đùa nữa!” Cô muốn đẩy anh ra.

Nhưng càng bị anh ôm chặt hơn.

Anh cười xấu xa: “Nói câu nhớ anh cũng đâu có gì, phải không?”

Lâm Yêu Yêu im lặng, mím môi.

“Chẳng phải em đợi anh sao?” Diệp Uyên xoay người cô lại.

Lâm Yêu Yêu thở dài: “Vì em có chuyện muốn nói với anh.”

Diệp Uyên nhướn mày, lập tức bế bổng cô lên, làm cô giật thót tim. Anh bế cô cùng ngồi xuống sofa, mãi không buông tay mà vùi đầu vào cổ cô.

“Em có chuyện muốn nói với anh thật mà.”

“Em nói đi!” Anh uể oải đáp.

“Anh cứ thế này em nói sao được?” Cô ngồi trên chân anh, cực kỳ khó xử.

Diệp Uyên không ngẩng đầu lên, chỉ hít hà mùi hương trên người cô:

“Không nói là anh làm đấy!”

Lâm Yêu Yêu sợ hãi, vội vàng lên tiếng: “Là chuyện có liên quan tới Tinh Thạch.”

Lúc này Diệp Uyên mới ngược nhìn cô.

“Anh có thể đừng gây khó dễ cho Niên Bách Ngạn không?” Cô dè dặt nói ra câu này.

Diệp Uyên cười ha ha: “Anh mới là chồng em!”

Lâm Yêu Yêu không biết nên nói sao: “Ý của em là, anh làm khó Niên Bách Ngạn cũng tức là làm khó Tố Diệp. Em không muốn nhìn thấy cô ấy khó xử, huống hồ đó còn là em gái anh.”

Eo cô bị Diệp Uyên siết chặt. Anh đứng đưng như không, chỉ vùi mặt vào ngực cô.

Hơi thở nóng hổi làm cả người cô kỳ lạ. Cô giãy giụa thì anh lập tức nói: Ngồi yên!

“Thì anh cũng cho ý kiến đi chứ!” Lâm Yêu Yêu sốt ruột.

Tin tức mấy hôm nay làm cô xem cũng phiền lòng.

“Tuy anh không quản lý Tinh Thạch, nhưng cũng phải suy nghĩ cho lợi ích của cổ đông chứ.” Diệp Uyên thở dài, dựa ra sau ghế.

Lâm Yêu Yêu ngồi xuống bên cạnh, co hai chân lên ghế: “Nhưng Niên Bách Ngạn cũng suy nghĩ cho công ty thôi mà. Anh cũng biết là đám cổ đông kia lúc nào cũng lo trước sợ sau.”

Diệp Uyên giơ tay, vỗ nhẹ lên má cô: “Em đừng bận tâm tới chuyện công ty nữa.”

Lâm Yêu Yêu cắn chặt môi: “Anh cứ cho là em vô lý vô có đi. Anh thử đứng vào địa vị của Niên Bách Ngạn mà suy nghĩ xem. Anh ấy tuyệt đối không làm những chuyện có hại cho công ty. Bây giờ bên ngoài tin tức đang rầm rộ, cả người nhà họ Niên lẫn người nhà họ Diệp đều chẳng ai vui vẻ. Diệp Uyên! Anh... cứ coi như vì em đi, có được không?”

Khi đọc những bài báo ác ý công kích Tố Diệp, nói cô ấy chẳng qua chỉ là ván nhảy để Niên Bách Ngạn thành công, nói vai diễn của cô ấy thật ra có khác gì cô cả nhà họ Diệp đâu, Lâm Yêu Yêu tức giận tới nỗi chỉ muốn thiêu rụi tòa soạn đó. Ăn nói kiểu đó thực sự là rất quá đáng!

Nghe xong câu cuối cùng của Lâm Yêu Yêu, Diệp Uyên thở dài, ánh mắt trở nên ôn hòa hơn. Anh chỉ ôm cô vào lòng, im lặng rất lâu...

Quyển 12 - Chương 519: Anh cũng không thích được người ta an ủi

Sau khi Đinh Tư Thừa trở thành cố vấn tâm lý cho Kỳ Thị, quả thực đã lập được cho các nhân viên ở đây một kế hoạch bồi dưỡng tâm lý rất tốt. Chỉ trong một thời gian ngắn, Đinh Tư Thừa đã trở thành một cố vấn tâm lý cốt cán mà Kỳ Thị không thể thiếu. Sau này, Kỳ Đông Nham đã giao hẳn cả phòng tâm lý cho anh ta toàn quyền phụ trách, có thể thấy anh vô cùng tin tưởng vào sự chuyên nghiệp của anh ta.

Từ khi Kỳ Đông Nham tiếp quản Kỳ Thị, bố anh gần như không xuất hiện nữa. Ông định cư lâu dài ở nước ngoài, sống một cuộc sống về hưu vô lo vô nghĩ. Chỉ có điều ngày đầu tiên khi anh ngồi lên vị trí chủ tịch, ông đã dặn dò một câu: Làm việc đừng gây khó dễ cho người khác, đặc biệt là Niên Bách Ngạn.

Năm xưa, bố của Kỳ Đông Nham đã trải nghiệm quá nhiều, cũng nhìn thấu nhiều điều. Nhà họ Kỳ và nhà họ Niên vốn là bạn bè. Khi Niên Bách Ngạn còn rất bé, bố của Kỳ Đông Nham đã tặng Niên Bách Ngạn một lời đánh giá rằng: Bình thản, không run sợ.

Nhưng lại nhận xét con trai mình rằng: Làm việc theo cảm tính.

Thế nên, trước khi lui về, ông đã thành thật khuyên bảo Kỳ Đông Nham câu ấy.

Nhưng Kỳ Đông Nham cho rằng, tất cả những việc mình làm đều là vì mình muốn làm. Cho dù có hành động theo cảm tính, thì cũng coi

như đó là một nếm trái. Anh không muốn cãi lại đánh giá của bố. Trên thực tế, anh cảm thấy bố mình có một đôi mắt rất sắc bén, nhìn người trước nay luôn cực kỳ chuẩn xác. Anh thừa nhận, mình đúng là người làm việc bằng cảm tính.

Khi Đinh Tư Thừa cầm theo một đơn kê khai chi tiết xin chi phí cho quý sau, gõ cửa phòng làm việc của Kỷ Đông Nham thì anh đang ngồi trên ghế nhìn ra cảnh hoàng hôn ngoài cửa sổ. Sau lưng ghế đổ nghiêng cái bóng của anh. Cả một khoảng nắng chiều tàn bao trùm lấy anh, trông anh có phần cô độc.

Sau khi nghe thấy động tĩnh, Kỷ Đông Nham cũng không quay lại mà chỉ lặng im.

Đây không phải phong cách của Kỷ Đông Nham.

Trên dưới trong công ty không ai không biết, trước nay Kỷ Đông Nham là một người sếp rất hòa nhã. Các nhân viên trong Kỷ Thị cũng thích mang Kỷ Đông Nham và Niên Bách Ngạn ra so sánh, cuối cùng họ rút ra một kết luận là: Làm việc trong công ty, may mắn nhất là gặp được người sếp như Kỷ Đông Nham. Anh ấy thân thiện với nhân viên, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc làm việc thì anh ấy luôn nhắm một mắt, mờ một mắt.

Những người khác nhau có những phong cách lãnh đạo khác nhau. Niên Bách Ngạn là người nghiêm khắc có tiếng còn Kỷ Đông Nham lại tuân theo phương châm đối xử thân ái với mọi người sẽ có lợi.

Đinh Tư Thừa đặt kẹp tài liệu lên mặt bàn, kéo một cái ghế bên cạnh và ngồi xuống.

Chẳng biết Kỷ Đông Nham đang nghĩ gì, vẫn không nói một câu.

Đinh Tư Thừa châm một liều thuốc, hút một cách chậm rãi rồi cũng im lìm.

Cứ như thế, hai người yên lặng ngắm nốt khoảnh khắc đẹp nhất cuối cùng của hoàng hôn. Tới khi chân trời chỉ còn lại một màu đỏ nhạt nhòa, Kỷ Đông Nham mới lên tiếng, giọng rất thấp: “Anh bảo thế nào là người tốt, thế nào là người xấu?”

Đinh Tư Thừa cười khẽ: “Trên đời này không có người nào tốt hoàn toàn, mà cũng không có người nào xấu hoàn toàn.”

“Người tích đức hành thiện ngày ngày cũng không phải người tốt, mà kẻ phạm tội ác tà trời cũng không phải người xấu sao?” Kỷ Đông Nham vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, hờ hững hỏi ngược lại.

Đinh Tư Thừa rút một hơi thuốc rồi nhả ra một vòng khói rất đẹp: “Người tích đức hành thiện ngày ngày cũng có lúc ích kỷ. Khi ấy anh ta sẽ là người xấu. Kẻ phạm tội ác tà trời cũng có tình thân, cũng có vợ con. Khi trong lòng hấn ta còn tồn tại suy nghĩ lương thiện, lúc ấy hấn vẫn là người tốt.”

Kỷ Đông Nham gõ nhẹ mấy cái lên tay vịn của ghế dựa: “Sợ rằng sau này Tiểu Diệp sẽ coi tôi là một kẻ xấu xa.” Nói tới đây, anh quay người lại, bình tĩnh nhìn về phía Đinh Tư Thừa: “Cả anh nữa, hình tượng của anh trong lòng cô ấy đã mất trắng rồi!”

Ngón tay kẹp liều thuốc của Đinh Tư Thừa run khẽ lên một cái, rất khó nhận ra. Một giây sau, anh ta dập liều thuốc mới cháy được một nửa vào gạt tàn, rồi khẽ đáp: “Từ giây phút cô ấy nhìn thấy Yêu Yêu nằm trong vũng máu, hình tượng của tôi trước mặt cô ấy đã mất trắng rồi!”

Kỷ Đông Nham cười tiếc nuối.

“Một khi Niên Bách Ngạn bại trận, sự nghiệp của anh ta cũng sẽ tiêu tùng. Cậu tham gia vào chuyện này, sau này Tố Diệp sẽ không tha thứ cho cậu.” Đinh Tư Thừa nói.

Nụ cười nhạt nhòa nơi khóe môi Kỳ Đông Nham cũng tắt ngấm. Anh không lên tiếng, chỉ cầm lấy hộp thuốc lá, rút ra một điếu, nhưng không hút mà nghịch trong tay. Giây lát sau, anh nói: “Điểm khác biệt lớn nhất của Tiểu Diệp và những người con gái khác đó là cô ấy là một người biết quá rõ mình cần cái gì. Ngay từ ban đầu tôi đã bị đá khỏi cuộc chơi. Giữa tôi và Niên Bách Ngạn, cô ấy đã lựa chọn Niên Bách Ngạn, thế nên bất luận tôi có làm thế nào đi nữa cũng không thể xoay chuyển tình bạn này thành tình yêu. Tình yêu rất đơn giản, hoặc là yêu, hoặc là không yêu. Nhưng tình bạn thì phức tạp hơn nhiều. Ngoài mặt là tổn thương, thực chất lại là bảo vệ.”

Đinh Tư Thừa cười khế.

“Còn anh thì sao?” Kỳ Đông Nham hỏi.

“Tôi ư?” Đinh Tư Thừa nhướn mày, trầm ngâm rất lâu cũng không thể đưa ra được câu trả lời chính xác. Anh ta cười khó xử: “Ngay bản thân tôi còn chẳng hiểu nổi suy nghĩ của mình nữa.”

Con người sinh ra đã mơ màng. Có lúc, ngay cả một bác sỹ tâm lý cũng không tránh khỏi những giây phút mơ hồ.

Điện thoại trên bàn làm việc bỗng vang lên.

Kỳ Đông Nham nhắc máy. Là phòng thư ký gọi tới, giọng điệu có vẻ do dự: “Tổng giám đốc! Có một vị khách nói thế nào cũng phải gặp anh, bảo rằng có việc rất quan trọng muốn thương lượng với anh, còn nói nếu anh không gặp ông ấy, nhất định sẽ hối hận.”

“Các cuộc hẹn buổi tối chẳng phải đã hủy hết rồi sao?” Kỳ Đông Nham nói.

“Dạ vâng! Nhưng... ông đây không có hẹn trước. Ông ấy nói bằng mọi giá phải gặp được anh.”

Kỳ Đông Nham nhíu mày.

“Ông ấy nói... muốn bàn với anh một chuyện liên quan tới Niên Bách Ngạn...”

Kỳ Đông Nham suy nghĩ giây lát: “Cho ông ta vào!”

“Dạ!”

Cuộc điện thoại kết thúc, Đinh Tư Thừa đứng dậy định rời đi nhưng Kỳ Đông Nham ra hiệu cho anh ta ngồi xuống.

Chẳng mấy chốc, người thư ký đã gõ cửa.

Dẫn theo một người đàn ông đi vào.

Người đàn ông này cao lớn, thô kệch, khung người to, bờ vai rộng, đội một chiếc mũ lưỡi trai, phía dưới vành mũ đeo một chiếc kính râm. Da ông ta sạm đen, quần áo mặc trên người có phần cũ kỹ. Ống quần bò còn được xắn lên. Dưới chân lệt xệt một đôi dép lê đậm màu, cũng đã cũ. Rõ ràng nhất là một vết sẹo không sao có thể che giấu được trên gương mặt ông ta. Tuy rằng đã có chiếc kính che bớt, nhưng vẫn có thể nhận ra sự kinh khủng của vết sẹo ấy.

Dáng vẻ như vậy hoàn toàn không ăn nhập gì với hai người quần Âu áo vest đang ngồi trong văn phòng. Nhưng ông ta không hề cảm thấy

có chút gì không ổn. Sau khi đi vào, ông ta tùy tiện ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh Đình Tư Thừa, rồi nhìn Kỷ Đông Nham, mỉm cười: “Tôi biết ngay cậu nhất định sẽ gặp tôi!”

Kỷ Đông Nham không biểu lộ cảm xúc, chỉ dựa ra sau ghế, nhìn ông ta hỏi: “Cafe hay trà?”

Gã mặt sẹo nở nụ cười u ám: “Mạn phép xin một điếu thuốc là được rồi!”

Kỷ Đông Nham cũng không miễn cưỡng, vớt hộp thuốc tới trước mặt ông ta.

Gã mặt sẹo cong môi cười một cái, cầm lấy hộp thuốc, rút một điếu ra, châm lên rồi hút một hơi đầy mãn nguyện.

“Phải xưng hô với vị đây thế nào?” Kỷ Đông Nham hỏi.

“Cậu có thể cho là tôi họ Lưu, cũng có thể cho là tôi họ Lý, không quan trọng.” Gã mặt sẹo nói.

Đình Tư Thừa nhướng mày, quay đầu nhìn ông ta.

“Kỳ lạ ư? Tên họ chẳng qua chỉ là một dấu hiệu mà thôi. Hay là hai người cứ gọi tôi là “mặt sẹo” cũng được!”

Kỷ Đông Nham nghe xong, khẽ cười: “Vậy được! Mặt sẹo! Ông tới đây vì chuyện của Niên Bách Ngạn?”

“Không sai! Nhưng còn có một nguyên nhân quan trọng hơn. Tôi định kiếm chút món hời từ Kỷ Thị.” Gã mặt sẹo nói thẳng.

Kỷ Đông Nham cười khẩy: “Xem ra, ông không chỉ xin tôi một điếu

thuốc đơn giản như vậy rồi!”

Gã mặt sẹo bắt chéo chân: “Tôi thích nói chuyện với người thông minh. Tổng giám đốc Kỳ đây là người thông minh, thế nên, tôi đã tìm tới cậu.”

Kỳ Đông Nham cong môi: “Nói thử xem!”

“Kỳ Thị và Tinh Thạch đối đầu với nhau đã lâu như vậy rồi. Cục diện này cũng nên được phá vỡ. Tôi muốn giúp cậu!” Gã mặt sẹo từ tốn nói.

Ánh mắt Kỳ Đông Nham lặng lẽ nhìn về phía Đinh Tư Thừa. Đinh Tư Thừa dường như cũng cảm thấy nghi hoặc, đầu mày chột nhú lại. Mấy giây sau, Kỳ Đông Nham bật cười: “Ông giúp tôi? Ông muốn giúp tôi chuyện gì?”

“Đơn giản thôi, khiến Niên Bách Ngạn bị nốc ao.” Gã mặt sẹo không hề vòng vo.

Kỳ Đông Nham hơi nheo mắt lại: “Tôi nghĩ ông đây nhầm rồi. Tôi bao giờ nói muốn loại Niên Bách Ngạn khỏi cuộc chơi này.”

“Tinh Thạch vẫn luôn đối đầu gay gắt với Kỳ Thị.”

“Tranh đấu thương trường là chuyện khó tránh khỏi. Vì lợi ích, có thể làm bạn bè, cũng có thể thành kẻ địch.”

Gã mặt sẹo cười vang: “Tổng giám đốc Kỳ! Tôi đã tới đây tìm cậu thì tôi chắc chắn có khả năng hợp tác với cậu, cậu hà tất phải nghi ngờ, do thám tôi chứ?”

Kỳ Đông Nham quan sát ông ta rất lâu.

Gã mặt sẹo giơ tay lên, tháo kính râu xuống.

Đó là một gương mặt khiến người ta không thể nào quên.

Sở dĩ khó quên chẳng phải vì nó anh tuấn phi phạm đến mức nào. Mà ngược lại, ông ta rất xấu xí. Quan trọng hơn cả là, vết sẹo ấy rạch ngang mặt, như một con rết đang bò trên mặt, khiến người ta rùng mình khiếp sợ.

Ông ta đặt kính râu lên trên mặt bàn rồi nhìn thẳng vào mắt Kỳ Đông Nham, bổ sung một câu: “Tin tôi đi! Có sự giúp đỡ của tôi, cậu chắc chắn sẽ làm ít được nhiều.”

Kỳ Đông Nham vẫn rất trầm tĩnh, không hiểu đang nghĩ gì. Rất lâu sau anh mới khẽ hỏi: “Ông đây có bản lĩnh đến vậy, hoàn toàn có thể tới chỗ của Niên Bách Ngạn đòi nợ mà?”

Gã mặt sẹo cười ha ha: “Bây giờ người có thể lực tương đương với Niên Bách Ngạn là tổng giám đốc Kỳ. Tôi không chỉ đòi tiền đơn giản như vậy. Cái tôi cần là món nợ mà nhà họ Niên đã mắc nợ tôi. Thế nên khi đòi nợ tôi cũng phải tìm một chỗ dựa vững chắc mới được, nếu không tôi nhất định sẽ chết trong tay Niên Bách Ngạn.”

“Ồ?” Kỳ Đông Nham hoài nghi: “Nhà họ Niên nợ ông thứ gì?”

“Nợ tôi thứ gì, tổng giám đốc Kỳ không cần phải biết. Tôi chỉ cần nói với cậu rằng, tôi có đủ quân bài trong tay để khiến Niên Bách Ngạn mất hết tất cả!” Gã mặt sẹo rất thần bí.

Đinh Tư Thừa cuối cùng cũng phải lên tiếng: “Ông đây khẩu khí cũng lớn quá nhỉ? Bây giờ Niên Bách Ngạn ở Tinh Thạch đang như cá gặp nước, rốt cuộc quân bài của ông lớn đến mức nào mà có thể

khiến anh ta tay trắng?”

“Mỗi người có phương pháp và cách thức của riêng mình, giống như người ta hay nói “mèo đen hay mèo trắng không quan trọng, quan trọng là bắt được chuột”. Quân bài của tôi rất lớn. Niên Bách Ngạn không nghe lời thử xem!”

Kỷ Đông Nham cười lạnh: “Nếu đã tin chắc như vậy, tại sao còn phải tìm Kỷ Thị làm chỗ dựa?”

“Đề phòng vạn nhất!” Gã mặt sẹo trả lời: “Con người Niên Bách Ngạn lòng dạ thâm độc, ai mà biết được hắn đang nghĩ gì. Để làm việc này tôi phải dâng cả cái đầu của mình ra, thế nên nhất thiết phải tìm kiếm sự bảo đảm mới được. Tổng giám đốc Kỷ! Người không vì mình, trời chu đất diệt mà!”

Kỷ Đông Nham rút điều thuốc này giờ vẫn xoay trong tay, ngậm lên miệng rồi bật lửa, như đang suy tư chuyện gì.

Căn phòng yên tĩnh trở lại.

Dường như chỉ còn tiếng thuốc lá đang xì xèo cháy.

“Hay cho câu “người không vì mình, trời chu đất diệt”!” Rất lâu sau, Kỷ Đông Nham mới lên tiếng, nụ cười lạnh giá. Anh nhả một làn khói, nhìn gã mặt sẹo của qua màu xám trắng: “Ông muốn đòi nợ Niên Bách Ngạn, vậy thì chắc chắn sẽ đòi tiền Kỷ Thị rồi. Nói đi, ông cần bao nhiêu?”

Gã mặt sẹo hút nốt những hơi cuối cùng rồi dập tắt điều thuốc vào gạt tàn, cười đáp: “Thật ra tôi không cần nhiều.” Ông ta giơ năm ngón tay ra trước mặt Kỷ Đông Nham: “Tung đây!”

Đinh Tư Thừa hỏi: “50 triệu?”

Ông ta cười khẩy: “Là 500 triệu!”

Đinh Tư Thừa sững người.

“Tổng giám đốc Kỳ! Cậu cảm thấy tôi đòi hỏi có nhiều quá không?”

Ông ta nhếch môi: “Đối phương là Niên Bách Ngạn đấy! Chỉ tính riêng giá trị của hắn ta đã không chỉ ở con số này rồi. Một khi hắn ta bị out, lợi ích kiếm được từ biên độ tăng vọt của cổ phiếu Kỳ Thị cũng đâu chỉ dừng lại ở con số này, phải không?”

Kỳ Đông Nham rít một hơi thuốc, rồi bật cười: “Ông đây quả là quyết đoán!”

“Đâu có, đâu có! Trong Tỷ Hối dưới quyền quản lý của Kỳ Thị, lấy bừa một viên cương nào ra mà chẳng có giá trị khổng lồ. Số tiền của tôi cũng chỉ bằng một, hai viên kim cương mà thôi.”

“Không thành vấn đề!”

“Tôi cần tiền mặt, không cần chi phiếu!” Gã mặt sẹo đưa ra yêu cầu.

Kỳ Đông Nham bóp nát điếu thuốc rồi rướn người về phía trước:

“Rút 500 triệu tiền mặt, ông định bảo tôi rút tiền của công ty? Ông quá ngây thơ rồi thì phải?”

“Tổng giám đốc Kỳ! Tôi cũng chỉ nghĩ cho cậu mà thôi. Có những loại tiền một khi đã ghi vào sổ sách thì e tới lúc đó, cậu không khỏi bị liên lụy.”

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ tránh khỏi liên lụy. Làm là làm, giấu giấu giếm giếm chẳng còn thú vị gì nữa.”

“Tổng giám đốc Kỳ đúng là thoải mái.” Gã mặt sọ suy nghĩ: “Nếu đã vậy! Tôi sẽ đưa cậu một tài khoản nước ngoài.”

Kỳ Đông Nham gật đầu.

Gã mặt sọ đứng dậy, đeo lại kính râm lên: “Về việc tôi làm thế nào mong tổng giám đốc Kỳ hay bất kỳ người nào khác cũng đừng can dự!”

“Không thành vấn đề!”

Sau khi hắn ta đi khỏi, Đinh Tư Thừa hỏi Kỳ Đông Nham: “Liệu có tin được người này không?”

“Anh cảm thấy hắn ta có gan chạy tới Kỳ Thị lừa đảo 500 triệu sao?” Kỳ Đông Nham nói. Không ai có cái gan này. Lừa 500 triệu, thế có nghĩa là không muốn sống nữa. Hơn nữa anh đã nhìn thấy gương mặt của hắn ta, muốn tìm ra dễ như trở bàn tay.

Đinh Tư Thừa do dự: “Chúng ta vẫn chưa biết nội tình bên trong.”

“Nội tình không quan trọng, tôi cũng không có hứng thú với nội tình của hắn ta. Điều duy nhất tôi tò mò chính là “quân bài” mà hắn ta nói!”

“Tại sao phải ghi trong sổ sách?” Đinh Tư Thừa không hiểu.

Kỳ Đông Nham chỉ khẽ cười, không trả lời...

Án của ngày hôm nay có một chút vấn đề nghiêm trọng, thế nên Tố Diệp đã phá lệ làm thêm giờ ở Liêm Chúng để tổng hợp và chỉnh lý lại một lần các tài liệu điều trị tâm lý đã thực hiện trước và sau án

này.

Khi về tới nhà đã là hơn chín giờ tối.

Vừa bước chân vào cửa, ngoài trời bỗng đổ mưa. Những hạt mưa tí tách đập vào cửa sổ, làm bớt đi sự yên tĩnh của bóng tối.

Tố Diệp giơ tay bật đèn.

Nhưng lại phát hiện đèn trong phòng khách không sáng.

Cô thay giày đi vào nhà, ngẩng đầu nhìn chiếc đèn treo tí trên cao. Một lúc sau cô vô thức lục túi xách, lôi điện thoại ra gọi vào số di động cá nhân của Niên Bách Ngạn.

Chẳng mấy chốc, đầu kia đã nhận máy.

“Trong phòng khách nhà mình có bóng đèn dự bị không?” Cô hỏi.

Niên Bách Ngạn hỏi lại: “Đèn hỏng sao?”

“Ừm!” Tố Diệp đáp lại rồi mới chợt nhớ ra: “Anh đang họp phải không?” Phía bên đó rất yên tĩnh.

Niên Bách Ngạn không trả lời mà nói: “Đừng ngồi trong phòng khách nữa, đợi anh về!”

“À, không sao đâu! Đèn lại sáng rồi.” Tố Diệp vội nói: “Anh cứ họp đi!”

Cúp điện thoại, nhìn bóng tối đen xì xì trước mặt, cô có chút âu sầu về hành động vừa rồi của mình.

Các phòng khác vẫn còn đèn. Tố Diệp đi tắm trước để giải phóng

một ngày mỏi mệt. Cô định lên mạng xem phim gì đó nhưng vừa mở máy tính ra lại nhìn thấy mấy bài báo liên quan đến Tinh Thạch nên tắt luôn.

Cô quay lại phòng khách xem tivi một lúc.

Mưa ngoài cửa sổ càng lúc càng lớn. Cô bắt đầu lo lắng không biết Niên Bách Ngạn có mang theo ô không. Nhưng nghĩ lại, chuyện này cũng chẳng tới lượt cô lo lắng. Hứa Đồng không thể nào để Niên Bách Ngạn đòi mưa đi về được.

Chỉ có điều, tầm nhìn hơi khó chịu.

Lúc ở nhà một mình, cô luôn thích bật đèn sáng trưng, nhất là những đêm mưa.

Nếu không, quá cô đơn!

Cô đứng dậy, đi loanh quanh trong phòng khách rất lâu, gần như phải lật tung các loại tủ, cuối cùng cũng tìm được bóng đèn dự bị. Cô cầm lên tay quan sát rồi thốt thức không thôi. Đúng là chất liệu thủy tinh cao cấp, cầm lên tay mà cảm giác cũng tuyệt đến vậy!

Tổ Diệp nhìn chiếc bóng đèn trong tay mình, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn chiếc đèn cách mình một khoảng xa vời vợi. Cô chép miệng mấy tiếng. Có ngày nào mà bị đói thật thì bán cái đèn này đi cũng đủ no!

Nhưng vấn đề trước mặt là cô phải làm cho nó sáng lên, nếu không mưa gió bão bùng thế này mà chỉ có bóng đèn sàn nhà thì quá tăm tối.

Tổ Diệp suy nghĩ rất lâu để nghiên cứu vấn đề lên được tới bóng

đèn.

Rồi cô chợt nhớ ra trong nhà kho có một cái thang gia dụng, bèn vội vàng đi lấy.

Đêm tối, sấm chớp giạt đùng đùng.

Tổ Diệp đi lấy thang, chống vững rồi đút chiếc bóng đèn dự bị vào trong túi, sau đó leo lên thang. Mấy chuyện vặt này quá thường đối với cô.

Thế nên giờ phút này đây cô bỗng cảm thấy sở thích leo núi của mình cũng tốt đấy chứ. Chứ ít thì lúc leo lên thay bóng đèn cũng không sợ độ cao.

Nhưng mà...

Cách đổi loại bóng này thế nào nhỉ?

Tổ Diệp trông xuống hai bàn tay trống trải của mình. Cô chỉ mang độc cái bóng đèn. Có phải cần dụng cụ mới được không?

Cô nhúu mày hồi lâu rồi quyết định bò xuống, bắt đầu lục tìm dụng cụ.

Mà dụng cụ gì cũng là cả một vấn đề.

Tổ Diệp đeo luôn cả hộp dụng cụ lên lưng rồi leo lên thang.

Thế nào chẳng có cái dùng đến.

Nhưng lại có vấn đề là...

Mọi thứ đều đã đủ, chỉ thiếu “gió Đông”.

Vì Tố Diệp quả thực không biết loại bóng đèn này thay bằng cách nào.

Cô giơ cao chiếc đèn pin trong tay, ngắm nghía nó mãi, gương mặt sắp nhăn tít thò lò mà vẫn chưa tìm ra đường nối của bóng đèn ở chỗ nào.

Đứng đó đúng hai mươi phút, cô vẫn còn đang quan sát.

Cuối cùng cô cũng bị cái bóng đèn này chọc tức.

Mắt Tố Diệp long sông sọc. Aiya, mặc kệ, chịu không nổi nữa rồi!

Cô đang định bất chấp tất cả, cưỡng chế tháo dỡ thì thang máy trong phòng khách “ding” một tiếng.

“Em làm gì vậy?” Niên Bách Ngạn vừa về tới nhà đã nhìn thấy cảnh ấy, tim như sắp ngừng đập tới nơi. Anh quát lên.

Không nói không sao, vừa quát đã làm Tố Diệp giật mình. Cả người cô lao đảo, suýt nữa thì ngã xuống đất. Niên Bách Ngạn thất kinh, giày còn không kịp thay đã rào bước tới trước, đỡ chắc chiếc thang.

Lúc đó Tố Diệp mới may mắn thoát nạn.

“Mau xuống đây cho anh!” Niên Bách Ngạn lại quát.

Tố Diệp cũng không miễn cưỡng nữa, chỉ “ồ” một tiếng.

“Đưa hộp dụng cụ cho anh đã!” Niên Bách Ngạn sợ cô xuống bị vướng víu.

Tố Diệp đưa bộ dụng cụ cho anh. Anh đón lấy, đặt qua một bên, vẫn giữ chắc chiếc thang. Sau khi cô xuống anh mới yên tâm, nhíu mày nói: “Không phải anh bảo đợi anh về sao?”

“Anh bận như vậy, em nghĩ chỉ có cái bóng đèn thôi mà.” Tố Diệp cười trừ.

Niên Bách Ngạn không biết làm sao, bèn giơ tay vò đầu cô coi như trừng phạt.

“Chúng ta có cần gọi thợ không?” Tố Diệp ngó lên hỏi.

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ quay về cửa thay giày. Tố Diệp cũng kéo lê dép theo sau rồi bổ sung một câu: “Ngày trước sao anh lại mua cái bóng đèn kỳ lạ thế, hỏng cũng chẳng biết sửa kiểu gì.”

“Tại em ngốc thì có!” Niên Bách Ngạn cười thầm.

Tố Diệp không phục: “Cái gì mà em ngốc chứ? Rõ ràng thiết kế của bóng đèn có vấn đề!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, không nhịn được cười phá lên, nhưng vẫn mạnh miệng đáp lại một câu: “Lần sau mà còn để anh nhìn thấy em leo lên leo xuống như thế nữa là em cách trận đòn không xa nữa đâu đấy!”

Tố Diệp mím môi cười. Thấy anh đi vào phòng thay đồ, cô cũng đi theo, thò đầu vào hỏi: “Không cần gọi thợ thật à?”

“Thế em cần chồng làm gì?” Niên Bách Ngạn thay quần áo ngay trước mặt cô.

Tố Diệp nhìn cơ bắp trên người anh, nuốt nước bọt cái ực: “Quyển

rũ chết người!”

Niên Bách Ngạn thay xong quần áo, lúc ra tới cửa bèn gõ lên đầu cô một cái: “Háo sắc!” Sau đó anh đi tới bên cạnh cái thang.

“Trông anh như thế, có ai không háo sắc chứ?” Tố Diệp nhảy thoăn thoắt tới trước, cười hì hì.

“Bé con à! Muốn hoan lạc hàng đêm, em không phải đối thủ của anh đâu!” Niên Bách Ngạn mở hộp dụng cụ ra, lấy ra hai loại rồi cười khế.

Tố Diệp ầm ức: “Em cũng có lúc chinh phục anh mà!”

“Ví dụ?” Niên Bách Ngạn leo lên thang.

Tố Diệp đi tới đỡ thang rồi ngẩng đầu nhìn anh: “Ví dụ như... những lúc em ở trên anh!”

“Anh lại tưởng em thích tư thế trước sau hơn!” Niên Bách Ngạn buông một câu nóng bỏng.

Cũng may đèn trong phòng khách đang tối thui, gương mặt đỏ bừng của Tố Diệp nhờ đó cũng được giấu lẹm đi. Cô hắng giọng: “Em ư thích!”

“Tại sao?” Niên Bách Ngạn vừa hỏi vừa tìm nguyên nhân hồng hóc.

Tố Diệp ấp a ấp úng.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô mỉm cười.

“Vì... cái đó quá sâu!” Cô ngượng ngập lên tiếng.

“Cái nào quá sâu cơ?” Niên Bách Ngạn chọc cô.

“Anh biết rõ còn hỏi!” Tố Diệp trừng mắt nhìn anh.

Niên Bách Ngạn bật cười vì điệu bộ của cô.

“Rốt cuộc anh có biết sửa không vậy?” Tố Diệp đánh lạc hướng.

Nụ cười vẫn thấp thoáng bên môi Niên Bách Ngạn: “Dập cầu dao xuống nhé, có tìm được cầu dao không?”

Tố Diệp gật đầu, làm trợ lý tạm thời cho anh.

Cầu dao vừa dập xuống, cả tứ hợp viện chìm vào bóng tối. Chỉ còn ánh chớp giật ngoài cửa sổ có thể chiếu sáng miễn cưỡng.

“Một sợi dây trong số này bị cháy rồi!” Niên Bách Ngạn giơ cao cái đèn pin, điều tra rõ nguyên nhân.

Tố Diệp buột miệng hỏi: “Phải làm sao đây?”

“Sửa thôi!” Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng ánh mắt “thế mà cũng phải hỏi”, rồi chỉ vào hộp dụng cụ: “Bên trong có dây điện đấy, lấy cho anh!”

Tố Diệp vui vẻ đưa anh: “Không ngờ anh lại là cao thủ đấy!”

Niên Bách Ngạn thường ngày là người đàn ông rất ít khi đùa cợt và huênh hoang. Sau khi ở với Tố Diệp, quả thực anh cũng trở nên hoạt bát hơn một chút. Nghe cô nói xong, anh cười nói: “Nói đùa! Chồng em trước kia còn là cán sự Vật lý đấy!”

“Thật hay giả vậy? Anh đừng có nâng cấp bóng đèn nhà mình thành

đồ thí nghiệm đấy nhé.” Tố Diệp cảm thấy trông anh khá thoải mái, nên tâm trạng cô cũng nhẹ nhõm hơn nhiều. Tin tức rầm rộ thời gian này khiến cô chán ghét. Nhưng người cô lo nhất vẫn là Niên Bách Ngạn, rồi lại lo lòng tự trọng của anh rất lớn nên không nhắc tới. Cô nghĩ, anh cũng không thích được người khác an ủi...

Quyển 12 - Chương 520: Cờ đỏ và cờ màu

Lời nói đùa của cô làm Niên Bách Ngạn cười khế. Anh không nói thêm gì nữa, bắt đầu tập trung sửa chữa. Tố Diệp một tay đỡ cầu thang cho tay, một tay giơ đèn pin soi cho anh, để anh có thể nhìn ra tình hình trước mắt hơn.

Đây là một công việc tinh vi và tỉ mỉ.

Đây cũng là nguyên do từ nhỏ Tố Diệp đã không thích học Vật lý, nhất là khi học tới phần mạch điện, cô gần như đã học với thái độ từ bỏ hoàn toàn.

Người đàn ông trước mặt đang ngồi lên thang, tập trung tinh thần sửa dây tóc bị hỏng, dường như không hề cảm thấy đây là một công việc phức tạp và khô khan đến mức nào.

Tố Diệp giúp anh cầm đèn pin, ánh mắt vô thức ngắm nhìn dáng hình anh.

Có một nguồn sáng yếu ớt hắt lên gò má Niên Bách Ngạn. Những tia sáng u tối bất định phác họa anh một cách chi tiết. Ánh mắt anh chuyên tâm mà nghiêm túc. Từng ngón tay mảnh khảnh như đang sáng tạo một tác phẩm nghệ thuật vậy. Cô cảm thấy, lúc anh chăm chú làm gì đều rất hấp dẫn, cho dù chỉ sửa bóng đèn.

Cô chợt nhớ lại lần đó khi gặp anh trong trung tâm cắt mài. Hình bóng anh khi tỉ mỉ mài một viên kim cương thật sự khiến người ta chỉ muốn dừng chân, ngắm nhìn đắm đuối.

“Nghĩ gì vậy? Đưa cho anh cái kim, loại nhỏ ấy.” Trên đỉnh đầu vọng xuống tiếng của Niên Bách Ngạn.

Lúc này Tố Diệp mới nhận ra mình vừa mất hồn. Cô vội vàng tìm chiếc kim loại nhỏ như yêu cầu của anh.

Con người ta tại sao phải kết hôn nhỉ?

Đây là một câu hỏi Tố Diệp đã từng đặt ra khi nhận một án.

Lúc đó câu trả lời của cô là vì cần phải chăm sóc lẫn nhau, vì phải có một người kiên định, cùng chung chí hướng để đi hết cuộc đời này cùng bạn, vì con người ta sinh ra đã cô độc, thế nên trước khi nhắm mắt lìa đời cần phải có một người bạn đồng hành.

Nhưng cô giải thích nhiều như thế, nói nhiều như thế cũng không bằng cảm giác mãnh liệt và chính xác đã nảy sinh trong một khoảnh khắc tối nay.

Khi trở về nhà, phát hiện đèn không sáng, khi cô vô thức gọi vào di động của Niên Bách Ngạn, khi anh trở về bắt được hành động tự tiện của cô, khi anh nói với cô có chuyện gì cũng đợi anh về giải quyết, rồi khi anh leo lên thang. Chính trong giây phút ngắn ngủi đó, trong đầu Tố Diệp hiện lên một câu nói: Có chồng thật tốt!

Chỉ với một suy nghĩ ấy thôi đã khiến Tố Diệp hiểu được chân lý của hôn nhân.

Hai con người từ yêu nhau cho tới ở bên cạnh nhau, trong quá trình đồng cam cộng khổ thực chất chính là khi tình yêu chuyển hóa thành tình thân. Có rất nhiều người ai oán cuộc sống hôn nhân quá khô khan. Lại có rất nhiều người rời bỏ tình thân này để tìm lại cảm xúc

rung động của tình yêu thuở ban đầu. Nhưng chúng ta quên mất rằng, hôn nhân chính là tình thân. Kết hôn là một lần lắp ghép lại, là tìm lại chiếc xương sườn mà khi xưa người đàn ông đã bị Thượng đế rút ra khỏi cơ thể mình. Người chồng chính là cơ thể ấy, người vợ chính là mảnh xương sườn ấy. Họ sẽ ghép nên một con người hoàn chỉnh. Bạn có bao giờ nói chuyện yêu đương với chính mình không? Tình thân mà chúng ta cho rằng không quan trọng đó, một khi cách chia, thực chất sẽ dâng lên nỗi đau xé ruột xé gan. Cảm giác ấy còn đau đớn gấp ngàn lần mất đi tình yêu.

Cảm giác của Tố Diệp đối với Niên Bách Ngạn vẫn luôn rất đặc biệt.

Cô đi từ sự kính nể người đàn ông này cho tới ngưỡng mộ anh rồi sau này lại xót xa cho anh, muốn hiểu về anh. Cô biết, mình đối với anh đã chẳng phải chỉ có một tình yêu đơn giản như vậy nữa.

Tuy rằng họ gặp nhau muộn màng, tuy rằng họ nắm tay nhau cũng muộn màng, nhưng ít nhất cô đã chờ đợi được một người đàn ông như thế. Một người mà sự quan tâm của anh, sự chu đáo của anh những người phụ nữ khác không thể nhận được. Cô là độc nhất vô nhị của anh. Tất cả những chuyện sau này của anh đều chỉ liên quan tới cô.

Vì đối phương là Niên Bách Ngạn, nên cảm giác này lại càng trở nên tốt đẹp.

Niên Bách Ngạn sửa xong chiếc đèn một cách thuần thục. Tố Diệp sốt sắng đi bật đèn. Phòng khách bất ngờ sáng trưng lên, xua tan đi cảm giác âm u, mưa gió sấm chớp ngoài cửa sổ.

“Anh đúng là người đàn ông tốt quốc dân.” Tố Diệp bất giác khen ngợi.

Niên Bách Ngạn ngồi trên chiếc thang cao, thu dọn từng thứ dụng cụ, cười nói: “Danh hiệu này không dễ dàng có được đâu!”

“Vì sao vậy?” Tố Diệp tò mò.

Niên Bách Ngạn trèo xuống, cô đỡ lấy thang.

“Bách Tiêu từ nhỏ do một tay anh chăm sóc. Có những việc không muốn học, không muốn làm, vì nó cũng phải biết hết.” Niên Bách Ngạn thu cái thang lại, nhẹ nhàng nói.

Tố Diệp hiểu rồi, cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của Niên Bách Ngạn khi chăm sóc Niên Bách Tiêu, từ sự luống cuống, vụng về ban đầu cho tới sự điềm tĩnh, ung dung sau này. Phải rồi, có ai mới sinh ra là cái gì cũng biết đâu? Con người sở dĩ điềm tĩnh vì đã trải qua mưa gió bão bùng, con người sở dĩ ung dung vì đã từng nhận than phiền oan trách, con người sở dĩ trưởng thành vì đã từng gặp khó khăn trắc trở, con người sở dĩ tự tin vì đã từng chịu hồ nghi ngờ vực.

Quá khứ của Niên Bách Ngạn cô không thể góp mặt. Những đau khổ, những bối rối, những gánh nặng của anh cô đều chỉ có thể tưởng tượng. Cô cảm ơn anh đã giữ lại cho cô một bản thân thành thực ổn trọng của hiện tại và tương lai.

Cô biết rõ, Niên Bách Ngạn bây giờ xuất sắc bao nhiêu thì Niên Bách Ngạn của quá khứ khổ cực bấy nhiêu.

Niên Bách Ngạn không biết cô đang nghĩ gì. Anh đi rửa tay, khi quay về phòng khách, anh ngồi xuống bên cạnh cô, kéo cô lại: “Tối ăn gì rồi?”

Tố Diệp cũng mệt mỏi gối đầu lên chân anh, nằm xuống: “Chưa ăn, em giảm béo!”

Mặt cô bị Niên Bách Ngạn giữ chặt. Cô ngước mắt lên, vừa hay bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của anh.

“Giảm béo gì chứ?”

“Sau khi lấy anh tâm hồn thanh thản, cân nặng cũng tăng rồi.” Tố Diệp quay hẳn người lại, quấn lấy người anh: “Phụ nữ lúc nào cũng phải đảm bảo cơ thể ở trạng thái đẹp nhất. Mà những người phụ nữ đã lấy chồng lại càng không thể lơ là. Nhất là khi chồng mình rất tài giỏi, phụ nữ lại càng phải là người giỏi giang trong những người giỏi giang, nếu không sẽ nhanh chóng trở thành một bà cô già, thế là đàn ông sẽ viện vào câu “không có cùng chung tiếng nói” để đá chiếc cờ đỏ trong nhà đi, rồi vác cờ màu bên ngoài về.”

Niên Bách Ngạn dờ khóc dờ cười: “Cái gì mà cờ đỏ cờ màu chứ, sao đầu em toàn chứa mấy thứ linh tinh bát nháo vậy?”

“Em đang nói thực tế đấy.” Tố Diệp ôm lấy cổ anh: “Vợ không bằng vợ bé, vợ bé không bằng gái, gái không bằng vụng trộm, vụng trộm không bằng không trộm được. Anh nhìn mấy người đàn ông thành đạt bên cạnh mình mà xem, chỉ sợ cờ đỏ trong nhà không thể bay phấp phới bằng cờ màu bên ngoài đâu nhỉ? Mà có khi trong nhà đã thay mấy lần cờ đỏ rồi cũng nên.”

Nghe mớ lý luận của cô, Niên Bách Ngạn bật cười: “Anh thừa nhận, đàn ông đúng là có lúc thích đi tìm cảm giác kích thích, nhưng không phải tất cả đàn ông đều thế, em nói vậy quá vô đoán rồi.”

“Ý anh muốn nói mình đi theo trường phái riêng?”

“Thực tế là anh không cảm thấy vụng trộm với người phụ nữ khác bên ngoài thì có gì hay. Hoặc cũng có thể nói, anh không có thời gian

nghĩ tới chuyện ấy.” Niên Bách Ngạn vuốt tóc cô, dịu dàng nói.

Tố Diệp mím môi, nghe được câu ấy dĩ nhiên trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào. Cô vô thức dâng tặng đôi môi đỏ hồng của mình, cắn khẽ vào môi dưới của anh: “Đó là vì phụ nữ vây quanh anh quá nhiều, anh không cần vụng trộm.”

Niên Bách Ngạn thích sự gần gũi của cô như thế này, càng thích cảm giác khi cô nép vào lòng mình. Giống như bây giờ, cô xoa mái tóc dài, mặc bộ quần áo ở nhà rộng rãi, sạch sẽ nằm trong lòng anh, khiến anh trào dâng một cảm giác hạnh phúc và ấm áp. Anh giờ tay khẽ véo mũi cô: “Em mãi mãi không tin mình là người đặc biệt, có một không hai sao?”

Tố Diệp suy nghĩ rồi cười hì hì: “Vậy anh và em có được coi là duyên kỳ ngộ không? Mấy trải nghiệm này chắc là anh có rất nhiều.”

Niên Bách Ngạn lắc đầu, nói với cô: “Diệp Diệp! Chúng ta đến với nhau nhờ duyên phận, không phải duyên kỳ ngộ.”

Câu nói ấy làm Tố Diệp cười phá lên: “Con người ta gặp nhau cũng cần có hoàn cảnh. Hoàn cảnh ở quán bar đó, nói dễ nghe thì là duyên phận, nói tục một chút thì là cuộc gặp mặt bất ngờ. Niên Bách Ngạn, anh bắt đầu tĩa tọt câu chữ từ lúc nào thế hả?”

“Có phải duyên phận hay không trong lòng anh biết rõ.” Niên Bách Ngạn ôm cô vào lòng, nhìn cô đắm đuối: “Trước khi gặp em, anh không tin trên đời này có duyên phận. Nhưng gặp em rồi, anh đã tin.”

“Câu này nghe hay thật đấy!” Tố Diệp nằm bò trên ngực anh. Nếu ngày nào anh cũng nói với cô một câu “anh yêu em” vậy còn hạnh phúc hơn nữa.

“Em muốn ăn gì?” Niên Bách Ngạn vỗ nhẹ lưng cô.

Tố Diệp lắc đầu: “Không muốn ăn đâu. Em không muốn dậy, ngoài trời còn mưa nữa.”

“Giảm cân gì chứ, bản tính lười nhác thì có!” Niên Bách Ngạn trêu chọc rồi lấy điện thoại ra. Chẳng biết anh ấn nút gì, nói vào trong điện thoại tên của mấy món anh, sau đó đặt sang bên cạnh.

Tố Diệp tò mò: “Anh làm gì vậy?”

“Gọi món.” Niên Bách Ngạn hôn khẽ lên môi cô: “Để em quyết định, chỉ bằng anh chọn giúp em luôn.”

Tố Diệp vội với lấy cái di động của anh, cứ như phát hiện ra châu lục mới. Giọng cô cũng tăng lên mấy âm cao: “Anh chỉ cần nói tên món với điện thoại là sẽ có người mang đồ ăn tới đây ư?”

Niên Bách Ngạn thản nhiên với tiếng thét của cô, chỉ đáp “đương nhiên”.

“Sao lại có tính năng này?” Tố Diệp hoàn toàn nhốn nháo.

Tai anh đau đớn vì giọng ồn ào của cô: “Điện thoại của em cũng có tính năng quản gia cá nhân, đừng có mà ngạc nhiên như thế!”

“A a á!” Tố Diệp tiếp tục chìm trong cảm giác hỗn loạn: “Em không biết, không hề biết!”

Uổng công cô ngày nào cũng cầm cái di động hiện đại này chỉ với tính năng của một chiếc di động bình thường. Cô thật sự nghĩ nó chỉ dùng để liên lạc thôi!

“Phục vụ thứ gì cũng được sao?”

“Gần như vậy! Em cũng không thể đưa ra mấy yêu cầu như xuyên không về thời cổ đại được.” Niên Bách Ngạn thấy cái dáng vẻ tò mò của cô cũng thú vị ra phết.

Hai mắt Tố Diệp sáng rực lên: “Khủng thật! Thế nếu em yêu cầu chuẩn bị xe thì sao?”

“Chuyện nhỏ!”

Tố Diệp lại điên nữa rồi.

Sớm biết cô đã làm vậy từ lâu. Thời gian gần đây cô toàn phải chen lấn lên tàu điện ngầm để đi làm.

Không sai! Niên Bách Ngạn nhấn tâm vậy đấy. Để răn đe cô không uống rượu, anh đã tịch thu xe của cô! Cô cứ tưởng anh chỉ nói vậy thôi, cứ cho là thu xe của cô, anh cũng không nhấn tâm để cô bị ép chặt thành bức ảnh luôn chứ?

Nhưng mà!

Đúng vậy, chính là “nhưng mà”! Niên Bách Ngạn đã nhấn tâm như thế.

Ngày nào đi làm Tố Diệp cũng phải trải qua quãng thời gian sống không bằng chết.

Đi dưới đất thì bị kẹp chết, đi trên mặt đất thì bị tắc chết. Cách chết tuy khác nhau nhưng kết quả không sai khác. Cô đã từng đau khổ van nài Niên Bách Ngạn, kể cả là xin lái xe của anh đi làm. Ai ngờ Niên Bách Ngạn trả lời cô rằng: Có khổ mới biết nhớ lúc sướng!

Chỉ một câu nói ấy thôi đã khiến cô ngày nào cũng bị mấy loại nước hoa rẻ tiền, mùi hôi nách, mùi mồ hôi thậm chí còn là mùi bánh bao, mùi hành lá bao bọc khắp người.

Nhưng hôm nay Niên Bách Ngạn đã nói với cô rằng, chiếc di động này có tính năng quản gia cá nhân!

“Niên Bách Ngạn! Anh ngược đãi em như vậy, em sẽ nói thẳng với điện thoại tìm cho em một “tiểu nam”!” Tố Diệp trừng mắt kháng nghị.

“Tiểu nam là cái gì?”

“Là bạn trai nhỏ đấy! Em sẽ cho anh mọc sừng luôn!” Tố Diệp nắm chặt tay lại.

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười: “Nói thế nào giờ em cũng là bà Niên rồi. Làm phiền em có thể đề nghị những yêu cầu cao cấp, quý phái hơn một chút với điện thoại không. Đừng nhìn sự việc bó hẹp như thế, toàn nghĩ tới mấy chuyện mất mặt!”

“Em phát hiện ra con người anh lòng dạ quá thâm độc đi! Có tính năng này tại sao không nói với em sớm? Anh có biết mỗi ngày đi làm em khổ cực thế nào không? Ít nhất em phải dậy sớm hơn bình thường một tiếng.”

Niên Bách Ngạn giữ chặt cô: “Ngủ sớm dậy sớm có lợi cho sức khỏe!”

“Nói thì dễ! Anh thử bon chen lên tàu điện ngầm với xe buýt em xem nào!” Tố Diệp cảm thấy phiền phức nhất là ở khu vực của tứ hợp viện. Ở đây, xe taxi đều không dám dừng lại. Tới khi đi cả một đoạn đường tìm được nơi bắt xe thích hợp cô mới phát hiện ra, muốn bắt

xe vào giờ cao điểm quả là vô vọng.

Niên Bách Ngạn lại nhướng mày: “Không thành vấn đề!”

“Sáng sớm mai?”

“Được thôi!” Anh vô cùng thoải mái.

Tố Diệp phấn khích, đợi tới ngày mai anh bị mất mặt.

“Thật sự sẽ mang đồ ăn tới sao?” Cô lại tập trung chú ý vào cái điện thoại.

Niên Bách Ngạn chỉ cười, không nói gì.

Tố Diệp bắt đầu bận rộn nghiên cứu chức năng mới mẻ này.

Dáng vẻ của cô lọt vào mắt Niên Bách Ngạn, chỉ còn lại yêu thương vô bờ. Anh bất giác giơ tay lên, vuốt nhẹ hàng mi cô. Người con gái này, anh ngắm mãi vẫn không thấy đủ.

Ngón tay anh đặt lên gò má làm cô ngửa ngáy. Cô mím cười né tránh, tiếp tục nghịch ngợm điện thoại của mình.

“Diệp Diệp!” Anh khẽ gọi.

“Hm?”

Niên Bách Ngạn hơi thu chặt cánh tay lại: “Anh xin lỗi về mấy lời bàn tán bên ngoài.”

Mấy lời tranh luận giữa đám nhà báo, cho dù có bịa đặt vô căn cứ hơn nữa anh cũng không quan tâm. Nhưng một khi có người bị kéo

vào, có vô tâm đến đâu rồi cũng phải chú ý, không quan tâm rồi cũng phải quan tâm.

Người khiến anh bận tâm chính là Tố Diệp.

Mấy tin đồn rầm rộ thời gian này cũng đã làm cô tổn thương.

Anh đã từng hứa sẽ bảo vệ cô thật tốt, không để cô phải chịu tổn thương. Vậy mà giờ đây, anh cảm thấy mình làm chưa tốt.

Mấy ngày nay Niên Bách Ngạn vẫn luôn lo cho Tố Diệp, sợ cô có những suy nghĩ gì khác. Nhưng Tố Diệp không hề nhắc tới những chuyện bên ngoài. Thậm chí trước mặt anh cô chỉ nói nói cười cười, đến một câu oán trách cũng không có.

Như vậy càng khiến Niên Bách Ngạn thêm áy náy.

Vì cô có quyền oán trách. Cô có thể trách người làm chồng như anh thiếu trách nhiệm, có thể trách tất cả là lỗi của anh mới khiến cô bị người ta nói ra nói vào như thế, thậm chí có thể lớn tiếng mắng anh.

Nhưng không.

Mọi việc vẫn rất bình thường.

Cô vẫn sinh hoạt, vẫn ăn uống nhồm nhoàm, vẫn lúc thì làm nũng lúc thì giả vờ giận đối anh, vẫn cò kè mặc cả với anh.

Có những lúc anh nghĩ, ông trời phải tin tưởng anh đến mức nào mới để anh quen biết Tố Diệp. Nếu như không có cô, hoặc nếu anh gặp một người con gái khác, liệu anh có đôi lúc lại cảm thấy ngập tràn hạnh phúc như thế này hay không?

Anh dám chắc, không thể!

Những tháng ngày sau khi cưới bình yên và thông thả đến khó tin. Anh trân trọng quãng thời gian này, cũng bất chấp tất cả để bảo vệ nó.

Tổ Diệp cảm cúi nghịch di động, sau khi nghe xong cô ngẩng đầu lên nhìn anh, cười nói: “Chuyện này không thể trách anh được, cũng có phải vì anh mới nên nông nổi này đâu. Vớ lại, miệng ở trên mặt người ta, thích nói gì thì cứ nói. Bây giờ em nghĩ thoáng lắm rồi. Người khác càng nói anh, anh càng phải sống hạnh phúc hơn họ, cho họ tức chết!”

Câu nói ấy khiến Niên Bách Ngạn không biết nên khóc hay cười.

Nhưng lại khiến anh cảm thêm yêu thương cô hơn.

Anh lấy lại điện thoại, ôm cô vào lòng khẽ nói: “Đừng rời xa anh, ở bên cạnh anh suốt đời nhé!”

Tổ Diệp hít lấy mùi hương của anh. Những lời anh nói làm cõi lòng cô dâng lên một ngọn sóng, lớp sau cao hơn lớp trước, đập vào trái tim. Cô nhẹ nhàng gật đầu, niềm hạnh phúc nảy nở một cách tự nhiên.

Cô sẽ không rời xa anh.

Anh là người đàn ông của cô, cô là chiếc xương sườn của anh, không phải sao?

Sự dịu dàng của người con gái khiến từng gợn sóng dâng lên trong lòng Niên Bách Ngạn, tình cảm không ngừng được khuấy động.

Cô mềm như ngọc khiến anh quyến luyến không rời. Mùi hương thơm ngát, ấm áp làm anh có phản ứng.

Niên Bách Ngạn vô thức siết chặt cánh tay.

Cho tới khi Tố Diệp khẽ ngoạỵ, kháng nghị.

Anh cúi đầu nhìn cô.

Mặt cô đỏ bừng: “Anh cọ vào em rồi!”

Mái tóc đen nhánh làm tôn lên gò má cô, trông lại càng rực rỡ đến mê người.

Niên Bách Ngạn áp sát vào gương mặt cô. Sống mũi cao cọ nhẹ vào má cô. Anh thì thầm: “Cái gì cọ vào em cơ?”

Tố Diệp đẩy anh ra: “Đừng có mà linh tinh!”

“Thế nó phải giải quyết sao đây? Em mặc kệ sao?” Niên Bách Ngạn dựa vào ghế, hỏi một câu.

Tố Diệp nhìn thấy chiếc quần hơi nhô cao của anh. Nhìn anh như vậy có chút hài hước. Cô không nhìn được, bật cười: “Em mặc kệ!”

“Nhưng anh quan tâm!” Nói rồi Niên Bách Ngạn túm lấy cô, ấn xuống.

Tố Diệp không ngừng van vỉ: “Aiya, anh đừng đáng ghét nữa! Lát nữa chẳng phải có người mang đồ ăn tới sao?”

“Không ảnh hưởng tới chúng ta!” Niên Bách Ngạn cong môi cười, ánh mắt có chút đen tối: “Vừa nãy cọ vào chỗ nào! Anh thơm bù!”

“Không cần!” Tố Diệp ôm chặt đầu anh định xông tới: “Đưa đồ ăn nhanh lắm. Anh muốn để người ta cười chê sao? Anh muốn làm cũng được, trừ phi anh có thể bảo đảm xong xuôi trước khi họ tới.”

Niên Bách Ngạn cầm lấy điện thoại, liếc nhìn giờ đưa thức ăn rồi vút sang một bên, vùi đầu vào cổ cô: “Không bảo đảm được!”

“Thế thì anh đừng làm...”

“Bù cả tối hôm qua với tối hôm kia, một chút thời gian thế làm sao đủ?” Mấy hôm nay anh rất bận, sau khi về tới nhà đều quá nửa đêm, cô đã ngủ rất say, anh cũng không nhớ đánh thức.

“Chuyện này sao còn bù được chứ!” Tố Diệp hết nói nổi.

Niên Bách Ngạn kéo váy cô lên, khẽ cười: “Thế thì em chỉ cần phối hợp với anh thôi.”

“Không đâu!”

“Vẫn còn cứng miệng! Đâm cho em mấy cái là em lại kêu loạn lên rồi!” Nói rồi, anh cởi quần ra.

Tố Diệp thấy anh định làm thật, bèn kinh ngạc thốt lên: “Lát nữa người đưa thức ăn tới rồi!”

Niên Bách Ngạn lập tức diệt trừ hậu họa cho cô. Anh cầm di động lên, dặn dò rằng bữa tối để ở tầng hầm để xe, đặt trong thang máy là được rồi. Sau khi dặn dò xong, anh lập tức đè trở lại người cô. Nhiệt độ cơ thể nóng đến kinh người làm bỏng cô.

Tố Diệp đỏ mặt, tim đập thành thịch.

Ánh sáng trong phòng làm đôi mắt anh rục rĩ. Trong con người sâu hút của anh, Tố Diệp nhìn thấy cái bóng nhỏ xíu của mình. Trong mắt anh... có cô.

Chẳng mấy chốc, cô bị sức mạnh của người đàn ông nắm giữ, đi theo tiết tấu của anh, hoàn toàn thả lỏng bản thân...

Quyển 12 - Chương 521: Mình muốn sinh cho anh ấy một đứa con

Ngày hôm sau, Niên Bách Ngạn thật sự đã giữ đúng lời hứa, đi làm cùng Tố Diệp.

Anh vẫn thức dậy lúc năm giờ, nhưng không tới công ty ngay mà đi tản bộ tới con đường cũ mua cho Tố Diệp món ăn sáng cô thích nhất, uống một cốc trà, đọc báo đợi cô thức dậy.

Vừa hay hôm nay là thứ năm, ngày Tố Diệp tới Tinh Thạch làm việc.

Khi ra khỏi nhà, Niên Bách Ngạn bèn hỏi cô muốn đi tàu điện ngầm hay xe buýt.

Tố Diệp ngẫm nghĩ. Cô còn chưa kịp trả lời, Niên Bách Ngạn đã nắm tay cô và nói: Đi tàu điện ngầm đi, để kiểm soát thời gian.

Thế là sẽ bị kẹt chết đấy! Tố Diệp tiêm phòng trước cho anh.

Niên Bách Ngạn chỉ cười khẽ, không nói gì thêm.

Tố Diệp nhìn gương mặt mỉm cười của anh, nghĩ bụng: Đừng có mà đắc ý, chỉ một lát nữa thôi anh sẽ phải hối hận.

Đoạn đường từ nhà tới ga tàu điện ngầm không quá xa, ở ngay ga Thiên An Môn.

Đi tuyến số 1 là có thể đến thẳng trung tâm mật dịch quốc tế, lên đó là tới được Tinh Thạch.

Từ Thiên An Môn cho tới trung tâm mật dịch quốc tế sẽ đi qua mấy trạm như Vương Phủ Tỉnh, Đông Đơn, Kiến Quốc Môn, Vĩnh An Lý, đã thuận tiện hơn rất nhiều so với khu Hải Điện và Sanlitun rồi. Nhưng vấn đề là, chỉ mỗi mấy trạm đó thôi cũng khiến người ta không thể thở nổi.

Tuyến đường số 1 là tuyến đường sắt cũ của Bắc Kinh, điều kiện đợi tàu không bằng nhà ga mới sửa chữa. Người thì đông đúc, cả một không gian rộng lớn mà không khác gì cái lồng hấp. Quan trọng hơn cả là, Thiên An Môn nằm ngay cạnh Đông Đơn, qua một trạm nữa là Phúc Hưng Môn. Một trạm là bến đỗ của đường sắt số 4, một trạm là bến đỗ của đường sắt số 2. Cả hai trạm đều đón ở Thiên An Môn. Người đi tàu điện ngầm ở hai trạm này rất đông. Có lúc Tố Diệp còn chẳng len nổi lên tàu.

Dưới ga tàu điện ngầm, người vẫn đông đúc như mọi ngày. Họ xếp thành một hàng dài. Tuy rằng đến giờ cao điểm, cứ tàu này nối đuôi tàu kia, khoảng cách ở giữa còn chưa tới một phút nhưng cũng chẳng gánh được số lượng người đông đảo.

Tố Diệp đứng sát cạnh Niên Bách Ngạn.

Còn Niên Bách Ngạn, tay xách túi, dáng vẻ vô cùng bình thản. Anh đứng vào trong đám đông. Chẳng biết là vì cơ thể cao lớn nổi bật hay vì tướng tá ưa nhìn, hoặc cũng có thể vì anh ăn mặc rất tinh tươm. Tóm lại, có không ít phụ nữ nhìn về phía anh.

“Người như anh, cho dù có ngồi tàu điện ngầm đi làm, người khác cũng tưởng rằng xe anh bị hỏng dọc đường mới bắt buộc phải đi một hôm.” Tố Diệp bình luận.

Niên Bách Ngạn mỉm cười khoác vai cô, vỗ nhẹ nhẹ như an ủi.

Tàu đã tới. Sau khi nó dừng hẳn, cửa vừa mở là cả đám đông chen nhau nhào tới.

Nhưng cố hết sức cũng chỉ len lên được vài người. Cửa vừa đóng lại, mọi người ai cũng như bức ảnh bị ép chặt lên cánh cửa. Rồi nó nhanh chóng rời đi.

“Anh thấy chưa? Quá khủng bố! Trạm này chưa là gì. Anh phải biết mấy trạm trung chuyển ngày nào mọi người cũng phải xếp hàng. Tới Thiên Thông Uyển thì còn dã man hơn, họ xếp hàng ra tới tận bên ngoài ga tàu luôn.”

Niên Bách Ngạn liếc nhìn cô: Đồng chí nhỏ! Trước khi em muốn thay đổi cuộc sống thì em phải tập thích ứng với nó đã.

Lại có một chuyến tàu đi vào trong sân ga.

Không khác gì chuyến trước, nhà nhà tấp nập.

Niên Bách Ngạn kéo tay Tố Diệp, len lên tàu điện ngầm cùng với đám đông.

Cái lợi của đông người là, bạn thậm chí có thể di chuyển mà hai chân không cần chạm đất. Nhưng cái hại là, bạn bắt buộc phải hít thở một bầu không khí hỗn tạp. Vì phía trước và phía sau đều là người, bất luận bạn quay góc nào, cũng có thể bị gói trong một đống các loại mùi lộn xộn.

Nhưng hôm nay vẫn còn đỡ. Cả mặt Tố Diệp dán chặt lên lồng ngực Niên Bách Ngạn. Cô cảm thấy, hơi thở của anh vẫn còn sạch sẽ. Thế

nhưng lại hời cho người phụ nữ sau lưng anh. Ngực của cô ta vừa hay chạm vào lưng anh.

Đáng ghét!

Cô chau mày cử động, cảm thấy người đàn ông sau lưng cũng đang đứng rất gần mình.

Nhưng một giây sau, cô đã được Niên Bách Ngạn hoàn toàn ôm gọn vào lòng, tránh sự tiếp xúc của những người đàn ông khác.

Tố Diệp ngẩng đầu nhìn anh.

Một tay anh nắm lên tay vịn, một tay xách cặp khóa chặt lấy cô.

Trong hoàn cảnh này mà vẫn có thể bình thản, ung như vậy, đúng là chỉ có anh mà thôi.

Tố Diệp kiễng chân, thì thầm vào tai anh: “Đứng sát vào em một chút!” Cô ghét người phụ nữ phía sau cứ dính chặt vào lưng anh.

Niên Bách Ngạn bèn xích gần cô thêm. Cô nhân cơ hội ấy ôm chặt lấy anh.

“Đừng có cọ qua cọ lại đấy nhé!” Anh cười khế.

Tố Diệp hừ một tiếng: “Anh là chồng em, em cọ vào anh không được à?”

Niên Bách Ngạn cúi xuống, nói khế bên tai cô: “Được chứ! Nhưng mà anh sẽ “phòng” lên!”

Câu nói bạo dạn ấy làm Tố Diệp mặt đỏ tía tai. Cô không nhịn được,

phát vào ngực anh một cái.

Vừa động một cái, chân Tố Diệp đã giẫm phải chân của người phụ nữ bên cạnh.

Cô ta như con gà xù lông, hét căng cổ: “Cô có mắt không thế hả?”

Tố Diệp vốn định xin lỗi, nhưng nghe thấy thế là phần nộ nổi lên. Cô đang định lý luận với cô ta thì Niên Bách Ngạn đã lên tiếng: “Thành thật xin lỗi!”

Nét mặt khó ưa của cô ta vừa mới nhìn thấy gương mặt điển trai của Niên Bách Ngạn đã lập tức thay đổi. Hai mắt sáng như sao, giọng nói ngọt đến chảy nước: “À, không có gì đâu! Cũng tại tàu điện đông người quá. Anh cũng không cố ý mà.”

Niên Bách Ngạn cười khế, coi như đáp lại.

Tố Diệp ngậm một bụng tức. Cô giơ tay ôm eo Niên Bách Ngạn, khế véo một cái vào eo anh. Anh cười ha ha bên tai cô: “Vợ yêu! Đã dàn xếp ổn thỏa!”

Cô bĩu môi, anh đúng là dàn xếp rất thoải mái.

Tới trạm kế tiếp, có người xuống tàu.

Nhưng lại có cả đám đông khác xông lên.

Niên Bách Ngạn nhân lúc ấy kéo cô tới một góc bên cạnh cửa, sau đó dùng cơ thể chặn những người đang ùn ùn như thác lũ, bọc cô trong phạm vi nhỏ do anh tạo ra.

Tố Diệp nhìn ra phía sau lưng anh. Người phụ nữ vừa rồi đã xuống

tàu, vẫn còn nhìn Niên Bách Ngạn đăm đúi. Bây giờ sau anh là một người đàn ông trung niên béo mập, mặc áo vest quần Âu, còn thắt cà vạt.

Cô mướt mồ hôi.

Rồi cô nhìn lên áo sơ mi của Niên Bách Ngạn. Anh không đeo cà vạt, áo sơ mi cũng mặc khá thoải mái. Cũng may trong phòng làm việc của anh có gian phòng nghỉ, bên trong đủ quần áo cho anh thay, nếu không bon chen như người đàn ông kia thì thật đáng sợ.

“Đằng sau lưng anh có một ông chú quái đàn* đấy nhé, cẩn thận ông ấy nảy sinh ý định đen tối với anh!” Tố Diệp vui vẻ cắn tai anh, trêu chọc: “Anh bảo liệu ông ấy có cảm thấy hứng thú với lưng anh, rồi “phòng” lên không?”

*Ông chú quái đàn: Một thuật ngữ được sử dụng trên mạng, chỉ những người đàn ông trung niên có thói quen biến thái, dâm ô với các cháu nhỏ.

Niên Bách Ngạn nhìn cô với vẻ bó tay. Cô đúng là bị anh chiều hư rồi, dám trêu chọc anh như vậy.

Tố Diệp quan sát gương mặt anh, không nhìn được cười.

Bên cạnh có một người phụ nữ đứng dậy, chủ động bắt chuyện với Niên Bách Ngạn: “Anh chàng đẹp trai! Anh ngồi chỗ này đi!”

Tố Diệp kinh ngạc cảm thán!

Có cần thiết phải thế không?

Bên cạnh anh vẫn còn một người sống sờ sờ đây này, không nhìn

thấy à?

Niên Bách Ngạn mỉm cười, lịch sự từ chối.

Nhưng cô gái đó rất nhiệt tình, đứng hẳn dậy: “Lại đây ngồi đi! Tôi sắp xuống rồi.” Nói rồi, cô ta còn giơ tay kéo Niên Bách Ngạn.

“Cảm ơn cô!” Tố Diệp kịp thời chặn lại trước khi “bàn tay lang sói” của cô ta chạm tới. Cô kéo Niên Bách Ngạn tới trước ghế: “Mau ngồi đi, cậu chủ!”

Những người xung quanh nhìn cả về phía này.

Tố Diệp phát hiện, có không ít ánh mắt nóng bỏng.

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ cười trừ, rồi lập tức ấn Tố Diệp lên chỗ ghế trống, còn mình đứng trước mặt cô.

Cô gái nhường chỗ ngăn người đến nổi lỡ cả một trạm. Tố Diệp cảm thấy trong ánh mắt của cô ngập tràn sự ngưỡng mộ, ghen ghét, đố kỵ.

Không khác gì đi Tây Thiên thỉnh kinh.

Cuối cùng cũng tới trạm trung tâm mật dịch quốc tế.

Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn điềm nhiên như gió thoảng, hoàn toàn không giống một người khổ cực vừa phải chen lấn trên tàu điện ngầm. Tố Diệp oán trách trong lòng. Có trách thì trách anh sở hữu một gương mặt đẹp, đến cả mấy cô gái cũng nhường ghế cho anh. Anh mà ngày nào cũng phải đi tàu điện ngầm tới công ty, có khi còn chẳng phải bon chen ấy chứ.

“Nghĩ gì vậy?” Niên Bách Ngạn nắm chặt tay cô.

Cô ghen tỵ nói: “Chắc là anh tự hào lắm nhỉ?”

“Tự hào gì chứ? Khi ở nước ngoài, có phải anh chưa từng ngồi tàu điện ngầm đâu. Lúc đó phương tiện giao thông trọng yếu chính là tàu điện ngầm!” Niên Bách Ngạn thản nhiên trả lời.

Tố Diệp bàng hoàng tỉnh ngộ. Té ra là thế, chắc đã thành chuyện cơm bữa rồi.

“Đúng là người đẹp vì lụa!” Tố Diệp khịt mũi: “Thật hối hận hôm nay đã đưa anh đi tàu điện ngầm.”

Bước chân của Niên Bách Ngạn rất nhanh. Anh nắm chặt tay cô, cười nói: “Tin anh đi! Em tuyệt đối không phải hối hận vì việc làm hôm nay, vì ngày mai em có thể tự lái xe của mình đi làm rồi!”

“Thật sao?” Tố Diệp lập tức hưng phấn.

“Điều kiện là, đừng để anh bắt gặp em lại uống rượu.” Niên Bách Ngạn bổ sung thêm một câu.

Tố Diệp nhanh chóng nhận lời rồi nói thêm: “Anh để em lái xe là vì thương em phải không? Chắc tàu điện ngầm ở Trung Quốc đông hơn ở nước ngoài?”

Vậy mà Niên Bách Ngạn lại buông một câu: “Không phải vì thương em. Anh sợ có người đàn ông khác có ý đồ với em, thì anh mất mặt chết!”

“Niên Bách Ngạn! Mấy lời tốt đẹp anh không thể nói tử tế được sao!”

“Mình muốn sinh cho anh ấy một đứa con!”

Buổi chiều không bận rộn, Tố Diệp hẹn Lâm Yêu Yêu tới khu nghỉ ngơi. Lúc uống cafe, cô đã nói một câu như vậy.

Lâm Yêu Yêu đang uống cafe bỗng ngẩn người, sau đó chép miệng: “Kết hôn rồi đúng là có khác, suy nghĩ lập tức thay đổi!”

Tố Diệp chỉ nhấp một ngụm cafe rồi lên tiếng: “Vì Bách Ngạn rất tốt với mình mà...”

“Ấy cô nương! Đò mặt rồi à?” Lâm Yêu Yêu tinh mắt, giơ tay véo má cô: “Mình không nhìn lầm đấy chứ?”

“Aiya, cậu có đáng ghét không cơ chứ!” Tố Diệp hất tay cô ấy ra.

Lâm Yêu Yêu cười: “Thế bác sỹ nói sao?”

“Phải từ từ điều trị! Bách Ngạn đã tìm được chuyên gia Đông Tây y tốt nhất.” Tố Diệp thở dài: “Nhưng ý của Niên Bách Ngạn là cho dù chỉ có một chút xíu nguy hiểm cũng không cho mình thử.”

“Anh ấy muốn tốt cho cậu thôi!” Lâm Yêu Yêu nói: “Mình cũng đồng tình với suy nghĩ đó. Chuyện này liên quan đến mạng người, không phải chuyện nhỏ đâu.”

“Nhưng cho dù là một người phụ nữ hoàn toàn khỏe mạnh đi nữa, ai có thể bảo đảm trong quá trình mang thai không gặp nguy hiểm chứ?” Tố Diệp phản bác: “Phụ nữ sinh con vốn dĩ là đã bước một chân vào Quỷ môn quan rồi.”

Lâm Yêu Yêu lắc đầu: “Thể chất của cậu không tốt, đây không còn là chuyện bước một chân vào Quỷ môn quan nữa rồi.”

“Nhưng, không thể cứ như vậy được.”

“Sống cuộc sống hai người không tốt à?”

“Một, hai năm còn được, thậm chí là năm năm, mười năm, nhưng dài hơn nữa thì sao? Mình và anh ấy còn phải sống với nhau cả đời, không có con không được đâu!”

Lâm Yêu Yêu ngẫm nghĩ: “Cậu đừng sốt ruột! Cứ đợi hai năm nữa rồi tính. Bây giờ quan trọng nhất là chữa trị. Với lại, cho dù bây giờ cậu muốn cũng đâu có được, đứa trước vừa mất chưa lâu, không muốn giữ gìn sức khỏe nữa sao?”

Tố Diệp chán nản.

Lâm Yêu Yêu vỗ vỗ tay cô: “Mình cảm thấy chuyện này cứ để thuận theo tự nhiên đi.”

“Thuận thế nào được, anh ấy vẫn đang tránh thai.”

Lâm Yêu Yêu không nhịn được cười: “Xem anh ấy thương cậu chưa kìa!”

Tố Diệp thở dài ngao ngán, rồi nằm bò ra bàn.

“Đừng buồn! Mình kể cho cậu một chuyện vui.” Lâm Yêu Yêu xích lại gần.

Tố Diệp nhìn cô.

“Diệp Uyên đã quyết định ủng hộ chồng cậu rồi.” Lâm Yêu Yêu nói với vẻ thần bí.

Ban đầu Tố Diệp vẫn chưa hiểu ra. Cô ngẩn ngơ giây lát mới vui mừng: “Liên quan tới chuyện bỏ mỏ và hòa vốn?”

Lâm Yêu Yêu gật đầu.

“Quyết định khi nào vậy?”

Lâm Yêu Yêu cười: “Hôm qua anh ấy nói với mình. Chiều nay sẽ mở hội nghị cổ đông. Chắc là giờ này đang họp rồi.”

Tố Diệp sững sờ, sau đó nghiêng rằng: “Niên Bách Ngạn đáng chết, chẳng thông báo cho mình.”

“Anh ấy không muốn cậu khó xử mà. Vớ lại, cậu chắc chắn đã đứng về phía ủng hộ anh ấy rồi, bày tỏ ý kiến rõ rồi, chắc là không cần tham gia nữa chứ!”

Tố Diệp nghĩ cũng thấy đúng.

Một lúc sau, cô lấy làm lạ, bèn hỏi: “Sao Diệp Uyên lại đổi ý vậy?”

Câu hỏi ấy vừa dứt, Lâm Yêu Yêu lập tức đỏ mặt. Cô ấy hắng giọng, nói với vẻ ngượng ngập: “Có lẽ là anh ấy ấy cảm thấy quyết định của Niên Bách Ngạn rất đúng đắn!”

“Con người Diệp Uyên tuy bình thường không đáng tin cậy, nhưng những lúc quan trọng anh ấy cũng không phải là người chần chừ, trước sau bất nhất. Chuyện của Tinh Thạch quan trọng như vậy, thái độ của anh ấy sai khác hơi nhiều đấy.” Tố Diệp nhay bén nhận ra cô ấy đang đỏ mặt.

“Ai mà biết được!” Lâm Yêu Yêu cúi đầu uống cafe.

“Tình yêu! Có phải vì mình cậu dùng tới mỹ nhân kế không?”

“Khụ... khụ...” Lâm Yêu Yêu bị sặc, ho tới tấp.

Thấy vậy, Tố Diệp lập tức hiểu ra. Cô vội vàng nhảy tới bên cạnh cô ấy, cảm ơn lia lịa, rồi vỗ lưng nhiệt tình: “Mình đúng là không kết bạn nhằm người mà. Vì tình bạn cách mệnh, cậu tình nguyện hy sinh sắc đẹp. Tình yêu! Mình yêu cậu chết mất thôi!”

Lâm Yêu Yêu suýt chết vì mấy cái vỗ của cô: “Sắc đẹp gì chứ! Ăn nói đừng có mà lộ liễu như vậy!”

“Cũng phải! Diệp Uyên là chồng cậu, hai người cũng lẫn lộn nhiều lần lắm rồi, quan tâm gì tới mỹ nhân kế nữa.” Tố Diệp bổ sung.

Lâm Yêu Yêu nhìn Tố Diệp đầy tuyệt vọng: “Cậu ăn nói càng ngày càng độc rồi đấy!” Rồi cô ấy đẩy cô: “Ngồi xa mình một chút, nếu không thú tính của mình bộc phát đấy!”

Tố Diệp tươi cười, rút lui.

“Mình thấy, cậu mới là người sinh sớm mới phải.”

Vừa nghe thấy câu ấy, Lâm Yêu Yêu líu lưởi: “Đừng có mà tránh sang chuyện của mình.

“Cậu có vấn đề gì đâu.” Tố Diệp chống tay lên mặt bàn: “Hay cậu cho rằng Diệp Uyên có vấn đề.”

“Nói linh tinh!” Lâm Yêu Yêu trừng mắt.

Tố Diệp cười xấu xa.

“Mình chưa muốn có con sớm như vậy.” Lâm Yêu Yêu nghiêm túc nói.

Tố Diệp ngớ ngàng: “Vì sao?”

“Chẳng vì sao cả!” Cô ấy cúi đầu, cắn thìa.

“Thế bây giờ cậu vẫn đang tránh à?”

Lâm Yêu Yêu ngẩng lên: “Diệp Uyên đã nhìn thấy thuốc tránh thai, từ đó không cho mình uống nữa.”

“Cũng tức là, cậu không hề tránh từ đó tới giờ?”

Lâm Yêu Yêu gật đầu.

Tố Diệp câm nín.

“Cậu tưởng cậu và Diệp Uyên có khiếm khuyết về sinh lý thật đấy à? Chưa biết chừng giờ cậu có rồi đấy...”

Lâm Yêu Yêu giật nảy mình: “Không phải chứ!”

“Tại sao lại không?”

“Mình...” Lâm Yêu Yêu có chút hỗn loạn. Cuối cùng cô ấy mới sắp xếp lại được suy nghĩ: “À đúng rồi, mình vừa qua kỳ sinh lý!”

Thấy cô ấy nói xong câu này thở phào một cái, Tố Diệp cố ý kích động: “Thế thì tháng này cậu nguy hiểm rồi...”

Cô lại làm Lâm Yêu Yêu ngượng chín mặt...

Kết quả của cuộc họp hội đồng quản trị đã có. Niên Bách Ngạn một lần nữa đưa ra hai đề nghị. Diệp Hạc Thành vẫn một mực phản đối. Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là lần này Diệp Uyên đứng về phía Niên Bách Ngạn. Vì thế câu chuyện đã có một sự thay đổi cách mạng. Niên Bách Ngạn có toàn quyền trong việc bỏ mỏ và hòa vốn.

Sau khi nghe được tin ấy, người vui mừng nhất chắc chắn là Tố Diệp.

Vì chuyện này, cô đã bỏ ra một số tiền lớn mua cho Lâm Yêu Yêu một đôi giày cao gót số lượng có hạn, chuyển phát nhanh từ nước ngoài về qua đường bưu điện, trong hộp quà còn viết: Yêu Yêu! Người con gái mình yêu nhất trên đời, đây là trợ cấp cho màn “thịt thà” của cậu!”

Lâm Yêu Yêu phấn kích gọi tới phòng làm việc của Tố Diệp: Bác sỹ Tố à! Cậu có y đức một chút được không? Đừng có từ sáng tới tối quấy rầy mình.

Thế rốt cuộc cậu có thích đôi giày ấy không? Tố Diệp hỏi.

Xí!* Lâm Yêu Yêu chỉ đáp lại một chữ ấy rồi ngắt máy.

*Câu này trong tiếng Trung dịch thô có nghĩa là “rắm”.

Thế nhưng hôm sau Tố Diệp đã nhìn thấy Lâm Yêu Yêu diện đôi giày ấy, toát lên một phong cách trang nhã, cao quý và xinh đẹp. Sau đó cô đã nhắn một tin cho Lâm Yêu Yêu: Người đẹp! Đi cả rắm vào chân rồi à?

Lâm Yêu Yêu lập tức nhắn lại hai chữ: Thô bỉ!

Tố Diệp bật cười, nhưng trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng.

Đúng vào lúc Niên Bách Ngạn đang bận rộn cho mỏ kim cương số một Nam Phi, cũng là lúc Tố Diệp cảm thấy mọi chương ngại vật đều đã được quét sạch thì trên mạng bất ngờ tung ra một thông tin.

Có liên quan tới An Tịnh.

Vốn dĩ Tố Diệp chẳng quan tâm tới mấy chuyện của An Tịnh nữa. Cô ta và Bạch Băng thích tự cắn nhau thế nào cũng được, cắn đến thâm cũng mặc, chẳng liên quan gì tới Tố Diệp cô cả, chỉ cần đừng có tới làm phiền cô và Niên Bách Ngạn là được rồi.

Nhưng nguyên nhân khiến Tố Diệp quan tâm là vì thông tin này nói tới chuyện An Tịnh bị thần kinh, hơn nữa còn tung ra một bản báo cáo. Quan trọng hơn là, báo chí đã chứng thực, lúc đó người sai báo chuyện cắt váy cưới chính là An Tịnh, tất cả mọi suy đoán cuối cùng đã có kết luận.

An Tịnh dĩ nhiên cực lực phản bác, không ngừng biện hộ đây chỉ là một âm mưu. Vì cô ta đặc tội với Tố Diệp, đặc tội với Niên Bách Ngạn, đặc tội với phòng tâm lý Liêm Chúng. Bản báo cáo này là do Tố Diệp hãm hại cô ta.

Sự việc diễn biến đến mức này, Tố Diệp vẫn có thể làm ngơ.

Nhưng có một nhân vật quan trọng đã lộ diện.

Người này... lại là Đinh Tư Thừa.

Có lẽ vì tỏ thái độ bất bình, cũng có lẽ vì An Tịnh đã xâm phạm tới lợi ích của Liêm Chúng. Tóm lại không cần biết nguyên nhân là gì, Đinh Tư Thừa cũng đã đứng ra, công khai chỉ ra rằng hành vi của An Tịnh

quả thực có triệu chứng của bệnh cuồng loạn quá khích ngay trước các báo đài, hơn nữa còn khuyên cô ta tiếp nhận trị liệu có liên quan.

Đình Tư Thừa là chuyên gia hàng đầu trong ngành, lại xuất thân từ một gia đình có truyền thống trong ngành tâm lý học. Phát ngôn của anh ta lập tức đã xác nhận chuyện của An Tịnh, gần như là lý do cuối cùng để tin tưởng, hoàn toàn phá hủy tiền đồ của cô ta.

Tổ Diệp lấy làm lạ.

Đình Tư Thừa trước nay có bao giờ để tâm tới mấy chuyện này đâu? Sao bỗng nhiên lại nhảy ra phát biểu ý kiến?

Điều duy nhất cô nghĩ tới, chỉ có thể là hai nguyên nhân đã kể ở trên.

Tiếng nói của Đình Tư Thừa không ai dám phản bác. Vì chẳng ai biết rõ bản báo cáo đánh giá tâm lý đó của An Tịnh rốt cuộc là thế nào, thế nên không ai có thể phủ định tính chân thực của nó.

Tổ Diệp gọi điện về Liêm Chúng, điện thoại nối thẳng tới văn phòng của giáo sư Đình. Cô hỏi về chuyện báo cáo của An Tịnh. Ai ngờ giáo sư Đình cũng không biết thực hư thế nào, nói là không rõ. Thì ra giáo sư Đình đang mải mê trong phòng nghiên cứu, vốn dĩ không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Cô nghĩ bụng không biết cô nên gọi cho Đình Tư Thừa không, nhưng tính đi tính lại lại chẳng biết phải hỏi anh ta chuyện gì.

Chuyện này vốn dĩ cũng không liên quan tới cô.

Nhưng cũng may, Đình Tư Thừa đã giúp cô giải quyết một rắc rối, tuy là cô không thật tâm định hủy hoại tiền đồ của ai. Nhưng đúng vào lúc Tổ Diệp đang toàn tâm toàn ý chìm đắm trong cuộc sống hôn

nhân ngọt ngào, bình yên cùng Niên Bách Ngạn, gạt bỏ chuyện của An Tĩnh sang một bên thì trên mạng lại tung ra một tin tức động trời.

Vẫn là Lâm Yêu Yêu cấp tốc báo cho Tố Diệp, bảo cô lên mạng ngay.

Tố Diệp vừa lên xem, suýt nữa ngất xỉu.

Làn gió trên mạng chẳng biết đã đổi hướng từ lúc nào.

Cô một lần nữa trở thành nhân vật chính trên khắp các trang nhất, mà nội dung chủ yếu là: Tố Diệp, bác sỹ tư vấn tâm lý của phòng tâm lý Liêm Chúng danh tiếng, một giáo viên hướng dẫn tâm lý tại một trường đại học nào đó được nhiều người tung hô, cố vấn tâm lý của tập đoàn Tinh Thạch danh nổi như cồn, đã không còn tư cách nhận những danh hiệu đó nữa, vì bản thân là một bác sỹ nhưng cô ta lại mắc bệnh!

Nguyên nhân là vì, khi Đinh Tư Thừa được mời làm khách mời của một chương trình đã công khai bày tỏ, là một bác sỹ tâm lý nhưng cũng có lúc anh ta rơi vào hoàn cảnh khó xử. Anh ta lấy ví dụ, người đầu tiên bị lấy ra hành quyết là Tố Diệp. Anh ta trình bày rằng cô là bác sỹ nhưng ký ức đồng thời cũng có vấn đề. Đây là một chuyện khó khăn mà với tư cách một thầy hướng dẫn, anh ta rất khó giúp đỡ thoát khỏi...

Quyển 12 - Chương 522: Đây chính là mục đích của anh ta

Một câu nói tưởng như vô tình của Đinh Tư Thừa nhưng đủ khiến sóng gió nổi lên.

Nếu là người khác, cho dù là những người nổi tiếng trong những ngành nghề khác, gặp phải những tin tức tiêu cực như thế này cũng không có vấn đề gì. Ký ức, nói trắng ra chính là trí nhớ. Ai cũng có những lúc hay những giai đoạn mà trí nhớ không tốt. Đây chẳng phải chuyện gì to tát. Có những người có lẽ còn hoàn toàn không coi trọng nó, thậm chí có người còn đi khắp nơi than vãn dạo này mình lơ đãng, hay quên ra sao.

Nhưng đối với một người làm công việc tư vấn tâm lý mà nói, một khi bị tung ra tin đồn này thì sẽ rất phiền phức. Trí nhớ có vấn đề vốn không phải một loại bệnh. Cũng giống như Đinh Tư Thừa đã nhấn mạnh nhiều lần trong chương trình phỏng vấn rằng: Làm một bác sĩ tư vấn tâm lý như Tố Diệp, cô ấy chỉ có vấn đề về trí nhớ chứ không có vấn đề về tâm lý. Nhưng mọi người thì không khoan dung đến vậy. Sức mạnh của dư luận là rất giỏi khuếch đại một vấn đề từ nhỏ thành lớn.

Và vì thế, những tin tức xấu đã lần lượt xuất hiện.

Tố Diệp cũng dự cảm được một trận phong ba đang chuẩn bị ập tới.

Các báo đài và các fan mạng bắt đầu định nghĩa về cô theo phương hướng tồi tệ nhất, hiển nhiên đã đi từ vấn đề trí nhớ đào sâu tới vấn đề tâm lý. Rất nhiều người cho rằng, là một bác sĩ tư vấn tâm lý mà

trí nhớ của bản thân cũng có vấn đề thì người đó vốn dĩ đã rơi vào hoàn cảnh khốn đốn rồi, lấy đâu tinh thần và sức lực để phục vụ người khác?

Ở Trung Quốc, đặc biệt là ở các thành phố phía Bắc, nghề tư vấn tâm lý vẫn luôn bị người ta trù lên một lớp màn thần bí. Mọi người vừa bài xích lại vừa tò mò về ngành nghề này. Vì ở phía Bắc, nếu có ai quen biết bạn phải tới gặp bác sỹ tâm lý thì người đó nhất định sẽ bị quy chụp là thần kinh có vấn đề. Bắc Kinh là một thành phố dung nạp rất nhiều thứ. Mấy năm nay ngành nghề này cũng dần có chỗ đứng, một số người thành công trong sự nghiệp hoặc những doanh nghiệp có mô hình lớn cũng bắt đầu quan tâm tới việc chăm sóc tâm lý. Tư vấn tâm lý cũng đã được định nghĩa thành một nghề hoặc là rất cao quý, hoặc là rẻ mạt, đi khắp nơi lừa gạt người khác. So với ở Mỹ hay Hồng Kông, một thành phố mà nghề này chỉ vừa mới khởi nghiệp thì sẽ luôn phát triển theo hai chiều hướng như thế.

Thế nên, khi tin tức ủa tới, các fan mạng gần như đã nghiêng hẳn về một phía là không còn thấy quá kỳ lạ nữa. Trong mắt họ, bất luận nghề này có cao quý cỡ nào hay rẻ mạt đến không đáng nói ra sao thì họ cũng luôn dùng ánh mắt quái dị để bình phẩm những người làm tư vấn tâm lý. Vì người bình thường không ai hiểu biết tâm lý. Cộng thêm Tố Diệp lại dính dáng tới chuyên ngành phân tích giấc mơ nên càng khiến người ta say sưa bàn tán.

Mà trong một xã hội mạng Internet phát triển rầm rộ như thế này, sự đánh giá của con người với con người là trực tiếp nhất, không một chút che đậy. Thế nên cuối cùng những lời bàn tán đó đã trở thành một sự tổn thương, thậm chí còn là một loại phán quyết cao hơn cả pháp luật.

Dĩ nhiên, cũng có người nhận định, người làm tư vấn tâm lý cũng chỉ là người bình thường, thế nên cũng sẽ phát sinh những vấn đề của

những người bình thường. Giống như một bác sỹ vậy, bạn có dám bảo đảm bạn là bác sỹ thì bạn sẽ không mắc bệnh không?

Nhưng đa phần mọi người nghiêng về chiều hướng nếu đã bị bệnh thì nên nghỉ ngơi đi, nếu không sẽ là bất công với bệnh nhân. Bác sỹ tâm lý cũng vậy, một khi có vấn đề thì không nên tiếp tục đảm nhiệm công việc đó nữa. Đây là tinh thần trách nhiệm đối với bản thân cũng như đối với khách hàng của mình.

Nói vậy không sai.

Nhưng Tố Diệp là người hiểu rõ tình trạng của mình nhất.

Đúng là ký ức của cô có chút hỗn loạn, nhưng chuyện này hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới công việc và sinh hoạt thường ngày của cô. Đâu phải cô mắc bệnh tâm lý gì, tại sao lại không thể tiếp tục làm trong ngành này nữa?

Ầm ỉ cả một ngày trời, khi trở về nhà Tố Diệp có vẻ không được vui. Sau khi thay quần áo và tắm rửa qua loa, cô buồn bã ngồi trong phòng ngủ. Ngồi khoảng hơn nửa tiếng, cô lại đi vào bếp giúp người giúp việc theo giờ mấy chuyện lặt vặt.

“Chị! Chị sao vậy?” Người ấy chính là Tiểu Nhã.

Khi tứ hợp viện tìm kiếm người giúp việc theo giờ dài hạn, Tố Diệp đã nhìn thấy Tiểu Nhã ở nơi môi giới. Trước kia vì con bé bị mua chuộc, để mất mấy bức hình trong máy ảnh, nó đã bị bên mua giới “đóng băng”, về cơ bản không còn dám giới thiệu cho nó những công việc quá tốt nữa, thế nên con bé sống cũng không được ổn lắm. Sau khi nhìn thấy Tố Diệp, phản ứng đầu tiên của cô bé là hoảng loạn, rồi quay đầu bỏ đi.

Tố Diệp gọi con bé lại, lúc ấy mới phát hiện cánh tay nó có vết thương, hỏi ra mới biết là người chủ trước chẳng ra gì. Nó chỉ làm chậm một chút thôi sẽ bị chửi mắng, thậm chí còn bị ném đồ đạc vào người. Tố Diệp cảm thấy không thể tin nổi. Bây giờ người giúp việc và người làm thêm theo giờ thật ra rất khó tìm, nhất là những người làm việc chăm chỉ. Không những tiền thuê rất cao mà trong lúc làm việc, chủ nhà còn phải hết sức phối hợp. Những người rơi vào hoàn cảnh như Tiểu Nhã khá hiếm hoi.

Cô hỏi con bé tại sao không nghỉ việc đi. Tiểu Nhã nói nó sợ mất đi công việc này thì sau này không tìm được việc nữa.

Tố Diệp biết chuyện này cũng có liên quan tới việc Tiểu Nhã bị cô đuổi, bèn bảo nó đi theo mình.

Lúc ấy Tiểu Nhã rất kinh ngạc. Nó không ngờ Tố Diệp lại nhận nó, lập tức quỳ xuống, sau đó nước mắt ngấn dài.

Tố Diệp thương xót cũng không nói thêm gì nhiều, chỉ bảo nó làm việc cho tốt.

Sau khi quyết định nhận Tiểu Nhã, Tố Diệp mới dám nói với Niên Bách Ngạn. Anh cười: Em quyết định rồi còn hỏi ý kiến anh, có phải muộn quá không? Tố Diệp nói cô cảm thấy Tiểu Nhã rất đáng thương, bản chất con bé vốn không xấu, trải qua chuyện lần trước và quãng thời gian này chắc cũng đã nhận một bài học rồi.

Niên Bách Ngạn chỉ nhẹ nhàng nói với cô rằng: Xét về ý kiến cá nhân, anh phản đối, vì dù sao con bé cũng từng phạm lỗi, gây ra tổn hại tới em. Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của anh mà thôi. Em là vợ anh, có quyền quán xuyến mọi việc trong gia đình, anh tin em có dự tính của mình.

Tố Diệp rất cảm động.

Cứ như vậy, Tiểu Nhã được đưa về tứ hợp viện.

Mà thực tế là suy nghĩ của Tố Diệp rất đúng đắn. Ban đầu Tiểu Nhã chỉ nhất thời bị ma ám. Sau khi một lần nữa có được sự tín nhiệm của Tố Diệp, con bé thật sự làm việc rất chăm chỉ, một lòng quan tâm tới Tố Diệp, thật sự đã coi cô như chị gái ruột của mình. Nó cũng không còn gọi cô là bác sỹ Tố nữa mà xưng hô là “chị”.

Ở bên ngoài, khi người ta hỏi Tiểu Nhã chủ đối xử với nó có tốt không, con bé lại trả lời: Chị nhà em tốt lắm, là cực kỳ tốt luôn ấy.

Thế nên khi nhìn thấy Tố Diệp chán nản đi vào nhà bếp, Tiểu Nhã đã tò mò hỏi thăm.

Tố Diệp trả lời là không sao rồi dặn con bé tối nay thêm một món canh, thanh đạm một chút, đừng cho quá nhiều dầu.

Tiểu Nhã hỏi: Tối nay anh về nhà ăn cơm ạ?

Tố Diệp gật đầu.

Thế là Tiểu Nhã lập tức bận rộn chuẩn bị.

Lúc nấu canh, Tố Diệp đứng bên cạnh trông nồi, coi lửa. Nhìn mãi, nhìn mãi cô lại nhớ tới mấy chuyện trên mạng, tâm trạng rối loạn, nhất thời lơ đãng.

Tiểu Nhã đang mài thái rau, thấy nồi canh bắt đầu phụt khói, bèn vội nói: Chị ơi! Chị cho nhỏ lửa một chút!

Tố Diệp giơ tay vặn nhỏ lửa, ai ngờ hơi nóng phả vào đầu ngón tay,

rát đến nỗi nước mắt suýt nữa trào ra. Tiểu Nhã thấy vậy hốt hoảng vô cùng. Con bé bỏ mặc rau củ đó, nhanh chóng bước tới xem cô thế nào. Thấy tay cô đỏ ửng, nó lo lắng rồi cuống quýt lấy nước đá ra, đắp lên ngón tay Tố Diệp, còn không ngừng nói: Chị à! Rốt cuộc chị có chuyện gì vậy? Đầu óc chị cứ để đi đâu ấy. Chị xem tay chị bị bỏng rồi, anh mà nhìn thấy sẽ đau lòng chết mất.

Ban đầu, sở dĩ Tiểu Nhã bị ma ám còn có một nguyên do quan trọng. Đó là vì con bé cho rằng Tố Diệp là kẻ thứ ba, là bồ của ông chủ. Từ sau lần đó, khi nghe thấy Niên Bách Tiêu nói câu không cưới gì đó, Tiểu Nhã mới bàng hoàng nhận ra tại sao ông chủ cứ cách vài ba hôm mới về nhà. Thì ra Tố Diệp không phải vợ cả, thậm chí cả em trai người ta còn tìm tới tận nhà tính sổ.

Nhưng sau này, nó lại đọc được một số thông tin, thậm chí chuyện hai người làm đám cưới ai ai cũng biết, Tiểu Nhã mới hiểu mình đã trách nhầm Tố Diệp nên hối hận vô cùng. Bây giờ Tố Diệp lại lấy lòng đức báo oán lại càng khiến con bé xúc động. Nó đã tự thề với lòng mình rằng, sau này bất luận xảy ra chuyện gì nó cũng phải bảo vệ Tố Diệp.

Mà bản thân Tiểu Nhã cũng được chứng kiến anh đối xử với chị rất tốt. Tuy rằng nó không sống ở đây, nhưng cũng có thể nhận ra từ những chi tiết vụn vặt. Giờ con bé tới nhà dọn dẹp vệ sinh hầu như đều là sau khi hai người đã đi làm. Nhưng ngày nào nó cũng nhìn thấy những bát đĩa ăn sáng. Thức ăn còn sót lại có món Trung Quốc cũng có món Tây. Sau này có một hôm Tiểu Nhã tới sớm, mới phát hiện ra bữa sáng đều do anh chuẩn bị, không thiếu ngày nào.

Con bé ngưỡng mộ tình cảm của họ. Nó cảm thấy một người đàn ông đã thành đạt lại có tướng tá tuấn tú như anh hầu hết đều lãng nhãng. Những người chủ nó phục vụ trước đây cũng không ít người giàu có, nhưng rất ít người thương vợ mình như anh ấy.

Ngón tay Tố Diệp được ngâm vào trong nước lạnh, cũng làm dịu đi cái bỏng rát. Cô thờ dài nói: Em vớt hết gừng trong nồi canh ra đi, có vị gừng là được rồi, anh ấy không thích ăn mấy món quá nhiều gừng.

Tiểu Nhã lập tức làm theo.

Tám giờ tối, Niên Bách Ngạn lái xe về tới nhà.

Ra tới thang máy, thấy Tiểu Nhã đang dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị ra về, anh bèn hỏi Tố Diệp đã về nhà chưa.

Tiểu Nhã gặp được Niên Bách Ngạn như gặp được cứu tinh, vội vàng báo lại: Từ lúc về nhà chị cứ buồn buồn. Lúc nấu canh cho anh, chị còn bị bỏng nữa.

Niên Bách Ngạn nghe xong vội vã thay giày.

Tiểu Nhã đi ra khỏi cửa. Trước khi đi còn nhìn thấy Niên Bách Ngạn vớt vội cặp sang một bên rồi đi vào phòng ngủ. Con bé cảm thán trong lòng, người đàn ông như vậy trên đời hiếm lắm rồi.

Trong phòng ngủ.

Ánh đèn dịu dịu.

Trùm lên một cái bóng nhỏ xíu nằm trên sofa.

Khi đẩy cửa đi vào, Niên Bách Ngạn thấy cô đang nằm trên ghế, trong lòng ôm một cái gối. Mái tóc dài xõa xuống cánh tay, bị ánh đèn hắt lên những vòng sáng nhạt nhòa.

Anh tưởng cô ngủ rồi.

Anh cất bước nhẹ nhàng tới trước rồi ngồi xuống bên cạnh cô, kiểm tra ngón tay của cô.

Tố Diệp chợt mở mắt ra.

Thấy anh đã quay về, cô chớp chớp mắt rồi ngồi bật dậy ôm chặt lấy cổ anh, vùi mặt vào cổ.

Niên Bách Ngạn ôm lấy cô, khẽ hỏi: “Mấy tin đồn hôm nay làm em không vui à?”

Tố Diệp cũng không giấu giếm tâm tư của mình, khẽ gật đầu.

Niên Bách Ngạn thở dài. Anh không nói gì thêm, chỉ vỗ nhẹ vào lưng cô an ủi.

Anh biết, cô có thể không quan tâm tới rất nhiều chuyện. Thậm chí mấy ngày trước, bên ngoài nghi ngờ cuộc hôn nhân của họ, cô vẫn rất lạc quan. Nhưng lần này thì khác. Chuyện này liên quan tới sự nghiệp của cô. Đám người ngoài kia đã thẳng thừng phủ nhận năng lực làm việc của cô.

Tố Diệp trông bề ngoài có vẻ lười nhác, không hợp tác với tập thể, nhưng Niên Bách Ngạn biết rõ cô rất nghiêm túc với công việc của mình. Miệng thì cứ nói là không tăng ca, thậm chí nếu làm thêm giờ còn đòi thêm tiền lương với cấp trên. Nhưng trên thực tế, cô có thể vì một án khó giải quyết mà quên cả ăn, có thể vì giải quyết một vấn đề trong công việc mà quên cả ngủ.

Anh biết rõ Tố Diệp nhiệt huyết với công việc này của mình thế nào. Hôm nay trong chốc lát phải chịu sự ngờ vực của bên ngoài, nghĩ cũng đủ biết lòng tự trọng của cô đã bị đá kích mạnh mẽ ra sao.

“Anh có tin em không? Có tin vào khả năng của em không?” Rất lâu sau Tố Diệp mới ngẩng đầu nhìn anh, hỏi với vẻ đáng thương.

Niên Bách Ngạn giơ tay gạt tóc cô, dịu dàng nói: “Anh tin!”

“Đinh Tư Thừa là cái thá gì mà được nói em như thế!” Cô nhúu mày tố cáo.

Sau khi xảy ra chuyện cô đã gọi điện ngay cho Đinh Tư Thừa, chất vấn anh ta tại sao lại làm như vậy, nói như vậy, chất vấn anh ta cô đã đắc tội gì với anh ta mà anh ta lại nói ra chuyện của cô một cách công khai như thế.

Đinh Tư Thừa chỉ im lặng hứng chịu cơn mắng té tát của cô. Đợi cô dừng lại, anh ta mới khẽ đáp: Những gì anh nói đều là sự thật. Tố Diệp! Ký ức của em thật sự có vấn đề. Em cần phải làm một bản kiểm tra đánh giá tâm lý của ngành.

Làm cái mẹ gì!

Đây là câu chửi thề Tố Diệp nghĩ trong bụng lúc phần uất. Nhưng cuối cùng cô vẫn không buột khỏi miệng, chỉ giận dữ cúp điện thoại.

Niên Bách Ngạn giơ tay vuốt phẳng hàng mi cô rồi nhẹ nhàng nói: “Mọi chuyện sẽ qua thôi!”

“Họ đúng là ăn không nói có, em đâu có mắc bệnh tâm lý chứ!” Tố Diệp cắn hận.

Niên Bách Ngạn ôm cô, nói: “Sự thật là một bản báo cáo của em vẫn còn ở chỗ Đinh Tư Thừa.”

“Anh cảm thấy liệu anh ta có công bố nó ra không?” Tố Diệp bỗng nhiên cảm thấy lo lắng.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ giây lát rồi nói: “Anh ta là một người thông minh, báo cáo chỉ cần đưa tới hiệp hội của em là được. Hơn nữa, bây giờ sự việc đang rầm rộ, hiệp hội có liên quan trong ngành cũng sẽ ép Đinh Tư Thừa giao nộp báo cáo, vì anh ta là thầy hướng dẫn của em.”

“Đây chính là mục đích của Đinh Tư Thừa!” Tố Diệp nghiêng răng.

Niên Bách Ngạn nhìn gương mặt căm giận của cô, một lúc sau lại kéo cô vào lòng, cười nói: “Được rồi! Không có chuyện gì to tát cả!” Dứt lời, anh buông cô ra, cầm lấy tay cô, liếc nhìn thấy ngón tay đỏ hồng, thở dài: “Lớn từng này rồi, sao mà bất cẩn vậy?”

Anh đứng dậy, định đi lấy hộp thuốc.

Vạt áo anh bị Tố Diệp níu lại. Cô ngẩng lên: “Không sao đâu, không cần bôi thuốc! Tiểu Nhã đã lấy nước đá, sắp làm đông cứng tay em tới nơi rồi, hơn nữa cũng đã xịt thuốc bỏng rồi.”

Nghe xong Niên Bách Ngạn mới yên tâm.

“Ở nhà có người làm thêm theo giờ, sau này đừng xuống bếp nữa!” Anh dặn dò.

Cuối cùng Tố Diệp cũng cười: “Thế là em chỉ có thể lên phòng khách mà không xuống được nhà bếp rồi.”

Niên Bách Ngạn giơ tay vò đầu cô: “Anh lấy vợ về chứ không lấy người hầu về.”

“Thì thoảng em làm người ở một lần cũng được mà.” Tố Diệp nép vào lòng anh: “Người ở hôm nay làm cho anh món canh dễ tiêu. Nể tình ngón tay em bị bỏng, anh phải uống hai bát ô tô đấy.”

Niên Bách Ngạn cười rồi ôm lấy cô: “Đàn ông lấy vợ về phát tướng, xem ra là có lý!”

“Cùng lắm thì anh tập luyện thêm hai tiếng nữa trong phòng thể hình.” Cô cười ngọt ngào.

Niên Bách Ngạn mỉm cười, trong đáy mắt ngập tràn yêu thương: “Được! Chỉ cần là em làm, thuốc độc anh cũng uống.”

“Em chưa muốn mưu sát chồng đâu, nếu không lại mất một công cụ kiếm tiền.” Nói rồi, Tố Diệp vỗ lên bờ vai dài rộng của anh: “Có thể cống bản cung ra phòng ăn không? Bản cung buồn lắm, tâm lý ảnh hưởng tới sinh lý, hai chân không còn sức nữa rồi.” Cô vòng ra sau lưng anh. Mặc kệ anh có đồng ý hay không, cô leo ngay lên.

Niên Bách Ngạn cũng tiện đà đón lấy cô, cống cô lên lưng rồi bật cười đi ra phòng ăn...

Quyển 12 - Chương 523: Cho dù có thua một cách rẻ mặt

Tục ngữ nói rất đúng: Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí.

Sau khi câu nói của Đinh Tư Thừa làm dấy lên những làn sóng âm ỉ, đám nhà báo bắt đầu đi sâu vào điều tra, chỉ muốn có thể chui vào tận phòng làm việc của Tố Diệp để giành được những thông tin trực tiếp nhất.

Tố Diệp không tiếp nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào. Cô chỉ trả lời một câu duy nhất: Đặt điều bịa chuyện!

Nhưng bọn họ không chịu buông tha dễ dàng như vậy. Họ thông qua các nguồn thông tin để thăm dò tình hình của Tố Diệp, từ cô nhân viên quét dọn vệ sinh trong Liêm Chúng cho tới các đồng nghiệp, các sinh viên ở trường đại học. Thậm chí ngay cả các nhân viên trong nội bộ Tinh Thạch họ cũng không bỏ qua.

Giáo sư Đinh không đưa ra bất kỳ phản hồi nào. Tinh Thạch cũng không phát biểu ý kiến. Phía trường học lại càng né tránh cánh nhà báo. Chỉ có các học trò là bàn tán xôn xao, nói rằng cô Tố không có vấn đề gì hết. Nhưng càng như vậy, ngược lại càng giúp cho bọn họ moi móc được thêm mấy chuyện lè đường. Họ còn moi ra cả chuyện khi vừa tới trường giảng dạy, Tố Diệp đã được các nam sinh viên theo đuổi.

Đương nhiên, đây chỉ là những chuyện thêm dật thêm cho phong phú.

Con người, nhất là người Trung Quốc, trước nay luôn thích xem mấy chuyện ồn ào bất lợi với người khác. Sự nhiệt tình theo đuổi mấy tin tức “chân, thiện, mỹ” không bao giờ bắt kịp mấy chuyện tầm phào, lá cải.

Còn chính trong lúc các phóng viên đang khổ sở tìm kiếm thông tin, thì đồng nghiệp của Tố Diệp tại phòng tâm lý Liêm Chúng, cũng tức là người thường xuyên đối chọi lại với cô, Phương Bội Lôi, đã ra mặt. Sự xuất hiện của cô ta tuyệt đối không phải vì muốn nói đỡ giúp Tố Diệp mấy lời tốt đẹp. Ngược lại, mấy câu cô ta nói đã hoàn toàn đá thẳng một Tố Diệp vốn dĩ đang chênh vênh bên bờ vực xuống vực thẳm, giúp Tố Diệp thật sự hiểu thế nào gọi là “thà đắc tội với người quân tử cũng chớ đắc tội với kẻ tiểu nhân”.

Phương Bội Lôi phân tích những nghi vấn của đám fan mạng từ góc độ chuyên nghiệp.

Những người chống đối cho rằng tình trạng của Tố Diệp đã rất nghiêm trọng, ảnh hưởng tới công việc. Phương Bội Lôi chỉ ra rằng từ một góc độ nào đó trí nhớ hỗn loạn có thể ảnh hưởng tới tâm lý. Ví dụ như, vì trí nhớ mà trở nên nóng nảy, rồi vì nóng nảy dẫn tới những hành vi bất an... Đây đều là những tai họa đối với một bác sỹ tâm lý.

Thái độ của cô ta rất rõ ràng, ý muốn nói Tố Diệp quả thực phải tiếp nhận đánh giá tâm lý ngành một lần nữa mới được. Vì cô ta đã tận mắt chứng kiến Tố Diệp ra tay hành hung bệnh nhân. Không khó nhận ra, trạng thái tinh thần của Tố Diệp đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới khách hàng.

Những thông tin hoàn toàn mới của Phương Bội Lôi đã khiến đám phóng viên phát rồ, khiến tất cả những ai đang theo dõi sự việc này qua mạng cũng điên theo.

Bác sỹ tâm lý mà lại ra tay đánh người?

Một lời tố cáo quá nặng!

Mà Phương Bội Lôi vừa phát ngôn xong, An Tịnh cứ như người chết đi sống lại. Cô ta không khai la lối rằng mình cũng là nạn nhân. Hôm đó chính Tố Diệp đã ra tay đánh cô ta, kẻ thật sự mắc bệnh là Tố Diệp chứ không phải cô ta.

An Tịnh có vẻ muốn nhân sự kiện này để trở mình. Nhưng đáng tiếc là Đinh Tư Thừa lại ra mặt áp chế những lời nói ấy. Anh ta vẫn nhấn mạnh vấn đề về trí nhớ của Tố Diệp, nhưng không phải là vấn đề về tinh thần hay tâm lý. Chuyện Tố Diệp hành hung bệnh nhân lại càng vô căn cứ, rồi còn chỉ ra anh ta nghi ngờ An Tịnh mắc chứng hoang tưởng mình là người bị hại.

Những lời thẳng thắn của Phương Bội Lôi cũng bị Đinh Tư Thừa phản kích, nghi ngờ cô ta đang nói dối. Phương Bội Lôi đương nhiên không dám đắc tội Đinh Tư Thừa. Cuối cùng cô ta cũng lặng lẽ dừng công kích, chỉ nói với bên ngoài rằng, lúc đó cô ta nhìn thấy khách hàng đầu tóc bù xù ngồi dưới đất. Cô ta đã hiểu lầm Tố Diệp ra tay đánh người.

Có phải hiểu lầm hay không đã không còn quan trọng nữa.

Quan trọng hơn là, chuyện này đã thành công khiến tất cả mọi người từ việc nghi ngờ trí nhớ của Tố Diệp, giờ chuyển sang nghi ngờ tâm lý của cô có vấn đề. Rất nhiều lại bắt đầu tán thành với Phương Bội Lôi, cảm thấy về sau cô ta thay đổi lời nói là vì bị một thế lực nào đó uy hiếp. Ví dụ như, tập đoàn Tinh Thạch. Có ai không biết, Tố Diệp là một cổ đông của Tinh Thạch, là cô hai nhà họ Diệp, quan trọng nhất, lại còn là vợ của Niên Bách Ngạn, tổng giám đốc tập đoàn Tinh

Thạch.

Tóm lại, bất luận là thế nào, Tố Diệp bị bôi đen cũng đã là sự thật.

Kỷ Thị, Bắc Kinh.

Họp xong, Kỷ Đông Nham ngồi trước máy tính, đọc mấy bài báo đang sôi sùng sục khắp nơi với nét mặt nặng nề.

Sau khi họp xong Đinh Tư Thừa cũng đi vào văn phòng. Khi Kỷ Đông Nham đang đọc tin tức, anh ta đứng bên cạnh cửa sổ nhìn ra phong cảnh bên ngoài, sắc mặt cũng không tốt cho lắm, đầu mày nhíu mày.

Rất lâu sau, Kỷ Đông Nham gập “bộp” chiếc laptop lại, giận dữ nói: “Tại sao không dựng lại có một Phương Bội Lôi xuất hiện?”

Đây cũng là chuyện Đinh Tư Thừa không hề ngờ tới. Anh ta nheo mắt, nói: “Khi làm việc trong phòng tâm lý, Phương Bội Lôi vẫn luôn chống đối lại Tố Diệp. Trước nay cách làm việc của hai người họ không giống nhau. Trong công việc thường xuyên xảy ra mâu thuẫn cũng là chuyện bình thường. Mặt khác, Phương Bội Lôi vẫn luôn nhòm ngó tới vị trí trưởng phòng. Tố Diệp là tiến sỹ bố tôi mời từ nước ngoài về, bất luận là về chức vụ hay học vị đều cao hơn Phương Bội Lôi, thế nên cô ta cảm thấy cô ấy là mối nguy cũng là điều khó tránh.”

Kỷ Đông Nham rút ra một điếu xì gà, châm lên, gương mặt vẫn khó dăm dăm.

Lính “nhảy dù” tới làm cho quân lính dưới mặt đất không phục cũng là chuyện thường thấy. Tố Diệp trước giờ vẫn ở trong trường học, tiếp nhận một cách giáo dục của phương Tây. Kể cả là đi thực tập thì cũng làm việc theo phong cách của người nước ngoài. Sau khi về

nước, cô tất nhiên sẽ không thể hiểu được một số quy tắc làm việc của người Trung Quốc. Cộng thêm cá tính của Tố Diệp vẫn thích việc mình mình làm, kiêu ngạo bướng bỉnh, thoát nhìn sẽ rất khó gần.

Mà trong thế giới của những người trưởng thành, ai mới đầu đã thấy khó gần tất sẽ gặp ảnh hưởng trong cuộc sống công tác về sau. Vì đây là một xã hội phức tạp và nông nổi. Mọi người đều không có quá nhiều thời gian để nghiên ngẫm, quan sát bạn thật tỉ mỉ. Tố Diệp lại cùng lúc làm nhiều công việc, không cố định trong một môi trường làm việc nào, muốn đồng nghiệp xóa bỏ thành kiến với cô trong một thời gian ngắn còn khó hơn lên trời.

Đúng là “biết lắm khổ nhiều”, nhưng người Trung Quốc còn có một câu nói thế này: Súng bắn vào đầu gà*. Tố Diệp chính là cái đầu gà đó. Cô quá không hiểu về quy tắc làm việc ở Trung Quốc. Có rất nhiều lúc, thật ra mọi người có thể chấp nhận bạn chẳng phải vì bạn có nhiều công lao mà là giá trị quan của mọi người cùng có điểm tương đồng. Tố Diệp đã đi quá xa, quá nhanh, những người bị cô bỏ lại mấy dãy phố đương nhiên chỉ dám ngưỡng mộ. Nhưng trong ngành tâm lý này, những ai có thể làm việc đều là anh tài, chẳng ai chịu phục ai. Bước nhảy của bất kỳ ai đều không quá chậm. Thế nên, một người bị bỏ quá xa như Phương Bội Lôi sẽ chỉ còn lại đổ kỵ và ganh ghét.

*Câu này ý nói làm người đừng có kiêu căng quá, nếu không sẽ rước phiền phức vào mình.

“Phương Bội Lôi bây giờ chắc chắn không dám nhiều lời nữa. Ban đầu cô ta nhất định cho rằng tôi trở mặt với Tố Diệp, muốn đứng về phía tôi. Nhưng bây giờ, cho cô ta mười lá gan cô ta cũng không dám lộ diện nữa!” Đinh Tư Thừa nhìn Kỳ Đông Nham, nói.

Kỳ Đông Nham nhả một làn khói, nét mặt vẫn không thể dịu đi được:

“Nhưng tính chất đã thay đổi!”

“Cậu sợ Tố Diệp oán cậu?” Đinh Tư Thừa hỏi.

Kỷ Đông Nham trầm mặc một lúc rồi nói: “Nếu có thể bảo vệ tốt cho cô ấy, oán tôi có là gì đâu.”

Đinh Tư Thừa ngồi xuống, đón lấy điều xì gà Kỷ Đông Nham đưa rồi nói như đang suy nghĩ chuyện gì: “Tiếp theo chỉ cần đợi Niên Bách Ngạn ra tay là được!”

Ai ngờ Kỷ Đông Nham lắc đầu: “Anh ta sẽ không ra tay!”

Đinh Tư Thừa sửng người.

“Người hiểu Niên Bách Ngạn, chẳng có ai ngoài Kỷ Đông Nham này!” Kỷ Đông Nham buông một câu đầy khó hiểu...

Khi Tố Diệp bị giáo sư Đinh gọi tới văn phòng, sắc mặt của ông rất khó coi, trông có vẻ mệt mỏi, rã rời. Nghĩ cũng đủ biết ông cũng đã bị đám nhà báo hành hạ đến phát điên.

Giáo sư Đinh ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Tố Diệp đoán chắc chẳng có chuyện gì tốt đẹp. Cô ngồi xuống, đón lấy tách trà của giáo sư Đinh rồi uống một cách thản nhiên. Sau đó cô đợi ông lên tiếng.

“Tại sao lại xảy ra chuyện này?” Giáo sư Đinh đi thẳng vào câu chuyện.

Tố Diệp hít một hơi sâu rồi nói: “Người châm ngòi cho nó bùng nổ không phải tôi, mà là con trai ông.”

Giáo sư Đinh chau mày: “Cách làm của Tư Thừa quả thực có vấn đề. Về chuyện này đích thân tôi sẽ hỏi nó. Nhưng quan trọng là bản thân cô tại sao lại có vấn đề? Cách làm của nó tuy là khiến tôi thấy kỳ lạ, nhưng có một điểm tôi dám khẳng định, nó không bao giờ ăn nói tráo trở. Tố Diệp à! Một chuyện lớn như vậy, tại sao cô lại giấu tôi?”

“Tôi hiểu rõ tình trạng của mình, chỉ cần không ảnh hưởng tới công việc thì đó vẫn là chuyện riêng của tôi.” Tố Diệp bình tĩnh đáp.

“Không ảnh hưởng tới công việc ư? Bây giờ cô ra ngoài nhìn xem, có gọi là không ảnh hưởng tới công việc nữa không? Rất nhiều khách hàng đã gọi điện tới tố cáo. Họ cho rằng phòng tâm lý Liêm Chúng của chúng ta thuê một chuyên gia rất không chuyên nghiệp về để lừa tiền của họ, còn không ngừng đòi bồi thường.” Giáo sư Đinh gõ lên mặt bàn, ngữ điệu trở nên nặng nề.

Tố Diệp nhăn mặt: “Nhưng chuyện trí nhớ của tôi có vấn đề vốn không ảnh hưởng gì tới tinh thần và tâm lý. Tôi phân biệt rất rõ hiện thực như thế nào. Giáo sư Đinh! Người khác không tin tưởng tôi đã đành, ông cũng nên tin tưởng tôi chứ. Tôi làm việc lâu như vậy rồi, tôi là người tâm lý thất thường hay sao?”

“Mình tôi tin cô thì có tác dụng gì? Phải khiến cho những người trong ngành tin tưởng, phải khiến cho khách hàng tin tưởng mới được.” Giáo sư Đinh đau khổ nói: “Tôi mời cô từ nước ngoài về với mức lương cao, hơn nữa còn là một người quan trọng cho vị trí trưởng phòng. Sao tôi lại không tin tưởng sự chuyên nghiệp của cô? Nhưng vấn đề là Liêm Chúng còn phải kinh doanh. Nó là một cơ quan làm việc dựa trên lợi ích, không phải một cơ quan nhà nước hay một phòng nghiên cứu đơn thuần. Bây giờ tin tức rầm rộ thế kia, chúng ta cũng phải có một lời giải thích với mọi người mới được.”

Tố Diệp cũng hiểu ý của giáo sư Đình, càng hiểu quy tắc của một xã hội thương nghiệp. Cô nén giận, hỏi: “Ông muốn trả lời họ thế nào?”

Giáo sư Đình thờ dãi rồi rút từ trong ngăn kéo ra một tờ đơn, đưa cho cô.

Cô đón lấy, vừa lật ra xem đã vút thẳng lên mặt bàn, lạnh lùng nói: “Tôi từ chối!”

“Tố Diệp à! Cô không còn nước để từ chối nữa rồi!” Giáo sư Đình chân thành khuyên nhủ: “Bây giờ điều duy nhất cô có thể làm là phối hợp với những người có tiếng tăm trong ngành, tiếp nhận bản đánh giá tâm lý này. Nếu không có vấn đề gì thì chẳng phải mọi người đều vui mừng sao? Như vậy, chúng ta cũng có thể cho mọi người ngoài kia một câu trả lời.”

Tố Diệp đứng bật dậy, sắc mặt vô cùng tệ: “Giáo sư Đình! Nếu hôm nay ông đặt trước mặt tôi một bản kiểm tra đánh giá tâm lý bình thường thì tôi sẽ chấp nhận không hề do dự. Nhưng, thứ ở trước mặt tôi bây giờ là bản kiểm tra đánh giá tâm lý chỉ phát cho những người trong hiệp hội ngành. Ông cũng là người trong ngành, ông quá hiểu nó có ý nghĩa gì. Một khi tôi thật sự chấp nhận kiểm tra thì có nghĩa là gì! Đây là câu trả lời cho họ sao? Ông đang đẩy tôi vào chỗ chết thì có!”

Ngành nghề nào cũng có một tổ chức hiệp hội, với tư cách là đơn vị quản lý cao nhất để quản lý ngành của mình*. Tâm lý học càng là một ngành đặc biệt, thế nên hiệp hội quản lý càng nghiêm khắc hơn. Bản kiểm tra đánh giá này do họ phát ra. Một khi Tố Diệp chấp nhận, thì đồng nghĩa với việc cô là đối tượng bị nghi ngờ kiểm tra. Chuyện này ở một mức độ nào đó trước hết là phủ định năng lực chuyên môn của cô, phủ định cô có một tâm lý và nhân cách của một người bình thường. Đây là một sự tổn hại rất lớn đối với một bác sỹ tâm lý.

*Ví dụ như là luật sư thì có hội luật gia ^^

Kể cả khi kiểm tra xong thật sự không có gì, thì từ nay Tố Diệp cũng sẽ bị gắn mác kẻ đã từng bị nội bộ kiểm tra. Mỗi một khách hàng khi tìm tới bác sỹ tâm lý đều có quyền lựa chọn người mà mình muốn điều trị. Liệu có ai lại đi chọn một bác sỹ đã từng bị ngành kiểm tra về tâm lý hay không? Vì bất kỳ ai khi tới với họ đều hy vọng người mình gửi gắm là một vị thần chứ không phải một người bình thường. Họ không cho phép vị thần ấy có bất kỳ khiếm khuyết nào.

Thế nên có đánh chết Tố Diệp cũng không chấp nhận bản kiểm tra này.

Không khác gì một đứa trẻ vừa mới chào đời đã phải kiểm tra AND. Cứ coi như sau đó chứng minh được nó thật sự là con ruột, thì con đường đời sau này của nó cũng đã định trước sẽ bị gắn một cái mũ không thể tháo ra. Trong lòng nó và trong mắt người ngoài, cái mũ ấy luôn tồn tại một cách nực cười.

Giáo sư Đinh nghe xong cũng phẫn nộ, đứng dậy, đập bàn quát: “Cái gì mà tôi đẩy cô vào chỗ chết? Tố Diệp! Tôi đang muốn tốt cho cô! Cô đã từng làm một bản kiểm tra đánh giá ở chỗ Tư Thừa. Bây giờ hiệp hội đã tịch thu nó lại rồi. Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là nếu cô không chấp nhận để hiệp hội kiểm tra thì họ cũng sẽ nghi ngờ khả năng tiếp tục đảm nhận công việc bác sỹ tư vấn tâm lý của cô. Phải biết lựa chọn giữa cái thiệt nhất với cái thiệt hơn, cô có hiểu không? Bây giờ cô có đường lùi sao? Hết rồi! Tôi biết nó sẽ mang lại những ảnh hưởng tiêu cực với cô sau này. Nhưng cũng còn hơn bây giờ cô bị người ta đoán già đoán non. Cứ cho là cô không nghĩ cho bản thân, thì cũng phải nghĩ cho Liêm Chúng chứ!”

Hơi thở của Tố Diệp trở nên gấp gáp, lồng ngực phập phồng. Cô

mím chặt môi, đôi mắt đỏ rực vì giận dữ. Quả nhiên là Niên Bách Ngạn đã đoán đúng! Rất lâu sau cô mới lên tiếng: “Tôi sẽ không tiếp nhận kiểm tra. Ông cần cách gì đó phải không? Chỉ có một cách thôi, tôi sẽ nghỉ việc, thế là không ảnh hưởng gì tới Liêm Chúng rồi!”

“Gì cơ?” Giáo sư Đinh nhìn cô khó tin: “Cô thà nghỉ việc cũng không kiểm tra? Tố Diệp! Tôi thấy cô hồ đồ rồi! Sĩ diện quan trọng đến thế sao?”

“Đây không phải là vấn đề sĩ diện. Đây là vấn đề năng lực của một con người bị phủ nhận. Giáo sư Đinh! Ông tự đặt tay lên ngực hỏi bản thân mình xem. Nếu đổi lại là ông, liệu ông có tiếp nhận kiểm tra hay không? Việc này không khác gì vô hình nói với người ngoài, mày là một bác sỹ tâm lý nhưng mày có vấn đề, mày có bệnh tâm lý! Ông tưởng ngoài kia tin vào mấy cái kết quả này sao? Cho dù ông bảo chủ tịch hiệp hội công bố kết quả thì cũng vô ích thôi! Họ vốn không quan tâm tới sự thật. Dù là phóng viên cũng vậy, fan mạng cũng thế, thậm chí là khách hàng, họ chỉ tin vào những chuyện mình muốn tin thôi! Cái gì là sự thật đây? Cái họ chấp nhận mới là sự thật!”

Giáo sư Đinh á khẩu, rất lâu sau mới ngồi phịch xuống ghế, lắc đầu: “Tôi không cho phép cô nghỉ việc. Tố Diệp! Đây là hành động trốn tránh!”

“Tôi thà để họ nói ra nói vào cũng không cho phép bị người gán mác.” Tố Diệp hít sâu một hơi rồi nắm chặt tay lại: “Đơn xin thôi việc tôi sẽ nhanh chóng bỏ vào hòm thư của ông. Ông cứ nói với họ rằng tôi bị Liêm Chúng đuổi việc. Như vậy, phòng tâm lý sẽ không bị ảnh hưởng gì hết.”

“Tố Diệp! Sao cô ương bướng vậy chứ!” Giáo sư Đinh vừa tức vừa lo.

Tố Diệp kéo cánh cửa ra. Bên ngoài là vô số các đồng nghiệp đang chỉ chỉ trỏ trỏ, nhìn cô bằng ánh mắt hiếu kỳ. Cô đứng thẳng lưng, ưỡn ngực nói: “Đây là lòng tự trọng của tôi. Cho dù có thua một cách rẻ mặt, thì tôi cũng phải giữ lại lòng tự trọng cuối cùng của mình!”

Quyển 12 - Chương 524: Trở thành chiếc xương sườn của anh

Tố Diệp đã xin nghỉ việc. Sau khi ra khỏi phòng làm việc của giáo sư Đinh, cô đã đánh một đơn xin thôi việc, nhanh gọn, dứt khoát.

Sau khi nhận được đơn, giáo sư Đinh đã gọi cho Tố Diệp rất nhiều cuộc điện thoại nhưng cô không nhận máy. Cuối cùng giáo sư Đinh không còn cách nào khác, đành phải nhắn cho cô một tin: Hà tất phải giận dữ vì chuyện này chứ? Lẽ nào cô định cả đời này không làm trong ngành tâm lý nữa sao?

Tố Diệp không nhắn lại.

Chỉ có điều, khi đọc được hai câu giáo sư Đinh gửi tới, lòng cô chợt đau nhói.

Thật ra, khi nộp đơn xin thôi việc, Tố Diệp cũng đã ít nhiều cũng đã cảm thấy hối hận. Vấn đề đầu sao vẫn cứ tồn tại. Hành động của cô có phần bùng bột, nông nổi. Cầm đơn của cô lên tay, Lý Thánh Đan ngỡ ngàng vô cùng. Con bé hết lời khuyên nhủ cô đừng làm thế, rồi nói với cô đạo lý “lùi một bước trời cao biển rộng”, còn nói đây là Trung Quốc chứ không phải nước ngoài, trong công sở vốn không có cái gọi là công bằng.

Nhưng Tố Diệp xuất thân từ người làm nghiên cứu. Khi còn ở nước ngoài, cô toàn ở trong phòng thí nghiệm, còn quá nhiều điều chưa hiểu về cái gọi là “quy tắc ngầm” nơi công sở, mà quan trọng hơn là

cô cũng không muốn hiểu. Nhưng có rất nhiều lúc, sự thỏa hiệp và nhượng bộ của một người chưa chắc đã khiến mọi người được chung sống trong hòa bình. Cô biết rất rõ một khi mình chấp nhận bản kiểm tra ấy, cô sẽ phải gánh chịu điều gì.

Có lúc, những người làm trong ngành tâm lý cũng “cứng” như những người nghiên cứu khoa học vậy. Khi đối mặt với công việc của mình, Tố Diệp luôn cứng rắn như thế.

Quan trọng hơn nữa, khi ra khỏi Liêm Chúng, cô vừa hay bắt gặp Phương Bội Lôi. Cô ta nện đôi giày cao gót năm, sáu phân, bước những bước tao nhã. Chiếc đầm công sở ngắn cũn không thể che đi sự phách lối của cô ta.

Bên cạnh cô ta còn có Hà Minh, đang ôm một chồng tài liệu dày cộp trong tay.

Phương Bội Lôi bèn chủ động chào hỏi Tố Diệp, cười đùa: “Yo! Vẫn còn chưa hết giờ làm cơ mà? Sao? Làm bà Niên rồi là muốn bỏ bê công việc à?”

Việc tới tham dự hôn lễ của Tố Diệp đã khiến Phương Bội Lôi chịu kích động. Một là Tố Diệp đã được lấy một người đàn ông mà các cô gái ai cũng tôn là “nam thần”, Niên Bách Ngạn. Không phải cô ta thầm thương trộm nhớ Niên Bách Ngạn, chỉ đơn thuần là ganh ghét Tố Diệp được lấy một người đàn ông tốt như thế. Hai là trong bữa tiệc, Tố Diệp đã chửi mắng cô ta té tát, không sót chỗ nào. Lúc đó cô ta cũng đã uống một ít rượu. Khả năng ăn nói của Tố Diệp đúng là tuyệt vời, khiến cô ta suýt nữa thì muốn treo cổ tự vẫn.

Bình thường, những người lịch sự và chú trọng hình tượng, đặc biệt là phụ nữ, một khi bị bề bàng trước mặt ai đó, cô ta sẽ chỉ muốn không bao giờ phải gặp người ấy nữa. Thế nên Phương Bội Lôi rất

ghét phải nhìn thấy Tố Diệp. Vừa nhìn thấy Tố Diệp là cô ta lại nhớ tới hình tượng thâm hiểm của mình trong lễ cưới.

Tố Diệp hiểu tâm lý của Phương Bội Lôi. Cô không nói gì, chỉ cười khẩy, định cứ thế đi thẳng. Nhưng Phương Bội Lôi có vẻ không dễ buông tha: “Nếu tôi mà là cô thì tôi sẽ lập tức tới hiệp hội làm báo cáo kiểm tra đó.”

Nghe xong câu ấy, Tố Diệp dừng bước.

Cô quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Phương Bội Lôi, nhấn mạnh từng chữ: “Không sai! Vì tôi không phải là chị. Ngay cả cái bản mặt mình chị còn chẳng cần nữa, tôi giống chị được sao?”

“Cô nói ai không cần thể diện?” Phương Bội Lôi giận dữ, giậm chân bình bịch, đi tới trừng mắt với cô.

Tố Diệp nhìn cô ta: “Nói chị đấy! Một người nếu biết xấu hổ thì ít nhất sẽ làm những hành động để giữ thể diện của mình. Chị công khai dối trá, ngụy tạo, sau đó sợ đắc tội với Đình Tư Thừa lại bắt đầu tự bào chữa cho mình. Phương Bội Lôi! Chị sống mệt thật đấy! Chị có bản lĩnh đứng ra nói thì phải có bản lĩnh kiên trì tới cùng chứ, đã muốn hãm hại người khác lại còn lo trước sợ sau, chị làm vậy có ý nghĩa gì sao?”

“Cô...”

“Đừng tưởng tôi không biết mấy suy tính vặt vãnh của chị. Chẳng qua chỉ vì muốn làm trưởng phòng thôi mà? Giờ tôi từ chức rồi, chị có thể bò lên mà không phải lo lắng gì nữa. Nhưng Phương Bội Lôi này, đừng trách tôi không nhắc nhở chị. Loại người dùng thủ đoạn bỉ ổi bán đứng đồng nghiệp như chị không xứng làm trưởng phòng. Chị có tài đức gì để quản lý cấp dưới đây? Một kẻ vì tư lợi cá nhân mà

đảo lộn thị phi vốn dĩ không xứng làm một bác sỹ tâm lý, thậm chí còn không xứng làm người!”

“Tố Diệp! Cô ăn nói cho sạch sẽ một chút! Tôi...”

“Được rồi! Đừng ồn ào nữa! Phòng nào phòng nấy vẫn còn khách hàng đấy.” Hà Minh phát đau đầu vì hai người họ, lập tức lên tiếng can ngăn.

Tuy tức giận nhưng Phương Bội Lôi thấy còn khách hàng ở đó nên im miệng, chỉ trừng trừng nhìn Tố Diệp đầy phẫn nộ.

Hà Minh đi tới, đẩy đẩy gọng kính, nhìn cô: “Cô nghĩ việc thật sao? Có bằng bột quá không?”

Từ sau khi Tố Diệp tới phòng tâm lý, ngoại trừ Phương Bội Lôi không ngừng đối đầu với cô ra, còn cả Hà Minh này nữa. Nhưng sau mấy án cùng làm việc với nhau, Hà Minh cũng không còn tỏ ra quá gay gắt với cô nữa. Sau này dần dà Tố Diệp cũng hiểu hơn về con người Hà Minh. Anh ta trong công việc là một người rất cứng nhắc và bảo thủ, trước nay chỉ quan tâm tới công việc, không cần biết người làm là ai. Tính cách không hòa hợp với cộng đồng này cũng khiến anh không biết làm sao để làm việc chung cùng các đồng nghiệp. Dần dần, “không hiểu tình cảm” đã trở thành từ dành miêu tả anh ta.

Tố Diệp gật đầu, nói đã đệ đơn xin từ chức.

Hà Minh lắc đầu tiếc nuối: “Tôi hiểu cách làm của cô. Nếu đổi lại là tôi, có lẽ tôi cũng sẽ không chấp nhận kiểm tra. Nhưng bác sỹ Tố này, cô đã từng nghĩ tới chưa? Chuyện này thật sự bất lợi đối với cô. Cô mà rời khỏi phòng tâm lý, sau này sẽ phải tự lực cánh sinh rồi!”

Tố Diệp hiểu ý tốt của Hà Minh. Cô nói: “Đây là sự lựa chọn tốt nhất.”

Hà Minh biết đã không thể khuyên cô được nữa, cũng chỉ còn cách gật đầu.

Phương Bội Lôi hừ một tiếng, nói một cách quái gở: “Bác sỹ Hà! Tôi thấy anh lo bò trắng răng rồi thì phải. Thân phận của người ta là gì chứ? Phu nhân của nhà họ Niên, cô hai của nhà họ Diệp, lại còn là đại cổ đông, cô ta không chết đói được đâu!”

Tố Diệp chẳng hơi đâu tranh cãi với loại người như Phương Bội Lôi, cô quay người đi thẳng.

Khi ra khỏi Liêm Chúng, cũng là lúc giờ tan tầm đã điểm.

Người người vội vã qua lại trên đường. Bến xe buýt, ga tàu điện ngầm trở thành những nơi chật chội, bon chen. Đường phố lại càng chật ních nào xe ô tô cá nhân nào taxi.

Tố Diệp ngồi vào ghế lái nhưng chiếc xe vẫn đứng ì trong bãi đỗ xe.

Cô nằm bò lên vô lăng, ruột gan cồn cào khó chịu.

Điện thoại vang lên. Là Niên Bách Tiêu!

Cô nhấc máy. Câu đầu tiên cậu nói là: Hi! Chị không sao chứ?

Giọng của Niên Bách Tiêu cũng có tông khá giống Niên Bách Ngạn. Rất nhiều lúc, nếu tâm trạng của cậu không quá kích động, nói năng không quá khoa trương thì giống Niên Bách Ngạn y như đúc. Trước đây mỗi lần nhận điện thoại của Niên Bách Tiêu, cô lại nhầm tưởng mình đang nói chuyện với anh.

“Vẫn chưa chết!” Cô uể oải đáp lại.

“Em nghe nói chuyện của chị rồi, ở Thượng Hải.” Niên Bách Tiêu nói bằng tiếng Trung.

“Ừm.”

“Chị có vấn đề về trí nhớ, thật sao?” Cậu tò mò.

Tố Diệp nghe câu nói đảo lộn từng پہو của cậu, đầu như phình to: “Niên Bách Tiêu! Em đang cố tình sát muối vào vết thương của chị phải không?”

Câu ấy rõ ràng đã khiến Niên Bách Tiêu ngây ngốc: “Sát muối? Chị đói ư?”

Tố Diệp ngẩn người, sau đó thì phì cười, tâm trạng bí bách ít nhiều cũng đã thoải mái hơn. Thấy cô cười, Niên Bách Tiêu cũng yên tâm phần nào: “Em có thể ăn cơm cùng chị, nếu chị đồng ý.”

“Em đang ở Thượng Hải cơ mà. Đừng nói mấy lời không có thành ý, nhóc con!” Tố Diệp khó xử.

“Thượng Hải gần Bắc Kinh lắm, đi máy bay.”

“Chị không sao thật mà!” Tố Diệp lên tiếng.

Niên Bách Tiêu hắng giọng: “Thật ra, gọi điện thoại cho chị hôm nay, em muốn nói với chị là, bất luận chị như thế nào, vẫn là người phụ nữ xuất sắc nhất trong lòng em.”

“Cảm ơn em! Tuy rằng ngữ pháp quá tệ nhưng mà chị hiểu rồi.” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng Tố Diệp vẫn cảm thấy chút ấm áp trong lòng.

Sau khi dự xong cuộc họp cổ đông, Niên Bách Tiêu đã vội vã quay lại Thượng Hải ngay trong đêm. Bên đó phải huấn luyện vất vả thế nào, cho dù không tận mắt chứng kiến cô vẫn có thể tưởng tượng ra. Thậm chí, trong thời gian tập luyện có thể họ còn chẳng có tâm tư quan tâm tới những chuyện diễn ra bên ngoài. Nhưng hôm nay Niên Bách Tiêu lại gọi điện thoại về, thật ra Tố Diệp rất vui.

Niên Bách Tiêu và Niên Bách Ngạn cùng có một điểm chung, đó là thường ngày không giỏi bộc lộ tình cảm. Nói thô một chút thì những lời tốt đẹp chẳng bao giờ nói một cách dễ nghe. Điểm này đã được thể hiện triệt để ở một thanh niên Niên Bách Tiêu đầy sức sống. Vậy mà hôm nay nó có thể nói được mấy lời này, cô rất mừng.

Tố Diệp dặn dò Niên Bách Tiêu cố gắng tập luyện, đừng để những chuyện khác quấy nhiễu, còn ngăn chặn suy nghĩ muốn bay về Bắc Kinh của nó. Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Tố Diệp mở xem tình hình đường xá lúc này. Vẫn tắc đến phát rồ!

Đường tắc cũng khiến cho tâm trạng người ta bức bối.

Tố Diệp dứt khoát ra khỏi xe, đi bộ.

Tinh Thạch được bao trùm trong ánh hoàng hôn. Có vài phòng đã tan ca.

Khi Tố Diệp xuất hiện ở bàn thư ký, Hứa Đồng đang bàn giao cho người thư ký các lịch trình làm việc của Niên Bách Ngạn trong vòng một tháng tới. Người thư ký ghi chép lại cẩn thận. Khi ngược lên mới bắt gặp Tố Diệp.

“Bác sỹ Tố!” Cô ta vội vàng đứng dậy.

Hứa Đồng lúc này mới nhìn thấy cô. Thấy nét mặt cô có vẻ mệt mỏi, cô ấy bước lên, lo lắng hỏi: “Cô không sao chứ?”

Tố Diệp lắc đầu rồi hỏi: Anh ấy đâu rồi?

Hứa Đồng chỉ lên phòng họp trên tầng rồi đáp: Vẫn còn đang họp!

“Tôi muốn vào văn phòng đợi anh ấy.” Tố Diệp cảm thấy vô cùng rã rời, chỉ muốn tìm một cái ghế sofa để nghỉ ngơi một lát.

Hứa Đồng nhanh chóng dẫn cô vào phòng tổng giám đốc, rồi pha cho cô một tách cafe. Sau khi đặt trước mặt cô, cô ấy hỏi: “Có cần tôi lên trên báo cho tổng giám đốc một tiếng không?”

“Không cần đâu. Đừng làm lỡ dở công việc của anh ấy!”

Hứa Đồng thấy cô kiên quyết nên cũng thôi.

“Ban nãy tôi thấy cô bàn giao lịch trình công việc. Sao vậy? Cô đi công tác à?” Tố Diệp chợt nhớ ra.

Hứa Đồng “à” một tiếng rồi nói tổng giám đốc sắp xếp cho cô ấy ra nước ngoài với tổng giám đốc Thịnh một chuyến.

Tố Diệp cảm thấy kỳ lạ. Cô ấy là trợ lý của Niên Bách Ngạn, tại sao lại sắp xếp cô ấy đi công tác cùng một vị tổng giám đốc khác?

Hứa Đồng ấp a ấp úng vẫn chẳng thể nói ra nguyên do. Cuối cùng cô ấy trả lời: Thái độ của tổng giám đốc rất kiên quyết. Tôi là trợ lý của anh ấy, chỉ biết nghe theo sự sắp xếp của sếp thôi.

“Nếu anh ấy bán cô đi cô cũng không ý kiến gì sao?” Tố Diệp nhớ lại

hình dáng của Thịnh Thiên Vỹ, trong lòng nảy lên một cảm giác. Đó là hoàn toàn là một người đàn ông phương Bắc. Không nói tới chuyện cao lớn, tuấn tú, khắp người đều toát lên sự chính trực cởi mở đầy nam tính, cũng là mẫu đàn ông làm điên đảo không ít cô gái.

Đương nhiên, trước đây sở dĩ cô không có cảm giác gì là trong mắt cô chỉ có mình Niên Bách Ngạn, những người khác không thể lọt vào nổi nữa. Giờ nghĩ lại, Thịnh Thiên Vỹ quả thực rất ưu tú.

Lẽ nào Niên Bách Ngạn muốn tác hợp cho Thịnh Thiên Vỹ và Hứa Đồng?

Nghĩ vậy thôi, dĩ nhiên Tố Diệp sẽ không nói ra. Hứa Đồng nghe xong chỉ cười nói: Tôi đâu có đáng giá bằng mấy viên kim cương, bán tôi có ích gì đâu.

Tố Diệp cũng cười. Cô không nói thêm gì nữa, chỉ dặn dò cô ấy ra ngoài mọi việc phải giữ gìn.

Hứa Đồng đi ra.

Cả một phòng làm việc chỉ còn lại mình Tố Diệp.

Cô nằm cuộn tròn trên chiếc sofa màu đen, ngược đầu lên là có thể nhìn thấy bàn làm việc hình cung đối diện, nơi Niên Bách Ngạn làm việc ngày ngày. Trên mặt bàn có loại thuốc lá anh vẫn hút. Cô không hiểu biết mấy về thuốc lá, nhưng vẫn mê mẩn mùi hương nhạt nhòa còn đọng lại trên áo sơ mi của anh. Đương nhiên, anh rất ít khi hút thuốc trước mặt cô. Thứ mùi mãnh liệt đó khi ập vào người ta vẫn có chút ngọt ngào.

Ai mà chẳng có những chuyện phiền lòng. Giống như Niên Bách

Ngạn, hay như cô.

Cô đang nghĩ, liệu mình liều lĩnh chạy tới đây như vậy có phải không đúng không? Mỗi khi buồn phiền cô lại tìm tới anh, thế những lúc anh buồn phiền thì sao?

Khi Niên Bách Ngạn họp xong, ánh tịch dương ngoài cửa sổ đã tắt, đêm đen làm mờ ô cửa sổ.

Vì sau khi đi từ phòng họp ra, Hứa Đồng nói cho anh biết Tố Diệp đã tới phòng làm việc thế nên khi trở về nhìn thấy cô nằm trên sofa, anh đi rất nhẹ nhàng.

Hôm nay lẽ ra cô làm việc ở Liêm Chúng. Thông thường, tan ca là cô sẽ về thẳng nhà.

Đặt tài liệu lên mặt bàn, Niên Bách Ngạn ngồi xuống bên cạnh sofa. Anh ngắm gương mặt cô qua những tia sáng yếu ớt len vào phòng.

Trông cô có vẻ mệt mỏi, gương mặt cũng có phần nhợt nhạt. Cô ôm gối nằm trên ghế, đôi giày cao gót nằm ngả nghiêng trên thảm trải sàn. Mắt cá chân cô còn hơi sưng đỏ, nếu nhìn kỹ sẽ có những tơ máu.

Niên Bách Ngạn nhíu mày, giơ tay khẽ nắm lấy chân cô, muốn xem cho kỹ. Anh vừa chạm vào, cô liền tỉnh giấc, đôi mắt to còn mọng nước nhìn về phía anh.

“Sao chân lại xước thế này?” Anh thấp giọng hỏi.

Tố Diệp không nói gì, chỉ ngồi dậy ôm chặt lấy anh, nép vào lòng anh như một đứa trẻ.

Không cần nói Niên Bách Ngạn cũng biết chắc chắn là vì chuyện công việc. Anh trở thành bến đỗ cho cô dựa vào, rất lâu sau mới khẽ cười, nói: “Lúc tâm trạng không vui thì hết làm bồng tay lại làm sưng chân. Diệp Diệp! Em không được hành hạ bản thân mình như thế.”

Nhưng tâm trạng của Tố Diệp vẫn không thể tươi sáng lên được. Cô cứ níu chặt lấy áo anh, không nói một lời.

Niên Bách Ngạn nhận ra tâm trạng cô thật sự rất tệ. Anh bèn để mặc cho cô dựa như thế. Rất lâu sau, Tố Diệp mới cất lời, giọng nói mềm oặt, bất lực: “Anh còn phải làm việc không?”

Niên Bách Ngạn ôm cô, giơ một tay ra xem giờ: “Còn hai văn bản cần phải xử lý, mất khoảng nửa tiếng nữa.”

“Thế em nằm đây xem anh làm việc được không?” Tố Diệp nói với vẻ tội nghiệp.

Niên Bách Ngạn xoa đầu cô: “Ngày mai anh làm tiếp, chúng ta về nhà đi!”

Nhưng Tố Diệp lại lắc đầu: “Em muốn xem anh làm việc mà.” Giọng cô có chút ghen ngào.

Niên Bách Ngạn giật mình, vội nâng mặt cô lên, lúc này mới phát hiện mắt cô đỏ ửng.

“Được được được!” Anh lập tức đồng ý.

Tố Diệp dựa đầu vào vai anh, tâm tình suy sụp. Niên Bách Ngạn cũng không biết phải an ủi thế nào. Anh khẽ hỏi: “Có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì không?”

Có lẽ không đơn thuần chỉ vì mấy tin đồn bên ngoài.

Tố Diệp cắn chặt môi, một lúc sau mới nói với giọng khàn khàn: “Em nghỉ việc rồi.”

“Ờ Liêm Chúng?”

Tố Diệp “ừm” một tiếng rồi nói: “Giáo sư Đinh bắt em phối hợp làm bài kiểm tra của hiệp hội. Em thật sự không muốn làm, trong lúc tức giận đã xin nghỉ việc.”

“Thế rồi buồn rầu?” Niên Bách Ngạn vẫn mỉm cười, giọng nói yêu chiều.

Tố Diệp không trả lời nữa, chỉ cắn môi.

Anh giơ tay gỡ môi cô ra, cười dịu dàng: “Nếu đã quyết định rồi thì phải nhẹ nhõm mới đúng chứ!”

“Anh thấy em làm có đúng không?” Tố Diệp ngược mắt lên, nhìn anh bằng ánh mắt đáng thương.

Ánh mắt ấy khiến Niên Bách Ngạn thêm xót xa. Anh hôn lên mũi cô: “Diệp Diệp! Mấy chuyện này không thuộc phạm trù những tiêu chuẩn đạo đức, thế nên không có đúng hay sai, chỉ xem có đáng hay không mà thôi.”

“Em mà chấp nhận kiểm tra thì chẳng khác nào công nhận mấy lời đồn đó, thừa nhận bản thân có vấn đề. Cho dù kiểm tra ra kết quả không có vấn đề gì thì đã sao? Mọi người chỉ thích xem mấy scandal thôi, chứ không thích đọc sự thật.” Tố Diệp sụt sịt.

Nụ cười của Niên Bách Ngạn lớn thêm: “Nếu đã nghĩ được rõ ràng

như vậy rồi thì đừng buồn nữa!”

“Nhưng em mất đi một công việc.” Mắt Tố Diệp lại đỏ lên.

Niên Bách Ngạn bật cười, giơ tay xoa đầu cô: “Em còn có anh mà!”

“Anh cứ coi như vô lý sinh sự đi. Lẽ nào em không thể vì mất đi một công việc mà buồn một chút sao?” Thật ra sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, tâm trạng của cô cũng khá hơn nhiều rồi. Mọi phần nợ giờ chỉ còn là tủi thân. Phải, dù đeo một chiếc mặt nạ mạnh mẽ cỡ nào, chỉ cần gặp anh là cô lại không nhịn được mà gở nó xuống, thế rồi cố tình kiếm chuyện với anh mà không phải sợ sệt gì.

Cô đã từng nói với mấy khách hàng nữ của mình: Bất luận là khi nào, phụ nữ cũng phải giải quyết tốt chuyện của mình. Đừng đổ mọi chuyện lên đầu người thân hay chồng bạn, nhất là chồng bạn. Anh ấy không phải bố mẹ bạn, không có nghĩa vụ nhận những xấc xược và đón những cơn giận bạn trút ra.

Nhưng bây giờ cô lại cảm thấy Niên Bách Ngạn như một người thân giống cậu mợ vậy, thậm chí có lúc cô càng cảm thấy anh giống một người cha. Khi không vui, cô chỉ muốn gặp anh rồi sà vào lòng anh, nói với anh rằng: Bách Ngạn! Em bị tổn thương...

Chẳng biết từ lúc nào cô đã có một sự tự tin như vậy. Cô cảm thấy, dường như mình có khóc lóc vô lý vô cớ cỡ nào, anh cũng sẽ không ghét bỏ cô.

“Được rồi!” Niên Bách Ngạn vẫn rất chiều cô: “Em vô lý cũng có phải một, hai lần đâu. Chỉ cần em vui, hành hạ anh thế nào cũng được!”

“Anh chê em hành hạ anh!” Tố Diệp giận dữ.

Niên Bách Ngạn bị cô chọc cười: “Cũng chỉ có em dám hành anh thôi, còn không cho phép anh than vãn một tý à?”

Tố Diệp nhìn anh qua quàng sáng mờ mờ. Gương mặt anh vẫn quyến rũ và dịu dàng như thế. Cô liền nói: “Bách Ngạn! Hôn em đi!”

Trong đôi mắt anh chất chứa vô vàn tình cảm. Anh cúi đầu, phong kín đôi môi cô.

Cô chủ động níu lấy cổ anh, ngẩng đầu lên, nương tựa vào môi lưỡi anh.

Quyến luyến, say đắm, hơi thở của họ hòa vào nhau. Dần dần đôi môi anh từ dịu dàng chuyển sang tìm kiếm.

Nhiệt độ của đôi bên rõ ràng đã tăng cao. Chiếu di động trên mặt bàn bỗng reo lên. Niên Bách Ngạn buông cô ra, tựa đầu vào trán cô, cười thầm: “Em mà còn chủ động như thế nữa là tối nay chúng ta ngủ trong phòng nghỉ đấy.”

Tâm trạng Tố Diệp đã tốt hẳn lên. Cô đẩy nhẹ anh: “Anh đi làm việc của anh đi!”

Niên Bách Ngạn đứng dậy, đôi mắt đen rõ ràng đang kiểm chế một dục vọng. Anh an ủi cô: “Nghỉ việc không có gì nghiêm trọng quá mức đâu. Diệp Diệp! Em có nguyên tắc của em, cứ kiên trì theo nó là được.”

Tố Diệp gật đầu.

Anh chính là một người đàn ông như vậy đấy. Chỉ cần nói một câu

thôi, nghe có vẻ nhẹ nhàng, thản nhiên, vậy mà bao điều tích tụ trong lòng cô đã bay đi đâu mất.

Niên Bách Ngạn nhận điện thoại.

Đã hết giờ làm rồi, có lẽ con người ta cũng thoải mái hơn đôi phần. Khi nghe điện thoại, anh giờ tay cởi ra ba cúc áo sơ mi. Rõ ràng trong anh bớt đi sự nghiêm nghị, còn có cảm giác tùy hứng.

Tố Diệp lại dựa vào sofa, nghiêng đầu nhìn anh.

Sau lưng anh là thành phố về đêm rộng lớn. Đêm đen thần bí, sâu xa giao hòa cùng ánh đèn đường. Anh đứng sững ở đó, trong nói trầm thấp, dễ nghe, như một bản violon-cen giữa trời đất, mang theo sự tĩnh mịch đầy ấm áp.

Trái tim cô cũng yên bình theo nó, trong mắt chỉ còn lại một đáng đứng cao lớn.

Có lẽ là cuộc điện thoại từ Nam Phi gọi sang. Anh nói chuyện rất nghiêm túc. Khi ngồi vào ghế, thấy cô đang nhìn mình, anh khẽ mỉm cười, trong khung cảnh mờ mờ ảo ảo lại càng thêm mê hoặc.

Tình yêu dài lâu nhất giữa một người phụ nữ với một người đàn ông là sự sùng bái.

Một người đàn ông chín chắn, có trách nhiệm. Anh có thể đồng thời làm tốt rất nhiều vai trò: vừa làm sếp, vừa làm bạn đời, vừa làm chồng, làm con trai rồi làm bố. Ngắm Niên Bách Ngạn, Tố Diệp cảm thấy may mắn vì đã tìm được anh.

Được trở thành chiếc xương sườn của anh, cô cảm thấy đời này không có gì phải hối hận.

Sau khi nhận điện thoại, Niên Bách Ngạn lại khởi động guồng quay bận rộn. Thật ra anh rất muốn ở bên cạnh Tố Diệp. Anh biết lúc này cô đang rất yếu lòng. Thấy cô yên lặng nằm kia, anh cũng yên tâm hơn ít nhiều.

Ban đầu Tố Diệp còn ngấm nhìn Niên Bách Ngạn. Về sau có hơi mệt, cô nhắm mắt lại.

Trong mơ màng, cô nghe thấy tiếng điện thoại bàn, di động của anh cũng không được nghỉ ngơi, hình như còn có ai đó vào phòng báo cáo... Mí mắt cô rất nặng, nhưng trong lòng vẫn thương Niên Bách Ngạn.

Thời gian phải làm việc của anh lúc nào cũng nhiều như thế. Rõ ràng anh chẳng thể phân thân ra được, sao cô nhẫn tâm phân chia thời gian của anh?

Nhưng mà...

Anh bận rộn như vậy cũng tốt.

Trong tiềm thức, Tố Diệp nghĩ anh bận như vậy, hoàn toàn không có thời gian chú ý tới những người con gái khác.

Dần dần, cô chìm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mơ.

Bên tai vẫn nghe được tiếng anh dặn dò công việc, sau đó hình như cô lại gặp cậu bé ấy. Cậu nói: Được thôi! Anh đồng ý em làm bạn gái của anh...

Ngay sau đó cô lại nhìn thấy mình đang leo núi, rồi trượt chân, rồi lăn từ trên đỉnh núi xuống.

Tố Diệp hét lên một tiếng rồi bất ngờ mở mắt ra.

Cô phát hiện có mấy vị giám đốc đều tròn mắt nhìn về phía mình. Có lẽ tiếng hét vừa rồi của cô đã thu hút sự chú ý của họ. Cô giơ tay lau trán, nhận ra mồ hôi đầm đìa.

Niên Bách Ngạn cũng dừng lại. Sau khi thấy Tố Diệp như vậy, anh bèn nói với các giám đốc đang ngồi nghiêm chỉnh đối diện bàn làm việc: Hôm nay tạm thời tới đây đã!

Họ bèn rời đi.

Tố Diệp nhìn đồng hồ, đã tám rưỡi rồi.

“Em làm phiền anh làm việc phải không?” Choàng tỉnh khỏi giấc mơ, lại còn ngay trước mặt nhân viên của anh, ít nhiều cô cũng cảm thấy hơi mất mặt.

Ngược lại Niên Bách Ngạn lại tỏ ra áy náy: “Không đâu! Anh cứ bận việc là quên cả giờ giấc, anh quên mất em chưa ăn cơm.”

Tố Diệp khẽ lắc đầu: “Em không có tâm trạng ăn uống.”

“Dù ít dù nhiều cũng phải ăn một chút.”

Nói rồi, anh lấy giày cao gót của cô lại. Vừa nhìn vào trong, anh lập tức thấy máu.

Anh ngẩng đầu nhìn cô.

Cô hơi ngượng ngập, vội rút chân lại.

Động tác ấy của cô càng khiến Niên Bách Ngạn thêm đau lòng. Anh bận đến quên cả chuyện chân cô bị thương, chỉ muốn tự tát cho mình mấy cái. Anh đặt giày xuống, hỏi: “Còn chưa nói với anh sao chân em lại bị thương.”

“Thật ra... cũng không có gì!” Cô cảm thấy bàn tay anh nắm chân mình có chút buồn buồn: “Em đi bộ tới Tinh Thạch.”

Niên Bách Ngạn sửng người, rồi hỏi ngay: “Đi từ Liêm Chúng tới Tinh Thạch?”

Tố Diệp gật đầu.

“Xe đâu?”

“Đường tắc quá, không muốn lái.” Cô chống cằm lên đầu gối.

“Em thật là...” Trông Niên Bách Ngạn vừa xót xa vừa chẳng biết nói sao. Ai lại đi giày cao gót đi bộ từ Sanlitun tới Tinh Thạch. Bình thường cô lái xe đã quen rồi, đi một quãng đường dài như vậy hai chân chắc chắn trụ không nổi.

Nghĩ vậy, anh ngồi xuống, xoay lưng về phía cô, ra lệnh: “Đi nào, anh cõng em! Lần sau nếu có lười lái xe nhớ phải gọi điện thoại cho anh, anh tới đón em!”

“Bên ngoài vẫn còn đông nghiệp làm thêm giờ mà.” Tố Diệp ngớ ngàng nhắc anh.

“Mau lên đây!” Thái độ của Niên Bách Ngạn rất kiên quyết.

Tố Diệp ngoan ngoãn bò lên lưng anh.

Anh xách đôi giày cao gót của cô vào tay, rồi đứng dậy. Tố Diệp bỗng chốc cảm thấy mình cách mặt đất thật cao, thật cao...

Quyển 12 - Chương 525: Em có cảm giác anh và người đó rất giống

Cứ như vậy, Niên Bách Ngạn cũng cô ra khỏi văn phòng.

Anh xách giày của cô trên tay, còn cô cầm cặp tài liệu của anh. Từ phòng tổng giám đốc ra tới thang máy phải đi qua khu văn phòng của thư ký, còn phải đi qua quầy tiếp tân và văn phòng hành chính. Kế bên cạnh là khu vực phân bố của từng bộ phận. Thế nên, “hành tung” của Niên Bách Ngạn không còn là một bí mật nữa.

Trong phòng thư ký vẫn còn trợ lý thư ký chưa về. Vì tổng giám đốc chưa đi nên cô bé đương nhiên cũng không dám về trước. Hứa Đồng cũng chưa về. Vừa ra khỏi phòng làm việc, Tố Diệp đã nhìn thấy họ, nhất thời cảm thấy xấu hổ. Cô thì thầm với Niên Bách Ngạn: Mau đặt em xuống đi!

Nhưng Niên Bách Ngạn dừng dừng làm ngơ, không có ý định đặt cô xuống.

Tố Diệp cứ thế giương mắt nhìn Hứa Đồng và người trợ lý thư ký đi tới, đến một chỗ đến trốn cũng không có. Và cũng vì thế, cô nhìn rõ ràng nét mặt cố đè nén cảm xúc ngỡ ngàng mãnh liệt của cô bé trợ lý thư ký.

Ngược lại, Hứa Đồng khá bình thản, làm như đã quá quen với cảnh ấy vậy. Cô ấy đi tới, hỏi Niên Bách Ngạn lịch trình các công việc khác. Niên Bách Ngạn không sắp xếp bất kỳ công việc nào khác, bảo

họ tan ca về nhà sớm đi.

Rời khỏi phòng thư ký, Tố Diệp cảm thấy sau lưng mình như mọc thêm đôi mắt. Cô cảm nhận được ánh mắt ngờ ngàng của người trợ lý thư ký vẫn còn đang bám theo hai người họ.

“Em sẽ trở thành trò cười mất.” Tố Diệp không nhin được, phải nói với Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn không đồng tình: “Chẳng phải em không quan tâm tới cái nhìn của người khác sao?”

Tố Diệp bĩu môi rồi ôm anh thật chặt.

Phòng hành chính đã nghỉ làm rồi. Chỉ còn nhân viên của bộ phận thị trường và bộ phận quan hệ là vẫn đang làm việc. Hai bộ phận ấy phải họp đột xuất. Lúc tan họp vừa hay bắt gặp cảnh Niên Bách Ngạn cõng Tố Diệp. Cả hai vị giám đốc đều sững sờ đến ngây người, còn các nhân viên nữ khác thì thốt lên kinh ngạc.

Cũng khó trách họ nhìn thấy cảnh này mà kinh hoàng như ngày tận thế ập tới.

Một tổng giám đốc Niên thường ngày không hay nói cười, cực kỳ nghiêm khắc với công việc và cấp dưới, thậm chí ngay cả với người phụ nữ của mình cũng không nể tình riêng, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây hay sao mà lại thay đổi bất ngờ, cõng một cô gái ngay giữa chốn đông người. Thậm chí, anh lại còn cầm giày cao gót của nữ giới trong tay.

Tuy rằng đó là vợ của anh, nhưng hành động này quả thực không phù hợp với tính cách trước nay của tổng giám đốc.

Cảnh ấy mới hoành tráng làm sao!

Nhưng Tố Diệp cảm thấy, mình chỉ muốn chết ngay đi!

Trước mặt bao nhiêu nhân viên, có phải cô đã làm mất mặt Niên Bách Ngạn rồi không?

Cô bèn vui đầu vào cổ anh, tự động né tránh tất cả mọi ánh mắt kỳ quặc. Cô chợt nhớ lại con đà điểu trong trang trại bên Nam Phi khi trước. Giờ cô đang chính là một con đà điểu vui đầu xuống cát như thế.

Cô nghe thấy giám đốc bộ phận thị trường bước tới xin chỉ thị công việc. Cô thầm mắng trong lòng: Mấy người này làm sao thế không biết! Trong tình huống thế này vẫn còn nghĩ tới công việc. Không hổ là nhân viên của Niên Bách Ngạn, lúc nào cũng đặt công việc lên hàng đầu.

Niên Bách Ngạn dặn dò đơn giản mấy câu rồi rời khỏi đám đông.

Ra khỏi công ty, Tố Diệp mới len lén quay đầu lại nhìn. Cô phát hiện có nhân viên nữ chạy ra trước cửa nhìn trộm. Cô thầm gào khóc trong lòng. So với các công ty khác, các nhân viên của Tinh Thạch đã được coi là không mấy tám chuyện rồi. Giờ thì hay đây, hành động này của Niên Bách Ngạn đã kích động tới bản chất hóng hớt nguyên thủy của con người rồi.

“Em cảm thấy thế này không ổn.” Tố Diệp ngượng nghịu nói.

Niên Bách Ngạn không hiểu ý cô. Anh hỏi một cách ngốc nghếch: “Anh cũng như vậy làm em đau à?”

“Không phải!” Nằm trên lưng anh dĩ nhiên là thoải mái rồi. Lưng anh

vừa rộng lại an toàn: “Ý của em là... làm thế này sẽ ảnh hưởng tới hình tượng cấp trên của anh.”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới hiểu ra: “Anh cống vợ anh chứ có phải cống cô nào đâu, ảnh hưởng gì chứ?”

Nghe thấy câu ấy, Tố Diệp vui thầm trong lòng, nhưng vẫn cứng miệng, nghiêng đầu nhìn anh: “Kể cả thế cũng ảnh hưởng không tốt mà.”

Niên Bách Ngạn liếc nhìn cô, cười nói: “Diệp Diệp! Con người làm việc không thể đầu đuôi lẫn lộn. Ví dụ em đói, muốn ăn cơm, nhất định chọn một cái bát thật đẹp. Trước kỳ thi, lúc ôn thi lại phải chọn một chiếc bút bi thật đẹp. Thật ra em chỉ muốn được no bụng và được thi đỗ nhưng lại làm bao nhiêu là hành động trang trí bề ngoài vô ích. Chân em không đi được, đây là bản chất. Em lo lắng tới mấy cái ảnh hưởng gì đó, đó hoàn toàn là cát bụi không có ý nghĩa, hiểu không?”

“Kiếp trước liệu anh có phải là một vị giáo sư rất giỏi không, thế nên kiếp này cũng rất nhiệt tình răn dạy đạo lý cho người khác?” Tố Diệp hít hà mùi hương của anh, lòng ngập tràn hạnh phúc.

Niên Bách Ngạn cười khế: “Đúng là anh có nói đạo lý với em, nhưng không có răn dạy em.”

Tố Diệp ghé sát vào tai anh: “Kỳ thực đa phần thời gian anh toàn dùng để răn dạy em.”

“Ý em là buổi tối ấy hả?” Anh thì thầm.

Mùi hương dịu dàng và mềm mại của người con gái len vào tai anh rồi rắc lên màng nhĩ. Niên Bách Ngạn cảm thấy bất thường, lại đã

tan làm, nên cách nói chuyện cũng trở nên ám muội.

“Em không nói thế!” Tố Diệp đỏ mặt.

Niên Bách Ngạn bật cười, không nói gì nữa.

Khi sắp tới thang máy, Tố Diệp lập tức vỗ vỗ vai anh: “Niên Bách Ngạn! Anh cõng em xuống nhà đi!”

Niên Bách Ngạn phá lên cười: “Không đi thang máy?”

“Em sợ thang máy đông người mà.”

Anh lắc đầu khó xử: “Đúng là giỏi hành người!”

“Anh chê em nặng hay thừa nhận anh không cõng nổi em?” Tố Diệp cười hỏi.

Niên Bách Ngạn đáp: “Anh chê em phiền phức!”

Nói thì nói vậy nhưng vẫn đi về phía cầu thang bộ rồi cõng cô xuống.

Tinh Thạch nằm trên một tòa nhà rất cao của khu văn phòng cao tầng. Quãng đường từ đó xuống tầng một quả là xa vời vợi. Đừng nói là với độ cao của Tinh Thạch, bây giờ có rất nhiều nhân viên văn phòng chỉ đi bộ có năm, sáu tầng thôi cũng lười, lựa chọn thang máy. Huống hồ là nhân viên Tinh Thạch?

Nhưng Niên Bách Ngạn cũng không ai oán gì. Anh bước xuống từng bậc, từng bậc, bước chân vững vàng, chắc chắn.

Tố Diệp nằm bò lên lưng anh, cảm thấy rất dễ chịu, cũng rất cảm động. Cô biết rõ, anh sẽ đáp ứng mình vô điều kiện chỉ để đỡ cho cô

vui.

Thang bộ không có một ai, chỉ có hai người họ.

Dưới chân hắt lên những vạt sáng nhạt nhòa, khiến cả không gian trở nên yên ắng và ngọt ngào.

“Niên Bách Ngạn!” Cô uể oải lên tiếng.

“Ừm?”

Cô nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh: “Anh kể chuyện mình lúc nhỏ đi!”

Nụ cười trên môi anh chợt cứng đờ, nhưng cũng biến mất trong giây lát. Cộng thêm ánh sáng trên cầu thang khá tối, Tố Diệp không nhìn rõ sự thay đổi trên nét mặt anh. Anh khẽ cong môi, hỏi: “Em muốn nghe chuyện gì?”

Tố Diệp ngẫm nghĩ: “Muốn biết tại sao anh lại ở trấn Thiên Đăng. Anh nói anh từng sống ở đó một thời gian mà.”

Niên Bách Ngạn nhìn xuống bậc thang rồi xốc cô lên một chút: “Không có gì! Con nít thì người lớn đi đâu phải đi theo đó, chuyện bình thường thôi!”

“Vậy anh sống ở đó bao lâu?”

Niên Bách Ngạn nhớ lại: “Khoảng nửa năm thì phải!”

Tố Diệp “ồ” lên: “Sau đó anh ra nước ngoài?”

Niên Bách Ngạn cười khẽ: “Cũng không thể gọi là ra nước ngoài. Vì

lúc nhỏ anh thường xuyên phải theo gia đình đi khắp nơi, từng sống ở Nam Phi rồi cả Nga nữa, cũng là để rèn luyện tay nghề.”

“Thế anh không đi học à?”

“Có chứ, trường học cũng chuyển liên tục.”

Tố Diệp bất ngờ: “Thế thì anh lợi hại thật. Học hành như vậy mà vẫn lấy được học vị tiến sĩ?”

“Sau khi bố mẹ qua đời, cuộc sống của anh về cơ bản đã ổn định trở lại. Lúc đó cũng không còn đổi trường liên tục nữa, có lẽ là vì lý do này.” Niên Bách Ngạn giải thích.

Tố Diệp nhạy cảm phát hiện ra, mỗi khi nhắc tới chuyện lúc nhỏ, Niên Bách Ngạn luôn trả lời rất mơ hồ. Cho dù đề cập tới, cùng lắm anh cũng chỉ nói qua loa mấy câu, chẳng như người ta thao thao bất tuyệt, khoe khoang về thời niên thiếu của mình. Anh giống như đang kể lại tuổi thơ của một ai khác mà mình chỉ là khách qua đường mà thôi.

“Vậy em có thể hiểu là vì lúc nhỏ anh đã đi qua nhiều quốc gia như thế nên mới học rất nhiều ngoại ngữ?”

Niên Bách Ngạn trầm tư giây lát: “Cũng có thể coi là vậy!”

Tố Diệp cảm thấy là có quan hệ. Cô từng nghe anh nói tiếng Anh, cả tiếng Anh Anh và tiếng Anh Mỹ, cũng từng nghe anh nói tiếng Pháp, thậm chí còn từng nghe anh nói tiếng Tây Ban Nha. Phát âm của anh rất chuẩn. Nếu nhắm mắt lại lắng nghe, nhất định sẽ hiểu lầm là người bản ngữ đang nói chuyện. Đây tuyệt đối không thể là cách phát âm có thể học được từ một trung tâm ngoại ngữ nào đó. Mà anh còn có thể nhanh chóng thay đổi và lựa chọn loại ngôn ngữ tùy theo

đối tượng. Ví dụ như khi gặp gỡ một khách hàng người Anh, thì anh chắc chắn sẽ không nói tiếng Anh Mỹ, mà sẽ phát âm thứ tiếng Anh chính gốc. Điều này rất đơn giản. Rất nhiều người Anh vẫn luôn tôn trọng cách phát âm của quốc gia mình, thậm chí cũng có người không hiểu tiếng Anh Mỹ. Chỉ một chi tiết nhỏ ấy đã có thể nhận ra, Niên Bách Ngạn hiểu rất rõ phong tục tập quán của một số quốc gia. Cứ lấy cô ra làm ví dụ. Cô ở nước ngoài đã nhiều năm rồi. Nếu người bên cạnh qua loa sẽ cảm thấy cô đang nói tiếng Anh Mỹ chuẩn. Nhưng thực tế nếu người bản địa nghe cô nói, ít nhiều sẽ nhận ra một số sai khác.

Anh trả lời có vẻ ơ hờ. Nhưng điều đó càng khiến Tố Diệp muốn tìm hiểu về quá khứ của anh một cách mãnh liệt.

Suy nghĩ một lát, cô bắt đầu áp dụng cách đi đường vòng.

“Anh và Bách Tiêu giống bố anh thật đấy.” Cô nói: “Chỉ nhìn ảnh thôi đã cảm nhận được rồi, nhất định có rất nhiều người con gái cũng yêu bố anh đến phát điên.”

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng trả lời: “Bố anh chỉ yêu mẹ anh thôi!”

“Tốt thật!”

Niên Bách Ngạn không nói nữa, chỉ tập trung đi xuống.

Tố Diệp bỗng cảm thấy bầu không khí có phần ngột ngạt. Chủ yếu là vì anh cứ lặng im. Cô nghĩ có lẽ anh nhớ tới bố mẹ nên tâm trạng có chút buồn bã, thế là cô không dám tiếp tục hỏi sâu thêm.

Một lát sau, cô lại khẽ nói: “Em cảm thấy lạ lắm nhá!”

“Sao vậy?”

Tố Diệp ôm chặt cổ anh: “Anh còn nhớ cậu bé trong giấc mơ mà em từng kể với anh không?”

Anh gật đầu.

“Có lúc em cảm thấy anh rất giống cậu bé ấy.” Tố Diệp nói.

Ánh sáng trong đôi mắt Niên Bách Ngạn chợt tối đi. Anh cố đè xuống rồi lên tiếng: “Anh cho em cảm giác giống trẻ con à?”

“Không phải ý đó!” Tố Diệp tưởng anh hiểu lầm, vội giải thích: “Ý em là cảm giác anh mang tới cho em rất giống với cảm giác cậu bé ấy mang tới cho em.”

Niên Bách Ngạn chỉ mím môi cười, không tiếp lời.

“Anh bảo, nếu như cậu bé ấy có thật, bất thành linh một hôm nào đó xuất hiện trước mặt em rồi bắt em làm bạn gái của cậu ấy thì phải làm sao?” Tố Diệp nhìn anh và hỏi.

Niên Bách Ngạn cong môi: “Em đã làm vợ anh rồi!”

Một câu nói mang hai ý nghĩa.

Tiếc là Tố Diệp vẫn mơ hồ nên chẳng hề nhận ra. Cô cười hì hì: “Vì anh ấy hứa đợi em lớn lên sẽ làm bạn trai của em mà.”

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô, không nói gì nhưng lập tức cúi xuống, khẽ cắn vào cánh tay cô.

“Anh đáng ghét thế!” Cái cắn ấy làm tim cô ngura ngúra. Cô giơ tay phát vào người anh một cái.

Tố Diệp lập tức không nhắc tới mấy chuyện ấy nữa.

Niên Bách Ngạn cống cô nhưng trong lòng thì cuộn trào, sục sôi.

Phải! Tại niềm tin của anh không đủ vững chắc, cứ ngỡ đó chỉ là một lần lướt qua trong đời, họ sẽ không bao giờ gặp nhau nữa. Chỉ có đôi lúc anh lại lấy cô bé trong con ngõ dài ấy ra nhưng nhớ trong sâu thẳm cõi lòng, mà quên mất, duyên phận kỳ diệu đến khó nói thành lời.

Anh rất muốn nói với Tố Diệp: Em yêu! Anh sai rồi!

Anh đã bỏ lỡ quãng thời gian đẹp nhất được gặp em, bắt em phải tìm kiếm anh trong biển người hỗn loạn. Tại anh không tin tưởng vào sự trân quý của tình yêu, bừa bãi chấp nhận một cuộc hôn nhân nực cười...

Tố Diệp...

Ừ nhỉ, sao anh lại không nghĩ ra cơ chứ. Từ nhỏ cô đã bạo dạn như vậy rồi, cứ níu lấy vạt áo anh khóc lóc không thôi, sống chết cũng đòi được làm bạn gái anh.

Đúng vậy! Trên đời này cũng chỉ có mình cô mới không e dè anh như thế...

Ngày hôm sau, tin tức Tố Diệp nghỉ việc đã lan đi nhanh chóng.

Đương nhiên, là một bác sỹ tâm lý mà được quan tâm rộng rãi như vậy, công lao cũng thuộc về thân phận cổ đông Tinh Thạch của cô. Nó khiến đám ký giả đổ xô vào cô như vẹt, hưng phấn như đào được báu vật.

Đối với việc Tố Diệp nghỉ việc, giáo sư Đinh vẫn nói thẳng sự thật. Ông ấy không vì bảo vệ danh dự cho phòng tâm lý mà nói dối rằng đã đuổi việc cô, mà trình bày với báo chí rằng Tố Diệp chủ động xin thôi việc.

Chuyện này đối với Tố Diệp mà nói ít nhiều cũng đã cứu vãn lại chút thể diện.

Ngày hôm nay, khi trên mạng mọi người đang hăng say bàn tán thì Tố Diệp lại đang ngủ một giấc say sưa.

Chiếc rèm cửa đã che chặt ánh nắng bên ngoài.

Trên thảm trải sàn trên mặt đất, quần áo rơi vãi lung tung.

Lúc cô tỉnh lại, cả người mềm nhũn. Người con gái dưới chăn không một mảnh vải, trên đôi gò bồng đảo xinh đẹp đầy những dấu hôn còn mới.

Cô mở mắt ra nhìn đồng hồ. Đã hơn mười giờ sáng rồi.

Người đàn ông bên cạnh đã đi làm từ lâu. Trên gối vẫn còn vương một sợi tóc của anh. Cô giơ tay nhẹ nhàng nhặt lên. Chất tóc cũng cứng như con người anh vậy.

Cô vươn vai một cái, khi ngồi dậy mới phát hiện đầu giường có một mẫu giấy nhớ.

Là của Niên Bách Ngạn để lại, nét chữ rắn rỏi: Tối nay không phải tiếp khách, đợi anh về.

Một câu cực kỳ ngắn gọn, cũng chẳng được ngọt ngào tình cảm như

những người đàn ông khác, nhưng không hiểu sao, cô đọc được từ chín con chữ ngắn ngủi ấy sự dịu dàng và chu đáo của anh.

Cô ngắm nhìn tờ giấy nhớ rất lâu, bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều.

Hiếm khi được thanh thoi một ngày.

Sau khi Tiểu Nhã tới, Tố Diệp đi tới cửa hàng hoa, ôm về một bó hoa rum trắng rất to. Tiểu Nhã thấy tâm trạng cô hình như rất tốt, thế là cũng vui mừng cắm hoa.

Cô biết thế nào chuyện mình nghỉ việc cũng sẽ bị lộ ra. Chưa biết đám fan mạng và báo chí còn thêm dặt thêm thế nào nữa. Thế nên giờ được rảnh rang, cô cũng không lên mạng. Sau khi nhân viên của tiệm giặt là tới, Tố Diệp lấy áo sơ mi và quần dài của anh trong giỏ đựng đồ ra, rút riêng đồ lót của anh ra giặt, còn lại đưa hết cho Tiểu Nhã mang ra cho người nhân viên.

Sau khi thu dọn phòng ốc xong xuôi, Tiểu Nhã vào nhà vệ sinh thay nước. Con bé thấy Tố Diệp đang giặt đồ lót hôm qua Niên Bách Ngạn thay ra, bèn nói: “Chị à! Chị có biết không? Trước đây em từng giúp việc trong một biệt thự. Gia đình đó rất giàu nhưng bà chủ ngày nào cũng bảnh mắt ra là đi đánh mạt chược. Đừng nói là đồ lót của chồng con, ngay cả đồ của mình cũng không tự tay giặt, ngày nào cũng giao cho tiệm giặt là.”

Tố Diệp nhìn Tiểu Nhã trong gương, khẽ cười: “Mấy thứ mặc sát vào người sao có thể đưa người ta giặt chứ? Mất vệ sinh lắm!”

Thật ra cô còn thích giặt đồ lót của Niên Bách Ngạn hơn cả của mình.

Nhớ lại lúc anh giặt đồ lót cho cô ở trần Thiên Đăng, trong lòng lại ấm áp.

Tiểu Nhã nhìn chiếc quần lót nam trong tay Tố Diệp, mặt bất giác đỏ bừng. Con bé hắng giọng rồi vâng dạ liên tục, sau đó đi ra ngoài.

Đã dọn dẹp được kha khá, sau khi ăn cơm trưa, Tố Diệp định cùng Tiểu Nhã đi siêu thị, mua mấy món Niên Bách Ngạn thích ăn. Buổi tối cô cũng không muốn ra ngoài ăn cơm, ăn cơm ở nhà thoải mái hơn.

Nhưng cô còn chưa ra khỏi cửa, di động đã reo lên.

Là máy bàn, một số máy có phần quen thuộc.

Tố Diệp nhận máy, không ngờ đó là điện thoại của hiệp hội.

Là điện thoại của chủ tịch hiệp hội. Sở dĩ ông ta quan tâm như vậy, một là vì chuyện của Tố Diệp hiện giờ rất âm ỉ, hai là bất luận thầy hướng dẫn hay thầy giáo từng dạy cô ở nước ngoài đều là những chuyên gia đầu ngành, đứng hàng đầu thế giới, điều này khiến hiệp hội không thể xem nhẹ.

Trong điện thoại, thái độ của ông ta rất kiên quyết, muốn cô bất luận thế nào cũng phải làm một bài kiểm tra đánh giá tâm lý.

Tố Diệp ngồi hẳn lên ghế, ngữ điệu cũng lạnh hẳn đi: “Thành thật xin lỗi! Tôi đã nghỉ việc rồi, tôi tin rằng ông cũng đã đọc được thông tin này.”

Nắng chiều hắt cả một mảng lớn vào nhà, trùm lên người cô, vậy mà chẳng thể mang lại một chút ấm áp nào.

Tiểu Nhã thấy nét mặt cô nặng nề, thái độ cũng lạnh lùng hẳn đi, sợ

đến nỗi không dám thờ mặt.

Vì trong ấn tượng của con bé, Tố Diệp trước nay là một người rất tùy hứng. Thật ra chị ấy rất dễ gần. Máy chuyện gần đây, nó cũng đã nghe nói, cũng rất phần nộ thay cho Tố Diệp. Hôm nay thấy Tố Diệp vui vẻ, nó mới yên tâm hơn phần nào. Nhưng bây giờ, xem ra chị lại phải bực bội.

Tiểu Nhã bỗng nhiên rất ghét cái người đang nói trong điện thoại, chỉ muốn chạy tới giật luôn điện thoại và nói: Này! Ông có thể đừng làm chị tôi bực mình nữa không?

Chủ tịch cũng không giận dữ với thái độ của Tố Diệp, ông ta nói: “Đúng là cô đã nghỉ việc, nhưng sau này cô vẫn phải làm trong ngành tâm lý chứ? Bác sỹ Tố! Cô không làm kiểm tra, cho dù cô có muốn mở phòng tâm lý riêng cũng khó thành hiện thực. Cô biết rõ mà, ngành nghề của chúng ta rất nhỏ hẹp. Cô không tích cực cứu vãn lại danh tiếng của mình, đừng nói là trong nước, cho dù cô có ra nước ngoài cũng sẽ không có ai nhận. Con đường duy nhất là thông qua bài kiểm tra này để chứng minh mình không vấn đề gì.”

“Sự thật là trí nhớ của tôi có vấn đề.” Tố Diệp không hề né tránh: “Hiệp hội đã có trong tay bản báo cáo của tôi ở chỗ Đình Tư Thừa, chẳng phải các ông biết quá rõ ràng rồi sao?”

“Đó là báo cáo thầy hướng dẫn viết cho cô. Cô cần phải tiến hành kiểm tra sâu hơn mới được.”

Tố Diệp cố kiềm chế, nghiêng răng nói: “Tôi sẽ không đi đâu! Tôi chấp nhận cả đời này cũng không làm bác sỹ tâm lý nữa!” Dứt lời, cô ngắt điện thoại.

Các cuộc gọi tiếp sau cũng đều bị cô tắt thẳng.

Tiểu Nhã dè dặt bước tới: “Chị ơi, chị không sao chứ?”

Tố Diệp lắc đầu. Tâm trạng vui vẻ từ sáng tới giờ đều bị phá hoại rồi.

Cô lùa hai tay vào tóc, trong lòng nặng nề như bị đá đè.

Mày ổn chứ?

Không, chỉ có cô là người biết rõ, sự việc này sẽ còn tồi tệ hơn nữa.

Lúc đi siêu thị, cả người Tố Diệp cứ ngơ ngẩn ngẩn. Tới tận khi Tiểu Nhã nhắc cô là cô đã lấy liền một lúc mấy chai xì dầu cô mới tỉnh ra. Đang định cúi xuống đặt lên kệ thì di động lại vang lên.

Tâm trạng Tố Diệp vốn đã tồi tệ, vừa nghe thấy chuông đổ cứ ngỡ lại là hiệp hội gọi tới, giận dữ bưng bưng. Khi lấy máy ra định chửi cho ông ta một trận thì mới phát hiện người gọi là Lâm Yêu Yêu.

Cô nghe máy.

Đầu kia xem chừng còn phần nộ hơn cả cô.

“Đinh Tư Thừa cố tình phải không?” Lâm Yêu Yêu vừa nghe đã buông một câu như vậy.

Tố Diệp không biết nên nói sao. Rõ ràng là Lâm Yêu Yêu cũng biết chuyện cô nghỉ việc.

Cuối cùng, cô nói vào trong di động: “Yêu Yêu à! Chuyện này cậu đừng quan tâm!”

“Cậu là người chị em tốt nhất của mình, mình không lo thì còn ai lo

nữa?” Lâm Yêu Yêu khá kích động: “Anh ta thật là quá đáng!”

Dứt lời, cô ấy cũng cúp máy luôn.

Tổ Diệp đứng chờ ở đó một lúc lâu mới phản ứng lại. Vốn dĩ cô định đi tìm Lâm Yêu Yêu ngay, nhưng lại sợ cô ấy đi tìm Đinh Tư Thừa, không kịp nghĩ gì vội gọi cho Diệp Uyên.

Cũng may là Diệp Uyên vừa xuống máy bay, đang trên đường về thành phố.

Nhận được điện thoại của Tổ Diệp, anh ấy hỏi ngay: “Sao em lại nghỉ việc?”

Tổ Diệp phát điên, đang định nói thì lại có cuộc gọi tới. Cô liếc nhìn. Là số điện thoại nhà cậu, bèn nói nhanh với Diệp Uyên: “Chuyện dài dòng lắm. Tạm gác việc của em lại. Yêu Yêu định đi tìm Đinh Tư Thừa tính sổ. Anh mau đi tìm cậu ấy xem sao đi!”

Diệp Uyên nghe xong, cũng cúp máy ngay tức thì.

Tổ Diệp gọi lại cho cậu, bên tai vang lên tiếng mợ ầm ĩ.

Cô chỉ an ủi mợ: “Con không sao thật mà, nghỉ việc cũng tốt, con có thể nghỉ ngơi.”

“Mợ sợ con chịu ấm ức.” Phương Tiểu Bình nói.

“Không có đâu! Cậu mợ đừng lo lắng!”

Nói xong, khuyên xong, Phương Tiểu Bình mới chịu cúp máy.

Tổ Diệp thở dài nặng nề. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà không

khác nào vừa đi đánh trận về...

Lâm Yêu Yêu mang theo một quả tim sắp bùng nổ vì tức giận vội tới Triều Dương Môn. Đường tắc nghẽn, không thể đi được. Cô giận dữ cho xe dừng ngay bên lề đường, rồi đi thẳng tàu điện ngầm.

Không phải cô không biết mấy lời phát biểu của Đinh Tư Thừa. Chuyện này làm cô vô cùng chấn động. Ngay lúc đó lửa giận đã bùng lên. Nhưng cô nghĩ dẫu sao Đinh Tư Thừa cũng là thầy hướng dẫn của Tố Diệp, không thể nào đẩy cô ấy vào chỗ chết. Vậy mà ai ngờ, sáng sớm nay cô bỗng đọc được tin Tố Diệp nghỉ việc ở Liêm Chúng.

Thế nên, cô đã dùng dùng nỗi giận.

Là bạn tốt của Tố Diệp, cô biết rất rõ cô ấy đam mê ngành này thế nào. Nhưng chỉ vì một câu nói của Đinh Tư Thừa mà tiền đồ của Tố Diệp bị hủy hoại, làm sao cô có thể nuốt cục tức này xuống chứ?

Đúng lúc Đinh Tư Thừa đang ở phòng làm việc. Khi cô xông vào, thậm chí còn không hẹn trước, cũng không thông báo. Người thư ký ngượng ngập đứng sau lưng cô. Đinh Tư Thừa đang xem tài liệu án, thấy cảnh ấy bèn bảo người thư ký đi ra.

Lâm Yêu Yêu trừng mắt nhìn anh ta như đang nhìn kẻ địch.

Đinh Tư Thừa cũng đoán ra mục đích cô tới đây. Anh ta đứng dậy đóng cửa rồi đứng dựa trước bàn làm việc, im lặng nhìn Lâm Yêu Yêu.

“Tại sao anh làm vậy?” Lâm Yêu Yêu không vòng vo nhiều.

Câu chất vấn của cô quá thẳng thắn, nhưng thái độ của Đinh Tư

Thừa lại khá bình thản.

“Em muốn nhận được câu trả lời thế nào?” Anh ta hỏi ngược.

“Em chỉ muốn biết anh nghĩ gì.”

Đình Tư Thừa bật cười: “Suy nghĩ của anh đối với em quan trọng sao?”

Lâm Yêu Yêu sững sờ.

“Chuyện này em đừng xen vào, em cũng không xen vào nổi đâu.”
Đình Tư Thừa thản nhiên nói.

Nghe vậy Lâm Yêu Yêu càng giận không thể đánh nhau một trận:
“Cái gì mà đừng xen vào? Cô ấy là Tố Diệp, là bạn tốt của em. Quan trọng hơn, cô ấy còn là học trò của anh, là bạn của anh, thậm chí là... người con gái anh yêu!”

Người Đình Tư Thừa chợt cứng đờ.

“Yêu Yêu! Chuyện đã qua rồi còn nhắc lại làm gì?”

“Vậy được, chúng ta nói chuyện hiện tại.” Lâm Yêu Yêu bình tĩnh lại:
“Tố Diệp đã nghỉ việc rồi. Tuy rằng em không hiểu mấy về ngành nghề của anh, nhưng em biết rõ nhất định là vì bất đắc dĩ cô ấy mới phải làm vậy. Lẽ nào anh nhẫn tâm chứng kiến chuyện này sao?”

Đình Tư Thừa thở dài, nhìn cô chân thành nói: “Anh tin có một ngày cô ấy sẽ phải cảm ơn anh.”

“Cảm ơn anh ư?” Lâm Yêu Yêu mỉa mai: “Cảm ơn anh đã giúp cô ấy rời khỏi ngành mà mình thích nhất?”

Đình Tư Thừa khó xử: “Thật ra Tiểu Diệp thật sự không thích hợp làm trong ngành này.”

“Cô ấy ra nước ngoài nhiều năm như vậy, vẫn luôn học chuyên ngành tâm lý. Luận văn của cô ấy đã đạt bao nhiêu giải thưởng, thậm chí tuổi đời còn trẻ đã có được học vị tiến sĩ. Bây giờ anh lại nói cô ấy không thích hợp làm ngành này? Đình Tư Thừa! Lẽ nào anh đã quên chính anh từng khen ngợi Tố Diệp trước mặt em, chính anh là người đã nói, cô ấy sinh ra để làm bác sĩ tâm lý!”

Trông Đình Tư Thừa có vẻ không muốn tranh cãi với cô. Anh ta giong tay day day trán rồi nói: “Yêu Yêu! Nếu hôm nay em tới chỉ vì chuyện này, thì anh không có gì để nói!”

“Anh không muốn nói hay là không dám nói? Đình Tư Thừa! Anh có biết anh kỳ lạ lắm không? Trước đây anh có thêm làm cố vấn tâm lý bao giờ đâu. Anh nói anh chỉ muốn làm nghiên cứu. Bây giờ lại chạy tới Kỳ Thị làm cố vấn tâm lý, còn hại Tiểu Diệp thê thảm như vậy. Anh có biết bây giờ mình đang làm gì hay không? Em thấy người không tỉnh táo là anh mới phải!”

“Em cũng đã từng chân thành nói sẽ làm vợ anh, kết quả thì sao? Em không những lên giường cùng Diệp Uyên, còn lấy hấn ta. Em bảo có phải mọi chuyện trên đời này đều không thể lường trước hay không?”

Lâm Yêu Yêu như bị ai tát cho một bạt tai. Cô vừa tức vừa rầu: “Cái gì gọi là em lên giường với Diệp Uyên? Anh ăn nói có lý lẽ không vậy?”

“Đúng thế! Trông thì có vẻ như là em bị hấn ta cưỡng bức, nhưng sự thật là thế sao? Đang yên đang lành tại sao hấn ta lại cưỡng bức

em? Nếu em không bóng gió với hấn ta, hấn ta có làm vậy không?”
Đình Tư Thừa hơi cao giọng.

Hơi thở của Lâm Yêu Yêu trở nên gấp gáp. Cảnh tượng điên rồ ấy giờ lại hiện lên trước mắt, khiến cô tan tác, thảm hại.

“Em không có...”

“Đừng tưởng anh không biết lúc ở nước ngoài hai người đã xảy ra mấy chuyện mờ ám gì.” Đình Tư Thừa lạnh lùng nhìn cô: “Anh đã từng thật lòng muốn lấy em. Anh biết anh có lỗi với em, anh đứng núi này trông núi nọ. Nhưng sau này anh đã thật tâm muốn đối xử tốt với em. Nhưng Yêu Yêu à! Em tự hỏi lương tâm mình đi. Em thật sự không có một chút tình cảm nào với Diệp Uyên sao? Em có dám thề em chưa từng động lòng không? Nếu lòng em không một chút vương vấn, thì trước kia đã không nhào vào lòng hấn ta!”

Lâm Yêu Yêu ôm ngực. Sự việc đã lâu như vậy rồi, thế nhưng nghe lại vẫn quá đau đớn.

Một lúc lâu sau, cô ngược mắt nhìn anh ta, rành mạch nói: “Thế nên, em rất muốn biết, anh rốt cuộc đang báo thù Tiểu Diệp, hay đang báo thù em?”

Ánh mắt Đình Tư Thừa có phần sững sờ.

Cô đứng đó nhìn anh ta không rời mắt như đang chờ đợi một đáp án.

Đình Tư Thừa thở dài, đi tới trước, đặt hai tay lên vai cô, nhìn vào gương mặt cô: “Yêu Yêu! Hấn ta có tốt với em không?”

Lâm Yêu Yêu không ngờ anh ta lại hỏi vậy, tới lượt cô ngây ngốc.

“Anh thừa nhận, anh có cảm giác với Tố Diệp. Nhưng khi anh mất đi em, anh mới biết mình yêu em sâu sắc. Nhưng tại sao em lại lấy hắn ta? Anh đã từng nói, anh sẽ bỏ qua mọi chuyện, coi như chưa xảy ra chuyện gì, anh...”

“Em đã lấy chồng rồi!” Lâm Yêu Yêu kiên quyết.

Đinh Tư Thừa siết chặt bả vai cô bằng một lực khá mạnh. Lâm Yêu Yêu cảm thấy đau nhưng vẫn cố nhẫn nhịn. Đúng lúc này, có người xông vào phòng làm việc. Thấy cảnh ấy, anh bèn quát lên: “Đinh Tư Thừa! Bỏ tay mày ra khỏi người vợ tao ngay!”

Quyển 12 - Chương 526: Điềm tĩnh tan thành cát bụi

Sự xuất hiện của Diệp Uyên khiến hai người họ vô cùng ngạc nhiên, nhất là Lâm Yêu Yêu. Cô hoàn toàn không thể ngờ được Diệp Uyên lại xuất hiện ở nơi đây. Thậm chí có thể nói là anh tới với khí thế hung hăng, đặc biệt tới vì cô. Nhất thời đầu óc cô có chút trống rỗng.

Trước giờ, trái tim Lâm Yêu Yêu vẫn luôn lộn xộn, tả tơi.

Cô có cảm hận Diệp Uyên không?

Cảm hận!

Cô hận Diệp Uyên lấy danh nghĩa tình yêu để làm một chuyện tàn nhẫn đối với cô như vậy. Thậm chí khi anh dùng thủ đoạn bỉ ổi ép cô phải lấy mình, cô đã từng nghĩ nhất định sẽ báo thù anh. Cô phải khiến cho cuộc sống hôn nhân sau này của anh sống không bằng chết. Cô phải khiến anh hiểu ra cô phản cảm cuộc hôn nhân này tới mức nào.

Thế nhưng có một câu nói rất đúng. Thời gian là đáng sáng tạo vĩ đại nhất. Nó sẽ thay đổi rất nhiều thứ trong vô hình.

Ví dụ như quan hệ giữa cô và Diệp Uyên.

Ngoại trừ chuyện ghê tởm trước đây anh đã từng làm với cô, những lúc khác anh đều rất yêu thương cô. Không sai! Lâm Yêu Yêu hoàn toàn có thể dùng hai từ “yêu thương” để hình dung về Diệp Uyên. Vì sự quan tâm và lo lắng anh dành cho cô kỳ thực vượt xa Đinh Tư

Thừa.

Đình Tư Thừa rất bận. Thế nên cô đã quen làm một người lặng lẽ chờ đợi. Đợi anh ta khi nào hết bận sẽ chủ động liên lạc với cô. Cho dù có lúc anh ta bận đến nỗi quên cả sự tồn tại của cô, cô cũng không quá để tâm. Nhưng Diệp Uyên thì khác. Anh cũng bận, nhưng dù bận rộn đến đâu anh vẫn gọi cho cô một cuộc điện thoại, dù chỉ một, hai phút ngắn ngủi thôi. Anh sẽ hỏi cô đã ăn cơm chưa, đang làm gì vậy, có vui không... Ban đầu Lâm Yêu Yêu không quen lắm, thậm chí còn chán ghét. Cô cảm thấy anh làm vậy chẳng qua là vì muốn bù đắp. Nhưng lâu dần, sự quan tâm và để ý của anh dành cho cô thể hiện ra từng chút một ngay trong cuộc sống hàng ngày.

Cô từng nổi nóng với anh, cũng từng ghét mỗi cuộc điện thoại của anh. Sau này anh đổi sang nhắn tin. Mỗi lần lên máy bay, anh lại gửi cho cô một tin: Lên máy bay đây! Anh yêu em! Và mỗi khi hạ cánh anh cũng lại gửi cho cô một tin: Hạ cánh rồi! Anh yêu em!

Sau này, Diệp Uyên nói với cô: Em là vợ anh, là trách nhiệm của anh. Cứ nghĩ tới em là anh càng phải chú ý an toàn hơn nữa. Vì một khi anh xảy ra chuyện thì em sẽ không còn ai chăm sóc.

Chỉ một câu nói ấy thôi, trái tim Lâm Yêu Yêu đã lắc lư theo gió.

Phải! Đình Tư Thừa chưa bao giờ chăm sóc, đối xử với cô như thế.

Thế nên, khi Diệp Uyên hùng hổ xông vào, rồi quát lên câu ấy với Đình Tư Thừa, cảm giác trực tiếp nhất hiện lên trong đầu Lâm Yêu Yêu đó là: Cảm động.

Sự cảm động khi được một ai đó quan tâm.

Giữa cánh đàn ông luôn có sự so đo, hoặc là chính diện, hoặc là

ngấm ngấm.

Đình Tư Thừa là bạn trai cũ của Lâm Yêu Yêu, hơn nữa còn đến mức chồng sắp cưới, chuẩn bị bàn chuyện cưới hỏi. Không cần biết trước đây anh ta không trân trọng Lâm Yêu Yêu như thế nào. Đối với Đình Tư Thừa mà nói, Lâm Yêu Yêu đã là một thứ đồ thuộc về anh ta, cứ như vậy trở thành của người khác. Quan trọng hơn là, thứ đồ ấy ngay khi vẫn còn thuộc sở hữu của anh ta lại đã bị gã đàn ông khác chiếm hữu. Đây là một thách thức đối với sự tôn nghiêm của cánh đàn ông.

Giống như bạn khó khăn vất vả lắm mới có được một món đồ chơi. Thời gian lâu dần, bạn cũng chẳng còn quá hứng thú với món đồ chơi ấy nữa. Nhưng khi người khác bỗng nhiên cướp món đồ chơi của bạn, tâm trạng của bạn chắc chắn không thể thản nhiên.

Thế nên, giây phút Diệp Uyên xông vào, Đình Tư Thừa ban đầu sửng người, ngay sau đó sắc mặt trở nên rất khó coi. Ngọn lửa đã đè nén trong lòng quá lâu bỗng chốc bùng lên: “Vợ mày ư? Diệp Uyên! Mày dùng thủ đoạn bỉ ổi gì để có được Yêu Yêu, trong lòng mày không rõ sao?”

Trong lúc nói, anh ta vẫn không buông tay.

Bình thường người đàn ông này trông nho nhã, dịu dàng là thế, vậy mà vẫn rất khỏe. Lâm Yêu Yêu đau đến nhăn mặt lại. Một giây sau, Diệp Uyên xông lên, kéo Lâm Yêu Yêu về phía mình. Anh kéo cô ra sau lưng. Thân hình cao lớn hoàn toàn chắn trước mặt Lâm Yêu Yêu.

“Đình Tư Thừa! Mày không cần quan tâm tao dùng cách gì để đạt được. Tóm lại là tao đã có được. Giờ cô ấy là vợ tao. Mày còn dám động tay động chân với cô ấy, có tin tao cho mày tàn phế không?”

Diệp Uyên phần nộ quát.

Đinh Tư Thừa đương nhiên cũng không chịu thua cuộc. Gần xanh gồ lên rõ ràng trên mặt anh ta. Anh ta bước lên: “Lại đây! Mày động tay thử coi!”

Diệp Uyên lập tức định nhào tới.

Nhưng anh bị Lâm Yêu Yêu giữ lại. Cô liều mạng lắc đầu: “Thôi bỏ đi! Chúng ta về đi! Đừng gây chuyện nữa!”

Cánh tay Diệp Uyên bị cô ôm chặt. Anh quay đầu nhìn nét mặt hoảng sợ của cô, không hiểu sao bỗng dưng nhớ lại cảnh tượng cô nằm trong bồn tắm lênh láng máu. Như có một bàn tay bóp mạnh trái tim anh, sự bông bột ấy chợt tan biến.

Vì anh còn nhớ Tố Diệp từng dặn anh: Diệp Uyên! Anh nhất định không được làm Yêu Yêu kích động. Khó khăn lắm cô ấy mới thoát ra được khỏi căn bệnh trầm cảm. Anh tuyệt đối đừng có mà phá nát thành quả của em.

Thu tay về, Diệp Uyên nghiêng răng, nhìn về phía Đinh Tư Thừa: “Đinh Tư Thừa! Món nợ của Tiểu Diệp, sớm muộn gì tao cũng sẽ tính sổ với mày!”

“Mày có tư cách gì làm vệ sỹ trước mặt tao?” Đinh Tư Thừa lạnh lùng nói: “Mấy kẻ khoác trên vai lớp da người nhưng lại làm mấy trò bẩn thỉu, như nhóp chính là nói mày đấy!”

Sắc mặt Diệp Uyên tái xanh. Anh đang định nổi giận thì Lâm Yêu Yêu lên tiếng, giọng nói bình tĩnh và dứt khoát: “Đinh Tư Thừa! Thật ra ban nãy anh nói đúng rồi đấy. Tôi đã rung động trước Diệp Uyên lâu rồi. Nếu không, đã chẳng xảy ra chuyện đó!”

Câu ấy vừa kết thúc, chẳng những Đinh Tư Thừa bàng hoàng đến ngơ ngẩn mà cả Diệp Uyên cũng ngốc theo.

Lâm Yêu Yêu bước lên, nhìn thẳng vào mắt Đinh Tư Thừa: “Anh ấy tốt hơn anh quá nhiều. Anh có từng quan tâm tới tôi không? Có từng để ý tới tôi không? Tôi cũng là con người, cũng cần người khác lo lắng, chăm sóc. Những gì anh làm được, Diệp Uyên cũng làm được. Mà những gì anh không làm được, Diệp Uyên vẫn làm được. Tại sao tôi không được động lòng với anh ấy? Bây giờ tôi nói rõ ràng, rành mạch cho anh biết, tôi yêu anh ấy, còn nhiều hơn yêu anh. Lẽ nào anh không nên tự kiểm điểm lại bản thân mình ư? Anh nói anh quan tâm Tiểu Diệp, kết quả anh kéo cô ấy ra khỏi công việc mà cô ấy yêu thích. Anh nói anh quan tâm tới tôi, nhưng sự quan tâm của anh trong mắt tôi chỉ còn thấy vẻ không cam lòng. Anh là bác sỹ tâm lý, tôi không phải. Tôi không dám dùng thuật ngữ chuyên ngành để miêu tả anh. Tôi chỉ nhắc nhở anh một câu thôi. Làm người đừng tuyệt tình quá. Anh chặn đường của người khác thì con đường anh đang đi cũng không thênh thang gì cho cam đâu!”

Dứt lời, cô kéo tay Diệp Uyên, khế nói: “Chúng ta đi thôi!”

Diệp Uyên gần như bị Lâm Yêu Yêu lôi đi.

Còn Đinh Tư Thừa đứng đờ người ở đó, không hề nhúc nhích.

Trở về xe, Lâm Yêu Yêu vẫn còn run rẩy, đóng cửa mấy lần vẫn đóng không xong. Còn Diệp Uyên thì cứ thần thờ. Tới tận khi anh thấy cô đóng cửa mãi không được mới có phản ứng, giơ tay ra đóng giúp cô.

Cô muốn khóc, mà nước mắt chẳng rơi ra được.

Tay thì cứ run bần bật không ngừng, mà lại chẳng hiểu vì nguyên do gì thành ra như thế.

Cô không ngừng thầm nhủ trong lòng: Nếu có Tiểu Diệp ở bên cạnh mình thì tốt biết bao. Cô ấy sẽ biết mình đang bị làm sao.

Diệp Uyên không còn dám vẻ hùng hổ, hung hăng ban nãy. Anh giờ như một đứa trẻ bất lực, ngồi cạnh Lâm Yêu Yêu mà không dám thở mạnh.

“Lái xe đi chứ? Sao vẫn chưa đi?” Lâm Yêu Yêu thấy anh cứ ngơ ngẩn, bất ngờ cao giọng, quát một tiếng.

Diệp Uyên giật mình. Anh chưa bao giờ thấy Lâm Yêu Yêu như thế này. Anh ậm ừ rồi lập tức cho xe chạy.

Lâm Yêu Yêu quay đầu ra ngoài cửa sổ, trái tim quặn thắt đau đến chết.

Nhưng chiếc xe đi chưa được hai trăm mét bỗng dừng lại đột ngột.

Lâm Yêu Yêu không chú ý, cả người bổ nhào về phía trước. Cũng may đã thắt dây an toàn, nếu không cô nhất định sẽ bay ra ngoài.

“Diệp Uyên! Anh làm cái gì vậy? Sao không lái xe đi?” Cô giận dữ.

Nhưng Diệp Uyên lại tắt máy, mặc kệ cơn giận của cô, quay người ôm chặt lấy bả vai cô.

“Đau!” Chỗ bị Đinh Tư Thừa siết giờ vẫn còn ngâm ngấm đau.

Diệp Uyên lập tức buông ra.

“Sao bỗng nhiên lại dừng xe?” Cô xoa bóp bả vai.

Diệp Uyên liếm môi, có chút căng thẳng, lại có chút dè dặt: “À... Vừa nãy em nói em đã rung động với anh, còn nói em yêu anh nhiều hơn yêu hẳn ta, thật sao?”

Lâm Yêu Yêu đờ người.

“Có phải là thật không?” Diệp Uyên không dám nắm vai cô nữa, chỉ còn cách níu váy cô như một đứa trẻ.

Lâm Yêu Yêu mím môi. Cô cũng chẳng biết nên trả lời thế nào.

Nhưng Diệp Uyên có vẻ đang chờ đợi đáp án của cô một cách nghiêm túc.

“Em...” Lâm Yêu Yêu chần chừ giây lát, rồi cụp mắt xuống. Gò má cô hơi ửng hồng. Cô lập tức nói với vẻ giận dỗi: “Không biết!”

Diệp Uyên quan sát cô rất lâu, nhận ra mặt cô đỏ hồng, mắt anh sáng lên. Anh ôm lấy cô rất chặt.

“Này! Anh mau lái xe đi! Em xin phép nghỉ để đi ra đây, về muộn là sẽ bị trừ lương.” Lâm Yêu Yêu lẩm bẩm nhưng không đẩy anh ra.

“Em nói một câu em yêu anh đi anh sẽ lái xe ngay.” Diệp Uyên bắt đầu giở trò xấu.

Lâm Yêu Yêu trừng mắt: “Em không nói! Anh có lái xe hay không? Không lái là em xuống xe đây!”

“Anh ôm em rồi em xuống kiểu gì?”

“Diệp Uyên! Anh đừng có mà được nước lấn tới. Mấy lời ban nãy em nói cho Đình Tư Thừa nghe thôi.”

“Vậy tại sao em lại nói cho hắn ta nghe?” Diệp Uyên không bực.

Câu hỏi ấy làm Lâm Yêu Yêu á khẩu. Cô trầm ngâm giây lát mới nói: “Em... tại em không muốn anh ta nói khó nghe như thế!”

“Em không nỡ nhìn thấy người ta mắng chồng em, đúng không?”
Diệp Uyên cười hì hì.

Lâm Yêu Yêu tức giận, đánh anh một cái: “Diệp Uyên! Em chưa tha thứ cho anh đâu!”

Anh chặn tay cô lại, cũng không làm khó cô nữa mà nhẹ nhàng nói: “Nhưng mà, bất luận em có tha thứ cho anh hay không, anh vẫn yêu em.”

Trái tim như bị thứ gì húc nhẹ. Cô rút tay về cũng không được. Cô cắn môi, nhưng vừa định lên tiếng, sống mũi lại cay cay. Ngay lập tức cô giơ một tay còn lại lên, đánh anh một cái thật mạnh.

“Tại sao anh lại làm thế với em? Anh dựa vào đâu mà làm thế với em?” Như đang trút giận.

Diệp Uyên bất giác ôm chặt lấy cô, không ngừng nói với cô: Xin lỗi em, xin lỗi em...

Lâm Yêu Yêu há miệng, cắn mạnh vào bả vai anh.

Diệp Uyên cắn răng chịu đựng, mặc cho cô phát tiết.

Từ hận đến yêu là một sự chuyển biến dần dần nhất. Trong quá trình

này, cô đã phải đấu tranh trong đau khổ. Mỗi một tế bào trên cơ thể đều như đang kêu gào sẽ phải hồi sinh như thế nào. Nhưng con người tới cuối cùng vẫn là loài động vật cảm tính. Sự vương vấn của tình cảm sẽ khiến người ta không thể thoát ra. Lâm Yêu Yêu cũng vậy. Cô không biết bản thân mình liệu thật sự có một ngày có thể hồi sinh hay không. Cô chỉ biết, bây giờ cô càng lúc càng mâu thuẫn và day dứt. Hoặc có lẽ là cô đang không muốn thừa nhận một thứ tình cảm mỗi ngày một thêm rõ nét trong lòng mình...

Tố Diệp đứng trên bục giảng. Bài học của hôm nay là “Mối quan hệ mang tính thông suốt giữa giấc mơ và tính cách của một con người”. Sau khi hết tiết, cô vẫn nhận được sự hoan hô như trước đây.

Cô một sinh viên nam hét lớn: Bác sỹ Tố! Cô cứ yên tâm thu nạp học trò khắp mọi nơi. Máy tay phóng viên ngoài kia bọn em sẽ chặn lại giúp cô. Các bạn, có đúng thế không?

Cả lớp hô vang: “Đúng!”

Tố Diệp đứng nguyên tại chỗ, nhìn từng gương mặt trẻ trung, năng nổ dưới lớp, trong lòng vô cùng cảm động. Cô cúi chào một cái thật sâu rồi nói: Cảm ơn các em!

Nhưng cảm động chẳng thể thay thế được một cuộc sống ngày ba bữa cơm. Cuộc sống vẫn cứ phải tiếp tục.

Mấy phóng viên lá cải đã vây chặt trước cổng trường. Chỉ cần cô hay xe của cô xuất hiện là bọn họ lập tức vây kín, không chừa một lối ra. Cô gặp phải những trải nghiệm bực mình như một ngôi sao, nhưng lại chẳng được đãi ngộ như họ.

Tố Diệp đã nhận được thông báo của hiệu trưởng.

Khi cô đi vào văn phòng, hiệu trưởng đang cầm một chiếc cốc sứ lớn uống trà. Thấy cô tới, ông ấy vội nói: “Tiểu Diệp à! Em mau ngồi đi!”

Tố Diệp quan sát, thăm dò, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Sau khi cô ngồi xuống rồi, hiệu trưởng cũng đặt chiếc cốc xuống, cười ha ha hỏi cô: “Uống chút trà nhé?”

Tố Diệp lắc đầu: “Cảm ơn thầy! Có chuyện gì thầy cứ nói thẳng đi ạ.”

Hiệu trưởng nghe xong bật cười: “Chính trực, ngay thẳng! Tốt!”

Trong lòng Tố Diệp thầm nghĩ: Nói thừa! Đã bị gọi tới văn phòng rồi, lẽ nào lại có chuyện vui gì muốn chuyện trò vui vẻ với cô sao?

Cô từ đầu tới cuối vẫn không thay đổi nét mặt.

Quả nhiên, Tố Diệp thấy hiệu trưởng thở dài. Bỗng nhiên, như có một hòn đá tảng đè nặng lên trái tim cô.

“Tiểu Diệp à! Em cũng biết là gần đây có rất nhiều tin tức liên quan tới em.” Hiệu trưởng dài giọng.

Tố Diệp bình tĩnh sửa lại: “Là scandal, thưa thầy!”

Scandal là những tin tức có tính giải trí và có tính chuyện trò. Nhưng nó chưa chắc đã là sự thật. Nếu một khi xác định nó là tin tức, thì nghĩa là nó đã thành sự thật.

Hiệu trưởng hiểu ý cô. Ông ta cười nói: “Tiểu Diệp à! Thật ra chúng

ta đều biết, có lúc tin đồn còn đáng sợ hơn là một tin tức thật sự. Thành ngữ “miệng người đời tàn độc” đã xuất hiện sau khi Nguyễn Linh Ngọc tự sát*. Trong bức di thư của cô gái trẻ trung ấy đã viết: Tôi chết không có gì phải nuối tiếc, chẳng qua chỉ sợ miệng lưỡi người đời cay độc. Có thể thấy sức mạnh của những người nói sao nghe vậy lớn đến mức nào.”

*Nguyễn Linh Ngọc tên thật là Nguyễn Phượng Căn, là một nữ diễn viên phim câm của Trung Quốc. Cô là một trong những ngôi sao nổi tiếng nhất Trung Quốc của thập niên 1930 cho đến khi cái chết thương tâm của cô ở độ tuổi 24. Cô đã trở thành huyền thoại của điện ảnh Trung Quốc. Ngày 8/3/1935, báo chí Trung Quốc rầm rộ đưa tin, nữ diễn viên nổi tiếng Nguyễn Linh Ngọc qua đời vì tự sát.

Tố Diệp không muốn thảo luận với ông ta đề tài di thư của những nhà văn trẻ Trung Quốc. Cô hỏi thẳng: “Hiệu trưởng! Thầy muốn nói gì ạ?”

Hiệu trưởng trầm tư giây lát rồi tiếp lời: “Em xem đấy, bây giờ những tin đồn về em ầm ĩ khắp nơi. Em lại nghỉ việc ở phòng tâm lý Liêm Chúng, không chấp nhận yêu cầu kiểm tra hiệp hội đưa ra. Điểm này rất không tốt. Chúng ta là trường đại học. Em lại đang làm công việc giảng dạy, giáo dục. Bây giờ tình hình bất lợi đối với em. Theo lý mà nói, là một hiệu trưởng chúng tôi nên hết lòng ủng hộ em. Nhưng trường học dẫu sao vẫn phải quan tâm tới sự ảnh hưởng. Đối với sự thể hiện của em trong công việc, thật ra tôi hoàn toàn yên tâm. Nhưng các lãnh đạo khác lại không nghĩ vậy, thế nên...”

“Thế nên ý của thầy là hy vọng em rời khỏi cương vị công tác?” Tố Diệp thấy ông ta ấp úng, bèn nói thẳng luôn hộ ông ta.

Hiệu trưởng có phần áy náy. Ông ta hắng giọng nói: “Cũng không thể coi là rời hẳn. Em xem, giờ hỗn loạn như vậy. Em cứ coi như mình

ngủ phép một thời gian dài, cố gắng nghỉ ngơi cho tốt!”

Tố Diệp bật cười.

Thấy vậy, hiệu trưởng giải thích: “Em đừng nghĩ nhiều. Trường học làm vậy không phải là giấu đố bìm leo. Chúng tôi cũng chỉ xuất phát từ việc suy nghĩ cho sinh viên...”

“Thưa thầy, em hiểu rồi! Chuyện này vốn dĩ vì em mà ra, em sẽ chịu trách nhiệm.” Tố Diệp đứng dậy, nét mặt bình thản: “Hôm nay em vẫn còn một tiết nữa. Thầy cho phép em được giảng nốt tiết học cuối cùng chứ?”

“Được được được! Tiểu Diệp à! Em cũng là giảng viên tâm huyết nhất...”

“Dạy xong em sẽ rời khỏi đây ngay. Thầy yên tâm, em sẽ không làm liên lụy tới trường học đâu.” Tố Diệp không nghe nốt câu nói của hiệu trưởng.

Hiệu trưởng gật đầu đầy ngượng ngập.

Khi ra khỏi văn phòng hiệu trưởng, cô thấy thầy giáo cũ của mình đi tới. Đây cũng là ân sư đã giới thiệu cô về trường dạy. Sau khi thấy cô ra khỏi phòng với nét mặt lạnh nhạt, ông cũng hiểu ra tám, chín phần.

Ông vội vàng đi tới, hỏi thăm.

Tố Diệp rất kính trọng thầy giáo của mình. Cô nói với thầy mình dạy nốt tiết học cuối cùng sẽ đi ngay.

Thầy lắc đầu tiếc nuối: Thầy đã nói rách cả miệng mà chẳng ích gì.

Tố Diệp rất cảm kích thầy vì mình mà bôn ba. Cô an ủi ông đừng lo lắng cho mình mà nổi nóng, cô cũng muốn nghỉ ngơi một thời gian. Sao thầy không nhận ra cô đang giả vờ không có chuyện gì chứ. Ông kéo tay cô lại, vỗ nhẹ, nói rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp cả thôi.

Phải, tất cả rồi sẽ yên ổn trở lại.

Vì thời gian sẽ thay đổi mọi thứ.

Nhưng vào lúc thời gian còn chưa kịp đổi thay mọi chuyện thì con người đã định trước sẽ phải hứng chịu đau khổ và giày vò. Sau này cô mới phát hiện, thật ra không phải thời gian đang thay đổi bạn. Chỉ là vì bạn đã gánh chịu quá nhiều, tự nhiên tới một ngày muốn buông xuôi.

Sau khi tạm biệt thầy, cô lại cố gắng dạy nốt tiết học cuối cùng. Trên đường đi tới bãi đậu xe, tâm trạng Tố Diệp cuối cùng cũng bùng nổ.

Giống như một ngọn núi lửa đã ngừng hoạt động rất lâu, giờ âm thầm phun trào từ trong lòng đất. Mọi cảm xúc của cô đang cuộn dâng, thiêu rụi lý trí. Cô cảm thấy cần phải tìm một nơi để bộc phát, nếu không mình nhất định sẽ phát điên.

Ngồi lên xe, Tố Diệp chần chừ mãi không thể lái xe ra khỏi cổng trường. Cô biết ngoài kia vẫn còn phóng viên chờ chụp.

Sống mũi cô cay xè, cổ họng cũng nghẹn lại. Cô rất muốn hét ầm lên, thậm chí là lái xe ra ngoài kia, điên cuồng chửi mắng họ: Các người bị điên hết rồi phải không? Kể cả tôi có là kẻ ngu dốt, bại não thì cũng có liên quan gì tới các người đâu!

Nhưng kẻ chủ mưu là ai cô biết quá rõ. Cô căm hận, cô rất muốn

phát điên.

Điện thoại vang lên. Là của Niên Bách Ngạn.

Nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, nước mắt Tố Diệp ồ ạt trào ra. Tất cả mọi sự bình tĩnh và điềm nhiên bề ngoài khi ở trong phòng hiệu trưởng đã hóa thành hư vô. Cô lập tức nhận máy, nghẹn ngào.

Đầu kia rõ ràng đã bất ngờ. Anh vội hỏi cô có chuyện gì.

Tố Diệp gần như gào khóc, nước nở không thành tiếng: “Đinh Tư Thừa làm vậy, chắc chắn là Kỷ Đông Nham biết phải không? Họ dựa vào đâu được đối xử với em như thế? Có quyền gì tước đoạt mọi công việc của em? Em làm gì trở ngại tới họ rồi? Đinh Tư Thừa làm vậy, tại sao Kỷ Đông Nham không ngăn lại? Anh ta là cấp trên của Đinh Tư Thừa, đã biết chuyện này từ lâu, mà vẫn còn hăm hại em? Vậy mà còn luôn mồm nói sẽ không làm hại em. Anh ta làm thế này đây hả?!”

Niên Bách Ngạn bình tĩnh đợi cô gào xong mới hỏi: “Em vẫn còn đang ở trường học?”

Tố Diệp không trả lời, chỉ tím tím khóc.

“Em ở yên đó, anh qua đón em!” Niên Bách Ngạn thấy không yên tâm.

Tố Diệp thút thít.

Bên kia Niên Bách Ngạn đã bắt đầu đi rồi, nhưng lo cho cô nên anh không dám ngắt máy, cũng ra lệnh cho cô không được ngắt điện thoại.

Nhưng Tố Diệp đã hoàn toàn chìm trong đau khổ và ảm ức.

Cô đã làm gì sai chứ?

Tại sao tất cả mọi mũi dùi đều chĩa vào cô?

Nghĩ vậy, ngọn lửa vốn đã kiềm chế giờ lại bùng lên, như một cơn sóng dữ cuốn qua mọi bi thương. Cô quệt mạnh nước mắt, vút điện thoại sang ghế lái phụ, rời khỏi động xe, đạp mạnh chân xe lao nhanh ra ngoài.

Đầu kia, Niên Bách Ngạn nghe có vẻ không ổn, alo rất nhiều tiếng. Ai ngờ cô đã chẳng nghe được nữa, hai mắt giờ như hai ngọn lửa phừng phừng giận dữ.

Ngoài cổng trường, các phóng viên đang ngồi la liệt. Có người liếc mắt phát hiện thấy xe của Tố Diệp, bèn gọi một tiếng. Ngay lập tức, tất cả các phóng viên đều chuẩn bị sẵn sàng, giơ hết máy ảnh lên.

Họ nghĩ ở đây rất đông người, Tố Diệp chắc chắn phải dừng xe lại. Vậy mà, cô không hề có ý định phanh lại, ngược lại xe mỗi lúc một nhanh hơn. Có phóng viên không muốn sống, xông lên, muốn chặn xe cô lại. Nhưng Tố Diệp ngồi trong xe nhìn anh ta bằng đôi mắt sắc bén, tiếp tục nhấn ga. Anh ta kêu lên một tiếng rồi vội vàng né sang bên. Chiếc Jeep đỏ như một tia chớp xông ra khỏi đám phóng viên.

Tất cả mọi người đều bất ngờ. Họ không nghĩ là Tố Diệp lại không hề khách khí đến vậy.

Nhưng suy nghĩ của Tố Diệp là: Tại sao tôi phải khách sáo với mấy người?

Xe đi thẳng tới dưới tòa nhà Kỷ Thị.

Có lẽ Tố Diệp quá hung hăng, làm bảo vệ của tòa nhà cũng kinh hoàng, chạy lên ngăn cô, hỏi cô muốn tìm công ty nào.

Tố Diệp lạnh lùng đáp: Kỳ Thị!

Bảo vệ thấy nét mặt cô có vẻ khác lạ nên hơi do dự. Đang định cầm bộ đàm lên thông báo thì Tố Diệp đã quay đầu nói với anh ta: Tôi có thể làm đảm bảo. Sau đó, cô cố gắng ép ra một nụ cười.

Mỹ nữ quay đầu cười một cái ai cũng xinh đẹp. Tuy rằng Tố Diệp chẳng thể gọi là quay đầu mỉm cười nhưng cũng khiến người bảo vệ thần hồn điên đảo. Anh ta vội vàng nhường đường.

Tố Diệp mím môi quay đầu. Cô nhìn về phía cầu thang máy, nụ cười trên khóe môi hoàn toàn biến mất, đôi mắt lại bùng cháy một ngọn lửa hừng hực.

Vào trong Kỳ Thị, Tố Diệp chẳng thèm chào hỏi lễ tân. Cô xông thẳng vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Thư ký thấy vậy định chặn cô lại.

Có người nhận ra cô lập tức bàng hoàng.

Khi cánh cửa văn phòng bị Tố Diệp đá ra, Kỳ Đông Nham đang ngồi họp với các nhân viên, giật mình bởi tiếng động bất ngờ. Anh ta ngẩng đầu lên, khi thấy Tố Diệp, lập tức sửng sốt.

Sau đó, cô thư ký lo lắng chạy tới, liên tục xin lỗi Kỳ Đông Nham, rồi nhẹ nhàng mời Tố Diệp ra ngoài.

Tố Diệp hất tay cô ta sang một bên, nhìn Kỳ Đông Nham nói một câu

không hề khách khí: Hôm nay tôi tới để đòi lại công bằng! Nói xong tôi sẽ đi ngay!

Người thư ký còn định nói gì đó thì bị Kỷ Đông Nham ngắt lời. Anh ta ra hiệu cho cô ta đi ra rồi dặn dò các nhân viên mấy câu, cũng bảo họ ra ngoài nốt.

Kỷ Đông Nham đứng dậy, nói với Tố Diệp: Ngồi xuống đi!

Tố Diệp đứng im, không nhúc nhích.

Sự phẫn nộ trong đôi mắt cô quá rõ ràng. Kỷ Đông Nham không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên là nhận ra. Hơn nữa anh ta cũng hiểu quá rõ, nhất định sẽ có một ngày Tố Diệp tới mắng chửi, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Anh ta đóng chặt cửa phòng lại, khẽ thở dài: “Em biết em sẽ tới tìm anh. Nếu em muốn hỏi tội thì anh nhận.”

Nghe xong câu ấy, Tố Diệp hoàn toàn nổi điên. Cô giơ tay túm lấy cổ anh ta, rồi ấn thẳng vào tường: “Cái gì gọi là anh nhận! Tôi đã thất vọng không còn gì để nói với Đinh Tư Thừa nữa rồi. E là anh chính là kẻ đứng đằng sau thao túng phải không? Bây giờ tôi không tới hỏi tội, tôi muốn đòi lại công bằng! Kỷ Đông Nham! Anh dám nói trước khi Đinh Tư Thừa làm chuyện này anh không hề hay biết không? Nếu anh đã biết thế nào tôi cũng tới tìm anh, vậy thì càng chứng tỏ anh đã biết quá rõ mọi chuyện. Liệu tôi có nên tưởng tượng rằng tất cả những chuyện này do một tay anh sắp đặt không?”

Kỷ Đông Nham để mặc cho cô túm cổ mình. Anh ta chỉ nhìn cô. Thấy khóe mắt cô đỏ ửng như vừa khóc, tim anh ta thất lại.

“Kỷ Đông Nham! Anh nói gì đi chứ! Đừng có vờ vịt trước mặt tôi!” Tố

Diệp điên cuồng hét gào...

Quyển 12 - Chương 527: Vì anh yêu em

Tố Diệp hết như một kẻ điên.

Ngay bản thân cô cũng cho là như vậy.

Nếu là bình thường, dù có ương ngạnh, thích làm theo ý mình đến đâu đi chăng nữa, cô cũng sẽ không làm mấy việc thất thố như xông vào văn phòng của người ta rồi làm ầm ĩ lên. Cô là một bác sỹ tư vấn tâm lý, biết rất rõ kiểu hành động này sẽ mang lại cho người trong cuộc cảm giác chán ghét, còn người bên cạnh thì thích thú xem trò vui. Người nào loạn không còn nghi ngờ gì, chắc chắn sẽ trở thành kẻ nực cười nhất trong mắt mọi người.

Có thể do nhân tính tác quái, cũng có thể là thế giới tinh thần của người hiện đại quá khô khan, thế nên cho dù chỉ là một sự việc nhỏ tí xíu cũng khiến mọi người tò mò theo dõi. Ý cô là, những việc nhỏ tồi tệ.

Nhưng lý trí cũng phải tùy lúc.

Giống như bạn đang có một gia đình yên ấm, hạnh phúc. Bất ngờ từ đâu xuất hiện một bọn giặc cướp, không những cướp sạch của bạn mà còn giết chết người thân của bạn. Lúc ấy, bạn còn lý trí được chăng?

Là ai cũng sẽ mất hết lý trí.

Mà trong lòng Tố Diệp, chặn đường phát tài của người khác cũng

giống như giết cha giết mẹ người ta. Huống hồ, bọn giặc cướp này lại còn không ngừng ra tay.

Công việc ở Liêm Chúng không còn nữa, chức vụ ở trường học cũng bị mất, đặt vào địa vị của ai, người ấy cũng sẽ bộc phát.

Đương nhiên, khiến Tố Diệp phát điên còn có hai nguyên nhân quan trọng. Một, đây là công việc cô yêu thích. Mất đi công việc đối với cô mà nói không khác gì đánh mất lòng tự trọng. Hai là Kỷ Đông Nham. Cô không muốn quá để tâm tới Đinh Tư Thừa. Đinh Tư Thừa làm cố vấn tâm lý cho Kỷ Thị. Trước khi lời nói ấy xuất hiện, chắc chắn Kỷ Đông Nham đã biết rõ. Nhưng anh ta không những không ngăn cản còn bỏ mặc cho nó tự nhiên phát triển. Bao cô sao không thất vọng cho được? Một Đinh Tư Thừa là quá đủ rồi, giờ lại thêm một Kỷ Đông Nham. Cuộc đời Tố Diệp cô phải thất bại đến mức nào mới phải chịu đả kích của bao nhiêu người như vậy? Quan trọng hơn cả, đây còn là hai người luôn mồm nói quan tâm tới cô.

Kỷ Đông Nham không đẩy cô ra. So với sự phẫn nộ của Tố Diệp, anh ta vẫn bình tĩnh như lúc đầu, rất lâu sau mới khẽ nói: “Tiểu Diệp! Em bình tĩnh một chút!”

“Bình tĩnh ư? Anh bảo tôi bình tĩnh thế nào đây? Chính hai người hại tôi liên tiếp mất đi hai công việc, giờ lại bảo tôi bình tĩnh?” Tố Diệp gào khản cổ. Cô chỉ muốn bóp chết anh ta: “Kỷ Đông Nham! Kiếp trước tôi có thù với anh à? Nên kiếp này anh mới báo thù tôi như vậy?”

Kỷ Đông Nham giữ cánh tay cô lại: “Xin em hãy tin anh, anh thật sự không muốn làm tổn thương em.”

“Nhưng anh đã làm tổn hại rồi!” Tố Diệp buông anh ta ra, rồi hất cả cánh tay anh ra nốt: “Anh có biết hai công việc này quan trọng với tôi

thế nào không? Tôi vất vả, khó nhọc dốc sức làm trong ngành này, đã bỏ ra biết bao nhiêu công sức anh có biết hay không? Tôi yêu thích công việc của mình, cũng đam mê công việc của mình. Nhưng chỉ vì một câu nói của mấy người mà mọi hy vọng của tôi đã hoàn toàn bị hủy hoại! Các người có tư cách gì? Có tư cách gì xoi mói, bới móc cuộc đời của tôi? Có tư cách gì tuyên án cho tiền đồ của tôi?”

“Tiểu Diệp! Xin lỗi em!” Ngoài việc nói lời xin lỗi ra thì Kỷ Đông Nham không thể nói thêm một câu nào nữa. Anh ta đi tới, định ôm lấy cô nhưng đã bị cô đẩy ra.

“Kỷ Đông Nham! Hôm nay anh bắt buộc phải cho tôi một lời giải thích!” Khóe mắt cô đỏ ửng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Kỷ Đông Nham thở dài, suy tư rất lâu mới nhìn về phía cô: “Anh đồng ý với quan điểm của Đinh Tư Thừa, cũng đồng tình với ý kiến của anh ấy.”

“Gì cơ?”

“Thật ra, theo anh thấy em quả thực cũng không thích hợp phát triển trong ngành này!” Kỷ Đông Nham chậm rãi nói: “Nói cách khác, Tiểu Diệp, thật ra em nên thử làm một ngành nghề khác, chứ không phải ngành tâm lý!”

Tổ Diệp nghe xong cơn giận cũng bùng cháy: “Kỷ Đông Nham! Cụ nhà anh! Tại sao tôi không thích hợp làm trong ngành tâm lý? Anh tưởng mình là ai? Anh tưởng mấy người đóng vai trò gì? Tôi thích hợp làm công việc gì liên quan gì tới các người? Các người có phải lo chuyện bao đồng quá rồi không? Kỷ Đông Nham! Anh...”

“Vì anh yêu em!” Kỷ Đông Nham bất ngờ cao giọng, gào lên một tiếng về phía cô, ngắt ngang lời nói của cô: “Em tưởng trí nhớ có vấn

đề là chuyện nhỏ sao? Mấy lời đó cho dù Đình Tư Thừa không nói ra, sau này cũng sẽ bị người khác vạch trần. Tới lúc đó em vẫn phải đối mặt với cục diện này! Tiểu Diệp! Em đừng lẫn lộn đầu đuôi vấn đề của mình. Là bản thân em có vấn đề thế nên mới phát sinh chuyện này! Chứ không phải vì có những lời nói ấy rồi em mới xuất hiện vấn đề của mình. Tốt nhất em nên hiểu rõ thứ tự trước sau! Lúc này loại em ra là chuyện tốt chứ không phải hại em! Anh không thể giương mắt nhìn người con gái mình yêu cuối cùng phải đau khổ!”

Tổ Diệp mím môi. Cô cuộn chặt tay lại, trừng mắt nhìn anh ta đầy phẫn nộ, cuối cùng nói rành mạch từng từ: “Kỷ Đông Nham! Logic của anh đúng là bất bình thường đấy. Vì anh yêu tôi thế nên muốn hủy hoại tôi phải không? Vậy tức là nếu anh yêu con mình, nhưng rồi một ngày nó vẫn phải già đi và qua đời, có phải anh sẽ lấy danh nghĩa tình yêu để giết chết nó luôn không? Cái logic của bọn giặc cướp như vậy ai chấp nhận được?”

“Nếu hủy hoại em có thể đổi lại cho em một cuộc sống bình yên, vậy thì anh rất vui lòng lựa chọn cách đó.” Kỷ Đông Nham đứng đó, nói ra câu ấy đầy kiên định.

Tổ Diệp sửng người. Cô nhìn anh ta không rời mắt. Chẳng mấy chốc, ngọn lửa kia liếm cả ra gương mặt. Răng cô va vào nhau ken két.

“Kỷ Đông Nham! Coi như hôm nay tôi đã nhìn rõ anh rồi! Anh đúng là hiên ngang, chính nghĩa, quả là anh hùng đầy tình cảm! Tôi không phải là trẻ con, càng không phải một người không biết suy nghĩ, không có năng lực phán đoán và lựa chọn. Trước mặt tôi là đồng bằng hay bụi rậm tự tôi biết chọn lựa. Tôi cần anh phải dẫn đường chỉ lối cho tôi sao? Được! Nếu hôm nay anh đã nói tới nước này thì giữa hai chúng ta không còn gì để nói nữa. Coi như Tổ Diệp này mù mắt mới coi anh là bạn, mù mắt mới quen biết một người như anh!”

Dứt lời, cô quay người định bỏ đi.

Nhưng cánh tay cô bị Kỷ Đông Nham giữ lại. Một giây sau, cô lập tức bị anh ta kéo vào lòng.

“Anh buông tôi ra!” Tố Diệp giãy giụa.

Nhưng eo cô càng lúc càng bị ôm chặt. Hai cánh tay Kỷ Đông Nham như đúc bằng sắt vậy, trói chặt người cô lại, khiến cô không thể thoát ra. Cô càng vùng vẫy thì nó lại càng mạnh mẽ.

Tố Diệp biết Kỷ Đông Nham cũng có võ. Điều này cô đã được lĩnh giáo trong lễ hội Natamu ở Nội Mông khi trước. Cô có khỏe hơn nữa cũng chỉ mạnh hơn những cô gái bình thường một chút. Kỷ Đông Nham dẫu sao vẫn là đàn ông, dĩ nhiên cơ thể khỏe mạnh hơn cô rất nhiều.

“Xin lỗi em, Tiểu Diệp!” Đây được coi như câu Kỷ Đông Nham nói nhiều nhất.

Trong lòng anh rất sợ hãi, ngay vào giây phút Tố Diệp định quay người bước đi.

Một mặt, anh biết rõ việc Tố Diệp cảm hận anh là điều khó tránh khỏi. Nhưng mặt khác anh lại sợ đánh mất cô. Cho dù chỉ với mối quan hệ bạn bè như bình thường cũng được, chỉ cần cô vẫn nhớ tới anh. Ngay chính lúc này, trong khoảnh khắc, một suy nghĩ lướt qua nội tâm Kỷ Đông Nham. Anh bỗng nhiên cảm thấy một khi để Tố Diệp ra khỏi văn phòng này, anh sẽ đánh mất cô.

Đây là một nỗi sợ hãi chưa từng có, khiến anh không ngừng nói xin lỗi với cô, đồng thời lại không muốn buông tay mình ra, chỉ muốn

được ôm chặt cô như vậy, không để cô rời đi.

Con người ai cũng sẽ có một mặt ích kỷ.

Từ trước tới nay, tình cảm của Kỳ Đông Nham với Tố Diệp luôn được đè nén. Anh cố gắng duy trì mối quan hệ bạn bè với cô. Nhưng trong lòng anh hiểu quá rõ, anh yêu người con gái này sâu sắc, yêu tất cả những gì thuộc về cô. Anh không thể coi cô là một người bạn thực sự.

Ngày cô kết hôn, lòng anh đau như dao cắt.

Khi nhìn thấy cô khoác tay Niên Bách Ngạn với gương mặt hạnh phúc, mỉm cười nói “Tôi đồng ý!”, tim anh như rỉ máu.

Anh ép bản thân mình rằng, chỉ là một người bạn tốt đi lấy chồng thôi.

Thậm chí còn ép mình tới làm phù rể, mục đích chính là muốn cắt đứt tình cảm với cô.

Nhưng lần này, khi Tố Diệp nói xong mấy câu đó với nét mặt kiên quyết, rồi quay người bỏ đi, như có một thứ gì đập mạnh vào gáy anh. Anh cảm thấy đầu óc quay cuồng, trong lòng có một thanh âm bật ra rõ nét: Nếu còn để cô ấy đi, thì sẽ đánh mất cô ấy thật sự!

Anh không thể để cô đi.

“Tôi không muốn nghe anh nói xin lỗi nữa!” Tố Diệp dùng hết sức bình sinh để thoát ra. Cô quát vào mặt anh ta: “Kỳ Đông Nham! Anh bỏ tôi ra! Đừng có chạm vào tôi!”

Giống như một lời từ biệt quyết đoán nhất.

Cô không nói câu này thì thôi, vừa nói hết như châm vào thuốc nổ. Ngay sau đó, cả người cô bị Kỷ Đông Nham đè lên tường. Lần này, cô chỉ thành đối tượng bị kìm hãm.

“Anh định làm gì?” Tố Diệp giận dữ nhìn anh ta.

Ánh mắt ấy quả thực đã làm tổn thương Kỷ Đông Nham. Anh ta nghiêng rặng, nói rõ ràng: “Bảo vệ một người có rất nhiều cách. Tiểu Diệp! Đừng tưởng trên đời này chỉ có mình Niên Bách Ngạn mới thật lòng đối tốt với em!”

“Có phải chỉ có mình Niên Bách Ngạn hay không, tôi không biết. Nhưng tôi biết rõ một điều, bây giờ tôi căm hận anh!” Mỗi chữ của Tố Diệp đều vô cùng thẳng thừng.

Tâm trạng của hai người đều rất kích động.

Hơi thở đan cài vào nhau.

Lòng ngực Kỷ Đông Nham phập phồng lên xuống. Câu nói cuối cùng của cô đã châm lên những kìm nén trong lòng anh ta, quét sạch mọi lý trí và kiềm chế thường ngày. Anh ta không nghĩ gì nữa, cứ thế áp thẳng đầu xuống.

“Ừm...” Tố Diệp trợn tròn hai mắt. Ngay lập tức, cô cảm thấy môi mình bị anh ta dùng sức mạnh cạy mở.

Môi và môi chạm vào nhau, răng vào răng va đập lẫn nhau. Áp lên đầu cô là một sức mạnh mãnh liệt của người đàn ông.

Cô đau đớn.

Liều mạng đẩy anh ta ra.

Nhưng lồng ngực anh ta như một thành trì vững chắc, bất luận cô đẩy kiểu gì cũng không đẩy được.

Nụ hôn của anh ta nhân cơ hội ấy càng thêm cuồng dã, mạnh mẽ.

Tố Diệp liều hết sức mình, ngay cả một chút sức cuối cùng cũng dùng cạn. Cô đánh anh ta. Nhưng hai tay lại bị anh ta giữ chặt trên đỉnh đầu. Cô cảm thấy cổ tay đau đớn tưởng chết, như bị một chiếc kìm kẹp chặt không thể nhúc nhích.

Áo quần xộc xệch.

Mấy chiếc cúc phía trước chiếc áo sơ mi trắng phau cũng vì giãy giụa và cọ sát mà bung ra.

Kỷ Đông Nham không khống chế được mình, nụ hôn gần như biến thành cắn mút rồi men theo cằm cô đi xuống.

Sau lưng Tố Diệp là tường, giá lạnh. Trước mặt là ngực Kỷ Đông Nham, nóng bỏng.

Cái giá lạnh như một sợi dây thường xuân bò lên sống lưng lên. Cô muốn nhúc nhích cũng không thể, muốn kêu cũng không kêu được. Bên tai là hơi thở đục ngầu của người đàn ông. Bàn tay anh ta siết đau cô.

Kỷ Đông Nham cũng từng kích động như vậy.

Nhưng chưa bao giờ khiến Tố Diệp tuyệt vọng như lúc này.

Cô đang cố dùng một chút sức cuối cùng để đối chọi lại với anh ta.

Hơi thở mỗi lúc một nóng bỏng của người đàn ông như hàng ngàn chiếc kim đâm vào đầu óc cô. Có một hình ảnh vụt qua trước mắt trong khoảnh khắc, rất nhanh.

Đó là một khung cảnh tối tăm.

Trong hình ảnh ấy, cô chỉ có thể nhìn thấy một gương mặt lơ mờ, thấp thoáng dưới bóng trắng. Bên tai là những tiếng cười man rợ và những âm thanh ồm ồm.

Não cô như bị một chiếc kim lạnh buốt đâm xuyên qua, đau đớn không chịu đựng nổi.

“Buông tôi ra!” Tố Diệp không biết lấy sức mạnh ở đâu, lập tức đẩy được Kỷ Đông Nham ra, gào lên trong điên cuồng.

Cô không biết hình ảnh ấy có ý nghĩa gì. Chỉ cảm thấy cảm giác quen thuộc này khiến cô sợ hãi. Cô cảm thấy sự bài xích đẩy lên từ sâu trong lòng này rất quen thuộc, cũng rất kinh hãi.

Nhưng Kỷ Đông Nham đã đứng bên bờ vực mất kiểm soát, làm sao dễ dàng để cô thoát. Thấy cô định ra mở cửa, anh ta sai bước tới trước, bế ngang người cô lên, rồi ném ngay cô xuống sofa, theo đó áp người xuống.

“Anh tránh ra, không được chạm vào tôi!” Tố Diệp như phát điên, sắc mặt tái nhợt.

Một hình ảnh cô như vậy trong mắt Kỷ Đông Nham càng khiến anh ta cảm phẫn. Sự sợ hãi và chán ghét của cô kích thích anh ta sâu sắc. Anh ta giơ tay về phía cô không chút nề tình.

Trước ngực lạnh căm, cảm giác hoảng sợ chôn trong cõi lòng Tố

Diệp mỗi lúc một mãnh liệt.

Cô ra sức thét gào, thét đến khản cổ.

Trong mơ hồ, Tố Diệp nghe thấy có tiếng người đập cửa.

“Rầm...” Cánh cửa phòng làm việc bị mở tung.

Sau đó cô nghe thấy tiếng một người đàn ông giận dữ quát: “Kỷ Đông Nham! Cậu đang làm gì?”

Ngay lập tức, sức mạnh trên người cô bỗng nhẹ bẫng. Có một bàn tay túm Kỷ Đông Nham kéo lên, sau đó cuộn thành nắm đấm, đánh mạnh vào mặt Kỷ Đông Nham.

Một giây sau vang lên tiếng đồ đạc rơi vỡ...

Còn cả tiếng mọi người kinh ngạc ồ lên...

Đầu óc Tố Diệp hoàn toàn hỗn loạn. Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, thậm chí còn quên cả việc ngồi dậy khỏi ghế sofa. Cô chỉ còn sức duy trì nhịp thở.

Hiện trường rất hỗn loạn.

Có một cái bóng cao lớn rào bước tới. Bàn tay rắn chắc đỡ cô dậy rồi ôm cô vào lòng.

Lúc này Tố Diệp mới hoàn hồn. Cô ngước gương mặt tái mét lên nhìn người đàn ông trên đỉnh đầu. Là Niên Bách Ngạn.

Sắc mặt anh rất khó coi. Không, nên hình dung bằng hai từ “tái xanh”.

Môi anh mím lại rất chặt. Chiếc cằm vuông cũng căng ra. Một tay anh vẫn còn nắm chặt. Gương mặt nghiêng trở nên sắc bén. Ánh mắt bùng một ngọn lửa giận dữ có thể dễ dàng nhận ra.

Không giống như khi anh tức giận lúc ở trên đảo. Cùng là giận, nhưng Niên Bách Ngạn lúc này giống như một con sư tử bị kích động. Một người không hay thể hiện cảm xúc ra ngoài mặt, khi tức giận đúng là đáng sợ.

Niên Bách Ngạn dỡ Tố Diệp dậy, cài cúc áo cho cô cẩn thận.

Khi hơi thở của anh bao trùm lấy cô, Tố Diệp lập tức ôm chặt lấy anh, cả người run lẩy bẩy.

“Không sao rồi!” Anh dịu giọng vỗ về, nhưng rõ ràng đã cố nén giận.

Tố Diệp như người vừa chết đuối. Còn Niên Bách Ngạn chính là khúc gỗ. Cô không muốn buông tay, cũng không thể buông tay. Cô muốn òa khóc nhưng không thể khóc thành tiếng, chỉ cảm thấy mỗi một tế bào trên cơ thể đều đang run rẩy, răng cũng đang va lập cập.

Niên Bách Ngạn ôm Tố Diệp, cảm nhận được rõ ràng cô đang run sợ.

Sự tức giận hiện lên từ những đường gân xanh trên mu bàn tay anh, rồi men theo cánh tay rắn chắc đi lên.

Anh không ngờ mình lại nhìn thấy cảnh này!

Khi anh nghe thấy tiếng động cơ cực lớn trong điện thoại, trực giác cho anh biết Tố Diệp đã đi tìm Kỷ Đông Nham tính sổ. Anh vội vàng dùng hệ thống định vị, lập tức đi tới đây.

Niên Bách Ngạn rất ít tới Kỳ Thị. Cho dù có tới cũng có hẹn trước rồi mới gặp mặt. Trước giờ anh luôn coi trọng lễ nghĩa, có qua có lại. Lần này anh tới, vốn dĩ cũng nghĩ sẽ nói chuyện lịch sự trước. Nhưng khi nhìn thấy đám nhân viên đang rì rầm to nhỏ, nét mặt có vẻ bất thường, anh đã xông thẳng vào phòng làm việc của Kỳ Đông Nham, mặc kệ sự ngăn chặn của bộ phận hành chính và bảo vệ.

Ai ngờ, cả một đám đông đang vây quanh cửa.

Cánh cửa lớn có tính năng cách âm cực lớn nhưng vẫn có thể loáng thoáng nghe được tiếng hét thảng thốt của người con gái.

Gáy Niên Bách Ngạn như bị ai quật cho một gậy, ầm ầm kêu lên một tiếng. Anh chẳng nói chẳng rằng, tách đám đông ra, xông thẳng vào trong.

Và rồi, anh đã nhìn thấy một cảnh tượng cả đời này cũng khó mà quên được!

Quyển 12 - Chương 528: Danh dự biết đặt ở đâu?

Tố Diệp, người phụ nữ của anh, lại bị Kỳ Đông Nham đè xuống dưới người.

Cảnh này đổi lại là bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng khó mà nhẫn nhịn được, huống hồ là Niên Bách Ngạn?

Anh chỉ muốn giết chết Kỳ Đông Nham!

Bên ngoài phòng làm việc, nhân viên bu kín. Cả trợ lý của Kỳ Đông Nham cũng không dám tiến tới ngăn chặn những chuyện này lại.

Kỳ Đông Nham bị ăn một cú đấm, khóe miệng chảy máu, nhìn một đồng lõa xộn dưới mặt đất. Anh ta không đánh trả, chỉ giơ tay lau vết máu trên miệng, rồi sửa sang lại chiếc áo sơ mi có phần xộc xệch rồi đưa mắt nhìn Niên Bách Ngạn, cười khẩy.

“Kỳ Đông Nham! Cậu nhớ kỹ cho tôi! Hôm nay tôi đánh cậu hoàn toàn là vì hành vi bẩn thỉu của cậu đối với Tố Diệp!” Niên Bách Ngạn lên tiếng, thanh âm lạnh lẽo.

“Niên Bách Ngạn! Con đường sau này còn dài lắm, tôi xem anh còn đắc ý được bao lâu!” Kỳ Đông Nham công kích.

Niên Bách Ngạn nheo mắt lại, sắc mặt không thể tồi tệ hơn.

Sau đó, anh lướt ánh mắt về phía cửa phòng. Đám nhân viên đang tọc mạch đứng nhìn, giật mình co rụt lại.

“Chuyện hôm nay mà lọt vào tai đám nhà báo thì Niên Bách Ngạn này sẽ không để yên đâu! Tốt nhất các người biết điều tự thu xếp ổn thỏa đi!” Giọng nói của anh như bị bọc một lớp sương giá buốt.

Đám người đó tan tác như chim, lục tục rời đi.

Người ta hay đồn tổng giám đốc của tập đoàn Tinh Thạch, Niên Bách Ngạn ăn nói thận trọng, không có chút tình người. Bây giờ anh công khai buông một câu như vậy ngay trước mặt Kỳ Đông Nham, đã làm tất cả mọi người khiếp sợ. Có thể thay anh là một người quyền uy bẩm sinh.

“Còn cả cậu nữa!” Ánh mắt Niên Bách Ngạn dừng lại trên người Kỳ Đông Nham.

Kỳ Đông Nham hừ lạnh: “Niên Bách Ngạn! Anh cứ tự lo cho giang sơn của mình trước đi!”

Một tia giá lạnh chợt lóe lên trong mắt anh.

Một lúc sau, anh ôm chặt Tố Diệp. Khi nhìn về phía cô, anh hạ thấp giọng xuống: “Chúng ta đi thôi!”

Hai chân Tố Diệp đã mềm nhũn, không thể bước đi.

Niên Bách Ngạn bèn bế thẳng cô lên, rời khỏi Kỳ Thị trước ánh mắt chăm chú dõi theo của nhiều người.

Niên Bách Ngạn đưa thẳng Tố Diệp về nhà.

Tiểu Nhã đang dọn vệ sinh. Thấy Niên Bách Ngạn bế Tố Diệp đi vào cửa, con bé giật nảy mình. Nó vội vã bước tới hỏi đã xảy ra chuyện

gì. Niên Bách Ngạn dẫn Tiểu Nhã rót một cốc nước rồi bế Tố Diệp vào thẳng phòng ngủ.

Nằm trên giường, Tố Diệp vẫn còn phát run. Cô như người mất hồn, một câu cũng không nói được. Cả gương mặt trắng nhợt như bị ai rút cạn máu. Chỉ còn lại bàn tay níu chặt vạt áo sơ mi của Niên Bách Ngạn là chết cũng không buông.

Niên Bách Ngạn cũng để mặc cho cô níu lấy mình như vậy. Sự phẫn nộ đã hóa thành xót xa từ lâu. Anh giờ tay vuốt khế lên đầu cô, thầm gọi tên cô. Tố Diệp không nghe thấy, con người mơ màng không thể tự lại một điểm.

Tiểu Nhã bê cốc nước vào, lúc này mới nhìn thấy sắc mặt của Tố Diệp. Con bé kinh hoàng, nhưng không dám hỏi nhiều.

Niên Bách Ngạn bảo Tiểu Nhã không cần dọn dẹp phòng ốc nữa, cứ về đi. Tuy Tiểu Nhã rất lo lắng cho Tố Diệp nhưng cũng không thể không nghe lệnh, đành rời khỏi tứ hợp viện.

“Uống chút nước đi!” Anh cầm lấy cốc, tự tay đưa lên miệng cho cô uống.

Tố Diệp có phản ứng, bèn quay đầu nhìn anh rất lâu.

Biểu cảm đó càng khiến trái tim Niên Bách Ngạn đau đớn. Anh dịu dàng nói: “Xin lỗi em! Anh nên tới sớm mới phải!”

Với dáng vẻ đó của Kỷ Đông Nham, anh đến muộn thêm chút nữa không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng anh vẫn đến muộn. Thấy Tố Diệp sợ đến mức này, sự áy náy trong lòng càng thêm dữ dội.

Tố Diệp lập tức ôm chặt lấy cổ anh, nước mắt trào ra.

Cô không biết mình đang sợ hãi điều gì.

Kỷ Đông Nham ư?

Hay là cảm giác đáng sợ mà hình ảnh ban nãy vô tình lướt qua trong đầu mang tới?

Cô mơ hồ cảm thấy là cái thứ hai.

Vì đối với hành vi của Kỷ Đông Nham, cô cảm thấy giận dữ nhiều hơn.

Niên Bách Ngạn không thể nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng cô. Anh cho rằng cô bị Kỷ Đông Nham làm cho hết hồn. Tuy rằng cứ nghĩ tới cảnh ấy là anh lại bưng bưng giận dữ, nghiến răng kèn kẹt, nhưng đối mặt với sự yếu đuối của Tố Diệp, anh chỉ còn cách tạm đè nén nó xuống để ôm cô vào lòng an ủi.

Nhưng Tố Diệp lại nức nở bên tai anh: Em xin lỗi, xin lỗi...

Mỗi một câu cô nói đều khiến trái anh buốt nhói như bị dao cắt. Rõ ràng là tại anh không bảo vệ tốt cho cô.

“Diệp Diệp! Em không có lỗi gì cả, lỗi là ở anh!”

“Không!” Tố Diệp vừa khóc vừa lắc đầu, vùi sâu mặt trong cổ anh: “Em đã làm anh mất mặt rồi, nhất định thế...” Cô bắt đầu có những ký ức mới mẻ hơn. Vì được Niên Bách Ngạn an ủi, vì hơi thở của anh, nỗi hoảng sợ trong lòng dần dần được xua tan. Giờ ngập tràn trong đầu cô là hành vi của Kỷ Đông Nham và cảnh tượng Niên Bách Ngạn xông vào văn phòng, phần nộ vung nắm đấm.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ đã có rất nhiều người nhìn thấy. Tôn nghiêm của Niên Bách Ngạn còn biết đặt ở đâu?

Càng nghĩ, Tố Diệp càng thấy có lỗi. Vì cô hành xử quá bông bột mà Niên Bách Ngạn có thể sẽ bị người ta chỉ trỏ sau lưng.

Tiếng khóc nức trong tiếng nói của Tố Diệp khiến anh đau đớn. Anh thu cánh tay lại, siết chặt cô hơn nữa...

Sắp tới đầu tháng sáu.

Thời tiết mỗi ngày một oi bức.

Những loài hoa nở theo mùa trên các hàng rào khắp đường lớn phố nhỏ ở Bắc Kinh càng ngày càng rực rỡ, điểm tô cho thành phố phồn hoa này.

Vào tháng này, cả thành phố Bắc Kinh cũng ngập tràn hương hoa nhài. Mọi người dùng các loại chất dinh dưỡng để kích thích cho hoa nhài nở sớm. Rất nhiều cửa hàng đều trang trí bằng chậu hoa nhài, thêm một phần thanh nhã cho tiết trời nóng nực này.

Mỗi mùa có một sự khác biệt, mỗi người có một điều phiền muộn.

Chuyện của Tố Diệp không vì sang một tháng mới mà có chiều hướng thuyên giảm. Nó giống như một đốm lửa quần quai, bùng cháy cùng với ánh nắng rực rỡ mỗi ngày.

Đầu tháng sáu này cũng đến ngày Diệp Lan làm đám cưới.

Trời còn chưa sáng, Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành đã bận rộn lo trước lo sau. Khi trời mới tờ mờ sáng, họ đã giục già Diệp Lan nhanh chóng thức dậy, chuẩn bị trang điểm.

Họ gõ cửa phòng một lúc rất lâu nhưng bên trong vẫn chưa có động tĩnh gì.

Diệp Hạc Thành không còn cách nào, đành phải gọi Nguyễn Tuyết Cầm đang chuẩn bị lì xì tới. Nguyễn Tuyết Cầm bước tới gõ cửa mấy tiếng, sau đó đẩy thẳng cửa đi vào. Ngay lập tức bà ta hét lên thảng thốt.

“Sao vậy?” Diệp Hạc Thành nghe thấy động tĩnh cũng vội đi tới.

Cả căn phòng trống trải không một bóng người. Chăn và gối đều được gấp và xếp gọn gàng, hoàn toàn không có vết tích đã từng có ngủ qua.

Nguyễn Tuyết Cầm bỗng chốc đứng không vững, phải dựa lên cánh cửa.

Diệp Hạc Thành đi vào trong phòng ngủ, cầm lên một tờ giấy nhó. Trên đó viết: Bố, mẹ! Hãy tha thứ cho con! Con thật sự không thể kết hôn với Cảnh Long.

Kinh hoàng!

Đứa con gái từ nhỏ tới lớn luôn răm rắp nghe lời, làm việc trước nay luôn ngoan ngoãn, quy củ, Diệp Lan, lại bỏ nhà ra đi vào buổi sáng ngày nó chuẩn bị bước lên thăm đồ!

Mới sáng sớm, tâm trạng Tố Khải đã bồn chồn không yên.

Khi tới đơn vị, ngồi vào chỗ của mình, anh cứ nhìn chăm chăm vào

tờ lịch. Vị trí của ngày hôm nay được anh dùng bút đỏ khoanh tròn làm dấu. Màu đỏ ấy nhức mắt như màu máu.

Hôm nay là đám cưới của Diệp Lan.

Anh như người mất hồn, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh Diệp Lan khoác lên người bộ váy cưới rồi khoác tay Cảnh Long, bước lên thảm đỏ.

Điện thoại bàn đã đổ chuông mấy lần mà anh vẫn làm như không nghe thấy.

Người đồng nghiệp ngồi bên quả thực không chịu nổi nữa, phải đứng dậy nghe máy giúp anh.

Anh ta nói mấy câu rồi cúp xuống.

“Tố Khải!” Anh ta giơ tay hươ hươ trước mặt anh.

Tố Khải vẫn còn đang nhìn chăm chú vào dấu tròn đỏ trên tờ lịch.

Người đồng nghiệp phải đẩy anh một cái, lúc đó mới thức tỉnh được anh.

“Họp thường kỳ thôi!” Anh ta nói.

Tố Khải chậm rãi di chuyển ánh mắt, thu dọn đồ đạc một cách chán nản rồi đi họp.

Sở trưởng đích thân chủ trì buổi họp, ai nấy tinh thần vẫn phấn chấn như thế.

Tố Khải như một người du ngoạn ngoài tam giới. Anh hoàn toàn

không biết sở trường đang nói cái gì. Thậm chí ông đã biểu dương việc làm của anh mà anh cũng không có phản ứng.

“Tố Khải!” Lại có người đồng nghiệp huých vào người anh một cái.

Tố Khải bừng tỉnh. Thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình, anh mới đứng dậy.

Sở trường cười ha ha, nói mấy lời biểu dương, khích lệ.

Tố Khải đứng thẳng, cứng nhắc như khúc gỗ: “Cảnh sát nhân dân vì nhân dân phục vụ!”

“Tốt, tốt, tốt! Mời đồng chí Tố Khải ngồi xuống!”

Anh vừa ngồi xuống thì di động trong túi quần rung lên.

Rút di động, mở ra xem thì hóa ra là tin nhắn của Diệp Lan: Tố Khải! Anh có thể đưa em đi không? Chúng ta mặc kệ mọi thứ có được không? Em không thể lấy Cảnh Long được, vì người em yêu là anh! Chúng ta đều yêu nhau, không phải sao? Tại sao cứ nhất định phải chia tay? Em đang ở cầu Ngân Đình, khu Thập Sát Hải đợi anh. Nếu anh yêu em thì hãy tới tìm em!

Đọc xong mấy câu đó, cả người Tố Khải hoàn toàn cứng đờ!

Sau đó, trong lòng anh bỗng dâng lên một niềm vui đáng xấu hổ!

Nói vậy là, Diệp Lan đã chạy khỏi nhà?

Chẳng hiểu Tố Khải bị làm sao, trái tim bắt đầu đập điên cuồng. Anh biết rõ là không được phép, nhưng có một sự kích động khiến anh muốn làm. Thật ra từ sáng sớm nay anh đã buồn muốn chết, giây

phút nào cũng muốn bùng bột xông đi cướp hôn.

Nhưng anh không ngừng nói với bản thân mình rằng: Không phải mày đang quay phim truyền hình. Đây là cuộc sống thực, mấy chuyện như cướp cô dâu thật sự có thể xảy ra trong thực tế sao?

Nhưng rõ ràng Diệp Lan dừng cảm hơn anh.

Từ tình cảm thuở ban đầu cho giờ phút này, cô lại một lần nữa làm những việc khiến anh ngỡ ngàng!

Cô đang ở cầu Ngân Đĩnh.

Cô đang đợi anh!

Suy nghĩ ấy dâng lên trong đầu Tố Khải. Anh lập tức đứng bật dậy.

Sở trưởng đang nói đã bị giật mình bởi hành động của anh. Ông ngừng lại. Tố Khải một lần nữa thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhưng Tố Khải không còn tâm trạng để tâm tới ánh mắt ngạc nhiên của sở trưởng và các đồng nghiệp nữa. Anh nói một tiếng xin lỗi rồi rảo bước ra ngoài.

Đến cả sở trưởng cũng kinh ngạc há hốc miệng.

Cũng đúng vào ngày này, sự công kích báo mạng và các tờ báo đối với Tố Diệp đã đạt tới một mức độ xưa nay chưa từng có.

Ai nói nhân tính là lương thiện?

Ít nhất thì bây giờ mọi người đang bàn bạc sôi nổi về câu chuyện của một cô gái yếu đuối như cô, thậm chí thấy rằng thiên hạ vẫn chưa

loạn.

Khi bị mọi người rêu rao khẩu hiệu “kẻ có tiền không tự tìm đến cái chết thì sao chết được”, Tố Diệp cuối cùng mới hiểu ra. Thì ra rất nhiều người ném đá không phải vì đạo đức nghề nghiệp của cô có vấn đề mà vì cô là cô hai nhà họ Diệp. Và cuối cùng cô cũng hiểu, xã hội này thù ghét những người có tiền đến mức nào.

Tố Diệp buồn bã ngồi trên xe. Niên Bách Ngạn thấy vậy đưa tay khoác lên vai cô, dịu dàng dỗ dành: “Hôm nay là ngày cưới của Diệp Lan. Em cứ như vậy con bé sẽ lo lắng đấy.”

Họ đang trên đường tới dự đám cưới của Diệp Lan.

Tố Diệp cố gắng gượng cười.

Điện thoại vang lên. Là Diệp Uyên gọi tới, hỏi xem Tố Diệp có liên lạc được với Diệp Lan không. Tố Diệp bàng hoàng, hỏi Diệp Uyên thế là có ý gì. Ở đầu kia Diệp Uyên lo lắng nói với cô rằng Diệp Lan biến mất rồi.

Tố Diệp hoàn toàn đờ đẫn. Niên Bách Ngạn nghi hoặc, đón lấy điện thoại. Sau khi hiểu rõ sự tình, anh mới nói với Diệp Uyên họ sẽ giúp đỡ tìm kiếm. Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Tố Diệp mới lo lắng hỏi: “Tố Khải... liệu có biết không?”

Niên Bách Ngạn không nói năng gì lập tức gọi điện cho Tố Khải. Cuộc nói chuyện rất ngắn gọn. Sau khi cúp máy, Niên Bách Ngạn thở dài. Tố Diệp hỏi anh có chuyện gì. Anh nhìn cô nói: Em trai em vừa nói, nó sẽ đưa Diệp Lan đi!

Tố Diệp trợn tròn hai mắt: Tố Khải điên rồi sao?

Quyển 12 - Chương 529:

Chuyện đời luôn rất khó lường

Hôn lễ của Diệp Lan trở nên rối tinh rối mù.

Vào giờ phút cuối cùng, cô dâu bất ngờ bỏ trốn. Điều này khiến tất cả mọi người đều không kịp trở tay. Vì so với mấy show truyền hình giải trí, chuyện này có tỷ lệ xuất hiện rất thấp trong cuộc sống thực tế.

Phía nhà trai coi như cũng đã rất kiềm chế, tuy rằng sắc mặt của hai ông bà thông gia đã tái xanh tái xám, nhưng chí ít cũng không quát tháo, chửi bới nhà gái. Cảnh Long trong bộ vest của chú rể đang không ngừng gọi điện thoại. Anh ta cầm mảnh giấy Diệp Lan để lại nhưng vẫn lần lữa, ôm hy vọng còn cứu vãn được đám cưới này.

Nguyễn Tuyết Cầm sắp lo lắng đến phát điên. Diệp Hạc Thành cùng với nhà trai đi làm yên lòng khách khứa.

“Chuyện này chắc chắn không thể giấu được!” Trong phòng nghỉ, Tố Diệp nhìn ra khung cảnh hỗn loạn, thở dài.

Chuyện Diệp Lan bỏ trốn tạm thời vẫn chưa thông báo với khách khứa, vì trên một ý nghĩa nhất định nào đó mà nói, việc tác hợp Cảnh Long và Diệp Lan coi như là đám cưới kết quan hệ giữa hai gia đình. Nói khó nghe hơn một chút thì đây chính là một cuộc hôn nhân thương mại. Nghe nói, nhà họ Cảnh đã hao tốn không ít tiền của vào hôn lễ này. Kể cả những vị khách tới dự hôm nay cũng đều là những khách hàng, đối tác trong làm ăn. Quan trọng hơn cả, năm nay vừa đúng là năm doanh nghiệp của nhà họ Cảnh thực hiện việc chuyển đổi, hợp nhất mô hình kinh doanh. Người nhà họ muốn nhân cơ hội

này để tuyên truyền và quảng bá rộng rãi, vì thế còn mời tới không ít phóng viên.

Nhưng ai mà ngờ được lại xảy ra chuyện này?

Nếu chỉ có khách quý thì thôi, ngay cả các phóng viên cũng đã có mặt từ rất sớm. Vì vậy, nhà họ Cảnh càng không dám nói toạc ra. Họ chỉ thông báo ra ngoài rằng trang điểm và trang phục có chút vấn đề.

Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu biết được chuyện này là do Nguyễn Tuyết Mạn báo. Tuy rằng mồm mép bà ta chẳng chịu thua ai bao giờ, tính cách lại hay so đo thiệt hơn, khiến người ta ghét. Nhưng không thể không thừa nhận bà ta vẫn rất quan tâm tới Diệp Lan. Bỏ qua chuyện mình và Nguyễn Tuyết Cầm không hợp nhau, bà ta vẫn tới nhà Diệp Lan giúp đỡ từ sớm, nào ngờ lại biết tin Diệp Lan bỏ trốn.

Tổ Diệp đi cùng Niên Bách Ngạn vào phòng nghỉ. Qua ô cửa sổ, họ có thể nhìn thấy Nguyễn Tuyết Mạn chạy trước chạy sau, ít nhiều có phần kinh ngạc. Từ trước tới nay, Nguyễn Tuyết Mạn và Nguyễn Tuyết Cầm vẫn luôn đối đầu gay gắt, thậm chí còn từng đánh nhau. Xảy ra chuyện của Diệp Lan, nhìn thấy Nguyễn Tuyết Mạn, suy nghĩ đầu tiên của Tổ Diệp chính là bà ta sẽ sung sướng trước nỗi đau của người khác. Nhưng giờ bà ta cũng sốt sắng, cũng lo lắng, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Tổ Diệp.

Diệp Ngọc vẫn không hề xuất hiện. Có lẽ cô ta vốn dĩ còn chẳng biết chuyện này. Hoặc có lẽ, trong lòng cô ta, ngoại trừ Khúc Nghệ ra, đã chẳng còn gì quan trọng.

Diệp Uyên im lặng ngồi trên sofa, đầu mày nhíu chặt. Lâm Yêu Yêu lên tiếng: “Phải đấy! Tính cách Diệp Lan thế nào chúng ta đều hiểu. Nó mà thật sự bướng lên thì mười trâu cũng kéo không lại. Khách khứa sớm muộn cũng biết chuyện này thôi.”

Niên Bách Ngạn ngồi trên chiếc ghế bên cạnh bàn uống nước. Anh đã ra ngoài bận rộn một vòng, tiếp đón quá nhiều khách khứa giờ cũng mệt mỏi, chỉ ngậm một miếng thuốc lên miệng, nhưng mãi vẫn không châm lửa.

“Vấn đề bây giờ là phải nhanh chóng tìm ra Tố Khải. Nó không phải là một đứa xấu nổi. Cho dù muốn đưa Diệp Lan đi, chí ít cũng phải dùng hàng triệu giải thích cho bên này một tiếng, không thể tùy tiện được!” Anh nhíu mày nói.

Tố Diệp đi tới trước, ngồi xuống bên cạnh anh, khẽ nói: “Anh hút đi!” Nói rồi, cô đưa anh chiếc bật lửa.

Niên Bách Ngạn thấy vậy, khẽ cười, xoa đầu cô rồi vút luôn miếng thuốc ngậm trong miệng đi.

Tố Diệp tựa vào anh, thở dài: “Phải làm sao đây? Đến cả điện thoại của Tố Khải cũng không liên lạc được, có lẽ tại tín hiệu bên đó không ổn. Bây giờ bố mẹ hai bên gia đình chỉ mới biết Diệp Lan bỏ trốn, nhưng cụ thể thế nào họ vẫn chưa biết. Cảnh Long cũng không phải kẻ ngốc. Vừa rồi cậu ta đã hỏi em có phải Diệp Lan đi với Tố Khải hay không.”

Lâm Yêu Yêu không nhịn được nữa: “Theo mình thấy, cái nhà họ Cảnh này cũng cố chấp quá mức đi! Còn chờ đợi gì nữa? Không mau giải tán đi thôi! Chắc chắn là Diệp Lan không quay về nữa rồi. Lần trước lúc tới Vân Nam tìm Tố Khải nó kiên quyết đến mức nào, ai mà ngăn nó lại được?”

“Cũng không thể nói vậy. Đây đâu sao cũng là chuyện liên quan tới hai gia đình.” Diệp Uyên suy nghĩ rồi nói.

Tổ Diệp nghịch điện thoại: “Em cảm thấy Yêu Yêu nói không sai. Lan Lan có thể bỏ trốn, chứng tỏ ban đầu việc nó và Tổ Khải chia tay là vạn bất đắc dĩ. Con bé ấy tuy là một bông nhà trong nhà kính, ít nhiều vẫn còn một chút thói quen nhẫn nhục chịu đựng của mấy tiểu thư khuê các, nhưng tới cuối cùng nó vẫn biết nó cần cái gì, chuyện này quan trọng hơn tất cả.”

So với những cô gái khác mà nói, con đường theo đuổi tình yêu của Diệp Lan đã định trước sẽ lắm chông gai. Nó muốn được độc lập tự chủ sẽ phải nỗ lực, vất vả hơn những cô gái bình thường rất nhiều lần. Tổ Diệp hiểu Diệp Lan, bất luận ban đầu nó đã đưa ra quyết định gì. Vì Tổ Diệp biết, Diệp Lan có thể đi tới bước ngày hôm nay là đã vượt xa những cô chủ nhà giàu khác.

Trong công việc, Diệp Lan là một cô bé chăm chỉ, thành thực. Nó chưa từng dựa hơi người nhà để đường tắt, giống như ngay từ ban đầu Lâm Yêu Yêu đã đánh giá Diệp Lan: Một cô chủ mà tiền lương còn chưa cao bằng cô ấy. Về cơ bản mà nói, Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Mạn là những ông bố bà mẹ nghiêm khắc. Họ không để Diệp Lan quen thói hay ăn lười làm, quen để người ta cơm bưng tận miệng, nước rót tận tay. Trong một phạm vi nhất định, họ vẫn cho Diệp Lan quyền được lựa chọn.

Phải, chỉ trong phạm vi nhất định mà thôi.

Vì họ không thể nào thật sự vứt Diệp Lan ra ngoài xã hội. Họ chỉ để con bé đến làm việc ở Tinh Thạch, phấn đấu trong môi trường của họ. Điều này cũng hình thành nên việc tuy Diệp Lan nhận ít tiền lương nhưng từ đầu tới cuối vẫn không rời khỏi nhà họ Diệp, khiến nó không cùng đẳng cấp với những cô gái công sở khác, khiến nó không phải bôn ba vất vả kiếm từng đồng từng hào chu cấp cho cuộc sống hằng ngày, bỏ hẳn cái mác thiên kim tiểu thư xuống.

Thế nên Tố Diệp cho rằng, Diệp Lan cho tới cùng vẫn đang bước đi trong tầng lớp xã hội thượng lưu. Thật ra nó không có quá nhiều sự lựa chọn, ví dụ như tình yêu của nó. Có lẽ nó rất muốn dừng cảm một lần, nhưng lại bị áp lực của gia đình bức bách nên không thể không từ bỏ. Từ điểm này có thể nhận ra thật ra nó là một đứa rất hiếu thảo, một đứa con không dám phản kháng quá mức.

Chuyện này nếu đặt vào hoàn cảnh một người bình thường sẽ cảm thấy khó mà tưởng tượng được, vì quá nhiều người cho rằng muốn yêu thì phải dừng cảm. Nhưng điều ấy với Diệp Lan lại là xa xỉ. Nó muốn phá vỡ những thứ quy tắc, giáo điều đã quán lấy nó từ nhỏ tới giờ cần phải có nhiều dũng khí hơn mọi người. Những cô gái khác có thể theo đuổi tình yêu, đó là vì bên cạnh không có cả gia đình, không có người phản đối, từ nhỏ không phải sống trong sự trói buộc của tiền bạc và lợi ích. Nhưng Diệp Lan lại trưởng thành trong một hoàn cảnh như vậy, nên không còn cách nào khác.

Giống như bố cô vậy, dưới áp lực của gia đình cũng không thể không lấy Nguyễn Tuyết Mạn. Ngay cả một người đàn ông còn phải làm vậy, thì há có gì lại quá hà khắc với Diệp Lan chứ? Có lúc Tố Diệp đang nghĩ, nếu ban đầu người bố cô lấy là mẹ mình, để rồi cô phải trở thành đứa con gái độc nhất của nhà họ Diệp, từ nhỏ đã trưởng thành trong vòng xoáy hào môn, thì bây giờ có phải cô cũng sẽ giống Diệp Lan không?

Cô tin chắc chắn là như vậy. Môi trường hình thành nên tính cách. Bây giờ sở dĩ cô có thể thích làm gì thì làm, tha hồ tùy tiện là vì từ nhỏ được nuôi lớn trong gia đình cậu mợ, nói một cách khác là một gia đình bình dân, một nơi cô có thể làm theo ý mình. Nhưng nếu như sống trong cánh cửa hào môn, vậy thì sẽ phải chấp nhận một tiêu chuẩn chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm. Cái khoác lên mình những tiểu thư nhà giàu không phải hoàng bào mà là tầng tầng lớp lớp những lớp kén nặng nề.

Thế nên lần này Diệp Lan bỏ trốn, Tố Diệp ngược lại rất khâm phục con bé. Không phải vì đối phương là em trai cô, chỉ vì cuối cùng Diệp Lan đã chọc thủng được bức tường tâm lý trong lòng.

Trên đời này còn sức mạnh nào khiến người bỗng bột hơn tình yêu nữa chẳng?

Nhưng khâm phục thế nào đi nữa, giải quyết vấn đề trước mắt mới là quan trọng.

“Diệp Diệp! Em nhất định phải để lại lời nhắn cho Tố Khải, bảo nó dù có thế nào cũng phải đưa Diệp Lan quay lại đây. Cho dù hai đứa nó quyết định yêu nhau, cũng không thể vứt lại cả một đồng nhốn nháo bắt người khác thu dọn!” Niên Bách Ngạn trước nay vẫn rất nghiêm túc. Đây là vấn đề mang tính nguyên tắc, anh luôn phải giữ vững lý trí.

Tố Diệp gật đầu rồi lại gọi cho Tố Khải lần nữa, thế nhưng máy vẫn bận. Cô chỉ còn cách để lại lời nhắn.

Vừa để lại lời nhắn xong thì Cảnh Long đi vào, hùng hổ tới mức không thèm gõ cửa.

Câu đầu tiên của cậu ta là: “Coi như tôi cầu xin mọi người đấy. Rốt cuộc Diệp Lan đi đâu rồi? Có thể nói cho tôi biết được không?”

“Chúng tôi cũng đang tìm!” Tố Diệp nhìn cậu ta và nói.

Cô thầm cảm thán: Trong tình yêu chẳng có ai đúng ai sai, chỉ có người hy sinh và người phụ lòng.

“Nhưng Cảnh Long, cậu phải hiểu rõ. Cho dù có tìm được Diệp Lan, nó cũng sẽ không kết hôn với cậu đâu. Thái độ của nó đã rất rõ ràng rồi!” Tố Diệp lại bổ sung.

Cảnh Long bức bối ra mặt, quát lên với Tố Diệp: “Chính là em trai cô phải không? Nhất định là cô ấy đi tìm Tố Khải rồi! Tôi thật sự không hiểu, tôi có điểm nào không bằng Tố Khải? Diệp Lan ở bên cạnh cậu ta chắc chắn sẽ không hạnh phúc! Họ vốn là người của hai thế giới khác nhau!”

Tố Diệp nghe vậy lập tức không vui. Cô chau mày: “Cảnh Long! Cậu nói thế là có ý gì? Em trai tôi thì sao? Phải! Nó không có quyền có thể như cậu. Nhưng nó có lý tưởng, có hoài bão, có trách nhiệm. Đây chính là điều giúp nó thành công. Tôi nghĩ đây còn là nguyên nhân Diệp Lan luôn yêu nó! Làm người nói năng đừng có quá đáng quá. Cậu dựa vào gia thế của mình, dùng đạo đức trói buộc Diệp Lan, thế là cậu có thể trở thành một người đơn thuần, cao thượng, tránh xa hứng thú tầm thường sao? Diệp Lan là người đã trưởng thành, con bé có suy nghĩ và sự lựa chọn của bản thân. Tôi nghĩ đã không còn là lúc người khác an bài cho tương lai của nó rồi thì phải!”

Cảnh Long bị những lời cô nói làm cho á khẩu, gương mặt nén giận đến đỏ bừng.

Cũng đúng vào lúc ấy, điện thoại của Tố Diệp đổ chuông.

Vừa nhìn thấy là Tố Khải gọi tới, cô vội vàng nhận máy.

“Cái thằng nhóc này! Em...” Tố Diệp vừa nghe đã lập tức mắng mỏ, nhưng vừa nói được mấy chữ cô lập tức bị đối phương ngắt lời. Ngay sau đó cô đứng bật dậy, kinh hoàng kêu lên: “Sao cơ?”

Đối phương lại sốt sắng nói mấy câu.

“Được được được, mọi người sẽ lập tức tới đó!” Tổ Diệp cuống quýt.

Kết thúc cuộc điện thoại, tất cả mọi người đều vây lấy cô. Cảnh Long càng sốt ruột hơn, hỏi có phải đã có tin của Diệp Lan không.

Tổ Diệp nắm chặt di động, nhìn Cảnh Long và nói: “Cậu mau thông báo cho gia đình hủy bỏ hôn lễ đi, vì Diệp Lan... mất tích rồi!”

“Sao cơ?”

Mọi người đều hốt hoảng.

Chuyện Diệp Lan bỏ trốn rồi dẫn đến mất tích đã được Niên Bách Ngạn làm lắng dịu. Anh ra lệnh phong tỏa tin tức, còn đám phóng viên biết được tin cũng đã được mua chuộc bằng các khoản phí đi lại hậu hĩnh để biết giữ miệng và biết điều với ngòi bút của mình, còn đồng thời kiểm soát các thông tin trên mạng.

Nhà họ Cảnh lần này cũng phối hợp với Tinh Thạch, giữ một cách nói thống nhất. Họ chỉ nói rằng đám cưới lùi một thời gian, còn về nguyên nhân tại sao thì không phát biểu câu nào. Đây đâu sao cũng chẳng phải chuyện về vang gì. Nhà họ Cảnh với tư cách là nhà trai tổ chức đám cưới, đương nhiên không mong bị người ta gièm pha, đưa chuyện. Nhưng sau lưng, thực chất họ đã rất bức mình với nhà đình Diệp Hạc Thành, nên đã quyết định ngừng mọi hoạt động hợp tác trên bất kỳ hình thức nào đối với Tinh Thạch.

Nhưng vẫn có phóng viên không nghe lời, lập tức lên weibo phao tin có chuyện đã xảy ra ngay tại đám cưới. Niên Bách Ngạn giận điên người, một bức thư của luật sư đã được gửi thẳng tới công ty của đối phương, họ nào dám đắc tội với Tinh Thạch và nhà họ Cảnh? Còn tiếp tục có khi phải khóa trang mạng. Thế nên người phụ trách

đã lập tức lên tiếng xin lỗi, còn phải tiến hành lên mạng bác bỏ tin đồn, thậm chí đuổi việc người phóng viên kia.

Đám ký giả lập tức im miệng. Nhưng như thế không có nghĩa là nói sao thì họ nghe vậy. Dẫu sao lúc đó có rất nhiều khách khứa tới tham dự đám cưới, thế nên ngoài đường cũng có mấy tin đồn truyền qua truyền lại liên quan đến chuyện Diệp Lan mất tích.

Vào lúc này, Tố Khải cùng gia đình Niên Bách Ngạn và Diệp Uyên, thậm chí cả Cảnh Long đều đang tập trung tại nhà Diệp Lan. Nguyễn Tuyết Mạn cũng tới, ngồi yên một bên không nói câu nào. Nguyễn Tuyết Cầm chống tay lên trán, dựa vào ghế sofa, đôi mắt đỏ quạch. Diệp Hạc Thành tay kẹp điếu thuốc, gần như hút hết điếu này tới điếu kia. Trong chiếc gạt tàn trên mặt bàn đã cắm đầy đầu lọc.

Tố Khải cũng hút một điếu, nét mặt đăm chiêu.

Khi nhận được tin nhắn của Diệp Lan, cậu đã không còn bình tĩnh được, lập tức rời khỏi sở cảnh sát.

Khi tới Thập Sát Hải, trong đầu cậu chỉ lên mấy chữ Diệp Lan gửi cho mình, chữ nào cũng đâm thẳng vào tim. Cậu hạ hết cửa xe xuống. Gió ào ào thổi vào khoang xe. Dần dần cái điên cuồng cũng bị xua tan, thay vào đó là sự lý trí.

Không phải Tố Khải không biết đám cưới này của Diệp Lan lớn đến mức nào. Đương nhiên cậu có thể tưởng tượng ra việc cô bỏ trốn sẽ gây ra ảnh hưởng thế nào. Cậu đã vội đi gặp Diệp Lan, vậy thì chắc chắn đã chuẩn bị tâm lý đưa cô đi. Cậu đã quyết định không thể để Diệp Lan một mình gánh chịu hậu quả. Nhưng như thế không có nghĩa là bỏ qua đi xong chuyện. Cậu phải đưa cô ấy về nhà họ Diệp, phải nói với tất cả mọi người rằng, cậu và Diệp Lan thương yêu nhau, Diệp Lan không thể lấy Cảnh Long được.

Tất cả những hậu quả đó cậu đều đã tưởng tượng ra, hơn nữa còn chuẩn bị sẵn tâm lý đón nhận. Cho dù Diệp Hạc Thành có lấy dao giết cậu, cậu cũng chấp nhận.

Tới Thập Sát Hải, Tố Khải cảm nhận được bước chân của mình không thể xê dịch nổi. Sau khi đỗ xe cẩn thận, cậu đi thẳng về phía cầu Ngân Đĩnh, nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng Diệp Lan đâu.

Cậu tưởng Diệp Lan bỏ đi một lúc, nhưng đợi mãi vẫn không gặp được cô. Cậu gọi vào điện thoại của cô, nhưng di động tắt máy.

Tố Khải mơ hồ cảm thấy có chuyện không ổn, gọi hết lần này tới lần khác nhưng di động vẫn khóa máy.

Cậu bắt đầu tìm kiếm xung quanh hồ Ngân Đĩnh, hơn nữa còn đưa ảnh Diệp Lan cho từng khách dạo bộ xem, hỏi họ có ai từng gặp cô hay không. Rất nhiều người lắc đầu. Chỉ có một cậu bé nói đã từng nhìn thấy chị trong ảnh.

Tố Khải lập tức hỏi rõ tình hình.

Nhà của cậu bé mở một quán bar ở ngay gần Hậu Hải. Vì hôm nay là cuối tuần nên nó không đi học, sáng sớm đã ra gần cầu Ngân Đĩnh chơi đùa. Mới sáng sớm nên không mấy người qua lại. Gần cầu Ngân Đĩnh hầu hết đều là các quán bar, chỉ có tới buổi tối mới náo nhiệt, sáng chỉ có lác đác vài cụ già tập thể dục. Nó nói có nhìn thấy một chị xinh gái đứng trên cầu Ngân Đĩnh, còn cười với nó. Cậu bé bấm sinh đã dặn người liền bước tới bắt chuyện. Nó hỏi chị ấy đang đợi ai. Chị ấy trả lời mình đang đợi bạn trai.

Nó liền hỏi: Bạn trai là bạn gì ạ?

Chị ấy trả lời: Bạn trai chính là người yêu mình, cũng là người mình yêu nhất.

Vấn đề này rõ ràng quá sâu sắc với một đứa trẻ. Thế là cậu bé lại chạy tót đi chơi. Chạy xa rồi, quay đầu lại nhìn, nó thấy một người đàn ông mặc cảnh phục tới nói chuyện với chị gái ấy, rồi chị ấy đi theo anh đó.

Tố Khải quên mất nó vẫn chỉ là một đứa trẻ bèn truy hỏi nó còn nhớ hình dáng anh mặc cảnh phục ấy không. Dĩ nhiên là nó không nhớ, chỉ biết đó là cảnh sát.

Cậu hỏi thêm bố mẹ của cậu bé nhưng họ cũng lắc đầu nói hoàn toàn không biết chuyện này.

Manh mối đứt đoạn.

Chỉ có thể chắc chắn Diệp Lan đã đứng trên cầu đợi cậu, và hiện giờ quả thực đã mất tích.

“Sự việc đại khái là như vậy!” Tố Diệp đau khổ nhíu mày, lại rít một hơi thuốc.

Niên Bách Ngạn suy tư: “Diệp Lan có thể đi cùng người đàn ông đó chỉ có thể có hai tình huống. Một là con bé quen với người đàn ông kia. Hai là hẳn ta tự nhận mình là đồng nghiệp của em. Tố Khải! Em đã từng hỏi đồng nghiệp của mình chưa? Hoặc là chuyện em đi gặp Diệp Lan, có ai trong sở biết không?”

“Em đã hỏi tất cả các đồng nghiệp có quen biết Diệp Lan, không ai tới cầu Ngân Đĩnh cả, cũng chưa từng gặp Diệp Lan. Chuyện này chỉ có mình em biết.” Tố Khải rầu rĩ: “Em sợ nhất là tình huống thứ hai, có người mạo nhận quen em rồi đưa Diệp Lan đi.”

“Mục đích của kẻ đó là gì? Sao Diệp Lan lại đi theo hắn ta chứ?” Lâm Yêu Yêu không hiểu.

Tố Khải thở dài: “Đối phương có mục đích gì hiện giờ em vẫn chưa rõ. Sợ nhất là kẻ đó có dụng ý. Nếu thật sự là tình huống thứ hai vậy thì người đó rất có thể đã nói dối là em tới hiện trường, không có thời gian đón cô ấy nên đã đưa cô ấy đi.”

Tố Diệp chìm vào suy nghĩ, trái tim bất an không ngừng đập vào lồng ngực. Rất lâu sau cô nói: “Chị cảm thấy khả năng thứ hai rất cao. Nếu là đồng nghiệp của em, thì không thể nào đưa Diệp Lan đi mà lại không báo gì với em. Quan trọng hơn là, đồng nghiệp của em sao có thể biết Diệp Lan đang ở cầu Ngân Đĩnh? Thế thì chỉ còn tình huống sau thôi. Con bé đã bị bắt đi, hơn nữa chắc chắn lấy danh nghĩa Tố Khải, nếu không Diệp Lan không thể nào đi theo hắn. Cậu bé kia chẳng phải đã nói rồi sao, Diệp Lan không hề bị lôi kéo, ép đi.”

“Mình không hiểu, lẽ nào Diệp Lan không gọi điện thoại cho Tố Khải sao? Nếu đối phương thật sự mạo danh Tố Khải đưa nó đi, thì trước lúc đi nó cũng nên gọi xác nhận rõ ràng chứ?” Lâm Yêu Yêu hồ nghi.

Câu hỏi của Lâm Yêu Yêu đúng là mấu chốt, khiến đám Tố Diệp cũng không ai trả lời được.

Nhưng Tố Khải thì có thể.

Cậu khẽ lắc đầu, nói: “Diệp Lan hiểu em, nếu biết em đang đi tới hiện trường, cô ấy chắc chắn sẽ không gọi điện thoại. Trước đây cũng vậy, cô ấy nói sợ gọi điện sẽ khiến em gặp nguy hiểm. Em cũng đoán kẻ đó nói rằng em đang làm nhiệm vụ, hơn nữa còn là nhiệm vụ cấp thiết, thế nên bắt buộc dĩ phải nhờ đồng nghiệp tới đón. Diệp Lan chắc chắn không dám gọi điện. Lại thêm chuyện này cô ấy nghĩ chỉ

có mình em biết, nếu người tới đã nói như vậy thì nhất định là do em cử tới. Cô ấy trước nay lương thiện, không có mấy suy nghĩ phức tạp, lại chưa từng trải qua mấy chuyện sóng gió và tàn ác, có lẽ chẳng ngờ sẽ gặp phải tình cảnh này.”

Diệp Hạc Thành vẫn im lặng nãy giờ dập tắt điếu thuốc vào gạt tàn, nhưng đầu ngón tay vẫn run rẩy: “Vậy thì... kẻ đó đưa Diệp Lan đi, lẽ nào là bắt cóc?”

Cả người Nguyễn Tuyết Cầm run lên. Lúc này bà ta đã không còn vẻ bình tĩnh và lãnh đạm mọi khi, chỉ còn là một người mẹ bình thường như bao người, giờ cũng sức cùng lực kiệt.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại phủ nhận giả thiết ấy. Anh nói: “Nếu đơn thuần chỉ là một vụ bắt cóc, vậy thì đã lâu như vậy đáng nhẽ chúng phải gọi điện tới đòi tiền chuộc rồi chứ?”

Tố Khải đồng ý với Niên Bách Ngạn, gật đầu: “Diệp Lan có lẽ không bị bắt cóc!”

“Thế rốt cuộc bọn chúng có mục đích gì?” Cuối cùng Cảnh Long cũng phải lên tiếng, thanh âm sốt sắng.

Niên Bách Ngạn im lặng liếc nhìn cậu ta. Tố Khải không nhin được, bỗng cao giọng: “Cảnh Long! Anh cũng từng là một cảnh sát. Khả năng lớn nhất Diệp Lan đang gặp phải là gì, trong lòng anh rõ nhất mà!”

Câu nói ấy khiến tất cả sửng người mà Cảnh Long cũng thảng thốt.

“Tố Khải! Cậu nói thế là có ý gì? Cậu nói rõ ràng đi! Lan Lan có thể gặp phải chuyện gì?” Nguyễn Tuyết Cầm không chịu đựng nổi nữa, gào lên điên cuồng.

Tố Khải cúi gằm hút thuốc, tâm trạng Cảnh Long cũng vô cùng căng thẳng.

Niên Bách Ngạn nghe vậy trong lòng cũng đã hiểu ra tám, chín phần. Anh vỗ vai Tố Khải, nói: “Mọi người có quyền được biết mọi chuyện. Em cũng nên nói thật đi!”

“Tố Khải! Cậu mau nói đi chứ!” Diệp Hạc Thành càng nghĩ càng lo.

Nét mặt Tố Khải nặng nề. Cậu dập tắt điếu thuốc, nhả một làn khói, một lúc sau mới nói: “Nếu không phải bắt cóc, tình huống xấu nhất chính là, đối phương là bọn tội phạm ma túy.”

“Thế... Thế là ý gì?” Nguyễn Tuyết Cầm cả người suy sụp.

“Cũng tức là đám người bắt Diệp Lan là lũ tội phạm ma túy. Mà rất có thể chúng tới để báo thù em!” Tố Khải nói đầy khó khăn.

“Cũng có thể là báo thù tôi, tôi cũng từng bắt giữ bọn chúng!” Cảnh Long bổ sung.

Nhưng hai con mắt của Nguyễn Tuyết Cầm chỉ nhìn chăm chăm vào Tố Khải, lời nói của Cảnh Long không mấy tác dụng. Bà ta lão đảo bước tới, túm lấy Tố Khải, gào lên như phát điên: “Tố Khải! Có phải mày muốn hại chết Lan Lan không? Nếu nó không quen mày, hôm nay cũng không đến đến thế! Người bị bắt đi tại sao không phải là mày? Lan Lan có lỗi gì? Giờ tao chỉ muốn giết chết mày!”

Tố Khải để mặc cho bà ta túm lấy mình. Những người xung quanh vội vàng can ngăn.

“Mày cắt ngay! Sau này tao không muốn nhìn thấy mặt mày nữa!”

Nguyễn Tuyết Cầm dứt hơi khản tiếng.

Tố Khải đứng dậy, nói với Nguyễn Tuyết Cầm: “Đây chỉ là dự tính xấu nhất. Nhưng bất luận thế nào, việc Diệp Lan mất tích cũng có liên quan tới cháu, cháu nhất định sẽ chịu trách nhiệm!”

“Mày tránh xa Lan Lan nhà tao ra một chút là trách nhiệm lớn nhất rồi!”

“Cô! Bây giờ quan trọng nhất là để cảnh sát nhập cuộc. Xin cô hãy tin cháu!”

“Cút ngay!”

Khung cảnh náo loạn cả lên.

Sau khi Tố Khải nén đau thương đi ra khỏi nhà, Cảnh Long cũng đuổi theo: “Cậu chắc chắn chứ?”

“Không chắc chắn!” Cậu đáp thẳng thừng: “Nhưng chúng ta phải chuẩn bị tâm lý xấu nhất. Nếu là bọn chúng thật thì nhất định sẽ gọi điện ra điều kiện.”

“Cậu nên biết, nếu là lũ tội phạm ma túy, cái chúng cần không phải tiền!” Cảnh Long nhấn mạnh.

“Tôi biết!” Tố Khải thở dài, nét mặt kiên quyết: “Cho dù chúng có đòi mạng của tôi, chỉ cần Lan Lan được bình an, tôi cũng không do dự.”

Ánh mắt Cảnh Long chợt run lên. Một lúc sau cậu ta hỏi: “Cậu nhất định sẽ tìm được cô ấy, đúng không?”

Tố Khải bình tĩnh lại: “Đúng!”

Mọi việc cứ dồn dập, nối tiếp nhau ập tới, chẳng cho người ta một giây phút để thở.

Diệp Lan mất tích như bị bốc hơi. Niên Bách Ngạn vẫn phải đối mặt với áp lực ngày càng gia tăng của đám cổ đông Tinh Thạch. Lại tới thứ năm, ngày Tố Diệp tới Tinh Thạch làm việc. Ai ngờ, vừa vào công ty, cô đã nhận được thông báo của phòng nhân sự, cô bị bãi miễn chức vụ cố vấn tâm lý của Tinh Thạch, thậm chí người tận tay phê duyệt lại chính là: Niên Bách Ngạn!

Quyển 12 - Chương 530: Anh bán em?

Dur luận trước nay luôn là một cái chong chóng xoay theo chiều gió.

Có lúc người ta có thể kiểm soát, có lúc chỉ còn cách bị nó khống chế. Ví dụ như chuyện của Diệp Lan. Sở dĩ có thể được áp chế là vì hai nhà Diệp, Cảnh đã cùng chung sức hợp tác, vì nó can dự tới lợi ích của quá nhiều người, quyền chủ động lại rơi vào tay Niên Bách Ngạn, thế nên mới có thể tìm ra được đối sách trước khi sự việc vỡ lở. Còn việc của Tố Diệp phức tạp hơn nhiều. Rõ ràng đây là một kế hoạch đã được mưu tính từ lâu. Trước đó im lìm, hoàn toàn không có một chút dấu hiệu nào, sau đó Đinh Tư Thừa công khai tiết lộ. Vì vậy nó đã hình thành lên một cơn sóng thần khiến người ta trở tay không kịp, nhấn chìm tất cả mọi sự trù bị mà con người có thể thực hiện.

Con người ta sợ nhất là khi mình bị mưu tính. Nhưng một thứ còn đáng sợ hơn cả mưu tính là phía sau còn che giấu nhiều âm mưu mà người ta không hề hay biết.

Tố Diệp trở thành vật hy sinh. Kiểu hy sinh này khiến cả Niên Bách Ngạn trước nay vẫn giỏi trù tính mọi chuyện cũng lực bất tòng tâm.

Nhưng lần này, ngay cả anh cũng trở thành người trong cuộc, cũng trở thành đối tượng bị hứng đạn.

Nguyên nhân là việc Tố Diệp tự xin nghỉ việc ở Liêm Chúng và trường đại học đã trở thành hiệu ứng domino. Tới cuối cùng, quân bài duy nhất còn sót lại là Tinh Thạch cũng sụp đổ.

Trước lúc đó, Tinh Thạch đã ngửi thấy mùi thuốc nổ. Cùng với việc Tố Diệp rời khỏi trường đại học, đám cổ đông đã cuối cùng cũng không thể ngồi yên. Từ việc tạo áp lực ban đầu cho Niên Bách Ngạn cuối cùng trở thành ép buộc tập thể.

Lần này mọi người “đoàn kết một lòng”. Trong đại hội cổ đông, bất luận là người giữ cổ phần nhà họ Diệp hay nhà họ Niên đều đứng về cùng một chiến tuyến. Một đơn đề nghị kín mặt chữ ký của các cổ đông được đặt tới trước mặt Niên Bách Ngạn, hết như các đại thần bức vua thoái vị. Họ đều nhất loạt yêu cầu Niên Bách Ngạn bãi miễn chức vụ cố vấn tâm lý của Tố Diệp trong Tinh Thạch.

Dĩ nhiên, Tố Diệp là một cổ đông của Tinh Thạch, họ không có quyền can dự vào địa vị cổ đông của cô, nhưng vẫn có cách làm lay chuyển chức vụ cụ thể của cô. Lý do họ đưa ra rất thẳng thắn cũng đủ căn cứ, lý lẽ. Một cố vấn tâm lý của cả một tập đoàn mà cũng có vấn đề thì năng lực làm việc của nhân viên trong tập đoàn sẽ khiến người ta nghi ngại, lâu dần cũng sẽ ảnh hưởng tới quyền lợi của các cổ đông.

Niên Bách Ngạn bị dồn ép đến bờ vực. Anh lật tờ đơn đề nghị ra xem rất lâu, sau đó đưa mắt nhìn về mỗi một cổ đông. Những cổ đông đã từng đứng về một phía với anh có vẻ vô cùng lo lắng. Họ sợ anh vì tình cảm riêng tư mà thiếu quyết đoán. Còn các cổ đông cũ vẫn luôn đối địch với anh thì sững thăm trong bụng, dường như chỉ cần anh lấy quyền hành mưu tính việc riêng, bọn họ sẽ đồng loạt đứng lên chống đối.

Tình thế bí bách đang ở ngay trước mắt, dù có tảng lờ cũng không thể nữa. Huống hồ với tính cách của Niên Bách Ngạn, anh lại càng không thể làm ngơ những chuyện này. Anh gấp tờ đơn lại, quay đầu nhìn về phía người thư ký đang ghi chép. Hứa Đồng đã được anh điều ra nước ngoài. Người thư ký trợ lý này trở thành người đại diện

phát ngôn trực tiếp nhất của anh.

“Sau khi hội nghị kết thúc, bảo giám đốc bộ phận nhân sự tới văn phòng gặp tôi!”

Người thư ký trợ lý vâng vâng dạ dạ, nhưng rồi lại sợ hãi vùi đầu vào công việc của mình. Trước khi đi Hứa Đồng đã dặn dò cô ta rất nhiều việc, trong đó quan trọng nhất là phải biết quản hai cái mắt của mình. Cái gì cần nhìn mới được nhìn, bù cần nhìn thì đừng tọc mạch. Sở dĩ nhắc nhở như vậy là vì có một lần sau khi tan họp, vì cảm thấy Niên Bách Ngạn quá đẹp trai, cô ta đã lén lút ngắm thêm một lát, bị Hứa Đồng âm thầm để ý. Sau đó Hứa Đồng đã cảnh cáo cô ta, trước giờ tổng giám đốc rất ghét nhân viên nào phân tâm trong lúc làm việc. Thế nên từ đó về sau, cô ta không dám tùy tiện nhìn lung tung nữa.

Sau khi buổi họp kết thúc, giám đốc Lưu của bộ phận nhân sự gõ cửa phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cô ta cũng giống như giám đốc bộ phận quan hệ, đều là mẫu phụ nữ giỏi giang, tháo vát. Cô ta đã làm nhân sự mười mấy năm, rất có kinh nghiệm trong việc quản lý nhân sự. Ở Tinh Thạch, cô ta không được coi là nhân viên lâu năm, thậm chí so với những người đã cùng với Tinh Thạch trưởng thành tới giờ, cô ta còn có thể được tính là nhân viên mới. Cô ta là nhân viên được Niên Bách Ngạn mời từ nước ngoài về với mức lương cao. Cũng theo một nguồn tin tiểu ngạch, vị giám đốc Lưu này tốt nghiệp cùng một trường đại học với Niên Bách Ngạn, theo lý lịch có lẽ là khóa trên của anh.

Nhưng trong công ty, giám đốc Lưu chưa bao giờ nhắc tới chuyện này, cũng không thể hiện sự nhiệt tình, thân thiết quá mức với Niên Bách Ngạn. Đây là tố chất của một nhân viên công sở. Cho dù đã từng là chị em cùng trường, trong công ty cũng phải giữ vững mối

quan hệ giữa sếp và nhân viên. Giám đốc Lưu là mẫu phụ nữ mạnh mẽ điển hình. Bình thường cô ta rất ít khi tụ tập ăn uống cùng các đồng nghiệp khác. Thế nên dù mọi người có đoán già đoán non, cũng không dám hé răng xì xào nửa lời.

“Ngồi đi!” Niên Bách Ngạn đang xử lý tài liệu, thấy cô ta đi vào bèn nói một câu đơn giản.

Giám đốc Lưu ngồi xuống: “Anh tìm tôi?”

Niên Bách Ngạn đưa cho giám đốc Lưu một thông báo bổ nhiệm nhân sự đã được soạn thảo xong. Cô ta kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn anh với vẻ khó hiểu.

Niên Bách Ngạn không giải thích nhiều. Anh chỉ khẽ hỏi: “Đối với nhân viên được lựa chọn cho tổ trưởng bộ phận tâm lý, chị có ý kiến phản đối nào không?”

Giám đốc Lưu thành thật trả lời: “Có! Tổng giám đốc Niên! Tôi không hiểu cách làm của anh.”

“Không hiểu chuyện gì?”

Giám đốc Lưu đặt thông báo lên mặt bàn: “Nếu chỉ đơn thuần bãi miễn vị trí tổ trưởng của Tố Diệp thì không nói làm gì, tại sao phải sa thải cô ấy? Theo như tôi được biết, mọi người từ trên xuống dưới trong công ty đều có ấn tượng tốt về bác sỹ Tố, cũng luôn công nhận cách bồi dưỡng của cô ấy. Hơn nữa cô ấy không những là cố vấn tâm lý của tập đoàn, còn là cổ đông, quan trọng hơn cả, cô ấy còn là...” Những lời còn lại, cô ta không dám nói tiếp.

Niên Bách Ngạn bổ sung nốt: “Quan trọng hơn, cô ấy còn là vợ tôi.”

Giám đốc Lưu gật đầu. Sở dĩ ban này không nói tiếp là vì cô ta biết rõ con người Niên Bách Ngạn trước giờ thiết diện vô tư. Đừng nói là vợ, ngay cả bố mẹ, anh em, chuyện gì không nên nề tình anh vẫn không nề tình. Giống như quãng thời gian trước đã có một việc làm chấn động các cán bộ cấp cao trong Tinh Thạch. Niên Bách Ngạn mua lại toàn bộ cổ phần trong tay em trai mình, đã được em trai ra khỏi công ty thành công. Tất cả mọi người đều không hiểu tại sao anh lại nỡ ra tay với cả em ruột của mình?

Sau này cậu ấy cũng không còn xuất hiện thêm lần nào trong đại hội cổ đông nữa. Có người còn thầm thì rằng quan hệ của hai anh em có lẽ đã rạn nứt.

Chuyện này giám đốc Lưu cũng đã nghe nói. Tuy rằng vô cùng ngạc nhiên nhưng cô ta tin rằng với tính cách của Niên Bách Ngạn thì có thể làm ra mấy chuyện này. Vậy mà hôm nay, anh ấy lại đuổi việc cả vợ mình, chỉ giữ lại thân phận cổ đông, cũng tức là đã gián tiếp tước đoạt quyền quản lý của vợ ở công ty. Điều đó cũng có nghĩa, nhà họ Diệp lại kết nạp thêm một cổ đông hữu danh vô thực.

Cô ta hoàn toàn không hiểu việc làm này của Niên Bách Ngạn.

Tuy rằng khoảng thời gian này những tin đồn tiêu cực liên quan tới Tố Diệp nhiều vô số kể nhưng là một tổng giám đốc, nắm trong tay toàn quyền vận hành, quản lý doanh nghiệp, Niên Bách Ngạn có khả năng giữ được vị trí của Tố Diệp trong công ty. Mọi người trên dưới không ai không biết tình cảm của Niên Bách Ngạn đối với Tố Diệp rất sâu đậm, từ lần trước mọi người đồn nhau anh cố Tố Diệp ra khỏi công ty là đủ biết. Anh đối xử với Tố Diệp hoàn toàn khác với những người phụ nữ khác, nếu không đã chẳng suy nghĩ tới chuyện kết hôn.

Nhưng tại sao lại làm vậy chứ?

Lẽ nào...

Giám đốc Lưu bỗng rung mình.

Chuyện các nhân viên đang lén lút bàn ra tán vào lại là sự thật?

Nguyên chủ tịch Diệp Hạc Phong trước khi qua đời đã bất đồng gay gắt với Niên Bách Ngạn, thậm chí có một thời gian còn tạm ngưng quyền quản lý của tổng giám đốc, có thể thấy quan hệ đã lên tới điểm đóng băng. Cùng với sự qua đời của Diệp Hạc Phong, người đầu tiên được giao lại chiếc ghế chủ tịch là cậu con trai trưởng, Diệp Uyên. Mặc dù Diệp Uyên vì không biết kinh doanh nên đã phục hồi lại chức vụ của Niên Bách Ngạn nhưng dẫu sao anh vẫn là người dưới một người trên vạn người, không thể nào vượt mặt đoạt quyền.

Mối quan hệ áp chế và bị áp chế của hai người từ việc thời gian trước hội đồng quản trị phủ quyết đề nghị của Niên Bách Ngạn là có thể nhận ra. Điều này có nghĩa trên các quyết định mang tính thương mại, Niên Bách Ngạn và Diệp Uyên không đạt được tiếng nói chung. Còn về sau tại sao Diệp Uyên lại thay đổi ý kiến tán đồng Niên Bách Ngạn thì không ai biết.

Nhưng rồi Niên Bách Ngạn lại thu mua toàn bộ cổ phần của Niên Bách Tiêu, rồi nắm cả cổ phần của nhà họ Diệp trong tay, các nhân viên liền rầm rộ suy đoán biết đâu lời đồn đại bên ngoài là sự thật. Niên Bách Ngạn có dã tâm nuốt gọn Tinh Thạch, nếu không đã không lấy cô chủ nhà họ Diệp. Đầu tiên là con gái lớn. Tuy nói là kết hôn giả, nhưng sự thật chứng minh cả hai đều có mục đích của mình. Sau lại quay sang lấy cô hai, cũng tức là em vợ trên danh nghĩa. Chuyện này khiến mọi người không thể không nghi ngờ dụng ý thật sự của Niên Bách Ngạn. Đồng thời họ còn dự đoán trong một tương lai không xa, Tinh Thạch chắc chắn sẽ có một sự thay đổi to

lớn. Các cán bộ cấp cao sẽ có sự phân tách to lớn, mà người chiến thắng cuối cùng nhất định là người đã sắp xếp mọi chuyện từ rất lâu, Niên Bách Ngạn.

Đối với mấy tin đồn ấy, một người đã từng trải bao sóng gió như giám đốc Lưu hoàn toàn không tin. Thế mà hôm nay, Niên Bách Ngạn không thông qua sự đồng ý của hội đồng quản trị đã trực tiếp bãi miễn chức vụ của Tố Diệp, khiến cô ta có phần nghi ngờ.

Có phải anh đang thực sự có rắc tâm xóa bỏ thực quyền của từng người trong nhà họ Diệp?

Đương nhiên, những lời này cô ta không dám truy hỏi Niên Bách Ngạn.

Ngón tay gầy của Niên Bách Ngạn gõ nhẹ mấy cái, nói với vẻ suy tư: “Chính vì cô ấy là vợ tôi nên mới có quyết định này!”

Giám đốc Lưu anh chắc chắn sẽ không giải thích nhiều. Cô ta thờ dài, do dự: “Vậy phía bác sỹ Tố...” Biết nói với Tố Diệp thế nào đây? Người ta dù sao cũng là cổ đông, lại còn là phu nhân tổng giám đốc.

“Thông báo dưới hình thức gửi mail tới toàn thể nhân viên. Còn tôi sẽ đích thân nói chuyện với bác sỹ Tố.” Niên Bách Ngạn ra lệnh.

“Vâng!” Giám đốc Lưu chẳng hề cảm thấy thoải mái. Sau khi đứng lên, cô ta ngược lại càng thấy hoang mang, vì cô ta càng nghĩ càng cảm thấy Niên Bách Ngạn có dụng ý khác.

Cứ như vậy, Tố Diệp tới công ty, thông báo đầu tiên nhận được là: Cô bị đuổi việc!

Cô... bị Niên Bách Ngạn đuổi việc!

Khi mới nghe được tin ấy, Tố Diệp còn nghĩ các đồng nghiệp trên mình. Nhưng đến lúc mở máy tính ra, nhìn thấy hòm thư nội bộ của Tinh Thạch gửi tới email ấy, cô mới bàng hoàng nhận ra là thật. Khi cô bé ở phòng hành chính gõ cửa đi vào, dè dặt hỏi cô có cần dọn đồ giúp không, Tố Diệp mới bùng nổ.

Cô xông thẳng vào phòng tổng giám đốc, nhưng bị người thư ký trợ lý ngăn lại, nói với cô rằng, tổng giám đốc không ở trong phòng, đang họp trên tầng.

Tố Diệp cố nén giận, ngồi ngoài đợi.

Cô ấy suy nghĩ một lát rồi dè dặt nói: Hay là... chị vào trong văn phòng ngồi đợi!

Cô bé cũng hiểu chuyện. Dẫu sao người ta cũng là phu nhân, sao dám để người ta đợi bên ngoài? Ai ngờ Tố Diệp nổi giận, còn chẳng thèm vào mà quyết ngồi ngoài cửa đợi Niên Bách Ngạn quay về.

Cô bé phát hoảng, nghĩ bụng nếu có Hứa Đồng ở đây thì tốt biết bao. Máy chuyện này chắc chắn chị ấy xử lý nhanh gọn.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, Niên Bách Ngạn mới họp xong. Thấy Tố Diệp đang ở đợi ngoài cửa phòng, anh bèn đưa tập tài liệu trong tay cho người thư ký trợ lý rồi nói với Tố Diệp: “Em vào đi!”

Tố Diệp đi vào theo anh, hỏi thẳng: “Anh có ý gì?”

Giọng nói lạnh lùng, gấp rút, khiến người bên ngoài cũng nghe thấy.

Niên Bách Ngạn quay người lại, khó xử đóng cửa phòng lại, nhưng không trả lời câu hỏi của cô mà chỉ khẽ nói: “Sau này còn tới tìm anh

thì cứ vào thẳng trong phòng.”

“Em còn có lần sau à?” Tố Diệp hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn không bày ra bộ mặt cấp trên lạnh lùng như mọi lần. Sau khi chắc chắn đã đóng cửa phòng, anh nhẹ nhàng kéo cô đến bên cạnh mình, dịu dàng nhìn cô: “Giận đấy à?”

“Nói phí lời! Chuyện này rơi vào ai lại không giận chứ?” Tố Diệp nhăn mặt, hất tay anh ra không hề khách khí.

Niên Bách Ngạn không giận, ngược lại nhẫn nại kéo lại cô trở về, ôm chặt lấy cô bằng cánh tay rắn chắc: “Nói thật lòng, anh cảm thấy em làm bà chủ gia đình cũng không tồi!”

Tố Diệp trừng mắt lườm anh: “Niên Bách Ngạn! Ngày xưa ai mặt dày bám riết lấy em quyết mời em về làm cố vấn tâm lý cho Tinh Thạch? Lúc đó em không muốn làm, anh kiên quyết bắt em làm, thậm chí còn kéo em tới tận Nam Phi học mấy kiến thức về kim cương gì đó! Bây giờ em đã nhập tâm vào vai trò này rồi, anh lại tới nói với em anh muốn em làm bà chủ gia đình? Anh điên hay là em điên đây?”

Niên Bách Ngạn ôm cô, tùy ý dựa vào bàn làm việc, mỉm cười: “Sông có khúc, người có lúc!”

“Đừng có trả lời em kiểu lấp lửng! Niên Bách Ngạn! Có phải anh cảm thấy mấy tin đồn đó gây bất lợi với anh không?” Tố Diệp chất vấn thẳng thừng.

Nhưng Niên Bách Ngạn lắc đầu, nói với vẻ chắc chắn: “Là bất lợi với Tinh Thạch.”

Câu nói ấy làm Tố Diệp á khẩu, khó khăn lắm mới tìm lại được giọng

nói của mình: “VẬY... VẬY anh cũng nên báo trước với em một tiếng chứ? Anh có biết bây giờ em cảm thấy mình giống cái gì không? Như một đứa ngốc! Người khác biết hết cả rồi, em lại là người biết cuối cùng! Mọi người sẽ nhìn em thế nào đây? Họ sẽ cảm thấy em nực cười!”

“Không đâu! Họ sẽ cảm thấy em bị lợi dụng, ngược lại sẽ thương hại em.” Niên Bách Ngạn nói với vẻ vừa nghiêm túc lại vừa như đùa cợt.

Tố Diệp bực bội, nhíu mày, gào to: “Tại sao anh phải “tiền trạm hậu tẩu”?”

Tối qua anh về nhà rất muộn, cô đã ngủ rồi. Nhưng một chuyện lớn như vậy, anh không nên gọi cô dậy thông báo một tiếng sao?

Niên Bách Ngạn vẫn giữ bình tĩnh. Anh vỗ nhẹ lưng cô, rồi hỏi: “Thế em giận vì anh không báo trước hay vì em bị đuổi việc?”

“Hai chuyện này tời tộ như nhau!” Tố Diệp giận dữ nói.

Niên Bách Ngạn bật cười: “Diệp Diệp à! Anh hiểu em mà. Chuyện này mà nói trước với em, em sẽ chỉ càng giận hơn, và chắc chắn sẽ không nghe theo sự sắp xếp.”

“Tại sao em phải nghe theo? Em làm sai chuyện gì rồi? Dựa vào đâu anh đòi đuổi việc em? Cứ cho là em làm sai đi, ít nhất em vẫn là cổ đông của Tinh Thạch chứ?”

Niên Bách Ngạn thở dài, lắc đầu: “Em xem xem, anh sợ nhất là em như thế này.” Nói rồi anh thu chặt tay lại, cố gắng dỗ dành: “Diệp Diệp! Tin anh đi, trong hoàn cảnh bây giờ, cách tốt nhất là em ở nhà.”

Ngọn lửa trong bụng Tố Diệp khó mà dập tắt được, như một con

sóng xô về phía trước, cuốn đi mọi lý trí của cô. Cô đẩy Niên Bách Ngạn ra rồi hét to: “Niên Bách Ngạn! Tương lai của em, em không thể tự nắm giữ hay sao? Anh dựa vào đâu được an bài cho tương lai của em? Nói trắng ra chỉ vì muốn dẹp yên mọi chuyện mà anh bán em!”

“Diệp Diệp...”

“Em không muốn nói chuyện với anh nữa!” Tố Diệp đỏ mắt, vớ lấy chìa khóa xe trên mặt bàn anh, quay đầu xông ra ngoài.

Niên Bách Ngạn bất ngờ, cũng xông ra khỏi văn phòng, giơ tay kéo cô lại: “Em bình tĩnh một chút!”

“Không cần anh lo!” Tố Diệp lấy hết sức đẩy anh ra, gào lên một tiếng rồi bỏ chạy.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn đuổi theo cô nhưng phát hiện cô đã đi thang máy xuống nhà.

Anh quay lại, ra lệnh cho thư ký: “Lập tức chuẩn bị xe cho tôi!”

“Dạ! Vâng...” Người thư ký cũng chết điếng, lập tức gọi điện thoại.

Đây là lần đầu tiên cô ấy thấy Niên Bách Ngạn căng thẳng đến vậy...

Đúng như tình huống xấu nhất mà Tố Khải đã phân tích trước đó, việc Diệp Lan mất tích vẫn chưa có manh mối gì. Không có lũ bắt cóc nào gọi điện tới đòi tiền chuộc, chứng tỏ không phải bắt cóc.

Tố Khải ngày sau rầu rĩ hơn ngày trước. Ban ngày anh dẫn đồng nghiệp đi khắp nơi nghe ngóng tìm kiếm người. Thậm chí còn gửi ảnh Diệp Lan tới các quán bida, quán bar thậm chí là các sông bạc

ngầm..., còn nhờ các anh em giang hồ nghe ngóng giúp. Buổi tối anh ở lại trong sở cảnh sát, dán mắt quan sát hình ảnh CTV ở mỗi góc phố, không bỏ sót giây nào.

Anh lấy Thập Sát Hải làm trung tâm, mở rộng phạm vi tìm kiếm về bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc.

Trong CTV, có thể nhìn thấy Diệp Lan xuất hiện ở đường Yên Đại Tà. Cô không lái xe mà bắt taxi, rồi xuống xe ở đầu đường, sau đó đi vào Hậu Hải.

Còn trong CTV gần cầu Ngân Đĩnh, anh cũng có thể nhìn thấy bóng dáng Diệp Lan. Đúng là có một người mặc cảnh phục tới bắt chuyện với cô. Nhưng hắn ta cụ thể tướng tá ra sao, đã nói gì với Diệp Lan thì không rõ.

Không có CTV nào gần hơn, thậm chí hình ảnh người đó và Diệp Lan rời đi cũng không có.

Sau đó Tố Khải đã tới hiện trường thăm dò, phát hiện chiếc camera có thể lại trực tiếp hình ảnh hắn ta đã bị kẻ nào đó phá hỏng. Có thể thấy, đối phương có kế hoạch từ trước. Mà nói chính xác là đã âm mưu từ lâu.

Khoảng thời gian này, Cảnh Long cũng ở sở, cùng Tố Khải điều tra CTV. Anh ta cũng gầy rộc hằn đi, điện thoại kêu lên liên hồi. Mỗi lần anh ta nghe máy, Tố Khải lại nghe thấy trong nói bực bội ở đầu kia. Có lẽ là mẹ anh ta ra lệnh cho anh ta lập tức về nhà.

Cảnh Long không còn là trẻ con nữa, đương nhiên không thể cứ thế nghe lời mẹ răm rắp.

Có vẻ như mẹ anh ta càng thêm phần nộ, yêu cầu anh ta phải cắt

đứt ngay với Diệp Lan. Một đứa con gái làm nhà họ Cảnh mặt mũi ề chề như thế tuyệt đối không thể bước chân vào cửa lớn.

Cảnh Long khuyên nhủ hết nước hết cái, nói cho dù Diệp Lan không yêu anh ta nhưng anh ta vẫn yêu Diệp Lan.

Tố Khải nghe không lọt tai, bèn đứng dậy đi ra hành lang hút thuốc.

Mấy hôm nay, Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành cũng không còn tâm trí lo chuyện của Tinh Thạch nữa. Hầu như ngày nào bà ta cũng gọi không biết bao nhiêu lần cho Tố Khải, liên tục hỏi anh có phát hiện và tiến triển gì không. Sau khi Tố Khải vẫn chưa có cách nào, bà ta lập tức quát mắng: Tố Khải! Cậu nhớ cho tôi! Lan Lan mà có mệnh hệ gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu!

Nếu Lan Lan có mệnh hệ gì, anh còn chẳng tha thứ cho bản thân mình.

Đúng vào lúc anh đang hút thuốc, thì điện thoại trong túi quần rung lên.

Anh lấy ra, là một số điện thoại lạ.

Trong lòng chẳng hiểu sao bỗng rung mình. Có lẽ làm cảnh sát hình sự nhiều năm. Anh vút điều thuốc trong tay đi, lập tức quay vào phòng. Cảnh Long vẫn còn đang hết lời khuyên mẹ, Tố Khải mặc kệ anh ta mà kết nối tín hiệu điện thoại vào máy tính.

Cảnh Long phát giác có chuyện bèn lập tức ngắt máy, xông tới giúp đỡ.

Tố Khải ra hiệu bằng mắt cho anh ta sau đó cùng đếm tới ba thì nhận máy.

Cảnh Long ở phía kia vội vàng truy tìm nguồn gốc chiếc điện thoại.

“Ai đó?” Tổ Khải cố gắng giữ cho giọng nói bình tĩnh.

Giọng nói ở đầu kia đã được qua xử lý, the thé và cứng nhắc: “Cảnh sát Tổ vĩ đại! Mấy hôm nay có nhớ cô bạn gái nhỏ của mày không thế?”

Vì giọng nói đã được biến đổi, không thể phân biệt được phát âm của đối phương cũng không thể đoán được hẳn là người nào, hay là quốc tịch nào.

“Diệp Lan ở trong tay ông?” Tổ Khải cố gắng kéo dài thời gian.

“Cũng giống như người của chúng tao ở trong tay bọn mày vậy.”

“Ông là Samele?” Nét mặt Tổ Khải khựng lại.

“Ông ấy chê mày quá nhiều chuyện.”

Nghe giọng điệu này có lẽ hẳn là thuộc hạ của Samele.

“Ông muốn thế nào?” Tổ Khải quay đầu nhìn Cảnh Long, nhưng Cảnh Long tuyệt vọng lắc đầu.

Đối phương cười rất ghê tai: “Cảnh sát Tổ! Tao biết mày cố tình kéo dài thời gian. Đừng có tốn công vô ích! Đám cảnh sát chúng mày không thể điều tra ra chúng tao được đâu. Nếu không thế, sao bao năm nay mày chỉ chạm tới được vạt áo của Samele?”

Tổ Khải nghiêng rằng: “Ông muốn uy hiếp tôi thả người?”

“Mày nhầm rồi! Chúng nó sống hay chết không liên quan gì tới bọn tao. Nếu đã bị chúng mày bắt đi, thì bọn tao coi như đồ bỏ.” Đối phương lạnh lùng nói: “Cảnh sát Tố! Có muốn nghe giọng nói của bạn gái mày không?”

Tim Tố Khải thất lại.

Chỉ nghe thấy hấn ta quát: Nói đi!

Nhưng không có động tĩnh gì.

Đối phương bật cười: Con nhóc này lý thật!

“Tao cảnh cáo chúng mày không được động vào cô ấy!” Tố Khải sốt ruột, nắm chặt tay lại, hét vào điện thoại: “Lan Lan!”

Lập tức, tiếng của Diệp Lan vọng tới, như đang cố nín khóc, thanh âm vẫn còn hơi run run: “Tố Khải! Đừng lo cho em!”

Điện thoại nhanh chóng bị đối phương giật lại: “Thấy chưa! Bạn gái mày nghĩ cho mày quá đi! Thế nào, cảnh sát Tố! Đã giải quyết được nỗi nhớ nhung của mày chưa?”

“Mẹ kiếp! Chúng mày rốt cuộc muốn thế nào?” Tố Khải nổi giận. Câu nói vừa rồi của Diệp Lan như một lưỡi dao đâm thẳng vào tim anh.

Hấn ta hừ một tiếng: “Không cần gì cả! Chúng tao chỉ muốn cảnh cáo mày biết điều một chút!” Dứt lời, hấn ta cúp máy.

“Alô?” Tố Khải gào lên với di động nhưng đầu kia đã ngắt máy.

Anh giận đến nỗi chỉ muốn ném vỡ điện thoại.

“Lần theo được dấu vết của nó chưa?” Tổ Khải đấm mạnh lên bàn, sợi dây trong lòng căng ra cực hạn, đầu óc anh chỉ toàn là Diệp Lan.

Nét mặt Cảnh Long rầu rĩ: “Đối phương đã cài thêm mật mã, không thể tìm ra được!”

“Đáng chết!” Tổ Khải ném hết tài liệu xuống mặt đất.

Cảnh Long cố kiềm chế: “Bọn chúng là người của Samele?”

Tổ Khải khẽ nheo mắt, gật đầu.

“Vậy chúng ta phải làm gì đây?”

Tổ Khải cũng muốn biết giờ phải làm sao, nhưng bọn chúng không đưa ra bất kỳ điều kiện nào. Anh rất lo cho sự an toàn của Diệp Lan. Suy nghĩ một lát, anh bỗng nhiên vớ lấy chìa khóa xe, xông ra ngoài.

“Tổ Khải!” Cảnh Long ngỡ ngàng, cũng chạy ra ngoài theo...

Quyển 12 - Chương 531: Vừa yêu vừa hận

Hứa Đồng không ở trong nước nên khoảng thời gian này Niên Bách Ngạn đều tự mình lái xe đi làm, cũng tránh cho tài xế của công ty đi đi về về phiền phức. Niên Bách Ngạn lái một chiếc xe công vụ. Trước nay anh luôn rất khiêm tốn. Trong nhà để xe không chỉ có một chiếc ô tô nhưng xe đua và SUV tuyệt đối không thể vào công ty. Thế nên chiếc xe Tố Diệp lái đi chính là chiếc xe công vụ sáng nay anh đi tới công ty.

Đối với Tố Diệp mà nói, xe của Niên Bách Ngạn quả thực rất không hợp với cô, quá công vụ và mạnh mẽ. Thân xe hào hoa thu hút không ít ánh mắt tò mò. Cô vốn lái xe không có mục đích, chẳng hiểu sao lại đi tới đường Đông Trực.

Tố Diệp cứ thế băng băng về phía Tây, gần như lao đi điên cuồng. Có mấy lần suýt nữa đứng bên bờ vực vi phạm giao thông. Sau khi vào đường Quĩ, cô cho xe đi chậm lại, cuối cùng dừng bên lề đường.

Cô tắt máy rồi nằm bò lên vô lăng.

Mệt mỏi, vô vọng, bất lực, hụt hẫng... Tất cả những tâm trạng tiêu cực đều đổ ập xuống, cuốn phăng tất cả. Cô biết như vậy rất không ổn. Là một bác sĩ tâm lý, cô biết rõ chúng sẽ như liều thuốc độc ăn mòn lý trí, khống chế cảm xúc.

Giống như bây giờ, cô rất ghét Niên Bách Ngạn. Anh là người cô quan tâm nhất, cuối cùng người cầm dao đâm sau lưng cô cũng là

anh.

Nhưng mặt khác, chút lý trí còn sót lại vẫn không ngừng nhắc nhở cô. Đặt vào địa vị Niên Bách Ngạn, anh làm vậy là điều tất nhiên. Anh nói đúng, chuyện này không còn nước thương lượng. Nếu cô có biết trước thì cũng ích gì? Sợ chỉ càng thêm tổn thương, càng suy nghĩ nhiều hơn, vì cô biết rất rõ, chức vụ ở Tinh Thạch đối với cô giờ đã chỉ thành khúc gỗ cuối cùng.

Cô không lưu luyến quyền quý, cái cô nuối tiếc chỉ có cảm giác thỏa mãn công việc mang lại cho mình.

Thời gian này người trên phố Quĩ không nhiều. Đây là một con đường ăn vặt nổi tiếng ở Bắc Kinh. Các món ăn ngon từ khắp mọi miền đều sẽ được bày la liệt tại đây, về cơ bản thì càng về khuya sẽ càng náo nhiệt.

Tố Diệp cũng hơi đói rồi. Một bữa cả một buổi sáng, bụng cô đã bắt đầu kháng nghị.

Điểm đặc biệt ở phố Quĩ là đồ ăn cay, vị cay của khắp mọi vùng miền quy tụ, khắp nơi rất một màu đỏ rực. Tố Diệp không ăn được mấy món quá cay, cũng vì cô vốn là người Bắc Kinh, muốn ăn mấy món quà vặt cũ của thành Bắc Kinh đều hay theo cậu tới một chỗ cố định. Những phố như phố Quĩ, phần nhiều tới đây đều là người ngoại tỉnh, giá tiền dĩ nhiên cũng có từng mức khác nhau.

Nhưng mà thi thoảng cô vẫn tới đây cho vui. Vì trên con phố này, cũng ít nhiều có những thứ chính tông.

Đang mãi nghĩ thì cửa xe bị ai đó bất ngờ mở ra.

Tố Diệp giật nảy mình, quay đầu lại nhìn, hóa ra là một cô gái xinh

xắn. Hình như cô bé là một sinh viên đại học. Cô bé ngồi ngay xuống ghế lái phụ, sau đó cũng quay đầu nhìn cô. Thấy chủ xe là một người phụ nữ, cô bé xin lỗi rồi rút rồi đẩy cửa xe, ngượng ngập bỏ chạy.

Mọi việc xảy ra quá nhanh. Từ lúc cô bé ấy lên xe cho tới khi xuống xe chạy lẹ chỉ có vài giây, Tố Diệp còn chưa kịp có phản ứng gì. Sau khi cô bé ấy đi xa rồi, cô mới bàng hoàng hiểu ra mọi chuyện là thế nào.

Cô đã từng làm một bài điều tra trên mạng, một chiếc siêu xe và một chiếc xe tầm thường sẽ có ảnh hưởng gì. Kết luận là, người lái xe đẹp sẽ dễ bắt chuyện dọc đường với con gái hơn. Một khi con gái nhìn thấy bạn lái siêu xe, thì mười người phải tới tám, chín người sẽ không từ chối việc lên xe. Còn nếu chiếc xe của bạn chỉ cà tàng thì cô ta có khi còn chẳng thèm liếc mắt lấy một cái.

Cô cũng từng nói cứ tới buổi tối, nhất là những khu vực gần các quán bar hoặc cổng các trường đại học. Chỉ cần bạn lái một chiếc xe sang và đỗ ở đó, lập tức sẽ có các cô gái đẹp chủ động mở cửa ngồi lên xe, sau đó giả vờ họ chỉ lên nhằm xe, tiếp theo sẽ bắt chuyện và phát triển thêm một bước nữa với bạn.

Nhất định là cô gái vừa nãy tưởng rằng chủ chiếc xe này là nam nên mới định bước vào bắt chuyện.

Tố Diệp bỗng nhiên cảm thấy lo sợ.

Cũng may hôm nay người lái xe là cô, nếu đổi lại là Niên Bách Ngạn thì sẽ thế nào? Cô không lo lắng Niên Bách Ngạn sẽ thế nào. Đám phụ nữ vây xung quanh anh, các kiểu chủ động bắt chuyện chắc là anh đã quá quen rồi. Cô chỉ cảm thấy, nếu hôm nay ngồi ở vị trí ghế lái là Niên Bách Ngạn, cô gái kia sẽ làm những hành động điên rồ gì?

Sau đó cô nhớ tới lời mẹ đã từng dặn dò mình: Tiểu Diệp à! Bây giờ con có chồng rồi, nên mẹ nhất định phải dặn dò con mấy câu. Bách Ngạn nó là người đàn ông có trách nhiệm, bây giờ ngoài xã hội gặp được một người như thế đã không dễ dàng gì rồi. Người đàn ông một khi có trách nhiệm thì chắc chắn đó là một người đàn ông tốt, sẽ có rất nhiều cô gái nhớ nhung. Con ấy à, tuy là cháu ngoại của mẹ, nhưng thật ra trong lòng mẹ đã coi con là con gái ruột từ lâu. Con lấy chồng, người lo lắng nhất chính là mẹ, chỉ sợ con hay để tâm vào mấy chuyện vặt vãnh. Tính con mẹ quá hiểu rồi. Tóm lại chỉ một câu thôi, trí thông minh của con không chỉ dùng vào công việc, mà còn phải dùng vào gia đình. Phụ nữ lúc cần thông minh thì đừng có mơ màng, lúc cần hồ đồ thì đừng có tinh ranh.

Tổ Diệp nhìn về phía trước, trong đầu vẫn quanh quẩn câu nói ấy của mẹ.

Cô xuống xe, nặng nề bước về phía quán dồi nướng mà cô thường hay tới.

Bắc Kinh có vô vàn những quán dồi nướng to nhỏ, nhưng Tổ Diệp lại chỉ thích ăn sạp hàng nhỏ xinh ở phố Quĩ này. Theo như Lâm Yêu Yêu nói đây chính là quầy hàng “ba không”: Không cách ngăn, không điều hòa, không bia rượu.

Cửa hàng dồi nướng lão Vu được mệnh danh là cửa hàng ngon nhất, đặc sắc nhất Bắc Kinh. Gia đình lão Vu, ông chủ ở đây đã mấy đời làm món này, thế nên dồi được lựa chọn cũng không giống như trên thị trường, bột khoai lang được sử dụng cũng ngon nhất. Tất cả các nguyên liệu đều là bí kíp gia truyền, đến dồi cũng là tự làm, không giống mấy loại được sản xuất dây chuyền trên thị trường.

Ông chủ là người Bắc Kinh chính gốc, nói chuyện rất lớn tiếng. Mỗi lần Tổ Diệp tới ăn, nghe ông nói đều cảm thấy vô cùng thân thiết.

Một sạp hàng bên đường xấu ma chê quỷ hờn đã bao phủ trong không khí một hương vị của gia đình. Nói theo cách của lão Vu thì ông muốn những người chưa thực sự được ăn dồi nướng chính cống được nếm thử, để biết thế nào là món quà vật chính hiệu của người Bắc Kinh.

Lão Vu quen Tố Diệp, sau khi thấy cô ngồi xuống bèn cười nói: “Ồ! Hôm nay cháu không đi làm sao?”

Câu nói ấy đã chạm vào vết thương của Tố Diệp. Cô buồn bã nói: “Cháu đến quán của bác ăn dồi để được an ủi đây. Bác lại còn sát muối vào vết thương của cháu.”

Lão Vu là người thông minh, mới nghe đã hiểu ra bảy, tám phần, nghĩ bụng chắc chắn là cô đang buồn vì chuyện công việc. Ông cười ha ha, nói: “Tới quán của bác ăn dồi để an ủi chắc chắn là không có vấn đề rồi. Dồi nướng của lão Vu bảo đảm cháu chắc chắn ăn xong sẽ vui lên. Nhưng cô gái à! Có một câu nói rất đúng: Con người sống trên đời, hưởng thụ mới là quan trọng nhất, nghĩ nhiều, lo nhiều chỉ là tự tìm phiền não mà thôi. Bác thấy cháu còn trẻ, con đường sau này còn dài. Như bác đây, lớn tuổi như vậy vẫn còn bày sạp hàng bán lề đường. Người nhà bác ai cũng phản đối. Nhưng bác nghĩ rất thoáng. Bán lề đường thì đã sao nào? Chí ít cũng khiến những người được ăn dồi nướng của lão Vu cảm thấy vui vẻ. Bác thấy mọi người ăn ngon miệng thì bác cũng rất vui, rất hãnh diện. Con người ấy à, nên mở rộng trái tim ra một chút. Khi mở lòng mình rồi thì góc độ nhìn nhận sự việc cũng sẽ khác. Có thể cháu nghĩ con đường trước mặt đã cụt rồi, nhưng cháu chỉ cần đi thêm mấy bước thôi, nhìn kìa, thế là lập tức ra tới được đường lớn rộng rãi. Cháu nói có phải vậy không nào?”*

*Chú thích của Tầm: Trên đường Quĩ có một quán dồi của lão Vu,

thời gian mở quán là từ chín giờ sáng tới mười hai giờ đêm. Làm khổ mấy người không được qua đó ăn mà T_T

Cô đã từng làm một bài điều tra, người thích hợp làm nhà đàm phán tâm lý nhất chính là người Bắc Kinh lớn tuổi. Một là họ sống dưới chân Hoàng thành, tư tưởng giác ngộ chính trị rất cao, trong dòng máu đã có khí phách của bậc đế vương. Giống như người tài xế taxi ở Bắc Kinh. Họ có thể nói với bạn các chuyện trên trời dưới đất, từ chính trị tới cuộc sống, là một từ điển bách khoa toàn thư được công nhận. Hai là người Bắc Kinh gốc nói chuyện luôn tròn vành rõ chữ. Những người càng lớn tuổi giọng nói lại càng đẹp. Nó mang tới cho người đối diện một cảm giác thân thiết và ấm áp, thế nên có thể khiến người nghe vô thức bị ảnh hưởng.

Lão Vu kỳ thực rất thích trò chuyện, cũng hay cười ha ha, khiến người tiếp xúc tâm trạng luôn vui vẻ. Khi một phần dồi nướng rưới tương tỏi và rau cay được bê đến trước mặt cô, Tố Diệp cảm thấy, trong lòng cũng không còn bức bối như vậy nữa.

Đang ăn thì có một người ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Cái bóng treo trên đầu cô, đầy áp lực.

Tố Diệp cầm một cái tăm trong tay, trên tăm cắm một miếng dồi. Cô ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn thì sửng người giây lát.

Sau đó, mới có phản ứng.

Có bộ điện thoại đó, anh muốn tìm được cô không khó.

Cô không nói gì, chỉ cúi đầu tiếp tục ăn dồi.

Niên Bách Ngạn cũng không nói gì, chỉ nhìn cô ăn.

Lão Vu thấy có khách tới bèn nhiệt tình bước tới tiếp đón: “Cậu ăn ở đây hay mang về?”

“Cháu đợi người!”

Tố Diệp nghe thấy Niên Bách Ngạn nói câu đó rồi rút ví ra: “Ông chủ! Của cô ấy bao nhiêu tiền?”

Lão Vu nhận ra điều gì đó, tươi cười đáp: “Mười đồng!”

Niên Bách Ngạn không có tiền lẻ, phải rút ra một tờ tiền to. Đang định đưa thì Tố Diệp cúi đầu bực bội nói: “Em tới đây ăn không chỉ ăn một phần đâu!”

Nghe xong câu ấy, Niên Bách Ngạn cười khế: “Em cứ ăn thoải mái!” Rồi anh đưa tờ tiền trong tay mình, bổ sung thêm: “Ông chủ, tạm thời chưa cần thối lại!”

“Được!” Lão Vu cười.

Tố Diệp không nể tình Niên Bách Ngạn. Cô ngẩng đầu nói với ông chủ: “Cho thêm chín phần nữa.”

Lão Vu sững người: “Chín phần! Cô gái! Cháu ăn hết được không?”

“Chẳng phải có người “tham chiến” cùng hay sao?” Tố Diệp hờn dỗi.

Cô vừa dứt lời, nét mặt Niên Bách Ngạn đã có phần căng thẳng. Anh thấp giọng nói: “Diệp Diệp! Đừng dỗi nữa! Mấy thứ đồ này ăn chơi bời thôi, ăn nhiều không tốt cho sức khỏe đâu!”

“Anh chàng đẹp trai! Cậu nói vậy là không hiểu rồi.” Lão Vu vừa bận

rộn vừa chen vào: “Dồi nướng của tôi, con gái ăn vào thì đẹp da, đàn ông ăn vào sẽ có sức khỏe cường tráng.”

Niên Bách Ngạn không để ý tới lời của lão Vu chỉ nhìn Tố Diệp.

Tố Diệp cười khẩy: “Em đâu có nói em ăn nhiều như vậy, chín phần gọi cho anh cả đấy!”

Cô hiểu tính anh. Người hay tới mấy nhà hàng cao cấp đủ các loại sao để ăn cơm như anh chẳng bao giờ tới mấy con đường này ăn cơm, nói chi tới ngồi vỉa hè ăn mấy thứ này. Nhìn dáng ngồi của anh bây giờ đã thấy kỳ cục. Rõ ràng, một là cái ghế gỗ quá nhỏ khiến anh không thoải mái, hai là lại ngay bên đường. Cho dù chưa tới buổi tối cũng vẫn có xe qua lại. Anh ăn mặc chỉnh tề, nghiêm túc, xuất hiện ở mấy nơi thế này quả thực kỳ lạ.

“Diệp Diệp! Anh cùng em đi ăn món khác nhé.” Anh không có hứng thú mấy với những món nhiều dầu mỡ.

Tố Diệp hếch mắt nhìn anh: “Không ăn quen đồ của người bình dân thì cũng phải thông cảm cho nỗi khổ của họ chứ.”

Niên Bách Ngạn không biết nói sao.

Ông chủ nhanh chóng bê lên ba suất. Tố Diệp nhân cơ hội ấy nói với ông: “Nhìn xem! Đây chính là ông chủ của cháu, đã đuổi việc cháu một cách vô nhân tính.”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn có trăm cái miệng cũng không thể biện.

Ông chủ cũng không phải người hồ đồ. Tuy nghe giới thiệu là cấp trên nhưng ánh mắt và xưng hô thân mật của Niên Bách Ngạn dành

cho Tố Diệp, ai cũng sẽ hiểu giữa họ có quan hệ gì. Ông bèn cười nói: “Nếu như vậy thì đúng là cậu không phải rồi. Cô gái! Cháu cứ phạt cậu ấy ăn thêm mấy suất dồi nướng để đền tội.”

Nói đến nước này, Niên Bách Ngạn không thể không ăn. Dẫu sao cũng là anh tiền trạm hậu tấu. Anh bèn dỗ dành Tố Diệp: “Được rồi! Anh ăn! Chỉ cần em hết giận là được!”

Tố Diệp mặc kệ anh.

Anh cầm lấy tăm, xiên một miếng dồi rồi đưa vào miệng.

Cô lén quan sát anh, thấy biểu cảm của anh có vẻ khổ sở, sự bức tức dâng lên khi vừa nhìn thấy anh đã dụ đi ít nhiều.

“Cô gái! Coi như bác nói đỡ hộ cậu ấy. Tuy là hai đứa ăn nhiều một chút thì bác rất vui nhưng chín phần thì ăn làm sao hết. Bác thấy thế là tạm đủ rồi.” Ông chủ nói.

Tố Diệp ngấm ngấm rồi đẩy cả ba phần trước mặt mình tới trước mặt Niên Bách Ngạn: “Thế thì ăn hết chỗ này chắc là được chứ?”

Niên Bách Ngạn dĩ nhiên phải nghe lời, không cò kè mặc cả...

Ăn dồi nướng xong, Tố Diệp đi thẳng vào trong phố Quý. Niên Bách Ngạn không biết cô định đi đâu, vẫn luôn đi theo cô. Khi đi qua một sạp hàng, anh mua một hộp kẹo cao su rồi đưa cô một viên.

Tố Diệp không những không từ chối mà còn cướp luôn cả viên trong tay anh, còn đồ thêm mấy viên ra tay, nhét hết cả vào miệng, rất phù hợp với slogan quảng cáo: Sau khi ăn cơm, phải nhai đồng thời hai viên kẹo mới được.

Niên Bách Ngạn nhận ra cô vẫn còn đang giận hờn. Anh mỉm cười, cũng không nói thêm gì nhiều, để mặc cho cô lấy kẹo cao su.

Kết quả là cô mới đi một đoạn đường, kẹo cao su đã hết quá nửa. Cô nhai hết vị ngọt là lập tức nhổ vào thùng rác, sau đó lại đổ một loạt ra nhét vào miệng.

Hệt như một đứa trẻ.

Trong mắt Niên Bách Ngạn chính là như vậy.

Đương nhiên, trong quá trình ấy, điện thoại của anh cũng reo lên không ít lần, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là công việc.

Tố Diệp nghe là thấy phiền, ngồi hằn xuống cửa cửa hàng Hồ Đại.

Niên Bách Ngạn vừa đi vừa nghe điện thoại. Thấy cô dừng bước, anh cũng yên tâm dấn dò công việc vào điện thoại. Cô nghe thấy là chuyện tiếp khách, chắc chắn là lại ăn cơm với trưởng phòng hay doanh nhân nào đó.

Cô chợt thấy chua xót trong lòng.

Một mặt cô ghét hành động của anh, mặt khác lại thương anh phải lo lắng vì mình.

Giờ Tinh Thạch đang bận đến mức nào cô biết quá rõ. Anh là tổng giám đốc, lại đi theo cô cả đoạn đường chỉ vì giận dỗi mà vẫn kiên nhẫn. Anh không liên tục nói lời xin lỗi cô nhưng lại dùng hành động thể hiện sự áy náy của mình.

Người đàn ông này thật sự khiến cô vừa yêu vừa hận.

Hồ Đại giờ này đã có người đợi chỗ rồi. Gần đây có rất nhiều công ty, nên đông đúc cũng là chuyện bình thường. Cả một hàng ghế dài bày ra bên ngoài. Người cầm được số sẽ ngồi ngoài đợi chỗ, hạt dưa, nước uống được phục vụ không ngừng.

Tố Diệp lấy một số từ người phục vụ. Phía sau cũng có rất đông người lên lấy số. Cô tìm được một chỗ, bốc một nắm hạt dưa rồi rót một cốc nước, có vẻ rất nhàn nhã.

Gọi điện thoại xong, Niên Bách Ngạn thấy cô ngồi cắn hạt dưa ở đó. Anh đi lên trước, ngược nhìn tấm biển rồi thở dài: “Diệp Diệp! Em muốn ăn thì anh đưa em tới mấy nhà hàng tử tế ăn. Đồ ở đây chắc là cay lắm, không hợp với em đâu.”

“Anh lúc nào cũng thế. Có phải làm sếp quen rồi không? Ở đây có hợp với em không, bản thân em là người rõ nhất! Anh còn chưa thèm hỏi đã nói không hợp với em, lẽ nào không thấy quá chủ quan sao?” Tố Diệp vứt hạt dưa vào giỏ, tức giận nói.

Những ánh mắt đang đợi chỗ nhìn cả về phía này.

Không khó nhận ra, ánh mắt các cô gái phần nhiều đều có chút trầm trồ.

Niên Bách Ngạn không quan tâm tới họ. Anh đợi cô trút giận hết rồi tìm một cái ghế, ngồi xuống, đối diện với cô. Anh chân thành nói: “Người ta hay nói người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc sáng tỏ. Có nhiều lúc chúng ta không nhìn rõ bản thân mình. Diệp Diệp! Trước giờ em có mấy khi ăn cay, tình trạng sức khỏe của em anh nắm rất rõ. Vả lại đồ ăn trên đường này chưa chắc đã sạch sẽ. Em ăn vào sẽ bị đau bụng, hà cớ gì phải chống đối lại anh chứ? Vì quá hiểu em nên anh mới thay em quyết định một số chuyện. Phải, anh thừa nhận cách làm của anh hơi độc đoán, trong mắt em đã trở

thành cưỡng chế. Nhưng em phải biết, khiến một người từ lâu đã có thói quen quyết định thay đổi thói xấu này là không dễ. Cho anh cơ hội, được không?”

Tố Diệp mím môi không nói gì.

“Được rồi, đừng giận nữa! Bây giờ là thời gian đặc biệt, anh không muốn em đứng đầu mũi sóng thôi.” Niên Bách Ngạn khẽ nắm lấy tay cô, giọng nói vẫn rất êm ấm.

Sự ấm áp của lòng bàn tay anh truyền tới ngón tay cô, sau đó theo lỗ chân lông, lan vào trái tim.

“Chỉ là em đi nhiều quá, mệt thôi.” Tố Diệp trừng mắt rồi rút tay về.

Niên Bách Ngạn cười khế: “Thế sao còn xin số?”

“Hỏi ngược! Không xin số làm sao em được ngồi đây cắn hạt dưa?” Tố Diệp bực bội trả lời.

Niên Bách Ngạn phì cười, lắc đầu: “Em đúng là...”

Tố Diệp đặt chiếc cốc sang bên cạnh rồi nói: “Giờ em ăn cũng ăn rồi, uống cũng uống rồi, anh bán số này của em đi.”

“Hả?” Niên Bách Ngạn ngẩn ngơ: “Thế là ý gì?”

Tố Diệp chỉ chỉ: “Anh không thấy phía sau em còn rất nhiều người đang đợi sao? Con số trong tay em ở ngay trước số họ.”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Tặng luôn cho người phía sau là được rồi.”

“Tại sao phải tặng không? Anh làm thương nhân kiểu gì vậy? Chẳng

phải giỏi lắm sao? Đi bán!” Thái độ của Tố Diệp không tốt.

Niên Bách Ngạn đúng là vừa tức vừa buồn cười. Anh đành đứng dậy, giơ tay vò vò tóc cô sau đó cầm lấy số đi tới đám đông cuối cùng. Tố Diệp đưa mắt nhìn qua, rồi lập tức hối hận. Là bốn cô gái...

Thế là, cô có thể nhìn thấy bốn cô gái đó cười tươi như hoa, sốt sắng rút tiền ra đưa cho Niên Bách Ngạn.

Cứ như vậy, còn chưa tới nửa phút, Niên Bách Ngạn đã mang một trăm đồng trở về, hươu hươu trước mặt cô: “Bây giờ đi cùng anh được rồi chứ?”

Tố Diệp hoàn toàn hối hận, nghiêng răng hỏi: “Anh nói lời dễ nghe gì với họ vậy?”

Niên Bách Ngạn mơ hồ: “Lời dễ nghe? Anh chỉ tới hỏi các cô có muốn mua số không thôi?”

Tố Diệp phần nộ suy nghĩ, đẹp trai đúng là có ích, chỉ hỏi có mỗi một câu thôi mà người ta còn chẳng hỏi giá tiền đã rút ngay ví ra. Công lý ở đâu? Cô chỉ cảm thấy bán được có 20 đồng thôi!

Cô đứng dậy, trừng mắt: “Bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối rữa!”

Dứt lời, bỏ đi ngay.

Niên Bách Ngạn dờ khóc dờ người, lập tức đi theo.

Khi đi qua bốn cô gái ấy, Tố Diệp nghe thấy họ thì thà thì thầm: Anh ấy đẹp trai thật đấy! Sao trông quen quen nhỉ? Nếu là bạn trai của mình thì tốt biết bao...

Đáng chết!

Tố Diệp chỉ muốn cầm băng dính dính ngay vào mồm họ!

Niên Bách Ngạn đưa thẳng Tố Diệp về nhà.

Tiểu Nhã né tránh như mọi khi.

Tố Diệp nhốt mình trong phòng, không chịu ra ăn cơm.

Niên Bách Ngạn gõ cửa đi vào, thấy cô buồn bã vùi người trong chăn, anh ngồi xuống, đau lòng nói: “Vẫn còn giận à?”

Tố Diệp không lên tiếng.

Anh lật chăn lên, thấy cô đang nằm sấp xuống, lấy tóc che hết gương mặt. Anh cúi người, dỗ dành: “Giận gì cũng phải ăn cơm đã. Thế này đi, em cứ ăn cơm đi, ăn xong giận tiếp!”

Anh định đưa tay kéo cô bỗng phát hiện gò má cô ướt đầm.

Cô khóc trong im lặng.

Cô như vậy càng khiến Niên Bách Ngạn còn khó chịu hơn chịu một nhát sao.

Anh kéo cô dậy, lau nước mắt cho cô rồi khẽ hỏi: “Anh biết là em chịu ấm ức. Cũng tại anh. Tha thứ cho anh được không?”

“Rõ ràng anh biết em chịu ấm ức còn làm vậy? Niên Bách Ngạn! Đây là một âm mưu.” Cô bật khóc.

Niên Bách Ngạn ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô. Cô giãy giụa mấy cái vô ích bèn gào khóc.

“Chẳng phải anh thông minh lắm sao? Lẽ nào không nhận ra là có âm mưu?”

Niên Bách Ngạn an ủi: “Anh biết!”

“Em bị người ta hãm hại!” Tố Diệp lại đánh anh.

Anh chỉ càng ôm cô chặt hơn, mặc kệ cô đánh: “Anh biết!”

Tiếng khóc của Tố Diệp thêm đau khổ.

“Nhưng Diệp Diệp à! Trí nhớ của em thực sự có vấn đề, chúng ta phải đối mặt với sự thực.” Anh thở dài.

Tố Diệp dùng hết sức mới đẩy được Niên Bách Ngạn ra một chút. Cô hét về phía anh, nước mắt lưng tròng: “Cái gì anh cũng biết mà còn đối xử với em như vậy? Không sai! Trí nhớ của em có vấn đề nhưng thế thì đã sao? Sao anh không tin là em có thể làm tốt? Sao anh lại hòa theo đám người đó kéo em xuống?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô xót xa rồi một lần nữa kéo cô vào lòng.

Tố Diệp đánh anh như phát điên, đẩy anh, nhưng anh vẫn không buông tay. Cuối cùng cô mệt mỏi, rã rời, cũng khóc đến khản tiếng. Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ ghì siết cô trong lòng.

Nước mắt cô tí tách rơi. Cô mở miệng, cắn mạnh vào bả vai rắn chắc của anh.

Đau, nhất định là đau lắm!

Cầm phẫn khiến Tố Diệp không phân nặng nhẹ.

Vì đau đớn, Niên Bách Ngạn nhúu mày lại, nhưng vẫn không hề buông cô ra, mà ngược lại đôi tay càng vững chắc. Anh chỉ nhẹ nhàng an ủi cô.

Nước mắt của Tố Diệp tràn cả vào khóe miệng...

Quyển 12 - Chương 532: Phải thấy máu mới biết ngậm miệng

Buổi tối Diệp Uyên trở về nhà, Lâm Yêu Yêu từ nhà vệ sinh đi ra, thò đầu ra cửa rồi hỏi thẳng: “Niên Bách Ngạn đã sa thải Tố Diệp, anh có biết chuyện này không?”

Diệp Uyên thay giày xong, đặt đồ đạc xuống, rồi cũng đi vào nhà vệ sinh rửa tay, nói với cô: “Anh biết chuyện này!”

“Đã biết từ trước hay sau đó mới biết?”

Diệp Uyên nhìn cô: “Niên Bách Ngạn có quyền bổ nhiệm và bãi miễn nhân viên.”

Lâm Yêu Yêu hiểu ra. Cô tựa vào cửa, thở dài: “Tiểu Diệp sẽ đau lòng lắm!”

“Có thể tưởng tượng ra.” Diệp Uyên lau tay: “Nói thật lòng, ngay cả anh cũng cảm thấy bất ngờ vì quyết định này của Niên Bách Ngạn. Anh không ngờ cậu ấy lại sa thải Tiểu Diệp.”

Lâm Yêu Yêu nhìn thấy một tia hy vọng, lập tức nói: “Anh là chủ tịch, có thể mời Tiểu Diệp làm việc trở lại mà. Anh cũng biết là cả Liêm Chúng và trường đại học cô ấy đều đã nghỉ việc. Cô ấy là người không chịu nhàn rỗi bao giờ. Nếu cả công việc ở Liêm Chúng cũng mất cô ấy sẽ phát điên mất.”

Đương nhiên Diệp Uyên hiểu cho tình cảm giữa Lâm Yêu Yêu và Tố Diệp. Trên đời này, e là cũng chẳng còn mấy tình bạn đẹp như hai

người họ nữa. Từ lúc còn là bạn cùng trường tới giờ cùng làm một chỗ, cùng trải qua những năm tháng thanh xuân dưới mái trường, trải nghiệm những “trận đòn” của hiện thực. Quan trọng hơn cả, Tố Diệp còn từng xen vào số mệnh của Lâm Yêu Yêu với tư cách một bác sỹ tâm lý. Đây càng là một lý do chủ chốt để khiến tình bạn của họ còn hơn cả những người bạn bè bình thường.

Nhưng Diệp Uyên cũng lực bất tòng tâm. Tố Diệp là em gái anh, đâu phải anh không muốn giúp nó? So với sự sốt ruột của Lâm Yêu Yêu, lòng anh càng như thiêu như đốt. Anh ngồi trên sofa, trầm tư suy nghĩ, rất lâu sau mới nói: Chuyện này e là không dễ dàng như vậy.

Lâm Yêu Yêu cũng biết là khó, dẫu sao người đích thân ra lệnh lại là Niên Bách Ngạn, muốn anh ấy thu hồi lại còn khó hơn lên trời. Nếu dễ dàng, cô đã không nhờ cậy tới Diệp Uyên. Cô nói: Một em gái của anh tới giờ này chưa rõ tung tích, tất cả mọi người đều đang vô cùng nóng ruột. Em gái kia giờ lại trở thành kẻ thất nghiệp. Anh mà còn không mau nghĩ cách, mọi người sẽ phát điên mất.

Cô nói không sai, Diệp Uyên cũng biết rõ. Chuyện của Diệp Lan tới nay còn chưa có đầu mối. Trên dưới trong tập đoàn vẫn phong tỏa mọi tin tức, nói với bên ngoài là Diệp Lan ra nước ngoài du lịch. Nhưng giấy không gói được lửa, đã bắt đầu có người xì xào bàn tán. Còn việc Tố Diệp rời khỏi công ty cũng khiến những tin đồn càng thêm xôn xao. Trên mạng thậm chí còn có vị đại sư bói mệnh nào đó phán rằng Tinh Thạch đã phạm phải Thái tuế, năm xui tháng hạn.

Phải, nếu còn tiếp tục thế này, ai cũng sẽ phát điên.

Nghĩ vậy, Diệp Uyên an ủi Lâm Yêu Yêu, rồi gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn. Đầu kia đã nhận máy. Diệp Uyên bèn nói cho Niên Bách Ngạn nghe suy nghĩ của mình, đại ý chính là, mong Niên Bách Ngạn có thể khôi phục lại chức vụ của Tố Diệp.

Cụ thể Niên Bách Ngạn đã trả lời thế nào, Lâm Yêu Yêu không rõ. Cô chỉ nhìn thấy hàng lông mày của Diệp Uyên dần nhú lại thành một điểm. Mấy phút sau, cuộc điện thoại kết thúc. Cô nhìn Diệp Uyên, Diệp Uyên thì nói với vẻ khó xử: Cậu ấy không thay đổi quyết định!

Lâm Yêu Yêu ngớ ngàng: Cả anh nói đỡ mà cũng không được sao?

Phải, cả anh cũng không được! Diệp Uyên nói.

Lâm Yêu Yêu tức giận, lẩm bẩm: Sớm biết thế này, ban đầu anh không nên giao hết quyền quản lý vào tay Niên Bách Ngạn.

Đương nhiên, đây chỉ là một lời tức giận. Chỉ là cô nghĩ mãi không hiểu. Tổ Diệp là vợ của Niên Bách Ngạn. Trên đời này làm gì có người chồng nào đối xử với vợ mình như thế chứ?

Diệp Uyên biết Lâm Yêu Yêu vẫn chưa hết bức bối. Anh cũng hết cách, bèn bước tới ôm cô vào lòng, dịu giọng vỗ về: Có lẽ cậu ấy làm vậy cũng có lý do của mình, cũng có thể bản thân Tiểu Diệp thật sự có vấn đề. Trên thương trường vốn dĩ không có cái gọi là công bằng. Nếu là vấn đề của Tiểu Diệp, thì đây cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Lâm Yêu Yêu biết Diệp Uyên cũng đã cố gắng hết sức rồi, nên cũng không gượng ép nữa, chỉ có thể thở dài cảm thấy không đáng thay cho Tổ Diệp...

Ngày cuối tuần qua đi, nhiều mưa.

Niên Bách Ngạn hủy hết mọi buổi tiếp khách, tập trung ở nhà với Tổ

Diệp, sợ cô lại giận lên không biết còn chạy đi đâu. Nhưng sự thật là sau một quãng thời gian dần vật, Tố Diệp cũng đã thông suốt hơn rất nhiều. Cô chỉ nhìn ra cơn mưa rả rích ngoài cửa sổ và nói với Niên Bách Ngạn: Anh xem! Ngay cả ông Trời cũng cảm thấy không đáng cho em!

Cô như vậy càng khiến Niên Bách Ngạn đau lòng.

Sau cơn mưa luôn là cầu vồng.

Thứ hai, ngày ai ai cũng đi làm, Tố Diệp cuộn tròn ngồi trên sofa nói đủ mọi chuyện với Phương Tiểu Bình. Sau khi nghe nói về chuyện của Tố Diệp, Phương Tiểu Bình đã vội vàng tới tứ hợp viện. Đương nhiên, đầu tiên bà phải mắng cho Niên Bách Ngạn một trận, sau đó mới bắt đầu động viên Tố Diệp.

So với sự kích động của Phương Tiểu Bình, Tố Diệp có vẻ ôn hòa, nhã nhặn hơn nhiều. Rồi cô nói với mẹ: Chuyện này Bách Ngạn đã cưỡi lên lưng hổ rồi khó mà xuống được!

Phương Tiểu Bình liền cười, giơ tay chọc vào đầu cô: Xem kìa! Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi quả không sai, không để cho người khác mắng chồng mình.

Tâm trạng của Tố Diệp cũng tốt lên đôi chút.

Nhưng đang nói chuyện thì Niên Bách Ngạn gọi điện tới, nói với Tố Diệp rằng: Có tin tức của Diệp Lan rồi.

Theo những gì Niên Bách Ngạn nói trong điện thoại, Tố Diệp và Phương Tiểu Bình tới thẳng nhà Tố Khải.

Vừa vào cửa họ thấy ai cũng đã có mặt đông đủ.

Ngoài Niên Bách Ngạn ra, hiện giờ ở đây còn có Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu, Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cầm, Nguyễn Tuyết Mạn, Cảnh Long, còn có cả Diệp Ngọc. Nguyễn Tuyết Cầm khóc sưng húp cả hai mắt. Diệp Hạc Thành tựa như cũng đã già đi mười mấy tuổi. Ông ta đi đi lại lại, có thể nhận ra tâm trạng đang rất thấp thỏm.

Tổ Khải thấy mọi người đều đã tề tựu đủ, mới bắt đầu thông báo một cách rõ ràng.

“Trước mắt, Diệp Lan đang ở Vân Nam, em sẽ đích thân tới đón cô ấy về.”

Tổ Diệp vừa nghe thấy hai chữ “Vân Nam” là trong lòng đã run lên. Cô vô thức đứng sát vào Niên Bách Ngạn. Anh giơ tay ôm cô vào lòng, tỏ ý bảo cô đừng lo lắng.

Nhưng Nguyễn Tuyết Cầm thì phát điên, sụp đổ trong nước mắt: “Ở Vân Nam? Tổ Khải! Cậu nói cho rõ ràng đi!”

Sắc mặt Tổ Khải nặng nề: “Nói cách khác, Diệp Lan bây giờ... thật sự đã rơi vào tay bọn buôn ma túy.”

“Cái gì cơ?”

Tất cả đều sững sốt.

Ngón tay Diệp Hạc Thành lấy bầy, cả người đờ đẫn.

Nguyễn Tuyết Cầm không dám tin vào đôi tai của mình. Bà ta cũng run rẩy, đầu ngón tay lạnh ngắt. Dẫu sao cũng là chị em ruột, bình

thường dù có gay gắt, đối chọi với nhau thế nào thì tình thân vẫn còn nguyên đó, Nguyễn Tuyết Mạn thấy Nguyễn Tuyết Cầm như vậy, ít nhiều cũng cảm thấy thương hại. Bà ta kéo tay Nguyễn Tuyết Cầm lại, an ủi: “Tố Khải nhất định sẽ có cách mà.” Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Tố Khải và hỏi: “Cậu đã có cách đối phó rồi, phải không?”

Tố Khải trầm mặc.

Trong số tất cả những người ở đây, chỉ có Niên Bách Ngạn và Phương Tiểu Bình mới được coi là người ngoài thật sự. Phương Tiểu Bình không đưa ra được bất kỳ đề xuất nào. Nhưng Niên Bách Ngạn thì vẫn còn bình tĩnh. Anh nhận ra điểm bất thường trong câu nói ban nãy của Tố Khải, lên tiếng: “Em nói sẽ đích thân đi đón con bé về, thế là ý gì?”

Thấy Niên Bách Ngạn hỏi vậy, Tố Diệp cũng cảm thấy lời nói của Tố Khải có vẻ kỳ lạ.

Gương mặt Tố Khải này giờ vẫn đăm chiêu: “Em đã nhận được điện thoại của bọn chúng, đã xác định được chúng là thuộc hạ của Samele. Lần này chúng bắt Diệp Lan đi đơn thuần chỉ với mục đích báo thù. Nói trắng ra, Diệp Lan chính là một quân bài. Mục đích thật sự của hắn ta chính là em. Bọn chúng yêu cầu em một mình tới Thụy Lệ, Vân Nam.”

...

Hôm đó cậu nhận được điện thoại của một kẻ bí ẩn, thật ra đã biết đó là người của Samele. Nhưng lúc đó bọn chúng không nói gì hết, chỉ thông báo cho cậu biết Diệp Lan đang ở trong tay bọn chúng.

Tố Khải có cảm giác như bị đám người này khống chế. Vì đối phương là bọn buôn ma túy nên cảm giác ấy càng khiến cậu phần

nộ. Đánh bại phần tử tội phạm, nhất là bọn buôn ma túy là trách nhiệm của Tổ Khải, vậy mà lần này bọn chúng dám uy hiếp cậu!

Người đầu tiên cậu nghĩ tới chính là Khaki, người phụ nữ đã sống bao năm trong giới buôn ma túy. Cho dù cô ta thật sự chưa một lần được gặp Samele, vậy thì cũng ít nhiều có những hiểu biết về thủ đoạn làm việc của bọn chúng.

Khaki không thể cai nghiện một cách dễ dàng. Ngày nào cô ta cũng sống không bằng chết. Nhưng may mắn là cô ta đã chống chọi lại được. Bây giờ thời gian lên cơn cũng mỗi ngày một ít hơn. Kết luận mà trung tâm cai nghiện đưa ra là, cô ta đang ở trong giai đoạn bình phục.

Mà gần đây, cô ta cũng đang khai báo cho cảnh sát biết một số tin tức vụn vặt. Nhưng riêng chuyện đề cập tới hạt nhân chủ chốt là Samele thì cô ta hoàn toàn không hay biết gì. Có thể thấy hắc ta ẩn mình quá sâu.

Tổ Khải sau khi buông điện thoại xuống đã lập tức tới tìm Khaki, ép hỏi chuyện liên quan tới Samele. Khaki không hiểu Tổ Khải có chuyện gì, nhưng vẫn thành thật trả lời, tuy rằng cô ta chưa từng được gặp mặt Samele, nhưng hiểu rất rõ thủ đoạn tàn độc của hắc ta.

Samele đã từng trả thù một cảnh sát chống ma túy. Hắc ta chặt đầu tất cả người già trẻ nhỏ trong nhà người cảnh sát ấy, rồi treo lên trước cửa nhà. Sau đó, khi anh ấy về đến nhà, bắt gặp cảnh tượng đó đã phát điên.

Tổ Khải cũng từng nghe kể câu chuyện này, thế nên mới càng quyết tâm diệt trừ mầm bệnh ung thư của xã hội.

Nhưng đồng thời, anh lại cũng rất lo cho an nguy của Diệp Lan.

Khaki cũng hiểu rõ tình hình của mình hiện giờ. Cô ta chỉ còn cách dựa vào cảnh sát. Cho dù có phải ngồi tù cũng còn sung sướng hơn rơi vào tay Samele lần nữa, chí ít còn giữ được tính mạng.

Thấy Tố Khải nhú mày không thôi, rồi thấy người đàn ông đi theo anh tới đây sắc mặt cũng nặng nề như thế, bỗng dưng cô ta cũng có dự cảm chẳng lành. Cô ta lại cảm giác người đàn ông trông khá quen, nghĩ rất lâu cô ta mới nhớ ra anh ta chính là Cảnh Long, đội trưởng đội chống ma túy tại Vân Nam. Trực giác nói cho cô ta rằng người nhà của Tố Khải đã xảy ra chuyện, nên cô ta đã gạn hỏi.

Tố Khải không nói rõ, nhưng cũng không phủ nhận.

Khaki thấy cậu không nói ra, bèn do dự hỏi: Lẽ nào là Diệp Lan?

Cho dù đang ở một nơi bị trông giữ, cô ta vẫn có thể đọc được những tin tức bên ngoài. Chuyện Diệp Lan và anh chàng Cảnh Long đó kết hôn không thành ai ai cũng biết, nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì lại không rõ.

“Với những gì cô hiểu về đám người của Samele, liệu Diệp Lan có nguy hiểm tới tính mạng hay không?” Tố Khải hỏi.

Khaki run sợ trong lòng. Tuy rằng quả thực cô ta cảm thấy Diệp Lan là tình địch, nhưng chưa từng hy vọng cô ấy sẽ gặp nguy hiểm. Lại thấy Tố Khải sốt sắng như vậy, cuối cùng cô ta cũng hiểu ra Tố Khải vẫn luôn yêu cô gái đó.

Cô ta thở dài: “Đầu tiên phải khẳng định Diệp Lan sẽ không nguy hiểm tới tính mạng. Bọn chúng sẽ không giết cô ấy. Thứ hai, bọn chúng cũng sẽ không làm mấy chuyện hèn hạ, ví dụ như... cưỡng

hiếp. Em đoán mục đích của bọn chúng rất rõ ràng, nhất định là anh. Bọn chúng sẽ làm gì anh thì em chưa dám chắc. Anh đã bắt người của chúng, hủy hoại hàng của chúng. Chúng nhất định sẽ khiến anh đau khổ tột cùng.”

Tố Khải không sợ mình gặp phải chuyện gì, sợ nhất là Diệp Lan có chuyện.

Cuối cùng, Khaki kéo tay Tố Khải, nói: “Em thừa nhận em rất bỉ ổi. Em đã nói với cô ấy, chỉ cần cô ấy rời khỏi anh, em mới hợp tác với cảnh sát.”

Câu nói ấy như một lưỡi dao, đâm mạnh vào trái tim Tố Khải.

Ngày hôm sau từ chỗ Khaki trở về, Tố Khải lại nhận được điện thoại của bọn chúng. Quả nhiên, bọn chúng yêu cầu anh đích thân đi tới Vân Nam.

...

“Mẹ không đồng ý con tới đó một mình!” Phương Tiểu Bình là người đầu tiên đứng ra phản đối.

Tất cả mọi người đều nhìn bà.

Nguyễn Tuyết Cầm nghe thấy câu ấy thì phát điên, gào khóc về phía Phương Tiểu Bình: “Đúng là bà thương con trai mình, nhưng người bị bắt đi là con gái tôi! Nói trắng ra, chính con trai bà làm liên lụy con gái tôi! Tại sao nó lại không thể một mình tới đó? Bà nói chuyện có lương tâm một chút được không?”

Nguyễn Tuyết Cầm tuy ăn nói thô lỗ nhưng lý lẽ không sai, khiến Phương Tiểu Bình nhất thời không thốt nên lời. Thật ra bà cũng

không phải là có ý đó, chỉ có điều đứng vào vị trí của một người làm mẹ, ai lại mong con trai mình tới đó nộp mạng chứ?

Tổ Khải sợ hai người họ tranh cãi, bèn đứng dậy nói: “Con đã quyết định sẽ lập tức tới Vân Nam, mọi người không cần nói thêm gì nữa. Gọi mọi người tới đây là mong mọi người hãy cứ yên tâm. Con nhất định sẽ đưa Diệp Lan trở về bình an.”

“Tổ Khải! Anh có thể hiểu được tâm trạng của em, nhưng em chỉ đi một mình là tự vào chỗ chết. Đối phương là bọn buôn ma túy, chuyện gì cũng có thể làm được. Em là cảnh sát, lại chống ma túy nhiều năm, chắc chắn hiểu điều này. Chuyện này nhất định phải phối hợp với cảnh sát!” Niên Bách Ngạn vẫn rất điềm tĩnh, đưa ra ý kiến.

Tổ Khải còn chưa lên tiếng, Nguyễn Tuyết Cầm đã điên cuồng gào lên: “Không được! Không thể báo cảnh sát! Nếu làm bọn chúng giận dữ, Lan Lan nhất định sẽ gặp nguy hiểm!” Nói rồi bà ta lao đảo bước tới bên cạnh Tổ Khải, nắm chặt lấy tay cậu, nước mắt lã chã rơi.

“Tổ Khải! Coi như tôi cầu xin cậu. Đừng báo cảnh sát! Tôi không thể nhìn thấy Lan Lan xảy ra bất kỳ chuyện gì được. Nếu mà có mệnh hệ nào thì tôi không sống nổi nữa.”

Tổ Khải nắm chặt hai tay.

Phương Tiểu Bình rốt cuộc vẫn không nhịn được: “Nếu không phối hợp cùng cảnh sát, cho dù Tổ Khải có đi một mình cũng chưa chắc đã cứu được Diệp Lan. Bọn chúng có bao nhiêu người chúng ta còn chưa biết, định làm gì cũng rất mơ hồ. Lỡ như có nguy hiểm thật, một mình Tổ Khải liệu có ứng phó nổi không?”

Tâm trạng của hai người mẹ đều có thể hiểu được.

Diệp Uyên và Tố Diệp không thể phát biểu ý kiến. Báo cảnh sát ư? Lỡ như bọn giận lên thì phải làm sao? Nhưng không báo cảnh sát, lỡ như bọn chúng giết chết Tố Khải thì sao? Một người là em trai của Tố Diệp, một người lại là em gái của Diệp Uyên, khiến người họ tiến không được, lùi chẳng xong.

Lúc này Cảnh Long vỗ vai Tố Khải: “Tôi đi cùng cậu!”

Tố Khải nhìn Cảnh Long: “Anh không thể lại gần bọn chúng, yêu cầu của đối phương đã rất rõ ràng!”

“Tôi biết, nhưng tôi có thể chi viện cho cậu!” Cảnh Long thẳng thắn nói.

Tố Khải sa sầm nét mặt...

Tố Khải đã lên đường tới Vân Nam, mọi người ai cũng đang sống những ngày lo lắng, bồn chồn. Nhất là Phương Tiểu Bình. Mỗi giây, bà đều như sống trong lò luyện, không thể bình tĩnh được. Tố Diệp phải khuyên nhủ Phương Tiểu Bình. Cảnh Long và Tố Khải chắc chắn sẽ tìm kiếm sự giúp đỡ của cảnh sát địa phương. Lần này bọn chúng chủ động xuất hiện, cũng là thời cơ tốt để bắt gọn. Tuy sẽ rất nguy hiểm, nhưng hai người họ đã đấu tranh với bọn tội phạm bao năm nay, có rất nhiều kinh nghiệm, chắc chắn là nó biết phải làm thế nào.

Mấy lời nói đối với Phương Tiểu Bình mà nói không có quá nhiều tác dụng. Tố Khải dẫu sao cũng là máu mủ ruột rà của bà. Bà lo lắng, hoảng sợ cũng là chuyện bình thường. Cả Tố Đông cũng không còn tâm trạng tới võ quán nữa, một khắc cũng không rời khỏi chiếc điện thoại bàn.

Tố Diệp giờ không đi làm, vừa hay có thể ở bên Phương Tiểu Bình

và Tố Đông nhiều hơn. Vì vướng mắc chuyện của Tố Khải, nên Tố Diệp trở thành chỗ dựa tinh thần của hai người già. Niên Bách Ngạn cảm thấy như vậy cũng không tồi, ít nhất thì Tố Diệp có việc để làm, không còn buồn rầu nữa.

Việc Niên Bách Ngạn phải làm bây giờ là cố gắng mỗi ngày tan ca sớm một chút, không sắp xếp các buổi tiếp khách. Tố Diệp hầu như ở nhà cậu mợ suốt. Sau khi anh tan làm sẽ tới thẳng đó. Mọi người cùng ăn tối rồi anh sẽ lái xe đưa cô về nhà.

Ngày thứ hai sau khi Tố Khải đi, Nguyễn Tuyết Mạn gọi Diệp Uyên tới nhà Diệp Ngọc, ý muốn mở một cuộc họp gia đình. Sở dĩ đặt địa điểm ở nhà Diệp Ngọc là vì Nguyễn Tuyết Mạn quá hiểu tính khí của Diệp Ngọc. Giờ nó chẳng thích tới nhà của bất kỳ ai.

Những gì Nguyễn Tuyết Mạn muốn nói rất đơn giản. Bà ta muốn Diệp Uyên và Diệp Ngọc liên minh lại đề phòng Niên Bách Ngạn. Vì chuyện của Diệp Lan, giờ Nguyễn Tuyết Cẩm và Diệp Hạc Thành đã không còn sức tham gia vào công việc của Tinh Thạch nữa, cũng chẳng có tâm trí khống chế quyền lực của Niên Bách Ngạn. Nếu Diệp Uyên và Diệp Ngọc vẫn còn giữ thái độ thờ ơ thì nhà họ Diệp sẽ bị Niên Bách Ngạn nuốt gọn.

Diệp Uyên dĩ nhiên phản đối, Diệp Ngọc thì chỉ im lặng.

Nguyễn Tuyết Mạn bèn sốt ruột nói: Giờ là lúc nào rồi? Mẹ nghe các cổ đông nói, Niên Bách Ngạn chuẩn bị có đợt thay đổi hội đồng quản trị thứ ba. Tới lúc đó nó nhất định sẽ ra tay với hai đứa, thừa cơ hút hết cổ phần của nhà họ Diệp.

Diệp Ngọc nói: Cho dù là vậy, con cũng đâu có cách nào!

Nguyễn Tuyết Mạn tức đến nỗi chỉ muốn gõ vào đầu nó. Bà ta quát: Chẳng phải vì cái con Khúc Nghệ đó sao? Nếu không cổ phần của cô nào có bị nó mua lại? Con ấy à, sớm muộn gì cũng sẽ bị con bé Khúc Nghệ đó hại cho mất trắng!

Diệp Ngọc chẳng biết nói sao.

Cánh cửa phòng ngủ mở hé hé. Bên trong, Khúc Nghệ nước mắt đầm đìa...

Tố Khải đi tới ngày thứ ba, trừ ngày đầu tiên gọi điện từ ngoài về thì không còn tin tức gì thêm. Phương Tiểu Bình bắt đầu nóng ruột. Tố Đông cũng sợ mất hồn mất vía. Đương nhiên Tố Diệp cũng rất lo lắng. Còn Niên Bách Ngạn thì nói sự thật, để giúp họ yên lòng. Tố Khải giờ đã tới Thụy Lệ, mọi sự đều bình an. Sở dĩ tới giờ vẫn chưa có động tĩnh gì là vì bọn chúng cũng đang án binh bất động. Tố Khải đang phải đợi tin.

Tố Diệp lấy làm lạ tại sao Niên Bách Ngạn lại biết rõ hành tung của Tố Khải đến thế. Niên Bách Ngạn nói anh đã tìm một số người bạn trên giang hồ giúp đỡ, âm thầm bảo vệ cho sự an toàn của Tố Khải. Ở Thụy Lệ, nếu cảnh sát hoạt động dày đặc sẽ gây sự chú ý, thế nên những lúc cần thiết vẫn phải dùng những thủ đoạn đặc biệt.

Phương Tiểu Bình và Tố Đông không ngớt lời cảm ơn Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp cũng yên tâm hơn phần nào. Tuy rằng cô không hài lòng lắm với việc anh giao du với đám người xã hội đen, nhưng cô cũng hiểu với thân phận và ngành nghề của anh, giao du với bọn chúng cũng là điều khó tránh.

Buổi tối khi họ về đến nhà, Tiểu Nhã cũng đã rời đi.

Tố Diệp hơi bất an. Cô ngồi lên sofa, đổi kênh tivi một cách vô định. Niên Bách Ngạn tắm xong đi ra ngoài, thấy cô buồn buồn bèn đi tới an ủi: Tố Khải nhất định sẽ không sao mà!

Cô quay người lại ôm chặt lấy anh rồi nói: Không hiểu tại sao em cứ có linh cảm chuyện gì đó sắp sửa ập tới, cảm thấy rất hoang mang.

Niên Bách Ngạn vỗ vỗ lưng cô, giọng nói dịu dàng.

“Yên tâm đi! Sẽ không có chuyện gì đâu!”

Nếu là bình thường, Tố Diệp đã yên lòng từ lâu. Nhưng tối nay cô lại bồn chồn một cách kỳ lạ.

“Em muốn tới Vân Nam.” Cô buột miệng.

Niên Bách Ngạn sửng người, lập tức nhíu mày: “Bậy nào!”

“Chuyện liên quan tới sống chết, ai dám làm bậy chứ?” Tố Diệp hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn giữ lấy gương mặt cô, nói từng câu từng chữ: “Chính vì một mất một còn, em mới càng phải giữ bình tĩnh.”

Tố Diệp nhìn vào mắt anh và nói: “Niên Bách Ngạn! Anh đúng là lý trí đến mức khiến người ta đau lòng đấy.”

“Bên cạnh em cần một người lý trí.” Niên Bách Ngạn cúi xuống, hôn khẽ lên môi cô.

Bỗng nhiên điện thoại vang lên, là của Niên Bách Ngạn.

Không hiểu sao, tim Tố Diệp bỗng run lên vô cớ.

Anh vỗ nhẹ người cô rồi đi nhận điện thoại.

Nhưng Tố Diệp nhận ra sắc mặt anh mỗi lúc một trầm trọng. Cảm giác căng thẳng và lo âu kia như nước lũ cuốn đi hết thảy.

Khi anh buông di động xuống, Tố Diệp sốt sắng hỏi anh có chuyện gì.

Niên Bách Ngạn nhìn cô và nói với vẻ nặng nề: “Khúc Nghệ... tự sát rồi!”

Mười giờ đêm, cảnh sát phong tỏa nơi ở của Diệp Ngọc. Có phóng viên đã ngửi thấy mùi, vội tới, nhưng cũng bị cảnh sát chặn ở ngoài dây chằng bảo vệ.

Khám nghiệm hiện trường cho biết Khúc Nghệ chết do tự sát, còn để lại một bức di thư. Thông qua giám định pháp y, cô ấy chết tầm khoảng chín giờ tối. Nạn nhân nhảy từ trên sân thượng xuống, tử vong tại chỗ. Trên thi thể không có bất kỳ dấu vết giằng co nào, không có vết bầm tím, không có thương tích, chứng tỏ không có ai xảy ra xô xát với nạn nhân. Từ tư thế gieo mình của nạn nhân, cũng có thể khẳng định là tự sát.

Khi Niên Bách Ngạn đưa Tố Diệp vội tới hiện trường, thi thể của Khúc Nghệ đã được đưa đi từ lâu, nhưng trên mặt đất vẫn còn một vệt máu loang rất lớn, ngoằn ngoèo chảy thành dòng. Dưới ánh đèn đường sáng trắng trông nó đáng sợ khủng khiếp. Cảnh sát đã vẽ một hình người bằng phấn đánh dấu vị trí cái xác, sau đó khám nghiệm hiện trường.

Các phóng viên sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn thì bổ nhào tới,

lần lượt chĩa ống kính về phía anh, không ngừng đặt các loại câu hỏi, hầu hết đều về chuyện trước khi chết Khúc Nghệ có để lại một bức thư.

Niên Bách Ngạn thống nhất trả lời một câu: Không có gì để nói!

Anh ôm Tố Diệp đi vào trong hiện trường.

Trong phòng, Diệp Ngọc đã khóc đến mức trông không còn giống người. Cô ta không thể tiếp nhận việc lấy lời khai của cảnh sát, chỉ nắm chặt bức thư trong tay, gào thét. Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu cũng đã có mặt. Còn cả Nguyễn Tuyết Mạn giờ đang ôm lấy Diệp Ngọc nhẹ nhàng an ủi.

Nhìn thấy cảnh ấy, Tố Diệp thật lòng cảm thấy câu nói của ông thầy bói nào đó trên mạng cũng có vẻ có lý.

Phạm phải thái tuế, gặp quá nhiều trắc trở.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, cô thì trở thành kẻ thất nghiệp, Diệp Lan thì bị bắt cóc, Tố Khải phải tới Vân Nam không rõ tình hình, giờ cả Khúc Nghệ cũng tự sát... Phải, năm xui tháng hạn, phải thấy máu mới biết ngậm miệng.

Trong phòng toàn là cảnh sát. Có một nữ cảnh sát đứng bên cạnh Diệp Ngọc, khó xử hỏi: “Cô cứ khóc mãi như vậy bảo chúng tôi phải điều tra thế nào bây giờ? Cô nín khóc đi đã, tôi hỏi gì cô trả lời cái đó nhé.”

Diệp Ngọc ngẩng đầu lên, đang định trả lời câu hỏi của nữ cảnh sát thì ánh mắt mông lung lập tức liếc thấy Niên Bách Ngạn. Cô ta bất ngờ đứng bật dậy, lao về phía Niên Bách Ngạn như một kẻ điên.

“Đều tại anh! Chính anh đã hại chết Khúc Nghệ! Niên Bách Ngạn, anh chính là hung thủ! Tôi ước anh không được chết sung sướng!” Diệp Ngọc túm lấy anh, gào lên điên cuồng.

Cảnh sát thấy vậy, vội vàng đi tới.

Còn Tố Diệp, là vợ của Niên Bách Ngạn, đương nhiên phải bảo vệ anh. Thấy Diệp Ngọc làm vậy, cô càng không thoải mái, lập tức đẩy cô ta ra, ngữ khí cũng trở nên gay gắt.

“Diệp Ngọc! Chị phát điên gì vậy? Pháp y đã nói là Khúc Nghệ tự sát rồi. Tự chị không trông chừng cô ta cho tốt, giờ lại oán người khác sao? Dựa vào đâu chị vu oan giá họa cho chồng tôi?”

Diệp Uyên cũng bước lên khuyên nhủ. Lâm Yêu Yêu chắc chắn sẽ đứng về phía Tố Diệp: “Sự việc đã được kết luận rồi. Diệp Ngọc! Em đừng ngậm máu phun người được không?”

Diệp Ngọc phẫn nộ giơ bức thư trong tay lên, nghiến răng nói trong nước mắt: “Đây chính là di thư của Khúc Nghệ! Nguyên nhân cô ấy chọn cái chết là vì không muốn tôi tiếp tục bị Niên Bách Ngạn lợi dụng! Lúc trước chính anh ta lấy tiền đồ của Khúc Nghệ ra uy hiếp tôi, tôi mới phải nhượng lại một phần cổ phần trong tay! Kết quả thì sao? Tất cả mọi người đều đổ hết tội lỗi lên đầu Khúc Nghệ! Cô ấy sai chỗ nào? Cô ấy chỉ muốn sống cùng tôi cả đời này thôi! Chính vì biết được Niên Bách Ngạn có ý định thay đổi hội đồng quản trị, cô ấy mới lo lắng. Cô ấy biết Niên Bách Ngạn nhất định sẽ chú ý tới số cổ phần trong tay tôi, thế nên cô ấy mới không muốn lại trở thành điểm yếu của tôi, thế nên...”

Nói tới đây, cô ta đã nghẹn ngào không thành tiếng.

“Sự oán hận của chị cũng nức cười thật đấy!” Tố Diệp trừng mắt:

“Đầu tiên cô phải hiểu rõ, là Khúc Nghệ tự sát, chứ không phải Niên Bách Ngạn giết cô ấy! Thứ hai, là bản thân cô ấy không vượt qua được khúc mắc trong lòng, liên quan gì tới người bên cạnh? Chị nhất định phải kéo thêm một người để trút hận, chi bằng tự oán chính mình đi. Nếu không quen chị, Khúc Nghệ vẫn còn sống rất tốt!”

Quyển 12 - Chương 533: Một ngàn cách chết của tiểu tam

Con người từ khi sinh ra cho tới lúc qua đời là một quá trình đơn độc, trừ những cặp song sinh. Trong quá trình ấy, chúng ta kết giao với đủ mọi loại người. Cùng chung chí hướng thì trở thành bè bạn. Không vừa ý nhau thì như mây gió thoảng qua. Con người đi từ không có gì tới có rất nhiều rồi lại trở về với hai bàn tay trắng. Điểm khác biệt duy nhất là cuối cùng khi chúng ta từ trần thế giới này, sẽ có những người bạn, những người thân đã đi suốt một quãng đường dài cùng bạn quyến luyến không rời. Đây chính là ý nghĩa của việc ta tới với đời và đi một vòng lớn.

Đã từng có người hỏi, tại sao tuổi thọ của con người lại dài hơn động vật? Cũng có người trả lời, vì động vật mới sinh ra đã biết cách yêu thương và tin tưởng. Nhưng loài người thì phải qua những lần vấp ngã, qua những lúc mông muội, tốn rất nhiều năm thậm chí cả đời mới biết được bản thân mình thực sự cần điều gì, quý trọng điều gì nhất.

Có những sinh mạng tuy ngắn ngủi thôi nhưng chúng vẫn có những niềm hạnh phúc giản đơn, ví dụ như chó, mèo. Có những sinh mạng, lại vì sống quá lâu mà phải chịu đủ mọi đau khổ chồng chéo, ví dụ như con người.

Giống như Khúc Nghệ.

Niềm vui của cô ấy rất ngắn ngủi, nhưng nỗi đau lại không có hồi kết. Cuối cùng cô ấy đã lựa chọn cách thức này để kết thúc sinh mạng của mình.

Sự tình mọi việc là thế này.

...

Sáng sớm nay Khúc Nghệ đã có vẻ u ê, buồn bã. Diệp Ngọc hỏi cô ấy có chuyện gì, cô ấy chỉ lắc đầu nói không có gì. Diệp Ngọc nghĩ bụng có lẽ là cửa hàng quá nhiều việc, cộng thêm thời tiết nóng nực làm cô ấy thấy không khỏe trong người, bèn bảo cô ấy cứ ở nhà. Khúc Nghệ đã đồng ý. Trước khi ra khỏi cửa, Khúc Nghệ bỗng nhiên hỏi Diệp Ngọc: Em có từng hận tôi không?

Diệp Ngọc cảm thấy kỳ lạ. Khúc Nghệ bèn nói, nếu không phải vì cô ấy, Diệp Ngọc cũng không cần nhượng lại một phần cổ phần. Diệp Ngọc khuyên cô ấy đừng nghĩ linh tinh, đây là chuyện mình cảm tâm tình nguyện. Nhưng Khúc Nghệ vẫn chẳng vui lên được. Cô ấy cảm thấy bản thân mình làm Diệp Ngọc bị liên lụy, để đến nỗi bây giờ còn hại Diệp Ngọc không thể đường hoàng ra ngoài gặp gỡ mọi người.

Diệp Ngọc biết, từ khi Khúc Nghệ hay chuyện Niên Bách Ngạn lấy có giúp họ dẹp yên tin đồn để lấy cổ phần nhà họ Diệp, cô ấy đã chìm sâu trong một tâm lý tự trách sâu sắc. Những tháng ngày về sau, cô ấy cũng chưa được sống vui vẻ, lúc nào cũng bị người nhà họ Diệp coi là kẻ gây tai họa. Ngày nào cũng phải cõng theo những gánh nặng ấy mà sống, Diệp Ngọc lo lắng sẽ có một ngày cô ấy sụp đổ.

Chỉ không ngờ ngày ấy lại tới nhanh đến thế.

Khúc Nghệ không tới cửa hàng bánh, nói là muốn nghỉ ngơi cho khỏe. Diệp Ngọc nhẹ nhàng khuyên nhủ một hồi mới đi tới cửa hàng.

Buổi tối khi trở về thì đã không thấy Khúc Nghệ ra đón.

Diệp Ngọc tưởng cô ấy ngủ rồi, bèn đặt bữa tối mua ở ngoài về xuống. Lúc đang thay giày, thì cô ta thấy có thứ gì đó lướt qua tầm mắt với tốc độ rất nhanh, như bay qua cửa sổ phòng khách.

Chẳng hiểu sao tim Diệp Ngọc bỗng run lên. Khi nhìn kỹ lại thì mọi thứ đã bình thường trở lại.

Đang giữa hè, cửa sổ phòng khách vẫn được mở rộng.

Tối nay, gió bỗng thổi lớn một cách kỳ lạ. Khi đi vào trong phòng, cô ta phát hiện hoa cỏ đều đang bị thổi đến ngã nghiêng.

Cô ta muốn tới đóng cửa sổ lại, bỗng nghe thấy dưới nhà có tiếng ai kêu thất thanh, gần như làm rung chuyển cả khu nhà. Diệp Ngọc thò đầu ra, nhìn rõ người đang nằm dưới đất qua ánh đèn đường. Phía dưới đã có vài ba người túm tụm lại, hét ầm lên rồi lại tản ra.

Đầu Diệp Ngọc như bị ai đó chọc mạnh vào. Ánh đèn dưới nhà rất chói mắt, nhưng quần áo và hình dáng của người đang nằm dưới đất thì khiến Diệp Ngọc cảm thấy quen thuộc một cách kỳ lạ!

Khúc Nghệ!

Cô ta tìm kiếm từng căn phòng một như phát điên nhưng không thấy Khúc Nghệ!

Diệp Ngọc bèn lao xuống dưới nhà.

Mùi mau tanh nồng xộc lên mũi. Cô ta lao đảo bước tới trước, gạt đám đông ra, nhìn thấy gương mặt nằm nghiêng của Khúc Nghệ. Gương mặt ấy đã thấm đẫm màu đỏ tươi của máu. Mắt cô ấy còn chưa nhắm lại, nhìn thẳng vào ánh mắt kinh hoàng của Diệp Ngọc.

Khúc Nghệ để lại một lá thư.

Trong thư có viết: Tôi không muốn làm kẻ trói buộc em nữa. Chỉ khi nào tôi đi, em mới được vô tư, không lo nghĩ gì. Không ai có thể uy hiếp em được nữa, không ai được phép cười nhạo em nữa. Diệp Ngọc! Em phải sống thật vui vẻ đấy!

Khúc Nghệ đã dùng cái chết để giúp cô ta.

Máu của Khúc Nghệ đã khiến Diệp Ngọc kích động.

Cô ta căm hận tất cả mọi người, căm hận những người đã can dự vào cuộc sống bình yên của hai người họ, căm hận những người đã chỉ chỉ trỏ trỏ gièm pha sau lưng họ. Có những lúc, thứ giết con người ta đâu cần là dao găm hay súng đạn. Những lời đồn thổi, châm chọc kia, thậm chí là sự lợi dụng ác ý càng là một công cụ giết người sắc bén nhất.

Nhưng cô ta lại không thể nào căm hận mẹ mình, nên chỉ có thể tìm một người để trút mọi căm giận, tìm tới ngôi nổ đầu tiên, Niên Bách Ngạn.

Tâm tư của Diệp Ngọc, Tố Diệp không khó hiểu. Đây cũng là nguyên nhân cô phải mắng cho cô ta tỉnh lại.

Chẳng ai muốn nhìn thấy cảnh máu me, chết chóc. Tố Diệp và Khúc Nghệ cũng không thù không oán, đương nhiên cô không hy vọng chứng kiến chuyện này. Đối với đòn phản công khí thế bừng bừng của Diệp Ngọc, việc cô phải làm tất nhiên là đáp lại một cách cay nghiệt. Một là Niên Bách Ngạn là chồng cô, hai là Khúc Nghệ chết vì tự sát, không liên quan tới người bên cạnh.

Nhưng cái chết của Khúc Nghệ dường như đã đâm trúng tử huyệt của Diệp Ngọc. Cô ta đã hoàn toàn mất đi lý trí, trong lòng và trên nét mặt chỉ ngập tràn thù hận dành cho Niên Bách Ngạn, dồn toàn bộ oán thù của mọi người vào một mình anh.

Lời nói của Tố Diệp đã kích động Diệp Ngọc. Ngay trước mặt cảnh sát, cô ta bất chấp tất cả xông tới. Tố Diệp còn chưa kịp phản ứng xem Diệp Ngọc định làm gì thì cả người đã bị Niên Bách Ngạn kéo về phía sau. Cô vừa quay đầu, Diệp Ngọc đã giáng một cái tát xuống mặt Niên Bách Ngạn.

Cái tát giòn tan, làm kinh động tất cả mọi người.

Khi Diệp Ngọc chuẩn bị đánh thêm cái nữa thì tay cô ta đã bị anh giữ chặt.

Lúc này Tố Diệp mới phản ứng lại. Cô nhìn lên mặt anh, bỗng chốc nổi điên, quát to về phía Diệp Ngọc: “Chị là đồ đàn bà điên! Người nhay lâu phải là chị mới đúng!”

Ngón tay Diệp Ngọc rất dài. Cái tát vừa rồi giáng xuống đã làm má Niên Bách Ngạn bị thương. Tuy rằng vết thương không nghiêm trọng nhưng cũng đã có một chút máu. Cũng khó trách Tố Diệp bức điên người. Cô còn chẳng nỡ chạm vào má anh. Bây giờ, Diệp Ngọc không những đánh anh mà móng tay cô ta còn gây ra một vết xước! Nếu không phải bị Niên Bách Ngạn giữ chặt, cô nhất định sẽ trả lại nguyên vẹn cho cô ta.

Cảnh sát bước lên kéo Diệp Ngọc ra. Diệp Uyên đứng bên cạnh lắc đầu nguầy nguậy. Nguyễn Tuyết Mạn cũng không dám lớn tiếng. Rõ ràng là khi nhìn thấy trên mặt Niên Bách Ngạn có vết máu, bà ta cũng đã chột dạ, sợ hãi.

“Diệp Ngọc! Chẳng ai muốn Khúc Nghệ chết cả! Cô ấy đã mất rồi, em nổi xung lên như vậy còn có ý nghĩa gì sao?” Diệp Uyên lấy cái uy của anh trưởng ra nạt nộ.

Diệp Ngọc lại bắt đầu gào khóc, chẳng nghe lọt tai câu nào.

Nguyễn Tuyết Mạn thở dài, nhỏ tiếng khuyên nhủ bên tai: “Tiểu Ngọc à! Con đừng có trách mẹ. Con cũng hiểu tính mẹ mà. Mẹ ăn nói thẳng tuột. Bình thường đúng là mẹ có thành kiến với Khúc Nghệ, nhưng tuyệt đối không muốn nó chết. Con tha thứ cho mẹ nhé!”

Cảnh sát ra hiệu cho mọi người im lặng để Diệp Ngọc bình tĩnh lại.

Tổ Diệp chẳng thèm để ý tâm trạng cô ta thế nào. Nếu không có hành vi ban nãy, thật lòng cô cũng cảm thấy thương hại cô ta. Nhưng sau một cái tát, Tổ Diệp giờ chỉ muốn xông tới đá cho cô ta vài cái.

“Anh sao rồi?” Tổ Diệp rút một tờ khăn ướt trong túi ra, nhẹ nhàng lau mặt cho anh.

Người phụ nữ đáng chết kia, móng tay làm rách cả da người ta!

Diệp Ngọc mà dám hủy hoại “dung nhan” của Niên Bách Ngạn, cô nhất định sẽ tạt axit vào mặt cô ta!

“Không sao đâu!” Niên Bách Ngạn nhận ra sự phẫn nộ trong mắt Tổ Diệp bèn an ủi cô...

Khi hai người trở về nhà, đêm đã khuya.

Tổ Diệp cẩn thận khử trùng khắp mặt anh, dáng vẻ căng thẳng hoàn toàn khác với vẻ phớt lờ trước đây, dường như cần gương mặt này để sống qua ngày vậy.

“Được rồi! Em có cần phải băng bó cho anh luôn không?” Niên Bách Ngạn nhân lúc cô đang vòng qua vòng lại trước mặt mình, giơ tay kéo cô vào lòng, cười hỏi.

Tố Diệp nép trong lòng anh, giơ tay khẽ nâng mặt anh lên nhìn trái nhìn phải rồi xót xa nói: “Em lo anh bị hủy hoại nhan sắc!”

Thật ra cô rất áy náy. Nếu không phải Niên Bách Ngạn chắn trước mặt thì cái tát của Diệp Ngọc đảm bảo sẽ bay vào mặt cô. Nhưng, nói thật lòng, Tố Diệp thà tự chịu không muốn người chịu là Niên Bách Ngạn. Trước mặt bao nhiêu người, một người đàn ông như anh lại bị Diệp Ngọc tát, nói ra rớt giá biết bao nhiêu thể diện và thân phận? Quan trọng hơn cả là, gương mặt tuần tú thế này, lỡ bị đánh hỏng thì phải làm sao?

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Xem ra em chỉ lo anh bị hủy hoại nhan sắc thôi!”

“Anh ấy à, đẹp nhất chính là cái mặt, dĩ nhiên là em lo!” Tố Diệp quan sát anh rất kỹ. Dấu vết của cái tát thì không còn nữa, chỉ còn lại một vết xước dài.

Niên Bách Ngạn không để ý tới gương mặt mình. Bàn tay anh phủ lên eo cô, nhẹ nhàng đùa nghịch: “Em thích mỗi mặt của anh thôi sao?”

Tố Diệp cố ý chọc tức anh: “Đúng rồi! Anh mà xấu ma chê quỷ hờn, ai thèm lấy anh!”

“Anh tưởng so với diện mạo, em ham mê ví tiền của anh hơn?” Niên Bách Ngạn đùa giỡn.

Tố Diệp nhận ra anh có ý trêu chọc, cảm thấy eo mình ấm áp bèn bĩu môi: “Con người em ấy à, rất coi trọng tố chất. Có phải ai có tiền cũng lọt được vào em đâu. Lấy anh ra làm ví dụ, thành công, nhiều tiền, tuần tú. Nói một cách khác, anh chính là một anh chàng đẹp không những có tiền mà còn có khả năng kiếm ra tiền, đương nhiên là em thích nhất rồi. Nhưng mà nếu anh vừa già vừa xấu, có tiền không cũng vô ích, em sẽ không ưng anh đâu.”

Niên Bách Ngạn mím môi cười khế: “Vậy chỉ đẹp trai mà không có tiền thì sao?”

Tố Diệp nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó nghiêm túc nói: “Nếu cực kỳ, cực kỳ đẹp trai thì...”

Anh mỉm cười nhìn cô.

Cô lại suy nghĩ rồi khẳng định: “Em cũng sẽ không chọn, em không muốn nuôi mấy anh chàng trắng trẻo đâu!”

Niên Bách Ngạn lắc đầu, rồi giơ tay phát vào hông cô, động tác rất nhẹ, như cung chiều.

Tố Diệp tươi cười ôm lấy anh.

Cô phát hiện mấy ngày gần đây không thân mật với anh, cô nhớ anh quá.

Trước đây cô rất khó chịu, vì anh bỗng dưng trở thành lý do cuối cùng khiến cô sụp đổ. Cô tránh anh, oán anh, cũng không muốn nói chuyện nhiều với anh, đến cả lúc ngủ cũng quay lưng về phía anh. Bây giờ vì một cái tát của Diệp Ngọc, lòng thương của cô dành cho Niên Bách Ngạn đã chiến thắng tất cả. Một người đàn ông đã đứng trước bao nhiêu người hững hờ cho cô một cái tát, cô còn gì phải

ấm ức chứ?

Thế nên cô đã mở rộng lòng mình. Khi ôm chặt anh như vậy, Tố Diệp mới cảm thấy nỗi nhớ anh ngập tràn trong lòng.

Sự chủ động gần gũi của Tố Diệp khiến Niên Bách Ngạn rất vui. Anh nhân cơ hội ấy bế cô lên, hai người cùng nằm lên giường.

Anh cúi đầu. Bộ râu lún phún làm Tố Diệp cười khúc khích không thôi. Cô xoay mặt anh đi nhưng anh vẫn đẽ xuống. Cuối cùng hai người trán cọ trán. Hơi thở của cả hai như một dây leo quấn quýt, trói buộc lẫn nhau.

Từ ngày bị anh sa thải không thấy cô cười như vậy nữa. Tối nay được nhìn thấy nụ cười tươi sáng của cô như trước đây, lòng Niên Bách Ngạn chợt xao xuyến.

Tố Diệp nhìn anh, hai mắt long lanh: “Em cảm thấy, nên đi tìm một thầy xem phong thủy đi, có lẽ đúng là năm vận tháng hạn đấy.”

“Mê tín!” Niên Bách Ngạn hôn lên trán cô.

Cô phản đối: “Anh không thể xem thường mấy thứ đó. Con người sống trên đời, ai dám bảo đảm có thể nhìn thấu hết mọi thứ nào?”

Niên Bách Ngạn nhìn điệu bộ của cô, càng nhìn lại càng yêu. Anh không kiềm được lòng mình, khẽ cắn lên môi cô, rồi mơ hồ nói: “Hãy tin anh! Anh tôn trọng tất cả mọi văn minh truyền thống và văn hóa tôn giáo.”

Tố Diệp nâng mặt anh lên, ngăn không cho anh tiếp tục tìm tòi.

“Nhưng anh phải biết, Diệp Ngọc đã hiểu lầm anh rồi. Chị ta sẽ gán

mọi tội danh lên đầu anh.”

Niên Bách Ngạn lật người lại, dựa vào đầu giường, giơ tay kéo cô vào lòng: “Đây là chuyện của cô ta, anh không có quyền cũng không có khả năng can dự.”

“Nhưng lỡ như chị ta nói năng linh tinh với đám nhà báo thì sao? Mấy tội danh bị vu khống cũng đáng sợ lắm!” Tố Diệp nằm bò lên người anh, nhíu mày nói.

Niên Bách Ngạn véo má cô một cách thân mật: “Nha đầu! Để anh nói cho em biết thế nào mới là tội danh vu khống. Trừ phi Diệp Ngọc tố cáo khống anh giết Khúc Nghệ, như vậy mới gọi là vu khống. Thực tế là Khúc Nghệ tự sát, đây là sự thật. Diệp Ngọc muốn giải tỏa sự phần nộ trong lòng cũng là điều khó tránh. Còn về phía cánh nhà báo, trong chuyện này cùng lắm họ chỉ có thể suy đoán vô căn cứ. Mà Diệp Ngọc cũng không phải kẻ ngốc. Cô ta sẽ không tiếp xúc với báo chí. Khúc Nghệ đã không còn nữa, cô ta tuyệt đối sẽ không để bọn họ mang chuyện của Khúc Nghệ và cô ta ra làm lớn lên đâu.”

Nghe Niên Bách Ngạn phân tích như vậy, Tố Diệp cũng cảm thấy khá có lý. Cô giơ tay xoa xoa gương mặt anh: “Vậy sau này ở chỗ đông người, anh đừng ra hứng chịu nữa nhé.”

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười, giơ tay xoa đầu cô.

Tố Diệp nhìn anh, sự quan tâm càng thêm sâu đậm. Cô siết chặt lấy anh, áp má lên ngực anh rồi nói: “Em cảm thấy giác quan thứ sáu của người phụ nữ rất chuẩn xác. Anh xem đấy, Khúc Nghệ cũng xảy ra chuyện rồi, thật sự không biết sau này còn chuyện gì nữa đây.”

“Đời người không thể lúc nào cũng sóng yên biển lặng. Chỉ cần khi sóng gió kéo tới, vẫn có em ở bên cạnh anh thì chẳng còn gì đáng

bận tâm cả.” Niên Bách Ngạn hơi dùng sức, bế thẳng cô lên người mình.

Sống mũi Tố Diệp cọ vào cằm anh. Cô cười hì hì: “Vậy anh có chủ động vớt em đi không?”

“Không đâu!” Anh đáp dứt khoát.

Tố Diệp giơ tay véo mũi anh: “Thế sao anh còn sa thải em?”

Tính lại nợ cũ là phong cách của cô.

Có lúc Niên Bách Ngạn nghĩ, một người phụ nữ có tính cách như Tố Diệp, người đàn ông bên cạnh nhất định sẽ rất mệt, vì cô rất hẹp hòi, thậm chí thù vật cũng phải báo.

Nhưng anh vẫn không thể rời xa cô được, thậm chí thấy hạnh phúc.

Niên Bách Ngạn để mặc cô véo mũi mình rồi nói: “Anh có thể sa thải chức vụ của em nhưng thân phận bà Niên, anh vĩnh viễn không sa thải!”

“Nói dễ nghe quá nhỉ!” Tố Diệp vui sướng, buông tay. Ngón tay cô chạm nhẹ lên môi anh: “Đường đời sau này còn rất dài, anh không được thích người con gái nào khác, nghe rõ chưa?”

Niên Bách Ngạn cố ý chọc cô: “Nếu cứ thích thì sao?”

“Thế thì em sẽ hắt xăng lên người cô ta, dùng một mồi lửa thiêu rụi cô ta, sau đó lấy tro cốt của cô ta làm vôi bột hòa vào đậu tương cho anh uống!” Tố Diệp giận dữ trừng mắt với anh.

Nghe xong Niên Bách Ngạn cảm thán: “Anh có thể hiểu là tâm lý của

em đã đạt tới mức độ đen tối rồi không?”

“Lấy một người chồng như anh, lúc nào em cũng phải nghĩ cách làm sao để đối phó với mấy đứa tiểu tam. Khi nào có thời gian, em sẽ xuất bản sách, gọi là “Một ngàn cách khiến tiểu tam chết”!”

Niên Bách Ngạn nuốt nước bọt: “Lên tới một ngàn rồi cơ á?”

“Địa ngục còn có 18 tầng cơ mà, mấy cách trừng trị tiểu tam tại sao không thể lên tới một ngàn?” Tố Diệp phản bác.

Niên Bách Ngạn câm nín: “Thôi được rồi!”

Tố Diệp bỗng nhiên lại đưa mắt nhìn anh: “Thôi chết! Vậy em có được tính là kẻ thứ ba không?”

Niên Bách Ngạn bật cười: “Em tự thấy mình có phải hay không?”

“Em ấy à... không được tính phải không?” Tố Diệp lại bò trườn lên người anh, cười nũng nịu: “Trừ phi em phá hoại tình cảm của anh và người con gái khác.”

“Biết mà còn hỏi?”

“Người ta muốn để anh chủ động thanh minh mà.” Cô chọc vào ngực anh.

Ngón tay lại luồn vào trong áo sơ mi một cách không yên phận.

Niên Bách Ngạn cảm thấy cả người mềm nhũn, hương thơm nồng nàn. Anh cười: “Đương nhiên là em không phải!”

“Vậy em có thể cho rằng anh yêu em nhất không?”

Niên Bách Ngạn nói: “Trước khi gặp em, anh chưa từng yêu bất kỳ người con gái nào.”

Tố Diệp nâng mặt anh lên: “Nhưng anh vẫn chưa nói anh yêu em.”

Niên Bách Ngạn vẫn cười khế.

“Em muốn anh nói bây giờ cơ.” Cô làm nũng.

Một giây sau cô bị Niên Bách Ngạn đè xuống giường, bàn tay phủ thẳng lên người rồi anh thấp giọng nói: “Nói chi bằng làm!”

“Niên Bách Ngạn! Anh chơi xấu!” Tố Diệp hét lên.

Chẳng mấy chốc, tiếng hét đã tan thành những tiếng thở dài...

Thụy Lệ, Vân Nam.

Phong cảnh vẫn mở ra vô hạn. Tháng này vẫn chưa tới kỳ nghỉ nên du khách tham quan cũng khá ít. Tới nơi đây, đa phần đều là những người thành tâm kính Phật.

Ngoại trừ Tố Khải.

Anh không theo tín ngưỡng tôn giáo nào nhưng vẫn thành tâm cầu xin, mong có thể đưa Diệp Lan trở về bình an.

Tới Thụy Lệ đã mấy ngày, ngày nào trôi qua trong chờ đợi.

Tố Khải là một cảnh sát, khi trước còn thường xuyên phấn đấu được trở thành cảnh sát tuyến đầu tại Vân Nam. Anh biết quá rõ những thủ đoạn tàn độc của bọn buôn ma túy. Anh không phải người dân bình

thường, bắt tội phạm ma túy là trách nhiệm của anh. Thế nên khi anh và Cảnh Long cùng lên chuyến bay tới Vân Nam, câu đầu tiên chính là: Xuống máy bay, lập tức liên lạc với đội chống ma túy Vân Nam.

Cảnh Long nhìn anh rất lâu rồi hỏi: “Cậu nghĩ kỹ chưa?”

Tố Khải gật đầu.

Một là anh nhất định phải cứu được Diệp Lan, hai là cũng bằng mọi giá phải bắt được lũ tội phạm đó. Cho dù bây giờ anh không còn là cảnh sát chống ma túy thì cũng phải phối hợp với các đội có liên quan để tập nã đám tội phạm này!

Đội chống ma túy Vân Nam trước đây có quen biết Tố Khải. Sau khi nhận được tin tình báo, họ lập tức triển khai kế hoạch hành động, lập ra các đối sách và phương án ứng phó.

Mấy hôm nay, Tố Khải cũng phát hiện có kẻ khả nghi đi theo mình. Anh tưởng là đám người buôn ma túy nên đã nhân lúc sơ hở bắt gọn. Sau đó anh mới biết đây là người được Niên Bách Ngạn bỏ tiền ra thuê.

Tố Khải không muốn sự việc bại lộ nên đã đuổi người theo dõi ấy đi.

Đúng vào lúc Tố Khải đang chờ đợi sắp phát điên thì cuối cùng anh cũng nhận được điện thoại của bọn chúng, bảo anh ngày hôm sau luôn mở máy. Tố Khải muốn hỏi thêm thì đầu kia đã dập máy.

Hôm sau, Tố Khải lại nhận được điện thoại, bọn chúng yêu cầu anh tới cửa khẩu Thư Cáo.

Tố Khải lập tức tới đó, đồng thời bật máy theo dõi.

Cửa khẩu Thư Cáo thuộc khu vực buôn bán Trung Quốc – Myanmar, một nơi có rất nhiều cửa hàng đồ ngọc, cũng là nơi có nhiều người Myanmar qua lại nhất. Nét tình cảm của người Thái, phong cảnh của Thụy Lệ cùng với những nét văn hóa Myanmar du nhập vào khiến nơi đây trông vô cùng náo nhiệt.

Đối phương gọi điện tới nhưng lại đưa ra một yêu cầu kỳ lạ đó là bắt Tố Khải tùy ý mua một món đồ bằng ngọc, có thể dây chuyền, khuyên tai hay vòng tay gì đó.

Tuy không rõ mục đích của đối phương nhưng Tố Khải vẫn làm theo. Anh tìm tới một cửa hàng bán đồ ngọc, mua bừa một chiếc dây chuyền, còn chẳng thèm mặc cả mà dứt luôn vào túi, đợi chỉ thị tiếp theo.

Một lát sau, đối phương lại gọi tới, bảo anh nhanh chóng tới “Trang Tương”.

Tố Khải đã sống ở Vân Nam một thời gian dài nên biết “Trang Tương” mà hắn ta nói là ở đâu. Đây là cách gọi của tiếng Thái, ý chỉ chùa Bảo Thạch, được người dân nơi đây gọi là chùa Bồ Đề, một ngôi chùa theo Phật giáo tiểu thừa.

Chùa Bồ Đề được khởi công xây dựng vào thời vua Khang Hy. Tương truyền đây là nơi Mang Thi Trưởng, con trai cả của quan phủ huyện lệnh cạo đầu đi tu khi ấy. Vì trước cửa chùa có một cây bồ đề rất lớn nên đã đặt tên ngôi thiền tự này chùa Bồ Đề.

Ngôi chùa không lớn, cũng đã trải qua hơn ba trăm năm khói lửa chiến tranh cho tới tận bây giờ.

Khi Tố Khải tới, người trong chùa không đông, chỉ có lác đác vài vị

khách tới dâng hương. Khói hương thừa thớt quần quanh trong không khí. Từ xa đã có thể nghe thấy tiếng tụng kinh Kim Cương.

Anh không biết liệu đây đã là điểm kết thúc hay chưa, càng kỳ lạ tại sao bọn chúng lại chọn chỗ này.

Bọn chúng muốn gì đây?

Phật giáo ở Vân Nam rất thịnh hành. Trên mảnh đất này, phải tới 90% dân cư theo đạo Phật. Đây cũng là nguyên nhân con người ở đây rất lương thiện, chất phác. Ở Vân Nam bao năm nay, Tố Khải biết rõ tầm ảnh hưởng của văn hóa Phật giáo tới người dân bản địa. Vậy mà bọn chúng, những kẻ giết người không chớp mắt, hiểm ác tàn độc, định làm gì trong chốn chùa chiền này?

Nghĩ tới đây, lồng ngực Tố Khải dâng lên một sự phẫn nộ!

Lẽ nào bọn chúng muốn nói, ngay cả thần phật cũng không làm gì được mình?

Tố Khải cuộn chặt tay lại. Sau khi bái lạy đức Phật, ngọn lửa ấy trong anh càng bùng cháy mãnh liệt.

Nhưng có một điểm kỳ lạ là, trong điện thoại bọn chúng đã từng yêu cầu anh phải tới Vân Nam một mình. Vậy mà sau khi anh có mặt ở đây, bọn chúng chưa từng hỏi một câu xem anh có đi theo ai hay không, càng không yêu cầu anh vứt điện thoại hay đổi xe gì đó.

Điều này chỉ có thể nói rõ hai nguyên nhân: Thứ nhất, đối phương thật sự tin rằng anh sẽ không hợp tác với cảnh sát. Hai là bọn chúng không coi cảnh sát chống ma túy ra gì.

Tố Khải cảm thấy chúng không ngu đến mức ấy, lại ngây thơ nghĩ

rằng anh tới đây mà không chuẩn bị gì. Vậy thì chỉ còn một tình huống cuối cùng, đám tội phạm này đã thần thông tới mức cho rằng mình có thể một tay che trời!

Đã có không ít đồng đội mai phục bên ngoài chùa Bồ Đề, thậm chí đặc cảnh cũng đã được điều động, ẩn nấp trước sau trái phải trong chùa, ngắm bắn bằng súng tầm xa. Một khi thật sự có vấn đề gì, họ chắc chắn sẽ thể hiện kỹ thuật bắn của mình trên người đám tội phạm.

Nhưng Tố Khải đã đợi trong chùa nửa tiếng đồng hồ rồi.

Bỗng nhiên, di động reo lên.

Tim Tố Khải đập thịch một cái, rồi anh vội vàng nhận máy.

“Có một cây mít hơn ba trăm tuổi, hái một chiếc lá xuống, rồi đi tìm sư trụ trì.” Giọng nói trong điện thoại lạnh lùng.

“Diệp Lan đang ở đâu?” Tố Khải nghiêng răng hỏi.

Nhưng hắn ta không đáp lại mà ngắt máy.

Tố Khải không còn cách nào khác, đành phải đi tìm cây cổ thụ đó.

Cây cổ thụ này được Chính phủ đặt tên và bảo vệ. Nếu là bình thường, Tố Khải chắc chắn sẽ tuân thủ quy định, không phá hoại cây cổ, nhưng bây giờ tình hình cấp bách, anh chẳng quan tâm được nhiều đến thế. Bên cạnh cây cổ có một vài người dân tới thắp hương. Anh hái một chiếc lá xuống ngay trước mặt họ, khiến những người chau mày, rồi chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng anh...

Quyển 12 - Chương 534: Rốt cuộc có mục đích gì?

Một chiếc lá mít có thể nói lên điều gì?

Tố Khải nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra. Nhưng ít nhất thì đối phương đã cho anh manh mối hướng đi tiếp theo, cũng còn hơn tiếp tục chờ đợi trong vô vọng. Anh cầm chiếc lá, quay trở lại chùa Bồ Đề. Sự thanh tịnh bên trong hoàn toàn trái ngược với trần thế tầm thường.

Dưới sự dẫn đường của một chú tiểu, anh đi thẳng về phía trước, cuối cùng dừng bước trước một căn phòng. Chú tiểu bảo anh đợi ở ngoài một lát, còn mình vào trong truyền lời.

Chẳng mấy chốc, chú tiểu đã quay ra, bảo Tố Khải đi vào.

Cửa không khóa, chỉ dùng một mảnh rèm bằng trúc cách ngăn với thế giới bên ngoài.

Tuy sống ở đây đã lâu, nhưng cơ hội được tiếp xúc với các nhà sư của Tố Khải là không nhiều. Hôm nay cũng là lần đầu tiên anh bước chân vào phòng của sư trụ trì.

Gian phòng không lớn, bên trong cũng không có tượng Phật cũng khói hương nghi ngút như trong tưởng tượng của Tố Khải. Ngược lại, nó đơn sơ và giản dị vô cùng. Có hương trà thanh thanh, thoảng nhẹ, khiến tâm hồn con người thanh thản hơn trong cái nóng thiêu đốt này.

Nhưng Tố Khải chỉ một lòng nghĩ tới an nguy của Diệp Lan, chẳng liên quan gì tới thời tiết, thế nên chẳng thể nhẹ nhàng, coi như không có chuyện gì.

Sư trụ trì là một ông lão đã cao tuổi, mặt mày phúc hậu. Chiếc áo cà sa trên người có vài chỗ chấp vá, mộc mạc hơn rất nhiều so với những đại sư hay pháp sư hay thầy trên tivi. Nhưng trong mắt anh, hình dáng ấy bình yên, hòa nhã kỳ lạ, tựa như những rối loạn hồng trần đã chẳng thể lọt vào mắt anh nữa.

Sau khi thấy Tố Khải đi vào, ông tỏ ý mời anh ngồi.

Tố Khải làm gì còn tâm trạng ngồi chơi? Anh lập tức đưa chiếc lá mít trong tay mình cho vị sư trụ trì.

Sư trụ trì đón lấy chiếc lá, nhìn qua, nét mặt rất bình thản. Tố Khải không biết đưa chiếc lá này rồi sẽ ra sao. Anh nhất thời cũng chẳng thể lên tiếng hỏi, chỉ biết ở một bên lặng lẽ chờ đợi trong nôn nóng.

Sư trụ trì dường như đã nhận ra sự sốt ruột của anh. Ông đặt chiếc lá lên mặt bàn sau đó hỏi Tố Khải: “Xin hỏi thí chủ đã nắm rõ được tình hình của nữ thí chủ đó hay chưa?”

Nữ thí chủ?

Tố Khải sửng ngờ.

Một lúc lâu sau, anh mới hỏi một cách thăm dò: “Ý của trụ trì là, tôi có thể gặp một cô gái?”

Sư trụ trì hồ nghi quan sát anh một lượt, không trả lời câu hỏi của anh mà hỏi ngược lại: “Chiếc lá này thật sự là do thí chủ hái xuống chứ?”

Tố Khải thành thật nói: “Có người ra lệnh cho tôi hái chiếc lá này rồi giao cho trụ trì ở chùa đây.”

Sư trụ trì hiểu ra, khẽ gật đầu: “Mời thí chủ đi theo tôi!”

Tố Khải bèn theo sư trụ trì ra khỏi phòng, rồi đi thẳng vào sâu trong chùa.

Dọc đường anh nhìn thấy có những chú tiểu cầm cây chổi lớn quét chùa, nghiêm túc và chăm chú. Thời gian tựa hồ như đang dừng lại, ở đây không có một chút dấu vết của sự xốc nổi.

Nhưng Tố Khải hơi bồn chồn, bất an.

Anh nghĩ mãi xem mình sẽ gặp được ai. Anh nắm chặt điện thoại trong tay, tin rằng các đồng nghiệp phòng thủ bên ngoài nhất định sẽ nhìn thấy hành tung của mình.

Sư trụ trì dừng bước trước một căn phòng.

“Két” một tiếng, cánh cửa được đẩy ra.

Bên trong có một chiếc bàn và một chiếc ghế đầu đơn sơ, còn có một bức tượng Quan Âm nhỏ giống như nơi thờ cúng. Mùi đàn hương nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí. Mùi hương rất nhạt nhòa, nếu không chú ý sẽ không thể ngửi thấy.

Phía bên tay phải là một chiếc giường đơn.

Sư trụ trì chỉ về hướng đó rồi nói với Tố Khải: “Mời thí chủ nhìn xem, có phải người quen của mình không?”

Trên giường có một người đang nằm im, bất động.

Nhưng Tố Khải liếc mắt đã nhận ra mái tóc quen thuộc. Cả những tia sáng yếu ớt len vào từ góc cửa sổ hắt lên gương mặt hơi nghiêng thân quen ấy.

“Lan Lan!” Anh không quan tâm đây là chốn tu hành thanh tịnh mà bất ngờ lao vào như một mũi tên.

Sư trụ trì đứng yên tại chỗ, im lặng quan sát cảnh ấy.

Diệp Lan vẫn nằm im đó, nhắm chặt mắt như đang say ngủ.

Tố Khải xông tới, khế lay người cô, gấp gáp gọi tên cô. Nhưng Diệp Lan chẳng có một chút phản ứng nào, đến cả mí mắt cũng không động đậy lấy một cái. Tố Khải thấy vậy càng thêm căng thẳng. Anh gào lên với sư trụ trì: “Cô ấy rốt cuộc bị làm sao?”

Sư trụ trì không tức giận, chỉ nhẹ nhàng nói: “Vị nữ thí chủ này khi được phát hiện ra thì đã như vậy rồi. Chùa cũng đã mời bác sỹ tới khám nhưng cả bác sỹ cũng không thể xác định rốt cuộc là bị làm sao.”

“Thế nào gọi là “được phát hiện”?” Tố Khải cảnh giác.

Sư trụ trì kể lại ngọn ngành câu chuyện.

...

Diệp Lan được sư trong chùa phát hiện tại cửa sau của chùa. Lúc đó cô hôn mê bất tỉnh. Các nhà sư ban đầu còn tưởng cô là khách tới thắp hương, nhưng đợi mãi vẫn chẳng thấy người nào tới tìm cô, mà cô cũng không mang theo ví tiền, không có điện thoại, nên họ cũng

không biết phải liên lạc với ai, đành gọi sư trụ trì tới.

Vốn dĩ sư trụ trì định sẽ báo cảnh sát, nhưng vô tình phát hiện ra bàn tay Diệp Lan nắm rất chặt gao, bèn lệnh cho chú tiểu tới xem sao. Khi mở tay Diệp Lan ra, họ mới phát hiện trong đó là một mẩu giấy, bên trên có viết: Mong trụ trì quý chùa mở lòng từ bi, thu nhận cô gái này một đêm. Ngày mai sẽ có một chàng trai cầm theo một chiếc lá mít tới quý chùa đón người.

Sư trụ trì cảm thấy chuyện này không hề nhỏ, cũng không thể hành động khinh suất, bèn quyết định đợi tới ngày hôm sau xem tình hình thế nào. Nếu có người tới đón thì mọi sự tốt lành, còn nếu không có ai tới, ông sẽ báo cảnh sát.

Ai ngờ, hôm sau ông đã đợi được Tố Khải tới thật.

Nhưng điều khiến sư trụ trì không nghĩ tới là người trước mặt ông hình như mơ mơ hồ hồ, không biết chuyện gì. Ông bèn đưa Tố Khải tới đây xem. Nếu cậu này vẫn không biết gì về cô gái kia thì ông quyết định vẫn nên giao cho cảnh sát xử lý là thỏa đáng hơn cả.

...

Tố Khải lại bắt đầu gọi tên Diệp Lan nhưng Diệp Lan vẫn không có phản ứng gì.

Không còn cách nào, Tố Khải chỉ còn biết hỏi sư trụ trì.

“Các ông phát hiện ra cô ấy khi nào? Trước đây đã từng gặp cô ấy chưa?”

Sư trụ trì nhìn anh nghi ngại.

Tố Khải lập tức rút thẻ ngành ra: “Tôi là cảnh sát!”

Lúc này ông mới yên tâm, trả lời: “Chúng tôi phát hiện ra nữ thí chủ này vào chập tối hôm qua khi chuẩn bị đóng cửa chùa. Trông cô ấy rất lạ, có lẽ không phải người thường xuyên tới chùa chúng tôi.”

Tố Khải nhìn Diệp Lan vẫn đang hôn mê bất tỉnh, nghiêng rằng, nắm tay lại rất chặt.

Đáng chết!

Rốt cuộc bọn chúng có ý đồ gì?

“Cả ngày hôm qua các ông không phát hiện ra có kẻ nào khả nghi sao?” Tố Diệp vừa giận vừa lo, ngọn lửa giận dữ không thể đè nén bắt đầu lan ra.

Sư trụ trì không hiểu câu hỏi của Tố Khải bèn nhú mày.

“Hay chùa của các ông là nơi che giấu tội phạm?” Anh xông tới, túm lấy vị sư trụ trì.

Ông sửng người.

“Lập tức khai báo! Ai là người đưa cô ấy tới chùa?” Tố Khải như một dóm thuốc nổ bị châm lửa, bất kỳ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Sư trụ trì khó mà thanh minh: “Thí chủ hiểu lầm rồi! Chúng tôi thật sự...”

“Nếu ông không có quan hệ gì với bọn buôn ma túy kia, tại sao bọn chúng lại phải đưa người tới đây?” Tố Khải đã mất hết lý trí, thanh

âm rầm rĩ gần như sắp lật tung nóc nhà lên.

Các nhà sư khác nghe thấy tiếng động ầm ĩ, lần lượt chạy tới xem có chuyện gì. Khi thấy một người đàn ông đã giận dữ với sư trụ trì, ai nấy đều thẳng thốt. Chẳng mấy chốc, có mấy cảnh sát xông vào trong chùa, nhằm thẳng căn phòng Tố Khải đang đứng, không một chút sai sót.

Người dẫn đầu là Cảnh Long. Sau khi thấy cảnh ấy, anh ta vội chạy tới kéo Tố Khải ra, khẽ hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi? Người giao dịch đâu?”

Tố giám sát nghe được giọng của Tố Khải, thấy có chuyện chẳng lành, lập tức thay đổi kế hoạch.

Tố Khải nhanh chóng dập tắt ngọn lửa trong lòng mình. Anh suy sụp ngã ngồi xuống bên cạnh Diệp Lan, biết lần này lại không bắt được bọn chúng! Đám tội phạm này bản tính xảo hoạt. Trước đây anh đã cảm thấy có chỗ nào đó không bình thường, bây giờ thì mọi chuyện đã rõ ràng.

Đối phương không hỏi anh có tới một mình hay không. Thì ra là vì bọn chúng đã biết trước sẽ có cả một đội cảnh sát trấn thủ ở đó, thế nên chắc chắn sẽ không xuất hiện. Đương nhiên, Tố Khải cũng biết đám tội phạm này không đơn giản đến thế, cũng đã nghĩ cách làm sao để dẫn dụ chúng mắc bẫy. Nhưng thật không ngờ, bọn chúng đã giờ trò ngay từ đêm đầu tiên, còn hôm sau thì hoàn toàn biệt tăm biệt tích.

Cảnh Long đi tới trước, nhìn thấy Diệp Lan nằm trên giường thì vô cùng ngỡ ngàng.

“Vừa rồi anh cũng nghe thấy rồi đấy, bọn chúng đã bố trí cả một

tuyến đường dài!” Tố Khải giận dữ nắm chặt tay.

Cảnh Long tiến lên gọi Diệp Lan.

“Vô ích thôi! Cô ấy vẫn hôn mê chưa tỉnh.” Tố Khải nhìn Diệp Lan đau xót.

Tay chân cô không có vết thương, trên người có hay không thì trước mắt chưa thể kiểm tra. Cô giống như là đang ngủ, đến hơi thở cũng đều đặn, nhịp nhàng.

Cảnh Long không yên tâm, rướn mũi xuống ngửi mới yên tâm.

“Lúc đó sợ cậu và Diệp Lan trong quá trình giao dịch bị thương nên đã gọi sẵn xe cấp cứu, đưa Diệp Lan tới bệnh viện ngay đã!” Cảnh Long đề nghị.

Tố Khải bị bọn chúng sắp đặt cả một đoạn đường tuy không cam lòng nhưng tình hình của Diệp Lan bây giờ quả thực khiến anh lo lắng. Anh lập tức bế Diệp Lan lên, đi tới bên cạnh sư trụ trì rồi nói: “Mảnh giấy đó còn không?”

Sư trụ trì luôn mang bên mình, bèn rút ra cho Tố Khải xem.

Tố Khải liếc qua rồi nghiêng rằng nói với Cảnh Long: “Bọn chúng đúng là cáo già! Tôi chắc chắn sẽ không để chúng được yên đâu!”

Dứt lời, anh bế Diệp Lan rời khỏi đó.

Cảnh Long không hiểu, khi cầm tờ giấy lên xem thì mới vỡ ra.

Tố Khải nghĩ mảnh giấy là tia hy vọng cuối cùng. Nào ngờ, chữ trên giấy cũng được đánh bằng máy tính, vốn dĩ không thể tìm kiếm tung

tích bằng nét chữ. Xem ra, đối phương đã sắp xếp chu toàn mọi việc từ đầu.

Nhưng điều khiến Cảnh Long nghĩ mãi không ra là rốt cuộc chúng có mục đích gì?

Cứ thế bắt Diệp Lan đi, sau đó lại bắt Tố Khải tới Vân Nam nhận người?

Cách làm này quá kỳ lạ!

Chắc đây cũng là điều khiến Tố Khải trăn trở, thế nên ban nãy cậu ấy mới phẫn nộ như vậy.

Anh ta xin lỗi và cảm ơn sự trụ trì rồi cũng rút quân, vội vàng rời khỏi đó...

Tan làm, Niên Bách Ngạn lái thẳng xe tới nhà cậu Tố Đông.

Cây hòe già trước cửa đã um tùm như một cái ô khổng lồ. Cách đó không xa có một người hàng xóm đang ngồi uống trà, đánh cờ trước cửa nhà, trong tay đang đưa chiếc quạt nan cho mát. Qua mấy ngày gần đây, các bác hàng xóm hai bên cũng đã quen mặt Niên Bách Ngạn. Thấy anh xuống xe, trong tay còn cầm hoa quả và thức ăn, họ bèn hết lời khen ngợi: Nhà ông Tố đúng là tìm được con rể ngoan, chẳng hôm nào là tới tay không cả.

Lại có người rủ Niên Bách Ngạn đánh cờ.

Niên Bách Ngạn tươi cười từ chối, lần lượt chào hỏi mọi người rồi đi vào nhà.

Sau khi anh đi vào, hàng xóm bắt đầu xì xào buôn chuyện.

“Bác thấy chưa, người ta là ông chủ lớn như thế mà chẳng kênh kiệu chút nào. Cháu gái ông Tố thật sự đã kiếm được một người chồng tốt!”

“Nói cũng phải, nghe ông Lưu tới dự đám cưới còn nói tổ chức hoành tráng lắm!”

“Ấy, sao tôi lại nghe nói cậu con rể này lúc trước là anh rể của Diệp Tử thế?”

“Trên mạng nói là kết hôn giả với chị của Diệp Tử.”

“Kết hôn giả thật sao? Kết hôn mà cũng làm giả được à?”

“Chẳng phải đã đứng ra thanh minh rồi sao? Là giả mà! Mấy chuyện này đám bình dân chúng ta chẳng làm nổi đâu, người có tiền đâu có sống như chúng ta!”

Đám người cười hì hì ăn uống. Ngày tháng cứ như vậy trôi qua trong thanh bình, yên ổn.

Cửa trong nhà không đóng, chỉ treo một chiếc rèm bằng đá cho mát. Tuy nhà cậu là nhà cũ nhưng không chia loạn cào cào tứ hợp viện của mình ra để cho thuê như một số người khác. Nơi đây tuy không lớn nhưng vẫn giữ vững một phong cách kiến trúc truyền thống nhất. Hướng của phòng khách vừa hay đón gió mát. Vào những ngày hè nóng nực thế này, gió lùa từ trước ra sau cũng cảm thấy dễ chịu.

Có mùi thức ăn thơm phức bay ra ngoài vườn. Ve trên cây vẫn còn kêu ra rả.

Khoảng thời gian trước, Tổ Đông lại nhặt về nhà một con chó lang thang. Ông đặt tên cho nó là “Cố Cố”. Cố Cố ban đầu vừa tới nhà trông trơ trụi lông, còn bẩn thỉu, lem luốc, chân vẫn còn chảy máu, trông có vẻ như đã bị một gã chủ vô lương tâm nào đó dùng đá đánh bị thương. Tối ấy, Tổ Đông đang đi dạo bộ thì gặp chú chó này. Sau đó ông nghe bảo vệ gần đó nói, con chó này lúc trước bị người bế từ trên một chiếc xe xuống, sau đó người kia lái xe đi mất, thế là ngày nào nó cũng lang thang ở đường này đợi chủ của nó, nhìn mãi về hướng chiếc xe kia đã đi mất. Chắc chắn là nó đã biết mình đã bị chủ bỏ rơi.

Nó là một con chó lông vàng. Tổ Đông cảm thấy, chắc chắn là người chủ đó nuôi lâu dần cảm thấy lông nó không còn màu vàng thuần chủng, thế nên đã vứt nó đi. Cứ như vậy, mấy hôm liền Tổ Đông đều đi qua con đường ấy, mang thức ăn tới cho chú chó. Ban đầu nói thế nào nó cũng không ăn. Nhưng lần nào Tổ Đông cũng ngồi với nó một khoảng thời gian rất dài, cuối cùng có một hôm thấy chân nó chảy máu, ông đã lập tức bế nó về nhà.

*Chú thích của Tầm: Liên quan tới chú chó này là do tôi thêm vào sau đó. Nguyên nhân là có một lần sau khi ăn cơm xong ở quảng trường Vạn Đạt, mới phát hiện có một chú chó lông vàng đã bị chủ nó vứt lại như thế. Lúc đó là cuối năm, trời rất lạnh. Chú chó ấy cứ đợi ở đó ngày này qua ngày khác, tới lúc đói quá không chịu nổi mới đi nơi khác tìm thức ăn, rồi lại quay về chỗ cũ, nhìn không rời mắt về hướng chiếc xe của chủ đã đi. Lúc đó tôi và chồng tôi đã quyết định đưa nó về nhà, nhưng nghĩ đủ mọi cách mà nó vẫn không chịu đi. Nó đã bị người ta tổn thương nên rất sợ có người lại gần. Tiếc là, sau này chú chó ấy đã đi đâu tôi không được rõ. Ở đây, tôi muốn dùng câu chuyện của mình cho nó một mái nhà. Cũng muốn gửi lời tới các bạn độc giả đang nuôi thú cưng. Đã nuôi con vật thì phải có trách nhiệm, vì thế giới của chúng chỉ có bạn mà thôi, có đánh chết chúng cũng không tin là có ngày bạn sẽ bỏ rơi chúng.

Có lẽ vì bị thương nên nó không phản kháng nữa.

Cứ như vậy, Tố Đông đã chính thức trở thành chủ của nó. Ông đưa nó tới bệnh viện thú y để kiểm tra, băng bó vết thương rồi tận tình chăm sóc. Lông của nó cũng dần rụng rở và dày đặc hơn, càng ngày càng đẹp. Tuy vẫn không phải màu vàng thuần chủng, nhưng đẹp không kém gì những con chó vàng thuần chủng khác.

Khoảng thời gian này, những lúc rảnh rỗi, Tố Diệp cũng đưa Cốp Cốp đi dạo. Cốp Cốp rất ngoan và hiểu chuyện. Tố Diệp luôn khen nó cực kỳ khôn. Mỗi lần ra khỏi nhà, Cốp Cốp đều tha sợi dây dắt nó tới, đợi Tố Diệp vòng vào cổ rồi mới đi ra. Có lúc cô dắt nó mệt quá, nó liền cắn một đầu của sợi dây không để nó kéo lết xệt dưới đất nữa.

Rồi về sau, Tố Diệp nói với nó: Cốp Cốp à! Chúng ta thương lượng với nhau một chút được không? Chị sẽ không đeo dây vào cổ em nữa, mùa hè nóng lắm. Nhưng em phải ngoan nhé, không có chạy lung tung, kêu ầm ĩ!

Kết quả, Cốp Cốp ngoan ngoãn thật. Tố Diệp đi tới đâu, nó chạy theo tới đó, không khiến cô phải lo lắng.

Tình cảm của Cốp Cốp và Niên Bách Ngạn cũng rất thân thiết. Vì lần nào anh tới cũng mang cho nó xương sườn và cá hộp còn tươi mới, nóng hổi. Thế nên Niên Bách Ngạn vừa đi vào sân, người đầu tiên chạy ra đón chính là Cốp Cốp. Nó mừng rỡ nhảy nhót không thôi.

Niên Bách Ngạn tươi cười cho nó đồ ăn ngon, Cốp Cốp mừng lắm.

Trong phòng khách vọng ra tiếng cười, điều này thật hiếm hoi.

Tố Diệp thấy Cốp Cốp chạy ra ngoài bèn ngó đầu ra khỏi rèm, mỉm cười vẫy tay với Niên Bách Ngạn: “Ông xã! Anh mau vào đây!”

Niên Bách Ngạn cảm thấy kỳ lạ. Máy hôm nay vì chuyện của Tố Khải và Diệp Lan, mọi người ai nấy đều buồn rầu. Tố Đông và Phương Tiểu Bình lại càng hay thờ dài. Hôm nay sao thế nhỉ?

Anh đi vào nhà. Cốp Cốp cũng gặm một miếng xương sườn nóng hổi, chạy theo sau Niên Bách Ngạn vào phòng khách. Sau đó nó nằm dưới chân Tố Đông, bắt đầu thưởng thức miếng sườn một cách ngon lành.

“Bách Ngạn! Con đừng có mua đồ nữa! Đồ ăn trong nhà sắp chất thành núi rồi.” Phương Tiểu Bình tâm trạng rất vui vẻ.

Niên Bách Ngạn có thể cảm nhận không khí trong nhà hoàn toàn khác, bèn cười: “Tối qua Diệp Diệp nói muốn ăn cải xanh xào, thế nên hôm nay con tiện đường rẽ vào siêu thị luôn.”

Phương Tiểu Bình nhìn rồi nói: “Ôi trời, thằng bé này chu đáo quá, mua cải xanh thật này!”

Tố Diệp cảm thấy ấm áp trong lòng, bèn ngồi sát bên cạnh Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn đoán chắc chắn là có chuyện vui, nếu không sao cô lại vui vẻ gọi thẳng anh là “ông xã” chứ? Bình thường toàn gọi “Niên Bách Ngạn” mà.

“Bách Ngạn! Lát nữa uống với cậu mấy chén!” Tố Đông hào sảng mời: “Hôm nay cậu đã đặc biệt mua hai chai Mao Đài.”

Niên Bách Ngạn còn chưa trả lời thì Tố Diệp đã lên tiếng: “Cậu à!

Anh ấy còn phải lái xe.”

“Nó uống rượu không lái được, lẽ nào con không lái được sao?” Tổ Đông nói.

Tổ Diệp nhướn mày: “Con cũng phải uống với cậu một chút chứ.”

Niên Bách Ngạn quay mặt sang nhìn cô, nụ cười nhạt nhòa.

Tổ Diệp cười hì hì nép vào lòng anh.

“Tối nay em lái xe, anh uống rượu với cậu.” Niên Bách Ngạn nhìn về mặt nịnh nọt của cô, lập tức ra lệnh không nể tình.

Tổ Diệp lập tức trở mặt, đứng dậy: “Hẹp hòi!” Dứt lời, cô đi vào bếp giúp Phương Tiểu Bình nấu nướng.

Niên Bách Ngạn chẳng biết làm sao.

Coi như anh hiểu rồi. Chỉ cần chiều theo ý cô thì anh làm gì cũng rộng rãi. Nhưng chỉ cần một đầu ngón tay không đúng thôi là anh lập tức trở thành người đàn ông hẹp hòi.

“Cậu à! Tổ Khải là có tin tức rồi ạ?” Trước đó, mấy người anh phái theo đã bị Tổ Khải đuổi đi. Anh cũng không gượng ép nữa. Hôm nay thấy Tổ Đông cười không khép miệng lại được, chắc chắn là liên quan tới Tổ Khải.

Tổ Đông nói: “Phải! Nó gọi điện về rồi, đều bình an vô sự.”

“Bắt được bọn chúng chưa ạ?”

“Cái đó thì chưa. Nó nói hình như Diệp Lan bị hôn mê, đã đưa tới

bệnh viện rồi. Nhưng Tố Khải nói với cậu mợ là không có gì đáng lo ngại.” Tố Đông đứng dậy sắp bàn. Niên Bách Ngạn thấy thế cũng vội đứng lên giúp đỡ.

Tố Đông nói tiếp: “Người an toàn là quan trọng nhất. Bách Ngạn à! Con không biết là gần đây cậu ăn không, ngủ không yên thế nào đâu, chỉ sợ Tố Khải gặp chuyện gì không hay. Bây giờ tuy là chưa bắt được đám người đó, nhưng ít nhất thì cả Tố Khải và Diệp Lan đều lành lặn.”

Niên Bách Ngạn có thể hiểu được.

Đúng lúc ấy, Phương Tiểu Bình đi vào, chen ngang: “Ông này ăn nói cái kiểu gì thế hả? Cái gì mà chuyện gì không hay? Ông chỉ mong con trai ông có chuyện phải không? Tiểu Khải nhà chúng ta có cát tinh phù hộ, ở hiền ắt sẽ gặp lành.”

“Phải, bà nói đều đúng cả!” Tố Đông không tranh cãi với bà, chỉ cười ha ha...

Gần mười một giờ, Niên Bách Ngạn và Tố Đông mới ra khỏi nhà cậu mợ.

Tố Đông dắt theo Cốp Cốp ra ngoài tiễn. Trước khi lên xe, Tố Diệp nhìn Cốp Cốp và nói: Em có muốn theo chị về tư hợp viện ở một đêm không?

Cốp Cốp nhìn chiếc xe rồi ư ử một tiếng.

“Em thấy chắc là nó bị ám ảnh tâm lý rồi.” Tố Diệp cười rồi ngồi vào ghế lái.

Cửa xe chưa đóng, Niên Bách Ngạn bảo cậu mau vào nhà, không

cần tiền nữa. Cậu dặn dò họ đi đường cẩn thận. Khi cậu đang định dắt Cốp Cốp vào nhà thì nó nhảy tót lên xe của Niên Bách Ngạn.

Tố Đông cười: Nhóc con này chậm chạp quá!

Niên Bách Ngạn mỉm cười, rướn người đóng cửa rồi nói: “Cũng được! Cho nó đi chơi cùng!”

“Giờ nó nghịch ngợm lắm đấy, lở như căn hồng đồ đạc trong nhà thì phải làm sao?” Tố Đông biết đồ trong nhà Niên Bách Ngạn đều rất giá trị.

Tố Diệp thò đầu ra nói: “Không sao đâu ạ! Ông xã nhà con rộng rãi lắm!”

Câu này Niên Bách Ngạn rất thích nghe, cười như mở cờ trong bụng.

Tố Đông bèn cho phép rồi quay vào nhà.

Sau khi đóng chặt cửa xe, mùi rượu trên người Niên Bách Ngạn cũng phả ra, cùng với mùi hương vốn có của anh, có chút mê hoặc.

Thật ra Tố Diệp lo cho dạ dày của anh, nhưng rõ ràng là hôm nay cậu mợ rất cao hứng, Niên Bách Ngạn cũng uống nhiều thêm mấy chén. Cô đưa chai nước khoáng cho anh uống, dặn anh uống nhiều nước một chút.

Niên Bách Ngạn cũng khá nghe lời.

“Hôm nay trông anh vui quá!” Tố Diệp lái xe, mở điều hòa rồi nói.

Niên Bách Ngạn uống rượu vào trông lại càng gợi cảm.

Anh giơ tay, phủ lên eo cô. Giọng nói trầm trầm trong không gian đóng kín này lại càng dễ nghe.

“Vì em vui mà.”

Tố Diệp nhân lúc rẽ nhìn anh một cái.

Anh mệt mỏi dựa vào sau ghế, nghiêng đầu ngấm cô. Đôi mắt đen thường ngày thâm sâu khó hiểu, giờ khi say lại càng thêm mê đắm lòng người.

“Đừng lợi dụng giờ trò nhá! Cốp Cốp đang nhìn kia kìa!” Tố Diệp cảm thấy bàn tay anh nóng vô cùng.

Niên Bách Ngạn khẽ cười.

Anh quay đầu.

Cốp Cốp thấy anh quay lại nhìn mình, lập tức mừng rỡ lè lưỡi lắc đầu.

“Ngoan ngoãn nằm đó ngủ đi!” Niên Bách Ngạn mỉm cười, ra lệnh.

Cốp Cốp nức nở một tiếng, sau đó áp mặt xuống chân, nằm bò ra ghế, nhắm mắt lại.

“Làm gì có người chủ nào như anh. Trông nó tội quá!” Tố Diệp cố gắng lái xe vững chãi, sợ anh uống rượu vào lại muốn nôn.

Niên Bách Ngạn vẫn chưa đến mức say bí tỉ. Anh quay người, lại lười biếng tựa vào ghế, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Tố Diệp, rồi thủ thỉ: “Diệp Diệp! Lúc em cười trông rất quyến rũ.”

Tố Diệp đỏ mặt, hờn dỗi nói: “Đã làm vợ chồng già đến nơi rồi, đừng có mà sến thế được không?”

Phía trước là một đại lộ thông thoáng, xe cộ cũng không nhiều. Lúc này Niên Bách Ngạn mới yên tâm kéo một tay cô qua, đùa nghịch trong lòng bàn tay mình, im lặng mỉm cười.

“Anh bảo tình trạng của Diệp Lan liệu có vấn đề gì không? Sao lại phải đưa thẳng tới bệnh viện?” Tố Diệp trong lúc vui vẻ vẫn còn lo lắng tới Diệp Lan.

Niên Bách Ngạn kéo tay cô lên hôn rồi nói: “Chắc là không có vấn đề gì lớn. Thế này đi, sáng mai anh tới công ty sẽ bảo người hỏi thăm xem sao.”

Tố Diệp gật đầu.

“Kỳ lạ thật đấy! Anh bảo bọn chúng rốt cuộc định làm gì?” Cô chau mày.

Niên Bách Ngạn cũng không hiểu, nên chẳng thể đưa ra một đáp án chính xác.

“Liệu có phải dự tính ban đầu của bọn chúng là làm hại Diệp Lan hay Tố Khải, sau đó bất ngờ phát sinh chuyện gì đó không?” Tố Diệp bạo dạn suy đoán.

Niên Bách Ngạn bèn khuyên cô: “Em đừng sốt ruột, cứ đợi Tố Khải quay về Bắc Kinh xem sao!”

Quyển 12 - Chương 535: Mặc quần áo vào sẽ không còn là em nữa

Những việc chưa biết luôn khiến con người ta hoang mang. Ví dụ như lần này Tố Khải vội tới Vân Nam, người thân không thể đoán trước nó có thể gặp phải những nguy hiểm gì thế nên hết sức lo lắng. Nhưng cũng có những lúc ngay cả những chuyện đã biết rồi vẫn khiến người ta bất an. Giống như Tố Khải. Giờ nó bình an vô sự. Nhưng càng như vậy, Tố Diệp lại càng lo còn một mối nguy hiểm nào đó đang ẩn nấp.

Niên Bách Ngạn không an ủi mấy nhưng ít nhiều cũng đã làm dịu đi trái tim căng thẳng của Tố Diệp.

Cô cho xe chạy về nhà.

Có lẽ men rượu đã ngấm. Dọc đường, Niên Bách Ngạn vẫn nhắm chặt mắt, dựa vào ghế. Tố Diệp hơi lo, bèn liên tục hỏi anh cảm thấy thế nào. Anh vẫn khẽ đáp là không sao.

Về tới nhà, sau khi đỗ xe vào trong nhà để xe yên ổn, Tố Diệp mới rướn người qua, cởi dây an toàn cho anh, rồi nhẹ nhàng hỏi: “Có phải anh đau dạ dày không?”

Một người đàn ông rất hiếu thắng và một người phụ nữ rất hiếu thắng có cùng chung một đặc điểm, đó là luôn phát hiện ra tình trạng sức khỏe của mình một cách muộn màng. Cô rất sợ Niên Bách Ngạn cảm thấy có chỗ nào trong người không thoải mái nhưng lại không

nói.

Niên Bách Ngạn mở mắt ra, thấy đã tới nhà rồi bèn trả lời với giọng uể oải: “Yên tâm đi, dạ dày không sao!”

Tố Diệp nhìn anh: “Anh đừng có cố chịu đấy!”

“Nhưng mà chỗ khác thì không thoải mái.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng đổi giọng.

Tố Diệp giật mình: “Hả?”

“Em lại gần đây, anh nói cho em biết!” Niên Bách Ngạn cong môi.

Tố Diệp cũng không nghĩ nhiều, bèn sát lại gần anh, hỏi với vẻ quan tâm: “Chỗ nào không thoải mái vậy?”

Niên Bách Ngạn mệt nhoài khoác tay lên người cô. Bờ môi anh dính sát vành tai cô, dùng một giọng cực kỳ khế nói ra hai chữ. Một giây sau, mặt Tố Diệp lập tức đỏ bừng, rồi nhanh chóng lan ra cả cổ. Cô đẩy anh ra, xấu hổ lắm bầm: “Háo sắc!”

Nhưng không thể thoát khỏi Niên Bách Ngạn.

Anh không cho cô trốn. Cánh tay mạnh mẽ lập tức lại vòng quanh người cô, khóa cô trong lòng.

“Ngượng gì chứ?” Anh cười khế.

Hơi thở thấm đẫm mùi rượu tan ra trên gương mặt cô.

“Ai ngượng chứ? Em chỉ không muốn ở đây càn quấy với anh thôi.”
Tố Diệp ngụy biện.

Niên Bách Ngạn dường như có hứng thú trêu đùa: “Chuyện này sao lại trở thành bừa bãi chứ?”

“Thế sao từ sáng tới tối anh toàn nghĩ tới mấy chuyện này!” Tố Diệp ở trong lòng anh, bị hơi thở của anh hòa tan đến mềm nhũn.

Niên Bách Ngạn phản bác: “Thực sắc tính dã, các cụ đã nói vậy mà!”

“Hoang đường!”

“Mặc quần áo vào thì không phải em nữa sao?” Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Thế ai buổi tối lúc nào cũng tình tứ thế...”

Nửa câu còn lại chưa nói hết, Tố Diệp đã giơ tay bịt miệng anh lại, đỏ mặt tía tai: “Anh đừng ăn nói linh tinh!”

Tay cô lập tức bị Niên Bách Ngạn kéo xuống. Bàn tay anh hơi dùng sức, giữ chặt hai tay cô ra sau eo, rồi dán cả cơ thể lên người cô, thanh âm cũng trở nên mơ hồ.

“Bà xã! Chúng ta ở trên xe một lần đi!”

Tố Diệp trừng mắt: “Niên Bách Ngạn! Em thấy anh uống say thật rồi đấy!”

Niên Bách Ngạn khẽ cười, rồi lập tức ghé sát mặt về phía cô.

Còn chưa hôn được lên má Tố Diệp, Cốc Cốc nãy giờ vẫn ngồi phía sau bất ngờ nhào tới, xông lên giữa góp vui một cách nhiệt tình.

Niên Bách Ngạn bỗng cảm thấy má mình bị Cốc Cốc nhiệt tình liếm mấy cái.

Lúc này anh mới nhớ ra trong không gian kín mít này còn một sinh mạng thứ ba.

Cốp Cốp thấy hai người họ cứ lôi qua kéo lại, tưởng đang đùa giỡn với nó. Loài chó vốn thích náo nhiệt, thế nên Cốp Cốp đã tham gia vào một cách nhiệt tình.

Tố Diệp cười ngặt nghẽo. Cốp Cốp thấy chủ nhân vui là nó cũng mừng rơn, muốn len cả người lên trước.

Niên Bách Ngạn đành phải mở cửa xe. Ba mươi sáu kế, chuồn!

Cô nấu cho Niên Bách Ngạn một bát trà giải rượu. Đợi anh uống xong, Tố Diệp mới yên tâm đi tắm.

Khi trở về phòng ngủ, cô thấy Niên Bách Ngạn đã tắm xong, nhưng vẫn chưa ngủ mà nằm dựa vào đầu giường. Thấy cô đi vào, anh uể oải liếc nhìn cô một cái, sau đó mặc kệ cô, cứ thế nằm xuống.

Tố Diệp mím môi cười.

Suy nghĩ một lát, cô vận tối đèn đi.

Cô nằm xuống bên cạnh, đối diện với anh.

Niên Bách Ngạn nhắm mắt lại, nhưng trông có vẻ như cố tình.

Cô giơ tay véo mũi anh.

“Giận đấy à?”

Niên Bách Ngạn không lên tiếng, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

“Bị chó chọc tức à?” Tố Diệp hỏi.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới mở mắt ra, nhìn thẳng vào mắt cô, như cười như không: “Ừm, bị chó chọc tức!”

Nói cạnh nói khỏe!

Tố Diệp lập tức phản ứng lại, giơ tay đánh anh: “Anh mắng ai thế hả?”

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ xoay người lại, vút cho cô một bóng lưng.

Tố Diệp ngẩn người, sau đó bò lên vai anh, nhìn gương mặt hơi nghiêng của anh: “Vẫn còn giận thật đấy à?”

“Ừm.” Niên Bách Ngạn đáp một tiếng bực bội.

Tố Diệp dờ khóc dờ cười. Đây là lần đầu tiên cô thấy được gương mặt trẻ con này của Niên Bách Ngạn. Nghĩ thấy người xưa nói cũng đúng thật. Một người đàn ông chín chắn, ổn trọng thế nào cũng có lúc trẻ con. Một người phụ nữ không hiểu chuyện, hay làm nũng đến đâu cũng có những đức tính của một người mẹ.

Bây giờ, người đàn ông trầm tính đang giở trò hờn dỗi con nít. Vậy thì một người phụ nữ như cô cũng nên phát huy đức tính của một người mẹ một cách thích hợp rồi.

“Anh yêu! Đừng giận nữa mà! Chỉ là không cho anh lúc trên xe thôi mà.” Tố Diệp gần như treo nửa người lên cơ thể Niên Bách Ngạn, rồi khẽ dùng đầu: “Hẹp hòi thế để có nếp nhăn lắm đấy!”

Niên Bách Ngạn vẫn không thèm đoái hoài tới cô.

Mắt Tố Diệp đảo đảo, càng dán sát vào anh nhiệt tình hơn nữa: “Vậy bây giờ người ta bù lại cũng không được sao?”

Niên Bách Ngạn không hề nhúc nhích.

Tay cô bắt đầu không yên phận, luồn vào trong chăn.

“Bạn khó chịu phải không, để chị đây chữa trị cho nào!”

Niên Bách Ngạn vốn dĩ đã nhin đến khổ sở, làm sao chịu nổi sự chủ động này của cô? Anh lập tức lật người, đè cô xuống.

Dáng vẻ của anh làm Tố Diệp cười xấu xa: “Ấy? Chẳng phải anh kiên trì đi theo con đường cô độc, lẻ loi, lạnh lùng sao? Sao giờ không giả vờ nữa đi?”

“Đã sắp xếp xong con chó rồi chứ?” Niên Bách Ngạn đè lên người cô, giọng nói khàn khàn.

Tố Diệp cười hì hì: “Ngủ ngoài phòng khách rồi.”

Cô vừa dứt lời, Niên Bách Ngạn đã sốt sáng cúi đầu xuống.

Cô bị cắn anh chọc vào da thịt, cười khanh khách nũng nịu.

Đúng vào lúc hai người đang từ từ chìm vào cảnh đẹp thì bỗng một bóng đen từ đâu vọt lên giường, nhào tới bên cạnh hai người, vẩy đuôi thờ hỏn hển, mừng rỡ nhảy qua nhảy lại.

“Cốp Cốp!” Tố Diệp bật đèn lên rồi hét to.

Cốp Cốp thấy vậy, lập tức ngồi xuống bên cạnh, thè lưỡi ra như đang đợi chỉ thị.

Niên Bách Ngạn bật lực nằm sang bên cạnh, thở dài: “Cũng may nhà chúng ta không nuôi chó.”

“Rõ ràng em thấy nó ngủ rồi mà. Lúc ở trên sofa, nó đã ngủ đến nỗi giờ cả bốn chân lên trời rồi mà.” Tố Diệp cũng khó xử theo.

Niên Bách Ngạn liếc nhìn về phía cửa: “Đây là hậu quả của việc không khóa cửa.”

Tố Diệp ai oán, ôm chặt lấy cổ Cốp Cốp rồi đau lòng nói: “Cốp Cốp à Cốp Cốp! Bây giờ là buổi tối rồi, anh chị đang chơi trò chơi của riêng mình, không định chơi với em, hiểu không?”

Cốp Cốp vui vẻ kêu ăng ẳng mấy tiếng. Nhưng rõ ràng là nó không hiểu ý Tố Diệp.

Mấy tiếng kêu ấy làm Tố Diệp giật mình hoảng hốt. Nghe chó sủa ở khoảng cách gần như vậy cũng là thật kinh hoàng. Cũng may tứ hợp viện đủ lớn, nếu không nhất định lại có hàng xóm khiêu nại.

“Làm sao đây?” Tố Diệp quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn cũng chưa từng nuôi chó, nên nhất thời cũng chẳng biết làm sao. Anh đành đứng dậy quát Cốp Cốp, bắt nó ra phòng khách ngủ.

Ai ngờ, Cốp Cốp hiểu nhầm. Thấy anh đứng dậy, nó lại nằm bò ra giường, coi đó là cái ổ...

Tố Diệp vỗ vỗ trán, bày tỏ sự bó tay.

Niên Bách Ngạn thấy thế, lập tức sai bước tới trước, bế bổng Tố Diệp lên.

Còn chưa đợi Tố Diệp phản ứng lại, Niên Bách Ngạn đã bế cô rời khỏi phòng ngủ, kịp đóng cửa trước khi Cốc Cốc xông ra.

“Bách Ngạn?” Tố Diệp kinh ngạc.

“Chúng ta ra phòng khách.” Niên Bách Ngạn mím môi cười đều...

Xã hội này, ai cũng đều bận rộn.

Tố Diệp cảm thấy, mình như một người vẫn còn đang chạy, bất ngờ bị người khác chặn ngang đường. Sau đó, cô chỉ còn cách nhìn những người phía trước, phía sau, bên trái, bên phải của mình đều chạy cả về phía trước, còn mình thì dừng lại tại chỗ.

Cô đã từng là một bác sỹ tâm lý khuyên nhủ những người từ một phụ nữ công sở xinh đẹp cuối cùng trở thành một bà cô già. Cô nói với họ rằng: Là phụ nữ thì nên tìm một nơi thích hợp nhất, thoải mái nhất để sống. Vậy mà giờ đây, thoát cái cô đã trở thành bà nội trợ gia đình.

Vì Tố Diệp không chấp nhận bài kiểm tra của hiệp hội, thế nên việc muốn tới những phòng tâm lý khác xin việc là rất khó khăn. Cộng thêm chuyện của cô xôn xao, ồn ã, lĩnh vực này vốn dĩ lại nhỏ hẹp, muốn lừa dối, qua mặt người ta là điều không thể.

Sau cùng, Tố Diệp đã bàn bạc với Niên Bách Ngạn, hay là chuyển ngành, thử làm một nghề khác?

Niên Bách Ngạn không phản đối. Anh chỉ hỏi cô một câu: Đó là việc em muốn làm ư?

Tố Diệp suy nghĩ rất lâu rồi lắc đầu.

Thế là Niên Bách Ngạn khẽ ôm cô vào lòng rồi nói: Nhất định phải làm công việc mà mình thích. Nếu thời cơ chưa tới thì hãy tiếp tục chờ đợi, đừng vì một giây phút xúc động nhất thời mà làm một việc khiến bản thân phải hối hận.

Thật ra, Tố Diệp càng cảm thấy lo rằng Niên Bách Ngạn sẽ chê cô hơn.

Sau khi biết được suy nghĩ ấy của cô, anh cười nói: Em cứ yên tâm ở nhà, vì anh cũng coi như là thủ phạm hại em thất nghiệp, em không việc gì phải cảm thấy đuối lý cả.

Anh nói vậy, Tố Diệp bèn cảm thấy có vẻ như là lẽ dĩ nhiên.

Nhưng rốt cuộc cô vẫn là người không thể ngồi yên một chỗ. Cô báo danh tham gia một lớp học trà nghệ và thư pháp Trung Quốc. Thứ hai, thứ tư, thứ sáu học trà nghệ, thứ ba, thứ năm học thư pháp. Thứ bảy và Chủ nhật nghỉ ngơi ở nhà. Thời gian cũng được xếp đầy một cách khéo léo.

Sau khi biết chuyện ấy, Niên Bách Ngạn bật cười: Nhà chúng ta sắp ra lò một nghệ thuật gia rồi.

Tố Diệp bèn kiêu hãnh đáp: Anh cứ chờ tới khi nào em trở thành một nghệ nhân trà nghệ hoặc một nghệ nhân thư pháp đi, tác phẩm của em sẽ phân bố trên toàn thế giới.

Biết thích ứng trong mọi hoàn cảnh có lẽ là bài học cuối cùng trong cuộc đời con người. Trước khi học được nó, người ta sẽ phải trải

qua muôn vàn khó khăn và những ham muốn trước mắt. Bất luận là trà nghệ hay thư pháp, trong văn hóa Trung Quốc, đều gắn bó mật thiết với sự thanh tịnh trong tâm hồn. Tố Diệp cảm thấy, sự gấp gáp và nồng nức trong lòng mình dường như đang được bào mòn từng chút một.

Hôm nay, cô đang học lớp thư pháp. Lúc đang cầm cây bút lớn chuẩn bị vẽ thì điện thoại bất ngờ vang lên.

Cô quên không để nó ở chế độ rung.

Một không gian yên tĩnh bỗng chốc bị phá vỡ.

Tay Tố Diệp run lên, mực bắn cả lên bộ quần áo trắng, thu hút sự chú ý của rất nhiều học viên. Cô ngượng ngập xin lỗi mọi người rồi đặt bút xuống rồi ra khỏi phòng học, nhận điện thoại.

Người gọi tới là Lâm Yêu Yêu, giọng nói mệt mỏi và bất lực.

Làm Tố Diệp giật mình.

“Mình đang ở bệnh viện Hòa Mộc Gia, Tiểu Diệp, cậu tới một chút được không?”

Tim Tố Diệp đập hồi hộp: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cậu cứ đến đi đã!” Giọng nói của Lâm Yêu Yêu có vẻ rất áp lực.

Tố Diệp làm gì còn tâm trạng tiếp tục học? Thậm chí còn chẳng kịp thay quần áo, cô chạy thẳng tới bệnh viện...

Hòa Mộc Gia.

Lâm Yêu Yêu dựa cả người vào ghế sofa trong khu vực nghỉ ngơi, sắc mặt trắng bệch, như chú cá bị ai rút hết máu.

Tố Diệp thở hồng hộc chạy từ thang máy ra. Khi chạy vào khu nghỉ ngơi, cô liếc mắt đã nhìn thấy Lâm Yêu Yêu. Nhìn dáng vẻ của cô ấy, trong lòng cô có một dự cảm chẳng lành.

“Tình yêu à! Cậu sao vậy?” Cô bước tới, ngồi xuống bên cạnh Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu thấy Tố Diệp tới, lập tức ôm chầm lấy cổ cô.

Tố Diệp nhẹ nhàng vỗ vai cô ấy, nhưng bỗng kinh hoàng phát hiện, cả người Lâm Yêu Yêu đang run rẩy.

“Cậu đừng có hù dọa mình! Rốt cuộc có chuyện gì rồi?” Giọng nói của Tố Diệp cũng mềm oặt hẳn đi.

Lâm Yêu Yêu không trả lời ngay mà chỉ ôm chặt lấy cô, rất lâu sau tâm tình bình ổn lại được thì mới buông Tố Diệp ra. Tố Diệp nhìn cô ấy đầy lo âu, cả quả tim như bị treo lơ lửng trên cổ họng.

“Cậu biết là năm nào mình cũng đi kiểm tra ung thư cổ tử cung.” Lâm Yêu Yêu mệt mỏi nói.

Tố Diệp gật đầu, nhưng một giây sau, lập tức trợn mắt, níu chặt lấy tay Lâm Yêu Yêu: “Không phải là... kết quả có vấn đề chứ?”

Phụ nữ sau 25 tuổi, năm nào cũng phải kiểm tra TCT một lần. Đây là cách thức kiểm tra ung thư cổ tử cung trực tiếp nhất, cũng có thể dự phòng ung thư. Thế nên từ trước tới nay, Lâm Yêu Yêu và Tố Diệp đều tuân thủ lần kiểm tra này hàng năm.

Lâm Yêu Yêu bất ngờ nhắc tới việc này, phản ứng đầu tiên của Tố Diệp chính là kết quả có vấn đề.

Nghe xong, Lâm Yêu Yêu lắc đầu, cúi đầu, đưa cho Tố Diệp xem một bản xét nghiệm.

Tố Diệp không hiểu, cầm lên xem mới chột ngờ ngàng.

Là một bản xét nghiệm có thai.

Bên trên bác sỹ chẩn đoán là: Dương tính.

“Việc này...” Tố Diệp nhất thời ngây ngốc.

Lâm Yêu Yêu cắn môi nói: “Tháng này mình chưa thấy gì, nghĩ bụng hôm nay vừa hay tới lấy kết quả TCT, nhân tiện thì nhờ bác sỹ kiểm tra xem sao. Kết quả TCT vẫn giống năm ngoái, rất khỏe mạnh. Nhưng mà sau khi lấy máu, bác sỹ đã chắc chắn là mình đã mang thai.”

“Đây là chuyện vui mà!” Sự căng thẳng của Tố Diệp lập tức chuyển thành hưng phấn: “Yêu Yêu à! Cậu mang thai rồi!”

Nhưng trông Lâm Yêu Yêu lại có vẻ căng thẳng.

“Mau cất biên bản xét nghiệm đi. Đúng rồi! Diệp Uyên đã biết chuyện này chưa? Anh ấy mà biết nhất định là vui sướng chết mất. Cậu mang về cho anh ấy xem.” Tố Diệp chỉ mãi vui, không nhận ra tâm trạng Lâm Yêu Yêu thay đổi.

Lâm Yêu Yêu như cầm phải một củ khoai lang nóng, vút tờ biên bản sang một bên: “Mình không muốn!”

Lúc này Tố Diệp mới nhận ra cô ấy có vẻ không bình thường.

“Yêu Yêu?” Cô khẽ gọi tên cô ấy, hỏi dò: “Cậu... không muốn đưa bé này hay không muốn nói với Diệp Uyên!”

Lâm Yêu Yêu im lặng, chỉ cắn môi thật chặt.

Tố Diệp kéo tay cô ấy lại nhận ra lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Cô chợt hoảng hốt.

Cô chợt nhớ lại vẻ bất lực khi Lâm Yêu Yêu gọi điện cho cô. Không sai! Là bất lực. Lúc đó Tố Diệp không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ xem ra, mang thai là chuyện vui nhưng lại khiến cô ấy bất an đến nhường này, trong này liệu có nội tình gì mà cô không biết?

Rất lâu sau, Lâm Yêu Yêu mới lên tiếng.

“Mình... muốn đưa con này!”

Tố Diệp thầm thở phào. Cô thực sự rất sợ phải nghe thấy cô ấy nói không muốn có đứa con này.

Cô hiểu rõ nỗi đau mất con. Khi bạn ôm ấp bao kỳ vọng lúc biết mình đã mang thai, để rồi không thể không nói lời từ biệt với nó, nỗi đau khổ và bi thương ấy Tố Diệp hoàn toàn cảm nhận được. Cái cảm giác bứt rứt và hối hận sau khi mọi việc xảy ra quả thực như muốn lấy mạng người ta.

Cô đã từng trải nghiệm cơn đau xé ruột xé gan ấy, thế nên không hy vọng một chút nào rằng Lâm Yêu Yêu sẽ giẫm lên vết xe đổ.

“Cậu không muốn nói với Diệp Uyên?”

Lâm Yêu Yêu trầm mặc, một lúc sau mới khẽ nói: “Đứa bé này tới quá đột ngột, mình chưa chuẩn bị tốt. Bỗng nhiên bắt mình mang thân phận mang thai đối mặt với Diệp Uyên, mình... mình không biết...”

Cô ấy nói năng có phần lộn xộn.

“Yêu Yêu! Tâm trạng của cậu gần đây thế nào? Có cảm thấy không khỏe chỗ nào không?” Tố Diệp sợ nhất là căn bệnh trầm cảm tái phát. Nếu không mang thai sao lại lo sợ?

Lâm Yêu Yêu hiểu ý cô, bèn ngược mắt lên, nghiêm túc nói: “Cậu hiểu lầm rồi! Mình biết rõ cảm giác này không liên quan tới bệnh trầm cảm.”

Nghe cô ấy nói vậy, Tố Diệp mới yên tâm.

“Vậy cậu có thể nói cho mình biết, cậu nghĩ gì được không? Cậu phải biết, cậu mang thai mình vừa vui vừa ngưỡng mộ đấy.”

Lâm Yêu Yêu nhìn Tố Diệp đầy áy náy: “Xin lỗi! Mình không có ý đó đâu! Mình...”

“Aiya, mình cũng có nghĩ gì nhiều đâu. Cậu đừng có cảm thấy áp lực.” Tố Diệp vỗ nhẹ tay cô ấy: “Bây giờ quan trọng nhất là cậu phải nói rõ suy nghĩ của cậu với mình.”

Lâm Yêu Yêu cúi gằm, đan tay vào nhau: “Thật ra... mình rất sợ.”

“Sợ gì chứ?”

“Cảm giác này rất kỳ lạ. Cụ thể là gì mình không thể nói ra được.

Nhưng Tiểu Diệp à! Mình thật sự vô cùng căng thẳng. Sau khi biết mình mang thai, mình liền cảm thấy hình như có thứ gì đó sắp thay đổi.”

Tổ Diệp nghe xong bật cười: “Hiểu rồi! Cậu bắt đầu lo lắng chứ gì? Chuyện này bình thường thôi, rất nhiều phụ nữ khi biết mình có thai, tâm lý ít nhiều đều có sự thay đổi mà.”

“Không... Mình không muốn biểu đạt ý này.” Lâm Yêu Yêu nắm lấy tay Tổ Diệp, mồ hôi đầm đìa: “Thật ra... Thật ra mình rất sợ, quan hệ của mình và Diệp Uyên, cậu hiểu không? Bây giờ mình... bây giờ mình cảm thấy đã có chút khác biệt đối với Diệp Uyên rồi. Mình rất sợ anh ấy đối tốt với mình, rất sợ... trái tim mình sẽ lại gần anh ấy, vậy sau này có con rồi, liệu mình... mình có hoàn toàn không còn là mình của bây giờ nữa không?”

Câu nói ấy quả thực khiến Tổ Diệp mơ hồ.

Cô nuốt nước bọt, rất khó để lý giải suy nghĩ của Lâm Yêu Yêu.

“Bảo bối! Cậu muốn nói với mình là... cậu yêu Diệp Uyên phải không?”

“Không! Mình... Mình... Mình vẫn chưa yêu đến mức...” Lâm Yêu Yêu càng nói càng nhỏ tiếng.

Tổ Diệp nghi hoặc: “Nếu mình nhớ không nhầm, ban đầu cậu nói với mình lấy Diệp Uyên là vì muốn ở bên cạnh anh ấy. Yêu Yêu! Rốt cuộc cậu muốn nói gì? Thế nào gọi là cậu sợ anh ấy đối tốt với cậu? Thế nào là sợ trái tim mình sẽ lại gần anh ấy?”

Lâm Yêu Yêu sắp cắn rách môi tới nơi, sắc mặt mỗi lúc một trắng bệch.

Một lúc rất lâu sau, cô ấy mới nói: “Mình lấy Diệp Uyên là có lý do.”

Tố Diệp đợi cô ấy nói tiếp.

Cô ấy ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt Tố Diệp, ánh mắt đau buồn: “Diệp Uyên... đã lấy ảnh và clip uy hiếp, bắt mình lấy anh ấy.”

Gì cơ?

Tố Diệp sững sờ.

Phải rất lâu sau cô mới tìm lại được giọng nói của mình: “Ảnh và clip gì cơ?”

Lâm Yêu Yêu cup mắt xuống, lấy mí mắt che đi vẻ bi thương: “Là... ảnh và clip mình cùng anh ấy quan hệ.”

“Á?”

Tố Diệp chẳng hiểu gì: “Hai người trước đây chẳng phải vẫn hẹn hò sao?”

“Bọn mình chỉ hẹn hò một thời gian rất ngắn. Hơn nữa khoảng thời gian đó bọn mình cũng không hề phát sinh quan hệ. Ảnh và clip là khi mình sắp cưới, Diệp Uyên đã...” Cổ họng Lâm Yêu Yêu nghẹn lại.

“Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?” Tố Diệp nghe thấy giọng mình cũng bay bay.

“Diệp Uyên đã... cưỡng bức mình.”

Tố Diệp há hốc miệng, kinh ngạc!

Cô không nghe nhầm chứ?

Diệp Uyên cưỡng bức Lâm Yêu Yêu? Hơn nữa còn nắm giữ ảnh và clip trong tay? Quan trọng hơn là Diệp Uyên còn lấy chúng ra để uy hiếp Lâm Yêu Yêu lấy anh ấy?

Đây... là mấy việc Diệp Uyên làm ra được sao?

Lâm Yêu Yêu gần như khản đặc giọng. Cô ấy kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Tố Diệp.

Nghe xong, Tố Diệp hoàn toàn dờ dẩn.

“Thế nên, lúc đó cậu đã rời xa Đình Tư Thừa?”

Lâm Yêu Yêu khẽ gật đầu: “Còn một lý do nữa, có lẽ mình đã biết mình và Đình Tư Thừa không thể quay lại được nữa.”

Tố Diệp suyt nữa thì tắt thở. Trong khoảnh khắc, cô chợt hiểu ra tại sao sau khi biết mình có thai cô ấy lại lo lắng như vậy...

Tinh Thạch.

Còn một tuần nữa để thực hiện những khâu chuẩn bị cuối cùng cho việc ra mắt sản phẩm mới. Buổi họp hôm nay kéo dài từ sáng tới trưa. Ăn trưa xong, buổi chiều mọi người lại tiếp tục họp.

Buổi chiều là đại hội cổ đông, Diệp Uyên cũng tham gia.

Khi Niên Bách Ngạn đang nói thì cửa phòng họp bị ai đó gõ mấy tiếng, rồi cánh cửa lập tức bị đẩy ra. Niên Bách Ngạn ngẩng đầu lên. Hóa ra là Tố Diệp.

Anh cảm thấy kỳ lạ với bộ trang phục của cô.

Một chiếc áo khoác dài màu trắng. Niên Bách Ngạn biết nó. Đây là chiếc áo cô đặt riêng để học thư pháp. Ban đầu Niên Bách Ngạn không hiểu lắm, hỏi cô tại sao phải có quần áo riêng. Cô nói, như vậy mới có thể hòa nhập vào hoàn cảnh, làm gì cũng phải đâu ra đấy mới được. Niên Bách Ngạn tuy cảm thấy cô vẫn đang ngụy biện nhưng vẫn cùng cô lượn mấy vòng quanh thành phố mới mua được bộ quần áo như ý cô.

Vẫn là anh giả tiền. Anh cười nói: Bộ này em phải tự mua đi chứ.

Tổ Diệp lý lẽ hùng hồn: Thứ nhất, anh là chồng em, thanh toán là nghĩa vụ đương nhiên của anh. Thứ hai, anh phụ trách cổ tức của tất cả các cổ đông. Thứ ba, giờ em thất nghiệp, còn phải tiết kiệm tiền làm vốn riêng.

Vậy mà hôm nay Tổ Diệp mặc nó tới đây, trên áo còn có mấy vết mực, không chỉ khiến Niên Bách Ngạn kinh ngạc mà còn khiến các cổ đông ngẩn người.

Nhưng Tổ Diệp chẳng hề để tâm. Cô tươi cười nhìn Niên Bách Ngạn, giọng ngọt ngào: “Tổng giám đốc Niên! Thật ngại quá, đã làm phiền buổi họp của anh. Tôi có mấy lời muốn nói với chủ tịch.”

Niên Bách Ngạn càng dờ dẩn. Anh tưởng cô tới tìm anh, sao lại thành tìm Diệp Uyên?

Đúng lúc Diệp Uyên đang họp hành nhàm chán, lập tức đứng dậy: “Mọi người cứ họp đi nhé, tôi đi một lát sẽ quay lại.”

Sau đó, anh ấy ra tới cửa, kéo tay Tố Diệp rời khỏi đó.

Vào trong văn phòng, Diệp Uyên thở phào nhẹ nhõm, vặn người một cái rồi nói: “Em đúng là em gái tốt của anh! Em bảo có phải hai chúng ta có thần giao cách cảm không? Anh đang chán chết thì em đã giải cứu anh.”

Tố Diệp thay đổi nét mặt tươi tỉnh ban nãy, cầm lấy chiếc đèn bàn trong khu vực tiếp khách, ném về phía Diệp Uyên.

Diệp Uyên không ngờ cô lại trở mặt nhanh như vậy. Anh ấy hét lên một tiếng, rồi né đầu. Chiếc đèn rơi trúng ổ cửa sổ phía sau lưng, vỡ tan thành trăm mảnh!

Quyển 12 - Chương 536: Em và anh không thân thiết đến vậy

Tất cả xảy ra quá nhanh, đến nỗi Diệp Uyên trở tay không kịp.

Tất cả cũng quá dữ dội, đến nỗi khi chiếc đèn bàn vang lên tiếng vỡ tan, sống lưng Diệp Uyên cũng lạnh ngắt, giống như có một con rết đang bò lên sống lưng làm người ta không khỏi rùng mình. Anh ấy nghĩ chiếc đèn đó mà đập vào đầu mình thì chắc chắn sẽ phải băng bó mới có thể đi ra khỏi văn phòng này.

Diệp Uyên không rõ Tố Diệp bị làm sao. Tuy rằng cô em gái này của anh trước nay tính khí đã có phần cổ quái, nhưng chưa bao giờ thấy tính khí nó thay đổi hoàn toàn như vậy, lại còn ra tay tàn độc với anh ấy. Cho dù trước đây quan hệ của nó với nhà họ Diệp có tệ đến thế nào cũng chưa bao giờ ra tay đánh người.

“Tiểu Diệp...”

“Diệp Uyên! Anh là đồ mặt người dạ thú! Đừng có gọi tên thân mật như thế, em không có thân thiết với anh như vậy đâu!” Tố Diệp gào lên. Vừa nói, cô lại tiện tay vớ lấy bình trà trên mặt bàn, tiếp tục ném về phía Diệp Uyên.

Lần này thì chiếc bình tử sa* bị ném thẳng lên tường, nắp bình tan nát.

*Tử sa: Một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, Giang Tô. Đất rất

mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen, chủ yếu dùng làm đồ trà.

“Tố Diệp! Em phát điên cái gì vậy? Ai mặt người dạ thú? Em ăn nói với anh trai em thế đấy à?” Diệp Uyên thấy lại có thứ gì đó bay tới, lập tức quát nạt.

“Anh còn mặt mũi làm anh trai em à? Em thèm vào! Chỉ riêng mấy chuyện bẩn thỉu anh đã làm, em chỉ muốn chưa bao giờ quen biết anh!”

Diệp Uyên né trái tránh phải, vô cùng cực khổ.

Tố Diệp từ nhỏ đã được Tố Đông rèn giũa. Tuy không phải cao thủ gì về võ công, nhưng xét về khoản nhanh mắt nhanh tay thì vẫn trên cơ Diệp Uyên. Thế là, cô ném lia lịa, lại rất chuẩn. Lần nào cũng khiến Diệp Uyên bị dồn vào chân tường, không còn đường lùi.

Cuối cùng Diệp Uyên mệt nhoài, chỉ muốn giờ ngay cờ trắng đầu hàng, không ngừng van vãn: “Bà cô ơi, anh xin em! Cho dù em có giết người cũng phải cho đối phương biết vì sao mình phải chết chứ?”

“Anh còn mặt dày giả vờ vô tội? Anh đã làm gì Yêu Yêu còn không rõ sao?”

Diệp Uyên ngẩn người.

Nhân lúc anh ấy đang ngây ngốc, Tố Diệp rào bước tới trước, dùng chiêu bắt tóm bẻ quặt tay Diệp Uyên ra sau lưng, làm anh ấy kêu la oai oái. Nhưng Tố Diệp không định tha cho anh ấy. Cô dùng sức, đè cả gương mặt anh ấy xuống mặt bàn, đồng thời lại tiếp tục dùng sức mạnh hơn.

Diệp Uyên kêu ầm ỹ như lợn sắp lên lò mổ.

“Tố Diệp! Anh là anh trai em! Em định ra tay tàn độc thật sao?” Anh ấy sốt sắng.

“Anh mà không phải anh trai em, em đã đâm cho anh một nhát dao rồi!” Tố Diệp tàn nhẫn nói.

Tiếng kêu la của Diệp Uyên như sắp lật tung cả trần nhà.

Lúc trước Kỷ Đông Nham thích giả vờ yếu đuối trước mặt Tố Diệp, bị cô đánh đấm kiểu gì cũng không đánh trả, làm như sức mình trời gà còn chẳng chặt. Nếu không có lễ hội Natamu lần đó, Tố Diệp tuyệt đối không thể nghĩ rằng Kỷ Đông Nham cũng là một cao thủ tầm trung.

Nhưng Diệp Uyên thì không giống Kỷ Đông Nham.

Từ nhỏ anh ấy chưa từng tiếp xúc với đánh đấm, võ thuật, cùng lắm thì sau này lớn lên có đều đặn tới phòng tập thể hình mà thôi. Nhưng đó cũng chỉ để bảo đảm điều kiện thể lực và ngoại hình cho vị trí cơ trưởng mà thôi. Diệp Uyên không có mấy ngón võ như Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham. Thế nên, trước uy phong của Tố Diệp, anh ấy mới thật sự trở thành kẻ “trời gà không chặt”.

Bên ngoài văn phòng, Niên Bách Ngạn đang đi về phía này.

Trợ lý của Diệp Uyên nghe thấy bên trong có tiếng động, ban đầu cũng không chú ý vì cô ấy biết Tố Diệp đã đi vào trong rồi. Nhưng càng nghe giọng Diệp Uyên càng thấy không bình thường, lại giống như có thứ gì đổ vỡ, rồi cả tiếng quát tháo của Tố Diệp.

Lúc đó cô ấy mới cảm thấy không ổn, nhưng là một trợ lý, cô ấy không dám tự tiện đẩy cửa vào xem có chuyện gì. Một là không có lời dặn dò của chủ tịch, lỡ mãng xông vào như vậy là không hay. Hai là, dẫu sao Tố Diệp cũng là cổ đông của công ty, còn là em gái của chủ tịch. Cho dù có mâu thuẫn thì một người ngoài như cô ấy cũng không giải quyết được gì.

Thế là, người trợ lý vội vàng đi tìm Niên Bách Ngạn.

Hội nghị cũng vừa kịp kết thúc. Niên Bách Ngạn đang dặn dò trợ lý của mình hủy bỏ một số lịch trình làm việc thì trợ lý của Diệp Uyên chạy tới, nét mặt lo lắng, nói rằng có chuyện chẳng lành.

Từ gương mặt tươi tỉnh ban nãy của Tố Diệp, Niên Bách Ngạn không thể tưởng tượng ra liệu sẽ có chuyện gì không hay. Nhưng thấy gương mặt cô ấy tái nhợt hẳn đi, ít nhiều cũng đã thu hút được sự chú ý của anh.

Sở dĩ chỉ là ít nhiều, vì anh biết rõ trước mắt, hình như Diệp Uyên cũng không đắc tội gì với Tố Diệp, cho dù có làm loạn lên cũng không đến mức quá đáng.

Nhưng khi đi gần tới cửa, Niên Bách Ngạn quả thực đã nghe thấy tiếng gào đau đớn như bị chọc tiết của Diệp Uyên. Lúc này anh mới ý thức được mình đã suy nghĩ quá đơn giản mọi chuyện. Anh vội bước lên, đẩy cửa văn phòng ra.

Cảnh tượng trước mắt khiến Niên Bách Ngạn chấn động, mà người trợ lý theo phía sau cũng mắt tròn mắt dẹt.

Diệp Uyên, dường dường là chủ tịch lại đang bị Tố Diệp ấn chặt lên mặt bàn. Gương mặt anh ấy sắp dẹt tới nơi, lông mày uốn éo như sắp rụng tan nát, đau khổ vô cùng.

Niên Bách Ngạn hoàn toàn không ngờ cảnh ấy lại đập vào mắt anh nên nhất thời cứ đứng đờ ra đó.

Còn Diệp Uyên, khi thấy Niên Bách Ngạn tới, anh ấy như nhìn thấy cứu tinh. Bất chấp việc vẫn còn nhân viên đang đứng trong phòng, anh ấy kêu cứu khẩn cổ về phía Niên Bách Ngạn.

“Mau cứu tôi! Vợ cậu bị điên rồi!”

“Anh mới điên thì có!” Tổ Diệp nghe vậy càng thêm bức bối, tiếp tục ấn chặt tay xuống.

“Á!”

Tiếng thét của Diệp Uyên ập tới.

“Buông ra! Cánh tay anh sắp gãy rồi!” Diệp Uyên tru lên thảm thiết.

“Cầm thú không cần cánh tay! Phải chặt tay anh ra, nếu không anh sẽ còn tiếp tục làm hại con gái nhà lành!” Tổ Diệp nghiêng răng nói.

Câu nói ấy của Tổ Diệp làm Niên Bách Ngạn kinh ngạc. Diệp Uyên đã làm chuyện gì rồi? Làm hại con gái nhà lành?

Người trợ lý sau lưng cũng tròn tròn hai mắt. Cô ấy nhìn Tổ Diệp như nhìn một hiệp nữ đang thay trời hành đạo thời cổ đại.

“Niên Bách Ngạn! Cậu còn đứng đó xem trò vui à? Cậu không mau tới cứu tôi là sau này khỏi gặp tôi luôn đấy!” Diệp Uyên hét điên cuồng.

Tổ Diệp cũng không định tha. Cô hét về phía Niên Bách Ngạn: “Hôm

nay em diệt trừ phần tử hại nước hại dân, anh đứng im đó!”

Một cái mũ bị chụp xuống bất ngờ, tội danh này quá nặng.

Diệp Uyên kháng nghị, ai ngờ chống đỡ không lại Tố Diệp.

Niên Bách Ngạn không tiến lên mà khế quay lại phía sau nói với cô trợ lý: “Cô ra ngoài trước đi!”

Người trợ lý e dè, sợ hãi, dạ một tiếng rồi lập tức đi ra ngoài, còn đóng chặt cửa phòng lại.

Tới khi trong phòng chỉ còn lại ba người họ, Niên Bách Ngạn mới hỏi: “Diệp Uyên! Anh đã làm chuyện gì rồi?”

Má Diệp Uyên bị đè đến đau rát. Vừa nghe Niên Bách Ngạn hỏi vậy, anh ấy lập tức bực bội quát lên: “Hai người đúng là nòi nào úp vung nấy! Niên Bách Ngạn! Cậu không tới giúp thì thôi, lại còn can vạ, hỏi tội tôi?”

Đầu anh ấy bị Tố Diệp đập một cái thật mạnh, làm Diệp Uyên đau đến nhe răng le lưỡi.

“Tại sao chồng em phải giúp anh?”

“Tố Diệp!”

Diệp Uyên định bày ra vẻ mặt gian ác nhưng đã bị Tố Diệp ấn xuống.

Niên Bách Ngạn hứng thú với việc nhàn rỗi, cũng không tới can ngăn. Anh đi thẳng tới bên cạnh sofa và ngồi xuống, làm như mình là chủ, lấy một chiếc thuốc lá hảo hạng trên mặt bàn lên. Không cần biết hiện trường hỗn loạn ra sao, anh châm lên, rít một hơi, sau đó nhàn

nhã tựa ra sau ghế, chân trái tao nhĩa vắt lên chân phải.

Thấy vậy, Diệp Uyên càng bức điên.

“Niên Bách Ngạn! Cậu có còn lương tâm không hả? Lúc này là lúc nào rồi mà cậu vẫn còn ngồi đó hút thuốc?” Anh ấy hét về phía Niên Bách Ngạn: “Còn nữa, mấy điếu thuốc đó là hạng tốt tôi tìm rất lâu mới thấy đấy, ai cho cậu hút hả?”

Niên Bách Ngạn không nói gì, ngược lại Tố Diệp lên tiếng, véo anh ấy một cái: “Cái đồ cầm thú như anh xứng đáng được hút thuốc sao?”

“Tố Diệp! Em phải nói rõ ràng đi, tại sao lại nói anh cầm thú?”

Tố Diệp đập lia lia vào đầu Diệp Uyên như phát điên: “Anh hét nữa đi! Hét nữa đi!”

“Anh sai rồi, anh sai rồi!” Diệp Uyên vội vàng thừa nhận sai lầm.

Niên Bách Ngạn trở thành khán giả, ngồi bên không nhin được cười.

“Niên Bách Ngạn! Tôi là anh vợ của cậu đấy!” Diệp Uyên quyết định vẫn nên cậy nhờ Niên Bách Ngạn, nên lập tức lôi thân phận người nhà thực sự giữa hai người họ.

Niên Bách Ngạn thản nhiên đáp: “Nhưng mà người đang đánh anh vợ lại là vợ em, em bó tay thôi!”

“Niên Bách Ngạn, cậu...”

Tố Diệp xách tai Diệp Uyên lên, quát: “Anh có thừa nhận mình là cầm thú không?”

“Sao anh...”

“Vẫn không chịu nhận phải không?” Tố Diệp véo mạnh.

Diệp Uyên gào lên.

Đợi anh ấy dứt cơn gào, Niên Bách Ngạn khuyên nhủ một cách thờ ơ: “Anh cứ nhận đại đi anh, như thế sẽ không phải chịu nỗi đau xác thịt.”

“Thế này là dùng nhục hình bức cung còn gì!”

“Vẫn không chịu nhận?” Tố Diệp tiếp tục dùng hình.

Diệp Uyên sợ quá phải nhanh chóng thừa nhận: “Được được được! Anh là cầm thú! Em mau buông anh ra đi, anh sắp chết rồi!”

“Nói to lên, em không nghe rõ!” Tố Diệp ác ý nói.

Diệp Uyên nuốt nước bọt, cao giọng: “Anh là cầm thú! Loại mặc quần áo!”

Tố Diệp trừng mắt lườm anh ấy.

Niên Bách Ngạn đặt điếu thuốc lá sang một bên, mỉm cười nói với Tố Diệp: “Em buông anh ấy ra đi, muốn giết cũng là chuyện dễ dàng thôi mà!”

Diệp Uyên làm mặt bi thương: “Niên Bách Ngạn! Có ai khuyên can như cậu không hả?”

Niên Bách Ngạn mặc kệ anh ấy. Còn Tố Diệp, có lẽ đã tổn quá nhiều

sức lực, cô cũng nghe lời Niên Bách Ngạn buông Diệp Uyên ra.

Diệp Uyên như người được miễn hạn tù, vội vàng cử động tay chân, vừa vịn vẹo vừa than đau.

“Tố Diệp! Anh làm gì đắc tội đến em rồi?”

“Anh đắc tội tới Yêu Yêu tức là đắc tội với em!” Tố Diệp không hề khách khí.

Diệp Uyên sửng người: “Anh đâu có làm gì Yêu Yêu?”

Tố Diệp phẫn nộ, chỉ vào anh ấy: “Diệp Uyên! Anh có còn là đàn ông hay không? Anh đã làm chuyện thất đức gì với Diệp Uyên bản thân anh không rõ à? Tại sao cô ấy phải lấy anh?”

Câu nói ấy khiến Diệp Uyên sửng người rồi bàng hoàng hiểu ra vấn đề.

Niên Bách Ngạn lúc đó mới hiểu sự phẫn nộ của Tố Diệp là có nguồn cơn. Anh bèn hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Tố Diệp cũng không hề khách khí, hằn học nhìn Diệp Uyên như nhìn một kẻ cầm thú đích thực rồi nói: “Đường đường là chủ tịch, con trai trưởng nhà họ Diệp, có một nghề nghiệp cao quý là cơ trưởng, tất cả những thứ này đều chỉ là mã ngoài của anh ấy thôi! Anh ấy đã cưỡng bức Yêu Yêu, sau đó còn dùng mấy cái ảnh nóng để uy hiếp Yêu Yêu lấy anh ấy!”

Diệp Uyên ngốc hần. Anh ấy cũng không ngờ Tố Diệp lại biết tường tận như vậy.

Mà rất rõ ràng đây là một câu trả lời nằm ngoài trí tưởng tượng của

Niên Bách Ngạn. Anh nhìn Diệp Uyên bằng ánh mắt sừng sốt, mãi mới nói được một câu: “Diệp Uyên! Anh lợi hại thật!”

“Tôi... Tôi...” Diệp Uyên có trăm cái miệng cũng đành im.

Cuối cùng anh ấy nói: “Thật ra sự việc không nghiêm trọng như mọi người vẫn nghĩ đâu.”

Tố Diệp nghe vậy máu nóng càng bốc lên. Niên Bách Ngạn nhanh tay, sải bước tới trước giữ Tố Diệp lại rồi nhẹ nhàng nói: “Em nghe anh ấy giải thích đã!”

“Anh ấy còn gì để giải thích đây?” Tố Diệp chỉ muốn xé nát cái mặt Diệp Uyên ra. Cô chỉ vào anh ấy: “Cái gì gọi là sự việc không đến nỗi nghiêm trọng như mọi người tưởng tượng? Vậy em hỏi anh, anh không cưỡng bức Yêu Yêu sao?”

Diệp Uyên ngượng ngập: “Anh... đúng là đã làm vậy!”

Tố Diệp quay phắt lại tố cáo với Niên Bách Ngạn: “Anh ấy bị ỉm lăm anh có biết không? Cưỡng bức cô ấy thì thôi, lại còn cho cô ấy uống thuốc. Yêu Yêu không nhúc nhích được, chỉ còn cách để mặc cho anh ấy chà đạp như cá nằm trên thớt. Cả quá trình vẫn luôn tỉnh táo!” Dứt lời, cô lại trừng mắt với Diệp Uyên: “Em nói không sai chứ?”

Diệp Uyên xoa xoa mũi, có chút thiếu tự nhiên: “Anh... chỉ là không muốn cô ấy chạy mất thôi!”

“Anh đúng là cái đồ hèn chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới!” Tố Diệp nghiêng rằng: “Anh còn chụp ảnh, uy hiếp Yêu Yêu, em có đồ oan cho anh không?”

“Anh... Anh...” Một hồi lâu, Diệp Uyên vẫn chẳng có từ nào mới hơn.

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy bằng nét mặt chẳng biết nói sao.

Ánh mắt ấy đã kích động tới Diệp Uyên. Anh gấp gáp nói: “Cái gã Đinh Tư Thừa kia vốn dĩ không yêu Yêu Yêu. Hắn ta không hề trân trọng cô ấy. Yêu Yêu mà lấy hắn cả đời này sẽ bị hủy hoại!”

“Diệp Uyên!” Tổ Diệp phẫn nộ: “Anh đừng có đầu đuôi lẫn lộn được không? Thái độ của anh như vậy là sao? Sau khi sự việc xảy ra, anh không hề tỏ ra áy náy một chút nào, lại còn coi mình là đáng cứu thế? Cho dù Đinh Tư Thừa không yêu Yêu Yêu, cho dù anh ta không trân trọng cô ấy, cho dù anh làm người thứ ba cũng phải đường đường chính chính chứ? Anh cưỡng bức là thế nào? Đinh Tư Thừa là gã khốn, nhưng hành vi của anh cũng có khốn nạn kém gì đâu? Lẽ nào anh không biết rõ bệnh tình của Yêu Yêu hay sao? Anh làm vậy tạo áp lực lớn đến thế nào cho cô ấy anh có biết hay không? Cô ấy từng mắc chứng trầm cảm, lẽ nào anh định giương mắt nhìn cô ấy điên thêm lần nữa?”

Diệp Uyên bị mắng tả tơi, không còn lời nào ngụy biện, cuối cùng đành nói: “Anh yêu cô ấy, thế nên không thể nhìn cô ấy lấy người khác. Cô ấy mà hạnh phúc thì thôi, nhưng gã Đinh Tư Thừa không xứng đáng.”

“Anh đúng là đáng ghét!” Tổ Diệp gào thét: “Bây giờ cứ nghĩ lại là em lại rùng mình. Lỡ như lúc đó Yêu Yêu phát bệnh thì sao? Lỡ như cô ấy nghĩ không thông suốt lại tự sát nữa thì sao? Nếu chuyện này xảy ra thật thì anh chính là người hại chết cô ấy! Anh nói Đinh Tư Thừa không quý trọng Yêu Yêu. Thế anh thì sao? Anh có từng tôn trọng ý kiến của cô ấy không? Em thấy anh ích kỷ thì có!”

Diệp Uyên dựa vào bàn, rất lâu sau mới nói: “Phải! Anh thừa nhận mình làm vậy rất bỉ ổi. Anh có lỗi với cô ấy. Lúc đó anh cũng sợ cô ấy

túng quăn, thế nên bằng mọi cách đã phải giữ cô ấy bên cạnh mình. Đây cũng là nguyên nhân anh muốn lấy cô ấy thật nhanh. Cô ấy ở bên anh, lỡ như có tình huống gì anh có thể biết ngay!”

Rằng Tố Diệp va vào nhau ken két.

Niên Bách Ngạn nãy giờ vẫn im lặng bất ngờ ngẩng đầu lên Diệp Uyên rồi hỏi: “Anh chụp ảnh thật à?”

Tố Diệp cũng phản ứng lại, phần nộ nhìn anh ấy.

Diệp Uyên suy nghĩ rồi trả lời một cách mơ hồ: “Cứ coi là vậy đi!”

“Cái gì gọi là...”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn lên tiếng can ngăn, dịu giọng nói: “Dù sao họ cũng đã là vợ chồng rồi.”

Tố Diệp chỉ muốn dùng ánh mắt giết chết Diệp Uyên.

“Anh thật lòng đối tốt với Yêu Yêu mà.” Diệp Uyên trịnh trọng tuyên bố một câu.

Tố Diệp cố gắng nén giận, mím môi nói: “Yêu Yêu vẫn không chịu nói với em sự thật là vì không muốn em bận tâm. Nhưng Diệp Uyên! Bây giờ tâm tình của cô ấy rất hỗn loạn, tình trạng tâm lý cũng không mấy ổn định. Nếu trước đây anh đã làm sai một lần thì sau này không được phạm sai lầm nữa. Anh mà dám làm gì có lỗi với Yêu Yêu, lần sau không chỉ ăn đấm đơn giản thế này đâu, em nhất định sẽ rút gân anh ra!”

Quyển 12 - Chương 537: Chúng ta sinh một đứa con đi

Diệp Uyên đã tự động bỏ qua lời cảnh cáo của cô, tập trung toàn bộ chú ý vào nửa câu trước, sốt sắng hỏi: “Tâm tình của Yêu Yêu rối loạn ư? Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Tổ Diệp cũng quay lại nhìn anh ấy bằng ánh mắt phức tạp, nhìn rất lâu, cuối cùng mới thở dài nói: “Cô ấy có thai rồi.”

Diệp Uyên ngẩn người.

Thấy anh cứ đơ ra, Tổ Diệp lại thêm bực: “Em nói là cô ấy có thai rồi!”

Lúc này Diệp Uyên mới bước ra khỏi trạng thái ngây ngô, đôi mắt chợt mở to: “Cô ấy... Cô ấy... có thai rồi? Là... Là con của anh sao?”

Niên Bách Ngạn đứng bên cạnh nghe thấy câu ấy lắc đầu ngán ngẩm, không dám nhìn thẳng nữa.

Quả nhiên, Tổ Diệp nổi điên, nắm chặt tay lại, suýt nữa thì đâm bay mặt Diệp Uyên. Cô nổi cơn tam bành: “Phí lời! Không phải con anh chắc có nhẽ là con em?”

Diệp Uyên bỗng chốc trở nên hưng phấn hơn bao giờ hết, gần như là khoa tay múa chân: “Tôi làm bố rồi, tôi làm bố rồi, tôi được bố rồi đấy!”

Tổ Diệp nhìn anh ấy với vẻ khinh bỉ.

“Yêu Yêu đâu rồi?” Diệp Uyên gấp gáp đi tìm vợ.

Tố Diệp trừng mắt.

“Em đừng có lờm anh nữa. Anh thề, cả đời này sẽ đối xử tốt với cô ấy.” Lần này Diệp Uyên lúc này lời tốt đẹp gì cũng nói hết.

Tố Diệp đáp: “Diệp Uyên! Em cảnh cáo anh! Phụ nữ mang thai tâm tình vô cùng không ổn định. Sự kiên nhẫn của anh cao gấp nhiều lần những lúc bình thường. Bây giờ Yêu Yêu mang thai rồi, kiếp trước cô ấy đúng là mắc nợ anh nên giờ mới phải sinh con cho anh!”

“Không, không, không! Là anh mắc nợ cô ấy, thế nên anh nguyện dùng cả cuộc đời này để đối tốt với cô ấy và con.” Diệp Uyên vội vã nói.

Tố Diệp thấy vậy cũng bớt giận hơn. Cô buông một câu: “Cô ấy đang làm thủ tục ở Hòa Mục Gia. Em thực sự không nhịn nổi giận mới lừa cô ấy nói là về nhà lấy ít đồ, bảo cô ấy ở bệnh viện đợi em.”

Một giây sau, Diệp Uyên vớ lấy chìa khóa xe, lao thẳng ra ngoài.

Tố Diệp trừng mắt nhìn theo bóng Diệp Uyên...

Về tới văn phòng tổng giám đốc, Niên Bách Ngạn đóng cửa lại, mỉm cười nói với Tố Diệp đang ngồi trên sofa: “Cái tính khí của em, người đàn ông bình thường đúng là không hàng phục được em.”

Tố Diệp ôm gối vào lòng, nghiêng đầu: “Anh muốn nói mình là người đàn ông bất thường?”

“Anh muốn nói tính em nóng nảy quá.” Niên Bách Ngạn rót cho cô

một cốc nước, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô: “Uống chút nước đi cho hạ hỏa!”

Tố Diệp cầm cốc nước lên, tu ừng ực mấy ngụm hết sạch rồi đặt chiếc cốc không lên mặt bàn: “Anh bảo sao lại có loại người như Diệp Uyên cơ chứ? Quá đáng xấu hổ!”

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười, không nói gì, rót thêm nước cho cô.

Cũng chẳng biết là bị chọc tức hay vì khát thật, Tố Diệp lại tu cạn một hơi, sau đó hỏi: “Nước gì vậy?”

“Cúc Băng Xuyên, hạ hỏa khí!” Niên Bách Ngạn tươi cười.

Tố Diệp nghe xong bèn nhướn mày: “Gặp mấy chuyện này ai mà không giận chứ. Yêu Yêu là bạn tốt của em, cô ấy chịu ấm ức lớn như vậy mà chẳng nói với em.”

Niên Bách Ngạn giơ tay an ủi cô: “Cách làm của Diệp Uyên đúng là có hơi thiếu ngay thẳng một chút, nhưng dùng trái tim vẫn có thể hiểu được, chỉ là không biết tình đã sâu đậm từ khi nào mà thôi.”

“Chuyện tình cảm ngay thẳng, chính trực chẳng phải tốt hơn sao?” Tố Diệp buồn bã.

Niên Bách Ngạn vỗ về: “Có lẽ Diệp Uyên đã thật sự không còn đường lùi nữa rồi, nếu không sao anh ấy lại nghĩ ra cái cách hèn hạ đó chứ?”

“Anh cũng thừa nhận là rất hèn hạ đúng không?”

“Đúng đúng đúng, anh công nhận!” Niên Bách Ngạn dỗ dành cô.

Tố Diệp quay đầu nhìn anh: “Có phải đàn ông các anh luôn cảm thấy chuyện này không đáng làm ầm ĩ không?”

Niên Bách Ngạn thấy vậy lập tức thông minh lựa chọn đứng về phía hàng ngũ đang chiếm ưu thế hơn cả. Anh thanh minh: “Anh thề, anh tuyệt đối ủng hộ tinh thần trượng nghĩa của em.”

“Thế còn nghe được!” Tố Diệp mím môi.

Bầu không khí cuối cùng cũng êm dịu hơn một chút.

“Anh không nghĩ là em hết giận nhanh vậy đấy.” Một lúc sau, Niên Bách Ngạn cười nói.

Tố Diệp ôm chiếc cốc trong tay, liếc mắt nhìn anh: “Thế anh nghĩ em sẽ thế nào?”

Anh làm bộ suy tư.

“Biết chuyện chị em tốt của mình chịu ấm ức lớn như vậy, với tính cách của em, cầm dao lột da đối phương cũng coi là nhẹ rồi.”

Tố Diệp cười tươi như hoa.

Rồi cô sát lại gần anh, cười hì hì: “Cũng hiểu em đấy chứ!”

“Hiểu mặt đen tối, tàn bạo của em thôi!” Niên Bách Ngạn giơ tay véo mũi cô, động tác ngập tràn yêu thương.

Tố Diệp bất ngờ há miệng cắn vào ngón tay anh.

Niên Bách Ngạn đau đớn, vô thức gõ vào đầu cô một cái: “Em tuổi Tuất đấy à?”

Nhớ lại biểu hiện của anh hôm nay trong phòng Diệp Uyên cũng không tệ, tâm trạng cô vui vẻ hơn một chút. Cô lập tức nhào vào lòng anh, cắn tai anh: “Em tuổi Tuất đấy, sao nào?”

Niên Bách Ngạn cười vang, ôm chặt lấy cô.

Qua một quãng thời gian âm ỉ, Tố Diệp bắt đầu nghiêm túc trở lại. Cô nói với Niên Bách Ngạn sự thật: “Nếu tới giờ Yêu Yêu vẫn còn hận Diệp Uyên thì em đã không dễ dàng như hôm nay.”

“Ý em là?”

“Em nhận ra được Yêu Yêu đã yêu Diệp Uyên rồi.” Tố Diệp mím môi cười.

Niên Bách Ngạn cũng cười: “Diệp Uyên không kém Đinh Tư Thừa, Yêu Yêu yêu anh ấy là chuyện rất bình thường. Yêu Yêu trước nay luôn lương thiện, dễ mềm lòng. Diệp Uyên lại là mẫu đàn ông khỏe mạnh, nam tính, lại chịu dành thời gian ở bên cô ấy, là bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ nảy sinh tình cảm thôi.”

Tố Diệp nghe xong nhướn mày: “Sao anh nói cứ như Diệp Uyên là em trai anh vậy? Khen cứ như hoa vậy!”

Niên Bách Ngạn cong môi: “Anh nói thật mà. Thằng nhóc Đinh Tư Thừa tuy đẹp trai, ưa nhìn nhưng Diệp Uyên cũng có kém đâu?”

Tố Diệp quan sát anh.

Cô bị anh nhìn đến rùng mình, ánh mắt cảnh giác.

Tố Diệp bật cười, giơ hai tay giữ lấy mặt anh: “Có phải anh ghét Đinh

Tư Thừa lẩm không?”

“Quả thực là thích không nổi!”

“Tại sao vậy?”

“Vì cậu ta dòm ngó em!” Niên Bách Ngạn thẳng thừng đáp.

Tố Diệp mỉm cười, có chút đắc ý thầm.

“Em không định nói với Diệp Uyên tâm tư của Yêu Yêu sao?” Niên Bách Ngạn hỏi.

Tố Diệp lắc đầu.

Anh nghi hoặc.

“Đơn giản thôi! Yêu Yêu đã yêu Diệp Uyên rồi, thế nên tâm lý rất mâu thuẫn và lo lắng. Lúc này chỉ có Diệp Uyên mới giúp được cô ấy. Người thất nút phải là người cởi nút. Ai bảo anh ấy làm chuyện thất đức đó? Để anh tự nhận ra. Bây giờ nói với anh ấy, anh ấy lại càng đắc ý, chỉ khiến cho Yêu Yêu càng thêm rụt rè thôi.” Sau đó Tố Diệp nói với Niên Bách Ngạn bằng khẩu khí dạy bảo: “Anh ấy à, phải tin vào cách thức trị liệu của bác sỹ tâm lý, hiểu không?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

“Ngoan!” Tố Diệp cười ngọt ngào.

Anh lập tức làm bộ mặt khó xử.

Một giây sau, cổ Niên Bách Ngạn bị Tố Diệp ôm chặt. Hai cánh tay gần như sắp làm anh tắt thở.

“Anh yêu! Chúng ta thương lượng một chuyện nhé!” Tố Diệp cười tươi.

Niên Bách Ngạn cố sức rút tay ra, chỉ vào cánh tay cô. Lúc này Tố Diệp mới nhận ra, vội buông lỏng, để anh có thể hô hấp bình thường.

“Em đang nói chuyện với anh đấy, Niên Bách Ngạn!”

Khi có chuyện thương lượng, cô sẽ thân mật gọi anh là “anh yêu”. Bề ngoài nói là thương lượng, thực chất chỉ cần anh không làm theo ý cô, cô sẽ trở mặt quát anh là Niên Bách Ngạn với vẻ không vui ngay lập tức!

Cô gái này cũng hiện thực quá.

“Được, em nói đi!” Anh không nhịn được cười.

Cô dính vào người anh, nũng nịu nói: “Chúng ta sinh một đứa con đi!”

Niên Bách Ngạn ngăn người giãy lát, sau đó nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Sức khỏe của em bây giờ chưa được.”

“Không thử làm sao biết là không được?” Tố Diệp không vui.

Niên Bách Ngạn xoa đầu cô: “Sức khỏe của em mang ra để thử nghiệm sao? Bừa bãi!”

“Em muốn có con, sao lại bừa bãi chứ?”

“Tâm trạng của em anh có thể hiểu. Nhưng anh đã nói rồi, khi chưa chắc chắn một trăm phần trăm về tình trạng sức khỏe của em, anh

tuyệt đối không đồng ý sinh con.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên nghiêm nghị hơn một chút.

Anh biết tại sao bỗng nhiên Tố Diệp làm ầm ỹ đòi sinh con. Chị em tốt của mình đã có thai, cô ấy nhất định cũng sốt ruột.

Tố Diệp cúi đầu, lẩm bẩm: “Cho dù có là người khỏe mạnh, trong quá trình mang thai cũng tiềm ẩn nguy hiểm. Bác sỹ cũng không thể bảo đảm trăm phần trăm sẽ an toàn, nếu không sau lại có người chảy máu rồi khó sinh... Ưm!”

Cô chưa dứt lời, Niên Bách Ngạn đã hôn lên môi cô, nuốt hết những lời còn lại vào bụng.

Tố Diệp giãy giụa mang tính tượng trưng.

Cánh tay anh giữ vững, không để cô cựa quậy.

Nụ hôn anh mạnh bạo như đang trừng phạt.

Cho tới khi gò má cô sắp bị cằm anh cọ xước, Niên Bách Ngạn mới buông cô ra, ánh mắt chất chứa dục vọng, có một tia sáng lẳng xuống.

“Em chỉ lấy ví dụ thôi mà...” Tố Diệp tỏ ra lép vế, giọng nói mềm như kẹo bông.

“Lấy ví dụ cũng không được!” Gương mặt anh vẫn thấp thoáng chút không vui. Anh siết nhẹ cằm cô: “Sau này mấy lời đó không được tùy tiện nói ra nữa.”

Tố Diệp biết anh lo lắng, cảm thấy ấm áp trong lòng nhưng vẫn nói: “Anh mê tín thật đấy!”

Niên Bách Ngạn lại cắn vào môi cô để phạt thêm một lần: “Vì đó là em!”

Cô bèn ôm chặt lấy anh, trong lòng dâng lên chua xót.

Rất lâu sau, cô lẩm bẩm: “Thật ra, em thật sự rất muốn có con của hai chúng ta, nó nhất định sẽ rất xinh xắn.”

Tim Niên Bách Ngạn chợt thắt lại, rồi cũng nhói đau.

Anh vỗ nhẹ lưng cô, sự không vui ban nãy hóa thành dịu dàng: “Nhiệm vụ hàng đầu của em bây giờ là nghỉ dưỡng cho tốt. Việc này quan trọng hơn tất cả.”

Tố Diệp đứng dậy nhìn anh.

Niên Bách Ngạn bắt giắc chống lên trán cô, mũi cọ mũi: “Diệp Diệp! Anh tuyệt đối không thể để em xảy ra chuyện!”

Một lời hứa vững như bàn thạch.

Nhưng lại làm con tim cô nặng nề.

Có một dòng cảm động như một con sông bất tận chảy tràn vào trái tim.

Cô biết chứ. Chuyện đứa bé, đâu chỉ là nỗi đau của riêng cô?

Tố Diệp sợ hãi bầu không khí thê lương này, bèn cố tình nói: “Em thấy là anh cố ý đấy. Anh không đưa đạ cho em, định giữ lại cho ai?” Nói xong, mặt cô cũng tự đỏ.

Niên Bách Ngạn cười xấu xa: “Có lần nào không đưa đạn cho em? Nha đầu! Ăn nói có lương tâm một chút, biết chưa!”

Tố Diệp nghe vậy, mặt bỗng chốc càng thêm đỏ...

Quyển 12 - Chương 538: Đóa hoa mắc bệnh

Hòa Mộc Gia.

Lâm Yêu Yêu đang xem giới thiệu của bệnh viện, xem mãi đến đau đầu. Cô y tá bên cạnh không ngừng giới thiệu với cô có những phòng bệnh dành cho sản phụ như thế nào, thậm chí còn dẫn cô đi xem một phòng cao cấp. Lâm Yêu Yêu lè lưỡi. Chỉ sinh một đứa con thôi mà, sao làm như mua cả một cái để ở vậy?

Cô nhìn đồng hồ, nắm chặt đơn đăng ký trong tay nhưng vẫn chần chừ chưa động bút viết.

Tố Diệp đi đâu thế nhỉ?

Lâm Yêu Yêu cảm thấy một chuyện lớn như vậy, một mình cô chắc chắn làm không xong.

Y tá thấy cô do dự, lập tức nói: “Hay là chị suy nghĩ thêm đi ạ! Cứ lập một hồ sơ bệnh viện trước cũng được. Chị cũng biết, giường bệnh bây giờ rất khó đặt mà.”

Lâm Yêu Yêu mắc bệnh khó lựa chọn mức độ nhẹ. Cô đang định bảo đợi mình suy nghĩ thêm một lát thì một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu: “Lập hồ sơ ngay hôm nay, phòng bệnh cùng các dịch vụ đi kèm, chúng tôi đều chọn loại tốt nhất.”

Từ bệnh viện đi ra, trông Lâm Yêu Yêu có vẻ không quen. Nhưng Diệp Uyên thì đón trước đỡ sau, đi xuống bậc thềm cũng sợ cô bị

ngã. Trên đường tới bãi đậu xe, túi xách của cô luôn được anh xách.

Lên xe, Diệp Uyên đọc bản giới thiệu của bệnh viện với nét mặt tươi rói. Trên đó có vẽ hình một em bé đáng yêu. Anh càng ngắm càng thấy đẹp, bèn nói với Lâm Yêu Yêu: Con của chúng ta chắc chắn còn đẹp hơn mấy em bé ngôi sao này.

Lâm Yêu Yêu không lên tiếng.

Diệp Uyên cất gọn tài liệu, xích người qua thắt dây an toàn cho cô rồi hỏi: Em thấy không khỏe chỗ nào sao?

Lâm Yêu Yêu nhìn gương mặt anh, nhất thời có chút hoảng hốt.

Cô cứ thế lấy anh, rồi cứ thế mang thai.

Cuộc sống trôi chảy như nước.

Có lẽ, ai rồi cũng vậy, thấm thoát đã qua một đời.

Diệp Uyên thấy cô cứ nhìn mình mãi bèn cười hỏi: Có chuyện gì vậy?

“Tổ Diệp gọi anh tới sao?” Lâm Yêu Yêu hỏi.

Ở bệnh viện đợi trái đợi phải vẫn không thấy Tổ Diệp quay lại, cô nên đoán ra vấn đề mới phải. Chỉ có điều, Lâm Yêu Yêu không ngờ Tổ Diệp lại gọi Diệp Uyên tới, vì lúc này, cô bỗng chẳng biết phải làm sao để đối mặt với anh.

Mối quan hệ giữa cô và anh lại nhảy vọt một bước lớn trên mối quan hệ hôn nhân cơ bản. Sự chuyển biến lần này khiến cô phần nào cảm thấy ngỡ ngàng.

Diệp Uyên trả lời là phải, sau đó cười ha ha, nói tiếp: “Em mang thai là chuyện lớn như vậy đáng lẽ phải nói với anh đầu tiên. Anh là chồng em, sau này em phải học cách hướng về chồng đấy!”

Lâm Yêu Yêu lại lặng im.

“Bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ xin với công ty, cố gắng bay những chặng ngắn, tan ca là về nhà.” Diệp Uyên cười hì hì.

Lâm Yêu Yêu nghe xong, lập tức nói: “Không cần đâu! Đừng làm ảnh hưởng tới công việc của anh!”

“Bây giờ không có việc gì quan trọng hơn bà xã và em bé.” Diệp Uyên giơ tay ra, ôm lấy cô.

Lâm Yêu Yêu nhìn anh, một cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng.

“Hôm nay không quay về công ty nữa phải không? Chúng ta tới hiệu sách, sau đó lập tức về nhà.”

Đúng là Lâm Yêu Yêu không phải về công ty nữa. Cô vốn dĩ đã xin nghỉ phép cả ngày, vì cô nghĩ nếu làm xét nghiệm vừa phải xếp hàng vừa phải đợi kết quả, chắc chắn là mất cả ngày trời. Cô vốn dĩ còn định sẽ tới bệnh viện công lập, nhưng những người tới khám ở khoa phụ sản đã hết sạch số để đợi. Cho dù không đợi, muốn làm siêu âm cũng phải hẹn trước.

Thế nên, Diệp Uyên đề nghị về nhà luôn cũng đúng ý cô. Bây giờ có em bé rồi, bản thân cô cũng phải cẩn thận một chút mới được.

Nhưng mà đến hiệu sách?

Cái này thì cô không hiểu.

Diệp Uyên nhìn ra sự nghi hoặc của cô, bèn giải thích: “Tối đó mua một số quyển sách dạy chăm sóc bà bầu và trẻ sơ sinh. Từ hôm nay trở đi, anh phải cố gắng bổ sung kiến thức về phương diện này.”

Lâm Yêu Yêu bất ngờ khi anh có suy nghĩ và việc làm ấy, bất chợt ngây ngốc.

Chẳng mấy chốc, có một dòng chảy xiết vô cớ đập vào lồng ngực cô, một thứ tình cảm cô chưa từng được cảm nhận.

Đây là cảm giác mà Đinh Tư Thừa chưa từng mang tới cho cô.

“Thật sự là không cần...” Tuy cô nói vậy, nhưng thực ra vẫn rất hy vọng anh làm vậy, có một loại... Nói thế nào nhỉ? Cảm giác như được một ai nâng niu trong bàn tay.

Mặc dù bình thường anh đã rất chu đáo với cô rồi, nhưng giờ phút này đây, cảm giác ấy càng thêm mãnh liệt.

Lúc này đương nhiên Diệp Uyên sẽ không nghe cô. Anh cười nói: “Bây giờ em là đối tượng quan trọng nhất cần được bảo vệ, phải nghe lời anh!”

Nghe thấy câu ấy, chẳng hiểu sao bao bối rối và áp lực trong lòng cô như được trút xuống.

Giống như, trong định mệnh mơ hồ, cô đang chờ đợi một người đàn ông như vậy xuất hiện.

Hoặc có lẽ, Lâm Yêu Yêu thậm chí còn nghĩ. Sau khi biết được mình đã có thai, cô muốn nói ngay với Tổ Diệp, liệu có phải kỳ thực trong

tiềm thức của mình, cô đã muốn thông qua cô ấy để nói với Diệp Uyên?

Vì cô cảm thấy, mình vẫn không thể gọi điện rồi nói với anh: Diệp Uyên! Em mang thai con của anh rồi!

Diệp Uyên thấy cô cúi đầu, mái tóc che đi gò má. Má cô hơi ửng hồng, rất đẹp. Anh bất giác nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, khiến Lâm Yêu Yêu ngượng ngáp, muốn rút lại bỗng bị anh nắm chặt.

“Aiya, anh tập trung lái xe có được không?” Cô nói mà không biết giọng mình có chút xấu hổ.

Diệp Uyên cười: “Xe còn chưa đi mà!”

Câu nói ấy làm Lâm Yêu Yêu không biết chui xuống lỗ nào.

Diệp Uyên thấy vậy, vô thức xích lại gần, khẽ nói: “Bà xã! Cảm ơn em!”

Lâm Yêu Yêu cắn môi: “Em... Em vẫn chưa tha thứ cho anh đâu!”

“Không sao! Chúng ta còn nhiều thời gian.” Nói rồi, Diệp Uyên khóa kín môi cô.

Lâm Yêu Yêu không phản kháng, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn...

Hôm sau, Lâm Yêu Yêu đã xin nghỉ phép. Diệp Uyên đích thân gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn, nói hết tình hết lý một hồi. Niên Bách Ngạn nghe anh ấy nói xong, bình tĩnh đáp: Anh chỉ muốn xin nghỉ thai sản sớm cho vợ thôi mà? Chuyện này anh phải xem Yêu Yêu có

đồng ý hay không. Dẫu sao thì cô ấy thích công việc này. Còn nữa, dù gì cũng là xin nghỉ phép trước, vị trí đó không thể để trống, phải lập tức tìm người bù vào.

Diệp Uyên nói: Niên Bách Ngạn! Cậu đúng là lý trí đến phát ghét. Nhưng không thể không thừa nhận, cậu không làm vậy, Tinh Thạch cũng không thể vận hành trôi chảy như vậy. Yên tâm đi! Tôi đã làm xong công việc của Yêu Yêu rồi. Bây giờ, đứa bé là quan trọng nhất.

Niên Bách Ngạn bèn xét duyệt.

Chưa bao giờ thấy cảnh, chuyện điều động nhân sự của một công ty, chủ tịch phải xin chỉ thị của tổng giám đốc, chuyện kỳ lạ này chỉ có ở Tinh Thạch.

Tổ Diệp bắt đầu tích cực đắm chìm vào niềm vui của một người sắp làm cô.

Lâm Yêu Yêu ở nhà mãi cũng chán. Nguyễn Tuyết Mạn tuy rằng vì chuyện này mà vui mừng khôn xiết, nhưng dẫu sao Diệp Ngọc vẫn còn đang chìm trong bi thương chuyện của Khúc Nghệ, chưa thể thoát ra thế nên bà ta cũng không thể phân thân, phải luôn ở bên cạnh Diệp Ngọc.

Phía cảnh sát đã kết án, cuối cùng kết luận Khúc Nghệ tử vong do tự sát, vì có người đã tận mắt chứng kiến lúc Khúc Nghệ nhảy xuống nhà, xung quanh không có ai.

Cũng tức là, cô ấy cũng bị người nào uy hiếp và xúi bẩy.

Đây là kết quả mà Diệp Ngọc không thể chấp nhận. Cô ta tình nguyện tin rằng Khúc Nghệ bị ai đó sát hại, như vậy, ít nhất sự đau

khổ và phần uất sẽ có nơi để giải tỏa.

Nguyễn Tuyết Mạn rất lo cho tình trạng của Diệp Ngọc, nên ngày nào cũng phải ở bên.

Thậm chí cả Lâm Yêu Yêu cũng đã nghĩ không biết có nên tới an ủi Diệp Ngọc không. Nhưng cứ nghĩ tới thành kiến sâu đậm của cô ta với Niên Bách Ngạn là cô lại thôi. Trên đời này có một loại cảm xúc gọi là “ghét ai ghét cả tông chi họ hàng”. Niên Bách Ngạn là chồng của Tố Diệp. Cô ấy lại là bạn thân của Tố Diệp. Cô ấy nghĩ, có lẽ mình cũng bị Diệp Ngọc ghét lây.

Diệp Uyên lại tăng thêm số lượng người giúp việc, khiến Lâm Yêu Yêu cảm thấy khó chịu như bông hoa được nuôi trong nhà kính.

Nhưng việc Nguyễn Tuyết Mạn chắc chắn không thể quay về chăm sóc lại khiến Lâm Yêu Yêu thở phào nhẹ nhõm. Thật ra bà ta tới đây, cô ấy cảm thấy tinh thần sẽ rất căng thẳng. Sau này bàn bạc thì mẹ cô sẽ tới. Lúc ấy, Lâm Yêu Yêu mừng rỡ, chủ yếu là vì cô ấy thích ăn cơm mẹ mình nấu.

Bây giờ Lâm Yêu Yêu có cả đồng thời gian để đi mua sắm cùng Tố Diệp. Mỗi lần đi ra khỏi nhà cũng giống như Hoàng thượng xuất cung vậy.

Hôm nay, Tố Diệp lại hẹn Lâm Yêu Yêu cùng tới trung tâm thương mại mua đồ, chọn lựa mấy món cho phụ nữ mới sinh và em bé.

Nhìn thấy một đôi giày em bé, cô thấy đáng yêu chết đi được, hỏi ra thì giá là hơn sáu ngàn.

Lâm Yêu Yêu lè lưỡi, lắc đầu nói: Đắt thật đấy!

Tố Diệp mím môi, vô cùng rộng rãi nói: Mình tặng!

Lâm Yêu Yêu nào dám nhận, liên tục từ chối.

“Đây là giày học đi. Chất liệu và độ cong thiết kế đều rất quan trọng. Có phải mua cho cậu đâu. Sau này mình có con, cậu tặng lại mình một cái một vạn hai là được rồi.” Tố Diệp vừa nói vừa đi thanh toán.

“Đúng là chẳng kiếm được chút lợi nào từ cậu đấy! Yên tâm đi, mình sẽ mua hẳn cái hai vạn hai.” Lâm Yêu Yêu nói vậy nhưng trong lòng lại thấy xót xa. Cô biết thật ra Tố Diệp rất muốn có con.

Tố Diệp quẹt thẻ rồi cười hì hì: “Coi như cậu có lương tâm!”

Mua giày xong, hai người tìm một cửa hàng bánh ngọt ngồi nghỉ chân.

Tố Diệp còn chưa kịp ngồi lên ghế thì điện thoại đã vang lên.

“Ai mà nhàm chán vậy, làm phiền thời gian vui vẻ của chị em chúng ta.” Cô nhận máy.

Lâm Yêu Yêu đón lấy một ly sinh tố lê, vừa uống vừa đợi cô nói chuyện điện thoại xong. Ai ngờ, gương mặt Tố Diệp lập tức biến sắc.

Sau khi cúp máy, cô ấy lập tức hỏi có chuyện.

Tố Diệp nói: “Là điện thoại của mợ. Mợ nói Tố Khải đưa Diệp Lan về Bắc Kinh rồi.”

“Thật sao? Diệp Lan không sao chứ?”

“Nó đang ở Hiệp Hòa.”

Lâm Yêu Yêu sững sờ, lập tức đứng dậy thanh toán: “Vậy chúng ta mau qua đó xem sao!”

“Cậu đừng đi nữa, còn đang mang bầu mà, không được tới bệnh viện đâu.” Tổ Diệp không đồng ý.

“Aiya, lúc nào rồi mà còn mê tín vậy. Đi đi, mình không sao!” Lâm Yêu Yêu kéo tay cô: “Bây giờ cho dù mình có về nhà cũng bồn chồn không yên, chi bằng cứ tới xem sao!”

Tổ Diệp nghĩ cũng phải, bèn đồng ý.

Sau khi đón Diệp Lan ra khỏi ngôi chùa ấy, Tổ Khải liền đưa con bé tới bệnh viện địa phương. Nhưng tiếc là bác sỹ ở đó cũng không chẩn đoán ra được nó bị làm sao, mọi chỗ trên cơ thể đều hoàn toàn bình thường. Sau khi bàn bạc với Cảnh Long, Tổ Khải đã quyết định đưa nó về Bắc Kinh.

Tới Hiệp Hòa, bác sỹ lập tức thay phiên nhau tiến hành trị liệu, cuối cùng đưa ra một kết luận, rất có thể bọn chúng đã tiêm vào người Diệp Lan một lượng thuốc mê liều lớn, làm nó hôn mê bất tỉnh.

Tổ Khải chỉ sợ trong chỗ thuốc mê đó có chứa ma túy. Bác sỹ kiểm tra rồi nói trước mắt vẫn chưa phát hiện ra, tất cả đều phải con bé tỉnh lại rồi quan sát.

Phương Tiểu Bình và Tổ Đông vội tới bệnh viện.

Khi Tổ Diệp và Lâm Yêu Yêu tới trước cửa Hiệp Hòa, vừa hay cũng nhìn thấy xe của Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành đi vào bãi đậu xe.

Khi họ đi vào phòng bệnh thì Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành đã vào đó trước. Nguyễn Tuyết Cầm đang ôm Diệp Lan bị hôn mê không ngừng khóc. Diệp Hạc Thành thì không ngừng hỏi bác sỹ tình hình.

Bác sỹ nói: Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, có lẽ bệnh nhân sẽ tỉnh lại vào đêm nay, muộn nhất cũng là sáng sớm mai.

Tố Khải định ở lại bệnh viện.

Nhưng bị Nguyễn Tuyết Cầm mắng, nói cậu giả vờ mè khóc chuột, nói Diệp Lan phải nằm đây đều là do cậu mà ra.

Tố Khải mặc kệ Nguyễn Tuyết Cầm nhiech móc thế nào cũng không cãi lại, nhưng nói thế nào cũng phải ở lại bệnh viện trông chừng Diệp Lan.

Phương Tiểu Bình dĩ nhiên là xót con trai. Nhưng đối mặt với sự điên cuồng của Nguyễn Tuyết Cầm, bà cũng thông cảm phần nào. Dẫu sao Diệp Lan giờ vẫn còn nằm đó, chưa rõ tình hình. Nếu đổi lại là bà, có lẽ đã đánh người từ lâu rồi.

Bà cảm thấy Tố Khải đã hạ quyết tâm ở lại bệnh viện, bèn ngẩng đầu ra hiệu bằng ánh mắt cho Tố Đông.

Tố Đông nhận được ám hiệu, cũng hiểu ra, bèn bước tới nói với Diệp Hạc Thành: Cứ để Tố Khải ở lại đây đi. Sau khi Diệp Lan tỉnh lại, tình hình thế nào, chưa ai biết trước. Tố Khải ở đây, ít nhất thêm người đỡ việc.

Diệp Hạc Thành là đàn ông nên bình tĩnh hơn Nguyễn Tuyết Cầm rất nhiều, lại thêm việc Tố Đông đã nói vậy, trong lòng ông ta cũng hiểu ý

Tố Đông. Thật ra mọi người đều sợ Diệp Lan bị tiêm ma túy, một khi tỉnh lại thật sự sẽ xảy ra vấn đề, vậy thì Tố Khải ở lại chắc chắn sẽ có tác dụng. Trước đây nó từng làm công việc chống ma túy, biết rất rõ các loại và hàm lượng ma túy.

Ông ta bèn bước lên khuyên nhủ Nguyễn Tuyết Cầm. Về sau, bà ta chỉ mãi khóc, không lên tiếng.

Diệp Hạc Thành nhìn Tố Khải rồi gật đầu.

Cảnh Long thấy vậy cũng lập tức đề nghị được ở lại.

Còn chưa đợi Nguyễn Tuyết Cầm lên tiếng, Tố Diệp đã chặn trước mặt Cảnh Long: “Cậu Cảnh! Tôi thấy cậu vẫn nên về nhà là hơn. Việc bỏ trốn của Diệp Lan đã làm nhà họ Cảnh mất hết thể diện, thậm chí ông bà Cảnh còn ngừng mọi hoạt động hợp tác với Tinh Thạch. Tôi nghĩ cậu cũng bị yêu cầu không được gặp Diệp Lan nữa, phải không?”

Nét mặt Cảnh Long có phần ngượng ngập, hắng giọng nói: “Đây... chỉ là tạm thời thôi! Hiểu lầm chắc chắn sẽ được giải quyết.”

“Cách giải quyết hiểu lầm tốt nhất là trả lại cho nó sự thật. Cảnh Long! Sự thật là gì thật ra trong lòng cậu biết rõ mà, hà tất phải cố chấp như vậy chứ?” Tố Diệp hỏi ngược lại.

Cảnh Long nghẹn lời.

Lâm Yêu Yêu bước lên: “Cậu Cảnh! Tôi thấy thế này, tối nay cậu ở lại cũng không thích hợp. Vớ lại, trong phòng bệnh chắc chắn không được ở lại quá nhiều người. Nếu cậu thật sự muốn hóa giải hiểu lầm thì vẫn nên bắt đầu từ bố mẹ mình là hơn.”

Cảnh Long nhìn về phía Diệp Hạc Thành cầu cứu.

Nhưng Diệp Hạc Thành cũng biết rõ đại cục đã định, bèn thờ dài:
“Cảnh Long à! Cháu về trước đi!”

Nghe vậy, Cảnh Long lập tức hiểu ra, liền gật đầu: “Vậy... ngày mai cháu lại tới.”

Có tới nữa hay không Tố Diệp không quan tâm. Cô biết Tố Khải cũng không quan tâm. Trong mắt nó giờ này chỉ còn Diệp Lan.

Tới tám tám rưỡi tối, Niên Bách Ngạn và Diệp Uyên cũng tới bệnh viện.

Là Tố Diệp gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn, nói với anh rằng Diệp Lan đang ở bệnh viện, có thể cô phải về nhà muộn một chút. Niên Bách Ngạn tan làm là lập tức tới đây. Còn Diệp Uyên cũng vì thấy Lâm Yêu Yêu đi cùng với Tố Diệp mãi vẫn chưa về nhà, hơi lo lắng. Sau khi biết hai người họ tới bệnh viện, anh ấy cũng vội vã đến ngay.

Niên Bách Ngạn hỏi tình hình trước, sau đó khuyên Lâm Yêu Yêu về nhà. Diệp Uyên cũng lo cho sức khỏe của cô ấy. Yêu Yêu không còn cách nào, đành phải đồng ý, còn dặn dò Tố Diệp, nếu Diệp Lan có chuyện gì phải lập tức báo với cô ấy ngay.

Tố Diệp đồng ý.

“Hay là anh đưa cậu mợ về trước đi.” Tố Diệp đề nghị.

Niên Bách Ngạn kéo Tố Diệp sang một bên, thấp giọng nói: “Bác sỹ cũng nói nhanh nhất cũng phải nửa đêm Diệp Lan mới tỉnh lại. Em theo anh về nhà trước. Bây giờ đang ở Bắc Kinh, Diệp Lan sẽ không gặp nguy hiểm gì nữa, và lại còn có Tố Khải ở đây.”

Tổ Diệp nói muốn ở lại bệnh viện thêm một lúc nữa.

Hết cách, Niên Bách Ngạn đành khuyên Phương Tiểu Bình và Tổ Đông về nhà. Tổ Khải cũng đi ra, bảo Phương Tiểu Bình nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi.

Phương Tiểu Bình lo lắng nhìn vào phòng bệnh rồi nói: “Nguyễn Tuyết Cầm lợi hại như vậy, con ở đây mẹ thật sự lo lắng lắm. Nhìn cái dáng vẻ của bà ta cứ như muốn nuốt sống con vậy.”

“Chuyện này có thể thông cảm được mà.” Tổ Khải mệt mỏi đáp.

Phương Tiểu Bình còn đang định nói gì đó thì đã thấy Nguyễn Tuyết Cầm lão đạo chạy từ trong phòng ra, níu chặt lấy Tổ Khải, cả người như mất hết hồn vía: “Lan Lan tỉnh lại rồi. Nhưng... Nhưng nó nói khắp người bứt rứt như bị côn trùng cắn. Tổ Khải! Nó... Có phải nó bị nhiễm ma túy rồi không?”

Quyển 12 - Chương 539: Cuộc đời chơi bạn một vỏ

Một tình huống khiến người ta trở tay không kịp đã phát sinh, mà tình huống này lại là điều mọi người đều đang lo lắng.

Nguyễn Tuyết Cầm vừa dứt lời, Tố Khải đã xông ngay vào phòng bệnh.

Tố Diệp nghe thấy vào giây phút cửa phòng bệnh được mở tung, bên trong vọng ra tiếng của Diệp Lan, sắc lẹm và dứt khoát, còn kèm theo tiếng ném đồ đạc.

Trong khoảnh khắc, gáy cô như bị ai đó dùng gậy đánh mạnh một cái, ầm vang một tiếng, ngay sau đó lập tức trống rỗng.

Có một cánh tay vững chãi kịp đỡ lấy cô, ngăn không cho đôi chân vì mềm nhũn mà ngã khụy.

Cô ngược lên. Là ánh mắt quan tâm của Niên Bách Ngạn.

“Em muốn vào trong xem sao.” Lúc nói những lời này Tố Diệp cũng cảm thấy giọng của mình mềm oặt, yếu ớt, giống như bao nhiêu sức mạnh tích tụ trong lồng ngực muốn trút ra ngoài nhưng lại dấm lên bịch bông vậy.

Niên Bách Ngạn thấy vậy, bèn đỡ cô đi vào phòng.

Trong phòng là một cảnh tượng ngổn ngang.

Đập vào mắt cô là hình ảnh này: Ngoài cửa các mảnh vụn thủy tinh bắn tung tóe. Chiếc chăn trên giường đã bị lật tung, nửa ở trên giường, nửa rơi xuống đất. Hoa tươi, hoa quả cũng rơi vãi lung tung.

Diệp Lan vừa tỉnh lại được Tố Khải ôm ghì trong lòng. Đầu tóc con bé xõa tung, rũ rượi. Nó liều mạng cắn vào bả vai của Tố Khải, gương mặt tái nhợt đến dọa người, bờ môi trắng nhợt như không còn một chút máu nào. Nhưng bả vai của Tố Khải thì đã rướm máu, nhuộm đỏ cả hàm răng của nó.

Vậy mà Tố Khải vẫn dùng hết sức để ôm, kiểu gì cũng không buông tay.

Chứng kiến cảnh ấy, Diệp Hạc Thành kinh hồn bạt vía. Cả người như động vật nhuễn thể đã bị rút đi xương sống.

Phương Tiểu Bình thấy vậy thì sốt sắng. Người bị thương dù sao cũng là con trai bà. Bà đang định bước tới thì bị Tố Đông giữ lại, ý bảo bà đừng xen vào.

Tố Diệp trợn trừng hai mắt, cả người rùng mình rét run.

Phải, bên ngoài kia đang nóng nực là thế, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh.

Cô muốn đi lên, nhưng hai chân như bị đóng đinh tại chỗ, không thể nhúc nhích. Cô nhìn rõ cả cơ thể Diệp Lan đang run bần bật, ngón tay gần như chỉ muốn đâm sâu vào da thịt của Tố Khải.

Tố Diệp không biết nếu Lâm Yêu Yêu và Diệp Uyên mà ở lại chứng kiến cảnh này thì sẽ thế nào. Nhưng cô thì sắp phát điên rồi...

Đã có mấy lần, Tố Diệp choàng tỉnh khỏi giấc mơ.

Không còn là cậu bé đó, cũng không còn hình ảnh Tường Bân rơi xuống vách núi, càng không có cảnh tượng cô bé nhỏ, chạy trốn trong con ngõ dài. Chỉ toàn là cảnh Diệp Lan cắn chặt Tố Khải trong bệnh viện.

Cô mơ thấy Diệp Lan phát điên.

Mơ thấy con bé hút ma túy một cách cuồng dại.

Gương mặt vốn dĩ phúng phính, đầy đặn của Diệp Lan trong mơ bỗng trở nên ốm nhom ốm nhách.

Diệp Lan cầm một con dao, nói với cô: Chị ơi! Em chịu không nổi nữa rồi. Quá đau khổ rồi! Em thật sự không muốn sống nữa! Sau đó, nó dùng dao đâm thẳng vào động mạch, máu chảy thành sông.

Lúc nào Tố Diệp bừng tỉnh khỏi một giấc mơ chỉ toàn khung cảnh hoang toàn đổ nát. Cô giơ tay gạt đi nước mắt, mới phát hiện gương mặt đã đầm lệ.

Diệp Lan được xác nhận đã bị nhiễm ma túy.

Bọn buôn ma túy đã dùng cách ác độc nhất để trừng phạt Tố Khải.

Ngày thứ hai sau khi Diệp Lan trở về Bắc Kinh và nhập viện, cũng tức là ngày thứ hai sau khi con bé tỉnh lại, Tố Khải đã nhận được điện thoại của bọn buôn ma túy. Chúng nói với Tố Khải rằng, Diệp Lan chính là một vật thí nghiệm, đã bị chúng tiêm vào người một loại ma túy mới được phát hiện, cùng loại với ma túy đá nhưng độc tính cực mạnh, một khi bị nhiễm sẽ rất khó cai nghiện. Sau đó chúng còn lạnh lùng nói với Tố Khải rằng: Đây là cái giá phải trả cho lý tưởng chống ma túy của mày, để mày ném trái thế nào gọi là gây ông đập

lưng ông, để mày tận mắt chứng kiến người mình yêu nhất một khi lên cơn nghiện sẽ đau đớn đến mức nào.

Mục đích của bọn chúng rất đơn giản, đó chính là muốn thấy Tố Khải đối mặt với những lúc Diệp Lan lên cơn nghiện, liệu có nhẫn tâm hay không. Vì một khi cậu không nhẫn tâm mà để Diệp Lan tiếp tục hút ma túy thì tức là biết mà vẫn phạm tội.

Khi đã nhiễm ma túy không còn cách nào khác, chỉ có thể tiến hành cưỡng chế cai nghiện.

Đây thực ra là công việc lúc trước Tố Khải thường xuyên phải đối mặt nhất, nhưng vì đối phương là Diệp Lan nên nó trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Diệp Lan được Nguyễn Tuyết Cầm đón về nhà, hơn nữa còn cấm Tố Khải tới gần.

Trong mắt Nguyễn Tuyết Cầm, Tố Khải chính là hung thủ trực tiếp, hại Diệp Lan tới nông nổi ngày hôm nay. Bà ta không cho phép Tố Khải lại tiếp tục tới gần Diệp Lan, không để con bé bị tổn thương thêm nữa.

Nhưng điều Tố Khải thật sự lo lắng là khi Diệp Lan lên cơn nghiện, những người làm cha làm mẹ như Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành liệu có không vượt qua được, không nhẫn tâm nhìn con gái đau khổ mà tiếp tục cho cô hút ma túy hay không.

Mấy ngày này, Tố Diệp cũng thử cố tới thăm Diệp Lan, nhưng đều bị Nguyễn Tuyết Cầm chặn ngoài cửa. Cô khổ sở không còn cách nào đành cầu cứu Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn lấy danh nghĩa triệu tập hội đồng quản trị, đặc biệt yêu cầu Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành có mặt, lúc ấy Tố Diệp mới có cơ hội gặp Diệp Lan một

lần.

Ngày hôm ấy, con bé cũng không lên cơn nghiện.

Nó im lặng ngồi trong phòng mình, mặc một chiếc váy ngủ trắng toát. Mái tóc mềm mại trông có vẻ tàn tạ, nhưng vẫn rất mượt mà. Ánh nắng rất chói mắt. Nó ngồi ngay trước cửa sổ. Cả một mảng nắng trùm lên người nó, trong khoảng khắc mơ hồ Tố Diệp cảm thấy tất cả chỉ như một giấc mơ.

Diệp Lan nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại nhìn thấy Tố Diệp bèn khẽ hỏi: Bây giờ em ra nông nổi này, Tố Khải liệu có ghét bỏ em không?

Tố Diệp cảm thấy cổ họng mình tắc nghẹn, chẳng nói được câu nào.

Chuyện Diệp Lan bị nhiễm ma túy đã được phong tỏa hoàn toàn. Lần này Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành đứng về cùng phía với Niên Bách Ngạn. Bất luận tốn bao nhiêu tiền, họ cũng không thể để tin tức này của Diệp Lan bị lan truyền ra ngoài.

Còn khoảng thời gian này, Tố Khải như sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, ăn không ngon, ngủ không yên. Tố Diệp biết, nó đang lo lắng cho tình trạng của Diệp Lan. Hôm đó ở bệnh viện, khi Diệp Lan lên cơn nghiện, nó đã đau khổ thế nào cô đều nhìn thấy. Cô thật sự không thể tưởng tượng được tương lai rồi sẽ ra sao.

Cảnh Long có thể ra vào nhà Diệp Lan, nhưng rõ ràng là cậu ta vẫn bị bố mẹ kiểm soát, mỗi lần tới đều không thể ở lại quá lâu. Nhưng mỗi lần cậu ta tới đó, đều chỉ có thể vào được cửa lớn chứ không thể vào phòng ngủ của Diệp Lan.

Chỉ có một lần, Diệp Lan nói vọng ra ngoài cửa: Cảnh Long! Cuối cùng em vẫn nợ anh một câu nói. Chuyện này là em không phải. Nhưng em thật sự không yêu anh, sau này đừng tới thăm em nữa, xin lỗi anh!

Cuộc đời này hình như đang chơi tất cả mọi người một ván lớn.

Quay về phía nào cũng là rừng rậm, bụi gai.

Có lẽ sẽ vẫn nhìn được đồng bằng thênh thang trước mặt, nhưng trước tiên bạn phải vượt qua được bụi rậm này đã. Những chiếc gai ấy sẽ đâm vào chân bạn, làm cho nó đầm đìa máu, thậm chí có thể nghiêm trọng đến mức tàn phế. Đây không phải là chuyện cứ lấy hết dũng khí là có thể vượt qua.

Niên Bách Ngạn thấy tâm trạng Tố Diệp suy sụp bèn khuyên cô, Diệp Lan đã tồ tề tới cực điểm rồi, không thể còn chuyện gì tệ hơn nữa, số phận phải rơi xuống đáy vực sâu rồi mới lại bật ngược lên.

Tố Diệp hiểu đạo lý này, nhưng những tháng ngày số phận còn chưa bật trở lại, chắc chắn chỉ là bóng đêm tăm tối. Lỡ như Diệp Lan không thể vượt qua thì sao đây?

Có những lúc, con người ta cần phải thích ứng.

Mà cuộc đời này chính là một bờ biển, sóng sau dồn lên sóng trước.

Khi mọi người còn đang thất lòng vì chuyện của Diệp Lan thì phía Diệp Ngọc lại xảy ra chuyện.

Diệp Ngọc làm ầm ĩ tới tận Tinh Thạch. Nghe nói, khi Niên Bách Ngạn đang họp thì cô ta đã xông vào, sau đó hai người đi vào văn phòng. Người trợ lý nhìn thấy tâm trạng của Diệp Ngọc rất kích động.

Mỏ số 1 bên Nam Phi đã trở thành mỏ phế, khiến túi tiền của nhà họ Diệp mỏng đi không ít. Nhưng điều khiến người ta bất an nhất là, trong khoảng thời gian ngắn Niên Bách Ngạn đã hòa vốn thành công, pha loãng một lượng lớn cổ phiếu của nhà họ Diệp. Trong đó, Diệp Uyên cũng bị liên lụy.

Nguyễn Tuyết Mạn giận dữ. Một ngày nào đó khi ở cùng với Diệp Ngọc, bà ta bắt đầu huyền thuyên rằng âm mưu của Niên Bách Ngạn tàn độc đến cỡ nào. Diệp Ngọc lại nhớ tới một loạt các việc làm trước đây của anh, trong lúc phần nộ đã tới Tinh Thạch tìm Niên Bách Ngạn tính sổ.

Chuyện này không ai trong Tinh Thạch không biết. Thậm chí trong phòng làm việc của Niên Bách Ngạn, cách một lớp cửa dày như vậy, người ta cũng loáng thoáng nghe được tiếng Diệp Ngọc gào thét.

Đây vốn dĩ chỉ là chuyện nhỏ, cũng không đáng cho đám phóng viên theo dõi, viết bài. Mọi người chỉ dùng bốn chữ “tranh chấp nội bộ” để hình dung về Tinh Thạch hiện tại, hơn nữa còn dự đoán, trong tương lai Tinh Thạch sẽ hoàn toàn nằm trong quyền kiểm soát của Niên Bách Ngạn, vì bây giờ anh đang dần dần cải cách từng bước nội bộ của công ty. Mà những nhân viên tinh anh trong các bộ phận “mãnh tướng” quan trọng nhất như thị trường, tiêu thụ cũng đều nghe lệnh Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn bây giờ cũng giống như Niên Canh Nghiêu năm xưa đã có công lao hiển hách, tay nắm binh quyền lập ra vương triều nhà Thanh. Nhưng Diệp Uyên, cậu con trai trưởng nhà họ Diệp, liệu có lên làm Ung Chính hay không thì còn khiến người ta nghi ngờ.

Tổ Diệp đã nghe nói tới chuyện này.

Tuy rằng cô không ở Tinh Thạch, cũng mất đi hai tai mắt là Lâm Yêu

Yêu và Diệp Lan, nhưng như thế không có nghĩa cô không biết gì cả.

Tối buổi tối, khi Niên Bách Ngạn về nhà, cô cũng không cố tình gạn hỏi, mà chỉ nấu canh chờ anh.

Trông Niên Bách Ngạn có vẻ rất mệt. Thậm chí cả lúc thay giày, nó ở ngay trước mắt mà anh cũng không tìm thấy.

Tổ Diệp bèn ngồi xuống, tự tay thay giày cho anh.

Lúc ăn cơm, Tổ Diệp đề nghị đi du lịch.

Niên Bách Ngạn là người thông minh, vừa nghe đã cười hỏi cô có phải đã nghe nói chuyện của Diệp Ngọc không.

Tổ Diệp nói phải, hơn nữa còn cảm thấy chuyện này chắc chắn sẽ còn gây ra nhiều phiền phức hơn.

Nói xong mấy lời ấy, cô tưởng Niên Bách Ngạn sẽ bình thản nói với cô mọi chuyện không sao, chỉ là cô nghĩ nhiều mà thôi.

Ai ngờ anh lại nói câu: Giặc đến tướng chặn, nước dâng đất ngăn.

Tổ Diệp không hiểu ý anh.

Niên Bách Ngạn liền kéo tay cô lại, nói với vẻ áy náy, bây giờ công ty rất bận, anh không thể đi nghỉ cùng cô được, mong cô thông cảm cho anh.

Đương nhiên là cô hiểu. Đưa ra đề xuất này chẳng qua chỉ là cô muốn anh được thả lỏng. Cô thì không có vấn đề gì. Bất luận ở đâu, hai người vẫn được ở bên nhau là tốt rồi.

Nhớ tới Diệp Lan và Tố Khải, Tố Diệp càng thêm trân trọng những tháng ngày được ở bên Niên Bách Ngạn.

Cứ như vậy, chớp mắt đã tới thứ hai. Tố Diệp luôn tin rằng ánh nắng mỗi ngày đều mới mẻ, cũng tin rằng ngày mai rồi sẽ tươi đẹp hơn. Nhưng chính vào ngày ấy, bầu trời lại âm u, cây cối bị gió quật ngã nghiêng. Cả một vùng mây đen đổ ụp xuống, dự báo cho một cơn dông tố chuẩn bị ập tới.

Hôm ấy, cách ngày Tinh Thạch cho ra mắt sản phẩm mới chỉ còn hai ngày.

Nhưng sản phẩm mới của Kỳ Thị đã xuất hiện vào ngày đó. Điều khiến Tố Diệp chấn động là, nó giống y hệt với sản phẩm mới của Tinh Thạch!

Ngày ấy, cả thế giới đá quý cũng chao đảo. Vì thiết kế trong sản phẩm mới của Kỳ Thị đã vượt lên truyền thống, mang lại một tư tưởng và trào lưu hoàn toàn mới cho giới đá quý...

Quyển 13 - Chương 540: Cậu mới là kẻ đáng nghi nhất

Em vẫn sẽ yêu anh sâu sắc, cho dù năm tháng dần trôi.

Đừng trách em ích kỷ, vì chỉ trong khoảnh khắc này em mới có thể cảm nhận được, anh và em lại gần nhau đến thế. So với những phù phiếm lướt qua, em chỉ muốn được thật sự nắm lấy tay anh, cùng anh ăn một bữa sáng bình dị, ngồi hóng mát dưới tán hòe cành lá xào xạc, sau đó yên lặng ngắm hoàng hôn buông xuống. Cuộc đời vì có những điều vụn vặt ấy, mới càng trở nên chân thực.

Thứ hai, một ngày rối loạn.

90% những nhân viên công sở có tâm lý chán ghét ngày thứ hai, vì hai ngày nghỉ cuối tuần khiến người ta trở nên lười biếng. Cũng vì sắp phải đối mặt với năm ngày làm việc áp lực và đầy rẫy những biến hóa khôn lường nên càng khiến lòng người bất an.

Nơi nhốn nháo chính là Tinh Thạch.

Buổi công bố sản phẩm mới của Kỳ Thị quả thực đã trở thành một quả bom hạng nặng của giới doanh nghiệp. Cả mẫu thêu tung ra bên ngoài cũng trở thành sản phẩm chính nhận được những lời ngợi khen của mọi người. Niên Bách Ngạn ngồi đó, trầm mặc theo dõi buổi công bố của Kỳ Thị. Ánh đèn có rạng rỡ thế nào, địa điểm xa hoa đến đâu cũng đã không còn là trọng điểm mà anh quan tâm.

Anh chỉ nhìn trân trân vào sản phẩm chính trong bộ sưu tập thêu mùa thu đông của Kỳ Thị. Viên đá chính trong đó chính là món hàng

áp chót, quan trọng hơn hết thảy mà Kỳ Đông Nham đã công bố.

Kiểu dáng của mỗi sản phẩm thêu năm nay của Kỳ Thị, cho dù Niên Bách Ngạn không xuất hiện tại đó cũng biết rất rõ. Thậm chí có thể nói, bắt anh nhắm mắt lại anh cũng có thể vẽ ra một cách chuẩn xác tới từng chi tiết.

Phải, Niên Bách Ngạn biết quá rõ, vì mỗi một thiết kế sản phẩm trong đó đều do anh đích thân kiểm nghiệm, nhất là thiết kế của trang sức chính. Sản phẩm trong màn hình đang được Kỳ Đông Nham đứng trên sân khấu bày ra cho các phóng viên, nhà báo xem chính là thành quả hơn nửa tháng trời Niên Bách Ngạn gần như không được nghỉ ngơi, còn không tiếc công chạy tới tận Giang Nam bàn bạc với các nghệ nhân.

Thời gian công bố sản phẩm mới của Kỳ Thị, không phải Niên Bách Ngạn không biết.

Lúc trước có nghe phong thanh, thiết kế sản phẩm mới lần này của Kỳ Thị nhìn chung sẽ thiên về cảm giác kim loại theo xu hướng thời thượng hiện đại, hoàn toàn không ngờ lại thành ra thế này.

Đoạn băng lễ công bố sản phẩm mới, Niên Bách Ngạn đã xem đi xem lại không dưới năm lần.

Mỗi lần xem, sắc mặt của anh lại u ám thêm một phần.

Ngón tay gầy gò từng nhíp lên mặt bàn, hình ảnh dừng lại ở cảnh Kỳ Đông Nham cầm trang sức chính bước vào.

Sắc mặt của giám đốc bộ phận quan hệ cũng cực kỳ khó coi.

Sau khi đoạn băng dừng lại, cô ta trào dâng cảm phần: “Kỳ Thị ăn

cấp bản quyền! Sản phẩm mới công bố của họ sao chép hoàn toàn ý tưởng của chúng ta!”

Niên Bách Ngạn cuộn chặt tay lại. Tuy trông anh vẫn khá bình tĩnh, nhưng mu bàn tay đã nổi đầy gân xanh.

“Không có chứng cứ trực tiếp có thể chứng minh Kỳ Thị ăn cắp bản quyền!” Giọng anh rất trầm.

“Nhưng chúng ta có bản thiết kế, bản thiết kế mỗi một giai đoạn!” Giám đốc bộ phận quan hệ gấp gáp nói.

Niên Bách Ngạn nhìn chăm chăm vào màn hình, nói rành mạch: “Đối phương cũng có thể cãi lại rằng bản thiết kế của chúng ta sao chép của họ!”

Cô ta cảm thấy lửa giận trong lồng ngực như đang đốt vào bịch bông vậy, không có chỗ nào trút giận. Cô ta biết Niên Bách Ngạn nói đúng. Ai có thể chứng minh Kỳ Thị sao chép ý tưởng của Tinh Thạch đây? Mẫu thiết kế sản phẩm thu đông là do Niên Bách Ngạn cất công chuẩn bị. Ngành này có khả năng rò rỉ thông tin cơ mật, thế nên Niên Bách Ngạn đã cẩn thận đến không thể cẩn thận hơn. Trước khi sản phẩm mới chưa chính thức được đưa ra thị trường, công tác bảo mật của anh vẫn luôn được thực hiện rất tốt.

Trên dưới trong công ty chưa ai được xem bản thiết kế, đến cả các cán bộ cấp cao cũng không có cơ hội. Vì chuyện này, giám đốc bộ phận thị trường đã nhiều lần tỏ ra bất mãn. Tất cả các tài liệu về sản phẩm mới của họ vẫn luôn không rõ ràng nên không thể tiến hành đặt hàng trước trên thị trường, vì thế mà nảy sinh rất nhiều mâu thuẫn với bộ phận quan hệ. Mà ngay bộ phận quan hệ cũng cảm thấy rất oan uổng, vì họ cũng không được lấy thông tin chi tiết về sản phẩm mới, chỉ biết rằng nó sẽ là một loạt các mẫu thiết kế hoàn toàn

mới.

Tới tận một tuần trước khi quyết định sản phẩm mới lần cuối cùng, cũng chỉ có bộ phận quan hệ lấy được một phần tài liệu, sau đó bắt đầu tiến hành những hoạt động chuẩn bị rầm rộ cho buổi công bố sản phẩm mới.

Còn đối với việc bảo vệ sản phẩm mới, khi tới Giang Nam học hỏi các nghệ nhân thủ thỉ, Niên Bách Ngạn cũng chỉ hỏi các vấn đề về mặt kỹ thuật, còn về chuyện sản phẩm được thiết kế ra sao thì họ hoàn toàn không hay biết.

Bảo vệ đến mức đó mà vẫn có thể để phía Kỳ Thị ăn cắp một cách triệt để, sạch sẽ!

“Tổng giám đốc! Giữa chúng ta nhất định là có nội gián.” Giám đốc bộ phận quan hệ nghiêng răng nghiêng lợi.

Niên Bách Ngạn trầm tư suy nghĩ.

“Tổng giám đốc! Tôi dám đứng đây bảo đảm với anh tôi tuyệt đối không phải người bán đứng anh!”

Niên Bách Ngạn khẽ nói: “Tôi không nghi ngờ cô. Kỳ Thị vẫn chưa tài giỏi tới mức có thể thay đổi ý tưởng thiết kế trong vòng một tuần.”

“Anh nghi ngờ ngay từ đầu Kỳ Thị đã lên kế hoạch cho chuyện này?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc không nói.

Có người gõ cửa.

Đẩy cửa bước vào là Hứa Đồng.

Cô ấy vẫn còn kéo theo một chiếc vali, câu đầu tiên khi đi vào là: “Tổng giám đốc! Xin lỗi, tôi quay về rồi! Công ty xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi không còn tâm trạng ở nước ngoài ăn uống vui chơi.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô ấy một cái, ngử khí nhẹ nhàng: “Về rồi cũng tốt, chuyện này sớm muộn gì cô cũng biết.”

Hứa Đồng đặt hành lý sang một bên, lập tức tập trung vào công việc: “Chuyện này muốn giấu cũng không giấu được. Hành vi của Kỷ Thị đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới buổi công bố sản phẩm mới sắp tới của chúng ta. Bây giờ hóc búa nhất có hai chuyện, một là buổi công bố, hai là đám cổ đông vương chân kia!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô ấy.

Cô ấy bổ sung thêm một câu: “Cổ đông đều đang đợi anh.”

Đám cổ đông đâu phải kẻ ngốc. Từ những lần Niên Bách Ngạn liên tục xuống Giang Nam, gặp gỡ mấy nghệ nhân thêu thùa là họ có thể đoán ra sản phẩm mới lần này có lẽ sẽ liên quan tới thêu thùa. Đương nhiên, việc hợp tác vượt ngành không phải chuyện gì mới mẻ. Rất nhiều sản phẩm cũng đan cài yếu tố thêu thùa. Việc kết hợp với vấn đề văn hóa Trung Quốc lại càng là chuyện thường thấy.

Lùi một bước mà nói, cho dù Kỷ Thị cũng áp dụng ý tưởng thêu thùa để tiến hành lập kế hoạch cho sản phẩm mới thì cũng không có gì. Chỉ cần không giống y như đức là họ không có quyền can dự vào cách làm của Kỷ Thị.

Nhưng đám cổ đông rất nhạy cảm. Họ sợ nhất là lợi ích bị tổn hại. Thế nên tuy rằng họ hoàn toàn chưa được nhìn thấy bản thiết kế, nhưng vừa mới nghe được chuyện sản phẩm mới của Kỷ Thị đan

xen yếu tố thù là cũng đủ để khiến họ căng thẳng tội bậc.

Niên Bách Ngạn đứng dậy.

Giám đốc bộ phận quan hệ lo lắng nói: “Có phải họ đã biết rồi không?”

“Sớm muộn gì họ cũng biết thôi!” Nói rồi, anh ra khỏi phòng làm việc.

Hứa Đồng vội vàng đi theo...

Khi sản phẩm mới của Kỳ Thị được công bố, Tố Diệp đang trên đường vội tới gặp mặt Tố Khải. Hôm nay Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cầm đều tới Tinh Thạch. Nhân cơ hội này, Tố Khải quyết định tới thăm Diệp Lan. Cậu nhất định phải xác định rõ cả quá trình xảy ra chuyện mới được.

Trên đường đi, Tố Diệp nhìn thấy cảnh tượng này trên màn hình tivi lớn*.

*Ở Trung Quốc, tại các ngã tư thường treo một màn hình tivi cực đại để chiếu tin tức thời sự.

Lúc đó có phóng viên đang phỏng vấn Kỳ Đông Nham.

Anh ta ăn mặc vô cùng nghiêm túc, áo vest quần Âu là lượt. Ngoại hình tuấn tú quả thực có thể khiến các cô gái có mặt ở đó đỏ mặt la hét.

Nhớ lại hành vi hôm đó của anh ta, tim Tố Diệp chột co rụt lại. Vào lúc cô muốn lập tức rời khỏi nơi ấy thì nghe thấy có phóng viên hỏi: “Nghe nói tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch, Niên Bách Ngạn,

trước đây đã rất có rất nhiều cuộc gặp mặt kín với các nghệ nhân hàng đầu Giang Nam. Vì thế có người trong ngành đã suy đoán, sản phẩm mới mà Tinh Thạch sắp công bố tới đây có lẽ sẽ liên quan tới yếu tố thêu thùa. Nhưng hôm nay sản phẩm mới của Kỳ Thị đã thêm vào một lượng lớn nghệ thuật thêu Trung Quốc. Xin hỏi, anh không lo thiết kế này sẽ đụng hàng với Tinh Thạch ư?”

Tố Diệp sững sờ.

Kỳ Đông cười rất tự nhiên, nói: “Kết hợp với các yếu tố thêu thùa là dự tính đã có từ mấy năm trước của Kỳ Thị chúng tôi nhưng cần phải có một bước ngoặt mới có thể tung ra thị trường một cách tốt nhất để mọi người chấp nhận. Đối với sản phẩm mới mùa thu đông năm nay của Tinh Thạch, tôi quả thực không rõ lắm. Nhưng nếu họ cũng áp dụng cách thiết kế thêu, thì cũng coi như hai tập đoàn có thần giao cách cảm. Tôi không cho rằng đây là chuyện xấu, cả hai công ty cùng nhắm chuẩn vào yếu tố thêu thùa của Trung Quốc là một chuyện tốt, có thể thúc đẩy văn hóa Trung Quốc phát triển, kích phát lại những hiểu biết và hứng thú của mọi người đối với văn hóa Trung Quốc. Đương nhiên, tôi cũng rất chờ đợi sản phẩm mới của họ được công bố, muốn xem xem trong việc vận dụng thêu thùa, Tinh Thạch có ý tưởng thiết kế nào mới mẻ hơn không.”

Sau đó đám phóng viên còn hỏi gì nữa, Tố Diệp không còn quan tâm nữa, chẳng qua chỉ là mấy câu tăng bốc theo.

Trong lòng cô dâng lên một sự bất an mơ hồ.

Tuy rằng cả cô cũng chưa từng được nhìn thấy bản thiết kế mới, nhưng cứ cảm thấy buổi công bố lần này của Kỳ Đông Nham có điều kỳ lạ. Áp dụng thêu thùa thì không quan trọng, nhưng sao Tố Diệp cảm thấy Kỳ Đông Nham không phải là người thích hòa theo. Sao lại trùng hợp đến vậy, lần này cũng áp dụng thêu thùa?

Nhìn món trang sức bằng kim cương lấp lánh, rực rỡ trên màn hình, chẳng hiểu sao, trong lòng cảm thấy thấp thỏm không yên.

Tố Khải gọi điện tới, hỏi cô đang ở đâu.

Lúc này Tố Diệp mới tạm dè những lo lắng ấy xuống, nói với nó địa điểm.

Tố Khải bảo cô đứng yên đó, đừng đi đâu, nó sẽ tới đón cô...

Phòng họp, tập đoàn Tinh Thạch.

“Niên Bách Ngạn! Đây chính là những gì cậu trả lời cho chúng tôi sao? Thế nào gọi là lấy sản phẩm cũ thay thế sản phẩm mới?” Một cổ đông già nắm cổ phần nhà họ Diệp trong tay nổi trận lôi đình, đập bàn trợn mắt nhìn Niên Bách Ngạn, tựa như chỉ muốn lật tung nóc nhà lên.

Ngồi trên ghế chủ tịch, nét mặt Diệp Uyên nặng nề.

Mà sắc mặt của Diệp Hạc Thành cùng Nguyễn Tuyết Cầm cũng chẳng khá hơn.

Niên Bách Ngạn vẫn bình tĩnh như mọi khi. Có lẽ như vậy lại càng kích động các cổ đông.

Hứa Đồng ngồi bên cạnh vừa nhìn vừa lo lắng. Nhưng trong đại hội cổ đông này, cô ấy chỉ là trợ lý của Niên Bách Ngạn. Ở đây, cô ấy không có quyền phát ngôn.

Cuối cùng, vẫn là Diệp Uyên lên tiếng, xoa dịu tâm trạng của mọi người: “Các vị, chúng ta nghe tổng giám đốc Niên nói nốt đã.”

Buổi công bố sản phẩm mới của Kỳ Thị làm cả Tinh Thạch hoang mang, vì trong mơ hồ mọi người đều nghĩ thấy có mùi không ổn. Nhất là những người trong nội bộ Tinh Thạch. Đối với những gì họ hiểu về Kỳ Thị, họ càng lo sắp có một cơn bão dự dội ập tới.

Họ không hện mà cùng đồng thời muốn gặp Niên Bách Ngạn.

Sau khi xuất hiện, câu đầu tiên Niên Bách Ngạn nói với mọi người là: Buổi công bố sản phẩm mới sắp tới sẽ có thay đổi. Tất cả các sản phẩm mới được thay bằng các sản phẩm cũ trước đây chưa công bố với bên ngoài.

Con người có phương án dự phòng là đúng, nhưng đối với các cổ đông đây lại là chuyện khó hiểu. Sắp tới ngày công bố sản phẩm mới rồi, nhưng Niên Bách Ngạn lại thay đổi kế hoạch, đẩy các sản phẩm lên? Chuyện này quả thực là nực cười.

Các sản phẩm cũ sở dĩ không tuyên truyền ra ngoài vì trong một khâu thiết kế nào đó không phù hợp lắm với Tinh Thạch. Thế nên chúng vẫn luôn được bảo quản trong showroom D. Mấy sản phẩm này bản thân chúng vốn chẳng có gì đáng kể, nói chi tới chuyện đổi chọi lại bộ sản phẩm theme của Kỳ Thị.

Niên Bách Ngạn làm vậy, không còn nghi ngờ gì, chắc chắn là lấy trứng chọi với đá.

Cuối cùng mọi người cũng yên tĩnh trở lại. Ai nấy đều trừng mắt nhìn Niên Bách Ngạn đầy phẫn nộ.

Anh nhìn họ với vẻ bình thản rồi nói: “Trên thực tế, các sản phẩm mới mùa thu đông lần này của chúng ta đều nằm trong tay Kỳ Đông Nham. Ý tưởng thiết kế và các mẫu thiết kế năm nay của Kỳ Thị đều

giống y hệt của chúng ta. Dùng sản phẩm cũ thay thế sản phẩm mới ít nhất buổi công bố vẫn có thể diễn ra một cách bình thường. Lỡ như chúng ta bỏ ngang buổi công bố, chuyện này mới khiến các khách hàng thân thiết của Tinh Thạch nảy sinh nghi ngờ.

Cái gì?

Lời nói của Niên Bách Ngạn vừa dứt đã làm chấn động tất cả mọi người.

Rất lâu sau, Diệp Uyên mới hỏi: “Ý cậu là, Kỳ Thị đã ăn cắp ý tưởng thiết kế sản phẩm mới của Tinh Thạch?”

“Nói chính xác hơn là ăn các mẫu thiết kế của sản phẩm.”

Nếu không, không thể nào giống y như đúc cả về kiểu dáng sản phẩm.

Mọi người ai nấy đều ngớ ngàng, sửng sốt.

“Có thể tố cáo Kỳ Thị hay không?” Diệp Hạc Thành im lặng đã lâu giờ mới lên tiếng. Trông ông ta có vẻ rất tiều tụy. Có lẽ vì chuyện của Diệp Lan. Trong ánh mắt chi chít những tia máu.

“Chúng ta không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh Kỳ Đông Nham đã ăn cắp thiết kế của Tinh Thạch.”

“Niên Bách Ngạn! Vậy lúc đầu tại sao cậu không công bố bản thiết kế với bên ngoài?” Một cổ đông bất ngờ hỏi.

Niên Bách Ngạn từ tốn đáp: “Để tránh bị người ngoài bắt chước.”

Chẳng có công ty nào lại ngu ngốc tới mức công bố thiết kế trước

cho mọi người biết, mục đích là không để người ngoài bắt chước. Nhưng Kỷ Đông Nham rốt cuộc đã dùng cách gì để ăn cắp được thiết kế một cách trắng trợn như vậy?

Đây cũng là việc Niên Bách Ngạn nghĩ không ra.

Cổ đông đó phản nộ: “Cậu vì muốn ngăn ngừa người khác bắt chước nên tất cả các công đoạn thiết kế đều tiến hành bảo mật. Bây giờ xảy ra chuyện, Niên Bách Ngạn, lẽ nào cậu không cần giải thích gì sao?”

Câu nói ấy chứa đầy chất vấn, thậm chí là nghi ngờ.

Niên Bách Ngạn trước nay vẫn rất thông minh, đương nhiên hiểu ra được ý của ông ta.

Anh hỏi ngược lại: “Ý ông muốn nói tôi là kẻ tiết lộ bí mật?”

Ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau.

Cổ đông đó nheo mắt lại: “Nếu không, còn có người khác sao?”

Diệp Uyên nhíu mày: “Đây là một suy luận rất buồn cười!”

“Buồn cười ư? Nhưng tôi cảm thấy Niên Bách Ngạn mới là đối tượng đáng nghi nhất.” Ông ta hùng hổ: “Từ trên xuống dưới trong công ty, đến cả cán bộ cấp cao cũng mới được biết tình hình của sản phẩm mới vào những lúc sát nút. Trong cả quá trình này, chỉ có mình Niên Bách Ngạn là hiểu rõ sản phẩm mới nhất, không phải cậu ta thì ai vào đây?”

Niên Bách Ngạn thấp giọng hỏi: “Động cơ của tôi?”

“Phải! Tinh Thạch là tâm huyết của tổng giám đốc Niên, anh ấy để lộ thiết kế ra ngoài chẳng phải là lấy đá đập vào chân mình sao? Đúng là nực cười!” Một cổ đông khác nói.

“Mọi người nghe mà xem! Cậu ta nói gì? Cậu ta nói Tinh Thạch là tâm huyết của tổng giám đốc Niên.” Vị cổ đông kia vẫn không chịu thôi: “Xin hỏi mọi người, Tinh Thạch này là của ai? Sao bỗng dưng trở thành tâm huyết của Niên Bách Ngạn rồi? Không sai! Cậu có cổ phần trong Tinh Thạch, nhưng không có nghĩa cậu là chủ nhân của nó. Cậu hỏi tôi động cơ của cậu là gì phải không? Vậy thì tôi nói rõ cho cậu biết. Niên Bách Ngạn! Tôi nghi ngờ cậu lợi dụng Kỷ Đông Nham để trả thù Tinh Thạch, khiến Tinh Thạch không thể trở mình được nữa!”

“Đồng sự Từ! Ông nói vậy là không đúng rồi. Bao năm nay ở Tinh Thạch, tổng giám đốc đã làm những gì mọi người đều được chứng kiến. Làm người đừng coi mọi chuyện là lẽ dĩ nhiên. Không có tổng giám đốc, túi tiền của ông dày lên được sao? Bây giờ xảy ra chuyện rồi, ông lại đổ hết lên đầu tổng giám đốc, quá hài hước rồi đấy!” Hứa Đồng không nhin nổi nữa, phải nói mấy lời này.

Ai cũng biết Hứa Đồng là trợ lý của Niên Bách Ngạn bao năm nay, luôn là một người biết chừng mực, nhất là trong những hoàn cảnh như thế này. Vậy mà hôm nay, đến cô ấy cũng chịu không nổi phải lên tiếng, có thể thấy tức giận đến mức nào.

Đồng sự Từ vừa nghe đã thẹn quá hóa giận. Ông ta đập bàn “rầm” một cái rồi quát: “Ở đây có chỗ cho cô nói à? Cô chỉ là một trợ lý, có lý lẽ gì mà ra mặt cho sếp của mình? Còn nữa, Tiểu Hứa, tôi cho cô hay, thời gian tôi ở trong Tinh Thạch lâu hơn Niên Bách Ngạn, chịu nhiều khổ cực hơn mấy người. Những chuyện các người nhìn thấy tôi cũng đã nhìn thấy, những chuyện các người chưa được thấy, tôi đây cũng thấy cả rồi. Mẹ kiếp! Đừng có coi mấy ông già này là kẻ

mù!”

Sắc mặt Hứa Đồng cực kỳ khó coi.

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho Hứa Đồng đừng lên tiếng: “Cứ để đồng sự Từ nói tiếp.”

Hứa Đồng trước nay không kiêng dè gì những cổ đông này. Sếp trực tiếp của cô ấy là Niên Bách Ngạn, thế nên cô ấy vốn không sợ đắc tội với họ. Nhưng sếp đã có lời, cô ấy cũng đành chọn cách nhẫn nhịn.

Đồng sự Từ hừ lạnh: “Niên Bách Ngạn! Đừng tưởng tôi không nhìn ra mưu đồ của cậu. Ở đây có rất nhiều cổ đông mới nắm giữ cổ phần, đương nhiên không biết dây mơ rễ má giữa hai gia đình Niên Diệp. Năm đó Tinh Thạch mới khởi nghiệp, quả thực có những phần có lỗi với nhà họ Niên trong đó. Nhưng bao nhiêu năm nay, nguyên chủ tịch Diệp vẫn luôn coi hai cậu con trai của nhà họ Niên như con mình, hơn nữa khi cậu có năng lực quản lý công ty, ông ấy đã cho cậu chức tổng giám đốc. Còn Niên Bách Ngạn cậu thì sao? Bao năm nay cho dù có là một viên đá thì cậu cũng nên bị ủ ấm rồi chứ? Cậu một lòng muốn nuốt gọn Tinh Thạch, thậm chí lợi dụng hai cô con gái của nhà họ Diệp làm cầu nhảy cho mình! Cậu vẫn luôn căm hận ông Diệp. Trước khi ông ấy qua đời, người cuối cùng gọi vào phòng chính là cậu. Cậu đã nói gì với ông ấy không ai hay biết, nhưng ông ấy ra đi không hề nhắm mắt, chứng tỏ cậu đã nói gì kích động tới ông ấy. Nhà họ Kỷ và nhà họ Diệp xưa nay chưa bao giờ cạnh tranh trong chuyện làm ăn, nhưng từ khi cậu tới Tinh Thạch, Kỷ Thị lại luôn đối đầu với Tinh Thạch. Nhưng có thật là như những gì thể hiện bên ngoài hay không? Phóng viên rất nhiều lần chụp được cảnh cậu và Kỷ Đông Nham xuất hiện cùng một nơi. Thử hỏi những đối thủ cạnh tranh đích thực e là tránh mặt còn không kịp, cậu thì sao? Thế nên tôi rất nghi ngờ cậu và Kỷ Đông Nham chẳng qua chỉ đang diễn một màn kịch cho mọi người xem. Cậu đưa bản thiết kế cho Kỷ Đông

Nham, khiến cho Tinh Thạch ốc không mang nổi mình ốc. Trước đó cậu lại tiến hành bỏ mỏ và hòa vốn, lẽ nào đây không phải hành vi làm tan rã Tinh Thạch hay sao? Niên Bách Ngạn! Những động cơ tôi nói quá đủ rồi chứ?”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Niên Bách Ngạn.

Anh không giải thích gì nhiều, chỉ nhìn sang Diệp Uyên: “Chuyện bản thiết kế bị ăn cắp đúng là trách nhiệm của tôi. Tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm. Vấn đề bây giờ là, anh phải lập tức sắp xếp vận chuyển những sản phẩm cũ từ showroom D ra để thay thế, như vậy chí ít còn có thể giảm thiệt hại xuống mức thấp nhất.”

“Là giảm thiệt hại xuống mức thấp nhất hay làm Tinh Thạch tiêu đời hoàn toàn?” Lại một cổ đông khác công kích: “Niên Bách Ngạn! Tôi chưa bao giờ phủ nhận năng lực quản lý của cậu, nhưng lần này sai lầm của cậu quá rõ ràng hơn nữa còn khiến người ta ngờ vực. Thiết kế sản phẩm cũ chúng tôi ngồi đây ai cũng nắm rõ, làm sao có thể đối chọi lại Kỳ Thị? Từ sau khi Kỳ Đông Nham lên nhậm chức, hai tập đoàn luôn cắn xé, tranh giành định mức trên thị trường, ai cũng có giang sơn của người ấy. Bây giờ cậu chuẩn bị lấy sản phẩm cũ ra để đối phó với sản phẩm mới của người ta, người bên ngoài sẽ coi Tinh Thạch của chúng ta ra gì? Không những khách hàng nghĩ như vậy mà cả báo đài cũng sẽ cho rằng các nhà thiết kế của Tinh Thạch đã hết thời rồi. Như vậy, danh tiếng của Tinh Thạch sẽ bị hủy hoại.”

“Không sai, chủ tịch!” Đồng sự Từ tiếp lời, nhìn Diệp Uyên: “Bây giờ Tinh Thạch đã bị Niên Bách Ngạn chia năm xẻ bảy rồi. Cậu có thể tới nội bộ tập đoàn mà xem. Tất cả các bộ phận nòng cốt từ trên xuống dưới trong Tinh Thạch đều là người của Niên Bách Ngạn, bây giờ ngay cả bộ phận khai thác và bộ phận thiết kế cậu ta cũng nhúng tay vào. Đây là âm mưu của cậu ta. Hơn nữa cậu đừng quên, cái chết của nguyên chủ tịch Diệp tới giờ vẫn còn là một nghi vấn. Lẽ nào cậu

không nghi ngờ chút nào sao? Chúng tôi tình nguyện hủy buổi công bố sản phẩm mới lần này cũng không thể để Niên Bách Ngạn tiếp tục làm mưa làm gió nữa.”

Thường những người có ý kiến đều là những cổ đông già hiếm hoi. Diệp Uyên cũng không thể không quan tâm tới cảm xúc của họ. Còn một số người tán đồng cách làm của Niên Bách Ngạn đa phần đều là cổ đông trẻ. Tuy rằng ý kiến của họ đúng trọng tâm, nhưng thời gian tới Tinh Thạch chưa lâu, thế nên vẫn luôn bị các cổ đông già chèn ép.

Cứ như vậy, hội đồng quản trị chia thành hai phe.

Rất lâu sau, Diệp Hạc Thành mới phát biểu ý kiến, tạm xoa dịu sự tranh cãi của mọi người: “Ý của tôi là tạm thời tạm dừng buổi công bố sản phẩm mới.” Nói xong, ông ta nhìn sang Niên Bách Ngạn: “Bách Ngạn! Cậu đừng hiểu lầm! Tôi không có ý đối đầu với cậu. Tôi chỉ cảm thấy lúc này tung sản phẩm cũ ra quả thực không phải là sự lựa chọn sáng suốt.”

Rồi ông ta lại nhìn sang Diệp Uyên: “Chú cảm thấy, con cần phải nghe ý kiến của các cổ đông lão thành một chút. Họ cũng suy nghĩ cho công ty cả thôi.”

Diệp Uyên tiến thoái lưỡng nan.

Thật ra anh ấy không hiểu mấy về cách thức vận hành của công ty, nhưng nói gì đi nữa Tinh Thạch cũng là tâm huyết của bố mình, anh ấy ít nhất cũng phải thể hiện thái độ mới được.

Suy nghĩ rất lâu, anh ấy mới ngược lên.

Niên Bách Ngạn và các vị cổ đông đều đang đợi quyết định của Diệp

Uyên.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn trầm tĩnh, vững vàng, vẫn là một vẻ sâu xa khiến người ta không thể đọc hiểu. Ánh mắt các cổ đông sốt sắng, bất an. Tâm tư của họ rất dễ lý giải, chỉ sợ lợi ích bị thiệt thòi.

Sau khi cân nhắc, Diệp Uyên đành nói: “Bách Ngạn! Tôi cảm thấy chuyện sản phẩm mới cứ tạm gác lại đã, nhất định phải lôi ra được kẻ gián điệp trong nội bộ công ty.”

Các cổ đông lão thành thở phào nhẹ nhõm.

Còn Niên Bách Ngạn thì khế chau mày, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế sự bức bối trong lòng rồi gật đầu...

Quyển 13 - Chương 541: Cậu đúng là hao công tốn sức

Cuối cùng Tố Khải đã gặp được Diệp Lan.

Nó gầy đi rất nhiều, gương mặt vẫn chẳng mấy hồng hào.

Sau khi thấy Tố Khải tới, nó lập tức nhào vào lòng Tố Khải, nước mắt cứ thế tuôn trào.

Tố Khải đau lòng ôm chặt lấy nó.

Tố Diệp thấy vậy, lùi ra ngoài phòng khách, ngồi trên sofa đợi Tố Khải, tâm trạng càng ngày càng lo lắng, bất an. Cô cứ cảm thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Trong phòng ngủ.

Diệp Lan ghen ngào không thành tiếng. Tố Khải hết lòng an ủi. Sau khi đợi cho tâm trạng của cô bình tĩnh lại, Tố Khải mới nhắc lại chuyện hôm đó. Cảm xúc của Diệp Lan lập tức lại trở nên căng thẳng, kể rằng hôm ấy có một kẻ mạo nhận là đồng nghiệp của anh, thế nên cô mới đi cùng hắn. Kết quả sau khi lên xe đã chẳng biết gì nữa.

Tố Khải hỏi cô sau khi tới Vân Nam đã xảy ra chuyện gì.

Cả người Diệp Lan run lên. Cô nói, đó là một nơi rất tối tăm. Tay chân cô đều bị người ta trói lại, không biết đối phương là người nào, nói tiếng gì cô cũng không hiểu. Cô rất sợ hãi, cũng không biết mình

đang ở chỗ nào. Chỉ có người mang thức ăn tới cho cô. Bọn chúng cũng không làm hành vi gì hạ lưu đối với cô. Chỉ có điều, ngày nào cũng tiêm vào người cô một thứ gì đó không rõ.

Sau đó thì cô không còn biết gì nữa.

Tới khi thực sự tỉnh lại thì đã quay về Bắc Kinh rồi.

“Tố Khải! Có phải em bị nhiễm ma túy rồi không?” Diệp Lan không ngừng run lên.

Diệp Lan không biết có phải mình đã bị nhiễm ma túy hay không. Trong thế giới của cô bé đơn thuần này, ma túy đối với cô mà nói quá xa vời, mãi mãi không thể nào gặp gỡ với thế giới của cô. Tuy rằng khi tới đội chống ma túy tìm Tố Khải, cô thấy không ít những người nghiện hút, nhưng cô mãi mãi không thể tưởng tượng ra khi chất gây nghiện phát tác sẽ đau khổ đến mức nào.

Tố Khải thì cực kỳ lo lắng. Từ tình hình hôm đó ở bệnh viện của cô, có thể thấy một trăm phần trăm cô đã bị nhiễm ma túy. Hôm ấy, anh đã phải phối hợp cùng bác sỹ, tốn rất nhiều công sức mới có thể giúp cô ổn định trở lại. Bác sỹ tiêm cho cô thuốc an thần. Có lẽ Nguyễn Tuyết Cầm không thể chịu nổi con gái chịu đau khổ lớn đến vậy nên nói thế nào cũng phải đón cô về nhà.

Vì vậy, Tố Khải chỉ biết lo âu.

Đối mặt với câu hỏi của Diệp Lan, Tố Khải nhất thời không biết nên mở lời thế nào. Anh phải nói sự thật với cô thế nào đây? Một lúc sau, anh nhìn cô và hỏi: “Lan Lan! Mấy hôm nay ở nhà em có cảm thấy trong người bứt rứt không? Giống như hôm ở bệnh viện ấy?”

Anh quả thực không nhẫn tâm nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt của

Diệp Lan. Nỗi đau như bị một lưỡi dao cứa qua da thịt.

Ánh mắt Diệp Lan ánh lên một sự hoảng loạn cùng một chút bất lực.

Như một cô bé không tìm được đường ra trong rừng rậm. Hàng mi dài run lên từng cơn như cánh ve.

Rất lâu sau, cô mới lên tiếng. Bờ môi khô khốc bật ra một chữ: “Ừm!”

Như có một cây gậy sắt đập thẳng vào đầu Tố Khải. Anh chỉ còn nghe được những tiếng ầm ầm vang lên bên tai, não bộ nhất thời trống rỗng như chấp mạch.

Diệp Lan nhìn thấy biểu cảm đó của anh, đôi mắt lại càng thêm sợ hãi và hoảng hốt.

Tố Khải kìm nén nỗi đau trong lòng xuống, khàn giọng hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Diệp Lan ngập ngừng.

Tố Khải đợi cô nói tiếp.

“Em rất khó chịu, khó chịu muốn chết. Cảm giác này duy trì khoảng hơn một tiếng đồng hồ sau đó em ngất đi, bất tỉnh nhân sự.”

Tố Khải ngẩn người.

“Em ngất ư?”

Diệp Lan gật đầu.

Tố Khải nhíu mày. Đây là loại ma túy gì? Sao cô có thể ngất trong lúc

đang lên cơn nghiện chứ?

“Sau khi tỉnh lại em còn khó chịu nữa không?”

Diệp Lan lắc đầu khe khẽ.

Tố Khải cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu. Tại sao lại như vậy nhỉ?

Vạt áo anh bị Diệp Lan kéo nhẹ mấy cái. Anh nhìn cô, ánh mắt cô vô tội đến đáng thương.

“Tố Khải! Rốt cuộc em bị làm sao rồi?”

Lòng ngực Tố Khải khó chịu. Anh khẽ ôm lấy cô, cúi đầu xuống, nhìn thẳng vào mắt cô với vẻ nghiêm túc.

“Lan Lan! Em cần phải cùng anh đi tới trung tâm cai nghiện!”

Đầu tiên Diệp Lan sửng sốt, sau đó tròn tròn mắt, rồi lập tức đẩy Tố Khải ra, chạy tới sofa, co ro vào một góc, lắc đầu nguầy nguậy.

“Không! Em không đi!”

Không phải cô chưa từng tới nơi đó. Dáng vẻ điên cuồng của Khaki khi ấy tới giờ vẫn còn hiện lên trong đầu cô, va đập vào não bộ của cô. Cô nhớ Khaki đã từng đau khổ tới cùng, nhớ rằng Khaki thậm chí còn từng cầu xin được chết trong những cơn đau thống khổ.

Trước đây, cô không hề biết con người ta phải đối mặt với một nỗi đau như thế nào mới muốn lấy cái chết để giải thoát, nhưng bây giờ cô có thể hiểu được rồi.

Nhưng cô sợ hãi cái nơi lạnh lẽo ấy, sợ những nhân viên để ngăn

chặn việc cô cắn lưỡi tự sát hoặc tự hành hạ mình sẽ trói chân tay cô lại, thậm chí còn dùng tới cả núm vú.

Cô cảm thấy nơi ấy, một khi người ta bước vào sẽ không còn là người nữa.

Đó chính là địa ngục!

Tố Khải biết cô đang nghĩ gì, cũng hiểu cô đang bài xích điều gì. Trung tâm cai nghiện có rất nhiều lúc hết như một bệnh viện tâm thần bị mọi người ghét bỏ. Một khi bước vào đó, những người xung quanh sẽ nhìn bạn bằng ánh mắt gì?

Nhưng tình trạng của Diệp Lan bây giờ cứ ở nhà mãi sẽ rất nguy hiểm.

Tuy rằng Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành vẫn ở nhà chăm sóc cô, nhưng vẫn sẽ có lúc ra ngoài, lẽ nào bắt người làm trông coi sao? Một khi Diệp Lan lên cơn nghiện, người làm cũng hoàn toàn hết cách.

Anh bước lên, ngồi xuống bên cạnh Diệp Lan, giơ tay xoa xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Hãy tin anh, anh sẽ ở bên cạnh em!”

Diệp Lan vẫn lắc đầu không ngừng, sống chết cũng không đồng ý.

“Em cứ như vậy sẽ khiến những người lo lắng cho em càng thêm đau khổ.” Tố Khải nói.

Diệp Lan thở gấp gáp: “Em không muốn... không muốn!”

“Lan Lan! Anh tin là độc tố trong người em không quá nặng. Nghĩ mà xem, Khaki đã hút chích ma túy bao nhiêu năm nay, vậy mà bây giờ

cũng đã có dấu hiệu chuyển biến tốt, hướng hồ là em?”

“Không! Như vậy anh sẽ càng thêm chán ghét em!”

Diệp Lan bịt chặt tai lại. Cô cảm ghét biểu hiện điên rồ của mình, cảm ghét những lúc mình chỉ muốn hút ma túy như một kẻ thần kinh.

Hình ảnh ấy, cô không muốn Tố Khải chứng kiến.

“Anh đi đi! Em không muốn nhìn thấy anh!” Bỗng nhiên, cô dùng sức đẩy anh, tâm trạng trở nên kích động.

Tố Khải giơ tay định kéo cô nhưng bị cô hất ra, sau đó đứng dậy cách anh một khoảng rất xa, nước mắt ứa ra: “Anh đi đi! Đến em còn ghét hình ảnh này của mình!”

Suy nghĩ đầu tiên của Tố Khải là cô lên cơn nghiện. Anh vội vàng đứng dậy, lại gần cô.

Cô hét lên: “Anh đi đi!”

Một không gian vốn dĩ đang yên tĩnh bỗng bị phá vỡ, Diệp Lan bật khóc trong đau khổ.

Tố Diệp nãy giờ ngồi ngoài phòng khách nghe thấy động tĩnh bèn vội vàng đẩy cửa vào, nhìn thấy cảnh ấy lập tức chết sững.

“Chị! Em không muốn nhìn thấy Tố Khải nữa, không muốn nữa. Chị đưa anh ấy đi đi!” Diệp Lan van nài trong đau đớn.

Tố Diệp nhìn về phía Tố Khải, dùng ánh mắt hỏi ý nó. Cô cũng lo không biết có phải Diệp Lan lên cơn nghiện không.

Nhưng Tố Khải cho cô một ánh mắt không cần lo lắng. Cậu cảm thấy, bây giờ Diệp Lan chỉ đang kích động, tư duy vẫn còn rất rõ ràng, không giống như lên cơn nghiện.

Tố Diệp yên tâm hơn phần nào.

Rồi cô nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Lan Lan! Tố Khải cũng chỉ quan tâm tới em thôi, em phải nghe lời nó.”

“Không! Hai người đi đi! Em không muốn gặp ai hết!” Diệp Lan bất lực che chặt tai lại, ngồi sụp xuống sàn nhà.

Tố Khải không nhìn được, bước lên trước, ngồi sụp xuống rồi ôm chặt lấy con bé, mặc cho Diệp Lan đánh thế nào cũng không buông.

“Lan Lan! Anh sẽ không bỏ mặc em đâu, không bao giờ!”

Cậu áy náy vô cùng. Diệp Lan ra nông nổi như ngày hôm nay đều là vì cậu. Đám người đó rõ ràng là nhằm vào cậu, vì cậu đã bắt người của chúng, phá hoại mối làm ăn của chúng, vì cậu vẫn luôn theo dõi chúng sát sao!

Thế nên chúng muốn trả thù cậu.

Nhưng chúng trả thù lên người cậu là được rồi, tại sao lại dùng cách thức này? Tại sao phải giày vò những người vô tội?

Bọn chúng là lũ ma quỷ, một đám ma quỷ hủy diệt ý chí của con người.

Bây giờ chúng đang dùng một cách tàn nhẫn nhất để trả thù cậu, ăn mòn lý trí của cậu.

Lúc này tâm trạng của Diệp Lan rất kích động, liên tục đánh cậu: “Em không cần anh áy náy. Anh đi đi, đi đi!” Diệp Lan sợ nhất là như thế này.

Tố Khải lập tức nâng gương mặt Diệp Lan lên, ánh mắt chân thành: “Lan Lan! Anh yêu em, vẫn luôn yêu em!”

Diệp Lan bất chợt yên tĩnh lại.

Con bé nhìn Tố Khải, rồi chẳng mấy chốc, từng giọt nước mắt lăn đều xuống.

Tố Diệp lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Sống mũi cô cũng cay xè, khóe mắt đỏ ửng.

Cô hít một hơi sâu rồi nhẹ nhàng thở ra.

Cô cảm thấy càng ngày càng áp lực.

Cô không hiểu quãng thời gian gần đây bị làm sao? Dường như số phận của tất cả mọi người đều đang trượt dốc. Một cuộc sống tươi đẹp hình như mỗi ngày một xa vời đối với họ. Cô muốn giơ tay mà không thể bắt được nó.

Tố Diệp nhất thời rơi vào mê muội.

Những áp lực này bắt nguồn từ đâu?

Tâm lý của con người hình thành luôn có căn nguyên. Giống như cuộc đời có nhân có quả.

Sự uất ức của tâm hồn chẳng bao giờ có từ lúc mới sinh, nhiều khi là

sau này mới hình thành. Tố Diệp hiểu rõ nên luôn nhắc nhở mình phải lạc quan, tích cực. Thế mà gần đây, cô thường xuyên khủng hoảng như sắp phải đối mặt với một tai họa.

Vì chuyện của Diệp Lan ư?

Hay còn vì những điều sắp xảy tới mà cô không thể lường trước?

Người làm của nhà Diệp Lan sau khi đặt điện thoại xuống vội vàng đi về phía Tố Diệp, căng thẳng nói: “Cô hai! Ông bà sắp về tới nhà rồi, cô xem...”

Người làm là một bác lớn tuổi rất dễ thương lượng. Tuy rằng trước khi đi Nguyễn Tuyết Cầm đã dặn dò không được phép cho bất kỳ ai vào nhà nhưng bác ấy biết rõ Tố Diệp nên vẫn lén lút bật đèn xanh cho cô.

Tố Diệp hiểu sự khó xử của bác ấy. Hơn nữa lúc này cô cũng không muốn nảy sinh thêm xung đột với Nguyễn Tuyết Cầm, vì về cơ bản mà nói, lần này Tố Khải mắc nợ Diệp Lan, nói thế nào cũng là lỗi của nó.

Cô gật đầu rồi quay người gõ cửa mấy tiếng và đẩy ra.

Cô nhắc Tố Khải tới lúc đi rồi.

Nhưng Tố Khải không nỡ, hết lòng khuyên Diệp Lan đi cùng nó.

Diệp Lan nghe tin bố mẹ sắp về, bèn đẩy Tố Khải bảo nó đi ngay. Tính ương bướng của Tố Khải phát tác, nói thế nào cũng phải đợi Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành trở về, thuyết phục họ đồng ý cho Diệp Lan đi theo nó.

Tố Diệp lo lắng, bước tới kéo Tố Khải, thấp giọng quát: “Em điên rồi hay nào bị kẹp cửa thế hả? Bây giờ không phải lúc em làm căng. Cho dù em muốn đưa Diệp Lan đi cũng phải tìm một thời điểm thích hợp đã. Bây giờ em vào nhà người ta chưa có sự đồng ý của họ. Em là cảnh sát, người ta sẽ tố cáo em tội tự ý xâm phạm chỗ ở công dân đấy!”

“Tố Khải! Anh mau đi đi! Em xin anh đấy!” Diệp Lan khóc rất dữ.

Tố Khải đau lòng nhìn Diệp Lan. Nước mắt của Diệp Lan như sợi dây thít chặt khiến cậu không thở nổi, cảm thấy lồng ngực như bị một tảng đá đè nặng. Trái tim nhói lên từng cơn. Cậu cuộn chặt tay lại.

Người làm vội vàng gõ cửa đi vào nói: “Tôi nhìn thấy xe của ông bà đi vào gara rồi. Hai người mau đi đi, để bà nhìn thấy hai người là không xong đâu!”

Tố Diệp giục giã: “Mau đi thôi!”

Tố Khải tuy quyến luyến nhưng quả thực chịu không nổi sự công kích bởi nước mắt của Diệp Lan. Không còn cách nào khác, cậu đành để Tố Diệp kéo đi khỏi nơi ấy...

Khi Tố Diệp về tới nhà, hoàng hôn đã lan tràn khắp bầu trời.

Cả một dải mây đỏ rực miên man nơi đường chân trời, như một ngọn lửa đốt cháy bầu trời.

Không hiểu sao, màu sắc hùng vĩ ấy khiến Tố Diệp liên tưởng tới máu.

Tim cô chợt run lên.

Mây kia cứ tầng tầng lớp lớp, đậm nhạt không đều, trải khắp nền trời.

Thời tiết này dự báo ngày hôm sau sẽ mưa tầm tã.

Cô về tới nhà, đi vào phòng, nhưng không thấy bóng dáng Tiểu Nhã đâu.

Cô nhìn đồng hồ rồi nghi hoặc.

Giờ này đáng nhẽ Tiểu Nhã đang nấu cơm mới phải, sao không có chút động tĩnh nào?

Cô thay giày đi vào nhà, thì bỗng phát hiện Niên Bách Ngạn đã ở trong đó từ lâu.

Cô sửng người. Sao hôm nay anh về nhà sớm vậy?

Trong phòng sách có một giọng nói trầm trầm vọng ra từ một khe cửa hẹp.

Tổ Diệp cảm thấy kỳ lạ, đi từng bước tới trước cửa, liền nghe thấy giọng của Niên Bách Ngạn, kiềm chế và trầm thấp, khiến người ta bất an. Cô nghe anh nói: “Kỷ Đông Nham! Để đối phó với tôi, cậu hao công tốn sức quá đấy!”

Quyển 13 - Chương 542: Một tiếng “anh Bách Ngạn” thật chói tai

Từ ngày Tố Diệp quen biết với Niên Bách Ngạn, trong ấn tượng của cô, thời gian của anh lúc nào cũng được sắp xếp kín mít. Sau khi kết hôn, tuy rằng có ra ngoài làm việc anh vẫn về nhà ngủ nhưng lúc về nhà thường là đã quá nửa đêm.

Dường như, các buổi tiếp khách của anh luôn luôn nhiều như vậy.

Cũng dường như thời gian của anh lúc nào cũng ít ỏi như thế.

Về điểm này, Tố Diệp chưa bao giờ oán trách.

Bởi vì ngay từ ban đầu, Tố Diệp biết mình đã yêu một người đàn ông như thế nào, cũng từ khi đó, cô cũng biết mình sẽ lấy một người đàn ông như thế nào. Anh vừa yêu thương vừa cảm thấy có lỗi với cô. Cô biết, một người không thể phân thân như anh đã cố gắng làm đến mức tốt nhất rồi.

Thế nên hôm nay thấy anh về sớm như vậy, quả thực khiến Tố Diệp vô cùng ngỡ ngàng.

Mà điều càng khiến cô sửng sốt hơn là những lời Niên Bách Ngạn trong phòng sách.

Vừa nghe thấy câu ấy, Tố Diệp cứ tưởng Kỳ Đông Nham tới nhà, nhất thời đứng đờ người ngoài cửa. Đang bối rối, mãi vẫn không

nghe thấy tiếng trả lời của Kỳ Đông Nham, cô mới bàng hoàng nhận ra Niên Bách Ngạn đang gọi điện thoại.

Nhưng những lời anh nói trong điện thoại là có ý gì?

Tố Diệp bất giác cảm thấy bất an.

Từ lúc nhìn thấy buổi ra mắt sản phẩm mới của Kỳ Thị cho tới khi trên đường đi về nhà, cảm giác ấy như một bóng ma bám riết, khiến tinh thần hoảng hốt. Còn bây giờ, sự bất an quen thuộc ấy lại túm chặt lấy cô không buông.

Trong điện thoại, Kỳ Đông Nham đã nói gì chắc chắn cô không thể nghe thấy. Cô tự cảnh cáo bản thân: Đừng có nghe trộm nữa, phải làm gì thì làm đi! Nhưng đôi chân giống như đóng đinh dưới đất, không thể nhúc nhích. Cô mơ hồ cảm thấy có lẽ sắp có chuyện xảy ra.

Niên Bách Ngạn im lặng một lúc, chắc là đang nghe đối phương nói. Giây lát sau, anh đáp: Đáng tiếc! Tôi không có hứng thú chơi trò này với cậu!

Câu này nghe được cũng như không. Tố Diệp không hiểu Niên Bách Ngạn có ý gì.

Sau đó cuộc điện thoại kết thúc.

Có tiếng bước chân vọng tới.

Lúc này Tố Diệp mới tỉnh ra, nhanh chóng bước lẹ về phía phòng khách, giả vờ như mình vừa quay về, đang thu dọn túi xách.

Nhưng tim cô thì đập thình thịch.

Cô không biết mình đang căng thẳng điều gì. Thật ra cô có thể đẩy thẳng cửa vào hỏi Niên Bách Ngạn: Em nghe thấy anh và Kỷ Đông Nham nói chuyện rồi. Hai người rốt cuộc làm sao vậy?

Phải! Cô hoàn toàn có thể hỏi câu ấy.

Vì anh là chồng cô, cô quan tâm tới chuyện của anh là lẽ đương nhiên.

Nhưng cô cứ cảm thấy để Niên Bách Ngạn biết chuyện mình đã nghe chuyện sẽ là một chuyện mất mặt đối với anh. Có lẽ anh không thích phụ nữ làm vậy, cho dù là vợ mình.

Đang rối bời trong suy nghĩ, Niên Bách Ngạn đi từ phòng sách ra ngoài phòng khách. Sau khi nhìn thấy cô, khóe môi anh hơi cong lên: “Về rồi à?”

Tuy anh cười nhưng Tố Diệp luôn cảm thấy đôi mắt anh đầy mệt mỏi.

Thật hiếm khi cô lại đọc được tâm trạng từ ánh mắt anh.

“Ừm, Tiểu Nhã đâu rồi?” Tố Diệp ra lệnh cho bản thân phải bình tĩnh.

Niên Bách Ngạn đi tới, ngồi xuống sofa, rướn người rót trà rồi nói: “Anh bảo con bé về trước rồi.” Dứt lời, anh nhấp một ngụm.

“Em nói với anh bao nhiêu lần rồi. Buổi tối đừng có uống trà, sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe đấy!” Tố Diệp ngồi xuống bên cạnh anh, giơ tay gạt lại cốc trà trong tay anh.

Sự căng thẳng của cô làm Niên Bách Ngạn khẽ cười.

“Đúng là bà chủ!” Tuy anh nói vậy nhưng vẫn nghe lời cô, không uống tiếp nữa, mà giơ tay vòng qua người cô rồi cúi đầu, đặt môi lên cổ cô.

Cầm anh lại mới mọc râu.

Làm cô ngửa ngáy.

Tố Diệp mỉm cười đẩy má anh ra, nhưng bị anh nhân cơ hội ấy cắn vào ngón tay.

“Em không quản anh, anh muốn ai tới quản anh?” Cô hờn dỗi, né tránh sự công kích của anh.

Niên Bách Ngạn trước nay là một người đàn ông không để lộ tâm sự ra ngoài. Cô biết trong này nhất định có chuyện, hơn nữa lại khiến anh nói với Kỷ Đông Nham câu đó chắc chắn không phải chuyện nhỏ. Nhưng cô phải hỏi thế nào đây?

Nghe câu nói ấy, Niên Bách Ngạn ôm hằm cô vào lòng, chống cằm lên tai cô. Giọng nói trầm ấm, dễ nghe: “Không ai quản được anh hết, trừ em ra!”

Câu nói ấy khiến lòng người ấm áp.

Tố Diệp nép trong lòng anh, yên lặng nghe tiếng tim anh đập từng nhịp vững chãi, mạnh mẽ.

Khi chưa kết hôn, cô lúc nào cũng lo lắng, thậm chí còn hiểu lầm, còn nghi ngờ tình yêu của anh. Nhưng kết hôn rồi, cô lại cảm thấy câu nào anh nói cũng đều thật lòng thật dạ.

Giống như câu vừa rồi.

Cô luôn tin tưởng sâu sắc.

“Tình hình Diệp Lan bên đó sao rồi?” Anh biết hôm nay cô tới nhà Diệp Lan.

Tố Diệp thở dài nặng nề.

Niên Bách Ngạn bật cười, siết nhẹ cằm cô rồi nâng gương mặt cô lên: “Còn trẻ tuổi, đừng có suốt ngày thở dài thườn thượt thế.”

“Vì cuộc đời cứ làm người lo lắng.” Tố Diệp nói.

Niên Bách Ngạn nói một câu có ý sâu xa: “Những chuyện bất an rồi sẽ qua thôi. Chẳng có cuộc đời ai luôn thuận buồm xuôi gió cả.”

Giống như đang nói Diệp Lan, lại giống như đang nói chính mình.

Tố Diệp nhìn anh rất lâu rồi nói: “Nhưng Diệp Lan vô tội, con bé không đáng chịu phải chịu đau khổ lớn đến thế.”

“Thế nên cả em và Tố Khải đều phải giúp đỡ nó.”

Tố Diệp lắc đầu mệt mỏi: “Nhưng nó từ chối tới trung tâm cai nghiện, hôm nay nhìn thấy hai đứa nó, em lại thấy xót xa.”

“Có lẽ nó không muốn để Tố Khải nhìn thấy những lúc mình lên cơn nghiện.” Niên Bách Ngạn nói trúng trọng điểm, nhìn cô với ánh mắt hiền hòa: “Bình thường trông Diệp Lan yếu đuối vậy nhưng thực chất bản tính vẫn rất bùng nổ.”

Tố Diệp dựa vào anh, uể oải gật đầu: “Nó nhất định sẽ để tâm thôi.

Nhưng em cảm thấy tình trạng của nó không ổn lắm, thế nên rất lo lắng.” Nói tới đây, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Anh bảo liệu có thuyết phục được bố mẹ Diệp Lan không?”

“Xem ra là rất khó.”

Tố Diệp chau mày.

“Chuyện này dẫu sao cũng từ Tố Khải mà ra, anh nghĩ nó sẽ chịu trách nhiệm.” Niên Bách Ngạn khẽ nói.

Tố Diệp lại thờ dãi.

“Ra ngoài ăn cơm thôi!” Niên Bách Ngạn vỗ vỗ đầu cô...

Nhà hàng Niên Bách Ngạn đã đặt từ trước, hoàn cảnh dĩ nhiên không còn gì phải bàn.

Con người anh nếu chi li soi xét thì cũng có không ít tật xấu. Tuy rằng món nào ngon anh đều có thể ăn được nhưng lại yêu cầu rất khắt khe với hoàn cảnh. Không được quá ồn ào, thái độ phục vụ và vệ sinh cũng không được quá tệ.

Đối với việc Tố Diệp thích ăn gì, trước nay Niên Bách Ngạn luôn nắm rõ trong lòng bàn tay. Nhưng mỗi lần tới nhà hàng, anh vẫn để cô xem menu trước một cách galăng. Lần nào Tố Diệp cũng thoải mái cầm thực đơn lên, xem từ đầu tới cuối, tới khi người phục vụ đứng lâu đến nỗi chân sắp bị chuột rút, cô lại lười biếng nói với Niên Bách Ngạn: Aiya, em không chọn được đâu!

Thông thường những lúc ấy, Niên Bách Ngạn lại mỉm cười cầm thực đơn, gọi chuẩn xác những món cô thích ăn.

Tố Diệp đã từng tò mò hỏi anh: Mục đích anh nhất định phải tới những nhà hàng sang trọng là gì? Lẽ nào chỉ để thể hiện thân phận khác biệt của mình?

Niên Bách Ngạn trả lời với vẻ cứng chiều: Sai! Vì chỉ có tới những nơi đó mới có thể chiều theo mấy thói quen xấu của em.

Tố Diệp lập tức hiểu ra, mỉm cười ôm lấy cổ anh và nói: Em thích nhất là những lúc em không chọn lựa được, anh quyết định giúp em!

Niên Bách Ngạn bật cười, giơ tay véo mũi cô: Thế nên, không thể chọn mấy nơi phục vụ kém được, nếu không nhân viên ở đó sẽ bị em làm cho tức chết.

Nghĩ tới đây, Tố Diệp không nhịn được cười.

“Ăn cơm mà tâm hồn còn để đâu đâu!” Niên Bách Ngạn ngồi đối diện gấp một miếng thức ăn vào đĩa của cô, nhìn cô chẳng biết nói sao.

Tố Diệp hoàn hồn trở lại, ăn miếng anh vừa gấp rồi nói: “Đâu có! Em đang nghĩ thực ra sau này chúng ta không cần tới nhà hàng ăn đâu, giờ em có ối thời gian mà.”

Trước đây cả cô và anh đều không rảnh rang, để được ăn một bữa cơm ở nhà đều là những lúc nhàn hạ xa xỉ. Tuy rằng có Tiểu Nhã ở đó, nấu cơm cũng không thành vấn đề nhưng với một người không thích không gian riêng tư bị quấy rầy như Niên Bách Ngạn thì Tiểu Nhã luôn đi làm và về nhà có giờ giấc.

Tiểu Nhã luôn làm xong bữa tối rồi mới ra về nhưng trên thực tế, lần nào họ về nhà cũng đều rất muộn rồi, giờ đó chẳng còn tâm trạng ăn uống nữa.

Bây giờ thì khác. Giờ cô nghỉ ở nhà, có rất nhiều thời gian để tỉ mẩn mấy món ngon, làm theo đúng khẩu vị mà anh thích. Cho dù anh có về muộn, nếu chưa ăn cơm, cô vẫn có thể chuẩn bị những món nóng hổi cho anh.

Lúc vừa mới mất việc, Tố Diệp cảm thấy khủng hoảng. Vì dù sao cô cũng không muốn trở thành một bà nội trợ, một bà cô già. Nhưng thực tế là thời gian có thể giúp bạn làm quen với mọi thứ.

Bây giờ cuộc sống của cô vẫn rất phong phú, chỉ là thay đổi điểm nhấn mà thôi.

Dường như nghe thấy câu ấy Niên Bách Ngạn rất hài lòng. Anh nhìn vào mắt cô, ngập tràn một nụ cười dịu dàng: “Có phong thái của một người vợ hiền, tốt!”

“Người ta vốn dĩ là vợ hiền. Tại anh không tinh tường đấy thôi.” Trong lời trách móc có vài phần nũng nịu.

Nụ cười ấy của anh lan từ khóe môi ra khắp gương mặt. Anh nhìn cô, càng lúc càng tình cảm.

Bị anh nhìn như vậy, Tố Diệp có phần ngượng ngập. Cô đỏ mặt, cúi gằm xuống ăn cơm.

Bầu không khí của hai người đang rất tuyệt thì một giọng nữ quen thuộc vang lên.

“Anh Bách Ngạn! Trùng hợp quá!”

Một tiếng “anh Bách Ngạn” thật chói tai!

Ai nhỉ?

Dám gọi chồng cô như vậy?

Tố Diệp bực bội ngược lên, quay đầu, bắt gặp ánh mắt của Joey.

Cũng phải, cũng chỉ có cô ta mới gọi Niên Bách Ngạn như thế.

Người phụ nữ đáng ghét!

“Ồ, Tố Diệp! Là chị sao! Tôi không nhận ra chị đấy, càng ngày càng xinh đẹp rồi.” Cái miệng của Joey ngọt như đường.

Câu nói ấy khiến Tố Diệp khá thoải mái, nét mặt không vui cũng dần ra ít nhiều. Niên Bách Ngạn ngấm ngầm liếc nhìn Tố Diệp một cái, thấy vậy cực kỳ bó tay. Nha đầu này đúng là vẫn thích được khen!

“Nếu cô khen tôi thì tôi xin nhận.” Tố Diệp hờ hững đáp.

“Đương nhiên là khen chị rồi! Tôi không biết nói dối lòng đâu.” Nói rồi, Joey kéo một cái ghế tự nhiên một cách tự nhiên: “Ồ, đám cưới của hai người tôi không qua kịp, thành thật xin lỗi! Hôm nay chúc mừng bù, chúc hai người trăm năm hạnh phúc!”

Tố Diệp cảm thấy cái cô Joey này trông giống mấy kẻ tới phá đám bèn cảm ơn.

“Hẹn người sao?” Người hỏi là Niên Bách Ngạn. Xem ra, anh không mong lúc đang ăn cơm bị quấy rầy.

Joey gật đầu, giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Nhưng người ta vẫn chưa tới.”

Ý là cô ta vẫn có thể ngồi đây thêm một lát.

Tổ Diệp liếc nhìn Niên Bách Ngạn.

Không hiểu sao, cô bỗng có hứng thú xem trò vui.

Cô muốn xem xem, ở trước mặt cô, Niên Bách Ngạn sẽ đối xử với Joey thế nào...

Quyển 13 - Chương 543: Thật sự rất yêu anh

Con gái ai cũng hẹp hòi. Tố Diệp cũng không ngoại lệ. Đừng tưởng cô lấy anh rồi là mọi việc êm xuôi. Tuy rằng sau này cô biết anh và Joey thực sự không có chuyện gì, nhưng cái cảnh Joey tình cảm dạt dào khoác tay anh khi ấy vẫn còn in hằn trong đầu óc cô. Mỗi lần nhớ lại, cô lại chỉ muốn lột sạch cả người Niên Bách Ngạn từ trên xuống dưới, cho vào một bể nước đựng đầy nước khử trùng ngâm ba ngày ba đêm mới thôi.

Niên Bách Ngạn là của cô cơ mà! Sao có thể để người phụ nữ khác sờ mó, khoác tay khoác chân?

Đương nhiên, Tố Diệp thề là mình thật sự chỉ có tâm lý thích xem trò vui. Có vài phần ghen tuông là không sai, nhưng từ tận đáy lòng, cô vẫn rất tin tưởng Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn nhận ra sự cố tình của Tố Diệp, nụ cười nhạt trong mắt có chút khó xử.

“Anh Bách Ngạn! Hôm nay gặp được anh cũng thật may. Em đang muốn hỏi anh chuyện về sản phẩm mới của Tinh Thạch.” Joey không ôn lại chuyện cũ với Niên Bách Ngạn trước mặt Tố Diệp mà đi thẳng vào chuyện chính.

Bây giờ Joey đã bắt đầu làm người quản lý chính thức của Bright, trở thành một tiểu thư cao quý danh xúng với thực trong giới kinh doanh. Cùng với đó, cánh nhà báo cũng muốn cạnh tranh đưa tin nhưng cô ta rất ít khi tiếp nhận các cuộc phỏng vấn. Có một trung tâm thương

mại có chi nhánh trên khắp thế giới như Bright, Joey đã phá vỡ giá trị hàng trăm triệu của mình để len vào bảng xếp hạng các tỷ phú trên thế giới Forbes.

Chuyện này Tố Diệp cũng đã nghe nói.

Mà lần này gặp lại Joey, cô thật sự cũng cảm thấy cô ta đã đổi khác.

Trước đây cùng lắm cô ta chỉ mang tới cho cô cảm giác về một cô gái tính tình cổ quái, một cô công chúa bướng bỉnh thích chơi bời mà thôi. Còn bây giờ, tuy rằng ngoài miệng Joey vẫn không ngừng gọi “anh Bách Ngạn” nhưng đã không còn những thói quen xấu của một cô nhóc như trước nữa. Mà tiếng “anh Bách Ngạn” đó chỉ là một danh xưng mà thôi.

Trong mắt Joey, dần dà đã có những thứ đời thường.

Giống như giờ phút này cô ta nói chuyện với Niên Bách Ngạn về Tinh Thạch, về sản phẩm mới, về thị trường một cách tự nhiên đến vậy.

Nếu so sánh thì Tố Diệp khá ngưỡng mộ Joey.

Chỉ ít thì từ lúc nghe được cuộc nói chuyện của anh và Kỳ Đông Nham trong phòng sách cho tới giờ, Tố Diệp đã giữ chuyện về Tinh Thạch trong bụng nhiều giờ rồi nhưng vẫn chưa dám hỏi.

Không được thoải mái như Joey.

Niên Bách Ngạn không né tránh Tố Diệp. Nghe xong câu nói của Joey, anh điềm nhiên trả lời: “Các sản phẩm mùa thu đông lần này của Tinh Thạch sẽ được lựa chọn ra từ một số sản phẩm trong showroom D.”

Tố Diệp đang cầm cốc nước, tim bất chợt đập chệch nhịp. Có chuyện gì rồi?

Joey sững người, sau đó nói: “Em đã nhận được thông báo của Tinh Thạch, đã hủy bỏ việc tung ra thị trường các sản phẩm mới mùa thu đông.”

“Phải! Thế nên sẽ dùng các sản phẩm ở showroom D để thay thế. Chỉ có điều, không tổ chức buổi ra mắt.”

Kiểu gì cũng phải có sản phẩm mới được, nếu không mùa thu đông này biết làm sao?

Trên đại hội cổ đông, tuy rằng ý kiến của Niên Bách Ngạn bị bác bỏ nhưng cuối cùng mọi người vẫn phải đi tới một kết luận thống nhất. Buổi ra mắt sản phẩm mới sẽ bị hủy bỏ, còn các sản phẩm mùa thu đông sẽ được chọn ra từ một bộ phận sản phẩm của showroom D.

Đây cũng coi là cách vện cả đôi đường để Diệp Uyên có thể làm hài lòng cả các cổ đông lão thành và Niên Bách Ngạn.

Joey hiển nhiên không hiểu được cách làm của Niên Bách Ngạn. Cô ta nhú mày: “Anh Bách Ngạn! Anh có biết rõ sau buổi ra mắt sản phẩm mới hôm nay, Kỳ Thị đã nhận được bao nhiêu đơn đặt hàng từ nước ngoài không? Mẫu thiết kế chính trong bộ sản phẩm thu đông của Kỳ Thị đã trở thành phiên bản số lượng có hạn trên toàn thế giới rồi.”

Niên Bách Ngạn bình thản nói: “Có thể tưởng tượng được.”

“Nhưng tại sao anh không gấp gáp?” Joey hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn không trả lời, chỉ ngược mắt lên nhìn Joey và hỏi:

“Kỷ Đông Nham có được thành công, cô nên vui mừng cho cậu ta mới phải, tại sao lại tới chỗ tôi lo sốt vó lên vậy?”

Câu hỏi ấy làm Joey nghẹn lời.

Rất lâu sau, cô ta mới buồn bã đáp: “Em đâu phải người không ai cần.”

“Xem ra, cậu ta vẫn chẳng quan tâm tới tình cảm của cô.” Niên Bách Ngạn như cười như không.

Nghe câu ấy, Tố Diệp lập tức hiểu ra.

Joey hừ lạnh: “Trong lòng Kỷ Đông Nham đã có người khác rồi. Em cũng đâu phải không có anh ta thì chết đâu. Phóng tầm mắt ra xa, có bao nhiêu anh tài của các gia đình môn đăng hộ đối cho em lựa chọn, em chẳng thềm đâm đầu vào một góc tường là anh ta đâu.”

Niên Bách Ngạn chỉ cười không nói.

Tố Diệp ngồi bên ít nhiều có phần gượng gạo.

Joey nói xong câu ấy mới nhớ ra bên cạnh mình còn có Tố Diệp. Cô ta vội vàng xin lỗi: “Tố Diệp, chị đừng nghĩ nhiều nhé! Tôi không trách chị cướp Kỷ Đông Nham đâu!”

Suýt nữa thì Tố Diệp nghẹn chết.

Cô nhìn Joey không biết nói sao, cảm thấy cần phải sửa chữa lại cách nói của Joey một chút: “Joey à! Cô phải hiểu rõ một điều, tôi chưa bao giờ cướp Kỷ Đông Nham của cô. À không phải, chính xác là tôi chưa bao giờ cướp Kỷ Đông Nham của bất kỳ cô gái nào.”

“Nhưng trong lòng Kỳ Đông Nham chỉ có mình chị.” Joey lại chặn họng cô.

Tố Diệp lén nhìn Niên Bách Ngạn một cái. Anh vừa hay cũng đang mỉm cười nhìn cô.

Cô hắng giọng, rồi nhìn về phía Joey, nói rành mạch: “Trong lòng tôi chỉ có Bách Ngạn, tôi cũng chỉ yêu anh ấy thôi.”

Đây là lần đầu tiên Tố Diệp nói với người khác cô yêu anh, trong lòng chỉ có mình anh ngay trước mặt Niên Bách Ngạn. Nói xong câu ấy, tim cô bắt đầu đập điên cuồng, dữ dội như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Màng nhĩ cũng rung lắc như đánh trống.

Sau đó, mặt bắt đầu nóng bừng.

Cô ngại ngược lên nhìn xem Niên Bách Ngạn có phản ứng gì, thậm chí là không dám.

Nghe xong, Joey tươi cười: “Tôi nghĩ câu nói này có rất nhiều người phụ nữ đã nói với anh Bách Ngạn rồi nhỉ? Nhưng có một điểm có thể chắc chắn đó là chỉ có chị nói câu này anh ấy mới vui vẻ và quan tâm.” Dứt lời, cô ta lại hỏi Niên Bách Ngạn: “Anh Bách Ngạn, phải vậy không?”

Có câu nói của Joey làm đem lút, Tố Diệp mới ngược nhìn về phía Niên Bách Ngạn.

Ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt Tố Diệp, cái nhìn hiền hòa, sáng rực như ánh trăng. Có chút nhẹ nhàng, có chút êm dịu khiến người ta muốn ngược lên ngắm nhìn và rồi đắm say.

Một lúc sau, Niên Bách Ngạn mới cười khế: “Joey! Bạn của cô tới rồi kìa!”

Anh không thừa nhận cũng không phủ định, chỉ kết thúc vấn đề một cách thông minh.

Nhưng rất rõ ràng, từ ánh mắt anh nhìn Tố Diệp có thể thấy đó là một sự thừa nhận.

Joey quay đầu liếc nhìn rồi vẫy tay về phía cô gái đang được người phục vụ dẫn vào. Nhân lúc đợi bạn đi tới, Joey lại hỏi Niên Bách Ngạn: “Sản phẩm mới của Tinh Thạch có vấn đề có phải có liên quan tới Kỷ Đông Nham không?”

Đây cũng là chuyện Tố Diệp muốn biết.

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ hờ hững trả lời một câu: “Cô nghĩ nhiều rồi. Sản phẩm mới của Tinh Thạch chỉ xảy ra chút vấn đề trong khâu thiết kế nên không kịp thời gian quảng bá mà thôi.”

Joey nhìn anh với vẻ bán tín bán nghi.

Lúc này, người bạn của Joey cũng đã đi tới. Sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, cô ta chào hỏi một cách rất nhiệt tình: “Hi! Anh Niên! Thì ra anh cũng ở đây.”

Tố Diệp quay sang nhìn.

Đó ra một cô gái rất ưa nhìn, với mái tóc vàng nóng bỏng, gương mặt với những đường nét sâu sắc, nói tiếng Trung chuẩn xác một cách hiếm có. Nhìn cách ăn mặc đã biết ngay là một người luôn dùng hàng đặt riêng, đến cả túi xách cũng là mẫu số lượng có hạn của một

thương hiệu xa xỉ nào đó.

Niên Bách Ngạn rõ ràng rất lạ lẫm với cô gái trước mặt, anh khẽ gật đầu coi như đáp lại.

Joey thấy vậy bật cười, nhìn bạn đồng hành của mình: “Thấy chưa, anh Bách Ngạn đâu có nhớ cậu.”

Cô gái kìa trừng mắt với cô ta, sau đó tươi cười rạng rỡ với Niên Bách Ngạn: “Tôi là Elsa.”

“Bố cô ấy là Kohl.” Joey đứng bên bổ sung.

Niên Bách Ngạn hiển nhiên là quen thuộc với bố của cô gái đó hơn. Lúc này anh mới nhớ ra, nhìn cô ta, nói thêm hai chữ: “Hân hạnh!”

Cái tên Kohl này Tố Diệp cũng từng nghe qua. Đó là một ông trùm dầu mỏ đứng thứ nhất thứ nhì thế giới. Thì ra cô gái trước mặt chính là con gái của ông ta. Cô bất giác tắc lưỡi. So với mấy cô tiểu thư danh giá này, cô chẳng đáng nhắc tới.

Elsa nhìn Niên Bách Ngạn có phần oán trách: “Chúng ta đã gặp nhau một lần trong một bữa tiệc. Lúc đó anh và bố tôi đang nói chuyện, chúng ta đã gặp gỡ.”

Niên Bách Ngạn quả thực là không có ấn tượng. Anh nói: “Xin lỗi!”

Joey đứng bên cười không khép miệng lại được. Cô ta kéo tay Elsa: “Được rồi, đi thôi! Đối với con gái, anh Bách Ngạn dờ tệ, chắc chắn là không nhớ cậu đâu. Nhưng mà với vị ngồi trước mặt đây thì cái gì cũng nhớ rõ.”

Lúc này Elsa mới nhìn về phía Tố Diệp.

“Cô ấy là vợ tôi, Tố Diệp.” Niên Bách Ngạn từ tốn giới thiệu.

Elsa đánh giá Tố Diệp rồi ngạc nhiên: “Thì ra cô chính là Tố Diệp?”

Câu nói này bao gồm rất nhiều hàm nghĩa, ý tứ cũng vô vàn. Là ngưỡng mộ hay là xem thường?

Tố Diệp chẳng thèm để tâm. Cô bắt chước dáng vẻ ban nãy của Niên Bách Ngạn, cũng đáp lại thờ ơ: “Hân hạnh!”

Elsa cũng không nói thêm gì nữa.

Joey định rời đi, trước khi đi khỏi còn nói nốt với Niên Bách Ngạn: “Nếu anh cần sự giúp đỡ, em nghĩ em là người có khả năng giúp anh nhất.”

“Cảm ơn cô đã quan tâm!” Niên Bách Ngạn từ chối lịch sự.

Joey nghe ra ý của anh, suy nghĩ một chút rồi cũng không nói thêm gì nhiều, dẫn Elsa cũng đi chỗ khác.

Sau khi hai người họ cùng đi vào một căn phòng đã đặt chỗ từ trước, Elsa mới hỏi: “Cậu lạ lắm nhá! Sao lại nghĩ tới chuyện giúp anh ta? Chẳng phải cậu vẫn luôn đứng về phía Kỳ Đông Nham sao?”

Joey nhướn mày, cười đáp: “Vì tớ cảm thấy anh Bách Ngạn cũng rất có sức hấp dẫn.”

“Không phải cậu định...” Elsa kinh ngạc nhìn cô ta.

Joey lờm: “Lẽ nào tớ không bằng Tố Diệp?”

Elsa nhìn kỹ Joey rồi cười: “Xét về ngoại hình, cậu không bằng cô ta.”

“Này! Cậu có biết ăn nói không thế hả?”

“Nhưng xét về địa vị, cậu vượt xa cô ta.” Elsa vòng vèo một hồi.

“Có lúc, một người đàn ông thành công chỉ cần người phụ nữ bên cạnh mình xinh đẹp là đủ rồi.” Joey không vui.

Elsa mỉm cười: “Nhưng một người đàn ông thành công cũng có lúc gặp khó khăn. Những lúc như vậy, họ cũng cần một người con gái có năng lực bên cạnh mình, phải không?”

“Nói vậy cũng phải!”

Elsa nhìn cô ta: “Cậu chuyển đổi tượng ái mộ thật sao?”

“Vậy cũng phải đợi anh ấy ly hôn mới được.” Joey nói vô cùng tự nhiên.

Elsa cười ha ha: “Nếu Niên Bách Ngạn mà ly hôn, tớ nhất định sẽ tranh giành với cậu.”

“Đừng có mà mơ! Bố tớ trước nay vẫn luôn rất yêu quý anh ấy. Nếu có ngày đó thật, tớ cũng sẽ được hưởng phúc lây.”

“Mỗi bố cậu quý anh ta thôi chắc? Lúc trước trong bữa tiệc, bố tớ đã giới thiệu anh ta cho tớ là mong hai người có thể hẹn hò.” Elsa cười khẩy: “Chỉ có điều sau đó anh ta lại lấy cô Diệp Ngọc của nhà họ Diệp, à, là kết hôn giả.”

Nói tới đây, Elsa bỗng dừng phẩn khích: “Cậu bảo liệu lần này anh ta

có kết hôn giả không?”

Joey cũng ngập ngừng: “Có thể sao?”

Elsa nhìn Joey: “Cậu nói xem?”

“Tớ cũng không biết, nhưng tớ cảm thấy anh ấy rất yêu Tố Diệp.”
Joey chau mày.

Elsa khoát tay: “Yêu ư? Trong xã hội bây giờ, thứ đó đáng bao nhiêu tiền? Nghe ý của cậu vừa rồi thì anh ta đang gặp khó khăn phải không? Đàn ông có thể vì thành công mà bất chấp thủ đoạn, nhất là kiểu đàn ông như Niên Bách Ngạn. Nếu đặt cả thành công và tình yêu trước mặt anh ta, tớ dám bảo đảm anh ta nhất định sẽ chọn thành công.”

Joey thở dài, lắc đầu: “Không rõ nữa! Tớ cảm thấy, Niên Bách Ngạn còn khó dò hơn cả Kỳ Đông Nham.”

Bên kia của nhà hàng.

Tố Diệp cũng ăn được kha khá rồi. Cô buông đũa xuống, bê bát canh đã khá nguội bên cạnh lên, uống một ngụm, sau đó nói: “Mình à! Anh nổi tiếng quá đấy!”

Niên Bách Ngạn uống một ngụm nước, nghe thấy vậy bèn nói: “Anh thật sự không nhớ cô ta là ai.” Nói rồi, anh đặt đũa xuống, kéo tay cô lại: “Diệp Diệp! Em đừng hiểu lầm.”

Cô cười khế, đan tay vào tay anh: “Em đâu có giận!”

“Thật sao?”

Tố Diệp gật đầu, ngược mắt nhìn anh: “Em biết người anh yêu là em.”

Niên Bách Ngạn bèn nở nụ cười dịu dàng. Anh nắm chặt tay cô hơn. Tố Diệp khẽ nói: “Nhân viên phục vụ đang nhìn kia.”

“Qua đây ngồi!” Anh mặc kệ, vẫn cứ siết chặt.

Tố Diệp đảo mắt một vòng. Cũng may ít người, không mấy ai chú ý tới bên này.

Cô bèn đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Em vừa nói gì với Joey, nói lại cho anh nghe lần nữa.” Niên Bách Ngạn giơ một tay ra, vòng qua người cô, thấp giọng cười nói.

Tố Diệp nhớ ra, lập tức mặt đỏ bừng.

“Nói gì cơ? Em quên rồi!” Cô cầm đĩa lên, giả vờ ăn.

“Mình à! Em dùng đĩa của anh kia.” Niên Bách Ngạn cố nhin cười.

Làm Tố Diệp đỏ rần mặt tới tận cổ.

Cô nắm chặt đôi đĩa, trừng mắt lờm anh, cố ý giận dỗi: “Em không được dùng đĩa của anh à?”

“Được chứ!” Niên Bách Ngạn cười.

“Thế thì còn nhiều lời làm gì.” Tố Diệp nhăn mũi, giơ tay chọc lên ngực anh: “Đừng có tưởng em là con ngốc nhá! Trong buổi tiệc đó, cái ông trùm dầu mỏ gì đó chẳng phải định giới thiệu tiểu yêu tinh vừa rồi cho anh sao?”

Niên Bách Ngạn đoán ngay cô định tính sổ nợ cũ nên cũng không giấu giếm, khước môi anh cong lên: “Ông ta có ý muốn anh và con gái ông ta hẹn hò!”

“Hứ!” Tố Diệp cố tình bơ anh đi, cầm cúi ăn.

Niên Bách Ngạn giơ tay xoay mặt cô lại: “Nhưng mà anh thật sự không để tâm, nếu không sao đến cả cô ta là ai anh cũng không nhớ chứ?”

“Cũng xinh đẹp lắm mà, sao anh lại không nhớ được?” Tố Diệp lườm anh.

Niên Bách Ngạn ôm chặt eo cô: “Đẹp à? Anh không nhìn kỹ!”

“Vờ vịt! Cứ vờ vịt nữa đi!” Tố Diệp kéo tay anh: “Anh cáo già như vậy, nhất định là đang diễn kịch trước mặt em.”

“Anh thề!” Niên Bách Ngạn cười.

Tố Diệp nhin cười nói: “Anh may mắn đấy, em vẫn còn tin lời thề của anh.”

“Thế em nói mấy lời ngọt ngào cho anh nghe đi.” Niên Bách Ngạn lại quăng vấn đề cho cô.

“Lời ngọt ngào gì?” Tố Diệp vờ như không hiểu.

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Nếu không nói là tối nay đại hình chờ lệnh đấy.”

Tố Diệp cũng không tỏ ra yếu thế. Cô nhìn từ mắt anh xuống cái

bụng nhỏ, cười xấu xa: “Của anh ấy... cũng “đại hình” lắm mà.”

Bị cô nhìn như vậy, Niên Bách Ngạn bỗng cảm thấy một cảm giác quen thuộc đang rục rịch.

Yết hầu anh trượt lên trượt xuống.

Anh khẽ mắng: “Yêu tinh đáng chết!”

Tố Diệp không nhìn được, bật cười, gây sự chú ý tới người phục vụ.

Cô vội vàng im bật, giả vờ tiếp tục ăn cơm.

“Nói mau!” Niên Bách Ngạn không chịu buông tha. Anh đặt tay lên sau eo cô, véo mạnh một cái.

Nhiệt độ của lòng bàn tay truyền qua lớp vải nhanh chóng len lỏi vào từng mạch máu. Cô cảm thấy hô hấp có chút khó khăn. Cô đẩy anh ra, đỏ mặt nói: “Được rồi, được rồi! Em nói là được chứ gì!”

Niên Bách Ngạn làm điệu bộ rửa tai lắng nghe.

Tố Diệp đặt đĩa xuống, ngẩng đầu lên, ghé sát vào tai anh nũng nịu một câu: “Ông xã, em yêu anh!”

Lời nói vừa dứt, khóe miệng Niên Bách Ngạn đã cong lên.

Cô nghiêng đầu nhìn anh. Từ góc độ này, vừa hay có thể bắt gặp ý cười nơi khóe mắt anh. Chúng như từng gợn sóng lan tỏa từng vòng, từng vòng, khiến người ta ngẩn ngơ.

Chẳng mấy chốc, đôi mắt ngậm cười ấy nhìn thẳng vào cô.

Anh ngấm cô rồi bất chợt cúi đầu, đặt lên trán cô một nụ hôn.

Tố Diệp cảm thấy bờ môi anh thật mềm. Cảm giác ngứa ngáy vì mấy sợi râu nơi cằm anh truyền thẳng vào tim.

Hạnh phúc cứ thế trôi dạt.

Cô cảm thấy, cho dù chỉ có được người đàn ông này một ngày, anh chỉ thật lòng đối tốt với cô một ngày, cũng đáng lắm rồi.

Nhưng những điều tốt đẹp của anh khiến phụ nữ dễ nghiện.

Mà cô đã nghiện mất rồi.

Cô vô thức ôm chặt lấy anh, áp mặt vào lòng anh, thủ thỉ: “Bách Ngạn! Em thật sự rất yêu anh!” Cô có cứ cảm thấy niềm hạnh phúc này sắp tan biến.

Tình yêu rốt cuộc có hương vị thế nào nhỉ?

Cô chưa từng cảm nhận được nó một cách sâu sắc từ những người đàn ông khác.

Chỉ có anh, Niên Bách Ngạn.

Mỗi lần anh cho cô niềm hạnh phúc tột cùng, cô lại ngẫm cảm thấy một sự bất an.

Đó là vì lo được lo mất sao?

Có lẽ vậy, Tố Diệp an ủi bản thân như thế.

Khi khao khát hạnh phúc quá lâu, khi có được, người ta lại sợ đánh

mất.

Vì đối phương là Niên Bách Ngạn, nên tình yêu của cô mới càng thêm so đo, chi li.

Nghe cô nói, Niên Bách Ngạn thu tay lại, ghì chặt lấy cô như một câu trả lời.

Rất lâu sau, Tố Diệp ngược lên, cười với anh: “Anh Niên! Từ khi nào anh dám hôn em giữa chốn đông người thế hả?”

Gạt bỏ những bất an trong lòng, có lẽ có một câu nói là đúng đắn. Bất luận tương lai là đoàn tụ hay chia ly, trân trọng hiện tại mới là thật.

Cô hỏi câu ấy.

Sau đó, hai người không hẹn mà cùng nhớ lại những tháng ngày ở Nam Phi.

Đó là khi họ bị theo dõi nơi góc phố.

Cô níu lấy cổ anh, hỏi một câu tương tự.

Niên Bách Ngạn bật cười thoải mái.

Cô cũng mỉm cười ngọt ngào.

Tất cả như những đóa hoa dành dành, nở rộ trong không gian...

Hai người ăn cơm xong, Niên Bách Ngạn lái xe đi thẳng về phía trước.

Trên xe treo một lá bùa bình an nhỏ xíu. Đó là lá bùa Tố Diệp xin cho anh vào một lần tới chùa, sau đó nằng nặc đòi treo lên xe anh. Tuy rằng Niên Bách Ngạn không tin mấy chuyện này nhưng cũng để mặc cho cô làm vậy. Đối với những tình cảm kiểu thiếu nữ này của Tố Diệp, Niên Bách Ngạn vẫn rất trân trọng.

Khi sắp tới cửa tứ hợp viện, Niên Bách Ngạn dừng xe lại.

Trên một con đường chật hẹp.

Bóng hờn rậm rạp.

Khi gió đêm thổi qua, nhiệt độ trên con đường này thấp hơn rất nhiều so với những nơi khác.

Có những chiếc lá lác đác rụng xuống mui xe.

Xa xa là ánh đèn nhấp nhòe.

Trong xe là ánh sáng rất tối nhưng rất ấm áp.

Tố Diệp không hiểu vì sao anh lại dừng xe. Cô quay đầu, nghi hoặc nhìn anh.

Niên Bách Ngạn không tắt máy để giữ cho điều hòa luôn mở.

Điều hòa mở hơi lớn, khiến da cũng mát lạnh.

Anh tháo dây an toàn, nhìn về phía cô, cuối cùng nói: “Diệp Diệp! Em có chuyện gì cứ hỏi đi.”

Một câu nói bất ngờ.

Khiến Tố Diệp trở tay không kịp.

Cô bàng hoàng, tự lẩm nhẩm trong lòng: Tâm sự của mình rõ ràng đến thế sao?

Cô đăng hăng: “Anh nói gì vậy?”

Niên Bách Ngạn mỉm cười, giơ tay véo má cô: “Tối nay ngoan ngoãn như vậy, lại nói mấy lời anh thích nghe, không giống tác phong của em. Không có công không hưởng lộc, không phải trộm cũng là cướp.”

“Anh nói ai thế hả?” Tố Diệp bất mãn, giơ tay đánh anh.

Nhưng cổ tay cô bị anh giữ lại, anh áp người xuống theo đà: “Anh quá hiểu em rồi, bé con!”

“Em bé khi nào?” Tố Diệp cố ý trêu tức anh.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn trượt từ cổ cô xuống.

Tố Diệp vành mắt nhìn anh.

Ánh mắt anh liếc qua phong cảnh trước mặt cô rồi tiếp tục đi xuống.

Anh cong môi, cố tình hỏi: “Em nói xem?”

Ánh mắt anh có chút xấu xa, hoàn toàn không giống với vẻ “đạo mạo tử tế” ở những nơi công cộng. Tố Diệp lập tức hiểu ra, đỏ mặt, bất giác buột miệng: “Không phải em bé, tại anh quá lớn!”

Nói xong câu ấy, cô mới ý thức được mình chỉ càng thêm mất mặt, trên má như treo cả ráng mây hồng.

Cô càng cảm thấy xấu hổ, bèn giơ tay tháo dây an toàn: “Đáng ghét!”

Tay cô bị Niên Bách Ngạn giữ lại. Anh ngồi lại vị trí của mình, nghiêng đầu nhìn cô, cười khế.

Tố Diệp cũng không định bỏ đi thật. Nếu đã bị anh nhìn thấu rồi, vậy chi bằng không biết gì thì hỏi. Cô hắng giọng, liếc nhìn anh: “Thật ra em đã nghe được cuộc nói chuyện của anh với Kỷ Đông Nham.”

Nói xong cô lại vội vàng giải thích: “Đó là lúc em vừa về nhà, cũng không nghĩ anh lại về sớm thế. Em không cố ý nghe trộm đâu.”

“Anh nhìn thấy cái dáng chuồn lẹ của em rồi, như chuột vậy.” Niên Bách Ngạn không trách cô.

Tố Diệp lè lưỡi, hóa ra anh nhìn thấy cả rồi.

“Hôm nay em được xem buổi ra mắt sản phẩm mới của Kỳ Thị, sau đó cũng chẳng biết có chuyện gì, trong lòng cảm thấy rất lo lắng.” Tố Diệp liếm môi, giọng nói có hơi khô khốc: “Lúc ở nhà hàng, câu hỏi mà Joey hỏi anh cũng chính là thắc mắc của em. Anh lại trả lời cô ta là nghĩ nhiều rồi.”

Cô rất muốn tin vào câu trả lời của Niên Bách Ngạn. Như vậy có thể minh chứng cô chỉ nghĩ nhiều mà thôi.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ rồi nhìn thẳng về phía trước, khế đáp: “Thực tế là sản phẩm mới đích thực có vấn đề.”

“Thiết kế có vấn đề như anh nói với Joey ư?” Cô hỏi.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô, ánh mắt nghiêm túc: “Không

muốn em tham gia đại hội cổ đông vì Tinh Thạch có quá nhiều chuyện. Em bết đâu đâu được chuyện nào hay chuyện ấy. Nhưng với tư cách là cổ đông, em đúng là có quyền được biết sự thật.”

Tố Diệp nín thở.

“Thật ra, thiết kế sản phẩm mùa thu đông của Tinh Thạch đã bị ăn cắp, thế nên một loạt các sản phẩm Tinh Thạch ấp ủ đều không thể công bố.” Niên Bách Ngạn nói rành mạch từng chữ.

Cổ họng Tố Diệp thắt lại, trái tim cũng bất chợt đập thịch một cái.

“Lẽ nào... Những sản phẩm đó của Kỳ Đông Nham...” Cô nhanh nhậy hỏi.

Niên Bách Ngạn chậm rãi gật đầu.

“Sao có thể như vậy được?” Tố Diệp hiểu ra, gương mặt lập tức biến sắc.

Ngữ khí của Niên Bách Ngạn trở nên lạnh hơn: “Sản phẩm Kỳ Đông Nham công bố giống Tinh Thạch y như đúc, mỗi một kiểu dáng đều là Tinh Thạch thiết kế.”

“Anh ta quá đáng lắm rồi!” Tố Diệp quả thực không thể tin nổi. Tuy rằng lúc trước cô vẫn thầm nghi hoặc, nhưng đây là chuyện có dính líu tới tội phạm thương mại, dù thế nào cô cũng không thể ngờ Kỳ Đông Nham lại làm vậy.

“Các sản phẩm vốn dĩ thuộc về Tinh Thạch đã bị Kỳ Đông Nham công khai trước. Một loạt các sản phẩm đó giờ chỉ còn là phế phẩm.” Niên Bách Ngạn một tay nắm lấy vô lăng, ánh mắt u tối: “Chuyện này đối với Tinh Thạch là một tổn thất quá nghiêm trọng.”

Tố Diệp nghĩ cũng hiểu.

“Giống y như đúc sao?” Cô xác nhận lại lần nữa.

Niên Bách Ngạn gật đầu: “Y hệt!”

Tố Diệp nghe tiếng trái tim mình như đập vào vách tường, vỡ vụn từng thành từng mảnh.

Cô hiểu cái gọi là “phế phẩm” mà Niên Bách Ngạn nói. Tuy rằng cô chưa được nhìn thấy thiết kế nhưng biết rõ anh đã bỏ bao mồ hôi công sức cho bộ sản phẩm mới lần này. Thế nhưng lại bị Kỳ Đông Nham nhanh chân giành trước. Điều này có nghĩa là dù Tinh Thạch có tiếp tục ra mắt, thì chúng cũng sẽ bị người ta cản lại. Hai công ty có thiết kế hoàn toàn giống nhau, cũng đồng nghĩa ai công bố trước là người đó nắm được thời cơ. Còn kẻ đến sau, cũng chính là Tinh Thạch, mãi mãi không thể ra mắt mọi người những món đồ giống y hệt kia.

Cả một bộ sản phẩm thành đồ vứt đi, tổn thất không chỉ về mặt tiền bạc, lợi nhuận mà còn cả danh tiếng của công ty.

Thật sự đúng như Niên Bách Ngạn, quá nghiêm trọng.

“Thiết kế trước nay vẫn được bảo mật, làm sao Kỳ Đông Nham có được?” Tố Diệp cảnh giác.

Niên Bách Ngạn nhíu mày: “Trên đời này có tiền là có thể sai khiến ma quỷ. Kỳ Đông Nham muốn đối phó với anh, cách gì chẳng dùng được. Anh nên đoán ra trước mới phải.”

“Anh nghi ngờ có nội gián?”

“Hơn nữa, người này đã qua lại với Kỳ Đông Nham một thời gian dài rồi.” Niên Bách Ngạn tiếp lời: “Sản phẩm mới của Tinh Thạch không phải cứ lấy được bản thiết kế là thành công. Yếu tố then chốt năm nay thêm vào cần phải có thời gian kết hợp. Cho dù cậu ta lấy được thiết kế, muốn dành thời gian làm ra tất cả các sản phẩm cũng không có khả năng. Thế nên, cách giải thích duy nhất là, có người mật báo tin tức cho Kỳ Đông Nham. Cậu ta đã có thiết kế khái quát của Tinh Thạch từ lâu, thế nên đã có chuẩn bị từ trước. Viên kim cương chính của cậu ta cũng đã lựa chọn loại kim cương khá tương đồng với Tinh Thạch cả về cara và cấp bậc. Tại anh sơ suất. Lúc đó cậu ta công khai viên kim cương chính, đáng lẽ anh nên cảnh giác ngay. Thì ra cậu ta đã có sự chuẩn bị ngay từ lúc đó.”

“Ai mà nghĩ được trước chuyện này cơ chứ?” Tố Diệp nghe mà tim đập chân run. Cô nắm chặt tay: “Không tìm ra được kẻ nội gián sao?”

Ánh mắt anh sắc bén: “Nội gián nhất định phải điều tra. Nhưng có thể dễ dàng lấy được thiết kế chắc chắn không phải một người đơn giản. Bây giờ quan trọng không phải là hỏi tội kẻ nội gián mà là giải quyết khó khăn trước mắt.”

Tố Diệp cảm thấy con tim tê tái hẳn.

Mấy chuyện lừa gạt lẫn nhau trên thương trường nhiều vô số, cô quả thực cũng đã gặp không ít. Nhưng bây giờ chồng cô lại đang phải đối mặt với tình cảnh này, đối thủ còn là Kỳ Đông Nham. Điều ấy khiến cô nhất thời khó chấp nhận.

Kỳ Đông Nham, tuy rằng cô rất căm hận hành vi hôm đó của anh ta, nhưng từ tận đáy lòng cô vẫn ôm một chút hy vọng. Cô cảm thấy bản chất anh ta không xấu. Nhưng bây giờ, sao anh ta có thể làm ra mấy chuyện này cơ chứ?

Chẳng nhẽ, từ trước tới giờ cô vẫn luôn nhìn nhầm người?

Rất lâu sau cô mới hỏi: “Vậy bây giờ phải làm sao?” Nghĩ cũng đủ biết, đám cổ đông giờ này chắc chắn vô cùng nghi ngờ Niên Bách Ngạn.

Nói gì thì nói, thiết kế cũng bị mất trong tay anh. Ban đầu chính anh là người chủ trương không công khai thiết kế. Một khi xảy ra chuyện, anh càng trở thành kẻ đáng ngờ nhất.

Niên Bách Ngạn im lặng, rơi vào suy nghĩ miên man.

Tổ Diệp hoàn toàn không có đầu mối. Cô không mấy thông thạo ngành nghề này, cũng không thể đưa ra ý kiến gì hay. Cô khẽ hỏi: “Nếu chúng ta có thể tìm ra kẻ nội gián, có phải vấn đề sẽ nhẹ nhàng hơn một chút không?”

Quyển 13 - Chương 544: Là hợp tác hay là tan vỡ?

“Vấn đề sẽ giảm bớt nhưng tổn thất là không thể tránh khỏi.” Niên Bách Ngạn trầm giọng: “Kỷ Đông Nham cũng có thể cắn ngược trở lại, nói anh tìm một con cừu non nhận tội để hãm hại cậu ta. Có lẽ cậu ta đang đợi chúng ta làm vậy, dù sao thì bây giờ cậu ta vẫn là người chiến thắng.”

Tố Diệp hiểu đạo lý này.

“Anh có chắc chắn mình làm được không?” Cô hỏi một câu.

Ở Nam Phi, gặp bao nhiêu khó khăn như thế anh cũng đã vượt qua. Hơn nữa cô cũng đã từng nghe Hứa Đồng kể về quá khứ của Niên Bách Ngạn. Anh đã trải qua không biết bao nhiêu sóng gió lớn nhỏ. Anh có thể ngồi vững trên vị trí tổng giám đốc Tinh Thạch, có thể gây dựng nó trở thành một vương quốc đá quý không phải chuyện nói giỡn vài câu là xong.

Tố Diệp luôn cảm thấy, trên đời này không chuyện gì có thể làm khó được anh.

Nhưng nghe xong câu hỏi ấy, Niên Bách Ngạn bỗng giơ tay lên vuốt nhẹ hàng mi cô, ngữ điệu nặng nề: “Diệp Diệp! Anh cũng có lúc lực bất tòng tâm, cũng có lúc không dám chắc chắn, em có tin không?”

Cô có tin không?

Thật ra, cô tin như vậy.

Anh là người luôn vạch rõ đường đi nước bước, thông minh, giỏi giang nhưng anh cũng chỉ là một người bình thường, không có ba đầu sáu tay, không có năng lực đặc biệt, thần thông quảng đại. Cô tin anh cũng có lúc bất lực, cũng có khi mệt mỏi. Nhưng cô không muốn trả lời rằng mình tin, vì những lúc này, nếu ngay cả cô cũng thỏa hiệp thì tinh thần của Niên Bách Ngạn biết lấy nơi nào làm điểm tựa đây?

Cô kéo tay anh lại, đan mười đầu ngón tay vào nhau rồi nắm chặt, nói: “Em tin là bất luận gặp phải khó khăn gì rồi cũng sẽ có một ngày trời quang mây tạnh. Anh đừng cảm thấy mệt mỏi, vì anh còn có em, còn có gia đình của chúng ta mà.”

Đây là những lời ấm áp nhất Niên Bách Ngạn từng nghe. Anh sát lại gần, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu.

Dịu dàng lăn qua, chất chứa cả đau khổ.

Tổ Diệp vòng tay lên cổ anh, chủ động hôn lại anh.

Rất lâu sau anh mới buông cô ra, khẽ nói một lời cảm ơn.

Tổ Diệp nhìn vào mắt anh, hỏi nhỏ: Tiếp theo đây, Tinh Thạch sẽ thế nào?

Niên Bách Ngạn suy nghĩ gì đó rồi buông hai chữ: “Rất tệ!”

Một người đàn ông đã trải bao phong ba mà vẫn phải nói ra hai từ ấy, chứng tỏ Tinh Thạch thật sự sắp phải đối mặt với một đại họa. Nhưng, đám cổ đông kia định giương mắt nhìn Tinh Thạch gặp nguy sao?

“Nếu đã bắt đầu tệ hại rồi thì chúng ta ngược lại không còn gì phải sợ

nữa, không phải sao?” Tố Diệp nói.

Khi còn chưa biết rõ sự tình, tâm lý của Tố Diệp rất bất an. Nhưng bây giờ, cô lại không thấy sợ hãi nữa. Có lẽ sau khi biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Như vậy còn tốt hơn bị kẻ khác hãm hại một cách mơ mơ hồ hồ. Ít nhất thì sau khi một chuyện đã xảy ra rành rành trước mắt, người ta cũng có thể tìm kiếm một đối sách rõ ràng nhất.

Niên Bách Ngạn nhìn cô: “Lẽ nào em không nghi ngờ anh chút nào sao?”

Tố Diệp lắc đầu, tháo dây an toàn rồi chủ động níu lấy cổ anh và nói: “Anh yêu! Tình yêu của em mù quáng lắm.”

“Có lúc mù quáng một chút cũng tốt!” Nói rồi anh cúi đầu, cắn lên môi cô.

Tố Diệp cũng bạo dạn hẳn, khẽ nói: “Em sẽ kề vai sát cánh cùng anh!” Dứt lời, cô chủ động chặn môi anh lại.

Niên Bách Ngạn ôm chặt lấy cô.

Hóa bị động thành chủ động...

Ngày hôm sau, trời đổ mưa, âm u, nặng nề.

Nhưng Kỳ Thị không bị thời tiết ảnh hưởng, vẫn bận rộn bình thường.

Sau khi quản lý bộ phận thị trường tới báo cáo với Kỳ Đông Nham dự tính tình hình cho sản phẩm mới thì di động của Kỳ Đông Nham đổ chuông.

“Niên Bách Ngạn thông báo buổi ra mắt sản phẩm mới sẽ bị hủy, chuyện này là thế nào?” Giọng nói ở đầu bên kia có vẻ nghiêm nghị.

Kỷ Đông Nham xoay ghế, nhìn thẳng ra dòng xe tắc nập ngoài cửa sổ, thản nhiên trả lời: “Bố! Bố đã nghỉ hưu rồi, sao vẫn còn quan tâm tới Niên Bách Ngạn vậy? Con mới là con trai bố, anh ta không phải.”

“Nhưng thực tế là cậu con trai quý tử của bố đã làm những việc khiến bố phải ngỡ ngàng.”

Kỷ Đông Nham giơ tay day day thái dương: “Nếu hôm nay đổi lại người bị thiệt hại là con, liệu bố có sốt sắng như thế này không?”

“Con đừng có quên, hai gia đình Niên Thị là bè bạn.”

“Nhưng Niên Bách Ngạn đã khi nào coi con là bạn bè chưa?” Kỷ Đông Nham cuộn chặt tay lại: “Con đã hết lần này tới lần khác chết hụt trong tay anh ta.”

“Cậu ấy cùng lắm chỉ khiến con bị mất tiền thôi. Còn con thì sao? Hành động lần này của con sẽ hủy hoại cả con người cậu ấy!” Đầu kia có vẻ không vui.

“Bố à! Bố cứ yên tâm nghỉ dưỡng đi, đừng lo lắng tới chuyện này nữa.” Kỷ Đông Nham không muốn tiếp tục vấn đề này.

Giọng nói kia trở nên chân thành: “Con trai à! Bố biết con muốn gì, nhưng cậu ấy là Niên Bách Ngạn, con không thể ép người quá đáng được.”

“Con chỉ muốn dùng một cách khác để hòa giải quan hệ giữa con và anh ta mà thôi.” Kỷ Đông Nham nhú mày.

Không còn cách nào khác, đầu kia thở dài: “Bây giờ Kỳ Thị do con quản lý, bố quả thực cũng không có quyền can dự quá nhiều vào chuyện của con. Nhưng Đông Nham à! Con hãy nhớ cho kỹ. Làm người phải khoan dung, độ lượng, giữ lại đường lùi cho mình, đừng có tuyệt tình quá, nếu không người hối hận là con đấy!”

Kỳ Đông Nham bình tĩnh lại, khẽ đáp: “Con biết chừng mực!”

Bên đó biết không khuyên nổi anh, chỉ còn biết thở dài ngao ngán.

Cuộc điện thoại kết thúc, Kỳ Đông Nham nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt trở nên rất tối, hết như vàng mây phía chân trời.

Có người gõ cửa.

Anh quay ghế lại, khẽ nói: Vào đi!

Là Đình Tư Thừa.

Kỳ Đông Nham thấy anh ta, bèn cười: “Ngồi đi!”

Sắc mặt Đình Tư Thừa có chút khó coi. Anh ta ngồi xuống, cách anh một chiếc bàn làm việc.

“Hôm nay không phải ngày anh tới công ty. Sao? Anh cũng định đến chúc mừng tôi à?” Kỳ Đông Nham mỉm cười hỏi, sau đó lấy ra hai điều thuốc lá, đưa một điều cho Đình Tư Thừa.

Đình Tư Thừa không nhận. Kỳ Đông Nham bèn châm thẳng điều của mình lên, rít một hơi rồi nhả khói.

Chẳng mấy chốc, khói thuốc nồng nặc bay khắp nơi.

Đinh Tư Thừa hỏi thẳng: “Buổi ra mắt sản phẩm mới của Tinh Thạch là thế nào?”

Anh ta đọc báo mới biết nó đã bị hủy.

Nghe được tin ấy, việc Đinh Tư Thừa nghĩ tới đầu tiên là sản phẩm mới của Kỳ Thị. Anh ta không phải kẻ ngốc. Niên Bách Ngạn là người làm việc chu toàn, tuyệt đối không vô duyên vô cớ hủy bỏ buổi ra mắt.

“Đó là chuyện của Niên Bách Ngạn, làm sao tôi biết được?” Kỳ Đông Nham nửa đùa nửa thật.

Đinh Tư Thừa đứng bật dậy, trừng mắt nhìn Kỳ Đông Nham: “Sản phẩm mới của Kỳ Thị có phải của Tinh Thạch hay không?”

Kỳ Đông Nham bình thản nhìn anh ta rồi đáp: “Anh đã đoán ra rồi còn tới hỏi tội tôi làm gì?”

Nghe xong, Đinh Tư Thừa sững sốt, nhìn Kỳ Đông Nham với vẻ khó tin, như nhìn một người xa lạ. Rất lâu sau, anh ta nghiến răng, thấp giọng nói: “Kỳ Đông Nham! Cậu làm vậy sẽ kéo tôi xuống nước! Cậu không biết làm vậy nghĩa là gì sao? Là tội phạm thương mại!”

“Bằng chứng đâu?” Kỳ Đông Nham buông một câu nhẹ bẫng.

Đinh Tư Thừa á khẩu, một lúc sau mới nheo mắt: “Cậu mua chuộc người của Tinh Thạch?”

“Người muốn đối phó với Niên Bách Ngạn nhiều như vậy, có cần tôi mua chuộc không?” Kỳ Đông Nham hỏi ngược lại.

“Nhưng ban đầu chúng ta đã nói rõ, cái tôi cần là Diệp Uyên mất chức chứ không phải Niên Bách Ngạn.” Đinh Tư Thừa nhíu mày: “Tôi và cậu là người cùng hội cùng thuyền. Cậu muốn làm gì ít nhất cũng phải nói trước cho tôi biết một câu chứ? Bây giờ cậu làm vậy, không còn nghi ngờ gì, chắc chắn là muốn loại Niên Bách Ngạn ra. Thế còn Diệp Uyên thì sao? Hẳn ta sẽ càng ngồi vững vàng cái ghế chủ tịch.”

Kỷ Đông Nham cười. Làn khói như mơ hồ che đi gương mặt và đôi mắt anh.

“Tư Thừa! Tôi cảm thấy ngay từ đầu chúng ta đã đi tới thống nhất rồi. Muốn khiến Diệp Uyên toi đời thì trước hết phải khiến Niên Bách Ngạn toi đời. Trình tự này không phải anh không biết.”

Đinh Tư Thừa siết chặt tay: “Vậy tiếp theo đây cậu có kế hoạch gì?”

“Tôi có kế hoạch gì ư?” Kỷ Đông Nham đặt điều thuốc sang một bên: “Vậy thì phải xem Niên Bách Ngạn có thể tìm đường sống sót không thôi.”

“Thế là ý gì?”

Kỷ Đông Nham nhìn anh ta: “Bây giờ Tinh Thạch nhất định đang như một mớ bòng bong. Tôi muốn xem xem Niên Bách Ngạn sẽ dùng bàn tay của mình tạo nên điều kỳ diệu như thế nào.”

“Kẻ nội gián đó...”

Kỷ Đông Nham giơ tay ngắt lời anh ta: “Người này tuyệt đối không vì tiền mà đứng về phía Niên Bách Ngạn đâu, thế nên anh cứ yên tâm, anh sẽ không bị tôi kéo xuống nước đâu.”

Đinh Tư Thừa nhìn anh rất lâu mới hỏi: “Cậu còn bao nhiêu kế hoạch

giấu tôi nữa?”

Kỷ Đông Nham bật cười: “Đinh Tư Thừa! Ngay từ đầu chúng ta cũng đâu có yêu cầu đôi bên phải sòng phẳng, thẳng thắn?”

Đinh Tư Thừa nghiêng răng kèn kẹt: “Kỷ Đông Nham! Tốt nhất là cậu nhớ kỹ cho tôi. Mục tiêu của tôi chỉ có Diệp Uyên thôi. Còn những người khác không liên quan tới tôi.”

Kỷ Đông Nham cười hững hờ: “Làm việc không thể quá nôn nóng. Chuyện này sẽ giống như hiệu ứng domino. Tôi đã nói với anh rồi. Niên Bách Ngạn không còn thì Diệp Uyên cũng không còn. Diệp Uyên không còn thì Tinh Thạch sẽ sụp đổ.”

Cơn mưa đã rả rích cả ngày trời. Tới buổi tối, trời vẫn chưa có dấu hiệu tạnh ráo, mà ngược lại càng mưa to hơn.

Tinh Thạch, sau khi trải qua một ngày náo loạn, khoảng hơn mười giờ tối, Niên Bách Ngạn đã tập hợp đầy đủ người nhà họ Diệp. Ngoại trừ Diệp Hạc Thành vì Diệp Lan lại lên cơn nghiện mà phải ở nhà túc trực thì Nguyễn Tuyết Mạn, Diệp Uyên, Diệp Ngọc, Lâm Yêu Yêu, Nguyễn Tuyết Cầm và Tố Diệp đều có mặt.

“Đầu tiên, tôi chân thành xin lỗi về sự cố bản thiết kế bị đánh cắp lần này, cũng chấp nhận chịu toàn bộ trách nhiệm.” Sau khi trình bày lại toàn bộ sự tình cho những người ngồi đó nghe, đầu tiên Niên Bách Ngạn tỏ rõ thái độ rồi nói: “Hiện giờ, hội đồng quản trị bắt đầu chính thức can dự vào công việc quản lý của tôi. Kế hoạch tạm dừng sản phẩm mới mà họ đưa ra rõ ràng là đã khiến Tinh Thạch chịu một tổn thất nặng nề hơn nữa. Cả ngày hôm nay, bộ phận khách hàng đã nhận hơn một ngàn cuộc điện thoại khiếu nại, rất nhiều trong số đó tới từ các khách hàng lâu năm. Nếu hội đồng quản trị còn tiếp tục can dự như vậy, vậy thì gánh nặng của Tinh Thạch sẽ càng thêm nặng.

Nói một cách khác, họ chỉ muốn bảo vệ túi tiền hiện giờ của mình, mà không muốn san sẻ trách nhiệm. Đương nhiên, tâm trạng của họ tôi có thể thông cảm. Tuy nhiên không thể bảo toàn được tất cả mọi chuyện. Họ hoàn toàn không thông thạo việc kinh doanh trên thương trường. Nhất là quy luật thị trường hiện nay.”

Nguyễn Tuyết Mạn tuy không hiểu mấy chuyện kinh doanh, nhưng khi nghe chuyện bản thiết kế sản phẩm mới của Tinh Thạch bị ăn cắp cũng vô cùng chấn động. Dẫu bà ta còn nhiều điều bất mãn với Niên Bách Ngạn nhưng vẫn chọn cách im lặng.

Nguyễn Tuyết Cầm có vẻ không mấy chú tâm. Sắc mặt bà ta không tốt cho lắm. Xem ra bà ta đang phân tâm vì chuyện của Diệp Lan, không còn hơi sức quan tâm tới chuyện sản phẩm mới của Tinh Thạch nữa.

Nét mặt Diệp Ngọc lạnh như băng, vô cùng thờ ơ hững.

Lâm Yêu Yêu thấy những người khác không lên tiếng, cũng không tiện nói gì. Cô ấy cúi đầu, nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng của mình.

Còn Diệp Uyên, sau một lúc trầm mặc thì hỏi: “Bách Ngạn! Cậu có cách gì?”

Anh ấy không biết làm sao để quản lý Tinh Thạch. Cả đời này, chuyện duy nhất khiến anh ấy tự hào là nắm vững máy bay trong lòng bàn tay và cưới được người con gái mình yêu làm vợ. Về cơ bản mà nói, Diệp Uyên càng mong muốn mình được sinh ra trong một gia đình bình thường hơn, chứ không phải gắn mác con trai trưởng nhà họ Diệp và chủ tịch Tinh Thạch.

Nhưng Tinh Thạch xét cho cùng vẫn là của nhà họ Diệp, anh ấy cũng không thể cứ thế nhìn nó diệt vong.

“Cách làm của tôi rất đơn giản. Mỗi một vị nắm giữ cổ phần nhà họ Diệp ngồi đây có thể chuyển nhượng lại từ một tới hai phần trăm cho tôi. Đương nhiên tôi sẽ mua lại với giá cao gấp mười lần giá thị trường, sẽ không để mọi người thiệt thòi.” Niên Bách Ngạn nói rõ từng chữ.

“Gì cơ? Không được!” Nguyễn Tuyết Mạn không nhịn được nữa, cao giọng nói: “Đây chẳng phải là cậu thu mua trá hình sao?”

Diệp Ngọc cũng nhìn Niên Bách Ngạn bằng ánh mắt cảnh giác.

Nguyễn Tuyết Cầm nghe xong câu ấy cũng nhìn anh với ánh mắt khó hiểu.

Diệp Uyên không nói gì, chỉ im lặng.

“Tôi bắt buộc phải bảo đảm cổ phần nhà họ Diệp trong tay tôi cao hơn các cổ đông lão thành khác, như vậy mới có thể nắm giữ toàn bộ hội đồng quản trị, can dự vào quyết định của họ.” Niên Bách Ngạn thành thật nói: “Bởi vì bây giờ cho dù Diệp Uyên có cho tôi toàn quyền quản lý công ty, họ vẫn tiếp tục phủ quyết. Việc tôi muốn làm rất đơn giản, đó là phải khiến họ im lặng.”

Diệp Ngọc lạnh lùng hừ một tiếng: “Niên Bách Ngạn! Anh suy nghĩ quá ngây thơ hay thật sự coi người nhà họ Diệp chúng tôi là kẻ ngốc vậy? Ân oán của anh với nhà họ Diệp bây giờ có ai là không biết? Anh tính toán trăm phương ngàn kế, thậm trọng từng bước, chẳng phải vì muốn nuốt gọn Tinh Thạch hay sao? Chuyện bản thiết kế bị đánh cắp do anh vừa ăn cướp vừa la làng phải không? Nếu không một bản vẽ được bảo mật cao như vậy sao có thể bị người khác nhìn thấy? Bây giờ anh bắt tất cả người nhà họ Diệp đều nhượng cổ phần, chẳng phải là đã giăng sẵn lưới chờ chúng tôi chui đầu vào

sao? Kế hoạch của anh đúng là chặt chẽ, không có một chút sơ hở nào.”

“Diệp Ngọc! Chị nói chuyện đừng có quá đáng.” Tố Diệp không nhẫn nại được. Cô đương nhiên là phải giúp Niên Bách Ngạn rồi.

Diệp Ngọc thấy Tố Diệp lên tiếng, càng thêm tức giận: “Tố Diệp! Cô là người phía nào thế hả? Cô đừng có đứng sai đội đấy. Cho dù cô có không muốn thừa nhận, thì trong người cô vẫn chảy dòng máu của nhà họ Diệp, chứ không phải dòng máu của nhà họ Niên đâu. Đúng là cô đã làm vợ Niên Bách Ngạn, nhưng trên chiến trường còn không nói tới tình nghĩa cha con, huống hồ là thương trường? Cô tưởng anh ta yêu cô mới lấy cô thật sao? Ngay từ ngày đầu tiên anh ta bước chân vào Tinh Thạch, anh ta đã bắt đầu kế hoạch báo thù của mình. Anh ta lấy cô vì lý do rất đơn giản, vì đã tính chuẩn rằng cô sẽ giúp đỡ anh ta những lúc quan trọng, ví dụ như bây giờ. Nếu tất cả chúng tôi đều không đồng ý với cách làm của anh ta, vậy thì Tố Diệp, cô sẽ ngu ngốc mang hết cổ phần của mình chuyển cho anh ta, tôi đoán không sai chứ?”

Những lời nói của Diệp Ngọc quả thực rất có lý, có căn cứ, có lý lẽ. Nếu là một người bình thường thì đã tán đồng với cô ta từ lâu mà nghi ngờ những âm mưu, toan tính của Niên Bách Ngạn. Nhưng người nghe những câu ấy là ai? Đối phương là Tố Diệp, người đã trải qua không biết bao nhiêu chuyện cùng Niên Bách Ngạn, lại cộng thêm tính khí ương bướng, một khi đã tin ai là sẽ tin tới cùng, thế nên mấy lời của Diệp Ngọc đối với cô chẳng có chút tác dụng nào.

“Không sai! Cô nói hoàn toàn chính xác. Nếu các vị ngồi đây không ủng hộ đề nghị của Bách Ngạn, không sao cả, tôi sẽ ủng hộ anh ấy tới cùng.” Tố Diệp tiếp lời đúng kiểu của Diệp Ngọc, ngữ khí kiên quyết: “Trong tay tôi cũng có cổ phần của nhà họ Diệp, tới lúc đó tôi sẽ nhượng lại hết cho Bách Ngạn. Cổ đông của nhà họ Diệp ư, cô

đây làm chán rồi!”

Diệp Ngọc vừa nghe đã lập tức phẫn nộ trừng mắt: “Tố Diệp! Cô đừng có không biết tốt xấu!”

“Người không biết tốt xấu là chị!”

Niên Bách Ngạn phát đau đầu vì cuộc cãi vã của họ. Anh vội vàng can ngăn. Diệp Uyên cũng nhú mào nói: “Được rồi! Lúc này rồi còn cãi cò gì nữa?”

Diệp Ngọc tức giận siết chặt chiếc cốc, không nói nữa.

Tố Diệp bình tĩnh nhìn Diệp Uyên rồi đảo mắt một vòng: “Những lời vừa rồi của tôi không phải nói trong lúc tức giận. Đây chính là quyết định của tôi.”

“Diệp Diệp!” Đương nhiên Niên Bách Ngạn rất cảm động, nhưng sự việc không giống trước đây. Anh không thể để cô bị người khác nói ra nói vào, bèn dịu giọng nói: “Anh không đồng ý em chuyển nhượng toàn bộ cổ phần của nhà họ Diệp.”

“Bách Ngạn...”

“Không được là không được!” Sự lo lắng của Niên Bách Ngạn là có lý. Một khi Tố Diệp làm vậy, vậy thì cô chắc chắn sẽ trở thành cái gai trong mắt người nhà họ Diệp, thậm chí còn bị rất nhiều các cổ đông khác nhieć móc. Các phóng viên bên ngoài sẽ bình luận thế nào cô càng không biết. Tuy rằng họ đúng là quan hệ vợ chồng, nhưng việc giữ cổ phần tuyệt đối không thể đánh giá dựa trên mối quan hệ ấy.

Mục đích anh đề nghị như vậy rất đơn giản. Nếu người nhà họ Diệp lần lượt chuyển nhượng cổ phần thì cũng có nghĩa họ tiết chế hội

đồng quản trị, sẽ khiến các cổ đông lớn tuổi hiểu được thái độ của nhà họ Diệp. Nhưng nếu chỉ có mình Tố Diệp chuyển nhượng, hơn nữa lại còn là toàn bộ, vậy thì chắc chắn sẽ khiến hiểu lầm của họ càng thêm sâu sắc, sau này sẽ càng có cơ hội liên kết lại hoặc uy hiếp nhà họ Diệp đưa ra những quyết định bất lợi.

Phải thuyết phục từng người trong nhà họ Diệp chuyển nhượng cổ phần vốn dĩ là một chuyện rất khó. Niên Bách Ngạn đã chuẩn bị sẵn tâm lý này.

Tố Diệp còn muốn nói gì đó, nhưng bị Niên Bách Ngạn ra hiệu im lặng.

Lâm Yêu Yêu cũng chịu không nổi thái độ của Diệp Ngọc, phải lên tiếng: “Tuy rằng tôi là người mang họ ngoài, nhưng vẫn muốn nói một câu. Bây giờ là khoảng thời gian đặc biệt. Mà thực tế là, mọi người chỉ có thể phối hợp với tổng giám đốc Niên mới có thể vượt qua khó khăn. Tôi không muốn nói những cổ đông đó có gì không tốt, nhưng rõ ràng quyết định của họ đã khiến số lượng cuộc gọi khiếu nại trong ngày hôm nay gia tăng. Tôi cũng đã làm việc ở Tinh Thạch hơn một năm rồi, chưa bao giờ thấy bộ phận khách hàng phải lên tiếng oán trách. Nếu đây là kế hoạch của tổng giám đốc Niên, vậy thì việc gì hôm nay còn phải tập hợp mọi người ở đây để bàn bạc nữa? Anh ấy bảo Tố Diệp chuyển thẳng cổ phần cho mình là được rồi.”

Diệp Ngọc cười khẩy: “Cô mới tới nhà họ Diệp bao lâu? Ra dáng bà chủ gia đình nhanh vậy sao?”

Lâm Yêu Yêu ghen lời, nét mặt gượng gạo.

Diệp Uyên không vui, nhìn về phía Diệp Ngọc: “Cô ấy là con dâu trưởng của nhà họ Diệp, có quyền nói những lời này.”

Diệp Ngọc lạnh lùng nhìn Diệp Uyên: “Em thấy anh quá lụy tình thành ra nhụt chí rồi.”

Sắc mặt Diệp Uyên càng lúc càng khó coi: “Em vẫn chưa chịu thôi phải không?”

“Mọi người không cần tranh cãi vì đề nghị của tôi nữa.” Niên Bách Ngạn ngắt lời hai người đang đối chọi gay gắt, khẽ nói: “Nếu đã như vậy, thì chúng ta có thể làm thế này. Cổ phần mọi người chuyển nhượng có thể coi như tạm thời cho tôi mượn, tới lúc đó có thể bảo bên pháp vụ soạn một hợp đồng có liên quan. Đợt giai đoạn khó khăn này qua đi, tôi sẽ hoàn trả lại đầy đủ.”

Đây cũng là cách vẹn toàn nhất mà anh có thể nghĩ ra.

Nguyễn Tuyết Mạn nghe xong cách này, suy nghĩ rồi gật đầu: “Tôi cảm thấy như vậy còn được.” Cổ phần trong tay bà ta đã từng bị Diệp Hạc Phong thu lại, nhưng dẫu sao Diệp Uyên và Diệp Ngọc vẫn là con của bà ta, bà ta cũng phải nắm chặt mới được.

Diệp Ngọc lạnh nhạt nói: “Mọi người đừng có dễ dàng tin lời anh ta.”

Lúc này Nguyễn Tuyết Cầm mới lên tiếng: “Tôi không có ý kiến gì. Nhưng những người nắm giữ cổ phần nhà họ Diệp còn có Diệp Hạc Thành và Diệp Lan không tới. Chúng ta có phải cũng nên nghe ý kiến của họ không? Nhưng vấn đề bây giờ là... tình hình của Diệp Lan mọi người cũng biết đấy...”

Diệp Uyên có phần mệt mỏi, nói thẳng: “Tôi không có ý kiến gì. Đừng nói là mượn tạm, cứ chuyển nhượng hẳn của tôi cũng không thành vấn đề. Nói thật là, tôi không giỏi trong việc quản lý Tinh Thạch, cũng không muốn nó bị hủy hoại trong tay tôi.”

Nguyễn Tuyết Mạn lén kéo vạt áo Diệp Uyên.

Diệp Uyên không màng.

“Tôi sẽ chuyển nhượng cổ phần cho Bách Ngạn, cộng thêm của anh cả, cho dù mọi người không đồng ý cũng không có ý nghĩa gì nữa.”
Tố Diệp lạnh lùng nói.

Niên Bách Ngạn khoác tay qua vai Tố Diệp, trái tim nghẹn lại.

Diệp Uyên ngẩng đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Cứ quyết định vậy đi! Sáng sớm mai sẽ bảo bên pháp vụ soạn hợp đồng. Bách Ngạn! Tôi tin cậu nhất định có thể giúp Tinh Thạch vượt qua cửa ải này. Còn những người khác, nếu mọi người cũng tin tưởng Bách Ngạn thì sáng sớm mai hãy tới công ty ký hợp đồng.”

Diệp Ngọc lại cười khẩy.

Nét mặt Nguyễn Tuyết Mạn khá phức tạp.

Còn Nguyễn Tuyết Cầm thì gật đầu: “Tôi sẽ tới, tính cho tôi một phần. Tối nay về nhà tôi sẽ khuyên Hạc Thành. Diệp Lan chắc chắn không thành vấn đề.”

Niên Bách Ngạn thở phào: “Cảm ơn mọi người!”

Chỉ cần anh có được quyền chủ động, vậy thì việc lấy lại danh tiếng của Tinh Thạch có lẽ không thành vấn đề. Một khi ký hợp đồng thành công, anh sẽ là cổ đông nắm trong tay hai phần cổ phần lớn của cả hai nhà Niên Diệp, cũng tức là cổ đông lớn nhất Tinh Thạch, trở thành chủ tịch. Chuyện này đối với bên ngoài mà nói, khi hội đồng quản trị của Tinh Thạch có sẽ biến đổi to lớn, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của nhiều người, vậy thì cũng sẽ mang lại niềm tin cho các

khách hàng thân thiết.

Là thành hay bại, phải trông chờ vào ngày mai thôi.

Thời gian không còn sớm nữa, cuộc họp không mấy vui vẻ này cũng nên giải tán rồi.

Nguyễn Tuyết Cầm vì lo lắng cho tình hình của Diệp Lan nên sau khi tạm biệt mọi người đã vội vàng đi về trước. Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu định đưa Nguyễn Tuyết Mạn và Diệp Ngọc về, Diệp Ngọc bèn nói: “Mọi người về trước đi, tôi có chuyện muốn nói với Niên Bách Ngạn.”

Diệp Uyên khó xử, nhìn Diệp Ngọc: “Em đừng bướng nữa!”

Diệp Ngọc nhìn Niên Bách Ngạn bằng ánh mắt sắc lạnh: “Không làm lỡ dở thời gian của anh chứ?”

Niên Bách Ngạn còn chưa lên tiếng, Tố Diệp đã nói: “Diệp Ngọc! Có chuyện gì ngày mai nói đi!”

“Sao? Sợ tôi ăn thịt chồng cô à?” Diệp Ngọc bật cười: “Yên tâm đi, tôi không có cảm hứng với đàn ông!”

Tố Diệp lườm cô ta, đang định phản kích thì Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng nói với cô: “Em về xe đợi anh trước, nghe lời!” Dứt lời, anh đưa chìa khóa xe cho cô.

Tố Diệp rất không muốn đi nhưng ngại Niên Bách Ngạn bèn hậm hực đón lấy chìa khóa, đi thẳng ra ngoài, không quay đầu lại.

Sau khi Tố Diệp rời khỏi, Diệp Uyên nói với Nguyễn Tuyết Mạn: “Mẹ! Con đưa mẹ về trước.”

Nguyễn Tuyết Mạn gật đầu. Khi đi ngang qua Diệp Ngọc, bà ta thấp giọng nói: “Nếu con không muốn chuyển nhượng thì coi như cho vay, đừng có cứng rắn quá!”

Diệp Ngọc không lên tiếng.

Ra khỏi Tinh Thạch, lên xe rồi, Diệp Uyên hỏi Nguyễn Tuyết Mạn: “Mẹ! Hôm nay thái độ của mẹ khá thoải mái đấy.”

“Con phải biết rõ, mẹ chỉ đồng ý con cho vay tạm thôi. Con chuyển nhượng cổ phần cho Niên Bách Ngạn, cho dù chỉ 1% cũng không được. Con không nhìn thấy thái độ của Nguyễn Tuyết Cẩm sao? Chắc chắn là bà ta đồng ý rồi. Nếu cả con cũng chuyển nốt, thế thì con sẽ mất hoàn toàn vị trí chủ tịch. Sau này Niên Bách Ngạn là người nắm giữ, còn nguy hiểm hơn cả bây giờ.”

Lâm Yêu Yêu ngồi bên chỉ lắng nghe, không phát biểu ý kiến.

“Mẹ đồng ý để con cho cậu ta vay tạm. Nói thật lòng, mẹ chỉ sợ Niên Bách Ngạn có dã tâm với Tinh Thạch. Mấy lời Diệp Ngọc nói lúc trước cũng không phải không có lý. Nhưng tình hình bây giờ chỉ có cậu ta mới giải quyết được. Thế nên bây giờ mà Niên Bách Ngạn rời khỏi Tinh Thạch, thì khác nào vứt cả một mớ hổ lốn lại cho Tinh Thạch, rất không có lợi cho việc phát triển của Tinh Thạch trong tương lai.” Nguyễn Tuyết Mạn tiếp tục nói.

Diệp Uyên lắc đầu chẳng biết nói sao. Anh khởi động xe rồi nói: “Việc cho mượn cổ phần vốn dĩ chưa từng xảy ra trên thương trường. Để người ngoài biết được thì sẽ cười chê Tinh Thạch chúng ta, chưa biết chừng sau lưng còn nói chúng ta lúc cần thì tôn người ta lên, khi không cần thì dìm người ta xuống đấy.”

“Người khác thích nói gì thì nói. Mẹ chỉ muốn nhà họ Diệp chúng ta giữ lại được tấc đất nhỏ nhoi cho mình, vậy cũng sai sao?” Nguyễn Tuyết Mạn nói.

Diệp Uyên cũng không muốn tiếp tục tranh cãi với bà nữa. Cũng may ít nhất thì hôm nay bà cũng không cương quyết phản đối tới cùng...

Quyển 13 - Chương 545: Anh sẽ đáp ứng yêu cầu của em

Trong phòng họp của Tinh Thạch, giờ chỉ còn lại Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc.

Giờ này, cho dù là người tăng ca cũng đã về rồi. Cộng thêm tối nay mưa to gió lớn, cả tòa nhà e là ngoại trừ bảo vệ đang trong ca trực ra thì cũng chỉ còn độc hai người họ.

Mưa ngoài trời có vẻ càng thêm dữ dội. Hạt mưa đập điên cuồng đập lên lớp kính thủy tinh nhưng lại bị lớp kính dày cách âm, chỉ còn nhìn thấy ở phía xa xa những tia chớp chốc chốc lại sáng lên phía chân trời. Bầu trời như sắp nứt đôi vậy.

Kinh khủng.

Diệp Ngọc tìm đại một cái ghế nào đó để ngồi.

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện cô ta. Sau lưng anh là cơn mưa đêm ào ào, là sắp chớp đan cài, là bầu trời lúc sáng lúc tối.

Từ góc độ này nhìn Niên Bách Ngạn, sắc mặt anh rõ ràng cũng sáng tối không rõ ràng.

Diệp Ngọc đi thẳng vào vấn đề: “Niên Bách Ngạn! Anh lợi hại thật, lại có thể nghĩ ra được cách thuyết phục mọi người chuyển nhượng cổ phần này. Bây giờ anh được như ý nguyện rồi, bắt đầu từ ngày mai, chỉ cần hợp đồng được ký, anh sẽ là cổ đông lớn nhất của Tinh Thạch, âm mưu của anh cuối cùng cũng thành công rồi.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn rất bình tĩnh. Gương mặt vừa rồi trông có vẻ u ám bất định, kỳ thực nhìn kỹ thì chỉ vì trời đất âm u. Sắc mặt anh vốn dĩ không hề thay đổi. Giống như tất cả đã nằm trong dự tính của anh vậy.

Anh không lên tiếng ngay mà cầm hộp thuốc trên mặt bàn lại, rút ra một liều thuốc, ngậm lên miệng rồi châm lửa.

Làn khói xám trắng nhẹ nhàng vẩn vút quanh các đầu ngón tay của anh, mỏng như tơ. Một liều thôi cũng đủ khiến người cảm thấy ngột ngạt.

Anh khẽ nhả khói.

Sương khói làm mềm đi những góc cạnh trên gương mặt anh.

Diệp Ngọc thấy vậy, lạnh lùng lên tiếng: “Niên Bách Ngạn! Vừa rồi tôi nói không sai chứ? Tất cả đều là kế hoạch của anh, đúng không?”

“Tôi thấy cô sắp điên rồi đấy.” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn có vẻ không vui: “Khúc Nghệ chết rồi, lý trí của cô có phải cũng chết theo không?”

“Anh bớt nhắc tới Khúc Nghệ với tôi thôi! Nếu lúc trước không phải anh lợi dụng quan hệ giữa tôi và Khúc Nghệ, cướp đi cổ phần của tôi, cô ấy có bị mọi người gièm pha sau lưng không? Liệu có phải sống giữa những lời chửi bới của người khác không?” Diệp Ngọc vừa nghe tới hai chữ “Khúc Nghệ” là lại phát điên, cao giọng lên.

Ngữ điệu của Niên Bách Ngạn vẫn không cao không thấp, thậm chí có thể nói là không đậm không nhạt: “Những lời chửi bới của mọi người? Mọi người mà cô nói theo như tôi được biết chính là mẹ cô.

Cô chỉ dám hận mà không dám nói mẹ mình, thế nên mới trút cả một bụng tức lên người tôi. Diệp Ngọc! Cô đừng quên! Lúc đó cô tự nguyện chuyển nhượng cổ phần của mình cho tôi, chính cô tự nguyện dùng lợi ích của mình để bảo đảm những tháng ngày của cô và Khúc Nghệ không bị quấy nhiễu. Nói trắng ra! Tôi và cô ban đầu chỉ là một vụ mua bán. Cô chuyển cổ phần cho tôi, hơn nữa còn lấy được một khoản tiền lớn từ phía tôi, còn tôi cũng đã giữ lời hứa giúp cho cô và Khúc Nghệ được sống yên ổn. Nhưng sau đó thì sao? Chính cô không tự giải quyết được quan hệ giữa Khúc Nghệ và gia đình mình. Lẽ nào món nợ này cũng tính cả lên đầu tôi? Diệp Ngọc! Điều mình không thích thì đừng làm với người khác. Ban đầu Tổ Diệp nói không sai, người nên tự vấn lại lòng mình chính là cô!”

“Niên Bách Ngạn!” Diệp Ngọc tức đến nỗi cả người run lên: “Anh không cần đứng đây giả vờ làm người tốt! Bây giờ anh nói gì mà chẳng lý lẽ hùng hồn! Vì anh sắp có được Tinh Thạch rồi, quỹ kế của anh sắp thành công rồi! Đừng tưởng tôi dễ lừa như những người khác. Hôm đó các cổ đông lớn tuổi nói không sai. Anh chỉ mong bố tôi chết đi! Thật ra ngay từ lúc bố tôi còn sống anh đã từng bước vạch sẵn kế hoạch rồi. Bây giờ là lúc anh thu lưới có phải không? Tôi nhất định sẽ vạch trần anh! Không cần biết dùng cách gì tôi cũng phải vạch mặt kẻ lừa đảo như anh! Tôi phải để cho tất cả mọi người biết Niên Bách Ngạn chính là kẻ nội gián đã tiết lộ bí mật thương mại. Tôi sẽ không để các cổ đông lớn tuổi bị anh qua mặt đâu!”

Niên Bách Ngạn bình tĩnh hút thuốc, thờ ơ trước những lời chửi mắng của cô ta.

Lại một tia sét rạch ngang bầu trời.

Ngay sau đó là một “đùng đoàng”. Đất trời dường như cũng rung lắc theo.

Đúng vào lúc này, cửa phòng họp bất ngờ bị đẩy ra, ngay sau đó là một loạt những tiếng xin lỗi. Niên Bách Ngạn ngược nhìn. Là người bảo vệ tòa nhà.

Người bảo vệ vội vàng giải thích: “Thật ngại quá! Tôi vừa nhìn thấy chủ tịch đã ra về. Lúc đi kiểm tra thì thấy đèn trong Tinh Thạch vẫn còn sáng, tôi tưởng mọi người quên không tắt...”

“Ra ngoài!” Diệp Ngọc quát lên giận dữ.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Người bảo vệ sợ hãi, vội vã rời đi.

Niên Bách Ngạn vẫn bình thản từ đầu tới cuối. Điều thuốc cũng hút sắp hết. Anh dập tắt vào trong gạt tàn, điềm nhiên nói: “Cô nói xong rồi chứ?”

Diệp Ngọc phẫn nộ nhìn anh chăm chăm, bờ môi mím chặt.

Niên Bách Ngạn đứng dậy: “Nếu cô chỉ muốn chửi người cho bớt tức vậy thì cô cũng mắng đã rồi đấy. Tôi không có thời gian ngồi đây điên cùng cô đâu!”

Dứt lời, anh quay người định rời đi.

Nhưng anh bất ngờ bị Diệp Ngọc giữ lại, sức mạnh lớn đến nỗi Niên Bách Ngạn sửng sốt. Anh không chú ý, cả người dờ ra. Một tay kia bỗng chốc đâm đầu vào đầu con chim điều hâu làm bằng vàng trang trí cho bàn họp. Góc cạnh của vật trang trí này sắc lẹm làm mu bàn tay anh bị thương.

Theo phản xạ tự nhiên, Niên Bách Ngạn nhíu mày, quát lên: “Cô ầm ỉ đủ chưa!” Sau đó anh đẩy cô ta ra.

Diệp Ngọc cuộn chặt tay lại, đứng cách anh mấy bước, ngữ khí trầm lạnh: “Niên Bách Ngạn! Chẳng phải anh luôn miệng nói muốn tốt cho Tinh Thạch sao? Nếu anh thật sự muốn tốt cho Tinh Thạch, vậy thì hãy rời khỏi đây đi! Đừng tưởng không có anh Tinh Thạch sẽ thành đồ bỏ! Tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn không rời khỏi Tinh Thạch, tôi nhất định không để anh sống yên ổn đâu!”

“Người muốn đối phó với tôi nhiều như cá diếc trôi sông. Thế nên, nếu cô muốn tham gia cùng tôi sẵn sàng hoan nghênh!” Niên Bách Ngạn buông một câu thiếu kiên nhẫn rồi kéo cửa phòng họp, bỏ đi.

“Niên Bách Ngạn! Anh là gã khốn nạn!” Diệp Ngọc tức giận, giậm chân bình bịch.

Ra khỏi Tinh Thạch, mu bàn tay Niên Bách Ngạn vẫn không ngừng chảy máu. Vết thương khá sâu nhưng đã không còn đau từ lâu. Cũng phải, đã trải qua quá nhiều đau đớn rồi, vết thương nhỏ nhoi này có đáng gì đâu.

Anh ấn thang máy mới phát hiện thang máy không còn hoạt động nữa, hình như có sự cố gì đó.

Anh đành bỏ cuộc, đi vào trong cầu thang bộ, bước từng bước xuống, định xuống tầng thấp hơn sẽ đi thang máy.

Khi xuống tới dưới nhà, mưa như trút nước.

Lúc này Tố Diệp nhất định đã lái xe ra khỏi hầm để xe rồi. Anh đang định gọi điện cho cô thì thấp thoáng nhìn thấy một bóng người trong mưa gió. Khi cái bóng lại gần, anh mới nhìn rõ đó là Tố Diệp.

Cô đang gắng gượng che ô, chạy về phía tòa nhà.

Nước mưa thấm ướt đôi giày của cô, thậm chí còn bắn lên cả tà váy.

Sau khi thấy vậy, Niên Bách Ngạn bỗng cảm thấy trong lòng ấm áp hẳn. Anh lập tức sải bước vào cơn mưa, chạy tới đỡ lấy chiếc ô đang nghiêng ngả của cô, như vậy mới không để cô bị gió quật ngã nghiêng.

“Aiya, anh cứ đứng đó đợi được rồi! Anh xem anh kìa, quần áo ướt hết rồi.” Tố Diệp ngẩng đầu nhìn anh, vội vàng gạt những giọt nước mưa rơi xuống người anh trong xót xa.

Niên Bách Ngạn ôm chặt lấy cô rồi rảo bước nhanh hơn: “Vào trong xe đã!”

Hai người lại chạy trong mưa, nước bắn tung tóe.

Cuối cùng đã trở về xe. Tố Diệp lấy khăn giấy, miệng vẫn còn làu bàu: “Quần áo ướt cả rồi. Chẳng phải em qua đón anh rồi sao? Sao còn chạy vào mưa làm gì chứ?”

Niên Bách Ngạn để mặc cho cô tay chân quỳnh quáng, cười nói: “Anh sợ em bị gió thổi bay mất.”

“Em sợ anh bị Diệp Ngọc ăn thịt thì có. Đây cũng là nguyên nhân Tố Diệp ngồi không yên trong ô tô. Cô đã nghe mấy bài hát. Trong thời tiết này vốn dĩ trong xe có thêm chút nhạc cũng là một điều thú vị, nhưng đợi mãi vẫn không thấy bóng dáng Niên Bách Ngạn đâu, cô bắt đầu sốt ruột.

Niên Bách Ngạn cởi mấy cúc áo sơ mi rồi khẽ nói: “Diệp Ngọc cũng chỉ tức không làm gì được thôi mà.”

“Em chỉ sợ cô ta nổi điên lên sẽ bất chấp tất cả.” Tố Diệp nói bỗng

liếc thấy vết thương trên mu bàn tay anh, có máu chảy ra.

“Đợi đã!”

Bàn tay Niên Bách Ngạn khựng lại trong không trung.

Tim Tố Diệp sắp ngừng đập tới nơi. Cô dè dặt kéo tay anh lại, nhìn thấy vết thương lập tức lo lắng: “Chuyện gì thế này?”

Niên Bách Ngạn sợ cô lo lắng bèn nhẹ nhàng nói: “Không cần thận bị xước thôi, không sao đâu!”

“Sao lại không cần thận bị xước được? Con người anh có lúc bất cẩn cơ chứ?” Hai con người Tố Diệp như sắp rơi ra tới nơi. Cô lập tức nhớ tới dáng vẻ hung ác của Diệp Ngọc, liền nổi giận đùng đùng: “Có phải cô ta làm anh bị thương không?”

Niên Bách Ngạn chỉ khẽ cười: “Về nhà băng bó một chút là không sao, đừng làm ầm lên!”

“Diệp Ngọc đáng ghét!” Tố Diệp nổi điên, nói rồi định đẩy cửa ra.

Cô bị Niên Bách Ngạn kéo trở lại: “Mưa to như vậy, em định đi đâu?”

“Em đi giết Diệp Ngọc! Ai cho phép cô ta làm vậy với anh? Cô ta có quyền gì mà làm vậy với anh?” Nói rồi, Tố Diệp càng lúc càng cảm thấy khó chịu trong lòng, khóe mắt cũng đỏ lên.

Có lúc cô thật sự muốn Niên Bách Ngạn rời xa Tinh Thạch. Vì có gì phải để đám người đó chọc tức chứ?

Niên Bách Ngạn thấy cô như vậy, bèn đau lòng ôm lấy cô, dịu dàng khuyên nhủ: “Được rồi, được rồi! Chẳng phải anh vẫn yên ổn đây

sao? Chỉ là không cần thận bị quẹt vào thoi, thật mà!”

“Bách Ngạn! Hay là chúng ta đi đi! Bán hết cổ phần của chúng ta đi, mặc kệ tất cả. Cái gì mà Tinh Thạch, cái gì mà nhà họ Diệp, nhà họ Niên, chúng ta mặc kệ hết đi có được không?” Tố Diệp thực sự rất thương anh. Nhìn thấy anh mệt mỏi, tim cô còn khó chịu hơn bị dao cắt.

Niên Bách Ngạn ôm cô vào lòng, nhìn vào mắt cô: “Đây là lần đầu tiên em đưa ra yêu cầu này với anh.”

“Phải! Trước đây em không hề yêu cầu anh như vậy!” Tố Diệp cũng nhìn vào mắt anh và nói: “Em biết em không nên yêu cầu anh từ bỏ sự nghiệp của mình, lý tưởng của mình. Nhưng Bách Ngạn! Anh là chồng em, em không thể nhìn anh ngày nào cũng tận tâm tận lực, ngày nào cũng dốc hết sức mà vẫn không làm vừa lòng được họ. Chúng ta nhất định phải sống cuộc sống như vậy sao? Chúng ta cũng có thể như những người phụ nữ bình thường khác. Không cần có quá nhiều tiền, chỉ cần ngày nào cũng được sống thoải mái, không được sao? Hoặc là bây giờ số tiền trong tay anh và em đã đủ dùng rồi, chúng ta không cần phải vất vả như thế. Chúng ta có thể đi du lịch thế giới. Đi mệt thì tới một nơi nào đó nghỉ ngơi một thời gian, nghỉ đủ rồi lại đi tiếp, không phải như vậy tốt hơn sao?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên tình cảm. Anh giơ tay, vuốt nhẹ mấy lọn tóc lòa xòa trước trán cô, không giận cũng không thiếu kiên nhẫn: “Anh nghĩ anh sẽ đáp ứng yêu cầu của em, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên em đưa ra yêu cầu này. Nếu không thỏa mãn được em, anh quả thực không xứng làm chồng em rồi. Diệp Diệp! Anh hứa với em, chỉ cần Tinh Thạch vượt qua giai đoạn khó khăn này, anh sẽ rời khỏi Tinh Thạch, chúng ta cùng đi, được không?”

“Bây giờ không được sao?” Tố Diệp hô hấp một cách khó khăn.

Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại: “Nếu đổi lại là em, em có thể đi được không?”

Cô ghen lời.

“Sản phẩm mới của Tinh Thạch do anh phụ trách, xảy ra chuyện anh không thể rũ áo bỏ đi. Hội đồng quản trị hùng hổ hăm dọa, đám hỗn tạp này phải có người ra mặt thu dọn. Anh đi nhẹ nhàng, thoải mái, những người đen đui cuối cùng chắc chắn là nhân viên của anh. Bộ phận thị trường, bộ phận quan hệ thậm chí là bộ phận thiết kế, khai thác, họ có thể đều vì anh mà chịu liên lụy. Thế nên Diệp Diệp! Lúc này bất kỳ ai cũng có thể ra đi, chỉ có mình anh không thể ra đi, cũng không được lùi bước, dù là nửa bước cũng không được!” Niên Bách Ngạn chân thành nói.

Sao Tố Diệp không hiểu điều này chứ?

Tạm thời không nói tới chuyện của Niên Bách Ngạn, ngay cả cô sau khi bị sa thải khi ấy, tất cả các công việc của cô cũng phải chuyển giao cho các đồng nghiệp khác. Bình thường khối lượng công việc của cô nhiều đến mức nào cô biết quá rõ, thế nên không khó tưởng tượng các đồng nghiệp sẽ oán thán không thôi.

Hướng hồ, Niên Bách Ngạn đang trong một tình thế nghiêm trọng như vậy?

Cô biết càng những lúc thế này càng phải bình tĩnh, lý trí. Nhưng, cô thương anh lắm!

“Cho anh thêm một chút thời gian được không? Anh hứa với em, chỉ cần xoay chuyển được cục diện, anh chắc chắn sẽ rời khỏi Tinh Thạch.” Niên Bách Ngạn xoa nhẹ má cô: “Tới lúc đó, em muốn đi đâu

anh sẽ đi cùng em. Đây là lời của anh đối với em, quyết không nuốt lời!”

Tổ Diệp thở dài: “Thật sự tới lúc anh xoay chuyển được cục diện rồi, anh còn nỡ rời đi không?”

Niên Bách Ngạn nâng cao gương mặt cô lên, ánh mắt nghiêm túc: “Không có gì quan trọng với anh hết ngoại trừ em và Bách Tiêu. Chỉ cần Bách Tiêu ngày nào cũng được bình yên vô sự, em ngày nào cũng được vui vẻ, hạnh phúc, đó mới là điều quan trọng nhất đối với anh.”

“Có cần gọi Bách Tiêu quay về không?” Cô cảm động.

“Đừng nói với nó!”

Tổ Diệp nhìn anh: “Nhưng sớm muộn nó cũng biết thôi.”

“Giấu được ngày nào hay ngày ấy. Giờ nó ngày ngày tập trung luyện xe, có lẽ không có thời gian đọc mấy tin tức kinh tế.” Niên Bách Ngạn dặn dò.

Tổ Diệp sà vào lòng anh: “Lời hứa của anh sẽ nhanh chóng thành hiện thực chứ?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn kiên định: “Phải! Sẽ rất nhanh thôi!”

Cô không nói gì nữa chỉ ghì siết lấy anh...

Đêm khuya yên ắng, thế nên tiếng mưa càng thêm rõ nét.

Tổ Khải cả đêm không ngủ.

Anh vẫn đang lục lại các ghi chép và tài liệu truy bắt bọn buôn ma túy lúc trước, hy vọng có thể tìm ra được một chút manh mối.

Bên cạnh anh đặt gạt tàn thuốc lá.

Trong gạt tàn chất đầy đầu lọc.

Tay phải vẫn còn kẹp nửa điếu thuốc đã cháy được quá nửa.

Từng làn khói bay lượn lờ như có như không.

Điện thoại bất ngờ đổ chuông. Trong một đêm mưa như thế này, nó khiến lòng người bất an.

Tay Tố Khải run lên, điếu thuốc rơi xuống, không biết vì ngón tay bị bỏng hay vì nửa đêm nghe thấy tiếng chuông bất ngờ.

Tàn thuốc rơi xuống đất, như lớp tro bụi lan ra.

Kinh nghiệm trong ngành bao năm đã hình thành cho Tố Khải một thói quen bất an khi nửa đêm nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Anh nhìn giờ, đã hai giờ sáng rồi. Lúc này mà điện thoại kêu, chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp.

Không kịp nghĩ nhiều, anh dập tắt đầu thuốc, tiện tay cầm di động lên xem, bàng hoàng, lập tức nhận máy.

Đầu kia có vẻ rất gấp gáp.

Mặt Tố Khải biến sắc. Anh nói: “Cháu sẽ lập tức qua ngay!”

Chưa đầy hai mươi phút sau, Tố Khải đã lái xe tới trước cửa nhà Diệp Lan. Anh gần như lái xe như bay, thậm chí còn cố tình vượt đèn

đỏ.

Nước mưa làm mờ đi tầm nhìn. Trong bóng tối, có bóng người đang cầm ô đứng đợi.

Tố Khải không kịp cầm ô đã vội xuống xe.

Lúc sắp tới, anh gọi điện tới nhà Diệp Lan. Người đứng trước cửa là Nguyễn Tuyết Cầm. Sau khi thấy anh tới, bà ta căng thẳng như sắp khóc: “Bộ dạng của Lan Lan kinh khủng lắm, tôi quả thực không biết phải làm sao nữa...”

Điện thoại cũng là Nguyễn Tuyết Cầm gọi tới. Sau khi Tố Khải nhận máy, bà ta đã lo lắng nói với anh rằng Diệp Lan lên cơn nghiện.

Câu nói ấy khiến Tố Khải không thể lý trí được nữa. Dọc đường đi, trong đầu anh toàn là hình ảnh Diệp Lan đau khổ vật vã.

Anh vội vàng đi lên gác. Trong nhà không có người làm, chỉ có Diệp Hạc Thành.

Cửa phòng khép hờ. Vừa lại gần anh đã nghe thấy tiếng Diệp Lan gào khóc.

Trái tim Tố Khải như bị vô số mũi kim xuyên thủng, đau đớn đến không thở nổi. Anh sai bước tới, đẩy cửa ra. Nguyễn Tuyết Cầm cũng nhanh chóng theo sau.

Cửa phòng ngủ được mở ra.

Dưới đất ngổ ngang.

Thậm chí còn có cả ly cốc vỡ.

Diệp Hạc Thành tái mặt đứng trong phòng ngủ của Diệp Lan, hai tay run run: “Lan Lan à! Nghe lời bố, đặt miếng thủy tinh đó xuống, đừng làm mình bị thương.”

Một tiếng nổ vang lên trong đầu Tố Khải. Anh không nghĩ gì, xông thẳng vào phòng.

Trước mắt là khung cảnh cả đời này anh cũng khó mà quên được!

Diệp Lan mặc váy ngủ màu trắng, trong tay siết chặt một miếng thủy tinh vỡ, là mảnh vỡ từ chiếc cốc. Mảnh vỡ đã cứa vào lòng bàn tay cô. Máu bắt đầu lan ra, đỏ tươi như lựu chảy tràn tới tận cánh tay.

Dáng vẻ tóc tai bù xù của cô trông rất đáng sợ. Mới một thời gian ngắn không gặp, mặt cô đã gầy đến hốc hác.

Thấy Tố Khải đi vào, tâm trạng của cô dường như càng trở nên kích động.

“Lan Lan!” Tố Khải cảm thấy mình không thở nổi nữa. Anh sợ cô kích động sẽ làm bị thương bản thân.

“Em chịu không nổi nữa! Chịu không nổi nữa rồi!” Diệp Lan ôm gối, cả người co rụt dưới đất.

Miếng thủy tinh vỡ trong tay lắc lư qua lại trước mắt cô. Chỉ cần cô bất cẩn là sẽ đâm vào mắt mình. Nguyễn Tuyết Cầm sợ hãi bật khóc: “Lan Lan! Con đừng dọa mẹ!”

Tố Khải dẫu sao cũng xuất thân là cảnh sát chống ma túy, tình huống này anh thường xuyên bắt gặp. Tuy rằng đối tượng là Diệp Lan khiến anh căng thẳng hơn mọi khi nhưng tới thời khắc quan trọng, anh vẫn

phải đè nén sự căng thẳng ấy xuống, giữ vững bình tĩnh.

Nhân lúc Diệp Lan không đề phòng, anh bước nhanh tới, túm lấy bàn tay đang cầm mảnh vỡ của cô, giữ chặt lấy cổ tay cô, để mặc cô gào khóc cũng không buông.

Lúc này cương quyết đoạt lại mảnh vỡ từ tay Diệp Lan sẽ vô cùng nguy hiểm. Cách duy nhất là để cô tự buông tay.

Lực của Tố Khải rất mạnh.

Cổ tay Diệp Lan cảm tay tê dại, bất giác buông tay.

Khi mảnh vỡ rơi xuống đất, Tố Khải đá văng nó đi rồi quát: “Thu dọn sạch sẽ tất cả mảnh thủy tinh vỡ trong phòng, khẩn trương!”

Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành không dám rề rà, lập tức làm theo.

Diệp Lan không nằm yên trong lòng Tố Khải. Cô liều mạng giãy giụa, gào thét như một kẻ điên. Lòng bàn tay cô đã bị thương, máu thậm chí thấm cả lên sơ mi của Tố Khải.

Tố Khải lo lắng cho vết thương của cô, mơ hồ lại không thể nhìn rõ cụ thể nó sâu đến mức nào. Anh lại hét lên với Nguyễn Tuyết Cầm: “Mang dây thừng lại đây!”

Nguyễn Tuyết Cầm sửng người.

“Sao cơ?”

“Dây thừng!” Tố Khải lặp lại lần nữa: “Không trói cô ấy lại, cô ấy sẽ còn làm bị thương chính mình. Còn nữa, vết thương của cô ấy cần

phải được xử lý.”

Tay Nguyễn Tuyết Cầm run lên bần bật.

Diệp Hạc Thành lập tức đi tìm, nhưng tìm mãi vẫn không có.

“Kéo ga trái giường xuống, bện lại thành dây, nhanh!” Tố Khải nghĩ ra cách.

Thế nên hai người họ nhanh chóng kéo ga trái giường xuống, buộc lại, tết thành kiểu dây thừng.

“Tố Khải! Em cầu xin anh, cho em một ít bột trắng đi! Hay là anh tiêm cho em thứ gì đó cũng được... Em chịu không nổi nữa! Em sắp chết rồi!” Diệp Lan bắt đầu van nài như một con nghiện.

Dáng vẻ của cô đáng thương vô cùng, là ai cũng không nỡ.

Tố Khải cắn chặt răng, ôm ghì lấy cô, cố gắng không nhìn biểu cảm đáng thương ấy. Anh sợ mình không thể quyết tâm được, rồi thật sự sẽ nghĩ cách tìm ma túy cho cô hít, để cô bớt đau đớn.

“Lan Lan...” Anh gọi tên cô hết lần này tới lần khác, cố gắng vỗ về tâm trạng của cô.

“Chẳng phải anh yêu em sao? Anh yêu em thì không thể nhìn em đau khổ như vậy được!” Diệp Lan liều mạng ngọ ngoạy, thậm chí mở miệng cắn anh. Thấy anh không động đậy, cô bắt đầu chửi mắng: “Có phải anh muốn giường mắt nhìn em chết không? Tố Khải! Anh vốn không yêu em! Anh nói mấy lời đó chỉ để lừa gạt thôi! Nếu anh yêu em, sao có thể nhìn em đau khổ như thế?”

Gân xanh đã nổi lên trên trán Tố Khải. Anh vẫn ôm chặt cô, giọng nói

khản đặc: “Lan Lan! Em nghe lời anh. Chính vì anh yêu em nên mới càng phải giúp em cai nghiện! Em không thể cứ tiếp tục như vậy được, nếu không sẽ chỉ đau khổ thêm thôi!”

Dây thừng cuối cùng cũng được làm xong. Nhưng sao Nguyễn Tuyết Cầm nỡ trói con gái? Nước mắt bà ta cứ xoay tròn trong hốc mắt, tay cũng run lên kịch liệt.

“Chú! Chú giữ lấy Lan Lan!” Tổ Khải phải đích thân ra tay.

Tay Diệp Hạc Thành cũng run, nhưng vẫn ép buộc bản thân phải làm. Ông ta bước lên, cố gắng ấn chặt Diệp Lan. Nhưng dù sao cũng là bố, cố gắng thì cũng được bao nhiêu sức lực? Lúc này Diệp Lan vô cùng khỏe, lập tức đẩy Diệp Hạc Thành ra, xông ra ngoài.

Tổ Khải thất kinh, vội chạy theo.

Anh thấy Diệp Lan lật tung các tủ không biết đang tìm cái gì.

Tổ Khải lao tới như một mũi tên, giữ chặt lấy eo Diệp Lan, sau đó bế cô lên.

“Buông em ra!” Diệp Lan phát điên, không ngừng quấy đạp và gào thét.

Cô giơ tay, thậm chí cào bị thương cổ Tổ Khải.

Nhưng lần này kiểu gì Tổ Khải cũng không buông tay ra nữa. Sau khi đè chặt cô xuống sofa, anh hét lên với Diệp Hạc Thành: “Trói cô ấy lại!”

Diệp Hạc Thành không dám mềm lòng nữa, vội vàng làm theo.

Diệp Lan phát ra những tiếng khóc chói tai.

Nguyễn Tuyết Cầm đứng bên ôm chặt miệng, nước mắt trào ra.

Cho tới khi Diệp Lan bị trói chặt hoàn toàn, không còn sức động đậy nữa, Tố Khải mới bế cô trở lại giường, ngồi lên đầu giường nhìn cô.

Ánh mắt anh ngập tràn đau thương.

Nhưng cơn nghiện của Diệp Lan chưa dứt. Cô vẫn không ngừng cựa quậy, nức nở: “Cầu xin mọi người! Con đau lắm, rất nhiều côn trùng đang cắn con!”

“Cô ơi! Trong nhà có hộp bông băng không?” Tố Khải cũng túa đầy mồ hôi.

Nguyễn Tuyết Cầm vội vàng đi lấy.

Tố Khải lấy ra hai lọ oxy già, tách lòng bàn tay cô ra, nhưng cô rất không phối hợp, cuộn tay rất chặt.

“Tố Khải! Anh là anh bắn chết em đi! Em không muốn chịu đựng nỗi khổ này nữa!” Diệp Lan cắn môi.

Sống lưng Tố Khải lạnh toát, trong lòng thầm nghĩ cũng may tối nay anh không mang súng theo, nếu không chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì. Trước đây anh đã từng nhìn thấy những con nghiện tự sát. Nếu Diệp Lan cũng...

Anh không dám nghĩ.

Thấy cô sắp cắn nát môi mình, Tố Khải dịu giọng khuyên nhủ. Nhưng lúc này Diệp Lan chẳng nghe được vào đầu câu nào. Cô như một

con sói mất kiểm soát, bất kỳ lúc nào cũng có thể nhào tới cắn đứt huyết quản của người khác.

Nhưng Tố Khải đau lòng.

Anh không nghĩ gì nữa, cúi đầu bịt kín miệng cô lại.

Dùng môi và răng mình cạy răng cô ra.

Một giây sau, Diệp Lan cắn vào môi anh, rất mạnh.

Anh hự một tiếng, nhưng tay vẫn giữ chặt cơ thể cô.

Chẳng mấy chốc, Diệp Lan bật khóc. Cô ít nhất vẫn còn giữ lại chút lý trí. Nhân lúc cô khóc, Tố Khải ngược mặt lên. Môi anh đã bị cô cắn xước, máu đã trào ra.

“Lan Lan! Để anh xử lý vết thương cho em!” Lần này anh dùng sức nạy từng ngón tay cô ra, dùng hai chai oxy già khử trùng. Khi lau sạch vết thương anh mới phát hiện, tay cô đâu đâu cũng là vết thương.

Tố Khải cảm thấy còn đau hơn chính mình thương tổn.

“Trước đây cô ấy cũng như vậy sao?” Tố Khải hỏi họ.

Diệp Hạc Thành có chút lúng túng. Ông nhìn Nguyễn Tuyết Cầm một cái. Gương mặt Nguyễn Tuyết Cầm chỉ toàn bị thương. Bà ta khẽ nói: “Trước đây nó cũng lên cơn nghiện nhưng chưa từng nghiêm trọng như hôm nay.”

“Trước khi cháu đến đã duy trì bao lâu rồi?”

Nguyễn Tuyết Cầm nghẹn ngào: “Gần hai tiếng đồng hồ rồi!”

Gì cơ?

Tố Khải kinh hãi.

“Những lần trước hai người xử lý thế nào?” Tố Khải nhìn họ.

Nguyễn Tuyết Cầm bỗng im bặt.

Sắc mặt Diệp Hạc Thành cũng rất khó coi.

Tố Khải cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Nhưng lúc đó Diệp Lan lại bắt đầu không yên. Cả người cô co rụt lại. Tuy bị trói chặt nhưng cô vẫn cố giãy. Cô hét lên với Nguyễn Tuyết Cầm: “Mẹ! Con xin mẹ, xin mẹ đấy, cho con hít đi, con xin mẹ...”

Nghe xong những lời ấy, Tố Khải bàng hoàng, quay đầu nhìn Nguyễn Tuyết Cầm.

Lúc này Nguyễn Tuyết Cầm biết không giấu được nữa. Bà ta khóc lóc, nói không thành tiếng: “Mấy lần trước tôi quả thực không đành lòng nhìn nó khổ sở, nên đã ra chợ đen mua... bột trắng với giá cao!”

Tố Khải sửng sốt, đứng bật dậy, hét lên: “Gì cơ?!”

Đêm mưa cuối cùng cũng qua đi.

Hôm sau không còn mưa nữa nhưng trời vẫn u ám, không thể bừng sáng trở lại, giống như dự báo một ngày vận hạn sắp tới.

Hôm nay Niên Bách Ngạn không tới công ty sớm. Anh đang đợi pháp vụ làm hợp đồng.

Chuông cửa vang lên. Tố Diệp vừa ngủ dậy cứ tưởng Tiểu Nhã tới bèn giơ tay mở cửa. Ai ngờ người vào cửa lại là mấy người đàn ông mặc cảnh phục, ai nấy đều rất nghiêm nghị.

Tố Diệp thấy không bình thường bèn gọi Niên Bách Ngạn.

Khi mở cửa ra. Hai người dẫn đầu lần lượt xuất trình thẻ ngành, tự báo danh. Một người là kiểm sát viên, người còn lại là công an.

Kiểm sát viên nói: “Niên Bách Ngạn! Có người tố cáo anh lợi dụng bí mật thương mại bị đánh cắp để chuộc lợi, chúng tôi cần mở rộng điều tra việc làm ăn của anh!”

Còn phía công an thì nói: “Anh Niên! Thi thể của cô chủ nhà họ Diệp, Diệp Ngọc đã được người ta phát hiện. Bước đầu nghi ngờ là bị mưu sát. Có người chứng kiến tối qua hai người xảy ra xô xát. Mời anh theo chúng tôi về đồn cảnh sát để điều tra làm rõ!”

Quyển 13 - Chương 546: Tôi chỉ hiểu đạo lý người chết vì lợi ích mà thôi

Nhà Phật có một câu nói thế này. Tôi hỏi Phật, tại sao những ngày trời đất mưa gió âm u, tôi cũng không thấy thoải mái trong lòng? Phật nói, chẳng liên quan gì tới trời cả, đó là vì trong lòng bạn thiếu ánh nắng. Lòng không chuyên tâm, con người sẽ mờ mịt.

Câu trả lời này thường hay nâng cấp lên thành một tư duy triết học, còn lấy những kinh nghiệm làm việc trước nay của Tố Diệp để trả lời thì chính là: Hoàn cảnh môi trường có ảnh hưởng rất lớn tới tâm lý con người. Con người có thất tình lục dục, nó sẽ tức cảnh sinh tình, từ đó mà khiến tâm lý biến đổi. Cứ lấy ngày mưa ra nói, khí áp thấp sẽ khiến con người hít thở không thuận lợi, mây mù trước mắt sẽ mang lại cảm giác khó chịu cho thị giác, từ đó mà hình thành lên tâm lý tự thôi miên bản thân, tự kỷ ám thị, tâm tình tự nhiên cũng trở nên sa sút.

Từ cơn mưa như trút nước hôm qua cho tới cảnh mây mù giăng khắp lối sáng nay, trái tim Tố Diệp như ngồi xe vượt núi vậy, lên lên xuống xuống. Sau khi người mặc cảnh phục đi thẳng vào vấn đề, lần đầu tiên Tố Diệp cảm thấy sợ màu cảnh phục quen thuộc này.

Cô không thể duy trì một tâm trạng thoải mái trong một ngày u ám dường này, khi mới sáng sớm đã phải đối mặt với những người khí thế hùng hổ.

Niên Bách Ngạn cũng có phần kinh ngạc, nhưng anh vẫn bình tĩnh

mở cửa, điềm đạm đợi họ lên tiếng.

Ai ngờ, những lời của kiểm sát viên và cảnh sát khiến họ ngỡ ngàng.

Nhất là lời của người cảnh sát kia.

Tố Diệp gần như kinh hãi, vô thức buột miệng: “Đồng chí cảnh sát! Anh vừa nói gì cơ? Diệp Ngọc chết rồi?”

Người cảnh sát liếc nhìn Tố Diệp một cái, sau đó lại sang nhìn Niên Bách Ngạn chăm chăm với ánh mắt sắc bén: “Thi thể được người ta phát hiện vào khoảng 4 giờ sáng nay, trong một bụi cây gần tòa nhà nơi Tinh Thạch đặt trụ sở. Qua xác minh, nạn nhân là Diệp Ngọc, thời gian tử vong vào khoảng 11 giờ đêm qua. Anh Niên! Khoảng thời gian này anh vẫn chưa về nhà phải không?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn đã sớm chuyển từ sự bàng hoàng khi nghe tin về Diệp Ngọc sáng trạng thái bình tĩnh như mọi khi. Giọng anh nhạt nhòa: “Cái chết của Diệp Ngọc không liên quan tới tôi.”

“Anh phải đi cùng chúng tôi một chuyến!”

Niên Bách Ngạn nhìn đồng hồ, bình tĩnh hỏi: “Có thể cho tôi thêm hai tiếng đồng hồ không? Tôi cần tới công ty!”

“Bây giờ e là anh Niên không tiện tới công ty nữa rồi.” Người cảnh sát nói bằng ngữ khí vững vàng: “Phòng họp của Tinh Thạch là hiện trường đầu tiên của vụ án Diệp Ngọc bị sát hại, cảnh sát đã phong tỏa để tiến hành điều tra.”

Niên Bách Ngạn nghe xong, nhú mày.

Tố Diệp sững sờ sau đó tim đập thành thịch không ngớt. Ngay lúc ấy,

di động trên mặt bàn trong phòng khách đồ chuông, là của Niên Bách Ngạn. Cô vội vàng đi đến, cầm tới cho Niên Bách Ngạn. Anh đón lấy, ra hiệu cho phía cảnh sát.

Người ấy gật đầu đồng ý.

Niên Bách Ngạn nhận điện thoại. Vì đứng rất gần, thế nên Tố Diệp nghe ra được giọng Diệp Uyên. Rất gấp gáp. Hình như anh ấy nói chuyện Tinh Thạch đã bị phong tỏa và chuyện Diệp Ngọc bị giết hại.

“Em biết rồi! Anh động viên tinh thần các nhân viên trước. Còn nữa, phía các cổ đông anh cũng phải ra mặt giải thích một chút.” Giọng nói của Niên Bách Ngạn rất thấp, nhưng nghe vẫn rành mạch, đâu ra đấy, không giống một người đang vướng vào vòng lao lý.

Đặt di động xuống, Niên Bách Ngạn nhìn cảnh sát và hỏi: “Tôi cần bao lâu? Tình hình của Tinh Thạch bây giờ đang rất loạn.”

“Sợ rằng không được như mong muốn của anh Niên rồi. Vì ngoài vụ án của Diệp Ngọc ra, anh Niên còn cần phối hợp cùng chúng tôi điều tra vụ án tháng mười hai năm ngoái, ông Diệp Hạc Phong bị mưu sát.” Cảnh sát nói.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn ánh lên một tia lạnh lẽo.

Còn Tố Diệp thì đứng người. Cô không nhịn được nữa, bước lên nói: “Bố tôi qua đời vì bệnh tim, sao giờ lại thành mưu sát?”

“Anh Niên! Anh bắt buộc phải cùng chúng tôi tới sở cảnh sát tiếp nhận điều tra.” Rõ ràng người cảnh sát không muốn tiết lộ quá nhiều tình tiết vụ án.

Tố Diệp cảm thấy trái tim như sắp nhảy vọt ra ngoài.

Niên Bách Ngạn giơ tay vỗ về Tố Diệp, rồi bình thản nhìn sang phía kiểm sát viên.

Lúc này kiểm sát viên mới lên tiếng: “Tôi sẽ đợi tới khi nào anh Niên ra khỏi sở cảnh sát.”

Cả hai đều nhắm vào Niên Bách Ngạn.

Một vụ tội phạm thương mại, hai vụ giết người.

Không phải chuyện nhỏ.

Tuy rằng Tố Diệp sốt ruột nhưng vẫn chưa ấu trĩ tới mức xông lên nói với đám kiểm sát viên và cảnh sát kia rằng: Niên Bách Ngạn vô tội, các người trách lầm người tốt rồi. Mới sáng sớm, cả hai người đều tìm tới nhà, vậy thì chắc chắn trong tay họ đã nắm được những bằng chứng rất bất lợi đối với Niên Bách Ngạn. Cô có làm ồn ỹ lên cũng không ích gì, Niên Bách Ngạn nhất định phải đi lần này.

Niên Bách Ngạn nhìn Tố Diệp, có lẽ anh lo cô sợ hãi. Nhưng thấy cô vẫn giữ thái độ kiêu chể, anh cũng yên tâm phần nào.

“Anh Niên! Mời!”

Niên Bách Ngạn điềm tĩnh nói: “Tôi cần thông báo tới luật sư của tôi.”

“Có thể!”

Rồi Niên Bách Ngạn lại quay sang Tố Diệp. Anh còn chưa lên tiếng, Tố Diệp đã bình tĩnh nói: “Em sẽ tới Tinh Thạch xem tình hình thế nào, sau đó báo với Hứa Đồng tìm luật sư.”

“Được!” Niên Bách Ngạn cười khẽ, vòng tay qua đầu cô, đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ.

Khóe mắt Tố Diệp chột cay xè...

Sau khi Niên Bách Ngạn đi cùng với cảnh sát, Tố Diệp cũng không còn tâm trí trang điểm gì nữa. Cô thay quần áo rồi lái xe tới thẳng Tinh Thạch. Trên đường đi, Tố Diệp đã gọi điện cho Hứa Đồng nhưng điện thoại của Hứa Đồng mãi không thể liên lạc được.

Cô đành để lại lời nhắn.

Khi xe đi vào hầm để xe của Tinh Thạch, Tố Diệp run chân, suýt nữa lái xe đâm sầm vào tường.

Trong bãi đậu xe, các phóng viên đã đứng chật kín. Hình như còn có bảo vệ ra điều đình với họ. Có lẽ vì họ đã làm ảnh hưởng tới chỗ để xe trong bãi.

Tố Diệp đứng ngồi không yên.

Sao cô lại cảm thấy những phóng viên này nhằm tới Tinh Thạch nhỉ?

Nghĩ vậy, cô tìm một chỗ trống đỗ xe vào, sau đó lấy kính râm từ trong túi xách ra. Vừa đeo lên thì đã có người phát hiện ra phía này, kêu lên một câu. Ngay lập tức vô số phóng viên vác theo máy ảnh xông về phía cô.

Tố Diệp bàng hoàng.

Hôm nay cô lái xe của Niên Bách Ngạn. Nghĩ cũng đủ biết, mấy đám người này đã thần thông quảng đại tới mức nhận được cả xe của

Niên Bách Ngạn.

Tình hình nhất thời có chút tệ hại.

Nếu xuống xe, Tố Diệp nhất định sẽ bị vây kín không còn đường thoát, tiến lùi đều khó. Nếu không xuống xe, chuyện của Niên Bách Ngạn đang gấp ngay trước mắt, không cho phép cô bỏ cuộc.

Đang trong lúc hết cách, thì có một đám bảo vệ xông lên.

Lần lượt tách từng đám phóng viên phía trước ra, dốc hết sức tạo ra một con đường nhỏ cho xe đi.

Tố Diệp nhìn kỹ. Đó là Hứa Đồng.

Cô bỗng chốc yên tâm hơn rất nhiều. Xem ra cô ấy đã đọc được lời nhắn của mình.

Mở cửa xe ra, Tố Diệp giơ tay đẩy cao gọng kính lên, cố gắng để mình trong lạnh lùng, thản nhiên một chút. Hứa Đồng cũng rào bước đi tới, tới bên cạnh cô, khẽ nói: “Đám cổ đông trên kia sắp ăn tươi nuốt sống Diệp Uyên rồi!”

Các phóng viên vây xung quanh bắt đầu ùn ùn kéo tới. Ánh đèn flash chớp nháy điên cuồng không thôi.

“Còn chuyện gì tồi tệ nữa không?” Tố Diệp âm thầm nắm chặt tay lại, đè xuống cảm giác run rẩy, cất tiếng hỏi.

Nét mặt Hứa Đồng có vẻ nặng nề, hạ giọng xuống rất thấp: “Nguyễn Tuyết Mạn đã kéo tới công ty làm ồn ào rồi, phao tin phải tìm Niên Bách Ngạn tính sổ. Cô lên đó cẩn thận một chút.”

Nghe xong, Tố Diệp ngược lại càng không mấy sợ hãi.

Từ sáng sớm nay khi kiểm sát viên và cảnh sát gõ cửa, cô đã biết chắc chắn không thể yên ổn được. Niên Bách Ngạn đã bị đưa đi rồi, liệu còn việc gì tồi tệ hơn việc này nữa không? Chẳng qua chỉ là thù hoa trên gấm mà thôi.

“Phía Bách Ngạn cần có luật sư. Bây giờ anh ấy đang ở sở cảnh sát, sau khi ở đó ra còn phải phối hợp với viện kiểm sát điều tra vụ án thương mại.” Tố Diệp bước nhanh về phía cầu thang máy, vừa đi vừa báo lại với Hứa Đồng những chuyện ấy.

Hứa Đồng gật đầu: “Yên tâm đi! Đoàn luật sư của Tỉnh Thạch đều là những người có danh tiếng trên trường quốc tế, tôi sẽ lập tức sắp xếp.”

Các phóng viên đã bắt đầu mồm năm miệng mười.

“Chị Niên! Nghe nói Diệp Ngọc bị giết hại trong công ty mà anh Niên là đối tượng bị tình nghi lớn nhất có phải vậy không?”

“Nghe nói sau khi Khúc Nghệ tự sát, Diệp Ngọc đã rất nhiều lần tranh cãi với anh Niên, đúng vậy không?”

“Sản phẩm mới của Tỉnh Thạch lần nữa không ra mắt có liên quan trực tiếp tới việc sản phẩm mới của Kỳ Thị đã ra mắt, đúng không?”

“Theo nguồn tin, anh Niên đã bán tin tức tình báo thương mại, có chuyện này không?”

“Chị Niên! Chị hãy trả lời một chút đi!”

“Ấy! Chị Niên...”

Cánh cửa thang máy từ từ khép lại. Một loạt các câu hỏi của cánh phóng viên cuối cùng cũng đã bị ngăn cách bên ngoài.

Lúc này Tố Diệp mới tháo kính xuống, day mạnh thái dương. Có lúc cô thật sự rất ghét nghề nhà báo. Trên đời này sao lại có một đám người thích bới móc chuyện riêng tư của người khác để kiếm tiền cơ chứ?

“Chúng ta phải nghĩ cách làm dịu những nguồn tin bất lợi mới được.” Cô lên tiếng.

Hứa Đồng nói: “Bây giờ Diệp Uyên đang sút đầu mề trán. Rõ ràng là anh ấy chỉ giỏi lái máy bay, hoàn toàn không có kinh nghiệm quản lý công ty và giải quyết khủng hoảng.”

“Cô làm trợ lý của Niên Bách Ngạn nhiều năm rồi, nếu hôm nay Niên Bách Ngạn tới xử lý chuyện này, anh ấy sẽ làm thế nào?” Thật ra Tố Diệp cũng có biết gì về quản lý doanh nghiệp đâu?

Hứa Đồng suy nghĩ rồi nói: “Bây giờ truyền thông Internet phát triển mạnh mẽ. Rất nhiều tin đồn có thể lợi dụng nhưng đồng thời cũng không thể kiểm soát. Bây giờ phong tỏa chắc chắn là không thể nữa rồi. Cách duy nhất chính là thuê một đội quân dẫn nguồn tin về hướng chính xác, chí ít không để cho tin đồn trở thành một tin tức có tầm ảnh hưởng tới xã hội, nếu không sẽ can dự tới những người có quyền xét xử. Ngoài ra, phải nhanh chóng tung ra những tin có lợi với Tinh Thạch để ổn định giá cổ phiếu. Để làm vậy đầu tiên phải đoàn kết được các cổ đông trong hội đồng quản trị.”

Tố Diệp siết chặt những ngón tay giá lạnh, khẽ nói: “Lúc này chúng ta còn có thể tin tưởng những ai?”

“Ngày nào kẻ nội gián trong Tinh Thạch còn chưa bị lôi ra ánh sáng, chúng ta vẫn chưa thể yên tâm ngày ấy. Thế nên, không ai có thể tuyệt đối tin tưởng. Tôi nghĩ nếu tổng giám đốc đứng ở đây bây giờ, anh ấy cũng sẽ nói vậy.” Hứa Đồng khẳng định từng chữ.

Tố Diệp quay đầu, nhìn vào mắt Hứa Đồng: “Kể cả cô ư?”

“Đúng vậy, kể cả tôi!” Ánh mắt Hứa Đồng không chút né tránh: “Ai cũng có khả năng là kẻ nội gián đó. Cả tôi, thậm chí cả cô, bất kỳ ai trong chúng ta cũng đều bị tình nghi.”

Tố Diệp lên tiếng: “Thế nên cách duy nhất bây giờ chính là đặt lợi ích của cả công ty lên hàng đầu, như vậy mới có thể đoàn kết được các cổ đông.”

Hứa Đồng cười: “Thật ra tôi cảm thấy cô thích hợp ở lại công ty hơn Diệp Uyên.”

“Có những chuyện xảy ra rồi mới hiểu. Giống như lúc đầu tôi không hiểu tại sao Niên Bách Ngạn lại thu mua cổ phần của Niên Bách Tiêu, cũng giống như tôi không hiểu tại sao Niên Bách Ngạn lại sa thải tôi vậy. Bây giờ nghĩ lại, anh ấy là một thương nhân, lăn lộn trong ngành này bao nhiêu năm, có lẽ sớm đã luyện cho mình một cảm xúc nhạy cảm. Anh ấy đã cảm nhận được chuyện gì đó bất thường, hoặc đã phát giác ra một mối nguy hiểm đang tới gần, thế nên mới mong có thể loại tôi và Niên Bách Tiêu ra.”

Nói như vậy, Tố Diệp bất giác nhớ tới câu nói mà Niên Bách Ngạn đã nói với cô: Trên đời này không có gì quan trọng với anh hết, quan trọng nhất chính là em và Bách Tiêu.

Cổ họng cô chợt thắt lại.

Sống mũi cũng khó chịu.

Cô rất muốn khóc, nhưng không ngừng cảnh cáo bản thân: Không được khóc, tuyệt đối không được khóc!

Hứa Đồng áy náy nói: “Nếu tôi không đồng ý đi nước ngoài...”

“Sự việc cũng sẽ không có gì khác biệt.” Tổ Diệp bình tĩnh nhìn cô ấy: “Cô nên hiểu Niên Bách Ngạn. Một khi xảy ra chuyện, anh ấy chỉ mong những người bị liên lụy càng ít càng tốt. Cô là trợ lý đắc lực nhất của anh ấy, với tính cách của mình, anh ấy chắc chắn sẽ gạt cô ra. Nếu không một khi điều tra tới, cô cũng sẽ phải chịu rất nhiều phiền phức.”

“Bây giờ tôi cảm thấy tổng giám đốc không nên sa thải cô.” Hứa Đồng chân thành cô.

Tổ Diệp khẽ lắc đầu: “Có thể thuyết phục được những cổ đông kia hay không, tôi chưa rõ. Nhưng tôi hiểu rõ tâm lý con người, hiểu quá rõ thế nào gọi là “chim chết vì thức ăn, người chết vì lợi ích”!”

Nói tới đây, cửa thang máy cũng đã mở ra.

Cánh cửa kim loại lạnh lẽo phản chiếu sắc mặt nhợt nhạt của cô.

Trong phòng đặt điều hòa tổng.

Sau khi ngăn cách cái nóng nực của bên ngoài bằng lớp kính dày, những con đường nhựa ngoài kia sắp bị mặt trời thiêu rụi thì trong này, Tổ Diệp lại cảm thấy dâng lên một sự giá lạnh.

Cô đứng trên nền đá hoa sáng loáng. Màu đen trải dài thẳng về phía trước, tận cùng chính là tập đoàn Tinh Thạch.

Nơi đây cô đã đi qua quá nhiều lần.

Nhưng chưa bao giờ thấy căng thẳng như hôm nay.

Đây cũng là lần đầu tiên cô hiểu được áp lực của một người làm quản lý như Niên Bách Ngạn khi bước chân vào Tinh Thạch.

Bách Ngạn... Bách Ngạn...

Tố Diệp thầm gọi tên anh hết lần này tới lần khác.

Hãy tiếp thêm sức mạnh cho em đi!

Nếu không, cô không biết liệu mình có thể bước chân vào phòng họp kia, đối mặt với hàng loạt chỉ trích của các cổ đông hay không.

Hứa Đồng dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Tố Diệp nhìn chữ “Tinh Thạch” trước mặt, hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra: “Vào thôi!”

Chuyện Diệp Ngọc bị giết hại, phía cảnh sát xét thấy đây là một vụ án nghiêm trọng, có ảnh hưởng rất lớn nên đã thành lập một tổ chuyên án riêng biệt để điều tra. Người phụ trách chính là cảnh sát đã liên tiếp phá được rất nhiều vụ án lớn trong tổ trọng án, Tưởng Lỗi. Sau khi biết được cấp dưới đã đưa Niên Bách Ngạn về sở, anh ta đích thân tới hỏi cung Niên Bách Ngạn.

Trước khi bước vào phòng, Tưởng Lỗi đã nhận được điện thoại của viện kiểm sát. Người gọi cho anh ta chính là Đồng Minh, kiểm sát viên phụ trách vụ án tội phạm thương mại lần này của Niên Bách Ngạn. Anh ta là một kiểm sát viên cương trực, ngay thẳng, có biệt

danh “mặt lạnh”.

Thường ngày Đồng Minh cũng có quan hệ qua lại với Tưởng Lỗi. Nhưng lần này, anh ta gọi tới để nhắc nhở Tưởng Lỗi.

“Con người Niên Bách Ngạn làm việc chu toàn, nói năng cũng tuyệt đối không để lộ sơ hở. Trước đây anh ta đã từng hai lần bị người ta tố cáo về tội phạm thương mại, nhưng sau đó đều vì không đủ chứng cứ mà không thể khởi tố. Tưởng Lỗi! Anh tiếp chiêu của anh ta nhất định phải nâng cao cảnh giác.”

Tưởng Lỗi biết Đồng Minh đã theo dõi Niên Bách Ngạn nhiều năm rồi, cũng biết lần này chưa biết chừng có thể bắt được tội trạng của Niên Bách Ngạn để tiến hành định tội, bèn nói: Yên tâm đi! Tôi có tính toán!

Anh ta mang theo tài liệu, tới trước cửa phòng thẩm vấn.

Cấp dưới bên trong đi ra: “Sếp!”

Tưởng Lỗi gật đầu hỏi: “Thế nào rồi?”

Cấp dưới lắc đầu, chỉ vào đồng hồ đeo tay: “Rõ ràng là anh ta đang muốn đợi luật sư tới.”

“Vụ án nghiêm trọng, chúng ta nhất định phải tranh thủ được thời gian kéo dài hỏi cung.” Tưởng Lỗi nhíu mày.

Người cấp dưới tỏ ra lúng túng.

“Cậu đi đánh báo cáo đi, tôi đích thân hỏi cung.”

Người cấp dưới gật đầu rồi vội vàng rời đi.

Tường Lỗi hít sâu một hơi, đẩy cửa đi vào.

Phòng thẩm vấn không lớn, một mặt tường là gương. Trong gương là Niên Bách Ngạn, sắc mặt không đổi, vẫn bình tĩnh ngồi đó. Trước mặt anh đặt một tách cafe, đã không còn hơi nóng.

Chỉ trong vòng mấy giây ngắn ngủi, Tường Lỗi đã đánh giá được người đàn ông trước mắt một lượt. Rõ ràng, người đàn ông này quả thực có một gương mặt điển trai. Cộng thêm anh ta là một thương nhân đá quý nổi danh, chỉ ngồi ở đó, cả người cũng toát lên một khí thế như đã nắm vững mọi thứ trong tay.

Tường Lỗi từng gặp không ít thương nhân, cũng từng vì vô án vụ án mà có không ít quan hệ với những người có tiền.

Nhưng đây là lần đầu tiên Tường Lỗi tiếp xúc với Niên Bách Ngạn.

Anh ta không thể không thừa nhận, người đàn ông trước mặt mình quá bình thản, đến ánh mắt cũng vô cùng kiên định. Là một cảnh sát hình sự nhiều năm như Tường Lỗi vậy mà cũng không nhìn ra được anh nghĩ gì trong lòng.

Rất nhiều thương nhân tới đây, khi chột dạ sẽ giả vờ bình tĩnh, nhưng nếu nhìn kỹ thì trán, mũi đều đổ mồ hôi, cả ngón tay cũng lạnh cóng.

Nhưng Niên Bách Ngạn này, trông thật sự là người không thể hiện cảm xúc.

Tường Lỗi suy nghĩ rồi đặt tài liệu trong tay xuống, phá lệ bắt tay với Niên Bách Ngạn: “Chào anh! Tôi là người phụ trách vụ án lần này. Tôi tên Tường Lỗi.”

Niên Bách Ngạn cũng giơ tay bắt lại: “Chào cảnh sát Tường!”

Tường Lỗi thu tay về.

Phát hiện lòng bàn tay Niên Bách Ngạn khô cong, ấm áp, không có một chút mồ hôi lạnh nào.

Trong lòng anh ta không thể không có cái nhìn khác về người đàn ông này.

Anh bình tĩnh như vậy, có hai khả năng.

Khả năng đầu tiên, anh thật sự vô tội, cái chết của Diệp Ngọc và Diệp Hạc Phong đều không liên quan một chút nào tới anh.

Khả năng thứ hai, anh là một cao thủ ngụy trang, thông thạo lòng người.

Đâu mới là bộ mặt thật của Niên Bách Ngạn đây?

Tường Lỗi không thể xem thường. Có thể khiến kiểm sát viên Đồng danh nổi như cồn kia phải đau đầu, chắc chắn không phải một nhân vật đơn giản.

“Cafe nguội rồi!” Tường Lỗi không nói chuyện vụ án ngay mà giơ tay chạm vào cốc của Niên Bách Ngạn, cười nói: “Hay là, anh Niên không có tâm trạng thưởng thức cafe ở sở cảnh sát?”

Anh ta muốn tìm ra sơ hở của Niên Bách Ngạn, cho dù chỉ là một chút.

Là người ai cũng có sơ hở, mà kẻ phạm tội lại càng có sơ hở. Chỉ

cần anh để lộ ra chút đỉnh thì nhất định không thể lọt khỏi con mắt tinh tường của Tường Lỗi.

Niên Bách Ngạn không chọn cách im lặng, mà cười khế: “Cảnh sát Tường nhất định chưa được nếm cafe của Tinh Thạch. Sau này có cơ hội, cảnh sát Tường có thể thử một lần xem sao. Đương nhiên, nếu một lần nữa phong tỏa nơi làm việc của chúng tôi thì tôi tuyệt đối không hoan nghênh đâu.”

Tường Lỗi nghe ra được ý của Niên Bách Ngạn.

Ý của anh rất đơn giản: Không phải tôi sợ, cũng không phải không có tâm trạng uống cafe ở chỗ các anh. Không uống, đơn giản chỉ vì nó dở tệ.

Quan trọng hơn cả là, Niên Bách Ngạn đã truyền đạt tới Tường Lỗi một hàm nghĩa khác, chính là: Tôi chưa từng vào sở cảnh sát, thế nên không uống quen cafe của các anh.

Cả hai thông tin đều nhắc nhở Tường Lỗi, Niên Bách Ngạn vô tội.

Đương nhiên, Tường Lỗi không phải là người làm việc theo cảm tính. Điều tra án phần nhiều phải dựa vào logic và lý trí kỹ càng mới được.

“Anh Niên! Thành thật xin lỗi! Vì vụ án rất nghiêm trọng và phức tạp, anh tạm thời không thể được bảo lãnh. Ngoài ra, luật sư của anh dù có tới đây cũng phải đợi tới khi cuộc hỏi cung kết thúc.” Tường Lỗi quay về chuyện chính.

Nụ cười nơi bờ môi Niên Bách Ngạn vẫn rất nhạt nhòa. Anh bình tĩnh nhìn Tường Lỗi và nói: “Tôi biết anh gấp gáp muốn phá án, thế

nên không theo đúng quy định, tôi có thể thông cảm. Anh muốn hỏi gì?"

Câu nói ấy làm Tưởng Lỗi ngượng ngập.

Rõ ràng là Niên Bách Ngạn này biết rõ anh ta chưa xin phép đã tự ý đã tiến hành lùi thời gian bảo lãnh mình. Như vậy, Tưởng Lỗi lại càng không thể lơ là. Niên Bách Ngạn, anh ta chỉ mới tiếp vài chiêu đơn giản đã cảm nhận được đây là một người đầu óc cực kỳ điềm tĩnh và có logic chặt chẽ.

Chẳng trách Đồng Minh lại đặc biệt nhắc nhở anh ta.

"Nói tới vụ án Diệp Ngọc bị giết hại trước." Tưởng Lỗi hắng giọng.

Niên Bách Ngạn giơ tay ra làm động tác mời anh ta nói.

"Theo xác minh, chín giờ tối qua anh đã gặp cô Diệp Ngọc."

Niên Bách Ngạn bình thản trả lời: "Là tôi gặp mặt các cổ đông của công ty. Diệp Ngọc với tư cách là một trong số đó tất nhiên phải có mặt."

"Trong buổi họp, Diệp Ngọc vẫn luôn chĩa mũi nhọn vào anh, có đúng không?"

"Giữa các cổ đông xảy ra tranh cãi là chuyện rất bình thường."

Tưởng Lỗi suy nghĩ: "Tại sao cô ấy lại phát sinh mâu thuẫn với anh?"

"Liên quan tới việc sản phẩm mới của Tinh Thạch xảy ra chuyện."

"Cô ấy nghi ngờ anh bán đứng công ty?"

Niên Bách Ngạn cười: “Có lẽ vậy!”

“Anh đã làm gì?” Tưởng Lỗi truy hỏi.

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng đáp: “Cảnh sát Tưởng! Anh vượt quyền rồi. Câu hỏi này phải để kiểm sát Đồng hỏi tôi mới phải.”

Tưởng Lỗi nheo mắt, nhìn anh rất lâu mới nói: “Anh Niên! Tôi hỏi cung theo thông lệ.”

Niên Bách Ngạn cười nhạt, chỉ đúng chỗ quan trọng: “Cảnh sát Tưởng! Trước khi còn chưa xác định tôi chính là hung thủ, có phải tôi có quyền được biết toàn bộ vụ án hay không? Việc hỏi cung của anh có phần đảo lộn đầu đuôi rồi đấy.”

Cuối cùng Tưởng Lỗi cũng hiểu ra tại sao khi bước từ trong này ra, nét mặt người cấp dưới lại nặng nề như vậy. Niên Bách Ngạn này, đầu óc quá tinh táo.

“Được!” Anh ta nén giận, miêu tả sơ qua toàn bộ vụ án Diệp Ngọc bị giết.

Thi thể của Diệp Ngọc được người đi đường phát hiện ra. Khi đó xe của người này vừa hay đi ngang qua gần đó, nhìn thấy một thứ như là váy đang tung bay. Anh ta bước tới, phát hiện có người nằm sắp trong bụi cây, còn là một cô gái.

Vốn dĩ anh ta cho rằng đó là một cô gái say rượu, bước tới lay lay người. Ai ngờ giật mình thảng thốt vì xung quanh toàn là máu. Khi lật người lại xem thì trán và cổ cô gái đó đều có vết thương, đã tắt thở.

Sau khi cảnh sát tiếp nhận tin tình báo, bèn nhanh chóng triển khai

điều tra tình hình xung quanh.

Qua điều tra được biết, nạn nhân là Diệp Ngọc, con gái của thương nhân nổi tiếng đã quá cố, Diệp Hạc Phong, một cổ đông của Tinh Thạch. Sau khi khám nghiệm pháp y, họ đã đưa ra kết luận, thời gian tử vong của nạn nhân vào khoảng hơn 11 giờ đêm qua, đầu và động mạch cổ có rất nhiều vết thương dẫn tới tử vong. Phán đoán ban đầu do mất quá nhiều máu mà chết. Hung khí gây ra thương tích là một vật trang trí bằng kim loại có hình chim ưng, vì nó có góc cạnh rất sắc, thế nên đã khiến động mạch và trán chảy máu không ngừng.

Nhân viên tổ điều tra đưa ra kết luận, bụi cây không phải hiện trường đầu tiên. Họ có lý do nghi ngờ, có người đã giết Diệp Ngọc sau đó vứt xác vào lùm cây. Hung thủ có thể đã lợi dụng tình hình trời mưa to để xóa sạch mọi dấu vết để lại. Ai ngờ, cơn mưa chỉ tới khoảng 11 giờ 30 là tạnh.

Mà sau khi mưa ngừng, Diệp Ngọc mới thật sự tắt thở.

Cũng tức là, khi Diệp Ngọc bị hung thủ kéo từ hiện trường đầu tiên vẫn còn chưa chết. Nạn nhân bị vứt vào bụi cây, lúc đó trời mưa to, xung quanh hoàn toàn không có một người nào qua lại, thế nên Diệp Ngọc thoi thóp mãi, cuối cùng đã đi tới con đường chết...

Quyển 13 - Chương 547: Anh muốn bức cung?

Trong cả quá trình miêu tả tình tiết vụ án, Tưởng Lỗi đều quan sát rất kỹ sắc mặt của Niên Bách Ngạn, hy vọng có thể tìm được chút sơ hở hay một chút thiếu ổn định nào đó trên gương mặt kia. Nhưng điều làm anh ta thất vọng là biểu cảm của Niên Bách Ngạn không hề biến đổi, một chút cũng không.

Anh quá bình tĩnh.

Phải, vượt trên cả cái bình tĩnh của một người bình thường.

Tưởng Lỗi không khỏi nảy sinh một sự nghi ngờ lớn hơn đối với anh.

Bất luận là một người có thân phận như thế nào, sau khi tới sở cảnh sát dù ít dù nhiều cũng phải có phản ứng. Đây là chuyện thường tình. Nhưng Niên Bách Ngạn này rốt cuộc đang nghĩ gì? Anh giống như đang suy tư, lại giống như chẳng nghĩ gì hết, vì trong đôi mắt anh không thấy bất kỳ kế hoạch hay đối sách nào.

Anh như đang nghe câu chuyện của người bên cạnh.

Câu chuyện của một người hoàn toàn không liên hệ gì với anh.

Sau khi Tưởng Lỗi nói xong, Niên Bách Ngạn mới khẽ gật đầu như đã hiểu, không có nhiều biểu cảm hơn nữa.

“Tại sao muộn như vậy rồi anh còn mở cuộc họp cổ đông?” Tưởng Lỗi hỏi thẳng.

Niên Bách Ngạn khẽ nói: “Sản phẩm mới của Tinh Thạch xảy ra vấn đề, triệu tập các cổ đông đang lo lắng cho lợi ích của mình lại để cùng bàn bạc cách giải quyết, điều này rất dễ hiểu.”

“Anh Niên! Anh đã từng lợi dụng quan hệ của Diệp Ngọc và Khúc Nghệ để thu mua thành công cổ phần nhà họ Diệp, có đúng không?”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Anh sai rồi! Cảnh sát Tưởng! Hợp đồng chuyển nhượng cổ phần lúc trước vẫn còn ở trong phòng làm việc của tôi, tôi có thể bảo trợ lý mang tới cho anh. Quan hệ giữa tôi và Diệp Ngọc hoàn toàn là một bên mua và một bên bán với một thỏa thuận tự nguyện, hợp lý và trong sáng.”

“Diệp Ngọc là người nhà họ Diệp, tại sao cô ấy lại chuyển nhượng cổ phần của mình cho anh?”

“Tôi sửa lại cách nói của anh một chút. Cô ta chỉ chuyển nhượng một phần cổ phần.” Từ đầu tới cuối Niên Bách Ngạn vẫn rất lý trí: “Là người làm ăn, có lợi là sẽ thực hiện. Khi ấy Diệp Ngọc vướng sâu vào tin đồn, không còn cách nào khác. Cô ta đã lấy một phần cổ phần của nhà họ Diệp làm điều kiện, xin tôi giúp cô ta được trở lại cuộc sống bình yên.”

Tưởng Lỗi nghe xong cười khẩy: “Là anh tạo ra một cái bẫy dẫn dụ Diệp Ngọc đắm đầu vào, từ đó mà giành được phần lợi, phải không?”

“Cảnh sát Tưởng! Đó chỉ là suy đoán của anh.” Niên Bách Ngạn vẫn điềm đạm sửa chữa lại cách nói của anh ta.

Tưởng Lỗi hơi nheo mắt lại: “Khoảng 11 giờ tối qua, anh đã ở đâu?”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ giây lát: “Tôi ở công ty. Lúc ấy thang máy bị hỏng, tôi đi thang bộ xuống dưới. Khi tới dưới nhà vào tầm khoảng 11 giờ 30.”

Tinh Thạch ở tầng cao, anh vốn dĩ định đi thang bộ mấy tầng rồi tới tầng thấp hơn sẽ đi thang máy. Nhưng cửa vào các tầng đã bị khóa. Không còn cách nào khác, anh đành phải đi bộ từ đầu tới cuối. Đây là một chuyện vốn rất lãng phí thời gian và thể lực.

“Tại sao anh lại nhớ rõ thời gian như vậy?”

“Vì lúc ấy vợ tôi đang chuẩn bị lên tầng đón tôi. Cô ấy nhắc mãi về thời gian với tôi.” Đây là câu trả lời thành thực của Niên Bách Ngạn.

Tối qua Tố Diệp sợ Diệp Ngọc không chịu buông tha, sau khi lo lắng bèn định lên tầng tìm anh. Sau khi thấy anh đã xuống, hai người cầm ô chạy vào trong xe, sau đó Tố Diệp oán trách anh: Có chuyện gì không thể ngày mai nói tiếp sao? Đã 11 rưỡi rồi, không cho người ta nghỉ ngơi sao?

“Có ai nhìn thấy đi xuống nhà nữa?”

“Không có.”

“Tay của anh bị làm sao?” Tưởng Lỗi bất ngờ hỏi.

Tay Niên Bách Ngạn đã được xử lý, dán thêm bên ngoài một lớp băng urgo khá lớn.

Anh liếc nhìn xuống tay mình, lãnh đạm nói: “Không cẩn thận bị đụng thương.”

Tường Lỗi hừ một tiếng, sau đó rút một phần tài liệu đẩy tới trước mặt anh: “Bị cái này quẹt vào phải không?”

Trên tài liệu là một bức ảnh.

Trong ảnh là vật trang trí bằng kim loại hình chim ưng. Niên Bách Ngạn nhận ra nó. Chính là thứ ở trong phòng họp, chính là thứ đã quẹt vào tay anh.

Tường Lỗi gõ lên bức ảnh.

Niên Bách Ngạn không trả lời.

“Anh Niên! Ở đây anh không có quyền giữ im lặng. Anh bắt buộc phải khai báo thành khẩn mỗi câu hỏi của tôi.” Tường Lỗi dẫn mạnh từng chữ.

Niên Bách Ngạn cười nhạt rồi đáp: “Tôi không nhớ chính xác lắm, có lẽ là vậy!”

“Anh không nhớ rõ là vì lúc đó anh đang giằng co với Diệp Ngọc, đúng không?” Nét mặt Tường Lỗi nghiêm túc.

Con người trong mắt Niên Bách Ngạn tối đi không ít: “Không sai! Lúc đó tâm trạng của Diệp Ngọc đúng là rất kích động. Tay tôi cũng đã vô tình bị thương.”

“Theo như điều tra, Tinh Thạch thật ra ban đầu là tập đoàn do Diệp Hạc Phong, cũng tức là bố vợ anh thôn tính của nhà họ Niên mà có, anh không thể nào không hận bố vợ mình chứ? Thế nên anh vẫn luôn muốn tìm cách đoạt lại Tinh Thạch. Tâm tư này của anh bị Diệp Ngọc phát hiện. Cô ấy yêu cầu anh rời khỏi Tinh Thạch, đồng thời còn nói nếu anh không rời khỏi đó, cô ấy sẽ công bố mọi âm mưu

của anh. Nội dung tranh cãi của hai người lúc đó vừa hay bị người bảo vệ xông vào nghe được. Niên Bách Ngạn! Anh còn muốn lấp liếm nữa không?”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ta với vẻ vô cảm: “Anh muốn nói gì?”

“Chuyện của Diệp Ngọc và Khúc Nghệ đã từng bị bại lộ. Anh lợi dụng chuyện đó để đạt được mục đích giành được cổ phần nhà họ Diệp. Sau sự việc ấy, Khúc Nghệ không chịu nổi áp lực quá lớn mà phải nhảy lầu tự sát. Diệp Ngọc nghi ngờ tất cả đều là âm mưu của anh, thế nên đã nhiều lần xảy ra tranh cãi với anh. Trước khi vụ án xảy ra, cũng tức là khoảng 10 giờ 40 phút tối qua, sau khi cuộc họp kết thúc, Diệp Ngọc đã uy hiếp anh phải rời khỏi Tinh Thạch, nếu không sẽ không bao giờ buông tha cho anh. Đối mặt với khí thế bức người của cô ấy, cuối cùng anh đã nảy sinh ý đồ giết hại! Anh đã dùng thứ đồ trang trí hình con chim ưng này để đánh ngất cô ấy trước, sau đi bằng cầu thang bộ, vứt xác cô ấy vào bụi cây. Vì bên ngoài trời mưa to, anh nhân cơ hội đó để giết người, mục đích là muốn tiêu hủy chứng cứ. Và trong lúc giằng co với Diệp Ngọc, chính anh cũng không cẩn thận làm mình bị thương!”

Niên Bách Ngạn yên lặng nghe Tưởng Lỗi nói xong, sau đó bình thản lên tiếng: “Cảnh sát Tưởng! Tôi đã nói, tất cả chỉ là suy đoán của anh.”

“Niên Bách Ngạn! Một người có thể tự tin nhưng tuyệt đối không được tự mãn. Anh tưởng cảnh sát là đám vô dụng thật sao? Anh giết người trắng trợn, tưởng không để lại một chút chứng cứ nào sao?”

Tưởng Lỗi chau mày: “Trong móng tay của Diệp Ngọc, chúng tôi tìm được sợi vải trên quần áo của anh, vết máu trên con chim ưng, qua giám định đã xác định hoàn toàn trùng hợp với ADN của anh. Anh giải thích những điều này thế nào?”

Ngũ khí của Niên Bách Ngạn vẫn rất nhạt nhòa: “Lúc ấy tôi định đi khỏi đó, Diệp Ngọc đã kéo tôi lại. Như vậy trong móng tay của cô ta chắc chắn sẽ lưu lại sợi vải trên quần áo của tôi. Mà tay của tôi lại bị con chim ưng đó quẹt xước, trên đó phát hiện ra vết máu của tôi là rất bình thường.”

“Anh Niên! Anh cho rằng mình nói như vậy là cảnh sát chúng tôi sẽ tin sao? Tòa án sẽ tin sao?”

Niên Bách Ngạn khẽ cong môi: “Tôi chỉ tường thuật lại sự thật những gì đã xảy ra tối qua. Cảnh sát Tưởng! Tôi đúng là tự tin. Mà thường những người tự tin sẽ không bao giờ làm những hành động ngu ngốc. Nếu tôi giết Diệp Ngọc, chắc chắn sẽ không ngu đến mức vứt xác cô ta vào bụi cây. Làm vậy rõ ràng là muốn người khác phát hiện ra.”

“Ai cũng sẽ nghĩ như vậy. Chưa biết chừng đây chính là cách để anh trốn tội. Cảnh sát chúng tôi sẽ không loại trừ bất kỳ khả năng nào.”

Niên Bách Ngạn cười, nhưng chỉ cười ngoài miệng.

“Bình thường cảnh sát Tố phá án đều nhờ suy đoán cả sao?” Anh nhìn lên camera giám sát: “Hay là... anh đã quen dùng cách này để bức cung người khác?”

Câu nói ấy khiến Tưởng Lỗi rất bất mãn. Anh ta nhú mày: “Ý của anh là... anh bị người khác hãm hại?”

“Điều này quá rõ ràng!”

“Anh cho rằng ai hãm hại anh?” Tưởng Lỗi hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn mệt mỏi dựa ra sau ghế, khẽ đáp: “Những người

muốn tôi chết quá nhiều!”

“Niên Bách Ngạn! Tôi biết sau lưng anh có cả một đoàn luật sư hùng mạnh đến từ khắp mọi nơi trên thế giới. Nhưng trong phòng thẩm vấn này, họ không giúp gì được đâu. Thế nên tốt nhất anh nên biết điều hợp tác một chút.” Tường Lỗi nổi giận.

So với sự giận dữ của anh ta, Niên Bách Ngạn khá thản nhiên:

“Cảnh sát Tường! Anh yên tâm! Tôi tuyệt đối sẽ không coi nơi đây là Hồng Kông hay Anh, Mỹ. Tôi nắm rất rõ pháp luật ở đây. Nhưng tôi vẫn nhắc anh một câu, cho là luật pháp Trung Quốc đại lục, người ta vẫn dựa trên suy đoán vô tội. Khi nào chưa có bằng chứng xác thực hoặc cáo trạng của viện kiểm sát, thì tôi chỉ là người bị tình nghi chứ không phải hung thủ. Thế nên, cùnlắm tôi chỉ có thể cung cấp cho anh những chuyện tôi đã trải qua vào buổi tối hôm qua. Còn về việc sau khi tôi rời đi, có phải đã có kẻ đột nhập vào công ty, hay rốt cuộc kẻ nào đã giết Diệp Ngọc, tôi hoàn toàn không biết!”

*Nguyên tắc suy đoán vô tội: Không ai có thể bị coi là có tội khi tội phạm do họ thực hiện chưa được chứng minh theo đúng các quy định của Bộ luật hình sự và chưa được xác định bằng bản án kết tội đã có hiệu lực pháp luật của tòa. Trách nhiệm chứng minh tội phạm thuộc về các cơ quan điều tra và viện kiểm sát. Bị can, bị cáo có quyền nhưng không buộc phải chứng minh là mình vô tội. Buộc tội phải dựa trên chứng cứ. Mọi nghi ngờ về lỗi của bị can, bị cáo nếu không thể loại trừ được theo trình tự, thủ tục luật định và khi chưa có sự thống nhất trong việc giải thích, áp dụng các quy phạm pháp luật đều phải được giải quyết theo hướng có lợi cho họ.

Tường Lỗi cắn chặt răng, một lần nữa nhớ lại lời của Đồng Minh: Niên Bách Ngạn là một nhân vật cực kỳ khó đối phó.

Tinh Thạch lại là một cảnh nước sôi lửa bỏng khác.

Phòng họp với tư cách là hiện trường đầu tiên của vụ án đã bị phong tỏa. Hậu quả là khiến lòng người hoang mang. Các nhân viên thi nhau suy đoán. Còn việc Nguyễn Tuyết Mạn không ngừng gào khóc và Niên Bách Ngạn mãi vẫn không xuất hiện đã khiến sự suy đoán của mọi người chắc chắn tới bảy, tám phần.

Sau khi cảnh sát làm khám nghiệm lần hai theo quy định thì đã dỡ bỏ phong tỏa hiện trường. Các cán bộ cấp cao lệnh cho các quản lý động viên tinh thần của nhân viên. Tuy rằng họ đã trở lại làm việc bình thường nhưng trên thực tế mọi người đều chẳng ai tập trung vào công việc.

Các cổ đông đã tới từ sớm. Họ đương nhiên có quyền biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Niên Bách Ngạn bị tình nghi sát hại Diệp Ngọc đã bị cảnh sát đưa đi. Đây là việc mọi người đều không ngờ tới. Quan trọng hơn cả là chuyện này ảnh hưởng nghiêm trọng tới sự phát triển của Tinh Thạch.

Thế nên, khi Tố Diệp được Hứa Đồng dẫn vào phòng họp, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn lên người cô.

Cô là vợ của Niên Bách Ngạn. Anh đã bị bắt, dĩ nhiên cô phải ra mặt.

Nhưng vừa bước vào, Nguyễn Tuyết Mạn đã nhào tới. Diệp Uyên ngồi bên cạnh phản ứng không kịp. Cánh tay Tố Diệp bị Nguyễn Tuyết Mạn túm lấy.

Cô đau đớn, cúi đầu xuống nhìn, cánh tay đã bị bà ta cào rách.

Trước nay Nguyễn Tuyết Mạn luôn có thói quen để móng tay. Tháng nào cũng tốn một số tiền kha khá vào việc làm móng tay, còn hơn cả đem đi triển lãm Pari.

Tâm tình Tố Diệp vốn đã không tốt, càng chẳng có nhẫn nại với Nguyễn Tuyết Mạn. Cô vốn nghĩ rằng bà ta vừa mất con gái, chắc hẳn tâm lý sẽ thất thường, cũng đã định nhẫn nhịn. Nhưng nỗi đau trên cánh tay làm cô bức bối, bèn đẩy Nguyễn Tuyết Mạn ra, nhún nhún.

Bao nhiêu câu khó chịu phải ngậm ở trong miệng.

“Chúng mày đều là hung thủ! Trả con gái lại cho tao!” Nguyễn Tuyết Mạn gào lên với Tố Diệp.

Diệp Uyên thấy vậy vội tới giữ lấy Nguyễn Tuyết Mạn. Trông anh ấy cũng vô cùng uể oải. Trong mắt toàn là tia máu đỏ. Dẫu sao người chết cũng là em gái ruột của mình, muốn bình tĩnh cũng phải cố gắng hết sức mới làm được.

“Mẹ! Chuyện này không liên quan tới Tố Diệp!”

“Chính Niên Bách Ngạn đã giết con gái tao! Nó nhất định là tông phạm! Chúng mày... Chúng mày là một lũ táng tận lương tâm!” Nguyễn Tuyết Mạn gào thét, nhìn Tố Diệp như nhìn kẻ thù lâu năm vậy...

Quyển 13 - Chương 548: Trời cũng có ngày sụp xuống

Đối mặt với những chỉ trích điên cuồng của Nguyễn Tuyết Mạn, Tố Diệp ngược lại khá bình tĩnh. Cô đang cố kiềm chế giận dữ. Càng những lúc này càng không được đổ thêm dầu vào lửa.

Cái chết của Diệp Ngọc là điều không ai ngờ tới.

Lòng người kỳ thực không hiểm ác đến vậy, trừ phi căm hận tới tột cùng.

Tố Diệp thừa nhận bình thường cô thấy chướng mắt với Diệp Ngọc. Thậm chí tối đó khi cô ta la lối om sòm với Niên Bách Ngạn, trong bụng cô quả thực đã nguyên rủa cô ta. Nhưng nguyên rủa là một chuyện, mong cô ta chết lại là một chuyện khác.

Tố Diệp không thể ngờ Diệp Ngọc lại chết, mà bản thân cô cũng không thật sự hy vọng Diệp Ngọc chết.

Hứa Đồng dấu sao cũng là người ngoài, làm gì, nói gì cũng đều không phù hợp. Cô ấy không thể bước lên can ngăn Nguyễn Tuyết Mạn bình tĩnh lại. Người chết là con gái của bà ta, là ai cũng sẽ phát điên. Thấy cánh tay Tố Diệp chảy máu, cô ấy bèn nhẹ nhàng nói: “Hay là xử lý vết thương trước đi.”

Lúc này Tố Diệp đâu còn tâm trạng quan tâm tới vết thương. Cô khẽ lắc đầu. Dù sao cũng chỉ là vết cào, bị thương không sâu, máu cũng đông lại khá nhanh. Nghĩ vậy, cô chợt nhớ tới vết thương trên tay Niên Bách Ngạn, trái tim bỗng đập thành thịch liên hồi.

Khó khăn lắm mới giữ Nguyễn Tuyết Mạn lại được, đám cổ đông bắt đầu đứng lên chống đối, ai ai cũng công kích Tố Diệp.

“Đầu tiên là bản thiết kế sản phẩm mới của công ty bị đánh cắp, sau đó lại tới Diệp Ngọc bị giết, Niên Bách Ngạn còn muốn làm cho công ty chịu bao nhiêu tổn thất nữa?”

“Đúng vậy! Bây giờ anh ta làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc vận hành, quản lý Tinh Thạch. Hội đồng quản trị chúng tôi có quyền bãi miễn chức vụ của anh ta.”

Đám người xung quanh xôn xao.

Nhưng hầu hết đều là những lời đả kích Niên Bách Ngạn.

Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành cũng đã tới. Vốn dĩ hôm nay hai người họ định tới công ty để ký vào bản hợp đồng cho mượn cổ phần, không ngờ vừa tới nơi đã biết được tin tức động trời này. Thấy các cổ đông phần nộ sục sôi, Diệp Hạc Thành vội lên tiếng khuyên nhủ: “Bây giờ cảnh sát mới chỉ đang hỏi cung. Tôi cảm thấy mọi người không nên kết luận quá vội vã. Nếu không nội bộ chúng ta sẽ tan tác, rời rạc trước, như vậy sẽ có lợi cho đối thủ cạnh tranh.”

“Muốn diệt giặc ngoài thì phải dẹp yên nội bộ trước, bây giờ là thời điểm thích hợp nhất cho Tinh Thạch chúng ta!” Có một cổ đông bất bình nói.

Tố Diệp liếc nhìn Diệp Uyên. Rõ ràng là anh ấy đã không còn cách nào đối mặt với đám cổ đông này. Cái chết của Diệp Ngọc cũng là một đả kích không nhỏ đối với anh ấy. Thêm nữa, Diệp Uyên trước nay là người thích yên phận, tranh chấp, mâu thuẫn đối với anh ấy mà nói vốn dĩ là một chuyện quá nhức đầu.

Suy nghĩ một chút, cô bèn nghiêng rằng, đi tới trước bàn hội nghị, bình tĩnh nhìn lướt qua một lượt những người ngồi dưới.

“Vậy tôi rất muốn được biết, các vị định dẹp yên nội bộ như thế nào?” Cô lên tiếng, giọng nói giòn tan.

Các vị cổ đông nhìn cả về phía cô.

“Tôi hiểu suy nghĩ của các vị. Các vị muốn Niên Bách Ngạn dốc sức chịu trách nhiệm, chuyện này không thành vấn đề. Nhưng ít nhất cũng phải đợi tới khi mọi chuyện được hạ hồi phân giải chứ? Nếu hôm nay phía cảnh sát đến nói chính xác với mọi người rằng, chính chồng tôi là kẻ giết người, sau đó người của viện kiểm sát cũng tới thông báo rằng, Niên Bách Ngạn chính là người bán tin tức tình báo thương mại còn chuộc lợi bên trong, vậy thì tôi sẽ lập tức tình nguyện dùng số cổ phần trong tay mình, dùng danh nghĩa của chính Niên Bách Ngạn để rút tiền ra. Tinh Thạch chịu bao nhiêu tổn thất, chúng tôi sẽ đền đủ bấy nhiêu. Cho dù đập nồi bán sắt, chúng tôi cũng quyết không thiếu của các vị! Nhưng, tôi muốn hỏi mọi người, ai có thể chứng minh những chuyện này do chính Niên Bách Ngạn thực hiện? Hm?”

Ánh mắt cô dừng lại trên người một vị cổ đông, lạnh như băng: “Đồng sự Từ! Chính mắt ông nhìn thấy Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham giao dịch tiết lộ bí mật thương mại sao? Hay chính mắt ông nhìn thấy Niên Bách Ngạn nhận tiền hoa hồng?”

Đồng sự Từ quá hiểu mồm mép Tố Diệp. Số lần cô tham gia các buổi họp của hội đồng quản trị có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng lần nào tham gia cũng đều khiến cho các cổ đông lớn tuổi phải im bật.

Các cổ đông lão thành ít nhiều cũng nhường cô ba phần. Tuy rằng cô

là vợ của Niên Bách Ngạn, nhưng đồng thời cũng là cô hai của nhà họ Diệp. Xuất phát từ việc bảo vệ lợi ích của nhà họ Diệp, bọn họ đương nhiên cũng không so đo quá nhiều với Tố Diệp.

Thế nên, đồng sự Từ chỉ sa sầm mặt lại mà không nói gì.

Tố Diệp lại nhìn sang một cổ đông khác: “Hay là đồng sự Lưu, chính mắt ông đã nhìn thấy Niên Bách Ngạn giết người?”

Đồng sự Lưu há hốc miệng, mãi vẫn chẳng nói được tiếng nào.

“Các vị! Với tư cách là vợ của Niên Bách Ngạn, nếu hôm nay tôi đứng đây hết lời biện giải cho anh ấy thì chắc chắn mọi người sẽ không phục. Đối với những việc đã xảy ra trong mấy ngày qua, cả tôi hay các vị đều không phải thẩm phán, không có quyền phán xét một người rốt cuộc có tội hay không có tội. Tôi hiểu tâm trạng của các vị, cũng hiểu việc làm của mọi người. Nhưng các vị phải biết, cho dù bây giờ có bãi miễn chức vụ của Niên Bách Ngạn thì được gì? Lẽ nào Tinh Thạch có thể cướp lại sản phẩm mới từ tay Kỳ Thị sao? Lẽ nào tất cả mọi chuyện có thể coi như chưa từng xảy ra sao? Vấn đề phát sinh rồi, tại sao chúng ta không bình tĩnh lại bàn bạc phương án giải quyết tiếp theo? Đối với lĩnh vực tâm lý tôi hiểu biết, nhưng những chuyện kinh doanh thương trường, tôi chắc chắn không bằng các chú, các bác ở đây. Trong số các vị đây, cũng có những người đã theo bố tôi từ những ngày đầu gây dựng cơ nghiệp. Bây giờ bố tôi đã không còn nữa, trong lúc Tinh Thạch đang phải đối mặt với tình huống cấp bách, có phải mọi người nên giúp Tinh Thạch cùng vượt qua cửa ải khó khăn này chứ không phải a dua chỉ trích lẫn nhau hay không?”

Tố Diệp cố gắng để giọng nói của mình trở nên bình tĩnh.

Thật ra cô rất muốn học Niên Bách Ngạn. Học anh làm việc không

hoảng sợ, học anh cách bình tĩnh, kiềm chế, quyết đoán. Nhưng đáng tiếc, cô vẫn chỉ là kẻ ngoài mạnh trong yếu, từng ngón tay đang siết chặt vẫn đang không ngừng run rẩy.

Thế nên giờ phút này, cô không trách Diệp Uyên nữa.

Đối mặt với cục diện ai ai cũng phản đối như thế này, không mấy người có thể bình thản, ung dung thật sự.

“Cô hai! Bây giờ dù gì cô cũng là cổ đông của nhà họ Diệp, không thể quá hướng về nhà chồng đâu.”

“Vậy được! Bác nói xem tôi phải làm thế nào?” Tố Diệp bực bội, hỏi ngược lại vị cổ đông vừa lên tiếng.

Ông ta mãi chẳng nói được thêm câu nào nữa.

Tố Diệp hừ một tiếng.

Cô lãnh đạm nói: “Đúng là tôi không hiểu biết về thương trường, nhưng cho dù là người ngoài ngành cũng hiểu rõ một công ty đã lên sàn không thể chịu nổi giầy vò. Nếu lúc này mọi người không đoàn kết lại, vậy thì thứ bị thiệt hại nặng nề nhất chính là cổ phiếu của Tinh Thạch. Giá cổ phiếu của Tinh Thạch đã có hiện tượng trượt dốc. Lẽ nào mọi người còn muốn nhìn thấy túi tiền của mình hôm sau mỏng hơn hôm trước sao?”

Câu này đã đánh trúng vào lợi ích của các cổ đông. Tâm trạng chống đối của họ dường như cũng giảm bớt đi nhiều.

Lúc này Diệp Uyên cũng đã an ủi được Nguyễn Tuyết Mạn một cách khó khăn. Sau đó anh ấy đứng lên nói với mọi người: “Tố Diệp nói đúng! Bây giờ không phải lúc chúng ta tìm ra một con cừu nhận tội

thay, mà trước hết phải ổn định lại tình hình của Tinh Thạch đã rồi mới nghĩ cách tìm ra hung thủ thật sự. Bây giờ Tinh Thạch như chiếc lá lung lay trong gió bão, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng bị người ta gạt khỏi cuộc chơi. Tới lúc đó, tổn thất của mọi người sẽ không chỉ là chút lợi nhuận từ sản phẩm mới nữa, mà sẽ là mất đi cả một nguồn lợi nhuận.”

“Chúng tôi cần phải làm gì?” Một cổ đông hỏi.

Câu này làm khó Diệp Uyên. Anh ấy nhìn sang Tố Diệp.

Tố Diệp cũng đâu có biết phải làm gì.

Cô nghĩ nát óc, rồi chợt nhớ tới mấy lời trước đây Niên Bách Ngạn từng nói. Cô hắng giọng nói: “Trước mắt quan trọng nhất là phải nhanh chóng tung ra một tin tức có lợi để gia tăng niềm tin của các cổ đông và các khách hàng. Kỳ Thị đã tung ra sản phẩm mới mùa thu đông của năm nay. Bây giờ tất cả mọi người đều đang chăm chú theo dõi sản phẩm mới của Tinh Thạch, càng có nhiều kẻ gian ác đang đợi xem trò cười của Tinh Thạch. Sản phẩm mới của chúng ta tuyệt đối không thể kém cạnh. Trước đây các vị đã quyết định tạm dừng buổi ra mắt, khiến cho Tinh Thạch bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Vậy thì hôm nay tôi đề nghị khởi động kế hoạch lúc trước của Niên Bách Ngạn. Buổi ra mắt vẫn sẽ tổ chức bình thường, các sản phẩm mới sẽ được thay thế bằng các sản phẩm trong showroom D.”

Trước đây khi các cổ đông quyết định như vậy, đám nhà báo đã rì rầm bàn tán. Cô nhớ lúc ấy khi Niên Bách Ngạn đọc báo đã xem rất lâu sau đó nói: Họ quá gấp gáp rồi! Có rất nhiều chuyện có bước ngoặt, cũng có rất nhiều chuyện có thể biến dở thành tốt.

Câu này lúc đó Tố Diệp không hiểu, chỉ cảm thấy oan ức thay cho Niên Bách Ngạn. Nhưng bây giờ nghĩ lại, câu nói ấy của anh có lẽ

nhằm vào các sản phẩm mới mà showroom D sắp cung cấp.

Đương nhiên, cái anh nói “biến dở thành tốt” không phải ngầm ám chỉ chất lượng các sản phẩm đó tệ đến mức nào. Ngược lại, đã được vào showroom D thì các sản phẩm đều là tinh phẩm trong tinh phẩm. Có lẽ Niên Bách Ngạn muốn nói tới việc chúng có phù hợp với việc quảng bá sản phẩm mới hay không.

Các cổ đông nghe xong ai nấy đều lắc đầu: “Vậy chẳng phải là làm việc hồ đồ hay sao? Cô tưởng nhà báo và khách hàng là lũ ngốc chắc?”

Tố Diệp hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Hứa Đồng: “Trước đây tổng giám đốc Niên đã từng giải thích về vấn đề phương hướng bọc những sản phẩm ở showroom D thành sản phẩm mới rồi chứ?”

Hứa Đồng suy nghĩ rồi gật đầu: “Tôi nhớ tổng giám đốc có nói, anh ấy muốn lựa chọn một vài sản phẩm đã từng lộ diện trong các buổi đấu giá làm sản phẩm mới, phong cách bao bì sẽ thiên về tái hiện lại các sản phẩm kinh điển.”

Tái hiện các sản phẩm kinh điển?

Trái tim Tố Diệp như bật tung lên, hai mắt cô sáng rực.

Cô bất giác cực kỳ khâm phục trí thông minh của Niên Bách Ngạn.

Chính xác, là tái hiện lại các sản phẩm kinh điển!

Anh thật sự nói không sai. Có rất nhiều lúc, đổi một cách thức khác, đổi một góc nhìn khác, lập tức sẽ có một hiệu quả khác.

“Chúng ta sẽ dùng phương thức tái hiện lại các sản phẩm kinh điển,

trọng điểm lựa chọn một vài sản phẩm đã từng xuất hiện trong các buổi đấu giá. Một là mọi người đều đã biết giá trị của nó, hai là sẽ hấp dẫn nhiều khách hàng tới sưu tập chúng để đấu giá. Khắc các kiểu chữ cổ điển lên toàn bộ các sản phẩm này, tôi nghĩ mọi người không thể nào không mua, dầu sao thì những thứ được đấu giá đều rất hiếm có, rất nhiều người có tiền cũng không mua được. Như vậy, sản phẩm mới của Tinh Thạch có thể sẽ được giải quyết.” Tố Diệp nói với vẻ khá hưng phấn.

Tới bây giờ, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao Niên Bách Ngạn muốn người nhà họ Diệp nhượng lại cổ phần, vì anh đã có một cách ứng phó tuyệt hay. Nhưng rõ ràng là bây giờ anh không còn được các cổ đông tín nhiệm nữa, muốn thực hiện cách làm ấy đúng là rất khó khăn. Trừ phi anh ngồi lên vị trí cao nhất, nắm trong tay lá phiếu có quyền phủ quyết.

Trực giác của cô không sai. Cô tin tưởng cách làm này của Niên Bách Ngạn chắc chắn thành công. Tiếc là, mọi người đều không cho anh thời gian.

Nhưng không sao. Bây giờ đối mặt với tình hình này, Tố Diệp tin chắc đám cổ đông kia không thể làm việc theo cảm tính nữa. Muốn thông qua quyết định này chắc là không có vấn đề gì.

Quả không sai! Khi Tố Diệp vừa nói xong câu ấy, các cổ đông bắt đầu bàn tán xôn xao, xem ra là đã bị lung lay.

Diệp Uyên lúc này cũng tranh thủ: “Các vị! Đây là cách duy nhất của chúng ta. Nếu không, thị trường cổ phiếu sẽ xảy ra những biến động lớn hơn nữa.”

Có cổ đông đưa ra câu hỏi: “Chuyện này trước mắt ai sẽ thực hiện?”

Tố Diệp quay sang nhìn Hứa Đồng.

Hứa Đồng hiểu ý cô. Cô ấy bước lên, nhìn mọi người với vẻ kiên định và nói: “Các vị! Tôi nắm khá rõ quyết định này, tôi sẽ phối hợp với chủ tịch hoàn thành việc này.”

Các cổ đông nghe xong cũng lần lượt gật đầu.

Lúc ấy, Diệp Uyên và Tố Diệp mới thở phào nhẹ nhõm.

Tan họp, Diệp Uyên điều tài xế đưa Nguyễn Tuyết Mạn về nhà trước. Sợ bà ta xảy ra chuyện, Lâm Yêu Yêu cũng đích thân đưa bà ta về tận nhà, để động viên tinh thần. May mắn là Nguyễn Tuyết Mạn cũng không vì quan hệ của Lâm Yêu Yêu và Tố Diệp mà nạt nộ cô ấy, chỉ ghen ngào đi theo Lâm Yêu Yêu về nhà.

Trong văn phòng chủ tịch, Tố Diệp bảo Hứa Đồng dốc hết sức phối hợp với công việc của Diệp Uyên, hơn nữa còn liệt kê ra các kế hoạch chi tiết.

Tuy rằng không thích làm mấy chuyện này nhưng dẫu sao tình hình đang gấp rút, Diệp Uyên mang một trách nhiệm không thể chối bỏ. Thế nên lúc cùng Hứa Đồng hoàn thành những kế hoạch cụ thể, trông anh ấy cũng vô cùng nghiêm túc.

Đương nhiên, anh ấy hy vọng Tố Diệp có thể quay về Tinh Thạch làm việc.

Nhưng bây giờ Tố Diệp không còn sức lực làm mấy việc ấy nữa. Cô bèn nói với Diệp Uyên, cô sẽ theo dõi sát sao tình hình của Tinh Thạch. Đương nhiên, cô tuyệt đối không thể bỏ mặc làm ngơ. Cô còn bảo Diệp Uyên có thể tuyệt đối tin tưởng Hứa Đồng, vì trong công việc, kinh nghiệm của Hứa Đồng vượt xa hai người họ.

Khi Diệp Uyên đi từ văn phòng ra, trời đã về chiều.

Lo lắng cho sức khỏe của cô, Hứa Đồng bảo cô nên đi ăn tạm chút gì đã.

Bây giờ Tố Diệp làm gì còn thời gian quan tâm tới việc mình có đói hay không. Tất cả tâm tư của cô đều dồn cả vào Niên Bách Ngạn.

“Luật sư tới đó chưa?” Cô ngồi trong phòng nghỉ, mệt mỏi hỏi Hứa Đồng.

Hứa Đồng đưa cho cô cốc nước, ngồi xuống và nói: “Họ đã vội tới đó cả rồi. Nhưng vẫn chưa hỏi cung xong nên các luật sư cũng chỉ còn cách chờ đợi. Vả lại, xong việc phía sở cảnh sát, anh Niên còn phải đợi người phía viện kiểm sát nữa.”

“Như thế làm sao anh ấy chịu nổi.” Tố Diệp siết chặt ly nước trong tay, nhíu mày: “Tôi nhất định phải tới đó xem sao.”

Hứa Đồng khẽ nói: “Không được thăm đâu!”

Tố Diệp cũng biết là không được phép, nhưng cô thật sự rất lo lắng cho Niên Bách Ngạn. Một người có tố chất tâm lý mạnh mẽ tới đâu, sau khi liên tục ở trong sở cảnh sát 48 tiếng đồng hồ rồi có thể lại tiếp tục bị viện kiểm sát thẩm tra, chắc chắn sẽ ngã gục.

Cô phải làm sao đây?

Phải làm sao mới được đây?

“Hứa Đồng! Tôi muốn yên tĩnh một lát.” Rất lâu sau, cô nói.

Hứa Đồng thở dài, động viên cô: “Yên tâm đi! Tổng giám đốc nhất định sẽ không sao đâu!”

Tố Diệp cũng hy vọng là anh không sao.

Hứa Đồng đi khỏi, căn phòng trở nên yên ắng.

Cô ngồi trong phòng nghỉ tại văn phòng của Niên Bách Ngạn. Nơi đây vẫn còn hơi thở của anh. Trên bàn uống nước vẫn còn điều thuốc anh hút dở. Tố Diệp nhìn nó, nhìn mãi nhìn mãi bỗng muốn khóc, khóe mắt chợt ửng đỏ.

Khi chỉ còn lại một mình cô, tất cả kiên cường đều tan thành bong bóng.

Bất lực, hoang mang, sợ hãi, căng thẳng... Tất cả mọi cảm xúc ủa ạt ập tới, như có vô số cánh tay đang kéo lấy cô, khiến cả thể xác và tinh thần đều đau nhức.

Cô rất nhớ hình ảnh Niên Bách Ngạn ngồi đối diện cô, gương mặt mỉm cười với vẻ khó xử, nhìn cô và nói: Diệp Diệp! Mọi chuyện còn có anh đây, em việc gì phải lo lắng chứ?

Phải, tất cả vẫn còn có anh.

Tố Diệp vẫn luôn cảm thấy anh giống như trời cao. Có ai ngờ, trời cũng có ngày sụp xuống.

Có điện thoại gọi tới, Tố Diệp giật mình, không suy nghĩ gì, lập tức bắt máy.

“Chị dâu! Anh em thế nào rồi?” Bên đó vang lên một giọng nói gấp gáp, cực kỳ thiếu chuẩn xác.

Là Niên Bách Tiêu.

Tổ Diệp bỗng nhiên cảm thấy trái tim trống rỗng của mình như có một điểm tựa. Cô lên tiếng, có chút nghèn nghẹn: “Anh ấy vẫn ở trong sở cảnh sát.” Niên Bách Tiêu đã gọi điện cho cô, chứng tỏ nó đã biết rồi, thế nên cô không phải giấu giếm nữa.

Đầu kia trầm mặc giây lát, như đang nén giận: “Em đã quay về Bắc Kinh rồi!”

Sao cơ?!

Quyển 13 - Chương 549: Tính sổ

Tố Diệp không ngờ Niên Bách Tiêu lại đột ngột quay về Bắc Kinh.

Cô biết chuyện này không giấu được, Niên Bách Tiêu sớm muộn rồi cũng biết. Ban đầu cô nghĩ, nếu Niên Bách Tiêu gọi điện tới hỏi, cô sẽ nói rõ mọi chuyện với nó trong điện thoại, đồng thời dặn dò nó đừng về Bắc Kinh. Đây là việc Niên Bách Ngạn không muốn thấy.

Tuy ngoài miệng anh không nói, nhưng Tố Diệp có thể cảm nhận được bây giờ anh rất ủng hộ Niên Bách Tiêu theo đuổi sự nghiệp của mình. Anh cũng không có quá nhiều yêu cầu đối với Bách Tiêu. Giống như tối đó anh đã nói, bình an vô sự là được.

Nhưng Niên Bách Tiêu chạy về như thế này, khiến Tố Diệp có phần trở tay không kịp.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Tố Diệp đi xuống, đợi ở nơi đã hẹn Niên Bách Tiêu để tiện cho việc đón xe.

Trong vòng nửa tiếng đồng hồ này, Tố Diệp cũng nhận được điện thoại của Phương Tiểu Bình và Tố Đông. Cậu mợ đều đã nghe tới chuyện của Niên Bách Ngạn nên rất lo lắng. Tố Diệp an ủi họ rằng chỉ là hỏi cung theo trình tự thôi. Cô đã nhờ Tố Khải nghe ngóng tình hình rồi.

Chuyện Diệp Ngọc bị giết không thể giấu giếm được tất cả mọi người, thế nên việc Niên Bách Ngạn bị cảnh sát dẫn đi chắc chắn ai ai cũng biết. Quá trình thẩm tra nhất định là được bảo mật, nhưng có

một nhà báo đã đoán già đoán non rồi.

Do đó, điện thoại của Niên Bách Ngạn không còn kêu nữa, ngược lại, điện thoại của cô đổ chuông liên tục.

Giang Mạc Viễn và Thịnh Thiên Vỹ đều gọi điện tới. Giang Mạc Viễn đang ở nước ngoài nên tạm thời không quay về được. Thịnh Thiên Vỹ thì vừa đặt chân về nước. Ý của anh ấy là phía cảnh sát thì dễ xử lý, phiền phức nhất là phía viện kiểm sát. Tai mắt của mấy tay kiểm sát viên thường xuyên tằm tia các doanh nghiệp. Mà một khi để ý thì chắc chắn không đơn giản chỉ là một, hai năm nữa. Thế nên anh ấy nói với Tố Diệp, anh ấy sẽ đích thân tới Bắc Kinh nhờ vả người có quan hệ, biết được một số tin tức nội bộ còn tốt hơn mù quáng chờ đợi.

Ở nước ngoài, Giang Mạc Viễn đã phái thêm một luật sư nổi tiếng tới trợ giúp cho đoàn luật sư của Niên Bách Ngạn. Khi trước, anh ấy cũng đã muốn tìm luật sư danh tiếng, Kỳ Ứng Diêm. Nhưng đối với pháp luật Trung Quốc đại lục, nhất là pháp luật hình sự, Kỳ Ứng Diêm còn phải tìm hiểu sâu hơn nữa, vì thế sợ không kịp trong một thời gian ngắn. Anh ấy đã giới thiệu cho Giang Mạc Viễn người anh em của mình, một luật sư thông thạo pháp luật của nhiều quốc gia, hơn nữa cũng đã thắng khá nhiều vụ kiện tại Trung Quốc đại lục.

Thường vào những lúc này, nhất là khi dây dưa tới viện kiểm sát, rất nhiều người thường tránh nhanh cho kịp, sợ sẽ bị liên lụy tới cả bản thân. Thế nên, có được sự giúp đỡ của Giang Mạc Viễn và Thịnh Thiên Vỹ lúc này, Tố Diệp cảm thấy vô cùng cảm động.

Đương nhiên, còn có một số người cùng ngành, bình thường có qua lại làm ăn cùng Niên Bách Ngạn cũng gọi tới, tỏ ý nếu cần giúp đỡ gì thì cứ nói. Là vợ của Niên Bách Ngạn, Tố Diệp cũng thay mặt anh cảm ơn lần lượt từng người. Bây giờ tất cả còn chưa rõ ràng, cô

cũng không dám tìm quá nhiều người nhúng tay vào.

Niên Bách Tiêu dặn trong điện thoại, bảo Tố Diệp đợi cậu.

Khi nhận được điện thoại của Tố Khải, Tố Diệp vừa hay nhìn thấy chiếc xe thể thao mui trần của Niên Bách Tiêu phóng nhanh về phía này. Cô bèn nói với Tố Khải: Khi nào gặp mặt, chị sẽ nói chuyện trực tiếp với em.

Cô cúp điện thoại. Đúng lúc ấy, xe của Niên Bách Tiêu cũng đỗ ngay bên cạnh cô.

Xem ra từ sân bay cậu đã về qua nhà, sau đó lái xe ra đón cô.

Niên Bách Tiêu rướn người mở cửa xe giúp cô rồi nói một cách thoải mái: “Lên xe đi!”

Ở đây không được đỗ xe quá lâu. Tố Diệp sợ nó bị ghi vé phạt, vội vàng bước lên.

Tiếng động cơ nổ ầm ầm.

Cậu nhấn chân ga. Chiếc xe lao vút đi như tên bay.

Tố Diệp sợ hãi, thắt chặt dây an toàn, ngồi bên cạnh nhắc nhở: “Em chú ý một chút! Đây là thành phố Bắc Kinh, không phải ở trên đường đua đâu đấy.”

Mới có một thời gian ngắn không gặp nhưng có cảm giác cậu thay đổi khá rõ nét.

Có lẽ vì ngày nào cũng phải luyện tập nên da cậu đã sạm hắc đi, không còn trắng trẻo như trước nữa. Mái tóc hơi dài cũng đã được

cắt ngắn, gọn gàng, sạch sẽ hơn. Trông cậu cũng rắn rỏi hơn nhiều. Cậu mặc một chiếc áo phông đen cùng quần bò đơn giản, thoải mái mà vẫn lịch sự. Cơ bắp trên cánh tay đặt trên cần số rắn chắc và phát triển hơn.

Từ góc độ này thoát nhìn, trông cậu giống Niên Bách Ngạn đến kinh người.

Chỉ có điều, trong đôi mắt cậu còn những điều bình thường, ví dụ những tâm trạng hỉ, nộ, ái, ố. Cậu vẫn chưa học được cái vẻ điềm đạm, thản nhiên của Niên Bách Ngạn.

Phải, những điều ấy phải qua thời gian rèn giũa mới có được.

Mà thời gian thì thường sẽ thay đổi diện mạo của một người đàn ông trước.

Tố Diệp tin rằng, chẳng bao lâu nữa, Niên Bách Tiêu cũng sẽ được cuộc đời tôi luyện trở nên chín chắn, nội hàm, biết nhìn xa trông rộng.

Niên Bách Tiêu không nhìn cô, nhưng cũng ngoan ngoãn cho xe chạy chậm hơn.

“Chúng ta đi đâu đây?” Sau một hơi thở hỗn hển, Tố Diệp mới tò mò hỏi.

Niên Bách Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi: “Tìm Kỳ Đông Nham!”

Á?

“Bách Tiêu! Anh trai em không mong em gây rối đâu.” Tố Diệp vội vàng nói.

Ô tô phanh gấp lại.

Cũng may đã cài dây an toàn, nếu không chắc chắn Tố Diệp sẽ bay thẳng ra ngoài.

Niên Bách Tiêu ấn nút điều khiển, mui xe từ từ đóng lại. Không gian trở nên đóng kín, cũng che đi ánh nắng mặt trời.

“Chị không muốn tìm Kỳ Đông Nham? Mục đích của anh ta em phải hỏi cho rõ ràng. Chị có thể đi, nếu chị không muốn tìm anh ta.” Tiếng Trung của Niên Bách Tiêu tiến bộ khá nhanh. Ngữ điệu tuy vẫn chưa thật chuẩn, nhưng nghe không đến nỗi nào.

Tố Diệp đang nghĩ, lúc này cho dù có tới tìm Kỳ Đông Nham thì có tác dụng gì chứ? Mọi việc cũng đã xảy ra rồi.

Nhưng rồi cô chợt nghĩ, Niên Bách Tiêu khí thế hùng hổ thế này. Nếu để nó một mình tới tìm Kỳ Đông Nham, chưa biết sẽ gây ra chuyện gì. Thế nên cô gật đầu, nói: “Chị đi cùng em!”

Kỳ Thị, vẫn bận rộn như thế.

Sản phẩm mới vừa tung ra đã thành công vang dội, trở thành đề tài được bàn luận sôi nổi trong giới đá quý.

Đương nhiên, vẫn có những tin tức trái chiều đồn thổi. Nhưng tục ngữ nói rất đúng: Thắng làm vua, thua làm giặc. Mọi người sẽ chỉ nhớ tới người cuối cùng đứng trên võ đài chiến thắng. Mà hôm nay, người ấy là Kỳ Đông Nham.

Kỳ Đông Nham không tham gia tiệc mừng công.

Cũng liên tục từ chối mấy bữa tiệc.

Trước mặt Kỳ Đông Nham là một chiếc gạt tàn cắm đầy đầu lọc.

Ở đây không cho phép hút thuốc nhưng anh vẫn rít hết điếu này tới điếu khác.

Trên màn hình máy tính hiện lên toàn là những tin tức bất lợi về Niên Bách Ngạn.

Anh xem rất lâu rồi nhấc máy bàn lên, ấn đường dây nội bộ.

“Giá cổ phiếu của Tinh Thạch thế nào rồi?”

“Nghe nói hội đồng quản trị phía Tinh Thạch có động tĩnh, mức độ giảm của giá cổ phiếu bây giờ đã thấp hơn lúc trước rồi.”

Kỳ Đông Nham nhíu mày như đang suy nghĩ gì đó.

Hội đồng quản trị có động tĩnh ư?

Lúc này Tinh Thạch chắc chắn đã vô cùng rối ren, sao có thể tung ra một tin tức có lợi được? Là Diệp Uyên ư? Anh ta chắc chắn không có bản lĩnh đến vậy.

Đầu kia hỏi dò: “Tổng giám đốc! Chúng ta có nên tiếp tục mua vào không?”

“Tạm dừng đã! Quan sát chặt chẽ biến động giá cổ phiếu của Tinh Thạch.”

“Dạ!”

Đặt điện thoại xuống, Kỳ Đông Nham lại châm một điếu thuốc lên,

ngậm vào miệng. Anh nhìn màn hình qua làn khói trắng, sắc mặt không cảm xúc.

Trên mạng đang tiến hành phân tích vụ việc Diệp Ngọc bị giết.

Có thể gọi là đủ kiểu đủ dạng, thứ gì cũng có.

Thậm chí có người còn vẽ sơ đồ mối quan hệ các nhân vật trong Tinh Thạch, chỉ rõ mỗi người đều có thể là kẻ tình nghi, rồi còn kể đủ các kẻ tình nghi ra.

Đây chính là sức mạnh của mạng Internet.

Khiến cho những câu chuyện vô vị trong cuộc sống càng trở nên nhạt nhẽo hơn.

Kỷ Đông Nham rít một hơi thuốc, ngẫm nghĩ rồi cầm di động lên, gọi vào một số điện thoại.

Chẳng mấy chốc, đầu kia đã nhận máy.

Thanh âm lạnh lẽo.

“Để tổng giám đốc Kỷ liên lạc với tôi nhanh như vậy xem ra không phải chuyện tốt rồi.”

Kỷ Đông Nham nhả khói, gạt bút tàn thuốc, giọng nói cũng vô cùng bức bối.

“Đây chính là thủ đoạn ông dùng để đối phó với Niên Bách Ngạn? Vu oan giá họa?”

Đầu kia bật cười: “Tổng giám đốc Kỷ! Ban đầu chúng ta đã thỏa

thuận rõ ràng rồi. Cậu muốn đối phó với Niên Bách Ngạn thế nào tôi không xen vào. Mà tôi xử Niên Bách Ngạn ra sao cậu cũng đừng gạn hỏi.”

“Nói vậy là người khiến cho Diệp Ngọc bị giết rồi bắt Niên Bách Ngạn gánh tội thay là ông?” Kỳ Đông Nham nhú mày.

“Tổng giám đốc Kỳ! Nếu tôi phân tích không sai, chuyện Niên Bách Ngạn bị phía viện kiểm sát chú ý cũng có quan hệ rất lớn tới cậu phải không?”

“Nhưng tôi không muốn lấy mạng anh ta!” Kỳ Đông Nham lạnh lùng nói.

Niên Bách Ngạn bị viện kiểm sát để ý là chuyện Kỳ Đông Nham đã dự liệu từ trước. Anh biết rõ bây giờ hội đồng quản trị của Tinh Thạch bất mãn với Niên Bách Ngạn đến mức nào. Bỏ mỏ, hòa vốn, thu hút các nhà tư bản mới... Một loạt các cải cách của Niên Bách Ngạn đã khiến đám cổ đông cũ oán hờn dậy đất. Sản phẩm mới của Tinh Thạch lại bị đánh cắp, chắc chắn thù hận của hội đồng quản trị với Niên Bách Ngạn chỉ càng thêm sâu đậm, mâu thuẫn cuối cùng cũng bộc phát.

Thế nên, trong hội đồng quản trị chắc chắn sẽ có người ra mặt tố cáo Niên Bách Ngạn. Mà người tố cáo anh ấy nhất định chỉ trong đám cổ đông nguyên lão. Họ là những ông già đi từ thời bắt đầu khởi nghiệp tới giờ, hiểu quá rõ ân oán hai gia đình Niên Diệp. Rất nhiều băn khoăn, lo ngại sẽ khiến họ muốn đá Niên Bách Ngạn ra.

Nhưng Kỳ Đông Nham hoàn toàn không ngờ Diệp Ngọc lại bị sát hại, còn Niên Bách Ngạn lại trở thành kẻ tình nghi lớn nhất.

Đầu kia cười u ám rồi nói: “Tôi chỉ biết nói có lẽ Niên Bách Ngạn đặc

tội với quá nhiều người mà thôi. Ngoại trừ chúng ta ra có lẽ còn ai khác cũng thấy chướng tai gai mắt đối với hắn ta. Tôi đã nói với cậu rồi, trong tay tôi có quân bài, thế nên tôi vốn không cần dùng cái thủ đoạn vu oan giá họa hèn hạ đó.”

“Ông?”

“Chuyện này không phải do tôi làm.”

Kỷ Đông Nham trầm mặc.

Rất lâu sau anh mới hỏi: “Tôi có nên nghi ngờ số tiền đó của tôi đã bị hoang phí không đây?”

“Tổng giám đốc Kỷ! Tôi biết tình bạn giữa cậu và Niên Bách Ngạn rất sâu đậm. Nhưng nói không ngoa, tôi hiểu Niên Bách Ngạn hơn cậu nhiều. Cậu tưởng những chuyện trước mắt này làm khó được hắn ta sao? Chỉ cần hắn ta muốn thì bất kỳ ai, bất kỳ cách nào cũng không thể khiến hắn ta rời khỏi Tinh Thạch được. Ngoại trừ, thứ tôi đang nắm trong tay.”

“Rốt cuộc đó là quân bài gì?”

Bên đó cười khẩy mấy tiếng: “Chuyện này thì tổng giám đốc Kỷ không cần biết. Tôi đã nhận tiền của cậu thì nhất định sẽ ép cho Niên Bách Ngạn rời khỏi đó vào lúc mấu chốt nhất. Thậm chí tôi còn tự tin cho rằng, vì quân bài này của tôi, bảo hắn ta chết, hắn ta cũng cam tâm tình nguyện!”

Hàng lông mày Kỷ Đông Nham mỗi lúc một chau lại.

Cuộc điện thoại đã kết thúc mà anh nghĩ mãi vẫn không ra rốt cuộc là thứ gì mà lợi hại đến vậy...

Niên Bách Tiêu xông vào khi Kỷ Đông Nham đang họp.

Cậu không màng tới lời cảnh cáo của người thư ký phía sau mà giờ chân đạp cửa cái “rầm”.

Làm mọi người trong phòng giật nảy mình.

Toàn bộ đều là các nhân viên cấp cao của công ty.

Có những người mới chỉ gặp Niên Bách Ngạn chứ chưa từng gặp Niên Bách Tiêu. Thoạt nhìn họ cũng sửng sò, không ít người nhầm tưởng Niên Bách Tiêu là Niên Bách Ngạn.

Cộng thêm, phía sau còn có Tố Diệp.

Kỷ Đông Nham bất ngờ khi có người dùng cách này để quấy rối buổi họp. Anh ta ngược đầu lên nhìn, nét mặt không vui chuyển sang bất ngờ. Anh ta càng không ngờ Niên Bách Tiêu lại xuất hiện ở đây.

Thư ký hành chính và bảo vệ cũng vội vã chạy tới. Sau khi thấy cảnh ấy, họ sợ hãi liên tục xin lỗi Kỷ Đông Nham, sợ bị mất việc.

Kỷ Đông Nham không thể hiện thái độ gì. Nhưng Niên Bách Tiêu thì nhào vút tới, khi Kỷ Đông Nham còn chưa kịp phản ứng gì, cậu đã đâm một cái lên mặt anh ta, rồi chửi một câu vô cùng chuẩn xác.

“Kỷ Đông Nham! Mẹ nhà anh!”

Cú đâm ấy không hề nhẹ, cả người Kỷ Đông Nham lão đảo. Chiếc ghế rơi xuống, anh ta cũng ngã ngồi xuống đất.

Mọi người thàng thốt. Có người bước tới, nhưng Niên Bách Tiêu

quát lên với họ: “Ai dám tới đây thử xem! Tôi đấm người đó!”

Dáng vẻ thịnh nộ này của Niên Bách Tiêu, Tố Diệp cũng mới thấy lần đầu. Nó cực kỳ đáng sợ, không còn cái vẻ ba lẳng nhăng ngày thường nữa. Cô đã từng nhìn thấy cậu giận dữ khi cãi nhau với Niên Bách Ngạn. Giọng nói to tới mức như muốn lật tung trần nhà lên. Nhưng cũng không hề cuồng phong như hôm nay. Tuy rằng lúc đó Niên Bách Tiêu từng động thủ, tranh cãi tới cùng, nhưng về cơ bản kết thúc đều là cậu đóng sầm cửa lại, ngày hôm sau muốn ra sao thì ra.

Rõ ràng là mọi người xung quanh đều hết hồn hết vía vì dáng vẻ của Niên Bách Tiêu.

Gương mặt cậu hung tợn, gân xanh nổi lên khắp trán. Bộ dạng này gần như sắp ăn thịt người.

Ai lại dám liều mạng với một người đang điên cơ chứ?

Ai cũng không dám, thế nên đều đứng yên tại chỗ.

Tố Diệp thấy vậy bèn xông lên, giữ chặt lấy Niên Bách Tiêu, thấp giọng nói: “Lúc này rồi đừng có gây chuyện!”

“Có giỏi thì anh ta cho em vào tù luôn đi!” Niên Bách Tiêu dẫn mạnh từng chữ một.

Mọi người nhìn cả về phía Kỳ Đông Nham.

Anh ta đứng dậy.

Khóe miệng đã rướm máu. Anh ta giơ tay gạt nhẹ.

Sau đó bình tĩnh nhìn về phía mọi người: “Ra ngoài cả đi!”

Cuộc họp cứ thế bị ngắt đoạn.

Đợi cho tất cả mọi người ra ngoài hết, Kỷ Đông Nham mới nhìn về phía Niên Bách Tiêu, điềm nhiên nói: “Em đang đòi lại công bằng cho anh mình đấy à?”

Niên Bách Tiêu còn định tiếp tục xông lên, đã bị Tố Diệp giữ lại.

“Bản thân anh đã làm gì, trong lòng anh không rõ sao?” Niên Bách Tiêu dùng hần tiếng Anh. Thứ ngôn ngữ quen thuộc ấy giúp cậu biểu đạt hết được sự phẫn nộ của mình.

“Chính anh là người ăn cắp thiết kế của anh tôi phải không? Sau đó lại giờ trò để anh ấy rơi vào vòng lao lý?”

Kỷ Đông Nham nói: “Niên Bách Tiêu! Em phải biết trên thương trường mấy chuyện lừa gạt lẫn nhau là thường xuyên xảy ra. Thủ đoạn của anh trai em còn bỉ ổi hơn anh rất nhiều lần. Bây giờ chẳng qua anh chỉ lấy gậy ông đập lưng ông mà thôi! Nhưng mà, cái chết của Diệp Ngọc và việc anh trai em bị cảnh sát dẫn đi không liên quan tới anh!”

“Cái rắm!” Niên Bách Tiêu thô lỗ chửi một câu: “Không phải anh còn ai vào đây?”

“Anh trai em vào đó thì có lợi gì cho anh? Tại sao anh phải làm vậy chứ?” Kỷ Đông Nham chau mày.

Niên Bách Tiêu bặm môi, trừng mắt nhìn anh ta.

“Kỷ Đông Nham! Còn chuyện gì mà anh không làm được chứ?” Tố

Diệp không nhin được nữa: “Anh đã ăn cắp cả thiết kế của Tinh Thạch rồi, làm cho anh ấy vào tù để đầu xuôi đuôi lọt.”

Kỷ Đông Nham nhìn về phía Tố Diệp, chợt nhớ lại chuyện ngày hôm đó, ánh mắt ít nhiều có phần ngượng ngập. Anh ta khẽ thở dài: “Tiểu Diệp! Anh thừa nhận chuyện về sản phẩm mới, nhưng xin em hãy tin anh, anh tuyệt đối không mong muốn Niên Bách Ngạn ngồi tù.”

“Anh còn đáng để tôi tin tưởng à?” Tố Diệp cười khẩy.

Trong lúc nói, cô vẫn nắm chặt tay Niên Bách Tiêu. Tay nó đã cuộn lại thành nắm đấm. Cô có thể tưởng tượng được nếu bây giờ không ngăn Niên Bách Tiêu lại, sợ rằng nó và Kỷ Đông Nham đã đánh nhau một trận rồi.

Kỷ Đông Nham liếm môi, không nói được câu nào.

“Anh không thừa nhận cũng không sao. Nhưng Kỷ Đông Nham! Anh tuyệt đối đừng để tôi phát hiện ra chuyện này có liên quan tới anh, nếu không, đừng hòng tôi bỏ qua cho anh!” Tố Diệp nghiêng răng.

Bàn tay Kỷ Đông Nham siết lại gắt gao. Anh ta gào lên với Tố Diệp: “Em yêu anh ta đến mức đó?”

“Phải! Tôi yêu anh ấy!” Tố Diệp vênh mặt lên, đáp lại không hề do dự.

Ánh mắt Kỷ Đông Nham bi thương: “Niên Bách Ngạn rốt cuộc có gì tốt đẹp? Em tưởng anh ta trong sạch thật sao? Em tưởng anh ta là một người làm ăn đàng hoàng sao? Chưa biết chừng tới khi vạch trần anh ta ra, quá khứ của anh ta còn bẩn thỉu hơn cả anh đấy. Loại người đó, anh thật không hiểu em rốt cuộc yêu anh ta ở điểm gì? Tiểu Diệp! Anh có chỗ nào không bằng Niên Bách Ngạn? Dù xét về tiền tài hay tình cảm, anh đều không thua kém!”

“Mẹ kiếp! Anh nói cái gì hả?” Cơn giận khó khăn lắm mới đè xuống được của Niên Bách Tiêu lại dâng lên. Cậu hất tay Tố Diệp ra, tiến lên định đấm anh ta.

Kỷ Đông Nham lần này cũng không đứng đợi để bị ăn đấm mà nhào tới đánh nhau với Niên Bách Tiêu.

“Đủ rồi!” Tố Diệp vội chạy tới can ngăn.

Nhưng sức lực của hai người đàn ông cộng lại còn khỏe hơn bất kỳ lúc nào. Tố Diệp không kéo nổi Niên Bách Tiêu ra, quay sang kéo Kỷ Đông Nham cũng vô ích. Cô đứng hẳn vào giữa hai người, dốc hết sức lực để ngăn lại.

Chẳng biết ai dùng sức, người cô lập tức bị đẩy ra xa.

Ngay sau đó bả vai đập vào cạnh bàn. Cô kêu lên đau đớn.

“Tiểu Diệp!”

Cả hai đồng thanh kêu tên cô lên, rồi hai cái bóng cùng nhào tới.

Kỷ Đông Nham nhanh hơn một chút, vội vàng đỡ cô dậy, nhìn cô đau xót, nét mặt phiền muộn: “Xin lỗi, xin lỗi! Em có bị thương không?”

Ai ngờ, Niên Bách Tiêu đẩy Kỷ Đông Nham ra, giận dữ quát: “Tránh xa chị ấy ra!”

Kỷ Đông Nham xiêu vẹo một chút sau đó mới đứng vững. Tố Diệp được Niên Bách Tiêu ôm vào lòng. Nhìn thấy cảnh ấy, gương mặt anh ta càng nhăn tợn.

Bả vai Tố Diệp đau đớn vô cùng. Trán cô lấm tấm mồ hôi.

Cô cắn chặt răng, khế nói: “Bách Tiêu! Chúng ta đi thôi!”

Niên Bách Tiêu hần học lờm Kỳ Đông Nham.

“Đi!” Tố Diệp cao giọng.

Kỳ Đông Nham nhìn thấy nét mặt cô, rất lo lắng nhưng nhất thời không thể tiến lên. Cho dù anh ta bước lên thì có ích gì? Anh ta biết giờ Tố Diệp đã không còn tin tưởng mình nữa.

Niên Bách Tiêu cũng không cố chấp nữa. Cậu nén giận, đưa Tố Diệp quay người rời đi.

“Tiểu Diệp...” Kỳ Đông Nham gọi tên cô một cách khó khăn.

Tố Diệp dừng bước, quay đầu nhìn anh ta rồi nói: “Tôi biết thủ đoạn của Niên Bách Ngạn không đáng hoàng gì, tâm trạng ảm ức của anh tôi có thể thông cảm. Những chuyện trước đây tôi không tham gia. Nhưng lần đó ở Nam Phi, đối lại là người khác có lẽ đã muốn giết chết Niên Bách Ngạn rồi. Tôi những tưởng anh sẽ không có suy nghĩ ấy, vì tôi biết Niên Bách Ngạn có tàn nhẫn đến mức nào đi nữa cũng chưa bao giờ có ý nghĩ đuổi cùng diệt tận. Kỳ Đông Nham! Có phải anh muốn tuyệt tình đến mức này không? Có phải anh thật sự muốn Niên Bách Ngạn không còn chốn dung thân trong ngành này không? Anh tự hỏi lại lương tâm mình đi. Có thật anh muốn làm như vậy hay không? Anh tự thu xếp đi!”

Kỳ Đông Nham đứng đờ ra đó, nhìn theo bóng cô rời đi, từng cơn đau dâng lên trong lòng.

Ra khỏi Kỳ Thị, tới thang máy, họ lại bắt gặp Đinh Tư Thừa vừa tới

công ty.

Sau khi thấy Tố Diệp, anh ta ngớ ngàng dừng bước.

“Em...”

Niên Bách Tiêu hồ nghi nhìn anh ta rồi quay sang Tố Diệp.

Thang máy đã tới.

Tố Diệp lạnh nhạt liếc nhìn Đinh Tư Thừa rồi nói với Niên Bách Tiêu: “Đi thôi!”

Niên Bách Tiêu cũng nhìn Đinh Tư Thừa một cái, không nói gì, dìu Tố Diệp đi vào thang máy.

Đinh Tư Thừa bước lên mấy bước. Cửa thang máy từ từ đóng lại, che đi ánh mắt anh ta nhìn Tố Diệp.

Anh ta đứng trước cửa thang máy rất lâu không thể rời đi...

Tới khi lên xe, Niên Bách Tiêu nhìn Tố Diệp, nhíu mày nói: “Chị bảo chị can ngăn cái gì chứ?” Sau đó cậu ta lại đổi thành tiếng Anh: “Đầu heo! Ngu ngốc! Đại dột!”

Tố Diệp ôm tay, nhăn mặt: “Em mới đi Thượng Hải có mấy ngày sao mà mở mồm ra là văng tục thế hả. Đúng là học cách xấu thì nhanh. Dạy em mấy câu tử tế thì dạy mãi không được, học mấy câu chửi thì đâu ra đấy!”

“Em giận đấy, chị bảo vệ anh ta!” Niên Bách Tiêu bất mãn buông một câu.

Tổ Diệp chẳng biết nói sao: “Chị bảo vệ anh ta lúc nào? Bây giờ mọi chuyện đã rối rắm lên thế này rồi, em đâm anh ta mấy cú cũng chỉ hả giận được thôi, chứ còn làm được gì anh ta nữa? Đó là anh ta không báo cảnh sát, còn không cả em cũng bị bắt vào đồn rồi!”

“Anh ta dám!”

“Phải! Anh ta sẽ không báo cảnh sát đâu. Nhưng em cũng đừng có hành xử thái quá!” Tổ Diệp thở dài: “Vớ lại, có lẽ Kỷ Đông Nham thật sự không biết chuyện này. Chắc là anh ta cũng không có nhiều thời gian lên kế hoạch đến thế, cùng lắm là ăn cắp thiết kế thôi.”

“Chị tin anh ta?”

Tổ Diệp nhìn cậu: “Việc đã đến nước này, anh ta cũng cần nói dối nữa. Em nghĩ mà xem, ngay cả việc ăn cắp thiết kế anh ta cũng nhận luôn rồi thì việc Niên Bách Ngạn bị bắt có gì mà không dám nhận chứ?”

Niên Bách Tiêu suy nghĩ hồi lâu rồi chau mày: “Rốt cuộc Niên Bách Ngạn đã đắc tội với bao nhiêu người vậy?”

“Chuyện này đợi anh trai em được thả, em có thể đích thân tới hỏi anh ấy.” Tổ Diệp cử động cơ thể một cách khó khăn: “Bây giờ vấn đề quan trọng nhất là mau đưa chị tới phòng khám Đông y ở cổng Đông Trục đi, tay chị bị trật khớp rồi!”

“Hả?” Niên Bách Tiêu giật mình, có phần hoảng loạn: “Xin lỗi nhé, em...”

“Em cứ đợi tới khi nào tay chị được nối lại hẵng xin lỗi đi, đau chết đi được!” Trước đây cô từng bị trật khớp một lần, có phải thành tật rồi không?

Nghe xong, Niên Bách Tiêu cũng không dám trễ nải nữa, lập tức cho xe chạy.

Tiếng động cơ rầm rĩ lại làm cánh tay Tố Diệp thêm đau.

Cô cắn răng nói: “Đại ca à! Em làm ơn chạy chậm chút đi, đội ơn!”

Niên Bách Tiêu mồm miệng há hốc, rồi gật đầu lia lịa...

Quyển 13 - Chương 550: Chưa bao giờ hối hận

Khi Tố Diệp từ phòng khám Đông y ra đã sắp năm giờ. Cô không kịp nghỉ ngơi, sau khi gọi điện cho Tố Khải lại lập tức giục giã Niên Bách Tiêu lái xe cùng đi tới nhà Tố Khải.

Khoảng thời gian này, Tố Khải xin nghỉ phép dài hạn, gần như ngày nào cũng ở nhà.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Khi cậu biết được chuyện mỗi lần Diệp Lan lên cơn nghiện, Nguyễn Tuyết Cầm lại không nhẫn tâm nhìn con bé tiếp tục khổ sở mà cho nó hít ma túy, cậu đã kiên quyết đưa Diệp Lan về nhà mình.

Cậu biết Diệp Lan không muốn đến trung tâm cai nghiện. Mà sau đó cậu cũng đã nghĩ, tuyệt đối không thể đưa Diệp Lan tới đó. Vào đó rồi là sẽ có hồ sơ bệnh án được lưu trữ. Bây giờ Diệp Lan vẫn còn trẻ như vậy. Cậu không thể để tương lai của Diệp Lan bị vấy bẩn dù chỉ một chút.

Ban đầu Nguyễn Tuyết Cầm sống chết không đồng ý để cậu đưa Diệp Lan đi. Sau đó cậu nổi giận, quát lên với bà ta ngay trước mặt Diệp Lan: Có phải cô muốn hại chết con gái mình không?

Câu nói ấy đã khiến Nguyễn Tuyết Cầm nước mắt đầm đìa.

Tố Khải đưa Diệp Lan về nơi ở của mình, ngày nào cũng trông chừng. Bất luận khi nào cơn nghiện phát tác, cậu đều ở bên cạnh

Diệp Lan. Mấy ngày nay cậu cũng thương tích, mệt mỏi vô cùng nhưng vẫn tiếp tục kiên trì.

Tình hình đường xá không thuận lợi, đâu đâu cũng tắc nghẽn.

Có người nói đùa về tình trạng giao thông giờ tan tầm của Bắc Kinh rằng, bọn cướp giật hay vượt ngục đều không dám lái xe, nếu không một khi đi lên đường vòng chắc chắn sẽ bị tắc chết, mà nếu không lên đường vòng cũng sẽ bị các xe khác kẹp chết. Cảnh sát cũng không cần truy đuổi quá cật lực, chỉ cần nhớn nha nhớn nhơ cũng quét được cả đám.

Thế nên, ở thành phố Bắc Kinh này, bạn muốn nhìn thấy cảnh hai chiếc xe điên cuồng đuổi bắt nhau đúng là còn khó hơn muốn con thuyền Noah tái thế.

Về điểm này, Niên Bách Tiêu đã từng được lĩnh giáo. Con xe thể thao đó của cậu lái trên đường vô cùng ỉ ạch, chỉ có thể nhích từng bước nhỏ một, sau đó không ngừng đổi từ đường lớn sang phố nhỏ mới có thể nhìn thấy ánh bình minh của hy vọng.

Khi tốc độ xe dần dần được nâng lên, cậu bèn hỏi Tố Diệp một câu: Nếu cả em và Tố Khải đều là em trai chị, chị thương ai hơn một chút?

Tố Diệp liếc mắt nhìn cậu: Em chính là em trai chị mà.

Niên Bách Tiêu bĩu môi: Em là em chồng của chị.

Tố Diệp kinh ngạc nhìn cậu rồi giơ ngón cái lên: Em ở Thượng Hải không phí thời gian đâu nhỉ, đã biết phân biệt họ hàng trên dưới rồi, xem ra cuộc sống trong đội đua cũng giúp rèn luyện con người.

Niên Bách Tiêu chỉ liếc mắt nhìn cô, không nói câu nào.

Đi một lúc lâu, tới tận ngã tư, Niên Bách Tiêu lại hỏi: Này, chị vẫn chưa trả lời em!

Tố Diệp suy nghĩ giây lát: Tới khi nào em mở miệng nói tiếng Trung chứ không phải tiếng Anh theo phản xạ tự nhiên thì chị sẽ thương em hơn một chút.

Yêu cầu đơn giản vậy thôi sao? Cậu xem thường.

Tố Diệp cười khẩy: Tiếng Hán bác đại tinh thâm. Cứ ở đó mà học đi, nhóc con!

Đèn xanh bật sáng, Niên Bách Tiêu cho xe chạy, rồi đổi sang nói bằng tiếng Trung: Được rồi! Chị cứ chờ đó mà xem!

Câu trước nói giọng Bắc Kinh, câu sau lại pha chút âm Thượng Hải. Tuy rằng không chuẩn xác cho lắm nhưng vẫn đâu ra đấy phết.

Tố Diệp câm nín. Thằng nhóc này học lẫn lộn quá đi!

Khi hai người tới nhà Tố Khải, phải gõ cửa rất lâu cậu ấy mới ra mở.

Tố Diệp thoát nhìn đã thấy trán Tố Khải đầm đìa mồ hôi, trong lòng bỗng run lên. Trước đây Niên Bách Tiêu và Tố Khải không thân thiết lắm, cũng chỉ là có quen biết mà thôi. Thế nên thấy Tố Khải không những mồ hôi mồ kê ròng ròng mà áo quần cũng xộc xệch, Niên Bách Tiêu có phần ngượng ngập.

Nhưng sau khi đi theo Tố Diệp vào nhà, Niên Bách Tiêu mới phát hiện mình đã hiểu lầm Tố Khải.

Một bóng người bỗng nhiên lao vọt ra, bắt lấy cánh tay Niên Bách Tiêu, đau khổ kêu: “Anh rể! Em cầu xin anh, hãy cứu em... Em thật sự không chịu nổi nữa rồi!”

Anh rể?

Niên Bách Tiêu bàng hoàng, nhìn kỹ lại mới nhận ra là Diệp Lan.

Sắc mặt cô ấy trông tẻ vô cùng, trắng nhợt nhạt, đầu tóc bù xù như ma nữ trong phim điện ảnh. Cậu cảm thấy cánh tay mình bị cô ấy nắm rất đau, rất đau, thậm chí còn nghi ngờ đã bị chảy máu.

Tố Khải phản ứng nhanh nhất, chạy lên kéo Diệp Lan vào lòng, dùng hết sức lực để ngăn không cho cô ấy giãy giụa nữa. Tố Diệp cũng vội vàng chạy lên giúp đỡ. Diệp Lan gào lên điên cuồng, sức mạnh bỗng lớn đến khó tin.

Không hiểu lấy động lực từ đâu, Diệp Lan đẩy được Tố Diệp ra.

Tố Diệp bị bất ngờ, chân đứng không vững, cả người ngã nhào. Cũng may có Niên Bách Tiêu nhanh nhẹn, lập tức giơ tay giữ được cô.

“Mau qua giúp Tố Khải đi!” Tố Diệp lên tiếng.

Niên Bách Tiêu không hiểu Diệp Lan bị làm sao, nhưng cảm thấy có lẽ Tố Diệp và Tố Khải sẽ không làm tổn thương tới Diệp Lan, làm vậy chắc chắn là có lý do. Cậu không suy nghĩ nhiều, cũng vọt tới như một mũi tên, phối hợp với Tố Khải nhanh chóng khống chế được Diệp Lan.

Một người là Tố Khải, bao năm kinh nghiệm chống tội phạm ma túy, từng sống sót dưới bao mưa bom bão đạn. Một người là Niên Bách

Tiêu, tay đua F1 ngày nào cũng phải rèn luyện với cường độ cao. Sức vóc của hai người đàn ông đều vô cùng mạnh mẽ. Thế nên, Diệp Lan có vùng vẫy thế nào cũng vô dụng.

Tiếng kêu của Diệp Lan rất thảm thiết, khiến người nghe nổi cả da gà.

Sau đó con bé lại bắt đầu chửi mắng Tố Khải, nghiêng răng vào mà chửi.

“Tố Khải! Anh không thể đối xử với em như thế được! Anh muốn nhìn thấy em chết có phải không? Anh là thằng khốn! Anh thả em ra! Em phải giết chết anh, giết chết anh!”

Những lời sau đó khiến Niên Bách Tiêu nghe mà cũng kinh hồn bạt vía.

Nhưng Tố Khải không nói một câu, kéo con bé vào phòng ngủ.

Lòng Tố Diệp ghen lại, cô cũng đi theo vào trong.

Phòng ngủ rất hỗn loạn, đồ đạc rơi lung tung dưới đất. Có lẽ đều là mấy thứ Diệp Lan đã ném hoặc đập.

Trên giường có một sợi dây thừng được cố định. Một mặt của dây thừng kẹp một lớp bông dày. Tố Diệp lập tức hiểu ra thứ đó dùng để làm gì, không khỏi cảm thán vì sự nhọc lòng của Tố Khải.

“Giúp tôi trói cánh tay đó của cô ấy lên!” Tố Khải nói với Niên Bách Tiêu.

Lúc này Niên Bách Tiêu ngẩn người. Cậu không hiểu tại sao Tố Khải phải làm vậy. Rồi cậu quay sang nhìn Diệp Lan. Những giọt mồ hôi to

bằng hạt đậu lăn tròn từ trán xuống, trông cô ấy đã khổ sở lắm rồi, lại còn trói nữa?

Trong giây phút cậu đang còn do dự, Diệp Lan nhân cơ hội ấy bổ nhào vào cậu. Niên Bách Tiêu vô thức định bắt lấy Diệp Lan nhưng đã bị cô ấy cắn mạnh vào cánh tay.

“Á!”

Lần này người phát ra tiếng kêu thảm thiết là Niên Bách Tiêu.

Tố Khải và Tố Diệp đều đã anh dũng ra trận.

Khó khăn lắm, cánh tay của Niên Bách Tiêu mới được giải cứu.

“Em ấn chặt nó xuống!” Tố Diệp ra lệnh cho Niên Bách Tiêu: “Chân nó!”

Niên Bách Tiêu vừa bị cắn một cái đau đớn, giờ không dám lơ là nữa. Cậu vội vàng nghe theo lời căn dặn, phối hợp với hai người kia, cuối cùng đã cố định được Diệp Lan.

Diệp Lan bị trói rất chặt, chỉ còn biết nằm đó, nước mắt chảy thành hàng.

Ba người họ cũng mệt gần chết, thở hổn hển ngồi xuống bên cạnh. Diệp Lan vẫn không ngừng chửi mắng, muốn khó nghe kiểu gì cũng có. Nhưng từ đầu tới cuối, Tố Khải không hề lên tiếng, chỉ đứng dậy lấy hộp bông băng cho Niên Bách Tiêu rồi nói: “Xin lỗi nhé! Cô ấy lên cơn nghiện là sẽ như vậy!”

Cánh tay đang đón hộp bông băng của Niên Bách Tiêu bỗng khựng lại. Cậu hét lên thất thanh: “Hả? Lên cơn nghiện?”

Sở cảnh sát.

Niên Bách Ngạn đã ở trong đây không chỉ một ngày rồi. Cả đoàn luật sư với những luật sư danh tiếng tới từ khắp nơi trên thế giới cũng châu chực ở ngoài. Họ không dám tỏ ra sơ suất dù chỉ một chút, nên đã đặt một phòng ở một khách sạn gần đó, bàn bạc về tình hình của Niên Bách Ngạn.

Tướng Lỗi cũng đã quá quen với chuyện này. Nhưng đối với vẻ bình tĩnh tới cực điểm của Niên Bách Ngạn thì anh ta cũng mới gặp lần đầu. Đã một thời gian dài trôi qua mà Niên Bách Ngạn vẫn ngồi đó, nhắm mắt lại như đang để đầu óc nghỉ ngơi.

Thi thoảng anh cũng đứng dậy, giơ tay vặn mình, thả lỏng gân cốt đôi chút.

Trên nét mặt không hề thấy một chút mỏi mệt.

Các phóng viên túc trực ngày đêm trước cổng sở cảnh sát. Các cảnh sát đi ra đi vào cũng đều trở thành đối tượng để họ dò hỏi. Tướng Lỗi đã nhận được lệnh của cấp trên, Niên Bách Ngạn không thể tiếp tục ở lại sở cảnh sát nữa, các phóng viên kia đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới công việc bình thường tại sở. Nếu nghiêm trọng hơn nữa, hoặc chứng cứ có tính tập trung, không loại trừ khả năng phải tạm giam Niên Bách Ngạn.

Tin tức này truyền tới tai đoàn luật sư. Họ một lần nữa tập trung tại sở cảnh sát, gây áp lực đối với Tướng Lỗi, cảnh cáo anh ta: Niên Bách Ngạn là doanh nhân trẻ của thành phố, mỗi năm Tỉnh Thạch do anh quản lý đều nộp đủ thuế cho ngân sách nhà nước đồng thời tuân thủ pháp luật thương mại. Khi nào phía cảnh sát còn chưa có chứng cứ xác thực thì không được phép tạm giam Niên Bách Ngạn.

Tưởng Lỗi cũng biết người mình đang giam giữ không phải một người tầm thường, thế nên sự việc rất hóc búa. Quan trọng hơn là, đoàn luật sư kia ai nấy đều mồm mép lanh lợi, nghiên cứu rất chắc pháp luật hình sự Trung Quốc đại lục, luôn có thể lật bất kỳ điều luật nào ra với anh ta.

Dần dà, Tưởng Lỗi cũng phải đau đầu.

Sau đó, anh ta lại đi vào phòng thẩm vấn, nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh cũng nhẩn nại lắm đấy!”

Niên Bách Ngạn không nói gì.

“Đừng tưởng tìm một đám luật sư tới đây là có thể thoát tội.”

Niên Bách Ngạn mở mắt ra, nhìn thẳng vào ánh mắt bức bối của Tưởng Lỗi, từ tốn nói: “Không phải tôi muốn thoát tội mà là tôi vốn không giết Diệp Ngọc.”

“Có phải anh muốn nói cái chết của Diệp Hạc Phong cũng không liên quan tới anh không?”

“Phải!”

Tưởng Lỗi nhíu mày nhìn anh.

Sau khi ra khỏi phòng thẩm vấn, Tưởng Lỗi gọi cấp dưới tới rồi hỏi: “Có thể khôi phục lại CTV không?”

“Việc này rất khó, bọn em cần chút thời gian!” Người cấp dưới lắc đầu.

Tưởng Lỗi thở dài nặng nề: “Nhanh chóng lên!”

Người cấp dưới gật đầu...

“Nhưng, cho dù anh ấy có đi cầu thang bộ cũng phải có CTV ghi lại, còn cả CTV bên ngoài tòa nhà lớn nữa. Chẳng lẽ đều không quay được Niên Bách Ngạn?”

Tại nhà của Tố Khải, khó khăn lắm Diệp Lan mới ổn định lại, Tố Diệp bắt đầu gạn hỏi Tố Khải tình hình của Niên Bách Ngạn.

Bây giờ cô hết cách rồi, con đường duy nhất có thể biết được nhanh chóng nhất tình hình của Niên Bách Ngạn chính là Tố Khải. Năm đó. Sau khi Niên Bách Ngạn bị bắt đi không lâu, Tố Diệp đã lập tức gọi điện thoại cho Tố Khải, giọng nói run run: Tố Khải! Anh rể em bị cảnh sát dẫn đi rồi!

Tố Khải đã an ủi tinh thần của cô trước rồi nói với cô cậu sẽ đi nghe ngóng tình hình chi tiết.

“Bây giờ vấn đề lớn nhất là tòa nhà lớn nơi có trụ sở của Tinh Thạch trước đây đúng là có lắp đặt camera giám sát, nhưng sau này bị nhân viên của rất nhiều công ty khiếu nại là không tôn trọng nhân quyền nên đã dỡ bỏ một số lượng lớn các camera. Mà góc quay có thể quay được cũng không thể chứng minh Niên Bách Ngạn đi toàn bộ bằng cầu thang bộ, chỉ có thể nhìn thấy anh ấy ở một camera khác. CTV bên ngoài tòa nhà lớn đã bị người ta che đi một cách tinh vi. Đối phương rất thông minh, cũng nắm rất rõ vị trí của các camera. Nghe nói có một CTV không bị che đi, nhưng đáng tiếc, cảnh sát đã tới chậm một bước, khi lấy được hình ảnh thì nó đã bị tiêu hủy.”

“Hình ảnh gì?”

“Có lẽ chính là CTV có thể nhìn rõ được mặt hung thủ.” Tổ Khải phân tích.

Niên Bách Tiêu nghe xong, mắt bỗng sáng lên: “Có thể sửa được không?”

“Không đơn giản như vậy, khôi phục hình ảnh cần có thời gian.” Tổ Khải nói.

“Nhưng Bách Ngạn cũng không thể bị giam trong đó mãi được.” Tổ Diệp sốt ruột.

“Bây giờ tất cả mọi chứng cứ đều đang hướng về anh rể.” Tuy bây giờ Tổ Khải đang nghỉ phép dài ở nhà nhưng những chuyện cần phải nghe ngóng cũng không bỏ sót.

“Trước khi Diệp Ngọc bị giết, bảo vệ tòa nhà trong lúc đi kiểm tra đã bắt gặp cảnh hai người họ cãi vã, hơn nữa còn nghe thấy Diệp Ngọc uy hiếp anh rể, nếu anh ấy không rời khỏi Tinh Thạch, cô ta sẽ cho tất cả mọi người biết được âm mưu của anh ấy, hủy hoại danh tiếng của anh ấy. Sau này em cũng từng được nhìn qua thi thể của Diệp Ngọc. Đúng như pháp y kết luận, hung khí dẫn tới cái chết của Diệp Ngọc đích thực là vật trang trí hình con chim ưng đó, bên trên ngoài máu của Diệp Ngọc còn phát hiện được cả máu của anh rể. Hơn nữa hôm đó anh rể lại không đi thang máy. Tuy rằng sau này cảnh sát đã xác minh đúng là tối đó thang máy xảy ra sự cố nhưng vẫn không thể là bằng chứng chứng minh sự trong sạch của anh rể.”

Tổ Diệp nghe mà đầu căng ra, những dây thần kinh trên trán khó chịu như sắp bật tung ra ngoài.

“Còn nữa, tuy rằng bây giờ vẫn chưa có được chứng cứ trực tiếp chứng minh anh rể là hung thủ, nhưng anh ấy vẫn sẽ bị cảnh sát

giám sát với tư cách là kẻ tình nghi. Sau khi ra khỏi sở cảnh sát, anh ấy có thể sẽ phải lập tức tiếp nhận điều tra của viện kiểm sát. Chị! Chị phải chuẩn bị tâm lý!”

Tố Diệp khẽ gật đầu.

Kể từ ngày cưới Niên Bách Ngạn, cô đã biết tương lai nhất định không thể sóng yên biển lặng. Cho dù không muốn có sóng gió nhưng một khi bão tố ập tới, cô vẫn phải dũng cảm đối mặt.

“Bây giờ cảnh sát đang lùng sục khắp nơi. Tất cả những người có liên quan tới vụ án đều sẽ được tiến hành lấy lời khai. Hai người nhất định là nằm trong phạm vi những người bị cảnh sát thẩm vấn.” Tố Khải nhắc nhở họ.

Tố Diệp ngớ ngàng: “Thẩm vấn chị thì thôi sao lại thẩm vấn Bách Tiêu chứ? Nó toàn ở Thượng Hải mà.”

“Người thân trong gia đình đều phải phối hợp, dẫu sao đây cũng là một vụ án giết người.”

Niên Bách Tiêu nhún vai: “Tùy họ thôi!”

“VẬY... bọn chị cần phải làm những gì?” Tố Diệp hơi căng thẳng.

Tố Khải nhìn họ, nghiêm túc nói: “Hai người không cần phải làm gì cả. Tới lúc đó cảnh sát hỏi hai người câu gì, hai người trả lời câu đó. Nếu cả hai đều tin tưởng anh rể vô tội, vậy thì nhất định phải hợp tác, khai báo thành thực với cảnh sát. Đây mới là cách có lợi nhất đối với anh rể.”

Tố Diệp và Niên Bách Tiêu gật đầu.

Vì có Tố Khải ở trong chạy vạy, Tố Diệp cũng yên tâm hơn ít nhiều. Lại cộng thêm có đoàn luật sư chờ đợi liên tục, tâm trạng của cô cũng không còn quá nôn nóng nữa.

Cô tin rằng Niên Bách Ngạn không giết người, thế mới tin rằng cơn sóng gió này sẽ qua đi nhanh thôi.

Niên Bách Tiêu không quay về Thượng Hải ngay. Cậu xin huấn luyện viên cho nghỉ phép, ở lại Bắc Kinh đợi tin tức của Niên Bách Ngạn. Phía Tinh Thạch cũng bắt đầu bận rộn chuẩn bị cho buổi ra mắt sản phẩm mới. Diệp Uyên và các cổ đông đều tích cực thu xếp theo những gì Tố Diệp đã nói trước đó, nhưng cũng không tránh khỏi có lúc phát sinh vấn đề.

Tuy rằng Hứa Đồng là trợ lý của Niên Bách Ngạn nhưng dù gì vẫn là phụ nữ, nhiều lúc vẫn còn do dự.

Chuyện Tinh Thạch đang chuẩn bị các sản phẩm đấu giá thay thế cho các sản phẩm mới tới tại Niên Bách Tiêu. Lúc đó Tố Diệp đang xem bản đồ địa điểm tổ chức buổi ra mắt. Sau khi xem xong, Niên Bách Tiêu lắc đầu, nói: Cái này rất không phù hợp với ý tưởng tái hiện kinh điển.

Tố Diệp vốn dĩ chẳng để tâm mấy tới lời cậu nói, vì trong ấn tượng của cô, cậu chỉ có hứng thú với đua xe.

Vậy mà, Niên Bách Tiêu ngồi bệt xuống bên cạnh cô, chỉ vào phương án kế hoạch hoạt động, nhanh chóng chỉ ra mấy điểm rồi nói: “Mấy điểm nhấn này đều không đúng. Thứ chị làm ra sẽ chẳng ra ngô mà cũng chẳng ra khoai.”

Tốc độ nói của cậu rất nhanh, lại rất nghiêm túc.

Tố Diệp lập tức nhớ ra chuyên ngành chính khi còn học đại học của cậu. Mắt cô sáng lên, rồi lập tức túm chặt lấy cậu: “Phải rồi! Em có thể tới đó giúp Diệp Uyên mà.”

Niên Bách Tiêu suýt nữa thì bị cô bóp chết, khó khăn lắm mới thở được, bực bội nói: “Em không hứng thú!”

“Anh em đồng lòng, khó khăn nào cũng có thể vượt qua. Kế hoạch ra mắt sản phẩm mới này là việc anh trai em muốn làm. Bây giờ anh ấy không thể hoàn thành được, là em trai, em không giúp thì còn ai giúp đây?” Tố Diệp khuyên nhủ.

Niên Bách Tiêu thở dài, đổi sang tiếng Trung: “Nhưng khó lắm, những người đó rất khó thuyết phục em, vì em thường xuyên không ở công ty.”

Tố Diệp nghĩ mãi mới hiểu ý cậu: “Ý em là em rất khó thuyết phục họ phải không?”

Niên Bách Tiêu chớp chớp mắt, gật đầu.

“Chuyện này em hoàn toàn có thể yên tâm. Bây giờ những cổ đông đó đều đang đứng trên cùng một sợi dây. Chẳng ai mong ví tiền của mình xẹp xuống cả, thế nên chỉ cần là những chuyện có lợi cho công ty, họ chắc chắn không phản đối đâu.” Tố Diệp khẽ nói.

Niên Bách Tiêu suy nghĩ mãi mới miễn cưỡng đồng ý.

Lại một ngày nữa trôi qua, cuối cùng Niên Bách Ngạn đã trở về.

Giây phút mở cửa ra, Tố Diệp cảm thấy con tim mình cũng sắp nhảy vọt ra ngoài. Anh đứng ở cửa, bóng hình vẫn thẳng tắp, cao lớn, gương mặt có chút mệt mỏi. Nhưng đôi mắt ấy, hai con ngươi đen

láy nhìn cô vẫn thấp thoáng một nụ cười.

Cô không suy nghĩ gì, nhào thẳng tới ôm chầm lấy anh, nước mắt lập tức trào ra.

Niên Bách Ngạn cũng giữ chặt lấy cô, khẽ chống cằm bên vành tai cô, giọng nói hơi khàn: “Bây giờ anh vẫn nằm trong phạm vi theo dõi của cảnh sát.”

“Em mặc kệ!” Tố Diệp ghì lấy cổ anh, chỉ sợ hơi buông tay thôi anh sẽ biến mất.

Niên Bách Ngạn bế thẳng cô vào nhà.

Tố Diệp vẫn dính sát vào người anh. Khoảnh khắc này cô mới biết mình sợ mất anh đến thế nào.

Rất lâu sau cô mới buông anh ra, giơ tay vuốt nhẹ đôi lông mày: “Anh mệt lắm phải không? Để em bật nước cho anh. Anh tắm rửa sạch sẽ, rồi em làm chút gì cho anh ăn nhé.”

Mấy hôm nay Tiểu Nhã đều không tới, vì xảy ra chuyện này, Tố Diệp cũng không để con bé tới nữa. Cô không muốn để quá người biết.

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Tố Diệp vừa đứng dậy thì anh đã giữ cô lại.

Cô nhìn anh.

Niên Bách Ngạn thu cánh tay lại, khóa cô trong lòng mình.

Lưng cô tựa lên ngực anh, trên đỉnh đầu là mùi hương thân thuộc,

mát lành của anh. Cô rất nhớ cảm giác này, cảm giác được anh ôm vào lòng. Chỉ khi ở trong lòng anh, cô mới nhận ra mình đã từng bất lực thế nào. Cô chỉ biết ngước lên, hút lấy cảm giác an toàn mà anh mang lại.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn cúi đầu, gọi tên cô bằng chất giọng khàn đặc: “Anh rất nhớ em!”

Sống mũi anh len qua len lại giữa mái tóc cô. Hương thơm thoang thoảng thấm vào ruột gan này chính là thứ an ủi anh lớn nhất khi ở trong phòng tắm vậy.

Tổ Diệp nắm chặt lấy tay anh, đan hai bàn tay vào nhau.

Cô cũng nhớ anh lắm chứ.

Có trời biết khoảng thời gian anh không ở nhà, mỗi giây mỗi phút đều đằng đẳng tựa năm trời.

“Bách Ngạn! Sự thật của chuyện này nhất định sẽ được phơi bày, đúng không?” Cô thì thầm.

Niên Bách Ngạn vui mặt vào giữa tóc cô, dịu dàng đáp: “Vừa mới kết hôn đã bắt em chịu đựng những chuyện này, anh rất áy náy.”

Tổ Diệp quay người lại, vòng tay qua cổ anh, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, nói rõ ràng: “Em chưa bao giờ hối hận vì đã lấy anh, cho dù là bây giờ.”

Niên Bách Ngạn cảm động, cúi đầu hôn lên môi cô say đắm...

Khi ngâm mình trong phòng tắm, Niên Bách Ngạn đã ngủ quên.

Tố Diệp đã bày biện thức ăn xong đâu đấy, đợi mãi vẫn không thấy anh ra. Khi đi vào phòng tắm, cô mới phát hiện anh nằm trong bồn tắm, tựa đầu sang một bên, mắt nhắm nghiền.

Cánh tay anh gác lên thành bồn tắm. Trên những múi cơ vẫn còn đọng những giọt nước. Hơi thở của anh nhịp nhàng, nếp nhăn trên trán cũng dần ra rất nhiều. Tố Diệp bước nhẹ nhàng, ngồi xuống bên cạnh ngắm nhìn anh.

Càng nhìn như vậy cô lại càng đau xót.

Chắc mấy hôm nay anh hay nhú mày lắm, nếu không sao giữa hai hàng lông mày lại có những nếp nhăn mờ mờ?

Chắc là anh mệt lắm rồi, thế nên vừa về tới nhà, còn đang tắm đã ngủ thiếp đi.

Tố Diệp không nỡ đánh thức anh. Cô thử nhiệt độ của nước, thấy đã hơi lạnh bèn mở dụng cụ ổn định nhiệt độ, để nhiệt độ tiếp tục được giữ ấm. Cô khẽ khàng lau người cho anh, dịu dàng và tỉ mỉ.

Có anh ở bên cạnh thật tốt.

Được ở gần anh thế này, được chạm vào anh thế này, thật tốt.

Lúc lau sữa tắm lên người anh, Niên Bách Ngạn tỉnh dậy. Quãng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi giúp anh có tinh thần hơi đôi chút. Anh thấy vậy bèn mỉm cười xin lỗi: “Để anh!”

Tố Diệp vẫn kiên trì tắm cho anh, dịu giọng nói: “Anh cứ nằm yên đó!”

Niên Bách Ngạn lập tức nằm im, ngắm cô.

Tố Diệp cúi đầu, động tác nhẹ nhàng.

Anh bắt giác giơ tay lên vuốt khế gò má cô.

“Mấy hôm nay em không ngủ tử tế.” Anh xót xa.

Tố Diệp quấy luyến nhiệt độ nơi đầu ngón tay anh, đau khổ mấy hôm nay cũng tan biến. Cô tươi cười trả lời: “Ôm gối của anh ngủ, vẫn ổn!”

Niên Bách Ngạn cũng cười.

“Bách Tiêu quay về rồi!” Cô báo cho anh biết.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn có phần ngỡ ngàng.

Tố Diệp kéo tay anh lại: “Sau khi về Bắc Kinh, nó đã tới Tinh Thạch giúp Diệp Uyên. Các cổ đông đã quyết định sử dụng kế hoạch cho sản phẩm mới của anh, trước mắt vẫn đang chuẩn bị.”

Cô giải thích rõ ràng tình hình trước mắt của Tinh Thạch.

Niên Bách Ngạn hiểu ra, gật đầu, không nói câu nào.

Bây giờ anh không thể quay về công ty. Cũng may Tinh Thạch không bị anh liên lụy.

“Bách Ngạn! Thật ra Bách Tiêu rất lo cho anh. Bình thường trông nó vô tâm vô tính như vậy, nhưng khi anh xảy ra chuyện, nó còn sốt ruột hơn ai hết.” Tố Diệp nhìn anh: “Bách Tiêu đã tới đánh Kỳ Đông Nham!”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn xúc động nhưng ngoài miệng vẫn nói:

“Thằng nhóc đó bông bột quá rồi. Kỳ Đông Nham cùng lắm chỉ thuận nước đẩy thuyền. Chuyện giết người này cậu ta đến nghĩ còn chẳng dám nghĩ.”

“Nhưng chuyện sản phẩm mới đích thực là do anh ta làm.”

“Cậu ta chỉ muốn đá anh ra ngoài thôi!”

“Anh có đối tượng khả nghi nào không?” Tố Diệp hỏi.

Ngón tay hai người quấn vào nhau. Anh suy nghĩ mấy giây rồi khẽ nói: “Tất cả cứ giao lại cho cảnh sát!”

“Nhưng bây giờ anh đang gánh tội cho hai mạng người.” Tố Diệp lo lắng.

Niên Bách Ngạn: “Em có tin anh không?”

Tố Diệp lập tức gật đầu chắc nịch.

“Thế là được rồi, cây ngay không sợ chết đứng!” Giọng Niên Bách Ngạn thoải mái.

Tố Diệp siết chặt tay anh, hồi lâu không buông.

Hôm sau, thời tiết khá đẹp, chỉ có không khí là vẫn hơi mù sương.

Phóng tầm mắt một chút, không nhìn rõ được những tòa nhà ở phía xa.

Tố Diệp đã ngủ một giấc ngon lành. Cả đêm cô không trở mình, có lẽ vì được nằm trong lòng anh.

Khi bắt đầu tỉnh hơn, cô cảm thấy mặt mình ngura ngúra, sau đó lan dần tới bả vai.

Cô mở mắt ra, trên đỉnh đầu là đôi mắt sâu đầy khát vọng của Niên Bách Ngạn. Nó như một cái động có thể nuốt chửng người ta.

Thấy cô đã tỉnh, anh đặt lên trán cô một nụ hôn, sau đó bịn rịn nơi mái tóc.

Khi nụ hôn di chuyển tới vành tai, anh thấp giọng hỏi: “Muốn ở trên hay ở dưới?”

Tố Diệp đỏ mặt.

Lòng bàn tay vẫn ấm áp nhiệt độ truyền tới từ lồng ngực anh.

Rắc rỏi, bông rầy.

“Không biết...” Cô cụp mắt xuống, khẽ lẩm bẩm.

“Vậy anh quyết định!”

Nụ hôn của anh sốt sắng nhào tới.

Cơ thể cô được anh hôn đến nóng bỏng. Cô ôm chặt lấy anh, trái tim bồng bềnh như trôi trên đại dương...

Gần tới trưa, chuông cửa bỗng vang lên.

Tố Diệp chải qua mái tóc hơi rối. Khi mở cửa, nhìn thấy vẫn là hai người hôm trước, tim cô chợt run lên.

Bả vai cô lập tức ấm lên, là Niên Bách Ngạn khoác tay qua.

Anh nói: “Anh đi một lát rồi về.”

“Bách Ngạn!” Tố Diệp níu lấy anh, sắc mặt tái nhợt.

Niên Bách Ngạn ôm cô, khẽ nói: “Yên tâm đi! Lần này là hợp tác điều tra với viện kiểm sát. Tối nay anh nhất định sẽ về nhà. Em cũng cộng tác cho lời khai với phía cảnh sát, biết gì thì nói cái đó.”

Hơi thở của Tố Diệp trở nên gấp gáp. Dần dần cô mới buông bàn tay đang giữ chặt anh ra...

Quyển 13 - Chương 551:

Thăm tra

Lấy lời khai theo thông lệ cũng không phải một chuyện đơn giản.

Bất luận về phía cảnh sát hay về phía những người bị cảnh sát gọi đích danh. Vì bất luận là Niên Bách Tiêu, Tố Diệp hay những người nhà họ Diệp cũng vậy, dẫu sao mọi người đều quen biết Niên Bách Ngạn, trong rất nhiều tình huống không thể bình tĩnh, khách quan như một người ngoài cuộc.

Cảnh sát chia thành ba đợt lấy lời khai.

Lượt đầu tiên là người nhà họ Niên. Niên Bách Tiêu chắc chắn không thoát.

Vì họ chỉ gọi tới để lấy lời khai, thế nên đã lựa chọn một phòng làm việc yên tĩnh có mang theo máy ghi âm. Trợ lý của Trưởng Lỗi chủ động đặt câu hỏi, còn anh ta ở bên lắng nghe, giữ im lặng từ đầu tới cuối.

Ban đầu Niên Bách Tiêu khá hợp tác. Người trợ lý hỏi gì, cậu cũng trả lời câu đó. Nhưng về sau, khi cậu phát hiện ra Niên Bách Ngạn đã hoàn toàn trở thành đối tượng tình nghi trong mắt cảnh sát thì thái độ cũng hoàn toàn thay đổi.

Trở nên rất không khách khí.

Hỏi được một nửa, hai chân cậu đều đã gác lên mặt bàn, lưng dựa ra sau ghế, dáng vẻ uể oải như vương gia sống dưới chân Hoàng

thành. Hơn nữa, chốc chốc cậu lại lấy lý do không nghe hiểu tiếng Trung hoặc một số câu cậu cảm thấy vô lý để thẳng thừng ừ chối trả lời.

Người trợ lý gõ lên mặt bàn, nhắc nhở Niên Bách Tiêu: “Bỏ chân xuống! Đây là sở cảnh sát!”

Niên Bách Tiêu cố tình nhìn anh ta vẻ nghi hoặc.

Người trợ lý không biết làm sao, đành chỉ vào chân cậu.

Cậu hiểu ra, bèn nói: “Xin lỗi nhé, chân đau!”

“Cậu...” Người trợ lý hồ thẹn hóa thành câu giận, vừa lên tiếng đã bị Tường Lỗi ra hiệu bỏ qua.

Người trợ lý chau mày, kiềm nén cơn bực.

Tường Lỗi bình tĩnh nhìn cậu nhóc mới ngoài hai mươi trước mặt mình. Súc dài vai rộng, cao lớn vạm vỡ. Ngoại trừ đôi mắt buồn bình, bất kham, nửa cười nửa không đó thì gương mặt giống Niên Bách Ngạn vô cùng. Nói chính xác là nếu không nhìn vào mắt cậu ta thì quả thật giống y hệt.

Đây cũng là nguyên nhân anh ta đổi một cảnh sát nam tới lấy lời khai.

Mấy ngày trước, ban đầu người lấy lời khai cho Niên Bách Ngạn là một nữ cảnh sát, vừa mới tốt nghiệp đại học cảnh sát chưa lâu, bình thường tính cách cũng khá vững vàng. Thế mà sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, cô ấy lại đỏ mặt tía tai, không biết nên hỏi cái gì, ba lần bốn lượt ngồi nhìn Niên Bách Ngạn đến mất hồn. Tường Lỗi thấy tình cảnh ấy, phải lập tức đổi sang cảnh sát nam thẩm vấn Niên Bách

Ngạn.

Còn hôm nay, sau khi nhìn ảnh Niên Bách Tiêu, Tưởng Lỗi cũng đã kiên quyết phái một cảnh sát nam để không muốn lãng phí thêm một lần nữa.

“Cậu chuyển nhượng cổ phần của mình cho anh trai là tự nguyện hay bị Niên Bách Ngạn ép buộc?” Người trợ lý tiếp tục hỏi.

Niên Bách Tiêu không cần suy nghĩ: “Tự nguyện!”

“Vì sao?”

Niên Bách Tiêu nhìn anh ta bằng ánh mắt “anh hỏi nhiều thật đấy” rồi đáp: “Tôi rất bận!”

“Bận đưa xe?”

“Ừ hừ!”

“Lúc trước khi Niên Bách Ngạn cưới Diệp Ngọc, có biết cô ấy là người đồng tính không?”

Niên Bách Tiêu nhìn anh ta, trả lời rành mạch: “Không biết!”

“Là Niên Bách Ngạn không biết cô ấy là người đồng tính hay cậu không biết liệu Niên Bách Ngạn có biết chuyện này hay không?”

Niên Bách Tiêu cười khẩy: “Anh cảnh sát! Anh đang đọc về đấy à?”

Sắc mặt người trợ lý trở nên khó coi.

Niên Bách Tiêu thả chân xuống, rướn người về phía trước, dẫn

manh từng chữ: “Anh tôi... không rõ chuyện của Diệp Ngọc.”

Người trợ lý ghi lại.

Cuối cùng Tưởng Lỗi cũng đặt câu hỏi: “Nghe nói quan hệ của cậu và anh trai trước nay không tốt?”

“Rất tốt!” Niên Bách Tiêu phủ định lời của anh ta: “Anh cảnh sát! Đừng có nghe tin vịt!”

“Anh trai cậu vẫn mong cậu tới Tinh Thạch làm việc.”

Niên Bách Tiêu nhún vai, nói bằng tiếng Anh: “Thực tế là, anh ấy càng mong tôi bộc lộ tài năng trên đường đua hơn.”

Tưởng Lỗi hiểu câu trả lời của cậu, hừ lạnh.

“Cảnh sát Tưởng phải không?” Cậu hỏi.

Tưởng Lỗi nhìn cậu.

“Tôi cho rằng anh nên đi điều tra xem ai có thù oán đến mức muốn hãm hại anh tôi như vậy, thế mới đúng!” Cậu buông một câu tiếng Anh hoàn hảo.

Tưởng Lỗi nhìn vào mắt cậu, cũng đáp lại mạch lạc: “Yên tâm! Cảnh sát sẽ không bỏ qua bất kỳ manh mối nào.”

Niên Bách Tiêu nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Hy vọng là vậy!”

So với thái độ thù địch của Niên Bách Tiêu đối với phía cảnh sát, những người khác lại khá hợp tác.

Lượt thứ hai là điều tra những người bạn có làm ăn hợp tác với Niên Bách Ngạn hoặc những đối thủ cạnh tranh, vì không loại trừ khả năng có xích mích về lợi ích mà ra tay giết người.

Kỷ Đông Nham là người cuối cùng được cảnh sát lấy lời khai.

Cảnh sát hỏi về mối quan hệ giữa anh và Niên Bách Ngạn từ trước tới giờ. Xem ra họ đã xác minh không ít chuyện.

“Sau khi Văn Giai mất, anh vẫn luôn bất mãn với Niên Bách Ngạn?”

Kỷ Đông Nham cười: “Sự bất mãn của tôi đối với anh ấy là vì anh ấy nhẫn tâm dùng thủ đoạn tàn độc với tôi.”

“Ý anh là trong công việc?”

“Đúng vậy!” Kỷ Đông Nham thành thật khai báo: “Tuy rằng tôi hiểu thương trường như chiến trường nhưng đã từng là anh em mà hết lần này tới lần khác anh ấy ép tôi vào đường cùng, thế nên tôi mới bất mãn.”

“Anh căm hận anh ấy?”

“Không, tôi chỉ bất mãn thôi!”

“Nghe nói Niên Bách Ngạn đã từng có tranh chấp với anh về chuyện sản phẩm mới mùa thu đông năm nay?”

“Đó chỉ là tin đồn. Theo như tôi được biết, sản phẩm mới của Tinh Thạch vẫn còn đang chuẩn bị.”

“Chuyện viện kiểm sát mở rộng điều tra Niên Bách Ngạn, không phải anh không biết chứ?”

Kỷ Đông Nham vẫn cười thản nhiên: “Thành thật xin lỗi, tôi thực sự không rõ.”

“Vậy nói tới vụ án Diệp Ngọc bị giết hại đi, anh có cho là do Niên Bách Ngạn thực hiện không?”

Kỷ Đông Nham nhẹ nhàng đáp: “Tuy rằng con người Niên Bách Ngạn trên thương trường thủ đoạn có độc ác một chút, nhưng giết người ư? Anh ấy tuyệt đối không làm vậy. Anh cảnh sát! Chuyện này rõ ràng là có kẻ vu oan giá họa. Anh ấy là người thông minh như vậy, cho dù có muốn giết người thật thì cũng không chọn ngay trước cửa nhà mình chứ? Lại còn vừa mới cãi vã xong, hơn nữa còn có người tận mắt chứng kiến?”

Cảnh sát ghi chép lần lượt.

Nhà họ Diệp cũng được lấy lời khai mà không có bất kỳ ngoại lệ nào.

Nguyễn Tuyết Mạn thường ngày hung hăng là thế, nhưng sau khi vào sở cảnh sát cũng có chút căng thẳng. Bà ta ngồi xuống, nhìn cốc nước trước mặt, chẳng biết nên uống hay không.

Cảnh sát bảo bà ta tường thuật lại một lần sự việc xảy ra trong phòng họp hôm đó.

Nguyễn Tuyết Mạn bèn kể lại.

Vì cái chết của Diệp Ngọc, trông tâm trạng của bà ta vẫn có phần kích động, đôi mắt đỏ quạch từ đầu tới cuối, sưng húp như sắp khóc.

“Ý của bà là Niên Bách Ngạn lợi dụng cục diện khó khăn trước mắt của Tinh Thạch để lấy cổ phần trong tay mọi người?”

Nguyễn Tuyết Mạn ngậm nước mắt: “Nhất định là như vậy!”

“Bình thường Diệp Ngọc còn có thù oán với ai khác không?”

“Bình thường nó chỉ quản lý tiệm bánh, một lòng nghĩ tới việc làm ăn, làm gì có thù oán với ai? Nếu nói thù oán thì nó chỉ có ý kiến với Niên Bách Ngạn nhất.”

Tâm trạng của Nguyễn Tuyết Mạn không ổn định nên cảnh sát chỉ hỏi mấy vấn đề đơn giản.

Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu cũng lần lượt được hỏi cung.

Đối với việc Niên Bách Ngạn có khả năng giết Diệp Ngọc hay không, cả Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu đều thể hiện thái độ phủ định. Họ không cho rằng Niên Bách Ngạn sẽ làm ra những chuyện nghiêm trọng như giết người.

Họ cũng đưa ra được chứng cứ ngoại phạm sau khi tan họp cả hai đều không có mặt ở hiện trường vụ án. Lúc ấy thang máy của tòa nhà vẫn chưa hỏng nên vẫn ghi lại được cảnh hai người họ rời khỏi đó.

Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành trông rất tiều tụy, khi trả lời câu hỏi của cảnh sát có vẻ không mấy tập trung.

Có người trợ lý ghé tai nói với Tưởng Lỗi chuyện của Diệp Lan. Tưởng Lỗi hiểu rõ trong lòng, bắt đầu hỏi lần lượt.

“Lúc đó họ cụ thể đã nói những gì tôi không có tâm trạng để nghe.” Nguyễn Tuyết Cầm khi kể lại trông rất mệt mỏi.

“Bà rời khỏi Tinh Thạch trước?”

“Đúng, vì con gái tôi...” Bà ta nghen ngào: “Tôi rất lo cho nó.”

“Từ trước tới nay đều rất phản đối việc Niên Bách Ngạn nắm giữ cổ phần của gia đình mình, sao tối đó bà lại đồng ý?”

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ chuyển nhượng quyền cổ phần trong tay mình cho Niên Bách Ngạn. Tối đó sau khi cậu ta đưa ra đề nghị ấy, những người nhà họ Diệp ở đó hầu như đều phản đối. Nhưng sau đó cậu ta lại đưa ra đề nghị cho mượn thế nên tôi đã đồng ý. Tinh Thạch giờ loạn như vậy, tôi cũng hy vọng có thể nhanh chóng dẹp yên sóng gió.”

CTV quả thực đã quay được cảnh Nguyễn Tuyết Cầm rời khỏi, hơn nữa lúc đó bà ta còn đi cùng một số nhân viên của các công ty khác xuống thang máy. Cảnh sát cũng tìm được những người đi cùng thang máy tối đó, họ đã xác nhận việc Nguyễn Tuyết Cầm rời đi.

Khi tới Diệp Hạc Thành, giọng ông ta rất khàn.

“Ông không tới tham gia buổi họp cổ đông, ai có thể làm chứng cho việc ông luôn ở nhà chăm sóc con gái?”

Diệp Hạc Thành nghe xong có phần hoảng loạn. Ông ta vội vàng nói: “Đồng chí cảnh sát! Tôi... Tôi thật sự ở nhà chăm con gái. Nó... Nó rất không ổn. Tôi hoàn toàn không đi đâu cả. Con gái tôi có thể chứng minh tôi ở nhà...”

Giọng nói rất gấp gáp vì lo sợ cảnh sát hoài nghi.

Tưởng Lỗi nhận ra ông ta lo lắng, đây cũng là biểu hiện bình thường.

“Ngoài Diệp Lan, con gái của ông thì sao?”

“Ngoài nó ra...” Diệp Hạc Thành lo lắng siết chặt tay lại, liếm môi, rồi chợt nhớ ra: “Nhà... Nhà tôi có người làm, nó có thể chứng minh tôi ở nhà.”

Nói xong, ông ta lại vội vã bổ sung: “Đồng chí cảnh sát! Tôi trong sạch, thật mà!”

Tường Lỗi giờ tay ngắt lời ông ta rồi bảo trợ lý ghi chép lại lời khai của ông ta.

Sau đó cảnh sát lần lượt hỏi cung người làm tại nhà Diệp Lan. Người làm nói Diệp Hạc Thành đúng là vẫn luôn ở nhà chăm sóc Diệp Lan vì lúc đó tình trạng của Diệp Lan rất không ổn định.

Khi hỏi tới Diệp Lan, trông cô rất căng thẳng, cả người nép chặt bên cạnh Tố Khải, một tay nắm chặt lấy vạt áo anh, như một đứa trẻ hoảng loạn.

Cũng may bây giờ cô đang tỉnh táo, không bị ma túy quấy rối.

Tường Lỗi và Tố Khải có quen biết. Sau khi thấy cảnh ấy, anh ta nhìn Tố Khải và nói: “Tôi rất khâm phục cậu!” Trên đời này chẳng có mấy người có thể đành lòng cai nghiện cho người thân hay người yêu của mình. Nhìn cánh tay Tố Khải chỉ chút vết thương, Tường Lỗi thật lòng cảm thấy phục anh.

Tố Khải hỏi qua Tường Lỗi một số tình hình. Tường Lỗi chỉ có thể nói những gì được nói. Tố Khải hiểu đang trong thời gian điều tra vụ án, có rất nhiều giai đoạn không thể công khai, thế nên cũng không gượng ép Tường Lỗi.

Anh an ủi Diệp Lan, nói cảnh sát Tường chỉ hỏi theo trình tự thôi, bảo cô không cần căng thẳng.

Nhưng càng nói vậy, Diệp Lan lại càng run tợn, cuối cùng đến cả ngón tay cũng run lẩy bẩy.

“Buổi tối hôm án mạng xảy ra, cô đã lên cơn nghiện phải không?”
Tường Lỗi hỏi thẳng.

Diệp Lan co rụt người lại, sợ hãi nhìn Tố Khải.

Tố Khải thấy vậy, bèn khoác tay lên vai cô, dịu giọng nói: “Em phải hợp tác với cảnh sát mới được, cứ kể hết sự tình tối hôm đó ra.”

Diệp Lan cắn môi, dè dặt nhìn về phía Tường Lỗi, gật đầu.

“Cơn nghiện kéo dài bao lâu, cô nhớ không?”

Diệp Lan lắc đầu.

“Bố mẹ cô vẫn luôn ở bên cạnh cô?”

Diệp Lan vân vân từng đầu ngón tay, cuối cùng cũng lên tiếng: “Tôi...
Lúc đó ý thức của tôi rất hỗn loạn, chỉ nghe thấy tiếng bố mẹ...”

“Lúc đó người làm trong nhà cô có ở đó chứ?”

Diệp Lan nhớ kỹ lại rồi khẽ gật đầu: “Hình như tôi có nhìn thấy chị ấy.”

Trước khi đi, Tường Lỗi nói với Tố Khải: “Cậu nên đưa cô ấy tới trung tâm cai nghiện. Ở đó có các nhân viên chuyên nghiệp.” Tường Lỗi chỉ vào vết thương của anh.

Tố Khải cười: “Ờ đâu cũng không bằng nhà.”

“Cậu có lòng tin có thể cai nghiện dứt điểm cho cô ấy chứ?”

“Tôi bắt buộc phải thành công!” Tố Khải đáp không hề do dự.

Tưởng Lỗi thở dài: “Khaki cai nghiện tới giờ này tổng cộng đã mười lần có ý định tự sát. Lần cuối cùng nghiêm trọng tới mức suýt nữa thì không cứu nổi.” Anh ta cảm thấy cần phải nhắc nhở Tố Khải.

Tố Khải biết những chuyện đã xảy ra với Khaki trong trung tâm cai nghiện. Anh trầm ngâm giây lát rồi nói: “Tôi sẽ ở sát bên cạnh Diệp Lan. Khi cần thiết, tôi sẽ để bác sỹ tâm lý gia nhập.”

“Chị cậu?”

“Thực tế là, chị tôi quả thực là một bác sỹ tâm lý xuất sắc.”

“Tiếc là cô ấy đã bị thu hồi tư cách.” Tưởng Lỗi hỏi.

Tố Khải nhìn Tưởng Lỗi cười khế: “Nhưng đây không đủ tạo thành lý do để tôi ghét Niên Bách Ngạn. Chị tôi rất yêu anh ấy, tôi cũng quý anh ấy. Tưởng Lỗi! Tôi là một cảnh sát nhân dân, tôi tuyệt đối sẽ không làm những việc phạm pháp!”

Tưởng Lỗi cũng bật cười, giơ tay vỗ mạnh lên vai anh.

Thực ra ban nãy, anh ta cũng đã ngầm điều tra Tố Khải trong vô hình. Mà Tố Khải cũng rất nhanh nhạy, phối hợp với anh ta. Không phải Tưởng Lỗi dễ dàng tin tưởng Tố Khải mà vì động cơ của anh rất nhỏ.

Anh ta không có lý do để nghi ngờ Tố Khải. Nhưng đối mặt với một vụ án giết người có tính chất nguy hiểm, Trưởng Lỗi bắt buộc phải mở rộng phạm vi nghi phạm, không thể bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Tố Diệp ở trong đồn cảnh sát, đã mấy lần không kiềm chế được mà run lên.

Tưởng Lỗi ngồi đối diện cô. Vẫn như thường lệ, anh ta yêu cầu cô kể lại chuyện xảy ra tối hôm đó. Tố Diệp tường thuật đầy đủ, cố gắng để giọng nói của mình thật bình tĩnh, tư duy sáng suốt.

“Khi Diệp Ngọc gọi Niên Bách Ngạn lại, yêu cầu được nói chuyện riêng, tại sao cô không ngăn cản?”

“Tôi có ngăn cản nhưng thái độ của Diệp Ngọc rất cứng rắn.”

“Khi cô xuống dưới nhà là mấy giờ?”

“Có lẽ vào khoảng 10 rưỡi.”

“Ai đi cùng cô?”

“Diệp Uyên và Yêu Yêu, chúng tôi xuống tầng hầm lấy xe.”

“Còn người nào khác không?”

“Hết rồi! Lúc đó đã rất muộn, nhân viên của các công ty khác hầu như đều đã tan làm.”

“Sau khi Diệp Uyên và mọi người đi khỏi, cô vẫn ở phía dưới đợi Niên Bách Ngạn?”

“Đúng vậy!”

“Đợi tới khoảng mấy giờ?”

Tố Diệp đáp rất chắc chắn: “Có lẽ là 11 rưỡi.”

“Chắc chắn thời gian như vậy ư?”

“Vì tôi vẫn xem đồng hồ liên tục.”

“Sau đó cô không đợi được nữa, định đi lên?”

“Phải!”

“Tại sao?”

Tố Diệp suy nghĩ: “Vì tôi cảm thấy Diệp Ngọc vô có sinh sự, càng cảm thấy Bách Ngạn không cần phải nói chuyện với cô ta lâu như vậy.”

“Cô cho rằng Diệp Ngọc sẽ làm hại chồng cô?”

“Tôi chưa từng nói vậy!”

“Diệp Ngọc có khả năng ra tay đánh người hay không?”

“Chuyện tôi chưa nhìn tận mắt tôi không dám nói.”

“Cô suy nghĩ thế nào về cái chết của Khúc Nghệ?”

Tố Diệp ngẫm nghĩ: “Tôi không có suy nghĩ gì hết, vì tôi và cô ấy không thân thiết.”

“Cô đã từng tiếp xúc với Khúc Nghệ.” Tưởng Lỗi đẩy một tập tài liệu

tới trước mặt cô, nói rành mạch.

Tố Diệp liếc nhìn, ánh mắt cố gắng tỏ ra thản nhiên: “Đó là vì chồng trước của cô ấy từng tới tìm tôi. Với trách nhiệm của một bác sỹ, tôi cần phải tìm tới Khúc Nghệ để nắm rõ tình hình.”

“Diệp Ngọc vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện Khúc Nghệ tự sát đối với Niên Bách Ngạn phải không?”

“Có lẽ là vậy!”

“Sao lại có lẽ?”

“Tôi chỉ từng thấy Diệp Ngọc tỏ ra bất mãn với Niên Bách Ngạn, nhưng hành vi uy hiếp cụ thể thì chưa thấy.”

“Vào thời điểm xảy ra án mạng, có người nghe thấy Diệp Ngọc nói với Niên Bách Ngạn, bắt anh ta phải rời khỏi Tinh Thạch, nếu không sẽ khiến anh ta thân bại danh liệt.”

“Diệp Ngọc có đôi lúc nói chuyện rất hung hãn, nhưng nói chưa chắc đã làm.”

“Cô vẫn một mực tin rằng chồng mình trong sạch?”

“Đương nhiên!”

“Vậy được, chúng ta quay lại đêm xảy ra vụ án.” Tưởng Lỗi khẽ nheo mắt lại. Anh ta phát hiện ra logic của người phụ nữ tên Tố Diệp này rất chặt chẽ, không dễ tìm được điểm để đánh hạ: “Hai người có một công ty nội trợ cố định, mỗi ngày đều có người của tiệm giặt là tới lấy quần áo bẩn về giặt. Nhưng vào tối đêm xảy ra án mạng, chính cô đã gọi điện cho họ tới lấy quần áo của Niên Bách Ngạn, đúng không?”

Tố Diệp nhìn vào anh ta: “Đúng!”

“Lúc trước luôn đợi người ta tới lấy, tại sao tối đó cô lại chủ động gọi họ tới? Lẽ nào không đợi được một buổi tối hay sao?”

“Quần áo của tôi và Bách Ngạn đều ướt cả rồi.”

“Nghe rất giống lời ngụy biện.”

Tố Diệp thấp giọng, dần mạnh: “Nhưng đây là sự thật!”

“Nhưng theo như người của tiệm giặt là nói, tối đó họ chỉ thu gom quần áo của Niên Bách Ngạn, tức là bộ quần áo anh ta mặc trên người.”

“Phải! Vì lúc đó người của tiệm giặt là nói giờ đó họ chỉ giặt khô mà quần áo của tôi thì không thể giặt khô nên họ đã không đem đi.”

“Cô đưa quần áo của Niên Bách Ngạn đi giặt khô, thực sự chỉ vì nó ướt hay sao?”

Tố Diệp cười nhạt: “Mỗi một bộ quần áo của chồng tôi, thậm chí là mỗi một chiếc cà vạt đều được đặt may riêng, lấy bừa cái nào ra cũng vô cùng đắt. Cảnh sát Tưởng! Anh phải biết càng là những loại quần áo như vậy càng mắc tiền. Nếu ngấm nước mưa mà không mang đi giặt ngay rất có thể sẽ để lại vết ố. À, chắc là anh không biết đâu vì anh không mặc nổi những bộ quần áo cao cấp như thế.”

Sắc mặt Tưởng Lỗi khó coi hơn rất nhiều.

Tố Diệp cố tình nói mấy câu ấy. Vì cô biết những lời này sẽ khiến Tưởng Lỗi mất mặt. Cô muốn anh ta nếm trải cảm giác ấy. Ai bảo

anh ta nhận định Niên Bách Ngạn là hung thủ.

“Lúc đó cô đã cầm ô đi đón Niên Bách Ngạn vậy tại sao người anh ta vẫn ướt như vậy?”

Tố Diệp nói: “Lúc đó vừa hay anh ấy đang đứng trước cửa tòa nhà, gió rất lớn. Anh ấy thấy tôi cầm ô nghiêng ngả nên đã chủ động chạy tới. Tối đó trời mưa rất to, anh ấy bị ướt là chuyện rất bình thường.”

“Bình thường ư? Hay anh ta cố tình làm vậy?”

Tố Diệp nhíu mày: “Anh có ý gì?”

Tường Lỗi rướn người về phía trước: “Còn có một khả năng đó là anh ta đã giết người, quần áo đã ướt, thế nên cố ý chạy vào mưa cùng cô gặp mặt, mục đích chính là muốn che giấu chuyện người mình đã ướt sẵn.”

“Cảnh sát Tường! Đây chỉ là suy đoán của anh!” Tố Diệp rất bức bối.

“Là suy đoán hay là sự thật thì cần phải khám nghiệm sâu hơn.”

Tường Lỗi nhìn cô: “Niên Bách Ngạn là một người rất ranh ma, thế nên anh ta nhất định phải tìm được một người chứng minh rằng anh ta đi từ tòa nhà lớn ra. Mà cô chính là nhân chứng tuyệt vời nhất. Bác sỹ Tố! Có khả năng ngay cả cô cũng bị anh ta qua mặt đấy!”

Tố Diệp nhìn anh ta chằm chằm, rất lâu sau mới thốt ra hai chữ: “Hàm hồ!”

“Sự thật chứng minh cô đâu phải mới bị anh ta lợi dụng một lần?”
Tường Lỗi bất ngờ hỏi.

Ngón tay Tố Diệp run lên, nhìn anh ta đầy cảnh giác.

“Nói trắng ra, cuộc hôn nhân của hai người là đôi bên cùng có lợi, phải không?” Tường Lỗi dồn ép từng bước: “Trước đây cô lợi dụng anh ta đá kích thành công nhà họ Diệp, đánh bại Diệp Ngọc. Còn bây giờ anh ta lại lợi dụng cô để đạt được lợi ích trong công việc, tôi nói không sai chứ?”

“Tôi chẳng hiểu anh đang nói gì cả!”

“Ở Nam Phi, anh ta đã lợi dụng cô để đấu thầu mỏ kim cương thành công. Còn anh ta lấy cô, rất nhiều người nói là vì anh ta có ý nuốt gọn Tinh Thạch. Thậm chí ngay cả bố cô trước lúc mất cũng đã nảy sinh nghi ngờ với anh ta, đúng không?”

Sợi dây trong lòng Tố Diệp lại căng lên.

“Trước khi bố cô mất đã bãi miễn chức vụ tổng giám đốc của Niên Bách Ngạn. Đây liệu có phải là một đá kích đối với một người đàn ông một lòng muốn thành công không?”

“Cảnh sát Tường! Ý anh là cả bố tôi và Diệp Ngọc đều do Niên Bách Ngạn hại chết?”

Tường Lỗi cười: “Chúng tôi không loại trừ bất kỳ khả năng nào.”

“Tôi tin rằng Niên Bách Ngạn tuyệt đối không phải loại người đó.” Tố Diệp nghiêng răng.

“Cần có chứng cứ chứng minh anh ta vô tội.”

“Vậy thì cũng cần chứng cứ chứng minh anh ấy có tội.”

Tường Lỗi nhếch mép: “Thế nên, anh ta bây giờ vẫn là kẻ tình nghi,

tai mắt của cảnh sát chúng tôi sẽ theo dõi anh ta sát sao.”

Tổ Diệp cuộn chặt tay lại, chỉ muốn vung một quả đấm vào mặt anh ta...

Ở phía viện kiểm sát, quá trình cũng không mấy suôn sẻ.

Đối với những tội danh tiết lộ bí mật thương mại thậm chí là tội phạm thương mại, Niên Bách Ngạn chết cũng không chịu nhận. Mà một số chứng cứ viện kiểm sát điều tra ra cũng không phải là chứng cứ trí mạng đối với Niên Bách Ngạn.

Nguyên nhân là, tuy nói sản phẩm mới của Tinh Thạch bị lộ, trong Niên Bách Ngạn cũng có đủ động cơ nhưng thực tế, phía viện kiểm sát vẫn chưa điều tra ra anh và Kỳ Đông Nham có những ghi chép chia chác lợi ích.

Quan trọng hơn là Kỳ Đông Nham ngậm chặt miệng đối với chuyện sản phẩm mới, thậm chí bản thiết kế bày ra trước mặt anh ta, Kỳ Đông Nham cũng luôn miệng thốt lên kinh ngạc, rồi nói với người phía viện kiểm sát: Xem ra tôi và Niên Bách Ngạn có thần giao cách cảm thật rồi!

Kiểu trả lời khiến người ta phục được sao?

Họ tin mới gọi là lạ đó!

Nhưng Kỳ Đông Nham không thừa nhận là Niên Bách Ngạn tiết lộ. Mà Niên Bách Ngạn cũng không nói rõ được tại sao Kỳ Đông Nham lại có mẫu thiết kế y hệt sản phẩm mới.

Cả người như đá quả bóng da qua lại làm kiểm sát viên Đồng Minh cực kỳ giận dữ.

“Anh thu mua cổ phần của em trai mình, mục đích là gì?”

Chẳng biết Đồng Minh đã giao chiến trực tiếp với Niên Bách Ngạn lần thứ mấy rồi. Lần nào cũng vì không nắm được chứng cứ xác thực mà phải bỏ ngõ.

“Rất đơn giản, nó không thích hợp với kinh doanh.”

“Em trai anh không tham gia vào chuyện sản phẩm mới?”

Niên Bách Ngạn chau mày, giơ tay gõ lên mặt bàn, nói rõ từng chữ: “Tôi nhắc lại lần nữa! Em trai tôi, Niên Bách Tiêu và vợ tôi, Tố Diệp đã rời khỏi công ty rất lâu rồi. Họ hoàn toàn không biết gì về những chuyện xảy ra trong công ty.”

Đồng Minh nhìn anh chằm chằm, rất lâu sau mới xích người tới: “Niên Bách Ngạn! Anh thật sự cho rằng tôi không nắm được sơ hở của anh phải không?”

“Tôi lúc nào cũng kính cẩn chờ kiểm sát Đồng tới điều tra!” Niên Bách Ngạn thản nhiên trả lời.

Kiểm sát Đồng nói không hề khách khí: “Tôi sẽ điều tra từng chuyện một. Từ khi anh ở trong nước, ra nước ngoài, ở Nam Phi. Rồi cả cái chết của Diệp Hạc Phong, Diệp Ngọc. Từ tội phạm thương mại tới tội phạm hình sự, tôi đều không bỏ qua!”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Được thôi! Tôi sẽ tích cực hợp tác!”

Quyển 13 - Chương 552: Trừ phi em không yêu anh nữa

Mặt trời lặn về phía xa, cháy thành một quả cầu lửa, bùng lên đỏ rực cả một góc trời. Cuối cùng, màu đỏ chói lọi ấy dần dần chìm về Tây, kéo theo một cái đuôi dài còn rơi rớt lại nơi đường chân trời.

Đêm đen cũng lặng lẽ lan ra khắp bầu trời, nuốt dần màu đỏ tàn phai ấy từng chút một. Những tia sáng tối sáng thay đổi luân phiên, một sắc màu mang màu sắc sợ hãi. Cuối cùng, một chút ánh sáng cũng đã bị tấm màn đen thay thế. Đêm dài được thắp lên bằng những ngọn đèn đường loang lổ, nhấp nháy không đều, khiến cho nó không còn quá thâm sâu nữa.

Từ sở cảnh sát ra ngoài, Tố Diệp đi không mục đích.

Đứng nơi đầu đường người xe qua lại, ánh mắt cô như một bầu trời, có chút trống rỗng. Nhưng chẳng mấy chốc, nó đã được thay thế bằng sự mơ màng không thể kiểm soát. Cô chẳng biết mình đã đứng giữa dòng người ấy bao lâu, tới tận khi quai của túi xách gần như đã bị mình siết tới hòng, tới khi từng đầu ngón tay cũng đau nhức, cô mới tỉnh lại, vội vàng bước chân vội về nhà.

Đời người phải làm sao mới được sống những ngày tháng bình yên?

Đây là nguyên nhân vừa rồi Tố Diệp chợt mơ màng.

Thật ra cô yêu cầu rất đơn giản, chỉ mong có một không gian như thế, thuộc riêng về cô và anh, không bị thế giới bên ngoài phiền nhiễu, không để những chuyện thế tục len lỏi vào lòng, được yên

lặng nắm tay nhau ngắm bình minh và hoàng hôn. Chỉ vậy thôi...

Giống như ngày tháng ở Uyuni vậy.

Yên bình mà vẫn rung động lòng người.

Cái yên bình nằm trong tâm hồn. Cái rung động tới từ vẻ đẹp được tạc nên giữa trời đất.

Bây giờ Tố Diệp mới hiểu. Thật ra ngày ngày tháng tháng cứ trôi qua như vậy. Muốn một cuộc sống nhạt nhẽo, lặp đi lặp lại rất đơn giản. Nhưng muốn một cuộc sống thực sự thuận buồm xuôi gió thì lại rất khó.

Lời của cảnh sát Tường vẫn còn văng vẳng trong đầu cô. Mỗi một chữ bật ra giống như lại đóng một nỗi đau bỏng rát bằng sắt nung lên bộ não vốn đã yếu ớt vô cùng của cô.

Bác sỹ Tố! Tới giờ này cô vẫn không nắm rõ tình hình hay sao? Bây giờ tất cả chúng cứ tuy rằng không thể trực tiếp chứng minh Niên Bách Ngạn là hung thủ nhưng cũng không thể chứng minh anh ta trong sạch. Nói thế này cho cô hiểu đi. Anh ta có đầy đủ động cơ, mục đích, nhân chứng và vết máu lưu lại tại hiện trường. Như vậy đối với anh ta là vô cùng bất lợi. Tôi có thể hiểu cho tâm trạng của cô. Nếu muốn chồng cô thoát tội, vậy thì cô cố gắng nhớ kỹ lại xem mình có bỏ sót hay quên không khai báo chuyện gì hay không. Đương nhiên, cảnh sát chúng tôi không muốn hàm oan một người vô tội, nhưng cũng tuyệt đối không thể để lọt lưới một tên tội phạm. Mong cô thông cảm và hợp tác với chúng tôi!

Những lời Tường Lỗi nói rất thực tế. Chính vì nó quá thực tế nên nghe lại càng tàn nhẫn.

Làm thế nào để chứng minh một người vô tội đây?

Vào thời buổi mà lòng tin giữa con người với con người đã biến mất thì pháp luật đã trở thành một tiêu chuẩn duy nhất cho quy phạm đạo đức, nhân tính. Đứng trước thì luật pháp lạnh như băng, cái người ta nói tới chỉ có chứng cứ.

Giống như thứ gì mới có thể chứng minh bạn là ai?

Bạn tự nói ư? Không! Bạn có tự nhận mình là ai cũng không được. Bạn phải có chứng minh thư, sổ hộ khẩu, giấy khai sinh, giấy chứng nhận nhà đất, bằng lái xe, học bạ, y bạ...

Chỉ có những thứ giấy tờ nhỏ xíu ấy mới có thể chứng minh bạn là ai.

Thế nên, bạn có thể tự nói mình vô tội không?

Bạn muốn nói mình vô tội, cần có những chứng cứ xác thực nhất.

Thế nên Tố Diệp mới mơ hồ.

Cô phải làm sao mới có thể chứng minh Niên Bách Ngạn vô tội đây?

Cho dù anh chỉ bị phía cảnh sát đưa vào diện tình nghi, cô cũng cảm thấy không thoải mái.

Trở về tứ hợp viện, trống huơ trống hoác.

Niên Bách Ngạn vẫn chưa quay về.

Nhà nhà đã lên đèn, chỉ còn nơi đây của cô mù mịt một màu đen.

Thậm chí trong không khí còn thoang thoảng mùi nồi cơm nhà ai chín, mùi hương của gia đình.

Cô nhớ lại một buổi tối nào khi họ vừa mới kết hôn. Tiểu Nhã không ở nhà, Niên Bách Ngạn tặng ca vẫn chưa về nhà. Cô bận rộn trong bếp. Nồi canh bên cạnh vẫn còn đang sôi sùng sục.

Cô không biết Niên Bách Ngạn về từ lúc nào. Khi anh nhẹ nhàng từ sau lưng ôm chặt lấy cô, cô mới giật mình, quay lại, bảo anh đi ra ngoài, sợ người mình toàn dầu mỡ bôi bẩn lên bộ quần áo đặt may đắt tiền của anh.

Nhưng anh không buông tay mà càng ôm chặt hơn.

Anh cúi mặt xuống, bờ môi mềm và ấm nhẹ nhàng áp lên vành tai cô. Hơi thở ấy như mọc chân len vào trái tim cô vậy. Anh nói: Có gia đình thật tuyệt.

Phải! Cô biết rõ khát khao của Niên Bách Ngạn về một mái ấm.

Từ tối hôm đó cô đã nhận ra.

Nhà, không phải là một nơi rộng lớn đến mức nào, mà nơi ấy có ai mới là quan trọng.

Đối với Niên Bách Ngạn, cô chính là mái nhà của anh. Mà đối với cô, Niên Bách Ngạn cũng chính là mái nhà.

Bây giờ, ngôi nhà này có phần lạnh lẽo.

Tuy rằng cái nóng buổi chiều vẫn còn chưa tan đi, màn đêm ngoài kia vẫn còn oi ả. Nhưng nơi đây vì không có Niên Bách Ngạn nên đã trở

thành một ngôi nhà đơn thuần.

Tố Diệp gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn. Di động tắt máy, cả hai chiếc đều vậy.

Cô lại gọi điện thoại cho Hứa Đồng. Hứa Đồng vẫn không liên lạc được với anh, có lẽ anh vẫn còn tiếp nhận điều tra.

Tố Diệp bỗng cảm thấy sợ hãi vu vơ.

Cô nhìn thời gian chậm chậm trôi. Mỗi một lần kim giây nhảy một cái, trái tim cô cũng theo đó bất an thêm một phần, giống như có thứ gì đó đang bóc dần từng lớp trong con tim cô. Mỗi lần bóc một lớp, nó lại thêm đau đớn.

Sắp chín giờ rồi.

Đêm đen ngoài cửa sổ càng lúc càng dày đặc.

Cô cố gắng để bản thân mình thả lỏng một chút, cố gắng nghĩ về hướng tốt đẹp, rồi đứng dậy nấu cơm. Cô nghĩ, có thể trong lúc cô đang nấu cơm, Niên Bách Ngạn sẽ trở về. Anh vẫn sẽ như trước đây, ôm lấy cô từ phía sau, sau đó chống cằm lên đỉnh đầu cô và nói: Có gia đình thật tuyệt!

Nhà bếp nóng rực lên trong phút chốc.

Hơi nước nghi ngút che chặt cửa sổ.

Nhưng tới tận khi hơi nguội khói tàn mà Niên Bách Ngạn vẫn chưa quay về.

Tố Diệp nhớ lại tình cảnh những ngày Niên Bách Ngạn bị đưa đi.

Đừng nói là mỗi ngày, thậm chí mỗi giây, một phút đều là giày vò. Cô bắt đầu liều mạng gọi điện đến những nơi Niên Bách Ngạn có thể tới, hy vọng có thể được nghe người khác nói với cô rằng Niên Bách Ngạn không sao, việc điều tra của viện kiểm sát đã hoàn tất rồi.

Vậy mà, tất cả mọi người đều không có tin tức của anh.

Cũng có nghĩa là, anh vẫn đang bị điều tra.

Một khi việc điều tra kéo dài, chắc chắn không phải tin gì tốt đẹp.

Sự căng thẳng không thể kìm nén được nữa bắt đầu lan tràn một cách trắng trợn, thắt chặt trái tim của Tố Diệp, như từng sợi dây leo, quấn hết vòng này tới vòng khác, tới khi xuất hiện từng vết máu, cô mới run rẩy cử động ngón tay, gọi tới di động của Thịnh Thiên Vỹ.

Đầu kia nhận máy. Tố Diệp nghe thấy cả giọng mình cũng run lên.

Thịnh Thiên Vỹ giật mình, cố gắng an ủi tinh thần của cô.

Cô nói: Phải làm sao đây? Tới giờ này Bách Ngạn vẫn chưa về. Anh ấy nói tối nay anh ấy nhất định sẽ về.

Dẫu sao Thịnh Thiên Vỹ cũng chẳng có ba đầu sáu tay, cũng không thể biết trước được tình hình lúc này của Niên Bách Ngạn. Anh ấy đành cố gắng động viên Tố Diệp, nói với cô rằng nếu phía viện kiểm sát thực sự có chứng cứ xác đáng thì chắc chắn sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian mà đã khởi tố Niên Bách Ngạn ra tòa rồi.

Chuyện này thật ra Tố Diệp cũng đã nghĩ tới, nhưng lời nói ra từ một người có địa vị xã hội ít nhiều vẫn có chút sức mạnh. Cuối cùng Thịnh Thiên Vỹ còn bảo đảm với cô, anh ấy nhất định sẽ không để Niên Bách Ngạn có chuyện, cô cứ yên tâm.

Đặt điện thoại xuống, Tố Diệp mới tỉnh ra mình phải làm gì.

Trước nay cô chưa từng yếu đuối. Khi mẹ rời xa, bố cũng rời xa, từ nhỏ đã trải qua những chuyện ấy, còn gì mà cô không thể chịu đựng nổi nữa chứ? Cô những tưởng không còn gì có thể đánh gục mình nữa. Nhưng Niên Bách Ngạn vừa xảy ra chuyện, lý trí của cô vẫn hoàn toàn sụp đổ.

Cô siết chặt ngón tay mới có được một chút cảm giác.

Có lẽ cô thật sự chỉ cần có một người tới nói với cô rằng: Yên tâm đi! Niên Bách Ngạn nhất định không sao đâu.

Khó khăn lắm mới ổn định được tinh thần, vì Tố Diệp cảm thấy cô quá lo lắng sẽ bỏ sót rất nhiều vấn đề. Đúng như cảnh sát Tưởng nói, cách tốt nhất để Niên Bách Ngạn thoát khỏi diện tình nghi chính là tìm ra được chứng cứ có lợi cho anh.

Vậy thì có thể nào cô thật sự đã bỏ qua điều gì đó không?

Tố Diệp kéo một chiếc gối lại, nằm lên sofa.

Não bộ bắt đầu nhanh chóng vận động. Cô bắt đầu nghĩ tới chuyện của Diệp Ngọc, nhớ lại chuyện đêm xảy ra án mạng.

Cô nhớ đi nhớ lại mấy lần vẫn không cảm thấy có vấn đề ở chỗ nào. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, Tố Diệp lại nhớ về tình trạng của Diệp Hạc Phong trước khi mất. Cô cũng đã nghe cảnh sát Tưởng nói, chuyện của bố cô luôn khiến người ta hoài nghi. Thật ra bản thân cô cũng từng nghi ngờ. Bệnh tim của ông sao lại đột ngột tái phát? Hơn nữa, Diệp Ngọc cũng từng ôm nghi ngờ về cái chết của bố.

Tố Diệp chau mày, vắt óc suy nghĩ.

Chẳng hiểu sao đầu óc bỗng lóe lên một suy nghĩ.

Nếu nói cái chết của bố có điều kỳ lạ vậy thì nhất định là có hung thủ. Kẻ này có lẽ là người trong nội bộ công ty, có thể là người có thù với bố. Người này không muốn bị người ta tiếp tục nghi ngờ nên cũng có khả năng đã giết Diệp Ngọc.

Xem xét như vậy, nghĩ kiểu gì Niên Bách Ngạn cũng là người đáng ngờ nhất.

Nhưng, nếu hung thủ cố tình vu oan giá họa thì sao?

Tất cả các chứng cứ đều hướng về Niên Bách Ngạn một cách quá rõ ràng, ngược lại khiến ngay cả cảnh sát cũng nghi ngờ. Đối phương có mục đích gì? Vì lúc đó gây án quá vội vàng hay quá tự tin cảnh sát sẽ không tìm được chứng cứ nào có thể giúp Niên Bách Ngạn gỡ tội?

Tố Diệp lại nhớ tới cuốn nhật ký mà bố để lại.

Cô luôn có một cảm giác.

Một cảm giác rất không bình thường.

Cô nhớ rằng bố đã viết, ông nhìn thấy Tố Thu.

Có mấy trang, bố cứ lặp đi lặp lại câu nói này.

Ban đầu Tố Diệp cũng không để ý lắm, vì lúc trước ở nhà họ Diệp quả thực đã có “ma nữ”. Hành vi của Tiểu Giả khiến bố có tâm lý liên tưởng cũng là chuyện bình thường.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, thật sự đơn giản như vậy sao?

Đang mãi nghĩ thì thang máy có động tĩnh.

Đèn hiển thị sáng lên.

Tố Diệp giật mình, bật dậy, chiếc gối ôm lăn xuống thảm trải sàn.

Chẳng mấy chốc, thang máy đã đi lên.

Cánh cửa bằng kim loại với những hoa văn chìm từ từ mở ra. Bóng hình cao lớn của người đàn ông cứ thế đập vào mắt cô.

Tố Diệp không kịp suy nghĩ, lập tức nhào tới, ôm chặt lấy anh.

Niên Bách Ngạn không ngờ cửa thang máy vừa mới mở ra đã được cô ôm siết. Cô ùa vào lòng anh, níu chặt lấy cổ anh, nhưng một động vật không xương. Anh vội vàng đỡ lấy cô. Cánh cửa thang máy trước mặt lại đóng vào. Anh giơ một tay ấn nút mở nó ra lần nữa. Anh ôm cô đi ra khỏi thang máy.

Ngực anh hơi ướt.

Niên Bách Ngạn cúi đầu, nâng cao gương mặt nhỏ của cô lên. Lúc này mới phát hiện cô đã đầm đìa nước mắt.

“Em sao vậy?” Anh thảng thốt, nghĩ bụng không biết có phải cô sợ hãi vì bị cảnh sát dọa không.

Nhưng cô không để anh tiếp tục nhìn mặt mình nữa. Cô lại vùi sâu vào ngực anh, ghì mãi không buông.

Anh cảm nhận được đôi tay cô đang run rẩy.

Anh bế thẳng cô lên, cùng ngồi lên sofa.

Gương mặt cô bị mái tóc dài che đi một nửa. Màu tóc đen nhánh ươn ướt vì nước mắt. Anh cúi đầu, từ góc độ này, chỉ có thể nhìn thấy đôi lông mày cong cong cùng hàng mi dài cong vút của cô.

Trên hàng mi còn đọng lệ.

Nhỏ bé, như những giọt nước chảy ra sau sương mù.

Sau đó, tập hợp lại, cuối cùng không chịu nổi sức nặng mà rơi xuống.

Nó lạc xuống vòm ngực anh, nhanh chóng nhòe ra áo sơ mi, làm bóng rât cả con tim.

Anh cúi xuống, muốn kiểm tìm đôi môi cô.

Nhưng cô bỗng ghen ngào nói: “Em tưởng tối nay anh không về được nữa.” Kỳ thực, điều cô lo lắng đâu chỉ mỗi tối nay anh không về được.

Niên Bách Ngạn hơi ngẩn người rồi lập tức hiểu ra, cánh tay bất giác ôm chặt lấy cô.

“Xin lỗi em!” Anh thì thầm bên tai cô, tình cảm sâu sắc mà day dứt.

Tổ Diệp ngược mắt lên, ngữ khí có phần trách móc: “Sao bây giờ anh mới quay về? Anh nói sẽ về sớm mà!”

Sự oán trách của cô có chút điên cuồng. Nói một cách khác, lúc này cô hơi vô lý. Niên Bách Ngạn cúi nhìn cô. Trong đôi mắt cô cháy lên

một ngọn lửa bực bội rõ ràng, còn cả một sự bất an ẩn giấu thấp thoáng phía sau.

Cô sợ đánh mất.

Lồng ngực Niên Bách Ngạn đau nhói. Anh hôn lên môi cô.

Bờ môi cô vì thấm cả nước mắt mà mặn chát. Cũng vì cảm xúc chất chứa không thể giải tỏa mà cô ngậm chặt miệng lại, không để hơi thở của anh bước vào.

Anh lần lên môi cô hết lần này tới lần khác, tách dần đôi môi đóng kín của cô từng chút một, cố gắng làm dịu đi vị mặn, dịu dàng cọ vào môi lưỡi cô, vỗ về sự bất an của cô bằng một cách kiên nhẫn và tình cảm.

Một giọt nước to hơn nửa của Tố Diệp rơi xuống, đọng lại trên cánh môi đang áp chặt của hai người.

Đẳng giao hòa cùng đẳng.

Tố Diệp mạnh mẽ đáp lại nụ hôn của anh, nêu lời tố cáo vô thanh. Anh để mặc cô trút mọi phần nộ lên môi mình hay dùng răng cắn vào đầu lưỡi mình.

Anh kêu hự một tiếng.

Nhưng anh không đẩy cô ra mà ngược lại áp sát cơ thể xuống, đè cô dưới người mình.

Nụ hôn của anh mỗi lúc một sâu.

Không còn sự dịu dàng ban nãy.

Trở nên công kích và mãnh liệt.

Quần áo của cả hai rơi xuống đất.

Sự cứng rắn của anh chống lên người cô.

Tố Diệp bắt đầu khóc. Chẳng hiểu sao, cô không kiềm chế được, chỉ muốn khóc.

Trái tim Niên Bách Ngạn cũng quặn thắt, đau đớn. Anh nâng mặt cô lên, khẽ khàng hôn lên từng giọt nước mắt.

Cô ôm chặt lấy anh.

Khi cô nâng vai anh lên, anh tiến sâu vào cơ thể cô, như một phá tung cả linh hồn cô.

Móng tay cô khám sâu lên bả vai rắn rỏi của anh hòa cùng tiếng nước nở.

“Bách Ngạn...” Cô khẽ gọi tên anh, hết lần này tới lần khác.

Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ của anh, gần trong gang tấc.

Cảm giác có thể có được bất kỳ lúc nào khiến cô mê đắm cũng khiến cô sợ mất mát.

Đã vướng vào tình ái là định sẵn con tim sẽ trở nên yếu mềm.

Tố Diệp cảm thấy, Niên Bách Ngạn đã một tình yêu bao la, nhưng đồng thời cũng cho cô một đại họa vô đáy. Có phải ngay từ đầu họ đã sai rồi không?

Sai lệch về thân phận nhưng họ vẫn bất chấp sự sắp đặt của ông Trời, cưỡng ép đi bên cạnh nhau.

Có phải kể từ giây phút ấy, cuộc đời đã định sẵn tương lai sẽ vô vàn khó khăn trắc trở?

Thanh âm của cô làm tan chảy sự mạnh mẽ của anh.

Anh phủ người xuống, ghì chặt lấy cô, sức mạnh trở nên dịu dàng mà kiên quyết.

Anh thì thầm bên tai cô: “Diệp Diệp! Anh không muốn em phải rơi nước mắt nữa, không muốn chút nào...”

Sau một hồi tình cảm nồng nhiệt, Niên Bách Ngạn tắm rửa đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ, ánh đèn làm mờ ảo một nửa gương mặt Tố Diệp.

Mái tóc cô xõa xuống gối như thác nước, càng tôn lên cái nhợt nhạt, yếu ớt của gương mặt. Hàng mi dài che đi thần sắc nơi đáy mắt. Làn da cô dưới ánh sáng mờ mờ như được quét lên một lớp sữa, ánh lên một lớp màu thấp thoáng.

Niên Bách Ngạn tháo lớp khăn quấn xung quanh eo, nằm xuống bên cạnh.

Cánh tay rắn chắc vòng qua, ôm lấy cô từ phía sau. Ngực anh áp sát lưng cô.

Cô thích được anh ôm như vậy.

An toàn và vững chãi.

Lòng ngực rộng lớn của người đàn ông bao giờ cũng ấm nóng, nhịp tim của anh cũng luôn trầm ổn như thế. Từng nhịp, từng nhịp đánh vào khung xương của cô, sau đó nhẹ nhàng khuấy đảo trái tim cô.

Niên Bách Ngạn cúi đầu, đặt môi lên bả vai hơi lạnh của cô.

Hàng mi của cô khẽ run lên. Nếu nhìn kỹ, trên gương mặt vẫn còn sót lại dư âm của màn kịch tình vừa rồi.

Anh không nói gì, chỉ ôm cô như thế.

Xung quanh rất yên ắng.

Hiếm khi có một đêm tĩnh mịch như thế.

Bàn tay cô đặt lên tay anh. Anh mở lòng bàn tay ra, cùng cô đan tay vào nhau.

“Bách Ngạn! Em thật sự rất sợ mất anh, thật đấy!” Cô lẩm bẩm, giọng nói hơi nghèn nghẹn.

Niên Bách Ngạn nhìn gương mặt hơi nghiêng của cô, mấp máy môi: “Trừ phi em không yêu anh nữa, nếu không sẽ không bao giờ đánh mất anh.”

Tố Diệp mở mắt rồi xoay người lại.

Gương mặt của hai người chỉ cách nhau khoảng 1cm. Môi anh áp sát trán cô. Ở khoảng cách gần như vậy nhưng lại giống như rất xa.

“Sẽ không bao giờ có chuyện đó!” Cô nhìn vào mắt anh, nói một cách

chắc chắn.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng cười. Nhẹ nhàng, nhưng kéo ra cả khóe mắt.

“Nhưng vì sao anh nhất định phải nghe lời Diệp Ngọc ở lại đó chứ?”
Cô suy nghĩ, lồng ngực lại lên cơn đau: “Nếu anh không ở lại đã không xảy ra nhiều chuyện đến thế.”

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng, lặng lẽ nhìn cô.

Cô không còn nơi náu mình dưới ánh mắt ấy.

Rất lâu sau cô lên tiếng, giọng khàn đặc: “Anh có biết không, quần áo của anh thật sự rất ướt.”

Có một cảm giác nhói lòng lướt qua.

Day dứt nơi đáy mắt cô một cách rõ ràng, cuối cùng nở ra trong con người.

Niên Bách Ngạn giơ tay.

Bàn tay rộng lớn giữ chặt lấy gáy cô. Anh hơi dùng lực, ép cô ngẩng đầu nhìn mình.

Tố Diệp ngược lên, đôi mắt anh phản chiếu nét mặt bất lực của cô.

Đôi mắt anh tối lại một chút.

Vốn dĩ đã chỉ có những tia sáng âm u. Sau khi nghe câu nói của Tố Diệp, lại càng tối hơn.

Anh nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Em không tin anh ư?”

Trái tim Tố Diệp bị ánh mắt của anh túm chặt, rồi kéo căng.

Cô lắc đầu.

“Không! Em tin anh!” Cô nhìn lên gương mặt anh: “Em chỉ đang nghĩ, phải làm sao mới có thể giúp anh hoàn toàn hết bị nghi ngờ. Thế nên em ghét anh lắm, ghét anh giày vò trái tim em, ghét anh tối đó một mình ở lại phòng họp với Diệp Ngọc, ghét anh chạy vào mưa đổ ô cho em...”

Niên Bách Ngạn yên lặng đợi cô nói hết, đôi mắt cũng đã chuyển thành vẻ dịu dàng và đau lòng.

“Em còn ghét anh gì nữa?”

Giọng anh rất khẽ, rất êm, dễ nghe mà buốt tim.

Tố Diệp chủ động ôm lấy anh, vùi mặt vào cổ anh, hít hà mùi hương trên cơ thể anh. Sạch sẽ và mát rượi.

“Em ghét anh để em không tìm được anh.”

Anh thu chặt tay lại, một lần nữa kiểm tìm môi cô.

Một lúc sau, anh mới buông cô ra, áp môi mình lên môi cô, khẽ nói: “Tất cả mọi người trên đời này không tin anh cũng không sao cả. Anh chỉ quan tâm em có tin anh hay không mà thôi.”

Quyển 13 - Chương 553: Anh trai em là cái bát đó

Đúng vào lúc Niên Bách Ngạn đang bị cảnh sát, viện kiểm sát quấy nhiễu tới không thở được thì trong buổi ra mắt sản phẩm mới, Tinh Thạch cuối cùng đã đánh một đòn phản công cực đẹp. Sản phẩm mới với các sản phẩm đã được đấu giá cùng bao bì mang khái niệm hướng tới tôn kính những giá trị kinh điển, đã nhận được sự ngợi khen của các đồng nghiệp cùng ngành và sự công nhận của các khách hàng.

Trận chiến này, Diệp Uyên đã cần cù, tận tụy mà Niên Bách Tiêu càng đóng góp một công sức không nhỏ.

Từ trước tới nay, Niên Bách Tiêu luôn mang tới cho Tố Diệp một cảm giác về một cậu trai băng băng. Có câu nói thế này: Đàn ông không phải làm việc mình thích làm mà phải làm việc mình nên làm.

Cô tin chắc rằng, Niên Bách Ngạn đang làm việc mình nên làm. Còn Niên Bách Tiêu giống như một cậu nhóc mãi không lớn, được thoải mái làm việc mình thích làm.

Còn bây giờ, khi Niên Bách Ngạn xảy ra chuyện, khiến Niên Bách Tiêu không thể mặc cho bản thân muốn làm gì thì làm nữa, cậu cũng đã học cách trưởng thành như anh trai. Qua chuyện sản phẩm mới lần này, Tố Diệp cảm thấy nó chính là một trải nghiệm tôi luyện Niên Bách Tiêu. Chỉ có để, mức độ nghiêm túc của cậu vượt qua tưởng tượng của cô.

Vì các cổ đông lo sợ lợi ích bị tổn thất, thế nên hoàn toàn không thể

chống đối việc Niên Bách Tiêu tham gia. Việc này đã tạo ra một không gian đủ cho Niên Bách Tiêu tự do phát huy. Nghe Diệp Uyên nói, Niên Bách Tiêu đã thức đêm sửa bảy lần quy trình kỹ thuật của sản phẩm mới. Thậm chí cậu còn tỉ mỉ tới mức mỗi một sản phẩm đặt lên vị trí nào, góc độ nào trên tay của người mẫu cũng yêu cầu rất nghiêm khắc.

Ban đầu Diệp Uyên không hiểu tại sao cậu phải làm vậy. Niên Bách Tiêu nói với anh ấy: Chính anh trai đã nói. Những ánh sáng khác nhau khi chiếu lên kim cương ở những góc độ khác nhau sẽ tạo nên những hiệu quả thị giác khác nhau. Điều cậu muốn làm chính là làm nổi bật được hình ảnh đẹp nhất của kim cương.

Sau khi biết được chuyện ấy, Tổ Diệp càng thêm chắc chắn Niên Bách Tiêu là điển hình cho mẫu đàn ông ngoài lạnh trong nóng. Bình thường chẳng thấy cậu quan tâm mấy tới anh trai, nhưng thực tế là bất kỳ lời nào anh trai nói cậu cũng ghi nhớ trong lòng.

Sau khi tổ chức xong buổi ra mắt sản phẩm mới, giá cổ phiếu của Tinh Thạch bắt đầu ổn định, sau đó có dấu hiệu tăng lên. Các hoạt động quảng bá cho sản phẩm mùa thu đông không hề thua kém Kỳ Thị. Mà tiết mục người đại diện đã từng bị Niên Bách Ngạn bãi bỏ, lần này đi theo một hướng độc đáo, sáng tạo. Người đại diện mà Tinh Thạch lựa chọn là một ngôi sao nam quốc tế đang rất nổi tiếng, thay đổi quan niệm truyền thống rằng trang sức thì đều dùng người đại diện là phụ nữ.

Quyết định này do Niên Bách Ngạn nghĩ ra từ đầu. Anh cảm thấy, đối mặt với trang sức, người thực sự sung tiền mua nó thường là nam giới. So với nữ giới, đàn ông càng muốn dùng tiền hóa thành quà tặng, dành cho người con gái mà mình có tình cảm. Lý do thứ hai là ngôi sao nam sẽ càng có sự chấn động hơn. So với việc để phụ nữ xem một đoạn quảng cáo của một cô gái xinh đẹp, họ chắc

chấn sẽ thích ngắm nhìn gương mặt của một người ông điển trai hơn.

Thế nên người đại diện là nam đã được quyết định ngay từ đầu.

Sau này vì chuyện mẫu thiết kế thuê bị đánh cắp, việc tuyên truyền cho sản phẩm mới cũng gián đoạn.

Diệp Uyên và Niên Bách Tiêu quyết định vẫn áp dụng cách làm của Niên Bách Ngạn. Họ gấp rút ngày đêm, chụp hình, biên tập lại, thay mẫu sản phẩm thuê ban đầu thành mẫu sản phẩm đấu giá mang tính chất kinh điển.

Đây là một việc tốn khá nhiều công sức. Chụp hình lại thì dễ nhưng việc biên tập hậu kỳ mất nhiều thời gian. Thế nên Niên Bách Tiêu hầu như không chợp mắt, theo dõi sát sao công việc hậu kỳ như một người sắt.

Sau đó nhân viên hậu kỳ liên tục kêu khổ, nói rằng Niên Bách Tiêu còn ngược đãi họ hơn cả anh trai cậu.

Tinh Thạch coi như đã vượt qua được một cửa ải khó khăn.

Các cổ đông rất hài lòng với những gì Niên Bách Tiêu thể hiện và ý của Diệp Uyên là hy vọng cậu có thể quay về công ty làm việc nhưng Niên Bách Tiêu từ chối. Cậu gọi cho Tổ Diệp, nói quyết định của mình.

Tổ Diệp hỏi vì sao cậu không muốn tới Tinh Thạch.

Niên Bách Tiêu trả lời với vẻ thờ ơ: “Ban đầu họ cũng kỳ vọng vào anh em như vậy phải không? Họ là đám người “ăn cháo đá bát”.”

Bốn chữ “ăn cháo đá bát” ấy được Niên Bách Tiêu nói bằng tiếng Trung, khiến Tố Diệp hết lời ngợi khen: “Em biết nói cả câu thành ngữ này à? Có hiểu nghĩa của nó không?”

Niên Bách Tiêu hừ một tiếng: “Dĩ nhiên! Anh trai em chính là cháo.”

Quả nhiên là có hiểu cái gì đâu.

Tố Diệp bó tay, đành sửa lại: “Sai rồi, anh trai em là cái bát.”

Niên Bách Tiêu nghĩ mãi, có lẽ vẫn chẳng hiểu hai thứ đó có gì khác nhau nên đành thôi.

Nhưng Tố Diệp thì hiểu ý cậu, khuyên cậu hãy cứ làm điều mình thích.

Khi sắp cúp điện thoại, Tố Diệp bất ngờ hỏi: “Em có biết anh trai em thích làm gì nhất không?”

Câu hỏi ấy làm Niên Bách Tiêu sửng ngờ.

“Ý chị là lúc anh em còn rất nhỏ ấy đã từng có ước mơ gì? Ví dụ như làm khoa học gia hay thầy giáo chẳng hạn?” Cô nhớ lúc mình còn bé tí, người lớn thường hay hỏi một câu: Sau này lớn lên, ước mơ của con là gì?

Các bạn nhỏ xung quanh có người nói làm bác sỹ, có người nói muốn làm giáo viên, có người nói muốn làm nhà khoa học. Trong đó, hầu hết các bạn nhỏ đều theo trào lưu nói muốn làm nhà khoa học.

Khi hỏi tới cô, cô nói muốn làm bác sỹ.

Các thầy cô luôn rất hài lòng về câu trả lời này, nhưng trong lòng cô

thì nghĩ cô mãi mãi không thể làm bác sỹ được nữa vì mẹ không còn nữa rồi.

Trẻ con đứa nào cũng có ước mơ, mà đa phần chúng được truyền thụ lại từ người lớn.

Thế nên cô chợt nghĩ tới Niên Bách Ngạn. Có phải lúc nhỏ anh cũng mơ ước được làm một khoa học gia gì đó không?

Cô chưa từng biết ngoại trừ Tinh Thạch, ngoại trừ kim cương, anh còn điều gì muốn làm không.

Còn Niên Bách Tiêu thì thở dài: “Lúc em hiểu chuyện thì anh ấy đã làm việc với kim cương rồi. Thực tế là, em cũng không rõ anh ấy muốn làm gì.”

Lúc này Tố Diệp mới nhớ ra độ tuổi chênh lệch của hai người họ...

Khủng hoảng của Tinh Thạch được giải cứu. Bây giờ các cổ đông đã có rảnh rang đồng tâm hiệp lực đối phó với bên ngoài.

Ngoài ở đây chính là Niên Bách Ngạn.

Đương nhiên, họ cần phải thông qua người chủ tịch là Diệp Uyên. Mà trên thực tế, Diệp Uyên càng giống như một vị vua bị quần thần uy hiếp, mà đa phần trong số những người uy hiếp anh ấy đều là các đại thần cố mệnh của triều trước.

Cảnh sát vẫn chưa nói lòng cho Niên Bách Ngạn, thậm chí còn hạn chế hoạt động của anh. Trong một quãng thời gian sau này, có lẽ Niên Bách Ngạn không được xuất cảnh. Các cổ đông bèn lấy đó làm lý do, liên minh đệ đơn lên yêu cầu Diệp Uyên thu hết thực quyền của Niên Bách Ngạn, nói với bên ngoài Niên Bách Ngạn xin nghỉ

phép dài hạn.

Đối mặt với những lần ép buộc liên tục của các cổ đông, Diệp Uyên không còn cách nào khác, đành phải gọi Niên Bách Ngạn tới công ty, nói rằng anh phải nghỉ phép một thời gian dài.

Niên Bách Ngạn là người thông minh, chỉ cười không nói gì.

Diệp Uyên cũng hiểu, nói vậy kẻ ngốc cũng hiểu là có ý gì.

Anh ấy rót cho Niên Bách Ngạn một tách trà, chau mày nói: “Cậu phải biết, thật ra tôi thật lòng muốn giao Tinh Thạch cho cậu, tôi hoàn toàn không thông thạo chuyện quản lý và thị trường.”

Độ ấm của nước trà vừa phải, lá trà từng chiếc lộn ngược như những chiếc kim châm màu trắng, rồi lại nhanh chóng bị lọc qua cơ thể, dâng hiến vị trà nồng đậm của mình.

Nhiệt độ trong phòng lúc nóng lúc lạnh.

Hương trà thoang thoảng, cộng với mùi xạ hương nhạt nhòa trong phòng tạo thành một hương thơm tinh khiết tràn vào phổi.

Niên Bách Ngạn không tiếp lời, mà khẽ nhấp một ngụm trà, đặt xuống rồi hỏi: “Anh muốn giẫm chân vào vũng nước đục Tinh Thạch sao?”

Ánh mắt Diệp Uyên có vẻ khó xử: “Hình như tôi không có sự lựa chọn.”

Ai nói thân phận không thể quyết định tất cả?

Có lúc, thân phận chính là tất cả. Nó quyết định bạn có thể làm gì và

không thể làm gì.

Niên Bách Ngạn nhìn tách trà như đang suy nghĩ chuyện gì, rất lâu sau mới gật đầu nói: “Nghỉ phép dài hạn thì thôi đi. Em chính thức nghỉ việc.”

Diệp Uyên nhìn anh với vẻ bàng hoàng.

Sau đó, thanh âm của anh ấy trở nên gấp gáp: “Cậu hà tất phải tự chặn đường đi của mình? Cậu phải biết các cổ đông chỉ sợ cậu thay đổi hết bọn họ. Cậu hoàn toàn có thể nghỉ ngơi một thời gian, đợi sóng gió qua đi rồi...”

Niên Bách Ngạn giơ tay ngắt lời Diệp Uyên: “Em có ở Tinh Thạch hay không đã không còn quan trọng nữa. Hơn nữa bây giờ Tinh Thạch quả thực cũng không thích hợp để cho một người bị các cơ quan tư pháp giám sát quản lý nữa. Diệp Uyên! Em chỉ hy vọng anh đồng ý với em một chuyện.”

Diệp Uyên nhíu mày. Thấy ý anh đã quyết, anh ấy đành thở dài: “Cậu nói đi!”

“Bộ phận thị trường, tiêu thụ, quan hệ và thiết kế đều là những người trước đây em cất nhắc. Năng lực làm việc của họ rất giỏi, đủ để giúp anh thuận buồm xuôi gió làm việc trong Tinh Thạch, mong anh đừng động tới họ.”

Diệp Uyên gật đầu: “Cậu yên tâm, người của cậu tôi nhất định sẽ giữ nguyên.”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới yên tâm.

Cuối cùng, anh lại nói: “Còn nữa, anh nên lưu tâm tất cả mọi người.

Khi anh ngồi vào vị trí này thì không thể dễ dàng tin tưởng ai. Bất kỳ ai cũng không thể tin hết toàn bộ, kể cả... người nhà họ Diệp!”

Diệp Uyên ngược mắt nhìn anh: “Cậu có ý gì?”

Niên Bách Ngạn uống nốt tách trà, đặt nó xuống. Nơi đáy mắt anh lóe lên một suy nghĩ, rất nhanh. Khi anh ngẩng lên đã thản nhiên như cũ: “Không có ý gì đâu! Thương trường như chiến trường, anh phải cẩn thận mới có thể chèo chống con thuyền này dài lâu.”

Diệp Uyên nhìn anh như có tâm tư gì đó.

Niên Bách Ngạn không nói gì thêm, chỉ đứng dậy định rời đi.

Khi ngón tay anh chạm vào tay nắm cửa, giọng Diệp Uyên bỗng vang lên sau lưng.

“Bách Ngạn!”

Niên Bách Ngạn dừng bước, quay đầu.

Ánh mắt Diệp Uyên u tối và nghiêm nghị: “Việc bố tôi qua đời và cái chết của Diệp Ngọc, cậu không nghi ngờ ai sao?”

“Em là người đáng bị nghi nhất.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn rất bình thản.

Diệp Uyên lắc đầu: “Không! Tôi vẫn tin tưởng cậu.”

“Cảm ơn anh đã tin tưởng!”

“Thế nên, nhất định phải lôi kẻ đứng đằng sau ra.”

Niên Bách Ngạn khẽ đáp: “Chưa chắc đã dễ dàng như vậy. Ngay từ lúc ở Nam Phi, kế hoạch của kẻ này đã rất hoàn chỉnh rồi.”

Diệp Uyên kinh ngạc: “Nam Phi? Ý cậu là chuyện cậu bị tập kích? Chẳng phải đó là mẹ tôi...”

“Không phải mẹ anh!” Niên Bách Ngạn đáp rất chắc chắn: “Mẹ anh chỉ tìm người theo dõi bọn em. Nhưng trên thực tế người nổ súng bắn vào bọn em là kẻ khác. Kẻ này rất thông minh, biết lợi dụng việc làm của mẹ anh. Chỉ cần em chết ở Nam Phi thì tội trạng này mẹ anh sẽ gánh hết.”

Diệp Uyên đứng bật dậy: “Nói vậy thì kẻ này quá nguy hiểm. Bách Ngạn! Chúng ta không thể để hắn nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật được.”

“Diệp Uyên! Anh cứ ngồi vững vàng chiếc ghế chủ tịch của mình. Có rất nhiều việc không phải anh muốn điều tra là sẽ điều tra ra được. Cho dù anh có điều tra ra được, rất có thể đó là một kết quả mà anh không ngờ tới.”

“Ý cậu là...”

“Em tin rằng, lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó thoát. Cứ giao lại cho cảnh sát đi!” Niên Bách Ngạn nói rành mạch.

Quyển 13 - Chương 554: Tôi không xứng đáng

Đồ đạc của Niên Bách Ngạn trong văn phòng rất ít. Ngoại trừ những thứ có thể đóng vào thùng giấy bê đi, toàn bộ quần áo trong phòng nghỉ đều đóng gói, gửi bằng đường bưu điện. Hứa Đồng đích thân tới kiểm kê. Sắc mặt của cô rất khó coi, mấy lần định nói gì lại thôi.

Sau khi nhét khung ảnh trên bàn làm việc vào thùng giấy, Niên Bách Ngạn khẽ lên tiếng: “Hứa Đồng! Cô có chuyện gì cứ nói đi!”

Hứa Đồng ngừng tay, nhìn Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc! Anh đi như vậy chẳng đáng chút nào!”

“Trên đời này chẳng có chuyện gì đáng hay không đáng, phải xem mình có muốn hay không.” Niên Bách Ngạn đóng chặt hộp giấy lại, giọng nói vẫn rất bình thản: “Cô ở lại Tinh Thạch giúp Diệp Uyên. Bây giờ người anh ấy có thể tin tưởng chỉ có cô mà thôi.”

“Nhưng mà...”

“Hứa Đồng! Tôi biết cô muốn nói gì. Không cần cảm thấy bất bình cho tôi. Đây là cách giải quyết tốt nhất.” Niên Bách Ngạn ngắt lời cô.

Hứa Đồng mím môi, đứng đó nhìn anh.

Đang là buổi chiều. Ánh nắng hơi chênch chênh. Có những vệt sáng loang lổ xuyên qua ô cửa chớp rọi lên gương mặt anh. Một nửa gương mặt tuần tú chìm trong nắng. Nhìn từ góc độ này, anh không còn nghiêm nghị như thường ngày. Đôi lông mày quen căng ra giờ

cũng thả lỏng hơn nhiều. Bờ môi của anh chỉ hơi mím lại, không còn là một đường thẳng sắc lẹm nữa.

Nhìn mãi, nhìn mãi, trong lòng Hứa Đồng hơi buồn, đầu mũi cay cay.

Cô đã ở bên cạnh anh rất nhiều năm. Từ khi anh mới chỉ là một quản lý tại một chi nhánh của Tinh Thạch ở nước ngoài, mỗi bước đi của anh đều có sự góp mặt của cô. Ban đầu anh làm ở bộ phận tiêu thụ, chỉ là một quản lý nhỏ nhoi. Tháng nào cũng phải gánh một chỉ tiêu tiêu thụ trên lưng. Nếu không hoàn thành được chỉ tiêu có thể phải cuốn gói ra đi bất kỳ lúc nào.

Người nhà họ Niên không hề vì anh họ Niên mà chiều cố quá nhiều. Từ làm quản lý lên tới giám đốc bộ phận, mỗi bước chân của anh đều rất vất vả. Thức đêm đã trở thành chuyện cơm bữa. Một năm có 365 ngày, anh chỉ muốn bẻ từng ngày ra dùng. Tháng nào anh cũng phải thay mấy đôi giày, không phải để phù hợp với những môi trường khác nhau mà vì anh đã thật sự đi đến mòn gót.

Khi anh trở thành giám đốc bộ phận, đã dùng tiền hoa hồng mình tích cóp được mua một chiếc xe. Nhưng vì em trai thích, anh đã đưa cho em mình mà không hề do dự. Sau đó, khi tất cả các giám đốc khác đều lái xe tới công ty, đi khắp nơi làm việc thì anh vẫn phải chen lấn lên xe buýt, ngồi tàu điện ngầm. Giày da vẫn hồng như cũ.

Lúc đó Hứa Đồng cũng còn trẻ, không hiểu vì sao anh phải làm vậy. Cô cho rằng một đứa trẻ còn đang đi học như Niên Bách Tiêu không cần một chiếc xe tốt như vậy. Nhưng anh cười nói: Em trai tôi trước nay vẫn thích xe đua. Rồi còn nói: Bây giờ ngày nào tôi cũng phải chạy lên các chợ, lái xe đua đi bàn chuyện làm ăn với người ta sao? Không thích hợp!

Hứa Đồng cảm thấy, chiếc xe đua đó anh muốn mua cho em trai

mình.

Anh rất giỏi giang, cũng rất tài trí. Anh am hiểu sâu sắc quy luật thị trường, biết được một thứ như thế nào phải bán ra bằng cách nào để đạt được hiệu quả tốt nhất. Khi anh ngồi lên vị trí giám đốc, câu thường xuyên nói với cấp dưới chính là: Đừng tưởng bán được hàng đi rồi các bạn sẽ là một nhà tiêu thụ thị trường tài ba. Điều đó chỉ có thể chứng tỏ các bạn là một nhân viên tiêu thụ. Thế nào là tiêu thụ thị trường? Nó không giống với nhân viên tiêu thụ. Đó là khi thứ đồ của bạn đạt được lợi nhuận lớn nhất với cách thức thể hiện tốt nhất.

Lúc đó Hứa Đồng biết mình đã không theo nhầm người. Anh là một người đàn ông có thể nhìn rất xa. Thứ anh quan tâm tuyệt đối không phải là lợi ích trước mắt mà lợi ích phát triển lâu dài.

Cũng chính vào năm đó, anh uống rượu nhiều đến nổi xuất huyết dạ dày.

Nhưng cũng đồng thời là người được công ty thăng chức nhanh nhất.

Năm sau, anh đã chuyển tới bộ phận quản lý thị trường, phụ trách cả bộ phận thị trường và bộ phận tiêu thụ. Dưới sự lãnh đạo của anh, mỏ kim cương ở Nam Phi được khai thác và lợi dụng triệt để. Cùng năm ấy, anh tới Nam Phi và Nga với tư cách giám đốc bộ phận khai thác kiêm nhiệm, khảo sát tình hình mỏ kim cương ở các nơi ấy.

Lại qua một năm nữa, anh bộc lộ hết tài năng trong số rất nhiều đối thủ cạnh tranh, vững vàng ngồi lên vị trí tổng giám đốc, phụ trách công việc tiêu thụ và khai thác của cả khu vực châu Âu. Chức vụ của anh càng ngày càng cao, công việc càng ngày càng bận, thường

xuyên phải bốn ba tới các mỏ kim cương và xuất hiện ở các bữa tiệc khắp nơi trên thế giới. Từ nhỏ anh đã nhạy cảm với kim cương, còn bé đã theo một người thợ danh tiếng học cách cắt mài kim cương. Thế nên mới ban đầu, khi bộ phận thiết kế và bộ phận gia công sản phẩm không phục anh, anh đã lấy ra một viên kim cương thô được giám định viên giám định là chất lượng không tốt, bắt đầu phác họa, mài bóng, rồi sau đó thiết kế, đóng gói, tuyên truyền. Vài đầu vào đó hơn một tháng, tới tháng thứ hai, viên kim cương này đã có giá bán ra cao gấp 20 lần giá trị thực của nó.

Ai vậy đều phải giao ngón cái về phía anh.

Hứa Đồng đi theo anh cũng được thăng chức, nhưng mãi mãi vẫn là trợ lý của anh. Không phải cô không có sự lựa chọn nào khác, nhưng cô chỉ muốn làm trợ lý của anh.

Cứ thế, ở nước ngoài mấy năm trời, Hứa Đồng đã chứng kiến anh từ một người đàn ông lặng thầm, không tên không tuổi trở thành một người thành công trầm ổn, vững vàng, từ những ngày khó nhọc, cực khổ làm việc để rồi từng bước có được danh tiếng, tài sản. Dưới thử thách của năm tháng, anh càng ngày càng toát lên vẻ hấp dẫn.

Tới tận khi anh được điều từ nước ngoài về nước, trở thành giám đốc hành chính phụ trách cả khu vực Trung Hoa.

Đã không còn sự sắc sảo của một chàng trai trẻ tuổi, đã có nhiều hơn vẻ nội hàm lắng lại sau bao năm tháng. Đây chính là sự thay đổi của Niên Bách Ngạn.

Điều duy nhất không đổi là... phụ nữ.

Những người phụ nữ bên cạnh anh.

Anh chắc chắn là một người đàn ông điển trai. Trước khi chưa thành công, đã có người muốn theo đuổi anh. Sau khi anh thành công, lại có vô số người muốn được anh bao nuôi.

Còn Hứa Đồng, cô tự hỏi lại lòng mình. Bản thân cô thật sự không động lòng trước anh sao?

Có những người, chỉ có đứng ngắm nhìn từ xa.

Nghĩ lại những chuyện đã xảy ra bao nhiêu năm nay, cổ họng Hứa Đồng cũng nghẹn lại. Khóe mắt cô đỏ ửng. Rồi chẳng mấy chốc, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Đúng vào lúc cô định giơ tay gạt đi thì một tờ giấy ăn được đưa tới trước mặt cô.

Cô ngước lên, nước mắt còn chưa kịp thu lại. Trong朦胧 lung, cô nhìn thấy gương mặt và bóng hình cao lớn của Niên Bách Ngạn ở gần ngay trước mắt.

Anh cầm một tờ giấy trong tay, ánh mắt quan tâm.

Hứa Đồng cảm thấy rất khó chịu trong lòng. Cô đón lấy rồi nói cảm ơn.

Trông Niên Bách Ngạn có phần bối rối. Anh thờ dãi, nói: “Tôi nhớ lần trước đây cô khóc chắc là năm tôi được lên làm giám đốc.”

Anh nói vậy, Hứa Đồng càng khóc dữ hơn.

Niên Bách Ngạn có phần hoảng hốt, đồng thời cũng chẳng biết phải làm sao.

Anh không ngừng đưa khăn giấy cho cô.

Hứa Đồng không hiểu hôm nay mình bị làm sao, nước mắt cứ chảy hoài không nghe theo sự sai bảo của bản thân. Anh nói không sai, lần trước cô khóc là vì anh uống đến mức phải nhập viện vì xuất huyết dạ dày. Anh không biết tại sao lúc đó cô khóc, chỉ thấy cô rơi nước mắt mà thôi. Sau đó anh hỏi cô, cô bèn nói, khách hàng đó quá đê tiện, cô chịu không nổi mới khóc.

Phải ra sức dè chặt lên đôi mắt, nước mắt của cô mới ngưng lại được đôi chút.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười khe khẽ của Niên Bách Ngạn. Sau đó, anh giơ tay, vỗ vỗ lên vai cô: “Đừng khóc nữa! Diệp Uyên là một người sếp tốt. Cô theo anh ấy, ít nhất sẽ không phải làm việc như một người đàn ông.”

Người cô muốn đi theo đâu phải là Diệp Uyên?

Nhưng cô vẫn khẽ gật đầu.

Cuối cùng, Niên Bách Ngạn rút tay về, thu dọn nốt mấy thứ cuối cùng rồi nhìn Hứa Đồng và nói: “Có một câu, tôi muốn nói không phải bằng thân phận cấp trên.”

Hứa Đồng đỏ mắt nhìn anh.

“Thiên Vỹ là một người đàn ông rất được.” Những lời thừa thãi không cần nói nhiều. Anh chỉ dừng lại tại đó mà thôi.

Hứa Đồng hơi sững người, rất lâu sau mới nhìn anh nói: “Tôi không dám thích sếp là đàn ông.”

Câu nói ấy khiến ngón tay Niên Bách Ngạn khựng lại.

Anh ngược mắt nhìn cô, ánh mắt có phần quan sát.

Dưới đôi mắt bức bách ấy, Hứa Đồng cảm thấy tâm tư của mình không còn chỗ che giấu nữa. Cô hít sâu một hơi, nhìn lại vào mắt anh và nói: “Tổng giám đốc! Đúng là tôi thích anh.”

Phải, ai lại có thể đứng trước một người đàn ông như Niên Bách Ngạn cơ chứ?

Một ngày hai ngày tảng lờ còn có thể, nhưng một năm, hai năm thì sao? Rồi ba năm, năm năm?

Hứa Đồng cũng là con gái, từ những tháng ngày mới biết yêu cho tới khi biết cách đứng vững, hờ hững, những năm tháng tươi đẹp nhất cô đều ở bên cạnh anh. Khi anh làm việc rất nghiêm túc, sự nghiêm khắc của anh, sự ung dung, tài trí của anh, sự thành thực, ổn trọng của anh... Tất cả những điều ấy đều trở thành nguyên nhân khiến Hứa Đồng có tình cảm nhưng không dám yêu.

Vì cô hiểu rất rõ nguyên tắc của Niên Bách Ngạn. Phàm là những thư ký một khi yêu thích anh, kết cục duy nhất chính là bị anh sa thải. Cô không dám nhìn thẳng vào tình cảm của mình, chỉ có thể dốc sức thuyết phục bản thân, người đàn ông này cô không yêu nổi, không thể yêu được.

Không phải cô không biết anh từng có tình nhân. Anh cũng là một người đàn ông bình thường, có những nhu cầu sinh lý bình thường. Cô không ghen tỵ với Bạch Băng, hoặc những người con gái từng có chút qua lại với anh. Vì anh vẫn việc mình mình làm, không vì bất kỳ ai mà thay đổi.

Cho tới khi Tố Diệp xuất hiện.

Tất cả đã trở nên khác biệt.

Thật ra Hứa Đồng hiểu, sớm muộn gì ngày ấy cũng tới. Sẽ có một ngày anh rơi vào lưới tình, toàn tâm toàn ý yêu một người con gái.

Và ngày ấy cuối cùng cũng đến.

Cô nhìn thấy rõ sự thay đổi trong ánh mắt anh. Ánh mắt ấy luôn dõi theo Tố Diệp. Nguyên tắc của anh hết lần này tới lần khác vì cô ấy mà thay đổi.

Từ rất lâu rồi, cô đã có dự cảm, hai người họ chắc chắn sẽ đi cùng nhau.

Vì một người nghiêm túc như anh lúc hợp lại bất giác nhìn về phía Tố Diệp, nhìn cô ấy báo cáo tiến độ công việc. Trong đôi mắt ấy là một sự dịu dàng Hứa Đồng chưa bao giờ nhìn thấy.

Lúc đó, họ vẫn chưa yêu nhau, anh vẫn còn là “anh rể” của Tố Diệp.

Cho đến khi lúc ở trấn Thiên Đăng, khi Tố Diệp xông vào phòng VIP của họ, khi Tố Diệp xấu hổ quay người bỏ đi, cô phát hiện, anh đã không thể ngồi yên được nữa.

Anh ăn được một bữa rồi cũng đuổi theo ra ngoài.

Sau đó, trên con đường đá ấy, anh và Tố Diệp đã gặp lại nhau.

Cô biết, với tính cách của anh, một khi đã chủ động xuất kích thì nắm chắc phần thắng.

Quả không sai. Anh đã lệnh cho cô đặt vé cho Tố Diệp cùng tới Nam Phi, hơn nữa tối đó anh còn đưa Tố Diệp về khách sạn nơi anh nghỉ chân...

Nói không quan tâm, không buồn là giả dối.

Nhưng thật ra cô rất quý Tố Diệp, cũng cảm ơn cô ấy đã xuất hiện. Nếu không vì có Tố Diệp thì trái tim của cô vẫn đang còn dần vật, giày vò, quặn thắt trong đau khổ.

Bella thích Niên Bách Ngạn. Chuyện này cô đã biết từ lâu.

Cô cũng đã nhắc riêng Bella, đừng để tâm tư của mình quá lộ liễu. Nhưng Bella không nghe.

Và rồi cuối cùng cũng có một ngày, cô ta bị Niên Bách Ngạn sa thải.

Khi ấy, cô đã hỏi Niên Bách Ngạn: Tại sao phải đuổi việc Bella?

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng trả lời: Diệp Diệp không thích Bella cho lắm.

Phải, trong lòng anh, chỉ có Tố Diệp là quan trọng nhất.

Hôm nay, đối mặt với lần chia tay này, Hứa Đồng cảm thấy, mình nên đặt một dấu chấm hết cho mình.

Giống như hôm đó Tố Diệp hỏi cô: Cô vốn dĩ có thể nghỉ phép, bây giờ quay về không sợ thêm phiền phức sao?

Cô trả lời: Anh ấy là sếp của tôi. Sếp gặp khó khăn, người làm nhân viên ai lại có tâm trạng đi ngao du sơn thủy chứ.

Tố Diệp bèn nhìn cô, rất lâu. Cô bị Tố Diệp nhìn đến nổi da gà, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thản. Kết quả, Tố Diệp đã khế hỏi cô một câu: Hứa Đồng! Thật ra cô thích anh ấy, phải không?

Cô quả thực đã bị Tố Diệp làm cho giật mình. Cô những tưởng tâm tư của mình được che giấu rất kỹ. Từ trước tới nay, đến bản thân cô cũng bắt đầu tin rằng mình chỉ coi Niên Bách Ngạn là cấp trên. Nhưng một câu nói của Tố Diệp đã khiến mọi sự ngỡ ngàng ngập trong lòng cô được phơi bày.

Cô ấp a ấp úng, muốn phủ nhận. Nhưng Tố Diệp đã kéo tay cô lại, chân thành nói: Bách Ngạn được một người con gái như cô dành tình cảm là phúc của anh ấy. Hứa Đồng! Tôi không giận đâu, cũng không trách cô. Thích một người không có gì sai cả. Tôi phải cảm ơn cô đã luôn lừa gạt bản thân mình như thế.

Hứa Đồng muốn khóc, cảm thấy bản thân mình bị ối vô cùng.

Tố Diệp cười nói: Cô đã quyết định làm sao để cắt đứt phần tình cảm này chưa?

Hứa Đồng vội vàng giải thích: Tiểu Diệp! Tôi chưa bao giờ muốn phá hoại tình cảm của hai người.

Tố Diệp nói: Tôi biết. Tôi hiểu rõ con người của cô, thế nên mới không muốn cô khổ sở như vậy. Nếu cô thích anh ấy, hãy nói với anh ấy đi. Tôi tin tưởng Bách Ngạn, cũng tin tưởng cô. Hai người sẽ giải quyết tốt mối quan hệ này.

Hứa Đồng không dám tin.

Tố Diệp bèn nói: Hứa Đồng! Cô không giống những người phụ nữ khác. Cô đã ở bên cạnh Bách Ngạn bao nhiêu năm nay, đối với cả cô và anh ấy đều là một chuyện rất có ý nghĩa. Không sai! Tôi sẽ ghen khi có người phụ nữ khác tới gần Bách Ngạn. Nhưng tôi lại tin cô. Hứa Đồng! Tôi tin cô có thể xử lý ổn thỏa chuyện này. Nếu tôi chưa lấy anh ấy, tôi và cô sẽ cạnh tranh công bằng. Nhưng bây giờ tôi đã là vợ anh ấy rồi, tôi cũng mong cô có thể bước ra khỏi sự dằn vặt này, không mong nhìn thấy cô tiếp tục đau khổ nữa.

Hứa Đồng rất cảm động trước sự rộng lượng của Tố Diệp. Cô vốn dĩ định cứ giấu mãi không nói nữa, nhưng khi Niên Bách Ngạn cầm khăn giấy đưa cho cô, nói với cô đừng khóc nữa, cô cảm thấy Tố Diệp nói đúng, cô bắt buộc phải chấm dứt mối tình đơn phương này rồi.

Vì bất luận là cô hay Tố Diệp đều biết rất rõ Niên Bách Ngạn sẽ đưa ra sự lựa chọn thế nào.

Sau khi nghe Hứa Đồng nói xong, Niên Bách Ngạn hơi ngẩn người, sau đó lại bình tĩnh trở lại.

Cô nhìn thấy rõ sự thay đổi trong ánh mắt anh.

Cô ngậm nước mắt: “Tôi cảm thấy, lúc này có thể dứt khoát tình cảm cũng là một chuyện tốt.”

Niên Bách Ngạn đứng nguyên đó, hiền hòa như một con chim bồ câu.

Hứa Đồng lấy hết dũng khí bước gần tới, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh.

Đây là lần đầu tiên cô có tâm lý này, đối diện anh với tư cách là một người con gái.

“Em thích anh, đã... thích từ rất lâu, rất lâu rồi. Nhưng bao nhiêu năm nay, em vẫn luôn lừa dối chính mình, nói với bản thân rằng, anh là người sắp em tôn trọng nhất, rằng mình chỉ có lòng ngưỡng mộ đối với anh mà thôi.”

Niên Bách Ngạn vẫn nhìn cô từ đầu tới cuối. Gương mặt không có quá nhiều xao động, chỉ có đôi mắt là nhuốm màu xót xa.

“Thật ra... hôm nay em chỉ muốn hỏi một câu thôi. Anh có từng thích em không? Cho dù chỉ là động lòng một chút thôi.” Hứa Đồng dừng cảm hỏi.

Đôi lông mày của Niên Bách Ngạn dần dần nhíu lại, nhưng ánh mắt không trở nên thiếu kiên nhẫn và hà khắc. Anh nhìn cô giây lát, sau đó gơ tay chủ động ôm cô vào lòng.

Khoảnh khắc được áp mặt lên lồng ngực của anh, nước mắt Hứa Đồng lại rơi.

Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao Tố Diệp lại lo được lo mất.

Vòm ngực này thật sự rất rộng rãi, vững chắc. Anh thật sự sẽ khiến phụ nữ lạc lối.

Nhưng anh đã thuộc về một người con gái khác.

Chiếc áo sơ mi anh mặc được một người con gái ủi nóng. Chiếc cà vạt anh đeo được một người con gái khác kết hợp. Ngay cả chiếc cúc măng séc của anh cũng là món quà của một người con gái khác. Đôi cúc măng séc này là thứ anh đeo lâu nhất, nhiều nhất. Có thể

thấy, anh yêu người đó đến mức nào.

Cô bất giác siết chặt lấy áo anh rồi ôm chặt anh hơn.

Vì cô biết đây là lần đầu tiên mình được gần gũi với anh đến vậy và cũng là lần cuối cùng.

Niên Bách Ngạn biết cô lại khóc. Anh giơ tay vỗ nhẹ lên lưng cô, sau đó nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Hứa Đồng! Cô là người trợ lý tốt nhất của tôi, thế nên, tôi xin lỗi.”

Tình cảm của Hứa Đồng sâu nặng vô cùng, khiến anh không ngờ tới, nhưng cũng lại khiến anh đau lòng. Anh đau lòng vì đối phương là Hứa Đồng, là người trợ lý đắc lực nhất của anh, nhưng cũng vì cô đã phải rơi nước mắt cho một người đàn ông không xứng để yêu như anh.

Hứa Đồng nép trong lòng anh, nhắm chặt mắt lại. Cô biết anh sẽ nói vậy. Anh luôn thực tế như thế, không cho người con gái bất kỳ hy vọng nào.

“Cảm ơn cô đã dành tình cảm cho tôi, nhưng tôi không xứng đáng đâu.” Niên Bách Ngạn cất giọng trầm thấp.

Hứa Đồng ngược mắt lên, nhìn anh và hỏi: “Anh rất yêu cô ấy?”

“Đúng thế, tôi rất yêu cô ấy!”

“Nếu Tố Diệp nhìn thấy chúng ta như vậy thì sao?”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn đờ ra. Anh vô thức đẩy cô ra, quay đầu nhìn ra cửa.

Ngoài cửa không một bóng người.

Sau đó anh quay lại nhìn Hứa Đồng.

Mà Hứa Đồng cũng đã hoàn toàn giải thoát.

Cô khẽ cười, đỏ mắt nói: “Tổng giám đốc! Anh đúng là một người đàn ông tốt, Tố Diệp thật sự rất may mắn.”

Chính vào lúc này, khi sự hoảng loạn và căng thẳng lướt qua đôi mắt anh, Hứa Đồng đã hiểu anh quan tâm tới Tố Diệp đến mức nào. Anh là một người đàn ông làm gì cũng điềm đạm, bình tĩnh, vậy mà lại vì người con gái mình yêu trở nên thận trọng, dè dặt.

Niên Bách Ngạn cũng hiểu hành vi của cô, chân thành đáp: “Hứa Đồng! Tôi hy vọng cô được hạnh phúc.”

Hứa Đồng nhìn anh, nói những lời từ tận đáy lòng: “Tôi cũng hy vọng anh được hạnh phúc. Không, tôi hơi ích kỷ một chút. Tôi chỉ hy vọng anh hạnh phúc khi ở bên cạnh Tố Diệp thôi. Anh không được có lỗi với cô ấy. Nếu anh thay lòng đổi dạ, tôi sẽ trù úm anh mãi mãi không được hạnh phúc.”

Niên Bách Ngạn cười: “Sẽ không có ngày đó đâu!”

Hứa Đồng cũng cười.

Vĩnh biệt nhé, tình yêu của tôi...

Hãy cứ tan biến đi như thế nhé...

Khi Niên Bách Ngạn bê hộp giấy từ trong văn phòng đi ra, các nhân viên đứng đầy hành lang. Đa số mọi người đều khóc, đến cả mấy vị

giám đốc, khoe mắt cũng đỏ ửng.

Anh đứng thẳng, cổ tình chau mày: “Bây giờ đang là giờ làm việc, ai cho phép mọi người rời khỏi vị trí?”

Lần này, không ai cuống cuồng quay về chỗ ngồi nữa. Họ đứng nguyên đó, nghen ngào gọi: “Tổng giám đốc...”

Niên Bách Ngạn không biết làm sao, dịu giọng nói: “Mọi người! Tôi chỉ nghỉ việc thôi, có phải tiễn tôi lên giàn hỏa thiêu đâu.”

Một câu nói đùa hiểm hoi, khiến mấy nhân viên bật cười trong nước mắt.

Diệp Uyên cũng tới. Anh ấy đi tới, không nói gì, nhưng sắc mặt cũng rất khó coi.

“Các bạn nghe cả đây. Trong số mọi người có rất nhiều nhân viên do tôi đích thân mời tới. Kể từ hôm nay, mọi người đều phải nghe theo sự sắp xếp của chủ tịch. Không được phép trễ nải công việc, phải cần cù, tận tụy. Tinh Thạch là gia đình của mọi người. Các bạn chính là một phần của Tinh Thạch, đã đổ mồ hôi và công sức cho nơi đây. Đó là trách nhiệm và nghĩa vụ của các bạn!” Đó là lời dặn dò cuối cùng của Niên Bách Ngạn.

Các nhân viên lần lượt nhận lời.

Nhìn thấy cảnh ấy, anh cũng yên tâm, đi thẳng ra khỏi Tinh Thạch.

Các nhân viên tiễn anh ra tận thang máy nhưng bị Niên Bách Ngạn quát, yêu cầu họ quay về làm việc. Họ quyến luyến không nỡ rời đi. Tới khi cửa thang máy đóng lại, họ vẫn đứng đó trong nghen ngào.

Giờ đang giờ làm việc, cả một thang máy rộng rãi chỉ có một mình Niên Bách Ngạn.

Anh nhìn bóng mình phản chiếu trên cánh cửa kim loại, trong lòng chỉ còn lại hụt hẫng.

Đây đây sao cũng là nơi anh đã từng phấn đấu. Bao năm tháng cuộc đời anh đã trải qua ở đây. Hôm nay, sau khi bước chân ra khỏi chiếc thang máy này, anh sẽ không còn liên hệ gì với nó nữa.

Tinh Thạch đã thật sự là của nhà họ Diệp.

Anh đã chuyển nhượng hết của cổ phần trong tay mình, Diệp Uyên mua lại với giá cao.

Ra ngoài tòa nhà lớn, một cơn nóng bốc lên mặt.

Mùa hạ của Bắc Kinh đổ lửa một cách kỳ lạ.

Hôm nay Niên Bách Ngạn không lái xe. Anh vốn dĩ định gọi tài xế tới đó mới chợt nhớ ra mình đã nghỉ việc rồi, bèn ôm chiếc hộp đi về phía trước. Khi anh đang đi bên lề đường, có người huýt sáo về phía anh.

Anh quay đầu.

Đập vào mắt là gương mặt tươi như hoa của Tố Diệp.

Cô lái xe của anh, rõ ràng là đã đợi rất lâu rồi.

Niên Bách Ngạn ôm hộp đi tới, nhìn cô khế cười: “Anh cũng trở thành kẻ lang thang rồi.”

“Chuyện này tốt mà. Thế sự vô thường, lúc thịnh lúc suy. Câu này nói anh phải không?” Tố Diệp cười hì hì rồi bước xuống xe, chỉ tay về phía anh: “Cái hộp không nặng sao?”

Niên Bách Ngạn mím môi, đặt nó vào trong cốp xe, vỗ vỗ mấy cái rồi nói với cô: “Quan trọng nhất trong này chỉ có cái khung ảnh của em thôi.”

Sau khi quan hệ của người rõ ràng, một ngày nào đó cô đường hoàng đi vào phòng làm việc của anh, lôi từ trong túi ra một chiếc khung ảnh có ảnh của cô, đặt lên bàn rồi nói: Trong ví tiền của anh có hình em lúc nhỏ. Bây giờ em cho anh thêm hình anh lúc lớn, thế là hoàn hảo!

Anh nhìn kỹ. Hay rồi, khung ảnh bằng đồng nguyên chất, nặng chết.

Cô thì cười nói: Như vậy mới thể hiện được giá trị của em.

Anh chẳng biết làm sao.

Tố Diệp đi lên xe.

Sau khi cất hộp đi, Niên Bách Ngạn bèn đi tới vị trí ghế lái rồi vỗ lên đầu xe. Cô thò đầu ra, tò mò nhìn anh.

“Sang bên kia, anh lái!” Anh nói.

Tố Diệp bấu môi rồi ngoan ngoãn trèo sang vị trí ghế phụ.

Niên Bách Ngạn lên xe, cho xe chạy.

“Anh đưa em đi dạo một vòng Tứ Cửu Thành đã!” Tố Diệp buông một câu.

Niên Bách Ngạn suýt nữa thì gây ra tai nạn.

“Gì cơ?”

“Bình thường anh chẳng có thời gian đưa em đi đây đi đó. Giờ rảnh rang rồi, chúng ta hãy tận hưởng mùa hè Bắc Kinh đi.” Nói rồi, Tố Diệp bật nhạc trong xe lên, trông có vẻ vô cùng cao hứng.

Niên Bách Ngạn nhìn cô quái dị, rất lâu sau mới hỏi: “Bà Niên này! Ông xã em vừa mới mất việc, em đã biết hay chưa?”

“Biết rồi! Em đoán ra ngay mà, thế nên mới tới đón anh. Anh xem, hôm nay em còn nghỉ cả lớp thư pháp.” Tố Diệp huyên thuyên.

Niên Bách Ngạn chẳng biết nên khóc hay cười.

Nhân lúc đèn đỏ, Tố Diệp thân mật nhào vào lòng anh, cười hớn hở: “Em chỉ cần biết anh đã có thời gian ở bên cạnh em là em vui rồi.”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Nhưng mà Diệp Diệp, anh không muốn dùng cách này để thực hiện lời hứa của anh.”

Anh đã hứa sẽ cùng cô đi du lịch, đi chơi khắp nơi, nhưng chắc chắn không phải với cách thâm này.

Tố Diệp hiểu ý anh, chủ động hôn lên môi anh rồi nói: “Bách Ngạn! Như thế này rất tốt, thật đấy!”

Niên Bách Ngạn giơ tay vòng qua sau gáy cô rồi áp mặt xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu.

Tới tận khi đèn xanh bật sáng, sau lưng có tiếng còi xe thúc giục, anh

mới buông cô ra.

Rồi hào phóng nói: “Được rồi! Thắt dây an toàn vào! Chuyến du lịch phố cổ Bắc Kinh, bắt đầu!”

Tố Diệp tươi cười, gật đầu.

Rồi cô trêu chọc anh: “Anh yêu à! Vậy anh có cần thay quần áo trước không?”

“Sao vậy?”

Tố Diệp nhin cười: “Không sao! Nhưng mà áo sơ mi của anh hình như hơi ướt đấy.”

Ngực anh hơi ướt.

Niên Bách Ngạn cúi đầu xuống nhìn, bàn tay đang nắm vô lăng bỗng cứng đờ.

Là nước mắt của Hứa Đồng. Còn chưa khô.

Thấy Tố Diệp vẫn còn nhìn mình không chớp mắt, anh hắng giọng nói: “À, vừa nãy lúc dọn đồ, không cẩn thận bị nước bắn lên.”

Quyển 13 - Chương 555: Đúng là rất trẻ con

Bắn nước lên ư?

Đến cả Niên Bách Ngạn cũng phải bái phục tài nói dối tự nhiên của mình.

Từ công ty đi ra, anh hoàn toàn không để ý rằng lúc ôm Hứa Đồng, vết nước mắt cô ấy để lại vẫn chưa khô. Có lẽ tại tâm trạng của anh cũng không tốt lắm nên đã quên băng mắt. Thấy Tố Diệp nhắc như vậy, anh mới bàng hoàng nhận ra.

Anh quên mất ai đó đã từng nói: Những lúc cần thiết tuyệt đối đừng nói sự thật với người phụ nữ. Đôi khi, những lời nói dối hoàn hảo còn đáng tin cậy hơn là sự thật. Vậy thì, bây giờ chính là lúc cần thiết phải không?

Anh lái xe mà trong lòng hơi thấp thỏm không yên. Anh bỗng cảm thấy mình như một kẻ gian vừa làm chuyện trái với lương tâm. Nếu để Tố Diệp biết hoặc nhìn thấy cảnh ấy, anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội.

“Ồ, bắn nước à~” Ở bên ghế lái phụ, Tố Diệp dài giọng, có vẻ như đã tin nhưng nghe kỹ vẫn có chút nghi ngờ.

Lúc nói câu ấy, cô vẫn nhìn anh không rời mắt, ánh mắt ác ý lại có phần cố tình.

Niên Bách Ngạn vội vàng liếc nhìn cô. Thấy cô nhìn mình kỳ lạ, quả

tim trong lồng ngực anh chợt đập thịch một tiếng. Anh đã sống ba mươi mấy năm rồi, chưa từng bị người con gái nào nhìn đến nỗi hết hồn hết vía thế này.

Thôi thì im lặng là vàng.

Tố Diệp nghiêng đầu nhìn bờ môi hơi mím của anh còn cả bàn tay đang nắm lấy vô lăng, trông có vẻ rất gắt gao. Cô giơ tay lên, sờ vào mảng áo bị thấm nước đổ của anh.

Ngón tay cô vừa chạm vào, Niên Bách Ngạn bèn làm ra vẻ thoải mái, kéo tay cô ra, đan hai bàn tay vào nhau rồi khẽ hỏi: “Tối nay em muốn ăn gì?”

Động tác trông có vẻ rất tự nhiên nhưng lọt vào mắt Tố Diệp lại có chút gì như cố ý. Cô bất chợt nhớ tới có một lần trên áo sơ mi của anh có mùi rượu, khi cô định ghé sát ngửi thử thì anh lại dùng một cách cực kỳ tự nhiên để ngăn cô lại.

Trò này sau khi đã dùng qua một lần, Tố Diệp đương nhiên hiểu dụng ý của nó.

Cô cười thầm. Thì ra đứng trước mặt phụ nữ, anh cũng đâu có nhiều thủ đoạn phong phú lắm đâu.

“Chúng ta đi dạo phố trước, tới giờ ăn cơm thì về nhà cậu.” Tố Diệp không buông tay anh ra mà cúi đầu, đùa nghịch ngón tay anh.

Cô đặc biệt thích nắm ngón tay anh thế này.

Mảnh khảnh, các khớp xương rõ ràng. Móng tay cũng mượt mà, sạch sẽ. Có lúc cùng anh đan tay như vậy, cô bỗng có thêm một chút tự hào. Vì đây là đôi tay khai thác kim cương, vì đây là đôi tay có thể

nhấn nạy mài bóng những viên đá tường chừng không đẹp mắt trở nên lung linh, rực rỡ. Một đôi đáng giá như vậy lại đang đan cài cùng cô, trên ngón áp út còn đeo cùng một chiếc nhẫn với cô.

Những ngón tay này vừa có thể làm ra những viên kim cương bóng bẩy cũng có thể ôm cô vào lòng, khẽ vén mái tóc dài của cô, vuốt ve gò má cô, thậm chí làm cuộn dâng muôn vàn lớp sóng trên cơ thể cô.

Cô yêu chết mất.

Cả bàn tay anh, cả con người anh.

Niên Bách Ngạn thấy cô ra sức nghịch ngón tay mình, chẳng hiểu sao lại có chút chột dạ.

Nếu không sao người ta bảo con người đừng có làm mấy chuyện trái với lương tâm. Nhất là khi đối mặt với một người phụ nữ miễn cảm như Tố Diệp. Niên Bách Ngạn thậm chí còn sợ cô tìm được chứng cứ anh đã ôm Hứa Đồng trên bàn tay anh. Ví dụ như một sợi vải nào đó hay lưu lại mùi hương nào đó.

Nhưng nghĩ lại, anh bỗng cảm thấy mình lo bò trắng răng rồi.

Cô đâu phải máy thăm dò, sao thể nhận ra mấy thứ ấy? Và lại, chỉ ôm có một chút thôi mà, làm sao có thể lưu lại mấy dấu vết đó?

Nghĩ vậy, anh ít nhiều cảm thấy yên tâm hơn.

“Hay là đừng tới làm phiền cậu nữa!” Niên Bách Ngạn nói tiếp theo ý của cô.

Phía trước lại có đèn đỏ. Anh cho xe đi chậm dần, rồi dừng hẳn.

Cuối cùng Tố Diệp cũng buông tay anh ra. Cô uể oải dựa ra sau ghế rồi nói: “Anh đừng có rề rà thế được không? Là cậu bảo chúng ta về nhà cậu ăn cơm.”

Thôi được rồi! Giờ còn thêm cái biệt hiệu rề rà nữa.

Anh nhìn vào mắt cô, yêu chiều và thỏa hiệp: “Được!”

Rồi anh xem đồng hồ và nói: “Mua thứ gì đó rồi hăng qua. Hôm nay đừng đi dạo phố nữa, lát lại tắc đường đấy.”

Tố Diệp phòng má: “Nhà cậu sắp mở một cái siêu thị được rồi!”

“Không thể đi tay không tới đó được. Ăn cơm chùa nhà cậu còn ra thể thống gì nữa?” Niên Bách Ngạn rất kiên quyết. Sau khi đèn xanh sáng lên, anh bèn thay đổi lộ trình.

Tố Diệp định nói với anh ăn chùa cũng có sao đâu, nhưng lời ra tới miệng cô lại im bặt. Nếu là lúc bình thường, cô chắc chắn sẽ nói câu này để đùa giỡn. Nhưng hôm nay cô sợ chạm tới chuyện nhạy cảm của anh. Dù sao thì anh vừa mới mất việc.

Cô tin là anh rất dễ tâm.

Sự dễ tâm ấy chẳng cần phải treo thường trực trên miệng. Một người đàn ông như Niên Bách Ngạn chắc chắn sẽ không kể khổ trước mặt cô. Nhưng từ những chi tiết vụn vặt là có thể nhận ra.

Ví dụ như anh vừa lên xe là bắt cô sang ngồi ghế phụ hay anh kiên quyết mua đồ tới nhà cậu.

Đàn ông là niềm kiêu hãnh của đàn ông, mà niềm kiêu hãnh này rất lớn lao, không cho phép người khác nghi ngờ và trêu chọc.

Thế nên Tố Diệp đã đổi chiến thuật.

Cô suy nghĩ rồi cố tình nói: “Ồ! Nếu anh thật sự muốn mua thứ gì mang tới đó, hay là đi xem cò vây đi. Quân trắng trong bộ cò của cậu có thể đã bị Cốp Cốp mang ra làm đồ chơi hết rồi, xem có thể bổ sung mấy quân bị mất không. Còn nữa, lần nước mợ nói mấy món điểm tâm anh mang tới cực kỳ ngon, hay hôm nay mua cho mợ một ít đi.”

Nói vậy, Niên Bách Ngạn rõ ràng rất vui.

Anh nói: “Vậy thì mua hẳn bộ cò mới tặng cậu đi, bổ sung quân cò lại cộc cạch. Điểm tâm à? Lát nữa anh gọi điện đặt trước.”

“Ừm.” Tố Diệp cười khế.

Trong lòng thầm nghĩ. Anh đúng là trẻ con!

Khi nhạc trong xe chuyển sang những bản nhạc violon du dương, di động của Tố Diệp rung lên. Cô lấy ra xem, là tin nhắn của Hứa Đồng.

Cô khế nhượng mắt nhìn về phía Niên Bách Ngạn.

Anh đang lái xe, tập trung nhìn đằng trước.

Cô mở tin nhắn ra đọc.

“Tiểu Diệp! Cảm ơn cô đã cho phép tôi được bày tỏ với anh ấy. Bây giờ tâm trạng của tôi thật sự khá hơn nhiều rồi. Hãy yên tâm, anh ấy chắc chắn rất yêu cô, vì anh ấy đã từ chối tôi không hề do dự, sau đó đã nói rõ ràng với tôi rằng, người anh ấy yêu là cô, trong lòng chỉ có cô thôi.”

Mẫu tin của Hứa Đồng khiến Tố Diệp đọc đi đọc lại mấy lần.

Mỗi lần đọc, tâm trạng của cô lại khác nhau.

Có chua xót, có yên lòng, có thoải mái còn có sung sướng như điên. Cuối cùng tất cả lắng lại thành một niềm hạnh phúc đầy ắp.

Cô nhìn mãi vào câu “nói rõ ràng với tôi rằng, người anh ấy yêu là cô, trong lòng chỉ có cô thôi.”, đọc đến nỗi mỗi chữ như sống dậy. Trong lòng cô nổ tung một màn pháo hoa muôn màu rực rỡ, cực kỳ kích động.

Tuy có hơi đê tiện một chút, tuy rằng cô cũng biết không thể giẫm lên nỗi đau khổ của người khác để có được hạnh phúc của mình nhưng Tố Diệp vẫn đang nghĩ, nếu có thể được tận mắt nhìn thấy cảnh ấy thì tốt biết bao.

Không phải cô muốn chứng kiến cảnh Niên Bách Ngạn từ chối Hứa Đồng.

Mà chỉ muốn cảm nhận một chút với tư cách là một ngoài cuộc, nghe Niên Bách Ngạn nói với người khác anh yêu cô sẽ có hương vị thế nào.

Khoảnh khắc ấy, nghĩ thôi đã cảm động lắm rồi, nếu được tận tai nghe thì sao nhỉ?

Như có thứ gì khẽ gõ vào trái tim Tố Diệp, để trong lòng dâng lên những gợn sóng lăn tăn.

Vậy thì có thể suy đoán ra vệt nước trên áo sơ mi của Niên Bách Ngạn rồi.

Nếu cô đoán không nhầm, có lẽ chính là nước mắt của Hứa Đồng.

Lại liên tưởng tới việc anh cố tình giấu giếm ban nãy, Tố Diệp càng khẳng định suy đoán của mình không sai.

Nghĩ tới đây, cô mím môi, không nhin được cười.

“Sao vậy?” Người đàn ông ngồi bên hỏi.

Tố Diệp vội vàng xóa tin nhắn rồi cất di động đi. Khi ngược lên nhìn Niên Bách Ngạn, ý cười trong mắt cô lan tràn như nước, không thể thu lại được.

Niên Bách Ngạn không hiểu cô bị làm sao. Anh liếc nhìn cô rồi nhướng mày.

“Ông xã! Em yêu anh chết mất thôi!” Rồi Tố Diệp bất ngờ nhào vào lòng anh, nhiệt tình vô cùng.

Niên Bách Ngạn bị cô ôm chặt, lại nghe thấy cô nói những lời đó, dĩ nhiên rất sung sướng. Anh bật cười: “Bảo bối à! Anh đang lái xe đấy!”

Lúc đó Tố Diệp mới nhận ra nhưng vẫn không kìm chế được niềm vui trong lòng.

Cô ghé qua, hôn chụt một cái lên má anh.

Niên Bách Ngạn có phần bất ngờ. Nhân lúc xe đi chậm lại, anh giơ tay xoa đầu cô: “Sao tâm trạng lại thay đổi chóng mặt vậy?”

“Đâu có! Người ta yêu anh mà.” Cô cười hì hì.

Niên Bách Ngạn cũng cười.

Đầu mày cuối mắt ngập tràn nét dịu dàng...

Hoàng hôn lại về.

Hơi nóng buổi chiều vẫn còn đang trùm lên thành phố Bắc Kinh. Cho dù chỉ rời khỏi nơi có điều hòa một chút cũng nóng đến ướn sùng mồ hôi lưng.

Niên Bách Ngạn và Tố Diệp đang vội tới nhà cậu giờ tan tầm. Tuy rằng vẫn chưa tới sáu giờ nhưng các ngã đường đã bắt đầu tắc nghẽn. Dừng xe, Tố Diệp lại vác thêm một quả dưa hấu to từ một cửa hàng bán hoa quả đối diện. Niên Bách Ngạn thấy vậy, đưa cặp cho cô: “Cầm lấy cặp của anh, đưa dưa cho anh!”

“Anh đã xách nhiều thứ lắm rồi. Không sao! Em ôm được mà!”

Niên Bách Ngạn lập tức lấy quả dưa lại, cùng xách lên tay.

Tố Diệp thì cầm cặp của anh, đi theo phía sau.

Lúc qua đường, Niên Bách Ngạn cầm hết mọi thứ sang tay trái, rồi giơ tay ra trước mặt cô một cách tự nhiên.

Tố Diệp cũng đưa tay mình ra.

Anh nắm chặt, dắt cô qua đường.

Dưới cây hòe lớn, có người hàng xóm đang đánh cờ hóng mát. Sau khi thấy họ, ai nấy đều chủ động chào hỏi: “Hai đứa về thăm cậu à!”

Hai người mỉm cười đáp lại.

Khi vào tới cửa, có người hàng xóm nói: Nhìn hai đứa chúng nó kìa, tình cảm thật tốt!

Đang là giờ nấu cơm tối, trong không khí còn thoang thoảng mùi thức ăn.

Tổ Diệp đặc biệt thích giờ này.

Trước đây khi thành phố Bắc Kinh còn rất nhiều con ngõ cũ chưa giải tỏa, cứ đến giờ này là trong các con ngõ um tùm bóng hờ lại bốc lên mùi bếp củi. Nó không ngọt ngào như mùi bếp ga, cũng không nhàm chán như mấy loại khí đốt không mùi bây giờ.

Mỗi một mùi là một ký ức.

Mà những ký ức này đột ngột kéo theo sự đổi thay của năm tháng, kéo theo cả nỗi nhớ của con người đối với quá khứ.

Cốp Cốp chạy ra đón từ rất sớm. Nó mừng rỡ, vẫy đuôi chào đón họ. Niên Bách Ngạn ném cho nó đồ ăn của chó. Nó vui vẻ chạy đi ăn uống thỏa thuê.

Đẩy cửa ra.

Niên Bách Ngạn không ngờ hôm nay lại đông người đến vậy. Anh hơi ngần ngại.

Ngoại trừ Phương Tiểu Bình và Tổ Đông, Tổ Khải cũng về nhà. Nó còn dẫn theo cả Diệp Lan. Điều càng khiến Niên Bách Ngạn bất ngờ là Niên Bách Tiêu cũng có mặt.

Thấy Niên Bách Ngạn đứng ngăn người ra đó, Tố Diệp bật cười rồi kéo anh đi vào.

Phương Tiểu Bình đang bận nhặt rau, thấy động tĩnh bèn ra ngoài xem. Thấy họ đã về, bà bèn cười nói: Về rồi à? Ngoài đường nóng nực phát sợ. Tiểu Diệp à! Mau múc một bát chè đậu xanh cho Bách Ngạn uống! Chính tay mẹ nấu đấy!

“Mẹ! Mẹ thiên vị quá đi! Con đã nói con thích uống chè đậu đỏ.”

Phương Tiểu Bình tươi cười trách mắng: “Bách Ngạn nó thích uống chè đậu xanh mà, không phải sao?”

Tố Diệp khó xử nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn mỉm cười cảm ơn Phương Tiểu Bình.

Trong phòng khách, Niên Bách Tiêu đang ngồi đánh cờ với Tố Khải. Hai người họ tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, thế nên luôn chơi được với nhau. Sau khi nghe thấy tiếng Niên Bách Ngạn tới, Niên Bách Tiêu còn chưa thềm ngẩng đầu lên đã oang oang: “Anh, mau tới giúp em!”

“Cả nhà toàn người Trung Quốc, nói tiếng Trung đi!” Tố Khải điềm đạm nói rồi giơ tay ăn một con xe của cậu.

Niên Bách Tiêu bày ra vẻ mặt đau khổ.

Tố Đông ngồi bên cạnh xem cười phá lên, vung vẩy chiếc quạt nan trong tay, gọi Niên Bách Ngạn: “Con mau tới em con đi, nó thua đến đỏ cả mắt rồi.”

“Mắt cháu màu nâu mà.” Niên Bách Tiêu không hiểu ý của Tố Đông, bèn chữa lại.

Tố Diệp nghe xong, phì cười.

Niên Bách Ngạn tiến lên xem, vừa nhìn đã nghĩ: Hay nhỉ, chơi cả cờ tướng rồi!

“Em có biết chơi không đấy?” Anh hỏi Niên Bách Tiêu.

Niên Bách Tiêu ngẩng đầu, nhăn nhó: “Tố Khải dạy em rồi, nhưng em toàn thua thôi.” Sau đó, cậu cầm một quân pháo lên, chẳng biết đặt ở đâu mới đúng.

Tố Diệp cũng ghé lại xem trò vui, mím môi cười.

“Chị có biết không?” Niên Bách Tiêu bị cô cười, thẹn quá hóa giận.

Tố Diệp nhún vai: “Gà mờ thôi! Nhưng chắc chắn giỏi hơn em!”

Rõ ràng Niên Bách Tiêu chẳng hiểu gà mờ nghĩa là gì.

Niên Bách Ngạn nhìn lướt qua bàn cờ, lắc đầu ngán ngẩm.

Niên Bách Tiêu không nhìn thấy biểu cảm của anh. Cậu cứ cầm quân cờ mãi không quyết định được. Hôm nay Tố Khải hiếm khi được rảnh rang. Cậu cũng ngồi khoanh chân, gõ gõ quân cờ vừa ăn được trong tay, thúc giục: “Mau đi đi chứ! Đợi sinh con hay sao mà rề rà thế?”

Quân cờ vang lên những tiếng cộc cộc khiến cho Niên Bách Tiêu vốn đã do dự càng thêm bức bối: “Này! Đừng có tạo tiếng ồn!”

“Đây gọi là bản thân không cố gắng, đổ cho nguyên nhân khách quan đấy.” Tố Khải cười.

Niên Bách Tiêu vò đầu bứt tai, bồng chốc cả mái đầu rối như tổ ong vò vẽ.

Mặc kệ.

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn Niên Bách Ngạn bằng ánh mắt đáng thương, có ý như cầu xin cứu trợ.

Niên Bách Ngạn khẽ mỉm cười.

Anh đang định lên tiếng thì Tố Khải lập tức ngăn cản: “Ấy! Quân tử xem cờ không lên tiếng.”

Niên Bách Tiêu nhú mày, vẫn chẳng hiểu câu đó nghĩa là gì. Niên Bách Ngạn đương nhiên là hiểu. Nụ cười của anh càng đậm hơn, cuối cùng vẫn không lên tiếng giúp đỡ.

Hành động đó của Niên Bách Ngạn làm Niên Bách Tiêu cũng hiểu đại khái câu nói vừa rồi của Tố Khải. Gương mặt cậu càng thêm nhăn nhó rồi cậu lẩm bẩm: “Thi đấu còn có viện trợ nước ngoài cơ mà!”

“Không chơi được thì nhận thua đi!” Tố Khải dùng kế khích tướng.

Chiêu này tuyệt đối hữu dụng với Niên Bách Tiêu. Cậu vò mạnh đầu, đặt luôn quân cờ trong tay xuống. Tố Khải cười ha ha, lập tức lấy quân tướng của cậu đi.

“Em đặt nhầm! Không tính, không tính!” Niên Bách Tiêu hối hận, lập tức giật lại quân cờ.

Nhưng nó lại bị Tố Khải giật lại. Cậu hét lớn: “Đừng có chơi bẩn nhá! Bước chân đi cấm kỳ trở lại có biết hay không? Thua rồi là thua rồi!”

“Em không thua!” Niên Bách Tiêu giằng lại.

“Em thua rồi! Em mấy tuổi rồi hả? Nhận thua có gì đâu?” Tố Khải ầm ĩ.

Một quân cờ mà hai người đàn ông to đầu còn đánh lộn lẫn nhau.

Niên Bách Ngạn nhìn thấy cảnh ấy, câm nín.

Tố Diệp thì cười ngặt nghẽo.

Diệp Lan nãy giờ vẫn yên lặng ngồi bên cạnh xem Tố Khải chơi cờ giờ cũng mỉm cười. Con bé không trang điểm, sắc mặt vẫn còn hơi nhợt nhạt. Nó mặc một chiếc áo có tay phồng, cùng một chiếc váy hoa ngắn, sạch sẽ như một cô búp bê thủy tinh. Nhưng nhìn qua thần sắc của con bé không tồi, chỉ có điều cổ và cánh tay vẫn còn vết bầm tím, có thể là tự làm bị thương lúc cơn nghiện phát tác.

Phương Tiểu Bình đi vào phòng khách, quát một tiếng, gần như lật tung cả trần nhà lên.

“Ồn ào cái gì thế hả? Mau đi làm việc đi! Cá còn chưa làm kìa!”

Tố Khải và Niên Bách Tiêu lập tức dừng lại.

Tố Khải tươi cười nhìn Niên Bách Tiêu: “Thua rồi thì đi làm cá đi!”

Còn chưa đợi Niên Bách Tiêu lên tiếng, đã nghe tiếng Phương Tiểu Bình gào lên: “Tố Khải! Mày về nhà để làm ông tướng đấy à? Mau lăn vào bếp làm việc cho mẹ, nhanh!”

Tố Khải không còn cách nào, đành đứng dậy.

Thấy Niên Bách Tiêu hớn hờ, Tố Khải túm lấy bả vai cậu, làm Niên Bách Tiêu đau đớn kêu toáng lên: “Này! Cảnh sát đánh người!”

“Xuống bếp làm việc!” Tố Khải túm Niên Bách Tiêu lên rồi đứng dậy.

“Cái thằng ranh này! Mẹ bảo mày làm việc, mày hành hạ Bách Tiêu làm cái gì?” Phương Tiểu Bình mắng Tố Khải.

Niên Bách Ngạn đứng bên cười khế: “Mợ à! Để Bách Tiêu nó làm!”

Niên Bách Tiêu gào lên.

Niên Bách Ngạn vốn định xuống bếp giúp việc, bỗng bị Tố Đông giữ lại: “Cứ để bếp núc cho tụi nó. Bách Ngạn, lại đây! Chơi cờ với cậu! Vừa nãy nhìn hai thằng kia đánh cờ mà cậu sốt ruột phát điên!”

“Cậu à! Bách Ngạn mua tặng cậu bộ cờ vây mới đấy!” Tố Diệp nói.

Tố Đông nghe thế rất vui: “Thật sao? Tốt quá rồi, tốt quá rồi! Bách Ngạn! Chúng ta thử luôn bộ cờ mới đi.”

“Được ạ!” Niên Bách Ngạn cười.

Tố Đông và Niên Bách Ngạn vui vẻ đánh cờ. Nhân lúc ấy, Tố Diệp kéo Diệp Lan sang một bên, hỏi thăm tình hình con bé.

“Em cảm thấy, sau này dù không thể ở bên cạnh Tố Khải, có quãng thời gian này làm kỷ niệm cũng đủ rồi.” Diệp Lan ngồi trên sofa, khẽ nói.

Tố Diệp hỏi nó sao lại nghĩ vậy.

Diệp Lan thành thật đáp: “Bây giờ em ra nông nổi này, vốn dĩ không xứng với anh ấy. Chuyện này mà đồn ra ngoài bảo anh ấy biết ngắc đầu làm người sao được?”

“Em có biết Tố Khải nghĩ thế nào không?”

Diệp Lan cúi đầu, cắn môi: “Anh ấy nói muốn bắt đầu lại từ đầu.”

Đây là chuyện Tố Diệp đã đoán ra từ lâu.

Hai đứa nó vòng đi vòng lại cuối cùng đã đi tới nước này. Chứng tỏ mối quan hệ này vẫn còn có thể xoay chuyển được.

“Lan Lan! Em phải suy nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng tốt đẹp.”

“Nhưng bây giờ em...”

“Bây giờ thời gian lên cơn nghiện của em có dài không?” Tố Diệp hỏi.

Diệp Lan suy nghĩ: “Tốt hơn trước đây một chút rồi ạ. Lúc trước lên cơn nghiện em chẳng còn nhận ra ai với ai, đầu óc hỗn loạn.”

“Em xem, vậy chẳng phải là đã tiến triển theo chiều hướng tốt sao? Con người phải luôn hy vọng vào tương lai, như vậy mới nhìn thấy điều mình kỳ vọng.”

Diệp Lan cúi đầu, vôn vê ngón tay.

“Chị chỉ hỏi em một câu thôi, em có muốn ở bên cạnh Tố Khải không?”

Ánh mắt Diệp Lan xao động. Con bé nói với giọng nhỏ như kiến: “Muốn ạ...”

“Vậy là được rồi. Bây giờ em không cần phải quan tâm gì hết, cứ cai nghiện thành công rồi tính.” Tổ Diệp suy nghĩ. Nếu Tổ Khải đã dám đưa con bé ra ngoài, chứng tỏ nó nắm chắc trong lòng. Đây là một dấu hiệu tốt.

Diệp Lan mím môi. Con bé ngược mắt lên, vừa hay liếc thấy Tổ Khải, gò má chột đỏ bừng rồi lại vội vã cúi gầm.

Tổ Khải thấy vậy, tươi cười bước tới.

Cậu vốn dĩ lo lắng cho tình hình của Diệp Lan, thế nên vào phòng khách xem sao. Ai ngờ thấy mặt cô đỏ hồng, có chút sinh khí hơn so với gương mặt trắng nhợt ban đầu. Lòng ngực cậu khẽ xôn xao.

Cậu ngồi bên cạnh, giơ tay, ôm lấy Diệp Lan một cách tự nhiên: “Nói chuyện gì vậy?”

“Không có gì!” Trước mặt Tổ Diệp, Diệp Lan có phần ngượng ngập, bèn ngồi xích sang bên cạnh.

Tổ Khải nhướng mày nhìn Diệp Lan.

Tổ Diệp hiểu chuyện, lập tức đứng dậy: “Được rồi! Trả lời thế giới riêng cho hai đứa.”

“Chị!” Diệp Lan càng thêm xấu hổ.

Bên kia, Niên Bách Ngạn đang đánh cờ với Tổ Đông. Hai người rất nhập tâm, nghiêm túc như những cao thủ thực sự. Tổ Diệp cũng không tiện lên quấy rầy. Cô vốn không hiểu biết mấy về cờ vây, cùng lắm chỉ biết dùng cờ vây chơi cờ caro mà thôi. Cô đi vào bếp. Niên Bách Tiêu đang ngoan ngoãn ngồi nhặt rau trên chiếc ghế con.

Phương Tiểu Bình dạy cậu nhặt bao nhiêu, cách nhặt thế nào.

Thấy cảnh ấy, Tố Diệp chợt trào dâng niềm xúc động.

Thật ra, từ khi Niên Bách Ngạn chuyển nhượng cổ phần cho Diệp Uyên, Tố Diệp đã đoán ra có lẽ anh sẽ rời khỏi Tinh Thạch. Hôm nay, anh tới đó, trước khi sắc mặt có vẻ nặng nề. Thế nên Tố Diệp cảm thấy chắc chắn là ngày hôm nay rồi.

Cô không muốn khiến Niên Bách Ngạn cảm thấy cô đơn nên đã gọi mọi người tới nhà cậu ăn cơm, tụ tập một buổi. Mọi người cũng biết rõ tình hình của Niên Bách Ngạn hiện giờ, nên cố gắng không nhắc tới chuyện Tinh Thạch.

Bất luận là cậu hay mợ, đều rất cởi mở, thân thiết đối với Niên Bách Tiêu mới tới đây lần đầu, hoàn toàn không coi thẳng bé là khách. Cô rất hiểu anh em Niên Bách Ngạn. Giả sử mợ tỏ ra khách khí với Niên Bách Tiêu, đối đãi như với khách thì ngược lại Niên Bách Ngạn sẽ cảm thấy không tự nhiên mà Niên Bách Tiêu lại càng khó xử.

Cứ thế này là rất tốt rồi.

Chẳng biết Niên Bách Tiêu nhặt thêm cái gì, Phương Tiểu Bình ngồi bên cạnh chép miệng, lắc đầu: “Thằng này! Con xem, nhặt thêm một đồng thế này, lãng phí quá!”

Niên Bách Tiêu gượng gạo cười.

Cậu bèn nhìn thấy Tố Diệp.

“Có cần chị giúp gì không?” Tố Diệp hỏi.

Niên Bách Tiêu giơ đồng rau trong tay lên: “Em vẫn đối phó được!”

Tố Diệp đang định nói rằng Niên Bách Tiêu phải biết nấu ăn thì sau này mới lấy vợ được, đã bị Phương Tiểu Bình kéo tuột vào trong bếp, khép cửa lại với vẻ thần bí.

Tố Diệp không hiểu mẹ định làm gì. Ngay cả Niên Bách Tiêu cũng nhìn mẹ với vẻ tò mò.

Phương Tiểu Bình hất cằm ra ngoài: “Giờ nó thế nào rồi?”

Tố Diệp nghĩ mãi mới hiểu “nó” mà mẹ nói là ai. Cô ồ lên một tiếng rồi nói: “Tốt lắm ạ! Bây giờ thời gian phát tác cũng ngắn. Nỗ lực của Tố Khải không mất công rồi.”

“Haiz...” Phương Tiểu Bình thở dài, tháo tạp dề ra rồi ngồi sang một bên.

Tố Diệp không hiểu chuyện gì. Cô đưa mắt nhìn Niên Bách Tiêu một cái rồi bước lên hỏi mẹ. Phương Tiểu Bình suy tư giây lát rồi nói: “Mẹ biết, nói mấy lời là không phải đạo. Nhưng Tố Khải là con trai mẹ. Người làm mẹ có ai không mong con mình được sống tốt? Mẹ biết nó còn lưu luyến Lan Lan, cũng biết con bé ra nông nổi này là vì Tố Khải. Nhưng Tiểu Diệp à! Mẹ thật sự sợ hai đứa chúng nó yêu nhau.”

“Mẹ chê Diệp Lan nghiện ma túy ư?”

“Thật ra mẹ rất thương Lan Lan. Còn trẻ đã bị như vậy, đổi lại là ai cũng không đành lòng. Mẹ cũng hiểu Tố Khải phải có trách nhiệm. Nhưng có trách nhiệm đâu có nghĩa là sống với nhau cả đời. Bây giờ nó hít ma túy, con bảo sau này lỡ ảnh hưởng tới sức khỏe thì sao? Lỡ như cũng sinh ra một đứa con không mạnh khỏe thì sao?”

Tổ Diệp không biết nói sao: “Mợ! Mợ nghĩ nhiều quá rồi thì phải! Con cảm thấy đây là sự lựa chọn của Tổ Khải, mợ đừng ngăn cản. Nó và Diệp Lan trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, chắc chắn là sẽ ở bên nhau rồi.”

Quyển 13 - Chương 556: Có lẽ sẽ là con trai tương lai của chúng ta

Thường ngày Phương Tiểu Bình luôn là một người ăn to nói lớn, tính tình nóng nảy, nhưng trong những chuyện mang tính nguyên tắc, đúng sai rõ ràng, bà vẫn rất biết chừng mực. Đây cũng là nguyên nhân thực sự khiến Tố Đông cam tâm tình nguyện làm một người chồng bị “viêm phế quản”. Nhưng khi đối mặt với chuyện của Diệp Lan, suy nghĩ của bà lại vô cùng cố chấp. Sau khi nghe Tố Diệp nói xong, bà thở dài rồi lên tiếng: “Con cũng nói đấy thôi, hai đứa chúng nó đã trải qua rất nhiều chuyện. Thế nhưng, những chuyện đó trong mắt mọi người chính là số kiếp. Nếu chúng nó không quen nhau thì đã không lắm chuyện đến thế. Vì vậy phải cảnh cáo chúng nó tránh xa nhau ra mới phải chứ. Và lại, lúc trước có phải chúng nó chưa từng ở cạnh nhau đâu. Con xem cái bà Nguyễn Tuyết Cầm đó, khó khăn, gây trở ngại, rõ ràng là xem thường Tố Khải nhà chúng ta. Kiểu thông gia này, khó mà kết giao.”

Tố Diệp hiếm khi thấy mọi người kiên quyết như vậy, bèn nghĩ xem nên khuyên nhủ thế nào. Lúc này, Niên Bách Tiêu đang nghiêm túc nhặt rau bên cạnh xen vào, buông một câu tiếng Trung lộn xộn về ngữ pháp.

“Mẹ của chồng của bạn thân của chị dâu cháu, là một người không mấy thân thiện, nhưng bạn thân của chị dâu cháu vẫn sống rất tốt.”

Phương Tiểu Bình chóng mặt vì mối quan hệ “mẹ của chồng của bạn thân của chị dâu cháu” của Niên Bách Tiêu. Mới gặp một thời gian

ngắn, bà cũng biết tiếng Trung của Niên Bách Tiêu không tốt. Nghe thì tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng bảo nó cấu tạo câu để nói, rất có thể sẽ có hiện tượng râu ông nọ cắm cằm bà kia. Bà nhìn về phía Tố Diệp, mong được giải thích hộ.

Ngay cả Tố Diệp vì kiểu ăn nói quan hệ lan man của Niên Bách Tiêu. Cô nghĩ mãi rồi mới hỏi cậu: “Ý em là Nguyễn Tuyết Mạn?”

Niên Bách Tiêu gật đầu.

Tố Diệp thật sự muốn tung cước đá bay cậu ra ngoài. Cô vò vò nắm đấm trong tay: “Thế thì nói xừ nó luôn là Nguyễn Tuyết Mạn hoặc mẹ của Diệp Uyên là được rồi? Hay là mẹ chồng của Yêu Yêu. Tốn công phí sức!”

Niên Bách Tiêu chớp chớp mắt, giải thích: “Vừa rồi em nói vậy, sai sao?”

Câu nói ấy làm Tố Diệp á khẩu. Cuối cùng, cô nạt: “Nhặt rau đi! Người lớn đang nói chuyện, trẻ con đừng có chen ngang!”

Niên Bách Tiêu lườm cô, không phát biểu ý kiến gì nữa.

“Mợ!” Tố Diệp tiếp tục khuyên: “Có những chuyện chúng ta cứ để nó thuận theo tự nhiên. Mợ xem! Bây giờ bố mẹ của Diệp Lan cũng đâu có nói không cho phép hai đứa nó qua lại nữa? Nếu không sao lại đồng ý cho Diệp Lan tới nhà Tố Khải ở chứ, đúng không? Trên đời này có rất nhiều chuyện mợ có thể nhúng tay vào, chỉ riêng chuyện tình cảm thì mợ phải để nó xuôi theo số phận. Nếu không mợ chia rẽ đôi trẻ, sau này Tiểu Khải sẽ hận mợ. Lẽ nào mợ thật sự muốn Tiểu Khải lấy đại một cô gái nào đó về làm dâu nhà chúng ta sao?”

Phương Tiểu Bình bĩu môi: “Con không hiểu thì có! Bố mẹ Diệp Lan

bây giờ nào có đồng ý cho hai đứa gặp gỡ. Họ hết cách mà thôi. Nếu mà có cách gì dù chỉ le lói thôi thì bà Nguyễn Tuyết Cầm đó chắc chắn sẽ không để Tiểu Khải lại gần con gái mình đâu. Nghĩ cũng phải. Con cái nhà ai cũng là bảo bối cả. Nhà họ lại có độc cô con gái, quý như vàng ấy chứ. Bỗng nhiên lại xảy ra cái chuyện đường đột này, người làm mẹ ai mà chịu được. Có khi bà ta còn có ý định giết chết Tiểu Khải ấy chứ. Họ không đành lòng. Chuyện cai nghiện này Tiểu Khải lại thành thạo nhất. Họ biết làm sao đây? Đành phải thỏa hiệp thôi!”

“Đây là trách nhiệm của Tiểu Khải. Ít nhất thì, trong khoảng thời gian này, mợ đừng bận tâm. Sau này hai đứa chúng nó ra sao cứ để ông trời quyết định. Còn nữa, mợ! Con phải phê bình mợ đấy nhé. Ai nói người nghiện ma túy sẽ ảnh hưởng tới sinh đẻ? Cái suy nghĩ này của mợ quá tuyệt đối rồi. Diệp Lan không có thói quen sử dụng ma túy thường xuyên. Trước đây sức khỏe lại rất tốt, sinh con đẻ cái chắc chắn không thành vấn đề.” Tố Diệp nói hết nước hết cái.

Phương Tiểu Bình ngao ngán đi rửa tay: “Con cái của Tiểu Khải còn xa vời, mợ cũng chẳng sốt ruột. Con là người lấy chồng rồi, có gấp cũng phải giục con trước. Hai đứa định khi nào thì có con đây? Lấy nhau cũng được một thời gian rồi?”

Ánh mắt Tố Diệp chợt có một giây âm đạm. Rất nhanh thôi, đến nỗi Phương Tiểu Bình không hề phát hiện ra điều gì bất thường. Cô hắng giọng: “Con mới kết hôn mà.”

“Đúng là con mới kết hôn. Nhưng cả con và Bách Ngạn đều lập gia đình muộn. Tuổi của con không còn trẻ nữa, để con sớm còn hồi phục sức khỏe nhanh. Con nhìn Yêu Yêu mà xem. Người ta lấy chồng sớm hơn con có mấy ngày mà giờ cũng đã có tin rồi.” Phương Tiểu Bình vẫn không hề hay biết chuyện đã từng xảy ra với Tố Diệp.

Tố Diệp không biết nên nói gì, đành chọn cách im lặng.

Phương Tiểu Bình phát giác có điều bất ổn, bèn đẩy đẩy cô: “Mợ nói chuyện với con đấy, có nghe không?”

“Vâng.”

“VẬY con...”

“Mợ! Hai anh chị ấy vẫn còn muốn sống thế giới của hai người.” Niên Bách Tiêu ngồi bên lại không nhin nổi, chen vào một câu.

Lần này Tố Diệp không bắt cậu im miệng nữa. Cô ngược lên nhìn cậu một cái, cảm kích trong lòng. Phương Tiểu Bình khó hiểu: “Bao nhiêu tuổi rồi còn muốn sống thế giới của hai người? Tiểu Diệp à!” Nói tới đây, bà chợt hạ thấp tông giọng: “Có phải Bách Ngạn nó không thích có con không?”

“Không ạ! Anh ấy thích trẻ con lắm!” Tố Diệp vội vàng phủ nhận.

“Thế thì xong rồi! Đợi chờ gì nữa? Tiểu Diệp! Không phải mợ nói gì con. Nhưng mà vợ chồng sống với nhau, không có con không được. Đứa con là gì? Nó là sợi dây gắn bó tình cảm của hai đứa. Con làm bác sỹ tâm lý, mợ nghĩ có những chuyện con còn hiểu hơn ai hết. Sinh con sớm đi, như vậy mới hoàn toàn trói buộc được trái tim Bách Ngạn. Đàn ông đến tầm tuổi này là dễ ngoại tình nhất. Điều kiện của Bách Ngạn thế nào? Mấy đứa con gái ông bướm nhào tới bên cạnh nó nhiều vô số kể. Giờ bọn họ lợi hại lắm đấy, chẳng cần biết người đó đã có vợ hay chưa đâu. Con bảo con không sinh cho nó một đứa con, lỡ để người khác sinh con cho nó thì làm sao đây?”

Câu nào của Phương Tiểu Bình cũng đều có lý, câu nào cũng như một cây kim đâm thẳng vào tim Tố Diệp.

Thế nhưng mấy lời ấy lại làm Niên Bách Tiêu bật cười. Cậu đặt chỗ rau đã nhặt xong vào rổ rồi không nhìn được phải lên tiếng: “Không có cô gái khác đâu, anh trai cháu là người đàn ông rất có trách nhiệm.”

Tâm trạng u ám của Tố Diệp được xoa dịu đôi chút.

Phương Tiểu Bình cũng không muốn nói nhiều nữa. Dù sao cũng đang ở trước mặt em trai người ta, nói nhiều về Niên Bách Ngạn là không phải phép. Thế là mợ vỗ vai cô: “Con tự suy nghĩ cho kỹ đi!”

Tố Diệp khẽ gật đầu.

Cô phải nghĩ cái gì đây?

Có trách thì trách mình vô dụng, không giữ được con.

Tố Diệp cúi gằm, chẳng còn tâm trạng dọn dẹp rau củ nữa. Lúc này Niên Bách Tiêu đứng dậy, đưa rổ rau cho cô. Cô đón lấy, chậm chậm rửa sạch. Tuy đang là mùa hè nhưng nước vẫn rất lạnh. Nó dội lên ngón tay, ngấm thẳng cái lạnh buốt vào tận cõi lòng.

Niên Bách Tiêu không rời đi mà lười biếng dựa vào bên cạnh nhìn cô.

“Muốn an ủi chị thì miễn đi!” Tố Diệp tỉ mỉ rửa rau, cố chịu đựng làn nước lạnh giá.

Niên Bách Tiêu không nói gì, ngược lại tiến lên rửa rau giúp cô. Đến lúc rửa tới cọng cuối cùng, hai người cùng đồng thời đưa tay ra, tay chạm tay. Cô muốn rút tay lại, Niên Bách Tiêu bèn nhân cơ hội ấy nắm chặt tay cô.

Tổ Diệp sững người, ngược mắt lên nhìn cậu.

Trông Niên Bách Tiêu có vẻ rất đường hoàng. Cậu siết mạnh tay cô rồi nói: “Chị đừng nản chí, rồi sẽ có con thôi!”

Cậu không biết nói mấy câu tiếng Trung dài ngoằng để an ủi người ta, thế nên mấy chữ đó cậu nói rất rành mạch. Tổ Diệp cảm thấy tâm trạng bí bách trong lòng đã vơi đi rất nhiều. Tuy rằng cậu nhóc to đầu trước mặt mình chẳng biết nói mấy lời hoa mỹ hay những câu động viên tinh thần, nhưng chí ít nó khiến cô cảm thấy, trên đời này chắc chắn không có ai cô đơn, chỉ có những người không muốn nhận sự quan tâm của người khác mà thôi.

Cô không nói gì, chỉ khẽ cử động khóe môi.

“Diệp Diệp!” Ngoài cửa bếp bất ngờ vọng tới một giọng nói, trầm ấm, vững vàng.

Tổ Diệp giật mình, bất giác hất tay Niên Bách Tiêu ra.

Nét mặt Niên Bách Tiêu cũng có chút hoảng loạn.

Niên Bách Ngạn bước tới, tắt vòi nước đang ồ ồ chảy đi, giơ tay khoác lên vai cô: “Nói chuyện gì vậy?”

“Anh! Bên kia còn có một ít ớt xanh, em qua đó rửa.” Niên Bách Tiêu buông một câu rồi rời khỏi nhà bếp.

Tổ Diệp sợ Niên Bách Ngạn hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Sự việc không như anh nghĩ đâu, thật ra ban nãy Bách Tiêu muốn an ủi em.”

Cửa nhà bếp lại được mở ra. Là Phương Tiểu Bình. Thấy hai người

họ, bà lại vội vàng đóng cửa lại.

Làm cho Tố Diệp ngượng ngập.

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, một tay kia vòng qua sau gáy, áp mặt xuống: “Thế sao em phải căng thẳng?”

Hơi thở của anh phả vào gương mặt cô, sạch sẽ, dịu dàng.

Không giống như đang tức giận.

Nhưng cô lại sợ.

Cô ngước mắt, nhìn anh vẻ dè dặt, liếm môi: “Em sợ anh hiểu lầm.”

“Diệp Diệp...” Niên Bách Ngạn khó xử thở dài, ấn đầu cô lên ngực mình, thấp giọng nói: “Nếu trên đời này có một người đàn ông có thể khiến anh công nhận anh ta đối xử với em còn tốt hơn cả anh, vậy thì anh sẽ buông tay.”

Bả vai Tố Diệp run lên. Cô trừng mắt nhìn anh: “Niên Bách Ngạn! Anh nói gì vậy?”

Đôi mắt đẹp vì nhuộm màu phần nộ mà càng trở nên xinh xắn.

Như một đóa hoa hồng có gai, nguy hiểm và vẫn đầy quyến rũ.

Niên Bách Ngạn nhìn cô không chớp mắt.

Ánh mắt anh vẫn bình thản như mọi khi. Tầng sáng kia vẫn không thể soi rọi con người của anh. Tố Diệp cảm thấy đôi mắt ấy rất tối, mang một màu đen đặc không thể tan chảy.

Tố Diệp nhất thời rối bời, vô cùng hoảng hốt vì ánh mắt đầy khó hiểu của anh.

“Niên Bách Ngạn! Có phải anh hết yêu em rồi không? Có phải anh không cần em nữa không?” Cô ầm ức lên án.

Một giây sau, cô được anh kéo lại vào lòng. Anh khẽ chống cằm lên gương mặt cô, cọ sát nhẹ nhàng: “Ngốc ạ! Người đàn ông có thể khiến anh yên tâm trao em cho họ còn chưa ra đời.”

Tố Diệp nhìn vào vết hằn của anh, vẫn chưa hết bàng hoàng. Anh nâng gương mặt cô lên, bắt cô đối diện với nụ cười như đùa như thật của mình.

“Anh cảm thấy, người thật sự khiến anh an tâm có thể sẽ là con trai tương lai của chúng ta!”

Lúc này Tố Diệp mới tỉnh ra anh đang trêu mình. Cô tức giận giơ tay đánh lên ngực anh, đôi mắt bất chợt ửng đỏ: “Anh nói năng sao lại ngắt nghỉ lâu thế hả? Vừa rồi còn nói nghiêm túc như thế. Anh có đáng ghét không cơ chứ!”

Niên Bách Ngạn thấy mắt cô ươn ướt, đau lòng vô cùng. Anh mặc cho cô đánh mình, vòng hai tay qua eo cô, không ngừng xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi! Anh sai rồi!”

Tố Diệp dí anh vào tường.

Anh dờ khóc dờ cười.

“Sau này có khi nào anh hết yêu em không?” Tố Diệp ngẩng đầu, chất vấn anh trong bức bối.

Niên Bách Ngạn khẽ lắc đầu.

“Thế sau này anh liệu có bỏ mặc em, không quan tâm nữa không?”

Niên Bách Ngạn lại lắc đầu.

Tố Diệp nhìn anh chăm chăm, hần học nói: “Niên Bách Ngạn! Anh nghe cho rõ đây! Sau này anh mà dám bỏ rơi em, có lỗi với em, em nhất định sẽ muối người anh em của anh lên, cho chó ăn!”

Niên Bách Ngạn phì cười: “Chuyện này mà cũng áp dụng “chu di cửu tộc” à? Bách Tiêu sẽ hối hận vì quen biết em đấy!”

“Suy nghĩ đi đâu đấy!” Tố Diệp nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó bất ngờ giơ tay nắm lấy phía dưới của anh: “Em chỉ cái rể của anh này!”

Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại làm vậy, cả người sắp mềm nhũn tới nơi.

“Anh mà dám bỏ em, em sẽ cắt nó, thái thành từng khúc như củ cà rốt ấy, sau đó ném vào lọ muối hoặc là treo lên tường, phơi khô làm thành lạp xưởng, cho chó ăn!”

Niên Bách Ngạn cố nhin cười, giơ tay kéo sát cô lại, cúi đầu, cười xấu xa: “Em mạnh tay một chút đi!”

“Anh đáng ghét!” Tố Diệp cảm nhận được điều gì đó, lập tức đẩy anh ra: “Háo sắc!”

Niên Bách Ngạn bật cười: “Trời đất chứng giám, vừa rồi ai háo sắc đây?”

Tố Diệp giận dữ lườm nguýt.

“Được rồi!” Niên Bách Ngạn ôm lấy cô từ phía sau, rồi cầm một quả ớt xanh lên, dịu dàng mỉm cười: “Sẽ không có chuyện anh không yêu em, cũng sẽ không bao giờ bỏ rơi em. Nếu thật sự có ngày đó, tùy em xử lý, được chưa nào?”

Sống lưng Tố Diệp chạm vào ngực anh, cảm nhận được nhịp tim của anh. Một sự xúc động trào dâng, rồi một hương vị ngọt ngào lan tỏa, vọt lên tận cổ, hạnh phúc vô bờ.

“Vậy còn nghe được!” Cô nghiêng đầu nhìn anh.

Anh cúi đầu, hôn nhẹ lên môi cô, sau đó cảm thấy chưa đủ, bịt kín miệng cô lại.

“Ừm...” Tố Diệp khẽ đẩy anh ra, nhét rõ rau vào lòng anh: “Rửa ớt xanh đi!”

Niên Bách Ngạn cười mãn nguyện: “Được!”

Bữa tối rất thịnh soạn. Tố Đông phát huy hoàn toàn bản chất đàn ông trời sinh là một ẩm thực gia, làm cả một bàn đầy thức ăn. Hòa cùng hương rượu Mao Đài, mọi người hệt như đang đón Tết.

Trên bàn, không một ai nhắc tới chuyện Niên Bách Ngạn nghỉ việc. Tố Đông còn chân thành nói với Diệp Lan: Lan Lan à! Cháu nhất định phải cai nghiện thành công. Cháu còn trẻ, tuyệt đối không thể tự ruồng bỏ chính mình.

Diệp Lan gật đầu thật mạnh, rồi quay đầu nhìn sang Tố Khải, thấy Tố Khải cũng đang nhìn mình không rời, gương mặt con bé bỗng ửng hồng, vội vã cúi đầu.

Mọi người ăn uống tới hơn mười giờ tối.

Bốn người đàn ông uống sáu chai Mao Đài. Cả một người không biết uống rượu như Bách Tiêu cũng xông pha, mới uống chút đã say mềm.

Nhưng Niên Bách Ngạn mới là người bí tỉ nhất.

Trước đây Niên Bách Ngạn thường xuyên phải tiếp khách, nhưng vẫn còn Hứa Đồng đỡ hộ. Anh uống rượu cũng không đến nỗi quá say. Đây là lần đầu tiên Tổ Diệp thấy anh say đến không biết trời đất gì. So với những người khác, Tổ Khải uống ít hơn một chút, nhưng cũng đã hơi ngà ngà. Niên Bách Tiêu không thể lái xe, bèn thuê một người lái hộ. Sau đó kéo Niên Bách Tiêu lên xe, Tổ Khải và Phương Tiểu Bình lại giúp Tổ Diệp kéo Niên Bách Ngạn lên xe.

Cửa xe vừa đóng lại, mùi rượu đã nồng nặc.

Sau khi mợ quay vào nhà, Tổ Diệp mới nhìn Niên Bách Ngạn đang nghiêng đầu ngồi ở ghế sau. Anh nhắm nghiền mắt, cúc áo sơ mi mở ra ba nút, ngực hơi hở một chút.

Anh uống rượu vào không đỏ mặt tí tai như người ta.

Mà ngược lại sắc mặt tái xanh.

Anh càng say thì mặt càng tái.

Ban đầu Tổ Diệp rất lo cho dạ dày của anh. Nhưng trên bàn ăn, anh không ngừng chèn chén với cậu, còn nói mình không sao. Mà bây giờ anh cũng chỉ ngủ, không thấy vẻ khổ sở hiện lên nét mặt, nên Tổ Diệp cũng yên tâm ít nhiều.

Cô nhấn ga, lái xe rời khỏi khu Đông Tây...

Quyển 13 - Chương 557: Chào buổi sáng, ông Niên!

Con người ta khi vui rất khó uống say, chỉ những lúc tâm trạng phiền muộn mới “mượn rượu tiêu sầu, càng sầu thêm”.

Niên Bách Ngạn uống rất say.

Cũng may anh không nôn dọc đường mà bình yên về tới được tứ hợp viện. Sau khi xe đỗ hẳn lại, Tố Diệp mới bắt đầu rầu rĩ. Anh cao lớn thế kia, làm sao đỡ anh vào nhà được đây?

Cô khẽ gọi tên anh mấy lần.

Phản ứng của Niên Bách Ngạn không lớn lắm. Anh dựa đầu ở đó, hàng lông mày còn có một nếp nhăn mờ mờ lại. Không biết là vì khó chịu hay vì bình thường hay chau mày để lại.

Ánh đèn trong xe rất êm dịu, nhàn nhạt, không chói mắt, giống như ánh trăng bị người ta vò nát rồi rải lên mặt đất. Ánh sáng len qua ô cửa xe, rắc lên những đốm sáng loang lổ lên gương mặt và sống mũi của anh. Một bên kia chìm trong bóng tối tĩnh mịch. Bờ môi hơi mím lại, thế nên khuôn cằm nhìn không được thoải mái cho lắm.

Tố Diệp suy nghĩ, giờ tay kéo anh một cái rồi lại liên tiếp gọi thêm mấy tiếng nữa. Lúc này anh mới mở mắt. Đôi mắt đen thường ngày luôn tỏ ra điềm nhiên giờ hiện lên một vẻ rối loạn và mơ màng.

Chắc đây là lần đầu tiên anh không đề phòng như vậy.

Hơn nữa còn ở trước mặt cô.

Khó khăn lắm mới lôi được anh ra khỏi xe, Tố Diệp đỡ lấy ngực anh bằng bờ vai mảnh dẻ rồi chống anh lên. Bước chân của anh lão đảo, loạng choạng. Chỉ còn cách thang máy vài bước chân nữa thôi mà vất vả như đi Tây Thiên lấy kinh.

Niên Bách Ngạn gần như đè quá nửa cơ thể lên người cô. Tố Diệp cắn chặt răng, khó nhọc nhích từng bước một, nghĩ bụng cũng may anh còn hợp tác với cô, tiến lên phía trước, nếu anh mà cứ đứng im không nhúc nhích, chẳng biết cô phải làm sao nữa.

Họ vào được thang máy đầy vất vả.

Trong không gian nhỏ hẹp, chỉ còn hơi thở của hai người.

Mặt anh tựa hồ áp chặt lên mặt cô. Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực của anh, còn cả tiếng thở khàn đục trộn lẫn cùng mùi rượu phả vào tai cô.

“Diệp Diệp...” Niên Bách Ngạn thì thầm tên cô bên tai.

Giọng nói mơ hồ, không rõ ràng, giống hệt như ý thức của anh lúc này.

Tố Diệp mệt nhoài, thở hổn hển, nhất thời không còn sức lực đáp lại.

Cuối cùng đã tới phòng khách, Tố Diệp chưa bao giờ mong chờ cái ghế sofa đến thế. Cô dìu anh đi vào trong. Anh lại khẽ gọi tên cô. Lần này cô đáp lại: “Ừm! Chúng ta về tới nhà rồi.”

Dứt lời, cô buông tay để anh ngồi lên sofa.

Anh say khướt, hai chân tự nhiên cũng chẳng còn mấy sức lực. Cả người đổ nghiêng, rồi liên lụy cả Tố Diệp cũng mất thăng bằng. Hai người cùng ngã xuống sofa rộng rãi. Cơ thể của người đàn ông đè chặt lên người cô.

Hơi rượu nặng ập tới.

Hơi thở nồng nặc của anh quấn lấy hô hấp của cô. Có thêm chất cồn lắng đọng, càng toát lên một sự nguy hiểm.

Tố Diệp bị anh đè sấp không thở nổi. Cô chỉ còn biết cố gắng chống vai anh lên, để hai người có một chút không gian. Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng ánh mắt mơ màng, gương mặt cúi thấp xuống, giọng nói cũng thì thầm.

“Diệp Diệp!” Anh vẫn đang gọi tên cô, hình như đang muốn xác nhận người phụ nữ phía dưới có phải là cô không.

“Em đây!” Tố Diệp một lần nữa đáp lại. Cô giơ tay ra, chạm vào má anh: “Anh say rồi. Em đi nấu cho anh chút canh giải rượu, rồi anh nghỉ sớm đi nhé.”

Gương mặt Niên Bách Ngạn càng cúi sát hơn, gần như chạm hẳn vào mặt cô. Môi anh và môi cô sát sít nhau một khoảng cách cực gần. Như vậy càng giúp cô cảm nhận được anh say đến mức nào.

“Diệp Diệp! Em có tin anh không?” Anh hỏi một cách mập mờ.

Trái tim Tố Diệp chột nhói lên. Cô để mặc cho anh dựa vào người mình, khẽ trả lời: “Em tin anh!”

“Em có tin anh có thể mang lại hạnh phúc cho em không?” Anh lại hỏi, giọng hơi run, ánh mắt ngẩn ngơ.

Cô nhẹ nhàng gật đầu: “Em tin!”

Nghe xong câu nói ấy, Niên Bách Ngạn bỗng cười.

Anh sau khi say có chút tùy tiện, và đôi phần thiếu tự tin. Ít nhất thì lúc tỉnh táo anh sẽ không hỏi cô câu ấy. Giờ này, Tố Diệp bỗng nhiên cảm thấy anh như một đứa trẻ, trong người cũng có những tính cách giống Niên Bách Tiêu.

Thế nên, nụ cười ấy như xuất phát từ tận đáy lòng.

Nó nhẹ nhàng tràn ra từ bờ môi, rồi lan tới tận đáy mắt, hòa làm một với ánh nhìn có phần rối bời vì men rượu, khiến những ai nhìn vào mắt anh càng thêm đắm đuối.

Vì lúc tỉnh táo, Niên Bách Ngạn có một sức hấp dẫn gọi là tập trung, còn sau khi say, lại có một ma lực gọi là suy sụp.

Anh nâng gương mặt cô lên, hơi rượu phả vào mũi cô.

“Liệu em có rời xa anh không?” Anh lại hỏi.

Tố Diệp lắc đầu: “Em sẽ không rời xa anh.”

Làn môi anh từ từ hạ xuống, bỗng rầy.

Cô cảm thấy trán mình sắp tan chảy, rồi cảm giác ấy lan tới tận sống mũi.

Anh đang tìm môi cô. Khi môi và môi sắp dính lại với nhau, Niên Bách Ngạn lẩm bẩm một câu: “Diệp Diệp! Em phải tin anh! Anh vẫn luôn... vẫn luôn... yêu em.”

Trái tim cô suýt nữa thì bay ra ngoài cùng với những lời anh nói.

Cùng với đó, môi cô bị anh chiếm lấy.

Một sự mãnh liệt đầy khí thế.

Cả người Tố Diệp chìm đắm trong câu nói ban nãy của anh, nhất thời bất động để mặc anh tìm tòi.

Nhưng có lẽ vì anh say quá, đến cả ngón tay cũng không còn kiểm soát được.

Cô nhẹ nhàng kéo tay anh lên, cảm nhận được lòng bàn tay anh rất nóng, như có một ngọn lửa đang bùng cháy giữa đó, cố gắng thiêu rụi cả hai. Cô gọi tên anh, chủ động ôm lấy cổ anh, rồi thì thầm “em yêu anh” bên tai anh hết lần này tới lần khác.

Người đàn ông không động đậy nữa.

Chỉ còn lại hơi thở nặng nề.

Anh dính mặt vào cổ cô, hô hấp lúc nặng lúc nhẹ.

Tố Diệp cũng chờ người ra, chịu đựng sức nặng của cơ thể anh. Còn cả một bàn tay đang dừng lại trên bụng cô.

Rất lâu sau, anh thở đều đặn hơn.

Tố Diệp bật cười.

Thì ra đàn ông khi say thật đúng là chẳng làm được gì.

Cô yên lặng nằm đó, thở cùng nhịp thở của anh, cảm nhận nhịp tim của anh. Một Niên Bách Ngạn như vậy khiến cô xót xa. Tố Diệp giơ tay, chạm khẽ lên hàng lông mày của anh, rồi vuốt phẳng nó ra từng chút một. Cô có thể hiểu được tại sao anh lại say đến thế.

Một người đàn ông như anh thà say túy lúy sau lưng người khác cũng không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác.

Cô nghiêng người, cơ thể anh theo đà trượt xuống bên cạnh.

Cứ như vậy, gương mặt anh được ánh đèn trần hòa trong phòng khách chiếu sáng, hai mắt nhắm nghiền không khác gì một đứa trẻ.

Nhớ lại lúc trước cô đã hỏi anh: Sau này anh liệu có hết yêu em không?

Anh đã lắc đầu.

Và vừa nãy anh đã nói, anh vẫn luôn, vẫn luôn yêu cô.

Đã từng nhiều lần Tố Diệp nghĩ, phải trong một tình huống thế nào mới có thể được nghe anh nói ba chữ “anh yêu em”. Anh là người đàn ông rất ít khi dùng lời nói để bộc lộ tình cảm. Thậm chí ngay cả chữ “yêu” cũng hiếm khi xuất hiện giữa hai người họ. Hôm nay tuy rằng anh vẫn chưa trọn vẹn nói ra ba chữ đó, nhưng chữ “yêu” trong lời nói của anh, và cả câu nói ấy tình cảm đậm sâu mà nồng nàn. Giống như một thứ tình cảm trang trọng, nghiêm túc đầu tiên nảy sinh giữa trời đất.

Tố Diệp cảm thấy, sức mạnh của nó còn vượt xa ba chữ kia.

Vẫn luôn, vẫn luôn yêu cô...

Chẳng phải chính cô trước giờ vẫn luôn, vẫn luôn yêu anh sâu sắc sao?

Đêm đã khuya.

Tố Khải đã uống rượu nên không thể lái xe vì thế Diệp Lan đích thân lái. Khi ra khỏi cửa nhà Tố Đông, lúc biết Diệp Lan lái xe, Phương Tiểu Bình rất lo lắng. Bà buột miệng nói: Không được! Lỡ giữa đường cháu lên cơn nghiện thì sao?

Bà vừa dứt lời đã bị Tố Đông quát.

Nét mặt Tố Khải khó xử.

Còn Diệp Lan có vẻ rất xấu hổ.

Phương Tiểu Bình cũng biết mình lỡ lời, đành hắng với vẻ thiếu tự nhiên: Diệp Lan à! Cháu đừng trách cô nói thẳng. Cô chỉ lo cho an toàn của hai đứa thôi.

Diệp Lan khẽ gật đầu.

Còn Tố Khải thì ngồi thẳng lên ghế lái phụ, mở cửa xe bên kia, nói với Diệp Lan: Lái xe đi! Anh tin em!

Câu ấy làm lòng bàn tay Phương Tiểu Bình đổ mồ hôi.

Khi Diệp Lan bình an lái xe về tới nhà, Tố Khải gọi điện cho Phương Tiểu Bình, lúc ấy bà mới yên tâm.

Đã gần 12 giờ.

Sau khi Tố Khải tắm qua rồi ra ngoài, thấy Diệp Lan vẫn còn ôm vai ngồi trên ghế sofa, anh đi lên trước, hỏi cô có chuyện gì. Diệp Lan chỉ lắc đầu không nói.

Tố Khải cúi đầu nhìn cô, hỏi: Có phải em lo mình lên cơn nghiện không?

Diệp Lan khịt mũi, gật đầu.

Tố Khải đau lòng, xoa đầu cô rồi vỗ về: “Sáng nay cơn nghiện đã phát tác một lần rồi. Bây giờ thời gian của em đều cố định vào buổi sáng. Hơn nữa một ngày chỉ lên cơn một lần. Đây là dấu hiệu tốt.”

Diệp Lan tròn mắt nhìn anh.

“Nhưng...” Tố Khải đổi giọng, áp mặt xuống, dằn mạnh từng chữ: “Anh nhất định sẽ không bỏ qua cho đám người đó, lũ người đã làm hại em!”

Diệp Lan giật mình, vô thức giữ chặt lấy vai anh.

“Lan Lan! Con người phải chịu trách nhiệm trước những việc mình đã làm. Bọn chúng đã làm bao nhiêu chuyện táng tận lương tâm như vậy, anh nhất định sẽ không để chúng nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật!”

Diệp Lan căng thẳng nhìn anh: “Nhưng mà... sẽ rất nguy hiểm!”

“Đây là chức trách của anh.” Tố Khải nói.

Diệp Lan há hốc miệng: “Anh đã không còn làm ở đội chống ma túy nữa.”

“Khi nào tình trạng của em ổn định, anh sẽ quay về đó.”

Diệp Lan kinh ngạc.

“Loại ma túy chúng tiêm cho em là loại mới, chưa biết còn làm hại bao nhiêu người vô tội nữa. Anh không thể để chúng làm xằng làm bậy, vì tiền bạc, vì lợi ích mà bất chấp thủ đoạn.” Nhớ tới chuyện này, Tố Khải lại hận đến nghiến răng kèn kẹt.

Diệp Lan không nói nữa, dần dần buông thõng tay xuống. Cô cúi đầu, hàng mi dài che đi những điều cất giấu trong lòng.

Tố Khải nhìn cô rất lâu rồi thở dài, xoa đầu cô: “Đừng nghĩ lung tung nữa, nghỉ sớm đi!”

Cô gật đầu.

Mười mấy phút sau, Diệp Lan cũng tắm xong, thay một chiếc váy ngủ sạch sẽ. Váy của cô khá kín đáo. Là kiểu váy dài có đai lưng. Tóc cô ướt rượt, khi ra ngoài còn mang theo mùi sữa tắm dịu nhẹ, trong lành.

Từ khi cô dọn tới đây ở, Tố Khải đã nhường phòng ngủ cho cô, còn mình ngủ ở một phòng còn lại. Cả nhà anh có hai nhà vệ sinh, một trong phòng khách, một trong phòng ngủ. Máy hôm nay, vòi hoa sen trong phòng ngủ có chút vấn đề, Tố Khải vẫn chưa có thời gian sửa lại. Thế nên mỗi tối Diệp Lan đều tắm ngoài phòng khách, cũng tức là hai người dùng chung một phòng tắm.

Lần đầu tiên Diệp Lan bước ra khỏi phòng tắm ngoài phòng khách,

Tố Khải lại cảm thấy, phòng tắm còn lại không dùng được cũng là một chuyện tốt. Anh nhìn cô, bỗng nhiên có một ảo giác. Hình như họ chưa bao giờ chia cách, cũng chưa từng xảy ra nhiều chuyện đến thế, càng không có Cảnh Long xen vào. Họ chỉ như những đôi tình nhân bình thường khác, đi bên cạnh nhau, rồi kết hôn, và giờ về sống chung dưới một mái nhà.

Nhưng nghĩ vậy, Tố Khải lại cảm thấy mình rất bỉ ổi. Anh biết rõ mình cố tình không đi sửa vòi hoa sen kia, cố tình khoác ra ngoài một lớp áo đạo mạo nhưng lại đang mặc sức hưởng thụ ảo giác kia.

Nhưng mỗi lần anh lại không muốn tắm sau cô.

Vì đã từng có một lần, cô vào tắm trước. Tới khi anh vào là có thể ngửi thấy mùi hương của cô còn lưu lại trong không khí. Hơi thở của cô vẫn vút khắp mọi nơi, như một chiếc móc câu không ngừng móc trái tim anh lên, khiến anh nổi một sự bùng bột mãnh liệt muốn bế cô vào phòng.

Vì cô đã từng thuộc về anh.

Vì anh đã từng được biết cô đẹp đến thế nào.

Và vì anh là người đàn ông đầu tiên của cô.

Khi cảm xúc ấy dâng lên đầu, Tố Khải lại phải đè nén nó xuống. Anh cảm thấy mình rất đê tiện, nhất là trong lúc này.

Nhưng tối nay, khi Diệp Lan ra khỏi phòng tắm, sự nóng nẩy ấy lại trỗi dậy.

Diệp Lan không ngờ Tố Khải vẫn còn ở phòng khách. Anh dựa vào sofa, cả người mỏi mệt. Anh mặc một chiếc quần ngủ rộng rãi cùng

một chiếc áo may ô màu trắng, dính sát người. Cơ thể thường xuyên được rèn luyện nên cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, trơn nhẵn. Bả vai rộng lớn. Cánh tay cường tráng, mạnh mẽ, khiến người ta nhìn vào là liên tưởng xa xôi.

Cô hơi ngẩn người giây lát, gương mặt bỗng đỏ ửng. Mọi lần anh tắm xong, thấy tình hình cô ổn thì về phòng ngay. Tối nay...

“Anh không sao chứ? Đau đầu à?” Cô biết anh đã uống không ít rượu, sợ anh thấy khó chịu.

Tố Khải đổi kênh tivi với vẻ thờ ơ rồi lắc đầu.

“Anh... có muốn uống thứ gì giải rượu không?” Diệp Lan đứng trong phòng khách, đang nghĩ bụng canh giải rượu phải nấu thế nào mới dễ uống.

Tố Khải cố định một kênh, không ngẩng đầu nhìn cô mà chỉ khẽ đáp: “Anh không sao, em nghỉ sớm đi!”

Thật sự không sao ư?

Diệp Lan do dự.

Tuy rằng anh đã tắm, nhưng mùi rượu vẫn còn thoang thoảng. Ban nãy lúc cô vào phòng tắm, bên trong cũng nồng nặc.

Tố Khải lại thúc giục cô lần nữa. Diệp Lan ồ lên một tiếng, chuẩn bị quay về phòng với vẻ không đành lòng. Tay cô vừa chạm vào tay nắm cửa thì nghe thấy Tố Khải nói: “Em không được để tóc ướt thế đi ngủ đâu, đưa máy sấy cho anh!”

Diệp Lan quay đầu, anh giơ tay về phía cô.

Cô muốn từ chối nhưng thấy anh kiên quyết cũng đành thôi, đưa máy sấy tóc cho anh.

Anh kéo cô ngồi xuống.

Sofa rất rộng, cô gần như ngồi trong lòng anh. Lưng cô và ngực anh chỉ cách nhau một khoảng rất hẹp. Một khoảng, bằng một chiếc máy sấy tóc.

Anh sấy tóc cho cô, động tác rất nhẹ nhàng như sợ làm cô đau.

Trái tim cô như được che chở.

Cô khẽ nhắm mắt lại, cảm nhận từng ngón tay anh đang len lỏi.

Làn gió thổi ra từ máy sấy rất thích hợp. Tóc cô cũng bay bay trong lòng bàn tay anh. Cô mở mắt ra, có thể cảm nhận được cánh tay rắn rỏi của anh thì thoảng lại đung đưa trước mặt cô.

Trên đó có một vết cắn, còn chưa lành hẳn.

Chính là của cô, khi lên cơn nghiện.

Cảm giác đau xót và áy náy ngập tràn trong lòng. Cô giơ tay, muốn chạm vào nó, nhưng anh lại chuyển sang bên cạnh. Tay cô dờ ra trong không trung. Rất lâu sau, Diệp Lan lên tiếng: “Tối nay anh thật sự tin tưởng em như vậy sao? Lỡ như em...”

“Có lúc phải ép em tới một mức độ nhất định. Ví dụ như tối nay, em biết mình đang lái xe, cũng biết mình không thể xảy ra chuyện. Nói theo cách của chị Tố Diệp, con người có những lúc sẽ tự kỷ ám thị thôi miên. Khi nguồn sức mạnh này lớn tới một mức độ mãnh liệt nào

đó, nó hầu như sẽ thành sự thật.” Tổ Khải cười.

Diệp Lan cũng mỉm cười.

Từ góc độ của anh nhìn qua, nụ cười ấy rất đẹp.

Nhẹ như vàng mây phủ lên nền trời.

Khiến tâm tình người ta thoải mái.

Tóc cũng đã được sấy khô khá khá. Anh tắt máy đi, đặt sang bên cạnh. Diệp Lan cũng muốn cầm chiếc máy sấy cất về vị trí cũ. Khi tay của hai người chạm vào nhau, người cô hơi nghiêng về phía sau, cũng không tránh được mà chạm lên ngực anh.

Quần áo của cả hai đều rất mỏng.

Lưng cô cảm nhận được lồng ngực nóng bỏng của anh.

“Xin lỗi...” Diệp Lan đỏ mặt, vội vàng ngồi lại.

Tổ Khải nhìn thấy gò má ửng hồng của cô, nhất thời đầu óc cũng quay cuồng. Anh bất giác giơ tay ra, khẽ ôm cô vào lòng.

Diệp Lan run lên.

Trước đây những khi lên cơn nghiện, anh và cô chắc chắn sẽ có sự tiếp xúc về thân thể nhưng lúc đó cô chẳng cảm nhận được gì. Tối nay thì khác, cô cảm nhận được sức mạnh nơi cánh tay anh, còn cả cảm giác an toàn khi nằm trong đó.

Cô đã từng là của anh.

Bây giờ, cô còn xứng đáng thuộc về anh không?

“Tố Khải...” Cô khẽ gọi tên anh với thanh âm run run.

Tố Khải không lên tiếng. Anh cúi xuống, vùi đầu vào tóc cô.

Khoảng cách gần sát khiến cô ngửi được rõ ràng mùi sữa tắm trên người anh, cả mùi rượu đan xen.

Cơ thể cô căng ra, toàn thân cứng đờ.

Người con gái trong lòng càng như vậy càng khiến Tố Khải xót xa. Anh nhớ lại rất nhiều chuyện. Nhớ dáng vẻ của cô khi nằng nặc ở trong phòng làm việc tưới nước cho chậu cây. Chậu cây chết, cô lại mua chậu khác. Tóm lại, khoảng thời gian ấy cô trở thành khách quen. Nhớ cảnh cô tới quán bar bị anh bắt về. Nhớ tới ngày sinh nhật, chỉ nhận được món đồ trang sức nhỏ xíu, cô đã vui đến không khép miệng lại được...

Cô của khi ấy như một đóa hoa dịu dàng, không biết gì về những điều hiểm ác trên đời này.

Tố Khải nhận ra vai cô đang run lẩy bẩy.

Dưới ánh đèn, bả vai trắng sáng hơi lạnh.

Anh không kiềm chế được, cúi đầu, bờ môi nhẹ nhàng đặt lên bả vai cô.

Cô lại rùng mình.

Ngay cả anh cũng cảm nhận được.

Anh thề mình chỉ muốn làm nó ấm lên thôi. Đôi vai mảnh khảnh, bé nhỏ khiến người thương xót. Nhưng chẳng hiểu sao, đặt môi xuống anh lại không nỡ rời đi nữa.

Nó cứ men dần xuống.

Qua lớp vải mỏng, môi anh thiêu cháy cổ cô rồi tới sống lưng.

Hơi thở của Diệp Lan bỗng trở nên dồn dập, trái tim cũng đập thành thịch không ngớt.

Cô nhận ra hơi thở của anh đã thay đổi, trở nên nặng nề hơn, đặc quánh hơn.

Người đàn ông có hơi rượu khiến người ta phát hoảng.

“Tố Khải...” Cô căng thẳng gọi tên anh, cả cơ thể không ngừng run.

Anh mơ hồ đáp lại một tiếng nhưng thu chặt tay lại. Môi mê loạn, tình cuồng điên.

Khi anh xoay mặt cô lại, tìm kiếm đôi môi cô, vừa chạm vào nó, Diệp Lan lập tức đẩy anh ra, lắp bắp nói: “Đã muộn... muộn lắm rồi. Anh... Anh nghỉ ngơi sớm đi!”

Dứt lời, cô chạy tuột vào phòng ngủ, đóng sập cửa lại.

Lúc này Tố Khải mới ý thức được mình vừa làm gì.

Đáng chết!

Anh nhú mày.

Bản thân chẳng khác nào một kẻ mượn rượu làm càn!

Anh nhìn về căn phòng đóng chặt cửa, ít nhiều có phần sầu não. Tuy rằng đã từng có được cô, nhưng không có nghĩa bây giờ anh được quyền muốn làm gì thì làm.

Rất lâu sau, anh thở dài nặng nề. Sau khi dụi đi dục vọng quen thuộc đang dâng trào trong cơ thể, anh đứng dậy, đi tới trước cửa phòng ngủ, giơ tay gõ nhẹ.

Bên trong im ắng.

“Lan Lan!” Anh dấn người vào cửa, khẽ nói: “Vừa rồi, xin lỗi em!”

“Em... Em đi ngủ rồi!” Bên trong hoàn toàn im lìm.

Giọng cô nhỏ xíu như một con thỏ lạc đường chỉ còn biết chạy vào rừng sâu.

Tố Khải nghe mà không nhin được cười. Anh lắc đầu khó xử rồi nói: “Vậy được rồi! Em nghỉ sớm đi nhé! Ngủ ngon!”

Trong phòng.

Diệp Lan đứng dựa vào vách tường, ấn chặt tay lên ngực. Trái tim vẫn đang không ngừng nhảy loạn. Nhớ lại cảnh lúc nãy, mặt cô lại đỏ bừng. Cô và anh đã từng tình cảm, nên cô hiểu rõ dáng vẻ của anh lúc động tình.

Tất cả nếu bắt đầu lại từ đầu, cô còn dũng khí hay không?

Cô không rõ...

Nhưng cô biết rõ một điều, đó chính là từ trước nay tới nay, tình yêu cô dành cho anh luôn đậm sâu...

Hôm sau là cuối tuần.

Tất cả mọi tiết tấu dường như đều chậm hẳn lại. Cả nhịp bước của kim đồng hồ của từ tốn hơn.

Ánh nắng phá thủng mây mù, ló ra khỏi tầng mây.

Mùa hè trời sáng sớm. Nắng mai rất rực rỡ, bung phát hết màu vàng ruộm của mình.

Cây hải đường trong tứ hợp viện um tùm, xanh tốt, đón lấy nụ cười chúm chím của người bạn bên cạnh. Chiều cao tương đương, bổ sung thêm vẻ đẹp cho nhau. Có chú chim vỗ cánh bay lên cửa sổ, mổ mấy cái lên lớp kính thủy tinh, rồi lại sải cánh bay đi.

Đang giữa hè, bầu không khí sáng sớm chẳng mấy chốc đã nóng lên.

Nhưng cũng may cây cối trong tứ hợp viện rất nhiều nên tới đây nhiệt độ cũng dịu nhẹ hơn một chút. Đàn cá chép găm dưới hồ nhàn tản bơi qua bơi lại, lay động sóng nước, lấp lánh gợn sáng.

Tổ Diệp đã ngủ một giấc ngon lành. Khi mở mắt ra, cô bỗng cảm thấy thật chân thực.

Có lẽ vì cô nghe thấy tiếng chim bay lại.

Hay có thể vì cô ngửi thấy mùi của nắng.

Và cũng có lẽ vì cô đã có một giấc mơ đẹp.

Hoặc biết đâu...

Cô uể oải muốn được vươn vai, nhưng cả người mềm oặt.

Vì cô đang nằm trong lòng anh.

Hơi thở của anh ngay trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng, đều đặn.

Không khí trong lành.

Có mùi hương của anh.

Vẫn còn một chút mùi rượu, nhưng loãng thôi.

Dễ chịu.

Tố Diệp không ngủ nữa. Cô không dậy xem giờ, nhưng nhìn ra ánh sáng ngoài kia có thể đoán đại khái bây giờ khoảng sáu, bảy giờ gì đó. Trước đây cô quen kéo chặt rèm lại che đi ánh nắng để khỏi mất ngủ. Cho dù chỉ một ánh sáng thôi cũng khiến giấc mơ của cô bất an. Thế nên dù ở Sanlitun hay khi đã về tứ hợp viện, Niên Bách Ngạn đều phải chuẩn bị rèm thật dày cho cô.

Nhưng sau khi kết hôn, một ngày nào đó, khi hoa mùa hạ bung nở trong vườn, Tố Diệp bỗng cảm thấy mỗi sáng tỉnh giấc được nhìn thấy ngày mới trong trẻo và một màu xanh chan chứa cũng là một niềm hạnh phúc. Thế nên, cô đã dọn hết rèm cửa đi.

Quả nhiên, cuộc đời vẫn tươi đẹp. Chỉ cần thứ mà đôi mắt bạn nắm bắt được hay lắng lại trong lòng bạn là một điều tốt đẹp thì nhất định cuộc sống sẽ tươi vui.

Người đàn ông bên cạnh khẽ cựa mình, sau đó thu chặt tay lại. Cô bị anh ôm vào lòng. Anh không mở mắt ra mà cọ mặt vào cổ cô, thoải mái thở một hơi.

Tố Diệp cảm thấy vành tai ngứa ngứa. Cô giơ tay búng vào tai anh một cái rồi cười khế: “Chào buổi sáng, ông Niên!”

Eo cô lại bị anh cuộn chặt. Anh nằm im, mắt nhắm tịt, lười biếng cười thầm: “Chào buổi sáng, bà Niên!”

Quyển 13 - Chương 558: Ý nghĩa thực sự quan tâm

Một buổi sáng như này rất ít, thế nên rất hiếm có.

Nắng mai rạng rỡ, gió nhẹ yên ả, uyên chuyển. Tấm màn che mỏng manh màu cafe đậm lọc qua nắng và gió, khiến chúng trở nên dịu dàng hơn. Có tiếng chim rộn ràng, không có tiếng xe cộ hỗn tạp. Có mùi hương cây cỏ mát lành ủa vào phòng, thoảng nhẹ như hương vị của hạnh phúc.

Vào một buổi sáng thế này, nếu đang ở ngoài vườn hoa, cô nhất định sẽ ngắt về một bông hoa đang thì rục rở nhất, đặt lên bệ cửa sổ. Nó không nhất định phải quá diêm dúa, dẫu chỉ là một bông hoa dại thôi. Sau đó cô sẽ ngồi lên cửa sổ, thả đôi chân trần, mặc sức hưởng thụ những tia nắng ấy.

Khi Tố Diệp còn ở nước ngoài, có một nhân kỳ nghỉ đã tới thị trấn nhỏ Albarracin nằm ở gần Teruel, vùng Đông Bắc, Tây Ban Nha. Albarracin không lớn, nhưng phong cảnh như tranh.

Lúc cô tới đó, trời đã rất muộn. Ngày hôm sau khi tỉnh giấc một cách tự nhiên, đẩy cửa sổ ra cô mới phát hiện thị trấn này trong lành, ngọt ngào đến mức nào. Cô tạt ngang các giáo đường và tham quan các phong tục tập quán của người bản địa, cảm nhận một nét văn hóa sâu rộng ủa tới. Nhưng điều khiến cô dừng bước là một ô cửa sổ rải đầy hoa tươi. Có một thiếu nữ tựa bên cửa sổ. Cô ấy ăn mặc rất đơn giản, với chiếc váy dài màu be nhạt, mái tóc xoăn dài, trên đầu đội một vòng hoa tự làm. Hoa trắng muốt. Đôi giày của cô ấy cũng màu trắng. Bên cạnh còn có một chàng trai mặc một bộ đồ màu trắng.

Làn da của anh ấy cũng sáng lên, đôi mắt xanh sâu thẳm như sông Đa-nuýp. Anh ấy có một mái tóc xoăn màu sợi đay gọn gàng và quyến rũ, một bờ môi hồng hào như cánh hoa. Ngón tay của anh vừa mảnh vừa thon, ôm một cây đàn ghita, ngồi bên, vừa đàn vừa hát.

Anh ấy hát một bản tình ca.

Thanh âm dịu dàng, trầm ấm, như thủ thi lời yêu.

Lúc hát, ánh mắt anh ấy chốc chốc lại dừng lại trên người cô gái kia. Gương mặt cô gái cũng ửng hồng tựa hoa đào.

Tình yêu là thứ tình cảm thuần khiết nhất trên đời này, giống như đôi trai gái ở trấn Albarracin khi ấy. Nhưng đồng thời, tình yêu cũng là thứ tình cảm phức tạp nhất trên đời, giống như cô và Niên Bách Ngạn.

Khi ấy, Tố Diệp đứng bên cửa sổ đối diện bên đường, trong tay cầm một cốc cafe, chọn một phiến đá ngồi xuống. Cô lắng nghe tiếng đàn bay từ bên kia tới, tưởng tượng xem tình yêu của mình rồi sẽ mang màu gì?

Nên có màu gì nhỉ?

Quen biết Niên Bách Ngạn bao lâu nay, Tố Diệp vẫn chưa tìm được màu sắc thích hợp để hình dung chuyện tình cảm của họ. Có lẽ nó giống như thứ màu được định nghĩa trên viên kim cương đeo trên cổ cô: Tình yêu lý trí?

Tố Diệp chưa khi nào hoài nghi.

Vì tình yêu của Niên Bách Ngạn vừa lý trí lại thực tế.

Ước mơ và hiện thực luôn có một khoảng cách, giống như tình yêu mà cô luôn tưởng tượng trong lòng. Đôi nam nữ ấy một khung tình yêu để tham khảo. Đã có những lúc, tình yêu trong lòng cô giống như một cơn mưa hoa đào tung bay khắp trời, nghệ thuật, tươi mới, còn mang theo chút đốn đau của tuổi thanh xuân.

Cô cảm thấy, nên là một thiếu niên như thế.

Vào một hôm nào đó, dưới những cánh hoa bay bay, anh đứng đó, dáng người mảnh khảnh, cao lớn, với chiếc áo sơ mi sạch sẽ, lớp vải nhẹ nhàng dường như còn ươm mùi nắng. Có thể anh sẽ ngồi tựa gốc cây, kéo một khúc vĩ cầm réo rắt. Gương mặt hơi nghiêng của anh còn trắng trẻo, dịu dàng hơn cả con gái. Từng nốt nhạc bay ra từ những ngón tay.

Anh mang một nét buồn thương thoáng qua, nhưng trong đôi mắt lại có những ánh nắng ấm áp...

Đây chính là khởi đầu tình yêu trong tưởng tượng của cô.

Nhưng trên thực tế, mối tình của cô lại bắt đầu từ một quán bar, trong một cơn say bết nhè, sau đó đắm sầm vào một người đàn ông xa lạ.

Kiểu khởi đầu như vậy thực tế hơn, cũng tầm thường hơn rất nhiều so với những gì cô mơ mộng.

Niên Bách Ngạn không phải chàng trai trẻ trong tưởng tượng của cô.

Nói dễ nghe một chút thì anh là người đàn ông nội hàm, biết vạch rõ mọi kế hoạch cho mình. Còn nói khó nghe hơn thì anh chính là kiểu người thực tế đến trần trụi. Một người như vậy sao có thể yêu cầu

anh đứng dưới những cánh hoa bay, kéo vĩ cầm vì cô?

Thực tế là Niên Bách Ngạn chẳng hiểu gì về âm nhạc. Đừng nói là bảo anh đi kéo vĩ cầm, đến cầm cây vĩ cầm như thế nào anh còn chẳng biết.

Bàn tay anh dường như chỉ liên quan tới kim cương.

Từ khi quen nhau cho tới lúc kết hôn, đa phần các buổi sáng khi cô thức dậy thì anh đã rời đi. Anh lúc nào cũng dậy sớm hơn cô, gió mưa không sai khác.

Nhưng sáng nay, khi mở mắt, dường như cô ngửi thấy mùi gió của niềm vui.

Cảm giác vừa mở mắt đã được nhìn thấy anh thật tuyệt.

Tình yêu của họ, hình như từ đầu đã không có sự xen ngang của Platon. Anh không còn là một chàng trai, cô cũng chẳng còn là một cô gái. Trong quá trình tìm hiểu và yêu nhau, họ đã không còn trẻ trung. Rất nhiều tình cảm phải thể hiện bằng cách trực tiếp nhất khi hai cơ thể hòa làm một.

Và vì thế sự thật chính là, bắt Niên Bách Ngạn tốn tâm tư biểu diễn cho cô một bản vĩ cầm, anh tình nguyện mang tới cho cô một hoạt động thể dục đau đớn mà tình cảm.

Buổi sáng này, Tố Diệp cảm thấy, tình yêu của họ bỗng là một màu trắng trong.

Hình như còn có chút hương vị của đôi trai gái nơi thị trấn nhỏ.

Cô giờ tay vuốt tóc anh.

Mặt anh vẫn vùi sâu trong cổ cô, hơi thở tỏa ra vẫn làm cô ngứa ngáy.

“Bách Ngạn!” Cô khẽ gọi tên anh.

Anh không mở mắt ra, chỉ uể oải ôm cô rồi “ừm” một tiếng.

“Anh bảo anh có phải một người lãng mạn không?” Cô bỗng nhiên hỏi.

Niên Bách Ngạn im lặng.

Cô quay đầu, nâng mặt anh lên, truy hỏi: “Mau nói đi chứ!”

Lúc này anh mới mở mắt ra, chậm chậm nói: “Lãng mạn có ăn được đâu!”

“Đàn ông phải lãng mạn một tý, phụ nữ người ta mới thích.”

Niên Bách Ngạn nhăn cơ hội ấy, trốn khỏi bàn tay cô. Anh áp mặt xuống, cắn lên má cô một cái, cười khế: “Anh có lãng mạn đâu vẫn có người thích đấy thôi, như em chẳng hạn.”

“Sĩ diện!” Cô cũng cười.

Niên Bách Ngạn lại dí chặt mắt. Hình như anh rất thích một buổi sáng lười biếng thế này. Anh dùng mũi tìm kiếm mùi hương mái tóc cô: “Vậy em muốn anh mang tới cho em sự lãng mạn gì đây?”

“Lãng mạn là phải bất ngờ, em nói ra rồi còn gì là bất ngờ nữa.” Tổ Diệp chau mày. Quả nhiên là đầu gỗ mà!

Niên Bách Ngạn “ồ” một tiếng.

Rồi cũng im bật luôn.

Tố Diệp thở dài. Chàng trai trẻ trong giấc mơ của cô ời! Con người quả nhiên không nên mơ mộng gì về tình yêu, nếu không nhất định là sẽ sai khác. Nói rồi cô véo tai anh: “Anh nhìn nam chính trong mấy bộ phim Hàn Quốc ấy, người ta lãng mạn bao nhiêu!”

Có lẽ chê cô ồn ào, Niên Bách Ngạn cúi thẳng xuống khe ngực cô, uể oải lẩm bẩm: “Toàn mấy tay đàn bà!”

Tố Diệp trợn tròn mắt. Ô, không nhận ra đấy! Hai chữ “đàn bà” mà cũng có thể thốt ra từ miệng anh sao?

Cô lắc đầu, phì cười: “Em thấy anh đang ghen ghét, đố kỵ với người ta.”

Niên Bách Ngạn mở miệng cắn: “Họ có gì đáng để anh ghen ghét, đố kỵ?”

Cả hai người đều không mặc quần áo. Anh vừa cắn đã đúng trọng điểm.

Lực không mạnh nhưng đủ làm cô giật mình.

“Người ta đẹp trai!” Cô run run nói.

Niên Bách Ngạn cười, mồm mép tía lía: “Em từng nói mặt mũi anh cũng không tệ mà.”

“Thế thì... người ta chu đáo.*”

*Chu đáo trong tiếng Trung còn có nghĩa khác là “cơ thể kè khít”.

Nụ cười của Niên Bách Ngạn trở nên đen tối.

“Giờ anh vẫn chưa đủ “sát” à?” Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ “chu đáo”, sau đó kéo cô lại, dán chặt cô lên cơ thể trắng kiện của anh: “Đủ sát rồi chứ?”

Tố Diệp đỏ mặt, gõ vào đầu anh: “Anh đúng là râu ông nọ cắm cằm bà kia, làm sai lệch ý nghĩa!”

Niên Bách Ngạn cười thành tiếng: “Anh đang cố hết sức để giải thích cho em hiểu thế nào là “cơ thể gần sát”, hai chúng ta ai tráo đổi khái niệm đây?”

Tố Diệp nói không lại anh. À không, cô cảm thấy mình không quý quyết như anh. Cô đẩy mặt anh ra, hỏi: “Này, anh đói chưa?”

Tối qua về tới nhà, ngủ tới nửa đêm anh bèn dậy nôn thốc nôn tháo, làm cô sợ hãi, tưởng dạ dày của anh có vấn đề. Anh nôn xong, súc miệng rồi lại trèo lên giường đi ngủ.

Lúc ấy Tố Diệp mới yên tâm.

“Ừm!” Niên Bách Ngạn trả lời bằng giọng mũi.

Tố Diệp nảy ra hứng thú: “Vậy anh muốn ăn gì? Hôm nay em định làm vợ đảm một hôm, anh thấy thế nào?”

“Cầu còn chẳng được!” Anh mỉm cười.

“Để em nghĩ nhé! Bữa sáng thì ăn gì thanh đạm thôi. Loại mứt hoa quả vị việt quất mới ra ngon lắm, có thể ăn với bánh mì nướng. À,

còn nữa, gan ngỗng đặt từ Pháp cũng đã được gửi đến rồi. Anh tự chọn đi!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô chăm chăm: “Thanh đạm quá rồi!”

“Bữa sáng chỉ ăn thế thôi. Anh từng này tuổi rồi, đừng có ăn nhiều thịt cá.” Tố Diệp nghiêm túc nói.

Anh nhướn mày: “Anh bao nhiêu tuổi cơ?”

“Anh bao nhiêu tuổi còn không biết sao!” Cô cười.

Niên Bách Ngạn cố định nụ cười của cô bằng ánh mắt, một giây sau liền đờ cô xuống: “Tuổi của anh thì làm sao? Không thỏa mãn được em?”

“Mới sáng ra anh đừng có nhăng nhít!” Tố Diệp cười khúc khích.

“Anh muốn ăn thịt.” Niên Bách Ngạn hạ thấp giọng, nhìn cô bằng ánh mắt có chút xấu xa.

Tố Diệp nhin cười: “Không có đâu! Ai lại sáng ra đã ăn đồ mặn.”

Bàn tay Niên Bách Ngạn lần mò xuống. Gương mặt vui bên tai cô: “Anh là động vật ăn thịt cỡ lớn, thế nên, bắt buộc phải ăn thịt.”

“Vậy em chuẩn bị cho anh ít cá?” Tố Diệp tươi cười né tránh môi anh: “Cá hồi nhé?”

Động tác của Niên Bách Ngạn bắt đầu mạnh bạo: “Anh phải ăn thịt người!”

Dứt lời, anh cúi đầu cọ mặt lên má cô.

“Aiya!” Tố Diệp lập tức nâng mặt anh lên, động tác rất không khách khí.

Niên Bách Ngạn khó xử nâng người dậy, nhìn cô: “Diệp Diệp!”

Ánh mắt anh có chút rối loạn.

Đàn ông dậy sớm, yêu cầu về mặt này luôn rất rõ ràng. Ít nhất thì cô nhìn thấy sự thay đổi ở anh.

“Râu anh chọc vào em rồi!” Tố Diệp tố cáo, sờ sờ một bên má.

“Anh xem cho!” Niên Bách Ngạn kéo tay cô ra. Đúng là má cô hơi đỏ.

Rồi anh giơ tay sờ lên cằm mình. Đã có râu mới mọc rồi.

“Mau đi đánh răng rửa mặt đi!” Tố Diệp oán trách.

Niên Bách Ngạn cong môi cười: “Cứ ăn xong bữa này rồi tính!”

Dứt lời, anh nhào tới như hổ đói.

Cô cứ thế bị ăn một cách sạch sẽ trong tình trạng trần như nhộng...

Quyển 13 - Chương 559: Cao thủ chốn nhân gian

Bữa trưa, hai người đi ăn ở đường Kim Bảo. Bữa bít tết khá ngon, chỉ có điều 30% phí phục vụ cuối cùng quả thực khiến Tố Diệp xót xa. Tới khi thanh toán, người phục vụ đưa hóa đơn cho Niên Bách Ngạn. Anh đang định cầm lấy thì Tố Diệp xung phong: Để em!

Người phục vụ nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ kỳ lạ, sau đó mới đưa hóa đơn cho Tố Diệp.

Tố Diệp đưa thẻ ngân hàng một cách hào phóng. Sau khi thanh toán xong, đi ra ngoài, cô vỗ vỗ vai anh: “Đàn ông ấy à, có lúc cần phải biết co biết duỗi. Chuyện thanh toán tiền này, không nhất định cứ phải là nhiệm vụ của cánh đàn ông.”

Từ đầu tới cuối, Niên Bách Ngạn chỉ im lặng mỉm cười.

Lên xe rồi, khi thắt dây an toàn cho cô, anh mới nói: “Bà Niên à! Chiếc thẻ em vừa đưa để thanh toán khi này là của anh đấy.”

“Vậy ư?” Tố Diệp cố tình tỏ ra kinh ngạc, sau đó cười trêu: “Aiyo! Em không nhìn kỹ thật!”

Niên Bách Ngạn đã quá quen với kiểu lấp liếm này của cô rồi.

“Anh bảo anh đẹp trai như thế này, có lúc cũng vô dụng. Giám đốc nhà hàng chẳng cho chúng ta ăn miễn phí.” Cô thờ dãi.

Niên Bách Ngạn vừa mới khởi động xe, nghe xong câu ấy suýt nữa

thì ngừng thờ. Hay chưa! Chắc chắn là cô định lấy bản mặt chồng mình ra để được phần hời rồi.

“Đi đâu đây, tổ tông?” Anh hỏi một câu với vẻ bức bối.

“Trạm tiếp theo thôi, còn phải hỏi!” Tố Diệp rất cao hứng: “Không hiểu chuyện như thế, đáng đánh!”

“Nô tài đáng chết!” Nói rồi, Niên Bách Ngạn cho xe chạy.

Sáng sớm nay còn tốt đẹp nói muốn làm vợ đảm, anh cũng quả thực đã bị thiêu đốt bởi sự nhiệt tình của cô. Nhưng ăn sáng xong, Tố Diệp lập tức trở mặt, không còn chuyện đó nữa. Cô lấy ra một danh mục, đưa cho anh rồi nói: Hôm nay chúng ta tới những chỗ này chơi!

Niên Bách Ngạn nhìn thoáng qua. Hay, toàn là những nơi đông người phát sợ!

“Nhiệm vụ đầu tiên của một người vợ đảm đang là phải giúp ông xã được thả lỏng cả về thể xác và tinh thần. Em nghĩ kỹ rồi. Ở một nơi đất chật người đông như Bắc Kinh, cảm nhận phong cảnh nhân văn vẫn là sự lựa chọn tuyệt nhất.” Tố Diệp nghiêm túc nói.

Niên Bách Ngạn nhìn ra ánh nắng bên ngoài, nói ngay: “Anh cảm thấy bữa sáng nay đã giúp anh thoải mái lắm rồi!”

Tố Diệp chu cái miệng nhỏ: “Bổn cung nói gì, anh cứ thế làm theo, sao nhiều ý kiến thế hả?”

Niên Bách Ngạn vội vàng đáp: “Kính cẩn nghe theo ý chỉ của nương nương!”

Buổi chiều, đi dạo trong ngõ Nam La Cổ không phải là một ý kiến

thông minh.

Thứ nhất, cuối tuần người đông. Thứ hai, đây là nơi khách du lịch tụ tập, chắc chắn sẽ đông hơn những cửa hàng bình thường. Quan trọng hơn là, Niên Bách Ngạn không thích đi dạo phố cho lắm. Nơi này, sau khi cùng cô tới đây lần trước, anh cũng không tới thêm lần nào nữa.

Nhưng Tố Diệp thì cực kỳ cao hứng.

Niên Bách Ngạn phát hiện ra, cô đặc biệt thích len lỏi vào những nơi đông người.

Rút kinh nghiệm bài học lần trước, lần này anh đỗ xe ngoài cổng vào, không ngông nghênh như lần trước nữa. Khi ấy, quả thực là một cơn ác mộng.

Khỏi cần nói, Tố Diệp vẫn nhào tới tiệm bán phô mai đó.

Nhìn những cái đầu người chen chúc nhau trong con ngõ hẹp, Niên Bách Ngạn nắm chặt tay cô, sợ không cẩn thận lại để lạc mất cô. Anh đề nghị: “Thế này đi. Anh đi mua, em ngồi lại xe đợi anh.”

“Không đâu, cùng đi đi mà!” Tố Diệp khoác tay anh, nụ cười tươi rói như mặt trời.

Niên Bách Ngạn không chống đỡ nổi nhất chính là những lúc cô làm nũng. Anh cũng mặc kệ nóng hay không nóng, đông hay không đông, ngiên rãng nói: “Được, thì đi!”

Và thế là, sau lần đi phô mai đó, anh và cô lại tới đây một lần nữa. Chỉ có điều khác biệt là, lần trước họ bị hiểu nhầm là người yêu. Còn lần này, họ có thể công khai, đường hoàng nắm tay nhau đi dạo phố.

Giờ họ đã chính thức là vợ chồng.

Hai người ăn mặc rất thoải mái, đặc biệt là Niên Bách Ngạn.

Vì đi dạo phố thế nên từ sáng sớm Tố Diệp đã hớn hờ chuẩn bị đồ mặc ra ngoài cho anh. Trút bỏ bộ quần áo công sở nghiêm nghị, lạnh lùng, thay bằng một bộ đồ đi chơi nhàn nhã, rồi cùng đeo một cặp kính râm tình nhân.

Tố Diệp bất giác nhìn sang gương mặt anh. Đẹp trai đó chứ!

Ánh mặt trời chói lọi khác thường. Tháng bảy ở Bắc Kinh không còn dịu nhẹ như tháng sáu, không oi bức như tháng tám. Bầu trời thời gian này xanh một cách hiếm có. Và vì thế, nắng cũng được trải khắp mặt đất một cách thoải mái.

Chỉ vất vả những người đi bộ trên đường.

Cũng may hai bên phố đều có cửa hàng. Đi một lát lại dừng, dạo chỗ này, ngó chỗ kia, quả thực cũng đã dùng chùa được kha khá điều hòa. Con đường ngõ cũng phân chia, chứa đựng rất nhiều cửa hàng, phong phú đông đảo, thứ gì cũng bán. Hai năm nay, tiếng ve ở Bắc Kinh đã ít đi rất nhiều, vì rất nhiều cây dương liễu đã bị chặt đi. Một là để làm giảm bớt sự nhạy cảm không khí do ảnh hưởng của những bông liễu bay khắp nơi. Hai là để giảm thiểu tiếng ồn. Một số khu phố cổ thì vẫn vậy. Thế nên cứ tới mùa hạ, trong các khu phố cổ đâu đâu cũng râm ran tiếng ve sầu.

Tố Diệp vẫn thích thành phố Bắc Kinh của tuổi thơ hơn.

Cô cảm thấy, một Bắc Kinh không còn dương liễu rợp bóng thì không gọi là Bắc Kinh nữa. Từ rất lâu trước đây, cứ tầm tháng ba, tháng tư, cô lại cùng cậu đi tản bộ ở gần Hậu Hải, luôn có thể nhìn thấy bóng

những bông liễu nhẹ nhàng lay động, bông bành rụng xuống, lắc lư cái bóng loang lổ của mình dưới nắng, cảm giác vô cùng dễ chịu.

Tiếng ve cũng vậy, chất chứa quá nhiều kỷ niệm thời thơ ấu.

Để đến nỗi giờ đây mỗi lần nghe thấy tiếng ve kêu, cô lại nhớ tới cảnh các bác hàng xóm ngồi cầm quạt hóng mát dưới gốc hòe. Bây giờ tuy họ vẫn còn nhưng hình như con người cũng trưởng thành rồi, trong lòng không còn cảm nhận được niềm hạnh phúc quá đơn giản đó nữa.

Ở Nam La Cổ loáng thoáng vẫn còn nghe thấy đâu đây. Sau đó, phải đi vào thật sâu bên trong mới có thể nhìn thấy cảnh những người dân ngồi hóng mát trong sân nhà mình. Vào thời buổi hiện đại hóa, phát triển với tốc độ cao như thế này, có thể giữ được một mảnh đất kha khá ở một nơi thế này đã là tốt lắm rồi. Thế là, một mảnh trời được những loại cây của mùa hè chiếu bóng mát rượi. Những người sống ở đây hay trồng các loại trái cây và cây dây leo một khoảnh sân không quá lớn, cố gắng tìm kiếm một mảnh đất yên tĩnh để nghỉ ngơi trong thành phố phồn hoa này.

Sau đó, còn không quên dán một nhắc nhở trước cửa nhà mình: Nhà đã có chủ, xin miễn tham quan.

Hết cách thôi! Rất nhiều khách du lịch tới đây đều có hứng thú với thế giới bên trong những cánh cửa sơn son đỏ, cũng tạo thành cảnh tượng khó xử khi họ thường xuyên bị quấy rầy.

Tố Diệp không mấy hứng thú với nhà riêng của người ta. Ai bảo cô từ nhỏ đã sống trong tứ hợp viện? Thế nên về cấu trúc và cuộc sống trong tứ hợp viện, cô đã quá quen thuộc rồi. Chỉ có điều, sau khi gặp Niên Bách Ngạn, cô mới hiểu thế nào là trời cao còn có trời cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn. Cùng là tứ hợp viện, khoác lên

mình một cái tên giống nhau, nhưng thực chất một người là bình dân, một người là hoàng thân quốc thích.

Có lúc cô ở trong tứ hợp viện của Niên Bách Ngạn thường hay nhớ về tiếng ve trước cửa nhà cậu mà ở khoảng sân giàu có đó không thể nghe thấy.

Thế nên Tố Diệp cho rằng mình là người rất hoài cổ.

Dọc đường ăn uống đã đời, Tố Diệp cũng mua được mấy thứ lặt vặt. Trừ ăn uống ra, mấy thứ đồ nhỏ đó, cô đều mặc cả. Ban đầu Niên Bách Ngạn còn nhẫn nại đứng bên cạnh, kiên trì xem cô cò kè, sau đó thì anh rút luôn ra khỏi cửa hàng, tình nguyện đứng phoir nắng cũng không muốn vào.

Lúc xem búp bê vải, Tố Diệp nhân cơ hội liếc nhìn người đàn ông ngoài cửa sổ. Anh đứng đó, có lẽ biết cô không thể ra nhanh, bèn châm một điếu thuốc, chậm rãi rải làn khói xám.

Nắng rất độc, trán anh đã lấm tấm mồ hôi, nhưng vẫn khó che giấu vẻ nhàn tản. Kính râm che chặt đôi mắt anh, nhưng các đường nét vẫn rất rõ ràng. Và cũng vì thế, mấy cô gái đi qua đi lại hay liếc về phía anh.

Tố Diệp cầm con búp bê, quên cả xem, bò lên cửa sổ xem trò vui bên ngoài.

Trên con đường này, anh đã thu lượm không ít ánh mắt ngưỡng mộ. Vì nó quá đông đúc. Cô phải nghĩ cách mới được. Đang mãi nghĩ, thì có đôi ba cô gái đi ngang qua phía anh, sau đó thì thầm to nhỏ. Trong đó có một cô gái rất bạo dạn đổi hướng, đi thẳng về phía anh.

Tố Diệp mím môi cười, chứng kiến cảnh ấy qua lớp kính thủy tinh.

Quả nhiên là bước tới bắt chuyện.

Cô gái đó khá xinh xắn, da trắng, chân dài, cao hơn Tố Diệp hẳn một cái đầu, thế nên khi đứng cạnh Niên Bách Ngạn trông rất xứng đôi. Chẳng biết cô ta nói với anh cái gì mà nét mặt anh có vẻ rất thờ ơ.

Sau đó cô gái kia rút di động ra.

Tố Diệp nhìn rõ đôi mày Niên Bách Ngạn hơi nhướng lên, bờ môi mấp máy. Sau đó anh quay đầu nhìn về phía cửa hàng. Tố Diệp vội vàng cúi đầu xuống nhìn con búp bê trong tay mình, vờ như chẳng biết gì hết.

Khoảng mấy giây sau, cô mới len lén ngược lên.

Cô gái bên ngoài rời đi với gương mặt tiếc nuối, có vẻ không nỡ, thậm chí đi được vài bước còn ngoái đầu lại.

Làm Tố Diệp nhìn thấy cũng phải mềm lòng.

Tâm tư của cô không thể tập trung vào con búp bê được nữa. Cô ráng bước ra ngoài cửa hàng, ôm lấy cổ Niên Bách Ngạn ngay trước mặt mọi người. Anh không ngờ cô lại bỗng chốc nhiệt tình như vậy, vô thức giơ một tay đỡ lấy người cô, tay kia nhanh chóng vút điếu thuốc lá vào thùng rác bên đường.

“Chồng yêu! Đó là cô gái thứ mấy chủ động bắt chuyện với anh rồi?” Tố Diệp không ghen. Cô cười tươi như hoa, giơ tay dùng khăn ăn lau mồ hôi cho anh, liếc mắt phát hiện thấy có rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ, đổ kị.

Có lẽ, chỉ là trực giác của cô thôi.

Niên Bách Ngạn khế cười khó xử: “Tại em nhất quyết bắt anh tới mấy chỗ này đấy!”

“Tại anh nhất quyết đòi ra ngoài đờn đấy!” Tố Diệp bắt chước anh.

Anh không biết nên khóc hay cười: “Tại khả năng mặc cả của em quá thực khiến anh không dám tăng bốc thế nên thượng sách là để mặc em phát huy.”

“Tiền của chúng ta có phải gió thổi tới mà có đâu, mặc cả được một đồng thì bớt được một đồng.” Tố Diệp cười: “Ông Niên à! Chắc là anh chưa mặc cả bao giờ đúng không?”

Niên Bách Ngạn nhướn mắt nhìn cô: “Bà Niên à! Người không sành sỏi là em. Ý của anh là khả năng mặc cả của em quá vụng về, mặc cả được bao nhiêu chứ?”

“Ô, mạnh miệng quá nhỉ!” Tố Diệp không tin: “Nói vậy anh là cao thủ mặc cả rồi.”

“Trong làm ăn, không tránh khỏi chuyện phải mặc cả.”

“Vậy được! Cửa hàng tiếp theo anh mặc cả cho em!” Tố Diệp cười hì hì.

Niên Bách Ngạn nhìn cô câm nín, lúc sau mới giơ tay lên xoa đầu cô: “Em sắp đen thui như khỉ rồi!”

“Dù sao cũng đã có chồng, không sợ!” Tố Diệp rộng rãi nói dứt câu, lập tức khoác tay anh sai bước về phía đám đông.

Người càng lúc càng đông.

Niên Bách Ngạn lại càng trở nên nổi bật.

Cứ như vậy, họ đi qua một cửa hàng.

Trang hoàng theo phong cách Trung Cổ. Vừa vào cửa đã ập tới một phong cách nước ngoài, còn cả một bà chủ trang điểm hết như một bà đồng. Bà ta vẽ mắt vẽ mày cực kỳ đẹp, mái tóc nhuộm đỏ rực, làm xoăn bồng bênh, mãnh liệt. Cũng may điều hòa trong đây đủ mát, nếu không quả đầu này sẽ khiến người ta mướt mồ hôi.

Bà ta mặc một chiếc váy dài, con người màu xanh lam lúc tươi cười khi nhăn nhó gần như muốn nhảy ra khỏi hốc mắt, làm Tố Diệp giật nảy mình.

Bà ta rất nhiệt tình.

Tố Diệp cảm thấy, rất có thể là vì Niên Bách Ngạn.

Vì khi nói lời chào, mắt bà ta chỉ nhìn chăm chăm vào anh.

Tố Diệp im lặng, đưa mắt nhìn xung quanh.

Đa phần đều có liên quan tới đá quý, thủy tinh, còn cả những loại đá mà cô không thể gọi thành tên.

“Thích cái gì rồi?” Niên Bách Ngạn không để ý mấy tới sự nồng nhiệt của bà chủ cửa hàng. Anh đi tới, khẽ hỏi.

Tố Diệp chỉ vào một cái vòng tay.

Trong tủ có bật đèn, khiến nó lấp lánh, rực rỡ.

Bà chủ tươi cười lấy nó ra, khen suốt rằng cô có mắt nhìn, rồi bắt đầu tăng bốc sự độc đáo của chiếc vòng tay ấy. Thiết kế của nó cũng khá mạnh bạo. Có mấy loại đá trộn lẫn với nhau. Mà đáng chú ý nhất là một thứ da thuộc màu xanh lá, bên trên có khảm thứ gì lấp lánh.

“Là kim cương.” Tố Diệp thì thầm trước mặt Niên Bách Ngạn.

Một viên rất nhỏ, chỉ có tác dụng điểm xuyết nhưng cũng rất hấp dẫn.

Niên Bách Ngạn cầm lên xem, vẻ mặt bình thản, ánh mắt cũng hững hờ. Chiếc vòng nổi lên trong tay anh trông khá dễ thương. Bà chủ thấy vậy, vội bước tới, giới thiệu bên trên có những loại đá quý hiếm gì, nói cứ làm như chỉ có trên trời vậy.

Tố Diệp chạm vào viên kim cương trên mặt. Bà ta bèn nói: “Đây là một mảnh kim cương vụn. Tuy rằng rất nhỏ, chất lượng cũng không quá đẳng cấp nhưng ít nhất tôi có thể bảo đảm với cô là kim cương thật, nhỏ mà chất. À, còn nữa, màu xanh lá là lớp da bò, bên trên còn thiết kế logo. Ngoài ra, những loại đá như Lapis lazuli hay Turquoise đều đặc biệt tốt. Thủy tinh cô có thể nhìn thấy, bên trong đều lấp lánh, không có tạp chất.”

*Lapis lazuli là một loại đá không thấu quang thành phần chủ yếu bao gồm diopside và lazurite. Nó được tạo ra từ hàng triệu năm trước đây trong thời gian biến chất của đá vôi thành đá hoa. Khi chưa chế tác, Lapis lazuli có bề mặt mờ, màu xanh da trời đậm, thường có bao thể màu vàng đi kèm và chứa các mảnh nhỏ đá hoa màu trắng hoặc vàng. Các bao thể nhỏ với ánh vàng lung linh cho chúng ta cảm giác Lapis lazuli như một loại đá ma thuật chứa một bầu trời đầy sao, những bao thể này không phải là vàng như chúng ta tưởng, chúng là những tinh thể pyrite. Lapis lazuli được xem là loại đá của sự sáng tạo, được biết đến là "ngôi sao sáng của màn đêm". Lapis lazuli được người xưa đánh giá rất cao, người Ai Cập dùng nó trong

những ngôi đền bởi họ tin đây là tinh thể đến từ thiên đường.

* Turquoise một loại đá bán quý màu xanh da trời (đục), có khi pha lẫn xanh lá hoặc ngả hẳn sang xanh lá rất đẹp. Tiếng việt người ta hay gọi Turquoise là Ngọc Lam. Viên Turquoise cổ xưa nhất từng được tìm thấy ở Ai Cập vào khoảng 3000 năm trước Công nguyên. Do mang màu xanh, nên trải qua nhiều ngàn năm, Turquoise được xem là biểu tượng của sự may mắn thần kỳ, bùa phép chống lại sự chết chóc. Ngày nay, Turquoise được sử dụng làm trang sức phổ biến với rất nhiều hình dạng khác nhau do độ cứng thấp của nó, giá cả cũng không đắt đỏ. Turquoise khi làm trang sức, màu của nó có thể nhạt dần theo thời gian, để bảo quản độ bền, người ta hay phủ lên viên đá một loại sáp đặc biệt chống đổi màu. Do đó, khi sử dụng Turquoise, ta nên tránh cho nó tiếp xúc nhiều với ánh nắng và những vật thể cứng.

Về hình thức có vẻ khá thú vị. Tố Diệp trước giờ hay thích mấy thứ hỗn tạp. Cô giơ tay, cầm lấy nó rồi hỏi: “Bao nhiêu tiền vậy?”

Ánh mắt bà chủ lén liếc nhìn Niên Bách Ngạn, sáng rực lên sau khi nhìn thấy chiếc đồng hồ trên tay anh. Bà ta ra giá rất nhanh: “Ba ngàn!”

*Một ngàn nhân dân tệ xấp xỉ 3.500.000 VND.

“Ba ngàn?” Tố Diệp kinh ngạc.

“Thế đã là rẻ rồi, trên đây toàn là chất liệu thật mà.” Bà ta cười ha ha.

Tố Diệp đưa lên tay ước lượng, rồi nhướn mày nhìn Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn không tỏ thái độ gì, chỉ nghiêng đầu: “Ba ngàn?”

“Vâng, ba ngàn!” Bà ta lặp lại.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ đôi chút. Bà ta nhân cơ hội đó bèn nói: “Mẫu thiết kế này bên ngoài không mua được đâu. Mua cho bạn gái của cậu đi, đẹp lắm!”

Tố Diệp chờ đợi bên cạnh xem anh mặc cả thế nào.

Cô đang nghĩ bụng không biết giá thấp nhất mà Niên Bách Ngạn trả là bao nhiêu thì câu nói của anh đã khiến người ta ngượng ngập.

“Người làm ăn, buôn bán quan trọng nhất là thành thật. Bà khám một viên kim cương giả lên đây mà lại bán với giá của kim cương thật. Bà chủ à! Làm ăn như thế là không được!” Anh từ tốn nói.

Tố Diệp sửng người.

Bà chủ cũng đờ ra, rồi nhanh chóng nói với giọng gượng gạo: “Anh này! Không hiểu gì thì đừng có nói bừa. Viên kim cương này sao có thể là giả được? Cửa hàng của chúng tôi vì vừa mới khai trương nên còn bán giá rẻ như thế, nếu không thì tuyệt đối không có cái giá đó đâu. Anh ra ngoài mua bừa một vòng tay có chữ ký của nhà thiết kế xem bao nhiêu tiền?”

Niên Bách Ngạn cười khế: “Nếu cửa hàng của bà dám bán kim cương thật thì chắc chắn phải có mấy loại máy phân cực gì đó để kiểm tra chứ?”

“Cái này...” Bà ta há hốc miệng: “Cửa hàng chúng tôi không có!”

Quyển 13 - Chương 560: Tôi và cậu nói chuyện không hợp

“Không có máy cũng không sao! Tôi có thể cho bà biết tính chất của viên đá này. Nó là zircon, chứ không phải kim cương, thế nên không có giá trị như kim cương.” Niên Bách Ngạn hiếm khi nói nhiều như vậy: “Còn cả lớp da bò bé xiu mà bà vừa nói, thực chất chỉ là da thuộc bình thường. Còn Lapis Lazuli...”

Anh hơi kéo dài giọng, rồi nhìn thật kỹ.

Bà chủ nhìn Niên Bách Ngạn chăm chăm với biểu cảm như vừa ăn phải nặng.

“... thì là thật!”

Bà chủ thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà chất lượng của viên Lapis lazuli trên này cũng không tốt, bên trong chứa quá nhiều tạp chất. Nói cách khác, nó chỉ có hiệu quả điểm xuyết màu sắc, không có bất kỳ giá trị sưu tập nào.” Niên Bách Ngạn đổi giọng, lãnh đạm lên tiếng.

Sắc mặt bà ta lại thay đổi ngay lập tức.

“Thủy tinh thì tạm được, ít nhất thì còn tự nhiên.” Niên Bách Ngạn giơ chiếc vòng tay lên: “Nhưng nếu là thủy tinh thuần tự nhiên, bà cũng biết đấy, không đáng giá mấy!”.

Bà chủ đỏ mặt vì mấy câu nói của Niên Bách Ngạn. Chẳng mấy

chốc, bà ta chuyển sang bức dọc: “Hai người tốt cuộc có thật sự muốn mua không? Cố tình phá đám phải không?”

“Đương nhiên là chúng tôi muốn mua thật rồi, nhưng bà chủ à, bà bán hàng cũng phải thật thà một chút chứ. Đừng có một nói mười, không chúng tôi cũng bó tay.” Lúc này Tố Diệp uể oải lên tiếng.

“Cô cậu nói nó không phải kim cương thật thì nó là giả sao? Đúng là nực cười! Hai người đâu phải cơ quan có quyền lực.” Bà chủ giật lại chiếc vòng, không còn nụ cười đơn đả lúc mới vào nữa. Giờ bà ta nghiêng rặng thật mạnh: “Tôi bán toàn đồ hàng thật giá thật, không biết hàng thì tránh xa ra!”

Tố Diệp mím môi cười, sốt ruột thật.

Cô đợi Niên Bách Ngạn giải quyết.

Niên Bách Ngạn lại thản nhiên ngăn hành động đoạt lại chiếc vòng tay của bà chủ, nhìn xung quanh rồi nói: “Bà chắc chắn nó là kim cương thật?”

“Là thật! Không những là kim cương, mà ngay cả loại đá Lapis lazuli trên này cũng có chất lượng cực tốt.” Bà ta khẳng khẳng.

Niên Bách Ngạn mỉm cười gật đầu: “Được! Nếu bà đã dám bảo đảm như vậy, vậy thì tôi sẽ bỏ tiền mua.”

Câu nói ấy khiến bà chủ lại cười tươi như hoa.

Nhưng lại làm Tố Diệp sửng người.

Hết việc để làm rồi sao?

Anh làm gì chứ? Cô hiểu quá rõ đôi mắt tinh tường của anh. Bao nhiêu năm nay sờ tay vào kim cương, anh đã lợi hại tới mức chỉ cần cầm viên đá thô lên cũng biết hàm lượng kim cương bên trong khoảng bao nhiêu. Sao có thể không phân biệt được kim cương thật giả? Mắt anh còn chuẩn xác hơn cả máy móc.

“Cậu đợi nhé! Tôi gói lại cho cậu!” Bà chủ đã đổi sang chất giọng cung kính.

“Không cần đâu!” Niên Bách Ngạn từ chối khéo, rồi đeo thẳng chiếc vòng lên tay Tố Diệp, nhẹ nhàng nói: “Lát nữa chúng ta tới trung tâm giám định giám định thử xem. Tuy là nhỏ tới mức xoàng xĩnh nhưng dầu sao vẫn là kim cương.”

Câu này nói với Tố Diệp.

Tố Diệp quá nhanh nhạy, lập tức nghe ra dụng ý của anh. Cô bèn ậm ờ: “Còn phải đi giám định nữa à? Bà chủ cũng đã nói rồi, là kim cương thật mà!”

Giám định kim cương thật giả, Niên Bách Ngạn mà còn phải tới tận trung tâm giám định sao?

Bà chủ đứng bên cạnh họ, nghe xong câu ấy, mặt cứng lại.

“Đương nhiên là phải giám định rồi!” Niên Bách Ngạn cười với Tố Diệp, rồi chỉ vào lời thương hiệu của cửa hàng: “Giả một phạt mười, còn có cả camera. Lỡ như nó là giả, chúng ta cũng được hời.” Dứt lời, anh lại quay sang bà chủ, hỏi nhỏ: “Đúng chứ?”

Ờ...

Bà chủ không ngờ lại có người kiên quyết đến vậy.

“Nhưng mà tôi tin lời của bà, đây là viên kim cương thật. Thế nên, bà không cần phải lo lắng về kết quả giám định.” Nói rồi, Niên Bách Ngạn rút ví ra.

Bà chủ chưa bao giờ gặp phải vị khách nào thế này, suy nghĩ rồi ngượng ngập đáp: “Chuyện đó... Đồ thì chắc chắn là thật. Cậu đã bỏ tiền ra mua vòng tay lại còn phải bỏ tiền ra giám định, lợi bất cập hại, chi phí giám định không ít đâu.”

“Ba ngàn nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít. Bà chủ! Tiền của mọi người có phải gió thổi tới đâu.” Niên Bách Ngạn cười với vẻ ngây thơ: “Tôi phải bảo đảm thứ có giá ba ngàn là hàng thật giá thật mới được.”

Nói xong, bà chủ lại càng thiếu tự nhiên hơn. Bà ta suy nghĩ rồi hắng giọng: “Aiya, được rồi! Tôi thấy cô cậu thích chiếc vòng tay này như vậy, thế thì giảm hẳn 30%. 2100! Lấy của hai người 2000 thôi, coi như bỏ hẳn 100 đồng.”

Tố Diệp quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn. Siêu quá đi!

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn rất từ tốn: “Kim cương làm bằng zircon. Độ tinh khiết của đá Lapis lazuli rất tệ, lớp da bò chỉ là da thuộc bình thường. Đá Turquoise lại không phải tự nhiên mà là nhân tạo. Bà chủ! Chiếc vòng tay này của bà thật ra chỉ có thể bán bằng giá của thủy tinh. Đương nhiên, suy nghĩ tới số tiền thuê địa điểm của cửa hàng này, với lại còn vừa khai trương, tôi trả bà 300 đồng.”

“Cái gì? 300 đồng?” Bà chủ suýt chút nữa thì cắn đứt lưỡi mình.

Tố Diệp cũng ngỡ ngàng, nhưng là ở trong bụng.

Người đàn ông này mặc cả cũng tàn nhẫn quá đấy! Một thứ giá 3000 mà trả 300 đồng? Thấp hơn mười lần sao?

“300 đồng, tôi mang đi, bà viết hóa đơn đi!” Niên Bách Ngạn cười nhẹ nhàng: “Đương nhiên! Bà cũng có thể không bán. Nhưng danh tiếng của cửa hàng này e là sẽ bị tổn hại rồi. Dù sao thì bà cũng bán đồ nhái.”

“Cậu... Cậu...” Bà ta cứ “cậu” nửa ngày không xong, như con gì bị người ta giẫm phải đuôi, muốn phát điên mà không có sức.

Niên Bách Ngạn cong môi: “Hoặc là, tôi có thể mua nó đi với giá 2000, sau đó mang đi giám định. Chẳng phải bà bán giả một thì phạt mười sao? Tôi có nên xem trước xem cửa hàng của bà có thứ gì đáng giá để bồi thường không?”

Bà chủ có phần sốt sắng, vung tay: “Được rồi, được rồi! Thế này đi, 500 đồng!”

“300!” Niên Bách Ngạn không nhường dù chỉ nửa bước.

Tố Diệp đứng bên cạnh, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Cô đang đợi đối phương chửi họ té tát.

Vậy mà, bà chủ kia xem ra đã bị Niên Bách Ngạn điểm đúng huyệt chết. Bà ta ngẩn ngơ nhìn anh chăm chăm, rất lâu sau mới nói với vẻ rất không tình nguyện: “Được rồi, 300! Cậu cầm đi đi!”

Bán cũng không được mà không bán càng chẳng xong. Lần đầu tiên bà ta gặp lại cái loại khách này.

Đến cả hộp bọ cũng giảm giá luôn.

Ra tới cửa, bà chủ chửi thề: “Ăn mặc thì cũng đang hoàng, còn đeo đồng hồ xịn, sao keo kiệt thế không biết!”

Trên con phố dài, Tố Diệp đứng đưa chiếc vòng trên cổ tay, giờ ngón tay cái về phía Niên Bách Ngạn: “Giờ em mới hiểu ý nghĩa của câu nói “cao thủ ẩn giữa nhân gian”.”

Niên Bách Ngạn không nói, chỉ cười, không còn dáng vẻ mồm mép lạnh lợi như ban nãy.

“Nhưng mà anh cũng bảo trên này toàn là đồ giả. Nếu kiểm nghiệm anh cũng có thể mặc cả. Sao anh cũng bót luôn xuống 100 đồng?” Tố Diệp gáy gáy lớp thủy tinh bên trên.

Niên Bách Ngạn chẳng biết nói sao: “Làm người đừng có tham lam quá, cũng không thể dồn ép người ta vào đường cùng. Anh chỉ nói kim cương là giả. Lớp zircon tuy không đáng giá nhưng cũng có chút giá trị chứ hả? Cho dù chỉ là mấy đồng. Lapis lazuli là thật, chất lượng tầm tầm cũng là thật. Thứ duy nhất đáng giá chính là Turquoise và bột thủy tinh phía trên. Em cũng phải để người ta sống với chứ? Họ còn phải bỏ ra tiền điện, tiền thuê nhà mà.”

“Hả? Turquoise? Chẳng phải anh nói là nhân tạo sao?” Tố Diệp vội vàng cúi xuống nhìn.

Niên Bách Ngạn phì cười: “Thật ra... turquoise là thật.”

Tố Diệp tròn tròn mắt.

“Nhưng ban nãy rõ ràng anh nói...”

“Chiến tranh là không từ thủ đoạn mà!” Niên Bách Ngạn cười nói: “Với tư cách là hai bên mua bán, cho người khác đường lui thì cũng

phải cho bản thân mình đường lui. Bà chủ đó có thể cùng lắm chỉ biết tình hình của viên kim cương, còn về loại đá Lapis lazuli có chất lượng thế nào, hay Turquoise và da thuộc ra sao hoàn toàn không nắm được. Anh nói liên tục mấy vấn đề ra như vậy nên khi anh nói tới Turquoise, bà ấy cũng mặc nhận luôn. Còn cả viên ngọc to hơn hạt gạo một chút bên cạnh viên Turquoise đó, cũng là thật, chỉ có điều chất lượng tầm tầm.”

Tố Diệp nhìn anh bằng ánh mắt sùng bái: “Anh giỏi thật! Kiểu ám thị tâm lý đó mà anh cũng biết!”

“Thói quen tư duy của con người thôi mà. Anh chẳng hiểu gì về tâm lý học đâu, chỉ hiểu đạo lý thương trường thôi.” Niên Bách Ngạn giơ tay ra, ôm cô vào lòng.

Tố Diệp cười hì hì, khoác lấy tay anh rồi ngọt ngào nói: “Tìm được người chồng như anh thật sướng!”

Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng ánh mắt hiền hòa và cưng chiều.

“Thứ đó đeo chơi thì được. Còn nếu thực sự thích kiểu đó, anh sẽ nhờ người dùng chất liệu thật làm cho em một sợi.”

“Vậy phải tốn bao nhiêu?” Tố Diệp làm mặt giả hoạt: “3000?”

“Còn chẳng đủ làm một góc viên ngọc.” Niên Bách Ngạn giơ tay xoa đầu cô: “Thứ anh tặng em, hàng thật giá thật. Bà Niên ạ! Em phải biết nhìn hàng mới được.”

Tố Diệp ôm chầm lấy anh: “Bách Ngạn, Bách Ngạn! Anh tốt thật!”

Niên Bách Ngạn bật cười.

Ăn phô mai xong, còn lượn qua vài tiệm đồ ăn vặt, Tố Diệp mới cảm thấy thực sự thỏa mãn. Cô nắm tay anh, nhìn dòng người đi qua đi lại rồi thở dài: “Những ngày tháng như thế này thật tuyệt, làm em nhớ lại lúc ở bên Nam Phi.”

Lần đó cũng vào một buổi chiều như vậy, một buổi chiều hiếm hoi được nhàn rỗi. Ở một góc phố tại Cape Town náo nhiệt, ăn trưa xong, cô và Niên Bách Ngạn đi dạo dưới nắng chiều. Sau khi xem xong một buổi biểu diễn, cô dựa vào tay anh và thở dài: Anh bảo giá mà chúng ta được nhàn hạ như thế này thì tốt biết bao.

Anh hôn khẽ lên tóc cô, mỉm cười đáp: Rồi sẽ có một ngày như thế!

Vậy, hôm nay có được tính là ngày ấy không?

Cô biết, Niên Bách Ngạn không muốn như vậy. Đúng như anh nói, anh không muốn thực hiện lời hứa của mình như thế. Vì anh phải rời bỏ công việc một cách quá oan ức, đây không phải điều anh muốn.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, không nói gì mà chỉ đặt lên trán cô một nụ hôn.

Lần này, anh không thể cho cô bất kỳ lời hứa nào.

Khi ra khỏi Nam La Cổ, vừa mở cửa xe thì di động của Niên Bách Ngạn vang lên.

Tố Diệp nhíu mày: “Chẳng phải anh hứa sẽ tắt điện thoại sao!”

Niên Bách Ngạn tỏ ý xin lỗi cô rồi quay đầu nhận điện thoại.

Giọng nói ở đầu kia trong trẻo, rõ ràng: “Niên Bách Ngạn! Có phải chúng ta nên ngồi nói chuyện đằng hoàng rồi không?”

Niên Bách Ngạn chống một tay lên nóc xe, cười nhạt: “Kỷ Đông Nham! Cậu đạt được mục đích của mình rồi, còn có gì để nói nữa đây?”

Kỷ Đông Nham không giận dữ, dường như đã đoán trước anh sẽ nói vậy. Anh ta cười: “Anh không rời khỏi Tinh Thạch, làm sao chúng ta nói chuyện được? Giờ tốt rồi! Anh bỏ nơi đó đi, chúng ta mới có thể đứng trên cùng một vạch xuất phát để nói chuyện với nhau được.”

“Tôi và cậu nói chuyện không hợp!” Nói xong, Niên Bách Ngạn ngắt máy.

Lên xe, gương mặt anh trở nên trầm mặc.

Tổ Diệp lén quan sát anh. Từ gương mặt bình thản kia, không thể đoán ra ai vừa gọi điện cho anh. Rất lâu sau, cô nói: “Bách Ngạn! Anh có thể hứa với em một chuyện không?”

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô.

Cô liếm môi: “Cho hai chúng ta một chút thời gian rảnh được không? Tạm thời đừng nghĩ tới những chuyện làm ăn nữa.” Có trời biết, cô trân trọng ngày hôm nay đến mức nào.

Niên Bách Ngạn đọc được sự khẩn cầu từ ánh mắt cô, còn có một chút hoang mang, lo sợ. Tim anh mềm ra. Một lúc sau, anh gật đầu: “Được!”

Quyển 13 - Chương 561: Sợ nhất là cáo giả oai hùm

Một kỳ nghỉ cuối tuần thanh thoi.

Tổ Diệp cảm thấy hai ngày nay, cô và Niên Bách Ngạn như hai con chuột già tựa vào nhánh cây sồi nắng trong ngày đông. Cuộc đời không cần có quá nhiều người và quá nhiều chuyện, chỉ cần có thể sưởi ấm cho nhau trong tĩnh mịch, bình yên, không phong ba bão táp là được.

Nhưng cuộc sống này vẫn cứ tiếp diễn, niềm vui luôn ngấn chẳng tày gang.

Chỉ vì biết hạnh phúc ngắn ngủi, thế nên người ta mới hiểu được nó tới không dễ dàng, vì thế mà Tổ Diệp càng thêm trân trọng.

Thứ hai, tất cả mọi tin tức đều náo nhiệt trở lại.

Sau hai ngày vắng lặng, chuyện Niên Bách Ngạn nghỉ việc như một con quái thú mai phục đã lâu, giờ nhào ra khỏi chuồng cũi, nhất thời làm chấn động không ít các cổ đông. Quan trọng hơn cả những người cùng ngành cũng không ngớt lời bàn bạc.

Giá cổ phiếu của Tinh Thạch cũng vì việc làm của Niên Bách Ngạn mà trở nên bấp bênh.

Đám nhà báo định nghĩa rằng Niên Bách Ngạn đã từ chức để tự nhận lỗi về mình, vì anh đang bị các cơ quan pháp luật theo sát, vì thế con đường đi cũng gập ghềnh. Đương nhiên, sự thực có chông

gai thật hay không thì chẳng tờ báo nào dám bảo đảm. Nhưng Tinh Thạch thì chắc chắn sẽ phải trải qua một giai đoạn chông chênh.

Trong thời kỳ khó khăn quá độ này cần có một người có khả năng cầm lái. Mà dĩ nhiên, Diệp Uyên không mấy thích hợp.

Đám tang của Diệp Ngọc được cử hành rất lặng lẽ.

Nói theo cách của Diệp Uyên thì ngay cả hôn lễ em ấy cũng không muốn rầm rộ, nhất định ngày ra đi cũng không mong quá náo nhiệt.

Ngày ấy, trời đổ mưa.

Mưa rả rích ướt đầm cả nghĩa trang.

Những người tới dự tang lễ đều mặc quần áo màu đen. Ai cần phải tới đều đông đủ. Có người thân, bạn bè, bạn học, người quen. Những ai không nên có mặt cũng tự đến. Ví dụ như đám ký giả chụp trộm. Chỉ riêng những người bị bảo vệ tóm cổ lôi ra ngoài cũng đã không dưới hai mươi người.

Diệp Ngọc được chôn cất bên cạnh Khúc Nghệ, đây là kết quả sau khi Diệp Uyên hết nước hết cái khuyên nhủ Nguyễn Tuyết Mạn.

Nguyễn Tuyết Mạn bò rạp trước bia mộ của Diệp Ngọc, khóc như đứt từng khúc ruột. Ở phía chân trời, sấm chớp ầm ầm. Hình như cả trời xanh cũng đang rơi nước mắt.

Sau khi tổ chức tang lễ xong xuôi, Diệp Uyên lập tức phải đối mặt với hàng loạt các việc lớn nhỏ trong công ty.

Khó đối phó nhất chính là đám cổ đông trong hội đồng quản trị.

Lúc này đây, anh đang ngồi trong phòng họp, nhìn đám người cổ đông mỗi người một câu, cái miệng họ lúc đóng lúc mở mà cả người dờ ra như khúc gỗ. Cơ thể thì ngồi đó mà trái tim chẳng biết đã chạy đi đâu.

Cho tới khi có một cổ đông gọi anh.

Anh tỉnh lại, đối mặt với biểu cảm bức bối của họ, thầm cảm thán trong lòng. Chẳng biết thường ngày Niên Bách Ngạn đối mặt với đám người này kiểu gì, giờ anh đã cảm thấy mệt mỏi rã rời rồi.

“Chủ tịch Diệp! Chúng tôi thống nhất ý kiến cho rằng cần phải tạm dừng kế hoạch hòa vốn trước đây của Niên Bách Ngạn.” Cổ đông đó lên tiếng.

Diệp Uyên thầm nghĩ: Các ông đã quyết định cả rồi còn hỏi tôi, coi tôi là gã Hoàng đế bù nhìn chắc!

Anh bức bối đáp lại: “Chuyện này để sau hẵng nói đi!”

“Chuyện quan trọng như vậy sao có thể lùi lại?” Ông ta rõ ràng không vui, gõ vào bàn: “Bây giờ Niên Bách Ngạn đang bị theo dõi. Nói trắng ra, cậu ta vẫn chưa thoát khỏi diện tình nghi. Vụ án này ngày nào còn chưa có kết quả điều tra thì cậu ta còn chưa được sống yên ngày ấy. Ban đầu, kế hoạch hòa vốn do Niên Bách Ngạn lập ra. Bây giờ cậu ta đi rồi, Tinh Thạch chúng ta cũng phải né tránh mới phải. Cũng tức là, bây giờ chúng ta không thể có bất kỳ mối quan hệ nào với Niên Bách Ngạn. Tinh Thạch không thể đánh cược ván này, cả các cổ đông và chủ tịch cũng không cược nổi.”

Diệp Uyên không lên tiếng, chỉ đưa mắt nhìn bọn họ một lượt.

Những người khác cứ như đã thông đồng cả với nhau, nhất loạt gật

đầu.

Diệp Uyên nhìn rất rõ ràng. Những người tán đồng ý kiến của cổ đông kia đa phần là các cổ đông lớn tuổi. Còn các cổ đông trẻ cũng tức là những người sau này được Niên Bách Ngạn thế chỗ và kết nạp thì ít đến đáng thương.

Vì ngay sau khi Niên Bách Ngạn từ chức, chỉ trong vòng hai ngày, một số cổ đông mới đã bắt đầu chuyển nhượng cổ phần của Tinh Thạch trong tay mình. Đây cũng là nguyên nhân khiến giá cổ phiếu của Tinh Thạch rớt giá. Còn các cổ đông kỳ cựu thì nhân cơ hội ấy mua hết vào. Vì thế đã gây lên hiện trạng họ nắm quyền, ngồi vững ghế của mình như hiện giờ.

Giống như một triều đình.

Một khi trong đám quần thần chỉ có một tiếng nói tồn tại thì sẽ rất nguy hiểm. Người ngồi trên ngai vàng trước nay không sợ quần thần bất hòa, sợ nhất chính là đám người đó đồng tâm một lòng. Vậy thì bi kịch cáo giả oai hùm có thể sẽ xảy ra.

Thế nên, khi các cổ đông nhìn Diệp Uyên, lần lượt gật đầu, Diệp Uyên bỗng cảm thấy vị cổ đông kia giống như Lã Bất Vy, những người khác đều là tay chân của ông ta. Còn anh thì sao? Anh có khả năng làm một Tần Vương Doanh Chính hay không?

Anh không muốn làm Doanh Chính, anh chỉ muốn làm cơ trưởng.

Đối với triều thần, à không, đối với ý kiến của các cổ đông. Diệp Uyên từ đầu tới cuối vẫn giữ thái độ đó. Chuyện này sẽ bàn bạc sau. Anh là chủ tịch, anh có quyền phủ quyết.

Còn về việc tại sao phải chờ đợi và đợi tới khi nào thì ngay cả Diệp

Uyên cũng không biết rõ.

Có lẽ, anh luôn cảm thấy Niên Bách Ngạn sẽ còn quay lại. Hoặc có lẽ, trong mơ hồ anh tin rằng Niên Bách Ngạn quyết định đúng.

Mà thực tế là Niên Bách Ngạn sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Anh vừa về tới văn phòng, mới đó, Diệp Hạc Thành đã gõ cửa.

Gương mặt Diệp Uyên rầu rĩ. Anh rút một điếu thuốc ra, ngậm vào miệng nhưng châm lửa mấy lần không xong. Cuối cùng Diệp Hạc Thành châm lên giúp anh, nhân tiện cũng châm cho mình một điếu.

“Thái độ của con như vậy đối với các cổ đông là không đúng. Cứ tiếp tục kéo dài như vậy, họ sẽ có ý kiến với con.”

Diệp Uyên bực dọc, vung tay: “Có ý kiến thì có ý kiến đi! Quan tâm nhiều như vậy làm gì!”

Diệp Hạc Thành nhận ra anh đang bực tức, bèn cười nói: “Con không kiềm chế được như vậy là không được đâu.”

“Con không kiềm chế được thì sao nào? Con có thể làm được gì chứ?” Diệp Uyên chau mày: “Một đám cổ đông chờ con gật đầu, ngay cả quyền phản đối con cũng không có ư?”

Diệp Hạc Thành rít một hơi rồi nhả khói, chậm rãi nói: “Chuyện này à, con phải học hỏi Bách Ngạn thêm rồi. Ngày trước cũng có bao nhiêu cổ đông nghi ngờ nó như thế, nhưng nó thì sao? Con xem, chẳng phải vẫn chống chọi lại được đó sao? Tuy rằng nó đã từ chức, nhưng có một điểm vẫn phải khiến người ta công nhận, đó chính là chỉ cần nó kiên trì với thứ gì thì chắc chắn sẽ có cách để thuyết phục bọn họ. Bây giờ con ngồi vào vị trí này, chưa quen cũng là chuyện

bình thường. Cố nghĩ cách đi, có thể thống nhất ý kiến với họ mới có thể đối phó được với kẻ địch bên ngoài.”

Diệp Uyên rít một hơi thật lớn, sắc mặt rất khó coi.

Thấy vậy, Diệp Hạc Thành cười: “Con không biết làm cũng không sao, chẳng phải còn có chú hai đây sao. Con yên tâm đi! Chú hai nhất định sẽ giúp con củng cố địa vị ở công ty.”

Diệp Uyên không ngước lên, chỉ dập tắt điếu thuốc còn dài vào trong gạt tàn.

Di động bên cạnh vang lên, anh nhấc máy.

Vừa nghe được mấy câu, nét mặt anh lập tức thay đổi, vội nói: “Con lập tức về ngay!”

Ở nhà, Lâm Yêu Yêu đang nôn thốc nôn tháo.

Bữa cơm trên bàn cô chỉ ăn có chút ít, thế rồi nôn òng ọc như muốn trút cả bữa tối hôm trước ra ngoài.

Cô bảo mẫu đứng trực trước cửa nhà vệ sinh, hoảng loạn vô cùng, tay chân xoắn xít cả lại với nhau, có vẻ như không biết làm sao.

Nguyễn Tuyết Mạn cũng rối bời.

Bà đứng sau lưng Lâm Yêu Yêu, nhìn cô nôn nao với vẻ lo lắng. Đợi tới khi Lâm Yêu Yêu ổn lại một cách khó khăn, Nguyễn Tuyết Mạn mới thở dài: “Sao lại nôn dữ vậy chứ? Con xem con đi, cả ngày trời mới ăn được có một tý, kết quả lại nôn ra hết. Như vậy không được đâu!”

Lâm Yêu Yêu không còn sức lực. Cô đứng dựa vào góc cửa. Dạ dày vẫn còn cào dữ dội.

“Mẹ con lúc có bầu con, cũng nghén mạnh như vậy ư?” Nguyễn Tuyết Mạn hỏi.

Lâm Yêu Yêu khẽ lắc đầu. Làm sao cô biết được.

“Haiz...” Nguyễn Tuyết Mạn ngao ngán, quay đầu nhìn người bảo mẫu, chỉ trích: “Cô nấu nướng thế nào vậy hả? Không làm được mấy món hợp với khẩu vị của bà bầu sao?”

“Cháu xin lỗi!” Con bé bị dọa đến xin lỗi lú cả lưỡi.

Lâm Yêu Yêu thều thào: “Mẹ! Không liên quan tới em ấy. Tại con không có bụng dạ ăn uống gì thôi!”

“Thì vẫn là nó nấu không ngon.” Nguyễn Tuyết Mạn không chịu buông tha, sốt ruột, bức dọc: “Thôi! Từ ngày mai cô chỉ phụ trách quét dọn là được rồi, thức ăn thức uống để tôi chuẩn bị.”

Người bảo mẫu sợ hãi gật đầu.

Cả Lâm Yêu Yêu cũng giật mình.

Cô vội nói: “Không cần đâu ạ! Sao bắt mẹ nấu nướng được?”

Đón Nguyễn Tuyết Mạn tới nhà ở thật ra là vì Diệp Uyên lo bà vì chuyện của Diệp Ngọc mà đau khổ quá đỗi. Lâm Yêu Yêu có thể hiểu được tâm trạng của Diệp Uyên. Ai cũng có cha mẹ, phận con cái làm vậy cũng dễ trợn chữ hiếu. Thế nên, Lâm Yêu Yêu nói với bản thân mình rằng, cố gắng những lúc ở nhà không được mâu thuẫn với Nguyễn Tuyết Mạn. Cô biết Nguyễn Tuyết Mạn chẳng ưa gì cô con

dâu này, thế nên cố gắng giảm bớt cái vã được bao nhiêu thì giảm.

Lâm Yêu Yêu không hiểu quá rõ về đạo làm dâu. Hiểu biết chút đỉnh đó đều là cô lên diễn đàn học hỏi. Những mà mọi người trên đó đa phần đều lời mẹ chồng ra cạnh khóe, đẳng cấp này, đẳng cấp kia. Cô còn đặc biệt so sánh với một số mẹ chồng có tiếng, bỗng phát hiện, thật ra Nguyễn Tuyết Mạn nói thì khó nghe một chút, so với những bà mẹ chồng kia vẫn còn sống được.

Ít ra thì thời gian gần đây, bà không còn động một tý lại lời thân phận của cô ra nói nữa.

Tuy rằng Lâm Yêu Yêu luôn trong tư thế sẵn sàng.

Hết cách thôi. Người bạn thân nhất của cô, Tố Diệp, về khoản này cũng chẳng giúp gì được cô. Đối với quan hệ mẹ chồng nàng chồng, Lâm Yêu Yêu chỉ có thể tự giác ngộ.

Thế nên, sau khi Nguyễn Tuyết Mạn ra lệnh như thế, Lâm Yêu Yêu vừa bàng hoàng vừa sợ hãi. Sao cô có thể bắt Nguyễn Tuyết Mạn hầu hạ mình được?

Nguyễn Tuyết Mạn thấy cô từ chối khéo, bèn tỏ vẻ không vui: “Con tưởng mẹ vì con à? Mẹ vì cháu nội thôi!”

Câu ấy làm Lâm Yêu Yêu ghen lòi, mặt đỏ tía tai.

Chẳng hiểu có phải vì kích động quá độ không, Lâm Yêu Yêu lại tiếp tục bò ra bồn rửa tay, nôn không ngừng. Lần này là nôn khan vì trong dạ dày đã hết sạch thức ăn rồi.

Nguyễn Tuyết Mạn vẫn đứng đằng sau lưng cô, nhíu mày, qua một lúc lâu mới phẫn nộ nói: “Cái thằng Diệp Uyên này làm sao không

biết? Giờ này vẫn chưa thấy về! Chẳng phải nó nói hôm nay công ty không có việc gì sao? Vợ mình nôn đến mức này mà vẫn còn tâm trạng đi làm việc khác!”

Lâm Yêu Yêu rất muốn nói với Nguyễn Tuyết Mạn rằng giờ ở công ty chắc chắn là Diệp Uyên bận bù đầu với công việc. Nhưng đang định lên tiếng, cô lại buồn nôn. Nguyễn Tuyết Mạn thấy vậy, lập tức đi ra phòng khách, nhắc máy bàn gọi đi.

Đầu kia nhận máy.

Bà ta khó chịu, quát thảng: “Vợ mày sắp nôn cả ruột lẫn gan ra rồi, còn không mau về đi! Đưa nó tới bệnh viện xem sao! Vợ mình không lo, còn ai lo thay cho mày nữa?”

Quyển 13 - Chương 562: Là người chiến thắng

Hòa Mục Gia.

Trông Diệp Uyên có vẻ căng thẳng.

Sau khi Lâm Yêu Yêu kiểm tra xong, được người y tá dìu ra ngoài, anh vội rào bước tới trước. Vì sốt sáng, anh còn làm đổ mấy lọ thuốc trong xe đẩy.

Anh vừa tỏ ra không thể tới đỡ vừa cúi người nhặt nhanh. Một người trước nay vẫn tự nhiên, phong độ như anh lại vì lo lắng mà gượng gạo tới mức này.

Cảnh này vừa hay được Lâm Yêu Yêu nhìn thấy.

Cô chợt cảm thấy hồi hộp.

Như có thứ gì đó đang nhẹ nhàng đập vào ngực, dấy lên một nỗi đau âm ran. Nhưng phần nhiều là một thứ cảm giác không rõ ràng.

Không, có lẽ vẫn có thể nói rõ ràng.

Chỉ là, cô có phần nhút nhát, cô không dám nhìn thẳng vào một vài thứ, không dám... kỳ vọng quá nhiều.

Cuộc đời luôn khó đoán định như vậy.

Lâm Yêu Yêu cảm thấy đời mình thật ra đã đi chệch đường ray.

Cô đã kiên định tin tưởng rằng mình và Đinh Tư Thừa sẽ sống với nhau tới bạc đầu. Cô khao khát được dựng xây một tổ ấm của hai người họ. Thậm chí cô đã từng nghĩ, không biết cuộc sống sau khi cưới của họ sẽ thế nào. Lúc cô mang thai, có phải Đinh Tư Thừa cũng sẽ cùng cô tới bệnh viện khám thai hay không.

Hình ảnh đẹp đến vậy đã từng xuất hiện trong đầu cô không chỉ một lần.

Lâu dần, những cảnh tượng cô từng chờ đợi đã được cô sơn quét và trang hoàng, để nó càng trở nên vững chắc, không thể sụp đổ.

Nhưng rốt cuộc nó vẫn bị phá vỡ.

Bây giờ, chồng cô là Diệp Uyên, người cùng cô đi hết cuộc đời này cũng là Diệp Uyên.

Đứa con cô đang mang trong bụng là của Diệp Uyên. Mà giờ phút này đây, người đàn ông đang lo lắng cho cô vẫn là Diệp Uyên.

Đinh Tư Thừa đã hoàn toàn rút lui khỏi cuộc sống của cô, thậm chí là số phận của cô.

Số thuốc vung vãi dưới đất đã được Diệp Uyên cất gọn. Anh vội vàng đi về phía Lâm Yêu Yêu, đón lấy cô từ tay người y tá, ánh mắt cấp thiết: “Thế nào rồi? Bác sỹ nói sao?”

“Không sao!” Lâm Yêu Yêu hơi đỏ mặt, nhất là khi thấy cô y tá nhìn mình bằng ánh mắt ngượng mồm.

“Nôn dữ như vậy sao lại không sao được chứ?” Diệp Uyên không yên tâm.

Lâm Yêu Yêu khẽ thở dài: “Chỉ là bị nghén thôi.”

Bác sỹ khám cho Lâm Yêu Yêu cũng bước ra. Sau khi thấy hai người họ, bác sỹ ra hiệu cho họ đi vào phòng làm việc.

“Chủ nhiệm Lưu! Sức khỏe vợ tôi thế nào rồi?” Sau khi đỡ Lâm Yêu Yêu ngồi xuống, Diệp Uyên sốt ruột hỏi ngay câu đầu tiên.

Chủ nhiệm Lưu là một chuyên gia kỳ cựu có hơn 30 năm làm việc trong ngành phụ sản. Thấy Diệp Uyên căng thẳng như vậy, chủ nhiệm cười ha ha: “Không cần lo như vậy. Chị Diệp không có vấn đề gì! Chị ấy chỉ có những phản ứng thai nghén rõ nét hơn những người phụ nữ khác mà thôi.”

“Có cách nào không?”

“Dạ dày của chị Diệp có lẽ bình thường không tốt cho lắm. Đây cũng là nguyên nhân khiến chị hay nôn mửa. Tôi có thể liệt kê một số thứ chị ấy có thể ăn, một số thực đơn để dạ dày dễ hấp thu. Khoảng thời gian này mọi người trong gia đình có thể làm cho chị ấy ăn. Như vậy tốt hơn nhiều so với việc dùng thuốc.” Chủ nhiệm Lưu rất nhẫn nại, giọng nói cũng rất đôn hậu, mềm mỏng: “Phụ nữ mang thai kỳ nhất là dùng thuốc. Ngay cả người bình thường tôi cũng khuyên không nên dùng thuốc. Quan trọng nhất là điều chỉnh chế độ dinh dưỡng.”

“Được được được! Làm phiền chủ nhiệm Lưu rồi!” Diệp Uyên cảm kích vô cùng.

Chủ nhiệm Lưu bèn nghiêm túc liệt kê một tờ đơn cho Lâm Yêu Yêu.

Ra ngoài bệnh viện, trái tim Diệp Uyên vẫn chưa thể bình ổn lại được. Anh ôm chặt lấy Lâm Yêu Yêu, sợ cô bị tổn thương dù chỉ một

chút. Tới cửa lớn, Diệp Uyên khẽ nói: “Em đứng đây đợi anh, anh lái xe qua!”

Lâm Yêu Yêu nhẹ nhàng gật đầu.

“Đừng có đi lung tung đấy!” Diệp Uyên bước xuống hai bậc lại không yên tâm, quay đầu dặn dò thêm.

Lâm Yêu Yêu phì cười vì dáng vẻ của anh. Cô giục anh nhanh đi lấy xe.

Lúc ấy Diệp Uyên mới nhanh chóng rời khỏi đó.

Nắng rất gắt.

Những chiếc bóng chiếu xuống mặt đất có phần chói lọi.

Như màu của bảy sắc cầu vồng.

Nghĩ như vậy, trong lòng Lâm Yêu Yêu bỗng dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Có chút hạnh phúc cùng một chút mong chờ.

Mong chờ điều gì đây?

Cô phóng tầm mắt ra xa. Cái dáng cao cao của Diệp Uyên đã len vào giữa các hàng xe. Cô giơ tay sờ lên bụng mình. Phải! Cô cảm thấy, cô bắt đầu mong đợi đứa bé này rồi.

Mong đợi con của cô và anh bước đến thế giới này.

Vì ngay chính vào khoảnh khắc vừa rồi, cô bỗng có một cảm giác mãnh liệt, Diệp Uyên sẽ là một người cha tốt.

“Trùng hợp quá!” Bên cạnh vang lên một giọng nói quen thuộc.

Nhẹ nhàng, có phần cô độc.

Trái tim Lâm Yêu Yêu chợt run lên. Cô quay phắt lại.

Đối diện là đôi mắt của Đinh Tư Thừa.

Cô sống người, tim cũng như ngừng đập trong giây lát.

“Phải, trùng hợp thật!” Rất lâu sau, Lâm Yêu Yêu mới tìm lại được thanh âm của mình. Rất nhỏ và rất khẽ.

Đinh Tư Thừa nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Có một đồng nghiệp hôm nay vừa sinh em bé, anh tới thăm.”

Lâm Yêu Yêu khẽ “ồ” một tiếng.

“Em...” Đinh Tư Thừa hồ nghi quan sát cô rồi hỏi: “Có chỗ nào không khỏe sao?”

Lâm Yêu Yêu cắn nhẹ môi dưới: “Không có, đều rất ổn!”

Đã từng là những người yêu nhau, anh em mặn nồng. Giờ đây, khi đối diện nhau, đến cả một câu hỏi thăm bình thường sao cũng chẳng thật lòng nữa.

Bầu không khí nhất thời có phần gượng gạo.

Cả hai đều không ai nói gì.

Đinh Tư Thừa không định quay người bỏ đi ngay mà Lâm Lâm Yêu cũng không dám đi linh tinh. Cô sợ Diệp Uyên lấy xe ra lại không tìm

được mình.

“Yêu Yêu! Bây giờ em sống tốt chứ?” Trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng Đinh Tư Thừa cũng lên tiếng hỏi cô.

Lâm Yêu Yêu vô thức đưa tay xoa bụng: “Tốt lắm!”

Đinh Tư Thừa nháy bẹn nhìn thấy động tác của cô, tim bỗng đập thịch một tiếng.

Đúng lúc này, anh ta thấy khoe môi cô hơi cong lên. Bàng hoàng nhìn theo ánh mắt anh cô, anh ta thấy một chiếc xe màu đen đang lạng lể trượt tới, đỗ vững chãi trước bậc thềm.

Chẳng mấy chốc, cửa xe bật mở.

Diệp Uyên từ trên xe bước xuống.

Đinh Tư Thừa nhìn anh chăm chăm, sắc mặt lạnh tới cứng đờ.

Lâm Yêu Yêu hơi e dè. Cô nhìn Diệp Uyên với vẻ bất an. Còn vì sao lại bất an ư? Cô mơ hồ nhận ra, là... sợ anh hiểu lầm?

Nhưng Diệp Uyên vẫn mỉm cười đi về phía Lâm Yêu Yêu, đỡ lấy bả vai cô, quan tâm hỏi: “Có mệt không?”

Lâm Yêu Yêu lắc đầu.

Lúc này Diệp Uyên mới quay sang Đinh Tư Thừa, bờ môi hơi cong lên. Trong ánh mắt là tư thế của kẻ chiến thắng.

“Xin lỗi, vợ tôi đang mang bầu, không tiện đứng quá lâu, xin phép!”

Anh nói rất thản nhiên. Nhưng sau khi nhìn rõ được vẻ mặt bàng hoàng của Đinh Tư Thừa, nụ cười của anh càng thêm đậm.

Thế là Diệp Uyên ôm Lâm Yêu Yêu rời khỏi đó.

Đinh Tư Thừa vẫn đứng nguyên chỗ cũ, lòng bàn tay dần dần nắm chặt lại...

Lên xe rồi, Diệp Uyên tự tay thắt dây an toàn cho cô.

Lâm Yêu Yêu thận trọng quan sát sắc mặt của anh.

“Có chặt quá không?” Anh dịu dàng hỏi, sợ dây an toàn thít vào người cô.

Cô lại lắc đầu.

Diệp Uyên mỉm cười nhìn cô, rồi cho xe chạy.

Những tòa nhà hai bên đường chầm chậm lùi về phía sau.

Anh lái xe không nhanh lắm, vừa đủ để ý được tới tình hình của cô. Lâm Yêu Yêu cúi đầu nhìn ngón tay mình. Cô tự nghịch một lúc, sau đó lại ngược lên nhìn Diệp Uyên.

Anh nhìn thẳng về phía trước, gương mặt nghiêng nghiêng, khô ngo kia không có chút giận dữ nào.

Anh rốt cuộc đang nghĩ gì đây?

Lâm Yêu Yêu thầm nghĩ, là giận hay là không quan tâm?

Rồi cô ngỡ ngàng nhận ra, sao cô lại quan tâm tới cảm nhận của anh

đến vậy?

Quan tâm ư?

Từ này dùng với Diệp Uyên?

Dùng với một người đàn ông đã dùng thủ đoạn bỉ ổi để cưỡng bức mình?

Tim cô chợt run lên.

Đúng lúc ấy, chuông điện thoại vang lên.

Là của Diệp Uyên.

Anh từ tốn đeo tai nghe bluetooth lên, nhận máy.

Lâm Yêu Yêu liếc mắt nhìn màn hình hiển thị. Là Nguyễn Tuyết Mạn gọi tới.

Diệp Uyên nắm chắc vô lăng. Có lẽ Nguyễn Tuyết Mạn gọi hỏi tình hình của cô. Cô nghe thấy Diệp Uyên mỉm cười trả lời: Bác sỹ nói không sao, tai bình thường dạ dày của cô ấy không ổn lắm, thế nên lúc bị nghén, phản ứng sẽ mạnh hơn một chút. Bác sỹ đã kê thực đơn mấy món cô ấy ăn được rồi.

Lâm Yêu Yêu bất giác quay đầu liếc nhìn anh.

Đèn đỏ phía trước sáng lên.

Anh dừng xe lại, quay đầu cũng vừa đúng lúc bắt gặp cô. Anh cười, giờ tay véo cái má nhỏ của cô.

Sau đó nói tiếp với Nguyễn Tuyết Mạn: “Được rồi! Con biết rồi! Vâng, con đang lái xe... Vâng! Con sẽ cẩn thận.”

Cúp máy xong, Diệp Uyên nói: “Sau đây mẹ có việc để làm rồi.”

Lâm Yêu Yêu: “Em không muốn bắt mẹ nấu nướng.”

“Không thích ăn à?” Diệp Uyên không hiểu.

Lâm Yêu Yêu khẽ lắc đầu: “Cảm thấy... ngại ngại sao ấy!”

Nghe xong, Diệp Uyên bật cười: “Đó là mẹ chồng của em, có gì mà ngại chứ? Vừa rồi trong điện thoại mẹ cũng đã nói bà sẽ nấu giúp em một thời gian để em ăn thử. Nếu em vẫn không quen thì gọi mẹ vợ tới.”

Lâm Yêu Yêu sững sốt. Cô hoàn toàn không ngờ Nguyễn Tuyết Mạn lại... ờ, thấu tình đạt lý như vậy.

“Ý mẹ là nếu có thể không cần làm phiền tới bà thông gia là tốt nhất. Giờ em đang mang bầu cháu của nhà họ Diệp. Mẹ chồng chăm sóc em là chuyện nên làm, ai lại bảo nhà gái giúp!” Diệp Uyên nhẹ nhàng nói.

Lâm Yêu Yêu tò mò hỏi: “Mẹ nói vậy thật ư?”

“Anh lừa em làm gì chứ?”

“Nhưng mà...” Lâm Yêu Yêu do dự. Chẳng phải bà ấy không ưa cô sao?

Diệp Uyên đợi cô nói tiếp.

“À, không có gì! Em chỉ cảm thấy làm phiền mẹ quá thôi.” Cô đổi sang câu khác.

Đèn xanh bật sáng.

Diệp Uyên khởi động xe.

Rồi khẽ đáp: “Để mẹ chăm sóc em cũng tốt, tập trung sang chuyện khác, nếu không bà còn đau lòng mãi.”

Cô giấu câu nói đó vào lòng. Lâm Yêu Yêu cũng không phải người thích mách chuyện. Cô gật đầu, coi như ngầm đồng ý.

“Bây giờ chắc là... anh bận lắm phải không?” Cô chủ động hỏi tới chuyện của anh.

Diệp Uyên thờ dài mệt mỏi, xoay vô lăng một cái. Chiếc xe ổn định ngoặt một vòng.

“Anh thích lái máy bay hơn.” Giọng anh nghe có vẻ hờn dỗi như một đứa trẻ: “Thật sự là cứ gặp đám cổ đông đó, đầu sẽ căng lên. Chẳng hiểu ngày xưa Niên Bách Ngạn làm kiểu gì!”

Lâm Yêu Yêu biết những chuyện của Tinh Thạch gần đó. Cô suy nghĩ rồi hỏi: “Lẽ nào không thể mời cậu ấy quay trở lại sao?”

“Khó lắm! Lúc đầu cậu ấy chủ động từ chức. Với tính khí của Bách Ngạn, nếu đã đưa ra quyết định đó thì sẽ không có khả năng cứu vãn đâu. Hơn nữa, em cũng biết đấy, giờ cậu ấy đang bị điều tra, sao bọn họ chịu tin tưởng cậu ấy được? Trong hoàn cảnh này, cho dù Bách Ngạn có quay trở lại Tinh Thạch cũng sẽ tiến thoái lưỡng nan, rơi vào tình cảnh khó xử.” Diệp Uyên phân tích.

“Tuy rằng em cảm thấy anh làm không đúng nhưng cũng hiểu đó không phải anh tự nguyện. Vậy bây giờ phải làm sao? Anh đâu thích quản lý công ty!” Lâm Yêu Yêu vẫn luôn cho rằng Diệp Uyên đồng ý cho Niên Bách Ngạn rời khỏi Tinh Thạch là một quyết định sai lầm.

Sao Diệp Uyên không hiểu chứ? Anh nói: “Bây giờ chỉ còn cách đợi Tinh Thạch ổn định lại rồi một người thích hợp giữ chức vụ CEO để quản lý công ty. Không dính líu với quyền cổ phần, chắc là các cổ đông sẽ không có nhiều ý kiến nữa.”

Lâm Yêu Yêu khẽ gật đầu. Cũng chỉ còn cách đó thôi.

Rất lâu sau, cô lại lên tiếng, lần này ngữ khí có phần khô khan: “À... vừa nãy, chuyện Đình Tư Thừa, anh không giận chứ?”

Lúc này Diệp Uyên mới hiểu ra nguyên nhân vừa rồi cô cứ ngập ngừng không nói. Anh cười thoải mái: “Giận ư? Anh vừa có vợ vừa có con, là người chiến thắng, vui mừng còn chẳng kịp, lấy đâu sức lực ra giận hằn ta.”

Người chiến thắng?

Lâm Yêu Yêu mím môi, không nhận được cười: “Sĩ diện!”

Diệp Uyên nhân cơ hội ấy, liếc nhìn cô một cái rồi cũng cong môi mỉm cười...

Quyển 13 - Chương 563: Không thích hợp ăn chung một bát cơm

Không phải ngày nào cũng được rảnh rang.

Tổ Diệp biết rất rõ, một người đàn ông như Niên Bách Ngạn không thể nào yên ổn ở nhà để hưởng thụ cuộc sống. Sức lực của anh, ý chí chiến đấu của anh không thể dùng vào những khu chợ hoa lá chim cá mà phải ngoài kia, trong một thương trường lộng lẫy mà tàn khốc.

Thật ra, cô rất mong Niên Bách Ngạn có thể ở nhà một khoảng thời gian. Cho dù anh không làm gì cả, cô cảm thấy tiền của họ cũng đủ tiêu rồi. Cuộc sống trước nay không thể hiện ra bằng sự xa xỉ mà một cuộc sống bình thường, giản dị mới càng hiện thực.

Tuy rằng hôm đó Niên Bách Ngạn đã đồng ý với cô cho họ mấy ngày thành thoi nhưng anh chỉ cần mở máy là di động sẽ kêu tới tấp. Mức độ bận rộn còn nhiều hơn cả khi đi làm.

Mặc dù anh đang bị điều tra nhưng chuyện đó không thể che lấp giá trị của anh.

Giá trị bên ngoài.

Có rất nhiều công ty muốn mời anh về, cả ở trong nước lẫn ngoài nước.

Có thể nói, Niên Bách Ngạn chính là một con mồi. Thậm chí mấy công ty săn người quốc tế kiểu lớn cũng nhắm vào anh.

Tố Diệp không thể không cảm khái, sức mạnh của xã hội Internet bây giờ thật là đáng sợ.

Sau khi Niên Bách Ngạn nhận xong cuộc điện thoại thứ 10 trong vòng buổi sáng hôm nay, Tố Diệp bước tới, chống nạnh lườm anh. Anh bị cô nhìn đến nổi cả da gà, cười hì hì.

“Hôm nay anh đã hứa sẽ đi xem phim cùng em mà! Bộ phim em thích sắp ngừng chiếu rồi!” Tố Diệp bực bội lắm rồi.

“Xem chứ! Chúng ta chắc chắn sẽ đi xem, anh đâu có nuốt lời.” Niên Bách Ngạn vội vàng đặt điện thoại sang một bên.

Tố Diệp bực mình chỉ vào anh: “Nhưng anh xem anh đi, giờ còn chưa thay quần áo!”

“Được, được, được! Anh thay ngay đây!” Niên Bách Ngạn là điển hình cho mẫu người chồng ba phải.

Anh đứng dậy, nhưng lại bị Tố Diệp gọi giật lại.

Anh quay đầu.

“Không phải anh quên mất là mình còn chưa tắm đấy chứ? Mặt còn chưa rửa kia kìa, định cứ thế mặc quần áo đi chơi sao?” Tố Diệp tức đến nổi chỉ muốn giật tóc.

Niên Bách Ngạn lập tức giơ tay đầu hàng: “Anh làm ngay đây! Đợi anh mười phút, à không, năm phút là được!”

Tố Diệp nghiêng rằng: “Niên Bách Ngạn! Trong vòng năm phút mà anh không xong xuôi là anh chết chắc đấy!”

Niên Bách Ngạn nhanh chóng tranh thủ từng giây từng phút.

Tố Diệp ngồi sụp xuống sofa, lắc đầu ngao ngán.

Chuyện đi xem phim họ đã bàn bạc xong xuôi từ tối qua. Họ không muốn tới rạp vào những lúc đông người. Thế nên cô đã đề nghị sáng nay đi xem, rồi tìm một nhà hàng có món ngon để ăn trưa. Buổi chiều họ có thể đi dạo lung tung. Ngoài ra, cô còn muốn thay bàn trang điểm. Niên Bách Ngạn cũng đã đồng ý sẽ cùng cô tới mấy cửa hàng đồ gia dụng.

Một ngày tươi đẹp biết bao.

Không gấp gáp, không bức bối, ấm áp và chân thực.

Mới sáng sớm, Tố Diệp đã tỉnh dậy.

Niên Bách Ngạn vẫn giữ nguyên thói quen dậy sớm, vòng tới khu thành cũ mua sữa đậu và quẩy nóng trở về. Lúc ăn sáng, Niên Bách Ngạn bắt đầu hành động nhận điện thoại. Cả một bữa ăn cũng chẳng được ngon miệng. Tố Diệp chỉ muốn giật lấy cái di động của anh, ngậm vào trong bát sữa đậu.

Điện thoại sáng sớm đúng là đại họa, cuốn bay cả một buổi sáng.

Đến nỗi mà khi Tố Diệp đã ăn vụn xong xuôi rồi, anh vẫn còn đang nghe điện thoại.

Cả buổi chỉ độc nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Năm phút, không hơn không kém.

Niên Bách Ngạn ra ngoài thật.

Giờ là mùa hè, anh ăn mặc rất thoải mái, nhưng trông vẫn có vẻ không mấy nhẹ nhàng. Tố Diệp buồn rầu. Sao trông anh mặc quần áo đi chơi mà cũng nghiêm túc thế nhỉ?

“Niên Bách Ngạn! Hay là anh mặc thử bộ quần áo khi miệng rộng đi?” Cô đột nhiên nghĩ ra.

Làm anh ngẩn người.

“Cái gì mà khi miệng rộng?”

Tố Diệp vội vàng cầm di động lên, bật ra một hình ảnh khi miệng rộng, đưa cho Niên Bách Ngạn: “Anh xem, chính là thương hiệu này, tập trung vào quần áo đi chơi!”

Niên Bách Ngạn vừa liếc nhìn, đầu tóc đã dựng đứng cả lên.

“... Cái này, không hợp với anh lắm!”

“Không bắt anh mặc siêu nhí Astro đã là tử tế lắm rồi!” Tố Diệp tươi cười vỗ vai Niên Bách Ngạn: “Quyết định như vậy nhé, lát nữa chúng ta sẽ mua riêng một bộ đồ đôi để mặc.”

Mặt Niên Bách Ngạn hơi méo đi.

Hai người lại dọn dẹp qua loa một lát. Vừa định đi ra ngoài thì chuông cửa vang lên.

“Có phải Bách Tiêu không?” Tố Diệp hoài nghi. Thằng nhóc này mấy

hôm nay cứ kêu gào sắp về Thượng Hải tập trung huấn luyện, chắc là tới chào tạm biệt.

Bước tới nhìn màn hình hiển thị, cô bàng hoàng, quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn bước lên nhìn vào rồi quay sang Tố Diệp với vẻ khó xử.

“Ai vậy?” Tố Diệp nghi hoặc.

Niên Bách Ngạn thở dài: “Ông Wilson, chủ tịch tập đoàn LAU.”

Tố Diệp tròn tròn mắt, lo lắng hỏi: “Sao lại tìm tới tận nhà?”

“Trước đây ông ấy đã tìm anh rất nhiều lần rồi.” Nói rồi, Niên Bách Ngạn nhấn nút mở cửa.

Tố Diệp bất ngờ giữ tay anh lại: “Chúng ta sắp đi chơi rồi!”

“Anh biết, nhưng ông Wilson từ xa tới đây, em không thể đuổi ông ấy về chứ?” Niên Bách Ngạn dịu giọng an ủi.

Tố Diệp buồn bã buông tay.

Chẳng mấy chốc, khách đã vào nhà.

Khi mở cửa, Tố Diệp cũng bày ra một nụ cười dịu dàng, nhưng trong lòng thì đang chửi thầm cái ông già hơi hói đang đứng trước mặt mình.

Sau khi chào hỏi, hai người họ đi vào phòng sách.

Cụ thể họ nói chuyện gì thì Tố Diệp dùng đầu ngón chân cũng biết.

Cô từng nghe nói tới danh tiếng của tập đoàn LAU. Đây là tập đoàn đứng trong top 500 tập đoàn hàng đầu thế giới, một vương quốc đồ cao cấp nổi tiếng. Trụ sở của nó đặt tại Pari và cũng có các trụ sở đặt tại các thành phố đô thị loại I trọng điểm trên thế giới. Mà ông già vừa đi vào phòng sách cùng Niên Bách Ngạn cũng đã nhiều lần được lọt vào top trong bảng xếp hàng những ông trùm trên thế giới, là một nhân vật không thể xem thường.

Ông ta lặn lội đường xá xa xôi tới tận Bắc Kinh, chắc chắn là muốn ký hợp đồng với Niên Bách Ngạn.

Nghĩ vậy, Tố Diệp thờ dài. Cô giơ tay lên xem đồng hồ. Xong, suất chiều lúc 10 giờ sáng thế là hết hy vọng!

Tuy rằng hệt hững nhưng đạo làm vợ thì vẫn phải tuân thủ. Cô đứng dậy, chuẩn bị trà nước, hoa quả cùng mấy loại điểm tâm rồi mang vào phòng sách.

Ông Wilson lại đứng dậy với vẻ áy náy, liên tục cảm ơn, ngược lại càng khiến Tố Diệp thêm ngượng ngập.

Khi ra tới cửa, cô nghe thấy ông Wilson nói với Niên Bách Ngạn bằng thứ tiếng Trung không mấy thuần thục: “Niên! Đây đã là lần thứ sáu tôi đích thân bay sang đây mời cậu gia nhập rồi. Năm nay tôi 65 tuổi, cậu phải thông cảm cho tấm lòng quý trọng nhân tài của một ông già như tôi chứ.”

Tố Diệp lè lưỡi, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Trời đất ơi! Lần thứ sáu rồi...

Ai mà rằm rộ tới mời cô như thế, đừng nói là sáu lần, một lần cô đã gật đầu rồi.

Hai người họ nói chuyện một mạch mất hơn hai tiếng đồng hồ.

Sau khi tiễn ông Wilson ra về, kim giờ đã chỉ tới một rưỡi.

Tố Diệp không nhịn được nữa. Sau khi Niên Bách Ngạn tiễn khách xong quay lại, cô đẩy anh xuống sofa, ngồi lên chân anh. Niên Bách Ngạn bật cười hỏi: “Sao thế?”

“Anh lại còn hỏi? Anh nhìn đồng hồ đi!” Tố Diệp tức giận lay lay đầu anh.

Trong lúc bị lắc, Niên Bách Ngạn đã thấp thoáng nhìn được giờ.

Anh ôm chặt lấy eo cô, dỗ dành: “Thế chiều chúng ta đi xem, ăn cơm đã.”

“Buổi chiều đông người lắm. Hôm nay rạp chiếu phim Phụ nữ được giảm giá 50%, chắc chắn là đông nghịt luôn.” Tố Diệp đau khổ tố cáo.

“Thế thì đổi sang rạp khác. Bắc Kinh nhiều rạp chiếu phim lắm mà.” Niên Bách Ngạn không cho đó là chuyện lớn.

“Nhưng em xem ở đó quen rồi, hơn nữa hiệu ứng ở đó là tuyệt nhất.” Tố Diệp nhăn nhó.

Niên Bách Ngạn trầm ngâm giây lát để nghĩ cách: “Đông cũng không sao, dù sao thì chúng ta cũng vào phòng VIP, không ai chen lấn với em!”

“Phòng VIP ngoài cái phục vụ tốt cũng chẳng hơn được gì. Cả căn

phòng rộng thênh thang như thế chỉ có mình mình làm sao mà thích được?”

Niên Bách Ngạn khó xử: “Khó chiều thật đấy!”

Gương mặt anh một giây sau bị Tố Diệp nâng lên. Cô quắc mắt: “Này Niên Bách Ngạn! Có phải anh cố tình không? Anh vốn dĩ không muốn đi xem phim với em, đúng không?”

“Anh thật sự không nghĩ vậy. Tuy là anh quả thực không thích đi xem mấy bộ phim tình cảm cho lắm.” Đã có một lần anh cùng Tố Diệp đi xem một bộ phim tình cảm, hình như lại còn là bi kịch. Cả một phòng chiếu rung rúc tiếng khóc. Tố Diệp thì còn khoa trương hơn, gần như khóc ngã vào lòng anh, bóng ngô rơi vãi khắp đất cũng mặc kệ.

Lúc đó anh cũng đã cố gắng hết sức để hòa mình vào cảm xúc của bộ phim, cố gắng nghĩ tới mấy chuyện bi thảm để phối hợp với tâm trạng của Tố Diệp nhưng thật lòng là anh xem không nổi.

Bảo anh đi xem mấy bộ phim đó điều anh nghĩ tới đầu tiên là bộ phim này do công ty nào đầu tư, công ty nào phát hành, nhà tài trợ là ai, khi công chiếu sẽ thu lại được lợi nhuận lớn đến đâu?

Vì anh cũng từng đầu tư vào phim ảnh thế nên tự nhiên cũng sẽ liên tưởng tới mấy thứ này.

Sau khi ra khỏi rạp, Tố Diệp vẫn còn huyên thuyên không ngừng về cảm xúc sau khi xem. Từ đầu tới cuối anh chỉ im lặng, cùng lắm là mỉm cười góp vui, nếu không nhất định sẽ bại lộ chân tướng là anh chẳng biết phim nó nói về cái gì.

Tố Diệp chỉ muốn véo cho cái mặt anh biến hình luôn: “Thế nào? Nói thật rồi chứ gì? Biết ngay là anh không thích xem!”

Niên Bách Ngạn nhăn nạy dỗi dành: “Anh đi cùng em không được à?”

“Thôi, em cũng không ép anh!” Tố Diệp không muốn làm khó dễ người ta.

“Ông già đó khiến anh động lòng chưa?” Cô hỏi về chuyện chính.

Hiếm khi Niên Bách Ngạn hài hước được một lần: “Anh chỉ hứng thú với phụ nữ thôi!”

“Đáng ghét!” Tố Diệp bấu anh một cái: “Em nói chuyện nghiêm túc với anh đấy!”

“Nếu anh mà đồng ý là phải sang Ý hai năm.” Niên Bách Ngạn nhìn cô.

“Có được đưa theo người nhà không?” Cô hớn hờ hỏi.

Niên Bách Ngạn giả vờ suy nghĩ rồi nói: “Không được!”

“Thế thì không được đi!” Tố Diệp ôm cổ anh: “Nước ngoài nhiều gái Tây xinh như thế lại còn nhiệt tình như lửa. Anh mà đi, chắc chắn sẽ có vô số cô nhào vào lòng anh.”

Câu ấy làm Niên Bách Ngạn dở khóc dở cười. Anh trêu cô: “Em đánh giá quá cao thể lực của chồng em rồi đấy. Mới một em gái Trung Quốc như em đã rút cạn của anh rồi!”

Tố Diệp bĩu môi: “Cứ làm như mình oan ức lắm không bằng! Tóm lại... không được đi!”

“Được!” Rất bất ngờ, anh trả lời đầy kiên quyết.

Lần này tới lượt Tố Diệp ngỡ ngàng. Cô sững người sau đó chần chừ hỏi: “Anh không đi nữa?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Tố Diệp thấy thế vội xua tay: “Không, không, không! Thật ra vừa rồi em đùa thôi. Anh đi đi.” Tuy rằng cô rất muốn được cùng anh sống những ngày tháng nhàn hạ nhưng không có nghĩa cô thật sự phản đối việc anh ra ngoài phát triển. Anh là đàn ông mà, còn là một người đàn ông lấy sự nghiệp làm trọng, gia đình sao có thể trói chân anh?

Nhưng Niên Bách Ngạn lại mỉm cười, ôm lấy cô: “Anh từ chối rồi!”

“Tại sao vậy?” Xem ra là không liên quan tới cô.

Niên Bách Ngạn cười: “Một là bây giờ anh đang gặp rắc rối với mấy chuyện pháp lý, cảnh sát sẽ gọi anh bất kỳ lúc nào. Thân phận này không thích hợp lập tức nhận chức ở một công ty khác ngay. Hai là bây giờ anh cũng không được xuất cảnh. Quan trọng hơn cả là anh chỉ thích chuyên tâm làm kim cương. Các loại hàng cao cấp của tập đoàn LAU quá nhiều, mà kim cương lại không phải là thứ chủ chốt. Thế nên, anh không có hứng thú!”

Tố Diệp mở to mắt, chỉ vào mũi mình: “Em này, em này! Niên Bách Ngạn! Em thích đồ xa xỉ. Anh đi rồi em sẽ có rất nhiều phúc lợi.”

Niên Bách Ngạn phì cười: “Em muốn gì anh mua cho em là được rồi, thường ngày thiếu của em cái gì rồi?”

Tố Diệp nghe mà sướng rơn: “Thì em thấy, chiếm được chút lợi vẫn thích hơn.”

Niên Bách Ngạn véo mũi cô, cực kỳ cưng chiều.

“À đúng rồi! Ông già ấy bảo anh làm gì vậy?” Tố Diệp chợt nhớ ra bèn hỏi.

Niên Bách Ngạn nói: “Giám đốc hành chính khu vực châu Âu. Hai năm sau sẽ kết nạp anh vào hội đồng quản trị tổng bộ của tập đoàn.”

Tố Diệp há hốc miệng, giơ ngón tay lên tính rồi kinh ngạc: “Tất cả các quốc gia ở châu Âu?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

“Hơn... Hơn bốn mươi nước mà...” Tố Diệp lắp bắp.

“Chỉ những thành phố trọng điểm thôi. Không phải quốc gia nào cũng có LAU.” Niên Bách Ngạn sửa chữa.

“Vậy cũng đủ để anh kiếm rồi!” Tố Diệp ôm đầu anh như ôm một cục vàng: “Lần này phát tài rồi, đúng là phát tài rồi! Niên Bách Ngạn! Anh mau gọi điện cho ông ấy đi, nói là anh đổi ý rồi, muốn đi nhận chức.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô với vẻ chẳng biết nói sao.

Thấy vậy, hưng phấn của Tố Diệp cũng nguội dần. Cô thở dài, lẩm bẩm: “... Thôi vậy!”

Niên Bách Ngạn phì cười vì cô.

Kết quả là, bộ phim của họ tan thành bong bóng. Để trừng phạt, Niên Bách Ngạn bị Tố Diệp kéo tới một cửa hàng chuyên bán áo khi miệng rộng để mua một bộ quần áo tình nhân.

Khi hoàng hôn buông xuống, độ nóng trong không khí cũng giảm bớt.

Có gió đêm nhẹ thổi qua, mang theo chút nóng còn sót lại.

Khi lướt qua gương mặt tạo cảm giác âm ỉm.

Lúc này, tiếng ve trên cây cũng ít đi rất nhiều, chỉ thi thoảng nghe được vài tiếng.

Niên Bách Ngạn bị Tố Diệp bắt ép phải mặc ngay bộ quần áo lên người khi còn chưa giặt qua một lần nước. Sau đó anh đạp xe, đưa Tố Diệp tới Hậu Hải chơi.

Nhắc tới cái xe đạp, đây là ý tưởng chợt nảy ra của Tố Diệp.

Mỗi lần đi chơi, Niên Bách Ngạn đều lái ô tô, cho dù là đi siêu thị. Tố Diệp cảm thấy cái xe của anh quá bắt mắt rồi. Quan trọng hơn cả là, cô cảm thấy đàn ông lái xe tới khu thành cũ mua đồ ăn sáng không thể chấp nhận được. Lý do cô đưa ra là: Anh lái cái xe đẹp như thế chỉ để mua mấy thứ bày bán trên các sạp hàng, người ta sẽ nghĩ anh là ra vẻ giàu có. Anh mua cái xe đạp đi!

Đã mười mấy năm rồi Niên Bách Ngạn không đạp xe. Một người bình thường coi thời gian là sinh mạng như anh, lấy đâu ra thời gian đạp xe?

Thế nên anh cũng không phản đối.

Tố Diệp đặc biệt chọn một chiếc xe có thể đèo sau, vì cô rất thèm muốn một hình ảnh như vậy: Dưới bóng cây, trong làn gió nhẹ, anh đạp xe, cô ngồi phía sau, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy lưng anh. Khi đã ngắm phong cảnh chán rồi, cô sẽ áp mặt vào lưng anh.

Thế nên, khi Niên Bách Ngạn chở cô trên chiếc xe đạp, dạo qua những con đường dài um tùm bóng cây ở Hậu Hải, cô cảm thấy thật hạnh phúc. Giống hệt như trong tưởng tượng của cô. Có hương vị ngọt ngào của hoa dành dành.

Nhưng hôm nay Niên Bách Ngạn ăn mặc có hơi khô hời.

Chí ít thì anh cho là như vậy.

Tố Diệp chọn một bộ quần áo đôi màu đỏ. Một con khỉ miệng rộng đường hoàng nằm chinh ình trước ngực, khiến Niên Bách Ngạn chỉ cần hơi liếc mắt là có thể liếc thấy cái miệng hoạt hình của nó.

Anh quả thực cảm thấy không tự nhiên.

Có vài ba cô gái đi qua đều nhìn cả về phía Niên Bách Ngạn. Anh lại càng ngượng ngập.

Còn có một cô bạo dạn, nói chuyện với bạn bên cạnh hơi to.

“Cậu xem, anh chàng đẹp trai kia mặc áo khỉ miệng rộng, trông đáng yêu chưa kìa!”

Đáng yêu ư?

Chắc Niên Bách Ngạn từng này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên được người khác khen là đáng yêu.

Tố Diệp mím môi cười, sau đó bắt giác siết chặt hông anh.

“Cưới em về nhà đúng là hành hạ!” Giọng nói của Niên Bách Ngạn xuyên qua lồng ngực, thanh âm trầm ấm vọng vào tai Tố Diệp.

“Anh hối hận rồi chứ gì?”

Niên Bách Ngạn cố tình hỏi: “Hối hận thì sao? Có được trả lại hàng về nơi sản xuất không?”

Tố Diệp giơ hai tay véo mạnh eo anh: “Anh dám trả lại thử xem!”

Chiếc xe đạp lao đảo giây lát.

Làm Niên Bách Ngạn cười khanh khách, xin hàng: “Được rồi, được rồi! Tiểu tổ tông! Đừng đùa nữa! Cẩn thận anh cho em xuống sông bây giờ!”

Tố Diệp cũng bật cười không ngớt.

Cũng coi như là một ngày thành thoi đi.

Đương nhiên, nếu có thể thuận lợi ăn nốt bữa cơm tối thì mới được tính.

Hai người họ ăn cơm ở một nhà hàng gần Hậu Hải. Ăn xong, Niên Bách Ngạn chờ Tố Diệp về nhà. Vừa tới cửa, họ đã nhìn thấy một chiếc xe ô tô đỗ ở đó. Đây không phải con đường rộng rãi gì vì thế chiếc xe này đã chắn hết cả lối đi.

Niên Bách Ngạn phanh xe lại. Chiếc xe cũng dừng lại sau tiếng phanh kít.

Tố Diệp thấy chiếc xe có vẻ quen mắt. Một sự bất an trong lòng lại dâng lên.

Niên Bách Ngạn dắt xe đi tới. Nét mặt anh không còn thoải mái nữa mà hơi căng ra. Cửa xe nhanh chóng được đẩy ra. Kỷ Đông Nham

từ trên xe bước xuống.

Lúc này Tố Diệp mới nhớ ra, Kỳ Đông Nham đúng là đã từng lái chiếc xe này.

Ánh tịch dương hắt lên gương mặt Kỳ Đông Nham. Hơi đỏ hồng khiến đôi mắt anh ta trông cũng hơi dữ dằn.

Anh ta quan sát Niên Bách Ngạn. Có lẽ thấy anh dắt xe đạp thì vô cùng kỳ lạ. Anh ta lại nhìn sang Tố Diệp, sau đó bật cười: “Niên Bách Ngạn! Không phải bây giờ anh nghèo tới nỗi không lái nổi xe ô tô đấy chứ?”

“Kỳ Đông Nham! Anh không biết nói thì ngậm miệng vào!” Tố Diệp xông lên trước, quát lên với vẻ bức dọc.

Cứ nghĩ tới chuyện sản phẩm mới của Kỳ Thị, cô lại giận.

Thấy vẻ đối địch của cô, nét mặt Kỳ Đông Nham sững lại rất nhiều, ánh mắt có chút lạc lõng.

Niên Bách Ngạn tiến lên, thờ ơ đáp: “Nếu cậu chỉ muốn xem tôi sống có tốt hay không, vậy thì cảm ơn. Tôi rất ổn!” Dứt lời, anh quay đầu nhìn về phía Tố Diệp: “Diệp Diệp! Về nhà thôi!”

Tố Diệp đi theo.

“Niên Bách Ngạn! Chúng ta cần nói chuyện!” Kỳ Đông Nham cất giọng sau lưng anh.

Niên Bách Ngạn dừng bước, quay đầu, ánh mắt lạnh nhạt: “Tôi nói rồi, chúng ta không có gì để nói cả.”

“Anh không thể cứ mãi thế này chứ hả?” Kỳ Đông Nham nhìn anh.

Niên Bách Ngạn đáp lại bằng ánh mắt lạnh lùng.

Tố Diệp nhìn Kỳ Đông Nham rồi quay sang Niên Bách Ngạn, kéo áo anh: “Bách Ngạn! Chúng ta về đi!”

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn đứng im.

Tố Diệp không biết anh đang nghĩ gì.

Một lúc lâu sau, Niên Bách Ngạn nói với Tố Diệp: “Em dắt xe về trước đi!”

“Bách Ngạn!” Tố Diệp ngạc nhiên.

Niên Bách Ngạn đẩy chiếc xe sang bên cạnh cô, hôn lên trán cô rồi khẽ nói: “Anh sẽ về sớm!”

Tố Diệp chỉ còn biết gật đầu.

Hội quán Hồng Túu.

Một không gian rất yên tĩnh.

Cộng thêm một mùi hương thoang thoảng, khiến bầu không khí càng trở nên thanh tao.

Niên Bách Ngạn từ chối uống rượu vang, chỉ gọi một cốc nước chanh.

Kỳ Đông Nham cười nhạt: “Cậu không cần tiết kiệm tiền cho mình!”

“Có lúc vạch rõ ranh giới vẫn tốt hơn!” Niên Bách Ngạn không đổi ý.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng, tiếng vĩ cầm réo rắt.

Nơi này trước đây cũng là nơi Niên Bách Ngạn thường xuyên ra vào. Những trước đây anh chỉ mãi bàn chuyện làm ăn, giờ mới có thời gian ngắm nhìn phong cảnh xung quanh, quả thực không tồi.

Kỷ Đông Nham rõ ràng không hài lòng với câu trả lời của anh. Anh ta nhún vai, nhấp một ngụm rượu vang.

Niên Bách Ngạn cười khẩy: “Xem ra lát nữa tôi lại phải bắt xe về nhà rồi.”

“Con người mình trước nay không quan tâm tới mấy quy tắc này.”

Niên Bách Ngạn châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra: “Hiểu rồi! Nếu không sao cậu làm ra được mấy trò ăn cắp đồ chứ!”

Câu nói ấy hoàn toàn không khiến Kỷ Đông Nham bực bội. Ngược lại, anh ta cười khế: “Không sai! Mình đã ăn cắp đồ của cậu.”

Công khai thừa nhận thế này đúng là lần đầu tiên.

Nhưng Niên Bách Ngạn hiểu cậu ta. Con người Kỷ Đông Nham đã làm được thì chắc chắn không sợ phải thừa nhận trước mặt anh. Thế nên Niên Bách Ngạn nhìn cậu ta, lãnh đạm nói: “Cậu không thấy mình quá trẻ con sao?”

“Mình không làm vậy, làm sao cậu rời khỏi Tinh Thạch?” Kỷ Đông Nham nhún vai.

Một làn khói xám nhẹ nhàng bay ra: “Cho dù tôi rời khỏi Tinh Thạch, cũng sẽ không tới Kỳ Thị.”

Vì một lý do khôì hài làm ra một hành vi nực cười, chuyện này đúng là chỉ Kỳ Đông Nham mới thực hiện được.

Nghe câu ấy, Kỳ Đông Nham bức bối. Anh ta đặt mạnh ly rượu lên bàn, nhúu mày: “Niên Bách Ngạn! Mình thật sự không hiểu, cậu có thể làm trâu làm ngựa cho lão già họ Diệp bao nhiêu năm nay, tại sao không chịu tới Kỳ Thị? Cậu đừng quên, nhà họ Kỳ và nhà họ Niên mới là bạn bè thật sự! Cậu thì hay rồi, chạy tới gây dựng giang sơn cho kẻ thù. Cho dù năm xưa ông ta nuôi dưỡng cậu và Bách Tiêu thì đã sao? Đó là vì ông ta nợ hai người! Tại sao trước đây Bách Tiêu hận cậu như vậy? Cậu không rõ sao? Chính vì cậu đã bán mạng cho Tinh Thạch, nó hoàn toàn không hiểu vì lý do gì! Đừng nói là nó không hiểu, cả mình cũng không hiểu!”

“Dễ hiểu thôi. Tinh Thạch có một phần của nhà họ Niên, tôi không thể từ bỏ.” Niên Bách Ngạn đáp thẳng.

“Có một phần của nhà họ Niên thì đã sao? Chẳng phải bây giờ cậu vẫn rời khỏi đó rồi ư?” Kỳ Đông Nham phẫn nộ: “Cậu ở Tinh Thạch, từ đầu cho tới cuối, trong đám cổ đông kia ai thật lòng trung thành với cậu? Họ đều đang tính toán cho lợi ích của mình. Họ coi cậu là cái gì? Nhưng cậu tới Kỳ Thị, mình dám bảo đảm ít nhất cậu không phải làm việc trong bức bối đến thế! Cậu muốn vào hội đồng quản trị, mình lúc nào cũng mở sẵn cửa đón cậu! Vị trí tổng giám đốc mình dành lại cho cậu! Niên Bách Ngạn! Tâm nguyện của mình rất đơn giản, đó là muốn cùng cậu dành được thiên hạ. Điều này khó lắm sao?”

Thật ra từ trước tới nay, Kỳ Đông Nham luôn muốn kéo Niên Bách Ngạn vào Kỳ Thị. Điều này còn bắt nguồn từ số tiền đầu tiên họ kiếm

được từ hồi đọc đại học. Một số tiền làm ăn không lớn nhưng đủ khiến Kỳ Đông Nham cảm nhận được niềm hạnh phúc khi anh em cùng đồng tâm hiệp lực.

Kể từ ngày ấy, Kỳ Đông Nham đã cảm thấy, Niên Bách Ngạn chắc chắn sẽ người bạn đồng hành tuyệt nhất trong việc làm ăn của mình.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại sống chết ở Tinh Thạch không chịu rời đi, mặc cho anh ta đi từ cầu xin tới từng bước ép buộc, anh vẫn không chịu tới Kỳ Thị.

Anh không hiểu. Tinh Thạch có cái gì tốt đẹp chứ? Tại sao tình bạn giữa anh em họ lại bị anh ấy xem nhẹ như vậy?

So với sự kích động của Kỳ Đông Nham, trông Niên Bách Ngạn bình thản tới tàn nhẫn.

Anh khẽ đáp: “Anh em chỉ thích hợp tán gẫu lan man, không thích hợp ăn chung một bát cơm!”

“Rầm!” Ly rượu rơi xuống, vỡ tan.

Kỳ Đông Nham hất ly rượu xuống đất, cuộn chặt tay lại, đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Anh ta nhìn Niên Bách Ngạn chăm chăm, rồi giận dữ nói: “Niên Bách Ngạn! Cậu có còn coi mình là anh em nữa không? Cậu còn muốn mình làm thế nào mới được đây? Mình chưa bao giờ tin vào mấy câu thối gì mà anh em không thể đồng lòng làm kinh doanh! Có phải cậu quá xem thường Kỳ Đông Nham này rồi không?”

Quyển 13 - Chương 564: Cậu dám đụng vào anh ấy, tôi dám trở mặt với cậu

Những người tới hội quán trước nay đều cần có thẻ thành viên. Giờ này không đông người, cộng thêm việc vị trí mà Kỷ Đông Nham lựa chọn lại tương đối kín, vì thế cảnh tượng nổi nóng đó cũng lắm cũng chỉ bị các nhân viên phục vụ nhìn thấy.

Khi ly rượu vang vỡ tan theo tiếng động, màu đỏ của rượu cũng thấm vào lớp thảm trải sàn được đặt làm thủ công.

Các nhân viên phục vụ khu vực này lại không dám bước tới thu dọn đồ đổ vỡ. Ở đây, đừng nói chỉ mới có ly rượu, cho dù khách hàng đập bể rất nhiều đồ đạc, chưa được khách cho phép, nhân viên cũng không được tới.

So với sự kích động của Kỷ Đông Nham, Niên Bách Ngạn phút sau bình tĩnh hơn phút trước. Đôi mắt anh tựa một mặt hồ đã đóng băng khi đông về, không có một gợn sóng nào. Đợi cho cơn nóng giận của Kỷ Đông Nham qua đi, anh mới giờ tay gọi người phục vụ tới.

Người phục vụ bước đến, đến thở mạnh cũng không dám.

Niên Bách Ngạn điềm đạm ra lệnh: “Dọn đi!”

“Vâng, thưa anh!” Người phục vụ vội vàng làm theo.

Cả lúc dọn dẹp cũng là một quá trình trầm mặc.

Niên Bách Ngạn không nói. Kỷ Đông Nham cũng lặng thinh, nhưng từ đầu tới cuối vẫn giữ nguyên tư thế đứng trước mặt anh, quan sát Niên Bách Ngạn từ trên xuống dưới.

Chiếc ly bị đập mạnh vào một góc cứng nên tan nát. Rượu đã bắn hết lên thảm trải sàn nên không dễ dọn sạch chút nào. Phải gần mười mấy phút sau, người phục vụ mới tẩy sạch được vết rượu trên thảm rồi đổi một ly rượu mới cho Kỷ Đông Nham một cách vô cùng lịch sự, cuối cùng, lặng lẽ lùi ra một chỗ khác.

“Kỷ Đông Nham! Không phải tôi xem thường cậu. Mà là từ khi được cậu chèo lái cho tới giờ, Kỷ Thị cũng đã tiến hành những cải cách quả quyết, dứt khoát, hơn nữa đang trong xu thế phát triển rất tốt, chứng tỏ cách quản lý công ty của cậu hoàn toàn không có vấn đề gì. Cậu không cần phải kéo tôi vào làm gì cả.” Niên Bách Ngạn khế thờ dài, gầy gầy tàn thuốc: “Nhưng có một điểm cần phải thừa nhận, cái bệnh hành động theo cảm tính của cậu vẫn chưa sửa được!”

“Mình hành động theo cảm tính thì sao nào?” Kỷ Đông Nham nghiêng răng.

Niên Bách Ngạn cười khế: “Phải! Với quyền lực và địa vị của cậu bây giờ, quả thực có quyền để hành động theo cảm tính. Cậu thắng rồi, tôi đã bị cậu đuổi khỏi Tinh Thạch thành công. Thế nên, cách làm theo cảm tính đó coi như cũng là một phương pháp để đánh bại đối thủ.”

“Từ nhỏ bố mình đã cho rằng cậu giỏi hơn mình. Niên Bách Ngạn! Mình muốn xem xem, nếu cậu đứng cùng một sân với mình, đối mặt với cùng một vấn đề thì sẽ làm thế nào! Niên Bách Ngạn! Không phải mình dựa dẫm vào cậu, mà là không phục cậu! Dựa vào đâu mà từ nhỏ việc gì cậu cũng giỏi hơn mình? Vì có gì khi xử lý cùng một

chuyện, bố thà tin cậu cũng không chịu tin mình? Rốt cuộc mình có điểm nào không bằng cậu, đến nỗi mà cả Tố Diệp cũng chọn cậu chứ không phải mình?”

Nhiệt độ trong ánh mắt Niên Bách Ngạn giảm đi đôi chút. Anh lãnh đạm hỏi: “Có phải tôi có thể hiểu là, cậu đang dồn thù mới lên hận cũ không? Hận cũ là khi xưa chuyện nào cậu cũng không vừa ý, thù mới chính Tố Diệp?”

Kỷ Đông Nham mím môi không nói gì.

“Kỷ Đông Nham! Tôi không muốn tranh giành thứ gì với cậu cả.” Niên Bách Ngạn nhấn mạnh.

“Nhưng thực tế, tất cả mọi thứ đều là của cậu.” Kỷ Đông Nham khế kheo mắt lại: “Cậu chạy tới Tinh Thạch đối chọi với mình. Cậu không coi mình là anh em. Rồi cả sự tin tưởng và khen ngợi của bố dành cho cậu nữa. Ông hình như chưa bao giờ khen mình như vậy, bất luận mình có xuất sắc tới đâu đi nữa. Còn cả Văn Giai, con bé cũng tin tưởng cậu như vậy. Nhưng vì tin cậu mà chính cái lý trí của cậu đã hại chết nó. Kết quả thì sao? Tất cả mọi người đều nghĩ là cậu làm đúng! Rốt cuộc Tố Diệp thích thứ gì ở cậu? Cậu vốn dĩ không biết, mình quen cô ấy còn trước cả cậu, mình đã yêu cô ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi!”

Niên Bách Ngạn nghe những lời tố cáo của cậu ta, từng chuyện từng chuyện, từng việc từng việc. Cuối cùng, anh ngược lên nói: “Đông Nham à! Hai chúng ta bây giờ đều đã trưởng thành rồi, những việc làm và suy nghĩ trẻ con đã không còn thích hợp nữa. Sự thật chứng minh, cậu đúng là đã thắng tôi, bất luận dùng thủ đoạn hay cách thức gì. Trên đời này không ai quan tâm cậu thành công bằng cách nào, mắt họ chỉ nhìn chăm chăm vào giây phút cậu chiến thắng. Thế nên tôi sẽ không đánh giá hành vi và thủ đoạn của cậu quá đáng thế nào,

vì lùi về trước đây, tôi cũng sẽ vì thành công mà bất chấp thủ đoạn. Kỷ Đông Nham! Đây chính là đáp án tôi dành cho cậu!”

Nói tới đây, anh hơi rướn người về phía trước, nhìn vào mắt Kỷ Đông Nham, nói rõ từng chữ: “Đây chính là đáp án tại sao tôi luôn có thể thắng cậu. Không phải cậu không thể thắng tôi mà là cậu không tàn nhẫn bằng tôi. Thế nên, tất cả mọi người đều sẽ chỉ nhìn vào kẻ chiến thắng, bác Kỷ cũng vậy thôi!”

Rằng Kỷ Đông Nham nghiêng vào nhau ken kết, nắm đấm vẫn siết chặt nãy giờ.

“Cậu chẳng qua chỉ muốn chứng minh cậu mạnh hơn tôi mà thôi. Bây giờ, cậu thành công rồi!” Anh nói tiếp sau đó cầm chai rượu lên, từ từ đổ một ít rượu vào cốc của mình rồi giong về phía Kỷ Đông Nham: “Tôi... chịu thua!”

Kỷ Đông Nham nhìn anh chằm chằm.

Nhưng Niên Bách Ngạn không vội uống ngay, vẫn giữ nguyên động tác hơi nghiêng ly rượu, kiên nhẫn đợi Kỷ Đông Nham nâng ly lên.

“Rốt cuộc Tinh Thạch có cái gì tốt đẹp?” Kỷ Đông Nham bất ngờ hỏi.

“Không có gì tốt đẹp, chỉ vì trong đó có thứ thuộc về nhà họ Niên!” Niên Bách Ngạn hờ hững đáp.

Kỷ Đông Nham hoài nghi: “Còn chuyện gì mình không biết phải không?”

“Không! Tôi không giấu cậu chuyện gì cả!”

Kỷ Đông Nham giong tay, cộ nhẹ vào mép ly rượu, rất lâu sau mới cười

khẩy: “Niên Bách Ngạn! Nếu cậu đã không muốn kết thành liên minh với mình vậy thì mình chỉ còn cách tự đi tìm nguyên nhân thôi!”

“Cậu định làm gì?”

Kỷ Đông Nham thấy anh từ đầu tới cuối không thay đổi sắc mặt ngược lại bỗng thoải mái hơn. Anh ta cười nhẹ, dựa người ra sau: “Những gì cậu quan tâm, mình đều muốn tìm hiểu cho ra ngọn ra ngành. Dĩ nhiên, ngoại trừ Tố Diệp, mình chỉ hy vọng cô ấy được hạnh phúc thôi. Nhưng, trong Tinh Thạch rốt cuộc chứa đựng bí mật gì khiến cậu quyết phải ở lại đó thì mình rất muốn biết.”

“Cậu muốn động vào Tinh Thạch?” Niên Bách Ngạn nhú mày.

Kỷ Đông Nham hừ một tiếng: “Cậu không còn ở đó, Tinh Thạch chỉ còn là một đồng cát rời. Dựa vào đám cổ đông đó ư? Hay là dựa vào Diệp Uyên? Đừng có ngây thơ! Niên Bách Ngạn! Thật ra cậu cũng biết rõ mà, Tinh Thạch đã lên sàn thì như con cá trong đầm lầy. Một khi đánh mất chủ kiến, nó chỉ còn nước bị những con cá lớn hơn nuốt trọn. Các cổ đông trong Tinh Thạch đã chia rẽ, bất đồng từ lâu. Ai cũng chỉ chăm chăm vì lợi ích của mình. Cậu cũng biết rõ điều này, thế nên vừa ngồi vững lên ghế tổng giám đốc đã lập tức thay thế dần dần. Đáng tiếc, thế lực của nhà họ Diệp đã ăn sâu bén rễ, cậu muốn động vào đám nguyên lão, muốn làm một Ung Chính cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Giờ cậu đi rồi, Diệp Uyên lại không phải là người giỏi chuyện này, việc Tinh Thạch bị người ta thu mua cũng là chuyện bình thường thôi.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn lạnh hắt đi. Anh nói với giọng cảnh cáo: “Kỷ Đông Nham! Cậu dám động vào Diệp Uyên, tôi sẽ trở mặt hoàn toàn với cậu!”

Cát nụ cười bên khóe môi đi, sắc mặt Kỷ Đông Nham cũng trở nên

cứng ngắc. Anh ta nhìn Niên Bách Ngạn trân trân, rất lâu sau mới nói: “Suýt nữa thì mình quên mất, bây giờ Diệp Uyên cũng coi như người nhà của cậu. Ha, thật là nực cười!”

Niên Bách Ngạn không nói tiếp nữa. Khi anh đứng lên, giọng nói đã trở lại vẻ điềm nhiên thường thấy: “Nếu cậu vẫn coi tôi là anh em, vậy thì tôi xin cậu, tha cho Tinh Thạch một lần!”

“Có cần mình tìm giúp Diệp Uyên một CEO nữa không đây?” Kỷ Đông Nham chế giễu.

Niên Bách Ngạn khẽ nhếch môi.

Khi anh quay người định rời khỏi đó, Kỷ Đông Nham cất cao giọng.

“Niên Bách Ngạn!”

Niên Bách Ngạn dừng bước, quay đầu nhìn anh ta.

Kỷ Đông Nham uể oải đứng dậy, nhìn về phía anh rồi lên tiếng với thái độ rõ ràng rất lấy làm xấu hổ: “Mình vẫn quen với hình ảnh của cậu trong bộ áo vest và cà vạt hơn. Hình tượng của cậu bây giờ, đúng là nhảm nhí hết sức!”

Niên Bách Ngạn không ngờ anh ta lại nói vậy. Anh hơi sững người rồi cúi nhìn thứ mình đang mặc.

Một chiếc áo khỉ miệng rộng màu đỏ cùng một chiếc quần bò đơn giản.

Quả thực không phải phong cách của anh.

“Con người luôn phải học cách thích ứng!” Anh vẫn buông câu này

để giữ thể diện cho mình, sau đó quay người bỏ đi.

“Có lúc, những việc thích ứng vô nghĩa chính là ngu ngốc!” Kỷ Đông Nham giận dữ nói câu ấy sau lưng anh...

Niên Bách Ngạn bắt taxi về nhà.

Xe đi thẳng về phía trước.

Có khoảng mười mấy phút, Niên Bách Ngạn cứ cảm thấy có đôi mắt đang nhìn mình không rời. Anh ngước lên, bắt gặp ánh mắt của người tài xế. Người tài xế có phần ngượng ngập rồi cười trừ.

“Có chuyện gì sao?” Niên Bách Ngạn hỏi thẳng.

“À không có gì! Tôi chỉ muốn nói, con gái tôi cũng rất thích mặc áo khi miệng rộng.” Người tài xế thật thà nói.

Niên Bách Ngạn há hốc miệng hỏi: “Con gái anh mấy tuổi rồi?”

“Hì, mới 10 tuổi.” Nét mặt người tài xế rạng ngời hạnh phúc.

Niên Bách Ngạn câm nín.

Đúng thế! Anh đã bị Tố Diệp kiên quyết bắt mặc một bộ quần áo gần giống thời trang của con nít mười tuổi.

Cũng khó trách Kỷ Đông Nham nói không quen mắt. Đến cả anh cũng cảm thấy mình kỳ quặc vô cùng.

Bác tài không nói gì nữa. Rõ ràng là một bộ quần áo khi miệng rộng chẳng đủ làm một đề tài để tiếp tục tán gẫu lan man. Thế nên, sau khi trong xe nặng nề một lúc, bác tài bèn bật đài phát thanh. Một điệu

nhạc nhẹ nhàng lấp đầy khoang xe.

Nhưng Niên Bách Ngạn thì chìm dần vào trầm tư.

Những tòa nhà hai bên đường vội vàng chạy về phía sau, nhanh như bước chân của thời gian.

...

Đó là thời họ vẫn còn đi học thì phải.

Lúc ấy Kỳ Đông Nham ưng ý một chiếc xe vì nó được thiết kế với kiểu dáng và những tính năng hoàn toàn mới, giá cũng vô cùng đắt đỏ. Có thể nhận ra Kỳ Đông Nham thật sự rất thích chiếc xe ấy, lúc đó đã kéo anh tới showroom xem mấy lần liền. Cuối cùng, Kỳ Đông Nham lấy hết dũng khí, về xin bác Kỳ tiền mua xe. Đối với Kỳ Đông Nham thì đây quả là một việc rất khó mở lời.

Bác Kỳ không cho tiền một cách thoải mái như bố anh mà nói với Kỳ Đông Nham: Với tư cách là bố con, bố có nghĩa vụ nuôi dưỡng và giáo dục con. Nhưng là người thừa kế tập đoàn trong tương lai, con chỉ biết một mực tới xin tiền người khác hay sao?

Kỳ Đông Nham nghe xong không còn mặt mũi gì nữa, quay đầu đi khỏi nhà.

Sau đó, có một lần đang lên lớp, Kỳ Đông Nham kể với anh chuyện ấy với vẻ đầy căm phẫn. Lúc ấy, tới kỳ nghỉ hè, anh còn phải vội tới Nam Phi, học kỹ thuật mài kim cương cùng thầy. Anh bèn đề nghị với Kỳ Đông Nham, hay là kỳ nghỉ hè đó cậu ấy cùng anh tới Nam Phi. Chưa biết chừng bác Kỳ thấy cậu ấy chịu khó chịu cực như vậy sẽ vui mừng mà giúp cậu ấy mua xe.

Nhưng Kỳ Đông Nham lại lắc đầu nói tới kỳ nghỉ hè cậu ấy còn phải tới công ty thực tập.

Cả hai cùng trầm tư suy nghĩ, sau đó Niên Bách Ngạn nói: Nếu thật sự không được thì cậu coi như vay tiền của bố.

Kỳ Đông Nham suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn lặng im.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Kỳ Đông Nham rất ủ dột, chạy tới nói với Niên Bách Ngạn: Chiếc xe đó bị người ta đặt mất rồi. Nó là loại xe có số lượng hạn chế, khó đặt tiếp lắm.

Niên Bách Ngạn an ủi: Sau này lại có mẫu xe đẹp hơn mà!

Kỳ Đông Nham rất buồn.

Chuyện này lắng xuống chưa được mấy ngày thì khi anh và Kỳ Đông Nham đang ăn cơm trong căng tin, bác Kỳ bỗng xuất hiện, ngồi trước mặt bọn họ. Kỳ Đông Nham nhớ tới chiếc xe kia, bèn mặc kệ bố. Chỉ có Niên Bách Ngạn là lễ phép chào hỏi.

Hai đứa cần phải rút ra bài học trong chuyện này. Đây là câu đầu tiên bố của Kỳ Đông Nham nói sau khi ngồi xuống.

Cả anh và Kỳ Đông Nham đều chẳng hiểu gì, ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Bác Kỳ nói thẳng vào trọng điểm: Hai đứa muốn có được thứ mình thích thì trước hết phải bảo đảm rằng mình có thực lực đạt được và sở hữu nó. Khi hai đứa chưa có được thực lực này, thì chỉ có thể giương mắt nhìn người khác giành mất thứ mà mình thích. Rất đơn giản, hai đứa phải trở thành người giỏi giang đó mới có khả năng giành được thứ gì mình ưng ý.

Một câu nói như khơi dậy lòng người.

Chí ít thì nó đã thức tỉnh Niên Bách Ngạn.

Bố của Kỳ Đông Nham lấy ra một tập tài liệu rồi đặt trước mặt Kỳ Đông Nham: Đây là sản phẩm Kỳ Thị đã ứ đọng nửa năm nay. Nói thật là chất lượng của đá quý cũng không được tốt lắm thế nên đó cũng là nguyên nhân tạo ra hàng tồn. Nếu con có bản lĩnh bán được số hàng này đi, ký được hợp đồng thành công, bố bảo đảm, con sẽ được lái chiếc xe đó.

Kỳ Đông Nham nghi hoặc, cầm lấy tập tài liệu, mở ra xem rồi nhúu mày.

Niên Bách Ngạn cũng liếc qua.

Thiết kế của sản phẩm rất quê mùa, không dễ bán.

Bố của Kỳ Đông Nham cũng chỉ định cho cậu ấy một đối tác: Nhất định phải ký được hợp đồng với nhà đó.

Như vậy lại càng làm khó Kỳ Đông Nham.

Vượt qua được khó khăn mới có thể trở thành người thành công chính là đạo lý trên thương trường, Bác Kỳ chân thành khuyên nhủ.

Kỳ Đông Nham gấp tài liệu lại rồi hỏi: Nếu con bán được, bố sẽ đặt cho con chiếc xe từ nước ngoài?

Nhưng bác Kỳ lại lắc đầu.

Khiến cả Niên Bách Ngạn cũng không hiểu.

Bố của Kỷ Đông Nham nhìn hai người họ: Bán được số hàng này, hai đứa sẽ có một số tiền không nhỏ. Hai đứa hoàn toàn có thể dùng nó để đặt xe. Hai đứa phải ghi nhớ, trên đời này, ngày nào mình có năng lực thì người khác sẽ vây xung quanh mình.

Sau khi bác Kỷ đi khỏi, Niên Bách Ngạn đã suy nghĩ rất lâu.

Bán hàng thế nào đã trở thành nan đề của Kỷ Đông Nham.

Thậm chí nửa đêm nửa hôm, cậu ấy không chịu ngủ, ôm theo một chồng tài liệu về sản phẩm dồn đống lên giường của Niên Bách Ngạn. Mặc kệ Niên Bách Ngạn đã díp cả mắt lại, cậu ấy vẫn lôi anh ra khỏi chăn một cách rất không nề tình, rồi cùng anh nghĩ cách.

Khoảng thời gian đó, Niên Bách Ngạn sắp phát điên vì Kỷ Đông Nham.

Quan trọng hơn cả là, ban ngày vì bận học không có thời gian, Kỷ Đông Nham toàn mò tới tìm anh vào lúc đêm hôm. Thời đó ký túc xá sắp xếp cho mỗi người một phòng để bảo đảm cho sinh viên có đủ thời gian nghỉ ngơi. Nhưng lần nào các bạn học khác tới tìm Niên Bách Ngạn thảo luận bài vở là lại thấy Kỷ Đông Nham nằm thẳng cẳng trên giường của Niên Bách Ngạn.

Lâu dần, mọi người đều cười Niên Bách Ngạn thích con trai.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Kỷ Đông Nham là người thích chơi bời nổi tiếng. Lúc còn học đại học, bạn gái thay mới liên tục. Ngắn thì là ba ngày mà lâu hơn thì là ba tháng, tốc độ như thay quần áo. Nhưng Niên Bách Ngạn thì khác.

Xung quanh anh không thiếu những cô bạn bám riết nhưng từ đầu tới cuối không thấy anh có tin đồn. Nói cách khác, anh chưa từng có bạn gái. Điều này khiến người ta thấy khó hiểu, thế nên mới truyền nhau lời đồn ấy.

Đương nhiên, mọi người cũng chỉ đùa nghịch cho vui. Chẳng ai coi họ là hai người đồng tính thực sự. Mọi người chỉ không hiểu, tại sao Niên Bách Ngạn không có bạn gái mà thôi.

Trong mắt mọi người, hình như ngoại trừ Văn Giai hay nói cười vui vẻ với anh ra, thì anh rất ít tiếp xúc với phái nữ.

Chỉ có mình Niên Bách Ngạn biết rõ.

Thời gian của anh quá ít ỏi, ít ỏi tới mức chẳng còn sức đâu đi hẹn hò. Hơn nữa, anh cảm thấy bác Kỳ nói rất đúng. Khi bạn có khả năng để lựa chọn thì hãy lựa chọn, vậy thì hiệu quả chắc chắn sẽ được như bạn dự liệu. Niên Bách Ngạn cảm thấy, điều này đúng với cả chuyện tình cảm.

Vì chiếc xe đó, xem ra Kỳ Đông Nham đã dốc hết sức mình.

Lúc đó, cậu ấy cũng không có thời gian chăm sóc bạn gái, vì thế cô ta đã đề nghị chia tay. Kỳ Đông Nham từ sáng tới tối vô tâm vô tính. Niên Bách Ngạn còn phải nhắc nhở cậu ta: Này! Bạn gái cậu đi hẹn hò với nam sinh bên khoa Tài chính rồi đấy.

Không phải anh nhiều chuyện, mà là sau giờ tự học, vô tình bắt gặp cảnh ấy.

Kỳ Đông Nham chẳng hề bực bội, chỉ nói với giọng thờ ơ: Cô ta làm sao quan trọng bằng xe.

Phải, không quan trọng bằng xe.

Đó là vì lúc ấy Kỷ Đông Nham chưa gặp được tình yêu.

...

Người tài xế bất ngờ phanh gấp.

Khiến Niên Bách Ngạn bước ra khỏi ký ức.

Một chiếc xe lướt qua bên cạnh. Người tài xế hạ cửa xe xuống, tức giận quát lên: “Mày muốn ăn đấm phải không? Đ.m!”

Có lẽ sợ làm kinh động tới khách, người tài xế lại phải giải thích với Niên Bách Ngạn: “Ra đường quốc lộ, từ đó là “sát thủ”!”

Niên Bách Ngạn không thể hiện quá nhiều biểu cảm. Anh chỉ khẽ dặn dò: “Không cần vội, an toàn là quan trọng nhất!”

Người tài xế gật đầu.

Niên Bách Ngạn nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mắt anh hết như vàng mây nơi chân trời, nhạt nhòa vô cùng.

...

Anh cảm thấy nếu ban đầu Kỷ Đông Nham gặp Tố Diệp, có lẽ trong lòng cậu ấy, xe đã không còn quan trọng như thế.

Nghĩ tới đây, tâm trạng Niên Bách Ngạn chợt buồn phiền.

Cảm giác này cực kỳ tồi tệ.

Nó giống như khi anh phát hiện em trai mình luôn để ý tới Tố Diệp vậy.

Nó khiến anh buồn rầu.

Có phải anh nên cảm thấy may mắn không. Chỉ ít thì trong những năm tháng ấy, Tố Diệp không xuất hiện.

Bán được chỗ hàng đó, Kỳ Đông Nham có thể được lái con xe mình thích.

Thế nên, Niên Bách Ngạn đã trở thành tông phạm.

Anh của khi ấy không trầm ổn, điềm đạm như bây giờ. Tuy tính cách có chín chắn hơn Kỳ Đông Nham một chút, nhưng dã tâm và sự sắc sảo luôn thể hiện ra ngoài. Sau mấy lần vấp phải khó khăn, Kỳ Đông Nham cũng nản chí, định bỏ cuộc. Nhưng Niên Bách Ngạn khuyên cậu ấy, vẫn còn cách, đừng vội nản lòng.

Niên Bách Ngạn nghĩ cách giúp cậu ấy.

Anh nghĩ cả ngày lẫn đêm, có mấy lần còn nằm mơ thấy cảnh tượng mình bán được chỗ hàng đó.

Anh phát hiện ra chất lượng của sản phẩm tuy không ổn lắm, nhưng cũng không thể coi là đồ vất đi. Chỉ có thể nói rằng nó phù hợp với những người tiêu dùng bình dân, cộng với một thiết kế xoàng xĩnh nên muốn bán với giá cao quả thực là chuyện trên trời.

Niên Bách Ngạn đề nghị, bảo Kỳ Đông Nham tới showroom lấy một mẫu thiết kế đẹp tới xem thử.

Kỳ Đông Nham không hiểu anh định làm gì, nhưng vẫn làm theo. Sau đó, Niên Bách Ngạn hẹn tổng giám đốc bộ phận mua bán của công ty đó ra, thứ đưa cho ông ta xem lại chính là mẫu thiết kế lấy trong showroom.

Kỳ Đông Nham kinh ngạc nói Niên Bách Ngạn làm vậy là bịp bợm, lừa đảo.

Niên Bách Ngạn nói với cậu ấy: Cậu muốn bán được hàng, có lúc nhất định phải dùng một số thủ đoạn mới được.

Kỳ Đông Nham cắn răng hỏi anh rốt cuộc định làm gì.

Niên Bách Ngạn khẽ đáp: Mình giúp cậu mua xe!

Kỳ Đông Nham chẳng hiểu anh đang ngầm tính toán chuyện gì, chỉ còn biết nhúu mày chờ đợi hành động tiếp theo của anh...

Quyển 13 - Chương 565: Những hồi ức xa xăm

Tay tổng giám đốc đó rất kiêu ngạo. Đương nhiên, ông ta cũng có quyền kiêu ngạo, vì ông ta nắm trong tay cả một đường dây nhập khẩu, cũng tức là có quyền sinh sát đối với các thương nhân mua hàng. Sau khi gặp Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham, ông ta rất khinh thường. Một là hai người họ còn quá trẻ, nói trắng ra chỉ là mấy cậu nhóc. Hai là ông ta cũng không biết thân phận và lai lịch thực sự của họ, chỉ biết là người được Kỷ Thị cử tới.

Niên Bách Ngạn đặt một bàn tiệc. Đương nhiên, tiền đặt tiệc Kỷ Đông Nham phải bỏ ra.

Đối phương là kẻ cáo già, dĩ nhiên ông ta xem thường tiệc rượu, ngược lại Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham lại uống tới sắp gục ra bàn. Vì ông ta là khách hàng châu Á nên Niên Bách Ngạn cũng hòa theo sở thích. Sau khi cơm no rượu say, anh lại tìm một hộp đêm do người Trung Quốc mở, gọi thêm bốn, năm cô tiếp viên phục vụ.

Tối đó họ đã khiến ông ta rất vui vẻ, cứ khen họ hiểu chuyện mãi.

Chỉ có điều, mấy cô tiếp viên kia bị ông ta hành hạ đến chịu không nổi.

Chắc là mới làm nghề này chưa lâu, có một cô gái trẻ trông khá non nớt, nhưng bị ông ta ép uống ba ly rượu mạnh. Cô gái rung rung nước mắt, không thể không uống. Tay giám đốc đó rất háo sắc, kéo cô gái vào lòng, sau đó động chân động tay. Cô gái sợ hãi không dám phản kháng, chỉ còn biết nhìn Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông

Nham bằng ánh mắt cầu cứu.

Kỷ Đông Nham có vẻ không chịu nổi nữa, đứng dậy định bước tới can ngăn nhưng bị Niên Bách Ngạn giữ lại. Kỷ Đông Nham cuộn chặt tay lại, chỉ có thể giương mắt nhìn gã tổng giám đốc đó hành hạ cô gái kia.

Kỷ Đông Nham chui vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, cả một bụng đầy rượu Tây thế là đi sạch. Niên Bách Ngạn không yên tâm bèn đi theo xem sao. Anh thấy Kỷ Đông Nham chống hai tay lên bệ rửa mặt, trừng mắt lờm anh trong gương.

Niên Bách Ngạn hỏi cậu ấy có chuyện gì vậy.

Kỷ Đông Nham nhìn vào anh trong gương rồi nói: Cậu không thấy ghê tởm à? Mẹ nó chứ! Cậu đây dù gì cũng là người thừa kế Kỷ Thị, mà phải phục dịch như cháu nội nó vậy! Cậu nhìn cái bản mặt hăn ta xem, cứ như định giương súng bắn hạ cô gái kia ngay trước mặt chúng ta vậy!

Niên Bách Ngạn bình tĩnh trả lời: Cậu là cậu chủ thì sao chứ? Ngày nào cậu còn chưa là ông trời thì phải cúi đầu làm cháu nội hăn trước!

Kỷ Đông Nham nóng máu, cắn răng gầm lên: Niên Bách Ngạn! Mẹ kiếp! Cậu có còn là người nữa không? Cô gái kia ban nãy khóc lóc đến mức nào có phải cậu không nhìn thấy đâu!

Nhìn thấy thì làm được gì? Niên Bách Ngạn cũng trở nên bức bối: Cậu thương hại cô ta? Cậu có bản lĩnh thì dẫn người ta đi khỏi đây! Cô ta đã lựa chọn kiếm cơm trong nghề này thì biết trước sẽ gặp những loại khách như vậy, thậm chí còn có những kẻ tởm hơn cả

hắn. Bây giờ mình không quan tâm nhiều được như vậy, vì mình cũng không có quá nhiều khả năng để thao túng tiền đồ của người khác. Kỳ Đông Nham! Cậu nhớ kỹ cho mình. Bây giờ cậu không tiền không thế, cậu không có tư cách thương hại người khác!

Kỳ Đông Nham ném mạnh chiếc khăn mặt trong tay xuống đất, quát tháo: Mẹ nó! Ông không làm nữa! Chiếc xe đó ai thích lái thì lái, mình không cần nó nữa là được chứ gì?

Thế Kỳ Thị sau này của cậu thì sao?

Niên Bách Ngạn nén giận, quát lên sau lưng cậu ấy.

Kỳ Đông Nham dừng bước.

Niên Bách Ngạn nói với cậu ấy từng chữ rành mạch: Hôm nay những gì mà cậu gặp phải sau này còn vô vàn. Cậu nghĩ làm ăn là chuyện gì chứ? Tán gẫu đùa vui sao? Hôm nay cậu có thể vì lòng tự trọng từ bỏ chiếc xe đó, vậy thì sau này có phải cũng vì một lúc nào đó không chịu vứt sĩ diện sang một bên rồi vứt cả Kỳ Thị không?

Hồ hấp của Kỳ Đông Nham trở nên dồn dập.

Niên Bách Ngạn bước tới, vỗ vào vai cậu ấy và nói: Thứ bác Kỳ muốn cậu học được chính là làm sao để nhẫn nhịn.

Cuối cùng, Kỳ Đông Nham vẫn ngoan ngoãn theo Niên Bách Ngạn quay về phòng VIP. Nhìn thấy mấy cô gái đó có người cố tỏ ra vui vẻ, có người cố dốc sức lấy lòng khách mà trong lòng cảm thấy tức nghẹn.

Dĩ nhiên, ông ta không dễ chăm sóc như vậy.

Sau hai, ba lần hẹn ông ta ra ngoài chơi, thái độ của ông ta mới bắt đầu thoải mái hơn đôi chút. Chỉ có điều khi nhắc tới chuyện sản phẩm, ông ta lại nói: Đá quý nhà ai mà chẳng muốn bán. Thứ tốt có cách bán của thứ tốt, thứ tồi lại có phương pháp của thứ tồi.

Kỷ Đông Nham còn chưa hiểu ra thế là ý gì.

Vẫn là Niên Bách Ngạn nhanh nhạy. Anh rút từ trong túi là một chiếc hộp gấm, đưa cho ông ta. Kỷ Đông Nham nhìn kỹ thì chính là sản phẩm cậu ấy lấy ra từ showroom.

Ông ta mở ra xem. Là một chiếc vòng tay bằng đá, cực kỳ lấp lánh.

Niên Bách Ngạn tươi cười nói: Nghe nói anh sắp kết hôn. Chiếc vòng tay này coi như là quà mừng của em và Đông Nham, lễ mọn lòng thành.

Kỷ Đông Nham ngẩn người. Cậu ấy không hề biết chuyện đối phương sắp cưới vợ.

Ông ta rất vui, giơ ngón cái về phía Niên Bách Ngạn và nói: Nhóc à! Tiền đồ rộng mở đấy!

Niên Bách Ngạn tranh thủ thời cơ, một lần nữa nhắc tới chuyện của món hàng kia. Tổng giám đốc có lẽ đã nhận đồ của người ta rồi cũng mềm lòng, bèn tiết lộ một số thông tin: Cậu thành thật nói cho anh biết đi, hàng của hai cậu rốt cuộc như thế nào?

Sắc mặt của Kỳ Đông sắp chống chọi không nổi vì cậu ấy biết rõ sản phẩm không thể coi là cao cấp.

Nhưng Niên Bách Ngạn thì đáp rất bình thản: Chất lượng sản phẩm chắc chắn không có vấn đề gì. Chất lượng sản phẩm là tám phần, các anh muốn đóng gói thêm, vừa đủ bán được mười phần.

Kỳ Đông Nham nhìn Niên Bách Ngạn kinh ngạc.

Ông ta do dự: Nhưng tôi đã xem thiết kế của hai cậu rồi, hơi...

Anh yên tâm, bọn em sẽ thêm thiết kế bổ trợ, để tăng độ sáng và màu sắc của cả sản phẩm. Niên Bách Ngạn trả lời chắc nịch.

Có lẽ ông ta đã tin tưởng Niên Bách Ngạn thật bèn gật đầu nói: Chú em à! Còn trẻ thế này mà đã có đầu óc kinh doanh đấy!

Hợp đồng... cuối cùng cũng đã ký kết thành công.

Khi lấy được hợp đồng, Kỳ Đông Nham không vui như tưởng tượng.

Cậu ấy nói với Niên Bách Ngạn: Chất lượng sản phẩm chỉ được có năm phần, sao cậu lại nói là tám phần?

Niên Bách Ngạn bèn đáp: Chất lượng đo lường của mấy viên đá đo dựa vào cái gì? Cậu tưởng công ty đó sẽ bỏ ra một số tiền lớn để giám định sao? Không đâu! Chất lượng thế nào chỉ có người trong nội bộ mới biết. Ngoài kia có bao nhiêu thứ chỉ có một phần nói là mười phần? Chúng ta chỉ có thể làm như vậy mới giành được lợi nhuận lớn nhất.

Kỳ Đông Nham không tán đồng: Cậu làm vậy lừa gạt cả người mua hàng lẫn người tiêu dùng.

Niên Bách Ngạn bực bội, dạy dỗ cậu ấy: Thế nào là tiêu thụ theo đường tiểu ngạch, cậu không hiểu sao? Nếu không hiểu thì quay về giờ lại môn học chính của mình đi! Cùng một sản phẩm, cậu tưởng các quốc gia khác nhau sẽ có thành phần giống nhau sao? Đừng ngây thơ nữa! Cứ lấy một bộ quần áo ra nói. Cậu bán sang châu Âu và bán sang Nam Phi chắc chắn sẽ có hai loại chất liệu khác nhau, nếu không nhà xưởng kiếm ăn kiểu gì? Kỳ Đông Nham! Cậu phải ghi nhớ, trên thương trường không có cái gọi là tình người! Cậu nói tình người với người ta, người ta sẽ chỉ lấy sự lương thiện của cậu làm điểm yếu để tấn công mà thôi!

Cứ như vậy, dưới sự giúp đỡ của Niên Bách Ngạn, mấy món hàng dưới đáy của Kỳ Đông Nham đã được bán ra.

Nhưng Kỳ Đông Nham không lấy số tiền đó để mua xe, thậm chí cậu ấy còn chẳng đi nhận nó.

Vẫn là Niên Bách Ngạn đi lấy thay.

Khi đưa cho Kỳ Đông Nham tờ chi phiếu ấy, anh nói: Đây là những gì cậu xứng đáng, cậu không cần phải giận người khác để tự trừng phạt bản thân.

Kỳ Đông Nham vẫn không nhận, chỉ khế hỏi anh: Cậu có biết chuyện vị tổng giám đốc đó đã bị đuổi việc không?

Biết! Trông Niên Bách Ngạn không mấy kinh ngạc.

Kỳ Đông Nham nhìn anh với vẻ nghi hoặc.

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện với cậu ấy, nói rõ ràng: Vì mình đã viết một đơn tố cáo nặc danh gửi cho lãnh đạo của ông ta.

Vì sao? Kỳ Đông Nham sửng sốt.

Niên Bách Ngạn nhìn cậu ấy rồi nói: Đơn giản thôi! Vì mình phải xóa sạch dấu vết Kỳ Thị hối lộ.

Kỳ Đông Nham bàng hoàng, một lúc sau mới thốt lên lời: Nhưng cậu làm vậy, ông ta phải làm sao đây? Ông ấy sắp làm đám cưới rồi. Bây giờ cậu khiến ông ấy mất việc chẳng phải là hại chết người ta sao? Ông ấy bị đuổi việc vì đã nhận tiền hoa hồng, các công ty cùng ngành sao dám nhận ông ấy nữa?

Ai ngờ, Niên Bách Ngạn thản nhiên hỏi: Ai nói với cậu là ông ta sắp kết hôn?

Kỳ Đông Nham ngẩn người: Lần trước lúc tặng quà...

Niên Bách Ngạn cười: Nói như vậy chỉ để tìm cho ông ta một cái cớ thôi. Cậu tưởng ông ta cưới thật chắc? Mình còn chẳng biết ông ta có bạn gái hay không.

Cậu...

Kỳ Đông Nham đã nhìn anh bằng ánh mắt như nhìn người xa lạ.

Niên Bách Ngạn nhìn cậu ấy: Mình nói rồi, khi cậu còn chưa có tiền có thể thì đừng thương hại người khác. Ông ta nhận quà của chúng ta tự nhiên như thế, chắc chắn là bình thường cũng thường xuyên nhận đút lót của người khác. Thế nên lãnh đạo của ông ta có thể điều tra ra chuyện ông ta nhận quà của các công ty khác cũng rất dễ dàng. Nhưng mà cậu yên tâm đi, trong danh sách tố cáo không có Kỳ

Thị, mà ông ta cũng không ngu ngốc tới mức chủ động nói tên Kỳ Thị ra.

Lòng ngực Kỳ Đông Nham phập phồng lên xuống. Rất lâu sau, cậu ấy nói: Niên Bách Ngạn! Cậu làm vậy quá vô nhân đạo!

Nhân đạo?

Đáng mấy đồng?

Niên Bách Ngạn nói nhẹ nhàng nhưng vô cùng sắc bén: Cậu muốn tẩy trắng triệt để vậy thì chỉ còn cách khiến người uy hiếp tới cậu biến mất hoàn toàn. Thế nên cách để khiến đối phương không thể uy hiếp cậu nữa, không phải là đá hấn ta ra khỏi công ty mà là khiến hấn ta không thể sống nổi trong ngành này nữa. Như vậy cậu mới có thể kê cao gối mà ngủ.

...

Ngồi trong xe taxi, Niên Bách Ngạn tự cười, chế nhạo chính mình.

Đúng thế, bạn leo càng cao thì bùn đất bắn sau lưng càng nhiều. Chẳng ai là trong sạch cả.

...

Nhưng Kỳ Đông Nham của khi ấy dường như hoàn toàn không đồng tình với cách làm ấy. Cho tới khi ngay cả bố của Kỳ Đông Nham cũng tán đồng cách làm của anh, Kỳ Đông Nham đã bị tổn thương thực sự.

Chỉ có điều, Kỳ Đông Nham không biết một chuyện. Có một lần bố

cậu ấy đã chủ động tìm tới anh, chân thành nói chuyện với anh một lần.

Bách Ngạn! Bác biết con rất thông minh, hơn nữa tuổi còn trẻ đã rất sành sỏi quy luật thương trường, sau này con nhất định sẽ thành đạt. Bác nghĩ bố con ở trên trời có linh thấy con như vậy cũng được yên lòng. Con và Đông Nham là bạn thân. Bác phát hiện có lúc nó quá dựa dẫm vào con. Ví dụ như, chuyện nào nó cũng nghe theo ý của con. Là bậc cha chú, bác rất vui khi thấy hai đứa tình cảm sâu nặng. Nhưng với tư cách là một người cha, bác chỉ mong con trai mình có thể trưởng thành. Lời của bác Kỷ vô cùng từ tốn, nhưng trầm ổn và mạnh mẽ: Nó là người thừa kế duy nhất của Kỷ Thị. Nó không thể dựa dẫm vào bất kỳ ai. Có rất nhiều lúc nó phải biết dựa vào sức mạnh và quyết sách của chính mình. Thông qua lần bán hàng này, bác phát hiện dã tâm của con rất lớn. So với Đông Nham, con giống một người biết khuếch trương hơn. Bách Ngạn! Có thể con sẽ trách bác tàn nhẫn nhưng Đông Nham là con trai bác, bác phải bảo đảm cho lợi ích của nó mới được.

Lúc ấy, Niên Bách Ngạn chỉ im lặng lắng nghe rồi hỏi: Bác muốn con phải làm thế nào?

Con không muốn thấy cảnh anh em trở mặt thành thù vì cùng một lợi ích chứ? Con là một đứa trẻ hiểu chuyện. Bác muốn con thề rằng, cả đời này con cũng không được phép bước chân vào Kỷ Thị, không được can dự vào chuyện kinh doanh và quản lý Kỷ Thị. Cho dù sau này Đông Nham có mời con cũng không được! Bác Kỷ nhìn anh, bổ sung rành rọt: Vì bác quá hiểu con trai bác, nó không phải đối thủ của con. Một khi tranh quyền đoạt vị, con sẽ tàn nhẫn hơn nó.

Bác! Con sẽ không bao giờ bán đứng Đông Nham!

Bác không muốn con hứa suông ngoài miệng, bác muốn thấy hành

động thực tế của con.

Nghe xong, Niên Bách Ngạn im lặng rất lâu mới đứng dậy, khẽ đáp: Con hiểu rồi thưa bác! Bác yên tâm! Cả đời này con cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện của tập đoàn Kỷ Thị.

...

Ký ức ngưng lại đột ngột.

Vì đèn đỏ bật sáng, người tài xế phải dừng xe.

Niên Bách Ngạn nhìn một màn đỏ rực trước mắt, bỗng chốc cảm thấy nhức mòi.

Chuyện này Kỷ Đông Nham chưa từng biết. Đương nhiên, anh sẽ không để cậu ấy biết bố cậu ấy đã từng tìm anh.

Thương cho tấm lòng cha mẹ trên cõi đời này.

Niên Bách Ngạn... hiểu chứ...

Tứ hợp viện.

Khi ngồi đợi Niên Bách Ngạn quay về, Tố Diệp rảnh rỗi, bắt đầu lật cuốn nhật ký của Diệp Hạc Phong ra. Cô luôn cảm thấy kỳ lạ mà hôm nay khi tĩnh tâm lại xem xét lại càng cảm thấy có vấn đề hơn nữa.

Suy nghĩ một lát, cô gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn.

Di động trên bàn uống nước vang lên.

Cô chợt nhớ ra, để không bị quấy rầy nên khi đưa cô tới Hậu Hải,

anh không mang theo di động.

Tổ Diệp vội lấy tập giấy nhớ, để lại lời nhắn cho anh rồi vội vàng ra khỏi nhà.

Căn nhà cũ của họ Diệp.

Đã không còn náo nhiệt như trước đây.

Quản gia cùng một lác đác vài người giúp việc vẫn còn ở đây trông nhà, hằng ngày làm một số công việc quét dọn. Vì bây giờ ngôi nhà này đang đứng tên Tổ Diệp nên tiền công trả cho họ do Tổ Diệp bỏ ra.

Từ lúc có giấy tờ hợp pháp tới một khoảng thời gian gần đây, Diệp Hạc Thành vẫn luôn đề cập với cô chuyện mua lại căn nhà. Họ muốn quay về sống ở đây. Nhưng Tổ Diệp vẫn chưa đồng ý. Cô nói với bên ngoài rằng thà để hoang cũng không bán lại hoặc cho thuê nhưng thực chất cô hiểu rõ, sở dĩ cô làm vậy là vì cô vẫn còn đang tự lừa gạt mình rằng Diệp Hạc Phong vẫn còn sống ở đây.

Cô không muốn nhớ lại quá khứ vì không muốn chạm lại vào nỗi đau.

Nhưng lần này khi lái xe trở lại nơi đây, giây phút bước chân vào phòng khách lạnh lẽo, quạnh quẽ, cuối cùng cô cũng phải nhận ra một sự thật. Diệp Hạc Phong đã không còn nữa.

Cả bố cô và mẹ cô đều không còn nữa.

Đáy lòng chua xót nhưng cô ép mạnh nó xuống.

Tất cả đều vẹn nguyên như trước. Căn nhà được quản gia và người làm dọn dẹp rất sạch sẽ. Duy chỉ thiếu hơi thở của con người.

Cô đang nghĩ, có phải là lúc nên buông tay rồi không?

Chuyển lại căn nhà này cho Diệp Hạc Thành hoặc Diệp Uyên?

Ít nhất nó còn có chút không khí.

Đang suy nghĩ thì người quản gia bước tới, lễ phép nói: “Cô hai! Đợt trước ông hai có tới đây, nói là muốn lấy mấy thứ. Nhưng lúc đó tôi nghĩ chuyện này chưa nói với cô hai trước nên không để ông hai vào. Cô xem...”

“Ông ấy muốn lấy thứ gì?” Tố Diệp hỏi.

Khoảng thời gian này vì chuyện của Diệp Lan mà hai vợ chồng họ yên ắng hơn rất nhiều. Ngay cả hội đồng quản trị cũng ít tới.

Quản gia lắc đầu: “Tôi không rõ! Ông ấy nói là muốn lấy mấy thứ lật vật.”

Mấy thứ lật vật ư?

Vẫn mà còn cần mất công đi một chuyến?

Nhưng mà nghĩ lại cũng bình thường thôi. Lúc đó tòa án đưa quyết định xuống rất dứt khoát. Tất cả mọi người trong nhà gần như đều thu dọn đồ đạc một cách vội vã. Diệp Uyên thường ngày ở nhà riêng của mình nên ở đây không có nhiều đồ của anh ấy. Sau khi Diệp Lan đi làm cũng chỉ có cuối tuần mới trở về đây, càng chẳng có thứ gì.

Cũng tức là, ở đây người có đồ đạc nhiều nhất chính là hai vợ chồng Nguyễn Tuyết Cầm.

Vì lúc ấy Nguyễn Tuyết Mạn đã bị đuổi khỏi nhà họ Diệp.

Cô nói với quản gia là đã biết, sau đó đi lên gác.

Cô ngồi trong phòng sách của Diệp Hạc Phong một lát nhưng chẳng phát hiện được gì, bèn quay sang phòng ngủ của ông. Khi đi qua chiếc điều hòa, cô ngước mắt lên nhìn một lát. Nghĩ tới chuyện ma quỷ lần trước, hẳn đã giờ trò trong điều tra, cô bèn chần chừ. Kiểm tra qua vẫn không phát hiện thứ gì.

“Buổi tối hôm bố tôi bị đưa vào viện là vì bỗng nhiên ngất xỉu sao?”
Cô hỏi quản gia.

Quản gia gật đầu nói phải.

“Bình thường ông ấy uống loại thuốc gì?”

Quản gia thở dài: “Ông bình thường rất ít uống thuốc, ông bảo uống thuốc không tốt cho sức khỏe, chỉ cố gắng bồi bổ thôi.”

Tổ Diệp nghe xong tỏ ra ngạc nhiên: “Thế lẽ bệnh tình của bố tôi nặng lên thì phải làm sao? Ông ấy có thể ngất xỉu mà?”

Ai ngờ người quản gia lắc đầu: “Không ạ! Đó là lần đầu tiên ông ngất xỉu. Bình thường tuy tim ông có những lần khó chịu nhưng chưa khi nào hôn mê bất tỉnh như tối đó, chỉ một loáng là đỡ.”

“Tối hôm đó, bố tôi đã ăn món gì?” Tổ Diệp hỏi.

Người quản gia vội vàng báo lại danh mục các món ăn rồi nói: “Lần trước cảnh sát cũng có tới điều tra, thức ăn chắc là không có vấn đề gì.”

Tố Diệp gật gù với vẻ suy tư.

“Được rồi, ông đi làm việc đi!”

Người quản gia lui xuống.

Đầu óc Tố Diệp rất hỗn loạn.

Nhưng có một suy nghĩ rất rõ ràng đó chính là Niên Bách Ngạn nhất định không liên quan tới cái chết của bố cô.

Cô bước vào phòng sách của Diệp Hạc Thành. Nó nhỏ hơn căn phòng của Diệp Hạc Phong một chút.

Bên trong cũng có những dụng cụ nghiên cứu trà đạo. Chắc là ở đây Diệp Hạc Thành cũng thường xuyên pha trà cùng Nguyễn Tuyết Cầm, chỉ có điều chưa kịp đem đi.

Tố Diệp ít nhiều cũng nhận được mặt hàng. Bộ dụng cụ này cũng phải từ ba đến năm triệu, rất đắt tiền. Có lẽ, Diệp Hạc Thành định tới lấy nó đi.

Sách ông ta đọc rất hỗn tạp.

Đa phần là những loại sách cũ. Có những quyển đã rời hản mấy trang ra.

Không nhận ra Diệp Hạc Thành lại là người học rộng tài cao, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý đấy. Cô lật mấy quyển ra xem, không có gì đặc biệt. Tố Diệp đang nghĩ xem còn gì đáng để Diệp Hạc Thành quay về đây lấy đồ.

Ở vị trí sát góc nhất có một hàng sách thu hút sự chú ý của Tố Diệp.

Cô nhìn qua thì đó mấy quyển sách về các loại thuốc Đông y. Trong đó có một quyển rất dày, cũng khá mới nhìn độ nhàu của gáy sách thì hình như nó thường xuyên được lật ra đọc.

Tổ Diệp tò mò, lấy qua xem. Đó là sách về sự tương sinh tương khắc của các loại thực vật và thức ăn.

Có mấy trang được gấp lại. Cô mở ra. Đó là mấy loại cây cỏ có thể làm nguyên liệu giúp tăng khẩu vị, tăng cường khả năng tiêu hóa của dạ dày.

Đông y trước nay rất rộng lớn, sâu sắc. Không ngờ Diệp Hạc Thành còn có tâm tư nghiên cứu mấy thứ này.

Hình như cũng không có phát hiện gì hay ho.

Chỉ có điều, Tổ Diệp không hiểu. Tại sao Diệp Hạc Thành lại gấp mấy trang này lên? Hơn nữa, tại sao lại nhất định phải là mấy loại cây cỏ có thể làm thành thức ăn? Mấy loại này cũng đâu mới lạ gì.

Cô lại lật thêm mấy trang nữa.

Một bức ảnh rơi từ trong ra.

Nhẹ nhàng rớt xuống đất.

Tổ Diệp đặt cuốn sách sang một bên, nhặt bức ảnh dưới đất lên. Đó là một tấm ảnh cũ, đã ố vàng theo thời gian.

Nhưng nó quả thực làm Tổ Diệp giật mình.

Trong ảnh là hai người đàn ông rất trẻ.

Cười rất vui vẻ.

Cô đều quen cả.

Một người là bố cô, Diệp Hạc Phong. Người còn lại chính là Diệp Hạc Thành.

Đây rõ ràng là bức ảnh hai anh em chụp chung. Nhưng trên gương mặt của bố cô, Diệp Hạc Phong, lại bị người ta dùng bút đỏ vạch một dấu nhân!

Dấu nhân đỏ này có lẽ dùng bút mực vẽ lên, nét bút sắc lẹm, gần như làm rách cả bức ảnh. Có thể nhận ra kẻ này hận Diệp Hạc Phong sâu sắc.

Tổ Diệp nhìn mãi, sau lưng bỗng lạnh toát!

Quyển 13 - Chương 566: Kẻ đáng nghi nhất

Có tiếng gõ cửa.

Tố Diệp giật mình, vội vàng cất kỹ bức ảnh đi. Là quản gia. Sau khi đi vào, ông ta cung kính hỏi: “Cô hai! Cô có muốn dùng bữa ở đây không ạ?”

“Không cần đâu!” Cô trả lời.

Quản gia gật đầu, khi đang chuẩn bị rời đi thì lại bị Tố Diệp gọi giật lại.

“Thường ngày ai dùng phòng sách này?” Tố Diệp hỏi.

Quản gia đáp: “Căn phòng này là của ông hai. Bình thường ngoại trừ người làm vào dọn dẹp, quét tước ra thì đều là ông hai dùng. À, có lúc bà hai cũng vào pha trà cho ông hai.”

“Những người khác thì sao?”

Quản gia cười: “Những người khác đều có phòng sách của riêng mình nên không ai vào đây đâu ạ.”

Tố Diệp ngẫm nghĩ chuyện gì đó.

“Cô hai! Cô sao thế ạ?” Quản gia tò mò.

Tố Diệp khẽ “ồ” một tiếng đáp lại, nói là không sao.

Nhưng quản gia không yên tâm lắm, cứ nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ. Thấy vậy, Tố Diệp bèn hỏi bừa một câu: “Lúc còn sống, khẩu vị của bố tôi thế nào?”

Cô nghĩ, Diệp Hạc Thành xem mấy loại sách này, liệu có phải cũng có liên quan tới bố cô không?

Quản gia suy nghĩ rồi nói: “Bình thường khẩu vị của lão gia cũng khá ổn. Nhưng một khoảng thời gian trước khi mất, ông hay mệt mỏi. Ông bảo ăn gì cũng không vừa miệng. Vì chuyện này mà ông hai đã nghĩ rất nhiều cách.”

“Chính là chúng ư?” Tố Diệp chỉ vào chồng sách trên giá.

Quản gia bước lên, nhìn xong bèn lắc đầu: “À, cô hai! Chuyện này thì tôi không nắm rõ ạ!”

“Ông ấy nghĩ cách cho bố tôi thế nào?” Tố Diệp khế nhượng mày.

Quản gia mỉm cười, trả lời: “Khoảng thời gian ông cả chán ăn, ông hai đều đích thân nấu nướng, thế nên khẩu vị của ông cả mới có chuyển biến tốt.”

Tim Tố Diệp đập thịch một tiếng.

“Thật ra ông hai đối xử với ông cả rất tốt. Cô đừng thấy thường ngày họ hay cãi vặt, nhưng nếu sức khỏe của ông cả không tốt, ông hai còn lo lắng hơn ai hết, dù sao thì anh em máu mủ ruột rà.”

Sau đó người quản gia huyền thuyên không ngừng, Tố Diệp chẳng nghe vào đầu chữ nào. Cô ngơ ngơ ngẩn ngẩn đi ra khỏi căn nhà cũ, ngồi trong xe rất lâu mới chợt nhớ ra phải cho xe chạy. Dọc đường,

cô chẳng thể tập trung tinh thần. Tới tận khi xe theo dòng các ô tô khác trượt vào đường nhỏ, Tố Diệp mới hoàn hồn trở lại. Cô lái đi đâu thế này?

Cô đỗ xe lại bên lề đường, nhìn đường phố xung quanh, khi muốn khởi động xe thì lại đổi ý.

Cô rút tấm ảnh từ trong túi xách ra.

Dấu nhân màu đỏ ấy vẫn vô cùng nhức mắt.

Tố Diệp nhớ lại lời quản gia nói, ngẫm nghĩ giây lát rồi gọi thẳng cho Tố Khải.

Đầu kia nhận máy rất nhanh.

Tố Diệp nói ngay: “Tố Khải! Chị cảm thấy có chuyện không ổn...”

“Giờ không tiện nói chuyện!” Tố Khải ngắt lời cô.

Tố Diệp nghẹn lại.

“Xong việc em gọi cho chị!” Tố Khải nói.

Tố Diệp nói được rồi cúp máy.

Cô siết chặt bức ảnh trong lòng bàn tay. Cô luôn cảm thấy dù là cái chết của bố hay của Diệp Ngọc, mọi chuyện có vẻ đều không hề đơn giản...

Sau khi đặt điện thoại xuống, Tố Khải quay đầu lại.

Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cầm vẫn ngồi trên sofa, bên cạnh

Diệp Lan. Nguyễn Tuyết Cầm mang tới món sủi cảo nhân tôm mà Diệp Lan thích ăn nhất. Diệp Hạc Thành thì lo cô không đủ tiền tiêu, kiên quyết nhét một chiếc thẻ ngân hàng vào tay cô, không chịu buông.

Diệp Lan không lấy, nói rằng lúc này cô cũng không dùng tới nó.

Tố Khải bước tới nói: “Chú ạ! Chú đừng lo lắng về chuyện tiền nong của Diệp Lan!”

Diệp Hạc Thành nhìn Tố Khải, nói với vẻ hơi ngượng ngập: “Thời gian qua thật sự làm phiền cháu quá!”

“Chuyện nên làm thôi ạ!”

Nguyễn Tuyết Cầm mím môi, rồi nói với Tố Khải: “Tôi thấy tình trạng hiện giờ của Lan Lan cũng coi như đã ổn định, thế nên muốn đón Lan Lan về nhà. Nó là con gái, sống lâu ở nhà cậu cũng không thích hợp.”

Diệp Lan sững người, rồi ánh mắt có chút gấp gáp: “Mẹ...”

“Con im lặng đi!” Nguyễn Tuyết Cầm khẽ quát.

Diệp Lan cắn môi, nhìn Tố Khải bằng ánh mắt cầu cứu.

Tố Khải vẫn rất từ tốn, khẽ đáp: “Bây giờ vẫn chưa được, mỗi ngày cô ấy vẫn lên cơn nghiện vào những khoảng thời gian cố định.”

“Nếu thời gian đã cố định thì tôi nghĩ tôi có thể ứng phó được.”
Nguyễn Tuyết Cầm vô cùng kiên quyết.

“Ứng phó thế nào? Lẽ nào còn muốn để cô ấy tiếp tục hít ma túy

sao?” Tố Khải hỏi ngược lại.

Câu hỏi ấy khiến Nguyễn Tuyết Cầm mặt đỏ tía tai.

“Thưa cô! Lan Lan vì cháu nên mới bị đám người đó bắt đi. Cháu bảo đảm với cô nhất định sẽ giúp cô ấy cai nghiện dứt điểm, để cô ấy được hoàn toàn khỏe mạnh, giống như trước đây.” Thái độ của Tố Khải cũng rất rõ ràng.

Diệp Lan khẽ kéo vạt áo Nguyễn Tuyết Cầm rồi nói: “Mẹ! Con muốn ở đây...”

Nguyễn Tuyết Cầm đưa mắt nhìn cô với vẻ bức bối.

Diệp Lan không dám nói gì nữa, lại cúi gằm.

Diệp Hạc Thành suy tính rồi đặt chiếc thẻ ngân hàng tới trước mặt Tố Khải: “Chú và mẹ Lan Lan đều dễ mềm lòng. Thời gian này đã làm liên lụy cháu không thể đi làm. Đây là một chút thành ý của cô chú, cháu cứ nhận đi!”

“Cháu không nhận đâu, chú cất đi đi!” Tố Khải từ chối: “Cháu đã nói rồi, chăm sóc Lan Lan là việc cháu nên làm.”

Cuối cùng, tuy rằng Nguyễn Tuyết Cầm rất không tình nguyện nhưng vẫn phải miễn cưỡng đồng ý cho Diệp Lan tiếp tục ở lại nhà Tố Khải.

Sau khi hai người họ ra về, Diệp Lan nhẹ nhàng ôm lấy Tố Khải, dựa đầu lên vai anh: “Vừa rồi em sợ lắm!”

“Sợ gì chứ?” Anh cảm thấy lồng ngực mình râm ran.

Diệp Lan liếm liếm môi, ngược mắt lên, nhìn vào khuôn cằm vuông

vấn của anh: “Em sợ anh sẽ để em về cùng bố mẹ.”

“Em vẫn chưa hồi phục hoàn toàn.” Tố Khải thờ dài.

“Thế nếu hồi phục hoàn toàn rồi thì sao?” Diệp Lan hỏi.

Tố Khải cúi đầu, ánh mắt vừa hay nhìn xuống đôi môi đỏ hồng của cô. Yết hầu của anh trượt lên trượt xuống. Anh khẽ hỏi: “Em có mong anh để em đi không?”

Trái tim Diệp Lan thắt lại. Cô cụp mắt xuống, không nói gì.

Tố Khải cũng không nói nhiều. Anh vô thức cúi đầu, chạm nhẹ lên đôi môi cô.

Cô rụt vai lại.

Anh hơi nhích ra, bờ môi vẫn còn cách cô rất gần.

“Lan Lan! Anh sẽ không bao giờ buông tay nữa!” Anh thì thầm.

Khóe mắt Diệp Lan bỗng đỏ ửng...

Kỷ Thị.

Cách ngăn một ô cửa sổ.

Cách ngăn cả một sự bận rộn.

Kỷ Đông Nham kẹp diều thuốc trong tay. Làn khói như có như không, lan ra từng đầu ngón tay thon dài của anh. Cho tới khi, diều thuốc cháy hết, làm bỏng tay, anh mới giật mình tỉnh lại.

Anh vút đầu lọc vào gạt tàn.

Lúc này gương mặt anh mới dần ra đôi chút. Anh cầm điện thoại lên, bấm một dãy số.

Đầu kia nhận máy, giọng nói trầm trầm, uể oải.

“Bây giờ tôi có thể chắc chắn ông có dấu hiệu của việc lừa tiền rồi!”
Giọng Kỷ Đông Nham rất bình thản, không chút cảm xúc.

“Cậu chủ Kỷ đừng nói vậy. Cậu chỉ muốn đuổi Niên Bách Ngạn ra khỏi Tinh Thạch thôi mà.” Bên đó cười nham hiểm: “Cậu cứ yên tâm, tôi đã nhận tiền của cậu thì phải diệt trừ giúp cậu. Nếu Niên Bách Ngạn muốn, với năng lực của hắn ta, bất kỳ lúc nào cũng có thể quay trở lại Tinh Thạch. Thế nên, muốn ép hắn ta đi, chúng ta nhất định phải làm triệt để một chút. Bây giờ hắn vẫn chưa bị định tội, vẫn còn bản lĩnh thuê cả một đoàn luật sư đắt đỏ. Ngày nào hắn ta chưa rời khỏi ngành này thì ngày ấy hắn vẫn là một mối họa lớn.”

Kỷ Đông Nham nghe mà bức bối. Anh đang định lên tiếng thì có người gõ cửa.

Anh nói một tiếng bảo người đó vào.

Sau khi thấy đó là Đinh Tư Thừa, anh ra hiệu cho anh ta ngồi xuống, rồi nói vào di động: “Số tiền đó coi như tôi tặng không cho ông. Tôi không cần Niên Bách Ngạn rời khỏi ngành này, thế nên tôi không cần biết ông có quyết định gì cũng phải dừng lại cho tôi!”

“Nghe ý của cậu chủ Kỷ, cậu định buông tay?”

“Không sai, thế nên, tôi không cần biết ông và Niên Bách Ngạn có xích mích gì, ông đã cầm đi một khoản tiền, coi như đó là tiền Niên

Bách Ngạn bồi thường cho ông!” Kỳ Đông Nham lạnh lùng đáp.

Hắn ta cười ha ha: “Nếu cậu chủ Kỳ đã mềm lòng như vậy thì tôi cũng chẳng tự làm khó mình nữa. Cảm ơn số tiền của cậu chủ Kỳ!”

Kỳ Đông Nham cúp thẳng điện thoại.

Đinh Tư Thừa nghe đại khái cũng đã hiểu ra. Anh ta ngồi đối diện với anh, nhúu mày bức dọc: “Cậu có ý gì?”

“Cái gì mà có ý gì?” Kỳ Đông Nham lại châm một điếu thuốc khác.

“Tại sao lại bảo hắn ta ngừng lại?” Đinh Tư Thừa hỏi.

Kỳ Đông Nham hút thuốc rồi lãnh đạm nói: “Bây giờ Niên Bách Ngạn đã rời khỏi Tinh Thạch, mục đích của tôi đã đạt được rồi.”

Nghe xong, Đinh Tư Thừa cảm thấy cực kỳ nực cười: “Mục đích của cậu chẳng phải là hủy hoại hoàn toàn Niên Bách Ngạn ư? Sao? Chỉ vì muốn hắn ta rời khỏi Tinh Thạch?”

“Không được à?” Kỳ Đông Nham nhướn mày.

Đinh Tư Thừa rướn người về phía trước: “Cậu đừng có ngây thơ nữa! Cậu tưởng đuổi được Niên Bách Ngạn ra khỏi Tinh Thạch là êm xuôi à? Nếu cậu không quét hắn ta ra khỏi ngành này, thế nào cũng có ngày hắn ngóc đầu trở lại.”

Kỳ Đông Nham nhìn Đinh Tư Thừa như cười như không.

Đinh Tư Thừa bị nhìn tới nổi nổi da gà. Anh ta càng nhúu mày thêm sâu: “Cậu cảm thấy tôi nói sai à?”

Kỷ Đông Nham nhàn nhã hút thuốc, cười khẩy: “Xem ra mục đích của anh không chỉ có Diệp Uyên đâu nhỉ?”

Đình Tư Thừa hơi nheo mắt lại.

“Kỳ thật, anh muốn một mũi tên bắn trúng hai đích, đúng không?” Kỷ Đông Nham cong môi.

“Cậu muốn nói gì?”

“Anh vừa muốn làm Diệp Uyên sụp đổ lại vừa muốn ép chết Niên Bách Ngạn. Nhưng anh biết người khó đối phó nhất là Niên Bách Ngạn nên mới hợp tác với tôi. Vì anh biết rõ một khi Niên Bách Ngạn không còn thì Diệp Uyên cũng như đồ bỏ.” Nụ cười bên môi Kỷ Đông Nham càng thêm đậm: “Thế nên nói, người anh thật sự muốn đối phó, chính là Niên Bách Ngạn!”

Đình Tư Thừa cuộn chặt tay lại: “Mục đích của cả hai chúng ta đều giống nhau, điều này có gì phải nghi ngờ?”

“Không! Chúng ta cùng lắm chỉ có cùng một xuất phát điểm là đều muốn ép Niên Bách Ngạn ra đi, nhưng mục đích thì chắc chắn khác nhau.” Kỷ Đông Nham nhìn Đình Tư Thừa chằm chằm: “Tôi muốn làm Niên Bách Ngạn sụp đổ chỉ vì muốn anh ta thừa nhận anh ta không bằng tôi. Còn anh thì sao? Đình Tư Thừa! Mục đích của anh giống tôi ư?”

“Cậu lại muốn nói gì nữa?”

Kỷ Đông Nham nhào người gạt tàn thuốc, hờ hững trả lời: “Anh muốn báo thù hai người đàn ông vì cả hai người họ đã cướp đi hai người con gái mà anh để ý.”

Bờ môi Đinh Tư Thừa cứng đờ.

“Anh hận Diệp Uyên là lẽ thường tình vì anh ta đã cướp mất vợ chưa cưới của anh. Nhưng anh càng hận Niên Bách Ngạn hơn vì Tố Diệp vẫn luôn ở trong lòng anh. Anh và cô ấy cùng ở nước ngoài bao nhiêu năm, có lẽ anh đã coi cô ấy là bạn gái của mình từ lâu rồi. Anh là bác sỹ tâm lý nhưng cũng vẫn mắc căn bệnh ham thích cảm giác được người ta ngưỡng mộ, yêu mến như bao người đàn ông khác. Thật ra anh vốn dĩ không muốn kết thúc cái cảm giác được cả hai người con gái vây xung quanh mình. Một mặt anh đã có bạn gái nhưng mặt khác trong lòng vẫn còn vương vấn Tố Diệp. Chỉ có điều anh hoàn toàn không ngờ rằng giữa đường lại xuất hiện một Niên Bách Ngạn. Anh ta đã cướp Tố Diệp đi, khiến một đôi chân của anh hụt hẫng, không còn nơi để đặt xuống.” Kỷ Đông Nham cười kỳ quái: “Thế nên so với Diệp Uyên, anh còn hận Niên Bách Ngạn hơn!”

Đinh Tư Thừa cắn chặt răng, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Kỷ Đông Nham! Cậu đừng tưởng mình có thể nhìn thấu suy nghĩ của người khác!”

“Tôi nhìn không thấu, cùng lắm chỉ có thể đoán rõ thôi.” Kỷ Đông Nham thản nhiên nói.

Đinh Tư Thừa giận dữ: “Cậu vốn dĩ chẳng biết gì cả!”

“Vậy anh muốn tôi biết chuyện gì đây?”

“Chỉ có thể ở bên cạnh tôi, Tố Diệp mới được an toàn.” Đinh Tư Thừa nói.

Kỷ Đông Nham càng cảm thấy buồn cười: “Đinh Tư Thừa! Anh có biết mình đang nói cái gì không?”

“Tôi rất tỉnh táo, chính các người mới là những kẻ tự cho là mình đúng.” Hai hàm răng Đinh Tư Thừa cạ vào nhau ken két: “Cậu có biết vì sao tôi công bố bản báo cáo của Tố Diệp, khiến cho cô ấy không thể làm trong ngành này nữa không? Chỉ để đối phó với Niên Bách Ngạn thôi ư? Cậu nhầm rồi! Cả hai chúng ta đều biết, đây là cách duy nhất để bảo vệ Tố Diệp. Nhưng quan trọng hơn cả là tôi hy vọng Tố Diệp có thể tự lừa gạt chính mình, dù là cả đời cũng được.”

“Cái gì mà tự lừa gạt chính mình?”

Đinh Tư Thừa nhìn Kỷ Đông Nham, đáp rành mạch: “Tố Diệp thật sự có vấn đề.”

Kỷ Đông Nham không hiểu.

Đinh Tư Thừa chỉ tay lên đầu: “Trong đầu cô ấy cất giấu một bí mật. Tuy rằng tôi không biết cụ thể đó là bí mật gì, nhưng thông qua phương pháp thôi miên có thể nhận ra nó đã từng tổn thương rất lớn tới cô ấy. Bây giờ rõ ràng cô ấy không còn nhớ nữa, đây chính là cơ chế tự bảo vệ của não bộ. Trước đây tôi vẫn luôn cho rằng chuyện của Tưởng Bân đã khiến cô ấy bị đả kích, nhưng về sau lại cảm thấy không đúng. Cô ấy vẫn còn nhớ chuyện Tưởng Bân, chứng tỏ, trong đầu cô ấy vẫn còn bí mật khác.”

Kỷ Đông Nham nhíu mày.

“Tôi không muốn bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì làm phiền tới cô ấy. Nói một cách khác, tôi hy vọng cô ấy mãi mãi không nhớ lại nữa, vì có lúc con người quên đi một chuyện sẽ được sống vui vẻ hơn. Tôi khuyên nên quên.” Đinh Tư Thừa hừ lạnh: “Cậu tưởng Niên Bách Ngạn thật sự thích hợp với Tố Diệp sao? Tố Diệp nên tìm một người đàn ông không có dã tâm, yên ổn sống nốt cuộc đời này.”

Kỷ Đông Nham chìm vào suy tư.

“Nhưng mà, cậu nói đúng.” Đinh Tư Thừa đổi giọng: “Quả thực tôi rất đổ kị với Niên Bách Ngạn, vì tôi thật sự rất yêu Tố Diệp.”

Kỷ Đông Nham nhướn mày nhìn anh ta.

“Đàn ông đều ích kỷ. Đối với Lâm Yêu Yêu, cô ấy đã từng thuộc về tôi, bị Diệp Uyên cướp mất, chắc chắn tôi không thể nuốt cục tức này xuống. Còn đối với Tố Diệp, tôi muốn bảo vệ cô ấy nhiều hơn. Tôi cảm thấy, Niên Bách Ngạn vốn dĩ không bảo vệ nổi cô ấy.” Đinh Tư Thừa lạnh lùng lên tiếng.

Kỷ Đông Nham cười khẩy: “Đinh Tư Thừa! Anh suy nghĩ trên trời rồi. Trên đời này, không phải chỉ mình anh muốn bảo vệ Tố Diệp.”

Đinh Tư Thừa không quan tâm...

Khi Tố Diệp quay về tứ hợp viện, vừa hay nhìn thấy Niên Bách Ngạn chuẩn bị ra khỏi nhà. Cô sững người giây lát, hỏi anh định đi đâu. Thấy cô về rõ ràng anh đã thở phào nhẹ nhõm. Anh đặt chìa khóa xe xuống, kéo cô vào lòng.

“Sao lại muốn tới căn nhà cũ vậy?” Anh khẽ hỏi.

Vừa về nhà anh đã đọc được mẫu giấy nhắn.

“Anh định đi tìm em à?” Tố Diệp hỏi với vẻ kỳ lạ.

Niên Bách Ngạn không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận, chỉ dằn dò: “Sau này đừng tới đó nữa!”

“Tại sao vậy?” Cô hỏi.

Niên Bách Ngạn nhìn cô mấy giây rồi giữ lấy đầu cô, hôn khẽ lên trán: “Anh không muốn em thêm đau buồn.”

“Em chỉ cảm thấy anh cứ bị cảnh sát điều tra đi điều tra lại như vậy oan ức lắm, thế nên định quay về đó tìm một số chứng cứ, em...”

“Chuyện này em đừng nhúng tay vào!” Niên Bách Ngạn bất ngờ ngắt lời cô, ngữ khí có phần nặng nề.

Tố Diệp im bật.

Cô nuốt xuống câu định nói: Em tìm thấy một bức ảnh đáng nghi.

“Ừm...” Cô dựa vào người anh, khẽ ôm lấy lưng anh: “Em biết rồi!”

Có lẽ Niên Bách Ngạn cũng nhận ra ngữ điệu của mình có vấn đề. Anh thở dài, dịu giọng dỗ dành: “Anh không có ý trách em, chỉ không muốn em mất công đau lòng vì chuyện này thôi!”

Cô ngẩng đầu lên, cố gắng gượng cười: “Anh muốn để em thấy với khả năng của mình, anh có thể dẹp yên, đúng không?”

Khóe môi Niên Bách Ngạn cũng thoáng một nụ cười, rất khẽ. Anh giơ tay xoa lên mái tóc cô, dịu dàng đáp: “Em phải tin anh!”

Tố Diệp khẽ gật đầu.

Anh giơ tay ôm cô vào lòng, siết rất chặt.

Nhưng hàng lông mày của Tố Diệp lại từ từ nhíu chặt lại...

“Giác quan thứ sáu nói với chị rằng, trong nhà họ Diệp chắc chắn có

chứa bí mật gì đó.”

Hôm sau, sau khi Niên Bách Ngạn bị viện kiểm sát mời tới một lần nữa, Tố Diệp hẹn gặp Tố Khải.

Hai người hẹn nhau ở trung tâm thương mại quốc tế Thiên Giới.

Đang giờ làm việc nên ở đây cũng không đông người.

Hiếm khi được hôm thời tiết mát mẻ. Hai người ngồi một vị trí ngoài trời của một quán cafe. Cafe có ngon không không quan trọng, quan trọng là chuyện họ sắp nói. Diệp Lan cũng đi theo nhưng con bé không nghe câu chuyện của hai người họ mà đi dạo quanh mấy cửa hàng gần đó, sau đó ngồi xuống một bậc thềm cách đó không xa, cho mấy chú chim nhỏ ăn, ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

Sở dĩ không để con bé nghe vì cuộc nói chuyện bàn tới bố mẹ nó, tránh mặt vẫn tốt hơn.

Mocha rất lạnh, Tố Diệp thậm chí còn quên cả cho đường.

Cô đưa cho Tố Khải xem bức ảnh lấy ra từ nhà họ Diệp, sau đó bổ sung thêm một câu với vẻ thần bí.

Tố Khải cầm xem, trầm tư suy nghĩ.

“Phòng sách đó chỉ có chú hai và thím hai sử dụng, những người làm khác cùng lắm chỉ vào dọn dẹp. Thế nên dấu nhân đỏ trên bức ảnh này, chắc chắn hai người họ không tránh khỏi liên can.” Tố Diệp chau mày, lần lượt phân tích: “Hơn nữa chị vừa mới biết trước khi mất bố chị đều ăn đồ ăn do chú hai nấu. Phòng của chú hai lại có thêm một số đầu sách mới, đều có liên quan tới cây cỏ và thức ăn. Chị cảm thấy...”

Nói tới đây, Tổ Diệp nhìn về phía Diệp Lan, có chút chần chừ.

“Chị cảm thấy cái chết của bố chị có liên quan tới chú hai của chị?”
Tổ Khải bổ sung nốt.

“Chị không biết nữa, chỉ cảm thấy không ổn. Nếu thật sự là do chú hai làm, vậy thì chuyện này quá đáng sợ rồi.” Tổ Diệp vò vò tay, thở dài: “Có thể vì chị cảm thấy chuyện này quá trùng hợp, rồi nghĩ tới chuyện lần trước nhà họ Diệp có ma, càng nghĩ càng cảm thấy đáng nghi.”

Tổ Khải đặt bức ảnh xuống: “Chuyện ma quỷ đó chẳng phải đã điều tra ra rồi sao?”

“Nhưng trong nhật ký, bố chị lại khẳng định đã nhìn thấy mẹ chị, chuyện này rất đáng nghi.”

Tổ Khải ngẫm nghĩ: “Khi ấy Tiểu Giả dở trò giả ma giả quỷ trong nhà họ Diệp, bố chị nhìn nhầm cũng là chuyện bình thường thôi.”

“Nhưng bố chị chưa lúc nào tới mức khẳng định đó là mẹ chị.” Tổ Diệp hạ thấp giọng: “Chị nghi ngờ, Tiểu Giả giả ma chỉ là một mặt thôi, có thể lúc đó bố chị đã nhìn thấy mẹ chị thật.”

Tổ Khải rùng mình: “Chị! Chị đừng càng nói càng vô lý đi!”

“Ý của chị là lúc ấy tinh thần của bố chị có thể không được tốt. Ông ấy sẽ nảy sinh một số ảo giác, hơn nữa còn coi ảo giác là sự thật đã xảy ra.” Tổ Diệp nhấn mạnh: “Những điều ông ấy ghi chép trong nhật ký hoàn toàn không phải sự hung nhớ, tôn kính của một người còn sống dành cho một người đã mất, mà như hai người đang thực sự sống cùng nhau.”

“Chị nghi ngờ chú hai?” Tổ Khải khẽ hỏi: “Có một điểm có thể chị không biết, bất luận là vụ án bố chị qua đời hay vụ án Diệp Ngọc bị giết, cảnh sát đều đã điều tra chú hai chị. Mấy cuốn sách mà chị nói em đều biết. Nghe phía cảnh sát nói, chúng không gì đáng nghi. Họ thậm chí đã tìm một số nhà thực vật học và dinh dưỡng học nhưng không điều tra ra được vấn đề.”

“Nhưng bức ảnh này phải giải thích thế nào đây?” Tổ Diệp gõ vào dấu nhân đỏ trên bức ảnh.

Tổ Khải thở dài: “Đây không thể lấy làm chứng cứ trực tiếp. Nhưng nó quả thực rất đáng ngờ, có lẽ phía cảnh sát thật sự đã bỏ sót điều gì đó.”

“Còn một chuyện nữa.” Tổ Diệp trở nên ấp úng.

Tổ Khải nhìn cô.

“Chị cảm thấy... Bách Ngạn cũng rất kỳ lạ.”

Tổ Khải nhướn mày: “Anh rể?”

“Phải! Hôm qua chị có về căn nhà cũ. Kết quả anh ấy rất căng thẳng, thậm chí còn chẳng hỏi chị về đó có phát hiện gì không.” Tổ Diệp nhíu mày: “Đương nhiên, chắc chắn không phải chị nghi ngờ gì anh ấy, chỉ cảm thấy có lẽ anh ấy biết chuyện gì đó mà không chịu nói.”

“Chắc tại chị nhạy cảm quá thôi!”

“Nhưng đây không giống tính cách của Bách Ngạn.” Tổ Diệp lo lắng: “Chuyện chị và anh ấy bị người ta tập kích ở Nam Phi bây giờ anh ấy không nhắc tới một chữ. Vậy thì chỉ có thể chứng tỏ, hoặc là anh ấy

không điều tra ra, hoặc là anh ấy đã biết thừa là do ai làm.”

“Biết đâu là khả năng đầu tiên.”

“Với khả năng của anh ấy mà cũng không tra ra kẻ nào sai người làm thì kẻ đó cũng thần thông quảng đại quá rồi.”

Tố Khải trầm mặc.

“Nếu tất cả mọi chuyện đều liên quan tới chú hai của chị, thì tại sao anh rể phải bao che? Điều này không phù hợp logic.” Rất lâu sau, cậu đưa ra một nghi vấn.

Phải, đây cũng là điểm mà Tố Diệp nghĩ không ra.

“Chị! Chị yên tâm đi. Cảnh sát vẫn còn lần lữa chưa kết án, mục đích chính là muốn tìm ra hung thủ thực sự. Kẻ đó chắc chắn sẽ phải sa lưới thôi.”

Tố Diệp thở dài nặng nề, chống cằm: “Chị chỉ cảm thấy hình như Bách Ngạn có chuyện gì giấu chị. Cảm giác này cực kỳ khó chịu!”

“Có thể anh ấy không muốn chị quá lo lắng.” Tố Khải cất kỹ tấm ảnh đi: “Tạm thời em sẽ giữ nó.”

Tố Diệp lập tức giữ chặt tay Tố Khải: “Em cũng đang nghi ngờ phải không? Tố Khải! Em phải nói thật đi.”

Tố Khải uống một ngụm cafe, sau đó đặt chiếc tách xuống, để mặc cô kéo một tay mình: “Thật ra, so với chú hai của chị, em nghi ngờ thím hai của chị hơn.”

Hà?

Tố Diệp ngẩn người.

“Khi Diệp Lan lên cơn nghiện, bà ta vì không đành lòng đã cho Diệp Lan hít ma túy.” Tố Khải đề giọng xuống rất thấp: “Một người bình thường tại sao có thể kiếm được ma túy? Hôm qua em có bóng gió hỏi, bà ta nói là của một người bạn của bạn mình, chuyên kinh doanh mấy thứ phi pháp. Bà ta xót Diệp Lan, thật sự không còn cách nào khác nên mới hỏi tới ma túy. Em rất nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của bà ta. Ngoài ra, hôm Diệp Ngọc bị giết, chú hai chị cũng không có ở hiện trường, còn bà ta thì đã ra về sớm, họ cho lời khai như vậy, phải không?”

Tố Diệp gật đầu.

“Họ được loại khỏi diện tình nghi vì có Diệp Lan làm chứng. Nhưng theo như em được biết, mỗi khi Diệp Lan lên cơn nghiện vốn dĩ không biết người nào đang ở bên cạnh cô ấy. Thế nên, tối hôm đó sao có thể chứng minh chú thím hai của chị lúc nào cũng ở nhà được?” Tố Khải dần mạnh.

Tố Diệp giật mình, sống lưng chợt lạnh toát.

“Vì vậy, vụ án này chắc chắn không đơn giản. Nếu cái chết của Diệp Ngọc có liên quan tới nhà họ Diệp thì cái chết của bố chị sẽ càng thêm kỳ lạ. Thậm chí em có thể nghi ngờ, có người đã vạch ra cả một kế hoạch tỉ mỉ, bắt đầu ngay từ cái chết của bố chị.”

Hồ hấp của Tố Diệp càng trở nên dồn dập.

“Tất cả chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi, thế nên chị yên tâm đi, em nhất định sẽ giúp chị điều tra vụ này.”

Tố Diệp gật đầu nặng nề...

Đất trời, âm u một cách đáng sợ.

Vào lúc Tố Diệp còn đang trần trọc trong giấc mơ, cô bị tiếng chuông điện thoại gấp gáp đánh thức. Cô nhận máy, mấy giây sau bỗng ngồi bật dậy, cả người chấn động.

Đúng lúc Niên Bách Ngạn đi mua quà sáng quay về, định gọi cô dậy ăn sáng. Thấy cô đầu tóc rối bù ngồi ở đó, anh tò mò hỏi: “Em sao thế?”

Chiếc di động đã trượt xuống khỏi tai từ lâu. Ngón tay Tố Diệp run rẩy. Cô nhìn về phía Niên Bách Ngạn, thanh âm kinh hoàng: “Diệp... Diệp Uyên... Anh ấy... chết rồi!”

Quyển 13 - Chương 567: Không thể ký tên

Diệp Uyên cả đêm không về nhà.

Điều này đối với một người vẫn luôn lo lắng cho gia đình, lo lắng cho Lâm Yêu Yêu và đứa bé trong bụng cô ấy như Diệp Uyên mà nói là một chuyện khó có thể giải thích được. Hôm sau, Lâm Yêu Yêu cả đêm mất ngủ đã nhận được điện thoại từ đồn công an. Họ nói với cô rằng, bước đầu nghi ngờ thi thể tìm thấy là Diệp Uyên, muốn cô tới nhận xác.

Khi người nhà còn chưa nhận xác, cảnh sát không bao giờ khẳng định một cách chắc chắn. Họ chỉ dùng bốn chữ “bước đầu nghi ngờ” để thông báo tới thân nhân. Nhưng Lâm Yêu Yêu biết rõ, khi không nắm được chứng cứ xác thực, cảnh sát không thể nào gọi điện thoại tới cho cô. Nếu đã muốn cô tới nhận xác vậy thì chứng tỏ, tám, chín phần đó chính là Diệp Uyên.

Niên Bách Ngạn, Tố Diệp, cùng Lâm Yêu Yêu và Nguyễn Tuyết Mạn cùng tới nhà xác.

Tạm thời không nói tới Tố Diệp hai chân đã mềm nhũn, cả người run rẩy, Lâm Yêu Yêu dường như có thể ngắt xiu bất kỳ lúc nào. Sắc mặt cô ấy trắng bệch, đôi môi run lên bần bặt. Trông cô ấy cực kỳ khủng hoảng và xuống sắc. Cả Nguyễn Tuyết Mạn đứng đằng sau cô ấy đôi mắt cũng đỏ quạch, giờ chỉ một cái xác không hồn.

Tố Diệp thấy vậy, rất lo lắng cho Lâm Yêu Yêu. Cô bước tới nắm lấy tay cô ấy mới phát hiện, tay của mình đã rất lạnh rồi nhưng cũng

chẳng lạnh bằng tay của Lâm Yêu Yêu.

Dùng cụm từ “không có một chút nhiệt nào” để hình dung bàn tay Lâm Yêu Yêu hoàn toàn không nói quá. Khi nắm lấy nó tựa như đang cầm một cục đá. Cả ngón tay của cô ấy cũng cứng đờ, các khớp ngón tay không thể gập lại được.

Sáng sớm nay cảnh sát đã gọi thẳng tới báo cho Lâm Yêu Yêu. Còn Tố Diệp biết được chuyện này là do Lâm Yêu Yêu gọi điện cho cô.

Sau khi nghe xong tin tức ấy, cả người cô ấy như bị ai đâm mạnh một nhát dao sau lưng, đến cả hơi thở cũng khó khăn. Cảm giác ốm nghén càng lúc càng kịch liệt. Cô ấy xông vào nhà vệ sinh, nôn khan trong cơn rét run. Nước mắt vào lúc ấy chẳng thể chảy ra được. Trong đầu cô ấy chỉ vang vọng một câu nói: Thi thể không phải là Diệp Uyên... Anh ấy nhất định vẫn chưa chết, nhất định chưa chết...

Sau đó cô ấy lại cảm thấy bụng mình rất đau, đành ôm bụng, ngồi cuộn tròn, run lẩy bẩy. Nguyễn Tuyết Mạn làm xong bữa sáng, đi vào nhà vệ sinh thấy cô ấy ngồi bệt dưới đất còn tưởng là em bé có chuyện gì, sợ đến nỗi hét ầm ĩ lên, hỏi cô ấy cảm thấy không khỏe chỗ nào.

Lâm Yêu Yêu cảm thấy lúc đó đầu óc mình hoàn toàn trống rỗng, dường như chẳng còn thứ gì cả, chỉ còn một màu trắng xóa. Sau đó, tri giác cả cơ thể cũng mất sạch. Cô ấy lắp bắp không nói nên lời: “Diệp Uyên... chết rồi, cảnh sát muốn... muốn chúng ta tới nhận xác.”

Nguyễn Tuyết Mạn vừa nghe xong đã ngất lịm.

Lâm Yêu Yêu không giống như Tố Diệp. Cô ấy chưa từng trải qua

chuyện sinh tử, bố mẹ và họ hàng đều còn mạnh khỏe. Những người thân như ông bà nội ngoại thì đã mất từ khi cô ấy còn quá nhỏ, thế nên cô ấy vẫn chưa hiểu được nỗi đau của chia ly sinh tử.

Chỉ trong vòng một buổi sáng, đầu tiên là nhận tin dữ của Diệp Uyên, sau đó lại tới Nguyễn Tuyết Mạn ngất xỉu, điều này vốn dĩ đã khiến một Lâm Yêu Yêu đang trong cơn khủng hoảng hoàn toàn sụp đổ. Cô ấy đã gọi điện cho Tổ Diệp trong trạng thái hoang mang, hoảng sợ.

Niên Bách Ngạn và Tổ Diệp vội tới chỗ Lâm Yêu Yêu. Nguyễn Tuyết Mạn cũng được cô ấy không ngừng bầu cho tới khi tỉnh lại. Nguyễn Tuyết Mạn gần như khóc một cơn lại hét một cơn. Lâm Yêu Yêu thì không có một chút động tĩnh nào, chỉ siết lấy tay Tổ Diệp một cách gắt gao.

Tổ Diệp cũng cảm thấy cực kỳ bất an.

Đám mây đen phía chân trời mỗi lúc một nặng nề. Bầu không khí áp lực đó cảm nhận được ngay cả trong khoang xe. Đường phố vẫn tắc như mọi hôm. Niên Bách Ngạn không còn lái xe ổn định như thường lệ. Anh gần như xuyên hết đường lớn ngõ nhỏ, thậm chí là liên tục vượt đèn đỏ.

Từ trong gương chiếu hậu, Tổ Diệp có thể nhìn thấy gương mặt hơi nghiêng của anh.

Cô cảm nhận được sự căng thẳng và nghiêm trọng của nó. Bờ môi mỏng mím chặt lại. Từ môi xuống cằm sắc lẹm như vừa bị một lưỡi dao xén qua.

Trong nhà xác, có nhân viên cảnh sát cũng lần lượt tới.

Vụ án này được bàn giao cho cảnh sát Tưởng. Anh ta nhận lấy bản giám định pháp y, liếc nhìn, rồi lại đưa mắt nhìn người nhà có mặt ở đó với vẻ nghiêm nghị. Cuối cùng, ánh mắt anh ta dừng lại trên người Niên Bách Ngạn, hờ hững nói: “Nhà họ Diệp ba lần bốn lượt xảy ra chuyện, tôi không tin là vì nghiệt duyên quá nặng.”

Niên Bách Ngạn giữ im lặng.

Nhưng Tố Diệp nghe thấy câu ấy thì lập tức không vui: “Cảnh sát Tưởng! Anh nói vậy là có ý gì? Anh đang nghi ngờ chồng tôi? Tối qua chúng tôi vẫn luôn ở bên nhau, anh ấy không hề ra khỏi nhà.”

Cảnh sát Tưởng không nói gì, chỉ nhìn Niên Bách Ngạn chăm chăm.

Còn Niên Bách Ngạn thì khẽ nói: “Chúng tôi vào nhận xác được chưa?”

Cảnh sát Tưởng nhìn sang Lâm Yêu Yêu: “Cô là vợ của Diệp Uyên?”

Lâm Yêu Yêu bàng hoàng gật đầu.

“Tôi mong gia đình chuẩn bị tâm lý.” Ngữ điệu của cảnh sát Tưởng rất bình thản: “Khi cảnh sát tới hiện trường đã phát hiện Diệp Uyên bị chết cháy trong xe, xác của anh ấy bị cháy rất nghiêm trọng. Đến cả xe cũng bị cháy hoàn toàn. Chỉ có thông qua biển số xe, chúng tôi mới có thể tìm được chủ nhân.”

Tim Tố Diệp thất lại đau đớn.

Giọng Lâm Yêu Yêu run run: “Đồng chí cảnh sát! Anh nói là chồng tôi... bị chết cháy?”

Cảnh sát Tưởng gật đầu.

Lâm Yêu Yêu lập tức đưa tay lên giữ chặt tim mình.

Rất đau.

Như bị dao cắt mạnh qua da thịt.

“Chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ? Nếu ổn rồi thì đi theo tôi. Nhận xác xong, tôi sẽ làm một bút lục cho người nhà.” Cảnh sát Tường nói.

Tố Diệp không nỡ để Lâm Yêu Yêu vào. Đến cả xe cũng cháy sạch rồi thì thi thể còn bị cháy đến mức nào nữa? Bây giờ Lâm Yêu Yêu đang mang thai, làm sao chịu nổi đả kích này?

Cô bèn nhẹ nhàng nói: “Để mình và Bách Ngạn vào!”

“Mình...” Cả người Lâm Yêu Yêu run lên từng cơn. Cô ấy lắc đầu: “Mình phải vào đó... Mình phải chứng minh đó... đó không phải là anh ấy.”

Nguyễn Tuyết Mạn đỏ mắt, vô thức nắm lấy tay Lâm Yêu Yêu và nói: “Mẹ cũng vào!”

“Mẹ...” Lâm Yêu Yêu nắm chặt lại tay bà.

“Mẹ không tin con trai mình đã chết, không tin!” Trong mắt Nguyễn Tuyết Mạn ánh lên một tia nhìn vô cùng kiên quyết, nhưng trông bà vẫn tiều tụy như thế.

Chính trong khoảnh khắc ấy, Tố Diệp nhìn Nguyễn Tuyết Mạn, chẳng hiểu sao, sự căm hận và bất mãn trong lòng cũng tan biến. Bà là một người đàn bà ngang ngược, hống hách, là một kẻ thứ ba khiến người ta căm ghét, là kẻ thứ ba đáng hận đã hại mẹ cô đau khổ mà

chết. Nhưng đồng thời bà cũng là một oán phụ khao khát được chồng yêu thương, một người mẹ làm mọi hành vi bỉ ổi cũng chỉ vì hai đứa con của mình.

Bà vốn dĩ đang có một gia đình trọn vẹn.

Có chồng, có con trai, con gái, lại sắp được làm bà nội.

Nhưng có lẽ ông trời muốn trừng phạt những tội lỗi của bà. Thế nên bà mất chồng, rồi lại mất con gái, và bây giờ, lại sắp phải đối mặt với nỗi đau mất con trai.

Tố Diệp nhìn bà, mới bàng hoàng nhận ra, tóc mai hai bên của Nguyễn Tuyết Mạn thật ra cũng đã bạc rồi. Gương mặt bà không còn trẻ trung nữa, không còn yêu kiều, thướt tha như khi trước. Giờ bà càng giống một người phụ nữ đã trải qua bao năm tháng cuộc đời để rồi giờ thương tích đầy mình. Chỉ còn là một người già không thể đáng thương hơn.

Chẳng hiểu sao cô bỗng thấy chua xót trong lòng.

Hận một người là rất đau khổ, nhưng tha thứ cho một người cũng đau khổ không kém. Ai cũng nói tha thứ đơn giản hơn thù hận rất nhiều, nhưng Tố Diệp thấy thù hận bao giờ cũng dễ dàng hơn tha thứ nhiều lần.

Hận cũng đã hận rồi, trong lòng sẽ có một xúc cảm, chẳng còn băn khoăn nhiều nữa.

Nhưng tha thứ tức là sẽ phải xóa sạch mọi đau khổ trên mảnh đất thù hận khi xưa. Cũng có nghĩa sẽ phải tưởng nhớ lại từng chuyện buồn thương, khó trút bỏ trong lòng, sau đó chôn cất. Đó là một sự tàn nhẫn đến mức nào?

Tố Diệp đã chịu hết những đau khổ của thù hận, thế nên muốn tha thứ rồi.

Vì bao nhiêu đau khổ cô cũng chịu đủ, chỉ còn thiếu nỗi khổ của phút giây tha thứ này thôi.

Sau khi thấy vậy, cảnh sát Tưởng gật đầu, sau đó đưa họ vào trong phòng đặt xác.

Nhiệt độ trong phòng này thấp hơn bên ngoài.

Sau khi đi vào, Tố Diệp bất giác rung mình rồi vô thức nắm chặt lấy tay Niên Bách Ngạn. Anh cũng xoay tay lại, siết chặt tay cô. Tố Diệp có thể cảm nhận được rõ ràng rằng tay anh cũng lạnh ngắt.

Chỉ có một chiếc giường đặt xác.

Bên trên phủ một lớp ga màu trắng. Thứ đang được đắp, có lẽ chính là thi thể.

Trong phòng này còn các nhân viên cảnh sát khác. Thấy người nhà tới, họ bèn lùi qua một bên.

Cảnh sát Tưởng bước tới, kéo một góc ga giường lên rồi nhìn về phía bốn người họ. Bàn tay Lâm Yêu Yêu cuộn lại rất chặt, bờ môi trắng bệch rồi cô ấy khẽ gật đầu.

Lớp ga giường từ từ được lật ra...

Khi gương mặt đáng sợ đó hiện lên trong tầm mắt, Nguyễn Tuyết Mạn phát ra một tiếng thét điên cuồng.

Còn Lâm Yêu Yêu thì hai chân mềm nhũn, cả người ngã khụy xuống đất.

“Yêu Yêu!” Tố Diệp sợ hãi, vội đỡ lấy cô ấy. Đồng thời lúc này đầu cô vẫn còn hiện về cảnh tượng vừa liếc thấy.

Đó là một gương mặt thế nào nhỉ?

Đã bị bóng đến mức thay đổi hoàn toàn.

Chỉ có thể thông qua những nét chính để đoán định các bộ phận trên mặt, có nét đáng sợ của người bị thiêu cháy.

Cảnh sát Tường nhìn ba người họ, thở dài nặng nề. Chỉ còn Niên Bách Ngạn vẫn nhẫn nhịn đứng một bên. Thần sắc của anh vô cùng nghiêm túc, cắn chặt răng vào nhau.

“Tiếp tục sao?” Cảnh sát Tường bây giờ chỉ có thể hỏi Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Cảnh sát Tường vén cả lớp ga lên.

Đó là một thi thể đã bị thiêu rụi hoàn toàn, từ ngoại hình không thể nhận ra đó là ai. Nhưng người này có cùng một chiều cao với Diệp Uyên. Tuy da thịt đã cháy sém nhưng khung xương vẫn còn.

Nguyễn Tuyết Mạn chỉ biết kêu lên thảm thiết rồi bắt đầu gào khóc.

Hốc mắt Lâm Yêu Yêu khô rát, vô cùng khó chịu. Cô ấy gắng kìm nén nỗi đau, đẩy Tố Diệp ra, nhào tới trước thi thể, mặt đối mặt với cái xác đã cháy khét trên giường. Dạ dày Tố Diệp quặn thắt nhưng lại

nhói buốt như bị ai khoan thẳng vào tim. Cô chạy tới định kéo Yêu Yêu ra nhưng lực bất tòng tâm.

“Nhất định không phải anh ấy... Nhất định không phải...” Thanh âm của Lâm Yêu Yêu rất nhỏ, rất khế. Một tay cô ấy túm chặt lấy tấm ga trải giường, một tay ra sức ép lên cái bụng nhỏ, thẳng thốt lắc đầu.

Cảnh sát Tường lại che thi thể đi rồi hỏi họ: “Có thể xác nhận không?”

“Nhất định không phải con trai tôi! Không phải!” Nguyễn Tuyết Mạn nghẹn ngào bước lên, níu lấy vạt áo cảnh sát Tường, tha thiết cầu xin: “Anh cảnh sát! Tôi cầu xin anh! Con trai tôi chỉ mất tích thôi, cầu xin anh giúp tôi tìm lại nó!”

Cảnh sát Tường tỏ ra khó xử.

Ngay cả Lâm Yêu Yêu cũng như bị ai rút mất cột sống, chỉ lẩm bẩm: “Không phải anh ấy... Không phải anh ấy...”

“Anh Niên! Anh có thể xác nhận không?” Cảnh sát Tường hỏi Niên Bách Ngạn.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn toát lên vẻ đau xót. Anh trầm mặc một lúc rồi khàn giọng nói: “Thi thể cháy đến mức này, tôi không thể xác nhận được!”

Cảnh sát Tường quay đầu nhìn cấp dưới.

Người cảnh sát bên cạnh đi lên, đưa một cái túi cho cảnh sát Tường. Anh ta nhận lấy rồi chìa ra cho Niên Bách Ngạn xem.

“Biển số xe trên ảnh có phải của Diệp Uyên không?” Trong chiếc túi

là bức ảnh chụp lại hiện trường cùng một số di vật thu thập được trong xe.

Niên Bách Ngạn liếc nhìn vào bức ảnh, nhú mày rồi gật đầu.

Chiếc xe bị cháy chính xác là xe của Diệp Uyên. Anh nhận ra nó.

“Trong xe phát hiện được chiếc nhẫn này.” Cảnh sát Tường chỉ vào chiếc nhẫn bạch kim trong túi: “Chắc là nó đã bị rơi lại trong xe sau khi thi thể bị cháy. Mọi người xem đi, có phải của nạn nhân không?”

Nhẫn chỉ có Lâm Yêu Yêu mới nhận được.

Cô ấy lao đảo bước tới, vớ lấy cái túi. Ngón tay run rẩy ấn lên chiếc nhẫn. Mặt trong của nhẫn có chữ cái tiếng Anh. Là tên viết tắt của anh và cô ấy. Thấy vậy, nước mắt cô ấy mới lã chã rơi.

Nhìn thấy cảnh này, cõi lòng Tố Diệp lạnh hẳn.

Cảnh sát Tường thấy vậy cũng đã hiểu ra. Anh ta hỏi: “Của Diệp Uyên phải không?”

Lâm Yêu Yêu há hốc miệng nhưng không nói được câu nào. Nước mắt làm mờ đôi mắt. Cô ấy chỉ còn biết gật đầu trong bất lực.

“Vì thi thể đã bị cháy rụi nghiêm trọng, pháp y không thể lấy được ADN để kiểm chứng, chỉ có thể phán đoán thông qua những di vật rơi trong khoang xe. Ngoài ra, so sánh chiều cao của thi thể, chúng tôi cũng đã đối chiếu, hoàn toàn trùng khớp với chiều cao của Diệp Uyên. Thế nên, nếu người thân có thể xác nhận thì cảnh sát chúng tôi cũng có thể lập hồ sơ vụ án.”

“Cảnh sát Tường...” Lâm Yêu Yêu cảm thấy tim mình rất đau. Cô ấy

đã khóc tới không thở nổi nữa rồi. Cô ấy muốn nói với cảnh sát rằng người này chắc chắn không phải Diệp Uyên, nhưng chỉ thốt được lên mấy chữ rồi cũng không nói được gì nữa.

Niên Bách Ngạn vâng vâng túi di vật trong tay, sắc mặt tái ngắt. Rất lâu sau anh mới lên tiếng: “Nhưng chỉ dựa vào mấy món di vật và tỷ lệ chiều cao là có thể xác nhận đây chính là Diệp Uyên sao? Cảnh sát Tưởng! Các anh làm vậy có phải võ đoán quá không?”

“Thế nên mới bảo mọi người nhận xác.”

“Cái xác này chúng tôi không nhận được.” Niên Bách Ngạn vô cùng kiên quyết. Anh nhìn cảnh sát Tưởng, nói rành mạch: “Khi nào chưa thể chắc chắn một trăm phần trăm đây chính là Diệp Uyên thì với tư cách là người thân, chúng tôi sẽ không ký tên.”

“Anh Niên! Anh làm vậy chúng tôi rất khó xử.” Cảnh sát Tưởng không ngờ Niên Bách Ngạn lại nói vậy bèn nhíu mày.

“Chuyện này liên quan tới mạng người, cho dù không phù hợp với quy định đến đâu đi chăng nữa, chúng tôi cũng phải kiên trì.” Niên Bách Ngạn chỉ vào thi thể trên giường, lạnh lùng nói: “Thi thể này nói là ai cũng được. Nếu nhả của tôi rơi trên chiếc xe này, vậy thì thi thể này cũng có thể là tôi.”

Cảnh sát Tưởng á khẩu.

Lâm Yêu Yêu bước lên, rưng rưng nước mắt: “Đúng vậy! Chúng tôi không thể ký tên được. Thi thể này sao có thể là Diệp Uyên được?”

“Vậy cô cho rằng còn ai có thể lái xe của anh ấy?” Cảnh sát Tưởng hỏi.

Lâm Yêu Yêu không trả lời được.

Ra khỏi phòng để xác.

Cảnh sát bắt đầu tiến hành làm bút lục.

Lâm Yêu Yêu miêu tả lại lần cuối cùng nhìn thấy Diệp Uyên.

Là buổi sáng hôm qua.

Anh ấy vẫn ra khỏi nhà tới Tinh Thạch như mọi khi vì phải mở đại hội cổ đông. Tới lúc sắp tan làm, Diệp Uyên có gọi một cuộc điện thoại về nhà, nói rằng buổi tối anh ấy sẽ về muộn một chút, vì phải tham gia một buổi gặp mặt.

Thế nên, tới hơn 10 giờ vẫn chưa thấy Diệp Uyên về, Lâm Yêu Yêu vẫn nghĩ có lẽ Diệp Uyên còn đang uống rượu cùng bạn bè, nên không mấy lo lắng. Nhưng đợi tới 12 rưỡi Diệp Uyên vẫn chưa quay về, cô ấy mới bắt đầu hơi sốt ruột.

Cô ấy không chịu được, bèn gọi điện thoại cho Diệp Uyên.

Nhưng di động kêu mãi mà không có ai nghe.

Cô ấy tưởng Diệp Uyên uống say bèn gọi điện cho Hứa Đồng vì bây giờ Hứa Đồng là trợ lý của Diệp Uyên. Hứa Đồng nói không đi cùng Diệp Uyên. Sau khi hết giờ làm, Diệp Uyên đi dự một bữa tiệc, nói là bạn bè riêng, bảo Hứa Đồng không cần đi theo.

Hứa Đồng hỏi cô ấy có chuyện gì. Cô ấy nói không có gì, chỉ là lo Diệp Uyên uống nhiều quá, không lái xe về nhà được.

Trong hơn một tiếng đồng hồ tiếp theo, gần như cứ cách vài phút

Lâm Yêu Yêu lại gọi vào di động Diệp Uyên một lần. Nhưng sau đó thì di động của anh không thể liên lạc được nữa.

Sau khi ghi chép tới đây, cảnh sát Tưởng đưa di vật cho Lâm Yêu Yêu xem. Bên trong có di động của Diệp Uyên, cũng đã cháy sạch.

Lâm Yêu Yêu lại bật khóc.

“Cô yên tâm! Thi thể bên trong bất luận mọi người có nhận hay không, vụ án này có tình tiết nghiêm trọng, cảnh sát chúng tôi cũng sẽ điều tra tới cùng.”

Lâm Yêu Yêu dựa vào Nguyễn Tuyết Mạn. Còn Nguyễn Tuyết Mạn đã khóc suốt suốt.

Bên kia, Tố Diệp và Niên Bách Ngạn cũng đã hợp tác làm xong bút lục rồi đi ra ngoài.

Niên Bách Ngạn nắm tay Tố Diệp, gương mặt nặng nề.

Tố Diệp ngược mắt nhìn anh, trong lòng dấy lên một dự cảm chẳng lành.

“Diệp Diệp!” Anh đưa tay, nhẹ nhàng nắm lấy bả vai cô. Nó vừa gầy gò vừa nhỏ bé khiến anh không khỏi xót xa: “Chúng ta bắt buộc phải đối mặt với sự thật.”

Tố Diệp chỉ cảm thấy rất lạnh.

“Anh có ý gì?”

Niên Bách Ngạn thở dài, gương mặt tiều tụy: “Xe của Diệp Uyên sau khi đâm vào một trụ sắt cỡ lớn mới bị nổ. Yêu Yêu nói tối qua Diệp

Uyên đi dự tiệc. Muộn vậy rồi, ai có thể lái xe của anh ấy đây? Còn cả những thứ tìm được trong xe, còn cả chiếc nhẫn rơi xuống từ ngón tay anh ấy khi thi thể bốc cháy. Tất cả đều có thể chứng minh, Diệp Uyên thật sự đã gặp bất trắc.”

“Đây không thể chỉ là một tai nạn giao thông!”

“Anh không nói đây là một vụ tai nạn giao thông.” Niên Bách Ngạn dịu giọng an ủi: “Thực tế là, phía cảnh sát đã điều tra ra hệ thống phanh xe của chiếc xe có vấn đề. Nhìn dấu vết có lẽ đã bị kẻ nào đó giờ trò. Thế nên, đây chắc chắn là một vụ mưu sát. Vấn đề bây giờ là nếu không thể xác nhận được cái xác bên trong thì chúng ta chỉ có thể đợi tới khi Diệp Uyên chủ động xuất hiện. Nhưng Diệp Diệp! Em cảm thấy khả năng anh ấy mất tích có lớn không?”

Lời của Niên Bách Ngạn có lý nhưng quá tàn nhẫn.

Sao Tố Diệp không hiểu điều ấy chứ? Cho dù cô không muốn thừa nhận đi nữa, cho dù cô muốn tự lừa mình lừa người đi nữa, nhưng di vật thì không thể lừa người. Niên Bách Ngạn nói đúng. Nếu Diệp Uyên chưa chết, nếu anh ấy chỉ ngủ đêm ở ngoài không về nhà, hoặc nếu anh ấy chỉ bị người ta bắt cóc, vậy thì bao nhiêu lâu như thế rồi, cũng phải có chút tin tức gì chứ?

“Vấn đề bây giờ là, phải an ủi Lâm Yêu Yêu như thế nào.” Niên Bách Ngạn siết mạnh tay, chân thành nói: “Bây giờ cô ấy đang mang thai. Nếu thật sự Diệp Uyên không còn nữa thì đứa bé trong bụng cô ấy chính là giọt máu duy nhất của Diệp Uyên. Cô ấy tuyệt đối không thể xảy ra chuyện nữa.”

Tố Diệp cảm thấy đầu óc choáng váng. Cô ghen ngào đáp: “Em biết...”

Niên Bách Ngạn kéo cô vào lòng.

Cô bật khóc.

“Bách Ngạn! Rốt cuộc là ai? Kẻ nào lại tàn nhẫn như thế?”

Niên Bách Ngạn không thể trả lời được, chỉ có thể ôm chặt cô trong lòng...

Giá cổ phiếu của Tinh Thạch như chiếc lá trong mưa gió. Khi nó còn đang ngã nghiêng, lung lay thì giá cổ phiếu của Kỳ Thị lại không ngừng tăng lên, thoát cái bồng trở thành công ty xuất sắc, đứng hàng đầu trong ngành.

Bận rộn chưa ngày nào ngưng lại.

Nhưng trông Kỳ Đông Nham có vẻ không mấy tập trung.

Tan họp, Đinh Tư Thừa đi theo Kỳ Đông Nham vào văn phòng. Câu đầu tiên của anh ta chính là: “Hôm nay bắt đầu phiên giao dịch, giá cổ phiếu của Tinh Thạch rất kỳ lạ. Tôi gọi điện thoại tới đó thì Diệp Uyên từ sáng đã không tới Tinh Thạch.”

“Tâm tư của Diệp Uyên trước nay chưa bao giờ đặt vào Tinh Thạch, bình thường mấy cuộc họp nhỏ anh ta không có mặt ở công ty cũng là chuyện bình thường. Anh ta đâu phải Niên Bách Ngạn, không phải kẻ cuồng công việc.” Kỳ Đông Nham lạnh lùng chế giễu.

Đinh Tư Thừa hừ khế: “Thế thì cậu còn chờ đợi gì nữa?”

Kỳ Đông Nham nhìn anh ta.

Đinh Tư Thừa cất giọng từ tốn: “Diệp Uyên vốn không phải kẻ giỏi

làm ăn. Không còn Niên Bách Ngạn, hẳn coi như mất cả hai chân. Để một kẻ như thế lãnh đạo, Tinh Thạch liệu đi được bao xa? Cậu đừng đợi tới khi Tinh Thạch không còn một đồng mới thu mua đấy.”

Kỷ Đông Nham khẽ cong môi: “Đinh Tư Thừa! Tôi thấy anh quá gấp gáp rồi.”

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu, đừng có quên dự tính ban đầu.”

“Anh đang muốn nhắc tôi đừng quên mục đích ban đầu của anh chứ gì?”

Đinh Tư Thừa nheo mắt lại: “Chúng ta là những con kiến cùng bò trên một sợi dây. Cậu tưởng bây giờ cậu buông tay là Tổ Diệp sẽ tha thứ cho cậu sao?”

Kỷ Đông Nham đang định lên tiếng phản bác thì “rầm” một tiếng. Cửa phòng bị ai đó đẩy ra.

Sau đó lại là thanh âm gấp gáp như sắp phát khóc của cô thư ký.

“Tổng giám đốc Niên... Tổng...”

Thân hình cao lớn của Niên Bách Ngạn gần như chắn cả cái cửa. Anh nghiêm mặt lại, hơi nheo mắt. Một tia giá lạnh lướt qua đôi mắt. Sự giá lạnh ngưng tụ xung quanh khiến người ta nhìn đã phải khiếp sợ.

Đối với sự “ghé thăm” bất ngờ này, Kỷ Đông Nham cũng rất kỳ lạ. Anh ta sống người khoảng bốn năm giây, sau đó ra hiệu cho người thư ký đi ra ngoài trước.

Người thư ký sợ hãi chứng kiến toàn bộ cảnh ấy, sau đó chuồn lẹ

như một làn khói.

Niên Bách Ngạn vẫn đứng yên đó, chỉ dùng ánh mắt băng giá liếc nhìn Kỳ Đông Nham, sau đó dừng lại trên gương mặt Đinh Tư Thừa. Giọng nói của anh cũng lạnh ngắt: “Anh Đinh! Phiền anh tránh mặt một lát!”

Chữ nào chữ nấy đều rất rõ ràng, gần như bật ra từ từng kẽ răng.

Đinh Tư Thừa tỏ ra bức bối. Anh ta đứng dậy định lên tiếng thì Kỳ Đông Nham đã nói: “Tur Thừa! Anh ra ngoài trước đi!”

Đinh Tư Thừa phẫn nộ nhìn Niên Bách Ngạn sau đó ra khỏi phòng làm việc.

Cửa được đóng lại.

Kỳ Đông Nham ngồi trên ghế, nhìn Niên Bách Ngạn như cười như không: “Thật là lạ đấy! Ngày xưa mời kiểu gì cậu cũng không tới, giờ thì hay rồi, cứ cách vài ba hôm lại tới đây một lần, ôn chuyện cũ cũng đâu có thường xuyên như cậu, phải không?”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn trầm lạnh, như bọc một lớp sương băng giá. Anh không nói gì, sải bước tới trước, túm mạnh một cái, nhấc Kỳ Đông Nham dậy khỏi ghế.

“Niên Bách Ngạn! Cậu...”

Còn chưa nói hết câu, Niên Bách Ngạn đã tung một cú đấm.

Kỳ Đông Nham chỉ cảm thấy nguy hiểm, còn chưa kịp phản ứng gì, má phải đã ăn một đấm rất mạnh. Gò má bỗng chốc bông rát.

Cậu ta giơ tay định chặn lại theo bản năng thì ngay sau đó má trái cũng ăn tiếp một cú nữa. Cú đấm này còn mạnh hơn cú ban nãy, khiến cho cậu ta nhớ ra, con người Niên Bách Ngạn không bao giờ tùy tiện động thủ. Một khi anh đã đánh người thì sẽ cực kỳ mạnh tay. Giống như thường ngày anh không mấy giận dữ nhưng một khi cơn giận bùng nổ anh sẽ khiến đối phương rất mất mặt, thậm chí sống không bằng chết.

Khi cú đấm thứ ba hướng tới, cuối cùng Kỷ Đông Nham cũng đỡ được.

Nhưng khóe miệng cậu ta đã bị rách, gò má sưng phồng như bị tạt nước sôi. Cậu ta liều mạng giữ chặt nắm đấm lạnh lùng của Niên Bách Ngạn, phần nộ nhìn vào đôi mắt anh, lộn ruột hét lên: “Niên Bách Ngạn! Cậu bị bệnh sao!”

Một giây sau, cậu ta bị Niên Bách Ngạn ấn lên tường, cổ áo gần như bị anh tóm rách, sống lưng cũng bị va đập đau đớn.

Bên tai là tiếng quát giận dữ của Niên Bách Ngạn: “Kỷ Đông Nham! Tôi đã từng cảnh cáo cậu không được phép động vào Diệp Uyên. Sao cậu có thể bệnh hoạn tới mức giết người cơ chứ? Mẹ nó! Cậu có còn là người nữa không?”

Quyển 13 - Chương 568: Tôi chỉ tin tưởng cậu là người giữ bí mật tốt nhất

Hai cú đấm của Niên Bách Ngạn đã khiến Kỳ Đông Nham hơi đồ ể dẫn nhưng lời nói của Niên Bách Ngạn lại càng khiến Kỳ Đông Nham ù ù cạc cạc, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thường vào những lúc này, sự phẫn nộ của con người sẽ che lấp tất cả lý trí. Nhất là Kỳ Đông Nham. Cậu ta vốn dĩ đã định buông tay, nhưng lại bị Niên Bách Ngạn xông vào phòng, đánh một trận đòn dập. Với cá tính ngạo mạn của mình, cậu ta đương nhiên sẽ sững sờ giây lát sau đó chuyển thành phẫn nộ.

Cậu ta bắt đầu đáp trả.

Nhân lúc anh không phòng bị, Kỳ Đông Nham cũng vung một nắm đấm, đánh mạnh về phía Niên Bách Ngạn.

Cú đấm nhắm chuẩn xác vào má trái của Niên Bách Ngạn, mang theo một tiếng gầm giận dữ: “Mẹ nó! Cậu nói ai giết người hả?”

Cú đánh của Kỳ Đông Nham không hề nhẹ, khiến Niên Bách Ngạn đứng không vững. Cả thân hình cao lớn lao đảo rồi ngã ngòi xuống đất. Sau đó, anh cũng không nhúc nhích nữa mà chống chân lên, một cánh tay gác lên chân, tay kia bực bội giật tung cúc áo sơ mi ra.

Kỳ Đông Nham không ngờ anh lại ngừng tấn công.

Vì cậu ta biết rất rõ. Xét về khoản đánh đấm, cậu ta tuyệt đối không phải đối thủ của Niên Bách Ngạn. Từ khi mới hơn hai mươi tuổi, anh đã thường xuyên ra vào Nam Phi. Ở một nơi không có pháp chế ấy, hoặc phải là một người cực kỳ giàu có, hoặc phải là người có thể đấm cho đối phương thân tàn ma dại trong phút chốc. Mười năm trước, Niên Bách Ngạn đã lặn lội đến Nam Phi dựa vào nắm đấm. Mười năm sau, Niên Bách Ngạn lại dựa vào túi tiền để bước chân lên mảnh đất ấy.

Còn số lần tới Nam Phi của Kỳ Đông Nham thì đếm được trên đầu ngón tay. Mà lần nào cũng có mấy chục vệ sỹ đi theo. Việc có thể gặp nguy hiểm đối với cậu ta đã hiếm nay lại càng hiếm. Thế nên, cậu ta không luyện được những cú đấm sắt thép tại đó.

Nói một cách khác, ban nãy cậu ta đấm Niên Bách Ngạn một cú, nếu anh muốn đánh trả, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng.

Thế mà Niên Bách Ngạn lại ngồi đó, im lìm, bất động.

Cả người trông rất suy sụp và mệt mỏi.

Kỳ Đông Nham rất hiếm khi gặp một Niên Bách Ngạn như vậy. Bao nhiêu năm nay, Niên Bách Ngạn trong mắt cậu ta như một chiến đấu cơ, bất kỳ lúc nào cũng giữ vững trạng thái tác chiến cao nhất, tốt nhất. Trong đôi mắt anh, hình như chẳng bao giờ nhìn thấy nét mệt mỏi. Anh giống như một gã khổng lồ, trên thương trường, đã đánh là phải thắng.

Thế mà, ngày hôm nay, giờ phút này đây, ngay trước mắt Kỳ Đông Nham, Niên Bách Ngạn lại biểu lộ ra nét mặt đó.

Kỳ Đông Nham còn nhớ, hình như trước nay chỉ có một lần.

Đó là khi bố mẹ anh qua đời.

Cũng bi thương, suy sụp, chán chường vô cùng nhưng không rơi một giọt nước mắt nào.

Trong phòng cực kỳ yên ắng.

Cả hai người đàn ông đều không ai lên tiếng. Gò má đã bị đâm đều hơi sưng tấy, khóe miệng cũng rách da. Nhưng hình như chẳng ai còn tâm trí quan tâm mình thế thảm tới mức nào.

Trong không gian tĩnh mịch, chỉ còn nghe thấy tiếng kim đồng hồ chậm rãi nháy từng nhịp. Như những nhịp đập của trái tim. Hoặc có thể là những bước chân đều đặn của năm tháng.

Trôi qua từng chút một.

Trong quá trình này, số phận đã định sẽ mất đi rất nhiều người, cũng đã định sẽ lướt ngang qua cuộc đời rất nhiều người.

Ánh sáng trong phòng được tấm rèm lọc đi những phần chói mắt, chỉ còn lại những tia sáng hiền hòa. Nhặt nhòa hắt lên gương mặt nghiêng nghiêng của Niên Bách Ngạn. Anh cúi đầu, thế nên phần lớn gương mặt vẫn còn chìm trong bóng tối, chỉ có thể nắm bắt được một vài đường nét.

Rất lâu sau, Kỳ Đông Nham mới động dậy, đi tới bàn làm việc, cầm lên một hộp thuốc lá. Cậu ta rút ra hai điếu, rồi đưa một điếu cho Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn khẽ ngước mắt lên rồi đón lấy điếu thuốc.

Kỳ Đông Nham cũng chẳng màng tới hình tượng của mình trong bộ

vest công sở mà ngồi bệt xuống đối diện Niên Bách Ngạn. Cậu ta châm lửa cho mình trước rồi bật bật lửa lên lần nữa, hướng về phía Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn không nói gì, đón lấy lửa, châm điếu thuốc lên.

Hai người cứ yên lặng ngồi trên thảm trải sàn hút thuốc như thế.

Những tàn thuốc trắng xám được gạt thẳng xuống mặt đất.

Nếu có ai đó đẩy cửa vào nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ ngỡ ngàng, thậm chí là sửng sốt.

Một người trong bộ quần áo công sở cao cấp được đặt may. Chiếc quần Âu thẳng tắp cùng một chiếc áo sơ mi được thiết kế tinh tế, đến cả cà vạt cũng được thắt tỉ mỉ, kỹ lưỡng. Người kia không ăn mặc nghiêm chỉnh như thế. Chỉ có một chiếc áo phông trắng kinh điển, đơn giản cùng một chiếc quần bò xám đen. Cánh tay cơ bắp của anh bọc trong lớp áo mỏng. Cả người anh hơi đổ về phía trước nhưng vẫn có thể nhìn thấy những đường nét phóng khoáng, rõ ràng của lồng ngực.

Người mặc nghiêm chỉnh là Kỳ Đông Nham, người thoải mái hơn là Niên Bách Ngạn.

Nhưng cả hai từ đầu tới cuối đều trầm mặc đối diện nhau. Dường như chẳng ai muốn lên tiếng trước.

Cho tới khi một điếu thuốc dần dần cháy rụi trên đầu ngón tay.

Cho tới khi, khói thuốc cũng đã lạnh.

“Diệp Uyên chết rồi ư?” Cuối cùng Kỳ Đông Nham cũng lên tiếng,

giống như một câu hỏi nghi vấn nhưng lại giống như đang tìm kiếm một câu trả lời chắc chắn.

“Chết rồi!” Giọng Niên Bách Ngạn rất thấp, như một cái giếng khô đã im lặng ngàn năm, bỗng có lá rơi xào xạc quét qua.

Kỷ Đông Nham giật mình.

Tuy rằng vừa rồi lúc đâm nhau, những lời của Niên Bách Ngạn đã khiến cậu ta nghi ngờ nhưng vẫn không dám chắc chắn. Sắc mặt cậu ta lạnh đi, rồi nhú mày nói: “Niên Bách Ngạn! Có phải cậu thật sự nghi ngờ là mình giết không đấy? Hai chúng ta còn không hiểu nhau sao? Cậu cảm thấy mình có thể giết người sao?”

Niên Bách Ngạn im lặng.

Kỷ Đông Nham thấy vậy, trong lòng cũng đã hiểu ra bảy, tám phần. Cậu ta hơi nheo mắt lại: “Không phải cậu đến đây chỉ để tìm nơi trút giận đấy chứ?”

Đừng cho rằng anh trẻ con. Có lúc đàn ông rất trẻ con.

Mà cách biểu đạt tình cảm giữa đàn ông với đàn ông lại càng trẻ con hơn nữa.

Niên Bách Ngạn lại cúi đầu xuống, một lúc sau mới giơ tay lên, dùng đôi bàn tay rộng lớn chà thật mạnh lên mặt rồi thở dài: “Tôi phát hiện, có lúc mình thật sự rất thất bại.”

“Niên Bách Ngạn! Cậu không phải thần thánh.” Kỷ Đông Nham cảm thấy mình cần phải nhắc nhở anh một câu.

Niên Bách Ngạn chỉ cảm thấy rất đau đầu, căng lên từng cơn, như

một chiếc cung đã bị kéo tới mức độ căng nhất, bất kỳ lúc nào cũng có thể sụp đổ. Anh lại châm một điếu thuốc khác, kẹp vào ngón tay. Ánh mắt anh dừng lại trên làn khói xám lan ra từng đầu ngón tay, nhưng lại giống như đang xuyên qua làn khói ấy, suy tư chuyện gì đó.

“Cậu lấy cớ Diệp Uyên bị hại chạy tới đánh mình một trận. Món nợ này coi như trả cho việc mình ăn cắp thiết kế của cậu. Thế là hòa!” Kỷ Đông Nham thản nhiên nói.

“Cậu tưởng cậu có thể xóa sạch liên quan với cái chết của Diệp Uyên à?” Niên Bách Ngạn bức bối nói.

Kỷ Đông Nham ngẩn người, hai ba giây sau cũng đầu hàng: “Ok! Mình thừa nhận nếu mình không nhất quyết muốn đuổi cậu khỏi đó, Diệp Uyên cũng sẽ không bị trói vào vị trí chủ tịch. Kể cả anh ta có bị cậu “buông rèm nhiếp chính” như khi trước cũng không đến nỗi bị kẻ khác ra tay tàn độc. Thế nên, cậu trách mình, mình không có gì để nói.”

Niên Bách Ngạn rít mạnh một hơi rồi nhả khói. Màu xám trắng làm mờ gương mặt anh.

“Cậu có nghi ngờ ai không?” Đánh lộn cũng đã xong xuôi, mọi việc nên quay về với quỹ đạo bình thường rồi.

Trải qua giây phút ầm ĩ vừa rồi, sự bức dọc và phiền muộn trong lòng Niên Bách Ngạn cũng đã bớt đi nhiều. Cái chết của Diệp Uyên như một tấm lưới thít chặt lấy anh. Tuy rằng từ đầu tới cuối anh không chịu ký tên nhưng trong lòng thì hiểu quá rõ, đó chắc chắn là Diệp Uyên. Trên đường lái xe về nhà, anh ấy đã bị kẻ khác giở trò với phanh xe, cuối cùng bị thiêu sống trong khoang xe.

Anh cảm phần, bàng hoàng, nhưng lại có một nỗi đau mãnh liệt không thể hóa giải. Những tâm trạng này anh không thể bộc lộ trước mặt Tố Diệp, vì người mất là anh trai của cô. So với anh mà nói, cô còn đau lòng hơn, còn cần được an ủi hơn.

Cái cảm giác không biết nên làm sao này tồi tệ vô cùng.

Mà sáng nay, khi giá cổ phiếu của Kỳ Thị liên tiếp tăng vọt, ngọn lửa giận dữ và phần uất ức đã không thể kìm nén được nữa. Nó thúc giục anh xông vào phòng làm việc của Kỳ Đông Nham, dùng nắm đấm để trút mọi đau đớn trong lòng.

Anh biết rõ Kỳ Đông Nham không thể nào động vào Diệp Uyên, cũng biết chuyện Diệp Uyên bị giết hoàn toàn không liên quan tới Kỳ Đông Nham. Nhưng đúng như Kỳ Đông Nham vừa mới nói, nếu không phải vì hành vi của cậu ta, Niên Bách Ngạn sẽ không phải rời khỏi Tinh Thạch. Vậy thì biết đâu số phận của Diệp Uyên đã rẽ sang một hướng khác.

Niên Bách Ngạn đã bướng bỉnh đổ hết mọi tội lỗi lên đầu một mình Kỳ Đông Nham.

Có lẽ tận sâu trong lòng anh, lúc này chỉ có Kỳ Đông Nham mới có thể dung túng cho những hành vi giận dữ vô lối của anh.

Ai nói anh không được ngang ngạnh một lần?

Ai nói anh cứ nhất định phải cố cắn răng chịu đựng?

Anh cũng mệt rồi.

Trên con đường này, từ khi bước chân vào chốn thương trường cho tới nay, từ cái tuổi trong sáng, chính trực tới bây giờ cũng biết lấy

lòng, biết nín nhịn, tới khi mọi việc đều thuận lợi, suôn sẻ, anh đã đi một đoạn đường quá mệt mỏi rồi. Anh không thể nhìn thấy cảnh tượng máu tươi tuôn rùng rùng nữa. Nhưng lợi ích, đúng là luôn phải thấy máu mới biết dừng lại.

Đối mặt với lợi ích, anh từng đeo đuổi, từng tranh giành quyết liệt, từng thỏa hiệp, từng đối chọi. Có lần nào không mình đầy thương tích?

Anh không thể không đối mặt với hết lần ly biệt này tới lần ly biệt khác, thậm chí là cả máu.

Thế nên, Niên Bách Ngạn mới cảm thấy mình thật thất bại.

Trước nay, anh vẫn luôn cho rằng mình có thể thay đổi rất nhiều chuyện. Nhưng thật ra, hiện thực đã cho bạn ăn một cái tát đau đớn. Nó dùng chính những chuyện thực tế đã xảy ra để nói với bạn rằng, bất luận bạn có giàu sang quyền thế tới đâu, bất luận bạn khôn khéo, tinh ranh ra sao, kỳ thật bạn chẳng thay đổi được điều gì cả. Thứ duy nhất có thể thay đổi chỉ có bản thân mà thôi.

Vì thế bao nhiêu năm nay, anh đổi thay rồi mà Kỷ Đông Nham cũng đã khác.

Là họ thay đổi người khác sao?

Nực cười!

Là thế giới này làm họ đổi khác!

Anh biết rõ mình chẳng mạnh mẽ đến mức không biết suy sụp là gì, chẳng kiên cường tới mức đối mặt với sự mất mát tàn nhẫn mà vẫn thản nhiên như không. Thế nên, anh không đi nổi trên con đường

này nữa.

Điều thuốc cứ lặng lẽ cháy.

Sau khi Kỷ Đông Nham dứt lời rất lâu, Niên Bách Ngạn mới nói với giọng uể oải: “Diệp Uyên chết rồi, kẻ nào là ngư ông đắc lợi thì kẻ đó chính là nghi phạm lớn nhất.”

“Sao mình lại thấy kẻ đó là cậu nhỉ?” Kỷ Đông Nham nhướn mày.

Niên Bách Ngạn hút thuốc rồi hừ lạnh: “Trong mắt người ngoài, tôi là ngư ông. Nhưng tôi cảm thấy, Diệp Uyên và tôi chỉ là trai và cò mà thôi.*”

*Nguyên câu: Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

“Ai là ngư ông?”

Một làn khói nhẹ nhàng được nhả ra. Dần dần trở nên nhạt nhòa trên cao, cuối cùng, biến mất hoàn toàn.

“Người nhà họ Diệp.” Anh đáp một cách chần chẫn.

Kỷ Đông Nham ngẫm nghĩ: “Người nhà họ Diệp ngoại trừ Diệp Uyên và Diệp Ngọc đã bị hãm hại và Diệp Hạc Phong đã qua đời thì chỉ còn lại Nguyễn Tuyết Mạn, vợ chồng Diệp Hạc Thành, con gái của họ, Diệp Lan và mối tình đầu của mình, Tố Diệp.”

Niên Bách Ngạn trừng mắt lờm cậu ta với vẻ không vui.

Kỷ Đông Nham đành phải sửa lại: “Vợ cậu, Tố Diệp!”

Lúc này sắc mặt anh mới nhẹ nhàng hơn đôi chút.

“Thế nên, cậu nghi ngờ ai?” Kỳ Đông Nham hỏi.

Niên Bách Ngạn giữ im lặng.

“Xét về bề ngoài, Diệp Hạc Thành là đáng nghi nhất.” Kỳ Đông Nham phân tích: “Ông ta là trưởng bối của nhà họ Diệp, nhưng cổ phần trong tay lại chẳng bằng một thằng nhóc chỉ biết lái máy bay, thậm chí còn không bằng một kẻ ngoại lai như cậu, chắc chắn ông ta không phục.”

Niên Bách Ngạn hừ một tiếng.

“Nhưng bề ngoài càng giống thì lại càng xa sự thật.” Kỳ Đông Nham nói.

Ai ngờ Niên Bách Ngạn lắc đầu, rõ ràng là không tán đồng quan điểm của cậu ta.

“Có lúc, con người ta sẽ bị trực giác đầu tiên gây hiểu lầm.” Anh chậm rãi nói: “Tạm thời xác định Diệp Hạc Thành là hung thủ, vậy thì mục đích để ông ta ra tay chính là, ông ta là người dễ bị chú ý nhất nhưng người ta lại luôn tự động lờ ông ta đi. Rất đơn giản, giống như cậu muốn giấu một thứ gì đó, thì nơi lộ liễu nhất lại là nơi an toàn nhất.”

“Cậu nghi ngờ Diệp Hạc Thành?” Kỳ Đông Nham hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn gạt tàn thuốc, giọng nói đã khôi phục lại vẻ bình thản mọi khi.

“Có phải ông ta hay không thì phải xem khả năng diễn kịch của Kỳ

Đông Nham cậu thế nào rồi?”

Kỷ Đông Nham lại sững người.

Không thể hiểu nổi.

“Thế là ý gì?”

Niên Bách Ngạn dập tắt đầu lọc, nhả ra làn khói cuối cùng, rồi hơi híp mắt lại.

“Giúp tôi phát tán tin tức về cái chết của Diệp Uyên ra ngoài, hơn nữa, càng âm ỉ càng tốt.”

Nghe xong, Kỷ Đông Nham sững sốt: “Niên Bách Ngạn! Cậu điên rồi à? Cậu nên biết rõ hậu quả của việc làm này.”

“Biết chứ!”

Diệp Uyên dấu sao cũng là đầu rỗng của Tinh Thạch. Tin tức anh từ chức đã rất xôn xao, các cổ đông nắm trong tay cổ phần của Tinh Thạch cũng đang theo dõi biến động trong nội bộ Tinh Thạch từng giây từng phút. Thế nên, mọi người đều biết rõ Tinh Thạch bây giờ đang do Diệp Uyên làm chủ. Một khi họ công bố về cái chết của Diệp Uyên thì chắc chắn sẽ có một lượng lớn cổ đông bán tháo cổ phần.

Giá cổ phiếu của Tinh Thạch rớt thảm hại, vậy thì nó sẽ trở thành miếng mồi ngon cho những con cá trong đầm lầy.

Anh làm vậy, rất có thể sẽ khiến một Tinh Thạch đang lao đao bị kẻ địch dòm ngó và rồi sụp đổ.

Kỷ Đông Nham nhìn anh đầy khó hiểu.

“Rất đơn giản.” Niên Bách Ngạn khẽ nói: “Nếu hung thủ ẩn mình trong hội đồng quản trị vậy thì người này chắc chắn sẽ cực lực phản đối sự gia nhập của người ngoài, ví dụ như tôi. Hơn nữa, chắc chắn sẽ không muốn công bố tin Diệp Uyên đã chết, cùng lắm chỉ nói rằng anh ấy mất tích. Xử lý như vậy sẽ được hai cái lợi lớn: Một là sẽ không xảy ra hiện tượng cổ đông bán tháo cổ phần, giá cổ phiếu trượt dốc. Và như thế, người này cũng có đủ thời gian từ từ mua lại số cổ phần các cổ đông chuyển nhượng. Hai là có thể tạm thời ổn định tinh thần các cổ đông, ngăn ngừa việc họ muốn tìm một người lên giữ chức CEO.”

Kỷ Đông Nham nhìn anh: “Diễn kịch thì không khó, cái khó là làm sao phát hiện ra chứng cứ.”

“Chó cùng bứt giậu. Việc cậu phải làm chính là ép cho con chó đang ẩn mình kia phải làm liều. Một khi sự việc vượt ra khỏi phạm vi kiểm soát của hắn, vậy thì sẽ không khó phát hiện chứng cứ rồi.”

“Cậu muốn nhân cơ hội này quay về Tinh Thạch?” Kỷ Đông Nham nhíu mày.

Niên Bách Ngạn suy ngẫm giây lát: “Nếu có thể, tôi sẽ quay về.”

“Nếu không thể thì sao?” Kỷ Đông Nham nhìn anh chăm chăm.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn như vượt qua khỏi Kỷ Đông Nham, nhìn về một nơi rất xa. Anh dần mạnh từng chữ: “Thu mua toàn bộ!”

“Cái gì?” Kỷ Đông Nham bàng hoàng.

Ánh mắt anh như có tiêu cự. Anh đối diện gương mặt Kỷ Đông Nham, tia sáng trong đôi mắt sắc bén và cương nghị: “Thi thể của

Diệp Uyên không thể xác định. Người nhà họ Diệp càng đồng ý chấp nhận việc nói anh ấy chỉ mất tích. Nhưng bất luận Diệp Uyên đã chết hay chưa thì Tinh Thạch cũng không đợi được nữa. So với việc để nó rơi vào tay người khác, chi bằng rơi vào tay cậu còn hơn. Thế nên, nếu không thành công, vậy thì cậu hãy mua lại toàn bộ Tinh Thạch.”

Kỷ Đông Nham nuốt nước bọt, nghi hoặc hỏi: “Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc vì sao cậu lại chung tình với Tinh Thạch thế hả?”

“Đơn giản thôi!” Niên Bách Ngạn thản nhiên đáp: “Tinh Thạch có thứ tôi muốn giữ gìn và bảo vệ, để rơi vào tay người khác rất nguy hiểm. Kỷ Đông Nham! Một khi bí mật này bị bại lộ, tôi chỉ có thể tin tưởng cậu mới là người biết giữ bí mật tốt nhất.”

Kỷ Đông Nham hoảng hốt: “Bí mật gì vậy?”

Niên Bách Ngạn không nói nữa...

Quyển 13 - Chương 569: Đòn phủ đầu dành cho Niên Bách Ngạn

Khi tin Diệp Uyên chết còn chưa được công bố, hội đồng quản trị của Tinh Thạch đã biết được chuyện này.

Chuyện này giấu không nổi. Làm gì có văn phòng chủ tịch nào trốn trái mãi được?

Là trưởng bối và người đàn ông duy nhất quản chuyện nhà họ Diệp, Diệp Hạc Thành chủ trì buổi họp. Nhưng rõ ràng là ông ta vô cùng bất mãn đối với việc Niên Bách Ngạn tham gia đại hội cổ đông, tuy không thể hiện ra mặt quá nhiều.

Niên Bách Ngạn không xuất hiện với tư cách cổ đông của Tinh Thạch mà với thân phận người thân của Tổ Diệp. Ngoại trừ Niên Bách Ngạn, Lâm Yêu Yêu và Nguyễn Tuyết Mạn cũng tham gia với tư cách là người thân của Diệp Uyên.

Vì chuyện của Diệp Uyên xảy ra đột ngột, chưa lập di chúc, thế nên sổ cổ phần trong tay anh ấy trở thành thứ khiến các cổ đông lo lắng nhất.

Đoàn luật sư của Tinh Thạch cũng có mặt trong cuộc họp này.

Diệp Hạc Thành hắng giọng: “Nếu mọi người đều đã đồng ý vậy thì chúng ta phải thống nhất ý kiến về chuyện của Diệp Uyên. Bây giờ Tinh Thạch đang trong thời điểm mấu chốt, chuyện của Diệp Uyên

tới giờ vẫn còn áp chế cánh nhà báo. Mọi người cũng biết mối quan hệ lợi hại bên trong. Thế nên hôm nay tôi muốn nghe xem mọi người nói thế nào.”

“Chúng tôi vô cùng bàng hoàng và đau xót khi biết tin Diệp Uyên chết. Hung thủ nhất định phải bị bắt. Nhưng đó là việc của cảnh sát. Mọi người có mặt đông đủ ở đây, chắc chắn vấn đề mọi người lo lắng và muốn giải quyết nhất chính là tài sản thừa kế của Diệp Uyên.” Một cổ đông nói.

Diệp Uyên không còn, Tố Diệp trở thành cổ đông lớn thứ hai của Tinh Thạch. Tuy rằng quyền phát ngôn của cô ở Tinh Thạch không uy quyền bằng Diệp Hạc Thành, nhưng dẫu sao cô cũng có tư cách quyết định một số chuyện.

Cô lên tiếng: “Liên quan tới quyền cổ đông và tài sản của Diệp Uyên, tôi nghĩ các vị đây suy nghĩ nhiều rồi. Tuy rằng anh ấy không lập di chúc, nhưng mọi người cũng thấy rồi đấy. Công ty còn có đoàn luật sư. Bây giờ cách thích hợp nhất đối với Diệp Uyên là phân chia di sản thừa kế theo trình tự pháp luật.”

Ánh mắt Diệp Hạc Thành khẽ xao động. Ông ta nói: “Không phải chú không tin tưởng Lâm Yêu Yêu nhưng sao nó cũng chưa từng tham gia vào công việc quản lý cấp cao của Tinh Thạch. Thế nên, chú cảm thấy chuyện này vẫn phải để nội bộ hội đồng quản trị giải quyết.”

“Thế nào gọi là để nội bộ hội đồng quản trị giải quyết? Con trai tôi chết không rõ ràng. Các người thì sợ rồi, chưa gì đã vội phẩn khởi bàn chuyện quyền cổ phần và di sản của nó. Tôi cho các người hay, đừng có hòng! Lâm Yêu Yêu, con dâu của tôi, bây giờ đang mang trong bụng đứa cháu nội của tôi, cốt nhục của Diệp Uyên. Không những con bé có quyền thừa kế tất cả mọi thứ của Diệp Uyên mà cả đứa bé trong bụng nó cũng có quyền này!” Nguyễn Tuyết Mạn

khóc sưng húp cả mắt, khản giọng hét lên.

“Mẹ...” Lâm Yêu Yêu nắm chặt tay Nguyễn Tuyết Mạn, bụng dạ nhất thời cồn cào, rất khó chịu.

“Tôi nói cho mà biết. Các người ai dám nghĩ cách chiếm của Diệp Uyên và con dâu tôi, tôi có phải liều cái mạng già này cũng không để các người yên đâu!” Nguyễn Tuyết Mạn điên cuồng gào thét.

“Có luật sư ở đây. Tôi nghĩ các vị sẽ tôn trọng pháp luật thôi.” Tổ Diệp coi như đang vỗ về tâm trạng của Nguyễn Tuyết Mạn.

Từ trước tới nay, cô vẫn luôn lo lắng Nguyễn Tuyết Mạn sẽ đối xử không tốt với Lâm Yêu Yêu.

Vì trong lòng cô oán hận Nguyễn Tuyết Mạn. Lòng thù hận này không vì bố cô qua đời mà tiêu tan. Thế nên, sau khi Lâm Yêu Yêu lấy Diệp Uyên, cô sợ nhất là cô ấy phải chịu ảm ức.

Ban đầu, cô đã biết Nguyễn Tuyết Mạn sẽ soi mói, bắt bẻ Lâm Yêu Yêu. Trước khi cưới, cô ấy cũng lo lắng vô cùng. Nhưng sau khi cưới, Nguyễn Tuyết Mạn đã nghe lời Diệp Uyên, từ bỏ ý định sống cùng hai người họ. Điều này khiến Tổ Diệp rất ngạc nhiên.

Vì cái chết của Diệp Ngọc, Nguyễn Tuyết Mạn phải dọn tới nhà Diệp Uyên. Tổ Diệp lại lo lắng một thời gian. Nguyễn Tuyết Mạn mất con gái, tâm tình nhất định không tốt, liệu có khi nào Lâm Yêu Yêu trở thành bia đỡ đạn không?

Đây là điều chính cô ấy cũng lo lắng.

Thế nên khoảng thời gian đó, cô ấy thường xuyên kể những việc làm của Nguyễn Tuyết Mạn với Tổ Diệp. Cô ấy nói, bà ấy chẳng có phản

ứng gì cả, từ sáng tới tối chỉ ngồi khóc. Cô ấy không biết nên làm sao.

Tổ Diệp cảm thấy chi bằng cứ để bà ấy xía xói Lâm Yêu Yêu còn hơn, như thế còn đoán được trong lòng bà ấy nghĩ gì.

Vậy mà sau này, Nguyễn Tuyết Mạn tức giận vì Lâm Yêu Yêu nôn ọe dữ dội mà không để người giúp việc nhúng tay vào chuyện bếp núc nữa, tự tay nấu cơm cho Lâm Yêu Yêu lại càng khiến Tổ Diệp ngỡ ngàng. Lâm Yêu Yêu cũng hỏi cô với vẻ hoang mang: Cậu bảo nếu cả thức ăn mà bà ấy nấu mình không nuốt nổi thì phải làm sao? Nếu thể hiện ra trước mặt, bà ấy nhất định sẽ cho là mình bày trò.

Mà thực tế là tay nghề nấu nướng của Nguyễn Tuyết Mạn rất được. Từ lúc bà ấy tiếp quản việc bếp núc, tần suất nôn khan của Lâm Yêu Yêu đã giảm đi rất nhiều.

Tất cả những chuyện đó mới khiến Tổ Diệp phát hiện ra thật ra trên đời này chẳng có ai tốt hẳn, cũng chẳng có ai xấu hẳn.

Thế nên, vừa rồi cũng coi như cô lên tiếng nói giúp cho Nguyễn Tuyết Mạn.

Cả Nguyễn Tuyết Mạn có lẽ cũng không ngờ Tổ Diệp lại nói vậy. Bà ấy ngẩn người giây lát, sau đó nói một câu khó hiểu: “Cảm ơn!”

Đời người như một trò hề chắc là muốn ám chỉ chuyện này đây.

Người đàn bà cô cảm hận lại cảm ơn cô.

Tổ Diệp quay qua nhìn về phía đoàn luật sư.

Một vị luật sư trong đoàn nói: “Căn cứ những quy định có liên quan

của Luật doanh nghiệp, trong trường hợp anh Diệp qua đời mà chưa lập di chúc thì với trình tự thừa kế theo pháp luật, chị Diệp sẽ có quyền thừa kế di sản của anh Diệp. Tuy nhiên cần có một số điều kiện. Thứ nhất, chị Diệp có phải là người thừa kế duy nhất theo pháp luật hay không. Nếu còn tồn tại những người thừa kế theo pháp luật khác thì chị Diệp phải tiến hành thương lượng, sau khi được mọi người đồng ý, chị Diệp mới được hưởng quyền thừa kế. Thứ hai, Tinh Thạch là một công ty đã lên sàn giao dịch nên yêu cầu tính hợp danh. Cũng tức là, nếu chị Diệp muốn tham gia vào công việc của hội đồng quản trị với tư cách là một cổ đông, vậy thì các cổ đông có thể thông qua điều lệ công ty để quy định. Thế nên thừa các vị, nhất là chị Diệp, chị cần phải căn cứ vào điều lệ công ty. Nếu trong đó không hạn chế việc thừa kế thì chị Diệp có thể trực tiếp trở thành cổ đông, thừa hưởng quyền thừa kế. Ngoài ra, còn vấn đề thừa kế chức vụ. Trước khi mất, anh Diệp đang giữ chức chủ tịch tại công ty, thuộc chức vụ điều hành. Điều này không có nghĩa là sau khi trở thành cổ đông chị Diệp có thể tiếp nhận. Liên quan tới việc chọn lựa chủ tịch vẫn phải theo đúng Luật doanh nghiệp, điều lệ công ty và do các cổ đông cùng bàn bạc thông qua.”

“Lâm Yêu Yêu rốt cuộc có quyền thừa kế quyền cổ phần của Diệp Uyên hay không?” Tố Diệp sốt ruột hỏi.

Vị luật sư khó xử, hắng giọng: “Thành thật xin lỗi! Ông Diệp trước lúc mất đã phê duyệt điều lệ công ty. Trong đó có một điều là, giữa vợ chồng không có quyền thừa hưởng theo quan hệ. Nếu làm theo điều lệ này thì...”

Tố Diệp kinh ngạc, buột miệng: “Sao bố tôi lại lập ra quy định đó?”

Nguyễn Tuyết Mạn ngồi bên đò mắt nói: “Ông ấy đề phòng tôi...”

Tố Diệp ghen lời.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại lãnh đạm nói: “Điều lệ sau này mới được cố chủ tịch Diệp sửa đổi, thời gian sửa đổi là khi anh và Diệp Ngọc kết hôn.”

Anh nói rất nhẹ nhàng, nhưng đủ để Tố Diệp hiểu ra.

Người bố cô thực sự đề phòng là Niên Bách Ngạn.

Tim cô chột chua xót, vô thức nắm chặt lấy tay anh.

Anh chỉ khẽ mỉm cười.

Phải, tới giờ phút này rồi, những thứ đó có là gì nữa đâu.

Nhưng Lâm Yêu Yêu phải làm sao đây?

“Ý của cậu là, Yêu Yêu không có quyền thừa kế quyền cổ phần?”
Nguyễn Tuyết Mạn không chịu từ bỏ, nhíu mày: “Thế các cậu đưa cháu mồ côi bố của tôi phải sống thế nào đây? Cái điều lệ chó má gì vậy? Đến cả pháp luật còn nói tình người. Các người ăn của nhà họ Diệp, dùng của nhà họ Diệp. Đến bây giờ, Diệp Uyên vừa xảy ra chuyện là các người đã nghĩ cách phân chia đồ của nó? Các người đừng có quá đáng!”

Ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau.

Lúc này, Nguyễn Tuyết Cầm nãy giờ vẫn im lặng mới lên tiếng: “Tuyết Mạn à! Em đừng gây chuyện. Mọi người cũng đã nói gì đâu nào?”

“Còn cần phải nói gì sao?” Nguyễn Tuyết Mạn khinh miệt.

Lâm Yêu Yêu kéo áo Nguyễn Tuyết Mạn, thì thầm: “Mẹ! Đừng làm ồn nữa! Mấy thứ đó đối với con không quan trọng. Con chỉ cần... Diệp Uyên còn sống thôi...” Nói rồi, khóe mắt cô ấy lại đỏ ửng.

Nguyễn Tuyết Mạn cũng bật khóc.

Tổ Diệp nhìn mọi người rồi nói: “Vớ tư cách là cổ đông lớn nhất của công ty, bây giờ tôi có quyền sửa đổi điều lệ công ty.”

“Cô đúng là cổ đông lớn nhất nhưng cô không có chức vụ điều hành ở công ty, thế nên cô không có quyền sửa đổi điều lệ công ty.” Một cổ đông khác nói.

Tổ Diệp tức giận cuộn chặt tay lại.

Vị cổ đông đó nói không sai. Cô không có quyền quản lý trong công ty, cũng tức là cô không thể ngồi lên vị trí của Diệp Uyên. Thế nên dù có là cổ đông lớn nhất cũng không thể làm theo ý mình.

Lúc này Diệp Hạc Thành lên tiếng: “Chuyện này tôi cảm thấy còn phải họp bàn thảo luận. Suy nghĩ kỹ lưỡng thì Yêu Yêu là vợ của Diệp Uyên, lại đang mang bầu. Chúng ta là một đoàn thể, cũng không thể để con bé không nơi nương tựa được, phải không? Bây giờ vấn đề quan trọng không phải là việc thừa kế quyền cổ phần mà là xử lý cái chết của Diệp Uyên như thế nào, đây mới là việc cấp bách trước mắt.”

Các cổ đông khác gật đầu lia lịa.

Niên Bách Ngạn không lên tiếng nhưng lén nhìn Tổ Diệp một cái. Tổ Diệp nhận được ánh mắt nhắc nhở của anh, bèn nói: “Chuyện của Diệp Uyên không thể giấu được. Bây giờ thông tin phát triển như vậy. Anh ấy lại bị tai nạn giao thông, các phóng viên sớm muộn gì

cũng biết.”

“Vậy ý của con là...” Diệp Hạc Thành nhìn Tố Diệp.

“So với việc để tới khi bị bại lộ người ta bàn tán xôn xao, chi bằng bây giờ chúng ta hãy tổ chức một buổi họp báo, công bố với bên ngoài về cái chết của Diệp Uyên, bảo đảm lòng tin của các cổ đông đối với việc điều hành Tinh Thạch. Đây là cách chủ động nhất.” Tố Diệp nói một cách quyết đoán.

Các cổ đông xôn xao.

Diệp Hạc Thành vừa nghe tới đây, không nghĩ gì đã lập tức phủ quyết.

“Không được! Chú phản đối!”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía ông ta. Bao gồm cả Niên Bách Ngạn.

“Không thể công bố cái chết của Diệp Uyên ra ngoài.” Thái độ của Diệp Hạc Thành lại trở nên ôn hòa hơn. Ông ta nhìn Tố Diệp, chân thành nói: “Tiểu Diệp à! Con còn trẻ, lại không hiểu chuyện điều hành công ty, vốn không hiểu cách thức bên trong chuyện này. Không sai! Cách suy nghĩ của con rất tốt. Nhưng tuyệt đối đừng tưởng các cổ đông hiền lành. Họ sẽ chỉ nhìn vào lợi ích trước mắt. Một khi biết được ban điều hành công ty xảy ra vấn đề, vậy thì một lượng lớn cổ phiếu sẽ bị bán tháo. Tới lúc đó sẽ xuất hiện một cục diện mà chúng ta không thể khống chế được.”

Diệp Hạc Thành nói năng hùng hồn. Lý do ông ta đưa ra cũng vô cùng có lý lẽ. Sau khi ông ta dứt lời, các cổ đông cũng thi nhau gật đầu tán thành. Sắc mặt Tố Diệp rất khó coi, bàn tay đặt dưới gầm

bàn hộp đã nắm chặt lại.

Chẳng mấy chốc đã có bàn tay của một người đàn ông phủ lên nắm đấm của cô, sau đó dịu dàng tách từng ngón tay của cô ra, rồi đan chặt tay mình vào tay cô.

Từng ngón tay anh to lớn và mạnh mẽ, lòng bàn tay cũng đầy ấm áp khiến sự nóng ruột của cô trong giây lát được kiềm chế lại, rồi cô chìm vào sự vỗ về nhẹ nhàng của anh.

Tố Diệp quay sang, đối mặt với ánh mắt của Niên Bách Ngạn.

Trái tim chợt nhói lên.

Lúc này đây, đáng lẽ anh phải ngồi vào vị trí chủ tịch để trù tính mọi kế hoạch, quản lý tất cả quyết sách. Nhưng anh bây giờ chỉ có thể tham gia đại hội cổ đông lần này với tư cách người thân, không có quyền phát ngôn. Cho dù anh có nói gì, cũng chẳng có bất kỳ cổ đông nào ngó ngàng tới.

Là một người đàn ông như Niên Bách Ngạn, rơi vào cảnh ngộ này, tâm trạng của anh phải bức bách đến mức nào?

Vậy mà ngay lúc này đây anh lại an ủi cô.

Trong đôi mắt anh cũng chứa một nụ cười cợt nhả.

Khẽ khàng tràn từ đôi mắt rồi chạy tới bờ môi mỏng.

Nó đang động viên cô, cổ vũ cô.

Tố Diệp bình tĩnh lại, một lần nữa nhìn về phía Diệp Hạc Thành và hỏi: “Ý của ông là sẽ không công bố tin tức Diệp Uyên đã chết?”

Chuyện này sao có thể giấu được? Ông tưởng bây giờ là xã hội cũ sao?”

“Tiểu Diệp à! Tin tức thì nhất định sẽ công bố, nếu không Diệp Uyên mãi không lộ diện cũng sẽ khiến người ngoài nghi ngờ.” Diệp Hạc Thành đã không còn cái vẻ xuề xòa, thế nào cũng được của trước đây. Trong chuyện này, ông ta vô cùng kiên trì, ngữ khí cũng trở nên rất quyết đoán: “Nhưng suy tính tới tình hình hiện nay của Tinh Thạch, chúng ta không thể nói với bên ngoài rằng Diệp Uyên đã chết, mà chỉ nói rằng nó mất tích thôi. Như vậy thì cho dù có khiến mọi người ngờ vực cũng không quá rầm rộ.”

Các cổ đông khác rì rầm bàn tán.

Nguyễn Tuyết Mạn nghe vậy lại điên lên: “Chú làm vậy quá hoang đường rồi! Con trai tôi bị người ta hãm hại tàn độc, giờ lại phải nhẫn nhịn để hợp tác với chú ư?”

“Không phải là hợp tác với em, mà là giúp cho Tinh Thạch.” Diệp Hạc Thành nhấn mạnh: “Nó là con trưởng của nhà họ Diệp, chủ tịch của Tinh Thạch. Em nghĩ nó ở trên trời có linh cũng sẽ đồng ý với cách làm này của em. Với lại, đây cũng chỉ là kế sách tạm thời của chúng ta thôi.”

Hai người tranh luận kịch liệt, không ai nhường ai.

Vẫn là Tổ Diệp lên tiếng nhưng rõ ràng là nhằm vào Diệp Hạc Thành: “Đây không phải là một quyết định, cùng lắm chỉ là một kiến nghị của ông mà thôi. Chú hai! Bây giờ ông vẫn chưa thể dùng thân phận chủ tịch hội đồng quản trị để quyết định mọi việc. Nhưng rõ ràng là ông đã tự đặt mình vào vị trí ấy rồi.”

Đây là lần đầu tiên cô gọi ông ta là “chú hai”, nhưng rõ ràng có ý

khiêu khích.

Sao Diệp Hạc Thành không nghe ra ý chế giễu của cô. Gương mặt ông ta thoáng hiện một vẻ ngượng ngập. Ông ta hắng giọng: “Tiểu Diệp à! Cháu hiểu lầm rồi!” Nói xong, ông ta nhìn về phía mọi người: “Tiểu Diệp nói đúng, vừa rồi chỉ là một kiến nghị của tôi thôi. Mọi người có ý kiến gì có thể trình bày xem sao!”

Trong số các cổ đông có người tán đồng, đương nhiên cũng có người do dự.

Đúng lúc này, Nguyễn Tuyết Cầm lên tiếng, thanh âm rất khẽ, bình tĩnh như một người ngoài cuộc.

“Tôi lại cảm thấy đề nghị vừa rồi của Tiểu Diệp rất hay.”

Lời nói của bà ta khiến tất cả những tiếng rì rầm đều ngưng bật.

Cả phòng họp bỗng chốc yên ắng hẳn.

Có lẽ Diệp Hạc Thành không ngờ Nguyễn Tuyết Cầm lại đứng về phía Tố Diệp nên có phần sửng sốt.

Đâu chỉ mình ông ta? Đến Tố Diệp cũng không nghĩ sự việc lại có bước ngoặt này. Cô nhìn Nguyễn Tuyết Cầm với vẻ hồ nghi. Ngay cả Niên Bách Ngạn cũng hơi sửng sờ.

“Tôi tán thành trực tiếp thông báo với bên ngoài về cái chết của Diệp Uyên. Như vậy sẽ không để cho đám nhà báo có bất kỳ cơ hội nào công kích Tinh Thạch.” Nguyễn Tuyết Cầm nói rồi nhìn về phía Diệp Hạc Thành: “Còn đề nghị của ông, tôi cảm thấy quá mạo hiểm. Nói trắng ra, càng giống như con ếch bị dìm trong nước sôi. Nhưng ông đừng quên, cái chết của Diệp Uyên đã là sự thật. Chuyện này sớm

muộn rồi cũng bị người khác biết được.”

Diệp Hạc Thành nhíu mày, gần như đè thấp giọng nói: “Bà thì hiểu cái gì?”

“Tôi cũng là một thành viên của hội đồng quản trị, có quyền phát biểu ý kiến cá nhân của mình.” Giọng nói của Nguyễn Tuyết Cầm vẫn vô cùng khể khàng.

Sắc mặt Diệp Hạc Thành cực kỳ khó coi.

“Đây là hậu quả của việc răn mất đầu, quân vô tướng.” Tổ Diệp bất ngờ lên tiếng.

Tất cả mọi người đều nhìn cô.

“Nếu Tinh Thạch có thể nhanh chóng chọn ra một người quản lý mọi chuyện thì bây giờ cũng không đến nỗi bất đồng ý kiến như vậy.” Tổ Diệp hừ lạnh.

Điểm này Diệp Hạc Thành rất tán thành. Ông ta gật đầu: “Tiểu Diệp nói đúng. Tinh Thạch bây giờ như một vương triều. Nước không thể một ngày không có vua.”

Câu nói ấy khiến Tổ Diệp cười thầm trong bụng.

Các cổ đông khác cũng đồng ý. Thật ra suy nghĩ của họ rất đơn giản. Chỉ cần không ảnh hưởng tới lợi ích của họ, làm thế nào cũng được.

“Nhưng vấn đề chọn người này...” Một cổ đông ngập ngừng lên tiếng.

Còn chưa đợi những người khác phát biểu ý kiến, Tổ Diệp đã nói

trước: “Chồng tôi, Niên Bách Ngạn, có đủ khả năng kiểm soát và điều hành mọi chuyện. Mà sự thật cũng đã chứng minh, trong thời gian hơn một năm qua, với tư cách tổng giám đốc của Tinh Thạch, anh ấy đã giúp mọi người dẹp yên rất nhiều chuyện lớn nhỏ. Thế nên, ngoại trừ anh ấy ra, tôi không nghĩ ra còn có ai khác thích hợp hơn.”

Những lời này của cô hoàn toàn không khiến các cổ đông kinh ngạc. Vì khi Niên Bách Ngạn bước chân vào phòng hội nghị này một lần nữa, đã có rất nhiều người đoán ra mục đích hành động lần này của anh.

Diệp Hạc Thành không nói gì mà ngược mắt nhìn một người cổ đông bên cạnh mình.

Vị cổ đông đó bèn nói: “Tôi không đồng ý! Anh Niên đã chủ động từ chức. Anh ấy không còn là thành viên của hội đồng quản trị. Muốn chọn, cũng phải chọn những người trong hội đồng quản trị mới phải.”

“Không phải người trong hội đồng quản trị thì đã sao? Tinh Thạch vẫn luôn cần một CEO. Đây cũng là dự định lúc trước của Diệp Uyên. Tôi cảm thấy Niên Bách Ngạn rất thích hợp. Anh ấy hoàn toàn có thể quay trở lại Tinh Thạch với tư cách CEO.” Một cổ đông trẻ lên tiếng. Cậu ấy cũng được coi là một cổ đông được Niên Bách Ngạn đưa vào hội đồng quản trị sau khi cải tổ, cũng là một trong số không ít người chịu ở lại hội đồng quản trị sau biến động vừa rồi.

Lời nói của cậu ấy đang bênh vực cho Niên Bách Ngạn.

Có một số ít cổ đông cũng tán thành việc làm này. Họ đa phần đều là lớp cổ đông vào sau.

Diệp Hạc Thành vẫn lặng im.

Ngược lại có một cổ đông lớn tuổi khác nói: “Hoang đường!” Ông ta nhìn về phía Niên Bách Ngạn: “Anh Niên! Không phải tôi không tin tưởng anh. Anh quả thực có khả năng này. Nhưng tình hình của anh bây giờ, mọi người đều biết rõ. Chức vụ chỉ là chuyện nhỏ, bị viện kiểm sát dòm ngó mới là chuyện lớn. Các thành viên trong hội đồng quản trị của chúng ta không thể mạo hiểm như vậy được.”

Lời của ông ta cũng khá có lý.

Niên Bách Ngạn chỉ khẽ cười, không đáp lại bất kỳ ai.

“Theo như tôi thấy thì ông Diệp Hạc Thành là người thích hợp nhất ngồi lên vị trí chủ tịch.” Vị cổ đông vừa rồi lập tức đề cử: “Ông ấy là người nhà họ Diệp, lại là trưởng bối, hơn nữa còn là em trai ruột của cố chủ tịch Diệp. Tinh Thạch do ông ấy quản lý là không thể phù hợp hơn.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Ông Diệp là thích hợp nhất!” Các cổ đông lớn tuổi khác cũng gật gù đồng ý.

Diệp Hạc Thành vội vàng khước từ: “Aiya! Tôi không dám nhận chức vụ này đâu. Mọi người đề cao tôi rồi. Tôi nào có tài đức gì!”

“Ông Diệp! Ông không cần phải thoái thác. Bây giờ Tinh Thạch đang đối mặt với khó khăn. Ông lên nắm vị trí đó là cực kỳ thích hợp. Lẽ nào ông còn định để người ngoài được lợi, nối gót cố chủ tịch Diệp trước kia? Có một số sai lầm đã phạm phải một lần, bây giờ tuyệt đối không được phạm lần thứ hai nữa.” Vị cổ đông lúc trước rõ ràng có ý nói Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp chứng kiến hai người họ người tung kẻ hứng, khóe môi nở một nụ cười mỉa mai.

Đúng là một màn kịch vụng về!

Nó làm cô nhớ lại rất nhiều bộ phim về đề tài cung đình. Mấy tên gian thần có mưu đồ giành quyền soán ngôi lúc nào cũng có mấy kẻ bội đờ, nịnh hót ở trong quấy rối. Mấy kẻ hay nói mình nào có tài đức gì lại luôn là những kẻ có tâm địa hiểm ác.

Cô đang định lên tiếng nói khích thì Nguyễn Tuyết Mạn ngồi bên đã cướp lời: “Phải rồi! Ông vẫn còn biết mình biết ta, ông thì có tài đức gì? So với chồng tôi, bao năm nay ông chỉ ở lý trong nhà, không lo chuyện công ty. Bao nhiêu nghiệp vụ trong công ty, ông có hiểu không?”

Gương mặt Diệp Hạc Thành méo xệch.

“Theo ý của tôi, vẫn là Niên Bách Ngạn thích hợp nhất.” Nguyễn Tuyết Mạn nói thẳng.

Bên này Tố Diệp chợt cảm khái.

Con người là một loài vật mâu thuẫn. Khi lợi ích khác biệt, hoàn thành khác biệt thì phe phái mà người ta chọn lựa cũng khác biệt. Giống như Nguyễn Tuyết Mạn vậy. Vì nhận ra Diệp Hạc Thành không cùng chung suy nghĩ với bà ấy, thế nên bà ấy đã chọn đứng về phía Niên Bách Ngạn, một người đàn ông bà ấy đã từng tâm tâm niệm niệm phải đuổi đi cho bằng được.

Diệp Hạc Thành nhìn bà ấy như không tin vào mắt mình.

Nhưng bà ấy vẫn dong dạc nói: “Cậu ấy có năng lực, mọi người đều nhìn thấy cả.”

Tố Diệp lạnh lùng chứng kiến cảnh tượng ấy, thầm cảm thán sự

phức tạp của lòng người.

“Tôi tuyệt đối không đồng ý.” Một cổ đông lớn tuổi nói.

“Phải! Chúng tôi đều không đồng ý.” Những người khác cũng lên tiếng.

Những người không tán đồng đều là các cổ đông kỳ cựu. Mục đích của họ rất dễ hiểu. Đối với họ mà nói, Niên Bách Ngạn là một đại nạn. Không sai, trong hơn một năm qua, Niên Bách Ngạn quả thực đã mang lại lợi nhuận phong phú cho Tinh Thạch, cũng khiến túi tiền của họ dày lên rất nhiều. Nhưng đồng thời, sự xáo trộn của Niên Bách Ngạn cũng khiến họ lo ngay ngáy. Họ lo sợ có một ngày sẽ bị Niên Bách Ngạn lẳng lặng thay thế. Thế nên, thà tìm một kẻ bù nhìn cũng tuyệt đối không thể chọn một vị minh quân.

Tố Diệp sốt ruột: “Các ông...”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn kéo tay cô, nhẹ nhàng nói: “Đừng gây khó dễ cho người ta.”

Tố Diệp đành nín nhịn.

“Anh Niên! Không phải chúng tôi quá khắc nghiệt mà tình hình của anh bây giờ quả thực không hợp quay về Tinh Thạch.” Vị cổ đông lớn tuổi lên tiếng.

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Có thể thông cảm được!”

Tố Diệp thầm đổ mồ hôi thay Niên Bách Ngạn.

Tức chết mất thôi!

Đám người ngu ngốc này!

Mọi việc dường như không còn cách nào thay đổi được nữa.

Đúng lúc này, có người gõ cửa đi vào, có vẻ rất gấp gáp.

Là Hứa Đồng.

Có lẽ cô ấy không ngờ Niên Bách Ngạn cũng tới tham gia đại hội cổ đông nên hơi ngẩn người giây lát, sau đó vô thức báo cáo tình hình cho Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc! Ngoài kia có rất nhiều ký giả, đang đứng chặn cả cửa lớn của tòa nhà.”

Tổ Diệp sững người.

Không phải vì chuyện đám phóng viên mà vì Hứa Đồng sao lại báo cáo công việc với Niên Bách Ngạn.

Diệp Hạc Thành bực bội quát: “Hứa Đồng! Cái gì mà tổng giám đốc?”

Lúc này Hứa Đồng mới bừng tỉnh, vội vàng nói: “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi!”

“Bên ngoài thế nào rồi?” Diệp Hạc Thành nhíu mày hỏi.

Hứa Đồng lén nhìn Niên Bách Ngạn một cái. Ánh mắt ấy rất phức tạp. Tổ Diệp có thể đọc được từ nó một số cảm xúc. Có tiếc nuối, có nhung nhớ, có cảm khái, thậm chí còn có... một tình yêu không thể kiềm chế.

Phải! Hứa Đồng cảm mến Niên Bách Ngạn. Chuyện này, cô biết.

Dẫu rằng biết rõ Hứa Đồng chẳng thể thế nào, nhưng trong lòng cô

vẫn có đôi chút xót xa.

“Không biết đám nhà báo từ đâu biết được tin chủ tịch gặp nạn, thoát cái đã lan truyền khắp nơi. Khi Tinh Thạch có phản ứng thì các nguồn tin trên mạng đã lan tràn rồi, muốn khống chế cũng không kịp nữa.” Hứa Đồng nói tiếp.

“Cái gì?” Diệp Hạc Thành chấn động.

Các cổ đông khác cũng kinh ngạc.

“Bộ phận quan hệ làm ăn cái kiểu gì thế? Chuyện lớn như vậy sao không biết trước?” Diệp Hạc Thành đứng bật dậy, quát to: “Cô làm trợ lý cái kiểu gì thế hả?”

“Tôi xin lỗi!” Hứa Đồng chỉ còn biết nói xin lỗi.

“Gọi giám đốc bộ phận quan hệ tới đây cho tôi!”

Hứa Đồng do dự: “Bây giờ ạ?”

“Đúng, ngay bây giờ, ngay lập tức!”

Hứa Đồng vội vàng làm theo.

Chẳng mấy chốc, giám đốc Tề của bộ phận quan hệ đã có mặt. Chị ta vẫn chín chắn như trước đây. Chỉ có điều, khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn có mặt ở đó, ánh mắt chị ta chợt sáng lên, vừa nghiêm trang vừa cung kính.

Niên Bách Ngạn khẽ gật đầu coi như lời chào hỏi.

“Cô làm giám đốc bộ phận quan hệ thế nào vậy? Bình thường chẳng

phải tạo quan hệ với đám nhà báo đó tốt lắm sao? Sao bây giờ lại để một tin tức lớn như vậy bung ra ngoài?” Diệp Hạc Thành bất mãn với ánh mắt giám đốc Tề nhìn Niên Bách Ngạn, ngôn ngữ càng dữ dội hơn.

Giám đốc Tề trước nay cư xử luôn rất đúng mực. Lần này, lời giải thích của chị ta cũng đầy lý trí.

“Thành thật xin lỗi ông Diệp! Đây là lỗi của bộ phận quan hệ chúng tôi. Lần này cánh nhà báo không hề báo trước với chúng tôi đã tung tin ra ngoài. Có lẽ họ đã có được nguồn tin chính xác thế nên chưa qua chúng tôi kiểm duyệt đã làm vậy.”

“Tôi không muốn nghe cô giải thích! Bây giờ cô nói đi, tiếp theo đây bộ phận các cô định làm thế nào?” Diệp Hạc Thành gần như trở nên ngang ngược.

Tố Diệp ngồi đó, nhìn rất rõ cảnh ấy.

Diệp Hạc Thành trước nay là một người nhẫn nhịn rất tốt, vậy là lại quát mắng Hứa Đồng ngay trong buổi họp còn lớn tiếng gọi giám đốc Tề tới một cách không đúng quy định. Không thể nói chuyện này bộ phận quan hệ không có lỗi gì, nhưng vẫn chưa đến mức bị nạt nộ ngay trước mặt các cổ đông như vậy.

Vậy thì, chỉ còn một khả năng.

Diệp Hạc Thành muốn đánh một đòn phủ đầu với Niên Bách Ngạn.

Vì cả Hứa Đồng và giám đốc Tề đều là người của Niên Bách Ngạn.

Ông ta quát mắng người của anh trước mặt anh, không khác nào tát vào mặt Niên Bách Ngạn.

Đến cả Tố Diệp cũng không chịu nổi nữa. Cô nhin được không, định nói đỡ giám đốc Tề mấy câu nhưng bị Niên Bách Ngạn cản lại. Anh dùng ánh mắt bảo cô đừng xen vào.

Tố Diệp nhìn anh vừa sốt ruột, vừa đau lòng.

Cô hiểu rõ con người Niên Bách Ngạn. Bình thường quả thực anh rất nghiêm khắc với nhân viên nhưng không bao giờ đến mức ngang ngược, vô lý như Diệp Hạc Thành. Anh hà khắc ngoài mặt nhưng lại ngầm chăm sóc tới họ, thiết diện vô tư nhưng lại có một trái tim quan tâm tới cấp dưới. Thế nên, các nhân viên mới luôn hết lòng tận tụy. Như Hứa Đồng hay giám đốc Tề.

Tình cảnh này đối với Niên Bách Ngạn mà nói, có lẽ đau lòng nhiều hơn.

Bên kia, giám đốc Tề vẫn không ngừng xin lỗi. Có thể nhận ra, chị ta cũng bắt đầu thiếu kiên nhẫn rồi.

Tố Diệp biết giám đốc Tề. Trước nay chị ta là người bộc trực, có gì nói nấy. Tính cách của người phụ nữ này rất giống Hứa Đồng, lão luyện như một người đàn ông. Bình thường, khi làm việc dưới quyền của Niên Bách Ngạn, chị ta cũng luôn biết chừng biết mực, không hỏi chuyện riêng. Có mấy lần cô tới phòng làm việc của Niên Bách Ngạn đều thấy cảnh chị ta và Niên Bách Ngạn tranh luận về công việc đến nổi đỏ mặt tía tai...

Quyển 13 - Chương 570: Nhớ anh quá

Một người như vậy, bị mắng té tát trước mặt bao nhiêu người, làm sao không trở mặt cho được? Tuy rằng giám đốc Tề vẫn xin lỗi nhưng gần như không thể nhịn nhục được nữa rồi. Sắc mặt của chị ta lộ rõ một vẻ khó chịu.

“Ở vị trí nào thì phải tận tụy với công việc ấy. Cái chức giám đốc phòng quan hệ của cô chưa biết có ngồi vững không đâu.” Diệp Hạc Thành hung hăng ép người.

Lần này giám đốc Tề nổi giận thật sự. Chị ta nhìn Diệp Hạc Thành, nói rõ ràng từng chữ: “Vậy được! Tôi từ chức!”

Diệp Hạc Thành sững sờ.

Có lẽ không ngờ tới chị ta lại làm vậy.

Giám đốc Tề tháo bảng tên trên ngực xuống, vút lên mặt bàn hội nghị, nói với vẻ cố nén giận: “Tôi sẽ nộp đơn xin thôi việc cho bộ phận nhân sự.”

Dứt lời, chị ta quay người bỏ đi.

“Ấy, cô...”

“Giám đốc Tề!” Tố Diệp thấy vậy, vội vàng gọi chị ta lại.

Giám đốc Tề dừng bước, quay đầu.

“Bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính. Tôi biết chuyện này cũng khiến bộ phận quan hệ trở tay không kịp. Ông Diệp chỉ sốt ruột quá nên nói hơi nặng lời một chút mà thôi. Chị đừng để bụng. Bây giờ công ty rất cần chị, chị không thể bỏ đi được.” Tổ Diệp đứng dậy, đi tới bên cạnh chị ta, thở dài nói.

Nói cô không quan tâm một chút nào tới tương lai của Tinh Thạch là nói dối. Dẫu sao đây cũng là tâm huyết của bố và Niên Bách Ngạn. Dù thế nào, chuyện của Diệp Uyên cũng phải có người ra mặt dẹp yên mới được mà giám đốc Tề là sự lựa chọn tốt nhất.

Tổ Diệp đích thân ra mặt khuyên can khiến giám đốc Tề cũng thoải mái hơn phần nào.

Cả Nguyễn Tuyết Cầm cũng lên tiếng, ngọt nhạt nói: “Phải đấy, giám đốc Tề! Cô đã tận tâm tận lực cho công ty bao năm nay, mọi người đều nhìn thấy cả. Chuyện vừa rồi cô đừng để bụng.”

Diệp Hạc Thành bất ngờ khi giám đốc Tề nói không làm là không làm ngay, đang thầm lo mọi chuyện không ổn, thấy Tổ Diệp và Nguyễn Tuyết Cầm đều lên tiếng khuyên nhủ, ông ta cũng tự tìm cho mình một đường lui, hắng giọng nói: “Giám đốc Tề này... Vừa rồi tôi hơi nặng lời. Công ty vẫn cần tới cô. Hơn nữa bây giờ đám phóng viên đang tung tin khắp mọi nơi, bộ phận quan hệ nên ra mặt giải quyết. Giờ cô bỏ đi cũng không thích hợp.”

Giám đốc Tề cắn răng, sắc mặt vẫn còn rất khó coi.

Lúc này, Niên Bách Ngạn này giờ vẫn im lặng mới lên tiếng. Anh chỉ khẽ nói: “Giám đốc Tề! Quay về làm việc đi!”

Một câu nói nhẹ nhàng nhưng khiến người ta nghe ra một sự quyền

uy sâu sắc.

Nó khiến giám đốc Tề đỏ mắt. Chị ta đáp: “Vâng!”

Cứ như vậy, một tình huống vốn dĩ đang căng thẳng đã được hóa giải chỉ bằng mấy chữ của Niên Bách Ngạn.

Điều này càng khiến Diệp Hạc Thành mất hết thể diện...

Chỉ một cuộc họp của hội đồng quản trị mà còn rã rời hơn cả hội nghị Liên hợp quốc.

Dã tâm của Diệp Hạc Thành đã được thể hiện ra mặt. Chỉ có điều đã bị cánh nhà báo bên ngoài bao vây, đánh đổ.

Tổ Diệp đang dốc hết sức giành cho Lâm Yêu Yêu sự bảo đảm lớn nhất, vì thế mà đã phải “vật lộn” với đám cổ đông rất lâu. Sau khi đi từ phòng hội nghị ra, cô cảm thấy da miệng mình tê dại hết cả.

Niên Bách Ngạn đã ra ngoài từ trước, vào phòng hút thuốc.

Tổ Diệp không quên pha hai cốc cafe Blue Mountain. Một cho mình, một cho Niên Bách Ngạn. Cafe này đã được Niên Bách Ngạn đích thân ra nước ngoài lựa chọn, khẩu vị hảo hạng. Dần dần, Tổ Diệp cũng yêu luôn cả hương vị này.

Cánh cửa phòng hút thuốc khép hờ.

Có tiếng khóc nức nở khe khẽ vọng vào tai.

Tổ Diệp rón nhẹ bước chân, nghi hoặc.

Thông qua khe cửa hẹp, cô nhìn thấy cảnh tượng trong phòng.

Là Hứa Đồng.

Cô ấy đang khóc.

Cô ấy đang dựa vào vai Niên Bách Ngạn mà khóc.

Cả người Tố Diệp chột cứng đờ. Cô nhất thời quên cả đẩy cửa bước vào. Cô chỉ đứng đó, nhìn cảnh tượng cách đó không xa.

Hứa Đồng ở trong khóc rất tức tưởi.

Đây là một hình ảnh Tố Diệp chưa bao giờ thấy.

Trong ấn tượng của cô, Hứa Đồng vẫn luôn là người không biết gục ngã. Về nữ tính của cô ấy từ lâu đã bị những công việc dồn dập, bận rộn vùi lấp. Cô ấy đã giống như Niên Bách Ngạn, bình thản, tự kiềm chế.

Nhưng giờ đây cô ấy đang khóc trong lòng Niên Bách Ngạn như một đứa trẻ.

Trông Niên Bách Ngạn có vẻ bối rối, hai tay anh hơi giơ lên, đẩy ra cũng không được mà ôm an ủi cũng không xong. Cứ cứng đờ ra như thế.

Tố Diệp đứng ngoài cửa lại như một kẻ vừa làm chuyện trái với lương tâm. Cô quay ngược lại, trốn qua một bên.

Bên trong rõ ràng là chồng cô, vậy mà cô không có dũng khí đẩy cửa vào nói với anh: Bách Ngạn! Chúng ta phải đi rồi!

Qua cánh cửa, cô nghe thấy Hứa Đồng gần như van nài: “Tổng giám

đốc! Anh đưa tôi đi đi. Tôi không muốn làm việc ở đây, tôi chỉ muốn làm việc cho anh thôi.”

Hứa Đồng đã khi nào thiếu lý trí như vậy đâu?

Tố Diệp cảm thấy xót xa nhiều hơn.

Cô nghe thấy Niên Bách Ngạn thở dài nói: “Tình hình của tôi bây giờ cô cũng thấy rồi đấy. Hứa Đồng! Tôi không thể hứa hẹn điều gì với cô. Nếu thật sự làm việc ở đây cô không được vui thì hãy nghỉ việc đi. Nhưng đừng gửi gắm hy vọng vào tôi!”

Hứa Đồng càng khóc dữ hơn.

Niên Bách Ngạn chỉ còn cách dịu giọng vỗ về, thậm chí là dỗ dành.

Tố Diệp lặng lẽ dựa vào tường. Nghe tiếng Hứa Đồng khóc, tim cô thất lại từng cơn.

Không phải cô đổ kị hay ghen ghét gì, hoặc đang oán giận Hứa Đồng. Cô không hề trách Hứa Đồng. Thậm chí nên nói là, việc Hứa Đồng mền mộ Niên Bách Ngạn, tuy trong lòng cô không thoải mái nhưng chắc chắn chưa đến mức bức bối.

Cô luôn tin tưởng Hứa Đồng như thế.

Cho dù, ngay giây phút này đây, cô ấy đang ôm chồng cô, bật khóc.

Khoảng mười mấy phút sau, Hứa Đồng mới nín khóc. Niên Bách Ngạn lại động viên cô ấy mấy câu, lúc đó cô ấy mới bình tĩnh lại. Sau khi nghe thấy tiếng bước chân, Tố Diệp vội vàng trốn vào phòng nghỉ bên cạnh.

Trên hành lang, Hứa Đồng quay đầu nói với Niên Bách Ngạn: “Tổng giám đốc! Tôi thật lòng hy vọng anh có thể quay lại.”

Niên Bách Ngạn im lặng, không nói gì.

Sau đó, Hứa Đồng rời đi.

Từng tiếng giày cao gót yếu ớt vang lên, cho tới khi biến mất hẳn.

Cửa phòng nghỉ vẫn để mở.

Tố Diệp dựa vào tường, cầm hai cốc cafe trong tay. Mùa hè nóng nực, cafe lại nguội lạnh. Cái lạnh ấy ngấm thẳng vào lòng bàn tay cô, sau đó hòa vào huyết mạch. Dần dần khiến cả người cô lạnh toát.

Cô cảm thấy, cái lạnh này còn khiến người ta bất an hơn cả nước mắt của Hứa Đồng.

Cách một bức tường, Tố Diệp biết Niên Bách Ngạn chưa đi.

Chẳng mấy chốc, di động của cô vang lên.

Trong túi xách.

Tiếng chuông giòn tan.

Trong một không gian yên ắng như thế này, nó lại càng lạnh lút.

Cô nghe thấy tiếng bước chân của Niên Bách Ngạn đi về phía này.

Cô không nhúc nhích, vẫn dựa vào tường.

Cho tới khi, bóng hình Niên Bách Ngạn xuất hiện ở cửa.

Cô quay đầu nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô, sau đó ngắt máy.

Tố Diệp nhìn anh không chớp mắt, cho tới khi anh từ từ đi về phía cô.

Niên Bách Ngạn tiến sát về phía cô rồi mới dừng bước.

Anh cách cô rất gần, tới mức có thể ngửi thấy mùi nước hoa của Hứa Đồng trên người anh. Tố Diệp cố tình lờ đi một khoảng ẩm ướt trước ngực anh, mà chỉ nhìn vào mắt anh.

Ở khoảng cách này, cô có thể ngắm anh thật rõ nét.

Trong lòng chợt dâng lên một nỗi bi thương.

Bi thương vì chính mình.

Vì cô cảm thấy, nếu có một ngày biết được Niên Bách Ngạn có người phụ nữ khác ở bên ngoài, cô sợ là cô chẳng có dũng khí để rời xa anh. Cô yêu anh sâu sắc, yêu đến khắc vào cốt tủy. Chỉ cần anh vẫn còn lừa cô rằng không có chuyện gì hết thì cô vẫn tin anh.

Niên Bách Ngạn đón lấy hai cốc cafe của cô đặt sang một bên.

Hai tay cô buông thõng.

Chẳng mấy chốc, nó lại được anh nhẹ nhàng nắm lấy, ép chặt giữa hai cơ thể.

Nhiệt độ ấm áp nơi lòng bàn tay anh nhanh chóng lấp đầy bi thương

trong lòng.

“Em nhìn thấy rồi?” Niên Bách Ngạn cúi thấp xuống, hơi thở nóng rực phả lên sống mũi cô.

Tố Diệp khẽ gật đầu.

Niên Bách Ngạn định nói gì đó. Anh há hốc miệng nhưng chẳng nói được câu nào. Một lúc sau, anh mới thì thầm: “Xin lỗi em, Diệp Diệp! Anh không biết nên giải thích thế nào với em cả.”

Nhưng Tố Diệp lại chủ động ôm lấy cổ anh, khẽ nói: “Anh không cần phải giải thích điều gì cả. Em hiểu mà.”

Niên Bách Ngạn vòng tay qua người cô, siết chặt. Anh cúi đầu, tìm đôi môi cô: “Diệp Diệp! Anh thật sự rất quan tâm tới em.”

“Em hiểu mà!” Cô tiến sát môi anh, hít sâu lấy hơi thở của anh: “Chỉ là khi nhìn thấy không thoải mái thôi.”

“Xin lỗi em!” Niên Bách Ngạn xin lỗi cô, sau đó hôn lên môi cô...

Khi vào trong xe, Tố Diệp vẫn nắm chặt tay anh, khẽ nói: “Quan điểm của em và Hứa Đồng giống nhau. Lúc này, chỉ có anh mới cứu được Tinh Thạch.”

“Diệp Hạc Thành sẽ không để anh quay về đâu.” Niên Bách Ngạn nói thẳng.

“Vậy phải làm sao?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc hồi lâu rồi đáp một chữ: “Đợi!”

Đội?

Tổ Diệp không hiểu.

“Em không cảm thấy thái độ của Nguyễn Tuyết Cầm rất có vấn đề sao?” Trước đây anh nghi ngờ Diệp Hạc Thành, nhưng trong buổi họp hôm nay, Nguyễn Tuyết Cầm lại khiến anh nảy sinh ngờ vực.

“Ý anh là?”

“Vợ chồng đáng nhẽ phải đồng tâm hiệp lực. Nhưng rõ ràng là Nguyễn Tuyết Cầm đang chống đối lại Diệp Hạc Thành.” Niên Bách Ngạn nhíu mày.

Tổ Diệp suy nghĩ: “Bà ta thì có thể làm được trò chống gì chứ?”

Niên Bách Ngạn khẽ cong môi: “Có lúc, những người làm được những chuyện động trời lại là phụ nữ đấy.”

Tổ Diệp nghe xong, chột bàng hoàng...

Lâm Yêu Yêu vào trong xe trước.

Nguyễn Tuyết Mạn không đi ra ngay mà bị Diệp Hạc Thành gọi lại, nhân tiện kéo vào một văn phòng không có người.

“Ông làm cái gì đấy? Đừng có mà lôi lôi kéo kéo!” Nguyễn Tuyết Mạn hất tay Diệp Hạc Thành ra.

Diệp Hạc Thành bực bội, thấp giọng nói: “Nguyễn Tuyết Mạn! Bà điên rồi à! Có phải bà đứng nhằm đội rồi không? Sao trong buổi họp bà không nói đỡ cho người nhà họ Diệp lại đi nói đỡ cho Niên Bách Ngạn? Bà nghĩ cái gì vậy?”

“Tôi nghĩ cái gì ư? Tôi chỉ muốn đòi lại công bằng cho con trai tôi thôi!” Nguyễn Tuyết Mạn phẫn nộ, chỉ vào mũi ông ta: “Ông còn mặt mũi nhắc tới ba chữ “nhà họ Diệp” sao? Ông còn nhớ mình là người nhà họ Diệp sao? Tại sao không nói đỡ cho Diệp Uyên? Giờ nó không còn nữa, Yêu Yêu thừa hưởng quyền cổ phần của nó có gì sai? Ông dựa vào đâu mà khuấy động mọi người chống đối? Ông luôn mồm nói là vì nhà họ Diệp. Kết quả thì sao? Vừa nãy trong buổi họp ông đang làm hành vi của con người sao? Tôi thấy ông chỉ muốn giành hết cổ phần của Diệp Uyên về mình thôi phải không?”

Diệp Hạc Thành nhú mày: “Bà nói linh tinh cái gì vậy? Sao tôi lại nghĩ như vậy được? Tôi là chú hai của Diệp Uyên, là người nhà. Nó gặp nạn tôi còn đau lòng và xót xa hơn ai hết! Chỉ có điều, ý của tôi là, khó khăn lắm mới đuổi cổ được Niên Bách Ngạn ra khỏi Tinh Thạch đừng có gọi nó về nữa, nếu không người nhà họ Diệp chẳng còn mảnh đất cắm dùi đâu. Bà cũng thấy rồi đấy. Bây giờ Tố Diệp một lòng bên vực Niên Bách Ngạn, tâm tư của nó từ lâu đã không còn ở nhà họ Diệp nữa rồi. À không đúng, tâm tư của nó chưa bao giờ hướng về nhà chúng ta.”

“Tôi không quan tâm! Tôi chỉ biết, ông không giành được lợi ích lớn nhất cho con trai tôi, còn cả con dâu và cháu nội tôi nữa.”

Nguyễn Tuyết Mạn lên án: “Ông còn biết mình là chú hai của Diệp Uyên à? Diệp Hạc Thành! Sao lúc trước không thấy ông lên tiếng?”

“Được rồi, được rồi! Cứ coi như tôi lỡ lời trong buổi họp, được chưa nào? Tóm lại bà phải giữ vững lập trường, không được lung lay, có biết không?” Diệp Hạc Thành cảnh cáo.

Nguyễn Tuyết Mạn khinh thường: “Vậy phải xem xem ông rốt cuộc có suy nghĩ cho con trai và con dâu tôi không. Tôi thì sao cũng được.

Sống từng này tuổi rồi, có phúc lợi gì chưa được hưởng? Nhưng con dâu tôi thì khác. Nó còn trẻ, lại có con. Tôi phải giành được lợi ích về cho nó, nếu không ông bảo sau này nó biết sống ra sao? Bảo đứa bé chào đời biết sống thế nào? Tôi không thể để ông bà thông gia chỉ vào mặt Nguyễn Tuyết Mạn này mà chửi.”

“Được, được, được! Tôi hứa với bà là được chứ gì.” Nói rồi, Diệp Hạc Thành giờ tay vuốt mái tóc Nguyễn Tuyết Mạn: “Cái gì mà từng tuổi này chứ? Bà xem bà kia, vẫn còn trẻ lắm mà.”

Nguyễn Tuyết Mạn nhăn mặt, đập bộp một cái lên tay ông ta: “Ông đứng đắn một chút đi!”

“Sao? Giờ Diệp Hạc Phong cũng chết rồi mà.” Diệp Hạc Thành thờ dãi.

“Không còn thì sao? Mấy năm trước ông làm gì rồi? Bây giờ tôi có con dâu, còn có cháu nội, ông còn muốn tôi thế nào nữa? Tôi chưa định bỏ cái mặt già cả của mình đi đâu!” Nguyễn Tuyết Mạn bực mình.

Diệp Hạc Thành liếm môi, bước lên: “Đừng thế! Chẳng phải bây giờ tôi thương bà lắm sao?”

“Cút!” Nguyễn Tuyết Mạn đẩy ông ta ra.

Nhưng ông ta càng ôm chặt: “Trước đây bà đâu có đối xử với tôi như vậy!”

Nguyễn Tuyết Mạn dốc hết sức mới đẩy được ông ta ra, sửa sang lại quần áo rồi quát: “Trước đây là trước đây. Bây giờ là bây giờ. Diệp Hạc Thành! Tôi cảnh cáo ông! Ông mà dám đuổi tôi và Yêu Yêu đi, tôi sẽ liều chết với ông!”

“Được, được, được! Mạn Mạn à! Bà đúng là, trở mặt một cái quả thực khiến tôi hết cách!”

Ngoài cửa, đôi mắt Nguyễn Tuyết Cầm chỉ còn một màu giá lạnh...

Thời gian chậm chậm trôi. Mỗi ngày đều thú vị như một vở kịch lớn.

Ngày đám nhà báo rầm rộ tung tin về cái chết của Diệp Uyên, vừa hay là ngày đầu tiên của tháng tám.

Hôm đó, trời nóng một cách lạ kỳ.

Cả thành phố Bắc Kinh như bị hun trong một cái nôi cực đại, người người không thể thở nổi.

Bộ phận quan hệ của Tinh Thạch áp lực vô cùng. Cuối cùng hết cách chỉ còn cách công khai rằng Diệp Uyên đã chết, sau đó dẹp yên bên ngoài rằng nguyên nhân cái chết của Diệp Uyên đang được cảnh sát điều tra làm rõ.

Mới sáng sớm đã nóng đến mồ hôi đầm đìa.

Lúc Tố Diệp tỉnh dậy không nhìn thấy Niên Bách Ngạn đâu. Chiếc điện thoại để đầu giường chớp sáng liên hồi.

Cô nghi hoặc cầm lên xem.

Nhưng lại do dự không biết có nên mở không.

Cửa phòng ngủ được đẩy ra. Niên Bách Ngạn vừa tắm qua. Chắc là anh đi mua đồ ăn sáng, quay về người đầy mồ hôi. Thấy cô dựa vào gối nhìn di động của mình, anh tò mò hỏi có chuyện gì.

Tố Diệp đưa di động cho anh, lắc đầu nói: “Thật ra em muốn xem lắm!”

“Xem đi, nói luôn cho anh!” Niên Bách Ngạn vui vẻ đáp. Anh đi vào nhà tắm trong phòng ngủ, lấy ra một chiếc khăn mặt sạch rồi lau đầu.

Tố Diệp ngồi dậy: “Là một tin nhắn này. Thời buổi này, ai người ta cũng dùng weixin rồi. Ai còn nhắn tin quê mùa thế này?”

Niên Bách Ngạn cười, vừa lau đầu vừa dựa vào cửa nhà tắm nhìn cô.

“Là...”

Cô nhìn thấy tên Joey.

Một dòng tin nhắn, câu chữ bên trên đầy ám muội: Anh Bách Ngạn! Trưa nay mình gặp nhau nhé, nhớ anh quá đi!

Quyển 13 - Chương 571: Danh xưng chỉ thuộc về em

Chưa đến nỗi Tố Diệp ê hết cả răng.

Thậm chí cô còn cảm thấy, chân răng cũng chưa đến đau nhức.

Trước mặt cô đung đưa gương mặt của Joey. Tố Diệp có thể tưởng tượng ra điệu bộ của cô ta khi nói mấy câu này. Cô ta sẽ dánh sất lấy Niên Bách Ngạn, thậm chí còn khoác tay anh, giọng nói thì như phết thêm một lớp kem dâu tây vậy. Cô ta sẽ nũng nịu gọi anh: Anh Bách Ngạn...

Ghê tởm.

Tố Diệp cứ nghĩ tới đó là da gà nổi khắp người.

Anh Bách Ngạn!

Đến cô cũng chưa bao giờ gọi Niên Bách Ngạn như thế.

Lòng ngực Tố Diệp có cảm giác cồn cào. Cô cảm thấy bữa sáng hôm nay nhất định là không thể ăn được rồi, nếu không chắc chắn cô sẽ phun đầy mặt Niên Bách Ngạn.

Bên kia, Niên Bách Ngạn đã lau khô đầu kha khá. Cả quá trình anh đều nhìn chăm chăm vào gương mặt Tố Diệp. Thấy cô chốc thì nhăn mặt, chốc thì bĩu môi, khi thì nghiêng răng kèn kẹt, khi lại làm như buồn nôn, anh quả thực không hiểu gì. Cuối cùng, anh tò mò hỏi: “Em sao thế?”

Tố Diệp nhướn mày, trừng mắt lườm anh.

Bị cô lườm như vậy, sống lưng Niên Bách Ngạn chợt đổ mồ hôi lạnh: “Ai vậy?”

Có thể khiến cô thể hiện nét mặt này, chắc chắn không phải nội dung gì tốt đẹp.

Tố Diệp đằng hắng, bắt chước chất giọng ông ọ, nhỏ nhẹ như quét cả một lớp bơ lên cổ họng, đọc lại nội dung tin nhắn: “Anh Bách Ngạn! Trưa nay mình gặp nhau nhé! Nhớ anh quá đi!”

Ngay cả Niên Bách Ngạn nghe xong cũng phải nổi da gà.

Đọc xong, Tố Diệp vẫn nhìn anh trừng trừng, điệu bộ như chuẩn bị hỏi cung.

Niên Bách Ngạn lập tức phình to đầu. Ánh mắt cô lúc này đây khiến anh nhớ tới cảnh sát Tưởng. Đầu tóc anh dựng hết cả lên. Anh cất khăn mặt đi rồi vội vàng bước tới, giơ tay lấy lại điện thoại.

Nhưng Tố Diệp giấu nó ra sau lưng, ngẩng đầu hỏi: “Tại sao cô ta lại gọi anh thân mật như thế hả?”

“Ai vậy, để anh xem nào!” Niên Bách Ngạn ghé người qua.

“Sao? Nhìn cái điệu bộ của anh, còn rất nhiều cô gái gọi anh là “anh Bách Ngạn” hả?” Vừa nghe, Tố Diệp đã quắc mắt.

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng hiểu thế nào là “nói nhiều sai nhiều”. Anh vội vàng giải thích: “Đâu có, em hiểu lầm rồi!”

“Thế anh có biết ai nhắn tin cho anh không?” Tố Diệp chất vấn.

Niên Bách Ngạn gật đầu lia lịa: “Biết, biết!”

“Ai?”

“Joey.” Thật tình chưa bao giờ Niên Bách Ngạn bị phụ nữ tra khảo như thế này.

“Hay thật! Cô ta lại còn có kiểu xưng hô đặc biệt nữa cơ đấy. Vừa gọi như thế, anh đã biết ngay là cô ta! Không công bằng! Cả em cũng không có danh xưng riêng. Em mà gọi anh là Bách Ngạn, ai biết được là ai gọi anh!” Tố Diệp bắt đầu ghen bóng ghen gió.

Đầu óc Niên Bách Ngạn hoạt động rất nhanh. Anh cười trừ: “Ai bảo em không có danh xưng riêng biệt nào? Trên đời chỉ có mình em được gọi anh là ông xã thôi.”

Thấy anh nói vậy, Tố Diệp nghĩ cũng phải, tâm lý ít nhiều cũng cân bằng hơn đôi chút.

“Anh lập tức khai báo thành khẩn cho em. Anh và cô ta rốt cuộc là thế nào? Cứ lằng nhằng, có đáng ghét không cơ chứ!” Lòng tức cô lại dựng đứng lên.

Niên Bách Ngạn cũng không lo chuyện lấy lại di động nữa. Anh ngồi hẳn xuống bên cạnh cô, dỗ dành: “Gì mà lằng nhằng? Rõ ràng lắm mà! Cô ta là con nít, em chấp làm gì?”

“Con nít?” Tố Diệp vừa nghe đã bực bội. Cô ầm ĩ lên với anh: “Cô ta đúng là còn nhỏ tuổi nhưng không phải là trẻ con không hiểu chuyện nữa. Anh coi cô ta là con nít, cô ta có coi anh là cha chú không? Cô ta là cái thá gì mà được gửi mấy tin nhắn mờ ám kiểu này hả? Có

quyền gì mà được ôm ấp anh?”

“Thật sự không ôm ấp!”

“Còn nguy hiểm? Em nhìn thấy cả rồi!” Tổ Diệp bắn như súng liên thanh: “Có một lần ở trước cửa thang máy. Ôi trời ơi! Hai người cứ gọi là dính sát vào nhau.”

Niên Bách Ngạn nhìn cô câm nín.

“Có phải trưa nay anh định giấu em đi hẹn hò với cô ta không?” Tổ Diệp giơ chiếc điện thoại lên.

Niên Bách Ngạn dờ khóc dờ cười: “Anh đi gặp mặt Vincent mà.”

“Cũng thế cả thôi! Kiểu gì cô ta cũng có mặt.” Tổ Diệp lăm bắm rồi vút đi động cho anh.

Niên Bách Ngạn thở dài: “Anh cũng không thể yêu cầu Vincent không được đem theo con gái chứ?”

Tổ Diệp lườm nguýt, quay người đi: “Đi đi, đi đi!”

Niên Bách Ngạn ôm lấy cô từ phía sau: “Giận đấy à?”

“Kẻ mù cũng nhận ra, em đang rất giận!” Tổ Diệp bực dọc nói.

Niên Bách Ngạn cúi đầu. Bờ môi gợn cảm cọ cọ vào má cô. Anh mỉm cười, hà hơi vào mặt cô: “Đừng giận nữa mà!”

“Chồng mình sắp đi ăn cơm với người phụ nữ khác, em không giận được sao?” Tổ Diệp dựa hằn vào ngực anh. Có chút làm nũng, cùng một chút giận hờn còn sót lại.

Niên Bách Ngạn khế cười: “Anh đi bàn công việc!”

“Đã hứa với em gác công việc lại rồi, kết quả vẫn cứ nuốt lời. Làm gì có ai nói lời không giữ lời như anh hả?” Tố Diệp quay người lại, ôm lấy cổ anh, ngón tay cô chọc vào má anh: “Joey đang để ý anh đấy. Anh mà đi, cái mặt đẹp trai này sẽ bị cô ta nhìn chăm chăm. Chưa biết chừng cô ta còn ôm cổ anh như em bây giờ đây này. Cả ngực anh cũng rộng mở với cô ta!”

Niên Bách Ngạn cố nhin cười: “Em yên tâm! Anh sẽ tuyệt đối giữ gìn mặt mình, cả cổ và ngực nữa!”

“Anh có biết cô ta có ý đồ với anh không vậy?”

“Cô ta thì có ý đồ gì?” Niên Bách Ngạn an ủi: “Người cô ta thích là Kỳ Đông Nham.”

“Nhưng em cảm thấy...”

“Được rồi!” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng ngắt lời cô, nói bằng giọng chắc chắn: “Anh sẽ không rung động trước cô ta đâu. Đó không phải mẫu người anh thích.”

Tố Diệp mím môi nhìn anh một lúc lâu sau đó chế giễu: “Đừng có tự mãn! Ý của em là, chưa biết chừng anh sẽ bị cô ta lợi dụng làm bia đỡ đạn ấy. Anh tưởng tất cả con gái tiếp cận anh chỉ vì ham mê sắc đẹp của anh thôi à?”

Niên Bách Ngạn không nhin cười nổi nữa: “Tóm lại, anh “kính nhi viễn chi”, được chưa nào?”

“Thế còn được!” Tố Diệp lại nép vào lòng anh, ngón tay nhẹ nhàng

xoay tròn trên ngực anh: “Anh phải nhớ kỹ đấy! Đám con gái ngoài kia dã tâm lắm. Anh ấy à, nói thật lòng, trước đây tuy rằng đã có tình nhân nhưng xét về mức độ hiểu biết đối với phái nữ không thể bằng Diệp Uyên và Kỷ Đông Nham được. Người ta sống trong cả vườn hoa rồi, hiểu rõ tính tình của các loại con gái, thế nên không dễ gì bị mắc lừa. Anh thì khác. Càng những người như anh lại càng dễ bị mấy đứa con gái trẻ trung lừa gạt. Nhất là cái kiểu người ngây thơ, đáng thương. Ai lừa anh đảm bảo sập bẫy.”

“Rõ, rõ, rõ!” Niên Bách Ngạn khiêm tốn nghe lời: “Xin nghiêm chỉnh nghe lời vợ dạy!”

Tố Diệp tươi cười, níu lấy cổ anh.

Nụ cười của cô lan từ ánh mắt, có chút đen tối cùng một chút giáo hoạt.

“Mình à~” Cô gọi, thanh âm yếu điệu như mèo.

“Ừm.” Trái tim Niên Bách Ngạn cũng như bị một con mèo cào nhẹ nhàng, hơn nữa còn là kiểu mèo con bé xiu.

Tố Diệp khẽ dánh môi mình lên má anh, xấu xa nói: “Người ta muốn ‘hút xì gà’!”

Nghe xong, cái bụng nhỏ của Niên Bách Ngạn lập tức co thắt lại.

“Lúc nào cũng sẵn sàng phục vụ em!” Bàn tay anh bắt đầu trượt xuống, ngữ khí yêu chiều.

Tố Diệp mím môi, nhìn thẳng vào mắt anh: “Em phải rút cạn của anh. Như vậy, anh không thể đi lãng nhăng được nữa!”

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Em lợi hại như thế từ lúc nào vậy?”

“Để bảo vệ hôn nhân của em, cho dù vùi nước của anh ồ ồ chảy, em cũng phải rút cạn kiệt!” Tố Diệp mang tư thế của một chiến sỹ cách mạng xông pha ra mặt trận.

Niên Bách Ngạn phì cười, rồi lại bất giác si mê đôi môi cô. Anh đè cô xuống, đặt lên một nụ hôn nóng bỏng...

Thường thức cảnh đẹp xong xuôi, gần tới trưa thì Niên Bách Ngạn đi ra ngoài.

Tuy rằng Tố Diệp không vui vẻ gì cho cam nhưng nghĩ tới chuyện anh đi bàn công việc với Vincent, cô cũng đành thôi. Cô cũng không thể ngăn cản Niên Bách Ngạn tới gặp mặt ông ta được. Cô thu dọn qua loa rồi gọi điện thoại cho Lâm Yêu Yêu, nói lát nữa sẽ tới tìm cô ấy.

Đối với chuyện của Diệp Uyên, Tố Diệp vừa bối rối vừa đau lòng.

Mấy ngày nay cô cũng cố gắng ở bên cạnh Lâm Yêu Yêu. Nhưng lần nào tới gặp Lâm Yêu Yêu, hai mắt cô ấy cũng đỏ ửng. Tố Diệp không nói ra nhưng cũng biết cô ấy đã khóc vì Diệp Uyên.

Lâm Yêu Yêu chưa bao giờ thừa nhận mình yêu Diệp Uyên. Nhưng Tố Diệp biết, cô ấy đã yêu trọn vẹn rồi. Thế nên khi biết mình đã mang thai đứa con của Diệp Uyên, cô ấy mới luống cuống và bàng hoàng như vậy, rồi sau khi biết Diệp Uyên qua đời, cô ấy cũng lại cô đơn và đau khổ đến vậy.

“Hôm nay mình phải động viên cậu ấy kiểu gì đây?”

Tố Diệp đứng trước gương, tự hỏi chính mình.

Cô chọn một bộ quần áo cực kỳ đơn giản, rửa mặt qua loa, rồi cũng chỉ bôi một chút kem dưỡng da và kem chống nắng gọn nhẹ. Cô nhìn vào mình trong gương, thở dài náo nuột.

Sau đó, cô giơ tay tùy tiện búi mái tóc dài của mình lên.

Khi cô ra tới cửa, di động bỗng đổ chuông.

Tố Diệp đang tìm chìa khóa xe, cũng không kịp nhìn xem ai gọi tới. Cô tưởng là điện thoại của Lâm Yêu Yêu bèn nhận luôn: “Tình yêu à! Mình đang tìm chìa khóa một chút, mình xuất phát ngay bây giờ đây!”

“Hai chúng ta đúng là có thần giao cách cảm đấy!” Bên đó cười khanh khách.

Giọng này không phải của Lâm Yêu Yêu.

Tố Diệp ngẩn người. Cô dừng việc tìm chìa khóa lại, cầm di động lên xem. Một số điện thoại lạ hoắc.

Nhưng giọng nói... thì chẳng lạ chút nào.

“Tôi là Joey!” Đầu kia báo danh tính.

Tiện nhân đã chủ động tìm tới nhà rồi à? Đây là suy nghĩ trực tiếp lướt qua đầu Tố Diệp.

“Có chuyện gì?” Giọng cô hơi lạnh.

Người đó vẫn rất nhiệt tình, làm như chẳng hề nhận ra thái độ của Tố Diệp hờ hững, xa cách tới mức nào: “Muốn hẹn chị ăn bữa cơm thôi!”

Ăn cơm?

Con nhóc này là ma đói đầu thai phải không?

“Khi nào?” Cô nhớ tới tin nhắn Joey gửi.

Joey đáp thẳng: “Ngay hôm nay. Cũng trưa rồi, hai chúng ta đi ăn cơm đi! Ở ngay Hậu Hải thôi, khá gần nhà chị.”

“Trưa nay?” Tố Diệp kỳ quặc kêu lên.

Chẳng phải trưa nay cô ta có hẹn với Niên Bách Ngạn sao?

“Sao vậy?” Joey cũng hỏi cô với vẻ lạ lẫm: “Không phải chị bận đấy chứ? Tôi có chuyện quan trọng muốn tìm chị đấy!”

Tố Diệp trở nên không vui, lạnh lùng đáp: “Chẳng phải cô đã có hẹn với người khác rồi sao? Hẹn người ta mà đột xuất như vậy, ai tranh thủ thời gian được!”

“Aiya, chị gái tốt à! Chị tới đi mà! Bây giờ tôi đang ở Hậu Hải rồi. Không nói nữa nhé. Tôi đợi chị đấy. Tôi sẽ gửi địa chỉ cho chị.” Dứt lời, cô kết thúc điện thoại.

Cái câu “chị gái tốt” này còn nổi da gà hơn cả câu “anh Bách Ngạn”. Cái cô Joey này rốt cuộc có ý đồ gì đây? Nghĩ vậy, Tố Diệp lại không thể không đi. Cô và Joey còn chưa thân thiết tới mức hẹn hò ăn cơm chỉ để tâm tình. Cô ta tìm cô chắc chắn là có ý đồ.

Thế là, cô lại gọi điện cho Lâm Yêu Yêu, nói không thể ăn cơm cùng cô ấy được.

“Joey ư?” Lâm Yêu Yêu cũng cảm thấy lạ: “Chính là cô gái thích Kỳ Đông Nham lần trước cậu kể phải không? Sao cô ta lại hẹn cậu ăn cơm?”

Cuối cùng Tố Diệp cũng tìm ra chìa khóa xe. Cô giữ di động bên tai: “Mình chẳng biết nữa, thế nên mới phải tới xem sao.”

“Cô gái đó có vẻ kỳ lạ thế nào ấy. Cậu chú ý một chút nhé!”

Tố Diệp khẽ cười: “Ban ngày ban mặt, thách cô ta cũng chẳng dám làm gì!”

“Mình không muốn người thân lại xảy ra chuyện nữa.” Đầu kia, giọng Lâm Yêu Yêu có vẻ ghen ngào.

Tố Diệp đau lòng: “Yên tâm đi! Không có chuyện gì đâu! Gặp cô ta xong, mình tới tìm cậu nhé!”

Cúp máy, Tố Diệp lại đứng trước gương, soi khoảng một, hai phút gì đó, sau đó giơ tay thả tóc xuống rồi ngồi lại vào bàn, trang điểm cẩn thận...

Diệp Lan tải được từ trên mạng xuống không ít thực đơn cho bữa cơm thường ngày. Mỗi công đoạn cô đều học đâu ra đấy. Bây giờ thời gian phát tác của cô càng ngày càng ít. Hôm nay tới tận trưa rồi mà vẫn chưa lên cơm nghiệm lần nào.

Tố Khải đã dậy từ lâu, sau đó tới phòng tập thể hình. Lúc tập thể hình, anh vẫn không quên mang theo điện thoại, đề phòng Diệp Lan xảy ra chuyện.

Khi anh về tới nhà, cơm canh đã thơm phức.

Anh rửa tay. Bữa trưa của hai người bình yên và đầm ấm.

Chỉ có điều, hình như Diệp Lan có điều muốn nói.

“Em muốn hỏi gì?” Khoảng thời gian này Tố Khải không đi làm. Rảnh rỗi thì anh tới phòng tập. Bắp tay và vòm ngực càng ngày càng rắn chắc. Anh tắm xong, mặc một chiếc áo may ô bó sát người cùng một chiếc quần ở nhà. Mái tóc cắt ngắn gọn gàng, trông rất có tinh thần.

Diệp Lan đưa mắt nhìn anh, cắn dũa hỏi: “Thi thể đó... thật sự là anh trai em sao?”

Sau khi nghe nói về cái chết của Diệp Uyên, cô đã bị đả kích nặng nề. Đã không còn Diệp Ngọc, giờ đến cả Diệp Uyên cũng mất. Diệp Lan cảm thấy bỗng chốc như rơi vào một hố đen.

Mấy ngày nay cô hay nằm mơ. Trong mơ đều là khung cảnh cả gia đình quây quần ăn cơm cùng nhau.

Giống như bữa cơm Trung thu khi ấy. Tuy mọi người chỉ bằng mặt mà không bằng lòng nhưng ít nhất mọi người đều đông đủ.

Mỗi lần tỉnh lại, cô lại ôm chần bật khóc.

Tố Khải dừng dũa, suy nghĩ giây lát, sau đó giơ tay gấp thức ăn cho cô, nhẹ nhàng nói: “Nhà họ Diệp đã ký tên rồi!”

Ban đầu, ngay cả Niên Bách Ngạn cũng từ chối ký tên vì thi thể quá thực rất khó nhận. Nhưng đã nhiều ngày trôi qua, Diệp Uyên vẫn không xuất hiện, càng không có điện thoại tổng tiền của bọn bắt cóc gọi tới. Thế nên người nhà họ Diệp cũng không thể không thừa nhận một sự thật, xác nhận cái chết của Diệp Uyên trên giấy tờ.

Điều này quả thực rất khó khiến người ta chấp nhận. Nhưng sự thật là vậy. Tố Khải cũng đành phải nói thật với Diệp Lan.

Khóe mắt Diệp Lan lại đỏ ửng, rồi cô sụt sịt.

Tố Khải nhận ra cô đang cố nén nước mắt, lòng anh chợt nhói đau. Anh là một người đàn ông không giỏi dỗ dành cho con gái vui, nhất là những lúc này. Anh cảm thấy, có bao nhiêu lời an ủi cũng trở nên vô ích.

“Em không muốn anh cả chết...” Diệp Lan bắt lực như một đứa trẻ.

Tố Khải thở dài. Anh làm cảnh sát, cũng nào có muốn nhìn thấy bao nhiêu vụ án giết người như thế? Anh gơ tay, dịu giọng nói: “Lan Lan à! Lại đây!”

Diệp Lan ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh kéo cô vào lòng, an ủi: “Những ngày tháng đau khổ rồi sẽ qua thôi!”

Diệp Lan nằm trong lòng anh, gật đầu, nhưng nước mắt vẫn thi nhau rơi xuống.

“Ăn cơm đi! Bây giờ quan trọng nhất là em phải bảo đảm đủ ba bữa một ngày.” Tố Khải biết cô khóc, bèn lấy khăn giấy, cúi đầu lau nước mắt cho cô.

Diệp Lan như một chú mèo con, yên lặng ngồi đó để anh lau cho mình.

Khó khăn lắm cô muốn nghĩ sang chuyện khác, nước mắt cũng theo đó ngừng rơi.

“Tố Khải! Hôm nay tới giờ em vẫn chưa phát bệnh. Em rất lo...”
Giọng cô hơi khàn.

Tố Khải gấp cả cho cô một miếng thịt bụng cá rất lớn rồi nói: “Điều này chứng tỏ càng ngày em càng ít lên cơn nghiện hơn. Đó là một dấu hiệu tốt. Khoảng thời gian trước, ngày nào em cũng phát bệnh theo quy luật. Những ngày tiếp theo có thể là cách vài ngày mới lên cơn một lần.”

Khả năng cai nghiện của cô đơn giản và dễ dàng hơn Khaki rất nhiều. Bây giờ tuy rằng Khaki đã giảm hẳn những cơn nghiện nhưng mỗi ngày vẫn đều đặn tái phát. Chỉ có điều tần suất không còn nhiều và thời gian cũng không còn dài.

Còn Diệp Lan, xem ra độc tố trong người cô đang dần dần biến mất.

Nghĩ tới đây, lòng Tố Khải lại giá lạnh.

Đám người đó mới chỉ tiêm cho Diệp Lan mấy mũi mà cô đã nghiện nghiêm trọng như vậy. Nếu thứ ma túy này được tuồn ra ngoài thị trường, lan tràn vào Trung Quốc thì sẽ còn bao nhiêu người vô tội bị hại nữa?

Nghĩ vậy, ánh mắt Tố Khải chợt nghiêm lại.

“Em sẽ khỏi thật chứ?” Diệp Lan chỉ sợ mình sẽ thế này cả đời.

Tố Khải buông đũa xuống, nâng mặt cô lên: “Người nghiện nặng hơn em còn khỏi, em bảo em có khỏi được không?”

“Vậy sau khi em khỏi rồi...” Cô lẩm bẩm.

Tố Khải nhìn cô, không nói gì, chỉ chăm chú ngắm cô.

Diệp Lan như bị ánh mắt của anh thiêu đốt. Cô cúi gằm.

Cô không dám nghĩ nhiều về chuyện sau này. Thật ra, chuyện này xảy ra đã khiến cô tự ti.

Nhưng dường như Tố Khải đã xác định tư tưởng từ lâu. Anh giơ tay kéo cô vào lòng một lần nữa, dịu dàng nói: “Lan Lan! Anh sẽ không để em bị tổn thương nữa. Anh sẽ dốc sức bảo vệ em.”

Tố Diệp nghe thấy tiếng trái tim mình đập điên cuồng, thậm chí còn cảm thấy từng mạch máu trên gò má đang căng ra.

Cô ngẩng đầu, nhìn những vết thương trên cánh tay anh.

Có vết cắn, có vết cào...

Cô giơ tay khẽ chạm vào chúng, cõi lòng cũng theo đó nhói đau.

Tố Khải khẽ nắm lấy tay cô, cười nói: “Hết đau lâu rồi!”

“Em xin lỗi!” Diệp Lan vẫn tự trách mình sâu sắc.

Tố Khải cúi đầu hôn lên má cô. Cô có ý hơi né tránh, anh cũng đành thôi. Anh nhẹ nhàng nói: “Tất cả những người lên cơn nghiện đều giống nhau, lúc đó đều không có lý trí để kiểm soát một số chuyện.”

Diệp Lan gật đầu.

Tố Khải chợt nhớ ra khoảng thời gian cô phát tác lúc ở nhà, bèn hỏi: “Lần trước khi dùng ma túy, em có cảm giác khác với khi bị tiêm thuốc không?”

Diệp Lan suy nghĩ rồi lắc đầu.

“Em cảm thấy giống à?”

Diệp Lan cố gắng suy ngẫm: “Không phải! Ý của em là em hoàn toàn không nhớ tình cảnh khi đó.”

“Lúc ấy em không biết mẹ cho em dùng ma túy?”

Diệp Lan lắc đầu: “Em không biết!”

Tố Khải bình tĩnh lại rồi hỏi: “Em còn nhớ chuyện buổi tối hôm Diệp Ngọc bị giết không?”

Diệp Lan nhìn anh vẻ nghi hoặc, không hiểu tại sao anh nhắc lại chuyện tối đó.

“Tối đó em cũng lên cơn nghiện phải không?”

Cô suy nghĩ rồi khẽ gật đầu.

“Lúc ấy người làm còn ở đó chứ?”

“Có lẽ là... còn!” Cô trả lời mơ hồ.

“Bố em vẫn luôn ở bên cạnh em sao?” Tố Khải hỏi.

Diệp Lan thành thật trả lời: “Em nghe thấy tiếng của bố, có lẽ là vẫn luôn ở bên cạnh em.”

“Vậy bác gái thì sao?”

“Em cũng có nghe thấy tiếng của mẹ.”

“Em có chắc chắn họ đều ở bên cạnh em suốt buổi tối không?”

Diệp Lan cảnh giác, nhìn Tố Khải: “Anh đang nghi ngờ bố mẹ em?”

Tố Khải ngừng lại giây lát rồi ôm lấy cô: “Không phải! Em hiểu lầm rồi. Anh chỉ cảm thấy, bố mẹ không nên cho em hít ma túy.”

“Tố Khải! Anh đừng gạt em, em không phải trẻ con đâu!” Diệp Lan ngẩng lên, nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Nghe xong, Tố Khải đành phải nói thật.

“Thôi được! Anh thừa nhận, đúng là anh hơi nghi ngờ hai cô chú ấy.”

“Anh nghi ngờ họ? Anh nghi ngờ họ chuyện gì? Họ giết Diệp Ngọc ư? Hay là giết Diệp Uyên?” Diệp Lan hơi kích động: “Không thể nào! Bố mẹ em đều là người tốt. Họ chắc chắn không giết người đâu.”

Tố Khải vỗ về: “Em đừng kích động!”

“Họ là bố mẹ em, sao em có thể bình tĩnh được?” Diệp Lan đỏ mắt: “Trước nay họ vẫn rất yêu quý Diệp Ngọc và Diệp Uyên, sao có thể là hung thủ được?”

“Anh chỉ nói vậy thôi!”

“Nói thôi cũng không được!” Diệp Lan bật khóc.

Nhìn cảnh ấy, Tố Khải sao còn dám nói tiếp? Anh vội ngừng lại, xin lỗi rồi dỗ dành cô: “Được rồi, được rồi! Anh sai rồi, em đừng giận!”

Diệp Lan để mặc cho anh kéo mình. Sau khi tâm trạng ổn định lại, cô mới nói: “Tố Khải! Anh đừng nghi ngờ bố mẹ em được không? Họ thật sự là người tốt, tuyệt đối không giết người đâu. Tối hôm chị Diệp Ngọc bị giết, họ vẫn luôn ở bên cạnh em.”

Tố Khải biết bây giờ cô có nói gì cũng chỉ theo cảm tính. Anh chỉ còn biết ôm chặt lấy cô, hết sức dỗ dành.

Nhưng trong lòng, dự cảm chẳng lành càng lúc càng dâng cao.

Đáp án ban đầu của Diệp Lan chắc chắn là sự thật.

Đó chính là, cô chỉ nghe được tiếng của Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cầm.

Nghe thấy tiếng, chưa chắc đã đồng nghĩa với việc nhìn thấy người.

Mà cho dù là có nhìn thấy cả người cũng không hẳn là cả buổi tối.

Thử nghĩ một chút. Nếu Diệp Lan lên cơn nghiện, hoặc sau khi cơn nghiện qua đi mệt mỏi rã rời, thì cho dù là Diệp Hạc Thành hay Nguyễn Tuyết Cầm không ở bên cạnh cô, cô cũng không biết rõ.

Vậy thì cả hai người họ đều không có chứng cứ ngoại phạm không có mặt ở hiện trường.

Lúc ấy khi cảnh sát lấy lời khai của Diệp Lan, Diệp Lan đã khẳng định rằng Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành ở nhà. Đó chắc chắn là sự bao che vô thức.

Còn thực tế, ngay cả cô ấy cũng không dám chắc tối đó họ rốt cuộc có ở nhà hay không.

Điều này... rất đáng sợ.

Sắc mặt Tố Khải trở nên nặng nề...

Khi Tố Diệp tới được địa chỉ tại Hậu Hải thì vừa đúng 12 giờ trưa.

Thời gian vừa đẹp để ăn cơm.

Đáng tiếc là đối tượng khiến người ta không thoải mái.

Từ xa cô đã nhìn thấy Joey ngồi ở đó. Cô ta ăn mặc rất chảnh chu. Đôi giày cao gót giống với mẫu mới tại tuần lễ thời trang Paris năm nay. Cô ta giơ tay vén nhẹ lớp tóc mai để lộ ra đôi khuyên tai. Lấp lánh, chói mắt. Nó mang màu xanh của đom đóm, là một loại kim cương cao cấp.

Tố Diệp thầm hít sâu một hơi rồi bước tới.

Joey thấy cô tới, vui vẻ vẫy tay về phía cô. Sau khi Tố Diệp ngồi xuống chiếc ghế đối diện, ánh mắt Joey ngập tràn vẻ ngỡ ngàng: “Bác sỹ Tố! Lần nào gặp chị cũng xinh đẹp quá đi! À, ngoại trừ lần đầu tiên.”

Lần đầu tiên là trên hòn đảo của Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp đương nhiên còn nhớ.

Dáng vẻ thê thảm nhất của mình đã bị cô gái trước mặt này chứng kiến với vẻ vô tình những soi xét rất kỹ lưỡng, quả thực là một chuyện đáng ghét.

“Ở trước mặt mấy cô gái trẻ, tôi cũng phải vớt vát chút thể diện chứ?” Sau khi người phục vụ bưng cốc trà lên, Tố Diệp ngược mắt

nhìn Joey, mỉm cười: “Còn nữa, bây giờ tôi không còn là bác sỹ Tố nữa rồi. Chuyện của tôi chắc là ầm ĩ tới nỗi không ai không biết. Cô chắc chắn cũng đã nghe nói. Thế nên, nếu cô thật sự muốn xưng hô với tôi thì cứ gọi thẳng tôi là chị Niên, hoặc nho nhã hơn một chút... Niên phu nhân!”

Quyển 13 - Chương 572: Nơi này rất đau

Tính công kích của Tố Diệp khá mạnh.

Khiến Joey sửng sờ giây lát, sau đó cười nói: “Được gả vào nhà đình quyền quý có khác, nói chuyện cũng có sức mạnh rồi.”

“Quyền quý? Cô nói Niên Bách Ngạn? Trước đây anh ấy cùng lắm chỉ là một Hoàng đế làm thuê. Còn bây giờ, anh ấy không có công việc, không có thu nhập, còn ở trong diện tình nghi bị cấm xuất cảnh theo pháp luật. Kiểu đàn ông này, còn xa lắm mới được liệt vào diện quyền quý, phải không?” Tố Diệp vừa nhìn vừa lật thực đơn. Cô giơ tay gọi người phục vụ, gọi mấy món sau đó mới chợt nhớ ra, ngược mắt nhìn Joey: “Tôi gọi hết rồi, cô không ngại chứ?”

Joey lắc đầu.

Tố Diệp nhún vai, gọi cả một bàn thức ăn, sau đó nói với nhân viên phục vụ: “Lúc thanh toán nhớ kỹ, cô đây trả tiền.”

Người phục vụ đưa mắt nhìn Joey, rồi lại nhìn Tố Diệp, gật đầu.

Người phục vụ đi rồi, Joey mới bật cười: “Chị đúng là không khách sáo nhỉ!”

“Tôi cần phải khách sáo với một người phụ nữ đang dòm ngó chồng mình lại còn là một quý cô có giá trị lọt vào hàng giàu có sao?” Tố Diệp mỉm cười. Thái độ khoan dung nhưng lời nói thì khắc nghiệt.

Bàn tay đang cầm cốc của Joey chợt khựng lại.

“Từ đâu chị nhìn ra tôi dòm ngó chồng chị?”

“Có lúc trực giác của người phụ nữ rất chuẩn.” Từ đầu tới cuối Tố Diệp vẫn nắm quyền chủ động. Cô hơi dựa người ra sau ghế, cười nhạt: “Cô gửi cho Niên Bách Ngạn một tin nhắn như thế, lại còn vào sáng sớm, chẳng phải rõ ràng muốn để tôi đọc được sao? Lại còn là khi Niên Bách Ngạn vừa rời khỏi vòng quay Tinh Thạch. Joey! Cô tuyệt đối đừng có nói với tôi rằng cô tìm Niên Bách Ngạn chỉ vì muốn nghe ngóng tin tức của Kỷ Đông Nham. Cô có thể chủ động hẹn tôi, chứng tỏ cô chẳng còn hứng thú gì với Kỷ Đông Nham nữa rồi.”

“Không sai! Tôi đang để ý tới Niên Bách Ngạn.” Joey đáp thẳng tuột: “Nhưng có một điểm chị nói sai rồi. Tôi vẫn luôn yêu Kỷ Đông Nham.”

Câu nói ấy khiến Tố Diệp nghe xong cảm thấy cực kỳ nực cười.

“Tiểu thư Joey này! Cô vừa yêu Kỷ Đông Nham lại vừa quyến rũ Niên Bách Ngạn. Quan niệm tình yêu của cô đúng là độc đáo đấy!”

“Chị không phải tôi làm sao chị hiểu được nỗi khổ tâm của tôi.” Joey phản bác.

“Chẳng ai có thể hiểu được nỗi khổ tâm và đau đớn của người khác. Nhưng như thế không có nghĩa là cô được quyền mang nỗi đau của mình đi phá hoại tình cảm của người khác.” Tố Diệp khế cong môi: “Chúng ta là người đàn ông không ăn nói mờ ám. Có chuyện gì thì cô nói nhanh lên. Nếu không vừa ăn vừa nói ảnh hưởng tới hứng thú ăn uống của tôi.”

Joey suýt nữa thì chết sặc vì cô. Cô ta hắng giọng: “Chị thông minh như vậy, chẳng phải đã đoán ra ý đồ của tôi rồi sao?”

“Phải! Theo logic và sở thích của mấy cô tiểu thư nhà giàu như cô, bây giờ cô đang nhắm vào Niên Bách Ngạn. Mà cô lại gọi tôi ra đây, chẳng qua chỉ muốn tôi rời xa Niên Bách Ngạn. Cô cảm thấy, lúc này chỉ có cô mới giúp được Niên Bách Ngạn.” Tổ Diệp thản nhiên nói. Đôi mắt cô vẫn rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt thì sắc bén.

Joey ngẫm nghĩ: “Chị nói đúng mà cũng không đúng.”

Tổ Diệp nhướng mày: “Vậy cô nói đi. Hôm nay cô mời cơm, tôi xin rửa tai lắng nghe!”

Joey uống một ngụm nước, mím môi: “Không phải tôi cảm thấy tôi có thể giúp được Niên Bách Ngạn. Mà vào lúc này tôi giúp anh ấy, anh ấy giúp tôi, chúng tôi giúp đỡ lẫn nhau. Bác sỹ Tổ...”

“Chị Niên!” Tổ Diệp sửa lại.

“À... chị Niên!” Joey gọi danh xưng này với vẻ khó chịu. Cô ta lại hắng giọng: “Người tôi yêu đúng là Kỳ Đông Nham. Nhưng tôi biết rõ, Kỳ Đông Nham không thể làm việc cho bố tôi. Trước đây tôi cảm thấy Niên Bách Ngạn cũng không thể. Nhưng giờ thì khác rồi. Niên Bách Ngạn đã đi ra khỏi Tinh Thạch, đây là một cơ hội rất tốt. Bố tôi vẫn luôn rất quý mến anh ấy và Kỳ Đông Nham. Kỳ Đông Nham có sự nghiệp của gia đình mình, nhưng Niên Bách Ngạn thì không. Tuy vậy anh ấy có tài năng. Bố tôi rất hy vọng có thể giúp được Niên Bách Ngạn.”

Tổ Diệp lắng nghe với vẻ vô cảm.

“Tôi sinh ra trong một gia đình như vậy, thế nên, bắt buộc phải sống một cách thực tế.” Joey bẻ vắn các ngón tay, cụp mắt xuống và nói: “Tôi cũng muốn được như những cô gái trong những gia đình bình

thường khác, được kết hôn với người đàn ông mình yêu, sau đó sinh con đẻ cái, sống một cuộc đời bình dị. Nhưng, thân phận của tôi không cho phép tôi làm vậy. Đối tượng của tôi nhất định phải môn đăng hộ đối. Hôn nhân của tôi cũng nhất định phải được tạo dựng trên nền tảng lợi ích. Nói một cách khác. Kết hôn với ai không quan trọng. Quan trọng là người này có thể giúp cho gia tộc của tôi hay không.”

Tố Diệp rướn người lên, cầm lấy ly nước, khẽ nhấp một ngụm.

Món ăn đầu tiên được bê lên rất nhanh.

Nhưng chẳng ai động đũa.

“Nếu cô muốn kể cho tôi nghe tình sử bi thương của cô thì rất xin lỗi, tôi không có hứng thú. Vì đối với rất nhiều người, những gì cô nói chẳng qua chỉ là nỗi phiền muộn của kẻ có tiền. So với những người ăn chẳng đủ no, mặc chẳng đủ ấm mà nói, phiền não của cô xa xỉ quá rồi!” Tố Diệp hờ hững nói một câu.

Joey cắn chặt môi, sau đó ngược mắt lên nhìn cô: “Vậy thì tôi sẽ nói với chị chuyện của Niên Bách Ngạn.”

Tố Diệp ra hiệu cho cô ta nói.

“Bố tôi rất muốn anh ấy gia nhập gia tộc của chúng tôi. Điều này đối với anh ấy hay tôi đều là một chuyện tốt.” Thái độ của Joey rất rõ ràng: “Nói thật lòng, tôi trẻ hơn chị rất nhiều. Chỉ riêng điểm này thôi đã thích hợp với Niên Bách Ngạn hơn. Anh ấy cần một cô gái trẻ trung hơn để sánh đôi.”

“Ồ?” Tố Diệp nhướn mày: “Bước tiếp theo có phải cô định lấy ra chi phiếu gì đó để bảo tôi rời xa anh ấy phải không?”

Joey suy nghĩ: “Nếu chị cần tiền, tôi có thể làm vậy.”

Tố Diệp cười: “Vậy thì tôi thật sự muốn biết cái giá của Niên Bách Ngạn là bao nhiêu?”

“Tôi nói nghiêm túc đấy.” Joey sốt ruột.

“Tôi đâu có đùa giỡn với cô!” Tố Diệp cũng nhìn cô ta rất đàng hoàng: “Cô ra được giá bao nhiêu?”

Joey nhìn cô có vẻ hơi sững sờ.

Rất lâu sau cô ta nói: “Chị muốn bao nhiêu tiền?”

Tố Diệp ngẫm nghĩ giây lát: “Mười triệu?”

“Không thành vấn đề!” Joey hình như đã thở phào nhẹ nhõm.

Hành động vô thức của cô ta đã lọt vào mắt Tố Diệp. Cô cười thầm trong lòng: “Nhanh vậy sao? Xem ra giá trị của Niên Bách Ngạn không chỉ có vậy rồi. Vậy thì 50 triệu?”

“Không thành vấn đề!” Joey nhìn cô.

Tố Diệp nghi hoặc: “100 triệu?”

Sắc mặt của Joey vẫn không đổi: “Cũng không thành vấn đề!”

“Chao ôi!” Tố Diệp cảm thán: “Niên Bách Ngạn đáng giá đến vậy sao? Nếu tôi ra một cái giá cao hơn nữa thì sao?”

Tố Diệp rướn thẳng người về phía trước: “Chỉ cần chị ra giá, bao

hiều không quan trọng. Bác... Chị Niên! Nói trắng ra, tôi chỉ muốn mua lại cái mác Niên phụ nhân này mà thôi. Bố tôi muốn phát triển mỏ kim cương. Niên Bách Ngạn là một nhân tài hiếm có. Nếu có thể được anh ấy giúp đỡ thì bố tôi sẽ như hổ thêm cánh. Hơn nữa tôi sớm muộn gì cũng phải kế thừa sản nghiệp của bố tôi. Tới lúc đó tôi cần một người chồng như Niên Bách Ngạn ở bên giúp đỡ mình.”

Tố Diệp nhìn cô như cười như không: “Vậy Kỷ Đông Nham của cô phải làm sao đây?”

Joey thể hiện vẻ đau khổ ra mặt.

Có thể nhận ra, cô ta vẫn còn rất nhiều tình cảm với Kỷ Đông Nham.

“Tôi và anh ấy không thể nữa rồi...”

“Tôi nên thấy may mắn thay bố cô vì có một cô con gái có thể hy sinh vì vinh quang gia tộc hay nên cảm khái quan điểm tình yêu của cô quá hiện thực, quá tính toán đây?” Tố Diệp giống như đang trêu chọc.

Joey trừng mắt: “Nếu chị là tôi, chị cũng sẽ làm vậy thôi!”

“Có lẽ vậy. Đáng tiếc tôi không phải là cô, thế nên tôi biết tình yêu quan trọng với một người phụ nữ đến mức nào.” Tố Diệp không hề khách khí: “Nếu cô không tin rằng trên đời này có tình yêu thì cô chắc chắn sẽ bị nó bỏ rơi. Cô cứ nhất quyết phải khiến cho tình yêu trở nên phức tạp như vậy, thậm chí lấy tình cảm ra để đạt được lợi ích. Vậy thì, chân thiện mỹ trong tình yêu và một niềm hạnh phúc cô đáng được hưởng, cô cũng đã định trước sẽ đánh mất. Tôi không phải là cô. Tôi chỉ là Tố Diệp thôi. Thế nên tôi biết rõ bản thân mình cần cái gì.”

“Bây giờ chỉ còn liên lụy tới Niên Bách Ngạn làm gì?” Joey khó hiểu.

Tố Diệp khẽ cười: “Vì tôi và anh yêu thương nhau, thế là quá đủ rồi.”

“Tình yêu ăn được sao?” Joey nhú mày.

“Nó không khiến tôi no được.” Tố Diệp đáp thẳng thắn: “Nhưng con người phải có niềm tin. Một người không có niềm tin thì nội tâm cũng trống rỗng. Tình yêu chính là một loại niềm tin. Là niềm tin của con người đối với những điều tốt đẹp. Có được niềm tin, con người mới nhìn thấy những thứ chân thực, lương thiện, hoàn mỹ, chứ không phải ngày ngày sống trong đau khổ và giày vò.”

Joey thương cảm: “Tôi đã không còn sức lực hiểu thế nào là chân thiện mỹ trong tình yêu nữa rồi.”

Những món ăn khác cũng lần lượt được bê lên.

Sau khi người phục vụ rời khỏi đó, Tố Diệp mới thẳng thắn bộc lộ: “Vây được thôi! Không vòng vo tam quốc nữa! Tôi sẽ không ly hôn với Niên Bách Ngạn. Về việc anh ấy có thể giúp được bố cô hay không, hoặc các người lấy lý do gây dựng lại sự nghiệp gì đó để chiêu mộ anh ấy, đó là chuyện của mấy người. Các người bàn công việc, tôi không phản đối. Nhưng cô dám động vào chồng tôi, thì đừng trách tôi liều mạng với cô. Cô là thiên kim tiểu thư, còn tôi cùng lắm chỉ là một cô tiểu thư bị bỏ rơi thôi. Người Trung Quốc có một câu nói rằng: Người đi đất không sợ người đi giày. Nếu cô không sợ mất mặt, không quan tâm tới thanh danh, thì cô cứ đường hoàng tung chiêu ra đây!”

Joey thấy cô hù dọa, cũng nổi giận: “Chị tưởng Niên Bách Ngạn cũng nghĩ như vậy thật sao? Người đàn coi trọng nhất là gì? Là sự nghiệp! Chị đâu có giúp được gì cho anh ấy, chi bằng tránh sang một

bên sẽ tốt hơn!”

Tố Diệp từ tốn đáp: “Niên Bách Ngạn muốn cái gì, tôi cảm thấy phải để bản thân anh ấy lựa chọn. Nếu chính miệng anh ấy nói với tôi, anh ấy quyết định vì sự nghiệp từ bỏ cuộc hôn nhân này, vậy thì tôi sẽ giúp anh ấy toại nguyện. Tôi cũng sẽ thông cảm cho anh ấy!”

“Chị tin tưởng Niên Bách Ngạn đến thế sao? Chị không cho rằng đàn ông sẽ vì lợi ích mà từ bỏ một số thứ sao? Ví dụ như tình bạn, tình yêu thậm chí là hôn nhân. Vì chị khiến một người đàn ông sống chết giữ rịt lấy hôn nhân mà không tìm được cơ hội phát triển sự nghiệp, anh ấy sẽ sống không bằng chết.” Joey hỏi cô.

Từ đầu tới cuối, Tố Diệp vẫn cười nhẹ nhàng: “Tôi tin rằng người đàn ông mà tôi yêu vẫn có giới hạn đạo đức của mình. Nhưng sự lựa chọn vẫn thuộc về anh ấy. Nếu một người đàn ông mà trái tim đã không còn ở bên tôi nữa thì giữ lại cũng có ích gì đâu? Nếu anh ấy là một người có thể vì lợi ích mà bán rẻ bất cứ thứ gì, thì tôi thà rằng chưa bao giờ yêu một con người như vậy!”

Joey không nói được gì nữa, chỉ sững sờ nhìn Tố Diệp rất lâu...

“Cô ta nói với cậu một cách trắng trợn như vậy sao?”

Trong phòng ngủ, Lâm Yêu Yêu kể Tố Diệp kể lại xong bèn kinh ngạc hỏi.

Tố Diệp gật đầu, cầm mấy quả hạch lên tay, bóp thành từng mảnh nhỏ, rồi nuốt vào miệng. Khi ăn tới nhân hạch, cô cảm thấy hơi đắng lại hơi chua. Trước nay cô vẫn không thích ăn mấy thứ này.

Nói chuyện với Joey không vui vẻ cho lắm.

Đúng vậy! Nói chuyện với một người phụ nữ nhìn chòng chọc vào chồng mình thì vui vẻ kiểu gì được?

Bữa trưa cô vẫn cố gắng cúi đầu ăn mạnh.

Ăn đến nổi dạ dày quặn thắt nhưng vẫn làm ra vẻ thản nhiên.

Cô dám chắc chắn một điều là, Joey thiếu tự tin hơn cô. Vì trong mắt Joey, sự điềm tĩnh và kiên định của cô không thể phá vỡ nổi. Tuy rằng chỉ có mình Tố Diệp mới biết, cô đang bị chọc tức đến phát run.

Ăn cơm trưa xong, Tố Diệp bèn vội tới nhà Lâm Yêu Yêu.

Nguyễn Tuyết Mạn cũng ở nhà.

Thời gian này, bà ấy cũng chẳng còn hơi sức đâu ra ngoài chơi mạt chược với mấy vị phu nhân rảnh rỗi.

Bà ấy mở cửa cho Tố Diệp, tự nhiên hơn rất nhiều so với lần đầu tiên Tố Diệp tới đây.

Tố Diệp nín nhịn cả một bụng tức. Lâm Yêu Yêu cũng sợ cô bị Joey ức hiếp, thấy cô tới bèn kéo vội cô vào phòng ngủ, hỏi han mọi chuyện. Đôi mắt Lâm Yêu Yêu vẫn còn đỏ. Thật ra Tố Diệp không muốn kể lể với cô ấy quá nhiều chuyện bức bối, nhưng nghĩ bụng, biết đâu kể chuyện buổi trưa có thể chuyển dịch sự chú ý của Lâm Yêu Yêu, thế là cô bèn kể hết đầu đuôi câu chuyện.

Sau khi nghe hết, Lâm Yêu Yêu cực kỳ tức giận. Cô ấy buột miệng nói: “Sao có thể vô liêm sỉ tới vậy chứ? Rõ ràng biết anh ấy là người đàn ông đã có vợ rồi vẫn còn bám lấy!”

Câu nói ấy vừa thốt ra thì đúng lúc Nguyễn Tuyết Mạn gõ cửa đi vào.

Nó cũng tự nhiên bay vào tai bà ấy.

Nguyễn Tuyết Mạn ngẩn người.

Lâm Yêu Yêu cũng chết sững, nhất thời có vẻ ngượng ngập.

Tố Diệp hơi bàng hoàng.

Câu nói ấy nghe kiểu gì cũng giống như đang nói Nguyễn Tuyết Mạn.

Rất lâu sau, Lâm Yêu Yêu mới lên tiếng, gượng gạo gọi: “Mẹ...”

Nét mặt Nguyễn Tuyết Mạn có vẻ lạc lõng. Bà ấy hắng giọng hỏi: “Tố Diệp! Tối nay cháu có ăn cơm ở đây không?”

“À, không cần đâu!” Tố Diệp nói.

Nguyễn Tuyết Mạn gật đầu, vẻ mặt hơi tiều tụy: “Vậy mẹ gọt cho hai đĩa một ít hoa quả.”

Dứt lời, bà ấy đi ra khỏi phòng.

Lâm Yêu Yêu lo lắng: “Liệu bà ấy có hiểu lầm không?”

“Câu nói vừa rồi quả thực giống nói bà ấy.” Tố Diệp trả lời.

Lâm Yêu Yêu: “Bây giờ Diệp Uyên không còn. Bà ấy chính là người thân duy nhất có huyết thống trực tiếp với Diệp Uyên còn sống. Mình cũng muốn yêu thương luôn.” Nói tới đây, mắt cô ấy lại đỏ lên.

Tố Diệp đưa tay ôm lấy vai cô ấy.

Cô muốn nói lời gì đó để an ủi.

Nhưng lời tới bên miệng lại không thể nói thành câu.

An ủi gì đây?

Cố nén đau thương ư?

Người ra đi là anh trai cô, là người thân nhất, biết kìm nén đau thương trong một thời gian ngắn thế nào đây?

Nói nhiều cũng vô ích, chẳng còn ý nghĩa nữa.

“Tiểu Diệp! Mình không biết sau này sẽ thế nào nữa.” Lâm Yêu Yêu ghen ngào.

“Cậu phải nghĩ tới đứa bé!” Tố Diệp vuốt lên cái bụng của cô ấy: “Ở đây cũng có người thân có quan hệ huyết thống trực tiếp nhất với Diệp Uyên.”

Lâm Yêu Yêu rung rung.

“Tiểu Diệp! Nơi này của mình rất đau, đau lắm!” Cô ấy đặt tay lên tim.

Tố Diệp nghe được cả tiếng trái tim nhói buốt.

“Anh ấy rất kỳ vọng ngày đứa bé ra đời, còn hứa với mình sẽ mua cho con một chiếc giường em bé.” Nước mắt Lâm Yêu Yêu cuối cùng vẫn rơi xuống. Cô ấy đã quên bằng mất chuyện của Tố Diệp mà chìm đắm trong nỗi đau của mình.

“Anh ấy còn chưa kịp đặt tên cho con...”

Tố Diệp nhìn cô ấy, nhẹ nhàng nói: “Yêu Yêu à! Cậu yêu Diệp Uyên

thật rồi!”

Lâm Yêu Yêu bất ngờ ngẩng lên nhìn cô, một giọt nước mắt còn chưa kịp thu lại.

Cô ấy cứ sững sờ nhìn cô như thế...

Quyển 13 - Chương 573: Tôi không thể cho ông những gì ông cần

Có những người, có những tình cảm, người ta mãi chẳng nhận ra.

Ví dụ như Lâm Yêu Yêu đối với Diệp Uyên.

Chỉ có người ngoài cuộc là tỏ tường.

Thế nên, Tố Diệp cảm thấy mình cần phải nhắc nhở cô ấy một câu.

Sự khựng lại và đờ đẫn của Lâm Yêu Yêu đã chứng minh cho tất cả. Cô ấy cứ ngẩn người nhìn Tố Diệp như thế, như bị ai đánh mạnh một gậy từ phía sau.

Chẳng mấy chốc, bỗng có tiếng khóc vọng tới.

Loáng thoáng...

Nhưng không phải của Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu chuyển từ trạng thái ngơ ngẩn sang bàng hoàng. Sau khi nhìn Tố Diệp mấy giây, cô ấy bất ngờ đứng bật dậy, xông ra ngoài cửa phòng ngủ, Tố Diệp cũng vội vàng theo sau. Khi cửa được mở ra, tiếng khóc trong phòng khách càng thêm rõ rệt.

Là Nguyễn Tuyết Mạn đang rưng rức khóc.

Trên bàn uống nước là những hoa quả chưa được rửa sạch, được đặt gọn gàng trong rổ. Bà ấy ngồi trên sofa, ôm mặt nức nở. Thanh âm không lớn lắm, rõ ràng là đang cố kìm nén.

Tổ Diệp đứng ở cửa. Có một khoảnh khắc, cô chột sững sờ.

Con người Nguyễn Tuyết Mạn trước nay vẫn cho cô cảm giác là một người hung hăng, ngang ngược, mềm mép không chịu thua kém ai. Trước mặt bố, bà ấy lúc nào cũng gào ầm gào ỹ, lúc khóc lóc cũng cực kỳ thái quá. Nói trắng ra, đây là một nhân vật khiến người ta cực kỳ căm ghét.

Nhưng bây giờ, Nguyễn Tuyết Mạn lại là điển hình cho một người đàn bà không nơi nương tựa, đã đi tới bờ vực của sụp đổ nhưng lại không thể không suy nghĩ cho cháu nội tương lai. Bà ta nông nhênh, nhưng đồng thời cũng có sự ắt hẳn truyền thống nhất của một người phụ nữ Trung Quốc.

“Lớp già thay lớp trẻ”. Câu nói này không hề sai.

Một người trưởng thành muộn như Nguyễn Tuyết Mạn, khi có con trai, con gái vẫn chưa thể trở thành một người mẹ thành thực, chín chắn, ngược lại đã học được thế nào là trưởng thành trước mặt đứa cháu nội tương lai của mình.

Diệp Ngọc và Diệp Uyên liên tiếp mất mạng. Tổ Diệp cảm thấy, với tính cách của Nguyễn Tuyết Mạn, chắc chắn sẽ dọa sống dọa chết, thậm chí còn có khả năng làm ra những hành động cực đoan và điên cuồng hơn. Vậy mà giây phút này đây, bà ấy chỉ lặng lẽ khóc như thế, né tránh Lâm Yêu Yêu, né tránh tất cả mọi người.

Phải! Có lẽ chính Nguyễn Tuyết Mạn cũng biết rõ. Bây giờ chẳng còn ai tới an ủi mình những khi mình gào khóc hay la lối nữa. Tất cả

những người có thể vỗ về bà ấy đã không còn nữa rồi. Thế nên giữa điên rồ và kiên cường, bà ấy chỉ có thể chọn cái thứ hai.

Bà ấy chỉ còn cách kiên cường vì bà ấy đã làm bà nội với giọt máu duy nhất của Diệp Uyên.

Đây có lẽ chính là động lực và niềm tin chống đỡ cho bà ấy tiếp tục. Mà niềm tin này có thể kích phát sức chịu đựng lớn nhất của con người.

Lâm Yêu Yêu thấy Nguyễn Tuyết Mạn khóc, trong lòng cũng rối bời. Cô ấy bước tới, vừa cất lời gọi một tiếng “mẹ” thì hai mắt đã đỏ lựng. Bảo một người đau khổ động viên một người đau khổ, vốn dĩ là không thể thực hiện.

Còn Tố Diệp.

Lại là người đau khổ thứ ba.

Nếu có Niên Bách Ngạn ở đây thì tốt rồi. Chí ít anh còn có thể kiềm chế, giữ được bình tĩnh.

Nguyễn Tuyết Mạn ôm mặt, bờ vai run lên từng hồi. Rất lâu sau, bà ấy mới ngước lên, đôi mắt sưng húp tới đáng sợ. Thấy Lâm Yêu Yêu cũng đỏ mắt, bà ấy ghen ngào: “Con à! Con không thể khóc được!”

Sao Lâm Yêu Yêu không hiểu điều này chứ?

Cô ấy đưa khăn giấy cho Nguyễn Tuyết Mạn. Bà ấy đón lấy, cố gắng ấn chặt lên đôi mắt rồi nhìn về phía Tố Diệp.

Tố Diệp cảm thấy bà ấy có lời muốn nói với mình.

Quả nhiên bà ấy đã lên tiếng: “Dì biết con hận dì!”

Bà vai Tố Diệp chột cứng đờ.

“Dì biết Hạc Phong vẫn luôn yêu mẹ con, Tố Thu.” Giọng Nguyễn Tuyết Mạn rất bi thương. Tia sáng trong đôi mắt bà ấy cũng trầm tĩnh, cô tịch như cái chết: “Dì từng được gặp Tố Thu, một người phụ nữ rất đẹp, rất đẹp.”

Nói tới đây, bà ấy ngược nhìn Tố Diệp, miễn cưỡng mấp máy khóe môi: “Con giống hệt mẹ con. Con thừa hưởng nét đẹp của chị ấy.”

Nếu là bình thường, Tố Diệp nhất định sẽ nổi trận lôi đình, chửi bà ta có tư cách gì nhắc tới mẹ cô. Nhưng hôm nay cô thật sự rất muốn yên lặng nghe Nguyễn Tuyết Mạn kể lại những chuyện trước đây.

Tố Diệp ngồi xuống đối diện, nét mặt không còn vẻ hung hăng nữa.

“Có lẽ con không biết, lần đầu tiên gặp mẹ con dì đã biết rõ, dì thua chị ấy rồi, định trước cả đời này cũng sẽ thua chị ấy.” Nguyễn Tuyết Mạn gạt nước mắt, sít mũi thật mạnh: “Nhưng lúc ấy, nhà họ Diệp cần gia đình dì giúp đỡ, mà chính gia đình dì cũng cần tìm một ngọn núi như nhà họ Diệp để dựa dẫm lâu dài. Thế nên đã liên hôn thương mại, chính là vì như vậy. Bố con là một người đàn ông giỏi giang, thế nên mẹ con mới yêu ông ấy cả cuộc đời. Nhưng phụ nữ ai cũng ích kỷ. Dì thừa nhận dì là kẻ thứ ba, kiên quyết xen vào giữa hai bố mẹ con.”

Tố Diệp nghe mà lòng chua xót, cực kỳ khó chịu.

“Dì đã lừa bố con để ngủ cùng ông ấy, như vậy mới có Diệp Uyên và Diệp Ngọc.” Nguyễn Tuyết Mạn nghèn nghẹn nói.

Tổ Diệp cuộn tay lại, bờ môi mím chặt.

“Nhưng chính trong giây phút bố con say rượu nhưng vẫn gọi tên mẹ con, Tổ Thu là dì đã biết, cả đời này mình chỉ có thể làm một kẻ thế thân. Bố con chưa bao giờ yêu dì, chưa một ngày. Điều duy nhất ông ấy thỏa hiệp chính là vì suy nghĩ cho danh dự gia tộc. Dì mang Diệp Uyên và Diệp Ngọc tới ép buộc ông ấy, nói rằng nếu ông ấy bỏ đi thì sẽ có một xác ba mạng, cả nhà họ Diệp sẽ không ai được sống yên ổn. Ông ấy bắt buộc phải bảo vệ thanh danh của gia đình. Quan trọng hơn cả là khi ấy ông bà nội của con vẫn còn sống, bố con không thể không nghe lệnh cha mẹ.”

Nói mãi, nói mãi, khóe mắt Nguyễn Tuyết Mạn lại đỏ lên.

“Bà đừng nói nữa!” Tổ Diệp định đứng dậy.

“Tiểu Diệp! Con nghe dì nói hết đã. Có những lời thật ra khoảng thời gian này dì đã suy nghĩ rất kỹ. Nếu không nói ra, trong lòng sẽ rất bức bối.” Nguyễn Tuyết Mạn gọi cô lại.

Tổ Diệp suy nghĩ rồi lại ngồi xuống.

“Thật ra dì rất sợ sự tồn tại của mẹ con, luôn lo lắng bố con sẽ lại đi tìm mẹ con thế nên đã tới tìm mẹ con trước. Dì nói với mẹ con: Chị chỉ có một đứa con của Hạc Phong, nhưng tôi có tới hai đứa. Nếu như chị cướp anh ấy đi, thì cả ba mẹ con chúng tôi, nhà họ Diệp cùng nhà họ Nguyễn đều không yên ổn mà hai người cũng sẽ không hạnh phúc.” Nguyễn Tuyết Mạn cúi đầu, nước mắt cứ tí tách tuôn rơi.

Tổ Diệp có thể tưởng tượng ra lúc đó mẹ đã đau lòng đến mức nào.

Cô biết chuyện Nguyễn Tuyết Mạn đưa Diệp Ngọc tới tìm mẹ, đúng là vượt đường sá xa xôi. Lúc ấy cô còn nhỏ, Nguyễn Tuyết Mạn đã

nói gì với mẹ cô không rõ, chỉ đứng từ xa nhìn. Sau đó Diệp Ngọc đi tới, giận dữ nhìn cô và nói: Mày không được phép cướp bố của tao, nếu không tao nhất định sẽ giết chết mày!

Câu nói ấy cho tới tận bây giờ vẫn còn vọng mãi trong đầu Tố Diệp.

Giọng nói tuy non nớt nhưng lại cực kỳ ác độc.

“Mẹ con mãi không nói gì. Dì cứ nhìn chị ấy, thật sự rất đổ kị về đẹp của chị ấy. Chị ấy đẹp như thế, kể cả chỉ im lặng thôi vẫn đẹp.”

Nguyễn Tuyết Mạn nói tiếp: “Chị ấy đã trầm mặc rất lâu rồi nói với dì: Cô yên tâm, tôi sẽ không phá hoại gia đình của cô đâu!”

Trái tim Tố Diệp thắt lại đau đớn. Giây phút này cô lại căm hận Nguyễn Tuyết Mạn.

“Dì đã lấy thân phận con dâu trưởng nhà họ Diệp, phu nhân nhà họ Diệp để đổi mặt với mẹ con. Dì cũng luôn tự lừa mình lừa gạt rằng chị ấy mới là kẻ thứ ba. Dì tưởng cứ thế có thể sống cả đời.” Nguyễn Tuyết Mạn nói không thành lời: “Nhưng, ông trời công bằng lắm. Tiểu Diệp! Dì đã hủy hoại hạnh phúc của mẹ con. Để bây giờ ông trời lại hủy diệt hạnh phúc của dì. Con trai và con gái của dì, đây chính là quả báo của dì! Nhưng chúng vô tội mà. Tại sao lại trừng phạt chúng chứ? Tại sao không để dì chết luôn đi? Dì chấp nhận dùng toàn bộ quãng đời còn lại để đổi lấy bình an cho chúng nó...”

Tố Diệp thở dài nặng nề.

“Dì có lỗi với mẹ con, cũng có lỗi với con. Dì biết con sẽ không tha thứ cho dì đâu. Bây giờ dì có cầu xin con tha thứ thì cũng vô ích mà thôi.” Nguyễn Tuyết Mạn khóc rất dữ: “Dì chỉ hy vọng con có thể giúp Yêu Yêu giành được nhiều sự bảo đảm. Nó đang mang thai đứa con

của Diệp Uyên. Dì không muốn cháu nội của mình vừa chào đời đã phải sống khổ sở.”

“Yêu Yêu là bạn tốt nhất của tôi, tôi sẽ làm vậy vì cô ấy.” Trái tim Tố Diệp bức bách vô cùng. Cô đứng dậy, cuối cùng lại lãnh đạm bổ sung một câu: “Còn nữa, chuyện đã qua đừng nhắc lại làm gì. Đúng hay sai đã chẳng còn quan trọng nữa. Quan trọng là vẫn còn sống bình yên.”

Lời cô nói rõ ràng có ý tha thứ.

Nói xong, Tố Diệp cũng cảm thấy mình thật sự giải thoát rồi.

Nguyễn Tuyết Mạn nhìn cô như không tin vào mắt mình, rất lâu sau lại bật khóc đầy đau đớn...

Ở đầu kia Bắc Kinh.

Trong một hội quán gần Vọng Kinh.

Mùi hương thanh nhã.

Có trà thơm tỏa hương.

Các nhân viên mặc xường xám, ai nấy đều mỉm cười dịu dàng.

Sau khi một bàn trà được bê lên, các nhân viên phục vụ lịch sự rời đi, nhẹ nhàng đóng cửa.

Chỉ còn tiếng đàn sáo, u tịch, nhẹ nhàng.

Vincent thưởng thức trà, gạt đầu hài lòng sau đó nhìn lên người đàn ông đối diện: “Thế nào Bách Ngạn? Cậu suy nghĩ đến đâu rồi?”

Niên Bách Ngạn không uống trà, chỉ tùy hứng nghịch tách trà. Lốp men sứ cao cấp được anh nghịch trong lòng bàn tay, mát lạnh như ngọc thạch. Anh mỉm cười: “Tôi chỉ có thể hợp tác với ông. Nhưng, chuyện qua đó giúp đỡ ông, tôi không có hứng thú!”

“Ồ? Bây giờ cậu hợp tác với tôi thế nào đây?” Vincent tỏ ra thích thú.

“Nói trắng ra, tôi và ông chỉ có mối quan hệ trao đổi lợi ích.” Niên Bách Ngạn dựng đứng tách trà lên, rót thêm trà. Mùi hương xộc lên mũi.

“Tôi cần phải quay về Tinh Thạch, chỉ có thể thông qua sức mạnh của ông. Còn ông muốn phát triển mỏ kim cương bên Nam Phi cũng chỉ có thể nhờ tôi giúp sức.” Anh khẽ nhấp một ngụm trà: “Nói một cách chính xác hơn là tôi cần tiền của ông, ông cần quan hệ của tôi.”

Vincent trước nay vẫn rất ngưỡng mộ sự quyết đoán của Niên Bách Ngạn. Ông ta cười: “Giờ cậu hết tiền rồi?”

“Phía viện kiểm sát theo dõi sát sao, tiền vốn của tôi không thể chuyển sang ngoại tệ.” Niên Bách Ngạn cong môi: “Mà cho dù tôi có giàu có đến đâu thì so với ông chẳng qua cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc thôi.”

“Đừng nói thế! Cậu chỉ hơi thiếu may mắn một chút mà thôi.” Vincent chủ động rót thêm trà cho anh: “Thế nên, cậu gặp được tôi tức là cơ hội đến rồi.”

Hương trà từ từ lan tỏa.

“Cơ hội có lúc cũng đi kèm với nguy cơ.” Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn cười khế.

Vincent nhướng mày: “Sao lại nói vậy?”

“Vương quốc của ông không phải là nơi tôi muốn vào là được.”

Vincent cười phá lên: “Tôi đã đích thân tới mời cậu rồi, cửa lớn đang rộng mở trước mặt cậu, còn chuyện gì khó khăn nữa đây?”

Niên Bách Ngạn đặt tách trà xuống, tùy tiện dựa người ra sau, thản nhiên nói: “Vincent! Thứ ông cần, tôi không thể cho ông được!”

Quyển 13 - Chương 574: Một người đàn ông

Vincent từ tốn uống trà. Nghe xong câu ấy, ông ta mỉm cười: “Nói chuyện không thể chắc chắn như vậy được. Bách Ngạn! Thời thế có lúc này lúc khác. Thế nào gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt? Đạo lý này cậu hiểu rõ nhất.”

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng, khẽ cười.

“Bách Ngạn à! Cậu là người thông minh. Thật ra năng lực của cậu đâu chỉ có như bây giờ. Tại sao đi đâu cũng đụng phải vách tường? Một nguyên nhân rất lớn là vì người nhà họ Diệp trói buộc cậu. Giờ tôi thấy hết hoàn cảnh hiện tại của cậu. Nói trắng ra, cho dù chuyện của Diệp Ngọc không liên quan gì tới cậu thì phía viện kiểm sát và công an vẫn sẽ bám riết lấy cậu không buông. Rõ ràng họ đang muốn điều tra những chuyện của cậu một cách triệt để. Bây giờ việc cậu có thể làm là rời xa người nhà họ Diệp, càng xa càng tốt.” Vincent đặt mạnh tách trà xuống, bổ sung rành mạch: “Cũng bao gồm cả vợ cậu, Tố Diệp!”

Niên Bách Ngạn lại nghịch tách trà sau đó uống một hơi cạn sạch, lãnh đạm nói: “Quân tử phòng thân không phải thế mạnh của tôi. Thành thật xin lỗi, e là cả đời này tôi vẫn phải dính líu với người nhà họ Diệp rồi.”

Vincent nhìn anh chăm chăm: “Cậu điên rồi à?”

“Ông cứ coi như tôi bị điên đi.” Niên Bách Ngạn tỏ ra hờ hững: “Giữa ông và tôi chỉ có một cách thức hợp tác. Tôi giúp tôi mở rộng phía

Nam Phi. Nhưng điều kiện tiên quyết là ông phải lập tức chuyển trước một số tiền vào tài khoản ở ngân hàng Standard Chartered. Sau này tôi sẽ nói cho ông biết số tài khoản.”

Vincent hơi nheo mắt lại: “Chưa ai dám sai khiến tôi làm việc như vậy đâu.”

“Ông cũng là một người làm việc biết giữ lại đường lui. Thế nên tôi tin rằng trước khi tới tìm tôi, ông nhất định đã hiểu rõ tình hình Nam Phi. Thế nên, Vincent, ông đã tìm tới gặp tôi, chứng tỏ ông không còn người nào thích hợp nữa.” Gương mặt Niên Bách Ngạn rất thoải mái. Trên nét mặt anh tuấn mang theo một sự tự tin trời sinh.

Vincent nhìn anh rất lâu, bỗng nhiên bật cười.

Gật đầu nói với anh: “Đúng là hổ phụ sinh hổ tử.”

Niên Bách Ngạn mím môi.

“Được! Tôi đồng ý hợp tác với cậu theo phương thức này.” Vincent cười: “Nhưng cậu phải nhớ rõ, cậu muốn thu mua những cổ phần rải rác trên thị trường không phải là chuyện đơn giản. Nếu đã như vậy, ban đầu cậu không nên chuyển nhượng cổ phần trong tay mình.”

“Tinh Thạch không thể cứ mãi ở trong cục diện hai nhà Niên Diệp ngang sức ngang tài nữa. Về lâu về dài ắt sẽ tạo thành hai bè đảng trong hội đồng quản trị. Cổ phần của nhà họ Niên hòa vào cổ phần của nhà họ Diệp. Mục đích của tôi chính là giúp cho Tinh Thạch trở thành một chính thể.” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn kiên quyết: “Như vậy, chỉ ít sau này sẽ không rắc rối.”

Vincent tấm tắc.

“Một người như cậu mà không làm con rể của tôi, quả là đáng tiếc.”

“Tiếc là ở Trung Quốc chỉ cho phép hôn nhân một vợ một chồng.”
Niên Bách Ngạn từ tốn trả lời.

Vincent thẳng thắn hỏi: “So với Tố Diệp, con gái tôi kém nhiều lắm sao?”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Tôi chọn vợ, chỉ chọn người mình yêu. Đây là sự khác biệt!”

“Đừng tưởng tôi không biết quan hệ giữa cậu và Diệp Ngọc lúc trước.” Vincent cười nói: “Cậu là người ngay cả hôn nhân cũng có thể bán rẻ.”

Niên Bách Ngạn bình tĩnh phản bác: “Có những chuyện sau khi gặp được tình yêu đã không còn quan trọng nữa.”

Vincent ngợi khen: “Tôi thích cậu chính ở điểm này. Thế nên, vẫn ảo tưởng cậu có thể xem xét tới con gái tôi. Nhưng trông tình hình này, cậu thà bị người nhà Diệp liên lụy tới chết cũng không chịu rời đi rồi.”

“Nhà họ Diệp, có người tôi muốn bảo vệ.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn chột tối đi: “Vợ tôi, chính là bí mật cuối cùng tôi muốn bảo vệ, tôi không thể làm bất kỳ chuyện gì mạo hiểm. Thế nên trả giá thế chứ nhiều hơn nữa tôi cũng cam tâm tình nguyện.”

Vincent sửng ngờ: “Bách Ngạn! Cậu đang dùng một cách mạo hiểm.”

“Hết cách thôi! Sự tình từng bước ép tôi đến mức này, tôi không còn sự lựa chọn.” Niên Bách Ngạn nhìn Vincent và nói: “Khi cần thiết, tôi không sợ, đánh đổi bằng mạng sống.”

Vincent phải khiếp sợ vì ngưỡ khí của anh.

Khi nói tới câu cuối cùng, ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên nghiêm nghị. Con người sâu lại, đáng sợ một hố đen có thể nuốt chửng mọi thứ. Nhưng chẳng mấy chốc, anh đã phục hồi lại vẻ điềm nhiên của mình, giọng nói cũng thoải mái hơn.

“Vincent! Bảo cô con gái yêu của ông dừng tay đi! Đừng có chọc vào Diệp Diệp nữa. Vợ tôi mềm mại không để ai ức hiếp bao giờ đâu. Joey ở trước mặt cô ấy chẳng kiếm được chút hời nào đâu.”

Gương mặt Vincent thoáng một vẻ bối rối. Ông ta khó xử nói: “Cậu thật là...”

Đêm về.

Hơi nóng còn chưa tỏa đi.

Sau khi Niên Bách Ngạn ra khỏi phòng tập thể hình, Tổ Diệp cũng vừa tắm xong.

Cô bọc mái tóc lại, để hở ra cái cổ trắng muốt, mềm mại như thiên nga. Anh nhìn đến ngửa ngáy, bất giác bước lên, ôm lấy cô từ phía sau.

“Á!” Tổ Diệp hét lên kinh ngạc.

Lưng cô dính sát vào lồng ngực nhom nhóp mồ hôi của anh. Anh ở trần, nên có thể nhìn rõ từng múi cơ bắp. Cô giận hờn: “Em vừa mới tắm xong. Người anh toàn mồ hôi thôi, đừng ôm em!”

Niên Bách Ngạn bèn thả cô ra, cười lớn.

“Đáng ghét!” Cô mặc một chiếc váy thắt đai lưng, sau lưng đã ướt sũng, bèn với lấy chiếc khăn sạch lau qua.

“Anh giúp em!” Niên Bách Ngạn bước lên đón lấy chiếc khăn mặt, rồi lau lưng cho cô.

Thân hình cao lớn càng lúc càng gần sát. Anh cúi đầu, bờ môi men theo tóc mai cô, từ từ đi xuống rồi cọ sát nhẹ nhàng lên cổ cô.

“Đừng!” Tố Diệp nghiêng đầu.

Nhưng chỉ tạo cơ cho anh càng thêm tham lam.

“Người anh toàn mồ hôi thôi!” Cô kháng nghị.

Nhưng cánh tay rắn chắc của anh vẫn ôm chặt lấy cô, khi ma sát tạo thành những âm thanh mơ hồ, khàn khàn: “Thì tắm lại lần nữa, dù sao thời tiết cũng nóng nực.”

“Không đâu...”

Những lời còn lại chưa kịp thốt lên, cô đã bị Niên Bách Ngạn bế bổng lên, sai bước vào nhà tắm...

Niên Bách Ngạn như một con sói.

Quả thật đã ăn sạch sẽ cô trong phòng tắm.

Khi anh bế cô trở lại phòng ngủ, Tố Diệp đã mệt đến nỗi không nhấc tay lên nổi.

Niên Bách Ngạn mãn nguyện, dựa nghiêng lên đầu giường, bất giác

lại cúi xuống thơm người gái trong lòng. Cô nói trong mỗi mệ: “Râu anh chọc vào em rồi!”

Anh sờ cằm rồi phá lên cười.

“Này!” Tố Diệp nằm bò lên ngực anh, khẽ nói: “Hôm nay Nguyễn Tuyết Mạn đã xin lỗi em. Bà ấy còn kể rất nhiều chuyện liên quan tới mẹ em.”

Niên Bách Ngạn khẽ vuốt tóc cô: “Thế nên, em quyết định tha thứ cho bà ấy rồi?”

“Cái chết của Diệp Ngọc và Diệp Uyên đã đả kích rất lớn tới bà ấy. Em thấy bà ấy như vậy cũng rất xót xa.” Tố Diệp ngoan ngoãn kề sát bên anh, thở dài.

“Tha thứ đi!” Niên Bách Ngạn cũng thở dài: “Bất luận là đau khổ hay quan tâm, cuối cùng vẫn còn sống mới là quan trọng nhất.”

Tố Diệp giơ tay, nhẹ nhàng quấn quýt lấy bàn tay anh: “Xảy ra nhiều chuyện như vậy, em chẳng còn sức lực để thù hận nữa. Giống như Diệp Ngọc. Thật ra em rất ghét chị ta, nhưng chị ta không còn nữa, em lại rất buồn. Anh nói đúng, cho dù là người mình có hận thế nào đi nữa, tốt nhất là vẫn còn sống. Người đó phải sống thì mình mới có động lực để thù hận. Có lúc thù hận cũng là một loại sức mạnh.

Niên Bách Ngạn xoa đầu cô, hôn lên trán cô, dịu dàng nói: “Em nghĩ được như vậy chứng tỏ em đã bước ra được khỏi thù hận rồi. Như vậy rất tốt. Diệp Diệp! Anh mong sau này em luôn được sống vui vẻ.”

“Chỉ cần anh không rời xa em, em sẽ luôn vui vẻ.” Tố Diệp ôm chặt anh.

Niên Bách Ngạn rất nhạy bén. Thấy cô như vậy, anh bèn hỏi: “Joey tìm em rồi à?”

Sáng nay Joey gửi một tin nhắn như thế vậy mà buổi trưa lại không hề xuất hiện. Rõ ràng tin nhắn đó gửi để Tố Diệp đọc được.

Tố Diệp cũng biết không giấu được anh bèn ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh và nói: “Phải rồi! Cô ta còn ra giá một trăm triệu để mua anh đấy. Một trăm triệu cơ đấy! Ông xã à! Anh đáng giá thật!”

“Thế em định bán anh à?” Niên Bách Ngạn trêu chọc.

Tố Diệp ngẫm nghĩ: “Vậy thì em phải biết thái độ của chồng mình phía Vincent thế nào chứ.”

Niên Bách Ngạn cố tình chọc cô: “Vincent cũng có ý đó. Nói rằng Joey trẻ trung, xinh đẹp, không hề kém em.”

“Em già lắm à?” Tố Diệp lườm.

Niên Bách Ngạn giơ tay xoa xoa cằm cô, sau đó khẽ nâng mặt cô lên, quan sát kỹ lưỡng: “Cũng tạm ổn!”

“Thế nào gọi là cũng tạm?” Tố Diệp bực mình.

Niên Bách Ngạn nhin cười: “Tức là trông không giống mấy cháu mười sáu, mười bảy.”

“Niên Bách Ngạn! Anh yêu cầu cao quá rồi đấy!” Tố Diệp ngồi bật dậy: “Em cũng 29 tuổi rồi, anh còn đòi hỏi em phải trẻ như mấy cô bé 16, 17? Bây giờ em ra đường, rất nhiều người còn tưởng em mới ngoài 20 đấy! Anh tưởng mấy sản phẩm dưỡng da kia em mua phí tiền à? Đáng ghét!”

Nói rồi, cô định xuống giường.

Niên Bách Ngạn giữ cô lại: “Đi đâu đấy?”

“Đắp mặt nạ!” Tố Diệp tức giận không thôi.

“Đừng đắp nữa!” Niên Bách Ngạn vội vàng kéo cô trở lại lòng mình: “Còn trẻ mà sao không chịu nổi mấy câu nói đùa thế hả? Em mà còn dưỡng da nữa, người ta sẽ cho là anh dẫn con gái đi chơi đấy!”

Tố Diệp lại mềm người, liếc nhìn anh: “Nói thế mới phải chứ! Nếu không thì anh quá không biết ăn nói rồi.”

Niên Bách Ngạn không nhịn nổi cười, thu chặt tay lại. Cô gái này, đúng là chỉ thích nghe mấy lời khen.

“Thế anh tỏ thái độ ra sao? Một cô trẻ trung xinh đẹp là làm tim anh bồng bênh rồi à?”

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Trung Quốc ra đạo luật chẳng công bằng với đàn ông gì cả. Một vợ một chồng, khốn khổ quá!”

“Anh còn muốn năm thê bảy thiếp à?” Tố Diệp véo mạnh má anh.

Niên Bách Ngạn mặc kệ cô: “Thì anh cao giá thế cơ mà!”

“Vậy được! Ngày mai em sẽ nói chuyện với Joey, đồng ý bán lại!” Nói rồi Tố Diệp bấu một cái thật mạnh.

Niên Bách Ngạn hét lên đau đớn. Nha đầu này ra tay tàn độc thật!

“Niên Bách Ngạn! Anh quên lời em nói rồi phải không? Em đã nói với

anh rồi, anh mà dám phản bội em, em sẽ cắt người anh em của anh xuống, phôi khô làm thành lập xương mà!” Tố Diệp hần học nói.

Niên Bách Ngạn cố tình làm vẻ ngỗ ngàng: “Thế khi còn chưa bị phôi khô, có phải nên gấp rút hưởng lạc không?”

Tố Diệp ngăn người: “Anh có ý gì?”

“Ý tức là...” Niên Bách Ngạn cười xấu xa, lật người đè cô xuống, áp môi lên vành tai cô: “Anh lại muốn xử em rồi!”

Anh dùng hần từ ngữ trần trụi nhất.

Nhưng lại có thêm một chút tình ý trong cái ngang ngược.

Tố Diệp kêu lên một tiếng. Nhưng ngay lập tức, tiếng kêu đã bị môi anh chặn lại.

Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng nóng bỏng.

Hôm sau, lại là một ngày nóng nực.

Ve kêu ram ran.

Ngoài đường người cũng thừa thớt hơn.

Tháng tám ở thành phố Bắc Kinh, vừa nóng vừa mệt mỏi. Nhưng nơi có người ngồi đều phải có điều hòa đầy đủ.

Hôm ấy, Tố Diệp bất ngờ nhận được điện thoại của giáo sư Đinh. Giáo sư Đinh vốn dĩ định hẹn cô tới Sanlitun nhưng đang chiêu mộ nên để Tố Diệp chọn địa điểm, nói rằng có việc quan trọng cần bàn bạc với Tố Diệp.

Giọng điệu này chắc chắn là có việc cần nhờ.

Tố Diệp ngẫm nghĩ rồi nói với giáo sư Đình: “Vậy thì hẹn ở Lệ Đô đi!”

Vừa hay Tố Diệp cần tới đó mua đồ, cũng chẳng muốn chạy về Sanlitun nữa.

Giáo sư Đình cuống quýt đồng ý.

Cái chết của Diệp Uyên ảnh hưởng trực tiếp tới giá cổ phiếu của Tinh Thạch. Ngày mở sàn giao dịch, giá cổ phiếu đã rớt 7.6 điểm. Các cổ đông đều rơi vào trạng thái hoang mang. Chẳng mấy chốc đã xuất hiện hiện tượng bán tháo. Ngay sau đó, mọi người bán như ong vỡ tổ.

Có người bán ra, nhưng cũng có người mua vào.

Tố Diệp không hiểu mấy thứ ấy. Cô chỉ lơ mơ nghe thấy đám cổ đông nói hình như có hai thế lực đang giằng co. Như vậy, các cổ đông sẽ trở thành bia đỡ đạn.

Có lúc, Tố Diệp cảm thấy, không còn Tinh Thạch nữa cũng tốt, vậy thì thứ gông xiềng trên người cô cũng coi như được tháo bỏ.

Cô ngồi kế bên cửa sổ, từ xa đã nhìn thấy xe của giáo sư Đình. Sau khi đỗ cẩn thận, ông ta đi về phía nhà hàng, vừa lau vừa mồ hôi. Áo sơ mi trên người ông ta cũng đã ướt sũng. Thời tiết này quả là kinh hoàng, từng giây từng phút đều không thể rời xa cái điều hòa.

Thấy Tố Diệp đã tới, giáo sư Đình rất phấn khích. Còn chưa ngồi xuống, ông ta đã vào đề ngay: “Bác sỹ Tố! Lần này tôi cất công tới là để mời cô quay lại Liêm Chúng.”

Mặt trời mọc đằng Tây hay sao thế này!

Đến tận hôm nay, Tố Diệp vẫn còn nhớ rõ mình đã bước ra khỏi Liêm Chúng như thế nào.

“Có một bệnh án mà tất cả mọi người đều bó tay, đành phải cầu cứu tới cô.” Giáo sư Đinh khẩn thiết nói.

Tố Diệp không đáp lại ngay. Cô gọi nhân viên phục vụ tới, bảo cô ta lấy cho giáo sư Đinh một cốc trà đá, sau đó thờ ơ nói: “Bây giờ tôi quen sống cuộc sống nhàn hạ rồi. Với lại, tôi vẫn chưa tới hiệp hội làm giám định tinh thần, cho dù có muốn quay về làm cũng lực bất tòng tâm.”

Giáo sư Đinh nghe thấy vậy biết cô vẫn còn trách ông ta, bèn khuyên hết nước hết cái: “Tôi sẽ đích thân tới nói chuyện với hiệp hội. Bác sỹ Tố! Bệnh nhân này rất đặc biệt. Hà Minh và Phương Bội Lôi đều đã dùng đủ mọi cách rồi mà vẫn bó tay. Cô nghiên cứu chuyên sâu về phân tích giấc mơ, án này chỉ có thể giao cho cô giải quyết. Tôi nghĩ hiệp hội sẽ linh động thôi.”

“Ông muốn mời một bác sỹ tâm lý có vấn đề tới chữa trị cho bệnh nhân?” Tố Diệp cười nhạt.

Giáo sư Đinh lau mồ hôi: “Lúc này rồi, cô đừng nói giọng hờn dỗi nữa. Bác sỹ Tố! Kiểu gì cô cũng phải làm việc mà, đúng không? Lẽ nào cô định rời xa ngành này cả đời sao? Lẽ nào cuộc đời sau này của cô định sống bằng tiền tiết kiệm sao?”

Tố Diệp ngẫm nghĩ: “Quay về cũng được thôi, nhưng tôi muốn tăng 50% tiền lương.”

“Không thành vấn đề, nên làm vậy!”

Tố Diệp bàng hoàng. Xem ra người bệnh này đúng là khó nhằn đây, nếu không giáo sư Đinh sao có thể đồng ý một cách nhanh chóng như vậy? Vừa rồi chẳng qua cô cũng chỉ tiện mồm nói vậy thôi, mục đích là muốn ông ta biết khó mà lui.

Giáo sư Đinh gấp gáp nói: “Coi như cô đồng ý rồi đấy nhé! Tôi đưa tài liệu cho cô xem!”

Tố Diệp không còn cách nào khác. Hợp đồng còn chưa ký cơ mà, cứ làm việc tạm đã...

Trời tối, tại tứ hợp viện.

Niên Bách Ngạn nhận được điện thoại của Tố Diệp nói sẽ về muộn. Anh hỏi cô có chuyện gì, cô thần thần bí bí nói rằng khi nào về sẽ nói cho anh biết. Niên Bách Ngạn mỉm cười cúp máy. Anh đang định đi nấu cơm thì chuông cửa vang lên.

Anh ngỡ ngàng. Chắc chắn là vừa rồi Tố Diệp trêu chọc anh, không nhìn đã ấn ngay nút điều khiển.

Phải rất lâu sau anh mới nghe thấy động tĩnh. Có tiếng người đang thở dốc.

Niên Bách Ngạn bỗng cảm thấy không bình thường bèn xông ra ngoài phòng khách. Anh chợt chết sững, ngay lập tức trợn tròn hai mắt.

Có một người ngồi dựa vào cánh cửa. Là một người đàn ông, rất yếu.

Anh ấy ngẩng đầu lên, nhìn anh, thốt lên một tiếng ỉu xiu: “Bách Ngạn...”

Niên Bách Ngạn đứng đờ ra đó, quên cả tiến lên.

Là... Diệp Uyên!

Quyển 13 - Chương 575: Thoát chết trong gang tấc

Đó là Diệp Uyên.

Phải... chính là Diệp Uyên!

Người đã bị liệt vào danh sách tử vong từ lâu!

Bóng đêm ngoài cửa sổ dần trở nên sâu hút. Ánh đèn trong phòng khách rất tối, đến mức có thể bao trùm cả một người trong bóng tối, làm mờ cả tầm nhìn.

Nhưng ánh mắt Niên Bách Ngạn thì sắc lẹm, như một con chim cu gáy đen.

Anh ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm người đàn ông ngồi ở một góc còn lại. Anh khẽ nhíu mày, nét mặt cực kỳ nghiêm túc.

Người đàn ông đối diện chắc chắn là Diệp Uyên, nhưng trông vô cùng thảm hại.

Chẳng biết anh ấy kiếm đâu chiếc áo sơ mi để khoác lên người mình, rồi lại mò đâu được chiếc mũ lưỡi trai đội lên đầu. Nếu không phải một người anh đã thân thuộc, chắc chắn không thể nào hình dung đây là Diệp Uyên.

Anh ấy ăn mỳ như chết đói.

Đây đã là bát mỳ thứ ba Niên Bách Ngạn bê lên rồi.

Thấy bát mỳ chỉ còn vài miếng nữa là thấy đáy, Niên Bách Ngạn bèn hỏi anh ấy, có muốn ăn thêm bát nữa không.

Diệp Uyên lắc đầu, uống cạn nước mỳ trong bát rồi đặt bát xuống, nấc cụt một tiếng.

Niên Bách Ngạn cảm khái trong lòng. Phải đói bao lâu rồi mới ăn ngấu ăn nghiến đến mức này? Bình thường Diệp Uyên và Tố Diệp giống nhau y như đúc, đều không thích ăn mỳ. Không hổ là hai anh em!

Diệp Uyên ăn mỳ xong thì nhìn chăm chăm vào bát mỳ, ánh mắt cũng không di chuyển, cả người dường như đã khởi động chế độ ngồi im, không nhúc nhích.

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện, quan sát anh ấy với vẻ hồ nghi.

Sự bàng hoàng trong lòng đã qua đi, chỉ còn lại vô vàn những câu nghi vấn.

Nhưng ánh mắt anh nhanh chóng liếc thấy một mảng ướt sũng trên quần bò của Diệp Uyên, ngay vị trí đầu gối.

Là máu?

“Anh bị thương?” Niên Bách Ngạn khẽ hỏi.

Lúc này Diệp Uyên mới có phản ứng. Anh ấy đặt tay lên đầu gối rồi giơ lên. Từng ngón tay gầy dính đầy máu.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, chuẩn bị đi lấy hộp bông băng.

“Niên Bách Ngạn!” Diệp Uyên gọi giật anh lại.

Niên Bách Ngạn dừng bước, quay đầu nhìn anh ấy.

“Người đã từng thoát chết một lần, không màng tới mấy vết thương cõn con này đâu!” Thanh âm của Diệp Uyên rất kìm nén. Đến cả gương mặt anh cũng u lạnh đến kinh người.

Niên Bách Ngạn nghe xong, lại ngồi xuống sofa.

Cả hai người lại trầm mặc.

Chiếc đồng hồ treo trên tường tích tắc nhảy từng tiếng.

Trong chiếc gương lớn là bóng hình của Diệp Uyên.

Cái bóng đội chiếc mũ lưỡi trai, gương mặt gần như chìm trong bóng tối.

Niên Bách Ngạn giơ tay định bật đèn lên cho sáng thì nghe thấy Diệp Uyên mơ hồ nói: “Cứ để vậy đi!”

Tay anh chợt khựng lại.

“Tôi đã quen với bóng tối rồi.” Diệp Uyên hạ thấp giọng.

Niên Bách Ngạn lại một lần nữa nhú mày.

Anh không chủ động hỏi chuyện của Diệp Uyên mà chỉ im lặng quan sát anh ấy. Còn Diệp Uyên, rõ ràng vừa uể oải vừa hoang lạnh. Một lúc rất lâu sau, anh ấy mới lên tiếng một lần nữa, giọng khàn đặc.

“Niên Bách Ngạn! Cậu có bao giờ muốn tôi chết không?”

Niên Bách Ngạn không ngờ anh ấy lại hỏi vậy nên hơi ngẩn người:
“Anh nói gì cơ?”

Trong ánh đèn tù mù, Diệp Uyên chậm rãi ngẩng đầu. Đôi mắt được che giấu dưới vành mũ. Gò má anh ấy đã gầy sọp hẳn đi. Ngay cả khuôn cằm cũng nhọn hoắt, sắc lẹm như một lưỡi dao.

Anh ấy nhìn Niên Bách Ngạn, hỏi rõ từng từ: “Cậu có bao giờ muốn tôi chết không?”

“Anh nghi ngờ em là hung thủ hãm hại anh?” Niên Bách Ngạn khẽ hỏi.

Diệp Uyên nhìn thẳng vào gương mặt anh: “Bây giờ tôi không tin bất kỳ ai cả!”

“Vậy anh còn tới tìm em làm gì?” Giọng Niên Bách Ngạn trầm hẳn xuống.

Diệp Uyên không thu lại ánh mắt. Trong bóng tối, đôi mắt ấy đỏ sọng như một dã thú, thấp thoáng một vẻ cảnh giác và hoảng sợ không thể gọi thành tên. Anh ấy lên tiếng: “Niên Bách Ngạn! Bây giờ cuối cùng tôi đã hiểu lời của cậu có ý gì rồi. Cậu thường nói với tôi thương trường như chiến trường, vì lợi ích con người có tàn sát lẫn nhau. Trước đây tôi chưa bao giờ tin câu nói này, nhưng bây giờ tôi đã tin rồi.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Niên Bách Ngạn hỏi.

Diệp Uyên cúi đầu, trầm ngâm giây lát rồi hỏi: “Có thuốc không?”

Niên Bách Ngạn lấy bao thuốc, rút ra một điếu, rồi vút chỗ còn lại cho

Diệp Uyên. Diệp Uyên đón lấy, nhặt lấy một điều, ngậm lên miệng, lần sờ bật lửa trên mặt bàn rồi châm lên.

Gương mặt anh ấy mềm hẳn đi sau làn khói thuốc.

“Là chú hai tôi!” Sau khi rít một hơi, Diệp Uyên nói thẳng.

Niên Bách Ngạn ngồi đối diện không quá kinh ngạc.

Anh không lên tiếng chỉ im lặng hút thuốc, đợi Diệp Uyên tiếp tục kể.

Sau khi nhìn biểu cảm đó của Niên Bách Ngạn, Diệp Uyên cay đắng cười: “Cậu bình tĩnh như vậy, hoặc là đã nghi ngờ ông ta từ lâu, hoặc là cùng cá mè một lứa với ông ta.”

Niên Bách Ngạn không giận, ngữ khí và ánh mắt đều nhạt nhòa như nhau.

“Suy nghĩ trong lòng anh thiên về lý do thứ nhất hơn.”

“Phải! Vì tôi không còn có thể tin tưởng nữa.” Diệp Uyên nghiêng rằng.

Niên Bách Ngạn hơi dựa người ra sau ghế, nhẹ nhàng nhả ra ngoài một làn khói. Từng chữ bật rành mạch khỏi kẽ răng: “Em và chú hai của anh không cùng chí hướng, không hợp suy nghĩ.”

Diệp Uyên nhìn anh qua làn khói thuốc: “Thế nên, cậu phải giúp tôi! Niên Bách Ngạn! Bây giờ chỉ còn cậu có thể giúp tôi thôi.”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy, trầm mặc.

“Chú hai tôi muốn giết tôi diệt khẩu.” Diệp Uyên rít thật mạnh, nhả khói. Bàn tay kia đã cuộn chặt lại từ lâu.

Anh ấy chậm rãi kể lại những chuyện xảy ra buổi tối hôm đó...

...

Tối đó, sau khi từ công ty ra, Diệp Uyên tới ngay bữa tiệc của đám bạn. Trước đây khi chưa kết hôn, mấy kiểu tụ tập này anh đều sẽ ở qua đêm. Nhưng bây giờ có vợ rồi, Lâm Yêu Yêu lại còn mang thai, thế nên anh từ chối lời mời giữ lại của bạn bè, rời khỏi đó dưới sự châm chọc của họ.

Nơi để xe cách nơi ăn uống khá xa, lại còn là một con đường rất tối. Khi ấy, anh cũng đã ngà ngà say, liếc mắt bỗng phát hiện một cái bóng, lén la lén lút lướt ngang qua.

Lúc ấy Diệp Uyên không suy nghĩ nhiều, nghĩ rằng do mình hoa mắt, hoặc có thể nếu thật sự nhìn thấy bóng người chưa biết chừng lại là kẻ trộm hay gì đó. Tóm lại không liên quan quá nhiều tới anh.

Anh chỉ muốn mau chóng về nhà với Yêu Yêu.

Diệp Uyên là một cơ trưởng, bình thường lái máy bay an toàn luôn phải đặt lên hàng đầu. Thế nên anh chắc chắn sẽ không lái xe khi đang say. Anh bèn vội tìm một người lái thuê trên đường tới bãi đậu xe.

Người lái xe tìm được dọc đường.

Diệp Uyên lái xe ra khỏi bãi trước. Đường ở đây khá vắng vẻ, về đêm xe ít, người cũng ít, thế nên Diệp Uyên vẫn có thể lái xe ra đường. Anh lái rất chậm, tới nơi đông người thì dừng lại.

Người lái thay nhanh chóng tới kịp, gõ vào cửa kính.

Diệp Uyên không ngờ cậu ta còn khá trẻ, dáng người cao ráo, nụ cười tươi rói.

Hai người đổi chỗ cho nhau.

Diệp Uyên ngồi lên ghế sau, nói địa chỉ cho cậu ta biết.

Cùng là đàn ông nên hai người có nhiều chuyện để nói. Cậu ta là một thanh niên tới từ Sơn Tây, ban ngày làm trong một công ty quảng cáo, buổi tối lái xe thuê kiếm thêm.

Diệp Uyên đã uống hơi say nên không nói nhiều.

Anh hỏi cậu ta tại sao phải làm nhiều việc như thế.

Cậu nhóc thật thà cười đáp: Vợ em có bầu rồi, em kiếm thêm ít tiền, rồi về quê mua căn nhà, coi như an cư lạc nghiệp.

Diệp Uyên nghĩ bụng cậu nhóc kiếm sống cũng không dễ dàng gì, quyết định lát nữa về tới nhà sẽ trả cho cậu ta gấp đôi tiền công. Chẳng vì lý do gì khác, chỉ vì cậu ta cũng có một người vợ đang mang bầu.

Cậu nhóc cũng khá dẻo miệng, hỏi anh: Anh trai làm nghề gì vậy?

Diệp Uyên không nói mình là chủ tịch Tinh Thạch. Anh nói với cậu ta: Tôi lái máy bay.

Cậu nhóc cực kỳ phấn khích: Thì ra anh là cơ trưởng à! Em chưa bao giờ được gặp cơ trưởng đâu!

Thế là bắt đầu ăn nói đĩnh đạc hơn.

Qua khoảng thời gian trò chuyện này, Diệp Uyên cũng tinh táo hơn không ít. Cậu nhóc lại nói: Anh à! Khu nhà anh cực kỳ đắt đỏ. Em từng nghe bạn em kể, trong đó toàn người giàu thôi.

Diệp Uyên nói với cậu ta: Chỉ cần cậu nỗ lực làm việc, nhất định rồi sẽ có căn nhà của riêng mình.

Cậu nhóc bật cười ha ha: Em chỉ không muốn vợ em vất vả thôi!

Cứ như vậy, hai người vừa nói vừa cười đi lên đường cao tốc.

Lúc này, xe đi ở đây cũng không quá nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn hẳn.

Bỗng nhiên, đằng sau có đèn xe lóe lên.

Xe của Diệp Uyên lập tức tránh sang bên cạnh. Cậu nhóc lái xe hét lên: Anh à! Phanh của chiếc xe này sao lại không ăn vậy? Diệp Uyên quả thực cũng sửng sốt. Anh còn chưa kịp định thần lại thì đã cảm thấy cả người như bay lên không trung, sau đó xoay tròn đến chóng mặt, cuối cùng bên tai vang lên một tiếng “ầm”.

Chiếc xe húc đổ rào chắn, lăn thẳng xuống rùng cây phía dưới đường cao tốc.

Chiếc xe đã bị lật.

Ý thức mà Diệp Uyên có được chỉ đủ để nhìn thấy lớp lá cây rậm rạp

trên đỉnh đầu và một màu đen dày đặc. Hai tai ong ong vang dội, chẳng nghe được tiếng gì nữa. Anh muốn động đậy hai tay hoặc hai chân bỗng phát hiện chỉ uổng công vô ích.

Cả người anh bị kẹp dưới ghế xe, dây an toàn thít chặt khiến anh đau đớn. Nửa đầu của anh thò ra ngoài cửa xe. Còn cậu nhóc lái thuê kia thì không thấy động tĩnh gì hết.

Dần dần, tất cả đau đớn như ùa về.

Anh cảm thấy cả người mình như bị đập vỡ vụn.

Có một khoảnh khắc, anh cảm thấy mình sắp chết rồi.

Trước mắt mơ hồ xuất hiện gương mặt của Lâm Yêu Yêu. Cô nhìn anh rồi vuốt ve gương mặt anh.

Anh rất muốn nhắm mắt lại.

Mí mắt trĩu nặng chỉ chực sụp xuống.

Thính giác cũng dần dần quay trở về.

Có tiếng gì như tiếng nước rỏ xuống đất, tí tách, tí tách, tốc độ rất nhanh.

Anh ngửi thấy mùi xăng.

Một mùi xăng nồng nặc.

Anh thầm hiểu ra. Chiếc xe đã bị va đập quá nghiêm trọng, đã bắt đầu chảy dầu rồi.

Diệp Uyên nghĩ rằng mình chỉ còn cách thần chết một bước chân nữa thôi.

Rất gần, gần lắm rồi...

Gần tới mức, anh đã có thể ngửi thấy mùi của cái chết.

Mà đúng lúc ấy, ý thức của anh lại vô cùng tỉnh táo.

Trước khi xe lật, cậu nhóc lái thuê có kinh hoàng thốt lên rằng phanh xe không ăn!

Phanh xe, sao có thể không ăn?

Chiếc xe này anh vừa mới bảo dưỡng cách đây mấy hôm, hoàn toàn không có vấn đề gì. Sao bỗng nhiên phanh xe lại không hoạt động?

Có người giở trò!

Đó là một suy nghĩ rõ ràng hiện lên trong đầu Diệp Uyên.

Có người muốn hại anh, không phải muốn hại anh mất hết tất cả mà là muốn lấy mạng của anh!

Diệp Uyên chợt nhớ tới bóng người lén la lén lút mà mình liếc thấy nơi bãi đậu xe, nhớ tới cái chết của Diệp Ngọc, nghĩ rằng một khi mình chết rồi thì sẽ có những chuyện gì xảy ra...

Anh càng nghĩ trong lòng càng giá lạnh.

Bên tai vang lên những tiếng cựa quậy, cùng một thanh âm yếu ớt: Cứu tôi...

Diệp Uyên giật nảy mình!

Phải, anh không thể chết được!

Nếu không, Yêu Yêu phải làm sao? Con anh phải làm sao? Mẹ phải làm sao?

Tiếng xăng chảy ra càng lúc càng gấp gáp, tình thế càng lúc càng nguy hiểm.

Nhờ có ý chí muốn sống mãnh liệt, Diệp Uyên liều mạng bò ra ngoài. Cuối cùng, anh đã thoát được khỏi xe. Anh quay đầu lại nhìn. Cậu nhóc lái thuê kia đang cầu cứu anh, cầu xin anh giúp đỡ.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Uyên là bất chấp nguy hiểm để lôi cậu ta ra ngoài.

Nhưng tình trạng chảy xăng của chiếc xe càng ngày càng nghiêm trọng. Quan trọng hơn cả là...

Diệp Uyên nghĩ tới kẻ hại chết anh!

Anh dừng tay lại.

Hồn hển ngồi sụp ở đó.

Cậu nhóc lái thuê nhìn anh bằng ánh mắt tuyệt vọng, cứ nhìn anh mãi không rời.

Một giây sau đó, chiếc xe nổ tung.

Trong khoảnh khắc, cả bầu trời sáng bừng lên.

...

“Cứ như vậy, nhân lúc cảnh sát hình sự và cảnh sát giao thông kịp tới hiện trường, tôi đã rời khỏi đó.” Diệp Uyên đã hút tới điều thuốc thứ hai, cả người chìm đắm trong ký ức u ám.

Điều thuốc đầu tiên của Niên Bách Ngạn đã bị dập tắt trong gạt tàn. Anh ngồi đó, trầm mặc nhìn anh ấy.

Sau khi nghe anh ấy kể lại mọi chuyện, anh lên tiếng: “Cũng tức là, cậu nhóc lái thuê kia đã làm kẻ thế mạng cho anh.”

“Lúc đó tôi không có sự lựa chọn!” Diệp Uyên nghiêng răng.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn ngưng tụ lại. Anh dần mạnh: “Lúc đó anh hoàn toàn có thời gian cứu cậu ta ra!”

“Tôi nói rồi, tôi không có sự lựa chọn!” Diệp Uyên bức bội nâng cao giọng: “Đây là một âm mưu. Nếu không nhìn thấy thi thể, đối phương chắc chắn không chịu từ bỏ!”

“Thế nên anh đã tháo nhẫn cưới của mình vứt vào xe?” Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy bằng ánh mắt giá lạnh.

Diệp Uyên gật đầu: “Tôi biết mình có lỗi với cậu nhóc đó. Nhưng lúc ấy, tôi bắt buộc phải có một người chết thay!”

Niên Bách Ngạn không nói gì nữa, chỉ nhìn anh ấy chăm chăm.

“Cậu cảm thấy tôi rất đáng sợ sao? Nhưng Niên Bách Ngạn! Khi con người ta đối mặt với sống chết, ai cũng ích kỷ cả thôi. Nhất là một người bước chân ra khỏi quỷ môn quan như tôi càng hiểu rõ đạo lý này.” Ánh mắt Diệp Uyên cũng chẳng ấm áp hơn chút nào: “Người

không vì mình trời chu đất diệt!”

“Cậu ta cũng có vợ và một đứa con chưa chào đời.”

“Thế nên, tôi sẽ bù đắp cho cậu ta. Tôi sẽ không để cậu ta chết oan đâu.” Diệp Uyên cắn chặt răng.

Niên Bách Ngạn lãnh đạm nhìn vào mắt anh ấy: “Diệp Uyên! Em thấy anh điên rồi!”

“Kẻ điên thật sự là chú hai của tôi. Ông ta lại muốn giết tôi để diệt khẩu! Ông ta là người thân của tôi, người thân với nhau mà cũng có thể tàn sát. Trên đời này còn điều gì đáng để tin tưởng đây?” Răng Diệp Uyên nghiến vào nhau ken két.

Niên Bách Ngạn không tiếp tục vấn đề vừa rồi nữa. Anh hỏi: “Làm sao anh biết là do chú hai của mình làm?”

“Sau khi thoát chết tôi đã về nhà một lần. Lúc đó tôi vẫn chưa biết kẻ đứng đằng sau là chú hai.” Diệp Uyên thở gấp: “Tôi nhìn thấy chú hai từ trong nhà mình đi ra. Mẹ tôi ra ngoài tiễn ông ta. Ông ta an ủi mẹ tôi, bảo mẹ tôi cố nén đau thương. Sau khi mẹ tôi đi vào, tôi đang định đi lên gọi ông ta thì nghe thấy ông ta nhận một cú điện thoại. Lúc đó trời rất tối, ông ta không nhìn thấy tôi. Nhưng tôi thì nghe rất rõ ông ta hỏi đối phương: Cậu có chắc chắn cái xác đó là của Diệp Uyên không? Cậu phải đảm bảo rằng nó đã chết rồi cho tôi.”

Nói tới đây, Diệp Uyên lại nghiến răng, ngược lên nhìn Niên Bách Ngạn: “Cậu có biết lúc đó tâm trạng của tôi thế nào không? Tôi không tin, người muốn giết mình lại là chú hai của mình, là chú hai từ nhỏ đã rất yêu quý tôi!”

Gương mặt Niên Bách Ngạn đăm chiêu.

“Thế nên tôi không dám về nhà, tôi không muốn đánh rần động cỏ.” Diệp Uyên kiềm chế, nói tiếp: “Tôi dùng bộ vest trên người đổi lấy một bộ quần áo gọn gàng hơn. Mấy ngày nay tôi đều đang âm thầm quan sát chú hai. Sau khi mọi người chắc chắn là tôi đã chết, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy ông ta lén lút đưa cho một người một khoản tiền. Người đó sau khi cầm được tiền thì rất sung sướng, nói với ông ta rằng, sau này muốn giết ai chỉ cần tìm hắn ta là được. Hắn ta vừa quay đầu bỏ đi thì chú hai tôi đã lập tức giết chết hắn để diệt khẩu.”

Đầu mày Niên Bách Ngạn càng nhíu chặt hơn: “Tận mắt anh nhìn thấy?”

“Đúng vậy!” Diệp Uyên nghiêng răng kèn kẹt...

Quyển 13 - Chương 576: Không có ai tốt hẳn, không có ai xấu hẳn

Khoảng thời gian này Diệp Uyên sống những tháng ngày người không ra người, ma không ra ma. Vì tất cả ví tiền, điện thoại đều để lại trong xe, anh ấy không khác gì một kẻ nghèo rớt mùng tơi, chỉ còn cách uống nước cho đỡ xót ruột. Anh ấy chính tai nghe được chú hai chính là hung thủ hãm hại mình, tận mắt nhìn thấy chú hai ra tay giết người. Tất cả những điều ấy khiến Diệp Uyên lực bất tòng tâm.

“Bây giờ cho dù tôi có chủ động xuất hiện cũng không có chứng cứ chứng minh chú hai giết người.” Diệp Uyên nắm mạnh tay lên sofa.

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Anh ấy nói không sai. Cho dù bây giờ Diệp Uyên chạy tới nói với cảnh sát rằng Diệp Hạc Thành đã thuê sát nhân thì Diệp Hạc Thành cũng có thể mời luật sư bào chữa. Diệp Uyên không có chứng cứ xác đáng, không thể chỉ nói rằng anh ấy đã nhìn thấy hoặc đã nghe thấy. Ở một thời đại mà ngay cả đoạn ghi âm cũng không thể coi là chứng cứ xác thực như ngày nay thì bắt buộc phải có một bằng chứng rõ ràng và không có điều gì để nghi ngờ mới được.

Chắc chắn Diệp Hạc Thành sẽ không thừa nhận, bất luận chuyện này có phải do ông ta làm hay không.

Luật sư ông ta tìm chắc chắn cũng không phải hạng vô dụng, tất sẽ công kích rằng Diệp Uyên cố ý hãm hại, bẻ lại bằng mục đích muốn diệt trừ Diệp Hạc Thành.

Tới lúc ấy, thể nào cũng khiến bên ngoài nói ra nói vào. Kẻ cùng ngành ngồi xem trò vui, người ngoài ngành dòm ngó cổ phiếu. Cả hai loại người đều không có gì khác biệt, đều cười sung sướng trên nỗi đau của người khác.

Đối với Tinh Thạch mà nói, đây càng là một đả kích tột tể.

“Thế nên Niên Bách Ngạn! Cậu nhất định phải giúp tôi!” Ánh mắt Diệp Uyên trở nên lạnh ngắt.

Niên Bách Ngạn trầm tư: “Không phải anh không tin em sao?”

“Vậy tôi còn biết tin ai đây? Cậu từ Tinh Thạch mà ra. Người giở trò sau lưng chính là chú hai tôi. Hôm nay tôi đã chấp nhận tới tìm cậu tức là đã đánh cược rằng cậu không có quan hệ với ông ta.”

Niên Bách Ngạn lại hút thêm một điếu thuốc khác: “Bây giờ trong hội đồng quản trị, chú hai anh đang rất được lòng người. Mấy năm nay ông ta ngụy trang rất khéo, đường đường là một người tốt. Cho dù bây giờ bỗng nhiên tố cáo ông ta giết người, cũng chưa chắc đã được như ý nguyện.”

“Tôi hiểu chứ. Thế nên tôi không quay về nhà, cũng không tìm bất kỳ ai, chỉ tới tìm cậu thôi.” Diệp Uyên hơi nheo mắt lại: “Nếu để ông ta biết được tôi vẫn còn sống thì chắc chắn ông ta sẽ cẩn thận hơn, có thể còn nghĩ những cách khác nữa. Tôi sợ ông ta làm hại mẹ tôi, Yêu Yêu và đứa bé. Tôi không thể mạo hiểm được.”

“Yêu Yêu rất đau lòng.” Niên Bách Ngạn cảm thấy cần phải nhắc nhở

anh ấy một câu.

Diệp Uyên bỗng chốc ỉu xiu, cúi gằm xuống. Điều thuốc trên tay cuối cùng cũng cháy hết, làm bỏng ngón tay anh ấy. Nó chột run lên, thế rồi đầu lọc rơi xuống nền nhà.

Anh ấy nhặt lên, cho vào trong gạt tàn.

Rất lâu sau, anh ấy mới lẩm bẩm: “Đau lòng... còn hơn là mất mạng.”

“Anh không sợ cô ấy đau lòng quá mức sao?”

Diệp Uyên ngẩng đầu nhìn Niên Bách Ngạn, há hốc miệng, một lúc sau mới nói: “Cô ấy... có lẽ không quá đau lòng đâu. Cô ấy từ trước tới giờ không yêu tôi. Mặc dù tôi không muốn thừa nhận điều này.”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn không vui. Anh quát to: “Diệp Uyên! Anh đúng là hồ đồ!”

Diệp Uyên giật nảy mình.

“Vợ anh quá đau lòng. Việc an ủi, động viên cô ấy vốn dĩ là phận sự của anh. Giờ thì sao? Bây giờ vợ em ngày nào cũng phải tới dỗ dành vợ anh. Anh không áy náy sao? Thời gian gần đây, Yêu Yêu khóc tới nỗi sắp mù tới nơi, tên khốn nhà anh vẫn còn nghĩ cô ấy không yêu anh?” Niên Bách Ngạn chỉ muốn đấm một cú cho anh ấy tỉnh ra.

Sau khi bị Niên Bách Ngạn mắng cho một thôi một hồi, Diệp Uyên cứ dờ dẩn.

Niên Bách Ngạn cũng không quát mắng Diệp Uyên nữa. Anh bình tĩnh lại, rút một hơi thuốc rồi nói: “Thế nên, anh tự quyết định đi!”

“Vẫn không thể nói cho cô ấy được...” Diệp Uyên hết như một hồn ma bất lực.

Niên Bách Ngạn nhướn mày.

“Nếu cô ấy thật sự yêu tôi thì tôi càng không thể để cô ấy gặp nguy hiểm.” Diệp Uyên trở nên căng thẳng, nhìn Niên Bách Ngạn bằng ánh mắt cầu cứu: “Cậu nhất định phải giúp tôi, rồi bảo Tiểu Diệp ở bên cạnh Yêu Yêu nhiều một chút.”

“Anh cũng không để Tiểu Diệp biết chuyện này?”

“Đúng thế!” Ánh mắt Diệp Uyên chột dưng lên thù hận: “Trước khi chuyện này kết thúc, cậu không thể để bất kỳ ai biết tôi vẫn còn sống!”

Niên Bách Ngạn im lặng, coi như thỏa hiệp.

Anh ấy có sự lựa chọn của mình, Niên Bách Ngạn cũng không thể gượng ép.

“Diệp Hạc Thành giết người, rõ ràng là xử lý rất gọn gàng. Ngay cả anh cũng không biết thi thể được giấu ở đâu.”

Diệp Uyên gật đầu: “Tôi nghi ngờ ông ta đã tiêu hủy cái xác lâu rồi.”

“Chứng cứ của ông ta rất khó nắm bắt.”

“Nhất định sẽ để lộ sơ hở.” Diệp Uyên đã ăn ba bát mì, bây giờ ít nhiều cũng có sức lực hơn một chút, nói năng cũng rõ ràng hơn.

Niên Bách Ngạn ngấm nghĩ giây lát, gạt tàn thuốc rồi nói với vẻ suy

tư: “Chú hai của anh đúng là rất đáng nghi. Bây giờ giá cổ phiếu của Tinh Thạch đang biến động, có một thế lực đang không ngừng mua lại các cổ phiếu được bán ra. Nếu người này là chú hai của anh vậy chắc chắn ông ta có một nguồn vốn khổng lồ. Diệp Uyên! Thường ngày anh qua lại với ông ta nhiều hơn em. Anh thử cố nhớ lại xem, ông ta hay tiếp xúc với loại người nào, hoặc là có quan hệ mật thiết với ai?”

Diệp Uyên ngẫm nghĩ hồi lâu, sau đó nói: “Tôi nhớ có một lần ông ta tiếp nhận một công ty Đài Loan. Tinh Thạch và công ty này chưa bao giờ hợp tác kinh doanh, nhưng ông ta kiên trì dùng công ty đó. Lúc ấy tôi không lo lắng chuyện của công ty nên để mặc cho ông ta sắp xếp. Bây giờ nghĩ lại có lẽ công ty đó thật sự có vấn đề.”

“Công ty đó tên là gì?”

“Là... công ty Long Thạch.” Cuối cùng Diệp Uyên cũng nhớ ra cái tên này.

Niên Bách Ngạn ra sức tìm kiếm những thông tin liên quan tới đó trong đầu nhưng chẳng có gì.

“Là một công ty nhỏ?” Anh hỏi.

Diệp Uyên lắc đầu: “Tôi không rõ!”

Niên Bách Ngạn dập tắt điếu thuốc, lãnh đạm nói: “Em sẽ điều tra chuyện này!”

“Cảm ơn!”

“Thời gian này anh định ở đâu?”

Gương mặt Diệp Uyên toát lên một vẻ khó hiểu: “Sau đây có thể phải làm phiền cậu rồi.”

Niên Bách Ngạn ngẩn người.

“Nhà cậu có nhiều phòng trống. Tôi ở đây là an toàn nhất, dưới hầm cũng được.” Diệp Uyên nói.

Niên Bách Ngạn không thể không nhắc nhở anh ấy: “Ban ngày có lúc Diệp Diệp vẫn ở nhà đấy.”

“Tôi không ra ngoài phòng đâu.” Diệp Uyên chỉ vào chân: “Vớ lại tôi cần một nơi yên tĩnh để dưỡng thương.”

Niên Bách Ngạn nghĩ thấy cũng phải. Anh cũng không thể nhìn Diệp Uyên chạy ra ngoài. Lỡ như bắt gặp Diệp Hạc Thành thì phải làm sao? Trước khi chuyện này được làm sáng tỏ, vẫn phải thận trọng là hơn.

“Được!” Niên Bách Ngạn đồng ý: “Nếu anh thật sự muốn hoạt động chân tay thì tốt nhất là đợi tới khi Diệp Diệp đi ngủ. Đừng để cô ấy tưởng nhà có ma.”

Diệp Uyên miễn cưỡng nở một nụ cười.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, định đi lấy cho anh ấy một số vật dụng cần thiết.

Diệp Uyên gọi giật anh lại.

“Cậu ấy tên là Từ Sơn. Cậu tới công ty đại lý là có thể tra được thông tin của cậu ấy.” Diệp Uyên khẽ nói.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn anh ấy.

“Phiền cậu giúp tôi cho vợ cậu ấy một số tiền. Cậu ấy đã chết thay tôi, tôi có lỗi với cậu ấy.” Diệp Uyên ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn: “Nhất định phải bảo đảm vợ con cậu ấy có một khoản tiền để không phải lo ăn lo mặc cả đời này.”

Niên Bách Ngạn đứng trước mặt anh ấy, khẽ nói: “Diệp Uyên! Người khổ sở nhất không phải người sống trong thù hận mà là người sống trong dằn vặt. Chuyện đã xảy ra rồi, hoặc là làm người tốt, hoặc là làm người xấu. Nếu không cả đời này anh cũng không được yên lòng.”

Diệp Uyên cười khổ: “Đây chính là điểm yếu của tôi. Giữa sự sống và cái chết, tôi đã chọn sự sống, không thể làm một người tốt hoàn toàn. Còn bây giờ, tôi lại cũng không thể làm một kẻ xấu hoàn toàn.”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy rất lâu mới đồng ý: “Anh yên tâm, em sẽ giúp anh làm chuyện này!”

“Cảm ơn cậu!” Diệp Uyên chân thành nói...

“Em mà biết giáo sư Đinh đồng ý dễ dàng như thế, em đã nâng cao tiền lương lên rồi.”

Tắm xong, Tố Diệp ngồi trước bàn trang điểm, huyên thuyên không ngừng về chuyện chiều nay, có thể nhận ra cô rất vui. Sấy tóc xong, cô lại bổ sung thêm: “Tốt nhất là phải cộng thêm cả tiền lương ở trường đại học nữa. Haiz, sao lúc đó đầu óc em lại không thông minh cơ chứ?”

Niên Bách Ngạn trong gương không chút phản ứng.

Anh đứng tựa ở đó, như đang suy nghĩ gì.

Tố Diệp cảm thấy anh rất kỳ lạ bèn đặt lược xuống, quay người lại nhìn.

Niên Bách Ngạn vẫn chìm đắm trong thế giới của mình.

“Này!”

Cô lên tiếng.

Niên Bách Ngạn không có động tĩnh gì.

“Niên Niên yêu dấu~”

Vẫn im phăng phắc.

“Ông Niên kia!” Tố Diệp cao giọng.

Niên Bách Ngạn vẫn thờ đẫn nhìn đâu đó.

Tố Diệp thấy vậy, đứng bật dậy, dậm chân bình bịch tới trước mặt anh, chống nạnh hét: “Niên Bách Ngạn!”

Tiếng gọi cực to.

Niên Bách Ngạn giật mình. Lúc này anh mới phát hiện ra Tố Diệp đã bực bội đi tới tận trước mặt mình rồi.

“Sao vậy?” Anh vội vàng tỉnh táo lại.

Tố Diệp nhìn anh nghi hoặc.

Niên Bách Ngạn nổi da gà, cười nói: “Anh nghe em nói gì mà. Em cảm thấy giáo sư Đinh tặng tiền cho em ít quá phải không? Đừng suy nghĩ nhiều quá! Tiền kiếm bao nhiêu cũng không đủ!”

Tố Diệp vẫn im lặng nhìn anh chăm chăm.

Niên Bách Ngạn kéo cô: “Làm sao vậy? Anh thật sự vẫn chú ý nghe em nói mà.”

Cô mặc chiếc váy thắt eo, đuôi váy rất ngắn, mà cảnh xuân phơi phới trước ngực cũng lộ ra ngoài.

Niên Bách Ngạn nhìn thấy ngửa ngáy.

Anh giờ tay.

Bàn tay tham lam phủ lên ngực cô.

Nhưng nó bị cô giữ lại.

“Hôm nay anh rất kỳ quặc anh có biết không?” Tố Diệp chau mày.

Niên Bách Ngạn tỏ ra không hiểu.

“Lúc em quay về ăn tối, anh lại ăn cùng em.”

Niên Bách Ngạn cười khanh khách: “Anh ăn tối cùng em thì sao chứ? Có phải chúng ta chưa ăn cùng nhau bao giờ đâu.”

“Nhưng vấn đề là trước khi ăn tối anh đã ăn không ít mỳ tôm rồi.” Tố Diệp ghé sát gần mặt anh, truy hỏi như thám tử: “Thường ngày anh

có ăn nhiều như thế đâu. Còn không mau thành khẩn khai báo?”

Niên Bách Ngạn thầm thở phào suýt nữa thì bung bét. Anh cố cười che giấu: “Anh đói!”

“Đói? Anh làm gì mà đói tới mức đó?”

Niên Bách Ngạn lập tức thu tay lại, giữ chặt cô trong lòng: “Làm gì có vợ nhà ai không cho chồng ăn nhiều hả?”

Tố Diệp giơ tay giữ mặt anh lại: “Anh thật sự rất kỳ lạ mà!”

“Anh chỉ ăn nhiều mỳ mà lạ à?”

“Anh còn hút rất nhiều thuốc lá.” Tố Diệp nhăn nhó: “Lúc em về tới nhà, cả nhà nồng nặc mùi thuốc lá. Trong gạt tàn đầy đầu lọc! Niên Bách Ngạn! Bình thường anh có hút nhiều thế đâu?”

Niên Bách Ngạn ra vẻ chột nhốt ra: “À, nếu em không có nhà có một người bạn tới chơi. Anh nói chuyện với cậu ấy một lát. Thuốc lá toàn là cậu ấy hút thôi. Cậu ấy đi rồi, anh ngồi đợi mãi không thấy em về, nên ăn chút mỳ trước cho đỡ đói.”

“Thật không?” Tố Diệp bán tin bán nghi.

“Thật mà!” Niên Bách Ngạn nhìn cô.

Tố Diệp trừng mắt nhìn anh rất lâu mới lẩm bẩm: “Haiz, nếu em đi làm thật thì anh phải làm sao đây?”

Nghe xong Niên Bách Ngạn dờ khóc dờ cười: “Thế là ý gì?”

“Ý đơn giản lắm mà!” Tố Diệp ôm lấy cổ anh: “Người ta vẫn chưa

chơi chán!”

“Đi làm tốt mà, dư dả!” Lúc này Niên Bách Ngạn cực kỳ cảm ơn ông trời. Tố Diệp đi làm rồi, ban ngày sẽ không ở nhà. Chỉ ít trước mắt cô sẽ không phát hiện anh giấu Diệp Uyên trong nhà.

Tố Diệp cười hì hì: “Em cảm thấy giờ cũng dư dả mà.”

“Lâu dần em sẽ chán đấy!” Niên Bách Ngạn thơm lên má cô, dịu dàng nói: “Anh nhận ra em rất vui mà. Diệp Diệp! Em vẫn rất mong được quay trở về Liêm Chúng mà.”

“Đó là vì em không thể để họ hàm oan em. Cho dù trí nhớ của em có vấn đề thì cũng đâu có nghĩa tâm lý của em có vấn đề, tại sao lại đuổi cùng diệt tận chứ?” Tố Diệp tìm một đường lui cho mình: “Vớ lại, em không muốn gây khó dễ với tiền bạc. Cứ tiêu tiền như nước, lãng phí là một hành vi đáng xấu hổ!”

Niên Bách Ngạn mỉm cười lắng nghe cô viện đủ mọi lý do cho mình, đáy mắt ngập tràn yêu thương và cưng chiều.

Cuối cùng anh nói: “Bất luận thế nào, chỉ cần em luôn vui vẻ là được.”

“Là ví tiền của em vui vẻ.” Tố Diệp sửa lại.

Niên Bách Ngạn nín lặng.

“Bách Ngạn...” Tố Diệp lại dánh vào lòng anh: “Giờ em kiếm tiền nuôi gia đình rồi, liệu anh có cảm thấy khó chịu không?”

“Đương nhiên!” Niên Bách Ngạn không giấu giếm.

“Sẽ ghen tỵ sao?”

“Có chứ!”

“Thế lâu dần, tình cảm của chúng ta liệu có thay đổi không?”

Niên Bách Ngạn cười: “Không đâu!”

Tố Diệp khẽ nhướn mày: “Tình trạng nữ cường này không phải chuyện tốt đâu. Dần dà, tâm lý người đàn ông sẽ có sự biến đổi to lớn.”

“Ý của anh là anh sẽ không để tình trạng này kéo dài quá lâu.” Niên Bách Ngạn giơ tay véo mũi cô: “Anh vẫn không quen để phụ nữ nuôi mình.”

“Nhưng em rất mong được nuôi anh mà...” Cô thở dài.

Niên Bách Ngạn cười yêu chiều: “Nói cách khác, em thích chồng mình sống nhờ vợ?”

“Thế ai quy định cứ đàn ông là phải mạnh mẽ hơn phụ nữ? Sao phụ nữ kiếm được nhiều là đàn ông bị gọi là ăn bám? Thế tới lúc đàn ông kiếm được nhiều thì phụ nữ bị gọi là gì đây? Gọi là “ăn cơm cứng”* à?” Tố Diệp phản bác: “Vả lại, em còn mong anh ở nhà ấy. Như vậy em mới thật sự có được anh, không để mấy đứa con gái khác dòm ngó!”

*Ăn bám vợ còn có nghĩa khác là ăn cơm mềm.

“Câu này thường là đàn ông nói mà.” Niên Bách Ngạn chẳng biết nói sao.

“Phụ nữ cũng vậy thôi!” Tố Diệp cười tươi.

Nhưng cười mãi, cười mãi, cô lại thở dài.

Niên Bách Ngạn hỏi cô có chuyện gì.

“Em nhớ tới Yêu Yêu.” Tố Diệp trở nên hụt hẫng: “Yêu Yêu gầy đi nhiều lắm. Nếu không phải vì trong bụng còn có đứa bé, em nghĩ cô ấy điên từ lâu rồi. Anh cũng biết là trước đây Yêu Yêu bị trầm cảm mà. Em thật sự sợ bệnh của cô tái phát.”

Niên Bách Ngạn chợt nhớ tới Diệp Uyên ở căn phòng phía Nam. Anh cũng thở dài, suy tư giây lát rồi ôm chặt Tố Diệp, nói: “Thế này đi, em có thể cho Yêu Yêu một tia hy vọng?”

“Hy vọng gì vậy?”

“Thi thể đó bị cháy nghiêm trọng như thế, thật ra không ai chắc chắn đó là Diệp Uyên.”

Tố Diệp sửng người: “Nhưng chúng ta ký tên xác nhận rồi.”

“Thi thể cũng phải có người nhận chứ. Chúng ta không thể không ký tên.” Niên Bách Ngạn thấp giọng: “Có lẽ, thi thể đó vốn dĩ không phải Diệp Uyên thì sao?”

“Thật ư?”

Niên Bách Ngạn giơ tay xoa đầu cô: “Ý của anh là em hãy nói với Yêu Yêu như thế. Ít nhất thì để cô ấy nuôi một tia hy vọng.”

“Liệu có tác dụng không?”

“Anh cảm thấy có lúc phụ nữ thích tự lừa gạt chính mình. Đây cũng là một sức mạnh tinh thần.” Niên Bách Ngạn nói rành mạch...

Quyển 13 - Chương 577: Bốn bức tranh

Thứ hai, lập thu.

Những ngày hè oi bức đến mê man, theo bước chân của ngày lập thu càng trở nên ngang tàng. Chỉ có điều, khi đẩy cửa sổ ra đã có thể ngửi thấy một chút se se trong không khí. Có những chiếc lá xanh ngắt tới cực hạn đã bắt đầu từ từ thấm mùi căn khô.

Là mùi của cái chết sao?

Không đâu. Tố Diệp cho rằng, nó đẹp một cái tĩnh lặng.

Ngày lập thu tới, cũng đồng nghĩa với việc ngày Tết Trung Nguyên truyền thống của người Trung Quốc đang đến gần. Rằm tháng bảy theo lịch âm. Bầu trời Bắc Kinh không tươi sáng cho lắm. Những đám mây bụi thường xuyên không thể tan đi đó, giống như vô số những linh hồn kết thành một tấm lưới che chặt khí thở của con người.

Nghỉ ngơi một khoảng thời gian, Tố Diệp đã quen với một cuộc sống lười biếng. Thế nên sáng sớm khi phải lái xe tới Liêm Chúng, tâm trạng của cô rất bức bối. Đúng vào giờ cao điểm đi làm buổi sáng, chiếc xe gần gần chốc lại đi, chốc lại dừng, chẳng thể lái nổi.

Khi tới đèn đỏ, Tố Diệp vô tình liếc nhìn chiếc xe bên cạnh.

Bên trong đựng rất nhiều tiền giấy, vàng giấy, có lẽ là dùng để đốt cho người thân đã mất.

Tết Trung Nguyên.

Tố Diệp nhớ lại giờ này năm ngoái.

Trần Thiên Đăng. Những chiếc đèn hoa đăng bập bênh trôi trên sông, lay động trước tầm mắt.

Còn cả lễ cầu siêu của nhà Phật, cầu siêu bảy kiếp cho cha mẹ, siêu độ cho những vong hồn du đãng. Rất nhiều người tín Phật đều tỏ lòng thành kính, thờ cúng tăng nhân, cầu cho hạnh phúc, bình an.

Cô còn nhớ lúc ấy khi xem cúng ma đói, người đi qua đi lại rất đông. Niên Bách Ngạn đã nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau. Đó là lần tiếp xúc đầu tiên ở khoảng cách gần sau khi họ chia xa.

Cánh tay anh mạnh mẽ và rắn rỏi, vòng xung quanh người cô. Sống lưng cô có thể cảm nhận được sức mạnh từ vòm ngực anh.

Lần đó, Niên Bách Ngạn đã từ bị động hóa thành chủ động. Anh nói lần này anh không định buông tay nữa.

Một lời hứa mới đẹp làm sao!

Nó khiến cho Tố Diệp biết trên đời này chẳng phải chỉ có ba chữ “Anh yêu em” mới là đẹp nhất.

Chiếc xe đằng sau bấm còi.

Lúc này Tố Diệp mới tỉnh lại, nhận ra đèn xanh đã bật sáng, bèn vội vàng thoát ra khỏi hồi ức, cho xe chạy.

Nhưng tâm trạng của cô lại thoải mái lạ thường...

Bệnh nhân là một cô gái.

Đó là một cô gái rất trẻ, trông khá thanh tú, ưa nhìn. Mái tóc dài, xoăn xoăn thả xuống vai. Hàng mi cong với một màu rất nhạt, thấp thoáng đằng sau bộ mái thưa thưa.

Dương Nguyệt*, nữ, 22 tuổi, học khoa phát thanh tại trường đại học báo chí và tuyên truyền Bắc Kinh, vừa tốt nghiệp một năm, làm việc trong đài truyền hình một thời gian ngắn thì không làm nữa, trước mắt vẫn độc thân. Cả bố và mẹ đều là những nhân vật có tiếng tăm. Bố là chính trị gia, mẹ làm kinh doanh. Dương Nguyệt là một cô tiểu thư điển hình trong gia đình quan thương.

*Chữ “Nguyệt” trong tên của Dương Nguyệt không phải là mặt trăng, mà là một loại thần châu, còn gọi là ngọc châu thần trong truyền thuyết.

Đó là những thông tin cung cấp cho Tố Diệp.

Đọc tài liệu thì giới thiệu về bệnh nhân này rất ít ỏi, cũng chẳng có gì đặc biệt. Nếu nhất quyết phải tìm ra điểm gì đó nổi bật thì cô ấy là một sinh viên nổi tiếng, trong những năm sáng tươi trẻ của đời người đã mắc chứng bệnh thần kinh không thể chữa trị nổi.

Liệu có phải bệnh thần kinh hay không, Tố Diệp cảm thấy còn phải chờ kiểm tra.

Bằng kinh nghiệm bao năm qua trong nghề của cô, càng là những khách hàng trẻ tuổi thì lại càng nhiều cạm bẫy. Đương nhiên, cái gọi là cạm bẫy không phải ám chỉ đối phương sẽ bày mưu giết người cướp của. Mà là gần đây cùng với những bài báo của giới truyền thông về ngành tâm lý học, cộng thêm sự ra đời của nhiều bộ phim

với đề tài tâm lý, bí ẩn, khiến cho một số người đã nảy sinh hứng thú, say mê với ngành nghề này. Họ sẽ giả vờ mình có vấn đề về tâm lý để hẹn tới trị liệu một, hai lần. Mục đích chính là muốn xem các bác sỹ tâm lý, đặc biệt là các bác sỹ trị liệu bằng thôi miên lợi hại đến mức nào.

Họ tò mò về quá trình trị liệu, tò mò về các cách thức trị liệu. Việc đầu tiên khi tới phòng bệnh là ngó Đông ngó Tây, bởi vì họ khá hiếu kỳ với hoàn cảnh ở đây. Hiển nhiên là một phòng làm việc của một bác sỹ tư vấn tâm lý sẽ không thể thiết kế giống các văn phòng bình thường khác. Cho dù là về màu sắc cũng phải xem xét tới tâm lý của những người bệnh một cách cực kỳ nghiêm khắc.

Thế nên, thậm chí có lúc họ còn nhân lúc các bác sỹ không để ý để chụp trộm.

Mà mấy “thám tử tò mò” kiểu này lại thường là mấy cô cậu mười bảy, mười tám tuổi, thậm chí là mấy người ngoài hai mươi.

Trước khi tiếp nhận án của Dương Nguyệt, Tố Diệp đã xem ý kiến điều trị mà Phương Bội Lôi, thậm chí là Hà Minh đề xuất với người bệnh. Ý kiến của cả hai người đều thống nhất cho rằng Dương Nguyệt mắc hội chứng Hypersomnia*, đề nghị tiến hành trị liệu vật lý hỗ trợ.

*Hypersomnia là một rối loạn giấc ngủ rất hiếm gặp, trên thế giới chỉ ghi nhận 200 trường hợp mắc hội chứng này. Rối loạn Hypersomnia khiến giấc ngủ có thể kéo dài tới 18 tiếng/ngày và kéo dài từ ngày này sang ngày khác, thậm chí cả tuần. Trước khi mắc chứng bệnh này, người bệnh thường có triệu chứng như cúm, đau đầu kéo dài.

Nhưng mẹ của Dương Nguyệt thì một mực khẳng định con gái bà ta

cả ngày sống trong thế giới hoang tưởng. Bà ta cảm thấy chứng thèm ngủ của con gái tuyệt đối không phải do cơ thể, nhất định còn có nguyên nhân gì mà các bác sỹ tâm lý chưa tìm ra.

Dương Nguyệt đã trải qua bốn lần trị liệu mà không có một chút hiệu quả nào. Cuối cùng, từ Hà Minh chuyển cho Phương Bội Lôi, rồi lại từ Phương Bội Lôi đẩy tới Tố Diệp.

Hôm nay Liêm Chúng khá náo nhiệt.

Vì có rất nhiều đồng nghiệp nghe tin Tố Diệp quay lại làm việc, có mấy trợ lý mới tới đều chạy qua xem Tố Diệp là một nhân vật như thế nào. Một người nghiêng nước nghiêng thành đến mức nào mới có thể cura đổ được thương nhân đá quý tiếng tăm lẫy lừng, Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp ăn mặc vừa nghiêm chỉnh lại có vẻ rất Tây.

Một chiếc váy liền được cắt may vừa vặn, bên trên có màu đen tuyền, tà váy bên dưới là hoa văn kẻ sọc caro cao cấp. Hai màu trắng đen kết hợp một cách kinh điển. Dưới chân cũng là một đôi giày cao gót đen hoàn toàn kiểu kinh điển, để lộ ra một khoảng chân cực kỳ trắng. Trên tay cô xách một chiếc túi màu hồng tươi của Hermès. Màu ấy trở thành điểm nổi bật duy nhất từ trên xuống dưới. Cách ăn mặc cực kỳ tinh tế, khéo léo.

Lý Thánh Đan xông vào đầu tiên, lập tức ôm chầm lấy Tố Diệp, rồi chẳng mấy chốc đã rơm rớm nước mắt.

Tố Diệp tươi cười ôm lấy con bé, trong lòng ít nhiều cũng cảm thấy xót xa.

Cô nhìn quanh một vòng, thấy không ít gương mặt xa lạ. Cô bỗng

cảm thán, người mới của ngành này xuất hiện đông đảo thật.

Hình như cô mới rời khỏi đây không lâu mà.

Giáo sư Đinh cũng đích thân tới chào đón. Thấy cô xuất hiện trong văn phòng của Liêm Chúng, trái tim vẫn treo lơ lửng của ông cuối cùng cũng đã được đặt xuống. Ông nắm chặt tay cô, dặn dò: “Vụ án của Dương Nguyệt giao cho cô đấy nhé, nhất định phải hoàn thành!”

Tổ Diệp mỉm cười nhưng lại thì thầm bằng giọng chỉ hai người nghe thấy: “Sớm biết lai lịch bệnh nhân tiếng tăm thế này, tôi đã nâng cao giá rồi!”

Giáo sư Đinh nói ngay lập tức: “Chỉ cần cô chữa khỏi, tiền không thành vấn đề!”

Tổ Diệp bật cười: “Thời buổi này, đầu thai cũng phải có kỹ thuật mới được!”

Giáo sư Đinh nghe xong có vẻ gượng gạo.

Tổ Diệp đi vào trong phòng làm việc của mình. Giáo sư Đinh thấy vậy cũng đi theo.

Đám trợ lý đứng xem bên cạnh bắt đầu rì rầm to nhỏ.

“Chị ấy chính là Tổ Diệp à, thật sự là quá đẹp!”

“Chị ấy sắp ba mươi rồi sao? Sao trông như sinh viên mới tốt nghiệp vậy?”

“Đúng đấy, da đẹp quá cơ, trắng nữa!”

“Dáng cũng cực chuẩn!”

“Quần áo trên người chị ấy vừa nhìn đã biết là rất mắc.”

“Các cô thì biết gì, đắt nhất là chiếc túi xách trong tay chị ấy kìa!”

“Chẳng phải là Hermès sao? Có phải loại nào của hãng đó cũng đắt đâu? Tôi có một người chị em cũng mua một chiếc của Hermès, có hơn 20 ngàn thôi mà.”

“Cái trong tay chị ấy không phải loại 20 ngàn đâu nhé. Kiểu mà bác sỹ Tố đang cầm nằm trong bộ sưu tập Kelly của Hermès, cùng đẳng cấp với một cái Birkin đấy. Nghe nói chất liệu của bộ sưu tập Kelly này cực kỳ hiếm gặp và hiếm thấy, bắt buộc phải đặt trước mới có được, mà thời gian đặt trước lâu vô cùng. Có người phải đợi tới hai năm mới được cầm trong tay đấy. Chiếc đắt nhất trong bộ này cũng lên tới 400, 500 ngàn đấy. Bộ sưu tập Kelly này được rất nhiều người trong hoàng tộc các quốc gia ưa thích. Còn cả Vương Phi, Lưu Gia Linh* đều thích bộ sưu tập này.

*Vương Phi: Ca sỹ thiên hậu của Trung Quốc. Lưu Gia Linh là diễn viên Hồng Kông nổi tiếng, người sắm vai Tuyết Cầm trong bộ phim “Tân dòng sông ly biệt”.

“Thật hay giả vậy, cô nhìn kỹ vậy à?”

“Phí lời! Chị họ tôi đang làm cho một đại lý của Hermès, chị ấy hay nói với tôi về các kiểu túi xách của hãng này. Tuy rằng tôi không đeo nổi nhưng mẫu nào kiểu dáng ra sao tôi đều có thể nhận ra.”

“Ngưỡng mộ thật đấy, được đeo một cái túi đắt như thế!”

“Ngưỡng mộ à? Ngưỡng mộ thì cô cũng học người ta tìm một chồng

giàu có đi!”

“Chẳng phải nghe nói chồng chị ấy nghỉ việc rồi sao? Có bao nhiêu tiền để chị ấy tiêu xài phung phí vậy?”

“Cũng phải! Bây giờ chị ấy lại quay về làm việc rồi, chưa biết chừng là sống không nổi cuộc sống bà chủ nữa bắt đầu phải kiếm việc nuôi gia đình rồi!”

Các cô trợ lý mỗi người một câu. Tới tận khi Lý Thánh Đản ra ngoài lấy tài liệu, họ vẫn còn bu xung quanh, bàn tán xôn xao, nhìn cảnh ấy đảm bảo là đang bàn luận về Tố Diệp.

Lý Thánh Đản điên lên, chống nạnh quát.

“Các cô rảnh lắm phải không? Có tin tôi gọi giáo sư Đinh ra đây ngay bây giờ không?”

Đám trợ lý lập tức tản đi như ong vỡ tổ.

Trong phòng làm việc, Tố Diệp sắp xếp đồ đạc đâu vào đấy mới bắt đầu quan sát cô gái trước mặt mình.

Dương Nguyệt, trên đường tới đây cô đã nhìn ảnh của cô ấy. Ánh mắt đó khiến Tố Diệp cực kỳ khó quên.

Đó là một đôi mắt rất có hồn, trông đáng thương như một chú nai con, giống như... Nói thế nào nhỉ? Tố Diệp nghĩ mãi mới tìm ra được từ hình dung về Dương Nguyệt. Không giống như các cô gái sống trong một thế giới phù du, hỗn loạn, cô ấy thanh tao, không nhuốm bụi trần như một người sống trong sơn cốc hoặc ẩn mình trong rừng sâu.

Thế nên trong vô thức, Tố Diệp đã xóa bỏ suy nghĩ cô gái này tới gây rối mà kiên nhẫn đọc hết hồ sơ bệnh án của cô ấy.

Chỉ có điều, việc khiến Tố Diệp bất ngờ là Dương Nguyệt không tới một mình. Bà Dương cũng tới cùng cô ấy.

Xuất phát từ thói quen trị liệu thông thường, Tố Diệp bắt buộc phải để người nhà ngồi đợi ở bên ngoài.

Nhưng sau khi nhìn thấy Dương Nguyệt và mẹ cô ấy, cô lại chần chừ hơn rất nhiều.

Bà Dương ngồi đoan trang trên sofa, còn Dương Nguyệt thì nằm trên bàn trị liệu, cực kỳ yên lặng. Cô ấy nhắm mắt lại, hai tay đan vào nhau, đặt lên bụng.

Dương Nguyệt... ngủ rồi!

Mẹ cô ấy cứ nhìn cô ấy mãi, đầu mày nhíu lại rất sâu.

Sau khi thấy Tố Diệp đi vào, bà ta ngẩn người giây lát, sau đó nhìn thấy giáo sư Đinh bèn vội vàng đứng dậy.

Ánh mắt Tố Diệp vô cùng sắc. Ban nãy mẹ Dương Nguyệt hơi ngẩn ra giây lát. Ánh mắt đó rõ ràng có sự hoài nghi và không khẳng định đối với cô.

“Vị này là bác sỹ Tố, Tố Diệp!” Giáo sư Đinh giới thiệu hai người với nhau.

Bà Dương khẽ gật đầu coi như đã chào hỏi, sau đó nhìn về phía giáo sư Đinh.

Giáo sư Đinh còn chưa lên tiếng, Tố Diệp đã nói trước, giọng nhạt nhòa, có phần tùy hứng: “Không sai! Tôi chính là bác sỹ tâm lý tiếp nhận án của con gái bà. Giáo sư Đinh đã bỏ ra một số tiền rất lớn để mời tôi quay trở lại. Tôi sẽ không để lãng phí số tiền đó đâu. Thế nên tôi sẽ cố gắng hết sức có thể để tìm ra vấn đề của con gái bà. Còn nữa, đừng có mang tiêu chuẩn trị liệu của bác sỹ Hà và bác sỹ Phương ra để giám sát tôi. Vì cách chữa trị của tôi và họ không giống nhau, nếu không mọi người cũng không đồng ý để giáo sư Đinh đổi bác sỹ.”

Những lời nói quá sắc sảo và đậm đúng tim đen, khiến bà Dương lập tức ngượng ngập.

Giáo sư Đinh vội ra tay giảng hòa.

Tố Diệp không hơi đâu đối phó với người đàn bà bốc mùi thương nhân này, càng không như các bác sỹ khác dễ dàng, động viên bà ta. Cô đi tới trước mặt Dương Nguyệt, nhìn một lúc rồi hỏi: “Cô ấy ngủ ở đây bao lâu rồi?”

Bà Dương bước tới, nhìn đồng hồ: “Khoảng nửa tiếng rồi!”

“Gọi cô ấy dậy!” Nói xong, Tố Diệp quay về chỗ ngồi của mình.

Bà Dương sững sờ. Thấy Tố Diệp đã ngồi xuống ghế, bà ta đành phải gọi con gái dậy như một người trợ lý.

Dương Nguyệt ngủ rất say, phải gọi một lúc lâu mới chịu dậy. Nhưng cô ấy có vẻ vẫn không muốn dậy, cứ nằm đó, nhắm mắt từ đầu tới cuối, nhưng mí mắt hơi động đậy là có thể nhận ra cô ấy đã tỉnh.

“Bà Dương! Được rồi!” Tố Diệp ngăn bà ta lại rồi bổ sung một câu: “Mời bà và giáo sư Đinh cùng ra ngoài.”

Bà Dương nghe xong lập tức nhú mày: “Tôi bắt buộc phải ở đây để biết con gái tôi rốt cuộc bị làm sao.”

“Trị liệu chỉ có bác sỹ và bệnh nhân. Bà ngồi đây, tôi không chữa trị được!”

“Bác sỹ Hà và bác sỹ Phương đều cho phép tôi ở lại mà.” Xem ra bà ta không muốn ra ngoài.

Tổ Diệp hơi dựa người ra sau, lãnh đạm nói: “Thực tế là họ đâu có chữa khỏi cho con gái bà.”

Vì câu này mà khóe môi bà Dương hơi động đậy, nhưng chẳng nói được gì.

“Còn tôi.” Tổ Diệp đồng dục nói: “Tôi có phương pháp của mình, đừng có làm phiền tôi, ok?”

Càng là những cô gái trẻ thì tâm lý càng có vấn đề, chắc chắn là do môi trường tạo thành. Không giống những người đã bốn mươi, năm mươi tuổi, nguyên nhân gây ra vấn đề về tâm lý lại vì xa rời sự giáo dục của gia đình. Nhưng Dương Nguyệt chỉ mới có 22 tuổi, cũng tức là vừa bước chân vào xã hội mấy năm. Nếu thật sự có vấn đề thì đa phần có liên hệ rất lớn tới môi trường sống từ nhỏ tới giờ.

Vậy thì, bố mẹ là người có trách nhiệm chủ yếu.

Bố của Dương Nguyệt là chính khách, mẹ là thương nhân, nghĩ cũng đủ biết thường ngày không có nhiều thời gian để tâm tới tâm tư của con gái, thậm chí có khi còn chẳng có thời gian ở bên cạnh con gái.

Tố Diệp vừa liếc nhìn Dương Nguyệt.

Cả người toàn đồ hàng hiệu.

Mấy cô tiểu thư cũng có bệnh của tiểu thư.

Trên đời này, những căn bệnh về sức khỏe là xa xỉ đối với người nghèo nhưng đối với người giàu lại là việc dễ như trở bàn tay. Nhưng bệnh tâm lý thì khác, nó rất công bằng. Nó không quan tâm bạn là người giàu hay kẻ nghèo, khi cần tồn tại nó vẫn sẽ tồn tại.

Có thể chưa ai dám nói câu đó, nên sắc mặt của bà Dương có phần không vui, gương mặt cũng khó đăm đăm. Giáo sư Đinh thấy vậy vội bước lên khuyên nhủ: “Tôi thấy bà vẫn nên ra ngoài dạo là hơn. Tuy tính tình bác sỹ Tố có quái đản một chút nhưng rất giỏi.”

Bà Dương bất mãn nhìn Tố Diệp một cái, cuối cùng đành phải đi ra ngoài trong sự gượng ép.

Giáo sư Đinh cũng đi ra, ra hiệu cho cô cố gắng làm cho tốt.

Tố Diệp khó xử.

Dù là một con người học thuật đi chăng nữa một khi có lợi ích dính dáng cũng khó trách lại trở nên tầm thường. Ví dụ như giáo sư Đinh.

Tuy nhiên, điều khiến Tố Diệp khó hiểu là hình như cô rời khỏi Liêm Chúng đâu có lâu quá. Sao giáo sư Đinh lại thay đổi nhanh đến vậy? Ông ta trước nay là người chỉ vui đầu vào nghiên cứu, sao bây giờ còn biết khom lưng cúi gối trước người có tiền vậy?

Đợi hai người đi ra ngoài rồi, Tố Diệp mới nhìn về phía Dương Nguyệt vẫn còn nằm yên đó, khẽ nói: “Vẫn không chịu mở mắt ra

sao?”

Lúc này Dương Nguyệt mới mở mắt, ngồi dậy khỏi giường, quay đầu nhìn Tố Diệp.

Tố Diệp cũng nhìn cô ấy sau đó đứng lên, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường.

Dương Nguyệt chỉ chăm chăm nhìn Tố Diệp, không nói một lời.

Tố Diệp cảm thấy, ánh mắt của Dương Nguyệt không hung hăng như mẹ mình. Nó giống hệt như trong ảnh: thuần khiết, không một chút vẩn đục. Chỉ có điều, nhìn qua nét thuần khiết ấy, vẫn có thể nhận ra vẻ mù mịt.

“Vừa rồi cô ngủ sao?” Tố Diệp hỏi.

Dương Nguyệt không đáp.

Tố Diệp tiếp tục hỏi: “Bình thường thời gian cô ngủ có dài không?”

Liên quan tới câu hỏi này, Hà Minh và Phương Bội Lôi cũng có ghi chép trong bệnh án. Thời gian ngủ bình thường của cô gái này lên tới 12 tiếng đồng hồ, cũng tức là, ngoại trừ giờ ngủ bình thường buổi tối ra, cô ấy cũng thường xuyên ngủ trong lúc làm việc. Thậm chí có một lần trong lúc làm chuyên đề, cô ấy cũng ngủ gật, ảnh hưởng nghiêm trọng tới công việc. Mà hiện tượng thèm ngủ này bây giờ càng ngày càng trở nên nghiêm trọng. Đài truyền hình xét thấy không thể chấp nhận một nhân viên như vậy nên đã cho cô ấy nghỉ việc. Giờ cô ấy ở nhà, thời gian tỉnh táo luôn ít hơn thời gian mê mết rất nhiều.

Những điều này đều là mẹ Dương Nguyệt trả lời thay cô ấy.

Bà Dương nói, theo như người giúp việc trong nhà phản ánh thì Dương Nguyệt thường xuyên ngủ cả ngày.

Dương Nguyệt không bị cảm, chỉ có điều khi đối mặt với bác sỹ tâm lý, cô ấy nhất quyết không nói.

Điều này cũng khiến cho Hà Minh và Phương Bội Lôi gặp nhiều rắc rối và bất tiện trong trị liệu.

Và vì thế, khi tiếp nhận câu hỏi của Tố Diệp, Dương Nguyệt vẫn trầm mặc.

Tố Diệp không sốt ruột. Cô suy nghĩ sau đó nói: “Cô có biết sở trường của tôi là gì không?”

Không giống với các bác sỹ khác, Tố Diệp đã thay đổi cách thức trò chuyện.

Tuy Dương Nguyệt vẫn chưa lên tiếng nhưng ánh mắt nhìn Tố Diệp đã có vẻ tò mò.

Tố Diệp nhận ra sự thay đổi nhỏ nhoi đó. Cô mỉm cười, giơ tay chỉ lên đầu mình: “Tôi là người chuyên nghiên cứu giấc mơ của con người.”

Dương Nguyệt nhíu mày tỏ vẻ khó hiểu.

“Nói một cách khác, tôi là người giải đáp những giấc mơ.” Nụ cười của Tố Diệp nhẹ nhàng đến mê người: “Dùng một kiểu mê tín siêu việt để giải đáp những khúc mắc của cô.”

“Làm sao chị biết em có khúc mắc?” Thật bất ngờ, Dương Nguyệt

bỗng cất lời.

Giọng cô ấy rất dễ nghe. Nhỏ xíu, dịu dàng, như một chú chim họa mi còn e sợ.

Nụ cười của Tố Diệp càng tươi hơn.

Cô biết, một khi cô bé này chịu mở miệng cũng tức là tâm lý đã ít nhiều tiếp nhận cô.

Cô suy nghĩ rồi nói: “VẬY em có tin không? Chị không những biết được khúc mắc của em, thậm chí còn biết rõ mọi chuyện mà không cần em kể lại trước.”

“Chị định thôi miên em?” Dương Nguyệt chau mày.

Một cô gái nhạy cảm đây! Tố Diệp thầm nghĩ. Cô đã đọc qua ghi chú của Phương Bội Lôi. Dương Nguyệt là một bệnh nhân cực kỳ không hợp tác. Cái không hợp tác ở đây ý chỉ cô ấy từ đầu tới cuối không chấp nhận trị liệu thôi miên. Phương Bội Lôi là một cao thủ thôi miên, nhưng trong hoàn cảnh bệnh nhân không chịu hợp tác và không tin tưởng bác sỹ thì chị ta vẫn không thể thể hiện được khả năng của mình. Đây cũng là nguyên nhân khiến cuối cùng Phương Bội Lôi đành bó tay đầu hàng.

Tố Diệp nhàn nhã dựa ra sau ghế, nhún vai: “Không đâu! Thôi miên không phải sở trường của chị. Vừa rồi chị đã nói với em đấy, chị có thể nhìn thấu tâm tư của em qua những giấc mơ.”

Dương Nguyệt bán tín bán nghi: “Chị lừa em!”

“Ồ, thế em có dám kể giấc mơ của mình cho chị không?” Tố Diệp nhướn mày.

Dương Nguyệt mím môi: “Chẳng qua chị chỉ dùng thủ thuật thôi, cuối cùng chẳng phải vẫn bắt em nói sao?”

Tố Diệp ngẫm nghĩ: “Vậy được! Em vẽ lại giấc mơ đi.”

“Vẽ lại?”

“Đúng thế!” Tố Diệp trở về bàn làm việc, cầm tới một tờ giấy trắng, đặt một cây bút lên trên, gõ vào đó: “Em đã học vẽ từ năm 8 tuổi, được theo học toàn những giáo viên tiếng tăm ở nước ngoài, thế nên muốn vẽ giấc mơ của mình ra chắc chắn không thành vấn đề. Đối với em mà nói, không phải là một kỹ thuật khó nhằn.”

Dương Nguyệt ngồi im.

“Sao, em sợ à?” Tố Diệp dùng kể khích tướng.

Dương Nguyệt bỗng đứng bật dậy, giậm chân bình bịch đi tới bên bàn làm việc, ngồi xuống, trừng mắt nhìn cô: “Chị kỳ lạ thật đấy! Các bác sỹ chẳng phải đều để mặc bệnh nhân muốn vẽ gì cũng được sao? Làm gì có ai bắt bệnh nhân vẽ theo ý mình như chị?”

Tố Diệp biết, Hà Minh, một bác sỹ trị liệu hành vi, cũng đã sử dụng cách này. Vẽ là cách thể hiện rõ nhất tính cách và nội tâm của một con người. Với một bệnh nhân không chịu nói gì như Dương Nguyệt, Hà Minh chắc chắn sẽ áp dụng cách này.

Đương nhiên, Hà Minh chắc chắn sẽ yêu cầu cô ấy vẽ gì tùy thích.

Nhưng đối với một người có sự chống đối các bác sỹ tâm lý, lại đã hơn hai mươi tuổi, kiểu vẽ đó hoàn toàn có thể được điều khiển bằng ý thức của bản thân cô ấy, chứ không vô tư như trẻ nhỏ.

Tố Diệp dám cá, thứ mà Dương Nguyệt vẽ chần chẫn đã có sự cố tình sắp đặt. Cộng thêm việc cô ấy có một tài năng hội họa nên muốn lấp liếm cho qua chuyện là rất có khả năng.

Không phải Hà Minh không nhận ra, đây cũng là lý do khiến anh ta phải bỏ cuộc.

Tố Diệp mỉm cười: “Vậy rốt cuộc em có dám vẽ hay không?”

“Vậy làm sao chị biết chắc chắn em sẽ nằm mơ chứ?” Dương Nguyệt phản bác.

Tố Diệp đáp lại nghi vấn của con bé: “Con người ta khi nằm mơ, con người sẽ động đậy, mí mắt cũng giật giật theo đó. Vừa rồi chị đã quan sát em, em quả thực đã rơi vào trạng thái ngủ sâu, hơn nữa, còn nằm mơ.”

Dương Nguyệt nhìn cô rất lâu, cắn môi sau đó cầm bút lên, bắt đầu cầm cúi vẽ.

Tố Diệp nhẫn nại chờ đợi.

Dương Nguyệt quả nhiên là một người có hoa tay, chỉ dùng lối vẽ thủy mặc là đã có thể vẽ ra khung cảnh bức tranh. Chẳng mấy chốc, cô ấy đã đưa lại cho Tố Diệp. Tố Diệp đón lấy, xem lần lượt.

Bức thứ nhất: Bên bờ biển, có một chiếc thuyền. Trên thuyền có một chàng trai. Chàng trai chỉ có bóng, nhưng qua cách vẽ của cô ấy có lẽ rất cao và gầy. Anh ta vẫy tay về phía bờ. Trên bờ, lại có bóng một cô gái.

Bức thứ hai: Đồng cỏ hoa nở ngập tràn. Chàng trai và cô gái ôm

nhau. Mái tóc dài của cô gái bay bay, hơi cong lên, nụ cười hạnh phúc.

Bức thứ ba: Lá ngân hạnh rải khắp con đường nhỏ. Chàng trai trong chiếc áo măng tô từ biệt cô gái. Cô gái quyến luyến, bịn rịn.

Bức thứ tư: Lại là bờ biển, chỉ còn cô gái đứng bên bờ trong lớp áo dày cộm. Có lẽ đã là mùa đông. Cô ấy đờ đẫn đứng đó nhìn về phía biển xa. Nhưng trên mặt biển đã mất hút bóng con thuyền...

Quyển 13 - Chương 578: Người trong mơ thì nhất định không có thực sao?

Một giấc mơ, nếu muốn dùng chữ để viết ra thì hoàn toàn không khó nhưng nếu bắt vẽ thì lại có một độ khó nhất định, ngoại trừ khả năng hội họa cần có. Vì khi con người nằm mơ, những đồ vật hoặc con người cụ thể nhìn thấy thường không quá rõ nét. Nếu nằm mơ thấy người, bạn sẽ nhìn thấy một hình dáng đại khái của anh ấy hoặc cô ấy, một bóng hình rất mơ hồ. Trừ phi đó là người mình quen biết. Còn nếu là những người lạ, thường thì sau khi tỉnh lại bạn đều quên sạch.

Thế nên cách dùng chữ viết sở dĩ đơn giản nhất là vì nó có thể miêu tả khái quát cả giấc mơ. Nhưng vẽ cũng có nghĩa phải phác họa cụ thể cảnh tượng trong mơ.

Thế nên, khi nhận được bốn bức tranh ấy, Tố Diệp vô cùng kinh ngạc.

Dương Nguyệt đã vẽ ra cực kỳ rõ ràng.

Bốn bức tranh hiển nhiên chính là bốn mùa xuân, hạ, thu, đông, quen biết, yêu thương, chia ly và trông ngóng.

Không một chút mơ hồ nào trong khung cảnh của bức tranh. Có thể thấy nét bút rất kiên định.

Thậm chí từng nhánh hoa, cây cỏ trong tranh cũng được phác họa

chi tiết.

Cô gái trong tranh chính là bản thân cô ấy. Chàng trai thì có gương mặt rất tuấn tú, rõ ràng. Tố Diệp càng nhìn càng cảm thấy quen. Hình như cô đã gặp người đàn ông này ở đâu rồi thì phải.

“Em có biết người đàn ông này không? Cậu ấy là người thân bên cạnh em?” Cô hỏi.

Dương Nguyệt lắc đầu.

Tố Diệp nhìn cô ấy: “Chỉ là người xuất hiện trong giấc mơ?”

Dương Nguyệt gật đầu.

Tố Diệp không hỏi nữa, chuyên tâm kiểm tra từng bức tranh. Dương Nguyệt yên lặng ngồi đó. Nếu không phải mí mắt cô ấy vẫn khẽ chớp chớp thì chắc chắn sẽ giống hệt một con búp bê hoàn toàn không có sinh mệnh.

Tuy rằng Tố Diệp đang cúi đầu nhìn bức tranh, nhưng vẫn có thể phát giác ra Dương Nguyệt đang nhìn mình chằm chằm. Tâm tư của Dương Nguyệt rất khó dò. Sau khi được Hà Minh và Phương Bội Lôi chữa trị, cô ấy đã nảy sinh tâm lý chống đối và hoài nghi với nghề bác sỹ tâm lý này. Hoặc nói chính xác hơn là, cô ấy chưa bao giờ tin tưởng vào bác sỹ tư vấn tâm lý.

Có lẽ vì cô ấy cho rằng bác sỹ tâm lý chẳng giúp gì được mình.

Hoặc có lẽ cô ấy không muốn chia sẻ bí mật trong lòng mình với bác sỹ.

Còn sở dĩ cô ấy thoải mái vẽ ra bốn bức tranh rồi đưa cho cô,

nguyên nhân rất đơn giản. Dương Nguyệt đang muốn thử xem rút cuộc cô có nghiên cứu về giấc mơ thật hay không. So với việc hợp tác thì thái độ của cô ấy nghiêng về dò xét, do thám hơn.

Tố Diệp âm thầm quan sát và ghi nhớ tất cả. Cô nhìn bức tranh, những suy nghĩ trong lòng mỗi lúc một nặng nề.

Rất lâu sau cô mới gấp nó lại, nhìn về phía Dương Nguyệt.

Dương Nguyệt vẫn đang theo dõi cô, ánh mắt chưa hề rời đi đâu.

“Cậu ấy là một nhân vật trong mơ, cũng tức là em thường xuyên nằm mơ thấy cậu ấy. Không những thường xuyên nằm mơ thấy cậu ấy mà mối quan hệ của hai người trong mơ là mỗi ngày một thêm sâu đậm, cũng giống như những đôi tình nhân ngoài đời thực.” Tố Diệp khẽ nói.

Dương Nguyệt nhìn cô rất lâu rồi khẽ gật đầu.

“Đây cũng là nguyên nhân em thường xuyên muốn ngủ.” Tố Diệp đưa ra kết luận: “Em khao khát được ở bên cạnh cậu ấy, khao khát được gặp cậu ấy, và vì thế thời gian ngủ của em cũng vượt xa người bình thường.”

“Vậy là, có phải chị muốn nói, người đàn ông trong mơ do em tưởng tượng ra không? Hoặc là chị muốn nói, vì em trốn tránh hiện thực nên trong tiềm thức đã xây dựng nên một người đàn ông như thế?” Dương Nguyệt nói.

Tố Diệp nghe xong, ít nhiều có phần ngỡ ngàng.

Xem ra Dương Nguyệt cũng có chút hiểu biết đối với lĩnh vực phân tích giấc mơ. Cô ngẫm nghĩ rồi nói: “Thông thường mà nói, có thể sẽ

tồn tại khả năng này. Giấc mơ của con sở dĩ xuất hiện đàn ông hơn nữa còn thường mơ về cùng một người đàn ông, thật ra chỉ là tiềm thức của em đang giúp cơ thể đạt được sự cân bằng và hài hòa của linh hồn trong nội tâm mà thôi. Cũng tức là, người đàn ông trong mơ không phải ai khác mà chính là bản thân em, là sự cân bằng cần thiết của linh hồn nội tâm, thế nên thường sẽ thông qua giấc mơ để biểu đạt ra ngoài. Đó là lý do thứ nhất. Thứ hai, còn có một loại khả năng. Giấc mơ là một sự bù đắp đối với cơ thể, là thứ mà thế giới tinh thần của em đã bỏ quên, là ước vọng không thể đạt được, là nhu cầu không thể thực hiện trong thực tại, nó cũng sẽ biểu đạt ra ngoài bằng giấc mơ. Em mơ thấy một người đàn ông, thường kỳ và cố định. Cậu ấy chăm sóc, yêu thương em. Điều này cũng có nghĩa trong cuộc sống hằng ngày, em rất cần tình yêu thương. Em thiếu bạn bè, thiếu sự quan tâm của người thân, nên chỉ có thể bù đắp thông qua giấc mơ.”

Dương Nguyệt nương mày: “Thế nên đây là những phân tích của chị dành cho em?”

Tổ Diệp mỉm cười nhẹ nhàng: “Đó là chị đang giải đáp câu hỏi của em bằng những lý luận học thuật.”

Nhà phân tích tâm lý Carl Gustav Jung tin rằng tiềm thức của con người cùng tồn tại đặc trưng của hai giống đực cái. Đàn ông sẽ tiềm ẩn những đặc điểm của phái nữ, mà tiềm thức của phụ nữ cũng tồn tại những phẩm chất của đàn ông. Khi hai đặc tính này cân bằng một cách thích hợp thì chính là bảo đảm cho sự hài hòa về tâm hồn. Mà thực tế là, con người rất khó đạt được sự cân bằng này. Khi một nội tâm không cân bằng, tính đàn ông sẽ thể hiện bằng sự thay đổi thất thường về tâm lý, dễ kích động và nhạy cảm, còn sự nữ tính thì lại quá cố chấp, khẳng khái cho là mình, tính khống chế, kiểm soát mạnh, phê bình bản thân hay người khác một cách thái quá.

Và những lúc này, sự cân bằng trong tâm hồn sẽ luôn đánh thức tiềm thức của con người, cũng vì thế mà nó lấy giấc mơ làm hình thức để đạt được sự cân bằng cần thiết.

Thế nên, xét về phương diện này, giấc mơ của Dương Nguyệt không có gì khó hiểu, mà ý thức nam tính trong cô ấy đã biểu đạt ra ngoài thông qua giấc mơ. Người đàn ông này không có thật. Nói theo lý luận này thì hình tượng mà Dương Nguyệt tạo ra thường sẽ đạt tới mức gần như hoàn hảo. Đây chính là chí hướng nam tính bên trong Dương Nguyệt. Mà mỗi lần nó xuất hiện trong giấc mơ, nó đang đánh thức những điều cơ thể cần phải chú ý rằng ý thức nam tính tiêu cực trong mơ có thể sẽ thao túng cơ thể gốc.

Đương nhiên, còn có một mặt khác, chính là sự bù đắp tinh thần mà Tố Diệp nói.

Cái gọi là bù đắp tinh thần chính là điều Dương Nguyệt không thể có được trong hiện thực. Ví dụ như sự quan tâm của bè bạn, sự chăm sóc của gia đình, sự chu đáo của bạn trai... Chúng sẽ thông qua giấc mơ để bổ sung những khiếm khuyết hay những điều thế giới nội tâm bị bỏ quên. Đây cũng là một nguyên nhân quan trọng hình thành nên những giấc mơ.

Đây là cách giải thích cơ bản nhất về mặt lý luận.

Nhưng Tố Diệp lại không nghĩ như vậy.

Tình trạng của Dương Nguyệt có chút khác biệt với mọi người.

Giấc mơ của cô ấy y hệt như hiện thực. Có sự biến hóa, tăng tiến dần, giống như năm tháng trôi qua vậy.

Còn có một điểm chính là người ta không thể kiểm soát được giấc

mơ. Cũng tức là không phải bạn cứ ngủ là nhất định có thể mơ thấy những gì bạn muốn. Nhưng rõ ràng là Dương Nguyệt có thể.

Hình như Dương Nguyệt cực kỳ thích ngủ. Giấc ngủ của cô ấy dài hơn rất nhiều so với mọi người. Mà hiện giờ càng lúc càng rõ rệt.

Nó khiến Tố Diệp chợt nhớ tới một bộ phim điện ảnh của Nhật có tên là “Trường sinh”. Nam chính trong phim là một người sống trong mơ. Thời gian ngủ của anh ngày sau dài hơn ngày trước, tới cuối cùng anh ấy không bao giờ tỉnh lại nữa.

Tình trạng của Dương Nguyệt có vẻ giống.

“Vậy chị cảm thấy, tình trạng của em giống cái gì hơn?” Dương Nguyệt nghe xong lời của Tố Diệp bèn hỏi.

Tố Diệp không nhìn bốn bức tranh đó nữa. Cô nhìn cô ấy, mỉm cười: “Ban đầu em rất mơ hồ, thậm chí hơi sợ hãi. Thế nên em đã đọc không ít sách nói về phân tích giấc mơ.” Nếu không con bé không thể nào nói ra những câu chuyên nghiệp như vậy.

Dương Nguyệt nhướn mày rồi gật đầu.

“Rồi sau này, em lại yêu người đàn ông trong mơ. Bây giờ càng ngày càng không thể thoát ra được nữa. Em không muốn anh ấy biến mất. Thế nên em luôn tự ám thị bản thân mình rằng, hành vi hiện giờ của em không có sai trái.”

Dương Nguyệt lắc đầu, nhìn thẳng vào Tố Diệp: “Lẽ nào chị thật sự cho rằng những người ở trong mơ thì chỉ thuộc về thế giới mộng ảo thôi sao? Không có thực thật sao? Nếu cứ mơ đi mơ lại hình ảnh một người đàn ông vậy thì chắc chắn anh ấy sẽ có thực.”

Câu nói ấy như một chiếc gậy đập thẳng vào đầu Tố Diệp. Cô nghe thấy đầu mình ầm vang một tiếng. Rồi cô chợt nhớ tới cậu bé trong giấc mơ của mình. Cậu bé tay cầm ngọn đèn xanh, đã đưa cô ra khỏi con ngõ dài. Cậu bé đã nắm chặt tay cô, cuối cùng chỉ gào lên một câu: Mau chạy đi!

Từ trước tới nay cô luôn cho rằng, đó chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Thậm chí có nhiều lúc cô cố tình đè nén cảm giác này lại. Vì trong mơ hồ cô luôn cảm nhận được có một mối nguy hiểm đang tới gần. Tiềm thức nói với cô rằng, nhớ lại cậu bé ấy, thì cũng có nghĩa cô sẽ nhớ lại nguy hiểm.

Thế nên, cô đang trốn tránh, cố gắng không nghĩ tới việc tìm kiếm giấc mơ của mình.

Nếu không có câu nói của Dương Nguyệt, cô vẫn còn tự lừa gạt bản thân mình.

“Ý của em là, người đàn ông trong giấc mơ đó thật sự tồn tại?” Tố Diệp thu lại nét mặt của mình. Chỉ ít cô cũng không thể để lộ vấn đề tâm lý của mình trước mặt khách hàng được.

“Anh ấy tên là Hải Sinh, là một ngư dân, hằng ngày làm việc trên biển.” Dương Nguyệt khẽ nói.

Tố Diệp không hiểu: “Hải Sinh? Chẳng phải em nói cậu ấy không có trong cuộc sống thực của em sao?”

“Nhưng em cảm thấy tình yêu của chúng em trong mơ đã từng xảy ra, thế nên người này nhất định là tồn tại.” Dương Nguyệt đáp rất chắc chắn.

“Cũng tức là tới tận bây giờ em vẫn đang chờ đợi Hải Sinh?” Tố Diệp hỏi.

“Đúng vậy! Sau lần cuối cùng ra biển, anh ấy đã không quay về nữa.” Dương Nguyệt mở rộng lòng mình với Tố Diệp, nét mặt có vẻ cô đơn: “Giấc mơ của em sẽ thay đổi theo bốn mùa. Tới mùa đông, em ngủ cũng rất ít, vì mỗi lần ngủ, trong mơ lại chỉ có mình cô độc đứng bên bờ biển, một mình đợi Hải Sinh quay về, đã đợi là đợi cả mùa đông.”

Tố Diệp nhìn thấy quy luật ngủ nghỉ của cô ấy trong tài liệu.

Nhân vật trong tưởng tượng, quả thực sẽ ảnh hưởng tới tiêu chuẩn phán đoán của con người thực tại ở một mức độ nào đó. Đương nhiên, có rất nhiều người vẫn tỉnh táo, có thể phân biệt rõ lúc nào là mơ, lúc nào là thực. Nhưng có một vài người có lẽ ngay cả điều căn bản ấy cũng không thể phân định được. Đó là hàm nghĩa thực sự của câu “mơ mơ màng màng” mà các cụ hay nói.”

Dùng bốn chữ này để hình dung về Dương Nguyệt không thể coi là thái quá.

Vì quá rõ ràng, cô ấy giờ đã tin chắc rằng Hải Sinh thực sự có trên đời. Thậm chí cô ấy còn đang chờ đợi Hải Sinh.

“Vì thế, tới bây giờ em vẫn độc thân, chưa trải qua một mối tình nào?” Tố Diệp nhớ trong tài liệu đã viết như vậy.

“Hải Sinh bảo em đợi anh ấy. Em tin là anh ấy nhất định sẽ quay trở lại.” Ánh mắt Dương Nguyệt lấp lánh: “Hơn nữa, đám con trai bên cạnh em chẳng ai bằng được Hải Sinh. Đến một phần mười của anh ấy còn không bằng.”

“Em chắc chắn như vậy sao?” Tố Diệp hỏi.

Dương Nguyệt gật đầu: “Đương nhiên rồi! Cứ mỗi lần tới mùa xuân và mùa thu, em đều cảm nhận được anh ấy luôn tồn tại.”

“Em có từng thử tìm cậu ấy chưa?” Tố Diệp lại hỏi.

Dương Nguyệt khẽ lắc đầu, ánh mắt chợt tối đi: “Em không tìm được anh ấy.”

Tố Diệp dừng hỏi, nhìn cô ấy vẻ suy tư.

Dương Nguyệt mím môi, nhìn Tố Diệp: “Bác sỹ Tố! Chị nói chị có thể giúp đỡ em, vậy chị có thể giúp em tìm được Hải Sinh không?”

Cô giúp không nổi.

Đây là chuyện Tố Diệp biết rõ.

Cô làm gì có bản lĩnh moi ra một người đàn ông ngoài đời đã từng xuất hiện trong mơ?

Nếu đã Hà Minh phán đoán bệnh tình của Dương Nguyệt, e là kết quả anh ta rút ra chính là: Hoang tưởng theo suy nghĩ chủ quan.

Tưởng tượng có một người đàn ông như thế, nhưng đã xa cách, rồi mãi đợi chờ không có hồi kết, đợi người đàn ông trong mơ bỗng nhiên một ngày xuất hiện trước mặt mình.

Ai cũng đều tưởng tượng, đây cũng là một biểu hiện của việc tự kỷ thôi miên.

Ví dụ như các cô gái hay thích xem phim tình cảm, hay say đắm vào

những câu chuyện tình cảm của nam nữ chính trong các cuốn tiểu thuyết, si mê các nhân vật trong truyện... Vì những tình cảm này hoặc những nhân vật này ở một mức nào đó đã có thể bù đắp cho một xã hội còn đầy bất mãn, thất vọng và bất an, ký gửi tình cảm của mình về mặt tinh thần. Đây cũng là một cách mà thế giới tiềm thức cân bằng tâm hồn bên trong con người.

Đây là một hiện tượng bình thường, vì con người cần tưởng tượng hoặc tự kỷ thôi miên một cách thích đáng mới có thể vượt qua những chuyện không như ý mình.

Nhưng có một hiện tượng đó là tự kỷ ám thị và tự kỷ thôi miên thái quá.

Dẫn đến ban đầu chỉ là sự vô thức, cuối cùng trở thành một niềm tin có ý thức.

Thậm chí trong đầu óc đã hoàn toàn sáng tạo ra một con người cụ thể, sẽ nói chuyện, ăn uống, sống một cuộc sống không khác gì thực tế với người đó. Cô ấy tin tưởng sâu sắc vào sự tồn tại của người này, thế nên mới không thể thoát ra.

Cô ấy sẽ hoang tưởng ra rất nhiều giai đoạn tình cảm, coi nó như đã từng thực sự tồn tại. Lâu dần, đến ngay bản thân cũng không còn biết những điều ấy là thật hay giả nữa.

Tổ Diệp rất muốn chữa thẳng vào căn bệnh hoang tưởng này của Dương Nguyệt. Nhưng cô vô thức cảm thấy câu chuyện không đơn giản như thế.

Vì Dương Nguyệt quá tình tảo.

Chỉ có hai nguyên nhân.

Một là, cô ấy đã thật sự trải qua những chuyện này.

Hai là, cô ấy đang cố tình dựng chuyện.

Nhưng nếu là trường hợp hai, thì mục đích của cô ấy là gì?

Dương Nguyệt vẫn đang nhìn cô, ánh mắt ngập tràn vẻ cầu cứu.

Nó khiến Tố Diệp bất chợt mềm lòng.

Cô khẽ gật đầu rồi nói: “Chị nhất định sẽ giúp em, yên tâm đi!”...

Quyển 13 - Chương 579: Cậu bé ấy rốt cuộc có tồn tại hay không?

So với những chuyện đáng lo ngại của Tố Diệp ở bên này, Niên Bách Ngạn cũng đang bận rộn.

Bạn theo dõi giá cổ phiếu của Tinh Thạch.

Bạn chuyện của Diệp Uyên.

Diệp Uyên cứ thế lặng lẽ ở lại tứ hợp viện dưỡng thương.

Điều may mắn là diện tích đủ lớn, nếu không thì Diệp Uyên cũng chẳng biết trốn vào đâu.

Còn chiều nay, Niên Bách Ngạn lại đang uống trà cùng Tố Khải.

Quán trà này rất thích hợp với Niên Bách Ngạn nhưng lại không hợp lắm với Tố Khải. So với Niên Bách Ngạn mà nói, Tố Khải đang trong độ tuổi thanh niên trai trẻ. Cậu cảm thấy, hai người đàn ông gặp mặt nói chuyện nên rượu chè bát nhè mới là tuyệt nhất.

Nhưng quán trà là một địa điểm tốt.

Không bị người khác làm phiền, càng là nơi giúp cho suy nghĩ được minh mẫn, tập trung.

Bây giờ Tố Khải không có mặt ở nhà trong một thời gian ngắn đã có

thể yên tâm rồi vì tình hình của Diệp Lan mỗi ngày một tốt hơn.

Và hơn nữa chủ đề mà hai người nói chuyện, Diệp Lan không thích hợp để nghe.

“Thật ra em cũng nghi ngờ Diệp Hạc Thành.” Sau khi nghe xong những lời phân tích của Niên Bách Ngạn, Tố Khải đưa ra ý kiến của mình: “Nhưng anh biết đấy, tất cả mọi chứng cứ về ông ta đều không thể nắm bắt được. Chúng ta chỉ có thể nghi ngờ mà thôi.”

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ xa xôi.

“Còn chuyện của Diệp Uyên nữa, anh có cảm thấy anh ấy còn điều gì chưa nói không?” Tố Khải hỏi.

Tố Khải là cảnh sát, cũng là người cảnh sát Niên Bách Ngạn tin tưởng nhất. Chuyện Diệp Uyên bị hại, chắc chắn phải có người biết sự tình, như vậy mới tiện cho việc điều tra. Thế nên Niên Bách Ngạn đã phản hồi thẳng tình hình của Diệp Uyên cho Tố Khải, để nhờ Tố Khải giúp đỡ.

Niên Bách Ngạn nhấp trà, khẽ đáp: “Có!”

“Muốn tìm ra chứng cứ, đầu tiên Diệp Uyên phải nói hết những gì mình biết.” Tố Khải nhíu mày.

Niên Bách Ngạn đặt tách trà xuống rồi nhìn Tố Khải: “Cậu có từng nghĩ, một khi chuyện này thật sự có liên quan tới Diệp Hạc Thành, cậu sẽ đối mặt với Diệp Lan thế nào không?”

Tố Khải không trả lời ngay.

Cậu chỉ cúi đầu, nghịch nghịch tách trà như đang suy nghĩ chuyện gì

đó. Mí mắt sụp xuống che đi những suy nghĩ trong ánh mắt. Nhưng hàng mi nhú chặt lại bán đứng những tâm tư phức tạp của cậu.

Rất lâu sau, cậu mới nói: “Con người luôn phải chịu trách nhiệm về những việc mình đã làm, nếu không xã hội này sẽ loạn mất.”

Sau khi nghe xong, Niên Bách Ngạn cười khế.

“Nếu tôi là cậu, tôi cũng không thể thiết diện vô tư như vậy được.”

“Không nên làm vậy sao?” Tố Khải nhất thời mờ mịt.

Niên Bách Ngạn rót trà đầy cốc.

“Đối với cảnh sát mà nói thì nên làm vậy, nhưng đối với một thương nhân, chỉ sống vì lợi ích.”

Tố Khải nhìn anh rất lâu, mãi không thể nói được câu nào...

Khi Tố Diệp không có nhà, Diệp Uyên có thể ra vườn đi dạo. Sau khi Niên Bách Ngạn từ chỗ Tố Khải trở về, anh bèn ném cho Diệp Uyên mấy lon bia đen của Đức.

“Thật ra tôi thích mấy món ăn trong tủ lạnh nhà cậu hơn, tươi ngon, dinh dưỡng!” Diệp Uyên tươi cười cầm lấy lon bia, giơ lên: “Vì uống rượu nên tôi mới xảy ra chuyện, giờ không dám uống nữa đâu!”

“Không uống à?” Niên Bách Ngạn bật nắp lon bia, cười nói: “Anh không uống làm sao “rượu vào lời ra” được?”

Diệp Uyên sững người.

Niên Bách Ngạn không quan tâm, chỉ uống ừng ực mấy hớp.

Những hộp bia mát lạnh trong ngày nóng nực thế này quả là hữu ích.

Diệp Uyên nắm chặt lon bia trong tay. Cái lạnh của bia xuyên qua cả lòng bàn tay.

“Cậu có ý gì?”

Niên Bách Ngạn ngồi ở đó, cầm lon bia trong tay, cười khẽ: “Anh cũng biết đấy, chú hai của anh không có bất kỳ chứng cứ nào. Em đã cố gắng hết sức để giúp anh rồi. Chỉ tiếc là, dù là một chi tiết nhỏ nhặt mà anh che giấu cũng có thể trở thành mấu chốt để phá án.”

Ánh mắt Diệp Uyên chột ánh lên một tia hoảng loạn: “Tôi không giấu giếm!”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy chằm chằm, mím môi.

Nét mặt Diệp Uyên có vẻ không được tự nhiên. Anh ấy suy nghĩ rồi bật nắp lon bia, sau đó cũng tu ừng ực, lau khóe miệng, ánh mắt có phần né tránh.

“Câu “giết người diệt khẩu” của anh là thế nào?” Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại.

Diệp Uyên há hốc miệng: “Tôi... đã nói thế sao?”

“Diệp Uyên! Anh còn thế này em rất khó xử.” Niên Bách Ngạn nghiêm mặt.

Diệp Uyên trầm mặc, cúi gằm, sau đó uống nốt mấy ngụm bia trong lon. Anh dùng sức nắm chặt lon bia lại, chiếc lon bị siết mạnh, kêu lên răng rắc.

“Anh đang che giấu chuyện gì? Hoặc là, anh muốn bảo vệ ai?” Ánh mắt Niên Bách Ngạn sắc lẹm.

Diệp Uyên có phần bức bối.

Rất lâu sau, anh ấy mới cất giọng khàn khàn: “Chẳng qua tôi chỉ không muốn mọi chuyện ầm ĩ lên thôi.”

“Còn chuyện gì nghiêm trọng hơn cả thuê sát thủ giết người sao?” Niên Bách Ngạn khó hiểu.

“Có!” Diệp Uyên khẳng định. Anh ấy ngẩng đầu lên nhìn Niên Bách Ngạn: “Diệp Lan!”

Niên Bách Ngạn sửng sốt giây lát, chau mày: “Ý của anh là, chuyện này Nguyễn Tuyết Cầm cũng có phần?”

Diệp Uyên thở dài nặng nề.

Khoảng ba, bốn phút sau, anh ấy mới lên tiếng.

“Chuyện giết người diệt khẩu này, thật ra cũng phải sau này tôi mới đoán ra.” Giọng anh ấy trầm hẳn xuống: “Có một lần, tôi vô tình nghe được chú hai và thím hai cãi nhau.”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy.

“Cũng chính vào lần đó tôi mới biết hóa ra chú hai có quan hệ với công ty Long Thạch bên Đài Loan. Trong lúc cãi vã, họ có nhắc tới. Còn thím hai hình như có rất nhiều bất mãn đối với công ty ấy. Hai người họ càng cãi càng hăng. Lúc ấy tôi không biết họ đang cãi nhau vì chuyện gì, chỉ là lúc bắt gặp, đúng lúc họ nói về Long Thạch.” Diệp

Uyên thở dài: “Sau khi thấy tôi xông vào, sắc mặt cả hai người đều rất bàng hoàng. Sau đó tôi nhìn rất rõ ánh mắt thím hai tỏ ra hoảng loạn. Tôi nghĩ, họ nhất định không muốn để tôi biết chuyện gì đó.”

Nói tới đây, Diệp Uyên lại hít một hơi thật sâu mới bình ổn lại được cảm giác bức bách nơi lồng ngực: “Ngay sau đó thì tôi xảy ra chuyện. Thế nên lúc ấy tôi nghĩ, công ty Long Thạch này chắc chắn có vấn đề, và họ không muốn để tôi có thời gian phát hiện ra bí mật.”

“Nhưng anh lại sợ nếu chuyện này thật sự có liên quan tới Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cầm thì người chịu đả kích lớn nhất là Diệp Lan nên anh mới giấu đi?”

Diệp Uyên gật đầu.

“Diệp Lan cũng là đứa em gái tôi yêu quý. Diệp Ngọc đã xảy ra chuyện rồi, tôi không muốn cả Diệp Lan cũng thế.”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy: “Trên đời này có rất nhiều chuyện và rất nhiều người không phải anh muốn bảo vệ là có thể bảo vệ được. Hoặc là anh phải ẩn nhẫn thật kỹ. Nếu không, cho dù chỉ là một manh mối nhỏ, người hoặc chuyện anh muốn bảo vệ cũng sẽ bị liên lụy.”

Cậu cảm thấy chuyện này có liên quan tới Nguyễn Tuyết Cầm không?” Diệp Uyên sốt sắng hỏi.

Niên Bách Ngạn khẽ lắc đầu.

Không phải không có liên quan.

Mà là anh cũng không thể nói rõ được.

Mối quan hệ của Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Hạc Thành đúng là rất

lạ, vừa bảo vệ lại vừa chống đối.

Ví dụ như trong buổi họp cổ đông lần trước, bà ta không hề đứng về phía Diệp Hạc Thành. Lúc đó, người nào tinh ý đều nhận ra. Quan hệ của hai người này chắc chắn có vấn đề. Nếu Diệp Uyên nói không sai thì họ đang tranh cãi vì một công ty. Xem ra công ty này có lai lịch rồi...

Tố Diệp vừa về từ họp viện đã kêu gào nóng nực.

Hệ thống điều hòa trong ô tô bị hỏng, cô mang theo cả hơi nóng hầm hập quay về.

Cô oán trách Niên Bách Ngạn. Xe đẹp cũng chỉ đến thế mà thôi, còn chẳng bằng em Jeep đỏ của cô.

Niên Bách Ngạn không lo được tới chuyện an ủi cô. Anh cầm áo ngoài, khoác lên người cô, che đi đôi vai trần để lộ ra sau khi cô thay váy ngủ.

Tố Diệp không vui, nhúu mày, cởi áo ngoài ra.

“Nóng thế này, điên sao?”

“Trong nhà bật điều hòa, lát nữa em sẽ lạnh đấy!” Nói rồi, Niên Bách Ngạn lại khoác áo lên vai cô.

Nhưng trong lòng anh lại nghĩ tới một chuyện khác.

Tuy rằng anh biết Diệp Uyên sẽ chẳng nhảy ra ngoài bất thành linh, nhưng để Tố Diệp ăn mặc mong manh như vậy, chạy qua chạy lại trong phòng khách cũng là một chuyện rất nguy hiểm.

Đương nhiên Tố Diệp không biết tâm sự của anh. Hai hàng lông mày của cô nhíu lại như một chiếc khăn mặt khô: “Hôm nay anh làm sao thế? Thường ngày anh có như vậy đâu?”

“Em muốn mặc váy ngủ, về phòng hăng mặc.” Niên Bách Ngạn không giải thích: “Ở phòng khách, mặc kín đáo một chút!”

Tố Diệp quay đầu nhìn anh, rồi bất ngờ tiến sát lại ngửi ngửi người anh, tỏ ra kỳ lạ: “Ban ngày ban mặt, anh uống rượu đấy à?”

Niên Bách Ngạn chợt nhớ ra lon bia khi nãy, thềm thốt lên trong lòng tý thế chết. Anh cố đè nén tâm trạng, thể hiện nét mặt thản nhiên: “Trời nóng quá, anh uống lon bia.”

“À...” Tố Diệp cũng chẳng để ý. Cô ngồi phịch xuống sofa, nói: “Hôm nay mệt chết đi được!”

“Nhận án gì rồi?” Niên Bách Ngạn cũng ngồi xuống bên cạnh cô, rồi lại kéo áo lên cho cô.

Tố Diệp uể oải dựa vào người anh, làm nũng: “Em được anh chiều hư rồi. Thời gian trước không đi làm thì nhàn quá đâm ra hoảng. Giờ đi làm rồi lại phiền muốn chết.”

“Xem ra vụ này không mấy thuận lợi rồi.” Nói vậy, nhưng tâm hồn Niên Bách Ngạn thì đang để đâu đâu.

“Đúng thế!” Tố Diệp bỗng ôm chầm lấy anh: “Bách Ngạn! Anh có từng mơ thấy cùng một người không?”

Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại hỏi vậy, hơi ngẩn người: “Thế là ý gì?”

“Tức là một người cứ xuất hiện nhiều lần trong giấc mơ của anh.”

Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Chưa từng!”

“Lạ lắm nhá, em từng gặp chuyện này.” Tổ Diệp dựa sát vào anh: “Còn cả Dương Nguyệt nữa, tình trạng của cô ấy còn đặc biệt và nghiêm trọng hơn.”

“Dương Nguyệt là ai?”

“Khách hàng của em, bệnh nhân mới nhận đó.” Nói rồi, Tổ Diệp lôi bốn bức tranh từ trong túi xách ra, đưa cho anh: “Anh xem, đây là cảnh trong mơ mà cô ấy vẽ.”

Niên Bách Ngạn đón lấy, nhìn qua qua: “Thế là ý gì?”

“Anh đúng là chẳng hiểu mấy chuyện tình cảm.” Tổ Diệp lắc đầu, sau đó giải thích lần lượt ý nghĩa của từng bức tranh, rồi lại tường thuật cho anh nghe tình trạng của Dương Nguyệt.

Niên Bách Ngạn gật đầu: “Trường hợp này đúng là đặc biệt!”

“Vậy anh có tin người đàn ông trong giấc mơ của cô ấy thật sự tồn tại không?” Tổ Diệp hỏi.

“Có tồn tại hay không, không phải em đoán là ra, điều tra là biết mà?”

“Em tra rồi, không có tài liệu nào liên quan tới người đàn ông tên Hải Sinh này.”

“Thế tức là không có thật.”

“Cũng không thể nói vậy.” Tổ Diệp suy nghĩ: “Nhất định có nguyên

nhân nào đó tạo ra hiện tượng này. Em không tin đây chỉ là một bệnh tâm lý bình thường.”

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, cười nói: “Vậy thì phải phát huy tài năng của em thôi!”

Tố Diệp cười hì hì: “Chưa biết chừng còn có thể đồng thời giải quyết cả vấn đề của em.”

“Em có vấn đề gì?”

Tố Diệp nghiêm túc nhìn anh: “Chính là cậu bé em thường xuyên mơ thấy ấy. Trước đây em luôn nghĩ, chẳng qua đó chỉ là một cậu bé trong mơ thôi, không có ý nghĩa gì đặc biệt, hoặc có lẽ em vẫn luôn né tránh đối diện với giấc mơ này của mình. Có thể là do ông trời sắp xếp để em nhận vụ án của Dương Nguyệt. Mục đích thật sự chính là muốn em làm rõ cậu bé đó rốt cuộc có tồn tại hay không...”

Quyển 13 - Chương 580: Gặp ma ngày xá tội vong nhân

Một câu nói vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại khiến Niên Bách Ngạn toát mồ hôi.

Anh đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Từng giọt như từng con rết men theo gáy, từ từ bò xuống, cứ thế lạnh toát.

“Chỉ là một giấc mơ thôi mà, nghiêm túc như vậy làm gì.” Anh kéo cô vào lòng, mỉm cười.

Nhưng nếu lúc này Tố Diệp quay đầu lại nhìn nét mặt của Niên Bách Ngạn, chắc chắn sẽ phát hiện ra bờ môi anh hơi cứng đờ. Đáng tiếc, Tố Diệp lại đang chìm đắm trong vòng tay anh, mãi mê trong mùi hương nhẹ nhàng trên người anh mà không để ý nhiều đến thế.

“Nhưng đó không phải một giấc mơ đơn giản. Trước đây em luôn né tránh. Bây giờ lại cảm thấy chẳng còn gì đáng sợ nữa!” Lúc này Tố Diệp mới quay lại, ôm chặt anh và cười: “Em đã có anh ở bên cạnh rồi, thế nên tất cả yêu ma quỷ quái đều không thể lại gần em.”

Niên Bách Ngạn đã thu lại nét mặt cứng ngắc từ lâu. Anh cúi đầu hôn khẽ lên môi cô, mỉm cười: “Em còn biết là có anh à!”

Tố Diệp nhướn mày: “Sao vậy?”

“Anh cho rằng, đứa trẻ gì đó trong mơ, em hoàn toàn không cần coi

là thật.”

“Vì sao chứ?”

Niên Bách Ngạn đổi sang một tư thế khác để ôm cô rồi thở dài: “Nếu người đó không tồn tại thì em ít nhiều cũng sẽ hụt hẫng. Nhưng nếu cậu ta tồn tại, em làm được gì đây?”

Nghe xong câu ấy, Tố Diệp chớp chớp mắt, nghĩ mãi mà chẳng biết đáp lại thế nào.

“Lẽ nào em còn định đi tìm người đó?” Niên Bách Ngạn dánh mắt bên tai cô, thì thầm.

Tố Diệp vô thức nhìn anh: “Có phải anh sẽ giận không?”

“Em nói xem?” Niên Bách Ngạn nhìn cô bằng ánh mắt “còn phải hỏi”:
“Người con trai trong giấc mơ của em nếu có thật trên đời thì chỉ ít tuổi tác cũng tương đương anh phải không? Cũng có nghĩa là đã là một người đàn ông trưởng thành rồi. Em định đi tìm anh ta làm cái gì? Báo ân có rất nhiều cách. Lỡ như đối phương muốn em lấy thân báo đáp thì sao đây? Em bảo anh có giận hay không?”

Tố Diệp cười: “Thì em nói với anh ta, em có chồng rồi.”

“Hàm hồ!” Niên Bách Ngạn cố tình nghiêm mặt lại, nếp nhăn giữa hai đầu mày rất rõ rệt: “Em là vợ anh, ngang nhiên đi tìm một người đàn ông khác, anh sẽ ghen đấy!”

Tố Diệp mím môi khẽ cười.

“Thế nên đừng nghiên cứu nữa!” Niên Bách Ngạn dịu giọng, cúi đầu, hôn lên vành tai cô, dịu dàng nói: “Tất cả cứ tùy duyên, được không?”

Nếu đã định mệnh thì ông trời chắc chắn sẽ để em gặp lại người ấy.”

Tố Diệp cắn nhẹ vào môi anh, phì cười: “Trước nay anh có tin số mệnh đâu, thái độ đối với chuyện này hơi lạ nha!”

Niên Bách Ngạn bất ngờ đánh chiếm đôi môi, khiến cô cười khanh khách.

Cuối cùng, anh nhìn sâu vào mắt cô. Cái bóng của cô đổ nghiêng vào con người của anh. Giọng anh cực kỳ mê hoặc: “Gặp em, anh đã bắt đầu tin vào số phận rồi!”

“Mấy lời dễ nghe đúng là bùi tai.” Tố Diệp tươi cười ghì chặt lấy anh.

Niên Bách Ngạn cũng mỉm cười nhẹ nhàng. Chỉ có điều, khi ôm cô, nụ cười của anh dần dần tan biến, thay vào đó là một sự lo lắng thoáng qua...

Mười hai giờ đêm.

Tố Khải vẫn còn đang nhàn rỗi xem tivi trong phòng khách.

Chương trình cái sau chán hơn cái trước. Giờ này nếu không phải là mấy phim tình cảm dài dòng thì cũng là thể loại phim gia đình. Thi thoảng đá vào mấy bộ phim chiến tranh hay kháng chiến.

Tố Khải rất ít khi xem phim. Anh gần như còn chẳng có thời gian ngồi xuống xem một tập.

Thế nên, tối nay khi mở tivi ra mới phát hiện đề tài phim truyền hình Trung Quốc đúng là nghèo nàn. Anh chán đời. Trung Quốc có tới 5000 ngàn năm văn hóa, sao toàn quay mấy thể loại văn hóa ăn nhanh như phương Tây chứ?

Khó khăn lắm mới dừng lại được một kênh. Đó là một bộ phim lấy đề tài kháng Nhật. Xem một lúc, anh lại lắc đầu ngán ngẩm.

Biên kịch bốc phét quá rồi.

Hồng quân Trung Quốc mà lợi hại đến mức đó thì có cần phải đánh Nhật bao nhiêu năm thế không?

Đang mãi cảm thán, anh bỗng thấy Diệp Lan chạy xồng xộc từ trong phòng ngủ ra, lập tức nhào lên sofa, hoan hỉ nói với anh: “Qua 12 giờ rồi! Đã qua 12 giờ rồi!”

Tố Khải ngược mắt lên nhìn giờ, khóe môi nở một nụ cười.

“Tố Khải! Đã liên tục ba ngày rồi em không tái nghiện. Là khỏi rồi sao? Khỏi hẳn rồi sao?” Khoảng thời gian cai nghiện, Diệp Lan luôn phải đợi qua 12 giờ mới dám ngủ, mà có lúc Tố Khải còn thức canh tới muộn hơn.

Lúc trước Tố Khải gần như cả đêm không ngủ, buồn ngủ quá thì ngáp ngáp mấy cái. Công việc này đối với một người thường xuyên được huấn luyện rồi lại làm gián điệp nhiều năm như Tố Khải hoàn toàn không khó khăn gì.

Sau này, cơn nghiện của Diệp Lan càng lúc càng ít đi. Tố Khải cũng xác định được quy luật. Dần dần, anh mới điều chỉnh được thời gian ngủ của mình.

Rạng sáng, cô không bao giờ lên cơn nghiện. Nếu trước 12 giờ không bị thì tức là sẽ không bị.

Niềm vui của Diệp Lan toát lên khắp gương mặt. Đôi mắt cô nhìn Tố

Khải rạng ngời. Cô chờ đợi câu trả lời của anh. Tố Khải mỉm cười, vòng tay qua đầu cô, nhìn cô: “Về cơ bản có thể nói như vậy. Lan Lan! Em chỉ còn cách thành công một khoảng rất gần, rất gần nữa thôi. Nếu có thể kiên trì đúng một tháng không lên cơn nghiện thì chúng tớ ma túy trong người em đã không còn nữa.”

Nét mặt Diệp Lan rất hào hứng: “Em không nghĩ mình vẫn có thể bình phục.”

“Ngốc ạ! Anh sẽ không để em xảy ra chuyện đâu.” Tố Khải nhìn cô xót xa.

Lúc này Diệp Lan mới phát hiện ra hai người đang ngồi rất sát. Tới mức chỉ cần hơi rướn lên một chút là có thể hôn nhau.

Bây giờ cô có thể cảm nhận được nhịp thở của Tố Khải.

Đầy nam tính.

Nặng nề...

Cô muốn nhìn đi chỗ khác nhưng đôi mắt lại như có kéo dính, dính chặt vào đôi môi anh.

Đôi môi Tố Khải cong cong một đường khẳng khái, giống như mái tóc ngắn gọn gàng, đầy tinh thần của anh.

Từ môi dưới cho tới cằm rất đẹp, còn có mấy sợi râu mới mọc, lún phún một khoảng.

Cô biết môi Tố Khải rất mềm, rất mềm. Lúc dịu dàng nó như một chiếc kẹo bông. Lúc giận dữ nó cũng có thể làm cô đau đớn.

Cánh môi hơi khô.

Là môi của cô.

Đâu chỉ cánh môi? Còn cả cổ họng, khô rát như thiếu nước.

Cô vô thức liếm môi mình, muốn dùng phần nước duy nhất nơi đầu lưỡi làm mềm đi sự khô rát.

Nhưng một giây sau, đôi môi Tố Khải đã ập xuống.

Cọ sát cùng môi cô.

Một cách sốt sắng.

Một cách mạnh bạo.

Diệp Lan hơi bất lực, hai tay cứng đờ như một đứa trẻ.

Tay anh được anh kéo cao lên, vòng lên cổ anh.

Bàn tay anh phủ lên sống lưng cô.

Diệp Lan cảm thấy, anh nhất định đã ăn cắp một loại lửa của Prometheus rồi giấu trong lòng bàn tay mình. Nếu không sao cô lại cảm thấy lưng mình bỏng rát?

Giữa nam và nữ, sống chung một nhà sẽ có cái nguy hiểm của việc sống chung.

Nhất là những người vốn đã có tình cảm.

Hay những người đang trong tuổi rạo rực như Tố Khải.

Hay những người con gái trong lòng chỉ có mình Tố Khải như Diệp Lan.

Hai người cùng ngã xuống sofa.

Cho tới khi, bàn tay của Tố Khải không kìm chế được, len vào trong váy ngủ của cô.

“Tố Khải!” Diệp Lan lập tức có phản ứng, giữ chặt lấy cổ tay anh.

Tố Khải ngược lên.

Cô nhìn thấy một khao khát mãnh liệt ngụ trong đôi mắt anh.

“Sao vậy?” Anh hỏi với giọng trầm khàn.

Diệp Lan thở gấp, bờ môi run rẩy: “Anh... đừng làm vậy!”

“Chúng ta đã từng như vậy rồi.” Tố Khải nhìn cô, thì thầm.

Diệp Lan cụp mắt xuống. Cô không biết nên nói với anh thế nào.

Vì cô cảm thấy mình như một quả bom bất kỳ lúc nào cũng có thể làm hại anh. Cô không muốn như vậy, không muốn...

Cô cảm thấy một cơ thể đã từng hít ma túy như mình... quá bẩn.

Tố Khải thấy vậy lại cúi đầu, men theo khát vọng của mình.

Môi anh nóng bỏng áp lên má cô. Cô hoảng hốt, định đẩy anh ra, nhưng anh lại dùng sức khóa chặt môi cô lại.

“Đừng!” Diệp Lan dốc hết sức lực mới né tránh được sự công kích của anh, rồi lập tức đẩy hẳn anh ra.

Tố Khải bị cô đẩy đến lao đảo, nét mặt anh rất ngượng ngập.

“Em... Em...” Diệp Uyên kéo lớp áo trên ngực lại, hoảng loạn và bối rối: “Bây giờ em không được... không xứng đâu!”

Dứt lời, cô chạy thẳng vào phòng, khóa trái cửa lại.

Lúc đó Tố Khải mới ý thức được mình vừa làm gì. Anh giờ tay tự tát cho mình một cái, thầm mắng chính mình: Đốn mạt!

Chớp mắt, tết Trung Nguyên đã tới.

Thành phố Bắc Kinh cấm đốt vàng mã thế nên chẳng nhìn thấy những tập quán đốt tiền giấy nơi ngã tư.

Ban ngày trời đổ mưa.

Rả rích, tỉ tê như tiếng khóc của những oan hồn.

Khi Tố Diệp lái xe ngang qua Ung Hòa Cung, các cửa hàng bên đường vẫn đang làm ăn rất nhộn nhịp. Rất nhiều người đều đang mua tiền giấy và các loại đồ cúng. Người tôn trọng văn hóa Trung Quốc thì sẽ mua tiền giấy, đinh vàng để đốt. Còn ai theo Phật thì sẽ chuẩn bị bảy loại đồ, đặt vào trong một chiếc giỏ hoặc làn xanh lam để tham gia lễ tắm Phật.

Ung Hòa Cung không giống các chùa miếu khác ở Bắc Kinh. Nó thịnh hành phái Mật Tông.

Thế nên, nghi thức Phật pháp đặc biệt long trọng.

Tố Diệp nhớ tới bố mẹ. Cô đỗ xe lại bên đường, cùng xếp hàng siêu độ cho bố mẹ với rất nhiều đệ tử nhà Phật. Tố Diệp biết mình chỉ đang tìm kiếm một sự an ủi trong tâm hồn. Nhưng thực tế là, sự an ủi này là cần thiết.

Người Trung Quốc cho rằng, ngày rằm tháng bảy là ngày Quỷ môn quan mở rộng cửa. Thế nên, cứ tới buổi tối, người người đều phải về nhà sớm, không nên đi lại ngoài đường. Nhưng theo sự phát triển ngày càng cao của xã hội, văn hóa truyền thống của Trung Quốc cũng dần bị mai một. Cộng với việc người Trung Quốc bản thân không có tín ngưỡng, nên những truyền thuyết ma quỷ thần thánh cũng trở thành chuyện vu vơ.

Tuân thủ nghiêm ngặt những quy tắc này chỉ còn một số người cao tuổi.

Tố Diệp lại rất tôn trọng những tập tục.

Bất luận nó hoang đường cỡ nào, chí ít nó cũng dạy cho con người có một trái tim biết sợ, không thể tùy tiện làm theo ý mình.

Dương Nguyệt không tới phòng tâm lý nên Tố Diệp cũng nhàn hơn.

Gọi điện qua cô mới biết Dương Nguyệt đang ngủ, đã ngủ cả một ngày rồi.

Tố Diệp cũng không làm phiền thêm. Ngày xá tội vong nhân mà, cô cũng không muốn về nhà quá muộn.

Một ngày đã trôi qua trong bình yên.

Giờ này năm ngoái, cô và Niên Bách Ngạn quần lấy nhau. Ngày này

năm nay, họ vẫn ở bên nhau. Đóng chặt cửa phòng ngủ lại, sau một hồi hoan ái, Tố Diệp dấn sát vào lồng ngực đầy mồ hôi của Niên Bách Ngạn mà nói: “Người ta kỷ niệm ngày yêu nhau đều vào những Valentine, ngày Quốc khánh gì đấy. Chí ít thì cũng phải là lễ tết của người dương. Chúng ta thì lại đúng ngày xá tội vong nhân, đúng là đáng sợ!”

Niên Bách Ngạn cười đều, vùi mặt vào ngực cô: “Đáng sợ á? Thế vừa rồi ai sung sướng thế?”

“Thì người ta đã bảo anh ở ngay phòng khách rồi, anh lại không đồng ý.” Tố Diệp ôm đầu anh, lời nói bạo dạn: “Đã tới cái lúc đó rồi mà anh vẫn còn lý trí cho được?”

“Ở trong phòng ngủ tốt lắm mà.” Niên Bách Ngạn tươi cười đáp lại.

Anh bị thần kinh mới bế Tố Diệp vào phòng khách bay nhảy. Đừng nói là ngoài phòng khách, chỉ cần nghĩ tới chuyện trong nhà còn một người đàn ông khác, anh đã cảm thấy gượng gạo. Tuy rằng hiệu quả cách âm của tứ hợp viện cực kỳ tốt. Cửa mà đóng lại, Diệp Uyên có mọc thêm “Thuận Phong Nhĩ” cũng chẳng nghe thấy gì.

Nhưng trong quá trình ấy anh vẫn không quên dùng môi mình chặn những tiếng kêu của Tố Diệp lại.

Anh không muốn cô phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Tố Diệp không hiểu suy nghĩ của anh. Cô hừ một tiếng: “Anh khai báo thật đi! Có phải vừa nãy anh không tập trung không?”

Niên Bách Ngạn mím môi, véo mũi cô: “Không tập trung? Anh không tập trung mà em đã xin hàng liên tục rồi. Anh mà tập trung có phải em ngất ngay tại chỗ không?”

“Anh đừng có tự mãn đi! Em không yếu ớt vậy đâu.” Tố Diệp khoe sức, chống lên đầu anh: “Em cảm thấy anh lạ mà. Bình thường anh lắm trò lắm!”

Diện tích trong nhà rất rộng, điều đó đã trở thành ưu thế cho Niên Bách Ngạn ngang tàng.

Bình thường có thể sẽ bắt đầu trên giường, kết thúc ngoài phòng khách. Hoặc kết thúc dưới bể bơi. Rồi còn cả phòng bếp, phòng sách... Đâu đâu cũng có vết tích của họ. Có một lần anh còn xấu tới mức bế cô ra ngoài vườn. Cô sợ đến nỗi thở cũng không dám thở mạnh.

Thế mà hai tối nay, anh ngoan như một con mèo con.

Bắt đầu ở đâu lại kết thúc ngay ở đó. Chẳng giống anh chút nào!

Niên Bách Ngạn né tránh câu hỏi của cô. Nụ cười bên môi anh càng rõ nét hơn: “Em còn nói vậy, anh sẽ kích động đấy!”

“Đáng ghét!” Tố Diệp mặc kệ anh, đứng dậy đi tắm.

Niên Bách Ngạn mỉm cười nhìn cô đi vào phòng tắm, sau đó nụ cười tắt dần, đổi lại nét mặt khó xử.

Diệp Uyên à Diệp Uyên! Kiếp trước có phải em nợ anh không. Anh mà còn tiếp tục sống ở đây thế này, em chắc chắn sẽ thành phế nhân mất...

Tứ hợp viện.

Nửa đêm chưa chắc đã là tiếng hát, cũng có lúc còn là...

“Á!”

Niên Bách Ngạn mơ mơ hồ hồ tỉnh dậy, bỗng nghe thấy hình như có tiếng hét thất thanh của Tố Diệp!

Thảm thiết như gặp phải ma.

Gặp ma...

Niên Bách Ngạn choàng tỉnh giấc, ngồi bật dậy, rồi nhìn sang bên cạnh. Trống trải không một bóng người.

Chết toi!

Quyển 13 - Chương 581: Tao biết bí mật của mày

Niên Bách Ngạn vớ lấy chiếc quần bên cạnh, mặc vào rồi lập tức xông ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách.

Ánh đèn mờ mờ phác họa một khung cảnh thế này.

Tổ Diệp khoác trên người chiếc váy ngủ trắng toát, xõa tóc, chân trần đứng đó, trong tay cầm một cái cốc, cũng không biết là cô đã uống xong rồi hay chưa uống, tóm lại trong đó không có nước. Cô bàng hoàng, ngơ ngác nhìn về phía trước, con người vì quá hoảng sợ mà như sắp rớt ra ngoài. Sắc mặt tái mét.

Tổ Diệp lúc này, nói thật thì rất giống một ma nữ.

Anh nhìn theo hướng tầm mắt của cô.

Đó là một người đàn ông cao lớn, tuấn tú. So với gương mặt như bị dán giấy trắng của Tổ Diệp, anh ấy chỉ sừng sốt đứng đó, trong tay cũng cầm một chiếc cốc, đặt bên môi. Một tay còn lại đang cầm một miếng bánh gato. Xem ra là vừa uống nước thì bị Tổ Diệp phát hiện.

Hai người ở trong thế căng thẳng, đứng ngoài phòng khách.

Không ai động đậy.

Tổ Diệp không nhúc nhích là vì bị dọa.

Còn Diệp Uyên đứng im là vì không muốn làm cô hoảng sợ nữa.

Đèn trong phòng rất tối. Vì ánh sáng yếu ớt đó thế nên khi ánh sáng mờ mờ ấy hắt lên gương mặt Diệp Uyên, khiến mặt anh ấy chìm trong một cái bóng nửa sáng nửa tối, trông mơ hồ bất định. Trong một đêm tối thế này, nhất lại là còn là đêm xá tội vong nhân, trông Diệp Uyên quả thực...

Haiz, hiểu lầm nặng nề rồi.

Tổ Diệp nghe thấy có tiếng răng run run va đập. Cô nhớ lại rất nhiều truyền thuyết, nói rằng một khi Quỷ môn quan mở ra, sẽ có vô vàn ma quỷ thoát ra ngoài, sau đó đi khắp nơi tìm thức ăn. Tổ Diệp nuốt nước bọt một cách khó khăn, rồi nhìn những thứ trong tay người đàn ông đối diện.

Nước, lại còn cả bánh gato...

Chết rồi, chết rồi!

Gặp ma đúng ngày xá tội vong nhân rồi!

Tổ Diệp bỗng cảm thấy da đầu lạnh ngắt...

Sau khi nhìn thấy cảnh kinh hãi trước mắt, Niên Bách Ngạn cũng không dám hành động bừa bãi, thậm chí còn không dám lên tiếng. Anh nhận ra Tổ Diệp sợ hãi thực sự, chỉ sợ mình nói gì thêm còn làm cô đứng tim hơn. Anh thầm nghĩ, Diệp Uyên đúng là một rắc rối lớn. Máy giờ rồi còn mò ra ngoài tìm đồ ăn?

Đừng nói là Tổ Diệp bị dọa đến ngây ngốc.

Ban đầu khi Diệp Uyên tới tìm anh, anh cũng hết hồn một phen.

Tuy rằng thi thể không thể xác nhận, nhưng về cơ bản lúc ấy anh đã xác định đó là Diệp Uyên rồi, ai mà ngờ được anh ấy lại xuất hiện.

Bây giờ nhìn thấy Tố Diệp, Niên Bách Ngạn đúng là có trăm cái miệng cũng khó mà ngụy biện.

Diệp Uyên đứng ở đó khá lâu, bàn tay cầm cốc quả thực đã mệt rồi. Anh ấy đành cử động: “Tiểu Diệp...”

“Á! Anh đừng có lại đây! Không phải em hại chết anh đâu! Đừng tới tìm em!!!” Quả nhiên vừa nghe thấy tiếng động Tố Diệp như một ngòi nổ bị kích động, đầu óc không còn quan tâm tới chuyện gì nữa, sợ đến nỗi hét lên một cách lộn xộn.

Ngay sau đó, cô ném chiếc ly trong tay ra, nhắm thẳng vào mặt Diệp Uyên.

Diệp Uyên không dám kêu to, định né tránh, không ngờ là hai chiếc dép lê lại không vừa chân. Cả thân hình cao lớn ngã sõng soài xuống đất. Chiếc ly trong tay Tố Diệp vòng đúng một đường parapol rồi đập thẳng vào trán anh ấy.

Anh ấy hét lên một tiếng đau đớn.

Niên Bách Ngạn giơ tay chống lên trán.

Anh đã từng này tuổi rồi, nên ít trải nghiệm mấy chuyện này đi chứ?

Nhưng khó xử thì khó xử, anh vẫn phải sai bước lên trước, ôm chặt lấy Tố Diệp, dịu giọng an ủi: “Anh ấy là Diệp Uyên... là Diệp Uyên đấy!”

Tố Diệp trợn tròn đôi mắt vẫn còn khiếp sợ nhìn về phía Diệp Uyên đang ôm trán ở gần đó...

Những mảnh cốc vỡ và bánh gato dính nhớp nháp đã được Niên Bách Ngạn dọn dẹp xong xuôi.

Trên sofa.

Trán Diệp Uyên đã được băng lại. Cũng là Niên Bách Ngạn băng bó giúp anh ấy.

Ở sofa đối diện, Tố Diệp khoác thêm áo, mắc hậu di chứng điển hình sau khi khiếp sợ là luyện thuyên không ngừng.

“Anh à! Anh có biết hôm nay là ngày tết của ma không? Nửa đêm nửa hôm anh xuất hiện làm ma cũng phải chạy mất đấy!”

“Em thật sự không cố ý đánh anh đâu mà. Ai bảo anh bỗng nhiên lên tiếng? Anh phải biết con người ta khi bị khiếp sợ cần có thời gian hòa hoãn mới được. Anh bỗng nhiên cất tiếng nói, làm sao em biết anh định làm gì?”

“Thi thể đó chẳng phải anh sao? Rốt cuộc anh là người hay là ma?”

“Không đúng! Nếu anh là người thì ở nhà em làm gì? Nửa đêm còn dậy ăn vụng?”

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Cả quá trình, Diệp Uyên đều yên lặng.

Vừa ôm trán vừa thoải mái ăn hết một bát mỳ.

Đợi cho Tố Diệp hỏi xong câu cuối cùng, anh ấy mới nấc một tiếng, rút mấy tờ giấy ăn ra lau miệng, sau đó lại rót một cốc nước, uống ừng ực mấy hớp cạn sạch.

Quá trình ấy thực sự làm Tố Diệp phát điên.

Cô nhìn về phía Niên Bách Ngạn. Anh ra hiệu cho cô đừng quá nôn nóng.

“Hay lắm! Cuối cùng em cũng hiểu rồi. Niên Bách Ngạn! Anh biết chuyện anh ấy ở đây đúng không?” Hậu di chứng của Tố Diệp vẫn chưa hết, lại bùng nổ.

Niên Bách Ngạn vội tới vỗ về: “Là lỗi của anh. Tại anh hết! Anh nên nói trước với em một tiếng mới phải. Xin lỗi em!”

“Bây giờ anh nói gì mà chẳng được. Hai anh trai à! Hôm nay là ngày xá tội vong nhân đấy, đừng có đùa thái quá như vậy được không?”

Cuối cùng Diệp Uyên cũng lên tiếng.

“Tiểu Diệp! Em cũng đừng trách Bách Ngạn. Chính anh mặt dày muốn trốn tạm ở nhà em, cũng chính anh đã xin cậu ấy không được nói với ai rằng anh còn sống.”

Tố Diệp cảm thấy trong này nhất định có chuyện gì. Khó khăn lắm cô mới bình tĩnh lại được. Cô hỏi: “Thế nào gọi là trốn tạm ở nhà em? Anh trốn cái gì?”

Diệp Uyên không trả lời, ánh mắt có phần do dự.

Niên Bách Ngạn ngồi bên nói: “Diệp Diệp không phải người ngoài,

anh nói đi!”

Diệp Uyên thở dài nặng nề.

“Anh mau nói đi chứ! Nếu mà không nói, ngày mai em cho anh chết đói, để anh làm ma đói thêm một năm nữa trên dương gian. Ngày này năm sau mới được xuống âm phủ, đăng ký đầu thai.” Tố Diệp nghe rằng trợn mắt.

Diệp Uyên nhướn mày nhìn cô rồi lại quay sang Niên Bách Ngạn, ôm vẻ mặt cảm thông: “Con bé suốt ngày hù dọa cậu thế này phải không?”

Niên Bách Ngạn khẽ đáp: “Quen hết rồi anh!”

“Này hai anh có ý gì thế hả? Diệp Uyên! Rốt cuộc anh có chịu nói hay không? Không nói là phẫn ra khỏi nhà em!” Lúc này Tố Diệp đã khôi phục lại logic bình thường rồi. Phản ứng đầu tiên của cô là vui mừng vì Diệp Uyên vẫn còn sống. Điều đó có nghĩa là cô vẫn còn một người thân là anh ấy trên đời này. Nhưng sau khi vui mừng qua đi thì phần nộ ủa về. Sao anh ấy có thể giấu cô? Có còn coi cô là em gái nữa không?

Niên Bách Ngạn hiểu tâm trạng của cô, Diệp Uyên cũng hiểu.

Thấy hốc mắt cô hơi đỏ, Diệp Uyên vội giơ tay đầu hàng, rồi tường thuật từ đầu tới cuối câu chuyện.

Tới lúc Diệp Uyên nói xong, hai bàn tay Tố Diệp cũng đã nắm chặt lại.

“Không thể tha thứ! Tuyệt đối không thể tha thứ được!” Cô nghiến răng: “Ông ta là chú hai của chúng ta mà, sao có thể ra tay được

chứ?”

“Thế nên anh đang có một giả thiết táo bạo.” Sắc mặt Diệp Uyên trầm trọng: “Cái chết của bố liệu có liên quan tới ông ta không?”

Anh vừa dứt lời, cả phòng bỗng trầm mặc.

Rất lâu sau.

“Em đã tìm được rất nhiều đầu sách trong phòng sách của ông ta, trong đó có một trang bị xé đi. Bên trong còn kẹp một bức ảnh. Trên đó, mặt của bố bị người ta dùng bút đỏ vạch vào. Số sách đó đều là mấy loại sách về thực vật.” Tổ Diệp nói.

Diệp Uyên ngẫm nghĩ kỹ lưỡng: “Có một khoảng thời gian đúng là ông ta đã đích thân phụ trách chuyện dinh dưỡng của bố.”

“Bây giờ động cơ mà chúng ta nghi ngờ đã đầy đủ, nhưng chưa có bằng chứng thực tế.” Niên Bách Ngạn bình tĩnh lên tiếng.

“Còn công ty Đài Loan đó thì sao?”

“Bề ngoài có vẻ bình yên, không có bất kỳ vấn đề gì.” Niên Bách Ngạn nhíu mày: “Nhưng một công ty có thể khiến Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cầm mâu thuẫn, chắc chắn không đơn giản như những gì nó thể hiện. Lúc cần thiết, em sẽ tìm một số người trong ngành điều tra xem sao.”

Tổ Diệp ôm chân ngồi co quắp một bên, một lúc sau mới nói: “Bây giờ còn một vấn đề quan trọng.”

“Là gì?” Cả Niên Bách Ngạn và Diệp Uyên đều đồng thời nhìn về phía cô.

Cô liếm môi, hỏi nghiêm túc: “Yêu Yêu thì sao đây? Lẽ nào, hai anh định giấu cô ấy mãi sao?”

Ánh mắt Diệp Uyên chột tối đi.

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ nhìn anh ấy.

Vài phút sau, Diệp Uyên mới nói với giọng khàn khàn: “Tạm thời vẫn không nên để cô ấy biết. Chuyện này quá nguy hiểm, anh không muốn cô ấy bị nguy hiểm một chút nào.”

“Vậy anh có biết bây giờ cô ấy đau khổ lắm không? Ngày nào cô ấy cũng khóc!”

Trái tim Diệp Uyên thất lại.

“Em cảm thấy nên để cô ấy biết.” Tố Diệp bổ sung.

“Không! Tuyệt đối không thể!” Diệp Uyên vô cùng kiên quyết. Tận sâu trong đôi mắt giống như một con thú bị thương.

Tố Diệp nhìn ra sự dằn vặt và day dứt trong lòng anh ấy. Cô thờ dài, không nói thêm gì nữa...

Một cuộc chiến mới trên thị trường cổ phiếu.

Một chiến trường lặng thầm, không khói lửa.

Nhưng còn tàn nhẫn hơn cả những cuộc chiến thực sự.

“Bách Ngạn! Cậu đoán không sai! Kẻ đứng đằng sau điên cuồng thu mua cổ phần chính là Diệp Hạc Thành. Trước đây đúng là đã xem

thường ông ta rồi.” Kỳ Đông Nham ném cho Niên Bách Ngạn kết quả điều tra.

Chẳng ai nói rõ được hai người họ đã bắt đầu hợp tác từ khi nào. Từ lần trước khi Niên Bách Ngạn nói với cậu ấy, nếu cần thiết cậu ấy phải thu mua toàn bộ Tinh Thạch, Kỳ Đông Nham đã bắt đầu giúp Niên Bách Ngạn theo dõi sát sao tình hình cổ phiếu của Tinh Thạch.

Niên Bách Ngạn cầm lấy tài liệu, đọc thật kỹ, cuối cùng cười khẩy: “Xem ra cái chết của Diệp Uyên bị công khai là một đả kích rất lớn với ông ta.”

“Hoàn toàn làm rối loạn trật tự của ông ta.” Kỳ Đông Nham hút thuốc: “Nếu ông ta biết sau lưng có một thế lực là cậu đang tranh giành cổ phiếu của Tinh Thạch thì chắc chắn sẽ phát điên.”

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng, cong môi.

Hành động của Vincent rất nhanh. Sau khi khoản tiền đầu tiên được gửi vào tài khoản, anh đã bắt đầu mua vào toàn bộ.

“Bước tiếp theo cậu định thế nào?”

“Giúp mình điều tra công ty Long Thạch đó!” Niên Bách Ngạn khế nói. Anh đã nhờ đại ca Khôn điều tra rồi, nhưng cũng đồng thời thế lực và quan hệ của Kỳ Đông Nham trong ngành.

Nghe xong, Kỳ Đông Nham nhướn mày: “Công ty nhỏ à? Sao chưa nghe nói?”

Niên Bách Ngạn nói một câu sâu xa: “Công ty nhỏ, nội dung lớn.”

Từ Kỳ Thị đi ra, Niên Bách Ngạn bèn đi vào bãi đậu xe dưới tầng

hầm. Vừa đi tới trước xe mình, anh đã nhìn thấy một cậu nhóc khoảng bảy, tám tuổi chạy tới, trong tay ôm một cái hộp, bước lên hỏi: “Chú là chú Niên Bách Ngạn phải không ạ?”

Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn, anh không quen cậu nhóc này.

Anh gật đầu: “Đúng thế!”

Thằng bé đưa chiếc hộp cho anh: “Có người bảo cháu đưa cho chú!”

Niên Bách Ngạn đón lấy, còn chưa kịp định thần lại thì thằng nhóc đã chạy bay biến. Anh cảm thấy rất kỳ lạ, do dự một lát rồi lắc lắc chiếc hộp. Nó rất nhẹ, không có tiếng động gì.

Anh mở hộp ra, bên trong chỉ có một mảnh giấy.

Bên trên mảnh giấy chỉ có một hàng chữ duy nhất: Tao biết bí mật của mày...

Quyển 14 - Chương 582: Hải Sinh biến mất rồi

Em nguyện được tiếp tục đắm chìm trong mộng tưởng, như con ốc sên trốn trong lớp vỏ loang lổ của mình. Những tổn thương, đau khổ, kinh hoàng của quá khứ sẽ tan thành mây khói. Ánh sáng của hiện thực làm bỏng đôi mắt em. Những ngày tháng em không thể chạm tới, những con đường em không thể cúi đầu bước qua, tất cả đều cháy rụi trong mơ. Vì trong giấc mơ ấy có anh, nên em chấp nhận yên giấc ngàn thu không tỉnh lại.

Tết Trung nguyên vừa trôi qua. Bầu không khí lúc sáng sớm đã xuất hiện những hương vị không còn thuộc về mùa hạ mà đã mang hơi hướng của tiết thu.

Hơi thở của một sớm mùa thu.

Từ trước tới nay, Tố Diệp luôn muốn dùng một từ ngữ thích hợp nhất để hình dung hương vị mùa thu. Vì “nhất điệp tri thu” của bố mẹ khiến cô cảm nhận được mình và trời thu như chung một hơi thở.

Lúc nhỏ cô không cảm thấy gì. Một người lớn lên trong con hẻm nhỏ như cô cũng chưa bao giờ thực sự ngẩng đầu lên nhìn dáng vẻ của một cây cổ thụ đang xanh ngắt bỗng oằn mình thành một màu vàng ruộm. Trong ký ức của cô, trên cây hòe chỉ có lũ ve đang sản xuất những tạp âm.

Sau này khôn lớn, Tố Diệp càng ngày càng cảm nhận được men say trầm lắng của mùa thu.

Đó là tiết trời sáng khoải được trao đổi bằng cái nóng nực và bức bối khi hè qua.

Thế nên Tố Diệp cảm thấy, mùa thu này có một chút đắng chát của cam thảo. Một mùi vị rất mâu thuẫn, như một nhúm ngải đắng được phết mật ong. Khi đặt bên miệng sẽ để lại dư vị.

Tháng tám này mới bắt đầu đã chụp lên thành phố Bắc Kinh một chiếc lồng hấp, gió nóng vù vù thổi qua, khiến người ta ngọt ngạt. Nhưng buổi tối trước tết Trung nguyên, trời lại đổ mưa, nên ngày hôm sau khi tết qua đi, thời tiết cũng mát mẻ hơn nhiều.

Thậm chí, Tố Diệp còn có thể cảm nhận được chút se lạnh khi mới thức dậy buổi sáng.

Mùa hè của phương Bắc đâu sao cũng vẫn ngắn ngủi.

Liên Chúng. Trong phòng làm việc của Tố Diệp.

Trên chiếc ghế nằm màu cafe đậm, mái tóc dài của Dương Nguyệt xoa nhẹ nhàng. Cô ấy cũng nhắm chặt mắt như lần đầu tiên họ gặp nhau. Hàng mi sạch sẽ và dịu dàng. Phong cảnh ngoài cửa sổ đã được lớp rèm cửa lọc đi những sắc màu gốc chói lọi, khiến những tia sáng chỉ còn lại nét êm dịu và trong vắt.

Một nửa gương mặt của Dương Nguyệt được bọc trong những tia sáng ấy, có chút hư ảo.

Nhưng thoát nhìn lại mang một nét đẹp an lành.

Phương Bội Lôi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh. Khi lên tiếng, chị ta cũng không lãnh đạm và gắt gao như đối với Tố Diệp. Chị ta hỏi Dương Nguyệt: “Chúng ta bắt đầu nhé!”

Dương Nguyệt vốn dĩ đang thả lỏng tinh thần bất ngờ mở mắt ra, không hiểu sao bỗng trở nên căng thẳng. Cô ấy nhìn thẳng về phía Tố Diệp, ánh mắt còn hơi lo lắng. Sau khi thấy vậy, Phương Bội Lôi tuy rằng có chút bất mãn nhưng trước mặt khách hàng, chị ta vẫn cố gắng nhẫn nại, an ủi cô ấy: “Đầu tiên cô nhất định phải phối hợp cùng tôi và tin tưởng tôi mới được.”

Dương Nguyệt vẫn nhìn Tố Diệp.

Tố Diệp cũng ngồi xuống cạnh bên, nhẹ nhàng nói: “Em yên tâm đi! Chị sẽ ở đây từ đầu tới cuối. Trong lĩnh vực thôi miên, bác sỹ Phương là người rất có trình độ. Ở Trung Quốc, chỉ có chị ấy mới giúp được em thôi. Chẳng phải em muốn tìm Hải Sinh sao? Điều kiện trước tiên là em bắt buộc phải hợp tác với bác sỹ Phương.”

Dương Nguyệt lẩm nhẩm, khóe mắt hơi đỏ.

Tố Diệp đọc được khẩu hình miệng của Dương Nguyệt. Cô ấy đang gọi: Hải Sinh... Hải Sinh...

Qua hai buổi tối phân tích, Tố Diệp quyết định vẫn để Dương Nguyệt tiếp nhận trị liệu thôi miên một lần. Cô bèn phá lệ, gọi điện cho Phương Bội Lôi, trao đổi với chị ta về trường hợp của Dương Nguyệt.

Sau khi nhận được điện thoại của Tố Diệp, Phương Bội Lôi vô cùng kinh ngạc.

Một là, trước nay Tố Diệp chẳng bao giờ gọi điện thoại cho chị ta. Tố Diệp kiêu ngạo, phách lối. Chị ta cũng không ưa gì Tố Diệp. Bình thường, trong công việc, hai người còn chẳng dính dáng gì tới nhau,

đừng nói tới chuyện gây dựng tình cảm tốt đẹp.

Hai là, lúc đó đã hết giờ làm rồi. Một người vẫn luôn coi tiền không khác gì sinh mạng như Tố Diệp nay lại tăng ca, gọi điện thoại cho chị ta thảo luận công việc, mặt trời đúng là mọc đằng Tây rồi.

Tố Diệp hy vọng có thể liên kết với Phương Bội Lôi, cùng giải quyết vấn đề của Dương Nguyệt. Phương Bội Lôi bao lâu nay cũng là người chỉ quan tâm công việc, không để ý tới người. Vả lại, chị ta cũng khá hứng thú với trường hợp của Dương Nguyệt nên cũng không khiêu khích, nói móc gì mà chấp nhận luôn.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Phương Bội Lôi, Tố Diệp mới nghĩ cách làm sao để thông báo với Dương Nguyệt.

Vì trước đây Dương Nguyệt đã từng từ chối trị liệu thôi miên, thế nên Phương Bội Lôi đành phải bó tay.

Dương Nguyệt không đồng ý nhưng mẹ của cô ấy thì lại rất ủng hộ. Bà ta tuân theo tiêu chí chỉ cần chữa khỏi cho con gái mình thì phương pháp trị liệu nào cũng chấp nhận.

Thế nên, Tố Diệp muốn bắt đầu từ mẹ của Dương Nguyệt trước.

Nhưng cô còn chưa kịp liên lạc với bà Dương thì đã nhận được điện thoại của Dương Nguyệt.

Trong điện thoại, Dương Nguyệt khóc rất dữ, làm Tố Diệp giật nảy mình. Đợi cho tâm trạng của cô ấy bình tĩnh hơn một chút, Tố Diệp mới hỏi cô ấy tình hình cụ thể.

Ngày tết Trung nguyên đó, Dương Nguyệt gần như đã ở nhà ngủ cả ngày.

Nhưng cô ấy lại không gặp Hải Sinh. Bất luận cô ấy khao khát mãnh liệt ra sao, Hải Sinh vẫn không xuất hiện trong giấc mơ của cô ấy.

Dương Nguyệt hoảng sợ, một mực khóc lóc nói với Tố Diệp rằng: Hải Sinh bỏ mặc em rồi... Anh ấy không cần em nữa...

Cô ấy khóc rất thê lương.

Tố Diệp nghe mà trong lòng rối bời.

Rối bời không phải vì Hải Sinh mà vì sự suy sụp của Dương Nguyệt. Tố Diệp ý thức được, Hải Sinh đã là một người không thể thiếu trong cuộc đời Dương Nguyệt. Thậm chí có thể nói, Dương Nguyệt đã coi Hải Sinh là người yêu thực sự của mình, kiểu tình yêu “không gặp một ngày ngỡ đã ba thu”. Nếu không cô ấy đã chẳng khóc thảm thiết đến thế.

Trong đầu Tố Diệp lóe lên một tia sáng. Cô bèn nhân cơ hội đó khuyên Dương Nguyệt tiếp nhận trị liệu thôi miên.

Ban đầu Dương Nguyệt có chút bài xích.

Cho tới khi Tố Diệp nói rằng: Muốn tìm được Hải Sinh thì thôi miên là cách thức tốt nhất. Vì ký ức của con người là có hạn. Từ nhỏ tới lớn sẽ quên đi một số chuyện. Nhưng tiềm thức của con người lại rất mạnh mẽ. Nó có thể giúp em tìm được những ký ức đã đánh rơi. Có lẽ, Hải Sinh thật sự tồn tại trên đời này, những gì em nhìn thấy trong mơ biết đâu không phải là tưởng tượng mà nó đã từng thực sự xảy ra.

Kỳ thực, nói xong mấy lời đó, Tố Diệp đã tự khinh bỉ chính mình.

Vì cô biết rõ mình đang mở mắt nói láo.

Cô rất kiên định rằng Dương Nguyệt chỉ đang nằm mơ. Hải Sinh hoàn toàn không có thật. Sở dĩ cô khuyên Dương Nguyệt tiếp nhận trị liệu thôi miên là vì cô cảm thấy tình trạng của Dương Nguyệt ngày sau tệ hơn ngày trước, kiểu gì cũng phải giải quyết mới được.

Nhưng rõ ràng là, vấn đề của Dương Nguyệt đã không thể giải quyết chỉ thông qua việc phân tích giấc mơ nữa, bắt buộc phải tiến hành thôi miên để tìm ra căn nguyên vấn đề mới được.

Thế nên Tố Diệp đã dùng cái cớ này để lừa Dương Nguyệt.

Hơi vô đạo đức đôi chút, nhưng cũng vì không còn cách nào khác.

Dương Nguyệt đã do dự rất lâu.

Tố Diệp suy nghĩ rồi bổ sung thêm một câu: Trừ phi em vốn không muốn biết Hải Sinh rốt cuộc có tồn tại hay không. Lẽ nào em không cảm thấy giấc mơ của mình kỳ quặc sao? Kiểu gì cũng phải làm rõ mới được.

Có lẽ chính câu nói này đã kích động Dương Nguyệt. Cuối cùng cô ấy đã đồng ý tiếp nhận trị liệu thôi miên.

Thế nhưng, vấn đề lại phát sinh.

Sáng sớm nay, Dương Nguyệt tới Liêm Chúng.

Mẹ cô ấy cũng tới theo.

Không giống với lần đầu tiên đến Liêm Chúng. Tố Diệp nghe nói, khi

ấy Dương Nguyệt bị mẹ kéo tới. Cô ấy lúc nào cũng giấu mình sau lưng mẹ, có vẻ rất sợ các bác sỹ tâm lý.

Vậy mà lần này, trông tinh thần của cô ấy khá sáng khoái. Có lẽ có liên quan tới lời hứa của Tổ Diệp rằng sẽ giúp cô ấy tìm Hải Sinh.

Sau khi đi vào trong phòng làm việc, Dương Nguyệt bèn quay đầu nói với mẹ: Mẹ ở ngoài đợi con đi!

Bà Dương có chút ngỡ ngàng, rồi đưa mắt nhìn Tổ Diệp.

Tổ Diệp khẽ gật đầu với bà ta, nhưng trong lòng thì hiểu quá rõ hàm nghĩa trong ánh mắt của mẹ Dương Nguyệt. E là bà ta không thể ngờ con gái của mình lại bị cô “giải quyết” dễ dàng như vậy.

Câu đầu tiên Dương Nguyệt nói khi gặp Tổ Diệp là: Em đã chuẩn bị xong rồi. Bác sỹ Tổ, hãy thôi miên em đi!

Cô ấy tưởng rằng chính Tổ Diệp sẽ thôi miên cho mình.

Đây là sơ suất của Tổ Diệp.

Cô bắt đầu giải thích với cô ấy, cần cô ấy chấp nhận trị liệu của một bác sỹ tư vấn tâm lý khác, cũng chính là bác sỹ Phương Bội Lôi đã bị cô ấy từ chối.

Hiển nhiên là Dương Nguyệt cự tuyệt.

Tổ Diệp lại phải dụi giọng khuyên nhủ.

Có lẽ cô cũng giống như Phương Bội Lôi, đã nảy sinh một sự tò mò mãnh liệt đối với trường hợp của Dương Nguyệt. Thế nên kiểu gì cô cũng phải khuyên bảo thành công. Cuối cùng Dương Nguyệt cũng

chấp nhận. Nhưng điều kiện tiên quyết là Tố Diệp nhất định phải ở bên cạnh.

Đây cũng là điều Tố Diệp mong muốn. Cô gật đầu đồng ý.

Thế nên, giờ phút này đây, Dương Nguyệt đang nằm trên chiếc ghế nằm trong phòng làm việc của cô. Phương Bội Lôi cố gắng giúp cô ấy thoải mái hơn, tinh thần không được quá căng thẳng. Vì nhà thôi miên không phải người làm được mọi thứ. Chuyện có thể khiến người ta bị thôi miên trong vô hình chỉ tồn tại trong các án lệ khác, thậm chí là trong phim ảnh. Thực tế là, người tiếp nhận thôi miên nhất định phải trao đủ sự tin tưởng cho bác sỹ thôi miên của mình thì mới có thể hoàn thành.

Nếu đối phương không hợp tác, nhà thôi miên rất khó hoàn thành quá trình thôi miên.

Cuối cùng Dương Nguyệt cũng yên lặng.

Phương Bội Lôi bắt đầu dẫn dắt Dương Nguyệt từng bước một, cố gắng dần dần bước vào tiềm thức của cô ấy. Dưới mệnh lệnh của Phương Bội Lôi, hơi thở của Dương Nguyệt càng lúc càng trở nên nhịp nhàng. Hàng lông mày hơi nhíu lại cùng từ từ dần ra.

Tất cả đều được tiến hành rất thuận lợi.

Tố Diệp biết Dương Nguyệt đã rất hợp tác với Phương Bội Lôi rồi. Sau khi đi vào trạng thái thôi miên, Phương Bội Lôi hỏi cô ấy mấy vấn đề, Dương Nguyệt thành thật trả lời. Nhưng Phương Bội Lôi vẫn chau mày, sau đó lại thực hiện dẫn dắt thôi miên sâu thêm một bước.

Tuy rằng Tố Diệp không sở trường về trị liệu thôi miên, nhưng cũng cảm nhận ra Phương Bội Lôi đang gặp rắc rối. Qua khoảng mười

lăm, mười sáu phút gì đó, Phương Bội Lôi khẽ lắc đầu, thấp giọng nói với Tố Diệp: “Điểm mấu chốt trong vấn đề của cô ấy vốn dĩ không thể tìm ra. Bây giờ đã vào trạng thái thôi miên sâu rồi nhưng tôi vẫn chưa nhận được thông tin gì giá trị từ tiềm thức của cô ấy.”

“Vậy phải làm sao đây?” Tố Diệp hơi sốt ruột.

Nếu ngay cả lần này cũng không có kết quả, vậy thì sau này chắc chắn không thể khuyên Dương Nguyệt tiếp nhận trị liệu thôi miên được nữa.

“Chỉ còn cách tạm đánh thức cô ấy trước.” Phương Bội Lôi thở dài, có vẻ mệt mỏi.

Tố Diệp cũng không thể miễn cưỡng, đành chán nản gật đầu.

Phương Bội Lôi bắt đầu nói lời giải trừ mệnh lệnh. Ở bước cuối cùng, chị ta đột ngột dừng lại. Tố Diệp không hiểu chị ta định làm gì, nhìn chị ta với vẻ nghi hoặc. Phương Bội Lôi quay đầu, nói với cô: “Cô cũng biết rõ trong thôi miên học, có một phương pháp trị liệu gọi là “hồi tưởng kiếp trước”. Nếu căn nguyên vấn đề không nằm trong quá trình trưởng thành từ nhỏ tới lớn của cô ấy, vậy thì biết đâu quay ngược lại tiềm thức của kiếp trước có thể sẽ tìm thấy. Tuy rằng phương pháp này còn nhận nhiều phê bình và nghi ngờ của bên ngoài, nhưng đây là cách duy nhất có thể giải đáp được bí mật trong đầu Dương Nguyệt...”

Quyển 14 - Chương 583: Sự hồi tưởng của Dương Nguyệt

Trong một xã hội mà người Trung Quốc không có tín ngưỡng như ngày nay, “luân hồi chuyển kiếp” đã trở thành một đề tài vô căn cứ. Người Trung Quốc không còn tin vào thần thánh, không còn tin vào vòng tuần hoàn của luật nhân quả, càng không tin rằng có kiếp trước, kiếp sau. Thế nên hằng ngày họ đều sống rất thực tế mà tàn nhẫn, tàn phá và uổng phí quá mức kiếp này của mình.

Nhưng tất cả những người làm việc trong ngành tâm lý học đều tin tưởng chắc chắn vào sự tồn tại của phương pháp trị liệu thôi miên mang tên “hồi tưởng kiếp trước”.

“Hồi tưởng kiếp trước” không giống với “luân hồi chuyển kiếp”. Nó không chỉ đơn thuần khai thác vấn đề chuyển kiếp, hơn nữa còn là trọng điểm việc trị liệu và hồi phục toàn diện của một cá nhân.

Rất nhiều người theo một tôn giáo nhất định, các nhà tư vấn tâm lý, các bác sỹ trị liệu tâm lý và các chuyên gia có liên quan đều cho rằng: Nếu một người có thể trở về kiếp trước, hiểu được trước đây đã từng xảy ra chuyện gì, vậy thì nhất định sẽ có sự trợ giúp rất lớn đối với sức khỏe của một bệnh nhân ở kiếp này. Vì rất nhiều vấn đề của kiếp này đều có sự liên quan với những trải nghiệm ở kiếp trước.

“Hồi tưởng kiếp trước” trong thôi miên học được gọi bằng thuật ngữ “liệu pháp tiền kiếp”, viết tắt là PLT, khởi sinh từ thế kỷ XX. Một nhà thôi miên tên là Albert de Rochas đã mang quan niệm này tới cho người hiện đại. Và một bác sỹ trị liệu tiền kiếp tên là Dick Sutphen đã phát triển nó lên vào những năm 60.

Liệu pháp PLT chỉ tình trạng của một bệnh nhân sau khi được thôi miên sâu, trong não bộ sẽ hình thành lên những hình ảnh mà họ tồn tại với tư cách người quan sát. Các bác sĩ trị liệu sẽ dẫn dắt họ quay về lúc nhỏ, quay về thời điểm trước khi sinh ra, quay về lúc họ còn nằm trong tử cung của người mẹ, rồi cứ thế tiếp tục. Đây chính là cách kéo dài của liệu pháp “hồi tưởng quá khứ”. Dưới sự dẫn dắt ấy, tiềm thức của bệnh nhân sẽ đi qua một đường hầm tối tăm, dài dằng dặc, cho tới khi nhìn thấy những hình ảnh mà họ lĩnh hội được phía sau ánh sáng.

Những nhà thôi miên có liên quan cho rằng, trở về kiếp trước là để kiếp này có thể sống tốt hơn.

Rất nhiều người áp dụng phương pháp trị liệu tiền kiếp nói: Ví dụ những người mắc chứng bệnh béo phì, hay những người ăn uống rượu chè quá độ đều là vì kiếp trước không được thỏa mãn mà thành. Còn những người hay trầm cảm, có khuynh hướng tự sát, tự ngược đãi bản thân, đa nhân cách và tinh thần phân liệt cũng đều có căn nguyên từ kiếp trước. Nếu một người mắc chứng đau nửa đầu trường kỳ thì rất có thể kiếp trước họ tử vong vì bị đánh vào đầu tới chết.

Tất nhiên, liệu pháp PLT cũng nhận được rất nhiều ý kiến phản bác. Rất nhiều người theo chủ nghĩa duy vật cho rằng đây chẳng qua chỉ là một trò bịp bợm khi những nhà thôi miên áp dụng phương pháp dẫn dắt. Những hình ảnh kiếp trước mà người bệnh nhìn thấy đều là sự tưởng tượng sau khi được họ dẫn dắt. Đồng thời, cũng có không ít nhà khoa học kịch liệt lên án thủ đoạn trị liệu giống như mê tín này. Nhưng chính bản thân họ lại chẳng thể đưa ra được quan điểm phản bác.

Nhưng nguyên nhân khiến phương pháp trị liệu PTL này dần dần

được rất nhiều người chấp nhận là nó thật sự có thể khiến bạn nhìn thấy một số hình ảnh. Bạn biết rõ đó là kiếp trước của mình, tìm được vấn đề tồn tại để giải quyết những khúc mắc kiếp này. Thông thường mà nói, các nhà trị liệu sẽ tìm nguyên nhân cho bệnh nhân từ kiếp này trước, tìm ra căn nguyên hình thành vấn đề. Nhưng một khi ở kiếp này không tìm được vậy thì rất có thể nguyên nhân đó, cái nút thắt đó hình thành từ kiếp trước. Phải tìm ra và xử lý nó.

Và trị liệu PLT vẫn đang tồn tại giữa sự tranh luận và linh nghiệm đó.

*Chú ý của tác giả: Những lời tôi viết trên đây không phải là tự sáng tạo khi viết văn, chỉ đang trình bày một cách khách quan về phương pháp trị liệu PLT của lĩnh vực tâm lý trong xã hội hiện nay.

**Chú thích của người dịch: Các bạn có thể lên google tìm hiểu thêm về liệu pháp này nếu tò mò vì các bài viết đều khá dài, mình không thể trích hết vào đây, nếu cần mình sẽ nghiên cứu làm một cái phụ lục Chỉ biết rằng liệu pháp này đang ngày càng được các quốc gia phương Tây quan tâm nhiều hơn.

Tổ Diệp hiểu rõ về biện pháp trị liệu PLT. Cô còn do dự là vì cách làm của Phương Bội Lôi chưa có sự đồng ý của bệnh nhân.

Phương Bội Lôi nhận ra sự chần chừ của cô. Cô ta càng dè thấp giọng xuống: “Vừa rồi cô cũng thấy đấy, tôi đã dẫn dắt cô ấy quay trở về lúc còn nhỏ, nhưng căn nguyên của vấn đề vẫn chưa được tìm thấy, vậy thì rất có thể nó tồn tại ở kiếp trước. Không sai! Chúng ta chưa có được sự đồng ý của cô ấy. Nhưng cô thử nghĩ mà xem, nếu cô gọi cô ấy dậy, rồi nói rằng sẽ thực hiện biện pháp trị liệu hồi tưởng kiếp trước với cô ấy, cô cảm thấy liệu cô ấy có tin không? Một khi cô ấy không tin tưởng tôi thì việc thôi miên tiếp theo của tôi sẽ rất khó thực hiện.”

Lời Phương Bội Lôi nói rất có lý.

Tuy rằng trái với quy định nhưng chí ít có thể bảo đảm rằng lần này Dương Nguyệt có thể tiếp tục trị liệu một cách thuận lợi.

Sau khi suy nghĩ rất lâu, Tố Diệp mới khẽ gật đầu.

Về phương pháp trị liệu này, cô tuyệt đối tin tưởng Phương Bội Lôi. Phương Bội Lôi học chuyên ngành thôi miên học, phương pháp PLT là bài học bắt buộc. Hơn nữa, những bệnh nhân đã được cô ta áp dụng phương pháp trị liệu PLT cũng không phải là ít. Thế nên Tố Diệp không lo trong quá trình thôi miên sẽ xảy ra vấn đề gì.

Phương Bội Lôi bắt đầu tiến hành dẫn dắt Dương Nguyệt ở một cấp độ sâu hơn.

Sau khi chậm rãi nói ra chỉ lệnh thôi miên, hơi thở của Dương Nguyệt càng trở nên dài và nặng nề.

“Đã nhìn thấy ánh sáng trắng chưa?” Giọng của Phương Bội Lôi rất nhẹ nhàng.

Gương mặt Dương Nguyệt bình thản, mí mắt hơi run rẩy. Khóe môi cô ấy khẽ mở: “Nhìn thấy rồi!”

Tố Diệp ở bên cạnh, tim sắp vọt lên tận cổ họng đến nơi.

Có người nói, nếu bạn thích thăm dò bí mật nội tâm của người khác, vậy thì bạn nhất định phải làm một nhà thôi miên. Vì mỗi một người bệnh đồng ý hợp tác cùng làm trị liệu thôi miên với bạn đều có thể thỏa mãn khao khát được khám phá của bạn. Nhưng cũng có người nói, nếu bạn không muốn làm việc quá khổ sở, thì bạn nhất định

đừng trở thành một nhà thôi miên. Vì có lúc những nhà thôi miên cũng có lúc không chịu nổi khi phải nghe quá nhiều bí mật.

Mà liệu pháp PLT này là cách giải đáp bí mật của kiếp trước. Điều này càng khiến người ta kinh ngạc.

Thế nên Tố Diệp hơi căng thẳng. Cô không biết kiếp trước rốt cuộc Dương Nguyệt đã trải qua những chuyện gì. Trong liệu pháp PLT, việc đi qua đường hầm dài đó là rất quan trọng. Vì nó tượng trưng cho thời gian. Bạn đi càng sâu, chứng tỏ quãng thời gian mà bạn hồi tưởng sẽ càng lâu. Còn ánh sáng trắng đó chính là một điểm mấu chốt giữa kiếp trước và kiếp này. Chỉ cần nhìn thấy ánh sáng trắng thì mới có thể quay về kiếp trước.

Có người thích hợp với liệu pháp PLT, thế nên có thể bước vào trạng thái hồi tưởng kiếp trước dưới sự dẫn dắt của nhà thôi miên một cách nhanh chóng. Nhưng có người thì lại không được, cần rất lâu, thậm chí là nhiều lần dẫn dắt mới có thể bước vào.

Mà rõ ràng, Dương Nguyệt là trường hợp thứ nhất.

Cô ấy đã nhìn thấy ánh sáng trắng. Dưới sự dẫn dắt từng bước của Phương Bội Lôi, cô ấy đang đi về phía nó.

“Xuyên qua ánh sáng trắng đó, cô nhìn thấy thứ gì?”

Dương Nguyệt không có phản ứng.

Tố Diệp hơi sốt ruột. Phương Bội Lôi ra hiệu cho cô đừng sốt ruột, giọng nói gần như là thủ thi: “Điều này có nghĩa là tới giờ cô ấy vẫn chưa nhìn thấy hình ảnh cụ thể, chắc vẫn còn hỗn loạn.”

Sau đó, Phương Bội Lôi tiếp tục chỉ dẫn: “Cô thử đi tiếp về phía

trước xem sao.”

Lông mày Dương Nguyệt khẽ nhíu lại.

“Tôi... nhìn thấy rất nhiều ngư dân.”

“Là... làng chài!” Dương Nguyệt do dự: “Giống như một làng chài.”

“Làng chài đó ở đâu?”

Mí mắt Dương Nguyệt run lên dữ dội.

“Cô không cần căng thẳng. Dương Nguyệt! Cô nhìn thấy rất nhiều ngư dân. Vậy hãy thử tiến gần về phía họ. Liệu qua những lời nói của họ có thể biết được vị trí của làng chài không?”

Dương Nguyệt im lặng một lúc, rồi lẩm bẩm: “Đại Áo...”

Đại Áo?

Phương Bội Lôi nhìn Tố Diệp một cái. Tố Diệp cảm thấy tên của làng chài này rất quen tai. Có lẽ cô từng nhìn thấy trên mạng hoặc nghe trên thời sự, nhưng nhất thời chưa thể nhớ ra nó ở địa phương nào, bèn vội vàng ghi chép lại.

“Cô có quen những người dân chài ấy không?”

Một lúc lâu sau, Dương Nguyệt mới gật đầu: “Có một người là bố của Hải Sinh...”

Một câu nói đã làm cả Tố Diệp và Phương Bội Lôi thảng thốt!

Có một người là bố của Hải Sinh!

Hiện giờ, Dương Nguyệt đang tiếp nhận trị liệu PLT. Cũng tức là, bây giờ những gì Dương Nguyệt nhìn thấy đều là hình ảnh của kiếp trước. Cô ấy nói đã nhìn thấy bố của Hải Sinh, vậy có nghĩa là...

Hải Sinh là người có liên quan tới kiếp trước của Dương Nguyệt!

“Cô có thể tìm được Hải Sinh không?” Phương Bội Lôi kìm nén tâm trạng kích động, cố gắng để giọng nói của mình thật bình tĩnh.

Dương Nguyệt lại trầm mặc rất lâu.

Lần này phải hơn hai mươi phút.

Phương Bội Lôi cũng vô cùng kiên nhẫn chờ đợi.

Đúng vào lúc Tố Diệp tưởng rằng Dương Nguyệt sẽ không nói gì nữa thì cô ấy lại lên tiếng.

“Tôi nhìn thấy Hải Sinh rồi!” Ngữ điệu của Dương Nguyệt nằm trên ghế rất kích động. Hàng mi như đôi cánh ve sầu, run rẩy không ngớt.

“Cậu ấy đang làm gì?”

“Hải Sinh...” Dương Nguyệt lẩm bẩm cái tên này: “Anh ấy... và tôi đang đi dạo trên bãi biển.”

“Cô? Là Dương Nguyệt sao?”

“Không... Là Nghi Anh.” Dương Nguyệt bật ra một cái tên xa lạ: “Tôi là Nghi Anh.”

Tố Diệp ghi lại cái tên này.

“Vậy được, Nghi Anh! Cô cho tôi biết, bây giờ là mùa gì?”

“Là mùa xuân.” Dương Nguyệt đáp rất chính xác: “Tôi và Hải Sinh quen nhau bên bờ biển. Anh là người đẹp trai nhất trong số đám con trai làng chài...”

“Hai người có yêu nhau không?”

Dương Nguyệt khẽ gật đầu.

“Anh ấy rất yêu tôi, tôi cũng yêu anh ấy vô cùng.”

“Sau đó thì sao?”

Dương Nguyệt bất ngờ cuộn chặt tay lại.

Tố Diệp giật mình. Cô biết rõ đây là một biểu hiện khi tâm lý Dương Nguyệt thay đổi.

Không sai, Dương Nguyệt trở nên rất bất an.

“Bố mẹ tôi không đồng ý...” Các khớp ngón tay của Dương Nguyệt càng lúc càng trắng bệch: “Họ đã đánh Hải Sinh... Hải Sinh rất đau đớn!”

“Nghi Anh!” Phương Bội Lôi cố gắng vỗ về và dẫn dắt cảm xúc của cô ấy: “Tại sao bố mẹ cô lại phản đối cô và Hải Sinh yêu nhau?”

“Họ... Họ bắt tôi lấy chồng ở nơi khác. Nhà Hải Sinh rất nghèo. Bố mẹ tôi đều làm quan. Họ... không cho phép tôi và Hải Sinh qua lại.” Dương Nguyệt đau khổ nói.

“Cô còn nhớ được tên của bố mẹ mình và tên của bố mẹ Hải Sinh không?”

Dương Nguyệt gật đầu: “Hải Sinh chỉ còn cha thôi.” Nói xong, Dương Nguyệt nói lại tên của cha mẹ mình và cha của Hải Sinh ở kiếp trước.

Tố Diệp tốc ký rất nhanh.

“Tiếp đó thì sao? Hai người chia tay sao?”

“Tôi và Hải Sinh quyết định bỏ trốn.”

Tố Diệp kinh ngạc.

“Hai người bỏ đi rồi?”

“Không!” Tâm trạng Dương Nguyệt có sự thay đổi rất kích động. Một giọt nước mắt trào ra từ hốc mắt. Sắc mặt cô ấy tái nhợt. Mồ hôi cũng bắt đầu túa ra, bờ môi run lẩy bẩy.

“Phương Bội Lôi! Tình hình của cô ấy rất không ổn!”

Phương Bội Lôi ấn cô xuống rồi tiếp tục truy hỏi: “Nghị Anh! Cô nói cho tôi biết đi, bây giờ cô nhìn thấy cái gì?”

“Không! Hải Sinh! Hải Sinh!”

“Phương Bội Lôi! Chị mau gọi cô ấy dậy đi!” Tố Diệp sợ sẽ xảy ra chuyện.

Phương Bội Lôi cũng biết không thể miễn cưỡng nữa bèn nói một câu lệnh. Tới khi chị ta đếm đến một, Dương Nguyệt bỗng nhiên mở mắt ra, nhưng gương mặt đã đầm đìa nước mắt.

“Dương Nguyệt!” Tố Diệp vội vàng xích tới.

Nhưng ánh mắt Dương Nguyệt lo lắng và thê lương. Cô ấy nước nở nói: “Hải Sinh... đã bị bố mẹ em giết chết rồi!”

Quyển 14 - Chương 584: Lý do hoang đường

Bầu trời cao xanh, trong vắt.

Trong không khí có một chút se lạnh, cứ thế quấn chặt lấy cái oi ả của mùa hè, cùng ngang nhiên hoành hành trong thành phố Bắc Kinh này.

Niên Bách Ngạn lái xe quay trở về tứ hợp viện.

Sau khi đi vào phòng khách, anh tảng lờ Diệp Uyên đang nằm trên sofa, vừa ăn vừa xem tivi mà đi thẳng vào phòng sách.

Diệp Uyên thì đang mãi cảm thán sự đăi ngộ khác biệt giữa cơ trưởng nội địa và cơ trưởng Hồng Kông khi xem bộ phim “Bao la vùng trời” được phát lại, thấy Niên Bách Ngạn trở về với nét mặt u ám, anh ấy cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Cửa phòng sách được đóng chặt.

Niên Bách Ngạn mệt mỏi dựa vào chiếc ghế xoay, rất lâu sau mới lục từ trong túi áo ra một mảnh giấy, rồi nhìn nét chữ trên đó. Một lúc nữa, anh lại kéo ngăn tủ ra, rút từ trong ra một mảnh giấy khác.

Anh vuốt phẳng hai mảnh giấy, đặt lên mặt bàn.

Một mảnh anh nhận được khi ở trong bãi đậu xe. Mảnh còn lại nhận được vào ngày cưới của anh và Tố Diệp.

Anh nhìn lướt qua nét chữ.

Giống y hệt nhau!

Ánh sáng trong phòng sách rất tối. Tấm rèm cửa nặng trĩu màu cafe đậm che toàn bộ những tia nắng muôn vàn rực rỡ bên ngoài. Cả người Niên Bách Ngạn bao trùm trong bóng tối ấy. Gương mặt tuần tú đã đóng băng lại.

Đương cong giữa bờ môi mím chặt và khuôn cằm trở nên sắc lẹm.

Đáy mắt anh gần như không còn một chút nhiệt nào.

Qua những tia sáng yếu ớt, anh nhìn chăm chăm vào nét chữ trên hai mảnh giấy.

Một mảnh viết: Chúc mừng hai người cuối cùng cũng đã gặp lại nhau. Duyên phận... quả là kỳ diệu!

Mảnh còn lại viết: Tao biết bí mật của mày...

Niên Bách Ngạn cầm một trong hai mảnh giấy lên. Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng cuộn lại. Đầu mày anh nhíu chặt, sắc mặt cực kỳ nghiêm nghị.

Từ hôm tận hồn ấy khi nhận được mảnh giấy này, anh đã không cho rằng đó chỉ là một trò đùa ác ý.

Anh không điều tra một cách mù quáng, mục đích chính là chờ đợi đối phương chủ động xuất hiện.

Và hôm nay, đối phương một lần nữa gửi cho anh một mảnh giấy.

Bí mật?

Đối phương biết được bí mật gì của anh?

Ánh mắt Niên Bách Ngạn dừng lại trên mảnh giấy đầu tiên.

Tuy rằng ánh mắt đã hiểu ra nhưng chỉ càng thêm lạnh lẽo.

Nếu như đối phương thật sự có liên quan tới chuyện năm ấy, vậy thì, anh càng không thể hành động khinh suất.

Nghĩ tới đây, Niên Bách Ngạn bất ngờ siết chặt nắm đấm trong tay.

Trên đời này, anh hận nhất là bị kẻ khác uy hiếp. Xem ra đối phương đang rục rịch hành động rồi.

Bầu không khí xung quanh dường như cũng giá lạnh hơn. Từng tầng, từng lớp lan rộng khiến nhiệt độ của cả phòng sách cũng hạ xuống điểm đóng băng.

Bỗng nhiên, có người gõ cửa.

Thanh âm rất nhẹ, rất rời rạc.

Niên Bách Ngạn thu lại vẻ giá lạnh trong đôi mắt. Một giây sau anh cất hai mảnh giấy ấy vào trong ngăn kéo, khi ngược mặt lên đã trở lại vẻ bình thản: “Vào đi!”

Cửa phòng sách được mở ra.

Diệp Uyên đi vào, trong tay cầm một trái táo, uể oải tựa người bên cửa: “Cậu gặp phiền phức à?” Dứt lời, anh ấy lại gặm một miếng táo.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, ngồi lại xuống sofa. Đồng thời lúc ấy, anh giơ tay lên, từ từ mở rèm cửa ra bằng hệ thống cảm ứng.

Cả một khoảng nắng sốt sáng ủa vào phòng.

Rải khắp phòng một màu vàng ruộm.

Có bóng đổ xuống nền nhà, bắn ra vô số quầng sáng.

Cuộc đời vẫn luôn tươi đẹp.

Chỉ có nhân tính là hoàn toàn không tốt đẹp.

“Em đang nghĩ có cần phải thu tiền sinh hoạt của anh không đây.”
Niên Bách Ngạn không trả lời câu hỏi của anh ấy.

Diệp Uyên đi vào phòng, ngồi đối diện với anh. Sau gặm thêm mấy miếng chỉ còn lại hạt táo, anh ấy vứt nó vào thùng rác rồi mỉm cười: “Cậu có tiền mua đứt Tinh Thạch, lẽ nào lại không có tiền nuôi tôi ăn uống?”

Đứt lời, anh ấy liếc nhìn Niên Bách Ngạn, như cười như không.

Gương mặt Niên Bách Ngạn không có lấy một chút kinh ngạc. Anh cười khế, đun sôi nước rồi bình thản pha trà: “Người đã chết một lần thì sẽ trở nên cực kỳ nhạy bén sao? Ít nhất thì anh của bây giờ cũng phải khiến em có cái nhìn khác.”

“Phải rồi! Nếu trước đây mà tôi cũng nhanh nhạy được như cậu thì giờ đã chẳng phải trốn trong nhà cậu, làm một kẻ đã chết.” Diệp Uyên cong môi cười.

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ hừ khế một tiếng.

Anh rót ra hai cốc trà. Một cốc đưa cho Diệp Uyên, một cốc anh đặt trước mặt mình.

Diệp Uyên đón lấy tách trà, khẽ nhấp một ngụm rồi nói: “Niên Bách Ngạn! Không phải tôi oán trách gì chuyện cậu giấu tôi thu mua Tinh Thạch. Thật lòng mà nói, Tinh Thạch có thể rơi vào tay cậu là tôi yên tâm nhất! Chọn giữa chú hai và cậu, tôi mong là cậu hơn.”

“Đúng là em có ý định mua trọn Tinh Thạch. Một thế lực còn lại trên thị trường cổ phiếu chính là em.” Niên Bách Ngạn không giải thích nhiều mà nói thẳng kết quả.

Chuyện này không khó điều tra. Nếu Diệp Uyên có ý muốn điều tra thì chắc chắn sẽ biết được đối phương chính là Niên Bách Ngạn. Đồng thời, nếu Diệp Hạc Thành cũng muốn biết ai là kẻ đứng đằng sau giờ trò thì nhất định cũng có thể tìm ra.

Niên Bách Ngạn tin rằng những hành vi điên rồ của Diệp Hạc Thành trên sàn giao dịch thời gian này là vì đã biết chắc có sự tham gia của anh.

Diệp Uyên đặt tách trà xuống, trầm tĩnh một lúc mới nói: “Tôi đã lái máy bay bao nhiêu năm nay, gặp không ít lần nguy hiểm. Có mấy lần đã bất đắc dĩ phải thông báo tới hành khách hãy thảo sẵn di chúc. Trong từng lần nguy hiểm ấy tôi đều nhìn thấy người ta quyết không từ bỏ dù chỉ còn giây phút cuối cùng. Sự kiên trì ấy khiến tôi cảm thấy con người thật ra rất lương thiện. Nhưng tại sao khi đối mặt với lợi ích, người ta lại cũng có thể trở nên tồi tệ? Tôi không muốn đối mặt với những điều này. So với việc bắt tôi hoàn toàn thất vọng về nhân tính, chẳng bằng để tôi tin rằng người ta sắp chết vẫn còn lương thiện. Lần này, việc làm của chú tôi đã hoàn toàn khiến trái tim tôi giá lạnh, cũng triệt để chán ghét hoàn cảnh để lợi ích thúc đẩy

này. Tôi biết rõ nếu để Tinh Thạch rơi vào tay chú hai sẽ tệ hại đến mức nào. Một người đã có thể giẫm lên thi thể của người thân để có được thành công thì người này có bao nhiêu đức hạnh để quản lý công ty? Sợ rằng sẽ có một ngày Tinh Thạch cũng sẽ bị bán mất vì lòng tham của ông ta. Nhưng Niên Bách Ngạn! Tôi tin cậu sẽ không làm vậy.”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy rất lâu, ngữ khí cũng trầm hơn đôi chút: “Có lẽ em cũng sẽ có ngày lực bất tòng tâm.”

“Có ư?” Diệp Uyên nhìn anh lo lắng.

Nhớ lại mảnh giấy kia, một chút nhiệt lại tan đi trong đôi mắt Niên Bách Ngạn. Anh nói: “Em cũng chỉ là một người quá đổi bình thường, cũng có những việc nằm ngoài khả năng.”

“Trước đây cậu đâu có tự ti như vậy!” Diệp Uyên nhú mày.

Niên Bách Ngạn rót thêm trà cho hai người. Hương trà nhẹ nhàng lan tỏa rồi cũng từ từ tan biến.

Anh lên tiếng, giọng nói cũng trầm đậm, trầm tĩnh như hương trà trước mắt.

“Con người ai cũng có thứ mà mình sợ hãi.”

Diệp Uyên kinh ngạc.

Niên Bách Ngạn khẽ nhấp một ngụm trà.

“Tôi nghĩ không ra liệu có chuyện gì có thể khiến một thương nhân nổi tiếng sắt đá như cậu phải chùn bước.” Gương mặt Diệp Uyên càng lúc càng khó dăm dăm.

Niên Bách Ngạn không trả lời, chỉ khẽ cong môi.

“Nếu thật sự có ngày đó, đến cả cậu cũng phải bất lực...” Rất lâu sau, Diệp Uyên trầm ngâm rồi nhìn Niên Bách Ngạn: “Vậy thì, cậu nhất định phải bảo đảm cho Tinh Thạch được chu toàn. Chỉ có người cậu giao phó, tôi mới yên tâm.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Anh nghĩ kỹ rồi ư?”

“Có rất nhiều thân phận vốn dĩ là gông cùm, tôi chưa bao giờ thêm muốn. Làm vậy tuy là rất ích kỷ nhưng tôi chỉ muốn con mình sau này được sống vui vẻ.” Diệp Uyên chân thành nói.

Niên Bách Ngạn nghịch nghịch tách trà như đang suy nghĩ điều gì đó rồi cười nhạt: “Có lẽ ai cũng mệt mỏi rồi...”

Liên Chúng, trong phòng làm việc của Tố Diệp.

Dương Nguyệt ngồi trên chiếc ghế nằm, mồ hôi đầm đìa trên trán. Nước mắt men theo hốc mắt chảy xuống, như những hạt ngọc đứt dây, tràn tới bờ môi, cực kỳ đắng chát.

Cô ấy tỉnh rồi.

Khi câu nói “Hải Sinh... bị bố mẹ em giết chết” bật ra khỏi miệng, Dương Nguyệt đã khóc rất thương tâm.

Tố Diệp nhận ra, đó là nỗi đau xé ruột xé gan.

Trông Phương Bội Lôi rất mệt mỏi. Cô ta cũng dựa ra sau ghế, yên lặng đợi Dương Nguyệt khóc, không nói câu nào. Tố Diệp cũng không thúc giục Dương Nguyệt, càng không khuyên cô ấy đừng

khóc. Cô cũng giống như Phương Bội Lôi, đợi cho cô ấy giải tỏa hết cảm xúc của mình.

Dương Nguyệt có phản ứng này không phải chuyện gì tồi tệ. Chứ ít thì tiềm thức của cô ấy đã nhớ lại một số chuyện. Hơn nữa những chuyện này hoàn toàn có thể giải quyết vấn đề hiện tại của cô ấy.

Dương Nguyệt khóc đúng hơn hai mươi phút.

Cho tới khi điện thoại trên bàn đồ chuông, Tố Diệp mới đứng dậy nghe máy.

Là Lý Thánh Đan gọi tới, nhắc Tố Diệp rằng thời gian trị liệu cho Dương Nguyệt hôm nay sắp hết, mười lăm phút nữa sẽ có một bệnh nhân khác.

Tố Diệp nhìn đồng hồ rồi lại nhìn Dương Nguyệt trên ghế. Cô suy tính mấy giây rồi nói với Lý Thánh Đan: Lập tức thông báo cho khách hàng kia, thay đổi thời gian khám bệnh một chút.

Cô cần có đủ thời gian để xử lý chuyện của Dương Nguyệt.

Lý Thánh Đan nhận ra ngữ khí nặng nề của Tố Diệp, bèn đồng ý.

Sau khi đặt điện thoại xuống, tiếng khóc của Dương Nguyệt cũng nhỏ đi nhiều.

Phương Bội Lôi đưa khăn giấy cho cô ấy.

Tố Diệp cầm sổ ghi chép bước tới, ngồi xuống, khẽ thở dài rồi hỏi: “Bây giờ em đã nhớ lại tất cả những chuyện liên quan tới Hải Sinh rồi chứ?”

“Một ký ức kỳ lạ!” Dương Nguyệt thút thít.

“Đừng ngại, cứ kể ra!”

Dương Nguyệt rung rung nước mắt nhìn Tố Diệp: “Em nghĩ chỉ là mơ, trước giờ luôn là mơ, nhưng lại cảm thấy Hải Sinh đích thực tồn tại. Giờ em biết rồi, anh ấy đã từng tồn tại.”

Tố Diệp khẽ gật đầu.

Khó khăn lắm Dương Nguyệt mới kìm chế được tâm trạng bi thương. Sau khi hơi ngừng lại giây lát, cô ấy kể lại từ đầu tới cuối những chuyện đã nhớ ra.

Đó là một câu chuyện tình yêu đẹp mà thê lương.

...

Câu chuyện xảy ra tại một làng chài xinh đẹp tên là Đại Áo, nằm tại một mảnh đất có nền văn hóa cổ xưa nhất Hồng Kông. Trên vùng biển đó có những người ngư dân hiền lành, chân chất sinh sống. Hằng ngày, họ ra khơi kiếm sống, bắt cá làm kế sinh nhai với sự tôn trọng quy luật của mẹ thiên nhiên. Lúc ấy, cả mảnh đất Hồng Kông vẫn còn là thuộc địa của thực dân Anh. Làng chài Đại Áo càng không bị khai thác quá mức nên còn khá mới mẻ với thế giới bên ngoài.

Nghi Anh không phải người của làng chài Đại Áo. Cô đi theo bố mẹ làm quan, chuyển tới sống ở đó. Nói một cách khác, so với những người dân chài nơi đây, Nghi Anh chính là một tiểu thư khuê các. Mười sáu tuổi, cô đã tới làng chài Đại Áo, được chứng kiến một cảnh đẹp chấn động chưa từng thấy.

Chưa bao giờ cô biết thì ra nhìn những người dân chài ra biển đánh

cá cũng là một chuyện thú vị. Lúc rảnh rỗi, cô lại kéo lê đôi giày quý giá của mình, thành thạo dạo bước trên bãi cát, nhìn từng đàn hải âu lớn tung cánh bay qua mặt biển.

Nửa năm sau khi chuyển tới Đại Áo, cuối cùng Nghi Anh đã quen biết với Hải Sinh.

Người con trai hơn cô bốn tuổi ấy.

À không. Một Hải Sinh hai mươi tuổi, ở làng chài Đại Áo này nên được gọi là đàn ông rồi.

Từ nhỏ anh đã lớn lên bên bờ biển. Thời gian rảnh ngoài giờ học, anh lại cùng bố ra biển đánh cá. Thế nên anh luyện được cho mình một cơ thể với những cơ bắp cuồn cuộn và khung xương rắn chắc một cách tự nhiên.

Ông trời dường như đặc biệt thiên vị Hải Sinh. Anh không bị phơi nắng tới sạm đen như những ngư dân khác. Anh có một nước da màu đồng đậm đà, tuyệt đẹp. Đôi mắt anh mới đặc biệt hút hồn. Khi anh không cười, đôi mắt ấy cũng tựa như đang khẽ mím môi cười.

Trong làng chài Đại Áo, có rất nhiều cô gái thầm mến mộ Hải Sinh.

Anh là sinh viên đại học hiếm hoi trong làng chài. Trong mắt ngư dân ở đây, anh có học thức, có văn hóa. Còn trong mắt các cô gái, anh cao lớn, đĩnh đạc, “văn võ song toàn”.

Nhưng Hải Sinh lại chỉ yêu mình Nghi Anh.

Và Nghi Anh cũng đã trao tình cảm sâu sắc cho một Hải Sinh không yếu đuối như những người con trai ở thành thị.

Họ đắm chìm vào tình yêu rất nhanh.

Khi ấy, Nghi Anh còn chưa học đại học, Hải Sinh phải vòng một nửa Hồng Kông để tới thăm cô. Mỗi lần, anh đều mang cho cô các loại cá khô tuyệt ngon hoặc những món quà vật khác. Nghi Anh biết gia cảnh nhà Hải Sinh không khá giả cho lắm, thế nên chưa bao giờ yêu cầu anh phải mua cho cô những món quà đắt đỏ gì. Chỉ cần ăn món cá khô hay những món quà vật anh mang cho là cô đã rất vui rồi.

Họ gặp nhau vào mùa xuân, mùa hạ thì bắt đầu yêu nhau.

Điều Nghi Anh thích nhất là được nghỉ hè.

Vì cứ tới kỳ nghỉ hè cũng tức là cô sẽ có nhiều thời gian ở bên cạnh Hải Sinh hơn.

Hải Sinh sẽ nắm tay cô, đi dạo trên bãi cát, hít thở làn gió biển trong lành, nhìn từng đàn hải âu chao nghiêng, kêu râm ran trên mặt biển.

Hải Sinh vẫn hay nói: Nghi Anh! Anh sẽ đợi tới ngày em trưởng thành, rồi anh sẽ cưới em làm vợ.

Nghi Anh sẽ ngượng ngùng đáp: Giờ em đã lớn rồi mà.

Hải Sinh mỉm cười lắc đầu: Em mới có mười sáu tuổi thôi.

Nghi Anh nói: Vậy em phải nhanh lớn tới mười tám tuổi rồi anh sẽ cưới em, được không?

Hải Sinh ôm chặt lấy cô: Được!

Bình thường bố mẹ của Nghi Anh đều bận rộn công việc. Họ làm

công việc quản lý cả một làng chài, thế nên hoàn toàn không biết gì về mối tình của Nghi Anh. Cứ như vậy, Hải Sinh và Nghi Anh bình an vô sự yêu nhau được hai năm.

Nghi Anh đã mười tám tuổi.

Còn Hải Sinh trở thành chàng trai hai mươi hai.

Nghi Anh càng lớn càng xinh đẹp, động lòng người, còn Hải Sinh mỗi ngày một tuấn tú, mạnh mẽ.

Ra biển đánh cá không còn là công việc duy nhất của Hải Sinh nữa. Anh đã có việc làm của riêng mình trong thành phố. Chỉ những lúc rảnh rang, anh mới trở về Đại Áo phụ bố ra biển.

Nghi Anh cũng đã lên đại học. Cô gần như phải lấy cái chết ra ép buộc mới được ở lại Hồng Kông học đại học.

Cứ thế, sự tiếp xúc của hai người lại càng thêm khăng khít.

Hải Sinh chúc mừng sinh nhật mười tám tuổi cho Nghi Anh.

Tối đó, họ đã lựa chọn đi cắm trại ngoài trời.

Dưới ánh lửa, giữa đất trời dường như chỉ còn hai người họ.

Bầu trời đêm rất xa xôi, các vì sao lại rất gần.

Phủ khắp màn đêm, gần như chỉ cần giơ tay là có thể bắt được.

Hải Sinh hôn Nghi Anh và nói: Thật sự chỉ muốn cưới ngay em về nhà.

Nghi Anh mỉm cười: Em đã mười tám tuổi rồi.

Hải Sinh nhìn cô, tia sáng trong đôi mắt sâu xa, cuốn hút như những vì sao.

Nghi Anh nhìn mãi, nhìn mãi tới đỏ cả mắt. Cô cảm thấy, ánh mắt anh vô cùng rực lửa, khác hẳn trước đây.

Tối đó, Nghi Anh đã trao cho Hải Sinh lần đầu tiên của mình.

Ở thời đại đó, trước khi kết hôn đã xảy ra chuyện này là to gan và cấm kỵ.

Hải Sinh nói với Nghi Anh rằng: Đợi qua học kỳ này, anh sẽ tới nhà, đặt vấn đề với gia đình em.

Nhưng học kỳ ấy còn chưa kịp qua đi, Nghi Anh đã phát hiện cơ thể của mình không bình thường. Cô đau đầu, buồn nôn, cả ngày uể oải. Khi tới thăm cô, Hải Sinh phát hiện sắc mặt cô rất khó coi bèn đưa cô tới bác sỹ.

Kết quả chẩn đoán, Nghi Anh đang có thai.

Một cô bé mới có mười tám tuổi như Nghi Anh đã vô cùng sợ hãi.

Nhưng Hải Sinh thì rất vui. Anh ôm lấy cô, phấn khích nói: Anh làm bố rồi, làm bố rồi...

Nghi Anh có vẻ bối rối. Cô hỏi Hải Sinh: Chúng ta phải làm sao đây?

Hải Sinh xoa đầu cô và nói: Ngốc ạ! Đương nhiên là chúng ta phải

kết hôn rồi.

Nghi Anh đỏ mặt.

Vì vậy, Hải Sinh đã sốt sắng tới nhà Nghi Anh xin hỏi cưới.

Bố mẹ Nghi Anh sau khi nghe xong đầu tiên là kinh ngạc. Sau khi kinh ngạc qua đi thì họ nổi trận lôi đình, đuổi Hải Sinh đi. Nhưng ngày hôm sau Hải Sinh vẫn tới nhà, nói với bố mẹ Nghi Anh rằng, anh phải có trách nhiệm với Nghi Anh và đứa bé.

Bố mẹ trong một phút giận dữ đã nhốt Nghi Anh lại, cấm cô tiếp tục tới gặp Hải Sinh.

Sau này, Nghi Anh mới biết. Thì ra bố mẹ đã sớm có dự định gả cô cho một gia đình giàu có. Sao họ có thể ưng ý Hải Sinh cơ chứ? Cô khóc lóc van xin, mong họ cho cô đi gặp Hải Sinh. Cô không thể không có Hải Sinh, cũng không thể không có con.

Bố mẹ Nghi Anh quát cô tuổi còn trẻ không chịu học hành, rồi lại chửi Hải Sinh là kẻ cơ hội, muốn lợi dụng quyền thế trong tay để nhốt Hải Sinh vào tù. Sau khi biết được chuyện ấy, Nghi Anh sống chết nói với bố mẹ rằng nếu Hải Sinh có mệnh hệ gì cô cũng không muốn sống nữa.

Bố mẹ của Nghi Anh dĩ nhiên không thể nhìn thấy cô chết, cũng đành bỏ qua cho Hải Sinh.

Hải Sinh trong lòng nhung nhớ Nghi Anh, ngày ngày tới cầu xin bố mẹ cô. Lần nào anh bị người ta đuổi ra khỏi cửa.

Bố mẹ Nghi Anh lo rằng cái bụng của con gái sẽ mỗi ngày một lộ rõ,

bèn ép buộc Nghi Anh bỏ đứa bé đi. Nghi Anh chết cũng không chịu. Ngày nào cô cũng cầm dao, chỉ cần bất kỳ ai lại gần cô sẽ giơ dao lên.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, bố mẹ của Nghi Anh chỉ còn cách thỏa hiệp ngoài mặt.

Nhưng họ lại nói với Hải Sinh rằng: Cậu đánh được vạn cân cá về đây, chúng tôi sẽ đồng ý cho hai đứa lấy nhau.

Hải Sinh cứ ngỡ nhìn thấy được hy vọng, lập tức gật đầu đồng ý.

Lúc đó đã là cuối thu, muốn đánh được nhiều cá như thế ở Đại Áo là điều không thể. Thế nên Hải Sinh cần phải ra biển, tới một vùng biển khác đánh cá. Nghi Anh thuyết phục cha mẹ, chạy ra bờ biển gặp Hải Sinh. Hai người họ quyến luyến không rời bên bờ biển.

Hải Sinh nói với cô rằng: Đợi anh quay về. Khi nào đánh được vạn cân cá, anh sẽ quay về lấy em làm vợ.

Nghi Anh nói: Anh nhất định phải quay về đây. Em sẽ mãi mãi, mãi mãi đợi anh. Em sẽ không bao giờ lấy người khác.

Đôi mắt Hải Sinh đỏ ửng. Hôn cô xong, anh lên thuyền chài.

Nghi Anh đứng tiền ở bên bờ mãi cho tới khi bóng con thuyền mất hút giữa biển cả mênh mông.

Cứ như vậy, Nghi Anh chờ đợi, và chờ đợi.

Mùa thu chẳng mấy chốc đã qua đi.

Nhưng mãi vẫn chưa thấy Hải Sinh quay trở về.

Đầu đông tới, tuyết đã rơi, các thuyền cá đã nghỉ ngơi hết. Rồi đông cũng qua, năm mới tới, Hải Sinh vẫn biệt tăm.

Bụng của Nghi Anh dần dần lớn lên. Cô ăn uống cẩn thận mỗi ngày, vì cô biết bố mẹ vẫn còn chưa từ bỏ ý định gả cô cho người khác. Ngày nào cô cũng ra bãi biển chờ đợi, hy vọng có một ngày được nhìn thấy chiếc thuyền của Hải Sinh quay trở về. Giống như mọi khi, anh sẽ đứng trên thuyền, mừng rỡ vẫy tay về phía bờ biển.

Mùng năm tết, cuối cùng đã có tin tức của Hải Sinh.

Nhưng đó đã là một xác chết được người ta kéo về.

Hải Sinh chết rồi. Anh đã ăn phải thức ăn có độc trên thuyền, không bao giờ trở về nữa. Chiếc thuyền mắc cạn rất lâu mới được người ta phát hiện ra.

Khi người ta đưa thi thể của anh về, nó đã vô cùng thê thảm.

Nghi Anh khóc đến chết đi sống lại.

Trên gương mặt trắng trẻo của bố Hải Sinh, nổi đau người tóc bạc tiến kẻ tóc xanh lan ra trong đôi mắt trằm mặc của ông. Ông không hề nghị hòa táng. Ông nói: Hải Sinh là con trai của dân chài. Sinh ra trên biển, chết về với biển.

Ông đã thả Hải Sinh trôi sông.

Nghi Anh hoàn toàn phát điên. Nếu không phải có người cản cô lại,

cô nhất định cũng sẽ lao ra ngoài biển.

Kể từ hôm ấy, ngày nào Nghi Anh cũng khóc. Bố mẹ lo cô xảy ra chuyện nên trông chừng ngày đêm, hơn nữa còn nhân lúc cô không để ý, cuối cùng đã bỏ đi đứa bé của cô bằng một bát thuốc.

Ngày nào Nghi Anh cũng ôm gối, lẩm bẩm một mình.

Cho tới một ngày, bố mẹ cô cũng buông lỏng.

Nghi Anh chạy tới bờ biển, tới nơi thả xác Hải Sinh, nhìn về phía biển mênh mông. Cô ôm chặt chiếc gối trong tay, nói: Hải Sinh! Anh đã từng nói sẽ quay về lấy em? Tại sao anh không quay về? Kiếp này không tìm được anh, kiếp sau em nhất định sẽ tìm ra anh để hỏi cho rõ ràng...

Ngày hôm sau, có một dân chài phát hiện ra xác của Nghi Anh.

Cô chết đuối dưới biển, trong tay vẫn còn nắm chặt bức ảnh đen trắng của Hải Sinh.

...

Dương Nguyệt đã kể một câu chuyện như vậy. Tới khi câu chuyện kết thúc, cô ấy đã khóc ngất đi.

Tố Diệp và Phương Bội Lô nghe xong, trong lòng cũng khó chịu một cách kỳ lạ.

“Bác sỹ Tố! Bác sỹ Phương! Rốt cuộc em là ai? Em là Nghi Anh hay là Dương Nguyệt? Tại sao lại như vậy? Tại sao em lại có một đoạn ký ức không thuộc về mình? Em có thể cảm nhận được nỗi đau của

Nghi Anh, giống như... giống như cô ấy chính là em, em cũng là cô ấy..." Nét mặt Dương Nguyệt đầy bi thương.

Phương Bội Lôi không thể giải thích với cô ấy rằng họ vừa áp dụng trị liệu hồi tưởng kiếp trước. Vì cho dù dùng phương pháp trị liệu này, chị ta cũng không thể giải thích với Dương Nguyệt chuyện kiếp trước kiếp này. Đúng vậy, chị ta chỉ có thể giải thích về cách trị liệu này, không đồng nghĩa với việc chị ta chắc chắn có chuyện kiếp trước, kiếp sau.

Tổ Diệp nhìn Dương Nguyệt, điều chỉnh lại cảm xúc rồi hỏi: "Em chắc chắn trước đây chưa từng nghe kể về câu chuyện của Hải Sinh và Nghi Anh chứ?"

Dương Nguyệt lắc đầu: "Em chưa bao giờ biết đến cái tên Nghi Anh."

"Em từng tới làng chài Đại Áo chưa?"

Dương Nguyệt vẫn lắc đầu.

"Em vừa nói câu chuyện này đã xảy ra rất lâu trước đây rồi đúng không?"

Dương Nguyệt gật đầu: "Vâng! Những hình ảnh em nhớ được đều là những thứ đồ cổ xưa, không giống xã hội hiện đại."

"Em có thể vẽ ra những hình ảnh liên quan không?" Tổ Diệp truy hỏi: "Ví dụ như sắp đặt trong nhà của Nghi Anh, hoặc là bố của Hải Sinh, bố mẹ của Nghi Anh trông như thế nào chẳng hạn."

Dương Nguyệt suy nghĩ rồi gật đầu: "Có thể!"

Tổ Diệp đưa cho cô ấy giấy vẽ.

Nhân lúc Dương Nguyệt đang vẽ, Phương Bội Lôi kéo Tố Diệp sang một bên, thấp giọng nói: “Cô phải biết mấy chuyện kiếp trước kiếp sau đến nay vẫn chưa có ai thừa nhận. Chúng ta phải giải thích với Dương Nguyệt thế nào đây? Không thể nói Nghi Anh là kiếp trước của cô ấy chứ? Lý do này quá hoang đường rồi.”

“Tôi cần phải xác minh rõ rồi mới có thể đưa ra kết luận.” Tố Diệp nói một cách chắc chắn: “Trước tiên tôi phải xác định được ở làng chài Đại Áo thực sự có hai người tên là Hải Sinh và Nghi Anh mới được.”

Phương Bội Lôi thở dài ngao ngán, nặng nề gật đầu...

Quyển 14 - Chương 585: Ai lừa gạt?

Sắp tới giữa tháng tám rồi, hương vị đầu thu trong không khí đã nồng đậm hơn đôi chút.

Sáng sớm và tối muộn bắt đầu có chút se lạnh. Nhưng rất nhanh thôi, cái lạnh ấy sẽ bị hòa tan cùng với sự xuất hiện của mặt trời, ôm theo cái nóng của mùa hè, bắt đầu một sự ấm thấp, oi ả nửa nọ nửa kia.

Sự đối chọi giữa hai luồng không khí kiểu này khiến không ít người cảm cúm.

Các sản phẩm mới cho đầu thu cũng bắt đầu được tấp nập mua bán.

Cả ngành đá quý cũng không ngoại lệ.

Sản phẩm thu đông của Kỳ Thị thể hiện một đường lượn sóng trên biểu đồ tiêu thụ. Khi sản phẩm mới được tung ra thì lập tức nổi tiếng rầm rộ. Cộng thêm việc Tinh Thạch hứng chịu những tin tức vĩa hè có liên quan tới mẫu thêu thùa, vì vậy, mẫu thêu của Kỳ Thị đã thu hút được rất nhiều sự chú ý. Nhưng sau này, Tinh Thạch bất ngờ đột phá với bộ sưu tập kinh điển, cũng đã cướp đi ngôi vị đầu bảng về hạn ngạch tiêu thụ của Kỳ Thị trên thị trường. Thế nên, Kỳ Thị ít nhiều phải chịu thiệt thòi.

Nhưng bây giờ, chuyện chủ tịch của tập đoàn Tinh Thạch, Diệp Uyên bị giết hại đã được cánh nhà báo xào nấu lâu dài. Các cổ đông bắt đầu mất dần lòng tin đối với Tinh Thạch. Thị trường cổ phiếu của

Tinh Thạch bập bênh bất an, kéo theo sự suy thoái của thị trường tiêu thụ. Từ đó mà Kỳ Thị bắt đầu trở lại mạnh mẽ như rồng hổ.

Mà sự vươn mình trở lại này của Kỳ Thị tuyệt đối không còn dựa dẫm vào mẫu thù thừa trước đó. Họ một lần nữa tung ra một sản phẩm mới tới đông đảo mọi người, hoàn toàn khác với mẫu thù truyền thống, mà còn có sự hòa nhập với các yếu tố hiện đại, tiên tiến, với viên kim cương chính đẳng cấp làm tiền đề, rồi trải thêm nhiều kim cương màu sắc khác làm trang trí. Phong cách giống như một bó hoa từng vòng khoa trương mà tuyệt sắc, khiến cho thế giới đá quý trong dịp thu sắp về này tăng thêm không ít sắc màu.

Mọi người ai cũng ngợi khen cậu chủ của nhà họ Kỳ giỏi giang, nhanh nhẹn, có thể thản nhiên tung ra hai mẫu sản phẩm mới, vượt xa sự quyết đoán của một công ty bình thường.

Nhưng người bên ngoài không ai hay biết, đây mới là mẫu sản phẩm mới mùa thu đông mà ban đầu Kỳ Thị định tung ra thị trường. Nếu không phải vì đối phó với Niên Bách Ngạn, Kỳ Đông Nham tuyệt đối sẽ không nhường một khoảng thời gian cho mẫu thù ra mắt trước.

Cuối hạ đầu thu, khoảng thời gian này hình như ai ai cũng bận rộn.

Sự bận rộn, khiến cho những tâm trạng vốn đã trống rỗng của con người càng trở nên tê dại, vì thế mà bỏ quên rất nhiều khao khát tận sâu trong tâm hồn.

Tổ Diệp đang thu xếp việc tới làng chài Đại Áo. Đương nhiên, chuyện này cô vẫn chưa kịp nói với Niên Bách Ngạn. Thời gian này, anh trở nên cực kỳ bận rộn. Ngày nào cô cũng không biết anh đang làm việc gì, dường như lại quay trở về như khi trước.

Anh ra ngoài từ rất sớm, rồi tới tận khi cô đã tan làm về nhà rồi mà

vẫn chưa thấy bóng dáng Niên Bách Ngạn đâu.

Lúc nào cũng tới nửa đêm gần sáng, Niên Bách Ngạn mới kéo lê cơ thể mệt mỏi, rã rời quay trở về tứ hợp viện.

Có mấy lần Tố Diệp tò mò hỏi anh đang bận việc gì.

Anh chỉ nói với cô rằng: Không có gì, mấy việc của Tinh Thạch thôi!

Tố Diệp có phần bức bối trong lòng, nhưng lại không có chỗ để xả. Cô là người nhà họ Diệp, lại là cổ đông của Tinh Thạch. Theo lý mà nói, anh bận rộn việc của Tinh Thạch, cô nên mừng mới phải. Nhưng cô không sao vui nổi.

Chắc chắn là sẽ có sự ích kỷ. Cô hy vọng Niên Bách Ngạn rời xa Tinh Thạch, càng xa càng tốt.

Đáng tiếc là, chuyện của Diệp Uyên dường như chỉ Niên Bách Ngạn mới có thể giúp đỡ.

Cuối cùng có một ngày Tố Diệp đã bùng nổ.

Đương nhiên, không phải ở trước mặt Niên Bách Ngạn.

Bởi vì Niên Bách Ngạn vẫn không có mặt ở nhà như mọi lần.

Cô chỉ có thể nổi cáu với Diệp Uyên.

Lúc cô giận dữ, Diệp Uyên vẫn còn vừa ăn uống vừa xem phim truyền hình.

Tố Diệp rút cái gối ôm, nên mạnh lên đầu Diệp Uyên, oán trách một

cách hần học: Đều tại anh, đều tại anh! Nếu không phải vì anh, Bách Ngạn nhà em cũng không cần đi suốt ngày như vậy.

Diệp Uyên không tức giận. Anh ấy nhận ra mấy hôm nay Tố Diệp vẫn đang đè nén một ngọn lửa bực bội trong lòng, bèn cười nói: Con gái đúng là chỉ biết tới chồng. Anh là anh trai em mà em cũng chẳng quan tâm tới tình hình của anh.

Tố Diệp nổi cơn tam bành: Chuyện của anh đi tìm cảnh sát nhờ vả, tại sao cứ phải tìm Niên Bách Ngạn?

Diệp Uyên nhún vai: Em trai em, Tố Khải, là một cảnh sát. Em biết rõ, có phải cảnh sát nào cũng là thám tử lừng danh Conan đâu? Vụ án của Diệp Ngọc tới giờ vẫn chưa phá được thì vụ án của anh càng phải xếp lốt.

Tố Diệp tức đến nổi kêu inh ỏi: Diệp Uyên! Anh mau về nhà mình đi!

Diệp Uyên vẫn chỉ nhún vai: Không được! Nghiêm túc mà nói, về mặt pháp luật, anh đã là một người chết. Mọi người đã lập giấy khai tử cho anh rồi, giờ anh ra ngoài được coi là gì?

Tố Diệp thật sự hối hận khi đó lại nhất thời mềm lòng đồng ý với lời đề nghị của anh ấy.

Diệp Uyên xích gần lại, cười lớn: Em gái à! Em có tâm sự gì cứ chia sẻ với anh, đừng giữ trong lòng!

Tố Diệp cầm một quả táo trong tay, nhét vào miệng Diệp Uyên, hung dữ đáp: Đáng nói với anh sao?

Diệp Uyên câm nín.

Nhưng trên thực tế là ngay cả Diệp Uyên cũng không nhận ra sự thay đổi trong tâm tình của Tố Diệp.

Từ sau khi tiếp nhận án của Dương Nguyệt, Tố Diệp liền cảm thấy có chuyện gì đó trở nên không bình thường.

Giống như đang có một chuyện gì sắp tới gần vậy, nhưng cô vẫn nằm trong trạng thái nhận ra nó sau khi đã xảy ra chuyện. Cảm giác không thể nắm bắt này khiến cô bàng hoàng và lo sợ. Cô khao khát có Niên Bách Ngạn ở bên cạnh, khao khát được ôm lấy anh, khao khát tìm được một cảm giác an toàn trong vòng tay anh.

Khoảng thời gian này, cô cũng bắt đầu mơ mộng nhiều hơn.

Thậm chí, có mấy lần dường như cô lại quay trở về khung cảnh ở Nepal, trở về với đỉnh núi bạt ngàn tuyết trắng ấy.

Cô nghe thấy có người đang nói chuyện với cô, là giọng của nam giới.

Lại hình như còn nhìn thấy cả bóng dáng người đàn ông ấy, chơi vơi giữa lưng chừng núi, sau đó ngã nghiêng.

Mỗi lần cô bừng tỉnh khỏi cơn mơ, cả người đều đầm đìa mồ hôi lạnh. Bóng đêm quét sạch bóng cô.

Cô quay đầu nhìn sang bên cạnh, trống vắng, quanh quẽ, luôn không

thấy Niên Bách Ngạn nằm đó.

Tổ Diệp sợ hãi cảm giác này.

Cô sợ lại mơ thấy Tường Bân, sợ phải mơ thấy những giấc mộng lộn xộn, sợ bị tập kích bởi cảm giác như bị gió lạnh thấu xương bao bọc trong giấc mơ của mình.

Đã có mấy lần cô lần sờ chiếc điện thoại đầu giường rồi gọi cho Niên Bách Ngạn.

Đầu kia cũng đã nhận máy nhưng rõ ràng là anh rất bận, giọng nói nghe còn có vẻ mệt mỏi. Cô không muốn làm phiền anh, chỉ hỏi khi nào thì anh về nhà. Câu trả lời của anh về cơ bản đều là: Sắp rồi. Em ngủ trước đi, đừng đợi anh!

Sau nhiều lần giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mơ, gọi điện cho Niên Bách Ngạn rồi nghe anh nói vậy, trong lòng Tổ Diệp luôn cảm thấy trống rỗng.

Thế là cô mất ngủ.

Từ đêm này qua đêm khác.

Cô lại bắt đầu sợ bóng đêm. Vì vậy lúc ngủ cô thường để lại một ngọn đèn, chỉ hy vọng có tỉnh giấc cũng không quá lạnh lẽo.

Có mấy lần cô thực sự không ngủ nổi, bèn ngồi trên giường suy nghĩ. Có phải vợ chồng tới một giai đoạn nhất định đều sẽ như vậy không? Qua quãng thời gian tươi mới, thích quấn chặt lấy nhau, hai người sẽ lại khao khát được trở về với cá thể độc lập của mình. Nhất là đàn ông? Cô rất ghét những thời kỳ như thế này, ghét những khi tỉnh giấc không có anh ở bên cạnh mà cách duy nhất để tìm anh là

gọi điện thoại.

Cô nên tin tưởng rằng anh vẫn còn yêu cô, không phải sao?

Dương Nguyệt lại tiếp nhận mấy lần trị liệu. Lần nào cũng nói thêm một số chuyện liên quan tới Hải Sinh và Nghi Anh. Nhiệm vụ chủ yếu của Phương Bội Lôi là dẫn dắt thôi miên. Khi đã bóc mở thành công tiềm thức của Dương Nguyệt, giúp cô ấy nhớ được nhiều chuyện hơn, Phương Bội Lôi cũng rút lui thành công.

Chỉ còn một mình Tố Diệp đối mặt với Dương Nguyệt để giải quyết trường hợp của cô ấy.

Nhưng không hiểu sao, sau này mỗi khi Dương Nguyệt kể về Nghi Anh và Hải Sinh, cô lại hay vô cớ rơi vào trầm tư. Mà kiểu trầm tư này luôn đi kèm với sự xuất hiện của một số hình ảnh.

Ngọn núi tuyết sừng sững, cuộc gặp mặt với Niên Bách Ngạn, những tháng ngày sống với Tưởng Bân. Trong hôn lễ, cô vẫn không thể nhìn rõ mặt chú rể. Còn cả cậu bé trong con ngõ dài với chiếc đèn xanh trong tay.

Ngọn đèn ấy đựng đèn lồng, chiếu sáng giày dép và quần áo của cậu bé, nhưng không thể nào chiếu sáng được gương mặt cậu.

Một giấc mơ hão huyền sao?

Là vậy ư?

“Bác sỹ Tố!” Một giọng nói nhỏ nhẹ, dè dặt vang lên.

Tố Diệp bất ngờ rút lui khỏi những hình ảnh trong đầu. Khi định thần lại, cô đang ở trong phòng tâm lý, sạch sẽ, thông thoáng. Nắng rực

rõ ủa vào phòng. Làm gì có ngọn đèn xanh u tối nào?

“Chị không sao chứ?” Dương Nguyệt nhìn cô vẻ lo lắng.

Tố Diệp khẽ lắc đầu, mỉm cười nói mình không sao. Cô đứng dậy đổ một cốc cafe rồi nói: “Mấy hôm nữa tôi sẽ tới Đại Áo một chút.”

Dương Nguyệt nghe xong, lập tức nói: “Em cũng muốn đi!”

Tố Diệp chần chừ giây lát, bê cốc cafe ngồi xuống rồi uống một ngụm: “Em phải ngoan ngoãn ở lại Bắc Kinh.”

Cafe rất đắng.

Chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi mà cô đã quen với hương vị của cafe đen. Trước đây chỉ thi thoảng cô mới uống. Bây giờ hầu như ngày nào cũng chuẩn bị sẵn bốn, năm cốc. Hình như chỉ có như vậy mới có thể lợi dụng vị đắng của cafe, giúp bản thân tỉnh táo hơn.

Nếu không đầu cô sẽ rất đau, như có một cái búa nhỏ đang ra sức đục vào đầu vậy.

Dương Nguyệt lập tức phản bác: “Nhưng chuyện này có liên quan tới em!”

Tố Diệp đặt chiếc cốc xuống, khẽ nói: “Nhưng, chị là bác sỹ điều trị chính của em. Em phải nghe lời!”

“Em muốn tới Đại Áo!”

“Mẹ em sẽ không đồng ý đâu.”

“Chị không đề nghị làm sao mẹ em có thể đồng ý?”

Tố Diệp nhướn mày: “Em bảo chị đề nghị kiểu gì đây? Lẽ nào lại nói với mẹ em, tôi chuẩn bị đưa con gái bà tới Đại Áo tìm lại ký ức kiếp trước, tìm lại người tình và bố mẹ kiếp trước của mình. Bố mẹ không điên lên mới lạ đó!”

Sau này, Tố Diệp cũng đã nói cho Dương Nguyệt biết tình hình thôi miên của Phương Bội Lôi. Vì nếu không cô ấy một lời giải thích, sớm muộn Dương Nguyệt cũng sẽ phát điên vì chuyện mình là Nghi Anh hay là Dương Nguyệt. Dương Nguyệt không tin có chuyện kiếp trước. Thật ra Tố Diệp cũng không dám chắc chắn, thế nên mới phải đi xác minh.

Dương Nguyệt cúi gằm, gặm đầu ngón tay: “Chị có thể nói với mẹ em là chị đưa em đi chơi cho khuây khỏa.”

“Không được! Lỡ như ở bên đó em xảy ra vấn đề gì, một mình chị không lo cho em được!”

“Em bảo đảm sẽ không có chuyện gì!”

“Chuyện liên quan tới tiềm thức, em làm sao bảo đảm được!” Tố Diệp hỏi ngược lại.

Dương Nguyệt á khẩu.

Tố Diệp uống nốt cốc cafe rồi nói: “Mấy ngày này tốt nhất là em hãy ở yên trong nhà, đừng đi đâu cả, cũng đừng suy nghĩ linh tinh. Xem thêm mấy bộ phim truyền hình hay điện ảnh vui nhộn một chút. Không thì xem phim hoạt hình cũng được. Chỉ cần đừng xem phim tình cảm.”

Dương Nguyệt buồn bã gật đầu...

Sau khi xem xong tài liệu, Niên Bách Ngạn bèn vút sang một bên, mệt mỏi tựa vào sofa, đưa tay day day thái dương.

Kỷ Đông Nham rót hai ly rượu mạnh, một ly đưa cho Niên Bách Ngạn, một ly đặt trước mặt mình. Niên Bách Ngạn không nhận, chỉ hờ hững đáp: “Cafe hoặc trà.”

“Đúng là già trước tuổi!” Kỷ Đông Nham lắc đầu. Tuy rằng khinh thường nhưng cậu ta vẫn rót cho anh một cốc cafe.

Hạt cafe hảo hạng được xay thành cafe, mùi vị nồng đậm, ngào ngạt. Khi tan trong miệng mang theo một mùi thơm không thể tan đi.

“Long Thạch, Đài Loan, không để lộ vết tích. Xem ra chú hai của cậu định đóng giả heo để ăn thịt hổ rồi.” Kỷ Đông Nham nhấp một ngụm rượu, cười lớn.

Niên Bách Ngạn hơi nhướn mày: “Chú hai của ai?”

Kỷ Đông Nham cố tình làm vẻ nghi hoặc: “Diệp Hạc Thành chẳng phải chú hai của cậu sao?”

Niên Bách Ngạn hừ một tiếng.

“Nói gì đi nữa cậu cũng gọi người ta một tiếng chú hai rồi. Đừng cư xử lặt lọng thế!” Kỷ Đông Nham trêu chọc.

Niên Bách Ngạn uống một ngụm cafe, ngữ khí trở nên lạnh lẽo hơn: “Lặt lọng? Lúc Diệp Hạc Thành ở phía sau ngắm ngẫm thành lập công ty, định đào chân tường của Tinh Thạch, sao không nghĩ tới chuyện ăn ở có phúc một chút?”

Lai lịch của công ty Long Thạch, Đài Loan cuối cùng cũng đã được moi ra.

Đứng sau Long Thạch là một công ty Singapore. Phía sau công ty Singapore đó là một công ty Thái Lan. Và người phụ trách công ty Thái Lan ấy lại chính là Diệp Hạc Thành. Dù là Đài Loan hay Singapore, chẳng qua cũng chỉ là một đòn tung hỏa mù của Diệp Hạc Thành. Rõ ràng là ông ta sợ bị điều tra ra thế nên đã vòng vèo mấy công ty.

Nhưng điều càng khiến Niên Bách Ngạn không ngờ tới là chủ tịch đứng đằng sau công ty ấy lại không phải Diệp Hạc Thành mà là Nguyễn Tuyết Cầm. Mối quan hệ này càng khiến người ta khó hiểu.

“Minh đã nghe ngóng bên đó. Rất nhiều giao dịch đều do Diệp Hạc Thành ra mặt. Nguyễn Tuyết Cầm giống như chỉ có cái danh thôi.” Kỳ Đông Nham suy tư.

Niên Bách Ngạn trầm ngâm giây lát rồi nói: “Chỉ có một khả năng!”

Kỳ Đông Nham nhìn anh, nhíu mày: “Cậu nghi ngờ Diệp Hạc Thành đang lợi dụng Nguyễn Tuyết Cầm?”

“Khả năng này là lớn nhất!” Niên Bách Ngạn cau mày. Cafe có đậm đà cũng không độ lại đáy mắt u tối của anh: “Càng có khả năng, cả Nguyễn Tuyết Cầm cũng không hề biết mình là chủ tịch của công ty này. Diệp Hạc Thành lợi dụng Long Thạch làm một số vụ mua bán của cải phi pháp. Một khi sự việc bại lộ, tất cả những món nợ ấy sẽ đổ hết lên đầu Nguyễn Tuyết Cầm. Ông ta có thể chuồn êm.”

Nghe xong, Kỳ Đông Nham gật đầu, sau đó như cười như không: “Thật không ngờ Diệp Hạc Thành lại là một Bát hiền vương ẩn náu sâu nhất.”

“Mình lại không cho rằng Nguyễn Tuyết Cầm là trái hồng nát.”

“Chó không kêu mới là chó dữ.”

Niên Bách Ngạn cầm tài liệu rồi đứng dậy.

“Này!” Kỳ Đông Nham gọi giật anh lại.

Niên Bách Ngạn dừng bước.

“Cậu hợp tác với Vincent rồi?” Kỳ Đông Nham hỏi thẳng.

Niên Bách Ngạn không giấu giếm: “Ông ấy là người thích hợp nhất để hợp tác.”

“Nhưng cậu cũng hiểu quá rõ ông ta mà. Muốn kiếm được chút lời bên cạnh ông ta rất khó.” Kỳ Đông Nham nhíu mày.

Niên Bách Ngạn cười nhạt: “Trao đổi lợi ích lẫn nhau, không quan trọng có được lợi hay không.”

“Ông ta có thể giúp cậu?”

“Có lẽ vậy!” Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Hoặc biết đâu tất cả đều phải nghe theo số trời.”

“Sao bây giờ cậu lại trở nên bi quan như vậy?” Kỳ Đông Nham giống như đang khích bác.

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng mỉm cười.

Kỳ Đông Nham nhún vai: “Thôi được rồi! Chuyện của cậu mình cũng

không lo nổi.”

Niên Bách Ngạn hừ một tiếng rồi quay đi.

“Này...”

“Có chuyện gì thì nói luôn một lần cho xong đi.” Niên Bách Ngạn quay đầu, nhìn cậu ta với vẻ sốt ruột.

Kỷ Đông Nham lười biếng dựa vào đó, nói: “Có phải đã lâu lắm rồi cậu không ở bên cạnh Tố Diệp không?”

Quyển 14 - Chương 586: Kiếp trước đã làm chuyện gì tốt đẹp

Niên Bách Ngạn hơi nhú mày.

“Con người cậu cứ đắm đầu vào công việc là quên hết tất cả. Đừng trách mình không nhắc nhở cậu! Không phải cứ cưới được vợ về nhà là mọi việc êm đẹp đâu đấy!” Kỳ Đông Nham thở dài.

Niên Bách Ngạn khẽ hỏi: “Cậu muốn nói gì?”

Kỳ Đông Nham suy nghĩ giây lát rồi chỉ tay về phía sofa.

Niên Bách Ngạn quay trở lại, ngồi xuống sofa: “Nói đi!”

Kỳ Đông Nham mỉm cười: “Cậu biết chuyện Đinh Tư Thừa đảm nhận chức cố vấn tâm lý ở công ty của mình chứ?”

Niên Bách Ngạn nhìn cậu ta bằng ánh mắt “nói phỉ lời”.

“Vội gì chứ! Nghe mình từ từ kể!” Kỳ Đông Nham chậm rãi.

Niên Bách Ngạn không nói câu nào, đứng dậy định bỏ đi.

“Này, này, này! Dù gì bây giờ cậu cũng đang ở địa bàn của Kỳ Thị, phải không? Ít nhiều cũng nên nể mặt mình chứ.” Kỳ Đông Nham giữ anh lại.

“Có chuyện gì thì mau nói đi!” Hàng lông mày của Niên Bách Ngạn chau lại rất chặt.

Kỷ Đông Nham hắng giọng: “Ai ai cũng yêu Tố Diệp. Cậu, mình, kể cả Đình Tư Thừa.”

Niên Bách Ngạn lườm cậu ta một cái.

Kỷ Đông Nham nhún vai: “Mình chỉ nói sự thật thôi. Bây giờ cậu không thể liệt mình vào danh sách tình địch được. Nguyên tắc của mình rất rõ ràng. Tới khi nào cậu đi mất, chết toi, không còn nữa, lúc đó mình mới lại theo đuổi Tố Diệp. Nhưng Đình Tư Thừa thì khác, anh ta là thầy hướng dẫn của Tố Diệp. Hai người họ lại từng sống ở nước ngoài một thời gian rất dài. Cậu muốn anh ta từ bỏ, đó là chuyện không thể!”

“Kỷ Đông Nham! Tốt nhất cậu nên chọn lựa từ ngữ cho chính xác. Diệp Diệp và Đình Tư Thừa khi ở nước ngoài chỉ có quan hệ học trò và thầy giáo. Thế nào gọi là sống một khoảng thời gian rất dài?”

“Quen biết một thời gian rất dài, được chưa? Xin lỗi, mình lỡ lời!” Kỷ Đông Nham chữa lại.

Niên Bách Ngạn kiên nhẫn.

Kỷ Đông Nham tiếp tục nói: “Hôm qua mình tới phòng khám tìm Đình Tư Thừa, đã nhìn thấy Tố Diệp ở Triều Dương Môn.”

Niên Bách Ngạn lại nhú mày.

“Rõ ràng là cô ấy tới tìm Đình Tư Thừa. Nhưng không hiểu vì sao lại do dự không đi lên. Sau đó cô ấy ra về, mình mới vào.”

Niên Bách Ngạn trầm tư suy nghĩ.

“Vì chuyện của Lâm Yêu Yêu, Tố Diệp rất có thành kiến với Đinh Tư Thừa. Nhưng tại sao hôm qua cô ấy lại tới tìm anh ta? Cô ấy có chuyện gì cần nói với Đinh Tư Thừa mà không thể tâm sự với người làm chồng như cậu? Lẽ nào cậu không cảm thấy kỳ lạ sao?” Kỳ Đông Nham chất vấn.

Hàng mi Niên Bách Ngạn chợt run lên.

“Có thể nhận ra cô ấy có vấn đề gì khúc mắc, bản thân không thể giải quyết được mới muốn tìm tới Đinh Tư Thừa, nhưng lại chần chừ. Đinh Tư Thừa là người cô ấy chán ghét, không muốn gặp nhưng lại không thể không gặp. Niên Bách Ngạn! Trước đây cậu hẹn hò với quá ít con gái, hoàn toàn chẳng hiểu gì về phái nữ. Tâm tư của phụ nữ rất khó nắm bắt. Đinh Tư Thừa lại là một bác sỹ tư vấn tâm lý có tiếng. Lỡ như anh ta lợi dụng lúc sơ hở này thì phải làm sao? Hoặc có thể, anh ta giờ trò gì đó với Tố Diệp, khiến cô ấy không nhận ra cậu nữa thì làm sao đây?”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn trở nên nghiêm nghị.

“Đương nhiên! Câu cuối cùng là mình tự bịa ra. Mình chỉ muốn nhắc nhở cậu. Đừng để Đinh Tư Thừa thật sự có cơ hội tấn công.” Kỳ Đông Nham nghiêm túc trở lại.

Ánh mắt khi Niên Bách Ngạn trầm mặc rất lạnh, lạnh như lớp sương trên mái ngói.

Anh không nói câu nào, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Rất lâu sau, anh bỗng nhiên đứng dậy, cứ thế bỏ đi không quay đầu lại.

Những gì cần nói Kỳ Đông Nham đã nói cả rồi. Đợi anh rời khỏi

phòng làm việc, Kỷ Đông Nham mới thở dài: “Niên Bách Ngạn à Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc kiếp trước cậu đã làm việc gì tốt hơn mình vậy?”

Sau khi đặt điện thoại xuống, sắc mặt Tố Khải có vẻ rất nặng nề.

Diệp Lan đang ăn kem. Loại kem dâu tây với lớp bơ dày, ngòn ngọt, dính dính này chính là hương vị yêu thích nhất của cô.

Cô bước tới, hỏi với vẻ lưỡng lự: “Anh lừa mẹ em?”

Tố Khải nhìn cô, giơ tay xoa xoa đầu cô rồi gật đầu: “Đúng vậy! Anh đã lừa bà ấy.”

Vừa rồi là điện thoại của Nguyễn Tuyết Cầm, hỏi thăm tình hình của Diệp Lan. Tố Khải ngập ngừng giây lát rồi nói với Nguyễn Tuyết Cầm rằng tình trạng của Diệp Lan vẫn lặp đi lặp lại, bây giờ phát tác không cố định. Nguyễn Tuyết Cầm nghe xong rất lo lắng, nói muốn đưa Diệp Lan về nhà.

Tố Khải lạnh lùng hỏi: Thế lỡ như lên cơn nghiện thì phải làm sao?

Nguyễn Tuyết Cầm không nói được câu nào.

Tố Khải đề nghị để Diệp Lan tiếp tục ở bên cạnh anh, khi nào chắc chắn đã dứt hẳn cơn nghiện anh sẽ đưa cô về nhà.

Tuy rằng Nguyễn Tuyết Cầm không mấy vui vẻ, nhưng cũng không có cách gì phản đối.

Cuộc nói chuyện của Tố Khải, Diệp Lan đã nghe thấy cả. Cô tò mò hỏi là vì đã lâu lắm rồi cô không còn lên cơn nghiện.

“Anh không muốn để em rời xa anh!” Tố Khải bổ sung một câu.

Diệp Lan cúi đầu, trái tim đập thành thịch trong lồng ngực. Cô không nói gì, chỉ cắn chặt môi, nhìn lớp kem dần dần tan chảy, sau đó chậm rãi ăn từng miếng một.

“Đừng ăn nhiều đồ lạnh quá!” Tố Khải không cho cô ăn tiếp nữa.

Diệp Lan ngược mắt nhìn anh: “Còn nguyên nhân nào khác không?”

Tố Khải sửng người.

“Thật ra...” Diệp Lan do dự, từ tốn mở lời: “Anh vẫn đang nghi ngờ bố em, phải không?”

Tố Khải trầm mặc một lúc rồi nói: “Anh xin lỗi!”

Ánh mắt Diệp Lan khẽ xao động. Cô siết chặt ly kem, tâm trạng kích động.

“Lan Lan! Em phải biết bây giờ bố em đang dòm ngó Tinh Thạch như hổ đói rình mồi.”

“Nhưng đâu có nghĩa là ông giết người. Bây giờ anh cả không còn nữa, Diệp Ngọc cũng chết rồi, anh rể cũng đã rời khỏi công ty, vậy thì... vậy thì bố em muốn vực lại Tinh Thạch đâu có gì sai?” Ngữ khí của Diệp Lan cũng rất xúc động.

Tố Khải không muốn tranh cãi với cô về những chuyện này. Anh an ủi: “Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, được không?”

Diệp Lan mím môi.

Tố Khải không biết nên nói gì. Anh giờ tay định chạm vào cô.

Nhưng cô bỗng hất tay anh ra, đứng dậy, quay về phòng ngủ.

Cửa phòng được cô đóng chặt.

Tố Khải thở dài nặng nề rồi trùm mặc...

Đêm khuya, Tố Diệp ngủ rất không ngon giấc.

Gió ngoài cửa sổ tĩnh lặng.

Từng chiếc lá lặng lẽ đung đưa.

Có hạt mưa im ắng rơi xuống, nhẹ nhàng rơi xuống ô cửa kính.

Từng hạt, từng hạt, khe khẽ đập vào tai.

Giống như hóa thành một âm thanh gì đó.

Tiếng nước chảy...

Hoặc là tiếng kim đồng hồ tích tắc...

Cũng có thể là giọng của Phương Bội Lôi...

Giọng nói dịu dàng ấy xuyên qua não bộ, sau đó trở thành một tiếng vang êm ái.

Thanh âm ấy nhắc nhở cô phải thả lỏng, hoàn toàn thả lỏng...

Dường như cô đi qua một đường hầm rất dài.

U tối, không một tia sáng.

Lại như đang có người gọi tên cô triu mến.

Cô tiếp tục đi về phía trước, cho tới khi có một tia sáng nhạt nhòa.

Cô đi về phía tia sáng ấy, lại như đang tiến về một mối nguy hiểm rình rập.

Bước chân hơi run rẩy, nhưng nội tâm lại không ngừng ra lệnh cho bản thân phải tiếp tục tiến bước.

Là một con ngõ dài thật dài.

Một ngọn đèn xanh.

Cô nhìn thấy bé gái đó.

Tổ Diệp biết rất rõ ràng cô bé kia chính là bản thân mình.

Sau đó, cô nhìn thấy một bàn tay nhỏ bé.

Cô bé được bàn tay ấy kéo dậy. Hai người đi trong con ngõ dài.

Tia sáng yếu ớt vẫn bao trùm lên cô bé.

Tổ Diệp cố gắng nhìn rõ gương mặt của cậu bé kia.

Ánh sáng bèn dịch chuyển lên từng chút một.

Càng ngày càng gần gương mặt của cậu bé đó...

Cậu bé có một khuôn cằm rất đẹp, bờ môi hơi mỏng, sống mũi cao

thằng...

Đôi mắt đó!

Tố Diệp bất chợt giật mình kinh hãi.

Đôi mắt đó quá quen thuộc...

Cô đã nhìn được dáng hình cậu bé, tuy rằng còn hơi mơ hồ nhưng luôn có một cảm giác rất quen.

Rồi bỗng nhiên hai người họ chạy bán sống bán chết.

Hình ảnh rất hỗn loạn.

Tố Diệp bỗng thấy sợ hãi vô cớ. Cô có cảm giác, một mối nguy hiểm đang tới gần.

Hình ảnh lại thay đổi.

Một mình bé gái đang chạy trốn.

Bất ngờ, có một gã đàn ông bế thốc cô bé lên. Tiếng cười gằn ác độc cực kỳ chói tai.

Tố Diệp nhìn thấy đó là một gương mặt đáng sợ với một vết sẹo dài vô cùng khủng khiếp. Hắn ta vác bé gái lên vai như vác bao tải rồi đi về phía một con ngõ còn tối tăm hơn.

Bé gái gào khóc ầm ĩ.

Tố Diệp rất muốn đuổi theo nhưng vô ích.

Cuối cùng khi đôi chân của cô có thể cử động được, cô chạy về phía con ngõ đó thì phát hiện, chớp mắt nó đã biến thành một đỉnh núi tuyết.

Núi tuyết, cô rất quen thuộc.

Lần này, Tố Diệp nhìn thấy mình đã lớn.

Cô đeo trang bị trên lưng, đứng dưới chân núi.

Bên cạnh cô là một người đàn ông.

Bóng lưng của người ấy rất đỗi thân thuộc.

Tố Diệp từ từ tới gần.

Nhưng bỗng thấy bản thân mình trong khung cảnh đó quay đầu nhìn về phía người đàn ông kia, mỉm cười khoác tay anh và nói: “Tưởng Bân! Chúng ta sẽ cùng nhau chinh phục nó!”

Tưởng Bân...

Anh chính là Tưởng Bân?

Tố Diệp cảm thấy hình như đây là lần đầu tiên cô tiếp cận Tưởng Bân ở một khoảng cách gần như vậy trong giấc mơ.

Tưởng Bân hơi nghiêng mặt, vòng tay qua đầu rồi hôn lên trán cô, cười nói: “Cố lên!”

Niên Bách Ngạn!

Tố Diệp bàng hoàng!

Giọng nói này, những đường nét trên gương mặt nghiêng nghiêng này, rõ ràng là Niên Bách Ngạn!

Cô nhìn thấy mình mỉm cười nép trong lòng Niên Bách Ngạn.

Lần này, cô càng có thể nhìn rõ hơn.

Khóe mắt, bờ môi của anh, nụ cười của anh, đều phản chiếu trong mắt Tố Diệp một cách rõ nét.

“Tuởng Bân! Anh thật tốt!” Cô trong khung cảnh đó cười rất rạng rỡ.

Nhưng Tố Diệp thì đang không ngừng gào thét: Không! Anh ấy không phải Tuởng Bân, không phải Tuởng Bân!

Bách Ngạn!

Anh ấy là Bách Ngạn!

“Diệp Diệp?” Có giọng nói vọng vào tai cô, dịu dàng nhưng đầy lo lắng.

Tố Diệp choàng tỉnh lại khỏi cơn mơ, mở mắt trừng trừng.

Nhờ những tia sáng u tối, cô phát hiện, gương mặt Niên Bách Ngạn ở rất gần, rất gần mình, hệt như trong mơ vậy...

Cô nhất thời không thể phân biệt được mình đã tỉnh lại rồi hay vẫn đang nằm mơ.

“Bách Ngạn?” Anh về rồi sao?

“Sao thế?” Niên Bách Ngạn cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hỏi.

Cô muốn lên tiếng nhưng không thốt nên lời.

“Diệp Diệp! Khoảng thời gian này anh không thể ở bên cạnh em được.” Niên Bách Ngạn ôm lấy cô, gương mặt áy náy: “Anh sắp phải đi xa, một tháng nữa mới có thể quay về.”

Không!

Cô không muốn anh đi...

Quyển 14 - Chương 587: Ai có thể phân biệt được là thực hay mơ?

Cô khẽ lắc đầu, nhưng thanh âm thì dính chặt lại nơi cổ họng.

“Ngoan, đợi anh quay về!” Niên Bách Ngạn hôn lên trán cô rồi đứng dậy.

Tố Diệp ngồi bật dậy, níu lấy vạt áo anh, ra sức lắc đầu.

Cô không thể để anh đi được.

Không muốn để anh đi.

Cô rất nhớ anh, nhớ lắm, nhớ lắm...

Niên Bách Ngạn quay đầu lại. Sau khi nhìn thấy cảnh ấy, anh tỏ ra khó xử. Một tay kia của anh phủ nhẹ lên mu bàn tay cô, sau đó cạy từng ngón tay của cô ra: “Được rồi, Diệp Diệp! Đừng trẻ con như vậy! Anh đang bận công việc mà!”

Nhưng em là vợ anh, sao anh không quan tâm tới em?

Tố Diệp gào thét trong lòng.

Tiếc là Niên Bách Ngạn không nghe được những tiếng hét trong lòng cô. Anh an ủi cô mấy câu rồi rời khỏi phòng ngủ.

“Bách Ngạn...”

Cuối cùng Tố Diệp cũng hét lên được. Khoảnh khắc ấy, gương mặt cô đầm đìa nước mắt.

“Tiểu Diệp!”

Một giọng nói nghiêm nghị bất ngờ vang lên.

Tố Diệp giật mình. Khi mở mắt ra cô mới phát hiện mình vừa nằm mơ!

Ngoài kia nắng vàng rực rỡ.

Cô bật dậy khỏi giường, lúc này mới nhận ra trán và sống lưng của mình đều ướt sũng.

Có một người đàn ông đang ngồi ở đầu giường.

Hình như là vừa thức dậy.

Anh ta nghiêm mặt nhìn cô, thái độ nghiêm túc.

Một gương mặt không phải của Niên Bách Ngạn nhưng lại khiến cô bàng hoàng vô cùng.

“Tưởng Bân?”

“Tố Diệp! Em cứ như vậy khiến anh rất lo lắng.” Tưởng Bân sát lại gần cô, thở dài ngao ngán: “Anh đã nói bao nhiêu lần rồi. Niên Bách Ngạn chỉ là một người ở trong giấc mơ của em thôi, tại sao đến bây giờ em vẫn không quên được hắn ta?”

Tố Diệp chờ dẫn nhìn người đàn ông trước mặt cùng khung cảnh đang hiện hữu.

Một phòng ngủ ấm áp.

Phía trên phòng ngủ còn treo một tấm ảnh cưới đã được phóng to.

Cô gái trong ảnh không xinh đẹp, không diễm lệ, nhưng cười rất tươi và ngập tràn hạnh phúc.

Đây là cô ư?

Cô bỗng nảy sinh nghi hoặc.

“Chúng ta đã kết hôn rồi!” Tường Bân ôm lấy cô, thấp giọng nói: “Anh những tưởng sau khi làm đám cưới, tình trạng này của em sẽ được cải thiện hơn ít nhiều, nhưng bây giờ xem ra anh sai rồi. Tiểu Diệp! Anh đưa em đi khám bác sỹ, được không?”

“Khám bác sỹ gì chứ?” Tố Diệp chống cự.

Tường Bân có phần khó xử: “Là... một người bạn học của anh. Cậu ấy là một bác sỹ tâm lý nổi tiếng.”

“Không...”

“Nhưng mà Tố Diệp! Bây giờ thời gian ngủ của em càng ngày càng dài, miệng lúc nào cũng hét cái tên Niên Bách Ngạn chứ không phải tên anh, chồng của em. Em phải đi khám bác sỹ.” Tường Bân hơi cao giọng.

Niên Bách Ngạn...

Tố Diệp ôm đầu.

Niên Bách Ngạn, Tưởng Bân... Tưởng Bân, Niên Bách Ngạn...

Ai mới là thực? Ai chỉ là mơ?

“Tiểu Diệp?”

“Đừng chạm vào tôi...”

“Tình hình của em rất không ổn. Đứng dậy, mặc quần áo! Anh sẽ đưa em đi ngay bây giờ...”

“Tôi bảo anh đừng chạm vào tôi!”

“Tiểu Diệp!”

“Các người là ai? Tránh hết ra!” Cô gào lên thảm thiết.

Tưởng Bân tiến tới giữ lấy cô.

“Đừng chạm vào tôi, đừng chạm vào tôi!...”

Bên tai lại là những tiếng thở ồm ồm cùng tiếng cười man rợ, chói tai. Gương mặt với vết sẹo dài lại hiện lên trước mắt.

...

“Diệp Diệp! Tỉnh lại đi!” Có người đang vỗ nhẹ bả vai cô.

“Á!”

Tố Diệp kinh hoàng mở mắt.

Đôi mắt xinh đẹp chìm sâu trong nỗi sợ hãi!

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn cũng tỉnh ngủ. Anh giơ tay ra, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho cô rồi lo lắng hỏi: “Năm mơ à?”

Nhiệt độ nơi lòng bàn tay người đàn ông kích thích phản ứng của Tố Diệp.

Cô quay đầu nhìn anh, nhất thời vẫn chưa dám chắc có phải mình vẫn đang nằm mơ hay không.

“Đừng sợ, có anh ở bên em đây!” Niên Bách Ngạn cảm thấy áy náy. Anh cũng không ngủ nữa, ôm cô vào lòng, dịu giọng dỗ dành.

Hơi thở của người đàn ông vừa thân thuộc vừa ấm áp.

Khiến nước mắt Tố Diệp bật chột chảy xuống.

“Xin lỗi em! Gần đây anh bận quá, đã xao nhãng em rồi!” Thấy cô khóc, trái tim Niên Bách Ngạn cũng thắt lại đau đớn. Anh cúi đầu hôn lên mắt cô, hôn lấy những giọt lệ của cô, thì thầm xin lỗi cô hết lần này tới lần khác.

Tố Diệp nằm im trong lòng anh, bất động.

Cô ghen ngào hỏi: “Anh là ai?”

Niên Bách Ngạn giật thót, nâng gương mặt cô lên rồi nhìn cô: “Anh là Bách Ngạn.”

“Không! Anh không phải Bách Ngạn! Không phải...” Tố Diệp rưng rức một cách tội nghiệp. Cô hoàn toàn không phân biệt được thực hay

mơ nữa.

Niên Bách Ngạn thấy tình hình của cô không ổn, cảm thấy lo sợ. Anh lập tức đứng dậy, vào nhà tắm, giặt một chiếc khăn mặt thật sạch sau đó lau mặt lại cho cô.

Khi chiếc khăn lạnh áp lên mặt, Tố Diệp mới cảm nhận được đây là thực tế.

Lau mặt xong, cô nhìn Niên Bách Ngạn rất lâu mới nhào vào lòng anh: “Bách Ngạn! Bách Ngạn... Anh mau bế em một cái đi, để em xem có phải mình đang nằm mơ không.”

Niên Bách Ngạn sao nỡ bế cô?

Anh bèn cúi đầu, đoạt lấy đôi môi cô.

Tố Diệp vòng tay, giữ chặt gáy anh.

Nụ hôn của anh mỗi lúc một nồng nhiệt.

“Vẫn chưa biết anh là ai sao?” Anh khẽ cắn vào cổ cô. Khi nói những lời này, lực hơi mạnh một chút.

Tố Diệp nhắm mắt: “Em sợ mình vẫn còn nằm mơ.”

Vừa nãy cô tưởng mình đã tỉnh rồi, kết quả vẫn đang nằm mơ...

“Được! Vậy anh sẽ cho em biết có phải đang nằm mơ không.” Giọng nói trầm thấp của Niên Bách Ngạn rơi xuống tai cô.

Bàn tay của người đàn ông nhanh chóng cởi cúc áo của cô.

Lòng bàn tay bóng rẩy làm cô đau đớn.

“Anh sắp đi... Bách Ngạn! Vừa rồi anh nói với em anh sắp đi, anh sẽ đi công tác một tháng.” Tố Diệp hít lấy hơi thở của anh, đáng thương như một đứa trẻ.

Niên Bách Ngạn bàng hoàng. Anh cúi đầu, hôn từng chút một lên hàng lông mày của cô: “Diệp Diệp! Anh đâu có nói anh phải đi công tác.”

“Anh nói rồi, trong mơ anh nói mà...” Cô nức nở không thành tiếng.

Niên Bách Ngạn vừa tức vừa buồn cười. Anh đề lên người cô, nói một cách nhẩn nại và dịu dàng: “Ngốc ạ! Chính em cũng nói là ở trong mơ mà!”

“Anh gạt em! Cả anh bây giờ cũng là em đang mơ thôi...” Tố Diệp sợ hãi.

Niên Bách Ngạn không khuyên nhủ gì nữa. Anh suy nghĩ rồi cúi đầu, nụ hôn từ khóe môi cô trượt xuống.

Cái nóng của cơ thể đánh thức những hồi ức trong cô.

Bên tai là tiếng thở dốc khàn đục của Niên Bách Ngạn.

Đã mấy ngày rồi anh không chạm vào cô, bây giờ, nhiệt tình như lửa.

Tố Diệp kêu lên, rồi ôm chặt lấy anh.

Sau một màn hoan ái.

Tố Diệp như con cá chết khát, dính chặt lên người Niên Bách Ngạn.

Anh bế cô đi tắm qua. Sau khi trở lại giường, cô vẫn níu chặt anh không buông.

“Bây giờ đã tin mình không nằm mơ rồi chứ?” Niên Bách Ngạn nghiêng đầu, dịu dàng chạm lên mặt cô.

Lúc này Tố Diệp mới chịu mở mắt, nhìn anh rất lâu mới nói: “Là anh thật tốt!”

Tuy rằng Niên Bách Ngạn không hiểu ý của cô lắm nhưng thấy cô hình như đã trở lại bình thường, anh cũng yên tâm hơn.

“Mơ thấy gì vậy?” Anh hỏi.

Tố Diệp khẽ lắc đầu, áp mặt lên ngực anh: “Không quan trọng nữa, anh về là tốt rồi!”

Niên Bách Ngạn xoa đầu cô, cúi đầu hôn khẽ: “Anh xin lỗi!”

Lời Kỷ Đông Nham nói như một tảng đá đè nặng lên trái tim anh. Thật ra anh không sợ Tố Diệp tới tìm Đinh Tư Thừa. Anh chỉ sợ Tố Diệp có chuyện gì đó thà nói với Đinh Tư Thừa cũng không muốn kể với anh.

Anh sợ Tố Diệp có tâm sự.

Vừa rồi, dáng vẻ kinh hoàng tỉnh giấc của cô khiến anh hốt hoảng. Rồi nghe xong lời cô nói, Niên Bách Ngạn lại tự trách mình sâu sắc. Anh là chồng cô, sao có thể khiến cô thiếu cảm giác an toàn đến mức này?

“Anh về khi nào vậy?” Tố Diệp ngược lên, hỏi một cách yếu ớt.

“Anh về từ lâu rồi, thấy em đi ngủ sớm nên không đánh thức em dậy.”

Dọc đường, anh bỗng nhớ Tố Diệp một cách kỳ lạ. Sau khi trở về tú hợp viện, anh liền nghe thấy Diệp Uyên nói với vẻ khó hiểu: Vợ cậu vào phòng ngủ từ sớm rồi!

Anh đi vào phòng ngủ, thấy đầu giường rải mấy viên thuốc đau đầu, trái tim bỗng đau âm ran.

Tố Diệp ngủ rất ngon, anh không nỡ đánh thức.

Nói chuyện với Diệp Uyên một lúc rồi anh cũng đi ngủ.

Nhưng không ngờ Tố Diệp lại bị cơn ác mộng đánh thức.

Tố Diệp ghì chặt lấy anh.

“Diệp Diệp!” Anh nâng mặt cô lên, nhìn cô: “Anh hứa với em, sau này không cần biết bận rộn đến mức nào, anh cũng sẽ về nhà trước khi em đi ngủ.”

Tố Diệp ngẩn người.

Nhưng trong lòng vì niềm vui đang nổ tung.

“Em... không sao đâu mà!” Vẫn còn cố cứng miệng.

“Không!” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, ôn nhu như nước: “Em cần anh!”

Phải, cô cần anh.

Tố Diệp nép chặt trong lòng anh, xóa sạch mọi lo lắng bất an lúc trước.

“Ngủ đi!” Anh vỗ nhẹ vào lưng cô.

Cô vẫn nhìn anh không rời.

Niên Bách Ngạn cười khế: “Anh nhìn em ngủ!”

“Thế... lỡ ngày mai mở mắt ra em không nhìn thấy anh nữa thì sao?”
Cô lo lắng, chợt nhớ lại giấc mơ ban nãy.

Niên Bách Ngạn hôn nhẹ lên môi cô: “Em chắc chắn sẽ nhìn thấy anh.”

“Anh hứa nhé?”

“Anh hứa!” Ánh mắt anh rực sáng...

Hôm sau, không khí vô cùng trong lành.

Vì ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy bầu trời xanh ngắt.

Tố Diệp không nằm mơ nữa mà nằm yên ngủ một mạch tới sáng. Khi mở mắt ra, cô nghe thấy tiếng chim đang hót ngoài cửa sổ. Nằm một lúc cô mới định thần lại, lập tức xoay người, muốn xem xem người đàn ông bên cạnh có còn ở đó hay không.

Khi đối diện với gương mặt đang say ngủ của Niên Bách Ngạn, Tố Diệp mới yên tâm.

Sau đó nào cô bắt đầu hoạt động nhanh chóng.

Mọi chuyện tối qua là thế nào nhỉ?

Đầu tiên cô mơ thấy rất nhiều giấc mơ không ra đầu ra cuối. Sau đó cô được Niên Bách Ngạn đánh thức. Cô tưởng mình tỉnh rồi, ai ngờ vẫn chỉ là mơ. Tiếp đó, cô lại được Tường Bân đánh thức. Một thế giới rất thực nhưng vẫn chỉ là ảo mộng. Cuối cùng cô một lần nữa được Niên Bách Ngạn đánh thức.

Niên Bách Ngạn đã dùng sức mạnh cơ thể nói với cô rằng, lần này cô đã tỉnh thật rồi.

Tố Diệp nhìn vào gương mặt anh.

Nắng mai hắt lên gò má anh. Giờ phút này trông anh chân thực mà ấm áp.

Tố Diệp nhớ lại những lời tối qua anh nói. Anh hứa sau này anh sẽ về sớm, còn hứa rằng sáng nay tỉnh dậy cô vẫn có thể nhìn thấy anh. Đúng thế! Cô nhìn thấy rồi!

Cảm giác ấm áp dâng trào.

Cô chủ động dâng tặng đôi môi hồng, hôn lên làn môi mỏng của anh...

Quyển 14 - Chương 588: Biến động bất ngờ

Khi hạnh phúc sắp tới gần bên, cảm giác vô cùng rõ ràng, sáng tỏ.

Giống như buổi sáng này, khi Tố Diệp thức dậy trong vòng tay Niên Bách Ngạn, một xúc động chưa từng thấy nảy nở từ tận đáy lòng.

Cô nhớ tới chuyện của Dương Nguyệt.

Nhớ tới câu chuyện của Hải Sinh và Nghi Anh, trong lòng chợt vô vàn cảm xúc.

Gặp một người để sống tới bạc đầu không phải chuyện gì khó khăn. Cái khó là gặp được một người mà đôi bên có tình cảm sâu đậm, rồi bên nhau trọn đời. Điều này càng trở nên đáng quý.

Gặp được Niên Bách Ngạn, cô quý trọng muôn phần.

Lúc ăn sáng, Diệp Uyên cứ ngẩn ngơ nhìn điện thoại.

Sau khi bày xong sữa cho anh ấy, Tố Diệp không nhìn được nữa, thở dài: “Hay là gọi điện cho Yêu Yêu đi!”

Cuối cùng Diệp Uyên vẫn đặt điện thoại sang một bên, cầm bánh mì nướng lên, phết thêm một chút bơ rồi nói với giọng buồn bực: “Giờ mà gọi điện thoại cho cô ấy sẽ làm cô ấy chết khiếp.”

“Diệp Uyên! Trước đây em không biết thì ra anh lại bướng đến mức này đấy!” Tố Diệp đành ngồi xuống, uống một hớp sữa bò.

Diệp Uyên buông một câu: “Liên quan tới sự sống chết, ai dám đùa cợt?”

Phải rồi, đó là tính mạng!

Từ sáng sớm thức dậy, Niên Bách Ngạn đã phải nhận điện thoại. Sau khi nghe xong, đánh răng rửa mặt anh mới vào phòng ăn sáng. Nghe xong câu nói ấy của Diệp Uyên, biết hai người đang bàn về chuyện gì nhưng anh cũng không bày tỏ ý kiến.

Anh ngồi xuống, đón lấy cốc cafe Tố Diệp đưa mình, trầm ngâm suy tư gì đó.

“Tình hình Tinh Thạch bên đó thế nào?” Diệp Uyên hỏi thẳng.

“Bây giờ chú hai của anh đã thu mua thành công một nửa cổ phần rải rác trên thị trường rồi.” Niên Bách Ngạn khẽ đáp.

Diệp Uyên kinh ngạc.

“Sao ông ta lại có nhiều tiền đến vậy?”

Đây cũng là chuyện Tố Diệp cảm thấy kỳ lạ.

“Long Thạch đứng sau lưng ông ta chuyên làm các hoạt động rửa tiền đen, hút lột quan chức các cấp trên thế giới.”

Tim Tố Diệp chợt run lên. Diệp Hạc Thành làm việc cũng thật là kín đáo.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Diệp Uyên truy hỏi.

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ giây lát rồi nhìn về phía Diệp Uyên: “Tóm lại, em bảo đảm với anh, anh sẽ được gặp lại vợ con mình nhanh thôi.”

“Ý cậu là...”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn không tiếp tục chủ đề này nữa mà quay đầu nhìn Tố Diệp.

Tố Diệp ngậm một lát bánh mì trong miệng, ngược mắt nhìn anh.

“Đợt trước em đã tới Triều Dương Môn?” Niên Bách Ngạn xiên một miếng sandwich, từ tốn hỏi.

Tố Diệp nhất thời chưa phản ứng lại được, chỉ chớp mắt nhìn anh, không gật đầu cũng không lắc đầu.

“Em tới tìm Đinh Tư Thừa?” Niên Bách Ngạn hỏi rõ ràng hơn.

“Á...” Tố Diệp kinh ngạc, nửa miếng bánh mì rơi từ trong miệng xuống.

Niên Bách Ngạn lẳng lặng nhặt nửa miếng bánh mì rơi xuống đất lên, vứt sang một bên. Anh không nhìn cô nhưng rõ ràng là đang đợi cô lên tiếng.

Cảnh tượng ấy cũng là điều Diệp Uyên không ngờ tới. Anh ấy nhất thời không thể chen ngang, chỉ cầm cúi uống sữa.

Rất lâu sau, Tố Diệp mới lẩm bẩm: “Em... thật ra cũng không tìm anh ta.”

Cô chỉ đi đi lại lại phía dưới phòng khám của anh ta rất lâu, tới cuối

cùng vẫn từ bỏ mà rời khỏi đó.

“Anh biết em không lên đó. Nhưng em muốn tìm anh ta, có đúng không?” Tia sáng trong đôi mắt Niên Bách Ngạn sáng tối bất định, có vẻ nghiêm nghị lại có vẻ khoan dung, khiến người ta không thể nhìn thấu thái độ của anh.

Tố Diệp không thể đoán định được anh có giận hay không, nên bồng chốc không dám nói bừa.

Diệp Uyên cảm thấy đây là lúc mình nên long trọng xuất hiện rồi. Anh ấy đặt cốc sữa xuống, hắng giọng: “Chuyện đó... Bách Ngạn à! Đinh Tư Thừa là thầy của Tiểu Diệp mà. Nó có chuyện gì không hiểu, tìm tới anh ta cũng là chuyện rất bình thường. Cậu đừng...”

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn anh ấy một cái.

Ánh mắt ấy khiến Diệp Uyên nín lặng.

Khi quay lại nhìn Tố Diệp, ngữ khí của Niên Bách Ngạn đã ôn hòa hơn một chút. Anh kéo tay cô tới, nhẹ nhàng nắm lấy: “Diệp Diệp! Anh không phản đối em tới tìm anh ta. Nếu là chuyện công việc, em gặp khó khăn gì đó khi làm việc, em đi tìm anh ta anh không nói gì. Anh chỉ lo em có vấn đề cá nhân nào đó. Nếu là như vậy, em phải nói với anh trước chứ không phải tới kể lể với một người đàn ông khác.”

Tố Diệp im lặng, khẽ cắn môi.

Lúc này, sao Diệp Uyên bỗng cảm thấy mình giống một cái bóng đèn, càng lúc càng cảm thấy không tự nhiên. Nhất là khi nhìn đôi trước mặt, cảm giác như đang ân ái khiến anh ấy nổi hết cả da gà.

Cái cậu Niên Bách Ngạn này, sao không biết né tránh chút chứ?

Nhưng mà, đây là nhà người ta, cậu ấy cũng không cần né tránh.

Nghĩ tới đây, Diệp Uyên thở dài rồi nói: “Anh ăn no rồi, hai đứa từ từ nói chuyện.”

Kết quả, chẳng ai ngó ngang tới anh ấy.

Khiến anh ấy phải đứng dậy, ngượng ngập rời khỏi phòng ăn.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn đặt tay cô lên môi, hôn khẽ một cái: “Anh không có ý trách cứ em, anh chỉ lo cho em thôi.”

Tố Diệp cảm thấy đầu ngón tay ngứa ngáy, cảm giác ấm ức trong lòng cũng tan biến sạch. Cô nhẹ nhàng đáp: “Anh chẳng quan tâm tới em đâu, mấy ngày nay chẳng lo lắng gì tới em.”

Nghe được câu ấy, Niên Bách Ngạn liền cảm thấy áy náy.

Nhớ lại dáng vẻ của cô sau khi choàng tỉnh sau giấc mơ đêm qua, trái tim anh lại ngâm ngấm đau.

“Đây là lỗi của anh!” Anh siết chặt ngón tay cô, bổ sung một câu: “Nhưng, em cũng không thể tới tìm Đinh Tư Thừa.”

Tố Diệp thấy đối mắt anh u tối như trời đêm, suy nghĩ rồi nói: “Em tới tìm anh ta vì công việc mà.”

“Vì công việc cũng không được. Các thầy giáo trong ngành của em đâu chỉ có mình Đinh Tư Thừa.” Ai ngờ được Niên Bách Ngạn lại thay đổi thái độ.

Tố Diệp kinh ngạc nhìn anh: “Ban nãy anh nói được mà.”

“Vừa rồi có Diệp Uyên ở đây.” Có người ngoài, anh vẫn phải giả vờ lý trí một chút. Nhưng bây giờ chỉ còn hai người họ, anh bắt buộc phải nói cho rõ ràng.

Tố Diệp bàng hoàng tỉnh ngộ: “À em hiểu rồi, anh đang giả vờ làm người tốt trước mặt người ta chứ gì?”

“Thế nên, ở trước mặt em thì không cần giả vờ làm người tốt.” Cánh tay Niên Bách Ngạn hơi dùng sức một chút, kéo cô ngồi lên đùi mình rồi ôm chặt lấy cô: “Không được phép đi gặp Đinh Tư Thừa, bất luận vì lý do gì, nghe rõ không?”

“Ờ~” Cô dính vào người anh, đáp lại.

Có được câu trả lời của cô, lúc này Niên Bách Ngạn mới yên tâm. Anh hơi thu chặt tay lại, giọng nói trở nên dịu dàng: “Diệp Diệp! Anh là chồng em, em có vấn đề gì nên nói với anh trước.”

“Em...” Tố Diệp ngập ngừng lại thôi.

Niên Bách Ngạn nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của cô.

Một lúc sau, Tố Diệp mới thở dài: “Em tới tìm Đinh Tư Thừa thật sự chỉ vì công việc thôi!”

Dứt lời, cô bèn kể từ đầu tới cuối chuyện của Dương Nguyệt cho Niên Bách Ngạn nghe.

“Vì thế, em muốn tới gặp Đinh Tư Thừa để xem bên đó có từng gặp án nào tương tự không.” Cuối cùng, Tố Diệp bổ sung một câu.

Nghe xong, Niên Bách Ngạn bán tín bán nghi.

Tố Diệp thấy vậy bèn đổi giọng, hai tay ôm chặt lấy mặt anh: “Nhưng mà, em đã nghĩ tới ông xã yêu quý nhất của em, thế nên mới không tới tìm Đình Tư Thừa.”

Niên Bách Ngạn cũng không biết cô nói thật hay giả nhưng nghe thấy vậy, tâm trạng của anh cũng thoải mái hơn đôi chút.

“Thật sự không phải vì chuyện của riêng em?”

“Không phải, em thề đấy!” Tố Diệp giơ tay thề thốt trước mặt anh.

Niên Bách Ngạn kéo tay cô xuống, dựa đầu vào ngực cô, thì thầm: “Diệp Diệp! Anh chỉ cần em hiểu rằng không có chuyện gì quan trọng bằng em hết.”

Tố Diệp ôm chặt cổ anh, khẽ đáp: “Em hiểu mà!”

Rất lâu sau, cô lại lên tiếng: “Thế nên, vẫn phải nói với anh một chuyện.”

Niên Bách Ngạn ngẩng đầu nhìn cô.

“Em phải tới Đại Áo một chuyến.” Tố Diệp nghiêm túc nói.

Niên Bách Ngạn nhíu mày: “Đi Hồng Kông?”

Tố Diệp gật đầu.

“Không được!” Niên Bách Ngạn không cần suy nghĩ, lập tức bác bỏ.

Tố Diệp trừng mắt: “Em đang làm việc mà.”

Sao sau khi cưới, người đàn ông này lại trở nên độc tài vậy chứ?

“Công việc cũng không được!” Niên Bách Ngạn thản nhiên nói.

Tố Diệp không hiểu: “Tại sao vậy?”

“Em cần đi công tác, anh cũng phải ở bên cạnh em.” Niên Bách Ngạn thẳng thừng nói: “Nhưng vấn đề là bây giờ anh không thể đi đâu cả. Thế nên, phạm vi hoạt động công việc của em tốt nhất cũng nên thống nhất với anh.”

Cấm xuất cảnh, cũng bao gồm việc cấm anh tới các khu vực Hồng Kông, Ma Cao, Đài Loan. Phạm vi nghiệp vụ của Tinh Thạch mang tính toàn cầu, cấm anh xuất cảnh về cơ bản cũng không khác gì bắt anh ở yên trong Bắc Kinh.

Tố Diệp hiểu tính đặc biệt của thời điểm hiện tại. Cô thở dài nặng nề, cố gắng thuyết phục anh: “Bách Ngạn! Em bảo đảm với anh, em sẽ đi nhanh về nhanh.”

“Bây giờ em nhất định phải ở trong tầm kiểm soát của anh, nếu không anh sẽ lo lắng.” Niên Bách Ngạn vỗ nhẹ vào lưng cô, dịu giọng khuyên nhủ: “Nghe lời anh! Đợi anh một thời gian nữa, đợi cho tình hình hiện tại qua đi, anh sẽ cùng em tới Đại Áo.”

“Bách Ngạn! Anh không thể hạn chế tự do của em như vậy được.”

Niên Bách Ngạn sửa chữa lại: “Bà xã! Anh đang cố gắng có thể bảo đảm sự an toàn của em trong phạm vi khả năng của mình.”

“Anh cho rằng Diệp Hạc Thành có thể làm hại em?”

Niên Bách Ngạn giơ tay vuốt nhẹ mấy sợi tóc trên trán cô: “Những đòn đánh công khai không đáng sợ, những đả kích ngấm ngầm mới là trí mạng.”

Tố Diệp nghe ra sự cảnh giác trong lời anh nói. Cô hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì mà em không biết sao?”

Niên Bách Ngạn cúi đầu, bờ môi mỏng dính lên cổ cô. Hơi nóng phả ra, len lỏi vào lớp áo của cô. Anh lẩm bẩm: “Không có! Chỉ cần em ngoan ngoãn ở bên cạnh anh là được!”

Trái tim của Tố Diệp xôn xao trong khoảnh khắc, không biết là vì lời anh nói hay vì hơi thở của anh.

Cô dịu giọng, thái độ cũng hòa nhã hơn: “Vậy Dương Nguyệt thì tính sao đây? Em không thể bỏ mặc án này không lo.”

“Chuyện kiếp trước kiếp sau này vốn dĩ ai bảo sao thì biết vậy. Cho dù bây giờ em tới Đại Áo thì đã sao? Lẽ nào em thật sự muốn nói với Dương Nguyệt rằng Nghi Anh chính là kiếp trước của cô ấy? Câu chuyện này khó mà tưởng tượng được.” Niên Bách Ngạn thủ thỉ bên tai cô.

Tố Diệp hiểu điều này. Cho dù Dương Nguyệt có tin thì mẹ của cô ấy cũng sẽ không tin. Cô tới Đại Áo, thật ra phần nhiều là vì tò mò. Cô chỉ muốn biết làng chài Đại Áo có phải thật sự có một đôi tình nhân tên là Hải Sinh và Nghi Anh hay không. Nhưng Niên Bách Ngạn nói đúng, nếu ở đó đích thực có hai người như vậy, thì cô biết giải thích với Dương Nguyệt thế nào? Nếu như không có, cô lại phải giải thích với Dương Nguyệt ra sao?

Đối mặt với một người đàn ông nghiêm khắc, tính nguyên tắc cực cao như Niên Bách Ngạn, sự tùy tiện của Tố Diệp chỉ có thể bó gọn

trong một phạm vi nhỏ hẹp. Cô biết rất rõ rằng, chắc chắn Niên Bách Ngạn sẽ không đồng ý để cô một mình tới làng chài Đại Áo. Cô cũng không muốn để thỏa mãn sự hiếu kỳ của mình mà khiến anh cả ngày lo lắng cho cô.

“Bây giờ đã có thể áp dụng một số phương pháp trị liệu giúp Dương Nguyệt khỏe khoắn hơn. Khó đối phó nhất là mẹ của cô ấy.” Tổ Diệp thở dài: “Em không hiểu giáo sư Đinh bị chứng động kinh gì nữa, đối với mẹ của Dương Nguyệt, lúc nào ông ta cũng khép na khép nép. À, nghe nói mẹ của cô ấy cũng có chút tiếng tăm trong giới thương nhân, kinh doanh vật liệu xây dựng gì đó.”

Niên Bách Ngạn cười khế: “Có thể hiểu được! Bây giờ giáo sư Đinh đang thiếu nhà đầu tư. Xem ra ông ta đã tìm được mục tiêu rồi.”

“Nhà đầu tư?” Tổ Diệp kinh ngạc: “Chẳng phải trước giờ anh vẫn luôn tài trợ cho giáo sư Đinh ư?”

Niên Bách Ngạn đáp thẳng thừng: “Một thời gian trước, anh đã rút lại vốn rồi.”

Tổ Diệp sừng sốt: “Vì sao vậy?”

Niên Bách Ngạn trả lời rất thành thật: “Đơn giản thôi! Bây giờ anh là kẻ nghèo, làm gì có tiền đầu tư cho người khác? Với lại nhà đầu tư trước nay vẫn lấy danh nghĩa Tinh Thạch. Giờ anh không còn ở Tinh Thạch nữa, hạng mục đầu tư này cũng gặp trở ngại.”

“Thật hay giả vậy?” Tổ Diệp nhìn anh vẻ ngập ngừng.

“Thật mà!” Trong mắt Niên Bách Ngạn là nụ cười khế khàng.

Tổ Diệp nhìn anh rất lâu, muốn tìm chút manh mối gì đó từ đôi mắt ấy

nhưng kết quả phát hiện chỉ tốn công vô ích, thế nên cô đã từ bỏ hẳn. Cô khẽ gật đầu: “Vậy thì có thể hiểu được thái độ của giáo sư Đình rồi!”

Niên Bách Ngạn chỉ cười, không nói gì.

“Bây giờ em cực kỳ tò mò về việc hợp tác trước đây giữa anh và giáo sư Đình. Rốt cuộc hai người đang làm cái gì vậy?” Đây là chuyện Tố Diệp đã muốn hỏi từ lâu, tuy rằng cô biết điều này là cấm kỵ trong ngành.

Vậy mà Niên Bách Ngạn rõ ràng là “ma cao một trượng”. Anh giơ tay véo mũi cô, cười nói: “Em hiểu quy tắc trong ngành mà. Đề tài nghiên cứu của các thầy đều phải được bảo mật.”

Anh đã chiếu tướng cô.

“Đáng ghét!” Cô bĩu môi.

“Không còn sớm nữa! Mau ăn sáng cho xong đi, anh đưa em đi làm.” Niên Bách Ngạn hôn nhẹ lên cánh môi cô.

“Thế tối nay thì sao?” Hai mắt cô sáng lấp lánh nhìn anh.

Niên Bách Ngạn mím môi khẽ cười: “Tối nay anh sẽ tới đón em về.”

“Vậy hôm nay em không lái xe nữa.” Tố Diệp sướng rơn.

“Được!”

Tố Diệp ngồi lại chỗ của mình, ăn nốt phần quà sáng còn lại. Khi ăn sắp xong, cô bỗng nhiên nhớ tới một điểm, bèn ngẩng đầu hỏi: “Em mới nghĩ ra một chuyện.”

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô nói tiếp.

“Làm sao anh biết em tới gặp Đình Tư Thừa?” Điều này quá quái lạ.

Thái độ của Niên Bách Ngạn rất thờ ơ: “Ăn cơm đi!”

Né tránh không trả lời ư?

Tố Diệp lại càng tò mò: “Anh nói đi! Anh không nói, em không ăn nữa.”

“Thế thì em cứ nhịn đói đi!” Niên Bách Ngạn nói một câu nửa đùa nửa thật rồi đứng dậy. Anh đã ăn xong, cầm chiếc đĩa không đặt vào bồn rửa bát.

“Này! Câu trả lời của anh phát xít quá đấy!” Tố Diệp thò đầu ra.

Tiếc là, Niên Bách Ngạn không màng tới cô nữa...

Một kỳ nghỉ cuối tuần đã trôi qua trong bình yên.

Lại tới thứ hai, gần thêm một ngày đến tết Trung thu.

Nhưng ngày thứ hai này lại giống như một bánh tàu lớn đập vào lớp đá ngầm dưới biển, bỗng nhiên cuộn dâng sóng gió. Sàn giao dịch của Tinh Thạch vừa mở cửa đã bị các cơ quan có liên quan ra lệnh ngừng giao dịch. Ngay sau đó, trong đại hội cổ đông, người của viện kiểm sát đã ngang nhiên tham gia.

Diệp Hạc Thành bị xử lý rất nhiều tội danh tội phạm thương mại như

làm ăn phi pháp, đưa hối lộ, nhận hối lộ... bị các cơ quan nhà nước đưa đi thẩm tra.

Tin tức này nhất thời bị đám phóng viên tiết lộ.

Tinh Thạch rơi vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc, lưng lay chực ngã trong mưa gió, nguy hiểm tới mức chỉ cần chịu một chút áp lực nữa thôi là sẽ tan nát. Mỗi một cổ đông của Tinh Thạch đều bị điều tra. Tố Diệp cũng không ngoại lệ. Với tư cách là cổ đông lớn nhất của Tinh Thạch, trở thành đối tượng điều tra quan trọng.

Đúng vào lúc Tố Diệp còn chưa hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì thì cô lại thả ra một cách vô cớ. Cùng lắm cô chỉ đi một vòng trong đó, sau đó được thông báo đã có thể đi.

Cô mơ mơ hồ hồ. Lúc ký tên, có một nhân viên cười lạnh nói: “Chồng cô cũng lợi hại thật. Không còn ở chức vụ nào đó nữa rồi mà vẫn mưu tính được chuyện gì đó.”

Người đó nói xong, Tố Diệp lại mờ mịt.

Khi cô ra ngoài, bên đường đã có một chiếc xe đỗ ở đó.

Niên Bách Ngạn bước xuống, đứng trước xe đợi cô.

Cô rảo nhanh mấy bước rồi bước tới nhào vào lòng anh.

“Không sao rồi!” Niên Bách Ngạn ôm lấy cô vỗ nhẹ vào đầu cô rồi cúi xuống dịu dàng an ủi.

“Diệp Hạc Thành bị bắt rồi!” Cô nghe thấy giọng mình cũng đang run rẩy.

“Chỉ là thâm vấn thôi.” Niên Bách Ngạn khẽ nói: “Nhưng em phải chuẩn bị tâm lý trước.”

“Chỉ có tội phạm thương mại thôi sao?” Cô nín lấy áo anh.

Niên Bách Ngạn thì thầm: “Không! Còn một chứng cứ quan trọng nữa. Anh đang tìm. Tố Khải cũng đang tìm. Hãy cho bọn anh một chút thời gian!”

“Anh là người gửi tài liệu tới viện kiểm sát sao?”

Niên Bách Ngạn hôn lên trán cô: “Chuyện này không cần anh đích thân làm.”

Lúc này, đầu ngón tay Tố Diệp mới run lên. Cô liếm môi: “Họ cũng đang nghi ngờ em phải không?”

“Em trong sạch, anh sẽ không để em có chuyện gì đâu.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng an ủi: “Cho dù chỉ là khiếp sợ, anh cũng sẽ không cho phép em phải chịu đựng.”

“Nhưng bên trong còn rất nhiều cổ đông...” Giọng Tố Diệp cũng run lẩy bẩy: “Họ...”

“Họ về cơ bản đều là các cổ đông kỳ cựu của Tinh Thạch.” Niên Bách Ngạn nhấn mạnh từng chữ một.

Gương mặt Tố Diệp áp sát ngực anh: “Họ còn có thể ra ngoài được không?”

Niên Bách Ngạn không nói gì.

Sự trầm mặc trên đỉnh đầu khiến Tố Diệp khó hiểu. Cô ngược mắt

nhìn anh.

Vừa qua buổi trưa, ánh mắt cô đổ nghiêng trên mái tóc Niên Bách Ngạn. Nhìn anh từ góc độ này, gương mặt anh nhòe đi trong quầng sáng. Mái tóc sáng lên nhưng lại đen đậm. Ánh mắt anh cũng đen và sâu như mái tóc anh. Nó khiến cô nhớ tới một con chim gáy đen, u tối, lặng lẽ quan sát tất cả mọi chuyện đang xảy ra.

“Họ còn có thể ra ngoài được không?” Một dự cảm đang ngấm nẩy sinh trong Tố Diệp. Cô hỏi lại lần nữa. Lần này cô nhìn thẳng vào đôi mắt Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn cũng nhìn cô, ngữ khí nhẹ nhàng, thái độ lại vô cùng kiên quyết. Anh nói rõ ràng từng chữ: “Họ không thể ra được.”

Hơi thở của Tố Diệp càng lúc càng dồn dập.

“Họ không thể ra được” và “Họ không thể ra được nữa”, hai câu này chỉ khác nhau một chữ “nữa”, nhưng lại chênh lệch rất nhiều ý nghĩa. Câu thứ hai nghe có một sự bất lực, chỉ còn biết nghe theo số phận. Đã là vận mệnh rồi, tạo nghiệt thì không thể sống. Nhưng câu đầu tiên phần nhiều là có sự thao túng của con người.

Nghĩ tới đây, Tố Diệp chợt run sợ. Cô buột miệng: “Anh...”

Nhưng Niên Bách Ngạn lại đưa ngón tay chặn ở giữa môi cô, nhẹ nhàng nói: “Anh chỉ cần em không sao, hiểu không?”

Tố Diệp nhìn anh rất lâu không thể nhúc nhích.

“Em dâu không sao chứ?” Có một giọng nói chen ngang, một điệu cười mỉm.

Tố Diệp kinh ngạc. Ánh mắt cô vượt qua bả vai Niên Bách Ngạn, bắt gặp ánh mắt mang ý cười của Vincent. Lúc này cô mới bàng hoàng nhận ra, lúc này cô chỉ mãi chú ý tới xe của Niên Bách Ngạn mà không ngờ Vincent cũng có mặt ở đây.

Nhìn thấy Vincent, cô bất giác nhớ tới Joey, trong lòng liền không thoải mái.

Niên Bách Ngạn vòng tay qua eo Tố Diệp, nhìn về phía Vincent: “Đã không sao rồi! Lần này cảm ơn ông!”

Vincent tươi cười: “Không sao là tốt rồi! Bách Ngạn! Thế này có được tính là cậu nợ tôi một ân tình không đây?”

Trái tim Tố Diệp chợt co thắt lại.

Cô cũng nghe thấy Niên Bách Ngạn khẽ cười nói: “Hôm khác tôi sẽ tới cảm ơn.”

“Cậu hứa rồi đấy nhé!” Vincent giơ tay vỗ lên vai anh: “Được rồi! Không làm phiền hai vợ chồng cậu nữa.”

Sau khi gật đầu chào Tố Diệp, Vincent lái xe đi mất.

Lên xe rồi, Tố Diệp dựa vào ghế, im lặng không nói một câu. Niên Bách Ngạn cũng không nói nhiều. Anh vươn người qua, chu đáo thắt dây an toàn cẩn thận cho cô rồi cho xe chạy.

Giờ này đường xá vẫn còn rất thông thoáng.

Cả đoạn đường đều thông suốt.

Nhưng trong lòng Tố Diệp thì tắc nghẽn.

Cô thu ánh mắt lại, dừng trên gương mặt hơi nghiêng của Niên Bách Ngạn. Cô hỏi: “Những cổ đồng đó sẽ ra sao?”

Khuôn mặt anh sắc lẹm, nhất là đôi môi, hết như một dãy núi. Sau khi nghe xong câu hỏi của cô, anh im lặng một lúc mới lên tiếng: “Diệp Diệp! Em học tâm lý mà, nên hiểu rõ sự phức tạp của lòng người. Em tưởng họ vô tội cả sao? Khi một người có quyền có thế trong tay, lòng tham cũng từ đó mà nảy sinh.”

Tố Diệp há hốc miệng.

Nhưng không nói được câu nào. Cô biết rõ câu này của Niên Bách Ngạn rất đúng.

“Vincent...” Ngập ngừng giây lát, cô lại hỏi: “Lần này ông ta giúp anh, nhất định sẽ tìm đủ mọi cách để đòi lại, phải không?”

Bàn tay lớn của Niên Bách Ngạn nắm chặt vô lăng. Anh cho xe rẽ, nhân lúc ấy nhìn cô một cái, khóe môi mang theo nụ cười: “Em muốn nói gì?”

“Ông ta sẽ đưa ra điều kiện chứ?” Cô cảm thấy bất an.

Niên Bách Ngạn mím môi, giơ một tay xoa đầu cô: “Yên tâm đi! Không phải là Joey đâu!”

Mới đó anh đã nhìn thấu tâm tư của cô.

Điều đó khiến Tố Diệp ngượng ngập, có chút bối rối.

“Em không thích người đó!” Cô nhúu mày, còn ghét luôn cả Joey nữa.

Niên Bách Ngạn kéo tay cô lại, hôn nhẹ: “Anh cũng không thích!”

Tố Diệp cảm thấy ngón tay ngựa ngựa, ngựa vào tận trong tim. Tuy rằng trong bụng cô còn một loạt thắc mắc nhưng đều đã tan chảy dưới giọng nói và sự dịu dàng của anh.

Những tòa nhà hai bên đường lùi về sau làm người ta hoa cả mắt.

Một lúc lâu sau Niên Bách Ngạn dặn dò cô: “Bây giờ Tinh Thạch rất loạn. Em cố gắng không cần tới thì không nên tới. Thời gian này đám nhà báo cũng sẽ chú ý tới em. Anh sẽ đưa đón em đi làm. Nếu trong lúc làm việc cần phải đi ra ngoài thì em phải gọi điện thoại cho anh.”

Tố Diệp kinh ngạc: “Trong lúc làm việc gọi điện thoại cho anh làm gì chứ?”

“Em đi đâu, anh có thể đưa em đi!”

“Liêm Chúng cũng có tài xế, hơn nữa em cũng có thể bắt taxi mà.”

“Nghe lời anh!” Niên Bách Ngạn nghịch bàn tay cô: “Cứ gọi cho anh!”

Tố Diệp tò mò hỏi: “Chỉ vì chuyện của Diệp Hạc Thành thôi sao? Sao bỗng dưng anh trở nên căng thẳng vậy?”

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ ôn tồn đáp: “Có những chuyện em không cần biết, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời anh là được.”

Một câu nói rất chu đáo vậy mà khiến Tố Diệp ghen lại, không biết nên hỏi gì nữa...

Quyển 14 - Chương 589: Ngày sinh nhật gần kề

Vì sự kiên quyết của Niên Bách Ngạn, thế nên Tố Diệp không thể không hủy bỏ dự định một mình tới Đại Áo. Đối mặt với sự phiến toái của Dương Nguyệt, cô tiến hành trị liệu bằng việc áp dụng phương thức động viên, vì cô quả thực không thể truyền bá cho Dương Nguyệt quá nhiều lý do về kiếp trước kiếp sau. Cách lý giải này vốn dĩ đã không được thế giới bên ngoài tán đồng.

Vậy, nếu giải thích chuyện của Nghi Anh và Hải Sinh?

Lời giải thích của cô dành cho Dương Nguyệt là có lẽ cô ấy đã nghe thấy hoặc biết tới câu chuyện của Nghi Anh và Hải Sinh ở đâu đó, trong não bộ đã hình thành một sự tác động ngầm tới tiềm thức, thế nên mới tạo ra sự quấy rầy tới cô ấy hiện giờ.

Dương Nguyệt nửa tin nửa ngờ.

Nhưng Tố Diệp biết, bất luận câu chuyện của Nghi Anh và Hải Sinh là thật hay giả, thì nó cũng đã ảnh hưởng tới cuộc sống hiện thời của Dương Nguyệt. Cho dù Hải Sinh thật sự tồn tại, lẽ nào còn bắt Dương Nguyệt chờ đợi ngày này qua tháng khác? Cuộc sống hiện tại vẫn cứ phải tiếp diễn.

Thế nên, một lần nữa cô lại cầu cứu sự giúp đỡ của Phương Bội Lôi.

Sau khi Phương Bội Lôi tham gia trị liệu thôi miên, tình trạng thèm ngủ của Dương Nguyệt đã có tiến triển tốt, tuy rằng thi thoảng cô ấy vẫn mơ thấy Hải Sinh. Nhưng hoàn cảnh môi trường rất quan trọng

đối với con người. Tố Diệp giải thích đi, giải thích lại với Dương Nguyệt về nguyên lý giấc mơ của con người. Dần dần, Dương Nguyệt cũng không còn cố chấp như vậy nữa.

Tinh Thạch thì đang hấp bệnh, nghiêng ngả.

Diệp Hạc Thành bị các ngành có liên quan chính thức khởi tố về rất nhiều tội danh tội phạm thương mại. Còn công ty con ngấm ngấm sau lưng, Long Thạch, cũng vì có quá nhiều hoạt động vi phạm mà đã bị xét xử. Bỗng chốc, Diệp Hạc Thành bắt đầu đi khắp nơi tìm luật sư.

Còn các cổ đông khác của Tinh Thạch đa phần cũng không ai may mắn thoát nạn. Chỉ có một vài người cũng tự kinh doanh riêng. Tuyệt đại đa số những người còn lại đều có liên quan tới Diệp Hạc Thành và Long Thạch. Theo lời khai của các cổ đông, Diệp Hạc Thành đích thực để mang lợi ích của Long Thạch ra để mua chuộc, đút lót họ. Họ còn thừa nhận, đối với việc Niên Bách Ngạn rời khỏi công ty khi đó, họ cũng đã cố tình làm vậy.

Các loại tội danh rơi xuống, trở thành đề tài thảo luận nóng hổi nhất năm.

Các phóng viên không thể nắm chắc tình hình mới nhất liền bắt đầu không ngừng xuyên tạc. Tình hình của Tinh Thạch càng lúc càng nguy khốn.

Mọi người đều đang chờ đợi ai có thể xuất hiện để giải cứu Tinh Thạch. Thậm chí có người còn dự đoán, liệu Niên Bách Ngạn có trở lại Tinh Thạch, tiếp nhận trọng trách lớn lần nữa hay không.

Phía Niên Bách Ngạn không có động tĩnh gì.

Tổ Diệp cũng không có dấu hiệu sẽ tới Tinh Thạch.

Diệp Ngọc, Diệp Uyên lần lượt bị người ta giết hại, Nguyễn Tuyết Mạn không có cổ phần của Tinh Thạch. Những người còn lại có liên quan tới nhà họ Diệp, hơn nữa trong tay cũng có cổ phần chỉ còn lại Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Lan.

Diệp Lan không có tin tức gì.

Tất cả mọi người đều không biết rằng cô đang lo lắng ngồi rít trước máy tính như kiến bò chảo lửa. Cô rất muốn ra ngoài, nhưng bị Tổ Khải bắt phải ở trong nhà. Cuối cùng, vì quá sốt ruột, cô đã gọi điện thoại cho Nguyễn Tuyết Cầm. Nguyễn Tuyết Cầm dặn dò cô đừng có lộ mặt, đừng tới Tinh Thạch, càng không được về nhà.

Diệp Lan biết rõ, nhà mình chắc chắn đã bị đám ký giả vây chặt rồi.

Diệp Lan nhất thời cảm thấy rất bất lực. Cô lại muốn gọi điện cho Tổ Diệp, nhưng nghĩ tới chuyện việc Niên Bách Ngạn rời khỏi Tinh Thạch có liên quan trực tiếp tới bố mình thì lại không biết nên nói với Tổ Diệp thế nào.

Các mối quan hệ đã loạn lại càng thêm loạn, cô rất đau đầu.

Bây giờ, tất cả mọi người bên ngoài đều đang suy đoán thái độ của Nguyễn Tuyết Cầm. Hơn nữa, với tư cách là vợ của Diệp Hạc Thành, Nguyễn Tuyết Cầm đương nhiên cũng phải tiếp nhận điều tra. Nhưng sau khi các cơ quan chức năng điều tra xong, được biết bà ta không có quan hệ thực tế với Long Thạch. Hỏi bà ta những chuyện có liên quan tới Long Thạch, bà ta cũng một mực khẳng định không biết gì hết. Ai cũng tin rằng, ban đầu Diệp Hạc Thành lấy danh nghĩa của bà ta để thành lập Long Thạch, bà ta cũng chỉ là nạn nhân.

Khi Kỷ Đông Nham gọi điện tới cho Niên Bách Ngạn, anh đang thưởng trà trong phòng khách cùng Diệp Uyên.

Đầu kia rất yên tĩnh, có lẽ Kỷ Đông Nham cũng đang ở trong phòng làm việc.

“Cậu định khi nào thì ra tay?” Kỷ Đông Nham hỏi thẳng.

Niên Bách Ngạn cầm tách trà nóng lên bằng một tay. Đợi cho nước trà trong vắt, anh nhấp một ngụm rồi khẽ nói: “Chuyện của Diệp Ngọc và Diệp Uyên còn chưa xong xuôi.”

“Bây giờ tuy là Diệp Hạc Thành đã bị điều tra nhưng cổ phần trong tay vẫn chưa chắc chắn sẽ rơi xuống đầu cậu.” Kỷ Đông Nham nhắc nhở anh.

Niên Bách Ngạn đặt tách trà xuống: “Thế nên, nhất định phải loại ông ta ra khỏi cuộc chơi một cách triệt để.”

“Ý của cậu là?”

“Tội phạm thương mại không đáng sợ, nhưng dính vào tội danh hình sự thì rắc rối rồi.”

“Cậu chắc chắn chứ?”

“Cần có thời gian!”

Kỷ Đông Nham ở đầu kia trầm mặc giây lát rồi nói: “Sự kiên nhẫn của cậu quyết định sự tàn nhẫn, nham hiểm của cậu.”

Niên Bách Ngạn không giận mà bật cười: “Mình lại tưởng cậu lại định nghĩa việc này là dám làm việc nghĩa.”

“Sợ rằng cậu muốn tẩy trắng cho chính mình.”

Niên Bách Ngạn nghịch chiếc chén: “Nói gì cũng phải có chứng cứ.”

“Cậu đã đoán chắc mình không tìm ra được bằng chứng của cậu chứ gì?” Bên kia, Kỳ Đông Nham hờ hững hỏi.

Niên Bách Ngạn cười: “Là đoán chuẩn cậu không rảnh đến thế.”

“Cậu sai rồi, liên quan tới chuyện của cậu, mình có ối thời gian!”

“Hết sức hoan nghênh!”

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Diệp Uyên ngồi đối diện hỏi: “Hai cậu lại làm hòa rồi à?”

Niên Bách Ngạn nhướng mày, không trả lời, không biết có được coi là mặc nhận không.

“Diệp Hạc Thành có thể được thả ra không?” Diệp Uyên hỏi, động tác nghịch nhúm trà cũng dừng lại.

Niên Bách Ngạn giơ tay đón lấy chỗ trà anh ấy đang nghịch, trả lời một kiểu khác: “Bây giờ anh đang uống loại trà Đại Hồng Bào của núi Vũ Di, vua của các loại trà, cho dù không hiểu trà cũng nên tôn trọng trà đạo.”

Diệp Uyên nhíu mày nhìn anh.

Niên Bách Ngạn thuần thực pha trà xong, rót cho anh ấy một ly rồi khẽ nói: “Làm việc cũng giống như pha trà vậy. Nếu gấp gáp, mùi vị cũng sẽ đổi khác.”

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu, Diệp Hạc Thành dám có ý định giết tôi vậy thì cái chết của Diệp Ngọc chắc chắn cũng có liên quan tới ông ta. Không chỉ có Diệp Ngọc, còn cả bố tôi nữa...”

“Nếu là ông ta làm, thì nhất định sẽ để lộ sơ hở.”

“Nhưng bây giờ, dường như không hề có chứng cứ.”

Niên Bách Ngạn cười khế: “Vội gì chứ? Rồi sẽ có lúc cái đuôi lòi ra, hơn nữa ngày ấy tới rất gần rồi.”

“Vì sao?” Diệp Uyên nhìn anh đầy nghi hoặc.

Niên Bách Ngạn từ tốn nhấm nháp trà, chậm rãi nói: “Rồi sẽ có người còn sống hơn chúng ta. Bây giờ là thời điểm quan trọng nhất, cũng là cơ hội cuối cùng để dồn Diệp Hạc Thành vào chỗ chết.”

“Cậu ám chỉ ai?”

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười không nói. Anh lại đun sôi nước, lặng lẽ pha trà.

Diệp Uyên thấy vậy tuy rằng sốt ruột nhưng cũng không thể hỏi nhiều.

Hai người im lặng khoảng năm, sáu phút gì đó, Niên Bách Ngạn mới lên tiếng hỏi: “Anh vẫn không định gặp Lâm Yêu Yêu?”

“Nếu theo như những gì cậu nói, bộ ngựa bắt ve còn có chim sẻ trực sẵn thì sao tôi dám đi gặp cô ấy?” Diệp Uyên hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn không vội vàng: “Cuộc đời chính là như vậy. Tìm

kiếm sự sống trong nguy hiểm. Bây giờ anh ra ngoài, có lợi cũng có hại. Lợi ở chỗ có thể đoàn tụ với vợ con, hại ở chỗ phải chịu đựng nguy hiểm. Nhưng đồng thời anh cũng có thể trở thành niềm hy vọng của Tinh Thạch. Thế nên theo em thấy, lợi nhiều hơn hại, anh nên xuất hiện vào lúc này.”

“Không! Đối với tôi mà nói, Tinh Thạch thật sự chỉ có áp lực.” Diệp Uyên đau khổ nói.

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy.

“Chú hai là người đã chứng kiến từng bước trưởng thành của tôi. Từ nhỏ ông ta đã rất yêu quý tôi. Ngoài bố tôi ra, tôi cảm thấy ông ta chính là người cha, người chú tốt với tôi nhất cuộc đời này. Nhưng chính một người như vậy lại có thể vì lợi ích, vì muốn đứng vững trong tập đoàn mà không ngại giết hại người thân. Tôi thật sự lo sợ sẽ có một ngày tôi hay con trai tôi lớn lên cũng có thể vì lợi ích mà biến thành như vậy. Như vậy quá đáng sợ.” Đáy mắt Diệp Uyên nặng nề.

Niên Bách Ngạn thêm một chút trà: “Mỗi người có một chí hướng, em tôn trọng sự lựa chọn của anh.”

Diệp Uyên gơ tay, ngón tay len lỏi qua từng sợi tóc. Anh ấy thấp giọng hỏi: “Cậu cảm thấy tôi nhu nhược lắm phải không?”

“Không! Em cảm thấy người như anh rất hiếm có.” Niên Bách Ngạn khẳng định: “Em nghĩ, cùng là những người làm cha, anh xứng đáng hơn bố mình.”

Diệp Uyên cười khổ...

Niên Bách Ngạn hoàn toàn trở thành một tài xế.

Ngày ngày đưa đón Tố Diệp đi làm.

Khoảng thời gian này, giờ giấc ăn nghỉ vô cùng nghiêm chỉnh, nhất là ăn cơm. Vì Diệp Uyên không thể ra ngoài, thế nên bữa tối hầu như họ đều ăn ở nhà. Diệp Uyên và Niên Bách Ngạn thay phiên nhau nấu cơm. Nói theo cách của Tố Diệp thì: Thấy chưa, thấy chưa! Giờ một người phụ nữ như em phải nuôi hai người đàn ông các anh!

Câu này dĩ nhiên chỉ mang tính chất bông đùa.

Về mặt pháp luật, Diệp Uyên là người đã chết. Tố Diệp đã cố gắng hết sức để giành được cho Lâm Yêu Yêu một chút lợi nhuận. Tuy rằng bây giờ Tinh Thạch đang khốn đốn, lâm nạn nhưng “một con lạc đà gầy cũng to hơn ngựa”, để nuôi sống được gia đình Yêu Yêu cũng không phải một chuyện quá khó khăn. Đây cũng coi như Diệp Uyên kiếm về.

Còn Niên Bách Ngạn, trước mắt không có công việc, nhưng tài sản thì vẫn còn. Cùng với việc Diệp Hạc Thành bị khởi tố, viện kiểm sát cũng kiểm ra càng ngày càng nhiều chứng cứ có lợi cho Niên Bách Ngạn. Cộng thêm có Thịnh Thiên Vỹ đi lại khắp nơi nhờ quan hệ, những tài sản bị đóng băng của Niên Bách Ngạn cũng đã được hóa giải từng chút một.

Chính vì thế, Tố Diệp mới cảm thấy có nói câu đó cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Nếu có một ngày Niên Bách Ngạn trở thành kẻ nghèo kiết xác thì cô chắc chắn không thể ăn nói như vậy để đả kích anh.

Những ngày nắng nóng luôn trôi qua rất nhanh.

Chớp mắt, sinh nhật của Niên Bách Ngạn đã gần kề.

Không phải Tố Diệp không quan tâm tới Tinh Thạch, cũng không phải cô hờ hững với tình hình Diệp Hạc Thành bị điều tra, càng không phải vì cô không màng tới chuyện làm sao để Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu gặp lại nhau. Nhưng rõ ràng so với ngày sinh nhật sắp tới của Niên Bách Ngạn, Tố Diệp càng để ý hơn.

Cô chưa từng hỏi Niên Bách Ngạn muốn tổ chức sinh nhật như thế nào.

Người đàn ông này nhìn đã biết không quá nhạy cảm với ngày sinh nhật của mình.

Ngược lại, Niên Bách Tiêu đã gọi điện về Bắc Kinh từ sớm. Câu đầu tiên nó hỏi Tố Diệp là: Chị định tổ chức sinh nhật cho anh em thế nào?

Tố Diệp vẫn chưa nghĩ ra.

Sau đó cô hỏi Niên Bách Tiêu: Trước đây hay tổ chức thế nào?

Niên Bách Tiêu ngẫm nghĩ rồi đáp: Cũng không có gì, anh em chẳng đón sinh nhật bao giờ.

Tố Diệp nhớ lại giờ này năm ngoái, đúng là anh không có kế hoạch mừng sinh nhật. Niên Bách Tiêu nói với vẻ ngượng ngập: Thật ra năm ngoái chúng ta nên mừng sinh nhật từ tế cho anh ấy mới phải...

Năm ngoái xảy ra quá nhiều chuyện.

Đến cả ngày sinh nhật của cô cũng chỉ có nỗi đau.

Hằng giọng, cô hỏi nó: Năm nay đã nghĩ ra tổ chức sinh nhật cho anh em thế nào chưa?

Niên Bách Tiêu suy nghĩ rồi trả lời: Em sẽ về Bắc Kinh.

Tố Diệp vui mừng. Như vậy, chắc Niên Bách Ngạn sẽ vui lắm...

Quyển 14 - Chương 590: Có thể tha thứ

Từ góc độ của một bác sỹ tư vấn tâm lý, Tố Diệp đã phân tích tại sao Niên Bách Ngạn chưa bao giờ tổ chức sinh nhật. Đứa trẻ nào sinh ra cũng đều hoạt bát, tươi vui, còn sự thay đổi tính cách sẽ có quan hệ trực tiếp với môi trường sống cũng như hoàn cảnh bố mẹ dựng nên.

Sự nghiêm túc của Niên Bách Ngạn có lẽ được hình thành từ bố mẹ.

Anh là con trưởng. Khi bố mẹ còn chưa qua đời, anh nhất định đã được coi là người kế nghiệp gia tộc. Vì thế, sự kỳ vọng của bố mẹ dành cho anh đã trở thành một thứ xiềng xích, thúc giục anh từ nhỏ đã có những suy nghĩ không giống những người bình thường, thậm chí là chín chắn hơn so với những người cùng tuổi. Còn sau khi bố mẹ qua đời, tuy rằng anh đã mất đi thân phận trói buộc là trở thành người thừa kế gia nghiệp, nhưng anh còn có em trai, có Niên Bách Tiêu.

Sự chênh lệch về độ tuổi khiến Niên Bách Ngạn không thể coi em trai là tri kỷ. Trong mắt anh, Niên Bách Tiêu giống con trai của anh hơn. Anh vốn dĩ đang ở trong thân phận một người anh trai nhưng lại đóng vai một người bố.

Anh ấy nhất định đang lặp lại quỹ đạo của bố mình, các bố giáo dục và dạy dỗ các con. Anh ấy không có quá nhiều kinh nghiệm, chỉ có thể yêu cầu Niên Bách Tiêu như những gì bố từng yêu cầu mình.

Thế nên từ xưa tới nay anh đều không rảnh để quan tâm tới bản thân mình, điều này có thể nhận ra từ việc tổ chức sinh nhật. Anh có thể

nhớ rõ sinh nhật của người khác nhưng luôn quên bằng đi sinh nhật của mình. Mức độ nghiêm khắc của anh đối với bản thân luôn vượt xa đối với người khác. Một người đàn ông như vậy vừa đôn hậu lại nghiêm túc, khiến người ta vừa kính nể lại vừa xót xa.

Vào một năm không có thời gian quan tâm tới quá nhiều chuyện như năm vừa rồi, Tố Diệp đã bỏ lỡ cơ hội tổ chức sinh nhật cho Niên Bách Ngạn. Hơn nữa lúc đó tình cảm của cô và anh vẫn còn dập dềnh như sóng nên cô không nghĩ được quá nhiều.

Nhưng năm nay thì khác. Cô cảm thấy với tư cách là người vợ, cô có trách nhiệm giúp anh có một được một sinh nhật khó quên.

Tố Diệp rất mê chiêm tinh, thật ra từ rất lâu trước đây đã bắt đầu tìm hiểu cung hoàng đạo của Niên Bách Ngạn.

15/8 dương lịch, người đàn ông cung Sư Tử điển hình.

Nói chính xác, cung mặt trời của Niên Bách Ngạn là Sư Tử, cung mặt trăng là Ma Kết, mà cung mọc của anh cũng là Ma Kết.

Tố Diệp đã nghiên cứu tỉ mỉ ba cung hoàng đạo này của Niên Bách Ngạn, cảm thán rằng ba cung này chiếu lên đầu Niên Bách Ngạn quả là chuẩn xác.

Cung mặt trời của anh là sư tử, chứng tỏ anh có đủ sự quyết đoán của một bậc quân vương, bẩm sinh đã là một nhà lãnh đạo. Đồng thời, anh lại chịu ảnh hưởng của cung mặt trăng ma kết, khiến nội tâm anh có một sự kiên trì, nhẫn nại, không dễ gì lay động. Cung Ma Kết là cung hoàng đạo nổi tiếng với sự nghiêm túc và chăm chỉ. Đây cũng là điểm mấu chốt ảnh hưởng tới tính cách nội tại của Niên Bách Ngạn. Còn cung mọc của anh cũng là Ma Kết. Đối với phụ nữ mà nói, gặp được một người đàn ông như vậy sẽ nảy sinh cảm giác an toàn.

Cung mọc đại diện cho linh hồn của anh, ý thức cá nhân của anh. Mà cung mọc của Niên Bách Ngạn là Ma Kết, chứng tỏ anh là một người đàn ông có tính kỷ luật cực cao, làm việc thận trọng, nghiêm túc, xua đi sự cuồng nhiệt và nóng nảy của cung Sư Tử, có nhiều hơn cái điềm đạm và chín chắn của Ma Kết. Đây chính là hướng đi của anh từ bây giờ cho tới sau này.

Tố Diệp cảm thấy mình như nhặt được một báu vật.

Đến nỗi cô đã không nhin được mà vò đầu Niên Bách Ngạn, không ngừng nói: Anh đáng yêu quá đi, đáng yêu chết mất!

Khiến cho Niên Bách Ngạn ngơ ngẩn chẳng hiểu chuyện gì. Anh chỉ nhướn mày, sao tự nhiên anh lại đáng yêu chứ?

Đương nhiên Tố Diệp sẽ không nói.

Muốn tổ chức cho Niên Bách Ngạn một sinh nhật khó quên, chuyện này vẫn phải có sự giúp đỡ của Diệp Uyên.

Vào ngày nghỉ thứ bảy, Niên Bách Ngạn có việc phải đột xuất phải ra ngoài. Nhân cơ hội ấy, Tố Diệp nhanh chóng bàn bạc với Diệp Uyên chuyện này.

Diệp Uyên vẫn chỉ ăn và ăn như mọi khi. Cả một đĩa dưa Ha-Mi Tân Cương đầy ắp mà anh ấy ăn gần hết, chỉ còn mấy miếng.

Tố Diệp thực sự không nhìn nổi nữa. Cô bước tới, giật lấy chiếc đĩa trong tay anh ấy: “Anh bị ám ảnh tâm lý rồi phải không?”

Diệp Uyên tóp tép mấy cái: “Sao cơ?”

“Sao cơ cái gì! Gần đây anh ăn dã man quá đi!” Tố Diệp nhắc nhở

anh ấy: “Lượng thức ăn của anh bây giờ gấp đôi Niên Bách Ngạn đấy!”

“Đó là vì bây giờ cả ngày anh chẳng có việc gì, chỉ ở trong nhà, hơn nửa ngày đều mượn phòng tập của Niên Bách Ngạn để giết thời gian.”

“Này! Anh nói thật cho em biết đi. Có phải bây giờ anh mắc chứng sợ đói không?”

Diệp Uyên đứng dậy, giật lại cái đĩa, nhét nốt mấy miếng dưa còn lại vào miệng rồi nói: “Vẫn chưa nghiêm trọng đến mức đó. Chỉ tại, con người ta lúc nhàm chán thì chỉ biết ăn thôi.”

“Anh sắp không nhàn rồi nữa đâu!” Tố Diệp vội vàng nói.

Diệp Uyên nhìn cô khó hiểu.

Tố Diệp hạnh phúc nói: “Sắp tới sinh nhật của Bách Ngạn rồi. Em muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho anh ấy. Anh phải giúp em!”

Diệp Uyên ngây ngốc rồi hờn dỗi đáp: “Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, nói em đấy!”

“Gì chứ?”

“Sinh nhật anh là ngày nào?” Diệp Uyên lười biếng hỏi.

Tố Diệp á khẩu.

“Thấy chưa, thấy chưa!” Diệp Uyên cố tình chép miệng, làm ra vẻ thất vọng: “Em gái tôi đấy! Bụng dạ lúc nào cũng chỉ nghĩ tới chồng mình thôi. Đến ngày sinh nhật của anh trai mà cũng không biết.”

Tổ Diệp há hốc miệng, mãi một lúc mới nói: “Anh đã nói với em khi nào đâu!”

“Thế Niên Bách Ngạn thì nói với em rồi à?” Diệp Uyên phản bác.

Tổ Diệp lại ghen tiếp. Cô đặng hăng: “Em đã từng xem chứng minh thư của anh ấy.”

“Đây gọi là có lòng hay vô tâm đây? Chính em đi làm giấy chứng tử cho anh phải không?” Lúc nào Diệp Uyên cũng ghi nhớ mình đang là “người chết”: “Trên giấy chứng tử chắc chắn sẽ điền ngày sinh.”

Tổ Diệp ngẫm nghĩ thấy cũng phải.

Nhưng nghĩ nát óc cũng không tài nào nhớ ra sinh nhật Diệp Uyên là ngày nào.

Cuối cùng cô cứng miệng ngụy biện: “Anh đã là người chết rồi, còn nhớ ngày sinh nhật làm gì, nhớ ngày chết là được rồi. Em nhớ ngày chết của anh mà.”

Diệp Uyên trừng mắt, giận hờn nhìn cô: “Con nhóc đáng ghét! Em có tin anh cho em một bạt tai không?”

“Tại em không nhớ được ngày sinh nhật của anh mà.”

Diệp Uyên hừ một tiếng: “Em muốn nhờ anh giúp đỡ, cứ nhớ lại được rồi tính.”

Tổ Diệp chẳng biết làm sao.

Cô ôm đầu nghĩ rất lâu, cuối cùng ngẩng đầu hỏi: “Tháng một?”

Diệp Uyên lườm cô.

“Tháng hai?”

“Dù sao một năm cũng chỉ có mười hai tháng, em cứ đoán lần lượt kiểu gì chả trúng.” Diệp Uyên bất mãn.

Tố Diệp nịnh nọt: “Thế thì là tháng ba!”

“Ngày bao nhiêu tháng ba?” Diệp Uyên lăm bằm.

Mắt Tố Diệp sáng lên, cô đoán đúng thật rồi.

Cô đang định lên tiếng thì đã nghe thấy Diệp Uyên đe dọa: “Em mà dám đoán từ mừng một tới 30 đừng trách anh trở mặt vô tình.”

Thế thì có đánh chết Tố Diệp cũng chẳng đoán ra.

“Aiya anh trai à! Anh đừng có làm khó em nữa mà!” Tố Diệp phải giở tuyệt chiêu làm nũng: “Anh nói xem, anh cũng có vợ rồi, mấy việc nhớ ngày sinh nhật phải là nghĩa vụ của cô ấy chứ. Ngày nào em cũng nhớ sinh nhật của anh còn ra thể thống gì.”

Diệp Uyên đã quá quen cái thói không chơi được thì quay ra giở trò của cô. Anh ấy lạnh lùng nhìn cô, mí mắt cũng không động đậy.

“Vậy được! Anh nói cho em biết một lần đi. Em hứa, cả đời này em cũng sẽ không quên đâu.” Tố Diệp giơ tay làm như thề thốt.

Diệp Uyên uể oải đáp: “Nể tình em hứa hẹn với ông anh đây, anh sẽ nói cho em biết. Nhớ cho kỹ đấy! Sinh nhật của anh là ngày 20/3.”

Tố Diệp nhắm tính rồi tròn tròn mắt ngạc nhiên: “Ờ, anh là cung Song Ngư.”

Rõ ràng là Diệp Uyên không biết mình thuộc cung gì.

“Trời đất ơi! Anh là con trai Song Ngư hả? Sao em không nhận ra anh là con trai Song Ngư cơ chứ... Ha ha...” Tố Diệp ôm bụng cười.

“Nam Song Ngư thì sao?” Diệp Uyên chẳng hiểu gì.

Tố Diệp nín cười: “Những người cung Song Ngư rất lẳng mạn và thần bí. Là cung hoàng đạo có năng khiếu nghệ thuật nhất.” Dứt lời, cô nhìn ngắm Diệp Uyên từ trên xuống dưới rồi lắc đầu ngán ngẩm: “Xem ra, cung hoàng đạo cũng có lúc không chuẩn thật.”

Diệp Uyên nhận ra giọng điệu châm chọc của cô, lập tức kháng nghị: “Này, Tố Diệp! Em ăn nói thế là có ý gì hả? Sao anh lại không lẳng mạn được? Sao lại không có năng khiếu nghệ thuật?”

“Đa tình mới phù hợp với anh!” Tố Diệp từ tốn nói.

Diệp Uyên trừng mắt.

“Cũng không đúng! Anh không thể gọi là đa tình, mà gọi là lẳng nhăng!” Nói tới đây Tố Diệp lại lắc đầu: “Cung hoàng đạo không chuẩn!”

“Đủ rồi đấy, anh là người chung tình!” Diệp Uyên quả thực chịu không nổi ánh mắt đó của cô.

Tố Diệp bụm miệng cười.

“Được rồi, được rồi! Em muốn anh giúp em thế nào?” Diệp Uyên

chẳng hơi đâu ngồi phân tích với cô mấy chuyện cung hoàng đạo.

Vừa nhắc tới chuyện chính, con người Tố Diệp lại sáng rực lên.

“Em không muốn mời quá nhiều người. Một là em cảm thấy Bách Ngạn cũng không phải người thích náo nhiệt, hai là còn có anh.”

Diệp Uyên nghe xong lập tức không vui: “Thế nào gọi là còn có anh?”

“Thế em hỏi anh, anh có tham gia bữa tiệc sinh nhật của anh ấy không?”

“Hỏi phí lời! Anh chỉ mong bữa tiệc vui vẻ một chút, nếu không ngày nào anh cũng ở đây, sắp phát điên rồi.” Diệp Uyên không suy nghĩ gì hết.

Tố Diệp tiếp lời: “Thế mới nói, vì có anh nên việc lựa chọn đối tượng tới dự cũng phải càng thêm thận trọng. Em không thể ai cũng mời được. Lỡ như người ta để lộ tin anh chưa chết ra ngoài thì làm sao?”

Cũng đúng nhỉ!

Diệp Uyên có thể hiểu được.

“Anh tán đồng việc mời ít người, vì anh.”

Tố Diệp khinh bỉ nhìn anh ấy: “Mặt anh dày quá đấy! Có phải tổ chức sinh nhật cho anh đâu!”

Diệp Uyên ném một miếng vỏ cam qua phía cô: “Còn ăn nói với anh trai cái kiểu đó, anh sẽ không nương tay với em đâu!”

“Vậy thì em nói với Yêu Yêu anh chưa chết!”

Câu nói ấy đã thành công khiến Diệp Uyên bốt phóng túng.

Tố Diệp thấy vậy bèn thở dài: “Thật ra hôm sinh nhật em rất muốn mời Yêu Yêu tới.”

“Không được!” Diệp Uyên cực kỳ cố chấp, thái độ cũng từ sự tùy tiện ban nãy trở nên nghiêm nghị.

Tố Diệp khó xử: “Anh hà tất phải làm vậy chứ?”

“Tóm lại, không được là không được!”

“Anh không nhớ cô ấy à?”

“Nhớ chứ!” Một ngày 24 tiếng lúc nào anh cũng nhớ Yêu Yêu, nhớ đến nỗi hít thở cũng khó khăn.

“Thế anh...”

“Đừng nói nữa! Không được để cô ấy tới!” Diệp Uyên tỏ ra gàn ép.

Tố Diệp đành thôi.

“Để đề phòng vạn nhất, em cũng sẽ không mời Tố Khải tới.” Mời Tố Khải, Diệp Lan chắc chắn sẽ biết.

Diệp Uyên gật đầu.

“Em cảm thấy trong cuộc đời Niên Bách Ngạn có hai người đàn ông quan trọng nhất. Một là Bách Tiêu. Hai là Kỳ Đông Nham.” Tố Diệp nói: “Em muốn mời hai người họ, muốn hỏi xem anh có ý kiến gì không, có thể gặp họ hay không?”

Bây giờ cục diện có chút phức tạp. Cô phải hỏi ý kiến của Diệp Uyên mới được.

Diệp Uyên châm chọc: “Anh nhà em thích cả nam lẫn nữ à? Lại còn có hai người đàn ông nữa? Hai người này đóng vai trò gì?”

“Diệp Uyên! Anh ăn nói đừng có thiếu suy nghĩ như thế. Bách Ngạn nhà em là “tra³i thẳng”!” Tố Diệp biện giải.

Diệp Uyên cười: “Thế Bách Ngạn nhà em có hiểu thế nào gọi là “tra³i thẳng” không?”

Tố Diệp giận dữ lườm anh ấy một cái: “Anh tưởng ai cũng suy nghĩ b³i ổi như anh à?”

“Anh thuộc cung Song Ng³ư, là cung có suy nghĩ trong sáng nhất.”
Diệp Uyên lập tức thể hiện rõ lập trường.

Tố Diệp làm điệu bộ buồn nôn.

“Này! Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em đấy.” Diệp Uyên bỗng nhiên tỏ ra nghiêm chỉnh.

Tố Diệp nhìn anh ấy.

Diệp Uyên hắng giọng: “Em không cảm thấy Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham có mối quan hệ hơi kỳ lạ sao?”

“Anh có ý gì?” Tố Diệp không hiểu.

“Em xem nhá!” Diệp Uyên ngồi thẳng người: “Hai người họ được coi là quen nhau từ nhỏ tới lớn, đúng không?”

Tố Diệp gật đầu.

“Từ nhỏ tới lớn, lại còn học cùng một trường, vậy thì lúc trước chắc chắn là như hình với bóng. Sau đó hai người họ rạn nứt, về sau đã xảy ra chuyện gì thì chúng ta không biết nên cũng không nói nữa. Năm ngoái Niên Bách Ngạn về nước, Kỳ Đông Nham cũng về nước theo. Rồi thấy Tinh Thạch có một cái showroom D, Kỳ Đông Nham cũng lập một showroom Tỷ Hối. Đây hoàn toàn là thái độ đối chọi với Niên Bách Ngạn. Sản phẩm thu đông, rõ ràng là Kỳ Đông Nham vì muốn đối phó với Niên Bách Ngạn mà đã giở trò. Kết quả thì sao? mấy hôm trước Kỳ Đông Nham lại tung ra một loạt sản phẩm mới. Điều này chứng tỏ anh ta vốn dĩ đã chuẩn bị hai bộ sản phẩm. Rồi bây giờ, Niên Bách Ngạn thất nghiệp. Theo lý mà nói, mục đích của Kỳ Đông Nham đã đạt được. Thế nhưng hình như hai người họ lại qua lại với nhau.”

Tố Diệp nghe mà phát buồn ngủ: “Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

“Anh thật sự nghi ngờ chồng em là người lưỡng tính!” Diệp Uyên không nói mấy câu kinh người thì không cam tâm.

Câu nói ấy khiến Tố Diệp suýt nữa bị kích động, có ý định đập vỡ đầu anh ấy ra.

“Em đừng kích động! Em thử nhớ lại hành vi của Kỳ Đông Nham mà xem, rồi còn cả sự dung túng của chồng em nữa. Kỳ Đông Nham là điển hình cho biểu hiện đố kỵ phát điên, còn chồng em đang thể hiện sự nuông chiều, mặc cho cậu ta làm càn.”

Tố Diệp liếc mắt lườm nguýt.

“Anh là anh trai em, muốn khuyên em một câu. Đừng có ngốc

nghech, thời buổi này, kẻ thứ ba chưa chắc đã là phụ nữ đâu!” Diệp Uyên như cười như không.

Tố Diệp không nhin nổi nữa, gào lên: “Diệp Uyên! Anh mà còn không nghiêm túc tối nay nhin đoi!”

Diệp Uyên cười ngặt nghẽo.

“Em còn nghi ngờ anh bị đồng tính thì có! Cái loại người suy nghĩ biến thái như anh!” Tố Diệp phản kích.

Diệp Uyên cũng đã trêu đùa xong, giơ hai tay đầu hàng: “Được rồi, được rồi! Em cứ mắng thoải mái. Chúng ta nói chuyện nghiêm túc, được chưa? Em muốn mời Kỷ Đông Nham và Niên Bách Tiêu, anh không có ý kiến.”

“Anh gặp được họ sao?” Tố Diệp vẫn nên thận trọng hỏi lại một chút thì hơn.

Diệp Uyên cũng nghiêm túc trở lại: “Hai người họ đều là người có chừng mực trước những chuyện lớn, chắc là không sao!” Nói tới đây, anh ấy nhìn cô: “Ngược lại là em đấy, còn muốn gặp Kỷ Đông Nham?”

Tố Diệp mím môi: “Bách Ngạn còn tha thứ được, vậy thì em nghĩ em cũng có thể làm được.”

Diệp Uyên gật đầu nói: “Em cứ xem xét rồi sắp xếp đi. Anh tin tưởng em. Tới lúc đó em muốn anh hợp tác kiểu gì cũng được.”

Tố Diệp chân thành nói: “Cảm ơn anh!”

Quyển 14 - Chương 591: Sau này không được dọa anh như vậy nữa

Việc Niên Bách Tiêu quay về Bắc Kinh là cơ mật.

Tố Diệp giấu Niên Bách Ngạn, đích thân ra sân bay đón cậu.

Cậu vẫn ngồi hạng ghế phổ thông như mọi khi, cùng một đám người ồn ào đi ra ngoài. Sau khi nhìn thấy Tố Diệp, cậu cực kỳ phấn khích, giơ tay ra sức vẫy về phía cô.

So với lần trước gặp mặt, cậu đã đen đi, còn gầy đi. Nhưng cánh tay và bả vai thì càng ngày càng rắn rỏi.

Cậu ta rảo bước thật nhanh đôi chân dài, xách hành lý đi tới. Rồi lại giống lần đầu tiên gặp mặt ở sân bay, cậu không đi như bình thường mà một tay giữ chắc lan can, phi cả người qua, sau đó thò cánh tay dài, nhắc luôn cả vali hành lý sang.

Tố Diệp thấy vậy, thật sự vừa nực cười lại vừa chẳng biết nói sao.

“Sao lại ngồi hạng ghế phổ thông rồi? Em hết tiền hay làm sao?”

Niên Bách Tiêu tháo kính râm xuống, tươi cười với cô: “Ghế hạng nhất toàn mấy ông già, chẳng có gì để ngắm. Ghế phổ thông thì khác, biết bao nhiêu là gái đẹp!”

Tố Diệp kinh ngạc. Không phải vì chuyện cậu ngồi hạng ghế phổ

thông mà vì cậu đã có thể nói ra được một câu tiếng Trung hoàn chỉnh. Tuy rằng ngữ điệu vẫn chưa chuẩn xác, cũng vẫn còn những chữ phát âm sai, nhưng rõ ràng là tiếng Trung của cậu đã tiến bộ vượt bậc.

“Tiếng Trung không tồi đâu!”

“Ngày nào em cũng “nuyện tập”!” Niên Bách Tiêu dương dương tự đắc.

Tố Diệp không nhịn được cười: “Là “luyện tập” chứ không phải “nuyện tập”, em đừng lẫn lộn “l” với “n”.”

“Luyện tập!” Niên Bách Tiêu hét một đứa trẻ con.

“Đã tán được mấy cô trên máy bay rồi?” Tố Diệp cười hỏi.

Niên Bách Tiêu nhún vai, vô cùng thoải mái: “Toàn là họ tán tỉnh em.”

“Kiêu căng!” Tố Diệp bật cười.

Niên Bách Tiêu tỏ vẻ ấm ức: “Em vốn dĩ rất đẹp trai mà.”

Về điểm này thì Tố Diệp tin tưởng. Từ lúc cậu ta xuống sân bay, dọc đường đã giết chết không ít trái tim của các cô gái trong chớp mắt.

Những anh chàng đẹp trai bao giờ cũng được chú ý hơn các cô gái đẹp.

Lên xe rồi, Niên Bách Tiêu chủ động yêu cầu được lái xe, làm Tố Diệp sợ hãi phải không ngừng nhắc nhở: Đây là Bắc Kinh, không phải đường đua đâu đấy. Tuyệt đối đừng có phạm luật. Tháng này chị sắp bị trừ hết điểm rồi.

Niên Bách Tiêu làm yên lòng cô rằng nhất định sẽ khống chế điểm của cô ở sát nút của bờ vực phải thi lại bằng lái xe.

Khi lên đường, Niên Bách Tiêu lái rất vững vàng.

“Em chuẩn bị quà gì cho anh trai rồi?” Tố Diệp hỏi.

Niên Bách Tiêu tỏ ra thần bí: “Bây giờ không thể nói được!”

Tố Diệp nhướn mày: Vớ vẩn chứ gì!

Nhân lúc rẽ ngoặt, Niên Bách Tiêu quay đầu nhìn cô một cái, bất giác nói một câu: “Chị lại đẹp hơn nhiều đấy!” Các cô gái khác dù có đẹp đến đâu cũng không bằng diện mạo của cô.

Tố Diệp mím môi: “Tiếng Trung lưu loát rồi, học nịnh người khác trước phải không?”

Niên Bách Tiêu định nói đây là những lời thật lòng nhưng chợt nghĩ tới anh trai, cậu lại nín nhịn, chỉ im lặng mỉm cười...

Chớp mắt đã tới thứ sáu.

Người qua người lại như dật vãi.

Giờ tan tầm tối thứ sáu giống hệt như giờ đi làm sáng thứ hai, khiến người ta nhích từng bước cũng khó.

Lúc Niên Bách Ngạn lái xe tới Liêm Chúng vừa vặn là sáu giờ tối.

Con đường không dài nhưng đủ để khiến anh mất đúng nửa tiếng đồng hồ.

Vậy mà sau khi tới nơi, Lý Thánh Đản lại nói với Niên Bách Ngạn: Bác sỹ Tố đã về từ lâu rồi!

Niên Bách Ngạn cảm thấy vô cùng kỳ lạ, bèn hỏi tình hình cụ thể. Lý Thánh Đản ngẫm nghĩ rồi nói: Tôi thấy bác sỹ Tố lên một chiếc xe. Lúc rời khỏi đây tầm khoảng hơn ba giờ chiều thì phải.

Lên một chiếc xe?

Trống ngực trong lòng Niên Bách Ngạn bắt đầu đập dồn dập.

Cô có thể đi cùng ai?

Xuống lầu, quay trở lại xe, Niên Bách Ngạn bèn gọi điện cho Tố Diệp.

Không ai nghe máy.

Niên Bách Ngạn lại gọi điện về tứ hợp viện, vẫn không ai nhận máy.

Anh bắt đầu cảm giác sự việc bất thường, lập tức nhấn ga, lái nhanh về tứ hợp viện.

Gần như phải “lặn lội đường xa”, Niên Bách Ngạn mới về tới nhà.

Ở nhà không có ai!

Tố Diệp không về nhà, đến cả Diệp Uyên cũng không ở nhà!

Điều này rất bất thường. Giả sử Tố Diệp có việc cấp bách cần xử lý,

không thể về nhà ngay thì sao ngay cả Diệp Uyên cũng không có nhà? Tình hình của Diệp Uyên bây giờ không thể tùy tiện ra ngoài được.

Trong lúc do dự, anh tiếp tục gọi vào di động của Tố Diệp, nhưng đối phương vẫn không bắt máy.

Niên Bách Ngạn chau mày. Ánh mắt anh vô thức liếc về phía bàn uống nước.

Một mảnh giấy được đề dưới gạt tàn thuốc lá.

Anh sửng người rồi phản ứng lại rất nhanh, sải bước tới trước, cầm lên xem. Đó là một hàng chữ được đánh bằng máy tính: Muốn gặp Tố Diệp và Diệp Uyên, tới địa chỉ phía dưới.

Niên Bách Ngạn nhìn xuống địa chỉ, chột bàng hoàng.

Là địa chỉ ở Sanlitun.

Sanlitun vào ngày thứ sáu vô cùng nhộn nhịp. Con đường Thái Cổ Lý trở thành thiên đường rực rỡ sắc màu cho các thanh niên.

Khi Niên Bách Ngạn vội vã tới địa chỉ ở Sanlitun là đã gần tám giờ tối.

Trong đầu anh hiện lên vô số khả năng, nhưng luôn quy kết về một mối nguy hiểm.

Anh nhớ tới hai mảnh giấy nhận được lần trước, nhớ tới những người và những chuyện có khả năng. Tất cả mọi suy luận tốt đẹp đều bị xoay chuyển. Anh sợ hãi! Nếu đơn thuần chỉ là Diệp Uyên thì dựa vào sức lực đàn ông của anh ấy cũng không có gì phải quá lo

lắng. Nhưng Tố Diệp thì khác. Cô có mạnh mẽ tới đâu cũng chỉ là phụ nữ. Niên Bách Ngạn hoàn toàn không dám tưởng tượng một khi có người uy hiếp tới Tố Diệp thì sẽ thế nào.

Cửa thang máy mở ra. Lớp kim loại giá lạnh phản chiếu lên gương mặt Niên Bách Ngạn.

Bàn tay lớn của anh siết chặt lại, chỉ hơi buông lỏng là có cảm giác lạnh toát của mồ hôi.

Sau khi Niên Bách Tiêu dọn về đây, Niên Bách Ngạn cũng không còn tới đây nữa. Anh không biết mật mã của cửa ra vào đã được đổi chưa. Đứng trước cửa, anh để tâm trạng của bản thân bình tĩnh lại một chút rồi giơ tay, nhập mật mã vào.

Cánh cửa kêu “ding” một tiếng sau đó bật mở.

Niên Bách Tiêu không đổi mật mã, vẫn y nguyên như trước.

Cánh cửa mở hé hé, bên trong rất yên ắng.

Không có ánh đèn.

Chỉ có ánh trăng nhạt nhòa đổ nghiêng vào phòng khách, như những thỏi bạc bị ai bóp vụn.

Niên Bách Ngạn giơ tay đỡ lấy cánh cửa rồi từ từ đẩy cửa ra.

Khi cánh cửa chậm rãi khép lại sau lưng anh, Niên Bách Ngạn mới hơi nheo mắt, cố gắng thích ứng với bóng tối trong phòng, sau đó anh nhanh chóng phán đoán những nguy hiểm có thể xuất hiện.

Anh đã từng nghi ngại.

Vì nếu như có người uy hiếp Tố Diệp, sao cả Diệp Uyên cũng cùng biến mất? Quan trọng hơn là, địa điểm còn ở Sanlitun?

Nhưng Niên Bách Ngạn không dám để cho tinh thần được lơ lửng, không dám nghĩ theo một chiều hướng khác. Hai mảnh giấy trước đó đã khiến anh kéo căng tất cả mọi cảnh giác. Anh cảm thấy, một khi đối phương là một tên hung ác, điên rồ thì có chuyện gì mà hẳn không làm được?

Thế nên, lúc này đây Niên Bách Ngạn cũng dâng cao cảnh giác.

Anh nghĩ, nếu một khi có kẻ thật sự lấy Tố Diệp ra uy hiếp, vậy thì anh nhất định sẽ không tiếc bất kỳ điều gì để bảo vệ an toàn cho cô.

Có tiếng động khe khẽ.

Nhẹ nhàng lọt vào tai.

Niên Bách Ngạn nhanh chóng phán đoán ra vị trí. Anh sải bước tới trước. Vừa định tóm lại nguồn âm thanh thì ngọn đèn trong phòng khách đột ngột sáng trưng lên. Liền sau đó là một tiếng reo hân hoan: “Sinh nhật vui vẻ!”

Kèm theo tiếng reo vui mừng ấy là vô số các dải lụa màu bay phấp phới trong không trung, còn cả tiếng còi rộn ràng trợ giúp.

Không khí trong phút chốc trở nên náo nhiệt.

Khắp nơi đều được trang trí đầy niềm vui, thậm chí còn rực rỡ hơn cả lễ Noel.

Những người đang nấp có Tố Diệp, Diệp Uyên, Kỷ Đông Nham và

Niên Bách Tiêu. Cả bốn người đều ăn mặc rất đẹp. Tố Diệp còn đội một chiếc mũ hề trên đầu trông vô cùng khôi hài. Bên cạnh là hoa màu, đèn màu, còn cả một chiếc bánh gato năm tầng. Trên cùng của chiếc bánh là hai hình người nhỏ xíu bằng socola, một nam một nữ, có lẽ là Tố Diệp và Niên Bách Ngạn.

Trông Tố Diệp rất phấn khích. Cô khoa chân múa tay, thổi những dải màu về phía anh: “Ngạc nhiên chưa!”

Niên Bách Ngạn đứng bất động ở đó, trên nét mặt không có một chút bất ngờ nào. Anh nhìn Tố Diệp chăm chăm, thậm chí trong đôi mắt anh còn có nét phẫn nộ.

Kỷ Đông Nham nhận ra sự bất thường của Niên Bách Ngạn bèn kéo tay Tố Diệp.

Tố Diệp đang trong đà hưng phấn, bị Kỷ Đông Nham kéo tay mới phản ứng lại. Cô nhìn Niên Bách Ngạn, nhất thời cũng dừng việc náo loạn lại.

Ánh sáng lung linh trong căn phòng phản chiếu lên gương mặt Niên Bách Ngạn. Nét mặt lạnh như băng của anh hoàn toàn không phù hợp với bầu không khí tung bừng trong phòng. Trông anh có vẻ hơi tức giận.

Tố Diệp chột chột dạ. Cô dè dặt gọi tên anh: “Bách Ngạn?”

Niên Bách Ngạn cắn răng, hỏi rõ từng chữ: “Ai để lại mảnh giấy?”

Tố Diệp thấy tình hình không ổn bèn vội vàng thừa nhận: “Là... em!”

Ba người còn lại chẳng ai hiểu sự tình gì. Mảnh giấy nào cơ?

“Càn quấy!” Niên Bách Ngạn bất ngờ nổi giận, đột ngột quát lên một tiếng.

Tố Diệp giật mình, rụt cổ lại. Cô... Cô đã làm gì rồi?

“Tố Diệp! Em còn là trẻ con sao? Trước khi làm mấy chuyện bừa bãi này có thể dùng đầu óc suy nghĩ trước xem chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm không?” Ánh mắt Niên Bách Ngạn dâng đầy giận dữ. Ngay trước mặt mọi người, anh lạnh lùng quát Tố Diệp.

Tố Diệp ầm ức trong lòng, há miệng định biện bạch nhưng thanh âm ra ngoài bỗng nghẹn lại, không thể nói được câu nào.

Kỷ Đông Nham không nhìn nổi nữa, bước lên nói với Niên Bách Ngạn: “Tiểu Diệp cũng chỉ có lòng tốt thôi. Chẳng phải cô ấy muốn tổ chức sinh nhật cho cậu, muốn cho cậu một bất ngờ sao?”

“Là bất ngờ ư?” Niên Bách Ngạn trừng mắt nhìn Tố Diệp.

Nước mắt Tố Diệp vô dụng tuôn trào.

“Cậu làm cái trò gì thế hả? Bị điên rồi sao!” Kỷ Đông Nham nhíu mày.

Diệp Uyên cũng bước tới khuyên nhủ: “Niên Bách Ngạn! Cậu làm vậy là không đúng rồi. Tiểu Diệp vì muốn chúc mừng sinh nhật cho cậu mà đã bắt tay chuẩn bị từ mấy tuần trước. Cậu lên đây, chưa rõ sự tình đã mắng mỏ, làm gì có ai như cậu hả?”

“Anh à! Sao anh lại mắng chị dâu? Chị ấy không sai!” Niên Bách Tiêu cũng nói đỡ cho Tố Diệp.

Niên Bách Ngạn nhìn Tố Diệp không rời mắt. Sau khi nhận ra cô bật khóc, bao lo lắng và phẫn nộ trong lòng anh cũng giảm đi không ít.

Anh không thể để cô biết khoảng thời gian này anh căng thẳng đến mức nào. Anh cũng không thể để cô biết, khi nhận được những mảnh giấy giống khủng bố như thế, anh lo lắng và sợ hãi ra sao. Thế nên, tất cả những tâm trạng ấy sau khi nhìn thấy cô đã hóa thành phần nộ, một sự bức bối không thể nói thành lời!

Tố Diệp ôm miệng, không để mình khóc thành tiếng. Nhưng nước mắt cô vẫn tí tách rơi xuống, trượt qua mu bàn tay, rơi xuống vạt áo.

Niên Bách Ngạn lại càng thêm đau đớn.

Anh bước lên, kéo cô vào lòng rồi cúi đầu, hôn nhẹ lên trán cô, thì thầm: “Em có biết vừa nãy anh lo cho em thế nào không? Diệp Diệp! Sau này không được dọa anh như vậy nữa!”

Quyển 14 - Chương 592:

Chúng ta là thanh mai trúc mã

Tố Diệp không biết vì sao bỗng nhiên anh trở nên căng thẳng như vậy. Một Niên Bách Ngạn thế này khiến cô cảm thấy anh như biến thành một người khác. Cơn giận cứ thế nói tới là tới. Trước đây anh đâu có thế.

Nằm trong lòng anh, cô thấy tủi thân.

Sau khi Niên Bách Ngạn dứt lời, trái tim cô lại bắt đầu cồn cào. Anh đang lo lắng cho cô. Thậm chí tới giây phút cuối cùng, giọng nói của anh thể hiện một sự khẩn cầu rõ ràng, khiến cô cảm thấy, vừa rồi anh sợ thật.

Tố Diệp vừa mắng mình không ra gì, lại vừa vô thức ôm chặt lấy Niên Bách Ngạn.

Cô đang nghĩ, nếu Niên Bách Ngạn tức giận thêm chút nữa. Chính vào lúc này, ở ngay trước mặt mọi người, nếu anh tát cô một cái thật mạnh, liệu cô còn dễ dàng tha thứ cho anh như vậy không? Không thể không nói, dáng vẻ vừa nãy của anh gần như định ăn thịt người, có vẻ như sắp xé nát cô ra tới nơi.

Cô sẽ tha thứ cho anh ư?

Người đàn ông này...

Cô vẫn chẳng thể nào ghét anh được.

Cô nghĩ, cô sẽ tha thứ.

Kỷ Đông Nham đứng bên nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng ít nhiều cảm thấy không thoải mái. Nhất là khi thấy Tố Diệp ôm chặt cánh tay Niên Bách Ngạn, đặng chát bồng trôi nổi tới khoe miệng. Ngay cả ánh mắt cũng trở nên chua xót.

Niên Bách Ngạn có thể nhận ra sự dựa dẫm của cô. Lúc này anh mới có thời gian quan sát xung quanh.

Căn phòng được trang trí một cách mới lạ, còn bày rất nhiều món đồ nhỏ xíu có tên anh. Trên cả bánh gato cũng viết tên anh. Ánh sáng dịu nhẹ cùng rượu vang rực rỡ. Một mùi hương êm ái, nhẹ nhàng đến từ hoa tươi ở mỗi góc trong căn phòng.

Sau khi khôn lớn, đã không còn ai tổ chức cho anh một bữa tiệc sinh nhật hoành tráng, cầu kỳ như vậy nữa. Trong ấn tượng của anh, chỉ có một lần khi anh còn rất nhỏ, rất nhỏ, trong đầu óc cũng chỉ còn sót lại hình ảnh bố mẹ tổ chức sinh nhật cho anh.

Người không quá đông, cũng giống như hôm nay, nhưng đều là những người quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

Cánh tay anh bất giác thu chặt lại. Trái tim Niên Bách Ngạn như một con sóng lớn đánh vào. Tất cả mọi sự lo lắng hóa thành cảm động, trong cảm động còn xen lẫn sự áy náy và kích động.

Đây là bữa tiệc sinh nhật vợ anh chuẩn bị. Anh biết, đây là sẽ chuyện khó quên nhất trong cuộc đời mình.

“Diệp Diệp!” Anh cúi đầu, thì thầm gọi tên cô, giọng nói dịu dàng:
“Vừa rồi quát em là anh sai. Anh xin lỗi! Cảm ơn em đã chuẩn bị tất cả những thứ này cho anh!”

Cô ngẩng đầu lên khỏi từ trong lòng anh, đôi mắt vẫn còn đỏ ửng.

“Xin lỗi em!” Anh đau xót, cúi đầu hôn lên mắt cô.

Cô nhắm mắt lại. Đợi cho đôi môi anh rời khỏi, cô mới bắt giác giơ tay lên đánh anh một cái, ghen ngào nói: “Em không bao giờ tổ chức sinh nhật cho anh nữa!”

“Đừng thế! Em là vợ anh, chuyện này em phải chịu trách nhiệm mãi mãi.” Niên Bách Ngạn ôm chặt cô không buông.

Tố Diệp cố tình không nhìn anh.

“Đợi cả một buổi chiều rồi, chúng ta ăn được chưa?” Lúc này, Diệp Uyên nãy giờ vẫn lặng im bỗng lên tiếng.

Một bầu không khí đang tốt đẹp hình như đã bị anh ấy phá ngang.

Lúc này Tố Diệp cũng không muốn khóc nữa. Cô quay đầu lườm anh ấy, bức bối nói: “Ma đói nhập vào người anh rồi phải không?”

Diệp Uyên tỏ ra khó xử, bắt đầu huyền thuyên phân tích với Tố Diệp: “Sao anh lại có đưa em vô tâm vô tính như em cơ chứ? Tự em tính thời gian đi! Hôm nay anh đã dốc hết sức mình. Cả Kỷ Đông Nham và Niên Bách Tiêu đều tới muộn. Ai giúp em bày biện phòng ốc? Anh còn chưa uống được ngụm nước nào. Khó khăn lắm mới bận bịu xong xuôi lại bị em nhét vào sau cái cây trang trí, giả ma hù dọa Niên Bách Ngạn. Em bảo anh có dễ dàng không?”

“Em đâu có bảo anh giả ma dọa người khác?” Tố Diệp trừng mắt hung dữ lườm anh ấy.

Lúc này, Kỳ Đông Nham bước ra giảng hòa: “Nếu đã có người đói rồi thì chúng ta bắt đầu thôi, đừng gò bó nữa!”

Diệp Uyên không dọa được Niên Bách Ngạn, nhưng trước đó đã làm Kỳ Đông Nham và Niên Bách Tiêu kinh hoàng suýt chết.

Thời gian ngược trở lại hai tiếng đồng hồ trước.

...

Chiều nay, Diệp Uyên đã tới Sanlitun để giúp đỡ sắp xếp phòng ốc. Tổ Diệp từ Liêm Chúng về tứ hợp viện đón Diệp Uyên, rồi cả hai lại quay ngược về Sanlitun. Niên Bách Tiêu ra mở cửa. Cậu vẫn còn đang mơ màng ngủ. Miệng thì ngáp, người thì mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình. Vừa mở cửa, cơn ngáp còn chưa dứt, cậu đã nhìn thấy Diệp Uyên.

Khoảnh khắc ấy, Tổ Diệp mới ý thức được sơ suất của mình. Cô nên nói rõ cho Niên Bách Tiêu chuyện của Diệp Uyên trước.

Ngay sau đó, Niên Bách Tiêu bỗng đóng rầm cửa lại.

Và rồi, qua cánh cửa nặng trĩu, họ vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Niên Bách Tiêu!

Diệp Uyên câm nín nhìn Tổ Diệp.

Còn Tổ Diệp thì thở một hơi dài nặng nề, thổi phù phù cho bộ mái bằng trước trán bay loạn xạ. Cô giơ tay đập cửa rầm rầm. Ai dè Niên Bách Tiêu sống chết không chịu mở cửa. Hết cách, Tổ Diệp đành thử dùng mật mã cũ để mở cửa, không nghĩ lại mở được thật.

Nào ngờ, họ vừa vào cửa đã nhìn thấy Niên Bách Tiêu giờ cao một

giá chữ thập trong tay, nhìn Diệp Uyên gào lên: Hallelujah, Hallelujah...

Gương mặt nhỏ nhắn, tuần tú giờ trắng nhợt tới thê thảm.

Khiến Tố Diệp nhìn thấy cũng không đành lòng.

Diệp Uyên bối rối đứng đó, định lên tiếng giải thích gì đó. Nhưng anh ấy vừa bật lên được một âm chỉ càng cho Niên Bách Tiêu chết khiếp thêm. Cậu trợn tròn hai mắt, giá chữ thập trong tay sắp biến dạng tới nơi.

Tố Diệp bước tới định vỗ về Niên Bách Tiêu, nhưng lại bị cậu kéo tuột sang một bên, kinh hoàng nhìn cô: “Chị nhìn thấy không? Chị có nhìn thấy không?”

Làm cho Tố Diệp thương hại vô ngần. Thằng bé này đúng là bị dọa cho hết hồn hết vía rồi.

Để tránh có thêm nhiều hiểu lầm, Tố Diệp bèn vội vã giải thích rõ ràng với Niên Bách Tiêu. Nào ngờ Niên Bách Tiêu đã bị dọa không hề nhẹ. Sau một màn giải thích của Tố Diệp, cậu vẫn không buông cây thánh giá trong tay xuống mà nuốt nước bọt nói: “Anh ấy đã bị cháy thành tro rồi...”

“Người đó không phải anh...” Khó khăn lắm Diệp Uyên mới có cơ hội lên tiếng giải thích cho chính mình.

Niên Bách Tiêu trừng mắt với vẻ cảnh giác.

Tố Diệp phải gạt đầu với Niên Bách Tiêu, lúc ấy Diệp Uyên mới thoát khỏi diện tình nghi.

Kỷ Đông Nham tới sau đó, dĩ nhiên lại một phen hết hồn vì Diệp Uyên.

Kỷ Đông Nham là người tới cuối cùng. Ngày thứ sáu đáng chết, mới buổi chiều đường xá đã không dễ đi rồi. Anh ta bị kẹt xe suốt đoạn đường tới Sanlitun. Niên Bách Tiêu ra mở cửa. Sau khi Kỷ Đông Nham vào, còn chưa kịp nói câu đầu tiên, Diệp Uyên đã giúp trang trí căn phòng đã quay đầu lại, vẫy tay về phía Kỷ Đông Nham.

Đầu tiên là Kỷ Đông Nham chết sống.

Sau đó là một tiếng kêu thảm thiết, điên cuồng!

Lần này Diệp Uyên chẳng thém giải thích nữa, làm luôn người đầu gối. Anh ấy đứng nguyên tại chỗ, nhìn tình cảnh bi thảm, mặt cắt không còn hột máu của Kỷ Đông Nham mà thương xót.

Tổ Diệp bất mãn nhìn Diệp Uyên, lẩm bẩm: “Tự dưng anh dọa người ta làm gì?”

Diệp Uyên oan gần chết. Trời đất chứng giám, anh quay đầu lại chỉ định chào hỏi thôi mà.

Kỷ Đông Nham quả thật vẫn nhìn Diệp Uyên trân trân như gặp phải ma, con ngươi sắp rớt ra ngoài tới nơi. Anh ta hét lớn về phía Diệp Uyên, giọng cũng méo xệch: “Anh là người hay là ma?”

Niên Bách Tiêu đã bước ra khỏi cơn khủng hoảng, bèn chơi xấu, đẩy Kỷ Đông Nham một cái: “Anh cứ lên bầu thử một cái!”

Tổ Diệp bó tay tới cực điểm. Cô trừng mắt lờm Niên Bách Tiêu rồi ra lệnh cho cậu: “Hai người nhanh chóng đi mua những thứ còn chưa mua. Niên Bách Tiêu, nhiệm vụ võ về giao lại cho em!”

Niên Bách Tiêu giơ tay chào về phía Tố Diệp: “Tuân lệnh!”

Cứ như vậy, phòng ốc được giao lại cho Tố Diệp và Diệp Uyên trang trí. Niên Bách Tiêu và Kỷ Đông Nham ở ngoài “lao động khổ sai”. Mặt trời gay gắt làm họ gần như bị tan chảy thành nước, mệt nhoài đến rã rời.

Niên Bách Ngạn đương nhiên không biết một màn đầy “máu và nước mắt” đó. Sau khi thấy cảnh này, anh nhất thời không biết nói gì. Cảm động lắm nhưng anh không giỏi biểu đạt thành lời.

Tố Diệp kéo tay anh, đầu tiên tặng một lời chúc phúc: “Chúc mừng sinh nhật anh!”

“Cảm ơn em!” Niên Bách Ngạn ôm chặt lấy cô.

Buổi tiệc đã bắt đầu như thế.

Trong tiếng nói, tiếng cười.

Chẳng ai bàn chuyện thị trường gì đó, chẳng ai quan tâm tới mấy chuyện tranh giành lợi ích, thậm chí còn chẳng ai nhắc tới những người hay những chuyện đã rồi họ đi xa.

Không đông người nhưng vô cùng ấm áp.

Niên Bách Tiêu thần bí tặng một món quà to. Niên Bách Ngạn định mở ra ngay tại đó, trông Niên Bách Tiêu có vẻ ngượng ngập. Tố Diệp đứng bên hùa vào cổ động. Niên Bách Ngạn mở ra xem, toàn bộ đều là những huy chương lớn nhỏ khác nhau.

Tố Diệp tò mò định giơ tay lấy xem nhưng bị Niên Bách Tiêu giữ rịt

như bảo bối. Niên Bách Ngạn hiểu số huy chương này, bèn giơ ngón tay cái về phía Niên Bách Tiêu. Thấy vậy, gương mặt thẳng bé bỗng đỏ bừng. Cậu vò vò đầu hết như một cậu nhóc.

Kỷ Đông Nham cũng cười lớn, làm động tác y hệt.

Tổ Diệp lại càng thấy kỳ lạ.

Niên Bách Ngạn bèn giải thích cho cô nghe. Số huy chương này đều do Niên Bách Tiêu chiến thắng các giải đua xe giành được, không dễ dàng chút nào.

Tổ Diệp lập tức hiểu ra, vỗ mạnh vai cậu và nói: “Nhóc con! Lợi hại đấy!”

Nét mặt Niên Bách Tiêu đầy kiêu hãnh.

Buổi tối ấy, mọi người đều uống rất nhiều rượu.

Niên Bách Ngạn uống nhiều nhất. Có rượu vang, rượu trắng, cả bia nữa. Tổ Diệp biết, lần say này không giống lần trước. Hôm nay, phần nhiều là vì anh vui vẻ.

Thấy anh vui cô cũng vui theo, vì thế mà cũng uống không ít.

Diệp Uyên cũng uống rất say. Có lẽ liên quan tới ngành nghề của anh ấy. So với Kỷ Đông Nham, Niên Bách Ngạn, anh ấy thường ngày không giỏi uống rượu, mới đó mà đã say ngất, đổ gục sang một bên.

Tửu lượng của Niên Bách Tiêu thì càng khỏi phải nhắc. Những người bình thường thẳng tính, uống rượu cũng dễ say. Niên Bách Tiêu chính là kiểu ấy. Cậu và Diệp Uyên ngã vào nhau, say đến bất tỉnh nhân sự.

Niên Bách Ngạn còn cùng Kỳ Đông Nham vừa uống vừa ca, cùng hẵn hai chai rượu vào nhau. Tố Diệp uống say tới mơ mơ hồ hồ. Trong mơ màng, cô nhìn thấy cảnh Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham vai kề vai, bỗng nhiên nhớ tới câu nói lúc trước của Diệp Uyên liên không nhin được cười.

Nếu Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham mà yêu nhau...

Hai người đàn ông ngoại hình đều nổi bật như vậy sẽ hài hước đến mức nào?

Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham đương nhiên không biết Tố Diệp đang nghĩ gì. Hai người nói chuyện với thanh âm rất nhỏ, có lẽ vì đã say. Niên Bách Ngạn uống một hớp rượu rồi hỏi: “Hôm nay sinh nhật tớ, quà của cậu đâu?”

Kỳ Đông Nham đã say tới mức ăn nói cũng không gãy gọn nữa: “Tớ... cố tình không chuẩn bị quà cho cậu đấy. Niên... Bách Ngạn! Tớ cố tình đấy!”

Đầu óc Niên Bách Ngạn choáng váng, mơ hồ: “Cậu cố tình?”

“Tớ... đã dâng cả Tố Diệp nhường cho cậu rồi, đây chẳng phải là... quà sao?” Kỳ Đông Nham giơ tay đặt lên vai anh.

Niên Bách Ngạn hừ một tiếng: “Cậu nhường á? Cô ấy... vốn dĩ là của tớ!”

“Dẹp đi, Niên Bách Ngạn! Cậu đừng có... tự mãn nữa đi! Tớ đã... đã nhìn thấy cô ấy trên ảnh từ lâu rồi. Ngay từ cái nhìn đầu tiên tớ đã thích cô ấy rồi. Cậu... Cậu so được với tớ sao?”

“Cậu lâu lắm rồi sao? Ha ha...” Lần này Niên Bách Ngạn say dữ dội hơn mọi khi rất nhiều. Có lẽ vì quá vui, anh cũng không kiềm chế và có chừng mực như mọi lần trên bàn rượu. Lần này anh say thật.

“Rất lâu là bao lâu?”

Kỷ Đông Nham bá cổ anh, giơ chai rượu lên nói: “Khi... Khi chúng ta còn chưa về nước!”

Niên Bách Ngạn gạt tay cậu ta ra, mĩa mai trong hơi rượu: “Thế mà gọi là lâu à?” Anh nói chuyện cũng bắt đầu câu được câu chăng: “Tớ... Tớ còn quen cô ấy lâu hơn nữa kìa!”

“Bốc phét!”

Niên Bách Ngạn đổi ngược tay, vòng qua cổ Kỷ Đông Nham: “Tớ... Tớ cho cậu hay, tớ... tớ và cô ấy từ... từ nhỏ đã quen nhau rồi.”

Câu nói ấy khiến Kỷ Đông Nham phá lên cười. Ngay sau đó cậu ta đẩy Niên Bách Ngạn ra, loạng choạng đi về phía Tố Diệp, ngồi phịch xuống thảm trải sàn, cả người đổ vào người Tố Diệp, cười hì hì nói: “Em từ nhỏ... từ nhỏ đã quen cậu ấy à?”

Tố Diệp mơ mơ màng màng, cả người nằm rạp trên bàn uống nước. Trên mặt bàn nghiêng ngả rất nhiều thứ đồ chơi, bên trên đều dính đầy bánh kem. Ngoài ra, trên mặt và trên người mấy người đàn ông này cũng có bánh kem. Trước khi uống rượu, tất cả mọi người đều hệt như một đám con nít, chơi “đại chiến gato”.

Sau khi nghe Kỷ Đông Nham nói, Tố Diệp lão đảo ngẩng đầu lên. Gương mặt xinh xắn cũng dính ít kem.

Ánh mắt tuyệt đẹp có một khoảnh khắc mơ hồ, sau đó cô cười khanh

khách, ôm một bình rượu, chống đầu lên đó.

Kỷ Đông Nham cũng chỉ vào cô cười lớn.

Cô chỉ vào Kỷ Đông Nham, bật cười.

Niên Bách Ngạn cũng đứng dậy. Cả cơ thể cao lớn ngả nghiêng bước tới, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô. Anh giơ tay, ôm cô vào lòng, ăn nói thẳng tuột: “Em nói cho cậu ấy biết đi, chúng ta... quen nhau... quen nhau khi nào?”

Tố Diệp cũng rất say, cô ngã vào lòng Niên Bách Ngạn, cười không dứt.

Kỷ Đông Nham xua tay: “Niên Bách Ngạn! Cậu... Cậu đừng có lôi kéo...”

Niên Bách Ngạn càng ôm chặt Tố Diệp hơn nữa, cười nói với Kỷ Đông Nham: “Cậu... Cậu muốn... tranh phụ nữ với tớ, kiếp sau đi! Tớ... Tớ và Diệp Diệp... là thanh mai trúc mã, thanh mai... trúc mã, cậu hiểu chưa?”

“Haha, thanh mai trúc mã...” Kỷ Đông Nham cười ngặt nghẽo, rồi lại uống ừng ực thêm mấy hớp: “Cậu với cô ấy mà là thanh mai trúc mã thì tớ... và cô ấy là tình duyên kiếp trước!”

Tố Diệp vỗ tay lên đùi: “Anh... Anh coi em là Dương Nguyệt à!”

Dương Nguyệt là ai lúc này chẳng ai quan tâm nữa.

Niên Bách Ngạn xoay gương mặt nhỏ của cô lại, cọ trán mình lên trán cô, nói với giọng say khướt: “Diệp Diệp! Em nói... nói cho cậu ấy biết đi. Có phải từ nhỏ... từ nhỏ em đã muốn làm bạn gái của anh rồi

không? Chúng ta còn... còn ngoắc tay... là thanh mai... trúc mã...”

Tố Diệp cười hì hì, nhìn Kỳ Đông Nham: “Chúng tôi... là thanh mai trúc mã...”

Kỳ Đông Nham khoát tay: “Thối hoắc!”

Tố Diệp lờ mờ ngã vào lòng Niên Bách Ngạn, ôm lấy cổ anh rồi thì thầm: “Anh trai... Em... Em muốn làm bạn gái của anh, khi nào... khi nào em lớn.”

Niên Bách Ngạn cúi đầu, cọ môi vào vành tai cô. Hơi rượu của anh phả vào cổ cô. Anh khẽ đáp: “Được...”

Quyển 14 - Chương 593: Nỗi đau lớn nhất

Con người sau khi trưởng thành rất hiếm có được trải nghiệm này: Một đám bạn chí cốt chèn chén say sưa, cuối cùng ngủ kiêu gì cũng không biết. Cuộc sống kiêu phóng túng, ngông cuồng này đa phần khi còn là sinh viên. Con người càng trưởng thành, thời gian cũng càng ngày càng xa xỉ. Cuối cùng, đến những buổi tụ tập vui vẻ cùng bè bạn cũng trở thành chuyện xa vời.

Khi Tố Diệp tỉnh lại, ánh nắng bên ngoài đẹp vô cùng. Ngàn vạn tia sáng chen nhau chiếu vào, nhảy vào trong đôi mắt. Có một khoảnh khắc chúng khiến cô khá mơ màng, không nhận ra được mình đang ở đâu.

Eo cô bị một cánh tay đè lên, khá nặng.

Cô quay đầu. Niên Bách Ngạn đang nằm bên cạnh, nhịp thở trầm ổn, đôi mắt nhắm nghiền. Xem ra tối qua anh thật sự uống rất nhiều. Lại có một tiếng thở đều đặn, nhịp nhàng khác. Tố Diệp ngồi dậy, ngỡ ngàng.

Cả chiếc giường lớn không chỉ có cô và Niên Bách Ngạn đang nằm. Còn có Kỷ Đông Nham.

Anh ấy bị dồn vào góc giường, ngủ rất ngon lành.

Tố Diệp day day vầng trán nhức mỏi, lắc đầu khó xử. Đây cũng là sự tùy tiện sau khi say. Nếu là bình thường, e rằng Niên Bách Ngạn sớm đã đá bay Kỷ Đông Nham ra ngoài.

Cô mê man tỉnh dậy. Trước khi đi ra khỏi phòng ngủ bỗng nhiên nảy ra một trò đùa ác ý. Cô vòng sang bên cạnh giường, quay người Niên Bách Ngạn lại, sau đó đẩy Kỷ Đông Nham vào lòng Niên Bách Ngạn.

Kỷ Đông Nham lằm bằm một câu trong giấc mơ, gác đầu lên cánh tay Niên Bách Ngạn rồi lại ngủ thiếp đi.

Nhìn thấy cảnh ấy, Tố Diệp rất muốn cười.

Đã mười giờ sáng rồi.

Ra khỏi phòng ngủ, lúc qua phòng khách, Tố Diệp nhìn thấy Diệp Uyên đang nằm chống vó trong đó. Cửa phòng cũng không khóa. Một chiếc giày rơi dưới thảm trải sàn, một chiếc còn lại vẫn còn lơ lửng trên chân. Xem ra anh ấy chắc cũng chưa thể tỉnh ngủ ngay.

Phòng bếp có tiếng động rất khẽ.

Cô vào xem liền thấy Niên Bách Tiêu đang ở dưới đó.

Thấy cô đã dậy, cậu cười nói: “Chị đói chưa?”

“Không ngờ em còn dậy sớm hơn họ.” Tố Diệp vươn vai một cái, khấp người nhúc nhủc vô cùng. Cô ngửi thấy mùi thơm lừng của mì bươm bươm. Thấy vậy, cô cũng đói thật rồi.

“Em uống ít mà!” Niên Bách Tiêu nấu xong mì, chủ động múc cho cô một phần.

Tố Diệp súc miệng bằng nước sạch, ăn mì sau đó chép miệng lắc đầu: “Kỹ thuật nấu mì của em vẫn phải học hỏi anh trai em đấy.”

Niên Bách Tiêu không vui, giơ tay định đòi lại: “Không thích thì đừng ăn!”

“Thích chứ! Cứ coi như chị lắng lời đi!” Tố Diệp giữ chặt chiếc đĩa.

Người còn ngủ bao giờ cũng có phúc hơn người đã thức.

Thấy cả một căn phòng bừa bãi, Tố Diệp và Niên Bách Tiêu đưa mắt nhìn nhau. Họ im lặng khoảng nửa phút gì đó rồi Niên Bách Tiêu níu chặt lấy Tố Diệp chuẩn bị chuồn mất, nói: “Chị phải thu dọn phòng giúp em.”

Đúng là tự tạo nghiệt! Tố Diệp đành phải bê cái đầu vẫn còn nặng trĩu, bắt đầu làm việc.

Đừng thấy Niên Bách Tiêu thường ngày qua quýt, trông lại còn rất ba lảng nhãng, nhưng yêu cầu của cậu đối với hoàn cảnh sống rất cao. Ví dụ như, cậu tuyệt đối không cho phép mình ở trong một không gian lộn xộn. Phòng ốc ngày thường lúc nào cũng được dọn dẹp rất ngăn nắp. Gần như còn mắc chút bệnh sạch sẽ.

Thế nên nghĩ cũng đủ biết, khi cậu nhìn thấy cả căn nhà toàn là bơ và bánh kem là chỉ muốn giết người.

Tố Diệp vội vàng đảm đương trọng trách an ủi trái tim tổn thương của cậu, rồi sắp xếp lại nơi ở của cậu hết như thợ quét vôi.

Cứ như thế, hai người họ bận rộn tới hơn hai tiếng đồng hồ.

Lúc thu dọn phòng sách, Tố Diệp bị một cuốn album trong góc thu hút. Cô bước tới, nhẹ nhàng rút ra, lật xem.

Đa phần đều là ảnh cá nhân của Niên Bách Tiêu.

Có bức chụp từ khi còn rất nhỏ, có bức khi đã đi học, còn cả những bức bây giờ khi cậu trở thành tay đua.

Giống như một tập hồi ký.

Tố Diệp say sưa xem, cũng ngắm một cách tỉ mỉ, từ tốn.

Trong album thi thoảng lại xuất hiện Niên Bách Ngạn, nhưng đa phần đều là chụp trộm. Có lẽ là khi anh đi cùng Niên Bách Tiêu đã bị người ta theo dõi chụp hình. Thế mà chúng lại được Niên Bách Tiêu cất trong album, trân quý như báu vật. Có thể thấy tình anh em sâu đậm của cậu dành cho Niên Bách Ngạn.

Họ rất ít khi chụp chung. Khi xem tới một nửa cuốn album, cuối cùng Tố Diệp cũng phát hiện ra một bức ảnh chụp chung chính thức.

Đó là bức ảnh chụp tại lễ tốt nghiệp của Niên Bách Tiêu. Cậu mặc áo cử nhân, đội mũ cử nhân. Người đứng bên cạnh chính là Niên Bách Ngạn. Trông anh cũng nghiêm nghị như ngày thường. Nhưng nếu ngắm kỹ sẽ thấy khóe môi anh hơi cong lên, ẩn giấu một nụ cười mờ nhạt gần như không thể thấy.

Tố Diệp phì cười. Những người đàn ông không giỏi biểu đạt đa phần đều như vậy thì phải.

Xem tới hai phần ba cuốn album, Tố Diệp liếc thấy một bức ảnh.

Ngón tay cô chợt khựng lại.

Là bức ảnh chụp một gia đình ba người.

Cặp vợ chồng trong ảnh còn rất trẻ. Tố Diệp đã từng nhìn thấy, trên tấm bia mộ trong nghĩa trang, chính là gương mặt của đôi vợ chồng này.

Vợ chồng họ dắt theo một bé trai. Cậu bé ấy trông khoảng tám, chín tuổi gì đó.

Ăn mặc rất cẩn thận, gương mặt rạng rỡ niềm vui.

Cậu bé đang ngẩng đầu lên, ngược nhìn bố của mình, trong đôi mắt rõ ràng là một sự sùng bái, còn có một sự dựa dẫm nhát nhòa.

Người bố trong bức ảnh cũng cúi đầu nhìn con trai mình. Ánh mắt ông trông có vẻ bình thản nhưng lấp lánh một nụ cười, trong nụ cười ấy là mãn nguyện, là thanh thản. Còn người phụ nữ trong ảnh thì đang nhìn chồng mình, khóe môi chứa chan hạnh phúc.

Người bố trong ảnh rất cao lớn, bóng hình giống Niên Bách Ngạn như đúc.

Tới tận hôm nay, Tố Diệp vẫn còn nhớ bức ảnh trên bia mộ. Cô biết, đôi vợ chồng này chính là bố mẹ của Niên Bách Ngạn.

Vậy thì bé trai này...

Khi ánh mắt dừng lại trên gương mặt cậu bé, ký ức của cô có một khoảnh khắc bỗng nhiên sáng lên trong đầu. Một cậu bé tay xách ngọn đèn xanh, đôi xanh chìm trong màu xanh ấy...

Còn cả giọng nói non nớt ấy nữa.

Vì sao lại liên tưởng tới cậu bé ấy?

Tố Diệp nhìn chăm chăm vào cậu bé trong bức ảnh. Gương mặt nghiêng nhỏ xíu ấy mang theo nụ cười, không ngừng chồm khít, va đập vào hình ảnh cậu bé trong giấc mơ của cô.

Cô bỗng nhiên cảm thấy đau đầu, một nỗi đau gần như nứt toác, giống như... có một hình ảnh nào đó vỡ ra trong đầu. Có gương mặt có một người trung niên, còn cả người đàn ông với vết sẹo.

Đúng vào lúc này, một thanh âm cắt ngang không gian suy nghĩ của cô.

Là Niên Bách Tiêu.

“Này! Đừng có lười nhác!” Cậu uể oải lên tiếng.

Tố Diệp giật mình, ngược mắt nhìn người đàn ông đang tựa cửa. Bỗng nhiên, cô vẫy tay về phía cậu như tìm được phao cứu sinh: “Em mau lại đây!”

“Làm gì vậy?” Niên Bách Tiêu có vẻ như không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn bước tới. Khi nhìn thấy cô cầm quyển album, cậu cố tình nói: “Chị xem trộm ảnh của em!”

Tố Diệp không hơi đâu nhiều lời với cậu. Cô tóm cậu qua, chỉ vào cậu bé trên ảnh: “Anh trai em à?”

Tới tận khi nhìn thấy cuốn album này cô mới phát hiện ra một chuyện kỳ lạ: Khi ở tư hợp viện cô chưa bao giờ nhìn thấy album ảnh. Một gia đình bình thường ai chẳng có bốn, năm cuốn album? Nhưng Niên Bách Ngạn thì không. Không những anh không có ảnh của mình mà ảnh hồi nhỏ, ảnh của bố mẹ anh cô đều không thấy. Trước đây cô không cảm thấy gì vì không phát giác ra. Nhưng bây giờ Tố Diệp lại thấy quái lạ. Một người dù không thích chụp ảnh tới đâu cũng có kỷ

niệm để lại chứ?

Niên Bách Tiêu hờ hững liếc nhìn một cái, nhướng mày: “Đương nhiên!”

Tố Diệp nhìn chăm chăm vào bức ảnh. Cô luôn cảm thấy gương mặt Niên Bách Ngạn lúc nhỏ rất quen.

“Còn ảnh nào của anh em lúc nhỏ không?”

Niên Bách Tiêu ngẫm nghĩ rồi lấy lại cuốn album, lật mãi về phía sau. Lật tới trang cuối cùng cậu mới nhún vai, rồi lại suy tư một lát, sau đó đứng dậy, bắt đầu lục tìm trên giá sách, trong ngăn kéo. Cuối cùng nói cậu nói: “Anh ấy có một số bức ảnh hồi nhỏ, em nhớ mà. Nhưng không hiểu sao giờ không thấy nữa.” Sau đó cậu nhìn cô vẻ tò mò: “Trong tủ hộp viện không có ư?”

Tố Diệp lắc đầu.

Cô chưa hề thấy.

Chưa từng thấy bức ảnh cả gia đình họ, chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của Niên Bách Ngạn lúc nhỏ, thậm chí còn chưa từng thấy hình ảnh bố mẹ Niên Bách Ngạn ở độ tuổi trung niên. Theo lời của Niên Bách Ngạn, bố mẹ qua đời khi anh đã được mười tám, mười chín tuổi. Ảnh của bố mẹ anh lúc đó cũng không có...

Nghe xong, Niên Bách Tiêu chợt hiểu ra: “Chắc là mất rồi đấy! Anh trai em không thích chụp ảnh. Mà hình như cả bố mẹ em cũng không thích. Cuốn album này lúc nào em cũng mang theo người.”

“Nhà em không còn bức ảnh cả gia đình nào khác ư?” Tố Diệp cảm thấy khó tin.

Niên Bách Tiêu nói: “Em không còn. Có thể, anh em có.”

Tố Diệp lờ lờ. Cô cúi đầu, nhẹ nhàng cầm bức ảnh lên. Gương mặt hơi nghiêng của cậu bé đó như một chiếc kim khâu từng dây thần kinh trong đầu cô lên. Không hiểu sao, dường như cô nhớ lại một câu nói trong lúc mơ hồ...

“Diệp Diệp! Em nói cho cậu ấy biết đi, có phải từ nhỏ em đã muốn làm bạn gái của anh rồi không? Chúng ta còn ngoắc tay, là thanh mai trúc mã.”

Câu nói này rất chân thực, không giống như đang nằm mơ.

Là Niên Bách Ngạn tối qua thực sự đã nói như vậy hay cô chỉ mơ thấy?

Đầu cô lại bắt đầu đau nhức. Tố Diệp giơ tay ấn chặt hai bên thái dương.

Niên Bách Tiêu thấy sắc mặt cô không ổn bèn hỏi: “Chị sao vậy?”

Tố Diệp khẽ lắc đầu. Phải, cô sao thế nhỉ. Cô cũng không biết mình bị làm sao nữa.

Mấy người đàn ông ngủ tới tận chiều. Người đầu tiên thức dậy là Diệp Uyên. Khi lão đảo ngang qua phòng ngủ, hình như anh ấy nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng nào đó bèn hét ầm lên. Thế là tiếng hét ấy làm Kỷ Đông Nham thức giấc. Ngay lập tức, tới lượt Kỷ Đông Nham rú lên thảng thốt.

Tố Diệp đang chuẩn bị cơm trưa, cuối cùng nghe thấy tiếng quát của Niên Bách Ngạn vọng xuống: “Cút!”

Nếu không nhìn thấy bức ảnh ấy, Tố Diệp nhất định sẽ hí ha hí hửng vì trò đùa của mình, thậm chí còn đi hóng hớt màn vui. Nhưng tới tận lúc ăn cơm, hồn vía của cô vẫn bay đâu đâu, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh Niên Bách Ngạn lúc nhỏ.

Sự lặp lại như thật như giả ấy, giống ảo mộng, lại giống như cô tự tưởng tượng ra.

Sau khi tắm rửa xong xuôi, mấy người họ cũng bớt đi kha khá hơi rượu, cực kỳ sáng khoái. Chỉ có quần áo của Niên Bách Tiêu là gặp họa. Quần áo của ba người họ đều phải mang đi giặt khô, thế nên chỉ còn cách mượn quần áo của cậu. Cũng may vóc dáng của họ tương đương nhau.

Niên Bách Ngạn nhận ra Tố Diệp có tâm sự. Anh hỏi cô có chuyện gì. Tố Diệp nhìn anh, suy nghĩ rồi lên tiếng: “Tối qua, có phải anh nói chúng ta là thanh mai trúc mã không?”

Bàn tay đang cầm bát đĩa của Niên Bách Ngạn chột khựng lại. Nụ cười nhạt trong đáy mắt cũng mắc kẹt trong giây lát.

Anh còn chưa lên tiếng, Kỷ Đông Nham ngồi bên đã cười đến nỗi suýt nữa thì phun cả hớp nước vừa uống ra ngoài: “Thanh mai trúc mã à? Thật hay giả vậy? Tối qua cậu còn nói câu này à?”

Rõ ràng là Niên Bách Tiêu cũng hiểu kỳ. Cậu nhai một miếng thịt bò rồi nhìn lên Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn cụp mắt xuống, che đi sự ngỡ ngàng ban nãy, hờ hững đáp: “Không nói!”

Tố Diệp nghi hoặc. Lẽ nào thật sự là cô nằm mơ?

Kỷ Đông Nham đổ thêm dầu vào lửa: “Tiểu Diệp! Chúng ta mới là thanh mai trúc mã.”

Niên Bách Ngạn ngẩng lên, ném cho Kỷ Đông Nham một ánh mắt đủ để giết người. Kỷ Đông Nham so vai, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Câu trả lời ấy càng khiến Tố Diệp thêm bức bối. Không nói ư? Nhưng cô có ấn tượng mà. Sao lại chân thực đến thế được?

Niên Bách Nhận rõ ràng cũng không muốn cô suy nghĩ tiếp. Anh gấp thức ăn vào bát cô: “Cơm nguội rồi kìa, mau ăn đi!”

Tố Diệp không thể nuốt nổi.

Trong lòng cứ như có thứ gì mắc lại, lên không được, xuống chẳng xong.

Cho tới khi di động vang lên.

Cô đứng dậy nhận máy. Đầu kia là tiếng Tố Khải.

Niên Bách Ngạn lặng lẽ nhìn theo bóng cô đến tận khi cô kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tố Diệp.

Kết thúc cuộc điện thoại, cô ngẩn ngơ mấy giây, tới lúc Niên Bách Ngạn gọi tên cô: “Diệp Diệp?”

Tố Diệp quay người lại, nhìn mọi người, chậm rãi nói: “Trong điện thoại Tố Khải nói phía cảnh sát đã tìm thấy một thi thể, trên cán dao có dấu vân tay của Diệp Hạc Thành. Vóc dáng của nạn nhân giống

hệt như miêu tả lúc trước của Diệp Uyên. Còn nữa... có người cung cấp một đoạn băng, tối hôm Diệp Ngọc xảy ra chuyện, Diệp Hạc Thành đã xuất hiện ở Tinh Thạch...”

Ai vậy đều sửng sốt.

Rất lâu sau Diệp Uyên mới nói: “Ý của em là...”

“Cảnh sát có lý do tin rằng Diệp Hạc Thành là hung thủ giết hại Diệp Ngọc và mưu sát anh, giờ họ đã ra lệnh truy nã.”

Diệp Uyên ngẩn người, rồi chẳng mấy chốc đôi mắt anh ấy ngập tràn một nỗi đau không tên. Tổ Diệp cũng trầm mặc. Tuy rằng trước đây họ vẫn luôn nghi ngờ Diệp Hạc Thành. Nhưng khi thật sự đến nước này, tới ngày thực sự bắt được chứng cứ của ông ta, trái tim cô lại còn căm một cách khó chịu.

Còn nỗi đau nào lớn hơn nỗi đau bị người thân phản bội?

“Tình hình bây giờ thế nào?” Niên Bách Ngạn bình tĩnh hỏi.

Tổ Diệp hít sâu một hơi: “Tổ Khải nói Diệp Hạc Thành đã bị bắt về quy án, bây giờ đã tới giai đoạn hỏi cung. Hơn nữa nó cũng đã cho điều tra sổ sách của Diệp Hạc Thành. Nó cho rằng cái chết của bố cũng có liên quan trực tiếp tới Diệp Hạc Thành.”

Trên bàn ăn, bầu không khí bỗng nặng nề.

Rất lâu sau, Diệp Uyên mới thở dài: “Chuyện này, Lan Lan đã biết chưa?”

“Chắc là biết rồi, chuyện lớn như vậy mà.” Tổ Diệp lẩm bẩm.

Diệp Uyên gật đầu mệt mỏi, rất lâu, rất lâu mới nói: “Vậy thì bây giờ cuối cùng anh cũng được gặp lại Yêu Yêu rồi.”

Phải, được gặp lại rồi.

Nhưng cuộc trùng phùng này lại được dựng lên trên nỗi đau mất người thân. Nghĩ lại bỗng thấy xót xa vô cùng.

Niên Bách Ngạn giơ tay về phía Tố Diệp. Cô bước lên. Anh kéo cô ngồi xuống, dịu giọng nói: “Có những chuyện rồi cũng phải đối mặt. Tuy rằng chúng ta đã chuẩn bị tâm lý rất lâu rồi.”

Tố Diệp siết chặt tay anh, khẽ gật đầu...

Quyển 14 - Chương 594: Ai là Chúa cứu thế?

Ngày nào cũng có những tin tức thời sự. Chính vì có những tin tức này, những con người bận rộn mới có thể nguôi ngoai giữa sự cô đơn và bốn ba phận con ong cái kiến.

Nhưng chuyện của Diệp Hạc Thành đã không đơn thuần chỉ còn là một tin tức thời sự nữa. Nghiêm túc mà nói, việc ông ta bị bắt với tội danh hình sự đã làm cả nước chấn động. Cảnh sát nắm được chứng cứ xác đáng. Khi đối mặt với những chứng cứ ấy, Diệp Hạc Thành cũng không thể chối cãi được nữa. Ông ta không thể không thừa nhận mình quả thực trước sau đã có ý định giết Diệp Ngọc và Diệp Uyên.

Cảnh sát Trưởng phụ trách vụ án này. Trong quá trình hỏi cung, Tố Khải cũng ngồi bên lắng nghe.

Diệp Hạc Thành chủ động khai nhận với cảnh sát đã từng giết hại Diệp Ngọc và Diệp Uyên.

Trong phòng thẩm vấn, Diệp Hạc Thành ngồi đó, dường như mới qua một đêm cả mái đầu đã bạc trắng, trông vô cùng tiều tụy. Đối diện ông ta là cảnh sát Trưởng và người trợ lý. Qua gương quan sát, Tố Khải đang im lặng đứng nhìn. Anh vẫn chưa ngồi xuống. Anh nhìn chằm chằm vào Diệp Hạc Thành ở bên trong, trong đầu chỉ hiện lên gương mặt đầm đìa nước mắt của Diệp Lan.

“Tôi có ý định hãm hại Niên Bách Ngạn.” Diệp Hạc Thành cất giọng khô khốc.

“Cũng tức là việc ông giết Diệp Ngọc đã có âm mưu từ trước?” Cảnh sát Tường lạnh lùng hỏi.

Diệp Hạc Thành trầm mặc một lúc rồi phủ nhận: “Không! Thật ra là... tôi hoàn toàn không muốn Diệp Ngọc.” Trông ông ta có vẻ bứt rứt, đôi tay đang đeo còng số tám cũng đan chéo nhau một cách bất an.

“Tối đó, thật ra tôi cũng tới Tinh Thạch. Sau khi mọi người rời đi, tôi nhìn thấy có riêng Niên Bách Ngạn và Diệp Ngọc ở lại trong công ty nói chuyện. Lúc ấy vì cái chết của Khúc Nghệ mà Diệp Ngọc rất kích động, cũng nói những lời uy hiếp Niên Bách Ngạn, cảnh ấy cũng đã bị bảo vệ tòa nhà nhìn thấy. Tôi... Tôi cảm thấy... đây là một cơ hội nên đã giở trò với camera trong thang máy và camera bộ phận. Tôi đã giết Diệp Ngọc, vì chỉ có như vậy mới có thể khiến Niên Bách Ngạn toi đời.”

“Ông có đồng phạm không?”

Diệp Hạc Thành lắc đầu.

“Theo giám định pháp y, vết thương trí mạng của Diệp Ngọc nằm ở vùng đầu. Khi tới bãi cỏ, nạn nhân vẫn chưa tắt thở.”

Diệp Hạc Thành hít sâu một hơi, nói với vẻ đả đát: “Phải! Lúc đó nó đã nhận ra tôi, thế nên tôi không thể để nó sống được.”

Nghe xong câu ấy, sống lưng Tố Khải chợt lạnh ngắt.

Ngay sau đó, dưới sự thẩm vấn của cảnh sát, Diệp Hạc Thành đã kể lại tỉ mỉ động cơ và cách thức gây án.

“Niên Bách Ngạn rời khỏi Tinh Thạch nhưng quyền hành vẫn nằm

trong tay Diệp Uyên. Nếu nó không biết chuyện gì thì thôi, nhưng nó lại phát hiện ra chuyện của tập đoàn Long Thạch. Tôi không thể để sinh thêm phiền toái, và lại... nếu nó còn ở lại Tinh Thạch thêm ngày nào, tôi còn không được ngồi lên vị trí chủ tịch ngày ấy.”

“Ông đã thuê sát thủ?”

Diệp Hạc Thành gật đầu.

“Cũng tức là việc giết Diệp Uyên hoàn toàn là âm mưu từ trước?”

Diệp Hạc Thành lại gật đầu lần nữa.

“Tôi cần trợ thủ, muốn giết Diệp Uyên một mình tôi chắc chắn không thành. Tôi không thể mạo hiểm.”

“Sau khi ông thuê người giết Diệp Uyên, lại giết ngay tên sát thủ đó?”

Diệp Hạc Thành cúi gằm: “Tôi không thể để hắn sống sót. Hơn nữa hắn ta là kẻ vô lại có tiếng, tôi sợ sau này hắn lấy chuyện này ra uy hiếp tôi.”

Cảnh sát Tưởng lại hỏi thêm những tình tiết liên quan tới vụ án của Diệp Uyên, Diệp Hạc Thành cũng lần lượt khai báo.

Khi hỏi tới cái chết của Khúc Nghệ, Diệp Hạc Thành một mực phủ nhận. Ông ta thanh minh cái chết của Khúc Nghệ không dính dáng tới mình. Ông ta chỉ muốn lợi dụng tâm tình của Diệp Ngọc để đối phó với Niên Bách Ngạn mà thôi.

Cảnh sát Tưởng lại đề cập tới mấy cuốn sách ở trong phòng sách của Diệp Hạc Thành, rồi bắt đầu hỏi những chuyện liên quan tới việc Diệp Hạc Phong qua đời. Tâm trạng của Diệp Hạc Thành trở nên cực

kỳ kích động. Ông ta nói: “Sao tôi có thể hại anh ruột mình chứ?”

“Ngay cả Diệp Ngọc và Diệp Uyên ông còn có thể giết hại, thì sao không thể giết hại anh ruột của mình?” Cảnh sát Tưởng hung hăng.

“Tôi thật sự không có làm!”

“Vậy ông giải thích sao về sổ sách đó? Cả quản gia tại căn nhà cũ cũng đã khai rằng, một khoảng thời gian rất dài trước khi anh trai ông, Diệp Hạc Phong, qua đời, tất cả các thực phẩm ông ấy ăn đều do ông phụ trách, sắp xếp.”

Diệp Hạc Thành vò đầu: “Đúng! Quả thực là do tôi chịu trách nhiệm. Nhưng lúc ấy anh tôi ăn luôn không được ngon miệng, tôi chỉ muốn giúp khẩu vị của anh ấy tốt hơn một chút mà thôi!”

“Ông đầy rẫy dã tâm như vậy, lẽ nào không mong anh mình chết đi sao?”

“Trước giờ tôi luôn kính trọng anh trai mình. Nói thật lòng, khi anh chưa mất tôi vốn chẳng suy tính nhiều như vậy. Nhưng sau khi anh ấy mất, cả con trai lẫn con gái đều không chống đỡ được Tinh Thạch, tôi mới nảy sinh ý đồ giết hại.”

Khoảng thời gian còn lại của buổi thẩm vấn, Tố Khải không còn tâm trạng nghe tiếp nữa.

Anh đứng dựa vào vách tường, đầu óc choáng váng.

Nguyễn Tuyết Cầm cũng đã bị cảnh sát gọi tới lấy lời khai, chủ yếu nhằm vào vụ án Diệp Hạc Thành giết người. Phía cảnh sát muốn lấy thêm được nhiều thông tin từ bà ta. Nhưng Nguyễn Tuyết Cầm thể hiện thái độ không biết gì về việc ông ta giết người hết. Khi hỏi về các

hành vi khác, bà ta cũng giải thích mình không nắm rõ.

Nhưng khi hỏi tình hình buổi tối hôm Diệp Ngọc bị giết, bà ta đã thành thật khai báo. Hôm ấy, Diệp Hạc Thành quả thực không có nhà. Khi cảnh sát hỏi tại sao lúc trước bà ta lại khai gian dối thì bà ta đáp, bà ta cảm thấy chuyện này không liên quan tới chồng mình thế nên mới cảm thấy thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Diệp Hạc Thành bị tạm giam, chờ ngày hầu tòa.

Tố Khải đợi tới khi Nguyễn Tuyết Cầm ra ngoài mới xuất hiện. Nguyễn Tuyết Cầm nhìn anh và hỏi: “Chuyện bố Lan Lan bị bắt, cậu tham gia bao nhiêu?”

Nét mặt bà ta từ đầu tới cuối rất bình thản, nhưng ánh mắt thì cực kỳ sắc. Bà ta nhìn anh, dáng vẻ như đang ép hỏi bằng được. Tố Khải im lặng giây lát rồi trả lời: “Cháu là người nhận được chứng cứ.”

Nguyễn Tuyết Cầm lạnh lùng nhìn anh, không nói thêm gì nữa, quay người đi ngay.

“Thưa cô!” Tố Khải ử dột. Anh muốn xin lỗi nhưng anh còn chức trách của mình.

Ra tới cửa lớn, anh không ngờ Diệp Lan đã đứng đó đợi hàng tiếng đồng hồ rồi.

Thấy Tố Khải và Nguyễn Tuyết Cầm đi ra, cô lập tức lao tới, níu lấy áo Tố Khải, hỏi: “Bố em... thế nào rồi?”

Tố Khải thở dài nặng nề, thanh âm rất khế: “Đã nhận hết rồi! Diệp Ngọc, cả Diệp Uyên nữa!”

“Không...” Diệp Lan không tin vào tai mình. Cô đảo đảo chực ngã, lùi về sau một bước, lẩm bẩm: “Bố em sẽ không giết người đâu. Bình thường... ông vẫn đối xử với chị Diệp Ngọc và anh Diệp Uyên tốt như thế cơ mà...”

Nguyễn Tuyết Cầm bước tới: “Lan Lan!”

Diệp Lan đỏ mắt, chẳng mấy chốc nước mắt đã ùa ra: “Mẹ! Bố không phải loại người ấy đâu, không thể nào...”

Nguyễn Tuyết Cầm ôm cô vào lòng, đôi mắt cũng đỏ quạch.

Nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng Tố Khải rất khó chịu. Thật ra anh còn chưa nói với Diệp Lan rằng, buổi tối Diệp Ngọc bị giết hại, bố cô đã lợi dụng việc cô lên cơn nghiện, mơ mơ hồ hồ, không phân biệt được gì để thoát khỏi vòng thâm vấn của cảnh sát, gây khó khăn cho việc phá án.

Những lời đó, anh không thể nói thành lời.

Diệp Lan khóc rất thảm thiết. Cô ôm chặt lấy Nguyễn Tuyết Cầm: “Mẹ... nhất định phải cứu bố, nhất định...”

“Mẹ sẽ tìm luật sư giỏi nhất!” Nguyễn Tuyết Cầm nghẹn ngào nói: “Thế nên Lan Lan, con phải theo mẹ về nhà. Lúc này con phải ở bên cạnh mẹ.”

Diệp Lan gật đầu.

Tố Khải biết lúc này có khuyên Diệp Lan ở lại bên cạnh mình cũng không thể nữa, đành im lặng mặc nhận tình huống này xảy ra. Nhưng cũng may mắn là bây giờ tình hình của Diệp Lan đã ổn định rồi. Trải qua một quãng thời gian vật lộn cai nghiện, cô giờ đã kháng

cự lại ma túy. Cô không hút ma túy nhiều năm liền như Khaki, thế nên Tố Khải cũng khá yên tâm.

Diệp Lan gạt nước mắt, đi tới trước mặt Tố Khải, nhưng hai hàng lệ vẫn tí tách rơi không cầm được. Cô nói: “Tố Khải! Em phải ở bên cạnh mẹ!”

Tố Khải gật đầu. Anh muốn ôm cô vào lòng nhưng lại chùn bước, đành nói: “Vậy thường ngày em chú ý tới sức khỏe của mình một chút. Có chuyện gì không ổn phải gọi điện thoại cho anh ngay.”

Diệp Lan nhìn Tố Khải, định nói gì lại thôi. Cô khẽ gật đầu.

Trái tim Tố Khải chột nhói đau vì nhìn thấy nước mắt của cô...

Toàn bộ đoàn luật sư của Tỉnh Thạch đã tham gia vào vụ án của Diệp Hạc Thành. Muốn ông ta được tuyên vô tội và được thả ra là điều không thể. Nhưng xét thấy thái độ hợp tác và thành khẩn nhận tội của ông ta đối với cảnh sát, đoàn luật sư chỉ có thể cố gắng hết sức giúp ông ta được giảm án.

Giết người có chủ đích và không chủ đích có tính chất hoàn toàn khác nhau. Lượng hình gộp lại cũng đã quá sức chịu đựng của Diệp Hạc Thành, nếu có thể giữ được tính mạng đã là may mắn.

Tỉnh Thạch rơi vào cảnh tù tội. Từ ngày đầu thành lập tới giờ, lần này được coi là lần chịu thiệt hại nặng nề nhất.

Tất cả mọi người đều đang trông chờ và đoán định.

Họ đang trông ngóng xem ai có thể trở thành chúa cứu thế của Tỉnh

Thạch.

Ai đây?

Nhà họ Diệp giờ không còn một người đàn ông nào. Diệp Hạc Phong qua đời, Diệp Uyên bị giết hại, Diệp Hạc Thành ngồi tù. Con gái của Diệp Hạc Phong là Diệp Ngọc cũng bị giết hại. Tổ Diệp thì theo ngành tâm lý, không thông thạo chút gì chuyện thương trường. Chỉ còn lại hai chị em Nguyễn Tuyết Cầm, Nguyễn Tuyết Mạn và một người con gái là Diệp Lan. Ai có thể gánh vác một trọng trách lớn như thế?

Hoặc có thể là Niên Bách Ngạn, người khi trước đã rời khỏi Tinh Thạch?

Hay Tinh Thạch sẽ rơi vào tay người nào khác?

Chẳng ai hay biết, đằng sau cổ phiếu của Tinh Thạch trên sàn giao dịch còn có mấy đôi tay lớn đang thao túng.

Kỷ Thị, trong khung cảnh bận rộn của văn phòng.

Trong phòng làm việc sáng sủa, sạch sẽ của tổng giám đốc, Kỷ Đông Nham đang nhíu mày, ngồi trên ghế da, nhìn Đinh Tư Thừa đối diện mình.

“Nhất định phải thôi việc ư?”

Đinh Tư Thừa gật đầu: “Tôi đã không thể làm gì được nữa rồi.”

“Anh là cố vấn tâm lý xuất sắc nhất của Kỷ Thị, đương nhiên còn rất nhiều nơi cần anh.” Kỷ Đông Nham nhún vai.

Đinh Tư Thừa cười nhạt: “Mục đích của tôi đã đạt được, thế nên, nghỉ việc thôi!”

“Anh thật sự cho rằng mục đích của mình đã đạt được?” Kỷ Đông Nham như cười như không.

Đinh Tư Thừa trầm mặc, một lúc sau mới nói: “Bây giờ Tinh Thạch ra nông nổi này, nói thật, tôi có đạt được mục đích hay không đã không còn quan trọng nữa. Mục đích tới Kỷ Thị chính là vì Diệp Uyên. Nhưng tôi phát hiện ra dù Diệp Uyên có chết, tôi không hề cảm thấy quá thỏa mãn. Có lẽ ngay từ đầu tôi đã sai rồi.”

“Anh nghĩ kỹ rồi?”

Đinh Tư Thừa gật đầu, thờ dài nặng nề.

Kỷ Đông Nham thấy ý anh ta đã quyết cũng đành chấp thuận.

Đợi cho Đinh Tư Thừa ra ngoài làm thủ tục rồi, Kỷ Đông Nham mới suy nghĩ rồi nhắc máy bàn lên.

Đầu kia nhận máy rất nhanh...

Quyển 14 - Chương 595: Cậu chính là “ngư ông đắc lợi”

Ngoài cửa sổ, người xe qua lại như mắc cửi.

Trong phòng, yên ắng tới nỗi giọng nói của Kỳ Đông Nham nghe vừa thuần khiết hơi trầm thấp.

“Bây giờ Tinh Thạch như rắn mất đầu. Niên Bách Ngạn! Giờ cậu vẫn không định ra tay sao?”

Bên kia cất giọng điềm nhiên: “Tớ sẽ thu mua toàn bộ Tinh Thạch.”

“Vậy thì phải chúc mừng cậu trước rồi!” Kỳ Đông Nham hừ một tiếng: “Cuối cùng cũng rửa sạch được máu của nhà họ Diệp, từ nay về sau Tinh Thạch sẽ trở nên thuần khiết.”

Đầu kia bật cười: “Cậu cho rằng mọi việc đều do tớ sắp xếp?”

“Ít nhất thì mọi việc vẫn đang nằm trong phạm vi kế hoạch cậu đúng không? Nếu không sao lại trùng hợp đến vậy được. Diệp Hạc Thành lại vào tù?”

“Sao cậu không nói luôn là tớ giết Diệp Hạc Phong, sau đó trừ khử cả Diệp Ngọc, mưu hại Diệp Uyên, bây giờ lại thành công đá được viên đá cản đường Diệp Hạc Thành?”

“Cậu còn quên mất một chuyện.” Kỳ Đông Nham nói: “Còn cả mấy cổ đông lão thành kia nữa, e là cũng không còn tư cách can dự vào các quyết định của Tinh Thạch nữa rồi.”

Đầu kia tỏ ra khinh bỉ.

“Thôi đi Niên Bách Ngạn, tớ còn không hiểu cậu sao? Con người cậu mà lại ngu ngốc đến mức đi giết người? Cái cao siêu của cậu là ở chỗ biết lợi dụng cục diện để xoay chuyển những bất lợi của mình. Cậu không giết người nhưng có thể lợi dụng cái chết của họ để làm việc lớn.” Kỳ Đông Nham nhướn mày, chỉnh sửa lại: “À, nói chính xác hơn là “traí co đánh nhau, ngư ông đắc lợi”. Niên Bách Ngạn! Trước giờ cậu vẫn là người ngư ông đó.”

“Nếu đây là lời đánh giá cao của cậu, tớ vui vẻ đón nhận.”

Kỳ Đông Nham gác thẳng chân lên bàn, uể oải nói: “Nhưng mà tớ thật sự tò mò cậu đã thuyết phục Vincent kiểu gì đấy. Theo như tớ được biết, bây giờ ông ta rất mong có thể có được một chàng rể quý.”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Joey vẫn thích hợp với cậu nhất, không hợp với tớ.”

“Vậy thì tớ đúng là báỉ phục tài ăn nói của cậu rồi, thế mà Vincent lại đồng ý cho cậu tiền.”

“Kỳ Đông Nham! Trên đời này không chỉ có một sự lựa chọn.”

“OK! Hy vọng cậu không bị cô Joey đó quấn chân. Cậu phải biết, một khi cậu dùng tiền của Vincent thì sẽ người của ông ta, Joey sẽ không lãng phí cơ hội của mình đâu.”

“Nghe khẩu khí của cậu sao có cảm giác cậu đang đổ kị thế nhỉ?”

“Sai, tớ đổ kị trắng trợn đấy!” Kỳ Đông Nham trêu đùa.

Niên Bách Ngạn hừ lạnh: “Yên tâm đi! Phụ nữ giữ lại cho cậu, cái tớ cần chỉ có tiền thôi!”

Đêm khuya.

Chỉ có ánh sao rải rác phía đường chân trời.

Ánh trăng bị mây mỏng che mất, không còn sáng rõ như mọi khi.

Lâm Yêu Yêu ngủ không ngon giấc lắm, cứ mơ mơ màng màng, cũng mơ rất nhiều giấc mơ. Trong mơ có Đinh Tư Thừa, còn có Diệp Uyên. Cô nhìn thấy Diệp Uyên giơ tay về phía mình. Cô bước từng chút một về phía anh, nắm chặt lấy tay anh.

Cửa phòng ngủ bật mở.

Ánh trăng theo khe cửa rọi vào, có chút lạnh lẽo.

Chẳng mấy chốc, bước chân người đàn ông đã giẫm nát cái giá lạnh ấy.

Anh bước tới, động tác rất khể khàng, sợ làm cô gái trên giường hoảng sợ.

Ánh trăng rơi xuống rèm cửa, tạo thành một dải sáng mờ mờ lung, làm mờ bóng người đàn ông.

Anh ngồi ở đầu giường, ngắm cô qua những tia sáng yếu ớt.

Cô đang nằm nghiêng.

Mái tóc dài che đi gò má.

Anh giơ tay, vuốt nhẹ mái tóc cô, nhẹ nhàng gạt tóc ra, để lộ đôi gò má.

Cô nhắm mắt, đôi lông mày khẽ nhíu lại, hàng mi cũng hơi run rẩy.

Gương mặt cô rất nhợt nhạt, cũng gầy đi không ít.

Anh đau lòng, cúi đầu, hôn nhẹ lên trán cô.

Có tiếng thở khẽ khàng lọt vào tai, cùng mùi hương của cô.

Anh nằm xuống bên cạnh, ngắm nhìn gương mặt cô, dường như nhìn vào vẫn không thấy đủ.

Quá nhiều nhớ nhung hóa thành tình yêu đầy ắp.

Anh ôm chặt lấy cô.

Cô dựa vào người anh một cách tự nhiên, hơi thở khe khẽ phả lên cổ anh.

Bụng dưới co thắt lại một cách quen thuộc.

Anh không nhịn được, rướn đầu qua, áp mặt xuống, hôn lên môi cô.

Lâm Yêu Yêu cảm thấy mình như đang nằm mơ. Trong giấc mơ ấy, có một đôi môi dịu dàng đang chạm nhẹ vào cô.

Cô hơi mở mắt ra. Trong mơ hồ, dường như cô nhìn thấy gương mặt thân thuộc của một người đàn ông.

Tùng đôi mắt, hàng mi, tới sống mũi, bờ môi, rõ ràng đến thế, chân thực đến thế.

Cô vô thức thì thầm gọi tên: “Diệp Uyên...”

Bên tai vang lên giọng thờ trầm thấp của người đàn ông. Anh nói: Anh đây...

Nhất định là nằm mơ rồi.

Đúng vậy, đang nằm mơ.

Người đàn ông lặp đi lặp lại không ngừng bên tai cô: Anh về rồi đây, anh về rồi đây...

Cô rơi nước mắt.

Nhưng dần dần, dưới nhiệt độ quen thuộc của cơ thể người đàn ông, cô cất lên những tiếng rên run rẩy.

Cuối cùng say sưa...

Ngày hôm sau, nắng rất đẹp.

Thi thoảng lại có đám mây lững lờ che mất nắng, nhưng rồi chẳng mấy chốc cũng lại tan đi.

Khi mở mắt ra, Lâm Yêu Yêu có chút ngơ ngẩn.

Trong không khí dường như có một mùi hương nào khác.

Cô ngồi dậy.

Cơ thể hơi nhức mỏi, còn hơi mệt mỏi.

Cô quay đầu lại, bên kia giường không một bóng người.

Quả nhiên là mơ...

Cô vùi sâu đầu vào trong chăn, trong lòng bất ngờ trào dâng một nỗi bi thương to lớn.

Tối qua cô mơ thấy Diệp Uyên trở về.

Anh nhẹ nhàng hôn cô, còn nói với cô rất nhiều điều. Nhưng đa phần anh đều nói, anh đã trở về rồi, sẽ không bao giờ rời xa nữa.

Cô ôm lấy anh, khóc rất dữ.

Anh dịu dàng hôn đi giọt nước mắt của cô rồi dùng cơ thể nóng bỏng mang cho cô một lần tình cảm vắng bóng đã lâu.

Cả quá trình anh đều rất dịu dàng, giống như sợ đập tan cô vậy.

Cô khao khát anh, lẩm bẩm tên anh, xin anh mạnh hơn một chút, mạnh thêm chút nữa...

Hốc mắt Lâm Yêu Yêu chột đỏ ửng.

Anh đi rồi, cuối cùng cô cũng hiểu thế nào là nỗi đau thắt ruột thắt gan.

Cô thừa nhận mình không thể chịu đựng nổi nữa.

Cô không biết những tháng ngày này khi nào mới kết thúc. Cô rất sợ cảm giác này, cảm giác chỉ được quấn quýt cùng anh trong mơ, khi tỉnh dậy chỉ còn cô quạnh mình mình với nỗi đau.

Diệp Uyên, cô đã từng muốn lẩn tránh cái tên này biết bao. Nhưng bây giờ cô lại khao khát được thực sự gọi tên anh, nhìn thấy anh mỉm cười đáp lại mình một tiếng.

Cô không muốn đau khổ như vậy.

Đỡ lấy cái bụng nhỏ, sống mũi Lâm Yêu Yêu càng lúc càng cay xè. Nếu không phải còn đứa bé này, e là cô đã gục ngã từ lâu.

Khó khăn lắm mới đè nén được bi thương, Lâm Yêu Yêu bước xuống giường.

Phòng khách rất yên tĩnh.

Hôm nay là mừng một, tối qua Nguyễn Tuyết Mạn đã nói sẽ tới Ung Hòa Cung thắp hương.

Nguyễn Tuyết Mạn trước nay không tin Phật nhưng sau khi nghe tin Diệp Hạc Thành bị bắt, bà liền khóc lóc nói thì ra trên đời này có thần linh thật. Bà gào khóc mắng Diệp Hạc Thành là kẻ nham hiểm, độc ác, khóc đến tèm lem mặt mũi. Bà nói bà phải có tín ngưỡng, phải cầu phúc cho con trai, con gái đã mất.

Lâm Yêu Yêu kéo lê cơ thể mệt mỏi, định đánh răng rửa mặt xong xuôi sẽ ăn chút gì đó rồi tới nghĩa trang, kể cho Diệp Uyên nghe chuyện này.

Lúc đi ngang qua phòng bếp, bỗng có tiếng động vọng ra.

Lâm Yêu Yêu chết sững.

Rất nhanh, một suy nghĩ lướt qua đầu cô: Có trộm!

Cô sợ hãi, tim đập điên cuồng.

Cô đang nghĩ, nếu thật sự có trộm, lỡ như làm bị thương con của cô thì phải làm sao?

Cô lần sờ góc tường, lấy thêm một cây gậy đánh golf, là chiếc Diệp Uyên từng dùng. Lâm Yêu Yêu nắm chặt cây gậy trong tay. Nỗi sợ hãi ban đầu đã được thay thế bằng dũng khí. Chỉ cần nghĩ tới chuyện đứa bé có thể bị tổn thương, là cô lại tràn đầy sức mạnh.

Cô không cho phép bất kỳ ai làm hại tới đứa con trong bụng mình.

Cửa phòng bếp được cô từ từ đẩy ra.

Khi cái bóng cao lớn ấy đập vào mắt, Lâm Yêu Yêu bỗng chốc sững người!

Ngay sau đó, ngón tay cô buông lỏng.

“Keng” một tiếng, cây gậy rơi xuống đất.

Thanh âm ấy làm kinh động người đàn ông đang bận rộn.

Anh dừng lại, quay đầu.

Ánh mắt anh và người con gái ngoài cửa chạm phải nhau.

“Không...” Lâm Yêu Yêu không dám tin vào mắt mình, lùi về sau một bước. Cô lắc đầu, miệng lẩm bẩm: “Không thể nào...”

Cô đang nằm mơ!

Nhất định là như vậy!

Thật ra cô vẫn chưa tỉnh dậy.

Diệp Uyên như được bao bọc trong quầng sáng. Ánh nắng rực rỡ tỏa lan khắp gian bếp, khiến gương mặt anh càng thêm mờ ảo.

Anh nhìn Lâm Yêu Yêu ngoài cửa. Sau khi thấy vẻ thảng thốt trên gương mặt cô, anh bất giác mím môi cười.

Sau đó anh tháo tạp dề xuống, đi về phía cô.

Lâm Yêu Yêu quên cả lùi lại.

Cô giương mắt nhìn anh mỗi lúc lại gần mình thêm một chút.

Cho tới khi anh đứng trước mặt cô.

Ở một khoảng cách gần như vậy.

Gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh.

Diệp Uyên nhặt cây gậy dưới đất lên, cười cưng chiều: “Em định cầm thứ này đánh vỡ đầu ông xã của mình đấy à?”

Hô hấp của Lâm Yêu Yêu trở nên dồn dập, cô không nói được câu nào.

Đặt cây gậy sang một bên, Diệp Uyên giơ tay, chạm khẽ vào má cô.

Lâm Yêu Yêu kêu lên một tiếng theo phản xạ.

Một giây sau, cô được Diệp Uyên kéo vào lòng.

Cả người Lâm Yêu Yêu run lẩy bẩy.

“Yêu Yêu! Anh về rồi đây!” Anh khẽ để lại câu nói ấy bên tai cô.

Lâm Yêu Yêu lại càng run tợn.

Diệp Uyên càng ôm cô chặt hơn, khẽ cười: “Tối qua em đâu có sợ anh như vậy.”

Cô bất ngờ ngẩng đầu lên.

Diệp Uyên mỉm cười, hôn nhẹ lên môi cô, thì thầm đau xót: “Tối qua chính là anh, em không nằm mơ.”

Lâm Yêu Yêu há hốc miệng, run rẩy hỏi: “Diệp... Uyên?”

Nụ cười của anh càng lớn thêm. Anh ghé sát mũi mình vào mũi cô: “Anh đây!”

“Không... Không phải anh chết rồi sao?” Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay anh.

“Không, anh còn sống!” Anh dịu dàng nói.

Lâm Yêu Yêu nhìn anh, nhìn mãi, nhìn mãi. Bao nhiêu nước mắt sáng nay phải vất vả mới đè xuống được giờ trào dâng, tí tách rơi xuống.

Trái tim Diệp Uyên thắt lại vì cô. Anh một lần nữa cô ghì chặt lấy cô, dịu giọng vỗ về.

Nhưng tâm trạng của Lâm Yêu Yêu lập tức bùng nổ. Cô giơ tay, bắt đầu điên cuồng đánh Diệp Uyên rồi hét lớn: “Sao anh có thể như vậy chứ? Tại sao lại dọa em như vậy? Tại sao lại làm vậy? Em tưởng anh chết rồi! Tưởng anh chết rồi! Diệp Uyên, em hận anh chết đi được!”

Quyển 14 - Chương 596: Thật sự khiến người ta khó quên

Bao nhiêu tuyệt vọng, bao nỗi hoang mang, bao điều khó xử, trong khoảnh khắc này đều hóa thành gào khóc và hờn giận. Lâm Yêu Yêu khóc như một oán phụ, không phân biệt trắng đen. Thậm chí có thể nói cô gần như đã gào lên điên cuồng để biểu đạt hết bao đau khổ vẫn kìm nén những ngày qua, sau đó chuyển hóa thành phần nộ, trút hết cả vào Diệp Uyên.

Diệp Uyên đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, mặc cho cô đánh vào người mình như đánh một bao cát. Việc duy nhất anh có thể làm là ôm cô thật chặt.

“Anh đã đi đâu?” Tới khi thật sự thấm mệt, cuối cùng cô mới khóc ngất trong vòng tay Diệp Uyên, nghẹn ngào hỏi.

Diệp Uyên sợ tâm trạng của cô quá kích động mà làm bị thương đứa trẻ, bèn bế ngang người cô, đi thẳng vào phòng khách. Sau khi hai người ngồi xuống sofa, anh mới giải thích với cô: “Người chết trên chiếc xe đó không phải là anh. Khoảng thời gian này anh vẫn ở tại nhà Niên Bách Ngạn.”

Lâm Yêu Yêu tròn xoe đôi mắt đắm lệ nhìn anh.

Diệp Uyên ghé sát vào cô, dịu dàng hỏi nhỏ: “Em đã bình tĩnh lại chưa?”

Lâm Yêu Yêu nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy vậy, Diệp Uyên bèn kể lại tường tận mọi việc cho Lâm Yêu Yêu.

Trong cả quá trình ấy, Lâm Yêu Yêu luôn cuộn chặt tay lại. Sau khi nghe được chuyện chiếc xe phát nổ và Diệp Hạc Thành giết người diệt khẩu, đầu ngón tay cô sắp đâm sâu vào lòng bàn tay tới nơi.

Kể xong mọi chuyện, Diệp Uyên nhẹ nhàng kéo tay cô lại, mở từng ngón tay của cô ra: “Bây giờ tất cả mọi chuyện đều đã qua rồi!”

Lâm Yêu Yêu nhìn anh, rất lâu sau vẫn hỏi một cách không chắc chắn: “Em... thật sự không nằm mơ đấy chứ?”

Diệp Uyên nghe vậy, lập tức ghé sát mặt lại, hôn nhẹ lên môi cô.

Anh cười hỏi: “Có cảm nhận được không?”

Lâm Yêu Yêu ngây ngốc nhìn anh.

Diệp Uyên bèn áp thẳng mặt xuống, trao cô một nụ hôn dài. Rất lâu sau, anh mới buông ra. Anh lại hỏi: “Bây giờ thì sao?”

Gò má Lâm Yêu Yêu hơi đỏ, đôi mắt vừa kích động lại vừa e thẹn. Cô khẽ lắc đầu, nói: “Không biết!”

“Không biết?” Diệp Uyên nhướn mày, khóe môi cong lên một nụ cười xấu xa. Cả cơ thể của anh đè cô xuống sofa, bàn tay cũng bắt đầu trở nên thiếu nghiêm túc. Anh thì thầm: “Vậy anh sẽ giúp em làm ấm lại sự nhiệt tình tối qua.”

Lâm Yêu Yêu lập tức có phản ứng, vội đẩy anh ra. Đôi mắt sưng húp tỏ ra không vui, ngữ khí cũng có phần quở trách: “Sao con người anh lại như thế hả? Bác sỹ nói trong vòng ba tháng không được sinh

hoạt? Anh quên mất chuyện em có bầu rồi phải không?”

Diệp Uyên dính chặt lấy cô như một con sâu keo, ôm cô rất chặt:

“Sao anh quên được chứ? Thế nên tối qua anh mới nhẹ nhàng như vậy!”

Nghe xong, gương mặt Lâm Yêu Yêu càng đỏ bừng.

Anh xoay mặt cô lại, nghiêm túc nhìn cô: “Yêu Yêu!”

Lâm Yêu Yêu ngược mắt lên.

“Em rất buồn phải không? Vì nghe được tin anh chết?” Diệp Uyên hỏi rành mạch.

Bờ môi Lâm Yêu Yêu hơi động đậy nhưng cô không nói gì.

“Anh đã nghe Tiểu Diệp nói rồi, ngày nào em cũng khóc.” Diệp Uyên nhìn cô xót xa: “Em đã khóc vì anh.”

“Anh biết vậy mà vẫn còn giấu em?” Lâm Yêu Yêu ầm ức.

“Lần sau sẽ không thế nữa!”

“Còn có lần sau?” Lâm Yêu Yêu trừng đôi mắt long lanh nước, nhìn anh.

Thấy cô lại khóc, Diệp Uyên hoảng hốt, vội vàng xin lỗi: “Đúng đúng đúng! Không có lần sau nữa! Vợ yêu, đừng khóc nữa!”

“Làm gì có người chồng nào như anh chứ? Đã làm bố đến nơi rồi mà cư xử vẫn khiến người ta ghét như vậy!”

Diệp Uyên ghì chặt cô vào lòng: “Đều là lỗi của anh! Bà xã, anh sai rồi!”

“Lúc kết hôn, anh đã thề sẽ chăm sóc tốt cho em, anh chăm sóc cho em như thế sao?” Lâm Yêu Yêu nghiêng răng.

Nghe được câu ấy, lòng Diệp Uyên sững rờn. Anh kéo đầu cô lại, áp lên ngực mình, khẽ nói: “Bà xã ơi bà xã! Cả đời này anh sẽ làm trâu làm ngựa bù đắp lại cho em, không được sao?”

“Ai thèm!” Lâm Yêu Yêu phát một cái vào lưng anh.

Diệp Uyên bật cười, vòng tay càng thêm chắc chắn.

Rất lâu sau, anh hỏi: “Em nhớ anh phải không?”

Lâm Yêu Yêu im lặng.

Diệp Uyên nâng mặt cô lên, hỏi nhỏ: “Có nhớ anh không?”

“Còn lâu mới nhớ!” Lâm Yêu Yêu cố ý không nhìn anh.

“Còn nói không nhớ? Cứng miệng! Anh nghe thấy trong lòng em nói nhớ anh rồi.” Diệp Uyên mỉm cười.

Lâm Yêu Yêu nóng mặt, quay đi chỗ khác: “Kiêu căng!”

Diệp Uyên còn định nói gì đó thì đúng lúc ấy cửa phòng bật mở. Nguyễn Tuyết Mạn từ Ung Hòa Cung trở về, trong tay xách theo thức ăn mua ở siêu thị. Vừa vào cửa bà đã nhìn thấy hai người ngồi trên sofa.

Sau khi nhìn rõ người đàn ông ngồi trên ghế, Nguyễn Tuyết Mạn

ngắn người, sau đó hét lên một tiếng, thức ăn trong tay rơi cả xuống đất.

Diệp Uyên chẳng biết làm sao...

Tinh Thạch đang bị một thế lực thần bí thu mua hết cổ phiếu.

Đương nhiên đó là đánh giá của người bên ngoài.

Chỉ có một số ít người biết được, thế lực bí ẩn này rốt cuộc là người nào.

Mấy hôm nay, Tố Diệp ngại ngần không dám giáp mặt giáo sư Đình. Nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ cung kính, lễ phép của ông ấy đối với mẹ của Dương Nguyệt, cô lại càng cảm thấy chua xót trong lòng.

Không cần biết Đình Tư Thừa là hạng người gì thì trong mắt Tố Diệp, giáo sư Đình luôn là một người thanh cao. Vậy mà vì nghiên cứu, ông cũng không thể không khúm núm, khép nép.

Tuy rằng tình trạng của Dương Nguyệt đã thuyên giảm nhưng cô ấy vẫn nằm mơ như trước.

Mỗi lần tới chỗ của Tố Diệp, cô lại dốc hết sức có thể để giúp Dương Nguyệt giảm nhẹ áp lực tâm lý. Nhưng không hiểu sao, càng trị liệu lâu cho Dương Nguyệt, thời gian càng kéo dài, giấc mơ của cô lại càng trở nên kỳ lạ.

Lần nào cũng vậy.

Tố Diệp luôn mơ thấy cậu bé đó, nắm lấy tay cô, đi qua con ngõ dài.

Tận cùng của con ngõ chỉ có bóng đêm.

Ánh sao trên đỉnh đầu dường như cũng rất âm đạm.

Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân.

Còn có một số hình ảnh cô chưa từng mơ thấy.

Hình như không chỉ có một mình cô. Bị nhốt trong một căn phòng đa phần đều là trẻ con...

Cô còn thực sự mơ thấy lúc cùng Niên Bách Ngạn ở trấn Thiên Đăng.

Cô và anh bị ngăn cách bởi đám đông, đứng ở hai đầu con ngõ dài. Cái bóng cao lớn của anh bị kéo dài. Các cô gái xung quanh đều không nhìn được nhìn cả về phía anh. Khóe môi anh mỉm cười, trong mắt chỉ có mình cô.

Cảnh ấy luôn là khung cảnh đẹp nhất. Nếu cô có bản lĩnh như Dương Nguyệt, chắc hẳn đã vẽ nó lại.

Trấn Thiên Đăng.

Tổ Diệp nhớ lại tết Trung Nguyên năm ngoái, trên con thuyền ấy, khúc nhạc mà cô mơ hồ nghe được, chậm rãi mà huyền bí. Nhưng sau đó Lý Thánh Đan nói cho cô biết, khúc nhạc ấy cô đã từng nghe bên phòng của Phương Bội Lôi.

Sau này cô cũng không quá trăn trở về chuyện đó. Nhưng bây giờ nghĩ lại cô bỗng cảm thấy rất kỳ lạ.

“Bác sỹ Tố?”

Tố Diệp bất chợt bừng tỉnh, đối mặt là đôi mắt nghi hoặc của Dương Nguyệt.

“Chị không sao chứ?” Dương Nguyệt rất hiếm khi thấy cô bản thân nên không khỏi cảm thấy lạ lẫm.

Tố Diệp thu lại những suy nghĩ đang tung hoành trong đầu, kiềm chế cảm xúc, mỉm cười nói: “Không có gì! Thời gian trị liệu của em hôm nay hết rồi, lần sau nhớ tới đúng giờ nhé!”

Dương Nguyệt gật đầu rồi đứng dậy.

Khi gần ra tới cửa, cô ấy bỗng quay phắt lại hỏi Tố Diệp: “Bác sỹ Tố! Thật ra em luôn cảm thấy Hải Sinh thật sự tồn tại ở trên đời này.”

“Dương Nguyệt!” Tố Diệp khó xử.

“Em hiểu chị muốn em phân biệt rõ giấc mơ và hiện thực nhưng không hiểu vì sao em luôn cảm nhận được sự tồn tại của anh ấy.” Nói xong câu ấy Dương Nguyệt mới rời đi.

Tố Diệp ngồi trên ghế, suy nghĩ rất lâu.

Buổi chiều, khi Tố Diệp tới tìm Phương Bội Lôi, đúng lúc chị ta vừa chữa xong cho một khách hàng. Thấy Tố Diệp, chị ta hơi ngạc nhiên. Phải biết rằng hai người họ ngoại trừ những việc cần thiết trong công việc, nếu không chẳng ai bước chân vào văn phòng của ai. Dẫu sao thì họ cũng không quá thân thiết.

Tố Diệp đi thẳng vào vấn đề: “Trước đây có phải tôi đã từng nghe một bản nhạc ở phòng chị, trong lời bài hát có cầm ngọn đèn xanh,

con ngõ dài gì đó không?”

Phương Bội Lôi nhìn cô một cái, ánh mắt đó rất kỳ quặc.

Chị ta đứng dậy, rót cho hai người hai cốc cafe, một cốc đưa cho cô.

“Đã bao lâu cô không nghỉ ngơi rồi?” Phương Bội Lôi hỏi một vấn đề không đầu không cuối.

Tố Diệp đón lấy cafe, nhú mày nhìn chị ta với vẻ khó hiểu.

Phương Bội Lôi ngồi xuống, đối diện với cô, tao nhã gác chân phải lên chân trái. Đôi chân nhỏ nhắn dưới lớp váy ngắn trắng trẻo và sạch sẽ. Mùi nước hoa loại mới cùng đôi giày cao gót mũi nhọn vô cùng nổi bật.

“Hay là trí nhớ của cô thật sự như những gì bên ngoài đồn thổi... có vấn đề?” Dứt lời, chị ta cười khẩy uống một ngụm cafe, nhìn Tố Diệp.

Tố Diệp nghe mà chẳng hiểu chuyện gì. Cô đặt cốc cafe xuống mặt bàn: “Chị nói thế là có ý gì?”

Phương Bội Lôi khẽ nhướn mày: “Quên rồi à?”

Tố Diệp nhìn chị ta đầy cảnh giác.

Phương Bội Lôi lại cười khinh bỉ, đặt cốc nước xuống, đứng dậy, đi tới trước máy vi tính. Sau khi gõ mấy cái lên bàn phím, chị ta đứng dựa bên cạnh bàn, nhìn Tố Diệp.

Chẳng mấy chốc, trong loa phát lên một bài hát.

“Tam Hà dẫn dắt linh hồn, nước mắt đã chảy rơi

Châm lên ánh đèn xanh âm u le lói

Đi qua ngõ sâu dài vắng vẻ

Phẩy nhẹ vạt sương sáng sớm

Hỏi thăm kiếm tìm trong đêm tối

Ghé tới ngàn vạn cung điện tòa thành

Giấc mơ của kiếp trước...”

Ngón tay Tố Diệp chợt khựng lại.

Sau khi bài hát kết thúc, Phương Bội Lôi ấn nút tắt, rồi quay trở lại ngồi đối diện với cô, lười biếng hỏi: “Là bài này phải không?”

Tố Diệp gật đầu.

Phương Bội Lôi từ tốn nhấm nháp cafe: “Cộng cả lần này thì cô đã hỏi tôi ba lần rồi!”

“Hà?” Tố Diệp sửng sốt.

Phương Bội Lôi cũng lấy làm lạ: “Thật sự không nhớ gì sao? Cô đã chạy tới phòng làm việc hỏi tôi ba lần rồi.”

“Khi nào vậy?”

Cô... không nhớ gì cả!

Tố Diệp có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đập thình thịch, thình thịch, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

“Vào tầm này năm ngoái cô đã hỏi tôi một lần.” Phương Bội Lôi nhìn cô chăm chăm: “Còn một khoảng thời gian trước, có lẽ là khi Dương Nguyệt vừa tới chỗ cô trị liệu, cô cũng đã hỏi tôi một lần. Hôm nay là lần thứ ba rồi.”

Tim Tố Diệp không ngừng rút xuống. Đồng thời lúc này, cô bắt đầu mơ hồ cảm thấy sợ hãi.

Sao cô có thể quên được chứ?

Một chút ấn tượng cũng không có, cho dù là những ký ức vụn vặt.

Liệu có khi nào là Phương Bội Lôi nói dối không?

Nhưng nghĩ lại, chị ta cũng đâu cần phải làm vậy.

“Cô không sao chứ?” Phương Bội Lôi cảm thấy sắc mặt của cô không ổn.

Tố Diệp đứng dậy: “À! Tôi nhớ ra rồi. Không sao! Chỉ là tôi cảm thấy bài hát này hơi kỳ lạ thôi. Nó cứ vang lên trong đầu!”

Phương Bội Lôi nhún vai.

“Làm phiền chị rồi!” Tố Diệp định rời khỏi.

“Này...”

Phương Bội Lôi gọi giật cô lại.

Tố Diệp dừng bước, quay đầu nhìn chị ta.

Phương Bội Lôi mệt mỏi nói: “Nếu như cô thật sự cảm thấy mình có vấn đề lại không thể giải quyết được thì tôi có thể làm thôi miên giúp cô, giảm 30%!”

Tố Diệp cười nhạt: “Nếu có một ngày chị bị ác mộng quấy nhiễu cũng có thể tìm tôi, tôi giảm hẳn 40%!”

“Bác sỹ Tố! Chúng ta đều làm bác sỹ tâm lý, hiểu quá rõ có lúc ngay cả tâm trạng của bản thân cũng bị một trường hợp nào đó dẫn dắt và ảnh hưởng. Cô đừng có chữa trị cho Dương Nguyệt đến nỗi chính mình cũng có vấn đề đấy. Đây là lời nhắc nhở của tôi dành cho người cùng ngành.” Phương Bội Lôi cười khẩy: “Ông trời không yêu chiều cô đến thế đâu. Không có nhiều án của Dương Nguyệt để cứu lại cô đâu!”

Tố Diệp cong môi, từ tốn đáp: “Tôi nghĩ, dựa vào bản lĩnh của chị và bác sỹ Hà, e là tôi có vào bệnh viện tâm thần, nếu gặp phải một trường hợp như Dương Nguyệt, giáo sư Đinh vẫn phải mời tôi về thôi.”

“Tố Diệp! Cô đừng có ngậm máu phun người!” Phương Bội Lôi tức giận.

Nụ cười của Tố Diệp càng thêm đậm: “Làm bác sỹ tâm lý, tố chất tâm lý là rất quan trọng. Đừng kích động như thế!”

Dứt lời, cô xoay người bỏ đi.

Phương Bội Lôi giận đến tím tái mặt mày...

Buổi tối họ ra ngoài ăn cơm.

Niên Bách Ngạn vẫn tới đón cô về như mọi ngày, sau đó, anh lái xe tới một nhà hàng gần đường Nhật Đàm.

Ở đây người nước ngoài nhiều hơn người Trung Quốc, bên đường đại sứ quán cũng nhiều hơn nhà dân. Chỉ qua một ô cửa kính sát sàn, Tố Diệp cứ ngỡ mình đang ở nước ngoài.

Không gian ở nhà hàng này rất đẹp, quan trọng nhất là rất yên tĩnh.

Đây là kiểu không khí mà Niên Bách Ngạn rất thích.

Người dùng cơm không nhiều. Khoảng cách giữa bàn này và bàn kia cũng rất xa. Mặt bàn trải khăn trắng và bày hoa hồng trắng, đến cả ghế ngồi cũng một màu trắng, cùng ánh nến trắng đung đưa. Nếu không phải ánh đèn đường bên ngoài, người ta sẽ ngỡ mình đang dùng bữa tại biển Angean lãng mạn.

“Nghĩ gì vậy?” Niên Bách Ngạn lái xe nên không uống rượu. Trước mặt anh đặt một cốc nước. Phản chiếu ánh nến, ngón tay mảnh khảnh chống nhẹ lên mép ly cũng hừng một màu ánh sáng nhạt nhòa.

Tố Diệp hoàn hồn lại, nhìn Niên Bách Ngạn đối diện mình. Ánh nến nhào nặn cùng ánh đèn, khiến gương mặt anh trở nên không chân thực, hệt như gương mặt trong giấc mơ của cô. Cứ đung đưa rồi vỡ vụn.

Sau khi thu lại tâm tư của mình, cô khẽ cười: “Em đang nghĩ sao mình có thể quyến rũ được một người đàn ông đẹp trai như anh?”

Nghe thấy mấy lời trêu đùa của cô, bờ môi mỏng của Niên Bách Ngạn ẩn hiện một nụ cười, rất nhạt, rất khẽ, nhưng mang một sự cứng chiều rõ ràng. Anh giơ tay gấp thức ăn cho cô rồi nói: “Ăn nhiều một chút!”

“Cả anh và em trai đều di truyền từ bố à?” Tố Diệp ăn một miếng, bỗng nhớ lại bức ảnh lúc trước.

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ: “Chắc vậy!”

Lúc ăn cơm anh không thích nói chuyện, Tố Diệp biết chuyện này.

Cô cắn đũa, ngẫm nghĩ làm sao để tìm hiểu được chuyện bức ảnh.

Có một nhân viên phục vụ bước tới. Là một cô gái, có vẻ như là trưởng kíp. Cô ta dừng bước trước mặt Niên Bách Ngạn, hơi khom người, hỏi: “Thưa anh! Sao không thấy anh động đũa vào món này ạ? Vì ăn không được ngon miệng ạ?”

Những nhà hàng cao cấp luôn có sự điều tra.

Chỉ có điều, ánh mắt của cô trưởng kíp này quá nồng nhiệt rồi.

Niên Bách Ngạn đặt dao dĩa xuống, hỏi Tố Diệp: “Em thích ăn không?”

Trưởng kíp quay sang phía cô.

Tố Diệp khẽ lắc: “Cho hơi nhiều dầu một chút!”

Nghe xong, cô nhân viên mỉm cười lịch thiệp: “Dạ vâng! Phiền chị đợi một lát, tôi sẽ đổi cho chị một món khác.” Dứt lời, cô ta gọi người phục vụ khác tới bê món đó đi.

“Không cần đâu, đổi thành một món ngọt đi.” Tố Diệp nói.

“Dạ vâng!”

“Chồng à! Anh thích ăn món gì?” Tố Diệp nũng nịu nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Anh theo em!”

Tố Diệp cười rạng rỡ, tùy ý chọn một món ngọt.

Ánh mắt người trưởng kíp ngập tràn ngưỡng mộ. Cô ta vội vàng lệnh cho nhân viên sắp xếp.

Đợi người trưởng kíp đi khỏi, Niên Bách Ngạn khẽ cười hỏi: “Em thấy anh ăn đồ ngọt bao giờ thế?”

“Ăn món ngọt là chuyện nhỏ. Quan trọng là, em phải khiến mấy người phụ nữ nhòm ngó anh biết rằng em là vợ anh, để họ biết anh đã kết hôn rồi.” Tố Diệp nói với vẻ quang minh lỗi lạc.

Niên Bách Ngạn mỉm môi cười, rồi giơ giơ bàn tay trái lên: “Mọi người có mắt cả mà!”

“Cũng chưa chắc đâu! Cho dù anh có đeo nhẫn cưới, người ta chắc gì đã cho rằng anh đang ăn cơm với vợ.” Nói tới đây, cuối cùng Tố Diệp cũng đã tìm được cớ để đổi chủ đề: “Em chợt nghĩ, lúc bố chồng còn sống cũng đẹp trai như thế, mẹ chồng chắc là lo lắng lắm.”

Niên Bách Ngạn đặt phần thịt bò đã được cắt xong vào đĩa của cô, rồi nói: “Theo như anh biết thì bố chồng em chưa bao giờ khiến mẹ

chồng em lo lắng.”

“Bố đúng là người đàn ông tốt!”

“Anh cũng là người đàn ông tốt mà, tại em quá nhạy cảm thôi!” Niên Bách Ngạn có ý ám chỉ.

“Thời đại khác biệt, tạo ra những người phụ nữ khác biệt.” Tố Diệp khẽ cười, tươi như hoa trước mặt anh: “Anh yêu! Anh kể thêm nhiều chuyện của bố mẹ đi!”

“Chuyện của họ á? Có gì để kể đâu!”

“Thế nào là không có gì để kể?” Tố Diệp bất mãn, nhưng trong lòng thì đang hồi hộp. Có thể nhận ra trong nụ cười của Niên Bách Ngạn có chút bài xích: “Anh rất ít khi kể cho em nghe chuyện trước đây.”

Niên Bách Ngạn chỉ cười không nói.

Thấy vậy, Tố Diệp suy nghĩ: “Vậy thì... kể chuyện anh hồi nhỏ đi!”

“Em muốn nghe gì?” Niên Bách Ngạn cúi đầu gấp thức ăn, cười hỏi.

“Mấy chuyện vui vui, chắc chắn là có chứ!” Tố Diệp truy hỏi.

Niên Bách Ngạn vờ như đang suy tư rồi lắc đầu: “Không nhớ nữa!”

Tố Diệp nhướn mày: “Lừa em!”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn có phần khó xử: “Thật ra lúc nhỏ cuộc sống của anh rất đơn độc, cũng không có gì thú vị cả.”

“Anh chán thật đấy!” Tố Diệp lăm bắm: “Lúc nhỏ anh đâu có khó hiểu

như bây giờ.”

Bàn tay đang cầm đĩa của Niên Bách Ngạn chợt khựng lại. Anh ngược lên nhìn cô: “Làm sao em biết được lúc nhỏ anh thế nào?”

Tố Diệp uể oải đáp: “Em đã nhìn thấy ảnh anh hồi bé, đáng yêu chết đi được. Vừa nhìn đã biết là một đứa trẻ hoạt bát.”

Cô không ngược mắt nhìn anh thế nên cũng không nhìn thấy một sự cảnh giác lướt qua đôi mắt Niên Bách Ngạn, cùng với nét mặt hơi sững sờ trong giây lát khi anh nghe thấy cô nói câu đó.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới hỏi với vẻ điềm nhiên: “Em từng nhìn thấy ảnh anh hồi nhỏ?”

“Đúng vậy! Ở Sanlitun, trong cuốn album Bách Tiêu luôn đem theo người!” Lúc này Tố Diệp mới ngược mắt lên nhìn anh: “Anh chỉ có một tấm ảnh hồi nhỏ thôi sao?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô không rời mắt nhưng vẫn lặng im.

“Lúc nhỏ anh đẹp trai lắm mà, còn ảnh nào khác không? Bách Tiêu nói đều bị anh cất hết rồi!” Tố Diệp hỏi riết.

Niên Bách Ngạn có vẻ gượng gạo, nhưng vẫn che giấu rất tốt. Anh lãnh đạm nói: “Ảnh hồi nhỏ thì có gì để xem!”

“Thế rốt cuộc anh còn hay không?”

“Hết rồi!” Niên Bách Ngạn đáp rất tự nhiên.

Tố Diệp nhìn anh hồ nghi.

“Mau ăn cơm đi tiểu tổ tông, đừng hỏi đông hỏi tây nữa.” Niên Bách Ngạn dịu giọng khuyên nhủ.

Tố Diệp không hỏi nữa mà cúi đầu ăn.

Nhưng trống lòng lại đang đồn dập.

Ai cũng có quá khứ, nhưng quá khứ của Niên Bách Ngạn cô lại biết rất ít. Trước đây cô không hỏi, nhưng bây giờ cô hỏi, anh lại tuyệt nhiên không nói. Rốt cuộc là vì sao?

Hay những gì anh từng trải qua khiến anh giữ kín như bưng?

Tố Diệp càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ...

Chớp mắt thứ hai đã lại tới.

Ngày bắt đầu phiên giao dịch.

Không còn cái thoải mái của những ngày cuối tuần. Bực bội, phiền phức lại một lần nữa trù lên thành phố Bắc Kinh.

Cổ phiếu của Tinh Thạch được thu mua với mức độ cao nhất. Tất cả mọi người lại bắt đầu quan sát. Rất nhiều nhà báo cũng nhận ra điều bất thường, tranh nhau viết bài về hiện tượng này.

Ngày hôm ấy, Niên Bách Ngạn đưa Tố Diệp đi làm. Sau khi về nhà, anh phát hiện một chiếc hộp trước cửa, bên trên có dòng chữ: Niên Bách Ngạn tự tay mở.

Nét chữ này anh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Niên Bách Ngạn không đỗ xe xuống tầng hầm, mà đứng ở trước cửa rất lâu. Anh nhìn hình ảnh mình trên chiếc hộp. Có một tia sáng rực rỡ lướt qua mắt, khiến anh nhức nhối.

Anh vẫn đang chờ đợi, chờ đợi xem liệu đối phương có hành động kế tiếp hay không.

Xem ra đối phương nắm rõ hành tung của anh trong lòng bàn tay, nếu không sao lại biết anh đưa Tố Diệp đi làm rồi sẽ về nhà?

Niên Bách Ngạn cau mày rất sâu, cúi người nhặt chiếc hộp lên rồi đi vào cửa, ôm chiếc hộp vào phòng sách.

Trên máy tính là tình hình giao dịch cổ phiếu của Tinh Thạch. Một biểu đồ chi chít, nhằng nhịt.

Anh nhìn chiếc hộp chăm chăm, rất lâu sau mới từ từ mở ra.

Bên trong có một bì thư bằng giấy dai rất lớn, cầm lên tay cũng rất nặng.

Niên Bách Ngạn cầm lên, mở bì thư ra. Không còn là mảnh giấy nữa mà là một xấp ảnh dày cộp!

Anh bàng hoàng, rút một bức ở trong ra.

Nhưng chỉ mới nhìn cái đầu tiên, anh đã đứng bật dậy, cả người kinh hãi!

Một giây sau, anh đổ tất cả ảnh trong bì thư ra ngoài. Trong phút chốc, vô vàn những nội dung trong đó ngập tràn đôi mắt anh. Anh thảng thốt, sau đó gần như nổi khùng!

Điện thoại đột ngột vang lên vào lúc này, thời gian nắm bắt vô cùng chuẩn xác.

Niên Bách Ngạn liếc nhìn, là một dãy số xa lạ.

Anh khẽ nheo mắt lại rồi bắt máy.

Đầu kia là một giọng nói đã được xử lý qua máy móc, réo rắt, lạnh giá, còn mang theo một nụ cười mỉa mai: “Tổng giám đốc Niên! Cơ thể của vợ cậu thật là khiến người ta khó quên...”

Quyển 14 - Chương 597: Tình nguyện được đau thay cô

Ảnh la liệt khắp mặt bàn.

Nhân vật chính chỉ có một.

Cả cơ thể bé nhỏ đang co quắp lại. Mỗi một vết thương đều rất rõ nét. Cổ tay non nớt bị dây thừng thô trói chặt. Mất cả chân nhỏ xíu cũng đã tím bầm lại. Mỗi một bức ảnh lại được chụp ở một góc độ khác nhau. Điều duy nhất không đổi chính là đôi mắt ngây dại của đứa bé trên ảnh cùng một cơ thể đầm đìa máu.

Từng bức, từng bức như từng lưỡi dao cắm thẳng vào trái tim Niên Bách Ngạn, sau đó chuôi dao được xoay đi vùn lại, lãng trí con tim đã bị thương của anh thêm ngàn lần, vạn lần.

Đau khổ là không đủ để nói lên cảm nhận của anh.

Anh phẫn uất, kinh hoàng, thậm chí còn có một sự kích động muốn giết người mãnh liệt!

“Rốt cuộc ông là ai?” Niên Bách Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Một bàn tay anh đã cuộn chặt lại. Những mạch máu trên mu bàn tay gò lên, ngoằn ngoèo uốn lượn. Nhiệt độ nơi đáy mắt đã lạnh tới cực điểm. Gương mặt tuấn tú giờ như phủ một lớp sương buốt giá.

Đầu kia điện thoại vang lên tiếng cười chói tai: “Tao là ai ư? Bao nhiêu năm trôi qua, ngay bản thân tao còn chẳng biết mình là ai nữa

rồi? Cũng nhờ có nhà họ Niên các người mà tao phải sống cuộc đời người không ra người, ma chẳng ra ma. Cứ coi như tao là người tới đòi nợ nhà họ Niên đi!”

“Ông muốn đòi nợ gì?” Từng khớp ngón tay của Niên Bách Ngạn kêu lên răng rắc.

“Nợ máu!” Người đó lạnh lùng đáp.

Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt lại.

“Mày nhìn thấy ảnh rồi chứ?” Hấn ta cười khẩy: “Nếu tao nhớ không nhầm, thì đứa bé trong bức ảnh chính là vợ mày, Tố Diệp. Mới có hơn bốn tuổi mà đã xinh xắn, “tươi ngon” như vậy rồi. À đúng, mày cũng từng gặp mà! Có phải đẹp lắm không hả? Da dẻ trắng trẻo, mềm mại...”

“Đủ rồi!” Giọng Niên Bách Ngạn lạnh như băng.

“Tao đang khen vợ mày đấy, tổng giám đốc Niên!” Hấn ta có vẻ chẳng biết sợ là gì: “Tuổi còn nhỏ mà đã xinh xắn như vậy, quả nhiên lớn lên vẫn rất xinh đẹp. Thật là đáng tiếc, nếu có thể nếm thử cơ thể vợ mày khi đã trưởng thành, mùi vị sẽ càng hoàn hảo. Tổng giám đốc Niên! Hời cho mày rồi đấy!”

Niên Bách Ngạn nhìn cơ thể bé nhỏ chảy đầy máu trong ảnh, nỗi đau kịch liệt trong lồng ngực ánh lên qua đôi mắt. Anh cảm thấy mỗi một nhịp thở đều trở nên buốt nhói, khó khăn. Anh cất giọng băng giá, hỏi rành mạch: “Ông chạm vào cô ấy?”

“Tổng giám đốc Niên quá đề cao rồi. Tao đâu có tốt số đến vậy. Năm đó cùng lắm chỉ lén chụp mấy kiểu ảnh mà thôi. Có người khác được ăn ngon. Có trách thì trách vợ mày bé tí đã đáng yêu, khiến người ta

thích.” Hấn ta cười hiểm ác: “Cả một đám trẻ con như thế, có mỗi vợ mày là khiến người ta vui vẻ. Cơ thể bé xíu mà cũng ép ra nước được. Khiến người kia năm đó không thể ngừng lại được, vừa chơi còn vừa khen vợ mày là quả đào mật đấy.”

Tiếng cười trong điện thoại đinh tai vô cùng, như từng chiếc kim sắt chọc vào màng nhĩ Niên Bách Ngạn. Cả cơ thể cao lớn của anh chợt lão đảo, bàn tay đang nắm chặt điện thoại cũng trở nên run rẩy.

Rất lâu sau, anh mới lên tiếng: “Rốt cuộc ông muốn thế nào?”

“Đơn giản thôi!” Kẻ đó nói: “Tao biết chỉ cần hôm nay mày tiếp tục kế hoạch thì sẽ lập tức thu mua Tinh Thạch. Nhưng làm người vẫn nên nhìn về đằng sau, đúng không? Mày là người thông minh, tuyệt đối không muốn vì lợi ích trước mắt mà ảnh hưởng tới những thứ mày muốn bảo vệ chứ? Yêu cầu của tao rất đơn giản, đối với mày mà nói dễ như trở bàn tay. Đó là mày phải lập tức dừng việc thu mua Tinh Thạch.”

Gương mặt Niên Bách Ngạn chết sững.

“Nói cách khác, tao muốn mày cho Vincent leo cây.” Hấn ta hăm dọa: “Mày cầm tiền của Vincent, tiêu tiền của Vincent, nhưng tao không hy vọng mày làm việc cho ông ta.”

Niên Bách Ngạn nhìn chăm chăm vào biểu đồ tăng giảm của giá cổ phiếu. Con số trên đó đang không ngừng nhảy nhót.

Anh sa sầm mặt lại: “Ông muốn mang chuyện này ra uy hiếp tôi? Đã từng ước lượng xem gan mình to đến mức nào hay chưa?”

“Những người trên thương trường có ai không biết tổng giám đốc Niên là người không chịu để ai uy hiếp bao giờ. Phàm những kẻ uy

hiếp mày đều không có kết cục tốt đẹp. Nhưng tao thì khác.” Hấn ta từ tốn nói: “Tao có những bức ảnh này đồng nghĩa với việc nắm được thóp của mày. Còn nữa, tao biết được bí mật của mày cũng có nghĩa điểm yếu của mày tao đều biết hết. Tôi vẫn chưa ngu xuẩn tới mức điều võ giương oai sẽ đối chọi lại mày nếu không có khả năng. Giống như bây giờ mới thú vị, phải không nào?”

Niên Bách Ngạn nhìn chằm chằm vào đồng ảnh trên bàn, sắc mặt không còn một chút ấm áp.

“Nói thế này đi! Chuyện của nhà họ Niên năm xưa như thế nào, tao nắm rõ trong lòng bàn tay. Nhắc mày một câu, Tố Diệp chính là một cô bé trong đám trẻ con khi ấy. Làm thế nào là quyền quyết định ở mày. Phải xem mày cần giang sơn hay cần người đẹp rồi. À, đương nhiên! Mày vẫn có thể tiếp tục thu mua Tinh Thạch. Vậy thì tao dám bảo đảm, một giây sau thôi, người người ở khắp mọi nơi đều sẽ biết chuyện của vợ mày hồi nhỏ. Quan trọng hơn nữa là, chuyện của nhà họ Niên các người, đặc biệt là ông bố của mày cũng sẽ bị bại lộ.”

“Đúng là gan ông to quá rồi, dám uy hiếp Niên Bách Ngạn này ông là người đầu tiên.” Niên Bách Ngạn kiềm chế giận dữ, cố gắng giữ cho giọng nói bình thản.

“Hết cách thôi! Tao chỉ muốn tìm một người chia sẻ nỗi khổ mà tao đã phải chịu đựng thôi. Nói trắng ra, tao muốn dồn mày vào chỗ chết. À không, không hẳn là dồn vào chỗ chết, mà khiến mày sống không bằng chết.” Hấn ta cười ha ha: “Tao và Vincent không thù không oán, nhưng tao lại muốn mượn tay ông ta để chơi mày, làm cho mày không còn chỗ dung thân trong ngành này nữa. Tao muốn khiến mày sống như một phế nhân! Ai bảo mày là con trai của Niên Quý? Giờ hấn ta chết rồi, thì món nợ của hấn ta, con trai sẽ phải trả thay. Tao không sợ mày tìm được tao, thế nên tao mới tìm tới Kỷ Đông Nham. Cũng may, tao kiếm được một khoản tiền lớn từ chỗ cậu ta, ăn uống

không còn là vấn đề. Hoan nghênh mày tìm tới tao bất kỳ lúc nào, bởi vì cho dù mày có tìm được tao cũng chẳng ích gì!”

Niên Bách Ngạn hần học nói: “Vậy thì tốt nhất là ông hãy cầu Trời khấn Phật đừng để tôi tìm ra ông, nếu không, tôi sẽ giết chết ông!”

“Trước khi giết tao hãy nhìn rõ tình hình của mình đi đã.” Hần ta dường như không sợ bị uy hiếp: “Không cần biết ai ở trong bóng tối, ai ở ngoài ánh sáng. Sự thật là giờ mày đang lâm vào thế bất lợi, trừ phi mày bất chấp tất cả. Nhưng với tính cách của mày chắc là không làm thế được, phải không? Haha, tổng giám đốc Niên! Nếu hôm nay để tao nhìn thấy tin tức mày đã mua Tinh Thạch, vậy thì đừng trách tao tung tin cho cánh nhà báo. Nhân lúc bây giờ vẫn còn chút thời gian, tao sẽ thưởng thức cơ thể vợ mày một chút!”

Dứt lời, hần ta cười vang rồi đập máy.

Niên Bách Ngạn suýt nữa thì bóp nát điện thoại.

Hai tay anh chống lên mép bàn, cả sống lưng cứng đờ đến đóng băng, dán mắt vào từng bức ảnh trên mặt bàn. Mỗi lần nhìn, máu trong tim lại đầm đìa chảy, lan tỏa nỗi đau ra tận đôi mắt.

Cứ như vậy, anh đứng đờ người hơn mười phút.

Cả cơ thể ngã ngời xuống ghế sofa. Bàn tay lớn thò ra, nhặt từng bức ảnh lên, sau đó, nắm chặt. Chúng bị nắm chặt, nát vụn trong lòng bàn tay anh.

Anh chưa từng cảm thấy bất lực như thế này. Tuy rằng anh đã lường trước sẽ có người lấy chuyện của nhà họ Niên ra để uy hiếp anh. Nhưng anh không thể nào ngờ trong chuyện này còn có Tố Diệp!

Ảnh dường như đã bị anh xé nát từng tấm, rồi đốt rụi.

Nhưng nỗi đau trong lòng lại bất ngờ lan tràn theo từng ngọn lửa liếm lên từng bức ảnh.

Anh không thể để Tố Diệp phải chịu tổn thương nữa, tuyệt đối không thể.

Biểu đồ trên màn hình máy tính nhanh chóng có sự thay đổi. Điện thoại lại vang lên.

Anh nghe máy. Là Vincent.

“Bách Ngạn! Cậu đang làm cái trò gì thế? Tại sao vẫn chưa thu mua toàn bộ? Thời gian sắp tới rồi. Tôi đang đợi để được chia lợi nhuận đấy.”

Niên Bách Ngạn bực bội dập điện thoại.

Khi điện thoại vang lên lần nữa, anh tắt máy luôn.

Từng giây từng phút trôi qua.

Đối với những người phải giành giật từng giây từng phút trên thị trường cổ phiếu, thời gian là vàng bạc.

Niên Bách Ngạn nhìn trân trân vào màn hình máy tính, trong đầu lại chỉ hiện lên những bức ảnh kia. Dường như anh nhìn thấy cảnh tượng ấy, cảnh tượng khiến anh phẫn nộ nhưng vẫn lực bất tòng tâm!

Khi thời gian trôi tới những khoảnh khắc cuối cùng, anh bất ngờ ấn nút bàn phím.

Anh đã bỏ cuộc.

Từ bỏ kế hoạch thu mua toàn bộ Tinh Thạch.

Lần từ bỏ này cũng có nghĩa anh sẽ không còn quyền can dự vào tất cả mọi việc của Tinh Thạch.

Lần từ bỏ này cũng có nghĩa là Vincent sẽ nổi cơn thịnh nộ. Và Niên Bách Ngạn anh cũng sẽ phải đối mặt với tình thế khó khăn nhất.

Nhưng... không còn cách nào khác!

Ít nhất thì giờ phút này đây, Niên Bách Ngạn không thể không làm theo ý của đối phương.

Đối phương nắm rõ mọi thứ của anh trong lòng bàn tay. Không những biết được tung tích của anh mà còn hiểu rõ hôm nay anh sẽ thu mua toàn bộ Tinh Thạch. Thế nên, hẳn ta mới gửi đồng ảnh đó tới cho anh trong thời khắc quan trọng nhất, rồi gọi một cuộc điện thoại như vậy. Mục đích chính là không để anh có thời gian phản công.

Không sai, hẳn ta thắng rồi!

Nhưng Niên Bách Ngạn thề rằng, kể hôm nay đã dám uy hiếp anh, sau này ắt sẽ phải trả giá gấp ngàn lần, vạn lần...

Ánh nắng ngoài cửa sổ bị mây đen che kín.

Sau lập thu, dường như trời cũng mưa nhiều hơn, thời tiết cũng trở

nên thất thường.

Đường phố sau buổi trưa cũng khá thông thoáng.

Chỉ có điều, thời tiết này khiến con người ta bức bối, hít thở cũng trở nên khó nhọc.

Niên Bách Ngạn lái xe, đi một mạch tới khu Đông Tây. Khi sắp tới cửa nhà cậu Tố Đông, anh dừng xe bên lề đường.

Anh tắt máy, nhưng không xuống xe ngay.

Ở chân trời phía xa, đùn lên một đám mây đen, rồi đè chặt tại đó, như một viên đá tảng khiến người ta thấy chướng mắt.

Hạ cửa xe xuống, Niên Bách Ngạn châm một điếu thuốc. Nhưng ngón tay kẹp điếu thuốc lại run lên một cách khó kiểm soát. Anh thử đổi sang tay còn lại nhưng cũng chẳng tác dụng gì.

Làn khói nồng nặc được nhả từ miệng anh, làm mờ cả gương mặt và bóng râm đôi mắt anh.

Chiếc xe đỗ phía dưới cây hòe um tùm.

Mây đen nổi gió, gió thổi qua từng cành cây. Lá hòe bắt đầu rụng là tả, khẽ rải lên khắp mui xe.

Có mấy chiếc lá trượt qua mu bàn tay Niên Bách Ngạn rồi lại bị gió cuốn đi thật xa.

Niên Bách Ngạn nhớ lại Tố Diệp từng kể: Hồi bé em thích nhất là được ngồi hóng mát dưới cây hòe... Cậu em có một chiếc quạt nan lớn. Lúc nhỏ em cảm thấy nó là vị cứu tinh của mình...

Lúc nhỏ!

Tuổi thơ của cô...

Ngón tay Niên Bách Ngạn bỗng run lên dữ dội, nhất thời không vững, nửa điều thuốc cháy dở rơi bộp xuống đất.

Anh cảm thấy lồng ngực đau thắt, như có hai cái móc câu kéo trái kéo phải, để lại một trái tim đầm đìa máu tươi.

Nếu nỗi đau này có thể thay thế cho chuyện Tố Diệp đã từng trải qua hồi nhỏ, vậy thì anh tình nguyện chấp nhận.

Anh rút ví ra, lật mở.

Tố Diệp bên trong cười tươi như hoa. Lúc nhỏ cô như một cô công chúa dễ thương. Phải, cô chính là công chúa. Đôi mắt to tròn, mái tóc suôn dài, nét mặt ngoan ngoãn và một nụ cười ngọt ngào. Từ nhỏ cô đã đáng yêu, đẹp đến nỗi người ta không thể rời mắt.

Niên Bách Ngạn giong tay ra.

Ngón tay mảnh khảnh vẫn còn đang run. Anh vuốt nhẹ lên hình ảnh bé nhỏ trên bức ảnh. Nhưng trong đầu lại hiện về từng bức ảnh đầy máu lúc trước. Bên tai anh dường như còn vang lên tiếng cô giãy giụa, gào thét trong hoảng sợ. Cô không thể cự quạ, chỉ còn biết dùng thanh âm ấy để bảo vệ mình. Nhưng cô vẫn không thể chạy thoát, không thoát được...

Niên Bách Ngạn cắn phần!

Anh chỉ muốn lập tức tìm ra kẻ đó rồi phanh thây kẻ đã làm hại Tố Diệp thành ngàn mảnh!

Mẹ kiếp!

Cô ấy mới chỉ là một đứa trẻ thôi.

Niên Bách Ngạn gấp ví tiền lại, siết chặt vô lăng, gần như muốn bóp nát nó.

Cứ như vậy, anh ngồi trên xe gần một tiếng đồng hồ.

Anh mở cửa, khi xuống xe, bước chân có phần loạng choạng.

Phương Tiểu Bình ra mở cửa.

Sau khi thấy Niên Bách Ngạn, bà mừng rỡ hỏi: “Sao có mình con tới vậy? Tiểu Diệp đâu rồi? Tối nay ở đây ăn cơm nhé, vừa hay hôm nay cậu con cũng không ra võ quán, bảo ông ấy đi mua thức ăn.”

Vừa nói bà vừa nhường đường cho anh đi vào.

Tâm trạng Niên Bách Ngạn đang rối bời, cũng chẳng còn tâm trạng chào hỏi qua quýt, mà cứ thế đi thẳng vào nhà.

Đợi anh ngồi xuống rồi, Phương Tiểu Bình mới nhận ra gương mặt anh tái nhợt đến dọa người, một chút ý cười trên gương mặt cũng không có. Một nét mặt vốn dĩ đã đủ nghiêm túc, giờ trông lại càng lạnh lùng đến rùng mình.

Phương Tiểu Bình lo lắng hỏi: “Con sao thế?”

Niên Bách Ngạn ngẩng đầu lên nhìn bà, trong lòng có bao nhiêu điều

muốn nói nhưng lại chẳng thể thốt ra chữ nào.

Phương Tiểu Bình thấy tình hình không ổn, vội lên tiếng: “Ông Tố! Ông mau ra đây nào!”

Tố Đông đang ở trong nhà vệ sinh. Thấy Phương Tiểu Bình gọi to bèn đáp lại một tiếng. Một tiếng xả nước vang lên, rồi ngay lập tức cánh cửa bật mở.

“Ô, Bách Ngạn tới đó hả? Vừa hay, hôm nay chúng ta uống vài chén.”

Niên Bách Ngạn lặng im.

“Ông ấy à, cả ngày chỉ biết tới uống rượu thôi.” Phương Tiểu Bình ra hiệu bằng mắt cho Tố Đông.

Tố Đông cũng thấy Niên Bách Ngạn có vẻ bất thường bèn ngồi xuống hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc rất lâu mới lên tiếng: “Cậu, mợ! Có những chuyện, con hy vọng cậu mợ có thể nói rõ ràng cho con biết.”

Cả Tố Đông và Phương Tiểu Bình đều ngẩn ra.

Từ trước tới nay, Niên Bách Ngạn đối với họ vẫn luôn khách sáo. Sau khi lấy Tố Diệp, anh càng đối xử với cậu mợ như người thân trong nhà. Cho dù lúc trước Tố Đông đã từng dùng kiếm chĩa vào anh một lần, Niên Bách Ngạn cũng không trở mặt, nổi nóng, từ đầu tới cuối luôn giữ thái độ kính trọng và nhã nhặn của con cháu đối với bề trên.

Nhưng hôm nay, ngữ khí của Niên Bách Ngạn rõ ràng toát ra sự ép

buộc, giống như một mệnh lệnh.

Kiểu nói này ngược lại khiến Tố Đông và Phương Tiểu Bình nhất thời cũng cảm thấy khó xử.

Vẫn là Tố Đông lên tiếng: “Có chuyện gì con cứ hỏi.”

Phương Tiểu Bình cũng gật đầu rồi kéo một cái ghế, ngồi xuống bên cạnh, rót một tách trà cho Niên Bách Ngạn.

Nước trà phảng phất mùi thơm dịu nhẹ.

Nhưng Niên Bách Ngạn không còn tâm trạng thưởng trà. Ánh mắt anh cô đơn và đau đớn. Rất lâu sau, anh hỏi: “Con muốn biết, năm Diệp Diệp bốn tuổi đã xảy ra chuyện gì.”

“Cạch” một tiếng.

Là Tố Đông chạm vào chén trà. Nước trà nóng bỏng bắn lên mu bàn tay ông.

Phương Tiểu Bình kêu lên một tiếng, không biết là vì lời nói của Niên Bách Ngạn hay vì việc Tố Đông làm đổ tách trà. Bà vội vàng lấy giấy ăn tới lau sạch bàn uống nước. Nhưng có thể nhận ra, thần sắc của bà đã bắt đầu hoảng loạn rồi.

Niên Bách Ngạn im lặng quan sát hai người trước mặt, nhưng một bàn tay đã cuộn chặt lại thành nắm đấm.

Anh hy vọng họ nói rằng chẳng có chuyện gì xảy ra cả, hoặc là để anh biết mấy tấm ảnh đó là giả, tất cả đều là giả!

Nhưng phản ứng của Tố Đông và Phương Tiểu Bình đã khiến con

tim anh như rơi xuống vực sâu muôn trượng.

“Năm đó... đã xảy ra chuyện gì?” Anh cố gắng để giọng mình bình tĩnh trở lại nhưng trong lòng ngực như ẩn chứa một con sóng dữ. Nếu không cố đè thấp giọng xuống, anh sợ mình sẽ nóng nảy mà phát điên.

Phương Tiểu Bình ập a ập ứng.

Tay Tố Đông không vấn đề gì, chỉ có mu bàn tay đỏ ửng lên. Ông không đứng dậy lấy đá lạnh chườm mà im lặng rất lâu, giả vờ hỏi như không có chuyện gì: “Cái gì mà bốn tuổi xảy ra chuyện gì? Bách Ngạn! Con nghe thấy người khác nói gì rồi sao?”

Niên Bách Ngạn ngược mắt nhìn Tố Đông, nghiêng răng: “Cậu! Nói cho con biết sự thật đi!”

Tố Đông hoảng hốt vì ánh mắt của anh, trong lòng bỗng dâng lên một dự cảm chẳng lành. Mồm miệng ông cứ há hốc. Niên Bách Ngạn nhìn sang vợ Phương Tiểu Bình: “Mợ!”

Phương Tiểu Bình không dám nhìn thẳng vào mắt anh, hoảng loạn quay đi, nhìn sang Tố Đông.

Tố Đông cũng là người thông minh. Thấy biểu cảm của Niên Bách Ngạn, cũng đoán ra chắc là anh ít nhiều đã biết chuyện gì đó. Ông suy nghĩ rồi nói: “Thật ra... năm bốn tuổi, Tố Diệp từng đi lạc.”

Niên Bách Ngạn nghe thấy tiếng trái tim mình rung lên một nhịp. Tuy rằng đã biết chân tướng, nhưng nó vẫn đau như bị khoét thịt.

“Sau đó thì sao ạ?”

“Sau đó...” Tố Đông ngẫm nghĩ: “Lúc ấy nó bị người ta lừa bắt, sau này cũng may đã được gia đình tìm thấy. Tiểu Diệp cũng có sợ hãi. Về sau cậu mợ tuyệt nhiên không nhắc chuyện này trước mặt nó nữa. Nó cũng từng hỏi cậu mợ, nhưng cậu mợ chỉ nói nó bị đi lạc, không nói là nó bị mấy kẻ buôn người lừa bắt đi.”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn cực kỳ bức bối. Anh đập rầm một cái lên bàn uống nước, quát: “Cậu mợ! Con muốn nghe sự thật!”

Phương Tiểu Bình giật nảy mình.

Tố Đông cũng hết hồn vì dáng vẻ của Niên Bách Ngạn. Thấy sắc mặt anh giá lạnh, tim ông cũng lạnh đi quá nửa.

“Bách Ngạn à! Con... nghe được chuyện gì rồi sao?”

Niên Bách Ngạn cúi đầu, răng va vào nhau ken két: “Năm đó người tới sở cảnh sát đón Diệp Diệp về nhà chính là cậu và mợ, cậu mợ không thể nào không biết đã xảy ra chuyện gì. Lúc đó cô ấy đã hấp hối rồi phải không? Cô ấy đã nằm trong bệnh viện bao lâu? Khi tỉnh lại, cô ấy có đau không? Cô ấy có...” Nói tới đây, anh nghẹn lại, không nói tiếp được nữa.

Phương Tiểu Bình kinh hoàng nhìn Niên Bách Ngạn, nhìn mãi, nhìn mãi, nước mắt chợt tuôn trào. Bà nói với thanh âm run rẩy: “Con... Làm sao con biết...”

Tố Đông cũng không dám tin.

Niên Bách Ngạn ngược lên. Trong đôi mắt anh chỉ còn lại nét mệt mỏi và bất lực hiện rõ, cả giọng nói của anh cũng vậy: “Thế nên, cậu mợ vẫn không định nói thật với con ư?”

Phương Tiểu Bình ôm miệng, nước mắt đã không kìm lại được nữa.

“Con hiểu...” Niên Bách Ngạn khản giọng: “Nhớ lại sự thật sẽ rất đau khổ. Nhưng con là chồng của Tố Diệp. Con có quyền được biết tất cả những chuyện đã xảy ra.”

Tố Đông cũng hiểu đạo lý này, mà ông cũng đã nhận ra được từ nét mặt của Niên Bách Ngạn. Những gì anh biết không hề ít. Ông thở dài nặng nề, nói một cách khó khăn: “Được! Cậu sẽ kể hết!”

“Ông Tố!” Phương Tiểu Bình lắc đầu nguầy nguậy.

“Sớm muộn cũng phải nói thôi. Bách Ngạn nó nói đúng. Nó là chồng của Tiểu Diệp. Chuyện này nếu chúng ta còn tiếp tục giấu nó, thì chúng ta thật không phải người.” Tố Đông khuyên nhủ Phương Tiểu Bình.

Phương Tiểu Bình không chịu đựng nổi nữa, khóc lóc chạy vào phòng.

Ngón tay của Tố Đông cũng run lên, cầm bình trà cũng cầm không vững. Ông muốn rót trà nhưng không còn một chút sức lực nào.

“Năm ấy Tố Diệp bốn tuổi. Nói chính xác hơn, vào lúc nó sắp đón sinh nhật tuổi thứ năm thì đã bị người ta lừa bắt đi mất.” Tố Đông nói một cách chậm rãi, có thể là ông đang từ từ hóa giải nỗi đau trong lòng: “Sau này cậu mợ mới biết những kẻ bắt Tiểu Diệp đi làm đám buôn ma túy. Chúng nó còn bắt rất nhiều trẻ con, lợi dụng lũ nhỏ để vận chuyển ma túy cho chúng.”

Ánh sáng trong đôi mắt Niên Bách Ngạn rung động. Đau khổ lan tràn.

Tố Đông từ từ kể lại những gì đã xảy ra năm ấy...

...

Năm đó, Tố Diệp mới hơn bốn tuổi. Giống như những đứa bé chạc tuổi đó của các gia đình hàng xóm, cô cũng đáng yêu, cũng hoạt bát, và còn có phần nghịch ngợm. Trẻ con đứa nào cũng ngoan ngoãn, nhất là Tố Diệp. Cô biết chuyện của bố và mẹ, cũng biết bố còn một gia đình khác. Thật ra cô rất nhớ bố nhưng ngoài miệng không bao giờ nói ra.

Từ nhỏ Tố Diệp đã được thừa hưởng nét đẹp của Tố Thu. Mà ngay cả bố cô, Diệp Hạc Phong, cũng là một người đàn ông tuấn tú. Nghĩ cũng đủ biết, lúc ấy Tố Diệp là một bé gái xinh xắn điển hình.

Ở Bắc Kinh, chỉ cần xem tin tức thương mại là có thể nhìn thấy tin của Diệp Hạc Phong. Tố Thu ngày nào cũng rửa mặt bằng nước mắt. Đương nhiên, ở trước mặt Tố Diệp, bà vẫn luôn rất kiên cường, không bao giờ khóc, cũng không nói xấu một câu nào về Diệp Hạc Phong. Mỗi lần Tố Diệp hỏi Tố Thu bố là người thế nào, Tố Thu lại nói với cô: Bố con là một người rất thành công, rất thành công, là người lợi hại nhất trên đời!

Trẻ con đứa nào cũng mang trong mình sự sùng bái người bố. Tố Diệp cũng không ngoại lệ.

Lúc đó, Diệp Hạc Phong vẫn còn thi thoảng lén tới thăm hai mẹ con họ. Cho tới một lần bị Tố Thu phát hiện ra, lúc ấy Diệp Hạc Phong đang ở ngoài nhà trẻ chơi đùa rất vui vẻ với Tố Diệp. Diệp Hạc Phong đón Tố Diệp tan học. Cô được bố bế trong lòng. Cô kiêu hãnh nói với tất cả các bạn của mình rằng: Đây là bố tớ!

Khi đám bạn ai ai cũng khen bố cô rất đẹp trai, cô bé Tố Diệp lại càng

vui đến nỗi không ngủ nổi.

Tổ Thu tham lam cuộc gặp gỡ ngắn ngủi ấy, cũng dung túng cho Diệp Hạc Phong và Tổ Diệp tiếp xúc.

Nhưng Nguyễn Tuyết Mạn một lần nữa tìm tới nhà, mắng chửi muốn khó nghe thế nào có thể ấy. Những câu nói ấy đã lọt vào tai Tổ Diệp để rồi cô khắc sâu trong lòng từ khi còn quá bé.

Cô đi tìm Diệp Hạc Phong.

Cô muốn hỏi bố rằng: Mẹ có phải là hồ ly tinh không? Con có phải đứa con hoang không ai thèm nhận không?

Nhưng cô cứ đi như vậy đã làm Tổ Thu và cả gia đình Tổ Đông ruột gan nóng như lửa đốt.

Không thấy Tổ Diệp trong nhà trẻ.

Nhà trẻ cô theo học chỉ là một nhà trẻ bình thường, càng không phải trường mẫu giáo quốc tế. Nó chỉ là một nhà trẻ khu phố. Cả một đám trẻ con như thế, làm sao các cô trông xuể?

Tối đó, Tổ Diệp không về nhà.

Tổ Thu đi tìm Tổ Diệp như phát điên, cuối cùng không thể không cầu cứu Diệp Hạc Phong. Diệp Hạc Phong biết tin con gái mất tích cũng lo lắng theo, lập tức phái người đi khắp nơi nghe ngóng, tìm kiếm.

Ông nghĩ, có thể là đã bị bắt cóc. Có người biết được thân phận của Tổ Diệp thế nên định bắt cóc tống tiền.

Cần tiền thì không sợ, Diệp Hạc Phong đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Chỉ

cần đám người đó thả con gái của ông ra, muốn bao nhiêu tiền ông cũng đưa.

Ông không dám báo cảnh sát, sợ bọn chúng gọi điện tới.

Nhưng đợi mãi mà ông vẫn không nhận được bất cứ cuộc điện thoại tổng tiền nào.

Diệp Hạc Phong rất sốt ruột.

Lúc này cũng đã là lúc nên báo cảnh sát. Tố Thu nằng nặc đòi báo. Diệp Hạc Phong vốn dĩ định đợi thêm, nhưng thấy tình hình không ổn nên đã đồng ý.

Cảnh sát lập tức lập hồ sơ, triển khai điều tra những đứa bé bị mất tích.

Một tuần trôi.

Tố Diệp mất tích đúng một tuần.

Một tuần ấy đối với Tố Thu tựa cả đời người. Bà không ăn không ngủ, gần như ngày nào cũng tới sở cảnh sát hỏi thăm. Nhưng đáp án họ dành cho bà luôn là: Vẫn đang điều tra!

Ngày nào Tố Thu cũng khóc, ngày nào cũng tự trách mình không trông chừng Tố Diệp cẩn thận. Tố Đông và Phương Tiểu Bình cũng như kiến bò miệng chảo. Ngoài việc nhờ cảnh sát truy lùng, Tố Đông còn nhờ cả các đệ tử không có liên quan nghe ngóng tin tức.

Thế mà Tố Diệp cứ như một hòn đá nặng chìm xuống biển, im hơi lặng tiếng.

Cho tới tận một tuần sau.

Tố Đông nhận được điện thoại của đồn công an, muốn họ tới sở cảnh sát một chuyến.

Tố Thu như vớ được phao cứu sinh, vội vàng cùng Tố Đông và Phương Tiểu Bình tới sở cảnh sát. Phụ trách vụ án Tố Diệp mất tích là một cảnh sát trẻ. Anh ta đưa cho Tố Thu một bức ảnh, hỏi: Đây có phải là bé gái mà mọi người muốn tìm không?

Tố Thu vừa nhìn đã ngất lịm.

Phương Tiểu Bình vội vã chăm sóc Tố Thu. Tố Đông đón lấy bức ảnh, sửng sờ. Bé gái trong ảnh bị quấn băng trắng kín đầu, mắt nhắm nghiền, trên mặt còn có vết thương, đang nằm trên cáng cứu thương của bệnh viện.

Ông điên cuồng hỏi cảnh sát. Cảnh sát nói đã đưa cô bé tới bệnh viện cấp cứu rồi.

Sau đó cảnh sát thông báo với ông một cách khó khăn, muốn ông chuẩn bị tâm lý thật tốt vì cô bé bị thương không hề nhẹ.

Người phụ trách đưa cả nhà Tố Đông tới bệnh viện.

Các bác sỹ vẫn đang cấp cứu.

Sau này Tố Đông mới biết, Tố Diệp bị bọn buôn ma túy bắt đi. Trong khoảng thời gian ấy, Tố Diệp không những bị hoảng sợ mà còn bị bọn chúng đối xử tàn nhẫn. Có lẽ cô đã cố gắng chạy thoát ra ngoài nhưng lại bắt ngược trở lại. Trên tay, chân đều để lại những vết thương sau khi bị trói.

Tố Đông cảnh giác hỏi cảnh sát: Thế nào gọi là bị bọn chúng ngược đãi tàn nhẫn?

Cảnh sát khó nói: Cô bé đã bị người ta cưỡng bức. Khi phát hiện ra cháu, phía dưới vẫn còn đang chảy máu.

Tố Đông như bị ai đâm cho một nhát dao. Phương Tiểu Bình thì trợn tròn mắt, liên tục lắc đầu nói: Không thể nào, Tố Diệp mới chỉ là một đứa trẻ thôi mà... Còn Tố Thu, nghe xong tin ấy lại một lần nữa gục ngã. Bà bất lực nhào tới cửa phòng cấp cứu, khóc lóc đập cửa.

Sau khi được cấp cứu, Tố Diệp đã qua cơn nguy hiểm. Nhưng để an toàn, bác sỹ vẫn khuyên giữ cô lại phòng giám sát những bệnh nhân nặng.

Sau này bác sỹ cũng thừa nhận, qua kiểm tra, Tố Diệp quả thực đã bị đối xử thô bạo, bao gồm cả hành vi xâm phạm tình dục của đàn ông trưởng thành. Nhưng có lẽ cô chỉ bị một kẻ xâm hại mà không phải bị nhiều tên thay phiên nhau cưỡng bức.

Cảnh sát phụ trách vụ án ấy cũng vô cùng phần nộ, lập tức báo cáo tình hình cho cấp trên, yêu cầu được điều tra vụ án này...

Quyển 14 - Chương 598: Niên Bách Ngạn cũng biết sợ

Nói tới đây, Tố Đông không thốt nên lời nữa. Ông uống một ngụm trà, nhưng cầm chiếc chén cũng không vững. Ông muốn bình tĩnh lại nhưng cũng biết, vết thương một khi đã cạy ra thì phải đối mặt với một lần máu chảy tràn, đau đớn.

Nơi con tim của Niên Bách Ngạn, máu cũng đã tí tách rơi.

Dường như anh nhìn thấy Tố Diệp bé nhỏ đang không ngừng quấy đạp, gào thét kinh hoàng, sau đó bị một tên cầm thú với điệu cười man rợ đè lên...

Những gân xanh trên trán đã gồ cả lên. Anh muốn giết người! Muốn vô cùng!

“Bọn buôn ma túy đó có lai lịch không tầm thường. Cảnh sát đã khởi tố, nhưng dây dưa mãi vẫn không phá được án.” Tố Đông nghiêng rằng nói: “Cậu vợ yêu cầu cảnh sát và bác sỹ tuyệt đối giữ kín chuyện của Tố Diệp, dẫu sao nó vẫn chỉ là một đứa bé. Một khi để người ngoài biết được chuyện này, bảo nó còn biết sống sao? Đến cả Diệp Hạc Phong cũng chỉ biết rằng con gái mình bị bọn buôn ma túy bắt đi, chứ không rõ nội tình sâu thêm. Cậu vợ chỉ có thể cố hết sức để bảo vệ Tố Diệp, không để nó phải chịu thêm tổn thương nào nữa. Tố Diệp nhập viện tới hơn hai tháng. Nó hôn mê bảy ngày bảy đêm. Sau khi tỉnh dậy thì chỉ khóc, không ngừng kêu sợ. Lúc đó Tố Khải cũng ở bên cạnh nó. Sau này lớn lên Tố Khải đã làm cảnh sát chống ma túy, vì từ nhỏ nó đã nói nhất định sẽ bắt được đám người xấu làm hại chị mình.”

Niên Bách Ngạn mím chặt môi, nhưng ngay cả lúc này, môi anh vẫn run bần bật.

“Sao Diệp Diệp lại không còn nhớ chuyện này nữa ạ?” Một lúc sau, anh mới ép được giọng nói của mình ra.

Tố Đông châm một điếu thuốc, rồi lại đưa cho Niên Bách Ngạn một điếu. Nhưng sau khi cầm bật lửa lên, anh bật mấy lần vẫn không xong, ngón tay run dữ dội.

Anh bèn đặt luôn điếu thuốc sang một bên.

Tố Đông châm lửa cho anh. Anh đón lấy, rít mạnh một hơi.

“Sau khi Tiểu Diệp tỉnh lại, có lẽ nó đã khóc đến ba hôm. Cậu và mợ con, còn cả chị Tố Thu nữa nghĩ rằng người lớn có đau lòng đến đâu cũng không được thể hiện trước mặt con trẻ. Được bác sỹ nhắc nhở, gia đình đã mời một bác sỹ tâm lý tới cho Tiểu Diệp. Nhưng điều khiến mọi người kỳ lạ là bác sỹ đó nói với mọi người rằng ký ức về trải nghiệm đó của Tiểu Diệp đã tự động bị xóa bỏ. Cũng tức là, nó hoàn toàn không nhớ đã xảy ra chuyện gì. Nó nhớ chuyện trước kia, cũng biết chuyện mấy ngày ở bệnh viện, duy chỉ có đoạn ký ức đó là trắng xóa.”

Niên Bách Ngạn nhú mày.

“Bác sỹ tâm lý nói, não bộ của con người có cơ chế tự bảo vệ. Có lẽ đoạn hồi ức ấy quá đau khổ, thế nên Tiểu Diệp đã lựa chọn tự quên đi.”

“Một đứa trẻ bé như vậy có thể làm được chuyện này ư?” Nói xong câu này, ánh mắt Niên Bách Ngạn bất chợt lạnh đi một cách bất

thường.

Tố Đông khẽ lắc đầu: “Vị bác sỹ tâm lý lúc đó nói có khả năng này. Hơn nữa gia đình đã quan sát, Tiểu Diệp quả thực đã quên ký ức đó. Cô liên tục hỏi cậu mợ tại sao mình lại nhập viện. Rồi hai tháng sau khi ra viện, nó cũng quên luôn rằng mình đã nằm viện. Bây giờ, nó chắc chắn không còn nhớ được năm bốn tuổi đã từng phải nằm viện hai tháng trời đâu.”

Niên Bách Ngạn tin rằng Tố Đông không nói dối.

Tố Diệp quả thực chưa bao giờ đề cập tới chuyện mình từng nhập viện trước mặt anh.

“Bách Ngạn à!” Sắc mặt Tố Đông trầm trọng: “Cậu biết cậu mợ không nặn giấu con chuyện này. Con là chồng của nó. Vợ mình đã từng xảy ra chuyện như vậy, tâm lý người làm chồng chắc chắn rất khó chịu. Lúc đó... Lúc đó cũng tại cậu mợ ích kỷ. Cậu mợ nghĩ bụng dầu sao Tiểu Diệp cũng không còn nhớ được những chuyện lúc trước nữa, chuyện này cũng sẽ không bị người ta lôi ra nói lại, thế nên cũng định giấu cả con. Cậu mợ... Cậu mợ có lỗi với con.”

Niên Bách Ngạn kẹp điều thuốc trong tay, giữ nguyên không động đậy. Rất lâu sau anh mới có phản ứng, lắc đầu.

Có lỗi hay không có lỗi đối với anh giờ không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là anh không thể để Tố Diệp biết được chuyện này.

“Làm sao con biết chuyện này?” Tố Đông vẫn còn giữ được lý trí, hỏi anh.

Niên Bách Ngạn rít một hơi thuốc nhưng bị sặc khói, đắng chát đến chết người.

“Có người lấy chuyện của Diệp Diệp ra để uy hiếp con!”

“Gì cơ?” Tổ Đông sững sốt đứng bật dậy: “Là ai? Không thể có người nào biết được chuyện này. Lẽ nào là...”

Niên Bách Ngạn dẫn mạnh từng chữ: “Là đám người đã bắt cóc Diệp Diệp.”

Có lẽ là một con cá lọt lưới. Anh không tin không tìm được hần, dù có phải lật cả địa cầu này lên.

Tổ Đông hoảng hốt: “Bọn chúng...”

“Con sẽ giải quyết chuyện này.” Ánh mắt anh giá lạnh: “Bây giờ việc quan trọng nhất là không thể để Diệp Diệp nhớ lại chuyện quá khứ.”

“Đúng, tuyệt đối không thể...” Tổ Đông ngồi sụp xuống ghế sofa, lẩm bẩm: “Nó mà biết được chuyện này, nhất định sẽ phát điên!”

Nhưng còn một chuyện Niên Bách Ngạn chưa cho Tổ Đông biết. Đó chính là giấc mơ của Tổ Diệp!

Ban đầu anh không quá coi trọng chuyện này. Cho tới khi nghe thấy cô kể rằng đã mơ thấy con ngỗng dài, mơ thấy cậu bé thì Niên Bách Ngạn mới cảm thấy chuyện này đã nảy sinh những mối nguy hiểm. Anh có thể tiêu diệt, thậm chí là liều mạng để ngăn chặn những khả năng nguy hiểm có thể xảy ra bên ngoài, nhưng ý thức của con người thì sao? Anh phải làm sao mới có thể ngăn không cho Tổ Diệp nhớ lại tất cả mọi chuyện?

Niên Bách Ngạn không biết mình đã rời khỏi nhà cậu Tổ Đông bằng cách nào. Anh chỉ còn nhớ gương mặt đầm nước mắt của mẹ.

Khi hoàn hồn lại, anh phát hiện mình đã lái xe tới Kỳ Thị.

Không sai! Kỳ Thị, Kỳ Đông Nham!

Ngọn lửa phẫn nộ của Niên Bách Ngạn cuối cùng đã tìm được nơi để phát tiết. Anh không suy nghĩ gì hết, cứ thế xông thẳng vào Kỳ Thị.

Lần này Kỳ Đông Nham đang họp.

Cậu ta đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế chủ tịch. Khi nghe thấy cánh cửa phòng họp bị một sức lực rất mạnh đẩy ra, cậu ta giật nảy mình. Tất cả mọi người cũng nhìn về phía cửa, ai nấy đều kinh hãi.

Niên Bách Ngạn đang đứng ngoài cửa. Sắc mặt anh trông rất khó coi, ánh sáng trong mắt gần như có thể giết người.

Những người từng tiếp xúc với Niên Bách Ngạn đều biết, tính cách anh nổi tiếng là điềm đạm. Vậy mà hôm nay anh lại xông vào một cách mất kiểm soát như vậy, quả thực khiến tất cả mọi người phải ngỡ ngàng.

Kỳ Đông Nham sau khi thấy vậy trong lòng cũng đã hiểu ra ít nhiều. Đây không phải lần đầu Niên Bách Ngạn hùng hổ xông vào Kỳ Thị. Nhưng có thể khiến anh phẫn nộ đến mức này, chắc chắn là có liên quan tới Tổ Diệp.

Nhưng vấn đề là cậu ta cũng đâu có đắc tội với Tổ Diệp.

Cậu ta vẫn cho giải tán buổi họp, bảo tất cả mọi người ra ngoài.

Cánh cửa nặng nề của căn phòng hội nghị được đóng lại, ngăn cách tất cả mọi âm thanh.

Kỷ Đông Nham nhìn đáng vẻ như chỉ muốn giết mình của Niên Bách Ngạn, nói luôn một câu: “Nếu cậu muốn đánh tở thì cứ đánh đi. Nhưng trước khi động thủ, cậu có thể nói cho tở biết trước, tở lại đắc tội gì với cậu rồi không?”

Niên Bách Ngạn không thềm nói một câu mà sai bước xông tở, đánh cậu ta thật.

Nắm đấm của anh như mưa sa, cú này tiếp cú kia, lần nào cũng ra tay rất mạnh.

“Niên Bách Ngạn! Cậu điên rồi à?” Kỷ Đông Nham cũng bắt đầu phản kích, đáp trả lại một cú đấm lên mặt Niên Bách Ngạn, phần nộ hết lên.

“Tôi điên? Kỷ Đông Nham! Hai chúng ta ai là kẻ điên đây?” Niên Bách Ngạn gần như định lật tung nóc nhà lên. Anh túm lấy cổ áo cậu ta, ngay sau đó lại giáng thêm một cú nữa, giận dữ quát: “Cậu muốn đổi phỏ với tôi, lúc nào tôi cũng sẵn sàng mở cửa nghênh đón! Nhưng mẹ kiếp! Cậu lại giở cái trò hèn hạ nhằm vào điểm yếu của tôi, chơi như vậy thú vị lắm sao? Kẻ hợp tác với cậu là người thế nào? Cậu lại không biết trong tay hấn nắm được bằng chứng có thể khiến Diệp Diệp sống không bằng chết? Cậu muốn tôi chết sao? Tôi thấy cậu muốn Diệp Diệp chết thì có!”

Lại một cú đấm bay tở.

Kỷ Đông Nham lão đảo, đứng không vững mà ngã xuống.

Đầu tiên cậu ta bàng hoàng, sau đó lại gào lên: “Cụ nhà anh! Niên

Bách Ngạn! Anh nói cái mẹ gì thế? Sao tôi có thể làm hại Tố Diệp được? Chứng cứ gì có thể khiến Tố Diệp sống không bằng chết?”

“Để đối phó với tôi, cậu đã hợp tác với ai?” Niên Bách Ngạn cắn chặt răng, hời hợt nói.

Kỷ Đông Nham sửng ngờ. Người đầu tiên cậu ta nghĩ tới chính là Đinh Tư Thừa, nhưng chớp mắt lại cảm thấy không đúng. Đinh Tư Thừa có làm gì cũng sẽ không bao giờ làm hại tới Tố Diệp. Người thứ hai cậu ta nghĩ tới chính là...

“Mặt sẹo...” Cậu ta lẩm bẩm, trong lòng dâng lên một sự cảnh giác.

Niên Bách Ngạn nheo mắt lại: “Mặt sẹo?”

Kỷ Đông Nham không màng tới đau đớn nữa. Đến vết thương trên khoe miệng còn chưa kịp lau, cậu ta đã đứng bật dậy: “Đúng! Là gã mặt sẹo. Lúc ấy hắn ta tới tìm tớ, yêu cầu hợp tác, nói trong tay có được chứng cứ có thể lật đổ cậu, hơn nữa còn lấy một khoản tiền ở chỗ tớ.” Nói tới đây, cậu ta giải thích: “Sau đó mãi chẳng thấy hắn ta có động tĩnh gì, tớ tưởng chẳng qua hắn ta chỉ tới lừa tiền thôi. Tớ đã cảnh cáo hắn ta cầm tiền rồi thì không được phép gây thêm rắc rối nữa.”

Sau đó, cậu ta kể lại tường tận tình hình lúc ấy cho Niên Bách Ngạn nghe.

Nghe xong, Niên Bách Ngạn phẫn nộ nhìn Kỷ Đông Nham: “Trong mắt cậu, tôi đúng là đáng giá nhỉ! Mấy trăm triệu, ha, cậu đến nhíu mày còn chẳng thèm. Thật không hổ danh là cậu chủ Kỷ!”

Kỷ Đông Nham nghe ra sự châm chọc, chế giễu của anh nhưng đã không còn hơi sức giải thích nữa, chỉ vội vàng hỏi: “Trong tay hắn

nắm chúng cứ gì bất lợi với Tố Diệp?”

Niên Bách Ngạn nhìn cậu ta không rời mắt: “Cậu có thể liên lạc được với hắn không?”

Sao anh có thể kể cho Kỳ Đông Nham nghe?

Kỳ Đông Nham sốt sắng: “Cậu nói cho tớ biết đi đã!”

“Trả lời tôi!” Niên Bách Ngạn cũng quát lên.

Kỳ Đông Nham thấy anh có vẻ không định nói, tuy sốt ruột nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Cậu ta cau mày: “Đã không còn liên lạc được với hắn từ lâu rồi, nếu không sao tớ lại cho rằng hắn là kẻ lừa đảo?”

“Giúp tôi tìm ra hắn!” Đáy mắt Niên Bách Ngạn vạch ngang một sự tàn nhẫn.

Kỳ Đông Nham gật đầu.

“Còn nữa...” Niên Bách Ngạn kiềm chế cơn giận, nhìn về phía cậu ta: “Cậu phải mua lại toàn bộ Tinh Thạch.”

Kỳ Đông Nham sửng sò.

“Bây giờ tôi lực bất tòng tâm rồi, chỉ còn cậu mới có khả năng này.” Niên Bách Ngạn nhấn mạnh từng chữ: “Nhớ kỹ! Cổ phần gốc của nhà họ Diệp, cậu chớ có đụng vào!”

Kỳ Đông Nham chưa bao giờ thấy Niên Bách Ngạn thỏa hiệp đến mức này, nên cũng đoán ra đối phương không hề đơn giản. Cậu ta gật đầu: “Tớ biết rồi!”

Niên Bách Ngạn loạng choạng rời đi.

“Niên Bách Ngạn!” Kỳ Đông Nham gọi giật anh lại: “Trên đời này không chỉ có mình cậu muốn bảo vệ Tố Diệp đâu.”

Niên Bách Ngạn nắm chặt nắm đấm cửa, lạnh lùng đáp: “Tôi biết! Nhưng người có tư cách bảo vệ cô ấy, chỉ có tôi mà thôi!” Dứt lời, anh mở cửa, bỏ đi.

Kỳ Đông Nham bất lực ngã ngồi xuống ghế. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Từ ánh mắt của Niên Bách Ngạn, anh đọc được một mối nguy hiểm, một sự nguy hiểm chưa từng thấy. Ngoài nguy hiểm ra, dường như anh còn cảm thấy Niên Bách Ngạn đang sợ hãi. Rốt cuộc anh ấy đang sợ cái gì? Niên Bách Ngạn mà cũng biết sợ ư?

Quyển 14 - Chương 599: Không còn quan trọng

Mây đen đè nặng trên đầu, tầng tầng lớp lớp đùn lên.

Niên Bách Ngạn trở lại xe nhưng không cho xe chạy ngay. Chiếc xe đỗ trong bãi đậu xe dưới tầng hầm. Qua tấm kính chắn gió có thể nhìn thấy những đám mây chì cách đó không xa, treo lơ lửng trên bầu trời, khiến người ta cảm thấy không sao thở nổi.

Anh mệt mỏi dựa vào ghế, không thất dây an toàn.

Anh cứ ngồi bất động như thế, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía đường chân trời, rất xa rất xa. Tư duy cũng theo đó bay tan tác.

Hồi ức của con người là tươi đẹp cũng là tàn nhẫn.

Con người vì có ký ức mới trở nên hạnh phúc, nhưng cũng vì có ký ức mà phải chịu khổ đau. Đối với Niên Bách Ngạn mà nói, lý do để anh không bao giờ quên được đoạn hồi ức đó chỉ vì đã có một cô bé nhỏ xíu nũng nịu nói với anh rằng: Anh ơi! Khi nào em lớn, anh làm bạn trai của em nhé!

Kể từ ngày ấy, rõ ràng biết rằng đó là chỉ một nói đùa của một cô bé, anh vẫn thi thoảng nhớ về rồi tự cười thầm trong lòng. Nhưng lần nào nụ cười ấy cũng không thể duy trì quá ba giây. Những ký ức dữ dội ấy đổ ập, đè lên niềm vui giản dị và bé nhỏ của anh.

Anh chưa từng nghĩ trong đêm tối ấy mình sẽ gặp được cô.

Trên con đường ấy, trong con ngõ sâu, dài hun hút ấy.

Khi đó anh còn quá nhỏ để biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ loáng thoáng nghe thấy người lớn nói có ai đó chạy mất. Mọi người ai cũng cuống quýt cả lên. Thế là anh lén lút cầm một cây đèn xanh, chuồn ra ngoài chơi.

Trấn Thiên Đăng.

Một cổ trấn mang một cái tên mỹ miều nhưng lại là nơi cả đời này Niên Bách Ngạn cũng không muốn ở lại lâu dài.

Anh cùng một đoàn người lớn tới trấn Thiên Đăng, sống không ít ngày, dần dần cũng đã quen với môi trường xung quanh. Tối đó trăng không sáng chút nào. Có lẽ vì có mây mù khiến ánh trăng vốn trong veo bị tầng tầng lớp lớp mây che khuất.

Đã bao đêm Niên Bách Ngạn mơ về.

Con ngõ dài như cơn ác mộng ấy hiện lên hết lần này tới lần khác trong đầu óc anh.

Anh đã nhìn thấy cô.

Cái bóng nhỏ bé co ro trong góc tường, cả người đang run rẩy.

Trước đây anh từng nhìn thấy cô, lúc đó cô bị bắt về. Thế nên sau khi gặp cô trong con ngõ ấy, anh hiểu ra ngay là cô đã bỏ trốn. Anh nhất thời bỗng thấy sợ hãi, sợ cô nhận ra mình.

Anh dè dặt bước tới. Ánh đèn xanh chiếu sáng gương mặt cô. Đôi mắt anh sợ sệt và ngập tràn cảnh giác như một chú nai con.

Nhưng cuối cùng cô vẫn không nhận ra anh. Hoặc có lẽ lúc trước cô chưa hề nhìn thấy anh.

Cô cầu xin anh đưa cô rời khỏi đó.

Khoảnh khắc ấy anh đã quyết định sẽ đưa cô đi. Không cần biết vì lý do gì mà cô bị người lớn bắt về đây, anh cũng phải giúp cô chạy thoát.

Rất nhiều năm sau, khi hai người họ một lần nữa đến trấn Thiên Đăng, ngôi trấn cổ đã từng là cơn ác mộng lại trở thành nơi định tình của anh và cô.

Tổ Diệp hoàn toàn không biết.

Khi cô xuất hiện ở một đầu con ngõ, qua dòng người, anh đứng từ xa nhìn cô, dường như anh lại nhìn thấy cô lúc nhỏ. Cô đã không còn nhớ nơi đây nữa, không nhớ mình đã từng run cầm cập ngồi sụp nơi góc tối nữa.

Khoảnh khắc ấy, anh đứng ở một đầu kia, những gì hiện lên trong đầu anh là: Ông trời trên người.

Có một chiếc lá lướt qua cửa xe, phát ra những thanh âm khẽ khàng.

Làm kinh động tới hồi ức của Niên Bách Ngạn.

Anh nhíu mày, một lần nữa nhớ lại những bức ảnh kia.

Tại sao cô vẫn bị bắt lại?

Rõ ràng là cô đã chạy thoát rồi cơ mà?

Nghĩ tới đây, Niên Bách Ngạn thậm chí cũng cảm thấy vết thương cũ trên cánh tay mình lại đang âm ỉ đau.

Anh tự trách mình, thậm chí còn cảm hận sâu sắc sự yếu đuối cùng mình khi trước.

Hít sâu một hơi, Niên Bách Ngạn vớ lấy di động.

Sau khi trầm ngâm giây lát, anh gọi vào một số điện thoại.

Đối phương bắt máy rất nhanh.

“Đại ca Khôn! Giúp em tìm một người!”

Anh biết đối phương không sợ anh tìm ra nhưng Niên Bách Ngạn này trước nay không quen làm người bị kiểm soát. Khi những chuyện cũ được nhắc lại, anh phải dốc hết sức để bảo vệ cho Tố Diệp...

Diệp Uyên đã ngủ một giấc rất ngon.

Sau khi trải nghiệm cảm giác đứng giữa ranh giới sinh tử, rồi lại ở nhờ nhà Niên Bách Ngạn bao ngày, gia đình đối với anh mà nói đã trở nên cực kỳ quan trọng. Anh ngủ một giấc rất sâu, không mộng mị, thậm chí tới lúc tỉnh lại anh còn không muốn mở mắt ra.

Lâm Yêu Yêu nằm bên trở mình.

Anh thu cánh tay, ôm chặt lấy cô, áp mặt vào lòng cô, lười biếng không muốn dậy.

Trông anh như vậy giống hệt một đứa trẻ.

Lâm Yêu Yêu dờ khóc dờ cười, nhắc anh mau chóng tỉnh dậy, còn phải đi hủy giấy chứng tử.

Diệp Uyên vẫn dính chặt lấy cô, mơ hồ nói: “Vội gì chứ!”

Thế nào gọi là vội gì chứ?

Lâm Yêu Yêu chẳng biết nói sao: “Anh muốn em mơ thấy ác mộng mãi sao?”

Nghe vậy, Diệp Uyên ngồi bật dậy, xuống giường, làm vệ sinh cá nhân.

Nguyễn Tuyết Mạn dậy rất sớm.

Sau khi cho người giúp việc nghỉ việc, ba bữa một ngày của Lâm Yêu Yêu về cơ bản đều do bà chuẩn bị. Trước đây bà Lâm sợ Yêu Yêu đau buồn quá nên cũng tới nhà chăm sóc một khoảng thời gian, nhưng dẫu sao cũng không thể bỏ ông Lâm ở nhà một mình quá lâu, lại không tiện để ông Lâm dọn tới đây ở cùng. Vì thế bà Lâm đành nhờ cậy Nguyễn Tuyết Mạn.

Nguyễn Tuyết Mạn làm bữa sáng. Lúc trước khi ở nhà cũ, bà chẳng động tay động chân vào việc gì. Nhưng qua khoảng thời gian này, Yêu Yêu mới phát hiện ra, kỳ thực Nguyễn Tuyết Mạn nấu nướng rất ngon.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong xuôi, Diệp Uyên đi vào phòng ăn, chào buổi sáng với Nguyễn Tuyết Mạn.

Nguyễn Tuyết Mạn nhìn giờ rồi nói: “Con à! Còn sớm thế này, ngủ

thêm một lúc đi!”

“Con đi làm thủ tục, làm xong còn đưa Yêu Yêu đi khám thai.” Nói rồi, Diệp Uyên cầm một chiếc xúc xích lên.

Nguyễn Tuyết Mạn giơ tay đánh vào tay anh một cái rồi nói: “Đúng rồi! Hôm nay là ngày đi khám thai của Yêu Yêu. Con về là tốt rồi. Con tới bệnh viện mà xem, người ta đi khám thai ai cũng phải có chồng đi cùng mới được.”

Diệp Uyên gật đầu.

Đối với việc lần này Diệp Uyên bình an trở về, đầu tiên Nguyễn Tuyết Mạn đã hoảng hồn, sau đó ôm đầu khóc lóc. Sau khi gào khóc một hồi, bà lại vội vàng vàng gọi điện cho sư thầy ở chùa, hỏi rằng: Con trai con chưa chết, nhưng con lại làm siêu độ cho nó, phải làm sao ạ?

Làm Diệp Uyên không biết nên khóc hay cười.

Người vui nhất chắc chắn là Nguyễn Tuyết Mạn.

Mà người phẫn nộ nhất cũng không phải ai khác.

Sau khi được biết tất cả mọi chuyện, Nguyễn Tuyết Mạn quả thực đã chửi rửa tổ tông tám đời của Diệp Hạc Thành lên, chỉ hận không thể phanh thây lão ta là thành ngàn mảnh.

Lâm Yêu Yêu thì khuyên nhủ Nguyễn Tuyết Mạn: Mẹ! Bây giờ Diệp Uyên đã quay trở về rồi. Chuyện của Diệp Ngọc cũng đã được điều tra ra rõ ràng, hung thủ cũng đã bị bắt. Chúng ta phải nhìn về tương lai, không phải sao?

Nguyễn Tuyết Mạn gật đầu lia lịa.

Lúc ăn sáng, Nguyễn Tuyết Mạn liên tục nói với Diệp Uyên: “Bảo vợ con ăn nhiều một chút. Gần đây nó ăn uống chẳng ra đâu vào đâu. Con ấy à, lớn bằng từng này rồi mà làm việc chẳng suy nghĩ chu toàn chút nào. Con không sao cũng phải nói cho vợ con biết chứ.”

Diệp Uyên nghe Nguyễn Tuyết Mạn căn nhắc bỗng nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, chứ không hề phiền phức như lúc trước.

Anh gật đầu đáp: “Dạ dạ dạ, đều là lỗi của con!”

Lâm Yêu Yêu cúi đầu ăn cơm, nhưng trong lòng thì đang cảm tạ ông trời, cảm tạ trời phật đã ban cuộc sống bình yên này cho cô.

Bên kia, Nguyễn Tuyết Mạn lại chẳng muốn ăn uống gì nữa, thờ dài ngao ngán.

“Mẹ sao thế?” Diệp Uyên hỏi.

Nguyễn Tuyết Mạn tỏ ra đau buồn: “Nếu Tiểu Ngọc chưa chết thì...”
Dứt lời, bà nghẹn ngào.

“Mẹ! Yêu Yêu nói đúng! Cuộc sống vẫn cứ phải tiếp diễn. Bây giờ đã bắt được hung rồi, Tiểu Ngọc cũng được yên lòng.” Diệp Uyên an ủi.

Nguyễn Tuyết Mạn gật đầu, khóe mắt vẫn còn chút mờ mịt.

“Bây giờ Tinh Thạch đang rối loạn. Con trai à! Con...”

“Mẹ!” Diệp Uyên đặt thìa xuống, nhìn Nguyễn Tuyết Mạn, nghiêm túc nói: “Con bất hiếu, thế nên không thể giữ được Tinh Thạch. Mà thực

tế là cho dù con có ở Tinh Thạch cũng phải mời một CEO về quản lý mọi mặt. Tinh Thạch lên sàn giao dịch như rơi vào một hồ cá dữ, chỉ cần bất cẩn một chút là sẽ bị cá lớn nuốt gọn. Nói thật lòng, thời đại vững mạnh của Tinh Thạch đã qua đi, không thể tránh khỏi đối mặt với cục diện bị người ta thu mua. Con không giỏi chuyện kinh doanh, chỉ muốn lái máy bay, chỉ muốn chúng ta được sống bình yên một chút.”

Nói xong những lời ấy, anh tưởng Nguyễn Tuyết Mạn sẽ vẫn phản đối như trước đây, cũng đã định trước phải khuyên nhủ. Ai ngờ, Nguyễn Tuyết Mạn suy nghĩ rất lâu rồi lại thỏa hiệp.

Bà thở dài, mệt mỏi gật đầu.

“Mẹ hiểu quyết định của con. Con trai à! Bây giờ bất luận con muốn làm gì, mẹ chỉ còn vãn bình an là được. Những việc khác không còn quan trọng nữa.”

“Cảm ơn mẹ!” Diệp Uyên cười.

Lâm Yêu Yêu ngồi bên nghe mà cảm động trong lòng.

Một câu “không còn quan trọng nữa” đã dốc hết bao nhiêu tâm trạng vui buồn lẫn lộn.

Con người sống cả một đời, vật lộn cả một đời, tính toán cả một đời, cãi lộn cả một đời, mưu toan cả một đời, để đến bây giờ chẳng chống chọi được sự thực tế của một câu “không còn gì quan trọng”.

Thế mới nói, rất nhiều đạo lý cuộc đời không phải nói ra mà phải đúc rút từ cuộc sống. Từ nhỏ chúng ta đã nghe đủ mọi lời giáo huấn ân cần, đủ mọi kinh nghiệm lần lượt được rỉ tai. Nhưng thực tế là, những điều thật sự khiến bạn ngộ ra lại đến từ những trải nghiệm

của bản thân. Thế nên lời của các cụ nói rất đúng. “Đi một ngày đàng, học một sàng khôn”. Nghe nhiều triết lý cũng vô ích mà thôi. Bạn phải thật sự chịu thiệt thòi, thật sự vấp ngã, tới lúc bò dậy mới có thể hiểu được con đường nào có thể đi, con đường nào không.

Có những chuyện, trông thì có vẻ là sai trái nhưng khi bạn trải nghiệm rất nhiều năm, quay đầu lại nhìn sẽ càng ngày càng nhận ra sự ấu trĩ và thiếu chín chắn khi xưa. Ví dụ như Nguyễn Tuyết Mạn. Bà đã hối hận, thế nên mới chảy nước mắt ngay trước mặt Tố Diệp.

Lý do để nỗi đau không thể cảm nhận thông qua người khác là vì nó không xảy ra với chính bản thân bạn. Chỉ khi nào thật sự cứa vào da thịt, bạn mới cảm nhận được cái gì gọi là đau như cắt.

Nguyễn Tuyết Mạn cảm nhận được rồi. Thế nên hôm nay mới có thể nói ra bốn chữ “không còn quan trọng”...

Gần tới giờ tan tầm, trời bỗng đổ mưa.

Khi Tố Diệp vừa ra tới cửa tòa nhà văn phòng, từ xa đã nhìn thấy Niên Bách Ngạn cầm ô. Anh đang đi về phía này. Chiếc ô đen khiến dáng anh càng thêm thẳng tắp, tuấn tú.

Xung quanh có người đang trú mưa, ai nấy đều nhìn cả về phía anh. Tố Diệp nhận ra bóng hình thân thuộc ấy, trong lòng bỗng dâng lên một niềm hạnh phúc vu vơ. Cô bất chợt hét lên một tiếng: “Chồng ơi!” rồi vẫy tay về phía anh.

Niên Bách Ngạn cũng đã nhìn thấy cô. Khóe môi anh nở một nụ cười yêu thương. Anh sai bước đi về phía này.

Mưa rất lớn. Đám mây đen nhì nhằng hạ xuống rất thấp, giống như không còn chịu nổi sức nặng nữa.

Nhiệt độ đầu thu vốn dĩ là lạnh về sáng sớm và tối muộn, nóng buổi trưa. Nếu gặp phải ngày mưa, nhiệt độ sẽ hạ thấp rất nhanh. Từng hạt mưa lớn rơi lộp bộp xuống mặt đất, đọng lại thành những vũng nước nhỏ, khi bắn lên sẽ càng khiến người ta lạnh buốt.

Nhưng Tố Diệp đứng đó lại không hề cảm thấy lạnh, ngược lại trái tim nóng hổi.

Mưa bụi dần dần giăng kín, lu mờ gương mặt của Niên Bách Ngạn, nhưng bóng hình cao lớn của anh vẫn rất rõ nét trong màn mưa. Nó khiến Tố Diệp nhớ lại cơn mưa từ Nam Phi tới tận Hồng Kông. Tối ấy cô uống say để quên hết buồn đau, cảm thấy mỗi một giọt nước mưa ngoài cửa sổ đều như đang rơi xuống trái tim mình, ngồi trong khách sạn ấm áp và vẫn run cầm cập.

Lúc này đây, từng giọt mưa buốt giá có thể chạm vào tay cô nhưng lại không thể rơi vào lòng cô. Cô biết rõ, tất cả những điều ấy là vì có Niên Bách Ngạn. Anh đã mang tới cho cô cảm giác an toàn và ấm áp, giống như một ngọn hải đăng giữa đại dương mênh mông. Ngọn hải đăng chỉ thuộc về riêng cô.

Chẳng mấy chốc, Niên Bách Ngạn đã đi tới. Anh còn chưa đứng vững, Tố Diệp đã sốt sắng nhào tới, hạnh phúc ôm lấy cổ Niên Bách Ngạn trước ánh nhìn của mọi người, nụ cười tươi như hoa.

Niên Bách Ngạn nhìn cô khó xử: “Sao không khoác áo ra ngoài?”

Sáng nay trời không mưa, cô mặc luôn váy ngắn đi làm. Bây giờ gió rất to, mưa cũng buốt, đôi chân nhỏ của cô hở ra ngoài, bên trên lại là lớp áo sơ mi ngắn tay mỏng manh. Anh ôm lấy cô, cơ thể dưới

lòng bàn tay lạnh toát.

Nói xong câu ấy, Niên Bách Ngạn giơ một tay cởi áo khoác của mình ra rồi khoác lên người cô.

Mùi gỗ mộc dễ chịu bọc kín lấy cô, cũng ngăn cách mùi ẩm mốc của nước mưa. Tố Diệp khoác tay anh, cười nũng nịu: “Em không lạnh mà!”

“Khoác vào!” Niên Bách Ngạn sợ bả vai cô bị ướt, vừa ra lệnh vừa giơ tay ôm chặt lấy cô.

Tố Diệp cảm thấy sau lưng mình toàn là những ánh mắt ngưỡng mộ...

Sau khi ra khỏi nhà hàng, hình như mưa càng thêm ồ ạt.

Bầu trời như bị xé rách thành một cái lỗ lớn, nước mưa trở thành dòng sông, khiến những cái cây xung quanh cũng bị tấp nghiêng ngả. Đôi lúc còn chen ngang tiếng sấm chớp. Bầu trời như đầy những huyết mạch, bị chớp chiếu sáng rực.

“Sao năm nay nhiều mưa thế nhỉ?” Ngồi trong xe, Tố Diệp cảm thán.

Niên Bách Ngạn bình thản lái xe, không lên tiếng.

Một tia chớp vụt qua.

Đường nét trên gương mặt anh bị chiếu rọi, trông cực kỳ rõ nét. Bàn tay anh điều khiển vô lăng, ánh mắt nhìn về phía trước, bờ môi hơi mím, trên trán tựa hồ ẩn chứa một nỗi niềm nào đó.

“Bách Ngạn?” Tố Diệp tò mò.

“Ừ?”

“Anh nghĩ gì thế?”

Niên Bách Ngạn xoay vô lăng một cái, cho xe rẽ rồi liếc nhìn cô mỉm cười: “Có nghĩ gì đâu!”

Tố Diệp hoài nghi nhưng cũng không hỏi thêm nữa.

Lúc này giao thông lại càng tồ tộ. Không nói tới chuyện xe đi rất chậm, các tài xế cũng sốt ruột, dọc đường inh ỏi tiếng còi xe. Mưa mỗi lúc một dày đặc. Cần gạt nước còn chưa kịp xóa sạch tầm nhìn, chẳng mấy chốc đã bị một đợt nước khác lu mờ mui xe.

Niên Bách Ngạn đánh tay lái, đi ngược trên đường một chiều.

Tố Diệp kinh hoàng. Còn chưa kịp nhắc anh đây là đường một chiều, chiếc xe đã nhanh chóng quay đầu, trượt vọt vào một con đường nhỏ.

Hành vi đó càng khiến nhiều xe thêm bất bình.

Nhưng Niên Bách Ngạn mặc kệ. Xe anh như con ngựa mất cương, lao vun vút men theo con đường nhỏ.

Tố Diệp siết chặt dây an toàn, quay đầu nhìn anh.

Gương mặt anh bình tĩnh như thường, không nhận ra bất kỳ điều gì. Cô muốn hỏi có chuyện gì, nhưng lại không thốt nên lời. Bình thường Niên Bách Ngạn lái xe cũng điềm đạm, ổn định như tính cách của

anh vậy. Anh là một người cực kỳ tuân thủ luật giao thông. Mấy năm nay anh chưa từng bị trừ điểm, chưa bị cảnh sát gửi phiếu phạt tới, tối nay sao lại nôn nóng đến mức này?

Lại một tia chớp khác lóe lên.

Khiến Tố Diệp nhìn rõ được nhà hai bên đường.

“Bách Ngạn! Anh đi nhầm đường rồi!” Cô hoảng hốt.

Nhưng Niên Bách Ngạn không phản ứng gì, từ đầu tới cuối vẫn tăng tốc lao về phía trước.

“Bách Ngạn...” Tố Diệp cảm thấy tối nay anh hơi kỳ lạ.

Niên Bách Ngạn giơ tay một tay, kéo bàn tay cô lại, đặt lên môi, khẽ nói: “Em đừng ồn ào!”

“Nhưng mà...”

Tố Diệp ngừng lại. Đây đâu phải đường về nhà?

Vả lại, sao càng đi càng xa?

Chiếc xe rẽ vào một khu đổ nát, là một khu nhà cũ đã bị dỡ bỏ. Có lẽ họ định xây dựng tòa nhà cao tầng nào đó ở đây. Bốn bề đen xì xì, như một thành phố chết chóc.

Bắc Kinh không thiếu gì những nơi như thế này.

Nhà mới thì chưa kịp xây, nhà cũ đã bị dỡ ngổn ngang, bừa bãi. Trong khoảng thời gian quá độ ấy, những nơi này đã bị người ta bỏ quên.

“Sao lại dừng ở đây?” Qua làn mưa, cô nhìn rõ khung cảnh xung quanh.

Niên Bách Ngạn tắt máy, dựa người ra sau ghế, hờ hững nói: “Đợi đường bớt tắc rồi về.”

“À...” Tố Diệp chần chừ lên tiếng.

Trong một không gian kín mít, mưa cứ ùi ùp rơi xuống cửa xe.

Tố Diệp hơi nhàm chán, bèn nghiêng người nhìn anh: “Bách Ngạn! Hôm nay anh bận việc gì vậy?”

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn cô.

Sấm chớp ùi ùp khiến gương mặt cô sáng rõ.

Nhờ có ánh sáng, anh ngắm nhìn cô. Da cô rất trắng, mềm mại, mịn màng. Đôi lông mày nhẹ nhàng vừa đủ, đẹp như một bức tranh. Mắt cô rất to, con ngươi trắng đen rõ ràng. Khi cô mỉm cười trong veo như một vốc nước suối. Sống mũi cô cao thẳng, thanh tú, như một kiệt tác được Thượng đế tỉ mỉ điêu khắc. Môi cô rất mềm. Cho dù chỉ nhìn như vậy cũng khiến đàn ông muốn chiếm hữu.

Cô xinh đẹp đến mức đó, giống như giờ phút này đây, cô uể oải tựa vào ghế xe, nhìn anh. Mái tóc dài che đi nửa gương mặt nhưng chỉ tăng thêm không ít vẻ quyến rũ.

Niên Bách Ngạn thừa nhận, kỳ thật gỡ bỏ lớp áo ngoài đạo mạo, anh cũng nhìn chòng chọc cô như những gã đàn ông khác. Những gì trong lòng suy nghĩ, những gì sinh lý ham muốn đều là mấy chuyện hèn hạ đó!

Anh giơ tay. Từng ngón tay gầy nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô. Anh thì thầm: “Có bận gì đâu, cả ngày chỉ nhớ em thôi.”

Một đêm mưa như thế này lại trong một không gian tĩnh mịch, nghe được lời nói đầy dụ hoặc của người đàn ông, quả thực khiến người ta sung sướng.

Tố Diệp bèn cười, hàm răng trắng nhỏ nhắn cắn lên đôi môi hồng.

“Anh nói vậy để khiến em cảm động sao?”

Cô cười hồn nhiên, ánh mắt lại lấp lánh, sáng rực.

Niên Bách Ngạn xích người lại gần, ghé sát cô: “Vậy em có cảm động không?”

Tố Diệp khẽ gật đầu: “Coi như là có! Anh... ưm...”

Những lời nói còn lại bị nụ hôn của Niên Bách Ngạn cướp mất.

Nụ hôn của anh đường đột nhưng khiến Tố Diệp cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Cô dựa vào ghế, ngẩng đầu đón lấy sự xâm nhập của anh.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới buông cô ra, sống mũi anh gần như chống lên mũi cô.

Hơi thở của hai người quấn lấy nhau, đan vào nhau trong khoang xe.

“Diệp Diệp...” Anh thầm gọi tên cô, rồi lại cắn nhẹ môi cô, dịu dàng như chuồn chuồn đập nước.

Anh yêu cô.

Yêu cô sâu sắc.

Tố Diệp cảm thấy trán mình ngứa ngáy cũng cảm thấy khóe môi ngứa ngáy. Là do nụ hôn mơ màng của anh để lại. Cô khẽ cười: “Anh Niên à! Tối muộn vậy rồi anh còn đưa em tới chỗ vắng người, có phải định cưỡng bức giết hại không?”

Một câu nói vu vơ nhưng chợt khiến ánh mắt Niên Bách Ngạn co rụt lại, nổi đau trong lòng lan tràn trong khoảnh khắc.

“Anh sao thế?” Tố Diệp cảm thấy bàn tay anh đang giữ gương mặt mình bỗng cứng đờ.

Niên Bách Ngạn nhìn cô rất lâu mới đáp: “Không có gì!”

Nhưng anh lại áp mặt xuống, cọ môi vào vành tai cô.

“Buồn quá... Đừng đùa nữa Bách Ngạn! Chúng ta đi thôi!” Tố Diệp tươi cười đẩy anh ra.

“Ừm.” Niên Bách Ngạn đáp lại một tiếng mơ hồ nhưng gương mặt vẫn vui sâu trong hõm cổ cô, nụ hôn chạy dài xuống dưới.

Tố Diệp tưởng anh đang chọc mình, rụt cổ lại bật cười: “Mau lái xe đi! Lũ mưa to thêm, chúng ta không về nổi nữa đấy!”

Niên Bách Ngạn làm ngơ. Anh kéo tay cô lại, cố định ở eo, nụ hôn men theo cằm, rơi xuống ngực.

“Bách Ngạn!” Tố Diệp kinh ngạc khi thấy anh đang dùng sức.

Niên Bách Ngạn buông tay ra nhưng là để cởi cúc áo của cô.

Tố Diệp sửng sờ.

Chẳng mấy chốc, cô cảm thấy lạnh lẽo.

Váy cô bị anh vén lên.

“Đừng đùa nữa...”

Niên Bách Ngạn lại chặn đôi môi cô. Lần này, nụ hôn của anh có chút mạnh mẽ.

Anh cắn lưỡi cô, đau đến nỗi cô đánh anh một cái.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới thả cô ra. Thấy cô ảm ức, đôi mắt anh rướm đau: “Xin lỗi em!”

“Bách Ngạn, anh sao thế?” Cô lẩm bẩm, có chút trách móc.

Niên Bách Ngạn giơ tay kéo cô vào lòng, hơi thở phả vào tai cô. Anh lại nói: “Anh xin lỗi!”

Anh bị làm sao thế nhỉ?

Đến bản thân anh còn không hiểu nỗi mình nữa!

Vừa rồi nhìn thấy Tố Diệp trong mưa, cô đẹp như một đóa hoa mộc lan. Bao nhiêu người con gái đứng đó, chỉ có mình cô là nổi bật nhất. Khoảnh khắc ấy, anh bỗng cảm hận vẻ đẹp của cô.

Ngồi trên xe, mùi hương nhè nhẹ trên người cô khiến anh bức bối.

Còn vừa nãy, khi cô lười biếng nhìn anh như thế lại kiêu mị vô cùng.

Sự bực bội trong lòng anh càng lúc càng mãnh liệt.

Cô càng đẹp như vậy anh lại càng có thể nhớ lại những chuyện đã từng xảy ra với cô. Trong đầu anh chỉ toàn là hình ảnh cô bị người ta làm nhục. Cảnh tượng gã đàn ông đó đè lên người cô, cười man rợ, nói cô như trái đào mật.

Mỗi lần nhớ lại, Niên Bách Ngạn lại chỉ muốn giết người!

Anh nên trách cô có một gương mặt hấp dẫn người khác sao?

Nếu sau khi trưởng thành cô mới gặp phải chuyện ấy, anh sẽ chỉ phần nộ. Nhưng cô còn bé như thế, sự phần nộ của anh phần nhiều là vì quá đau xót, bàng hoàng, thậm chí bất lực.

Rõ ràng cô chỉ đi lướt qua cuộc đời anh, rõ ràng cô đã chạy thoát được rồi. Nhưng tại sao cô vẫn gặp phải chuyện ấy?

Cõi lòng Niên Bách Ngạn hỗn loạn, rối bời, phần nhiều là một sự tự trách sâu sắc...

Quyển 14 - Chương 600: Cô yêu anh, bất kể khi nào

Tố Diệp nép trong lòng anh là có thể nghe được tiếng tim anh thành thịch, thịch thịch đập vào tai cô. Cô khẽ lắc đầu. Cô không trách anh, chỉ cảm thấy hôm nay anh là lạ.

Cô ngẩng đầu lên trong lòng anh, nhìn anh rồi hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô. Có một khoảnh khắc anh rất muốn hỏi cô: Tại sao không biết bảo vệ tốt cho bản thân mình? Tại sao không bảo vệ mình cho tốt chứ?

Nhưng câu hỏi ấy, anh không thể thốt thành lời.

Lời buột khỏi miệng lại là: “Anh muốn em!”

Tố Diệp ngẩn người.

Gương mặt Niên Bách Ngạn một lần nữa áp sát.

Giây phút môi chạm môi, Tố Diệp lảo lảo bấp bấp: “Đừng...”

“Cho anh đi!” Nụ hôn của Niên Bách Ngạn trở nên vội vã, bàn tay cũng bắt đầu không yên. Trong một tối trời tuôn mưa vội vàng thế này, dục vọng của anh tới một cách táo bạo. Anh thì thầm bên tai cô: “Cho anh ngay bây giờ!”

“Bách Ngạn!” Tố Diệp bị thúc ép, phải nâng vai anh lên.

Gương mặt Niên Bách Ngạn vùi sâu trong ngực cô, nóng rẫy, triền miên.

Cô nghe thấy tiếng trái tim nhảy tung tung.

Anh đè xuống. Hơi thở nam tính nồng nhiệt quấn chặt lấy cô. Bóng hình cao lớn che hoàn toàn cửa kính xe, cũng che hẳn cảnh sấm chớp đì đùng bên ngoài.

Cơ thể Tố Diệp cũng mềm nhũn ra.

Anh bước vào sâu trong cô, nắm giữ toàn bộ cảm xúc.

Tố Diệp chỉ còn nghe thấy tiếng sấm ầm ầm vang dội, sau đó là tiếng người đàn ông thở dốc bên tai.

Cô gọi tên anh, tan chảy trong cuồng phong bão tố của anh.

Niên Bách Ngạn khẽ ra lệnh cho cô: “Nói em yêu anh đi!”

Tình yêu trong tim cô đã lan tràn thành sông.

Anh yêu cầu hết lần này tới lần khác, cô bèn nói hết lần này đến lần khác.

Cô yêu anh, bất kể là khi nào...

Cuối cùng Diệp Uyên cũng lấy lại được thân phận “người sống”.

Sau khi làm xong thủ tục, anh lái xe chở Lâm Yêu Yêu tới bệnh viện

khám thai. Anh vô cùng cẩn thận, bắt Lâm Yêu Yêu phải ngồi phía bên tay trái của ghế sau, hơn nữa còn chắc chắn đã thắt dây an toàn cẩn thận.

Lâm Yêu Yêu cười anh chuyện nhỏ mà cũng ầm ĩ lên. Anh chỉ nói: Em bắt buộc phải ngồi ở vị trí an toàn nhất. Nói rồi, anh chỉnh gương chiếu hậu về góc độ có thể nhìn được cô.

Lâm Yêu Yêu không nói gì, chỉ mỉm cười, trong lòng ngọt lịm như uống mật ong vậy.

Khi làm siêu âm, Diệp Uyên đi theo vào trong. Khi nhìn thấy cái bóng nhỏ xíu đó, anh ngạc nhiên: “Đây là con tôi sao?”

Bác sỹ bật cười nói phải.

Diệp Uyên cảm động đến nỗi khóe mắt ửng đỏ.

Lâm Yêu Yêu vẫn mỉm môi cười, trông anh y hệt như một cậu nhóc chưa lớn.

Còn chưa siêu âm xong, Diệp Uyên đã sốt sắng hỏi: “Là con trai hay con gái vậy?”

Bác sỹ nhìn rồi nói: “Làm siêu âm bốn chiều thì có thể nhìn ra được. Nhưng bây giờ em bé đang xoay lưng ra nên không nhìn thấy.”

Diệp Uyên lập tức cười ha ha: “Nhóc con này! Mới bé tí đã biết trêu bố rồi.”

Câu nói ấy làm bác sỹ đau ruột, cũng khiến Lâm Yêu Yêu không nhịn được cười.

Tất cả đều rất tốt.

Ra tới bệnh viện, Lâm Yêu Yêu tò mò hỏi anh: “Vậy anh thích con trai hay con gái?”

“Đều thích cả!” Diệp Uyên cười tươi, không hề giấu giếm.

Lâm Yêu Yêu thấy anh cười đến ngờ nghếch thì nói: “Xem anh kìa, không khép miệng lại được!”

Diệp Uyên càng nhe răng tợn.

“Anh còn không đi lấy xe là em mệt rồi đấy.” Cô đẩy nhẹ anh một cái.

“Được được được! Anh lập tức lái xe qua đây ngay, đứng yên đây đấy.” Diệp Uyên lập tức tuân lệnh, vừa bước xuống một bậc anh lại quay đầu: “Hôn anh một cái đi!”

Lâm Yêu Yêu đỏ mặt: “Mau đi đi!”

“Thế nói yêu anh đi!” Diệp Uyên mặt dày như thớt.

Lâm Yêu Yêu trừng mắt: “Sắp mưa rồi đấy!”

Diệp Uyên cũng sợ cô bị nhiễm lạnh nên không làm khó cô nữa, vội vàng đi lấy xe.

Nhìn bóng anh dần xa khuất, Lâm Yêu Yêu khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ về cái bụng của mình.

Hai người họ tới siêu thị.

Có lẽ vì mưa nên người tới siêu thị mua sắm cũng ít đi đáng kể. Như

vậy Diệp Uyên cũng yên tâm hơn. Anh giống hệt như một người bảo mẫu chuyên trách. Anh còn đeo túi xách của Lâm Yêu Yêu, sợ cô bị va đập.

Rất nhiều thứ đều bị Diệp Uyên ra lệnh cấm rõ ràng. Hoặc là sợ quá lạnh, hoặc là sợ quá nóng, làm cho Lâm Yêu Yêu không vui: “Sao anh còn lải nhải nhiều hơn cả mẹ em thế?”

Diệp Uyên cười xòa: “Bà xã! Chẳng phải anh lo lắng cho sức khỏe của em sao?”

Lâm Yêu Yêu trừng mắt với anh, rồi lại vác bụng đi xem hoa quả.

Diệp Uyên cười, vội vàng đi theo.

Khi cả hai đang lựa hoa quả thì nghe thấy sau lưng có người gọi: “Yêu Yêu!”

Giọng nói quen thuộc đến nỗi Lâm Yêu Yêu đang cầm hoa quả chợt khựng lại.

Diệp Uyên quay đầu, ngay lập tức nhíu mày.

Người đàn ông sau lưng sau khi nhìn thấy Diệp Uyên bèn kinh hoàng hỏi: “Anh... Chẳng phải đã chết rồi sao?”

Diệp Uyên lạnh lùng nói: “Đinh Tư Thừa! Đương nhiên là anh mong tôi chết rồi!”

Trông Đinh Tư Thừa có vài giây ngượng ngập, nhưng cũng thu lại rất nhanh. Anh ta nhìn về phía Lâm Yêu Yêu, giọng nói có phần khô khốc: “Em vẫn ổn chứ?”

Bây giờ Lâm Yêu Yêu đã lộ rõ là đang mang bầu, bụng cũng đã nhô ra. Cô mặc bộ quần áo bà bầu trông rất sạch sẽ và nhã nhặn, nhưng lại khiến đôi mắt Đinh Tư Thừa đau buốt.

Lâm Yêu Yêu còn chưa lên tiếng, Diệp Uyên đã sốt ruột nói: “Anh Đinh! Anh hết việc thích kiếm chuyện phải không?”

Đinh Tư Thừa cuộn chặt tay lại, nhưng vẫn nhẫn nhịn, gượng gạo nói với Lâm Yêu Yêu một câu: “Cố gắng chăm sóc tốt bản thân nhé! Anh đi đây!”

“Đợi đã!” Lâm Yêu Yêu gọi giật anh ta lại.

Đinh Tư Thừa quay lại.

Diệp Uyên nhăn mặt nhìn cô.

“Em có chuyện muốn nói với anh ấy. Anh có thể sang khu ướp lạnh lấy giúp em mấy bình sữa không?” Lâm Yêu Yêu ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười nhẹ nhàng.

Diệp Uyên chắc chắn là ngàn vạn lần không tình nguyện, nhưng cũng không tiện ngăn cản, chỉ đành gật đầu, đẩy xe rời đi.

Trong khu hoa quả có người đi tới lựa hoa quả, Lâm Yêu Yêu bèn đi tới khu đồ vật bên cạnh. Đinh Tư Thừa đi theo phía sau cô.

Tới khi dừng bước lại, Lâm Yêu Yêu lập tức hỏi thẳng Đinh Tư Thừa: “Anh tới Kỳ Thị có phải để đối phó với Diệp Uyên không?”

Đinh Tư Thừa trầm mặc.

“Chuyện đã tới nước này, anh khỏi phải giấu tôi. Tôi biết, chuyện Kỳ

Thị ăn cắp mẫu thiết kế của Tinh Thạch chắc chắn không thể không liên quan tới anh.” Lâm Yêu Yêu nhìn anh ta và nói.

Đinh Tư Thừa cũng ngược lên nhìn cô: “Phải! Đúng là anh muốn đối phó với Diệp Uyên.”

“Anh cần gì phải làm vậy?”

“Gã Diệp Uyên có tư cách có được hạnh phúc sao?” Đinh Tư Thừa cười khẩy.

Lâm Yêu Yêu khẽ cắn môi, rất lâu sau mới chân thành nói: “Anh vì tôi, hay vì Tiểu Diệp?”

Đinh Tư Thừa không nói gì.

“Thật ra hôm nay chuyện tôi muốn nói với anh là, bất luận là Tố Diệp hay là tôi, đều đã là quá khứ rồi. Anh làm bác sỹ tâm lý, trong lĩnh vực này anh hiểu rõ hơn ai hết, phải giải thoát bản thân bằng cách nào anh cũng biết rất rõ. Hà tất cứ phải so đo, tính toán? Tố Diệp đã có Niên Bách Ngạn. Tôi đã có Diệp Uyên. Có phải anh cũng nên cởi nút thắt trong lòng, bước ra ngoài để sống một trang đời hoàn toàn mới không?”

Đinh Tư Thừa nhíu mày, nhìn cô chăm chăm, hỏi rành mạch: “Lâm Yêu Yêu! Bây giờ em đã không thể rời xa Diệp Uyên được nữa rồi, có đúng không?”

“Đúng vậy!” Lâm Yêu Yêu đáp dứt khoát.

Thái độ của cô khiến Đinh Tư Thừa ngẩn người.

“Khi tôi biết Diệp Uyên gặp chuyện, tôi cảm thấy trời sụp xuống đầu

rồi. Trước đây không cảm thấy gì nhưng lần này cuối cùng tôi cũng đã nhìn rõ được trái tim mình. Tôi yêu anh ấy, rất yêu, rất yêu. Thế nên Tư Thừa à! Dù là tôi hay Tố Diệp cũng vậy tôi, chúng tôi đều đang cố gắng trải nghiệm một cuộc sống mới. Anh cũng vậy!”

Đinh Tư Thừa nghiêng rằng: “Em đừng quên, hắn ta đã cưỡng bức em!”

Lâm Yêu Yêu nhìn anh ta.

“Hắn ta có được em bằng cách nào, lẽ nào em quên rồi sao?”

“Tôi không hề quên. Chính vì thế tôi cũng đã cảm hận anh ấy một khoảng thời gian rất dài. Nhưng con người không chống lại được thời gian.” Lâm Yêu Yêu khẽ đáp: “Anh ấy đã làm sai nhưng anh ấy vẫn luôn bù đắp. Trái tim con người bằng xương bằng thịt. Những việc anh ấy đối xử tốt với tôi, tôi đều nhìn thấy cả. Dần dần, tôi cũng tha thứ cho anh ấy. Bây giờ tôi cảm thấy tôi rất yêu anh ấy, không thể rời xa anh ấy. Khi anh ấy bình an vô sự đứng trước mặt tôi, tôi đã thề nhất định đi trọn cuộc đời cùng người đàn ông này!”

“Em điên rồi!”

“Là anh điên mới đúng, Đinh Tư Thừa! Anh có từng tự kiểm điểm lại bản thân mình không? Anh đã bao giờ tự hỏi mình cần thứ gì hay chưa? Anh và tôi từng là bạn bè, cũng từng là người yêu. Tôi hy vọng anh có thể tìm lại được chính mình, đừng tiếp tục làm những chuyện khiến bản thân mình hối hận nữa.” Lâm Yêu Yêu dốc hết ruột gan.

Đinh Tư Thừa hít sâu một hơi, cảm thấy lồng ngực mình tung tức.

Còn ở một góc cách đó không xa, Diệp Uyên đang đứng đó. Trong

xe dừng mấy bình sữa thường ngày Lâm Yêu Yêu thích uống. Anh đã nghe được mấy lời nói đó của Lâm Yêu Yêu, gương mặt kích động đến run rẩy, trong lòng cũng muôn vàn xúc cảm. Nếu đây không phải là siêu thị, anh rất muốn bước tới ôm chặt lấy cô, không bao giờ buông tay nữa.

Anh sai rồi!

Dùng sai cách để có được một người phụ nữ. Nhưng đồng thời anh cũng cảm thấy mình quá may mắn khi có được sự tha thứ của người con gái mình yêu. Quan trọng hơn cả, cô đã nói cô yêu anh.

Cô yêu anh.

Lâm Yêu Yêu cô ấy... đã yêu anh rồi.

Trái tim Diệp Uyên bỗng chốc như bay ra ngoài, trước mắt anh như đang nổ tung một màn pháo hoa rực rỡ sắc màu. Niềm vui, không thể nào kìm nén được...

Tố Khải được điều trở lại đội chống ma túy.

Sau khi tan làm, anh đỗ xe bên lề đường chờ đợi.

Một lúc rất lâu sau, cuối cùng anh cũng nhìn thấy bóng hình thân thuộc đó. Anh vội vàng cầm ô, bước xuống xe, gọi cô lại.

Diệp Lan chỉ đi một mình.

Sau khi nhìn thấy Tố Khải, cô dừng bước. Chiếc ô của cô rất nhỏ, đến nỗi chỉ có thể che cho một mình cô. Cô mặc rất phong phanh,

sắc mặt tái nhợt, bờ môi cũng không hồng hào.

Cô yên lặng đứng nguyên đó, không nhúc nhích, nhìn Tố Khải bước từng bước về phía mình.

Tố Khải che ô đi tới, sau đó giơ tay kéo cô vào lòng.

Chiếc ô nhỏ trong tay cô rơi xuống, nằm nghiêng dưới đất rồi lại bị gió thổi bay xa.

Cô yên lặng nép trong lòng Tố Khải, không nói gì mà chỉ tham lam hít lấy hơi thở của anh. Chẳng mấy chốc, khóe mắt cô đỏ ửng.

Tố Khải cảm thấy lồng ngực ươn ướt lại càng áp chặt đầu cô. Anh chống cằm lên đó, khẽ thở dài: “Anh nhớ em quá!”

Quyển 14 - Chương 601: Giờ tôi chẳng qua chỉ là một người nghèo

Nước mắt bao giờ cũng lạnh hơn nước mưa. Tuy giọt lệ khi rơi từ trong hốc mắt xuống vẫn còn ấm nóng, nhưng chỉ trong phút chốc đã đóng băng, ẩm ướt, dính lên lớp áo sơ mi, sau đó ngấm cả cái lạnh vào tận đáy con tim.

Diệp Lan đứng im nhưng nước mắt chỉ càng tuôn ào ạt.

Rất lâu sau, Tố Khải mới nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô lên, ngấm nhìn cô.

Dưới ô là thế giới bé nhỏ và yên bình của hai con người. Có một khoảnh khắc, Tố Khải chỉ mong thời gian ngừng trôi, cố định ngay tại giây phút này. Giữa trời đất này chỉ còn hai người họ, không còn ai tới quấy rầy nữa.

Anh gạt đi những giọt nước mắt nơi gò má Diệp Lan, nhìn cô đau xót.

Diệp Lan cảm nhận được những ngón tay ấm áp của anh. Hơi thở thân thuộc cũng len lỏi vào phổi. Cứ thế, nỗi nhớ nhung bao ngày kéo tới đầy mãnh liệt. Cô ghen ngào lên tiếng: “Em cũng rất nhớ anh!”

Cô những tưởng chuyện hít ma túy đã là nỗi đau không thể chịu đựng trong cuộc đời cô rồi, vậy mà hóa ra ông trời mới chỉ dùng một

chút sức mạnh với cô. Việc bố ngồi tù là điều cô hoàn toàn không ngờ tới. Cô không thể nào tin bố lại là một kẻ táng tận lương tâm, làm ra một chuyện tàn độc đến vậy với cả những người thân của mình.

Trong suy nghĩ của cô chỉ luôn có nụ cười hiền từ của bố. Từ nhỏ tới lớn, bố luôn là một ông bố ôn hòa. Mỗi khi mẹ nghiêm khắc với cô, cô đều tìm tới sự che chở của bố. Mỗi lần cô chịu委屈, bố luôn là người tới cười khà khà để khuyên giải cô, an ủi cô.

Một người bố như vậy sao có thể trở thành hung thủ giết người?

Cô không thể tin được, thế nên cũng không thể vượt qua trở ngại tâm lý này.

Nghe xong những lời ấy, Tố Khải xúc động. Anh cúi xuống, hôn lên trán cô, rất lâu sau mới buông ra rồi hỏi: “Em có trách anh không?”

Anh có sự khó xử của mình, mà anh cũng hiểu cho sự khó xử của cô.

Ánh mặt Diệp Lan ảm đạm. Cô khẽ lắc đầu: “Không! Em không trách anh!”

Tố Khải nhìn cô.

“Nếu không vì có chứng cứ xác đáng, sao bố em có thể bị bắt được? Xét về mặt tình cảm, em không muốn tin vào chuyện này. Nhưng bình tĩnh lại, em biết rõ bố mình quả thực đã làm như vậy.” Diệp Lan gơ tay đè chặt lên lồng ngực: “Nơi này đau lắm! Ông ấy là bố em, là người thân nhất của em trên cuộc đời này, tại sao lại làm những chuyện ấy chứ?”

Tố Khải không biết phải an ủi cô thế nào.

Diệp Lan ngược mắt nhìn anh, nét mặt bi thương: “Nhưng dẫu có thế nào, ông cũng là bố em. Có làm bao nhiêu chuyện sai trái, tội tệt ông vẫn là bố em. Em không thể bỏ mặc ông được. Mấy hôm nay, em và mẹ vẫn đang tìm một luật sư thích hợp nhất. Em chỉ còn biết làm vậy để cố hết sức giúp bố em mà thôi.”

Tố Khải khẽ gật đầu. Tâm trạng của cô, anh có thể hiểu được.

Cứ như vậy, hai người nói tới đây bỗng im lặng.

Chỉ còn tiếng mưa rơi xuống chiếc ô.

Hai người đứng dưới ô. Không ai vội vã rời đi. Có lẽ chẳng ai nỡ bỏ đi trước.

Cho tới khi, tiếng chuông di động vang lên.

Đánh động một không gian yên tĩnh.

Là của Diệp Lan. Cô giật mình, vội nhận máy.

Tiếng mưa quá lớn, không thể nghe thấy đầu kia nói gì. Nhưng Tố Khải có thể nhìn rõ nét mặt của Diệp Lan. Cô có chút lạc lõng, cùng một chút hụt hẫng. Anh nghe thấy cô nhẹ nhàng nói: “Vâng! Con biết rồi ạ! Con sẽ về ngay!”

Tố Khải cũng đã đoán ra ai vừa gọi điện cho cô, trong lòng dâng lên một sự quyến luyến.

Diệp Lan cắt di động đi, cúi đầu, khẽ nói: “Em... phải về đây!”

Tố Khải chỉ nhìn cô, không nói được, cũng không nói không được.

Đôi chân Diệp Lan như bị đóng đinh trên mặt đất, không thể nhúc nhích dù chỉ một bước. Cô cuộn chặt tay lại: “Anh đi trước đi!”

Trái tim Tố Khải nhói đau. Anh nhét chiếc ô vào tay cô, thấp giọng nói: “Em về trước đi! Anh nhìn em về rồi anh mới đi!”

“Không được! Mưa to lắm!” Diệp Lan không cần ô của anh. Cô nhìn quanh để tìm chiếc ô của mình. Tiếc là chẳng biết ô của cô đã bị gió cuốn bay đi đâu mất, không thấy bóng dáng đâu.

Tố Khải rất cố chấp: “Cầm lấy!”

Cô ngược mắt nhìn anh, ánh mắt anh vô cùng kiên định.

Diệp Lan cầm chặt cán ô, đến nỗi lòng bàn tay đau nhức.

Rất lâu sau cô mới quay người đi.

Tố Khải bỗng ở phía sau khẽ hỏi: “Nếu không trách anh, tại sao không dám yêu anh?”

Bờ vai Diệp Lan bỗng run lên. Cô dừng bước.

Tố Khải nhìn cô, trong đôi mắt chỉ chất chứa đau thương.

Diệp Lan quá đau đớn. Cô cắn răng, quay đầu bỏ đi.

Mưa càng lúc càng lớn.

Khoảnh khắc cô quay người, nước mưa cũng điên cuồng tấp xuống.

Vừa đi được mấy bước, Diệp Lan lại không kìm được lòng mà quay đầu lại. Cô thấy Tố Khải đứng trong mưa, tóc tai, quần áo ướt rượt, nhưng vẫn đứng im nhìn cô. Trong khoảnh khắc, tất cả mọi tình cảm trong lồng ngực sục sôi.

Cô không kìm chế được nữa mà lao về phía anh.

Tố Khải cũng theo đà ôm chặt lấy cô.

“Em yêu anh, Tố Khải! Em cũng rất nhớ, rất nhớ anh! Nhớ anh mỗi ngày, mỗi tiếng, mỗi phút, thậm chí là mỗi giây. Không phải em không dám yêu anh, mà em cảm thấy mình không xứng với anh. Em từng nghiện ma túy, giờ bố em lại... Tố Khải! Em chưa bao giờ trách anh cả. Em yêu anh còn không đủ sao nữa trách anh chứ? Chỉ là, anh yêu một người như em, bạn bè sẽ nhìn anh như thế nào? Anh là cảnh sát, được bao nhiêu người tôn trọng. Còn em thì sao? Hít ma túy, còn là con gái của một kẻ giết người, em...”

Cô còn chưa nói hết, Tố Khải đã cúi đầu hôn lên môi cô, chặn lại tất cả mọi lo lắng, bất an của cô.

Diệp Lan không ngộ ngoạ. Cô ngẩng đầu, để mặc anh làm vậy, nhưng khóe mắt lại ướt.

Rất lâu sau, Tố Khải mới buông cô ra. Anh áp sát vào má cô, thì thầm: “Lan Lan! Anh không thể buông tay em được, em có hiểu không?”

Sống mũi cô cay xè, bờ môi run rẩy.

“Anh yêu một người như em. Cho dù em có trốn tránh anh, căm ghét anh thậm chí thù hận anh, anh cũng không thể bỏ được em.” Giọng Tố Khải dường như cũng nghèn nghẹn: “Lan Lan! Em không thể làm

vậy được! Đừng quên lúc trước chính em là người tiếp cận anh. Em không thể sau khi có được tình yêu của anh, có được cả trái tim anh, lại buông tay bỏ đi, không quan tâm tới mọi thứ như vậy. Như thế, anh sẽ đau đớn tột cùng, anh sẽ sống không bằng chết!”

“Em...”

“Anh yêu em!” Tố Khải nói rõ ràng: “Cả cuộc đời này, người khiến anh không yên tâm nhất chính là em. Vậy thì, tại sao không để anh bảo vệ em?”

Diệp Lan lại bật khóc thút thít.

“Lúc này, hãy để anh ở bên cạnh em, được không?” Tố Khải nhẹ nhàng hỏi.

Diệp Lan cảm động, nhìn anh bằng đôi mắt long lanh nước, sau đó cô nép chặt vào lòng anh...

Vụ án của Diệp Hạc Thành chính thức bước vào giai đoạn chuẩn bị xét xử, tình hình không mấy khả quan. Các phóng viên tranh nhau đưa tin. Bất kỳ ai có liên quan tới người nhà họ Diệp đều trở thành đối tượng bị bủa vây. Ngay cả Tố Diệp mấy hôm nay đi làm cũng nhìn thấy bóng “chó săn”.

Ngoại trừ vụ án của Diệp Hạc Thành ra, bên ngoài còn quan tâm hơn tới hướng đi của Tinh Thạch.

Kỷ Đông Nham chính thức xuất hiện, tuyên bố với bên ngoài sẽ thu mua toàn bộ Tinh Thạch. Câu nói ấy khiến người ta sửng sốt. Mà hành động của Kỷ Đông Nham cũng rất nhanh lẹ. Trong một cục diễn

hỗn loạn như bây giờ, cậu ta đã hoàn thành giai đoạn đầu tiên trong kế hoạch thu mua.

Chỉ trong vòng có mấy ngày ngắn ngủi, Tinh Thạch đã trở thành vật sở hữu của Kỳ Đông Nham.

Bây giờ Tinh Thạch không ai làm chủ, người duy nhất có thể ra quyết định là Tố Diệp. Không còn Diệp Hạc Thành, cô không những là cổ đông lớn nhất của Tinh Thạch mà hơn nữa bây giờ rất nhiều cổ đông kỳ cựu đã bị kéo xuống ngựa, thế nên trong một mức độ nào đó cô có quyền phát ngôn.

Ban đầu khi biết chuyện Kỳ Thị ra mặt thu mua toàn bộ Tinh Thạch, Tố Diệp đã giật mình. Cô lập tức tới hỏi Niên Bách Ngạn. Còn anh giữ kín như bưng, nói rằng chấp nhận kế hoạch thu mua của Kỳ Thị.

Thấy Niên Bách Ngạn nói vậy, trong lòng Tố Diệp cũng hiểu. Thời đại của Tinh Thạch đã qua đi. Diệp Uyên cũng không quan tâm tới chuyện của Tinh Thạch. Thế nên cô đã ký hợp đồng với Kỳ Đông Nham.

Nhưng lúc ký, tâm tư của Tố Diệp lại nghĩ về một chuyện khác.

Vì sao Niên Bách Ngạn hờ hững buông tay?

Hay là anh còn kế hoạch gì khác?

Nhưng Tố Diệp biết, câu này cho dù có hỏi Niên Bách Ngạn anh cũng chưa chắc đã nói thật. Mà cô cũng nhìn thoáng rồi. Một công ty lên sàn vốn dĩ sẽ tồn tại nguy hiểm. Trong sàn đấu này, toàn là những hành vi thao túng thị trường. Có thể đón gió mà lên thì sẽ tồn tại được. Một khi thể hiện sự đi xuống, các công ty lớn khác sẽ tranh giành, gặm nhấm cho tới khi một mẫu xương cũng không còn.

So với việc bị người ta hiếp đáp, chi bằng để mua lại một cách triệt để.

Đây vốn dĩ là trò chơi cá lớn nuốt cá bé. Chỉ có điều, Tinh Thạch vốn dĩ cũng là một con cá lớn nhưng đã ngoài mạnh trong yếu từ lâu.

Khi Niên Bách Ngạn nhận được điện thoại của Kỷ Đông Nham, trời đã về chiều.

Ánh nắng rất gay gắt.

Đâm vào cửa kính thủy tinh, nhanh chóng tán ra làm đôi mắt người ta chói lòa.

Dưới chân là con đường tấp nập người lại qua. Trong phòng có khúc nhạc êm ái, tuyệt vời.

“Niên Bách Ngạn! Cậu nên nói thật với tớ đi!” Kỷ Đông Nham đi thẳng vào vấn đề.

Niên Bách Ngạn đứng trước cửa sổ, nhìn dòng xe chen chúc nhau bên ngoài, lãnh đạm đáp: “Tớ không giấu cậu điều gì cả.”

“Lúc tớ tiến hành thu mua Tinh Thạch, có một lực lượng lớn đối chọi lại. Rõ ràng đối phương cũng nhằm vào Tinh Thạch. Diệp Hạc Thành đã bị bắt rồi, thậm chí các cổ đông lớn tuổi khác cũng chẳng còn nhàn rỗi quan tâm tới thị trường cổ phiếu nữa. Vậy còn ai có thể đối đầu lại tớ đây?” Ngữ khí của Kỷ Đông Nham rất bất mãn.

Đáy mắt Niên Bách Ngạn chợt khựng lại. Anh dành mấy giây để đè thấp giọng mình xuống: “Đây không phải ngày đầu tiên cậu ra thị trường nữa. Mấy chuyện mua bán này vốn dĩ không thể chỉ có một

người độc chiếm. Có cạnh tranh là chuyện bình thường. Hơn nữa trong quá trình thu mua cũng có thể sẽ xuất hiện những nhân tố không thể kiểm soát.”

“Nói vậy là cậu cũng không biết rõ?”

“Phải!”

“Vậy có thể là ai?”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Bất luận là ai, tóm lại cậu đã thắng.”

“Niên Bách Ngạn! Cái giá để tớ thắng đã phải bỏ ra thêm 1.5 tỷ đô la Mỹ. Tiền gốc bỏ ra để mua ban đầu chỉ có 560 triệu thôi.” Kỷ Đông Nham nghiêng răng ken két.

Niên Bách Ngạn thản nhiên đáp: “Cậu bỏ ra nhiều, sau này Tinh Thạch ắt sẽ giúp cậu kiếm được gấp đôi, tính toán cái thiệt trước mắt làm gì?”

“Tớ còn tưởng cậu định nói số tiền tớ bỏ thêm ra cậu sẽ bù vào cơ đấy.” Kỷ Đông Nham cười khẩy.

Niên Bách Ngạn đáp: “Đừng có mơ hão! So với cậu, bây giờ tớ chẳng qua chỉ là một kẻ nghèo.”

“Cậu nên ngồi nghĩ cách trả lời Vincent thế nào đi!” Dứt lời, Kỷ Đông Nham cúp máy...

Quyển 14 - Chương 602: Người anh có lỗi nhất là em

Niên Bách Ngạn thu điện thoại lại.

Anh quay người lại. Trong gian nghỉ của phòng làm việc, Vincent đang từ tốn thưởng trà.

Bên cạnh ông ta là Joey. Chẳng biết cô ta đang nói gì mà khiến Vincent bật cười vui vẻ.

Niên Bách Ngạn bước lên, ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện.

Vincent cũng không cười nữa mà sắc mặt trở lại vẻ nghiêm nghị. Joey thấy vậy cũng không dám nói nhiều thêm. Cô ta âm thầm quan sát sắc mặt và lời nói.

Trên bàn là trà thơm, mùi hương thoang thoảng bay vào mũi.

Niên Bách Ngạn không nói gì. Anh bung tách trà lên, nhấp một ngụm. Khi anh đặt xuống, Vincent lạnh lùng lên tiếng: “Tách trà trước mặt cậu đã nguội rồi, có uống vào trà cũng đâu còn thơm mấy nữa.”

Niên Bách Ngạn liếc nhìn ông ta, không lên tiếng.

“Trà này tôi đã cất công pha từ sớm, vốn dĩ định đợi cậu tới để uống một tách trà nóng, sau đó khen ngợi một tiếng thì cũng không uống phí tấm lòng của tôi.” Vincent nói với vẻ thông dong: “Đáng tiếc là, một cuộc điện thoại của Kỳ Đông Nham đã làm lỡ dở của cậu quá nhiều thời gian. Nhìn xem, trà nguội mất rồi, công sức của tôi cũng

đổ bể.”

Niên Bách Ngạn nghe ra ẩn ý của ông ta. Anh mỉm cười, lập tức đổ trà trong tách của mình đi, sau đó giơ tay định cầm bình trà.

Nhưng anh bị Vincent giữ tay lại.

Ông ta cười: “Cậu tưởng, rót tiếp một cốc mới là có thể giống như lúc trước hay sao?”

Niên Bách Ngạn rút tay về, nhìn Vincent.

“Người Trung Quốc thích thưởng trà là vì càng uống trà sẽ càng tỉnh táo. Điều này cậu biết rõ nhất. Năm xưa cậu khởi nghiệp từ bàn rượu, nhưng khi có được một thân phận và địa vị nhất định, bàn chuyện làm ăn hay hợp tác cậu đều chọn quán trà. Vì sao? Vì rượu khiến người ta càng uống càng hồ đồ, trà lại có thể khiến suy tư người ta thông tường.” Vincent nở nụ cười không rõ ràng: “Tách trà vừa rồi có thể giúp đầu óc cậu tỉnh táo nhất, nhưng cậu lại từ bỏ không uống. Còn muốn uống tách thứ hai? Niên Bách Ngạn! Trên đời này không phải chuyện gì cũng có cơ hội làm lại lần hai đâu.”

Nói không thể rõ ràng hơn.

Niên Bách Ngạn là người thông minh, sao lại không nghe ra ý tứ của ông ta? Anh cười nhạt, cũng không uống nữa mà nói: “Tiền... tôi sẽ trả cho ông đầy đủ.”

“Nói thì dễ lắm? Cậu lấy gì để trả?” Vincent nhấn thẳng vào trọng điểm: “Mấy tỷ tiền vốn tại sao lại để cậu giữ bao nhiêu lâu như vậy? Đó là vì ban đầu cậu đã hứa hẹn chắc chắn với tôi rằng tôi có thể được chia một phần lợi ích, thế nên tôi mới tin tưởng cậu, mới đưa cho cậu một khoản tiền lớn như thế. Kết quả thì sao? Niên Bách

Ngạn! Cậu nghĩ mình là ngân hàng thật à? Tôi không gửi tiền tiết kiệm, tôi muốn thấy lợi nhuận, cậu hiểu không?”

Joey thấy Vincent nổi nóng, vội vàng khuyên nhủ: “Bố! Bố đừng tức giận. Cứ nghe xem anh Bách Ngạn nói thế nào đã.”

“Con im lặng đi!” Vincent quát lên một tiếng.

Joey tỏ ra ảm ức nhưng cũng không dám nhiều lời thêm nữa.

Niên Bách Ngạn nhận ra sự phẫn nộ trong ánh mắt Vincent. Anh điềm nhiên trả lời: “Lợi nhuận khổng lồ thì tôi không thể mang lại nhưng tiền vốn và tiền lãi tôi có thể trả cho ông.”

“Anh Bách Ngạn! Anh đừng nói linh tinh!” Joey không nhẫn nhịn được, bất chấp lệnh của Vincent, vẫn lên tiếng can ngăn.

Tiền lãi của mấy tỷ đồng đâu phải một con số nhỏ.

Rồi cô ta quay đầu về phía Vincent: “Bố! Bố làm vậy chẳng phải đang ép anh Bách Ngạn sao? Chuyện trên thương trường vốn dĩ không thể kiểm soát trước. Anh Bách Ngạn đâu phải là thần tiên, sao có thể dự đoán chuẩn xác được chứ? Ai mà chẳng có lúc thất sách?”

Lần này Vincent không quát Joey mà nhìn Niên Bách Ngạn, cười khẩy: “Cậu không dự đoán trước được hay cố tình cho tôi leo cây? Niên Bách Ngạn! Cậu đừng có nói với tôi cậu không biết khoản tiền vốn mấy tỷ đồng một khi chuyển dịch sẽ nguy hiểm đến mức nào. Chỉ vì một quyết định của cậu đã khiến mỏ kim cương tôi khai thác bên kim cương cũng thất bại. Tôi đã nắm chắc sẽ lấy được lợi nhuận từ phía Tinh Thạch. Giờ thì hay rồi, cậu bảo tôi phải giải thích với bên Nam Phi thế nào đây? Tiền lãi ư? Niên Bách Ngạn! Số tiền cậu phải trả tôi chất đồng kia kìa!”

Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn rất bình tĩnh, gương mặt dường như chưa hề xao động. Đợi Vincent quát tháo xong, anh mới lên tiếng: “Cho dù có phải thế chấp tất cả tài sản của tôi, tôi cũng sẽ đền bù lại chỗ nợ tôi thiếu ông.”

“So với việc bắt cậu đền tiền, chi bằng ném cậu sang Nam Phi để cậu bán mạng cho tôi!” Vincent không chút khách khí.

Niên Bách Ngạn bỗng bật cười: “Tôi sẽ không bán mạng cho ông!”

“Cậu...” Vincent tức đến nổi đầu ngón tay run lên.

Joey thấy tình hình không ổn, vội vàng đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Niên Bách Ngạn, kéo cánh tay anh: “Anh Bách Ngạn! Anh cũng đừng nói lời tuyệt tình đến vậy. Anh cũng biết bố em trước nay vẫn quý trọng tài năng của anh, anh cứ qua đó giúp...”

“Tóm lại, những gì nợ ông tôi nhất định sẽ trả.” Còn chưa đợi Joey nói hết câu, Niên Bách Ngạn đã đứng dậy, ngắt lời cô ta rồi nhìn Vincent với thái độ kiên quyết.

Nhìn thấy biểu cảm đó của anh, Vincent lại càng bức bối. Ông ta đập bàn đứng bật dậy: “Niên Bách Ngạn! Cậu thật sự không biết tự lượng sức mình phải không? Vincent này mà cậu cũng dám cho leo cây, lời mời của tôi mà cậu cũng dám từ chối. Chó cậu gần nhà, gà cậu gần chuồng phải không? Cậu đừng quên, ở đây là Trung Quốc, không phải nước ngoài. Chỉ cần tôi đóng chặt cánh cửa lớn của cậu ở bên này lại, cậu nghĩ còn công ty nào dám mở cửa đón cậu đây? Chỉ cần cánh cửa của tôi đóng lại thì có nghĩa là tất cả các cánh cửa lớn đều sẽ đóng lại, càng có nghĩa là, cậu sẽ triệt để cắt khỏi cái ngành này!”

Niên Bách Ngạn mặc cho ông ta chửi bới. So với cơn giận lôi đình của Vincent, hình như anh luôn luôn mang một sự lãnh đạm cách xa mọi người. Đợi cho ông ta mắng xong, Niên Bách Ngạn mới nói: “Tóm lại, tôi sẽ không nợ ông đâu!”

Dứt lời, anh quay người đi ra khỏi văn phòng.

Vincent giận dữ, quát ầm lên bên trong: “Niên Bách Ngạn! Tôi sẽ để cậu nếm kết cục của việc đắc tội với tôi!”

Lúc Niên Bách Ngạn đang đợi thang máy thì Joey đuổi kịp.

Anh dừng bước.

“Anh Bách Ngạn! Em không tin anh cố tình cho bố em leo cây để ngăn chặn việc ông phát triển mỏ kim cương bên Nam Phi.” Joey nhìn anh và nói.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn không thay đổi: “Sự việc đã xảy ra rồi, so đo thêm nữa cũng vô ích mà thôi.”

“Thật ra bố em chỉ nói mấy lời tức giận thôi. Tính tình của ông là vậy. Bao nhiêu năm nay, có ai ở bên cạnh lại dám làm trái lời ông? Anh chọc tức ông như vậy, chắc chắn là ông không vui rồi. Anh Bách Ngạn! Anh vào nói với bố em mấy câu nhún nhường chẳng phải là được rồi sao? Đắc tội với ông làm gì chứ?”

Thái độ của Niên Bách Ngạn rất lạnh nhạt: “Cô đi vào đi!”

“Anh Bách Ngạn!” Joey nói hết nước hết cái: “Anh đắc tội với ông như vậy, con đường tương lai sẽ rất khó đi, lẽ nào anh thật sự không muốn làm trong ngành này nữa sao? Bố em nói được là làm được đấy, ông nhất định sẽ không để anh được yên ổn đâu. Ngành này

vốn dĩ không rộng lớn. Một khi ông lên tiếng còn công ty nào dám mời anh nữa?”

Thang máy đã tới, Niên Bách Ngạn đi vào trong.

“Joey! Cảm ơn cô! Không cần vì tôi mà bất hòa với bố cô.” Có những ân huệ không thể nợ nần. Ví dụ như Vincent, hợp tác với ông ta với nắm thật chắc chắn. Nếu không được thì phải rút lui càng sớm càng tốt.

“Này... anh Bách...”

Cánh cửa thang máy từ từ khép lại, cũng che chặt bóng hình Niên Bách Ngạn.

Joey đứng đó, giậm chân bình bịch: “Đồ ngốc! Anh hà tất phải làm vậy chứ?”

Vincent quả nhiên không thể tha thứ. Ông ta đã có ý ngăn cản Niên Bách Ngạn bằng sức mạnh của mình trong giới kinh doanh, bỗng chốc khiến ai ai cũng biết, ngay sau đó nó trở thành hiệu ứng domino. Đúng như Vincent nói, các công ty lúc trước xếp hàng muốn có được Niên Bách Ngạn giờ đều thu trống lui binh, hoàn toàn giả vờ không biết Niên Bách Ngạn.

Mà để bồi thường lại lợi nhuận cho Vincent, Niên Bách Ngạn cũng gần như dốc hết mọi tiền bạc.

Mấy tờ báo lá cải lại bắt đầu múa bút, kể lại câu chuyện ông trùm ngành đá quý đã sụp đổ ra sao, nhất thời rầm rộ trên mạng.

Còn phía Kỳ Đông Nham cũng bắt đầu những công việc sau khi thu mua. Sau cùng cậu ta quyết định giữ lại cổ phần của Tố Diệp và Diệp Lan. Còn cổ phần của Nguyễn Tuyết Cầm thì đã bị trung hòa quá nhiều. Ngoài ra, còn giữ lại phần cổ phần của Lâm Yêu Yêu.

Trước đây Lâm Yêu Yêu không có cổ phần. Phần cổ phần của Diệp Uyên mà cô ấy nắm trong tay là lúc trước Tố Diệp đã phải liều mạng bảo vệ cho cô ấy. Sau khi Diệp Uyên được khôi phục lại thân phận, Lâm Yêu Yêu có ý muốn giao lại nhưng đã bị Diệp Uyên từ chối. Anh ấy đồng ý chuyển phần của mình cho Yêu Yêu.

Người có lợi được lợi, kẻ phá sản trắng tay.

Đêm đã khuya.

Khi tỉnh dậy khỏi giấc mơ, Tố Diệp không thấy Niên Bách Ngạn bên cạnh.

Cô ngồi dậy, quệt mồ hôi trên trán rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Đèn trong phòng sách vẫn còn sáng, chứng tỏ Niên Bách Ngạn đang ở trong đó.

Cô khẽ khàng, từ từ đẩy cửa ra, bỗng thấy Niên Bách Ngạn đang ngồi dựa trên sofa, cả người chìm trong quầng sáng tối tăm. Cô ngỡ ngàng, bèn đi tới.

Niên Bách Ngạn không có phản ứng gì.

Lại gần cô mới phát hiện anh đã uống rượu. Trong ly vẫn còn lưu lại một chút rượu vang. Anh tựa vào đó, hai mắt nhắm nghiền, không biết có phải đã thiếp đi rồi không.

Tố Diệp biết những chuyện gần đây đã đả kích không nhỏ tới anh. Trước đây gần như ngày nào cũng có người tới nhà mời anh hợp tác. Nhưng bây giờ vì quan hệ của Vincent, rất nhiều công ty vì không muốn đắc tội với ông ta mà làm lơ anh.

Một người đàn ông dù từng trải bao nhiêu đi nữa rồi cũng có ngày không thể trụ nổi. Mà ngày này đối với Niên Bách Ngạn e là đã tới rồi. Anh trước nay vẫn là người mạnh mẽ, táo bạo, bây giờ sự nghiệp bị tổn hại nặng nề, sao có thể không suy sụp?

Cô khẽ thở dài, cất ly rượu và chai rượu đã cạn sạch đi.

Khi cô quay lại thì thấy Niên Bách Ngạn đã mở mắt. Anh nhìn cô qua ánh đèn sàn nhà lơ mờ, không hề chớp mắt.

Tố Diệp vội vàng ngồi xuống bên cạnh anh, nhìn anh rồi khẽ nói: “Anh về phòng ngủ đi!”

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ nhìn cô mãi như thế.

Tố Diệp cười, sát lại gần anh: “Anh yêu! Anh uống say rồi à? Uống rượu một mình chán lắm, anh ra lệnh một câu là em có thể “cùng quân tử say đắm ba ngàn trận” mà.”

Niên Bách Ngạn không bị cô chọc cười. Anh giơ tay, kéo đầu cô lại, thì thầm: “Diệp Diệp! Anh phải lấy cả tiền của em để đền rồi.”

Tố Diệp chớp chớp mắt, mím môi cười: “Tiền của em á? Anh động vào tiền nào của em?”

Hơi thở của anh phả lên sống mũi cô, giọng nói mang theo men rượu nhưng vô cùng dịu dàng: “Ngốc ạ! Em không hiểu thế nào là tài sản chung vợ chồng sao? Sau khi cưới, tiền anh kiếm được một nửa

cũng là của em. Kể cả hai chúng ta không lấy nhau, người anh có lỗi nhất vẫn là em. Anh muốn mang tới cho em một cuộc sống tốt nhất chứ không phải cuộc sống như bây giờ...”

Quyển 14 - Chương 603: Trừ phi anh thừa nhận mình là kẻ yếu hèn

Trong một đêm tối như vậy, trong một không gian tĩnh mịch thế này, ngay cả giọng nói của Niên Bách Ngạn cũng êm dịu. Có chút nồng của rượu, có cái men của tình. Trông có vẻ như anh đã say, nhưng tia sáng trong mắt lại vô cùng rõ ràng, sáng tỏ.

Nghe xong những lời ấy, Tố Diệp không hề bi thương, cũng không trách cứ. Cô nằm bò lên ngực anh, cười khẽ: “Cuộc sống bây giờ á? Bây giờ làm sao?”

“Biết rõ còn hỏi!” Niên Bách Ngạn thấy vậy, trong lòng càng ngậm ngấm đau.

Tố Diệp mím môi cười: “Gì chứ! Tôi cảm thấy bây giờ cực kỳ tốt mà.”

“Sau khi anh chỉ còn hai bàn tay trắng ư?” Niên Bách Ngạn dờ khóc dờ cười, giơ tay vuốt nhẹ lên đầu cô: “Diệp Diệp! Kể từ ngày anh quyết định muốn em đi theo anh, anh đã muốn mang tới cho em một cuộc sống tốt nhất. Vật chất chỉ là một phần, quan trọng hơn là mang lại một sự yên ổn về mặt tâm hồn. Nhưng bây giờ đến cả sự bảo đảm vật chất cơ bản anh còn không thể cho em thì sao có thể mang tới cho em cảm giác an toàn?”

Sự cô đơn trong đáy mắt anh lan tràn như dây leo. Lần này Tố Diệp nhìn rất rõ ràng, cũng đau tận trong tim. Nhưng cô vốn dĩ không phải một người phụ nữ hay tự oán tự trách bản thân, hướng hồ đối diện lại

là người đàn ông mình yêu nhất. Cô cố ý cười: “À cũng đúng nhỉ! Đời sống tinh thần là phải được tạo dựng trên nền tảng cơ bản của đời sống vật chất mà.”

Niên Bách Ngạn nhận ra cô đang đùa cợt, bèn thở dài khó xử: “Diệp Diệp! Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em đấy.”

“Thì người ta cũng có đùa đâu.” Tố Diệp nằm hằn xuống, len vào lòng anh, giơ tay khế nghịch cúc áo trên cổ anh: “Dù sao thì trong mắt anh, em cũng là loại con gái chỉ biết tới tiền.”

Niên Bách Ngạn hơi nghiêng người, cúi đầu nhìn cô: “Anh không nghĩ như vậy!”

“Thế anh cứ nói bóng nói gió như vậy là sao?” Tố Diệp cố tình tỏ ra không vui: “Cứ làm như em nhắm vào tiền của anh vậy.”

Niên Bách Ngạn im lặng.

Tố Diệp cắn môi, cũng không nói gì nữa. Thật ra cô định nói: Trước giờ em cũng chỉ có một mình. Trước khi gặp anh, em cũng đâu có chết đói chết rét, bản thân em cũng có thể tự nuôi được mình mà. Nhưng câu nói ấy xoay mấy vòng trên đầu lưỡi rồi cô lại nuốt xuống. Ý thì đúng đấy nhưng biểu đạt bằng cách đó chắc chắn sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của Niên Bách Ngạn.

Cô đang nghĩ phải làm sao để an ủi anh mới được.

Người con gái nằm trong lòng nhỏ bé, mềm mại như một con mèo khiến Niên Bách Ngạn cảm thấy trái tim mình cũng tan chảy. Ánh mắt anh ẩn hiện một sự quyến luyến, nhưng ngữ khí lại có phần tàn nhẫn: “Diệp Diệp! Nếu như... bây giờ em muốn rời xa anh, anh sẽ đồng ý ký tên.”

Tố Diệp bàng hoàng nhìn anh.

“Anh sẽ để lại tứ hợp viện này cho em.” Niên Bách Ngạn nhìn cô và nói.

Một ngọn lửa bốc lên trong lòng Tố Diệp nhưng cô lại đè nó xuống, cắn răng hỏi: “Ý anh là anh định ra đi tay trắng?”

Niên Bách Ngạn cười khở: “Bây giờ ngoại trừ căn nhà này ra, hình như anh cũng chẳng còn gì nữa. Những gì anh có thể để lại cho em chỉ có tung đây mà thôi.”

Ngọn lửa nhỏ ấy không thể kiềm chế được nữa. Nó bốc lên nơi đáy mắt. Cô đứng bật dậy, bực bội đáp: “Anh cho em cả cái nhà rồi anh sống ở đâu?”

Niên Bách Ngạn khẽ đáp sau lưng cô: “Em đừng lo cho anh!”

Tố Diệp mím môi, quay đầu trừng mắt nhìn anh.

Niên Bách Ngạn thở dài, đứng dậy, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Mùi gỗ mộc và mùi rượu hòa trộn vào nhau, tầng tầng lớp lớp bao bọc lấy cô.

Trái tim cô chột thất lại. Cứ như vậy, ngọn lửa phần nộ trong lồng ngực cũng bị xua tan. Đối với anh, cô mãi mãi chẳng thể nhẫn tâm trách móc. Không còn giận nữa, ầm ỨC tự nhiên dâng lên.

“Có phải anh chán sống với em rồi không? Định lấy một căn nhà để đuổi em đi?” Cô tố cáo: “Ở ngoài kia chắc chắn là anh có người đàn bà khác rồi. Có phải anh định ly hôn với em rồi tới ở nhà cô ta

không?”

Gương mặt nhỏ lập tức bị bàn tay Niên Bách Ngạn xoay lại. Ánh mắt anh trở nên nghiêm nghị: “Nói linh tinh gì vậy? Sao anh lại có đàn bà bên ngoài chứ?”

“Thế anh còn bảo em rời xa anh?” Tố Diệp phản bác.

Niên Bách Ngạn ôm chặt lấy cô, thủ thỉ: “Anh bây giờ chẳng khác gì kẻ vô dụng.”

Tố Diệp không chịu được nữa. Cô quay lại ôm chặt lấy cổ anh, thái độ kiên quyết: “Niên Bách Ngạn! Lúc hai chúng ta kết hôn, anh đã thề nguyện, anh quên rồi phải không? Chính anh nói sẽ không rời xa em, cả đời này cũng không rời. Chẳng phải anh tự nhận là người giữ lời hứa sao? Bây giờ đã muốn nuốt lời nhanh vậy sao?”

“Anh...” Lời thề ấy đương nhiên anh còn nhớ.

Tố Diệp nhìn anh, đè nén sự bí bách trong lòng xuống: “Anh thật sự hy vọng em rời xa anh sao? Sau đó em tìm và lấy một người đàn ông khác? Lẽ nào anh không tưởng tượng một chút tới cảnh tượng đó sao? Em khoác tay một người đàn ông khác, đi lướt qua anh, anh dễ chịu lắm phải không? Niên Bách Ngạn! Em cho anh hay, nếu anh nhấn tâm như vậy, thì em cũng sẽ nhấn tâm!”

Cảnh tượng ấy dĩ nhiên Niên Bách Ngạn không muốn mừng tượng. Cho dù chỉ nghĩ tới chuyện cô sẽ lấy một người đàn ông khác, sẽ nở nụ cười tươi rói với người đàn ông khác, tim anh cũng đã rỉ máu rồi. Huống hồ còn nhìn thấy cô khoác tay một người khác đi ngang qua anh, thế thì anh chắc chắn sống không bằng chết.

Tố Diệp thấy nét mặt anh tăm tối, trong lòng cũng không nở. Cô nhìn

anh và nói: “Nếu như anh thật sự thừa nhận mình là một kẻ thất bại, vậy thì em sẽ đồng ý ký tên.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn lướt qua một tia đau đớn.

“Niên Bách Ngạn! Em tin rằng từ nhỏ tới lớn anh đã phải trải qua không ít khó khăn. Nếu không sao có thể tạo nên một tính cách điềm đạm như bây giờ? Em đã từng nghe Hứa Đồng kể về chuyện của anh. Từ vị trí thấp nhất lên vị trí cao nhất, anh đã chịu không ít khổ cực, thế nên em luôn tin rằng ở anh có một tinh thần bền gan vững chí. Anh tưởng em tham tiền thật sao? Niên Bách Ngạn! Từ nước ngoài về tới Trung Quốc, có hàng đồng người giàu có theo đuổi em. Có rất nhiều người còn giàu có hơn anh, nhưng tại sao em lại chọn anh? Đó là vì em yêu anh, càng vì anh là một người đàn ông có trách nhiệm. Bây giờ anh ly hôn với em, chứng tỏ điều gì? Chỉ chứng tỏ anh là một người nhu nhược, chứng tỏ anh tự nhận cả cuộc đời sau này cũng không nuôi nổi vợ. Anh đã thỏa hiệp, anh bắt đầu nghi ngờ khả năng của bản thân rồi. Niên Bách Ngạn! Nếu anh thực sự là một người đàn ông như vậy, thật sự dám đứng trước mặt em thừa nhận điều này, vậy thì em sẽ rời xa anh mà không hề do dự. Vì em không cần một người nhút nhát, dõn hèn, không dám thể hiện sự yếu đuối của mình trước mặt vợ, một người chồng không dám cùng vợ đối mặt với tương lai!”

Cô nói một cái từ tổn, nhưng mạnh mẽ và âm vang, chữ nào chữ nấy rành mạch. Niên Bách Ngạn nghe xong, ánh mắt đầy xúc động. Anh ghì siết lấy cô, hôn lên trán cô, sau đó vuốt ve đôi gò má, giọng nói nặng nề: “Diệp Diệp! Anh chưa bao giờ thừa nhận mình yếu hèn. Nhưng em phải hiểu rằng, vất vả làm lại từ đầu anh có thể chịu đựng. Lúc ấy anh sẽ không thể lo lắng cho em, quan tâm tới em nữa, em sẽ không trách anh chứ?”

Tổ Diệp mỉm cười, dựa vào lòng anh. Cô ngẩng đầu, nhìn lên khuôn

cầm vuông vắn của anh: “Con người không thể quá ích kỷ được! Khoảng thời gian này anh vừa làm tài xế lại vừa làm bảo mẫu cho em, đến việc của Tiểu Nhã anh cũng kiêm luôn rồi, đúng là hời cho con bé, cầm được tiền lương mà ngày nào cũng được thông dong dạo phố. Thế nên...” Nói tới đây, cô kéo tay anh lại, đan mười ngón tay vào nhau: “Có được khoảng thời gian này, em đã mãn nguyện lắm rồi.”

“Diệp Diệp...” Niên Bách Ngạn xúc động.

Tố Diệp bò lên cổ anh: “Em biết anh hoàn toàn không phải người đàn ông nội trợ, thế nên từ ngày lấy anh em đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Bách Ngạn! Thế giới của anh là ở ngoài kia, sao em nỡ trách anh được chứ? Cổ nhân có câu, “nam nhân thành gia lập nghiệp”. Bây giờ anh có gia đình rồi, thì cứ chuyên tâm lập nghiệp là được. Bất luận anh đi bao xa, bận rộn đến mức nào, em cũng sẽ ở bên cạnh anh. Anh đã cho em một ngôi nhà, em sẽ cho anh một mái ấm. Anh muốn ly hôn, muốn rời xa em, đừng có hòng! Khó khăn lắm em mới có một gia đình, không thể để anh phá hoại được!”

Nghe được những lời ấy, tâm trạng Niên Bách Ngạn bối rối bộn bề. Anh thu chặt cánh tay lại, thì thầm bên tai cô: “Em ngốc lắm!”

Bờ môi Tố Diệp khế cọ vào má anh: “Em không ngốc đâu! Thế nên không thể từ bỏ loại “cổ phiếu chất lượng cao” này được!”

Niên Bách Ngạn không biết nên khóc hay cười. Một giây sau, anh đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn...

Có lẽ vì có rượu trong người, Niên Bách Ngạn ngủ rất say.

Nhưng Tố Diệp nằm bên thì lại trần trọc.

Cô dựa vào đầu giường, ngắm anh qua ánh trăng.

Cô giong tay, nhẹ nhàng phác họa gương mặt anh. Từng đường nét được trăng thanh thiên vị khiến tình yêu của cô càng thêm sâu sắc.

Bách Ngạn...

Cái tên này ở trong lòng cô là một nguồn sức mạnh, một sự an toàn chưa bao giờ có.

Một người đàn ông như vậy, sao cô nỡ rời xa?

Cô khẽ thở dài, nhưng trong lòng lại thấp thỏm không yên.

Vì cô luôn cảm thấy, Niên Bách Ngạn có điều gì giấu mình. Anh cố tình không kể cho cô chuyện gì đó.

Cảm giác này, phần nhiều là vì cô nhớ lại câu nói lúc trước khi Diệp Ngọc còn sống. Đó là khi cô mới vào Tinh Thạch một thời gian, Diệp Ngọc đã tìm tới cô nói chuyện: Trong mắt em, chị chẳng qua chỉ là bông hoa nuôi trong lồng kính. Cho dù chị chẳng làm đúng chuyện gì, nhưng bao nhiêu năm nay cũng có sự hiểu biết nhất định đối với Bách Ngạn. Anh ấy không phải người đàn ông mang tình cảm ra làm trò đùa. Nếu anh ấy đã thật lòng yêu ai thì nhất định sẽ rất sâu sắc. Anh ấy sẽ không thỏa hiệp với hiện thực nhưng có thể sẽ vì người mình yêu gánh chịu mọi sóng gió. Anh ấy không cho phép người khác hủy hoại mọi thứ của mình, nhưng sẽ cam tâm tình nguyện vì người mình yêu mất đi tất cả. Trừ phi anh ấy tình nguyện, nếu không, không một ai có thể làm lung lay danh tiếng và vị trí của anh ấy. Nếu để anh ấy biết được sự hy sinh của mình chẳng qua chỉ là một trò đùa, anh ấy sẽ khiến em... sống không bằng chết!

Câu nói này lúc đó đã khiến cô không khỏi bàng hoàng, đến nỗi cô đã suy nghĩ liệu có nên bỏ dự định lợi dụng Niên Bách Ngạn không. Đúng như Diệp Ngọc nói, khi Niên Bách Ngạn biết cô chẳng qua chỉ lợi dụng anh, khoảng thời gian ấy, cô đúng là đã sống không bằng chết.

Không thể không thừa nhận, Diệp Ngọc quả thực rất hiểu Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn là một người đàn ông không dễ dàng để người khác phản bội, thế nên loại đàn ông này luôn có tính cách mạnh mẽ, ẩn nhẫn, cũng từ đó hình thành nên cá tính ương ngạnh, không chịu thua cuộc của anh. Không phải cô không biết rõ Niên Bách Ngạn có ý muốn thu mua Tinh Thạch. Cô cũng đã từng bóng gió hỏi anh, nhưng Niên Bách Ngạn cũng đã nói, thị trường cổ phiếu biến đổi khôn lường, chưa chắc đã muốn gì được nấy.

Lúc đó tuy rằng anh nói vậy, nhưng từ đôi mắt anh, cô có thể đọc được sự cương quyết, một nét mặt nắm chắc phần thắng.

Nhưng tại sao, chớp mắt anh lại trắng tay? Ngay cả Tinh Thạch cũng rơi vào tay Kỳ Đông Nham? Điều càng khiến cô nghi hoặc hơn là, anh còn phải bồi thường cho Vincent một số tiền lớn như vậy.

Vincent là người thế nào, Niên Bách Ngạn có lẽ biết rõ nhất. Vậy thì ngay từ ban đầu khi hợp tác, Niên Bách Ngạn đã phải ôm lòng tin tất thắng, nếu không sao lại bắt tay với một ông trùm như Vincent? Niên Bách Ngạn trước nay không bao giờ đánh một trận mà không nắm chắc. Tình huống thua như ngã rạ như hôm nay thật sự là điều anh không hề lường trước sao?

Thế nên Tổ Diệp bạo dạn nghĩ tới một điểm.

Đó chính là Niên Bách Ngạn tự nguyện từ bỏ.

Nguyên nhân rất có thể là vì cô.

Nói như vậy, Tố Diệp cảm thấy mình hơi “tự mình đa tình”. Nhưng không hiểu sao. câu nói của Diệp Ngọc như một câu bùa chú cứ văng vẳng bên tai cô: Trừ phi anh ấy tự nguyện, nếu không không một ai có thể làm lung lay danh tiếng và địa vị của anh ấy.

Nếu là vì cô, vậy thì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mới phải khiến anh chủ động bỏ cuộc?

Tố Diệp biết rõ, cho dù hỏi Niên Bách Ngạn câu này, anh cũng sẽ không nói.

Cô khẽ thở dài, nằm dựa sát bên cạnh anh.

Anh phải biết, cô không bao giờ muốn anh hy sinh điều gì cả.

Người đàn ông này luôn có một mặt nặng nề của riêng mình. Nhưng thường những người càng bộn bề tâm sự thì áp lực lại càng lớn.

Bách Ngạn! Em muốn gánh vác cùng anh...

Quyển 14 - Chương 604: Chị đúng là đồ dở người

Joey lại một lần nữa tới tìm Tố Diệp. Đây là chuyện cô đã dự đoán từ trước.

Tố Diệp đang có khách nên Lý Thánh Đan đón tiếp Joey. Tới tận trưa, Lý Thánh Đan gõ cửa, thần thần bí bí nói rằng cô tiểu thư ngoài kia vẫn khá cố chấp.

Tố Diệp như rụng mảy, ngớ ngàng hỏi: Vẫn đang đợi ở ngoài à?

Lý Thánh Đan gật đầu.

Tố Diệp nhìn đồng hồ. Trời đất ơi! Cô nhóc đó đợi tới hơn hai tiếng đồng hồ.

Cũng đúng lúc tới giờ ăn trưa. Hết cách, cô đành phải ra ngoài đối mặt với Joey.

Nhà hàng được lựa chọn ở gần Liêm Chúng. Đồ ăn ở Sanlitun vốn rất đa dạng, các nhà hàng cũng la liệt, đủ loại, nhưng đồng thời khách hàng cũng vô cùng nhiều. Joey là một thiên kim tiểu thư, đương nhiên sẽ không chen lấn tới căng tin như những nhân viên công sở. Cô ta đã đặt sẵn bàn ở một nhà hàng Pháp, nằm tại đường Bắc Sanlitun, khá vắng người.

Từng món điểm tâm tinh xảo được bung lên khiến Tố Diệp vừa nhìn đã cảm thán.

Giữa trưa, ăn món Pháp làm gì chứ.

Nhưng đã có người mời thì Tố Diệp cũng chẳng làm khách. Cô vẫn giữ được phong thái tao nhã đồng thời cũng gọi được không ít món thường ngày mình thích ăn.

Trông Joey vẫn ngoan ngoãn như thế.

Phải! Cô ta ngoan ngoãn nhưng suy nghĩ thì chưa chắc đã biết điều.

“Chúng ta đi thẳng vào chuyện chính đi. Thời gian nghỉ trưa rất ít, chiều nay tôi còn có khách hàng.” Tố Diệp vừa ăn vừa nói.

Joey buông đĩa xuống, nhìn Tố Diệp: “Thật ra chị đã đoán trước tôi có thể sẽ tới tìm chị, đúng không?”

“Bách Ngạn đã trở mặt với bố cô. Người sốt sắng nhất có lẽ là cô. Đương nhiên cô sẽ tới tìm tôi.” Tố Diệp cười, thản nhiên nói.

“Cũng có nghĩa chị nắm rất rõ tình hình bây giờ của Niên Bách Ngạn.” Ánh mắt Joey trông có vẻ rất nghiêm túc: “Bây giờ không có mấy công ty dám mời anh ấy.”

Tố Diệp khẽ cười: “Cũng tức là thật ra cô vẫn muốn khuyên tôi rời xa Niên Bách Ngạn phải không?”

“Chị đâu có giúp gì được anh ấy, hà tất phải làm anh ấy thêm vướng bận chứ?”

Tố Diệp nhướn mày: “Giờ anh ấy đã tay trắng. Joey! Cho dù cô muốn ở bên cạnh Niên Bách Ngạn, bố cô cũng chưa chắc đã đồng ý!”

“Nếu anh ấy tiếp tục ở bên cạnh chị mới là đánh mất tất cả. Nhưng chỉ cần ở bên tôi thì mọi chuyện sẽ khác. Bố tôi không thể nào làm khó con rể của mình chứ?”

Tố Diệp cảm thấy nực cười: “Cô kỳ lạ quá đấy Joey ạ! Hôn nhân đối với cô mà nói chẳng qua chỉ tạo dựng trên cơ sở lợi ích thôi sao? Bây giờ người có nhiều tiền hơn Niên Bách Ngạn nhiều vô số kể. Tại sao cô cứ chăm chăm nhằm vào anh ấy thế hả? Cứ lấy Kỳ Đông Nham ra làm ví dụ, giá trị của anh ta bây giờ chẳng biết đã gấp bao nhiêu lần rồi.”

Joey thở dài: “Niên Bách Ngạn có năng lực, điều này quan trọng hơn của cải.”

Tố Diệp chỉ cười, không nói nữa.

Joey đã nói đúng một câu. Người đàn ông có khả năng tạo ra tiền của mới là đáng quý nhất.

“Thật ra bố tôi rất xem trọng năng lực của anh ấy, cũng muốn anh ấy tới giúp.” Joey nói lấp lửng.

Tố Diệp rất thông minh. Cô từ tốn bổ sung nốt câu sau: “Tiếc là, Niên Bách Ngạn không đồng ý.”

Joey im lặng.

Tố Diệp cũng ăn kha khá rồi. Khi đồ ngọt được mang lên, cô nói thẳng: “Thái độ của tôi đã rất rõ ràng ngay từ buổi gặp lần trước rồi. Tôi sẽ không rời xa Niên Bách Ngạn! Thế nên, cô từ bỏ đi!”

“Bây giờ có cách giúp Niên Bách Ngạn hồi sinh, nhưng liều thuốc cứu mạng đó không phải là chị, Tố Diệp!”

“Ồ?” Tổ Diệp cười khẩy: “Nếu thế thì cứ để Niên Bách Ngạn chết luôn đi!”

Joey sừng sốt: “Cái... Cái gì?”

Tổ Diệp cười rất vô tội: “Joey à! Nói luôn để cô hiểu, thật ra tôi vốn không sợ Niên Bách Ngạn phá sản, càng không sợ tiền đồ sau này của anh ấy gặp trắc trở. Vì tiền tôi có đủ để hai chúng tôi sinh sống. Thậm chí có thể nói rằng, chỉ cần tiền lương của một mình tôi thôi cũng đã đủ bảo đảm cho tôi và anh ấy sống nốt quãng đời còn lại mà không phải lo ăn lo mặc. Trừ phi cô có bản lĩnh khiến tôi không trụ được trong ngành này nữa. Mà theo như tôi được biết thì cô không giỏi đến vậy.”

Gương mặt Joey hết đỏ bừng lại trắng bệch. Cô ta sốt sắng: “Sao chị có thể ích kỷ như vậy được! Chị tưởng Niên Bách Ngạn là một người đàn ông cam tâm để phụ nữ nuôi mình sao? Bắt anh ấy sống nhờ vợ còn đau khổ hơn là giết chết anh ấy. Hơn nữa, lẽ nào anh ấy cứ ở nhà cả đời sao? Mãi mãi không ra ngoài làm việc nữa?”

“Thế nào cũng được! Cùng lắm thì chúng tôi đi ngao du sơn thủy.” Tổ Diệp cười nhẹ tênh: “Tôi chỉ thể hiện rõ lập trường của mình mà thôi. Cô muốn tôi rời xa Bách Ngạn, đó là chuyện không thể. Tôi chấp nhận chuyện anh ấy ở nhà, không cần làm gì cả. Cứ cho là tôi ích kỷ cũng được, tôi cảm thấy không có gì phải bức xúc.”

Joey cuộn chặt tay lại: “Chị quả nhiên là đồ đàn bà tự tư tự lợi!”

“Không sai! Tôi chính là loại phụ nữ đó đấy.” Tổ Diệp khẽ nhướn mày rồi ăn một miếng bánh: “Đàn ông đẹp trai là tốt nhất. Niên Bách Ngạn chính là kiểu người này. Cho dù anh ấy không còn một đồng, vẫn có phụ nữ cam tâm tình nguyện đi theo anh ấy, kể cả là ngày

ngày ngồi ngắm anh ấy cũng đủ sướng rồi. Tố Diệp tôi thích nuôi mấy anh chàng đẹp trai da trắng đấy, thế thì đã sao nào? Cô quản được à?”

“Chị... Chị...” Joey tức giận chỉ vào mặt cô: “Làm gì có người vợ nào như chị chứ? Trên đời làm gì có người vợ nào không mong chồng mình đội trời đạp đất? Chính vì cái suy nghĩ này của chị, mới làm lỡ dở anh Bách Ngạn! Chị đúng là đồ đàn bà lòng dạ ác độc!”

Tố Diệp cười nhạt: “Phải phải phải, tôi thâm độc, tàn nhẫn, thế nên cô vứt quách cái suy nghĩ của mình đi! Trừ phi Niên Bách Ngạn khẳng khẳng muốn rời xa tôi, nếu không, tôi không ngại anh ấy ở nhà, chẳng làm gì cả. Tôi cảm thấy cuộc sống như vậy rất tươi đẹp.”

“Đồ thần kinh!” Joey không nghe tiếp được nữa, đứng bật dậy.

Tố Diệp lấy khăn giấy, tao nhã lau khóe miệng: “Bất luận thế nào cũng cảm ơn cô vì bữa ăn Pháp hôm nay. Cô tốn kém rồi! Đáng tiếc là, không được như ý nguyện.”

Cô đứng dậy, lấy túi của mình.

Joey hần học nói: “Chị làm vậy sẽ hại anh Bách Ngạn!”

“Cô không cần biết tôi có hại anh ấy hay không. Joey! Anh ấy là chồng tôi chứ không phải chồng cô. Thế nên chuyện của hai vợ chồng chúng tôi, cô đừng có can dự.” Tố Diệp đi tới trước mặt cô ta, mỉm cười: “Mấy lời cuối cùng đây. Joey! Cô nghe cho kỹ! Tôi... tuyệt đối sẽ không vì giúp chồng tôi có được sự nghiệp mà rời xa anh ấy. Tôi là người đàn bà ích kỷ như thế đấy, đương nhiên hy vọng có một người đàn ông ở bên cạnh tôi, kể cả là sống nhờ vào tôi!”

Joey trợn trừng mắt.

Tố Diệp cười tươi như hoa: “Cô bé à! Đời người còn dài lắm, còn ối thứ để cô học hỏi.” Nói xong, cô bỏ đi không quay đầu lại.

Joey tức giận, siết chặt tay lại, bực tức quát: “Tố Diệp! Chị... Chị đúng là đồ dở người!”

Kỳ Thị.

Mùi cafe thơm nồng, thoảng chút mát lạnh trong không khí.

“Niên Bách Ngạn! Tớ không thể hiểu nổi tại sao cậu không tới quản lý Tinh Thạch.” Sau khi Kỳ Đông Nham thu mua thành công Tinh Thạch, việc đầu tiên là tìm Niên Bách Ngạn tới quản lý công ty. Ai ngờ anh từ chối.

Niên Bách Ngạn nhấp một ngụm cafe, cười nói: “Làm thuê cho cậu ư? Thôi đi!”

“Cậu đâu phải là người làm việc theo cảm tính.” Kỳ Đông Nham còn lâu mới tin cái vẻ mặt trông rất thản nhiên của anh: “Cậu không tới Tinh Thạch, các công ty khác cũng đóng chặt cửa với cậu, rốt cuộc cậu có dự định gì?”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ gì đó, rất lâu sau mới nói: “Cứ tìm ra gã mặt sẹo rồi tính.”

Kỳ Đông Nham chẳng biết nói sao: “Bây giờ ngay cả tớ cũng rất khó tìm ra hắn ta. Cậu tới Tinh Thạch, chẳng phải có thể dụ hắn ra sao?”

Niên Bách Ngạn đáp cương quyết: “Không được! Tớ không thể mạo

hiểm một chút nào.”

Vì đối tượng bị uy hiếp là Tố Diệp, thế nên anh mới không thể mạo hiểm. Cũng vì anh rất sợ Tố Diệp sẽ nhớ lại chuyện gì đó, thế nên tối đó anh mới nói sẽ ly hôn. Tất cả đau khổ của cô đều vì anh mà ra, nếu có thể rời xa anh...

Nhưng, đáng chết là anh lại không thể rời xa cô được!

“Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc là cậu có chuyện gì?” Kỳ Đông Nham sốt ruột.

Niên Bách Ngạn bình thản đáp: “Có những chuyện cậu đừng hỏi, chỉ cần thu lại năm trăm triệu đó của mình là được rồi.”

“Quân bài trong tay hấn đúng là khiến cậu thành một phế nhân!” Kỳ Đông Nham nghiến răng.

Niên Bách Ngạn chỉ cười không nói.

Kỳ Đông Nham nhìn anh rất lâu sau đó hoàn toàn đầu hàng: “Được rồi! Cậu không nói thì tớ cũng không hỏi nữa. Nhưng Niên Bách Ngạn! Nếu tớ đã gián tiếp làm hại Tố Diệp, vậy thì mong cậu chuyển lời tới cô ấy, hãy tha lỗi cho tớ.” Cậu ta không phải kẻ ngốc. Lời nói lúc trước của gã mặt sẹo, cậu ta chỉ coi là lời khoác lác, nhưng bây giờ, sau khi gặp Niên Bách Ngạn, cậu ta bắt đầu mơ hồ cảm thấy tính chất nghiêm trọng của vấn đề. Có thể khiến Niên Bách Ngạn nhẫn nhịn đến mức này, chắc chắn có liên quan tới Tố Diệp.

Niên Bách Ngạn châm lên một điếu thuốc.

Từng sợi khói lặng lẽ lan tỏa, rồi lặng lẽ trôi đi, bay ra khỏi từng kẽ tay gây một cách phóng khoáng, cởi mở, tự do.

Anh không lên tiếng, chỉ nhìn Kỳ Đông Nham cười khẽ, như đã bằng lòng.

Kỳ Đông Nham thấy anh giữ kín như bưng cũng hiểu là có hỏi thế nào cũng vô ích. Anh ấy cũng châm lên một điếu thuốc, rít một hơi, nhẹ nhàng nhả khói rồi nói: “Nếu cậu đã không muốn quay về Tinh Thạch, vậy thì sau này cậu cần giúp đỡ chuyện gì cứ nói với mình, mình sẽ dốc hết sức giúp cậu.”

Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Có câu nói này của cậu là được rồi!”

Quyển 14 - Chương 605: Quyền chủ động là ở mày

Diệp Hạc Thành chính thức bị tuyên án, bắt vào tù.

Với các tội danh, giết người bằng hung khí gây nguy hiểm, dẫn đến cái chết của Diệp Ngọc, mưu hại những người khác vì lợi ích; tội thuê người giết người, cố ý gây tạo sự kiện bất ngờ nhằm hãm hại Diệp Uyên, gây ra cái chết cho nạn nhân khác, tiêu hủy chứng cứ, làm nhiễu loạn phương hướng điều tra của cảnh sát, giết người diệt khẩu... Tổng hợp các tội danh thành tội giết người.

Đồng thời phạm rất nhiều tội.

Nhưng xét thấy thái độ nhận tội ăn năn, hối cải, nên đã miễn hình phạt tử hình, bị tuyên án tù chung thân. Nếu trong thời gian chấp hành hình phạt có biểu hiện tốt thì cũng có khả năng được xét giảm hình phạt. Hơn nữa Diệp Hạc Thành cũng đã từ bỏ dự định kháng cáo, phục tùng bản án của tòa sơ thẩm, thế nên bản án giết người thân kinh người này mới có ngày bình yên.

Các phóng viên vô cùng cảm thán. Một tập đoàn Tinh Thạch từng vang một thời giờ đặt dấu chấm hết vì những tranh chấp nội bộ như vậy, không khỏi khiến người ta có chút thốn thức.

Trung tâm chống ma túy.

Tổ Khái đang họp.

Trên màn hình chiếu đang phân tích các số liệu phạm tội trong thời

gian nửa đầu năm nay.

“Những năm gần đây, các vụ án liên quan tới ma túy càng ngày càng tăng. Nửa đầu năm nay, hoạt động truy quét tăng lên 37.6%, các vụ án ma túy tăng lên 45%. Số lượng người tàng trữ ma túy, xúi giục người khác hút chích ma túy cũng tăng lên 25.8% so với cùng kỳ năm ngoái.”

Nghe thấy những con số ấy, Tổ Khải nhúu mày rất chặt.

Kết thúc buổi họp, Tổ Khải quay trở lại phòng làm việc. Một cấp dưới đi ngay sau anh. Sau khi đóng chặt cửa lại, cậu ta báo cáo: “Đêm qua ta tóm một được chuyến hàng nóng, sáng nay đã xác nhận đó là hàng của Samele. Nhưng đám người bị chúng ta bắt giữ trên đường áp giải đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?”

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Gương mặt Tổ Khải càng thêm khó khăn. Vừa họp xong đã nhận được tin này, quả thực khiến người ta không vui.

Ngữ khí của người cấp dưới cũng trở nên nặng nề: “Họ... tự sát rồi!”

“Gì cơ?” Tổ Khải đập bàn tức giận: “Cái gì gọi là tự sát rồi? Họ đều bị còng tay sao có thể tự sát được?” Ban đầu anh cũng đã đoán trước sẽ có tình huống này phát sinh, thế nên trên đường đã bố trí sẵn, sợ sẽ có những tình huống như cướp xe giết người. Nhưng anh hoàn toàn không ngờ, bọn chúng lại tự sát.

“Tình hình bây giờ sao rồi?”

Cấp dưới báo cáo: “Hai tên đã không thể cứu được, tử vong trên đường đưa tới bệnh viện. Còn một tên đang được cấp cứu.”

“Phải giữ lại mạng sống của hần ta bằng mọi giá!” Tổ Khải giận dữ nắm chặt tay lại. Nếu manh mối lần này lại đứt, vậy thì chẳng biết phải tới năm nào tháng nào mới lại lần ra được đường dây của Samele.

“Vâng, người của chúng ta đều đang túc trực ở bệnh viện!” Anh ta nói: “Ở trên họ, bọn chúng đã dùng chính còng tay làm công cụ để đạt được mục đích tạt sát. Để ngăn ngừa hiện tượng lại tái diễn, chúng ta đã cho người canh giữ 24/24 tại bệnh viện.”

Tổ Khải gật đầu.

Những ngọn lửa phản nộ trong lòng thì đang cháy bùng bùng.

“Bây giờ tình hình của Khaki đã ổn định, nên đã được áp giải vào tù. Lệnh cho các anh em trông chừng chặt một chút, chưa biết chừng vẫn có thể tìm ra manh mối có lợi nào đó từ Khaki.”

“Rõ, thưa sếp!”

Niên Bách Ngạn vẫn làm tài xế của Tổ Diệp.

Hôm nay, trời có vẻ âm u. Nơi đường chân trời rủ xuống một đám mây đen.

Sau khi xuống xe, Tổ Diệp bị Niên Bách Ngạn gọi giật lại. Anh đưa cho cô một cái ô, để lỡ có mưa mà cô phải ra ngoài còn có cái mà dùng. Tổ Diệp đón lấy, rồi tiện thể thơm lên má anh một cái. Niên Bách Ngạn mỉm cười, dặn dò cô khi nào tan làm phải khoác áo ra ngoài.

Tố Diệp gật đầu, trong lòng ấm áp.

Cuộc sống dường như lại bình yên như trước.

Từ tối đó sau khi Niên Bách Ngạn uống say, bị cô nói cho một hồi, anh không còn nhắc tới hai chữ “ly hôn” nữa. Khoảng thời gian này, tuy anh cũng uống rượu, nhưng chỉ uống một chút, không để lộ ra gương mặt say mềm như hôm đó.

Chỉ có điều, anh thường xuyên nhốt mình trong phòng sách, không biết rốt cuộc đang bận rộn việc gì.

Tố Diệp biết trong lòng anh đè nặng rất nhiều chuyện. Nhưng bất luận thế nào, ít nhất thì anh đối với cô vẫn vậy, thế là đủ rồi.

Sau khi đưa Tố Diệp tới công ty, Niên Bách Ngạn nhận được điện thoại của Tố Khải.

Câu đầu tiên cậu nói là: Anh rể! Có thời gian nói chuyện không ạ?

Địa điểm gặp mặt được chọn tại một quán cafe.

Quán này nằm gần sân vận động. Vẫn là giờ làm việc thế nên khách không đông, vì thế không gian cũng rất yên tĩnh.

Tầng một là khu vực cấm hút thuốc, còn tầng hai dành riêng cho khách hút thuốc. Trên đỉnh đầu là một tầng thượng ngập tràn màu xanh, rất thoải mái. Hai người họ chọn tầng hai, chỉ có hai người một bàn. Sau khi nhân viên bê cafe và đồ ăn sáng lên đầy đủ, Tố Khải bắt đầu ăn uống thoải mái.

Niên Bách Ngạn chỉ gọi một tách cafe đen. Thấy Tố Khải ăn uống vội vàng, anh cười nói: “Em nói sớm là chưa ăn sáng, tới thẳng nhà hàng ăn có phải tốt hơn không.”

Tố Khải xua tay. Sau khi ăn xong cái bánh sandwich, cậu mới nói: “Em quen rồi, ăn qua loa, tạm bợ là được!”

Niên Bách Ngạn lắc đầu: “Chị em mà thấy em thế này sẽ đau lòng đấy.”

“Đây là đãi ngộ của mấy người độc thân mà anh.” Tố Khải cảm thán: “Nhìn em thế này, cuối cùng anh cũng hiểu cái lợi của việc cưới vợ rồi chứ?”

Niên Bách Ngạn bật cười, im lặng đợi cậu ăn xong mới hỏi: “Em tìm anh có chuyện gì?”

Tố Khải đẩy chiếc đĩa sang một bên, lau miệng, uống một ngụm nước rồi nhìn Niên Bách Ngạn: “Chuyện có liên quan tới chị em.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày, ra hiệu cho cậu nói tiếp.

“Em biết anh từng tới tìm bố mẹ em, hỏi về chuyện quá khứ của chị.” Tố Khải đi thẳng vào vấn đề.

Niên Bách Ngạn thản nhiên đặt tách cafe xuống, ngược mắt nhìn Tố Khải với vẻ điềm nhiên.

“Nghe nói đối phương đã tìm đến anh.” Ánh mắt Tố Khải sáng quắc lên.

Niên Bách Ngạn hiểu ra, nhẹ nhàng hỏi: “Hôm nay em tìm anh chính là vì chuyện này?”

“Đúng vậy!” Tổ Khải ngời thẳng người: “Anh không thể vô duyên vô cớ biết chuyện của chị em! Nếu anh đã hỏi bố mẹ em thì chắc chắn đã tiếp xúc với người có liên quan. Thế nên, anh rể! Em cần biết nhiều hơn về chuyện này!”

“Em muốn biết chuyện gì?”

Tổ Khải hơi rướn người, nhìn vào mắt Niên Bách Ngạn, nhấn mạnh từng chữ: “Hắn ta là ai?”

Niên Bách Ngạn vững chãi đón lấy ánh mắt cậu, bình tĩnh trả lời: “Anh cũng đang điều tra.”

“Ít ra thì, những gì anh biết có lẽ nhiều hơn em.” Tổ Khải như nắm được một vật cở cứu mạng.

Niên Bách Ngạn đọc được từ trong ánh mắt cậu một tia hy vọng. Nhưng nét mặt anh vẫn rất điềm nhiên. Anh khẽ lắc đầu: “Xin lỗi, anh nghĩ anh không giúp gì được em.”

Tổ Khải ngẩn người, nhúu mày.

“Anh chỉ biết có một người như vậy tìm đến anh, để anh biết được chuyện của chị em lúc nhỏ. Nhưng hắn ta là ai, trông như thế nào, lai lịch ra sao thì anh hoàn toàn không biết.”

Tổ Khải hít sâu một hơi: “Nếu anh đã biết rõ chuyện của chị em lúc nhỏ, vậy thì cũng nên biết rõ, nếu đối phương đã nói ra chuyện này, vậy thì hắn nhất định là người có liên quan tới vụ án năm đó. Anh rất có thể cũng là tội phạm ma túy. Một chuyện quan trọng như vậy, trước giờ anh rể rất thông minh, không thể không nghĩ tới chứ?”

“Em đang trách anh không lập tức báo cảnh sát sao?” Niên Bách Ngạn cười khế.

“Có lẽ anh không muốn báo cảnh sát, nhưng anh có thể nói với em.”

Thái độ của Niên Bách Ngạn vẫn rất nhã nhặn: “Tiếc là, anh thật sự không biết gì hết. Nếu biết nhiều thêm một số chuyện, anh đều có thể nói với em.”

Tố Khải nghe xong bèn dựa người ra sau ghế quan sát Niên Bách Ngạn. Đôi mắt ấy sắc như chim ưng. Cậu cố gắng đọc ra manh mối gì đó, nhưng ánh mắt anh quá bình thản, giống như một mặt hồ dưới bầu trời sao, âm u, tĩnh mịch, xa xôi tới nỗi không thể nhận ra kỳ sự thay đổi nào về tâm tư.

Rất lâu sau, Tố Khải mới lên tiếng, ngữ khí nhẹ nhàng: “Em đã từng nhìn thấy lúc chị bị bác sỹ đẩy vào phòng cấp cứu. Quần áo của chị ấy toàn là máu, đỏ tươi. Nhưng nét mặt lại trắng bệch, trắng như một người giấy dùng để cúng tế vong hồn vậy.”

Hàng mi của Niên Bách Ngạn chợt động đậy. Nỗi đau âm thầm lan ra trong thính lặng.

“Em chưa bao giờ thấy chị ấy im lặng đến thế.” Ánh mắt Tố Khải như vượt xuyên qua bầu không khí, tới một nơi xa xăm nào đó. Một vài ký ức ùa về, thậm chí lên gương mặt cậu khiến nó trở nên nặng nề.

“Sau khi chị ấy được cứu sống là liều mạng gào khóc. Cái bóng nhỏ xíu cứ co ro một góc tường. Khoảnh khắc ấy, đứa làm em trai như em nhìn thấy cũng đau lòng. Sau này em nghe nói, chị bị đám buôn ma túy bắt đi. Chúng dùng trẻ con để vận chuyển và giao dịch ma túy cho mình. Từ ngày ấy, em đã thề rằng, nhất định phải bắt được lũ người đã làm hại chị!”

Niên Bách Ngạn cup mắt xuống: “Thế nên, em đã trở thành một cảnh sát chống ma túy xuất sắc.”

“Thật ra em luôn rất ích kỷ. Em căm hận bọn chúng chỉ vì bọn chúng làm hại chị.” Tố Khải siết chặt tay lại, mu bàn tay nổi cả gân xanh: “Bao nhiêu năm nay, đám người năm xưa làm hại chị vẫn chưa sa lưới. Thế nên, em chưa một ngày được nhẹ nhõm.”

Niên Bách Ngạn nhìn xuống mũi, mũi nhìn vào tim, trầm mặc.

Tố Khải khẽ nheo mắt lại: “Kẻ làm hại chị em chính là “thiên thần Samele”.”

Một luồng gió lạnh lướt qua không khí. Có lẽ vì điều hòa vừa được giảm nhiệt độ, hoặc có lẽ chỉ là ảo giác.

Niên Bách Ngạn thu lại bàn tay đang cầm cốc, ngược mắt lên nhìn thẳng vào Tố Khải: “Samele?”

“Một tổ chức có tính sát hại cực cao, có tay chân rộng khắp cả vùng Tam giác vàng. Bao nhiêu năm nay em vẫn luôn lần tìm những tin tức của Samele. Chỉ đáng tiếc, lần nào cũng chỉ được một chút manh mối là lại đứt phụt.” Tố Khải nghiêng răng dần mạnh từng chữ.

Niên Bách Ngạn hiểu ra.

“Lẽ nào anh rể chưa từng nghe tới Samele ư?” Tố Khải bất ngờ hỏi ngược lại.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn giá lạnh: “Chưa từng nghe!”

“Vậy thì em không hiểu, tại sao đối phương nhất quyết tìm tới anh?”

Tố Khải có vẻ như muốn hỏi tận gốc, trốc tận rễ.

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng trả lời: “Vì anh là chồng cô ấy. Hẳn ta tìm anh, có món lợi để giành lấy.”

“Món lợi gì?”

“Tiền!”

“Nói vậy là, hai người từng giao dịch?”

“Từng giao dịch không nhất thiết đã từng gặp nhau.”

“Hẳn ta uy hiếp anh bằng gì?”

“Chỉ bằng một câu nói.”

Tố Khải nhúu mày: “Một câu nói?”

“Đúng vậy!”

“Nói thế nào?”

Niên Bách Ngạn ngừng lại giây lát, nhìn Tố Khải, cơ thể cao lớn hơi rướn về phía trước rồi anh nói rành mạch: “Đối phương nói rằng: Vợ cậu lúc nhỏ đã từng bị cưỡng hiếp!”

Tố Khải giật mình.

“Tố Khải! Anh biết đối phương chắc chắn là kẻ đã từng tham gia bắt cóc chị em, cũng biết hẳn chắc chắn có liên quan tới bọn buôn ma túy. Nhưng trước khi chưa có bất kỳ thông tin gì, anh không thể đánh

rắn động cở. Em tưởng anh không đau buồn, không phần nộ sao? Diệp Diệp là vợ anh. Vợ mình đã từng phải trải qua chuyện đó, anh còn giận dữ bất kỳ ai. Nhưng, bây giờ anh không có một chút manh mối nào, đương nhiên cũng không dám hành động khinh suất. Vì anh không thể bảo đảm đối phương còn có thứ gì có thể uy hiếp tới sự an toàn của chị em hay không.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn cũng trở nên sắc bén. Anh nói chữ nào chuẩn chữ đó.

Hô hấp của Tố Khải trở nên gấp gáp. Rất lâu sau cậu mới hỏi: “Anh không lừa em chứ?”

“Không!” Niên Bách Ngạn thu lại sự sắc bén trong giây lát.

Tố Khải có vẻ hơi mệt mỏi. Cậu dựa người ra sau ghế, rất lâu sau mới đáp với vẻ bất lực: “Xin lỗi anh rể, em hiểu lầm anh rồi. Em chỉ muốn nhanh chóng bắt được Samele. Còn nữa, mong anh nhất định phải hợp tác với em. Nếu đối phương có tin tức gì, anh nhất định phải lập tức thông báo cho em.”

Niên Bách Ngạn nhìn cậu, nét mặt nặng nề. Một giây sau, anh mới gật đầu...

Trắng lạnh, thấm cả vào bầu không khí đêm đầu thu, lặng lẽ bao trùm khắp thành phố Bắc Kinh.

Tố Diệp đã ngủ rồi.

Ánh đèn đặt dưới đất trong phòng sách vẫn còn sáng, hắt ra một màu nhạt nhòa, hơi tối và có phần tĩnh mịch. Thứ ánh sáng yếu ớt của màn hình vi tính đổ gọt tỉ mỉ từng đường nét trên gương mặt Niên Bách Ngạn. Anh tập trung đọc những tài liệu trên máy tính và

trên tay, đối chiếu từng thứ một.

Trên tài liệu đều là những con số khó hiểu, biểu đồ phân tích loại mỏ và biểu đồ so sánh sản lượng. Từng xấp dày cộp, khiến người ngoài nhìn vào phải chóng mặt.

Chiếc di động bên cạnh rung lên, từng hồi, từng hồi.

Trong đêm tối như thế này, nó như một dấu hiệu giục giã.

Niên Bách Ngạn liếc nhanh nhìn giờ. Một rưỡi sáng.

Anh cầm điện thoại lên nhìn. Khi thấy đó là một số điện thoại lạ chưa từng gọi tới, gương mặt bình thản của anh khẽ nhuộm một màu lạnh giá.

Anh nhấc máy, không nói câu nào.

Đầu bên kia quả nhiên là giọng nói băng giá đã được xử lý bằng máy móc, xen lẫn tiếng cười chói tai: “Tổng giám đốc Niên! Tao vẫn còn nhớ rất rõ, lúc đó thời gian vợ mày bị bắt về hình như cũng là tầm này.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên trầm lạnh. Nếu có thể anh muốn lập tức tìm ra hắn, để đánh cho hắn sống dở chết dở. Nhưng bây giờ anh chỉ có thể kiềm chế, rồi lại kiềm chế: “Tôi đã từ bỏ Tinh Thạch theo yêu cầu của ông rồi. Chứng cứ đâu?”

“Đừng có nôn nóng như vậy! Trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu, sao tao nỡ dừng lại chứ?”

Niên Bách Ngạn hỏi rõ từng chữ: “Ông rốt cuộc còn muốn gì nữa?”

“Đơn giản thôi! Tao đã nói rồi, nợ máu phải trả bằng máu!”

“Nợ máu phải trả bằng máu? Nực cười! Ông đang sống yên ổn, nhà họ Niên nợ máu của ông khi nào?” Thanh âm của Niên Bách Ngạn lạnh run.

“Tao sống yên ổn ư? Không còn vợ con nữa, tao sống không bằng chết!” Đầu kia trở nên kích động.

Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt lại. Vợ con?

Đầu kia dường như ý thức được mình đã nói hơi nhiều. Ngữ khí của hắn bình tĩnh trở lại: “Thật ra, kỳ hạn của trò chơi nằm trong tay mày. Mày không muốn chơi tiếp? Cũng được! Nghe nói trụ sở của Tinh Thạch nằm ở tòa nhà mạo dịch quốc tế. Khu nhà văn phòng đó rất cao. Mày nhảy từ trên đó xuống thì thế nào?”

Niên Bách Ngạn cười khẩy: “Ông muốn tôi nhảy lầu tự sát?”

“Đương nhiên! Đây là suy nghĩ của tao, mày có thể không làm vậy. Cũng lắm thì mấy bức ảnh của vợ mày sẽ bị đám phóng viên truyền đi một cách sôi nổi.” Đầu kia hừ một tiếng: “Thế mới nói, quyền chủ động là ở mày, mày muốn bảo vệ bản thân mày hay muốn bảo vệ vợ mày, mày tự chọn thôi!”

Niên Bách Ngạn sa sầm mặt lại: “Ông đúng là dám ra yêu cầu đấy.”

“Đấu với một Niên Bách Ngạn tiếng tăm lẫy lừng, tao cũng phải chuẩn bị đầy đủ “lương thảo” mới dám chơi chứ.” Bên đó nghe sao cũng giống như đã nắm chắc phần thắng: “Tao chỉ cho mày hai ngày để suy nghĩ. Sau hai ngày nữa, nếu mày không nhảy thì ảnh của vợ mày sẽ lập tức bay đầu trời. À còn nữa, mày tuyệt đối đừng có ngụy tạo thông tin giả để lừa tao, tao sẽ theo dõi mày sát sao đấy!”

Niên Bách Ngạn gõ nhẹ ngón tay gầy xuống mặt bàn mấy cái, cười khế: “Xem ra ông định lấy gậy ông đập lưng ông rồi.”

“Không sai! Năm đó vợ con tao lúc nhảy xuống đã đau khổ thế nào, mà phải trả giá gấp đôi cho tao!”

Khóe môi Niên Bách Ngạn khế cong lên.

“Niên Bách Ngạn! Tóm lại, tao nhất định sẽ ép chết mày, hoặc là khiến mày sống không bằng chết!” Dứt lời, hất ta cúp máy.

Niên Bách Ngạn yên lặng ngồi đó rất lâu rồi mới đặt di động sang một bên.

Trong phòng ngủ, ánh trăng như rắc bạc.

Trên giường, Tố Diệp nằm ngủ rất yên bình, chỉ có điều thi thoảng lại nhúu mày.

Niên Bách Ngạn ngồi lên đầu giường, lặng lẽ quan sát cô.

Anh giờ tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi lông mày của cô. Cô bèn an tâm, gương mặt cũng thoải mái dần ra.

Đáy mắt Niên Bách Ngạn ngập tràn yêu thương.

Ngón tay anh men theo hàng lông mày đi xuống má cô. Cô ngủ như một đứa trẻ. Dường như tham lam mùi hương trên ngón tay anh, cô ư hừ một tiếng, hơi nghiêng má sang bên, giấu mặt mình trong lòng bàn tay anh.

Mỗi lần như vậy, Niên Bách Ngạn lại nhớ tới một con mèo.

Cô mềm mại như mèo, ngoan ngoãn như mèo. Đương nhiên, đó là lúc cô say ngủ. Khi tỉnh dậy, cô cũng sẽ nhẹ nhàng múa vuốt, nhảy lên nhảy xuống loì chơi như mèo.

Niên Bách Ngạn khẽ mỉm cười, khóe môi vô cùng dịu dàng.

Ánh sáng tận sâu trong đáy mắt anh cũng giống như mặt biển mênh mông lẫn tẩn đầy những gợn trắng, thâm tình và sâu nặng.

Anh men theo ánh trắng ngấm cô. Gương mặt cô cũng sáng như trắng.

Nhớ lại từ lúc quen nhau cho tới lúc bên nhau cũng đã một khoảng thời gian rồi, anh bỗng cảm thấy như mới chỉ hôm qua. Phải! Những tháng ngày ở bên cô anh chẳng bao giờ cảm thấy dài đằng đẳng, lúc nào cũng như chỉ mới yêu nhau.

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, bất giác cúi xuống, hôn sâu lên đôi môi cô.

Nụ hôn quyến luyến từ môi lan khắp nơi.

Sự dịu dàng lan tới hàng mi, sống mũi của cô...

Cuối cùng, hơi thở của anh khẽ khàng phả ra trên gương mặt cô. Ngấm cô ở khoảng cách gần như thế này, tình yêu anh dành cho cô càng thêm sâu sắc.

Diệp Diệp! Anh xin thề...

Anh sẽ không tha cho bất kỳ kẻ nào dám cả gan làm hại em...

Quyển 14 - Chương 606: Em... sẽ đích thân xử lý

Trời thu trong xanh, câu này quả không sai. Nhưng nắng gắt cuối thu cũng rất đáng sợ. Thật sự là càng tới cái đuôi của mùa thu lại càng khó sống.

Điều hòa trong phòng tâm lý Liêm Chúng mát rượi.

Bên ngoài oi bức, bên trong lại lạnh làm cho Tố Diệp không thể không khoác áo dài.

Hôm nay là ngày Dương Nguyệt tới chữa bệnh. Cô ấy nói với Tố Diệp, trong mấy giấc mơ gần đây hay thấy những đồ trang trí trong gia đình, thậm chí có thể miêu tả cả kích cỡ to nhỏ và hình dạng của chúng.

Không phải Tố Diệp không tin việc nhớ lại kiếp trước, nhưng đối với tình trạng của Dương Nguyệt, cô chỉ có thể cố gắng tiếp cận mỗi lúc một sát, dùng cách phân tích giấc mơ để xóa bỏ những lo lắng của cô ấy. Bây giờ có lẽ là mùa thu rồi, thời gian ngủ của Dương Nguyệt cũng không còn dồn dập như vậy nữa, ít nhiều có thể xoa dịu tinh thần tiêu tụy của cô ấy.

Nhưng điều khiến Tố Diệp tò mò nhất là giáo sư Đinh rốt cuộc có lôi kéo được mẹ Dương Nguyệt đầu tư cho hạng mục nghiên cứu của ông ấy hay không.

Chuyện này cô cũng không thể tới hỏi giáo sư Đinh. Có bóng gió hỏi Dương Nguyệt, nhưng cô ấy cũng hoàn toàn không biết gì.

Một tiếng của Dương Nguyệt trôi qua rất nhanh. Cô ấy cũng là vị khách cuối cùng của buổi sáng. Vừa kết thúc, Lý Thánh Đản đã gõ cửa đi vào, trong tay ôm một bó hoa nhài to tướng.

Cảnh tượng này có phần quen thuộc. Đầu óc Tố Diệp xoay chuyển rất nhanh. Cô khẽ thở dài: “Không phải lại giống năm ngoái đó chứ?”

“Em thuộc về anh đấy.” Lý Thánh Đản cười xấu xa.

Tố Diệp đón lấy hoa, đặt sang một bên. Dương Nguyệt nhìn thấy bèn tán thưởng: “Bác sỹ Tố! Là chồng chị tặng sao? Hoa nhài được cắt cành, bó lại thành bó trông đẹp quá, còn thơm nữa.”

“Không phải chồng chị, của một người bạn thôi!” Tố Diệp nhẹ nhàng giải thích, sau đó nhìn về phía Lý Thánh Đản: “Anh ấy đâu rồi?”

“Đang đợi ở phòng nghỉ, hơn nửa tiếng rồi ạ.”

Tố Diệp gật đầu rồi cầm túi xách lên.

Dương Nguyệt đi theo sau, cùng rời khỏi phòng làm việc.

Kỳ Đông Nham đã ra khỏi phòng nghỉ từ lâu. Từ xa đã nhìn thấy anh ấy đứng dựa cửa, điệu bộ nhể nhính. Sau khi thấy Tố Diệp đi từ phòng làm việc ra, anh ấy bèn giơ tay chào cô hết như con mèo chiêu tài.

Cái điệu bộ này sao nhìn kiểu gì cũng giống một tên vô lại, đâu có hình bóng của một chủ tịch công ty đã lên sàn?

Tố Diệp hờ hững với thái độ của anh ấy. Sau khi đứng lại trước mặt Kỳ Đông Nham, cô nói: “Năm nay vẫn tặng hoa nhài hình như không

phù hợp nữa thì phải?”

Kỷ Đông Nham đã quá quen với thái độ này của cô. Anh ấy thở dài: “Chồng em cũng đã vui vẻ hòa nhã với anh rồi. Với lại, buổi sinh nhật lần trước chẳng phải chúng ta đã xóa bỏ mọi hiềm khích rồi sao? Sao mà vẫn quắc mắt nhìn anh thế?”

“Chồng em là chồng em, em là em. Lần trước em còn phải nghĩ cho đại cục. Anh tưởng em sẽ tha thứ cho loại gian thương mồm mép như anh à?”

Kỷ Đông Nham thở dài, lắc đầu vẻ khó xử: “Xem ra hôm nay bàn chuyện cổ phần của Tinh Thạch, em cũng sẽ không nể mặt anh rồi.”

“Công việc là công việc. Anh nói chuyện tiền bạc với em, dĩ nhiên em vui lòng tiếp đón rồi.” Tố Diệp không hề khách khí: “Còn nữa, anh nhớ đấy, lần sau tặng hoa tốt nhất đổi loại khác đi.”

“Em thích hoa gì?”

Tố Diệp nhìn anh ấy, nhấn mạnh từng chữ: “Hoa thiên điều!”

Kỷ Đông Nham ghen lời: “Đó là hoa tặng người chết mà...”

“Phải rồi! Em đúng là xui xẻo tám kiếp mới quen biết anh, không bị anh hại chết thì cũng tức chết vì anh. Tóm lại kiểu gì cũng không sống thọ, chi bằng anh cứ cúng tế em trước cho xong!”

Kỷ Đông Nham vội vàng an ủi: “Đừng đừng đừng! Ban ngày ban mặt nói mấy lời này xui xẻo lắm. Anh nhớ ra giúp em!” Dứt lời, anh ấy quay mặt sang bên cạnh, phì phì ba tiếng.

Tố Diệp trừng mắt tức giận.

“Chẳng phải anh đã đích thân tới mời em một bữa thịnh soạn để đền tội sao?” Kỷ Đông Nham biết cửa ải của Tố Diệp không dễ qua chút nào.

Tố Diệp khẽ cười khẩy: “Nếu đã có người mời cơm thì món lợi này em đương nhiên không thể bỏ qua. Dương Nguyệt! Em cũng phải ăn cơm mà, cùng đi đi!”

Rút sạch của anh ấy một bữa cũng không tệ.

Sau lưng im phăng phắc.

“Dương Nguyệt! Trưa nay em có hẹn à?” Tố Diệp quay đầu nhìn cô ấy. Khi dứt lời mới bàng hoàng phát hiện Dương Nguyệt đang nhìn Kỷ Đông Nham với vẻ sừng sốt, sau đó khóe mắt cô ấy đỏ ửng.

Kỷ Đông Nham ban đầu cũng đã nhìn thấy cô bé đứng sau lưng Tố Diệp nhưng chỉ mãi nói chuyện với cô nên không có tâm trạng chú ý tới cô ấy. Thấy Tố Diệp gọi như vậy, lúc này anh ấy mới chuyển hướng về phía cô gái kia.

Vừa nhìn anh đã giật nảy mình.

Cô gái ấy đang rung rung nước mắt nhìn mình, khiến Kỷ Đông Nham bỗng chốc thảng thốt. Anh đâu có đặc tội với em gái này nhỉ?

“Dương Nguyệt?” Tố Diệp chạm vào người cô ấy một cái, trong lòng không hiểu sao bỗng nảy sinh một sự kỳ lạ.

Dương Nguyệt bỏ ngoài tai lời gọi ấy. Sau khi có phản ứng, việc đầu tiên cô ấy làm là đi tới trước mặt Kỷ Đông Nham, nhìn chằm chằm anh ấy với vẻ khó tin, từng giọt nước mắt chảy dài xuống. Cô ấy lắm

bầm: “Hải Sinh! Thì ra... thì ra anh thật sự tồn tại!”

Câu nói ấy vừa thốt lên đã khiến Tố Diệp một phen kinh hãi.

Còn Kỷ Đông Nham thì hoàn toàn thờ ơ, rất lâu sau mới “Á?” một tiếng. Hải Sinh? Hải Sinh gì chứ?

“Hải Sinh! Rốt cuộc anh đã đi đâu? Cuối cùng anh cũng xuất hiện rồi. Anh có biết em chờ đợi anh khổ sở đến thế nào không?” Dương Nguyệt không thể khống chế được tâm trạng kích động của mình nữa. Cô ấy bổ nhào vào lòng Kỷ Đông Nham, ôm chặt lấy anh ấy, không chịu buông tay, miệng nức nở không ngừng.

Khiến cho Kỷ Đông Nham chỉ còn nước giơ cao hai tay lên, đứng chờ người ra đó như một khúc gỗ, rồi nhìn Tố Diệp với vẻ kinh ngạc...

Trong nhà hàng.

Một bàn đầy các món ăn ngon, nhưng chỉ có mình Tố Diệp đang vung vẩy thìa dĩa của mình, ăn nhồm nhoàm, ngấu nghiến.

Còn đối diện cô, Kỷ Đông Nham này giờ vẫn thể hiện biểu cảm chần chừ như đang nghe chuyện trên trời.

“Ý của em là, em gái đó mơ đi mơ lại một giấc mơ, sau đó coi nó là chuyện kiếp trước?”

Tố Diệp gặm một miếng ngỗng quay, nuốt xuống rồi chữa lại: “Không phải em ấy coi là chuyện kiếp trước mà Phương Bội Lôi đã làm trị liệu hồi tưởng kiếp trước cho em ấy.”

“Này, dám bác sỹ tâm lý bọn em sao mà mê tín dị đoan thế hả? Chuyện này mà mang về thời kỳ đại cách mạng văn hóa là bọn em sẽ bị người ta đội một cái mũ cao rồi bắt đi diễu khắp các phố để phê phán, đánh đổ mọi yêu ma quỷ quái.” Kỳ Đông Nham hoàn toàn không biết nói sao.

Tố Diệp lườm: “Đây gọi là khoa học, biết không? Cái gì mà yêu ma quỷ quái!”

Kỳ Đông Nham chống tay lên trán: “Anh phải sắp xếp lại tư duy, hơi lộn xộn rồi.”

Sắp xếp là việc của anh ấy, ăn là việc của cô.

Một, hai phút sau, Kỳ Đông Nham mới lên tiếng. Xem ra chuyện này đã đá kích rất lớn tới anh ấy, đến nỗi anh ấy phải suy nghĩ rất lâu.

“Cũng tức là, trong mơ em ấy gặp Hải Sinh, còn mơ thấy kiếp trước của mình. Sau đó kiếp này vẫn luôn chờ đợi. Kết quả khi nhìn thấy anh đã coi anh là Hải Sinh?”

Tố Diệp uể oải đáp: “Chắc gì là em ấy chỉ coi anh là Hải Sinh? Em ấy kích động như vậy, không thể nào là đóng kịch được!”

Kỳ Đông Nham nuốt nước bọt: “Thế nên, kết luận là của em là anh chính là Hải Sinh? À không, nói chính hơn là, kiếp trước của anh là Hải Sinh?”

Sau khi trải nghiệm một màn được người đẹp ôm ấp trong phòng khám, áo sơ mi của Kỳ Đông Nham đã ướt đẫm phải nước mắt của Dương Nguyệt. Không còn cách nào khác, Tố Diệp đành khuyên Dương Nguyệt về nhà trước. Đương nhiên Dương Nguyệt sống chết không chịu đi, cứ túm chặt lấy Kỳ Đông Nham không chịu buông,

gương mặt tội nghiệp ấy khiến ngay cả Kỳ Đông Nham cũng động lòng. Tố Diệp lại phải hứa với Dương Nguyệt, nhất định sẽ đánh thức được ký ức của người đàn ông trước mặt này. Lúc ấy Dương Nguyệt mới chịu, rời đi trước với vẻ quyến luyến.

Sau đó họ tới nhà hàng. Tố Diệp bèn kể lại đầu đuôi câu chuyện của Dương Nguyệt cho Kỳ Đông Nham nghe, làm Kỳ Đông Nham vừa há hốc vừa sợ sệt.

Nghe những gì Kỳ Đông Nham nói, Tố Diệp thở dài: “Nói thật lòng, em cũng không biết anh có phải Hải Sinh hay không nữa.”

“Em đừng có đùa nữa được không? Làm sao anh có thể là Hải Sinh được? Chuyện này quá hoang đường!” Kỳ Đông Nham một mực phủ nhận.

Tố Diệp uống một hớp nước hoa quả: “Những chuyện ly kỳ trên đời này đâu có thiếu, chưa biết chừng lại là thật ấy. Cứ lấy chuyện người ngoài hành tinh ra làm ví dụ. Anh dám chắc họ không tồn tại không? Làm sao có thể? Vũ trụ mênh mông, lẽ nào chỉ có mỗi Trái Đất là nơi thích hợp cho những sinh vật sống phát triển? Chưa biết chừng những thần linh mà bây giờ chúng ta tôn thờ đều là người ngoài hành tinh đấy.”

Kỳ Đông Nham bó tay: “Chúng ta đang bàn chuyện của Dương Nguyệt, người ngoài hành tinh gì chứ?”

“Em lại cảm thấy anh nhận mình là Hải Sinh có thiệt thòi gì đâu. Dương Nguyệt xinh như thế!” Tố Diệp nửa đùa nửa thật.

Nhưng Kỳ Đông Nham bỗng đập bàn một cái: “Đây chính là vấn đề!”

Tố Diệp nhìn anh ấy, không hiểu ý.

Kỷ Đông Nham rướn người về phía trước: “Em có biết mấy cô gái trẻ để tiếp cận những người đã thành đạt dốc bao nhiêu tâm sức không? Chiêu trò gì cũng nghĩ ra được hết.”

“Phì!” Suýt nữa thì Tố Diệp phun hết cả cơm trong miệng ra ngoài. Cô chỉ tay vào Kỷ Đông Nham: “Ý của anh là Dương Nguyệt tốn bao nhiêu công sức chỉ để tiếp cận anh á?”

“Có khả năng này mà, anh phong độ ngời ngời!”

Tố Diệp cố tình làm như đang buồn nôn: “Đừng có tự mãn nữa! Gia cảnh của người ta cũng rất tốt, biết chưa? Những người đàn ông vây xung quanh em ấy không giàu có thì cũng cao quý, anh có thể bớt suy nghĩ viễn vông một chút được không?”

Kỷ Đông Nham vò đầu bứt tai: “Em cũng không thể bắt anh thừa nhận mình là Hải Sinh chứ?”

Hôm nay tìm tới Tố Diệp, chẳng qua anh muốn bàn bạc một chuyện vấn đề cơ cấu lại hội đồng quản trị của Tinh Thạch. Ai ngờ tự dưng lại biến thành Hải Sinh! Anh là Edison thì có!

“Trước khi em làm rõ mọi chuyện, làm phiền ông anh phát huy một chút tình thần đoàn kết bác ái. Đừng có suốt ngày trốn tránh em ấy! Cô bé đáng thương lắm! Em ấy gọi anh là Hải Sinh thì anh cứ ừ ơ ơ đi, có mất tý thịt nào đâu!”

“Ý em là sao?” Kỷ Đông Nham cảnh giác.

Tố Diệp mỉm môi, nở một nụ cười đầy “lương thiện”: “Thì vừa nãy, em đã cho em ấy số điện thoại của anh rồi, coi như là an ủi tinh thần!”

“What!?” Tiếng hét kinh hoàng của Kỳ Đông Nham gần như làm bật tung cả óc nhà...

Thời hạn hai ngày chẳng mấy chốc đã tới.

Lại là một đêm mưa, đất trời đen đặc khiến người ta ngột ngạt.

Di động vang lên, làm rung cả bàn ăn.

Niên Bách Ngạn nhấc máy.

Giọng nói ở đầu kia hạ xuống rất thấp: “Người anh em! Đã tìm được người rồi, có phế hãn không?”

Niên Bách Ngạn nhếch môi, giọng nói giá băng như thấm độc: “Không! Giữ hãn lại cho em! Em... sẽ đích thân xử lý!”

Quyển 14 - Chương 607: Nảy sinh nghi hoặc

Những ngày gần cuối tháng tám, trời bắt đầu nắng mưa bất định, thường là hai ngày trời quang lại tới ba ngày âm u. Mỗi lần đổ mưa, bầu không khí của hôm sau lại có thêm một chút giá lạnh.

Vì buổi tối có mưa, thế nên Tố Diệp và Niên Bách Ngạn không ra ngoài dùng bữa. Bên ngoài sấm rền chớp giạt, nhưng Tố Diệp lại cao hứng dùng một bữa tối rất thịnh soạn. Lúc bắt đầu ăn cơm thì ngoài cửa sổ đã mưa như trút nước.

Mấy hôm nay Niên Bách Ngạn vẫn đang quan sát Tố Diệp, nhất là những khi cô ngủ. Anh cố gắng đi ngủ muộn hơn, về cơ bản luôn phải xác định cô đã ngủ say anh mới ngủ, mục đích chính là sợ cô bị giấc mơ quấy nhiễu.

Trong khoảng thời gian này, những người thấp thỏm không yên còn có Tố Đông và Phương Tiểu Bình. Họ liên tục gọi điện thoại cho anh, hỏi thăm có tin tức gì về kẻ có liên quan tới vụ án của Tố Diệp năm xưa không. Anh phải an ủi cậu mợ, bảo họ nhất định phải yên tâm, không được để lộ sơ hở khiến Tố Diệp phát hiện ra.

Điều khiến Niên Bách Ngạn có phần an tâm đó là dường như chất lượng những giấc ngủ của Tố Diệp rất tốt. Ít nhất thì trong khoảng thời gian này không xảy ra hiện tượng bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Bữa tối của hai người diễn ra trong không khí ấm áp và yên tĩnh.

Trên bàn ăn, Tố Diệp vẫn là người huyên thuyên không ngừng, còn

Niên Bách Ngạn mỉm cười lắng nghe, rất ít khi chen vào.

Cô kể cho Niên Bách Ngạn chuyện của Dương Nguyệt, còn kể cả chuyện Kỷ Đông Nham bị Dương Nguyệt xác nhận là Hải Sinh.

Niên Bách Ngạn chỉ coi đó là chuyện cười, không coi là thật.

Điều đó khiến Tố Diệp sốt ruột. Cô nói với anh: “Em không đùa với anh đâu đấy.”

Niên Bách Ngạn múc cho cô một bát canh, khẽ cười: “Vậy em định nói với anh rằng con người có kiếp trước?”

Tố Diệp á khẩu.

Con người có kiếp trước hay không làm sao cô có thể kết luận? Tuy rằng Phương Bội Lôi đã sử dụng cách hồi tưởng kiếp trước để kích phát rất nhiều ký ức không thuộc về kiếp này của Dương Nguyệt, nhưng điều đó cũng không phải đã chắc chắn có thể nói rõ rằng những chuyện đó thuộc về ký ức kiếp trước của Dương Nguyệt.

Rất nhiều bài báo, tin tức cũng thường xuyên nói về việc phát hiện người chuyển thế, nhưng những cách nói mang tính chất mê tín quá đáng này không có căn cứ khoa học vững chắc làm chỗ dựa. Chẳng ai dám nói chắc rốt cuộc là có hay không.

Suy nghĩ một chút, Tố Diệp đứng dậy đi ra phòng khách. Cô cầm một thứ gì đó trong túi ra rồi lại đi vào nhà ăn, đưa nó cho Niên Bách Ngạn: “Anh xem đi!”

Niên Bách Ngạn đón lấy. Là tranh vẽ.

“Đây là bức tranh Dương Nguyệt đã vẽ trong lần trị liệu đầu tiên. Anh

xem xem, có phải rất giống Kỳ Đông Nham không?” Người Dương Nguyệt phác họa là Hải Sinh trong giấc mơ. Lúc đó khi nhìn bức tranh này cô đã cảm thấy rất quen mắt, hình như đã gặp người đàn ông trong tranh ở đâu rồi. Sau này khi nhìn thấy Kỳ Đông Nham cô mới bàng hoàng. Kỳ Đông Nham và người đàn ông trong tranh rất giống, từng đường nét trên gương mặt về cơ bản là thống nhất.

Theo lý mà nói, việc nhìn tranh liên tưởng ra người là rất đơn giản. Kỹ năng của Dương Nguyệt lại rất khá, thế nên đương nhiên sẽ vẽ sinh động như thật. Nhưng chỉ vì người đàn ông trong tranh diện trang phục của một ngư dân, thế nên Tố Diệp không thể liên tưởng anh ta với một Kỳ Đông Nham luôn quần là áo lượt.

Niên Bách Ngạn đặt bức tranh sang một bên, nhẹ nhàng gật đầu: “Khá giống Kỳ Đông Nham đấy!”

“Thế nên, nếu thật sự có kiếp trước, thì Kỳ Đông Nham chính là Hải Sinh. Vậy thì quan hệ giữa anh ấy và Dương Nguyệt mới kỳ diệu làm sao!” Tố Diệp mơ mộng.

Niên Bách Ngạn mím môi cười khế: “Em đừng gán ghép lung tung nữa!”

“Em đâu có! Có lúc con người ta không thể điều khiển được duyên số đâu. Dương Nguyệt xinh xắn, gia cảnh lại khá, tính cách lại hiếm có được người tốt như vậy, không hề tỏ ra tiểu thư chút nào. Em nghe ngóng rồi, lúc còn ở trường đại học, cô ấy là hoa khôi. Từ lúc đi học cho tới giờ có không ít người giàu có theo đuổi, sao cô ấy chỉ cảm thấy mỗi Kỳ Đông Nham là Hải Sinh chứ?”

“Chỉ dựa vào mỗi điểm này, em đã cảm thấy hai người họ nên yêu nhau?” Niên Bách Ngạn không tán đồng: “Chuyện này nghe đã thấy rất hoang đường. Cô ấy có thể cảm thấy Kỳ Đông Nham là Hải Sinh,

vậy sau này thì sao? Chưa biết chừng sẽ xuất hiện Hải Sinh thứ hai, thứ ba nào đó.”

Nhưng Tố Diệp đã phủ định suy nghĩ của anh.

“Hải Sinh chỉ có một mà thôi. Đây là thông tin cô ấy truyền đạt tới em.” Tố Diệp chỉ vào bức tranh: “Khi vẽ Hải Sinh, nét bút của cô ấy rất dứt khoát, không hề do dự chút nào, đủ để chứng tỏ ở trong đầu cô ấy, Hải Sinh đã có một hình dáng cụ thể. Thế mới nói, cô ấy đã nhận định Kỳ Đông Nham chính là Hải Sinh, người đàn ông trong giấc mơ của cô ấy.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày.

Tố Diệp cười: “Anh không biết dáng vẻ của Kỳ Đông Nham khi nhìn thấy bức tranh này đâu. Anh ấy hết hồn luôn, haha, buồn cười chết mất!”

“Em không thể thuyết phục cậu ấy, bắt cậu ấy thừa nhận mình là Hải Sinh được.” Niên Bách Ngạn bó tay.

Tố Diệp cũng thờ dài: “Thực tế là anh ấy cho rằng Dương Nguyệt tiếp cận mình là có mục đích từ trước.”

“Bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ nghĩ như vậy thôi.” Niên Bách Ngạn có thể hiểu được suy nghĩ của Kỳ Đông Nham: “Nếu bỗng nhiên một ngày, có một người con gái chạy tới trước mặt anh nói rằng: Anh chính là người đàn ông trong giấc mơ của em, anh sẽ lập tức đưa cô ta tới bệnh viện tâm thần!”

Tố Diệp uống một hớp canh: “Chuyện này còn đợi xác minh đã!”

“Theo anh ấy, cái cô Dương Nguyệt này chắc là đã bắt đầu để ý Kỳ

Đông Nham từ lúc nào rồi, chỉ đang nghĩ cách để tiếp cận mà thôi.”

Tổ Diệp nhướn mày: “Theo em thấy ấy thì kiểu đàn ông như các anh lúc nào cũng tự mãn, tự cho rằng mình rất tốt đẹp. Anh coi Kỳ Đông Nham là mỹ nam, con gái ai ai gặp cũng phải sống chết đòi đi theo anh ấy đấy à? Dương Nguyệt cũng là cô chủ nhà giàu, biết không?”

“Anh không nói Dương Nguyệt nhằm vào túi tiền của Kỳ Đông Nham. Em không thể không thừa nhận, Kỳ Đông Nham có một gương mặt rất được lòng phụ nữ. Bao nhiêu năm nay số lượng con gái vây quanh cậu ta còn ít sao? Có bao nhiêu cô để có thể thu hút được sự chú ý của cậu ta đã nghĩ ra đủ mọi trò. Vậy thì, ai dám bảo đảm Dương Nguyệt không nhằm vào chính bản thân cậu ta?” Tư duy của Niên Bách Ngạn trước nay vẫn rất thận trọng.

Tổ Diệp nhìn anh, chép miệng mấy cái: “Có lúc anh đáng ghét lắm ấy. Vốn dĩ là một chuyện tình lãng mạn biết bao, anh cứ nhất thiết phải dùng cái tư duy kiểu mẫu hóa, lý trí hóa để phân tích nó.”

“Anh chỉ muốn nói rằng trên đời không có lắm kỳ tích vậy đâu.” Niên Bách Ngạn tươi cười dễ dàng.

Tổ Diệp khịt mũi.

“Đúng là ngu ru tầm ngu ru, mã tầm mã, kiểu người nào thì kết bạn cũng y hệt tính cách của mình. Kỳ Đông Nham cũng có cái kiểu kiêu căng y như thế. Theo em thấy, anh ta còn chẳng xứng với Dương Nguyệt đâu. Người ta là ai chứ? Đang ở độ tuổi như hoa như ngọc, vừa xinh đẹp lại có gia giáo. Đâu có giống Kỳ Đông Nham, đã ba mươi mấy tuổi rồi mà tiền án thì chất đống, đời sống riêng tư như một mớ bòng bong.”

Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười không đáp.

“À đúng rồi! Em cũng cho anh nhìn ảnh của Dương Nguyệt rồi đấy, anh cảm thấy thế nào? Có phải xinh hơn cô Joey kia nhiều không?”
Tố Diệp cực kỳ nhiều đề tài.

Niên Bách Ngạn đang định trả lời thì di động vang lên.

Anh nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, cầm lấy di động, rồi đứng dậy, xoa đầu Tố Diệp: “Anh đi nghe điện thoại, em cứ ăn đi.”

“Vâng~” Tố Diệp cắn thìa, nhẹ nhàng gật đầu.

Nhưng con người của cô thì cứ nhìn mãi về phía bóng Niên Bách Ngạn tới tận khi anh ra khỏi phòng ăn, gương mặt nhuộm một sự nghi hoặc.

Điện thoại của ai thế nhỉ?

Còn phải tránh mặt cô?

Trong lòng như có một ngọn cỏ mọc lên. Cũng đồng thời cô cảm thấy thời gian gần đây Niên Bách Ngạn hơi kỳ lạ. Sự tò mò ấy lại tăng thêm, khiến cô không còn tâm trạng ăn uống nữa.

Nhưng mà...

Nghe trộm người ta nói chuyện điện thoại cũng không hay lắm thì phải?

Lý trí thức tỉnh Tố Diệp như vậy nhưng đôi chân thì không nghe cô sai bảo. Cô bê bát canh, rón ra rón rén bước tới một góc rẽ của phòng ăn rồi thò đầu, hướng về phía phòng khách.

Phòng khách toàn bật đèn sàn nhà, có cảm giác không sáng bằng phòng ăn.

Niên Bách Ngạn đứng trước cửa sổ. Cái bóng cao lớn bị những tia sáng nhạt nhòa bao trùm.

Một tia chớp xẹt ngang qua bầu trời, khiến cả trời đất sáng bừng lên.

Cùng với đó, Tố Diệp cũng nhìn rõ gương mặt nghiêng giá lạnh, nghiêm nghị của Niên Bách Ngạn. Tuy không nhìn được biểu cảm trong đôi mắt anh nhưng có thể thấy môi anh mím chặt, cả khuôn cằm cứng lại.

Tố Diệp sững sốt.

Cô đang bứt rứt với bao điều khó hiểu thì loáng thoáng nghe thấy anh nói: “Không! Giữ lại cho em! Em sẽ đích thân xử lý!”

Đúng lúc ấy, lại có một tia chớp lóe lên, ngay sau đó là một tiếng sấm xé tan bầu trời.

Cô nhìn rất rõ lúc nói những lời này, bờ môi Niên Bách Ngạn hơi rướn lên, nhưng sự lạnh lẽo trong đôi mắt thì rất đáng sợ. Anh không nói nhiều, từ sau khi nhận điện thoại chỉ đáp lại một câu như thế, giọng nói rất thấp, đến nỗi khiến người ta không thể thờ nổi.

Sau khi thấy anh cúp máy, Tố Diệp vội vàng lùi về phòng ăn. Khi Niên Bách Ngạn đi vào, cô đã uống canh, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Niên Bách Ngạn không phát hiện ra điều bất thường. Thấy cô có vẻ ăn rất ngon, anh mừng thầm. Lúc này môi anh mới cong lên, ánh mắt

cũng đượm ý cười.

“Dương Nguyệt đúng là xinh hơn Joey.” Anh trả lời câu hỏi ban nãy của cô.

Tố Diệp sửng người, lúc này mới chợt tỉnh lại: “Hả? À... đúng vậy!”

Mà Niên Bách Ngạn cũng chỉ trả lời nốt câu hỏi đó. Rõ ràng là anh không định tiếp tục đề tài này. Anh nhìn Tố Diệp nói: “Anh phải ra ngoài có việc. Nếu anh về muộn thì em cứ ngủ trước đi, đừng đợi anh!”

Tố Diệp lập tức đứng bật dậy.

Không hiểu sao, cô bỗng cảm thấy hoang mang, bất an trong lòng.

“Sao thế?” Thấy cô có vẻ lo lắng, căng thẳng, Niên Bách Ngạn không nhận được cười.

“Mưa to thế kia, anh còn đi sao?”

“Có chút chuyện phải làm.”

“Nhưng mà...” Tố Diệp đáp ứng: “Nhưng đã muộn lắm rồi...”

Niên Bách Ngạn đi tới, ôm cô vào lòng: “Yên tâm đi, anh tuyệt đối sẽ không về quá khuya đâu.”

Tố Diệp rất muốn hỏi anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng với những gì cô hiểu về anh thì có hỏi anh cũng không nói. Cô khẽ gật đầu rồi nói: “Vậy... anh về sớm nhé! Nếu không sớm chớp thế này, em hơi sợ.”

Niên Bách Ngạn hôn nhẹ lên trán cô: “Được!”

Tiến Niên Bách Ngạn vào thang máy rồi, sau đó đứng nhìn dòng số trượt xuống tầng hầm, Tố Diệp cuộn chặt tay lại, nhanh chóng quay người vớ lấy chùm chìa khóa xe, sau đó đi theo ra ngoài.

Trong hầm để xe, đợi cho chiếc xe phía trước đi khỏi, Tố Diệp mới đi ra khỏi thang máy. Cô vội vàng lên một chiếc xe khác, mở thiết bị định vị ra, rồi lao ra khỏi trời mưa gió.

Ra khỏi nhà để xe.

Trái tim cô không ngừng run rẩy, ngón tay cũng lập cập.

Xe trên đường không nhiều lắm. Cô không dám theo quá sát, chỉ có thể đi cách mấy chiếc xe ở giữa rồi đuổi về phía trước...

Quyển 14 - Chương 608: Quả nhiên là ông

Đã là chín giờ tối.

Nhờ có ông trời làm một cơn mưa lớn, chí ít đã tránh được nỗi khổ tắc xe giờ cao điểm buổi tối.

Những cây cổ thụ hai bên đường đang chao đảo trong mưa gió. Ở nơi khuya khoắt xa xôi kia, chốc chốc lại có ánh chớp ngang qua, giống hệt cảnh tượng của một vụ án giết người trong một đêm trăng mờ gió rít. Nghĩ tới đây, Tố Diệp không khỏi rùng mình.

Theo đuôi vào một ngày mưa, khó nhất chính là phân biệt tầm nhìn. Cộng thêm mưa to ào ào, nước mưa trên kính chắn gió cũng làm tầm nhìn hỗn loạn. Cũng may đã có máy định vị theo đuôi, nếu không Tố Diệp chắc chắn sẽ bị mất dấu.

Còn Niên Bách Ngạn đang lái xe lên đường cao tốc. Ban đầu anh chỉ chú ý tới đoạn đường trước mặt. Khi đi chậm lại lúc tới trạm thu phí, ánh mắt anh chợt lướt qua gương chiếu hậu, thấp thoáng nhìn thấy bóng của một chiếc quen thuộc.

Tim anh chợt hoảng hốt.

Nhân quang thời gian xếp hàng nộp phí anh mới nhìn kỹ. Biển số của chiếc xe đó đã hoàn toàn lọt vào tầm mắt anh.

Hàng lông mi của anh chợt nhúu lại.

Khi chiếc xe chậm chậm đi lên, anh lại cảm thấy hai chiếc xe trái phải cũng không bình thường.

Lúc ấy anh mới nhớ ra, kể từ lúc ra khỏi nhà, hình như hai chiếc xe này vẫn luôn đi theo anh.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn trở nên nặng nề.

Chiếc xe phía sau là Tố Diệp. Vậy hai chiếc xe hai bên trái phải là của ai?

Đi qua trạm thu phí, Niên Bách Ngạn bất ngờ tăng tốc.

Quả nhiên, hai chiếc xe kia cũng tăng tốc theo.

Thế nhưng...

Niên Bách Ngạn liếc nhìn gương chiếu hậu.

Chiếc xe đằng sau không đi theo. Nó vẫn cách anh khoảng năm, sáu xe, từ tốn và chậm rãi.

Niên Bách Ngạn cảm thấy kỳ lạ bèn cúi đầu xuống nhìn. Lúc này anh mới phát hiện thì ra mình vẫn bật hệ thống định vị. Anh ngẫm nghĩ rồi giơ tay tắt đi. Ngay sau đó, anh nhấn ga tăng tốc.

Chiếc xe như một con quái thú sổ lồng trong đêm mưa, chạy với tốc độ cực nhanh.

Đây là chuyện Tố Diệp hoàn toàn không ngờ tới.

Thấy xe của Niên Bách Ngạn bất ngờ tăng tốc, cô cũng vội vàng đi nhanh. Ai ngờ khi ngước mắt lên, xe của anh đã mất dạng. Cô bàng

hoàng, vội kiểm tra hệ thống định vị, nhưng thất vọng phát hiện đối phương đã tắt!

Tố Diệp sửng sốt.

Sao lại như vậy? Lẽ nào Niên Bách Ngạn phát hiện ra cô đang theo đuôi? Tố Diệp cảm thấy lo lắng. Cô mất đi mục tiêu, nhất thời không biết nên làm sao. Trước mặt là ngã rẽ, một ngã đi về phía thành phố Thông Châu, một ngã đi về Hà Bắc.

Cô phải đi thế nào mới đúng đây?

Tố Diệp không dám chắc Niên Bách Ngạn có phải đã phát hiện ra mình hay không, thế nên cũng không thể gọi vào di động của anh, chỉ đành bấm bụng tiếp tục đi theo trực giác của mình.

Mưa càng lúc càng lớn.

Sau khi xuống khỏi đường cao tốc, Niên Bách Ngạn tiếp tục đi nhanh về phía trước với tốc độ như cũ.

Hai chiếc xe phía sau cũng bám sát không rời.

Ánh sáng yếu ớt hắt lên gương mặt Niên Bách Ngạn, lúc sáng lúc tối. Ánh mắt anh tựa được bọc một màn sương giá lạnh, nhưng đầu óc thì đang nhanh chóng tìm ra người có thể theo đuôi anh.

Tại sao lại theo đuôi anh?

Chắc chắn là vì nảy sinh nghi ngờ đối với hành vi của anh. Thậm chí, có thể đi theo anh với một tốc độ cao như thế này, nhất định là người thường xuyên theo dõi anh. Việc Tố Diệp đi theo rất dễ lý giải. Có lẽ cô chỉ cảm thấy tò mò, nhưng hai chiếc xe phía sau thì sao?

Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại. Sau khi loại trừ một số người có khả năng, mục tiêu cuối cùng dừng lại trên người Tố Khải.

Tố Khải xuất thân là cảnh sát, độ mẫn cảm chắc chắn phải hơn người thường. Niên Bách Ngạn bất giác nhớ tới lần cậu tới tìm anh trước đây. Trông cậu có vẻ hồ hững, nhưng thực chất câu nào câu nấy đều có vẻ như muốn hỏi có ra ngọn ra ngành. Xem ra câu trả lời của anh lần trước không khiến Tố Khải buông lỏng cảnh giác. Về điểm này, Niên Bách Ngạn cũng có thể hiểu được. Tố Khải đã theo dõi tin tức về tổ chức ma túy năm đó nhiều năm rồi, bây giờ có một chút manh mối, nó đương nhiên không thể từ bỏ bất kỳ đầu mối nào.

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ giây lát, ngay sau đó cho xe đi vào đường nhỏ, rồi nhân lúc họ không phòng bị lại tiếp tục đâm vào một phố nhỏ khác.

Anh lái một chiếc xe có tính năng cực tốt. Từ tốc độ mà nói, nó vượt xa những chiếc xe thương vụ bình thường. Vì thế, hai chiếc theo đuôi kia chẳng mấy chốc đã bị cắt đuôi, hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bên kia thành phố, trong chiếc xe cảnh sát dưới màn mưa, tuyến đường theo dõi trên máy tính cũng bất ngờ đứt đoạn.

Tố Khải cau mày. Rất nhanh, cậu nhận được tin tức của cấp dưới.

“Sếp! Mất dấu rồi! Có lẽ anh ta đã phát hiện ra chúng ta nên đã cố tình cắt đuôi!” Tín hiệu ở đầu kia cũng không tốt cho lắm, có lẽ vì cơn mưa này.

Tố Khải nổi giận: “Bảo các cậu theo dõi, các cậu xem như là đi dạo phố sao? Tìm cho tôi!”

Cấp dưới lập tức làm theo.

Tổ Khải lại phái thêm mấy cấp dưới khác đi theo.

Trợ thủ bên cạnh ngằn ngại: “Sếp! Anh đang nghi ngờ Niên Bách Ngạn sao?”

Tổ Khải không trả lời thẳng, chỉ bực bội đáp: “Bây giờ trong bệnh viện vẫn còn một tên. Tuy rằng đã được cứu sống nhưng chỉ biết nằm đó như một người thực vật, không thể cung cấp cho chúng ta bất kỳ tin tức gì. Chúng ta chỉ có thể lấy tin tức từ Niên Bách Ngạn. Nếu đối phương đã liên lạc với anh ấy thì chắc chắn sẽ có manh mối.”

Ngay từ đầu cậu đã biết Niên Bách Ngạn sẽ không hợp tác.

Cuộc nói chuyện hôm đó tuy rằng anh ấy trả lời với vẻ bình thản nhưng sự bình tĩnh quá mức ấy lại khiến Tổ Khải do dự. Điều cậu lo sợ là Niên Bách Ngạn muốn giải quyết riêng chuyện này.

Thế nên mấy ngày nay cậu đã cử người theo sát Niên Bách Ngạn.

Quả không sai, có cấp dưới báo cáo, tối nay anh ấy ra khỏi nhà.

Mưa to như vậy còn ra khỏi nhà, rất kỳ lạ.

Bây giờ xem ra, Niên Bách Ngạn quả thực có chuyện gì giấu trong lòng...

Khó khăn lắm mới cắt được những cái đuôi theo dõi.

Niên Bách Ngạn biết một khi bị cảnh sát theo dõi, vậy thì chắc chắn không thể đi được lớn nữa rồi. Nhưng con đường có camera giao thông cũng không thể đi. Anh chỉ có thể đi theo những con đường nhỏ, lầy lội bùn.

Mười rưỡi.

Anh có mặt ở địa điểm đã hẹn.

Là một nhà kho nằm ở ngoại ô Hà Bắc.

Xung quanh không có nhà dân, cực kỳ hoang vắng. Cộng thêm cơn mưa này còn lan tới tận địa phận tỉnh Hà Bắc, nên khu này còn chẳng có bóng một chiếc xe nào.

Xe vừa dừng lại đã có mấy người mặc áo đen đi từ trong nhà kho ra. Ai nấy đều cầm ô đen trong tay, im lặng đứng hai bên. Người gần nhất cung kính mở cửa xe ra. Niên Bách Ngạn từ trên xe bước xuống.

Từ vị trí đỗ xe cho tới khi đi vào nhà kho, những người mặc áo đen hai bên đều giương ô che kín cho anh.

Khi anh tới nhà kho, đám người áo đen lại lần lượt đi theo phía sau. Họ vào bên trong. Tất cả đều cực kỳ yên ắng.

Trong số đó có một người bước lên, lễ phép nói với một người đàn ông đang uống rượu, hút xì gà đối diện: “Đại ca Khôn! Anh Niên đã tới!”

Người được xưng là đại ca Khôn nghe xong liền gật đầu, đặt điếu xì gà sang một bên sau đó đứng dậy.

Khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn vừa đi vào nhà kho, đại ca Khôn bật cười ha ha, rồi bước lên: “Tốc độ của chú em nhanh quá đấy!”

Niên Bách Ngạn bắt tay với ông ta.

Trên thế giới này không phải chỉ có ánh sáng, luôn có một vài mảnh đất u tối. Mà có một số người cần những nơi đó để sinh tồn, kiếm lời. Ví dụ như đại ca Khôn.

Người đàn ông trước mặt trông đã khoảng năm mươi tuổi, mặt mũi xấu xí, thậm chí có thể nói là gầy gò, nhỏ thó. Nhưng những người bạn trong giang hồ có ai không biết danh tiếng đại ca Khôn? Từ lâu ông ta đã làm không ít chuyện khiến cảnh sát đau đầu, lũng đoạn không ít hộp đêm, quán bar, vũ trường. Sau này cảnh sát kiểm tra nghiêm ngặt, ông ta bèn chuyển sang đầu tư công thương nghiệp. Coi như ông ta đã đón kịp năm đầu tư vào bất động sản ở Trung Quốc là tốt nhất. Ông ta đã đầu tư không ít hạng mục nhà đất ở các thành phố, đô thị loại một phía bắc, có vẻ như muốn tẩy trắng cho thân phận của mình.

Nhưng trên thực tế, sức mạnh của ông ta trên giang hồ vẫn còn giữ vững, thậm chí còn thâm nhập vào các ngành nghề, khiến rất nhiều thương nhân có máu mặt trong giới kinh doanh đều dính dáng tới ông ta.

Niên Bách Ngạn quen biết với ông ta đã là chuyện của hơn mười năm về trước.

Lúc ấy, ngành khai thác đá quý bắt đầu được người Trung Quốc coi trọng. Rất nhiều ông trùm có ý chen một chân vào thử xem sao. Đại ca Khôn cũng không ngoại lệ. Ông ta muốn có được một chút lợi ích ở Nga và Nam Phi, dựa vào số vốn trong tay mình.

Khi đó, đại ca Khôn đã ưng ý một mỏ kim cương, kéo theo một con số đầu tư mấy chục tỷ đồng. Chủ mỏ ba hoa chích chòe, khiến cho đại ca Khôn động lòng. Cộng thêm việc ông ta vốn dĩ không hiểu biết tiếng Anh, nên đã tìm luật sư đại diện và phiên dịch tới giúp đỡ. Mà vừa hay lúc ấy lại là lúc Niên Bách Ngạn đi theo sư phụ tới Nam Phi rèn luyện kỹ thuật cắt mài kim cương. Anh đã vô tình gặp gỡ đại ca Khôn như thế.

Từ nhỏ, Niên Bách Ngạn đã theo bố tới rất nhiều mỏ kim cương, bẩm sinh đã có một khả năng quan sát rất nhạy bén đối với mỏ kim cương. Anh nói với đại ca Khôn rằng mỏ kim cương đó không tin tưởng được, không đáng nhiều tiền như thế. Khi ấy đại ca Khôn còn không tin, tìm rất nhiều nhân viên đo đạc tới đích thân kiểm tra. Kết quả ông ta thật sự kiểm tra ra mỏ kim cương có vấn đề. Trong lúc kinh hoàng, ông ta đã đưa hợp đồng cho Niên Bách Ngạn xem.

Xem xong, Niên Bách Ngạn ngao ngán lắc đầu, nói với đại ca Khôn rằng ông ta bị lừa rồi. Trên hợp đồng viết là một chuyện. Bên trong có rất nhiều cái bẫy vô hình, chính vì đối phương biết đại ca Khôn kém tiếng Anh.

Sau này đại ca Khôn mới biết, thì ra người luật sư và phiên dịch mà ông ta tìm đến cũng đã bị đối phương mua chuộc. Chỉ cần ông ta ký tên thì cũng đồng nghĩa với việc bỏ ra một khoản tiền khổng lồ để mua về một cái mỏ phế!

Đại ca Khôn sợ đến toát mồ hôi, vô cùng cảm kích Niên Bách Ngạn đã giúp ông ta giữ được mấy chục tỷ tiền vốn, nếu không ông ta chắc chắn phải nhảy lầu.

Cũng kể từ ngày đó, đại ca Khôn coi Niên Bách Ngạn là ân nhân, còn hứa rằng, sau này bất luận có phiền phức gì, ông ta nhất định sẽ

giúp.

Trong xã hội bây giờ đã không còn cái gọi là nghĩa khí giang hồ nữa rồi. Nhưng đại ca Khôn cũng là người lớn lên từ thời đại chém chém giết giết, trên người vẫn còn máu giang hồ. Đây cũng là lý do cuối cùng Niên Bách Ngạn đã nhờ đại ca Khôn giúp đỡ.

Niên Bách Ngạn hỏi nhỏ: “Người đâu?”

Đại ca Khôn tươi cười chỉ vào bên trong: “Thằng khốn đó cứng miệng ra phết. Nhưng chú em cứ yên tâm! Anh sẽ giúp chú giải quyết tất cả những lo lắng về sau!”

“Cảm ơn đại ca!” Hòn đá tảng trong lòng Niên Bách Ngạn cuối cùng đã được trút xuống. Anh đi vào trong.

Gian cuối cùng của nhà kho có thấp mấy ngọn nến, cực kỳ âm u. Thi thoảng còn nghe thấy tiếng sấm. Một buổi đêm như thế này, một khung cảnh như thế này quả thực rợn người.

Ở trong góc có một người đang dựa, cúi gằm đầu xuống. Trên đầu hắn ta bị trùm một chiếc khăn màu đen, chân tay đều bị trói chặt.

Niên Bách Ngạn bước lên, dừng lại, hơi nheo mắt. Anh đứng từ trên nhìn xuống người trong góc. Đại ca Khôn cũng theo vào. Ông ta ra hiệu cho đám thuộc hạ. Bọn chúng bước lên, kéo khăn trùm đầu của hắn ra.

Dưới ánh nến âm u, người đó cũng mệt mỏi ngước lên.

Khoảnh khắc ấy, vết sẹo đáng sợ trên gương mặt hắn vô cùng rõ nét.

Niên Bách Ngạn thu hết diện mạo của hắh vào tầm mắt. Đáy mắt anh chợt lạnh đi. Anh lạnh lùng lên tiếng: “Quả nhiên là ông!”

Quyển 14 - Chương 609: Một tuổi thơ không dám nhìn lại

Giống như có người cho bạn một giỏ dây thừng. Các sợi dây thừng đã được quăn bện lộn xộn vào nhau, bắt bạn trong một khoảng thời cố định tìm được đầu kia của dây thừng. Sau đó, bạn dốc hết sức lực đi tìm, cuối cùng mới phát hiện một đầu của sợi dây thừng đã nối với tận đáy giỏ. Chỉ cần dây vào, cả hai ắt sẽ thương tích đầy mình.

Khi khăn trùm đầu của kẻ đó được đại ca Khôn tháo xuống, khi ánh nến soi sáng gương mặt đó, Niên Bách Ngạn đã bất chợt hiểu ra đạo lý này.

Gương mặt ấy cực kỳ đáng sợ.

Nhất là trong một đêm mưa như thế này.

Cho dù xung quanh không có cửa sổ vẫn có thể nghe được tiếng sấm ầm vang nơi chân trời, gần như chấn động tới độ dưới chân cũng rung lên, chao đảo. Còn người trước mặt này có lẽ không ngờ đối phương lại là Niên Bách Ngạn. Đầu tiên hấn ngăn người nhìn anh rất lâu, sau đó mới phản ứng lại, bật cười ha ha.

Dáng vẻ cười to của hấn còn khiếp đảm hơn cả lúc hấn im lặng và nhìn anh với vẻ ngờ ngàng. Vì vết sẹo ấy, vì cái miệng của hấn khi cười để lộ hàm răng chảy máu. Có lẽ hấn đã bị người của đại ca Khôn tấn một trận, nhưng cũng may chỉ là vết thương ngoài da.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn thản nhiên. Anh đứng nhìn hấn từ trên xuống dưới, im lặng chứng kiến hấn cười. Ánh nến lắc lư trên cơ thể

hắn. Cao lớn và giá buốt.

Cho tới khi đối phương cười đã, cười tới một nhòai, Niên Bách Ngạn mới lãnh đạm nói: “Thạch Thành, không ngờ ông vẫn còn sống!”

Thạch Thành, cũng chính là “gã mặt sẹo” mà Kỷ Đông Nham nói tới. Cũng không thể trách Kỷ Đông Nham lại gọi Thạch Thành như vậy. Trước đây, tất cả những ai quen biết Thạch Thành đều gọi hắn là “mặt sẹo”.

Từ lần đầu tiên Niên Bách Ngạn được gặp Thạch Thành, gương mặt hắn đã như vậy rồi. Lúc đó anh mới chỉ mười tuổi. Năm đó, tính cách của Thạch Thành vẫn còn khá ôn hòa, nên đương nhiên vẫn còn vui vẻ, hòa nhã với anh.

Chỉ có điều...

Sau khi nghe thấy Niên Bách Ngạn nói vậy, Thạch Thành hừ một tiếng yếu ớt: “Không hổ danh là con trai của Niên Quý, cho dù chứng cứ chỉ là một cọng rơm, mày cũng không bỏ qua.”

Có người mang ghế ra cho Niên Bách Ngạn. Anh ngồi xuống, liếc nhìn Thạch Thành đang bị trói gô, khẽ cười khẩy mấy cái rồi châm một điếu thuốc lên, rít một hơi và từ từ nhả khói.

Làn khói thuốc như tơ nhện bay lên trời, mang một thân hình thanh thoát, mềm mại rồi từ từ phai nhòa.

Còn đôi mắt của Niên Bách Ngạn thì từ đầu tới cuối vẫn nhìn Thạch Thành qua làn khói xám. Nó u tối tựa đêm đen, sâu không lường được.

Anh chậm chậm hút thuốc, giọng nói cũng chết chóc, lạnh lẽo như tro

tàn: “Việc ông còn sống quả thật khiến tôi kinh ngạc. Chỉ ít thì, khi lời uy hiếp của ông xuất hiện trong hôn lễ của tôi, tôi vẫn chưa nghĩ rằng người đó lại là ông.”

Anh chưa từng đó chỉ là một trò đùa ác ý.

Chỉ có điều, nếu anh không nói vậy, Tố Diệp sẽ tưởng thật.

Anh không muốn sau khi kết hôn cô vẫn hoang mang, lo lắng, sống trong nơm nớp lo sợ.

Nhưng trong lòng Niên Bách Ngạn hiểu rất rõ.

Đó tuyệt đối không phải là một tờ giấy trêu đùa khi không xuất hiện. Nó giống như lời chúc phúc, thực chất là đối phương biết rõ mọi chuyện của anh.

Thế nên, Niên Bách Ngạn đang đợi.

Chậm rãi chờ đợi.

Chuyện này giống như đối phương đã bắt cóc người, vậy thì ắt sẽ xuất hiện vào một thời điểm thích hợp để đòi tiền chuộc của thân nhân con tin vậy.

Trực giác nói với Niên Bách Ngạn rằng, kẻ này nhất định sẽ còn xuất hiện.

Quả nhiên, kẻ này một lần nữa ra tay.

Hắn gửi cho anh một mảnh giấy, trên có viết dòng chữ: Tao biết bí mật của mày!

Bí mật của Niên Bách Ngạn quá nhiều.

Phàm là những người đã leo lên được vị trí đỉnh cao của sự nghiệp, ai không thể có mấy bí mật?

Nhưng Niên Bách Ngạn tự cho rằng mình không có bí mật nào mà có thể bị kẻ khác lợi dụng làm điểm yếu. Ngoại trừ, một chuyện duy nhất.

Khi biết được đặc trưng của kẻ này từ Kỷ Đông Nham, anh đã bắt đầu nghi ngờ đó là Thạch Thành. Nhưng anh nhớ rất rõ, Thạch Thành đã chết rồi, cùng với vợ con của hắn.

Người đã chết, sao có thể sống lại đây?

Nhưng sự thật chứng minh là có thể.

Ví dụ như Diệp Uyên, hay như một Thạch Thành đứng trước mặt anh đây.

Sau khi nghe xong lời nói của Niên Bách Ngạn, Thạch Thành cười khẩy: “Nói vậy, coi như tao đã thắng mày rồi?”

Niên Bách Ngạn cong môi, gẩy nhẹ tàn thuốc.

Một đoạn tro tàn rơi xuống mặt đất. Chẳng mấy chốc, chúng đã bị giày của anh di sạch, không để lại dấu vết.

“Thạch Thành! Bao nhiêu năm nay ông mai danh ẩn tích, chẳng phải vì muốn báo thù tôi sao?”

Thạch Thành nghiêng rằng: “Là báo thù nhà họ Niên chúng mày!”

“Ông muốn báo thù? Ông muốn báo thù cái gì đây? Đừng quên! Vợ con ông bị chính ông hại chết, liên quan gì tới người khác?” Niên Bách Ngạn cất giọng giá lạnh.

Thạch Thành phần nộ, trợn tròn con ngươi, nhìn chăm chăm vào anh: “Niên Bách Ngạn! Năm đó mày mới có mười mấy tuổi, mày hiểu cái gì?”

So với sự phần nộ của hắn, trông Niên Bách Ngạn vô cùng bình thản. Anh nói rõ từng chữ: “Tuy năm ấy tôi chỉ có mười mấy tuổi nhưng cũng biết rõ ông đã cho vợ mình uống thứ gì.”

Cả người Thạch Thành run lên. Hắn hơi nheo mắt lại, tia thẳng Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn lại rít thêm một hơi, nhẹ nhàng nhả khói, nhìn Thạch Thành, như cười như không.

Thạch Thành mím chặt môi, rất lâu sau mới nghiến răng nói: “Niên Bách Ngạn! Cái dáng vẻ của mày bây giờ, giống hệt thằng bố mày!”

“Có lẽ tôi lý trí hơn bố tôi, biết cái gì nên chạm vào, cái gì không!”

Thạch Thành hần học nhìn anh: “Chính nhà họ Niên chúng mày nợ tao!”

“Nhưng, người hằng ngày tự tay ép buộc vợ mình hít ma túy... lại là ông!” Giọng nói của Niên Bách Ngạn rất lạnh. Anh vút điều thuốc xuống đất. Đôi giày da bóng loáng giẫm mạnh lên. Sau đó nhanh chóng có người chạy lên, nhặt đầu lọc ấy lên, không để lại dấu vết.

“Thạch Thành! Ngày nào ông cũng thêm ma túy vào canh cho vợ mình uống, hơn nữa lại còn là loại có hiệu quả cực mạnh. Tự ông nói

xem, rốt cuộc là bố tôi sai hay tự ông gây nghiệt đây?”

Vừa nghe tới đây, Thạch Thành lập tức trở nên rất kích động. Hắn ta giãy giụa muốn đứng dậy. Vết sẹo trên mặt trông lại càng dữ tợn. Tiếc là hắn ta vừa động dậy, liền có người của đại ca Khôn bước lên ghì chặt lấy hắn, đau đớn khiến hắn phải nhe răng.

Niên Bách Ngạn ra hiệu buông hắn ra. Người kia liền nghe lời, lùi qua một bên.

Thạch Thành thở hổn hển, phun một miệng đầy máu, nhìn Niên Bách Ngạn trân trân: “Năm xưa, nếu không phải tại bố mày cưỡng bức vợ tao, liệu tao có làm thế không?”

“Cưỡng bức ư?” Niên Bách Ngạn như vừa nghe thấy một câu chuyện nực cười nhất trên đời, nhưng đôi mắt anh vẫn băng giá: “Vợ ông hèn hạ, còn cần bố tôi cưỡng bức sao?”

“Mày...” Thạch Thành đứng bật dậy, nhưng tay chân vẫn bị trói chặt nên nhất thời đứng không vững lại ngã xuống đất.

Niên Bách Ngạn đứng lên, bước từng bước tới trước mặt hắn, nhìn với vẻ lãnh đạm: “Vợ ông là hạng người gì, ông còn không rõ hay sao?”

“Nhà họ Niên chúng mày quả nhiên đưa sau giáo hoạt hơn đứa trước. Nếu mày vẫn luôn mồm bảo vệ cho thanh danh của bố mày, vậy thì tao rất muốn biết, đứa con trong bụng vợ tao là của ai đây?” Thạch Thành hỏi sắc bén.

Niên Bách Ngạn trầm mặc.

Thạch Thành khinh miệt: “Không trả lời được chứ gì? Mày không trả

lời được cũng không sao, để tao nói cho mày biết. Đứa con trong bụng cô ấy là của bố mày.”

Niên Bách Ngạn điềm nhiên nhìn hắn.

Nhìn vẻ mặt này của anh, Thạch Thành hiểu ra anh đã biết: “Thì ra mày đã biết từ lâu.”

Niên Bách Ngạn bình thản nói: “Cố nhân tới kể chuyện xưa, tôi cũng phải ôn lại mới được chứ.”

“Niên Bách Ngạn! Tao đúng là xem thường mày rồi!”

Niên Bách Ngạn cười khẩy: “Người ông xem thường là vợ ông!” Anh hơi nheo mắt lại. Tia sáng lạnh lẽo hắt ra từ đôi mắt hẹp dài: “Nếu vợ ông chính là Chessia thì ông nên hiểu rõ, bà ta sẽ không khi nào chịu an phận!”

“Câm mồm! Tao không cho phép mày gọi cô ấy là Chessia, không được phép!” Thạch Thành như phát điên: “Cô ấy là Quản Yên, cô ấy không phải là Chessia!”

“Đáng tiếc, so với Quản Yên, vợ ông thích làm Chessia hơn!” Niên Bách Ngạn bình tĩnh tới nỗi người ta phải run sợ.

Lời nói của Thạch Thành một nửa đúng, một nửa sai.

Nửa đúng là, vợ của Thạch Thành quả thực đã nói với bố anh rằng, bà ta đã mang thai. Điều không đúng là, từ đầu tới cuối bố anh không phải người chủ động, mà chính bà ta chủ động ngã vào lòng ông.

...

Năm ấy, anh 11 tuổi.

Những đứa trẻ khác có một thời thơ ấu như thế nào, anh không dám tưởng tượng, cũng chưa bao giờ được biết. Nhưng anh biết rõ một điểm rằng, trên đời này không có nhiều đứa trẻ có được một tuổi thơ “muôn màu muôn vẻ” như anh. Từ nhỏ anh đã biết mình gánh trên vai một trọng trách nặng nề như thế nào. Từ nhỏ bố đã nhắc anh đầy thấm thía rằng, anh là con trai của nhà họ Niên, là người thừa kế của Niên Thị, là người kế thừa sự nghiệp của bố.

Thế nên, anh chưa từng ở lại nơi nào quá ba năm. Lần nào anh và mẹ cũng theo bố ở các quốc gia một khoảng thời gian. Nơi nào có nhiều mỏ kim cương phong phú nơi ấy sẽ có cái bóng loắt choắt của anh.

Anh trải qua thời thơ ấu của mình trong mỏ kim cương.

Không được chơi những món đồ chơi súng gươm như những đứa trẻ bình thường khác, cũng không được tụ tập cùng lũ trẻ chạy quanh các con ngõ. Tuy rằng bố anh là người Bắc Kinh, hơn nữa tại Bắc Kinh còn sở hữu một tứ hợp viện khiến người ngưỡng mộ, nhưng từ nhỏ anh lại nói có thể là thứ tiếng Anh Anh phổ thông tiêu chuẩn hoặc thứ tiếng Anh địa phương, có thể là tiếng Anh Mỹ, có thể là tiếng Nga hoặc còn có thể là tiếng Ba Tư, tiếng Tây Ban Nha.

Thứ duy nhất anh không biết chính là chất giọng Bắc Kinh vốn dĩ phải thuộc về mình.

So với những đứa trẻ Bắc Kinh, thậm chí so với những người lớn lên ở Bắc Kinh, chốc chốc lại nói một vài câu tiếng Bắc Kinh như Tố Diệp, Niên Bách Ngạn giống một người nước ngoài hơn, từ nhỏ đã sống một cuộc sống không yên ổn.

Anh không có những người bạn cố định, ngoại trừ Kỳ Đông Nham và Văn Giai.

Thế nên, bất luận anh đi tới đâu đều sẽ nhớ tới việc gửi bưu thiếp cho hai người họ. Nhưng trên bưu thiếp lúc nào cũng chỉ trơ trọi cái tên của anh. Những lời chúc phúc khác, anh không biết viết.

Nghiêm túc mà nói, anh không biết cách thể hiện sự quan tâm dành cho bạn bè.

Một điều khiến anh luôn tự hào là tình cảm của bố mẹ.

Trong ấn tượng của anh, bố luôn cực kỳ yêu chiều mẹ. Anh chưa bao giờ nhìn thấy bố nổi nóng với mẹ. Hơn nữa mẹ còn là một người vô cùng nhã nhặn, thường ngày nói chuyện với bố cũng luôn nhỏ nhẹ, dịu dàng.

Cho tới năm anh 11 tuổi.

Chiến tranh giữa bố và mẹ đã bùng nổ.

Hôm ấy, mẹ khóc rất dữ, gần như đã ném hết tất cả những gì có thể ném. Còn người bố trước nay anh luôn kính trọng, một người bố uy quyền, cao lớn lại cúi gằm ngồi trên sofa, mặc cho mẹ chửi mắng như điên.

Khi ấy anh trốn trong phòng sách, lặng lẽ dựa vào một góc, hai cánh tay ôm lấy hai đầu gối. Không như những đứa trẻ khác hay gào khóc khi nhìn thấy bố mẹ bất hòa, anh chỉ ngồi đó, im thin thít.

Anh loáng thoáng nghe được sự tình.

Người bố mà anh kính yêu nhất đã ngoại tình, bỏ bịch. Mà người đàn

bà đó... chính là Quán Yên!

Quyển 14 - Chương 610: Tổ chức “Thiên thần Samele”

Quản Yên, một người đàn bà không xinh bằng mẹ nhưng lại rất khéo gọt.

Niên Bách Ngạn chỉ từng nhìn mặt bà ta một lần, ấn tượng sâu nhất chính là đôi mắt phương lòn loẹt khủng khiếp, lẳng lơ và mê hoặc, giống hệt một con mỹ nhân xà. Kỳ thật lúc đó anh cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì, trong lòng cũng thầm sợ hãi. Anh sợ bố có người phụ nữ khác sẽ không còn cần hai mẹ con anh nữa.

Vậy mà bố không làm vậy.

Bố đã xin lỗi rồi nói với mẹ, ông đã uống rượu sau đó thì không hiểu sao, chuyện đó lại xảy ra.

Mẹ không nói sẽ tha thứ cho bố, nhưng cũng không khẳng định sẽ không tha thứ cho bố. Cứ như vậy, mối quan hệ của hai người vì có Quản Yên xen vào mà trở nên căng thẳng.

Cứ như thế, Quản Yên trở thành cái gai trong lòng mẹ.

Bố biết rõ mình có lỗi với mẹ nên những ngày tháng sau đó đã dốc lòng yêu thương, chiều chuộng. Chỉ cần thu thập được bảo vật hiếm có, bố lại cố gắng lấy về cho mẹ. Mà cũng vì yêu bố sâu sắc nên thời gian lâu dần, mẹ cũng mềm lòng.

Gia đình họ dường như lại quay về những tháng ngày bình yên.

Cho tới khi Niên Bách Ngạn gặp lại Quán Yên một lần nữa. Năm đó, anh 14 tuổi.

Đó là khi ở trong phòng sách của bố. Qua cánh cửa khép hờ, anh nhìn thấy người đàn bà đó đứng trước mặt bố, cời lần lượt từng bộ đồ trên người xuống. Ánh mắt bà ta phóng đảng và kiêu mị, hoàn toàn không kiêng dè chút nào. Bà ta đi về phía bố, sau đó nép vào lòng bố.

Anh nhìn thấy bố giơ tay lên, vỗ nhẹ nhàng lên người bà ta với vẻ mặt lãnh đạm.

Anh nghe thấy bố khẽ nói với bà ta: Quán Yên! Em đã có chồng con rồi!

Nhưng Quán Yên lại nói: Em đã không còn yêu Thạch Thành từ lâu rồi. Từ sau khi mặt anh ta bị chém, tính tình cũng trở nên nặng nề thất thường. Em đã chán sống với anh ta rồi. Quý! Em chỉ muốn được ở bên anh thôi!

Anh thấy bố nhú mày, nói với giọng sốt ruột: Tôi chỉ yêu một mình Tư Tuyết thôi!

Quán Yên bật cười, trông cô ta rất bi thương: Nhưng anh vẫn chẳng thể rời xa em, không phải sao? Cho dù anh chỉ thích cơ thể của em, em cũng cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh anh, không cần danh phận gì hết.

Bố không nói gì nữa, chỉ trầm mặc.

Cảnh đó đã khiến Niên Bách Ngạn bị chấn động dữ dội.

Anh không hiểu. Rõ ràng bố yêu mẹ đến thế, tại sao còn dây dưa,

nhùng nhằng với một người đàn bà khác?

Vào lúc anh còn đang do dự không biết có nên kể chuyện này với mẹ hay không thì bố đã chủ động nói hết với mẹ. Vẫn trong phòng sách đó. Chỉ có điều, lần này bố ôm mẹ rất chặt, gương mặt ông vùi vào cổ mẹ.

Họ tưởng anh ra ngoài chơi. Nhưng anh không đi đâu mà chứng kiến toàn bộ cảnh tượng ấy.

Mẹ rất bình tĩnh, dịu dàng hỏi: Anh muốn nói với em chuyện gì?

Anh thấy bố từ từ nâng mặt mẹ lên, nét mặt đau khổ. Ông nói: Xin lỗi em, Tư Tuyết! Anh lại ở cùng với Quấn Yên lần nữa.

Tay mẹ run lên, cả giọng mẹ cũng vậy. Mẹ hỏi: Rồi sao nữa?

Bố nhìn vào mắt mẹ và nói: Quấn Yên đã mang thai con của anh.

Câu nói ấy vừa bật ra, không những mẹ đứng trong phòng khách thảng thốt mà ngay cả Niên Bách Ngạn nghe lén bên ngoài cũng sửng sốt.

Thời gian như ngừng trôi. Tất cả mọi thứ đều chìm vào tĩnh lặng.

Cho tới khi bố lên tiếng phá vỡ sự yên ắng chết chóc này. Giọng ông khô khốc: Tư Tuyết! Đừng ly hôn với anh! Người anh yêu là em, không phải cô ta!

Từ đầu tới cuối, mẹ không gào thét mà chỉ hỏi: Vậy anh bảo cô ấy phải làm sao?

Bố cúi mái đầu trước nay luôn kiêu ngạo xuống, gần như cầu xin mẹ: Cho anh một chút thời gian, anh sẽ xử lý ổn thỏa.

Mẹ nhìn bố: Xử lý? Một người phụ nữ đang mang thai con của anh, mà anh lại dùng hai chữ “xử lý” ư?

Bố không thốt nên lời.

Mẹ xoa bụng mình, khẽ nói: Niên Quý! Anh biết không? Em cũng có thai rồi.

Niên Bách Ngạn đứng ngoài cửa sổ giật mình, trong lòng nảy sinh một cảm giác lạ lẫm. Anh có em trai hoặc em gái sao?

Còn trong phòng sách, bố dường như trở nên cực kỳ phấn khích: Tư Tuyệt! Em...

Nhưng bố còn chưa nói hết câu đã nghe thấy mẹ nói: Nhưng Niên Quý! Anh đã phạm sai lầm, em sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa.

Cậu bé Niên Bách Ngạn khi ấy quả thực vô cùng sợ hãi.

Nhưng người lo sợ nhất lại là bố. Ông quát to rằng: Không được! Không cho phép em làm vậy!, rồi một lần nữa ôm chặt mẹ vào lòng, giải thích với mẹ rằng: Em cũng hiểu người đàn bà tên Quản Yên đó mà, không thể tùy tiện đắc tội được. Nhưng xin em hãy tin anh, anh sẽ giải quyết ổn thỏa.

Lúc này, sự phẫn nộ của mẹ mới bùng phát, có lẽ lúc này mẹ chỉ gắng nín nhịn mà thôi.

Mẹ gào khóc, không ngừng đánh bố, mắng ông là khốn nạn.

Bố mặc cho mẹ đánh đập và nhiếc móc vẫn quyết không buông tay.

Mẹ không thể rời xa bố, vì ông đã sai hơn mười vệ sỹ trông chừng mẹ. Mẹ đi tới đâu, đám người ấy theo tới đó. Còn khoảng thời gian ấy, bố cứ xong việc là quay về nhà, nghĩ đủ mọi cách để khiến cho mẹ vui.

Trông mẹ càng ngày càng xuống sắc.

Lần mang thai thứ hai này, mẹ bị nghén rất dữ.

Có một lần, bố không có nhà, chỉ có anh ở bên cạnh mẹ. Tất cả đồ ăn người giúp việc làm đều không hợp khẩu vị của mẹ, anh bèn chủ động xuống bếp, làm cho mẹ một món ăn được học khi ở Nam Phi. Mẹ ăn được không ít, còn khen anh đã khôn lớn, hiểu chuyện rồi.

Sau đó mẹ bảo anh tới.

Anh ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mẹ. Bà nhìn anh, ánh mắt ngập tràn sự thanh thản. Bà nói: Ngạn Ngạn à! Con rất giống, rất giống bố con. Lớn lên, không biết gương mặt này sẽ làm bao nhiêu cô gái say đắm đây.

Niên Bách Ngạn những tưởng mẹ sẽ kể cho anh nghe những chuyện trước đây của bố. Trước đây khi bố không có nhà, mẹ lại kể rất nhiều chuyện khi bố còn trẻ. Từ trong mắt mẹ, anh luôn nhận ra một tình yêu say đắm và một sự quyến luyến bà dành cho bố.

Nhưng lần này mẹ không kể chuyện của bố nữa.

Mẹ chỉ nhìn anh, dốc hết lòng mình nói với anh: Ngạn Ngạn! Con

phải ghi nhớ. Làm một người đàn ông, có những chuyện con nên làm và không nên làm. Trong sự nghiệp, con phải học tập bố con, học bố biết cần cù, chịu khó, học bố sự gan dạ, biết nhìn xa trông rộng. Nhưng trong chuyện hôn nhân, con không được học bố con. Hoặc là không lấy vợ, một khi đã lấy vợ, thì con nhất định phải có trách nhiệm với cô ấy. Không được phụ lòng cô ấy. Càng không được làm những chuyện phản bội cô ấy, tổn thương cô ấy. Nếu không cô ấy sẽ sống không bằng chết.

Câu nói này vẫn luôn được khắc ghi tận đáy lòng Niên Bách Ngạn.

Chồng của Quản Yên cuối cùng đã tới tìm bố với vẻ tức giận tột cùng.

Đó là khi ở công xưởng của bố, khi đó anh cũng đang giúp việc.

Thạch Thành, chồng của Quản Yên, là người anh đã biết từ lâu. Ông ta sinh ra đã rất dũng mãnh. Điều khiến người ta khó quên nhất chính là vết sẹo trên mặt ông ta. Nhưng nghe nói khi trước Thạch Thành cũng rất điển trai. Vì một lần đánh nhau bị thương ở mặt mà từ đó gương mặt ông ta trở nên tàn lụi, xấu xí.

Ông ta cảnh cáo bố đừng có quấy rầy Quản Yên nữa, còn bố thì hỏi ông ta đã làm gì Quản Yên rồi.

Thạch Thành nói đó là chuyện của hai vợ chồng họ, không liên quan tới bố.

Ông ta còn nói với bố, từ nay về sau nước sau không phạm nước giếng, bảo bố đừng có làm phiền Quản Yên nữa. Bố hỏi về đứa con của mình. Thạch Thành cười khẩy nói, ông ta đã ép Quản Yên phá bỏ rồi. Lúc ấy sắc mặt của bố rất khó coi.

Khoảnh khắc đó, Niên Bách Ngạn bất chợt hiểu ra quyết định của bố. Bố anh chỉ yêu mẹ anh, nhưng không có nghĩa là ông sẽ cho phép đứa con của mình mồ côi, không nơi nương tựa. Nói cách khác, bố không cần Quán Yên nhưng lại cần đứa con trong bụng bà ta.

Lúc ấy Thạch Thành sống cùng họ trong một thành phố. Sau khi Thạch Thành rời đi, Niên Bách Ngạn càng nghĩ càng cảm thấy không bình thường nên đã lén lút đi theo.

Muốn xông vào biệt thự của Thạch Thành không phải chuyện dễ, phải né tránh camera, còn phải né tránh hệ thống cảnh báo. Nhưng Niên Bách Ngạn biết cách làm nhiễu loạn hệ thống cảnh báo nên cũng đã chuồn vào thuận lợi.

Kết quả, anh đã nhìn thấy một cảnh tượng không nên nhìn.

Người đàn bà đó rất yên lặng, yên lặng một cách kỳ lạ. Bà ta ngồi trong một góc phòng ngủ, gương mặt nhợt nhạt. Anh tận mắt chứng kiến Thạch Thành cho một gói một màu trắng vào bát canh sau đó cho người đàn bà kia uống.

Sau này, Niên Bách Ngạn vẫn cảm thấy bứt rứt, lén lút vào thêm mấy lần nữa. Anh phát hiện tình trạng của người đàn bà kia mỗi lúc một tệ. Bà ta co quắp, co giật. Và lần này, Thạch Thành đã tiêm thẳng thứ đó vào cơ thể bà ta.

Lúc ấy Niên Bách Ngạn không biết đó là gì. Sau này anh mới biết, Thạch Thành đã làm cho vợ mình nghiện ma túy.

Về sau, anh đã nghe thấy một chuyện.

Quán Yên lên cơn điên, ôm theo con trai của Thạch Thành nhảy lầu tự sát, còn Thạch Thành thì bị người ta đánh tới chết.

Dĩ nhiên, đó chỉ là chuyện Niên Bách Ngạn nghe nói. Anh chỉ nhìn thấy một vũng máu. Chẳng mấy chốc nó đã bị cơn mưa ào ào quét sạch. Rồi cả gia đình họ cũng dần dần bị người ta quên lãng. Cho tới khi nhà họ Niên đối mặt với khủng hoảng kinh tế. Cho tới khi bố mẹ anh lần lượt qua đời. Và cho tới tận bây giờ.

“Thạch Thành! Chính ông là kẻ táng tận lương tâm. Nếu không phải ông cho vợ mình hít ma túy, sao bà ta có thể không chịu nổi giày vò mà nhảy lầu tự sát?” Hồi ức của Niên Bách Ngạn dừng đứng lại. Anh lại châm một điếu thuốc, gương mặt chìm trong màn sương lạnh.

Xét về báo thù, anh mới là người càng muốn giết cả gia đình Thạch Thành. Nếu không có Quán Yên, mẹ anh cũng không phải đau buồn, u sầu.

Thù hận hiện rõ trong đôi mắt của Thạch Thành: “Tao chỉ có thể dùng cách này mới có thể ngăn cô ấy tới gặp bố mày!”

“Kết quả, chính ông đã hại chết bà ta, còn cả con trai của hai người nữa!” Niên Bách Ngạn tin rằng Thạch Thành sẽ không để Quán Yên giữ lại đứa con của bố. Ép bà ta phá thai là chuyện chắc chắn.

Sau này thật ra anh cũng nghi ngờ người đuổi giết Thạch Thành là người của bố. Bố cả đời cao ngạo. Tuy không yêu người đàn bà đó nhưng con của mình bị giết chết như vậy, e là ông cảm thấy không còn thể diện chút nào.

“Tất cả những gì tao chịu đựng tới ngày hôm nay đều do nhà họ Niên chúng mày gây ra. Không có bố mày, tao và Quán Yên cũng không đến nỗi hết cách cứu vãn!” Thạch Thành phẫn nộ nhìn chằm chằm Niên Bách Ngạn: “Tao vốn dĩ có thể hưởng một cuộc sống vinh hoa phú quý, vốn dĩ có thể có được nhiều hơn. Nhưng bao năm qua tao

phải sống một cuộc sống thế nào? Chui lủi như một con chuột. Đầu tiên là bị bố mày đuổi cùng diệt tận, sau đó lại tới mày!”

Niên Bách Ngạn lãnh đạm lắng nghe. Anh nhả một vòng khói, sau đó vút nửa điếu thuốc đang hút dở đi. Anh ra hiệu cho những người xung quanh ra ngoài. Đại ca Khôn thấy vậy bèn lệnh cho đám đàn em rời đi. Khi chỉ còn hai người họ, Niên Bách Ngạn đi gần tới Thạch Thành, từ từ ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Không sai! Tôi không những phải thanh lý sạch sẽ người của bố tôi, còn cả người của Chessia, thậm chí là người của Samle. Năm đó, chín thế lực hợp thành tổ chức thiên thần Samele, cuối cùng đánh đánh giết giết chỉ còn lại ba người.”

Dứt lời, anh giơ tay, túm chặt lấy đầu của Thạch Thành, ép hắn không thể không nhìn mình. Nụ cười lạnh của Niên Bách Ngạn lan tận khóe môi. Anh dẫn mạnh từng chữ: “Bây giờ, ông nói đi, Samle là ai?”

Quyển 14 - Chương 611: Cả đời này mày cũng đừng hòng được sống hạnh phúc

Bàn tay lớn của Niên Bách Ngạn gây ra một lực rất mạnh. Gương mặt của Thạch Thành bị bóp méo xệch. Nhưng hắn vẫn bật ra nụ cười giá lạnh. Vết sẹo trên mặt dường như cũng đang điên cuồng vặn vẹo, khiến gương mặt hắn trông càng thêm đáng sợ.

Trong nụ cười của hắn có cả tuyệt vọng. Hắn nhìn Niên Bách Ngạn chăm chăm, đôi mắt cũng đỏ quạch nhưng tia máu.

“Niên Bách Ngạn! Mày cũng tàn nhẫn thật! Trông điệu bộ của mày, có phải định tóm cổ cả băng nhóm Samele không? Mày tưởng mày là ai? Đáng cứu thế à? Thượng đế? Đừng có hoang tưởng nữa!”

Niên Bách Ngạn sa sầm mặt lại.

“Mày quá tàn độc. Người của bố mày mà mày cũng dám động vào. Niên Quý có đứa con trai như mày đúng là bất hạnh ba đời!” Thạch Thành mĩa mai.

Niên Bách Ngạn buông tay ra, nhưng giọng cũng lạnh hẳn đi. Anh hỏi một lần nữa: “Bây giờ, Samele là ai?”

Thạch Thành rũ người ra đó, cười khẩy: “Tao không biết!”

Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt lại, nghiêm mặt.

“Niên Bách Ngạn! Chắc là mày hiểu rõ bằng nhóm Samele. Chín ông trùm là ai cũng chỉ có chín người họ mới biết rõ lẫn nhau. Sau này, chín người thương vong chỉ còn lại ba. Cũng tức là trên đời này chỉ có ba người họ biết được tình hình của nhau. Nhưng bây giờ, đáng tiếc, mày cũng biết rõ chỉ còn mình Samle còn sống. Như vậy, ngoại trừ chính ông ta, không ai có thể nói cho mày biết ai mới là Samle, ha ha...”

Niên Bách Ngạn cuộn chặt tay lại.

Thạch Thành cố tình nhìn anh với vẻ tội nghiệp: “Đáng thương quá! Mày nghĩ cách để người của bố mày sa lưới, có thể nói là đã tốn rất nhiều tâm huyết. Nói trắng ra, mày chẳng qua chỉ đang muốn dùng một cách thức đúng luật để bảo vệ thanh danh của bố mày. Vì mày biết rõ, những kẻ đó cho dù có bị bắt, bọn chúng cũng sẽ tự sát. Như vậy đã có thể giải quyết mối lo lắng lớn trong lòng mày. Nếu tao đoán không nhầm, người của bố mày, mày đã giải quyết hết. Người của Chessia, ngoại trừ tao ra, còn lại cũng đã bị mày xử gọn. Mày muốn biết đám người của Samle, muốn giải quyết cả thể, chính là không muốn thân phận của bố mày bị bại lộ. Niên Bách Ngạn ơ! Niên Bách Ngạn! Mày nói xem, đây có được coi là tao đã biết bí mật của mày không?”

Niên Bách Ngạn mím chặt môi.

“Mày biết rất rõ, muốn bảo vệ danh tiếng của bố mày, cách tốt nhất chính là diệt trừ tất cả những người hoặc những chuyện có thể gây nguy hại tới thanh danh của hắn ta.” Thạch Thành cười khẩy: “Mày làm rất tuyệt tình, lợi dụng bàn tay của đám cảnh sát chống ma túy để đuổi cùng diệt tận các thành viên của Samele. So với bố mày, Niên Bách Ngạn càng tàn ác hơn nữa. Nhưng mày vẫn đi sai một nước cờ. Giờ Samle là thủ lĩnh duy nhất của Samele. Muốn lật mặt ông ta ra ư? Ha, còn khó hơn lên trời!”

Niên Bách Ngạn ngồi lại xuống ghế, dựa vào đó vờ điềm tĩnh, lãnh đạm nói: “Thạch Thành! Con kiến còn ham sống, hưởng chi là con người. Ông nói ông không biết Samle là ai? Được! Năm đó ai chạm vào Tố Diệp, chắc là ông biết chứ?”

“Biết! Nhưng vì sao tao phải nói cho mày?” Thạch Thành cười nham hiểm: “Tôi chính là muốn mày cả năm mơ cũng phải nghĩ rằng kèn kẹt, muốn mày ngày nào cũng phải sống trong dằn vặt và phẫn nộ. Biết vợ mình từng bị thằng khác chơi qua, mày khó chịu lắm phải không? Chuyện này bình thường thôi. Tâm trạng ấy cũng giống như năm xưa tao biết vợ tao mang thai con của bố mày vậy. Niên Bách Ngạn! Tao có thể thông cảm được cho mày!”

Tuy rằng sắc mặt Niên Bách Ngạn vẫn không có gì thay đổi nhưng tận sâu trong đáy mắt đã nhuộm một màu giá lạnh.

“Mày bảo! Lỡ như tin tức này đồn ra ngoài, rằng ông trùm đá quý danh tiếng, Niên Bách Ngạn, bị mọc sừng, chắc chắn sẽ cực kỳ chấn động!” Thạch Thành giễu cợt: “À không! Tình trạng bây giờ của mày rất tệ hại. Tất cả mọi cánh cửa lớn đều đóng chặt lại với mày rồi phải không? Ha ha! Mày đoán xem bọn nhà báo liệu có nghĩ một Niên Bách Ngạn vốn rất vẻ vang giờ phải sống dựa vào đàn bà, ngay cả vợ nó lúc nhỏ cũng đã từng bị đàn ông “tưới tắm”, bây giờ liệu có không chịu nổi cô đơn mà ra ngoài tìm gái không?”

Nhiệt độ trong đôi mắt Niên Bách Ngạn đã lùi tới điểm đóng băng. Anh đứng dậy, cả cái giá lạnh cũng phả ra không khí theo từng câu chữ: “Xem ra có một số kẻ thật sự không đáng để lãng phí thời gian!”

Dứt lời, anh quay người bỏ đi.

“Tao vốn không sợ mày tìm được tao!” Thạch Thành hét lên sau lưng

anh.

Niên Bách Ngạn dừng bước, quay đầu nhìn hấn.

Thạch Thành cười quái đản: “Mày tưởng mày tóm được tao là mọi chuyện đã xong ư? Tao cho mày hay. Giờ mày là con kiến trong tay tao. Tao bắt mày chết thì mày phải chết. Vẫn câu nói đó thôi. Nếu mày không làm theo những gì tao yêu cầu, vậy thì ngày mai, tất cả các báo đều sẽ biết chuyện vợ mày từng bị xâm phạm tình dục! Tới lúc đó, tao thật sự muốn xem xem mày sẽ thê thảm tới mức nào!”

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ hơi nhướn mày, đi tới bên cạnh hấn: “Làm người, tự tin là rất tốt nhưng đầu óc lại đơn giản quá mức tự tin thì coi như tự đào mồ chôn mình.”

Thạch Thành sửng người.

Niên Bách Ngạn bình thản cất giọng: “Khôn ca!”

Đại ca Khôn đi tới, xách một cái túi, giao vào tay Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn lấy mấy thứ trong túi ra, là hai ổ cứng rời màu đen. Anh giơ về phía Thạch Thành: “Đúng là hiện đại từng ngày. Tôi còn tưởng ông sẽ giấu một cuộn phim chứ.”

Thạch Thành nhận ra chiếc ổ cứng đó, không tin vào mắt mình: “Không thể nào! Mày không thể tìm được nó! Rõ ràng nó ở...”

“Rõ ràng nó đang nằm trong tay bạn mày, phải không?” Đại ca Khôn lên tiếng.

Thạch Thành giật mình.

“Biệt danh của gã bạn đó là “Cóc”, đúng chứ?” Anh Khôn ung dung.

Trong mắt Thạch Thành ngập tràn sự cảnh giác: “Làm sao mày biết?”

“Phí lời! Ông mày nếu cả chút chuyện còn con con này cũng không điều tra ra được, chẳng phải lặn lội giang hồ bao năm nay hóa công toi sao? À đúng rồi. Mày vẫn phải nói cho tao biết tên họ đầy đủ thằng bạn mày là gì. Như vậy, năm sau ông mày có sai bọn đàn em thấp hươu, đốt vàng tiền mới không cúng nhầm ma.”

“Cái gì! Mày...”

Đại ca Khôn cười lạnh: “Nó là một thằng nhát chết. Thấy đám người bọn tao đi vào là chân đã mềm nhũn ra. Mới đánh nó có mười phút nó đã nhận tội, giao nộp toàn bộ những thứ mày gửi ở chỗ nó cho bọn tao. Mày nói xem, có phải mày đã phò thác nhầm một kẻ không ra gì không?”

Hơi thở của Thạch Thành trở nên dồn dập.

Đại ca Khôn ghé sát Niên Bách Ngạn, thấp giọng nói: “Chú em! Chú yên tâm đi! Bọn anh chỉ phụ trách việc lấy hàng, còn trong này là gì, bọn anh tuyệt đối không liếc dù chỉ một cái.”

Đương nhiên Niên Bách Ngạn tin tưởng họ. Anh gật đầu nói: “Anh vất vả rồi!”

“Niên Bách Ngạn! Tao không tin mày lại tốt số đến vậy! Không tin!”
Thạch Thành gào lên về phía anh như một kẻ điên.

Đại ca Khôn bước tới, đấm một cú vào mặt hắn. Cú đấm ấy khá mạnh. Thạch Thành bỗng chốc ngã nhào xuống đất.

“Mẹ kiếp! Ông đây ghét nhất là có người la lối om sòm trước mặt tao.

Mày chán sống muốn bầu bạn cùng thằng bạn đó của mày phải không?”

Khỏe miệng Thạch Thành chảy máu. Trông hắn ta như một binh lính lụn bại.

Cả một bầu “ý chí chiến đấu” trong phút chốc cũng tan thành mây khói.

Niên Bách Ngạn ra hiệu cho đại ca Khôn ngừng tay.

Đại ca Khôn thấy anh có lời muốn nói bèn đi ra ngoài.

Khi chỉ còn hai người họ, Niên Bách Ngạn lạnh lùng nhìn Thạch Thành, nói: “Chính một tay ông đã hủy hoại cả gia đình, tự tạo nghiệt không đáng sống. Từ lúc lấy Chessia, ông nên hiểu rõ, bà ta là loại đàn bà như thế nào.”

Chessia, một trong chiến thủ lĩnh của tổ chức thiên thức Samele, được lấy tên từ một trong chín vị thiên sứ trong kinh thánh. Theo ghi chép của kinh thánh, Chessia là hóa thân của vị thiên sứ tà ác nhất mang ý nghĩa mê hoặc. Thượng đế sáng tạo ra vạn vật, cuối cùng đã lấy hình tượng của mình để tạo ra Adam và Eva, mà Chessia chính là hóa thân của con rắn độc trên vườn địa đàng, đã dẫn dụ Eva ăn trái táo “phân biệt thiện ác”, cuối cùng khiến Adam và Eva bị đuổi ra khỏi vườn địa đàng. Chessia đại diện cho lòng tham của con người. Trong Kinh thánh Cựu Ước, cô ta xuất hiện một lần nữa là kể từ ngày con người thứ ba sinh ra trên thế giới. Adam và Eva sinh ra người thứ ba trên thế giới, cũng chính là con trai của họ Cain, sau đó lại sinh hạ người em của Cain là Abel. Cain làm ruộng, Abel chăn dê. Nhưng vì Thượng đế thích con vật mà Abel dâng lên nên Cain đã đánh chết Abel. Thượng đế bèn nói với Cain rằng: Người đã giết anh em của mình, từ nay sẽ bị nguyên rủa. Người cày cấy, đất đai cũng

sẽ không phục vụ người nữa. Người bắt buộc phải sống lang thang, trôi dạt. Chính vì Chessia đã kích động lòng tham lam, đổ kỵ trong Cain, thế nên Cain mới bị đuổi khỏi mảnh đất của Thượng đế.

Vợ của Thạch Thành, Quản Yên, chính là Chessia trong tổ chức. Bà ta cũng là một người đàn bà cực kỳ nguy hiểm. Bà ta giỏi bắt thóp được điểm yếu của người khác, hoàn toàn lợi dụng lòng tham lam của họ để có thể sai khiến, đạt được mục đích phạm tội. So với Sariel, sức mạnh của Chessia còn to lớn hơn. Các mối quan hệ của bà ta rất rộng, từ những nhân viên bình thường tới cả những nhân vật quan trọng trong giới chính trị các quốc gia. Bà ta biết hòa theo sở thích của người khác, là một kẻ làm gì ở đâu cũng thuận buồm xuôi gió nhưng lại vô cùng tàn độc, nham hiểm.

Đương nhiên, bà ta cũng là người có cuộc sống riêng tư bất nháo nhắt.

Bà ta thêm khát dung mạo của đàn ông. Sở dĩ ban đầu bà ta lấy Thạch Thành cũng vì yêu thích tướng mạo tuấn tú của hắn. Vậy mà ngay sau khi gương mặt Thạch Thành bị phế, bà ta đã có rất nhiều đàn ông vây xung quanh.

Thế nên, cho dù Niên Bách Ngạn có căm hận chuyện bố ngoại tình thế nào đi nữa, anh cũng không thể không thừa nhận, với thủ đoạn và khả năng của Chessia, muốn được làm chồng hờ vợ tạm với bố anh cũng không phải chuyện khó khăn.

Chỉ có điều, anh cũng tin Chessia có lẽ đã yêu bố anh, nếu không sao bà ta lại cam tâm tình nguyện mang thai đứa con của bố?

Mối tình tội lỗi, duyên phận nghiệt ngã.

Một Chessia thông minh cả đời lại bỏ quên mất chồng mình. Bà ta

quên mất khi bà ta đang ở bên ngoài sung sướng, thoải mái thì chồng của bà ta đã âm thầm thay đổi. Dẫu Niên Bách Ngạn chưa được gặp từng thủ lĩnh đứng đầu tổ chức, nhưng cũng biết rất rõ, tuy bọn họ buôn bán ma túy nhưng bản thân không bao giờ hít ma túy.

Chessia không hít ma túy nhưng bà ta không ngờ rằng, chồng mình hằng ngày lại mớm ma túy cho mình.

Muốn khống chế một người, ma túy là công cụ hữu hiệu nhất.

Đôi cánh của Chessia đã bị phá hủy như thế. Tất nhiên là Thạch Thành thù hận tới cực điểm. Có lẽ Chessia chắc hẳn trong một giây phút tinh thần hỗn loạn, khi cơn nghiện phát tác đã ôm con trai tự sát.

Chessia có bản lĩnh khuấy động bản tính ác độc của con người một cách triệt để. Nào ngờ, bà ta cũng đã bị chính thứ đó giết hại.

Thạch Thành rũ rượi như quả cà ngâm sương, tinh thần bỗng chốc sụp đổ. Hẩn lắc đầu, lẩm bầm. Xem ra việc cắt đứt đường lui của hắn mà Niên Bách Ngạn đã làm thực sự khiến hắn kích động.

“Niên Bách Ngạn!” Thạch Thành bất ngờ ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, đáy mắt âm u, hung ác: “Người cưỡng bức vợ mày vẫn còn sống, vẫn còn sống tới tận bây giờ! Nhưng mà, tao có chết cũng sẽ không nói cho mày biết đó là ai! Tao bắt mày phải chịu đủ mọi giày vò, tao muốn mày sống không bằng chết!”

Niên Bách Ngạn phút chốc cuộn chặt tay lại. Lồng ngực anh như bị một tảng đá ngàn cân lấn qua vậy, không thể thở nổi. Ngọn lửa phần nộ đã xâm nhập vào từng góc ngách trong cơ thể. Mỗi một tế bào đều đang phần nộ kêu gào, thiêu đốt anh, tổn thương anh. Anh chỉ muốn khiến Thạch Thành nát thành ngàn mảnh.

Thế mà, thanh âm anh bật khỏi miệng từ đầu tới cuối vẫn đầm đìa, nhưng đè nén một sự nguy hiểm.

“Được! Nếu ông đã sống đủ rồi thì tôi sẽ giúp ông toại nguyện!”

Dứt lời, anh đi ra ngoài.

“Niên Bách Ngạn! Cả đời này mày cũng đừng hòng được sống hạnh phúc!” Sau lưng là tiếng gào thét cuồng điên của Thạch Thành.

Mưa đã tạnh.

Người của đại ca Khôn đều đứng ngoài hút thuốc. Mọi người nói cười vui vẻ. Ai không biết còn tưởng đây là một buổi gặp mặt hân hoan.

Thấy Niên Bách Ngạn đi ra, ai nấy đều lập tức ngưng bật, trở nên cung kính, lễ phép.

Đại ca Khôn bước tới, vỗ vai Niên Bách Ngạn: “Xem ra thằng nhóc đó cứng miệng lắm. Thế nào? Không sao chứ?”

Niên Bách Ngạn bình thản: “Không sao!”

Có người đưa cho anh một điếu thuốc. Anh đón lấy, ngậm lên miệng, rồi lập tức có người bước tới châm lửa giúp anh.

“Có chuyện gì phải nói với anh, biết chưa?” Đại ca Khôn lại vỗ mạnh vào vai anh cái nữa.

Niên Bách Ngạn gật đầu, cười khế.

Anh rít một hơi rồi nhả khói. Chẳng mấy chốc, làn khói đã tan biến trong đêm mưa lạnh lẽo.

“Chú muốn xử lý thằng đó thế nào?” Đại ca Khôn thấp giọng hỏi.

Niên Bách Ngạn nhìn về phía nhà kho với ánh mắt giá lạnh như ánh trăng. Thanh âm của anh rất khế: “Anh Khôn! Nếu có hòn đá chặn đường anh, anh sẽ làm thế nào?”

Đại ca Khôn cười khẩy: “Dễ thôi, chuyển thằng nó đi!”

Niên Bách Ngạn không nói gì nữa. Anh lại hút thuốc rồi lại nhẹ nhàng nhả khói.

“Yên tâm! Chuyện này chú cứ giao cho anh giải quyết.” Đại ca Khôn là điển hình cho người quen sống kiểu giang hồ.

Niên Bách Ngạn lạnh nhạt nói: “Anh Khôn! Em chỉ muốn hắt ta yên lặng sống nốt quãng đời còn lại.”

Đại ca Khôn bật cười: “Yên lặng? Không thành vấn đề!”

“Cảm ơn anh!” Sau khi hút nốt mấy hơi thuốc, Niên Bách Ngạn dập tắt, quay người lên xe.

Đại ca Khôn tiễn anh lên xe, vỗ vào cửa kính: “Ngày mai sẽ có tin tức cho chú!”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Sau khi tiễn Niên Bách Ngạn đi, đại ca Khôn quay lại, ngẫm nghĩ một lát rồi chỉ vào ba người đứng gần đó: “Chúng mày lại đây!”

Họ đi tới, cả ba đều cao to lực lưỡng.

“Đại ca!”

Đại ca Khôn ra ám hiệu về phía nhà kho: “Đi đường thủy, đưa nó sang Lào. Nhớ kỹ, làm gọn gàng một chút, tránh gây phiền toái.”

“Em rõ rồi, thưa đại ca!”

Ba người đó đi về phía nhà kho.

Trên đường cao tốc.

Không khí sau cơn mưa ướt lạnh.

Niên Bách Ngạn cho xe chạy với tốc độ tối đa. Sau khi xuống đường cao tốc, anh mới dừng xe bên lề đường, tắt máy. Bàn tay anh vẫn còn nắm chặt vô lăng, từng gân xanh gồ lên trông thấy.

Bên tai anh vẫn còn vang vọng câu nói của Thạch Thành: Người cưỡng bức vợ mày vẫn còn sống, vẫn còn sống tới tận bây giờ! Niên Bách Ngạn! Cả đời này mày cũng đừng hòng được sống hạnh phúc!

Sau đó, anh dường như lại nghe thấy tiếng Tố Diệp đang khóc. Cô đang vùng vẫy, hoảng sợ, kêu cứu...

Đáng chết!

Niên Bách Ngạn đập mạnh một cái lên vô lăng. Chiếc xe vang lên tiếng còi đinh tai.

Anh chỉ muốn tận tay giết chết đám người này!

Quyển 14 - Chương 612: Người đầu tiên cảnh sát tìm sẽ là anh

Hôm sau, trời quang mây tạnh. Không khí sau cơn mưa luôn rất đẹp. Mở trang mạng ra, thậm chí còn có người cảm thán, muôn dặm cách trở mà vẫn được nhìn thấy Hương Sơn, chất lượng không khí cực kỳ tuyệt vời.

Đương nhiên, với vị trí địa lý của tứ hợp viện thì cho dù bầu không khí có trong lành tới mức tối ưu thì đánh chết cũng chẳng nhìn thấy Hương Sơn. Chỉ có điều, sau mấy trận mưa, nhiệt độ cũng giảm xuống. Cái lạnh lúc sáng sớm và tối muộn càng ngày càng rõ nét. Thời tiết tốt như khi đi leo núi vậy.

Bữa sáng rất phong phú, còn có cả một sa lát gan ngỗng mà Tố Diệp thích ăn nhất.

Sau khi thức dậy, cô kêu la thất thanh: “Dinh dưỡng sáng sớm thế này quá phong phú rồi.”

Niên Bách Ngạn chỉ khẽ cười, xoa đầu cô và nói: “Mau đánh răng rửa mặt còn ăn cơm!”

Tố Diệp trang điểm nhẹ rồi ra ngoài, chỉ để lại đôi môi mọng để ăn sáng.

Niên Bách Ngạn rót cho cô một cốc nước hoa quả.

Cô đón lấy, cầm cúi uống mấy ngụm, lúc ăn uống rõ ràng là không mấy tập trung. Niên Bách Ngạn ngồi đối diện, ngược mắt nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch lên, im lặng.

Tố Diệp ăn uống không ngon miệng lắm. Cô ngẩng đầu nhìn Niên Bách Ngạn. Thấy anh đang yên lặng ăn cơm, bao điều chất chứa trong lòng nhất thời chẳng biết phải nói ra thế nào.

“Không thích à?” Niên Bách Ngạn lên tiếng.

Tố Diệp há hốc miệng: “À... không phải!”

Niên Bách Ngạn xiên cho cô một miếng chân giò hun khói: “Thế thì ăn nhiều một chút!”

“Ừm...” Cô ưỡn oai, đón lấy chiếc đĩa.

Niên Bách Ngạn biết cô có lời muốn nói nhưng anh không hỏi, chỉ cười nhẹ nhàng, sau đó lại trở về với vẻ yên tĩnh.

Nói thế nào Tố Diệp cũng là người thẳng tính, nhất là khi đối mặt với Niên Bách Ngạn. Cuối cùng cô cũng không thể kiềm chế một loạt câu hỏi trong lòng nữa. Sau khi nuốt miếng chân giò xuống, cô tò mò hỏi: “Rốt cuộc tối qua anh đi đâu vậy?”

Niên Bách Ngạn không hề kinh ngạc, giọng anh nghe tự nhiên và vững vàng: “Tới nhà bạn. Cậu ấy xảy ra chút chuyện!”

“Bạn ư? Em có quen không?”

“Không phải ai em cũng quen đâu, có Kỳ Đông Nham.” Niên Bách Ngạn thản nhiên đáp.

Tố Diệp khẽ cắn môi, nhúu mảy.

“Diệp Diệp!” Anh khẽ gọi tên cô.

Tố Diệp ngẩng đầu.

“Tối qua không ở bên em được, xin lỗi em!” Sấm chớp đùng đùng như vậy, anh không nên bỏ cô lại một mình.

Tố Diệp khẽ lắc đầu.

Có Kỳ Đông Nham ư?

Sự nghi hoặc trong lòng cô cũng giảm đi một chút.

Tối qua đúng là cô đã bắt gặp Kỳ Đông Nham. Sau khi để mất dấu Niên Bách Ngạn, cô bèn quyết định thử vận may, lái xe về phía khu nội thành Thông Châu. Mãi một lúc lâu vẫn chẳng thấy bóng dáng Niên Bách Ngạn đâu là cô biết không thể tìm được anh nữa rồi.

Đúng lúc ấy, cô lại gặp Kỳ Đông Nham. Sau khi thấy cô, anh ấy rất ngạc nhiên.

Đương nhiên Tố Diệp không thể nói mình để mất dấu Niên Bách Ngạn. Cô bèn nói dối rằng mình tới nhà đồng nghiệp lấy chút đồ. Nói thế nào Kỳ Đông Nham cũng phải thấy cô về tới nhà an toàn mới chịu. Không còn cách nào khác, cô đành quay lại đường cũ. Cô lái phía trước, anh ấy đi theo phía sau.

Cho tới tận khi về đến tư hợp viện, Tố Diệp mới hỏi Kỳ Đông Nham tại sao lại tới Thông Châu.

Kỳ Đông Nham chỉ lảng tránh nói cần tới đó xử lý chút chuyện, không

ngờ lại gặp cô. Tố Diệp bèn dặn dò Kỳ Đông Nham: Chuyện của tối nay đừng nói với Niên Bách Ngạn! Tuy rằng Kỳ Đông Nham tỏ vẻ kỳ lạ nhưng vẫn đồng ý.

Bây giờ nghĩ lại, chắc là Niên Bách Ngạn không nói dối. Tối qua Kỳ Đông Nham nói có việc, có lẽ liên quan tới Niên Bách Ngạn. Sao có thể trùng hợp đến vậy, anh ấy cũng xuất hiện ở Thông Châu.

Rất lâu sau, Tố Diệp mới mỉm cười hỏi Niên Bách Ngạn: “Chuyện gì thế? Kể em nghe đi!” Cứ thần thần bí bí, nhất định không phải chuyện nhỏ.

Niên Bách Ngạn cũng nhìn cô, đáy mắt cứng chiều: “Toàn là mấy chuyện làm ăn thương trường thôi. Em nghe sẽ cảm thấy khô khan đấy.”

Tối qua biết được cô đang bám theo, sau khi lên đường cao tốc anh đã gọi điện cho Kỳ Đông Nham, bảo cậu ấy bất cứ giá nào cũng phải nhìn thấy Tố Diệp về nhà an toàn rồi mới được đi. Anh còn báo vị trí đại khái của Tố Diệp, giờ cậu ấy tìm cô giúp mình rồi đưa cô về nhà. Kỳ Đông Nham trong điện thoại tỏ ra kỳ lạ, hỏi anh sao đang nửa đêm nửa hôm lại để vợ chạy ra ngoài.

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ mấy giây rồi nói với ngữ khí điềm đạm: Cô ấy đang theo dõi tôi.

Kỳ Đông Nham lập tức hiểu ra. Cậu ấy không hỏi nguyên nhân, chỉ bảo anh cứ an tâm. Cuối cùng còn dặn dò anh một câu: Nếu cần mình giúp đỡ thì cứ gọi điện bất kỳ lúc nào. Còn nữa, cậu cũng chú ý an toàn đấy!

Niên Bách Ngạn không nói gì, kết thúc cuộc điện thoại.

Nhưng lại cảm thấy ấm lòng.

Thật ra Kỳ Đông Nham chẳng biết gì cả, nhưng cậu ấy cũng không phải kẻ ngốc. Muộn như vậy anh có hành động này, chắc chắn không phải chuyện đơn giản. Thế nên câu nói ấy được thốt ra trong lúc này, nghe bỗng vô cùng ấm áp.

Dĩ nhiên, anh không thể nói thật mọi chuyện với Tố Diệp, nên mới lấy lý do đó. Ai ngờ Tố Diệp tìm hiểu tới cùng. Cô rướn người về phía trước: “Không sao đâu! Em không thấy nhàm chán đâu mà, anh kể em nghe đi!”

Có lẽ Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại kiên trì tới vậy. Anh sửng người giây lát sau đó chỉ vào chiếc đồng hồ trên tường: “Em còn lễ mễ là muộn giờ làm đấy!”

“Muộn thì muộn!” Tố Diệp đã nhìn ra vẻ sừng sốt trong đôi mắt anh.

Niên Bách Ngạn lại cố tình bổ sung một câu: “Muộn rồi sẽ bị trừ tiền. Một người yêu tiền ngang mạng sống như em, sao? Không muốn sống nữa à?”

Câu nói ấy như chặn họng Tố Diệp. Cô ăn nốt miếng bánh mì nướng cuối cùng rồi đứng dậy: “Vậy tối về em lại tra hỏi anh!”

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng mỉm cười.

Con đường vẫn tắc nghẽn, chiếc xe vẫn chậm rãi nhích từng bước.

Tố Diệp dán mặt lên cửa sổ, nhìn ra ngoài. Cô thấy trên xe buýt chật ních toàn người là người. Chiếc xe buýt vừa dừng lại, đám đông ấy lại lao về phía trước. Cô lắc đầu cảm thán: “Haiz! Em may mắn biết

bao không cần phải bon chen lên xe buýt cùng những người kia!”

“Số em sướng!” Niên Bách Ngạn cười.

Tố Diệp lập tức dánh sạt vào cánh tay Niên Bách Ngạn như một chú chó pug: “Đúng rồi, đúng rồi! Đã tìm được một người chồng tốt có thể đưa đón em đi làm.”

Câu nói ngọt ngào này đã khiến lòng chuộng hư vinh của đàn ông trong Niên Bách Ngạn cực kỳ thỏa mãn. Khóe môi anh cũng cong lên một đường tuyệt đẹp: “Bảo bối à! Chồng em đang lái xe đó!”

Tố Diệp bèn thả anh ra, cười hì hì: “Người ta không nhịn được muốn khen ngợi anh một lát đó mà!”

“Giữ lại tối khen trên giường sau!”

“Ghét thế!” Tố Diệp đỏ mặt vì câu nói của Niên Bách Ngạn.

9 giờ kém 10, Niên Bách Ngạn đưa Tố Diệp tới dưới tòa nhà Liêm Chúng đúng giờ. Cô hôn chụt một cái lên má anh sau đó lao vào trong tòa nhà như một con bướm hoa. Niên Bách Ngạn phì cười. Anh nhìn đồng hồ, đoán chắc tính cả thời gian đi thang máy, tới khi cô phi được đến máy quẹt thẻ ở quầy lễ tân của Liêm Chúng, thì cũng suýt soát chín giờ.

Cô gái này...

Khoảng thời gian này Kỷ Đông Nham cũng bận điên rồ.

Sau khi mua lại toàn bộ Tinh Thạch, anh cơ cấu lại công ty. Ngoài

việc giữ lại các cán bộ cao cấp và trung cấp của Tinh Thạch ra, về cơ bản đều được anh thay mới. Một lượng người mới cũng được gia nhập hội đồng quản trị. Nhưng anh vẫn là người biết trọng lời hứa. Cổ phần của nhà họ Diệp, ngoại trừ giữ lại Tố Diệp, Lâm Yêu Yêu, còn lại đều bị hòa tan.

Hứa Đồng nộp đơn xin thôi việc.

Chuyện này khiến Kỳ Đông Nham hơi ngỡ ngàng. Dích thân anh đã gọi cô ấy tới, hứa với cô ấy rằng tuyệt đối sẽ không để chức vụ của cô ấy bị ảnh hưởng, hy vọng cô ấy có thể tiếp tục ở lại công ty.

Nhưng Hứa Đồng khẳng định xin nghỉ việc, thái độ rất kiên quyết.

Kỳ Đông Nham thấy cưỡng ép giữ cô ấy lại cũng không được, đành phải đồng ý. Anh hỏi cô ấy đã tìm được công ty khác chưa. Nếu chưa tìm được, anh định sẽ viết cho ấy một giấy giới thiệu chất lượng cao.

Hứa Đồng cười đáp rằng, trước mắt mình muốn đi nghỉ phép dài hạn, đi đâu đó vui chơi, khi nào chơi chán sẽ quay về làm việc. Bao nhiêu năm nay cô ấy rất ít khi nghỉ phép, giờ cũng nên nghỉ ngơi rồi.

Kỳ Đông Nham hẳn là đã được nghe danh của Hứa Đồng. Một người phụ nữ đã ở bên cạnh Niên Bách Ngạn bao năm nay chắc chắn cũng không thể thiếu tinh thần đặt công việc lên hàng đầu. Thế là anh đã đồng ý, rồi thông báo cho phòng tài vụ kết toán cho Hứa Đồng gấp ba lần tiền lương, còn đủ các loại tiền thưởng, thậm chí cả tiền thưởng cuối năm.

Hứa Đồng cười, nói mình phát tài rồi.

Kỳ Đông Nham thì chân thành nói: Đây là những gì cô xứng đáng có

được!

Họp xong, Kỳ Đông Nham trở về phòng làm việc. Anh không vào trong phòng làm việc của chủ tịch mà chỉ đòi mỗi phòng làm việc của Niên Bách Ngạn. Ngồi vào vị trí anh ấy đã từng ngồi, Kỳ Đông Nham bỗng cảm thấy ngẩn ngơ. Cảnh vật vẫn, người đã khác xưa. Đây chính là cuộc đời.

Di động đổ chuông.

Ban đầu Kỳ Đông Nham mặc kệ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng di động vẫn không ngừng kêu réo. Đối phương có vẻ rất kiên nhẫn. Không còn cách nào khác, anh phải đứng dậy lấy di động rồi nhận máy.

Đầu kia là giọng con gái trong trẻo: “Hải Sinh! Xe em hỏng dọc đường rồi!”

“Cô nhầm máy rồi!” Đầu óc Kỳ Đông Nham hơi choáng váng, tùy tiện buông một câu rồi ngắt máy.

Chẳng mấy chốc, di động lại vang lên.

Kỳ Đông Nham nhăn nhó, nhận máy với vẻ bức dọc: “Alô!”

“Xe em bị hỏng rồi, anh tới đón em được không?” Giọng nói ở đầu kia trở nên vô cùng đáng thương.

“Cô là ai hả?” Thái độ của Kỳ Đông Nham không hề tử tế.

“Em...” Đầu kia ấp úng: “Hải Sinh! Anh sao vậy?”

Hải Sinh?

Cái tên này nghe quen quen.

Kỷ Đông Nham cố gắng nhớ. Lúc này anh mới chợt nhớ ra cảnh tượng gặp phải ở Liêm Chúng hôm đó. Ông trời ơi, thôi đúng rồi! Anh còn bị một đứa con gái thần kinh nào đó nhận làm người tình kiếp trước.

Kỷ Đông Nham thở dài. Có vị thần tiên đại tỷ nào rủ lòng từ bi, bố thí cho anh một mảnh đất yên tĩnh không?

Tên là cái gì ấy nhỉ? Anh nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra tên của đối phương, cuối cùng đành hỏi: “Cô à! Cô thật sự nhận nhầm người rồi. Tên tôi không phải Hải Sinh!”

Đầu kia trầm mặc giây lát rồi nói: “Bất luận anh có phải Hải Sinh hay không, tóm lại xe của em cũng hỏng dọc đường rồi, làm việc nghĩa chắc là được chứ? Nếu không để em đứng một mình trên đường, lỡ có chuyện gì xảy ra, cảnh sát nhất định sẽ tìm anh đầu tiên đấy!”

Đầu óc Kỷ Đông Nham như phình ra: “Cô xảy ra chuyện, cảnh sát tìm tôi làm gì?”

“Vì người cuối cùng trong danh sách cuộc gọi của em chính là anh mà!”

Kỷ Đông Nham câm nín.

Trầm ngâm giây lát, anh thỏa hiệp: “Thông báo vị trí của cô đi!”

Đầu kia có vẻ như đang nhảy nhót hớn hờ: “Em ở gần cầu Bắc Thần, hướng từ Đông sang Tây.”

Kỷ Đông Nham thở dài: “Cô ở yên đó đợi tôi!”

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, anh đứng dậy, vớ lấy chìa khóa xe rồi ra khỏi phòng làm việc...

Quyển 14 - Chương 613: Hạng mục phải dừng lại

Cầu Bắc Thần, giờ này vừa đẹp, không bị tắc đường. Thế nên, xe của Kỷ Đông Nham chẳng mấy chốc đã tới nơi. Anh đang lo lắng không biết có nhớ được diện mạo của cô gái đó không, lo không biết có tìm được cô ấy không thì từ xa đã nhìn thấy một chiếc Lamborghini đỗ ở đó.

Một chiếc Lamborghini màu hồng nhạt, vừa nhìn đã biết là màu sắc ưa thích của mấy cô gái trẻ, muốn không bị phát hiện cũng khó. Vị trí đỗ xe cũng không cản trở lắm, thậm chí còn không ảnh hưởng tới giao thông, nếu không cả một chiếc siêu xe đứng chắn giữa đường thì chắc chắn sẽ trở thành đối tượng đả kích.

Kỷ Đông Nham lái xe tới gần, dừng lại cạnh đuôi chiếc Lamborghini, tắt máy rồi xuống xe.

Đi tới trước cửa xe, anh giơ tay gõ gõ.

Cô gái bên trong đang đọc sách, có vẻ rất say sưa, bỗng giật mình bởi tiếng gõ cửa. Ngược mắt lên nhìn thấy Kỷ Đông Nham, khóe môi cô lập tức hiện lên một nụ cười. Cô vội vàng hạ cửa kính xuống: “Anh tới rồi à!”

Dứt lời, cô đặt quyển sách trong tay xuống rồi bước ra khỏi xe.

Kỷ Đông Nham tinh mắt, nhận ra đó là một cuốn sách về thể loại thiết kế sáng tạo.

Rồi anh lại nhìn vào trong xe của cô ấy. Những đồ vật nhỏ được bày biện đều rất tinh tế, trông rất có cảm giác thiết kế.

Điều này khiến Kỳ Đông Nham ít nhiều có chút bất ngờ. Anh những tưởng cô gái này trong lúc chờ đợi anh nhất định sẽ chơi trò chơi gì đó trên di động hoặc Ipad như mấy cô gái bây giờ. Không ngờ là cô lại đang đọc sách.

Sau khi xuống xe, Dương Nguyệt xị mặt, tỏ vẻ tội nghiệp: “Em chẳng biết cái xe của em bị làm sao, không đi được nữa.”

Dù sao cũng đã tới đây rồi, làm người tốt thì làm cho trót vậy. Kỳ Đông Nham bắt đầu loại trừ các trường hợp hỏng hóc cho cô. Dương Nguyệt đi tới trước mũi xe anh, không kiềm được lòng, phải khen ngợi: “Chiếc xe của anh là loại em vẫn rất thích trước giờ đây, nhưng mà đắt quá, phải ba, bốn mươi triệu cơ.”

Kỳ Đông Nham không quan tâm, chỉ mãi lục lọi tìm dụng cụ sửa xe.

“Chúng ta đứng thế này có nổi bật quá không?” Dương Nguyệt nhảy chân sáo tới trước mặt anh, nhìn ánh mắt của những người khác nhìn về phía họ với vẻ vô tội rồi tỏ ra lo lắng: “Liệu người ta có cho rằng chúng ta khoe của không?”

Cũng đừng trách trên đường có quá nhiều người tọc mạch.

Tạm thời chưa nhắc tới hai người họ. Chỉ riêng hai chiếc siêu xe này đỗ song song bên lề đường cũng đủ khiến người ta chăm chú ngắm nhìn rồi. Chiếc Lamborghini của Dương Nguyệt và chiếc Aston Martin hôm nay Kỳ Đông Nham lái quả là chói lóa. Huống hồ dáng người Kỳ Đông Nham lại cao ráo, thẳng tắp, Dương Nguyệt lại đáng yêu như con chim nhỏ quẩn quýt bên người. Một soái ca, một mỹ nữ, cộng thêm siêu xe, không muốn bị để ý cũng khó.

“Cô ra ngoài sao đến dụng cụ sửa xe cũng không mang theo thế?”
Kỷ Đông Nham thò đầu ra, nhú mày hỏi.

Dương Nguyệt chớp chớp đôi mắt to ngây thơ, lẩm bẩm: “Em... Cho dù em có mang theo, xe hỏng, em cũng có biết sửa đâu.”

Kỷ Đông Nham há hốc miệng.

Cô nói cũng đúng. Phàm là những loại xe kiểu này, một khi xảy ra sự cố thì chỉ còn cách gọi thẳng người tới kéo đi, làm gì có ai tự tay sửa? Đúng là thừa hơi! Nghĩ vậy, anh vòng tới phía trước xe mình, lấy một tờ khăn ướt để lau tay.

“Làm thế nào bây giờ?” Dương Nguyệt lại tới bên cạnh anh.

“Thế bình thường xe hỏng thì cô làm thế nào?” Kỷ Đông Nham bực bội hỏi.

Dương Nguyệt nhìn anh, thành thật trả lời: “Đây là lần đầu tiên nó hỏng từ ngày mua về tới giờ.”

Kỷ Đông Nham tắc nghẹn.

Anh lướt nhìn cô một lượt. Lúc này anh mới quan sát cô được tỉ mỉ.

Dương Nguyệt ăn mặc không quá rực rỡ, lộng lẫy.

Thời tiết đầu thu hơi se lạnh, nhưng nhiệt độ buổi chiều vẫn khá đẹp. Phía trên cô vận một chiếc sơ mi chất liệu chiffon màu trắng tuyền, kết hợp cùng một chiếc quần bò nhỏ nhắn, cực kỳ đơn giản. Cô không đi giày cao gót mà chỉ mang một chiếc giày đế bằng rất giản dị. Mái tóc dài với phần đuôi xoắn nhẹ được buộc lên cao thành kiểu

đuôi ngựa, kết hợp cùng một chiếc buộc tóc rất trau chuốt.

Cô không trang điểm xinh đẹp, nhưng nhìn cô ở khoảng cách gần thế này, gương mặt lại thanh tú như không hề bôi vẽ bất kỳ thứ gì. Có lẽ vì da cô vốn đã rất đẹp, mịn màng như trứng gà.

Một cô gái như thế này giống một sinh viên đại học năng động. Cũng đúng, cô vừa rời khỏi ghế nhà trường chưa lâu.

Bao năm nay, có không biết bao nhiêu cô tiểu thư vây xung quanh Kỳ Đông Nham, cả trong nước lẫn ngoài nước. Có người khêu gợi, có người quyến rũ, có người thanh cao, có người kiêu ngạo, cũng có người trong sáng. Thế nên, kiểu tiểu thư như Dương Nguyệt không có gì mới mẻ đối với anh.

Có điều, đôi mắt cô ấy rất sạch sẽ.

Giống như...

Kỳ Đông Nham muốn tìm một từ thích hợp để hình dung. Nghĩ mãi, cuối cùng anh nhớ tới vì sao trên bầu trời đêm. Đúng vậy, ánh mắt cô như biển sao ấy, rất sáng. Điều này bắt nguồn từ con ngươi trắng đen rõ ràng của cô. Anh nhìn rất rõ. Người con gái trước mắt không có đôi mắt đẹp đến khoa trương như những cô gái khác. Chắc là cô không cận, đáy mắt vô cùng trong sáng và thuần khiết.

Có lẽ Dương Nguyệt cảm thấy anh cứ nhìn mình, có vẻ rất kỳ lạ. Cô cũng sát lại gần, tò mò nhìn chăm chăm vào đôi mắt anh.

Cái nhìn ấy khiến Kỳ Đông Nham giật mình tỉnh lại. Anh cau mày, quay người cầm di động, gọi một chiếc xe cứu hộ giao thông tới. Cả quá trình ấy, Dương Nguyệt cứ đứng sát bên cạnh anh, ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

Phải, trong mắt Kỳ Đông Nham, cô giống một đứa trẻ hơn.

Nhìn cái dáng nhỏ xíu của cô mà xem.

Anh vừa gọi xe vừa cúi đầu. Cái đầu của cô chỉ cao tới ngực anh.

Theo lý mà nói, chiều của cô chắc cũng chỉ thấp hơn Tố Diệp một chút. Sao trông cô lại bé đến vậy? Cứ như chỉ một cơn gió ngang qua cũng có thể thổi cô bay mất?

Gọi xe xong, Kỳ Đông Nham bèn quay người định đi.

“Hải Sinh...” Dương Nguyệt đi theo anh.

Kỳ Đông Nham dừng bước.

Dương Nguyệt đuổi sát, lập tức đâm sầm vào ngực anh. Ngay lập tức, cả cơ thể bé nhỏ bật lên. Một giây sau, cánh tay cô được Kỳ Đông Nham giữ lại, như vậy mới đỡ được cô.

“Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, tôi không tên là Hải Sinh!” Kỳ Đông Nham cao giọng, thái độ có vẻ rất khó chịu.

Hải Sinh?

Cái tên chán ngắt gì không biết!

“Nhưng anh chính là Hải Sinh mà.” Dương Nguyệt khẳng định.

Kỳ Đông Nham bức bối: “Cô không thấy chán à?”

Anh lập tức hất tay cô ra, tự bước lên xe.

“Tránh ra!” Cô chặn đường của anh.

Dương Nguyệt thấy anh không vui, cảm thấy sợ sệt, bèn nghe lời tránh sang một bên.

Kỷ Đông Nham không nói gì, lập tức cho xe chạy.

Dương Nguyệt cúi đầu đứng bên lề đường, hai tay bện vào nhau, khẽ cắn môi. Khóe mắt cô hơi đỏ, nhưng vẫn cố nín nhịn.

Xe ở phía trước rất đông, xe của Kỷ Đông Nham đi cũng không nhanh. Anh liếc mắt nhìn gương chiếu hậu. Cô gái bên trong vẫn đứng đó, cúi gằm như một đứa trẻ bất lực.

Nhìn thấy vậy, anh càng cảm thấy bức bối.

Anh tảng lờ, vờ như không thấy, định tăng tốc đi đường vòng, nhưng hình ảnh cô gái ấy cô độc đứng bên vệ đường cứ hiện lên trong đầu.

“Mẹ nó! Phiền phức chết được!” Kỷ Đông Nham chửi tục một câu, sau đó bất ngờ đổi hướng, khiến rất nhiều xe bấm còi tỏ ra bất mãn.

Bên này, khó khăn lắm Dương Nguyệt mới đè nén được cảm giác cay cay nơi sống mũi. Cô đang định lên xe ngồi đợi cứu hộ giao thông thì đã thấy chiếc Aston Martin quen thuộc đó xông về phía này, sau đó xoay một vòng gọn lẹ rồi dừng xe, tắt máy.

Ngay lập tức, cửa xe bật mở, Kỷ Đông Nham lại từ trong bước xuống, đóng cửa xe lại cái rầm.

“Cô còn đứng bên vệ đường làm gì?” Câu đầu tiên anh đã chất vấn mà không hề khách khí.

Dương Nguyệt chỉ biết ngẩn người nhìn anh.

Chẳng phải anh đi rồi sao? Sao bỗng đứng lại quay lại?

Cô há hốc miệng, mãi về sau mới lẩm bẩm được một câu: “Em... Em đứng đây thì sao ạ?”

Ừ nhỉ, cô ấy đứng đây thì có làm sao?

Lúc này Kỳ Đông Nham mới ý thức được tâm trạng của mình đã kích động hơi quá!

Phải rồi, chính vì cái gã Hải Sinh chết dẫm đó! Vì cái tên quê mùa còn có vẻ nông thôn đó!

“À...” Dương Nguyệt thấy anh mãi chẳng nói gì, nên tự nói trước: “Hải... Hi! Nếu anh đã quay lại rồi thế có thể mời em một bữa không?”

Cô vẫn định gọi anh là Hải Sinh nhưng thấy sắc mặt anh không tốt nên đã đổi lại.

Kỳ Đông Nham đứng nhìn cô từ trên xuống: “Cô là thiên kim tiểu thư mà tiền ăn cũng không có sao?”

Dương Nguyệt liếm môi, giải thích: “Em có tưởng có thể về nhà ngay nên không mang theo ví tiền.”

Gương mặt Kỳ Đông Nham nhăn nhó như một chiếc giẻ bị người ta vo viên.

“Em muốn ăn ở Kim Đình Hiên, bụng lép kẹp rồi.” Cô cất giọng đáng

thương.

Kỷ Đông Nham nhướn mày.

Kim Đình Hiên? Anh còn tưởng cô mở miệng đòi ăn sơn hào hải vị gì đó, không ngờ cô lại chọn một nhà hàng bình dân.

“À...” Dương Nguyệt sát lại gần anh, huých nhẹ vào khuỷu tay anh: “Anh đưa em đi ăn nhé, cùng lắm thì lần sau em đãi lại anh.”

“Cô có biết cô phiền phức lắm không?” Kỷ Đông Nham cắn răng, nhấn mạnh từng chữ.

Dương Nguyệt đờ ra giây lát rồi đáp: “Chưa ai nhận xét em như thế nên em không biết mình rất phiền...”

Kỷ Đông Nham lại một lần nữa tức nghẹn vì lời nói của cô...

Trong một quán cafe tại Sanlitun.

Không đông người.

Tiếng nhạc rất hay, là tiếng vĩ cầm êm ái. Trong một buổi chiều một mội thế này, người ta cũng có cảm giác bồng bênh như mơ.

Ly cafe trước mặt giáo sư Đình vẫn chưa hề được động vào. Trông ông có vẻ có rất nhiều tâm sự, đầu mày nhúu chặt.

Còn Niên Bách Ngạn ngồi đối diện ông thì điềm đạm nhưng đáy mắt không khỏi có vẻ nặng nề.

Sau khi đưa Tố Diệp đi làm, Niên Bách Ngạn bèn hẹn giáo sư Đình. Cả buổi sáng giáo sư Đình bận việc, tới chiều mới rảnh rang ra ngoài được. Ông không ăn cơm nên hai người họ đã chọn quán cafe này và gọi mấy món ăn đơn giản.

Thức ăn đã được bê lên nhưng giáo sư Đình không còn tâm trạng động đũa nữa.

Ông nhấp một ngụm cafe, không thêm đường cũng không thêm sữa. Rõ ràng là ông không quen uống cafe đen đặc kiểu đó. Ông cau mày sau đó tự động thêm đường, thêm sữa.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới lên tiếng, ngữ khí bình thản: “Giáo sư Đình! Tôi hy vọng ông dừng hạng mục đang nghiên cứu lại.”

Ngón tay giáo sư Đình chợt khựng lại. Ông nhẹ nhàng đặt tách cafe xuống, sắc mặt nặng nề, thở dài một hơi: “Thật ra từ lúc cậu không đầu tư nữa là tôi đã biết, cậu có ý định từ bỏ hạng mục này.”

“Vì tôi vẫn luôn cho rằng hạng mục này không nên nghiên cứu, cũng không nên mở rộng.” Trước mặt Niên Bách Ngạn luôn luôn là cafe đen. Thứ màu nồng đậm kia cũng giống sắc mặt trong đôi mắt anh, u tối không thể thấy đáy...

Quyển 14 - Chương 614: Bí mật trong đầu Tố Diệp

Sau khi nói những lời ấy, ngón tay giáo sư Đinh hơi run. Chẳng mấy chốc, ông ta đã nhận ra sự khác lạ của mình, bèn cuộn chặt hai tay lại. Như thế mới dịu bớt được cảm giác phát run.

Im lặng rất lâu, ông ta mới nói: “Thật ra cậu cũng biết rõ, đây là hạng mục khi còn sống bố cậu đã đầu tư. Dừng như vậy, không hay lắm đâu!”

Thanh âm dường như khó kìm nén sự khó khăn. Giống như ông ta đang thuyết phục Niên Bách Ngạn từ bỏ suy nghĩ ấy, lại hình như ông ta đang suy tính những mạo hiểm nếu tiếp tục thực hiện.

Niên Bách Ngạn không tiếp lời. Anh nhìn cốc cafe như chất chứa ưu tư. Một lúc sau, anh mới bê lên, uống một ngụm.

Vị đắng tỏa lan nơi đầu lưỡi và trong khoang miệng, rồi chảy xuống theo yết hầu.

“Trước đây cậu đồng ý đầu tư chẳng phải vì muốn hoàn thành di nguyện của bố cậu sao?” Giáo sư Đinh thở dài.

Tách cafe được Niên Bách Ngạn đặt xuống mặt bàn. Sắc mặt anh trông hơi lạnh.

Giáo sư Đinh lần đầu tiên thấy gương mặt anh biến sắc nên hơi sửng sốt.

“Đó là vì lúc trước tôi không biết chuyện của Tố Diệp.” Niên Bách Ngạn lên tiếng, giọng trầm thấp và lạnh nhạt.

Ánh mắt giáo sư Đinh chợt run lên.

Sự ngỡ ngàng hiện lên trong đáy mắt ông ta đã bị Niên Bách Ngạn bắt được. Thấy vậy, gương mặt anh càng thêm sa sầm lại. Ánh mắt anh sắc bén như tia gamma, nhằm vào khuôn mặt giáo sư Đinh, hỏi rành mạch: “Ông vẫn luôn cô bé đó chính là Tố Diệp, đúng không?”

Giáo sư Đinh giật mình, ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn, thất thanh: “Cậu...”

“Chuyện năm đó, ông tham gia bao nhiêu?” Niên Bách Ngạn hạ thấp giọng.

Giáo sư Đinh vội vàng giải thích: “Tôi cũng sau này mới biết, tôi...” Ông ta hơi căng thẳng, nhất thời không biết phải làm sao để nói rõ.

Niên Bách Ngạn nhìn ông ta chằm chằm với ánh mắt lạnh như băng.

Ánh mắt ấy khiến giáo sư Đinh rất không thoải mái. Trầm mặc một lúc, ông ta hỏi: “Cậu biết tất cả mọi chuyện?”

“Có lẽ không nhiều bằng ông.” Niên Bách Ngạn nghiêng rằng: “Tôi chỉ biết người con gái lúc nhỏ tôi muốn đưa đi bây giờ đã quay trở về bên cạnh tôi. Đây có phải ông trời trừng phạt hay không tôi không rõ, nhưng tôi biết rõ một điều, cô ấy đã từng là một trong những vật thí nghiệm của ông!”

“Không! Cậu hiểu lầm rồi! Cậu thật là... Cậu không nên nghĩ như vậy.” Giáo sư Đinh giải thích một cách gấp gáp. Ông ta sốt sắng thật sự, từ nét mặt và động tác đều có nhận ra.

Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt lại.

“Năm đó cô ấy cùng một đám trẻ con bị bắt về. Ngoại trừ việc vận chuyển ma túy ra, nghe nói tổ chức cũng có ý định lựa chọn những người thích hợp trong đám trẻ ấy để giữ lại. Đây là quy định bất thành văn trong tổ chức. Chín thủ lĩnh đầu não rồi cũng sẽ có một ngày không còn nữa, thế nên họ ắt phải bồi dưỡng thế lực mới. Toàn trẻ con bốn, năm tuổi, thậm chí còn có đứa bé hơn. Đó là độ tuổi dễ dạy bảo nhất.” Nhắc tới chuyện này, ánh mắt giáo sư Đinh trở nên nặng nề và đau đớn.

Bàn tay lớn của Niên Bách Ngạn đột ngột siết chặt.

“Nhưng xin cậu hãy tin tôi, lúc ấy còn chưa kịp sàng lọc đám trẻ đó thì đã xảy ra chuyện rồi. Cảnh sát chống ma túy phối hợp với công an địa phương bắt đầu lùng sục khắp nơi, khiến cho hành động lần đó thất bại. Thế nên Tổ Diệp vốn dĩ chưa kịp trở thành người được lựa chọn thì đã được tìm thấy rồi.” Giáo sư Đinh chân thành nói.

Niên Bách Ngạn hừ lạnh: “Nói vậy là ký ức của Tổ Diệp không liên quan một chút nào tới ông?”

Ngón tay giáo sư Đinh run rẩy. Ông ta bùng tách cafe lên, nhưng do tâm trạng quá kích động mà cafe sánh hết ra xung quanh. Ông ta lại vội vàng đặt xuống, cầm khăn giấy lên lau rồi nói với vẻ khó khăn: “Không... Có liên quan!”

Ngừng một lát, ông ta lại thở một hơi dài: “Chuyện này tôi giữ trong lòng lâu lắm rồi. Nếu hôm nay cậu đã hỏi tới, vậy thì tôi cũng không muốn giấu giếm nữa, quá mệt mỏi rồi!”

Niên Bách Ngạn nheo mắt: “Nói đi!”

“Cậu cũng biết là tôi không nắm rõ tình hình cụ thể của tổ chức. Tôi chỉ là bạn, là người giúp việc cho bố cậu mà thôi.” Trông giáo sư Đinh có vẻ rất mệt mỏi: “Năm đó, khi tôi phát hiện ra Tố Diệp, cô ấy đã bị người ta...”

Ông ta hơi ngừng lại, giọng nói khàn khàn: “Cô ấy mới chỉ có bốn tuổi, khắp người đều là máu. Lúc đó tôi tưởng rằng đứa bé này chắc chắn không sống được nữa rồi, muốn kiểm tra xem vết thương của cô ấy thế nào. Thế nhưng cô ấy đã dốc hết sức túm chặt lấy ống quần tôi. Thấy còn cứu được, tôi đã lập tức gọi xe cấp cứu.”

“Năm ấy người gọi xe cấp cứu là ông?” Niên Bách Ngạn sững sờ.

Giáo sư Đinh gật mái đầu trĩu nặng: “Tôi biết như vậy rất nguy hiểm. Làm vậy có thể sẽ liên lụy tới cả gia đình cậu. Nhưng lúc ấy Tố Diệp quá đáng thương. Tôi không thể giương mắt nhìn một đứa trẻ còn bé như vậy phải mất mạng, thật sự không đành lòng mới làm thế. Cô ấy được đưa tới bệnh viện. Lúc đó đã trong cơn nguy kịch rồi. Tôi biết rõ, chuyện này một khi gọi cấp cứu là cảnh sát cũng sẽ theo đến. Thế nên khi xe cấp cứu gần tới nơi, tôi đã trốn vào một góc tối.”

Nói tới đây, ông ta lại ngừng.

Thứ tàn nhẫn nhất của con người chính là ký ức, nhất là những ký ức nhuộm đầy vết máu.

Một lát sau, ông ta mới nói tiếp.

“Tố Diệp được đưa tới bệnh viện, giữ được tính mạng và qua cơn nguy kịch. Khoảng thời gian ấy, tôi vẫn hay lén tới thăm Tố Diệp. Thật ra chẳng vì lý do gì khác. Một là tôi lo lắng không biết cô ấy có khỏe không. Hai là tôi lo không biết cô ấy có kể hết lại mọi việc không.

Nhưng cô bé ấy có lẽ đã phải chịu đả kích quá lớn. Sau khi tỉnh lại, ngoại trừ gào khóc, cô ấy không nói một lời. Nghĩ cũng phải, còn bé tí như vậy thì hiểu cái gì chứ? Có thể chính bản thân cô ấy cũng không biết rốt cuộc bọn chúng đã làm gì với mình.”

Giáo sư Đinh ủ rũ lắc đầu.

“Thế nên ông đã động tay động chân vào ký ức của Tố Diệp?” Trái tim Niên Bách Ngạn dĩ nhiên rất đau đớn. Cảnh tượng đó quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Giáo sư Đinh giải thích: “Não bộ của con người có cơ chế tự bảo vệ. Tuổi càng nhỏ thì ký ức của người ta càng mỏng manh. Tố Diệp chính là như vậy. Khi lên tới phòng bệnh xem bệnh tình của Tố Diệp, tôi phát hiện ra kỳ thực bản thân cô ấy đã sàng lọc, lựa chọn quên đi một số chuyện. Đây là bản năng của con người. Tôi sợ sau này cô ấy sẽ nhớ lại thế nên đã thôi miên cô ấy.”

Niên Bách Ngạn hoảng hốt.

“Tôi xóa bỏ đi một số ký ức của cô ấy.” Giáo sư Đinh thở dài: “Nhưng cậu cũng biết đấy, ký ức của con người rất phức tạp và thần bí. Cho tới tận bây giờ vẫn chưa có nhà thôi miên nào dám vỗ ngực bảo đảm rằng có thể hoàn toàn khống chế ký ức của một người. Thế nên đối với những trải nghiệm đau thương khi xưa của Tố Diệp, tôi chỉ có thể cố gắng giúp cô ấy xóa bỏ. Một là tuân theo quy luật của cơ chế tự bảo vệ trong não bộ, để cô ấy không còn phải đau khổ nữa. Hai là tôi cũng không muốn khiến cả nhà cậu phải chịu liên lụy.”

Niên Bách Ngạn nhú mày: “Rất rõ ràng, mục đích của ông chưa thành.”

“Tôi nói rồi, ký ức của con người vốn dĩ là một công trình phức tạp.

Tôi xóa bỏ đoạn hồi ức ấy của Tố Diệp, nhưng điều đó không nghĩa là sau này cô ấy sẽ quên hẳn. Thêm nữa, ký ức của con người một khi xuất hiện những điểm trắng do nhân tạo thì sẽ thế nào, chưa ai rõ. Lỡ đoạn ký ức đó trống rỗng thì phải làm sao? Không còn cách nào khác, tôi lại phải cấy ghép thêm ký ức cho cô ấy.”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn càng thêm tồi tệ.

“Nguyên tắc cũng giống như cấy ghép tế bào, cấy ghép lông tóc bây giờ vậy. Tiến hành bổ sung vào những chỗ trống, để nó trở thành một chỉnh thể. Ký ức của con người cũng có thể làm vậy. Trong một đoạn ký ức trắng có thể tự thêm vào những chi tiết, ký ức đã được thiết lập sẵn. Như vậy, ký ức sẽ trở nên hoàn chỉnh. Xóa bỏ ký ức đau khổ, cấy ghép ký ức tươi đẹp, chuyện này về mặt lý luận hoàn toàn hợp lý.” Giáo sư Đinh giơ tay lên day trán: “Nhưng đó chỉ là lý luận. Thực tế là muốn cấy ghép ký ức một cách hoàn toàn cần có thời gian và nhiều lần thực nghiệm.”

“Ký ức của con người có sẵn khả năng tự lành lặn. Lúc ấy tôi đơn thuần cho rằng chỉ cần có thể bảo đảm sự hoàn chỉnh trong ký ức của Tố Diệp vậy thì nhất định sẽ không xảy ra vấn đề gì quá nghiêm trọng. Tôi xóa bỏ ký ức cô ấy bị đám người buôn ma túy bắt cóc, còn cả ký ức cô ấy bị xâm hại, rồi lấp đầy chúng bằng những kỷ niệm thường ngày của cô ấy, cũng có nghĩa là cô ấy chưa từng xảy ra chuyện gì. Thực tế là, tôi quả thực đã thành công. Cô ấy không còn nhớ những chuyện đó nữa. Sau này tôi âm thầm quan sát cô ấy thêm mấy năm, phát hiện ra cô ấy đích thực không còn chút ký ức nào của năm bốn tuổi ấy nữa. Có vẻ như thành công nhưng tôi biết chuyện này sẽ ẩn giấu một mầm bệnh.”

“Mầm bệnh gì?” Niên Bách Ngạn nghiêm mặt lại.

Giáo sư Đinh thở vắn than dài: “Nó sẽ tạo ra một sự hỗn loạn trong

ký ức của cô ấy. Thậm chí có thể sẽ sản sinh một số ký ức không thuộc về cô ấy.”

“Thế nào gọi là ký ức không thuộc về cô ấy?”

Giáo sư Đinh ngẫm nghĩ: “Ví dụ như những người hoặc những việc vốn dĩ chỉ là tưởng tượng của cô ấy, cũng có thể sẽ bị cô ấy coi là những ký ức đã thật sự tồn tại. Đây là hậu quả sau khi cấy ghép ký ức. Hoặc là cô ấy sẽ vô duyên vô cớ quên bằng một số chuyện. Đây cũng là hậu di chứng.”

Cả người Niên Bách Ngạn đờ ra. Chẳng mấy chốc, một suy nghĩ vu vơ hiện lên trong đầu anh.

Những người hoặc những chuyện tưởng tượng mà có?

Anh lập tức nghĩ tới một cái tên.

Tưởng Bân!

Không sai! Cái tên cứ nghĩ tới là đau đầu này, cái tên đã từng giày vò anh bao ngày bao đêm.

Liệu có thể nào là... sự tưởng tượng của Tố Diệp?

Não bộ Niên Bách Ngạn bất ngờ nổ tung như thế.

Tưởng Bân!

Không điều tra được bất kỳ tin tức nào về người này, ngoại trừ tên Tưởng Bân lúc trước lảng nhảng không dứt với Tố Diệp. Nhưng rõ ràng là, người đó không phải Tưởng Bân trong ký ức của Tố Diệp.

Chỉ cần đã từng tồn tại thì kiểu gì cũng có dấu vết.

Người đàn ông mà Tố Diệp nhưng nhớ không quên, anh đương nhiên sẽ không xem thường. Thế nên vì lòng ghen tuông dâng đầy trong lòng, anh phải tìm ra người đàn ông đó bằng được. Nhưng dù anh có tìm kiếm kiểu gì, gần như sắp lật tung cả địa cầu này lên vẫn không thể tìm ra một chút thông tin gì về người này.

Tố Diệp nói anh ta mất tích.

Nhưng bất luận là nhà báo hay những bạn học trước đây của cô đều không một ai từng gặp Tưởng Bân.

Anh còn điều tra cả nhóm Tố Diệp từng tham gia khi đó. Bên trong quả thực có một người tên Tưởng Bân. Nhưng hoàn toàn không có thông tin.

Nếu một người mất tích, cho dù là chết cũng không thể nào sạch sẽ đến vậy.

Vậy thì còn một tình huống.

Đó chính là: Người ấy vốn dĩ không tồn tại.

Mà hôm nay, sau khi nghe xong những lời giải thích của giáo sư Đình, không hiểu sao Niên Bách Ngạn lại có suy nghĩ này. Anh bắt đầu có một cảm giác mãnh liệt rằng có thể Tưởng Bân chính là hậu di chứng sau khi Tố Diệp bị cấy ghép ký ức.

“Ông có nắm được tình hình hiện giờ của cô ấy không?” Anh hỏi.

Giáo sư Đình do dự: “Bao nhiêu năm nay tôi vẫn luôn theo dõi cô ấy, có lẽ không có vấn đề gì.”

“Không! Ký ức của cô ấy đã có vấn đề rồi, cô ấy đã mơ thấy chuyện lúc nhỏ.”

“Sao cơ?” Giáo sư Đinh thẳng thốt. Ngón tay ông ta run bần bật, cafe lại sánh ra ngoài.

Nhưng lần này, ông ta quên cả lau đi.

Ông ta nuốt nước bọt một cái, giọng nói có phần run rẩy: “Cô ấy đã mơ thấy gì?”

“Cô ấy đã mơ thấy tôi. Lần nào cũng hốt hoảng tỉnh dậy khỏi giấc mơ. Cô ấy nói với tôi rằng đã mơ thấy có một cậu bé nắm tay mình chạy. Đây chính là ký ức cũ của cô ấy, sao lại xuất hiện dưới dạng giấc mơ?”

Giáo sư Đinh nhíu mày, rất lâu sau mới lẩm bẩm: “Cấy ghép ký ức sẽ xuất hiện vô vàn các hậu quả. Tiềm thức của con người là không thể thay đổi, sẽ luôn đánh thức não bộ nhớ lại những chuyện đã lãng quên. Đây cũng là chuyện có thể xảy ra.”

Niên Bách Ngạn nhìn giáo sư Đinh, hỏi một chuyện anh luôn lo lắng: “Cô ấy có khả năng nhớ lại toàn bộ không?”

Nó như một điều kiêng kị, khiến sắc mặt giáo sư Đinh thêm trĩu nặng.

Im lặng rất lâu ông ta mới nói: “Lúc thôi miên cho Tố Diệp tôi đã cấy ghép cả câu lệnh, với mục đích ngăn ngừa sau này cô ấy nhớ lại tất cả mọi việc. Bây giờ nghĩ lại, tiềm thức đã lấy hình thức giấc mơ để đánh thức ký ức của cô ấy, có thể liên quan tới câu lệnh này. Năm ấy khi làm thôi miên cấp độ sâu, tôi đã cố gắng cấy ghép những ký ức

hoàn toàn mới cho cô ấy. Ký ức và thôi miên như một dây số mật mã vô cùng tinh vi, mà dây mật mã này cũng luôn phải tồn tại. Một chiếc chìa khóa chỉ có thể mở được một ổ khóa, nhưng một ổ khóa có thể đánh ra rất nhiều chiếc chìa khóa. Thế nên ký ức của Tố Diệp chính là chiếc chìa khóa ấy. Chỉ khi nào tìm đúng ổ khóa của mình, cô ấy mới có thể hoàn toàn mở ra ký ức cũ. Một khi để cô ấy tìm ra được ổ khóa đó, thì cũng có nghĩa câu lệnh thôi miên tồn tại trong đầu cô ấy bao năm nay cũng sẽ biến mất, ký ức đã cấy ghép sẽ trở thành đồ vứt đi. Cô ấy sẽ nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra.”

“Tỷ lệ có cao hay không?”

“Chỉ có 1%. Thế nên bao năm nay tôi chưa bao giờ lo lắng.” Giáo sư Đinh suy tư giây lát: “Bây giờ cô ấy có thể phân biệt rõ hiện thực và mộng ảo chứ? Cũng tức là, cô ấy biết đó cảnh đó chỉ là mơ?”

Niên Bách Ngạn khẽ gật đầu.

“Vậy thì chắc là không có vấn đề gì. Một ngày nào đó cô ấy không còn coi đó chỉ là mơ nữa, đó mới là nguy hiểm. Bây giờ ít nhất có thể chứng minh ký ức của cô ấy vẫn có thể kiểm soát được.” Giáo sư Đinh kết luận.

Niên Bách Ngạn trầm tư: “Nếu tôi không muốn cô ấy mơ thấy chuyện ấy thì sao?”

“Đó là điều không thể!” Giáo sư Đinh phủ định suy nghĩ của anh: “Con người không phải thần thánh, không có khả năng kiểm soát tiềm thức của con người. Cho dù có thể khống chế, thì cũng chỉ là tạm thời. Bây giờ những gì chúng ta có thể làm là khống chế ký ức. Đây đã là một bước tiến vượt bậc trong ngành tâm lý học rồi.”

Niên Bách Ngạn nhú chặt mày. Anh không thể mạo hiểm được.

“Nếu cậu lo lắng vậy thì càng phải tiếp tục ủng hộ tôi hoàn thành công trình nghiên cứu này. Cậu có biết không? Kỹ thuật cấy ghép ký ức một khi được chứng thực sẽ giúp được rất nhiều người giảm bớt khổ đau.” Giáo sư Đình không quên đề tài của mình, vẫn cố gắng thuyết phục Niên Bách Ngạn tiếp tục ủng hộ...

Quyển 14 - Chương 615: Tận trung với tình yêu, tận hiếu với tình thân

Ánh nắng chiều nhạt nhòa, giống như có ai vẽ một vòng tròn lên bầu trời trắng, chỉ còn nhìn được một đường nét mờ mờ. Như một bệnh nhân đang trong cơn hấp hối, khó chịu khi phải kéo lê một thân xác tàn phế, sống lay lắt qua ngày.

Nhưng sự nhiệt tình của giáo sư Đinh đã được lôi kéo trở lại. Đương nhiên thứ kích động tâm trạng ông ta chính là bản thân ông ta. Đề tài này là mong ước ông ta tha thiết muốn hoàn thành, cũng là tâm huyết hơn nửa đời người. Nếu ông trời chấp thuận, ông may mắn được thấy nó ra hoa kết quả khi còn sống thì cũng coi như không uổng phí kiếp này.

Nhưng nghiên cứu thì cần kinh phí, cần thực hiện một lượng lớn các thực nghiệm lâm sàng. Vậy mà người đầu tư là Niên Bách Ngạn lại rút vốn nửa chừng, không còn đổ vốn đầu tư nữa. Việc này đối với giáo sư Đinh mà nói là một cơn ác mộng.

Bây giờ cuối cùng ông ta cũng hiểu nguyên nhân gì đã khiến Niên Bách Ngạn dừng việc đầu tư khi trước.

Nhưng ông ta vẫn cố gắng giành giật, hy vọng Niên Bách Ngạn có thể nể tình bố cậu ta, tiếp tục ủng hộ ông ta hoàn thành hạng mục nghiên cứu này.

Ai ngờ, biểu cảm trên gương mặt Niên Bách Ngạn không thay đổi

quá nhiều. Anh điềm nhiên nhìn giáo sư Đinh, sau khi chứng kiến mọi sự chờ mong trong ánh mắt ông ta, anh cất lời: “Không thể được!”

Ba chữ thôi, có vẻ nhẹ nhàng nhưng lại toát lên một sự ra lệnh quyền uy không thể xem nhẹ.

Giáo sư Đinh vô cùng ngượng ngập. Ông ta há hốc miệng, định nói gì đó nhưng không sao thốt lên lời.

“Giáo sư Đinh, tôi biết ông đang tìm kiếm nhà đầu tư. Khuyến ông một câu, dừng tay đi là hơn. Tôi có thể hiểu được tâm trạng của ông, nhưng đừng nên làm những chuyện đi ngược lại quy luật tự nhiên.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Giáo sư Đinh cau mày, nét mặt nặng nề. Rất lâu sau, ông ta mới thở dài: “Cậu làm vậy hoàn toàn là vì Tố Diệp.”

Niên Bách Ngạn im lặng không nói.

Nhưng giáo sư Đinh đã nói đúng mục đích của anh.

Trong mắt Tố Diệp, anh là một người đàn ông hoàn hảo và xuất sắc. Không biết bao nhiêu lần Tố Diệp đã nép trong lòng anh, ngọt ngào nói: Bách Ngạn! Sao ông trời lại thiên vị em thế nhỉ? Sao lại để em gặp được một người đàn ông tốt như anh? Có lúc em thật sự sợ rằng mình chỉ đang nằm mơ, khi tỉnh lại sẽ phát hiện được gặp anh và yêu anh thật ra chỉ là hư ảo thôi.

Mỗi lần nghe được những lời ấy, Niên Bách Ngạn không hề vui mừng mà lại lo âu.

Vì anh biết rõ mình không tốt đẹp như trong tưởng tượng của Tố

Diệp. Anh hầu như chưa bao giờ nhắc tới chuyện lúc nhỏ trước mặt Tổ Diệp, đó là vì tuổi thơ của anh ngổn ngang vô cùng. Anh cũng tự ti, càng không muốn khi kể lại sẽ nhận được ánh mắt thương hại của cô.

Anh không cần cô thương hại, anh chỉ cần tình yêu của cô.

Anh thể hiện ra ngoài một vẻ tươi sáng, nhưng trút bỏ lớp áo đẹp để ấy xuống thì còn lại gì? Một trái tim đã chịu đựng trăm ngàn vết thương, một tâm hồn đã phải gượng dậy từ bóng tối và khổ đau. Tất cả những điều ấy, anh chỉ có thể giấu kín trong lòng.

Anh muốn làm bầu trời của cô, muốn cho một khung trời trong xanh, quang đãng, không để cô phải nhìn thấy một chút mây mù nào.

Phải, anh không thể chịu đựng nổi ánh mắt bi thương của cô.

Thế nên nếu có thể, anh sẽ bắt chắp tất cả để tạo dựng cho cô một bầu trời xanh. Cho dù anh có phải một mình đối mặt với bao chuyện quá khứ tàn nhẫn.

Tổ Diệp là người anh yêu, là vợ của anh. Anh phải giữ được chữ “trung” với cô. Bố mẹ là người nuôi nấng anh khôn lớn trưởng thành, đã cho anh sinh mạng, anh phải giữ trọn chữ “hiếu”.

Làm sao để trung hiếu được vẹn toàn, đây là vấn đề phải đối mặt từ cổ chí kim.

Một mặt, anh phải giữ được danh tiếng của nhà họ Niên. Còn mặt khác, anh không được để Tổ Diệp chịu ảnh hưởng.

Bao nhiêu năm nay, chỉ riêng một nhà họ Niên đã là gồng xiềng nặng nề đè lên đôi vai anh. Anh không thể sơ suất, nửa bước cũng không

được sai sót. Còn sau khi gặp Tố Diệp, cô lại trở thành trách nhiệm của anh, một trách nhiệm anh đồng thời phải gánh vác.

Sai lầm của bố, anh chấp nhận gánh đỡ. Nỗi đau của Tố Diệp, anh cũng nguyện được gánh hết.

Chỉ mong sao, làm một người con trai, anh có thể giữ được danh tiếng tốt cho bố, làm một người chồng anh có thể mang lại cho Tố Diệp một cuộc đời bình yên.

“Nhưng di nguyện của bố cậu thì phải tính sao đây?” Giáo sư Đinh hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn mím chặt môi. Khuôn cằm vuông vức căng ra. Trầm mặc rất lâu anh mới lên tiếng, giọng nói hơi khàn: “Mẹ tôi đã qua đời rồi. Hạng mục nghiên cứu này đã phải dừng lại từ lâu.”

Chỉ là khi còn chưa biết rõ nhiều chuyện như thế này, anh cảm thấy, là người con trai, anh phải nhìn thấy được thành phẩm của bố, thế nên mới tình nguyện dốc hết mọi khả năng.

“Bố cậu cả cuộc đời này có lẽ đã làm sai rất nhiều chuyện. Nhưng có một chuyện tôi dám khẳng định, ông ấy yêu mẹ cậu, yêu sâu sắc. Chỉ là năm đó ông ấy đã sai lầm mà dây dưa với Quản Yên. Tuy rằng tôi không biết rõ Quản Yên rốt cuộc có lai lịch gì, nhưng vẫn có thể cảm nhận được người đàn bà đó có khả năng tấn công mạnh mẽ, là một người rất nguy hiểm.” Nhớ lại năm đó, giáo sư Đinh vẫn còn xúc động: “Mẹ cậu là người không cho phép tình yêu bị vấy bẩn. Sau khi biết được chuyện của bố cậu và Quản Yên, tuy rằng không gào khóc ầm ĩ nhưng trái tim đã nguội lạnh. Tôi nghĩ cậu cũng biết lúc ấy Quản Yên suýt nữa đã hủy hoại cả gia đình cậu. Mẹ cậu tính tình lương thiện, dịu dàng. Bà ta đã tìm người hù dọa mẹ cậu để uy hiếp bố cậu, bắt tất cả các nhân viên cấp cao trong công ty của bố cậu, rồi

không những giết chết họ ngay trước mặt mẹ cậu mà còn học Lữ hậu trong lịch sử, bầm họ thành tương, ép mẹ cậu chứng kiến. Năm nhân viên đó mẹ cậu đều quen biết, ngày thường cũng có quan hệ rất tốt. Đặt vào bất kỳ ai, phải chứng kiến người mình quen biết bị giết hại tàn nhẫn cũng không thể chịu nổi. Mẹ cậu sợ hãi đến độ bảy ngày bảy đêm không nói được câu nào. Mà việc làm ăn của nhà họ Niên lâm vào tình cảnh ngân cân treo sợi tóc cũng có liên quan trực tiếp tới người đàn bà đó. Tôi và bố cậu là bạn học. Đối mặt với tình cảnh của mẹ cậu, bố cậu không còn cách nào, đành phải cầu cứu tôi. Anh ấy chấp nhận cho tôi biết một số chuyện bí mật, cũng hy vọng tôi có thể ra mặt cứu chữa cho mẹ cậu. Thấy mẹ cậu như vậy, tôi đành phải xóa bỏ một số ký ức cho chị ấy, sau đó cố gắng hết sức cạy ghép những ký ức mới vào. Làm vậy trong thời đó rất nguy hiểm vì chưa từng thử nghiệm lâm sàng, không có sự khảo sát, nghiên cứu. Tôi cũng sợ sẽ tạo ra những di chứng không thể lường được, thế nên bố cậu mới hy vọng tôi tiếp tục nghiên cứu, chỉ cần dừng để mẹ cậu nhớ lại những chuyện đã từng xảy ra, bố cậu chấp nhận trả bất cứ giá nào.”

Niên Bách Ngạn cuộn chặt tay lại.

Những chuyện này anh đều biết rõ. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng sau này anh tài trợ để giáo sư Đinh hoàn thành việc nghiên cứu.

“Về sau, bố mẹ cậu lần lượt qua đời. Theo lý mà nói, công trình này nên được dừng lại. Nhưng con người ai cũng ích kỷ. Tôi hy vọng có thể đóng góp được gì cho lĩnh vực này, hy vọng có thể giúp được nhiều người hơn.”

Niên Bách Ngạn khàn giọng: “Sự thật là, ký ức của con người có thể xóa bỏ nhưng tiềm thức thì vẫn còn. Đề tài này thực sự có thể giúp được con người hay chỉ càng khiến người ta hết cách thì chưa ai

biết trước. Ông giúp mẹ tôi không có gì sai, tiếc là sức khỏe mẹ tôi trước nay không tốt, ông còn chưa thể tìm ra bà có thể nảy sinh những tác dụng phụ gì thì bà đã lìa đời. Còn bây giờ, tình trạng của Tố Diệp đủ để chứng tỏ, đề tài này không hoàn hảo như ông tưởng tượng.”

“Thế nên mới phải tiếp tục nghiên cứu, tôi...”

“Tôi nói rồi, không được là không được!” Niên Bách Ngạn bất ngờ cao giọng. Gương mặt an lạnh ngắt, có thể nhận ra anh đã kìm nén quá lâu.

Xung quanh không có khách hàng thế nên không có những ánh mắt bất mãn hoặc cả kinh.

Giáo sư Đinh sửng người. Ông ta nhận ra sự sốt ruột và đè nén ngọn lửa phẫn nộ trong ánh mắt anh, nên cũng không nói thêm gì nữa.

Cứ như vậy, bầu không khí xuất hiện một sự yên ắng đầy áp lực.

Nhưng tiếng violon réo rắt vẫn còn đó, như dòng nước thông thả dạo chơi trong không gian.

Trên đời này càng là những thứ đẹp để lại càng tàn nhẫn. Giống như thứ âm nhạc này. Mỗi một nốt nhạc bỗng bành, du dương bật ra, lạc vào tai người, trượt vào tận trái tim lại như một lưỡi dao sắc bén, nhẹ nhàng lướt qua trái tim vừa nhanh vừa ngọt. Trong khoảnh khắc đau đớn, máu đã đầm đìa chảy.

Hai, ba phút sau, Niên Bách Ngạn mới phá tan sự im ắng này. Giọng nói của anh đã trở lại vẻ bình thản, trầm tĩnh. Anh nói: “Đinh Tư Thừa biết bao nhiêu trong chuyện này?”

Giáo sư Đinh giật mình, nhanh chóng giải thích: “Cậu yên tâm, chuyện giữa chúng ta và chuyện nhà họ Niên, nó không biết gì cả.”

Tách cafe trước mặt Niên Bách Ngạn đã lạnh ngắt, hết như đôi mắt anh.

Giáo sư Đinh nhận ra sự thay đổi tinh vi trong tâm trạng của anh, lại lập tức nói: “Tôi và bố cậu là bạn học. Lúc tìm tới tôi, anh ấy đã nói với tôi rằng anh ấy đang đi trên một con đường không có đường lùi. Con người ta có lúc vì lợi ích có thể hy sinh rất nhiều thứ, nhưng thứ anh ấy không muốn hy sinh nhất chính là người thân. Khi tôi nhìn thấy Tố Diệp thoi thóp nằm đó, tôi đã biết bố cậu không làm chuyện bình thường gì. Đúng như anh ấy nói, đây là một con đường không thể quay lại.”

Không thể quay lại...

Phải rồi, không thể quay lại!

Năm xưa Quán Yên đã khuấy đảo sự yên bình của gia đình anh hết lần này tới lần khác như thế nào, anh còn nhớ rất rõ. Mẹ anh có lỗi gì chứ? Bà chỉ muốn một lòng một dạ yêu một người đàn ông. Bà xinh đẹp, hiền thực, thậm chí còn chẳng biết gì về những việc bố làm, chỉ toàn tâm toàn ý chăm chòng dạy con. Nếu bà có sai thì đó là đã yêu cùng một người đàn ông với một người đàn bà hiểm ác tàn độc.

Sự đổ kỵ giữa những người phụ nữ đáng sợ như thế nào phải tới khi gặp Quán Yên, anh mới biết.

Người sai là bố anh. Không cần biết xuất phát từ mục đích gì, nhưng cuối cùng ông vẫn làm tổn thương mẹ. Khi nhìn thấy mẹ bảy ngày bảy đêm câm lặng, khi nhìn thấy bố ôm ghì lấy mẹ, lúc đó anh đã

nghe trời sắp sụp xuống rồi.

Niên Bách Ngạn chưa bao giờ tin rằng trên đời chỉ có ánh sáng. Giống như những gì anh chứng kiến, từng trải từ nhỏ tới lớn, bóng tối nhiều hơn ánh sáng. Sự thâm độc của Quán Yên, rồi tới sự cơ hội của Diệp Hạc Phong. Một loạt biến cố khiến anh cảm thấy, muốn có được ánh sáng, bạn chắc chắn phải trở thành một người có thể tạo ra ánh sáng. Nếu không, bạn sẽ mãi bị động, chịu đòn.

Niên Bách Ngạn hít sâu một hơi, lồng ngực căng lên đau đớn.

Nỗi đau ấy vẫn đang lan tỏa, kéo dài vô bờ bến, khiến lồng ngực anh tắc nghẽn, không sao thở được. Anh không biết phải làm sao, chỉ muốn cầm một con dao đâm thẳng vào tim mình, để cho mình một đường thở. Hoặc có thể là, giờ phút này nếu có một khẩu súng, anh nhất định sẽ bắn một phát lên ngực mình để mình được dễ chịu hơn.

Một lúc rất lâu sau, anh mới điều chỉnh được nhịp thở của mình. Anh nhìn về phía giáo sư Đinh, nhấn mạnh từng chữ, hỏi ra một điều vẫn đè nén trong lòng anh bao ngày qua: “Năm đó, người cưỡng bức Tố Diệp có phải là bố tôi không?”

Quyển 14 - Chương 616: Đồ mồ hôi lạnh trong lòng

Là con trai, Niên Bách Ngạn biết mình không nên hỏi câu này. Riêng chuyện nghi ngờ bố mình đã là bất hiếu. Nhưng trong lòng anh vẫn luôn có một cái gai. Nó đâm sâu vào trái tim, đâm tới chảy máu, đâm tới nhói buốt.

Cả đêm anh không ngủ được. Chỉ cần nhắm mắt lại là từng bức ảnh kia lại hiện lên trong đầu óc. Tố Diệp trên bức ảnh cô độc và bất lực. Cô thoi thóp thờ, như một con mèo đã bị người tuốt da.

Niên Bách Ngạn cảm thấy toàn thân đau đớn. Nhưng người khiến anh đau nhất là bố.

Có lẽ chuyện này có liên quan tới bố.

Sự phản bội của Quán Yên làm dấy lên hận thù trong Thạch Thành.

Bố anh chưa từng yêu Quán Yên. Khi ông tàng lờ, thậm chí là né tránh Quán Yên, bà ta trở mặt uy hiếp như một con chó điên, làm tổn thương mẹ anh, hại nhà họ Niên phá sản, lâm vào tình cảnh nguy khốn. Tất cả những hành động điên rồ đó, Thạch Thành đều biết. Một Quán Yên như vậy càng khiến hắn ta căm phẫn, vì sự điên rồ của vợ hắn lại bắt nguồn từ một người đàn ông khác.

Hắn ta hận tới mức có thể cho bà ta dùng ma túy. Hắn ta căm hận Quán Yên, cũng vì hành động bà ta ôm con tự sát mà càng căm hận nhà họ Niên hơn.

Hắn muốn báo thù nhà họ Niên, lợi dụng chuyện của Tố Diệp để uy hiếp anh.

Vậy thì tối đó hắn nói cho anh biết kẻ ấy vẫn còn sống còn tàn nhẫn hơn rất nhiều hắn nói kẻ ấy đã chết rồi.

Còn sống tức là vẫn còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Còn sống tức là vẫn sẽ còn một kẻ khiến Niên Bách Ngạn đứng ngồi không yên.

Nhưng kẻ đó thật sự vẫn còn sống hay đó vốn chỉ là một lời dối trá của Thạch Thành?

Nếu kẻ đó còn sống, Thạch Thành nói vậy chẳng qua chỉ muốn anh chịu đựng cái gì gọi là giày vò và điên cuồng. Nhưng nếu người đó... là bố anh thì sao?

Nếu là bố anh thì với nỗi hận của Thạch Thành với nhà họ Niên, hắn nhất định cũng sẽ không nói thật. Điều hắn muốn là người nhà họ Niên phải thống khổ, muốn anh sống không bằng chết, thế nên đương nhiên hắn sẽ nói dối rằng người đó còn sống. Đợi tới khi anh cạn kiệt sức lực, thật sự điều tra ra đó là bố anh, Thạch Thành sẽ đạt được mục đích.

Vì Niên Bách Ngạn biết rõ rằng, nếu khoảnh khắc cuối cùng tìm ra người đó là bố, anh thà chết còn hơn.

Cả đời này anh sẽ phải gánh một cây thánh giá nặng nề.

Tới lúc đó, anh sẽ đối mặt với Tố Diệp thế nào?

Cho dù anh có bản lĩnh giấu nhem chuyện này cả đời thì mỗi lần

nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Tố Diệp, đối mặt với sự tin tưởng của cô, những lúc cô gần gũi và làm nũng nép vào lòng anh, anh vẫn sẽ nghĩ tới chuyện, năm xưa người cưỡng bức cô chính là bố mình, là bố chồng của cô!

Niên Bách Ngạn vẫn luôn bị khả năng này dọa tới mức đổ mồ hôi lạnh.

Tối qua anh còn mơ thấy Tố Diệp gào khóc chất vấn anh: Mục đích lấy em của anh là gì? Có phải chỉ để bù đắp thôi không? Bố anh đã hại em, anh lại lừa gạt tình cảm của em. Em hận anh, hận bố anh, hận cả nhà họ Niên!

Anh đã giật mình tỉnh giấc.

Gáy và sống lưng đều ướt sũng.

Anh nhìn sang Tố Diệp nằm bên cạnh. Trong bóng tối, cô ngủ rất ngon, dính sát vào người anh. Cô nằm ngủ giống hệt một đứa trẻ, lúc nào cũng coi anh là cái gối ôm hình người. Anh giơ tay, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, lúc ấy mới cảm nhận được cô thật sự tồn tại.

Cô khẽ ư hừ một tiếng, rồi vùi đầu vào lòng anh, càng lúc càng yên tĩnh.

Nhưng tim anh thì đang âm thầm đau.

Như có một con dao đang từ từ cửa lồng ngực ra, sau đó đổ thủy ngân vào, khiến hô hấp của anh theo đó mà ngưng lại.

Anh kề sát bên tai cô, thủ thỉ với cô rằng: Em có biết không? Anh rất yêu, rất yêu em...

Anh yêu em lắm!

Thế nên áp lực tâm lý lại càng nặng nề.

Còn bây giờ, khi nhìn giáo sư Đình, hỏi câu hỏi ấy xong, Niên Bách Ngạn cảm thấy các đầu ngón tay đều đang bủn rủn. Tim anh như vọt lên cao, chặn ngang nơi cổ họng.

Đời người là thế đấy.

Đã trải qua biết bao sóng gió, vậy mà chưa khi nào anh thấy khổ sở như lúc này.

Sau khi nghe xong câu hỏi của Niên Bách Ngạn, giáo sư Đình sửng người giây lát rồi hỏi với vẻ khó tin: “Sao cậu có thể nghĩ về bố mình như thế chứ?”

Trái tim Niên Bách Ngạn bất ngờ ngừng đập một nhịp.

“Bố cậu dù có sai trái đến mức nào cũng không bao giờ làm cái chuyện táng tận lương tâm đó. Trước khi phát hiện ra Tố Diệp, cũng là lúc tôi vừa bàn xong chuyện với bố cậu. Gã đốn mạt đó không phải bố cậu!” Thái độ của giáo sư Đình vô cùng kiên quyết.

Niên Bách Ngạn cảm thấy như có một tảng đá nặng nề đổ ầm xuống.

Không phải bố, không phải...

Anh siết chặt tay. Lần này chỉ đơn giản là để làm dịu bớt cái run rẩy và giá lạnh.

Không phải bố anh! Vậy thì khả năng Thạch Thành nói dối là rất nhỏ.

Kẻ đó vẫn còn sống!

Nghĩ tới đây, sự bứt rứt ban đầu của Niên Bách Ngạn hóa thành phần nộ.

“Lúc ấy khi phát hiện ra Tố Diệp, ông còn phát hiện được manh mối nào khác không?”

Giáo sư Đinh lắc đầu: “Khi đó cảnh sát cũng đang lùng sục hiện trường, không có manh mối. Cả cậu cũng không tra ra kẻ đó sao?”

Niên Bách Ngạn trầm mặc.

Anh hơi nheo mắt lại.

Phải điều tra, nhất định phải tìm ra bằng được.

Nếu tra ra được hắn là ai, anh nhất định sẽ khiến hắn phải trả giá cho nỗi đau mà hắn đã gây ra!

Kim Đình Hiên.

Giờ này không có mấy khách tới ăn, chỉ có lác đác vài bàn có người.

Dương Nguyệt gọi một bàn thức ăn, toàn bộ đều là những món trứ danh của nhà hàng này. Lượng thức ăn của nhà hàng trước nay rất ít. Nghiêm túc mà nói thì nó thuộc kiểu nhà hàng ăn nhanh. Chủ yếu làm thức ăn hấp, đặt vào từng vỉ, từng vỉ.

Kỷ Đông Nham không động đũa mà chỉ ngồi nhìn Dương Nguyệt ăn.

Có lẽ cô đói thật, ăn khá nhiều, cũng khá ngon miệng.

Rất lâu sau, Kỳ Đông Nham mới bắt chợt lên tiếng: “Không ngờ cô lại thích ăn đồ ăn của nhà hàng này.”

Dương Nguyệt còn chưa ngẩng đầu lên: “Nếu không thì sao?” Cô cầm lên một chiếc bánh bao nhân lòng đào, cắn một miếng. Mùi thơm ngọt ngào khiến cô rất hài lòng.

“Chí ít thì cũng phải là Phỉ Thúy Lầu ở phía đối diện chứ.”

“Hay là anh cho rằng, em nhất định sẽ vào những nơi sang trọng?”
Dương Nguyệt mơ hồ hỏi.

Kỳ Đông Nham rút ra một điếu thuốc, ngậm lên miệng. Bỗng có một nhân viên bước lên: “Dạ thưa anh! Ở đây không cho phép hút thuốc ạ!”

Khiến anh bỗng thấy gượng gạo.

Dương Nguyệt phì cười: “Tới mấy nơi này cũng có cái lợi đó chứ. Ít ra em cũng không phải hít khói thuốc lá.”

Kỳ Đông Nham cất điếu thuốc vào bao, hừ một tiếng: “Một cô công chúa lái Lamborghini cơ mà, làm khó cô rồi!”

Dương Nguyệt uống một ngụm nước. Cô nhìn anh một cái, sau khi đặt cốc nước xuống bèn khẽ nói: “Em biết anh đang nghĩ gì. Anh lấy danh nghĩa con gái của quan chức ra để chèn ép em. Việc này là không công bằng.”

Kỳ Đông Nham nhướn mày: “Nói thế là sao?”

“Làm sao anh dám chắc chiếc xe này là của bố em mua cho em? Lẽ nào không thể là mẹ em mua cho em? Hoặc có thể là người hợp tác làm ăn với mẹ em mua cho em?” Dương Nguyệt từ tốn nói, thái độ rất nghiêm túc: “Con người lúc nào cũng vậy, nhìn sự việc lúc nào cũng chỉ nhìn bề ngoài, sau đó bắt đầu phát huy trí tưởng tượng của mình mà không hề đi tìm hiểu tình hình thực tế. Đáng sợ hơn là họ còn coi những gì mình tưởng tượng ra sự thật rồi loan truyền lung tung. Cứ lấy nghề diễn viên ra làm ví dụ. Mọi người ai cũng thấy các cô gái ấy nổi tiếng rất nhanh chóng. Suy nghĩ đầu tiên là họ có người nâng đỡ. Tại sao lại không nghĩ đằng sau họ đã đổ biết bao mồ hôi công sức và nỗ lực? Mười năm sau cánh gà chỉ để đổi lại một phút trên sân khấu. Chẳng có ai ngẫu nhiên mà thành công được. Ai cũng phải hy sinh, phải lao động. Hôm nay anh nhìn thấy em lái một chiếc Maserati thì đã tự động xóa bỏ khỏi đầu sự thật mẹ em là một thương nhân mà chỉ chăm chăm vào việc bố em làm chính trị. Sau đó anh lại nghĩ, bố em làm quan, tức là sẽ nhận hối lộ. Nhưng sự thật thì sao? Mỗi tháng bố em chỉ nhận được tiền lương cố định của công chức. Ở đây, ai cũng biết rõ tình hình của gia đình em. Mẹ em kiếm được nhiều tiền hơn bố em rất nhiều. Ở nhà em, bố em chăm việc nhà, mẹ em chuyên tâm kiếm tiền bên ngoài. Đến cả lãnh đạo của bố cũng không biết việc này. Chiếc xe của em được mua một cách đàng hoàng. Em muốn lái thì lái, không cần phải né tránh, càng không cần thấy mặt mặt.”

Nghe xong những lời ấy, Kỷ Đông Nham quả thực đã có cái nhìn khác về cô gái trước mặt mình. Tốc độ nói của cô rất chậm rãi, rất nhẹ nhàng, chữ nào chữ nấy lại rất mạnh mẽ. Giọng nói thì rất êm tai, trong trẻo như sơn ca vậy.

“Hóa ra cô cũng có tài ăn nói đấy chứ?” Không yếu đuối như trong tưởng tượng của anh.

Dương Nguyệt mỉm cười: “Em học phát thanh mà.”

Kỷ Đông Nham lười biếng dựa ra sau ghế: “Nếu mẹ cô là doanh nhân, người ta sẽ nghĩ tới việc đi theo ngành của mẹ, sao mẹ cô lại đồng ý cho cô học phát thanh?”

Nghe được câu ấy, Dương Nguyệt thở dài, không nói nữa.

“Sao thế?”

Dương Nguyệt chu môi: “Kỳ thực, việc thi vào khoa phát thanh hoàn toàn là tình cờ thôi. Vì một người bạn của em thích phát thanh. Cô ấy lo lắng quá nên kéo em theo cùng. Lúc đó em cũng muốn tới Bắc Kinh cho khuây khỏa nên cũng chỉ định đi cùng cô ấy thôi. Ai ngờ cô ấy thì trượt, còn em sau khi quay lại trường bỗng nhận được giấy gọi. Em cảm thấy đây có lẽ là ý trời, thế nên đã dứt khoát tới báo danh.”

Kỷ Đông Nham cười khế. Trên đời này cũng có những người may mắn thật. Nhưng mấy cuộc thi kiểu nghệ thuật đó lúc nào chẳng vậy, những người đi cùng, vận may luôn là tốt nhất.

Dương Nguyệt lại gọi một cốc trà sữa, sau đó đặt trước mặt Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham nói: “Tôi không thích uống trà sữa!”

“Nhưng lúc còn là Hải Sinh anh thích lắm mà. Chúng ta đều thích ăn những món thanh đạm, thế nên em vẫn luôn thích ăn ở Kim Đình Hiên.” Dương Nguyệt chân thành nhìn anh và nói.

Khó khăn lắm mới trò chuyện được những đề tài bình thường lại bị Dương Nguyệt quay ngoắt lại đường cũ. Kỷ Đông Nham câm nín. Một lúc lâu sau, anh đặt cốc trà sữa tới trước mặt cô, nhìn vào mắt cô rồi nói: “Cô bé! Tôi bắt buộc phải nói rõ ràng với cô. Tôi không phải Hải Sinh của cô, cũng không quen biết Hải Sinh, hiểu không?”

“Em không nhận nhầm người đâu.” Dương Nguyệt tròn mắt: “Anh thật sự không tin có kiếp trước sao?”

“Không tin!”

Dương Nguyệt ồ lên một tiếng, rồi cắn môi: “VẬY... chúng ta làm quen từ đầu được không? Em tên là Dương Nguyệt. Nghe bác sỹ Tố nói anh tên là Kỳ Đông Nhamm, tổng giám đốc của tập đoàn Kỳ Thị.”

Kỳ Đông Nham chống cánh tay lên bàn, hơi rướn người về phía trước: “VẬY cô muốn thế nào?”

“Em...” Dương Nguyệt ấp úng: “Em chỉ muốn chúng ta được ở cạnh nhau...”

Kỳ Đông Nham thở dài ngao ngán: “Dương Nguyệt phải không?”

Dương Nguyệt khẽ gật đầu.

“Năm nay cô bao nhiêu tuổi nhỉ?”

“Em 22.”

Kỳ Đông Nham khoanh hai tay trước ngực, kiên nhẫn nói: “Cô thấy đấy. Năm nay cô mới 22 tuổi. Còn tôi năm nay đã sắp 36 tuổi rồi. Tôi lớn hơn cô những 14 tuổi. Trong mắt tôi, cô chỉ là một đứa trẻ con, làm sao có thể làm bạn gái của tôi được? Hai chúng ta không thích hợp!”

Quyển 14 - Chương 617: Ma ngăn giết ma, thần chặn diệt thần

Nói xong câu ấy, Kỳ Đông Nham những tưởng Dương Nguyệt sẽ cực lực phản bác, vì anh đã từng được chứng kiến khả năng mồm mép của cô, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý để khuyên nhủ hết nước hết cái. Vậy mà, Dương Nguyệt nghe xong lại không nói gì nữa. Cô cúi đầu, buồn bã ăn.

Từ góc độ của Kỳ Đông Nham nhìn qua, hàng mi cô rủ xuống trông hệt như một đứa trẻ bị bỏ rơi, đáng thương, tội nghiệp. Anh không biết khóe mắt cô có đỏ không, vì khi trước anh đã từng nhìn thấy hình ảnh cô nước mắt lưng tròng.

Giữa hai người nhất thời xuất hiện sự trầm mặc.

Chỉ còn tiếng người hơi ồn ào xung quanh.

Rất lâu sau, Kỳ Đông Nham mới thở dài: “Dương Nguyệt! Mấy lời vừa rồi tôi nói không có ý gì khác. Tôi chỉ muốn nói, giờ cô vẫn còn trẻ, không cần tìm một người đàn ông ở độ tuổi như tôi.”

Anh cảm thấy, Dương Nguyệt là bệnh nhân của Tổ Diệt. Có mối quan hệ gián tiếp này, anh ít nhiều cũng phải chịu trách nhiệm mới đúng.

Nghe xong, Dương Nguyệt ngẩng đầu lên, cười nhẹ nhàng: “Em hiểu ý của anh. Em cũng biết anh hoàn toàn không nhớ gì cả. Nhưng mà

không sao, chúng ta bắt đầu làm bạn bè cũng được mà.”

Kỷ Đông Nham hơi ngần ngừ.

“Không phải... đến cả bạn bè cũng không được chứ?” Dương Nguyệt thấy vậy bèn dè dặt hỏi.

Kỷ Đông Nham vội vàng trả lời: “À... đương nhiên là được! Được, được! Chúng ta có thể làm bạn.”

Dương Nguyệt nở nụ cười mãn nguyện.

Nhìn thấy nụ cười của cô, Kỷ Đông Nham hơi ngần ngơ.

Anh tưởng cô sẽ bám riết lấy anh như những người con gái khác, đối mặt với lời từ chối của anh là sẽ bắt đầu gào khóc. Cô gái trước mặt không hề như vậy. Cô như một cây hoa lan bé nhỏ, đang cẩn thận bảo vệ lòng tự trọng của mình. Điều này khiến anh ít nhiều có phần bất ngờ.

Điện thoại vang lên rất đúng lúc.

Vì Kỷ Đông Nham cũng không biết tiếp sau đây nên nói gì. Anh còn đang suy nghĩ thì chiếc điện thoại đã cứu lấy sự gượng gạo tiếp theo của anh. Anh vô cùng cảm ơn người vừa gọi điện tới lúc này.

Là người của bộ phận thiết kế, cần anh xác nhận một chút kiểu mẫu cuối cùng của sản phẩm.

Vì đang ở ngoài, Kỷ Đông Nham cũng không tiện nói quá nhiều. Sau khi dặn dò đơn giản mấy câu, cuối cùng anh hơi ngập ngừng khi quyết định chất liệu kết hợp cùng kim cương trên chiếc vòng đeo tay. Sau đó anh nói vào điện thoại: Đợi tôi về công ty bàn sau!

Chẳng mấy chốc anh đã cúp điện thoại.

Kỷ Đông Nham rơi vào trầm tư.

“Có thể dùng đá mặt trăng.” Đối diện vang lên một giọng nói nhỏ xíu.

Kỷ Đông Nham ngược mắt nhìn cô khó hiểu: “Gì cơ?”

“Nếu khách hàng hướng tới của bộ sưu tập này là lớp trẻ, nhất là những cô gái trẻ, anh có thể lựa chọn đá mặt trăng kết hợp cùng kim cương.” Giọng nói của Dương Nguyệt rất nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng chắc chắn.

Kỷ Đông Nham hơi nhướng mày: “Đá mặt trăng?”

Dương Nguyệt gật đầu: “Đá mặt trăng là loại đá của phái nữ, có màu sắc đẹp nhất, mờ hồ giống ánh trăng tròn, rất được các cô gái ưa thích. Đương nhiên, bây giờ có không ít loại đá mặt trăng chất lượng thấp bán đầy rẫy khắp thị trường, khiến người ta có ấn tượng rằng nó chỉ là loại đá trang trí rẻ tiền. Nhưng thực tế là, loại đá mặt trăng với chất lượng đẳng cấp thật sự có giá thành không hề rẻ, giống như loại đá mặt trăng sản sinh tại Sri Lanka và Ấn Độ, giá của một cara cũng tương đương với một loại đá quý cao cấp. Thêm nữa, ánh sáng của kim cương và ánh sáng của đá mặt trăng cực kỳ phù hợp. Khi kết hợp với nhau, một bên là sáng rực, một bên sáng tối, sẽ bổ sung và làm nổi bật lẫn nhau, con gái nhất định sẽ yêu thích. Còn một nguyên nhân quan trọng nữa. Vòng tay để dành cho con gái đeo. Vậy nếu anh chọn đá mặt trăng mà không phải là các loại đá như Emerald hay Ruby, ngược lại sẽ khiến các cô gái có cảm giác gần gũi rồi trở nên thân thiết.”

Nghe cô giải thích như vậy, Kỷ Đông Nham bỗng cảm thấy sáng tỏ,

thông suốt.

Dương Nguyệt nói có lý lẽ đâu ra đấy, từ mặt tiêu thụ ngoài thị trường tới tâm lý của người tiêu dùng. Tuy rằng cô không thao thao bất tuyệt, chỉ nói ngắn gọn vài câu nhưng cũng đủ để khiến Kỳ Đông Nham lập tức giác ngộ.

Anh bất giác khen ngợi: “Không ngờ cô còn hiểu cả những thứ này.”

Dương Nguyệt khẽ cười: “Em là con gái mà. Thế nên, em đã đặt mình vào vị trí của người tiêu dùng thôi.”

Kỳ Đông Nham chợt nhớ đến cuốn sách cô đọc trên xe lúc đợi anh tới. Đó là một cuốn sách có liên quan tới thiết kế. Còn cả những đồ trang trí nho nhỏ trên xe cô, cái nào cũng độc đáo và tinh xảo. Anh bèn hỏi: “Cô thích thiết kế?”

Dương Nguyệt cười ngọt ngào, xua tay: “Em chỉ nghịch ngợm thôi!”

“Trông cô không giống như vậy!”

Dương Nguyệt cầm chiếc ống hút của cốc trà sữa, ngẫm nghĩ sau đó lôi iPad từ trong túi xách ra. Sau khi ấn mấy cái, cô đưa cho Kỳ Đông Nham xem. Kỳ Đông Nham đón lấy. Toàn là ảnh của mấy món đồ chơi rực rỡ sắc màu. Anh nhìn Dương Nguyệt, tỏ ra khó hiểu.

Dương Nguyệt liếm môi: “Anh có thể add nick weixin cửa hàng của em. Em có thể phát triển anh trở thành khách hàng lớn của em, giảm cho anh... ừm... 20%!”

Kỳ Đông Nham kinh ngạc: “Cửa hàng của cô?”

Anh cúi đầu lật mấy cái ảnh để xem. Lúc này anh mới nhận ra đây

thực sự là một cửa hàng online. Rồi anh lại nhìn lượt view và lượng khách giao dịch, con số quả là đáng kinh ngạc.

“Đây là cửa hàng em mở từ hồi còn học đại học, bên trong toàn là những thứ lặt vặt em tự thiết kế.” Dương Nguyệt khẽ giải thích.

Kỷ Đông Nham lật trang lên xuống. Tuyệt thật! Kiểu dáng gì cũng có, đa dạng, đặc sắc. Mở một hình ảnh ra xem, nhìn trái nhìn phải vẫn không hiểu, Kỷ Đông Nham bèn khiêm tốn “thỉnh giáo” cô: “Đây là gì vậy?”

“Cái này à. Đây chính là giá để bàn chải và kem đánh răng.” Dương Nguyệt ngó đầu nhìn vào chiếc máy trên tay anh.

Kỷ Đông Nham cảm thấy thú vị, bèn vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh: “Cô qua đây ngồi đi!”

Dương Nguyệt lập tức nghe lời, ngồi sang phía anh. Hai người ngồi sát cạnh nhau.

“Rất nhiều người hay đặt bàn chải và kem đánh răng chung một chỗ mà. Kể cả đồ gia dụng có giá hơi cao một chút cũng chưa chắc đã có một giá đựng bàn chải đánh răng hay thuốc đánh răng riêng, lúc nào cũng để chung trong một cái giỏ. Nhưng vấn đề của việc này chính là chiếc giỏ ấy sẽ tích tụ vi khuẩn. Mà rất nhiều người lại hay lười vệ sinh giỏ đựng thường xuyên. Thế nên, em đã thiết kế giá đựng hình tam giác này. Mục đích không giới hạn chính là có thể ngăn ngừa vi khuẩn sống ký sinh. Quan trọng hơn cả, chất liệu mà em chọn là gỗ dương vàng. Gỗ dương vàng không những bản thân đã có thể tỏa ra một mùi hương thoang thoảng, mà hơn nữa còn có thể diệt trừ vi trùng, vi khuẩn. Đặt các dụng cụ vệ sinh răng miệng lên chiếc giá này của em chắc chắn sẽ sạch sẽ hơn việc thả tay vút vào giỏ. Bàn tay dùng để đánh răng mà, ngăn ngừa vi khuẩn trong khoang miệng.

Nếu chính bản thân bàn chải đánh răng đã chứa vi khuẩn, vậy thì vấn đề răng miệng sẽ càng nghiêm trọng hơn. Thế nên, sản phẩm thiết kế của em có thể dùng vào việc lớn rồi. Anh xem, bề ngoài còn rất độc đáo, trông giống một tác phẩm nghệ thuật phải không?”

Kỷ Đông Nham gật đầu. Nhìn ghi chép mua bán là có thể nhận ra số người đặt hàng không ít.

Anh lại xem các sản phẩm khác. Cái nào cũng có một thiết kế độc đáo. Dương Nguyệt bèn giải thích cho anh lần lượt từng thứ một. Đợi anh xem xong hết, Dương Nguyệt lại ngoan ngoãn quay trở về chỗ ngồi của mình. Điểm này khiến Kỷ Đông Nham rất thoải mái. Anh tưởng cô gái này sẽ nhân cơ hội ấy để quăn lấy anh, nhưng hoàn toàn ngược lại.

“Sao cô lại thích thiết kế mấy thứ này?” Anh bất giác hỏi.

Dương Nguyệt cười nói: “Từ nhỏ em đã thích mỹ thuật, chỉ có điều này nó lại trở thành sở thích nghiệp dư. Lúc học đại học, thời gian khá dư dả. Lúc rảnh rỗi, em hay làm tự mấy đồ handmade xinh xinh. Không ngờ các bạn học xung quanh đều rất thích. Sau đó, mấy chị em cùng phòng để khuyên em mang mấy thứ đó lên mạng bán. Em nghĩ bụng, dù sao thì cũng nhàn rỗi nên đã làm theo. Ai mà biết được vừa đăng lên đã không thể rút lại nữa.”

“Lượng mua bán mỗi năm đều rất lớn, cô làm xuể sao?” Kỷ Đông Nham nhướn mày: “Cô tìm được công xưởng đại lý.”

Dương Nguyệt gật đầu: “Em thiết kế mẫu mã, rồi có một sư phụ chuyên sản xuất thành phẩm. Thật ra ban đầu em chỉ muốn mỗi loại làm một chiếc thôi, nhưng nhu cầu quả thực là quá nhiều. Em cũng không thể thất lễ với tiền bạc được, thế nên quyết định làm ăn lớn luôn.”

“Cô tự đi tìm công xưởng sao?”

“Đúng vậy! Năn nỉ đến bạc cả miệng, phải liên tục chạy qua hơn mười công xưởng mới thương lượng thành công!”

Kỷ Đông Nham đã có cái nhìn khác về cô gái nhỏ trông có vẻ yếu đuối, nhỏ nhẹ trước mặt mình: “Thế nên, sau khi tốt nghiệp đại học cô mới không vội kiếm việc làm?”

“Công việc ở đài phát thanh không hợp với em, hơn nữa em cảm thấy...” Cô khẽ cắn môi: “Em cảm thấy những nơi như đài phát thanh, đài truyền hình, quan hệ giữa người với người quá phức tạp, em hay đắc tội với người ta, thế nên...”

Kỷ Đông Nham có thể hiểu được.

“À, đúng rồi!” Dương Nguyệt chợt nhớ ra chuyện gì đó, bèn năn nỉ một cách tội nghiệp: “Anh tuyệt đối không được kể với bác sỹ Tố chuyện em mở cửa hàng đấy nhé.”

“Tại sao chứ?”

“Bố mẹ không biết làm mấy thứ này. Lỡ để bác sỹ Tố biết được rồi nói cho bố mẹ em, họ chắc chắn sẽ phản đối. Tới lúc đó em sẽ phải đóng cửa hàng.”

“Cô tự làm việc kiếm tiền là chuyện tốt, sao bố mẹ cô có thể không đồng ý chứ?”

“Bố em là một người rất truyền thống, ông cảm thấy em nên vào làm ở các cơ quan nhà nước. Nói trắng ra chính là để có một công việc ổn định, cuộc sống yên bình là được. Còn mẹ em, bà ấy làm ăn lớn,

đương nhiên cũng hy vọng em vào công ty giúp bà. Nhưng mà em thật sự không có hứng thú với công việc kinh doanh của mẹ. Em chỉ thích làm công việc mà mình muốn. Mẹ em là một người rất quyền thế. Bà chắc chắn sẽ xem thường cửa hàng nhỏ của em.”

Kỷ Đông Nham ấn vào số liệu của cửa hàng: “Doanh số trong một năm của cửa hàng cũng đâu có ít.”

Dương Nguyệt tự hào gật đầu: “Mỗi năm em kiếm được hơn một triệu, là đã trừ hết tiền vốn rồi nhé. Trung bình một tháng vào khoảng một trăm ngàn!”

Kỷ Đông Nham giơ ngón tay cái lên trước mặt cô.

Dương Nguyệt mím môi: “Nhưng mà sao bì được với ông chủ lớn như anh.”

“Cô đã giỏi lắm rồi!” Kỷ Đông Nham trả lại Ipad cho cô rồi ngẫm nghĩ: “Có từng nghĩ tới chuyện làm thiết kế đá quý không?”

Dương Nguyệt tròn xoe mắt, chỉ vào mũi mình: “Em á?”

“Dĩ nhiên!”

Dương Nguyệt vừa nghe đã vội vã xua tay: “Không được, không được! Em không biết làm đâu!”

“Thiết kế là nghề đòi cao sự thông hiểu. Giống như đề nghị vừa rồi của cô, rất hay. Có lúc tuy rằng suy nghĩ của người trẻ còn chưa chín chắn, nhưng rất bạo dạn. Cô chính là loại người này. Hơn nữa cô lại có nền tảng mỹ thuật cơ bản, chẳng qua là còn cần bổ túc thêm một số kiến thức về đá quý. Cô rất thông minh, chắc là không khó đâu!”

Dương Nguyệt nuốt nước bọt, ánh mắt ngây thơ như chú nai con: “Nhưng mà... một nhà thiết kế trang sức cần rất nhiều, rất nhiều kinh nghiệm, hơn nữa công ty của anh còn lớn như thế... Em chỉ là một con nhóc, vị trí thiết kế trang sức quá nặng nề, phải là người có lai lịch và bề dày kinh nghiệm mới được. À đúng rồi, còn phải có một lai lịch chuyên nghiệp, không phải sao?”

Kỷ Đông Nham phì cười vì mấy lời lộn xộn của cô: “Dương Nguyệt! Cái tôi nhìn trúng ở cô là chỗ này!” Anh chỉ lên đầu: “Yêu cầu của một nhà thiết kế là gì? Không phải là một người có bao nhiêu kinh nghiệm phong phú, mà là sáng tạo. Một nhà thiết kế đã làm việc nhiều năm nếu chỉ hạn chế trong những kinh nghiệm của mình, vậy thì sẽ đánh mất khả năng sáng tạo. Sáng tạo khác với các ngành nghề khác, nó không phân biệt người đi trước và người tới sau. Đương nhiên, dù sao cô vẫn còn trẻ, có rất nhiều kiến thức chuyên ngành cần học hỏi. Thế nên cô có thể suy nghĩ làm trợ lý thiết kế trở lên. Phải biết rằng, được làm trợ lý cũng cần có năng khiếu bẩm sinh đấy.”

Dương Nguyệt nhìn anh kinh ngạc: “Em làm được thật sao?”

Kỷ Đông Nham khẽ mỉm cười: “Cô có thể tới công ty của tôi xem sao.”

Dương Nguyệt cười tươi: “Em thực sự không dám tưởng tượng.”

“Giữ lại sự tưởng tượng của mình, dùng cho đá quý.” Kỷ Đông Nham cong môi.

Dương Nguyệt gần như vui phát điên, gật đầu thật mạnh...

Tới giờ tan ca, vị tài xế riêng, Niên Bách Ngạn, vẫn có mặt tại Liêm Chúng đúng giờ như bao ngày.

Chỉ có điều, Tố Diệp còn chưa kịp thăm vấn Niên Bách Ngạn về hành vi lén lút ra ngoài lúc nửa đêm lần trước thì đã nhận được điện thoại của Tiểu Đậu Tử từ trấn Thiên Đăng. Vì thế, sau khi bàn bạc với Niên Bách Ngạn, hai người cùng tới sân bay đón thằng bé.

Sau khi từ trấn Thiên Đăng trở về, Tố Diệp vẫn luôn giữ liên lạc với Tiểu Đậu Tử. Chỉ có điều, chuyến đi tới trấn Thiên Đăng năm nay cô không kịp tới thăm thằng bé. Tiểu Đậu Tử rất không vui.

Thế nhưng chẳng mấy chốc, cơ hội đã tới.

Chú của Tiểu Đậu Tử nhập viện ở Bắc Kinh nên cả nhà họ định tới thủ đô thăm. Nhưng bố mẹ Tiểu Đậu Tử kinh doanh nhà trọ, nhất thời không thể đi xa. Mùa này lại đang là mùa du lịch. Họ bận rộn luôn chân luôn tay. Tình cảm của Tiểu Đậu Tử và chú trước nay lại rất tốt, nên nó nằng nặc khóc lóc đòi tới thăm chú. Bố mẹ thằng bé an ủi rằng họ sẽ cố gắng sắp xếp ổn thỏa khách khứa, sau đó đưa nó tới Bắc Kinh.

Tiểu Đậu Tử rất âu sầu, bèn gọi điện cho Tố Diệp, trong lòng vô vàn ảm ức.

Tố Diệp rất quý Tiểu Đậu Tử, vừa nghe thấy tiếng thằng bé nức nở trong điện thoại cô đã chịu không nổi, liền gọi điện cho bố mẹ của Tiểu Đậu Tử. Cô nói với họ rằng, cứ để Tiểu Đậu Tử tới Bắc Kinh. Cô sẽ đưa thằng bé tới thăm cậu trước. Khi nào họ ổn thỏa công việc sẽ tới tụ hội sau.

Sao bố mẹ của Tiểu Đậu Tử có thể làm phiền Tố Diệp như vậy?

Đương nhiên họ không đồng ý, cảm thấy mang thêm việc tới cho Tố Diệp. Tố Diệp bèn cười nói, cô và Tiểu Đậu Tử là bạn bè tốt, trừ phi họ không tin tưởng cô.

Bố mẹ của Tiểu Đậu Tử cũng biết hai người họ thường xuyên gọi điện cho nhau. Và lại, họ và Tố Diệp cũng rất hợp nhau, đương nhiên không lo cô có ý đồ gì. Tố Diệp không lằng nhằng, lập tức gửi fax toàn bộ địa chỉ nhà, địa chỉ cơ quan, thậm chí là chứng minh thư cho họ, rồi nói: Anh chị cứ yên tâm! Con trai của anh chị nếu bị bắt cóc, cứ theo địa chỉ và sổ chứng minh thư này để báo cảnh sát.

Khiến cho bố mẹ Tiểu Đậu Tử vô cùng ái ngại.

Bàn bạc xong xuôi, bố mẹ của Tiểu Đậu Tử đã nhờ người đưa thằng bé lên máy bay. Sau đó khi tới Bắc Kinh, Tố Diệp sẽ ra sân bay đón. Một đứa nhỏ ngồi trên máy bay cũng không có gì đáng lo ngại. Trên đó còn có tiếp viên hàng không. Xuống máy bay đã có người đón ngay, nên bố mẹ Tiểu Đậu Tử cũng yên tâm.

Chỉ có Niên Bách Ngạn là hơi khó chịu. Trên đường ra sân bay, anh nói: “Thằng nhóc đó tinh ranh, quỷ quái. Lần trước nó khiến anh chịu không ít thiệt thòi.”

Nhớ lại “cuộc giao chiến” ngắn ngủi lần trước của Niên Bách Ngạn và Tiểu Đậu Tử, Tố Diệp không nhịn được cười. Cô hỏi với vẻ khó hiểu: “Vậy làm sao đây? Hay là đón Tiểu Đậu Tử xong thì ném nó qua khách sạn vậy?”

Niên Bách Ngạn đang yên ổn lái xe, nghe xong câu ấy, khóe môi bất chợt cong lên: “Em cũng không cần cố tình khích bác anh. Rõ ràng em biết anh không thể nào bỏ mặc nó ở khách sạn rồi. Anh chỉ yêu cầu một chuyện thôi!”

“Ái khanh có thỉnh cầu gì, cứ dâng lên!” Tổ Diệp cười hì hì.

Niên Bách Ngạn giơ một tay ra xoa mạnh đầu cô: “Trong khoảng thời gian Tiểu Đậu Tử ở nhà chúng ta, nếu nó có bắt nạt anh, em phải đứng đúng đội đấy, đừng bênh người ngoài!”

Tổ Diệp thích nghe anh nói mấy chữ “nhà chúng ta” này. Nó khiến cô cảm thấy an toàn và ấm áp. Nụ cười dịu dàng lan tràn nơi đáy mắt, sau đó nhẹ nhàng tràn tới tận bờ môi.

Cô cố tình trêu chọc: “Niên Bách Ngạn đại nhân đầu đội trời, chân đạp đất lại sợ một đứa nhóc sao?”

“Anh chỉ mới tiếp xúc với hai đứa trẻ. Một là Bách Tiêu lúc còn nhỏ, một là Tiểu Đậu Tử.” Niên Bách Ngạn rẽ ngoặt, đi lên đường cao tốc rồi nói tiếp: “Lúc nhỏ, tuy Bách Tiêu nghịch ngợm nhưng ít nhất thì anh nói gì nó cũng nghe nấy. Tiểu Đậu Tử thì anh quả thực không tìm ra được quy luật.”

Tổ Diệp bụm miệng cười mãi.

Niên Bách Ngạn nhận ra nụ cười trêu đùa của cô, ánh mắt cũng dâng lên một nụ cười mỉm cứng chiều: “Em lúc nào cũng về hòa với Tiểu Đậu Tử.”

“Nên nói là độ tuổi tâm lý của em khá trẻ. Anh Niên à! Anh già rồi. Trẻ con bây giờ không giống ngày xưa nữa. Với lại, Bách Tiêu lúc nhỏ cũng đâu phải nghe lời anh. Em thấy nó sợ anh thì có.” Tổ Diệp quả thực khiêu khích anh một hồi.

Niên Bách Ngạn bật cười: “Trước Trung thu đúng là náo nhiệt rồi. Anh thấy, người khổ sở là anh.”

“Sao lại nói vậy?”

Niên Bách Ngạn ngậm cười: “Bách Tiêu gọi điện nói trước Trung Thu sẽ về Bắc Kinh. Tới lúc đó em, Tiểu Đậu Tử, cộng thêm Bách Tiêu, ba đứa trẻ con, em bảo anh có mệt không?”

“Đáng ghét! Anh nói ai là trẻ con hả!” Nghe được câu ấy, trong lòng Tố Diệp cảm thấy ngọt ngào vô tận nhưng cô vẫn cố ý bĩu môi với anh, rồi giơ tay khẽ đánh lên người anh một cái.

Trong xe, cảnh trêu đùa tình cảm càng thêm đậm đà.

Niên Bách Ngạn nhân cơ hội ấy nắm chặt tay cô, đưa tới bên môi, hôn nhẹ một cái rồi cười: “Em không phải trẻ con à?”

“Còn lâu í!” Tố Diệp cảm thấy ấm áp. Cô không giằng ra mà để mặc cho anh siết chặt tay mình.

Cô nhìn thấy nụ cười bên môi anh, mây đen trong lòng cũng tan đi không ít. Có lẽ tại cô quá mẫn cảm. Cô luôn cảm thấy mấy ngày nay tuy ngoài mặt anh vẫn nói cười nhưng trong lòng dường như có tâm sự. Còn hôm nay, nụ cười của anh xuất phát từ trong ánh mắt, khiến người nhìn vào cảm thấy thoải mái, vô tư. Chắc là anh đã giải quyết được khó khăn của mình? Hay là khúc mắc nào đó trong lòng anh đã được tháo gỡ?

Không cần biết là thế nào, nhìn thấy được nụ cười của anh là cô cảm thấy hạnh phúc.

Thêm nữa, Trung thu này Bách Tiêu sẽ quay về, có ý định đón Trung thu cùng họ. Đây có lẽ cũng là nguyên nhân khiến Niên Bách Ngạn vui mừng phải không.

Tố Diệp cảm thấy, như vậy thật tuyệt.

Phía trước tắc đường, chiếc xe từ từ đi chậm lại.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn Tố Diệp. Thấy cô nở nụ cười, khóe môi anh cũng cong lên, cảm thấy vô cùng hạnh phúc trong lòng. Nhân lúc xe đang đi chậm, anh bỗng giơ tay kéo cô vào lòng, cúi người, nhanh chóng hôn nhẹ lên cánh môi hồng của cô.

Tố Diệp đỏ mặt: “Anh chú ý lái xe đi kìa, em không muốn xảy ra chuyện đâu.”

Niên Bách Ngạn phá lên cười sảng khoái.

Anh kéo tay cô tới bên cạnh mình, khẽ nghịch.

Anh thích bầu không khí này, hơn nữa còn thầm thề rằng, bất luận thế nào, anh cũng phải giữ được nụ cười trên gương mặt cô, không thể để cô chịu tổn thương thêm nữa. Nếu tổn thương sắp tới gần, anh tình nguyện vì cô ngăn chặn tất cả...

Quyển 14 - Chương 618: Là con gái

Đại sảnh tại sân bay, người qua người lại.

Không ít người tới đón người thân. Có người giờ biển, có người ôm hoa, ai cũng trông ngóng và hy vọng.

Tiểu Đậu Tử ngồi ghế hạng nhất, thế nên ra ngoài nhanh hơn một chút.

Ban đầu, công ty hàng không rất lo sợ khi nhận một cậu nhóc bé như vậy ngồi máy bay một mình. Sau này Tổ Diệp đã tới tìm Diệp Uyên, Diệp Uyên lại tới tìm một đồng nghiệp bay tuyến Bắc Kinh, nhờ làm cho Tiểu Đậu Tử một chiếc vé ở khoang hạng nhất. Có người quen cậu nhờ thuận lợi hơn rất nhiều. Bố mẹ của Tiểu Đậu Tử vô cùng cảm kích Tổ Diệp, liên tục nói khi tới Bắc Kinh nhất định sẽ mời cô ăn cơm để cảm ơn cô dang hoàng.

Có ăn cơm hay không không phải vấn đề. Trước mắt, cô chỉ hy vọng có thể đón được Tiểu Đậu Tử. Như vậy mới không phụ sự ủy thác của bố mẹ thẳng bé.

Mối quan hệ giữa người với người kỳ lạ vậy đấy. Quen biết nhau trong những cơ duyên rất tình cờ, từ đó mà có sự tin tưởng. Thế mới nói, người ta kỳ thực thiên về tin tưởng. Xét về ý nghĩa căn bản, nhân tính có bản chất thiện nhiều hơn ác. Chỉ tại xã hội này quá phức tạp, nhân tính cũng theo đó trở nên phức tạp. Con người mất đi sự tín nhiệm. Mà không còn niềm tin thì cũng đâu còn niềm vui.

Tiểu Đậu Tử nhảy chân sáo từ trong chạy ra. Cái bóng bé xiu đeo trên lưng một chiếc balo to tướng, nắm tay cô tiếp viên hàng không. Cậu nhóc ăn mặc rất mát. Bên trên là chiếc áo khoác chui đầu in hình Transformers, kết hợp với một chiếc quần yếm ngắn nhạt màu. Chân đi một mẫu mới của giày trẻ em thương hiệu Crocs. Đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai nhỏ xinh, trên mũ cũng lại là hình Transformers. Trên cổ còn đeo một sợi dây dài, một đầu của sợi dây buộc một chiếc di động nhỏ dành cho trẻ em.

Tổ Diệp tinh mắt nhìn thấy thằng bé, bèn ra sức vẫy tay.

Tiểu Đậu Tử vô cùng điềm tĩnh, đáp lại Tổ Diệp hết như một đứa bé lớn trước tuổi.

Tiếp viên hàng không dắt nó đi tới, cười nói: “Bác sỹ Tổ phải không ạ? Bạn nhỏ này đã tới nơi an toàn rồi, giao cho chị nhé!”

Tổ Diệp biết cô ấy chính là người đồng nghiệp Diệp Uyên nhờ vả, bèn không ngừng cảm ơn.

Sau khi người tiếp viên hàng không đi khỏi, Tổ Diệp không tìm được, bỗng véo má nó một cái: “Lớn tướng rồi này!”

Tiểu Đậu Tử hào hứng: “Ở nơi công cộng đừng có véo má em, rất mất thể diện đấy.” Sau đó, thằng bé nhìn thấy người đàn ông cao lớn này giờ vẫn đứng bên cạnh Tổ Diệp, bèn nhướn mày: “Ấy! Đây chẳng phải chú cao kều sao?”

Lần trước Niên Bách Ngạn đã chịu thiệt trước mặt nó, lần này biết điều rồi. Anh mỉm cười bước lên, giơ một tay về phía nó: “Đã lâu không gặp, anh Cao Húc Phong!”

“Xin chào! Đã lâu không gặp, chú cao kều!” Tiểu Đậu Tử cũng bắt tay

lại đâu ra đấy.

Tố Diệp đứng bên cạnh không nhìn được cười.

Sau khi thu tay lại, Niên Bách Ngạn bế thẳng Tiểu Đậu Tử từ trong lan can ra.

“Anh đi lấy xe. Em dẫn anh Cao Húc Phong ra ngoài cửa đợi anh nhé!” Anh dặn dò một tiếng.

Tố Diệp gật đầu.

Sau khi Niên Bách Ngạn đi khỏi, Tố Diệp đập một cái vào đầu Tiểu Đậu Tử: “Yo! Cứ như ông cụ non ấy!”

Tiểu Đậu Tử cười khanh khách, lập tức ôm chầm lấy Tố Diệp: “Chị! Em nhớ chị lắm!”

“Không nhận ra là em nhớ chị đấy, ban nãy còn lạnh lùng thế cơ mà!”

Tiểu Đậu Tử ra vẻ nghiêm túc: “Vừa nãy có chú cao kều ở đây, em phải ra dáng một người đàn ông đích thực mới được!”

Tố Diệp cười đến cầm nín.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Đậu Tử tới Bắc Kinh.

Lúc đi đường, trông thẳng bé có vẻ rất phấn khích. Cả người dính chặt vào cửa xe, nhìn bên phải, ngó bên trái, còn không ngừng hỏi Tố Diệp hết cái này tới cái kia. Chốc chốc nó còn thở dài: “Sao em không thấy Cố Cung nhỉ?”

Tố Diệp phì cười, đáp: “Còn chưa tới mà!”

Tiểu Đậu Tử và Tố Diệp ngồi ở ghế sau. Niên Bách Ngạn đảm nhận toàn bộ nhiệm vụ làm tài xế. Anh ngược mắt lên, nhìn vào gương chiếu hậu rồi nhắc nhở Tố Diệp: “Thắt dây an toàn vào cho cháu!”

Tới khi xe đi vào trung tâm thành phố, Tiểu Đậu Tử bắt đầu phát huy bản tính hiếu động của trẻ con. Chiếc xe gần như không chở nổi nó nữa, nó chỉ muốn chui hẳn ra ngoài. Nó liên tục thắc mắc, Tố Diệp phải giải thích lần lượt.

“Sau khi tới thăm chú, em sẽ đến ngôi vòng đu quay.” Tiểu Đậu Tử hưng phấn.

Tố Diệp cười nói: “Vòng đu quay còn đang xây dựng, em không chơi được đâu.”

“Vậy em tới công viên Happy Valley.”

“Cái này thì không thành vấn đề.” Tố Diệp trả lời không do dự: “Tới lúc đó có thể bảo chú cao kều đi cùng em.”

Niên Bách Ngạn nhìn vào cô trong gương, nét mặt khó xử.

Tố Diệp thấy vậy bèn rướn người về phía trước, thổi phù phù vào gáy anh với vẻ thích thú: “Này! Không phải anh không dám chơi đấy chứ?”

Niên Bách Ngạn giữ chắc vô lăng, bình thản trả lời: “Mấy nơi như thế thích hợp với em và mấy người mãi chẳng thấy lớn như Bách Tiêu hơn.” Nói tới đây, anh lại bổ sung thêm: “Nó mới có sáu tuổi, có thể không được vào đâu.”

“Cháu có thể mua vé trẻ em.” Tiểu Đậu Tử chen ngang.

“Trẻ con tới Happy Valley rất nguy hiểm.”

Tiểu Đậu Tử nhìn Tố Diệp như cầu cứu.

“Đừng có dọa kích nó! Ai nói nguy hiểm chứ? Nói như anh, một năm ở đó phải xảy ra chuyện bao nhiêu lần?” Tố Diệp quyết luôn, rồi ngồi lại chỗ mình, an ủi Tiểu Đậu Tử: “Yên tâm đi! Chị nhất định sẽ đưa em đi chơi.”

Lúc ấy Tiểu Đậu Tử mới an tâm.

Vì dọc đường Tiểu Đậu Tử luôn lo lắng tới tình hình của chú mình nên Niên Bách Ngạn đã đi thẳng tới bệnh viện luôn. Chú của Tiểu Đậu Tử hiện đang nằm tại bệnh viện Thiên Đàm. Không đông bệnh nhân, môi trường lại rất yên tĩnh.

Sau khi thấy Tiểu Đậu Tử đến, ông vui lắm. Tiểu Đậu Tử nhảy tót lên giường bệnh, ôm chặt lấy chú mình và nũng nịu nói: Con nhớ chú lắm!

Niên Bách Ngạn đã hỏi qua bác sỹ điều trị chính, ông ấy nói với Niên Bách Ngạn rằng bệnh nhân có vấn đề tại xương sống thắt lưng, sau khi qua Trung thu cần phải làm phẫu thuật, hiện tại đang trong thời gian nhập viện, làm một số trị liệu hỗ trợ trước mổ.

Niên Bách Ngạn lại hỏi về mức độ nguy hiểm. Vị bác sỹ trả lời, trước mắt kỹ thuật mổ này đã thuần thục rồi, mức độ nguy hiểm rất thấp. Nhưng bệnh nhân dấu sao cũng đã cao tuổi, không thể hồi phục nhanh như thanh niên. Sau khi mổ ít nhất phải nằm viện hơn một tháng mới có thể bình phục, rồi quan sát trong khoảng từ ba tới sáu tháng.

Niên Bách Ngạn lại hỏi thăm những vấn đề liên quan tới phẫu thuật, thấy không có chuyện gì đáng ngại mới nói với Tố Diệp. Tố Diệp cũng lập tức gọi điện thoại tới trấn Thiên Đăng để bố mẹ Tiểu Đậu Tử an lòng.

Bố mẹ Tiểu Đậu Tử cảm kích vô cùng, đồng thời còn thấy áy náy, nói nhanh nhất cũng phải sau Trung thu mới tới được Bắc Kinh vì hiện tại khách du lịch đông quá. Tố Diệp nhắm tính khoảng thời gian họ có thể tới đây, vừa hay là ngày chú của Tiểu Đậu Tử làm phẫu thuật. Cô nghĩ cũng vừa vặn, bèn khuyên họ không cần quá lo lắng, Tiểu Đậu Tử sẽ về ở tại nhà cô.

Như vậy lại càng khiến họ cảm thấy ái ngại. Tố Diệp cười nói không hề gì. Cô của Tiểu Đậu Tử còn phải chăm sóc chú, con cái trong nhà lại đi học ở nước ngoài không về được, thế nên không ai trông chừng Tiểu Đậu Tử, cô sẽ làm bảo mẫu luôn.

Bố mẹ Tiểu Đậu Tử cảm ơn không ngớt.

Ở lại bệnh viện hơn nửa ngày trời, tới khi người y tá vào thông báo đã hết giờ thăm bệnh nhân, Tiểu Đậu Tử cũng không thể không ra về. Chú thằng bé rất lo lắng không biết liệu nó có gây thêm rắc rối cho Tố Diệp không. Tố Diệp bèn an ủi ông ấy rằng họ đều rất quý Tiểu Đậu Tử, bảo ông ấy cứ yên tâm.

Cô của Tiểu Đậu Tử tiễn họ ra ngoài, hết lời dặn dò thằng bé phải ngoan ngoãn nghe lời. Tiểu Đậu Tử gật đầu lia lịa, hệt như một cậu nhóc đã khôn lớn thực thụ.

Sau khi lên xe, Tố Diệp thắt dây an toàn cho thằng bé rồi nói: “Trung thu này em sẽ đón cùng anh chị. Qua Trung thu bố em mới tới Bắc Kinh được. Chú em ở viện, cô em cũng không có thời gian chăm sóc em.”

Tiểu Đâu Tử ngẫm nghĩ: “Vậy ban ngày em tới đón tết với chú, tối sẽ về đón cùng hai người.”

Tố Diệp cười: “Ngoan quá!”

Tiểu Đâu Tử nhún vai. Thấy xe quay đầu nó liền hỏi: “Giờ chúng ta đi đâu ạ?”

“Về nhà thôi!”

“Nhà chị ạ?”

Tố Diệp nhìn Niên Bách Ngạn ngồi phía trước một cái: “Là nhà của chú cao kều.”

Niên Bách Ngạn nhìn vào gương, mỉm cười với cô.

Tiểu Đâu Tử không hiểu: “Tại sao phải tới nhà chú cao kều ạ?”

Tố Diệp mỉm môi: “Vì chị cũng sống ở đó.”

Tiểu Đâu Tử nhìn Niên Bách Ngạn rồi lại quay sang Tố Diệp: “Hai người sống chung?”

Niên Bách Ngạn đang lái xe phải đổ mồ hôi. Trẻ con bây giờ bé tý đã biết từ “sống chung” rồi.

Tố Diệp chỉ cười không nói.

Tiểu Đâu Tử suy nghĩ: “Chị này! Bây giờ chú ấy là bạn trai của chị sao?”

“Chuyện này...” Tố Diệp cố tình kéo dài giọng.

Năm ngoái Tiểu Đậu Tử đã từng hỏi cô câu này. Lúc ấy cô không thể trả lời vì khi ấy quan hệ của cô và Niên Bách Ngạn còn trong khoảng thời gian khá ngượng ngập. Sau lần gặp lại khó xử ấy, cô không thể cho Tiểu Đậu Tử một câu trả lời chuẩn xác.

Niên Bách Ngạn liếc nhìn Tố Diệp qua gương rồi trả lời thay cô câu hỏi ấy luôn: “Chú là chồng chị ấy!”

Tố Diệp mím môi, không nhin được cười.

Tiểu Đậu Tử giật mình: “Chị! Chị kết hôn với chú rồi sao?”

“Phải rồi!” Tố Diệp lười biếng đáp.

Niên Bách Ngạn nghe thấy câu ấy chột cau mày: “Anh Cao à! Cháu gọi cô ấy là chị, mà lại chú là chú, vai vế thế là không đúng!” Câu nói “Chị đã kết hôn với chú” của nó quả thực là khó nghe.

“Nhưng chị thì trông giống chị, chú thì đâu có giống anh.”

Niên Bách Ngạn suýt nữa thì ho ra máu.

Tố Diệp vội vàng “suyt” một tiếng, kéo Tiểu Đậu Tử lại: “Em đừng đắc tội với chú ấy nhé, nếu không chúng ta không có nơi để ở đâu.”

“Thế thì ở nhà của chị.”

“Chị không có nhà.”

“Chị không mua nhà sao?”

“Nhà ở Bắc Kinh đắt lắm.”

“Vậy nhà chú ở là nhà gì?”

“Là nhà riêng của chú ấy.”

“Là nhà cao tầng ạ?”

“Là tứ hợp viện, một cái tứ hợp viện cực lớn.”

“Còn đẹp hơn nhà cao tầng ạ?”

“Đương nhiên rồi! Đó là kiểu nhà trước kia chỉ có vương gia mới được ở.”

Tiểu Đậu Tử nghiêng đầu: “Giống như nhà của Hòa Thân trong phim ạ?”

Tố Diệp phì cười, gật đầu: “Cũng gần như thế!”

Niên Bách Ngạn suýt nữa thì cho xe đâm sầm vào cây. Cô đúng là biết nói liều.

Nhưng câu nói ngay sau đó của Tiểu Đậu Tử thì đúng là đã khiến Niên Bách Ngạn suýt đâm vào gốc cây thật.

“Chị không có nhà, còn chú lại có nhà. Vậy thì có phải vì không có chỗ ở chị mới lấy chú không?”

Hòa Mục Gia.

Lâm Yêu Yêu đang yên lặng nằm đó để khám thai. Trông cô khá căng thẳng, tay đã cuộn chặt cả lại. Diệp Uyên thấy vậy bèn mỉm cười an ủi cô, bảo cô cứ thả lỏng.

Anh càng động viên cô lại càng lo lắng.

Mỗi lần khám thai cô đều rất lo lắng, sợ đứa trẻ trong bụng có vấn đề gì.

Khi chưa có thai, nghĩ tới con của mình, cô đều nghĩ nhất định phải ưu tú thế nào, thế nào, nhất định phải đẹp hơn con người ta, thông minh hơn con người ta. Sau khi làm mẹ rồi cô mới hiểu, chẳng cần xuất sắc hay thanh tú gì, chỉ cần nó được khỏe mạnh là cô đã mãn nguyện rồi.

Trưởng khoa thấy cô căng thẳng quá cũng bật cười, an ủi cô rằng không sao đâu, tất cả mọi thứ của đứa bé đều ổn cả.

Câu nói ấy quả thực đã khiến Lâm Yêu Yêu bình tĩnh lại.

Diệp Uyên thì chẳng biết nói sao, chỉ cười: Chồng ngồi bên an ủi kiểu gì cũng không bằng một câu nói của bác sỹ.

Lâm Yêu Yêu đỏ mặt.

“Cái thai này là con gái nhé.” Trưởng khoa thông báo giới tính của đứa bé.

Vì lúc trước Diệp Uyên rất nôn nóng muốn biết. Mấy lần kiểm tra trước không vì đứa bé còn quá nhỏ thì cũng vì đứa bé xoay lưng lại không hợp tác. Hôm nay cuối cùng cũng đã nhìn rõ ràng rồi.

Diệp Uyên phản ứng trước tiên. Trông anh rất phấn khích: “Con gái

ạ? Con tôi là con gái sao?”

“Đúng vậy!”

Hai mắt Diệp Uyên sáng rực lên: “Con gái tốt, con gái tốt.” Sau đó anh nhìn Lâm Yêu Yêu, nắm lấy tay cô: “Bà xã! Chúng ta có con gái đấy.” Rồi sợ bác sỹ nhầm lẫn, anh còn phải hỏi lần nữa: “Chắc chắn là con gái chứ ạ?”

Trưởng khoa cười: “Đương nhiên rồi, nhìn rõ lắm!”

Diệp Uyên suýt nữa thì múa may quay cuồng tại đó.

Sau khi kiểm tra xong, Lâm Yêu Yêu nhìn Diệp Uyên cứ cười không khép miệng lại cười, khẽ hỏi: “Là con gái, anh không thất vọng sao?”

“Thất vọng?” Diệp Uyên nhìn cô kỳ lạ: “Sao lại thất vọng chứ?”

“Thì chuyện em mang thai con gái.” Lâm Yêu Yêu khẽ cắn môi dưới.

Diệp Uyên lại càng thêm khó hiểu: “Lẽ nào em không thích con gái?”

“Không! Dĩ nhiên là em thích!” Dù là con trai hay con gái cô đều thích, chỉ có điều... “Em cảm thấy anh sẽ thích con trai hơn.”

“Ai nói vậy? Anh thích con gái! Con gái như chiếc áo bông thân thiết của bố mẹ.” Có thể nhận ra Diệp Uyên đúng là rất vui: “Em nghĩ mà xem. Con gái chúng ta chào đời nhất định sẽ rất xinh xắn. Nó chính là một tiểu công chúa. Anh sẽ dành cho nó những gì tốt nhất, để cả đời này nó sống không phải suy nghĩ gì.”

Lâm Yêu Yêu thấy anh khao khát một tương lai như vậy, bỗng trào dâng một niềm xúc động.

Hạnh phúc từ từ chan chứa từ tận đáy lòng, sau đó lấp đầy cả trái tim. Từ trước tới nay, Diệp Uyên luôn mang lại cho cô cảm giác là một người thiếu nghiêm túc. Anh bằng nhắng, bất kham. Loại người này đã định trước sẽ giống như một đứa trẻ mãi không khôn lớn.

Anh và Đinh Tư Thừa là hai kiểu người khác nhau.

Lúc trước cô cho rằng, chỉ có những người với tính cách như Đinh Tư Thừa mới giống một người bố. Diệp Uyên sẽ không thể là một người bố nghiêm khắc. Bản thân anh còn giống một đứa trẻ to xác thì sao có thể làm tấm gương cho con mình?

Nhưng hôm nay cô mới bàng hoàng cảm thấy mình sai rồi.

Có lẽ trải qua sự tôi luyện của thời gian, Diệp Uyên đã trở thành một người đàn ông chín chắn. Anh có thể lên kế hoạch cho tương lai của hai mẹ con cô. Anh có thể cho họ một cuộc sống bình yên nhất. Anh thích trẻ con, thậm chí khao khát từng chút một đối với tương lai. Tất cả những điều ấy khiến cô bùi ngùi xúc động...

Quyển 14 - Chương 619: Sự bất đồng trong cách giáo dục

Gần tới Trung thu, Tiểu Đậu Tử đã bình yên vào ở trong tứ hợp viện. Gọi là “bình yên” ý chỉ trong hoàn cảnh nó cứ luôn miệng gọi Niên Bách Ngạn là “chú” mà vẫn nhận được sự khoan hồng độ lượng của anh, không vút thẳng thẳng nhóc vào khách sạn. Về điểm này, Tố Diệp đã phải khen ngợi biết bao sự rộng rãi, hào phóng của Niên Bách Ngạn.

Nhưng Tiểu Đậu Tử quả thật không giữ thể diện cho Niên Bách Ngạn. Sau khi tới tứ hợp viện, câu đầu tiên của thằng bé chính là: Đâu có lớn như nhà của Hòa Thân.

Một câu nói khiến Tố Diệp suýt nữa thì “thở huyết”, còn Niên Bách Ngạn thì từ tốn hỏi: “Anh Cao đã từng tới nhà của Hòa Thân rồi sao?”

“Cháu đã từng xem Bản lĩnh Kỳ Hiệu Lam mà.” Tiểu Đậu Tử ra vẻ nghiêm túc.

Câu này khiến Niên Bách Ngạn rất đổi kinh ngạc: “Cháu hiểu được sao?”

“Cũng tạm ạ! Cháu xem cùng bố mẹ.” Tiểu Đậu Tử chớp chớp mắt.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn Tố Diệp.

Ánh mắt anh cực kỳ sâu xa, nhưng Tố Diệp đã hiểu. Trẻ con bây giờ lớn sớm đến mức nào, quả thực có thể nhận ra bố mẹ Tiểu Đậu Tử

vốn dĩ không nuôi nấng nó như một đứa trẻ.

Diện tích của tứ hợp viện đủ để Tiểu Đậu Tử ở một thời gian, chạy qua chạy lại thoăn thoắt, có vẻ như đang tìm tòi bí mật. Niên Bách Ngạn có thói quen tập thể hình buổi tối. Sau khi ra khỏi phòng tập, anh tắm rửa qua rồi ngồi lên sofa nghỉ ngơi, sau đó xem các tin tức thời sự trong ngày.

Tổ Diệp bình thường cũng thích ồn ào, nhưng dấu sao tứ hợp viện cũng chỉ có hai người, cô có ồn nữa cũng không mấy ảnh hưởng, thế nên đại đa số thời gian, tứ hợp viện chìm trong yên tĩnh.

Cô thích dành nhiều thời gian nằm lên chân Niên Bách Ngạn. Khi anh giờ báo ra đọc thì cô ngắm nghía chiếc cằm góc cạnh của anh. Những tháng ngày như vậy dễ chịu và yên bình.

Nhưng sự xuất hiện của Tiểu Đậu Tử đúng là đã khuấy rối sự yên tĩnh của tứ hợp viện.

Sau khi Tổ Diệp cũng tắm táp xong, liền thấy Tiểu Đậu Tử hết như một con khỉ bị người ta cắt đuôi, nhảy lên nhảy xuống. Nó nhìn thứ gì cũng thấy tò mò, thứ gì cũng muốn sờ thử, thứ gì cũng phải nghiên cứu, mò mẫm.

Thế nên, cả một phòng khách rộng lớn luôn nhìn thấy cái bóng thoăn thoắt của Tiểu Đậu Tử. Nó bé người, lại chạy nhanh, hết như một đại hiệp lại qua không để lại dấu vết. Cô lại nhìn Niên Bách Ngạn. Anh vẫn yên lặng ngồi trên ghế xem tin tức hằng ngày. Nhưng rõ ràng là Tiểu Đậu Tử quá hiếu động, khiến hứng thú của anh chốc chốc lại bị đứt đoạn.

“Chú Niên! Đây là gì ạ?”

Ở bệnh viện, bác sỹ trưởng khoa gọi Niên Bách Ngạn là anh Niên, Tiểu Đậu Tử đã ghi nhớ cái tên này. Trên đường về nhà, tới tận lúc về tới nơi, nó cũng không còn gọi anh là chú cao kều nữa, cũng học bác sỹ gọi anh là chú Niên, ngữ điệu hết như thằng nhóc già đời.

Còn Niên Bách Ngạn cũng đã lĩnh giáo tính tình cụ non của Tiểu Đậu Tử thành quen, mặc cho nó gọi như thế.

“Đó là hộp bảo quản đồ.”

“Có thể không cần nắp ạ?”

“Vì đã lắp đặt vị trí điều khiển từ xa.”

“Cứ như ô tô đồ chơi ấy!”

“Cũng gần thế!”

Tiểu Đậu Tử nghiên cứu một lượt.

“Chú Niên ơi!”

“Ừ?”

“Tại sao nhà chú phải lắp cầu thang máy?”

“Cho tiện!”

“Cái thang máy đó sẽ đi tới đâu?”

“Xuống tận hầm ngầm, nơi chúng ta để xe.”

“Vậy đào sâu thêm chút liệu có tới địa ngục không?”

“Không!”

“Vì sao ạ?”

“Vì trên đời này không có địa ngục.”

“Nhưng Hương Hương tiểu thư nói với cháu rằng trên đời có địa ngục.”

“Hương Hương tiểu thư là ai?”

“Là bà ngoại cháu. Bà nói con người ta làm điều xấu sẽ phải xuống địa ngục.”

“Đó là vì bà ngoại muốn cháu từ nhỏ đã trở thành một người lương thiện, làm một người đàn ông đầu đội trời, chân đạp đất.”

“Ý của chú là không có địa ngục ạ?”

“Phải!”

“Vậy thang máy này có thể lên được thiên đường không? Giống như cây đậu thần trong truyện Mike và hạt đậu thần?”

“Cái gì mà Mike và hạt đậu thần?”

“Đó là một câu chuyện cổ tích, cũng là một bộ phim hoạt hình. Trong đó có một người tên là Mike. Anh ấy có được mấy hạt giống, rồi nó lớn lên thành cây đậu cao tận tới thiên đường. Anh ấy có thể lên đó lấy vàng và cây đàn hạc biết hát.”

“Đó chỉ là chuyện cổ tích thôi.”

“Cũng không có cả thiên đường ạ?”

“Không có!”

“Vậy mẹ cháu sẽ buồn lắm?”

“Vì sao?”

“Mẹ cháu tin vào Chúa, trong Thánh kinh có nói là có thiên đường.”

“Đó là tín ngưỡng của con người. Con người có đức tin mới biết sợ.”

“Vậy nếu không có thiên đường, cũng không có địa ngục, sao lại có trần gian ạ?”

Cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng đặt tờ báo xuống, trầm mặc suy nghĩ giây lát rồi đáp: “Cái cháu gọi là trần gian chính là trái đất mà chúng ta hay nói. Sự hình thành của trái đất chính là một kết quả tất yếu của sự biến đổi vũ trụ...”

Tố Diệp nãy giờ ngồi bên nghe xong quả thực bó tay. Cô đi lên, ngắt lời Niên Bách Ngạn, rồi nói với Tiểu Đậu Tử: “Đừng có nghe chú Niên kia nói bừa. Trên đời này có thiên đường và địa ngục đấy. Ông bà cháu dạy rất đúng. Chúng ta không được làm việc xấu, nếu không sẽ phải xuống địa ngục, gặp rất nhiều bất hạnh.”

Tiểu Đậu Tử chớp chớp mắt: “Ví dụ như các bạn khác cướp đồ chơi của em, vậy thì bạn đó sẽ xuống địa ngục, sau đó các bạn ở dưới địa ngục cũng sẽ cướp lại đồ chơi của bạn đó, đúng không ạ?”

Tố Diệp ghen lời.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, tỏ vẻ hứng thú.

Cô bèn bấm bụng đáp: “Đương nhiên rồi!”

Niên Bách Ngạn nhướng mày.

Nhưng Tiểu Đậu Tử thì tin lắm, gật đầu như thật.

“Còn nữa, thiên đường cũng tồn tại. Con người phải làm điều tốt, có lòng thiện mới được lên thiên đường.” Tố Diệp tiếp tục dạy bảo.

“Nhưng em không muốn lên thiên đường đâu. Em vẫn muốn ở bên cạnh bố và mẹ.”

Tố Diệp lại cứng họng.

Cuối cùng, cô khoát tay: “Haiz, chúng ta đổi chủ đề khác đi!”

“Vì sao ạ?”

“Vì chị thấy chủ đề này nặng nề quá, không thích hợp với chúng ta.”

“Ồ!” Tiểu Đậu Tử suy nghĩ rồi lại ngồi rất ngay ngắn lên sofa: “Thế thì, chú Niên! Chú sẽ đưa cháu tới công viên Happy Valley chứ?”

Đầu Niên Bách Ngạn sắp nổ tung đến nơi: “Nếu có thời gian!”

“Nhưng cháu rất muốn chú đi cùng cháu!”

Niên Bách Ngạn suy xét: “Thôi được rồi!”

Tiểu Đậu Tử lập tức nhảy cẫng lên, đi tới trước mặt Niên Bách Ngạn, giơ tay ra: “Vậy chúng ta ngoắc tay, chú không được nuốt lời nhé!”

Niên Bách Ngạn mỉm cười, ngoắc tay cùng thằng bé coi như thỏa hiệp.

“Ngoắc tay thật chặt, một trăm năm không được thay đổi...”

Tố Diệp ngồi bên cạnh nhìn thấy cảnh ấy, chẳng hiểu sao tim bỗng đập thịch một tiếng, có một hình ảnh nào đó nổ tung trong đầu.

Một con ngõ dài hun hút, cậu bé đó và một cô bé ngây thơ đang ngoắc tay. Cô bé nói: Anh phải đợi em lớn nhé, lớn lên em phải làm bạn gái của anh...

“Diệp Diệp?”

Bên tai vang lên giọng nói quan tâm của Niên Bách Ngạn.

Lúc này Tố Diệp mới hoàn hồn, đối mặt với con người đen láy của Niên Bách Ngạn.

“Nghĩ gì vậy?”

“Không...” Tố Diệp cười vội.

Là giấc mơ, hay là ký ức?

Là hoang tưởng hay là chuyện thực sự đã từng xảy ra?

Lòng cô bỗng hoang mang, bất an. Sao bây giờ ngay cả mơ và thực cô cũng bắt đầu lẫn lộn?

“Chị ơi, em buồn ngủ rồi!” Tiểu Đậu Tử dụi mắt.

Tố Diệp thấy vậy, vội vàng đưa nó vào ngủ trong phòng dành cho khách cô đã thu dọn sẵn.

Một lát sau, Tố Diệp quay trở lại phòng khách, Niên Bách Ngạn không tiếp tục xem báo mà đang nhìn cô. Đôi mắt anh như tia X quang, khiến Tố Diệp nổi da gà.

“Sao thế?”

Niên Bách Ngạn kéo cô ngồi xuống, khẽ hỏi: “Ban nãy em nghĩ gì vậy?”

Đúng vào lúc này, anh đã liếc thấy một tia mơ hồ trong đôi mắt cô. Dường như ý thức của cô đã bay tới một nơi rất xa. Anh bỗng nhiên cảm thấy lo lắng, sợ cô nhớ lại một số chuyện và người.

Tố Diệp suy nghĩ rồi nở nụ cười nhẹ nhàng với Niên Bách Ngạn, nói không có gì. Thật ra cô không thể nói ra được cảm giác của mình. Một giấc mơ bỗng bành vô định đó, cô không bắt được, càng không thể nắm chặt.

Niên Bách Ngạn vẫn nhìn cô bằng ánh mắt ngập ngừng. Anh giơ tay lên. Từng ngón tay với những khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng vuốt ve lên trán cô. Anh cất giọng dịu dàng: “Có chuyện gì nhất định phải nói với anh, biết không?”

Ngón tay anh dịu dàng và ấm áp, khi đặt lên gương mặt cô để lại một mùi gỗ nhát nhòa. Đây là mùi hương thân thuộc của cô, cũng là mùi hương khiến cô cảm thấy an toàn. Cô nhân đà dựa vào lòng anh, áp mặt lên lồng ngực rắn chắc của anh, cười hì hì: “Ừm. Anh là chồng em. Em có chuyện gì đương nhiên phải bàn bạc với anh rồi.”

Câu nói này quả thực khiến người ta rất vui. Khóe môi Niên Bách

Ngạn hiện lên một nụ cười.

“Nhưng mà...” Tố Diệp đổi chủ đề, uể oải bám lấy cổ Niên Bách Ngạn, bờ môi gần như dính sát vào anh: “Anh chẳng hài hước chút nào cả!”

Niên Bách Ngạn thích cô dựa dẫm như vậy, nên cũng mặc cho cô dính vào người anh như sên: “Sao lại nói vậy?”

“Dạy trẻ con ai lại nghiêm túc như anh vừa nãy chứ? Anh sẽ bóp chết trí tưởng tượng của con nít đấy.” Nói rồi, Tố Diệp thở dài: “Có thể tưởng tượng ra tuổi thơ của Niên Bách Tiêu khô khan đến mức nào? Dưới cuộc sống hà khắc của anh chắc là lúc nào thằng bé cũng thấp thỏm lo sợ.”

Niên Bách Ngạn bật cười. Anh không đồng ý với suy nghĩ của cô: “Độ tuổi của Tiểu Đậu Tử là lúc trẻ con đầy hiếu kỳ với thế giới bên ngoài, đương nhiên phải nói sự thật cho nó biết, chứ không phải để nó tưởng tượng một cách vô đích. Cách giáo dục của em quá nuông chiều, sẽ khiến em bị lép vế trước con trẻ. Ít nhất thì một số câu hỏi của Tiểu Đậu Tử, em đâu có trả lời được.”

Tố Diệp rơi vào tình cảnh không biết nói gì. Cuối cùng cô lờm anh: “Tóm lại không thể giáo dục kiểu của anh được. Nếu không sau này thằng bé khôn lớn cũng lại nghiêm nghị giống anh, nhặt nhẹo chết đi được!”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn tỏ ra kinh ngạc: “Anh nhặt nhẹo?”

“Chứ còn sao nữa? Ai ai cũng biết dù đối với người hay việc anh đều rất nghiêm khắc. Anh Niên à! Anh cứ như vậy sẽ khiến người ta áp lực đấy.” Tố Diệp cố tình khích anh.

Niên Bách Ngạn dờ tay xuống hai bên nách cô, bắt đầu cù: “Anh nhặt nhẻo em còn yêu anh, hử?”

Tố Diệp sợ nhất là bị cù. Anh còn chưa động gì cô đã buồn cười, liên tục cầu xin: “Đừng, đừng, đừng...”

“Nói mấy lời dễ nghe coi!” Niên Bách Ngạn vẫn không buông tha cho cô.

“Anh... Anh là ông xã đẹp trai nhất, chu đáo nhất, lãng mạn nhất trên đời... được chưa? Buồn quá! Đừng đùa nữa!”

Thấy cô cười rất đáng yêu, Niên Bách Ngạn không dừng tay lại, vẫn tiếp tục đùa nghịch.

Hai người đang quần chặt lấy nhau thì Tiểu Đậu Tử mặc áo ngủ, kéo lê đôi dép đi ra ngoài, dụi dụi mắt rồi nói: “Chị ơi! Chị ngủ với em đi!”

Quyển 14 - Chương 620: Có em là đủ rồi

Tiểu Đậu Tử cắt ngang màn cười đùa của hai người họ.

Tố Diệp đang định đứng dậy thì Niên Bách Ngạn giữ cô lại rồi nhìn Tiểu Đậu Tử: “Anh Cao! Đã sáu tuổi rồi, phải tự ngủ chứ?”

Tiểu Đậu Tử bĩu môi: “Phòng lớn quá, cháu ngủ không quen.”

“Là không quen hay là sợ vậy?” Tố Diệp chọc thẳng bé.

Tiểu Đậu Tử mím môi không nói, khá bướng bỉnh.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, đi về phía nó: “Quay về ngủ đi! Cháu là đàn ông con trai, không thể vì sợ hãi hay bất kỳ nguyên nhân gì khác mà muốn người khác ở bên cạnh mình. Như thế là không đúng.”

Lời dạy dỗ của anh không mang theo một chút dỗ dành nào.

Tiểu Đậu Tử im lặng cúi đầu.

Tố Diệp không đành lòng, bèn bước lên, kéo tay Tiểu Đậu Tử, xoa dịu: “Đi nào! Chị ngủ với em. Khi nào em ngủ được rồi là phải ngủ một mình nhé.”

“Vâng vâng!” Tiểu Đậu Tử vui mừng.

Niên Bách Ngạn giơ tay giữ Tố Diệp lại, vẻ mặt khó xử.

Tố Diệp mỉm cười, an ủi anh: “Đợi em nhé!”

Đợi tới lúc Tiểu Đầu Tử trần trọc mãi mới ngủ được thì cũng đã khuya. Tố Diệp quay về phòng ngủ. Niên Bách Ngạn vẫn còn thức. Anh tựa vào đầu giường đọc báo. Thấy cô đi vào, anh khẽ hỏi: “Thằng bé ngủ rồi à?”

“Vâng!” Tố Diệp vươn vai một cái, trong lòng một trào dâng một niềm ấm áp lạ kỳ.

Chỉ một câu hỏi băng quơ của anh nhưng lại khiến Tố Diệp cảm thấy rất khác biệt. Đó là một cảm giác hoàn chỉnh giống như một gia đình. Dường như anh và cô đều là làm bố làm mẹ. Ở phòng bên kia chính là con của họ. Sau khi cô dỗ cho con ngủ, chồng cô sẽ ngồi ở đầu giường đọc báo, rồi cô và anh sẽ trò chuyện xem ngày hôm đó con họ đã làm những gì.

Đó chẳng phải là một cuộc sống cô luôn mơ ước sao?

Cô trèo lên giường, mệt mỏi nằm sbò lên ngực anh.

Niên Bách Ngạn không để tâm, tiếp tục đọc báo.

Cô mỉm môi, ngẩng đầu lên, chọc vào cằm anh: “Giận đấy à?”

Niên Bách Ngạn liếc cô một cái, nhưng không nói gì.

“Ôi trời! Nó là trẻ con mà, ai lại đi giận dỗi với trẻ con chứ?” Tố Diệp không nhịn được cười.

Niên Bách Ngạn đặt Ipad sang một bên, sau đó ôm lấy cô, khẽ nói: “Bỗng nhiên lại có một thằng tiểu quỷ bám riết lấy em, anh chưa quen lắm.”

“Thế sau này chúng ta không được đẻ con trai sao? Nếu em mà sinh con trai, có phải anh định ghen với cả con không đây?”

Đây vốn dĩ chỉ là một câu nói vô tâm, cô buông ra một cách ngẫu hứng, không suy nghĩ gì nhiều. Chỉ có điều, khi nhìn thấy nụ cười nơi khóe môi Niên Bách Ngạn khựng lại, cô mới bàng hoàng tỉnh ngộ.

Niên Bách Ngạn áp sát người xuống, nhẹ nhàng vờn đùa bên tai cô: “Bình thường em đã giống trẻ con rồi, lại thêm trẻ con nữa, anh chẳng hóa thành vua của trẻ con? Có em là đủ rồi!”

Anh đặt lên môi cô một nụ hôn sâu.

Vào khoảnh khắc môi chạm môi, Tố Diệp nghe thấy tiếng trái tim mình nứt vỡ, tan thành từng mảnh. Sự ấm áp trong phòng không thể làm tan chảy cảm giác giá băng nơi đáy tim, ngược lại khiến cô càng thêm cô quạnh.

Vừa rồi cô quên mất, quên mất vấn đề của bản thân mình.

Còn Niên Bách Ngạn đã nghiêm nhiên chấp nhận cả đời này sẽ không có con.

Điều này càng khiến cô thêm buồn.

Cô không muốn như vậy, tuyệt đối không thể như vậy...

Từ sau khi kết hôn, Diệp Uyên rất ít khi tụ tập bạn bè, nhất là sau khi xảy ra chuyện chết giả, cộng thêm chuyện Lâm Yêu Yêu đang mang

bầu, số lần gặp gỡ bè bạn của anh lại càng thêm hiếm hoi. Sau này còn hiếm tới mức gần như không tham gia hẳn khiến đám bạn của anh không ngớt lời oán trách.

Khi Diệp Uyên chưa lấy vợ, chỉ cần rảnh rỗi, chắc chắn sẽ làm khách quen của quán bar. Các buổi tiệc lớn nhỏ cũng không bao giờ vắng mặt anh. Thế nên có một sự thay đổi lớn lao sau ngày cưới như vậy khiến bạn bè trách móc cũng là chuyện bình thường.

Tối nay, đám bạn đã gọi đến nỗi di động của anh như sắp nổ tung. Lý do là anh gặp đại nạn không chết, kiểu gì cũng phải ăn mừng. Ban đầu Diệp Uyên không muốn đi, nhưng sau đó Lâm Yêu Yêu biết chuyện cũng khuyên anh nên đi. Dù kết hôn cũng không có nghĩa anh cắt đứt mọi mối quan hệ khi trước, cũng phải giao lưu với bạn bè chứ.

Trên đời này có một kiểu đàn ông ngày nào cũng om xòm đòi tự do, đòi không gian, lúc nào cũng muốn giấu vợ đi nhậu nhẹt với bạn bè. Cũng có một kiểu đàn ông, trước khi cưới rất ồn ào, sau khi cưới lại yên ắng. Diệp Uyên chính là điển hình cho kiểu ấy.

Lâm Yêu Yêu hiểu tính anh. Anh thích náo nhiệt, cũng thích tụ tập cùng bè bạn. Cô không thích để người khác bàn tán sau lưng rằng chồng mình bị vợ quản chặt, không muốn anh bị chụp mũ rằng có vợ quên bạn. Thế nên cô sẽ không can dự vào không gian xã giao của anh.

Như vậy ngược lại càng khiến Diệp Uyên ái ngại.

Anh hứa với cô nhất định sẽ không uống nhiều rượu, chắc chắn không về nhà quá muộn.

Nguyễn Tuyết Mạn ngồi bên cạnh tỏ ra bức bối: Đi gặp mấy đứa bạn

hư thân của con mà biết đường dừng sao? Trước đây có khi nào con không uống nhiều? Không được đi!

Diệp Uyên cười trừ.

Lâm Yêu Yêu không muốn bó buộc anh. Làm cơ trưởng vốn dĩ đã nhiều áp lực, rảnh rỗi cùng bạn bè tụ tập cũng là cách để thả lỏng tinh thần. Cô an ủi Nguyễn Tuyết Mạn, rồi dặn dò Diệp Uyên đừng uống nhiều quá, tạm tạm rồi về nhà thôi.

Diệp Uyên gật đầu lia lịa.

Đàn ông ở độ tuổi Diệp Uyên thì bạn bè cũng tầm tuổi ấy. mấy cuộc gặp mặt không thể đặt tại mấy quán bar ở Sanlitun. Đó đều là nơi của mấy thanh niên choai choai hoặc mấy tay công tử ăn chơi trác táng.

Họ gặp nhau ở một hội quán hàng đầu Bắc Kinh phía Tam Hoàn.

Bước vào, đập vào mắt chắc chắn là một sự xa hoa mà không khoa trương.

Mười mấy người đã đợi Diệp Uyên từ lâu. Anh đẩy cửa đi vào, tiếng người ồn ào. Thấy anh tới, băng rôn tung bay. Sau đó đập vào mắt anh là một bàn đầy rượu, vô số loại khác nhau.

Có người nhào tới, tươi cười nói: “Thằng này! Không chết mà còn giấu, chẳng nói với anh em một tiếng!”

Diệp Uyên chỉ cười không đáp.

“Nào, nào, nào! Nhanh tới đây! Đợi mình cậu thôi đấy!” Lại có người

bước tới khoác vai Diệp Uyên, hào sảng nói.

Diệp Uyên bị cả đám người ngồi vây quanh. Anh che chặt chai rượu: “Hôm nay tớ không uống rượu đâu!”

“Cậu Diệp! Cậu trêu tớ à? Tất cả bọn tớ vì cậu mới tụ tập. Dù cậu không uống nhiều cũng nể mặt vài chén chứ?”

Diệp Uyên phá lên cười: “Qua loa thì được. Các cậu đừng có mà chuốc say tớ!”

“Có vợ rồi đúng là có khác!” Có một người bạn ngồi xuống bên cạnh anh, chỉ vào nhẫn của anh: “Thế nào? Không cởi nhẫn ra à?”

“Cởi nhẫn ra làm gì?” Diệp Uyên không hiểu.

Cậu bạn kỳ lạ hỏi: “Cậu tới đây là để thoải mái, còn dùng nhẫn trói buộc mình?”

Diệp Uyên đẩy cậu ta ra, chỉ vào nhẫn: “Cái nhẫn này, có đánh chết tớ cũng không tháo ra lần nữa đâu.” Lần trước tháo ra một lần với mục đích làm lẫn lộn. Thế nên khi đánh lại một chiếc nhẫn giống y hệt, anh đã thề rằng cả đời này không bao giờ tháo nó xuống nữa.

“Cậu ta yêu vợ như mạng sống. Mấy cậu đừng trêu nữa. Nào, nào, nào! Đủ người rồi, uống thôi!” Có người bật cười.

Đám người huyền não rót rượu vui vẻ.

Có người kêu lên: “Còn chưa đủ người mà!”

Còn chưa đủ ư?

Diệp Uyên đang ngẫm nghĩ thì cánh cửa phòng bị đẩy ra.

Mắt mọi người sáng lên. Là một cô gái dịu dàng, xinh đẹp, ăn mặc vô cùng khéo, ánh mắt đong đưa động lòng người. Sau khi thấy mọi người, cô ta mỉm cười chào hỏi lần lượt từng người một.

Diệp Uyên sững người. Sao lại là cô ta?

Tịch Khê!

Những người ở đây đa phần đều quen biết cô ta, điều này khiến Diệp Uyên thấy kỳ lạ. Nhưng mà nghĩ lại cũng không gì quá lạ lắm. Tịch Khê là con nhà danh giá, mà đám bạn của anh cũng có rất nhiều ở trong ngành, muốn nghe ngóng về ai đều rõ.

Tịch Khê đi tới bên cạnh Diệp Uyên. Có người nhường chỗ cho cô ta. Cô ta bèn ngồi xuống, chủ động chào hỏi anh: “Hi! Lâu rồi không gặp! Anh không sao, mọi người đều rất vui.”

Diệp Uyên không ngờ cô ta lại tới đây. Anh sững sờ mấy giây, sau đó cười cười: “Khiến mọi người lo lắng rồi, thành thật xin lỗi!”

Tịch Khê vẫn nở nụ cười mỉm nhàn nhạt. Cô ta cầm chai rượu lại, nâng lên trước mặt anh: “Để thể hiện sự hối lỗi của anh, phải uống một ly chứ!”

“Đúng rồi, đúng rồi! Nào! Mọi người cạn ly!” Có người hô lên.

Diệp Uyên như con vẹt bị cột lên giá, không lên được, cũng không xuống được. Anh đành bấm bụng rót một ly rồi cạn với mọi người.

Dần dần, bầu không khí cũng trở nên náo nhiệt.

Mọi người càng chơi càng hăng, rượu càng uống càng nhiều...

Ngày hôm sau.

Lúc Diệp Uyên tỉnh dậy, thấy mình đang ở khách sạn.

Trên một chiếc giường đế vương rộng lớn, trắng muốt một màu. Ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên cao, qua lớp rèm mỏng manh, trải một màu vàng óng xuống nền đất, chi chít như vàng vụn.

Đầu anh đau như búa bổ, khó chịu hết như có ai cầm búa đục nó ra.

Vừa mở mắt ra, anh chưa kịp nhận ra mình đang ở đâu. Phải một hai phút sau anh mới định thần lại được. Anh cố gắng ngồi dậy nhưng bỗng cảm thấy cánh tay nặng trĩu.

Anh quay đầu.

Đối diện là gương mặt một người phụ nữ.

Đang gối đầu lên tay anh, say ngủ.

Cả người Diệp Uyên cứng đờ. Dưới lớp chăn mỏng, anh có thể cảm nhận được mình đang trần truồng. Áo sơ mi và quần Âu của anh rơi vãi dưới chân. Cả người phụ nữ đang ở trong lòng hình như cũng không mặc gì. Cánh tay bóng loáng vẫn còn đang vòng qua eo anh. Hơi hé chăn ra, cơ thể cô ta lọt vào mắt anh.

Đó là... Tịch Khê.

Đang ngủ rất say trong lòng anh.

Đầu óc anh bỗng chốc nổ tung!

Tối qua anh đã làm gì?

À không, tối qua anh đã làm gì Tịch Khê?

Diệp Uyên hoang mang, thậm chí bất an và căng thẳng. Anh cố gắng nhớ lại tình cảnh tối qua nhưng chỉ dừng lại ở giây phút Tịch Khê chúc rượu. Sau đó đúng là anh có uống mấy cốc, rồi sau đó thì sao?

Sao anh lại vào khách sạn? Tại sao Tịch Khê lại nằm bên cạnh?

Diệp Uyên càng nghĩ càng cảm thấy kinh hoàng. Anh từ từ rút tay ra. Anh ngồi dậy, ánh mắt lướt qua chiếc di động ở đầu giường. Anh cầm lên xem. Toàn bộ đều là các cuộc gọi nhớ của Lâm Yêu Yêu nhưng di động đã bị chuyển thành chế độ câm.

Chết tiệt!

Tịch Khê hay anh là người làm việc này?

Diệp Uyên cảm thấy đầu óc choáng váng. Anh vội vàng đi xuống giường, nhặt quần áo của mình lên, mặc vào.

Lúc anh đang cài cúc áo, giữa eo bỗng xuất hiện một đôi tay, bám riết lấy người anh như một con rắn, sau đó là chất giọng mềm mại, thẹn thùng: “Uyên! Anh dậy sớm vậy!”

Quyển 14 - Chương 621: Thằng ranh con!

Sau khi vào tiết đầu thu, sự thay đổi nhiệt độ của Bắc Kinh càng ngày càng rõ nét. Sau khi vào tiết Bạch lộ*, nếu nhìn kỹ những phiến lá lúc sáng sớm còn được phủ một lớp sương mỏng. Bầu không khí lúc tối muộn và buổi bình minh đã toát lên ý thu mát mẻ.

*Bạch lộ (tiếng Hán: 白露) là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 7 hay 8 tháng 9 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 165° (kinh độ Mặt Trời bằng 165°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Năng nhật.

Thường vào thời điểm này cũng có nghĩa là bước chân của Tết Trung thu đang mỗi ngày một gần.

Dương Nguyệt được vào Kỳ Thị dưới sự giới thiệu của Kỳ Đông Nham. Trải qua bài thi sáng tạo đơn giản, cô đã chính thức trở thành trợ lý thiết kế trang sức của Kỳ Thị. Nhà thiết kế dẫn dắt cô là một người Pháp, có ấn tượng rất tốt về Dương Nguyệt. Mà chính bản thân Dương Nguyệt sau khi vào công ty cũng biểu hiện rất tốt.

Ở công ty, Kỳ Đông Nham và Niên Bách Ngạn tuyệt đối là hai kiểu người. Niên Bách Ngạn trước nay vẫn luôn nghiêm khắc với mọi người, khiến cấp dưới vừa kính vừa nể. Nhưng Kỳ Đông Nham tới công ty thì lại không thể hiện thái độ phách lối. Vì Dương Nguyệt là

nhân viên mới, lại là người có quan hệ với Tố Diệp, nên anh rất quan tâm tới cô. Thời gian rảnh ngoài giờ làm việc anh sẽ tìm cô uống trà, trò chuyện, sợ cô không quen với nhịp độ làm việc của công ty. Dần dà, hai người có rất nhiều chuyện để nói.

Mà cùng lúc này, Dương Nguyệt cũng thường xuyên gọi điện tới cho Tố Diệp. Bệnh ngủ của cô ấy không còn rõ rệt nữa. Thậm chí khoảng gian này còn trở về với thời gian ngủ bình thường. Tố Diệp hỏi thăm mới biết chuyện Dương Nguyệt vào làm ở Kỳ Thị. Cô cảm thấy rất kỳ lạ, sau khi được Dương Nguyệt giải thích mới hiểu ra. Còn Dương Nguyệt nói, từ sau khi quen biết với Kỳ Đông Nham, bệnh tình của cô ấy đã thuyên giảm.

Tố Diệp xác nhận lại một lần nữa thân phận của Kỳ Đông Nham trong lòng cô ấy. Dương Nguyệt vẫn nói chắc nịch rằng anh ấy chính là Hải Sinh, chỉ có điều anh ấy không còn nhớ nữa. Dương Nguyệt nói, cô ấy không muốn làm cho Kỳ Đông Nham sợ. Tuy rằng trong lòng yêu mến anh ấy, nhưng những chuyện hoang đường này anh ấy sẽ không tin đâu. Thế nên cô ấy muốn cùng anh ấy thuận theo tự nhiên, không muốn ép buộc anh ấy nhất định phải chấp nhận mình.

Nghe xong những lời ấy, Tố Diệp có phần thương cho Dương Nguyệt. Cô có thể nghe ra chút đắng chát, sự nhẫn nhịn và chờ mong trong ngữ khí của cô ấy. Cảm giác chỉ có thể nhìn mà không thể có được tình yêu này, bản thân cô cũng đã từng có, thế nên mới cảm thấy vô cùng xót xa cho Dương Nguyệt.

Dương Nguyệt nói, thật ra chỉ cần được gặp anh ấy đã là một niềm vui rồi. Định mệnh đã có trời cao sắp đặt, đưa Hải Sinh tới trước mặt cô ấy. Đây chính là món quà lớn nhất. Cô ấy không cầu mong gì nhiều nữa.

Với tư cách là bác sỹ của Dương Nguyệt, Tố Diệp đương nhiên phải

quan tâm tới cô ấy nhiều hơn một chút. Cứ như vậy, thời gian hai người gọi điện trò chuyện cũng nhiều hơn. Dần dà, mối quan hệ của họ cũng từ bệnh nhân – bác sỹ trở thành hai người bạn.

Tổ Diệp rất thích sự thẳng thắn của Dương Nguyệt, vì có rất nhiều bệnh nhân bài xích việc làm bạn với bác sỹ tâm lý. Việc Dương Nguyệt mở rộng lòng mình khiến công việc của Tổ Diệp đã thuận lợi lại càng thêm thuận lợi.

Ít nhất thì cô đã giải quyết thành công điều luôn quấy nhiễu Dương Nguyệt. Không cần biết bây giờ đang ở trong tình huống gì, việc Dương Nguyệt có thể trở thành bạn bè với cô đã khiến Phương Bội Lợi phải cứng họng.

Diệp Uyên mãi vẫn không thể nhớ được chuyện xảy ra tối hôm đó.

Mỗi lần nhớ lại, tư duy của anh lại dừng ở ly rượu đầu tiên anh uống trong phòng VIP.

Thật ra tối đó anh mang theo tâm trạng tụ tập cùng bè bạn, sẽ không uống quá nhiều rượu, phải giữ tinh thần tỉnh táo để về nhà. Thậm chí anh cũng quyết định cho dù chỉ uống một chút rượu cũng sẽ lập tức gọi điện cho Niên Bách Ngạn.

Chuyện người tài xế lái thuê vẫn là một cơn ác mộng bám riết lấy anh, không biết đã bao nhiêu lần xuất hiện trong những giấc mơ đêm về. Anh hay mơ thấy người tài xế chết thay cho anh khắp người đầy máu, nhào về phía anh, bóp chặt lấy cổ anh, gào thét đòi anh đền mạng. Mỗi lúc như vậy, Diệp Uyên đều choàng tỉnh với một cơ thể đầm đìa mồ hôi lạnh.

Diệp Uyên thừa nhận, trong truyện này anh cảm thấy hổ thẹn với lòng, thế nên rất lâu vẫn không thể thoải mái. Mỗi lần tỉnh giấc sau

cơ ác mộng, anh đều nghĩ bất luận thế nào cũng phải giúp cho gia đình người tài xế kia được bồi thường. Mà thực tế là gia đình đó đã nhận được một khoản tiền bồi thường không nhỏ. Sau này Diệp Uyên vẫn cảm thấy áy náy, nên đã nhờ cậy quan hệ rồi lại tốn tiền, giúp con của người tài xế đó được đi du học, hưởng một nền giáo dục tốt nhất.

Nhưng dù như vậy, anh vẫn sống trường kỳ trong sự day dứt và hoảng sợ.

Thế nên tối đó khi nhìn thấy bình rượu, nâng ly lên là anh lại nhớ tới cảnh chú hai sai người giết mình. Di chứng này khiến anh cực kỳ khó chịu.

Còn bây giờ, người khiến anh khó chịu hơn không còn là chuyện của người lái xe thuê đó nữa, mà là Tịch Khê!

Tối đó xảy ra chuyện gì anh không rõ, nhưng lại biết rất rõ cảnh tượng sáng hôm sau tỉnh dậy.

Anh và Tịch Khê cùng nằm trên chiếc giường lớn ở khách sạn, không một mảnh vải che thân, trong tư thế ôm nhau vô cùng ám muội.

Trên thảm trải sàn rải rác quần áo của hai người, đầu giường vẫn còn ly rượu vang đã cạn sạch...

Sáng sớm hôm đó, Diệp Uyên không thể cưỡng cưỡng bỏ chạy. Sau khi cơ thể thối qua đi, anh cố gắng để bản thân mình bình tĩnh lại. Tịch Khê phía sau cũng đã tỉnh, quần lấy người anh như một cây dây leo. Sau một đêm, thái độ của cô ta đối với anh dường như cũng nghiêm nhiên trở nên thân thiết.

Diệp Uyên đẩy cô ta ra, vào phòng tắm tắm qua bằng nước lạnh, cố gắng tìm kiếm trong đầu những ký ức có thể về chuyện đã phát sinh quan hệ với Tịch Khê, tiếc rằng chỉ có một khoảng trắng xóa.

Khi anh ra khỏi phòng tắm, Tịch Khê cũng đã mặc xong quần áo. Nhưng lại mặc áo sơ mi của anh.

Sau khi thấy anh ra, cô ta nũng nịu cười hỏi: “Anh đói chưa? Em đã đặt bữa trưa ở khách sạn rồi!”

Diệp Uyên không trả lời, chỉ lãnh đạm ra lệnh cho cô ta cởi áo sơ mi ra.

Đầu tiên Tịch Khê sững người sau đó tươi cười rồi cởi áo sơ mi ngay trước mặt anh.

Bên trong không mặc gì cả. Biểu tượng của phái đẹp hiện ra trước mắt Diệp Uyên không lớp che đậy. Diệp Uyên nhú mày, xoay mặt đi, không nhìn cô ta. Sau khi đón lấy áo sơ mi, mặc vào xong xuôi, anh lại nhăn mặt.

Chiếc nhẫn cưới của anh vẫn nằm trên ngón áp út. Cảm giác này tồi tệ vô cùng.

Cái cảm giác nằm trên giường cùng một người đàn bà khác mà vẫn đeo nhẫn cưới!

Tịch Khê khoác áo của mình lên. Vào lúc Diệp Uyên sắp sửa rời khỏi phòng, cô ta bất thành lời nói một câu: “Tối qua... chúng ta đã làm rồi!”

Giọng nói của cô ta nhẹ như bay, nhưng lại tựa một chiếc búa nặng, giáng thẳng xuống gáy Diệp Uyên.

Bàn tay đang đặt lên tay nắm cửa của Diệp Uyên chột khựng lại.

Anh chờ người ra đó, một lúc sau mới quay đầu nhìn Tịch Khê chăm chăm, nói bằng giọng lạnh nhạt: “Vì vậy... cô muốn thế nào?”

Tịch Khê bước lên, nhẹ nhàng ôm lấy eo anh: “Em không muốn thế nào cả. Diệp Uyên! Em chưa từng nghĩ sẽ phá hoại gia đình anh. Chỉ có điều, em vẫn còn yêu anh.”

Giọng Diệp Uyên chỉ càng thêm lạnh: “Tốt nhất là cô quên chuyện tối qua đi. Vì tôi sẽ không chịu trách nhiệm với cô đâu.”

Dứt lời, anh bỏ đi.

Vào trong xe, anh bực bội gần chết. Anh không biết rốt cuộc đã phát sinh quan hệ với Tịch Khê hay chưa. Chỉ có điều, lời Tịch Khê nói khiến anh sốt ruột, bất an. Cô ta không muốn thế nào ư? Không muốn thế nào mà lại xảy ra cơ sự này? Anh bắt đầu cảm hận chính mình. Lần đầu tiên anh cảm thấy mình là một tên súc sinh, một tên súc sinh có lỗi với vợ con!

Trước khi về nhà, anh đã tới trung tâm thương mại, mua một bộ sơ mi mới để thay, còn sợ bộ sơ mi cũ để lại mùi nước hoa nên đã mua thêm rượu rắc lên. Anh đứng trước gương trong nhà vệ sinh ở trung tâm thương mại, kiểm tra thật kỹ lưỡng. Không có dấu vết bị phụ nữ cào cấu, cũng không có vết son môi, dấu hôn gì đó.

Về tới nhà, đương nhiên anh không thể tránh khỏi việc bị Nguyễn Tuyết Mạn mắng cho một trận té tát, trách anh đã làm bố rồi vẫn không biết bót phóng túng, để mặc vợ mang bầu ở nhà, còn mình thì ra ngoài vui vẻ cả một buổi tối.

Nguyễn Tuyết Mạn khi trước ở nhà họ Diệp thì ngạo mạn, phách lối. Nhưng bà ấy có một điểm tốt đó chính là, vì không có được tình yêu của chồng nên bà ấy càng thấu hiểu được nỗi khổ của một người phụ nữ khi dang dở chờ chồng về, vì thế mà đã nghiêm khắc với Diệp Uyên hơn rất nhiều.

Lâm Yêu Yêu chỉ mỉm cười, hỏi anh đã ăn cơm chưa. Diệp Uyên lắc đầu. Lâm Yêu Yêu bèn bung cơm trưa ra cho anh. Diệp Uyên đi theo cô vào bếp, bất giác ôm chặt lấy Yêu Yêu, thì thầm bên tai cô hết lần này tới lần khác: Anh yêu em...

Lâm Yêu Yêu quay lại nhìn anh, mím môi khẽ cười: Được rồi, được rồi! Em biết rồi! Cả đêm không về, miệng bỗng ngọt hẳn ra. Yên tâm đi, em không trách anh đâu.

Nghe vậy, Diệp Uyên lại chỉ càng muốn tìm một cái lý để chui xuống. Đã có mấy lần anh muốn nói thật với Yêu Yêu, muốn cầu xin cô tha thứ. Nhưng suy nghĩ mãi anh lại không dám. Anh biết, cho dù anh và Tịch Khê chưa xảy ra chuyện gì, chỉ ngủ cùng với nhau thì nói ra ai sẽ tin? Huống hồ, bây giờ bản thân anh cũng không thể chắc chắn mình có chạm vào Tịch Khê hay không.

Cứ như thế, anh dần vật mấy ngày liền.

Mà những ngày ấy, Tịch Khê vẫn chưa gọi điện thoại, không quấy rầy anh như những người phụ nữ khác. Vì sắp tới Trung thu, cộng thêm việc Lâm Yêu Yêu đang mang thai, Diệp Uyên xin cơ quan điều chỉnh chuyến bay để có thời gian ở bên cạnh Yêu Yêu. Anh lúc nào cũng lo lắng Lâm Yêu Yêu sẽ bất ngờ nhận được điện thoại của Tịch Khê. Nhưng mọi chuyện vẫn sóng yên biển lặng.

Như vậy lại càng khiến Diệp Uyên thấp thỏm.

Tịch Khê như một quả bom, chẳng biết ngày nào bỗng nhiên phát nổ.

Cứ như thế tới một ngày trước tết Trung thu.

Một ngày trước, Tố Diệp đã nhận được điện thoại của Niên Bách Tiêu nói 14 này sẽ quay về Bắc Kinh, sau đó ở lại chơi mấy hôm. Cô báo tin ấy cho Niên Bách Ngạn. Tuy anh không nói gì nhiều nhưng có thể nhận ra nét mặt tươi cười của anh.

Trung thu này, cả nhà họ định sẽ tới nhà cậu đón tết, bao gồm cả Tiểu Đậu Tử. Họ quyết định sau khi đưa thằng bé tới bệnh viện thăm chú sẽ dẫn thằng nó tới nhà cậu.

Tết trung thu liền với cuối tuần nên có ba ngày nghỉ.

Mà ba ngày này, giao thông thành phố Bắc Kinh lại thông thoáng một cách lạ thường. Mọi người ai ai cũng đi chơi, nghỉ tết, vì thế chất lượng không khí cũng trở nên tốt chưa từng thấy.

Trước tết một ngày, sau khi đưa Tiểu Đậu Tử tới thăm chú xong, họ đưa thằng bé về tứ hợp viện. Vừa hay bắt gặp bộ phim hoạt hình mà Tiểu Đậu Tử thích xem, Tố Diệp và Niên Bách Ngạn đã để thằng bé ở nhà còn hai người họ đi mua sắm đồ đạc đón tết.

Vì có trẻ con trong nhà, họ cũng không tiện rong chơi ở ngoài quá lâu. Sau khi mua bánh trung thu và rượu, Niên Bách Ngạn lại mua thêm cho Tiểu Đậu Tử một người máy siêu nhân chính hãng với số lượng có hạn rồi hai người vội vã về nhà.

Ai ngờ, xe vừa đi tới tứ hợp viện, họ đã nhìn thấy Niên Bách Tiêu, tay kéo hành lý, chống nạnh đứng ngoài cửa lớn, gào lên với màn hình đối diện.

Tố Diệp hỏi Niên Bách Ngạn với vẻ khó hiểu: “Sao thế này?”

Niên Bách Ngạn cũng ù ù cạc cạc. Chiếc xe lại gần. Sau khi hạ cửa xe xuống, họ bèn nghe thấy tiếng quát tháo bằng tiếng Trung, bên trong còn pha tạp một chút ngữ điệu Anh Mỹ của Niên Bách Tiêu: “Thằng ranh con kia! Mày còn không mở cửa là mày chết chắc đó!”

Quyển 14 - Chương 622: Mang thẳng con riêng của anh đi

Niên Bách Tiêu đang cãi lộn cùng Tiểu Đậu Tử.

Chuyện này quả thực khiến Tố Diệp kinh ngạc. Sau khi cô và Niên Bách Ngạn ngơ ngác nhìn nhau, cô mới hét lên một tiếng ra ngoài: “Bách Tiêu!”

Niên Bách Tiêu quay đầu lại. Lúc ấy Tố Diệp mới phát hiện ra thằng nhóc này đã tức đến nổi mặt mũi trắng bệch.

Lúc này, một giọng nói từ tốn vọng ra từ bên trong, non nớt và ngây thơ: “Tuy rằng trông anh giống chú Niên, nhưng làm sao em biết anh không phải người đi thẩm mỹ mặt? Lừa em rằng anh là em trai của chú Niên, lỡ là người xấu thì em phải làm sao? Em là người làm khách ở nhà chú Niên. Anh mà ăn trộm đồ đạc đi mất, em rất khó giải thích với chủ nhà.”

Tố Diệp quả thực phải cảm thán không thôi với Tiểu Đậu Tử. Đây đâu có giống lời nói của một đứa trẻ?

“Mày chết chắc rồi! Mày chết chắc thật đấy!”

“Đồ giặc Tây chết dẫm!”

“Mày...”

“Được rồi! Bách Tiêu! Lên xe đi!” Niên Bách Ngạn lãnh đạm ra lệnh, ngăn lại màn chửi đổng của hai người.

Niên Bách Tiêu chỉ tay vào trong: “Mày đợi đó!”

Tiểu Đậu Tử làm mặt quỷ với cậu.

Lên xe rồi, Niên Bách Tiêu vẫn còn thờ hồng hộc vì tức. Cậu gào lên với Niên Bách Ngạn và Tố Diệp: “Sao tứ hợp viện lại có thêm một thằng nhóc thế? Con riêng của hai người à?”

Niên Bách Ngạn cho xe xuống tầng hầm, không đáp lại cậu. Tố Diệp thì quay đầu lườm cậu một cái: “Ăn nói vớ vẩn! Là con trai của bạn chị. Với lại, nếu anh chị có con thật đi nữa, đó cũng không gọi là con riêng, hiểu không? Chị và anh trai em là vợ chồng hợp pháp, được pháp luật bảo vệ!”

Niên Bách Tiêu bực bội khoát tay.

Tố Diệp thấy thế, cười một cách nham hiểm: “Thấy chưa! Tiếng Trung không tốt, chửi người ta cũng chịu thiệt. Bách Tiêu! Nó mới là đứa trẻ sáu tuổi thôi!”

Niên Bách Tiêu nghe thấy thế, đã tức càng thêm tức.

Niên Bách Ngạn đỗ xe cẩn thận, tắt máy rồi nói: “Thế là đủ rồi đấy! Tức giận gì với con nít cơ chứ?”

Niên Bách Tiêu không vui, xuống xe còn lẩm bẩm: ““Khủy tay xoay ra bên ngoài”! Là con mình chắc chắn còn chiều tận giờ!”

“Ô! Em còn biết nói câu “khủy tay xoay ra bên ngoài” cơ à?” Tố Diệp cười.

Niên Bách Tiêu không thèm đoái hoài tới cô, đi thẳng vào trong thang

máy.

Niên Bách Ngạn chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

Thang máy vừa tới nơi, Niên Bách Tiêu đã xông ra ngoài. Tiểu Đậu Tử đang xem phim hoạt hình thấy vậy đứng dậy, ba chân bốn cẳng ù té chạy. Niên Bách Tiêu chân dài tay dài, làm sao Tiểu Đậu Tử chạy lại cậu? Chưa được mấy bước thằng bé đã bị cậu túm lấy. Ngay sau đó đôi tay rắn rỏi giơ cao. Tiểu Đậu Tử bị nhấc lên không, kêu la ầm ĩ.

“Em làm cái gì thế hả? Mau thả thằng bé xuống, em làm nó sợ đấy!” Niên Bách Ngạn đặt chìa khóa xe xuống, nhìn thấy thế lập tức giận dữ quát lên.

Niên Bách Tiêu sao có chuyện ngoan ngoãn nghe lời. Một tay nhấc thằng bé, một tay cậu vỗ vào mông nó: “Còn dám hung hăng với anh không?”

“Chú Niên...” Tiểu Đậu Tử rất thông minh. Nó biết lúc này nên cầu cứu ai, bèn nhìn về phía người có tiếng nói quyền uy nhất trong gia đình với đôi mắt long lanh nước, cất giọng thảm thiết.

Niên Bách Ngạn không chịu nổi nữa. Anh sai bước tới trước, đỡ lấy Tiểu Đậu Tử rồi đặt thằng bé xuống đất, sau đó nhíu mày: “Bách Tiêu! Em mấy tuổi rồi hả?”

Tiểu Đậu Tử trốn sau lưng Niên Bách Ngạn, một tay nắm tay anh, một tay níu vạt áo anh.

Như thế càng khiến Niên Bách Ngạn tủi lòng.

Niên Bách Tiêu lại nhận ra nụ cười gian xảo trong đôi mắt Tiểu Đậu

Tử. Cậu tức đến nổi sắp giật tung tóc lên: “Anh! Thằng này hư lắm! Anh không được tin nó!”

“Em trật tự đi! Vừa về đã gây chuyện, mau mang hành lý về phòng đi!” Niên Bách Ngạn không hề nể mặt Niên Bách Tiêu, quát lên.

Niên Bách Tiêu giận dữ nghiêng răng, trừng mắt lườm Tiểu Đậu Tử một cái rồi kéo hành lý đi vào phòng khách.

Tiểu Đậu Tử lắc lắc tay Niên Bách Ngạn, dè dặt nói: “Chú ơi! Anh ấy là ai vậy? Hung dữ quá!”

Niên Bách Ngạn ngồi xuống nhìn thằng bé, xoa đầu nó, so với lúc quát Niên Bách Tiêu, giờ giọng anh đã ôn hòa hơn: “Không sao đâu, đừng sợ! Anh ấy là em trai chú, không phải người xấu đâu.”

Tiểu Đậu Tử dẫu môi: “Nhưng anh ấy không thích cháu.”

“Anh ấy vừa từ Thượng Hải về, chắc là hơi mệt, không phải là không thích cháu đâu.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng dỗ dành.

Tiểu Đậu Tử cúi gằm.

“Nói cho chú nghe, vừa rồi tại sao cháu không mở cửa?” Niên Bách Ngạn hỏi.

“Cháu không biết anh ấy. Mẹ nói không được mở cửa cho người lạ!” Tiểu Đậu Tử nghiêm túc đáp.

Niên Bách Ngạn khẽ mỉm cười, véo má thằng bé một cái: “Thái độ chính xác!”

Tiểu Đậu Tử cười hì hì.

“Chú mua quà Trung thu cho cháu này, xem có thích không?” Niên Bách Ngạn đưa hộp quà cho Tiểu Đậu Tử.

Hai mắt Tiểu Đậu Tử sáng ngời: “Gì thế ạ?”

“Mở ra xem đi!”

Tiểu Đậu Tử sốt sắng bóc quà. Vừa nhìn thấy, nó đã thích chí reo vang: “A a a... Optimus prime! Kinh Thiên Trụ mà cháu thích nhất! Đẹp trai quá!”

Niên Bách Ngạn mỉm cười.

Tiểu Đậu Tử ôm lấy anh: “Cảm ơn chú ạ!” Rồi thơm một cái lên má anh.

“Đi chơi đi!” Niên Bách Ngạn cực kỳ giỏi dỗ trẻ con.

Tiểu Đậu Tử ôm người máy Kinh Thiên Trụ, nhảy chân sáo tới bên cạnh sofa, thoắt cái đã ngồi xuống bên cạnh Tố Diệp.

Tất cả những việc ấy Tố Diệp đều nhìn thấy cả. Cô vươn vai một cái, quay đầu nói với Niên Bách Ngạn: “Chồng à! Em mệt quá, anh xách đồ vào bếp đi nhé, em nghỉ đây!”

“Được!” Niên Bách Ngạn cất giọng yêu chiều rồi làm theo.

Khi Niên Bách Ngạn xách đồ đi khỏi, Tố Diệp lập tức ôm lấy cổ Tiểu Đậu Tử, bóp nghẹt khiến thằng bé không thở nổi.

“Nhóc con! Giả vờ đáng thương trước mặt chú Niên phải không?”

Niên Bách Ngạn không hiểu Tiểu Đậu Tử, nhưng cô thì hiểu. Thằng nhóc này rất tinh quái, giỏi nhất là trò giành lấy sự thương hại của người khác. Ở độ tuổi như nó, lại còn là con trai là đúng thời kỳ nghịch ngợm, lảm trò nhất, làm sao có thể ảm ức đến mức đó?

Tiểu Đậu Tử cũng biết không thể vờ vịt trước mặt Tố Diệp nữa, bèn cười hì hì: “Anh cao kều kia cũng không hề khách khí với em mà.”

Tố Diệp phì cười.

Nó coi cô là chị, gọi Bách Tiêu là anh, gọi Bách Ngạn là chú...

Để Bách Ngạn nghe được, chắc anh buồn chết mất.

“Em ấy à, bây giờ có thể vào phòng làm quen với anh đó. Anh ấy lợi hại lắm, là một tay đua đấy.” Tố Diệp kiến nghị.

Tiểu Đậu Tử nghe xong, lập tức giơ người máy trong tay lên: “Lái cái này ạ?”

Tố Diệp lắc đầu: “Anh ấy không lái xe tải đâu, mà là loại xe đua cực ngẫu.” Cô chỉ có thể giải thích như vậy, chứ không thể nói với nó cuộc đua công thức gì đó.

Tiểu Đậu Tử lại càng thêm hiếu kỳ: “Thế anh ấy có thích Transformers không ạ?”

“Chuyện này... Chị không rõ lắm! Hay là em đi vào hỏi anh ấy coi sao!” Tố Diệp đề nghị.

Tiểu Đậu Tử suy nghĩ một lát rồi ôm Kinh Thiên Trụ, trượt xuống sofa, chạy về phía phòng Niên Bách Tiêu.

Từ nhà bếp đi ra nhìn thấy cảnh ấy, Niên Bách Ngạn chẳng hiểu gì. Anh quay sang Tố Diệp. Tố Diệp nhướn mày, uể oải hỏi: “Em trai anh có thích Transformers không?”

Câu hỏi ấy đã làm Niên Bách Ngạn sửng ngờ. Rất lâu sau anh mới ngập ngừng đáp: “Chắc là... thích đấy!”

Tố Diệp nhìn anh, lắc đầu ngao ngán: “Bách Tiêu thật là tội nghiệp! Chẳng trách mà bây giờ tính tình bướng bỉnh như thế.”

Niên Bách Ngạn ngồi xuống, ôm cô vào lòng, không phản bác mà chỉ cười khẽ.

Tố Diệp ngẩng đầu lên, thử thăm dò: “Sau này anh không được nghiêm khắc với con của chúng ta như thế đâu đấy.”

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô, khóe môi ẩn hiện một nụ cười. Nhưng trong mắt anh chỉ có sự u tối. Anh không nói gì, cúi xuống, hôn lên môi cô.

Trong phòng khách, Niên Bách Tiêu đang thu dọn quần áo, treo từng bộ lên một cách gọn gàng.

Khi treo bộ cuối cùng, cậu liếc thấy Tiểu Đậu Tử đứng ngoài cửa, bèn hừ một tiếng, tỏ ra hờ hững.

Tiểu Đậu Tử ôm Kinh Thiên Trụ ngông nghênh đi vào, ngồi sụp xuống bên cạnh vali của cậu, tò mò nhìn cậu thu dọn. Niên Bách Tiêu lờm nó một cái, bức bối nói: “Tiểu quý! Rốt cuộc em là con nhà ai?”

“Nhà Cao Quân!” Tiểu Đậu Tử trả lời.

Niên Bách Tiêu không biết Cao Quân là ai, Tiểu Đậu Tử uể oải bỏ

sung: “Cao Quân là bố em.”

Xem ra cũng chẳng hỏi được tin tức gì giá trị, Niên Bách Tiêu ngẫm nghĩ: “Ai đồng ý cho em vào đây ở?”

“Chú Niên ạ! Chuyện này em phải kể từ từ.” Tiểu Đậu Tử ngồi hẳn xuống thảm, bèn nghịch người máy vừa bắt đầu kể lại lý do mình tạm thời ở tứ hợp viện: “Bố em tên là Cao Quân. Ông và mẹ em quen nhau ở trấn Thiên Đăng, sau đó họ...”

Niên Bách Tiêu nghe đến sắp nổ đầu, nhưng thấy thằng bé say sưa kể cũng không nỡ ngắt ngang. Sau khoảng hơn hai mươi phút Tiểu Đậu Tử tường thuật lại một cách dài dòng văn tự, cuối cùng Niên Bách Tiêu cũng cắt đứt được câu “bùa chú” của nó.

“Tức là chú em bị bệnh, em tới Bắc Kinh thăm người nhà, sau đó vào ở nhà của anh trai anh?”

“Đúng thế ạ!” Mắt Tiểu Đậu Tử sáng ngời: “Không phải anh là người nước ngoài ư? Em nói nhiều như vậy anh vẫn hiểu?”

Niên Bách Tiêu lờm nguýt.

“Hì, chị nói anh đưa xe, phải không ạ?”

“Liên quan tới nhóc sao?”

“Đương nhiên rồi! Em thích Transformers.”

“Anh không thích!”

“Nhưng Transformers từ xe biến thành, xe của anh có biến hình được không?”

“Tiểu quý! Đừng làm phiền anh!”

“Anh đừng gọi em là tiểu quý, em có tên mà.” Tiểu Đậu Tử chặn cậu lại, tay chống hông: “Em tên là Cao Húc Phong, anh phải lịch sự chứ!”

“Núi cao núi thấp cái gì cơ?!”

*Phong (峰) trong tên của Cao Húc Phong hay Diệp Hạc Phong không có nghĩa là gió mà là đỉnh núi.

“Cao Húc Phong là tên em, là tên!” Tiểu Đậu Tử đứng hẳn lên giường, như thế mới miễn cưỡng đo lại được chiều cao của Niên Bách Tiêu: “Anh tên là gì?”

Niên Bách Tiêu ngã luôn xuống giường nghỉ ngơi.

Tiểu Đậu Tử ghé sát mặt lại gần cậu: “Này! Lẽ nào anh không có tên tiếng Trung sao? Vậy em đặt cho anh nhé. Anh là Galvatron, Kinh Phá Thiên nhé!”

Niên Bách Tiêu trợn mắt: “Tại sao lại đặt cho anh tên kẻ xấu?”

“Vì em là Kinh Thiên Trụ mà.”

“Cao Húc Phong! Nhóc có biết mình rất phiền không?”

“Chị nói em rất đáng yêu!”

Chịu không nổi nữa!

Niên Bách Tiêu đứng bật dậy, xông ra khỏi cửa, gào lên: “Anh! Mang

ngay cái thằng con riêng của anh đi!”

Còn ngoài phòng khách, Tố Diệp mỉm cười giơ tay ra trước mặt Niên Bách Ngạn: “Ngày xưa chúng ta đã hứa hẹn rồi, em trai anh mà học được tiếng Trung anh phải trả em một khoản tiền. Thấy chưa, giờ ngay cả “con riêng” nó cũng hiểu rõ là có nghĩa gì rồi.”

Niên Bách Ngạn chẳng biết nên khóc hay cười...

Quyển 14 - Chương 623: Đừng vô liêm sỉ như thế

Với thể chất của mình, khi mang thai, Lâm Yêu Yêu sẽ hơi vất vả, vì dạ dày cô không tốt, lại cộng thêm lúc trước Diệp Uyên xảy ra chuyện, thế nên trong thời kỳ mang thai sẽ có phản ứng dữ dội hơn, giai đoạn nghén cũng dài hơn những thai phụ khác rất nhiều. Những tháng ngày vất vả cuối cùng cũng quá đi. Cô bắt đầu ăn uống khá hơn, cũng không nôn mửa nữa. Vừa hay gần tới tết Trung thu, thế nên cô rất hào hứng, kéo Diệp Uyên cùng tới trung tâm thương mại mua sắm.

Ngoài việc mua một số thứ để đón Trung thu, họ còn tới khu dành cho các bé sơ sinh.

Những người sắp được làm bố làm mẹ như Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu khi tới khu này thì vô cùng hạnh phúc và hân hoan. Lâm Yêu Yêu nhìn thấy thứ gì cũng thích. Từ giày em bé, quần áo em bé, chăn của em bé, rồi một loạt các đồ dùng cho mẹ và bé và còn rất nhiều thứ Lâm Yêu Yêu không thể gọi tên.

Đối mặt với vô vàn các sản phẩm rực rỡ đủ loại, Diệp Uyên rõ ràng còn phấn khích hơn cả Lâm Yêu Yêu. Trông thấy thứ gì anh cũng muốn mua. Nếu không có Lâm Yêu Yêu ngăn lại, có khi anh định chuyển cả trung tâm thương mại về nhà.

Xe nôi và giường em bé là hai thứ lớn nhất, Tố Diệp đã giúp Lâm Yêu Yêu đặt sẵn bên nước ngoài từ lâu. Giường em bé được làm bằng loại gỗ tự nhiên nhất, không ô nhiễm, không pha tạp. Còn khi đặt hàng xe nôi, Tố Diệp đã do dự đã lưỡng lự giữa hai thương hiệu:

The Roddler và Stokke Xplory. Cuối cùng Niên Bách Ngạn phải nhắc nhở cô ấy rằng, xe nôi không phải càng đắt càng tốt. Phải thoải mái, an toàn, thiết kế văn hóa mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Thế nên so đi tính lại, cuối cùng Tổ Diệp đã chọn xe của Stokke Xplory. Sau khi được biết Lâm Yêu Yêu mang thai bé gái, cô ấy đã đặc biệt lựa chọn kiểu xe màu hồng, trông vừa sống động lại xinh xắn.

Đặt không ít sản phẩm, Diệp Uyên viết thẳng địa chỉ cho nhân viên để chuyển qua đường bưu điện. Sau đó anh kéo Lâm Yêu Yêu đi thử các loại quần áo dành cho bà bầu. Lâm Yêu Yêu ngắm mình trong gương, ai oán nói rằng lại béo lên rồi, mặc gì cũng không đẹp.

Diệp Uyên tươi cười an ủi rằng mang thai béo lên là chuyện bình thường.

Tâm trạng của phụ nữ có thai luôn biến đổi rất lớn, nắng mưa thất thường là chuyện thường thấy. Có lúc Diệp Uyên thấy Lâm Yêu Yêu phiền muộn, bức dọc, thế nên phải nghĩ đủ mọi cách để dỗ cho cô vui.

Ví dụ như lúc này đây. Lâm Yêu Yêu kiên quyết không chịu mua đồ bầu, bộ nào cũng thấy không vừa mắt. Diệp Uyên cứ thế gói lại bộ nào mình ưng ý. Vì anh biết rõ, một giây trước cô nói không thích, khi về tới nhà nhất định nhìn thấy bộ nào cũng lại khen đẹp.

Có Lâm Yêu Yêu, Diệp Uyên mới cảm thán người phụ nữ sinh con thật không dễ dàng, nhờ đó mà cũng hiểu được mẹ. Tuy rằng bà không được lòng người, bình thường cũng hay căn nhắc anh nhưng dẫu gì bà cũng đã mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày, hơn nữa điều kiện ở thời kỳ đó chắc chắn không tốt như bây giờ. Nghĩ vậy, Diệp Uyên cũng càng muốn đối xử với mẹ tốt hơn.

Đi cả một buổi sáng, Lâm Yêu Yêu cũng đã thấm mệt. Diệp Uyên bèn dắt cô đi tìm chỗ nghỉ.

Ai ngờ vừa rẽ đã gặp ngay Tịch Khê đang đi mua sắm.

Cô ta chỉ đi một mình, ăn mặc vô cùng cao quý, tao nhã, trong tay còn xách một túi đầy những đồ cao cấp, xem ra đã mua được không ít.

Khi ba người đối mặt nhau đều có phần sững sờ.

Lâm Yêu Yêu biết Tịch Khê. Nhìn thấy cô ta, cô cũng nhớ lại những lời cô ta nói với mình khi trước, trong lòng ít nhiều cảm thấy không thoải mái.

Sắc mặt Diệp Uyên có vẻ gượng gạo. Anh nhớ tới cảnh tượng buổi sáng hôm ấy, nhất thời có ý kéo Lâm Yêu Yêu đi, định tránh mặt.

Còn Tịch Khê thì nhanh chóng bình thường trở lại. Cô ta tươi cười đi tới gần Lâm Yêu Yêu, nhưng lại bất ngờ bị Diệp Uyên chặn đường. Diệp Uyên cau mày: “Cô định làm gì?”

Lâm Yêu Yêu được Diệp Uyên chắn ở sau lưng. Cảm giác khó chịu ban đầu khi gặp Tịch Khê chẳng mấy chốc đã bị hành động này của Diệp Uyên xua tan, thay vào đó là sự nghi hoặc.

Hình như anh hơi nhạy cảm.

Tịch Khê thấy vậy, cười khẽ: “Em sẽ không làm hại tới vợ anh, anh căng thẳng gì chứ?”

Lâm Yêu Yêu đứng sau khẽ kéo tay Diệp Uyên.

Lúc này Diệp Uyên mới chợt nhận ra mình phản ứng có hơi thái quá, hay từ từ tránh đường. Tịch Khê nhìn Diệp Uyên một cái, ánh mắt chan chứa tình cảm. Rồi cô ta lại đi tới trước mặt Lâm Yêu Yêu, tươi cười rạng rỡ: “Bụng cô lộ rõ rồi đấy, tốt thật! Là con trai hay con gái vậy?”

Lâm Yêu Yêu cũng cười khế: “Con gái.”

“Con gái tốt. Diệp Uyên thích con gái nhất.” Tịch Khê nhếch môi, nhướn mày nhìn Diệp Uyên: “Đúng không?”

Diệp Uyên không nói gì, nhưng sắc mặt thì khó đăm đăm.

“Hôm nay gặp nhau vội vàng quá, tôi phải tặng cho bé một bao lì xì mới phải.” Tịch Khê nói.

Lâm Yêu Yêu khế đáp: “Cô Tịch khách sáo rồi. Cháu còn chưa chào đời, chưa tới lúc nhận lì xì.”

“Cô Lâm đúng là người may mắn. Mang thai con gái, lại có chồng cùng đi mua sắm. Đâu như tôi, một thân một mình, đi chơi cũng chỉ thui thủi một mình thôi.”

Diệp Uyên đứng bên cạnh sốt ruột nói: “Yêu Yêu! Em mệt mà, về đi!”

Lâm Yêu Yêu đang định lên tiếng thì Tịch Khê chợt nhẹ nhàng nắm lấy tay Lâm Yêu Yêu, nhìn Diệp Uyên như cười như không: “Sao thế? Sợ em ăn thịt vợ anh sao? Diệp Uyên! Đúng là trước đây em muốn được ở bên cạnh anh, nhưng bây giờ anh cũng có vợ rồi, em còn làm gì được? Vớ lại, Yêu Yêu cũng đâu phải người hẹp hòi đến thế.” Nói tới đây, cô ta mới quay sang Lâm Yêu Yêu, cười nói: “Yêu Yêu! Lẽ nào đến giờ cô nhìn thấy tôi vẫn thấy khó chịu?”

Người ta đã nói đến mức này, Lâm Yêu Yêu cũng không còn gì để nói. Thấy Tịch Khê cứ nắm tay mình mãi, lại chẳng còn hình tượng kiêu ngạo cùng nụ cười tao nhã khi gặp riêng cô nói chuyện khi trước, cô ít nhiều thấy không quen.

Cô ngược mắt lên nhìn Diệp Uyên, cứ cảm thấy đằng sau gương mặt khó chịu của anh ẩn giấu điều gì đó, nhưng nhất thời không thể nói rõ. Tuy nhiên cô cũng tuyệt đối không định trò chuyện gì với Tịch Khê, cô bèn đáp qua loa: “Giỏi giang như cô, chỉ cần lên tiếng nhất định sẽ có không ít người đàn ông ưu tú nhào tới.”

“Vậy cũng phải ưng mới được! Người khác có giỏi cỡ nào tôi cũng không thích. Bạn trai tôi đâu có được như chồng cô. Anh ấy kỳ cục lắm, nào có giống Diệp Uyên, có thể cùng cô đi mua sắm.” Tịch Khê cười nói.

“Cô Tịch có bạn trai rồi ư?” Nghe xong mấy lời ấy, Lâm Yêu Yêu cũng yên tâm hơn.

Tịch Khê cong môi: “Coi là thế! Nhưng muốn ra hoa kết quả còn cần một thời gian nữa. Cô Lâm cũng biết đấy, đàn ông mà xuất sắc sẽ có rất nhiều đàn bà nhưng nhớ.”

Lâm Yêu Yêu cứ cảm thấy câu nói này của cô ta hơi kỳ lạ.

Diệp Uyên khoác tay lên vai Lâm Yêu Yêu, khẽ nói: “Chúng ta đi thôi!”

Anh không muốn để Yêu Yêu tiếp tục nói chuyện với Tịch Khê nữa.

Ai ngờ Tịch Khê hỏi thẳng: “Diệp Uyên! Có thể nói chuyện mấy câu không?”

Diệp Uyên đột ngột dừng bước, ánh mắt cảnh giác.

“Cô Lâm! Có tiện để tôi nói với chồng cô mấy câu không? Tôi muốn nhờ anh ấy chút chuyện.” Tịch Khê quay đầu, nhìn thẳng về phía Lâm Yêu Yêu.

Lâm Yêu Yêu không thoải mái: “Có chuyện gì cô cứ nói luôn đi!” Cô không muốn tránh mặt.

Tịch Khê ngược mắt nhìn Diệp Uyên, nụ cười ẩn hiện mơ hồ.

Lòng Diệp Uyên giá lạnh. Anh hắng giọng, hạ thấp giọng nói với Lâm Yêu Yêu: “Em tới quán cafe phía trước đợi anh, anh sẽ lập tức tới tìm em.”

Lâm Yêu Yêu lại càng không hiểu.

“Nghe lời anh!” Diệp Uyên cúi xuống, hôn lên trán cô một cái.

Lúc ấy Lâm Yêu Yêu mới gật đầu, rời đi.

Sau khi chắc chắn Lâm Yêu Yêu không nghe thấy nữa, Diệp Uyên mới kéo Tịch Khê đi chỗ khác, sắc mặt không vui: “Cô theo dõi tôi?”

Tịch Khê nhìn anh, thấy gương mặt anh căng thẳng, cô ta trêu chọc: “Anh lo lắng gì chứ?”

“Tôi hỏi cô, có phải cô theo dõi tôi không?” Diệp Uyên dần mạnh từng chữ.

Tịch Khê vỗ nhẹ vào chỗ túi xách: “Em đừng hoảng tới đây mua đồ. Sao? Trung tâm thương mại này chỉ cho phép bà Diệp tới, không cho

phép Tịch Khê này vào ư? Gặp nhau, chúng tỏ em và anh có duyên.”

“Tôi cảnh cáo cô, đừng có tới làm phiền vợ tôi!” Diệp Uyên nghiêng răng.

“Em đâu có làm phiền cô ta. Anh thấy đấy, vừa rồi em và cô ta nói chuyện cũng vui vẻ lắm mà.”

Diệp Uyên cuộn chặt tay lại, khế nheo mắt: “Rốt cuộc cô định làm gì?”

“Có định làm gì đâu!” Tịch Khê bật cười: “Diệp Uyên! Tại anh quá căng thẳng thì có. Lúc chưa cưới vợ, số người anh chơi bời cũng đâu có ít. Anh là công tử lãng nhăng có tiếng. Giờ lại lo lắng đến mức này? Chẳng còn chút phong độ trước kia gì cả!”

“Tịch Khê! Tôi không cần biết tối đó cô và tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay chưa, tốt nhất cô chớ có tới quấy rầy gia đình tôi.” Hai mắt Diệp Uyên lạnh buốt.

Tịch Khê cười khẩy: “Anh coi em là mấy người đàn bà khi trước anh chơi chán rồi bỏ phải không? Bọn họ sợ cậu chủ Diệp, nhưng Tịch Khê này thì không đâu. Anh đoán xem, nếu cô vợ của anh biết được chuyện tối đó sẽ thế nào?”

“Cô ấy mà có chuyện gì, tôi sẽ giết chết cô!” Răng Diệp Uyên va vào nhau ken két.

“Vớ thân phận cậu chủ Diệp trước đây của anh thì em tin. Bây giờ ư? Chẳng qua chỉ là một gã phi công, muốn giết em ư? Có thể sao?”

“Cô cứ thử xem!” Gương mặt Diệp Uyên thoáng hiện một sự tàn nhẫn.

Tịch Khê thu lại nụ cười, có lẽ vì thấy Diệp Uyên có vẻ không đùa giỡn. Cô ta nghiêng rằng, phần nộ nói: “Em chỉ muốn biết Lâm Yêu Yêu có cái gì tốt đẹp!”

“Cô ấy tốt hơn bất kỳ ai!”

“Thế ư?” Ánh mắt Tịch Khê đầy giễu cợt: “Nếu cô ta tốt đẹp đến thế, tại sao anh vẫn ngoại tình được?”

Con người Diệp Uyên chột co lại, ngữ khí rét buốt: “Tịch Khê! Cô đừng có vô liêm sỉ. Tối đó cô đã cho gì vào rượu đừng tưởng sau này tôi không điều tra ra! Bao nhiêu năm nay số rượu vang tôi uống còn nhiều hơn số muối cô ăn. Ly rượu ở đầu giường hôm đó có mùi gì bên trong, cô đừng tưởng tôi không ngửi ra. Cô muốn đem chuyện này ra uy hiếp tôi thì cô nhầm rồi đấy. Đừng nói là tôi đã bị đánh thuốc, cho dù say bí tỉ, tôi cũng không thể làm gì cô được!”

Quyển 14 - Chương 624: Trung thu đoàn viên

Nói những lời này, Diệp Uyên gần như hạ giọng thành tiếng gầm gừ, có thể nhận ra anh đã đè nén quá lâu. Nghe xong, Tịch Khê không hề cảm thấy kinh ngạc. Diệp Uyên là ai cơ chứ? Anh là người đàn ông đã thường thức muôn loại hoa, kiểu bị đàn bà mưu tính như thế này đối với anh không phải là chuyện nhỏ. Với trí thông minh của anh, mơ mơ hồ hồ bị chuốc say, còn bị kéo tới khách sạn, muốn điều tra ra ngọn nguồn mọi chuyện không hề khó. Cô ta vốn dĩ cũng không cảm thấy có thể giấu được anh quá lâu.

Cô ta cười khế: “Cứ cho là đã bị anh điều tra ra thì đã sao? Sự thật chính là, anh, Diệp Uyên và tôi đã cùng tỉnh dậy trên giường khách sạn, trên người không một mảnh vải, cả đêm anh không về nhà, ôm một người phụ nữ khác trong khách sạn. Đó mới là chuyện chắc như đinh đóng cột. Trước nay anh rất khôn ngoan, cũng biết rõ chuyện này dù anh có điều tra rõ ràng cũng không thể hóa giải hiểu lầm với mọi người. Thế nên chẳng phải anh vẫn không dám kể sự thật cho vợ mình nghe sao? Anh từng có bao nhiêu bạn gái như thế, hiểu quá rõ phụ nữ luôn đánh mất lý trí đối với mấy chuyện này.”

Diệp Uyên phẫn nộ trừng mắt nhìn cô ta, mím chặt môi.

Kỳ thật những lời Tịch Khê đã nói trúng tâm tư của anh. Anh quá hiểu bản thân mình, không thể uống rượu tới bất tỉnh nhân sự. Mà cho dù có say mềm đi nữa cũng không thể quên sạch sành sanh. Vậy thì chỉ còn khả năng là Tịch Khê đã giở trò trong rượu. Về sau anh có hỏi đám bạn của mình. Mấy người bạn nói Tịch Khê chủ động tham gia. Nghe nói anh chưa chết, cô ta muốn đặc biệt tới chúc

mừng. Tịch Khê là cô chủ lớn, chắc chẳng yêu thương gì anh. Cô ta chỉ không phục khi phải thua Lâm Yêu Yêu, muốn trả thù xả tức là điều không khó lý giải.

Nhưng chuyện này anh phải giải thích rõ ràng với Lâm Yêu Yêu thế nào đây?

Nói rằng: Anh bị bỏ thuốc, anh bất tỉnh nhân sự?

Vậy thì Yêu Yêu chắc chắn sẽ hỏi: Anh đã chạm vào Tịch Khê chưa?

Đã chạm vào chưa? Ngay cả Diệp Uyên cũng không thể nói rõ ràng. Anh không chạm vào Tịch Khê, nhưng ai dám bảo đảm cô ta chưa chạm vào anh? Và lại, từ ly rượu vang còn lại ở đầu giường, có thể suy đoán ra, thật ra khi tới bệnh viện, anh vẫn còn động đậy được. Vậy một người có khả năng hành động như anh, phải chăng đã thật sự động vào Tịch Khê?

Anh có thể lý trí, nói với Yêu Yêu rằng mình chưa chạm vào cô ta, chỉ ôm cô ta ngủ tới sáng. Câu này anh tin, nhưng nói với phụ nữ, quả thực là hoang đường.

Tịch Khê nhìn anh chăm chăm: “Diệp Uyên! Anh tưởng mình nằm im không nhúc nhích thật sao?”

Diệp Uyên nhìn cô ta đầy cảnh giác.

“Anh nói không sai. Nếu anh say bí tỉ thì thật sự không thể làm gì cả. Nhưng anh chỉ uống một ít thuốc kích thích mà đám thanh niên thích dùng trong quán bar mà thôi, không có nghĩa là anh không thể làm gì cả.” Nói rồi Tịch Khê lấy di động ra, bật lên, đưa cho anh: “Anh tự xem đi!”

Diệp Uyên nhú mào, cầm qua xem. Đó là một đoạn clip.

Anh bàng hoàng. Đầu ngón tay gầy run rẩy bật lên.

Tiếng của đoạn băng rất nhỏ, rất nhỏ nhưng vẫn đầy ngập đôi tai Diệp Uyên.

Bên trong là một đôi nam nữ đang quấn quýt.

Người phụ nữ bám lấy người đàn ông như một cây dây leo. Còn người đàn ông thì vô cùng mạnh mẽ, đè người phụ nữ dưới người mình. Đủ mọi tư thế, tầng tầng lớp lớp hoan tình.

Người phụ nữ đó là Tịch Khê.

Còn người đàn ông, cái mặt ngập tràn dục tình đó lại là anh!

Tay Diệp Uyên run lên, chiếc di động rơi bộp xuống đất.

Thấy vậy, Tịch Khê chậm rãi khom lưng nhặt nó lên, cười nhạt: “Giờ thì anh tin rồi chứ? Nếu anh có thể làm giả thì clip không thể làm giả được. Diệp Uyên! Tối đó đúng là chúng ta đã làm rồi.”

Bước chân Diệp Uyên hơi loạng choạng, cả cơ thể cao lớn cũng lao đảo.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không chuyển đoạn băng này cho vợ anh đâu.” Tịch Khê bước tới gần, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh hỏi tôi muốn gì ư? Đơn giản thôi. Tôi muốn anh ly hôn, muốn anh rời xa Lâm Yêu Yêu. Đương nhiên, đoạn băng này tôi chỉ cần uy hiếp anh là đủ rồi. Vợ anh giờ đang có bầu, tôi cũng không muốn cô ta kích động quá mức.”

Khóe miệng Diệp Uyên giật giật. Anh nhấn mạnh từng chữ: “Tôi sẽ không ly hôn!”

“Anh sẽ ly hôn!” Tịch Khê sát lại gần anh, giờ tay chạm nhẹ vào cổ áo anh: “Anh không muốn để vợ mình tận mắt nhìn thấy đoạn băng này chứ?”

Diệp Uyên túm mạnh, đoạt lại chiếc di động.

“Anh cứ xóa đi. Một trải nghiệm khó quên như vậy, sao tôi lại giữ một bản chứ?” Tịch Khê không hề vội vã.

Diệp Uyên tức giận ném mạnh di động của cô ta xuống, điện thoại vỡ tan.

Tịch Khê vẫn mỉm cười từ tốn.

“Tịch Khê! Tôi cảnh cáo cô, cô đừng có ép tôi, nếu không chuyện gì tôi cũng dám làm đấy.”

Tịch Khê không tức giận mà bật cười, đi tới trước, nhìn anh: “Tôi nào có ép anh? Ai bảo anh khi xưa thà chọn một con đàn bà tầm thường như Lâm Yêu Yêu cũng không chọn tôi? Lẽ nào anh không biết lúc đó tôi đã bị bao nhiêu người giễu cợt sao? Diệp Uyên! Nếu hai chúng ta chưa từng quen biết, hoặc không quen biết bằng cách xem mặt, tôi cũng có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng trong giới, tất cả mọi người đều biết Diệp Uyên anh xem thường tôi. Anh bảo tôi biết giấu mặt đi đâu? Trước mặt bọn họ tôi có thể làm ra vẻ thanh cao, đứng đắn, nhưng sau lưng bọn họ cười tôi cái gì, tôi biết hết. Tịch Khê này chưa bao giờ mất mặt như vậy. Nhưng mà...” Cô ta đổi giọng, ngữ khí ồm ồm: “Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao Lâm Yêu Yêu chấp nhận bỏ người yêu cũ để bám lấy anh rồi. Ngoại trừ đẹp trai,

nhieu tiền ra, ở trên giường, anh đúng là khiến phụ nữ khó quên.”

Diệp Uyên siết chặt tay.

“Không sao! Anh cứ từ từ suy nghĩ. Tôi biết bắt anh bỏ vợ cũng cần có thời gian. Tôi đợi!” Tịch Khê cười nhẹ nhàng. Sau khi nhặt chiếc điện thoại vỡ lên, cô ta quay người bỏ đi.

Diệp Uyên vung một cú đấm thật mạnh lên lan can...

Ngày Trung thu hôm ấy, bố mẹ của Tiểu Đậu Tử từ trấn Thiên Đăng vội tới Bắc Kinh. Sau khi đưa Tiểu Đậu Tử tới bệnh viện, họ định quay về ngay. Một là vì người chú trước giờ vẫn cần tĩnh dưỡng, không được ồn ào. Hai là cũng không tiện ở lại quá lâu trong bệnh viện, lại càng không thể đón tết trong bệnh viện. Tổ Diệp biết chuyện bèn cản họ lại, đề nghị họ ở lại cùng đón Trung thu.

Ban đầu nói thế nào bố mẹ Tiểu Đậu Tử cũng không đồng ý, cảm thấy như vậy quá phiền phức cho cô, không tốt. Về sau, cả Niên Bách Ngạn cũng đưa ra đề nghị tương tự. Mà ngay cả Phương Tiểu Bình sau khi biết chuyện cũng cất công gọi điện thoại mời họ bằng mọi giá phải ở lại, càng đông càng vui. Cộng thêm việc Tiểu Đậu Tử mấy ngày này cũng rất thân thiết với Niên Bách Ngạn, ăm ỉ đòi ở với chú. Thế là bố mẹ Tiểu Đậu Tử cũng không tiện từ chối nữa.

Họ vẫn đón tết ở nhà cậu.

Ngay từ sáng sớm, Tổ Đông đã bắt đầu chuẩn bị đồ ăn thức uống. Còn Phương Tiểu Bình thì dậy sớm dọn dẹp nhà cửa, ra chợ mua hải sản tươi sống cùng không ít hoa tươi, làm náo loạn tất cả các bình có thể cắm hoa trong nhà họ. Phòng khách, phòng ngủ, thậm

chí cả nhà vệ sinh cũng cắm hoa tươi. Phóng tầm mắt đâu đâu cũng thấy muôn hoa khoe sắc, đẹp vô cùng.

Buổi sáng, Niên Bách Ngạn đưa cả nhà Tiểu Đậu Tử tới bệnh viện, dành không gian cho các đệ tử trong võ quán của cậu Tổ Đông. Truyền thống đã ăn sâu vào máu cậu Tổ Đông. Những đệ tử cậu dạy dỗ ai ai cũng rất tuân theo các phong tục cũ. Mỗi khi tới tết, nhất định đều tới thăm sư phụ, sư mẫu.

Thế nên, cả sáng ông dành thời gian để tiếp đón họ.

Hơn ba giờ chiều, Tổ Khải mới từ đơn vị trở về, giúp Phương Tiểu Bình nấu nướng, nhặt rau cỏ. Chưa được mấy chốc, chuông cửa đã vang lên. Tổ Khải đứng dậy, ra mở cửa. Cửa vừa mở, một đoàn người đã ủa vào.

Đi đầu là Tổ Diệp, ôm trong lòng một bó hoa rum to tướng, càng làm tôn lên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

Niên Bách Ngạn tay trái xách đồ, tay phải dắt Tiểu Đậu Tử, thoát nhìn hệt như bố dắt con. Sau đó là Niên Bách Tiêu len vào, cao giọng chào Tổ Đông và Phương Tiểu Bình: “Con chào cậu mợ!”

Tổ Đông và Phương Tiểu Bình vội chạy ra đón, đỡ lấy những thứ mọi người mang tới. Sau khi thấy bố mẹ Tiểu Đậu Tử, hai ông bà lại nhiệt tình mời vào nhà.

“Cháu chào ông, cháu chào bà!” Tiểu Đậu Tử vô cùng lễ phép.

Phương Tiểu Bình nhìn thấy trẻ con là vui không kể xiết, cứ nắm tay thằng bé mãi không buông, mang cơ man nào là đồ ăn ngon cho nó.

Người người đã tới đông đủ, mỗi người một câu, râm ran cả ngôi

nhà.

Niên Bách Ngạn xắn tay áo giúp Phương Tiểu Bình nấu nướng. Tố Đông tiếp đón khách khứa. Tố Khải và Niên Bách Tiêu ban đầu ngồi bàn về ô tô, sau đó thì cùng Tiểu Đậu Tử nghịch ngợm. Đương nhiên, Tiểu Đậu Tử vẫn không ngừng huyền thuyên trước mặt Niên Bách Tiêu. Tuy ngoài miệng cậu chê phiền nhưng có thể nhận ra cậu cũng rất quý Tiểu Đậu Tử.

Ban đầu rõ ràng bố mẹ Tiểu Đậu Tử còn khép nép, nhưng Tố Đông nhiệt tình tiếp đón, lại có một người gốc Bắc Kinh như Phương Tiểu Bình, chốc chốc chêm vào một câu đùa giỡn. Dần dần, họ cũng thoải mái hơn.

Sau khi làm xong một món hải sản, Niên Bách Ngạn vừa hay liếc thấy Niên Bách Tiêu và Tiểu Đậu Tử đang chơi game. Tố Khải ngồi bên cạnh làm cổ động viên cho Tiểu Đậu Tử. Tiểu Đậu Tử là điển hình cho kiểu chơi hết mình. Kết quả, Niên Bách Tiêu thảm bại.

Niên Bách Tiêu tức giận, không ngừng nói Tiểu Đậu Tử ăn gian. Tiểu Đậu Tử chống nạnh, đáp lại không hề khách khí: Kỹ thuật không bằng người khác thì đừng viện lý do khách quan!

Niên Bách Tiêu nghe không hiểu, bèn lẩm bẩm: Gà không bằng người? Gà thì có lúc nào bằng người?*

*Hiện tượng đồng âm khác nghĩa trong tiếng Trung.

Làm cả nhà được một phen ôm bụng cười nghiêng ngả.

Niên Bách Ngạn vốn dĩ định đánh cờ cùng cậu Tố Đông nhưng anh vừa thò mặt ra, đã thấy Niên Bách Tiêu cầu cứu: “Anh ơi, anh lại đây!”

Tiểu Đâu Tử lại inh ỏi: “Chú Niên! Cháu muốn chơi với chú, anh ấy yếu lắm!”

Không còn cách nào khác, Niên Bách Ngạn đành bấm bụng ngồi vào vị trí của Niên Bách Tiêu.

Tổ Diệp phát huy khả năng cầm hoa nghệ thuật thiên bẩm, cầm lại một lượt tất cả hoa hoét trong nhà. Thấy Niên Bách Ngạn và Tiểu Đâu Tử ngồi trước màn hình tivi to tướng chơi game, cô quả thực ngỡ ngàng.

Cô chỉ biết Niên Bách Tiêu thích chơi game chứ chưa bao giờ thấy Niên Bách Ngạn chơi.

Trước tivi, một lớn một nhỏ, “chém giết” sục sôi.

Niên Bách Tiêu và Niên Bách Ngạn về cùng một phe, không ngừng hò hét cổ động. Còn Tổ Khải và Tiểu Đâu Tử về một phe, suýt nữa thì làm một cuộc cãi lộn với Niên Bách Tiêu.

Bỗng chốc, khu vực ấy trở nên cực kỳ náo nhiệt...

Quyển 14 - Chương 625: Hạnh phúc do mình tự tạo ra

Tố Diệp đứng xem bên cạnh. Tiểu Đậu Tử bé người mà chơi vô cùng nghiêm túc. Cả Niên Bách Ngạn cũng vậy. Anh nhìn chăm chăm vào màn hình tivi. Sau khi bị Tiểu Đậu Tử đánh cho máu me toí bời thì bắt đầu giờ trò, thậm chí còn giơ tay ngăn không cho Tiểu Đậu Tử tấn công.

Tiểu Đậu Tử bực bội, hét ầm lên: “Chú đừng có chơi bần nhé!”

“Ai chơi bần? Nhóc con ở sau lưng đánh úp chú!” Niên Bách Ngạn cũng bắt đầu so đo.

“Ấy ấy ấy! Anh kia! Cẩn thận đằng sau!” Niên Bách Tiêu ngồi bên khua tay múa chân.

“Tiểu Đậu Tử! Mau bắn đi!” Tố Khải nhắc nhở.

Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu cùng đồng thanh hét về phía Tố Khải: “Im lặng!”

“Hai người ngoan ngoãn đầu hàng đi!” Tố Khải dương dương đắc ý.

“Phải rồi! Đồng đội của cháu là cảnh sát đó!” Tiểu Đậu Tử vui rúc rích như chuột.

Nhìn thấy cảnh này, Tố Diệp thật chẳng biết nói gì. Cuối cùng cô cũng hiểu, một người đàn ông chín chắn cỡ nào, thật ra trong máu cũng có gen thích chơi game. Đây là chuyện không thể cai được.

Phương Tiểu Bình bê hoa quả ra, nhìn thấy vậy bèn huých vào người Tố Diệp, ra hiệu cho cô vào bếp. Trước khi đi vào, cô còn liếc nhìn Niên Bách Ngạn một cái. Anh bị giết đến đau khổ, làm Tố Diệp không nhìn được, phì cười.

Sau khi đi vào bếp, Phương Tiểu Bình đóng chặt cửa lại. Tố Diệp thấy vậy, cười hỏi: “Mợ làm gì vậy? Cứ làm như liên lạc với tổ chức ngầm ấy? Thần thần bí bí!”

Phương Tiểu Bình kéo cô lại, giơ tay khế vỗ vào bụng cô. Tố Diệp nhìn mợ khó hiểu: “Sao thế ạ?”

Thấy cô cứ ngây ngây ngô ngô, Phương Tiểu Bình bó tay, hỏi nhỏ: “Có động tĩnh gì chưa?”

Tố Diệp chớp chớp mắt.

“Bụng của con ấy.”

“À...” Lúc ấy Tố Diệp mới hiểu ra. Cô liếm môi, gương mặt hơi ngượng ngập, rồi khế lắc đầu.

“Trời ơi, tổ tông của mợ ơi! Sao vẫn im ắng vậy? Con kết hôn bao lâu rồi?” Phương Tiểu Bình có vẻ rất đau khổ: “Con không thích hay nó không thích có con?”

Tố Diệp nhất thời không trả lời được. Một lúc sau, cô mới đáp ứng: “Cũng không phải... Chuyện này phải để tự nhiên chứ mợ.”

Phương Tiểu Bình tròn tròn mắt: “Tức là cả hai đứa đều không thích có con? Làm sao lại thế? Bao lâu rồi, hay là đi khám bác sỹ xem sao?”

“Mợ!” Lòng Tố Diệp chột thất lại.

Phương Tiểu Bình dĩ nhiên không đọc được suy nghĩ của cô, thấy sắc mặt cô không tự nhiên, bà bèn giải thích: “Mợ không có ý gì đâu! Chẳng qua là mợ lo cho hai đứa thôi. Vả lại, đi kiểm tra không có nghĩa là một trong hai đứa có vấn đề gì, có thể phương pháp, cách làm của hai đứa không chính xác. Tới gặp bác sỹ, người ta cho lời khuyên cũng tốt mà, phải không?”

Tố Diệp cúi gằm. Không những tâm trạng, ngay cả tư duy cũng dần dần bay xa. Bên tai cô vẫn còn văng vẳng cuộc đối thoại của mình với trưởng khoa mấy ngày trước.

“Bác sỹ! Anh xem bây giờ sức khỏe của tôi đã thích hợp để mang thai chưa ạ?”

“Chị Niên! Qua kết quả kiểm tra, thật ra tử cung của chị không tốt cho lắm.”

“Tôi biết ạ. Thế nên trước giờ tôi vẫn uống thuốc Nam để điều trị, còn làm trị liệu vật lý định kỳ nữa.”

“Từ các số liệu có thể thấy, tình trạng của chị đã khá hơn khi trước rất nhiều. Việc kết hợp Đông y cùng trị liệu vật lý quả thực có thể nâng cao điều kiện sinh đẻ của chị. Nhưng muốn đạt tới một chỉ số an toàn để mang thai còn cần một khoảng thời gian nữa.”

“Cần bao lâu ạ?”

“Cụ thể thì tôi không thể nói rõ được. Có người sức khỏe tốt thì nửa năm, một năm là được. Có người không khỏe có lẽ phải từ hai tới ba năm.”

“Vậy còn cách gì tốt hơn không?”

“Trước mắt, cách mà chồng chị lựa chọn cho chị đã là phương pháp tốt nhất rồi. Chị Niên! Khi trước chồng chị dặn đi dặn lại phải đợi tới khi nào sức khỏe của chị an toàn hẳn mới cho phép chị mang thai. Bây giờ chị sốt ruột như vậy, chồng chị có biết không?”

“Anh ấy...”

“Là thế này, vì chị đã từng sảy thai thế nên sẽ gây tổn thương nhất định đến tử cung. Chị có thể đợi thêm một thời gian, đừng gấp gáp!”

“Bác sỹ! Tôi có thể biết nguyên nhân vì sao tử cung của tôi lại không tốt không? Chỉ vì đã từng sảy thai thôi ư?”

“Rơi vào tình trạng như chị có rất nhiều nguyên nhân, ví dụ như sảy thai, có thể là bẩm sinh, cũng có thể do từng bị bạo hành tình dục...”

“Nếu như... Nếu như mang thai ngoài ý muốn thì sao ạ?”

“Thế thì phải nhập viện quan sát.”

“Khả năng nguy hiểm có lớn không ạ?”

“Có thể sẽ bình an vô sự, cũng có thể do chảy máu quá nhiều dẫn tới nguy kịch. Nhưng mà, chị Niên, cho dù chị muốn mang thai cách mấy cũng phải qua được cửa ải của chồng chị. Dẫu sao thì một mình phụ nữ cũng không thể mang thai được, phải không?”

...

“Tiểu Diệp! Nghĩ cái gì đấy? Mọi người nói chuyện với con, con có nghe

thấy không?” Giọng nói của mợ vọng vào tai cô.

Suy nghĩ đột ngột ngừng lại.

Tổ Diệp giật mình. Lúc này cô mới tỉnh lại, nhìn vào ánh mắt lo lắng của mợ, thở dài: “Ôi mợ ơi! Mợ yên tâm đi! Khi nào rảnh bọn con sẽ tới bệnh viện.”

“Hai đứa phải đi thật đấy. Nhất là con, phải nắm chắc chuyện này. Con xem, Bách Ngạn nó thích trẻ con cỡ nào.” Phương Tiểu Bình hạ thấp giọng.

Tổ Diệp tò mò: “Sao mợ nhìn ra anh ấy thích trẻ con?”

“Mợ không có mắt hay sao? Con xem, nó đối xử với Tiểu Đậu Tử tốt thế nào. Nó mà có con trai, không biết còn chiều đến mức nào nữa. Con người Bách Ngạn, vừa nhìn đã biết sẽ là một người bố tốt. Hai đứa phải nhanh có con đi, không thể để nó cứ chăm sóc con như trẻ con mãi được. Hơn nữa, hai vợ chồng sống với nhau, lâu dần tình cảm cũng nhạt đi. Không có con, con lấy cái gì giữ trái tim nó? Ngày nào con cũng nói không gấp đâu, không gấp đâu, đó là chưa tới lúc. Sống hai người một năm, hai năm còn được, ba, bốn năm là thời kỳ nhạt nhòa rồi. Tới năm, sáu năm nữa Bách Ngạn nó cũng hơn bốn mươi tuổi rồi còn gì? Mợ cho con hay, đàn ông mà hơn bốn mươi tuổi là dễ lạc lối. Ở nhà thì vợ cũng bắt đầu tàn phai nhan sắc, trái tim đàn ông cứ thế là bay thôi. Lúc đó mà có đứa con gái nào trẻ trung nhào tới, sinh cho nó một đứa con, con bảo con sẽ ly hôn hay cố ngâm bồ hòn làm ngọt đây? Dù chọn lựa thế nào, người thiệt thòi vẫn là con.”

Phương Tiểu Bình huyền thuyên một hồi làm Tổ Diệp bật cười. Cô cố tình nói: “Con chẳng sợ đâu! Giờ anh ấy có gì chứ? Không còn là Niên Bách Ngạn ngày xưa nữa rồi, làm gì có lăm gái trẻ để ý tới anh

ấy nữa. Mấy cô gái trẻ bây giờ hiện thực lắm, đàn ông không có quyền lại không có tiền, họ không thêm đâu.”

“Tiểu Diệp! Con đừng có hờ hững. Con không lo lắng, chưa biết chừng bên ngoài đang có người dòm ngó chồng con đấy.” Phương Tiểu Bình lại rất nghiêm túc. Bà cau mày nhìn cô: “Có phải con chê Bách Ngạn bây giờ phá sản? Không có việc làm không?”

“Đâu có ạ!” Tố Diệp đúng là dở khóc dở cười.

Phương Tiểu Bình thở dài: “Theo lý mà nói chúng ta là một người nhà, lẽ ra mợ nên bên con. Nếu là lúc trước khi mợ chưa hiểu gì về Bách Ngạn, nó ra nông nổi này, chắc chắn mợ sẽ bắt con rời xa nó, không thể để con đi theo nó rồi chịu khổ chịu cực được. Nhưng chính vì hiểu Bách Ngạn, biết nó là người như thế nào, nên mợ mới phải nói đỡ cho nó mấy lời. Đời người ai mà không trải qua thăng trầm, sóng gió, ai mà chẳng có lúc gặp phải hoàn cảnh khó khăn. Bây giờ Bách Ngạn cần nhất chính là sự ủng hộ của con. Con đừng có ở trước mặt nó tỏ ra khó xử hay oán trách, như vậy không được. Mắt mợ tinh lắm đấy. Bách Ngạn không phải ếch ngồi đáy giếng, nó nhất định còn đứng lên được. Nó là người có thể làm việc lớn.”

Tố Diệp phì cười: “Sao mợ nói cứ như con là kẻ tiểu nhân chỉ biết chạy theo lợi ích vậy?”

“Giờ mợ đang nhắc nhở con, làm sao để biết chừng biết mực, biết răn biết mềm trong hôn nhân. Có lúc kết hôn hạnh phúc hay không hạnh phúc vẫn chịu ảnh hưởng khách quan rất lớn.” Phương Tiểu Bình chọc vào đầu cô một cái: “Bọn trẻ bây giờ chẳng biết học ở đâu cái thói xấu, hôn nhân lúc nào cũng thích bị sắp đặt bởi tư duy của người ngoài. Ví dụ, một đôi vợ chồng vừa mới cưới, vốn dĩ muốn sống hạnh phúc bên nhau cả đời. Thế nhưng hay có một số người, thậm chí là người thân thích ghé tai người vợ dặn dò, gì mà đàn ông

không đáng tin cậy, con gái là phải có của để dành riêng, không thể quá ngây thơ, thật thà được hoặc là sau khi cưới phải cẩn thận một chút gì gì đó. Thế là người vợ đó làm theo, cũng chẳng quan tâm nó có hợp với chồng mình hay không. Tóm lại, lúc nào cô ta cũng dò xét, để ý, tính toán, giữ thái độ nửa tin nửa ngờ trong cuộc sống vợ chồng, mất hoàn toàn niềm tin với một nửa của mình. Kết quả, người đàn ông chịu không nổi, cũng có suy nghĩ khác, hôn nhân đi tới bờ vực sụp đổ. Thế là người vợ lại nghĩ: Ôi chao, mấy người đi trước kia nói đúng quá. Thấy chưa, đàn ông không đáng tin cậy như vậy đấy, thời buổi nào cũng vậy thôi, chỉ có tiền là đáng tin cậy. Thế rồi cô ta tranh đoạt tài sản với chồng. Gặp phải người đàn ông rộng rãi thì cho qua, chia hết tài sản để không ai nợ ai. Nhưng gặp đúng người tích cực, thì người ta lại nghĩ: Sao tôi phải đưa tiền của tôi cho cô? Cuối cùng lằng nhằng không dứt. Tiếp theo, người phụ nữ thất bại trong chuyện hôn nhân đó lại bắt đầu truyền thụ cái kinh nghiệm thất bại của mình cho con cái hoặc những người mới cưới khác, để rồi cái ác cứ thế tiếp diễn. Con người đôi khi không phức tạp như ta tưởng tượng, chỉ có họ tự phức tạp hóa mọi chuyện lên thôi. Hôn nhân vốn dĩ là một chuyện đơn giản, khi yêu nhau thì tin tưởng lẫn nhau. Kinh nghiệm của người khác là dành cho người khác, chắc gì đã thích hợp với cuộc đời mình. Mới đầu con đã phòng cái nợ, phòng cái kia thì cuộc hôn nhân đó làm sao hạnh phúc được? Chắc chắn sẽ đi vào bi kịch. Có người phụ nữ hay nói mình ngốc, hy sinh quá nhiều cho gia đình, để rồi bị đàn ông rũ bỏ. Thật ra họ có nghĩ hay không, trong cuộc sống của hai người, người đàn ông cũng hy sinh tuổi xuân, cũng hy sinh thời gian. Chẳng ai chịu thiệt thòi ít hơn ai cả. Phụ nữ có lúc phải thay đổi thái độ mới nhận ra những thứ khác biệt, đừng có suốt ngày đặt mình vào vị trí yếu thế hơn, lép vế hơn, nếu không cưới một lần chứ cưới trăm lần vẫn khổ. Hạnh phúc do chính mình tạo ra chứ không phải chui ra từ miệng người khác.”

Quyển 14 - Chương 626: Con người ta càng nôn nóng càng dễ mắc sai lầm

Nghe giọng một tràng lý luận của mợ Phương Tiểu Bình về chuyện hôn nhân, Tố Diệp không khỏi giơ ngón tay cái lên tán thưởng: “Mợ! Con không hề biết mợ lại được giác ngộ tư tưởng cao đến vậy đấy.”

“Dĩ nhiên rồi. Con tưởng mợ con chỉ biết chửi đồng thôi phải không? Nếu mợ không đối xử chân thành trong hôn nhân, với cái tính của cậu con, liệu ông ấy có nhìn được mợ tới tận ngày hôm nay không? Liệu có bảo sao nghe vậy không? Con gái ấy à phải thông minh. Nếu không sao người ta nói có lúc các cụ dạy đúng lắm, mấy phép tắc truyền thống cũng không phải không tốt. Gả về nhà người ta thì chồng chính là người thân nhất của mình, luôn phải đứng cùng một chiến tuyến với chồng mới phải.” Gương mặt béo núc ních của mợ, một khi cười là híp tịt mắt lại. Rồi mợ bổ sung thêm: “Nhưng mà, không thể không thừa nhận chuyện này cũng phải tùy người đàn ông. Có người từ đầu đã vô trách nhiệm, từ đầu đã không phải người xứng đáng để mình phó thác thì cũng không cần khách khí. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tiểu Diệp nhà chúng ta sao có thể lấy phải loại người đó. Bách Ngạn ấy à là một người có thể gánh vác trách nhiệm, thế nên mợ mới khuyên con phải đối xử tốt với nó. Giờ là khoảng thời gian khó khăn của nó, con phải cùng nó vượt qua. Với nhân phẩm và tính cách của nó, chắc chắn sẽ cảm kích con cả đời, sẽ đối xử tốt với con. Đương nhiên rồi, nếu con còn sinh thêm cho nó một đứa con thì đảm bảo trái tim của nó không chạy đi đâu được.”

“Mợ nói cứ như Bách Ngạn là con trai mợ ấy.” Tố Diệp cười.

“Ngốc ạ! Con lấy nó làm chồng, nó chẳng phải đã là một nửa con trai vợ rồi sao? Con trêu vợ phải không. Ngày xưa lúc vợ và cậu con phản đối hai đứa yêu nhau, con một mực đâm đầu vào. Nếu Bách Ngạn không phải người tài giỏi, liệu con có chống đối lại cậu vợ thế không?”

Tổ Diệp cười hì hì ôm lấy Phương Tiểu Bình: “Vợ yên tâm đi! Con nhất định sẽ hạnh phúc.”

Cô cũng nhất định sẽ sinh con cho Niên Bách Ngạn, cho dù nguy hiểm đến đâu.

Thật ra mấy hôm nay nhìn anh chơi đùa cùng Tiểu Đậu Tử, cô đã hạ quyết tâm rồi. Niên Bách Ngạn là người lý trí, điềm đạm, đối với trẻ con cũng cực kỳ nhẫn nại. Cô tin anh chắc chắn sẽ là một người bố tốt.

Tết Trung thu vì có Tiểu Đậu Tử mà càng thêm náo nhiệt.

Khiến Tổ Diệp cảm khái, có trẻ con quả thật sẽ khác. Chúng sẽ khiến cho tất cả mọi người trở nên trẻ trung, vui vẻ.

Dưới sự lôi kéo của Tổ Đông, bố mẹ Tiểu Đậu Tử cũng không làm khách nữa. Tổ Đông thích uống rượu, bố Tiểu Đậu Tử thường ngày cũng mê mê đôi ba chén. Vì thế, trên bàn ăn bỗng chốc ngào ngạt hương rượu.

Họ đang ăn thì chuông cửa vang lên.

Tổ Khải ra mở cửa. Một lúc sau, họ nghe thấy tiếng cậu về do dự: “Cô? Sao cô lại tới đây ạ?”

Tố Đông ngoá ra ngoài: “Ai tới vậy?”

Tố Khải lập tức dẫn người đó vào. Người đó len vào nhà, thì ra là Nguyễn Tuyết Cầm.

Cả nhà Tố Đông đều sững người.

Nguyễn Tuyết Cầm còn xách theo một hộp bánh trung thu và một giỏ hoa quả, xem ra có vẻ khá nặng. Tố Đông phản ứng đầu tiên. Ông đứng dậy, nói với Tố Khải: “Còn đứng đờ ra đó làm gì? Mau xách giúp cô ấy!”

Tố Khải vội vàng bước tới, đón lấy mấy thứ trong tay Nguyễn Tuyết Cầm.

Trông Nguyễn Tuyết Cầm có vẻ thiếu tự nhiên. Bà ta hắng giọng, nói: “Hôm nay là tết, có chút quà mọn gọi là thành ý.”

“Ai tới nhà cũng là khách. Chị khách khí quá rồi.” Tố Đông phát huy phong thái của người chủ gia đình.

Phương Tiểu Bình thì không dễ dàng như thế. Bà lên tiếng với thái độ lãnh đạm: “Tết lớn thế này bà tới đây làm gì? Chồng thì ở trong tù, tự làm tự chịu. Chúng tôi là gia đình bình dân, không giúp bà được gì đâu.”

Câu nói rất nhẫn tâm, khiến sắc mặt Nguyễn Tuyết Cầm gượng gạo.

“Mẹ!” Tố Khải khó xử lắc đầu, ra hiệu cho mẹ đừng nói nữa, sau đó nhìn sang Nguyễn Tuyết Cầm: “Cô đến có việc phải không ạ? Ngồi đi đã, đừng đứng mãi thế!”

Thật ra cậu rất muốn hỏi sao không thấy Diệp Lan tới. Lần trước thấy

cô gầy đi rất nhiều, cậu ấy náy vô cùng.

Nguyễn Tuyết Cầm liếm môi, ngược mắt lên nói: “Thật ra tôi tới... để tìm Bách Ngạn!” Ánh mắt bà ta dừng lại trên người Niên Bách Ngạn: “Có thể nói chuyện với cậu một chút không?”

Tổ Diệp ngạc nhiên. Nguyễn Tuyết Cầm tìm Niên Bách Ngạn làm gì?

Không chỉ riêng Tổ Diệp, những người khác cũng vô cùng khó hiểu.

Niên Bách Ngạn đặt đĩa xuống, đứng dậy, đi từng bước tới: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Nguyễn Tuyết Cầm cất giọng hơi khàn: “Có chút việc riêng.”

Niên Bách Ngạn hiểu ý của bà ta. Anh quay đầu nói với mọi người: “Cả nhà cứ ăn trước, đừng đợi con!”

Nguyễn Tuyết Cầm cũng nhìn về phía mọi người: “Làm phiền các vị rồi!” Dứt lời, bà ta quay người đi ra cửa.

“Xin hỏi...” Đằng sau, mẹ của Tiểu Đậu Tử ngập ngừng lên tiếng: “Chị có phải chị Nguyễn không ạ?”

Nguyễn Tuyết Cầm dừng bước, quay đầu nhìn bà ấy, tỏ vẻ không hiểu.

Mẹ của Tiểu Đậu Tử đứng dậy, bước tới quan sát bà ta một lượt, sau đó rạng rỡ nói: “Chị đúng là chị Nguyễn rồi.”

Nguyễn Tuyết Cầm chẳng hiểu gì: “Phải! Tôi họ Nguyễn, xin hỏi chị là?”

“Chị không nhớ tôi sao?” Mẹ Tiểu Đậu Tử vô cùng quen thuộc: “Tôi là bà chủ mở nhà trọ ở trấn Thiên Đăng đây.”

“Á... Hà?” Nguyễn Tuyết Cầm nhú mày, sau đó khẽ hỏi: “Hình như chúng ta chưa từng gặp nhau, phải không?”

“Aiyo, sao tôi nhớ nhầm được? Nhưng cũng đã là chuyện lâu lắm rồi. Chị quên rồi phải không? Lúc ấy chị và chồng tới nhà tôi ở trọ. Tối ấy chị bị viêm ruột thừa. Ban đầu tôi và ông nhà tôi không biết có chuyện gì, hết hồn hết vía. Chồng chị khi đó lại chưa về kịp. Tôi và chồng tôi đã đưa chị vào bệnh viện mà. Chị mổ ruột thừa không đi lại được, nên đã ở lại nhà trọ chúng tôi một thời gian rất dài. Tôi ấy à, ngày nào cũng nấu canh cho chị uống.” Nói tới đây, mẹ của Tiểu Đậu Tử lại giải thích: “Không phải tôi định đòi lợi lộc gì đâu. Bao nhiêu năm không gặp, hôm nay bất ngờ gặp lại nên tôi rất mừng. Vết thương của chị chắc là không đau nữa rồi nhỉ? Ngày ấy bệnh viện đó điều kiện cũng sơ sài, kỹ thuật khâu vết thương của bác sỹ cũng chưa tốt như bây giờ. Mấy năm nay tôi cũng sợ lắm, lở như...”

“Thật ngại quá! Tôi nghĩ chị nhận nhầm người rồi. Đúng là tôi họ Nguyễn nhưng không phải người bạn mà chị kể. Tôi cũng chưa bao giờ tới trấn Thiên Đăng.” Nguyễn Tuyết Cầm khẽ ngắt lời bà ta..

“Hà?” Sự nhiệt tình của mẹ Tiểu Đậu Tử bị ngắt ngang, bỗng chốc đứng đó có phần ngượng ngập.

“Sao bà gặp ai cũng tỏ ra quen biết thế?” Bố Tiểu Đậu Tử đi tới kéo vợ lại: “Người ta bảo bà nhận nhầm tức là bà nhận nhầm. Mau ngồi xuống đi. Mình đang làm khách nhà người ta, đừng có bất lịch sự.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết.” Bố Tiểu Đậu Tử kéo bà ấy ngồi xuống rồi

nói với mọi người: “Thành thật xin lỗi, để mọi người chê cười rồi.”

Niên Bách Ngạn đứng ngoài cửa, yên lặng nhìn Nguyễn Tuyết Cầm rồi khẽ nói: “Chúng ta ra vườn nói chuyện.”

Nguyễn Tuyết Cầm gật đầu, lại xin lỗi mọi người một tiếng rồi đi ra ngoài.

Trong vườn, Cốc Cốc ngậm một khúc xương còn to hơn đầu của nó, nằm bò lên xích đu, hăng say mút mát, chẳng hề quan tâm tới sự có mặt của người lạ, chỉ mãi mê vào món ăn của mình. Cùng lắm sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, nó vẫy đuôi mấy cái.

Trời vào thu cũng mát mẻ hơn. Cho dù là buổi chiều, gió nhẹ cũng đan xen chút se lạnh.

Nguyễn Tuyết Cầm trùm một chiếc khăn tinh tế có hoa văn chìm màu xanh, chiếc cúc rục rờ trước ngực được cài chặt. Màu sắc ấy khiến bà ta trông vô cùng cao quý, ung dung. Chỉ có điều, gương mặt nhuộm màu tiều tụy.

“Bà có chuyện gì xin cứ nói.” Niên Bách Ngạn đút hai tay vào túi quần, đứng đó. Ánh nắng đổ nghiêng lên bóng hình cao lớn của anh, rồi rải cả ánh hoàng hôn lên khắp mặt đất.

Nguyễn Tuyết Cầm giơ tay chải lại mái tóc bị gió thổi loạn, cất giọng khô khốc: “Mấy hôm trước, tôi và Lan Lan đã tới thăm chú hai cậu... à, không, tới thăm bố của Lan Lan.”

Niên Bách Ngạn khẽ đáp: “Diệp Diệp là vợ tôi, tôi gọi ông ta là chú hai cũng rất đổi bình thường. Ông ta ở trong đó thế nào? Có bị ức hiếp không?”

Nghe xong, khóe miệng Nguyễn Tuyết Cầm ép ra một nụ cười: “Ông ấy là tội phạm giết người. Đám người trong tù trốn còn chẳng kịp, sao có thể ức hiếp chứ?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

“Nhưng ông ấy vẫn không từ bỏ, vẫn muốn chúng tôi tiếp tục kháng án.”

“Chúng cứ xác đáng rồi, tại sao còn kháng án?”

Nguyễn Tuyết Cầm thở dài: “Ông ấy vẫn không chịu thừa nhận sự thật đã hại chết bố vợ cậu.”

“Cho dù là vậy, trước sau ông ta cũng gánh món nợ máu của hai mạng người trên vai, không thể thoát tội, vẫn cứ phải ngồi tù thôi.”
Niên Bách Ngạn điềm nhiên nói sự thật.

Nguyễn Tuyết Cầm khẽ gật đầu: “Nhưng ông ấy không chịu hiểu điều này. Thế nên, ông ấy muốn gặp cậu.”

“Gặp tôi?”

“Phải! Lần thăm trước, ông ấy đã xin tôi chuyển lời tới cậu. Ông ấy muốn gặp cậu. Tôi nghĩ chắc là ông ấy hy vọng cậu giúp ông ấy kháng án.” Nguyễn Tuyết Cầm thở dài.

Niên Bách Ngạn nghe ra bà ta còn ý khác, bèn hỏi: “Bà tới tìm tôi là mong tôi thuyết phục ông ấy an phận thủ thường?”

“Ông ấy là chồng tôi, tôi cũng mong ông ấy may mắn thoát nạn. Ai lại muốn chồng mình ngồi tù chứ. Nhưng ông ấy làm sai thì đã sai rồi, giết người đền mạng là chuyện hiển nhiên ở đời. Cho dù bố vợ cậu

không phải do ông ấy hại chết thì đã sao? Bây giờ nếu ông ấy thành khẩn nhận tội, ít nhất còn có cơ hội được xét giảm án, vậy thì còn mong một ngày được ra tù. Nhưng nếu ông ấy tiếp tục âm ỉ thế này, tới cuối cùng chỉ hại chính con gái mình thôi.” Nguyễn Tuyết Cầm cất giọng nặng nề: “Tinh Thạch bị người ta mua đứt, mấy tin đồn thất thiệt về nhà họ Diệp cũng không dễ gì dập tắt. Nếu ông ấy tiếp tục kháng án, thì sẽ lại có một luồng tin lá cải mới. Ông ấy ngồi tù cũng chẳng sao, bức tường nát rồi có vỡ cũng chẳng còn ý nghĩa. Nhưng Lan Lan thì không được. Tất cả đám nhà báo đều nhắm vào con bé. Nó còn trẻ, mới tý tuổi đã bị người ta khinh miệt, làm sao nó chịu nổi? Lỡ như nó chịu áp lực quá lớn rồi xảy ra chuyện thì phải tính sao? Bách Ngạn à! Thật ra tôi chấp nhận rồi. Bố của Lan Lan thêm một tội hay bớt một tội thật ra cũng chẳng có gì khác biệt. Mong cậu tới đó khuyên nhủ ông ấy, đừng tăng thêm áp lực tâm lý cho con gái nữa.”

Đối mặt với những lời tâm can của Nguyễn Tuyết Cầm, nét mặt Niên Bách Ngạn bình thản từ đầu tới cuối, nhưng tận sâu đáy mắt anh đang suy tư. Rất lâu sau anh lên tiếng: “Được, tôi sẽ khuyên ông ấy.”

“Thành thật xin lỗi! Tôi biết việc cậu rời khỏi Tinh Thạch ít nhiều cũng có liên quan tới Hạc Thành. Lúc trước ông ấy lôi kéo cả đám cổ đông phản đối cậu. Làm vậy là không phải. Tôi chỉ mong trong tù ông ấy có biểu hiện tốt, đừng gây chuyện nữa. Biết đâu lại được miễn hạn sớm.”

“Chuyện đã qua đừng nhắc lại nữa. Rời khỏi Tinh Thạch có rất nhiều nguyên nhân, cũng không hoàn toàn vì lỗi của chú hai. Ông ta có lập trường của mình.” Niên Bách Ngạn bình tĩnh đáp.

“Cảm ơn cậu.” Gương mặt Nguyễn Tuyết Cầm hơi lo lắng: “Nói thật lòng, tôi rất không muốn tin cái chết của bố vợ cậu có liên quan tới ông ấy, nhưng sổ sách Tiểu Diệp phát hiện ra trong phòng sách phải giải thích thế nào đây? Bình thường tôi cũng rất ít khi vào phòng sách

của ông ấy, cùng lắm chỉ pha trà cho ông ấy mà thôi. Ai biết được ông ấy lại có hứng với sổ sách đó, haiz...”

“Đừng lo lắng, tôi sẽ khuyên ông ta.”

Nguyễn Tuyết Cầm nhìn anh vô cùng cảm kích: “Bách Ngạn! Thật sự cảm ơn cậu. Tới giờ vẫn chịu giúp đỡ chúng tôi.”

“Người nhà cả đừng nói lời khách sáo như vậy.” Niên Bách Ngạn cười khẽ.

Nguyễn Tuyết Cầm đi rồi, anh mới quay về phòng. Trên bàn ăn, mẹ của Tiểu Đậu Tử vẫn còn đang khăng khăng.

“Kỳ lạ thật đấy! Tôi nhớ rõ lắm mà, sao có thể nhận sai được?”

Bố Tiểu Đậu Tử ngồi bên đáp: “Haiz, cũng có thể người ta cố tình không muốn nhận mặt với bà, đừng nói nhiều nữa!”

Tổ Diệp tỏ ra hiếu kỳ: “Chị chỉ biết bà ấy họ Nguyễn thôi sao? Nếu đã từng ở lại nhà trọ của chị thì chắc phải còn danh sách đặt phòng rồi chứng minh thư nữa chứ.”

“Mấy năm trước làm gì quy củ đến vậy.” Mẹ Tiểu Đậu Tử nói: “Lúc đó chỉ cần có chứng minh thư là được rồi, cũng không cần chứng minh thư của chính người đó. Bà ấy thì tôi nhớ rõ lắm. Chủ yếu là vì lần đó bà ấy mổ ruột thừa nên tôi ấn tượng sâu đậm lắm, chắc là không đăng ký tên của bà ấy và chồng.”

Niên Bách Ngạn ngồi xuống, hỏi băng quơ: “Chồng bà ấy họ Diệp?”

“Diệp?” Mẹ Tiểu Đậu Tử nghĩ rất lâu: “Không phải họ Diệp đâu. Người đàn ông đi cùng bà ấy lạ lắm, giọng nói cũng lạ nữa. Ban ngày

lúc nào cũng đeo kính râm và đội mũ lưỡi trai, chẳng nhìn rõ mặt mũi ra làm sao. Sau này bà ấy tới ở chỗ tôi thì người đàn ông ấy cũng không xuất hiện nữa, chỉ thi thoảng có người mang thuốc bổ tới. À, người đàn ông đó không cao, còn khá gầy.”

Niên Bách Ngạn như suy nghĩ gì đó. Tố Diệp nhìn anh, nhướn mày nghi hoặc.

Phương Tiểu Bình thì nói: “Thế thì chắc chắn là cô nhận nhầm rồi. Người phụ nữ mà cô vừa gặp là bà hai của nhà họ Diệp. Chồng bà ta là Diệp Hạc Thành. À, chính là người đàn ông thời gian trước làm âm ỉ rồi ngồi tù đó. Diệp Hạc Thành cao lớn lắm, vóc dáng cũng đầy đà, không phải kiểu gầy gò như cô tả đâu.”

Mẹ của Tiểu Đậu Tử bàng hoàng: “Ồ, vậy chắc là cháu nhầm thật. Cháu thấy vừa giống lại vừa không giống. Aiya, cũng nhiều năm quá rồi, con người cũng thay đổi nhiều.”

“Được rồi, được rồi, đừng nghĩ nhiều vì chuyện này nữa. Mặc kệ có phải hay không. Hôm nay đón tết, chúng ta không nói mấy chuyện linh tinh. Cạn ly nào!” Tố Đông nâng chén.

Mọi người cũng lần lượt dừng câu chuyện ấy lại, cùng nâng ly chúc mừng Trung thu...

Một vầng trăng tròn, mấy gia đình đoàn viên.

Sau khi trải qua một màn sinh ly tử biệt, Nguyễn Tuyết Mạn cũng trở nên quy củ, kiềm chế không ít sự phách lối của mình. Có lẽ bà đã nhìn thấu một số chuyện, cũng có lẽ rơi từ vị trí bà cả nhà họ Diệp xuống, cũng không cần phải bám riết lấy cái danh hão ấy nữa. Thế

nên khi biết Diệp Uyên mời Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Lan tới đón Trung thu, Nguyễn Tuyết Mạn cũng không phản đối.

Ban đầu Nguyễn Tuyết Cầm không muốn tới. Tới khoảng sáu, bảy giờ, sau khi đến nhà Tố Đông gặp Niên Bách Ngạn xong xuôi, bà ta bỗng thấy Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu đích thân tới nhà, có chút ngỡ ngàng.

Diệp Lan bước lên giải thích: “Anh và chị dâu đích thân tới đón chúng ta qua mừng tết. Mẹ, hôm nay là Trung thu, chúng ta đi cho vui vẻ một chút.” Không phải Diệp Lan muốn náo nhiệt mà vì mấy hôm nay chuyện bố ngồi tù đã khiến cô sức cùng lực kiệt. Cô vẫn đi làm ở Tinh Thạch, chưa hề nghỉ việc. Nhưng sau một ngày đi làm mới phát hiện các đồng nghiệp đều nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ. Cô chịu không nổi. Kỷ Đông Nham đặc cách cho cô nghỉ phép, ở nhà nghỉ ngơi một thời gian. Khoảng thời gian này, cô cũng suy nghĩ rất nhiều, hiểu ra trên đời này chẳng có chuyện gì mãi mãi không đổi. Tinh Thạch cũng không còn là Tinh Thạch của khi xưa. Tuy rằng trong tay cô vẫn có cổ phần của Tinh Thạch nhưng dẫu sao nhà đã đổi chủ, cô đã là người ngoài. Bây giờ xem ra, chỉ còn cách nhanh chóng thích ứng thôi.

Diệp Uyên cũng cố gắng thuyết phục Nguyễn Tuyết Cầm. Tuy rằng bị Diệp Hạc Thành hãm hại nhưng không có nghĩa anh hận Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Lan. Vì dù gì họ đều vô tội.

Suy nghĩ rất lâu, Nguyễn Tuyết Cầm mới gật đầu, cùng tới đón tết với họ.

Đối với sự xuất hiện của Nguyễn Tuyết Cầm, Nguyễn Tuyết Mạn không day nghiến, chua ngoa hay hờ hững thờ ơ như trong tưởng tượng. Mặc dù bà cũng không nhiệt tình lắm nhưng nói sao cũng là hai chị em, cùng một mẹ đẻ ra, rốt cuộc huyết thống vẫn là lớn nhất.

Bà chỉ khẽ nói: Chuyện gì đã qua hãy để cho nó qua đi. Con người phải nhìn về phía trước, đi về phía trước.

Nguyễn Tuyết Mạn nói được những câu này không phải chuyện dễ. Có thể nhận ra, bà đã bớt đi nhiều oán trách đối với Nguyễn Tuyết Cầm.

Trong căn phòng, dĩ nhiên không thể quá sôi nổi như các gia đình khác. Dù gì cũng đã trải qua quá nhiều chuyện, giữa họ vẫn còn hiềm khích. Cũng may Lâm Yêu Yêu mang thai, thế nên mấy người về cơ bản đều chuyện trò xung quanh vấn đề em bé, không nhắc gì tới quá khứ.

Diệp Lan tuy ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng thì đang nhớ Tố Khải.

Điện thoại rung lên. Cô lấy ra xem. Là tin nhắn của Tố Khải. Anh viết: Trung thu trăng tròn, anh lại càng nhớ em hơn.

Đọc được những dòng ấy, sống mũi Diệp Lan cay xè. Cô thu chặt di động lại, thầm cảm thán trong lòng. Cô há lại không nhớ anh chứ?

Nhưng chẳng hiểu sao, cô và anh không cẩn thận đi tới bước đường này. Phải tiếp tục thế nào, ngay bản thân cô cũng không rõ. Nhớ dành cho anh như cỏ dại, sinh sôi, lan tràn từ ngày này qua tháng khác, cho tới khi nó bám chặt khiến cô không thể thờ nổi.

Ai rồi cũng đổi thay. Điều khác biệt giữa người này và người kia là có người trở nên dửng cảm, có người lại trở nên nhát gan.

Cô không trả lời anh nhưng cõi lòng thì ấm áp ngập tràn.

Ăn tối xong, Diệp Uyên thu dọn cũng Nguyễn Tuyết Cầm và Nguyễn Tuyết Mạn. Diệp Lan trò chuyện với Lâm Yêu Yêu, kể những chuyện thú vị trước đây xảy ra trong công ty, nhưng vẫn cẩn thận né tránh những chủ đề nhạy cảm.

Cho tới khi di động của Diệp Uyên rung lên.

Lâm Yêu Yêu vừa nói chuyện với Diệp Lan vừa cầm điện thoại của anh lên. Cô vốn định nhắc Diệp Uyên là có tin nhắn nhưng thấy Diệp Uyên bận rộn nên cũng thôi. Di động lại rung thêm mấy lần nữa. Màn hình sáng đèn, cô vô thức liếc nhìn.

Một số điện thoại lạ.

Nhắn liên tục hai tin.

Tin đầu tiên là: Anh yêu! Trung thu vui vẻ!

Tin nhắn thứ hai là: Em biết vợ anh ở bên cạnh không tiện trả lời tin nhắn. Em chỉ muốn nói rằng, em nhớ anh, đón tết vui anh nhé!

“Chị dâu! Chị đọc gì thế?” Diệp Lan thấy sắc mặt Lâm Yêu Yêu có vẻ bất thường, bèn đứng dậy hỏi.

Lâm Yêu Yêu vô thức cất di động về chỗ cũ. Sắc mặt cô lại trắng bệch, cô ấp úng: “Chị á... Không... Không có gì đâu!”

“Là di động của anh cả ạ? Không phải anh cả thậm thụt bên ngoài bị chị phát hiện ra chứ? Cứ nói cho em biết, em báo thù giúp chị!” Diệp Lan trêu đùa.

Trái tim Lâm Yêu Yêu chợt run lên, nhưng cô vẫn gượng cười: “Làm

gì có chuyện đó, anh em tốt với chị lắm.” Sau đó cô đẩy con bé: “Vừa nói tới đâu rồi? Tiếp tục đi!”

Diệp Lan cũng không quá quan tâm, lại cười hì hì tiếp tục chủ đề dang dở.

Tới hơn chín giờ, sau khi Diệp Lan và Nguyễn Tuyết Cầm ra về, Diệp Uyên đi vào phòng. Lâm Yêu Yêu cầm khăn tắm, đi vào phòng tắm trước rồi nói: “À, quên không nói với anh. Điện thoại của anh kêu liên tục đấy, cũng không biết là ai.”

“Được! Lát anh xem! Bà xã! Đi tắm à?” Diệp Uyên nhảy vọt tới bên cạnh cô.

Lâm Yêu Yêu khế đẩy anh một cái: “Đừng dính vào người em!” Nói rồi, cô đi tắm.

Diệp Uyên cười cười, quay người cầm điện thoại ở đầu giường lên. Anh mở ra nhưng vừa nhìn một cái sắc mặt đã cứng đờ. Anh bàng hoàng, nhìn chằm chằm hai tin nhắn, ngay sau đó chuyển sang phần nộ.

Nhưng chắc mấy chốc lo lắng đã kéo tới.

Anh nhìn về phía phòng tắm, trong lòng bắt đầu thấp thỏm.

Từ trong vụng ra tiếng nước chảy. Anh không suy nghĩ gì cả, xóa ngay hai tin nhắn ấy đi, sau đó kéo số điện thoại ấy vào danh sách chặn. Nghĩ lại vẫn thấy không ổn, anh lén lút lấy di động của Lâm Yêu Yêu ra, cũng cho luôn cả số đó vào danh sách chặn của cô. Làm xong những việc này, Diệp Uyên vẫn chưa thể bình tĩnh lại, anh vẫn lo Lâm Yêu Yêu đã đọc được tin nhắn.

Hít sâu một hơi, anh gõ cửa, đi vào phòng tắm.

Dưới vòi hoa sen, Lâm Yêu Yêu quay lưng về phía anh. Hơi nước khiến những đường cong trên người cô lúc ẩn lúc hiện.

Diệp Uyên bước lên, ôm lấy cô từ phía sau, mặc kệ nước làm ướt đẫm bộ quần áo ngủ.

Lâm Yêu Yêu khẽ cười: “Sao thế? Anh mau ra ngoài đi!”

“Anh muốn tắm cùng em!” Diệp Uyên dịu dàng áp sát người cô.

Lâm Yêu Yêu hất tay anh ra: “Đừng có linh tinh!”

Diệp Uyên xoay người cô lại: “Linh tinh gì chứ?” Anh nhìn kỹ vào đôi mắt Lâm Yêu Yêu, hy vọng tìm được chút manh mối nào đó trên gương mặt cô.

Lâm Yêu Yêu mím môi: “Là ai tìm anh có chuyện sao? Anh cũng thật là, phải để im lặng chứ.”

“Có mấy đồng nghiệp nhắn tin chúc tết thôi. Xin lỗi em, lần sau anh sẽ chú ý.” Nói rồi Diệp Uyên lại ôm chặt cô.

“Aiya, anh mau ra ngoài đi! Đừng làm phiền em tắm rửa.” Lâm Yêu Yêu tươi cười đẩy anh ra.

Diệp Uyên thấy cô có vẻ như chưa đọc tin nhắn, tâm trạng bất an cũng vơi đi phần nào. Anh mỉm cười hôn cô rồi đi ra.

Sau khi khép cửa nhà tắm lại, cả người Lâm Yêu Yêu mềm nhũn, dựa vào cửa. Trong đầu cô chỉ hiện lên nội dung hai tin nhắn đó, còn cả dãy số xa lạ...

Môi cô run rẩy, sự lo lắng như mây mù vây kín.

Cô cảm thấy trực giác của mình không sai. Nhưng, cô nên đi chất vấn Diệp Uyên sao?

Trái tim đau dữ dội, như có một lưỡi dao đang cứa vào da thịt, hết lần này tới lần khác.

Không! Vừa nãy cô đã suy nghĩ kỹ rồi. Trước khi có được chứng cứ xác đáng, cô không được thể hiện gì trước mặt Diệp Uyên.

Thật ra cô không thể nào tin Diệp Uyên ngoại tình. Trực giác lo lắng ấy bị cô liên tục đè nén. Diệp Uyên yêu cô mà, không phải sao? Hoặc, chí ít cô cũng phải làm rõ ràng mọi chuyện mới được kết luận...

Sau khi sắp xếp xong khách sạn cho cả nhà Tiểu Đậu Tử nghỉ ngơi, khi Niên Bách Ngạn và Tố Diệp quay về tứ hợp viện thì đã hơn mười một giờ đêm.

Tắm rửa xong xuôi, Tố Diệp trèo lên giường.

Niên Bách Ngạn đã tắm xong từ lâu, đang dựa vào đầu giường đọc báo. Tố Diệp bèn len lỏi như một con rắn vào lòng anh. Anh mỉm cười khoác tay qua người cô, đặt iPad sang bên cạnh, cúi đầu. Gương mặt anh cọ nhẹ vào vành tai cô, cất giọng trầm thấp đầy gợi cảm: “Bảo bối! Em thơm quá!”

Tố Diệp cũng để mặc cho anh cọ sát. Cô ôm lấy cổ anh, nũng nịu hỏi: “Hôm nay Nguyễn Tuyết Cầm tìm anh làm gì vậy?”

“Em đoán xem!” Niên Bách Ngạn không ngẩng đầu lên. Bờ môi mỏng của anh vẫn di chuyển ở cổ cô, giọng nói hàm hồ.

Cổ cô ngứa ngáy, cô rụt đầu lại: “Không phải lại cướp anh về Tinh Thạch đấy chứ?”

“Sao có thể?”

“Thế là chuyện gì?” Lòng hiếu kỳ của Tố Diệp lại bị thôi thúc. Cô nâng gương mặt anh lên, không để anh tiếp tục châm lửa nữa.

Niên Bách Ngạn ôm lấy cô, để cô cưỡi lên người mình, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt cô. Anh cười khế: “Chú hai em muốn gặp anh.”

Tố Diệp trợn tròn mắt: “Hả?”

“Ví dụ nhé.” Niên Bách Ngạn nói với vẻ nghiêm túc nhưng kỳ thực đang mân mê người cô một cách xấu xa: “Nếu anh phải ngồi tù, em sẽ thế nào?”

Tố Diệp kinh ngạc vội nói: “Anh nói gì thế hả? Trung thu ai lại ăn nói xui xẻo thế! Mau nhỏ đi!”

“Chỉ lấy ví dụ thôi mà, nói thử suy nghĩ của em đi.” Niên Bách Ngạn mỉm cười.

“Đương nhiên em sẽ không tiếc công sức, giúp anh thoát tội, giảm án.” Tố Diệp không cần suy nghĩ.

Niên Bách Ngạn nhướng mày: “Thế mà thím hai em lại mong chú em gánh hết mọi tội danh, bảo anh khuyên ông ta đừng kháng án nữa.”

“Á? Vì sao chứ?”

“Vì Diệp Lan. Bà ta sợ sự việc ầm ĩ lên, bất lợi với tiền đồ của con gái.” Niên Bách Ngạn cười khẩy.

Tố Diệp bàng hoàng, suy nghĩ rất lâu, cô mới ngớ ngàng hỏi: “Không phải là... anh thật sự nghi ngờ bà ta đấy chứ?”

“Con người ta càng nôn nóng càng dễ sai lầm. Nếu bà ta thật sự đáng nghi, bao năm nay tính toán từng bước một, tới lúc này đương nhiên sẽ không muốn sơ suất. Nhưng chú hai em cứ nằng nặc đòi kháng án. Nếu em là bà ta, liệu em không chó cùng bứt giậu được sao?” Niên Bách Ngạn khẽ nói...

Quyển 14 - Chương 627: Suy đoán quá liều lĩnh

Tố Diệp cắn môi: “Nếu thím hai cũng tham gia vậy thì việc bà ta sắp tâm tính toán để chú hai nhận tội ngồi tù quả là đáng sợ. Nhưng bây giờ không có một chút chứng cứ nào, mà lý do của bà ta lại rất chính đáng.”

“Lý do càng chính đáng ngược lại sẽ khiến người ta hoài nghi.” Niên Bách Ngạn suy tư: “Em còn nhớ mấy lời của mẹ Tiểu Đậu Tử không?”

Tố Diệp gật đầu.

“Em cảm thấy chị ấy nhận sai người được sao?” Niên Bách Ngạn phản bác.

Tố Diệp rơi vào trầm tư.

“Muốn chứng minh xem mẹ Tiểu Đậu Tử có nhận nhầm người hay không, cách tốt nhất là dụ sói vào nhà.”

“Ý anh là...”

“Phải xem xem nhà trọ của gia đình Tiểu Đậu Tử liệu có gặp bất trắc gì không.”

Tố Diệp thất kinh: “Vậy... liệu họ có gặp nguy hiểm không?”

“Đành phải tìm kiếm chiến thắng trong nguy hiểm vậy. Nhưng mà anh

nghĩ, cùng lắm là bị cướp, giết người diệt khẩu chắc là không thể, quá rõ ràng rồi.” Niên Bách Ngạn suy đoán.

Tố Diệp giật mình, buột miệng: “Không... Suy đoán như vậy liệu lĩnh quá.”

“Chú hai em đã ngồi tù rồi. Ông ta giết hai người cũng là giết, cũng chẳng ngại gánh thêm tội danh mưu sát bố em. Vậy thì tại sao ông ta không thừa nhận, khẳng khái đòi kháng án?” Niên Bách Ngạn hỏi ngược lại.

Tố Diệp trầm mặc. Thật ra cô hiểu điều này. Nhưng đối mặt với một người ngay cả người thân cũng có thể ra tay giết hại như Diệp Hạc Thành, Tố Diệp thật sự hận đến nghiến răng kèn kẹt. Thường vào những lúc này, cảm tính sẽ lấn át lý trí, khống chế tất cả mọi suy nghĩ của cô. Cô cảm thấy, Diệp Hạc Thành tội trạng rõ ràng, hạng người như ông ta còn việc gì không nghĩ ra nữa?”

Nhưng lời nói lúc này của Niên Bách Ngạn đã thức tỉnh cô, khiến cô không thể không đối mặt với một sự thật. Đó chính là đã là tội phạm giết người rồi, còn kháng án để làm gì? Lẽ nào cái chết của bố thật sự không liên quan tới ông ta?

“Cho dù bố em không phải bị ông ta giết hại thì ông ta cũng có ý đồ hại bố.” Sự phẫn nộ dâng trào trong lồng ngực Tố Diệp: “Đang yên đang lành ông ta nghiên cứu thực vật học để làm gì? Còn cả bức ảnh đó nữa, anh đừng quên. Ngoại trừ ông ta ra, còn ai vào đây?”

Thấy cô nổi giận, Niên Bách Ngạn vỗ khế vào chân cô, dịu giọng dỗ dành: “Được rồi! Mọi chuyện cứ giao cho anh. Còn em, đừng nghĩ gì cả, đừng làm gì hết, ok?”

“Anh định giúp Diệp Hạc Thành kháng án thật à?” Tố Diệp hỏi anh:

“Nói thế nào thì ông ta cũng là hung thủ giết Diệp Ngọc, mưu hại Diệp Uyên. Loại người này không thể tha thứ. Với lại, bây giờ anh không còn là người của Tinh Thạch nữa, lẽ nào còn muốn tìm tới luật sư của Tinh Thạch?”

Niên Bách Ngạn tươi cười, luồn tay vào trong váy ngủ của cô: “Anh chỉ tới tìm hiểu một số chuyện thôi. Yên tâm đi, có bất kỳ động tĩnh gì anh sẽ báo cáo hết với em.”

Tố Diệp kìm chế: “VẬY còn gia đình Tiểu Đậu Tử...”

“Ở bên đó anh vẫn còn một vài người bạn. Anh sẽ bảo họ để mắt giúp.”

Tố Diệp khẽ gật đầu.

Điện thoại vang lên.

Niên Bách Ngạn quay đầu liếc nhìn rồi nhìn Tố Diệp với vẻ khó xử: “Sau này tối đến phải tắt máy mới được.”

Tố Diệp mím môi.

“Đợi anh nhé, không được ngủ đâu đấy!” Niên Bách Ngạn lật người đè cô xuống giường, thì thầm bên tai cô câu đó rồi cầm đi động lên, đứng dậy, ra khỏi phòng ngủ.

Tố Diệp lẩm bẩm sau lưng anh: “Thì thà thì thụt. Anh giấu em nhận điện thoại của gái phải không? Không để em nghe!”

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười, trước khi đóng cửa, quay người nói một câu: “Tiểu tổ tông! Chính em nói với anh rằng nhận điện thoại trong phòng có phóng xạ mà.”

“Em? Thật ư?” Tố Diệp bấu môi, nằm bò lên giường.

Ra ngoài phòng khách, Niên Bách Ngạn mới nhận máy.

Đầu kia rất yên ắng, còn có tiếng nhạc du dương. Có thể nhận người gọi tới đang ngồi trong một bầu không khí tao nhã, nhàn tản, cả giọng nói cũng có chút lười biếng.

“Chú em! Còn chưa tới mười hai giờ, món quà Trung thu này của tôi coi như vẫn tặng kịp giờ.”

Niên Bách Ngạn mỉm cười, đi bộ tới bên quầy rượu, rót một ít rượu vang vào chiếc ly đế cao. Màu đỏ hồng được ánh đèn sàn nhà chiếu sáng rực, soi chiếu cùng với pha lê, có một khoảnh khắc tạo ra sóng ánh sáng. Tia sáng ấy dường như lọt vào tận sâu trong đáy mắt Niên Bách Ngạn, rồi thu hẹp lại, lấp lánh như sao trên trời.

“Đại ca Khôn! Em vẫn đang đợi món quà lớn của anh đây.”

“Hắn ta không có vợ, hỏa táng một người đàn bà cùng hắn coi như cũng không bạc rồi.” Đầu kia cười lớn.

Khóe môi Niên Bách Ngạn cong lên. Anh lười biếng ngồi chiếc ghế đẩu, khẽ nhấp môi vào chiếc ly, cất giọng mơ màng: “Người phụ nữ ở đâu?”

“Người Việt Nam, để ở nhà tang lễ một ngày rồi hỏa táng. Yên tâm đi, suốt quá trình đều có người trông chừng.”

Khóe mắt Niên Bách Ngạn ẩn hiện nụ cười nhạt: “Đại ca Khôn làm việc thì em yên tâm rồi.”

“Bây giờ cuối cùng hẳn cũng yên lặng rồi.”

“Cảm ơn anh!”

“Khách sáo gì! Còn kém xa năm đó chú cứu anh một mạng.”

Niên Bách Ngạn như đang ngẫm nghĩ chuyện gì: “Thế nên vẫn phải nhờ anh Khôn giúp một việc nữa.”

“Cứ nói đi!”

“Ở trấn Thiên Đẳng có quán trọ của một người bạn, sắp tới rất có thể sẽ xảy ra chuyện.” Niên Bách Ngạn giơ tay, từng ngón tay khẽ nghịch chiếc ly.

“Bạn chú chính là bạn anh. Bây giờ anh sẽ cử người tới đó, tuyệt đối không để nhà trọ xảy ra chuyện gì.”

“Không! Anh hiểu lầm ý em rồi.” Niên Bách Ngạn hạ thấp giọng sửa chữa.

“Ồ? Ý chú là?”

“Chỉ cần tìm người theo dõi là được. Mục đích là không được để xảy ra án mạng. Em muốn xem xem quán trọ đó sẽ gặp phải chuyện gì.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn u tối.

“Không thành vấn đề! Lát nữa gửi địa chỉ quán trọ cho anh.”

“Được ạ!”

Kết thúc cuộc điện thoại, Niên Bách Ngạn gửi ngay địa chỉ qua sau đó xóa mọi tin nhắn có liên quan. Anh cầm ly rượu lên, uống cạn

rượu trong ly, rồi đặt xuống, rời khỏi quầy rượu.

Trở về phòng ngủ, Tố Diệp đang nằm bò trên giường chợp mắt. Mái tóc dài che đi một nửa gương mặt. Như vậy để lộ ra tấm lưng trắng như ngọc của cô. Cô mặc chiếc váy ngủ màu đen có đai. Chiếc đai thanh mảnh tôn lên cánh tay mịn màng và trắng nõn.

Không biết có phải tại rượu làm loạn hay thị giác bị kích thích, Niên Bách Ngạn có chút khó kiềm chế. Anh bước tới, cả cơ thể cao lớn theo đà ngã xuống giường. Anh cúi đầu, bờ môi lần tìm chiếc cổ để hờ ra trong không trung của cô.

Hơi rượu đan cài trong mùi gỗ mộc, nồng nàn nhưng lại tao nhã, dịu dàng mà đầy nguy hiểm, trong sự cọ sát đan xen một ý đồ lộ liễu.

Hơi thở của người đàn ông phả vào gáy cô, nóng rực và ngứa ngáy.

Tố Diệp cười ngọt ngào, nhưng mặt mày không thể động đậy. Mùi hương nam tính của Niên Bách Ngạn bao bọc lấy cô, hơi thở lạc bên tai cô cũng có chút gấp gáp, khàn đục, khiến cả trái tim cô như một con thuyền bị vớt giữa biển khơi, nhẹ nhàng dập dềnh theo mặt biển trông thì có vẻ phẳng lặng, thực chất sóng ngầm đang cuộn trào.

Nhìn từ góc độ của Niên Bách Ngạn, cô như một miếng bánh gato thơm ngon. Gương mặt trắng trẻo, chỉ to hơn lòng bàn tay một chút, hàng mi cong vút, còn cả sống mũi hoàn mỹ, đôi môi hơi mở, đỏ hồng như dính nước hoa đào khiến anh chỉ muốn nuốt trọn.

Bàn tay lớn của anh bắt đầu không an phận, vén váy của cô lên.

Trái tim Tố Diệp cũng bỗng bênh theo động tác của anh.

Cô hơi mở mắt ra, nhìn cái bóng để lại trên vách tường qua ánh sáng

vàng nhạt lãng mạn của căn phòng. Đó là bóng anh, cao lớn và vững vàng, hoàn toàn ôm trọn lấy bóng cô.

Đó là sức mạnh của người đàn ông.

Đàn ông trời sinh ra để bảo vệ phụ nữ, cũng là nguồn sức mạnh khiến người phụ nữ tình nguyện bị chinh phục.

Thấy cô mở mắt, Niên Bách Ngạn áp sát gương mặt của mình xuống. Anh cười khế, môi gần như dính vào cô: “Em yêu! Em mềm như bún ấy. Anh chỉ muốn nhào nặn em thành các kiểu.”

Cách so sánh này kỳ lạ mà táo bạo, ngập tràn hương vị dục tình nồng nàn.

Có lẽ có rượu làm bạn, tối nay Niên Bách Ngạn như một gã si tình.

Nhưng Tố Diệp đương nhiên không muốn bị lép vế. Cô kéo tay anh lại, mượn sức của anh để lật người lại. Một giây sau, cô ôm lấy cổ anh, đôi chân dài mạnh bạo quấn lấy người anh.

“VẬY...” Cô nhìn anh, cười đầy mê hoặc: “Anh dám bạo hơn nữa không?”

Cơ thể rắn chắc của Niên Bách Ngạn đè lên cô. Anh nhướn mày, cong môi cười: “Phải làm sao mới gọi là bạo hơn?” Sau đó anh cúi đầu, cắn khế lên tai cô: “Không phải em bảo anh bế em ra phố chứ?”

Tố Diệp níu chặt cổ anh, kéo xuống, mím cười nhẹ nhàng: “Người ta muốn cái đó...”

Niên Bách Ngạn bèn giở trò, cười xấu xa: “Lập tức cho em!”

“Không phải! Em cần cái đó của anh cơ.” Tố Diệp vịn vẹo người, dùng cơ thể để cảm nhận khí thế bùng bùng của anh.

Niên Bách Ngạn nhướng mày.

Tố Diệp mím môi cười quyến rũ. Cô giơ tay. Từng ngón tay mảnh dẻ men theo vết hằn của anh trượt xuống xương quai xanh, vòng một vòng như hờ hững lại như gợi tình. Cô nũng nịu nói: “Người ta... muốn hạt giống của anh.”

Niên Bách Ngạn cảm thấy bụng dưới co thắt lại. Dáng vẻ của cô quả thực mê hoặc chết người. Lời nói lại cực kỳ kích thích. Anh cố đè nén dục vọng đang điên cuồng thét gào, nhìn gương mặt nhỏ của cô, khẽ cười: “Bây giờ chưa được!”

Câu nói ấy như một gáo nước lạnh dội xuống. Tố Diệp lườm anh, bất mãn nói: “Nhưng em muốn cơ, muốn ngay bây giờ.”

Niên Bách Ngạn khó xử, dỗi dành cô: “Diệp Diệp! Bây giờ chưa phải lúc.”

“Khi nào mới là lúc?”

“Khi nào cơ thể em hoàn toàn khỏe mạnh đã.”

“Còn phải đợi bao lâu?”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn hôn lên môi cô kiên nhẫn và đầy yêu thương, dịu dàng nói: “Anh không thể để em mạo hiểm được, hiểu không?”

“Nhưng bác sỹ nói vẫn có thể bình an vô sự.”

“Có thể? Cái anh cần không phải là có thể!”

Tố Diệp thật sự bị anh bức tới cảm nín. Cô thở hồng hộc vì giận: “Anh từng nói, đạn của anh chỉ dành cho người con gái anh yêu. Giờ thì sao? Em có khác gì mấy người phụ nữ trước đây của anh đâu. Súng của anh đã đi vào mà không để lại đạn thì có ý nghĩa gì?”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn bật cười. Anh không nhịn được trước mấy lời táo bạo của cô, bèn giơ tay véo má cô: “Mấy người đó sao có thể so sánh với em được? Với em, anh chưa bao giờ dùng bao.”

“Nhưng em muốn đạn của anh, em muốn cơ!” Tố Diệp nổi tính bướng bỉnh.

Người đàn ông ngốc nghếch cỡ nào cũng không so đo với phụ nữ vào lúc này, trong bầu không khí này. Huống hồ Niên Bách Ngạn lại không ngốc. Anh đề người xuống, khẽ hôn đổ dành: “Được, được, được! Cho em, cho em!”

Tố Diệp phấn khích ôm lấy cổ anh.

Sự nhiệt tình của Niên Bách Ngạn lại được hâm nóng. Môi anh chạm lửa lên từng tấc da thịt cô, rồi lan ra mọi nơi.

Thật ra chuyện này anh không cần tranh cãi với cô. Vì cuối cùng đạn đi đâu về đâu, cô không kiểm soát được. Niên Bách Ngạn có thể tưởng tượng ra xong chuyện này cô sẽ nổi trận lôi đình cỡ nào...

Quyển 14 - Chương 628: Ai đã bí mật báo tin?

Trong phòng thăm phạm nhân, tại nhà giam số hai, Bắc Kinh.

Niên Bách Ngạn ngồi đó. Tuy rằng anh không như một thương nhân cao quý, nhưng so với một Diệp Hạc Thành đang bị còng tay ngồi đối diện thì anh cũng đã sáng sủa hơn nhiều. Ông ta bị cạo đầu, mặc chiếc áo phạm nhân màu xám. Khắp người từ trên xuống dưới không có vật gì sắc nhọn để có thể nảy sinh ý định tự sát.

Trông Diệp Hạc Thành giống như đã già đi đến chục tuổi. Ở trong tù ông ta không thể nhuộm tóc, hai bên tóc mai cũng đã lơ thơ sợi bạc.

Khoảnh khắc ấy Niên Bách Ngạn mới thật sự ý thức được, Diệp Hạc Thành cũng giống như Diệp Hạc Phong, đều đã già rồi.

Đã tới độ tuổi này vẫn còn phải sống những ngày tháng còn lại trong tù, nghĩ tới quả thực thấy thương cảm.

Diệp Hạc Thành cúi gằm. Ở một vị trí rất xa có người đang quan sát. Có người gào khóc, có người tê liệt. Còn Diệp Hạc Thành, im lặng là vàng.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới lên tiếng: “Tất cả vẫn ổn chứ?”

Diệp Hạc Thành ngẩng lên. Ánh mắt ông ta vẫn đục. Ông ta nhìn xung quanh rồi cười, nhưng phần nhiều là những nụ cười đắng chát.

“Không tệ! Cũng không âm u lạnh lẽo như tôi tưởng tượng. Có điều

hòa trung tâm, mùa đông ấm, mùa hè mát, một ngày ba bữa ăn đơn giản, dinh dưỡng. Sống trong này rất yên bình, không sóng gió, cũng chẳng có chút gì phiền não. Cách vài ba hôm còn có chuyên gia tâm lý tới hướng dẫn tâm lý cho chúng tôi, rất tốt.”

Niên Bách Ngạn không nói gì.

“Có nhìn thấy thằng nhóc đó không?” Diệp Hạc Thành hất cằm.

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn người đàn ông ngồi sát mép nhất, đang nói chuyện với người thân. Trông anh ta còn khá trẻ. Bị giam vào nơi này, chứng tỏ tội trạng không hề nhẹ.

“Tội giết người, tù chung thân.” Diệp Hạc Thành lãnh đạm giải thích: “Mấy hôm trước vừa mới đón sinh nhật 25 tuổi trong tù. Ấy vậy mà lại là lão làng ở đây. Vào tù từ năm 18 tuổi, ở đây được bảy năm rồi. Ở trong tù nó học được các vẽ tranh sơn thủy của Trung Quốc, học được nghệ thuật trà đạo, thậm chí còn qua được kỳ thi cao đẳng của Bắc Kinh, môn nào cũng trên 65 điểm. Không những lấy được học vị cử nhân, mà còn thi đỗ nghiên cứu sinh. Nghe nói tháng tới ở đây tổ chức một triển lãm tranh Trung Quốc, tranh của nhóc đó còn được giải thưởng đấy.”

Niên Bách Ngạn khẽ cười, vẫn không mở lời nói tiếng nào.

Diệp Hạc Thành rướn người về phía trước: “Nhưng chẳng ai thích cái nơi chết tiệt này cả!”

“Nhà tù bây giờ khác trước kia rồi. Tôi nghĩ nhóc ấy biểu hiện tốt như vậy, chắc sẽ đợi được tới ngày mãn hạn tù.”

Diệp Hạc Thành nghiêng rằng: “Nhưng tuổi tác của tôi không cho phép tôi đợi.”

“Ông muốn kháng án?”

“Đúng!” Nét mặt Diệp Hạc Thành rất kiên định: “Bách Ngạn! Giờ chỉ còn cậu giúp được tôi thôi.”

“Giúp ông?” Niên Bách Ngạn cố tình không hiểu: “Bây giờ tôi không quyền không tiền, tôi giúp gì được cho ông đây?”

“Tôi biết cậu hận tôi, nhưng đứng trước lợi ích, ai cũng ích kỷ cả thôi.”

Niên Bách Ngạn khế nhếch môi: “Chỉ có điều sự ích kỷ của ông quá lộ liễu.”

“Bách Ngạn! Tôi biết cậu còn cách mà. Tuyết Cầm chỉ là phụ nữ nội trợ trong nhà, bà ấy làm sao có cách cứu tôi? Bây giờ tôi chỉ cầu xin được cậu thôi. Cậu nghe tôi nói. Tôi bị oan thật mà.” Diệp Hạc Thành sốt sắng.

Niên Bách Ngạn từ tốn đáp: “Ông đổ kỵ với anh trai mình, vì cổ phần giết chết Diệp Ngọc, rồi hãm hại Diệp Uyên. Giờ ông lại nói với tôi ông bị oan? Chú hai! Ông tưởng cảnh sát hình sự Trung Quốc là đám người vô dụng sao?”

“Tôi không giết anh trai tôi!” Diệp Hạc Thành sốt ruột tới đỏ cả mắt.

Niên Bách Ngạn cười khẩy: “Vậ hung thủ là ai?”

“Tôi không biết! Anh tôi phát bệnh tim mà chết.” Diệp Hạc Thành căng thẳng: “Không sai! Tôi cũng nói với cảnh sát rồi. Đúng là tôi hơi bất mãn với anh ấy, nhưng tuyệt đối không giết anh ấy.”

Niên Bách Ngạn thu lại nụ cười, ánh mắt trở nên giá lạnh: “Vậy ông có biết lý do thật sự dẫn tới cái chết của ông Diệp là bị trúng độc từ từ chứ không phải do bệnh tim tái phát không?”

Diệp Hạc Thành sống người.

“Ngoại trừ ông là kẻ tình nghi lớn nhất, trước mắt không tìm được bất kỳ chứng cứ nào chứng minh ông vô tội.” Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt lại.

Hơi thở của Diệp Hạc Thành trở nên dồn dập: “Không phải tôi! Thật sự không phải là tôi mà!”

“Ông kháng án thì sao chứ? Cho dù có thể chứng minh ông không giết hại ông Diệp thì nửa đời còn lại của ông cũng ở trong này rồi.”

“Nhưng tôi không muốn mang danh giết anh trai.”

Niên Bách Ngạn ngao ngán lắc đầu. Có gì khác nhau đâu?

“Trừ phi tìm được hung thủ đang ẩn náu, nếu không dù ông có kháng án cũng thất bại thôi. Kết quả cuối cùng chỉ khiến thêm câu chuyện thêm ầm ĩ, rầm rộ.”

Diệp Hạc Thành cuộn chặt tay lại, nhìn Niên Bách Ngạn chăm chăm: “Vậy... cậu có thể tìm được hung thủ, đúng không?”

“Xin lỗi, tôi không có bản lĩnh lớn đến vậy. Chuyện này phải để cảnh sát ra tay.” Giọng Niên Bách Ngạn rất khế.

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Trông Diệp Hạc Thành có phần hoảng loạn.

“Chú hai! Tôi khuyên ông nên an phận một chút là hơn. Ông làm ầm lên như vậy, không những vô dụng mà ngay cả vợ con ông cũng không được sống yên ổn, hà tất phải khổ thế chứ?”

“Họ sao rồi?”

“Bây giờ Diệp Lan vẫn đang nghỉ phép. Có thể tưởng tượng ra ở công ty con bé bị người ta xì xào bàn tán đến mức nào. Còn cả thím hai nữa. Có phải sức khỏe của thím ấy không được tốt không? Lúc tới tìm tôi thím ấy rất nhợt nhạt, hỏi thì chỉ nói là bị lạnh, bệnh cũ tái phát.” Niên Bách Ngạn chậm rãi nói.

Diệp Hạc Thành cúi đầu, rất lâu sau lại vùi đầu vào lòng bàn tay. Ông ta đau khổ hạ thấp giọng: “Tại tôi không tốt, tôi đã hại Lan Lan không còn mặt mũi gặp ai.”

Niên Bách Ngạn bình tĩnh nhìn ông ta.

Diệp Hạc Thành lại ngẩng lên, đôi mắt hơi đỏ: “Ngày trước thím hai của cậu từng mổ ruột thừa, nhưng lúc đó trang thiết bị không ổn, nên vết thương còn đau tới tận bây giờ. Bách Ngạn! Cho dù cậu không giúp tôi kháng án, cũng mong cậu chăm sóc cho hai mẹ con họ. Cậu hận tôi thì cứ hận, họ đâu sao cũng là cô nhi quả phụ.”

“Tôi sẽ nhờ Đông Nham chăm sóc Lan Lan. Còn về thím hai, tôi cũng sẽ sắp xếp bác sỹ tới khám xem sao. Nếu là bệnh cũ, vậy thì cũng không dễ chữa đâu. Nhà họ Diệp giàu có một phương, nhà họ Nguyễn năm đó thế lực cũng không hề nhỏ, sao không tìm một bác sỹ đáng tin cậy chứ?”

“Haiz! Hồi đó thím hai cậu một mình tới Giang Tô thăm bạn. Phẫu thuật cũng làm tại một bệnh viện nhỏ dọc đường đi. Nếu ở Bắc Kinh thì đã chẳng để lại bệnh cũ tới giờ.”

Vì Niên Bách Ngạn chủ động đề cập tới Nguyễn Tuyết Cầm và Diệp Lan, nên Diệp Hạc Thành cũng hóa giải suy nghĩ kháng án. Có thể nhận ra Diệp Hạc Thành thật sự không muốn mang tới cho Diệp Lan nhiều phiền toái. Thế nên, tình phụ tử đã khiến ông ta xóa bỏ suy nghĩ này.

Còn Niên Bách Ngạn, sau khi nghe mấy lời của Diệp Hạc Thành, mối nghi ngờ trong lòng đã được cởi bỏ, nhưng một mối nghi khác lại dấy lên. Đó chính là, Nguyễn Tuyết Cầm rốt cuộc là ai?

Rõ ràng ngay cả Diệp Hạc Thành cũng không biết, thế nên càng không thể lấy được tin tức gì giá trị từ ông ta.

Nhưng, Diệp Hạc Thành đã cho anh một manh mối rất lớn...

Khi Tố Khải đang làm nhiệm vụ thì nhận được điện thoại của bệnh viện. Anh dẫn theo mấy đồng đội, vội vàng tới nơi. Bác sỹ phụ trách nói với anh rằng phạm nhân đã được cứu sống, thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm.

Lúc ấy Tố Khải mới thở phào nhẹ nhõm.

Theo lời bác sỹ, khi y tá đi thay thuốc, phạm nhân đã bị kẻ nào đó ngắt ống dưỡng khí. Cũng may y tá quay về kịp thời, nếu không chắc chắn là tử vong.

Tố Khải lập tức cho điều tra CTV.

Đương nhiên, chuyện này không hề nhỏ, bệnh viện bắt buộc phải phối hợp điều tra cùng cảnh sát, thế nên đã cho bật toàn bộ hệ thống

CTV.

Trong khoảng thời gian phạm nhân xảy ra chuyện, camera chỉ bắt được một bóng người mơ hồ. Người này mặc áo blouse trắng, đội mũ bác sỹ. Từ bóng lưng không thể đoán là nam hay nữ. Một là vì hình ảnh quá mờ, hai là hung thủ rất biết né tránh các vị trí camera bất lợi, tạo thành sự khó khăn lớn cho việc phá án.

Tổ Khải gọi một cấp dưới tới: “Bộ phận kỹ thuật có thể giải quyết hay không?”

Cấp dưới xem rồi nói: “Rất khó, chúng tôi sẽ cố gắng.”

“Mang tất cả tài liệu hình ảnh tới cho bộ phận kỹ thuật xử lý. Tôi muốn có kết quả nhanh nhất.” Tổ Khải cố gắng bình tĩnh.

“Rõ, thưa sếp!”

Sau khi anh ta rời khỏi đó, Tổ Khải giơ tay đập mạnh vào tường!

Tên phạm nhân tự sát này sau khi được đưa vào bệnh viện cấp cứu đã hôn mê rất nhiều ngày, cuối cùng cũng tỉnh lại. Nhưng điều khiến Tổ Khải khó xử là hẳn ta không nói gì cả. Chỉ cần không có người trông chừng, hẳn ta lại có ý định tự sát. Hành động này vô cùng kỳ lạ, cuối cùng đành phải còng tay hẳn vào giường bệnh.

Tổ Khải cho rằng chỉ cần kẻ này còn sống ngày nào, đồng đảng của hẳn ắt sẽ nghĩ cách giết người diệt khẩu. Họ giăng thiên la địa võng, chỉ đợi bắt rùa trong hũ. Nhưng đợi rất lâu vẫn không có kẻ tình nghi xuất hiện. Ai ngờ hôm nay phạm nhân suýt nữa đã bị hại chết.

Đối phương rất thông minh, thậm chí biết rõ hành động của họ, thế nên có thể né được mọi phòng tuyến và theo dõi.

Vậy thì...

Cả người Tố Khải run lên. Một suy nghĩ táo bạo hiện lên trong đầu anh.

Đúng lúc ấy, di động của anh rung lên.

Anh rút ra xem. Là một tin nhắn, bên trên có dòng chữ: Cảnh sát Tố!
Có nội gián!

Tố Khải sửng sờ. Anh lại kiểm tra số điện thoại gửi tin nhắn. Đó là một số điện thoại lạ không thể tra ra.

Sóng gió như tràn qua lòng anh. Người gửi tin nhắn này không hèn mà gặp lại có cùng suy nghĩ với anh, nhưng xem ra người này biết rõ tình hình hơn cả. Rồi cuộc ai là người đã bí mật báo tin?

Quyển 14 - Chương 629: Làm lại từ đầu

Cuối cùng em đã nhìn rõ anh trong giấc mơ ấy. Gương mặt anh sáng rõ dưới ánh trăng dịu dàng. Nhưng nó lại làm đôi mắt em đau đớn. Trên con đường dài đêm mùa thu, đèn đường cũng không thể độ lại ánh đèn xanh leo lắt ấy. Nó đung đưa, bao trùm toàn bộ gương mặt anh...

Vừa qua tết Trung thu, thời tiết đã đột ngột thay đổi, mát một cách rõ ràng, nhất là sáng sớm và tối muộn, bầu không khí mát mẻ bao trùm lên khắp thành phố Bắc Kinh. Nơi đây đã chính thức bước vào những tháng ngày không khí dịu mát. Tới khi lễ Quốc khánh gần kề chắc chắn cũng sẽ có gió thu thổi. Lá đổi sang vàng. Đường phố Bắc Kinh cũng rực rỡ, tươi sáng như rải một lớp cúc vàng.

Tinh Thạch sau khi trải qua quãng thời gian hỗn loạn, xáo động giờ cũng đã dần yên ổn trở lại. Giống như một con thú nhỏ phải trải qua một mùa hè khắc nghiệt, nóng như thiêu như đốt để rồi bình thản đợi trời thu an ủi lòng mình, cuối cùng cũng có những giây phút ngơi nghỉ.

Kỳ Đông Nham đã gặp Niên Bách Ngạn ở Tinh Thạch.

Khi Niên Bách Ngạn bước vào Tinh Thạch, rất nhiều nhân viên cũ nghe tin anh tới đã chủ động ra chào đón. Số lượng không ít. Từ những người cấp giám đốc cho tới những cô bé chạy việc phòng

hành chính, gần như chật ních cả lối đi. Kỳ Đông Nham thấy cảnh ấy cũng không tức giận, chỉ cười thoải mái nói anh được lòng mọi người quá. Niên Bách Ngạn thì động viên mọi người, bảo họ nhanh chóng quay về vị trí của mình, tiếp tục làm việc.

Còn mình thì cùng Kỳ Đông Nham đi vào trong văn phòng.

“Thế nào! Gian phòng này tớ chưa hề động vào đâu đấy!” Kỳ Đông Nham dặn dò thư ký chuẩn bị hai cốc cafe rồi nói.

Cafe nhanh chóng được bê lên.

Thư ký là một gương mặt mới, một cô gái rất xinh đẹp. Khi đặt cốc cafe xuống, cô ta còn liếc nhanh Niên Bách Ngạn một cái, trong ánh mắt là vẻ ngổ ngàng thấy rõ.

Đợi cô thư ký đi khỏi, Kỳ Đông Nham cố tình trêu chọc: “Tớ nghĩ, cô ấy hy vọng cậu ngồi trên cái ghế tổng giám đốc kia hơn. Niên Bách Ngạn! Cậu vừa mới đến mà người của tớ đã bị cậu hút hết hồn đi rồi!”

“Tớ chỉ sợ thư ký của cậu trẻ tuổi quá, cậu không tập trung làm việc được thôi.” Niên Bách Ngạn như cười như không.

“Về điểm này thì cậu có thể tuyệt đối yên tâm. Tuy rằng hai chúng ta có lúc không chung chí hướng, không thể nói chuyện, nhưng đối với việc kiểm chế tình cảm công sở, tớ nghĩ tớ không thua cậu đâu.” Kỳ Đông Nham cười ha ha.

“Cậu không nên để Hứa Đồng đi!” Niên Bách Ngạn chân thành nói.

“Trái tim cô ấy chỉ hướng về cậu. Tớ muốn giữ cô ấy lại cũng không giữ được, chi bằng để cô ấy được tự do.” Dáng vẻ của Kỳ Đông

Nham cứ nửa đùa nửa thật.

Niên Bách Ngạn nhướn mắt nhìn cậu ta một cái, rồi im lặng, bê tách cafe lên.

“Hỏi thật lòng, cậu không cảm nhận được Hứa Đồng có tình cảm với cậu sao?” Kỳ Đông Nham hình như rất nhiều chuyện.

Niên Bách Ngạn uống cafe sau đó đặt chiếc cốc xuống, thản nhiên nói: “Cảm nhận không ra!”

“Cậu đúng là tuyệt tình!”

“Miệng cậu cũng đừng độc quá! Người ta là con gái, chỉ có quan hệ công việc với tớ thôi, bị cậu nói cứ như là cô ấy có âm mưu đen tối với sếp vậy. Chuyện này mà đồn ra ngoài, cậu bảo các công ty khác sẽ đối xử với cô ấy thế nào?” Niên Bách Ngạn buông một câu.

Kỳ Đông Nham phá lên cười rồi nhàn nhã dựa ra sau ghế sofa: “Tớ chỉ muốn biết, nếu như không có Tố Diệp, cậu và Hứa Đồng có khả năng không thôi.”

“Cậu phải quản lý đến hai công ty mà vẫn rỗi rãi vậy à?” Rõ ràng là Niên Bách Ngạn không thèm trả lời câu hỏi đó.

Kỳ Đông Nham nhún vai, nghiêm túc trở lại: “Ok! Vậy nói xem, mục đích chuyến thăm hôm nay của cậu là gì?”

Niên Bách Ngạn cũng tựa ra sau ghế, giọng nói thoải mái nhưng ánh mắt thì rất kiên định, sâu xa.

“Đơn giản thôi! Tớ muốn gây dựng lại sự nghiệp!”

Câu nói này không hề khiến Kỳ Đông Nham bất ngờ, thậm chí cậu ta dường như còn dự liệu được từ trước, khẽ cười: “Tớ vẫn đang đợi cậu tới nói với tớ câu này đấy. Rất tốt! Cậu có thể quay về Tinh Thạch bất kỳ lúc nào. Cậu xem, văn phòng này vẫn còn giữ nguyên vẹn cho cậu.”

Niên Bách Ngạn cong môi cười: “Cậu định bắt tớ làm thuê cho cậu?”

“No, no, no! Nên nói là hai chúng ta chung sức hợp tác.” Kỳ Đông Nham sửa lại câu nói của anh.

Niên Bách Ngạn không tỏ thái độ gì.

Kỳ Đông Nham cầm lấy hai điều thuốc lá, đưa cho anh một điều. Niên Bách Ngạn đón lấy, châm lên.

“Bách Ngạn! Thật ra cậu có từng nghĩ hay không? Thế giới này vốn là một thế giới “mượn sức đánh sức”. Cậu quay về Tinh Thạch, chúng ta mới đích thực là một liên minh vững mạnh. Đạo gần đây, bên phía Vincent có động tĩnh khá lớn. Ông ta liên tục nuốt hai mỏ kim cương. Nói trắng ra, âm mưu của ông ta đã quá rõ ràng, không chỉ đơn thuần muốn ngang sức ngang tài nữa. Ông ta còn muốn cắt đứt hoàn toàn lợi ích của các công ty khác để mở đường cho mình.” Kỳ Đông Nham chỉ ra tình thế trước mắt: “Trước đây khi tớ chưa thu mua Tinh Thạch, Tinh Thạch và Kỳ Thị có thực lực tương đương. Các công ty đá quý khác liên kết lại cùng điên cuồng giành miếng bánh của chúng ta. Nhưng bây giờ, những công ty đá quý không trụ nổi đã lần lượt rút lui khỏi thị trường Trung Quốc. Kẻ địch mạnh nhất của chúng ta chỉ còn lại Vincent đang ngày một lớn mạnh. Rất rõ ràng, tất cả tài sản của cậu đang “nổi giáo cho giặc”.”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn không có quá nhiều phản ứng, chỉ thể hiện một cách đơn thuần: “Mỗi một giai đoạn thị trường đều giống

nhau, tách lâu ắt hợp, hợp lâu ắt tách. Muốn kinh doanh hàng trăm năm ở Trung Quốc là điều rất khó. Đây là một thị trường thay đổi trong nháy mắt, cũng là một thị trường được con người thao túng các quy luật một cách khó bề tưởng tượng. Nhưng ngay chính trong hoàn cảnh đó, cơ hội mới càng thêm nhiều. Thế nên bố cậu đã sớm nhìn thấu điểm này, thiết lập tổng bộ hoàn toàn ở nước ngoài, vớt một bộ phận về Trung Quốc kiếm tiền. Vincent cũng vậy. Ông ta là một người nhanh nhạy, tại sao lại bỏ miếng bánh đó mà không ăn? Cậu đã quét sạch mọi trở ngại như một nhân viên vệ sinh, đương nhiên ông ta phải tiến quân thần tốc vào thị trường Trung Quốc rồi.”

“Cậu nói nhẹ nhàng quá nhỉ. Nhưng đứng trước lợi ích, ai chẳng ích kỷ. Tớ tuyệt đối... tuyệt đối không để Vincent cướp đi miếng bánh trong tay tớ.” Kỷ Đông Nham kiên quyết nói: “Thế nên Bách Ngạn, chúng ta phải đồng sức đồng lòng.”

Niên Bách Ngạn rít một hơi thuốc, khi nhả khói ra sắc mặt nặng nề. Rất lâu sau anh mới nói: “Tinh Thạch... tớ không định quay về. Mà nơi này cũng đã không còn thích hợp để tớ trở về nữa.”

“Niên Bách Ngạn! Lúc trước cậu có chết cũng không chịu đi. Bây giờ bảo cậu về cậu cũng lại thà chết không chịu về.” Kỷ Đông Nham nghi hoặc: “Rốt cuộc cậu muốn thế nào? Ban đầu cậu còn bảo tớ phải giữ bí mật gì đó. Tớ đã bị cậu làm cho chẳng hiểu chuyện gì với chuyện gì rồi.”

Niên Bách Ngạn ngược mắt lên nhìn cậu ta, cười khế: “Tớ yêu cầu rất đơn giản, tớ cần một khoản tiền làm vốn, mà bây giờ người có thể giúp được tớ chỉ có cậu thôi.”

Đã từng có lúc, anh đã muốn đeo hết gông cùm lên người mình. Cho dù có nặng nề hơn nữa, để bảo vệ cho bí mật của nhà họ Niên, anh cũng không ai oán nửa lời. Anh muốn tẩy sạch cho bố thì chỉ còn

cách lợi dụng Tinh Thạch, giữ lại hình tượng của nhà họ Niên, của một thương nhân là bố. Nhưng bây giờ, sau khi anh bắt đắ dĩ phải từ bỏ Tinh Thạch, Kỳ Đông Nham cũng làm rất tốt. Anh đã hoàn toàn được quá trình gột rửa cho Tinh Thạch một cách lặg lặ, nó cũng đã được bên ngoài thừa nhận là công ty được Kỳ Thị thu mua, vì vậy dù có quay lại cũng không còn như lúc đầu nữa.

Thế nên, đã từ bỏ hãy từ bỏ cho dứt khoát.

Kỳ Đông Nham nghe xong có phần sửng sờ. Rất lâu sau, cậu ta mới hỏi với vẻ khó hiểu: “Cậu cần vốn làm gì?”

“Trở về vạch xuất phát, làm lại từ đầu!” Niên Bách Ngạn đáp.

Kỳ Đông Nham bàng hoàng: “Sao cơ?”

“Tớ cần một khoản vốn để khai thác mỏ kim cương. Nhà họ Niên khởi nghiệp từ nghề cung ứng nguyên liệu. Vậy thì tớ cũng sẽ quay trở về nghề đó.” Niên Bách Ngạn cười nhạt.

Từ sau khi rời khỏi Tinh Thạch, anh đã trải qua đau khổ và dằn vặt. Sau khi tinh thần suy sụp và tìm lại được sự bình tĩnh, yên tâm, cuối cùng anh đã quyết định sẽ trở lại vạch xuất phát một lần nữa. Khoảng thời gian này, tuy rằng ngoài mặt anh tỏ ra nhẹ nhàng, thản nhiên, nhưng nỗi đau bị thất bại và nuốt chửng một cách hệt hắng chỉ mình anh mới hiểu.

Không phải anh không nhận ra Tố Diệp đã nghĩ đủ mọi cách để khiến anh vui lên. Cô là một cô gái tốt, chưa từng oán trách nửa câu trước mặt anh, cũng bảo vệ lòng tự trọng đàn ông của anh một cách thông minh. Nhưng, anh là Niên Bách Ngạn. Là một người đã quen cho đi chứ không phải một người đàn ông cam tâm tình nguyện làm một kẻ gờ tay xin ăn.

Thế nên, sau khi cho phép mình nản chí một thời gian, anh bắt đầu rầm rộ lên kế hoạch, dồn sự chú ý tới Nam Phi, một nơi anh vô cùng quen thuộc. Và thế là, anh bắt đầu dùng tất cả những mối quan hệ có thể, tìm hiệu tường tận tình hình bên phía Nam Phi, thậm chí còn tìm hiểu tỉ mỉ tới cả tình hình của các mỏ kim cương, như trước mắt đang thuộc quyền sở hữu của ai, quyền sở hữu có tranh chấp hay không, tình trạng khai thác ra sao, thời hạn...

Mọi người đều được tiến hành trong thầm lặng. Vì anh biết rất rõ, trừ phi ngồi yên đợi gió Đông tới, còn không khua chiêng gõ trống chỉ khiến cho những người trong ngành đuổi cùng diệt tận, kế hoạch còn chưa được thử nghiệm là đã chết yểu.

Giờ những gì anh có chỉ là quan hệ. Trong một hoàn cảnh không tiền không thế như hiện giờ thì chỉ cần là một công ty nhỏ cũng có thể trở thành con hổ chặn đường của anh. Thế nên, anh không thể mạo hiểm.

Kỷ Đông Nham biết rõ Niên Bách Ngạn sẽ không cam tâm tình nguyện làm một người bình thường. Chuyện anh gây dựng lại sự nghiệp chỉ còn là chuyện sớm muộn, nhưng không ngờ anh lại chơi một cách triệt để như vậy. Làm lại từ thương nhân cung ứng? Hơn nữa còn trong hoàn cảnh không có những con đường tiểu ngạch? Làm vậy có nghĩa là anh phải trải qua rất nhiều khó khăn. Việc mở rộng, phát triển thêm khách hàng mới không phải là chuyện dễ dàng.

“Niên Bách Ngạn! Cậu đừng đùa nữa! Cậu nên biết rõ, các nguồn cung ứng nguyên liệu bây giờ đều đã bị lũng đoạn. Cậu muốn làm ăn lớn là rất khó. Tại sao cứ nhất định phải vất vả làm lại từ đầu chứ? Về Tinh Thạch chẳng phải rất tốt sao? Thế này đi, nếu cậu cảm thấy quay về làm việc ở Tinh Thạch giống như đang làm thuê cho tớ, vậy thì tớ trả cổ phần lại cho cậu, vậy vẫn không được sao?”

Niên Bách Ngạn dờ khóc dờ cười: “Kỷ Đông Nham! Cậu coi kinh doanh là trò chơi con nít à? Cậu dám phân chia cổ phần ra, tớ dám bảo đảm một giây nữa thôi cậu sẽ bị các cổ đông đuổi ra khỏi hội đồng quản trị.”

Kỷ Đông Nham nhướn mày: “Cậu xem thường tớ quá rồi thì phải?”

“Là tớ không muốn vì một mình tớ lại gây thêm một cơn sóng gió. Trong giai đoạn này, nếu cậu thật sự muốn giúp tớ thế thì hãy cho tớ vay một ít tiền.” Anh không muốn gây sự chú ý cho cánh nhà báo. Nếu chuyện của Tinh Thạch đã lắng xuống rồi, cả nhà họ Diệp lẫn nhà họ Niên đều đã trở thành thì quá khứ, vậy thì cứ để mọi người lãng quên cũng được.

Trong xã hội này, tin tức quá nhanh và quá nhiều, thế nên người ta cũng dễ dàng quên lãng. Đối với Niên Bách Ngạn mà nói, đây là chuyện tốt.

Kỷ Đông Nham thấy anh có vẻ kiên quyết, cũng hiểu ra không thể miễn cưỡng được nữa, đành phải giải quyết theo việc chung. Cậu ta gác điếu thuốc sang một bên, nét mặt trở nên nghiêm túc: “Cậu nói cậu muốn mượn một khoản tiền. Vậy được, tớ hỏi cậu, cậu có kế hoạch gì? Cần bao nhiêu tiền? Khoản tiền đó sẽ dùng thế nào? Còn nữa, tớ cho cậu mượn tiền thì sẽ có ích lợi gì?”

Quyển 14 - Chương 630: Cậu đáng bị giết chết

Niên Bách Ngạn không nói năng gì, lập tức lấy một tập tài liệu từ trong cặp ra, đưa cho Kỳ Đông Nham. Kỳ Đông Nham hồ nghi, không ngờ ngay cả bản kế hoạch anh cũng soạn sẵn rồi.

Cậu ta lật ra. Khi đọc được mấy hàng chữ và bảng số liệu so sánh, Kỳ Đông Nham bàng hoàng, nhìn anh: “Cậu muốn khai phá mỏ đã phế của Tinh Thạch? Niên Bách Ngạn! Cậu điên rồi à?”

Đó chính là mỏ số 1 đã từng bị Niên Bách Ngạn phế bỏ khi còn ở Tinh Thạch, vì khi ấy mỏ số 1 đã trở thành một mỏ vô dụng, có tiếp tục khai thác chẳng qua chỉ lãng phí sức người sức của. Trước mắt, Tinh Thạch đang tập trung vào việc khai thác mỏ kim cương số 2.

“Mỏ số 1 không hợp với Tinh Thạch, nhưng hợp với tớ.” Niên Bách Ngạn giải thích dự tính của mình.

Kỳ Đông Nham không hiểu.

“Tinh Thạch, nguồn gốc cái tên này rất đơn giản, đó chính là dốc sức khai thác những loại kim cương hoàn mỹ. Thế nên bao nhiêu năm nay, khi khai thác kim cương, Tinh Thạch đều chỉ quan tâm tới những mỏ có chất lượng cao. Còn những loại đầu thừa đuôi theo đều không được phép đầu tư khai thác.” Niên Bách Ngạn lần lượt phân tích cho Kỳ Đông Nham: “Thị trường chủ yếu của Tinh Thạch là những đô thị loại I, chỉ nhằm vào những nhóm người cao cấp. Vậy những thành phố loại II, loại III thì phải làm sao đây? Nếu họ cần kim cương, cần trang sức biết phải thế nào? Mấy năm gần đây lượng

tiêu thụ, mua sắm ở rất nhiều đô thị loại I đều đang trượt dốc, nhưng ở các đô thị loại II, loại III thì lại tăng cao. Tớ muốn dồn sự chú ý về phía họ.”

Kỷ Đông Nham tròn tròn mắt: “Cậu muốn chuyển chiến trường về các đô thị loại II, loại III?”

“Không sai! Tớ không muốn thành lập nên một Tinh Thạch thứ hai mà là một công ty sản xuất dây chuyền kim cương, có chỗ đứng ở các đô thị loại II, loại III, tích lũy nguồn vốn ở đó trước, tới khi cần thiết sẽ tiến hành tổ chức lại nguồn vốn rồi mới khai thác các sản phẩm cao cấp.” Chân trái của Niên Bách Ngạn tao nhả đặt lên chân phải: “Cùng với sự gia tăng mạnh mẽ trong sức mua của người tiêu dùng tại Trung Quốc những năm gần đây, những thành phố ấy cũng đã trở thành một nguồn sức mạnh không thể xem thường. Mà ưu điểm lớn nhất của loại khách hàng này là họ khao khát những sản phẩm có tiêu chuẩn cao hơn loại 2, loại 3 nhưng lại thấp hơn loại 1. Thêm nữa những khách hàng loại 2, loại 3 lại càng mù quáng hơn khách hàng loại 1, thế nên họ cần một tiêu chuẩn định vị để dẫn dắt sự tiêu thụ của họ.”

“Nhưng mà, mỏ kim cương số 1 còn nhiều khoáng sản cho cậu khai thác không?” Kỷ Đông Nham lo lắng.

“Thế nên tớ mới nói mỏ kim cương vẫn còn có thể khai thác. Trữ lượng của nó tuy không hợp với tiêu chuẩn của Tinh Thạch nhưng để cung cấp cho những đô thị loại II, loại III thì đã đủ rồi.” Niên Bách Ngạn vô cùng tự tin.

Kỷ Đông Nham gấp bản kế hoạch lại: “Vậy làm sao cậu có thể bán được số kim cương với chất lượng trung bình này ra ngoài?”

“Khi còn ở Tinh Thạch, công ty vẫn thường vì muốn thể hiện sự độc

đáo của kim cương mà cố gắng tránh những thiết kế sắc sảo. Nhưng cậu cũng biết rõ, loại kim cương chất lượng cao hiếm có này chỉ thích hợp mở rộng ở các đô thị loại I, thậm chí là bán ra dưới hình thức đấu giá, chứ không thể bán ở các đô thị loại II, loại III, vì khách hàng ở đó chú trọng hơn tới tính nghệ thuật chứ không phải tính cất trữ. Họ không có quá nhiều tiền bạc và thực lực để sưu tầm các loại kim cương khác nhau. Có thể cũng có người sưu tầm nhưng chắc chắn không nhiều. Tớ định sẽ kết hợp giữa chất lượng trung bình và một thiết kế hoàn hảo, như vậy chắc chắn sẽ được đón nhận.”

Kỷ Đông Nham không thể không khâm phục anh. Thật ra về chuyện này không phải không có ai nghĩ tới mà là những người đã làm quen ở những thị trường loại 1 và thị trường quốc tế thì tuyệt đối sẽ không muốn hạ thấp thân phận của mình để bao đồng các thị trường có đẳng cấp thấp hơn. Nhưng Niên Bách Ngạn lại biết co biết duỗi như vậy, cậu ta đúng là phải ngợi khen một tiếng.

“Số vốn cậu cần không hề nhỏ đâu. Số vốn lưu động hơn mười tỷ, tớ còn phải đặt cược cả trái tim lên canh bạc này.”

Niên Bách Ngạn khẽ cong môi cười: “Con người tớ trước giờ trong sòng bạc luôn gặp suôn sẻ, lần này, cậu không thua được đâu.”

“Nếu cậu thật sự tin tưởng tớ sẽ không thua thì đã không làm cả một bản kế hoạch hoàn chỉnh đến mức này cho tớ xem.” Kỷ Đông Nham cười cười, gõ lên bản kế hoạch.

Cậu ta rất hiểu Niên Bách Ngạn. Đối với một số kết quả suy đoán, Niên Bách Ngạn trước giờ đều không dựa vào trực giác và đoán già đoán non. Chuyện anh đã dám hứa hoặc dám phán đoán bước tiếp theo thì chắc chắn anh đã có kinh nghiệm hoặc điều tra thị trường, nếu không anh sẽ không dễ dàng nói ra những lời chắc chắn như thế.

Niên Bách Ngạn đặt điều xì gà xuống, khẽ cười: “Dẫu sao cậu cũng là người bỏ tiền ra, người mượn tiền cũng phải có thái độ của người mượn tiền.”

“Vậy thì tớ rất muốn biết, bao lâu thì cậu trả được số tiền này?” Kỳ Đông Nham hỏi như đùa như thật.

“Trong vòng một năm có thể trả được 60%. Trong vòng hai năm, tớ sẽ dựa theo 30% mức lãi suất cao của ngân hàng, trả cậu toàn bộ số tiền.” Niên Bách Ngạn nói đầy kiên quyết, ánh mắt vô cùng thông minh.

“Vậy há chẳng phải tớ sẽ có lãi sao?”

“Cậu chủ Kỳ đã khi nào chấp nhận một vụ làm ăn thua lỗ?” Niên Bách Ngạn cong môi.

Kỳ Đông Nham nhìn anh, rất sau lâu mới đùa cợt: “Niên Bách Ngạn! Bây giờ cậu lên kế hoạch chu toàn như vậy, thậm chí tớ đang nghi ngờ mục đích của cậu khi phế mỏ lúc trước đấy. Cậu công bố ra ngoài chuyện phế mỏ, trong một đêm Tinh Thạch đã không còn quyền khai thác nữa, mà người ta chẳng ai thèm quan tâm tới một cái mỏ đã phế. Bây giờ cậu lại thể chân. Chỉ tính riêng quyền khai thác cậu đã kiếm được một khoản tiền lớn rồi. Sao tớ cứ cảm thấy cậu đã tính kế lâu dài rồi thế nhỉ?”

“Quá khen rồi!” Niên Bách Ngạn không giải thích.

“Vậy các quan hệ và nền tảng cơ bản thì cậu hợp tác thế nào?” Kỳ Đông Nham lại hỏi.

“Tớ đã tìm một số nền tảng cơ bản và một số nhà đầu tư. Trước đây

có qua lại nên vẫn còn chút quen biết. Tớ nghĩ mình ít nhiều vẫn còn chút tín nhiệm trong giới kinh doanh chứ hả.” Trong đôi mắt Niên Bách Ngạn hiện lên ý cười nhạt nhòa, nhưng lại mang một vẻ tự tin trời cho.

Kỷ Đông Nham ngẫm nghĩ: “Nói đến nỗi tớ cũng muốn hợp tác với cậu rồi.”

“Không vội! Kiểu gì tớ cũng quay về làm nhà buôn thôi.”

“Con người cậu nói được làm được, dĩ nhiên là tớ tin rồi.” Kỷ Đông Nham đùa vui: “Chỉ mong là cậu đừng có tới cướp cơm của tớ nhanh như vậy.”

Niên Bách Ngạn mím môi khẽ cười, cầm tách cafe lên.

“Tố Diệp có biết quyết định của cậu không? Mới kết hôn có nửa năm, giờ cậu lại sắp dốc sức làm việc, cô ấy phải làm sao?”

“Vẫn chưa nói với cô ấy, nhưng mà tớ nghĩ cô ấy sẽ ủng hộ tớ.” Niên Bách Ngạn trầm xuống: “Cũng may là tớ nắm khá rõ về mỏ số 1. Cho dù có phải đi Nam Phi cũng không cần lâu như trước nữa, tớ sẽ sắp xếp thời gian hợp lý.”

Nói tới đây, anh quay sang Kỷ Đông Nham nói như thật như đùa: “Thế nên... cậu đừng có mà tơ tưởng!”

“Con người tớ ấy à, thích nhất là tận dụng triệt để mọi cơ hội. Cậu cướp được cô em vợ, tớ đào tường bạn thân. Như thế, tớ với cậu mới được gọi là ngư u tầm ngư, mã tầm mã.” Kỷ Đông Nham nghe ra ý của anh, cố tình phản kích.

Niên Bách Ngạn đặt cốc cafe xuống, đứng dậy: “Còn một điểm cậu

khác tở. Cậu nói chuyện chán chết đi được. Đi đây, đợi tiền của cậu chuyển vào tài khoản nhé.” Dứt lời, anh thật sự cầm bản kế hoạch, đút vào cặp, nói đi là đi ngay.

Kỷ Đông Nham chớp chớp mắt, hét lên sau lưng anh: “Này, không đúng! Niên Bách Ngạn! Tở nợ cậu à? Tại sao cậu bảo gì tở phải nghe nấy?”

Niên Bách Ngạn kéo cửa ra, dừng bước, quay người lại, khế cười đáp: “Riêng chuyện cậu dòm ngó vợ tở, nếu trở về thời cổ đại, cậu đáng bị giết chết rồi!”

Kỷ Đông Nham tức nghẹn...

Hôm nay lịch hẹn gặp khách hàng của Tố Diệp không kín mít. Tới ba rưỡi chiều, cô gọi Lý Thánh Đan tới, xem qua lịch trình của ngày mai. Lý Thánh Đan đứng bên đợi cho cô xem thời gian biểu xong mới nói: “Bác sỹ Tố! Ngoài kia có người đang đợi chị.”

“Vẫn còn à? Không đúng, người vừa đi xong chẳng phải là khách hẹn gặp cuối cùng của hôm nay sao?”

Lý Thánh Đan liếm môi: “Là cô Lâm đang đợi chị.”

“Cô Lâm?” Tố Diệp chần chừ giây lát: “Lâm Yêu Yêu?”

Lý Thánh Đan gật đầu.

“Mau bảo cô ấy vào đây.”

Chẳng mấy chốc, Lâm Yêu Yêu đã đi vào phòng làm việc của Tố

Diệp. Sau khi Lý Thánh Đản đi khỏi, cô ấy hỏi Tố Diệp: “Mình không làm vướng bận công việc của cậu chứ?”

“Không đâu! Hôm nay không đông khách. Cậu mau ngồi đi, cứ ôm bụng đứng thế kia mình còn thấy lo thay cậu đấy.” Tố Diệp vội vàng kéo cô ấy ngồi xuống: “Muốn uống gì? Cafe thì cậu không được uống rồi, nước ép hoa quả nhé?”

“Tùy cậu, uống gì cũng được!” Lâm Yêu Yêu cất giọng buồn bã.

Khi rót nước hoa quả, Tố Diệp liếc nhìn Lâm Yêu Yêu, cảm thấy sắc mặt cô ấy nhợt nhạt, tâm tình có vẻ cũng không tốt cho lắm. Cô chợt lo lắng. Bưng cốc nước hoa quả tới, đặt một ly trước mặt cô ấy rồi cô khẽ hỏi: “Cậu sao thế?”

Lâm Yêu Yêu ôm cốc nước, cúi đầu không đáp.

Như vậy càng khiến Tố Diệp lo. Cô ngồi xuống bên cạnh: “Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Lâm Yêu Yêu cắn môi, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn cô, ngữ khí khản cầu: “Tiểu Diệp! Cậu ngồi với mình một chút được không?”

“Dĩ nhiên là được!” Tố Diệp lập tức trả lời.

Thật ra hôm nay sở dĩ cô không sắp xếp công việc quá kín là định tan làm sớm rồi qua siêu thị mua một ít thức ăn. Vừa hay Bách Tiêu đang ở Bắc Kinh, cả nhà quây quần ăn một bữa cơm.

Nhưng bây giờ thấy Lâm Yêu Yêu như vậy cô đâu còn tâm trạng để tâm tới Bách Tiêu nữa.

Lâm Yêu Yêu nhìn cô vô cùng cảm kích, sau đó cúi đầu uống một

ngậm nước hoa quả. Tố Diệp nhảy bén nhận ra ngón tay cầm ly nước của cô ấy đang run rẩy. Cô bàng hoàng, vội kéo tay cô ấy lại, khẽ hỏi: “Yêu Yêu! Cậu nói cho mình biết có chuyện gì đi. Còn nữa, cậu tới chỗ mình, Diệp Uyên có biết không?”

“Hôm nay anh ấy có chuyến bay, trưa mai mới về tới Bắc Kinh.”

Ngón tay Lâm Yêu Yêu vẫn không ngừng run, còn lạnh nữa.

“Vậy có phải cậu cảm thấy có chỗ nào không khỏe không?” Tố Diệp rất lo.

Lâm Yêu Yêu cúi gằm, khẽ lắc đầu. Khi ngược mắt lên nhìn Tố Diệp, hốc mắt cô ấy hơi đỏ làm Tố Diệp giật nảy mình.

“Tiểu Diệp! Mình... Mình nghi Diệp Uyên đang ngoại tình.”

Nghe xong câu ấy, Tố Diệp sửng người, sau đó tất cả mọi lo lắng bỗng chốc tan biến. Cô thở phào, cười nói: “Làm sao có chuyện ấy được? Anh Diệp Uyên giấu cậu đi tìm đàn bà bên ngoài ư? Yêu Yêu! Tớ thấy cậu đang suy nghĩ linh tinh thì có.”

Quyển 14 - Chương 631: Tuyệt đối không thể ngoảnh mặt làm ngơ

Nếu đổi lại là một người phụ nữ khác nói như vậy, Tố Diệp có lẽ còn tin. Nhưng Diệp Uyên lo lắng cho Lâm Yêu Yêu đến mức nào, Tố Diệp đều thấy hết. Tuy rằng trước đây vì muốn có được Lâm Yêu Yêu mà anh ấy đã giở mấy thủ đoạn có phần bỉ ổi, đê tiện. Nhưng không khó nhận ra Diệp Uyên đang sử dụng một cách thức rất trẻ con, bất chấp tất cả để có được người mà mình muốn.

Tố Diệp đã từng căm ghét và khinh bỉ hành động của Diệp Uyên, cho tới khi nhà Diệp Uyên xảy ra chuyện. Trong khoảng thời gian sống ở nhà cô, không chỉ một lần cô nhìn thấy Diệp Uyên ngồi ngắm ảnh Lâm Yêu Yêu, hết lần này tới lần khác. Khi Diệp Uyên trầm mặc là cô biết anh ấy lại đang nhớ Lâm Yêu Yêu. Thế nên kể từ lần đó, Tố Diệp cũng đã thật tâm tha thứ cho anh ấy.

Tình yêu vốn dĩ là thứ ích kỷ. Ai có thể quy định mọi người khi theo đuổi tình yêu đều phải có những thủ đoạn giống nhau? Một người ngỗ ngược như Diệp Uyên, đào hoa như Diệp Uyên, khi theo đuổi Lâm Yêu Yêu làm ra mấy chuyện đó cũng phù hợp với tính cách của anh ấy.

Ngược lại, Tố Diệp cũng đã từng nghĩ, nếu đổi lại là Niên Bách Ngạn, anh liệu có làm như vậy hay không? Cô đã suy nghĩ rất lâu, kết luận cuối cùng cô đưa ra là không.

Niên Bách Ngạn và Diệp Uyên là hai mẫu đàn ông khác nhau. Anh

điềm đạm, ôn trọng, chuyện gì cũng thích lên kế hoạch từ trước. Nếu là anh, mấy chuyện tranh cướp tình yêu này, anh sẽ không để lại dấu vết, ít nhất sẽ không để cô phát giác ra. So với việc dùng sức mạnh cưỡng đoạt, Niên Bách Ngạn có lẽ càng thích nhìn đối phương rơi vào cái bẫy anh đã tinh vi chuẩn bị hơn, sau đó chủ động cầu xin anh mà chẳng biết sự tình gì.

Đó mới là Niên Bách Ngạn.

Còn Diệp Uyên, cá tính đã quyết định sự thắng thua của anh ấy.

Một người đàn ông như vậy, đã phải hủy hoại tất cả danh tiếng cũng phải có được một người phụ nữ thì sao lại không trân trọng chứ?

Thế nên, suy nghĩ đầu tiên của Tố Diệp là liệu có phải Lâm Yêu Yêu lại tái phát căn bệnh u uất không.

Đây là chứng bệnh thường gặp ở những phụ nữ mang thai, cộng thêm lúc trước cô ấy lại mắc chứng trầm cảm. Điều Tố Diệp lo lắng không phải Diệp Uyên có ngoại tình hay không mà cô lo nhất là tình cảm và tâm lý của Lâm Yêu Yêu.

Nhưng Lâm Yêu Yêu lại càng ủ dột. Cô ấy bất lực như một đứa trẻ, bờ môi cũng hơi run rẩy.

“Mình không nghĩ linh tinh đâu, mình đã phát hiện ra chứng cứ...”

Tố Diệp sững sờ, chứng cứ?

“Yêu Yêu! Cậu phải hiểu rằng tâm tình của phụ nữ khi mang thai vốn dĩ đã thay đổi rất lớn, còn trong thời gian mang thai dù chỉ một biến động nhỏ nhoi cũng sẽ bán tín bán nghi, vì thế mà nảy sinh rất nhiều ngộ nhận sai lầm. Diệp Uyên chắc chắn không thể là người đàn ông

đi phản bội cậu. Điểm này cậu phải tin tưởng.”

“Nhưng người phụ nữ trong điện thoại phải giải thích thế nào đây?”
Lâm Yêu Yêu sốt sắng.

Lần này tới Tố Diệp cả kinh: “Người phụ nữ nào?”

Lâm Yêu Yêu nắm chặt hai tay, lắp ba lắp bắp kể lại nội dung tin nhắn cô đọc được đêm Trung thu cho Tố Diệp nghe, sau đó nói: “Mình cũng hy vọng bản thân chỉ suy nghĩ lung tung thôi. Nhưng sáng hôm sau, nhân lúc Diệp Uyên chưa tỉnh, tớ đã lên xem điện thoại của anh ấy. Không còn hai tin nhắn ấy nữa, chắc chắn là bị anh ấy xóa mất rồi. Nếu anh ấy không chột dạ, tại sao phải xóa tin nhắn chứ?”

“Yêu Yêu à! Bất kỳ đàn ông nào sau khi đọc xong mấy tin nhắn đó cũng sẽ xóa đi thôi. Anh ấy sợ cậu nhìn thấy sẽ hiểu lầm. Hơn nữa cậu cũng nói đấy thôi. Đó là một số điện thoại vô danh, chứng tỏ Diệp Uyên không hề lưu nó vào máy. Chưa biết chừng là con bé nào đó thích anh ấy, rồi xin số điện thoại của người khác thôi. Diệp Uyên điển trai như vậy, làm cho mấy cô bé này sinh tình cảm cũng là chuyện bình thường.”

Lâm Yêu Yêu khẽ lắc đầu, đôi mắt đỏ ửng, sống mũi cũng cay xè.

“Mình cũng đã tự lừa gạt bản thân như vậy đấy. Nhưng mà... Nhưng mà, hôm qua cuối cùng mình cũng không nhìn được, đã gọi vào số máy ấy...”

“Hả?” Tố Diệp thật không ngờ Lâm Yêu Yêu lại mãi cảm tới mức nhớ luôn cả số điện thoại. Có lẽ ngay cả Diệp Uyên cũng bất ngờ.

“Lúc cùng mẹ chồng đi mua sắm, nhân lúc bà đang mua đồ, mình đã

ra kiốt công cộng, gọi vào số điện thoại đó. Mình... Mình nhận ra giọng nói của cô ta, là Tịch Khê...” Lâm Yêu Yêu rõ ràng đang rất hoang mang: “Trước đây cô ta từng thích Diệp Uyên, còn từng gặp riêng mình. Số điện thoại đó là của cô ta. Cô ta nói... rất nhớ anh ấy. Tiểu Diệp! Nếu là người khác mình không để ý đâu. Nhưng đối phương lại là Tịch Khê. Sao lại trùng hợp đến vậy, lại là Tịch Khê?”

Tổ Diệp cũng biết Tịch Khê.

Lâm Yêu Yêu trước nay là người suy nghĩ ngây thơ, hiền lành. Dù đã kết hôn, cô ấy vẫn không học được cách giữ chuyện gì bí mật với bạn thân mình như những người phụ nữ khác. Có bao nhiêu chuyện, cô ấy lại kể hết cho cô bấy nhiêu.

Chuyện của Tịch Khê, sau ngày cưới Lâm Yêu Yêu mới cho cô biết. Lúc đó cô rất phẫn nộ, nhưng vì Diệp Uyên đã từ chối người đàn bà đó nên tâm trạng của cô cũng từ từ bình tĩnh lại.

Cô biết Tịch Khê, gia đình quyền thế, giàu có, rộng rãi, lịch thiệp có tiếng. Lúc Diệp Uyên còn chưa lấy vợ, cô quả thực có nghe nói có một khoảng thời gian Nguyễn Tuyết Mạn cực kỳ thân thiết với phu nhân nhà họ Tịch, có thể nhận ra là định kết thông gia. Nhưng chẳng bao lâu, trong giới cũng có tin đồn, nói cậu chủ nhà họ Diệp không có cảm xúc với cô chủ nhà họ Tịch, chỉ chung tình với một cấp dưới của mình.”

Sau này, câu chuyện cũng dần bị người ta bỏ lơ. Cô chỉ nghe nói từ lần đó, cô chủ nhà họ Tịch không bao giờ đi xem mặt nữa.

“Có thể nào là Tịch Khê cố tình không?” Tổ Diệp táo bạo suy đoán.

Lâm Yêu Yêu cắn môi: “Mình không biết...” Nói xong, cô ấy nắm chặt tay Tổ Diệp.

Tố Diệp phát hiện ra lòng bàn tay cô ấy ra đầy mồ hôi.

“Mình không biết là do Tịch Khê cố tình hay là... hay là Diệp Uyên thật sự có chuyện gì với cô ta. Thế nên mình mới không dám hỏi Diệp Uyên. Mình sợ... Mình sợ giữa họ thật sự có chuyện.”

“Cậu đừng nghĩ vậy. Sự tình như thế nào chúng ta còn chưa làm rõ, phải không? Mình nghĩ chuyện này chắc chắn là do Tịch Khê giờ trò. Cậu nghĩ mà xem. Cô ta là thiên kim tiểu thư, cuối cùng lại thua cậu, là ai cũng sẽ không phục.”

Lâm Yêu Yêu cúi đầu không nói gì. Rất lâu sau, cô ấy mới ngược nhìn Tố Diệp: “Rất nhiều người đều nói, lúc phụ nữ mang thai, người chồng sẽ rất dễ ngoại tình, Diệp Uyên anh ấy...”

“Diệp Uyên đâu cần phải dối bụng vợ quàng.”

Lâm Yêu Yêu vẫn còn lo lắng.

“Cậu đừng thế. Mình nghĩ, Diệp Uyên chắc chắn không thể có chuyện gì đâu. Nếu anh ấy mà có cái suy nghĩ này thì đã có lâu lắm rồi. Vả lại, tính tình Diệp Uyên thế nào, cậu còn không rõ hay sao? Nếu anh ấy mà có hứng thú với cô Tịch Khê đó thì đã chẳng lấy cậu. Anh ấy thật sự rất tốt với cậu. Cậu đừng nghi ngờ anh ấy.”

Lâm Yêu Yêu nhìn Tố Diệp: “Ý cậu là... mình đang nghi ngờ linh tinh ư?”

“Phụ nữ có thai là hay như vậy. Thông thường, lúc mang thai cũng là lúc tâm lý người phụ nữ thay đổi rõ rệt nhất, vì phải hoàn thành sự thay đổi vai trò từ một người phụ nữ lên một người mẹ. Nên khi chồng không có ở bên cạnh, hoặc có một chút chuyện, họ sẽ cực kỳ

nhạy cảm và thiếu cảm giác an toàn.” Tố Diệp cố gắng khuyên nhủ cô ấy từ góc độ tâm lý.

Lâm Yêu Yêu khẽ gật đầu.

“Cậu phải tin tưởng Diệp Uyên. Mà những lúc này cậu cũng phải nghĩ cho con nữa. Lùi một bước mà nói, nếu thật sự là cô Tịch Khê kia cố tình gây rối, bây giờ cậu làm ầm ĩ lên với Diệp Uyên, sau đó lại động thai, ảnh hưởng tới đứa bé, ai sẽ là người chịu thiệt đây? Ai là người được lợi đây? Bên nào nặng, bên nào nhẹ, cậu rõ nhất.”

Nghe được mấy lời của cô, Lâm Yêu Yêu mới bàng hoàng tỉnh ngộ, gật đầu rất mạnh.

“Cậu ấy à, khi nào Diệp Uyên không có nhà thì phải tới chơi với mình thường xuyên, đừng rầu rĩ một mình rồi suy nghĩ lung tung, biết không?”

“Ừm.”

“Xem cậu kia! Sắp làm mẹ tới nơi rồi vẫn còn bối rối như vậy. Làm mẹ là phải thật dũng cảm, biết chưa?” Thấy cô ấy đã hiểu ra, Tố Diệp cũng nhẹ lòng.

Lâm Yêu Yêu cười khế.

Tiến Lâm Yêu Yêu ra về, trên đường về nhà, Tố Diệp mới bắt đầu bất an.

Cái cô Tịch Khê kia rốt cuộc định giở trò gì?

Chuyện này chắc chắn cô không thể ngoảnh mặt làm ngơ.

Ngày tết Trung thu mà đi gửi mấy tin nhắn kiểu đó, có thể thấy cô ta cố tình đến mức nào. Rõ ràng là muốn để Yêu Yêu đọc được!

Thối tha!

Chán sống rồi phải không?

Sau khi Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu ăn cơm xong, Niên Bách Tiêu tới nhà bạn chơi. Lúc trước Niên Bách Ngạn đã hứa với Diệp Uyên sẽ mua cho con gái sắp chào đời của anh ấy một bộ búp bê Barbie bản số lượng có hạn. Thế nên, nhân lúc còn sớm, không có Tố Diệp ở cạnh, anh cũng đành bấm bụng đi tới cửa hàng đồ chơi đã đặt trước.

Vừa ra khỏi thang máy thì chuông điện thoại reo vang.

Sau khi nhìn thấy số máy gọi tới, anh đi chậm lại, rẽ vào một góc.

Rồi bắt máy.

Là đại ca Khôn.

“Nhà trọ xảy ra chuyện rồi!” Đối phương buông một câu như vậy.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn trở nên nặng nề: “Thế nào rồi?”

“Cũng may chú báo với anh sớm. Lúc các anh em tới nơi, có người đã phóng hỏa đốt nhà trọ, thiêu rụi rất nhiều đồ đạc. Cả nhà bạn chú còn đang ngủ say. Nếu không có các anh em, có thể đã bị hun chết rồi.”

Đây là việc khiến Niên Bách Ngạn kinh hoàng!

“Phóng hỏa?”

“Không sai! Xem ra đối phương có ý dồn họ vào chỗ chết. Phòng ngủ của họ bị người ta khóa trái, rõ ràng là muốn giết người!”

Niên Bách Ngạn như bị ai giáng cho một gậy sau gáy, đầu anh cũng theo đó vang lên từng tiếng ầm ầm. Anh hoàn toàn không ngờ đối phương lại nhanh tay đến vậy, anh vốn nghĩ người đó sẽ chỉ ăn trộm thôi.

“Nhà trọ bị cháy nghiêm trọng không?” Anh hỏi: “Trước đây em nhờ anh theo dõi một cuốn sổ, có còn không?”

“Sổ sách, danh sách khách trọ cùng với máy tính, tất cả đều không xem xét gì được nữa. Máy tính bị đập nát bươm rồi.”

Niên Bách Ngạn bất ngờ cuộn chặt tay lại, lồng ngực bí bách, khó thở.

“Gia đình họ sao rồi?”

“Không có gì đáng ngại! May mà cứu kịp thời, nhưng nhà trọ thì cháy dữ quá, cần phải sửa chữa lại một thời gian.”

Niên Bách Ngạn trầm mặc một lúc rồi nói: “Đại ca Khôn! Anh tìm thêm mấy anh em tới giúp đỡ. Em lo thời gian này vẫn còn kẻ tới gây phiền phức cho họ. Còn về nhà trọ, có lẽ họ sẽ nhờ chính phủ hỗ trợ, em không tiện ra mặt. Sau này em sẽ gửi anh một tờ chi phiếu, anh đưa họ giúp em. Nhớ kỹ, nhất định phải đưa với danh nghĩa viện trợ của nhà nước.”

“Chú em yên tâm đi! Muốn đại ca Khôn này bảo vệ ai, tuyệt đối sẽ không có vấn đề. Cứ yên tâm!” Đối phương hứa chắc như đinh đóng cột.

“Ngoài ra, điều tra giúp em một người.”

“Cứ nói!”

“Nguyễn Tuyết Cầm!”

“Nguyễn Tuyết Cầm? Bà hai nhà họ Diệp?”

“Đúng vậy! Bà ta đã từng mua được ma túy thông qua bạn bè. Em muốn biết trước nay bà ta giao du với những hạng người nào, chỗ ma túy đó từ đâu mà có. Tóm lại, càng chi tiết càng tốt.”

“Không thành vấn đề, cứ giao cho anh!”

Cúp máy, gương mặt Niên Bách Ngạn sa sầm lại.

Dám giết người phóng hỏa?

Nguyễn Tuyết Cầm! Lai lịch của bà rốt cuộc lớn tới mức nào đây?

Quyển 14 - Chương 632: Hãy sống trọn kiếp này đi đã

Mùa thu đi kèm với bi thương. Với những người sống tình cảm, mùa này luôn thích hợp để giải tỏa rất nhiều cảm xúc. Còn đối với những người sống lý trí, chẳng qua cũng chỉ là bốn mùa luân phiên thay đổi mà thôi. Ánh nắng ngày thu rực rỡ hơn mùa hạ rất nhiều, có lẽ là để lấp đầy, bù đắp cho sự ra đi của cái nóng ngày hè, nên ban ngày vẫn cố gắng tăng một chút nhiệt cuối cùng.

Trong buổi họp thường kỳ của Liêm Chúng, sau khi giáo sư Đinh phát biểu xong, mọi người ngồi dưới cũng lần lượt phát biểu tổng kết công việc của mình. Khi tới lượt Tố Diệp, cô chỉ nói qua loa mấy câu. Tới giờ giải lao, Phương Bội Lôi ngồi bên cười khế: “Không giống phong cách của cô nhỉ!”

Tố Diệp không quan tâm.

Lúc này đây, trong lòng cô chỉ quan tâm tới chuyện của Lâm Yêu Yêu, nhớ tới dáng vẻ của cô ấy khi muốn khóc nhưng lại sợ làm ảnh hưởng tới em bé, nghĩ tới ánh mắt cô ấy kìm nén nỗi lo lắng và hoang mang trong lòng, nhớ tới từng ngón tay run rẩy, lạnh lẽo của cô ấy...

Thế nên hôm nay cô chỉ báo cáo qua quýt tiến độ công việc của mình, không làm một bài thao thao bất tuyệt như mọi lần.

Cô rất hiểu Lâm Yêu Yêu. Cô ấy không phải là một người phụ nữ quen ghen bóng ghen gió. Cho dù là Đinh Tư Thừa lúc trước, khi biết được bạn trai của mình chỉ mãi nhìn theo bóng người bạn thân nhất

của mình, ngay cả lúc đó, cô ấy cũng chưa hề bất lực như bây giờ.

Tố Diệp biết, Lâm Yêu Yêu có phản ứng này, không những có thể chứng tỏ Diệp Uyên cảm rĩ sâu trong lòng cô ấy, hơn nữa còn có thể chứng minh Lâm Yêu Yêu thật sự đánh mất.

Vì cô ấy đã đánh mất một lần rồi. Một người đã từng nếm trải dư vị mất mát, khi một lần nữa vấp phải chuyện này sẽ bị ám ảnh.

“Nếu tôi mà là cô, tôi nhất định sẽ tiếp tục theo đuổi trường hợp của Dương Nguyệt.” Phương Bội Lôi vẫn còn huyền thuyên không ngừng bên cạnh cô.

Tư duy của Tố Diệp bị chị ta ngắt quãng. Cô nhướng mắt nhìn Phương Bội Lôi, khẽ nói: “Phải rồi, tiếc rằng chị không phải là tôi.”

Nếu là lúc bình thường, gặp phải kiểu thái độ này của Tố Diệp, Phương Bội Lôi đã trở mặt từ lâu. Nhưng hôm nay rất bất ngờ, dường như chị ta không hề quan tâm, lại nói tiếp: “Nói thật lòng, nếu cô không muốn theo đuổi trường hợp của Dương Nguyệt thì giao lại cho tôi đi.”

Tố Diệp chống cằm, nhìn cô, cười khẩy: “Chính Dương Nguyệt chủ động yêu cầu kết thúc trị liệu. Giao cho chị thì sao chứ? Chị định biến một người đã bình thường thành một bệnh nhân tâm thần à?”

Nét mặt Phương Bội Lôi cứng đờ. Chị ta đằng hắng: “Cô nói vậy là không chuyên nghiệp rồi. Vấn đề của Dương Nguyệt đã giải quyết được hay chưa, cô là người rõ nhất.”

“Phương Bội Lôi! Chị bằng chị cứ nói trắng ra cho nhanh, nói thẳng là chị muốn nghiên cứu phương pháp hồi tưởng kiếp trước là được rồi, vòng vo tam quốc làm gì chứ?”

“Cô ấy là trường hợp hiếm hoi có ký ức kiếp trước, lẽ nào cô không tò mò chút nào hết?”

“Không hề!”

“Nhưng mà tôi tò mò, tôi làm thôi miên mà.”

“Từ bỏ đi! Dương Nguyệt đã tìm được Hải Sinh của lòng mình rồi.”

“Thế nào gọi là “trong lòng”? Sao cô không nghĩ chưa biết chừng anh Kỷ đó kiếp trước chính là Hải Sinh?” Phương Bội Lôi túm chặt vấn đề này không buông: “Tôi mà là cô, nhất định sẽ tới Đại Áo, điều tra cho rõ ràng.”

Thanh âm của Tố Diệp rất khế: “Chị coi khách hàng là chuột bạch đấy à, chúng ta không thể ép buộc tâm nguyện của bệnh nhân.”

“Tôi chỉ...”

Phương Bội Lôi còn chưa nói dứt lời, buổi họp đã tiếp tục.

Báo cáo của Hà Minh khá dài, nghe mãi, nghe mãi, Tố Diệp cũng không còn tập trung nữa. Sau khi Lý Thánh Đan ngồi xuống, cô thật sự không nhin nổi nữa, thấp giọng nói với Lý Thánh Đan: “Lập tức tra giúp chị một chuyến bay, xem cụ thể mấy giờ hạ cánh.” Dứt lời, cô viết cho Lý Thánh Đan số hiệu chuyến bay. Lý Thánh Đan lập tức làm theo.

Chẳng mấy chốc, Lý Thánh Đan đã tra ra, thì thầm vào tai Tố Diệp: “Một rưỡi chiều nay hạ cánh.”

Tố Diệp nhìn đồng hồ. Sắp trưa rồi. Cô nghĩ bụng rồi gấp cuốn sổ

trước mặt lại, đứng bật dậy.

Giáo sư Đinh giật nảy mình.

“Bác sỹ Tố?” Hà Minh đang nói bị ngắt quãng cũng nhú mày với vẻ bất mãn.

“Giáo sư Đinh! Hôm nay tôi phải về sớm, có việc gấp.” Tố Diệp vội vàng chào giáo sư Đinh một tiếng. Còn chưa đợi xem ông ấy có phản ứng gì, cô lại quay sang xin lỗi Hà Minh.

Lúc này giáo sư Đinh mới xen ngang: “Khách hàng xảy ra chuyện gì sao?”

“Chuyện riêng thôi! Cứ coi như hôm nay tôi nghỉ việc nửa ngày.” Không thể tin được, bình thường cô chi li lắm mà.

Giáo sư Đinh ngẩn người.

Tố Diệp nhanh tay thu dọn đồ đạc. Trước khi rời khỏi vị trí, cô vỗ vai Phương Bội Lôi, nói một câu ngay trước mặt mọi người: “Kiếp trước đã qua rồi, có kiếp trước hay không chẳng ai biết cả. Kiếp sau thì chưa tới, có hay không vẫn chẳng ai biết. Thế nên, cứ sống cho trọn kiếp này đi đã!”

Mọi người chẳng ai hiểu gì, còn Phương Bội Lôi thì tỏ ra ngượng ngập.

Khi Tố Diệp ra khỏi phòng họp, Lý Thánh Đan vội vàng đuổi theo sau, tò mò hỏi: “Bác sỹ Tố! Xảy ra chuyện gì ạ?”

“Không có gì đâu! Chị phải ra sân bay ngay bây giờ. Những khách hàng đã có hẹn đổi sang ngày khác nhé.” Tố Diệp dúm cuốn sổ vào

lòng Lý Thánh Đản rồi vội vàng rời khỏi Liêm Chúng...

Sân bay quốc tế, tầng đợi bay số 3.

Diệp Uyên vừa xuống máy bay, còn chưa kịp thay đồng phục cơ trưởng, định lập tức về nhà ngay.

Anh còn chưa ra tới cửa, đã bị ai đó khoác tay. Anh sửng sờ, quay đầu lại nhìn thấy đôi mắt tươi cười của Tịch Khê.

Anh dừng bước, gương mặt nặng nề, rút tay ra: “Tịch Khê! Sao cô như bóng ma vậy?”

Tịch Khê tỏ ra ấm ức: “Gì chứ? Sao anh nói khó nghe thế? Em không được đáp chuyến bay này về à?”

Diệp Uyên nhìn cô ta vẻ khó chịu, cố gắng nén giận. Anh không đoái hoài tới cô ta nữa, quay người định đi.

“Chúng ta đi ăn chút gì đi, mấy thứ đồ trên máy bay đều khó ăn quá.” Tịch Khê lại đuổi theo, tiếp tục khoác tay anh.

Lần này thì Diệp Uyên nổi điên thật. Anh hất tay cô ta ra không hề khách khí, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Cô có thôi đi không? Từ Bắc Kinh tới Sydney, rồi lại từ Sydney về Bắc Kinh. Cô có lắm thời gian để hoang phí như vậy, tốt nhất là đi nơi nào xa một chút. Tôi không rảnh cùng điên với cô!”

“Em tới Sydney du lịch không được à?” Tịch Khê không tức giận mà bật cười, giọng nói cũng rất từ tốn.

“Thế ư?” Diệp Uyên cười khẩy: “Lúc đi cô cũng ngồi chuyến bay của tôi, lúc về cô vẫn ngồi chuyến bay của tôi. Cô Tịch! Kỳ nghỉ của cô cũng ngắn quá đấy!”

Tịch Khê cười nhẹ nhàng, sát lại gần anh: “Em chỉ muốn thử xem ngồi máy bay do người đàn ông của mình lái có cảm giác thế nào thôi. Diệp Uyên! Anh mặc đồng phục cơ trưởng đẹp trai quá, vượt xa lúc anh mặc áo vest.”

Cầm Diệp Uyên cứng đờ, anh nhấn mạnh từng chữ: “Cô Tịch! Mong cô tự trọng một chút!”

Tịch Khê hừ lạnh: “Dù sao mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi. Anh nói vậy có phải nhấn tâm quá không? Anh đừng có ép em phải tới kể khổ với vợ anh đấy.”

“Tôi cảnh cáo cô, không được phép làm phiền Yêu Yêu nữa!” Diệp Uyên nghiêng răng kèn kẹt.

Lần trước cô ta nhấn tin tới, anh chỉ muốn giết chết cô ta ngay lập tức!

Nụ cười của Tịch Khê chuyển lạnh. Cô ta hờ hững nói: “Được thôi! Vậy thì anh mau lật bài ngửa với vợ mình đi, ly hôn!”

Diệp Uyên cuộn chặt tay lại, buông ra hai chữ: “Năm mơ!” rồi quay người bỏ đi.

Tịch Khê lập tức chặn đường anh lại: “Anh cũng đâu muốn mọi chuyện ầm ĩ lên, phải không?”

Diệp Uyên đúng là sắp phát điên vì cô ta rồi. Nếu đây không phải nơi công cộng, anh nhất định sẽ nổi điên. Anh gầm lên: “Tịch Khê! Nếu

cô muốn báo thù tôi, được, giờ cô đạt được mục đích rồi đấy. Cô còn muốn gì nữa?”

“Em muốn xem xem rốt cuộc em có bản lĩnh giành lại anh từ Lâm Yêu Yêu không.” Tịch Khê khinh khỉnh đáp.

Diệp Uyên cố gắng đè ngọn lửa trong lòng xuống: “Cô hà tất phải làm vậy chứ? Chỉ vì thể diện thôi sao? Được! Tịch Khê! Nếu cô thấy tức giận trong lòng, cô muốn tôi xin lỗi cô, đền tội cho cô ngay tại đây cũng được. Nhưng, tôi xin cô đừng tới quấy rầy gia đình tôi nữa. Cô cũng là người có địa vị, nhà họ Tịch trong giới cũng có danh có tiếng. Cô hạ thấp danh dự đi làm mấy chuyện này, không sợ người ta biết chê cười cô sao?”

“Chê cười tôi? Nếu chuyện này thật sự đồn ra ngoài, người bị chê cười đâu chỉ có mình tôi nhỉ? Hơn nữa, nếu mọi việc vỡ lở, tôi cùng lắm cũng chỉ bẽ mặt. Còn Diệp Uyên anh thì sao? Anh tưởng Lâm Yêu Yêu sẽ chấp nhận được sự thật anh lên giường với một người phụ nữ khác trong lòng cô ta mang thai à?” Tịch Khê bóp đúng huyệt đạo của anh, chệt rất chặt.

Câu nói ấy khiến Diệp Uyên không còn biết phản bác thế nào.

Nếu Tịch Khê chỉ cố tình vu oan giá họa thì anh vẫn còn cách đối phó, cùng lắm thì khai thật với Yêu Yêu. Anh tin là chuyện anh chưa làm thì chắc chắn Yêu Yêu sẽ tin anh.

Nhưng vấn đề bây giờ là anh quả thực đã động vào Tịch Khê. Cho dù bây giờ anh có chạy tới nói với Yêu Yêu rằng mình bị hãm hại thì dáng vẻ của anh trong đoạn băng đó rồi bao nhiêu hình ảnh vui vẻ của anh bên Tịch Khê, nếu để Yêu Yêu nhìn thấy, có đánh chết cô ấy cũng không tin anh có nỗi khổ.

Chuyện này sao anh có thể giải thích đây? Càng thanh minh càng đen!

Thấy vậy, Tịch Khê bật cười, một lần nữa khoác tay anh, giọng nói cũng trở lại vẻ dịu dàng: “Anh yêu! Nếu anh không muốn đi ăn với em thì đưa em về nhà chắc là được chứ?”

Diệp Uyên rút tay ra nhưng lần này anh bị Tịch Khê ôm rất chặt. Anh tức giận khế quát: “Cô đừng đừng là cô chủ, còn cần tôi đưa về sao?”

“Em cứ muốn anh đưa về cơ. À, anh cũng có thể không đưa, thế thì lúc đợi tài xế ở sân bay có thể em sẽ buồn tẻ, chưa biết chừng lại gọi điện cho bà xã của anh, chuyện trò gì đó đấy.”

Diệp Uyên nghe ra ý uy hiếp của cô ta. Anh hận tới nỗi sống lưng cứng đờ. Nhớ tới tin nhắn lần trước của Tịch Khê, cô ta là loại đàn bà chuyện gì cũng dám làm.

Mặc dù ngàn vạn lần không muốn, anh vẫn phải làm theo lời cô ta, đưa cô ta về nhà trước.

Tịch Khê sững rờn, nụ cười lan tràn khóe môi.

Còn ở bên này sân bay, vừa mới xuống thang máy, vừa hay Tố Diệp liếc thấy bóng Diệp Uyên. Cô đột ngột dừng bước, gương mặt nhìn một người phụ nữ khoác tay anh ấy đi ra ngoài.

Tố Diệp sững sờ một lúc. Tới khi họ đi về phía bãi đậu xe, cô mới tỉnh lại, lập tức đuổi theo...

Quyển 14 - Chương 633: Lại chọc giận bà cô rồi!

Nếu bây giờ dùng một loại cảm xúc để hình dung Tố Diệp, vậy thì chuẩn xác nhất chính là căm phẫn!

Khi cô nhìn thấy bên cạnh Diệp Uyên có một người phụ nữ, mà cô ta còn nhiệt tình khoác tay Diệp Uyên cùng rời khỏi đó, Tố Diệp thực sự chỉ hận mình không có một đôi cánh, đuổi theo họ để hỏi cho ra nhẽ. Nhưng điều khiến Tố Diệp càng thêm nổi nóng chính là cô đã tin tưởng Diệp Uyên đến thế, không ngừng nói những lời tốt đẹp về anh ấy trước mặt Yêu Yêu, vậy mà ở đây Diệp Uyên lại bày ra bộ dạng như đang có bồ ra cho cô xem.

Diệp Uyên! Anh chán sống rồi phải không?

Giờ này sân bay rất đông người. Khi Tố Diệp đuổi tới nơi, xe của Diệp Uyên đã đi ra khỏi bãi đậu xe. Tố Diệp thấy vậy, nhanh chóng thay đổi lộ trình, xông tới trước xe của mình, lập tức lên xe, khởi động, tăng tốc, cố gắng đuổi kịp xe của Diệp Uyên.

Cũng may cô lái xe của Niên Bách Ngạn. Nếu chỉ lái em đồ của cô, chắc chắn không thể đuổi kịp tốc độ xe của Diệp Uyên.

Tố Diệp cảm thấy bàn tay nắm vô lăng của mình đang run lên.

Không những thế, cả trái tim cô cũng run lẩy bẩy. Từng dây thần kinh trong đầu giật lên đau đớn. Sự căm phẫn này hết như khi cô biết Lâm Yêu Yêu đã vì chuyện Đinh Tư Thừa chia tay với cô ấy mà tự

sát.

“Diệp Uyên! Cụ nhà anh!” Tổ Diệp vừa lái xe vừa chửi thề.

Cho dù Đinh Tư Thừa có đáng ghét thế nào, ít nhất anh ta cũng không lén la lén lút làm mấy chuyện thất đức này. Còn Diệp Uyên thì sao? Đã làm chồng, làm bố rồi vậy mà vẫn ra ngoài ăn vụng?

Cô không phải kẻ mù. Gương mặt hơi nghiêng của người phụ nữ đó ban nãy cô nhìn thấy rồi, chính là Tịch Khê!

Bây giờ nghĩ lại, Lâm Yêu Yêu cũng không ghen bóng ghen gió. Diệp Uyên và Tịch Khê đúng là có chuyện gì đó. Nghĩ tới đây, Tổ Diệp lại càng tức. Hay lắm, Diệp Uyên! Lúc theo đuổi Yêu Yêu thì nhũn nhặn, nhỏ nhẹ, dịu dàng hết mực, tới khi lấy được người ta, người ta mang thai rồi thì mới lộ nguyên hình!

Cô còn tưởng anh ấy là lãng tử biết quay đầu cơ chứ. Ai mà biết, hóa ra “cờ đỏ trong nhà chưa đỏ, cờ màu ngoài đường đã phấp phới”.

Đường cao tốc ở sân bay cũng không quá đông đúc, không nhiều xe đi vào nội thành.

Điều này càng thuận lợi cho Tổ Diệp trong việc tăng tốc, đuổi theo xe của Diệp Uyên.

Cô quả thực khó hiểu, gã khốn kia lái xe gì mà nhanh vậy? Càng nghĩ càng giận, cũng chẳng quan tâm tới việc đã phóng quá tốc độ, Tổ Diệp tiếp tục nhấn ga, đuổi theo xe của Diệp Uyên.

Tới lúc đi ngang hàng cùng xe của Diệp Uyên, Tổ Diệp ấn còi ầm ỉ.

Nhưng cửa xe Diệp Uyên đóng chặt, anh ấy lại không chú ý hai bên.

Tính khí nóng nảy của Tố Diệp bốc lên. Cô nhấn thẳng chân ga. Chiếc xe như một mũi tên lao về phía trước. Sau đó cô nhắm chuẩn thời cơ, đánh mạnh tay lái một cái. Chiếc xe lập tức nằm ngang giữa đường quốc lộ. Bánh xe và mặt đường ma sát tạo ra một thanh âm đinh tai.

“Két...”

Xe của Diệp Uyên khi sắp đâm sầm vào thì phanh lại kịp thời.

Điều may mắn là, khoảng cách giữa các xe trên đường cao tốc không quá gần. Khi xe phía sau Diệp Uyên đi ngang qua, người tài xế bèn thò đầu ra chửi tục một câu rồi đi tiếp.

Tố Diệp chẳng hơi đâu quan tâm tới ánh mắt của những người khác. Cô tắt máy, xuống xe, đóng sầm cửa lại, nét mặt đầy căm phẫn.

Lần này Diệp Uyên đã nhìn rõ người đứng trước mặt là ai. Anh bỗng căng thẳng, ngọn lửa giận dữ ban nãy lập tức tan thành mây khói, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Anh xuống xe, bước tới.

“Sao em lại ở đây?”

Tố Diệp khoanh hai tay trước ngực, đè nén ngọn lửa gần như sắp phun ra ngoài, cố gắng để giọng nói của mình trở nên bình thản, điềm nhiên: “May mà người anh gặp là em chứ không phải Yêu Yêu đấy.”

Câu nói ấy khiến Diệp Uyên tên tò. Anh hắng giọng, cố gắng ép ra một nụ cười gượng gạo: “Em nghĩ linh tinh gì vậy?”

“Là em nghĩ linh tinh hay anh có tật giật mình?” Tố Diệp cố tình hất cằm vào trong xe: “Cô ta là ai?”

“Chỉ là một người bạn thôi!”

“Bạn?” Tố Diệp cười khẩy: “Là bạn mà cần phải khoác tay anh mới đi được à? Hay cô ta bảy, tám chục tuổi rồi, đi cũng không vững nữa? Sao anh không bế hẳn cô ta ra khỏi sân bay có phải nhanh hơn không?”

“Tiểu Diệp! Chuyện này anh sẽ giải thích với em sau. Em lái xe vào đi đã, đỡ giữa đường thế này ảnh hưởng đến giao thông lắm!” Diệp Uyên khuyên nhủ.

“Ảnh hưởng tới giao thông là chuyện nhỏ, ảnh hưởng tới chuyện tốt của anh mới là chuyện lớn phải không?”

Diệp Uyên tỏ ra khó xử.

“Lái xe nhanh như vậy, sao, vội đi đặt phòng khách sạn à?”

“Ăn nói vớ vẩn gì thế?”

Tố Diệp tiến sát lại gần anh, rồi khinh khỉnh nhìn vào trong xe một cái, sau đó quay về phía Diệp Uyên: “Anh và cô ta rốt cuộc có quan hệ gì.”

“Không có quan hệ gì, thật mà!”

“Nhìn hai người coi. Thế này có phải là vừa cùng đi Sydney rồi lại cùng về không?” Tố Diệp cười nhạt: “Đúng là làm khó cho anh rồi, Diệp Uyên! Trung Quốc không chứa nổi hai người nữa à? Còn phải

chạy ra tận nước ngoài mây mưa?”

Đầu Diệp Uyên sắp nổ tung tới nơi, nhưng anh lại không muốn đôi co giữa đường, chỉ có thể dịu giọng khuyên nhủ: “Được rồi, được rồi! Anh không nói chuyện với em vội. Em mau lái xe đi đi. Đừng đứng chắn đường!”

“Hôm nay anh không nói cho rõ ràng, em sẽ không đi đâu!” Tổ Diệp nghiêng răng.

“Anh và cô ta không có một chút quan hệ nào cả, em bảo anh biết nói cái gì đây?” Diệp Uyên cũng bức bối.

Tổ Diệp thấy anh cao giọng hằn lên, ngọn lửa trong lòng bất ngờ bùng lên. Cô lớn tiếng mắng: “Diệp Uyên! Anh đúng là đồ khốn nạn! Yêu Yêu đang mang thai, anh có biết không? Là người thì không thể làm mấy loại chuyện này!”

“Anh thật sự...”

“Anh ấy đúng là làm chuyện đó với tôi đấy, sao nào?” Tịch Khê nãy giờ ngồi trong xe, cũng không nhịn được nữa bèn đi xuống, khó chịu quát lên với Tổ Diệp.

Diệp Uyên vừa liếc nhìn, da đầu cũng như sắp nổ tung.

Một người còn chưa giải quyết xong, giờ lại có thêm một người khác, lại còn ngay giữa đường quốc lộ. Nếu có người tốt, quay clip rồi tung lên mạng thì không biết giấu mặt đi đâu.

Anh vội vàng khuyên Tổ Diệp: “Em đi trước đi, anh thề anh không có lỗi với Yêu Yêu.”

“Diệp Uyên! Anh kéo em làm gì?” Tố Diệp nổi nóng, chửi thẳng vào mặt Tịch Khê: “Cô vừa nói cái gì? Nhắc lại lần nữa coi!”

“Tôi cứ nói đấy, làm sao? Về bảo người bạn tốt Lâm Yêu Yêu của cô, chồng cô ta tôi giết chắc rồi!” Thái độ của Tịch Khê vô cùng phách lối.

“Đủ rồi đấy!” Diệp Uyên quát lên với Tịch Khê.

“Sao anh lại quát em? Diệp Uyên! Anh đã làm chuyện gì với em có cần em kể tường tận cho cô ta nghe ngay bây giờ không?” Tịch Khê cười khẩy: “Làm ầm lên bây giờ càng hay. Chẳng phải anh cũng không biết nên mở lời với vợ mình thế nào sao?”

“Cô...”

Diệp Uyên vừa mở miệng nói được một chữ thì Tố Diệp đã xông lên, giơ tay, cho Tịch Khê một cái bạt tai. “Bốp” một tiếng, vừa nhanh vừa mạnh: “Đồ hồ ly tinh vô liêm sỉ!”

Tịch Khê không ngờ lại bị người ta tát ngay giữa đường. Cô ta trong phút chốc then quá hóa giận, giơ tay cũng định đánh lại nhưng lập tức bị Tố Diệp tóm chặt cổ tay, rồi vung mạnh tay một cái. Tịch Khê đi đôi guốc bẩy phân, không đứng vững bèn ngã sõng soài xuống đất, hai tay chống thẳng xuống nền đất, bị trầy da.

“Cô... Cô là con đàn bà chanh chua! Tôi phải kiện cô! Kiện cô cố tình hành hung người khác!”

“Được thôi! Tôi còn đang sợ cô không kiện tôi đây, tôi đợi!” Tố Diệp chỉ muốn xé rách cái mặt cô ta.

Diệp Uyên xông lên: “Tiểu Diệp! Ự...”

Một giây sau, Tố Diệp cũng đã trúng “điểm yếu” của anh, đau đến nỗi bụng dưới của Diệp Uyên co thắt, gương mặt cũng nhăn tít lại.

“Nếu không nể tình anh là anh trai em thì em phải đá tới khi anh thành thái giám mới thôi.” Tố Diệp cuộn chặt tay lại: “Gian phu dâm phụ!” Dứt lời, cô quay người, đi lên xe của mình.

“Tiểu Diệp...” Diệp Uyên rất lo cô cứ đi như vậy rồi sẽ kể hết cho Yêu Yêu nghe tình cảnh ngày hôm nay. Anh khom lưng, cố nhịn đau, vội vàng lên xe, định đuổi theo Tố Diệp.

Tịch Khê bò dậy, gờ cao bàn tay vẫn còn đang chảy máu. Vừa định lên xe thì cô ta nghe thấy tiếng cửa xe khóa lại cái “cạch”.

“Này! Diệp Uyên! Anh mở cửa ra!”

Diệp Uyên giận dữ buông một câu: “Cô là tiểu thư, không sợ không bắt được xe!” Nói xong, anh cho xe chạy thẳng, nhả đầy khói vào mặt Tịch Khê.

“Diệp Uyên! Anh là đồ khốn! Bây giờ đối xử với tôi như vậy, rồi anh sẽ phải hối hận!” Tịch Khê tức giận, giậm chân bình bịch...

Khoảng năm giờ chiều, Niên Bách Ngạn đã chuẩn bị sẵn sàng để xuất phát.

Niên Bách Tiêu ngậm quả táo trong miệng, vừa chơi game vừa nói không rõ ràng: “Anh à! Còn sớm mà, anh có vẻ sốt ruột nhỉ!” Thời gian gần đây, các giải đua xe đã ít hẳn đi. Sau khi trở về từ dịp tết Trung thu thì Niên Bách Tiêu không quay lại Thượng Hải nữa mà đang nghỉ ngơi.

Bây giờ thằng nhóc sống rất thoải mái, đôi thì tới tứ hợp viện ăn chùa, rảnh thì tới quán bar tụ tập bè bạn gì đó. Còn bây giờ Niên Bách Ngạn dành phần lớn thời gian để bận rộn chuyện của mình nên cũng ít lo cho nó hơn.

“Giờ này đường khá tắc, đi sớm một chút, nếu không chị em lại phải ngồi công ty đợi.” Niên Bách Ngạn đi xong giày, trước khi ra khỏi cửa còn dặn với một câu: “Đừng có mãi mê chơi game quá!”

“Em biết rồi!” Niên Bách Tiêu dài giọng.

Niên Bách Ngạn lắc đầu ngao ngán. Anh vừa ra khỏi cửa thì thấy cánh cửa hầm để xe bật mở. Tố Diệp lái xe vào trong hầm đậu xe.

“Sao vậy?” Niên Bách Tiêu thấy anh cứ đứng im ngoài cửa.

Niên Bách Ngạn tháo giày ra, nói không sao.

Chẳng mấy chốc, thang máy đã đi lên. Tố Diệp bước ra với vẻ ỉu xìu. Niên Bách Ngạn đi tới đón, quan tâm hỏi: “Sao hôm nay em về sớm hơn mọi ngày vậy?”

Tố Diệp bĩu môi, giơ hai tay ra trước mặt Niên Bách Ngạn. Cô bước lên, ôm chặt cổ anh, vùi mặt vào lòng anh: “Bách Ngạn! Em sắp bức chết rồi...”

Niên Bách Ngạn cũng ôm lấy cô theo đà, khẽ cười hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Tố Diệp không nói gì.

Niên Bách Tiêu ngồi bên chơi game cố tình hăng giọng: “Này, này,

này! Ở đây có một người vẫn còn sống nhá!”

Tố Diệp ngẩng đầu lên, nhìn theo bóng Niên Bách Tiêu, sau đó chuyển ánh mắt về phía Niên Bách Ngạn: “Sao em trai anh lại tới ăn chùa rồi? Tháng này phải trả tiền ăn đấy nhá!”

Niên Bách Tiêu nghe xong, bèn ấn nút tạm dừng, kháng nghị: “Em ghét chị dâu tham tiền!”

“Chị cũng ghét đám đàn ông thói tha như mấy người!” Tố Diệp liếc xéo thằng bé một cái, rồi bỗng cảm thấy cả Niên Bách Ngạn cũng chướng mắt, cô giơ chân giẫm mạnh lên chân anh một cái rồi đi vào bếp.

Niên Bách Ngạn hự một tiếng đau đớn, trong lòng thì khó hiểu. Anh lại làm gì chọc giận bà cô rồi?

Quyển 14 - Chương 634: Sáng nắng chiều mưa

Trong bữa tối, hai anh em họ Niên gần như còn không dám thở mạnh. Tố Diệp vẫn mặt nặng mày nhẹ. Chiếc đũa trong tay bị cô siết đến nổi kêu răng rắc. Lúc gấp miếng thịt bò, cô cũng rất mạnh tay, làm nước canh bắn cả ra ngoài, khiến người ta hiểu lầm rằng không phải cô đang ăn thịt bò mà đang giết người.

Niên Bách Tiêu cố gắng kể mấy chuyện vui vẻ để làm dịu bầu không khí trên bàn ăn. Nhưng cậu vừa lên tiếng, Tố Diệp đã bày ra dáng vẻ bề trên, nói với ngữ khí nghe thì có vẻ là chân thành khuyên nhủ nhưng thực chất là giáo huấn, huyền thuyên không ngừng nghỉ.

“Em định khi nào thì có bạn gái?”

Niên Bách Tiêu đang gấp miếng thịt, nghe thấy câu hỏi bất thành lình của Tố Diệp, lập tức dừng tay lại. Cậu ngược mắt lên Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn thì tỏ vẻ chuyện không liên quan đến mình. Cậu ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Vẫn còn sớm...”

“Em bao nhiêu tuổi rồi còn nói sớm?” Tố Diệp nhú mày.

Niên Bách Tiêu thu đũa về, chớp chớp mắt mấy cái.

Từ lúc Tố Diệp về nhà tới giờ, kẻ mù cũng nhận ra tâm trạng của cô có chút thất thường.

“Thế em định khi nào thì lấy vợ?”

Niên Bách Tiêu đảo đảo mắt, ngẫm nghĩ phải trả lời làm sao mới không khiến cô giận dữ: “Em... cố cưới nhanh!”

“Cố cưới nhanh? Đến bạn gái còn chưa có định cưới nhanh kiểu gì?” Câu nói của Bách Tiêu hết như một ngòi nổ, làm nổ tung tất cả mọi bất mãn của Tố Diệp: “Không phải chị nói gì em. Nhưng em nhìn cái thái độ của em xem, coi hôn nhân là trò đùa! Em ôm cái thái độ này để kết hôn, là một việc làm cực kỳ thiếu trách nhiệm với gia đình em, với vợ con em! Trước khi cưới đã không nghiêm túc, sau khi cưới liệu em có thể trở thành một người chồng làm hết bốn phận hay không?”

Niên Bách Tiêu ăn mắng đến ngơ ngẩn luôn. Cậu quay sang nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ cực kỳ ảm ức.

Niên Bách Ngạn cũng có phần nắm không được căn nguyên bên trong. Anh không hiểu vì sao hôm nay về tới nhà tính khí của Tố Diệp lại thay đổi lớn đến vậy. Niên Bách Tiêu lên tiếng tố cáo: “Anh trai em trước khi cưới cũng có kế hoạch gì đâu, thế mà, bây giờ anh ấy vẫn làm rất tốt.”

Câu nói ấy Niên Bách Ngạn rất thích nghe.

Ai ngờ Tố Diệp cao giọng: “Thế em có biết lúc lấy anh trai em, chị đã lo lắng sợ hãi đến thế nào không? Tạm thời chưa kể tới chuyện anh ấy thường xuyên bận bịu mà bỏ quên chị, chuyện này chị cũng nhẫn nhịn cho qua. Chỉ tính riêng cái đám oanh oanh yến yến ngày xưa của anh ấy, chị cũng thường xuyên phải lo lắng bọn họ bất thành linh xuất hiện gây rối.”

Niên Bách Tiêu quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn đang gấp thức ăn, tay chợt khựng lại. Gương mặt anh lập tức tỏ ra ngượng ngập. Anh hắng giọng, tự biện bạch: “Làm gì có oanh yến

nào? Em nghĩ nhiều rồi!”

Tố Diệp lập tức dí sát mặt vào anh, làm anh giật nảy mình.

“Anh khai thật với em đi, anh có giấu em làm mấy chuyện mờ ám gì không?”

Trái tim Niên Bách Ngạn chột đập thịch một cái, nhưng vẫn trả lời trôi chảy: “Làm gì có chuyện bí mật nào?”

“Anh có giấu em có con khác ở bên ngoài không?” Tố Diệp chất vấn.

Niên Bách Tiêu như hiểu ra điều gì, lập tức chỉ vào Niên Bách Ngạn: “Anh! Anh ngoại tình!”

“Im lặng!” Niên Bách Ngạn trừng mắt với thằng bé, sự căng thẳng trong lòng cũng tan biến theo. Anh thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Tố Diệp, cười nói: “Làm gì có chuyện đó!”

Thật ra Tố Diệp cũng chỉ nói cho sướng miệng vậy thôi. Sau khi trút một cơn giận nho nhỏ như vậy xong, cô lại bắt đầu trầm mặc, cúi đầu ăn.

Niên Bách Ngạn và Niên Bách Tiêu đưa mắt nhìn nhau. Thấy vậy, cả hai đều đổ mồ hôi lạnh.

Cứ như thế, bữa cơm trôi qua trong bầu không khí có phần kỳ lạ.

Tới buổi tối, Tố Diệp bỗng nhiên trở nên rất sáng khoái tinh thần. Sau khi tắm rửa xong, cô bọc khăn mặt lên đầu, vui vẻ gọi Niên Bách Tiêu: “Này! Chơi game đi!”

Niên Bách Tiêu lắc đầu nguầy nguậy. Bên này, cậu đã tích cực

chuẩn bị xong bữa ăn sáng mai, chuồn là thượng sách. Trước khi ra tới cửa, cậu ghé vào tai Niên Bách Ngạn thì thầm: “Chị ấy điên rồi đấy, anh cẩn thận!”

Niên Bách Ngạn thờ dài. Sao lại sợ đến mức này?

Tố Diệp thấy Niên Bách Tiêu ra về, chẳng còn gì thú vị bèn nằm lên sofa, ôm gối vào lòng, cả người hết như con đà điểu. Niên Bách Ngạn đã sớm nhận ra cô có tâm sự. Anh đi tới bên sofa, ngồi xuống bên cạnh, giơ tay vỗ lên đầu cô: “Em sao vậy?”

Tố Diệp chớp chớp mắt, không nói gì nhưng ánh mắt thì vô hồn, trống rỗng.

Niên Bách Ngạn thấy vậy bèn giơ tay kéo hẳn cô vào lòng. Tố Diệp ngược mắt lên nhìn anh mãi, khiến anh nổi cả da gà.

“Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc anh có phản bội em không?” Cô bất ngờ hỏi vậy.

Trời đất chứng giám!

Niên Bách Ngạn cảm thấy không biết nói sao. Anh giơ tay xin thề: “Anh đảm bảo là không!”

“Thế Bạch Băng thì sao? Còn cả Joey, bọn họ không bám riết lấy anh à?” Tố Diệp cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ kỹ càng. Anh biết tối nay Tố Diệp cứ băn khoăn chuyện này, chắc chắn vì đã xảy ra chuyện có liên quan. Anh không hề cảm thấy cô đang giận dỗi vô cớ. Anh kiên nhẫn trả lời: “Em cũng biết rõ chuyện giữa anh và họ mà. Có những chuyện một bàn tay vỗ không kêu. Anh tránh xa thì cho dù họ có muốn quấy rầy,

muốn gây chuyện cũng chẳng thành.”

Câu nói ấy đã thức tỉnh Tố Diệp.

Nhưng như vậy, cơn giận trong lòng cô càng bùng bùng cháy. Cô cuộn chặt tay lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Diệp Uyên đáng chết! Xem ra anh ta thật sự có chuyện gì với con hồ ly tinh đó rồi.”

“Diệp Uyên?” Niên Bách Ngạn tinh tường nhận ra: “Anh ấy làm sao?”

Nói đến nước này rồi, Tố Diệp cũng không giấu giếm nữa. Vốn dĩ cô không định điên một mình. Nghe Niên Bách Ngạn hỏi vậy, cô bèn kể lại mọi chuyện của Diệp Uyên cho anh nghe.

Khi nói tới cảnh trên đường cao tốc, rõ ràng Tố Diệp cực kỳ kích động, có vẻ như chỉ hận không thể trả thù cho Lâm Yêu Yêu.

Nhưng Niên Bách Ngạn thì sững người. Đợi cô nói xong, anh khẽ cau mày: “Diệp Uyên không bao giờ làm chuyện đó.”

“Anh còn bênh anh ấy? Vừa nãy anh cũng nói đấy thôi, chuyện này một tay vỗ không kêu!”

Niên Bách Ngạn lúc này mới ý thức được nói nhiều sai nhiều. Anh chữa lại: “Có những chuyện mỗi người mỗi khác.”

“Cái gì mà mỗi người mỗi khác? Chính mắt em nhìn thấy hai người họ thân mật đi ra khỏi cửa. Yêu Yêu cũng đã đọc được tin nhắn con hồ ly tinh đó gửi tới, cực kỳ tình tứ. Mà ngay lúc ở trên đường quốc lộ, cô ta còn nói Diệp Uyên đã làm gì cô ta. Diệp Uyên còn chẳng phản bác. Chứng tỏ hai người họ đích thực có quan hệ!” Tố Diệp càng nói càng giận.

Niên Bách Ngạn thấy cô thực sự đang nóng, bèn vỗ nhẹ lưng cô, dịu giọng hỏi: “Sau đó, Diệp Uyên đã giải thích với em ra sao?”

“Dĩ nhiên là anh ấy sợ em kể cho Yêu Yêu rồi. Con người vô lương tâm ấy! Anh ấy vốn dĩ không biết em đã nói đỡ biết bao nhiêu lời tốt đẹp cho anh ấy trước mặt Yêu Yêu. Em tin tưởng anh ấy như vậy, nói đến nỗi Yêu Yêu cũng không nghi ngờ gì nữa. Thế mà anh ấy lại ở trước mặt em, diễn màn kịch ân ái!” Tố Diệp thở hồng hộc.

“Diệp Uyên đuổi theo em, giải thích rằng anh ấy không có một chút quan hệ nào với cô Tịch Khê kia cả. Em liền hỏi thế sao người ta bám lấy anh? Anh ấy lại không trả lời được, giải thích với không giải thích có khác gì nhau đâu? Anh ấy nói mình không có lỗi với Yêu Yêu, không yêu người đàn bà khác, còn bảo em đừng kể chuyện ngày hôm nay với Yêu Yêu. Anh bảo có đúng là anh ấy có tật giật mình không? Cứ luôn mồm nói không có quan hệ với Tịch Khê, thế thì cứ đường hoàng nói với Yêu Yêu. Yêu Yêu đâu phải người vô lý vô cớ. Theo em thấy, anh ấy chắc chắn có chuyện với Tịch Khê!”

Niên Bách Ngạn cố gắng làm dịu đi cảm phần đang sục sôi trong cô: “Biết đâu trong chuyện này còn có nguyên nhân gì chúng ta không biết? Em cũng đừng phán đoán vội vã như vậy.”

“Em giận thì giận vậy thôi, dĩ nhiên con người Diệp Uyên thế nào em hiểu chứ. Thật ra trong lòng em vẫn còn tin tưởng anh ấy, nếu không đã kể hết cho Yêu Yêu nghe từ lâu rồi, bảo cô ấy ly hôn luôn.” Tố Diệp cố gắng kiềm chế giận dữ: “Lúc giải thích với em, anh ấy cứ úp úp mở mở. Em cũng cảm thấy biết đâu anh ấy có điều gì khó nói, thế nên mới nhờ anh ra mặt hỏi rõ ràng.”

Niên Bách Ngạn ngẩn người: “Anh ra mặt?”

“Đúng vậy! Anh ấy chắc chắn sẽ không nói thật với em đâu. Nhưng

hai anh đều là đàn ông, có những chuyện dễ cời lòng hơn.” Tố Diệp ngồi đối diện anh, ngữ điệu thành khẩn.

Niên Bách Ngạn cảm thấy không ổn, nhưng nhìn nét mặt van nài của cô, anh lại không nỡ từ chối thẳng thừng, đành khéo léo nói: “Diệp Diệp! Em phải biết tuy anh và anh ấy đều là đàn ông, một số chuyện nói cũng tiện hơn. Nhưng dẫu sao đây cũng là việc riêng của Diệp Uyên, anh không tiện xen vào quan tâm hỏi han. Vớ lại, thật ra đàn ông với nhau cũng ít khi nói mấy chuyện tình cảm lắm, đa phần là chuyện chính trị, thương mại, nếu không thì cũng là tình hình cổ phiếu gì đó. Cho dù có ôn lại chuyện cũ thì bọn anh cũng không quá quan tâm tới vấn đề tình cảm.”

“Chuyện này có gì đâu mà không hỏi được chứ?” Tố Diệp sốt ruột.

Niên Bách Ngạn sợ cô nổi giận, bèn dịu dàng dỗ dành: “Chuyện này anh thật sự không thể hỏi được. Em cứ để Diệp Uyên tự giải quyết, đây là chuyện của anh ấy mà.”

“Anh không được nhìn thấy cái cô Tịch Khê kia hung hăng thế nào đâu. Em và anh đều hiểu rõ tình hình của Yêu Yêu hiện giờ. Lỡ như cô ta tới làm phiền Yêu Yêu thì sao đây? Bây giờ cô ấy không chỉ mang thai, trước đây còn từng bị trầm cảm nữa, lỡ tái phát thì phải làm sao?”

Niên Bách Ngạn trầm tư.

Thấy vậy, Tố Diệp như cố túm lấy chiếc phao cứu sinh. Cô giữ chặt tay anh, hạ thấp giọng nói: “Anh giúp em đi mà~”

Niên Bách Ngạn chần chừ: “VẬY... để anh suy nghĩ đã!”

“Thôi, suy nghĩ gì nữa! Anh mà còn suy nghĩ nữa là xảy ra chuyện

lớn đấy!”

Niên Bách Ngạn dờ khóc dờ cười.

Thấy anh không đồng ý ngay, Tố Diệp xỉ mặt, hất tay ra: “Bỏ đi! Anh không giúp thì thôi!” Dứt lời, cô đứng dậy.

Thấy cô giận thật, Niên Bách Ngạn lập tức kéo cô trở lại lòng mình, đổi giọng: “Được được được! Anh đồng ý! Anh đi điều tra Tịch Khê, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Nghe xong, sắc mặt Tố Diệp thay đổi ngay. Cô cười tươi như hoa, cái miệng ngọt như ăn kẹo đường. Cô níu lấy cổ anh, nũng nịu nói: “Em biết chồng em là tốt nhất mà! Nào, thơm một cái!”

Nói xong, cô hôn chụt một cái lên má anh.

Trái tim Niên Bách Ngạn như ngồi xe qua núi. Một giây trước cô còn âm u, lầm lì, một giây sau đã trời quang mây tạnh. Người ta bảo phụ nữ sáng nắng chiều mưa, xem ra đúng thật!

Quyển 14 - Chương 635: Tôi cần phải nói chuyện với cô cho rõ ràng

Vì chuyện của Diệp Hạc Thành âm ỉ khắp nơi nên Diệp Lan cũng không thể làm ở Tinh Thạch được nữa. Tuy các đồng nghiệp không nói gì trước mặt cô nhưng cô khó lòng vượt qua được cánh cửa tâm lý trong lòng mình. Cứ bước tới công ty, cô lại cảm thấy mọi người đang nhìn mình với ánh mắt khác thường. Hơn nữa, bây giờ Tinh Thạch vẫn vậy nhưng người đã khác xưa. Trước đây khi ở Tinh Thạch, cô luôn có cảm giác thuộc về mình. Bây giờ cô lại thấy cảm giác này không còn tồn tại nữa.

Cô gửi hồ sơ xin việc, chẳng mấy chốc đã có công ty gọi cô tới phỏng vấn, hơn nữa còn là một công ty lớn. Tập đoàn Bright muốn phỏng vấn cô vào vị trí trợ lý giám định viên. Công ty đối phương có lai lịch không nhỏ, nên đương nhiên Diệp Lan cũng từng nghe nói tới công ty này. Thế là cô hớn hờ tới phỏng vấn. Nhà tuyển dụng cảm thấy lý lịch của cô rất khá, tuổi còn nhỏ còn có cơ hội bồi dưỡng nên đã nhận cô vào làm.

Hôm đó, Cảnh Long gửi tới cô một bó hoa hồng lớn. Anh ta không xuất hiện mà chỉ viết một tấm thiệp: Lan Lan! Anh chỉ muốn em biết rằng, dù xảy ra chuyện gì anh cũng luôn chờ đợi em.

Diệp Lan nhìn bó hoa hồng, thất thần rất lâu sau đó ném vào thùng rác.

Lúc tan ca, xe của Tố Khải đã đợi sẵn bên lề đường. Sau khi nhìn

thấy, Diệp Lan dừng bước. Tố Khải mở cửa xe cho cô, rồi nói: “Lên xe đi!”

Cô suy nghĩ rồi bước lên.

Lúc thắt dây an toàn cho cô, Tố Khải phát hiện sắc mặt cô rất nhợt nhạt, cũng xuống sắc rất nhiều. Anh nhìn cô, đôi mắt đong đầy đau đớn. Diệp Lan cũng nhìn anh không rời mắt. Ánh mắt cô chợt trở nên mơ màng.

Anh không nói gì, bất giác cúi đầu hôn lên môi cô.

Cô có phản ứng, cũng chủ động vòng tay qua cổ anh, đáp lại. Như vậy lại càng khiến Tố Khải sục sôi nhiệt huyết. Anh càng hôn càng sâu, hơi thở cũng trở nên trầm khàn.

Tới tận khi Diệp Lan khẽ gọi tên anh.

Tố Khải mới buông cô ra với vẻ quyến luyến. Anh khẽ nói: “Sao không tự chăm sóc tốt cho bản thân mình?”

Diệp Lan cúi đầu. Đôi lông mày hơi nhíu lại khiến người ta nhận ra ngay sự mâu thuẫn và bứt rứt của cô. Tố Khải giờ tay nâng gương mặt cô lên và hỏi: “Em muốn nói gì với anh?”

Giọng anh không to, nhưng có phần nặng nề.

Diệp Lan biết tâm sự của mình không giấu được Tố Khải. Cô nhìn anh, ánh mắt mong chờ một câu trả lời: “Tố Khải! Anh nói thật cho em biết đi, thật ra anh còn nghi ngờ cả mẹ em, phải không?”

Nét mặt Tố Khải như khựng lại giây lát. Rất lâu sau anh mới nói: “Lan Lan! Anh không muốn gạt em. Kỳ thực, cô ấy quả thực đã cho em

ma túy. Thử nghĩ mà xem, nếu cô ấy chỉ là một quý bà bình thường, sao lại có được ma túy?”

Tội phạm mấy hôm trước suýt nữa bị hại chết đã khôi phục được ý thức, nhưng hẳn ta cũng chỉ có thể cung cấp danh tính của hung thủ. Lúc đó hung thủ đeo khẩu trang và đội mũ, không thể nhận dạng được tướng mạo. Cả bộ phận kỹ thuật cũng đã có câu trả lời. Các tài liệu CTV có liên quan đều quá mơ hồ, chỉ có thể nhận ra đó là một người phụ nữ.

Anh rất không muốn hình dung Nguyễn Tuyết Cầm và hung thủ làm một, nhưng kinh nghiệm bao nhiêu năm trong nghề đã bồi dưỡng cho anh một trực giác không mấy khi sai lệch. Nó nói với anh rằng, Nguyễn Tuyết Cầm nhất định có vấn đề.

Anh những tưởng Diệp Lan sẽ ầm ĩ lên. Có lẽ cô sẽ cầu xin anh đừng điều tra mẹ mình nữa. Nhưng Diệp Lan không làm vậy. Trông cô khá bình tĩnh, không thể hiện sự kích động thái quá, càng không gào khóc.

Chỉ có điều, ánh mắt cô nhìn anh chuyển từ lo lắng sang bình thản, cuối cùng trở nên vô hồn như một chiếc giếng cạn khô.

“Lan Lan!” Tố Khải rất lo lắng cho tình trạng của cô. Anh rướn người qua, nhẹ nhàng nắm lấy vai cô: “Nếu cô ấy trong sạch, anh nhất định sẽ tới tận nhà xin lỗi.”

“Đây là công việc của anh, em không thể trách anh được.” Diệp Lan nhẹ nhàng cất lời. Giọng cô rất khẽ, như chẳng còn chút sức lực nào: “Chỉ tại em cảm thấy... rất mệt.”

Trái tim Tố Khải chợt thắt lại, nổi đau theo đó lan tỏa.

Anh không nói thêm gì nữa, chỉ giơ tay kéo cô vào lòng, ôm thật chặt...

Tiền vốn của Kỷ Đông Nham được chuyển tới rất nhanh. Nhờ thế, Niên Bách Ngạn cũng lập tức triển khai việc đo đạc lại mỏ. Chẳng mấy chốc, các kiến trúc sư bên phía Nam Phi đều chuyển fax tài liệu tới. Tình hình mỏ số 1 về cơ bản trùng khớp với dự tính của Niên Bách Ngạn, có thể tiếp tục khai thác chỗ còn lại.

Đa số thời gian, Niên Bách Ngạn đều làm việc ở nhà, điện thoại bắt đầu inh ỏi không ngừng. Mức độ bận rộn của anh cũng bắt đầu trở lại như trước kia. Tố Diệp biết anh quyết tâm làm mỏ số 1, hơn nữa còn dính líu tới số vốn mấy chục tỷ đô la Mỹ. Hành động lớn này của anh quả thực khiến cô kinh ngạc một phen.

Cô biết anh nhất định đang tìm cơ hội để trở mình. Chỉ là cô không ngờ lần này anh lại ra tay lớn đến vậy.

Đương nhiên, cô không phản đối. Cô cho rằng Niên Bách Ngạn là một con rồng không thể theo sát. Khi trước Tinh Thạch như một chiếc lồng sắt. Bây giờ cuối cùng con rồng này cũng được bay cao. Giờ nó đã bay lên trời, nên có thể gióng trống khua chiêng.

Thấy anh bận bịu, Tố Diệp cũng không cần anh đưa đón nữa. Niên Bách Ngạn cảm thấy rất ấm lòng vì sự ủng hộ và thấu hiểu của cô.

Mùa thu là mùa thu hoạch. Nhưng hình như tất cả mới chỉ là khởi đầu, tất cả đều đang sai bước về phía trước...

Chỉ có... Diệp Uyên!

Bây giờ chỉ cần anh về tới nhà là sẽ tắt di động, sợ có bất kỳ tiếng ồn nào làm phiền tới Yêu Yêu. Có lúc cũng không tránh khỏi chim sợ cành cong. Một câu thôi, anh đã phát điên vì Tịch Khê.

Tịch Khê thường xuyên ra vào cơ quan của anh. Thậm chí có một lần còn ngang nhiên nhờ người trong cơ quan tìm anh. Tất cả mọi người từ trên xuống dưới đều nhìn anh với ánh mắt quái dị.

Anh phát điên lên. Tịch Khê lại nói: Ai bảo hôm đó anh vớt tôi lại dọc đường?

Diệp Uyên không muốn thỏa hiệp với một người phụ nữ, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra cách có được đoạn clip trong tay cô ta. Thế nên, anh đành phải bảo vệ Yêu Yêu gắt gao, không để cô có bất kỳ cơ hội nào tiếp xúc với Tịch Khê.

Cho tới một buổi trưa, sau khi tới sân bay, di động của Diệp Uyên bỗng rung lên.

Anh rút ra xem, lại là đoạn clip Tịch Khê gửi tới.

Sắc mặt anh cứng đờ. Anh tìm một chỗ không người, tắt tiếng rồi bật lên xem.

Lại là một đoạn phim trên giường dạt dào cảm xúc. Có thể thấy, Tịch Khê đã ghi lại toàn bộ quá trình. Đoạn băng này giống với đoạn lần trước cô ta cho anh xem, nhưng chỉ là một phần trong đó.

Đáng chết!

Diệp Uyên chỉ muốn đập nát di động ngay lập tức.

Suy nghĩ ấy vừa hiện lên thì chuông điện thoại cũng réo.

Là Tịch Khê.

Diệp Uyên cắn răng nhận máy, gầm lên: “Cô điên à?”

“Tôi không điên! Thế nên mới biết rõ tôi đã cho anh thời gian suy nghĩ quá lâu rồi. Diệp Uyên! Tôi hỏi anh, rốt cuộc tới khi nào thì anh lật bài ngửa với vợ đây?” Tịch Khê hùng hổ uy hiếp.

“Tôi đã nói rồi, tôi không ly hôn!”

“Thế thì đợi tới lúc vợ anh nhận được đoạn băng đi. Hơn nữa, tôi sẽ gửi cho cô ta xem toàn bộ!” Tịch Khê cười lạnh: “Đoạn băng gần hai tiếng đồng hồ, anh bảo cô ta liệu có phát điên không?”

“Tịch Khê! Cô đừng có ép tôi!”

“Tôi cứ ép anh đấy!” Tịch Khê không hề sợ hãi, cười nói: “Tóm lại, tôi không đợi được nữa. Tôi yêu cầu anh tối nay phải nói rõ sự thật, nếu không tôi nhất định sẽ cho cô ta xem đoạn băng này!”

“À lô? Tịch Khê! Cô...”

Hết cách, đối phương đã ngắt máy.

Diệp Uyên siết chặt điện thoại trong tay, cho tới khi lòng bàn tay đau nhức mới tỉnh lại.

Anh ngã rũ rượi xuống ghế sofa, trong đầu chỉ còn văng vẳng lời nói ban nãy của Tịch Khê. Anh có thể tưởng tượng được một khi Tịch Khê gửi cho Yêu Yêu xem, Yêu Yêu sẽ có phản ứng gì.

Diệp Uyên không dám nghĩ.

Anh biết chắc Yêu Yêu tuyệt đối chịu không nổi đả kích này. Trước đây Đinh Tư Thừa khiến cô ấy thiệt thòi, đã từng làm tổn thương cô ấy, khó khăn lắm Yêu Yêu mới có lòng tin và dựa dẫm vào anh. Anh không thể cắt đứt tình cảm của cô dành cho mình. Tới tận bây giờ, mỗi lần nhớ lại những lời Yêu Yêu từng nói với Đinh Tư Thừa trong siêu thị, anh vẫn còn hạnh phúc.

Yêu Yêu yêu anh, anh không thể làm cô ấy bị tổn thương.

Một khi chuyện này vỡ lở thì anh và Yêu Yêu chắc chắn sẽ hết hy vọng.

Còn Tịch Khê, đồ đàn bà này đã dám quay cả clip thì còn chuyện gì cô ta không dám làm?

Làm sao đây?

Đầu óc Diệp Uyên rối bời. Càng nghĩ anh càng hoảng sợ.

“Cơ trưởng Diệp?” Có người gọi anh.

Lúc này Diệp Uyên mới hoàn hồn. Anh ngẩng đầu lên, nhìn nét mặt ngỗ ngàng của đồng nghiệp.

“Anh không sao chứ?”

Diệp Uyên lắc đầu, đứng dậy đi về phía gương. Lúc này anh mới bàng hoàng nhận ra thần sắc mình cứng ngắc đến mức nào, chẳng trách người đồng nghiệp thấy lạ. Đợi anh ta đi khỏi, anh mới bật di động lên, khế nheo mắt lại, xóa đoạn băng đó đi.

Đúng! Anh tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào tới quấy rầy Yêu

Yêu. Không cần biết bằng thủ đoạn gì!

Diệp Uyên đi rửa mặt. Khi ngẩng đầu lên, anh nhìn vào gương mặt u ám của mình trong gương, ánh mắt càng lúc càng giá lạnh.

Anh từ từ cầm khăn giấy, lau mặt sau đó rút di động ra, bấm một số máy. Đầu kia nhận máy rất nhanh: “Suy nghĩ nhanh vậy sao?”

Diệp Uyên không tiếp lời mà chậm rãi nói: “Tịch Khê! Tôi cần phải nói chuyện với cô cho rõ ràng!”

“Được thôi! Khi nào? Ở đâu?”

“Mười một giờ đêm nay, tôi sẽ gửi địa chỉ cho cô. Chúng ta tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện.”

“Mười một giờ? Anh muốn trì hoãn đấy à?”

“Không! Yêu Yêu đang có bầu, hơn mười giờ cô ấy mới ngủ. Tôi phải đợi cô ấy ngủ rồi mới ra ngoài được.” Giọng Diệp Uyên rất bình tĩnh.

Đối phương chần chừ giây lát rồi đồng ý: “Được!”

Diệp Uyên kết thúc cuộc điện thoại, nhìn vào mình trong gương, thầm nhủ: Chính cô ép tôi đấy!

Chẳng mấy chốc, đêm đã về khuya.

Sau khi Lâm Yêu Yêu say ngủ, Diệp Uyên lén lút ra khỏi nhà.

Anh lái xe một mạch về phía Đông, đi qua đường cao tốc rồi xuyên

qua một khu rừng.

Trời âm u, gió lớn, hình như còn sắp mưa. Gió táp lên mặt mang theo mùi mưa ẩm mốc, cùng một chút lạnh lẽo. Dọc đường, Tịch Khê nhắn tin cho anh: Tôi tới nơi rồi, anh đang ở đâu?

Diệp Uyên dùng một tay, nhắn lại rất nhanh: Sắp tới.

Anh ném di động sang một bên, hai tay nắm chặt vô lăng, gương mặt tuần tú như phủ một lớp mây âm u. Những gân xanh nổi đầy khắp trán. Ánh mắt anh bị phấn nộ và giá lạnh che chặt, chỉ le lói một chút ánh sáng nhạt nhòa. Cả gương mặt trông cực kỳ đáng sợ.

Xe đi tới một con đường nhỏ. Diệp Uyên vừa rẽ vào thì phía trước bất ngờ nhào ra một chiếc xe khác, bất thành linh chặn đường anh. Diệp Uyên hoảng hốt, vội nhấn chân phanh. Sau khi dừng hẳn, anh thấy một người đàn ông từ trên chiếc xe đổ ngang trước mặt đi xuống.

Đó là Niên Bách Ngạn.

Diệp Uyên ngẩn người.

Cửa xe được mở ra rất nhanh. Ngay sau đó, anh bị Niên Bách Ngạn túm lên, bên tai vang lên tiếng quát bực bội của cậu ấy: “Diệp Uyên! Anh định làm gì?”

Quyển 14 - Chương 636: Kích động là ma quỷ

Niên Bách Ngạn có thể kịp thời tới đây, có thể nói là do ông trời sắp đặt, cũng có thể nói là may mắn. Mấy năm sau, mỗi lần nhớ lại chuyện này, cõi lòng Niên Bách Ngạn vẫn còn lạnh toát, hoặc âm thầm sợ hãi. Nếu trong đêm mưa bão sắp kéo về này, anh không gặp được Diệp Uyên hoặc anh tới muộn thì hậu quả khó mà lường được.

Vì Niên Bách Ngạn đã đọc được ý định giết người trong mắt Diệp Uyên, khi người ta đã bị dồn tới chân tường, chỉ có thể lựa chọn phương pháp triệt để nhất.

Lệnh của vợ không thể làm trái. Cho dù trời có sụp xuống đầu, anh cũng phải làm xong chuyện cô căn dặn mới dám tắt thở. Đây là cách Niên Bách Ngạn chiều Tố Diệp. Thế nên, căn cứ theo nguyên tắc này, dù đang vô cùng bận rộn, anh cũng phải dành thời gian để điều tra về Tịch Khê, người đàn bà khiến Tố Diệp coi là cơn ác mộng.

Nghĩ lại cũng thấy hơi ghen tỵ đấy.

Xem ra vị trí của Lâm Yêu Yêu trong lòng cô còn vượt xa người làm chồng như anh đây. Chứ ít thì ngày xưa khi Joey hay Bạch Băng cố gắng chen ngang một chân, anh cũng không thấy Tố Diệp chỉ hận không thể nhảy lên nhảy xuống trước mặt kẻ địch như vậy.

Muốn điều tra về Tịch Khê không khó cho lắm. Cô ta là cô chủ nhà họ Tịch, mà gia đình này trong giới làm ăn cũng có một địa vị nhất định, thế nên mọi tư liệu về cô ta muốn điều tra, lên mạng sẽ có cả đống. Nhưng lời trên mạng gần như đều vớ vẩn, vì các tin tiêu cực về cô ta

hầu như là con số không. Chỉ có một lần cô ta bị đám phóng viên chụp được ảnh đang say mềm trong một hộp đêm, đúng vào lúc Diệp Uyên làm đám cưới. Khi ấy, bọn họ cũng nói rằng cô ta vì thất tình nên uống rượu giải sầu. Tiêu đề các bài báo có liên quan đều viết rất thất đức, đại loại là: Cô bé Lọ Lem dũng cảm giành được tình yêu, cô chủ nhà quyền quý lạc lõng đi tìm cơn say...

Có thể thấy, nhà họ Tịch vô cùng quan tâm về mảng truyền thông mạng. Mấy bài báo này chỉ còn tìm thấy được ở một số diễn đàn bên lề, còn các trang mạng thì hầu hết đều đã bị xóa sạch. Chỉ cần lên mạng, tra cứu các tin tức liên quan tới Tịch Khê thì chỉ toàn các thông tin lịch sự, chừng mực, thông minh, lương thiện. Tóm lại một câu, đó là một cô chủ tích cực cầu tiến, giỏi giang trong công việc.

Nếu muốn điều tra triệt để một người, có rất nhiều cửa ngách có thể áp dụng. Mà thông thường, càng là cửa ngách thì những thông tin có được lại càng đặc sắc và đáng giá.

Cũng chính vì như vậy, Niên Bách Ngạn cầm được thông tin, định gọi Diệp Uyên ra ngoài, đưa thẳng cho anh ấy. Kết quả điện thoại của anh ấy luôn nằm trong trạng thái không thể liên lạc được. Không còn sớm nữa, theo lý mà nói không nên chạy tới nhà người ta làm phiền nhưng sự việc nghiêm trọng, lại có Tổ Diệp gây áp lực, uy hiếp rằng nếu anh mà không làm xong việc thì khỏi về nhà ngủ. Không còn cách nào khác, anh đành phải bấm bụng tới tận nhà tìm Diệp Uyên.

Ai ngờ, vừa lái xe tới khu nhà của Diệp Uyên thì Niên Bách Ngạn bắt gặp anh ấy. Xe của anh ấy đi về phía Đông, có vẻ rất gấp. Giờ này mà còn ra khỏi nhà, với tình hình hiện giờ của Diệp Uyên chắc chắn không thể là tụ tập bạn bè.

Không hiểu sao, trong lòng Niên Bách Ngạn bỗng dâng lên một dự cảm chẳng lành. Anh vội vàng đuổi theo.

Có lẽ vì tối nay thời gian thay đổi đột ngột. Hoặc cũng có lẽ vì hành vi bất thường của Diệp Uyên.

Giống như đúng lúc này, sau khi chặn đường Diệp Uyên lại, từ đôi mắt đỏ rực như dã thú của anh ấy, anh có thể dễ dàng nhận ra ý đồ của Diệp Uyên. Niên Bách Ngạn túm chặt lấy cổ áo anh ấy, giận dữ quát: “Anh điên rồi sao?”

Diệp Uyên không ngờ lại có người theo dõi, càng không ngờ người ấy lại là Niên Bách Ngạn. Anh ấy sững người. Rất lâu sau, di động trong xe bất ngờ vang lên, thanh âm đinh tai nhức óc.

Lúc này anh ấy mới phản ứng lại, cầm lên nghe theo phản xạ.

Đầu kia, giọng của Tịch Khê rất bức bối. Xung quanh rất yên tĩnh, thế nên cách khá xa cũng có thể nghe rõ cuộc nói chuyện.

“Diệp Uyên! Anh làm cái trò gì đấy? Anh hẹn tôi ra ngoài, thế mà anh thì mất dạng!”

Sắc mặt Diệp Uyên chuyển lạnh.

Niên Bách Ngạn không tránh mặt. Anh sa sầm mặt lại nhìn Diệp Uyên. Diệp Uyên lên tiếng, thanh âm cũng khàn khàn: “Tôi sắp tới rồi!”

Ngắt máy xong, Diệp Uyên quay người định đi.

Nhưng bị bàn tay lớn của Niên Bách Ngạn lôi ngược trở lại.

Diệp Uyên phần nộ, hất tay Niên Bách Ngạn ra, gầm lên: “Tôi có việc gấp! Chú đừng có chặn đường tôi!”

Một giây sau, Diệp Uyên bị Niên Bách Ngạn tóm lên, ấn thẳng vào tường.

“Diệp Uyên! Anh nói đi, anh muốn làm gì?” Ánh mắt hai người giao nhau, ngữ khí như được phủ một lớp sương lạnh.

“Đây là việc của tôi, không cần chú lo!” Diệp Uyên sốt ruột.

“Không cần em lo? Nếu em không lo, ngay mai anh sẽ được đưa thẳng vào đồn cảnh sát!” Niên Bách Ngạn lạnh lùng buông một câu.

Nghe xong câu ấy, gương mặt Diệp Uyên tự nhiên méo xệch. Trông anh ấy có vẻ bất ngờ, lại có chút bàng hoàng. Nhưng chẳng mấy chốc, lạnh lùng đã bao trùm lên tất cả những tâm trạng hỗn loạn. Anh ấy quát: “Tôi không hiểu chú đang nói gì cả! Buông tay ra! Tôi rất vội!”

Niên Bách Ngạn bất ngờ buông tay nhưng lại đi thẳng về phía xe của Diệp Uyên.

“Niên Bách Ngạn! Chú...”

Anh còn chưa nói dứt lời, cốp xe đã bị Niên Bách Ngạn mở ra.

Câu nói của Diệp Uyên bị nghẹn lại nơi cổ họng.

Dưới ánh trăng tàn nhẫn, lạnh giá, thứ sau cốp xe cũng trở nên rõ ràng. Có một chiếc xẻng sắt hoàn toàn mới, bên cạnh còn đặt một con dao sắc nhọn. Niên Bách Ngạn đứng nhìn những thứ này từ trên xuống dưới, sau đó từ từ nhìn về phía Diệp Uyên.

Trông Diệp Uyên rất không tự nhiên. Anh ấy cau mày, sai bước lên trước, đóng rầm cốp xe lại nhưng nhất thời không biết phải nói gì.

“Nửa đêm nửa hôm anh mang theo mấy thứ này, định làm gì?” Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt lại. Không phải một câu nghi vấn mà phần nhiều là một lời trách mắng. Vì người tinh ý chỉ vừa nhìn đã biết Diệp Uyên rốt cuộc định làm gì.

Diệp Uyên nhú mày, không nói được dù chỉ một câu.

Niên Bách Ngạn hạ thấp giọng, phần nộ nhìn anh ấy: “Diệp Uyên! Anh điên rồi phải không? Giết người không cần đền mạng sao? Trước khi làm chuyện này tại sao anh không suy nghĩ cho vợ anh, cho mẹ anh? Còn cả con anh nữa, có phải anh muốn nó vừa chào đời đã không có bố không?”

Diệp Uyên cuộn chặt tay lại, hơi thở trở nên dồn dập: “Tôi điên rồi! Phát điên vì con đàn bà Tịch Khê đó rồi! Tôi không muốn như thế, nhưng chỉ có cách đó tôi mới khiến cô ta im lặng mãi mãi!”

“Cô ta nắm được điểm yếu gì của anh?” Thấy anh ấy buột miệng nói ra, Niên Bách Ngạn cũng không lo lắng nữa, anh chuyển sang hỏi han.

Diệp Uyên trầm mặc.

“Em hỏi anh, anh bị cô ta nắm thóp chuyện gì?” Niên Bách Ngạn hơi cao giọng, nhấn mạnh từng chữ, hỏi lại lần nữa.

Rất lâu sau, Diệp Uyên mới khó khăn thốt lên: “Đoạn băng.”

Anh ấy chỉ nói hai chữ này nhưng Niên Bách Ngạn đã hiểu ra tất cả. Anh khẽ mắng một câu: “Diệp Uyên! Người ta bảo ‘lật thuyền trong

ống cống” là nói anh đấy!” Dứt lời, anh quay người đi tới trước xe của mình, lạnh lùng quát lên với Diệp Uyên: “Anh lái xe đi trước, em theo sau.”

Diệp Uyên ngẩn người.

“Đừng lãng phí thời gian nữa!” Niên Bách Ngạn sốt sắng.

Diệp Uyên không hiểu anh định làm gì. Thấy Niên Bách Ngạn kiên quyết như vậy, anh ấy cũng đành làm theo, bước lên xe, khởi động.

Dưới màn đêm mênh mông, ánh trăng kéo dài những chiếc bóng.

Hai chiếc xe một trước một sau, di chuyển rất nhanh dưới trăng, nhưng lại được hai hàng cây rậm rạp bên đường che khuất, vội vàng lẫn bấp bành một cách nửa ẩn nửa hiện.

Một đêm như thế này rất lạnh.

Giống như bỗng đâu có một màn sương trùm lên, rồi đóng băng từng chút một.

Rất nhanh, Diệp Uyên đi chậm lại, cuối cùng dừng ở phía trước một căn biệt thự. Niên Bách Ngạn thấy vậy cũng cho xe đi chậm dần. Sau khi xuống xe, anh mới nhìn rõ khung cảnh xung quanh.

Đây là một hội quán tư nhân nằm cách xa Bắc Kinh tấp nập. Hội quán này trước nay không mấy ai biết tới, chỉ tiếp đón một số ít những người có tiền. Và lại nó cũng nằm ở một nơi hẻo lánh ở ngoại ô Bắc Kinh, những người tới đây đều không ra về ngay trong ngày. Xung quanh là tầng tầng lớp lớp cây trúc. Xa hơn nữa là vùng núi với cây cối rậm rạp. Mùa này rất hiếm người tới đây tụ tập. Vốn dĩ đã vắng người, lại đúng một đêm mưa gió thế này thì di chuyển càng

thêm khó khăn.

Niên Bách Ngạn đi tới bên cạnh Diệp Uyên. Sau khi nhìn ánh đèn yếu ớt trong căn biệt thự cách đó không xa, anh hừ một tiếng: “Diệp Uyên! Anh suy nghĩ chu đáo thật. Đây đúng là một nơi thích hợp để giết người chôn xác. Nếu gặp trời mưa, còn khỏi phải xử lý xác!”

Mấy năm gần đây đang thịnh hành những địa điểm riêng tư, kín đáo. Rất nhiều cậu ấm cô chiêu vì muốn chơi bời phóng túng, luôn cất công tìm những nơi thế này để vui vẻ. Vì thế, có cầu ắt sẽ có cung. Ở đây, người tới tụ tập có thể làm bất cứ việc gì. Cũng từng có những tin đồn rằng, những nơi như thế này còn cung cấp một lượng ma túy cho họ chơi bời.

Ở đây không có camera giám sát. Đường tới đây cũng không có camera giao thông, mục đích chính là để bên ngoài không biết được hành tung.

Thế nên, đây chính là thiên đường, và cũng là địa ngục.

Trên mạng thường thịnh hành một câu nói là: Nếu bạn yêu một người, hãy đưa người ấy đến đây, đây là một thiên đường riêng tư. Nếu bạn hận một người, vậy cũng hãy đưa họ tới đây, đây là một cái lồng khó mà trốn thoát.

Sau khi nghe xong lời Niên Bách Ngạn nói, Diệp Uyên hơi ngượng ngập. Anh ấy hắng giọng hỏi: “Chú theo tới đây rồi cuộc định làm gì?”

“Giết người giúp anh!” Niên Bách Ngạn bức bối nói.

Sắc mặt Diệp Uyên có vẻ không tự nhiên, anh ấy kỳ quặc đáp: “Đừng đùa nữa!”

Niên Bách Ngạn không tiếp lời, chỉ khế đáp: “Anh vào trong xe đợi em!”

Thấy anh đi thẳng vào trong biệt thự, Diệp Uyên cực kỳ khó hiểu, anh ấy giữ Niên Bách Ngạn lại: “Thế là ý gì?”

“Ý rất đơn giản. Anh, ngồi yên trong xe, đừng có lộ mặt!” Niên Bách Ngạn ra lệnh từng chữ.

Diệp Uyên không hiểu: “Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà, quay về xe!”

Tuy chẳng hiểu chuyện gì nhưng Diệp Uyên vẫn quay về xe theo sự sắp xếp của Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn đi vào trong biệt thự. Tia sáng yếu ớt và ánh trắng vắn đục, lạnh giá dần dần nuốt lấy bóng anh.

Cách đó không xa, có tiếng dế kêu. Xa hơn nữa đã bốn bề im ắng. Không có tiếng người, càng không có tiếng ồn xe cộ qua lại. Diệp Uyên ngồi trong xe, dựa vào ghế, nhưng tâm tư thì dồn cả vào trong biệt thự. Anh không biết tại sao tối nay Niên Bách Ngạn lại xuất hiện, cũng không biết rốt cuộc cậu ấy có cách gì để đối phó với Tịch Khê. Chỉ có điều bị Niên Bách Ngạn quấy rầy như vậy, anh mới bất thành linh tinh táo lại xem mình định làm gì. Bây giờ khi đã bình tĩnh hơn, ngồi trong xe, Diệp Uyên bỗng thấy sợ hãi...

Quyển 14 - Chương 637: Bản tính của con người

Nếu thật sự hành xử kích động như vậy, nếu Niên Bách Ngạn không tới ngăn cản kịp thời, vậy thì anh sẽ thế nào? Tịch Khê chỉ là đồ đàn bà đổ thêm dầu vào lửa. Tới lúc đó phải chăng anh sẽ sôi sục lên, thật sự làm ra những chuyện không thể cứu vãn?

Diệp Uyên tin rằng chắc chắn mình sẽ làm vậy! Vì trên đường tới đây, anh đã bị phần nộ che chặt mắt. À không, nói chính xác hơn, ngay từ lúc ở sân bay, anh đã có ý định giết người.

Nghĩ tới đây, Diệp Uyên bỗng rùng mình. Tại sao anh lại trở nên như vậy? Vì anh từng thoát chết, nên hiểu rõ sự tàn nhẫn của cái chết sao? Hay vì anh đã hiểu rõ dù là người thân cũng vậy thôi, vì lợi ích có thể cam tâm giết người? Hoặc có lẽ vì anh đã phải giương mắt nhìn người tài xế đó chết trước mặt mình?

Không cần biết xuất phát từ nguyên nhân gì, tóm lại, sau khi trải qua ranh giới sinh tử, chính trong khoảnh khắc ấy, anh đã cảm nhận được, tính mạng con người có lúc hèn mọn như phận con ong cái kiến. Người yếu thế chỉ bị người ta giơ chân giẫm nhẹ một cái là lập tức đã phoi xác rồi.

Những tình huống đặc biệt tạo ra những tâm lý khác thường. Diệp Uyên cảm thấy, hóa ra nhân tính cũng đáng sợ thật. Trong thâm tâm con người luôn ẩn chứa một sự tàn nhẫn mà người ta không muốn thừa nhận. Thế nên, khoảnh khắc này anh rất cảm kích Niên Bách Ngạn.

Trong biệt thự, bốn bề yên ắng.

Chỉ có tiếng bước chân của người đàn ông, nhưng cũng nhanh chóng bị lớp thảm trải sàn hút hết mọi âm thanh.

Ngoài cửa sổ bất ngờ có một tia chớp rạch ngang qua, khiến căn phòng bừng sáng như ban ngày. Trên chiếc sofa nơi góc tường, có một người phụ nữ đang nghe nhạc. Bóng dáng của cô ta cũng được chiếu rọi, kéo dài, quấn bện cùng bóng cây đu đưa.

Đó là một bộ máy hát đã cũ được phục cổ. Chiếc đĩa màu đen đang chậm chậm chuyển động, phát ra hương vị âm nhạc Thượng Hải của những năm 30, 40. Cả cách bày biện ở đây cũng thiên về thiết kế phục cổ kiểu cung đình, lấy màu lam đậm và màu lục đậm làm chủ. Mỗi một vật trang trí đều có lai lịch không tầm thường, thứ nào cũng in hằn dấu vết của tháng năm. Nếu là lúc bình thường, trong một đêm mùa hạ, nơi đây sẽ nhộn nhịp quần là áo lượt. Các cô chủ giàu có trong những bộ xường xám đã được chọn lựa kích cỡ một cách tỉ mỉ cùng các cậu chủ sánh vai nhau trong những bước nhảy.

Nhưng bây giờ, trong một đêm mưa gió âm u, lạnh lẽo như thế này, nơi đây như một tòa thành chết chóc. Đâu đâu cũng tỏa ra một bầu không khí bí bách. Nhất là thứ âm nhạc trong máy hát. Khi nó chậm rãi vang lên lại càng tôn thêm cái tĩnh mịch của nơi đây.

Niên Bách Ngạn đi vào trong phòng. Bình thường tới đây cũng không còn nhân viên đón tiếp. Huống hồ tới mùa này, ở đây cũng chẳng có mấy nhân viên phục vụ. Anh dừng bước, ánh mắt lập tức xác định được bóng người đứng đó không xa.

Ngay sau đó, bên ngoài lại dội vang một tiếng sấm, gào rít lẫn từ phía chân trời tới, gần như khiến cả mặt đất cũng rung chuyển. Tịch Khê đang nghe nhạc bỗng giật mình bởi tiếng sấm này. Cô ta đứng dậy,

quay đầu. Trong quầng sáng mờ mịt, cô ta chỉ nhìn thấy bóng một người đàn ông cao lớn.

Có lẽ bầu không khí này khiến Tịch Khê bất an, bồng giạt mình. Nhưng cô ta phản ứng lại rất nhanh, một giây sau đã rảo bước, bổ nhào vào lòng người đàn ông, ôm chặt lấy anh, khẽ nói: “Cuối cùng anh cũng tới rồi. Cái thời tiết quỷ quái này làm em sợ chết đi được, sao anh lại hẹn hò ở một nơi như thế này chứ?”

Niên Bách Ngạn nhú mày, thân nhiên kéo cô ta ra.

Tịch Khê đang định khó chịu, nhưng sau ngẩng đầu lên, nhìn rõ tướng mạo của đối phương thì chợt sửng người. Cô ta lùi về sau một bước, nhìn chằm chằm Niên Bách Ngạn qua ánh sáng chao đảo bất định ngoài cửa sổ.

“Anh? Anh chẳng phải Niên Bách Ngạn sao?”

Niên Bách Ngạn im lặng.

“Sao lại là anh? Diệp Uyên đâu?” Cô ta biết mối quan hệ giữa Niên Bách Ngạn và Diệp Uyên.

Niên Bách Ngạn tỏ ra vô cảm. Anh đi tới trước ghế sofa, ngồi xuống, bình thản nói: “Diệp Uyên sẽ không tới đâu!”

“Cái gì gọi là anh ta không tới? Tối nay anh ta hẹn tôi mà!” Tịch Khê hơi cao giọng, đi tới trước mặt anh: “Chính Diệp Uyên bảo anh tới phải không? Để đuổi tôi đi?”

Niên Bách Ngạn không lên tiếng. Anh rút từ trong túi ra một hộp thuốc lá, lấy một điếu, ngậm lên miệng, châm lên sau đó ném hộp thuốc lá cho Tịch Khê, rồi mới hỏi: “Làm một điếu chứ?”

“Tôi không hút thuốc.” Tịch Khê cau mày.

Thực chất trong lòng cô ta đang chống đối và cảnh giác.

Cô ta chưa từng tiếp xúc với Niên Bách Ngạn, nhưng cũng đã nghe nói tới danh tiếng của anh ta. Trong giới làm ăn, anh ta là vua mặt lạnh nổi tiếng, rất ít khi cười, nghiêm khắc với người khác. Anh ta còn nổi tiếng về sự chín chắn, cẩn trọng của mình, thủ đoạn ranh ma, không để lộ dấu vết. Chỉ riêng việc anh ta đối phó lại đám cổ đông lão thành của Tinh Thạch đã khiến người ta không thể xem thường. Bạn có thể nói anh ta là người lịch sự, vì anh ta tinh tường giới kinh doanh, hơn nữa còn dẫn dắt Tinh Thạch lên sàn thành công. Nhưng bạn cũng có thể nhận xét anh ta là một kẻ dã man, vì anh ta thường xuyên qua lại các mỏ kim cương bên Nam Phi, ở đó, pháp luật gần như vô dụng.

Trên người đàn ông này hội tụ đầy đủ sự phức tạp và đa dạng của nhân cách con người. Anh ta có thể nói chuyện luật pháp với bạn, cũng có thể dùng võ để đáp trả bạn. Anh ta là người của xã hội thượng lưu cũng đồng thời là một người đàn ông thô lỗ biết đánh đấm lẫn lộn.

Một người như vậy khiến người ta vừa nể vừa sợ. Lúc này đây khi anh ta xuất hiện trước mặt quả thực đã khiến Tịch Khê bất giác cảm thấy lạnh gáy.

Nghe xong lời của Tịch Khê, Niên Bách Ngạn bỗng bật cười. Chỉ là một nụ cười có vẻ khiêu khích lại giống như đã nhìn thấu sự thanh cao mà cô ta dày công ngụy trang, chỉ là cố tình không nói rõ mà thôi.

Nụ cười ấy thoáng bên khóe môi nhưng đọng lại trong ánh mắt.

“Sao cô Tịch lại không biết hút thuốc chứ?”

Tịch Khê nhìn anh.

Nụ cười bên môi anh ta tuy rằng khiến người ta không thoải mái nhưng không thể không thừa nhận, một Niên Bách Ngạn như vậy cực kỳ quyến rũ. Lúc này đây, ánh sáng trong phòng rất tối, không hề bật đèn, chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ, thế nên gương mặt anh ta nửa sáng nửa tối. Tịch Khê cũng thường xuyên tham gia các bữa tiệc, nhất là những bữa tiệc do một số tiểu thư tổ chức cô ta lại càng có mặt nhiều hơn. Cô ta cũng thường xuyên nghe những người bạn xung quanh bàn tán về Niên Bách Ngạn, nhưng đa phần là những lời si tình. Cô ta còn nhớ ngày Niên Bách Ngạn rầm rộ làm đám cưới đã khiến không ít các cô gái xinh đẹp tan nát cõi lòng.

Bây giờ mới thấy, Niên Bách Ngạn này quả thực có sức hấp dẫn phụ nữ. Nhìn từ góc độ của cô ta, tạm thời chưa nói tới dáng người thẳng tắp và một khung xương rắn rỏi, chỉ riêng gương mặt của anh ta cũng đã khiến phụ nữ chết mê chết mệt. Niên Bách Ngạn vốn dĩ đã đẹp trai, gương mặt tuần tú, sáng sủa, góc cạnh rõ ràng. Cảnh đêm dường như làm mềm đi một chút cảm giác uy quyền tự nhiên tỏa ra từ anh ta, nhưng lại thêm một chút xa cách. Vậy mà càng như vậy càng khiến người ta sung sướng khi được ngắm nhìn.

Thế nên Tịch Khê không kiềm chế được đã phải cười nói: “Hôm nay coi như đã được tận mắt gặp gỡ anh Niên, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Niên Bách Ngạn khẽ cong môi, gạt tàn thuốc: “Trở về chuyện chính đi cô Tịch, một câu thôi, rời khỏi Diệp Uyên, đừng có bám lấy anh ấy nữa.”

Tịch Khê nghe xong lại bật cười, tìm một chiếc ghế để ngồi xuống,

tao nhả tựa lưng vào ghế: “Câu này sao nghe kỳ quặc thế? Giống như là bậc gia trưởng ra mặt giải quyết vậy. Anh Niên! Cho dù có người cần ra mặt cũng nên là bản thân Diệp Uyên mới phải chứ? Hoặc nếu không cũng là vợ anh ta, Lâm Yêu Yêu?”

“Cô cần gì?” Niên Bách Ngạn rít một hơi thuốc, nhẹ nhàng nhả khói, bình thản hỏi.

Tịch Khê thu lại nụ cười, trong mắt có thêm một sự đắc thắng: “Đơn giản lắm! Tôi muốn Diệp Uyên ly hôn!”

“Rồi sao? Cô muốn lấy anh ấy?” Niên Bách Ngạn như cười như không.

“Lấy anh ta?” Tịch Khê cười khẩy: “Anh ta hại tôi bị cả giới làm ăn coi như trò cười, tôi hận anh ta còn chẳng kịp, còn định lấy anh ta?”

Niên Bách Ngạn lại nhả một làn khói xám, bao trùm lên gương mặt anh. Anh tỏ vẻ bó tay: “Cô Tịch! Cô cũng chín chắn rồi. Vì muốn báo thù mà phá hoại cả một gia đình, làm chuyện này không hay lắm thì phải?”

“Có trách thì trách mạng Diệp Uyên quá lớn, vẫn không chết. Nếu anh ta mà chết, tôi cũng không muốn báo thù nữa. Giờ anh ta vẫn sống sờ sờ, lại còn cùng vợ mình tình cảm mặn nồng. Còn tôi thì sao? Những người xung quanh ai ai cũng biết tôi bị Lâm Yêu Yêu đánh bại. Họ còn tiếp tục tình cảm, tôi còn tiếp tục bị cười nhạo. Vì có gì tôi phải chịu khổ như vậy?” Tâm trạng của Tịch Khê dường như trở nên kích động.

“Thế nên cô đã uy hiếp Diệp Uyên?”

“Tôi đâu có ép anh ta tới dự buổi gặp mặt đó. Chẳng qua là ngay cả

ông trời cũng muốn trút giận thay tôi mà thôi.” Nói tới đây, Tịch Khê nhìn Niên Bách Ngạn, thay đổi thái độ: “Tôi nghe nói anh Niên tiếng tăm lẫy lừng là người nổi tiếng không thích xen vào chuyện người khác. Đây là chuyện của tôi và Diệp Uyên, anh nhúng tay vào, anh quản nổi không?”

Niên Bách Ngạn không giận mà chỉ cười. Điều thuốc của anh cũng đã hút gần hết, chỉ còn lại một đốt ngắn ngủn. Anh từ tốn đáp: “Nghĩ bụng cũng chẳng phải chuyện gì to tát, tôi tiện đường thì cũng chen ngang một chút.”

Gương mặt Tịch Khê biến sắc.

Lúc này, Niên Bách Ngạn hút hơi cuối cùng rồi vút đầu lọc xuống đất. Đôi giày da sáng loáng giẫm lên nó. Sau đó anh giơ tay về phía Tịch Khê: “Đưa đoạn băng đây!”

“Ô? Thì ra anh Niên cũng biết cả đoạn băng? Tay Diệp Uyên này, chuyện mình làm vẫn còn thích rêu rao như vậy.” Tịch Khê không phải kẻ ngốc, sao cô ta chịu giao đoạn băng ra? Nụ cười của cô ta mang theo sự mỉa mai: “Tôi lại càng không ngờ anh Niên cũng thích xem mấy đoạn băng kiểu đó đấy. Loại này rất riêng tư, tôi nghĩ không hợp để anh xem đâu.”

Niên Bách Ngạn cố tình làm vẻ bàng hoàng tỉnh ngộ: “Cô Tịch nói cũng đúng nhỉ! Đoạn băng mà riêng tư quá đương nhiên lấy ra cũng ngại. Thế này đi, cô Tịch! Cô xem vậy có được không? Tôi là người làm ăn, chuyện gì cũng chú trọng trao đổi ngang giá. Ở đây tôi cũng có một đoạn băng muốn trao đổi với cô. Dĩ nhiên, không vội, cô cứ xem đi đã sau đó hãy quyết định có muốn trao đổi với tôi không cũng được.”

Tịch Khê nhìn anh không hiểu.

Niên Bách Ngạn rút di động ra, bắt lên, sau đó ném cho cô ta. Cô ta nhanh tay bắt lấy, chần chừ rồi bật lên. Chẳng mấy chốc, sắc mặt cô ta lập tức thay đổi.

Âm thanh trong đoạn băng rất ồn ào, ầm ĩ đủ tiếng cả nam lẫn nữ. Giống như là một bữa tiệc, có tiếng cười rất lớn của con gái. Trong đó nếu nghe kỹ thì rõ rệt nhất chính là của Tịch Khê.

Cô ta xem đoạn băng, ngón tay cầm di động bắt đầu run rẩy.

“Tôi biết thanh niên bây giờ thích sử dụng một số loại thuốc cấm để khiến bản thân đê mê, nhưng những người thích hàng trắng như cô Tịch đây đúng là hiếm gặp.” Niên Bách Ngạn mỉm cười, từ tốn nói.

Bàn tay Tịch Khê run lên, điện thoại rơi bộp xuống thảm trải sàn. Đoạn băng bên trong vẫn còn đang bật. Một đám nam nữ khóa thân nằm cạnh nhau, có người rít thuốc lá, có người cuộn giấy bạc hít ma túy, trong đó có Tịch Khê. Trông cô ta cực kỳ khêu gợi, chẳng còn hình tượng thanh tao, lịch thiệp thường ngày.

“Tôi... Tôi chỉ hút có một lần, đúng một lần này thôi!” Cô ta thanh minh.

Niên Bách Ngạn giơ tay ngắt lời, mỉm cười động viên: “Cứ bình tĩnh! Tôi không phải cảnh sát, cô khỏi cần giải thích với tôi.”

“Tôi... Tôi...” Tịch Khê có phần hoảng loạn. Cô ta hoàn toàn không ngờ một lần buông thả của mình đã bị người ta quay lại.

Rất lâu sau cô ta chẳng nói được câu nào. Phản ứng đầu tiên của cô ta là nhặt điện thoại lên, ngay sau đó định đập thẳng vào tường. Nhưng cô ta vừa giơ tay đã nghe thấy Niên Bách Ngạn bình tĩnh nói:

“Tôi khuyên cô đừng hành động nông nổi như vậy. Điện thoại bị đập vỡ, đoạn băng vẫn còn đó. Còn cô lại phải đền tôi một cái điện thoại mới, hà tất phải lãng phí vậy chứ?”

Điều này Tịch Khê quá hiểu. Cô ta cũng đã dùng chiêu này để đối phó với Diệp Uyên, thế nên chỉ còn biết siết chặt điện thoại trong tay. Rất lâu sau, cô ta lại phần nộ ném nó về phía Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn đón được, bờ môi mỏng khẽ rướn lên: “Thế nào? Đổi chứ?”

“Anh... Anh định lấy đoạn băng này để uy hiếp tôi? Niên Bách Ngạn! Anh tính toán quá đơn giản rồi đấy.”

Niên Bách Ngạn mỉm cười gật đầu, giơ cao chiếc phong bì giấy dai bên tay mình lên: “Tôi có thể tặng thêm vật đặt cược, chỗ này chắc là đủ rồi.” Dứt lời, anh lại vứt phong bì ra.

Phong bì rơi xuống đất. Miệng phong bì được mở, những thứ bên trong tung hết ra ngoài. Có ảnh, còn cả một tập tài liệu. Tịch Khê sửng sốt. Sau khi hoàn hồn trở lại, cô ta vội vàng khom lưng nhặt chúng lên. Cô ta lấy mấy thứ bên trong ra xem. Mới chỉ nhìn tài liệu, nét mặt cô ta đã có sự thay đổi to lớn, sau khi lập tức xem chỗ ảnh trong tay, từng bước từng bước qua đi, gương mặt mỗi lúc một khó coi hơn.

“Làm kinh doanh, ai cũng hiểu rõ, số tiền đầu tiên của ai cũng đều không sạch sẽ, bao gồm cả nhà họ Tịch các người.” Niên Bách Ngạn tao nhã vất chân trái lên chân phải. Trong lúc nói, anh lại chậm rãi hút thêm điếu thuốc nữa.

Sau khi xem hết, lòng ngực Tịch Khê phập phồng lên xuống.

“Đúng là làm khó cho bố cô rồi. Tạm thời chưa nói tới chuyện làm ăn

phi pháp, còn hối lộ quan to ở địa phương. Thời buổi ấy hỗn loạn thì không sao, nhưng bây giờ mà để lộ chuyện này ra dù ít dù nhiều cũng sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của nhà họ Tịch đấy.”

Tịch Khê bất ngờ ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện. Trong bóng tối, anh ngồi ngay ngắn ở đó. Ngón tay mảnh khảnh kẹp một điếu thuốc. Đầu thuốc đỏ rực. Có một làn khói mờ mờ bay ra từ kẽ ngón tay, như một linh hồn bị anh kiểm soát.

Quầng sáng u tối ẩn giấu trong nụ cười của anh, khiến đôi mắt anh nghiêm như một chim gáy đen. Anh đắc thắng một cách rõ ràng, khiến Tịch Khê cuối cùng cũng hiểu tại sao bao nhiêu người phải run sợ trước người đàn ông này, cũng hiểu ra người đàn ông này mang một uy quyền đáng sợ khiến người ta không dám làm trái. Cõi lòng cô ta khiếp đảm, khi cất tiếng nói, thanh âm cũng lấy bối run: “Tại sao anh lại có nhiều tài liệu như vậy?”

“Trong tay cô có thứ mà tôi muốn, đương nhiên phải trao đổi với thứ mà cô muốn rồi.” Từ lúc ngồi xuống tới giờ, ngữ khí của Niên Bách Ngạn vẫn rất nhẹ nhàng, dường như tâm trạng chưa hề thay đổi chút nào. Có thể thấy anh đã vạch kế hoạch chắc chắn thế nào.

Tịch Khê bỗng cuộn tay lại. Cô ta tính đi tính lại mà vẫn tính sót Niên Bách Ngạn!

“Thế nào cô Tịch? Cô định lấy lại đoạn băng và tài liệu hay cần tôi kiếm chút nhuận bút từ một tòa soạn nào đó?” Niên Bách Ngạn gạt tàn thuốc, cười hỏi.

“Niên Bách Ngạn! Tôi và anh không thù không oán, tại sao anh lại hại tôi như vậy?”

“Suy bụng ta ra bụng người thôi. Diệp Uyên cũng đâu có hại cô, cô

hà có phải dồn ép anh ấy? Chuyện tình cảm phải xuất phát từ hai phía, bản thân cô bị lún xuống bùn lại đi trách người sửa đường sao?” Niên Bách Ngạn lạnh lùng hỏi.

Tịch Khê á khẩu.

“Yêu cầu của tôi rất đơn giản, cô phải giao đoạn băng ra, không được giữ lại bất kỳ bản nào, không được phép quấy rầy Diệp Uyên nữa, nếu vậy nhà họ Tịch cũng sẽ được yên ổn. Bằng không, vì cô mà khiến bố cô từng ấy tuổi vẫn còn phải ăn cơm tù thì quả là bất hiếu đấy.” Niên Bách Ngạn dần mạnh từng chữ.

Tịch Khê mím chặt môi, nhìn anh không rời mắt: “Niên Bách Ngạn! Anh muốn đấu với nhà họ Tịch?”

Niên Bách Ngạn ném điều thuốc đi, đứng dậy, dập tắt đầu lọc, từ từ đi tới trước mặt Tịch Khê. Càng như vậy, Tịch Khê càng cảm nhận được áp lực gia tăng. Bóng hình cao lớn của anh đè nặng lên cô ta, khiến mọi lỗ chân lông trên người cô ta đều mở to một cách cảnh giác.

“Chỉ có cô phức tạp hóa mọi chuyện lên thôi. Có đấu với nhà họ Tịch hay không, chính cô Tịch đây là người quyết định. Nhưng mà...” Anh chợt chuyển giọng, cúi người xuống, chống hai cánh tay lên hai tay vịn ghế sofa, sát lại phía Tịch Khê, nhấn mạnh từng chữ một: “Tôi không phải Diệp Uyên, sẽ không dung túng cho cô làm bừa đâu. Nếu cô nhất định muốn giở trò với tôi, thì tôi rất vui được đấu với nhà họ Tịch một ván.”

“Anh...” Tịch Khê hoảng hốt. Nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, cô ta mới nhận ra đôi mắt anh đen láy đến dọa người, như màn đêm ngoài cửa sổ, u tối, sâu không thấy đáy, chứa đựng một sự nguy hiểm khiến người ta bất an.

Bờ môi cô ta run rẩy, nhưng vẫn bấm bụng nói: “Anh... Anh dựa vào đâu để đấu với nhà họ Tịch? Giờ... Giờ anh chẳng còn gì cả...”

“Phải rồi, giờ tôi chẳng còn gì cả.” Niên Bách Ngạn cong môi cười nhạt, nhưng những lời tiếp sau thì khiến người ta nổi da gà: “Thế nên, tôi càng không phải sợ gì hết. Cô Tịch! Cô nói có đúng không?”

Tịch Khê bất chợt rùng mình. Không hiểu vì ánh mắt anh quá lạnh hay vì lời nói của anh quá sắc bén.

Niên Bách Ngạn đứng dậy, thẳng lưng: “Tôi không có quá nhiều kiên nhẫn đâu đấy!”

Tịch Khê nhìn chỗ tài liệu bên tay mình, còn cả những bức ảnh kia, rồi nhớ lại đoạn băng trong di động của anh, biết rõ cục diện đã thay đổi. Trong tay người đàn ông này có quá nhiều thứ mà cô ta không dám không nghe. Đối đầu với anh, đoạn băng của cô ta bỗng trở nên nhẹ tênh. Rất lâu sau, cô ta mới gạt đầu một cách nặng nề: “Được! Tôi trao đổi!”

Niên Bách Ngạn mỉm cười.

“Nhưng Niên Bách Ngạn! Anh phải bảo đảm với tôi chỗ tài liệu này tuyệt đối không được lộ ra ngoài.” Tịch Khê như con ve sầu cố vùng vẫy lần cuối cùng, để rồi chết chìm trong cơn mưa thu.

“Yên tâm! Chỉ cần cô Tịch nói lời giữ lời, Niên Bách Ngạn này đương nhiên cũng làm ăn công bằng.”

“Nào! Ly này tôi mời chú!”

Trong quán bar, Diệp Uyên giơ chiếc ly trong tay chạm với chiếc ly trong tay Niên Bách Ngạn. Phiên phức Tịch Khê đã được giải quyết, hòn đá tảng trong lòng anh ấy cuối cùng đã có thể hạ xuống. Vì vậy, anh ấy chân thành cảm ơn Niên Bách Ngạn đã dốc sức giúp đỡ, nếu không chắc chắn anh ấy chẳng biết thu dọn cục diện này thế nào.

Vì quân bài trong tay Niên Bách Ngạn, Tịch Khê không thể không nghe lời. Dẫu sao thì giữa lợi ích cá nhân và lợi ích đại cục, Tịch Khê sẽ không ngu ngốc lựa chọn cái đầu tiên. Lúc này về nhà cũng sẽ làm phiền tới Yêu Yêu, Diệp Uyên bèn kéo Niên Bách Ngạn tới quán bar giết thời gian.

Anh ấy lấy trà thay rượu, hơn nữa còn thề sau này không bao giờ uống rượu nữa.

Niên Bách Ngạn phải uống rượu, nếu không hai người đàn ông tới quán bar, không uống rượu còn ra thể thống gì? Anh nâng ly, chạm nhẹ vào cốc của Diệp Uyên, sau đó uống hết quá nửa.

Đá trong cốc đã tan gần hết. Loại rượu màu hổ phách lấp lánh trong ánh đèn u tối. Bầu không khí náo nhiệt ở đây đối lập hoàn toàn với căn biệt thự kia. Diệp Uyên lúc này mới cảm thấy mình thật sự vừa được sống lại.

“Ai mà ngờ được cậu chủ Diệp đào hoa một thời cũng có lúc bị đàn bà ép tới mức không còn đường lùi.” Niên Bách Ngạn cười khế.

Diệp Uyên làm ra vẻ đầu hàng: “Làm ơn! Chú đừng chế giễu tôi nữa, tôi làm sao mà tinh ranh giỏi giang được như chú?”

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Lúc cần nhờ thì ngọt ngào, lúc xong việc thì đổi giọng. Cậu chủ Diệp! Đừng có kéo cả em xuống chôn

chung chứ?”

“Đâu có đâu có! Tôi nói sự thật mà. Chú xem, mấy cái cô nhân tình ngày xưa của chú, có cô nào dám tìm chú gây chuyện đâu? Về điểm này tôi phải học tập chú.”

Niên Bách Ngạn nhấp một ngụm rượu, đặt chiếc cốc xuống, thản nhiên đáp: “Anh còn định có lần sau à?”

“Nào dám? Trước đây đúng là tôi có lảng nhãng một chút nhưng từ khi quen Yêu Yêu, tôi đã một lòng một dạ rồi.” Diệp Uyên thở dài, trở lại vẻ nghiêm túc: “Lần này quả thực là tôi đã sai. Nếu để Yêu Yêu biết, chắc chắn không cứu vãn được nữa.”

“Sao lại dây vào loại đàn bà này chứ?” Niên Bách Ngạn hỏi.

Diệp Uyên vò đầu: “Đều tại uống rượu gây họa. Tịch Khê bỏ thuốc vào rượu, tỉnh lại tôi mới phát hiện ra.”

“Làm rồi à?”

Diệp Uyên cúi gằm.

Niên Bách Ngạn lắc đầu ngao ngán: “Xem ra đoạn băng đó không phải bị người ta gỡ trừ.”

“Nếu là gỡ trừ, tôi đã chẳng bị dồn ép tới mức này.” Diệp Uyên âu sầu.

Niên Bách Ngạn thở dài, giơ tay vỗ vào vai anh ấy: “Thôi! Chuyện cũng qua rồi! Về phía Yêu Yêu, tốt nhất anh phải giấu kín. Nếu đã chọn không nói với cô ấy thì chuẩn bị tinh thần giấu cả đời đi.”

Diệp Uyên gật đầu.

Anh ấy uống ừng ực mấy hớp trà rồi ngẩng đầu hỏi Niên Bách Ngạn: “Mấy chứng cứ đó chú tìm kiểu gì vậy? Là thật sao?”

Niên Bách Ngạn lạnh nhạt lườm anh ấy: “Thời buổi này dễ tìm nhất chính là chứng cứ của tội phạm thương mại. Nhà họ Tịch là cây cao đón gió, có rất nhiều người muốn đối phó với họ. Làm giả ư? Bản chất là chẳng có gì!”

Diệp Uyên thở dài: “Niên Bách Ngạn! Tôi quả nhiên là không bỉ ổi như chú!”

“Anh còn dám có suy nghĩ giết người rồi, việc em làm bây giờ so với anh chỉ là châu chấu đá voi thôi.”

Diệp Uyên vội vàng bịt miệng anh lại, căng thẳng nhìn xung quanh, rồi nói: “Đừng suốt ngày lôi chuyện này ra khích tôi được không? Tôi chỉ nóng đầu giây phút thôi!”

“Kiểu người như anh thích hợp tới Nam Phi, có thể thỏa mãn sự “thèm máu” của anh.” Niên Bách Ngạn gạt tay anh ấy ra, khế đáp.

Diệp Uyên nhún vai: “Chú muốn trêu tôi thế nào cũng được. Chú đã cứu tôi khỏi đám cháy, tôi nợ chú một ân tình.”

Niên Bách Ngạn chỉ cười. Sau khi uống cạn ly rượu, anh gõ tay lên quầy bar. Chẳng mấy chốc, bartender lại rót thêm cho anh một ly rồi lặng lẽ rời đi.

“Làm sao chú biết chuyện của tôi?”

“Vợ anh tìm tới vợ em kể lể, sau đó vợ em lôi em ra làm thót để

chém, đến nằm mơ cũng giơ tay đâm đá em. Em mà còn không giải quyết cho triệt để, em gái anh, tức là vợ em sẽ giải quyết em luôn!”
Niên Bách Ngạn bực bội đáp.

Diệp Uyên cả kinh, rồi lập tức lo lắng: “Yêu Yêu nói gì với Tiểu Diệp?”

“Cô ấy đọc được tin nhắn trong điện thoại của anh.”

“Hả?” Đây là điều Diệp Uyên không ngờ tới. Mặt anh ấy biến sắc, vớ lấy áo khoác định đi ngay.

Nhưng bị Niên Bách Ngạn giữ lại: “Anh đi đâu đấy?”

“Yêu Yêu đọc được tin nhắn rồi, tôi còn không về nhà là chết chắc!”

Niên Bách Ngạn nhìn anh ấy với vẻ bó tay. Ánh mắt đó như nhìn một cậu nhóc có vấn đề vậy: “Anh ngồi xuống đã! Nếu vợ anh mà phát điên, anh tưởng mình may mắn sống tới giờ sao?”

Diệp Uyên ngẩn người nhìn anh.

“Vợ em đã thuyết phục được vợ anh, bảo cô ấy tin rằng anh vô tội rồi.” Niên Bách Ngạn nói.

“Yêu Yêu tin ư?”

Niên Bách Ngạn uống một ngụm rượu rồi hỏi: “Vậy Yêu Yêu đã từng nhắc chuyện này với anh chưa?”

Diệp Uyên lắc đầu.

“Không chủ động nhắc chỉ có hai khả năng. Một là, vợ anh thực sự đã được vợ em thuyết phục, cô ấy tin rằng anh trong sạch. Hai là vợ

anh không tin nhưng cô ấy lựa chọn cách im lặng, đợi anh tự giải quyết.” Thấy Diệp Uyên lại định lên tiếng, Niên Bách Ngạn bổ sung: “Không cần biết là khả năng nào, việc anh cần làm cũng là im lặng, không được phép nhắc tới chuyện này. Nếu vợ anh không biết chuyện này hoặc cô ấy vốn không muốn làm to chuyện thì anh phải thông minh mà né tránh. Vấn đề đã được giải quyết rồi, đừng để nảy sinh mâu thuẫn.”

Diệp Uyên lau mồ hôi: “Nếu là khả năng thứ hai, tôi chẳng còn mặt mũi nhìn cô ấy nữa.”

“Diệp Diệp nói đúng, có lúc phụ nữ lấy chồng rồi chọn cách tự lừa dối chính mình. Chỉ cần anh đối xử tốt với cô ấy thì còn tốt hơn là xin lỗi.”

Diệp Uyên gật đầu một cách nặng nề.

Tiếng nhạc trong quán bar rộn ràng hẳn lên. Trong một buổi sáng tinh mơ thế này, lại còn vừa qua một đêm mưa, nơi đây náo nhiệt khác thường. Niên Bách Ngạn uống một chút rượu đã cảm thấy ánh đèn trước mắt chói lóa, nghĩ bụng tuổi tác của mình cũng không còn hợp với mấy nơi thế này nữa, bất giác cười khổ. Anh quay mặt nhìn về phía đội nhạc biểu diễn trên sân khấu, vô thức nhớ lại lần mình và Tố Diệp ở quán bar, Tố Diệp chạy lên sân khấu hát một bài khiến anh nghe mà trái tim đau đớn như bị khoan cắt. Anh chỉ ngồi dưới, yên lặng bảo vệ.

Hai người lựa chọn trầm mặc trong thứ âm thanh hỗn loạn.

Rất lâu sau, Diệp Uyên bỗng hỏi anh: “Niên Bách Ngạn! Nếu chuyện này xảy ra với chú, chú có nói thật với Tiểu Diệp không?”

Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn anh ấy, bình tĩnh đáp: “Không!”

Diệp Uyên nhướng mày.

“Nói thật chỉ chứng tỏ anh đã bất lực, hoặc sự việc đã bại lộ. Em và Diệp Diệp khó khăn lắm mới có ngày hôm nay, không thể để những chuyện vặt vãnh bên ngoài phá hoại hạnh phúc đó. Nếu em đã làm, em cũng sẽ nghĩ cách xóa sạch dấu vết.” Giọng nói của Niên Bách Ngạn rất khẽ, nhưng đầy kiên quyết: “Bởi vì một khi nói thật, phụ nữ mãi mãi không thể coi là chưa từng có chuyện gì xảy ra. Chuyện này không liên quan tới lòng tin hay sự nhẫn nại, đó là bản tính của con người.”

Diệp Uyên gật đầu.

Uống xong ly rượu ấy, Niên Bách Ngạn đặt cốc xuống, cầm chìa khóa xe lên: “Đi thôi! Còn về muộn nữa, em gái anh sẽ đốt nhà mất. Cô ấy đang đợi tin chiến thắng của em từng giây từng phút đấy.”

“Thuê tài xế cho chú đi!” Diệp Uyên nói.

Niên Bách Ngạn cười: “Tốt! Anh thông minh ra rồi đấy.”

Diệp Uyên hừ một tiếng: “Tôi sợ chú bị cảnh sát bắt, tới lúc đó tôi chẳng biết giải thích với Yêu Yêu kiểu gì.”

Niên Bách Ngạn câm nín...

Quyển 14 - Chương 638: Càng thích anh như vậy hơn

Chớp mắt đã tới Quốc khánh, ý thu nồng đậm. Những chiếc lá xanh bị cái nóng của ngày hè quét sạch cuối cùng đã lục tục chuyển vàng. Từ xa nhìn lại trông giống thời kỳ giáp hạt. Mùa thu vì mang một màu vàng rực rỡ mà trở nên dồi dào ý nghĩa. Giống như một chuyến hành trình dài đằng đẵng đến tận cùng đã dừng lại tại một phong cảnh chói lọi nhất, sau đó tạm dừng chân nghỉ ngơi.

Ngày Quốc khánh này có phần náo nhiệt. Ít nhất thì tiếng cười cũng rộn ràng hơn năm ngoái. Vì mọi người ai bận việc người ấy thế nên kỳ nghỉ Quốc khánh cũng không chọn ra nước ngoài du lịch. Cả đám người đã lựa một thành phố ấm áp và yên tĩnh để đón ngày lễ. Đương nhiên cũng vì Niên Bách Ngạn phải tới đó bàn chuyện làm ăn.

Đoàn người bao gồm vợ chồng Niên Bách Ngạn, Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu, Tố Đông và Phương Tiểu Bình, Nguyễn Tuyết Mạn cũng đi theo với lý do phải chăm sóc cho cái bụng của Lâm Yêu Yêu. Thật ra mọi người đều hiểu cả, bà ấy sợ cô độc một mình. Cả bố mẹ Lâm Yêu Yêu cũng cùng đi theo. Tố Khải cuối cùng cũng hẹn được Diệp Lan. Ngoài những người ấy ra, Niên Bách Tiêu cũng đi theo góp vui, cả Kỳ Đông Nham nữa.

Với lý do công việc của Niên Bách Ngạn, cộng với cái cơ chúc mừng sinh nhật cho Kỳ Đông Nham, quân số cứ gọi là hoành tráng, khí thế. Kỳ Đông Nham không vui cho lắm, cả đường cứ kháng nghị ý đồ của mọi người. Anh ấy thanh minh đáng nhẽ người được tổ chức sinh nhật phải là lớn nhất, kết quả anh ấy còn phải thuận theo ý của mọi

người, đến quyền lựa chọn cũng không có. Anh ấy không thích những thành phố cảng cho lắm, vì Tố Diệp từng hù anh ấy rằng tới bờ biển nhất định bắt anh ấy nhảy Bungee. Anh ấy chợt nhớ tới lần đầu tiên đi xem mặt Tố Diệp, thế là lại được âm thầm “ôn lại” nỗi kinh hãi ấy.

Thế nên từ đầu tới cuối anh ấy vẫn cố gắng thuyết phục mọi người ra nước ngoài chơi, cùng lắm thì anh ấy bao vé máy bay. Ai dè, Niên Bách Ngạn đã đặt sẵn máy bay tư. Khi Kỳ Đông Nham tiếp tục đưa ra ý kiến khác, mọi người cũng lần lượt cho rằng chỉ nghỉ lễ có một tuần, chơi ở trong nước thôi.

Làm Kỳ Đông Nham tức đến nổi giậm chân bình bịch, hần học nguyên rủa: Quốc khánh mà đi du lịch trong nước, bẹp ruột chết luôn!

Còn Tố Diệp thì cười phá lên, buông một câu: Này cậu chủ Kỳ! Lẽ nào anh không biết người Trung Quốc đã đổ xô đi khắp thế giới rồi sao? Anh tới Vancouver, khắp đường đều là người Hoa, tới Milan cũng thế. Thậm chí nếu anh tới Paris còn có thể nghe được tiếng bà cô Đông Bắc ầm ĩ đòi mua mười chiếc túi Chanel đấy. Thời buổi này, tốt nhất ở trong nước vẫn hơn.

Kỳ Đông Nham bèn lấy sinh nhật của mình ra làm cái cớ. Tố Diệp bèn bắt đầu ra sức nịnh nọt, nói đàn ông Thiên Bình là thông minh nhất, có lòng bao dung nhất. Câu nói ấy khiến Kỳ Đông Nham sung sướng đến chảy cả nước mũi.

Bi thảm nhất có lẽ là Niên Bách Tiêu. Sinh nhật cậu sau sinh nhật Niên Bách Ngạn. Mà đúng hôm đó có một đồng đội trong đội đua bị đâm xe, cậu phải lập tức quay về Thượng Hải. Kết quả, bữa tiệc sinh nhật mà Tố Diệp và Niên Bách Ngạn đã dày công chuẩn bị cho cậu cũng phải tuyên bố hủy bỏ. Thế nên, ngày Quốc khánh này, ngoại trừ

tổ chức sinh nhật cho Kỷ Đông Nham ra, còn phải tổ chức bù sinh nhật cho Niên Bách Tiêu.

Chỉ có điều, Tố Diệp đã trêu chọc Niên Bách Tiêu tới bờ về cung hoàng đạo của cậu. Cô nhìn cậu cứ như vừa phát hiện ra một châu lục mới: “Chao ôi! Thì ra em thuộc cung Xử Nữ. Trời đất, em vừa thuộc nhóm máu A, lại vừa thuộc cung Xử Nữ, há chẳng phải sẽ mắc bệnh khó khăn trong chọn lựa sao? Đây, bình thường lúc phải lựa chọn em có cảm thấy vướng mắc không?”

Niên Bách Tiêu trừng mắt lườm cô: “Mê tín!”

“Không phải chị mê tín đâu. Em là cung Xử Nữ mà, Xử Nữ*...” Tố Diệp cười nghiêng ngả

*Xử Nữ còn có nghĩa là “gái trinh”.

Cô làm Niên Bách Tiêu đỏ bừng mặt, hét ầm ĩ: “Em thuộc cung Xử Nữ thì sao nào? Xử Nữ rất tốt mà, rất... mạnh mẽ, giống em này, mạnh mẽ!”

Tố Diệp giơ ngón cái về phía cậu: “Sự tự tin to lớn này của em ở đâu ra vậy?”

Tuy rằng Niên Bách Tiêu nghe chẳng hiểu gì, nhưng cũng biết chắc chắn cô chẳng nói gì tử tế, làm cậu tức giận, suýt nữa thì bóp chết Tố Diệp.

Đến nơi, điều khiến mọi người không thể ngờ là Dương Nguyệt cũng theo tới, còn tặng một chiếc cà vạt cho cô ấy đặc biệt đặt may làm quà sinh nhật cho Kỷ Đông Nham, khiến Kỷ Đông Nham ngượng chín mặt.

Khi không còn bị cơn ác mộng quấy nhiễu, Dương Nguyệt khá hoạt bát. Con bé rất thích cười, thế nên chẳng mấy chốc đã hòa đồng được với mọi người. Tổ Diệp lén lút kéo Kỳ Đông Nham sang một bên, hỏi anh ấy: “Anh vẫn là Hải Sinh à?”

Kỳ Đông Nham ngao ngán lắc đầu: “Tuy cô ấy không còn nhắc nữa nhưng anh có thể cảm nhận được cô ấy vẫn coi anh là Hải Sinh.”

“Dù anh có làm Hải Sinh cũng có ảnh hưởng gì đâu.”

Kỳ Đông Nham câm nín, rất lâu sau mới hỏi cô: “Em cảm thấy anh là Hải Sinh sao?”

Tổ Diệp ngẫm nghĩ: “Nếu muốn biết, anh chỉ còn cách tới làng chài Đại Áo thôi.”

Kỳ Đông Nham buông một câu: “Anh không thừa hơi!”

“Anh không cảm thấy em ấy rất dễ thương sao?” Tổ Diệp hỏi anh ấy.

“Dễ thương thì đúng là dễ thương hơn nữa còn rất tài giỏi. Thời gian trước, một chiếc nhẫn do cô ấy thiết kế được nhà thiết kế gặt đầu đồng ý. Công ty dự định quý sau sẽ tung ra sản phẩm đó của cô ấy.” Lúc nói mấy lời này, ánh mắt Kỳ Đông Nham ngập tràn tán thưởng. Là một sự khẳng định, còn như có thứ gì mềm mại được nhào nặn cùng.

Tổ Diệp nhìn rất chính xác, bắt đúng trọng tâm: “Thế nên cô ấy là một người rất tốt, đúng không?”

Nét mặt Kỳ Đông Nham thoáng một nét ngượng ngáp. Anh ấy hắng giọng nói: “Anh biết em đang nghĩ cái gì. Đừng ăn nói linh tinh! Anh lớn hơn cô ấy nhiều tuổi như vậy, làm chú cô ấy được rồi.”

Tố Diệp liếc xéo: “Chỉ có 14 tuổi thôi mà, cùng lắm là anh, chú gì chứ. Với lại, đáng tuổi chú thì đã sao nào? Bây giờ đang thịnh hành câu chuyện tình yêu chú và Loli đấy.”

Kỷ Đông Nham bó tay.

Con người ta khi được nghỉ ngơi thường trở về với bản tính của mình. Bên bờ biển ấm áp, mỗi lần gió biển nhẹ nhàng thổi tới lại khiến người ta cảm thấy muốn rời xa chốn đô thị ồn ã. Đối mặt với món quà của mẹ tự nhiên, con người mới có thể hiểu rõ có lúc bận rộn cũng chỉ là bận rộn, thứ nó mang lại cho bạn không phải sự bình thản trong tâm hồn mà chỉ càng đang thúc giục bạn đi tới một vực sâu của danh vọng.

Tố Diệp cảm thấy, nghỉ lễ ở đâu không quan trọng, quan trọng là phải một lần được mở lòng mình trò chuyện với thiên nhiên. Giống như những nơi trước kia cô từng đặt chân, không có những nhịp sống vội vã, kỳ quặc, chỉ có những giai đoạn từ tốn, chậm rãi. Làm một nhà phân tích tâm lý, cô hiểu quá rõ, nếu tâm hồn yên bình của một người bị phá vỡ, vậy thì có nghĩa họ sẽ đi vào một con đường không có lối về. Nếu không có sự cân bằng thì phải cố gắng tìm kiếm sự cân bằng như vậy mới không khiến người ta hoàn toàn phát điên.

Thế nên, khi Tố Diệp bước chân trần cùng nắm tay Niên Bách Ngạn, thong thả dạo bước bên bờ cát, cô bỗng nhớ tới nhà thơ Hải Tử. Ông ấy viết về cảm giác rạo rực khi đối mặt với biển cả, đó là nỗi khát khao trong cõi lòng đối với sự bình yên và thanh thản. Vì vậy Tố Diệp tin rằng, chắc chắn ông ấy vẫn chưa tìm được một nơi an ủi tâm hồn, nếu không đã chẳng lựa chọn việc đắm đầu vào tàu hỏa tự sát.

Tố Diệp hơi kỳ nước, nhưng không có nghĩa là cô cự tuyệt việc ra

biển. Trong khoảnh khắc đứng dưới ánh hoàng hôn như thế này, màu đỏ rực nơi đường chân trời như thiêu cháy cả mặt biển, khiến đại dương rộng lớn cũng trở nên yên tĩnh lạ kỳ, chỉ còn tiếng sóng vỗ nhẹ nhẹ lên mỏm đá. Cô cảm thấy một cuộc sống như vậy rất tuyệt. Cùng người đàn ông mình yêu nhẹ nhàng dạo bước dưới hoàng hôn, trên bãi cát bên bờ biển.

Khi Niên Bách Ngạn ôm cô vào lòng, chiều tà kéo dài bóng hai người ôm nhau. Cô khẽ cắn lên môi anh, mùi gỗ mộc trên môi anh được thay thế bằng mùi hương của cô. Cô nhìn vào mắt anh, bất giác nói: “Bách Ngạn! Đôi mắt anh rất giống, rất giống đại dương đấy!” Rộng lớn và sâu thẳm, khiến người ta không hiểu lại cứ muốn tới gần.

Niên Bách Ngạn hôn lên má cô, thì thầm: “Lần sau anh sẽ đưa em tới Bahamas.”

Tố Diệp biết nơi đó. Cô đã từng đến một dãy núi ở gần đó, nhưng không cùng đội leo núi tới bờ biển đó. Đó là bãi cát có màu hồng nổi tiếng thế giới, được báo chí vinh danh là bãi cát gợi cảm nhất. Cô luôn cảm thấy những nơi như bãi biển, nếu không có người mình yêu đi cạnh, có đến cũng sẽ cô đơn.

Nhưng sau khi nghe thấy lời hứa của Niên Bách Ngạn, Tố Diệp bỗng dâng lên niềm xúc động và cảm giác thân thiết đã lâu không gặp.

Từ khi anh rời khỏi Tinh Thạch, rồi lại vì đặc tội với Vincent mà gần như phá sản, anh không còn hứa hẹn gì với cô nữa. Khoảng thời gian này, trong mắt Tố Diệp có thể rất ngắn, nhưng có lẽ đối với Niên Bách Ngạn nó dài tựa ngàn năm, mỗi giây mỗi phút đều thấy giày vò.

Một Niên Bách Ngạn đã thành đạt sẽ cố gắng thỏa mãn mọi yêu cầu mà cô đề ra. Khả năng của anh, tài sản của anh đủ để chống đỡ cho lời hứa của anh. Nhưng một Niên Bách Ngạn đã thất bại rõ ràng sẽ

né tránh. Anh không thể thực hiện quá nhiều mong muốn và khát vọng của cô. Thế nên anh cũng không chủ động hứa hẹn nữa.

Thật ra những điều ấy đối với Tố Diệp không quan trọng, quan trọng là họ vẫn bình yên sống bên nhau. Nhưng đối với đàn ông mà nói, suy nghĩ của họ chưa chắc đã đơn giản như vậy. Từ cổ chí kim, vị trí của đàn ông trong xã hội đã quyết định gánh nặng trên vai người ấy. Tận trong cốt tủy, Niên Bách Ngạn thật ra là một người đàn ông rất truyền thống. Anh vừa có sự tinh tế, tỉ mỉ của đàn ông phương Nam, vừa có cái táo bạo, mạnh mẽ của đàn ông phương Bắc. Với một người đàn ông như vậy chắc chắn không thể cho phép mình trở thành một kẻ ăn bám vợ.

Tuy rằng ngoài mặt Niên Bách Ngạn không thể hiện cảm xúc một cách thái quá nhưng Tố Diệp có thể nhận ra, anh im lặng hơn rất nhiều. Anh vốn đã là người ít nói, tới giờ lại càng kiệm lời như vàng.

Nhưng hôm nay, khi nghe được lời hứa của anh, Tố Diệp biết, Niên Bách Ngạn đã chuẩn bị xong rồi, thậm chí anh còn vô cùng chắc chắn. Cô thích một Niên Bách Ngạn của gia đình, một Niên Bách Ngạn nấu cơm cho cô, đưa đón cô đi làm. Nhưng không thể không thừa nhận, cô càng thích một Niên Bách Ngạn phấn đấu hết mình cho sự nghiệp. Không phải vì cô tham tiền bạc, chỉ vì cô thích được nhìn thấy dáng vẻ tự tin đầy mình, nắm chắc phần thắng của anh.

Cô cười hỏi: “Màu hồng có hợp với anh không?”

Niên Bách Ngạn dịu dàng trả lời: “Anh thích ngắm em cười, chỉ vậy mà thôi, dù ở đâu cũng không quan trọng.”

Quốc khánh qua đi, bận bịu lại trùm một tấm màn lên mọi thứ. Cuộc sống vẫn phải tiếp tục tiến về phía trước, dù đau khổ, dù hạnh phúc, dẫu bận bịu hay nhàn tản. Thật ra rồi cuộc có thể dùng từ gì để miêu

tả cuộc sống, chẳng ai có thể kết luận. Là vui hay buồn đều do con người mà thành.

Niên Bách Ngạn đã sang Nam Phi. Mỏ số 1 đang như chảo dầu sôi. Anh bắt buộc phải tới tận nơi, đích thân giám sát. Trước lúc đó, anh đã thương lượng thành công với mấy thương nhân, chủ yếu tại các thị trường loại 2, loại 3. Thế nên mọi người đều đang đợi chất lượng của lô hàng đầu tiên. Đơn hàng đầu rất quan trọng. Đối với Niên Bách Ngạn mà nói, đây là thời điểm mấu chốt liên quan tới việc anh trở mình dậy...

Quyển 14 - Chương 639: Tôi đã có mặt

Đối với việc Niên Bách Ngạn tới Nam Phi, tuy rằng Tố Diệp rất lo lắng nhưng cũng hiểu đây là công việc của anh, là thời điểm bước ngoặt trong sự nghiệp, khuyên nhủ sẽ chỉ trở thành gánh nặng cho anh. Thế nên cô chỉ dặn đi dặn lại anh phải đặt an toàn lên hàng đầu. Còn Tố Diệp cũng còn công việc của mình, không thể bỏ. Vì thế đã tạo nên cục diện hai người xa cách hai nơi.

Từ sau khi kết hôn, hai người chưa xa cách quá lâu lần nào, thế nên Niên Bách Ngạn rất lo cho Tố Diệp, sợ cô về nhà lại thấy cô đơn. Anh thường xuyên dành thời gian, hoặc vào lúc cô đã tan làm hoặc trước khi cô đi ngủ để gọi điện bằng hình ảnh cho cô.

Mùa thu đã chuyển lạnh, anh cũng hay nhắn tin tới nhắc cô mặc thêm nhiều quần áo, đừng vì đẹp mà chỉ diện độc cái váy ra ngoài. Tình hình của anh bên đó về cơ bản cô đều biết hết. Có một lần đang họp cô bỗng nhận được một bức ảnh anh gửi tới, trong ảnh là một bàn tay lớn vẫn còn đang đeo găng tay lao động, trong lòng bàn tay xòe ra một viên kim cương thô bản thủ vẫn còn dính bùn đất. Dòng tin nhắn viết rằng: Kiểm tra em một chút, dùng sự chuyên nghiệp hoặc trực giác của em, đoán xem liệu có kim cương hay không?

Tố Diệp mím môi cười, trong lòng dâng lên một niềm ngọt ngào, xua tan rất nhiều nhung nhớ. Cô cảm thấy, tuy Niên Bách Ngạn đang ở Nam Phi nhưng vì có cuộc gọi hình ảnh và những tin nhắn thi thoảng lại được gửi về, khiến cô cảm thấy mình cách anh rất gần, rất gần. Mỗi ngày thật ra cô đều chờ đợi điện thoại hoặc tin nhắn của anh. Cảm giác chờ đợi đó giống như họ trở về thời kỳ mới yêu. Vì có

thương nhớ, vì có đợi chờ mà trở nên vô cùng thú vị.

Mỗi lần khi điện thoại nhấp nháy tên anh, cô lại cảm thấy rất vui.

Giáo sư Đình vẫn còn đang tổng kết tinh thần buổi họp, tâm tư của Tố Diệp đã bay tới tận bên Niên Bách Ngạn. Cô có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của anh khi đội chiếc mũ bảo hiểm, nét mặt chuyên tâm của anh chắc chắn rất quyến rũ.

Cô nhìn kỹ bức ảnh, ngẫm nghĩ rất lâu sau đó hồi đáp: Aiya! Chỉ nhìn thấy bức ảnh, làm sao em nhận ra được? Kiểu gì cũng phải nhìn thấy vật thực mới có thể đoán định.

Niên Bách Ngạn trả lời rất nhanh: Cãi lý.

Chỉ mấy từ và một dấu chấm câu. Lời nói súc tích thế này mới là Niên Bách Ngạn. Nhưng Tố Diệp có thể tưởng tượng ra ánh mắt và biểu cảm của anh khi nói câu ấy, bản thân cũng bất giác mím môi cười.

Buổi tối khi nhận được cuộc gọi của Niên Bách Ngạn, Tố Diệp đã chui vào trong chăn. Cô vừa gội đầu, tóc còn đang rải ra, dựa đầu vào giường, ôm một con gấu bông rất to. Ga giường và ga gối đều màu trắng, váy ngủ của cô cũng trắng toát. Con gấu trong tay lại có màu be. Chỉ có mái tóc dài và con ngươi của cô là đen láy. Nhìn như vậy, trong cô lại càng sáng sủa, lạnh lợi.

Niên Bách Ngạn: Không có anh bên cạnh em lại quên rồi, buổi tối không được gội đầu.

Tố Diệp: Tại buổi sáng ít thời gian quá.

Niên Bách Ngạn: Lần nào em gội đầu cũng không kiên nhẫn, để đầu ướt đi ngủ sẽ bị đau đầu đấy.

Tố Diệp: Thế thì anh nói chuyện với em tới khi nào tóc khô đi.

Niên Bách Ngạn hiểu ý mỉm cười, yêu chiều đáp: Được!

Khi điều chỉnh lại vị trí của điện thoại, Tố Diệp mới nhìn rõ trang phục của anh. Anh đang mặc một bộ đồ khi xuống mỏ màu trắng xám, bên trên còn hơi nhem nhuốc. Cũng không thể tránh được, dù sao cũng phải vào trong mỏ.

Cô bất giác thở dài: “Niên Bách Ngạn! Anh mặc quần áo công nhân cũng đẹp trai lắm!” Đây là lời thật lòng. Lần trước khi Niên Bách Ngạn xuống mỏ, dù đội theo mũ bảo hiểm, nhưng dầu sao cũng chỉ là đi kiểm tra, thế nên anh vẫn mặc quần Âu áo vest. Nhưng lần này xem ra anh đã thật sự cùng ăn cùng ngủ với các công nhân đo đạc. Trông anh như vậy thô kệch đi rất nhiều.

Anh đen hơn, cũng gầy đi ít nhiều, những góc cạnh trên gò má rõ ràng hơn.

Niên Bách Ngạn mỉm cười, anh còn chưa kịp thay quần áo.

“Em thích dáng vẻ của anh bây giờ.”

“Kiểu bản thủ, lòi thoi ấy hả?”

“Không, kiểu rất man ấy!”

“Em ăn nói ngọt ngào chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp.”

Tố Diệp bĩu môi: “Khen chồng mình thôi mà, em đâu có giỏi tính toán

như vậy?”

Cứ như vậy, hai người anh một câu em một câu, trò chuyện rất vui vẻ.

Tố Diệp kể tới chuyện cùng Yêu Yêu đi khám thai, phấn khích nói với Niên Bách Ngạn rằng cô nhìn thấy hình dáng của bé con rồi, trông nó rất nghịch. Ban đầu Niên Bách Ngạn chỉ mỉm cười lắng nghe, nhìn thấy cô hân hoan phấn khởi, dần dần anh rơi vào trầm tư. Đợi cô nói xong, anh gọi tên cô, thanh âm trầm thấp.

Tố Diệp không hiểu tại sao anh bỗng nhiên trở nên nghiêm túc như vậy. Cô chớp mắt nhìn anh rồi nói: “Diệp Diệp! Chúng ta nuôi một đứa con đi.”

Vừa nghe câu này, Tố Diệp vui sướng tới nỗi suýt nữa nhảy bật dậy khỏi giường. Cô gật đầu lia lịa: “Được thôi, được thôi!” Nhưng mới đó cô lại ử rữ trở lại: “Nhưng anh đang ở Nam Phi...”

“Ý anh là, chúng ta có thể tới cô nhi viện, nhận nuôi một đứa con.” Niên Bách Ngạn khẽ nói.

Nó như một gáo nước lạnh dội lên đầu Tố Diệp. Sự kích động nơi lồng ngực của cô bỗng chốc bị dập tắt. Cô sững người nhìn Niên Bách Ngạn, vô thức buột miệng: “Không...”

“Diệp Diệp! Về chuyện của chúng ta, anh đã suy nghĩ rất kỹ rồi, anh thà em không sinh con cũng không thể để em mạo hiểm. Nếu em thích trẻ con thì nuôi một đứa cũng vậy thôi.”

“Khác nhau!” Tố Diệp lắc đầu, sắc mặt có phần tái đi: “Đó không phải con của anh và em. Niên Bách Ngạn! Em muốn có một đứa con chảy dòng máu của anh, không phải nhận nuôi, không phải...”

Niên Bách Ngạn thấy cô kích động, mà giờ mình lại không ở bên cạnh, ít nhiều có chút phiền não. Anh không nên nói chuyện này, chỉ tại ban nãy thấy cô khi nhắc tới em bé, anh không kiềm chế được mới nói ra. Liên quan tới chuyện nhận nuôi con, thật ra anh nghĩ rất lâu rồi. Trên đời chỉ có một mình Tố Diệp, anh không thể chịu được nỗi đau có thể sẽ mất cô.

Anh an ủi cô: “Được rồi, em đừng nghĩ nhiều! Anh tiện miệng thì nói vậy thôi, vấn đề con cái đợi anh về bàn tiếp, được không?”

Tố Diệp khẽ gật đầu nhưng trong lòng thì bất an và nặng nề.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, cô đã thầm thề rằng, đợi anh trở về, cô nhất định phải có thai cho bằng được. Kể cả là khóc, gào, tự tử, không được nữa thì đánh thuốc!

Niên Bách Ngạn đáng chết, không tin tưởng cô vậy sao?

...

Nam Phi.

Sau khi đặt di động xuống, Niên Bách Ngạn buông một tiếng thở dài nặng nề. Sao anh lại không muốn có một đứa con của riêng họ chứ? Nếu là con gái, anh mong nó sẽ đẹp như Tố Diệp. Nếu là con trai, anh mong nó sẽ có một tính cách kiên cường và quyết đoán, luôn dũng cảm bước về phía trước.

Nhưng cơ thể của Tố Diệp...

Nghĩ tới đây, Niên Bách Ngạn lại nhớ tới những tấm ảnh đó, ánh mắt tối đi, như bầu trời đang từ từ thu gọn ánh tịch dương ngoài cửa sổ,

màn đêm đang nuốt dần ánh sáng.

Di động vang lên.

Rung lên bên tay anh.

Anh nhận máy. Là Vincent.

“Niên Bách Ngạn! Tôi đúng là xem thường cậu rồi. Mới đó mà đã tìm ra đường thoát.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn lại trở về vẻ bình thản. Anh khẽ cười: “Con kiến còn ham sống hưởng chi là con người. Tôi cũng không thể ngây ngây ngô ngô cả đời được.”

“Tôi đã đóng tất cả mọi cánh cửa của cậu rồi, thế mà cậu vẫn có cách bắt đầu lại từ đầu.”

“Ông đóng cửa ra vào nhưng quên cửa sổ thế nên tôi tự tìm đường thoát cũng là điều dễ hiểu.”

Đầu kia trầm mặc một lát rồi nói: “Cậu nên hiểu rõ giờ tôi cũng chen chân vào ngành đá quý rồi.”

“Đã nghe nói, mỏ kim cương ông đầu tư có quy mô không nhỏ.”

“Cũng nhờ vào số tiền đó của cậu.”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn không thay đổi: “Có tiền là chuyện tốt nhưng làm việc thất sách thì sẽ phản tác dụng. Ngài Vincent trước nay luôn cẩn trọng, sao lần này lại liều lĩnh vậy?”

“Ồ? Sao lại nói vậy?”

“Kỳ Đông Nham không phải người dễ đối phó, ngoài mặt cậu ta giống một công tử bột chỉ biết ăn chơi nhưng thực chất thủ đoạn cay độc. Khi cậu ta vừa tiến vào thị trường Trung Quốc đã đẩy lùi thành công mấy công ty điện tử, ép cả doanh nghiệp đá quý có Hoàng gia Anh hậu thuẫn phải ra đi, từ đó mà hình thành nên cục diện Kỳ Thị và Tinh Thạch chia đôi thế giới. Bây giờ cậu ta lại nuốt cả Tinh Thạch, đã hình thành lên thói quen độc chiếm từ lâu. Ông tưởng, cậu ta để ông cướp mất miếng bánh chắc?”

“Nếu độc chiếm thì thị trường chẳng còn gì thú vị. Tôi nghĩ đường đường là chủ tịch của Kỳ Thị cũng nên chơi một cách công bằng.”

“Ông làm ăn bao nhiêu năm như vậy quá hiểu một điều, trên thương trường không có cái gọi là công bằng. Chỉ có thể lực ngang ngửa mới có cái để chơi.”

“Niên Bách Ngạn! Bất luận cậu có thừa nhận hay không, tôi chỉ cần dùng một sân khấu Bright là có thể bóp chết cậu cùng Kỳ Đông Nham. Không có sự thừa nhận của Bright, đá quý của các người mãi mãi cũng không thể trở thành đồ cao cấp.”

“Vincent! Trò chơi thương trường không chơi như vậy đâu. Ông làm vậy chỉ ép chúng tôi thay thế vị trí của ông mà thôi.” Niên Bách Ngạn cười nhạt.

“Vậy tôi xem xem các cậu rốt cuộc có bản lĩnh gì.”

“Hậu sinh khả úy.” Niên Bách Ngạn nói ngắn gọn.

Thanh âm đầu kia bỗng trở nên lạnh lùng: “Nói vậy là, cậu chắc chắn muốn đối đầu lại tôi?”

Niên Bách Ngạn dựa người ra sau sofa, đáp lại một từ khế khàng: “Phải!”

“Được, cứ đợi mà xem!”

Cúp điện thoại, khóe môi Niên Bách Ngạn cong lên. Vincent chưa bao giờ hiểu anh. Thật ra anh là kẻ tâm địa hẹp hòi, kẻ nào đã từng ép anh vào đường cùng, anh sẽ mỉm cười đáp trả.

Có người gõ cửa, thanh âm rất nhẹ, nhưng làm đứt mạch suy nghĩ của anh.

Niên Bách Ngạn đứng dậy ra mở cửa, nhưng sau khi nhìn thấy người đó thì sững người giây lát.

Hứa Đồng yên lặng đứng ngoài cửa, kéo theo một chiếc vali nhỏ. Sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, cô khẽ mỉm cười: “Tổng giám đốc Niên! Tôi đã có mặt!”

“Hứa Đồng! Cô...”

Nụ cười của Hứa Đồng càng thêm rạng rỡ: “Anh không hoan nghênh tôi sao?”

Lúc này Niên Bách Ngạn mới bừng tỉnh, bèn lách người: “Mau vào đi!”

Hứa Đồng tươi cười kéo hành lý. Niên Bách Ngạn thấy vậy bèn giúp cô xách vali vào trong. Cô khẽ đáp: “Cảm ơn anh!”

Sau khi vào phòng, Hứa Đồng đưa mắt nhìn xung quanh, rồi cảm thán: “Nơi này kém xa so với văn phòng của anh ở Nam Phi khi trước.”

Có thể nhận ra đây chỉ là phòng làm việc tạm thời. Tuy nó được đặt ở một khu mới nhưng ánh sáng và diện tích thì đều không bằng trước kia. Phòng ốc sơ sài, bàn ghế giản dị, đến cả sofa nghỉ ngơi cũng đã hơi cũ.

Rồi khi nhìn tới quần áo của Niên Bách Ngạn, đôi mắt Hứa Đồng chột ánh lên một tia đau đớn. Cô chột nhớ lại những tháng ngày anh phấn đấu trước đây. Chỉ có điều, gương mặt trẻ trung ấy đã bị năm tháng mài mòn, càng ngày càng chín chắn. Đôi mắt lấp lánh không còn chất chứa một bầu nhiệt huyết tuổi thanh xuân mà đa phần là trí tuệ và sự vững vàng.

“Chẳng qua là trở về điểm xuất phát, làm lại từ đầu thôi. Cô mau ngồi đi, à, đợi chút!” Niên Bách Ngạn bước tới thu dọn hết đồng báo chí, tạp chí và mấy đồ lặt vặt trên ghế đi, rồi cười: “Cô cũng biết tôi không mắc bệnh sạch sẽ như Bách Tiêu, phòng làm việc hơi bừa bộn một chút, cô đừng chê nhé!”

Hứa Đồng thấy xót xa trong lòng. Cô giật lại đồng báo trong tay anh rồi nói: “Đây là việc của trợ lý. Tay anh để mài kim cương, không cần làm những việc này.” Dứt lời, cô sắp xếp ngay ngắn đồng báo ấy rồi thấy bàn uống nước lộn xộn, cô cũng đứng dậy thu dọn.

Niên Bách Ngạn ngừng động tác lại, bước tới trước bàn làm việc, dựa vào bàn. Anh cầm hộp thuốc lá lên, lấy một điếu ra, cho lên miệng, châm lửa, nhìn chăm chú về phía Hứa Đồng bất ngờ xuất hiện.

Cô vẫn như trước đây, thứ nào cũng thu dọn cho anh rất ngăn nắp, vẫn như trước đây, âm thầm làm những việc cô nên làm.

Niên Bách Ngạn rít một hơi thuốc. Làn khói làm mờ đi bóng dáng

Hứa Đồng.

Anh lên tiếng: “Nghe nói sau khi nghỉ việc cô đã đi du lịch, sao lại tới Nam Phi?”

Hứa Đồng nhìn anh nói: “Vì tôi nghe nói anh tới Nam Phi.”

Câu nói này bao gồm rất nhiều hàm nghĩa. Niên Bách Ngạn không muốn nghiền ngẫm sâu thêm. Anh suy nghĩ rồi nói: “Bây giờ cô không cần làm thuê cho bất kỳ ai nữa.”

Sau khi sắp gọn cốc chén, nghe thấy anh nói vậy, Hứa Đồng đứng dậy: “Tổng giám đốc Niên! Tôi biết bây giờ là lúc anh cần người, thế nên tôi muốn quay lại làm trợ lý của anh.”

“Không được!” Không ngờ Niên Bách Ngạn lại thẳng thừng từ chối một cách quyết đoán.

Hứa Đồng hơi sững người sau đó vội vàng giải thích: “Tôi biết anh không kị điều gì. Bao năm nay làm trợ lý của anh, tôi cũng biết rõ bốn phận của mình. Tình cảm và công việc, tôi luôn phân định rõ ràng.”

“Cô nghe nói tôi ở Nam Phi là lập tức bỏ dở chuyến du lịch chạy tới đây. Cô cho rằng cô phân được rõ tình cảm và công việc sao?” Niên Bách Ngạn nhắm trướng tim đen.

“Tôi...” Hứa Đồng hiếm khi gấp gáp như vậy. Cô cố gắng tìm ra vốn từ để biểu đạt nhưng lại phát hiện đứng trước Niên Bách Ngạn, mình bỗng ăm nói nghèo nàn. Cuối cùng cô thở dài: “Tổng giám đốc Niên! Bao năm nay tôi vẫn luôn ở bên cạnh anh. Không ai hiểu rõ tình hình Nam Phi hơn tôi cả. Bây giờ anh cần bắt đầu lại từ đầu, cần có người giúp anh. Anh cần có một trợ lý. Cho dù là đi bàn chuyện làm ăn cũng cần có trợ lý bên cạnh. Lần này tôi trở lại chỉ muốn làm việc

với anh, không có ý gì khác.”

Niên Bách Ngạn gạt tàn thuốc: “Giờ tôi không còn gì cả, cô không nên đi theo tôi. Với khả năng và tiếng tăm của cô trong giới kinh doanh, cô hoàn toàn có thể tìm được một công việc tốt hơn và một ông chủ thích hợp hơn.”

“Nhờ có anh tôi mới có khả năng như ngày hôm nay. Tiếng tăm của tôi cũng hình thành nên nhờ danh tiếng của anh. Tổng giám đốc Niên! Tôi sẽ không đổi ông chủ. Nhưng anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn làm việc bên cạnh một người có năng lực, không có suy nghĩ gì khác. Bây giờ anh quay đầu làm lại, tôi cũng sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ. Cho dù không phải với thân phận trợ lý của anh, tôi cũng muốn ở lại giúp đỡ.” Hứa Đồng chân thành nói: “Xin anh đừng từ chối, trừ phi anh cho rằng tôi thật sự có khả năng phá hoại tình cảm của anh và bác sỹ Tố, trừ phi anh cũng không có lòng tin với tôi và với chính anh.”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn thở dài. Anh dập đầu lọc vào gạt tàn, đi tới trước, nhìn cô và nói: “Tôi có lòng tin với cả tôi và cô. Chỉ có điều, Hứa Đồng à, tôi không thể ích kỷ như vậy được. Bây giờ việc cô cần làm không phải là dốc sức làm việc mà là tìm một người đàn ông thật lòng với cô rồi kết hôn, sinh con. Thịnh Thiên Vỹ là một sự lựa chọn không tồi.”

Quyển 14 - Chương 640: Quyết định tới Đại Áo

Không phải Niên Bách Ngạn nhiều chuyện, thích làm mai mối cho người khác. Trước nay anh không mấy quan tâm tới thế giới tình cảm của mọi người. Nhưng đối phương là Thịnh Thiên Vỹ, cậu bạn rất tốt của anh. Đã không chỉ một lần bóng gió hỏi anh những chuyện liên quan tới Hứa Đồng. Cho dù anh có chậm chạp tới đâu cũng có thể nhận ra điều gì đó. Sao lại trùng hợp đến vậy? Khoảng thời gian trước anh nghe nói Thịnh Thiên Vỹ đang ở châu Âu, rồi cũng tiện thể được biết Hứa Đồng cũng đang ở châu Âu. Chuyện này đáng để suy nghĩ!

Làm trợ lý cho anh bao năm nay, Hứa Đồng là người thế nào anh hiểu quá rõ. Tuy rằng Thịnh Thiên Vỹ không theo đuổi rầm rộ nhưng cái dáng vẻ của cậu ấy cũng đáng để xem xét. Niên Bách Ngạn cảm thấy nếu thuận nước đẩy thuyền thì sẽ có hiệu quả tốt.

Nghe xong câu ấy, nét mặt Hứa Đồng có phần ngượng ngập, ánh mắt hình như cũng đang né tránh. Cô cắn môi nói: “Tôi và tổng giám đốc Thịnh là người của hai thế giới.”

Rất hiếm khi thấy Hứa Đồng né tránh như vậy. Niên Bách Ngạn nhìn cô, gương mặt nhuộm màu nghi hoặc. Hứa Đồng bị anh nhìn như vậy, càng không tự nhiên. Cô hắng giọng nói: “Anh ấy... hơi kỳ quặc.”

“Kỳ quặc?” Đây là lần đầu tiên Niên Bách Ngạn thấy có người nhận xét Thịnh Thiên Vỹ như vậy.

Nhưng có vẻ như Hứa Đồng cũng không muốn giải thích cho lắm. Cô chỉ đáp đối phó một câu: “Tôi không hiểu anh ấy, anh ấy cũng không hiểu tôi.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày, bất thành lời nói một câu: “Cùng nhau ở bên châu Âu lâu như vậy mà vẫn không hiểu nhau sao?”

Câu nói ấy làm Hứa Đồng giật nảy mình. Cô ngẩn người giây lát, nhưng cũng trở lại bình thường rất nhanh: “Gì ạ? Tổng giám đốc Thịnh cũng tới châu Âu sao? Tôi đâu có biết!”

Niên Bách Ngạn quan sát kỹ sắc mặt của Hứa Đồng. Anh quá hiểu Hứa Đồng. Cô chỉ cần nói dối là sẽ như vậy, cố làm ra vẻ bình thản nhưng thực chất ánh mắt thì rời rạc, bất định.

Di động anh chợt rung lên. Anh rút ra xem, sau đó thản nhiên nói một câu: “Thịnh Thiên Vỹ tới Nam Phi rồi.”

“Hả?” Hứa Đồng thẳng thốt, không suy nghĩ gì đã buột miệng nói: “Anh đừng nói là tôi ở đây!”

Một câu nói đã lộ hết tất cả những lời nói dối của cô, cũng từ đó vạch trần mục đích cô tới Nam Phi này. Thế nên, khi Hứa Đồng lỡ lời nói ra câu ấy, rồi nhìn vào gương mặt như đã hiểu ra mọi chuyện của Niên Bách Ngạn, cô mới nhận ra mình đã mắc lừa, nhất thời cũng đỏ mặt, càng lúc càng ngượng ngập.

Niên Bách Ngạn nói với vẻ rất bình tĩnh: “Thật sự là tin nhắn Thiên Vỹ gửi tới. Cậu ấy bảo tôi chuyển lời tới cô, ở Nam Phi chú ý an toàn.” Sau đó anh bổ sung thêm một câu: “Xem ra, cậu ấy rất quan tâm tới hành tung của cô.”

Hứa Đồng không biết nên nói gì, há hốc miệng, nhưng từ đầu tới

cuối chẳng nói được điều gì.

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Xem ra, cô tới giúp tôi là giả, muốn tôi che giấu cho cô mới là thật.”

“Không, không, không! Tổng giám đốc Niên! Tôi thề, tôi thật sự tới giúp anh mà.” Chẳng hiểu sao mặt Hứa Đồng bỗng đỏ rần. Cô sốt sắng, vội vàng giải thích.

Nhưng có những chuyện, có những tình huống càng giải thích càng tồi tệ, càng nói càng chứng tỏ mình chột dạ.

Niên Bách Ngạn tươi cười, quay đi gọi điện thoại. Hứa Đồng âu sầu.

Anh đặt phòng khách sạn cho cô. Sau khi gọi điện thoại xong, anh cầm chìa khóa xe, mỉm cười nói: “Đi thôi, tôi đưa cô về khách sạn!”

“Tổng giám đốc Niên! Tôi... Tôi thật sự tới giúp anh mà.”

Niên Bách Ngạn gật đầu y như thật, xách vali của cô lên và nói: “Tôi ấy à, tạm thời không thuê nổi một trợ lý với tiền lương hơn sáu trăm ngàn một năm đâu, nhưng mà vẫn thừa tiền mời cô ăn uống vui chơi ở Nam Phi. Nếu cô thích, có thể ở lại Nam Phi một thời gian coi như là đi du lịch, chơi chán rồi thì về Bắc Kinh đi.”

Rốt cuộc giữa Hứa Đồng và Thịnh Thiên Vỹ đã xảy ra chuyện gì, Niên Bách Ngạn cũng không có quyền được biết, hơn nữa anh cũng không muốn biết. Đây dù gì cũng là chuyện riêng của họ, anh không tiện can dự quá nhiều.

Nhưng từ phản ứng cố tình né tránh của Hứa Đồng, có thể thấy Thịnh Thiên Vỹ chắc chắn đã làm hành động gì đó làm Hứa Đồng sợ. Thịnh Thiên Vỹ là một ngọn lửa còn Hứa Đồng lại là một tảng băng.

Một người thì cuồng nhiệt, hiếu động, một người lại quy củ, điềm đạm. Quả thực đây là hai người của hai thế giới, chẳng trách Hứa Đồng có chút bối rối.

Mà bao nhiêu năm nay trong cuộc đời Hứa Đồng chỉ có công việc. Ngoại trừ những người gặp gỡ xã giao ra, e rằng cũng chẳng có mấy người bạn thân thiết. Thế nên nghĩ cũng đủ biết, khi trong lòng cô mơ màng và không biết tính sao, người duy nhất cô có thể nghĩ tới chỉ có ông chủ là anh, người mà bao năm nay cô vẫn luôn tin tưởng.

Hứa Đồng thấy Niên Bách Ngạn đã quyết tâm từ chối, cũng không thể kiên trì thêm nữa. Cô đi theo anh ra khỏi phòng làm việc, khó xử nói: “Vậy tôi tạm ở lại đây. Nhưng anh tuyệt đối, tuyệt đối đừng nói với tổng giám đốc Thịnh địa chỉ khách sạn tôi ở.”

“Cậu ấy là một người rất tốt, cô đừng đề phòng cậu ấy như vậy.” Niên Bách Ngạn cười nói. Bất luận thế nào cũng phải vớt vát lại danh dự cho bạn tốt đã rồi tính tiếp.

Hứa Đồng không lên tiếng. Tới lúc lên xe, cô ấy mới lẩm bẩm một câu: “Anh ta là người tốt gì chứ, một gã háo sắc thì có.”

“Hử?” Niên Bách Ngạn còn tưởng mình nghe nhầm.

“À, không có gì!” Hứa Đồng lấy lại nụ cười, cố tình tỏ ra bình tĩnh, bước lên xe...

Bắc Kinh, lại tới cuối tuần.

Trên con đường xuyên qua cửa Đông Trực, cây cối hai bên đường đều đã ngả vàng. Khi gió thổi qua, lá rơi lá tả, trải khắp đường một

màu rực rỡ. Đây là khu tập trung rất nhiều đại sứ quán, trước cửa lúc nào cũng có những người cảnh vệ đứng nghiêm, thay ca một cách quy củ. Nếu đây là một bức tranh, màu vàng rợp trời cùng màu xanh lá của đồng phục cảnh vệ sẽ tạo nên một khung cảnh thu hút, đẹp tuyệt vời.

Đầu kia con đường không có nhiều người, vì đó là khu hàng cao cấp nên chẳng có mấy thanh niên náo nhiệt lại qua. Họ thích lượn lờ đường Nam của Sanlitun hơn, nhộn nhịp, huyền ảo mà vẫn ngập màu phồn hoa xưa cũ.

Trong nhà hàng, ánh đèn êm dịu đung đưa. Trong một ngày thu thế này, tìm được một nhà hàng rực rỡ sắc màu quả thực là một niềm vui. Tại đây đang biểu diễn những bản nhạc nổi tiếng của nghệ sĩ vĩ cầm người Đức Mutter, hoàn toàn thể hiện được nét độc đáo của cô. Dịu dàng mà trầm tĩnh, thậm chí ngân rung cũng đầy đặn như Mutter. Nếu nhắm mắt lại lắng nghe, người ta sẽ thật sự tưởng rằng Mutter đang trực tiếp biểu diễn.

Ở Bắc Kinh rất khó tìm được một nhà hàng yên tĩnh như vậy. Không phải không có ai ăn, mà là khung cảnh yên ắng, khách dùng bữa cũng trò chuyện nhỏ nhẹ. Như vậy có cảm giác ý thu đã bay cả vào nhà hàng. Nhẹ nhàng, khiến người ta chỉ muốn lười biếng một chút.

“Haiz...” Sau khi một bản vĩ cầm được đàn xong, Tố Diệp cảm thán thở dài, nhìn Kỷ Đông Nham ngồi đối diện nói: “Giờ này cảnh này, đáng lẽ phải ngồi cùng Bách Ngạn mới đúng chứ không phải anh.”

Kỷ Đông Nham chậm rãi uống rượu vang, không thể hiện thái độ gì với câu biểu cảm của cô. Anh đã quá quen với việc nói được ba câu Tố Diệp lại phải nhắc tới Niên Bách Ngạn rồi. Từ khi bước chân vào nhà hàng này tới giờ, cô ấy đã nhắc tới tên Niên Bách Ngạn gần trăm lần rồi.

Đối với sự thờ ơ của Kỷ Đông Nham, Tố Diệp cũng quá quen thuộc. Cô cười hì hì, tự mình thưởng thức ngày thu lười biếng.

“Mấy hôm nữa anh sẽ đi Hồng Kông một chuyến.” Bất thành linh, Kỷ Đông Nham nói câu ấy, lắc lắc chiếc ly trong tay, sau đó ngẩng đầu uống cạn.

Tố Diệp không kinh ngạc: “Vì Dương Nguyệt đã tới Hồng Kông?”

Triển lãm đá quý của Kỷ Thị tổ chức ở Hồng Kông có quy mô không nhỏ, thu hút sự chú ý của hàng trăm nhà báo. Dương Nguyệt với tư cách là trợ lý thiết kế, đương nhiên cũng phải vội tới đó trợ giúp.

Tố Diệp vẫn luôn cảm thấy, có lúc duyên phận là một thứ rất kỳ diệu. Dương Nguyệt đã vô tình quen biết Kỷ Đông Nham như thế. Không cần biết là cố tình hay vô ý, tóm lại họ đã biết nhau rồi. Ngày Quốc khánh, cô đã để ý hai người họ, đứng cạnh nhau trông rất đẹp đôi. Dương Nguyệt xinh xắn, nhỏ nhẹ. Kỷ Đông Nham cao lớn vạm vỡ, rắn rỏi khỏe mạnh, đúng là xứng đôi vừa lứa.

Thế nên cô cảm thấy họ vẫn còn khả năng phát triển. Đây cũng là lý do khi Kỷ Đông Nham nói sẽ tới Hồng Kông, phản ứng đầu tiên của cô là anh đi tìm Dương Nguyệt.

Một người yêu kiều như hoa, một người anh tuấn, giàu có, rất dễ tạo ra phản ứng hóa học.

Ai ngờ, Kỷ Đông Nham lắc đầu.

Khi người phục vụ bước lên rót rượu cho anh, anh tỏ ý không cần. Người phục vụ lại lùi về chỗ cũ. Kỷ Đông Nham giơ tay lấy chai rượu, tự rót rồi khẽ nói: “Anh muốn tới làng chài Đại Áo một chuyến.”

Lần này thì Tố Diệp kinh ngạc thật. Cô tròn tròn hai mắt: “Anh định đi tìm Hải Sinh?”

Kỷ Đông Nham mím môi, sắc mặt hơi dữ tợn, rồi trừng mắt lườm Tố Diệp: “Anh không nên tin!”

“Đừng thế! Đây là chuyện tốt mà. Ít nhất anh có thể chứng minh có phải Dương Nguyệt đang nói dối hay không.” Tố Diệp rất phấn khích.

Kỷ Đông Nham nhấn mạnh: “Anh không tin vào cái chuyện quỷ quái rằng có kiếp trước.”

“Thế giới rộng lớn, chuyện kỳ lạ gì chẳng có!”

“Hải Sinh, Hải Sinh!” Kỷ Đông Nham hơi bực bội, nhưng nhận ra giọng mình hơi to, anh lại hạ thấp giọng xuống, nói với Tố Diệp: “Cứ cho là có kiếp trước thật thì anh cũng không mang cái tên quê mùa đó.”

“Thời đại đó tên như vậy rất bình thường mà.” Tố Diệp động viên: “Anh nghĩ mà xem, nếu như cái tên Kỷ Đông Nham của anh mà mang về thời đó mới gọi là quái dị!”

Kỷ Đông Nham hừ một tiếng.

“Anh định đi cùng Dương Nguyệt à?” Tố Diệp tò mò.

Kỷ Đông Nham khó chịu bật ra một chữ: “Không!”

“Con người anh chán quá đi! Dù sao cũng đã quyết định rồi, thế mà vẫn còn cự nự. Anh đang lo lắng cái gì? Anh sợ mình là Hải Sinh thật thì phải chịu trách nhiệm với Dương Nguyệt à?” Tố Diệp vừa nói đã

đâm trúng chuyện anh đang bút rút: “Come on! Giờ là thời đại nào rồi. Dương Nguyệt cũng đâu có ép anh phải nối lại tình duyên kiếp trước? Chính anh muốn điều tra rõ ràng đấy chứ!”

“Chuyện này cứ như khối u mọc lên trong người anh ấy, không làm rõ anh sẽ mất ngủ!” Kỳ Đông Nham thở dài.

Tố Diệp mím môi cười, khước khước cái đĩa trong tay: “Chúng tôi là anh để ý!”

Kỳ Đông Nham cười khẩy: “Anh chỉ để ý không biết có phải hai người hợp tác để lừa anh không!”

Hai người đang nói chuyện thì nghe tiếng “tách” vang lên. Trước mắt có một thứ ánh sáng chói lóa, khiến Tố Diệp suýt nữa không mở mắt ra nổi...

Quyển 14 - Chương 641: Rốt cuộc ai mới đáng chết đây?

Khi tiếng cửa trập rơi xuống, liền nghe thấy một tiếng cười đùa vang lên, không cao cũng không thấp, đủ để họ nghe được mà lại không ảnh hưởng tới những người xung quanh: “Lần này bị em bắt được rồi nhé!”

Tố Diệp dụi dụi đôi mắt mờ mịt, chói lòa chẳng nhìn thấy gì. Sau khi tiêu cự đã rõ ràng, cô mới quay đầu, đối diện với gương mặt mang nụ cười đều đặn của Niên Bách Tiêu. Kỷ Đông Nham ngồi đối diện bó tay hỏi: “Em bắt được cái gì?”

Niên Bách Tiêu ngồi xuống, nhìn Kỷ Đông Nham rồi nói một cách khó hiểu: “Anh, đào tường của bạn thân!” Sau đó cậu lại quay sang Tố Diệp: “Chị, giấu chồng bí mật gặp mặt người đàn ông khác ở bên ngoài.” Cuối cùng cậu giơ cao chiếc máy ảnh trong tay: “Đây chính là chứng cứ!”

Một giây sau đầu cậu bị Tố Diệp giơ tay đánh bốp một cái. Liền sau đó, Kỷ Đông Nham cũng nhào thêm vài cái góp vui. Niên Bách Tiêu né không kịp, liên tiếp bị ăn đánh mấy cái, đau đến nhe răng, lên tiếng tố cáo: “Anh chị định diệt khẩu!”

Kỷ Đông Nham chẳng hơi đâu quan tâm tới thằng nhóc. Tố Diệp thì nói: “Gọi em tới đây ăn cơm. Bao nhiêu thức ăn ngon thế này cũng không bịt được cái miệng em lại.”

Niên Bách Tiêu nhún vai. Nhân viên phục vụ lại chuẩn bị thêm một bộ đồ ăn. Cậu cảm ơn một tiếng. Nhân viên đó là một cô gái, lập tức đỏ

bừng mặt. Tố Diệp ngáp ngán lắc đầu, cảnh này không biết đã được gặp bao nhiêu lần rồi.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy? Xem ra đề tài có vẻ nặng nề.”
Niên Bách Tiêu không hề hay biết mình vừa khiến một người nào đó xao xuyến con tim, chỉ nhìn Kỳ Đông Nham và Tố Diệp với vẻ vô cùng hiếu kỳ.

Kỳ Đông Nam không lên tiếng, Tố Diệp trả lời thay anh: “Anh ấy định tới Đại Áo.”

“Đại Áo?” Niên Bách Tiêu nhướn mày: “Ma Cao?”

“Là làng chài Đại Áo.” Tố Diệp giải thích: “Anh Kỳ của em định đi tìm kiếp trước của mình.”

Niên Bách Tiêu bừng tỉnh ngộ, vỗ vỗ trán: “À, chị Dương Nguyệt đó!”
Chuyện về Kỳ Đông Nham và Dương Nguyệt, Niên Bách Tiêu cũng đã nghe nói.

Lúc này Kỳ Đông Nham không nhin nổi nữa, phải lên tiếng sửa chữa lại suy nghĩ của cậu: “Chuyện này chỉ liên quan tới anh, ok?”

Niên Bách Tiêu giơ biểu tượng ok lên trước mặt anh, sau đó hỏi: “Khi nào anh đi dự định?”

Cái kiểu đảo lộn hết cả chủ ngữ vị ngữ của cậu như thế này của Niên Bách Tiêu, Kỳ Đông Nham đã quá quen thuộc. Anh ngẫm nghĩ rồi nói lịch trình, sau đó giải thích thêm: “Anh định dạo qua triển lãm đá quý. Hai người cũng biết đấy, không chỉ có Kỳ Thị trưng bày mà cả Bright cũng tung sản phẩm thu đông. Sau khi xong việc anh mới tiện đường tới làng chài Đại Áo.”

Tố Diệp biết Kỳ Đông Nham vẫn luôn tỏ ra gượng gạo. Muốn đi còn không chịu thừa nhận. Cô bĩu môi mỉm cười, không phát biểu ý kiến gì.

Niên Bách Tiêu thở dài: “Em cũng muốn đi lắm!”

“Cùng đi!” Kỳ Đông Nham lập tức nói.

Niên Bách Tiêu làm điệu bộ kỳ quặc: “Cùng anh đi tìm kiếp trước á?”

Tố Diệp cũng cảm thấy kỳ lạ bèn xoa tay: “Kỳ Đông Nham! Anh đừng làm vậy! Anh cùng một người đàn ông đi tìm kiếp trước, người ta sẽ hiểu lầm đấy.”

“Hiểu lầm cái gì?” Kỳ Đông Nham không hiểu.

“Hiểu lầm nó là Nghi Anh chuyển thế.” Tố Diệp cố nhin cười.

Kỳ Đông Nham ngăn người, nhìn sang Niên Bách Tiêu. Niên Bách Tiêu cũng gật đầu rất mạnh, bổ sung một câu: “Thế nên, em không thể đi cùng anh được!”

“Coi như đi cùng thôi mà!” Kỳ Đông Nham lờm.

Niên Bách Tiêu lắc đầu như trống bỏi: “Thứ nhất, em không tin vào chuyện kiếp trước. Thứ hai, em phải về Thượng Hải, sắp luyện tập rồi!”

Sự hoang tưởng của Kỳ Đông Nham hoàn toàn tan vỡ.

“Phải bao lâu nữa mới về Bắc Kinh?” Tố Diệp cứ ngỡ phải sang năm sau thẳng bé mới lại tới Thượng Hải.

Niên Bách Tiêu nhắm tính thời gian: “Cuối năm là em về!”

Tố Diệp gật đầu. Vậy thì tốt rồi. Ngoài mặt Niên Bách Ngạn không nói gì nhưng có thể nhận ra anh rất mong có Bách Tiêu ở bên cạnh. Kỷ Đông Nham thấy không mong chờ gì ở Niên Bách Tiêu được nữa, bèn chuyển mục tiêu sang Tố Diệp: “Em định để anh đàn ông một mình đi hỏi thăm sao?”

“Anh có thể đưa theo Dương Nguyệt. Theo những gì cô ấy miêu tả, có lẽ cô ấy rất thân thuộc Đại Áo.”

Kỷ Đông Nham trừng mắt lườm cô: “Tố Diệp! Bạn bè với nhau cả, em đừng có hại anh, người ta còn bé!”

Tố Diệp cười không khép miệng lại được: “Được rồi, được rồi! Cùng lắm thì em sẽ suy nghĩ!”

Nam Phi.

Tình hình mỏ số 1 tiến triển khá tốt, cũng vì có Niên Bách Ngạn đích thân giám sát, làm việc liên tục gần 24 tiếng đồng hồ. Thế nên từng đợt quặng sau khi được đưa ra ngoài đã lập tức được tiến hành chọn lọc, tiết kiệm được không ít thời gian.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này cũng có kẻ tới gây rối. Cộng thêm người dân bản địa tập trung gây rối, cưỡng chế... một loạt các tình huống nguy hiểm đã phát sinh. Niên Bách Ngạn cũng không mấy lạ lẫm. Từ lần đầu tiên anh tới Nam Phi, xuống mỏ kim cương làm việc, anh đã hiểu đây là nơi giữ những lợi ích khổng lồ, đương nhiên sẽ tồn tại những hiểm nguy.

Gây rối thì sao? Ra lệnh cưỡng chế thì sao?

Đã bao lần anh sống sót khỏi tên bay đạn lạc, nhìn thấy vô số những cảnh bắn giết và máu me, cũng quá hiểu bộ mặt hiểm ác của con người. Thế nên việc mở kim cương bị quấy rối cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Chỉ có điều, Niên Bách Ngạn cũng không muốn tạo ra quá nhiều phiền phức. Anh bèn tăng thêm nhân lực bảo vệ. Ai nấy đều là những người đàn ông da đen lực lưỡng, thân thủ cũng không tầm thường.

Cứ như vậy, hết ngày lại tới đêm, Niên Bách Ngạn quần quật không khác gì thợ mỏ. Có mấy lần Hứa Đồng tới mỏ tìm anh, suýt nữa thì không nhận ra anh.

Khi khai thác, Niên Bách Ngạn đã thông qua các mối quan hệ, rải đơn đặt hàng đi khắp nơi. Anh làm kim cương bao năm nay, có một kinh nghiệm vô cùng phong phú trong ngành này, từ việc khai thác đến khơi thông các con đường tiểu ngạch, thậm chí còn can dự tới cắt mài và thiết kế. Thế nên muốn làm lại từ đầu không phải chuyện khó khăn.

Còn chỗ khách hàng khi trước tích góp được lúc ở Tinh Thạch. Họ chưa chắc đã có thể trở thành khách hàng của anh, vả lại anh cũng không muốn ngang nhiên cướp chuyện làm ăn của Kỷ Đông Nham. Dù là của Tinh Thạch hay Kỷ Thị, họ cũng đều thuộc tầng lớp khách hàng có nhiều tiền trong tay, thậm chí rất nhiều người đều là những thương gia có bộ sưu tập. Họ đương nhiên không phải khách hàng mục tiêu mà giai đoạn này Niên Bách Ngạn nhắm tới. Nhưng họ có thể giúp anh liên lạc với các khách hàng đồng đẳng. Như thế mà hình thành nên một mạng lưới quan hệ rộng lớn.

Vì vậy, từ ngày đầu khai thác họ đã nhận được đơn đặt hàng. Khách hàng yêu cầu, sau khi có được mẻ kim cương đầu tiên, họ sẽ đích thân tới Nam Phi kiểm hàng.

Niên Bách Ngạn rất coi trọng mối làm ăn này, vì đây là bàn đạp đầu tiên. Anh biết có một số đơn đặt hàng nhằm vào anh. Chỉ cần đơn hàng này thu mua toàn quốc, thì các đơn đặt hàng tiếp theo cũng sẽ ủa tới như nước.

Rõ ràng Hứa Đồng đang trốn tránh Thịnh Thiên Vỹ. Cô ấy không về Bắc Kinh, cũng không tới các thành phố khác của Nam Phi để vui chơi. Ngày nào cô ấy cũng ra vào mỏ kim cương. Mặc dù Niên Bách Ngạn đã nói rõ mình không cần trợ lý nhưng cô ấy vẫn làm những việc trợ lý phải làm như trước đây. Dần dà, những công việc mới tới mỏ đều quen biết Hứa Đồng. Cô ấy thậm chí có thể xuống mỏ mà không cần kiểm tra.

Niên Bách Ngạn biết lý do cô ấy ở lì trong mỏ. Vì tín hiệu kém nên cô ấy cũng bớt phiền não hơn, tránh được rất nhiều chuyện.

Thấy vậy, anh thật chẳng biết làm sao. Một là anh khá bận, chẳng còn biết ngày hay đêm nữa. Hai là anh cũng không thể gọi điện cho Thịnh Thiên Vỹ chất vấn cậu ta: Cậu làm trò gì với Hứa Đồng rồi hả?

Thế nên anh cũng mặc kệ cô ấy.

Cho tới cuối tuần, mẻ quặng đầu tiên bắt đầu rời khỏi giai đoạn sàng lọc, tiếp theo đó sẽ được cắt mài, Niên Bách Ngạn mới rảnh rang hơn đôi chút. Anh được ngủ một giấc trọn vẹn. Khi tỉnh giấc, anh nhận được mấy tin nhắn thoại của Tố Diệp.

Giọng cô trong veo như chim sơn ca, rồi có một nét dịu dàng rất dễ nghe.

Niên Bách Ngạn cảm thấy, chỉ cần như vậy đã đủ động lực giúp anh tiếp tục phấn đấu.

Tin nhắn của Tố Diệp rất hân hoan: Hi, Bách Ngạn! Em đã quyết định sẽ cùng Kỳ Đông Nham đi tìm kiếp trước của anh ấy rồi. Haha, thật ra em tiện thể đi du lịch chùa mấy hôm thôi. Em quyết rồi, sau khi mọi chuyện ở làng chài Đại Áo ổn thỏa, em sẽ bay thẳng tới Nam Phi tìm anh. Anh có vui không?

Niên Bách Ngạn nhướn mày: Làng chài Đại Áo? Kỳ Đông Nham rảnh thật!

Ngay sau đó anh lại mở tin nhắn thứ hai, giọng Tố Diệp đã hơi uể oải: Bách Ngạn! Anh đang ngủ à? Vẫn chưa dậy sao? Nghe được tin nhắn thì trả lời em nhé.

Niên Bách Ngạn mỉm cười.

Tin nhắn thứ ba: Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét! Trả lời em!

Tin nhắn thứ tư: Có phải có người đẹp nào bên cạnh anh không hả?

Tin nhắn thứ năm: Thôi được rồi! Đây là tin nhắn cuối cùng trong ngày hôm nay. Em phải lên máy bay đây, biết là anh rất bận rồi. Chắc anh cũng mệt lắm, phải giữ gìn sức khỏe đấy nhé!

Quả nhiên là tin nhắn cuối cùng.

Niên Bách Ngạn nhìn giờ. Đã hơn sáu tiếng trôi qua kể từ tin nhắn cuối cùng của cô. Anh nhắm tính thời gian bay từ Bắc Kinh tới Hồng

Kông, mím cười trả lời: “Dậy chưa?”

Đầu kia không ai trả lời.

Chắc chắn là vẫn chưa tỉnh.

Niên Bách Ngạn nổi hứng trêu chọc, lại nhắn một tin: “Heo con lười biếng! Dậy đi thôi!”

Khoảng năm sáu phút sau, bên đó mới nhắn lại một câu: Ghét anh!

Niên Bách Ngạn gửi qua: Anh muốn nghe giọng của em.

Đầu kia bèn gửi tới một chất giọng mệt mỏi: “Em còn chưa tỉnh ngủ...”

“Tới Đại Áo rồi sao?”

“Tối qua vừa tới.”

“Kỳ Đông Nham đâu?”

“Hai chúng em ngủ cạnh nhau này, anh tin không?”

“Bảo cậu ta nhận điện thoại.”

Tổ Diệp cười hì hì: “Thế thì em phải quẹt tung thẻ phòng của anh ấy đã. Tối qua mưa lớn, anh ấy ướt như chuột lột, ha ha...”

Niên Bách Ngạn thở dài: “Em phải chú ý giữ ấm đấy!”

“Okie! Bibi anh, em phải ngủ bù đấy!”

*Tố Diệp cố tình nói lái đi.

“Trước khi tới Nam Phi thì báo cho anh, anh ra đón em.”

“Vâng!”

Đặt di động, Niên Bách Ngạn cảm thấy ngọt ngào dâng đầy.

Công việc tiếp theo là bắt đầu tỉ mỉ cắt kim cương, mài giũa, dĩ nhiên Niên Bách Ngạn phải đích thân làm. Hôm sau, đúng lúc anh đang bận không ngóc đầu lên được thì nhận được điện thoại của đại ca Khôn.

Điện thoại đường dài, chắc chắn là vô cùng quan trọng.

Niên Bách Ngạn bỏ dở công việc trong tay, tìm một nơi tín hiệu tốt để nhận máy.

“Chú em! Lai lịch của Nguyễn Tuyết Cầm quả không đơn giản. Lát nữa anh sẽ chuyển cho chú một phần tài liệu. Còn một chuyện có lẽ chú chưa biết.”

“Chuyện gì ạ?” Niên Bách Ngạn mơ hồ cảm thấy có chuyện chẳng lành.

“Nguyễn Tuyết Cầm đã từng gửi một số tiền vào một tài khoản. Anh đã điều tra, đối phương là người Mexico, thuộc một tổ chức sát thủ. Thời gian, vừa vặn là lúc chú bị tập kích ở Nam Phi lần trước.” Đại ca Khôn nói rành mạch: “Chú thử nghĩ kỹ xem, là chú đáng chết hay cô vợ Tố Diệp của chú đáng chết đây?”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn cứng đờ. Sau khi tỉnh lại khoảng hai, ba giây, anh khế quát: “Lập tức gửi tài liệu cho em!” Dứt lời, anh cúp

máy.

Vừa hay Hứa Đồng đi tới. Cô ấy còn chưa lên tiếng, đã nghe thấy Niên Bách Ngạn ra lệnh: “Đặt ngay cho tôi vé máy bay tới Hồng Kông!”

Quyển 14 - Chương 642: Vội tới Hồng Kông

Cuộc điện thoại này của đại ca Khôn như đang vô hình đánh Niên Bách Ngạn một gậy, trúng vào gáy anh, đến nỗi cả hô hấp của anh cũng trở nên khó khăn. Từ khi anh bắt đầu nghi ngờ Nguyễn Tuyết Cầm tới khi nhờ đại ca Khôn nhúng tay vào điều tra. Cho đến bây giờ, mới rất lâu sau, đại ca Khôn mới có thông tin. Điều này khiến Niên Bách Ngạn ít nhiều cảm thấy kỳ lạ.

Giải thích cho chuyện này có hai khả năng. Thứ nhất, lai lịch của Nguyễn Tuyết Cầm vô cùng phức tạp, có thể còn dính líu tới rất nhiều người và rất nhiều chuyện. Thứ hai, Nguyễn Tuyết Cầm thật sự trong sạch. Thông thường, càng là những người đơn giản có khi lại không hề tiết kiệm thời gian điều tra hơn những người phức tạp.

Nhưng đại ca Khôn cuối cùng đã có thông tin, hơn nữa còn chỉ rõ Nguyễn Tuyết Cầm có liên quan tới vụ tập kích ở Nam Phi lần trước.

Sao lại trùng hợp đến vậy, bà ta chuyển một số tiền đến?

Niên Bách Ngạn còn nhớ rất rõ, lúc ấy anh quả thực cũng đã bảo Hứa Đồng thông qua các mối quan hệ để điều tra chuyện này. Nhưng về sau tất cả mọi đầu mối đều nhằm về phía Nguyễn Tuyết Mạn. Kỳ thực lúc đó anh cũng hiểu rõ Nguyễn Tuyết Mạn chỉ làm con cừu non thế tội, vì anh hiểu càng là những người ngoài mặt ngông nghênh, phách lối thì thật ra lại càng nhút nhát. Giống như Nguyễn Tuyết Mạn. Sự lợi hại của bà ta chỉ thể hiện ngoài mặt. Anh tin lời bà ta nói, bà ta chỉ sai người theo dõi họ, nhưng thuê những sát thủ dũng mãnh như vậy để trừ khử họ thì Nguyễn Tuyết Mạn không có

bản lĩnh.

Nhưng khi ấy Diệp Hạc Phong đang trong cơn thịnh nộ mà anh cũng cảm thấy cần phải làm cho Nguyễn Tuyết Mạn nhụt nhuệ khí, thế nên đã chọn cách im lặng. Lúc đó anh nghi ngờ tất cả mọi người, bao gồm cả Diệp Hạc Thành, nhưng duy chỉ có Nguyễn Tuyết Cầm là không hề nghi đến.

Bà ta quá yên lặng, yên lặng như không hề muốn tranh với đời, yên lặng chỉ như không khí, khiến người ta thường hay quên mất sự tồn tại của bà ta.

Thế nên câu nói cuối cùng của đại ca Khôn đã thức tỉnh anh.

Trước đây anh nghi ngờ Nguyễn Tuyết Cầm vì là một người phụ nữ chỉ ở nhà nội trợ mà bà ta lại có thể nhẹ nhàng có được hàng trắng, cũng bởi vì bà ta nhờ cậy anh khuyên Diệp Hạc Thành từ bỏ việc kháng án, còn vì vô vàn những dấu hiệu khác, ví dụ như Tổ Diệp phát hiện ra cuốn sách bị xé trang trong phòng sách của Diệp Hạc Thành, rồi bức ảnh bị vẽ mực... Niên Bách Ngạn nghi ngờ, có người cố tình muốn Tổ Diệp nhìn thấy những thứ ấy.

Thử nghĩ mà xem, nếu Diệp Hạc Thành có thể ngụy trang đến mức đó, lại thể hiện tự nhiên trước mặt Diệp Hạc Phong như thế, người này cần có một sức chịu đựng và sự nhẫn nại cực lớn. Tư duy của người này chắc chắn rất kín kẽ, khiến ngay cả một người ngày ngày ở cùng ông ta như Diệp Hạc Phong cũng không hề phát hiện ra ý đồ, đủ để chứng minh Diệp Hạc Thành đóng kịch rất tài.

Có lẽ ông ta vẫn luôn căm ghét Diệp Hạc Phong, hoặc giống như ông ta đã nói, sau khi chuyện ông ta dạn dít với bạn gái của Tiểu Giả bị phát giác rồi lại bị lấy lại quyền cổ phần, đó đã trở thành ngòi nổ để ông ta muốn triệt để báo thù Diệp Hạc Phong.

Một người như vậy làm sao có thể bày chứng cứ một cách lộ liễu như vậy? Hơn nữa còn để Tố Diệp bắt gặp một cách trùng hợp đến thế?

Chỉ có thể chứng tỏ, có người muốn nói với Tố Diệp số chứng cứ này là muốn lợi dụng Tố Diệp để đánh đổ Diệp Hạc Thành.

Thế nên Niên Bách Ngạn bắt đầu nghi ngờ, người này chính là Nguyễn Tuyết Cầm.

Nếu thật sự là bà ta, nếu bà ta thật sự đã từng thuê sát thủ tới Nam Phi, vậy thì bà ta đã hoàn toàn rơi vào tình cảnh như Niên Bách Ngạn suy đoán, chớ cùng bứt giậu!

Tố Diệp không ra tòa tố cáo Diệp Hạc Thành, cả anh cũng vậy. Mà cảnh sát rõ ràng vẫn còn đang dẫn đo về tội trạng của Diệp Hạc Thành. Hành vi mua ma túy trong lúc tình thế cấp bách của Nguyễn Tuyết Cầm đã ít nhiều dồn bà ta vào thế bất lợi, thế nên ắt hẳn bà ta sẽ hành động.

Ở Nam Phi, nếu là Nguyễn Tuyết Cầm thì tại sao lại phải giết anh hoặc Tố Diệp để diệt khẩu? Vì lợi ích gia tộc ư? Đây là lý do chính đáng nhất, hơn nữa còn có thể đổ tội cho Nguyễn Tuyết Mạn một cách hoàn hảo, một mũi tên trúng hai đích. Vậy thì bây giờ liệu có khi nào bà ta giờ lại mách cũ?

Nếu là vậy, mục tiêu của bà ta sẽ là ai?

Là Tố Diệp? Hay là anh?

Niên Bách Ngạn không quan tâm được nhiều như vậy nữa. Nếu Nguyễn Tuyết Cầm chỉ một lòng muốn đối phó với anh thì anh có thể

đường hoàng đợi bà ta tới cửa. Sợ nhất là bà ta lợi dụng Tố Diệp để đối phó với anh, hoặc người bà ta muốn đối phó chỉ có Tố Diệp, thế thì nguy to!

Anh không thể mạo hiểm!

Bắt gặp dáng vẻ sốt ruột của anh, Hứa Đồng giật mình. Sau khi nghe xong lời dặn dò của anh, đầu tiên Hứa Đồng ngăn người giầy lát, sau đó gấp gáp nói: “Tổng giám đốc! Bây giờ anh không thể rời khỏi Nam Phi. Người xem hàng không bao lâu nữa sẽ tới. Không có anh ở đây, họ kiểm lô hàng đầu tiên thế nào được? Đơn hàng này vô cùng quan trọng đối với anh. Anh không có mặt, lỡ họ không ký hợp đồng thì phải làm sao?”

Dĩ nhiên Niên Bách Ngạn biết khách hàng sắp tới. Hơn nữa theo thỏa thuận ban đầu, khi họ kiểm hàng anh bắt buộc phải có mặt. Khi ấy anh nghĩ đây là đơn hàng đầu tiên, cực kỳ quan trọng. Phát súng đầu tiên mà vang dội thì những đơn đặt hàng tiếp theo sẽ không phải lo lắng nữa.

Anh cố gắng bình tĩnh lại, rồi nhìn Hứa Đồng với vẻ nghiêm túc: “Cô ở lại đây!”

“Dạ?” Hứa Đồng tròn tròn mắt: “Tổng giám đốc! Anh...”

“Chính cô cũng từng nói, tình hình ở đây cô nắm rõ hơn ai hết. Trước đây cô cũng thường xuyên theo tôi tới Nam Phi, tình hình của kim cương cô cũng thông thạo. Thế nên Hứa Đồng, lúc này tôi cần cô giúp tôi. Sau khi khách hàng tới cô phụ trách việc đón tiếp và ký hợp đồng.” Niên Bách Ngạn nói rõ ràng từng từ.

Hơi thở của Hứa Đồng hơi gấp gáp: “Nhưng nếu khách hàng kiên quyết muốn gặp anh thì...”

“Vậy thì tôi chấp nhận từ bỏ đơn hàng này.” Thái độ của Niên Bách Ngạn vô cùng kiên quyết.

Hứa Đồng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, cũng biết khiến Niên Bách Ngạn khẳng khái rời đi như thế này, chắc chắn có một lý do quan trọng nào đó. Cô đang suy nghĩ không biết có phải Tố Diệp có chuyện không, nhưng không thể hỏi. Cô hít sâu một hơi, gật đầu: “Được! Tôi biết phải làm thế nào rồi. Anh cứ yên tâm! Tôi quyết tâm phải ký thành công đơn hàng này!”

Niên Bách Ngạn giơ tay, vỗ mạnh lên vai cô: “Cảm ơn cô!”

Hứa Đồng thuận miệng đáp: “Đây là công việc của tôi!” Nói xong cô mới ý thức được mình không còn là trợ lý của anh nữa, có phần ngượng ngáp, hắng giọng chữa lại: “Giờ tôi sẽ lập tức đi đặt vé máy bay.”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Hứa Đồng quay người rời đi.

Niên Bách Ngạn đứng nguyên ở đó. Gió thổi qua làm mái tóc anh rối tung cũng khiến cả trái tim anh rối bời. Anh trở nên bất an, sốt ruột, bắt đầu đi qua đi lại. Sau đó anh rút di động ra, gọi vào một số điện thoại.

Tố Diệp không nghe máy.

Anh nhíu mày, lại gọi tiếp vào di động của Kỳ Đông Nham.

Vẫn không liên lạc được.

Niên Bách Ngạn chỉ muốn mọc thêm đôi cánh, bay ngay tới làng chài Đại Áo xem rốt cuộc tình hình thế nào. Nhưng xa cách cả khung trời, mọi việc đang nằm ngoài tầm tay của anh.

Anh lại gọi điện thoại cho đại ca Khôn. Ai ngờ đường dây bận. Anh vừa ngắt máy thì điện thoại cũng rung lên. Anh bắt máy ngay lập tức, quả nhiên là đại ca Khôn gọi tới cho anh.

“Anh đã điều tra ra, trước mắt Nguyễn Tuyết Cầm đang ở Hồng Kông!”

Trái tim Niên Bách Ngạn đập thịch một tiếng.

“Con gái của Nguyễn Tuyết Cầm, Diệp Lan tham gia một triển lãm đá quý ở Hồng Kông. Bà ta đi cùng con mình.”

“Giờ bà ta vẫn ở Hồng Kông?”

“Đúng vậy! Bà ta và Diệp Lan hiện ở tại khách sạn Tứ Quý, nhưng rất ít ra ngoài. Diệp Lan còn phải đi làm, bà ta chỉ ở lì trong khách sạn.”

Điều này quá kỳ lạ.

Niên Bách Ngạn cảnh giác trong lòng.

Rất lâu sau anh mới nói: “Đại ca Khôn! Người của anh có thể đến ngay làng chài Đại Áo không?”

“Đại Áo?” Đại ca Khôn tỏ ra kỳ lạ, suy nghĩ giây lát mới nói: “Có thể, nhưng cần thời gian. Chú cũng biết công an Trung Quốc và cảnh sát Hồng Kông theo dõi người của bọn anh rất gắt gao, chỉ có thể đi thuyền thôi, còn phải né tránh các lần kiểm tra đột xuất.”

Niên Bách Ngạn cũng biết rõ làm vậy là làm khó cho người của đại ca Khôn, nhưng chuyện đã đến nước này, anh không còn cách nào khác, chỉ còn cách cậy nhờ người của họ tới đó thật nhanh. Anh nhẩm tính thời gian, xét theo phương tiện giao thông, anh là tiện nhất. Sáu tiếng bay là tới được Hồng Kông, sau đó nhanh chóng tới làng chài Đại Áo. Tới lúc đó, nếu người của đại ca Khôn có thể tới kịp, ít nhất cũng có sự bảo đảm.

Đại ca Khôn đồng ý, còn dặn anh phải hết sức cẩn thận...

Hồng Kông, làng chài Đại Áo.

Tố Diệp ngủ không biết trời đất gì, khi cô tỉnh giấc thì hoàng hôn đã buông. Cái cảm giác đồng hồ sinh học bị đảo lộn như thế này quả là tệ hại vô cùng. Cô và Kỳ Đông Nham đã đi ngày đêm, vội tới làng chài Đại Áo, rồi thông qua người bạn của cô ở Hồng Kông là Sa Sa mà tìm được một căn nhà nông thôn ở làng chài Đại Áo. Cái gọi là nhà nông thôn thực ra chính là quán trọ. Vì mấy năm gần đây, người tới với làng chài Đại Áo cũng ngày một đông, thế nên cũng có những nhà trọ của người dân như thế này.

Nên gọi là nhà dân, nhưng Tố Diệp thích gọi nơi đây là nhà trọ hơn. Vì chủ yếu là những căn nhà gỗ, khiến cô nhớ tới những căn nhà của các gia đình dân tộc thiểu số ở Vân Nam.

Kỳ Đông Nham đã dậy từ lâu, đang ngồi uống cafe trên boong tàu bên ngoài nhà trọ. Sau lưng anh là cả một dải mây ngũ sắc, cứ thế lan ra ngàn dặm. Đây là lần đầu tiên Tố Diệp nhìn thấy một cảnh tượng hùng vĩ như thế. Cô chào Kỳ Đông Nham, sau khi “chào buổi sáng” thì chạy đi ngắm hoàng hôn.

Trời biển nối liền. Phía xa xa là bóng râm màu xám xanh, ở giữa là ráng chiều màu đỏ vàng, phản chiếu lên lớp lớp tầng mây, rồi tiến hành chuyển tiếp màu sắc từng chút một, cuối cùng khi rơi xuống đầu cô đã trở thành ánh sáng màu lam đỏ.

“Còn sớm?” Kỳ Đông Nham bắt mãi giờ tay nhìn đồng hồ: “Anh định đi ngủ tới nơi rồi.”

“Gì mà khoa trương thế!” Tố Diệp uể oải ngồi đối diện anh, vặn mình một cái rồi chỉ ra khung cảnh xung quanh: “Anh cũng biết Hồng Kông bây giờ mỗi ngày mỗi khác, muốn tìm về Hồng Kông xưa kia vẫn phải tới đây. Làng chài ban ngày thì có gì mà xem? Khi hoàng hôn buông xuống, các dân chài thu lưới về nhà, khói bếp các nhà nghi ngút, đám trẻ chạy qua chạy lại trên bãi cát. Chỉ có lúc này mới là thời gian tuyệt nhất để hưởng thụ, hiểu không?”

Kỳ Đông Nham tảng lờ màn trình bày dài dòng văn tự của cô. Anh gõ lên bàn: “Chị hai à! Em đi cùng anh là để tìm đáp án, không phải tới đây du lịch đâu.”

Tố Diệp đón lấy một cốc nước, rồi lờm anh: “Làm ơn đi! Anh mới là người tới đây tìm kiếm trước. Còn em chỉ tiện đường tới nghỉ ngơi, du lịch thôi, rồi nhân tiện đặt vé máy bay đi Nam Phi nữa.”

“Em mà không giúp anh tìm ra đáp án, đừng hòng anh để em rời khỏi đây!” Kỳ Đông Nham hung dữ nói.

Tố Diệp chống cằm: “Khi chúng ta còn học mẫu giáo, thầy cô đã từng dạy rằng, chuyện của ai, người ấy phải tự làm.”

“Nhưng chuyện này có liên quan tới em.” Kỳ Đông Nham trả lời kiểu trả thù: “Nếu không phải tại em dính vào Dương Nguyệt, làm cái tri

liệu hồi tưởng kiếp trước gì đó, hôm nay anh cũng không cần phải tới đây.”

Tố Diệp chép miệng, lắc đầu: “Rõ ràng là tự anh muốn tới còn viện lắm lý do, đáng ghét! Rõ ràng anh dậy sớm như thế, có thể tự đi điều tra cơ mà.”

Kỷ Đông Nham khó chịu, không có động tĩnh gì.

Tố Diệp nhìn anh chăm chăm, rồi chợt hiểu ra: “À, em hiểu rồi! Thật ra anh sợ chứ gì?”

Kỷ Đông Nham trừng mắt: “Tố Diệp! Em mà còn không hợp tác với anh, cẩn thận anh khiến em không đi được thật đấy!”

“Được rồi, được rồi, chẳng phải em dậy rồi sao?” Tố Diệp đứng dậy: “Đợi em lấy đồ rồi chúng ta xuất phát.”

Mười lăm phút sau, hai người rời khỏi nhà trọ. Họ xin ông chủ nhà trọ một tấm bản đồ làng chài Đại Áo cực lớn, sau đó cầm theo bức tranh miêu tả tuyến đường mà Dương Nguyệt từng vẽ khi bị thôi miên, đi tìm địa chỉ của Nghi Anh hoặc Hải Sinh mà Dương Nguyệt nhắc tới.

Tâm trạng của Tố Diệp và Kỷ Đông Nham không giống nhau. Cô không lấy việc tìm kiếm làm mục đích, phần nhiều chỉ là cảm nhận cái nhàn nhã xưa cũ của Hồng Kông.

Nếu ví Hồng Kông bây giờ như một bức ảnh rực rỡ nhiều màu sắc thì làng chài Đại Áo lại chính là một bức ảnh đen trắng hiếm hoi được lưu giữ lại. Hoặc có thể nói nó là ảnh nhựa. Tuy rằng ở đây cũng có đầy đủ dấu ấn của xã hội hiện đại, nhưng so với những nơi khác, nơi đây đã cố gắng hết sức có thể để lưu giữ một phần kỷ niệm cuối cùng, giữ lấy dấu tích của quá khứ.

Đại Áo nằm ở cực Tây Nam của Hồng Kông, khách du lịch nội địa muốn tới Đại Áo sẽ rất xa xôi. Tố Diệp nhìn những căn nhà gỗ và những dòng nước ngang dọc, cứ luôn miệng cảm thán. Nơi đây được người ngoài mệnh danh là “Venice của Hồng Kông”. Đương nhiên, điều đó chỉ thể hiện cuộc sống sông nước hình thành giữa nhà và nước, chứ không phải một Đại Áo xa hoa. Nơi đây nên được miêu tả như một cảnh quan nhân văn nguyên sinh nhất.

Tố Diệp chưa bao giờ tới làng chài, thế nên nhìn thấy thứ gì cũng cảm thấy mới lạ.

Kỳ Đông Nham phóng tầm mắt ra xa, rồi lại nhìn vào bản đồ, thở dài: “Ở đây toàn là những căn nhà gỗ na ná nhau.”

“Đúng rồi! Toàn là nhà gỗ, xem ra Đại Áo cũng có kiến trúc mang tính biểu tượng rồi.” Tố Diệp nhìn thấy rất nhiều nhà gỗ cũ. Sau bao lần bị mưa vùi gió dập, gỗ cũng đã ngả sang màu xám, nhìn có vẻ rất cũ nát. Kỳ thực chúng đều được làm chủ yếu từ gỗ lam hoặc gỗ lim, cắm thẳng một cọc gỗ cao khoảng hơn ba mét vào nước.

Dọc đường, họ hỏi thăm không ít người, rất nhiều người đều nói chưa từng nghe thấy cái tên Hải Sinh. Sau đó, có một người dân địa phương khuyên họ đi vào khu dân cũ hỏi xem. Vì ở đây đa phần đều là những cư dân chuyển từ nơi khác tới, chuyện đời trước ít người nắm rõ.

Họ bèn hỏi thăm đường đi tới khu dân cũ. Nơi đây trông còn cũ nát hơn cả khu vực họ ở.

Có một gia đình thuyền chài đang thu lưới đánh cá. Đó là một ông lão tầm khoảng 50, 60 tuổi, miệng nhàn nhã ngậm điếu thuốc lá. Tố Diệp ra hiệu cho Kỳ Đông Nham đi tới hỏi thăm. Kỳ Đông Nham hít sâu rồi

bước đến.

“Chào chú! Cho cháu hỏi muốn tới đây phải đi thế nào ạ?” Anh giờ bức vẽ của Dương Nguyệt ra hỏi.

Ông lão nheo mắt nhìn cho kỹ. Có lẽ vì những ngôi nhà gỗ trong hình đều khá giống nhau, ông ấy cũng không nhận ra, bèn hỏi: “Cậu muốn tìm nhà ai?”

Cố gắng lắm Kỳ Đông Nham mới nghe hiểu lời ông lão nói. Anh trả lời: “Hải Sinh ạ. Chú có biết ở đây có nhà nào có người tên là Hải Sinh không ạ? À, có lẽ là đã lâu lắm rồi, khoảng...”

Kỳ Đông Nham quay đầu nhìn Tố Diệp. Tố Diệp nói với anh bằng khẩu hình miệng. Anh thở dài, rồi lặp lại với ông lão: “Sáu mươi, bảy mươi năm về trước.”

Ông lão ngẫm nghĩ: “Hải Sinh... Cái tên này nghe quen lắm. Cậu tới hỏi thím Kiều sống cách đây hai dòng nước nữa. Năm nay thím ấy hơn chín mươi tuổi rồi, chuyện gì của làng chài, thím ấy cũng biết!”

Quyển 14 - Chương 643: Chuyện lạ kỳ

Kỷ Đông Nham phải nghe mãi mới nghe ra là thím Kiều. Anh gật đầu. Sau khi hỏi đường đi cụ thể, anh dẫn Tố Diệp đi thẳng về phía trước. Càng đi các căn nhà lại càng cũ nát. Có những nhà có thể dùng từ “xập xệ” để hình dung. Tố Diệp vô cùng lo lắng, chỉ sợ kiếp trước tạo nghiệt, kiếp này chịu quả báo, đi phía dưới không cẩn thận bị mấy căn nhà này sụp xuống đầu.

Nhưng cũ nát thì cũ nát. Đúng như người lúc trước chỉ đường, càng đi sâu vào khu dân cũ lại càng có cảm giác trở lại Hồng Kông thập niên sáu mươi, bảy mươi. Những ngư dân ra biển đánh bắt trở về tới giờ này đều đã nghỉ ngơi. Nơi đây toàn là những người trấn giữ đời đời kiếp kiếp, thế nên nhà nhà đều quen biết nhau. Có người tùm tùm lại cùng xử lý lưới đánh cá, có mấy người quây thành một nhóm đánh cờ, còn có người lại đang hào hứng kể lại những chuyện mắt thấy tai nghe trong một ngày qua.

Những người phụ nữ đi đang luôn tay bếp núc. Làn gió biển mang theo mùi tanh nồng của cá quyến luyến mảnh đất này. Có chút ướt át, có chút sánh quện, bao bọc cùng mùi thức ăn, chốc chốc còn đi kèm với tiếng cười đùa của lũ trẻ và tiếng giục giã của các bà, các mẹ.

Kỷ Đông Nham cầm bức tranh, hỏi thăm nhà thím Kiều suốt dọc đường.

Thím Kiều năm nay đã hơn chín mươi tuổi. Ban đầu Kỷ Đông Nham lo lắng bà ấy là một người tai điếc mắt toét, hoặc có thể đã nằm liệt

giường không đi lại được, chỉ có thể đợi con cái tới dứt cơm cho. Dù sao thì bà ấy cũng đã cao tuổi như vậy, người có khỏe mạnh sức vóc thế nào cũng tới ngày gần đất xa trời rồi. Ai ngờ, khi Kỷ Đông Nham hỏi thăm một bà cụ đang thu lưới đánh cá xem thím Kiều là ai thì bà cụ cười hì hì: “Chàng trai, cậu tìm tôi à? Có chuyện gì vậy?”

Cả Kỷ Đông Nham và Tố Diệp đều đồng thời giật bắn mình. Họ ngạc nhiên nhìn nhau sau đó lại quan sát bà cụ một lượt nữa từ trên xuống dưới. Bà cụ chỉ cười ha ha, gương mặt hiền từ, dường như không hề cảm thấy hai người họ xuất hiện đường đột.

Nhưng khi bà cụ mỉm cười nhìn họ, đa phần là quan sát Kỷ Đông Nham.

Kỷ Đông Nham và Tố Diệp không ai ngờ rằng người trước mặt chính là thím Kiều, một cụ bà đã hơn chín mươi tuổi. Bà có dáng người nhỏ thó, nhưng sắc mặt thì hồng hào. Nhìn tốc độ thu lưới của bà ban nãy có thể phán đoán ra tay chân bà vô cùng nhanh nhẹn. Mắt bà không toét, tai bà không điếc, nói năng còn rất rõ ràng. Chỉ có điều chắc vì thường xuyên sinh sống ở làng chài, nên gương mặt bà cũng nhăn nheo như quả đào hạch. Còn gò má, cổ, thậm chí là mu bàn tay đều có không ít vết đồi mồi.

Tố Diệp phản ứng lại, bước tới chỉ vào căn nhà trên bức vẽ, hỏi hơi lớn tiếng một chút: “Thím Kiều! Bọn họ đều nói thím là người cao tuổi nhất trong làng chài. Cháu muốn hỏi một chút, thím từng nhìn thấy căn nhà này bao giờ chưa ạ?”

Thím Kiều rời mắt từ phía Kỷ Đông Nham xuống mảnh giấy. Bà nhăn mặt một lúc rồi gật đầu: “À, đây là nhà cổ rồi, từ những năm 50.”

Kỷ Đông Nham thấy có hy vọng, mắt sáng rực lên: “Sao thím nhận ra đây là nhà những năm 50 ạ?”

Thím Kiều chỉ lên căn nhà gỗ trên bức tranh: “Nhà gỗ bây giờ toàn xây mái bằng, nhưng năm mươi, sáu mươi năm về trước thì đều là mái nhon. Căn nhà cậu vẽ là mái nhon, vừa nhìn đã biết là thời kỳ ấy.”

Tim Tố Diệp chợt run lên. Dương Nguyệt có thể vẽ ra căn nhà một cách chuẩn xác như vậy, xem ra cô ấy không nói dối. Kỳ Đông Nham cũng nhận ra câu chuyện không bình thường. Anh cố kiềm chế, tiếp tục hỏi thím Kiều: “Vậy thím có biết làm cách nào để tới được căn nhà này không ạ?”

Thím Kiều quan sát anh: “Chàng trai! Cậu muốn tìm ai?”

“Cháu... muốn tìm Hải Sinh.” Kỳ Đông Nham nói ra cái tên này với vẻ rất khó khăn.

Tố Diệp đứng bên quan sát rất rõ ràng. Gương mặt của Kỳ Đông Nham càng lúc càng căng ra. Thật ra những điều anh đang nghĩ nhất định cũng giống như cô. Nếu Dương Nguyệt vẽ một căn nhà mái bằng trong bức tranh thì đủ để chứng tỏ đây là một màn kịch được lên kế hoạch tỉ mỉ. Nhưng bây giờ xem ra, không phải!

Sau khi nghe thấy cái tên ấy, thím Kiều lẩm bẩm: “Hải Sinh... Hải Sinh?” Hình như bà đang hồi tưởng, hàng lông mày nhíu chặt.

Kỳ Đông Nham và Tố Diệp đều đổ mồ hôi.

Bỗng nhiên, họ nghe thấy thím Kiều “a” lên một tiếng, sau đó nhìn thẳng vào Kỳ Đông Nham, chỉ vào anh, giọng nghe rất kích động: “Tôi bảo sao trông cậu quen quá. Hải Sinh! Con là Hải Sinh!”

Kỳ Đông Nham choáng váng, vô thức lùi về sau một bước. Tố Diệp

lập tức giơ tay đỡ lấy lưng anh, sợ anh trong một giây phút ngỡ ngàng sẽ rơi từ trên sân xuống.

Thím Kiều ngấm anh từ trên xuống dưới, rồi lại nghi hoặc lắc đầu: “Không đúng! Hải Sinh chết từ lâu rồi. Sao cậu có thể là cậu ấy được? Nhưng lại vô lý, cậu giống cậu ấy thế cơ mà.” Bà lẩm bẩm một mình.

Mồ hôi lạnh trên trán Kỷ Đông Nham túa ra không ngừng.

“Thím Kiều! Thím nhìn kỹ đi ạ, anh ấy giống hệt Hải Sinh ư?” Tố Diệp vội vàng hỏi.

Thím Kiều gật đầu: “Đâu chỉ giống, mà là giống y như đúc. À không, Hải Sinh đen hơn cậu ấy một chút.”

Kỷ Đông Nham nuốt nước bọt rồi hỏi: “Vậy thím có biết Nghi Anh không?”

Sau khi nghe thấy cái tên này, gương mặt ánh lên vẻ nuối tiếc. Bà lắc đầu: “Haiz, tôi nhớ tới Hải Sinh là nhớ tới Nghi Anh. Họ thật sự là một đôi uyên ương khổ mạng. Tuổi còn trẻ mà đã lìa đời, chẳng để lại con cháu nối dõi. Nghi Anh đó sau khi biết tin Hải Sinh chết, ngày nào cũng tới bên bờ biển khóc lóc, đêm nào cũng gọi tên Hải Sinh. Đúng là nghiệt duyên, đứa bé cũng chết theo.”

“Hai người họ rốt cuộc là thế nào ạ?” Tố Diệp vô cùng hiếu kỳ.

Thím Kiều đang định kể nhưng bỗng nhìn họ với ánh mắt cảnh giác: “Tôi biết cậu ta không phải Hải Sinh. Hai người đừng lừa gạt bà già này, nhà báo phải không?”

“Không ạ, không ạ!” Tố Diệp vội vàng giải thích. Cô đẩy Kỷ Đông

Nham tới trước: “Là anh ấy định đi tìm gốc rễ.”

“Tìm gốc rễ?” Thím Kiều không hiểu.

Đầu óc Tố Diệp rất linh hoạt: “Anh ấy là người thân trong nhà Hải Sinh, có thể coi là em trai của em gái của con dâu của em trai của anh họ Hải Sinh. Tóm lại là, vẫn được coi là họ hàng gần.”

Thím Kiều bị cô làm cho rối loạn, cuối cùng ngơ ngẩn luôn: “Thật chứ?”

Tố Diệp huých vào người Kỳ Đông Nham một cái.

Kỳ Đông Nham thừa nhận một cách ngập ngừng.

Thím Kiều bán tín bán nghi, nhưng vẫn kể cho họ nghe câu chuyện của Hải Sinh và Nghi Anh. Tố Diệp lắng nghe mà dấu vết trong lòng mỗi lúc một lớn dần. Câu chuyện tình yêu mà thím Kiều kể gần như giống hệt lời của Dương Nguyệt. Còn Kỳ Đông Nham khi trước vì bài xích thân phận của Hải Sinh thế nên không nghe tới đâu tới đấy, hôm nay nghe lại, trong lòng bỗng có rất nhiều cảm xúc.

“Tại thời thế không tốt, cộng thêm gia đình Nghi Anh làm quan, còn quản lý ruộng muối ở đây. Nhà Hải Sinh thì chủ yếu là đánh bắt cá, làm sao xúng với Nghi Anh? Haiz, lúc ấy chỉ có thể nghe lệnh cha mẹ và lời bà mối, đâu có được tự do yêu đương như bây giờ.”

Giọng thím Kiều có chút bi thương, nhưng cũng không thể đau xót bằng bản thân câu chuyện.

Rất lâu sau, Tố Diệp mới hỏi: “Những người thân khác của Hải Sinh và Nghi Anh còn sống không ạ?”

Thím Kiều lại bắt đầu đánh giá Kỳ Đông Nham, nghi hoặc hỏi: “Nếu cậu có quan hệ thân thích với gia đình Hải Sinh, sao lại không nắm rõ tình hình của họ hiện giờ?”

Kỳ Đông Nham liếm môi, ấp úng đáp: “À... Cháu trước giờ vẫn ở nước ngoài, không liên lạc với họ.”

Thím Kiều hiểu ra, gật đầu: “Hải Sinh vẫn còn người thân, là một cậu cháu trai. Gia đình họ sống cách đây khoảng bốn trăm mét, dễ tìm lắm, trước cửa treo đầy lưới đánh cá. Còn gia đình Nghi Anh, vì sau này họ mới chuyển tới, nên từ khi Nghi Anh tự sát, bố mẹ cũng rời khỏi đây. Họ không còn ai thân thích ở đây cả, bây giờ lại càng không tìm thấy.”

Cháu của Hải Sinh vẫn còn?

Tổ Diệp và Kỳ Đông Nham ngơ ngác nhìn nhau.

Tạm biệt thím Kiều, họ tới nhà cháu của Hải Sinh. Thật ra đúng là không khó tìm chút nào. Như thím Kiều tả, trước cửa phơi rất nhiều lưới đánh cá. Quan trọng hơn là, căn nhà gỗ trước mặt giống bức tranh của Dương Nguyệt y hệt.

Kỳ Đông Nham dừng bước, sững người.

Có đứa trẻ chạy ra, lập tức đâm vào chân Kỳ Đông Nham. Lúc này anh mới bừng tỉnh, cúi đầu đỡ đứa bé đang chạy lung tung. Ngay sau đó, có một người phụ nữ từ trong đi ra, giọng nói the thé: “Còn chạy đi chơi nữa là tối nay nhịn đói đấy!”

Kỳ Đông Nham ngẩng đầu lên.

Người phụ nữ sững sốt giây lát, sau đó hét ầm lên một tiếng, làm Tổ

Diệp giật thót. Chị ta gào ầm vào trong nhà: “A Khánh! Mau ra đây!”

Tổ Diệp và Kỳ Đông Nham đều chẳng hiểu chuyện gì. Chẳng mấy chốc, có một người đàn ông từ trong đi ra, cao lớn thô kệch. Dầu gội đầu trên mái tóc còn chưa rửa sạch. Có giọt nước rỏ xuống. Anh ta mắt nhắm mắt mở bước ra, quát lên với vẻ không vui: “Hét cái gì mà hét! Trời sập à?”

Người phụ nữ kia không nói được câu nào nữa. Chị ta không ngừng chỉ tay về phía Kỳ Đông Nham, nét mặt vừa kích động vừa khó tin. Người đàn ông ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy Kỳ Đông Nham cũng bất chợt tròn trợn mắt!

“Anh... Anh...”

Tổ Diệp phát hiện ra, ngón tay anh ta đang run rẩy.

“Bố! Mau ra đây!”

Kỳ Đông Nham bất chợt căng thẳng, cuộn chặt tay lại. Tổ Diệp thấy thế, bèn kéo vạt áo anh, bảo anh cứ thả lỏng. Người đàn ông lập tức xông vào trong nhà. Thanh âm bên trong rất hỗn tạp, không thể nghe rõ anh ta đang nói chuyện với người nào. Một lát sau, anh ta đỡ một ông già từ trong đi ra, tầm khoảng 60, 70 tuổi, mái tóc đã bạc phơ, bước chân không vững cho lắm. Gương mặt trải qua gió táp mưa sa giờ héo quắt như miếng thịt bị gió hong khô trên tường.

Ông lão đi tới trước mặt Kỳ Đông Nham, ngẩng đầu lên, híp tịt mắt lại thành một đường thẳng rồi nhìn anh. Kỳ Đông Nham nuốt nước bọt, có chút bối rối, không biết nên đứng đâu. Thấy ông ấy cứ nhìn mình không chớp, anh bèn quay đầu, nhìn Tổ Diệp với ánh mắt cầu cứu.

Lúc này Tổ Diệp dĩ nhiên sẽ không lên tiếng. Cô muốn xem xem rốt

cuộc là có chuyện gì.

Ông lão giờ bàn tay run lấy bầy ra, muốn chạm vào Kỳ Đông Nham nhưng lại ngập ngừng. Sau khi nhìn anh thật kỹ, khóe mắt ông ta chợt đỏ ửng, bờ môi run run, giọng nói khàn khàn: “Hải Sinh! Là anh ư? Anh quay về rồi ư?”

Quyển 14 - Chương 644: Kẻ xấu tới nhà

Nếu chưa từng gặp thím Kiều, Kỳ Đông Nham nhất định sẽ bị ông lão này dọa hết hồn. Nhưng vì có những lời của thím ấy, anh đã không còn quá sợ hãi nữa. Nhưng bị một ông cụ giữ lấy một cách kích động như vậy, nhất thời anh cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ. Anh nhìn về phía Tố Diệp như cầu mong sự giúp đỡ.

Tố Diệp đã không còn quan tâm được tới cảm nhận của Kỳ Đông Nham nữa. Trái tim cô như chứa một bình nước sôi đang cuộn trào, sôi sùng sục, giằng vò khiến cô rất sợ hãi. Là sự sợ hãi khi nhìn thấy một tia sáng nhưng lại không thể giải thích được câu đó của sinh mệnh.

Cô là một bác sĩ tâm lý, một nhà phân tích tâm lý, là một người giải phẫu, mổ xẻ nhân tâm và nhân tính. Cô tin rằng con người và giấc mơ có quan hệ với nhau, cũng tin rằng tinh thần có thể ảnh hưởng tới tâm lý. Nhưng cô không phải Phương Bội Lôi. Cô chỉ có hiểu biết cơ bản về các thao tác trong thôi miên, chưa từng làm một chuyên đề nghiên cứu chuyên ngành. Thế nên, sau khi biết chuyện của Dương Nguyệt, cô vẫn còn bán tín bán nghi đối với chuyện kiếp trước kiếp này. Nhưng lần này, sau khi cùng Kỳ Đông Nham trải qua những chuyện này, cô cảm thấy, thế giới đúng là rộng lớn, không chuyện kỳ lạ nào không có, sinh mệnh vô tận, vô vàn những điều kỳ thú.

Con người vốn dĩ không hiểu quá rõ về con người, đối với ý nghĩa của sinh mạng lại càng không thể tìm tòi nghiên cứu. Mấy chục năm ngắn ngủi, sao có thể hiểu thấu đáo những điều huyền bí của số

mệnh? Thời gian đi đâu về đâu? Không gian rồi cuộc lớn đến chừng nào? Có luân hồi chuyển kiếp hay không? Ký ức của con người liệu có thể tiêu tan? Tất cả những điều ấy là nhân tố khiến con người mơ màng về chính bản thân mình.

Ở bên kia, ông cụ đã chảy dòng nước mắt vẫn đục. Ông ấy níu chặt lấy Kỳ Đông Nham. Còn người đàn ông đỡ ông cụ ấy ra trông cũng vô cùng kích động, hỏi anh rằng: “Là bác phải không? Có đúng không?”

Gương mặt Kỳ Đông Nham như bị phết một tầng sáp nến...

Qua đêm ở làng chài Đại Áo, thi thoảng lại có tiếng sóng vọng tới, còn có tiếng gió biển rít qua khe cửa sổ, mang theo mùi mặn mòi. Đây rõ ràng là một đêm rất dễ chợp mắt. Ít nhất thì gió đêm nhẹ nhàng, nhiệt độ vừa phải, không có cái ồn ào của thành thị, cũng không có tiếng người huyên náo.

Vậy mà, Kỳ Đông Nham mất ngủ.

Những chuyện xảy ra ban ngày lướt ngang qua đầu óc anh, từng chuyện, từng cảnh. Từ thím Kiều, ông cụ đó, gương mặt người đàn ông và người phụ nữ, cùng đứa trẻ nhìn anh mỉm cười.

Ông cụ ấy tự nhận là anh họ của Hải Sinh. Hai người họ chỉ hơn kém nhau nửa tuổi, lại luôn sống cùng nhau, thế nên từ nhỏ tình cảm đã rất tốt đẹp. Còn người đàn ông đỡ ông cụ là con trai của ông ấy, cũng là cháu của Hải Sinh, giờ đang sống cùng bố và vợ con. Hải Sinh mất sớm, hai người họ dĩ nhiên chưa từng gặp mặt. Nhưng ông cụ có giữ lại ảnh của Hải Sinh, còn thường xuyên nhắc lại Hải Sinh trước mặt con trai, thế nên hai vợ chồng họ biết rất rõ câu chuyện

của Hải Sinh và Nghi Anh.

Kỷ Đông Nham đã nhìn thấy bức ảnh của Hải Sinh. Nó nằm trong căn phòng Hải Sinh từng ở.

Sau khi Hải Sinh chết, bố anh ấy vì chịu không nổi đả kích cũng đau ốm qua đời. Căn nhà gỗ mà họ sinh sống khi xưa, tới giờ vẫn bỏ hoang. Cháu trai và cháu dâu của Hải Sinh cứ tới cuối tuần lại qua đó dọn dẹp, thế nên cả căn nhà vẫn giữ được nguyên dạng. Chỉ có điều, qua bao mùa mưa gió, nó cũng đã cũ nát lắm rồi, giống như một người già bị thảng năm lẫn lư, cùng trải qua bao thăng trầm, đổi thay của Hồng Kông.

Dương Nguyệt đã vẽ ra hoàn cảnh nơi Hải Sinh sinh sống, từ cách sắp đặt bàn ghế tới kiểu dáng, thậm chí là màu sắc cũng rất tỉ mỉ. Nhưng điều khiến Kỷ Đông Nham chấn động là tất cả những thứ ấy giống y hệt những gì đang hiện hữu trước mặt anh. Chỉ có điều, bàn ghế đã tồi tàn, màu sắc đã bạc đi nhiều.

Trên tường treo ảnh của Hải Sinh. Là bức to nhất, được treo chính giữa bức tường ở gian ngoài. Trên bàn uống nước vẫn còn bày những dụng cụ cúng lễ. Ông cụ nói, sau khi Hải Sinh mất, bố anh ấy vẫn luôn lập bài vị cho Hải Sinh trong nhà. Ông ấy không tin con trai mình đã chết.

Khi Tố Diệp nhìn thấy bức ảnh trên tường, cô quả thực đã hết hồn hết vía!

Bức ảnh đó thoát nhìn thật sự tưởng như chính là Kỷ Đông Nham. Từ gương mặt, thậm chí là đôi môi hơi rướn lên cũng giống anh y như tạc. Chỉ có một điểm khác là, trông Hải Sinh phúc hậu và hiền hòa, còn Kỷ Đông Nham thì có chút ngỗ ngược, khi cười còn hơi xấu xa.

Kỷ Đông Nham không biết mình đã phải tốn bao nhiêu nước bọt mới giải thích được rõ ràng với ông cụ mình không phải em trai ông ấy, càng không phải ông chú trông lớn hơn mình rất nhiều tuổi kia. Chuyện này quá ly kỳ rồi.

Ông cụ khóc lóc, lẩm bẩm: Tôi cũng biết cậu không thể là Hải Sinh, không thể là em ấy. Em ấy không bao giờ trở về nữa. Linh hồn em ấy đã rơi ngoài biển rồi.

Kỷ Đông Nham không biết phải an ủi ông cụ ra sao, chỉ cảm thấy đầy xót xa. Về sau Tố Diệp lấy ảnh của Dương Nguyệt ra, hỏi ông cụ có quen biết người này không. Kỷ Đông Nham nghĩ bụng, cô hỏi vậy có hai lý do. Một là nếu anh giống Hải Sinh như vậy, vậy thì một người luôn miệng nhận mình là Nghi Anh như Dương Nguyệt liệu có khi nào cũng không thay đổi diện mạo không? Hai là, tất cả rất có thể chỉ là một cái bẫy. Vậy thì biết đâu Dương Nguyệt đã từng tới đây, lên kế hoạch tất cả mọi chuyện với mục đích nào đó.

Nhưng nghĩ như vậy Kỷ Đông Nham lại thấy không thỏa đáng. Nếu Dương Nguyệt âm mưu mọi chuyện thì cả gia đình này đều là đồng phạm, chắc chắn sẽ không nói thật với Tố Diệp. Nghĩ đi nghĩ lại, Kỷ Đông Nham cảm thấy, Tố Diệp đã bắt đầu tin vào câu chuyện khôi hài này rồi.

Ông cụ sau khi nhìn thấy bức ảnh thì mặt biến sắc, chỉ thẳng vào đó chửi bới om sòm. Ông cụ nói chính Nghi Anh đã hại Hải Sinh. Nếu không vì cô ta, Hải Sinh cũng không bị hại chết.

Phải, phàm là những người biết tới câu chuyện của Hải Sinh, không ai không nghi ngờ chính bố mẹ Nghi Anh đã hại chết Hải Sinh. Chỉ có điều, họ không thể ngờ rằng, con gái của mình lại kiên quyết đến vậy, kiếp này không phải Hải Sinh không lấy chồng.

Thời gian, địa điểm, con người, nhân vật và câu chuyện hoàn toàn đúng như những gì Dương Nguyệt đã kể. Hoặc cô ấy đã thêu dệt nên một lời nói dối quá hoàn hảo, hoặc tất cả đều là sự thật.

Kỷ Đông Nham không muốn tin.

Anh là người tiếp nhận một nền giáo dục cao cấp, trưởng thành trong một xã hội phát triển, bỗng nhiên lại xảy ra câu chuyện quái đản này, bảo anh sao không nghi ngờ cho được?

Sau đó rời khỏi gia đình đó kiểu gì anh không còn nhớ nữa. Đọc đường, trước mặt anh chỉ đung đưa bức ảnh của Hải Sinh, cả ảnh chụp chung của Hải Sinh và Nghi Anh, bức ảnh chụp chung duy nhất.

Có lẽ họ chụp trong khuôn viên trường đại học.

Một Nghi Anh trẻ trung, phấn khởi nhẹ nhàng dựa vào vai Hải Sinh. Hai người nhìn nhau mỉm cười. Có lẽ đã có bạn học chụp giúp cho hai người họ.

Bức ảnh ấy y hệt như Dương Nguyệt đang dựa vào vai Kỷ Đông Nham vậy.

Kỷ Đông Nham bỗng thấy rùng mình!

Không! Anh không thể tin vào mấy chuyện này, quá hoang đường!

Nghĩ tới đây, Kỷ Đông Nham bất ngờ ngồi bật dậy. Anh cảm thấy hô hấp của mình dồn dập, trán cũng lấm tấm mồ hôi. Rất lâu sau anh xòe hai bàn tay ra, cả lòng bàn tay cũng ướt sũng mồ hôi.

Anh đứng dậy rửa mặt.

Rồi sau khi suy nghĩ rất lâu, càng nghĩ anh càng cảm thấy như có rết bò trên sống lưng. Anh cắn chặt răng, mở cửa đi ra ngoài.

Anh nhất định phải kéo Tố Diệp nhanh chóng rời khỏi nơi này, tuyệt đối không thể ở thêm một phút nào nữa!

Kỷ Đông Nham cảm thấy mọi người ở đây điên hết rồi, đều là những kẻ điên!

Anh phải về Bắc Kinh, hoặc là đi nơi nào khác. Có thể là Pháp, là Anh, hoặc chỉ cần tới thành phố Hồng Kông cũng được. Tóm lại, anh không muốn ở lại cái làng chài mới thì không mới, cũ chẳng phải cũ này. Anh không muốn vô duyên vô cớ trở thành một Hải Sinh gì đó.

Kỷ Đông Nham xuyên qua hành lang, tới phòng Tố Diệp.

Bên trong không có động tĩnh, cũng không có ánh đèn.

Anh cảm thấy kỳ lạ. Tố Diệp ngủ tới tận lúc mặt trời xuống núi, sao đã lại ngủ sớm vậy?

Anh gõ tay gõ cửa.

Trong một đêm yên ắng thế này, thanh âm bỗng trở nên to lạ thường.

Không ai đáp lại.

“Tiểu Diệp?” Kỷ Đông Nham hạ thấp giọng.

Anh lại gõ cửa, bên trong lặng ngắt như tờ. Kỷ Đông Nham bỗng nhiên cảm thấy không bình thường. Anh vặn tay nắm cửa, cửa phòng cứ thế mở ra.

“Tiểu Diệp!”

Anh hô vang.

Một sự cảnh giác bất ngờ dâng lên. Anh chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, lập tức phản ứng lại. Kỳ Đông Nham né người rất nhanh. Một con dao găm sáng loáng cứ thế nhào tới, rồi hẫng.

Kỳ Đông Nham thấy không ổn, một tay túm chặt lấy cổ tay đối phương, đồng thời trong lòng cũng âm thầm lo lắng. Anh không nghe thấy tiếng Tố Diệp, sợ nhất là cô đã gặp nguy hiểm gì. Nghĩ vậy, anh lại căng thẳng. Anh bóp mạnh đối phương một cái. Con dao rơi xuống đất.

“Tố Diệp!” Kỳ Đông Nham lại gào lên, hy vọng nghe thấy tiếng cô trả lời.

Chỉ tiếc là bốn bề chỉ còn tiếng thờ mạnh nhẹ không đều khiến Kỳ Đông Nham nhanh chóng phán đoán ra, trong căn phòng này không chỉ có một kẻ.

Đúng vào lúc anh nhanh chóng đẩy lùi một trong những kẻ tấn công thì bỗng thấy cổ lạnh toát.

Gió thổi mạnh trong đêm, cả làng chài tối thui như như bị đổ một lớp mực không thể tan ra. Lúc này tầm mắt có một sự khảo nghiệm cực lớn. Thế nên khi mắt Kỳ Đông Nham còn chưa quen với bóng tối, anh bỗng cảm thấy gáy mình bị đánh trúng một gậy.

Kỳ Đông Nham hự một tiếng. Cả cơ thể cao lớn lão đảo, ngã nhào rồi bất tỉnh nhân sự...

Sau khi từ triển lãm đá quý trở về khách sạn, Diệp Lan lại ra ngoài gọi điện thoại. Khi trở về, cô ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Tuyết Cầm, suy nghĩ xem phải mở lời thế nào.

Nguyễn Tuyết Cầm đang gọt hoa quả trên bàn, động tác tao nhã mà thuần thục. Diệp Lan thấy vậy giơ tay giúp đỡ. Nguyễn Tuyết Cầm nhìn cô một cái rồi lên tiếng: “Nói đi!”

Diệp Lan cười ngượng ngập, dựa vào người Nguyễn Tuyết Cầm: “Mẹ! Con ra ngoài gặp một người bạn... à... là bạn học ngày xưa, giờ cô ấy đang ở Hồng Kông.”

“Đi đi!”

“Một mình mẹ ở khách sạn ổn chứ?”

Nguyễn Tuyết Cầm cười nhẹ nhàng: “Không sao! Con cứ đi chơi đi! Máy hôm nay con làm việc, mẹ cũng toàn ở một mình mà.”

Diệp Lan cắn môi: “VẬY... nếu thấy nhàn rồi quá, mẹ ra ngoài mua sắm nhé!”

“Được rồi! Con đi đi!” Nguyễn Tuyết Cầm đuổi cô đi.

Diệp Lan thơm lên má mẹ một cái, vui vẻ cầm túi xách: “Cảm ơn mẹ!”...

Quyển 14 - Chương 645: Vụ án mất tích

Khi Niên Bách Ngạn tới Hồng Kông đã là buổi chiều. Vừa ra khỏi cửa, anh liền thấy một người đàn ông trẻ tuổi đeo chiếc kính gọng đen, đầu đội mũ lưỡi trai, bước lên, lịch sự hỏi anh có phải là anh Niên không. Niên Bách Ngạn hơi ngỡ ngàng. Anh gật đầu. Đối phương thở phào một cái, rồi huyên thuyên không ngừng: “Tôi là tài xế được trợ lý Hứa sắp xếp tới đón anh, đón được anh thì tốt quá rồi. Trợ lý Hứa đặc biệt dặn dò tôi bằng mọi giá phải đón được anh. Anh muốn tôi đưa anh về khách sạn hay đi tới nơi nào khác?”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn sửng sốt. Anh không ngờ Hứa Đồng đã không còn làm trợ lý nữa mà vẫn sắp xếp cho anh chu đáo đến vậy. Anh suy nghĩ rồi nói với cậu ta: “Tôi muốn đến ngay làng chài Đại Áo.”

“Dạ?” Người thanh niên bất ngờ. Thấy nét mặt Niên Bách Ngạn rất kiên quyết, cậu ta bèn đi trước dẫn đường: “Dạ được, thưa anh! Xe đang đỗ bên ngoài!”

Sân bay buổi chiều đông đúc và huyên náo. Bên ngoài là ánh nắng rực rỡ, có chút chói mắt. Nhiệt độ ở đây mát hơn Nam Phi một chút, nhưng lại nóng hơn Bắc Kinh đôi phần. Vậy mà Niên Bách Ngạn ngồi trong xe, từ đầu tới cuối sống lưng đều lạnh như băng.

Không sai, là băng. Như bị ngưng tụ một lớp băng dày, dù nắng ngoài kia có tươi đẹp thế nào cũng không liên quan tới anh. Khi anh gọi hết lần này tới lần khác mà vẫn không liên lạc được với Tố Diệp và Kỷ Đông Nham, cảm giác giá lạnh này đã theo từng lỗ chân lông

len lõi vào tận huyết quản, khiến dòng máu đang chậm chậm lưu thông cũng như bị ngưng tụ.

Đoạn đường từ sân bay Hồng Kông tới làng chài Đại Áo không quá xa, nếu giao thông thuận lợi chỉ mất chưa đầy 50 phút. Nhưng bây giờ vừa qua Quốc khánh, người tới Hồng Kông cũng nhiều hơn. Có những du khách, đoàn khách du lịch đến với nơi đây. Cũng có những người tới Hồng Kông làm việc muốn né tránh giờ cao điểm, thế nên đường lại tắc vô cùng.

Hai tiếng đồng hồ sau Niên Bách Ngạn mới tới được Đại Áo.

Mùi tanh của biển xộc vào mũi, lấp đầy không khí. Mỗi một lần hít thở đều cảm thấy cái nhơm nhớp của thời tiết ướt át, oi ả. Chẳng hiểu sao trời bỗng trở nên âm u. Mặt trời trên đỉnh đầu như mắt của một con cá chết, lơ dờ, trắng nhợt, nấp sau tầng mây, không còn sáng sủa như ban nãy nữa. Gió lớn hơn rất nhiều, thổi đến nổi huyết thái dương của người ta đau nhức. Vậy mà gió lớn là thế vẫn không thể thổi bay những đám mây u ám.

Cậu thanh niên sau khi đưa Niên Bách Ngạn tới Đại Áo thì quay trở về bằng đường cũ.

Niên Bách Ngạn đứng bên bờ biển. Từ xa có thể nhìn thấy thuyền đánh cá. Xa nữa có thể nhìn thấy những dãy núi mập mờ. Anh phóng tầm mắt về phía đó, không hiểu sao bỗng cảm thấy bức bối, như có thứ gì đè chặt lên lồng ngực khiến anh không thể thở được. Lúc này, di động rung lên. Anh rút ra xem. Là danh sách đám tay chân mà đại ca Khôn phái tới cho anh. Dẫn đầu là A Quỷ, trông rất nhanh nhẹn.

Anh gọi vào số điện thoại của A Quỷ. Đối phương bắt máy rất nhanh, ngữ khí cũng sốt sắng: “Anh Niên! Người của chúng em cũng vừa mới tới chưa lâu, nhưng hỏi thăm những cư dân ở đây họ đều nói

không gặp chị nhà.”

Niên Bách Ngạn nghe thấy tiếng trái tim mình đập thịch một tiếng, như vừa lỡ mất một nhịp. Anh đè nén cảm giác bất an, cố gắng bình tĩnh hỏi: “Các cậu có bao nhiêu người?”

“Đại ca cử tới 30 người.”

Quả thực không ít, khí thế rất rầm rộ.

Niên Bách Ngạn cho A Quỷ biết vị trí hiện tại của mình. Chẳng mấy chốc, A Quỷ đã dẫn theo một đám người hùng dũng tìm tới. Ai nấy đều rất thông minh, nhanh nhẹn, ăn mặc gọn gàng, sạch sẽ, thoát nhìn sẽ chẳng ai nghĩ họ là đám tay chân giang hồ.

Chỉ có điều, cả một đám người đông đúc như vậy túm tụm lại với nhau quả thực sẽ khiến người ta nghi ngờ, thu hút sự chú ý của không ít người dân bản địa. Nhưng Niên Bách Ngạn không còn quan tâm được nhiều như thế. Sau khi nắm rõ một số tình hình, anh chia ba mươi người thành hai nhóm. Một nhóm đi theo A Quỷ, một nhóm đi theo anh, chia ra tìm kiếm.

Niên Bách Ngạn có một dự cảm. Không chỉ đơn thuần là Tố Diệp đang gặp nguy hiểm, có lẽ cả Kỳ Đông Nham cũng đã rơi vào tình thế bất lợi. Việc duy nhất anh có thể làm bây giờ là cầu xin ông trời giúp anh mau chóng tìm được Tố Diệp, không thể để cô chịu thêm tổn thương nào nữa...

Rõ ràng là một ngày nắng đẹp, thế mà chẳng mấy chốc đã tí tách mưa. Diệp Lan đứng ở đầu đường Tiêm Sa Chủy, mơ hồ nhìn đám đông đi qua đi lại bên cạnh mình. Họ bước đi vội vàng, nhịp bước

chân rất nhanh. Xung quanh đan xen các loại ngôn ngữ. Có tiếng phổ thông, có tiếng nước ngoài. Nhưng lạc vào tai cô chỉ còn tiếng ù ù như có một đàn ong đang bay qua tai vậy.

Tới tận khi có một giọt nước mưa rơi vào mắt cô, giá lạnh và chua xót.

Diệp Lan cúi đầu, ôm mắt, dụi nhẹ. Đôi mắt đã dễ chịu hơn đôi chút nhưng trái tim thì vẫn cay cay. Có người bước tới, quan tâm hỏi xem cô có cần giúp gì không. Cô ngước mắt lên. Đó là một chàng trai rất tươi tỉnh, một gương mặt sáng sủa, một mái đầu đính sạch sẽ cùng một nụ cười trong sáng. Anh ta cầm một chiếc ô, che lên đỉnh đầu cô.

Trong giây phút hoang mang, trong đầu Diệp Lan bỗng lướt qua một giả thiết. Nếu cô yêu mẫu đàn ông như anh chàng đứng trước mặt này, có phải tất cả đều sẽ không vất vả như vậy?

Cô khẽ lắc đầu, rồi cảm ơn một tiếng. Anh chàng kia thấy cô không mang ô bèn nhét chiếc ô vào tay cô, còn mình thì chạy ù vào cơn mưa.

Trái tim Diệp Lan chợt nghẹn lại.

Thật ra hôm nay cô ra ngoài không phải để gặp bạn, càng không có buổi tụ tập bạn cũ nào. Cô nghe nói Tố Khải đã tới Hồng Kông bèn nói dối mẹ để chạy ra ngoài. Cô cảm thấy mình rất nhớ anh, bỗng dưng nhớ một cách kỳ lạ, thế nên chỉ muốn gặp anh ngay lập tức.

Tiếc là, trong điện thoại, Tố Khải nói với cô rằng giờ anh rất bận, không thể đi đâu được, rồi xin lỗi cô.

Không biết có phải vì gần đây xảy ra quá nhiều chuyện không, có

những sự thay đổi mà người ta không kịp hiểu tại sao. Cô luôn cảm thấy, Tố Khải cho cô một cảm giác rất lạ. Hình như anh giấu cô điều gì đó, nhưng cụ thể là gì cô lại không thể biết.

Diệp Lan biết, kỳ thực giữa cô và Tố Khải đã xuất hiện một số vấn đề, những vấn đề của hiện thực, thậm chí là những vấn đề về tâm lý. Từ sau khi cô bị tiêm ma túy vào người, hình như tất cả đều đã thay đổi. Cô vẫn yêu Tố Khải sâu sắc, nhưng lại chùn bước trước tình yêu này. Cô muốn nắm chặt lấy kết quả vẫn lực bất tòng tâm.

Hình như ông trời luôn thích chơi đùa cùng họ. Tặng cho họ một chút duyên phận rồi lại giăng ra trùng trùng lớp lớp những thử thách để làm nhạt nhòa đi mối duyên ấy.

Mưa lộp bộp rơi xuống ô, tí ta tí tách. Những giọt nước rơi xuống đường bắn tung tóe, thấm cả vào gót chân, làm đôi chân buốt lạnh. Diệp Lan không biết mình đã quay về khách sạn thế nào, chỉ cảm thấy trong lòng trống trải, muốn khóc lại không khóc được. Cô cứ thế tự an ủi chính mình. Tố Khải tới Hồng Kông để làm việc. Thật ra, họ có gặp nhau cũng không có gì để nói mà, chẳng phải sao?

Giữa họ, im lặng đã thế chỗ quá nhiều.

Căn phòng khách sạn rất yên ắng. Chỉ còn hương trà thoang thoảng, cùng mùi cúc khô nhạt nhòa quyện trong không khí, thanh và ngọt.

“Mẹ! Con về rồi đây!” Cô buồn bã đặt chiếc ô sang một bên rồi đi vào phòng.

Không ai đáp lại.

Ban đầu Diệp Lan không chú tâm. Cô nằm cuộn người trên sofa, yên lặng đợi khoảng năm, sáu phút rồi mới nhận ra chuyện bất thường.

Căn phòng này hơi yên tĩnh quá mức, không có bóng mẹ.

“Mẹ ơi?” Diệp Lan lại khẽ gọi.

Vẫn im phăng phắc.

Cô tưởng mẹ đi ngủ rồi, bèn đứng dậy đi vào phòng ngủ nhưng trong đó cũng không có ai. Cô nghĩ bụng, chắc là mẹ đi dạo phố. Nghĩ tới chuyện có thể mẹ không mang theo ô, cô bèn gọi vào di động.

Nhưng không liên lạc được.

Diệp Lan cũng không nghĩ nhiều. Cô lại nằm xuống sofa, nhàm chán xem tivi. Toàn là tiếng Quảng, cô nghe không hiểu cho lắm, bèn tập trung đọc một số sách trong phòng.

Tới tận khi trời tối cũng không thấy Nguyễn Tuyết Cầm trở về, Diệp Lan lại gọi vào di động của mẹ. Điều bất ngờ là vẫn không thể liên lạc.

Lúc này Diệp Lan mới lo lắng.

Cô nhớ lại dạo gần đây tâm trạng của mẹ vẫn rất sa sút. Hôm nay khi cô ra ngoài, mẹ còn hỏi một câu: Khi nào thì con về Bắc Kinh? Lúc ấy cô chỉ muốn cùng Tố Khải đi dạo quanh đường phố Hồng Kông vì cô được biết anh sẽ ở đây khoảng mấy ngày. Thế là cô nói với mẹ chắc sẽ chơi thêm hai, ba hôm nữa mới về. Lúc đó mẹ cũng không nói gì nhiều, chỉ dặn dò cô ra đường chú ý an toàn.

Bây giờ nghĩ lại, cô để mẹ ở Hồng Kông một mình quả là bất hiếu. Lỡ mẹ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

Càng nghĩ càng sợ hãi. Cô vội vàng gọi điện tới quầy lễ tân, hỏi xem

có nhân viên nào nhìn thấy mẹ. Có nhân viên nói, sau khi cô rời đi không lâu thì bà Nguyễn cũng ra ngoài, nhưng cụ thể là đi đâu thì không ai trong khách sạn biết.

Diệp Lan nghĩ tới vô vàn khả năng, thậm chí còn nghĩ tới chuyện liệu có phải khi đang đi dạo phố, mẹ xảy ra chuyện gì rồi bị đưa vào bệnh viện? Nhưng chắc cũng không phải, hiệu quả làm việc của các bộ phận trong bệnh viện ở Hồng Kông rất cao. Một khi bệnh viện nhận được bệnh nhân, họ sẽ tìm đủ mọi cách để liên lạc với người nhà. Không có lý gì điện thoại của cô lại không nhận được tin báo.

Càng lúc cô càng đứng ngồi không yên. Người đầu tiên cô nghĩ tới chính là Tố Khải hiện cũng đang ở Hồng Kông. Cô bèn gọi thẳng cho anh.

Điện thoại kêu rất lâu mới có người nhận máy.

Giọng Tố Khải có vẻ mệt mỏi.

“Tố Khải...” Vừa nói tiếng đầu tiên, Diệp Lan đã muốn khóc.

Cô cảm thấy sợ hãi. Lỡ mẹ xảy ra chuyện, thì cô phải làm sao?

Đối phương rõ ràng đã giật mình, vội vàng hỏi cô có chuyện gì.

“Mẹ em mất tích rồi!” Giọng Diệp Lan nghẹn ngào.

Tố Khải nhanh chóng an ủi: “Em đừng căng thẳng, từ từ kể cho anh nghe.”

Diệp Lan hít sâu một hơi, cố gắng đè nén cảm giác muốn khóc. Cô kể hết từ đầu tới cuối cho Tố Khải.

Tố Khải kiên nhẫn lắng nghe. Đợi cô nói xong, anh trầm mặc một lúc rồi lên tiếng: “Lan Lan! Em nghe anh nói đây! Chuyện của cô cứ giao cho anh giải quyết. Việc quan trọng nhất của em bây giờ là ở yên trong khách sạn, không được chạy lung tung.”

“Nhưng em rất lo...”

“Nghe lời anh!” Tố Khải ngắt lời cô, ngữ điệu có phần cứng rắn, còn mang theo hàm ý ra lệnh.

Diệp Lan cảm thấy lòng mình càng hoang mang hơn, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu, rồi chợt ý thức được giờ anh không nhìn thấy nét mặt của mình, cô bèn “ừm” một tiếng đáp lại...

Quyển 14 - Chương 646: Tuyệt đối không để em làm mất mặt Tổ quốc

Bắc Kinh, dưới cùng một bầu trời.

Thành phố huyền náo cũng dần dần thu lại vẻ hào nhoáng của mình, như một con thú chìm vào giấc ngủ, bình ổn lại cái xốc nổi của ban ngày, trở nên yên tĩnh hơn. Gió thu mang theo hơi lạnh tĩnh mịch lấp đầy mỗi góc của thành phố. Từng tầng mây dày che đi ánh trăng thanh lạnh, khiến cho đêm nay trở nên âm u, ngọt ngào.

Lâm Yêu Yêu bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Khi cô mở mắt, mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu, đến cả tóc tai cũng ướt sũng. Sau đó cô cảm thấy bào thai đập dữ dội, đứa bé đang thể hiện một cách mạnh mẽ cho cô hiểu thế nào là “đồng mệnh tương liên”*.

*Số mạng gắn kết với nhau.

Khoảnh khắc tỉnh lại từ cơn ác mộng, ký ức của con người là mãnh liệt nhất. Mà những ký ức này lại ảnh hưởng nghiêm trọng tới sự thay đổi tâm trạng. Lâm Yêu Yêu mơ thấy rất nhiều cảnh tượng lộn xộn, cho dù có cố gắng chấp nối lại thì vẫn cứ rời rạc. Cô mơ thấy mình đi trong đêm tối, nhìn thấy một cỗ quan tài. Quan tài đó đang động đậy. Cô rất sợ hãi, muốn chạy trốn nhưng bỗng thấy tiếng của Tổ Diệp. Tổ Diệp đang kêu cứu, tiếng kêu ấy vọng ra từ trong quan tài. Cô liền lĩnh bước tới, kết quả thật sự phát hiện ra Tổ Diệp bị người ta đóng đinh trong quan tài. Cô bèn nghĩ đủ mọi cách để cứu

cô ấy ra nhưng cái đỉnh của quan tài quá dài, cô không có công cụ, không sao bẩy nắp quan tài lên được.

Thế là cô ra sức hô hoán. Nhưng xung quanh không có một ai. Cô cầm đá liềm mình ném cũng không có tác dụng gì. Cô bèn nói với Tố Diệp, cô nhất định sẽ tìm được công cụ để cứu cô ấy, cô ấy phải kiên trì. Cô chạy đi rất xa, rất xa, muốn tìm một gia đình nào đó nhưng công toi.

Cảnh tượng tiếp theo đã thay đổi.

Hình như cô đã về tới nhà. Ngoài cửa lại thấy có một đôi giày cao gót của phụ nữ, màu đỏ, cực kỳ chói mắt. Cô nghe thấy tiếng động. Cô men theo tiếng ấy, đi thẳng tới phòng ngủ. Cô đẩy cửa ra, bèn nhìn thấy Diệp Uyên đang ân ái cùng một người đàn bà khác. Thanh âm của cô ta ồ ạt một cách thái quá. Những ngón tay được sơn giữ chặt lấy sống lưng Diệp Uyên.

Trông Diệp Uyên rất hưng phấn. Chiếc giường lớn bị anh lắc lư như sắp sập tới nơi. Người đàn bà kia bám chặt lấy anh như một cây dây leo. Cô nhìn thấy gương mặt cô ta. Đó chính là... Tịch Khê!

Cô chạy ra ngoài, hình như chạy hẳn ra nước ngoài.

Đó là một nơi quen thuộc, một khách sạn quen thuộc. Cô nghe thấy tiếng một người phụ nữ ư ư a a, cảm thấy cực kỳ bức bối. Cô bò qua ban công. Phòng khách của bên đó vẫn còn sáng. Cô nhìn qua, bỗng thấy Diệp Uyên. Anh đang ôm một người phụ nữ, chống lên tường. Cánh tay rắn chắc nâng cơ thể cô ta lên. Hai người quấn bện vào nhau, người đàn ông với hơi thở trầm khàn, người phụ nữ với tiếng rên yêu kiều.

Ngoài cửa sổ là thứ ánh sáng mờ lung.

Nhật nhòa nhưng đủ rọi sáng vào đôi mắt Lâm Yêu Yêu.

Cảm giác này tồi tệ vô cùng.

Cô khẽ cựa mình mới phát hiện Diệp Uyên đang vắt ngang cánh tay, ôm chặt lấy cô. Chỉ có điều, anh đè chặt đến nỗi cô hơi khó thở. Cô nhẹ nhàng kéo cánh tay của Diệp Uyên ra, rồi ngồi dậy, dựa vào đầu giường, nhìn người đàn ông đang say ngủ bên cạnh mình qua tia sáng yếu ớt.

Anh là chồng cô, là bố của đứa bé trong bụng cô. Cô và anh cứ thế lấy nhau như phim. Khi cô tưởng rằng cả cuộc đời này đã định trước sẽ nắm tay Đinh Tư Thừa sống tới trọn đời, thì Diệp Uyên đã xen vào cuộc sống của cô không hề khách khí, sau đó bất chấp tất cả để cướp đi cả cuộc đời cô.

Giữa anh và cô hình như chẳng có lời thề non hẹn biển nào, càng không có tình cảm thanh mai trúc mã. Cô chưa bao giờ nghĩ, cũng chưa từng thử tưởng tượng, có một ngày mình lại lấy một người đàn ông khác, chứ không phải Đinh Tư Thừa, rồi bản thân lại yêu một người đàn ông khác.

Anh có xấu xa, có khiến người ta nghiêng răng nghiêng lợi đến mức nào cũng không độ lại với sự cố chấp của anh dành cho cô. Anh kiên quyết phải theo đuổi được cô, kiên quyết phải lấy cô làm vợ. Cô nên tin rằng tất cả mọi chuyện đều xuất phát từ tình cảm thực sự của anh chứ không phải tâm lý săn bắt một con mồi, không phải sao?

Nhưng vì sao...

Lâm Yêu Yêu nhìn Diệp Uyên.

Anh ngủ rất say, hơi thở cũng nhịp nhàng, chậm rãi. Có lẽ do thường xuyên tập thể hình và chú trọng dinh dưỡng nên anh ngủ rất yên tĩnh, không có tiếng ngáy phì phò. Điều này sẽ khiến phụ nữ có thể yên tâm nằm trong vòng tay anh say ngủ.

Có phải chính vì như vậy mới có rất nhiều, rất nhiều người phụ nữ thích len vào lòng anh?

Thật ra cô nên dự liệu từ sớm. Cô rất hiểu anh, trước khi kết hôn anh đã là một người đàn ông có rất nhiều phụ nữ, có khi đôi lúc đến cả những người anh từng hẹn hò anh còn chẳng nhớ nữa. Lấy một người đàn ông như vậy, đương nhiên phải chấp nhận mạo hiểm, không đúng sao?

Nếu ban nãy chỉ là một cơn ác mộng, vậy thì khi tỉnh lại, thấy anh vẫn còn ngủ bên cạnh mình, cô nên mừng vì đó chỉ là mơ thôi. Đáng ra cô phải ôm chặt lấy anh, cảm ơn ông trời vẫn để anh luôn bảo vệ bên cạnh cô như vậy.

Nhưng cô hận chết giấc quan thứ sáu của mình, hận cả việc mình tùy tiện nghi ngờ.

Cô nên tin lời Tố Diệp, tiếp nhận lời khuyên của cô ấy mới phải. Là chuyên gia tình yêu nào đã nói, trong tình yêu phụ nữ phải luôn tỉnh táo nhưng trong hôn nhân hãy làm một kẻ khờ, như thế mới có được hạnh phúc. Lâm Yêu Yêu cảm thấy câu nói này rất đúng. Nếu cô có thể ngốc một chút, dại một chút, thì đã không rơi vào tình cảnh đau thắt con tim như bây giờ, cũng không cần đêm đêm bàng hoàng tỉnh giấc khỏi ác mộng.

Những lời Tố Diệp nói lần trước quả thực đã khiến cô bình tĩnh lại. Nhưng mấy hôm sau cô lại bắt đầu hoang mang, lo sợ. Hai dòng tin nhắn trong di động của Diệp Uyên cứ đung đưa trước mắt cô. Sao lại

trùng hợp đến vậy? Lúc cô gọi tới lại nghe được giọng Tịch Khê? Hơn nữa hôm sau khi lên xem lại di động của Diệp Uyên, chúng đã bị anh xóa sạch.

Lâm Yêu Yêu không hề biết Diệp Uyên vẫn còn có quan hệ với Tịch Khê. Anh cũng chưa bao giờ nhắc tới Tịch Khê trước mặt cô. Sau khi cưới, anh làm trọn bốn phận của một người chồng, hoàn toàn mang hình tượng một người đàn ông tốt. Ngoại trừ những lần anh phải đi công tác và... đêm không về nhà ấy.

Phải! Cô bắt đầu nghi ngờ đêm đó.

Ban đầu cô chỉ cho là Diệp Uyên uống say rồi ngủ lại nhà bạn. Nhưng sau đó cô phát hiện ra áo sơ mi của Diệp Uyên không bình thường. Nó quá mới, không hề có dấu vết tẩy giặt. Đương nhiên, anh đã giải thích rằng vì áo cũ toàn mùi rượu nên anh đã mua bộ mới.

Lý do này không chê vào đâu được. Nhưng Lâm Yêu Yêu lại nhớ tới những tình tiết trong sách hay trong phim truyền hình. Đàn ông ra ngoài ăn vụng, trên quần áo dính vết son hoặc mùi nước hoa của phụ nữ thế là đã mua một bộ mới thay vào.

Người ăn vụng kiểu gì cũng để lại dấu vết.

Thế là, Lâm Yêu Yêu đã làm cái việc mà đa phần các bà vợ hay làm, kiểm tra di động của anh!

Thứ đã bị xóa không còn cũng không sao, chỉ cần có đầy đủ lý do, vẫn có thể tìm lại được. Cô mang đầy đủ giấy tờ có liên quan, tìm tới một người bạn, làm quản lý cấp cao trong một công ty điện thoại. Điều tra như vậy còn tiện hơn mang thẳng tới cho nhân viên bán hàng.

Người bạn đó dĩ nhiên rất khó xử. Đây là hành vi trái với điều lệ công việc. Lâm Yêu Yêu mãi nói hết điều hơn lẽ thiệt, giờ bài tình cảm ra mới thuyết phục được bạn, nhân lúc sơ hở lén lấy giúp cô tất cả những thứ gần đây Diệp Uyên xóa đi.

Về tới nhà, Lâm Yêu Yêu đi vào phòng, cắm USB vào máy tính.

Và như thế, cô đã nhìn thấy một thứ không nên nhìn thấy.

Một đoạn clip.

Cô run rẩy mở ra. Đó là những hình ảnh đầy sinh động.

Đoạn clip tuy ngắn nhưng cô đã nhận ra đôi nam nữ trong hình.

Người đàn ông là chồng cô, Diệp Uyên. Người đàn bà đó chính là Tịch Khê! Họ đang khóa thân, lăn lộn trên giường. Có lẽ đó là khách sạn, ga giường và chăn đều một màu trắng toát. Bên cạnh giường còn rơi vãi quần áo của hai người họ, vô cùng lộn xộn.

Lâm Yêu Yêu không biết nên hình dung cảm xúc ban đầu của mình khi xem được đoạn băng ấy.

Thảng thốt? Phẫn nộ? Hay là đau đớn?

Cô quên rồi. Chỉ biết “bùm” một tiếng là đầu óc đã trống trơn. Ngay sau đó sinh mạng nhỏ trong bụng cô đập một cái, rồi dâng lên một cơn đau quặn thắt dữ dội.

Diệp Uyên đã phản bội cô.

Hơn nữa còn là sau khi cưới.

Người đàn bà ấy còn là Tịch Khê, người có một dạo cô cảm thấy kém cạnh. Họ là hai người có cùng thân phận, địa vị, xứng đôi vừa lứa. Nhẽ ra khi trước nên làm đám cưới, không phải sao? Tại sao bây giờ Diệp Uyên lại tìm cô ta?

Sau đó, Lâm Yêu Yêu nhìn thấy tin nhắn Tịch Khê gửi cho anh, vô cùng ám muội.

Lâm Yêu Yêu nghĩ mình điên chắc rồi, trái tim cô như bị cắt đi từng mảnh một, máu không ngừng chảy, đau đến tởm. Đó là một sự tuyệt vọng như trời vừa sụp xuống, cảm giác này còn kinh khủng hơn khi Đinh Tư Thừa nói lời chia tay với cô.

Cô không muốn nghe, cũng không muốn xem. Nhưng trong điện thoại vẫn còn một đoạn băng bị anh xóa đi, cũng “đặc sắc” không kém.

Lâm Yêu Yêu nên căm hận Diệp Uyên, hận anh lừa dối cô, hận anh phản bội cô. Nhưng đọc nội dung cuộc nói chuyện của họ, cô lại không hận nổi.

Tịch Khê ép anh phải ly hôn. Từ câu chữ có thể thấy cô ta luôn chiếm ưu thế. Mà từng lần từng lần cô ta đề cập tới hai chữ ly hôn, có thể nhận ra, Diệp Uyên luôn cự tuyệt.

Trong nhật ký cuộc gọi, cô nhìn thấy một cuộc đối thoại thế này.

Diệp Uyên: Cô điên à!

Tịch Khê: Tôi không điên! Thế nên mới biết rõ tôi đã cho anh thời gian suy nghĩ quá lâu rồi. Diệp Uyên! Tôi hỏi anh, rốt cuộc tới khi nào thì anh lật bài ngửa với vợ đây?

Diệp Uyên: Tôi đã nói rồi, tôi không ly hôn!

Tịch Khê: Thế thì đợi tới lúc vợ anh nhận được đoạn băng đi. Hơn nữa, tôi sẽ gửi cho cô ta xem toàn bộ! Đoạn băng gần hai tiếng đồng hồ, anh bảo cô ta liệu có phát điên không?

Diệp Uyên: Tịch Khê! Cô đừng có ép tôi!

Tịch Khê: Tôi cứ ép anh đấy! Tóm lại, tôi không đợi được nữa. Tôi yêu cầu anh tối nay phải nói rõ sự thật, nếu không tôi nhất định sẽ cho cô ta xem đoạn băng này!

Diệp Uyên: Alô! Tịch Khê! Cô...

Sau đó chính Diệp Uyên chủ động gọi lại cho Tịch Khê.

Diệp Uyên: Tịch Khê! Tôi cần phải nói chuyện rõ ràng với cô.

Tịch Khê: Được thôi! Khi nào? Ở đâu?

Diệp Uyên: Mười một giờ đêm nay, địa điểm tôi sẽ nhắn cho cô. Chúng ta cần tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện.

Tịch Khê: 11 giờ? Anh định kéo dài thời gian đấy à?

Diệp Uyên: Yêu Yêu đang có bầu, hơn mười giờ cô ấy mới ngủ. Tôi phải đợi tới khi cô ấy ngủ say mới ra ngoài được.

Tịch Khê: Được!

Lâm Yêu Yêu nhớ lại, hôm đó cô tỉnh lại lúc nửa đêm, quả thực không nhìn thấy Diệp Uyên. Cô tưởng anh đi vệ sinh, không để ý nên lại thiếp đi. Hôm sau khi tỉnh lại, Diệp Uyên từ ngoài trở về, mua đồ ăn sáng cho cô nên cô cũng không nghĩ nhiều.

Hóa ra anh đã đi gặp Tịch Khê.

Nếu chỉ xem tới đây, cơn giận của Lâm Yêu Yêu vẫn chưa thể tiêu tan. Điều này chỉ có thể chứng tỏ Diệp Uyên đã làm chuyện gì trái với lương tâm, sau khi phát sinh quan hệ với Tịch Khê lại không muốn thừa nhận, thế nên đã tìm một nơi để nói chuyện rõ ràng với Tịch Khê.

Cô sẽ cảm thấy Diệp Uyên cũng chẳng khác gì những người đàn ông khác. Chỉ ít thì trong cách đối phó với kẻ thứ ba, anh không khác.

Nhưng sau đó là một loạt những tin nhắn thoại trên weixin được chuyển thành chữ, nội dung khiến cô kinh ngạc.

Tịch Khê: Diệp Uyên! Tôi không ngờ anh độc ác đến vậy.

Diệp Uyên: Chính cô ép tôi!

Tịch Khê: Thì ra anh đã sớm tìm Niên Bách Ngạn để điều tra tôi?

Diệp Uyên: May cho cô là tối đó cô gặp Niên Bách Ngạn. Nếu người cô gặp là tôi, tôi nhất định sẽ giết chết cô.

Tịch Khê: Được lắm! Diệp Uyên! Anh nhất định sẽ gặp quả báo!

Lâm Yêu Yêu đang đọc dòng tin ấy chợt giật mình. Nhất là câu nói

của Diệp Uyên: Tôi sẽ giết chết cô. Cô cứ có linh cảm Diệp Uyên không đùa. Tuy không nghe được giọng Diệp Uyên khi nói câu này nhưng chỉ nhìn chữ thôi cũng đủ khiến sống lưng cô lạnh toát.

Cô nhớ tới mấy hôm đó Diệp Uyên đứng ngồi không yên, nhớ lại cảnh tượng hôm ấy anh mang đồ ăn sáng về.

Khi đó anh ôm chặt lấy cô, không ngừng thì thầm bên tai: Anh yêu em.

Bây giờ xem ra, chính Tịch Khê đã ép anh vào đường cùng, anh mới có ý định giết người?

Khi một người đàn ông vì bạn đến giết người cũng dám, bạn sẽ thế nào?

Lâm Yêu Yêu không trả lời được vấn đề này. Muốn cô cảm động ư? Cô còn đang ghét thái độ thiếu đứng đắn của Diệp Uyên. Nhưng bảo cô cảm hận ư? Cô lại đang cảm động sự kiên trì của Diệp Uyên với cuộc hôn nhân này.

Cô tin rằng Diệp Uyên không yêu Tịch Khê, thậm chí thông qua các cuộc nói chuyện có thể thấy, Diệp Uyên còn chẳng nhớ tới đó đã xảy ra chuyện gì. Lâm Yêu Yêu bỗng rất cảm kích Niên Bách Ngạn. Nếu không có anh ấy, Diệp Uyên sẽ làm ra những chuyện gì? Một vấn đề vốn dĩ chỉ liên quan tới tác phong sinh hoạt, bỗng trở thành một vụ án hình sự.

Lâm Yêu Yêu chỉ cảm thấy rùng mình. Cũng may không phải vậy...

Diệp Uyên nằm trên giường bỗng lật người, quay lưng về phía cô. Bóng lưng rắn rỏi của anh để lại một cái bóng. Có bao nhiêu người con gái đã từng ôm chặt lấy bóng lưng này, nói cười vui vẻ?

Tâm trạng của Lâm Yêu Yêu phức tạp vô cùng. Cô vừa hận lại vừa đau. Cô muốn mắng Diệp Uyên một trận té tát, thậm chí là làm ầm ĩ lên nhưng đứa bé trong bụng đang không ngừng lăn lộn, dường như cũng cảm nhận được sự bất an của cô.

Cô không thể ích kỷ như vậy được, không thể tranh cãi với anh. Lúc này, đứa bé là quan trọng nhất.

Nhưng trong lòng cô có một cục tức, lên không được, xuống chẳng xong. Nó làm lòng cô tắc nghẽn. Cô nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Diệp Uyên. Sự oán trách trong lòng chiến thắng lý trí. Cô cúi đầu, bò lên bả vai anh rồi cắn mạnh một cái.

Diệp Uyên đang ngủ say giật mình bởi cơn đau bất ngờ. Anh vô thức kêu lên một tiếng. Lâm Yêu Yêu sống chết không buông ra, cứ ra sức cắn. Người ta khi đau thì phản ứng đều vô thức. Diệp Uyên lập tức vung tay một cái. Lâm Yêu Yêu bị anh đẩy mạnh ra, đầu đập cái bộp vào đầu giường. Thế là cô òa lên nước nở.

Lúc này Diệp Uyên mới hoàn toàn tỉnh dậy. Anh bật đèn ngủ ở đầu giường lên, nhìn cho rõ tình hình trước mặt.

Ngay sau đó, anh sát lại, ôm lấy Yêu Yêu, xót xa nói: “Anh xin lỗi, anh xin lỗi! Tại anh không tốt, để anh xem có sao không.”

“Đừng có động vào em!” Lâm Yêu Yêu hất tay anh ra. Sự ầm ứ tích tụ bao nhiêu ngày cứ thế bộc phát.

Diệp Uyên ngẩn người nhìn Lâm Yêu Yêu đang mắt kiểng soát. Mấy giây sau anh lại kéo cô tới: “Sao rồi? Có phải em thấy khó chịu chỗ nào không?”

Lâm Yêu Yêu vẫn nước mắt lưng tròng, một lần nữa xua đuổi anh:
“Tránh ra!”

Diệp Uyên bàng hoàng.

Đúng vào lúc này, cửa phòng ngủ bị gõ ba tiếng “cốc, cốc, cốc”, vọng vào tiếng của Nguyễn Tuyết Mạn: “Hai đứa này làm sao thế hả? Nửa đêm nửa hôm ồn ào cái gì thế?”

Diệp Uyên ngồi im.

Ngược lại, Lâm Yêu Yêu đi xuống giường, đi tới, kéo cửa phòng ra, xông ra khỏi phòng. Diệp Uyên thấy vậy cả kinh, sợ cô làm đứa bé bị thương rồi lo tâm trạng của cô không tốt cũng vội vã xông ra phòng khách.

“A...” Nguyễn Tuyết Mạn kêu thất thanh, chỉ vào vai Diệp Uyên, giọng nói cũng trở nên chói tai: “Vai con sao thế kia? Sao chảy máu rồi?”

Lâm Yêu Yêu đang ngồi trên sofa ngược mắt lên, thấy bả vai Diệp Uyên quả thực đã chảy máu, dĩ nhiên là đau lòng nhưng tâm lý vẫn còn chút bứt rứt. Cô quay đầu đi, cố tình không nhìn anh. Diệp Uyên lúc này mới phát hiện ra mình bị thương. Vết răng trên bả vai rất sâu, rách da chảy máu. Chỉ tại ban nãy mãi lo cho Lâm Yêu Yêu, không thấy đau đớn gì, giờ mới thấy đau thật.

Nguyễn Tuyết Mạn vội đi tìm hộp bông băng. Thấy sắc mặt Lâm Yêu Yêu không tốt, bà dè dặt hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế con?” Nói xong câu ấy, qua ánh đèn, bà mới nhìn thấy trán Lâm Yêu Yêu cũng sưng tấy, lại kêu lên một tiếng, đặt hộp bông băng xuống, ngồi bên cạnh Yêu Yêu: “Có chuyện gì thế này?”

Lâm Yêu Yêu im lặng cắn chặt môi, đôi mắt đỏ quạch.

Nguyễn Tuyết Mạn quay lại nhìn Diệp Uyên. Diệp Uyên ngượng ngập nói: “Con đẩy cô ấy một cái.” Thấy gương mặt bà biến sắc, anh vội vàng giải thích: “Con đang ngủ, thật sự không biết, chỉ vô tình thôi.”

Lúc giờ tay lên động vào bả vai, anh đau đến nhe răng.

Nguyễn Tuyết Mạn yên lặng trở lại. Bà hiểu con trai mình, xót Yêu Yêu còn hơn xót bản thân, thế nên chắc chắn không chủ động đẩy con bé. Đừng nói là giờ Lâm Yêu Yêu lại đang mang thai, cả khi con bé chưa mang thai, con trai bà cũng chu đáo hết mực đối với vợ. Nhìn bả vai Diệp Uyên giống như bị ai cắn, bà lập tức cũng hiểu ra đầu đuôi câu chuyện.

Làm mẹ ai không thương con mình? Bản thân còn không nỡ đánh con, thế mà lại bị người ngoài cắn đến nông nổi đó, Nguyễn Tuyết Mạn đương nhiên rất bức. Nhưng thấy trán Lâm Yêu Yêu cũng sưng tấy, nước mắt lăn dài, cộng thêm giờ con bé đang mang thai, bà cũng đành phải bênh nó, ngắc đầu quát Diệp Uyên: “Con lớn bằng từng này rồi mà sao không biết phân biệt nặng nhẹ thế hả? Con không biết nó mang thai sao? Lỡ như bị thương thì làm thế nào?”

Diệp Uyên liên tục xin lỗi. Anh bước tới, ngồi xuống, mặc kệ vết thương của mình, dỗ dành Yêu Yêu: “Còn đau không em? Anh đưa em đi bác sỹ xem sao nhé!”

Lâm Yêu Yêu nhìn vết thương nhức nhối trên bả vai anh, trái tim như bị vô số chiếc kim đâm vào. Cô đẩy tay anh ra, suýt nữa thì buột miệng nói câu: Đừng dùng đôi tay đã động vào người đàn bà khác để chạm vào em! Cũng may cô kiềm chế kịp, bức bối đáp: “Em nhìn thấy anh là thấy ngứa mắt. Tối nay đừng có về phòng ngủ!”

Dứt lời, cô đứng lên, đi về phòng.

“Yêu Yêu...” Diệp Uyên đi theo, nhưng bị chặn lại ngoài cửa.

Anh gõ cửa, dịu giọng xin lỗi nhưng vô ích.

Rất lâu sau, Nguyễn Tuyết Mạn mới gọi anh về. Anh cúi gằm, ủ dột ngồi xuống sofa. Nguyễn Tuyết Mạn thở dài, cầm lấy bông băng cùng lọ oxy già, xử lý vết thương cho anh.

Đau đến nỗi anh cứ nhíu mày mãi.

“Con làm gì để nó giận rồi?” Nguyễn Tuyết Mạn hỏi.

Diệp Uyên cố chịu: “Con đâu biết!”

Nguyễn Tuyết Mạn không nói nữa. Sau khi xử lý vết thương xong, bà mới lại lên tiếng: “Chắc là tâm lý của phụ nữ có thai đấy! Mẹ thấy chuyên gia trên tivi cũng có nói. Phụ nữ trong thời kỳ mang thai là tâm trạng thay đổi rất lớn. Con ấy à, bình thường phải quan tâm nhiều hơn tới nó. Còn nữa, có thể nào cũng không được động tay động chân với nó.”

“Con không động tay thật mà!” Diệp Uyên oan ức.

“Được rồi! Mẹ thấy tối nay con cứ ngủ phòng của khách đi. Nó đang có bầu, vốn dĩ giấc ngủ đã không được sâu rồi.”

Diệp Uyên cũng chỉ còn cách đó.

Nguyễn Tuyết Mạn cất hộp bông băng đi, thở dài: “Người ta bảo con gái bây giờ mang thai sướng lắm, quả không sai. Khi trước, bố con nào có chăm sóc mẹ được như thế...”

Tố Diệp được người ta đánh thức dậy.

Giọng nói rất khẽ, rất nhẹ, rất thân quen.

Cô mở mắt ra. Xung quanh tối om, trong không khí còn có mùi ẩm mốc, cảm giác rất ướt át. Cô cựa quậy một chút mới phát hiện hai chân hai tay mình đều đã bị trói chặt, muốn nhúc nhích cũng không được.

Đôi chân tê bì, còn lạnh nữa, vì cô đang mặc váy ngủ nên hai chân còn hở ra ngoài.

“Tiểu Diệp!” Là tiếng của Kỳ Đông Nham.

Ban nãy chính anh gọi cô dậy.

Tố Diệp quay đầu, bàng hoàng phát hiện Kỳ Đông Nham cũng bị trói gô. Thấy cô tỉnh, anh vội vã hỏi: “Em có bị thương không?”

Cô thử cử động. Ngoại trừ móng tê cứng ra thì không chỗ nào cảm thấy đau nữa. Chắc tại cô ngồi lâu quá, nên các dây thần kinh đã tê liệt cả. Cô lắc đầu với Kỳ Đông Nham rồi hỏi: “Chúng ta đang ở đâu đây?”

Câu này hỏi Kỳ Đông Nham là vô ích. Anh cũng vừa tỉnh dậy, liền phát hiện hai người họ bị nhốt trong căn phòng kín như bưng này.

“Có người tấn công chúng ta.” Anh nói.

Tố Diệp nhớ ra rồi.

Vì hôm qua cô dậy khá muộn nên tới tận khi mọi người đã đi ngủ cô vẫn tỉnh táo. Cô vốn định tới tìm Kỳ Đông Nham, nói về chuyện của Dương Nguyệt, nhưng nhìn giờ xong cũng từ bỏ ý định này. Cô ngồi một mình, sắp xếp lại những người và những chuyện đã gặp ngày hôm ấy.

Nhưng không hiểu sao, nghĩ mãi nghĩ mãi bỗng mệt mỏi, mí mắt cứ đánh nhau, cả người cảm thấy rã rời. Tố Diệp bỗng thấy không bình thường, muốn đứng dậy nhưng bỗng ngã vật xuống giường. Sau đó cô nhìn thấy hai người áo đen đi vào phòng, động tác rất nhanh, trước mắt cô lập tức mơ hồ. Rõ ràng là biết có nguy hiểm nhưng cô lại chỉ có thể giương mắt nhìn họ đi tới gần, sau đó đầu cô bị một chiếc túi vải đen chụp kín.

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng đánh nhau, sau đó thì không biết gì nữa.

“Có người đánh thuốc mê cho em.” Tố Diệp nhớ lại một lượt rồi nói với Kỳ Đông Nham: “Mùi này rất quen, không nhớ đã từng ngửi thấy ở đâu rồi.”

Kỳ Đông Nham cũng nhớ lại lúc vào phòng ngủ của cô, quả thực ngửi thấy một mùi rất thơm, nhưng anh chỉ nghĩ đó là mùi hương của phụ nữ hoặc nước hoa cô mang tới. Thì ra cả người anh rệu rã rồi bị trói lại đều là vì loại thuốc mê đó.

“Bọn chúng là kẻ nào?” Tố Diệp thử xem có nhúc nhích được không nhưng dây thừng quấn rất chặt.

Kỳ Đông Nham cố hồi tưởng lại: “Bị mặt, rất giỏi võ, nhưng không giống người Trung Quốc.”

Tố Diệp kinh ngạc. Lúc đó cô nhìn không rõ lắm, thế nên không thể

đoán định đối phương là ai. Nghe Kỳ Đông Nham nói vậy, cô càng thấy kỳ lạ. Nếu là người nước ngoài, thì ai đã tay rộng rãi như vậy?

“Anh cảm thấy chúng nhắm vào anh hay nhắm vào em?” Tố Diệp đang băn khoăn chuyện này.

Kỳ Đông Nham ngẫm nghĩ: “Có thể là em, có thể là anh.”

Tố Diệp cúi đầu bó tay. Rất lâu sau cô lại nhìn về phía Kỳ Đông Nham: “Anh quả là vô dụng!”

Câu nói ấy làm Kỳ Đông Nham sửng người, ngay lập tức bất bình thay cho bản thân: “Em chưa từng dùng qua anh, làm sao biết anh vô dụng?”

Tố Diệp lườm: “Anh có cho không, em cũng không dùng!”

Kỳ Đông Nham ngượng ngập. Anh hắng giọng giây lát rồi nghiêm túc trở lại: “Không phải tại anh không bảo vệ được em. Mà là anh thật sự không có bản lĩnh vừa chống cự với thuốc mê vừa cứu em được.”

“Em nghi ngờ em là hàng “mua một tặng một”, mục đích của bọn chúng nhất định là anh!”

“Rõ ràng là nhắm vào em. Anh mới là hàng “mua một tặng một” thì có, nếu không sao bọn chúng lại vào phòng em?”

“Đó là vì bọn chúng muốn lấy em làm con tin để uy hiếp anh.”

Kỳ Đông Nham nhướn mày ngẫm nghĩ rồi gật đầu có vẻ tán thành: “Nói vậy cũng đúng. Chưa biết chừng họ thật sự biết anh thích em, lấy em ra để uy hiếp anh, bắt đưa bao nhiêu tiền anh cũng đưa. Ấy, mà không đúng, nếu cần tiền, bắt anh lại làm gì?”

“Nghĩ cách thoát ra đi, đại ca à!” Tố Diệp gào lên thảm thiết: “Sớm biết có người bắt cóc em, em chắc chắn sẽ thay sẵn quần dài áo dài. Giờ thì hay rồi. Anh bảo nếu chúng ta tìm cách báo cảnh sát, em cũng không có mặt mũi nào nhìn cảnh sát nhân dân. Đợi đã, liệu đây có còn là Hồng Kông nữa không? Lỡ ở nước ngoài, em đúng là làm mất mặt Tổ quốc.”

Kỷ Đông Nham đúng là báỉ phục tư duy nhảy vọt của cô. Lúc này rồi mà vẫn còn bình tĩnh được như vậy. Nếu là người con gái khác, chắc là đã khóc thét lên từ lâu. Anh bật cười, rồi nói: “Em yên tâm, anh tuyệt đối không để em làm mất mặt Tổ quốc đâu.”

“Anh có cách rồi hả?” Hai mắt Tố Diệp sáng ngời.

Kỷ Đông Nham phì cười: “Anh không thể chịu thua Niên Bách Ngạn chứ hả? Lúc này mà anh hùng không cứu mỹ nhân, cả đời này em sẽ nói anh vô dụng mất.”

Tố Diệp nói: “Đừng phí lời nữa! Mau nói xem anh nghĩ ra cách gì rồi!”

“Em lại đây!” Kỷ Đông Nham nháy mắt với cô.

Tố Diệp rầu rĩ: “Cụ lớn ơi! Con bị trói làm sao qua được?”

Kỷ Đông Nham nhìn cô bằng ánh mắt ngốc nghếch, rồi chỉ cách cho cô: “Bò!”

Tố Diệp chỉ hận không thể nhào tới cắn vào cổ anh: “Thế sao anh không bò?”

“Được rồi, được rồi! Anh nhường em, bà cô ạ!” Kỷ Đông Nham không muốn lãng phí thời gian. Anh thật sự đã nhích từng chút một

tới bên cạnh Tố Diệp.

“Sau đó thì sao?”

Kỷ Đông Nham cúi đầu nhìn vào nút thắt dây thừng: “Nhìn thấy chưa? Em nằm sắp xuống, cùng miệng cắn để tháo ra. Không phải cắn vào dây thừng, cắn vào nút thắt này.”

Tố Diệp liếc nhìn. Nó nằm chình ình trên “chỗ đó” của anh. Cô sửng sốt nhìn anh: “Kỷ Đông Nham! Không phải chứ! Anh sốt sáng muốn chiếm lời từ em phải không?”

Quyển 14 - Chương 647: Đồi bốt đã từng nhìn thấy

Nghe xong mấy lời đó Kỳ Đông Nham cũng không biết nói sao. Anh thì thầm: “Bọn chúng thắt nút kiểu này, anh còn biết phải làm sao? Hay là đổi lại, anh tháo!” Anh bắt đầu lục tìm nút thắt của cô.

Tổ Diệp phát hiện ra nút thắt của mình còn chẳng tiện bằng của anh, bèn nghiêng răng đáp: “Được rồi, được rồi! Để em giúp anh!”

Từ lúc họ tỉnh lại cho đến giờ, nói chuyện cứ phải thì thầm, vì trước mắt còn chưa biết rõ mình đang ở đâu, cũng lại không biết bên ngoài rốt cuộc có bao nhiêu người, lai lịch ra sao. Thế nên họ không dám gây ra động tĩnh quá lớn, sợ đánh rần động cỏ.

Tổ Diệp cố gắng nhích từng chút một qua, còn phải khắc phục trở ngại tâm lý của mình. Tuy rằng ban nãy ngoài miệng ăn nói thì hờn hờ thể nhưng Kỳ Đông Nham cũng chưa chắc đã là một người thích chiếm hời của con gái, thế nên dù ít dù nhiều cũng thấy ngượng ngập.

Đúng vào lúc này, có tiếng bước chân từ xa vọng lại, trong một đêm tối yên tĩnh thế này lại càng trở nên vang vọng. Đó là tiếng bước chân đàn ông, nặng nề nhưng nhanh nhẹn.

Trong bóng tối, Tổ Diệp và Kỳ Đông Nham đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều chuẩn bị sẵn mười hai phần cảnh giác. Chính vào khoảnh khắc cửa phòng bị đẩy ra, hai người lại khôi phục tư thế cũ, nhắm mắt lại, nhưng thực chất vẫn mở hé để lạng lẽ quan sát mọi chuyện xung quanh.

Hành lang có ánh sáng, một ánh đèn trắng rất chói mắt. Ánh sáng ấy rọi vào phòng, chiếu sáng kết cấu của gian phòng. Tố Diệp tiếp tục duy trì tư thế ngã sang một bên. Kỳ Đông Nham thì nghiêng đầu một bên. Người đó đi tới trước mặt họ, giơ chân đá đá vào người Kỳ Đông Nham. Kỳ Đông Nham nằm im. Hắn ta lại quan sát Tố Diệp rất lâu. Hắn ta đang định cúi xuống chạm vào người cô thì nghe thấy có người đi vào, làu bàu một câu gì đó với hắn. Người đó bèn ngừng tay, rời đi cùng anh em của mình.

Sau khi tất cả yên ắng trở lại, Kỳ Đông Nham và Tố Diệp mới động dậy.

“Đầu tiên có thể chắc chắn một chuyện, chúng ta không còn ở Đại Áo nữa.” Sau khi ngồi thẳng dậy, Kỳ Đông Nham bình tĩnh phân tích tình hình.

Điểm này Tố Diệp cũng đồng ý. Ban nãy có ánh sáng chiếu vào. Mà người đi vào cũng đứng trong quầng sáng đó. Vừa mới vào trong, chắc chắn hắn ta sẽ phải thích ứng với bóng tối, thế nên chúng tỏ hắn ở ngoài sáng, còn hai người họ ở trong tối, cũng chứng tỏ họ có đủ thời gian để nhìn rõ hoàn cảnh trước mặt.

Ánh sáng rọi vào nói cho họ biết, phong cách kiến trúc ở đây không thuộc về Đại Áo. Có lẽ họ đã bị đám người này đưa đi khỏi Đại Áo. Nghĩ cũng phải, diện tích của Đại Áo không lớn, buổi tối thì có thể bùng tai bịt mắt người khác. Nhưng ban ngày luôn có những người nước ngoài đi dạo bộ trong làng chài, ít nhiều sẽ khiến người ta nghi ngờ. Một khi bị cảnh sát truy tìm thì chắc chắn sẽ bại lộ.

Họ không nghe thấy tiếng sóng biển. Khi cửa mở có gió lùa vào, gió cũng mát lạnh, không có mùi biển, càng có thể chứng tỏ họ đã rời xa Đại Áo.

“Thứ hai, em có ấn tượng với những người này.” Tố Diệp nói tiếp: “Có lẽ chúng là người Mexico.”

Kỷ Đông Nham kinh ngạc nhìn cô: “Em hiểu tiếng Tây Ban Nha à?”

Câu hỏi ấy khiến Tố Diệp sửng người, cô lắc đầu. Kỷ Đông Nham thấy vậy càng khó hiểu: “Vậy sao em biết chúng là người Mexico?”

“Em nhận ra loại bột mà chúng đi. Trước đây chúng chính là đám người theo đuôi em và Bách Ngạn, rồi nổ súng bắn bọn em bên Nam Phi. Có lẽ bọn chúng là một tổ chức sát thủ nên bột mà chúng đi cũng được đặt đặc biệt.”

Có lẽ đều là một loại bột quân đội, thống nhất một vị trí tới cẳng chân, bằng da màu đen, bên trên có nạm một lớp vàng, thế nên khi nhấc bước rõ ràng bước chân sẽ nặng nề hơn, còn có tiếng kim loại khẽ va chạm vào nhau, một thanh âm rất đặc biệt. Mà lớp kim loại này, Tố Diệp đoán có công dụng dùng làm những thứ như giá để dao.

Ở Nam Phi, những người đó cũng đi đôi bột giống hệt. Loại bột này chắc chắn không thể mua được trên thị trường.

Sau khi nghe xong lời giải thích của cô, Kỷ Đông Nham gật đầu: “Chúng đúng là người Mexico, ban nãy nói tiếng Tây Ban Nha.”

“Phải rồi! Cả anh và Bách Ngạn đều biết tiếng Tây Ban Nha.” Tố Diệp chợt nhớ ra. Lúc gọi điện thoại ở Nam Phi, anh nói tiếng Tây Ban Nha.

Kỷ Đông Nham nhìn cô, khẽ thở dài: “Em có cần chuyện gì cũng mang anh và Niên Bách Ngạn ra so sánh không?”

Tố Diệp cười hì hì, nghiêm túc trở lại: “Tên đó ban nãy nói gì? Có thể đoán được chút tin tức gì từ lời nói của hắn không?”

Kết quả, sự kỳ vọng của cô bị Kỳ Đông Nham phá vỡ: “Tên đó chỉ nói một câu: Ăn cơm thôi, mọi người đều đang đợi mày đấy. Ngoài việc có thể biết được ở đây không chỉ có một tên canh giữ ra thì những chuyện khác vẫn mù tịt.”

Tố Diệp cảm thấy như có một đàn quạ đen bay ngang đầu.

Một đám người ư?

Ông trời ơi, kiếp trước cô đào phải phần mộ tổ tiên nhà ai chứ? Tại sao kiếp này cần tìm cả một đội ngũ tinh nhuệ như vậy để đối phó với cô? Đừng nói là một đám người, lần trước chỉ có mấy tên đã rất khó đối phó rồi, hại cô và Niên Bách Ngạn suýt nữa thì xuống hoàng tuyền.

Ngắm nghĩ giây lát, cô quay đầu nhìn Kỳ Đông Nham, hỏi một cách rất nghiêm túc: “Em hỏi anh một chuyện đây!”

“Hỏi đi!”

Tố Diệp hắng giọng rất lâu, cố gắng hỏi cho rõ ràng một chút: “Kỳ Đông Nham! Anh phải thành thật nói cho em biết, võ nghệ của anh và Niên Bách Ngạn, ai giỏi hơn ai?”

Kỳ Đông Nham thấy cô hỏi, trong lòng chột dưng lên một dự cảm chẳng lành, nhìn cô đầy cảnh giác: “Em có ý gì?”

“Ý của em rất đơn giản. Nếu bình thường anh đánh lại được Niên Bách Ngạn, thì chúng ta xông ra ngoài vẫn còn hy vọng.” Tố Diệp không hề đùa cợt.

“Anh à...” Kỳ Đông Nham cũng suy nghĩ rất nghiêm túc: “Bọn anh có lẽ “kẻ tám lạng, người nửa cân. Em cứ coi anh là cái kẻ tám lạng đó.”

Tố Diệp tuyệt vọng.

“Đừng nói nhiều nữa! Mau cởi trói cho anh! Không cần biết ai nửa cân, ai tám lạng, cứ cởi trói trước đã mới có cơ hội nhìn kỹ tình hình.” Kỳ Đông Nham thúc giục cô.

Tố Diệp chần chừ.

Kỳ Đông Nham lườm cô: “Niên Bách Ngạn không có ở đây, anh ấy không thấy đâu. Em không nói, anh không nói, ai biết được?”

“Giết người còn có thể quỷ không biết, thần không hay đấy, anh có cần giết người không?” Tố Diệp cãi lại.

Nói thì nói vậy, cô vẫn tiến sát về phía Kỳ Đông Nham. Khi cúi xuống, cô hần học nói một câu: “Em cảnh cáo anh, không được động đây!”

“Bác sỹ Tố vĩ đại! Bây giờ anh có muốn động đây cũng đâu có được!”

Tố Diệp hừ một tiếng rồi cúi đầu.

Dây thừng đã được ngâm nước muối, thế nên cực kỳ chắc chắn. Tố Diệp cố gắng chỉ cắn vào dây. Ai ngờ cái dây được thắt chặt quá mức, ghì chặt lấy vị trí bụng dưới của Kỳ Đông Nham. Tố Diệp muốn dùng răng cắn, chỉ có thể ra sức cố gắng.

“Kỳ Đông Nham! Thóp bụng vào!” Tố Diệp đề nghị.

“Đã cố thóp rồi!”

Tố Diệp đành phải cố gắng lần nữa, mấy lần vẫn không thành công. Kỷ Đông Nham sốt ruột, nói vang lên trên đỉnh đầu cô: “Bà cô ơi, em nhanh lên chút đi! Lát nữa là bọn chúng ăn cơm xong rồi!”

“Anh tưởng em không gấp à? Răng em cắn sắp gãy rồi đây!”

“Em phải dùng sức!”

Tố Diệp chỉ muốn tung cước, đá bay cái mặt Kỷ Đông Nham. Cô ngược lên, giận dữ lườm anh một cái, nghiêng răng nói: “Anh cứ đợi đó! Hôm nay anh dám lợi dụng em như thế này, lần sau em sẽ đánh cho anh bò ra đất tìm răng!”

Kỷ Đông Nham không biết nên khóc hay cười.

Tố Diệp hít sâu một hơi. Lần này cô thật sự không suy nghĩ gì nữa, mở to miệng, còn dùng cả đầu lưỡi.

Căn phòng này chỉ có một ô cửa mái nhỏ xíu. Ánh sáng le lói cũng hắt vào từ đó. Một không gian u tối, thế nên bóng hai người hắt lên vách tường, mờ mờ ảo ảo, nhưng vì tư thế mờ ám này mà dấy lên vô vàn liên tưởng.

Kỷ Đông Nham ngồi đó. Tố Diệp cúi đầu xuống vị trí bụng dưới của anh. Ban đầu anh cũng nhìn cô, theo dõi tiến độ công việc. Sau đó Tố Diệp thật sự phải dùng sức, anh bèn cảm thấy bất ổn.

Vì vị trí hiểm hóc, mặt Tố Diệp cứ cọ vào bụng dưới của anh. Từ góc độ của anh, vừa hay có thể nhìn thấy gương mặt thanh tú của cô. Bờ môi hồng hơi hé mở. Quan trọng hơn là vì cô cũng bị trói gô mà cả người gần như đang phải đè lên chân anh.

Mùa này quần áo đều mỏng manh, thế nên Kỳ Đông Nham có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể cô. Thậm chí là cảm xúc mềm mại trên chân anh. Chúng đang cọ vào nhau. Cộng thêm hơi thở ấm nóng phả ra từ miệng cô. Kết hợp tất cả lại, anh bèn cảm nhận được rõ nét bụng dưới của mình đang “xúc động”.

Một vị trí nào đó trên cơ thể nhanh chóng có sự biến đổi.

Kỳ Đông Nham không dám nhìn mặt cô nữa, vội vàng di chuyển ánh mắt. Nhưng ánh mắt đã quen với bóng tối, thế nên cái bóng trên vách tường vẫn quá rõ ràng. Cái bóng của Tố Diệp đang đung đưa nhẹ nhàng giữa bụng anh. Nhìn từ góc độ này lại càng khiến người ta kích động.

Anh bỗng cảm thấy cổ họng khô rát, đến hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Tố Diệp chỉ mãi cắn dây thừng nhưng cứ cắn mãi, cắn mãi cũng cảm thấy sự bất thường lộ lộ. Cô thấy có thứ gì cứng rắn đang nhanh chóng căng lên dưới lớp vải mỏng.

Cô chợt hiểu ra, đỏ mặt, ngẩng đầu quát Kỳ Đông Nham: “Anh quá đáng rồi đấy!”

Kỳ Đông Nham đương nhiên cũng cảm thấy mất mặt. Anh có trăm cái miệng cũng không thể ngụy biện, chỉ biết liên tục xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi! Cái này anh thật sự không thể kiểm soát được!”

“Anh không thể tiết chế dục vọng một chút sao? Hoặc là anh... à, nhớ tới những người như chị Thạch Lưu* ấy.” Tố Diệp cắn phẫn.

*Chị Thạch Lưu: Một biệt danh của diễn viên Uyển Quỳnh Đan, “cô

gái xấu xí” của Trung Quốc, nổi danh từ rất nhiều vai ma chê quỷ hờn.

“Được, được, được! Anh sẽ cố gắng nghĩ tới chuyện khác.” Kỳ Đông Nham dịu giọng nói. Chị Thạch Lựu ư, tìm người được quá đấy!

Tố Diệp tiếp tục cố gắng.

Cuối cùng, cô cũng tháo được dây thừng ra. Sau vài lần ra sức cắn, sợi dây đã lỏng ra. Sau cùng Kỳ Đông Nham cũng được thở phào một hơi. Có ai biết được mấy lần cắn cuối cùng của cô suýt nữa khiến anh nộp vũ khí đầu hàng, cũng may vào thời điểm mấu chốt, dây thừng đã được cởi.

Anh lập tức tháo dây thừng ra, rồi cũng tháo cả ra giúp cô. Sau khi tháo rồi, thấy khoe miệng cô toàn là vụn dây thừng, anh bất giác giơ tay lên khẽ gạt đi giúp cô. Cả hai khoe môi cô đều bị cọ đến đỏ ửng. Kỳ Đông Nham nhìn mà thấy xót xa, trong một khoảnh khắc chợt muốn hôn lên đôi môi ấy.

“Tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?” Tố Diệp không biết được suy nghĩ của anh, khẽ hỏi...

Quyển 14 - Chương 648: Ra tay quá tàn độc

Tiếp theo, đương nhiên phải khảo sát địa hình rồi tìm cơ hội thoát ra ngoài. Một khi đào tẩu thất bại, thì sẽ chỉ còn cách lãnh hậu quả cá chết lưới rách. Đối phương ít người còn đỡ, lỡ như đông người, trong tay lại còn có vũ khí thì hai người họ có mọc cánh cũng khó mà thoát thân.

Kỷ Đông Nham đứng dậy, đầu tiên là co giãn gân cốt. Quan trọng nhất là xoa dịu cảm giác căng trướng của bụng dưới. Tố Diệp cũng đứng dậy, nhưng vì bị trói quá lâu, khi chân chạm đất, cô không đứng vững, lảo đảo một cái. Kỷ Đông Nham thấy vậy lập tức giơ tay ôm chặt lấy cô. Cứ như vậy, anh lại chạm phải vùng mềm mại.

Anh thầm nguyên rủa trong lòng, sau khi đỡ cô đứng vững mới buông tay, bực bội nói một câu: “Cũng may em không mặc áo ngủ gợi cảm gì đó, nếu không bị người ta bắt tới đây là dọc đường bị nhìn hết sạch.”

Đối mặt với Kỷ Đông Nham, Tố Diệp trước nay không bao giờ khách khí. Cô cãi lại: “Nếu đổi lại là Niên Bách Ngạn đi cùng em tới Đại Áo, em chắc chắn sẽ mặc áo ngủ gợi cảm.”

Kỷ Đông Nham suýt nữa thì tức hộc máu.

Anh thẳng thừng tảng lờ cô, đi tới trước cửa. Tố Diệp cũng rón nhẹ bước chân theo phía sau. Ai ngờ Kỷ Đông Nham vừa mở hé ra một chút, đã lập tức đóng chặt lại, bất thành lình quay người. Tố Diệp không ngờ anh lại thay đổi phương hướng đột ngột, trán lập tức

đụng trúng ngực anh. Ngực Kỳ Đông Nham rất rắn chắc, quả thực đã khiến Tố Diệp đau đớn một phen.

Cô còn chưa kịp lên tiếng oán trách, miệng đã bị Kỳ Đông Nham bịt chặt.

Cô tròn tròn mắt nhìn anh. Anh thì dùng một giọng nói cực thấp để ra lệnh cho cô quay về chỗ cũ, duy trì tư thế ban đầu. Thấy vậy, Tố Diệp bèn hiểu ra là có người sắp tới đây. Cô lập tức hợp tác.

Chẳng mấy chốc, tiếng bước chân nặng nề lại vang lên, càng lúc càng gần. Cửa phòng bị đẩy ra. Lần này có hai người đi vào, trên người vẫn còn mùi rượu. Vừa vào cửa, mùi rượu đã nhanh chóng tỏa ra khắp nơi.

Tim Tố Diệp thất lại, nhưng cô vẫn nằm im ở vị trí cũ. Dây thừng ban nãy đã được cô quấn lại lên người, cầm chắc đầu dây trong tay. Cũng may là căn phòng khá tối, đối phương sẽ không nhận ra ngay điều bất thường.

Đầu kia, Kỳ Đông Nham cũng im lặng tựa vào đó. Tố Diệp, anh cũng như cô đang âm thầm quan sát, tìm kiếm cơ hội.

Một trong hai người lên tiếng, giọng nói trầm trầm, hỏi một người còn lại: “Không bắt nhầm người đấy chứ?” Hắn ta nói tiếng Anh, nhưng lại không phải thứ tiếng Anh tiêu chuẩn. Rõ ràng, hắn không muốn người ta nghe ra tiếng mẹ đẻ của hắn là gì.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ tới là lúc trước đã từng có người nói tiếng Tây Ban Nha và đã tiết lộ thân phận của bọn chúng.

Người bên cạnh trả lời: “Không sai! Chính cô ta!”

Tố Diệp tinh ý, lập tức nghe ra đối phương dùng “cô ta” chứ không dùng “cậu ta”. Trong lòng cô ít nhiều dâng lên một sự áy náy. Xem ra cô đã làm liên lụy tới Kỷ Đông Nham rồi.

Thật ra sau khi cô tỉnh dậy khỏi cơn mê man đã mơ hồ cảm thấy đám người này nhằm vào cô. Có lẽ chỉ đơn thuần là nhằm vào cô, cũng có lẽ là nhằm vào Niên Bách Ngạn. Giống như khi ở Nam Phi. Tới giờ cô cũng chưa thể xác định bọn chúng muốn giết cô hay muốn giết Niên Bách Ngạn. Hoặc biết đâu bọn chúng muốn giết cả hai.

“Thằng bên cạnh nó là ai?” Người đó lại hỏi. Thanh âm của ông ta rất mơ hồ, nhả chữ cũng không rõ ràng, không biết có phải vì say rượu không.

“Nó đi cùng con bé này. Lúc bọn em dẫn con bé này đi, nó cũng có mặt.”

Có tiếng bước chân tiến tới.

Tố Diệp cảm thấy gã đàn ông đó đang dừng bước trước mặt mình. Nhất thời tim cô bỗng đập nhanh hơn. Cô không biết hẳn định làm gì. Nếu cứ thế rút súng kết liễu cô thì cô thật thiệt thòi. Cô còn chưa nhìn rõ diện mạo của đối phương ra sao, xuống âm phủ cũng chẳng thể tố cáo.

Đang mải nghĩ, bỗng có một bàn tay thô lỗ vờn lên má cô. Ngón tay hằn ta có một cục chai dày, khi cọ vào mặt khiến cô rất đau, vừa nhìn đã biết là một kẻ quanh năm dùng súng.

Tim cô run lên, một dự cảm không lành cũng trào dâng.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng gã đàn ông trầm trầm: “Trông con bé này xinh thật, đáng cũng nuốt. Thằng họ Niên đúng là số sướng.”

Tố Diệp cố gắng bình ổn lại nhịp thở, không mở mắt, không cọ quấy, ngón tay nắm lấy đầu dây thừng cũng siết chặt đến đau đớn. Cô có thể ngửi thấy mùi thuốc súng xen lẫn trong mùi rượu trên người hắn ta.

Nghĩ cũng thật kỳ lạ.

Niên Bách Ngạn không phải chưa từng uống say. Lúc anh say cũng sẽ vuốt ve gò má cô. Lúc đó cô chỉ cảm thấy dâng tràn hạnh phúc. Nhưng đổi sang một người khác, ngoài ghê tởm chỉ còn ghê tởm.

“Này! Mày ra ngoài cửa đợi đi!” Người đàn ông đứng trước mặt cô nói với gã kia.

Gã còn lại không hiểu: “Mày định làm gì?”

Bàn tay của gã bắt đầu véo má Tố Diệp thật sự, cười nói: “Chơi nó!”

Hắn vừa dứt lời, không chỉ gã kia giật nảy mình mà trái tim Tố Diệp cũng như lỡ nhịp. Ngay sau đó, tên đồng bọn kinh hoàng hét lên: “Mày điên à? Nó là người phụ nữ của Niên Bách Ngạn. Phụ nữ của hắn mày cũng dám dây vào?”

Gã đàn ông cười khinh miệt: “Ý của đại ca là muốn chúng ta lập tức xử hai đứa này. Đằng nào cũng chết, Niên Bách Ngạn biết cái đích nào được? Một con đàn bà xinh như thế này mà không nếm trước khi giết thì quả là đáng tiếc. Cơm no rượu say rồi, phải để tao thoải mái một chút mới giải quyết cho gọn ghẽ được!”

Gã kia bật cười: “Chỉ cần là đàn bà đẹp đều không thoát khỏi tay mày. Được rồi! Tao canh giúp mày, nhanh lên đấy, đừng có dilly dally quá.”

“Gấp gì chứ! Đợi tao sướng xong mày cũng nếm thử xem sao. Hoặc là gọi mấy anh em ngoài kia vào. Mỗi đứa nếm một tý!”

Cuộc đối thoại của hai gã đàn ông càng lúc càng thô tục, như một quả bom nổ tung trong đầu Tố Diệp. Một nơi sâu thẳm nào đó trong ký ức hình như cũng từng xuất hiện một cuộc đối thoại thế này, khiến lòng cô dâng lên một sự bất an và hoảng sợ.

Giọng nói của hai người trong đầu cô khá quen thuộc, nhưng cô không tài nào nhớ ra đã nghe ở đâu. Nội dung cuộc đối thoại như đang cố tình bật máy ghi âm cho cô nghe.

“Tao bảo mày ra ngoài canh, lẩm lời như thế làm gì?”

“Nó mới chỉ là một đứa trẻ thôi...”

“Tao thích trẻ con đấy!”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả! Mày hoàn toàn không biết mùi vị của mấy bé gái non nớt thế nào đâu. Mau ra ngoài canh đi! Nếu mày cũng có hứng thú, đợi tao xong việc sẽ cho mày nếm thử!”...

Hơi thở của Tố Diệp trở nên dồn dập. Móng tay cô đâm sâu vào lòng bàn tay, khiến nó đau nhức, vậy mà vẫn không bằng nỗi đau như cứa nát tim gan vô cớ kia. Rốt cuộc là vì sao. Tại sao cô bỗng nhiên lại nhớ tới cuộc đối thoại đó?

Bé gái nào?

Nội dung cuộc đối thoại rồi cuộc có ý gì?

Khi đầu óc còn đang lộn xộn, cô bỗng nghe thấy tiếng hấn ta cời thất lưng. Sau đó bàn tay khiến cô buồn nôn lại phủ lên mặt cô. Sợ hãi đã bị thay thế bởi phần nộ. Cô rất muốn giơ nắm đấm, cho đối phương một đòn, nhưng lại sợ đánh rấn động cỏ, nên đành nhẫn nhịn chờ thời cơ.

Nhưng trong lòng cô thì đang điên cuồng chửi bới: Hay lắm Kỳ Đông Nham! Giờ này anh vẫn còn giả vờ chết phải không? Anh là đồ hèn hay có hứng thú về phương diện này vậy? Cụ nhà anh! Hôm nay bà cô đây mà có mệnh hệ gì, có xuống địa ngục tôi cũng phải kéo anh theo!

Người đàn ông ngồi xuống.

Tố Diệp cảm thấy hấn càng lúc càng gần mình. Không thể nhịn được nữa, cô đang định hành động thì nghe thấy hấn hự một tiếng, còn chưa kịp nói gì đã ngã gục.

Tố Diệp bất ngờ trợn trừng mắt. Cô thấy hấn ta đã ngất xỉu dưới đất. Khi ngẩng đầu lên, Kỳ Đông Nham đang vịn cổ tay, nhe răng chửi thề: “Mẹ kiếp! Cổ cứng thật!”

“Coi như anh có lương tâm!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, nhanh chóng đứng dậy.

“Tên ngoài cửa phải làm sao đây?”

Kỳ Đông Nham ra hiệu cho cô đừng lên tiếng, bảo cô đi theo phía sau mình. Sau khi rón rén đi ra tới cửa, anh lại kéo Tố Diệp ra sau lưng. Anh khẽ khàng mở hé cửa ra, nhưng bản thân vẫn đứng sau cửa.

Gã đàn ông bên ngoài nghe thấy động tĩnh, quay đầu thoát nhìn thấy cửa bị mở một khe, bèn đẩy cửa đi vào: “Sao mà...”

Những lời còn lại của hắn biến mất trong cổ họng. Kỳ Đông Nham đứng sau cửa dùng một tốc độ cực nhanh xông ra ngoài, một tay vòng qua cổ hắn, bịt chặt miệng hắn, tay còn lại siết chặt cầm hắn, bóp thật mạnh. Tổ Diệp chỉ nghe thấy một tiếng “rắc” rồi ngay sau đó Kỳ Đông Nham buông tay nhẹ nhàng.

Khi nhìn lại, hắn ta cũng đã nhũn người dưới đất.

Ánh trăng đổ nghiêng khá nhiều, vừa hay hắt lên mặt Kỳ Đông Nham. Đôi mắt anh trong khoảnh khắc ánh lên một sự âm u, tàn nhẫn. Khoảnh khắc ấy vừa hay bị Tổ Diệp bắt gặp. Cô khá bất ngờ. Quen biết Kỳ Đông Nham lâu như vậy, chỉ thấy anh thể hiện một vài món võ trong đại hội Natamu, chưa bao giờ thấy anh mạnh tay như vậy.

Cô vô thức, đưa tay lên mũi người đàn ông dưới đất.

Trái tim chột giá lạnh.

Cô kinh hoàng nhìn Kỳ Đông Nham, ngón tay cũng bất giác run rẩy. Kỳ Đông Nham biết cô đang nghĩ gì. Anh nhanh chóng lục soát được một khẩu súng của gã đó. Sau khi kiểm tra một lượt, thấy đạn vẫn còn đầy, anh bèn cầm lên tay, rồi hỏi cô: “Em biết bắn súng không?”

Cô có biết không?

Cô vô thức gật đầu. Coi như là có đi. Lúc ở Nam Phi, cô từng sờ tới súng.

Kỳ Đông Nham nhét súng vào tay cô, rồi lại lục soát được một con

dao găm trong bốt của gã đàn ông, ra lệnh cho cô giữ chắc. Tố Diệp cúi đầu nhìn người mình, không có chỗ giấu dao.

Kỷ Đông Nham nhận ra, lập tức cởi áo sơ mi của mình ra, ra lệnh: “Mặc vào!”

Lúc này Tố Diệp không dám lãng phí thời gian, cũng đã đọc được sự nguy hiểm chắc chắn phải gánh chịu tiếp theo đây. Cô vội vàng khoác áo của anh lên. Anh giơ tay giúp đỡ, khéo léo đóng cúc áo lại, vừa hay có thể gài một con dao găm.

“Anh thì sao?”

Giờ anh chỉ mặc một chiếc áo may ô màu trắng. Dưới ánh trăng, những cơ bắp cuồn cuộn lộ ra ngoài.

Kỷ Đông Nham không nói gì, lấy áo của người đàn ông dưới đất khoác lên người mình. Tố Diệp bổ sung một câu: “Chi bằng anh cứ cởi ra. Mặc quần áo của người khác em dễ nhìn nhầm lắm, lỡ bản anh bị thương thì sao?”

Quyển 14 - Chương 649: Cậu ấy vẫn tới

“Anh mà chết trong tay em thì kiếp sau kiểu gì cũng phải tìm được em, bắt làm vợ anh, hầu hạ anh suốt đời để trả nợ!” Kỳ Đông Nham nói như đùa như thật. Anh nhanh chóng đi tới bên người đàn ông còn lại cũng lăn ra đất, lần mò tìm khẩu súng thứ hai ra, cầm chắc trong tay.

Tố Diệp nhìn chằm chằm khẩu súng trong tay anh, trái tim bắt đầu đập thành thịch. Kỳ Đông Nham bước lên, kéo cổ tay cô, nói khẽ: “Kẻ nào muốn lấy mạng em, em không được nhân từ, đi theo anh!”

Bước chân Tố Diệp có phần loạng choạng. Cảm giác hoảng sợ trong lòng cô không kém gì lúc ở Nam Phi, khi cô cầm súng bắn vào gã đàn ông chuẩn bị lấy mạng Niên Bách Ngạn. Lúc đó cô mất hết bình tĩnh, tay không ngừng run lên, đầu óc trống rỗng, chỉ biết nhìn Niên Bách Ngạn và lẩm bẩm: Em giết người rồi...

Nhưng hiện thực không cho phép cô nghĩ nhiều. Kỳ Đông Nham đã dẫn cô đi tới hành lang. Tận cùng của hành lang dài ngoằng, ngọn đèn trắng tỏa ra ánh sáng nhợt nhạt, chết chóc. Trong không khí lan tỏa một sự bất an và nguy hiểm. Có tiếng người uống rượu, trò chuyện, tạp nhãm và hỗn loạn, giọng nói cũng rất lớn. Quả nhiên là một toán người. Nhìn khí thế này, số lượng người còn vượt xa khi ở Nam Phi.

Tố Diệp đổ mồ hôi, tim không ngừng đập điên cuồng, như một con gà sắp tắt thở vẫn còn giãy giụa loạn lên. Thực tế là trong lòng cô giấu một con dao găm, một tay cầm chắc một khẩu súng, tay kia nắm

chặt tay Kỷ Đông Nham.

Tố Diệp có thể cảm nhận được bàn tay của Kỷ Đông Nham cũng ra sức ghì chặt tay cô bằng một nguồn sức mạnh kiên định không rời. Tố Diệp ngược mắt nhìn Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham của giờ phút này không còn cười đùa toe toét như mọi ngày nữa. Gương mặt anh tuấn hơi nghiêng viết đầy sự nghiêm túc và cảnh giác. Anh mím chặt môi, cằm cũng căng ra thẳng tuột. Trên đó có mấy sợi râu mới mọc. Hình ảnh của anh như vậy, Tố Diệp không thường thấy.

Vì chưa từng yêu nhau, chưa từng sống chung dưới một mái nhà, Kỷ Đông Nham mà cô nhìn thấy lúc nào cũng gọn gàng, tề chỉnh, giống như ban đầu khi cô yêu Niên Bách Ngạn. Chỉ tới khi về sống cùng Niên Bách Ngạn cô mới biết, anh cũng có lúc lôi thôi, xộc xệch, cũng có khi say bí tỉ rồi nói năng linh tinh, mới biết sáng nào anh cũng phải cạo râu nếu không râu sẽ mọc dài tới cằm.

Không hiểu sao, cô cảm thấy Kỷ Đông Nham của giờ phút này còn chân thực hơn bình thường.

Biết đâu...

Nếu cô chưa từng gặp Niên Bách Ngạn, chưa từng xuất hiện trong quán bar đó, chưa từng ngã vào lòng Niên Bách Ngạn...

Có lẽ...

Nếu thời gian, không gian thay đổi, nếu trên đời này chỉ có một mình Kỷ Đông Nham, không có một Niên Bách Ngạn ngang sức ngang tài với Kỷ Đông Nham, từ đầu tới cuối chỉ có một mình Kỷ Đông Nham.

Vậy thì, cô sẽ yêu người đàn ông này.

Phải, vào khoảnh khắc này cô dám chắc chắn như thế.

Giống như bây giờ đây, hai người nắm chặt tay nhau, hai trái tim hoàn toàn buộc lại với nhau.

Chỉ có điều, Tố Diệp biết rõ cô đang áy náy. Nếu không phải vì cô, hôm nay Kỳ Đông Nham đã không phải tình cảnh nguy hiểm này. Cô rất muốn nói một tiếng xin lỗi với anh, xin lỗi anh từ đầu tới cuối vẫn chân thành yêu cô như thế, xin lỗi anh đến tận bây giờ còn bị cô liên lụy, xin lỗi anh rằng cả đời này đã định trước cô sẽ phải có lỗi với anh, phụ tình cảm của anh.

Ba tiếng “xin lỗi anh” ấy cứ xoay vòng trong cổ họng, giữa răng và lưỡi nhưng chần chừ mãi cô vẫn không thể lên tiếng. Cô cảm nhận được nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh, càng lúc trái tim càng thắt lại. Cô há miệng, khẽ khàng lên tiếng nhưng lại chỉ hỏi được một câu: “Chúng ta sẽ chết sao?”

Thanh âm rất nhỏ, gần như chỉ còn tiếng thở, vậy mà Kỳ Đông Nham nghe thấy. Anh quay đầu nhìn cô. Có một khoảnh khắc, một tình cảm rõ ràng ánh lên trong mắt anh, nhưng rồi lại bị anh đè xuống. Anh dùng khẩu hình miệng nói với cô, nhấn mạnh từng chữ: “Anh sẽ không để em xảy ra chuyện.”

Câu nói ấy khiến cổ họng cô hơi tắc nghẹn.

Kỳ Đông Nham càng nắm tay cô gắt gao, lưng dựa vào vách tường. Khi đi qua căn phòng ồn ào, anh ra hiệu cho cô cẩn thận, sau đó dắt cô hơi khom người xuống, nhảy ra ngoài từng chút một qua cửa sổ.

Cách đó không xa chính là cửa ra vào, bên ngoài có ánh trăng quen thuộc.

Tố Diệp chưa bao giờ chờ đợi ánh trăng đến thế, cũng chưa bao giờ cảm thấy thứ ánh sáng này lại thân thiết với mình như hôm nay. Cánh cửa được Kỳ Đông Nham cố gắng mở ra một cách nhẹ nhàng nhất. Có lẽ những kẻ bên trong không ngờ rằng hai người họ lại bỏ trốn nên cửa không hề có khóa.

Khoảnh khắc sau cùng khi thoát ra khỏi căn nhà, Tố Diệp rất muốn hét to lên một tiếng, rất muốn được thoải mái hít thở bầu không khí thanh mát đêm trăng. Nhưng lúc này vẫn chưa thể buông lỏng được.

Khi cô còn chưa kịp phản ứng lại, Kỳ Đông Nham đã kéo cô vào một bụi rậm. Hai người ngã xuống đất. Cỏ dại mọc cao che chặt bóng hai người họ. Chẳng mấy chốc đã có ba người vừa nói vừa cười đi ngang qua bên đó rồi đi vào căn nhà.

Tố Diệp còn chưa hết hoảng hồn. Cô nằm im không nhúc nhích trên mặt đất. Cô có thể cảm nhận được những viên đá trên mặt đất cọ vào lưng đau đớn, muốn động dậy nhưng lại không dám. Kỳ Đông Nham đề lên người cô, sợ cô lên tiếng anh còn giơ tay bịt chặt miệng cô lại, cảnh giác quan sát tình hình xung quanh.

Hai người họ từ đầu tới cuối phải duy trì tư thế này, không được phép khinh suất.

Vì không những Kỳ Đông Nham nhìn rõ hoàn cảnh trước mặt mà đến cả Tố Diệp đang nấp trong lùm cây bị Kỳ Đông Nham đề lên cũng nhìn rất rõ. Nơi đây quả thực không còn là Đại Áo nữa, mà giống một khu ngoại ô hơn. Một nơi rất hoang vắng, giống như một mảnh đất không người đã bị Thượng đế bỏ quên, để rồi yêu ma tới tiếp quản. Những cây cổ thụ khô cằn nối với nhau thành từng mảng. Chỉ thi thoảng có những cây vẫn còn lơ thơ vài chiếc lá, nghênh đón sự tấn công của gió thu và cuối cùng vẫn phiêu linh trong mảnh đất hoang dại này.

Vị trí của họ bây giờ, cỏ mọc tới tận eo, xanh vàng nối tiếp. Nhưng qua kẽ hở giữa những ngọn cỏ, sau khi đã quen với bóng tối, họ có thể nhìn rõ xa gần đều có người đang đi lại. Chúng đều mặc một loại đồng phục thống nhất, dưới chân đều là đôi boot đen mang hàm ý đặc biệt, trong tay cầm súng.

Chúng đang tuần tra, lại như đang chờ đợi điều gì đó.

Tố Diệp nhìn kỹ. Chỉ riêng số lượng người cô đếm được đã vào khoảng hơn hai mươi người. Cối lòng cô lạnh toát. Đông người như vậy, cô và Kỳ Đông Nham làm sao thoát ra được? Chưa nói tới chuyện trong tay chúng có súng, chỉ cần đám người này xông tới một người đâm một cái, họ đã đủ nguy hiểm. Lần này cô thật sự hại chết Kỳ Đông Nham rồi.

“Kỳ lạ thật!” Kỳ Đông Nham hơi nheo mắt, nhìn chăm chăm về những người phía xa, nói một câu.

Tố Diệp nhìn anh.

Anh quan sát rất tỉ mỉ, nhíu mày: “Đám người này giống lính đánh thuê!”

Tố Diệp choáng váng!

Cô có cần phải quan trọng đến vậy không, cần phải cả lính đánh thuê tới trông giữ cô?

“Em tự nghĩ là trình độ võ thuật của em chưa đạt tới cảnh giới của Đông Phương Bất Bại chứ?” Họ thật sự muốn đối phó với một người con gái yếu ớt như cô sao? Hay đã thật sự coi cô là một cao thủ võ lâm có sức mạnh vô địch?

Kỷ Đông Nham càng nhúu mày chặt hơn. Anh lo ngay ngáy: “E rằng người chúng muốn đối phó không phải em, em chỉ là mồi nhử thôi!”

Câu nói ấy lọt vào tai Tố Diệp như có một cây kim đâm thẳng vào tai cô. Ngay sau đó trong đầu cô vang lên một tiếng nổ. Cô cuộn chặt tay lại, sự bất an trong lòng bắt đầu lan rộng.

Kỷ Đông Nham nói không sai. Nếu chỉ để đối phó một mình cô thì không cần nhiều người. Một người đàn ông lực lượng với súng ống trong tay là quá đủ rồi, hà tất phải huy động quần chúng như vậy? Họ nhất định có ý đồ khác.

Nếu cô thật sự là mồi nhử như Kỷ Đông Nham nói thì người mà chúng đợi chắc chắn là Niên Bách Ngạn!

Tố Diệp cảm thấy toàn thân lạnh như băng, giọng nói hơi run rẩy: “Nhưng mà có cần nhiều người vậy không?”

“Niên Bách Ngạn chắc chắn sẽ không tới một mình. Nếu lần trước ở Nam Phi cũng là đám người này, vậy thì lần này chúng sẽ tăng thêm quân số.” Kỷ Đông Nham hạ thấp giọng: “Còn nữa, đối phương đều là lính đánh thuê, tại sao khả năng trông giữ người lại tệ đến vậy? Đến cửa cũng không khóa? Rất có thể bọn chúng định diễn màn kịch gây ông đập lưng ông. Nếu anh đoán không nhầm, chúng nhất định sẽ để lại manh mối cho Niên Bách Ngạn, giúp cậu ấy có thể thuận lợi tìm tới đây.”

“Vậy chúng ta phải làm sao? Niên Bách Ngạn không thể tới đây, anh ấy tuyệt đối không thể đến đây được!” Tố Diệp gấp gáp.

Cô nhớ lại lúc ở Nam Phi. Đó là lần đầu tiên cô trải qua một trận mưa bom bão đạn. Cũng là lần đầu tiên cô cảm thấy mạng người rẻ mạt

tới vậy. Họ sẽ phải đối mặt với mối nguy hiểm mất mạng bất kỳ lúc nào, cũng có thể mất đi Niên Bách Ngạn bất kỳ lúc nào.

Không, cô không muốn như vậy.

Nếu sinh mạng chỉ được chọn một trong hai, vậy thì cô tình nguyện người được sống tiếp là Niên Bách Ngạn.

Kỷ Đông Nham suy nghĩ, hạ giọng nói: “Chúng ta phải cố gắng chạy xa một chút. Nếu kẻ địch ở ngoài sáng, chúng ta ở trong tối thì cho dù Niên Bách Ngạn có tới đây thật, vậy thì chúng ta cũng không đến mức trở thành điểm yếu có thể uy hiếp đến cậu ấy.”

Tố Diệp liên tiếp gật đầu.

“Đi thôi!” Kỷ Đông Nham từ từ nhích cơ thể ra, rồi kéo tay cô.

Hai người qua xuyên qua bụi rậm, cố gắng để hành tung của mình thật lặng lẽ. Tố Diệp đi bên cạnh anh, nhưng trái tim thì đã bay xa ngàn dặm. Cô không biết đây là đâu, không biết mình cách Niên Bách Ngạn bao xa. Cô chỉ hy vọng anh đừng tới, tuyệt đối đừng tới.

Cô muốn khóc, nước mắt đã vòng quanh trong hốc mắt nhưng lại bị cô kiên quyết ép trở về.

Cô tự nhủ với lòng mình: Tố Diệp! Mà không được khóc! Mà khóc tức là mà nhận thua, tức là mà sợ hãi!

Phía trước là một cây cổ thụ, hơi đổ nghiêng như một thần chết, như điềm báo cho bầu không khí hoang lạnh và chết chóc ở nơi đây. Thi thoảng còn có quạ bay ngang qua, rồi đậu lại trên cành cây, cất tiếng kêu quang quác, cực kỳ chói tai.

Tố Diệp vô thức rung mình, ngẩng đầu lên nhìn bằng ánh trắng. Cô kinh hoàng. Trên cành cây có tới chục con quạ, tất cả đều đen xì xì, đậu lên đó, nhìn chăm chăm vào họ.

“Kỷ Đông Nham...” Cô bất giác gọi tên anh.

Kỷ Đông Nham ngẩng đầu lên nhì.

Nhưng đúng lúc ấy, lũ quạ lại xáo xác bay hết đi.

Tố Diệp đang cảm thấy kỳ lạ bỗng nghe thấy Kỷ Đông Nham nói một tiếng “Cẩn thận!”, ngay sau đó anh đẩy cô tới bên một cái cây. Một giây sau, có đạn bắn trúng bên cạnh. Cô hoảng hốt, Kỷ Đông Nham kéo cô ra sau một gốc cây khác.

Cái cây này xù xì, bằng vòng ôm của khoảng ba, bốn người, tạm thời trở thành nơi ẩn nấp của họ. Không xa vọng tới tiếng người la hét: “Chúng chạy rồi! Ở trong rừng đó, đuổi theo!”

Kỷ Đông Nham thò đầu ra, nhìn không rời mắt về hướng bỗng nhiên sáng rực lên cách đó không xa. Anh lên đạn cho khẩu súng. Tố Diệp cảm thấy huyết mạch của mình đều đang chảy ngược. Cô thề rằng, nếu lần này có thể bình yên sống sót, cô nhất định sẽ cảm tạ các vị thần linh đã phù hộ, cũng sẽ trân trọng mỗi giây một phút được sống bình yên.

Cô cắn chặt răng, bàn tay cầm súng vẫn run lẩy bẩy.

Kỷ Đông Nham quay đầu nhìn cô, khẽ hỏi: “Sợ sao?”

Cô sợ chứ!

Có ai có thể bình tĩnh được khi đối mặt với đám lính thuê dăng dăng sát khí kia? Ai đối mặt với cái chết lại vẫn có thể nói cười vui vẻ được? Nhưng... Tố Diệp siết chặt tay lại, lắc đầu: “Không sợ!”

Lúc này chỉ còn lại cô và Kỳ Đông Nham. Nếu cô sợ thì nguồn sức mạnh cuối cùng chống đỡ Kỳ Đông Nham cũng không còn nữa.

Kỳ Đông Nham nhìn cô, ánh mắt nặng nề, nhưng anh bất ngờ bật cười. Anh giơ tay vòng qua đầu cô, đặt thẳng lên trán cô một nụ hôn, rất lâu, đầy lưu luyến, lại giống như lời từ biệt. Trước khi buông cô ra, anh thì thầm bên tai cô một câu: Anh yêu em!

Trái tim Tố Diệp chấn động mạnh mẽ.

“Thế nên anh nhất định sẽ không để em xảy ra chuyện.” Anh buông cô ra, nhưng ánh mắt vẫn còn quyến luyến. Anh khẽ nói: “Lát nữa em phải tìm thời cơ, chạy được thì phải chạy. Anh sẽ kéo dài thời gian. Đây là rừng hoang, nhưng có những cành cây bị vết xe lăn qua, chứng tỏ phía trước chắc chắn có đường.”

Tố Diệp nghẹn ngào, ra sức lắc đầu: “Không! Em không thể bỏ lại anh được!”

Một tiếng súng vang lên, Kỳ Đông Nham ôm lấy đầu cô. Anh không nói nhiều nữa, cứ thế kéo tay cô chạy về phía trước. Ánh đèn đỏ càng lúc càng gần. Tiếng súng vang dội, làm kinh động tất cả chim chóc trong rừng.

“Mau trốn vào bụi cây!” Kỳ Đông Nham ra lệnh.

Tố Diệp biết anh định một mình dụ đám người kia. Cô lắc đầu nói không. Kỳ Đông Nham giận dữ, quát lên với cô: “Em không muốn gặp Niên Bách Ngạn nữa phải không? Mau trốn đi cho anh!”

Đám lính kia đuổi theo rất nhanh. Chúng giơ súng về phía này. Kỳ Đông Nham nhanh mắt nhanh tay, ngay sau đó anh bóp cò.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Chạy!” Thấy bên này cũng không còn an toàn nữa, Kỳ Đông Nham bèn kéo Tố Diệp chạy về phía trước.

Hai bên chính thức bắn nhau.

Chỉ có điều một bên là một nhóm người, một người chỉ có hai người họ, hai cây súng với hai mươi viên đạn.

Mùi thuốc súng nồng nặc ngập tràn khu rừng, Tố Diệp căm ghét thứ mùi này.

Kỳ Đông Nham bắn rất chuẩn, không viên đạn nào lãng phí. Nhưng cho dù anh có bắn chuẩn thì đã sao? Anh không phải thần tiên, không có tiên pháp, khi hết đạn thì cũng sẽ phải gặp nguy hiểm.

Đánh nhau với đám người đó sao? Chúng chỉ dí súng vào bạn mà thôi.

Lúc viên đạn cuối cùng bắn ra cũng là lúc Tố Diệp tuyệt vọng. Bỗng nhiên ở phía xa có thứ gì nổ tung, ngay sau đó lửa bùng hực bốn bề. Có tiếng súng máy bắn phá, và liên tiếp những tiếng kêu vang trời.

Kỳ Đông Nham và Tố Diệp cùng nhìn về phía sau, bỗng thấy mấy chiếc xe bọc thép lăn về phía này. Trên xe có người đang đứng, trong tay cầm súng máy, quét về phía đám lính đánh thuê bên này.

Chân Tố Diệp lập tức mềm nhũn. Cô ngồi sụp xuống đất. Trục giác

cho cô biết, Niên Bách Ngạn tới rồi.

Chính Kỷ Đông Nham cũng trả lời câu hỏi của cô. Anh thu súng lại, kéo Tố Diệp còn đang ngây ngốc vào một lùm cây, nhìn về phía cuộc giao tranh cách đó không xa, khẽ nói một câu: “Cậu ấy vẫn tới!”

Quyển 14 - Chương 650: Mau chạy đi!

Nếu không phải cô đích thân tham gia, Tố Diệp nhất định sẽ cho rằng mình vừa nằm mơ, một giấc mơ khói lửa. Hiện trường đầy hỗn loạn và nguy hiểm, có những thử thách sinh tử, có sự chắc chắn đến tận nỗi rằng phải liều mình mới có thể sinh tồn. Hoặc có lẽ cô đang quay một bộ phim, rồi chó ngáp phải ruồi được làm nữ chính một lần, tham gia một cảnh quay khói lửa mà thôi.

Mấy chiếc xe bọc thép nặng nề đè lên mặt đất như những chiến sỹ kiên cường. Tố Diệp có thể cảm nhận được mặt đất đang rung chuyển. Một trong số chúng xông về phía này, trên xe có khoảng bảy, tám người đàn ông, ai cũng cầm súng máy trong tay, cùng liều mạng với đám người dưới đất.

Tố Diệp hiểu rõ trong lòng. Nơi đây nhất định không còn thuộc địa phận Trung Quốc, có lẽ ở khu vực biên giới. Nếu không sao có thể bắn súng một cách rầm rộ như vậy? Nơi đây, có lẽ cũng giống như Nam Phi, pháp luật gần như không tồn tại. Súng đạn, bạo lực trở thành đại diện quyền lực duy nhất ở đây.

Trong ánh lửa, Tố Diệp nhảy bèn nhìn thấy Niên Bách Ngạn.

Khoảnh khắc này, nước mắt cô cứ thế rơi xuống. Bao nhiêu kiên cường cố kìm nén suốt dọc đường đều tan vỡ. Sự sợ hãi không muốn thể hiện ra trước mặt Kỷ Đông Nham giờ cũng ập tới như dãi núi lấp biển.

Cô không muốn nhìn thấy Niên Bách Ngạn ở đây, không muốn một

chút nào cả. Nhưng vào khoảnh khắc nhìn thấy anh, cô lại chỉ muốn nhào vào lòng anh ngay lập tức để được ôm anh thật chặt. Hoặc có thể là chất vấn anh: Chẳng phải anh đang ở Nam Phi yên ổn sao? Tại sao lại quay về? Anh không nên quay về!

Súng của cô và Kỳ Đông Nham đã hết sạch đạn. Thực tế là, Tố Diệp không bắn một phát súng nào. Vì trong điều kiện số lượng đạn có hạn, cô nổ súng chắc chắn chỉ lãng phí, chỉ càng cho đối phương biết vị trí của mình mà thôi.

Cô không biết những người trên xe bọc thép kia là ai, chỉ biết họ đi theo Niên Bách Ngạn tức là người mình. Nhưng lực lượng của đối phương mỗi lúc một đông. Lúc này Tố Diệp mới bàng hoàng nhận ra, số lượng mà cô và Kỳ Đông Nham thấy lúc nãy chỉ là hạt cát giữa sa mạc.

Một chiếc súng máy được ném tới trước mặt Kỳ Đông Nham. Cô nghe thấy Niên Bách Ngạn quát to: “Cầm súng! Diệp Diệp, lên xe!”

Ngay sau đó, khi đi ngang qua phía họ, cửa xe mở ra. Cô nhanh chóng giơ tay. Cứ thế, bàn tay lớn mạnh mẽ của Niên Bách Ngạn nắm chắc lấy cô. Một giây sau, anh dùng sức kéo cô lên xe. Còn tốc độ của Kỳ Đông Nham cũng cực nhanh. Anh ấy nắm chắc khẩu súng trong tay, rảo bước lên lên xe. Khi cửa xe đóng lại, anh ấy cũng bắt đầu nổ súng về phía những chiếc xe đuổi theo phía sau.

Tố Diệp được Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham kẹp ở giữa, bên tai chỉ còn những tiếng “Pằng, pằng, pằng” vang dội. Cách đó không xa còn có tiếng nổ. Qua gương chiếu hậu, cô có thể nhìn thấy gần đó có chiếc xe bọc thép bị lật. Khoảnh khắc nó nổ tung làm bùng sáng cả bóng tối.

Hơi thở của cô gấp gáp. Cô siết chặt tay lại thành nắm đấm.

Niên Bách Ngạn ngồi bên cạnh nhanh chóng đánh tay lái, tránh màn công kích của chiếc xe phía sau. Anh giơ một tay còn lại ra nắm chặt tay cô, giọng nói trầm thấp mà kiên định: “Đừng sợ!”

Nhưng Tố Diệp cảm thấy mình chưa bao giờ sợ hãi đến thế.

Thì ra khi con người ta đối mặt với thời khắc có thể mất đi tính mạng bất kỳ lúc nào, chung quy cũng sẽ sợ hãi.

“Anh không nên tới...” Cô ghen ngào, nước mắt làm mờ tầm nhìn.

Niên Bách Ngạn nắm chắc vô lăng. Bây giờ anh không thể nhìn cô, cũng không thể lau nước mắt cho cô. Hai mắt anh chỉ có chăm chăm nhìn về phía trước, nói rành mạch từng chữ: “Anh phải tới. Ở đây có em, và người anh em của anh.”

Tố Diệp hít sâu một hơi.

Cả Kỳ Đông Nham đang sống mái cũng nghe được câu nói cuối cùng của Niên Bách Ngạn. Bả vai anh ấy run lên một cái, động tác bắn súng cũng chột khựng lại, nhưng chẳng mấy chốc, anh ấy lại tập trung tinh thần và sức lực vào việc đối phó với đám người đang vượt lên phía sau.

Lúc đối súng, anh ấy mới dựa vào ghế xe và nói: “Niên Bách Ngạn! Cậu coi tớ là đứa trẻ lên ba đấy à?”

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng, mím môi.

“Bọn chúng rất đông!” Kỳ Đông Nham bổ sung một câu.

Con người của Niên Bách Ngạn chột co rụt lại. Anh vẫn giữ im lặng,

gương mặt hơi nghiêng lạnh như băng. Kỳ Đông Nham là bạn bè bao năm nay với anh, đương nhiên sẽ ngửi thấy một mùi nguy hiểm từ nét mặt này của anh, cũng đã chứng thực những gì anh ấy vừa nói.

Kỳ Đông Nham không nói nữa, bậm môi tiếp tục đoàn kết với các anh em trên xe bọc thép, đối đầu với chúng.

“Diệp Diệp! Mặc áo chống đạn vào!” Niên Bách Ngạn khoác chiếc áo chống đạn duy nhất lên người cô.

Anh hiểu rõ, đám người này nhắm vào anh. Lũ lính đánh thuê ẩn náu ở nơi không người này, tên nào tên nấy đều giỏi giang, tài cán. Anh chỉ dẫn theo có ba mươi người. Cho dù đại ca Khôn ở bên kia có điều động gấp thì cũng không kịp. Điều duy nhất họ có thể làm là xông ra khỏi nhà tù này.

Tổ Diệp nắm chặt chiếc áo chống đạn duy nhất ấy, con tim thắt lại.

Một bên là Kỳ Đông Nham, một bên là Niên Bách Ngạn. Cô không muốn người nào có chuyện.

“Mặc vào!” Niên Bách Ngạn lạnh lùng ra lệnh.

Giờ phút này, anh chắc chắn rất cứng rắn và nghiêm khắc, không còn bình tĩnh, thản nhiên khi lúc làm việc nữa.

Dưới đất la liệt những lính đánh thuê thương tích, tử vong. Những người A Quỷ dẫn tới lần này đều có xuất thân không đơn giản, mới có thể độ cao thấp với đám lính đánh thuê này. Đúng vào lúc thế trận có lợi đang nghiêng về phía họ thì trên trời bất ngờ xuất hiện một chiếc trực thăng, quét qua những cây cổ thụ, khiến chúng xào xạc kêu.

“Kỷ Đông Nham, cẩn thận!” Niên Bách Ngạn nhanh chóng đánh tay lái, đổi hướng.

Kỷ Đông Nham cũng nhận ra có điều không ổn, nhanh chóng rút đầu về. Ngay lập tức, một đợt bắn phá bằng súng máy ầm ầm trút xuống.

Các anh em trên xe bọc thép đã có người trúng đạn, tiếng kêu vang lên không ngừng.

“Niên Bách Ngạn! Cậu đắc tội với ai thế hả? Phái cả trực thăng truy sát? Quay phim hành động à?” Kỷ Đông Nham quay đầu gào lên.

Niên Bách Ngạn không nói câu nào, cầm phanh cứng cứng. Anh nhấn mạnh chân ga. Chiếc xe bọc thép nhanh chóng lao về phía trước. Kỷ Đông Nham cũng đã rút về. Anh ấy có bắn giỏi kiểu gì cũng không đo lại được trực thăng.

Cánh rừng phía trước trông có vẻ rậm dày, Niên Bách Ngạn nhắm chuẩn mục tiêu, lái xe về hướng đó. Chiếc trực thăng trên đầu vẫn theo sát họ. Tới bìa rừng, anh phanh kít lại.

Chiếc xe bọc thép đột ngột dừng bánh.

“Xuống xe!” Niên Bách Ngạn ra lệnh.

Tổ Diệp nhanh chóng xuống xe. Cô biết, lúc này còn tiếp tục ở lại xe sẽ thành mục tiêu lớn, xuống xe xông vào trong rừng ngược lại sẽ an toàn hơn. Các xe bọc thép khác cũng vội lái tới. Trong số ba mươi người, thương vong vô số kể, chỉ còn lại khoảng chục người. Trong số đó có A Quỷ. Anh ta hét về phía Niên Bách Ngạn: “Anh Niên! Mọi người mau chạy đi!”

Niên Bách Ngạn không nói gì, lập tức đeo mấy khẩu súng lên lưng. Kỳ Đông Nham cũng làm theo. Niên Bách Ngạn nhìn Tố Diệp. Cô vẫn nắm chặt một khẩu súng trong tay này giờ. Anh do dự giây lát rồi nhanh chóng cài khẩu súng đó vào eo mình, nắm lấy tay cô, chạy vào trong rừng.

Dưới đất vẫn còn một số lính đánh thuê đang đuổi theo. Nếu không phải trên đầu có máy bay trực thăng tấn công dữ dội, họ đối phó với đám lính này tuyệt đối không thành vấn đề.

Niên Bách Ngạn một tay nắm chắc tay Tố Diệp, chạy sâu vào trong rừng. Phía sau có Kỳ Đông Nham, A Quỷ. Sau lưng và trên đỉnh đầu đều có tiếng súng. Cây cối xung quanh bị đạn càn quét, thương tích đầy mình.

Tố Diệp hơi khó thở. Nhưng bàn tay Niên Bách Ngạn vẫn ấm áp, vẫn rộng lớn, vẫn đầy sức mạnh như thế. Cô muốn mãi mãi được nắm chặt lấy nó, mãi mãi không buông.

Nhưng những ký ức như thật như giả chợt nhảy loạn xạ trong đầu cô.

Khoảnh khắc Niên Bách Ngạn nắm tay cô chạy, cô chợt nhớ tới một cảnh tượng trong mơ.

Trong con ngõ dài tối tăm, cậu bé nắm chặt tay cô bé chạy về phía trước. Phía sau có người đuổi theo. Hai người họ chạy hết sức lực nhưng dường như không thể nhìn thấy điểm tận cùng.

Cô bé rất sợ hãi, chân tay run lẩy bẩy. Cậu bé nói với cô bé rằng: Đừng sợ, có anh đây!

Dường như có một ký ức nào đó bị phong kín đang hé ra từng chút

một, như một bí mật đã được cất giấu rất lâu cuối cùng đã có một lỗ thủng. Đường như cô sắp nhìn thấy sự thật, nhưng lại gặp trở ngại.

Một cảnh tượng tương tự đã từng xảy ra luôn dự báo một sự nguy hiểm không nên nhớ lại đang tới gần.

Máy bay trực thăng trên đỉnh đầu đã ngừng càn quét. Có lẽ vì cây cối quá rậm rạp, lại còn là ban đêm nên chúng không thể nhắm chuẩn. Hoặc chúng cũng không còn đạn nữa. Tóm lại, cuối cùng cũng nghỉ ngơi.

Nhưng đám lính đánh thuê sau lưng đã đuổi tới. Có viên đạn quét ngang. Niên Bách Ngạn nhanh tay đẩy Tố Diệp vào một bờ bụi gần đó. Nơi ấy tạm thời trở thành chỗ ẩn náu an toàn.

Kỷ Đông Nham, Niên Bách Ngạn và những người khác không thể né tránh. Mà họ vốn dĩ cũng không muốn tránh. Kỷ Đông Nham vút một khẩu súng, Niên Bách Ngạn đưa cho cậu ấy một khẩu trên người mình. Họ đưa mắt nhìn nhau rồi cùng gật đầu.

Hai người nhanh chóng đứng kề lưng vào nhau, giơ súng lên, thực hiện một đợt càn quét quy mô lớn nhằm vào đám lính đánh thuê. A Quý và những người còn sống cũng lo hai bên trái phải. Mấy người họ hình thành nên một bức bình phong, hoàn toàn che kín vị trí an toàn mà Tố Diệp đang nấp.

Dưới trời đêm, tiếng súng to nhỏ vang dội.

Sau khi thành công tấn công được mấy tên, Kỷ Đông Nham nghiêng răng nói: “Niên Bách Ngạn! Cậu nhớ đấy! Tớ mà chết là do cậu hại!”

Niên Bách Ngạn giơ súng lên, nhắm chuẩn vào một tên lính đánh thuê đang nổ súng về phía này, cất giọng giòn tan: “Nếu cậu chết, tớ

sẽ trả thù cho cậu!”

“Nếu cậu chết, tớ cũng sẽ trả thù cho cậu.” Kỳ Đông Nham cũng giơ súng, lạnh lùng nói.

Con người Niên Bách Ngạn chột co lại, đáy mắt lướt qua một tia u ám: “Không! Kỳ Đông Nham! Cậu phải hứa với tớ một chuyện.”

“Không phải cậu bắt tớ trả lại Tinh Thạch cho cậu đấy chứ? Tớ không làm được đâu nhá. Nếu có bản lĩnh thì cậu tự giành lại.” Kỳ Đông Nham lại bắn chết được một tên.

Bên này, Niên Bách Ngạn cũng nhắm trúng một tên, nổ súng chuẩn xác, hắn ta ngã xuống đất. Anh nói: “Cậu cứ hứa đi đã!”

“Được rồi, tớ hứa! Nói đi!”

“Nếu tớ chết, cậu không cần trả thù cho tớ.” Cánh tay đỡ lấy báng súng của Niên Bách Ngạn nổi lên những múi cơ bắp. Anh nhấn mạnh từng chữ: “Cậu phải thay tớ chăm sóc cho cô ấy, cả đời này không được rời xa.”

Trên đời này, nếu có một người đàn ông có thể đối xử tốt với Tố Diệp, vậy thì Niên Bách Ngạn tin rằng đó chính là Kỳ Đông Nham. Một khi anh gặp chuyện bất trắc, Kỳ Đông Nham sẽ là người duy nhất anh tin tưởng, tin tưởng cậu ấy có thể toàn tâm toàn ý với Tố Diệp, tin tưởng cậu ấy có thể mang lại hạnh phúc cho Tố Diệp.

Có lúc anh cảm thấy, ông trời để anh và Tố Diệp gặp nhau là một sự trừng phạt. Có lẽ kiếp trước cả anh và Tố Diệp đều đã làm sai chuyện gì, thế nên kiếp này muốn ở bên nhau mới khó khăn trùng trùng như vậy.

Từ nhỏ gặp nhau đã là sai lầm.

Trùng phùng ở quán bar là sai lầm.

Việc anh động lòng trắc ẩn đưa cô về khách sạn là sai lầm.

Gặp lại cô tại Liêm Chúng là sai lầm.

Ép cô tới Tinh Thạch làm việc là sai lầm.

Quyết định ở trấn Thiên Đăng là sai lầm.

Đưa cô tới Nam Phi là sai lầm.

Nhưng trong vô vàn cái sai ấy, cái sai lớn nhất là anh lại yêu cô, mới khiến cho mọi việc đã sai càng thêm sai.

Không người đàn ông nào thích để người con gái của mình cùng mình trải qua những cảnh tượng này. Đây cũng phải lúc anh hùng cứu mỹ nhân. Khi liên quan tới sinh tử, anh chỉ mong Tố Diệp được sống một cuộc đời bình an.

Khi ở Nam Phi, khi cô run rẩy nói với anh cô đã giết người. Cô của lúc ấy bàng hoàng và bất lực biết bao, anh đều chứng kiến cả. Cô chỉ một người con gái, một người con gái chưa từng trải qua cái tàn nhẫn của sự sống và cái chết. Vậy mà anh lại để cô nhìn thấy bộ mặt hiểm ác nhất của con người.

Đây cũng là lý do vừa rồi anh không để cô cầm súng. Anh tin rằng nếu hôm nay Tố Diệp lại cầm súng làm tổn thương người nào đó, thì cả đời này nó để lại một dấu ấn khủng khiếp trong lòng cô.

Thế nên, nếu có thể liều chết một phen để đổi lại sự an toàn của cô,

anh tình nguyện.

Kỷ Đông Nham không ngờ anh lại nói vậy. Cậu ấy ngẩn người giây lát sau đó giận dữ đáp: “Niên Bách Ngạn! Vợ cậu thì tự cậu chăm sóc!”

“Bùm!” Có một tiếng nổ dữ dội ầm vang.

Ngay sau đó có một chiếc xe bọc thép xuyên qua rừng cây, hét về phía họ: “Mau lên xe đi!”

Cả đám người còn đang chống chọi lại đám lính. An toàn nhất chỉ có Tố Diệp.

Niên Bách Ngạn quay đầu hét lên với Tố Diệp: “Lên xe!”

“Bách Ngạn...” Tố Diệp thấy tình thế càng lúc càng nguy hiểm, xót xa gọi anh một tiếng.

Bỗng một tiếng kêu thảm thiết vang lên. A Quỷ bị trúng đạn. Ngay sau đó cũng có mấy người liên tục trúng đạn. Lúc này Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham không ai đi được, chỉ còn cách liều mạng với bọn chúng.

Thấy cô vẫn không đi, Niên Bách Ngạn giận dữ, bèn gào lên: “Mau chạy đi!”

Mau chạy đi!

Mau chạy đi...

Mau chạy đi!!!

Những chữ ấy như một quả bom. Tố Diệp bỗng cảm thấy đầu mình nổ bùm một cái. Ngay lập tức, những ký ức chưa từng có đều sống dậy.

Mau chạy đi...

Đã từng có một cậu bé nói với cô câu này. Một cậu bé đã dùng cả cơ thể bé nhỏ để chặn đám người lớn đó, hét về phía cô: Mau chạy đi!

Trần Thiên Đăng!

Con ngõ dài đó, còn cả ngọn đèn xanh âm u, cậu bé dưới ngọn đèn xanh...

Tố Diệp bất thành linh ngẩng phắt lên nhìn Niên Bách Ngạn ở gần đó. Gương mặt anh...

Gương mặt anh và cậu bé trong ký ức bắt đầu trùng khít. Từng cảnh đã từng xảy ra lần lượt hiện về.

Tiếng nhạc đình tai, tiếng cười man rợ.

Và nỗi đau!

Không...

Những chuyện này không phải là thật.

Không phải!

“A!” Tố Diệp bất ngờ ôm chặt lấy đầu, kêu lên một tiếng kinh hoàng và tuyệt vọng.

Ký ức từ bốn phương tám hướng len lỏi vào từng lớp trong não bộ. Cô chỉ cảm thấy đầu mình dường như nứt vỡ, đau đớn. Cô ra sức ôm chặt đầu, ngồi sụp xuống đất, gào thét thất thanh, tiếng kêu như thấu tận trời cao.

“Diệp Diệp!” Hình như Niên Bách Ngạn ý thức được điều gì đó. Sắc mặt anh chợt tái hẳn đi. Anh nhanh chóng chạy tới trước mặt cô. Bên đó có Kỷ Đông Nham yểm trợ.

Anh kéo cô dậy.

Nhưng Tố Diệp lúc này đã hoàn toàn chìm trong những ký ức tối tăm.

Trước mắt chỉ còn cổ trần cô đã từng tới, con ngõ và cậu bé đó. Cô đã ngoắc tay với anh ấy, nói rằng: Anh ơi, anh đợi em lớn nhé! Sau này em lớn, em sẽ làm bạn gái của anh...

Không...

“Niên Bách Ngạn, cẩn thận!” Kỷ Đông Nham gào lên.

Một tiếng súng vang lên, Niên Bách Ngạn lập tức che chặt lấy Tố Diệp.

Tố Diệp chỉ cảm thấy mình được anh che kín, trước mắt bỗng có thứ gì đó nổ tung. Trời đất sáng bừng lên. Cô nhìn thấy gương mặt Niên Bách Ngạn, ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

“Bách Ngạn...” Cô run rẩy cất tiếng, muốn sờ lên gương mặt anh nhưng con người nhanh chóng rời rạc, trống rỗng...

Sau đó, cô không còn biết gì nữa.

Giây phút cô ngã xuống, chỉ còn nghe thấy tiếng còi hú của xe cảnh sát...

“A...”

Sau một tiếng kêu thảng thốt, Tố Diệp mở mắt trừng trừng.

Khi tỉnh lại khỏi cơn ác mộng, đầu cô ra đầy mồ hôi, ướt sũng cả áo ngủ, cũng ướt đầm cả những sợi tóc lò xo trước trán.

Căn phòng này khá quen thuộc nhưng lại hơi xa lạ.

Một màu trắng chói mắt.

Đến cả ánh nắng ngoài kia cũng không chân thực.

Có người gõ cửa.

Cô há miệng nhưng cổ họng khô rát không thốt nên lời.

Chẳng mấy chốc, cửa phòng được mở ra. Bóng hình một người đàn ông cao lớn đi vào. Thấy khắp người cô toàn mồ hôi, anh ta cảm thấy rất kỳ lạ: “Em sao thế?”

Tố Diệp nhìn anh ta, sửng sờ hỏi: “Anh là ai?”

Người đàn ông chẳng hiểu chuyện gì. Anh ta ngồi xuống trước mặt cô, giơ tay lau mồ hôi trên trán cô: “Em lại đang mơ à?”

Tố Diệp bất an: “Bách Ngạn đâu? Bách Ngạn...”

Người đàn ông nhíu mày: “Bách Ngạn nào?”

Tố Diệp ngược mắt lên: “Chồng tôi, Niên Bách Ngạn...”

Người đàn ông đứng bật dậy, nhìn cô bức bối rồi nói: “Chồng em là anh, Tưởng Bân!”

Tố Diệp kinh hoàng.

“Anh thấy bệnh tình của em nghiêm trọng lắm rồi. Tố Diệp! Em tỉnh táo lại một chút có được không? Bây giờ thời gian ngủ của em nhiều hơn thời gian thức rất nhiều, cứ tỉnh lại là em lại gọi tên người đàn ông Bách Ngạn đó. Trong lòng em rốt cuộc có anh hay không?”

Đầu Tố Diệp nổ tung. Cô giơ tay, ôm chặt đầu. Chỉ là mơ sao?

Tất cả, tất cả đều chỉ là một giấc mơ của cô thôi sao?

Nhưng tại sao cảnh trong mơ lại hiện thực đến vậy?

Cảnh tượng cuối cùng trong mơ, khoảnh khắc Niên Bách Ngạn lấy cơ thể bảo vệ cô, cô thậm chí tới giờ còn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể và hơi thở của anh.

Tưởng Bân thấy vậy, cũng không đành lòng. Anh ta lại ngồi xuống, thở dài: “Đồng ý với anh, chúng ta đi gặp bác sỹ, được không em?”

“Gặp bác sỹ gì?” Cô ngăn người hỏi.

Biểu cảm của Tưởng Bân rất chân thành, nói hết nước hết cái: “Anh đã giúp em liên hệ với một bác sỹ tâm lý rồi.”

“Tôi không có bệnh, tại sao phải đi khám bác sỹ?”

“Thời gian gần đây em cứ như người mất hồn, còn hay lẩm bẩm mấy câu kỳ lạ. Anh là chồng em, không muốn thấy em như vậy. Em cứ coi như vì anh, đi gặp bác sỹ, em nhé?”

Tố Diệp nhìn người đàn ông trước mặt: “Anh là chồng tôi thật sao?”

Người đàn ông thấy vậy, bèn đứng dậy, kéo mạnh rèm cửa ra. Ánh nắng ồ ạt ủa vào phòng. Anh ta kéo cô dậy khỏi giường, đi tới bên cửa sổ. Tố Diệp nhìn thấy khu nhà phía dưới rất huyền ảo. Có người đang tập thể dục, có người ôm con đứng buồn chuyện, lại có người mới đi chợ về...

Sau đó, người đàn ông lại đưa cho cô xem một cuốn album.

Cô lật ra. Toàn là ảnh cưới, người đàn ông bên trong chính là Tường Bân trước mặt, nhưng người con gái...

“Đây không phải là tôi!”

Tường Bân hết nói nổi. Anh ta đưa luôn cho cô một chiếc gương: “Em tự nhìn đi, có phải em không!”

Tố Diệp đón lấy chiếc gương, sau khi nhìn vào thì trợn trừng mắt.

Không, cô không nên trông như thế này. Cô không nên trông bình dị như vậy. Còn nữa, mái tóc dài của cô đâu? Bách Ngạn thích nhất mỗi khi cô dựa vào lòng anh, ngón tay anh lại lùa vào mái tóc cô. Anh nói: Anh thích mỗi lúc em thả tóc, trông lười biếng như một con mèo.

“Không...”

Tưởng Bân không biết phải làm sao. Anh ta lấy lại chiếc gương, ép cô nhìn ra ngoài cửa sổ: “Em tỉnh táo lại đi, đừng có suốt ngày chìm trong giấc mộng nữa, như vậy sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới cuộc sống bình thường của em. Em nhìn ra bên ngoài mà xem, nhìn những người dân người nhà kia đi, rồi ngắm phong cảnh ngoài kia nữa. Đây mới là thế giới thực!”

Tố Diệp thờ ơ dẫn như khúc gỗ.

“Tiểu Diệp! Chúng ta đi khám bác sỹ! Đừng để anh lo lắng nữa, được không?”

Tố Diệp không biết nên trả lời thế nào...

Buổi chiều, nắng vô cùng chói mắt.

Sau khi cùng Tưởng Bân xuống xe, Tố Diệp nhất thời có chút mơ màng. Đây vẫn là thành phố mà cô thân thuộc. Nhưng những người xung quanh lại trở nên xa lạ.

Lẽ nào, bao nhiêu chuyện, bao nhiêu người đó thực sự chỉ là mơ?

Cô không biết mình đã bị Tưởng Bân kéo vào phòng tâm lý bằng cách nào, chỉ cảm thấy nơi đây quá yên tĩnh. Nhưng nó đặc biệt nhắc nhở cô, đây mới là hiện thực.

Có người trợ lý đi ra, nhắc rằng họ có thể vào rồi.

Tố Diệp ngẩng đầu lên nhìn, hét lên kinh ngạc, chỉ vào người trợ lý: “Thánh Đản?” Ngay sau đó, giọng nói của cô trở nên hưng phấn. Cô

nắm chặt lấy tay người trợ lý: “Lý Thánh Đản! Có em ở đây thật tốt quá rồi, mau nói cho chị biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi?”

Có thể gặp được người quen khiến Tố Diệp vô cùng hưng phấn. Điều này chứng tỏ mọi việc không phải là mơ, đều là thật.

Vậy mà, sự quá khích của cô làm cô trợ lý giật mình. Cô ta tròn tròn mắt nhìn Tố Diệp, rồi lại nhìn người đàn ông bên cạnh cô, có chút cảm giác vô duyên vô cớ. Lúc này, có một người phụ nữ từ trong phòng đi ra, giọng nói lạnh lạnh: “Judy! Khách hàng chưa tới sao?”

Cô trợ lý như tìm được phao cứu sinh, hét về phía người phụ nữ kia: “Bác sỹ Phương! Chị mau tới đây đi!”

Người phụ nữ đi tới. Chị ta mặc quần áo công sở, đeo một chiếc kính gọng vàng, trông vô cùng chín chắn. Tố Diệp ngược mắt nhìn chị ta, suýt nữa thì ứa nước mắt: “Diệp Lan? Là em à, tốt quá...”

Chị ta sững người, quan sát cô tỉ mỉ một lúc, rồi nhẹ nhàng nói: “Chào cô! Tôi là bác sỹ tâm lý của cô. Tôi tên là Phương Bội Lôi. Cô có thể gọi tôi là bác sỹ Phương!”

Sự kích động của Tố Diệp như bị bóp nghẹt!

Phương Bội Lôi?

Bác sỹ Phương?

Không, người trước mặt rõ ràng là Diệp Lan. Cả gương mặt và giọng nói đều giống con bé như đúc.

“Diệp Lan! Tại sao em lại giả dạng làm Phương Bội Lôi? Mọi người đừng đùa nữa được không?” Tố Diệp nhìn chị ta với vẻ khó tin.

Phương Bội Lôi đi tới, giơ tay định nắm tay cô, nhẹ nhàng nói: “Cô cần bình tĩnh lại. Tới phòng làm việc của tôi, chúng ta nói chuyện, được không?”

“Thả tôi ra!” Tố Diệp giận dữ, hất tay chị ta ra, gào lên thất thanh: “Tôi là bác sỹ tâm lý, phải là tôi mới đúng!”

Quyển 14 - Chương 651: Thật như giả, giả như thật

Tố Diệp có phần điên cuồng.

Khi mọi người tiến lên giữ cô, cô lại càng ra sức giãy giụa. Gương mặt cô phản chiếu trên cánh cửa thủy tinh. Cô nhìn chăm chăm vào nó, dù thế nào cũng không tin đây là tướng mạo vốn có của cô.

“Tôi là Tố Diệp, con gái của Diệp Hạc Phong, vợ của Niên Bách Ngạn. Các người thả tôi ra! Tôi phải đi tìm Bách Ngạn!” Tiếng hét thất thanh của cô vang khắp hành lang, kinh động tới nỗi các bác sỹ khác cũng phải ra giúp đỡ.

Tướng Bân cũng cố gắng muốn giúp cô bình tĩnh lại, nhưng tốn công vô ích. Phương Bội Lôi nhìn về phía Tướng Bân, nói với anh ta: “Chúng tôi chỉ còn cách áp dụng các biện pháp cưỡng chế mới có thể khiến cô ấy yên tĩnh trở lại.”

“Các người định làm gì?” Tố Diệp nghe thấy tiếng Phương Bội Lôi, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi.

Phương Bội Lôi gọi trợ lý tới, thì thầm dặn dò mấy câu bên tai cô ta. Người trợ lý gật đầu rời khỏi đó. Lát sau cô ta quay lại. Tố Diệp nhìn thấy liều thuốc an thần, liều mạng lắc đầu: “Dừng tay! Tôi không điên, các người mới điên!”

Sau khi họ tiêm cho cô một mũi, chẳng mấy chốc Tố Diệp không còn sức gào thét nữa. Cô lơ đãng, buồn ngủ, cả người mềm oặt, ngã vào lòng Tướng Bân.

Khi cô tỉnh lại thì ngoài cửa sổ, hoàng hôn đã buông xuống.

Tầng mây như lớp vảy cá trải khắp bầu trời. Mỗi một chiếc vảy đều đỏ hồng, càng về phía Tây, màu đỏ càng rực rỡ. Tựa như bầu trời kia đang rực cháy, một ngọn lửa dữ dội, lan ra khắp nơi.

Cô đang nằm trong một phòng nghỉ. Qua màu trắng, cô biết, mình vẫn chưa rời khỏi phòng tâm lý. Thông thường, các bác sỹ tâm lý đều thích trang hoàng phòng nghỉ dựa theo sở thích của bản thân mình. Phòng nghỉ này quen thuộc tới không thể quen thuộc hơn, vì đây là màu cô thích. Cô còn nhớ, phòng nghỉ của mình cũng màu trắng, một màu trắng toát, hết như bức ảnh cô treo trong nhà.

Nhưng khi cô tỉnh lại không nhìn thấy bức ảnh đó.

Tổ Diệp thử cử động mới phát hiện mình đã bị cố định trên giường.

Nói bị cố định đã là tử tế, chân tay cô đều bị trói vào giường, muốn xuống giường, thậm chí rời khỏi đây là chuyện hoang tưởng. Sự phẫn nộ trong lòng cô lại tăng lên. Cô vừa định lớn tiếng gào thét thì nghe thấy bên ngoài có người nói chuyện.

Cô nín thở, đóng tai muốn nghe cho rõ cuộc đối thoại ngoài kia.

Là tiếng của Phương Bội Lôi.

“Anh Tường! Tình hình của vợ anh càng ngày càng nghiêm trọng. Bây giờ cô ấy bắt đầu lẫn lộn giữa mơ và thực rồi. Trước đây chúng tôi cũng đã từng tiếp xúc với những trường hợp như thế này. Nếu không điều trị kịp thời, rất có thể dẫn tới tâm thần phân liệt. Như thế, cô ấy sẽ càng trở nên nguy hiểm.”

“Rất nguy hiểm?”

“Phải! Cô ấy có thể tự sát vì không thể chấp nhận được hiện thực, thậm chí là gây tổn thương cho người khác.”

“Ý của chị là?”

“Ý của tôi rất đơn giản. Cô ấy bắt buộc phải tiếp nhận trị liệu tâm lý một thời gian dài. Hơn nữa còn phải dùng thêm thuốc, thậm chí là máy móc để tiến hành kết hợp cùng trị liệu sinh học.”

“Tại sao cô ấy lại ra nông nỗi này?” Giọng của Tưởng Bân nghe rất đau khổ.

“Thật ra trong lòng mỗi người chúng ta đều tồn tại một con người, là dáng vẻ tưởng tượng của chúng ta đối với mỗi tình đầu. Ví dụ người đàn ông sẽ có một người vợ trong mơ, người phụ cũng sẽ có hình tượng một người chồng hoàn hảo trong lòng. Đàn ông lý trí hơn so với phụ nữ, thế nên phân biệt rất rõ ước mơ và thực tế. Nhưng phụ nữ thì thích mộng mơ, hoang tưởng, thậm chí còn chìm đắm trong hoang tưởng đó để né tránh những bất mãn của hiện thực hoặc những điều không hạnh phúc. Còn hiện tượng của vợ anh chính là quá cố chấp với hoang tưởng của mình. Có thể cô ấy không thích cuộc sống thực tại, hoặc có thể là, anh chưa phải hình mẫu đàn ông lý tưởng của cô ấy. Sự hụt hẫng về mặt tâm lý này khiến cô ấy thiên lệch về người đàn ông do mình tưởng tượng ra. Thật ra sức mạnh tinh thần của con người rất lớn, chỉ là chúng ta vẫn chưa hoàn toàn khai thác được mà thôi. Nó có thể khiến người ta tạm thời quên đi đau khổ. Giống như người ta hay nói, ngày nghĩ gì thì đêm mơ vậy. Sự tưởng tượng của vợ anh hoàn toàn đắm chìm trong mơ. Chúng ta nói dối một nghìn lần thì lời nói dối cũng thành chân lý. Giấc mơ cũng vậy thôi. Ngày đầu tiên anh mơ thấy một người, có lẽ anh chưa cảm thấy gì, nhưng cứ liên tục hai ngày, ba ngày rồi mười ngày thậm

chỉ một năm thì sao? Ngày nào trong mơ anh cũng sống cùng người ấy, vậy thì khi anh tỉnh lại anh chắc chắn sẽ không thể phân biệt được là thật hay giả nữa.”

“Giấc mơ của con người thường là những mớ bòng bong. Làm sao người ta kiểm soát được nội dung?”

“Anh nhầm rồi. Không phải con người kiểm soát giấc mơ mà là sức tưởng tượng của con người rất phong phú, đặc biệt là phụ nữ. Từ tình trạng của vợ anh, có thể thấy quan hệ của cô ấy và những con người trong mơ kia. Tôi cảm thấy đại đa phần đều hiện lên qua sự tưởng tượng của cô ấy, chứ không phải giấc mơ. Chính vì trong mơ cô ấy đã tiếp xúc với người đàn ông tên là Niên Bách Ngạn đó nên mới tình nguyện tưởng tượng thậm chí tin vào sự tồn tại của anh ta.”

“Chuyện này quá hoang đường, tôi không tin được!”

“Anh Tường! Trên đời này có rất nhiều chuyện khoa học không giải thích được. Vụ trụ có phức tạp nhường nào cũng không rắc rối bằng não bộ và thế giới tâm hồn của con người. Đây cũng chính là nhiệm vụ mà đời đời kiếp kiếp các bác sỹ tâm lý chúng tôi phải hoàn thành. Nhưng bây giờ phải nói thế nào đây? Chỉ có thể nói rằng đời người như giấc mộng, giấc mộng tựa đời người. Ký ức của con người thật ra là lừa đảo. Anh cho rằng rất nhiều chuyện anh nhớ trong đầu đều là sự thật sao? Cũng chưa chắc đâu. Có lúc khi anh tưởng tượng mạnh mẽ một chuyện nào đó, chấp nhận thừa nhận sự tồn tại của nó, nó sẽ trở thành ký ức của anh. Còn trên thực tế, phần ký ức đó là giả dối. Thế mới nói có rất nhiều chuyện thật thật giả giả, khó mà đoán định được.”

Bên ngoài không còn âm thanh nào nữa.

Tường Bân đẩy cửa đi vào. Thấy cô đã tỉnh, anh ta bước đến.

Tố Diệp nhìn anh ta, mấp máy môi: “Thả tôi ra...”

Ánh mắt Tường Bân bi thương. Anh ta giơ tay vuốt ve gương mặt cô: “Lẽ nào anh đối xử với em không tốt sao? Vì sao em chỉ say mê người đàn ông trong mơ? Em nhìn cho rõ đi, anh mới là chồng em!”

“Thả tôi ra! Tôi không muốn ở lại đây!” Tố Diệp không thềm nghe, dốc hết sức ngồi dậy.

Tường Bân ấn chặt vai cô xuống, giọng nói nặng nề: “Em phải tiếp nhận trị liệu!”

“Thả tôi ra! Thả ra...”

“Tiểu Diệp!”

“Các người điên hết rồi, thả ra...”

“Tiểu Diệp...”

“Tiểu Diệp?”

Một giọng nói thân thuộc vang lên bên tai cô, đầy quan tâm và dịu dàng.

Tố Diệp đột ngột mở mắt ra. Lúc ấy cô mới phát hiện mình đang nằm ngủ trên sofa, cuốn sách trên đầu gối chẳng biết đã rơi xuống thảm từ lúc nào. Trên người cô có thêm một tấm chăn. Cuốn sách bị rơi đó tên là “Mối liên quan giữa giấc mơ và thực tại”.

Thì ra chỉ là mơ.

Sự điên cuồng trong mơ, Tưởng Bản trong mơ, tất cả đều thức tỉnh cùng hương cam nhè nhẹ lan tỏa trong không khí.

Cũng may, chỉ là mơ thôi.

Bàn tay lớn của người đàn ông vươn tới, vuốt nhẹ lên trán cô, hỏi một cách quan tâm: “Em nằm mơ à?”

Tố Diệp quay đầu nhìn anh.

Gương mặt thân thuộc đó khiến cô an tâm, nhẹ nhàng gật đầu.

“Em mơ thấy gì rồi?” Anh cúi xuống, lật cuốn sách dưới thảm lên.

Tố Diệp ngẫm nghĩ. Rất nhiều chi tiết cô không còn nhớ nữa. Rất lâu sau cô mới nói: “Anh lấy giúp em chiếc gương.”

Người đàn ông nghi hoặc nhưng vẫn làm theo.

Tố Diệp đón lấy gương. Khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc trong gương, trái tim cô cuối cùng cũng được thở phào. Vẫn là gương mặt bao năm cô biết, vẫn là mái tóc dài cô yêu thích. Chỉ có điều, mấy sợi tóc lơ thơ trước trán đã ướn. Có lẽ là dính mồ hôi.

“Em mơ mình biến thành một người khác, cả gương mặt này cũng thay đổi.” Cô khẽ đáp.

Anh mỉm cười.

Tố Diệp soi gương. Rất lâu sau mới giơ tay lên, khẽ vuốt ve nơi khóe mắt mình. Đã có một vết chân chim mờ mờ. Cô nhẹ nhàng kéo lên, vết chân chim cũng biến mất. Nhưng khi cô buông tay nó lại hiện ra.

Cô thờ dài: “Đông Nham à! Có phải em già rồi không?”

Anh rút lại chiếc gương trong tay cô, lùa tay vào mái tóc cô, nhẹ nhàng vòng tay ra sau gáy cô, mỉm cười quan sát: “Không! Em không già chút nào, vẫn xinh đẹp như ngày xưa.”

Tố Diệp mơ màng.

Nụ cười của anh càng thêm rạng rỡ. Anh cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô rồi nói: “Mấy hôm nay trông em mệt mỏi lắm, hay là buổi tọa đàm chiều nay em hủy đi.”

“Không được! Có rất nhiều sinh viên ở nơi khác tới nghe buổi tọa đàm của em. Lần này rất quan trọng.” Tố Diệp khẳng khái.

Anh thỏa hiệp: “Thôi được! Ai chẳng biết bác sỹ Tố vĩ đại là nhất. Anh ấy à, cũng chỉ có thể hạ cố làm tài xế của em thôi.”

Tố Diệp cười khế, đẩy anh một cái: “Thế còn không mau đi lái xe đi? Lần này buổi tọa đàm của em mà bị hỏng, Kỳ Thị của anh sẽ đầu tư vô ích đấy.”

Địa điểm của buổi tọa đàm đặt tại đại học Bắc Kinh.

Với tư cách là chuyên gia phân tích tâm lý có uy tín trong nước, học giả nghiên cứu giấc mơ nổi tiếng, buổi tọa đàm lần này của Tố Diệp thu hút không ít các thương nhân tới tham gia, trong đó bao gồm cả Kỳ Thị. Kỳ Đông Nham xuất hiện với tư cách là nhà đầu tư lớn nhất, khiến rất nhiều nhà báo coi là đối tượng mục tiêu.

Buổi tọa đàm bàn bạc xung quanh vấn đề phân tích lý tính của những

giấc mơ, cũng như triển khai đề tài tính kéo dài của lý luận Freud. Buổi tọa đàm lần này nhận được rất nhiều nhận xét tốt. Điều này cũng bắt nguồn từ việc các tuyên truyền được tiến hành theo chiều hướng ôn hòa. Rất nhiều chuyên gia, sinh viên khoa tâm lý của các trường đại học, nhân viên các phòng tư vấn tâm lý đều tới nghe.

Vì ai cũng biết, Tố Diệp là một tài năng của ngành tâm lý Trung Quốc. Được dự buổi tọa đàm của cô, còn hơn đọc sách mười năm.

Buổi tọa đàm rất thành công. Sau khi kết thúc, Tố Diệp bị đám nhà báo vây chặt. Nhưng cô chỉ tiếp qua loa hai, ba nhà báo sau đó vội vàng chui vào xe của Kỷ Đông Nham. Cả di động cũng tắt luôn.

Sau khi ô tô rời khỏi cánh cổng trường đại học Bắc Kinh, Tố Diệp mới hoàn toàn thả lỏng. Cô tháo giày cao gót, co hai chân lên ghế, xoa dịu đôi chân nhức mỏi. Tố Diệp mỉm cười ôm lấy cô: “Mệt phải không?”

Cô dựa vào anh, uể oải gật đầu.

“Em nên nghỉ ngơi một thời gian đi.” Kỷ Đông Nham thở dài.

Ánh mắt Tố Diệp trở nên xa xăm. Cô chìm vào suy tư, rất lâu sau mới nói khẽ: “Phải! Em nên nghỉ ngơi rồi, em mệt quá!”

Kỷ Đông Nham ôm chặt lấy cô.

Tại một trường mẫu giáo quốc tế nào đó.

Kỷ Đông Nham và Tố Diệp có mặt trước cổng trường đúng giờ. Tố Diệp không còn dáng vẻ mệt mỏi, mà đứng bên cạnh xe chờ đợi. Từng đứa trẻ từ trong đi ra, líu lo không ngừng, nói cười không ngớt, rồi tạm biệt các bạn.

Tố Diệp cứ ngóng mãi vào trong, tới khi thấy một bóng dáng nhỏ xíu, khóe môi cô mới cong lên. Còn em bé đó cũng nhìn thấy Tố Diệp, hớn hờ chạy về phía cô, miệng hô vang: “Mẹ ơi...”

Quyển 14 - Chương 652: Em rất nhớ anh, thật đấy!

Đó là một bé gái bốn tuổi, mặc chiếc váy công chúa xinh đẹp. Mái tóc mềm xõa xuống vai, trên tóc còn cài một chiếc bím xinh xắn, với một viên trân châu dịu dàng được kết hợp rất vừa vặn cùng một viên cương nhỏ xíu, vừa nhìn đã biết là được khảm nạm thủ công. Bé gái có một gương mặt bé bỏng, trắng trẻo và mịn màng. Đôi mắt ấy giống hệt Tố Diệp, chỉ có nụ cười là có chút tinh nghịch.

Nó nép vào lòng Tố Diệp, ôm chặt lấy cổ cô. Điều bộ làm nũng đó khiến người ta không dứt ra nổi.

Đây là đứa con cưng của Tố Diệp, cũng là lý do khi vội vàng ra khỏi trường đại học Bắc Kinh, cô phải từ chối các cuộc phỏng vấn. Bất luận có chuyện gì quan trọng, dù bận rộn cỡ nào cô cũng phải tới trường đón con gái đúng giờ. Riêng chuyện đón con về nhà, cô không bao giờ nhờ người khác.

Kỷ Đông Nham nhận điện thoại xong cũng vòng ra trước xe. Nhìn cảnh tượng trước mắt, anh mỉm cười, khẽ gọi: “Giai Giai!”

Giai Giai ngược mắt lên, nhìn thấy Kỷ Đông Nham con bé càng rạng rỡ. Sau khi buông Tố Diệp ra, nó lại nhào tới trước mặt anh, nũng nịu gọi: “Bố~”

Kỷ Đông Nham mỉm cười, bế Giai Giai lên.

Giai Giai bèn dính ngay vào người anh.

“Bố! Sao hôm nay bố lại đi cùng mẹ tới đón con?” Giai Giai hỏi với chất giọng non nớt.

Kỷ Đông Nham thơm con bé một cái, ánh mắt cưng chiều: “Thế con có thích cả bố và mẹ cùng tới đón con không?”

Giai Giai gật đầu rất mạnh.

Kỷ Đông Nham cười.

Tố Diệp đứng bên nhìn cảnh ấy cũng mỉm cười nhẹ nhàng.

Cô thích nhìn anh bế con bé như thế. Cảm giác nhìn một người đàn ông mặc áo vest đi giày Tây, bế con vào lòng có một sự xúc động không nói thành lời. Cả cô và anh đều rất bận rộn. Anh bận quản lý công ty, cô xoay như chong chóng với các đề tài nghiên cứu tâm lý. Thứ duy nhất khiến cả hai đều ghi nhớ chính là đứa trẻ này, một đứa bé gái tên Giai Giai, trong người chảy dòng máu của Kỷ Đông Nham.

Giai Giai rất hiểu chuyện.

Từ khi chào đời, con bé đã rất ngoan ngoãn.

Tố Diệp tưởng rằng cả đời này mình sẽ không có con nữa. Ai ngờ ông trời vẫn mang tới cho cô một món quà lớn như vậy. Trước khi sinh Giai Giai, cô đã dặn đi dặn lại Kỷ Đông Nham. Sau khi vào phòng đẻ, dù cô có đau tới chết, dù cô cầu xin bác sỹ cho cô đẻ mổ cũng không được đồng ý. Cô nhất định phải đẻ tự nhiên, nhất định phải chính cô đẻ con gái mình ra, chứ không phải lấy nó ra từ bụng cô.

Cô luôn có một yêu cầu cố chấp và nguyên sơ nhất đối với cách chào đời của một đứa trẻ. Cô nói với Kỷ Đông Nham rằng: Ông trời

đã cho người phụ nữ một con đường để đẻ, tại sao lại không dùng chứ?

Ngày cô vào phòng đẻ, Kỳ Đông Nham bỏ toàn bộ công việc, thậm chí hủy toàn bộ các cuộc họp, vội tới bệnh viện với cô. Anh ấy cũng vào cả phòng đẻ. Cô cắn răng, cố chịu đựng cơn đau ấy, nói rằng: Đàn ông có nhìn phụ nữ sinh nở mới biết ghi nhớ trong lòng.

Từ đầu tới cuối, Kỳ Đông Nham vẫn nắm chặt tay cô, mỉm cười nói với cô rằng: Không! Tiểu Diệp! Anh yêu em, thế nên lúc này anh phải ở bên cạnh em.

Cô đã sinh được Giai Giai.

Sau hơn bốn tiếng đồng hồ.

Rất nhiều lần hôn mê, rất nhiều lần được Kỳ Đông Nham gọi tỉnh dậy.

Cả cánh tay Kỳ Đông Nham cũng đã bị cô cắn cho đầy thương tích.

Cứ như thế, họ có được một “mối bận tâm” quý giá nhất trên đời. Giai Giai, một bé gái tính cách nghịch ngợm hết như cô.

Giai Giai vừa chào đời đã mở mắt. Số lần con bé khóc cũng rất ít, khi đói cùng lắm cũng chỉ ậm ọe mấy tiếng. Đa phần thời gian nó đều tròn xoe đôi mắt, hiếu kỳ nhìn thế giới này.

Đôi mắt của Giai Giai rất trong sáng, như một hồ nước. Mỗi lần Tố Diệp mệt mỏi rã rời hoặc chìm vào nỗi đau quá khứ, Giai Giai lại chui vào lòng cô, ngọt ngào nói: Mẹ ơi, Giai Giai muốn nghe mẹ kể chuyện!

Mỗi lần cô hỏi con bé con thích nghe chuyện gì, nó đều nói: Con muốn nghe chuyện hoàng tử và công chúa. Mẹ, chuyện kể tới đoạn hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau. Sau đó thì sao ạ?

Ừ nhỉ, sau đó thì sao?

Andersen chưa kể tiếp cho nhân loại câu chuyện sau khi hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau. Liệu hoàng tử có thay lòng không? Công chúa có già đi không? Hai người họ có tranh cãi không? Thậm chí là chia tay? Hay giả sử ông trời chỉ cho hoàng tử và công chúa một nửa duyên phận kiếp này? Biết đâu công chúa đã chết trước, hoặc hoàng tử bỏ công chúa ra đi mãi mãi?

Ai cũng mong có một tình yêu khắc cốt ghi tâm. Sở dĩ khắc cốt ghi tâm vì ai cũng phải đối mặt với sự mất mát. Chẳng ai cảm nhận được cái khắc cốt ghi tâm nếu chỉ sống một cuộc đời bình yên và hạnh phúc... Không ai cả!

Đương nhiên, Tố Diệp chẳng thể nói cho Giai Giai biết nhiều như thế. Cô chỉ hết lần này tới lần khác nói với con bé: Sau đó ấy à... họ vẫn mãi mãi sống rất hạnh phúc, rất hạnh phúc bên nhau. Kết hôn, rồi có một em bé kháu khỉnh. Gia đình họ sẽ mãi đầm ấm, vui vẻ như thế.

Giống bố và mẹ phải không ạ? Giai Giai ngây thơ hỏi.

Tim Tố Diệp nhói lên giây lát, rồi cô lại khẽ cười: Đúng vậy, giống như bố và mẹ. Con xem, chẳng phải bây giờ chúng ta vẫn đang sống hạnh phúc bên nhau đó sao?

Giai Giai gật đầu thật mạnh, rồi lại hỏi: Vậy chúng ta có mãi mãi được hạnh phúc thế này không?

Tổ Diệp ôm chặt lấy con, khẽ gật đầu: Có chứ, chúng ta sẽ luôn hạnh phúc...

Cuối tuần, gió thu se lạnh.

Kỷ Đông Nham đưa cả nhà tới nghĩa trang.

Ô tô đỗ vào trong bãi. Sau khi xe dừng hẳn, Tổ Diệp xuống xe. Cô khép chặt áo lại, rồi quay người, dắt tay Giai Giai. Giai Giai chỉ vào những chiếc lá đỏ phía xa kia, hét ầm lên: “Mẹ ơi! Lá cây cười đấy! Con nhìn thấy chúng đỏ mặt kìa!”

Kỷ Đông Nham yêu chiều bế Giai Giai lên, nhìn Tổ Diệp và nói: “Con gái chúng ta sau này sẽ trở thành triết học gia đấy.”

Tổ Diệp mỉm cười nhẹ nhàng.

Người dọn dẹp nghĩa trang không nhiều, đa phần họ làm việc vào buổi sáng, tới chiều lại càng ít hơn.

Kỷ Đông Nham sắp rượu ngon và hoa tươi ra trước mộ rồi nói chuyện với tấm ảnh người đàn ông trên bia mộ một lúc mới đứng dậy. Tổ Diệp đứng bên cạnh, từ đầu tới cuối không nói câu nào. Sau khi Kỷ Đông Nham vái xong. Cô mới dắt tay Giai Giai bước lên, khẽ nói: “Giai Giai! Cúi đầu chào chú đi con!”

“Mẹ ơi! Chú Niên còn phải ngủ bao lâu nữa ạ?”

Ngón tay Tổ Diệp run lên.

Kỷ Đông Nham lên tiếng: “Giai Giai, lại đây với bố nào!”

Giai Giai nghe lời, đi tới. Kỷ Đông Nham nắm tay con bé: “Chúng ta để mẹ ngồi một mình một lúc nhé?”

Giai Giai gật đầu.

Kỷ Đông Nham tới bên cạnh Tố Diệp, nhẹ nhàng nói: “Bố con anh ra xe đợi em!”

Tố Diệp không nhìn anh. Đôi mắt cô chỉ tập trung ngắm bức ảnh trên bia mộ. Kỷ Đông Nham đưa tay vỗ lên vai cô, sau đó đưa Giai Giai ra ngoài trước.

Gió thổi qua, quét ngang gương mặt, khiến các lỗ chân lông cũng mát rượi, hơi lạnh.

Tố Diệp nhẹ nhàng bước lên, rồi ngồi xuống trước phần mộ.

“Mỗi lần Đông Nham tới thăm anh cũng chỉ biết mua cho anh hoa rum. Thật ra anh ấy cũng không rõ anh thích hoa gì. Con người anh trước nay chẳng biết lãng mạn, thế nên hoa gì trong mắt anh cũng vậy cả thôi.” Tố Diệp đặt bó hoa súng và cúc trắng nãy giờ ôm trong lòng xuống trước mộ: “Bách Ngạn! Anh chỉ từng tặng hoa cho em hai lần. Một lần là hoa súng tím, một lần là hoa cúc trắng. Thế nên em mới bảo anh chẳng biết hai chữ lãng mạn viết thế nào mà. Nhưng mà anh nói cũng không sai, hoa súng tím quả thực rất khó tìm.”

Đặt hoa xuống rồi, Tố Diệp không đi ngay mà nhìn rất lâu vào bức di ảnh của Niên Bách Ngạn trên mộ.

Người đàn ông trong ảnh có đôi mắt sáng như sao, bờ môi mỏng hơi

mím, khóe môi chỉ khẽ cong lên, trông vẫn rất xa cách. Tố Diệp giơ tay, nhẹ nhàng vuốt ve tấm di ảnh, vuốt ve gò má anh.

Một nỗi đau khẽ đọng đầy đôi mắt cô.

“Đã mười năm rồi!” Tố Diệp thả tay xuống, hít sâu một hơi rồi khẽ nói: “Bách Ngạn! Anh có bao giờ hối hận khi đã đỡ phát súng đó cho em không? Nếu giờ anh vẫn còn sống, mọi việc sẽ thế nào nhỉ? Em vẫn rất tốt, chỉ có điều vẫn hay mơ về ngày xưa khi chúng ta bên nhau. Cả buổi tối hôm đó khi anh đỡ đạn cho em.”

Thời gian có lẽ là thứ tàn nhẫn nhất. Nó chẳng chịu nghỉ ngơi bao giờ, cứ thế trôi qua không chút nề tình.

Cô còn nhớ khi mình tỉnh lại ở bệnh viện, được biết tin Niên Bách Ngạn đã chết, cô hoàn toàn sụp đổ. Tham gia đám tang của anh như thế nào cô không còn nhớ nữa, chỉ nhớ mình đã ngồi bên linh cữu của anh đúng một tuần, tròn bảy ngày bảy đêm. Cô nghĩ rằng linh hồn anh sẽ quay lại, nhưng không...

Cuối cùng Kỷ Đông Nham phải lôi cô đi, nói với cô rằng: Niên Bách Ngạn đã chết rồi. Em cứ như vậy nếu anh ấy ở trên trời có linh nhìn thấy nhất định sẽ rất buồn.

“Thế nên bao năm nay em vẫn sống rất tốt.” Tố Diệp khẽ cười nhưng khóe mắt đã ửng đỏ: “Em không dám phụ lòng anh. Anh đã dùng tính mạng của mình đổi lại mạng sống của em nên em phải thay anh sống thật hạnh phúc, đúng không?”

“Bách Ngạn! Giai Giai cũng tới thăm anh đấy. Con bé rất quý anh, cả ngày hỏi em chuyện của chú Niên. Nếu anh còn sống, anh đoán chúng ta sẽ sinh con trai hay sinh con gái? Liệu có đáng yêu như Giai

Giai không?”

“Đông Nham cũng rất tốt với em. Em lấy anh ấy, anh có giận em không? Em chỉ sợ anh giận em, nên mỗi lần tới đây em không dám nói chuyện nhiều với anh...”

“Bách Ngạn...” Nói tới đây, Tố Diệp nghẹn lại. Cô nhìn chăm chăm vào ảnh anh: “Em rất nhớ anh... Thật đấy...”

“Mẹ! Sao mẹ lại khóc?” Không biết Giai Giai đã chạy tới bên cô từ khi nào, thấy cô rơi nước mắt, con bé giơ bàn tay nhỏ lau cho cô.

Nhưng nước mắt của Tố Diệp chỉ càng rơi nhiều hơn...

Vết thương trong tim cô như bị ai xé rách, cơn đau nhanh chóng lan ra. Cô đã bình thản bao năm nay, cố gắng quên đi quá khứ bao năm nay, thậm chí dùng công việc để bắt mình bước ra khỏi quá khứ. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy di ảnh Niên Bách Ngạn, bao đau đớn lại ùa về.

Nó khiến cô... không muốn sống nữa!

Trước giường bệnh, Đinh Tư Thừa nhìn chăm chăm vào Tố Diệp đang nằm trên giường, đầu mày nhíu chặt.

Giáo sư Đinh đi qua đi lại. Kỳ Đông Nham ngẩng đầu lên nhìn trần nhà như suy tư chuyện gì đó. Còn Niên Bách Ngạn thì ngồi gần Tố Diệp nhất. Một tay anh nắm chặt, gương mặt cũng khó dăm dăm. Nhưng khi nhìn thấy Tố Diệp đang nhắm mắt bỗng rơi lệ, đáy mắt anh sáng lên, bất ngờ cất tiếng gọi: “Diệp Diệp!”

Tố Diệp không có phản ứng gì, vẫn nằm đó.

Đinh Tư Thừa ngao ngán lắc đầu: “Vô dụng thôi! Chính cô ấy tự nguyện sống trong mơ, không tỉnh lại!”

Quyển 14 - Chương 653: Chỉ còn cách đối mặt

Nỗi bi thương lớn nhất của đời người không phải bạn đã trải qua những thăng trầm lớn đến đâu, không phải bạn đã phải hứng chịu bao nhiêu lời châm chọc, mỉa mai, không phải khi bạn chịu đựng sự phản bội của bè bạn, càng không phải khi người ngoài lên án, đả kích bạn. Đau thương thật sự là khi nội tâm của bạn sụp đổ, là khi thế giới tinh thần của bạn hoàn toàn trở thành một nơi hoang vắng, cây cỏ không thể sinh sôi.

“Sống không bằng chết”, bốn chữ này trước nay không dùng để miêu tả đời sống vật chất của bạn, mà nói lên đời sống tâm hồn. Khi một người hoàn toàn mất đi mục tiêu, hoàn toàn mất đi động lực để tiếp tục sống, đó mới gọi là “sống không bằng chết”.

Mà cách để Tố Diệp trốn tránh thực tại chính là... ngủ say.

Đây là một vấn đề ngay cả y học cũng khó giải thích. Dù không thương tích, không đau đớn, bệnh nhân vẫn tự lựa chọn cách ngủ một thời gian không tỉnh. Các chuyên gia trong lĩnh vực này hình dung đây là sự tổn thương tinh thần. Cho dù về mặt sinh lý có ý muốn thức tỉnh mãnh liệt nhưng vẫn phải xem ý chí của bản thân người bệnh.

Con người có khả năng tự chữa trị. Khi phải chịu đả kích, não bộ của con người sẽ tự động xóa đi những ký ức có thể làm tổn thương tới bản thân. Hoặc khi một người ngã bệnh, giấc ngủ có khi lại là cách chữa trị tốt nhất.

Sau khi trải qua chuyện tối hôm đó, Tố Diệp hôn mê tới tận bây giờ. Không phải cô không có phản ứng gì. Mí mắt cô vẫn động đậy, ngón tay cô thì thoải mái cử động. Thậm chí như giờ phút này đây, khóe mắt cô còn chảy hai hàng nước mắt.

Niên Bách Ngạn từ đầu tới cuối vẫn ngồi trước giường bệnh, quan sát cô từ lúc cô hôn mê bất tỉnh cho tới khi có một chút tri giác. Cho dù chỉ là một phản ứng rất nhỏ, anh cũng lập tức gọi bác sỹ tới. Ai ngờ nhìn xong bác sỹ vẫn lắc đầu, nói vô ích thôi. Bác sỹ luôn nghi ngờ rằng tế bào não của cô bị tổn thương. Vì trong một hoàn cảnh như vậy, tuy rằng không bị thương ngoài da nhưng trong quá trình tháo chạy khó tránh khỏi phải chứng kiến một số cảnh tượng khiếp đảm hoặc kịch liệt, thế nên giờ lâm vào tình trạng hôn mê bất tỉnh cũng là rất bình thường.

Một loạt các công việc kiểm tra sau đó đều đã làm cả. Từ đầu tới chân không hề phát hiện ra bệnh trạng gì rõ rệt.

Sau đó, Niên Bách Ngạn lại mời giáo sư Đinh tới.

Kỳ Đông Nham cảm thấy vô cùng khó hiểu đối với việc làm của Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn không có nhiều thời gian giải thích với cậu ấy chuyện giáo sư Đinh từng làm với Tố Diệp. Sau khi tới bệnh viện quan sát Tố Diệp, giáo sư Đinh thờ dài lắc đầu, nói rằng người bệnh sau khi phải chịu kinh hãi quá độ chắc chắn sẽ chọn cách ngủ say để bảo vệ các chức năng sinh lý. Đây là phản ứng bình thường của con người, đồng thời đây là khoảng thời gian để thế giới tâm hồn điều chỉnh và xây dựng lại. Khi nào cô có thể tỉnh lại thì phải xem tình trạng của chính bản thân cô.

Niên Bách Ngạn đâu có phải người quen bị động chờ đợi? Anh gần như đã ép giáo sư Đinh phải nghĩ ra cách. Giáo sư Đinh tỏ ra khó xử, suy nghĩ rồi nói, ông không sợ Tố Diệp ngủ say, chỉ sợ cô đang

tự thôi miên chính mình, lấy hình thức giấc mơ để trốn tránh hiện thực.

Niên Bách Ngạn không hiểu ý trong câu nói này của ông ấy.

Giáo sư Đinh giải thích một cách rõ ràng, dễ hiểu hơn: “Sở dĩ tư tưởng của con người phức tạp hoàn toàn được quyết định bởi cấu tạo phức tạp của não bộ. Não bộ của con người giống như một chiếc máy vô cùng tinh vi và thần bí, khiến các bác sĩ và các bác sĩ tâm lý đều gặp phải những vấn đề khó giải quyết. Yên nghỉ mà chúng ta hay nói, trong văn học ám chỉ một người đã chết, nhưng trong tâm lý học và sinh lý học mà nói, đây chính là trạng thái khi não bộ khống chế sinh lý. Nếu trong cuộc sống thực tại, con người ta phải trải qua một sự đả kích khốc liệt, hoàn toàn vượt qua phạm vi chịu đựng của sinh lý và tâm lý thì não bộ sẽ tự động chọn một số cách thức để tiến hành xóa bỏ nó, ví dụ như hôn mê bất tỉnh. Trải qua rất nhiều năm thử nghiệm lâm sàng, những người rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh không phải mất đi hoàn toàn ý thức. Ngược lại, ý thức của họ lại rất mạnh mẽ. Trong thế giới hôn mê của mình, họ cũng đang mơ, mơ các giấc mơ khác nhau, nhưng thực chất chúng đều mâu thuẫn với hiện thực. Nếu tiến hành phân tích thì những giấc mơ đó một mặt có thể báo hiệu khát vọng được thoát ly hiện thực của người bệnh, một mặt cũng có thể dự báo sự thức tỉnh tiềm thức của người bệnh. Cũng tức là, người trong trạng thái hôn mê bất tỉnh thì những giấc mơ sẽ rất mơ màng, rất dẫn vật. Cô ấy có muốn tỉnh lại hay không, có muốn giải thoát khỏi giấc mơ, quay về hiện thực hay không, thì phải xem xem cô ấy có muốn đối mặt với nỗi đau thảm khốc của mình hay không.”

Niên Bách Ngạn càng nghe, hàng lông mày càng nhíu chặt. Rất lâu sau, anh mới khàn giọng hỏi: “Nếu cô ấy mãi không tỉnh lại thì sao?”

Kỷ Đông Nham ngồi bên cạnh ngón tay cũng run lên, căng thẳng

nhìn giáo sư Đình. Giáo sư Đình nhìn về phía Tố Diệp trên giường bệnh, khẽ nói: “Thì đó chính là hiện tượng sống thực vật trong y học.”

“Không!” Kỳ Đông Nham bước lên, nhìn giáo sư Đình và nói: “Xin ông hãy cố nghĩ cách giúp cô ấy. Cô ấy còn trẻ như vậy sao có thể thành người thực vật được?”

Giáo sư Đình không biết phải nói sao: “Tôi cũng rất muốn giúp cô ấy nhưng tôi thật sự lực bất tòng tâm.”

Niên Bách Ngạn ngồi ở đầu giường, nhẹ nhàng kéo tay Tố Diệp lại. Bàn tay cô ấm áp, mềm mại, ngón tay mềm nhũn, không còn chút sức lực. Anh nắm chặt trong tay mình, nòng nài tha thiết. Ánh mắt anh vẫn dừng lại trên gương mặt cô. Anh hạ thấp giọng nói: “Giáo sư Đình! Cầu xin ông, hãy cố nghĩ cách đi!”

Giáo sư Đình suy nghĩ rất lâu mới nói: “Có lẽ Tư Thừa có cách. Nó có trình độ trong lĩnh vực nghiên cứu giấc mơ, hơn nữa lại còn là thầy hướng dẫn của Tiểu Diệp. Nghe nói lúc trước Tiểu Diệp từng tới tìm nó làm trị liệu thôi miên, chưa biết chừng nó sẽ có những quan điểm khác?”

“Tìm anh ta?” Kỳ Đông Nham nhíu mày, có thể nhận ra cậu ấy có chút e ngại đối với Đình Tư Thừa.

Anh hơi bài xích, điều này bình thường thôi, vì anh biết Đình Tư Thừa có ý với Tố Diệp. Đình Tư Thừa là một nhà thôi miên, lại có một trình độ vô cùng cao trong ngành tâm lý học. Anh sợ Đình Tư Thừa giờ trò gì đó đối với Tố Diệp thì phải làm sao? Anh chẳng hiểu gì về tâm lý học, phạm vi tâm lý anh biết chẳng qua chỉ gói gọn trong những gì đọc trong tiểu thuyết hoặc xem trên phim ảnh. Thế nên điều anh có thể nghĩ tới là, chưa biết chừng Đình Tư Thừa sẽ âm thầm sử dụng một thủ đoạn thôi miên nào đó khiến khi tỉnh lại Tố Diệp

không nhận ra họ nữa. Tất cả đều có thể.

Nhưng Niên Bách Ngạn thì đứng dậy, khẽ nói: “Tôi đi mời cậu ta tới.”

Kỷ Đông Nham trợn tròn mắt, vội kéo anh sang một bên, thì thầm: “Cậu điên rồi à? Anh ta đối với Tố Diệp...”

“Chỉ cần cô ấy có thể tỉnh lại.” Niên Bách Ngạn nói rành mạch từng chữ, ngắt lời Kỷ Đông Nham.

Kỷ Đông Nham thấy ý anh đã quyết đành phải buông tay.

Đình Tư Thừa tới rất nhanh. Nhưng thực tế là Kỷ Đông Nham đã quá đề cao khả năng của Đình Tư Thừa, hoặc cậu ấy rất không hiểu biết ngành tâm lý học. Sau khi nhìn thấy Tố Diệp trong tình trạng ấy, đặc biệt là khi thấy cô chảy nước mắt, anh ta cũng lắc đầu, nói câu đó: “Vô dụng thôi, tự bản thân cô ấy không muốn tỉnh lại.”

Niên Bách Ngạn ngã ngồi xuống ghế, ngay cả tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến.

Còn Kỷ Đông Nham thì sững người. Mấy giây sau cậu ấy mới nói với Đình Tư Thừa: “Lẽ nào cậu không có một cách nào sao? Mấy kiểu như thôi miên dẫn dắt, hoặc là có thể đi vào tiềm thức của cô ấy, gọi cô ấy dậy chẳng hạn?”

Đình Tư Thừa nhìn cậu ấy bằng ánh mắt kỳ lạ rồi nói: “Cậu đang quay phim đấy à? Ai lại giỏi đến mức đi được vào thế giới tiềm thức của người đang hôn mê?”

Kỷ Đông Nham ghen lời.

Đình Tư Thừa nói tiếp: “Đừng nói là giờ cô ấy đang hôn mê, kể cả là

lúc cô ấy tỉnh táo, không được sự đồng ý của cô ấy, tôi cũng không thể tùy tiện áp dụng phương pháp thôi miên đối với cô ấy. Thứ nhất, đây là việc vi phạm nguyên tắc nghề nghiệp. Thứ hai, cưỡng chế sử dụng thuật thôi miên sẽ gây tác dụng ngược. Phương pháp thôi miên có hiệu quả hay không phải bắt nguồn từ sự hợp tác giữa bệnh nhân và nhà thôi miên. Cô ấy phải hoàn toàn tin tưởng nhà thôi miên mới được, nếu không cho dù nhà thôi miên có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không thể bước vào thế giới tiềm thức của cô ấy được.”

Nghe xong câu ấy, Kỳ Đông Nham có phần ngượng ngập.

“Ngoài ra...” Đinh Tư Thừa nhìn về phía mọi người, sắc mặt nặng nề: “Sở dĩ cô ấy hôn mê bất tỉnh tôi nghĩ vì cô ấy đang né tránh hiện thực.”

Niên Bách Ngạn im lặng không nói.

Còn giáo sư Đinh thì nhíu mày suy tư.

“Trước đây tôi đã từng thôi miên cho Tố Diệp một lần, phát hiện thật ra trong đầu cô ấy chứa một chiếc hộp Pandora, trong đó chắc chắn có một bí mật trọng đại. Mà cô ấy đang né tránh bí mật này. Nhưng tiềm thức của cô ấy sẽ không nói dối, luôn dùng giấc mơ để thức tỉnh cô ấy. Đây cũng là lý do bao năm qua cô ấy luôn bị ác mộng dày vò. Tôi cố gắng tháo gỡ bí mật trong đầu cô ấy nhưng lại phát hiện nó có một chiếc khóa mà tôi không vào được, tiềm thức của cô ấy cũng không thoát ra được. Ký ức của cô ấy từng bị người ta tái tạo, nhưng chiếc khóa này có lẽ là tự cô ấy thêm vào. Cô ấy là một bác sỹ tâm lý, còn là một nhà phân tích giấc mơ, thế nên cô ấy biết rất rõ phải dùng cách nào để bảo vệ bản thân mình, không để những ký ức trong tiềm thức làm mình tổn thương. Đương nhiên, không phải cô ấy cố tình làm vậy, mà đang vô thức bài xích và quên lãng. Bây giờ cô ấy hôn mê bất tỉnh, rất có thể đang tự xây dựng một thế giới khác

trong giấc mơ của mình. Con người sau khi bị tổn thương sẽ tìm một nơi để trốn. Đây là điểm chung của thế giới sinh vật. Còn khi tinh thần con người bị tổn thương, giấc mơ là cách trị thương tốt nhất.”

Giáo sư Đinh nghe xong cũng gật đầu tán đồng.

Đinh Tư Thừa quay đầu nhìn Tố Diệp. Cô nằm trên giường, gương mặt nhợt nhạt, mái tóc đen tuyền xõa xuống vai. Bộ quần áo bệnh viện càng khiến cô tiều tụy một cách đáng sợ.

Đau đớn lộ rõ trong ánh mắt anh ta, rất lâu sau anh ta mới thở dài nói: “Điều này chỉ có thể chứng tỏ cô ấy đã nhớ lại những gì không nên nhớ. Mà chuyện này nhất định đã khiến cô ấy không muốn sống nữa.”

Giáo sư Đinh quay mặt đi, còn Niên Bách Ngạn thì giữ kín như bưng.

Kỷ Đông Nham khó hiểu: “Chuyện gì không nên nhớ lại?”

Đinh Tư Thừa không lên tiếng. Ngược lại Niên Bách Ngạn cất giọng khê khàng: “Có cách gì giúp cô ấy tỉnh lại không?”

Kỷ Đông Nham nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ nghi ngờ. Cả ánh mắt của Đinh Tư Thừa cũng thêm vài phần suy tư. Một lúc sau, anh ta mới nói: “Hết cách rồi! Chỉ còn cách chờ đợi. Nếu là người bình thường, cơ hội tỉnh lại sẽ cao hơn một chút. Nhưng Tố Diệp là người chuyên môn nghiên cứu giấc mơ, có lẽ khả năng xây dựng mộng tưởng sẽ cao hơn người bình thường, thế nên cô ấy sẽ tỉnh lại muộn hơn. Hai người có thể nói chuyện bên tai cô ấy. Tôi nghĩ cô ấy sẽ nghe được.”

Đến cả Đinh Tư Thừa cũng hết cách. Sau khi anh ta đi, cả phòng bệnh chìm vào im lặng.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới lên tiếng, giọng nói đặng chát:
“Giáo sư Đinh! Còn cách nào xoay chuyển không?”

Câu nói này không đầu không cuối, ít nhất thì Kỷ Đông Nham không hiểu. Nhưng giáo sư Đinh thì rõ. Ông ta lắc đầu, thở dài: “Những thứ cần nhớ lại thì nhất định sẽ nhớ lại. Chỉ có thể chắc chắn đã có thứ gì động đến ký ức của cô ấy nên đã mở chiếc khóa sâu trong ký ức của cô ấy ra. Chúng ta phải đối mặt thôi!”

Quyển 14 - Chương 654: Áy náy là một lưỡi dao

Sau khi giáo sư Đinh đi khỏi, Kỷ Đông Nham im lặng rất lâu, còn Niên Bách Ngạn cũng trầm mặc từ đầu tới cuối. Anh ngồi bên giường bệnh, lặng lẽ quan sát Tố Diệp, nhìn cô nhắm nghiền hai mắt, nằm đó. Trong khoảnh khắc, con tim anh như bị một bàn tay vò nát, xé rách. Cô yên tĩnh như thế, nhưng lại như đang phải chịu khổ sở dày vò trong giấc mơ. Anh rất muốn có được một năng lực nào đó để có thể đi vào giấc mơ của cô. Như vậy anh có thể biết được rốt cuộc cô đã mơ thấy gì, điều gì khiến cô đau đớn đến thế.

Hoặc biết đâu, anh cũng có thể nói với cô trong mơ rằng: Tất cả đã qua rồi, hãy đi theo anh, đừng tiếp tục ngủ nữa. Chỉ cần cô có thể tỉnh lại, bất anh làm gì cũng được.

Niên Bách Ngạn giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô. Đầu ngón tay anh như nhói đau. Đó là một nỗi đau buốt từ tim, rồi lan ra khắp các đầu ngón tay. Có lẽ anh đã đòi hỏi quá nhiều chăng? Có thể sống sót sau màn mưa bom bão đạn đó đã là quá may mắn rồi. Anh còn muốn cô tỉnh lại, sống một cuộc sống bình thường, thật sự là quá xa xỉ rồi ư?

Tối ấy, sau khi anh tìm được vị trí của cô, khi anh xông vào cánh rừng đó, anh đã sợ hãi biết bao. Anh sợ mất mát, sợ phải nhìn thấy cô chỉ còn là một cái xác.

Anh sai rồi. Tất cả tội lỗi đều là của anh.

Vốn dĩ cô có thể sống một cuộc đời vô lo vô nghĩ. Chỉ ít thì cũng

được sống những ngày tháng bình dị nhất như bao người, chứ không phải trước sau hai lần phải chịu cảnh bị ngược đãi tàn ác như vậy.

Vậy nên, nếu ông trời muốn trừng phạt, tại sao không giáng xuống đầu anh? Tại sao cứ nhất định phải bắt cô chịu khổ?

Niên Bách Ngạn biết bản thân mình đã định trước sẽ mắc nợ cô.

Từ giây phút gặp mặt cô ở trấn Thiên Đăng năm mười một tuổi, anh đã nợ cô rồi. Anh cứu cô mà lại không thể giúp cô hoàn toàn thoát khỏi bể khổ. Là lỗi của anh, tại anh vô dụng.

Nếu thời gian có thể quay ngược lại, cho dù phải dốc hết sức lực, anh cũng phải đưa cô đi.

Niên Bách Ngạn biết cô đã nhớ lại rồi. Khi anh nhìn thấy cô ôm đầu, ngồi sụp xuống đó, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt kinh hoàng là anh đã biết, tất cả, tất cả đều đã được phơi bày rõ ràng rồi.

Có lẽ, cô còn biết nhiều hơn anh. Sự việc đã phát triển theo chiều hướng xấu.

Tối đó, anh xông về phía cô. Khoảnh khắc đạn bắn tung tóe, cũng may Tố Khải và mọi người đã tới kịp. Còi hú của xe cảnh sát làm náo động cả trời đêm. Niên Bách Ngạn biết, kể từ buổi tối hôm ấy sẽ không ai được bình yên nữa.

Cuối cùng, Kỷ Đông Nham phá vỡ sự im ắng của căn phòng.

Cậu ấy ngồi trên ghế, nhìn Niên Bách Ngạn, hỏi rành mạch: “Bây giờ chỉ còn tớ và cậu thôi. Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc cậu đang giấu giếm chuyện gì?”

Cậu ấy không phải kẻ mù. Hành vi của Niên Bách Ngạn ban nãy rõ ràng là đã biết một số chuyện, chỉ có điều, anh không muốn quá nhiều người biết thêm mà thôi.

Nhưng Kỳ Đông Nham có quyền được biết.

Niên Bách Ngạn không nói gì. Ánh mắt anh sâu hút. Anh đan tay mình vào tay Tố Diệp, nắm thật chặt. Kỳ Đông Nham có vẻ kích động. Cậu ấy đứng bật dậy, khế quát lên: “Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Tố Diệp? Đừng có nói là cậu không biết. Biểu cảm của cậu đã bán đứng cậu rồi!”

Niên Bách Ngạn có phản ứng. Nỗi đau nơi đáy mắt tràn ra gương mặt anh. Vết sẹo mờ mờ đó cùng với bờ môi hơi mím đã thể hiện rõ sự đau đớn vô bờ trong lòng anh. Rất lâu sau, anh mới nói: “Chuyện này cô ấy không nên nhớ lại. Ít nhất thì không nên để cô ấy gánh chịu những chuyện này.” Anh giơ tay lên, mơn man lên gò má cô. Nhưng nếu nhìn kỹ, ngón tay anh đang run rẩy: “Lúc đó cô ấy vẫn còn nhỏ, mới chỉ là một đứa bé bốn tuổi.”

Bả vai Kỳ Đông Nham run lên. Một dự cảm chẳng lành trườn bò khắp nơi. Nghe thấy Niên Bách Ngạn nói vậy, cậu ấy nghĩ tới một khả năng, một khả năng cậu ấy không muốn thừa nhận nhưng lại có dự cảm rất mãnh liệt.

“Cô ấy...” Cậu ấy chỉ thốt lên một từ, giọng nói cũng run bần bật.

Niên Bách Ngạn lại càng im lặng hơn.

Nhưng thái độ này quả thực đã khiến dự cảm trong lòng Kỳ Đông Nham có được sự chứng thực. Cả cơ thể cao lớn của cậu ấy loạng choạng dữ dội, bước chân lập tức trở nên không vững vàng, hơi thờ

trở nên dồn dập: “Không thể nào, không thể nào...”

“Tớ cũng hy vọng tất cả đều không tồn tại.” Bàn tay đang gác một bên của Niên Bách Ngạn chợt nắm chặt lại, các khớp xương kêu lên răng rắc.

Kỷ Đông Nham đứng không vững, cuối cùng cũng ngã sụp xuống, cả gương mặt như bị phết sáp nện, phút chốc trở nên trắng bệch. Cậu ấy lắc đầu như không dám tin, rồi lại trở nên bức bối, phẫn nộ. Cậu ấy cắn chặt răng, nắm tay lại: “Kẻ nào? Là kẻ nào làm?”

“Vẫn đang điều tra!” Giọng Niên Bách Ngạn nghe có chút bức bối. Trong lúc nói, anh vẫn không hề rời mắt khỏi Tố Diệp.

Kỷ Đông Nham đấm một nhát lên mặt bàn, có vẻ như chỉ muốn băm vằm tên hung thủ đó thành ngàn mảnh. Một lúc lâu, cậu ta nhìn Niên Bách Ngạn, gương mặt hồ nghi: “Làm sao cậu biết được chuyện này?”

Ngay cả Tố Diệp cũng không còn nhớ nữa, tại sao Niên Bách Ngạn lại biết tường tận như vậy? Thế nên, sau khi hỏi câu ấy, sự hoài nghi của Kỷ Đông Nham đối với Niên Bách Ngạn càng thêm nặng. Cậu ấy bỗng nhiên nghĩ tới chuyện Niên Bách Ngạn đã từng khẳng định giữ rịt lấy Tinh Thạch, tới cuối cùng bất đắc dĩ mới phải rời bỏ. Anh đã từng nói, bất kỳ ai thu mua Tinh Thạch anh đều không yên tâm, duy nhất cậu ấy là được.

Bây giờ ngẫm lại, lúc đó phải chăng Niên Bách Ngạn đã biết rõ những chuyện xảy ra với Tố Diệp. Thậm chí có thể nói rằng, thứ mà anh bảo vệ thật ra cũng liên quan tới Tố Diệp?

Sự nghi ngờ trong ánh mắt Kỷ Đông Nham, Niên Bách Ngạn đã nhìn thấy cả. Ngực khí của anh hờ hững như đôi mắt anh: “Gã mặt sẹo đó

nắm trong tay điểm yếu của tớ, cậu biết chuyện này mà.”

Nghe xong câu ấy, Kỷ Đông Nham đờ người ra: “Ý của cậu là...”

“Điểm yếu của tớ chính là cô ấy.” Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn Tố Diệp, một lần nữa đan lấy tay cô. Ánh mắt anh dịu dàng và tình cảm, nhưng lại khám một nỗi đau sâu sắc: “Kẻ đó có ảnh trong tay.”

Kỷ Đông Nham lập tức hiểu ra, trái tim bất ngờ quặn đau. Ngay sau đó nó hóa thành nỗi day dứt, như một dòng nước cuộn cuộn dâng lên trong lồng ngực, đập dềnh, đập vào khiến xương cốt cậu ấy tựa như tan thành từng mảnh.

Cậu ấy đứng ngây người ra đó hồi lâu, rồi giơ tay tát mạnh vào mặt mình một cái.

Thanh âm vang lên, vọng mãi trong căn phòng vắng lặng...

“Mẹ ơi...”

Một tiếng nói trong veo, non nớt.

Tố Diệp bàng hoàng tỉnh dậy khỏi cơn mơ. Một vạt áo của cô bị Giai Giai khế kéo. Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt nhỏ đang nhìn mình với vẻ hiếu kỳ. Ánh nắng buổi chiều đổ nghiêng vào cạnh cửa sổ, như dát vàng lên nền đất. Ánh sáng nhàn nhạt ấy bao trùm gương mặt trắng trẻo của Giai Giai. Hàng mi dài của con bé chớp chớp, đáng yêu vô cùng.

“Mẹ ơi! Mẹ nằm mơ à?” Con bé hỏi giòn tan.

Tổ Diệp ngán ngơ.

Phải, cô lại nằm mơ rồi.

Cô lại mơ thấy Niên Bách Ngạn, mơ về lần gặp anh ở trấn Thiên Đăng. Năm ấy cô mới bốn tuổi, cũng chỉ cao bằng tầm Giai Giai. Cậu bé Niên Bách Ngạn mười mấy tuổi khi ấy đã nắm tay cô, à không, là siết chặt tay cô, chạy rất nhanh trên con đường dài.

Đèn ở khắp các nhà tạo thành một dải sáng dài, trông xa giống như một vạch đỏ, đổ bóng xuống mặt nước. Mặt nước trong vắt. Nếu không cơn gió nhẹ thổi qua, không làm dấy lên những gợn sóng nhẹ thì thật sự không thể phân biệt được là nước đang soi bóng những căn nhà trên bờ hay những căn nhà đó đang chìm trong nước.

Cô đã ngoắc tay với anh. Anh hứa rằng, anh sẽ đợi cô lớn lên, đợi cô làm bạn gái của anh.

Chớp mắt đã là cảnh tuyết cầu ngập trời.

Loài hoa trắng vốn dĩ được trồng trên các con đường ở Dương Châu giờ lại bung nở rực rỡ ngay trong sân phường thôn tại trấn Thiên Đăng. Cô ngồi trên chiếc ghế trắng, trên đỉnh đầu là tuyết cầu dịu dàng. Khi gió thổi qua, lại thoang thoảng một hương thơm. Cô nhìn thấy Niên Bách Ngạn đang thảo luận chi tiết cùng nghệ nhân thôn cách đó không xa. Ánh mắt nghiêm túc mà chăm chú.

Cánh hoa tuyết cầu cũng rơi lên bờ vai anh. Anh nhìn về phía này. Dường như cả khóe môi anh cũng nhuộm sự dịu dàng của cánh hoa.

Ký ức đẹp nhất trở thành hình ảnh trong mơ. Mà những giấc mơ này dường như lại trở thành niềm an ủi trong cuộc sống, khiến cô dù có bận rộn cỡ nào cũng không cảm thấy cô đơn.

“Mẹ! Sao mẹ lại khóc?” Giai Giai giơ đôi tay nhỏ ra, lau nước mắt cho cô.

Tố Diệp giơ tay, khước mắt đúng là đã ướt.

Cảnh tượng quá đẹp, thế nên tình dậy sẽ rơi nước mắt.

Giai Giai hơi lo lắng. Con bé chạy ra xa, gọi với: “Bố ơi! Bố ơi! Mẹ khóc này!”

Tố Diệp rất muốn gọi Giai Giai quay lại nhưng chân tay cứ cứng đờ, không thể nhúc nhích. Chẳng mấy chốc, Kỳ Đông Nham đã đi tới. Anh vòng tay qua vai cô, ngồi xuống, quan tâm hỏi: “Em sao thế?”

“Không sao đâu, chỉ nằm mơ thôi.” Tố Diệp nhẹ nhàng đáp.

Kỳ Đông Nham ôm cô, dựa ra sau ghế, một tay kia kéo tay cô lại, đan chặt mười đầu ngón tay vào nhau. Rất lâu sau anh mới khẽ hỏi: “Lại mơ thấy Bách Ngạn à?”

Trái tim Tố Diệp chợt co thắt dữ dội. Cô không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Người đàn ông trên đỉnh đầu thở dài một tiếng, rồi sau đó trầm mặc.

“Em cảm thấy...” Khoảng một, hai phút sau, Tố Diệp lên tiếng: “Không hiểu vì sao em cứ cảm thấy mọi việc không chân thực.”

Kỳ Đông Nham nhìn cô khó hiểu.

“Em luôn cảm thấy hình như đã lâu lắm rồi mình không được nghỉ ngơi vậy, mệt lắm. Hơn nữa hình như em còn lâu lắm không ngắm

sao rồi.” Tố Diệp cố gắng miêu tả cảm giác của mình.

Kỷ Đông Nham nhẹ nhàng xoay mặt cô lại: “Tiểu Diệp! Mười năm rồi, mười năm nay có ngày nào em nghỉ ngơi đâu? Ngày nào em cũng bận rộn như con thoi vậy, khuyên em em lại không nghe. Đã lâu em không ngắm sao cũng rất bình thường thôi. Có lúc em làm tăng ca cho tới tận sáng, đã khi nào ngẩng đầu lên ngắm cảnh đêm đâu?”

Nét mặt Tố Diệp hoảng hốt.

Là vì thế ư?

Tại sao cô luôn cảm thấy hoang mang, bất an? Giống như cô đã quên đi một chuyện gì đó rất quan trọng vậy...

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Tố Diệp vẫn ngủ yên. Cô nằm trên giường như một người đẹp say ngủ. Niên Bách Ngạn chuyển hết công việc tới phòng bệnh, gần như ở bên cạnh cô 24/24. Ngày nào anh cũng lau người, rửa mặt, hoạt động các khớp chân, khớp tay cho cô. Anh còn nói chuyện với cô, kể những câu chuyện thú vị xảy ra trên mạng, thậm chí còn học Tố Diệp ngày xưa, sưu tầm không ít truyện cười để kể cho cô nghe.

Vì anh mong ước có một ngày nào đó, khi anh kể một câu chuyện cực kỳ, cực kỳ buồn cười, Tố Diệp sẽ bất ngờ cười đến tỉnh lại, sau sẽ lại như khi trước, làm nũng anh: Bách Ngạn, Bách Ngạn! Anh xấu tính quá đi!...

Quyển 14 - Chương 655: Anh hứa với em

So với mấy hôm trước, mấy ngày này Niên Bách Ngạn không còn nóng nảy, sốt ruột thậm chí là phần nộ nữa. Anh trở nên điềm tĩnh như mọi khi. Nói chính xác hơn, anh còn trở nên yên lặng hơn mọi khi. Giống như là, Tố Diệp không phải một người bệnh chẳng biết khi nào tỉnh lại. Cô chỉ như một người đang mệt mỏi, chớp mắt một chút. Còn anh bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng đưa cô về nhà.

Sự bình tĩnh, điềm đạm của Niên Bách Ngạn lại khiến người ta lo lắng một cách kỳ lạ. Vì anh quá yên lặng, cũng quá thản nhiên, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy đang có một sự nguy hiểm không tên chuẩn bị ập tới.

Hứa Đồng từ Nam Phi gọi điện về, vui mừng báo với anh rằng toàn bộ lô kim cương đầu tiên đã được thu mua hết. Vì chất lượng của kim cương rất phù hợp với yêu cầu của khách hàng nên mọi người đều hy vọng có thể tiến hành hợp tác sâu thêm. Niên Bách Ngạn kiểm tra tình hình tiền gửi về, rồi lại nhẩm tính đại khái các số dư khách hàng còn nợ. Anh không quá vui mừng khi có được một đơn đặt hàng lớn, giống như tất cả mọi việc chẳng qua đang tiến hành theo dự tính của anh mà thôi.

“Bước tiếp theo chúng ta cần phải làm gì?” Hứa Đồng hỏi trong điện thoại.

Niên Bách Ngạn trầm tư giây lát, ngược mắt nhìn Tố Diệp trên giường bệnh, rồi điềm nhiên hỏi: “Hứa Đồng! Cô thật sự muốn ở lại giúp tôi phải không?”

“Vâng!” Hứa Đồng không hề do dự, quả quyết chặn lại toàn bộ đường lùi của Niên Bách Ngạn: “Hơn nữa tôi đã được nghe chuyện của bác sỹ Tố. Tổng giám đốc Niên! Bây giờ người anh có thể tin tưởng chỉ có tôi thôi mà người hiểu rõ cách làm việc của anh cũng như mỏ kim cương bên Nam Phi cũng chỉ có tôi thôi.”

Niên Bách Ngạn trầm ngâm, rất lâu sau mới trả lời: “Cảm ơn cô, Hứa Đồng!”

“Đây là việc tôi nên làm. Tôi chỉ mong bác sỹ Tố có thể tỉnh lại ngay.”

“Được rồi.” Ngón tay gầy của Niên Bách Ngạn gõ mấy cái lên bàn phím. Chẳng mấy chốc, màn hình máy tính hiện ra một file tài liệu, những màu xanh xanh đỏ đỏ bên trên toàn bộ đều là đường phân tích số liệu, khiến người ta hoa cả mắt.

“Theo bước tính ban đầu, mỏ kim cương ấy chỉ khai thác trong khoảng chục lần nữa là sẽ cạn kiệt tài nguyên. Những loại quặng thô còn lại không phải chất lượng chúng ta cần. Thế nên, Hứa Đồng, tăng cường nhân lực nâng cao tốc độ khai thác, dự tính giờ này tháng sau bắt đầu chuyển sang mục tiêu khác.” Niên Bách Ngạn lạnh lùng dặn dò.

Đầu kia, Hứa Đồng cũng không nôn nóng: “Anh có mục tiêu tiếp theo rồi?”

“B-11.” Niên Bách Ngạn đáp ngắn gọn.

Hứa Đồng rõ ràng rất ngỡ ngàng, nói với vẻ không thể tin nổi: “Đó là mỏ kim cương ngài Vincent vừa mới đầu tư.”

“Chính xác!”

“Việc này...” Hứa Đồng hơi do dự: “Tổng giám đốc! Việc này sao có thể? Mỏ kim cương này vừa mới thuộc về Vincent. Thứ nhất, ông ta sẽ không chuyển nhượng. Thứ hai, vì là mỏ mới nên ông ta cũng sẽ không tham gia đấu thầu.”

Niên Bách Ngạn khẽ nhếch môi: “Gã Vincent đó không hiểu biết nhiều về mỏ kim cương. Nói ông ta có kiến thức nửa vời đã là đánh giá cao ông ta rồi. Con người ông ta lại có tính đa nghi. Ông ta mua mỏ cũng bằng cách truyền tay qua những người thân quen. Nếu một khi ông ta biết người thân mà ông ta tin tưởng chẳng qua chỉ là một kẻ lừa đảo, cô đoán ông ta sẽ thế nào?”

Hứa Đồng lập tức hiểu ra ý của Niên Bách Ngạn. Cô ấy kinh ngạc: “Anh muốn chia rẽ mối quan hệ giữa họ? Chuyện này rất mạo hiểm!”

“Dù là âm mưu tính toán gì cũng là chiêu thường gặp trên thương trường. Ở Nam Phi, cô tung tin ra ngoài, khiến Vincent tin rằng mức độ trung thành của kẻ kia có vấn đề. Hơn nữa, lời của một chuyên gia có thể ông ta không tin, nhưng nếu cả đám chuyên gia đều nói vậy thì chắc chắn ông ta sẽ tin mà không nghi ngờ gì. Tôi muốn đám chuyên gia này thống nhất một cách nói. Cuối cùng là nói chuyện với kiến trúc sư của ông ta. Yêu cầu của tôi rất đơn giản, chính là muốn ông ta nghe được từ miệng người kiến trúc đó rằng, mỏ này không khai thác được nữa.”

“Một khi anh tiếp nhận mỏ đó, Vincent sẽ biết ngay tất cả chỉ là cái bẫy, tới lúc đó ông ta nhất định sẽ...”

“Tới lúc đó?” Niên Bách Ngạn thản nhiên ngắt lời Hứa Đồng: “Đợi tới lúc ông ta nhận ra mọi việc đã đủ để tôi nuốt chửng cả Bright tôi.”

Hứa Đồng không khỏi rung mình. Thật ra cô rất muốn hỏi Niên Bách

Ngạn một câu: Rốt cuộc Vincent đã đắc tội gì với anh? Tại sao phải dùng một cách thức tàn độc như vậy? Nhưng những lời này ra tới miệng, cô ấy lại nuốt xuống. Cô ấy cảm thấy, lần này Niên Bách Ngạn ra tay kiên quyết đến vậy chắc hẳn có nguyên nhân.

Trên thương trường, Niên Bách Ngạn đã nổi tiếng tàn nhẫn, nhưng đó chỉ là trước kia khi anh mới mở rộng thị trường. Vài năm nay, cùng với địa vị của anh ngày một nâng cao trong Tinh Thạch, sự tàn nhẫn đó về cơ bản cũng đã thu lại. Đa phần anh nói rằng cho người ta đường sống cũng là cho mình được lùi. Lần này, Hứa Đồng dường như lại gặp Niên Bách Ngạn của ngày xưa, một Niên Bách Ngạn phải khiến các thương nhân khác nghiêng răng kèn kẹt...

Khoảng thời gian này, Phương Tiểu Bình đã khóc sưng cả mắt. Niên Bách Ngạn lặng lẽ làm nơi để Phương Tiểu Bình xả mọi tức giận. Anh thừa nhận, chính mình không chăm sóc Tố Diệp chu đáo mới để cô phải chịu nỗi đau khổ lớn đến vậy. Cuối cùng Tố Khải cũng tới bệnh viện, sau khi bận rộn xử lý một vụ án nghiêm trọng.

Cậu đứng ở đầu giường Tố Diệp rất lâu. Khi quay đầu lại, Niên Bách Ngạn thấy hốc mắt cậu hơi đỏ, bèn đưa cho cậu tách trà đã pha xong, nhẹ nhàng nói: “Cô ấy chắc hẳn sẽ không sao đâu. Em ngồi đi, uống cốc trà!”

Tố Diệp được Niên Bách Ngạn chuyển tới phòng bệnh cá nhân cao cấp. Nói là phòng bệnh, chi bằng nói đó là nhà với kết cấu như một căn hộ chung cư. Có đầy đủ phòng ngủ, phòng khách, phòng nghỉ, phòng tắm, nhà vệ sinh. Tuy rằng diện tích không lớn và xa hoa một cách thái quá nhưng để Niên Bách Ngạn coi đây là nhà cũng đã quá đủ.

Tố Khải thở dài, ngồi xuống sofa đối diện, nhìn tách trà trên mặt bàn rồi nói: “Nhìn tách trà này, em lại nhớ tới cô Nguyễn. Nếu gọi theo góc độ nghề nghiệp thì phải gọi bà ấy là nghi phạm. Bao nhiêu năm nay, bà ấy vẫn lặng lẽ pha trà, xảy ra chuyện mọi người chắc chắn sẽ nghi ngờ không biết có phải trà của bà ấy có vấn đề không, nhưng không ai ngờ bà ấy mới là cao thủ, hiểu biết sâu sắc về sự tương sinh tương khắc giữa các loài thực vật. Thứ thật sự có độc không phải trà mà là sự tương khắc giữa mùi thơm của trà mà bà ấy pha ra với mùi của hoa văn hương lan. Về lâu về dài sẽ khiến những người hay đau ốm hay người cao tuổi không thuốc gì chữa được.”

Đó là những ký ức Tố Khải không bao giờ muốn nhớ lại. Từ khi tốt nghiệp khỏi trường cảnh sát, ra ngoài làm việc cho tới nay, cậu chưa bao giờ mệt mỏi như hôm nay. Về việc nghi ngờ Nguyễn Tuyết Cầm, cậu không muốn, càng không muốn làm. Nhưng chức trách của một người công chức đã nói cho cậu biết, có lúc lựa chọn dù khó khăn vẫn phải lựa chọn.

Tối đó, khi cậu dẫn theo đội đặc cảnh chi viện tới hiện trường vụ bắn súng, mí mắt của cậu vẫn còn giật giật. Quả nhiên, nếu đến muộn một bước nữa, vậy thì rất có thể sẽ xảy ra những sự việc thảm khốc không thể cứu vãn. Nhóm người của họ bắt được Nguyễn Tuyết Cầm trong một trong một chiếc ô tô lưu động. Bà ta lợi dụng điều kiện thuận lợi là Diệp Lan ra ngoài không về để đích thân tới theo dõi vụ tàn sát này. Mục đích chính là, bắt buộc phải giết bằng được Niên Bách Ngạn và Tố Diệp.

Chỉ có điều, Nguyễn Tuyết Cầm không thể nào ngờ Diệp Lan lại quay về khách sạn, cũng không nghĩ rằng trong lúc cấp bách cô lại cầu cứu Tố Khải. Điều bất ngờ nhất là, Diệp Lan sinh nghi, đã luôn đi theo đuôi Tố Khải tới tận hiện trường.

Khoảnh khắc đó, tất cả đều như ngừng lại. Ánh mắt thản nhiên của

Nguyễn Tuyết Cầm khi nhìn thấy Diệp Lan đã hoàn toàn sập đổ.

Nguyễn Tuyết Cầm bị đưa thẳng về Trung Quốc, rồi dẫn vào nhà giam.

Qua hỏi cung, bà ta khai đã lợi dụng nguyên lý tương sinh tương khắc giữa các mùi để hạ độc Diệp Hạc Phong. Diệp Hạc Thành lúc đó quả thực rất quan tâm tới Diệp Hạc Phong. Bà ta hiểu rõ nguyên lý thực vật, thế nên đã lợi dụng Diệp Hạc Thành, chuẩn bị thức ăn cho Diệp Hạc Phong, rồi điều chỉnh một chút mùi thơm của trà là mọi sự đã thành công. Vì sức khỏe của Diệp Hạc Phong vốn dĩ đã kiệt quệ vì mùi vị tương khắc kia, thế nên thức ăn bổ sung đã trở thành nguyên nhân trực tiếp dẫn đến cái chết. Bà ta còn khai, sau khi biết Tố Diệp quay về nhà cũ, đã nhét bức ảnh đó vào cuốn sách, xé trang sách, mục đích chính là muốn vu oan cho Diệp Hạc Thành.

Ngoài ra, Nguyễn Tuyết Cầm cũng thừa nhận hành vi thuê sát thủ truy sát Niên Bách Ngạn tại Nam Phi lúc trước, thú nhận toàn bộ mọi tội danh.

Sau khi hỏi bà ta đã sai người bắt cóc Tố Diệp bằng cách nào, Nguyễn Tuyết Cầm khai vừa dùng thuốc mê, một mùi hương rất nhạt nhưng lại khắc với mùi nước biển còn lưu lại trong không khí. Lâu dần, sẽ khiến người ta hôn mê, tiện hành động.

Khi hỏi tới mục đích, Nguyễn Tuyết Cầm lại không nói gì. Khi hỏi về đồng phạm, bà ta càng im lặng, có vẻ như muốn xử lý bà ta kiểu gì cũng được. Trong nhà giam, bà ta cũng rất bình thản, chỉ có điều, thời gian ngồi ngây ra cũng nhiều hơn.

“Nói vậy là hôm nay em tới thăm chị em chỉ là một mục đích.” Niên Bách Ngạn khẽ hỏi. Anh cầm tách trà lên, nhấp một ngụm.

Tố Khải không uống trà. Cậu nhìn Niên Bách Ngạn không rời mắt, ánh mắt sắc bén: “Em rất muốn biết, tại sao Nguyễn Tuyết Cầm phải lấy mạng anh cho bằng được? Bà ta muốn giết anh? Hay kẻ đứng sau lưng bà ấy muốn giết anh?” Xuất phát từ bản năng nghề nghiệp, Tố Khải biết rất rõ chỉ với một mình Nguyễn Tuyết Cầm, làm sao có thể có bản lĩnh lớn đến vậy? Bà ta lại có thể thuê được đám lính kia? Cậu không tin.

Niên Bách Ngạn không bực bội. Anh đặt tách trà xuống rồi hỏi: “Thế tại sao bà ta nhất quyết phải giết chị em đây?”

“Theo em thấy, chị em chỉ xui xẻo trở thành mồi nhử.” Tố Khải nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Niên Bách Ngạn cười khế: “Nếu có cơ hội, anh nghĩ anh có thể giúp em hỏi mục đích của Nguyễn Tuyết Cầm.”

“Cơ hội tới rồi.” Tố Khải đang đợi câu nói này của anh: “So với nhân viên công an, Nguyễn Tuyết Cầm lại muốn gặp anh hơn.”

“Ngay lúc này?” Niên Bách Ngạn không hề run sợ.

Tố Khải nói: “Tuy rằng trái với quy định, nhưng xét tính nghiêm trọng của vụ án, bọn em không thể loại trừ bất kỳ khả năng nào có thể phá án.”

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ gì đó rồi gật đầu, coi như đồng ý.

Tố Khải trầm mặc một lúc, đứng dậy, đi tới bên cạnh Tố Diệp: “Bác sỹ nói, khi nào chị em tỉnh lại?”

“Chỉ có thể đợi thôi.” Niên Bách Ngạn đáp.

Đau đớn dâng lên trong đáy mắt Tố Khải. Một lúc sau, cậu quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, nét mặt nghiêm túc và chân thành: “Em có thể cầu xin anh một chuyện không?”

Niên Bách Ngạn ngẩng đầu nhìn cậu.

“Em xin anh, tuyệt đối đừng dính líu tới bọn buôn ma túy. Nếu để em điều tra ra, anh cũng tham gia...” Những lời còn lại, Tố Khải không nói nốt mà ngừng lại nhưng bao nhiêu ý tứ đã dồn cả vào đó, phức tạp và mâu thuẫn.

Niên Bách Ngạn cũng đứng dậy, đi tới trước giường bệnh. Anh ngồi xuống, ngắm gương mặt Tố Diệp, rồi như nói với Tố Khải, lại như muốn Tố Diệp nghe thấy.

“Anh hứa với em!”

Quyển 14 - Chương 656: Anh không có quyền ép buộc em

Khi làm xong công việc về tới nhà, vào phòng khách, anh thấy Diệp Lan đang ôm chân ngồi đó. Ngoài kia, trời đã tối. Có mây mù che mất ánh sao, trái bóng đêm trùm lên thành phố, bọc kín cả lòng người.

Cô xoay lưng về phía anh. Mái tóc đã để dài, xõa xuống hai vai, có hơi rối loạn nhưng thể hiện rõ sự trơ trọi của cô. Tổ Khải không nhìn được gương mặt cô, chỉ thấy bờ vai bé nhỏ đang khẽ run lên trong bóng tối. Diệp Lan như một con bé run cầm cập trong mưa sương gió lạnh. Cái dáng vẻ như sắp rơi xuống khiến người ta xót xa.

Tổ Khải đi thẳng về nhà từ phòng thẩm vấn mà không tới đội chống ma túy, cũng không thay cảnh phục. Sau khi cởi giày, anh đi tới trước sofa, đứng nhìn xuống gương mặt Diệp Lan. Cô ngẩn ngơ như đã thoát ly khỏi trần thế, không có phản ứng gì, chỉ ngây ngốc nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ. Sâu trong đáy mắt là một sự tĩnh lặng. Nhưng càng tĩnh lặng thì phía sau càng dâng lên một sự tuyệt vọng chết chóc.

Tổ Khải thở dài, ngồi xuống sau lưng cô. Anh không nói gì, cũng trầm mặc như Diệp Lan, cũng không bật đèn, chỉ lần sờ hộp thuốc lá trên mặt bàn nhờ có ánh trắng mỏng manh ngoài cửa sổ. Anh lấy một điếu thuốc, châm lên.

Làn khói xám bay ngang qua mắt, làm mờ đi thế giới trước mặt.

Tổ Khải lại nhớ về tối hôm đó, cái buổi tối khiến anh và Diệp Lan giờ đây chỉ có thể chọn cách lặng im.

Sau khi Nguyễn Tuyết Cầm bị liệt vào danh sách nghi phạm, đại đội đã lập ra tổ chuyên án. Với tư cách là người chịu trách nhiệm chính, Tổ Khải không thể đùn đẩy công việc, tuy rằng anh vô cùng không muốn dùng thân phận này để đối mặt với Nguyễn Tuyết Cầm, thậm chí trong lòng anh còn âm thầm cầu nguyện bà ta vô tội. Anh không ngại tổn hao quân số, chỉ mong có thể thực sự điều tra ra những chuyện này không liên quan tới Nguyễn Tuyết Cầm.

Nhưng Tổ Diệp lại mất tích, cả Kỳ Đông Nham cũng biến mất tăm.

Không phải Tổ Khải không biết chuyện này, chắc chắn là vô cùng nóng ruột. Nhưng việc của anh là theo dõi Nguyễn Tuyết Cầm, theo dõi kẻ tình nghi này. Lời mời chủ động của Diệp Lan anh không thể đồng ý. Anh còn công việc bên mình. Và lại, anh cũng không thể nói với cô rằng: Người anh đang điều tra chính là mẹ em.

Anh nhìn rõ sự thất vọng trong đôi mắt Diệp Lan. Điều ấy càng thôi thúc anh phá án. Anh cảm thấy, một khi chứng minh được Nguyễn Tuyết Cầm vô tội, anh chắc chắn sẽ tới tận nhà xin lỗi. Nhưng cho tới khi Diệp Lan gọi điện thoại cho anh, nói với anh rằng Nguyễn Tuyết Cầm cũng biến mất rồi, trái tim anh như rơi xuống vực thẳm.

Trước lúc đó, các trinh sát đã theo dõi được hướng đi của Nguyễn Tuyết Cầm. Tổ Khải lo Diệp Lan lo lắng, chỉ có thể trả lời qua loa.

Có điều, việc khiến Tổ Khải trở tay không kịp chính là, khi lực lượng của anh xông vào chiếc ô tô lưu động, khi anh chĩa súng vào Nguyễn Tuyết Cầm, Diệp Lan đã xuất hiện ở hiện trường.

Cô đã tận mắt chứng kiến anh cầm súng, nhắm vào mẹ mình.

Từ khoảnh khắc ấy, Tổ Khải đã biết, tất cả đã chấm hết.

Lúc ấy Diệp Lan khóc rất dữ, cầu xin anh đừng đưa mẹ cô đi, thậm chí còn quỳ xuống đất, ôm chặt lấy chân anh. Anh có thể cảm nhận được cả người cô đều đang run lên. Qua lớp áo, anh thậm chí còn cảm nhận được ngón tay lạnh giá của cô.

Nước mắt của cô thấm ướt quần anh. Cái lạnh lẽo ấy ngấm cả vào xương cốt.

Nguyễn Tuyết Cầm cũng bật khóc. Một người vẫn luôn bình thản như bà ta có lẽ không thể ngờ con gái mình lại có mặt ở đây. Đầu tiên bà ta sững sờ, sau đó trở nên điên cuồng. Bà ta muốn thoát khỏi cảnh sát, có lẽ là muốn đuổi Diệp Lan đi, cũng có thể là muốn chạy trốn để Diệp Lan không nhìn thấy nữa. Nhưng cuối cùng vẫn bị cảnh sát bắt giữ.

Diệp Lan càng khóc thê thảm hơn, bất chấp tất cả để van nài anh. Trái tim anh như bị ai dùng dao cắt thành từng khúc, sau đó rải vào một bể dầu sôi sùng sục để rán chín vậy, đau đớn khó chịu lại phần nộ, bất an. Lại giống như có ai đang bóp cổ anh, khiến anh ngạt thở.

Anh bức bối một hét ầm lên nhưng hét không thành tiếng. Anh nổi nóng muốn đánh người, vậy mà đôi chân như bị đóng đinh dưới mặt đất, không thể nhúc nhích. Mặc cho Diệp Lan gào khóc cầu xin mình, anh chỉ có thể lạnh lùng nói với cấp dưới một câu: Đưa bà ta đi!

Chỉ có trời mới biết, khoảnh khắc những chữ ấy bật ra khỏi miệng anh, anh chịu đựng một cảm giác đau đớn như bị lăng trì.

Diệp Lan thấy Nguyễn Tuyết Cầm bị đưa đi, cũng trở nên điên cuồng. Cô đứng dậy định đuổi theo nhưng bị Tố Khải lập tức giữ lại. Cô quay đầu, gào khóc trong nước mắt, giơ tay đánh anh. Anh cố chịu, quyết không buông tay.

Khi chiếc xe cảnh sát đi mất, Diệp Lan cuối cùng đã cắn mạnh vào tay anh. Anh đau đớn, buông tay, cô liền đuổi mãi theo chiếc xe ấy. Nguyễn Tuyết Cầm trong xe đang khóc. Diệp Lan cũng đang khóc. Nhưng sao cô đuổi kịp được xe? Cuối cùng cô vẫn bị nó bỏ xe. Cô suy kiệt, tiều tụy, ngã khụy xuống đất.

Anh đuổi theo, cố gắng kéo cô dậy. Cô bèn đánh anh dữ dội, vừa gào vừa đánh, cuối cùng ngất lịm đi trong lòng anh. Anh không đưa cô về nhà mà đưa thẳng cô về nhà mình. Cô ngủ rất yên tĩnh, tới tận lúc sáng sớm khi anh đi làm, cô vẫn chưa tỉnh dậy.

Sau đó, mấy hôm nay tan làm về nhà, anh lại thấy Diệp Lan ngồi trên sofa, đờ đẫn nhìn ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ, trên má vẫn còn vết nước mắt.

Tố Khải ghét cảm giác này, cảm giác lòng không nguyện ý.

Người con gái anh yêu nhất đang ở trước mặt anh, vậy mà anh không thể kéo cô vào lòng, ôm lấy cô. Anh không những đã bắt bố cô vào tù, giờ còn bắt cả mẹ cô. Đối với cô mà nói, anh thật sự đã trở thành khắc tinh.

Đêm lạnh như nước.

Nhiệt độ mùa này là vậy, ban ngày ấm nóng, buổi tối se lạnh.

Diệp Lan thu cánh tay lại, cố gắng để cơ thể giá lạnh có chút hơi ấm. Tố Khải sau lưng thấy vậy, bèn dập tắt điều thuốc, giơ tay thử ôm cô vào lòng xem sao.

Bất ngờ là cô không giãy giụa. Cô như một con chim non đã bị nước mưa trút ướt đôi cánh, không thể bay nữa, chỉ yên lặng dựa vào lòng

anh. Rất lâu sau, cuối cùng cô nói: “Em xin anh, anh thả mẹ em ra...”

Giọng nói của cô khàn một cách lạ thường. Từ ngày ấy khi cô ngất xỉu ở hiện trường tới giờ, đây là câu đầu tiên cô nói.

Tim Tố Khải thất lại. Anh mím môi, không thể nói nổi câu nào.

Diệp Lan cũng biết chẳng thể đợi được câu trả lời của anh, bèn cười khổ: “VẬY chắc anh có thể thả em về nhà chứ...” Ngữ khí trầm và lạnh hơn rất nhiều.

Tố Khải thở dài nặng nề: “Không được!”

Diệp Lan chảy nước mắt, đẩy anh ra, nhìn anh bằng gương mặt tái nhợt: “Tố Khải! Anh không có quyền ép buộc em.” Tố Khải mặc cảnh phục, trong mắt cô nó bỗng lạnh lẽo vô cùng, thậm chí cô cảm nhận được từng góc cạnh cứng rắn của nó.

Tố Khải nhìn cô, trong đáy mắt ánh lên một sự kiên quyết rõ ràng: “Không! Anh được quyền! Bây giờ em bắt buộc phải ở bên cạnh anh.”

Diệp Lan nhìn anh chằm chằm, trong đôi mắt ngập tràn thù hận.

Cô đứng dậy định đi.

Nhưng bị Tố Khải kéo trở lại. Cô đẩy anh, sức anh càng khỏe hơn. Ngay sau đó anh dùng một chiếc còng tay lạnh lẽo khóa chặt cô lại. Cô sửng sốt, một giây sau bị anh kéo vào phòng ngủ. “Rắc” một tiếng, một đầu chiếc còng được còng vào đầu giường.

Diệp Lan khóc, mắng anh khốn nạn.

Tố Khải ngồi ở đầu giường, giữ chặt gương mặt cô, u phiền nói: “Em phải bình tĩnh lại!”

Diệp Lan muốn vùng vẫy nhưng vô ích. Cô muốn hét ầm lên nhưng cổ họng đã khản đặc. Cô chỉ còn biết khóc, khóc không ngừng...

Mây mù ban sáng đã tan đi, nắng mai chui ra từ tầng mây, làm ấm cả phòng bệnh.

Niên Bách Tiêu nằm bò lên giường, nhìn chăm chăm vào mặt Tố Diệp. Sau khi thấy mí mắt cô động đậy, cậu kỳ lạ nói: “Chị ấy đang nằm mơ kìa!”

Niên Bách Ngạn sau khi lấy xong nước nóng, đi vào phòng nghe thấy vậy chỉ khẽ “ừm” một tiếng. Niên Bách Tiêu cảm thấy tò mò, giơ tay định động vào mí mắt Tố Diệp, bị Niên Bách Ngạn bước lên đập một cái vào tay. Anh hạ giọng quát: “Có chút thái độ thăm người ốm đi!”

Niên Bách Tiêu nhướn mày: “Em muốn xem xem con người của chị ấy có động đậy không mà.”

“Đừng có vớ vẩn!” Niên Bách Ngạn nhíu mày.

Sau đó anh ngồi lên đầu giường, đỡ Tố Diệp dậy, để cô dựa vào người mình, rồi lấy khăn lau mặt cho cô. Động tác của anh rất nhẹ nhàng, như đang chăm sóc một đứa trẻ, lại rất nhẫn nại, lau từng chút một.

“Em đang nghĩ, liệu chị ấy có đột ngột tỉnh lại như lần trước không?” Niên Bách Tiêu nhớ lần Tố Diệp bất ngờ mở mắt, làm cậu suýt nữa thì hết hồn.

Niên Bách Ngạn không quan tâm. Lau mặt cho cô xong, anh lại cho cô ăn. Đều là mấy loại thức ăn lỏng, dễ nuốt cũng dễ nuốt.

“Em cũng không thể khóc lóc như Lâm Yêu Yêu chứ.” Niên Bách Tiêu bó tay.

Sau khi nghe chuyện Tố Diệp và Niên Bách Ngạn gặp phải, Niên Bách Tiêu đã lập tức bay từ Thượng Hải về. Tuy cậu rất sốt ruột, nhưng thấy Niên Bách Ngạn điềm nhiên như vậy cũng hiểu mọi chuyện chưa đến mức quá tệ hại. Dần dần cậu cũng yên tâm hơn.

Chỉ có điều, khi nghe được tin Nguyễn Tuyết Cầm bị bắt, Niên Bách Tiêu ít nhiều cũng cảm thấy ngỡ ngàng. Tuy rằng cậu không tiếp xúc nhiều với Nguyễn Tuyết Cầm nhưng bà ta trong ấn tượng của cậu rất yên tĩnh. Hình như bà ta lúc nào cũng pha trà. Cậu tưởng bà ta chỉ thích lá trà, ai mà biết được bà ta lại thích giết người...

Sau khi Niên Bách Tiêu dứt lời, Niên Bách Ngạn khẽ thở dài. Anh đặt cô nằm xuống, ngắm gương mặt cô, trong lòng cảm khái. Nếu Tố Diệp biết Lâm Yêu Yêu vì cô khóc đến nỗi sắp tắt thở, có phải cô cũng sẽ không an tâm nằm ngủ như thế này nữa không?

Tố Diệp hôn mê, người buồn nhất chắc chắn là Lâm Yêu Yêu.

Cô ấy mang cả cái bụng to tướng, nói kiểu gì cũng phải tới bệnh viện thăm cô. Diệp Uyên đương nhiên cũng lo cho Tố Diệp, lại không nói được với Yêu Yêu, nên đưa cô ấy theo cùng. Kết quả, Lâm Yêu Yêu khóc đến động thai, làm Diệp Uyên hoảng hốt, không dám đưa cô ấy tới nữa.

Cả Nguyễn Tuyết Mạn cũng tới thăm Tố Diệp một lần. Trông bà ấy rất ngượng ngập, cũng có vẻ khó xử. Niên Bách Ngạn nghe Diệp

Uyên kể, sau khi biết tin Nguyễn Tuyết Cầm bị bắt, Nguyễn Tuyết Mạn đêm nào cũng nằm khóc thầm. Nhưng ở trước mặt họ, bà ấy lại tỏ ra không có chuyện gì. Nhưng có một lần, bà ấy không nhịn được, đã đề nghị với Diệp Uyên, muốn anh ấy tìm cho Nguyễn Tuyết Cầm một luật sư giỏi. Chí ít thì đừng để bị tuyên án tử hình.

Diệp Uyên chỉ có thể đồng ý giúp bà ấy tìm luật sư, còn cụ thể tuyên án ra sao phải xem tòa án. Đối với hình phạt của Nguyễn Tuyết Cầm, Diệp Uyên tỏ thái độ không mấy lạc quan.

Nghĩ lại, chị em dù thường ngày có không hợp nhau đến đâu, dù gì cũng là máu mủ ruột rà. Một khi thật sự xảy ra chuyện, nói không quan tâm đều là giả...

Quyển 14 - Chương 657: Biến mất rồi

Khi Kỷ Đông Nham mua quà sáng về, đi vào phòng bệnh, vừa hay nghe thấy câu nói của Niên Bách Tiêu, anh ấy nói: “Em gào khóc thảm thiết, không chừng cô ấy sẽ tỉnh lại đấy.”

Mấy ngày nay, ngoại trừ Niên Bách Ngạn là khách thường xuyên ở đây ra, thì người còn lại chính là Kỷ Đông Nham. Anh ấy gần như ngày nào cũng tới “điểm danh”. Có lẽ sau khi biết được những chuyện Tố Diệp đã phải trải qua, nên thời gian này đêm nào anh ấy cũng gặp ác mộng, sau khi choàng tỉnh giấc thì không tài nào chợp mắt được nữa.

Anh ấy không thể bình tĩnh được như Niên Bách Ngạn. Có lẽ Niên Bách Ngạn đã nghĩ được đối sách. Anh ấy chỉ lo, một khi Tố Diệp tỉnh lại, nhớ lại những việc trước kia, thì phải làm sao?

Bữa sáng vừa được đặt sáng thì có người tới gõ cửa.

Niên Bách Ngạn chỉ mãi lo cho Tố Diệp, Kỷ Đông Nham đang bận chia quà sáng, chỉ còn mình Niên Bách Tiêu là người nhàn rỗi. Cậu đứng dậy đi ra mở cửa. Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham đều tưởng Phương Tiểu Bình, Tố Đông hoặc là Diệp Uyên tới, nào ngờ nghe thấy Niên Bách Tiêu hỏi một câu: “Cô tìm ai?”

Một giọng nữ nhẹ nhàng cất lên: “Xin lỗi... đây có phải là phòng của bệnh nhân Tố Diệp không?”

Giọng nói ấy khiến tay Kỷ Đông Nham run lên. Ngay lập tức, cả sống

lưng của anh ấy cũng cứng đờ.

Niên Bách Ngạn cũng nhận ra giọng nói ấy. Anh nhìn Kỳ Đông Nham một cái nhưng không nói gì, tiếp tục bóp cánh tay cho Tố Diệp.

Chẳng mấy chốc, Niên Bách Tiêu đã dẫn người vào. Là Dương Nguyệt. Cô ấy ăn mặc rất thoải mái, nhưng sắc mặt có chút tiều tụy. Sau khi bước vào thấy Kỳ Đông Nham cũng ở đó, có một giây phút cô ấy rất ngỡ ngàng, cả người có phần hoang mang lo sợ.

Còn chưa đợi cô ấy lên tiếng, đã thấy Kỳ Đông Nham lạnh lùng nói trước: “Cô còn tới đây làm gì?”

Dương Nguyệt nhận ra sự giá lạnh trong ngữ khí của anh ấy, ngón tay cô run lên. Cô khẽ nói: “Em... tới thăm chị Tố Diệp.”

“Ra ngoài!” Kỳ Đông Nham nổi nóng.

“Kỳ...”

“Cút ngay!”

Dương Nguyệt nắm tay lại, bờ môi cũng mím chặt.

Niên Bách Tiêu không rõ đã xảy ra chuyện gì. Cậu cứ ngây ngốc đứng đó, chứng kiến cảnh tượng trước mặt. Cậu chưa bao giờ thấy Kỳ Đông Nham hung dữ với một người con gái đến thế, đúng là đáng ngạc nhiên.

Niên Bách Ngạn không nhìn được nữa. Anh nói với Kỳ Đông Nham: “Thôi bỏ đi!”

“Bỏ đi?” Kỳ Đông Nham nghe xong càng bức bối. Anh ấy chỉ thẳng

tay vào mặt Dương Nguyệt: “Tớ có thể bỏ qua cho một kẻ lừa đảo sao!”

Dương Nguyệt gấp gáp nói: “Em không lừa anh...”

“Câm miệng lại! Tôi không muốn nghe cô nói gì cả!”

Sắc mặt Dương Nguyệt tái đi.

“Đông Nham! Cậu đưa cô ấy ra ngoài kia đi. Tổ Diệp cần được nghỉ ngơi, hai người ồn ào quá rồi đấy!” Niên Bách Ngạn ra lệnh đuổi khách.

Kỷ Đông Nham chỉ thẳng tay ra cửa, giận dữ nhìn Dương Nguyệt: “Lập tức rời khỏi đây cho tôi! Tổ Diệp không cần cô thăm hỏi gì hết!”

Dương Nguyệt đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, cũng không còn tỏ ra yếu đuối như trước đây. Cô ấy nhìn thẳng vào mắt Kỷ Đông Nham: “Chúng ta cần nói chuyện!”

Kỷ Đông Nham tức giận, đang định lên tiếng cự tuyệt thì Niên Bách Ngạn đã đi lên, thấp giọng nói với anh ấy: “Ra ngoài nói chuyện cho rõ ràng đi! Chẳng phải cậu cũng đang có rất nhiều nghi vấn sao?”

Dương Nguyệt nhìn Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham cuộn chặt tay lại, rất lâu sau mới quay người đi. Dương Nguyệt thấy vậy, nhìn Niên Bách Ngạn và nói: “Thành thật xin lỗi!” Niên Bách Ngạn hờ hững đáp: “Chuyện này không thể trách cô được, cô cũng có lập trường mà không thể làm khác được.”

“Cảm ơn anh!” Dương Nguyệt xin lỗi xong, lập tức đuổi theo ra ngoài.

Niên Bách Tiêu ngồi trên sofa, như vừa được xem một màn kịch vậy,

chỉ có điều cậu chẳng hiểu mô tê gì. Sau khi hai người họ ra ngoài rồi, cậu mới tò mò hỏi: “Sao vậy ạ? Kỳ Đông Nham và cô gái kia...”

“Trẻ con đừng nhiều chuyện!” Niên Bách Ngạn chẳng hơi đâu nói nhiều với thằng bé...

Dương Nguyệt đuổi theo Kỳ Đông Nham tới tận vườn hoa của bệnh viện. Thấy anh dừng bước bên bãi cỏ, cô cũng đi chậm lại, rồi vượt lên, vòng qua trước mặt anh.

Cái bóng cao lớn của Kỳ Đông Nham gần như che khuất cả một mảng nắng. Dương Nguyệt chẳng hiểu sao bỗng cảm thấy lạnh. Cô từ từ dịch sang bên cạnh. Khi vô số tia nắng hắt lên người, cô mới cảm thấy ấm áp.

Có lẽ không phải vì anh đã che mất nắng mà vì đôi mắt anh lại quá lạnh, cả gương mặt căng ra như được phủ một lớp sương lạnh.

“Em thật sự không lừa dối anh.” Dương Nguyệt lên tiếng, hai tay khoanh trước ngực.

Kỳ Đông Nham cười khẩy, nhìn cô chằm chằm: “Thế ư? Ý của cô là, chuyện cô xuất hiện ở hiện trường tối hôm đó, đều do tôi tưởng tượng ra cả? Có phải cô còn muốn nói với tôi rằng, cô tiếp cận không có một chút mục đích nào cả?”

Dương Nguyệt ghen lời.

Kỳ Đông Nham thấy vậy lại càng thêm nóng máu. Anh chợt nhớ lại cảnh tượng tối hôm ấy.

...

Khi chiếc máy bay trực thăng công kích họ trên đỉnh đầu nổ tung là anh biết đã có cứu viện tới. Tiếng còi hụ náo động cả trời đêm. Anh những tưởng là Tố Khải đưa lực lượng tới. Ai ngờ lại có hai đội.

Sau khi xe cảnh sát dừng lại, cửa của chiếc xe đi đầu nhanh chóng được mở ra. Một người từ trong xông ra, cùng với Tố Khải, giương súng nhắm thẳng về phía chiếc ô tô lưu động. Chẳng mấy chốc, Nguyễn Tuyết Cầm đã bị cảnh sát dẫn ra.

Kỷ Đông Nham nhìn thấy người đó qua làn khói bụi nồng nặc.

Người con gái đó.

Cô mặc cảnh phục, không còn hình tượng yếu đuối thường ngày, mái tóc dài được búi lên, giấu trong chiếc mũ cảnh sát, dáng vẻ cầm súng quả thực oai phong凛冽. Cô đứng nghiêm trước mặt Tố Khải, giơ tay chào: “Cảnh sát số hiệu 19375 chính thức trình diện đội trưởng Tố!”

Ai ngờ, lúc ấy Tố Khải bị Diệp Lan bám riết, không còn quan tâm được tới chuyện được tăng thêm chi viện nữa, chỉ ra lệnh một câu: “Đưa bà ta đi!”

“Rõ!” Cô đáp rành mạch, dứt khoát rồi hươ tay một cái, các cảnh sát khác chạy lên áp giải Nguyễn Tuyết Cầm.

Gương mặt đó Kỷ Đông Nham nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Gáy anh như bị ai quật cho một gậy. Vô số cảnh tượng bỗng hiện lên trong đầu anh: Cô kéo tay gọi anh là Hải Sinh, cô kể cho anh nghe những chuyện của Hải Sinh và Nghi Anh, còn cả biểu cảm vui như

một đứa trẻ của cô khi đạt được một chút thành tích trong thiết kế trang sức...

Hóa ra, tất cả đều là giả.

Khi đi tới trước mặt anh, nét mặt Dương Nguyệt có phần phức tạp, nhưng cô cũng không thể quan tâm quá nhiều. Cô hét lên với nhân viên cứu hộ: “Ở đây có người bất tỉnh, mau tới chi viện!”

Người cứu hộ khiêng Tố Diệp đi, Niên Bách Ngạn cũng đi theo lên xe cứu thương. Còn Kỷ Đông Nham đứng yên đó, cảm thấy tê tái, rét buốt.

Ký ức dừng lại đột ngột.

...

Kỷ Đông Nham giận dữ nhìn Dương Nguyệt, chỉ muốn bóp chết cô.

Rất lâu sau Dương Nguyệt mới lên tiếng, giọng khàn đặc: “Xin lỗi! Em thừa nhận, em tiếp cận anh là có mục đích.”

Con người Kỷ Đông Nham co rụt lại. Anh nghiến răng: “Tức là, cô đang nghi ngờ tôi?”

“Là một cảnh sát, em bắt buộc phải phục tùng mệnh lệnh của cấp trên.” Dương Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh, thái độ cương quyết: “Cấp trên vô cùng coi trọng vụ án ma túy của tổ chức Samele, bắt buộc phải diệt trừ mầm họa này. Nhưng cùng với việc Diệp Hạc Thành vào tù và Nguyễn Tuyết Cầm được liệt vào danh sách tình nghi, cấp trên vô cùng lo lắng cảnh sát Tố không thể chịu được quá nhiều áp lực như vậy. Hơn nữa, cấp trên cũng có ý lần lượt điều tra toàn bộ những người có liên quan tới Nguyễn Tuyết Cầm, ví dụ như Tố Diệp,

Niên Bách Ngạn hay như anh. Hơn nữa người âm thầm điều tra tuyệt đối không thể là cảnh sát Tố, thế nên cấp trên đã phái em.”

Kỷ Đông Nham cười lạnh: “Thì ra bên cạnh tôi còn có một gián điệp cơ à? Có phải cô thất vọng lắm không? Không điều tra ra được bất kỳ chứng cứ nào về tôi?”

“Anh hoàn toàn trong sạch, về chuyện này, em rất vui.” Dương Nguyệt thành thật trả lời.

Kỷ Đông Nham khế nheo mắt lại, tiến sát lại gần cô, bất ngờ giơ tay bóp chặt gương mặt cô: “Tôi đã thật sự tin vào cái vẻ đáng thương, tội nghiệp của cô, thật sự tin vào câu chuyện quỷ quái Hải Sinh, Nghi Anh của cô! Cô đúng là hao tổn tâm huyết. Làm cảnh sát như cô nhiều tiền làm à? Lại mua chuộc được cả làng chài?”

“Không! Câu chuyện của Hải Sinh và Nghi Anh là sự thật.” Dương Nguyệt sốt sắng. Cô cố nén đau, giải thích: “Em biết giờ có nói gì anh cũng không tin em nữa. Nhưng em xin thề, giấc mơ em kể cho chị Tố Diệp và anh đều là sự thật. Em cũng không thể giải thích được chuyện này.”

Kỷ Đông Nham buông tay ra, lạnh lùng quát: “Tới giờ phút này mà cô vẫn còn dối trá phải không? Cô tiếp cận tôi chỉ với một mục đích là điều tra tôi, chứ không phải vì tôi là Hải Sinh mà cô nói!”

“Lúc đó khi em nhận được nhiệm vụ, khi nhìn ảnh anh, em quả thực đã ngỡ ngàng. Em cũng không thể tin trên đời lại có một người đàn ông giống y hệt người trong giấc mơ của mình. Thế nên khi đó em nghĩ, nếu lấy cái cớ này để tiếp cận anh và chị Tố Diệp là đơn giản nhất. Vì thế, em đã tìm chị Tố Diệp trước. Vì em biết chỉ cần quen chị ấy là sẽ quen được anh.” Dương Nguyệt vội vàng thanh minh: “Em thừa nhận mình có mục đích khác. Nhưng Hải Sinh là thật. Nếu

không phải vì phá án, em sẽ không bao giờ kể giấc mơ của mình ra.”

Kỷ Đông Nham dẫn mạnh từng chữ: “Dương Nguyệt! Cô phá án, cô có nỗi khổ của cô. Nhưng bây giờ cô đã đạt được mục đích rồi, thế nên sau này đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

“Em...”

Kỷ Đông Nham không đợi cô nói hết câu đã quay người bỏ đi.

Dương Nguyệt buông thõng tay xuống, bất lực đứng dưới ánh nắng mặt trời. Gương mặt cô lác lõng. Cô sai rồi sao?

Có lẽ, trên đời này có rất nhiều chuyện không thể phân định đúng sai...

Chớp mắt đã lại tới cuối tuần.

Lá cây lại vàng thêm một lớp, theo gió rụng xuống đất. Thời khắc đẹp nhất đã sắp đến.

Ở Nam Phi, Hứa Đồng chuyên tâm giúp Niên Bách Ngạn xử lý việc mở kim cương. Tất cả đều tiến hành thuận lợi. Vì có danh tiếng của Niên Bách Ngạn nên người tìm đến anh đặt hàng cũng rất đông. Sau khi lô kim cương đầu tiên ra thị trường, các đơn đặt hàng ùn ùn kéo tới. Đây cũng coi như một sự an ủi sau bao nhiêu khó khăn, trắc trở.

Hôm đó, Niên Bách Ngạn không thể không rời Tổ Diệp một lát. Anh nhận được một tờ fax, sau khi xử lý xong lại fax trở lại cho đối phương. Anh chỉ rời bệnh viện khoảng một tiếng đồng hồ. Khi anh trở về, còn chưa về tới phòng bệnh, đã thấy Phương Tiểu Bình và Tổ

Đông vội vội vàng vàng từ trong chạy ra. Phương Tiểu Bình vô cùng hốt hoảng. Sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, bà nắm chặt tay anh, nước nở khỏi: “Tiểu Diệp đâu con?”

Trái tim Niên Bách Ngạn chợt đập thịch một tiếng: “Cô ấy chẳng phải đang ở trong phòng bệnh sao?”

Tố Đông đứng bên gấp gáp xen vào: “Nó không có trong phòng. Sau khi cậu mợ tới chỉ thấy một cái giường trống trơn. Tiểu Diệp biến mất rồi!”

Quyển 14 - Chương 658: Đã định trước sẽ có duyên phận

Khắp bệnh viện nháo nhào cả lên.

Vì Tố Diệp bỗng dưng biến mất khiến Niên Bách Ngạn nổi trận lôi đình. Thế nên tất cả các bác sỹ và y tá chịu trách nhiệm về Tố Diệp đều bắt đầu tìm kiếm theo phương thức cuốn chiếu. Tới cuối cùng, cả viện trưởng cũng lo phải gánh trách nhiệm, chủ động đề nghị điều động tài liệu CTV. Niên Bách Ngạn đồng ý. Nhưng đúng lúc họ đang định đi kiểm tra hình ảnh trong camera giám sát thì có người hỗn hển chạy tới, chỉ về hướng tòa nhà cấp cứu của bệnh viện và nói: “Anh Niên! Chị nhà... Chị nhà đang ở trên sân thượng!”

Đầu Phương Tiểu Bình như nổ tung. Bà lập tức bật khóc: “Sao nó lại chạy lên sân thượng chứ?” Sau đó bà lập tức phản ứng lại: “Nó tỉnh rồi? Hay có kẻ xấu lén vào phòng bệnh uy hiếp nó?”

Người kia dĩ nhiên cũng không nắm rõ tình hình, chỉ lắc đầu nguây nguậy.

Niên Bách Ngạn chẳng nói chẳng rằng, lập tức bỏ nhào về phía tòa nhà cấp cứu. Phương Tiểu Bình và Tố Đông cũng theo sát phía sau. Khi vừa ra khỏi tòa nhà điều trị thì bắt gặp Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham nhìn thấy họ hốt ha hốt hải bèn vội hỏi đã xảy ra chuyện gì. Niên Bách Ngạn chỉ quan tâm tới việc tìm Tố Diệp, không có thời gian trả lời. Phương Tiểu Bình cũng chỉ kịp đáp vội một câu: “Tiểu Diệp đang ở trên sân thượng tòa nhà cấp cứu!”

Làm Kỷ Đông Nham đổ mồ hôi lạnh, cũng nhanh chóng chạy theo ba

người họ.

Tòa nhà cấp cứu nằm ở phía Đông bệnh viện nối liền với tòa nhà khám chữa bệnh, tổng cộng cao mười tầng. Đang đứng vào tầm đông người ra vào bệnh viện khám chữa bệnh, thế nên ở đây cực kỳ đông đúc. Họ đều chỉ tay về phía sân thượng. Vì tòa nhà quá cao, nên người phía dưới nói gì người phía trên đương nhiên không thể nghe thấy. Vậy mà đúng là các bà các mẹ Bắc Kinh đầy nhiệt tình. Họ cố kéo căng cổ ra mà gào: “Cô gái ơi! Tuổi còn trẻ đừng có nghĩ quẩn. Hãy nghĩ tới người thân của cô. Nếu cô nhảy xuống thật, họ sẽ đau lòng lắm. Trên đời không có khó khăn nào không vượt qua được...”

Tiếc là bao nhiêu lời khuyên nhủ đều bị gió hút hết.

Ai ai cũng xì xầm đoán xem cô gặp phải chuyện gì.

Chẳng biết ai đã báo cảnh sát từ trước, xe cảnh sát đã đến kịp. Các nhân viên nhanh chóng chăng dây, ngăn cách đám đông và hiện trường. Có người rút điện thoại ra định quay phim đã bị cảnh sát ngăn lại. Chẳng mấy chốc, nhân viên phòng cháy chữa cháy cũng tới kịp. Họ bắt đầu lắp đặt các thiết bị an toàn để giảm thiểu nguy hiểm một khi xảy ra chuyện. Nhưng một tầng lầu cao như thế này, đến họ cũng đổ mồ hôi.

Các nhân viên cứu hộ của bệnh viện cũng vội có mặt, tim gần như đã vọt lên tận cổ rồi. Họ vốn là các nhân viên của bệnh viện. Một là, xuất phát từ trách nhiệm, họ đương nhiên không muốn nhìn thấy có người nhảy lầu. Hai là, đây đâu sao cũng là nơi họ làm việc, xảy ra sự cố bệnh nhân nhảy lầu, dĩ nhiên sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của bệnh viện. Trong một thời đại mà tin tức bùng nổ và tốc độ truyền thông nhanh nhạy, cũng là một thời đại không có bí mật như thế này, chuyện xảy ra một giây trước đã lập tức truyền ra ngoài rồi, thật sự

thể hiện được tính thời sự của “tin tức”.

Cảnh sát đang duy trì trật tự, tìm đủ mọi cách để nhân viên bồi dưỡng tâm lý tiến hành điều tiết. Nhưng nghe nói trên đó chính là một chuyên gia tâm lý, hơn nữa còn là một chuyên gia nổi tiếng tới từ phòng tâm lý Liêm Chúng nên nhất thời hơi ngượng ngập. Cuối cùng sau khi xin ý kiến của lãnh đạo, lãnh đạo nhanh chóng phê chuẩn có thể mời giáo sư Đình của phòng tâm lý Liêm Chúng.

Khi Niên Bách Ngạn xông vào đám đông, ngẩng đầu nhìn thấy Tố Diệp đang đứng trên sân thượng, anh chỉ cảm thấy hai chân mình mềm nhũn, con tim bỗng đau kịch liệt. Anh ra sức đẩy những người phía trước ra, lập tức xông qua hàng dây bảo vệ của cảnh sát. Sau lưng anh là Kỷ Đông Nham, Tố Đông và Phương Tiểu Bình, cũng xông qua theo.

Có nhân viên bước tới, nét mặt nghiêm túc, quát to: “Lùi lại! Cấm xông vào!” Ngay sau đó người nhân viên tiến lên đẩy Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn nổi giận, lập tức đẩy người nhân viên ra, làm cho đám đông một phen náo động. Mấy nhân viên thấy có chuyện, lập tức chạy tới hỗ trợ, lần lượt tới kéo Niên Bách Ngạn.

“Tố Diệp!” Niên Bách Ngạn gào về phía sân thượng, đứt hơi khản tiếng.

Tố Diệp ở phía trên vẫn đứng nguyên đó, không hề nhúc nhích. Trên tầng, gió không hề nhỏ, thổi đến nổi góc áo của bộ quần áo bệnh viện trắng phau cũng bay phàn phật. Mái tóc dài của cô tung ra như dải lụa, che đi gò má cô.

Cô bỏ ngoài tai, không nhìn xuống dưới, mà chỉ nhìn thẳng, không

biết đang nghĩ gì.

Nhưng chính một cô như vậy lại khiến Niên Bách Ngạn hoàn toàn mất đi lý trí. Anh chỉ muốn xông ngay lên đó, bế cô xuống. Cô đứng đó, anh chỉ có cảm giác một giây nữa thôi sẽ nhảy lầu.

Nếu là như vậy...

Không!

Niên Bách Ngạn đổ mồ hôi lạnh. Anh không dám nghĩ, một khi chuyện đó xảy ra thì anh sẽ thế nào nữa.

Kỷ Đông Nham thấy Niên Bách Ngạn đã đánh mất sự chừng mực thường ngày, biết anh sợ thật rồi. Anh ấy cũng sợ trong lúc mất bình tĩnh, anh gây gỗ với cảnh sát làm nhiệm vụ giữ trật tự ở hiện trường, lập tức xông lên nói với họ: “Phiền các anh linh động cho một chút! Bệnh nhân bên trên là vợ của anh đây. Các anh để anh ấy lên, chưa biết chừng có thể thuyết phục được cô ấy.”

Nhân viên cảnh sát quan sát Niên Bách Ngạn một lượt rồi gật đầu: “Anh lên trên đi! Chú ý an toàn! Bác sỹ tâm lý sẽ tới ngay bây giờ, mong anh hợp tác với hướng dẫn viên, khuyên nhủ vợ anh.”

Niên Bách Ngạn cảm ơn một tiếng rồi xông vào trong. Phương Tiểu Bình và Tố Đông thấy thế cũng định đi theo nhưng bị cảnh sát chặn lại. Phương Tiểu Bình sốt sắng, vội nói: “Tôi là vợ nó. Đồng chí cảnh sát! Anh cho cả tôi vào đi!”

“Phải đấy, phải đấy! Tôi là cậu nó, đều là người thân cả mà.” Tố Đông cũng gấp gáp nói.

Nhân viên cảnh sát quả quyết nói: “Chồng của chị ấy đã vào trong rồi,

mời ba vị qua bên kia đờ. Bên trên không tiện cho nhiều người lên như vậy, mong các vị thông cảm cho công việc của chúng tôi!”

Phương Tiểu Bình còn định nói gì nữa nhưng đã bị Kỳ Đông Nham ngăn lại: “Vậy cứ để Bách Ngạn đi đi! Có lẽ chỉ có cậu ấy mới thuyết phục được cô ấy!”

Nước mắt Phương Tiểu Bình chảy xuống. Bà đau khổ nói: “Sao nó lại nghĩ quẩn như vậy chứ?” Dứt lời, bà khóc ngã cả vào lòng Tố Đông.

Tố Đông gơ tay an ủi: “Tiểu Diệp nhất định sẽ không sao đâu!”

Kỳ Đông Nham đứng giữa đám đông, ngẩng đầu nhìn Tố Diệp bên trên. Có lẽ anh có thể đoán được vì sao Tố Diệp làm vậy, thế nên lại càng đau lòng. Vì có Niên Bách Ngạn ở đây nên anh chẳng thể làm gì cả, không làm được gì hết. Tuy rằng anh cũng lo lắng, thậm chí là phát điên, nhưng anh hiểu, lúc này người cô cần là Niên Bách Ngạn chứ không phải anh.

Người cô cần trước nay vẫn không phải anh.

Vì thế, anh chỉ mong cô bình an là tốt rồi...

Tố Diệp yên lặng đứng trên sân thượng, để mặc cho gió thổi tung vạt áo. Hơi lạnh một chút nhưng lại rất tỉnh táo. Cô chẳng muốn gì cả, chỉ bỗng dưng muốn đứng ở một nơi rất cao, nhìn ra những nơi rất xa mà thôi.

Nhưng, sau khi cô lên đến sân thượng, một bước chân nữa chính là bầu trời, nhìn những đám đông đang tụ tập phía dưới. Cô nhìn mãi,

nhìn mãi bỗng nhiên nảy sinh một cảm giác rất kỳ lạ. Giống như, cảnh dưới kia kỳ thực cũng rất đẹp.

Cô chỉ cần bước thêm một bước, kể cả là nửa bước thôi là có thể như một con chim gãy cánh rơi từ trên cao xuống, rồi thoát khỏi mọi khổ đau.

Tố Diệp không biết mình đã hôn mê bao lâu, cũng quên mất trong lúc hôn mê mình đã mơ bao nhiêu giấc mơ. Chỉ còn nhớ, giấc mơ cuối cùng đánh thức cô tỉnh dậy, khiến cô khóc nức nở không thôi, cuối cùng tỉnh dậy trong tiếng khóc.

Trong mơ không có bóng đêm, chỉ có ban ngày vô cùng vô tận. Còn cô trong mơ hết như một người máy bận rộn, mãi mãi không ngừng nghỉ. Cô cũng biết mệt đó là vì tiềm thức đang đánh thức, nhắc cô phải mau dậy thôi.

Giấc mơ cuối cùng ấy thế nào nhỉ?

Hình như cô mơ thấy con gái mình, bé gái tên Giai Giai ấy, nhưng đó lại là con của cô và Kỷ Đông Nham. Bây giờ nghĩ lại, sở dĩ đứa bé tên là Giai Giai chắc vì đó là mong ước trong lòng cô, mong cho Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham không còn xa cách vì chuyện của Văn Giai nữa, cũng là mong cho Văn Giai sớm được siêu thoát.

Trong mơ, Giai Giai cầm một bức ảnh hỏi cô: “Mẹ ơi, đây là thiên đường ă? Sao lại chỉ có mẹ và chú Niên? Sao lại không có bố?”

Cô nhìn về phía bức ảnh. Trong khoảnh khắc, tất cả mọi cảm xúc đều được hóa giải.

Đó là bức ảnh chụp ở Uyuni, không biết Giai Giai tìm thấy ở đâu, tóm lại nó đã xuất hiện trước mặt cô như thế. Trong ảnh, Niên Bách Ngạn

mặc bộ áo vest còn cô diện một chiếc váy cưới. Mặt hồ Uyuni tựa như gương, phản chiếu bóng hình của anh và cô. Họ ôm nhau, nhìn nhau mỉm cười, đẹp như tranh vẽ.

Thậm chí, cô vẫn còn nhớ mãi lời hứa của Niên Bách Ngạn bên tai mình khi ấy.

Nỗi bi thương to lớn cắn xé lấy cô, chạm tới nỗi đau tận sâu trong lòng cô. Cô khóc, gào khóc thật lớn rồi cuối cùng, tỉnh lại.

Vào khoảnh khắc tỉnh lại, khóe mắt cô vẫn còn ướt đẫm, tóc mai cũng ướt, có nước mắt thấm lên đó. Cô hoảng hốt nhìn khung cảnh xung quanh, nhìn rất lâu mới có thể xác nhận mình đã hoàn toàn tỉnh lại.

Các giấc mơ chồng lên nhau, lớp này đến lớp kia.

Như thật như giả, khó mà phân biệt được, khiến cô khổ sở giày vò giữa nỗi đau muốn tỉnh nhưng lại không thể tỉnh.

Ánh nắng ngoài cửa sổ là chân thực.

Cô giơ tay chạm vào, có thể cảm nhận được ấm áp, khiến đôi tay tê dại của cô có được một chút xúc giác dễ chịu. Nhưng ngay sau đó, tất cả ký ức vốn dĩ nên quên lãng đều ùa về. Não bộ của cô giống như một căn nhà với bốn bức tường trong suốt. Những cơn gió rét buốt, tê tái không ngừng lùa vào, tùy ý xới tung mọi ngóc ngách chứa đựng bí mật trong đầu cô. Cho tới khi hoàn toàn thổi tung những bí mật ấy ra, ùa đến nói với cô rằng đã từng có chuyện gì xảy ra, cô đã từng gặp phải bất hạnh gì.

Khi Tố Diệp khẽ cup mắt xuống, cô nhìn thấy Niên Bách Ngạn phía dưới. Anh kéo căng cổ, gào về phía cô, hét gọi tên cô. Trông anh

nóng nảy và hoàn toàn mất đi bình tĩnh. Cho dù là trong đêm mưa đạn ấy, anh cũng chưa bao giờ sốt sáng đến vậy.

Cô định trước sẽ có duyên phận cùng người đàn ông này, thế nên ông trời cũng đã có sự an bài từ lâu.

Năm anh mười một tuổi đã khô ngô hơn người. Anh nắm tay cô, chạy qua con ngõ vừa sâu vừa dài. Qua những khe cửa của các nhà ven đường, loáng thoáng còn nghe được tiếng côn khúc. Từng dải đèn lồng đu đưa nhẹ nhàng trong gió. Thời điểm ấy đúng vào tết Trung nguyên. Khi nổi gió, những tiền vàng dùng để đốt cho vong hồn trên đường bay tứ tung, giống như chúng đã thật sự đến được tay các hồn ma và chúng đang nhiệt tình nhảy múa vậy...

Quyển 14 - Chương 659: Tướng Bân chính là Niên Bách Ngạn

Trên sân thượng, sắc mặt Tố Diệp tái nhợt.

Thời gian tĩnh lại càng lâu, những chuyện cô nhớ được càng nhiều. Từ đêm mưa bom bão đạn đó, từ khoảnh khắc Niên Bách Ngạn thét vang về phía cô câu “Mau chạy đi” thì những ký ức bám bụi của cô đã hoàn toàn được khởi động lại. Từng cảnh tượng kinh khủng đã xảy ra quay trở về cuộc sống của cô.

Là năm cô bốn tuổi ư?

Có lẽ là vậy. Nếu không tại sao ở nhà cậu lại không tìm được ảnh của cô trong thời kỳ ấy? Không phải họ giấu đi mà vì những chuyện đã qua đủ sức hủy hoại cô. Phần lớn thời gian cô đều nằm trong bệnh viện, đâu còn rảnh rỗi mà chụp ảnh?

Cô vốn dĩ định đi tìm bố, nhưng lại bị một kẻ không rõ danh tính bắt đi. Cô cố gắng nhớ lại xem diện mạo kẻ bắt cóc cô năm đó trông như thế nào nhưng vô ích. Khi cô tỉnh lại, đã phát hiện mình bị nhốt cùng một đám trẻ con. Căn phòng ấy rất đông đúc, có khoảng hơn chục đứa trẻ, độ tuổi xấp xỉ bằng cô.

Có đứa đang òa khóc vì sợ hãi.

Trẻ con ở cạnh nhau, thói quen lớn nhất chính là lây nhiễm việc khóc lóc của nhau. Trong một đám trẻ chỉ cần có một đứa khóc thì cả đám

trẻ rất dễ khóc theo.

Thế nên, cảnh tượng lúc ấy rất vang vọng.

Cả đám trẻ con đua nhau khóc, gào lên đòi ra, đòi tìm mẹ.

Nhưng cô không khóc. Tuy rằng cô cũng rất sợ, cũng rất muốn tìm mẹ nhưng nước mắt vòng quanh trong hốc mắt mà không chảy xuống. Vì mẹ từng nói với cô rằng: Bất luận có xảy ra chuyện gì, con cũng phải kiên cường. Một đứa trẻ lúc nào cũng khóc nhè sẽ không bao giờ nghĩ ra được cách giải quyết vấn đề.

Lúc ấy, chẳng biết cô lấy được dũng khí từ đâu. Cô đứng dậy, nói với đám bạn nhỏ đang nước mắt nước mũi tèm nhem: “Các cậu đừng khóc nữa! Chúng ta gặp phải đám người xấu rồi. Nếu các cậu còn muốn về nhà thì phải cùng nhau khi cách thoát ra khỏi đây!”

Có những đứa lớn hơn một chút, đã hiểu chuyện rồi, nghe cô nói vậy liền gật đầu lia lịa: “Chúng ta không được khóc nữa! Phải nghĩ cách chạy trốn, sau đó tìm các chú cảnh sát để họ giúp chúng ta.”

Tạm thời bình ổn được bầu không khí náo loạn, tiếp theo là vấn đề thoát ra bằng cách nào. Dẫu sao cũng chỉ là một đám trẻ con bốn, năm tuổi, làm sao lên được một kế hoạch chi tiết? Trong thế giới ngây thơ của chúng, dường như chỉ có cánh cửa to đùng kia là lối thoát duy nhất. Ra khỏi đó là tìm được các chú cảnh sát, tìm được đường về nhà.

Thế nên, khi có người mang cơm tới, đứa trẻ dẫn đầu đã lập tức đâm sầm vào người đó. Ngay lập tức, cả đám trẻ con cứ thế ào ào chạy ra ngoài, dáo dác, tán loạn như chim vỡ tổ.

Khi đó cô chỉ nhắm chuẩn một đường ra thế là cầm đầu cầm cổ chạy. Có người lớn đuổi theo, bắt lại mấy đứa trẻ chạy chậm hơn. Sau lưng bỗng chốc vang lên tiếng gào khóc, quát mắng thất thanh.

Cô sợ vô cùng, chỉ lo sẽ bị bắt lại thế là dồn hết sức để chạy.

Lúc đó trời đã tối. Cuối cùng khi thấy được mặt trăng, cô mới nhìn ra khung cảnh trước mặt. Đây là một trấn cổ, treo đầy đèn lồng thành từng dải dài, dung đưa trên mặt nước.

Đằng sau không còn ai nữa.

Nên nói rằng, đêm tối như thế, nếu vẫn còn đi trên đường đều không phải là người còn sống nữa.

Dưới đất rải đầy vàng tiền.

Lúc ấy cô không hiểu, nhưng cũng biết sợ. Cô từng nghe mẹ dặn rằng, những loại tiền giấy rải trên mặt đất như thế là không được giẫm chân lên, còn tại vì sao không được làm vậy thì cô không rõ.

Cô chạy đã thấm mệt, sức cùng lực kiệt. Còn ngõ dài trước mắt như không có điểm tận cùng, bị màn đêm nuốt chửng vậy. Cô dựa vào một góc tường, nhưng phải chọn một góc tối. Cô nghĩ bụng, nếu có người đuổi theo thì cô có thể nhìn thấy ngay, còn cô đang ngồi trong bóng tối thì sẽ không thể bị bọn chúng phát hiện ra.

Cứ như vậy, chẳng biết cô đã ngồi bao lâu. Cho tới khi, có một ánh sáng xanh xuất hiện, tiến gần tới cô từng chút một.

Cô hoảng sợ vô cùng, chỉ nghĩ tới ma quỷ.

Vì cô chỉ thấy ánh sáng chứ không thấy người. Nhưng càng ngày

ánh sáng ấy càng gần sát, cô cũng loáng thoáng nghe được tiếng bước chân, thế nên mới sợ hãi như thế. Vì cô nghe mợ nói ma không có chân. Nhưng sợ hãi qua đi, căng thẳng lại tới. Cô lo đó là người tới bắt cô về.

Khi ngọn đèn xanh tới gần, nguồn sáng dừng lại trên đỉnh đầu cô.

Đầu tiên cô có thể nhìn thấy đôi giày da tuyệt đẹp ấy. Cậu bé đó đi giày da. Rồi cô ngẩng lên. Gương mặt cậu bé bị bao bọc trong bóng tối. Cậu bé hỏi cô là ai, sao lại xuất hiện ở đây. Cô không biết phải trả lời thế nào. Nỗi sợ hãi đè nén rất lâu giờ lại dâng trào.

Khi cô nhìn rõ gương mặt cậu bé ấy, trong khoảnh khắc cô không sợ nữa.

Cậu bé nắm lấy tay cô, dẫn cô ra khỏi con ngõ dài. Tay của cậu rất ấm áp, khiến cô cảm thấy an toàn.

...

“Diệp Diệp!” Sau lưng vang lên tiếng gọi gấp gáp của Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp quay đầu lại.

Khoảnh khắc ánh mắt cô và ánh mắt Niên Bách Ngạn chạm nhau, cô đã nhớ lại cảnh tượng cùng anh ngoắc tay hẹn ước lúc nhỏ.

Cô nói với anh muốn làm bạn gái của anh.

Anh đã hứa, đợi sau này cô lớn, anh muốn cô làm bạn gái của anh.

Chuyện đời vẫn hay trêu đùa người ta. Vòng đi vòng lại, thì ra giữa

người và người đều có những mối quan hệ nhằng nhịt. Cậu bé đã từng khắc sâu trong trái tim cô lại bị cô lãng quên. Thế là ông trời đã an bài cho người đàn ông này tới bên cạnh cô. Là muốn nhắc họ về mối tình thời thơ ấu hay đã định sẵn bắt cô nhớ lại những chuyện kinh khủng không nên nhớ đó?

“Chúng ta...” Tố Diệp lên tiếng. Cô cảm thấy cổ họng đau dữ dội, khàn đặc: “Từ nhỏ đã từng gặp nhau rồi, phải không?”

Niên Bách Ngạn đứng đối diện chột cứng đờ người. Anh biết cô đã nhớ lại rồi. Quãng thời gian này anh cũng đang nghĩ nếu cô tỉnh lại, anh sẽ phải an ủi cô như thế nào. Anh chỉ không ngờ cô lại tỉnh dậy đột ngột đến vậy, lại còn trong tình cảnh này.

Tố Diệp nhìn rất rõ. Cô cười cay đắng. Thì ra anh đã biết từ lâu rồi.

“Anh nên nói cho em biết, không nên giấu em...” Tố Diệp đau đớn.

Một cơn gió thổi qua, người kia càng chao đảo bất định. Niên Bách Ngạn hoảng sợ, vội nói: “Diệp Diệp! Có chuyện gì chúng ta về phòng nói được không? Em ngoan ngoãn nghe lời anh, lại đây!”

Anh không dám mạo hiểm bước lên. Nét mặt của Tố Diệp trông rất quyết tâm và tuyệt vọng. Anh sợ một khi mình xông lên, cô sẽ lùi một bước, vậy thì hậu quả sẽ khó mà lường được.

Tố Diệp lắc đầu, giơ tay ôm chặt lấy đầu.

Đầu cô như sắp nổ tung. Những ký ức hỗn loạn đó như một đám yêu ma nhảy múa điên cuồng, gặm nhấm tất cả mọi bình tĩnh và lý trí của cô.

“Vì sao? Vì phải em lại gặp những chuyện ấy?”

“Diệp Diệp...” Niên Bách Ngạn thấy cô cúi đầu, vô thức tiến lên.

“Anh còn tiến thêm một bước, em sẽ nhảy xuống!” Tố Diệp điên cuồng gào lên.

Bước chân của Niên Bách Ngạn khựng lại: “Được, được, được! Em bình tĩnh một chút!”

Tố Diệp chảy nước mắt. Mái tóc dài của cô tung bay trong gió. Gương mặt cô nhợt nhạt đến kinh người.

Trần cổ, cuộc gặp gỡ với Niên Bách Ngạn, vốn dĩ sẽ là những kỷ niệm đẹp nhất của cô. Nếu không gặp cảnh ngộ bi thảm kia, cô chắc chắn sẽ cho rằng đây là tình duyên ông trời ban cho họ.

Khi đám người kia đuổi tới, cậu bé Niên Bách Ngạn khi ấy đã cố gắng hết sức để bảo vệ cô, thậm chí còn không sợ để mình bị thương. Anh liều mạng hét về phía cô: Mau chạy đi!

Cô nhìn thấy vết thương trên cánh tay anh, màu máu chói mắt.

Tố Diệp càng lúc càng khóc dữ. Thật là châm biếm!

Khi ở Nội Mông, lúc nhìn thấy vết sẹo trên cánh tay Niên Bách Ngạn, cô vẫn còn nghi hoặc mà đâu ngờ đó chính là vết thương do cứu cô mà thành.

Cô ra sức chạy về phía trước. Khi chạy tới bên dòng sông thì đã hết đường. Cô có thể chọn một con đường khác, hoặc tìm một nơi yên tĩnh để trốn đi.

Nhưng cô nhớ tới anh trai ấy, anh trai đã bị thương vì cô, rồi nghĩ tới tình cảnh có thể anh ấy cũng bị đám người xấu bắt đi thế là rất sợ hãi. Cô lại quay về tìm anh ấy. Kết quả, khi trở về chỗ lúc trước, anh trai ấy đã biến mất.

Cô tìm dọc con ngõ, nhưng không dám hét to.

Cô không biết tên anh ấy, chỉ nhớ được hình dáng của anh ấy. Anh ấy có một đôi mắt đen láy khiến người ta cảm thấy yên tâm, một ánh nhìn vững vàng hơn những người cùng tuổi.

Đúng vào lúc cô như một nhặng bay lung tung khắp nơi thì có một người đàn ông cao lớn túm lấy cô. Cô nhìn rõ được gương mặt người ấy trong bóng tối.

Đó là một gương mặt khiến người ta sợ hãi. Vết sẹo dài cắt ngang qua gương mặt. Cô la hét, giơ tay đánh nhưng chỉ tốn công vô ích. Cô bị bịt chặt hai mắt, không biết đã bị mang tới nơi nào.

Một nơi rất yên ắng, hình như là trong phòng.

Chúng bật nhạc, thứ âm nhạc huyền ảo, hết như những kim loại nặng nề va đập.

Sau đó, có người đi về phía cô. Bàn tay xé áo cô ra rất hung hãn. Cô gào khóc ầm ĩ, trong lúc giằng co đã kéo được lớp vải bịt mắt xuống. Cô nhìn rõ người trước mặt. Đó là một gã đàn ông đeo mặt nạ, cao to lực lưỡng, trên ngực mọc lông kín mít.

Cô rất hoảng sợ, không biết hẳn định làm gì.

Hắn cười ghê rợn, cời thắt lưng ra. Cô nhìn thấy trong túi hắn có một chiếc đồng hồ cũ đang đung đưa. Anh hướng cơ thể khó coi về phía

cô, sau đó kéo cô tới.

Khi gã đàn ông đó đè xuống, cô đau đớn la hét vỡ cổ họng, rồi không còn biết gì nữa...

“Không!” Nghĩ tới đây, Tố Diệp bất ngờ hét toáng lên. Cả người cô run rẩy, đáy mắt ngập tràn kinh hãi.

“Diệp Diệp...” Hồn vía Niên Bách Ngạn sắp bị dọa cho tan tác rồi. Anh cố gắng vỗ về cô, ánh mắt quét qua các nhân viên cảnh sát xung quanh. Họ cũng đang cố gắng tới gần. Nhưng mỗi khi họ định tìm cơ hội lại gần, Tố Diệp lại ngẩng phắt đầu lên, lạnh lùng nhìn họ, khiến họ nhất thời không dám hành động khinh suất.

Tố Diệp hoàn toàn chìm trong ký ức của mình.

Nhất định cô đã gây nên tội ác gì nên ông trời mới khiến cô từ nhỏ đã gặp phải chuyện đó. Cô bật cười, nước mắt lăn theo khóe mắt, chảy xuống. Cô đã ngây thơ cho rằng lần đầu tiên của mình thật sự dành cho Niên Bách Ngạn, ngây thơ cho rằng nụ hoa đại diện cho sự trong trắng đã mất vì sở thích leo núi của cô.

Thì ra...

Chẳng có Tưởng Bân nào hết. Con người tên Tưởng Bân này chưa từng tồn tại. Chính cô... Chính cô đã tự vẽ ra một người như thế trong đầu mình, vì lúc nhỏ cô đã phải chuyện đau đớn ấy, vì trong tiềm thức của cô thiếu hụt cảm giác an toàn, thế nên luôn tưởng tượng ra một người như vậy để ở bên cạnh mình. Bây giờ nghĩ lại, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao trong mơ nhìn thấy Tưởng Bân nhưng lại mang gương mặt của Niên Bách Ngạn. Vì cô đã từng quên Niên Bách Ngạn, thế nên trong tiềm thức của cô, Tưởng Bân chính là Niên Bách Ngạn, Niên Bách Ngạn chính là Tưởng Bân...

Quyển 14 - Chương 660: Em đừng hòng!

Cái tên Tường Bân này đã ở bên cô rất nhiều năm, thật ra chẳng qua chỉ là ám chỉ của tiềm thức. Tố Diệp cuối cùng cũng hiểu ra tại sao bao nhiêu năm qua cô vẫn mãi không tìm được Tường Bân, đến cả cảnh sát cũng không điều tra được thông tin gì của Tường Bân. Còn báo chí năm đó sở dĩ có tin Tường Bân mất tích chẳng qua là biết được từ miệng cô. Trên báo chỉ có ảnh của cô mà không có ảnh của Tường Bân.

Còn cô, tại sao lại cứ nghĩ tới cái tên Tường Bân này để thay thế cho hình ảnh Niên Bách Ngạn trong lòng mình?

Tuy rằng đã chìm vào bi thương cực hạn nhưng chỉ ít trong chuyện về Tường Bân, Tố Diệp vẫn lý trí. Cô nhớ lại lý do. Thật ra cái tên Tường Bân không phải từ nhỏ cô đã khắc ghi trong đầu, mà là một người cô từng tiếp xúc khi học đại học ở nước ngoài. Sở dĩ nghĩ tới cái tên Tường Bân hơn nữa còn khắc ghi sâu sắc, nguyên do bắt nguồn từ một bài báo. Trong một đội leo núi, có một người đã chinh phục thành công mấy ngọn núi nổi tiếng ở Nepal trong thời gian ngắn nhất. Mà tên của người này là Tường Vỹ.

Thế nên, người đàn ông tên Tường Vỹ sau này theo đuổi cô không hề nói dối. Chỉ có điều, về sau anh ta có lòng tham lam, nên đã đổi tên thành Tường Bân. Anh ta cũng chính là thành viên của đội leo núi, ban đầu quả thực cũng đã tới Nepal. Vì bây giờ Tố Diệp đã biết, lúc đó khi mình xem bài báo, người đàn ông trong đó chính là anh ta.

Cũng tức là, sau khi đọc bài báo, trong vô thức cô đã cảm thấy trong

đầu hình thành nên một cái tên hoàn toàn mới, Tường Bân. Có thể cô cảm thấy cái tên này đại diện cho sự dũng cảm và sức mạnh, cũng đủ mang tới cho cô cảm giác an toàn, thế nên đã hoàn toàn bù đắp được vị trí khiếm khuyết trong trái tim cô, vị trí vốn dành cho Niên Bách Ngạn. Cô quên mất Tường Bân, lấy hình tượng đó để thay thế cho một Niên Bách Ngạn tận sâu trong ký ức.

Nực cười không?

Cô, đường đường là một tiến sỹ tâm lý học, chữa trị cho vô số bệnh nhân tâm lý, giúp đỡ không biết bao nhiêu người mà tâm hồn mất phương hướng. Có ai ngờ, người gặp chướng ngại nhất về tâm lý lại chính là cô.

Lúc trước Đinh Tư Thừa kiên trì là đúng. Cô đúng là có vấn đề về tâm lý. Một người như cô sao có thể đảm nhiệm công việc của mình? Nếu có một bệnh nhân mắc trường hợp giống như cô, rất dễ kích phát ký ức của cô. Vậy tới lúc, phải làm sao?

Nhưng, tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là cô biết từng có chuyện gì xảy ra với mình, biết mình đánh mất lần đầu tiên như thế nào, thậm chí biết cả nguyên nhân lúc trước bác sỹ nghi ngờ tử cung của cô không ổn.

Cô hận!

Hận không thể lập tức mọc thêm đôi cánh đi tìm kẻ ấy, cầm một con dao đâm thẳng vào bụng hắn, rồi hỏi hắn, tại sao năm xưa lại đối xử với cô như thế? Vì sao?

Hắn ta có biết, việc làm của hắn ta năm xưa đủ để một tai họa hủy diệt cô không?

Bây giờ, cô còn tư cách gì nói chuyện yêu đương với người đàn ông trước mặt kia? Còn mặt mũi nào coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra mà tiếp tục ở lại bên cạnh anh đây?

Anh làm lại từ đầu, cô rất mừng cho anh, cũng tin rằng một người đàn ông từng trải như thế muốn thành công lần nữa là chuyện dễ như trở bàn tay. Một người đàn ông thành công, đương nhiên cũng sẽ trở thành mục tiêu chú ý của đám nhà báo và các đối thủ cạnh tranh. Sau này lỡ như có người lấy chuyện quá khứ của cô ra đối phó với anh thì phải làm sao?

Nếu thật sự có ngày có, vậy thì người ngoài sẽ cười nói, Niên Bách Ngạn danh tiếng lẫy lừng lại đi cưới một cô vợ tàn hoa bại liễu, từng bị người ta làm nhục.

Thế giới này quá phù phiếm, cũng khiến cho bản tính vốn có của con người bị che lấp. Con người luôn phải sống trong sự nhầm lẫn mê mờ. Đây cũng là lý do độ hot của mấy scandal luôn cao hơn tin tức thời sự.

Thế nên, người ta không còn lương thiện nữa, người ta thích xem trò vui, không thể chịu nổi khi người khác được sống tử tế, chỉ thích ném đá hại người khác theo những gì mình nhìn thấy bề ngoài, thích đâm thêm một nhát dao vào một cơ thể vốn đã thương tích đầy mình, khi nhìn thấy người đó tái sinh thì sẽ nhanh chóng rút lui, không thích khen ngợi mà chỉ thích bôi nhọ, gièm pha. Họ luôn thích nhìn chằm chằm bạn từ một nơi tối tăm như một con chuột, chỉ cần bạn mắc một sai lầm dù là rất nhỏ, họ cũng sẽ nhảy ra trở thành những kẻ tiểu nhân điều ngoa.

Tổ Diệp có thể tưởng tượng ra gương mặt, lời nói của những người đó khi ấy. Họ khinh miệt, họ cười khẩy, họ liếc xéo, hệt như chửi

đồng ngoài chợ, hớn hờ nói: Nhìn mà xem, tôi biết là sẽ thế mà!

Cô có thể nhận được những lời khen thì cũng chịu được những lời miệt thị, nhưng nếu để Niên Bách Ngạn phải hứng chịu thì không được. Anh là người đàn ông cô yêu sâu sắc, sao cô nhẫn tâm nhìn cuộc đời sau này của anh vì cô mà bị bóng đen bao trùm?

Tố Diệp ôm ngực. Nơi đau đang đau dữ dội.

Chẳng mấy chốc, giáo sư Đinh cũng đã lên tới sân thượng. Sau khi thấy cô, ông lập tức an ủi: “Tố Diệp! Cô bình tĩnh một chút, hãy nghĩ tới còn bao nhiêu người thân quan tâm tới cô. Lúc lên tới đây, tôi đã nhìn thấy cậu mợ của cô, nhất là mợ cô, khóc đến sắp đứt hơi rồi. Nếu cô thật sự có chuyện gì, cô bảo mợ cô phải làm sao đây? Theo như tôi biết, bà ấy đối xử với cô như con gái ruột của mình.”

Sau khi nhìn thấy giáo sư Đinh lên đây, Niên Bách Ngạn vô thức nhú mày.

Quả nhiên, Tố Diệp nhìn thẳng vào giáo sư Đinh như nhìn một người xa lạ. Anh mắt đỏ phức tạp không thể nói ra hết. Rất lâu sau, cô mới hỏi rành mạch từng chữ: “Lúc nhỏ, tôi đã từng gặp ông, đúng không?”

Dường như giáo sư Đinh đã sớm dự liệu trước sẽ như vậy, ông gật đầu nặng nề.

“Vậy... tôi nên cảm ơn ông sao?” Tố Diệp đau đớn hỏi.

Giáo sư Đinh hít sâu một hơi, nói khẽ: “Cô hận tôi cũng được, cảm ơn tôi cũng được, nhưng hãy giữ bình an cho mình. Tố Diệp! Cô không phải là một người làm việc nông nổi, hãy nghĩ tới những người quan tâm đến cô.”

Trái tim Tố Diệp run lên. Cô quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn ngập tràn lo lắng. Anh giơ tay về phía cô: “Diệp Diệp! Nghe lời anh, lại đây với anh!”

Tố Diệp rất mạnh.

Bước tới gần anh, nhào vào lòng anh, ôm anh thật lòng.

Cô đã từng ngây thơ biết bao khi cho rằng mình thật may mắn, được quen biết, yêu thương Niên Bách Ngạn. Dẫu cuộc hành trình này có bao nhiêu trắc trở, dẫu có bao nhiêu hiểu lầm, cuối cùng họ vẫn đi bên cạnh nhau.

Cả đời này được nắm tay anh đã là quá đủ.

Nhưng bây giờ Tố Diệp mới biết, hạnh phúc luôn ít hơn bất hạnh. Vì có một nỗi bi ai khổng lồ mới thật sự thấu hiểu cái bứt rứt khi không thể ở bên nhau. Cô lắc đầu, nước mắt cứ thế lăn dài.

Trái tim và bờ môi cùng một vị, đắng cay chua chát.

“Bách Ngạn...” Cô gọi tên anh như có vô vàn điều muốn nói, lại vô cùng mâu thuẫn, day dứt. Cô muốn nói với anh rất nhiều điều, muốn nói với anh cô không cam lòng đến mức nào, rằng cô không thể vượt qua cái hố này.

Thậm chí, cô còn muốn nói với anh rằng từ trước tới nay cô tưởng chỉ có sinh ly tử biệt mới có thể chia cách một tình yêu đích thực. Nhưng hôm nay cô biết còn có một loại tình yêu gọi là buông tay.

Yêu sâu đậm, buông tay rồi vẫn yêu sâu đậm.

Nhưng câu nói ấy vòng quanh trong cổ họng mà cô không thể thốt ra. Cô chỉ có thể nhìn về phía anh, mặc cho nước mắt lu mờ đôi mắt.

Niên Bách Ngạn dường như cũng hiểu ra cô định nói gì. Anh nghiêm mặt lại. Gió thổi tung mái tóc anh. Anh đứng sững ở đó, ánh mắt nhìn cô vô cùng kiên quyết: “Tố Diệp! Em luôn biết trước nay anh cần điều gì. Bao nhiêu chuyện, bao nhiêu ký ức cũng đã là quá khứ rồi, chúng ta không việc gì phải bám riết lấy chúng. Trên đời này không việc gì quan trọng hơn em được bình an cả. Thế nên, em lại đây!”

Nước mắt Tố Diệp bắn tung tóe. Cô lắc đầu nguầy nguậy: “Không! Chúng ta... Chúng ta không thể ở bên nhau nữa...”

“Tại sao không thể? Anh nói có thể là có thể!” Ánh mắt Niên Bách Ngạn đầy nghiêm khắc, giọng nói cũng trở nên nặng nề: “Anh không cho phép em suy nghĩ như thế, càng không cho phép em dùng cách này để trừng phạt bản thân mình, thậm chí làm tổn thương bản thân mình. Nếu em làm vậy thì chứng tỏ em vốn dĩ không yêu anh!”

“Em...” Cô yêu chứ, yêu đến đau nhói con tim. Chính vì quá yêu nên mới hoảng sợ và tuyệt vọng như vậy.

Nhân cơ hội ấy, Niên Bách Ngạn tiến thêm mấy bước. Tố Diệp lại rơi vào trạng thái cảnh giác. Anh lập tức dừng bước, an ủi: “Anh biết em băn khoăn chuyện gì, cũng biết em nghĩ như thế nào. Nhưng Tố Diệp! Em phải nhớ kỹ cho anh, suy nghĩ của em rất ngốc nghếch! Bây giờ em làm như thế, chỉ khiến cho những kẻ đã từng tổn thương em sung sướng mà thôi, có đáng không?”

“Anh... Anh đi đi! Mặc kệ em!” Tố Diệp khóc thảm thiết, hai tay run bần bật.

“Không bao giờ!” Niên Bách Ngạn vô cùng kiên trì: “Em thích đứng trên này phải không? Anh đứng cùng em!”

Tố Diệp chỉ còn sức để lắc đầu.

“Lúc em hôn mê, anh đã nghĩ có phải anh sai rồi không, có phải anh có thể dành nhiều thời gian để ở bên cạnh em không, có phải có thể lắng nghe nhiều hơn những tâm sự của em không. Diệp Diệp! Cho anh cơ hội được không? Để anh được ở bên chăm sóc em!” Giọng Niên Bách Ngạn khản đặc: “Chúng ta còn hơn nửa đời người phải đi. Chẳng phải em muốn có con sao? Em từng nói với anh, trí thông minh của đứa bé di truyền từ mẹ, em làm tấm gương cho con như vậy sao?”

Tố Diệp nghẹn ngào: “Em... không xứng!”

“Hồ đồ!” Niên Bách Ngạn cau mày: “Em mất lòng tin cả vào bản thân mình rồi phải không? Nếu anh thật sự là loại đàn ông đó, ban đầu em đã không chọn anh! Diệp Diệp! Có chuyện gì chúng ta cùng nhau đối mặt, được không em? Em không thể ích kỷ như vậy được, không thể quyết định mọi chuyện thay anh. Em không phải là anh, em không có quyền làm thế, hiểu chưa?”

“Nhưng mà...”

“Hôm nay em chần chừ như vậy, chỉ chứng tỏ em vốn không tin tưởng anh.”

Tố Diệp nhìn anh, bờ môi run run. Rất lâu sau cô nói: “Rõ ràng anh biết...” Hôm nay những lời Niên Bách Ngạn nói đều xác nhận một điều rằng, anh không những biết cô chính là đứa bé lúc nhỏ mà còn biết cả những chuyện đã xảy ra với cô. Điều này không khó giải thích, với tính cách của anh, một khi biết được thân phận của cô

chuyện đầu tiên anh làm là điều tra mọi chuyện năm xưa.

Cô chỉ mong anh không biết gì cả, vậy thì cô cũng có thể sống tiếp một cách vô liêm sỉ.

Niên Bách Ngạn lại tận dụng thời cơ, sát lại gần cô: “Khó khăn đến mấy, chúng ta cũng có thể giải quyết. Lời thề khi lấy nhau em quên rồi sao? Tố Diệp! Em không được vô trách nhiệm như vậy. Cho dù em muốn tốt cho anh, vậy anh hỏi em, nếu hôm nay em xảy ra chuyện, em nghĩ người ta sẽ không kiếm chuyện với anh sao?”

Câu nói cuối cùng của anh như thức tỉnh Tố Diệp. Cô mở to hai mắt. Một giọt lệ rơi xuống.

“Đưa tay cho anh!” Niên Bách Ngạn một lần nữa giơ tay về phía anh: “Nghe lời anh!”

Tuy rằng vẫn còn một chút cự nự nhưng chí ít cảm xúc của Tố Diệp đã không còn dữ dội nữa. Sau khi thấy vậy, hòn đá trong lòng Niên Bách Ngạn ít nhiều đã được hạ xuống. Anh thử tiến lên xem sao, đồng thời bàn tay vẫn hướng về phía cô.

Tố Diệp nhìn bàn tay ấy, mơ hồ lại nhìn thấy hình ảnh Niên Bách Ngạn lúc nhỏ. Lúc ấy, anh cũng như thế này, cũng giơ tay ra và nói với cô: Có anh đây, đừng sợ!

Chỉ cần có anh là cô sẽ hết sợ hãi, phải không?

Có thật như vậy hay không?

Cho dù anh thật sự không quan tâm, nhưng mỗi lần ở cùng với anh, cô lại sẽ nhớ về cảnh tượng lúc nhỏ. Cô sẽ cảm thấy mình vô cùng

bắn thiêu.

“Không...”

Tố Diệp giật mình một cái, vô thức lùi sau một bước. Ai ngờ chân cô bị hẫng. Ngay sau đó cả người cô đổ về sau!

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn lao lên như điên, túm chặt lấy vạt áo của cô.

Ai ngờ, vì lý do khoảng cách, hơn nửa cơ thể của anh cũng đã bay ra ngoài, cộng thêm sức nặng của Tố Diệp, một giây sau, Niên Bách Ngạn cũng bị lực quán tính kéo xuống. Hai người rơi xuống từ tầng mười.

Khi giáo sư Đinh và các nhân viên cảnh sát xông lên thì chỉ còn chạm được vào vạt áo của Niên Bách Ngạn, thế nên chỉ biết giương mắt nhìn họ không ngừng rơi xuống.

Tất cả mọi người phía dưới đều ồ ồ cả lên. Tiếng hét vang lên khắp nơi.

Phương Tiểu Bình điên cuồng kêu gào.

Các nhân viên phòng cháy chữa cháy cũng ai vào vị trí người nấy.

Cứ như vậy, khi Niên Bách Ngạn ôm Tố Diệp rơi từ trên cao xuống, hai người rơi xuống một tấm nệm khí màu cam, rất dày. Ngay sau đó, vị trí chính giữa nhanh chóng được hạ xuống, bốn góc được giương lên, rồi khấn trương hạ cánh, phủ kín hai người.

Phương Tiểu Bình và Tố Đông như phát điên cả. Kỳ Đông Nham thì bất chấp tất cả, xông qua dây chằng. Phương Tiểu Bình cũng chạy

theo sau. Tấm nệm bắt đầu từ từ tụt xuống. Kỳ Đông Nham bước tới lật lớp nệm bên trên hai người họ lên. Nhưng anh ấy thấy Niên Bách Ngạn đang nằm phía dưới, dùng cả cơ thể đỡ lấy Tố Diệp, hai cánh tay vẫn ôm chặt lấy cô.

“Niên Bách Ngạn, Tố Diệp!” Kỳ Đông Nham gào lên.

Khoảnh khắc nhìn thấy họ rơi từ trên cao xuống, tim anh như ngừng đập. Đúng lúc ấy, anh ấy mới thấy sợ hãi, sợ đánh mất, đầu óc cũng âm âm vang dội.

Anh ấy như một kẻ điên, điên cuồng gào tên họ.

Phương Tiểu Bình và Tố Đông xông lên cũng gọi to tên của hai người. Ngay sau đó là nhân viên y tế, nhân viên cảnh sát ủa tới. Những người đứng sau chứng kiến cũng dồn lên, bị chặn lại ngoài dây chằng của cảnh sát.

Niên Bách Ngạn động dậy một chút. Sau khi có phản ứng, anh khẽ gọi Tố Diệp. Người con gái trong lòng anh hơi nhúc nhích, cô từ từ ngẩng đầu, cả người vẫn còn choáng váng. Sau khi hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nước mắt cô mờ mịt. Một giây sau, cô giơ tay đánh anh, mắng anh: “Niên Bách Ngạn! Cái đồ ngốc này, khờ khạo! Ai bảo anh làm thế hả? Ai bảo anh mạo hiểm như thế?”

Thấy cô không sao, cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Anh ghì chặt cô vào lòng, nói hết lần này tới lần khác: “Không sao rồi, không sao rồi...”

Phải, mọi chuyện đều qua rồi, anh tin chắc như vậy.

Nhân viên cứu hộ nhanh chóng chạy tới. Sau khi nhìn thấy cảnh đó, hai chân Phương Tiểu Bình cũng mềm nhũn, trái tim căng thẳng cuối

cùng cũng được thả lỏng, nước mắt cứ thế tí tách rơi.

Tố Diệp thấy vậy, nước mắt càng chảy dữ hơn.

Giáo sư Đình cũng nhanh chóng đi xuống. Sau khi thấy hai người họ đều không sao, ông thở phào. Chẳng khác gì vừa trải qua một cuộc chiến...

Chuyện Tố Diệp nhảy lầu bị bệnh viện phong tỏa, hiện trường có công an duy trì trật tự, thế nên không ai quay lại cái cảnh khủng khiếp đó. Thế nên dù cánh nhà báo có nghe được chuyện này cũng đành bó tay vì không có ảnh, cũng không có clip, chỉ làm một bài báo thì chẳng có ý nghĩa gì. Họ chỉ còn biết thở dài mình không may mắn, không nắm bắt được một tin tức quan trọng.

Nhờ thế, Tố Diệp đã có một không gian yên tĩnh.

Sau khi ra viện, cô chỉ ở trong nhà. Niên Bách Ngạn cũng không định đi Nam Phi, anh chuyển mọi công việc về nhà, rồi lại thuê Tiểu Nhã quay lại. Ngoại trừ Tiểu Nhã ra, anh còn thuê thêm hai người giúp việc theo giờ để dọn dẹp phòng ốc. Nhiệm vụ Niên Bách Ngạn giao cho Tiểu Nhã là lúc nào anh bận công việc thì phải để mắt tới Tố Diệp, không được để cô ngồi một mình dù là một phút. Tiểu Nhã không phải quét dọn gì hết, thậm chí không cần đi chợ. Tới giờ con bé nấu cơm là Niên Bách Ngạn cũng đã hòm hòm công việc. Lúc ấy sẽ tới lượt anh trông Tố Diệp, Tiểu Nhã đi nấu cơm.

Từ sau lần quá khích ở bệnh viện, khi về nhà, Tố Diệp không còn xảy ra chuyện gì nữa. Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn không thể yên tâm. Anh chỉ sợ nhân lúc mình không để ý, quay đầu lại nhìn thì cô đã biến mất. Hoặc có khi cô lại học cách cắt tay ngày xưa của Lâm Yêu

Yêu, nhuộm đỏ bồn tắm.

Nhưng cũng may, tất cả những chuyện anh lo lắng đều không xảy ra. Cô chỉ chọn cách lặng im, không nói chuyện nhiều nữa, đến cả đôi mắt lạnh lợi ngày xưa cũng không còn nữa.

Tiểu Nhã không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng dẫu sao trước đây đã từng chăm sóc cho Tố Diệp và Niên Bách Ngạn, đương nhiên con bé có thể nhận ra bầu không khí bất thường giữa họ. Nhất là Tố Diệp. Cô im lặng một cách đáng sợ, sắc mặt cũng nhợt nhạt, khiến Tiểu Nhã liên tưởng tới mấy người giấy đốt khi cúng cho người chết.

Có mấy lần con bé chủ động nói chuyện với Tố Diệp, Tố Diệp đều bỏ ngoài tai. Cô tỉnh dậy sẽ đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng. Thời gian còn lại về cơ bản cô đều nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng biết đang nghĩ gì, cứ ngơ ngẩn như thế.

Tiểu Nhã không dám hỏi Niên Bách Ngạn, cũng chẳng hỏi được gì từ Tố Diệp, chỉ biết chắc đã xảy ra chuyện gì đó. Vì người bạn tốt của Tố Diệp, Lâm Yêu Yêu hay vác cái bụng bầu to tướng tới nhà trò chuyện với cô, cũng thì thầm với Tố Diệp rằng: Rốt cuộc có chuyện gì, cậu không nói với mình được sao?

Tố Diệp vẫn chỉ lặng yên.

Lâm Yêu Yêu sốt ruột, bèn nói: Cậu không nói với mình cũng không sao, thế thì khóc đi, được không? Khóc ra là sẽ thoải mái thôi.

Thế là Tố Diệp khóc.

Lâm Yêu Yêu nhìn thấy cô khóc, ngược lại càng thêm bối rối. Những lúc ấy lại phải tới lượt Niên Bách Ngạn xuất hiện cứu cánh. Anh nhẹ nhàng ôm Tố Diệp vào lòng, không nói gì cả, chỉ vỗ nhẹ nhẹ lên vai

cô, một động tác an ủi dịu dàng.

Khoảng thời gian này, Niên Bách Tiêu cũng nghĩ ra đủ mọi trò để chọc cho Tố Diệp được vui. Tiếc là Tố Diệp vẫn chỉ im lặng. Cô như mất hẳn dây thần kinh cười, lạnh nhạt như một người vô tri.

Niên Bách Tiêu trở nên rất sốt ruột, hỏi Niên Bách Ngạn không chỉ một lần: Tối đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao chị ấy lại nhảy lầu? Tại sao bây giờ chị ấy không nói một câu nào? Niên Bách Ngạn chỉ trả lời thẳng bẻ rằng: Cô ấy hoảng sợ, một thời gian nữa sẽ ổn thôi.

Thật ra, anh đang tự động viên chính mình.

Cô là một bác sỹ tâm lý. Lúc này lại tìm một người làm bác sỹ tâm lý để tư vấn cho cô thì đúng là nực cười. Mà Niên Bách Ngạn cho rằng, Tố Diệp có chết cũng không muốn người khác biết chuyện cô gặp lúc nhỏ. Cô một người tới một cuốn nhật ký còn không có như cô cũng giống hệt anh mà thôi. Thế nên anh có thể hiểu được, người không thích viết nhật ký là người thích giấu bí mật vào tận sâu trong lòng mình. Trừ phi cảm thấy cần thiết, nếu không họ nhất định sẽ giữ chặt bí mật của mình, không cho bất kỳ ai có cơ hội lại gần.

Đình Tư Thừa cũng từng tới thăm. Anh ta không biết chuyện của Tố Diệp, nhưng rõ ràng là mong được biết sự thật từ Niên Bách Ngạn. Thái độ của anh ta rất kiên quyết, nói rằng hy vọng có thể giúp được Tố Diệp. Nhưng Niên Bách Ngạn giữ kín sự thật, chỉ trả lời rằng không cần giúp đỡ, khiến cho Đình Tư Thừa tức giận bỏ đi. Giáo sư Đình cũng từng gọi điện thoại tới, ngữ khí của ông ấy có vẻ rất khó xử. Ông ấy nói, lúc này người giúp được Tố Diệp, chỉ có bản thân cô ấy mà thôi.

Ký ức của con người thật ra cũng có khả năng tự bình phục. Dù có

tái tạo, sửa chữa thế nào, tiềm thức vẫn sẽ nghĩ đủ mọi cách để ký ức tìm về vị trí ban đầu của nó. Thế nên giáo sư Đình không mạo hiểm tái tạo ký ức cho Tố Diệp nữa. Ông ấy sợ một khi làm ký ức của cô hỗn loạn sẽ rất phiền. Mà thái độ của Niên Bách Ngạn cũng rất rõ ràng. Anh tình nguyện cùng một Tố Diệp như vậy trải qua những năm tháng khó khăn nhất cũng không muốn cô ấy chịu đựng đau khổ khi ký ức bị xáo trộn.

Cứ như vậy, họ sống với nhau trong im lặng.

Cho tới một buổi chiều nắng vàng ảm áp, sau khi Niên Bách Ngạn kết thúc cuộc điện thoại với phía Nam Phi, bỗng thấy Tố Diệp đứng sau lưng anh với sắc mặt vô cảm. Anh giật nảy mình, vì khoảng thời gian gần đây Tố Diệp gần như hoàn toàn thờ ơ với thế giới bên ngoài.

Sắc mặt Tố Diệp tái nhợt. Dưới ánh nắng, trông nó lại càng như trong suốt. Đôi mắt cô sáng rõ, không nhận ra bất kỳ buồn vui nào.

Cô chỉ đưa cho anh một tờ giấy.

Niên Bách Ngạn cảm thấy kỳ lạ. Anh đón lấy xem, gương mặt chợt tái mét!

Ánh mắt anh cũng trở nên hà khắc, quét về phía Tiểu Nhã. Tiểu Nhã sợ hãi, ngó đầu nhìn dòng chữ trong tờ giấy. Con bé giật nảy mình, vội vàng giải thích: “Em chỉ trông chừng chị ấy trong phòng sách. Nhưng em thật sự... thật sự không biết chị ấy đánh một văn bản thế này!”

Niên Bách Ngạn mím môi. Anh không nói câu nào mà xé nó đi ngay lập tức trước mặt Tố Diệp.

Sau đó anh mới lên tiếng, giọng nói lạnh lẽo mà kiên quyết: “Tố Diệp, em đừng hòng!”

Tố Diệp ngược mắt nhìn anh, đáy mắt cuối cùng đã có một chút cảm xúc. Là đau đớn, là khổ sở, là nhẫn nhịn, là quyết tâm. Cô lên tiếng, nói câu đầu tiên từ lúc trở về nhà tới giờ, giọng nói khô khan dữ dội.

“Niên Bách Ngạn! Chúng ta ly hôn đi!”

Quyển 14 - Chương 661: Chuyện cậu muốn biết

Có những lời nói ra là một sự tổn thương, giống như câu nói này của Tố Diệp vậy. Miệng cô nói, tim cô đau, nhưng cho dù không nói, cô vẫn biết người còn đau hơn cô là Niên Bách Ngạn.

Cô những tưởng tình cảm của mình và Niên Bách Ngạn chỉ là một câu chuyện tình yêu bình thường như bao người. Họ cũng như bao người yêu nhau, sau bao tranh cãi, đùa giỡn cùng nắm tay nhau bước lên thảm đỏ, rồi trở thành vợ chồng, nắm tay nhau trọn đời trong suốt những năm tháng về sau, qua bao ngày mặt trời hết mọc lại lặn. Được ở bên cạnh đúng người của mình, sẽ luôn cảm thấy thời gian bao nhiêu cũng không đủ, một ngày vẫn vậy, một năm cũng vậy hay mười năm sau vẫn thế. Sẽ luôn cảm thấy họ mới chỉ quen nhau ngày hôm qua thôi, vậy mà bàng hoàng quay đầu lại đã là cả trăm năm.

Cô muốn có được một tình yêu như vậy, cũng luôn cho rằng, tình cảm giữa cô và Niên Bách Ngạn tồn tại đúng như vậy. Nhưng bây giờ, sao cô có thể chắc chắn với một cuộc sống vốn chỉ là giả thuyết?

Bây giờ cô còn có thể làm gì đây? Tự nghĩ rằng mình là hoàn hảo, tự cho mình và Niên Bách Ngạn là một đôi trời sinh. Cô còn có thể làm gì? Ít nhất thì, đến quyền được chết cô cũng không có. Niên Bách Ngạn nói đúng, một khi cô xảy ra chuyện, tất cả mọi ánh mắt sẽ đổ dồn vào Niên Bách Ngạn. Xảy ra mấy chuyện này, vào lúc này, người chọn cái chết mới thực sự là người ích kỷ.

Cô không nỡ chết, không nỡ khiến Niên Bách Ngạn bị người đời chửi rủa.

Vậy thì, cô có thể rời xa.

Anh hoàn toàn có thể tìm được một người vợ khác xứng với anh hơn, chứ không phải cô, một người phụ nữ từ sinh lý đến tâm lý đều khiếm khuyết. Đối với những chuyện đã qua, cô không muốn làm quá lên. Nếu Niên Bách Ngạn là một người đàn ông không có tiếng tăm gì, nếu họ là một đôi vợ chồng bình thường, dù có làm bất cứ việc gì cũng chẳng thể lên được trang nhất, vậy thì cô chẳng thể thốt ra hai chữ “ly hôn” này, hoặc cô đã nhảy xuống khỏi tòa nhà cấp cứu của bệnh viện từ lâu rồi. Chính vì Niên Bách Ngạn là Niên Bách Ngạn, là Niên Bách Ngạn trong mắt bao nhiêu người, là Niên Bách Ngạn đã từng một tay dẫn dắt Tinh Thạch “lên sàn”, là Niên Bách Ngạn bây giờ đang bắt đầu lại từ đầu, bắt đầu dấn thân vào thị trường Nam Phi ác liệt, nơi lợi ích còn cao hơn cả nhân tính, là Niên Bách Ngạn khiến cho ống kính của bao nhà báo phải rục rịch, còn cô là con riêng của Diệp Hạc Phong, là vợ của Niên Bách Ngạn, là cổ đông lớn nhất may mắn còn sót lại của Diệp Thị, nên nhất cử nhất động của họ bị người bên ngoài chú ý.

Chính vì như vậy, Tố Diệp mới không dám chết, mới chỉ còn con đường bỏ đi để lựa chọn. Cô không thể khiến Niên Bách Ngạn vì chuyện của cô mà bị người ta gièm pha, bàn tán. Chuyện của cô, thậm chí khiếm khuyết sinh lý cô đang gặp phải đều có thể trở thành công cụ để người khác công kích Niên Bách Ngạn.

Anh là một người đàn ông kiêu ngạo như thế, vốn dĩ đã cao quý hơn người khác, không thể vì cô mà chìm trong nỗi thống khổ khi bị người khác nói ra nói vào.

Tiểu Nhã đứng bên cạnh cực kỳ khó xử, đồng thời lúc này, trong lòng

cũng đang thầm lo lắng. Trong mắt nó, tình cảm của hai anh chị trước nay luôn rất tốt. Ai cũng có thể nhận ra họ yêu nhau sâu sắc. Tuy rằng chị ấy có lúc rất tham tiền, cũng có khi còn tìm cơ hội để trừ một ít tiền công của nó nhưng nó vẫn rất quý Tố Diệp.

Bây giờ hai người họ ra nông nổi này, phải đứng giữa, nó rất ngượng ngập. Cho tới khi nghe thấy Niên Bách Ngạn bảo nó nghỉ sớm, nó mới thở phào nhẹ nhõm. Cô vội vàng thu dọn đồ đạc, rồi rời khỏi tứ hợp viện.

Tới khi chỉ còn hai người họ, Tố Diệp cảm thấy cột sống của mình như bị ai rút mất một đoạn. Cô cảm thấy hơi mệt mỏi, đầu óc cũng mê man, choáng váng. Niên Bách Ngạn tiến lên, ôm cô, nhưng cô giằng ra.

Anh nhìn cô không biết nói sao, biết cái tính bướng bỉnh của cô lại nổi lên rồi. Anh dịu giọng khuyên nhủ: “Em đừng bướng nữa, được không?”

“Em không hề!” Tố Diệp nhìn anh rất nghiêm túc, cố kìm nén cảm giác cay xè nơi khóe mắt: “Đây là quyết định em đã suy nghĩ rất lâu. Niên Bách Ngạn! Thật ra trong lòng anh hiểu rõ, chúng ta tiếp tục ở bên nhau, con đường tương lai chưa chắc đã dễ đi. Chi bằng bây giờ vui vẻ chia tay, đối với cả anh cả em đều ổn.”

“Anh không ổn chút nào!” Niên Bách Ngạn nhìn cô không rời mắt, sau đó anh giơ tay nâng mặt cô lên: “Em cảm thấy, rời xa anh rồi em sẽ rất ổn sao?”

“Biết đâu...”

“Không có biết đâu!” Niên Bách Ngạn buông cô ra. Anh vừa nhúu mày, cả người trông đã cứng rắn và nghiêm khắc hơn: “Anh sẽ

không để em có cơ hội trở thành vợ cũ của anh. Mà anh cũng chưa bao giờ có ý định giấy chứng nhận ly hôn.”

Tố Diệp ghen lời vì những gì anh nói. Cũng vì khoảng thời gian này ác mộng liên miên lại thường xuyên mất ngủ, thể lực của cô không đủ, mồm miệng nhất thời không nhanh được bằng đầu óc. Cô run rẩy nói: “Anh... Anh... Sao anh lại vô lý như thế chứ?”

“Anh chỉ không muốn sau này chúng ta phải ân hận.” Niên Bách Ngạn giơ tay lên, dịu dàng vuốt ve gò má cô: “Diệp Diệp! Em không thể rời xa anh, rời xa anh em sẽ hối hận.”

Cổ họng Tố Diệp ghen lại, khóe mắt chẳng mấy chốc đã đỏ ửng.

Niên Bách Ngạn nhìn mà xót xa. Ánh mắt anh càng dịu dàng hơn. Anh cúi đầu, ghé sát mặt vào cô.

Khi môi chạm môi, sắp dính sát vào nhau tới nơi, Tố Diệp bất ngờ đẩy mạnh Niên Bách Ngạn ra, sau đó xông vào phòng ngủ. “Rầm” một tiếng, cửa phòng bị khóa trái. Niên Bách Ngạn ngẩn ngơ. Một giây sau, anh rảo bước tới trước cửa phòng, giơ tay gõ cửa: “Diệp Diệp! Mau mở cửa ra!”

Tố Diệp không mở cửa.

Nhưng lại khóc thét lên.

Niên Bách Ngạn đứng ngoài cửa không gõ cửa nữa, cũng không thúc giục. Anh chỉ đứng lặng bên cạnh ngoài, nghe từng tiếng khóc bên trong, mỗi tiếng là một lần trái tim quặn thắt...

Quãng thời gian Nguyễn Tuyết Cầm bị bắt vào tù, bà ta đã gặp mặt ba người. Người đầu tiên là con gái mình, Diệp Lan, người thứ hai là Nguyễn Tuyết Mạn.

Diệp Lan nức nở đi vào rồi lại nghẹn ngào đi ra. Nguyễn Tuyết Mạn sa sầm mặt đi vào, kết quả vẫn rơm rớm nước mắt đi ra.

Và người thứ ba là Niên Bách Ngạn.

Bao nhiêu năm nay, kỳ thực Nguyễn Tuyết Cầm không tiếp xúc quá nhiều với Niên Bách Ngạn. Cho dù lúc trước anh và Diệp Ngọc kết hôn giả, vẫn thường xuyên ra vào nhà họ Diệp, nhưng cũng chỉ nói chuyện với Nguyễn Tuyết Cầm lác đác vài câu.

Không ai dám ngờ âm mưu Nguyễn Tuyết Cầm lại thâm sâu đến vậy, vì bà ta luôn bị người ta lừa đi như không khí.

Thế nên, khi Niên Bách Ngạn ngồi xuống trước mặt bà ta, nhìn bà ta trong bộ quần áo tù, gương mặt tiều tụy, trong lòng đã cảm khái muôn phần. Bao nhiêu ngày qua, nghe nói bà ta đã khai nhận không ít chuyện, duy chỉ có kẻ đứng đằng sau giật dây là vẫn chưa khai.

Tất cả các tội danh bà ta khai nhận đều xoay quanh nhà họ Diệp. Nhưng phía cảnh sát đã có lý do để tin rằng Nguyễn Tuyết Cầm có một mối quan hệ mật thiết với ông trùm của tổ chức ma túy “thiên thần Samele”, vì tài liệu CTV lần trước tuy rất mơ hồ nhưng qua việc phân tích tỷ lệ đáng người của tổ kỹ thuật thì kẻ đã từng lén đột nhập vào bệnh viện, cố tình hại chết tên đồng phạm trong tổ chức ma túy có lẽ chính là Nguyễn Tuyết Cầm.

Ai ngờ, đối với những lời tố cáo này, bà ta luôn nói năng thận trọng.

“Tổ Khải nói, bà chỉ đích danh muốn gặp tôi.” Tia sáng trong ánh mắt

Niên Bách Ngạn rất nhặt nhòa, cả giọng nói cũng vậy.

Nguyễn Tuyết Cầm giờ bàn tay đang đeo còng lên, vò vò mái tóc. Bà ta không nhếch nhác và đau khổ như những kẻ bị bắt vào tù khác. Ngoài vẻ xuống sắc khi không được trang điểm cẩn thận ra thì không còn gì sai khác. Trông bà ta vẫn yên lặng như bình thường, cả ngữ khí và giọng nói cũng không thay đổi quá lớn.

“Tôi muốn nhờ cậu một việc, coi như nợ cậu một ân tình, cũng mong cậu có thể nể mặt Tố Diệp, giúp tôi chăm sóc Diệp Lan một chút.”

Niên Bách Ngạn không thay đổi sắc mặt.

“Cả tôi và bố nó đều không ở bên cạnh. Tôi rất lo về tương lai của con bé.” Nguyễn Tuyết Cầm nói thẳng mục đích của mình, rồi thở dài.

Niên Bách Ngạn không nói tiếp. Đợi tới khi đôi bên đều im lặng, anh mới hỏi: “Dù là Diệp Hạc Phong hay Diệp Hạc Thành cũng đều đối xử với bà không tệ, vì sao phải làm vậy?”

“Vì lợi ích!” Nguyễn Tuyết Cầm nói ra lý do không hề do dự. Nói xong, bà ta khế cười khẩy: “Đây là lý do dành cho cảnh sát. Còn dành cho cậu là một lý do khác.”

Niên Bách Ngạn nhìn bà ta.

“Tôi hận Diệp Hạc Thành. Đây mới là nguyên nhân thật sự. Còn Diệp Hạc Phong, chẳng qua chỉ là con cò để tôi trả thù mà thôi. Tôi và ông ta không thù không oán.”

“Tôi thà tin vào lý do bà nói với cảnh sát là thật còn hơn.”

“Thế thì cậu vốn không hiểu cái nỗi đau có thể kích phát thù hận trong lòng người đàn bà.” Nguyễn Tuyết Cầm nói rõ ràng từng chữ: “Khi mới được gả về nhà họ Diệp, tôi quả thực đã muốn sống hạnh phúc cùng Diệp Hạc Thành. Nhưng ông ta thì không hề nghĩ vậy. Ông ta vốn không coi tôi là vợ. Quan hệ giữa tôi và Tuyết Mạn không thuận hòa, người ngoài tưởng rằng lý do là vì nó làm bà cả, đến nó cũng nghĩ như vậy. Nhưng thực tế, nguyên nhân thực sự khiến tôi không ưa nổi nó là vì nó lúc nào cũng khiến Diệp Hạc Thành nhung nhớ. Người trong lòng ông ta không phải là tôi, mà là Nguyễn Tuyết Mạn. Sự nhục nhã này làm sao tôi nuốt trôi? Nếu hai người họ tuy chưa ăn nằm gì với nhau, nhưng tôi thà là ông ta chỉ vui chơi qua đường thôi cũng không muốn trong lòng chồng mình có người đàn bà khác. Cộng thêm sau này lộ ra chuyện giữa ông ta và bạn gái của Tiểu Giả, tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng về gã đàn ông này. Ông ta đã làm lỡ dở cả cuộc đời tôi, thế nên, tôi căm phẫn ông ta, căm đến nghiêng răng kèn kẹt.”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn nói: “Một người đàn bà trừ phi trong lòng đã có người thương nhưng lại không thể ở bên cạnh người ấy nên mới căm hận chồng mình phải không? Đây mới là nguyên nhân bà nói cả đời bị lỡ dở.”

Nguyễn Tuyết Cầm bật cười. Rất lạnh lẽo nhưng lại giúp Niên Bách Ngạn biết mình vừa đoán trúng.

“Người trong bệnh viện là bà phải không?” Như một câu hỏi lại như một lời khẳng định.

Anh những tưởng Nguyễn Tuyết Cầm sẽ lập tức phủ nhận, giống như khi cảnh sát hỏi cung. Ai ngờ bà ta lại cười, thản nhiên như giọng nói khể khàng: “Phải, là tôi!”

Niên Bách Ngạn hơi sững sờ.

“Sao? Bất ngờ vì tôi thừa nhận trước mặt cậu à?” Nguyễn Tuyết Mạn cong môi: “Tôi đã muốn gặp cậu thì không định giấu giếm quá nhiều chuyện. Nếu không sao có thể gửi gắm được?”

Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt: “Bà nên biết tôi muốn có được câu trả lời từ bà.”

“Thật ra cậu muốn biết vì sao tôi nhất định phải đuổi cùng diệt tận cậu hoặc Tổ Diệp, đúng không? Cậu rất muốn biết rốt cuộc tôi làm việc cho ai.” Nguyễn Tuyết Mạn nhìn chăm chăm vào mắt anh. Bà ta hạ giọng xuống rất thấp nhưng đủ để cả hai đều nghe rõ...

Quyển 14 - Chương 662: Giúp đỡ lẫn nhau

“Mục đích của bà là tôi hay là Tố Diệp? Hoặc cả tôi và cô ấy đều là mục tiêu của bà?” Niên Bách Ngạn hỏi như vậy.

Câu nói này giống như một câu nghi vấn chứa rất nhiều nội hàm. Nếu mục đích của Nguyễn Tuyết Cầm là Tố Diệp, vậy thì có nghĩa bà ta muốn có được lợi ích. Nếu mục đích của Nguyễn Tuyết Cầm là anh vậy thì đồng nghĩa với việc bà ta đang làm tay sai cho kẻ khác. Đứng sau lưng bà ta mới là kẻ thực sự muốn lấy mạng anh. Nếu mục đích của Nguyễn Tuyết Cầm vừa là anh vừa là Tố Diệp, vậy chỉ có thể nói, bản thân bà ta muốn có được cả hai thứ.

Nếu những người học được cách im lặng đều là người thông minh thì Niên Bách Ngạn tin rằng Nguyễn Tuyết Cầm cũng vậy, hoàn toàn có thể hiểu được ý tứ phía sau câu nói này của anh.

Quả không sai, Nguyễn Tuyết Cầm cong môi, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Thứ tôi quan tâm, chưa bao giờ là lợi ích. Nếu không đã trải đường cho con gái tôi trong nhà họ Diệp từ lâu rồi.”

Bà ta nói cho Niên Bách Ngạn biết nguyên nhân thực sự bằng một cách không thể rõ ràng hơn.

Bàn tay lớn đang gác lên mặt bàn của Niên Bách Ngạn bỗng nắm chặt lại. Ánh mắt anh nhìn Nguyễn Tuyết Cầm trở nên nghiêm nghị. Anh mím chặt bờ môi mỏng, rất lâu sau mới hỏi: “Hắn là ai?”

Nguyễn Tuyết Cầm cười nhạt: “Hắn mà cậu nói ám chỉ ai đây?”

Chessia? Samle? Hay là...” Bà ta hơi đổ người về phía trước, nhìn anh như cười như không: “Sariel?”

Niên Bách Ngạn không hề hoảng hốt: “Bà không phải Chessia, cũng không phải Samle, càng không phải Sariel.”

“Tổ chức Samele năm đó, cuối cùng chỉ còn lại ba người này hoạt động. Niên Bách Ngạn! Kỳ thật cậu đã điều tra rất tường tận về tổ chức này rồi. Ba người này, ai cũng có những thuộc hạ riêng của mình. Ví dụ như Thạch Thành là người của Chessia. Tôi là người của Samle. Hay những kẻ bị bắt vào tù chọn con đường tự sát rồi tên buôn ma túy đã bị tôi trừ khử kia thuộc băng đảng của Sariel. Trước mắt, Samele chỉ còn lại Samle. Ông ấy là người lớn nhất. Tôi nghĩ đây cũng là điều ông ấy kỳ vọng.”

Tuy ngoài mặt Niên Bách Ngạn tỏ ra bình thản nhưng trong lòng thì sáng như gương. Ngay từ đầu, anh cũng chưa bao giờ nghi ngờ Nguyễn Tuyết Cầm là một trong các thành viên của Samele. Cùng lắm bà ta chỉ là thuộc hạ của một ai đó. Nếu hôm nay bà ta đã thắng thắn, công khai như vậy đương nhiên anh cũng phải hỏi cho rõ ràng.

“Kẻ đứng sau lưng bà là ai?”

“Hỏi thẳng vậy sao?” Nguyễn Tuyết Cầm bật cười.

“Bà cũng nói đấy thôi, muốn nhờ cậy thì phải thành thật với nhau.” Niên Bách Ngạn nhú mày.

“Nhưng thực tế là, cậu thể dùng chuyện này để uy hiếp tôi nói là người đứng sau lưng tôi.”

Niên Bách Ngạn nhìn bà ta chăm chăm.

Nguyễn Tuyết Cầm hạ thấp giọng xuống, rất thấp, rất thấp: “Rất đơn giản, cậu không mang thanh danh của bố mình ra mạo hiểm chứ?”

Đáy mắt Niên Bách Ngạn dấy lên sự cảnh giác.

“Cậu uy hiếp tôi thì tôi cũng sẽ khai với cảnh sát rằng bố cậu ngoài cái mác là một thương nhân ra thì cũng là một nhân vật hết sức quan trọng.” Câu cuối cùng, Nguyễn Tuyết Cầm gần như nói bằng tiếng thờ.

Người quản giáo đứng ở góc tường quát lớn: “Không được thì thầmm!”

Nguyễn Tuyết Cầm bèn ngồi thẳng dậy, cười với Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn trầm mặc, nhưng ánh mắt thì âm u.

Một lúc l sau, anh nói: “Bà tưởng tôi không điều tra ra thật à?”

“Dĩ nhiên cậu có thể. Một đứa con trai có hiếu vì muốn bảo vệ thanh danh của bố mình đương nhiên sẽ dốc hết sức để diệt trừ tận gốc những người hoặc những trở ngại gây bất lợi.” Nguyễn Tuyết Cầm không hề e sợ.

“À, còn một chuyện nữa có lẽ cậu còn muốn biết hơn.” Bà ta lại nói thầmm: “Năm đó người bắt cóc Tố Diệp đi... chính là tôi!”

“Không được phép nói nhỏ, không được phép rì rầm!” Người quản giáo lại một lần nữa cảnh cáo.

“Vì sao?” Niên Bách Ngạn đè nén ngọn lửa trong lòng mình, lạnh lùng hỏi.

Lần này Nguyễn Tuyết Cầm nói bằng giọng bình thường: “Đơn giản thôi. Không có nó thì sẽ không có ai uy hiếp tới hai đứa con của Tuyết Mạn. Sự thật chứng minh, bây giờ cổ đông lớn nhất của Diệp Thị trong Tinh Thạch chính là nó, còn sổ cổ phần trong tay Diệp Uyên hầu như đã bị bán rồi.”

Niên Bách Ngạn chợt xúc động trong lòng. Anh nhìn về phía Nguyễn Tuyết Cầm, cố gắng nhìn ra được điều gì đó từ đôi mắt lãnh đạm của bà ta nhưng phí công vô ích, chỉ có thể cảm nhận được tình thân máu mủ không thể cắt đứt giữa bà ta và Nguyễn Tuyết Mạn qua những lời nói ấy.

Con người luôn như vậy, chỉ vì một suy nghĩ, một lần nông nổi mà làm ra một số việc để rồi mang lại cho những người nổi đau vô tận.

Anh nên căm hận, thậm chí đã từng có nhiều lần anh định giết người. Nhưng nghe Nguyễn Tuyết Cầm nói vậy, ngoại trừ bi ai ra, anh chẳng còn cảm giác gì khác. Đau thương đã giáng xuống, người phải vào tù cũng đã vào tù. Anh còn có thể làm gì?

Còn về việc kẻ nào là Samle, Nguyễn Tuyết Cầm tuyệt nhiên không tiết lộ. Mà anh cũng không để cho Nguyễn Tuyết Cầm biết một chuyện. Anh muốn lật mặt Samle ngoại trừ việc muốn giữ lấy thanh danh cho bố ra, còn có một lý do quan trọng nữa. Anh có cơ sở để tin rằng, năm xưa kẻ động vào Tố Diệp chính là Samle.

“Nói với cậu nhiều như vậy, tôi chỉ mong cậu chăm sóc Diệp Lan giúp tôi. Tôi không muốn nó làm trong ngành đá quý. Tôi muốn cậu sắp xếp cho nó một công việc khác, rời xa cái vòng luẩn quẩn này.” Ngữ khí của Nguyễn Tuyết Cầm rất kiên quyết: “Bằng không, tôi sẽ nói ra toàn bộ những gì tôi biết.”

Dứt lời, bà ta ra hiệu cho quản giáo.

Quản giáo bước tới, đưa Nguyễn Tuyết Cầm đi.

Niên Bách Ngạn vẫn còn ngồi đó rất lâu không hề động đậy, ánh mắt càng lúc càng băng giá...

Mấy ngày nay Diệp Lan đã suy nghĩ rất nhiều, và vì thế cũng yên lặng hơn rất nhiều.

Ngày hôm nay, Tố Khải đi làm về nhà, vẫn thấy cô ôm chân ngồi trước cửa sổ. Bây giờ, lá ngoài kia đã chuyển vàng. Khi gió thổi qua, đã có những chiếc lá lìa cành. Từ trong nhà nhìn ra, đẹp thì rất đẹp nhưng lại mang một sự thê lương đến cô quạnh.

Anh đặt chìa khóa xe lên mặt bàn rồi đi tới trước mặt cô.

Anh không nói gì, chỉ sợ cô lại nhốt mình lại.

Họ chỉ ngồi như thế, vai kề vai, lặng lẽ ngắm lá rơi ngoài cửa sổ.

Diệp Lan hít lấy hơi thở của anh, trái tim bỗng khẽ rung rinh. Suy nghĩ của cô nhanh chóng bay tới một ngày khi cô tới thăm tù. Mẹ nói với cô rằng: Đừng trách Tố Khải, nó đang giải quyết công bằng. Vừa vào đây đã để mẹ được gặp con là nó cũng đã linh động rồi.

Đôi mắt Diệp Lan hơi xót.

Cô chưa bao giờ oán trách Tố Khải. Chỉ có điều, khi đối mặt với chuyện này, chẳng ai giữ được bình tĩnh. Và khi ấy bao nhiêu sợ hãi, căng thẳng cùng phần nộ không có nơi nào bày tỏ của cô chỉ còn cách trút lên người Tố Khải.

Phải tới khi cô được gặp mẹ, òa khóc hỏi mẹ tại sao lại làm vậy, rồi đau khổ oán trách cô rất hận mẹ. Khi tất cả mọi cảm xúc được tháo gỡ, cô mới thật sự yên tĩnh trở lại.

Mẹ không nói cho cô biết lý do, chỉ khuyên cô đừng làm trong ngành đá quý nữa. Bà nói rất nhiều chuyện liên quan tới Tố Khải rồi kết luận với Diệp Lan, Tố Khải là người đàn ông tốt. Có một người đàn ông thật lòng đối xử với cô như vậy, bà cũng mãn nguyện.

Những lời như thế, trước khi vào tù không bao giờ mẹ nói.

Cô tấm tức khóc, đi ra khỏi nhà giam, không thể nào hiểu được nguyên nhân để mẹ làm những chuyện ấy. Thời gian này, hình như cõi lòng ai cũng nặng đầy tâm sự. Cô, chị Lâm Yêu Yêu hay chị Tố Diệp.

Cô không biết mọi người làm sao nữa, chỉ cảm thấy hình như số phận đang trêu đùa tất cả, sắp đặt hết bi thương này tới bi thương khác, bắt mọi người chịu đựng.

Cô chưa biết tương lai sẽ ra sao, nhất thời cũng đánh mất mục tiêu, vô cùng hoang mang.

Tố Khải biết sau khi gặp Nguyễn Tuyết Cầm, cô đã như vậy, cũng biết Nguyễn Tuyết Cầm nói gì với cô. Tóm lại, cô của bây giờ khiến anh vô cùng xót xa. Anh giơ tay ôm lấy cô, để cô được dựa vào lòng mình.

Diệp Lan không giãy giụa, cứ để mặc cho anh ôm mình. Rất lâu sau cô mới bình tĩnh nói một câu: “Em muốn đi làm.” Bây giờ cả bố lẫn mẹ đều ở trong tù, nếu cả công việc cô yêu thích nhất cũng mất đi, vậy thì cô thật sự sẽ đánh mất hoàn toàn phương hướng.

Tố Khải biết cô đang muốn dùng công việc để làm tê liệt bản thân. Tuy anh không nỡ nhưng đây cũng là cách tốt nhất. Anh gật đầu: “Được! Hằng ngày anh sẽ đưa em đi làm.”

Diệp Uyên đang trang trí giường em bé. Lâm Yêu Yêu xuất hiện bất thành hình sau lưng anh như một hồn ma, nói: “Rốt cuộc Tiểu Diệp có chuyện gì?”

Diệp Uyên hết vồn hết vía. Anh quay đầu lại nhìn, vỗ vỗ ngực: “Vợ à! Em làm anh giật cả mình!”

“Anh không làm chuyện gì trái với lương tâm, sao phải chột dạ?” Lâm Yêu Yêu hừ một tiếng.

Mấy hôm nay cô cứ nắng mưa thất thường làm Diệp Uyên cảm thấy như từng cơn gió lạnh, ào ào thổi tới.

Anh đặt món đồ chơi xuống, khoác tay qua vai cô: “Nào có! Anh chỉ đang cảm thán sự thật vợ anh tuy đang mang bầu mà đi lại vẫn nhẹ nhàng như vậy.”

Lâm Yêu Yêu đẩy anh ra: “Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em.”

Diệp Uyên ngẩn người.

Lâm Yêu Yêu trừng mắt: “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Tiểu Diệp?”

Lúc này Diệp Uyên mới nhớ ra câu hỏi ban nãy cô nói sau lưng. Anh đáp: “Anh không biết!”

“Anh không biết? Anh là anh trai cô ấy mà nói không biết?” Lâm Yêu Yêu bất ngờ cao giọng.

Diệp Uyên vốn dĩ định đáp lại rằng: Em cũng là bạn tốt của cô ấy mà, chẳng phải cũng mù tịt sao? Nhưng câu này ngàn vạn lần không được buột miệng thốt ra. Một khi lỡ lời, anh có thể tưởng tượng ra dáng vẻ bùng nổ của Yêu Yêu. Anh đành an ủi cô: “Đúng, đúng, đúng. Là lỗi của anh. Chẳng phải anh còn chăm sóc em sao? Tiểu Diệp đã có Bách Ngạn ở bên cạnh, không có chuyện gì đâu.”

“Thế nào gọi là không có chuyện gì? Em quen Tiểu Diệp bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ thấy cô ấy như thế cả! Không nói một câu nào, cứ như người vô tri vậy!” Lâm Yêu Yêu sốt ruột.

Diệp Uyên không biết phải an ủi Lâm Yêu Yêu bằng cách nào, lại sợ mình nói sai câu gì khiến cô tức giận. Mấy hôm nay tâm tình của cô thay đổi rất lớn. Từ sau sự kiện cắn người lần trước, hầu như cứ vài ba hôm là anh lại bị ăn một trận đấm đá túi bụi của cô. Tuy rằng cô chỉ khoa chân múa tay làm quá lên, nhưng anh luôn lo tâm trạng của cô lên xuống thất thường, bệnh tình khi trước của cô tái phát, rồi ảnh hưởng tới đứa bé trong bụng.

Nguyễn Tuyết Mạn nghe thấy động tĩnh liền đi tới. Đầu tiên bà chẳng hỏi han gì, đã lập tức mắng Diệp Uyên té tát: “Con làm sao thế hả? Lại làm Yêu Yêu không vui? Sao con cứ về tới nhà là không khí bất hòa thế?”

Diệp Uyên tự kêu khổ trong lòng. Anh còn bỏ sót một người, đó chính là “mẫu thân đại nhân” của anh. Từ sau lần tới thăm Nguyễn Tuyết Cầm, về tới nhà, tâm trạng của bà chưa khi nào vui vẻ. Lúc nói chuyện với Yêu Yêu thì vẫn hòa nhà vui vẻ, còn nói chuyện với anh là y như rằng to tiếng. Người ngoài không biết có khi lại tưởng, anh

là người ở rể nhà này.

“Mẹ! Mẹ không hiểu chuyện gì thì đừng phát biểu ý kiến.” Anh bực bội đáp một câu: “Gia đình mà nhiều phụ nữ là không thừa phần cho người khác nói.”

Kết quả, câu ấy làm dấy lên sự “căm phẫn” của cả hai người phụ nữ.

Nguyễn Tuyết Mạn lập tức cao giọng: “Con nói cái gì? Ai không cho con nói? Con có biết ăn nói tử tế không? Nếu biết ăn biết nói đã chẳng khiến vợ con bực mình. Giờ con lại trút hết giận dữ lên đầu mẹ phải không? Mẹ đúng là nuôi con tốn cơm tốn vải rồi, con đúng là độc ác!”

Sau đó lại tới Lâm Yêu Yêu: “Em chỉ hỏi anh Tiểu Diệp bị làm sao thôi mà, anh có cần tức giận đến vậy không? Nếu anh không muốn ở lại cái nhà này nữa thì anh đi đi! Thấy đứa con gái nào tử tế thì anh theo nó luôn đi! Kỳ cục, khó hiểu! Sao? Em làm trở ngại tới tình yêu và hạnh phúc của anh à?”

Đầu Diệp Uyên sắp nổ tung. Anh bấm bụng lần lượt ôm lấy hai họ, dịu giọng vỗ về: “Đều là lỗi của con! Xin lỗi vợ yêu, xin lỗi mẫu thân đại nhân! Hai người mắng đúng lắm. Tại con không hiểu chuyện, tại con không biết làm cho mẹ và vợ được vui. Con nhất định sẽ sửa chữa, được không ạ?”

“Anh đi nghe ngóng chuyện của Tiểu Diệp trước đã!” Yêu Yêu vẫn quan tâm tới chuyện này nhất.

Diệp Uyên gật đầu lia lịa: “Được, được, được!”

“Anh trả lời qua loa cho xong đấy à?”

“Đâu có, không hề. Tuyệt đối là những lời từ tận đáy lòng!” Diệp Uyên vội vàng giải thích.

Nguyễn Tuyết Mạn đứng bên nói: “Chuyện này con ra mặt là thích hợp, lẽ nào định bắt Diệp Lan ra mặt? Bây giờ có lẽ nó không còn mặt mũi gặp Tố Diệp nữa.” Nói tới đây, bà thở dài: “Con bé Diệp Lan thật tội nghiệp.”

Diệp Uyên cũng đã nghĩ tới chuyện này mà tâm trạng cũng nặng nề hơn. Phải, Diệp Lan đồng thời phải tận mắt chứng kiến cả bố và mẹ cùng bị bắt. Người làm anh trai như anh phải nghĩ cách an ủi con bé mới được. Còn Tố Diệp nữa. Anh cảm thấy, có lẽ con bé cũng hết hồn vì đêm súng đạn đó rồi...

Lại khoảng một tuần nữa trôi qua, cứ thế đã tới thượng tuần tháng mười, thời tiết càng ngày càng lạnh, chênh lệch nhiệt độ không lớn rõ rệt như trước. Mùa được mặc váy ngắn ra đường đã qua hẳn.

Tố Diệp đích thân gửi đơn xin nghỉ việc tới cho giáo sư Đình. Lý do của cô là với tâm trạng hiện giờ của mình không thể đảm nhận chức vụ bác sỹ tâm lý nữa, mong được nghỉ việc.

Nhận lấy đơn, giáo sư Đình không thèm đọc mà đặt ngay sang một bên.

Tố Diệp nhìn ông ấy tỏ vẻ khó hiểu.

“Nếu cô biết rằng trên đời này còn rất nhiều người cần sự giúp đỡ, cô sẽ không mãi chìm đắm trong sự đau khổ của mình nữa.” Giáo sư Đình chân thành nói: “Chuyện đã xảy ra với cô quả thực khiến người ta đau lòng, nhưng chí ít thì nỗi đau này không cùng cô trưởng thành,

ít nhất còn có tôi làm nỗi đau của cô thuyền giã. Thế còn những đứa trẻ ngay từ nhỏ đã phải chịu tổn thương về mặt tinh thần lại không có bác sỹ tâm lý giúp đỡ thì sao đây? Chúng ở những vùng núi hoang vu, hẻo lánh, không ai giúp đỡ, chúng phải làm thế nào đây? Bác sỹ Tố! Nguyên nhân tôi luôn gọi cô là bác sỹ mà không gọi tên riêng của cô là vì tôi muốn cô luôn luôn ghi nhớ thân phận của mình là gì. Nếu đã dấn thân vào ngành tâm lý thì phải dốc hết sức của mình để giúp đỡ người khác. Những chuyện thảm khốc cô từng trải qua, cô có thể đau lòng, có thể tự thấy chán ghét chính mình. Vậy đám trẻ kia thì sao? Chúng phải tận mắt chứng kiến người thân của mình chết thảm. Nỗi đau này lẽ nào không bằng nỗi đau của cô sao? Từ ngày đầu tiên bước chân vào ngành tâm lý, tôi nghĩ, thầy giáo của cô, Đinh Tư Thừa, đã nói cho cô biết rằng, trên đời này còn vô vàn những người bất hạnh. Đau thương không phân biệt lớn nhỏ, vì bản thân đau thương đã là một sự tổn hại.”

Tố Diệp sống người.

Rất lâu sau, cô mới hỏi: “Giáo sư! Trẻ con gì cơ? Ông đang nói tới chuyện gì?”

“Chẳng phải cô không còn quan tâm tới những chuyện bên ngoài nữa sao?” Giáo sư Đinh nghiêm túc hỏi ngược lại.

Tố Diệp ghen lời.

“Muốn trở thành một chuyên gia tâm lý xuất sắc, nhiệm vụ hàng đầu chính là phải khắc phục được nan đề trong tâm lý của bản thân. Cô có thể suy nghĩ xem, bao nhiêu lâu như vậy, vì một mình cô, những người bên cạnh cô đã đau khổ đến mức nào? Người ta có quyền đau khổ nhưng không có quyền khiến người khác đau khổ.”

Tố Diệp cúi gằm, cắn môi. Giáo sư Đinh nói rất đúng. Khoảng thời

gian gần đây, cô chỉ biết chìm trong đau thương của chính mình, lờ đi cảm xúc của Niên Bách Ngạn, lờ đi sự quan tâm của cậu mợ, của Tố Khải, của Lâm Yêu Yêu, Kỷ Đông Nham... Bầu không khí xung quanh cô dường như cũng ngưng đọng lại, không còn trôi chảy như trước.

Đây cũng phải điều cô mong muốn, cô không nghĩ sẽ mang lại phiền phức cho người khác.

“Con người ta phải vượt qua những cái hố. Tôi biết gần đây cô rất buồn. Không phải tôi phê bình cô. Ngược lại, tôi cũng rất thương cô.” Giáo sư Đinh thờ hắt ra: “Thế nên bác sỹ Tố! Hãy tới giúp đỡ những đứa bé ấy đi! Rồi cô sẽ nhận ra khi cô giúp đỡ người khác, khi cô trở thành chỗ dựa vững chắc của người khác, vết thương của cô cũng sẽ lành sẹo. Cô giúp chúng, thì đồng thời, chúng cũng đang giúp cô.”

Tố Diệp nhìn giáo sư Đinh, hỏi một câu: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Giáo sư Đinh biết gần đây cô không có tâm trạng xem tin tức, đương nhiên không thể biết nhiều như thế. Ông bèn mở ngăn kéo, rút ra một tập tài liệu, đưa cho cô.

Tố Diệp đón lấy, lật ra xem. Toàn bộ đều là ảnh của những đứa trẻ, xem ra là được chuyển fax tới.

“Đây là một vùng núi nằm ở phía Tây của Tây Tạng, một nơi khá xa, vừa xảy ra động đất. Động đất xảy ra vào buổi tối, thời gian mọi người đều đã ngủ. Vì gần rừng núi, động đất làm sạt lở núi. Rất nhiều người lớn để cứu bọn trẻ đã gặp nạn. Bọn trẻ đã phải giương mắt nhìn bố mẹ mình, hoặc là bị đá núi sạt lở rơi xuống đầu mà chết, hoặc là bị chôn sống trong khe núi. Một khi xảy ra động đất, một số căn bệnh truyền nhiễm cũng sẽ lây lan. Cộng thêm giao thông trên núi rất bất tiện, cứu chữa không kịp thời. Bây giờ tuy rằng đã không

chế được dịch bệnh nhưng tâm lý của bọn trẻ bị tổn thương nặng nề. Mà đám trẻ này cũng vì đã suy dinh dưỡng từ lâu mà giờ mắc không biết bao nhiêu căn bệnh, vô cùng suy nhược. Phía Tây Tạng xin cứu trợ tâm lý. Thế nên, tôi đã nhận nhiệm vụ này.”

Trong quá trình giáo sư Đinh kể lại vắn tắt từ đầu tới cuối câu chuyện, Tố Diệp cũng đã nhanh chóng xem qua tài liệu ông đưa. Nói thật lòng, vừa mới nhìn thấy ảnh những đứa trẻ này, tim cô đã chấn động. Người ta nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn. Từ ánh mắt của chúng, cô có thể nhận ra chúng cần giúp đỡ.

Kỳ vọng, lo lắng, hoảng sợ, mất phương hướng... Đây là những từ gần gũi nhất để hình dung về chúng.

Từ ánh mắt, Tố Diệp có thể cảm nhận sâu sắc sự hoang mang, không nơi nương tựa của chúng. Đúng như giáo sư Đinh nói, chúng cần giúp đỡ, cần một người dẫn chúng bước ra khỏi màn sương mù của tâm hồn.

Nhưng...

Bây giờ cô còn sức mạnh để giúp đỡ người khác không?

“Phương Bội Lôi, Hà Minh và một vài bác sỹ khác trong Liêm Chúng đều đã đăng ký tham gia. Chỉ còn lại một suất cuối cùng. Bác sỹ Tố! Tôi hy vọng người đó là cô. Đương nhiên, nếu cô vẫn kiên trì nghỉ việc, không muốn tới một nơi xa xôi như vậy, tôi cũng không miễn cưỡng.” Giáo sư Đinh đứng dậy, rót một cốc trà, chậm rãi nói: “Lần này khu vực chịu thiên tai rất rộng, liên lụy tới rất nhiều trẻ em, được quốc gia xem trọng. Tôi cũng đã tỏ rõ thái độ với mọi người trong Liêm Chúng. Ai thể hiện xuất sắc trong lần cứu trợ này, người đó sẽ được lên làm trưởng phòng, tiếp nhận vị trí của tôi.”

Tố Diệp siết chặt tập tài liệu rất lâu không nói gì.

“Không giấu gì cô, dù là Phương Bội Lôi hay Hà Minh, mục đích thật sự khi muốn tới khu vực thiên tai chỉ có một. Họ nhằm vào vị trí trưởng phòng này. Thế nên, bác sỹ Tố! Cô phải suy nghĩ thật kỹ, cô có đi hay không?”

Sự rung động trong đôi mắt Tố Diệp dần dần trấn tĩnh lại. Cô đặt tập tài liệu xuống, nhìn về phía giáo sư Đình: “Cái tên cuối cùng để lại cho tôi, tôi quyết định tới khu vực thiên tai.”

“Điều kiện ở đó rất cực khổ.” Giáo sư Đình báo trước cho cô biết.

Tố Diệp cười khẽ: “Khổ cực thế nào cũng không bằng vị đắng trong lòng. Một ngày trong lòng đang đau khổ, thì dù sống trong nhung lụa vẫn thấy khổ. Giáo sư yên tâm đi, tôi chấp nhận công việc này.”

Giáo sư Đình mỉm cười gật đầu: “Tốt! Vậy tôi đợi cô quay về. Tới lúc đó cô hãy quyết định ở lại hay nghỉ việc.” Dứt lời, ông lần sờ đơn xin việc của cô, giơ lên rồi cất vào ngăn kéo tủ...

Ba ngày sau, đoàn người xuất phát từ Bắc Kinh.

Năm bác sỹ tâm lý tới từ phòng tâm lý Liêm Chúng, Bắc Kinh sẽ đáp chuyến bay thẳng từ Bắc Kinh tới Lhasa, sau đó đi xe tới khu vực thiên tai, tập hợp cùng bác sỹ tâm lý của các khu vực khác cử tới. Khi đó, họ sẽ tập hợp thành một nhóm tâm lý, luân phiên tiến hành bồi dưỡng tâm lý cho trẻ em ở đây.

Ngoại trừ Tố Diệp ra, còn có Phương Bội Lôi, Hà Minh, và một đôi nam nữ khác là Cố Lâm và Trình Quân, cả đoàn gồm năm người.

Niên Bách Ngạn đích thân tới tiễn. Trông anh có vẻ trầm đi.

Khi vừa nghe nói Tố Diệp sẽ tới Tây Tạng, anh vô vàn lần không đồng ý. Lúc này anh cảm thấy Tố Diệp nên ở bên cạnh mình, chứ không phải chạy ra ngoài chữa trị. Anh không phản đối đề nghị của giáo sư Đình. Ngược lại, nếu đổi lại là người khác, anh còn tán đồng dùng cách này để hóa giải buồn phiền trong lòng.

Nhưng khi rơi vào hoàn cảnh mình, cô là vợ anh, lại đang rơi vào giai đoạn u ám. Lúc này cô đi, anh rất lo lắng.

Tố Diệp rất cương quyết. Khi nói với anh chuyện này, cô chỉ có một câu: Em muốn tới Tây Tạng.

Cô không hỏi ý kiến anh. Rõ ràng là cô đã quyết định. Thế nên Niên Bách Ngạn cũng tôn trọng ý kiến của cô. Dọc đường anh dặn đi dặn lại cô phải hết sức giữ gìn, rồi còn vận chuyển thêm cho cô không ít hành lý. Toàn bộ đều là những thứ đồ ăn, quần áo hằng ngày, sợ cô tới đó vất vả.

Khi sắp qua cửa kiểm tra, anh kéo Tố Diệp lại, nhẹ nhàng nói: “Xong việc, anh sẽ tới thăm em.”

Tố Diệp khẽ cắn môi, ngược lên nhìn anh. Trong lòng cô trào dâng một sự quyến luyến. Anh giơ tay kéo cô vào lòng, rồi dặn dò thêm: “Nhất định phải chú ý an toàn! Nhớ gọi điện cho anh nhé!”

Trái tim cô thắt lại, rồi cũng vô thức siết chặt anh...

Quyển 14 - Chương 663: Chiếc đồng hồ quả quýt

Khi mưa thu đổ xuống thành phố. Sương mù giăng ngoài cửa sổ, nhạt nhòa, che lấp dòng người và xe đang bận rộn trên đường. Tranh thủ trong lúc bận rộn, làm xong bản báo cáo giám định cuối cùng, Diệp Lan quay ghế, nhìn ra màn mưa ào ạt ngoài trời. Cho dù ngăn cách một lớp kính thủy tinh, cô vẫn cảm nhận được không khí rét mướt.

Không hiểu sao, cô cảm thấy mùa thu năm nay không bằng năm ngoái, không mang vẻ đẹp tĩnh lặng của thu năm ngoái, cũng không có cái rực rỡ của trời thu năm ngoái. Sương mù quét qua thành phố, cũng nuốt trọn cả tia nắng có thể soi rọi trái tim.

Rất lâu sau, cô cầm di động lên, mở weixin của Tố Diệp.

Vẫn là dòng tin đăng từ mấy hôm trước, không có tin nào mới hơn. Đó là bức ảnh của một bé gái Tây Tạng, tóc tai hơi rối, quần áo không vừa người cho lắm, có thể nhận ra đó là một bộ quần áo ủng hộ. Con bé ôm cổ Tố Diệp, ngồi trong lòng Tố Diệp, chỉ hé hé một nửa gương mặt nhỏ xíu, dè dặt nhìn vào ống kính.

Còn Tố Diệp trong ảnh chỉ buộc mái tóc dài lên một cách đơn giản, ăn mặc rất giản dị. Rõ ràng là khu vực thiên tài này đã lạnh lắm rồi. Chị ấy quấn một chiếc khăn choàng cổ rất dày, cúi đầu như đang dỗ dành đứa bé.

Trên weixin nói: Cô bé tên là Trát Tây Đạt Ngõa, chúng tôi quen gọi bé là Đạt Ngõa. Đạt Ngõa trong tiếng Tây Tạng có nghĩa là ánh

trắng. Còn Trát Tây là câu chúc phúc thường gặp. Đạt Ngõa năm nay năm tuổi. Bố mẹ đều đã mất trong cơn địa chấn. Trước khi mất, mẹ đã dùng cả cơ thể để che chở cho Đạt Ngõa, Đạt Ngõa mới có thể sống sót. Đạt Ngõa rất sợ người lạ, còn vì thiên tai lần này mà mất đi khả năng nói. Đương nhiên, con bé không bị câm vì bệnh sinh lý. Cơ quan phát âm của con bé không hề bị tổn thương, mà đã mắc bệnh tự kỷ, không còn thích nói chuyện nữa. Đạt Ngõa là bé gái duy nhất trong năm bé mà trước mắt tôi phụ trách. Hy vọng sau này con bé sẽ được như cái tên của mình, cát tường như ý.

Diệp Lan đọc đi đọc lại dòng tin này của Tố Diệp, việc duy nhất cô có thể làm là lặng lẽ nhấn một nút “like” cho chị ấy. Vì bố mẹ mình, cô không biết phải đối mặt với Tố Diệp như thế nào. Tối ấy khi mẹ bị bắt, cô nhìn thấy một cảnh tượng tan hoang đổ nát, cũng nhìn thấy Tố Diệp ngất xỉu. Mà sau này cô mới biết, Tố Diệp và Niên Bách Ngạn suýt nữa mất mạng đều do mẹ cô mà ra.

Bây giờ đừng nói là Tố Diệp, ngay cả Lâm Yêu Yêu cô cũng ngại gặp mặt. Sau khi đi làm, cô cố gắng sắp xếp thời gian thật kín. Đã đến nước này, việc cô có thể làm là khiến bản thân mình trở nên bận rộn, không thể ngày nào cũng chán chường như một kẻ tàn phế.

Nhưng điều khiến cô cảm thấy kinh ngạc là, cô vốn tưởng khi đi làm trở lại sẽ phải hứng chịu khuôn mặt lạnh của quản lý, ai ngờ còn nhận được thông báo thăng chức. Cô đã thay thế người quản lý đó, lên đảm nhận vị trí phụ trách bộ phận giám định. Điều này quả thực khiến cô khó hiểu.

Về sau, cấp trên có giải thích, trước đây một bản giám định của cô đã giúp công ty tránh được một khoản tổn thất không nhỏ, thăng cấp tăng lương là ý của ông chủ. Vào lúc cô đang vắt óc nghĩ cách cảm ơn phần thưởng của sếp thì bất ngờ nhận được điện thoại của Kỳ Đông Nham.

Cô và Kỳ Đông Nham vốn dĩ chưa tiếp xúc bao giờ, số lần nói chuyện cũng vô cùng ít ỏi. Thế nên khi nhận được điện thoại của anh ấy, ít nhiều khiến cô cảm thấy kỳ lạ. Kỳ Đông Nham đi thẳng vào vấn đề, nói Diệp Uyên đã bán cổ phần của mình, nhưng anh ấy vẫn muốn người nhà họ Diệp tiếp tục giữ cổ phần nhà họ Diệp, thế nên dự định điều chỉnh phần quyền cổ phần ít ỏi trong tay Diệp Lan, bảo cô trong một ngày gần nhất có thể tới ký hợp đồng.

Diệp Lan suy nghĩ rồi nói: Hay là anh để lại cổ phần cho chị Tố Diệp đi!

Kỳ Đông Nham khuyên cô: Đừng uống phí tâm ý của anh rể cô.

Lúc ấy Diệp Lan mới biết thì ra Niên Bách Ngạn đứng giữa có lời. Thế là cô gọi điện cho Niên Bách Ngạn, đầu tiên tỏ ý cảm ơn, sau đó nói rằng mình không thể tiếp nhận lòng tốt này.

Niên Bách Ngạn nói với ngữ khí nhẹ nhàng, đầy lý lẽ rằng con gái có tiền bên người dẫu sao cũng là chuyện tốt, còn khuyên cô sau khi tăng cổ phần lên, cô có thể cầm tiền đi du lịch đâu đó cho khuây khỏa, muốn làm gì đợi cho tâm trạng vui vẻ hơn hăng tính.

Diệp Lan nói bây giờ việc duy nhất mình có thể làm chỉ còn công việc. Không còn cách nào khác, Niên Bách Ngạn đành nói thật. Lúc đó Diệp Lan đã bật khóc. Cô nói bây giờ cô không muốn rời khỏi ngành này, cũng không muốn rời xa Bắc Kinh. Lúc nào nhớ bố mẹ, ít nhất cô còn có thể vào tù thăm nom. Rồi cô nói tiếp: Anh rể! Nếu anh muốn tốt cho em thì cứ để mặc em đi. Em đã lớn rồi, biết rõ nên làm chuyện gì, không nên làm chuyện gì. Phải để tự bản thân em đi hết cuộc đời mình mới được, người khác không giúp nổi đâu.

Về sau, Niên Bách Ngạn có hết lời khuyên nhủ kiểu gì, cô sống chết cũng không đồng ý. Hết cách, Niên Bách Ngạn chỉ có thể đi tới đâu hay tới đó.

Một ngày bận rộn nhanh chóng kết thúc.

Lúc tan làm, Diệp Lan lỡ mất mười phút mới vào được thang máy. Hôm nay trời đổ mưa, mọi người ai cũng vội về nhà, thế nên cô không muốn bon chen với mọi người. Cửa thang máy vừa đóng lại, cô bỗng nghe thấy một tiếng gọi: “Đợi một lát!”

Diệp Lan vội giữ thang máy lại.

Chẳng mấy chốc, có một cô gái đi vào, tiếng giày cao gót lanh lảnh. Diệp Lan ngược mắt lên nhìn. Đây là con gái của ông chủ, cũng là người chịu trách nhiệm lớn nhất của Bright. Cô khẽ gật đầu chào hỏi.

Joey mỉm cười đáp lại.

Hai năm nay Diệp Lan ở nước ngoài, điều duy nhất học được chính là không có sự phân cấp cấp trên cấp dưới. Hơn nữa vừa về nước cô đã vào ngay Tinh Thạch. Tuy Niên Bách Ngạn để cô làm từ cấp thấp nhất, nhưng nói gì thì nói Tinh Thạch vẫn là của nhà họ Diệp, chủ tịch là bác cô, tổng giám đốc dưới một người trên vạn người là anh rể cô. Thế nên cô không có thói quen dè dặt, e sợ khi gặp cấp trên. Bây giờ tới Bright, cô vẫn vậy.

Vì vậy sau khi thấy Joey đi vào, cô nói một câu đúng mực: “Nghe nói việc điều động nhân sự lần này được cô Joey đồng ý, rất cảm ơn cô đã khen thưởng.”

Joey không ngờ cô lại chủ động chào hỏi mình. Từ sau khi cô tiếp quản việc kinh doanh ở Trung Quốc đã phát hiện nhân viên Trung

Quốc có thói quen xa rời cấp trên, chứ không giống như người Âu Mỹ có thể vì một vấn đề mà tranh cãi với cả cấp trên. Đa phần cấp trên nói gì là họ sẽ làm theo, rất ít khi phát biểu ý kiến của mình.

Cô ta quay sang nhìn Diệp Lan, khẽ nói: “Không cần cảm ơn tôi. Đây là ý của ông chủ. Năng lực của cô rất được công ty khẳng định, mong cô tiếp tục cố gắng.”

Diệp Lan khẽ gật đầu: “Cảm ơn cô!”

Lúc này Joey mới quan sát kỹ Diệp Lan, cảm thấy cô không giống các nhân viên khác. Tạm thời không nói tới sự chuẩn mực của cô, ngay cả thái độ xử lý công việc của cô cũng khiến cô ta phải khen ngợi. Đối lại là nhân viên khác, khi được thăng chức, sớm đã nói mấy lời nịnh nọt công ty và lãnh đạo rồi.

Cô ta biết thân phận của Diệp Lan. Một cô chủ mà có thể nhẫn nại cũng đã giỏi lắm rồi. Vì một bản giám định của cô quả thực đã giúp công ty tránh được tổn thất, chỉ có điều đợi trước cô xin nghỉ phép, nên phải đợi cô hết hạn nghỉ phép quay về công ty mới có thể thăng chức, tăng lương.

“Tôi đã nghe nói chuyện của gia đình cô. Mọi việc rồi sẽ qua thôi, cô đừng quá đau lòng.” Hiếm khi Joey nói được một câu như vậy. Vì cô ta cảm thấy, tuy chỉ mới tiếp xúc với Diệp Lan một thời gian ngắn, nhưng cô ta vẫn có cảm giác rất thân thiết. Có lẽ chính vì sự thoải mái của cô.

“Cảm ơn cô!” Sống mũi Diệp Lan cay cay, nhưng vẫn nhịn xuống.

Cửa thang máy mở ra.

Joey lái xe lên đi thẳng xuống tầng hầm. Diệp Lan đi xuống tầng một.

Khi ra ngoài, Joey lại gọi giật cô lại: “Sau này làm việc có khúc mắc gì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Diệp Lan cũng cảm thấy cô ta không hề ra vẻ kiêu ngạo của một người sếp, bèn khẽ gật đầu: “Vâng!”

Ra ngoài công ty, gió lạnh thổi phần phật. Nước mưa buốt giá như chiếc kim thép quét ngang mặt. Tuy cơn mưa đã nhỏ đi nhiều nhưng vẫn chưa tạnh. Nghe nói tối nay vẫn còn mưa lớn.

Con đường phía trước bị một người chặn lại, sau đó có một chiếc ô che lên đỉnh đầu cô. Cô tưởng Tố Khải tới đón mình, ngẩng đầu lên nhìn hóa ra là Cảnh Long.

“Anh...”

“Anh đưa em về nhà!” Cảnh Long dụi dằng nói.

Diệp Lan đứng sững ở đó. Có thể nhận ra ý của anh ta từ trong đôi mắt, cô khẽ thở dài: “Cảnh Long! Anh đừng quan tâm tới tôi nữa. Thật sự là chúng ta không thể đến với nhau được.”

Cảnh Long nhìn cô: “Lan Lan! Anh chỉ muốn ở bên cạnh em trong lúc này mà thôi.”

“Không cần đâu!” Ngữ khí của Diệp Lan trở nên cứng rắn. Cô quay người bỏ đi.

Cảnh Long giữ cô lại: “Tố Khải đã bắt bố mẹ em, em vẫn còn có thể ở bên cạnh cậu ta?”

Trong lúc nôn nóng, những lời nói ra chẳng bao giờ dễ nghe. Vì thế, gương mặt Diệp Lan biến sắc, càng lúc càng cực kỳ khó coi. Cảnh

Long thấy vậy, vội vàng xin lỗi: “Anh xin lỗi! Anh không có ý gì khác. Anh... Anh xin lỗi em.”

Diệp Lan còn chưa lên tiếng, đã có một giọng nói xen vào, bức bối và lạnh lùng: “Những lời buột miệng nói ra thường là những lời thật lòng. Cảnh Long, nói xấu sau lưng người khác là hành vi của người quân tử sao?”

Cảnh Long và Diệp Lan đồng thời nhìn qua. Là Tố Khải.

Anh đã thay cảnh phục, cầm một chiếc ô trong tay. Anh đứng dưới ô, nhìn thế nào cũng thấy nghiêm nghị. Cảnh Long có phần ngượng ngập. Anh ta hắng giọng, định nói gì lại thôi.

Tố Khải đi về phía Diệp Lan, nói với cô: “Đi nào! Về nhà thôi!”

Diệp Lan vốn định đi dạo dưới mưa một chút để đầu óc được tỉnh táo, xua tan phiền muộn trong lòng. Nhưng cô lại không muốn khiến Cảnh Long hiểu lầm cô có tình cảm với anh ta, đành gạt đầu, tới dưới ô của Tố Khải.

“Lên xe đợi anh trước.” Tố Khải dúm chiếc ô vào tay Diệp Lan.

Diệp Lan không biết anh định nói gì với Cảnh Long, có lẽ cũng không muốn cô nghe thấy. Cô đồng ý, rồi lên xe trước.

Tố Khải đứng trong làn mưa bụi, sắc mặt trông càng giá lạnh.

“Diệp Lan đã ở cùng với tôi rồi, tôi khuyên anh đừng có giờ lăm trò ra như thế nữa.”

Cảnh Long nhìn Tố Khải, ánh mắt chột tối đi, nói: “Tố Khải! Có phải cậu có ý kiến với tôi không? Diệp Lan chưa kết hôn, tôi vẫn có quyền

theo đuổi cô ấy.”

“Dĩ nhiên là anh có quyền, nhưng tốt nhất anh đừng gây trở ngại cảnh sát chúng tôi làm việc. Anh tưởng giờ anh không còn là cảnh sát, tôi không làm gì anh được phải không?” Tố Khải nhú mày.

“Cậu nói thế là có ý gì?”

Nhiệt độ trong ánh mắt Tố Khải càng giảm mạnh hơn: “Đừng tưởng tôi không biết người mật báo tin lần trước là anh. Tôi xuất thân từ một gián điệp, muốn tìm ra kẻ đó không phải là không có cách.”

Cảnh Long mím chặt môi.

“Nếu bây giờ anh vẫn còn ở trong đội cảnh sát, hành vi này đủ để khai trừ anh ngàn lần vạn lần, thậm chí là tuyên án! Anh cũng từng là một cảnh sát, rõ ràng biết đây là việc làm phạm pháp vẫn còn làm? Lần này bị tôi điều tra ra, tôi chưa đưa anh em tới bắt anh đó là nể tình bạn khi trước. Từ nay về sau, tốt nhất anh an phận một chút cho tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí.”

Cảnh Long: “Nếu không? Tố Khải! Đã khi nào cậu khách khí với tôi? Nếu không có cậu, tôi và Diệp Lan đã kết hôn từ lâu rồi.”

Tố Khải cười khẩy: “Thế nên, anh đang báo thù tôi, cố ý phá hoại hành động của chúng tôi phải không? Rõ ràng anh biết tôi đang theo đuổi con đường nào, thế là anh cản trở từ bên trong. Lẽ nào anh không sợ bị ghép tội thông đồng, cá mè một lứa với đám buôn ma túy sao?”

“Tôi có thông đồng hay không, cậu là người biết rõ nhất!”

“Không sai, thế nên tôi mới nhắm một mắt, mở một mắt. Nếu còn có

lần sau, tôi nhất định sẽ không tha cho anh đâu. Cảnh Long! Dù là tôi nợ anh hay anh nợ tôi, hành vi bẩn thỉu của anh cũng đủ để lý lịch cảnh sát trước kia của anh bị bôi đen, cũng đủ để cắt đứt tình anh em đồng chí giữa chúng ta. Nếu anh muốn làm tốt với kinh doanh của gia đình mình thì bỏ ngay mấy trò mèo đó đi. Anh làm được thì tôi cũng làm được. Làm ăn sợ nhất là dây vào kiện cáo. Đừng ép tôi phải đối phó với anh.” Tổ Khải đe dọa.

Cảnh Long mím chặt môi, gương mặt tái mét.

Nói xong câu ấy, Tổ Khải cũng rời đi, để mặc anh ta đứng dưới mưa, bàn tay cuộn chặt lại thành nắm đấm...

Tổ Diệp tới khu tự trị Tây Tạng cũng đã hơn một tuần rồi. Trong một tuần này, cô thích ứng rất nhanh với phản ứng cao nguyên rồi bắt đầu chìm vào công ty. Có thể nhanh chóng quen với khí áp của nơi đây đều nhờ kinh nghiệm leo núi trước kia của cô. Những nơi cao hơn mặt nước biển cô đều đã từng tới. Mà ngay Tây Tạng cô cũng đặt chân qua, nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước.

Nhưng Hà Minh, Cố Lâm và Trình Quân thì không may mắn như vậy. Họ phải quần quai đúng một tuần mới miễn cưỡng thích ứng được. Khi mới tới khu tự trị Tây Tạng, ba người họ gần như ngất xỉu.

Người khiến Tổ Diệp có một cái nhìn khác là Phương Bội Lôi. Tuy rằng chị ta cũng có phản ứng cao nguyên nhưng có thể nhận ra chị ta có một sức chịu đựng mạnh mẽ. Tuy đôi lúc nói chuyện với Tổ Diệp, hai người vẫn không tránh khỏi tranh cãi nhưng cô vẫn cùng chị ta chăm sóc các đồng nghiệp khác.

Trước đây khi tới Tây Tạng, đa phần Tổ Diệp chỉ du lịch, ngắm cảnh.

Khu vực cô tới nhiều nhất là Lhasa. Cuộc hành trình tới với một khu núi sâu thẳm này chưa từng có.

Sau khi xuống máy bay, cô có thể cảm nhận được một bầu không khí trong lành mà Bắc Kinh không có được. Tuy rằng mùa này ở Tây Tạng đã rất lạnh rồi nhưng ban ngày, nắng vẫn rất đủ đầy. Đường như, đối mặt với những tia nắng rực rỡ này đã là một chuyện vui vẻ.

Đến với khu vực thiên tai, Tố Diệp không còn thời gian ngắm trời xanh mây trắng, mềm như bông nữa, càng không có tâm tư hưởng thụ cảm giác giao hòa giữa con người và thiên nhiên, cũng không muốn cảm nhận sức mạnh chữa trị thần kỳ của tự nhiên.

Cảnh tượng trước mắt cô vô cùng tan hoang.

Khắp nơi là những căn nhà đổ nát, những vết nứt lớn hình thành sau động đất. Có tiếng khóc của trẻ con, có bóng những người lính được thả tự do, có tiếng bước chân vội vã của những nhân viên cứu hộ.

Điều càng khiến cô chấn động là đôi mắt của những đứa trẻ trong khu vực thiên tai.

Đôi mắt chúng ngập tràn sợ hãi và cô độc, hệt như những gì nhìn thấy trên tài liệu, khiến cô đau lòng.

Nhiệm vụ cứ thế được giao xuống.

Ngoài các chuyên gia tâm lý tới từ Bắc Kinh, còn các nhân viên phụ đạo tâm lý từ khắp các nơi. Trong khu vực thiên tai tổng cộng có hơn một trăm trẻ em. Lớn nhất khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, bé nhất mới có ba tuổi. Vì Tố Diệp và mọi người tới từ một phòng tâm lý có danh tiếng trên cả nước, nên nhiệm vụ của họ chắc chắn sẽ nặng nề. Cộng thêm Tố Diệp vốn dĩ đã làm tổ trưởng, sau khi tới Tây Tạng, cô

bền nhanh chóng thành lập một tổ tâm lý hùng mạnh để đối phó với vô vàn các vấn đề tâm lý.

Cô tiến hành phân loại đám trẻ trong khu vực thiên tai. Những đứa bé mất cả bố mẹ ở một nhóm, những đứa bé chỉ mất mẹ ở một nhóm, những đứa bé chỉ mất bố ở một nhóm, để những người còn bố mẹ thì bố mẹ có thể tham gia giáo dục tâm lý nhẹ nhàng. Sau đó sắp xếp theo độ tuổi, tính cách, giới tính... rồi phân đều cho các bác sỹ tâm lý. Mỗi bác sỹ phụ trách khoảng bốn đến năm bé.

Khi tới đây rồi, Tố Diệp mới biết thì ra con người ta có thể bận rộn tới vậy, thời gian có thể kín mít đến vậy. Và cuối cùng cô cũng cảm nhận được những lúc mình ầm ĩ kêu bận và mệt mỏi quả là làm quá lên. Phải đến đây mới thật sự hiểu cái gọi là thời gian không đủ dùng.

Những đứa trẻ ở đây đã trải qua ranh giới của sự sống và cái chết, chịu một sự tổn thương quá lớn về tinh thần, lại vì khi trước xảy ra bệnh dịch mà còn phải gánh chịu cả đau khổ về thể xác.

Trong số những bé do Tố Diệp chăm sóc có ba bé trai ba tuổi, còn lại đều là các bé bốn, năm tuổi. Chúng còn chưa nói sõi tiếng phổ thông, phần lớn thời gian Tố Diệp đều phải dùng thủ ngữ trò chuyện với chúng. Ngoài ra, cô cũng cố gắng học một số câu tiếng Tạng đơn giản, hy vọng có thể giúp chúng sâu thêm.

Trong năm đứa bé có duy nhất một bé gái, tên là Đạt Ngõa, là đứa bé sợ người lạ nhất. Con bé cũng biết ít tiếng phổ thông nhất. Ban đầu nó còn rất chống đối tất cả mọi người, thậm chí còn cắn bị thương Phương Tiểu Bình. Cuối cùng tới lượt Tố Diệp nhận.

Tiếp xúc với Đạt Ngõa là một thử thách. Tố Diệp luôn luôn phải đề phòng con bé tấn công mình. Sau này cô phát hiện ra vì mất đi cả bố lẫn mẹ mà khiến con bé trở nên thiếu cảm giác an toàn, chỉ có thể

dùng cách tấn công để bảo vệ chính mình. Thế nên trông nó rất điên rồ.

Nhất là đám phóng viên tới Tây Tạng khá đông. Phóng viên vừa làm việc là những người quay phim cũng đi theo, thế nên Đạt Ngõa trở nên rất bất an.

Sau khi tìm ra được vấn đề của con bé, Tố Diệp đặt con bé tới một nơi khá yên tĩnh. Cô suy nghĩ làm sao để tạo dựng tình cảm với Đạt Ngõa, rồi chợt nhớ tới con ếch hồi bé mẹ gấp cho cô, liền nảy ra một ý tưởng.

Lúc này giấy trở thành một thứ rất quý giá. Cũng may cô mang theo mấy cuốn sổ, chuyên ghi chép tình hình tiến triển công việc trong khoảng thời gian này ở Tây Tạng. Cô xé ra một tờ, sau đó ngồi ở một vị trí không xa Đạt Ngõa, chăm chú gấp ếch.

Ban đầu Đạt Ngõa chỉ nhìn cô đành cảnh giác, nhìn mãi nhìn mãi bỗng thấy tò mò.

Sau khi Tố Diệp gấp xong, cô gơ về phía con bé rồi đặt con ếch xuống đất, ấn một cái. Con ếch nhảy vọt về phía trước.

Những đứa trẻ ở Tây Tạng vốn dĩ đã ít đồ chơi mà mấy trò chơi gấp giấy này đa phần lại là người Trung Nguyên biết. Có lẽ trước đây Đạt Ngõa chưa nhìn bao giờ. Đầu tiên con bé yên lặng nhìn một lát sau đó dè dặt đi tới.

Thấy thế, Tố Diệp biết mình đã thu hút được sự chú ý của nó, bèn tiếp tục trêu đùa.

Đạt Ngõa tiến lại gần từng chút một, sau đó bạo dạn gơ ngón tay ra. Tố Diệp dạy nó làm cách nào. Con bé học rất nhanh. Con ếch nhảy

tưng tưng trong tay nó.

Đạt Ngõa cười khanh khách.

Nghe thấy tiếng cười ấy, Tố Diệp bỗng cảm thấy rất thành công. Trẻ con ở đây rất dễ thỏa mãn. Chỉ cần một con ếch giấy cũng đủ khiến con bé cười lại.

Nhưng cảnh đẹp không dài. Đúng vào lúc Đạt Ngõa đang chơi vui thì một bé trai do cô chịu trách nhiệm đã chạy tới, giật lấy con ếch. Đạt Ngõa lại òa khóc.

Tố Diệp biết đứa bé đó, cũng vì bị mất mát mà thích giành giật đồ của người khác. Những đồ ủng hộ được mang tới khu vực thiên tai, thằng bé đều nghĩ đủ mọi cách để cướp. Cô gấp một con ếch khác để an ủi Đạt Ngõa. Đợi Đạt Ngõa yên lặng trở lại, cô lại bắt đầu cố gắng trò chuyện với thằng bé kia.

Cứ như vậy, trăm ngàn tình huống phát sinh.

Ban ngày còn đỡ. Cứ tới tối là lại râm ran tiếng trẻ con khóc. Một đứa cất tiếng khóc là cậu bé Giáng Thổ ba tuổi của cô cũng khóc theo. Cô trông toàn những đứa bé mất cả bố lẫn mẹ. Giáng Thổ gào khóc đòi mẹ.

Tố Diệp lại phải dỗ dành, ru cho nó ngủ. Dần dần, Giáng Thổ cũng dựa dẫm vào cô.

Tới đây, dường như mọi người đều quên mất mùi vị mất ngủ. Ban ngày quá mệt mỏi, tới tối lại phải ứng phó với hàng loạt các tình huống thế nên ngủ trở thành một chuyện xa xỉ.

Đương nhiên, cũng có lúc rất vui vẻ.

Ngày thứ ba sau khi cô tới khu vực Thiên Tai, gói đồ Niên Bách Ngạn gửi cho cô cũng tới. Những thứ bên trong quả thực đã giúp được cô rất nhiều. Có chăn, có quần áo, có đồ ăn. Cô phân phát cho lũ trẻ. Có rất đồ mà đám trẻ chưa từng được thấy, chưa từng được ăn, niềm hạnh phúc bất ngờ trào dâng.

Bọn trẻ sẽ cầm mực khô ra nắng, nhai thật kỹ, rồi sẽ mặc những bộ quần áo rộng rãi nhảy múa trong ánh nắng rực rỡ. Mọi người còn tổ chức đêm lửa trại. Trẻ con vừa hát vừa nhảy múa, tạm thời quên mọi đau thương.

Trong khoảng thời gian này, Niên Bách Ngạn cũng nhận tin tới. Anh biết cô không có thời gian nhận điện thoại, thế nên luôn hỏi thăm dưới hình thức văn bản. Còn Tố Diệp trả lời anh bằng những bức ảnh ở Tây Tạng. Thật ra cô còn có rất nhiều lời muốn nói với anh nhưng lần nào cũng chần chừ rất lâu, không biết nên nói gì, đành dùng ảnh biểu đạt tâm tình.

Bao nhiêu ngày qua, cô bận rộn chăm sóc lũ trẻ, nỗi đau của mình dường như cũng giảm đi không ít.

Có lẽ giáo sư Đinh nói đúng, thời gian là liều thuốc hữu hiệu nhất để vồ về những bi thương, cả tự nhiên cũng thế...

Bắc Kinh.

Đêm ở đây khác với Tây Tạng, không được nhìn những vì sao lấp lánh, chỉ nhìn dải đèn đường ngoài cửa sổ.

Bận rộn cả một ngày, sau khi về tới nhà là Niên Bách Ngạn lại xem

điện thoại. Đối phương vẫn chỉ gửi tới một tấm ảnh. Anh cũng buồn, cũng không giận, ngược lại nụ cười trên môi anh trở nên hiền hòa.

Anh nhìn người con gái trên bức ảnh. Đôi mắt cô đầy nhiệt huyết, đôi mắt cong lên. Cô ngồi trên một cành hồ dương đã khô, nhìn đám trẻ nô đùa phía xa xa. Rõ ràng đã có người chụp nhanh được cảnh này. Có lẽ là phóng viên. Nhìn từ góc độ này, đám trẻ là nhân vật chính, Tố Diệp là nhân vật phụ.

Nhưng trong mắt Niên Bách Ngạn, Tố Diệp hoàn toàn xứng đáng là nhân vật chính.

Cô quấn một chiếc khăn choàng cổ màu sắc Tây Tạng, rộng rãi và ấm áp, mái tóc nửa buộc nửa xõa, thoải mái và tùy hứng. Ánh nắng có vẻ rất đẹp, khiến cho sắc màu của bức ảnh cũng trở nên đặc sắc hơn.

Mới có mấy ngày mà cô đã đen hơn, còn gầy đi nữa.

Niên Bách Ngạn nhìn mà xót xa, nhưng nụ cười trong khóe mắt cô đã khiến anh được an ủi.

Anh đứng dậy, kết nối di động vào máy tính.

Mấy lần anh nhắn tin hỏi thăm, Tố Diệp lại gửi cho anh ảnh ở Tây Tạng. Lần nào anh cũng đọc được thông tin gì đó qua các bức ảnh, cũng nhìn thấy cô từ những ngày buồn bã ủ ê, dần dần tìm lại được nụ cười như hoa. Thật ra anh rất muốn nghe giọng cô, hỏi cô sống có tốt không, có thấy cực không, hoặc là hỏi cô... có nhớ anh không.

Nhưng anh lại sợ sẽ phá hỏng sự ăn ý ngầm này. Chỉ ít tới bây giờ, anh vẫn cảm thấy cách thức này có được tin tức của cô, cũng rất tốt.

Thế nên từ bức ảnh đầu tiên cô gửi về, anh đã quyết định sẽ cất giữ chúng lại, sau đó rửa chúng ra. Đợi khi nào cô trở về, đây sẽ là một món quà khó quên. Kể cả sau này cô già đi, xem lại những bức này, nhớ lại những tháng ngày ở Tây Tạng, cũng sẽ cảm động.

Sau khi lưu bức ảnh ấy vào, anh lại xem lại từ đầu từng bức một.

Tố Diệp trong mỗi bức ảnh lại mang tới cho anh những cảm giác khác nhau.

Có sầu muộn, có cô đơn, có trầm mặc, có suy tư, có bận rộn, có phiền não, có nghiêm túc, có tức giận, có bi thương, có vui vẻ, có thanh thản... Anh không hề biết một người lại có thể có nhiều cảm xúc tới vậy hơn nữa khi tập hợp tất cả những cảm xúc ấy lại, xem từng tấm một, lại có một sự lĩnh ngộ khác biệt.

Xem xong những bức ảnh này của Tố Diệp, ngón tay Niên Bách Ngạn chột khựng lại. Anh mở một file tài liệu mật. Những bức ảnh bên trong khiến gương mặt anh lạnh đi.

Đó là những bức ảnh đã từng bị Thạch Thành nắm trong tay để uy hiếp anh, rồi được người của đại ca Khôn tìm được.

Tất cả đều là những hình ảnh thương tâm của Tố Diệp lúc nhỏ. Mỗi lần nhìn lại, tim anh lại rỉ máu.

Anh muốn tìm ra tên hung thủ này, thì phải lật xem từng bức một, để rồi hết lần này tới lần khác chịu đựng nỗi đau khi Tố Diệp bị bạo ngược.

Mỗi bức ảnh đều lấy Tố Diệp làm trọng điểm, manh mối rất ít, nhưng Niên Bách Ngạn không tin không tìm ra được một chút nào.

Chỉ có điều, sau mỗi lần lật chúng ra xem, phản ứng đầu tiên của Niên Bách Ngạn là muốn đập nát máy tính.

Lần này đã lần thứ bảy anh xem lại ảnh rồi.

Anh cố nhẫn nhịn những hình ảnh đau thương trước mắt, kìm nén nỗi đau như dao cứa, khống chế cảm giác càng lúc càng muốn giết người. Anh xem một cách tỉ mỉ. Từng bức, từng bức được lật qua. Anh dường như nghe thấy tiếng khóc của Tố Diệp. Cô đang gào thét, đang kêu cứu. Cô như cá nằm trên thớt, bất lực, vô vọng, hoảng sợ, mơ màng.

Sắc mặt Niên Bách Ngạn càng lúc càng nặng nề, ánh mắt sa sầm lại thấy rõ.

Gương mặt lạnh lẽo của anh căng ra. Bờ môi anh cứng khuôn cảm tạo nên một đường cong sắc lẹm. Cảm giác giá lạnh ấy khiến người ta khiếp sợ. Bất ngờ, anh dừng lại trên một bức ảnh.

Anh tạm ngừng tay, dán chặt mắt vào nó. Sau đó hình như tìm ra thứ gì, anh lại nhanh chóng lật các bức ảnh khác ra xem. Khi không phát hiện được gì, anh mới quay trở lại bức ảnh này.

Góc độ của nó hơi nghiêng một chút, chụp được một chiếc gương, một chiếc gương rất nhỏ. Trước đây anh không chú ý. Chính ban nãy, khi anh lướt qua chiếc gương này, bỗng phát hiện bên trong gương phản chiếu một chiếc đồng hồ quả quýt. Một chiếc đồng hồ quả quýt rất tinh xảo...

Quyển 14 - Chương 664: Tới lúc rồi!

Chiếc đồng hồ quả lắc này, nếu không nhìn kỹ, chắc chắn sẽ lẫn lộn nó với màu của chiếc ghế cao, về tầm nhìn đã đạt được hiệu quả gây rối. Đây cũng là nguyên nhân khi trước Niên Bách Ngạn không nhìn thấy nữa.

Từng ngón tay mảnh dẻ của anh gõ nhẹ xuống bàn phím, phóng to bức ảnh lên. Đó là một chiếc đồng hồ quả lắc màu nâu đậm, chữ số La Mã được khắc bằng chu sa. Bốn góc của chiếc đồng hồ được thiết kế vô cùng cẩn thận, có lẽ được làm bởi một nhà thiết kế xuất thân hoàng gia, không phô trương mà vẫn cao quý. Nhìn một cách tổng thể, chiếc đồng hồ này có lẽ đã có một độ tuổi nhất định rồi, giống một món đồ sưu tầm được bán đấu giá hoặc được tổ tông truyền lại hơn.

Niên Bách Ngạn châm một điếu thuốc. Trong lúc hít vào nhả ra từng làn ra khói, anh vẫn nhòm chằm chằm vào chiếc đồng hồ quả lắc trong ảnh, nhìn đúng năm phút. Anh rướn người, gẩy nhẹ tàn thuốc. Một sự hồ nghi đọng lại trên gương mặt.

Hình như anh đã từng nhìn thấy chiếc đồng hồ quả lắc này ở đâu đó...

Tuần thứ hai đến Tây Tạng đã xảy ra một số tình huống. Vì điều kiện ở khu vực Tây Tạng có hạn mà cũng nhanh chóng gần tới thời kỳ cọ sát và hòa hợp, đồng nghĩa với việc mâu thuẫn gia tăng. Kiểu mâu

thuần này không chỉ đơn thuần tồn tại giữa những đứa trẻ mà ngay cả các thành viên trong đoàn các bác sỹ tâm lý đôi khi cũng xung đột với nhau.

Cứ lấy Phương Bội Lôi ra làm ví dụ. Kỳ thực chị ta là một người không dễ làm việc chung. Chưa nói tới tính khí cao ngạo, còn cực kỳ không nghe theo sự phân công. Việc này có liên quan rất mật thiết với tính chất công việc của chị ta ở Liêm Chúng thường ngày. Tổ Diệp sắp xếp cùng làm việc với Cố Lâm nhưng rõ ràng là, Phương Bội Lôi chỉ thích làm theo ý mình, lần nào cũng làm Cố Lâm tức chết.

Thế nên, rất nhiều lúc Cố Lâm thà đi tìm một bác sỹ tâm lý khác để làm cho cũng không muốn nhìn Phương Bội Lôi thêm một cái.

Trình Quân và Hà Quân thì dễ ăn nói hơn một chút.

Dù sao thì đàn ông cũng không giống phụ nữ, có lúc vẫn có thể nhẫn nhịn tính cách của mình xuống, Tuy rằng Tổ Diệp biết rõ hai người này thực ra cũng tới đây vì cái chức trưởng phòng, nhưng chí ít thì họ không thể hiện sự bất đồng ra ngoài mặt. Không giống như Phương Bội Lôi, lúc nào cũng giành thành tích.

Nếu đổi lại là Liêm Chúng, Tổ Diệp đã trở mặt với Phương Bội Lôi từ lâu. Nhưng bây giờ họ đang ở Tây Tạng. Điều kiện ở đây vốn đã cực khổ, cô cũng muốn nhắm mắt làm ngơ. Chỉ cần chị ta đừng làm ảnh hưởng tới công việc là được.

So với việc đấu đá, lục đục nơi Tây Tạng thì phía Bắc Kinh dường như càng quý quái và đầy biến động hơn. Những đơn đặt hàng của Niên Bách Ngạn bên phía Nam Phi đều rất thuận lợi. Khi một người từ lâu đã tập trung tinh lực làm đệm thì khi bỏ dấy từ vị trí cũ sẽ như được thần linh hỗ trợ, muốn làm lại từ đầu không phải là chuyện khó khăn. Theo yêu cầu của Niên Bách Ngạn, Hứa Đồng theo dõi sát sao

mỏ kim cương của Vincent. Nhất cử nhất động của người ở đó, Hứa Đồng đều nắm rõ và báo cáo tường tận lại cho Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn cũng bình tĩnh dặn Hứa Đồng hành động tiếp theo, trước mắt không được đánh rần động cỏ.

Hứa Đồng đề nghị Niên Bách Ngạn tiến hành giao dịch với bên ngoài dưới hình thức công ty. Đây cũng là việc khoảng thời gian này Niên Bách Ngạn đang suy nghĩ. Anh muốn Hứa Đồng theo dõi chặt chẽ tình hình Nam Phi. Anh định sẽ chuẩn bị những công việc để thành lập công ty mới.

Đúng vào lúc Niên Bách Ngạn đang bận rộn cho việc lập nên công ty mới thì Tố Khải tìm tới.

Thấy nó vất vả tới tận đây, Niên Bách Ngạn ít nhiều cũng đã đoán ra được mục đích.

Niên Bách Ngạn mời Tố Khải vào. Vì đều là người nhà thế nên anh không cần mời vào trong phòng khách. Niên Bách Ngạn ra hiệu cho Tố Khải ngồi xuống, còn mình thì đi pha một tách trà Ô Long.

Khi trà nóng, có một mùi hương nhẹ nhàng tỏa đi, cùng với vị ngọt ngào của hoa quả khiến tâm tư con người ta thoải mái.

Từ khi Tố Diệp tới Tây Tạng, Tiểu Nhã cũng được Niên Bách Ngạn cho nghỉ, chỉ cần có mấy ngày cố định, tới đây dọn dẹp là được. Anh là một người đàn ông thích sống một mình. Hoàn cảnh riêng lẻ có lợi cho suy nghĩ.

Tố Khải uống một ngụm trà nóng để xua tan cái lạnh trong cơ thể.

“Chị em bên đó thế nào rồi?”

Niên Bách Ngạn đáp: “Mọi việc đều ổn.” Anh luôn nói ít nhưng trúng.

Tố Khải khẽ gật đầu như ngẫm nghĩ điều gì đó. Một lúc sau, cậu lại cầm tách trà lên tay, nghịch nghịch nhưng rõ ràng tâm tư không để vào đó. Cậu ngược mắt lên nhìn Niên Bách Ngạn và nói: “Khi em còn rất nhỏ đã có một cảnh tượng như vậy tồn tại trong ký ức. Em nhìn chị em nằm trên giường bệnh, mình đầy thương tích. Người ta nói trẻ con không thể nhớ được lâu như thế. Nhưng bất ngờ là em lại nhớ rất rõ, có lẽ vì ấn tượng quá sâu sắc nên không dễ quên. Hơn nữa lúc đó em đã thề rằng, lớn lên em nhất định sẽ làm cảnh sát, bắt hết đám người đã làm tổn thương chị em.”

Tố Khải rất ít khi kể với Niên Bách Ngạn chuyện trước kia. Trước mặt anh, cậu không phải một Tố Khải hay đùa giỡn, nghịch ngợm. Hôm nay cậu lại chủ động kể về quá khứ. Điều này càng khiến Niên Bách Ngạn cảm thấy việc làm của cậu không đơn giản.

Nhưng anh không biểu lộ gì, chỉ nhẹ nhàng uống trà, im lặng lắng nghe.

“Khi cảnh sát tới điều tra, em mới biết, chị bị tổ chức buôn ma túy bắt đi. Thế nên em đã lựa chọn ngành ma túy.” Tố Khải nói tiếp.

Niên Bách Ngạn gật đầu, lại như đang suy tư.

“Thật ra em rất muốn biết rốt cuộc năm đó chị em bị làm sao. Chỉ đơn giản là bị bắt đi thôi sao?” Tố Khải lập tức hỏi tới vấn đề mấu chốt.

Niên Bách Ngạn đặt tách trà xuống: “Thật sự chỉ đơn giản như vậy.”

Tố Khải nhíu mày, nhìn anh một hồi: “Nếu là vậy, thì em hỏi anh, anh cảm thấy việc chị em bị bắt đi chỉ là ngoài ý muốn thôi sao?”

“Năm xưa trên thương trường, Diệp Hạc Phong làm ăn rất hưng vượng, chắc chắn cũng đắc tội với không ít người. Rất có thể là đối thủ cạnh tranh của ông ấy, có thể là kẻ thù của ông ấy, việc này không thể đoán chuẩn được.” Niên Bách Ngạn trả lời.

Tố Khải dựa người ra sau sofa: “Lần trước, anh cũng vô cùng nghi ngờ Nguyễn Tuyết Cầm như em. Bây giờ thái độ của anh hình như đã khó hiểu hơn rất nhiều.”

“Anh nghi ngờ Nguyễn Tuyết Cầm chỉ xuất phát từ những việc bà ta làm với nhà họ Diệp. Sự thật chứng minh suy đoán ban đầu của chúng ta không hề sai. Bà ta đúng là đã thọc gậy bánh xe, làm rất nhiều chuyện vô nhân tính.”

“Nhưng em cho rằng, bà ta và tổ chức Samele có mối quan hệ thân thiết nhất.” Tố Khải nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Niên Bách Ngạn châm một điếu thuốc, nói một câu: “Tố Khải! Em là cảnh sát.”

Ý muốn nói, anh đang khuyên cậu tất cả mọi việc đều phải có chứng cứ.

“Cảnh sát bắt Nguyễn Tuyết Cầm về quy án, cộng thêm Diệp Hạc Thành, về cơ bản các tình tiết vụ án đều đã được làm sáng tỏ. Có một chuyện có thể anh không biết, cảnh sát đã tìm được bằng chứng, buổi tối hôm Diệp Ngọc bị giết, vừa hay có một camera giám sát không chỉ ghi lại được hình ảnh Diệp Hạc Thành rời đi mà còn thấy Nguyễn Tuyết Cầm tới Tinh Thạch. Trước chứng cứ đó, Nguyễn Tuyết Cầm cũng đã phải thừa nhận chính bà ta đã giết Diệp Ngọc. Tối đó, Diệp Hạc Thành chỉ lỡ tay đánh ngất Diệp Ngọc. Ông ta tưởng nạn nhân đã chết, bèn thất kinh, định đưa Diệp Ngọc đi. Ai

ngờ tối đó trời đổ mưa rào, ông ta không thể chuyển Diệp Ngọc lên ô tô, đành giấu tạm vào trong bụi cây rồi lái xe đến, nghĩ cách chuyển đi. Nhưng trong khoảng thời gian đó, Nguyễn Tuyết Cầm đã bám đuôi tới lùm cây. Vì cơn mưa lớn, Diệp Ngọc đã hơi hơi tỉnh lại. Cô ta đã nhìn thấy Nguyễn Tuyết Cầm, cầu cứu bà ta một cách yếu ớt. Nhưng Nguyễn Tuyết Cầm không những không cứu mà còn giết cô ta ngay tại chỗ, đổ hết tất cả tội lỗi lên đầu Diệp Hạc Thành. Còn khi Diệp Hạc Thành lái xe qua, định xử lý cái chết thì cảnh sát đã phát hiện ra thi thể của Diệp Ngọc. Tối đó, lợi dụng lúc Diệp Lan lên cơn nghiện để gây án đầu chỉ có mình Diệp Hạc Thành? Còn cả Nguyễn Tuyết Cầm. Bà ta đã lợi dụng khoảng thời gian chênh lệch một cách thông minh, gây án mà thần không biết quỷ không hay. Ngay cả Diệp Hạc Thành cũng không biết thì ra bà ta đã từng ra ngoài. Nếu không có các đồng nghiệp làm việc ngày đêm, lật tìm các camera giám sát thì mãi mãi không thể điều tra được thì ra vụ án này lại có chuyện khúc khuỷu như vậy.”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn cũng ít nhiều có chút bất ngờ, nhưng anh bình tĩnh lại rất nhanh: “Tìm ra được mọi chân tướng của sự việc rồi thì tốt, nhưng dù nói thế nào thì hai vợ chồng Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cầm cũng đều bị trừng phạt đúng người đúng tội.”

“Sắp xếp lại toàn bộ vụ án, Nguyễn Tuyết Cầm vì lợi ích làm ra những việc này nghe đúng là rất có lý, khiến người ta tin tưởng.” Tổ Khải giơ tay rót một cốc trà.

“Em không tin?”

Tổ Khải nhìn Niên Bách Ngạn: “Em vẫn luôn nghi ngờ mục đích Nguyễn Tuyết Cầm truy sát anh và chị gái em. Còn một việc nữa, năm xưa việc chị em bị bắt cóc có phải cũng có liên quan tới Nguyễn Tuyết Cầm hay không?”

“Anh cũng rất muốn nhanh chóng tìm ra kẻ đã bắt cóc chị em, nhưng tiếc là anh không hỏi được quá nhiều thông tin có giá trị từ Nguyễn Tuyết Cầm. Rõ ràng bà ta chỉ vì lợi ích của nhà họ Diệp mới làm những việc đó. Còn về việc bà ta có liên quan gì tới tổ chức ma túy hay không, anh thật sự không biết gì cả.”

Tố Khải khẽ nheo mắt lại: “Anh không biết ư? Còn một chút nữa, chỉ một chút này nữa là có thể định tội bà ta. Đó chính là kẻ đứng đằng sau bà ta là ai? Chỉ cần tra ra được kẻ này, thì em tin chắc rằng, ngày diệt trừ được tổ chức thiên thần Samele cũng không còn xa nữa.”

Niên Bách Ngạn khẽ đáp: “Rất xin lỗi. Về việc này, anh không giúp được em.”

“Anh thật sự không giúp được em hay đang có chuyện gì giấu em?”
Tố Khải hoài nghi.

Niên Bách Ngạn thản nhiên: “Xin lỗi, anh thực sự không giúp được em.”

Tố Khải đặt mạnh tách trà xuống bàn: “Vậy được! Nếu anh nhớ ra chuyện gì thì gọi điện cho em.” Dứt lời, cậu đứng dậy, khi sắp rời đi lại bổ sung thêm một câu: “Vấn đề nói đó thôi, tốt nhất đừng để em biết chuyện này có liên quan tới anh.”

Tố Khải đi rồi, Niên Bách Ngạn chìm vào suy tư.

Một lúc sau, anh gọi một cuộc điện thoại. Sau khi đối phương nhận máy, anh khẽ lên tiếng: “Đông Nham! Tới lúc loại Bright ra rồi!”

Quyển 14 - Chương 665: Mọi sự bình an

Tây Tạng.

Vì địa thế hiểm yếu của khu vực chịu thiên tai, trong mấy ngày tiếp theo còn xảy ra dư chấn, thời tiết thì ngày một lạnh hơn, toàn khu nhận được thông báo sẽ di trú về Nam. Sau khi khó khăn lắm mới ổn định lại được, Tố Diệp và các bác sỹ tâm lý khác lại bắt đầu tập trung vào các công việc căng thẳng. Báo chí làm một bài phóng sự về toàn bộ hành trình di trú xuống phía Nam của khu vực chịu thiên tai, nhận được rất nhiều sự quan tâm của xã hội.

Các tổ chức bên ngoài bắt đầu tiến hành ủng hộ tiền bạc, vật phẩm. Thế nên khoảng thời gian này các chuyến vận chuyển hàng ủng hộ tới ùn ùn không ngớt, phá vỡ hoàn cảnh khó khăn của khu vực thiên tai. Chỉ có điều, giao thông vẫn là một vấn đề. Đa phần việc vận chuyển vật phẩm vẫn phải dựa vào máy bay trực thăng.

Nhưng điều khiến người ta yên tâm là địa điểm mới di dời tới này có tín hiệu cực tốt, thế nên điện thoại trong khu vực im ỏi hết cuộc này tới cuộc khác. Các nhân viên tới đây có thể liên lạc với người thân của mình bất kỳ lúc nào. Cả bên ngoài cũng có thể gọi điện hỏi thăm tình hình liên tục. Điều còn khiến Tố Diệp cảm thấy được an ủi là đã có cột viễn thông, ở đây đã có thể lên mạng. Bọn trẻ có thể xem qua máy tính để biết được những lời quan tâm và chúc phúc của mọi người dành cho chúng. Điều này có tác dụng rất quan trọng đối với việc vỗ về tâm lý bọn trẻ.

Trong khoảng thời gian này, Tố Diệp nhận được không ít các cuộc

điện thoại, đến từ Bắc Kinh, còn cả các bạn học từ nước ngoài gọi tới sau khi xem thời sự và đọc báo. Sau khi biết được tin họ dời về phía Nam, Phương Tiểu Bình nằng nặc đòi tới Tây Tạng, làm Tố Diệp hoảng hốt trong vòng một ngày đã phải gọi liên tục mười hai cuộc điện thoại để khuyên mợ từ bỏ ý định đó. Cuối cùng, cô bất đắc dĩ phải gọi điện cho Tố Khải, bảo nó bằng mọi cách phải trông chừng mợ, tuyệt đối không được để mợ tới đây.

Tố Khải khó xử muốn chết, nói rằng mình khuyên không có sức thuyết phục, mỗi lần lên tiếng đều sẽ bị ăn mắng một trận, bây giờ ngay cả bố cũng phải tránh qua một bên rồi. Thực sự hết cách, cô đành gọi điện cho Niên Bách Ngạn, bảo anh khuyên mợ.

Đây là lần đầu tiên Tố Diệp chủ động gọi điện cho Niên Bách Ngạn từ sau khi tới Tây Tạng. Nghe được giọng anh, cô suýt rơi nước mắt. Hai người họ không huyền thuyên quá nhiều. Sau khi trình bày xong lời nhờ cậy của mình, Tố Diệp cũng rơi vào trầm mặc. Chỉ còn Niên Bách Ngạn hỏi cô: Sống có tốt không, đã quen chưa, có thiếu thốn gì không?

Tố Diệp cũng chỉ nhẹ nhàng đáp lại: Sống rất tốt, cũng đã quen rồi, không thiếu thốn thứ gì cả.

Chỉ như những lời trò chuyện thường ngày mà chất chứa tình cảm đậm sâu.

Trước khi kết thúc cuộc điện thoại, cuối cùng Tố Diệp cũng nói một câu: “Em... lúc rồi đã đọc bài báo viết về anh. Giờ anh bận lắm phải không, phải... giữ gìn sức khỏe đấy!”

Cô đọc những bài báo nói về tình hình của Niên Bách Ngạn. Bây giờ anh đang dồn sự chú ý tới các đô thị loại II, loại III. Từ sau khi anh khai thác mỏ kim cương, đã nhận được chú ý của không ít thương

nhân. Ba chữ “Niên Bách Ngạn” nghiêm nhiên trở thành một thương hiệu sống. Trước đây khi anh ở Tinh Thạch, ai cũng biết anh là cao thủ cắt mài kim cương, chất lượng của những kim cương do anh lựa chọn chắc chắn là cao cấp. Thế nên giờ anh làm riêng lẻ, đơn đặt hàng tự nhiên cũng tới ào ào.

Đối với việc anh nhanh chóng được đám nhà báo chú ý, Tố Diệp không cảm thấy kỳ lạ chút nào. Anh định sẵn phải là một người đàn ông sống dưới cái nhìn của người khác, dĩ nhiên bất kỳ việc làm nào cũng sẽ được để ý.

Nghe xong câu ấy, ở đầu kia, Niên Bách Ngạn bật cười. Qua ống nghe điện thoại, giọng nói của anh càng trầm ấm và dễ nghe hơn: “Em cũng vậy nhé. Yên tâm đi! Anh sẽ thuyết phục mẹ.”

Tố Diệp khẽ gật đầu. Cô siết chặt ống nghe, trái tim bị một nỗi nhớ nhung khó nói thành lời thít chặt đến đau đớn.

Khi Lâm Yêu Yêu gọi điện tới, Tố Diệp vừa hoàn thành tiết bổ túc tâm lý trong ngày. Hoàng hôn buông xuống, có khói bếp lượn lờ. Xa xa là cao nguyên, xa nữa là biển rừng um tùm, rập rập. Chẳng ai rõ biển rừng đó rộng lớn đến chừng nào, chỉ biết bên trong có rất nhiều loại thuốc quý hiếm, trong đó còn có một loại bạch linh chi khi trồng trong sữa bò là có thể sinh trưởng không ngừng, vô cùng hiếm gặp và quý giá.

Đương nhiên, đây đều là những điều Tố Diệp nghe bọn trẻ kể lại. Còn biển rừng kia sẽ không ai đi vào vì rất nguy hiểm.

Lúc nhận được điện thoại, Tố Diệp đang ngồi ở một nơi cách chỗ ở tạm thời không xa, nằm ngay bên cạnh hồ. Bờ hồ rải rác những chiếc xương đầu dê, mặt hồ được hoàng hôn phản chiếu đỏ rực. Cô nhìn về phía biển rừng thấp thoáng phía xa, nghe giọng nói của Lâm Yêu

Yêu mà những tưởng gần trong gang tấc.

Lần nào gọi điện tới cho cô, Lâm Yêu Yêu cũng khóc. Thế nên lần này, câu đầu tiên khi nhận máy của Tố Diệp là: Nếu cậu còn khóc nữa lần sau mình không nhận điện thoại của cậu nữa đâu đấy.

Lâm Yêu Yêu nín ngay, nghẹn ngào nói với cô: “Ai bảo cậu không chịu nói cho mình biết tại sao lại tới Tây Tạng.”

“Mình nói với cậu ngàn vạn lần rồi. Đơn giản thôi, bọn trẻ ở đây cần bác sỹ tâm lý, nên mình và cả đoàn đã tới đây.” Lần nào, Tố Diệp cũng chỉ giải thích như thế.

Lần này thì Lâm Yêu Yêu đã nói thật: “Cút! Cậu tưởng mình không biết cậu đang trả lời qua quýt sao? Bắc Kinh có nhiều chuyên gia như thế, có gì cứ phải cậu đi? Lẽ nào có người kè dao vào cổ cậu, ép cậu đi bằng được? Nếu không có chuyện gì, cậu sẽ rời Bắc Kinh sao? Đừng có tưởng mình là trẻ con mà dễ lừa!”

“Cậu làm mẹ rồi, đừng có động một tý là ăn nói hành xử thô tục, sẽ dạy hư con đấy.” Tố Diệp thờ dãi.

“Rốt cuộc cậu có nói hay không?”

“Mình đã nói rõ nguyên nhân rồi.”

Lâm Yêu Yêu tức đến nổi kêu rầm rĩ ở đầu kia điện thoại. Một lúc lâu sau, cô ấy mới buông một tiếng thờ dãi nặng nề: “Thôi được rồi, được rồi. Mình hỏi cậu, lần này sau khi di trú về Nam, điều kiện của các cậu thế nào? Cậu có phải chịu cực không? Đám nhà báo nói còn có dư chấn, cậu có bị thương không?”

“Mình ở đây mọi thứ đều tốt, rất đầy đủ, cũng rất vui. Không thương

tích gì cả. Yên tâm đi!” Tố Diệp nhìn thấy những đứa trẻ chạy qua chạy lại nô đùa. Chúng đuổi bắt, cười vui vẻ với nhau. Tiếng cười vang khắp cả vùng cao nguyên.

Cảm giác này rất thanh thản, mà sự thanh thản này những dòng xe, dòng người chật chội nơi phố phường không thể mang lại. Giống như cô trước đây lười đi bộ thêm một bước, ra ngoài chắc chắn sẽ phải lái xe, vì hình như mọi người đều quen như vậy, thế nên cô cũng coi đó là chuyện bình thường.

Nhưng khi tới Tây Tạng, không còn xe để bạn lái. Muốn lấy được nước suối trong lành cho bọn trẻ uống, mọi người phải đi bộ hơn nửa tiếng đồng hồ tới khe núi tuyết để lấy. Nước ở đó không bị ô nhiễm, là nguồn tinh khiết của tự nhiên, là dòng nước suối, hơn nhiều thứ nước khoáng vận chuyển từ xa tới. Người trong khu tị nạn rất đông, lượng nước dùng cũng lớn, có lúc bắt buộc phải tự đi lấy nước.

Tố Diệp cũng tham gia vào nhiệm vụ lấy nước. Chỉ cần hoàn thành xong công việc của mình, cô lại cùng mọi người tới núi tuyết. Lúc đi họ ngồi xe bò Tây Tạng. Nhưng lúc về xe bò dành để chở thùng nước, còn họ thì đi bộ. Ban đầu Tố Diệp chưa quen, một chuyến cả đi cả về là tới tối chân cô đã sưng phù, đau đớn tưởng chết. Bây giờ thì cô đã quen với lượng vận động này, dường như lại tìm lại được sức sống của thời đại học khi thường xuyên leo núi.

Thế nên Tố Diệp cảm thấy, rất tốt.

...

“Cậu tốt thật hay tốt giả thế hả? Nếu mình không mang bụng bầu, mình nhất định sẽ tới tìm cậu.” Lâm Yêu Yêu lo lắng.

“Cậu đừng có tới không mình lại phải chăm thêm người nữa đấy.” Tố Diệp đùa: “Yêu Yêu à! Cậu biết không? Nhiệt độ ở đây lạ lắm nhá. Gần như mình đã được chứng kiến cảnh đẹp bốn mùa rồi. Cứ lấy ví dụ về ngọn núi tuyết mà bọn mình tới lấy nước. Chân núi và sườn núi là mùa xuân và mùa hè, trên đỉnh núi là mùa đông lạnh giá. Ngay bên cạnh núi tuyết là biển rừng, xanh tươi quanh năm như mùa xuân vậy. Còn chỗ ở tạm thời mà trước mặt bọn mình trú ngụ thì rừng hồ dương bốn phía đã ngả vàng. Cậu có biết rừng hồ dương không? Cây hồ dương ngàn năm không chết, chết rồi ngàn năm không đổ, đổ rồi ngàn năm không mọc ruỗng. Mình cứ tưởng cây hồ dương chỉ sinh trưởng ở vùng quan ngoại và sa mạc Tây Bắc. Vì mình từng nhìn thấy rừng hồ dương ở phía Bắc Tân Cương. Ai ngờ ở đây cũng được thấy cây hồ dương, thần kì lắm phải không? Trước đây mình chưa từng tới Tây Tạng vào mùa này, có tới cũng chỉ tới Lhasa, chỉ biết Tây Tạng quanh năm tích tuyết. Bây giờ được nhìn khung cảnh tuyết đẹp của thiên nhiên thế này, đây chính là món quà ông trời ban tặng cho mình.”

Lâm Yêu Yêu hừ hừ: “Khi nào cậu trở về, mình thấy cậu chuyển qua làm nhà thơ được đấy.”

Tố Diệp mím môi cười.

“Rốt cuộc thì khi nào cậu có thể trở về? Phong cảnh có đẹp cũng phải về nhà chứ.”

Tố Diệp chần chừ: “Vẫn chưa quyết định ngày trở về.”

“Tới sinh nhật cậu chắc là về rồi chứ?”

Tố Diệp cắn môi: “Mình không biết.”

“Trời đất ơi! Thế Tết chắc là về rồi chứ?”

“Cũng chưa biết.”

Lâm Yêu Yêu sắp học máu tới nơi: “Không phải cậu định tới lúc mình đẻ vẫn chưa quay về đấy chứ?”

“Thế thì không được! Khi nào cậu sinh em bé, mình nhất định phải tới bệnh viện, ở bên cạnh cậu.” Tố Diệp hứa chắc chắn.

“Nói vậy coi như cậu còn có lương tâm.”

“Được rồi, đừng lo cho mình nữa! Phải biết lo cho bản thân cậu mới được, đừng chỉ mãi mê chuyện của mình. Mình ở đây ăn ngon ngủ khỏe, còn tràn đầy sức sống kìa. Yên tâm đi!”

Lúc đó Lâm Yêu Yêu mới hơi hơi yên tâm...

Lại tới cuối tuần. Chỉ còn một ngày, tâm trạng của những người đi làm là hay bay bổng.

Diệp Lan thì đỡ hơn. Có lẽ đã trải qua quá nhiều chuyện, khiến cô cảm thấy nơi làm việc ngược lại đã trở thành nơi lánh nạn tuyệt nhất. Nhưng điều khiến cô bất ngờ là, trước khi tan làm, cô nhận được một cuộc điện thoại của Joey. Joey hỏi cô buổi tối đã hẹn ai chưa, muốn mời cô cùng đi ăn cơm.

Việc này khiến Diệp Lan rất bất ngờ. Trước nay cô và Joey không hề qua lại, ngoại trừ lần trước gặp nhau trong thang máy có nói đôi ba câu.

Joey đã đặt sẵn địa điểm ăn tối từ trước. Xem ra cô ta gọi điện thoại

cho Diệp Lan hỏi thăm có thời gian hay không chẳng qua cũng chỉ là một cách hỏi khách sáo mà thôi. Tan làm, Joey kéo thẳng Diệp Lan tới Shangri La trên đường Tử Trúc, khu Hải Điện, sau khi tới Tân Các Nhất Lâu là đến nơi dùng bữa của họ tối nay: Lam Vận Ba.

Lam Vận Ba là nhà hàng làm món Pháp chính gốc nhất khắp Bắc Kinh. Món ăn nổi tiếng nhất ở đây chính là món tôm hùm xanh tới từ quần đảo Bretagne của Pháp đạt tới trình độ cao. Hai chữ “Lam Vận” trong tên nhà hàng cũng được lấy từ một trong các loại tôm hùm xanh.

Vừa vào cửa, Diệp Lan đã nhìn thấy bức tượng tôm hùm xanh trứ danh được chuyển từ Pháp tới. Ánh sáng trong nhà hàng cũng lấy ánh đèn xanh lam làm chủ đạo, như sóng biển gợn lăn tăn. Còn có cả tiếng nhạc Jazz tao nhã, nhàn tản, khiến ta có thể tưởng tượng mình đang dạo chơi trên quần đảo Bretagne.

Ngoài món tôm hùm xanh nức tiếng của nhà hàng này, Joey còn gọi cả cá mập. Cách làm cũng cố gắng giữ nguyên được mùi vị của cá, làm cho Diệp Lan còn không dám đụng vào dao dĩa.

Cô không có hứng thú lắm với cá mập, cùng lắm chỉ ăn tôm hùm, uống chút canh nấm gì đó.

Ban đầu, Joey chỉ hỏi cô một số chuyện trong công việc, ví dụ có gặp khó khăn gì không, làm việc cùng các đồng nghiệp thấy thế nào... Sau đó hai người họ lại nói tới một số chủ đề của phái nữ, ví dụ như thích thương hiệu quần áo gì, có cái nhìn thế nào về trang sức của các công ty khác, bình thường thích đi mua sắm ở đâu, thích màu gì, có tin vào cung hoàng đạo không...

Con gái rất dễ gần bởi những câu chuyện vặt vãnh. Tới lúc ăn đồ ngọt thì hai người họ đã rất thân rồi.

Sau đó Joey quay lại chủ đề chính.

“Thật ra hôm nay tới tìm cô ăn cơm, chủ yếu là tôi muốn truyền đạt ý của tổng công ty.”

Trái tim Diệp Lan chợt hồi hộp. Cô ngừng tay: “Không phải muốn đuổi việc tôi đấy chứ?” Thường trước phạt sau, cách làm này cũng không phải tiền lệ của người Trung Quốc.

Nghe xong, Joey bật cười: “Sao có thể chứ? Ý của tổng công ty là vị trí giám định đá quý là cực kỳ quan trọng, mà giám định viên càng là một nhân vật chủ chốt. Xét thấy cô biểu hiện rất tốt, tổng công ty quyết định cử cô sang Pháp bồi dưỡng một khóa học có liên quan. Đương nhiên, việc này vẫn phải hỏi ý cô, vì thời gian là ba năm, rất dài, nên cô có thể suy nghĩ.”

Quyển 14 - Chương 666: Gây dựng lại Niên Thị

Khi cô về tới nhà, thì đêm đã xuống. Qua cửa sổ, bên ngoài sáng lên một ngọn đèn đường duy nhất. Ngược lại, ánh sao trên bầu trời đêm lại âm u bất định. Khi những ngày cuối cùng của mùa thu vẫn còn đang quẩn quanh thành phố Bắc Kinh, vì màn sương mù mà nó không còn rực rỡ sắc màu. Thời tiết này, sương mù lại quay về, lần lượt bao trùm cả mùa đông tiếp theo.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, Diệp Lan đang cố gắng tìm kiếm ngôi sao vốn dĩ phải rất sáng trên bầu trời, nhưng tiếc là cố gắng rất lâu mà vẫn không tìm thấy. Cô mở cửa ra, là Tố Khải. Cô không hề kinh ngạc khi thấy anh đến nhanh như vậy, chỉ lách người để anh vào nhà.

Ăn cơm tối với Joey xong, cô về nhà mình, thấy trước mắt vẫn là những cảnh tượng hết như trước khi cùng mẹ tới Hồng Kông, nước mắt lại rơi. Cho dù có phạm tội ác tày trời gì thì người ngồi trong tù vẫn là mẹ cô. Nhớ tới gương mặt hốc hác của bà, dáng vẻ của bà khi đeo còng số tám, trái tim Diệp Lan lại đau nhói như bị đinh đâm loang lổ, nham nhở.

Tố Khải gọi điện cho cô, hỏi cô đang ở đâu. Cô nói cho anh biết. Thế là anh đã vội tới đây.

Ánh sáng trong phòng rất tối, gương mặt Diệp Lan chìm trong bóng tối. Tố Khải bước lên, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, cúi đầu thì thầm bên tai cô: “Về nhà đi!”

Đôi mắt Diệp Lan chợt xao động trong đêm tối. Rồi cô gật đầu rất nhanh.

Dọc đường, Diệp Lan chỉ im lặng. Có mấy lần Tố Khải muốn hỏi cô đang nghĩ gì nhưng thấy đôi mắt vô hồn của cô cứ nhìn mãi là dòng xe bên ngoài, nét mặt cô đơn, anh nhất thời lại không biết nên nói gì, đành để mặc cô. Tới nhà, Tố Khải đi tắm trước. Khi đi ra, anh thấy Diệp Lan đang gọt hoa quả, bày lên đĩa trông vô cùng đẹp mắt.

Từ sau khi quen Diệp Lan, Tố Khải có thể cảm nhận được rõ ràng sự khác biệt giữa cuộc sống có phụ nữ và không có phụ nữ. Cứ lấy ví dụ như đĩa hoa quả trước mặt này. Lần nào ăn hoa quả, cô cũng rất cầu kỳ. Có một lần, anh thấy cô rửa táo, đầu tiên là ngâm bằng nước nóng, sau đó lại ngâm tiếp bằng nước muối. Chỉ riêng việc rửa táo thôi đã mất gần nửa tiếng đồng hồ. Sau khi lấy ra, táo còn phải gọt vỏ. Anh quả thực không chịu nổi nữa, hỏi cô rằng đằng nào cũng gọt vỏ sao còn phải tốn bao nhiêu thời gian ngâm táo nữa? Kết quả cô trả lời, táo bây giờ lớp vỏ ngâm rất nhiều thuốc trừ sâu rồi thuốc tẩy. Ngâm táo là để loại bỏ lớp thuốc tẩy, không để nó dính vào dao. Còn thuốc trừ sâu ngâm vào vỏ táo rồi nên đương nhiên không thể ăn cả vỏ được. Cả một mớ lý luận làm Tố Khải chóng cả mặt.

Nhưng dù thế nào, vì có Diệp Lan, anh mới cảm nhận được phương tiện tỉ mỉ, đáng yêu của người con gái.

Tối nay cô vẫn vậy, nhưng Tố Khải nhìn mãi, vẫn cảm thấy bí bách. Anh bước tới bên cạnh cô, cuối cùng cũng hỏi: “Có thể nói cho anh biết, em đang nghĩ gì không?”

Động tác gọt táo của Diệp Lan khựng lại. Sau đó, cô đặt con dao xuống. Cô lau tay sạch sẽ, sau đó nhìn về phía Tố Khải, ngập ngừng nói: “Thật ra hôm nay... em đã ăn cơm cùng Joey.”

“Joey?” Tổ Khải nhướn mày: “Con gái của ông chủ bên em?”

Diệp Lan khẽ gật đầu.

Tổ Khải cười khế: “Hai người có chủ đề chung để nói cơ à?”

Diệp Lan thở dài, sau đó kể cho Tổ Khải nghe một lượt chuyện Joey đề cập tới trong bữa tối. Nghe xong Tổ Khải cười: “Ba năm? Vừa nhìn là biết cô ta không biết chuyện em từng ở nước ngoài bao lâu như thế. Giờ đã về nước rồi, làm gì có chuyện lại chạy sang đó chứ.”

Anh nói vô cùng tự nhiên và hợp lý. Nếu là bình thường, đây cũng sẽ là suy nghĩ của Diệp Lan. Nhưng hiện giờ...

“Thật ra... em rất muốn đi.” Cô phát biểu ý kiến của mình.

Tổ Khải đang định cầm hoa quả, nghe xong chột sững người. Diệp Lan không đành lòng. Cô cúi đầu cầm dao lên tiếp tục gọt: “Cơ hội này rất hiếm có, em rất muốn đi.”

Tổ Khải buông tay, trong lòng dâng lên một sự bức dọc khó có thể giải tỏa. Nhưng anh vẫn hạ giọng nói: “Thời gian quá dài, ba năm đấy.”

“Ba năm có thể học được rất nhiều thứ...”

“Thế anh thì sao?” Tổ Khải hỏi ngược lại.

Diệp Lan cắn môi, không nói gì.

Tổ Khải cũng không nói nữa, chỉ nhìn cô không rời mắt. Rất lâu sau cô mới buông dao xuống, ngược mắt nhìn anh: “Kỳ thật, đối với em mà nói, khoảng thời gian này quá khó khăn. Em nghĩ, thứ có thể giúp

em bước ra khỏi bóng tối chỉ có thời gian.”

Đây là những lời trong lòng cô. Sao Tố Khải không hiểu được những đau khổ và dằn vặt trong lòng cô chứ? Anh không nở, một là sợ một mình cô đi xa sẽ rất nguy hiểm, hai là anh thật sự không muốn cô rời xa anh lần nữa. Anh rất muốn giữ cô lại, thậm chí là ép buộc nhưng sau những giây phút suy nghĩ nông nổi, thứ sót lại chỉ còn lý trí.

Anh không thể ích kỷ như vậy. Gần đây cô phải chịu bao giày vò, anh đều nhìn thấy. Cô là một đứa con hiếu thảo, nhưng lại không thể không thừa nhận sự thật bố mẹ mình đều phạm những tội ác tày trời. Đối với thế giới của một người đáng lẽ nên đơn giản và trong sáng như cô, đây là một kiếp nạn. Một mặt cô nhớ mong, thương xót bố mẹ, một mặt lại vì đạo nghĩa mà căm phẫn bố mẹ. Sự phức tạp, bứt rứt này, một cô gái như cô sao có thể chịu đựng nổi? Kể cả đổi lại là một người đàn ông kiên cường, mạnh mẽ, e là trong phút chốc cũng khó mà chịu được.

Cộng thêm việc, anh còn là người điều tra bố cô, tận tay bắt mẹ cô.

“Nếu em thật sự cho rằng ra đi là cách giải quyết vấn đề, vậy thì...”
Tố Khải hơi ngừng lại, cố đè nén cảm giác chua xót trong lòng, nói:
“Anh sẽ ủng hộ quyết định của em. Chỉ có điều, sang bên đó mọi việc em đều phải cẩn thận. Nếu có thiếu thốn thứ gì hoặc xảy ra chuyện gì, phải gọi điện thoại cho anh ngay.”

Ba năm, dài đằng đẵng. Ba năm sau mọi chuyện sẽ thế nào, chẳng ai biết cả. Thế giới này phát triển quá nhanh, sự thay đổi giữa con người và con người cũng quá lớn. Từ “chờ đợi” đã không còn tràn đầy sức mạnh như thời cổ đại nữa rồi.

Nhưng anh tình nguyện đợi cô.

Diệp Lan không ngờ cuối cùng anh lại đồng ý. Cô ngẩn người giây lát, rồi ánh sáng trong đôi mắt cũng trở nên dịu dàng. Cô khẽ đáp: “Cảm ơn anh!”

Trái tim Tố Khải như bị một tảng đá đè chặt, không thể thở nổi. Anh không nói thêm gì nữa, chỉ cầm một miếng táo lên, ăn mà cảm thấy mềm miệng nhạt nhẽo. Diệp Lan dọn dao đi, bê đĩa hoa quả lên rồi nói: “Anh cầm ra phòng khách ăn đi!”

Cô không nỡ nhìn Tố Khải như vậy, trái tim vẫn còn ngâm ngấm đau. Khi cô quay người rời khỏi nhà bếp, anh vẫn còn đứng đó. Khi vào phòng khách, cô vừa đặt đĩa hoa quả xuống thì nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân. Anh đã ra ngoài, nhưng chẳng mấy chốc đã tiến lại gần cô, kéo cô lại.

Diệp Lan ngớ ngàng. Cô còn chưa kịp lên tiếng thì mặt Tố Khải đã áp xuống.

Hai đôi môi kề khít vào nhau, ngay sau đó là một trận gió táp mưa sa.

Nụ hôn của anh đột ngột ập tới, lại mạnh mẽ, ngang ngược khác hẳn bình thường. Diệp Lan sửng sốt. Tố Khải chưa bao giờ làm vậy với cô. Cô vừa giãy giụa lại càng bị anh ôm chặt hơn. Cô lập tức không giãy giụa nữa, để mặc cho sức mạnh dữ dội của anh cuốn mình đi.

Trái tim cô thít chặt, đau đớn. Hai cánh tay cô ôm chặt lấy cổ anh.

Anh lập tức nhấn cô lên chiếc ghế sofa.

Cô nghe thấy tiếng anh kéo khóa quần.

Cảm nhận được anh kéo quần cô xuống, dùng rất nhiều sức.

Khi hơi nặng nề của người đàn ông xông vào cơ thể cô, cô đau đớn kêu lên một tiếng. Nhưng anh bỗng xoay mặt cô lại, hôn mạnh lên môi cô.

Nhiệt độ của phòng khách không ngừng tăng lên.

Dần dần, tiếng thút thít của người con gái trở thành tiếng rên không thể kiềm chế.

Một lần ân ái sau bao ngày tháng quẩn chặt cả hai người trong nỗi đau khó nhằn nhin.

Cuối cùng Tố Khải buông ra. Anh cất giọng khàn đặc, nói một câu bên tai cô: “Lan Lan! Anh sẽ đợi em, mãi mãi!”

Nước mắt Diệp Lan chảy xuống. Cô nằm trong lòng anh, òa khóc như một đứa trẻ...

Tố Diệp tới Tây Tạng xa xôi, khiến tứ hợp viện trông có vẻ cô quạnh hơn. Chỉ đôi lúc chỉ những chiếc lá ngô đồng bay vào, rơi xuống, phát ra những tiếng chạm đất khẽ khàng. Đàn cá chép găm vẫn nhàn tản như thế. Lá trên những cây hải đường, ngọc lan cũng đã bắt đầu ngả vàng, rơi rụng. Có lẽ chính vì thời tiết như vậy nên luôn nhuốm một màu bi thương.

Vậy mà sự nghiệp của Niên Bách Ngạn thì tăng lên từng bước, hình thành một sự đối lập rõ nét với thời kỳ rối ren này.

Vào giữa tháng mười một, ở Nam Phi, Hứa Đồng liên tục gửi về cho anh tin chiến thắng. Một là tình hình khai thác của mỏ số 1 rất tốt. Số kim cương sản xuất ra càng ngày càng được nhiều người đặt mua.

Hai là mỏ kim cương vốn dĩ thuộc về Vincent đã bước vào quá trình đấu thầu. Nguyên do là vì, thông qua sự giám định của những chuyên gia trong ngành, kết luận tuổi thọ khai thác của mỏ này không còn lâu dài nữa, không được coi là một mỏ có tiềm lực. Tin tức này truyền đi rất nhanh. Trước đây Vincent vẫn luôn bịt các thông tin lại, nhờ thế có thể bán lại với giá cao. Ai ngờ mọi người trong ngành đều đã biết cả. Ông ta không thể không bán ra với giá thấp.

Trước khi vội tới Nam tham gia buổi đấu thầu, Niên Bách Ngạn đã bắt đầu xây dựng một “Niên Thị” hoàn toàn mới. Một tập đoàn Niên Thị bật âm vô tín bao năm nay bắt đầu tuyển dụng nhân lực. Rõ ràng là Niên Bách Ngạn đã có một sự sắp xếp cẩn thận trước khi bắt đầu một loạt các việc làm để tiếp quản Niên Thị. Niên Thị vừa mở cửa, đã xuất hiện rất nhiều nhân sự tinh nhuệ làm việc cho anh. Động tĩnh này không những nhận được sự chú ý của đông đảo giới nhà báo mà càng khiến cho những người trong ngành sửng sốt. Bọn họ chỉ đang âm thầm quan sát và suy đoán việc Niên Bách Ngạn tiếp quản mỏ kim cương số 1. Nói một cách công bằng, hành động này của anh bị rất nhiều người trong ngành phủ định. Ai cũng cho rằng đây là con đường chết. Không ngờ rằng anh đã có kế hoạch, nhanh chóng dùng mỏ kim cương số 1 mở ra những thị trường ở các đô thị loại II, loại III mà trước đây Tinh Thạch chưa từng mở rộng, dẫn đầu về lượng tiêu thụ, đuổi theo các thị trường loại 1, coi như đã độc quyền toàn bộ các thị trường đó.

Các thương nhân đá quý trước nay vẫn tung hoành tại các đô thị loại II, loại III đa phần là các thương hiệu nhỏ không mấy danh tiếng. Bất luận về độ nổi tiếng hay mức độ tuyên truyền, từ việc sản xuất kim cương đến kiểu dáng thiết kế đều không thể so sánh các đô thị loại I. Những thương hiệu này tạo quan hệ tốt với chính quyền địa phương, thế là được nghênh ngang, đường hoàng bước chân vào các thương trường có liên quan, trở thành “thổ địa” ở đây. Nhưng Niên Bách Ngạn, dựa vào tập đoàn Niên Thị danh tiếng, đã tạo nên bộ sưu tập

“Hoài Tố”, làm sản phẩm chủ công, tiến vào các thị trường loại 2, loại 3, nhưng lại đưa vào một số ý tưởng sáng tạo. Đối với các đô thị đó mà nói, bỗng nhiên có một thương hiệu cao cấp như vậy xuất hiện, thiết kế mới lạ, kim cương lại chất lượng, giá cả còn bình dân, đương nhiên sẽ được đông đảo mọi người hưởng ứng.

Niên Bách Ngạn cũng không hổ là cao thủ tác động thị trường. Anh quá am hiểu tâm lý khách hàng, rắn mềm chuẩn xác, thế nên vừa ra tay đã chuẩn xác cũng là chuyện bình thường.

Đây là điều khiến mọi người không ai ngờ tới. Bọn họ chỉ đợi giây phút anh moi sạch sẽ mỏ kim cương đã bị Tinh Thạch bỏ phế mà không thu được chút gì. Không ngờ anh gây dựng lại được thương hiệu Niên Thị. Có người ngấm ngầm điều tra đội ngũ tinh anh mà Niên Thị vừa thành lập đã gia nhập. Ai nấy đều phải ngớ ngàng. Nhóm này gồm 50 người đều tới các tập đoàn sản phẩm cao cấp trên toàn thế giới, đều có năng lực tác động vào thị trường và việc tiêu thụ khiến người ta phải tặc lưỡi, dù về lai lịch hay thành tích cũng có con số để kiểm tra. Tổng giám đốc bộ phận kinh doanh tiêu thụ của nhóm mới này là người phụ trách thị trường tới từ một thương hiệu thời thượng hàng đầu. Anh ta đã từng lập nên một kỷ lục thành tích mà khó ai trên thế giới vượt qua.

Ngay sau đó, các bộ phận khác của Niên Thị cũng nhanh chóng được thành lập, từ bộ phận nhân sự tới bộ phận hành chính, từ bộ phận kế hoạch tới bộ phận quan hệ công chúng, từ việc xây dựng mạng lưới cho tới công xưởng. Ngay cả những nhân viên giỏi khi trước làm việc ở Tinh Thạch, đã từng được Niên Bách Ngạn chiêu mộ vừa nghe được tin tức này đã lần lượt có dự định chuyển chỗ làm, nhưng đã bị Niên Bách Ngạn từ chối. Anh tuyên bố với bên ngoài, Niên Thị không kết nạp bất kỳ một nhân viên nào của Tinh Thạch và Kỳ Thị.

Câu nói của anh vừa được đưa ra đã lập tức được các phóng viên lan truyền, bắt đầu thêm mắm thêm muối. Mọi người lần lượt suy đoán. Một khi Niên Thị ngóc đầu trở lại thì sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Kỳ Thị. Bây giờ Niên Bách Ngạn đã thể hiện rõ việc đối đầu lại Kỳ Thị rồi, nếu không tại sao nhân viên của công ty họ cũng không thèm tiếp nhận?

Đối mặt với những tin đồn đó, Niên Bách Ngạn không bộc lộ quá nhiều ý kiến mà cả Kỳ Đông Nham cũng không có động tĩnh gì. Đã có mấy lần anh ấy bị đám nhà báo chặn ngay trước tòa nhà văn phòng, hỏi về việc Niên Thị mở cửa trở lại và Niên Bách Ngạn không chịu tiếp nhận nhân viên của Kỳ Thị và Tinh Thạch, anh ấy có suy nghĩ gì. Anh ấy luôn mỉm cười, vờn qua vờn lại với cánh nhà báo, chưa bao giờ trả lời trực tiếp vào câu hỏi.

Nhất thời mọi người lại suy đoán, hai người họ tuy ngoài mặt cười cười nói nói nhưng thực chất đã bắt đầu phân cao thấp.

Nhưng thực tế là, những người suy nghĩ tường tận hoặc thật sự hiểu được Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham sẽ hiểu rõ. Niên Bách Ngạn tuyên bố với bên ngoài rằng, Niên Thị không kết nạp nhân viên của Kỳ Thị và Tinh Thạch, chứ không phải không tiếp nhận. Kết nạp mang ý nghĩa của sự mời gọi chủ động. Còn ý thật sự của Niên Bách Ngạn là, anh sẽ không bao giờ chủ động mời mọc nhân viên của Kỳ Thị và Tinh Thạch. Nói một cách khác, Niên Bách Ngạn tuyệt đối không đào góc tường của Kỳ Đông Nham. Xét từ góc độ này, Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham không những không giấu ngấm phân cao thấp mà còn có thể đang đạt được một thỏa thuận thống nhất nào đó.

Tiếc là, người bên ngoài càng muốn tin rằng hai người họ đang tranh đấu hơn. Vẫn câu nói đó thôi, trong cái xã hội mà sự giàu có tỷ lệ nghịch với lương tâm nghề nghiệp, sự thành công tỷ lệ nghịch với

tâm tính thì người ta chỉ thích thấy người khác gặp bất hạnh.

Ngày Niên Bách Ngạn tới Nam Phi, đúng hôm trời đổ mưa. Khi Hứa Đồng tới đón anh, cô ấy hỏi thăm tình hình của Tố Diệp trước. Câu trả lời của Niên Bách Ngạn vẫn vậy, mọi sự bình an. Hứa Đồng tinh ý, vẫn nhận ra một nét mệt mỏi trên gương mặt Niên Bách Ngạn.

Buổi đấu thầu rất thuận lợi.

Đây vốn dĩ là một chiến trường không có khói lửa. À không, có khi còn chẳng được coi là chiến trường. Những người tới trước tham dự đấu thầu vô cùng ít ỏi. Cả một đại sảnh đấu thầu rộng lớn như vậy mà người thực sự tham gia đấu thầu chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Niên Bách Ngạn không lộ mặt, Hứa Đồng cũng không lộ mặt. Mục đích của hai người họ quá rõ ràng. Chỉ cần họ lộ mặt, Vincent chắc chắn sẽ biết ẩn tình bên trong. Theo sắp xếp của Niên Bách Ngạn, Hứa Đồng tìm một người giả danh, lấy danh nghĩa của người này để tiến hành đấu giá. Hành động này không khiến Vincent nghi ngờ.

Vì bất luận từ lý lịch hay tình trạng cá nhân, không ai có thể nhận ra người này có liên quan tới Niên Bách Ngạn.

Kết quả họ đã đấu thầu thành công với mức giá thấp nhất.

Khi ký hợp đồng lại là Hứa Đồng đi. Vì thu được nguồn lợi quá nhỏ, Vincent không có tâm tư tới tham gia buổi ký hợp đồng, nên đã ủy quyền cho luật sư đại diện. Thế nên, tới khi ông ta biết được người đến ký hợp đồng là Hứa Đồng thì đã vô cùng sửng sốt, muốn gọi điện thoại tới ngăn cản thì lúc ấy hợp đồng đã chính thức có hiệu lực pháp luật.

Vincent càng nghĩ càng cảm thấy sự việc kỳ lạ, bèn sai người đi điều

tra. Lúc ấy ông ta mới ngỡ ngàng phát hiện ra mình bị lừa. Lời của mấy người gọi là chuyên gia đó chẳng qua chỉ là được người khác nhờ vả mà thôi. Rõ ràng một người “ngoại đạo” như ông ta vừa mới đặt chân xuống dòng sông này đã bị dìm cho gần chết.

Trong cơn thịnh nộ, ông ta gọi điện tới cho Niên Bách Ngạn.

Khi Vincent gọi tới, Niên Bách Ngạn đang ở trong khách sạn, nhàn hạ thưởng thức trà chiều. Máy tính vừa hiện lên một tin nhắn. Anh mở ra, bên trên viết: Nhất Diệp đã tiến hành đăng ký sản phẩm.

Anh mỉm cười.

Khi nhìn thấy điện thoại của Vincent, nụ cười của anh càng thêm đậm.

“Niên Bách Ngạn! Cậu thật độc ác đấy! Tôi không cướp thị trường của cậu, cũng không giết bố giết mẹ cậu, tại sao cậu lại đuổi cùng giết tận tôi như vậy?” Sau khi nói máy, giọng quát của Vincent gần như làm rung hòng cả điện thoại.

Niên Bách Ngạn tiên đoán trước, để điện thoại ra xa tai. Ngón tay mảnh khảnh của anh lướt trên bàn phím, nhanh chóng đáp một câu: Thank you, rồi gấp máy lại.

Anh uống một ngụm trà, đợi cho Vincent trút hết cơn tức giận của mình mới điềm đạm nói một câu: “Thương trường như chiến trường. Tôi không phải nhà từ thiện. Độ tuổi của tôi không còn thích hợp với việc vượt qua những chông gai nữa, thế nên ắt phải giẫm lên vai kẻ khác để tiến lên.”

Hơi thở ở đầu kia rất gấp gáp, có thể nhận ra ông ta tức đến nghẹn giọng.

Rất lâu sau, Vincent mới cất giọng trầm thấp: “Niên Bách Ngạn! Cậu nhất định sẽ hối hận. Làm người đừng có tuyệt tình quá. Cậu không để lại đường lùi cho người khác, thì cũng cẩn thận con đường của mình đó!”

Niên Bách Ngạn khẽ nheo mắt lại. Ánh mắt anh lóe lên một tia nhìn lạnh lẽo, âm u, nhưng ngữ khí vẫn nhẹ như gió thoảng: “Cảm ơn lời nhắc nhở của ông.”

Bên đó phần nộ dập máy.

Niên Bách Ngạn buông điện thoại xuống, khi nhìn ra ngoài trời, ánh mắt đã không còn chút nhiệt nào.

Anh muốn Vincent phải trả giá bằng máu!

Di động lại vang lên lần nữa. Là Kỷ Đông Nham!

Niên Bách Ngạn nghe máy.

“Sao rồi?”

Niên Bách Ngạn đặt tách trà xuống, nói: “Cái tên Nhất Diệp thế nào?”

“Tớ có quyền sửa đổi không?”

“Không!”

“Thế cậu nói ra chẳng qua chỉ muốn nghe lời khen của tớ thôi phải không?”

“Cậu có thể phát biểu ý kiến cá nhân một cách tượng trưng.”

Kỷ Đông Nham bật cười: “Cuối cùng tớ cũng nhận ra rồi. Sản phẩm loại 2, loại 3 mang tên “Hoài Tố”, sản phẩm cao cấp tập trung vào các sản phẩm cao cấp tên “Nhất Diệp”, thì ra cậu muốn Tố Diệp biết, cô ấy là cả thế giới của cậu.”*

*Hoài Tố Nhất Diệp: “Trong lòng chỉ có một mình Tố Diệp”

Niên Bách Ngạn cười.

“Tố Diệp đã biết chưa? Chưa biết chừng cảm động quá lại nhào về ngay ấy chứ.”

Đáy mắt Niên Bách Ngạn lấp lánh nụ cười. Nghĩ tới gương mặt nhỏ của Tố Diệp, lòng anh lại trở nên ấm áp. Anh nói: “Tớ sẽ tới tìm cô ấy.”

“Bây giờ?”

Niên Bách Ngạn nhìn lịch rồi ngẫm nghĩ: “Tháng sau!”

“Cậu điên à? Thế có khác gì bây giờ cậu tới Tây Tạng tìm cô ấy đâu. Niên Bách Ngạn! Cậu phải biết tiếp theo đây cậu sẽ bận rộn như điên, còn có tinh thần đi ngao du sơn thủy à? Cô ấy không chạy đi đâu được đâu.” Kỷ Đông Nham cố tình ra vẻ ngạc nhiên.

Niên Bách Ngạn hừ một tiếng.

“Tiếp theo cậu định thế nào?” Kỷ Đông Nham hỏi.

Nét mặt Niên Bách Ngạn khôi phục lại vẻ nghiêm túc: “Muốn cậu rút chân ra khỏi Bright, thế nào?”

Đầu kia hơi sững lại giây lát: “Ý cậu là sản phẩm của Kỳ Thị hay Tinh Thạch?”

“Cả Kỳ Thị và Tinh Thạch.”

“Ý cậu là?”

“Cộng thêm sự góp mặt của sản phẩm Nhất Diệp của Niên Thị, hai tập đoàn chúng ta hoàn toàn có thể tự bỏ ra ngoài, liên kết chặt chẽ với nhau, gác qua một bên những con đường tiểu ngạch, thành lập một cửa hàng hoàn toàn mới làm đại lý của các sản phẩm quốc tế. Quy mô của nó phải vượt xa trung tâm mậu dịch quốc tế.”

Kỳ Đông Nham suy nghĩ rồi nói: “Niên Bách Ngạn! Cậu phải nhớ là cậu chưa có trả tiền tở đâu đấy. Cách làm này của cậu phải tốn rất nhiều tiền. Có phải cậu lại muốn lừa tiền của tở không? Tở học kém, cậu đừng có mà bịp tở.” Câu nói cuối cùng trở thành một lời nói đùa nửa vờ.

Niên Bách Ngạn mệt mỏi dựa ra sau ghế, ngẩng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, cười nói: “Hoặc là cậu hợp tác với tở. Khi nào kiếm được tiền, tở sẽ trả cậu cả vốn lẫn lãi. Hoặc là cậu chọn cách hợp tác với Vincent, tiếp tục dựa dẫm vào sân khấu và các mối quan hệ của ông ta.”

“Sau đó cậu cũng trả tiền tở?”

“Không! Lúc ấy hai chúng ta đã đối địch, coi như cậu mất trắng.” Niên Bách Ngạn không hề nề tình.

Kỳ Đông Nham lập tức gào lên: “Niên Bách Ngạn! Cậu coi là trò trẻ con đấy à!”

“Có lúc làm ăn cũng không khác trò chơi trẻ con là mấy.” Niên Bách Ngạn mỉm cười.

“Thần kinh!”

“Thế nào?”

“Tớ có thể suy nghĩ.”

Niên Bách Ngạn giơ tay lên nhìn đồng hồ, cầm tách trà lên: “Được! Cho cậu hai phút! Tớ uống xong tách trà này, cậu phải cho tớ biết kết quả suy nghĩ của mình.”

“Hai phút? Niên Bách Ngạn! Cậu bắt tớ đưa kết luận bây giờ luôn cho xong!”

“Được thôi!”

“Cậu...” Kỳ Đông Nham tức chết: “Cậu đúng là đồ điên! Làm ăn có ai ép buộc người khác như cậu không hả? Tớ đúng là rồ ròi mới hợp tác với kẻ điên như cậu.”

Niên Bách Ngạn không nói câu nào, lập tức ngắt máy.

Còn chưa tới hai giây, di động lại vang lên. Anh mỉm cười nhận máy: “Thế nào rồi?”

“Sao lại dập máy của tớ?”

“Nói chuyện không hợp!”

“Tớ đâu có nói là không hợp tác, cậu có cần làm thế không?” Kỳ Đông Nham châm chọc.

Niên Bách Ngạn từ tốn đáp: “Tớ chỉ không muốn lãng phí thời gian buôn chuyện với cậu. Về bản thiết kế quy mô của cửa hàng đại lý, vị trí, vốn đầu tư, cùng các phương án phân tích báo cáo tớ đã gửi vào email của cậu rồi.”

Kỷ Đông Nham hừ một tiếng: “Cậu hành động nhanh quá nhỉ! Bây giờ tớ rất nghi ngờ có phải từ lúc còn ở Tinh Thạch cậu đã bắt dự tính những chuyện này không?”

“Quả nhiên là người đen tối có một trái tim đen tối, còn nghĩ người khác cũng đen như mình.” Niên Bách Ngạn đáp lại.

“Cậu muốn tớ thừa nhận cậu là thiên tài kinh doanh á, mơ đi!”

“Có thừa nhận hay không, cậu vẫn phải hợp tác với tớ thôi.”

“Tớ có một chút ý kiến đấy. Con người cậu bảo mật công việc quá đáng quá mức!”

Niên Bách Ngạn cười: “Chẳng mấy chốc mọi người đều biết thôi.”

“Cậu có ý gì?”

Niên Bách Ngạn chỉnh lại tư thế ngồi: “Rất đơn giản! Kỷ Thị hợp tác cùng Niên Thị, tất cả mọi sản phẩm thuộc quyền quản lý của Kỷ Thị đều rút khỏi Bright, cộng thêm chuyện Niên Thị giành được một mỏ kim cương lớn, sáng mai tất cả sẽ được lên báo!”

“Không giống phong cách làm việc trước nay của cậu đấy. Thật không ngờ! Cậu có tuổi rồi, sức chịu đựng tâm lý cũng mạnh hơn.” Kỷ Đông Nham trêu chọc anh: “Nhưng mà nhịp độ này của cậu là định ép cho tớ bị Vincent chém đấy à? Hay là định dồn Vincent vào

chỗ chết?”

“Cậu muốn kết cục nào?”

Đầu kia cười lớn một cách sáng khoái: “Con người tớ vẫn thích tự bảo vệ bản thân.”

Niên Bách Ngạn uống hết trà trong cốc, cong môi nói một câu đầy ẩn ý: “Thế nên, chúng ta chỉ còn cách dồn Vincent vào chỗ chết mà thôi!”

Quyển 14 - Chương 667: Anh vẫn thuộc về cô

Câu nói “một năm không có bốn mùa, một ngày đã có bốn mùa” chính là chỉ Tây Tạng. Tây Tạng khi bước vào tháng mười một, thực chất là bước vào mùa đông. So với các khu vực khác, nhiệt độ mùa đông của một khu vực nằm gần phía Nam như Tây Tạng vẫn khiến người ta dễ chịu, chỉ có điều vẫn phải cảm nhận nét đặc sắc trong việc thay đổi đa dạng của khí hậu.

Mặt trời ban ngày vẫn rất gay gắt. Kem chống nắng của Tố Diệp đã dùng hết rồi. Thế nên tới mùa đông, hầu như cô chỉ còn cách chìa gương mặt mộc ra đón nắng. Thật ra lượng kem chống nắng cô mang theo đủ dùng cả năm. Nhưng điều khó xử là các cô gái thích chăm chút sắc đẹp ở Tây Tạng kỳ thật cũng không ít. Dẫu điều kiện ở đây không bằng Trung Nguyên, vậy mà cô gái nào cũng không muốn mình bị đen sạm đi vì cái nắng Tây Tạng. Thế nên mấy lọ kem chống nắng Tố Diệp mang theo đều đã trở thành cứu tinh.

Mặt trời thì độc là thế nhưng gió vẫn luôn mát mẻ. Cho dù là ban ngày, những cơn gió thổi qua mặt cũng không ấm áp. Ngược lại, gió lạnh khô hanh khiến người ta không thoải mái. Có lúc Tố Diệp bận rộn quá, chẳng kịp tô son dưỡng môi. Mỗi lần gió thổi qua, đôi môi lại vừa khô vừa đau.

Nếu là quãng thời gian khi cô còn leo núi, cô chắc chắn sẽ không cảm thấy có gì to tát. Điều kiện khi ấy còn khổ sở hơn. Cô còn từng phải ngủ giữa lưng chừng núi, gió còn to hơn, nhiệt độ còn thấp hơn. Tố Diệp bao năm nay không còn leo núi nữa, quả thực đã có những hậu quả của việc “ăn sung mặc sướng”.

Tối buổi tối, nhiệt độ ở khu vực Tây Tạng càng trở nên khắc nghiệt, dường như không chừa cho người ta một con đường nào. Sự chênh lệch nhiệt độ to lớn giữa ban ngày và ban đêm quả thực phải khiến người ta tặc lưởi. Thế nên sau khi bận rộn cả ngày trời, Tố Diệp cảm thấy điều hạnh phúc nhất chính là được đun một chậu nước nóng để ngâm chân, sau đó chui vào trong chăn, hưởng thụ khoảng không gian dần dần trở nên ấm áp.

Điều cô khó nhận nhận nhất chính là buổi tối đi vào nhà vệ sinh. À, thật ra ở đây không có cái gọi là nhà vệ sinh đúng nghĩa. Đều là những WC được dựng tạm một cách đơn sơ. Lần nào cũng phải đi rất xa. Ban ngày còn đỡ, tối buổi tối thì không khác gì chịu tội. Ở đây không có ánh điện như thành phố, càng không có đèn đường. Chỉ có ánh sao dày đặc. Càng là những ngày trong xanh thì đêm trời cũng càng trong sáng. Cái gọi là trời đêm trong sáng là chỉ một màu đen tuyền. Thật sự khiến người ta cảm nhận được thế nào là tối đen như mực.

Thế nên Tố Diệp thông minh rồi. Tối buổi tối, cô rất ít khi uống nước, để tránh việc nửa đêm buồn đi vệ sinh. Cái cảm giác phải rời khỏi chăn ấm trong một đêm giá lạnh, chịu cái rét cắt giá cắt thịt để đi vệ sinh thật là tẻ hết mức.

Đêm nay, Tố Diệp đã ngâm chân xong, chui vào chăn từ lâu. Vì cô đặt một chiếc túi nước nóng trong chăn nên khi chui vào, cảm giác giá lạnh đã giảm hẳn. Cô thoải mái co người trong chăn, bật Ipad lên, kết nối để lên mạng.

Cô vẫn đọc những bài báo có liên quan tới Niên Bách Ngạn như mọi ngày.

Hôm này, số bài viết về anh quả không ít. Nhưng điều khiến cô bất

ngờ nhất chính là việc anh gây dựng lại Niên Thị. Nhà báo rất coi trọng chuyện này. Đương nhiên, khen chê đều có cả. Nhưng có một chủ đề mà thái độ của cánh nhà báo lại thống nhất đến kỳ lạ. Đó là chính là bài viết nhằm vào hai thương hiệu thuộc quyền quản lý của Niên Thị hiện giờ.

Một là sản phẩm cao cấp Nhất Diệp, một là sản phẩm loại 2, 3 Hoài Tố.

Đám nhà báo đều là những người nhanh nhạy, cũng biết vợ của Niên Bách Ngạn tên là Tố Diệp, thế nên Niên Bách Ngạn bỗng chốc lại trở thành người đàn ông si tình nhất. Còn các fan mạng rộng khắp còn tặng hẳn cho anh biệt hiệu “nam thần giới kinh doanh”. Tên anh một lần nữa đứng đầu trong danh sách tìm kiếm.

Nói không cảm động là nói dối.

Cô không ngờ anh lại dùng tên mình làm tên thương hiệu.

Tố Diệp khẽ mỉm cười, ấm áp và hạnh phúc.

Cô biết anh nhất định sẽ thành công mà. Kiên trì như anh, nghị lực như anh, sao có thể cam tâm làm một người bình thường?

Tố Diệp giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm ảnh của anh trên mạng.

Hầu như những bức ảnh lộ ra đều là lúc anh đang mặc quần Âu, áo vest. Đám phóng viên chưa bao giờ chụp được hình ảnh anh khi thoải mái, nhàn rỗi. Còn tấm ảnh giờ phút này Tố Diệp đang ngắm nhìn là khi anh tham gia một lễ trao giải. Anh được làm khách mời đặc biệt, khi lên sân khấu phát biểu đã được phóng viên chụp lại tấm này.

Tuy rằng chỉ là chớp nhoáng, nhưng góc độ cực kỳ hoàn hảo.

Gương mặt hơi nghiêng bắt được từng góc cạnh. Ánh mắt nhạt nhòa mà ung dung, bình tĩnh và trí tuệ. Anh hơi giơ tay lên, trên chiếc cúc măng séc màu đen thấp thoáng một tia sáng u tối.

Ánh mắt Tố Diệp dịu dàng, đầy hoài niệm. Có lẽ người khác không rõ, cũng chẳng ai để ý nhưng cô thì nhìn rất kỹ. Anh đang đeo đôi cúc măng séc cô tặng.

Tất cả những hình ảnh quá khứ lướt ngang qua đầu, từng cảnh, từng chuyện, lọc lại trong suy nghĩ của Tố Diệp chỉ còn những kỷ niệm đẹp.

Nhìn ảnh của anh, Tố Diệp nghe rất rõ trái tim đang nói với cô rằng: Haiz, mình nhớ người đàn ông này rồi, nhớ đến... không thờ nổi.

Có một loại cảm giác, như gần lại như xa. Xa đến nỗi không bắt được, chẳng sờ được. Lại gần tới mức chỉ khẽ hít thở cũng cảm nhận thấy. Cảm giác ấy gọi là nhung nhớ.

Bách Ngạn, Bách Ngạn...

Đây là cái tên Tố Diệp thầm gọi trong tim rất nhiều lần mỗi tối. Chỉ khi cái tên này trượt qua trái tim, cô mới cảm nhận được, anh vẫn thuộc về cô...

Lại một tuần nữa trôi qua, Kỳ Thị tung ra một tin tức mang tính chất bùng nổ, showroom cao cấp Tỷ Hối dưới quyền của Kỳ Thị, showroom D của Tinh Thạch, cùng tất cả các sản phẩm cao cấp sẽ đồng thời rút khỏi Bright, hủy bỏ cửa hàng độc quyền, còn tiến hành

tiến hành tuyên truyền ý tưởng thiết kế cửa hàng chính với quy mô quốc tế trên phạm vi toàn quốc, hoàn toàn đánh bại những phương thức lũng đoạn hàng xa xỉ của Bright.

Không những như vậy, Kỳ Thị còn mở một cuộc họp báo, tuyên bố với bên ngoài đã đạt được mục đích hợp tác bước đầu cùng Niên Thị. Hai tập đoàn hợp tác một cách mạnh mẽ, đôi bên cùng đạt được mục đích sẽ chia sẻ nguồn tài nguyên, khai thác chung...

Có người vui ắt sẽ có kẻ buồn.

Khi Niên Thị nhanh chóng nổi lên, trở thành đề tài được mọi người hăng say bàn luận thì tin tức mang tính bùng nổ của Kỳ Thị, cộng thêm chủ đề nóng hổi về sự chuyển biến trong mối quan hệ của Niên Thị và Kỳ Thị, đồng thời Kỳ Thị và Niên Thị lại chung sức hợp tác, rồi lần lượt rút ra khỏi Bright, đã khiến mọi người nảy sinh nghi ngờ đối với Bright. Thậm chí ngay cả báo chí cũng lên tiếng ngờ vực. Mọi người lần lượt suy đoán nguyên nhân để Kỳ Thị cùng với Tinh Thạch đều rút khỏi Bright, liệu có phải vì Bright với tư cách là một nơi cung cấp hàng xa xỉ đã ngấm ngầm làm những việc mờ ám mà mọi người không biết?

Vincent không ngồi yên được nữa, nhưng đối mặt với cánh nhà báo, ông ta cũng không thể nổi trận lôi đình được. Tuy rằng đã có một người trong ngành ước tính được tổn thất khổng lồ mà Bright phải gánh chịu sau khi Kỳ Thị rút ra, nhưng trước mặt mọi người, Vincent vẫn chúc mừng Kỳ Thị và Niên Thị hợp tác một cách thoải mái, đóng một màn kịch hòa nhã trước mặt báo chí.

Còn dù là Kỳ Đông Nham hay Niên Bách Ngạn cũng đã gián tiếp gửi lời cảm ơn tới Vincent.

Cả hai bên đều tỏ ra thiện chí. Thực chất, những ai đã lẫn lộn lâu

nằm trong giới đều biết rõ, cuộc chiến ngầm này đã bắt đầu rồi, thậm chí đã có dấu hiệu khói lửa dày đặc.

Chỉ là người ngoài ngành thì xem trò hề, người trong ngành thì đọc bản chất mà thôi...

Ngày hôm ấy, Tây Tạng bỗng có tuyết rơi.

Gió rất nhỏ, tuyết rất lớn nhưng mặt trời vẫn ngạo nghễ trên cao, ánh nắng vô cùng chói mắt. Sau khi chơi xong với lũ trẻ, Tố Diệp đi cùng đội lấy nước. Dọc đường tuyết phủ trắng dưới chân. Có một cô gái phương Nam vô cùng thích thú, liên tục ríu rít nói nếu tuyết rơi nhiều hơn một chút là có thể đắp người tuyết rồi.

Tố Diệp bèn có lòng tốt nhắc nhở cô bé ấy đừng chỉ mãi mê nhìn tuyết. Cô bé không hiểu. Tố Diệp bèn giải thích với cô ấy rằng, ánh sáng của tuyết phản xạ vào mắt, sẽ gây ra hiện tượng mù tạm thời cho thị giác, cũng chính là chứng quáng tuyết* mà người ta hay nói.

*Chứng quáng tuyết: Chứng bệnh khi cường độ ánh sáng mãnh liệt phản chiếu lên mặt tuyết, kích thích mắt làm cho mắt bị đau, khiến người ta sợ ánh sáng, chảy nước mắt, nghiêm trọng có thể làm mù mắt.

Làm cho cô gái hoảng sợ, cả đường chỉ muốn nhắm chặt mắt mà đi.

Khi họ quay về thì tuyết đã bớt. Trên mặt đất không đọng lại quá nhiều tuyết vì mặt trời đã làm tuyết tan. Thấy Tố Diệp quay lại, mọi người xung quanh bèn nói với cô rằng, có người tới tìm cô.

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tố Diệp là mợ, làm cô hoảng

hốt đến nỗi tim ngừng đập giây lát. Nhưng ngẫm lại có lẽ không phải, mợ cô có thần thông quảng đại tới đâu cũng không thể tìm ra được vị trí chính xác hiện giờ của cô.

Khi cô vào phòng, có người đứng dậy chào cô. Tố Diệp vừa nhìn đã sửng sờ.

“Sao em lại tới đây?”

Cô hoàn toàn không ngờ lại gặp được Dương Nguyệt ở đây.

Cô gái thực chất là một gián điệp này.

Đương nhiên, tất cả mọi chuyện về sau Tố Diệp chỉ được nghe Kỷ Đông Nham kể lại. Mà mỗi lần nhắc tới tên Dương Nguyệt, anh ấy lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Dương Nguyệt không mặc cảnh phục, mỉm cười với Tố Diệp.

Nói thật là, tối đó trước khi ngắt lịm, Tố Diệp đã kịp nhìn lướt qua Dương Nguyệt một cái. Cô cảm thấy Dương Nguyệt trong bộ cảnh phục vẫn là hiên ngang, oai hùng nhất.

“Có một vụ bạo loạn, em xin tới điều phối gấp. Bây giờ đã không sao rồi. Lại nghe nói chị đang ở đây, thế nên muốn trước khi về Bắc Kinh báo cáo, ghé qua đây thăm chị.” Giọng của Dương Nguyệt vẫn du dương như thế.

“Hiếm thấy em còn nhớ tới chị.” Tố Diệp đùa giỡn. Cô rót cho cô ấy một cốc nước. rồi ngồi lên ghế của mình.

Căn phòng quá nhỏ. Một người thì vừa vặn, hai người thì hơi nhỏ rồi.

Dương Nguyệt chỉ có thể ngồi trên giường của cô. Thấy cô ngồi trên ghế, cô ấy có vẻ ngại ngùng, sau khi uống một hớp nước cho ấm bụng bèn đứng dậy nói: “Dẫn em ra ngoài đi dạo nhé?”

Tố Diệp cười hỏi: “Em không sợ lạnh sao?”

Dương Nguyệt vỗ vỗ ngực: “Trông em yếu đuối thế này thôi nhưng trên thực tế vẫn là một cảnh sát đã được huấn luyện đặc biệt, không mỏng manh như chị tưởng tượng đâu.”

Tố Diệp thật lòng cảm thấy mình đã có một cái nhìn hoàn toàn mới về cô ấy. Cô đứng dậy nói: “Thế thì không có vấn đề gì rồi. Đi thôi! Chị đưa em đi tìm hiểu cuộc sống và con người ở khu tị nạn tạm thời.”

Khi phóng tầm mắt về phía cao nguyên kia, Dương Nguyệt nói: “Đây là lần đầu tiên em tới Tây Tạng, vậy mà lại cảm thấy thân thiết đến lạ kỳ. Con người ở đây không phức tạp, cũng không nhiều tâm tư. Việc người giúp đỡ người đã trở thành chuyện quá đổi bình thường.”

Nghe xong, Tố Diệp mỉm cười: “Em thật sự chỉ mới hơn hai mươi tuổi thôi sao?”

“Đương nhiên rồi!” Dương Nguyệt trả lại rất nghiêm túc.

“Nhưng nghe ngữ khí của em, chị còn tưởng em sắp bước vào độ tuổi trung niên rồi ấy.” Tố Diệp cười.

Dương Nguyệt đỏ mặt: “Em chỉ nói sự thật thôi mà.”

“Nhưng xã hội bây giờ đã không còn chỗ cho quá nhiều lời thật lòng nữa rồi.” Tố Diệp thở dài.

Dương Nguyệt dừng bước.

Đây vốn dĩ chỉ là một câu nói cảm thán của Tố Diệp. Thấy cô ấy dừng bước, cô mới chợt hiểu ra, bèn nhẹ nhàng giải thích: “Em hiểu lắm rồi, chị không nói em đâu.”

Dương Nguyệt cắn môi, sau đó khẽ thở dài. Cô ấy không đi tiếp mà ngồi xuống một cành dương lâm đã đổ xuống đất. Rất lâu sau mới nói: “Cả chị cũng cảm thấy em rất đáng xấu hổ phải không?”

Tố Diệp biết đây là một nút thắt trong lòng Kỷ Đông Nham, nhưng há chẳng phải cũng là một nút thắt trong lòng Dương Nguyệt? Nghĩ vậy, cô cũng ngồi xuống bên cạnh Dương Nguyệt và nói: “Chị không trách em! Em có nhiệm vụ của mình, cũng không thể làm khác được.”

“Nếu Kỷ Đông Nham cũng nghĩ như chị thì tốt biết bao.” Dương Nguyệt cúi đầu, giựt mấy cọng cỏ khô dưới đất lên, vôn vê giữa lòng bàn tay, nghịch ngợm vu vơ.

Tố Diệp cười nhẹ nhàng: “Lâu nay trước mặt phụ nữ, Kỷ Đông Nham luôn thuận lợi, suôn sẻ. Chị nghĩ em là người đầu tiên lừa anh ấy, thế nên anh ấy rất giận.”

“Thật ra... em đâu có lừa anh ấy.” Dương Nguyệt quay đầu nhìn Tố Diệp: “Nghị Anh và Hải Sinh là có thật.”

Bất ngờ là Tố Diệp không hề ngạc nhiên.

“Chị tin lời em nói hay cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục bàn luận về chủ đề này nữa?” Dương Nguyệt không hiểu phản ứng của cô.

Xa xa là một rặng núi, thấp thoáng từng đường nét. Đỉnh núi trông như chìm vào tầng mây, nhìn kỹ hóa ra lại là một lớp tuyết trắng xóa.

Tố Diệp thu tầm mắt lại, quay đầu nhìn Dương Nguyệt, nghiêm túc trả lời: “Chị tin lời em nói.”

Chuyến đi tới làng chài Đại Áo nói cho cô biết câu chuyện của Nghi Anh và Hải Sinh là sự thật. Sau này biết được chuyện Dương Nguyệt là gián điệp, cô cũng đã từng nghi ngờ. Sau khi tới Tây Tạng, lúc rảnh rỗi cô cũng suy nghĩ lại trường hợp của Dương Nguyệt, cũng từng nói chuyện riêng với Phương Bội Lôi.

Người đầu tiên tin tưởng Dương Nguyệt là Phương Bội Lôi. Chị ta nói: Trên đời này có kiếp trước kiếp sau, cô không tin thì tôi cũng đành chịu thôi. Thái độ của Phương Bội Lôi rất kiên quyết, cũng rất đơn thuần, đã khiến Tố Diệp có chút xao động. Sau này lý trí của Tố Diệp dần dần quay trở lại. Cô cảm thấy Dương Nguyệt không thể nào có sức mạnh lớn đến mức có thể khiến cả một làng chài diễn kịch cùng cô ấy. Làm vậy chắc chắn sẽ để lộ sơ hở.

Hôm nay thấy thái độ của Dương Nguyệt, cô cảm thấy có lẽ đúng là sự thật.

Nghe Tố Diệp nói vậy, Dương Nguyệt kinh ngạc: “Chị tin em là Nghi Anh thật sao?”

Tố Diệp gật đầu.

Dương Nguyệt muốn cười nhưng không sao cười nổi. Một lúc sau, cô ấy nở một nụ cười cay đắng: “Chuyện thời gian ngủ của em rất dài là sự thật. Đương nhiên là không thái quá như mẹ em nói. Mẹ em thường xuyên không ở bên cạnh em, đa phần chỉ nghe em hoặc bạn bè nói. Khoảng thời gian làm việc trước đây, kỳ thực cũng là vì thân phận. Nhưng những giấc mơ ấy đúng là sự thật. Những gì em nói với chị trong phòng tâm lý cũng là sự thật. Trước đây em rất khổ sở, cũng không hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Sau đó em đã tới làng

chài Đại Áo một chuyến, mới phát hiện ra tất cả mọi chuyện ở đó đều giống hệt giấc mơ của em. Chuyện này vốn dĩ là chuyện riêng của em, em cũng không định đi khám bác sỹ. Sau này nhận được nhiệm vụ điều tra Kỷ Đông Nham, thế nên em mới chợt nảy ra ý định dùng chuyện của mình để làm quen với chị trước.” Nói rồi, cô ấy lại bổ sung thêm một câu: “Xin lỗi chị!”

“Vậy em vẫn luôn tin rằng Kỷ Đông Nham là Hải Sinh?”

Dương Nguyệt hỏi ngược lại Tố Diệp: “Vậy chị cảm thấy có phải anh ấy không?”

Tố Diệp chìm vào suy tư.

“Thật ra em rất mâu thuẫn. Một mặt mong rằng anh ấy là Hải Sinh, một mặt lại hy vọng không phải thế. Nếu anh ấy là Hải Sinh, vậy thì kiếp này đã định trước là vô duyên. Còn nếu không phải, lòng em còn thoải mái hơn một chút.”

Một lúc lâu sau, cô thở dài: “Có lẽ đúng là anh ấy rồi!”

Dương Nguyệt nhìn cô đến thất thần.

“Vì chị cũng không thể lý giải được những gì nhìn thấy ở làng chài Đại Áo. Cả ảnh của Hải Sinh nữa, quá giống Kỷ Đông Nham.” Tố Diệp thành thật nói.

Dương Nguyệt lâm vào cảnh khó khăn: “Những chuyện này quả thực không thể giải thích rõ ràng được.”

“Trên đời này có rất nhiều chuyện khó mà giải thích được.” Tố Diệp nói rồi giơ tay chỉ về phía mấy người Tây Tạng đang nằm rạp xuống đất giống như vái trời: “Em nhìn thấy không?”

“Họ đang làm gì vậy?” Dương Nguyệt không hiểu.

Ánh mắt Tố Diệp trở nên xa xăm, giống như đang nhìn những người dân kia lại như đang nhìn qua họ về một nơi xa xôi nào đó. Giọng cô cũng được kéo dài: “Họ thường tiến hành quy lễ về phía cung điện Potala vào một giờ cố định. Đây là tín ngưỡng của họ, cũng là nơi ký gửi tâm linh lớn nhất của họ.”

Lúc này Dương Nguyệt mới nhớ ra người Tây Tạng đều theo Phật giáo, bèn gật đầu lia lịa.

Tố Diệp nói tiếp: “Trong Phật giáo, họ tin rằng con người có ba kiếp, kiếp trước, kiếp này và kiếp sau. Họ cho rằng, việc con người luân hồi chuyển kiếp là một việc rất đổi bình thường. Họ càng tin rằng, rất nhiều giấc mơ của con người kỳ thực là ký ức từ kiếp trước.”

“Chị thật sự tin những điều ấy chứ?”

“Nếu không tới Tây Tạng, chị sẽ thử giúp em phân tích từ góc độ tâm lý học, nhưng tới đây rồi, cảm nhận được đời sống tinh thần và sức mạnh tôn giáo của họ, em sẽ cảm thấy trên đời này chẳng có chuyện gì nhất thiết phải tin tưởng hay nhất thiết phải phủ nhận. Khoa học không thể giải thích, cũng không thể hoàn toàn nói rằng nó không tồn tại. Thế giới rộng lớn là thế, con người làm sao có thể biết hết được mọi chuyện? Thế nên chị càng tin vào duyên phận hơn.”

“Nhưng... em phải làm sao mới có thể đối mặt với Kỳ Đông Nham đây?” Dương Nguyệt bối rối.

Tố Diệp mỉm cười, vỗ vỗ cô ấy: “Trên đời có rất nhiều chuyện khó giải quyết. Cứ lấy ví dụ về chuyện kiếp trước của em, giữ một thái độ yên phận và một trái tim kính trọng là được, không nhất định phải truy

xét nhân quả. Còn bây giờ em đang sống ở kiếp này, thế giới này. Chuyện của kiếp trước giống như chuyện xảy ra ngày hôm qua vậy, không thể thay đổi, cũng không thể làm lại. Sống cho tốt kiếp này mới là quan trọng. Kiếp trước có duyên cũng chưa chắc kiếp này đã phải ở bên nhau. Còn phải xem duyên phận của hai người có sâu đậm hay không. Thế nên kiếp này cũng không cần miễn cưỡng. Gặp được nhau nhờ chữ duyên, ở cạnh nhau vì chữ phận, cứ theo tự nhiên là được rồi.”

Dương Nguyệt nghe Tố Diệp nói, tâm tình cũng bình thản hơn rất nhiều: “Em đã xin chuyển công tác khỏi Bắc Kinh. Em nghĩ, em và anh ấy kiếp này có duyên không có phận rồi.”

“Đường đời còn rất dài, không thể kết luận sớm như vậy.” Tố Diệp mỉm cười: “Nhưng tạm thời rời xa có thể giúp em bình ổn được tâm trạng cũng chưa chắc đã là chuyện xấu. Có lúc, cho mình nhiều thời gian một chút là sẽ nghĩ thông rất nhiều chuyện.”

Dương Nguyệt gật đầu.

“Đúng rồi! Chị rất tò mò sao còn trẻ như vậy em đã làm gián điệp? Chẳng phải em còn đi học sao? Người nhà em có biết thân phận của em không?” Tố Diệp trút hết mọi nghi vấn trong lòng.

Dương Nguyệt mỉm môi cười.

“Mau nói đi, nói đi!” Tố Diệp thúc giục.

“Được, được, được! Em giải thích cho chị từng chuyện một là được chứ gì?” Dương Nguyệt cười khúc khích.

“Được thôi!”

Dưới bầu trời kia, có người đang kéo một bản nhạc, tiếng đàn xa xôi, khoáng đạt, còn có người đang gõ trống Damaru phụ họa theo. Đây là mùi vị chỉ có ở Tây Tạng. Tố Diệp và Dương Nguyệt cười nói dưới tiếng đàn, tiếng trống, cả hai đều quên đi những chuyện không vui hay đau lòng.

Giữa đất trời trong lành này, nội tâm con người cũng trở nên rộng lớn, mênh mông vô cùng...

Quyển 14 - Chương 668: Cô ấy và chúng ta có quan hệ gì?

Khác với sự thanh tịnh tại mảnh đất Tây Tạng, ở Bắc Kinh này, vẫn liên tiếp xảy ra những cuộc chiến tranh ngầm.

Ngay sau khi việc Kỳ Thị và Niên Thị hợp tác mạnh mẽ có động tĩnh, chẳng bao lâu sau, bỗng nhiên đồn thổi một thông tin rằng sở dĩ Kỳ Thị rút ra khỏi Bright, nguyên nhân thực sự vì các sản phẩm dưới quyền quản lý của Kỳ Thị không đạt chuẩn. Mẫu thử được coi là sản phẩm quý giá đều bị kiểm tra ra chưa đạt đến mức độ chuẩn, tất cả chẳng qua chỉ là Kỳ Thị đang tự nâng cao giá của mình, nhái các sản phẩm kim cương chất lượng cao mà thôi.

Ngay sau đó, cả mạng Internet như mắc bệnh truyền nhiễm. Tin tức xấu công kích Kỳ Thị lan ra với tốc độ cực nhanh. Vì Tinh Thạch đã từng thuộc quyền quản lý của Niên Bách Ngạn, bây giờ tuy đã rơi vào tay Kỳ Đông Nham nhưng Niên Bách Ngạn cũng không tránh khỏi liên lụy, thậm chí còn cuốn cả Niên Thị vào. Hai người họ bị một số tin tức gắn mác là những kẻ lừa đảo khách hàng.

Ngày hôm sau, liền có bốn thương hiệu lớn của quốc tế liên kết lại, đổi thái độ, tiến hành bài xích Kỳ Thị và Niên Thị, có vẻ như muốn loại bỏ Niên Bách Ngạn khỏi ngành đá quý.

“Rõ ràng đây là trò của gã Vincent đó.” Trong văn phòng, Kỳ Đông Nham ngồi trên ghế xoay, hai chân gác lên mặt bàn, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi, thiếu tập trung.

Niên Bách Ngạn ngồi dựa vào sofa, cách cậu ta khoảng mấy mét.

Anh đang im lặng đọc tin tức trên mạng. Kỷ Đông Nham gõ cách cách vào bàn phím bên cạnh: “Nhìn đi! Lại có một tin mới: Hai doanh nghiệp Niên Kỷ thông đồng làm bậy, lừa đồng tiền mồ hôi nước mắt của người tiêu dùng. Ấy? Cái quái gì lại viết là Niên Kỷ? Không nói Kỷ Niên được sao? Tại sao phải xếp thứ sau cậu? Báo nào đây? Thứ phải kiện!”

“Niên Kỷ hay mà!” Một lúc sau, Niên Bách Ngạn mới hờ hững nói một câu.

Kỷ Đông Nham hừ một tiếng: “Nói chuyện nghiêm túc với cậu đấy! Vincent ra tay rồi, cậu mà còn im re là thiệt thòi đấy.”

“Vincent chịu tổn thất lớn như vậy, lên tiếng một chút là chuyện bình thường.”

Nghe xong câu này, Kỷ Đông Nham lập tức hạ chân xuống, đi tới bên cạnh anh, ngồi xuống sofa: “Cậu sợ rồi đấy à? Lần này khủng hoảng quan hệ nghiêm trọng lắm phải không? Niên Bách Ngạn! Cậu đừng có hại chết tớ đấy.”

“Khi Thượng đế gieo rắc dững khí và trí tuệ xuống trần gian, có phải cậu giương ô ra che không? Sao mà lá gan của cậu lại tỷ lệ nghịch với chiều cao mà tỷ lệ thuận với trí tuệ vậy?” Niên Bách Ngạn cười hiểm, buông một câu.

Kỷ Đông Nham nín nhịn một lúc lâu, rồi phẫn nộ trừng mắt nhìn Niên Bách Ngạn: “Cả EQ và IQ của tớ đều cao hơn cậu. Còn về lá gan, cậu sai rồi đấy. Tớ là người “hữu dũng hữu mưu”, còn cậu chỉ có gan mà không có sức.”

Niên Bách Ngạn làm động tác “mời”: “Vậy xin hỏi “mưu sỹ”, anh có diệu kế gì để giải quyết chuyện cấp bách này?”

Kỷ Đông Nham nhướng mày: “Đơn giản thôi! Phán công kịch liệt, lấy gậy ông đập lưng ông. Chẳng phải ông ta nói sản phẩm của chúng ta có vấn đề sao? Vậy thì chúng ta sẽ trưng ra một bản báo cáo kiểm nghiệm chất lượng sản phẩm, rồi xin ý kiến của những chuyên gia có uy tín. Tớ thật sự muốn đối đầu trực diện với ông ta rồi!”

Kỷ Đông Nham nói xong, ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn. Thấy anh từ tốn châm một điếu thuốc, không phát biểu ý kiến gì, cậu ta vô cùng sốt ruột. Đợi anh nhả một làn khói ra, Kỷ Đông Nham bèn hỏi: “Thế nào? Cho tý ý kiến đi chứ!”

Sợi khói bay ra giữa những kẽ ngón tay của Niên Bách Ngạn, nhẹ nhàng, vẩn vút. Anh dựa người vào ghế, rất lâu sau mới lên tiếng: “Cũng được!”

Đợi bao nhiêu lâu chỉ nhận được hai chữ “Cũng được”, Kỷ Đông Nham suýt nữa ngất xỉu. Cậu ta vớ lấy chiếc bật lửa trên mặt bàn, cũng châm một điếu thuốc, rít mạnh một hơi, nhả ra, rồi nhìn Niên Bách Ngạn: “Cái thái độ qua loa của cậu sẽ khiến tớ cảm thấy cậu rất không có thành ý đấy.”

Niên Bách Ngạn phủ nhận: “Qua loa? Tớ nói rất nghiêm túc.”

“Tur tưởng cấp tiến này của tớ được cậu tán đồng?”

Niên Bách Ngạn nhướng mày: “Tại sao phải phản đối?”

Kỷ Đông Nham nhìn anh qua làn khói thuốc: “Không giống phong thái của cậu.”

“Sông có khúc, người có lúc.” Niên Bách Ngạn gạt tàn thuốc: “Cách thức của cậu tuy là lấy cứng chọi với cứng, nhưng những cách thẳng

thường nhất cũng có cái lợi của nó. Lúc này quả thực không còn thích hợp tỏ ra yếu thế trước mặt người khác. Ngoài ra, tớ rất hiểu cách làm việc của Vincent. Lần này ông ta không khiến chúng ta chết, thì lần sau chưa biết ông ta còn vắt óc nghĩ ra chiêu trò nham hiểm gì nữa. Đề phòng vạn nhất, lần này hoặc là chúng ta không đánh trả, nếu đã đánh trả thì phải cắt đứt hoàn toàn khả năng phản công của ông ta.”

Kỷ Đông Nham biết anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Vincent như thế. Cậu ta cong môi cười khế: “Cậu muốn chặn mọi con đường của ông ta?”

“Là một nhà phân phối sản phẩm, ông ta có quá nhiều kẽ hở để len lỏi, mà rất có thể bốn thương hiệu lớn kia đều đã bị qua mặt. Ông ta thâm nhập vào Trung Quốc làm ăn, chưa chắc món tiền nào cũng sạch sẽ. Bây giờ giá cổ phiếu của Bright đã bắt đầu dao động, chúng ta chỉ cần đánh một đòn cuối cùng cho gục hẳn là được.”

“Lẽ nào cậu định...” Kỷ Đông Nham hơi ngập ngừng.

Niên Bách Ngạn cũng biết cậu ta đã đoán ra, bèn cười khế, rút một hơi thuốc, rồi nhàn nhã nhả một vòng khói.

Kỷ Đông Nham dập nửa điếu thuốc hút dở vào gạt tàn rồi nhìn anh: “Niên Bách Ngạn! Cậu nói thật với tớ đi, rốt cuộc Vincent đã làm gì đắc tội với cậu?”

Niên Bách Ngạn nhìn cậu ta khó hiểu: “Nói thế có ý gì?”

“Sao tớ có cảm giác cậu đang dồn ông ta vào con đường chết thế?” Kỷ Đông Nham đưa ra nghi vấn.

“Thương trường là chiến trường mà.” Niên Bách Ngạn như cười như

không.

“Sao tớ cảm thấy như cậu đang trả món thù giết cha vậy?”

Niên Bách Ngạn rướn người lên gạt tàn thuốc. Hàng mi của anh hơi sụp xuống, che đi ánh sáng u tối tận sâu trong đáy mắt. Anh hờ hững đáp một câu: “Có những kẻ, có những chuyện, không đáng được tha thứ!” Dứt lời, thấy Kỳ Đông Nham cứ nhìn mình chằm chằm, anh cong môi, bổ sung thêm một câu: “Ví dụ như những kẻ chặn đường phát tài của cậu. Quan điểm của Tố Diệp là chặn đường phát tài không khác gì giết cha mẹ người ta.”

Kỳ Đông Nham cố tìm ra chút manh mối trong ánh mắt anh nhưng vô ích. Cậu ta bèn nhún vai: “Ok! Tớ tạm thời tin cậu một lần.”

Sự thật chứng minh, người tin Niên Bách Ngạn luôn sống.

Niên Thị hợp tác với Kỳ Thị, bắt đầu tiến hành phản bác lại các thông tin bất lợi trên thị trường. Đương nhiên, không có cái gọi là tranh cãi điên cuồng. Cả hai đều đồng thời công bố những giấy tờ có liên quan tới việc chứng minh chất lượng sản phẩm. Quan trọng hơn là họ tìm ra được những chuyên gia sưu tập có uy tín nhất trong ngành để chứng thực những mẫu sản phẩm bị thị trường nghi ngờ. Chất lượng của kim cương đều đủ để sưu tập trong tương lai.

Việc gì cũng luôn có hai mặt.

Một chuyện tốt đẹp có thể trở nên tồi tệ thì đồng thời một chuyện tồi tệ cũng có thể chuyển hóa thành tốt đẹp. Cái gọi là nguy cơ, vừa là nguy hiểm, vừa là cơ hội. Tốt xấu kỳ thực chỉ cách nhau một ranh giới mong manh, qua được nó, tính chất sẽ biến đổi, nhưng nếu giữ được độ lửa thích hợp, nắm bắt được cơ hội, tự nhiên sẽ chuyển nguy thành an, thậm chí còn đạt được hiệu quả mà mình không ngờ

tới.

Niên Thị và Kỳ Thị bày tỏ thái độ hợp tác, vì sự đúng mực và thỏa đáng thế nên nhận được lời khen của báo chí, cũng vì chuyên gia họ mời tới là một người nghiêm túc, đức cao vọng trọng nổi tiếng trong ngành, nên quả thực đã đánh tan sự băn khoăn của người tiêu dùng. Đồng thời lúc này, Niên Thị và Kỳ Thị lại tuyên bố kéo dài thời hạn bảo hành, các dịch vụ thẩm định, kiểm tra chất lượng cho khách hàng khiến cho dư luận vốn dĩ bất lợi với họ đã trở nên yên tĩnh.

Hoạt động tuyên truyền cho lễ Noel nóng hổi và rầm rộ của họ đã thể hiện rõ hai công ty lần đầu bắt tay cùng hợp tác. Họ không những tung ra phiên bản sưu tập, phiên bản có hạn vào đúng Noel mà còn mời các vị khách quý làm một chuyến thăm quan tới nơi khai thác kim cương ban đầu. Thậm chí, hai công ty còn vượt ra ngoài, hợp tác với các thương hiệu khác, với các showroom, mẫu xe hơi và các sản phẩm cao cấp của phái nữ, để tổ chức một chương trình tôn vinh khách hàng với khí thế rầm rộ.

Rõ ràng là trong nguy cơ lần này, do Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham đã có sự chuẩn bị đầy đủ nên không những tránh được cục diện bất lợi thành công mà còn lợi dụng được sự bất lợi đó để quảng bá cho mình theo một cách riêng biệt.

Xã hội này thường hay có mới nói cũ. Mọi người chỉ thích đọc tin mới chứ không phải tin cũ. Sau một quá trình vật lộn như vậy, lấp đầy trong mắt người tiêu dùng đều là những thương hiệu ngập trời.

Mà việc hợp tác kinh doanh vượt ra khỏi ngành đó đã đủ để Niên Thị và Kỳ Thị chen chân vào hàng ngũ thương hiệu loại 1 quốc tế.

Rõ ràng, lần kinh doanh quan hệ vô cùng thành công này, đủ để thấy bất luận là Niên Thị hay Kỳ Thị cũng đều có một đội ngũ quan hệ

mạnh mẽ đang dự trù kế hoạch cho công ty.

Cứ như thế, tin tức mạng sục sôi một thời gian.

Cho tới đầu tháng mười hai.

Tháng mười hai của Bắc Kinh có mùi vị ngắc ngoải, sống dở chết dở. Đã đích thực là mùa đông rồi nhưng chẳng thấy một bông hoa tuyết nào. Đợi chờ rất lâu cuối cùng tuyết cũng rơi, thế là trên weixin ngập tràn những bức ảnh chụp cảnh tuyết rơi, bên dưới thường hay điểm xuyết thêm một câu: Cơn mưa tuyết đầu tiên tại Bắc Kinh.

Tuyết đầu mùa thường rơi xuống đất là tan ngay. Những người ra khỏi nhà muộn một chút sẽ không cảm nhận được cái giá lạnh của tuyết, mà chỉ thấy cái ẩm ướt, lạnh lẽo của không khí, cùng với đó vẫn là những cung đường ì ạch, ngưng trệ, tiếng còi xe râm ran.

Tháng mười hai này định trước là một tháng không bình yên. Đừng tưởng đây là mùa vạn vật chìm trong giấc ngủ đông. Con người vẫn phải hoạt động thì chắc chắn không thiếu chuyện.

Bright bị một người không rõ danh tính lật mặt, ngầm ám chỉ người phụ trách lợi dụng cái gọi là các kênh phân phối sản phẩm cao cấp để thực hiện các giao dịch phi pháp. Không những thế, Bright chỉ là một cái vỏ hào nhoáng bề ngoài, thực chất còn bị nghi ngờ có tham gia rửa tiền. Mà nguồn gốc của những số tiền đen này lại tới từ nhiều quốc gia. Mọi chuyện cũng chưa chắc là vô căn cứ, trên mạng đã tung ra một đoạn đối thoại giữa Vincent và người phụ trách một tổ chức quốc tế, mà đó là một tập đoàn vũ khí có tiếng.

Đương nhiên, đoạn ghi âm cuộc đối thoại này thật giả thế nào không thể kiểm tra nhưng với tư cách là một thông tin được tung lên mạng, thật ra nó đã đủ để tạo ra một chủ đề mạnh mẽ, cũng đủ để khiến

một tập đoàn hay một con người đang còn rất sôi nổi, hừng hực bị phá hủy trong chốc lát.

Người tung tin lại ngầm khiêu khích bốn thương hiệu lớn ra mặt đầu tiên, thực chất chính là lá chắn giúp Bright rửa tiền, hoặc giữa họ có những giao dịch bí mật mà người ta không thể nào biết.

Tin tức vừa được tung ra, cả mạng Internet đã bùng nổ. Ngay sau đó là việc theo đuôi điều tra của đám nhà báo. Vincent trở thành đối tượng bị truy đuổi. Đây hoàn toàn là một âm mưu được sắp đặt, thậm chí là sắp đặt rất lâu rồi. Vincent trở tay không kịp. Bốn thương hiệu kia lại có ý tránh mặt, lần lượt xóa bỏ quan hệ hợp tác với Bright, cũng dần dần rút khỏi Bright.

Hành vi đó của họ quả thực đã khiến Vincent đau mà không dám kêu. Ngay lập tức, cổ phiếu vốn dĩ đã dao động, ngay từ phiên giao dịch đầu tuần mới đã chịu thiệt hại nghiêm trọng, khiến cục diện của Vincent vô cùng bất lợi.

Vincent tìm kiếm những đội ngũ quảng bá quốc tế chuyên nghiệp, muốn cứu vãn tình hình. Ông ta tung một khoản tiền rất tiền nhưng khi đội ngũ này chuẩn bị vào cứu Bright thoát khỏi tình thế khó khăn tại thị trường Trung Quốc thì cơ quan điều tra tội phạm thương mại quốc tế kết hợp với cơ quan giám sát của Trung Quốc đã bắt đầu mở rộng điều tra Vincent rồi bắt ông ta đi với lý do phạm tội thương mại.

Hành loạt những hành vi đó đã hoàn toàn đã kích triệt để giá cổ phiếu của Bright khiến những nhà đầu tư nắm giữ cổ phiếu đánh mất lòng tin. Trên thị trường cổ phiếu còn xuất hiện hiện tượng bán tháo với quy mô lớn, nhất thời khiến lòng người hoang mang.

Trước khi Vincent bị những cơ quan có liên quan dẫn đi, ông ta đặc biệt dặn đi dặn lại trợ lý hành chính, nhất định phải giữ được giá cổ

phiếu bằng bất cứ giá nào...

Sân bay quốc tế.

Bầu không khí sau cơn mưa đã sạch sẽ hơn nhiều, chỉ ít thì hít thở cũng thông thoáng hơn.

Sảnh chờ ở sân bay vẫn người qua người lại tấp nập. Có người vội vã, có người ly biệt.

Diệp Uyên, Lâm Yêu Yêu và Tố Khải tới sân bay tiễn Diệp Lan đi. Sau khi đã suy nghĩ kỹ càng, Diệp Lan quyết định sang Pháp học. Tuy rằng còn nhiều quyến luyến nhưng Tố Khải vẫn gượng cười tiễn cô đi.

Dọc đường, Tố Khải nói rất ít, nhưng luôn nắm chặt tay Diệp Lan không buông.

Diệp Uyên lái xe, Lâm Yêu Yêu với cái bụng to tướng ngồi bên ghế lái phụ. Mỗi lần ngẩng đầu lên, Diệp Uyên lại nhìn thấy động tác nắm chặt tay Diệp Lan của Tố Khải, đã có mấy lần anh ấy nhẫn nhịn không nói. Sau khi tới sân bay, cuối cùng Diệp Uyên cũng đã lên tiếng: “Hay là em suy nghĩ lại đi! Bây giờ hối hận vẫn kịp mà, nếu không lên máy bay rồi thì muộn mất.”

Lâm Yêu Yêu đứng bên cạnh lập tức bổ sung: “Chỉ cần không phải là đi học, thì lên máy bay vẫn kịp, có thể quay lại mà. Hoặc là Tố Khải sẽ mua vé máy bay, lập tức đuổi theo. Hai đứa đi Pháp chơi một vòng rồi quay về.”

Tố Khải im lặng còn Diệp Lan thì cắn chặt môi, tảng lờ sự quyến

luyện trong lòng mình, khẽ nói: “Em đã đồng ý với công ty rồi.”

“Công ty em bây giờ rối loạn như thế. Em sang bên đó lỡ bọn họ không lo nổi cho em thì biết xoay sở thế nào?” Lâm Yêu Yêu từ đầu tới cuối vẫn không muốn Diệp Lan đi. Cô ấy cố gắng lần cuối cùng: “Em nghĩ mà xem. Em là con gái, lại không quen cuộc sống bên đó, nhớ gặp phải kẻ xấu thì phải làm sao? Chuyện này Tiểu Diệp cũng biết, chị ấy cũng mong em suy nghĩ kỹ thêm.”

Ánh mắt Diệp Lan khẽ xao động.

Tố Khải không nỡ nhìn thấy cô khó xử. Anh nói với Diệp Uyên và Lâm Yêu Yêu: “Nhân lúc còn trẻ, đi học thêm nhiều thứ cũng tốt ạ.”

Diệp Uyên không biết nói sao: “Tố Khải...”

Tố Khải quay đầu, hai tay siết chặt bả vai Diệp Lan, dịu dàng nói: “Nhớ kỹ! Có chuyện gì nhất định phải gọi điện thoại cho anh ngay. À, đến nơi cũng báo cho anh biết.”

Diệp Lan ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt anh. Cô bất giác nhớ tới chuyện anh làm với mình trong phòng khách hôm ấy, gò má bỗng ửng hồng, nhưng con tim thì càng lúc càng nhức nhối. Đã có mấy lần cô bỗng bột định trả lại vé, đã có mấy lần cô muốn nói với anh rằng: Thôi, em không đi nữa đâu, đã có những lần như thế...

Nhưng cô hiểu rõ, một khi cô đổi ý, có thể những tháng ngày tương lai, khi đối mặt với Tố Khải cô chỉ càng thêm giày vò. Không phải Tố Khải giày vò cô mà cô đang hành hạ Tố Khải.

Anh còn trách nhiệm của mình, cô chưa bao giờ trách cứ anh. Nhưng cái hố trong lòng cô biết phải lấp đầy thế nào?

Chỉ có thời gian.

Nếu còn duyên phận, thì đó chính là may mắn. Cô mong mình sẽ bước ra khỏi sương mù, có thể thật sự mở rộng lòng mình, sống bên người đàn ông này. Vậy thì ba năm, thời gian ba năm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, cô và Tố Khải có thể vượt qua thử thách này không?

Diệp Lan không dám dùng một ván cược để thử thách tình cảm của nhau. Thế nên, cứ để mọi việc thuận theo tự nhiên.

Trong chuyện tình yêu này, cô đã bị tổn thương, Tố Khải cũng đâu có lành lặn?

Diệp Uyên thấy vậy, chỉ còn biết thờ dài, sau khi dặn dò mấy câu với Diệp Lan bèn kéo Lâm Yêu Yêu qua một bên, để lại không gian riêng cho Tố Khải và Diệp Lan.

Nửa tiếng đồng hồ.

Trong khoảng thời gian này, hầu như chỉ có Tố Khải nói, Diệp Lan yên lặng lắng nghe và gật đầu. Cảnh này không khác gì bố mẹ tiễn con ra nước ngoài. Gương mặt Tố Khải ngập tràn luyến tiếc, chứa chan tình cảm, còn Diệp Lan thì có thể nhận ra đang kìm nén nước mắt.

Trên ghế ngồi cách đó không xa, Lâm Yêu Yêu thờ dài, xót xa nói: “Những người có tình cảm sao lại không thể ở bên nhau chứ? Rõ ràng một người có tình, một người có ý, tại sao cứ phải chia xa?”

Diệp Uyên thấy bờ môi cô đã khô, bèn lấy từ trong túi ra một chiếc bình giữ nhiệt, rót cho cô một cốc nước: “Trên đời này, có rất nhiều chuyện không phức tạp đến vậy, thật ra đều tại con người làm cho

nó phức tạp. Một cái hố bước qua được thì đơn giản, không bước qua được lại trở thành một chuyện lớn như trời sụp xuống. Trước đây anh cũng cảm thấy Diệp Lan đi như vậy không giải quyết được vấn đề nhưng Bách Ngạn nói đúng, không phải chuyện gì cũng nên chọn cách đối mặt. Có rất nhiều cách đối mặt, dùng thời gian để lặng lẽ lãng quên cũng là một cách đối mặt. Diệp Lan đi xa cũng là một chuyện tốt. Nó phải vượt qua quãng thời gian khó khăn này mới thật sự có thể thoát xác thành bướm.”

Lâm Yêu Yêu cũng hiểu điều này nhưng trông dáng vẻ của Tố Khải, cô cũng đau lòng theo. Ngoài việc thờ dài, cô cũng chẳng biết làm sao. Một lúc sau, cô nói: “Không biết Tố Khải có thể yêu một người con gái khác không nữa.”

Diệp Uyên ngơ ngàng nhìn Lâm Yêu Yêu: “Sao có thể?”

“Sao lại không thể?”

Diệp Uyên hất cằm về phía Tố Khải: “Nhìn ánh mắt của nó đi, còn cả thái độ ban nãy nữa, chắc chắn là đã định chờ đợi con bé quay về.”

“Anh vừa nói đấy thôi, thời gian là liều thuốc tốt nhất. Đàn ông chung tình trên đời này quá ít. Vừa mới chia tay thì đòi sống đòi chết, thời gian dần trôi thì tình cảm cũng nhạt dần. Lúc này nếu có một người thích hợp xuất hiện thì đoạn tình cảm trước đó cũng sẽ dần dần buông bỏ được thôi.” Lâm Yêu Yêu suy nghĩ rồi nói.

Diệp Uyên lắc đầu: “Hai đứa nó đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện như thế, sao nói quên là quên được? Thật lòng chờ đợi một người thì ba năm sẽ trôi qua rất nhanh.”

“Đúng là giỏi bênh đàn ông, đàn ông luôn thích có mới nói cũ.”

Nghe xong, Diệp Uyên bật cười, giờ tay khoác qua vai cô: “Anh không thể!”

Ở trong lòng anh, Lâm Yêu Yêu chợt nhớ tới chuyện của Tịch Khê, trái tim lại nhói lên. Hơi thở trộn lẫn có chút bức bách. Cô gạt cánh tay anh ra, bực bội nói: “Chưa chắc đâu!”

Diệp Uyên không biết cô đang nghĩ gì. Anh kéo tay cô, đặt lên môi, nghiêm túc nói: “Em là tình yêu chân thành cả cuộc đời anh.”

Câu này nghe thì rất sến nhưng anh nói rành mạch từng chữ.

Đầu ngón tay Lâm Yêu Yêu chợt ấm lên, trái tim cũng theo đó mềm ra.

Ở bên kia, Diệp Lan đã tới giờ qua cửa kiểm soát an ninh.

Tố Khải bất ngờ ôm cô vào lòng, khoảng bốn, năm phút gì đó. Lúc Lâm Yêu Yêu đứng dậy, cô thấy khóe mắt Diệp Lan đỏ ửng. Cả khóe mắt Tố Khải cũng rõ ràng cũng hơi đỏ.

Cứ thế, Tố Khải tận mắt nhìn Diệp Lan đi qua cửa kiểm soát. Anh đứng đó, cho tới khi bóng Diệp Lan khuất hẳn.

Bóng lưng của anh trông đầy cô độc.

Lâm Yêu Yêu thật sự rất khó chịu, bỗng chẳng biết nên an ủi thế nào. Diệp Uyên bước lên, đưa tay vỗ lên vai Tố Khải và nói: “Ba năm... nhanh lắm!”

Tố Khải hít sâu một hơi, buồn bã gạt đầu...

Tháng mười hai ở Tây Tạng, nhiệt độ càng thấp hơn.

Cũng may ánh nắng ban ngày vẫn đủ đầy, không khiến bọn trẻ quá cực. Vì có nhân viên cứu trợ cùng sự tham gia của các bác sỹ và các tư vấn tâm lý, tình hình của bọn trẻ càng ngày càng có chuyển biến tốt. Mà trong khoảng thời gian này, cũng bắt đầu có nhiều hơn sự đóng góp của những nhà hảo tâm, xây dựng trường học cho lũ trẻ, hy vọng chúng sớm được trở lại trường.

Tổ Diệp chịu mấy đứa bé, rất có tinh thần ham học hỏi. Những lúc nhàn rỗi, Tổ Diệp cũng dạy chúng chữ Hán, dạy chúng đọc thơ cổ, nhẩm bảng cửu chương... Chúng rất thích đọc sách, thích những cuốn sách có nhiều tranh vẽ, cũng thích nghe những câu chuyện cổ tích, thế nên Tổ Diệp lại có thêm một nhiệm vụ mới, không những phải thường xuyên quan sát tình hình tâm lý của chúng mà còn phải kể chuyện cho chúng nghe trước khi đi ngủ.

Tháng mười hai khiến Tây Tạng điều hiu hơn nhiều.

Nhưng biển rừng đó từ ngoài nhìn vào vẫn um tùm, rậm rạp. Xung quanh, vẫn có người có thể kiếm được những loại nấm ăn được. Nghe những người sống gần đó kể họ còn nghe được tiếng chim hót trong rừng.

Rõ ràng, sự chênh lệch nhiệt độ ở đây khiến người ta kinh ngạc.

Khoảng thời gian này, Niên Bách Ngạn rất ít khi gửi tin nhắn tới. Mỗi ngày, Tổ Diệp đều lên mạng đọc tin của anh. Người nổi tiếng cũng có một chút ích lợi, đó là không muốn biết tin của người ấy cũng khó. Cô biết chuyện Niên Thị và Kỳ Thị hợp tác mạnh mẽ, biết Vincent đã xảy ra chuyện. Không hiểu sao, Tổ Diệp lờ mờ cảm thấy chuyện của Vincent có quan hệ chặt chẽ với Niên Bách Ngạn.

Nhưng tại sao Niên Bách Ngạn phải đối phó với Vincent?

Cô nghĩ không ra, mà cũng biết rõ dù có hỏi anh, anh cũng chưa chắc đã nói thật.

Tối nay, cô mơ mơ hồ hồ tựa đầu vào giường trong lúc rảnh rỗi, bỗng nghe thấy có tiếng một cô bé mừng rỡ reo lên: “Tuyết to quá!”

Tố Diệp giật mình tỉnh lại, nhìn đồng hồ, mới có tám giờ. Cô khoác áo rồi xuống giường, nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả nhiên là tuyết rơi rất lớn. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà bên ngoài như vừa được đắp một chiếc chăn bông.

Cô bé hân hoan ấy là một nhân viên cứu trợ trẻ tuổi. Cô ấy chưa được nhìn thấy tuyết bao giờ. Lần trước tuyết có rơi nhưng còn khá nhỏ. Lần này cuối cùng đã thỏa mãn nguyện vọng được đắp người tuyết của cô ấy.

Cả đám người bên ngoài đều chạy ra đắp người tuyết, mặc kệ nhiệt độ xuống cực thấp vào buổi tối.

Tố Diệp nhận kỹ mặt mấy người này. Đó đều là những người trẻ sống bên bờ biển, đương nhiên cực kỳ vui mừng trước cơn mưa tuyết này. Thấy Tố Diệp đứng bên cửa sổ nhìn ra, họ vẫy tay về phía cô, tỏ ra muốn gọi cô ra cùng đắp người tuyết. Cô mỉm cười, lắc đầu từ chối. Cô vẫn chưa tự hành hạ bản thân đến mức đó, hoặc là cô không có tâm trạng.

Nếu trong một ngày tuyết rơi thế này...

Ánh mắt cô tối đi, nhìn về phía bầu trời xa xăm.

Cô ngược nhìn những bông hoa tuyết rơi lả tả, trái tim bỗng bay về phương trời nào xa lắm. Nghe nói Bắc Kinh cũng đã có tuyết nhưng chắc chắn không trắng xóa như khung cảnh trước mặt cô bây giờ.

Bách Ngạn...

Nếu có thể được cùng anh dạo bước dưới tuyết rơi, cảm nhận sự thuần khiết và kỳ diệu của đất trời thì nhất định đó sẽ là một trải nghiệm khó phai.

Trái tim Tố Diệp bất chợt như bị một sợi dây thừng thít lại.

Nghệt thở.

Còn khế nhói đau...

Vincent phải chính thức tiếp nhận điều tra. Tại Trung Quốc, thời gian này, luật sư không được phép tham gia.

Trong lúc ấy, tất cả các nghiệp vụ của Bright đều do cổ đông trong công ty quản lý, dưới sự duy trì cứng rắn của trợ lý hành chính đặc biệt, giá cổ phiếu vẫn được nắm giữ.

Vincent bị giám sát 24/24, không được về nhà, chỉ được ở một địa điểm được chỉ định.

Trong phòng nghỉ, Vincent gặp Joey.

Joey không khóc, nhưng đôi mắt thì sưng đỏ, đáng thương như một con thỏ. Trong phòng nghỉ có mấy chỗ được lắp camera. Sau khi nhìn thấy Joey, lấy lý do uống trà, ông ta dẫn Joey tới một góc sofa.

Góc này chỉ nhìn thấy được mặt bên của hai người. Nếu cố tình có thể tránh được việc theo dõi khẩu hình miệng qua camera.

Vincent ra hiệu cho Joey không cần nói nhiều. Ông ta giơ tay chống lên cằm, thực chất là chặn miệng lại, hạ thấp giọng rồi nói với Joey: “Bây giờ con bỏ hết mọi việc trong công ty lại, không cần lo lắng gì hết, lấy lý do đi du lịch giải tỏa tâm trạng, qua Pháp trước, rồi từ Pháp qua Brazil.”

Joey không hiểu.

“Bên Brazil có tài khoản cá nhân của bố. Tiền bố kiếm được mấy năm nay được chia ra, gửi vào mười tài khoản. Bố sẽ nói cho con biết cụ thể phải làm gì, tới Brazil phải tìm ai. Con không phải lo lắng. Sau khi khởi động tài khoản này, con gửi một số tiền tới cho Diệp Lan, rồi dẫn con bé tới một nước khác. Nhớ kỹ, không được ở lại Pháp và Brazil nữa, tìm bất kỳ nơi nào cũng được.”

Joey thẳng thốt, nhưng không dám biểu lộ khoa trương. Cô ta lấy tay che môi: “Chuyển một số tiền cho Diệp Lan? Bố! Bố không nói nhầm đấy chứ? Tại sao bố muốn đưa tiền cho Diệp Lan? Tại sao bố bảo con đưa cô ấy đi cùng? Cô ấy có quan hệ gì với chúng ta?”

Trông Vincent rất khó xử, gương mặt cau có. Một lúc sau ông ta nói: “Con không cần quan tâm nhiều như thế, bảo con làm gì thì con cứ làm đi.”

Joey nhìn Vincent không rời mắt, đứng một phút rồi bất thành lời hỏi: “Bố quan tâm Diệp Lan như vậy. Sau khi nhà cô ấy xảy ra chuyện đã lập tức tuyển cô ấy vào Bright. Lẽ nào cô ấy là... con riêng của bố?”

Quyển 14 - Chương 669: Không thể để con bé chịu khổ thêm nữa

Đừng trách Joey lại đột ngột nghi ngờ như vậy. Có trách thì trách bố cô bất thành linh quan tâm tới một người không hề liên quan tới họ như vậy. Cô không hề cảm thấy bố mình đã động lòng, có suy nghĩ gì khác với cô Diệp Lan đó. Có thể khiến bố cô dù đang đối mặt với một hoàn cảnh khó khăn như thế này mà vẫn nghĩ tới một người khác, đây chắc chắn là một người cực kỳ quan trọng.

Ai ngờ Vincent không vui, hạ giọng quát: “Con nghĩ bậy bạ cái gì vậy?”

“Nhưng mà...” Thấy nét mặt này của bố là Joey biết mình đã nghĩ nhiều rồi. Nhưng trong lòng cô muôn vàn nghi vấn: “Nếu cô ấy không có quan hệ gì với chúng ta, tại sao con phải làm vậy?”

Vincent trầm mặc.

Rất lâu sau, ông mới nặng nề lên tiếng: “Tuy rằng nó không phải con gái của bố, nhưng từ trước tới giờ, bố đều coi con bé như con gái của mình. Đương nhiên, khi nó có cuộc sống của riêng nó, khi có người chăm sóc tử tế cho nó thì bố không cần phải nhúng tay vào. Cho tới tận khi cả bố và mẹ của nó đều vào tù, nó chỉ còn một mình cô độc thì lúc đó, bố không thể bỏ mặc nó nữa.”

Joey càng nghe càng hồ đồ: “Nhưng trên thực tế, thật sự là từ trước tới nay con không hề biết Diệp Lan. Đối với con mà nói, cô ấy như

một người xuất hiện bất thành linh vậy. Con chỉ biết cô ấy là người nhà họ Diệp.”

Vincent gật đầu, trông có vẻ rất tiều tụy: “Diệp Lan đúng là không có quan hệ gì với chúng ta, nhưng mẹ của Diệp Lan, Nguyễn Tuyết Cầm lại có quan hệ rất lớn với bố.”

Joey sửng người: “Người đàn bà... đang ngồi tù đó ư?”

Sắc mặt Vincent trở nên nặng nề.

Joey sốt ruột: “Rốt cuộc là thế nào ạ?”

Vincent vốn dĩ cũng không định giấu Joey. Bây giờ tình cảnh của ông vô cùng bất lợi. Lúc này nếu không hoàn thành được tâm nguyện trong lòng thì nó sẽ trở thành nỗi tiếc cả cuộc đời.

Ông như một người già chỉ còn thoi thóp hơi tàn, sắc mặt cô liêu và bất lực. Nhưng thực tế, ông chỉ đang nhớ lại một thời đã qua, nhớ lại quãng thời gian chưa bao giờ chủ động nhắc tới.

“Cả đời này, bố đã yêu hai người phụ nữ.” Vincent nói, ánh mắt nhìn về phía Joey trắng nhợt như cá chết: “Một người là mẹ con, người còn lại, chính là mẹ của Diệp Lan, Nguyễn Tuyết Cầm.”

Joey tròn tròn mắt. Chuyện này đối với cô mà nói quá chấn động. Trong ấn tượng của mình, cô chưa bao giờ nghe thấy bố nhắc tới Nguyễn Tuyết Cầm. Đây có lẽ là lần đầu tiên, vậy mà lại đưa ra một câu kết luận khiến người ta phải tròn mắt cứng họng như thế.

“Con không hiểu...”

Khóe môi Vincent hiện lên một nụ cười cay đắng, sau đó, bao nhiêu

tình cảm chôn sâu tận đáy lòng cũng dần dần được ông rủ rỉ kể lại.

...

Năm ấy Nguyễn Tuyết Cầm vẫn còn rất trẻ.

Thật ra bà ấy rất đẹp. Khác với vẻ phong tình, khêu gợi của người em gái, Nguyễn Tuyết Mạn, bà ấy giống như một đóa hoa bách hợp, âm thầm tỏa ra một mùi hương dịu nhẹ đến mê người. Vincent quen biết Nguyễn Tuyết Cầm trong một bữa tiệc. Ông lớn hơn Nguyễn Tuyết Cầm rất nhiều. Sau khi biết được bà ấy chính là cô con gái nhà họ Nguyễn có qua lại rất thân mật với gia đình mình, trong lòng bất chợt có một cảm giác không thể nói rõ, không sao tỏ bày.

Hai người họ hình như rất có duyên.

Vincent cũng được coi là một người bạn cùng trường của bà ấy. Nghiêm túc mà nói, ông học khóa trên. Vì thế trong những lần giao tiếp sau đó, ông luôn đặt mình vào vị trí một người anh hơn bà ấy mấy tuổi.

Nguyễn Tuyết Cầm của ngày ấy rất hay cười, cả ngày kéo tay ông, hỏi: “Em có thể giúp anh làm việc gì không? Giống như, bố em hợp tác với anh vậy. Em có thể giúp anh mà, thật đấy!”

Vincent biết, với tư cách là con gái lớn, Nguyễn Tuyết Cầm biết được những bí mật gia đình mà Nguyễn Tuyết Mạn không biết. Nhưng suy nghĩ cho sự an toàn của bà ấy, ông vẫn không muốn Nguyễn Tuyết Cầm can dự vào quá nhiều chuyện. Mà suy nghĩ này của ông cũng nhận được sự đồng tình của bố Nguyễn Tuyết Cầm.

Lúc đó, Vincent thường xuyên phải tới Trung Quốc, gặp mặt một số người vì chuyện làm ăn. Nguyễn Tuyết Cầm rất hay đi cùng ông. Họ

đi tới rất nhiều nơi, cả trong nước lẫn ngoài nước, lên rừng hay xuống biển, từ những vùng nghèo khó tới những thành phố khang trang... Nhưng duy chỉ có ở trấn Thiên Đăng, khi Nguyễn Tuyết Cầm vì ông mà suýt nữa mất mạng, ông mới biết, có những trách nhiệm, Nguyễn Tuyết Cầm phải là người gánh vác.

Ông làm một công việc nguy hiểm, nhưng bà ấy không những chấp nhận sự nguy hiểm ấy còn cùng ông xông pha Nam Bắc, bất chấp mạng sống. Chẳng mấy chốc, Vincent đã đem lòng yêu thương một Nguyễn Tuyết Cầm nhỏ hơn mình rất nhiều tuổi. Nguyễn Tuyết Cầm cũng rất hay ngồi trong lòng ông, cười nói: Em muốn làm người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

Trên đời luôn có một loại tình cảm như thế, ủa đến một cách sôi nổi, ồ ạt, yêu thương sâu sắc, nồng nàn lại chỉ để cuối cùng đánh mất...

Sau khi biết chuyện hai người họ yêu nhau, bố của Nguyễn Tuyết Cầm rất sửng sốt. Chỉ có ông ấy mới biết nếu cả đời này đi theo Vincent, Nguyễn Tuyết Cầm sẽ phải sống một cuộc sống như thế nào. Ông ta không ra mặt, mà ngầm ra hiệu cho mẹ của Nguyễn Tuyết Cầm rầm rộ tìm đối tượng xem mặt cho con gái. Chẳng mấy chốc, họ đã tìm được mục tiêu.

Nhà họ Diệp đang gấp gáp cần tới thế lực của nhà họ Nguyễn để hòa vốn, hai anh em đều là những người tài giỏi, là sự lựa chọn tốt nhất. Cái gọi là tốt nhất không những là xứng đôi về gia thế. Quan trọng hơn, gia đình họ trong sạch, chỉ là một gia đình làm ăn sạch sẽ.

Vì chuyện của Nguyễn Tuyết Mạn, hai ông bà họ Nguyễn ép Nguyễn Tuyết Cầm phải lấy cậu hai nhà họ Diệp, Diệp Hạc Thành. Nguyễn Tuyết Cầm đương nhiên rất phản đối, hơn nữa còn nói mình đã mang thai đứa con của Vincent. Nhà họ Nguyễn tức giận, tìm một bác sỹ gia đình, định kiểm tra cho bà ấy, nhưng bà ấy đã nhân cơ hội

đó đã bỏ trốn.

Bà ấy tới với thế giới hai người của Vincent. Trong thế giới rất kín đáo đó, bà ấy đã để lại lời nhắn cho Vincent, nói với ông rằng, bà ấy sẽ mãi mãi đợi ông. Ai ngờ, người mà bà ấy đợi được lại không phải là Vincent mà là bố của mình.

Lúc đó, bà ấy bị người ta bắt trở về nhà họ Nguyễn. Bố của bà ấy đuổi tất cả mọi người đi, kể cả là mẹ của bà ấy, nói hết lý hết tình, thậm chí còn lấy cả tương lai của nhà họ Nguyễn ra để ép buộc bà ấy.

Nguyễn Tuyết Cầm biết rất rõ thực chất bố mình đang làm nghề gì, cũng biết lúc ấy Vincent và bố mình đang làm ăn qua lại thứ gì. Dù là Vincent hay bố, thật ra cả hai đều đang bước trên lưỡi dao.

Bà ấy đã thỏa hiệp.

Vì nếu cả hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời bà ấy đều phải sống một cuộc sống máu me đâm chém, vậy thì việc bà ấy có thể làm là rửa sạch máu của nhà họ Nguyễn, bảo vệ thanh danh của nhà họ Nguyễn.

Bà ấy đã lấy Diệp Hạc Thành. Hôm ấy, đám cưới tung bừng, rộn rã.

Khi Vincent biết được chuyện này thì đã muộn. Ông vội tới lễ cưới, nhưng không xuất hiện. Đúng ngày Nguyễn Tuyết Cầm tổ chức xong lễ cưới, ông đã đổ bệnh rất nặng.

...

“Đúng hai tháng trời.” Vincent cảm thán: “Hai tháng sau, bố lấy mẹ con.”

Joey á khẩu. Những trải nghiệm này của bố quả thực khiến cô khó mà tưởng tượng được. Lẽ nào thật sự nên nói duyên phận do trời ban? Một người bố ở nước ngoài xa xôi của cô và một Nguyễn Tuyết Cầm sống tại Trung Quốc, lại có thể quen biết, thậm chí là yêu nhau. Nhưng điều càng khiến Joey khó hiểu là, tại sao Nguyễn Tuyết Cầm lại suýt mất mạng vì bố? Chẳng phải trước giờ bố vẫn quản lý Bright sao? Tuy rằng thương trường như chiến trường, nhưng thật sự phải lấy tính mạng ra đánh đổi sao?

“Nói vậy là, mẹ con chỉ là người thế thân?” Trong lòng cô không thoải mái chút nào.

Vincent thành thật trả lời: “Ban đầu quả thực bố lấy mẹ con chỉ vì tức giận, nhưng mẹ con dù biết trong lòng bố có người phụ nữ khác mà vẫn thật lòng với bố. Dần dần, ngoài việc kính trọng mẹ con ra, bố cũng có một chút tình cảm lâu ngày bồi đắp.”

“Nhưng... vẫn không bằng Nguyễn Tuyết Cầm, phải không ạ?” Joey nhíu mày.

Vincent vỗ vỗ tay cô: “Xin lỗi con! Bố chỉ muốn nói với con một số chuyện, để con hiểu được cảm xúc của bố.”

Joey rút tay về, dựa cả người ra sau ghế.

Vincent biết cô đang không vui, chỉ thở dài.

“Đằng sau, nhà họ Nguyễn và Bright rốt cuộc đang kinh doanh thứ gì?” Joey hỏi đúng trọng điểm.

Vincent nhìn cô, khẽ đáp: “Không có gì, đều đã là quá khứ rồi.”

Joey thấy ông có ý né tránh, ít nhiều hơi nghi hoặc. Không nói ra nguyên nhân, hoặc là chuyện này đen tối, hoặc là thật sự như ông nói, tất cả đã là thời quá khứ, nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Nguyễn Tuyết Cầm đã có chồng rồi, bố còn thương nhớ bà ta?”

“Bố không có ý định làm phiền tới cuộc sống của bà ấy. Nhưng bà ấy vẫn luôn yêu bố.” Ánh mắt Vincent đầy đau khổ: “Nếu lúc đó bố kịp về sớm hơn, nếu lúc đó bố biết chuyện của bà ấy...”

“Thì con đã không có mặt trên đời này.” Joey chua xót tiếp lời.

“Không! Bố không hề có ý đó. Con gái! Con luôn là niềm tự hào của bố.”

“Nhưng bây giờ, bố quan tâm cả con người ta rồi.”

“Là vì bố thấy áy náy. Sau này khi bố biết tất cả mọi chuyện, đã cảm thấy có lỗi với Tuyết Cầm. Lúc đó bà ấy cần sự giúp đỡ của bố biết bao, nhưng bố lại không ở bên cạnh bà ấy. Bà ấy phải lấy một người đàn ông mà mình không yêu, nếu hắn cũng đối tốt với bà ấy, có lẽ bà ấy còn được vui vẻ một chút, nhưng hắn ta không những đối xử tệ bạc mà còn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt. Hắn ta đã hủy hoại cả cuộc đời bà ấy!”

“Thế thì bố phải hận đứa trẻ đó mới phải chứ. Cô ấy đâu phải con của bố và Nguyễn Tuyết Cầm, lại là con của bà ta và người đàn ông kia.”

Vincent nhắm mắt lại, rất lâu sau mới mở mắt ra: “Nguyễn Tuyết Cầm đã biết sớm muộn gì cũng có ngày mình rơi vào tình cảnh này. Bà ấy đã không chỉ một lần bắt bố hứa sẽ bảo vệ cho cô con gái được bình an, đừng để nó làm nghề đá quý nữa. Thật ra bố hiểu, bà

ấy không muốn con bé biết quá nhiều chuyện, muốn con bé được sống một cuộc đời bình dị. Con cầm tiền, đưa nó đi. Coi như bố đã thực hiện lời hứa của mình với Nguyễn Tuyết Cầm.”

Joey nhìn ông: “Đó là khoản tiền không trong sạch đúng không ạ? Nếu không, tại sao phải chia thành mười tài khoản rồi cất giấu?”

“Con không cần hỏi nhiều. Nhớ kỹ! Cầm được tiền rồi là phải đi nhanh, không được nán lại một phút nào.” Vincent nhấn mạnh.

Sắc mặt ông nghiêm túc và chân thành: “Còn nữa, không được phép bỏ rơi Diệp Lan. Nó là một con bé khổ mạng, không được để nó chịu khổ thêm nữa.”

Joey cảm thấy bức bối trong lòng. Không phải cô sợ sẽ phải chia bao nhiêu tài sản với Diệp Lan. Tiền đối với Joey đã không còn quan trọng nữa. Cô chỉ khó mà chấp nhận được sự thật thì ra trong lòng bố còn một người đàn bà khác. Từ trước tới giờ cô luôn cảm thấy tình cảm của bố mẹ rất tốt đẹp. Tới tận ngày mẹ cô mất, bố vẫn còn ở bên cạnh giường bà...

Quyển 14 - Chương 670: Chỉ ghen ghét đồ kỵ, không ngưỡng mộ

Vincent nói với Joey: “Tuyệt đối đừng nói cho Diệp Lan biết chuyện này. Còn về việc con muốn làm cách nào để con bé chấp nhận sự giúp đỡ của con thì bố nghĩ với trí thông minh của con nhất định sẽ nghĩ ra cách. Bố già rồi, hy vọng có thể dùng một chút sức lực cuối cùng để rải đường cho hai đứa.”

Lúc ra khỏi đó, khoe mắt Joey đỏ ửng. Cô ta rút từ trong túi xách ra một chiếc kính râm rồi lên xe. Khi xe đi ra khỏi cửa lớn, có một chiếc xe nãy giờ vẫn đỗ bên đường cũng nổ máy, từ từ bám theo.

“Sếp! Sếp bảo chỉ với mình cô ta có thể cứu được cả Bright không?” Cậu nhóc lái xe hỏi Tổ Khải đang ngồi bên ghế lái phụ.

Ánh mắt Tổ Khải nhìn chằm chằm về phía xe của Joey, ngửi khí thờ ơ: “Làm sao tôi biết!”

Người cấp dưới phá lên cười. Thật ra cậu ta rất muốn hỏi liệu Bright có thể rơi vào tay Niên Bách Ngạn không, dù sao thì Niên Bách Ngạn cũng là anh rể của sếp. Nhưng bây giờ đang trong lúc làm nhiệm vụ, cậu ta mà hỏi câu này chắc chắn sẽ lại chịu một trận mắng té tát.

“Mục tiêu đã đi lên cầu vượt, bảo đám Chương Ngư theo dõi sát sao.” Tổ Khải ra lệnh: “Còn nữa, mấy ngày tiếp theo toàn tổ phải chờ nhận lệnh 24/24.”

“Rõ!” Người cấp dưới nghiêm túc trở lại, lập tức làm theo...

Mấy ngày sau đó, đối với những người dân bình thường thì cũng chỉ là cảnh mặt trời mọc rồi lại lặn. Những mảnh vụn rời rạc của cuộc sống ghép lại thành một bức biểu đồ thời gian nhạt nhẽo nhưng lại tràn đầy áp lực. Điều duy nhất khiến người ta chờ đợi chính là Noel sắp đến gần. Trong ngày lễ Tây sắp trang hoàng đỏ rực khắp đường lớn phố nhỏ ở Bắc Kinh bằng những búp bê và ông già Noel này, chỉ ít cũng có thể khiến những người ngày ngày bôn ba bởi những công việc bận rộn có đầy đủ lý do để tụ tập.

Nhưng đối với Bright mà nói, mỗi ngày trôi qua lại là một ngày mưa đập gió vùi.

Sương mù quét qua khắp thành phố Bắc Kinh. Nghe nói lần này đến cả những vùng ngoại ô xa xôi như Hoài Nhu, Xương Bình cũng không may mắn thoát nạn. Bright cũng bị bao trùm trong bầu không khí âm u này. Mỗi ngày tới, rõ ràng là trời đã sáng rồi, vậy mà không thể nhìn thấy mặt trời, giống như giá cổ phiếu của Bright vậy.

Các cổ đông của Bright bắt đầu có sự chia rẽ. Bây giờ người quản lý đang bị điều tra, không thể tham gia vào các công việc vận hành công ty một cách quá thuận tiện. Vincent thì thất thế ở mỏ kim cương bên Nam Phi, khiến Bright gánh chịu một tổn thất khổng lồ, hơn nữa còn liên tiếp dính líu vào hàng loạt tội danh thương mại, cộng thêm hành động từ bỏ Bright của bốn thương hiệu quốc tế lớn, đã khiến cho giá cổ phiếu của Bright nhất thời như kẻ bại liệt không đỡ dậy nổi, các cổ đông cũng lo ngay ngáy.

Nhưng điều khiến các cổ đông còn hoang mang hơn là bên này bọn họ đang ra sức hùn vốn bù đắp thì bên kia lại có một sức mạnh thần

bí nào đó không ngừng mua vào. Trên thị trường bỏ lại bao nhiêu, đối phương mua hết bấy nhiêu, rõ ràng là có ý cướp cổ phần rời rạc trong tay các cổ đông với họ.

Cái sức mạnh thần bí đó chỉ là tên gọi mà thôi, thật ra mọi người đều dồn trọng điểm nghi ngờ lên Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham. Ngay cả các cư dân mạng bên ngoài ngành cũng có ý hướng tới hai người họ, hoặc là cả hai liên kết lại.

Đối với cộng đồng mạng mà nói, ai làm chủ “Đông cung”* không quan trọng. Quan trọng là trong tình hình rối ren này, ai là người chiến thắng. Bọn họ tung hô rằng trên chiến trường không khói lửa này, cuộc cạnh tranh xâu xé của các công ty còn hấp dẫn hơn trong lịch sử.

*Đông cung: Thường chỉ nơi ở của Thái tử thời phong kiến.

Niên Thị.

Tập đoàn Niên Thị được xây mới trên con đường tài chính, tránh khỏi khu trung tâm mậu dịch quốc tế chật ních đầu người, mà lựa chọn Phúc Hưng Môn, khu quốc tế nổi tiếng ngày nào cũng tiếp xúc với các con số tài chính.

Kỳ Đông Nham trở thành vị khách quan trọng đầu tiên.

Khác với văn phòng của Kỳ Thị và Tinh Thạch, phòng chủ tịch của Niên Bách Ngạn có một tầm nhìn tự nhiên, khoáng đạt. Phóng tầm mắt ra xa không phải là những tòa nhà cao tầng san sát trên con đường tài chính, mà lại là một cảnh quan tự nhiên xanh um, tốt tươi. Đó vốn là một vườn hoa trên không. Lúc rảnh rỗi, anh còn có thể tiếp khách trong vườn hoa, được ở trên cao tận hưởng phong cảnh thiên nhiên.

Diện tích mặt bằng của Niên Thị không nhỏ hơn so với Kỳ Thị, nhưng phong cách thì khiêm tốn, kiềm chế hơn, thể hiện đầy đủ phong cách của vị trí và thiết kế của tòa nhà hiện tại.

Kỳ Đông Nham quan sát một lượt, rồi tấm tắc: “Được đấy! Vừa nhìn đã biết là một mẫu thiết kế của một người nổi tiếng. Hôm nào giới thiệu cho tớ làm quen với nhà thiết kế này đi, tớ cũng sửa sang lại tý.”

Niên Bách Ngạn ngồi bên cạnh bàn uống nước, tự mình nhàn nhã pha trà rồi nói: “Cậu mau ngồi đi, đi qua đi lại tớ chóng cả mặt.”

“Đó là vì cậu có tuổi rồi.” Tuy nói vậy nhưng Kỳ Đông Nham vẫn ngồi xuống, cười hì hì nhìn anh: “Thế nên, cậu mới xây công ty trên con đường tài chính chứ không phải khu trung tâm mậu dịch quốc tế.”

“Quen cậu là tớ đã xui xẻo ba đời rồi, ngay cả văn phòng mà cũng đối mặt nhau nữa, thế thì cả đời tớ coi như đi tong.” Niên Bách Ngạn bắt đầu hâm nóng trà, dụng cụ là loại sứ thượng đẳng, đun qua nhiệt độ cao mà vẫn nóng lại không khô. Đây là thứ mà những người có tuổi thích vì thể hiện được sự nội hàm và nhẫn nại. Nó cũng giống như người vậy, tuổi trẻ liều lĩnh, trải qua sự mài mòn của tháng năm, sự thẳng thừng trong cá tính không còn nữa, chỉ còn lại sự nhẫn nại, cẩn trọng.

Kỳ Đông Nham hừ một tiếng, dựa ra sau ghế: “Thế thì vị trí ở nước ngoài tốt nhất cậu cũng cách xa tớ luôn đi.”

“Nước ngoài...” Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ gì đó: “Tớ định đặt trụ sở tổng công ty tại Bắc Kinh.”

Kỳ Đông Nham ngăn người: “Cho dù trụ sở chính tại Bắc Kinh thì

Niên Thị nói trắng ra vẫn là một doanh nghiệp nước ngoài. Đừng quên, năm xưa bố cậu đăng ký cho Niên Thị là ở nước ngoài.”

“Bây giờ thị trường Trung Quốc là quan trọng hơn cả. Đương nhiên, ý tớ không phải là sẽ không khởi động lại bộ phận ở nước ngoài. Chỉ là, tớ sẽ tập trung tại Bắc Kinh.” Niên Bách Ngạn lọc qua một lần trà, điềm đạm nói.

Kỷ Đông Nham nhìn những động tác thuần thục của anh, rồi nghe những lời anh nói, tò mò hỏi: “Sao tớ có cảm giác cậu sắp nghỉ hưu thế nhỉ? Đây, cậu từng kiểm tra độ tuổi tâm lý của mình chưa?”

Niên Bách Ngạn nhướn mày nhìn cậu ta một cái rồi lại tiếp tục pha trà, mặc kệ cậu ta.

“Định khi nào thì niêm yết lên sàn giao dịch?” Kỷ Đông Nham vặn vẹo lưng: “Nếu không Niên Thị của cậu không thể ngang tài ngang sức với tớ đâu đấy.”

Niên Bách Ngạn rót trà: “Muốn lên sàn cần có thời cơ.” Anh đặt một cốc trà tới trước mặt Kỷ Đông Nham, nói nửa đùa nửa thật: “Cách nhanh nhất chính là mượn vỏ. Tuy rằng bây giờ không cho phép, nhưng phải xem mình lợi dụng cái vỏ đó thế nào. Mà Bright chính là cái vỏ ấy.”

“Với năng lực của cậu muốn lên sàn không khó.” Kỷ Đông Nham cũng nói một lời hai ý.

Niên Bách Ngạn giơ cốc trà lên: “Lấy trà thay rượu trước!”

Kỷ Đông Nham nâng cốc, chạm nhẹ với anh, rồi hai người cùng uống cạn.

Uống xong, Kỳ Đông Nham đặt chiếc cốc xuống, cố tình nói: “Quý công ty cũng phải suy nghĩ cho thỏa đáng chứ. Đến một bình rượu cho ra dáng cũng không có. Niên Bách Ngạn! Bây giờ cậu là khách quý cũng có một mảnh đất trên bảng xếp hạng của Forbes. Quan trọng hơn, tớ còn là chủ nợ của cậu, cậu lấy một cốc trà ra để tiễn khách đấy à?”

Niên Bách Ngạn mím môi: “Cậu có cần lúc nào cũng leo lẻo chuyện tớ nợ tiền cậu không.”

“Tớ sợ quý nhân đây nhiều việc, quên mất ấy mà.”

Niên Bách Ngạn cười khẩy: “Thời buổi này con nợ mới là ông tướng.”

Mặt Kỳ Đông Nham vàng bệch đi.

Một lúc sau, cậu ta gõ gõ vào cốc: “Tớ không uống trà!”

“Thế cậu uống cái gì?”

Kỳ Đông Nham suy nghĩ rồi đáp: “Độ tuổi tâm lý của tớ nhỏ hơn cậu một giáp. Tớ uống cafe, loại nào ngọt ấy.”

Niên Bách Ngạn lườm cậu ta bằng ánh mắt khinh bỉ rồi ấn điện thoại: “Chuẩn bị cho tổng giám đốc Kỳ một ly Capuchino.”

Kỳ Đông Nham ngồi bên dài giọng: “Phải là trợ lý hành chính đặc biệt của cậu bê vào đấy.”

Niên Bách Ngạn lại liếc xéo cậu ta, rồi diêm đạm bổ sung thêm một câu vào điện thoại: “Bảo trợ lý Giản bê cafe vào đây.”

“Trợ lý Giản?” Đợi anh cúp máy rồi, Kỳ Đông Nham mới tỏ ra kỳ lạ:
“Nam hay nữ vậy?”

Niên Bách Ngạn nhàn tản uống trà: “Ăn no rồi tốt nhất nên uống chút trà lọc qua cái miệng dầu mỡ của cậu đi. Đòi uống cafe chỉ vì muốn gặp mặt một người. Tổng giám đốc Kỳ! Trò vòng vo tam quốc này của cậu không có lợi sức khỏe đâu.”

Kỳ Đông Nham bật cười: “Có lợi hay không, phải xem mặt trợ lý của cậu mới biết được.”

Chẳng mấy chốc, đã có người gõ cửa.

Một bóng dáng thanh mảnh bước vào, quần Âu áo vest là lượt. Đó là một gương mặt rất trẻ, khuôn mặt sáng láng, khóe môi nở nụ cười mỉm nhàn nhạt. Anh ấy không mang vẻ thô lỗ, hào sảng của đàn ông phương Bắc, nếu có thì chỉ là vẻ dịu dàng như ngọc của đàn ông phương Nam.

“Tổng giám đốc Kỳ, cafe của anh đây!” Người đàn ông đặt ngay ngắn một cốc Capuchino tới trước mặt Kỳ Đông Nham. Ngay sau đó, đặt lên một tấm khăn ăn viền vàng cùng một chiếc thìa cafe tinh xảo.

Kỳ Đông Nham ngược mắt nhìn người đàn ông này, nhất thời cảm thấy quen quen.

Làm xong những việc ấy, người đàn ông lùi sang một bên: “Tổng giám đốc! Anh còn gì dặn dò không ạ?”

Niên Bách Ngạn liếc nhìn Kỳ Đông Nham rồi bật cười, nói với anh ấy: “Hết rồi!”

“Vậy tôi đi làm việc.” Người đàn ông khẽ gật đầu với hai người họ rồi

đi ra ngoài.

Kỷ Đông Nham im lặng rất lâu. Tới tận khi Niên Bách Ngạn bắt đầu rót cốc trà tiếp theo, Kỷ Đông Nham mới vỗ đùi cái đét: “Tớ nhớ ra cậu ta là ai rồi!”

Niên Bách Ngạn không có phản ứng gì với biểu hiện ngạc nhiên của Kỷ Đông Nham, thản nhiên nhấn mạnh: “Cậu ấy là trợ lý hành chính của tớ, Giản Ngôn!”

“Tớ từng nghe nói về cậu ta, ngay cả thái tử Anh còn từng khen ngợi người trợ lý gốc Hoa này. Niên Bách Ngạn! Làm sao cậu mời được cậu ta vậy? Khả năng làm việc của cậu ta cực siêu. Ngay cả Hứa Đồng còn chưa đạt đến trình độ của cậu ta.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Sao? Cậu ghen ghét, đố kỵ, ngưỡng mộ à?”

“Đúng là tớ ganh ghét, nhưng không ngưỡng mộ. Cậu giỏi thật, quả nhiên là đã mời một trợ lý nam. Người lấy vợ rồi, đến cả trợ lý nữ cũng không dám dùng.” Kỷ Đông Nham đặt tách cafe sang một bên, tiếp tục uống trà. Vốn dĩ cậu ta chẳng muốn uống cafe, chỉ vì muốn gặp người thôi. Giờ người cũng đã gặp rồi, tâm trạng cũng bình ổn trở lại.

“Niên Bách Ngạn! Cậu Giản Ngôn đó trông khá “xinh” đấy. Hai người mà đứng cạnh nhau, người ngoài sẽ nghi ngờ giới tính cậu lệch lạc đấy. Thế này đi, cậu nhường Giản Ngôn cho tớ đi. Tớ tìm cho cậu trợ lý nam khác, thế nào?”

Niên Bách Ngạn câm nín. Đang định khiêu khích cậu ta một bài thì di động reo vang. Anh nhận máy. Ngữ khí của đối phương rất gấp gáp. Liền đó, nụ cười bên khóe môi anh cũng lạnh đi, ánh mắt trông nặng

nề. Kỷ Đông Nham thấy biểu cảm của anh càng lúc càng thay đổi rõ rệt, cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Cậu ta chỉ nghe thấy anh nói một câu: “Được! Tôi sẽ lập tức qua đó ngay!”

Kết thúc cuộc điện thoại, Kỷ Đông Nham vội vàng hỏi đã xảy ra chuyện gì. Niên Bách Ngạn lệnh cho Giản Ngôn lập tức sắp xếp mọi công việc rồi nói với Kỷ Đông Nham: “Tớ phải tới Tây Tạng ngay. Diệp Diệp vì đi tìm người đã vào một biển rừng ở đó. Nơi đó rất nguy hiểm. Cô ấy và mấy đồng nghiệp nữa đã mất liên lạc với bên ngoài rồi!”

Quyển 14 - Chương 671: Đi lạc

Mấy ngày nay ở Tây Tạng nắng rất đẹp, không có tuyết rơi. Ban ngày vì phong phú ánh nắng mặt trời mà dãy núi tuyết xa xa tựa hồ như đang tan chảy. Tối buổi tối, tuy cũng lạnh nhưng vì còn năng lượng ban ngày tích trữ lại nên cũng không đến mức quá khổ sở. Vậy mà bây giờ, ban ngày vắng đi rất nhiều tiếng cười đùa. Nguyên nhân là vì, đoàn người của Tố Diệp đã vào trong biển rừng hai ngày rồi. Trong hai ngày này, mọi người đã tìm không ít người bản địa dẫn đường, cố gắng tìm kiếm tung tích của họ nhưng lần nào cũng thất vọng quay về.

Họ đoán rằng nhóm người của Tố Diệp đã mất tích ở sâu trong biển rừng, chứ không phải ở rìa biển rừng, nếu không họ tìm kiếm rầm rộ như vậy, chí ít cũng nên nghe thấy tiếng của đoàn người hoặc là những dấu vết họ để lại. Nếu họ thật sự đã vào sâu trong đó thì hy vọng tìm được họ rất hiếm hoi.

Biển rừng ấy rừng ấy thật cuộc rộng lớn đến mức nào, chứa đựng bao nhiêu nguy hiểm, chẳng ai biết rõ. Chỉ nghe những người bản địa nói, biển rừng đó là ông trời dùng để trừng phạt kẻ ác. Phàm những người đi vào trong đó không có ai sống sót trở ra. Bên trong đầy rẫy nguy hiểm.

Ở đây, biển rừng là cấm địa, cả bọn trẻ cũng không tùy tiện chạy vào.

Từ khi Tố Diệp và nhóm người đi vào, một số người đã lập thành đội cứu hộ, cũng muốn đi vào sâu trong biển rừng để tìm kiếm, nhưng bị

người dân bản địa ngăn lại. Trong nơi rừng sâu không rõ ấy, mức độ nguy hiểm không kém gì đáy biển hay đáy vực chưa được khai quật.

Không còn cách nào khác, họ đành phải gọi điện thông báo cho người nhà của Tố Diệp. Chuyện này không hề nhỏ, người nhà nhất thiết phải hiểu rõ tình hình mới được.

Tố Diệp không cố tình đi vào biển rừng. Khi tất cả mọi người đều biết đến sự nguy hiểm của biển rừng thì Tố Diệp cũng phải nắm rõ.

Chuyện này phải kể từ một đứa bé mà Cố Lâm trông nom.

Đứa bé vì mất bố trong trận động đất mà trở nên rất nhút nhát, e sợ. Cố Lâm chịu trách nhiệm vỗ về tâm lý cho thằng bé. Cậu bé năm nay sáu tuổi, bây giờ sống nương tựa vào mẹ. Nhưng mẹ nó cũng bị thương ở chân trong trận động đất. Mấy hôm nay thời tiết giá lạnh, nó thấy chân của mẹ hình như ngày càng nghiêm trọng thì rất lo lắng, liền nhớ tới một truyền thuyết.

Tương truyền trong khu rừng rậm rạp gần núi tuyết mọc một loại linh chi trắng toát. Loại linh chi này nếu ngâm trong sữa bò sẽ sinh trưởng với tốc độ cực nhanh, còn có hiệu quả tốt hơn thuốc, có tác dụng cải tử hoàn sinh. Thằng bé nghĩ rằng cây linh chi trắng nhất định cũng có thể giúp mẹ đứng dậy trở lại, bèn một mình đi vào khu rừng rậm bên cạnh núi tuyết.

Khu rừng ấy chính là biển rừng mà người bản địa giữ kín như bưng.

Có người chạy đi nói với Cố Lâm, nói rằng đứa bé mà cô ta chăm sóc chớp mắt đã chạy vào biển rừng rồi. Lúc đó mẹ thằng bé liền phát điên, gào khóc đòi đi tìm con trai. Cố Lâm lại càng sợ đến ngất người, ngay sau đó thì hải hùng. Một khi đứa bé ấy có chuyện gì xảy ra, cô ta cũng khó chối bỏ trách nhiệm.

Thế là, cô ta đành phải bấm bụng, xung phong vào biển rừng tìm kiếm.

Chuyện này truyền tới tai Tố Diệp rất nhanh. Cô là nhóm trưởng, thành viên có vấn đề gì, cô không tránh khỏi liên can. Sau khi biết Cố Lâm đã vào biển rừng một tiếng đồng hồ rồi, cô nhanh chóng sắp xếp ba lô, mang theo một số đồ cần thiết và những dụng cụ phòng thân, định đi vào biển rừng.

Xung quanh biển rừng, mọi người đứng đông đúc.

Có nhân viên cứu trợ, còn cả người dân địa phương, chỉ chỉ trỏ trỏ vào bên trong. Nhân viên cứu trợ thấy Tố Diệp xách ba lô chạy tới, đỏ mắt nói: “Làm sao đây? Đã tìm được đứa bé ấy rồi. Thằng bé chỉ đi lòng vòng quanh bìa rừng mà không dám vào. Nhưng bác sỹ Cố không biết nó đã ra ngoài rồi, mặc kệ mọi người khuyên nhủ đã một mình đi vào đó rồi.”

Tố Diệp nghe tin đã tìm được thằng bé, cũng yên tâm hơn quá nửa. Cô kiểm tra trong đám đông, quả không sai. Thằng bé đang đứng giữa đám đông gạt nước mắt. Mẹ nó nghiêm khắc nói, xem ra là đang dạy bảo, khiến người ta nhìn mà không nỡ.

Tố Diệp bước lên an ủi thằng bé rồi nói với đội trưởng: Tôi sẽ vào trong biển rừng tìm Cố Lâm.

Mọi người giật nảy mình. Đội trưởng vội vàng lắc đầu, liên tục nói rất nguy hiểm.

“Bác sỹ Cố là thành viên của nhóm tôi. An nguy của cô ấy là an nguy của tôi.” Tố Diệp cảm thấy chuyện này mình không thể đổ trách nhiệm cho người khác. Tuy rằng cô rất giận Cố Lâm vì đã tự tung tự

tác nhưng dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, phải nghĩ cách giải quyết mới được.

Còn đang nói thì Hà Minh, Phương Bội Lôi và Trình Quân cũng đã tới nơi. Hà Minh và Phương Bội Lôi mỗi người đều đeo ba lô của mình, chỉ có Trình Quân đi tay không. Tố Diệp kinh ngạc. Hà Minh và Phương Bội Lôi đều tỏ ý muốn cùng cô vào trong biển rừng tìm Cổ Lâm.

Đương nhiên Tố Diệp không đồng ý, nhưng hai người họ vô cùng cố chấp, nhất định vào, nhất thời khiến Tố Diệp cũng không thuyết phục được. Trình Quân thấy vậy bèn kéo Tố Diệp sang một bên, hạ giọng nói với cô: Chuyện này cũng được tính vào thành tích, họ đương nhiên phải giành giật rồi.

Sao Tố Diệp không hiểu ý đồ thực sự của Hà Minh và Phương Bội Lôi. Cô thở dài khó xử, nói: Nhưng đi vào nơi đó rất có thể sẽ mất mạng.

“Thế lỡ họ tìm được Cổ Lâm thì sao? Công lao này dĩ nhiên sẽ tính cho họ rồi. Cô tưởng họ quan tâm tới Cổ Lâm lắm à?”

Tố Diệp cũng biết lòng họ đã quyết, nói nhiều cũng vô nghĩa. Cô đành dặn Trình Quân ở ngoài chú ý tình hình. Nếu quá hai ngày mà không thấy có động tĩnh gì thì nhất định phải nghĩ cách tìm người tới ứng cứu.

Cô không sợ mình gặp nguy hiểm, chỉ sợ phải hy sinh tính mạng của người khác.

Cứ thế, Tố Diệp, Phương Bội Lôi và Hà Minh, ba người cùng đi vào biển rừng, dưới con mắt chăm chú của bao nhiêu người, bóng hình họ dần dần bị bóng cây che khuất.

Giờ phút này, họ đang ngồi bên cạnh một thân cây, xung quanh đều là những cây cổ thụ cao ngút trời. Thi thoảng lại có tiếng chim vọng qua, nhưng nghe lại rất xa xôi.

Hai ngày rồi. Không biết họ đã đi bao nhiêu con đường, cũng không biết cụ thể mình đang ở hướng nào. La bàn đã không dùng được nữa, cố gắng men theo những dấu hiệu dọc đường nhưng rồi phát hiện họ vẫn đang đi vòng tròn.

Họ lạc đường rồi.

Lạc trong khu rừng nguyên sơ mà người bản địa khi nhắc tới phải biến sắc, phải lặng im.

Đây là một nơi khiến người ta tuyệt vọng. Nó có một nền nhiệt thay đổi thất thường, có những cây cao sừng sững khiến người ta hoa mắt. Ban ngày, nhiệt độ ở đây đủ để khiến con người nóng đến phát điên, tới buổi tối cái lạnh lại thấm vào xương tủy. Mà khu rừng ở đây rậm rạp đến nỗi ta phải tặc lưỡi. Ngẩng đầu lên nhìn, những tán cây um tùm che kín ánh nắng, tạo cảm giác ngột ngạt, khó chịu.

Họ cũng đã từng thử phân biệt vị trí bằng mặt trời nhưng vẫn chẳng ích gì. Hình như ông trời đang giấu cợt họ, cứ khi nào họ tưởng đã nhìn thấy hy vọng thì lại đả kích họ một cái thật mạnh.

Cuối cùng thì Tố Diệp cũng tin.

Đây là cấm địa, là nơi ông trời dùng để trừng phạt kẻ ác.

Hoặc nơi đây vốn dĩ là mảnh đất cuối cùng. Chỉ cần có người xông vào đây, chắc chắn sẽ bị báo ứng.

Nếu đi du lịch, đây hẳn là một địa điểm tuyệt vời.

Chỉ cần có nắng là sẽ có môi trường ấm áp, có tiếng chim rộn ràng, có vô vàn các loại động thực vật không rõ tên với những hình thù kỳ lạ. Mùa này mà vẫn có hoa nở. Chỉ có điều, nhiều hoa quá thì lại hơi lạ. Hoa vô cùng rực rỡ, kiêu diễm dưới ánh mặt trời, gặp lạnh lại co thành một rúm.

Nhưng bọn họ biết rõ, ở đây càng là những thứ mê người thì nguy hiểm ẩn giấu sau lưng càng lớn.

Điều khiến Tố Diệp hơi yên tâm là họ đã tìm được Cố Lâm. Nhưng khi tìm được cô ta, họ cũng ý thức được mình càng lúc càng xa bìa rừng. Có lẽ họ đã vào sâu trong biển rừng rồi.

Bây giờ là buổi chiều, mỗi một phiến lá đều được mặt trời rọi sáng.

Sau khi đã nghỉ ngơi đủ, Tố Diệp bắt đầu dựng lều bạt. Hà Minh và Phương Bội Lôi thấy thế cũng tự dựng lều bạt mình mang theo. Chỉ có Cố Lâm là không mang theo gì cả. Ban đầu khi vào biển rừng, cô ta cũng quá gấp gáp. Có ai ngờ lại lạc đường.

Phương Bội Lôi chắc chắn sẽ không ngủ chung lều với cô ta. Tố Diệp thì thế nào cũng xong. Nhưng dẫu sao đây cũng là rừng nguyên sinh, bất kỳ lúc nào cũng có thể đối mặt với nguy hiểm. Ở đây ngoại trừ Tố Diệp ra, ba người còn lại đều không có kinh nghiệm sống ngoài trời. Nếu thật sự phải chọn ra một người thì Hà Minh còn có đôi chút kinh nghiệm. Anh ta từng tham gia du lịch ngoài trời, thế nên ít nhiều cũng bớt đi gánh nặng cho Tố Diệp.

Khi xưa leo núi, Tố Diệp từng qua một số khu rừng nguyên sinh, vậy mà đều không cho người ta cảm giác kỳ lạ như khu rừng này. Cô phải hoàn toàn tỉnh táo, dặn đi dặn lại rằng bốn người trong rừng

phải ở sát cạnh nhau, không được đi riêng lẻ.

Buổi tối chắc chắn phải có người thức canh. Một người thì dễ buồn ngủ mà khi xảy ra nguy hiểm một người cũng khó đối phó, thế nên chia làm hai người một nhóm, hai tiếng thay ca một lần, như vậy an toàn hơn.

Vì Tố Diệp có kinh nghiệm nên sau khi ý thức được họ đã lạc đường, Hà Minh và mọi người đều nghe theo lời chỉ huy của Tố Diệp. Tuy rằng Phương Bội Lôi vẫn có chút không cam tâm tình nguyện nhưng chị ta cũng không thể không thừa nhận, nếu còn muốn sống thì bắt buộc phải làm theo lời Tố Diệp.

Sau khi dựng lều xong xuôi, Hà Minh và Phương Bội Lôi mệt đến nỗi thở hồng hộc, phải dựa vào cây nghỉ ngơi. Qua hai ngày vật vã, Cố Lâm trở nên rất bi quan. Cô ta không giúp đỡ gì, chỉ ngơ ngẩn nhìn về phía trước, rất lâu sau còn lẩm bẩm: “Chết chắc rồi... Chúng ta nhất định không thể ra khỏi đây nữa...”

“Ngậm miệng lại!” Phương Bội Lôi bực bội quát lên.

Sắc mặt Hà Minh trở nên rất khó coi, gần như là tái mét. Buổi sáng lúc đi gấp, anh ta đã bị rắn độc cắn. Tuy qua một lớp vật áo dày nhưng cánh tay vẫn hơi xước. Nọc độc của rắn dần dần lan ra. Phương Bội Lôi hoảng sợ vô cùng. Cố Lâm thì sợ phát khóc. Chỉ còn Tố Diệp bình tĩnh. Cô biết những nơi có rắn độc thể nào cũng sẽ có những loài cây cỏ giải được nọc độc ấy. Cô tìm dọc đường đi, quả thật đã tìm được loài thực vật có thể giải độc. Loài thực vật này là một thành viên trong nhóm leo núi dạy cho cô. Nó có thể giải được hàng trăm thứ độc.

Cô tìm một hòn đá, bằm nát cây đó ra, rồi lấy khăn tay trong ba lô, nhanh chóng đè lên vết thương của Hà Minh, lúc ấy mới ngăn được

nọc độc phát tán. Hà Minh không còn nguy hiểm tới tính mạng, nhưng thể lực đã không đủ sức chống đỡ. Đây cũng là lý do chiều nay họ chọn cách dừng chân...

Quyển 14 - Chương 672: Bộ dạng thực sự của nhân tính

Trông Cố Lâm rất căng thẳng. Chuyện này cũng bình thường thôi. Cho có là một người có tố chất tâm lý cao đến mức nào, bị lạc trong một khu rừng mênh mông như thế này cũng sẽ sụp đổ. Họ đã mất một ngày trời để tìm được Cố Lâm, rồi lại lãng phí thể lực cả một ngày, nhưng vẫn không thể có được liên lạc với bên ngoài.

Không có tín hiệu, không có vệ tinh định vị di động. Ban ngày còn đỡ, chí ít có thể tránh được những nguy hiểm nhìn thấy. Nhưng khi tối trời, các loại côn trùng độc, rắn rết sẽ xuất hiện. Dọc đường, họ nhìn thấy không ít xương động vật, trên xương vẫn còn mấy con nhện đen đang bò.

Đó là nhện độc, một khi lại gần sẽ mất mạng.

Hà Minh cố gắng lấy một chai nước từ trong ba lô ra. Khi anh ta vừa bật ra, đang định uống thỏa thuê thì nghe Tố Diệp nói: “Uống tiết kiệm một chút. Khi nào chúng ta còn chưa tìm ra nguồn nước thì không được lãng phí dù là một giọt nước.”

Hà Minh gật đầu một cách khó khăn. Môi anh ta đã khô cong, sắc mặt nhợt nhạt.

Cố Lâm mơ màng hỏi Tố Diệp: “Chúng ta phải làm sao đây? Còn ra ngoài được không?”

Còn chưa đợi Tố Diệp trả lời, Phương Bội Lôi đã hung dữ đáp: “Chẳng phải là vì cô cả sao? Khi còn chưa điều tra rõ ràng hướng đi

của thằng bé đã liều lĩnh xông vào biển rừng. Nếu không phải vì tìm cô, liệu chúng tôi có lạc đường trong biển rừng không? Còn nữa, cô có tý kiến thức nào không? Trước khi đi vào biển rừng, cô không chuẩn bị thứ gì sao? Nếu không có chúng tôi, cô đã chết đói hoặc chết khát từ lâu rồi!”

“Cái gì gọi là vì muốn tìm tôi? Mục đích của mấy người vào trong biển rừng này là gì, đừng tưởng tôi không biết.” Cố Lâm vốn dĩ đã sốt ruột và lo sợ. Mà con người trong lúc sợ hãi tội độ thường sẽ trở nên phản nộ: “Tôi muốn đi vào trong này sao? Đều là vì thằng nhóc chết tiệt đó. Tôi đúng là xui xẻo tám kiếp mới chọn đi tới Tây Tạng này!”

Tổ Diệp nghiêm mặt: “Cố Lâm! Sao cô có thể ăn nói như vậy?”

“Vậy tôi phải nói thế nào đây? Bây giờ người hại chết các người không phải tôi, có trách thì các người phải trách thằng nhóc đó!” Cố Lâm điên cuồng gào lên.

Hà Minh bất lực khuyên nhủ: “Được rồi, đừng có ồn ào nữa...”

Tiếc là thanh âm của anh ta quá nhỏ.

Phương Bội Lôi nhìn Cố Lâm với vẻ khinh bỉ rồi nói: “Cô tưởng ai cũng giống như cô sao. Không thích tới khu vực thiên tai thì đừng có tới. Ban đầu tại sao cô còn cố tranh một suất làm gì? Không thích bọn trẻ thì nói thẳng ra, giả vờ giả vịt trước mặt người khác thì giống thế, ghê tởm!”

“Tôi ghê tởm? Phương Bội Lôi! Chị có dám nói chị tới đây không có mục đích gì không? Chị tới đây chỉ vì muốn cống hiến lòng hảo tâm của mình ư? Đừng có đứng đây giả làm thánh nhân trước mặt tôi!”

“Tôi tới đây đúng là có mục đích, nhưng khác với mục đích của cô!”
Phương Bội Lôi lạnh lùng phản bác, rồi nhìn về phía Tố Diệp: “Vì tôi không muốn thua cô ta thôi.”

Tố Diệp sững sờ, Cố Lâm cũng ghen lời.

“Thật ra lâu nay tôi vẫn không phục cô.” Lần này Phương Bội Lôi nói với Tố Diệp. Ánh mắt chị ta có sự không khuất phục, không chịu thua: “Vừa vào Tinh Thạch, cô đã được làm tổ trưởng, trưởng phòng còn tin tưởng cô như vậy. Dựa vào đâu? Chỉ vì cô có mấy năm kinh nghiệm ở nước ngoài ư? Hay vì thầy hướng dẫn của cô là con trai của trưởng phòng Đinh? Cô có bản lĩnh gì mà nháy mắt đã được làm “lính nhảy dù”, đứng trên đầu chúng tôi? Thế nên bao lâu nay tôi vẫn không phục. Những gì cô làm được tôi cũng làm được!”

Tố Diệp nhìn thẳng vào mắt chị ta, có thể nhận ra lần này Phương Bội Lôi không nói dối. Cô thở dài nặng nề: “Thế nên, lúc đó chị mới chỉ xem xét chuyện tới Tây Tạng, khi biết tôi cũng tới chị mới hạ quyết tâm? Cũng tức là lúc đó tôi định vào biển rừng, chị cũng theo vào, chỉ vì chị cảm thấy chị đương nhiên phải giỏi hơn tôi, đúng không?”

“Vì có gì tôi lại không bằng cô?” Phương Bội Lôi nghiêng rằng hỏi lại.

Tố Diệp không phản bác. Ánh mắt cô trở nên nặng nề. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, rồi khẽ nói: “Tính háo thắng của chị nên dùng để đối phó với tự nhiên, chứ không phải để đối phó với tôi.”

Cơ mặt của Phương Bội Lôi co rúm lại.

Đúng vào lúc này, có một tiếng kêu thảm thiết lọt vào tai mọi người. Bầu không khí xung quanh dường như cũng giá lạnh hơn. Cố Lâm giật mình hoảng hốt: “Tiếng gì vậy?”

Không riêng gì Cố Lâm, ngay cả Phương Bội Lôi và Hà Minh cũng ngập tràn cảnh giác.

Tố Diệp đã từng nghe tiếng kêu này. Cô thót tim, cố gắng đợi cho tiếng kêu yên lặng: “Sói đấy!”

“Cái... Cái gì? Sói ư?” Chân Cố Lâm mềm nhũn, bỗng chốc ngã rạp xuống đất.

Dáng vẻ kiêu căng ban nãy của Phương Bội Lôi thấm thoát cũng tan biến, ánh mắt trở nên hoảng sợ và rối loạn. Hà Minh căng thẳng nuốt nước bọt, vội vàng đứng dậy nói: “Chúng ta phải tranh thủ thời gian rời khỏi đây. Sói sẽ không xuất hiện một con đâu. Một con kêu thì chắc chắn có cả bầy!”

“Đúng là sẽ có bầy sói, nhưng chúng ta không thể rời khỏi đây.” Ý kiến của Tố Diệp trái ngược với Hà Minh.

“Tại sao chứ?” Hà Minh thất thanh.

Tố Diệp quan sát xung quanh. Ánh nắng đã dần trở nên mờ lung và mỏng manh. Cô hít sâu một hơi rồi nói: “Trong rừng đã bắt đầu có sương rồi. Nếu bây giờ dờ lều xuống thì ắt sẽ phải đi trong sương, như thế càng nguy hiểm hơn. Trên đường đi, mọi người cũng nhìn thấy xác động vật rồi đấy. Những con rắn và nhện độc đó chỉ cần cắn bừa chúng ta một cái trong sương, là chúng ta chết chắc.”

“Lẽ nào đợi ở đây làm mồi cho sói?” Hà Minh sợ đến nổi lắp bắp.

Tố Diệp ngẫm nghĩ rồi vội lật túi ra. Cô sờ soạng, lôi ra hai cây đuốc đã chuẩn bị, đưa một cây cho Hà Minh, rồi nói với mọi người: “Sói sợ lửa và khói. Nếu có đàn sói tấn công, chúng ta dùng lửa để phòng vệ

thì muốn qua đêm nay không thành vấn đề. Tới sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ tìm một nơi thích hợp để nghỉ cách. Hà Minh! Anh bị thương rồi, anh cầm đuốc phòng thân. Phương Bội Lôi, Cố Lâm! Lát nữa hai người chợp mắt một lúc đi, rồi dậy thay tôi và Hà Minh.”

Phương Bội Lôi còn chưa lên tiếng, Cố Lâm đã xông tới, cướp lấy cây đuốc của Hà Minh: “Tôi cầm đuốc!”

Tổ Diệp cau mày nhìn cô ta.

Cố Lâm cũng ý thức được hành vi của mình quá lộ liễu, ngượng ngập giải thích: “Chẳng phải Hà Minh bị thương sao? Tôi sợ anh ấy không cầm được đuốc.”

Hà Minh cũng chẳng thèm tính toán với cô ta, bèn mặc kệ cô ta. Phương Bội Lôi cũng không nói gì, chỉ hừ một tiếng.

“Bốn người chúng ta giờ như kiến bò trên cùng một sợi dây. Càng vào những lúc thế này, càng phải giúp đỡ lẫn nhau. Nếu không chẳng ai ra ngoài được cả.” Tổ Diệp quát. Trong cuộc sống leo núi trước đây, cô đã trải qua không ít khó khăn lớn nhỏ, đương nhiên cũng đã được chứng kiến những mặt ác độc nhất của con người. Khi cô còn chưa leo núi, thường nghe kể về câu chuyện có những người tới núi tuyết thám hiểm, cuối cùng chỉ biết dựa vào việc ăn xác của đồng đội để tiếp tục duy trì sự sống. Cô tưởng tất cả chỉ là đồn đại mà thôi, nhưng tới khi cô và đội leo núi đi qua vô vàn đỉnh núi tuyết, cô mới thật sự ý thức được một người khi đối mặt với nguy hiểm mới có thể thể hiện bản tính của mình.

Tại ranh giới giữa sự sống và cái chết, chẳng ai làm được thánh nhân.

Thế nên giờ phút này đây, cô bắt buộc phải nhấn mạnh tầm quan

trọng của việc đoàn kết.

“Bây giờ, tổng cộng số chai nước trong ba lô của chúng ta còn chưa tới mười bình, bánh mì và lương thực cũng có hạn. Chẳng ai biết chúng ta còn phải ở đây bao lâu nữa. Thế nên chúng ta cố gắng tiết kiệm thức ăn và nước uống, cố gắng nói ít thôi. Nếu có thể tìm được nguồn nước hoặc thứ gì ăn cầm chừng, chúng ta cố gắng nhét được bao nhiêu thì nhét. Tối nay chúng ta sẽ qua đêm tại đây. Nhớ kỹ, phải tới thay người đúng giờ. Mọi người cầm dao trong người, nhất định không được bỏ ra.”

Cố Lâm sốt sắng: “Tôi không có dụng cụ phòng thân!”

Tố Diệp lập tức rút cho cô ta con dao Thụy Sĩ trong túi của mình: “Tuyệt đối đừng để mất đó!”

“Thế cô thì sao?” Người hỏi là Hà Minh.

Tuy rằng Tố Diệp mang theo nhiều đồ nhưng dao thì chỉ có một. Suy nghĩ một lát, cô nhặt mấy cành cây xù xì bên cạnh: “Dùng cái này!”

Ba người họ không hiểu.

“Nhân lúc trời còn chưa tối, chúng ta có thể vót nhọn đầu của mấy cành cây này để làm công cụ hoặc khi cần đốt lên cũng được.” Tố Diệp bình tĩnh nói: “Nhất định phải tìm cành cây có kích cỡ phù hợp mới được. Chúng ta phân công nhau. Hai người ở đây vót, hai người đi loanh quanh nhặt nhạnh.”

Hà Minh đứng dậy: “Tôi đi nhặt.”

Cố Lâm vội vàng ngồi xuống cầm cành cây lên nói: “Tôi vót cành cây.”

Tố Diệp liếc nhìn Cố Lâm, không nói gì rồi đứng dậy: “Hà Minh! Tôi đi cùng anh! Phương Bội Lôi! Chị biết vót chứ?”

“Tôi không phải trẻ con.” Phương Bội Lôi bực bội đáp.

Tố Diệp không cần nói nhiều nữa. Cô cùng Hà Minh đi quanh đó nhặt cành cây.

Đêm xuống, nhiệt độ cũng hạ.

Sương mù đã bao phủ khắp khu rừng. Hai người phải ngồi sát nhau mới nhìn rõ. Cả hai căn lều cũng dựng rất sát, trở thành nơi nghỉ ngơi luân phiên.

Vết thương của Hà Minh đã bị viêm, tới tối anh ta lên cơn sốt.

Tố Diệp bèn sắp xếp lại lịch trực. Phương Bội Lôi và Cố Lâm cùng trông, Tố Diệp trông một mình, hai tiếng đổi ca cho nhau một lần.

Lại là một đêm dài đằng đẵng và giá lạnh.

Điều may mắn là, đàn sói không đi về phía họ, khiến cho “cuộc hành trình” vốn đã thê thảm vô cùng của họ được bình yên hơn chút.

Cứ thế, họ nhìn thấy mặt trời ló dạng.

Khi Tố Diệp tỉnh lại, mở cửa lều ra thì thấy Phương Bội Lôi đang nằm bò trên một đồng củi ngủ thiếp đi, nhưng không thấy Cố Lâm. Cô vươn vai đi tới, cúi xuống đánh thức Phương Bội Lôi.

Phương Bội Lôi mở mắt ra, trông chị ta có vẻ rất mệt mỏi, đôi mắt còn những tia máu đỏ.

“Cố Lâm đâu?” Tố Diệp hỏi.

Phương Bội Lôi đứng dậy, vươn vai mạnh một cái. Sau khi xua đi cái mệt mỏi, chị ta nói: “Chắc là đi vệ sinh rồi!”

“Mau đi gọi cô ấy đi. Chúng ta phải xuất phát rồi.” Tố Diệp ra lệnh xong bèn đi gọi Hà Minh.

Năm, sáu phút sau, lúc Tố Diệp đang kiểm tra vết thương cho Hà Minh thì thấy Phương Bội Lôi hoảng hốt xông vào trong lều: “Cố Lâm mất tích rồi!”

Cái gì?

Cả Tố Diệp và Hà Minh đều chết sửng.

“Tôi đã đi xung quanh tìm kiếm mà đều không thấy cô ta.” Phương Bội Lôi vô cùng lo lắng. Chị ta cuộn chặt tay lại: “Liệu có phải cô ta bị sói tha đi rồi không?”

“Chị đã ngủ bao lâu rồi?” Tố Diệp hỏi.

“Trời vừa tảng sáng, tôi trụ không nổi nữa nên mới ngủ. Cố Lâm nói để cô ta trông cho. Tôi nghĩ bụng cũng sáng rồi, đến giờ mọi người tỉnh dậy nên chắc là không sao.” Phương Bội Lôi kể lại có chút lộn xộn.

Tố Diệp kiềm chế sự hoảng loạn trong lòng, cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ: “Có lẽ không phải là sói, nếu không đã chẳng yên ắng như vậy.”

“Vậy...”

“Hà Minh!” Tố Diệp bất ngờ gọi tên anh ta: “Anh mau kiểm tra xem, nước trong ba lô của anh còn không?”

Hà Minh lập tức phản ứng lại, nhào tới trước ba lô của mình.

Phương Bội Lôi cũng hiểu điều Tố Diệp lo lắng. Chị ta lẩm bẩm: “Xin đừng...”

Hà Minh lôi quần áo xếp bên trên ra, ngay sau đó lập tức dờ dẫm. Phương Bội Lôi cũng liếc thấy, gương mặt lập tức trắng bệch như quét vôi. Hô hấp của Tố Diệp trở nên dồn dập. Cô không nói năng, xông về lều của mình. Hà Minh và Phương Bội Lôi cũng vội vàng đi theo.

Tố Diệp ngẩn ngơ đứng đó. Chỗ để chiếc ba lô lúc trước, giờ trống trải không còn thứ gì.

“Con tiện nhân đó! Uống công chúng ta mạo hiểm xông vào cứu cô ta!” Phương Bội Lôi tức giận, nội trợn lòi đình.

Hà Minh lập tức ngã ngò xuống đất, miệng còn lẩm bẩm: “Chết rồi... Tiêu đời rồi! Cô ta mang hết thức ăn và nước uống của chúng ta đi rồi. Chúng ta phải làm sao?”

Tố Diệp không ngờ Cố Lâm lại làm vậy, nhất thời cũng nổi da gà trong lòng.

Không còn lương thực, không còn nước uống, họ phải thoát ra khỏi biển rừng này bằng cách nào đây?

Lúc đó để thống nhất quản lý, lương thực và nước uống chủ yếu để cả trong ba lô của Tố Diệp và Hà Minh. Giờ cả hai ba lô của họ đều

bị mất, công cụ bên trong cũng mất theo. Tố Diệp lập tức đi tìm ngọn đuốc, phát hiện một trong hai ngọn cũng đã biến mất.

Phương Bội Lôi cũng có ba lô. Trong đó chỉ có thuốc cấp cứu, nhưng cũng bị Cố Lâm lấy đi quá nửa.

“Cô ta nhất định nghĩ rằng chúng ta không thoát khỏi đây được nữa. Thức ăn cũng có hạn, nước uống cũng sắp cạn, bốn người cùng chết nên cô ta chiếm hết để sống thêm mấy ngày!” Phương Bội Lôi tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Tố Diệp cũng kích động muốn giết người. Cố Lâm này, làm vậy không những hại chết chính cô ta mà còn hại chết mọi người.

“Chúng ta nhất định phải tìm ra cô ta. Rất nhiều dụng cụ nằm cả trong ba lô. Chúng ta tay trắng thế này, càng nguy hiểm hơn.”

Phương Bội Lôi khí thế ngút trời: “Không sai! Chúng ta phải ra được biển rừng này, có chết cũng không thể chết tại đây!”

Hà Minh ôm cánh tay. Chắc hẳn anh ta cũng giận lắm, giọng nói còn run rẩy: “Bây giờ chỉ ít cô ta cũng đi được nửa tiếng đồng hồ rồi. Biển rừng lớn như vậy, lẽ nào chúng ta còn phải mất thời gian mấy ngày tìm cô ta sao? Lần trước tìm được là ăn may thôi.”

“Cô ta chắc chắn sẽ không đi vô đích, chúng ta đi theo những dấu hiệu đã từng đánh, chưa biết chừng lại tìm được cô ta. Nếu may mắn, chúng ta còn ra ngoài được.” Tố Diệp đề nghị.

Hai người họ suy nghĩ rồi gật đầu.

Lúc này họ đã hết cách rồi.

Thu dọn lều bạt xong, cô bèn dùng dây thừng buộc cố định vào lưng. Lều của Phương Bội Lôi cũng bị Cố Lâm cướp mất. Dọc đường, Phương Bội Lôi không ngớt lời mắng mỏ: Cầm lẫn đồ như thế mà cô ta không bị đè chết đi!

Tố Diệp chỉ khẽ nói: “Chị cũng làm tâm lý mà, nên hiểu những lúc thế này ai cũng ích kỷ.”

“Tố Diệp! Có lúc cái vẻ cố tình tỏ ra bình tĩnh của cô thật sự rất đáng ghét!” Phương Bội Lôi bực bội nói.

Tố Diệp mặc kệ chị ta, tiếp tục đi về phía trước.

Trong khu rừng rậm rạp, thời gian chỉ là một vật trang trí, mặt trời có mọc hay lặn hình như cũng chẳng thay đổi được gì. Điều duy nhất thay đổi là thể lực của họ. Vì không có thức ăn và nước uống cung ứng, họ càng lúc càng yếu.

Họ lại lặn lội thêm hai ngày nữa trong rừng. Trong hai ngày này, Hà Minh đã ngất xỉu mấy lần, Phương Bội Lôi mấy lần ăn nhầm quả độc. Nếu không có Tố Diệp chống đỡ tới cùng, hai người họ đã sụp đổ từ lâu.

Bọn họ thử đi bắt thỏ hoang hoặc con thú gì đó có thể ăn no bụng. Nhưng điều khiến họ thất vọng là ở đây rất nhiều thực vật nhưng động vật lại ít. Những động vật sống ở đây đều có tính công kích. Họ chỉ còn cách chạy trốn, làm gì có bản lĩnh đánh trả?

Không có thức ăn, chỉ còn cách cố gắng giữ được lượng nước trong cơ thể. Con người có thể nhịn đói hơn hai mươi ngày nhưng không thể nhịn khát. Qua kinh nghiệm, Tố Diệp đã đặc biệt đi tìm những nơi rễ cây rậm rạp để đào lên. Càng đào sâu, cô thật sự đã đào được

một ít nước.

Họ cố gắng thu gom nước lại, sau đó dùng khăn tay lọc qua.

Cả ba đều là những người lớn lên ở thành phố, dạ dày dĩ nhiên đã quen được nông chiều. Tuy rằng uống chút nước này có thể giải khát nhưng hậu quả vẫn là đau bụng ỉa chảy. Nhất là Phương Bội Lô, sau mấy lần gần như xuất hiện dấu hiệu hạ đường huyết.

Cứ như vậy, chẳng biết họ đã đi bao lâu. Những ký hiệu trên cành cây càng lúc càng mờ. Ánh nắng trên đỉnh đầu rất gay gắt, khiến họ mồ hôi ròng ròng. Họ sợ thời tiết này. Mồ hôi ra nhiều, lượng nước mất đi càng nhanh. Nguồn nước của họ vốn đã ít, lúc này nước còn quý hơn cả kim cương giá trị.

Họ đi qua một rừng hoa rất rực rỡ, muôn hoa khoe sắc, điểm xuyết cho nền khí hậu vốn dĩ là mùa đông này một vẻ kỳ lạ.

Phương Bội Lô tuyệt vọng: “Lúc chúng ta tới không hề thấy rừng hoa này. Xem ra chúng ta lại lạc đường rồi.”

Tố Diệp không nói gì, chỉ ngẩng đầu không biết đang nhìn thứ gì. Hà Minh lấy làm lạ, nhìn theo hướng cô đang nhìn, nhưng chẳng thấy gì cả. Anh ta bèn hỏi: “Cô nhìn gì vậy?”

Tố Diệp chỉ tay lên trời.

Hà Minh lại quay đầu lại lần nữa.

“Có nhìn thấy ong không?”

Phương Bội Lô nghe vậy liền tiến lên, ngẩng đầu nhìn kỹ: “Phải rồi! Có ong!” Sau đó nhìn Tố Diệp: “Không phải cô định học Tiểu Long

Nữ, khắc chữ lên cánh ong để cầu cứu đấy chứ? Đây là tiểu thuyết nhé!”

Tố Diệp lườm chị ta: “Có ong tức là có mật ong, chúng ta chí ít có thể ăn một bữa no rồi.”

“Hà?” Phương Bội Lôi kinh ngạc, chỉ tay lên trên: “Cái cây này cũng phải cao tới hai mươi, ba mươi mét. Cứ cho là có ong, chúng ta cũng lấy sao được?”

Tố Diệp bắt đầu nghĩ cách. Ánh mắt cô dừng lại ở một loại thực vật dạng dây leo trong rừng hoa rồi phấn khích nói: “Có cây mây!”

Hà Minh tròn tròn mắt: “Cô định leo lên á? Hay định bắt tôi leo?”

“Tôi leo!” Việc này hoàn toàn không làm khó được cô. Bao nhiêu ngọn núi như thế cô cũng đã leo qua. Cái cây có hai, ba mươi mét thì có là gì? Cô vừa nhìn thấy rừng hoa đó, phấn hoa rất khả quan, đủ để chứng minh mật ong ở đây cực ngon.

Cô không nói gì nhiều, bắt đầu đốn cây mây. Phương Bội Lôi và Hà Minh cũng nhớ ra sở thích của cô, trong lòng ít nhiều cũng yên tâm, bèn vội vàng giúp cô làm dây.

Rất nhiều dây mây được kéo xuống, sau đó bện lại thành một sợi dây thừng vững chắc.

“Này Tố Diệp! Cô đừng có cố quá nhé!” Khi Phương Bội Lôi thấy Tố Diệp buộc dây mây vào người mình và cái cây, trong lòng bắt đầu run lên. Cái cây cao thế kia, ngoại trừ dây leo ra, Tố Diệp không có dụng cụ bảo đảm an toàn nào khác. Lỡ như ngã xuống thì làm sao? Cành cây cao như vậy, ngã xuống không chết cũng tàn phế.

“Yên tâm đi! Tôi phải giữ lại mạng sống tranh chức trưởng phòng với chị chứ.” Tố Diệp nói rồi thắt chặt dây leo vào eo, bắt đầu bò dần lên.

Phương Bội Lôi toát mồ hôi.

Hà Minh nhìn rất rõ. Khi Tố Diệp bò lên hơi cao một chút, anh ta mới nói: “Nếu Tố Diệp chết thì chức trưởng phòng chắc chắn là của cô rồi.”

Phương Bội Lôi hừ một tiếng: “Tố Diệp mà chết, cơ hội để anh tranh cũng rất lớn.”

“Nếu có thể, tôi mong sống sót ra ngoài hơn.” Hà Minh ngẩng đầu lên.

Phương Bội Lôi cũng ngược lên nhìn Tố Diệp. Chị ta im lặng rất lâu rồi nói: “Bất luận thế nào tôi cũng phải sống. Còn cả Tố Diệp, cô ấy cũng phải sống, như thế mới có mục tiêu để tranh đấu.”

Hà Minh bật cười.

Vì muốn ngăn không cho cây mây đứt rời, gây ra nguy hiểm, Tố Diệp đã phải mất hơn hai tiếng mới lấy được mật ong. Khi cơ thể cô từ từ hạ xuống, Phương Bội Lôi bỗng reo lên một tiếng.

Khi Tố Diệp xuống, cả gương mặt bị khói hun đen hết cả, hệt như một mèo. Phương Bội Lôi chỉ vào mặt cô, không nhìn được cười. Không có gương, Tố Diệp chẳng nhìn được bộ dạng của mình, nhưng cũng đoán chắc chẳng tử tế gì cho cam, nhưng cô cũng mặc kệ.

Cô lần lượt dốc bánh mật ong trong túi ra, có khoảng mười bảy, mười tám miếng.

“Trời ơi! Đây đúng là báu vật trời ban.” Hà Minh cực kỳ kích động. Anh ta cầm lấy miếng bánh mật, cắn quá nửa.

Trong hoàn cảnh thế này, những thứ ngọt có thể nhanh chóng bổ sung năng lượng đi khắp cơ thể, thậm chí còn giúp họ sống lại.

“Không phải của trời đâu, của ông đấy.” Phương Bội Lôi cũng đói gần chết, ăn nhồm nhoàm.

Hà Minh ăn rất ngon lành, sửa lại: “Nên nói là của Tổ Diệp. Nếu không có cô ấy, chúng ta chết đói rồi.”

Phương Bội Lôi liếc nhìn cô một cái, nụ cười mỉm hiện lên trong ánh mắt, nhưng một người tính tình kiêu ngạo như chị ta sẽ chẳng nói gì. Tổ Diệp không quan tâm được nhiều như thế. Cô cũng đói sắp chết tới nơi, ăn đến nỗi mật ong dính đầy quanh miệng. Trước đây cô chẳng cảm thấy mật ong là thứ gì ngon lành. Bây giờ mới thật sự cảm nhận được như những gì Hà Minh nói... báu vật!

Mật ong bổ sung thêm năng lượng, cũng giải tỏa hiện tượng thiếu nước trong cơ thể họ.

Ăn no rồi, sau khi cất kỹ những miếng bánh mật ong còn lại, ba người họ tiếp tục lên đường.

Ánh nắng đỏ nghiêng, lại một ngày nữa sắp trôi qua. Tịch dương nhuộm dần khắp biển rừng. Mỗi một phiến lá đều đỏ rực khiến người ta nhìn cũng phải đau lòng.

“Tôi có linh cảm chúng ta có thể không tìm được Cố Lâm nữa rồi.” Phương Bội Lôi nhìn cánh rừng đỏ rực một màu trước mặt, ừ dột nói.

“Cho dù không tìm được Cố Lâm, chúng ta cũng phải tìm đường ra.”
Hà Minh nói.

Tố Diệp hơi lạnh. Cô cuộn chặt quần áo lại, khịt mũi nói: “Đi thôi!
Trước khi trời tối, chúng ta phải tìm được nơi thích hợp để nghỉ
ngơi.”

Phương Bội Lôi cũng hít sâu một hơi, gật đầu thật mạnh. Chị ta đi
đầu tiên. Vừa giơ chân lên, không biết đã giẫm phải thứ gì, liền trượt
chân một cái. Chị kêu lên một tiếng rồi cả người đổ về phía sau.

Hà Minh và Tố Diệp nhanh tay nhanh mắt, lập tức giữ người chị ta lại
rồi đỡ thẳng dậy. Nhân đó, một thứ tròn tròn cũng lăn từ trên xuống.

Một giây sau, Phương Bội Lôi hét lên kinh hoàng.

“Đây... Đây là...”

Hà Minh nhìn thứ dưới đất, cũng sợ đến ngây người.

Tố Diệp định thần lại, một tiếng nổ bống vang lên trong đầu. Cô bước
lên, nuốt nước bọt nhặt nó lên, làm Phương Bội Lôi hoảng hốt kêu la
inh ỏi.

“Là đầu người?” Hà Minh kiềm chế sự sợ hãi, lên tiếng hỏi.

Tố Diệp gật đầu. Sắc mặt cô trở nên rất nặng nề. Cô đưa mắt nhìn
qua. Đâu chỉ có xương đầu người? Còn có xương chân, xương
sườn...

“Chúng ta không đi vào đây được.” Tố Diệp vứt xương đầu trong tay
xuống, dứt khoát nói: “Mau quay đầu lại!”

Ở đây có xương người, chứng tỏ cực kỳ nguy hiểm.

Lúc này Phương Bội Lôi tự nhiên không dám cãi Tố Diệp nữa, lập tức quay ngược trở lại.

Nhưng Hà Minh bỗng chỉ về phía không xa, kêu lên một tiếng: “Là Cố Lâm!”

Tố Diệp dừng bước, nhìn về phía tay Hà Minh chỉ. Quả nhiên đó là Cố Lâm. Cô ta cách họ một quãng, quay lưng về phía họ không. Cô ta đứng im, ba lô rơi vãi bên cạnh.

Đó là ba lô của Tố Diệp và Hà Minh. Khóa của ba lô bị mở ra. Có bình nước rơi xuống đất. Chiếc áo đỏ của Cố Lâm bay bay trong gió, trông hơi kinh dị.

Phương Bội Lôi đã đầy một bụng tức với Cố Lâm từ lâu. Bây giờ nhìn thấy cô ta, cơn giận của chị ta lại bốc lên. Tố Diệp còn chưa phản ứng lại, chị ta đã lao về phía trước như một mũi tên: “Cố Lâm! Cái đồ...”

“Cẩn thận đấy!” Đúng vào lúc Phương Bội Lôi sắp tới gần thì Tố Diệp lao tới, đẩy Phương Bội Lôi ra.

Phương Bội Lôi chỉ kịp cảm thấy có một sức mạnh bất ngờ nào đó ập tới. Một giây sau, cơ thể của Tố Diệp bay ra trước mắt chị ta. Chị ta nghe thấy Hà Minh kêu lên một tiếng điên rồ, xuất phát từ sự sợ hãi thực sự trong lòng.

Tiếng hét của Tố Diệp bị tiếng của Hà Minh áp đảo.

Sau khi Phương Bội Lôi đứng vững lại mới nhìn rõ cảnh tượng trước mắt. Chị ta chỉ thấy Tố Diệp bị một loài thực vật khổng lồ kẹp chặt.

Tua của nó lan ra như những cái chân giữ lấy Tố Diệp, rồi treo cô lên giữa không trung.

“Tố Diệp...” Phương Bội Lôi bị dọa không hề nhẹ. Chị ta chưa bao giờ nhìn thấy loại thực vật này, cũng quên mất có nguy hiểm, định lao tới.

“Đứng yên đó!” Tố Diệp dốc toàn bộ sức lực còn sót lại để ngăn cản: “Đây là hoa nhật luân khổng lồ, loại hoa ăn thịt người. Nguy hiểm lắm! Không được tới đây!”

Vừa nghe tới “hoa ăn thịt người”, hai chân Phương Bội Lôi đã mềm nhũn, bỗng chốc ngồi sụp xuống đất, kinh hoàng nhìn Tố Diệp, đôi môi run đến nỗi không nói nên lời.

Hà Minh cũng bị dọa đến đờ đẫn. Lúc này anh ta mới nhận ra, xung quanh đây có rất nhiều loại thực vật này. Chúng tồn tại như những gã khổng lồ. Còn Cố Lâm bên cạnh thì đã không còn nhúc nhích, cũng vì đã bị loài hoa này bám chặt.

“Tố Diệp! Cô thử cử động xem sao. Cô biết gì về nó không? Làm sao để thoát ra?” Hà Minh run rẩy hỏi.

Tố Diệp lắc đầu: “Tôi không thể động đây được, càng động sẽ càng thít chặt. Nếu nó chỉ bám vào quần áo của tôi thì còn dễ. Tôi mới từng nghe nói về nó thôi, không ngờ ở đây cũng có. Bản thân nó không ăn thịt người nhưng những nơi nó xuất hiện sẽ có những con nhện độc màu đen như chúng ta nhìn thấy dọc đường. Chúng chuyên môn ăn thịt những người hoặc động vật bị hoa nhật luân bắt lấy.”

Tại cô quá sơ ý. Cô đã từng nhìn thấy nhện đen trong khu rừng này. Tại sao lại không nghĩ ra sẽ có loài hoa hoặc loài cây ăn thịt người

cơ chứ?

“Phải làm sao đây? Vậy hai chúng tôi phải làm gì mới cứu được cô xuống?” Phương Bội Lôi bật khóc: “Đều tại tôi cả. Nếu không phải vì cứu tôi cô đã chẳng bị như vậy. Cố Lâm... Cố Lâm...”

“Đừng gọi nữa!” Từ góc độ của Tố Diệp vừa hay có thể nhìn được một bên mặt của Cố Lâm. Cô cố nín nhịn cảm giác buồn nôn, khó khăn thốt lên một câu: “Cô ta chết rồi. Nhện đen đang ăn xác của cô ta...”

Quyển 14 - Chương 673: Người đàn ông tới từ thiên đường

Con người luôn thích tự cho là mình đúng, kỳ thực đó là bản tính đang tác oai tác quái. Trong vô vàn sinh vật trên đời này, được trở thành người chủ của địa cầu, con người càng ngày càng không biết sợ, luôn làm theo ý muốn của mình, đứng trên cao một cách nghiêm nhiên. Nhưng thực tế thì sao? Con người quên mất rằng tự nhiên vẫn còn sức mạnh trả thù, cũng quên mất sức mạnh đó lớn đến thế nào.

Giống như bây giờ, khi họ đi vào biển rừng này mới thật sự ý thức được, con người chẳng qua cũng chỉ là một mắt xích trong chuỗi thức ăn của tự nhiên mà thôi. Bạn không hề đứng ở vị trí cao nhất trong chuỗi thức ăn. Vì khi đối mặt với tự nhiên bao la, sức mạnh của con người trở nên bé nhỏ đến đáng thương. Rất có thể bạn sẽ trở thành mắt xích cuối cùng.

Cổ Lâm đã trở thành món mồi để nhện đen no bụng. Một người trước đó còn sống sờ sờ mà lại bị rất nhiều nhện đen cực lớn ăn uống đã đời. Từ góc của Tố Diệp, có thể nhìn thấy rất rõ cảnh tượng chúng ăn thịt người. Loài người vẫn ăn thịt của các loài vật khác mà không lo sợ gì, vì ẩm thực, vì cái miệng này mà thu thập cơ quan của vô số các loại động vật, giết hại chúng bằng những cách tàn độc nhất nhưng chưa bao giờ cảm thấy tanh tưởi, khó chịu. Vậy mà bây giờ khi nhìn thấy nhện đen ăn từng miếng thịt của Cổ Lâm bằng cách thức nguyên thủy nhất đã khiến Tố Diệp không thể chịu đựng nổi.

Nhờ có Tố Diệp nhắc nhở, Phương Bội Lôi và Hà Minh lúc này mới nhìn rõ tình hình trước mặt. Trước đó họ chỉ nhìn thấy nhện, nhưng không ngờ chúng đang ăn thịt người. Khi Tố Diệp nói xong, Phương Bội Lôi cảm thấy quá ghê, chạy qua một bên nôn thốc nôn tháo. Sắc mặt của Hà Minh thì càng lúc càng trắng bệch lạ thường. Anh ta nhìn chằm chằm lũ nhện kia, rồi lại nhìn Tố Diệp, run rẩy cất lời: “Chúng ăn xong Cố Lâm, thì sẽ... ăn tới cô.”

Tố Diệp cố gắng cử động cơ thể nhưng phát hiện cả tay lẫn chân càng bị quấn chặt hơn. Cô quay đầu nhìn sang bên cạnh. Một con nhện trong số đó đã nhìn về phía này. Cái cơ thể đen thùi lùi đó khiến người ta buồn nôn, kinh sợ.

“Không được...” Hà Minh cố gắng khắc phục nỗi sợ hãi của mình, khàn giọng nói: “Bác sỹ Phương!”

Phương Bội Lôi loạng choạng bước tới.

“Chúng ta phải nghĩ cách cứu bác sỹ Tố!”

Phương Bội Lôi căng thẳng nuốt nước bọt, gật đầu, rồi nói với Tố Diệp: “Ở đây tôi có dao!”

Tố Diệp lắc đầu: “Không được đâu! Nguy hiểm lắm...”

Nhưng họ không quan tâm được nhiều như thế. Chị ta rút dao ra. Hà Minh liều lĩnh, dè dặt bước lên. Ai ngờ anh ta vừa lại gần phạm vi của loài hoa nhện luân, thì tua của một đóa hoa đã thò ra. Phương Bội Lôi nhanh tay nhanh mắt kéo Hà Minh trở lại, mới tránh cho anh ta cũng bị quấn lên.

“Thế này không được!” Hơi thở của Phương Bội Lôi trở nên gấp gáp.

Sau khi quan sát xung quanh, chị ta tìm một cành cây rất dài, buộc con dao vào rìa cành cây rồi hướng về phía Tố Diệp. Nào ngờ, Tố Diệp còn chưa vươn tay ra kịp, nhưng bông hoa nhật luân xung quanh đã phát ra những tiếng động rồi bầy, tám tua quán chặt lấy cành cây đó, cùng lôi lôi kéo kéo. Cành cây nằm ngang giữa Tố Diệp và Cố Lâm. Cả con dao cũng nhanh chóng bị tóm rất chặt.

Những bông nhật luân còn lại đang nhàn nhã đợi con mồi kế tiếp.

Phương Bội Lôi thét lên một tiếng khiếp đảm.

Tố Diệp rơi vào một sự tuyệt vọng tột độ. Cô lắc đầu nói với họ: “Hai người mau đi đi! Mặc kệ tôi!”

“Không được!” Hà Minh vô cùng kiên quyết: “Cố Lâm đã chết rồi. Không ai trong ba chúng ta được xảy ra chuyện nữa.”

“Hà Minh!” Tố Diệp sốt ruột: “Hai người hoàn toàn không thể lại gần. Xung quanh đây có rất nhiều xương, cả của người và động vật. Đây là chỗ chết. Chẳng ai biết trong này còn những nguy hiểm gì nữa! Ba lô của Cố Lâm còn rơi ở vị trí an toàn. Hai người mau cầm ba lô, nhanh rời khỏi đây đi. Sương lại sắp xuống rồi, mặt trời xuống núi sẽ càng nguy hiểm hơn. Không biết sẽ còn xuất hiện bao nhiêu con nhện đen nữa. Đi đi! Đi mau!”

“Bác sỹ Tố...”

“Lẽ nào hai người định ở lại để chết chung sao? Đi nhanh!”

Phương Bội Lôi cuộn chặt tay lại, sắc mặt nhợt nhạt.

“Phương Bội Lôi! Chẳng phải chị luôn muốn sống sót ra khỏi đây sao? Bây giờ đi vẫn còn kịp. Chị mà không kéo Hà Minh đi, chị không

bao giờ có thể ra khỏi đây được nữa đâu!” Tố Diệp biết tình cảnh của mình đã không thể cứu vãn, cũng không thể kéo thêm hai người chờ chết chứ.

Phương Bội Lôi hít sâu một hơi, run rẩy nói với Hà Minh: “Chúng ta đi...”

Hà Minh quay đầu nhìn chị ta.

“Tôi phải ra ngoài! Tôi không thể chết ở đây được!” Phương Bội Lôi gấp gáp nói.

Hà Minh sửng sờ. Phương Bội Lôi thì nhanh chóng cầm ba lô Cố Lâm làm rơi ở bên cạnh lên, đeo ba lô của Tố Diệp lên người mình, rồi đưa một chiếc ba lô cho Hà Minh, đỏ mắt nói: “Đi!”

Hà Minh ngược mắt lên nhìn Tố Diệp. Tố Diệp gật đầu với anh ta, ra hiệu cho họ đi nhanh đi.

Hai người họ rời đi rồi. Bóng cây dần dần che khuất bóng họ.

Mặt trời sắp lặn. Cả rừng cây đỏ rực một màu máu, hết như máu của Cố Lâm đã nhuộm đỏ cánh rừng vậy.

Tố Diệp biết, chẳng bao lâu nữa, máu của mình cũng sẽ nhuộm đỏ nơi đây.

Khi chúng ăn thịt Cố Lâm xong...

Có lẽ, đợi tới lúc chúng tiêu hóa hết, chỉ ít cô vẫn còn một chút thời gian.

Tố Diệp cảm thấy rất nhiều lúc mấy cuốn tiểu thuyết hay phim ảnh

đều lừa người ta cả. Thật ra khoảnh khắc con người ta biết mình sắp chết sẽ rất sợ hãi, khao khát được sống sẽ giúp người ta phát huy mọi khả năng tiềm tàng. Nhưng biết rõ là sắp chết rồi, khi cả tuyệt vọng cũng rời xa khỏi cơ thể, thì người ta không sợ hãi nữa, ngược lại sẽ bình tĩnh chờ đợi giây phút này tới.

Đám nhện kia, trong mắt cô, không còn đáng sợ như vậy nữa.

Con người vì muốn no bụng, có hành động tàn nhẫn nào chưa từng làm? Cô chỉ không may mắn trở thành đối tượng báo thù mà thôi. Tiếp theo đây, cô sẽ phải chịu đựng nỗi đau khi cơ thể bị gặm nhấm.

Ông trời vẫn thương cô đấy chứ, ít nhất còn cho cô thời gian chuẩn bị.

Trong khoảng thời gian này, có rất nhiều người hiện lên trong đầu cô: Bố mẹ, cậu mợ, Tổ Khải, Lâm Yêu Yêu... Còn cả người đàn ông khiến cô đau đớn, khiến cô yêu thương kia.

Niên Bách Ngạn...

Thật không ngờ lần chia ly này lại phải hẹn kiếp sau.

Nếu thật sự có kiếp sau, giống như trong ký ức của Dương Nguyệt, liệu cô còn tìm được Niên Bách Ngạn không? Cho dù có tìm được anh, liệu anh còn nhớ cô không? Biết đâu anh cũng giống như Kỷ Đông Nham, chẳng còn nhớ gì nữa cả. Hoặc biết đâu, ở kiếp sau khi cô tìm ra anh, anh đã có vợ có con, người con gái có vị trí quan trọng nhất trong lòng anh đã không còn là cô nữa...

Nếu là như vậy, thì phải làm sao đây?

Cô những tưởng mình sẽ thoải mái quên đi tất cả, ở nơi Tây Tạng xa

xôi này sẽ chôn sâu tình cảm này xuống tận đáy lòng, chí ít cũng để nó lắng lẽ ngủ yên. Nhưng khoảng thời gian này, cô lại nhớ anh đến phát điên, dù đang bận rộn hay lúc được rảnh rỗi.

Ngay cả giờ phút này đây, trong đầu óc cô cũng chỉ toàn là hình ảnh Niên Bách Ngạn.

Cô nhớ lại rất nhiều chuyện.

Ký ức trong đầu cô bây giờ lại rõ nét lạ thường.

Con ngõ dài đó, cô đã từng qua, anh cũng đã từng qua. Thì ra ông trời đã ban cho họ một duyên phận như vậy, để cô gặp được anh vào lúc cô cô độc nhất.

Anh nắm tay cô đi qua con ngõ dài, nói với cô rằng: Đừng sợ, có anh đây! Anh còn nói với cô: Anh sẽ đợi em lớn, em lớn lên rồi sẽ làm bạn gái của anh...

Những chiếc đèn lồng đỏ đung đưa trong trấn cổ, giấy vàng bay đầy trời. Cô và anh ngoắc tay hứa hẹn lớn lên sẽ gặp lại nhau.

Thời gian trôi đi, cô đã trưởng thành, học tập ở một phương trời xa xôi. Còn anh trở thành một thương nhân kinh doanh đá quý thành đạt. Cô và anh cứ như đã được trời cao an bài tỉ mỉ. Vòng qua vòng lại, họ lại gặp nhau.

Nghe tới đây, Tố Diệp bỗng cười. Ánh tịch dương nhạt nhòa phản chiếu lên gương mặt cô. Nụ cười trên môi cô nhẹ nhàng và yên bình.

Cuối cùng cô cũng ra, tại sao lần đầu tiên ở quán bar khi gặp Niên Bách Ngạn, cô lại thấy quen thuộc đến thế. Giống như một người cô chờ đợi đã lâu lắm, lâu lắm rồi cuối cùng cũng xuất hiện vậy. Thì ra

lúc nhỏ họ từng gặp mặt, còn từng ước hẹn. Thế nên cô mới thân thiết với anh như vậy, mới ngã vào lòng anh, mới thoải mái khóc trước mặt anh.

Đoạn đường này, đã có không biết bao lần chia ly rồi tái hợp, không biết bao nhiêu khó khăn trắc trở nhưng chỉ khiến cho tình yêu của cô dành cho anh mỗi ngày một sâu đậm. Cho dù ở tận Tây Tạng, cho dù không liên lạc bao lâu, một vị trí nào đó trong trái tim cô vẫn luôn cất giấu bóng hình anh.

Cô không hiểu mục đích của trời cao khi để họ gặp nhau. Là để yêu thương hay để xa cách? Cô hiểu cảnh ngộ của mình, nhớ lại trải nghiệm tuy ngắn ngủi và đầy đau khổ lúc nhỏ, cô không học được cách đối mặt nên chỉ còn trốn chạy.

Nhưng bây giờ đây, khi đối mặt với cái chết, cô mới hiểu rõ. Có thể cùng người mình yêu sống trọn cuộc đời đó mới là chuyện hạnh phúc nhất.

Nhưng mà bây giờ cũng tốt, chí ít cũng không để Niên Bách Ngạn tận mắt chứng kiến khoảnh khắc cô ra đi.

Thực ra cô là người thích chưng diện. Nếu thật sự cô phải chết thế này, vậy thì cô chỉ mong ông trời buông rèm xuống, đừng để bên ngoài tìm được xác của cô, cứ để cô vĩnh viễn nhắm mắt nơi biển rừng này. Cô không thể tưởng tượng được khi Niên Bách Ngạn nhìn thấy bộ dáng thảm khốc của cô khi bị nhện ăn thịt. Cho dù phải chết, cô cũng muốn lưu lại hình ảnh đẹp nhất trong lòng anh.

Cô hơi hối hận rồi.

Nếu để cô chết ngay bây giờ, cô sẽ nuối tiếc. Vì cô còn một câu chưa nói với Niên Bách Ngạn.

Cô muốn nói với anh rằng: Em yêu anh. Nếu có kiếp sau, anh nhất định phải nhớ cô bé đã ngoắc tay với anh trong con ngõ dài...

Cô không còn cơ hội nói câu này nữa rồi. Cũng giống như cô không còn cơ hội được tận tai nghe thấy Niên Bách Ngạn nói với cô rằng: Anh yêu em!

Ba chữ này quý giá như vậy, nhưng giờ nào phút nào cô cũng chờ đợi.

Ai nói phụ nữ không tham những thứ phù phiếm? Chỉ vì cô quá tham lam lời hứa của anh mà thôi.

Cành cây của hoa nhật luân khẽ lắc lư một cái.

Trái tim Tố Diệp cũng theo đó run lên.

Cô quay đầu lại, dường như có thể nghe thấy tiếng xương cổ kêu răng rắc.

Một con nhện đen đã từ từ bò về phía này. Nó dừng lại bên cạnh con dao, như đang nghiên cứu một món ăn mới. Ở khoảng cách này, Tố Diệp có thể nhìn rõ chân của nó, còn cả kim độc đáng sợ.

Hoàng hôn đã buông xuống.

Bóng tối sắp nuốt chửng cả biển rừng.

Ánh sáng trong mắt Tố Diệp cũng dần dần tắt lịm, như một vệt tàn biến mất trên dải Ngân Hà, ảm đạm u tối. Cô đang yên lặng chờ đợi, đợi cái chết đến với mình.

Nhưng trước mắt bỗng xuất hiện một cảnh tượng rất đẹp.

Trong phùng thêu đó, cô ngồi dưới gốc cây tuyết cầu. Một đóa hoa trắng như tuyết rơi vào lòng cô, tỏa lan hương hoa dịu dịu. Khi cánh hoa tung bay, Niên Bách Ngạn đứng gần đó đang nghiêm túc thảo luận mẫu thêu với ông chủ. Gương mặt anh tuấn tú đến mê người. Bờ môi mỏng hơi rướn lên một độ cong khiến cô say đắm. Có cánh hoa rớt xuống tóc anh, rồi rụng xuống bả vai rộng dài của anh.

Cảnh đó đẹp đến nỗi cô không thể nào quên.

Tố Diệp khẽ cười. Tia sáng trong mắt đã có tiêu cự, trái tim cũng ấm áp.

Một khoảnh khắc trước khi chết vẫn còn có những ký ức đẹp bầu bạn đã quá mãn nguyện rồi.

Nhện đen từ bỏ con dao đó, cuối cùng cũng hướng về phía này. Nó bò từng bước một tới. Tố Diệp không còn sợ nữa, toàn bộ lỗ chân lông trên người cũng thả lỏng. Cô nhìn thấy không chỉ một con mà xung quanh còn ba con khác, đều đang bò về phía này.

Cô biết, cô sắp trở thành bữa ăn của chúng.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong tim thầm gọi cái tên ấy hết lần này tới lần khác.

Bách Ngạn...

Bách Ngạn...

Cái tên này đẹp đến nỗi khiến cô quên hết tất cả, quên cả đau đớn, đúng không?

Dường như cô có thể ngửi thấy mùi xác chết thối rữa trên người lũ nhện, cũng như ngửi thấy bước chân của cái chết đang đến gần. Hoa nhện luân rung lắc dữ dội. Là trọng lượng của chúng khi tới gần, còn cả cái giá lạnh sau khi mặt trời khuất dạng.

Tố Diệp bình thản chờ đợi...

Bỗng, có một âm thanh vang dội ập tới.

Xùng xoảng, vừa nghe đã biết là tiếng do con người phát ra.

Tố Diệp bất ngờ mở mắt ra. Con nhện đen bên cạnh cô cũng dừng bước, hình như đã bị tiếng động này quấy nhiễu.

Ngay sau đó, cô thấy Hà Minh và Phương Bội Lôi xông tới, trong tay cầm một đồng không biết là thứ gì. Khoảng cách hơi xa, Tố Diệp không nhìn rõ. Cô chỉ thấy hai con người đã bỏ đi giờ quay lại, vừa kích động vừa lo lắng.

“Ấy! Tôi nhớ mình từng đọc trong sách, mấy con nhện đen này sợ nhất là nhiệt độ cực nóng, nhất là chúng lại càng ghét mùi cỏ ngải. Bác sỹ Tố! Cô gắng gượng nhé. Chúng tôi tìm được cỏ ngải rồi, lúc hun chúng, có thể cô cũng phải chịu đựng.” Hà Minh phấn khích giơ đám cỏ ngải trong tay lên, hướng về phía Tố Diệp.

Lúc này Tố Diệp mới nhìn rõ. Cô kinh ngạc, họ còn biết cả cỏ ngải.

“Chúng ta suy nghĩ rồi. Cô có kinh nghiệm sống ngoài trời phong phú. Cô mà chết, chúng tôi cũng chẳng ra ngoài được. Cô đừng có tưởng là tôi quay về vì cô đâu. Thực ra là vì chúng tôi thôi.” Phương Bội Lôi vẫn nói với vẻ hậm hực, nhưng động tác thì cực kỳ nhanh nhẹn. Chị ta quần cỏ ngải lên cành cây, định sẽ hun đám nhện ở xa

kia.

Tuy thế nhưng trong lòng chị ta thì đang cảm tạ trời đất. Chị ta hơi sợ hãi, sợ khi họ quay lại Tổ Diệp đã bị lũ nhện ăn thịt rồi.

Cổ họng Tổ Diệp chột nghẹn lại. Một người vốn dĩ đã sắp chết rồi, giờ bỗng nhiên có cơ hội sống sót, đương nhiên sẽ khao khát được sống. Cô nói với họ: “Hai người cố gắng chọn cành cây dài một chút. Tua rua của hoa nhện luân sợ cháy. Dùng lửa để đốt hoa, hun nhện. Nhưng nhớ là đừng tới gần.”

“Cô lắm yêu cầu thật đấy!” Phương Bội Lôi tuy vẫn lắm bầm nhưng đang làm theo.

Mùi cỏ ngải đốt lên rất nồng. Phương Bội Lôi và Hà Minh đã chuẩn bị không ít cỏ ngải. Họ phân công hợp tác. Hà Minh dùng cỏ ngải hun lũ nhện. Phương Bội Lôi nhanh chóng quấn ngải thảo. Nhưng họ sợ hết cỏ ngải, lũ nhện sẽ càng công kích dữ dội, thế nên Phương Bội Lôi lại xung phong đi hái cỏ ngải.

Lũ nhện quả thực rất sợ thứ mùi cháy nồng này. Chúng không dám tiến lên, nhưng cũng không rời đi. Chúng đang đợi cho cỏ ngải cháy hết sẽ tấn công cả đàn.

Tổ Diệp quay đầu nhìn. Hay rồi, phải tới hai mươi mấy con nhện đen xì. Một khi không còn cỏ ngải nữa, cô có thể bị ngốn trong phút chốc.

“Này! Hai người đã nghĩ tới hậu quả khi quay lại chưa đấy?” Tổ Diệp vẫn bị treo lơ lửng trên không trung. Quá lâu không được chạm đất, cô cảm thấy đôi chân chẳng còn cảm giác nữa.

Hà Minh khước khước cành cây trong tay, rồi lại đuổi được một con nhện đang lén lút tấn công, nhìn Tổ Diệp như nhìn tế phẩm, rồi nói:

“Bây giờ chúng ta như kiến bò trên một sợi dây rồi. Đừng nói là cô, bây giờ e là lũ nhện này đã nhả cả vào tôi và Phương Bội Lôi rồi. Thế nên có hối hận cũng đã muộn.”

Mới đó Phương Bội Lôi đã đeo một ba lô về, bên trong chất đầy cỏ ngải. Ống quần chị ta đã bị cành cây làm cho xước xước, cánh tay cũng chảy máu, có thể nhận ra nơi hái cỏ ngải rất khó khăn.

“Chỗ cỏ ngải này đủ để cầm cự một đêm rồi. Chúng ta phải nghĩ cách thoát thân mới được.”

Hà Minh suy nghĩ rồi nhìn Tố Diệp: “Hay là chúng ta dùng một mồi lửa, đốt hết chỗ này đi.”

Tố Diệp giật nảy mình: “Anh định hại chết tôi à? Anh mà châm lửa đúng là sẽ đốt cháy hoa nhật luân, nhưng đám nhện thì sẽ bỏ chạy tán loạn, chưa biết chừng còn nhào tới cắn, lúc đó thì chúng ta chết chắc.”

Phương Bội Lôi ngẩng đầu nhìn cô, giận dữ nói: “Tôi còn tưởng cô là Lưu Hồ Lan* không sợ chết cơ. Ban ngày còn hiên ngang lắm liệt thế cơ mà, giờ sợ rồi sao?”

*Lưu Hồ Lan là người thôn Vân Chu Tây (nay là thôn Lưu Hồ Lan), huyện Văn Thủy, tỉnh Sơn Tây, một nữ chiến sỹ cách mạng đã từng bị sát hại trong nội chiến Quốc Cộng. Sau khi cô hy sinh, Đảng Cộng sản Trung Quốc truy tìm thân phận các đảng viên, Mao Trạch Đông đã từng đích thân đề từ cho cô dòng chữ: Sống vĩ đại, chết vinh quang.

“Phải rồi, phải rồi. Hai người quay lại rồi, tôi còn giả vờ lại sứ giả chính nghĩa làm gì chứ? Đương nhiên phải nghĩ cách mà thoát chết rồi.” Tố Diệp hiếm khi lại có sức đấu võ mồm với chị ta: “Trừ phi bây

giờ trong tay hai người có lượng nước hoặc lửa có thể nhanh chóng đuổi hết lũ nhện đi, nếu không chắc chắn chúng sẽ trả thù.”

Phương Bội Lôi và Hà Minh từ bỏ cách này. Họ đều không phải nhân viên phòng cháy chữa cháy, trên người làm gì có thiết bị tiên tiến?

Lại có một con nhện định công kích. Phương Bội Lôi tinh mắt nhìn thấy. Chị ta vớ lấy cành cây cỏ ngải trong tay Hà Minh di chuyển sang một bên. Mùi khói nồng bay tới. Con nhện kia nhanh chóng lùi lại.

Nhưng đồng thời lúc này, họ nghe thấy tiếng Tố Diệp ho khan kịch liệt.

“Tôi nói này, Phương Bội Lôi! Có phải chị định làm tôi sặc khói mà chết không hả... Khụ khụ...”

Phương Bội Lôi vội vàng cầm lấy cỏ ngải. Sau khi hết khói, chị ta thấy gương mặt Tố Diệp đã bị hun đen nhem. Phương Bội Lôi không nhận được phải phì cười.

Tố Diệp nhìn chị ta đầy cảnh giác: “Cái gì vậy?”

“À... không có gì!” Phương Bội Lôi cố nhin cười.

Tố Diệp nhìn sang Hà Minh: “Mặt tôi có phải bị hun đen rồi không?”

Hà Minh cũng phải cố hết sức để nhin cười, xua tay nói: “Không sao, không sao! Cô đừng nghĩ linh tinh!”

Nhưng Tố Diệp không tin. Cô gào lên: “Phương Bội Lôi! Chị cố tình trả thù tôi phải không?”

“Trời đất làm chứng, tôi thật sự không cố ý mà.” Phương Bội Lôi thề thốt.

Tố Diệp nhìn chị ta với vẻ nghi hoặc.

Cứ như vậy, cả một buổi tối, không ai trong hai người họ dám chớp mắt. Cỏ ngải không ngừng được thêm vào. Có con nhện đen bị hun phải chạy xa. Chỉ còn lấy chú ngoan cố, vẫn còn nhìn chăm chăm con mồi không rời.

Đêm dài đằng đẵng, con người cũng có lúc mệt mỏi. Để khỏi buồn ngủ, ba người họ bắt đầu kể lại những chuyện trước kia. Chuyện công việc, chuyện học hành. Ba người họ, thường ngày ở Liêm Chúng chẳng ai ưa ai, cho dù có gặp mặt cũng chỉ gật đầu lấy lệ, đến chào hỏi còn lười. Vậy mà tại đây, họ lại kể bao chuyện trên trời dưới đất.

Ban đầu Phương Bội Lôi kể chuyện hồi còn đi học chị ta nổi trội đến mức nào, sau đó lại nói mình đã vượt qua rất nhiều đối thủ, trở hết tài năng mới vào được Liêm Chúng, rồi lại nói tới chuyện sau khi “lính nhảy dù” Tố Diệp tới, chị ta phải chịu bao ầm ức.

Tố Diệp nói nói cười cười cùng họ, nhưng cười mãi cười mãi cô bỗng bật khóc.

Trước ranh giới sinh tử, những khoảnh khắc thế này thật khiến người ta xúc động.

Thấy cô khóc, Phương Bội Lôi cũng không kìm được nước mắt. Khóe mắt Hà Minh cũng đỏ ửng. Sau đó anh ta nắm chặt tay lại nói: “Chúng ta không ai được bỏ cuộc, nhất định không được bỏ cuộc!”

Cứ như vậy, họ cổ vũ nhau thức tới bình minh.

Khi ánh nắng đầu tiên của ngày mới chiếu vào biển rừng, lá cây đều được nhuộm vàng, như những thỏi vàng đung đưa trước mắt.

Số cỏ ngải đã đốt hết quá nửa, Hà Minh và Phương Bội Lôi cũng mệt mỏi lắm rồi.

“Thôi! Hai người cứ mặc kệ tôi đi.” Tố Diệp thấy lại có một đám nhện bò đến, cảm thấy tuyệt vọng.

Phương Bội Lôi nhổ nước bọt: “Nói mấy lời lăng phí đó làm gì? Mặc kệ cô chúng tôi ra ngoài được sao? Lẽ nào cửa ở trước mắt kia à? Cô chỉ có chút kiên nhẫn thế thôi sao? Chúng tôi còn chưa bỏ cuộc, cô đã từ bỏ trước rồi.”

“Vốn dĩ không còn nhiều thức ăn nữa.” Tố Diệp ghen ngào nói.

“Mặc kệ nhiều hay ít. Đói quá thì nướng nhện lên ăn!” Phương Bội Lôi hung dữ nói.

Hà Minh mệt mỏi gật đầu: “Đúng đấy! Còn có rắn độc nữa. Tôi không tin nướng chín rồi vẫn còn độc.”

Đôi mắt Tố Diệp long lanh nước. Cô vừa khóc vừa cười.

“Không ngờ ba kẻ oan gia chúng ta lại cùng chết ở đây.”

Phương Bội Lôi trừng mắt lườm cô: “Thế nên cô phải gắng gượng. Đừng có bỏ cuộc nhanh như vậy. Tôi làm oan gia với cô còn chưa đủ đâu.”

“Kịp ư? Mọi người nhìn xem!” Tố Diệp nhìn về phía bên trái.

Phương Bội Lôi và Hà Minh cũng nhìn qua. Một con nhện đen xì đang đợi sẵn.

“Tôi liều mạng với nó!” Phương Bội Lôi phẫn nộ. Sau khi đã hết sợ hãi thì tức giận sẽ ngự trị. Chị ta vớ lấy nắm cỏ ngải, ra sức huơ về phía nó.

Tổ Diệp từ trên cao nhìn xuống Phương Bội Lôi, nhớ lại bao nhiêu chuyện với chị ta trước đây, đôi mắt chột đỏ ửng. Cô biết một khi chỗ cỏ ngải này được đốt hết, thứ chờ đợi họ chỉ có cái chết. Còn Phương Bội Lôi thì đã phát điên rồi, há chẳng phải là sự tranh đấu cuối cùng cho sinh mạng?

Đúng lúc ấy, Hà Minh bất ngờ hét lên một tiếng: “Mọi người nghe xem. Hình như có tiếng máy bay trực thăng!”

Máy bay trực thăng?

Sao ở đây lại có máy bay trực thăng?

Cả Tổ Diệp và Phương Bội Lôi đều sửng sốt, dòng tai lên nghe. Quả nhiên là có tiếng chân vịt cực lớn, càng lúc càng gần. Tim Tổ Diệp suýt nữa thì nhảy vọt ra ngoài. Hà Minh ngay lập tức hét lên trời: “Cứu với! Ở đây có người!”

Phương Bội Lôi cũng lập tức hoàn hồn lại. Chị ta cũng ra sức gào, đồng thời còn quay tít mớ cỏ ngải trong tay.

Tổ Diệp rất muốn hét lên nhưng cổ họng như bị bít chặt, không hét lên được câu nào.

Chẳng mấy chốc, cô nhìn thấy bóng máy bay trực thăng. Đám cành cây bị chân vịt của máy bay trực thăng thổi cho dạt sang hai bên như

sóng biển. Tố Diệp ngẩng đầu lên. Cô nhìn thấy một chiếc máy bay trực thăng, sau đó là hai chiếc, ba chiếc...

Họ được cứu rồi!

Trực thăng xoay tròn trên cao. Đám nhện xung quanh dường như ngửi thấy mùi nguy hiểm, ồ ạt bỏ đi. Chẳng mấy chốc, có một chiếc trực thăng áp sát một khu vực trống quanh đó. Các máy bay khác cũng thả thang mây xuống. Từ trên đó có rất nhiều nhân viên mặc quần áo chống độc nhảy xuống.

“Diệp Diệp!”

Giọng nói quen thuộc ấy khiến Tố Diệp giật mình.

Cô nhìn kỹ lại. Trong bóng nắng, Niên Bách Ngạn xông tới. Anh bước xuống từ chiếc trực thăng áp sát đó, tựa như đến từ thiên đường...

Quyển 14 - Chương 674: Anh ở ngay kia

Trong cuộc đời bạn rồi sẽ xuất hiện một người đàn ông như thế. Anh ấy và bạn vốn chẳng hề quen biết vậy mà lại may mắn có duyên gặp gỡ. Có lẽ anh ấy không biết nói quá nhiều lời ngọt ngào, đường mật, cũng chẳng nói mấy lời thề non hẹn biển, thậm chí bình thường còn bận rộn tới nỗi không có thời gian cùng bạn đi dạo phố mua sắm. Nhưng năm nào anh ấy cũng nhớ ngày sinh nhật của bạn. Dù bận rộn cỡ nào cũng sẽ về kịp hôm kỷ niệm ngày cưới để đón cùng bạn. Thường ngày, khi bạn làu bàu, anh ấy sẽ nhẫn nại lắng nghe, thấy bạn giận dỗi, anh ấy sẽ mỉm cười rồi ôm bạn vào lòng an ủi.

Bạn cho rằng tình yêu của anh ấy rất nhạt nhòa, giống như ly nước lọc không mùi, không vị. Nhưng bạn có từng nghĩ rằng: anh ấy không nhớ ngày sinh của bất kỳ cô gái nào khác. Trong ngàn vạn người ngoài kia, anh ấy chỉ chọn bạn làm vợ. Trong đôi mắt anh ấy chỉ có những vui buồn hờn giận của bạn. Chỉ có bạn mới được làm nũng, được căn nhắc trước mặt anh ấy, và vòm ngực đó chỉ mong bạn sẽ dựa vào...

Gặp được Niên Bách Ngạn, Tố Diệp chỉ cảm thấy mình là người may mắn nhất. Anh trao cho cô một tình yêu chung thủy. Trong trái tim anh, cô là người đặc biệt, là độc nhất vô nhị. Thế nên bao nhiêu lần rơi vào tình cảnh hiểm nguy, người chạy tới cứu cô luôn là Niên Bách Ngạn.

Giữa cô và Niên Bách Ngạn đã định sẵn không thể yên tĩnh. Họ cũng đã định sẵn không thể sống một cuộc sống yên bình như bao cặp vợ chồng khác. Danh vọng anh từng trải qua cùng với tính cách của cô,

khi kết hợp lại với nhau đã định cho họ một con đường không hề bằng phẳng.

Lần này, Tố Diệp nghĩ mình chết chắc rồi. Lũ nhện đen xì xì đó, cả đóa hoa nhật luân quấn chặt khiến cô không thở nổi, rồi nổi tuyệt vọng không thể vượt qua dù bằng bất cứ cách nào. Cô những tưởng số mạng của mình là sẽ phải vùi xác trong biển rừng này. Điều cô hoàn toàn không ngờ tới là anh vẫn tìm được cô, vẫn cứu thoát cô khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng trong thời khắc cuối cùng.

Tố Diệp nhìn thấy bóng hình thân thuộc ấy. Gần như máy bay trực thăng vừa mới đổ vững thì anh đã nhào tới. Khi tiếng “Diệp Diệp” bật ra khỏi miệng anh, Tố Diệp chỉ cảm thấy bao nhung nhớ tích tụ quá lâu bỗng chốc vỡ òa, như từng con sóng lớn vỗ vào đáy lòng. Sau đó bao nhiêu tuyệt vọng, mệt mỏi, rồi cả cảm giác hoảng hốt, hãi hùng vừa phải trải qua đều hòa làm một.

Nước mắt cứ thế rơi xuống mà không thể kìm nén được, tí tách hết giọt này tới giọt khác, như những hạt trân châu đứt dây. Nước mắt làm con người mờ đi, che mất cả bóng anh. Tố Diệp cố gắng nhìn, nhưng chỉ thấy một dáng người cao lớn, mơ hồ.

“Anh đừng lại đây, nguy hiểm lắm...” Trong làn nước mắt, Tố Diệp nhận ra anh định tiến lên bèn ghen ngào nhắc nhở.

Niên Bách Ngạn dừng bước, đau xót nhìn Tố Diệp bị treo lơ lửng giữa không trung. Rồi anh lại kiểm tra xung quanh, quả nhiên phát hiện ra những con nhện đen vừa rồi ào ào lùi đi như nước giờ lại có dấu hiệu quay lại. Anh nhanh chóng dùng hệ thống GPS, thông báo vị trí sau đó nhìn Tố Diệp, an ủi: “Đừng sợ!”

Tố Diệp không sợ nữa rồi. Được nhìn thấy anh, nỗi sợ hãi bị cô đè chặt tận đáy lòng đã lặng lẽ tan biến.

“Bác sỹ Phương! Bác sỹ Hà! Hai người có bị thương không?” Niên Bách Ngạn quay đầu hỏi.

Hai người họ lắc đầu.

Thấy vậy, Niên Bách Ngạn mới yên tâm. Đúng lúc này, các nhân viên cứu hộ từ trên trực thăng tới đều đã chuẩn bị sẵn sàng, ai nấy đều đã nai nịt gọn gàng. Sau khi Niên Bách Ngạn ra lệnh một tiếng, họ bèn giơ một thứ to và thô trông giống như vòi phun nước lên, hướng về phía hoa nhật luân.

Tổ Diệp còn đang mãi nghĩ xem thứ đó là thứ gì đã thấy rất nhiều cột nước phun ra ngoài, lách quanh vị trí của cô một cách khéo léo, phun khắp xung quanh cô.

Cô thấy hoa nhật luân càng lúc càng rung lắc dữ dội. Đám nhện kia vô cùng hoảng hốt, định chạy tán loạn khắp nơi nhưng vì cột nước, chúng không thể tiến lên, chỉ có thể nhanh chóng bò về cùng một hướng với cột nước. Những con nhện không chạy kịp thì rơi thẳng xuống, chẳng mấy chốc đã nằm bất động.

Tổ Diệp ngây ngốc, không biết trong tay họ là thứ “vũ khí” gì. Nhưng chẳng mấy chốc, cô lại nhìn thấy từng cây hoa nhật luân cũng bắt đầu khô héo. Ngay cả sức mạnh của những tua rua trên cây hoa đang quấn lấy cô dường như cũng yếu đi.

Một thứ mùi nồng nặc dần lan ra.

Lúc này Tổ Diệp mới biết, những người này đang phun nước thạch cao. Nước này tưới vào hoa, hoa héo, tưới vào nhện, nhện chết.

Khung cảnh vô cùng náo loạn, hệt như một tai họa đối với biển rừng

vốn yên tĩnh này.

Chỉ có hai người họ là lặng yên.

Tố Diệp bị treo lơ lửng. Cô im lặng nhìn Niên Bách Ngạn đứng giữa những cột nước thạch cao. Anh lại gần từng bước một, cố gắng hết sức có thể để xua đuổi lũ nhện, ngăn không cho chúng cắn bừa vào cô.

Niên Bách Ngạn nhìn cô, tình cảm trong ánh mắt nồng nàn và sâu đậm. Anh dịu dàng an ủi, mang tới cho cô nguồn sức mạnh tinh thần lớn nhất.

Phương Bội Lôi nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng vô vàn cảm khái. Dưới ánh nắng, người đàn ông cao lớn kia hết như một thiên thần, chỉ riêng bóng hình chìm trong quầng sáng đã vô cùng rắn rỏi, vững vàng. Chị ta cực kỳ hâm mộ Tố Diệp, có thể tìm được một người đàn ông sống chết không rời như vậy quả là may mắn.

Rất nhanh, lại có mấy chiếc trực thăng vọt qua đỉnh đầu, xem ra đã nhận được thông báo vị trí của Niên Bách Ngạn nên lần lượt tới đây. Có nhân viên y tế từ thang mây bước xuống, bắt đầu hỏi han tình hình của Hà Minh và Phương Bội Lôi.

Từng người được đưa về trực thăng.

Chỉ còn lại mình Tố Diệp.

Một nhân viên cứu hộ không ngừng phun nước thạch cao về phía bông nhện luân phía cô, cố gắng không phun vào cô. Cứ như thế, khoảng hơn hai mươi phút trôi qua. Tố Diệp cảm thấy cơ thể mình bỗng nhẹ bẫng, cả người rơi từ trên cao xuống.

Cô định hét lên nhưng khi cổ họng còn chưa hoàn toàn mở ra hết, Niên Bách Ngạn đã dang rộng vòng tay, đỡ lấy cô một cách vững vàng, rồi ôm cô vào lòng.

“Không sao rồi! Đừng sợ!” Trên đỉnh đầu, anh nhẹ nhàng vỗ về.

Đã bao lâu rồi cô không đến gần anh? Đã bao lâu rồi cô không được anh ôm vào lòng? Cô cảm thấy đôi tay anh tràn đầy sức mạnh, như một thành trì kiên cố bảo vệ cô, chắn cho cô khỏi mọi mưa gió.

Khóe mắt cô lại đỏ.

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn cô, thấy cô rung rung nước mắt, gương mặt nhỏ lại bị hun đến đen thui, anh vừa thương vừa buồn cười. Anh cúi đầu hôn khẽ lên trán cô, dịu dàng nói: “Anh đưa em về!”

“Quần áo của em bẩn lắm... sẽ làm bẩn quần áo của anh.” Mãi sau Tố Diệp mới nói ra được một câu ấy.

Niên Bách Ngạn bó tay, chỉ thì thầm: “Không quan trọng!”

Tố Diệp đã được ngủ trọn một giấc ngon lành.

Khi tỉnh lại, cô cảm thấy cả người ấm áp như đang nằm giữa ruột bông. Khi cảm thấy quá dễ chịu, quá ấm áp, người ta thường không muốn dậy. Cô nhắm mắt, rất lâu sau mới từ từ mở ra.

Thì ra cô đã quay về Tây Tạng, nằm trong nơi ở nhỏ của mình. Trên giường được trải đệm mềm mại, chiếc chăn trên người cũng được đắp kín mít, còn tỏa ra một mùi thơm dịu dịu, dễ chịu.

Cô hít sâu một hơi.

Không những trên chân mà cả trong không gian nhỏ bé này cũng mang một thứ mùi thanh mát.

Quen thuộc, đủ để có thể khiến cô yên tâm ngủ thiếp đi.

Nó thuộc về Niên Bách Ngạn.

Lúc này Tố Diệp mới biết, những gì mình trải qua trước đó không phải một giấc mơ. Cô thật sự đã đi vào biển rừng, thật sự đã tìm được Cố Lâm. Họ thật sự đã đi lạc trong rừng. Cố Lâm thật sự đã bỏ rơi họ, ăn cắp đồ rồi bỏ chạy. Họ thật sự đã đột nhập vào chỗ chết. Cố Lâm thật sự đã bị nhện độc cắn chết. Cô đã thật sự bị hoa nhật luân quấn chặt. Phương Bội Lôi đã thật sự mạo hiểm tính mạng quay lại cứu cô và Niên Bách Ngạn đã thật sự xuất hiện...

Đúng, anh giống từ trên trời xuống.

Mà không, không chỉ giống. Anh đúng là từ trên trời xuống, từ trực thăng xuống.

Lòng Tố Diệp đầy ắp, giống như có ánh nắng mùa thu ấm áp chiếu vào trái tim cô, trút đầy những cảm động. Ngay cả căn phòng này cũng trở nên ấm áp.

Phải, quả thực là ấm áp.

Bên ngoài, nắng lên rực rỡ.

Những tia sáng lấp lánh đó ồ ạt ủa vào phòng, xuyên qua cửa sổ, tràn vào không kiềng dè. Tuy đã có rèm cửa ngăn lại, nhưng vẫn

không thể che đi cái chói lóa của nó.

Ánh nắng ở bên ngoài biển rừng khiến người ta ngập tràn hy vọng.

Tố Diệp uể oải vươn vai một cái. Lúc này cô mới phát hiện mình đang mặc một bộ quần áo sạch sẽ có những bông hoa nhỏ li ti, dịu dàng hòa cùng một màu với ga giường.

Là Niên Bách Ngạn thay áo ngủ cho cô sao?

Tố Diệp mỉm cười. Chỉ cách xa nhau có mấy tháng, sao cô bỗng cảm thấy như họ đã xa cách nhau mấy kiếp vậy? Nhớ tới Niên Bách Ngạn, sao con tim cô lại đập thành thạch loạn nhịp như mấy thiếu nữ mới yêu vậy?

Vì đã quá lâu không được gặp anh sao? Vì trải qua chuyện sinh tử, cô mới nhận ra mình càng lúc càng nhớ anh sao?

Bách Ngạn...

Trong không gian nhỏ không có bóng anh.

Ánh mắt Tố Diệp chợt mơ màng. Anh đi đâu rồi?

Cô giật mình, hơi thở bất giác trở nên dồn dập. Những con tay mảnh dẻ siết chặt vào nhau. Lẽ nào lại chỉ là một giấc mơ ư? Từ lần trước cô hôn mê bất tỉnh, mơ một giấc mơ như thật như ảo ấy, cô liền bắt đầu lo âu. Có lúc có những cảnh tượng quá đẹp là thật sự đã xảy ra hay chỉ là cô đang nằm mơ?

Giống như bây giờ vậy.

Cô tỉnh rồi hay vẫn chưa tỉnh?

Vậy tất cả những gì cô trải qua trong biển rừng, lẽ nào chỉ là một cơn mộng mị?

Cô mơ thấy Niên Bách Ngạn trong mơ nhưng kỳ thực anh không hề xuất hiện? Thực tế là anh đang ở Nam Phi hay Bắc Kinh xa xôi, đang rộn sự nghiệp của anh. Cả chuyện tình của cô và anh cũng càng ngày càng xa vời?

Không...

Tổ Diệp lập tức tung chăn ra, xuống giường, lật xệ đôi dép, xông ra khỏi phòng.

Bách Ngạn! Cô phải đi tìm Bách Ngạn! Cô tin chắc rằng anh đã tới đây. Chính anh đã cứu cô.

Đẩy cửa phòng ra, ánh nắng lại càng rực rỡ đến chói mắt.

Tổ Diệp vô thức giơ tay lên che mắt. Từng tầng nắng ấm áp bao trùm lấy cô. Có gió nhẹ thổi qua, rất mát, mang theo mùi của cỏ khô trộn cùng nắng.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng cười đùa cách đó không xa. Là tiếng cười và tiếng chạy nhảy của đám trẻ.

Tổ Diệp từ từ hạ tay xuống, nhìn về phía đó.

Một giây sau, sự lo lắng trong đôi mắt cô cũng tan biến.

Anh ở ngay kia...

Quyển 14 - Chương 675: Trầm lắng như mặt hồ xanh biếc

Chiếc áo dạ lông màu xanh đậm dài quá gối càng tôn thêm gương mặt anh tuấn của Niên Bách Ngạn. Anh gầy đi rồi, trông mặt còn nhợt hơn cả lúc cô đi, khuôn cằm càng ngày càng vuông vức, góc cạnh. Bên trong áo dạ, anh mặc một chiếc áo len cổ tim trang trí hình thoi màu cafe đậm, để hở ra chiếc áo sơ mi cùng màu. Chiếc quần dài màu đen ôm gọn đôi chân thẳng tắp, cuối cùng là đôi giày da màu đen được đặt làm thủ công. Anh ăn mặc tỉ mỉ và gọn gàng là thế nhưng lại đang ngồi tùy tiện trên một cành dương lâm, sau lưng là mặt hồ xanh biếc.

Đó là nơi cô hay ngồi. Cô ngồi đó, ngắm nhìn lũ trẻ chạy qua chạy lại trên cao nguyên, ngắm chúng cười đùa, nô nghịch. Có lúc cô thấy vui, nhiều lúc lại trầm mặc, đôi khi lại nhớ nhung.

Còn bây giờ, đám trẻ ngày thường luôn vây xung quanh cô giờ đều vây lấy Niên Bách Ngạn. Trong đó một có một cậu bé giờ món đồ chơi trong tay lên, hét to: “Hay quá! Chú sửa được đồ chơi cho tớ rồi!”

Cả đám trẻ cũng hân hoan reo cùng. Quần áo chúng đang mặc đều mang phong cách của Tây Tạng. Cho dù có ăn mặc giản dị, chắc chắn cũng sẽ đeo một chiếc khăn choàng cổ hoặc một chiếc thắt lưng màu sắc sặc sỡ. Thế nên giữa một rừng màu sắc ấy, chỉ có sắc màu trên người Niên Bách Ngạn là trầm lắng. Bọn trẻ vây lấy anh cười đùa. Anh chỉ ngồi đó nhìn những gương mặt rạng rỡ ấy. Khóe môi của anh cũng hơi cong lên, điềm tĩnh mà ung dung.

Mặt hồ xanh sau lưng anh cũng bình lặng. Dưới ánh nắng, có những gợn sóng ánh sáng lăn tăn. Chúng giống như được vo tròn trong đôi mắt anh vậy. Đáy mắt anh dịu dàng khác thường. Anh chăm chú nhìn lũ trẻ, chốc chốc, nụ cười cũng lớn hơn. Cũng giống như sóng gợn mặt hồ, tan ra bên khóm môi rồi tràn vào tận sâu đáy mắt.

Có tiếng khóc thút thít của một bé gái.

Niên Bách Ngạn nghe thấy, bèn giơ tay về phía cô bé. Cô bé gạt nước mắt bước lên, tóc bị gió thổi hơi rối.

Cách đó không quá xa, Tố Diệp loáng thoáng nghe được cuộc trò chuyện của họ.

Niên Bách Ngạn hỏi cô bé: Cháu sao vậy?

Cô bé ngẩng gương mặt nhỏ lên, nhìn Niên Bách Ngạn rồi sụt sùi: Kẹo của cháu bị cướp mất rồi!

Niên Bách Ngạn bật cười, nhẹ nhàng và ôn hòa. Anh lấy từ trong túi áo ra hai chiếc kẹo rồi kéo tay cô bé lại, nhét vào và nói: “Không sao đâu! Ở đây chú vẫn còn!”

Mắt cô bé sáng lên, bật cười trong nước mắt.

Niên Bách Ngạn thấy cô bé cười, ánh mắt cũng dịu dàng hơn. Anh bế cô bé ngồi lên đùi mình, lau nước mắt cho nó, rồi thả mái tóc rối tung của nó xuống, nhẹ nhàng vuốt mượt: “Cháu là Đạt Ngõa, đúng không?”

“Chú ơi, sao chú lại biết cháu tên là Đạt Ngõa?” Đạt Ngõa ngậm kẹo mút, tò mò hỏi.

Niên Bách Ngạn không giỏi chải tóc cho con gái lắm. Anh chỉ cố gắng để mái tóc bớt bù xù rồi buộc lên gọn gàng. Anh nhẹ nhàng đáp: “Vì chú từng được xem ảnh của cháu.”

“Chú xem ảnh của cháu ở đâu vậy ạ?” Đạt Ngõa lại càng tò mò.

Niên Bách Ngạn cười: “Ở một nơi rất xa, rất xa.”

Đạt Ngõa nghi hoặc: “Một nơi rất xa, rất xa là nơi nào ạ?”

Niên Bách Ngạn đưa tay xoa đầu con bé nhưng chỉ mỉm cười, không trả lời nữa.

“Chú ơi, thế chú đã từng xem ảnh của cháu chưa?” Cậu bé vừa cầm đồ chơi reo mừng đó vội vàng hỏi.

“Rồi!” Niên Bách Ngạn đáp: “Ảnh của tất cả các cháu, chú đều xem rồi. Chú còn biết hết tên của tất cả nữa. Các cháu đều đã từng chụp ảnh với bác sỹ Tố, phải không?”

Bọn trẻ nghe vậy rất vui. Chúng rít rít không ngừng bên cạnh Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp yên lặng đứng dưới ánh mặt trời, nhìn cảnh tượng phía không xa, cảm thấy ấm áp và hạnh phúc. Cô chưa từng tưởng tượng khi anh bị một đám trẻ con vây xung quanh, trông sẽ thế nào. Niên Bách Ngạn của giờ phút này không còn nghiêm túc như khi ở công ty nữa. Anh rất hiền hòa, nụ cười cũng rất ấm áp. Giống như ánh nắng bây giờ chỉ tập trung vào anh vậy.

Anh chìm trong bóng nắng, như thực như mơ. Bóng hình cao lớn cùng những đứa bé nhỏ xíu tạo thành một bức tranh hài hòa, đẹp mắt.

Như có một bàn tay nhẹ nhàng kéo trái tim Tố Diệp.

Cô nhìn Niên Bách Ngạn cười với bọn trẻ, nhìn anh nuông chiều chúng, nhìn anh đối xử nhẫn nại với chúng...

Con tim chợt xao động.

Anh thích trẻ con.

Nơi Tây Tạng trong lòng này đủ để khiến nụ cười của người ta trở nên thuần khiết. Niên Bách Ngạn từ xa xôi tới đây chỉ để tìm cô. Hôm nay, bên mặt hồ này, bóng anh chân thực đến thế. Nụ cười của anh chỉ cần giơ tay là có thể chạm tới.

Trái tim Tố Diệp vừa ấm áp vừa nhói đau.

“Chú ơi! Chơi với bọn cháu đi!” Đạt Ngõa nắm tay anh, nũng nịu nói.

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Được!”

Cảnh ấy khiến Tố Diệp nhớ lại tuổi thơ.

Anh lau khô nước mắt cho cô. Cô đưa ra một yêu cầu vừa bất lực vừa hoang đường. Cô muốn anh làm bạn trai của mình. Trông anh khó xử nhưng vẫn chiều theo ý cô nói với cô rằng: Khi nào em lớn sẽ làm bạn gái của anh.

Thật ra, Niên Bách Ngạn vốn là một người đàn ông rất kiên nhẫn.

Nghĩ tới đây, sống mũi Tố Diệp cay cay nhưng trong lòng thì chan chứa yêu thương.

Lúc đứng dậy, Niên Bách Ngạn nhìn thấy Tố Diệp. Ánh mắt anh cũng phẳng lặng, sâu sắc như mặt hồ kia, nhưng chẳng mấy chốc nụ cười tan ra trên khóe môi. Một giây sau, ánh mắt anh lại trở nên nghiêm khắc.

Tố Diệp cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi đó. Cô sững sờ.

Anh bảo bọn trẻ đi chơi, rồi sai bước về phía này. Khi anh tới gần, cô nghe thấy anh nói: “Sao không khoác áo đã ra ngoài rồi?” Dứt lời, anh cởi chiếc áo dạ trên người xuống, khoác lên vai cô.

Cả người cô bất chợt ấm lên, hơi thở cũng lấp đầy bởi mùi hương của anh.

Anh ôm cô thật chặt rồi khẽ nói: “Mau vào đi!”

Tố Diệp để mặc anh ôm mình, đi vào phòng.

Không còn cơn gió lạnh giá, lại có chiếc áo dạ của anh, Tố Diệp cảm thấy hơi ấm theo mái tóc ngấm vào từng huyết mạch. Niên Bách Ngạn bế cô lên giường, cầm lấy áo khoác rồi kéo cao chặn lên.

“Em muốn đắp áo của anh.” Cô nói.

Niên Bách Ngạn nhìn cô rồi nở nụ cười khó xử. Anh lại đắp áo lên người cô, rồi chỉnh lại gối để cô được thoải mái dựa vào đầu giường. Anh kéo một chiếc ghế tới, ngồi xuống bên cạnh anh.

Căn phòng này, vì có thêm Niên Bách Ngạn mà rõ ràng trông chật hơn hẳn, nhưng lại ấm hơn.

“Thế nào, có thấy khó chịu chỗ nào không?” Niên Bách Ngạn dịu giọng hỏi.

Tố Diệp lắc đầu. Cô rất ổn, ngay cả ác mộng cũng không gặp.

“Có đói không?”

Cô lại khẽ lắc đầu.

Niên Bách Ngạn đứng dậy rót cho cô cốc nước. Cô đón lấy. Khi ngón tay cô chạm phải tay anh, con tim chợt bồi hồi giãy lất. Cô uống mấy ngụm thì không uống nữa. Cô ôm cốc nước. Nhiệt độ nóng hội men theo đầu ngón tay, ủa vào trái tim. Cô nghe được tiếng trái tim mình đang đập thình thịch, dội vào lồng ngực.

Cô cúi đầu, im lặng nhìn nước trong cốc.

Tình yêu của cô, nỗi nhớ của cô dành cho anh, tất cả đều được chôn vùi trong im lặng.

Cô có rất nhiều lời muốn nói với anh nhưng lại chẳng biết nên nói gì.

Niên Bách Ngạn cũng chỉ trầm mặc ngồi đó, không lên tiếng.

Tố Diệp không biết anh đang nghĩ gì. Cô hơi ngước mắt lên, thấy anh đang nhìn mình không chớp mắt, tim cô chợt run lên. Cô vội cup mắt xuống, cổ họng khô khốc.

Sao anh ở ngay trước mặt cô, cô lại càng cảm thấy bối rối thế nhỉ?

Một lúc lâu sau...

“Em...”

“Anh...”

Hai người đồng thời lên tiếng, đều chỉ nói một chữ.

Tố Diệp há hốc miệng. Niên Bách Ngạn đầu tiên hơi ngần ra, sau đó phì cười: “Em nói trước đi.”

“Không có gì...” Cô ngượng ngập.

Niên Bách Ngạn thở dài, cầm lấy cổ nước, đặt sang bên cạnh sau đó nhẹ nhàng kéo tay cô lại. Bàn tay cô mềm mại, ấm nóng, khiến trái tim anh bỗng bình. Anh càng nắm chặt.

“Sau này không được chạy vào những nơi nguy hiểm như thế nữa.” Ngữ khí của anh nghe có vẻ rất nghiêm khắc, như một mệnh lệnh nhưng lại toát ra một tình yêu, một sự đau lòng.

Tố Diệp khẽ mím môi. Cô không dám nhìn vào mắt anh, cũng để mặc cho anh nắm tay mình. Cô cảm thấy lòng bàn anh to lớn và an toàn, tình yêu dành cho anh cứ thế thoải mái trào dâng.

“Vâng...” Cô khẽ đáp.

Dáng vẻ của cô khiến trái tim Niên Bách Ngạn thất lại. Anh đứng dậy, ngồi lên đầu giường, đưa tay ôm lấy cô. Chất liệu áo len mềm mại trên người anh làm má cô ngura ngúra. Qua một lớp áo sơ mi mà cô vẫn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh. Khoảnh khắc này, Tố Diệp chợt muốn khóc.

Niên Bách Ngạn không nói gì, chỉ cúi xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn.

Cô nhắm mắt lại, ngoan ngoãn như một chú mèo.

Khi nụ hôn của anh rời đi, cô vẫn nép trong lòng anh. Rất lâu sau, cô lên tiếng hỏi: “Sao anh tìm được em vậy?”

Niên Bách Ngạn xoay mặt cô lại, từng ngón tay gầy nhẹ nhàng cạo vào má cô: “Anh tìm hai ngày hai đêm rồi. Cuối cùng cơ trưởng trên trực thăng phát hiện có khói, khi ấy mới tìm được mọi người.”

Tố Diệp nhìn anh, trái tim ngâm ngấm đau.

Thì ra họ đã cùng ở trong một biển rừng. Chưa biết chừng những nơi anh đi qua, cô cũng từng qua. Vậy mà họ lại đi lướt qua nhau.

“Không cứu được Cố Lâm phải không?”

Niên Bách Ngạn gật đầu: “Có lẽ đây chính là quả báo cho việc cô ta tự động bỏ đi.” Khi Tố Diệp ngủ say, anh đã nghe Hà Minh kể mọi chuyện, bao gồm cả việc cô đã giúp họ lấy mật ong để chống chọi qua mấy ngày đó thế nào.

Nghĩ tới đây. Anh cảm thấy ấm lòng, càng siết chặt lấy cô: “Anh may mắn cưới được một cô gái tốt bụng nhưng nghĩ cho người khác quá cũng không tốt, em sẽ khiến anh lo lắng.”

Tố Diệp chìm trong lòng anh, lắng nghe tiếng trái tim anh. Tất cả đều là sự thật. Anh là thật, vòng tay của anh cũng là thật. Cô vô thức ôm chặt lấy anh, khóe mắt chột đỏ ửng...

Các lãnh đạo trong khu lần lượt tới thăm Tố Diệp, cũng động viên cô rất nhiều. Vì cánh tay Hà Minh vẫn còn chất độc, còn Phương Bội Lôi thì tiêu tốn nhiều thể lực trong rừng nên hai người họ đã được đưa gấp về Bắc Kinh trong đêm.

Niên Bách Ngạn không vội đưa Tố Diệp về ngay. Anh muốn bảo đảm cho thể lực của cô được hồi phục đã rồi mới tính bước kế tiếp. Việc Niên Bách Ngạn tới đây cũng thu hút sự chú ý của rất nhiều cô gái trong khu. Dù sao anh cũng là người cao ráo, đẹp trai, cô gái nào nhìn anh cũng phải đỏ mặt.

Tối nay, Niên Bách Ngạn không xin đi phòng khác mà ở lại phòng chăm sóc Tố Diệp...

Quyển 14 - Chương 676: Viên kim cương đầu tiên của Nhất Diệp

Đêm ở Tây Tạng tới rất nhanh. Khi tia sáng cuối cùng phía chân trời chìm ngấm cũng là lúc ánh sao rạng rỡ, vậy mà vẫn không đủ để chiếu sáng cho cả Tây Tạng. Hơn tám giờ rưỡi tối, nơi đây đã vô cùng yên ắng rồi. Không có những thanh âm hỗn tạp, cũng không có xe cộ ồn ào. Chỉ còn bầu trời mênh mông và màn đêm tĩnh mịch.

Ăn cơm tối xong, Niên Bách Ngạn và Tố Diệp quay trở về phòng. Ở đây khi đêm xuống về cơ bản không còn hoạt động vui chơi nào. Thời tiết cũng càng ngày càng lạnh, nhất là đêm ở Tây Tạng, phần lớn là cái lạnh thấu xương. Khoảng thời gian trước, cứ đến buổi tối là mọi người thường xuyên tổ chức lễ hội lửa trại. Bây giờ đêm đông đã kéo về, ai cũng lười biếng hẳn đi. Cộng thêm bọn trẻ ở đây vốn dĩ cũng ngủ rất sớm, những người ở ngoài tới đa phần sợ lạnh. Thế nên mặt trời vừa xuống núi, nếu không có việc gì đặc biệt, mọi người đều đi nghỉ sớm.

Chỉ có điều tối nay hơi khác một chút. Căn phòng nhỏ xíu của Tố Diệp có thêm Niên Bách Ngạn. Anh cao lớn, chân dài tay rộng, xuất hiện ở đây rõ ràng là rất không cân đối. Anh chỉ cần hơi xoay người là rất có thể sẽ va phải bàn hay ghế gì đó.

Tối chín giờ, cả khu càng thêm yên tĩnh. Rất nhiều người đã chìm vào giấc ngủ. Có lẽ vì công việc ban ngày quá nặng nhọc nên mọi người ai cũng mệt.

Tố Diệp không thấy buồn ngủ. Bình thường giờ này cô đều đọc sách hoặc lên mạng thêm một lúc. Nhưng bây giờ, nhân vật chính của mấy tin tức cô hay quan tâm đã ở ngay trước mắt, nhất thời cô trở nên nhàn rỗi, không có việc gì. Vả lại, từ sau khi được cứu khỏi biển rừng, cô đã ngủ mãi tới tận sáng nay, thế nên giờ tỉnh như sáo, đầu óc cực kỳ tỉnh táo.

Niên Bách Ngạn lấy nước nóng đi vào. Khi đi anh vẫn phải khom lưng. Anh quá cao, còn khung cửa lại quá thấp. Tố Diệp nhìn thấy cảnh ấy không khỏi bụm miệng cười. Niên Bách Ngạn không biết cô đang cười chuyện gì nhưng chỉ cần nhìn thấy cô cười, tâm trạng của anh cũng khá hơn.

Anh đổ nước nóng vào một chiếc thau. Tố Diệp liếc nhìn. Bên trong còn có cả gừng. Có lẽ anh đã xin của đầu bếp ở đây.

Anh bưng chiếc thau tới bên cạnh giường, ngồi xổm xuống, rồi nói với Tố Diệp đang ngồi trên giường: “Chân!”

Tố Diệp chớp chớp mắt, lúc này mới hiểu ra là anh lấy nước cho cô ngâm chân. Trái tim bất giác ấm lên. Nhưng nhìn dáng vẻ của anh, cô giật mình, nhất thời vội xua tay: “Em tự làm được rồi!”

“Nhiều lời!” Niên Bách Ngạn giơ thẳng tay kéo chân cô lại, rồi dùng sức giữ chặt gót chân cô.

“Em...” Tố Diệp hơi căng thẳng. Cô sợ ai đó bất ngờ xông vào nhìn thấy cảnh này thì sẽ mất mặt Niên Bách Ngạn lắm.

Một người đàn ông lại ngồi xuống rửa chân cho phụ nữ, nói ra người ngoài sẽ cười chê mất.

Nhưng Niên Bách Ngạn không nói gì, lập tức ấn đôi chân cô vào trong nước.

Nhiệt độ vừa phải.

Không quá nóng cũng không quá lạnh. Còn có thêm có một số miếng gừng thất sợt. Gừng được ngâm qua nước nóng, tỏa hương ngào ngạt, khiến cho cái lạnh mỗi lỗ chân lông dường như có thể tan biến trong khoảnh khắc.

Bàn tay của anh vừa rộng, vừa dày, bàn chân cô nằm giữa lòng bàn tay anh rõ ràng trông càng nhỏ bé. Anh kỳ chân cô qua làn hơi nóng mù mịt. Chân cô mềm mại, trắng trẻo, dễ thương một miếng ngọc được điêu khắc. Anh nhìn bàn chân nhỏ nhắn của cô, trái tim bất chợt xuyên xao.

“Buồn quá...” Tố Diệp không nhịn được, kêu lên. Cô cúi đầu nhìn bàn tay anh. Nó rất lớn, gần như có thể ôm trọn chân cô.

Niên Bách Ngạn ngẩng đầu nhìn cô, tia sáng trong đôi mắt dịu dàng và thấm đượm ý cười.

Tố Diệp thấy thế có vẻ ngượng ngập. Cô hắng giọng nói: “Em muốn tự rửa.”

“Anh rửa cho em thì làm sao?” Niên Bách Ngạn cười.

“Cứ kỳ kỳ thế nào ấy...” Tố Diệp lẩm bẩm.

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Anh là chồng em mà, có gì kỳ cục chứ?”

Đây quả thực là lần đầu tiên anh rửa chân cho phụ nữ. Thật ra anh

cũng không suy nghĩ quá nhiều. Chỉ tại anh cảm thấy ở đây không thể ngày nào cũng được tắm nước nóng như ở nhà, vậy thì chỉ có ngâm chân cho thoải mái. Và lại, buổi tối ở đây lại trở lạnh, không biết Tố Diệp còn sợ hãi việc ở trong rừng không. Hôm nay sờ thử, anh thấy tay chân cô lạnh toát, thế nên mới muốn buổi tối cô được ngủ ngon.

Ai ngờ, lại làm cho cô bé này đỏ bừng mặt, khiến anh dở khóc dở cười.

“Thì... Thì tại em không quen mà. Còn nữa... đây không phải ở nhà, lỡ như bị người ta nhìn thấy...” Cô ấp a ấp úng.

Niên Bách Ngạn ung dung nhìn cô: “Hiếm có quá! Em mà cũng có lúc đỏ mặt cơ à? Yên tâm đi! Giờ này còn ai gõ cửa tìm em nữa chứ.”

Tố Diệp mím môi: “Thế thì anh cũng đừng ngồi thế, mệt lắm.”

Quả thực Niên Bách Ngạn ngồi cũng hơi mỏi. Anh nhìn xung quanh một lượt rồi kéo một chiếc ghế gấp nhỏ tới ngồi, sau đó thêm một chút nước nóng vào chậu. Tố Diệp nhìn anh. Tay áo sơ mi của anh được xắn lên tận khuỷu tay. Cúc áo ở cổ được cởi ra ba nút, lấp ló lồng ngực màu đồng. Cô nhìn đôi tay anh, nhìn mãi, nhìn mãi, gò má bỗng ửng hồng.

Đây là đôi tay từng tỉ mỉ đẽo mài kim cương, từng giặt đồ lót cho cô, bây giờ lại rửa chân cho cô. Dần dần, suy nghĩ của cô lan rộng ra. Cô nhớ lại những lần anh vào bếp, đôi tay này đã làm ra những món ăn khiến cô nhung nhớ.

Còn nữa...

Anh từng siết chặt tay cô, đan tay vào tay cô đầy ấm áp.

Còn cả khi những ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua cơ thể cô...

Tố Diệp bỗng cảm thấy tận đáy sâu cơ thể có một dòng nước ấm áp tràn qua, giống như sự xúc động trong trái tim, lại giống như nảy sinh từ gót chân.

Cô cảm thấy cổ họng hơi khô, bèn nhìn đi chỗ khác.

Có một loại đàn ông mà chia cách với anh một thời gian, nỗi nhớ của bạn chỉ càng thêm da diết. Mà khi gặp lại anh, bạn vẫn sẽ bị cái phong thái toát ra từ anh mê hoặc. Loại đàn ông ấy chính là anh ở trước mặt, chính là người đàn ông tên Niên Bách Ngạn này.

Anh luôn có đủ khả năng để khiến cô nhung nhớ không quên. Thời gian ban cho người đàn ông này quá nhiều sức hấp dẫn, khiến cô say đắm sâu sắc.

Rửa chân xong, Tố Diệp lập tức chui tọt vào trong chăn.

Không hiểu sao, cô cảm thấy nhiệt độ tối nay rất cao, không lạnh lẽo như các đêm khác chút nào. Đến cả nhiệt độ trong phòng cũng cao hơn bình thường. Chắc là vì cô vừa ngâm chân với nước gừng chẳng? Hay là vì căn phòng này có thêm anh?

Tố Diệp nghĩ là vì lý do thứ hai.

Vì có anh nên căn phòng này rõ ràng nóng hơn rất nhiều.

Niên Bách Ngạn cũng làm vệ sinh cá nhân đơn giản. Sau khi tắm rửa xong, anh ngồi ở đầu giường, cởi áo sơ mi. Nhìn thấy bóng lưng rộng lớn của anh, Tố Diệp bỗng nhiên rất muốn ôm chặt lấy anh từ phía sau.

Anh là chồng cô. Cô có suy nghĩ thân mật này cũng là rất bình thường. Hơn nữa, nếu là bình thường, cô chắc chắn sẽ dính sát vào lưng anh, ôm lấy anh để cảm nhận hơi thở của anh.

Nhưng bao dững khí khi ở trong biển rừng bay đâu cả rồi?

Cô muốn ôm anh lắm, ôm thật chặt, nhưng nhất thời lại chùn bước.

Niên Bách Ngạn cởi áo sơ mi, để trần nửa thân người trắng kiện, tắt đèn rồi nằm xuống bên cạnh cô. Anh giơ cánh tay dài ra, ôm cô vào lòng một cách tự nhiên.

Chiếc giường trong phòng là giường đơn. Tố Diệp nằm một mình có hơi dư thừa. Nhưng sau khi thêm Niên Bách Ngạn, cả chiếc giường rõ ràng rất chật chội. Cô gần như phải áp sát anh mới được.

Nằm xuống rồi, Niên Bách Ngạn không nói gì cả, chỉ im lặng ôm cô. Tố Diệp cũng im thin thít trong lòng anh, nghe tiếng trái tim anh đang đập, còn bên tai là tiếng trái tim mình, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, còn cả tiếng kim giây trong chiếc đồng hồ anh để đầu giường.

Trong một đêm yên tĩnh như thế này, tiếng kim giây có thể nghe rất rõ ràng.

Trong phòng không có ánh sáng, chỉ có ánh trăng hắt qua lớp rèm cửa, chạy dài khắp phòng.

Niên Bách Ngạn nhận ra cả người cô căng ra. Anh thu chặt cánh tay một chút, khẽ hỏi: “Em lạnh à?”

Tố Diệp khẽ lắc đầu. Kỳ thực là... rất nóng.

Niên Bách Ngạn ngẩng cô bằng ánh trắng, rồi cười khẽ, hôn lên trán cô. Tố Diệp cảm thấy mình thật quá vô dụng. Anh là chồng hợp pháp của cô, chẳng biết cô và anh đã ngủ chung bao nhiêu lần rồi, sao bây giờ bỗng dừng lại đỏ mặt, tim lại hồi hộp, căng thẳng một cách vô có thể này chứ?

“Cái giường này có phải chật quá không anh?” Tố Diệp nhẹ nhàng hỏi.

“Không đâu! Như thế này rất tốt!” Tiếng anh vọng vào tai cô, vì nằm giường đơn, anh nằm rất sát cô, nên có thể nói, hai người đang tai áp má kề.

“À...” Tố Diệp cảm thấy cổ họng nóng ran, như bị hơi nóng quét qua. Rất lâu sau, cô lại hỏi: “Tối nay anh ăn cơm có quen không?”

Cơm ở đây khá đậm bạc. Anh là người có tiêu chuẩn cao về ẩm thực, e là ăn không quen.

Niên Bách Ngạn không đáp, chỉ nghiêng đầu nhìn cô.

Cô ngược mắt lên, nhìn vào mắt anh: “Sao thế?”

Niên Bách Ngạn mỉm cười, ghé sát lại gần cô: “Diệp Diệp! Sao em lại xa lạ với anh vậy?”

“Em... đâu có!” Anh vừa lại gần là tim cô lại đập nhanh dữ dội.

Khóe môi Niên Bách Ngạn cong lên. Anh không nói gì nữa, ghé má lại gần mái tóc cô. Trong chốc lát, trái tim Tố Diệp như vọt lên tận cổ. Cô cảm thấy hơi thở của anh phả vào mặt mình, rồi tới đôi môi anh.

Nó đang qua lại trên gáy cô.

“Bách Ngạn...” Tố Diệp hơi nghiêng đầu, né tránh hơi thở nóng rực của anh: “Nghe nói Diệp Lan ra nước ngoài rồi phải không?”

Dường như Niên Bách Ngạn nhận ra sự căng thẳng của cô. Anh mỉm cười, cũng không tiếp tục quẩn lấy cô nữa. Anh nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế rồi nói: “Phải! Con bé đi rồi!”

Tố Diệp cắn môi. Nhớ tới Tố Khải, cô lại bất giác thở dài.

“VẬY... Nguyễn Tuyết Cầm thì sao?”

“Đã bị tuyên án rồi.”

“Chắc Diệp Lan đau lòng lắm.”

“Đây là quả báo Nguyễn Tuyết Cầm phải tự gánh chịu.”

Tố Diệp ngẩng đầu nhìn anh: “Tất cả mọi việc đều do bà ta làm sao?”

“Bà ta đã nhận rồi.” Niên Bách Ngạn ôm cô, mơn man vào bả vai cô: “Kể cả chuyện ảnh nóng.”

Tố Diệp chết sững.

“Lúc đó Nguyễn Tuyết Mạn không nói dối. Bà ấy đúng là có ăn trộm chìa khóa của Sanlitun nhưng sau này chìa khóa đã bị Nguyễn Tuyết Cầm lấy đi. Người tung tin cho báo chí cũng là bà ta.”

Tố Diệp hơi mấp máy môi, trong lòng không vui chút nào.

“Nói vậy là, khi ấy, chuyện Diệp Ngọc và Khúc Nghệ bị lộ ra, đích thực không phải do anh làm?”

Niên Bách Ngạn đưa tay vò vò mái tóc cô: “Là Nguyễn Tuyết Cầm! Bà ta chỉ đang thực hiện kế hoạch làm tan rã người nhà họ Diệp từng bước một mà thôi.”

“Em không hiểu vì sao bà ta lại làm vậy, vì trả thù ư? Bà ta hận em gái mình đến mức đó sao?” Tố Diệp nhíu mày.

Niên Bách Ngạn chỉ im lặng cười. Anh áp mặt xuống: “Mọi chuyện đều đã qua rồi. Em không cần phải phiền muộn vì những người đó.”

Tố Diệp thấy anh có ý không nói, nên cũng không hỏi nhiều thêm. Nhưng trong lòng cô vẫn còn một nút thắt chưa thể tháo gỡ.

Niên Bách Ngạn kéo sát cô vào hơn một chút.

Cô cảm nhận được rõ ràng sức mạnh và nhiệt độ nơi lồng ngực anh, trái tim chợt co rút lại. Cô hắng giọng, nói: “Ừm, anh cũng mệt rồi, anh nghỉ sớm đi.” Dứt lời, cô xoay lưng về phía anh.

Niên Bách Ngạn nhìn bóng lưng cô, rồi giơ tay vuốt ve bả vai cô.

Tố Diệp không động đậy nhưng đôi mắt đang thao láo trong bóng tối. Sau lưng là lồng ngực của anh. Cô khế cắn môi. Cô rất muốn, rất muốn được quay lại ôm anh, nhưng trong đầu luôn hiện lên cảnh tượng bị gã đàn ông đó đè xuống năm bốn tuổi, không sao xua đi được.

Tuy rằng khi ở trong biển rằng, cô đã nghĩ rất thông suốt rồi. Nhưng thực tế khi thật sự đối mặt với Niên Bách Ngạn, cô vẫn nhớ lại cảnh ấy, và lại trở nên vô cùng lo lắng.

Người đàn ông sau lưng đưa tay ra, ngang ngược giữ chặt cô trong

lòng mình.

Anh hơi ngẩng đầu lên, bờ môi men theo gò má cô đi xuống.

Tố Diệp nắm chặt tay lại.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại cầm lấy tay cô, tách từng ngón tay ra, thì thầm bên tai cô: “Có nhớ anh không?”

Hơi thở nóng rẫy của người đàn ông khiến tai cô ngứa ngáy.

Trái tim Tố Diệp cũng khẽ chao đảo theo. “Ừm.” Cô nhớ anh chứ, rất nhớ, rất nhớ.

Có được câu trả lời của cô, Niên Bách Ngạn rất mãn nguyện.

Anh vòng tay tới trước ngực cô, cởi cúc áo ngủ của cô.

“Bách Ngạn...” Tố Diệp thở gấp, lập tức giữ chặt tay anh.

Niên Bách Ngạn ghì cô vào lòng, khẽ nói: “Ngày nào anh cũng nhớ em, nhớ đến sắp phát điên rồi.”

Anh biết cô đang trốn tránh điều gì. Từ khi cô nhớ lại chuyện lúc nhỏ, cô rất chống đối mỗi lần anh chạm vào cô. Đến mức quãng thời gian trước, cho dù cô ở nhà, anh cũng chỉ được ôm cô, không được làm gì khác.

Tố Diệp cắn chặt môi, cả người cứng đờ.

Bàn tay Niên Bách Ngạn đổi hướng, luồn thẳng vào trong áo ngủ của cô.

Cô giật mình. Lời mời gọi trực tiếp nhất của người đàn ông khiến cô càng lúc càng căng thẳng: “Bách Ngạn! Em...”

Niên Bách Ngạn dùng hân sức, ép cô dính hân vào anh. Anh cúi đầu, nụ hôn kéo dài xuống. Nửa người anh để trần, nửa người dưới cũng mặc rất ít. Qua lớp vải mỏng, cô có thể cảm nhận được khao khát của anh.

Khi gương mặt người đàn ông vùi vào cổ cô, cô khẽ lẩm bẩm: “Em xin lỗi... Cho em một chút thời gian, được không?”

Niên Bách Ngạn ngược lên.

Cô nhìn anh qua ánh trăng. Dục vọng lan tràn trên gương mặt.

“Em...” Cô cảm thấy mình như một phế nhân. Rõ ràng là rất khao khát anh, nhưng chỉ cần cảnh tượng đó hiện về, cô lại cảm thấy rùng mình, mọi nhiệt tình đều tan biến.

Cô cụp mắt xuống, không dám nhìn anh nữa, rồi lại lẩm bẩm câu xin lỗi.

Cô sợ anh chán ghét mình, sợ anh sẽ rời xa cô. Thế nên trong lúc xin lỗi anh, cánh tay cô lại vô thức vòng qua người anh. Cô vừa mâu thuẫn vừa sợ hãi, vừa dằn vặt vừa khó xử.

Niên Bách Ngạn im lặng quan sát cô rất lâu, sau đó hỏi cô bằng chất giọng hơi khàn: “Em không muốn anh sao?”

Bả vai nhỏ nhắn của Tố Diệp chợt run lên. Trái tim cô rất đau, tình yêu dành cho anh mệnh mang như biển. Cô dè dặt ngẩng mặt lên, chủ động hôn lên môi anh.

Dè dặt như một chú nai.

Cô không muốn mất đi anh, không muốn...

Niên Bách Ngạn nhận ra sự e dè của cô, trái tim bỗng đập vào lồng ngực đau đớn. Đợi tới khi môi cô rời đi, anh lập tức ôm cô vào lòng, không làm bất kỳ động tác xâm phạm nào nữa.

“Diệp Diệp! Để anh ôm em!” Anh bỗng cảm thấy ban nãy mình thật bỉ ổi. Rõ ràng người bị tổn thương là cô, vậy mà anh lại để ngọn lửa dục vọng thay thế lý trí. Rõ ràng anh biết cô đang sợ hãi điều gì, rõ ràng biết trong lòng cô đang nghĩ gì, tại sao anh còn cưỡng ép cô như vậy?

Một khi anh thật sự để mặc mình làm bừa, vậy thì anh có khác gì gã đàn ông năm đó đâu? Chẳng qua anh cũng chỉ dùng danh nghĩa tình yêu để nghiền nát thế giới nội tâm của cô mà thôi.

Cô là vợ anh, không phải bất kỳ người phụ nữ nào để anh làm ấm giường. Sao anh có thể tảng lờ đi suy nghĩ trong lòng cô như vậy?

Thật ra, từ khi cứu cô ở biển rừng về, Niên Bách Ngạn đã cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi của cô. Chỉ ít cô không còn né tránh anh như trước. Trong mắt cô, anh nhận ra cô đang dựa dẫm vào anh. Cô chấp nhận để anh tới gần, chấp nhận nép vào lòng anh, còn chủ động thừa nhận cô nhớ anh.

So với việc dùng hành động ly hôn để trốn tránh khi trước, đã tốt hơn quá nhiều, quá nhiều rồi.

Nên anh phải cho cô thời gian.

Chẳng ai muốn làm một người mạnh mẽ. Nhất là Tố Diệp. Người con

gái chỉ mạnh mẽ bề ngoài này, khi phải đối mặt với quá khứ, cô cần thời gian để bình phục mới được.

Tố Diệp để cho anh ôm mình, trong lòng vô cùng áy náy.

Cô quay người lại, cũng chủ động ôm chặt anh.

Cô áp mặt vào lòng anh, thầm xin lỗi anh hết lần này tới lần khác trong lòng.

Niên Bách Ngạn nhớ sự gần gũi bao lâu này không có này. Anh kéo đầu cô đặt vào cổ mình, hôn lên tóc cô, dịu dàng nói: “Ngủ đi!”

Sống mũi cô chạm vào tai. Cô khẽ gật đầu.

Cô hít một hơi sâu, hít lấy mùi hương của anh.

Mùi hương khiến cô thấy an toàn...

Ngày hôm sau có tuyết rơi.

Hoa tuyết bay lả tả, từ chân trời ngang qua. Cơn mưa tuyết này rất lớn, che phủ cả cao nguyên. Ngay cả rặng núi xa xa cũng trắng xóa một màu.

Một phần mặt hồ đã đóng băng, một bên tuyết rơi trắng trời, một bên vẫn là dòng nước hồ xanh biếc chảy qua.

Màu trắng của lễ Giáng sinh.

Nó cứ thế vô tình đến như thế.

Đương nhiên, bọn trẻ ở đây chưa bao giờ đón Noel. Chúng không bị nhiễm ngày tết phương Tây này. Điều duy nhất khiến chúng vui vẻ chính là dùng những quả cầu tuyết dày để đắp người tuyết, rồi thêm mắt mũi mồm miệng.

Có một bộ phận bác sỹ tâm lý đã rời đi, về đơn vị của mình. Tố Diệp đang làm phần tổng kết cuối cùng. Vì cái chết của Cố Lâm mà bầu không khí của cả đoàn cũng buồn hẳn, nhưng may mà công việc không bị ảnh hưởng.

Họp xong, có người đứng dậy nói với cô: Bác sỹ Tố! Noel vui vẻ!

Lúc ấy cô mới nhớ ra hôm nay là Noel.

Cô ra ngoài, chuẩn bị về phòng mình. Khi đi ngang qua hồ nước, cô nhìn thấy Niên Bách Ngạn và một đám trẻ đang đắp người tuyết. Tố Diệp dừng bước, nhìn cảnh tượng cách đó không xa.

Thật ra cô không biết Niên Bách Ngạn định ở lại đây bao lâu. Từ lúc gặp nhau tới giờ, cô chưa hỏi anh về công ty của anh. Nhưng qua những bài báo, cô cũng biết chắc là anh rất bận. Sáng nay trước khi ra ngoài, di động của anh đã kêu không dưới ba mươi lần rồi.

Nhưng anh hết như một đứa trẻ lười biếng, cứ dính chặt lấy cô không chịu dậy, cũng không nhận điện thoại, từ đầu tới cuối đều nhắm nghiền mắt, ôm cô, mơ hồ nói: “Vợ à, em thơm quá! Để anh ôm thêm một lát!”

Di động của anh không ngừng réo. Không còn cách nào khác, cô đành dọa anh: “Anh còn không dậy nhận điện thoại là em nhận giúp anh đấy.”

Ai ngờ anh lười biếng “ừ” một tiếng đáp lại.

Tố Diệp đẩy anh ra: “Công ty anh cũng không lo nữa à?”

Đối lại chỉ là một cái ôm còn chặt hơn nữa của anh.

Cuối cùng, cô lo không biết có chuyện gì gấp không, bèn nhận điện thoại hộ anh. Là Hứa Đồng từ Nam Phi gọi tới. Nghe thấy giọng cô, Hứa Đồng rất vui. Cô ấy hỏi thăm mấy câu rồi hỏi cô tổng giám đốc Niên có ở đó không.

Cúi đầu nhìn người đàn ông đang bám dính lấy mình, Tố Diệp đúng là vừa tức vừa buồn cười. Cô hắng giọng nói: “Hứa Đồng à! Anh ấy... vẫn chưa ngủ dậy.”

Hứa Đồng cũng hiểu. Cô ấy trước nay vẫn luôn giỏi giang, hiểu chuyện, bèn hàn huyên thêm mấy câu rồi cúp máy.

Tố Diệp cũng không tỏ ra ngạc nhiên về chuyện Hứa Đồng quản lý mỏ kim cương ở Nam Phi giúp anh. Một người đàn ông như anh, điện thoại công việc còn chẳng quan tâm tới việc cô nhận máy thì cô có gì để nghi ngờ.

Quấn nhau tới tận hơn chín giờ sáng, Niên Bách Ngạn mới buông tha cho cô. Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, anh mới gọi điện sang Nam Phi. Cái dáng vẻ đứng đắn của anh khiến Tố Diệp nhớ tới bốn chữ: Mặt người dạ thú.*

*Câu này hiểu một cách hài hước theo ý Tố Diệp nên hiểu là cầm thú mặc quần áo.

Hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ lúc nãy khi anh bám rịt cô.

Một quả cầu tuyết trượt qua áo cô. Ngay sau đó lũ trẻ cười rộ lên. Tố Diệp nhìn lại, thấy Niên Bách Ngạn đang vẫy tay về phía mình.

Cô bước đến.

Bọn trẻ kéo cô cùng đi đắp người tuyết.

Bận rộn hơn một tiếng đồng hồ, một người tuyết xinh xắn đã ra đời. Bọn trẻ hân hoan trang trí cho người tuyết. Niên Bách Ngạn thì kéo cô qua một bên, khẽ ôm lấy cô từ phía sau, ngắm nhìn cảnh lũ trẻ cười đùa vui vẻ gần đó.

Anh giơ cao tay cô lên, khẽ hà hơi rồi ử ấm cho tay cô rất nhanh.

Tố Diệp dựa vào ngực anh, nghiêng đầu nhìn anh. Nụ cười nơi đáy mắt anh dịu dàng và đầy yêu thương. Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Hoa tuyết ngập trời, khẽ rơi xuống áo dạ của anh. Dáng vẻ của anh khi cúi đầu hôn cô vừa mê người vừa thâm tình.

Một giây sau, Tố Diệp cảm thấy đầu ngón tay mình hơi lạnh. Cô nhìn kỹ lại thì hóa ra là một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn này được thiết kế vô cùng đẹp, được cắt mài tinh xảo, lấp lánh như ngọn lửa xanh, giống như một tia sáng bỗng thấp sáng cả vũ trụ.

“Chúc mừng sinh nhật em!” Niên Bách Ngạn thì thầm bên tai cô.

Tố Diệp kinh ngạc nhìn anh. Cô tưởng anh quên mất sinh nhật của cô rồi...

“Đây là chiếc nhẫn đầu tiên trong bộ Nhất Diệp. Anh đã đích thân xuống mỏ khai thác, đích thân phân tách mài giữa, đích thân chia cắt đánh bóng, đích thân thiết kế khảm nạm. Cũng may đã có thể tặng nó vào đúng dịp Giáng sinh này, cũng có thể tự tay đeo nó lên cho em.” Niên Bách Ngạn từ từ giơ cao tay cô lên, đặt lên môi, vừa nhìn cô vừa hôn nhẹ lên tay cô...

Quyển 14 - Chương 677: Định mệnh sắp đặt

Niên Bách Ngạn là một thương nhân kinh doanh kim cương, quà là kim cương cũng không khiến người ta quá kinh ngạc. Nhưng nếu là một chiếc nhẫn kim cương có ý nghĩa đặc biệt thì lại là chuyện khác. Anh đã tặng cô viên kim cương đầu tiên của Nhất Diệp, viên kim cương đầu tiên trong thương hiệu thuộc quyền quản lý của anh sau khi gây dựng lại Niên Thị, ý nghĩa đằng sau nó khiến người ta hạnh phúc.

Tố Diệp cúi đầu nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay mình. Nó không rườm rà, không rối rắm. Thiết kế đơn giản và tự nhiên, đủ để thể hiện chất lượng cực tuyệt của kim cương. Dưới kế hoạch “áp bức tàn khốc” của Niên Bách Ngạn, Tố Diệp ít nhiều cũng đã luyện được “hỏa nhãn kim tinh”. Chỉ xét riêng về màu sắc, viên kim cương này đã có đầy đủ giá trị sưu tập.

Cô hơi nghi hoặc. Lẽ nào mỏ kim cương số 1 đã bị phế mà vẫn khai thác ra được loại kim cương quý đến mức này? Lúc trước anh bất chấp sự phản đối của hội đồng quản trị, quyết phải bỏ mỏ, vậy mà hôm nay lại khai thác được loại kim cương cao cấp thế này. Lẽ nào tất cả mọi việc đều là âm mưu của anh?

Sự nghi hoặc của cô viết rõ ra mặt, chảy tràn vào trong ánh mắt nên dễ dàng bị Niên Bách Ngạn phát hiện ra. Anh hơi thu tay lại, khẽ mỉm cười dịu dàng: “Đây là viên kim cương đầu tiên của mỏ mới.”

Tố Diệp bàng hoàng. Lúc này cô mới chợt nhớ lại bài báo trước đây. Lần này ở Nam Phi, Niên Bách Ngạn hành động rất rầm rộ. Tuy rằng

người bên ngoài chẳng ai biết rốt cuộc anh đã đấu thầu mỏ đó với giá bao nhiêu. Nhưng có một điểm có thể khẳng định, đó chính là mỏ kim cương mà Niên Bách Ngạn đầu tư chắc chắn sẽ có giá ít hơn rất nhiều so với lợi nhuận.

Cô cúi đầu nhìn nó. Chính Niên Bách Ngạn đã mang lại sức sống cho viên kim cương này, nếu không nó chỉ là một viên kim cương thô xoàng xĩnh, không thể có một vẻ ngoài lấp lánh, rực rỡ, đi cùng với nó sẽ chỉ có một thế giới tối tăm, không nhìn thấy đáy.

Giống như cô vậy.

Nếu không gặp Niên Bách Ngạn, cuộc đời cô sẽ ra sao?

Sẽ không chìm nổi sóng gió như thế này, sẽ là một cuộc sống bình yên, đầm ấm như cô khao khát. Nhưng con người là vậy đấy, không biết tự hài lòng với những gì mình có. Nếu cô thật sự chỉ kết giao với một nhân viên công chức bình thường, thật sự sống cuộc sống ngày nào cũng bình lặng, thật sự làm bạn với sự giản dị, vậy thì những nhiệt tình trong máu cô, còn cả một bầu nhiệt huyết này có phải từ nay cũng sẽ lạnh dần rồi tê dại?

Ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt ve viên kim cương. Tia sáng ấy hắt lên đầu ngón tay cô.

Cô ngược mắt nhìn Niên Bách Ngạn, hỏi một câu: “Anh lấy đâu ra nhiều tiền để đấu thầu mỏ thế?”

Từ khi rời khỏi Tinh Thạch cho tới khi bị Vincent dồn ép, Niên Bách Ngạn đã cùng đường bí lối rồi. Tuy rằng trước đây cô né tránh không hỏi nhưng vẫn biết giá trị của anh trong lúc đó lụi về 0. Anh không còn là một Niên Bách Ngạn thế lực, giàu có nữa, cũng không còn là người đàn ông có thể một tay che trời. Anh không khác gì một người

bình thường.

Không, có thể anh còn chẳng bằng một nhân viên công chức, vì anh đã mất đi cơ hội làm việc. Sự cản trở của Vincent giống như cả thế giới đã đóng cửa với Niên Bách Ngạn vậy.

Cô từng nhìn thấy anh sa sút.

Say mèm, trầm mặc, chìm trong suy tư...

Nhưng ở trước mặt cô anh luôn tươi cười.

Thật ra rất nhiều lần cô muốn nói với anh rằng: Không sao đâu! Anh cứ coi như nghỉ phép đi. Em kiếm cũng đủ nhiều rồi, anh không cần áp lực quá.

Nhưng câu nói này mà thốt ra, sẽ chỉ càng khiến anh thêm áp lực.

Việc anh nhắm vào mỏ kim cương của Vincent ít nhiều khiến Tố Diệp cảm thấy kỳ lạ. Việc anh gây dựng lại Niên Thị lại càng khiến cô bất ngờ. Cô biết chuyện anh lợi dụng mỏ số 1 để khai thác các thị trường loại 2, loại 3, nhưng không biết thì ra dã tâm của anh không chỉ có thế. Anh muốn một thị trường lớn hơn nữa. À không, nói chính xác là anh muốn giành lại thị trường của mình.

Niên Bách Ngạn biết sớm muộn gì cô cũng sẽ hỏi câu này, bèn cười đáp: “Kỷ Đông Nham làm chủ nợ “đòi đất”. Giờ chắc hôm nào nằm mơ, cậu ta cũng mơ đến ngày anh giả được tiền.”

Tố Diệp ngẩn người, sau đó bỗng nhiên nhớ tới dáng vẻ của Kỷ Đông Nham, cô phì cười.

Thấy cô cười, trái tim Niên Bách Ngạn cũng ấm áp hơn. Anh ôm cô

vào lòng: “Sinh nhật em năm nay đáng nhẽ phải chuẩn bị chu đáo. Anh xin lỗi, hơi qua quýt.”

“Không, tốt lắm rồi!” Tố Diệp khẽ lắc đầu.

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng nâng gương mặt cô lên: “Nhưng em thích náo nhiệt mà.”

Tố Diệp cup mắt xuống, che đi sự lạc lõng trong đáy mắt: “Thật ra, ngày sinh nhật, em sợ ồn ào.” Có quá nhiều chuyện đã xảy ra vào ngày này, cô không dám ồn ỹ, cũng không muốn náo nhiệt. Ngày này đối với cô mà nói kỳ thực không có gì đáng để chúc mừng.

Sao Niên Bách Ngạn không hiểu suy nghĩ của cô?

Thấy sắc mặt cô ảm đạm, như có một chiếc dùi đâm mạnh vào tim anh. Đau đớn từ một điểm nhanh chóng lan ra khắp cả cơ thể.

“Diệp Diệp...” Niên Bách Ngạn giơ hai tay giữ lấy mặt cô. Anh nhìn vào mắt cô, nét mặt nghiêm túc: “Anh sẽ không để em cô đơn nữa.”

Câu nói này nhỏ vào tim cô, nhanh chóng dâng lên thành một cơn sóng lớn. Cô ngược mắt lên, không ngờ lại bắt gặp ánh mắt anh. Ánh mắt ấy rất chân thành, toát lên một vẻ kiên định.

Cảm động, và ấm lòng.

Cô huơ tay trước mặt anh: “Anh đã nhớ ngày sinh nhật của em, nên em không hề cảm thấy cô đơn.”

Lời nói và thái độ của cô không còn né tránh như trước, điều này khiến Niên Bách Ngạn rất vui. Anh nắm chặt tay cô, mỉm cười: “Em thích thật chứ?”

Tố Diệp gật đầu thật mạnh.

“Em thích là được rồi.” Niên Bách Ngạn không kìm được lòng mình, lại ghì cô vào lòng.

Tố Diệp yên lặng dựa vào lòng anh. Khi tuyết rơi lả tả xuống, cô lại chẳng hề cảm thấy lạnh. Cô bất giác ôm anh thật chặt. Một lúc sau, cô lại ngược nhìn anh.

“Sao thế?” Niên Bách Ngạn cười hỏi.

Tố Diệp mím môi, rất lâu sau mới nói: “Em cảm thấy... nếu anh kiếm được tiền rồi thì trả lại cho Kỷ Đông Nham đi. Nếu không em sợ sau này anh ấy sẽ bày ra cái thái độ chủ nợ trước mặt em, rồi lỡ ngày nào cũng tới ăn chùa của chúng ta thì sao?”

Niên Bách Ngạn không ngờ cô lại nói. Anh ngẩn người giây lát rồi phá lên cười sáng khoái.

“Em nói nghiêm túc đấy.” Tố Diệp cũng không nhịn được cười.

Niên Bách Ngạn khó khăn lắm mới nín cười được. Anh thu chặt hai cánh tay đặt ở eo cô, gương mặt gần như ghé sát: “Thế này đi, chuyện trả tiền giao cho em”

Tố Diệp tròn mắt: “Giao cho em? Đúng là tiền em kiếm được nhiều hơn công nhân một chút nhưng mọi người đều gửi vào chuyển ra những món tiền khổng lồ. Em không trả nổi đâu.”

Niên Bách Ngạn mím môi: “Chẳng phải em nói “nữ nhi” có thể gánh cả giang sơn không?”

“Em đâu có nói. Cũng lắm em chỉ là một góc núi băng trong biển băng mà thôi.” Tố Diệp vội vàng thang mình.

Bản tính tham tiền hình như đã trở lại, thể hiện rõ cô sợ túi tiền bị cuỗm sạch. Cô như vậy khiến anh vừa quen thuộc vừa cảm động. Anh siết chặt cô, vuốt ve gáy cô, bất giác nói: “Em đúng là...”

Tố Diệp cố gắng ngẩng đầu lên trong lòng anh: “Em phải bảo đảm cho nửa đời sau của mình chứ. Nếu không, tạm nợ Kỳ Đông Nham.”

Một câu nói làm Niên Bách Ngạn đau ruột. Anh vỗ vỗ cô: “Kỳ Đông Nham mà nghe được, sẽ thổ huyết mất thôi.” Anh hôn lên mũi cô một cái: “Em là bà quản gia của nhà chúng ta. Kỳ Đông Nham đương nhiên phải tìm em đòi nợ rồi.”

Tố Diệp hiểu ý Niên Bách Ngạn, tim bỗng đập thành thịch: “Bà quản gia gì chứ, khó nghe chết được!”

“Sau này một đồng anh kiếm ra cũng đều để bà xã giữ. Không làm bà quản gia thì làm gì?” Niên Bách Ngạn chủ động trao quyền tài chính cho cô.

Tố Diệp chỉ nói vui ngoài miệng, vừa nghe câu này đã nhút nhát, xua tay nói: “Em không dám quản tiền của anh đâu. Lỡ như ngày nào đó em không cẩn thận tiêu hết thì phải làm sao?”

“Chỉ cần em không lấy tiền của anh đi nuôi mấy cậu công tử bột, em muốn tiêu thế nào cũng được.” Niên Bách Ngạn giơ tay lên, véo má cô một cách cưng chiều.

Cảm giác trước đây đã quay về. Tố Diệp của anh đã quay về.

Tố Diệp đỏ mặt, đẩy anh ra: “Anh tuổi cao phai sắc rồi. Em không

nuôi mấy công tử bột, biết làm gì đây?”

Hoa tuyết rơi xuống bả vai Niên Bách Ngạn. Anh bị cô đẩy sang một bên. Anh đứng trong tuyết, nhìn cô như cười như không: “Em lại đây!”

“Không đâu!” Tố Diệp cười khế.

Niên Bách Ngạn giơ tay về phía cô: “Em lại đây, anh hứa không đánh em.”

Tố Diệp lắc đầu.

Niên Bách Ngạn đi về phía cô. Cô nhanh chóng lùi ra sau mấy bước, cười tươi như hoa.

“Ngoan ngoãn lại đây!” Niên Bách Ngạn cố tình uy hiếp.

Cô lùi theo bước chân anh: “Còn lâu!”

Niên Bách Ngạn bất ngờ tăng tốc. Khi bàn tay anh vừa chạm được vào sơ mi của cô, cô đã nhanh lẹ chạy sang bên cạnh. Cô cười khanh khách rồi lại vốc nắm tuyết dưới đất, đánh về phía anh.

Áo dạ của anh bị dính một quả cầu tuyết. Nụ cười của anh càng thêm sáng khoái. Anh đuổi theo cô trong tuyết. Cô không né kịp, một giây sau đã bị anh ôm chặt từ phía sau. Ngay sau đó anh cúi đầu, chiếc mũi cao thẳng len lỏi vào gáy cô.

Hơi thở ấm nóng và mùi hương trên người cô khiến anh bịn rịn, lưu luyến.

Tố Diệp liên tục cầu xin: “Đừng, đừng, đừng! Lạnh quá!”

Nhưng Niên Bách Ngạn cố ý trêu cô. Anh vùi mặt vào một bên cổ cô, mở miệng, rồi cắn khẽ lên vành tai cô.

Hơi thở của người đàn ông lấn xuống. Cô giật mình, rụt đầu lại, cảm thấy ngứa ngáy.

“Anh lớn tuổi, nhưng sắc không phai.” Niên Bách Ngạn ghim cô lại, cười xấu xa bên tai cô.

“Tự mãn!” Tố Diệp muốn thoát ra.

Nhưng anh nhân cơ hội đó càng thu chặt tay về, khiến cô bị khóa trong lòng anh, không thể chạy thoát.

“Anh đáng ghét quá, lôi lôi kéo kéo, chẳng ra thể thống gì.” Tố Diệp đẩy mạnh trong lòng anh: “Chẳng phải anh chú trọng đến tính hình tượng sao?”

Niên Bách Ngạn ôm cô, áp má mình vào má cô, cười khẽ.

Hai người bèn im lặng. Anh ôm cô đứng trong cơn mưa tuyết. Cảnh này, bình dị mà hạnh phúc.

Rất lâu sau.

“Về nhà cùng anh nhé, được không?” Anh thì thầm bên tai cô.

Trái tim Tố Diệp chột run lên rồi cô khẽ quay đầu. Niên Bách Ngạn cúi xuống. Ánh mắt anh và cô đan cài vào nhau. Cô nhìn anh rất lâu, trong đầu óc hiện lên bao nhiêu chuyện trong vòng một năm qua.

Cuối cùng cô gật đầu.

Phải! Nên trở về nhà rồi. Cô đã ra ngoài quá lâu. Ở một nơi xa chốn đô thị này, cô chỉ muốn tìm kiếm một sự yên ổn. Ai ngờ vẫn phải trải qua ranh giới sống chết.

Thế nên, cô thông suốt rồi.

Có lẽ ông trời đã định sẵn cô là một người như vậy, dù có ở nơi đâu cũng đều phải trải qua rất nhiều chuyện. Vì vậy, cô chấp nhận số phận.

Thấy cô gật đầu, ánh mắt Niên Bách Ngạn như tia nắng xua tan sương mù, tâm tình anh trở nên cởi mở. Anh cúi đầu, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu...

Quyển 14 - Chương 678: Công ty của chồng mình, cậu nên tới xem

Cô không còn là con kỳ dư đó nữa, cũng chẳng tiếp tục dẫn vật chuyện anh yêu mình hay không yêu mình nữa. Anh đã cho cô đôi cánh của mình, thì cô sẽ trở thành đôi cánh của anh...

Sau khi cùng Niên Bách Ngạn trở về Bắc Kinh, Tố Diệp đã nghỉ trọn một ngày rồi mới quay trở về Liêm Chúng điểm danh. Điều khiến cô hoàn toàn không thể ngờ là, toàn bộ các đồng nghiệp, được giáo sư Đinh dẫn đầu, đều đứng ra cửa đón cô. Khoa trương hơn là, còn thả một băng rôn dọc, bên trên viết những lời chào mừng cực kỳ cường điệu.

Khiến Tố Diệp nhớ tới một câu nói: Cảnh tượng ấy quả thật là chiêng trống vang trời, pháo nổ râm ran, hồng kỳ phấp phới, người đông nghìn nghịt.

Đinh Tư Thừa cũng tới, mỉm cười động viên.

Tiệc mừng công là không thể bỏ, nhưng Tố Diệp cảm thấy mình “không có công không hưởng lộc”, tỏ ý không muốn tổ chức tiệc mừng công gì đó. Giáo sư Đinh thực hiện lời hứa. Vì Tố Diệp biểu hiện rất tốt khi ở Tây Tạng, tổ tâm lý do cô lập ra quả thực đã giúp được không ít trẻ em ở đó bước ra khỏi bóng đen tâm lý. Những trải nghiệm và rất nhiều hành động đầy trách nhiệm của cô ở Tây Tạng

khiến cô hoàn toàn xứng đáng đảm nhận chức trưởng phòng.

Nhưng Tố Diệp vẫn cảm thấy áy náy trong lòng.

Trong buổi họp, cô nhắc tới Cố Lâm, chủ động chịu trách nhiệm đối với cái chết của Cố Lâm. Giáo sư Đinh chân thành cho rằng chuyện này không liên quan gì tới cô. Cố Lâm đã bỏ rơi mọi người trước, sau đó mới gặp nạn. Mà trong biển rừng, nếu không có Tố Diệp, Hà Minh và Phương Bội Lôi có lẽ đã bỏ mạng từ lâu.

Cả Hà Minh và Phương Bội Lôi cũng đồng tình với ý kiến của giáo sư Đinh. Qua mấy ngày điều dưỡng, vết thương của Hà Minh đã lành lại. Còn thái độ của Phương Bội Lôi đối với Tố Diệp thì thay đổi hoàn toàn. Tất cả mọi chuyện xảy ra trong biển rừng đều là Phương Bội Lôi chủ động báo cáo với giáo sư Đinh. Trong báo cáo, chị ấy đã nhấn mạnh, nói rõ Tố Diệp đã giúp họ ra được biển rừng như thế nào, đắp thuốc lên vết thương của Hà Minh để ngăn ngừa chất độc ra sao, rồi còn luôn cổ vũ, động viên họ kiên cường, tin rằng còn được tiếp tục sống.

Tố Diệp chợt cảm thấy lòng mình chua xót. Cô rất ít khi thấy cảm động như vậy. Sự cảm động không tới từ người thân, bạn bè mà tới từ chính những người đồng nghiệp. Nó khiến cô cảm thấy, thật ra việc cạnh tranh trong công việc cũng chỉ là một trong những mặt của nhân tính mà thôi. Cô từng nghi ngờ về việc con người hướng thiện nhưng giờ phút này đây cô lại tin tưởng sâu sắc.

Cô nói với giáo sư Đinh rằng nếu không có Hà Minh và Phương Bội Lôi thì cô đã bị nhện đen ăn thịt lâu rồi. Trong sự kiện lần này, thật ra mọi người đều có công lao, vinh dự này cô không thể chỉ hưởng một mình.

Những người đồng nghiệp khác thấy ba người họ đều khiêm nhường

thì vô cùng kỳ lạ. Trước đây ba người này là kiểu sống chết cũng không đội trời chung. Chỉ mới ở trong biển rừng gần năm ngày mà tất cả đều đã thay đổi. Xem ra trong năm ngày ấy họ quả thực đã trải qua rất nhiều, rất nhiều chuyện mới khiến họ buông bỏ được những cố chấp xưa kia.

Chức vụ trưởng phòng, thông qua bỏ phiếu, cuối cùng vẫn do Tố Diệp đảm nhiệm. Khi tổng kết số phiếu, điều ngạc nhiên là tất cả mọi người đều thông qua, không có phiếu phản đối, cũng không có phiếu trống. Phương Bội Lôi và Hà Minh lại càng chân thành ủng hộ Tố Diệp nhận chức trưởng phòng.

Tố Diệp bỗng chốc cảm thấy áp lực quá lớn.

Giáo sư Đinh tỏ ý ông cũng đã tới tuổi về hưu rồi. Nhưng khi chuyển giao chìa khóa, giáo sư Đinh đã nói lời thật lòng với Tố Diệp. Ông nói ông vẫn rất muốn tiếp tục nghiên cứu về ký ức của con người, đây sẽ là công việc ông phấn đấu trọn đời.

Tố Diệp có thể hiểu được. Chắc đây chính là sự cố chấp của một học giả.

Sau bữa tiệc mừng công đơn giản, Tố Diệp và Đinh Tư Thừa chọn một quán cafe nhẹ nhàng. Nhìn dòng xe cộ nườm nượp dưới chân, rồi những tòa nhà sầm uất của thành phố, Tố Diệp chợt cảm thán, vẫn là Tây Tạng yên tĩnh hơn. Mới có mấy tháng xa Bắc Kinh mà cô đã không quen rồi.

Đinh Tư Thừa cười khế: “Có phải anh có thể hiểu rằng người tuy đã về nhưng hồn vẫn lơ lửng ở Tây Tạng không?”

“Bọn trẻ hớp mất hồn rồi.” Tố Diệp uống một hớp cafe.

Đình Tư Thừa đã nghe nói chuyện cô và Niên Bách Ngạn lấy danh nghĩa vợ chồng ủng hộ cho bọn trẻ ở Tây Tạng. Niên Bách Ngạn còn đầu tư xây dựng mười ngôi trường tiểu học hy vọng, đặt tên là trường tiểu học hy vọng “Tố Niên” để giúp nhiều trẻ em trong vùng thiên tai và những khu vực nghèo khó có cơ hội được tới trường hơn. Chuyện hai người họ xây trường và giúp trẻ em được tới lớp không hề được tiết lộ một chút nào với báo chí. Sở dĩ Đình Tư Thừa được biết cũng là thông qua giáo sư Đình, vì không chỉ có Tố Diệp mà cả Phương Bội Lôi và Hà Minh cũng đầu tư cho lũ trẻ.

“Lần này quay về, anh phát hiện ra em khác trước rất nhiều.”

“Thế ư?” Tố Diệp giơ tay lên che mặt: “Già rồi phải không?”

Đình Tư Thừa mỉm cười lắc đầu: “Không phải già mà là trưởng thành.”

Tố Diệp cố tình nhướn mày: “Tuổi của em cũng đã đầu ba rồi, còn đi đâu được nữa mà trưởng thành?”

Trải qua bao nhiêu chuyện, cô phát hiện ra mình cũng đã có thể thoải mái nói chuyện với Đình Tư Thừa rồi. Thời gian quả là một đại sư biến hóa, cũng là một liều thuốc cực tốt. Cô nghĩ, trong lòng Đình Tư Thừa, rất nhiều chuyện quá khứ đã thành mây trôi rồi.

“Tuổi tâm lý của em bé.” Đình Tư Thừa nói như đùa như thật.

Tố Diệp cười: “Cảm ơn lời khen của anh nhé!”

Hai người nói rất nhiều chuyện. Vốn dĩ Đình Tư Thừa cũng định né tránh chuyện hồi nhỏ của cô, ai ngờ cô lại chủ động nhắc đến.

“Nếu giáo sư Đình có thể nghiên cứu thành công cũng tốt. Em là vật

thí nghiệm thất bại của ông ấy.”

Đình Tư Thừa biết cô ám chỉ điều gì, nụ cười bỗng trở nên hơi gượng gạo.

“Nhưng em vẫn phải cảm ơn ông ấy. Ít nhất ông ấy đã giúp em quên được hơn hai mươi năm, được sống bình yên hơn hai mươi năm.”

Đình Tư Thừa đặt cốc cafe xuống và hỏi: “Em không còn trách bố anh nữa sao?”

Tố Diệp cười khẽ: “Em chưa bao giờ oán trách ông ấy cả, thật đấy.”

Đình Tư Thừa nhìn vào mắt cô, ánh mắt sáng rực và chân thành. Anh tin rằng đây là những lời chân thành của cô.

“Là thầy hướng dẫn của em, thật ra anh nên giúp được em nhiều hơn.”

“Anh đã giúp em rất nhiều rồi. Thật ra trong lòng ai cũng có một nút thắt, mà người tháo được nó ra chỉ có mình mà thôi.”

Đình Tư Thừa gật đầu: “Em nghĩ được như vậy là anh yên tâm rồi.”

“Câu này sao nghe giống lời từ biệt vậy?”

Đình Tư Thừa mỉm cười: “Anh được mời sang Đức nghiên cứu một đề tài tâm lý.”

“Chuyện khi nào vậy?” Tố Diệp kinh ngạc.

“Nửa năm trước, đối tác đã gửi thư mời rồi, chỉ có điều anh vẫn đang lưỡng lự. Bây giờ anh không còn vướng bận gì nữa, cũng nên đi rồi.”

Tố Diệp ít nhiều cảm thấy hơi hụt hẫng. Cô khẽ gật đầu: “Hôm nào anh đi?”

“Tuần sau.”

“Nhanh vậy sao?”

Đình Tư Thừa cười: “Sao? Không muốn anh đi à?”

“Tuy rằng hai chúng ta từng trải qua những chuyện không vui nhưng là bạn bè và thầy trò, sau này không được thường xuyên gặp nhau nữa đúng là cũng hơi luyến tiếc.” Tố Diệp thành thật nói.

Đình Tư Thừa hít sâu một hơi rồi thở hắt ra: “Là thầy của em, nhìn thấy em đã được trở thành trưởng phòng của một phòng tâm lý nổi tiếng như bây giờ, anh rất mừng cho em. Là một người bạn, nhìn thấy em đã được ở bên người mình yêu, anh cũng thực sự cảm thấy vui. Thế nên, anh không có gì phải tiếc nuối.”

Sống mũi Tố Diệp cay cay. Cô mím môi, rất lâu sau mới nói: “Cảm ơn anh!”

Tố Diệp trở về Bắc Kinh, người vui mừng nhất chắc chắn là Phương Tiểu Bình và Tố Đông. Phương Tiểu Bình gần như ngày nào cũng chặn trước cửa phòng tâm lý, mang canh đã được nấu sẵn cho cô. Trong mắt Phương Tiểu Bình, tới Tây Tạng, Tố Diệp đã chịu không ít vất vả. Nhất là sau khi nghe nói chuyện cô mất tích trong biển rừng, mỗi lần nhắc lại bà vẫn còn khiếp sợ. Bà cảm thấy Tố Diệp gầy đét rồi, phải bồi bổ hơn nữa mới được.

Mà người có suy nghĩ ấy đâu chỉ mình Phương Tiểu Bình?

Sau khi cô trở về tứ hợp viện, Niên Bách Ngạn có thể nói là khởi động một thế trận rầm rộ. Anh mời ba đầu bếp nổi tiếng về chăm sóc Tố Diệp. Vừa có canh nóng, vừa có bữa chính lại còn có cả bánh ngọt và hoa quả dinh dưỡng tráng miệng sau bữa ăn. Trong ba người ấy, chọn bữa một người cũng đứng thứ nhất, thứ nhì, nghĩ cũng đủ biết dạ dày của Tố Diệp sướng đến thế nào.

Vì trong nhà có đầu bếp trứ danh nên đã hấp dẫn không ít “kẻ dòm ngó”.

Ví dụ như, Niên Bách Tiêu cuối năm nhàn rỗi, ngày ngày sau khi tập bạn bè trở về là đảm bảo sẽ tốt tới tứ hợp viện điểm danh. Nó bảo canh ở đây ngon. Mới có mấy ngày mà thằng bé đã được chăm bẵm đến béo trắng ra.

Ngoài Niên Bách Tiêu ra, người mặt dày nhất phải kể đến Kỳ Đông Nham.

Tố Diệp nhìn kiểu gì cũng thấy anh ấy có khuynh hướng làm chủ nợ. Gần như ngày nào anh ấy cũng tới ăn chực, mà đa phần còn tới vào bữa tối, ăn tối xong còn kéo Niên Bách Ngạn đi đánh cờ như vương gia. Mà lần nào, anh ấy cũng đều bị Niên Bách Ngạn bức bội đuổi ra khỏi nhà, độ dày của da mặt còn vượt xa tưởng tượng của Tố Diệp.

Thế nên sau mỗi lần Kỳ Đông Nham bị đuổi về, Tố Diệp lại khuyên Niên Bách Ngạn: Hay là chúng ta trả nợ đi!

Niên Bách Ngạn thì nghiêng răng nói: Cứ ăn chùa thế này đủ hết tiền lãi rồi.

Tố Diệp bỗng nhiên cảm thấy Kỳ Đông Nham cũng thật tội nghiệp.

Cho bạn tốt vay một khoản tiền lớn, một lòng nghĩ rằng bạn sẽ trả cho mình. Ai ngờ người bạn tốt ấy còn tính toán chi li từng đồng lãi một. Bi ai quá!

Từ sau khi lên chức trưởng phòng, Tố Diệp cũng xin thôi việc dạy ở trường học. Cô quả thực không cho nhiều thời gian để kiêm nhiệm nhiều việc như thế. Chỉ riêng việc quản lý cả phòng tâm lý đã đủ khiến cô thở không nổi rồi.

Cô lại mời thêm mấy chuyên gia tư vấn tâm lý. Cả Hà Minh và Phương Bội Lôi cũng được tăng lương thăng chức, dẫn dắt không ít học trò. Nhìn những gương mặt mới vào nghề này, Tố Diệp bỗng cảm thấy mình già rồi.

Khoảng thời gian này, Niên Bách Ngạn cũng bận rộn. Niên Thị nhanh chóng đi vào quỹ đạo. Ngày nào anh cũng đi sớm về muộn, còn bận bịu hơn cả lúc ở Tinh Thạch. Nhưng Tố Diệp thi thoảng cũng nghe nói Vincent đã xảy ra chuyện. Tuy không bị tuyên án, nhưng ông ta vẫn bị cảnh sát giám sát chặt chẽ. Tập đoàn của ông ta cũng như tổ chim chao đảo trong mưa gió, đã có người bên ngoài dòm ngó.

Tố Diệp không rõ, rốt cuộc Vincent đến nông nỗi này có quan hệ trực tiếp tới Niên Bách Ngạn không.

Đúng vào ngày này, Tố Diệp đi khám thai cùng Lâm Yêu Yêu xong, vốn dĩ định cùng cô ấy đi ăn trưa, nhưng Diệp Uyên lại hạ cánh sớm hơn dự định, bèn đích thân tới đón Yêu Yêu về nhà.

Trông Diệp Uyên tinh thần phơi phới. Cũng khó trách, bụng của Yêu Yêu mỗi ngày một lớn. Chớp mắt cũng sắp được nhìn thấy con gái rồi, anh ấy không sung sướng mới lạ.

Diệp Uyên nói với cô, hôm nay Niên Bách Ngạn ngồi chuyến bay của

anh ấy về Bắc Kinh. Nếu cô rảnh, chi bằng tới Niên Thị tìm anh.

Tổ Diệp hơi chần chừ.

Lâm Yêu Yêu cảm thấy ý của Diệp Uyên không tồi, bèn kéo cô sang một bên thì thầm: “Cậu chưa bao giờ tới Niên Thị phải không? Công ty của chồng mình, cậu nên tới xem sao chứ.”

Quyển 14 - Chương 679: Anh chính là người lãnh đạo

Tố Diệp biết Niên Bách Ngạn đã đi công tác. Buổi tối trước ngày đi, anh ôm cô, nói rằng anh sẽ sớm quay về. Cô biết anh đang bàn chuyện hợp tác với một số ngân hàng quốc tế, nhân tiện còn ghé qua Nam Phi kiểm tra tình hình khai thác mỏ kim cương, thế nên cô đã dặn đi dặn lại anh phải cẩn thận, chú ý an toàn. Thật ra chuyện của anh cô không sợ, chỉ sợ sang Nam Phi anh phải gặp nguy hiểm.

Nhưng Niên Bách Ngạn có một thói quen cực kỳ tốt đó là bất luận anh đang ở đâu, dù anh có bận thế nào, tới buổi tối anh luôn gọi cho cô một cuộc điện thoại báo bình an. Việc này khiến trái tim cả ngày hoang mang, bất an của cô ít nhiều cũng yên tâm hơn.

Cô cũng biết hôm nay anh về nước. Đúng dịp cuối tuần, cô vốn dĩ định ra sân bay đón anh nhưng cô đã hẹn đi khám thai với Yêu Yêu từ trước, Diệp Uyên lại không có nhà, cô sợ có chuyện gì Nguyễn Tuyết Mạn lại không giải quyết được, thế nên đành bỏ chồng lo cho bạn vậy.

Niên Bách Ngạn gửi tin nhắn weixin cho cô, nói rằng anh sẽ về công ty xử lý một số việc trước, cố gắng về nhà sớm. Tố Diệp bèn gửi lại cho anh một icon mặt khóc, nói đang trông bà xã giúp Diệp Uyên. Sau đó cô không nhận được tin nhắn trả lời của Niên Bách Ngạn nữa, chắc là bên phía anh bận quá rồi.

Thế nên, lời của Lâm Yêu Yêu cứ quanh quẩn trong đầu cô.

Quả thực, cô chưa từng tới Niên Thị. Khi Niên Thị được gây dựng

lại, cô đang ở Tây Tạng không thể quay về. Cũng mới về Bắc Kinh chưa được bao lâu, ngày nào cô cũng bận rộn chuyện quản lý Liêm Chúng. Tuy rằng cô đã được giảm nhẹ công việc đón tiếp khách hàng, nhưng làm công việc quản lý cũng không dễ dàng như vậy, phải quan tâm tới khách hàng, còn phải đối xử công bằng với các nhân viên trong cơ quan.

Bảo cô làm một chuyên gia tư vấn tâm lý thì rất dễ nhưng bắt cô quản lý cơ quan thì thật sự là phiền phức, tốn bao nhiêu neuron thần kinh. Thậm chí cô còn cảm thấy mới có mấy ngày ngắn ngủi, vậy mà mỗi sáng thức dậy, khi chải đầu tóc cứ rụng hàng búi một. Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao tóc của giáo sư Đinh lại hiếm hoi đến thế. Trước đây cô cứ tưởng ông ấy bị bệnh thận hư, giờ nghĩ lại, chắc vì lo nghĩ quá nhiều.

Thế nên, thật ra Tố Diệp rất muốn tới Niên Thị tham quan, nhưng lại luôn lệch thời gian với Niên Bách Ngạn. Với lại, cô cảm thấy hơi kỳ. Cô và anh trước giờ đều là ai bận việc người ấy. Cho dù khi trước làm việc ở Tinh Thạch, cô cũng không thường xuyên chạy tới phòng làm việc của anh. Bây giờ cô còn chưa báo gì đã chạy tới Niên Thị, liệu anh có hiểu nhầm là cô tới kiểm tra không?

Đừng trách cô cứ lo cái này, sợ cái kia.

Quả thực vì tiếp xúc với quá nhiều trường hợp thế này, nên cô cũng hơi do dự.

Có biết bao nhiêu khách hàng nam giới chạy tới bức xúc với cô vì bị vợ quản chặt tới nỗi thở không nổi. Trong số đó có không ít người thành đạt. Ngày nào họ cũng bận rộn túi bụi ở công ty. Vậy mà vợ lại chạy tới công ty, đã ngông nghênh thì thôi, lại còn quá đáng tới mức sắp xếp tai mắt trong công ty, chuyên môn theo dõi lịch trình của chồng mình hằng ngày. Cho dù chồng chỉ nói chuyện với nữ thư ký

thêm mấy câu, về tới nhà cũng sẽ không được yên.

Cô vẫn luôn chần chừ chính vì sợ Niên Bách Ngạn sẽ hiểu lầm.

Giờ đã khác trước rồi.

Trước đây cô tới Tinh Thạch là vì có công việc, thế nên quang minh chính đại. Tinh Thạch lại chẳng phải của Niên Bách Ngạn, nên cô không quá ái ngại. Bây giờ công ty là của anh, anh là người đứng đầu. Cô tới đó, nhân viên của anh nhìn thấy sẽ nghĩ thế nào?

Lúc cô đang ngập ngừng, Yêu Yêu đã cổ vũ cô một câu.

“Niên Thị giống như một vùng đất hoàn toàn mới. Chồng cậu Niên Bách Ngạn mà là một ông già năm mươi, sáu mươi tuổi xấu xí, tệ hại thì thôi, nhưng anh ấy là một người cao ráo, đẹp trai, giàu có trong mắt mọi người. Từ trên xuống dưới trong công ty không có nhân viên nữ sao? Lỡ như có đứa nào mê muội rồi giờ trò thì làm sao? Cậu tới đó là để chứng minh cho họ biết, Niên Bách Ngạn là hoa đã có chủ, hơn nữa hai người còn rất mặn nồng.”

Tố Diệp suy nghĩ, cũng có chút đứng ngồi không yên.

Thật ra cô đang nghĩ tới chuyện của Diệp Uyên. Nếu thật sự có cô gái nào chủ động nhào vào lòng Niên Bách Ngạn, giống như Tịch Khê làm với Diệp Uyên, thế thì cô phải làm sao?

Trong lúc mãi suy nghĩ, xe taxi đã dừng lại dưới tòa nhà Niên Thị.

Cô vẫn bí ối mà tới đây.

Vì là cuối tuần nên con đường tài chính cũng yên tĩnh hơn nhiều. Chỉ có những người sống gần đây qua vườn hoa này đi dạo. Chỉ đôi ba

người, đếm được trên đầu ngón tay. Đây là nơi tắc đất tắc vàng, nhiều cơ quan, văn phòng nhưng dân cư lại ít ỏi.

Nó không ồn ào như khu vực trung tâm mật dịch quốc tế. Trung tâm thành phố lấy khu mật dịch quốc tế làm chủ không có khái niệm thời gian, không có ngày nghỉ cuối tuần. Ngày nào cũng sôi nổi, náo nhiệt. Nhưng con đường tài chính không như vậy. Giống như bây giờ, ở đây yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng tim mình đập, không có tiếng xe qua xe lại hỗn tạp, chỉ có một sự tĩnh mịch có phần nghiêm túc.

Tố Diệp đứng phía dưới rất lâu, cũng cầm điện thoại trong tay rất lâu rồi.

Cô đang nghĩ liệu có nên gọi cho Niên Bách Ngạn một cuộc điện thoại không, nói với anh cô đang ở phía dưới. Nhưng suy nghĩ này chỉ vòng quanh trong lòng cô, mà không thể chuyển hóa thành hành động.

Hay là, cô chỉ nhẹ nhàng lên đó ngó qua một tý rồi về mà không làm kinh động tới anh?

Chắc chắn anh rất bận, không nên quấy rầy anh thì hơn.

Bước vào trong tòa nhà, cô không có thể ra vào, nên còn chưa qua được ngưỡng cửa đầu tiên.

Có bảo vệ đang trực nhìn cô với vẻ hoài nghi.

Tố Diệp là ai cơ chứ? Tuy rằng hơi chột dạ nhưng dấu sao cũng xuất thân là một bác sỹ tâm lý, đương nhiên có thể thản nhiên như không. Cô bước lên, điềm nhiên nói: “Làm phiền anh mở ra giúp tôi, cảm ơn!”

Người bảo vệ đi tới, quan sát cô từ trên xuống dưới: “Xin hỏi cô lên tầng mấy?”

Những công ty ở đây đa số đều có liên quan tới tài chính. Không biết có bao nhiêu công ty lớn, tập đoàn đã lên sàn. Thế nên đối với một người đã không có thể ra vào lại còn tới vào dịp cuối tuần, quả thực sẽ khiến cho bảo vệ cảnh giác.

Tố Diệp tuy chưa tới Niên Thị, nhưng cũng tìm hiểu được không ít từ Niên Bách Ngạn. Cô biết Niên Thị nằm từ tầng 10 tới tầng 15. Mà phòng chủ tịch nằm tại tầng 15. Cô hắng giọng: “Tôi tới Niên Thị, tầng 15.”

Người bảo vệ càng nhíu mày chặt hơn: “Cô có hẹn trước không?”

“Dĩ nhiên rồi!” Tố Diệp cố tình đưa tay lên xem giờ: “Tôi tới bàn chuyện làm ăn. Còn 15 phút nữa là tới giờ làm việc với Niên Thị. Anh chắc chắn tôi có biết sẽ làm ảnh hưởng tới chuyện làm ăn của tôi không?”

Người bảo vệ có phần ngượng ngập, có thể vẫn còn hơi ngập ngừng nhưng đã bị nét mặt nghiêm nghị của Tố Diệp làm cho dờ người. Anh ta bèn quẹt thẻ cho cô một cách không tình nguyện lắm. Cô cảm ơn rồi đi vào.

Nhưng khi đi tới thang máy, cô lại câm nín.

Không có thẻ ra vào, còn không vào được thang máy.

Rõ ràng đây là hệ thống thang máy được lắp đặt nhằm bảo vệ an toàn cho các công ty. Không có nút ấn đi lên, đi xuống, chỉ có dấu vân tay hoặc thẻ ra vào mới được khởi động thang máy.

Không còn cách nào khác, cô đành quay lại tìm người bảo vệ.

Lần này người bảo vệ cũng dễ tính hơn nhưng khi đưa cô vào trong thang máy, anh ta vẫn còn cau mày. Khi thang máy từ từ đi lên, Tố Diệp không nhịn được cười. Người bảo vệ này chắc chắn còn đang băn khoăn giữa việc tin tưởng và nghi ngờ, đảm bảo anh ta đang nghĩ nếu đã là khách hàng tại sao không thấy người của công ty xuống đón?

Nhưng mặc kệ đi, dù sao cô cũng vào được rồi.

Chỉ có điều, thang máy đi thẳng lên tầng 15, tầng có văn phòng chủ tịch.

Tuy rằng Tố Diệp chưa bao giờ tới đây nhưng cô đã dạo qua website của công ty hàng ngàn lần. Cơ cấu chức năng của các tầng cô đã thuộc nằm lòng. Nhưng chỉ riêng tầng 15 là không hiển thị trên mạng. Phòng chủ tịch cơ mà, đương nhiên phải bảo mật.

Thế nên, khi Tố Diệp vừa đặt chân vào tầng này mới được coi là biết rõ hoàn toàn.

Nó không hào nhoáng như cô tưởng tượng, cũng không khoa trương như Tinh Thạch. Ánh sáng ở đây rất êm dịu, phong cách thiết kế vô cùng nhã nhặn, nhưng góc nào cũng được chăm chút rất tỉ mỉ. Trong cái tối tăm kiểu gì cũng có cái xa hoa, chắc là như thế này đây.

Ấy? Đây là gì?

Cô bước tới, ngấm bức tường rồi sờ tay lên.

Là một đường cong lấy lá đồ làm mẫu thiết kế, vừa hay trở thành

bức tường trang trí.

Lá cây...

Tố Diệp.

Nghĩ tới đây, mặt cô chột đỏ bừng, tim cũng đập thành thịch.

“Thưa chị, xin hỏi chị là...” Sau lưng vang lên một giọng nói lễ phép nhưng lạ lẫm.

Tố Diệp quay người lại.

Sau lưng cô là một cô gái trong bộ quần áo công sở, trong tay ôm một tập tài liệu dày cộp, đang nhìn cô với vẻ hồ nghi.

Tố Diệp nhìn thấy tấm biển trên ngực cô ấy. Trợ lý phòng thư ký, Ngải Lâm.

Cô đặng hắng, thể hiện rõ mục đích: “Chào cô! Xin hỏi chủ tịch Niên có ở đây không?”

Ngải Lâm đánh giá Tố Diệp một lượt, cảm thấy trông hơi quen nhưng nhất thời không nhớ ra đã từng gặp ở đâu. Cô ấy lễ phép cười: “Chị có hẹn trước với chủ tịch ạ?”

Tố Diệp thật lòng cảm thấy mình đang đi một vòng lớn. Nếu cô gọi ngay cho Niên Bách Ngạn lúc ở dưới thì bây giờ đã chẳng cần thông báo từng tầng thế này. Lúc này mà cô gọi điện cho anh thì có vẻ là cố ý.

Cô suy nghĩ rồi nói: “Tôi... chưa hẹn trước.”

“Vậy thì xin lỗi chị, chị không được gặp chủ tịch.”

Tố Diệp há hốc miệng, định lùi cái danh phu nhân chủ tịch ra, nhưng lời nói vòng quanh trong miệng rồi lại bị cô nuốt xuống. Cô mỉm cười nhẹ nhàng với Ngải Lâm: “Vậy cứ coi như tôi chưa tới đi. Cảm ơn cô!”

Cô định đi.

Tuy rằng không gặp được người nhưng cũng đã thăm công ty rồi, tạm thế là được.

Có lẽ Ngải Lâm chưa bao giờ gặp một người dễ tính như thế, hơn nữa lại còn là phụ nữ, càng nghĩ cô ấy càng cảm thấy không bình thường. Sau khi thấy Tố Diệp quay người định đi, cô ấy lập tức đuổi theo hỏi: “Xin hỏi, quý danh của chị là gì?”

“Tôi họ Tố.”

“À! Chị xem, thế này có được không. Chị có việc gì có thể nói với tôi trước. Khi nào trợ lý của chủ tịch ra, tôi sẽ thông báo cho anh ấy giúp chị?”

Tố Diệp mỉm cười: “Không sao đâu! Cô cứ làm việc đi, tôi chỉ tới xem một chút thôi.”

Ngải Lâm nghe câu ấy xong lại càng nghi ngờ.

Sau khi Tố Diệp đi vào thang máy, đúng lúc ấy Giản Ngôn bước ra từ một thang máy khác. Anh ấy thấy phòng thư ký mãi vẫn không mang tài liệu tới phòng họp nên đích thân chạy lên thúc giục. Thấy Ngải Lâm nhú mày đứng đó, Giản Ngôn nghiêm mặt nói: “Cô không biết phòng họp đang cần tài liệu gấp sao?”

Ngải Lâm giật nảy mình. Giản Ngôn là trợ lý hành chính đặc biệt của chủ tịch. Cả công ty có ai dám đắc tội với anh ấy? Cô ấy liên tục xin lỗi rồi đưa tài liệu cho Giản Ngôn.

“Trợ lý Giản...”

Giản Ngôn dừng bước, quay đầu: “Còn việc gì sao?”

Ngải Lâm bước lên, dè dặt nói: “Vừa rồi có một chị muốn gặp chủ tịch, nhưng lại không có hẹn trước.” Thấy Giản Ngôn có vẻ sốt ruột, cô ấy nói ngay: “Nhưng chị ấy lạ lắm. Tôi hỏi chị ấy có việc gì, chị ấy lại nói chỉ lên xem một chút.”

Giản Ngôn ngẩn người. Lên xem một chút?

Ai mà lại to gan nói câu này vậy?

“Tên là gì?”

Ngải Lâm báo cáo: “Chị ấy nói mình họ Tố, cả tên thì chưa nói cho tôi biết.”

Họ Tố?

Giản Ngôn hơi ngập ngừng. Ánh mắt anh ấy vô thức dừng lại ở bức tường được tạo hình đó, bất thành linh trong đầu hiện lên một khả năng. Anh ấy lập tức hỏi: “Chị ấy đâu?”

Ngải Lâm thấy thế cũng giật mình: “Vừa rồi... đã đi xuống thang máy, tôi...”

“Mang tài liệu tới phòng họp, ngay lập tức!” Giản Ngôn lạnh lùng

quát.

Ngải Lâm vội vàng làm theo.

Giản Ngôn sai bước tới thang máy.

Khi Tố Diệp vừa ra tới cửa tòa nhà thì nghe thấy phía sau có người gọi mình: “Chị Niên!”

Cô sững người, dừng bước.

Cô quay đầu lại nhìn. Đó là một chàng trai trẻ.

Tuy còn trẻ nhưng tướng mạo không tầm thường. Trông dáng người, cậu ấy cũng phải cao tới 1m84, 1m85. Bộ vest được cắt may vừa vặn làm cậu ấy toát lên một vẻ quý tộc. Nước da trắng trẻo, gương mặt ưa nhìn, thoát nhìn hết như một người đàn ông từ trong tranh bước ra.

Tố Diệp nghĩ bụng, đây hoàn toàn là mẫu người mà các cô gái thích, một người yêu tiêu chuẩn như trong mơ.

Nhưng mà đây là ai?

Cô hơi nhướn mày, tỏ ra nghi hoặc.

Giản Ngôn bước tới, lễ phép nói: “Tôi là trợ lý hành chính đặc biệt của chủ tịch, Giản Ngôn.”

Thì ra cậu ấy là Giản Ngôn.

“Chào cậu, tôi là Tố Diệp!” Tố Diệp chủ động bắt tay.

Vẫn luôn có người nói Giản Ngôn đã thay thế vị trí của Hứa Đồng, lại có người nói Giản Ngôn này có một lý lịch kinh nghiệm rất giỏi. Quan trọng nhất là, cậu ấy là một “hoa mỹ nam” nổi tiếng. Đương nhiên Giản Ngôn cũng giống Niên Bách Ngạn, rất ít lộ mặt trước báo chí, cộng thêm việc chỉ là một trợ lý nên Tố Diệp cũng không đặc biệt quan tâm, thế nên đương nhiên không biết cậu ta tròn méo thế nào.

Hôm nay được gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền, quả thật rất “xinh đẹp”.

Không sai, là xinh đẹp! Không giống với vẻ tuấn tú, điển trai của Niên Bách Ngạn, Giản Ngôn là khôi ngô. Nếu là đàn ông sẽ mang một vẻ đẹp mộng ảo. Nếu hóa trang thành con gái sợ cũng sẽ khiến người ta điên đảo.

Giản Ngôn bắt tay với cô rồi nói: “Chủ tịch vẫn còn đang họp. Đây là lần đầu tiên chị tới công ty. Tôi đưa chị đi tham quan công ty nhé.”

Thái độ của cậu ấy rất thoải mái, giống như đang hỏi ý kiến của cô, lại khiến người không thể chối từ.

Cô thầm nghĩ, quả không hổ danh là người của Niên Bách Ngạn, phong cách nói chuyện và làm việc cũng không khác mấy.

“Có tiện không?” Cô hỏi.

Giản Ngôn cười: “Chị là phu nhân chủ tịch, đi tham quan công ty sao lại không tiện chứ? Chị Niên! Mời!” Cậu ấy hơi nghiêng người.

Tố Diệp quan sát cậu ấy một lượt.

Phong cách xử lý công việc nhanh gọn đúng là có hơi hướng của Hứa Đồng nhưng lại không giống Hứa Đồng. Nếu Hứa Đồng ở vào

hoàn cảnh này, với phong cách của cô ấy, chắc chắn là sẽ hỏi ý kiến của cô, chứ không dứt khoát như Giản Ngôn.

Đối lại là Hứa Đồng, Hứa Đồng sẽ nói thế này: Tổng giám đốc còn đang họp, chị có cần tham quan công ty một chút không?

Giản Ngôn này, cách hành xử nhanh gọn nghiêm túc, quả là giỏi hơn Hứa Đồng.

Cô bắt đầu tham quan từ tầng mười, thiết kế và vị trí của các bộ phận. Dọc đường đi, Tố Diệp không khỏi cảm thán. Niên Bách Ngạn có thể xây dựng lại Niên Thị trong một thời gian ngắn như vậy, hơn nữa còn vô cùng hoàn chỉnh.

“Trước mắt Niên Thị đang đầu tư vào nhà xưởng. Sau khi nhà xưởng được xây dựng, chủ tịch sẽ không mất nhiều thời gian đi ra ngoài kiểm tra nữa.” Giản Ngôn lần lượt giới thiệu cho Tố Diệp.

Suốt cả quá trình, Tố Diệp đều đang im lặng lắng nghe, thi thoảng lại hỏi một số câu. Còn Giản Ngôn thì nói tất cả những gì mình biết.

Hôm nay là cuối tuần, không có ai tới tầng ca. Công ty cũng không yêu cầu các bộ phận khác làm thêm. Thế nên từ tầng mười tới tầng mười ba đều rất yên ắng. Tầng mười bốn là nơi đặt phòng làm việc của các cán bộ cấp cao và phòng họp.

Vì hôm nay Niên Bách Ngạn về Bắc Kinh, lại phải họp nên họ đều có mặt cả. Tố Diệp bèn yêu cầu Giản Ngôn dẫn cô đi tránh khỏi khu vực phòng của các quản lý cấp cao. Giản Ngôn không hiểu. Tố Diệp bèn nói: Đừng quấy rầy họ làm việc!

Giản Ngôn nhìn Tố Diệp bằng con mắt ngớ ngàng, rồi sau đó là tán thưởng.

Là một trợ lý, việc gì của sếp, cậu cũng đều biết, bao gồm cả người thân. Giản Ngôn biết Tố Diệp, cũng từng nhìn qua ảnh của cô, cũng nghe nói không ít chuyện giữa cô và sếp.

Nhưng rất nhiều lúc, chỉ nhìn ảnh mà không thực sự tiếp xúc, suy nghĩ chắc chắn sẽ có sự chênh lệch.

Trong mắt Giản Ngôn, Tố Diệp rất đẹp. Sau khi gặp được người thật, cậu càng khẳng định suy nghĩ này. Cô còn đẹp hơn trong ảnh rất nhiều, khó trách khiến cho chủ tịch chết mê chết mệt.

Nhưng cũng đồng thời, cậu lại cảm thấy Tố Diệp cũng chỉ là một người xinh đẹp, tính cách kiêu căng mà thôi. Loại phụ nữ này mà lấy về nhà, ngoài việc phải lo nghĩ ra chẳng có ích lợi gì.

Có bao nhiêu tin đồn không bắt nguồn từ cô?

Cậu cảm thấy chủ tịch đã bị vẻ ngoài của cô mê hoặc.

Nhưng hôm nay chỉ trong thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, suy nghĩ của Giản Ngôn đã hơi thay đổi. Cô không vênh váo, hống hách như những phu nhân giàu có khác, cũng không như những người vợ khác khi tới công ty của chồng mình, chỉ tay năm ngón với nhân viên của chồng. Ngược lại, trông Tố Diệp rất khiêm tốn. Cô không nói nhiều, luôn nghiêm túc nghe lời giải thích của cậu, thi thoảng lại hỏi một vài câu, nhưng thái độ thì vô cùng tôn trọng, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Thiện cảm này bắt nguồn từ những lời Ngải Lâm nói.

Tố Diệp không vì nhân viên không đi chuyển lời mà nổi trận lôi đình. Ngược lại, cô chọn cách lặng lẽ rời đi. Thật ra cô hoàn toàn có thể

gọi một cuộc điện thoại cho chủ tịch, nhưng cô không làm vậy.

Ngay cả bây giờ, cô cũng sợ quấy rầy công việc của các cán bộ cấp cao mà né tránh khu vực của họ. Suy nghĩ tinh tế của cô không phải người phụ nữ nào cũng có được.

Giờ đây Giản Ngôn mới hiểu chủ tịch say đắm cô đến thế vì lý do gì.

Khi đi qua phòng họp, Tố Diệp bất chợt dừng bước.

Phòng họp có một cửa sổ sát sàn, thế nên có thể nhìn thấy những người đang họp.

Ngồi ở vị trí chính giữa là Niên Bách Ngạn.

Đang là buổi chiều, có ánh sáng nhạt nhòa chạy dài trong phòng họp. Dường như Niên Bách Ngạn đang chìm trong quầng sáng ấy. Hoặc có thể cô đã nhìn nhầm, vì bản thân cũng phát ra ánh sáng, một loại ánh sáng khiến người ta không thể nhìn đi chỗ khác.

Anh ngồi đó, có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng trên gương mặt vẫn toát lên sự nghiêm túc và cẩn thận. Có người đang báo cáo công việc với anh. Thi thoảng anh lại gật đầu hoặc phát biểu ý kiến. Ở giữa họ, trông anh vẫn bắt mắt, nổi trội như thế, từng cử chỉ để trầm ổn, ung dung. Cho dù không quen biết anh, không nghe thấy anh nói, cũng có thể dễ dàng nhận định ra anh chính là lãnh đạo trong số những người kia...

Quyển 14 - Chương 680: Em cùng lắm chỉ là cô vợ mặt trắng thôi

Từ sau khi quen biết Niên Bách Ngạn, Tố Diệp thường xuyên ngắm anh đến thất thần, cũng thường xuyên ngắm đến nỗi quên cả đi tiếp. Có trách thì trách anh có một gương mặt khiến bao người mê mẩn. Thế nên mới nói, tướng mạo của người đàn ông nhiều lúc còn quan trọng hơn người phụ nữ. Áo sơ mi trên người anh do chính tay cô tỉ mỉ là ủi, cà vạt trên cổ anh cho chính tay cô cẩn thận chọn lựa. Đó là một kiểu ngọt ngào, lặng lẽ lan ra trong trái tim.

Người đàn ông xuất sắc nhất, trên người anh có mùi hương của cô. Điều này khiến Tố Diệp cảm thấy hoàn chỉnh và hạnh phúc.

Trong quầng sáng ấy, Niên Bách Ngạn chuyên chú và nghiêm túc. Anh không nhìn ra ngoài, không thấy Tố Diệp đang đứng một góc. Trong mắt anh chỉ có công việc, không trộn lẫn những người và những việc không liên quan.

Tố Diệp nhìn qua, bên cạnh tay anh để một chiếc di động.

Cô chợt nhớ tới câu nói của Hứa Đồng: Tổng giám đốc lúc nào cũng để chiếc di động cá nhân ở bên cạnh tay anh ấy, dù trong hoàn cảnh nào.

Tố Diệp nhận ra chiếc di động cá nhân đó của anh.

Được tận mắt nhìn thấy như thế này, cô bỗng cảm thấy ấm áp trong

lòng.

Có một khoảnh khắc, Tố Diệp rất muốn đi vào, giống khi còn ở Tinh Thạch, ngồi bên cạnh anh, ngắm anh họp. Lúc ấy, cô và anh ở trong cùng một không gian. Còn bây giờ, cách nhau một lớp kính thủy tinh cũng vì thế mà ngăn lại quyết định của cô.

“Họ đang bàn luận chuyện gì vậy?” Tố Diệp tò mò, khẽ hỏi.

Giản Ngôn suy nghĩ, dường như đang ngập ngừng không biết có trả lời hay không. Lúc ấy Tố Diệp mới nhận ra. Cô vội nói: “Xin lỗi! Không phải tôi muốn xen vào công việc của mọi người đâu. Cậu cứ coi như tôi chưa hỏi.”

Cô nói vậy, ngược lại lại khiến Giản Ngôn ngượng ngập. Cậu hắng giọng nói: “Chị Niên! Chủ tịch có ý định thu mua Bright, Niên Thị cần phải niêm yết cổ phiếu lên sàn giao dịch.”

Tố Diệp sửng người. Thu mua Bright? Vì sao anh phải làm vậy?

“Niên Thị vừa mới gây dựng lại đã sắp lên sàn sao? Có vội vàng quá không?” Cô hỏi với tính chất thăm dò.

Giản Ngôn cười nhẹ nhàng: “Đây là quyết định của chủ tịch.”

Phải rồi. Không hổ là Giản Ngôn, nói năng ngắn gọn, súc tích, nhẹ nhàng nhưng lại coi như đã trả lời. Tố Diệp nghe thấy vậy, cũng không thể hỏi tiếp nữa. Cô mỉm cười, không hỏi gì thêm.

“Chị Niên! Chị cứ tới văn phòng chủ tịch nghỉ ngơi một lát đi.” Giản Ngôn nhìn đồng hồ: “Đã họp hai tiếng đồng hồ rồi, chắc là cũng sắp kết thúc.”

“Không cần đâu...”

Nhưng Giản Ngôn vẫn làm động tác mời.

Tố Diệp cảm thấy cậu Giản Ngôn này đúng là ra dáng trợ lý hành chính đặc biệt. Cô bèn gật đầu, cùng cậu ấy đi lên tầng 15.

Ngải Lâm còn đang làm việc. Thấy Giản Ngôn đưa Tố Diệp về, cô ấy vô cùng ngạc nhiên. Giản Ngôn bước lên dặn dò: “Chuẩn bị cho chị Niên đây một ít điểm tâm và nước ép hoa quả, mang tới phòng chủ tịch.”

Dứt lời, Giản Ngôn đẩy cửa phòng chủ tịch ra, quay sang Tố Diệp nói: “Mời vào!”

Tố Diệp cứ thế ngơ ngẩn bước vào.

Sau khi Giản Ngôn đi ra, Ngải Lâm vội vàng truy hỏi: “Trợ lý Giản! Anh vừa nói chị ấy là... chị Niên?”

“Đúng vậy! Chị ấy chính là Tố Diệp, vợ của chủ tịch.” Giản Ngôn dặn dò: “Nhất định phải tiếp đón cho chu đáo!”

Ngải Lâm gật đầu lia lịa.

Trời đất ơi. Vị phu nhân chủ tịch này quả là không giống người thường. Sao mà tới công ty của chồng lại giống như khách hàng thế chứ?

Họp xong, khi Niên Bách Ngạn quay về văn phòng đã sắp năm giờ. Sau khi nhìn thấy Ngải Lâm, câu đầu tiên anh hỏi là: Cô ấy đâu?

Ngải Lâm vội vàng báo lại, nói cô đang ở trong văn phòng.

Đẩy cửa ra, Niên Bách Ngạn nhìn thấy Tố Diệp cách đó không xa. Anh bèn bảo Ngải Lâm ra ngoài, khi đi vào phòng cũng rón nhẹ bước chân.

Hôm nay sau khi buổi họp kết thúc, Giản Ngôn mới tới nói với anh rằng Tố Diệp đã tới. Anh đúng là phải cảm ơn khả năng quan sát tinh tế của Giản Ngôn, nếu không biết tin Tố Diệp tới, anh chắc chắn chẳng còn tâm trí đâu họp hành.

Chỉ mới xa nhau có mấy ngày, anh đã thấy nhớ cô còn cào.

Giản Ngôn báo lại đã dẫn cô đi tham quan công ty. Niên Bách Ngạn không hề trách Giản Ngôn tự tung tự tác. Thực tế là, anh đang mong ngóng Tố Diệp tới công ty. Anh muốn cả công ty biết cô là vợ của Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp đang nằm trên sofa say ngủ.

Niên Bách Ngạn đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô. Trời lạnh rồi, buổi chiều sẽ khiến người dễ mệt mỏi và buồn ngủ. Anh không gọi cô dậy mà mỉm cười, im lặng ngắm cô.

Trong lòng cô có một nút thắt, tuy cô không thể hiện ra ngoài nhưng Niên Bách Ngạn biết.

Từ sau khi về Bắc Kinh, anh có thể cảm nhận được sự thay đổi của cô. Cô vẫn gần gũi anh như khi trước, nhưng phía sau nụ cười luôn cất giấu một sự lo lắng. Anh biết cô vẫn luôn tự ghét bỏ bản thân.

Ai nói cô là người con gái tự tin có thừa? Thực tế là cô có sự tự ti và

dề dặt của mình.

Nhưng anh chỉ muốn cô biết rằng, dù cô có thế nào, vị trí trong trái tim anh vẫn luôn dành cho cô.

Tổ Diệp ngủ rất say, hết như một chú mèo lười biếng. Gò má cô trắng trẻo, hơi ửng hồng, làn da mềm mại như có thể vắt ra nước được. Niên Bách Ngạn yêu thương vô ngần. Nghĩ tới chuyện cô đang ở công ty của mình, ở địa bàn của mình, yên bình ngủ như vậy, lồng ngực anh dâng trào kích động.

Cảm giác này khác với ở Tinh Thạch.

Không phải cô chưa từng ngủ trong phòng làm việc của anh, thậm chí còn từng gối lên chân anh ngủ say ngay trước mặt các nhân viên. Nhưng lúc đó anh chỉ có cảm giác hạnh phúc, không có cảm giác thành công mãnh liệt như lúc này.

Đây không phải là Tinh Thạch. Đây là Niên Thị, là vương quốc do một tay anh gây dựng, là thế giới anh tự tay gây dựng cho cô. Còn cô là người con gái anh yêu sâu sắc, là người vợ anh thương yêu. Cô được bình yên ngủ trong thế giới của anh, hoàn toàn khiến cho một người làm chồng như anh được thỏa mãn, khiến anh cảm thấy, anh chính là bầu trời của cô, là chỗ dựa vững chãi của cô.

Một cuốn tạp chí rơi dưới sofa.

Niên Bách Ngạn nhặt lên.

Bìa của nó là sản phẩm mới của Niên Thị. Cô đang đọc bài báo viết về Niên Thị.

Trái tim Niên Bách Ngạn mềm nhũn, tình yêu dành cho cô càng thêm

sâu đậm. Anh đặt cuốn tạp chí lên mặt bàn, không kìm được lòng mình, cúi xuống, hôn nhẹ lên trán cô.

Có lẽ Tố Diệp đang mơ ngủ, động tác của anh lại nhẹ nhàng. Cô ư hừ một tiếng, rồi quay mặt đi, cọ cọ trán. Dáng vẻ của cô khiến Niên Bách Ngạn bật cười, ngược lại càng có vẻ nhàn nhã.

Anh cố ý chọc cô, bờ môi dính vào vành tai cô, rồi anh mở miệng cắn khẽ.

“Ừm... Đáng ghét...” Tố Diệp cảm thấy ngứa, bực bội ngọ ngoạy.

Niên Bách Ngạn giơ tay khẽ véo mũi cô, rồi thì thầm một câu bên tai cô: “Nha đầu! Tới giờ dậy rồi!”

Tố Diệp vốn dĩ chỉ ngủ trưa, ngủ tới giờ này cũng kha khá thời gian rồi, lại bị Niên Bách Ngạn chọc ghẹo, cô cũng tỉnh rồi. Giọng nói của anh vang lên bên tai hấp dẫn, dễ nghe. Cô ngược lại không muốn mở mắt nữa.

“Ừ ừ...” Cô dài giọng, ôm gối ôm đặt lên đầu.

“Không dậy?” Niên Bách Ngạn chống tay xuống sofa, nửa người khẽ đề lên người cô.

“Ừm, không dậy đâu!” Sự ấm áp này khiến Tố Diệp càng lười biếng. Cô vui thẳng mặt vào cánh tay anh, tham lam hít lấy mùi hương của anh. Nhớ lại dáng vẻ nghiêm túc của anh lúc họp, còn bây giờ anh lại dịu dàng, tình cảm, cô cảm thấy thật hạnh phúc.

Niên Bách Ngạn mỉm cười, cánh tay bắt đầu không nghiêm túc.

Tố Diệp bất ngờ mở mắt.

Sau khi nhìn thấy nụ cười xấu xa trong ánh mắt anh, cô ngồi dậy, đánh anh: “Anh điên à! Đây là phòng làm việc!”

Niên Bách Ngạn phá lên cười, để mặc cho cô đánh. Cuối cùng, anh nhân cơ hội ấy kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô. Tố Diệp yên lặng nằm trong lòng anh. Cô ngẩng lên, để mặc cho nụ hôn nhiệt tình của anh lan tràn.

Rất lâu sau Niên Bách Ngạn mới buông cô ra. Anh nhìn gương mặt hơi hồng của cô, hỏi: “Bà Niên! Xin hỏi bà có hài lòng về môi trường làm việc của chồng mình không?”

Tố Diệp nghe thấy câu ấy, bỗng hơi ngượng ngập. Cô hắng giọng: “Em không tới để kiểm tra đâu.”

“Phải! Bà Niên tới để chỉ đạo.”

“Thế anh có hoan nghênh hay không?”

“Hoan nghênh chứ, hoan nghênh nhiệt liệt.” Niên Bách Ngạn mím môi cười: “Cánh cửa lớn của Niên Thị luôn luôn rộng mở với em.”

“Tốt vậy sao?” Tố Diệp cố tình chất vấn.

Niên Bách Ngạn ôm cô: “Niên Thị là của anh, càng là của em.”

Tố Diệp thấy ngọt ngào trong lòng, nhưng vẫn cứng miệng: “Em không dám đâu. Ai dám cướp công lao của chủ tịch Niên. Đường đường là chủ tịch, lại để vợ quản lý sao?”

“Chủ tịch Niên có tiếng tăm lẫy lừng thế nào cũng thuộc về Tố Diệp. Người đã là của em rồi, công ty đương nhiên phải làm quà tặng kèm

luôn rồi.” Tâm trạng Niên Bách Ngạn có vẻ rất tốt.

Tố Diệp nghiêng đầu nhìn anh: “Hôm nay anh nói ngọt quá đấy.”

Niên Bách Ngạn rướn môi, sát lại gần cô: “Em cũng thuộc về anh mà.”

Tố Diệp không né tránh. Mũi cô gần như dính vào mũi anh: “Hôm nay trông anh có vẻ vui vậy, xem ra công việc rất thuận lợi.” Cô nhớ lại lời Giản Ngôn nói, muốn ngầm hỏi anh xem sao.

Ai ngờ Niên Bách Ngạn trả lời: “Anh vui, lý do rất đơn giản.”

Tố Diệp nhìn anh vẻ tò mò.

Niên Bách Ngạn giơ tay lên, xoa đầu cô như vuốt ve một con mèo: “Vì em tới đây rồi.”

Ợ...

Tố Diệp sững sờ.

“Em tới đây, anh rất vui.” Lần này, Niên Bách Ngạn nhìn thẳng vào mắt cô, chân thành nói.

Trái tim Tố Diệp chợt rung rinh.

Thật ra trong khoảng thời gian này, không phải báo chí không viết bài về họ. Người ngoài cũng bàn tán xôn xao về mối quan hệ của họ. Vì cô thì tới Tây Tạng, ngày công ty anh khai trương, cô không có mặt, vì gần đây họ không cùng nhau xuất hiện, thế nên rất nhiều nhà báo suy đoán mối quan hệ của họ đã tới điểm băng.

Thậm chí có người còn đồn thổi, hôn nhân của họ hữu danh vô thực, thậm chí là ly hôn lâu rồi.

Tố Diệp nhớ, khi ở Tây Tạng cô từng thấy cánh nhà báo phỏng vấn Niên Bách Ngạn. Khi hỏi tới chuyện tình cảm cá nhân, Niên Bách Ngạn chỉ trả lời: Chúng tôi rất ổn, cảm ơn mọi người quan tâm.

Tại cô sao?

Thật ra Tố Diệp biết rõ cứ tới gần anh là lại bối rối. Anh là chồng cô, vậy mà cô luôn nghĩ chỉ cần đứng từ xa nhìn anh là được rồi, vì đứng quá gần, cô sợ mình trở thành gánh nặng của anh.

Nhưng câu nói của Niên Bách Ngạn quả thực đã làm cô ngỡ ngàng. Tình yêu từ tận đáy lòng cứ lặng lẽ lan ra. Cô lập tức ôm lấy cổ anh, vùi mặt vào ngực anh.

“VẬY... anh đừng chê em phiền nhé. Em sẽ thường xuyên tới kiểm tra, xem anh có giấu cô nào trong văn phòng không.” Tim cô ấm áp, cổ họng nghẹn lại nhưng cái miệng không chịu tha cho ai.

Niên Bách Ngạn ôm cô cười nói: “Được thôi! Em làm việc cho anh cũng được.”

Tố Diệp ngẩng đầu, khế cắn vào cằm anh: “Còn lâu ấy! Anh muốn em mệt chết à?”

Niên Bách Ngạn cúi đầu, vừa hay tìm được môi cô, hôn khế: “Giờ em cũng được coi là một nhà quản lý mà.”

Vừa nghe câu này, gương mặt nhỏ của Tố Diệp lập tức sa sầm lại. Cô buông anh ra, ôm gối tựa vào sofa.

“Em sao thế?” Niên Bách Ngạn vẫn chưa hưởng thụ đủ cảm giác thoải mái khi có người đẹp kề bên. Cô rời đi như vậy khiến anh bỗng cảm thấy vòng tay mình trống trải.

Tố Diệp nhìn Niên Bách Ngạn, thở dài nặng nề. Niên Bách Ngạn thấy cô như vậy lại vui: “Nói xem nào, gặp phải chuyện khó khăn gì rồi?”

Tố Diệp ôm gối như ôm một thứ để trút giận, rồi lẩm bẩm: “Thật ra, em thực sự không muốn làm quản lý. Chẳng biết khi trước giáo sư Đinh quản lý Liêm Chúng kiểu gì. Công việc quản lý này đúng là không phải cho người làm mà!”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn cười khanh khách, một lúc sau mới nhượng mảy: “Anh không phải người à?”

Tố Diệp không nhin được cười: “Anh không phải người, anh là thần.” Dứt lời cô lại sát lại gần anh, giơ tay nâng gương mặt anh lên: “Bây giờ em mới biết anh quả thực là tài giỏi. Dù là Tinh Thạch hay Niên Thị bây giờ, anh bảo, anh quản lý kiểu gì vậy?”

“Anh có thể hiểu là em rất sùng bái anh không?” Niên Bách Ngạn cong môi, một lần nữa kéo cô vào lòng.

Tố Diệp dính chặt vào người anh: “Phải rồi, phải rồi! Đúng là đàn ông bao nhiêu tuổi cũng ưa nịnh.”

“Toàn bộ nhân viên trong Liêm Chúng cộng lại chỉ hơn trăm người, có khó quản lý vậy không?” Niên Bách Ngạn cúi xuống, trong lúc nói còn tranh thủ kiểm chút hờn, mơn man bờ môi lên má cô.

“Khó! Khó lắm ấy!” Tố Diệp ử ê, hơi xoay đầu: “Anh truyền thụ cho em ít kinh nghiệm đi. Anh xem đấy, anh quản lý cả công ty thế này, mà vợ anh lại chỉ là tay mớ trong ngành quản lý thì người ta sẽ cười

chê đấy.”

Niên Bách Ngạn phì cười: “Cũng có một cách khiến em nhanh chóng thoát khỏi bể khổ.”

Mắt Tố Diệp sáng rực lên: “Cách gì vậy?”

Niên Bách Ngạn uể oải dựa ra sau ghế, rồi tiện tay kéo cô lại, để cô dựa vào người mình, vòng tay mình qua người cô: “Từ nay về sau em tập trung quản lý một mình anh là được rồi.”

“Hử?” Tố Diệp ngẩn người, chẳng mấy chốc hiểu ngay. Cô trừng mắt: “Niên Bách Ngạn! Anh muốn em ở nhà làm thiếu phụ luống tuổi* à?”

*Cách hiểu khác là người vợ mặt vàng.

“Cùng lắm em chỉ trở thành người vợ mặt trắng thôi.” Niên Bách Ngạn véo má cô.

“Ghét anh! Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy.”

Niên Bách Ngạn cười: “Anh cũng đang nói nghiêm túc mà. Diệp Diệp! Anh muốn em ở nhà hơn, vừa về nhà đã được nhìn thấy em, tốt biết bao.” Bây giờ có lúc Tố Diệp còn bận hơn cả anh. Anh đi làm về còn phải đợi cô.

Anh không phản đối cô làm việc. Cô có lý tưởng và hoài bão của mình. Làm chồng cô, đương nhiên anh ủng hộ hết mình. Nhưng nếu cô quá mệt mỏi vì công việc, ngày nào cũng người không ra người, ma chẳng ra ma thì anh thà cô chẳng làm gì cả, đợi anh ngày ngày đi làm về còn hơn.

Tố Diệp cười, xoay người ngồi ngang lên người anh, giơ tay véo má anh: “Cũng tức là, anh chịu trách nhiệm kiếm tiền nuôi em, em có trách nhiệm xinh đẹp như hoa chứ gì? Nhưng thực tế là, rất nhiều phụ nữ xinh đẹp của gia đình tới cuối cùng đều không có kết cục tốt đẹp. Sáng hôm qua em vừa nhận một trường hợp như vậy. Khóc lóc suốt murót, chồng chị ấy đòi ly hôn với chị ấy.”

“Một cặp vợ chồng không sống với nhau được nữa là vấn đề của cả hai người. Diệp Diệp! Em là bác sỹ tâm lý, nhìn nhận vấn đề không được thiên lệch.” Niên Bách Ngạn dịu giọng nói.

“Thấy chưa, thấy chưa. Biết ngay anh lại lên lớp em bằng giọng giáo điều đó mà.” Tố Diệp buông tay: “Dù sao thì em sẽ không từ bỏ công việc của em đâu.” Dứt lời, cô lại sà vào lòng anh, giọng cũng mềm đi: “Chỉ có điều, làm phiền anh Niên bỏ công sức dạy học sinh không nên thân này với.”

“Dạy em?” Niên Bách Ngạn nhìn xuống, nụ cười xấu xa lại tràn vào tận đáy mắt: “Anh dạy em còn ít sao?”

Tố Diệp nhất thời chưa kịp hiểu: “Anh dạy em cái gì?”

Cánh tay Niên Bách Ngạn hơi dùng sức. Cô nằm bò trên ngực anh. Anh cười: “Em bảo anh dạy em cái gì? Không có anh chỉ dẫn em từng tí một, bây giờ em có dám bạo dạn ngồi lên người anh thế này không?”

Lúc này Tố Diệp mới hiểu ý anh. Mặt cô đỏ rần, bất chợt làm nũng: “Sao anh háo sắc thế hả? Không nói với anh nữa!”

Niên Bách Ngạn thấy cô định đi bèn ôm chặt: “Được, được, được! Chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh.”

“Anh không nghiêm túc, không có gì để nói với anh cả.”

“Thế em định đi thỉnh giáo ai?”

Tố Diệp đảo đảo mắt, cười đều: “Trợ lý của anh ấy. Cậu ấy có phong thái của anh.” Rồi cô còn bổ sung một câu: “Lần này ngoan rồi nhỉ, mời một trợ lý nam. Mà cậu trợ lý đó cũng đẹp trai lắm.”

“Em thấy cậu ấy đẹp trai?” Niên Bách Ngạn nhướn mày.

“Đương nhiên rồi, răng trắng môi hồng, da dẻ mịn màng.” Tố Diệp cười: “Một người trợ lý tuyệt sắc như thế anh nên nhường em. Ngày nào cậu ấy cũng đi sau anh, người ta sẽ tưởng anh thích “đam mỹ” đấy!”

“Đam mỹ là cái gì?” Niên Bách Ngạn không hiểu từ ngữ này.

Tố Diệp cố nín cười: “Tức là nghi ngờ anh đồng tính luyến ái.”

Niên Bách Ngạn véo nhẹ cô: “Anh có đồng tính không, em không biết à?”

“Thế nên để né tránh, anh nên nhường Tiểu Giản Ngôn cho em.”

“Tiểu Giản Ngôn?” Niên Bách Ngạn cau mày.

Tố Diệp gật đầu, cố tình trêu tức anh.

“Em đừng có ép anh cho cậu ấy thôi việc đấy.” Niên Bách Ngạn khế nheo mắt lại.

Tố Diệp bật cười.

Một giây sau cô bị Niên Bách Ngạn ấn xuống sofa. Anh cúi đầu, cắn mạnh lên môi cô, làm cô đau đớn phải hét lên: “Niên Bách Ngạn...”

“Mắt em chỉ được nhìn anh thôi, nghe rõ chưa?”

“Thế thì thị giác sẽ mệt mỏi đấy.”

“Thị giác mệt mỏi? To gan rồi phải không?” Niên Bách Ngạn há miệng, cắn vào cổ cô.

Tố Diệp cầu xin lia lịa: “Em sai rồi, em nhận sai là được chứ gì.”

“Giản Ngôn có đẹp trai không?” Niên Bách Ngạn nhìn cô như cười như không.

Đầu óc Tố Diệp xoay chuyển rất nhanh. Cô lập tức nói: “Nào có. Anh xem, cậu ấy điệu đà như con gái ấy, đâu được cao lớn, mạnh mẽ, hấp dẫn như chồng em.”

Quyển 14 - Chương 681: Ôn lại năm xưa

Câu nói này hoàn toàn thỏa mãn lòng tự tôn của đàn ông trong Niên Bách Ngạn. Khóe môi anh cong lên một độ cong đẹp mắt.

“Anh đưa em đi ăn cơm.” Anh vỗ vỗ đầu cô, mỉm cười đứng dậy.

Tố Diệp vuốt lại mái tóc hơi rối rồi nhìn đồng hồ: “Anh đi được à?”

“Kiếm tiền là chuyện nhỏ, vợ đói bụng mới là chuyện lớn.” Niên Bách Ngạn lại vò đầu cô về trêu chọc rồi đứng dậy, đi tới bàn làm việc lấy di động và chìa khóa xe.

Tố Diệp lẩm bẩm một câu “đáng ghét” rồi lại phải vuốt lại mái tóc vừa bị anh làm rối. Cô đứng dậy. Đứng vào khoảnh khắc ánh tịch dương ngập tràn bầu trời. Ráng chiều đẹp vô hạn trang điểm tầng tầng lớp lớp cho bầu trời, trút xuống một sắc màu đỏ như lửa, xuyên qua khung cửa sổ sát sàn, hắt vào phòng.

Niên Bách Ngạn đứng trước bàn làm việc. Sau lưng anh là khung cửa sổ ấy, sau đó là cả một dải mây rực lửa. Ánh sáng khắc trên gương mặt hơi nghiêng của anh. Cái bóng cao lớn hơi bị kéo dài. Khoảnh khắc này, anh như một vị thần bước ra từ thần thoại Hy Lạp, ảo mộng, không chân thực.

Trái tim Tố Diệp bắt đầu nhộn nhạo nơi lồng ngực. Cô không kìm được lòng mình, tiến lên trước, nhẹ nhàng ôm lấy Niên Bách Ngạn từ phía sau, áp mặt lên sống lưng rộng lớn của anh.

Niên Bách Ngạn cầm chìa khóa xe lên, bỗng cảm thấy hông mình ấm áp. Cô đang dựa vào anh. Lưng anh có thể cảm nhận được nơi mềm mại của cô. Như bị điểm trúng huyết, Niên Bách Ngạn không dám động đây, nhưng cũng cảm nhận được một sự tê dại từ trên xuống dưới, thậm chí là thoải mái. Anh phủ tay mình lên tay cô. Từng ngón tay thanh mảnh quần bện lấy những ngón tay bé nhỏ mềm mại như không xương của cô.

“Không muốn đi ăn cơm ngay đâu.” Tố Diệp cũng cảm thấy khoảnh khắc này hạnh phúc vô ngần. Giống như cô chỉ yên lặng dựa vào anh như vậy, không cãi vã, không nghi kỵ, bình yên ôm anh như thế.

Cô nghe được tiếng trái tim mình đang đập. Đồng thời lúc này cũng nghe được cả tiếng trái tim anh. Hai con tim ở rất gần, rất gần nhau, gần tới mức như buộc chặt lấy nhau.

“Vậy em muốn làm gì?” Niên Bách Ngạn mỉm cười, ngữ khí cứng chiều.

Tố Diệp ngẫm nghĩ: “Em muốn đi ăn phô mai.”

Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Phô mai?”

Nụ cười của Tố Diệp có phần quỷ quyết. Cô ngó đầu ra: “Phô mai trên đường Nam La Cổ.”

Niên Bách Ngạn bất ngờ quay đầu, nhìn vào gương mặt tươi như hoa của cô: “Không phải chứ?”

Tố Diệp mím môi, cười xấu xa rồi gật đầu với anh.

Lại là con đường đông đúc và chật hẹp, lại có một chiếc xe hào hoa chậm chậm đi qua.

Hôm nay là cuối tuần, các học sinh đều được nghỉ học, người vốn dĩ đã đông, lại cộng thêm sắp tới buổi tối, người càng lúc càng ùn ùn xuất hiện. Thật ra sau một lần từng trải năm ngoái, Niên Bách Ngạn đã học hỏi được kinh nghiệm. Anh đã thề không bao giờ lái xe vào đường Nam La Cổ nữa. Nếu có thể, anh cũng tuyệt đối không tới mấy nơi đông người như thế này.

Ai ngờ Tố Diệp lại đưa ra yêu cầu khiến anh đau đầu. Cô muốn ăn phô mai, phải là phô mai ở đường Nam La Cổ, lại còn phải là phô mai của cửa hàng Vũ Văn đường Nam La Cổ.

Để tránh thảm kịch của năm ngoái tái diễn, lần này Niên Bách Ngạn thông minh định đỗ xe bên ngoài. Nhưng Tố Diệp thò đầu nhìn đám đông bên trong, rồi nói với anh: “Anh Niên à! Chân thành gửi tới anh một lời khuyên.”

“Nói đi.” Niên Bách Ngạn tìm được một vị trí tốt, định tắt máy.

“Em thấy anh vẫn nên lái xe vào là hơn.” Tố Diệp uể oải nói.

Câu nói ấy làm cho Niên Bách Ngạn suýt nữa đạp nhầm chân ga cho xe vọt thẳng ra ngoài. Anh quay đầu nhìn cô, đang cố xác định xem cô có đang đùa không.

“Phô mai ở bên trong. Với lượng khách ra vào hiện giờ, chúng ta đi bộ vào mua rồi lại đi bộ ra lấy xe, chắc chắn không phải một công việc dễ dàng. Chi bằng anh cứ đâm thẳng xe vào trong, sau khi mua xong đâm thẳng đường đó ra ngoài. Bị mắng thì bị mắng vậy, còn tốt hơn là lại chen chúc để đi ra.”

Niên Bách Ngạn quả thực khâm phục dũng khí của cô, đưa tay vỗ đầu cô: “Đừng đùa nữa! Xuống xe đi!”

Tố Diệp nũng nịu ôm chặt cổ anh: “Em muốn ôn lại quá khứ một chút mà.”

Một Tố Diệp thế này khiến Niên Bách Ngạn vừa yêu vừa hận. Nhưng cho dù là vậy, anh vẫn thích nhìn cô như thế này, chứ không phải ánh mắt xa cách anh. Anh mãi mãi thiếu khả năng miễn dịch với điệu bộ này Tố Diệp, đành khó xử thở dài: “Hậu quả của việc nuông chiều em chính là để em hại nước hại dân.”

“Tức là anh đồng ý rồi?” Tố Diệp cười hì hì.

Niên Bách Ngạn buồn cười, đưa mắt nhìn cô. Anh không nói thêm gì nữa mà cho xe chạy.

“Để em lái!” Tố Diệp đề nghị.

“Đừng có gây chuyện! Em cứ đâm bừa lung tung còn khiến người ta phần nợ hơn nữa.” Niên Bách Ngạn quay đầu xe. Chiếc xe từ từ đi vào đường Nam La Cổ.

Cứ như vậy, Niên Bách Ngạn lái chiếc xe hào hoa của mình tiến sâu vào trong.

Cũng giống như năm ngoái, chiếc xe đi chậm rãi. Nhưng điều khiến anh không còn quá đau đầu là bây giờ đã không còn những người thái quá như năm ngoái, chỉ ít khi nhấn còi, họ còn nhường đường.

Tố Diệp ngồi bên ung dung, thong thả. Qua cửa xe, cô nhìn những cửa hàng lùi về phía sau, chốc chốc lại thốt lên kinh ngạc: Ya, đây là cửa hàng mới mở... Trời ơi! Quán cafe khi trước em hay ngồi giờ

chuyển thành nhà hàng rồi...

Niên Bách Ngạn quả thực không có thời gian quan tâm đến mấy lời cô tự độc thoại. Anh bình tĩnh lái xe về phía trước.

Giờ này nhiều thanh niên. Rất nhiều ánh mắt đổ dồn vào chiếc xe sang trọng, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Trong con đường nhỏ này, tốc độ của xe và của người không có sự khác biệt quá lớn. Nên sau khi chiếc xe dừng lại trước cửa hàng phô mai, nó đã khiến cho rất nhiều thanh niên bước tới ngó vào xem ai mà ngênh ngang đến vậy.

Cửa hàng phô mai vẫn đông khách như bao lần. Hàng người xếp dài ra tận ngoài đường.

Tố Diệp liếc nhìn hàng người rồi quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Chồng à~”

Niên Bách Ngạn khó xử: “Ngồi yên trên xe đợi anh!” Dứt lời, anh xuống xe.

Cảnh tượng vẫn y nguyên như thế.

Gương mặt ưa nhìn của Niên Bách Ngạn khiến sự bất mãn của đám đông tan biến trong khoảnh khắc. Tố Diệp thấy không ít ánh mắt của các cô gái đổ dồn về phía anh. Sức hấp dẫn vẫn không hề kém xưa, cô nghĩ thầm.

Rồi lại nghĩ, đây chính là điểm bất công giữa đàn ông và phụ nữ.

Phụ nữ chỉ giữ được vẻ trẻ trung trong mấy năm ngắn ngủi, thể hiện trạng thái theo đường parabol. Còn đàn ông thì sao, càng lâu sự

nghiệp càng thành đạt, sức hấp dẫn thể hiện bằng đường thẳng hướng lên.

Tố Diệp thờ dài, thu hai chân lên chiếc ghế lái phụ.

Cô nghiêng rằng nhìn những cô gái trẻ dừng bước chú ý tới Niên Bách Ngạn, thầm nghĩ sao mấy cô gái trẻ bây giờ lại thích mẫu đàn ông đáng tuổi chú mình nhỉ? Cậy mình tuổi trẻ vô địch à?

Đang mãi nghĩ, bên kia Niên Bách Ngạn đã đứng xuống cuối hàng. Các cô gái nhỏ xung quanh reo hò, xô đẩy, đứng sau lưng anh.

Tố Diệp chống cằm xuống đầu gối. Qua tấm kính chắn gió, cô nhìn thấy cảnh tượng gần đó. Cô không lo lắng gì, vì cô hiểu Niên Bách Ngạn chắc chắn không có kiên nhẫn đứng xếp hàng, cũng giống như năm ngoái vậy.

Nhưng bao lâu vẫn không thấy Niên Bách Ngạn có động tĩnh gì.

Tố Diệp sốt ruột, gọi điện cho anh.

Đối phương nhận máy.

“Đợi anh xếp hàng thì đến tết Tây mất. Niên Bách Ngạn! Mấy cô gái sau lưng sắp nhìn anh đến mờ cả mắt rồi.” Tố Diệp bực bội nói.

“Anh rõ rồi, tiểu tổ tông!”

Tố Diệp vui vẻ cúp máy.

Chẳng mấy chốc, Niên Bách Ngạn lại làm “tán tài đồng tử”, khiến mấy cô gái sau lưng rú rít ầm ĩ.

Tố Diệp nhìn cảnh ấy, nhìn mãi nhìn mãi, bờ môi bất giác cong lên.

Cô nhớ lại năm ngoái khi tới đây, lúc đó cô đơn thuần chỉ muốn chọc tức anh, trị anh một trận. Cô vẫn còn nhớ dáng vẻ anh sau khi xuống xe, bị mọi người chỉ trích không ngớt. Còn cả bà cô nhiệt tình đó nữa, ra sức oán trách anh quá chiều bạn gái.

Tố Diệp không nhịn được cười.

Năm ngoái cô gây họa. Nếu không phải vì cô lái xe nhanh, làm sao khiến người dân phẫn nộ được? Kết quả anh làm cừu thế tội. Năm nay anh biết điều rồi, cấm cô sờ vào vô lăng.

Năm ngoái...

Cô chỉ giả vờ làm bạn gái anh.

Năm nay...

Cô đã là vợ anh.

Thời gian thật kỳ diệu. Số phận của mỗi người được an bài thế nào vừa kỳ ảo vừa khó hiểu. Hồi tưởng lại, tất cả duyên phận lại bắt đầu trở thành những kỷ niệm đẹp.

Chẳng mấy chốc, Niên Bách Ngạn đã xách túi phô mai với đủ các vị về xe.

“Em hài lòng chưa?” Niên Bách Ngạn đưa cho cô.

Tố Diệp cười rạng rỡ: “Có phải em không gọi điện là anh cứ đứng xếp hàng không?”

“Xếp hàng tiết kiệm được chút tiền mà.” Niên Bách Ngạn cười rồi cho xe chạy.

Tố Diệp nhướn mày: “Năm ngoái anh đâu có nghĩ vậy.”

“Năm ngoái em chưa phải vợ anh.” Niên Bách Ngạn lái xe với tốc độ ổn định.

Tố Diệp trừng mắt: “Thế là ý gì?”

Phía trước đã vắng người hơn một chút, anh hơi tăng tốc, mím môi cười nói: “Ý tức là, chẳng nào cũng lấy em về nhà rồi, tiết kiệm được thì phải tiết kiệm.”

Tố Diệp chỉ muốn nhào tới cắn đứt cổ họng anh...

Quyển 14 - Chương 682: Không ai sạch hơn em

Bữa tối ăn no đã đời. Khi hai người họ quay về tứ hợp viện thì đã sắp chín giờ, đầu bếp và người giúp việc đều đã nghỉ làm.

Sau khi tắm xong, Tố Diệp bắt đầu cuộn người nằm lên sofa, thoải mái ăn phô mai. Điều ngạc nhiên là hôm nay Niên Bách Ngạn không về phòng sách tiếp tục công việc, anh cũng lười biếng nằm ở sofa, một tay ôm cô, cùng cô xem mấy bộ phim lê thê mà trước giờ anh không có hứng thú.

Đây là bộ phim Hàn Quốc đầu tiên Tố Diệp theo đuổi từ sau khi về Bắc Kinh. Cô cảm thấy nhịp sống trước đây quá vồn vã. Lúc ở Tây Tạng, cô đã quen tận hưởng một nhịp điệu chậm rãi, thông thả. Bây giờ trở về, tuy rằng công việc căng thẳng, áp lực cũng lớn nhưng cô cũng muốn điều chỉnh lại bản thân, để mình được thả lỏng.

Xem phim kiểu này không được coi là một cách hay nhưng ít nhất có thể giúp đầu óc không phải hoạt động hết công suất.

Một ngày như hôm nay, cảnh tượng được cùng Niên Bách Ngạn nằm xem phim Hàn Quốc là điều cô chưa từng nghĩ tới. Trước đây cô không thích xem mấy thứ này lắm, càng không bao giờ theo dõi phim truyền hình. Còn Niên Bách Ngạn thì dù có rảnh rang cũng xem phim điện ảnh nhiều hơn. Anh là người không mấy tình cảm. Những phim điện ảnh anh xem đa phần là phim văn nghệ. Thế nên nói theo cách của Tố Diệp thì không cùng chung tư tưởng, khó có thể nói chuyện. Hai người họ rất ít khi xem phim cùng nhau.

“Diễn viên nam này bây giờ nổi tiếng lắm đấy!” Tố Diệp vừa ăn một miếng phô mai vừa nói.

Đối với diễn viên Hàn Quốc, Niên Bách Ngạn trước giờ không quan tâm. Anh vốn dĩ đã chẳng mấy chú ý tới chuyện trong làng giải trí, chỉ là cùng lắm thì lúc đầu tư vào phim điện ảnh, được nhà sản xuất giới thiệu mới biết diễn viên nổi tiếng nhất lúc đó là ai. Hơn nữa, từ sau khi An Tịnh và Bạch Băng yên ổn, Niên Bách Ngạn cũng rất ít khi nhắc tới phim ảnh hoặc chuyện đầu tư phim ảnh trước mặt Tố Diệp. Thậm chí có lúc được mời tham gia một số bữa tiệc do các đơn vị nổi tiếng tổ chức, gặp diễn viên nào đó anh cũng rất ít bộc lộ. Chỉ khi nào Tố Diệp hỏi tới phát phiền, anh mới đáp qua loa mấy câu coi như trả lời.

Hai chữ “diễn viên” đã trở thành từ cấm kỵ đối với Niên Bách Ngạn, nhất là diễn viên nữ. Trong mắt Tố Diệp, anh là một người mang “tiền án”. Khoảng thời gian bừa bãi với Bạch Băng khi trước vẫn luôn là một cái gai trong lòng Tố Diệp. Cô không nhắc tới không có nghĩa là cô đã nhỏ nó đi. Cộng thêm sự xen ngang của An Tịnh lại càng khiến Tố Diệp khó chịu trong lòng.

Chẳng có người phụ nữ nào có thể rộng lượng đối với chuyện này, bao gồm cả Tố Diệp. Mà Tố Diệp rõ ràng còn là mẫu người thù vật cũng phải báo. Có lúc cô giận lên, mắng anh cay độc đến mức anh á khẩu. Ấn tượng sâu đậm nhất là một lần anh đang bận công việc trong phòng sách. Cô cảm thấy buồn chán bèn ôm Ipad sang phòng sách chơi game. Kết quả cô chơi quá hưng thú làm ảnh hưởng tới không gian làm việc của anh. Anh chỉ khuyên cô ngoan ngoãn một chút, yên lặng một chút. Ai ngờ cô lại nói một cách quái gở: Ồ, em không phải là An Tịnh. Anh nhớ An Tịnh à? Hay là nhớ Bạch Băng của anh rồi? Cũng phải thôi! Chắc là lúc cô ta ngủ với anh, thờ ơ anh còn không dám. Niên Bách Ngạn! Em cho anh hay, em không phải Bạch Băng hay An Tịnh đâu!

Một câu nói làm anh cảm nín ngay lập tức. Anh sợ cô nhắc lại chuyện cũ, đành liên tục xin lỗi, mặc kệ cô ầm ĩ kiểu gì cũng không dám nhắc tới hai chữ “yên tĩnh” nữa.

Thế mới nói, bụng dạ của phụ nữ rất hẹp hòi. Nhất là đắc tội với Tố Diệp. Cô luôn có rất nhiều cách khiến bạn sống không bằng chết.

Cũng vì thế, sau khi Tố Diệp nói câu ấy, Niên Bách Ngạn đành đáp đối phó một câu: “Thế ư? Anh không rõ!”

Tố Diệp dựa vào ngực anh, thả tóc ra, rất lười biếng: “Nghe nói chính vì bộ phim này mà giá bỗng chốc tăng vọt. À còn cả nữ chính nữa, nổi tiếng cực kỳ!”

Nghe câu ấy, Niên Bách Ngạn càng không dám đáp lời. Anh chỉ khẽ “ồ” một tiếng.

“Ấy, anh thấy nữ chính có xinh không?” Tố Diệp nghiêng đầu nhìn anh.

Mấu chốt tới rồi đây.

Niên Bách Ngạn có vẻ như đã chuẩn bị sẵn sàng cách đối phó thích hợp. Anh dịu giọng nói: “Không đẹp bằng em.”

Tố Diệp nghe câu ấy là sững rờn nhưng vẫn nói: “Làm sao em đẹp bằng người ta, người ta là diễn viên mà.”

“Em thật sự đẹp hơn cô ta.” Đây quả thực là lời nói chân thành của Niên Bách Ngạn. Cánh tay đang ôm cô của anh hơi giơ lên. Từng ngón tay anh thông thả nghịch tóc mai của cô: “Em còn ăn hình hơn cô ta.”

“Thật ư?” Tố Diệp cười hì hì nhìn anh.

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Thấy vậy, nụ cười của Tố Diệp tắt ngấm. Trái tim Niên Bách Ngạn chợt đập thịch một tiếng. Anh không nói sai gì chứ?

“Anh đầu tư nhiều bộ phim như thế mà chẳng cho em làm cameo một lần.” Tố Diệp tính sổ: “Mấy nhà đầu tư kia chỉ mong có thể vung tiền để người phụ nữ của mình được làm nữ chính đấy. Nhìn lại anh xem, cứ luôn miệng nói là em đẹp hơn mấy cô diễn viên đó. Thực tế thì nào? Anh còn chẳng có ý cho em lên hình.”

Niên Bách Ngạn dở khóc dở cười: “Chẳng có người đàn ông nào thích để người phụ nữ của mình lộ mặt ra ngoài cả.”

“Sao lại không? Rất nhiều nữ diễn viên mới xuất hiện bây giờ đều có chỗ dựa.”

Niên Bách Ngạn nhất thời nhanh nhẩu: “Đó đều là đôi bên cùng có lợi. Em là vợ anh, là người phụ nữ có người muốn lấy.”

Tố Diệp nheo mắt nhìn anh: “Ý anh là quan hệ của những diễn viên nhỏ với chỗ dựa cũng giống anh và Bạch Băng?”

Niên Bách Ngạn thật sự muốn tự tát mình một cái. Anh ôm cô vào lòng: “Được rồi, được rồi! Xem tivi đi, em xem nam nữ chính lại chia tay rồi kìa.”

Tố Diệp lại nép vào lòng anh, mím môi cười. Thật ra cô chỉ định trêu anh thôi.

“Nếu bây giờ có nữ diễn viên nào chủ động gần gũi với anh, anh sẽ làm thế nào?” Cô dài giọng hỏi.

Câu hỏi này Niên Bách Ngạn không được lơ là nữa. Anh suy nghĩ rồi đáp gọn ghẽ: “Giao hết cho em xử lý!”

Tố Diệp phì cười, quay đầu vỗ nhẹ lên má anh: “Ngoan rồi đấy!”

Lúc bấy giờ Niên Bách Ngạn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, diện mạo của nam diễn viên này kém xa anh.” Tố Diệp hạnh phúc nói.

Niên Bách Ngạn rất thích nghe câu này. Anh cúi đầu hôn lên tóc cô.

Tố Diệp cảm thấy hơi thở của anh khiến cô ngửa ngáy, bèn cười đùa né tránh, sau đó xúc một thìa phô mai đưa tới bên miệng anh, đích thân đút cho anh. Niên Bách Ngạn há miệng đón lấy, vị phô mai nồng đậm rất ấm áp. Tố Diệp cũng tự ăn một miếng, rồi nhìn anh cười ngọt ngào.

“Trông em ăn uống kìa!” Niên Bách Ngạn yêu chiều lau khôe miệng cho cô.

“Cho anh thìa này!” Tố Diệp nói.

“Đút cho anh!”

Tố Diệp lại đút cho anh một thìa.

Niên Bách Ngạn ôm cô trong lòng. Mùi hương của người con gái không ngừng xộc vào mũi anh. Tâm tư của anh vốn dĩ đã không để ở bộ phim. Anh chỉ muốn ôm cô như thế này, ngắm cô như thế này.

Khóe môi cô dính một ít phô mai, đáng vẻ nghịch ngợm đến mê người.

Anh bất giác cúi đầu, hôn lên môi cô.

“Bách Ngạn...”

Tố Diệp cảm thấy ngựa ngửa, bèn cười khúc khích, né anh.

Anh không tiếp tục tấn công chỉ ôm chặt lấy cô. Bờ môi mơn man bên gò má bắt đầu không còn nghiêm túc.

Cả người Tố Diệp mềm nhũn, nhất thời cũng không muốn động đậy nữa.

Tới khi hành động của anh càng ngày càng bạo dạn, cô mới kháng nghị: “Đừng đùa nữa! Đang xem phim mà!”

“Em cứ xem đi!” Niên Bách Ngạn kéo dài váy ngủ của cô xuống.

“Anh đáng ghét... Ừm...”

Nụ hôn ủa tới một cách bất ngờ. Ngay sau đó, hộp phô mai trong tay cô cũng bị Niên Bách Ngạn cướp mất, đặt lên mặt bàn.

Anh mút lấy môi cô, mùi phô mai nhàn nhạt như đóa hoa hạnh phúc bung nở.

Khó khăn lắm, Tố Diệp mới lách được đầu ra, hờn dỗi nhìn anh: “Anh nói lời không giữ lời, đã hứa sẽ xem phim với em mà.”

Niên Bách Ngạn đè cô xuống, sống mũi gần như dính sát vào mặt cô.

Anh cất giọng khàn khàn: “Ai còn tâm tư xem phim với em, hử?”

Dáng hình cô đập vào mắt anh.

Trong đáy mắt người đàn ông hiện rõ một dự vọng, bùng cháy như một ngọn lửa hừng hực.

Cô bị sự nhiệt tình của anh thiêu đốt, trái tim chột bỗng bình.

“Bách Ngạn! Anh đừng...”

Nhưng Niên Bách Ngạn vẫn cúi đầu xuống, chặn đôi môi cô lại, bàn tay bắt đầu không an phận.

Hơi thở của người đàn ông rất nặng nề, từng tầng từng lớp ủa tới.

Ý đồ mời gọi của anh quá rõ ràng, nhưng lại khiến Tố Diệp trở nên căng thẳng.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn khẽ gọi tên cô, bờ môi nhẹ nhàng cọ vào tai cô, dịu dàng lại như đang kìm nén khát khao: “Cho anh nhé!”

Tố Diệp cảm thấy cả người như bốc cháy, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh khiến cô khiếp đảm.

Cô cố gắng không nhớ tới vậy mà nỗi đau trong ký ức vẫn còn giày vò.

“Em...” Giọng cô run rẩy, đầy bất lực: “Bách Ngạn... Em rất bản...”

Đây mới là nguyên nhân thật sự cô không dám để anh chạm vào mình.

Cô luôn cảm thấy cơ thể này không hoàn toàn thuộc về Niên Bách Ngạn, điều này khiến cô khó lòng chấp nhận.

Nghe được câu nói của cô, trái tim Niên Bách Ngạn đau như dao cắt. Nhưng rồi ngay sau đó, tình yêu và sự thương xót của anh còn nhiều hơn cả khi trước. Cô quan tâm tới anh như vậy. Lúc này lại còn chê mình quá bản.

Anh đau đớn hôn cô, dịu dàng nói: “Trong lòng anh, không ai sạch hơn em.”

Nước mắt Tố Diệp cứ thế chảy xuống.

Niên Bách Ngạn xót xa hôn đi những giọt nước mắt của cô, rồi nụ hôn của anh men dần xuống. Tố Diệp bám chặt lấy cánh tay anh, cảm nhận sức mạnh của anh, đau đớn hòa cùng hạnh phúc dâng đầy trong trái tim.

Anh không ghét bỏ cô.

Không hề...

Khi nguồn sức mạnh quen thuộc của người đàn ông tấn công cơ thể cô, cô ngẩng đầu, nghẹn ngào gọi tên anh, hết lần này tới lần khác: Bách Ngạn! Em yêu anh...

Cô yêu anh.

Câu nói này đã chẳng còn đủ để biểu đạt tình yêu của cô dành cho anh nữa.

Người đàn ông này đã hòa vào huyết mạch của cô. Anh là bầu trời của cô, là sinh mệnh của cô. Cô không thể rời xa anh, thật sự không

bao giờ rời xa được nữa...

Vì sự hợp tác với cảnh sát, Khaki đã được giảm án nhưng vì cô ta cũng không nắm được quá nhiều tình hình thế nên một thời gian dài Tổ Khải bận rộn lấy thông tin từ những kẻ khác mà không tới gặp cô ta.

Ngày Tổ Khải tới, Bắc Kinh đang có một cơn mưa tuyết trắng trời. Qua tết Dương lịch, Bắc Kinh lại bận rộn và đông đúc. Thứ mọi người chờ mong tiếp theo chính là Tết Nguyên đán.

Chớp mắt đã lại một năm trôi qua.

Hình như mọi người đều bận, nhưng hình như lại chẳng có thu hoạch gì.

Khaki gầy đi nhiều, nhưng sắc mặt đã khá hơn không ít. Khoảng thời gian này, cô ta học được vô số thứ như cắm hoa, đánh cờ, thậm chí lúc rảnh rỗi còn học một số thứ tiếng hiếm người học. Thấy Tổ Khải cuối cùng cũng tới, trông cô ta rất phấn khích.

“Đây quà Lan Lan mua từ Pháp cho cô, bảo tới mang tới cho cô. Cô ấy sợ cô lên cơn nghiện. Ăn loại kẹo này có thể làm dịu bớt sự khó chịu.” Tổ Khải đưa cho cô ta một thứ được bọc rất đẹp.

Khaki có vẻ hơi hoảng hốt.

“Cứ cầm lấy đi. Quản giáo đã kiểm tra rồi, cô được nhận.” Tổ Khải nói.

Khaki gật đầu, nhận lấy, cảm kích trong lòng: “Gửi lời cảm ơn của tôi

tới cô ấy.”

Tố Khải mỉm cười nhưng nụ cười có chút cay đắng.

Khaki nhận ra, bèn hỏi với tính chất thăm dò: “Hai người định khi nào làm đám cưới?”

Nét mặt Tố Khải chợt ảm đạm hơn. Rất lâu sau anh mới miễn cưỡng nở một nụ cười: “Đợi cô ấy quay về đã.”

“Hai người... không sao chứ?”

Tố Khải lắc đầu: “Không sao!”

Khaki nhìn chăm chú Tố Khải rồi nói: “Cô ấy là một cô gái tốt. Nếu anh yêu cô ấy thì đừng dễ dàng từ bỏ. A Phong...” Cô ta ngừng lại giây lát: “À không, Tố Khải! Tuy rằng anh và em không thể thành người yêu, nhưng em vẫn mong anh được hạnh phúc. Anh là người tốt, có quyền được hạnh phúc.”

Quyển 14 - Chương 683: Mấy tấm ảnh

Khaki vẫn quen gọi anh là A Phong. Sau khi ý thức được điều này, sắc mặt cô ta có chút bi thương. Cô ta hiểu, người đàn ông này chưa bao giờ thuộc về mình. Trong lòng anh chỉ có cô gái xinh xắn kia thôi.

Phải! Anh là cảnh sát, cô ta là một kẻ buôn bán ma túy. Hai người vốn dĩ không đi cùng một đường, sao nói được tới chuyện xứng đôi?

Tố Khải đọc được sự cô đơn từ đôi mắt của Khaki, cảm giác áy náy trong lòng một lần nữa tự nhiên nảy sinh. Anh cảm ơn trước, rồi nói mấy lời động viên cô ta, rồi rút mấy tấm ảnh trong túi ra.

“Cô từng gặp người này chưa?” Tố Khải giơ ảnh của Diệp Hạc Thành ra cho cô ta xem.

Khaki liếc nhìn rồi lắc đầu.

Tố Khải gật đầu, rồi đưa ảnh của Nguyễn Tuyết Cầm ra: “Còn người này?”

Khaki ngó đầu vào nhìn, hơi nhíu mày một chút. Suy nghĩ khá lâu, cô ta mới nói: “Hơi quen! Nhưng tạm thời tôi không thể nhớ ra đã gặp ở đâu.”

“Cô cố nghĩ kỹ một chút xem.” Sắc mặt Tố Khải trở nên nghiêm nghị.

Khaki lại nghĩ rất lâu rồi lắc đầu: “Quả thực không nhớ nổi.”

Tố Khải đành thôi. Anh đưa cho Khaki xem bức ảnh thứ ba: “Người này thì sao?”

“Người này...” Khaki cố gắng nhớ lại, rồi mắt cô ta bỗng sáng rực lên: “À, tôi đã từng gặp người này khi cùng Độc đi nhận hàng.”

“Lúc đó trong tình huống nào?” Tố Khải siết chặt bức ảnh.

Người đàn ông trong ảnh chính là Vincent.

Khaki ngẫm nghĩ: “Lúc đó là đêm tối. Bọn em nhận hàng ở bến tàu. Anh cũng biết đấy, Độc và Sát được tiếp xúc với ông trùm nhiều lần hơn. So với họ mà nói, em chủ yếu chỉ tiếp xúc với người mua. Tối đó không có Sát, Độc bèn đưa em ra bến tàu. Trời khá tối, xung quanh còn không có đèn. Em chỉ loáng thoáng nhìn thấy một người đàn ông ngồi trên tàu. À, chính là người đàn ông trong ảnh. Ông ta ngồi trong tàu. Bên ngoài tàu còn rất nhiều người đứng, xem ra lai lịch cũng không nhỏ. Nhưng em không biết họ rốt cuộc là ai. Làm chuyện của bọn em, có rất nhiều chuyện không được hỏi.”

Tố Khải hỏi: “Trước đó hoặc sau này cô còn gặp người này không?”

Khaki suy nghĩ rồi gật đầu: “Có gặp mấy lần, đều phải đi cùng Độc mới gặp được. Nhưng em cũng chỉ nhìn từ xa. Độc hình như còn có thể nói chuyện với người đó mấy câu.”

Trái tim Tố Khải nặng nề như bị đá tảng đè lên.

Lúc đó trong khi hành động, Độc và Sát đã bị bắt nhưng Độc chống chọi, rơi từ trên cao xuống và chết, thế nên manh mối bị đứt. Còn Sát vì quyết không khai gì nên đã bị tuyên án thẳng thừng. Sau này hắn đánh nhau với mấy phạm nhân trong tù, bị bọn chúng đánh chết, có lẽ vì kết oán quá nhiều. Manh mối duy nhất chính là Khaki, nhưng

không phải chuyện gì Khaki cũng biết.

“Cô còn nhớ được chuyện gì liên quan tới hấn ta không?”

Khaki vắt óc suy nghĩ rồi lắc đầu.

Tố Khải cũng đành thôi. Anh đưa cho cô ta một bức ảnh khác: “Cô có ấn tượng với người này không?”

Khaki nhìn qua. Đó là một người phụ nữ. À không, nên nói đó là một thiếu phụ, nhưng trông bà ấy cực kỳ xinh đẹp và quý phái. Bà ấy mỉm cười nhẹ nhàng, ánh mắt không nhìn vào ống kính mà nhìn về một phía xa xa. Trong ánh mắt ấy là say đắm, là hạnh phúc. Có lẽ bà ấy đang nhìn người mình yêu mới có thể bộc lộ một biểu cảm như vậy. Người phụ nữ khiến người ta khó quên, thế nên Khaki chắc chắn rằng mình chưa từng gặp bà ấy.

Cô ta khẽ lắc đầu.

“Bà ấy là?” Khaki tò mò hỏi.

Tố Khải không trả lời. Ánh mắt anh dừng lại trên bức ảnh. Đây là một bức ảnh chưa từng công khai ra bên ngoài. Mà thực tế là, người ngoài cũng rất hiếm khi được nhìn ảnh bà ấy lúc trẻ. Dù là bức ảnh trên bia mộ thì cũng đã không còn là khi bà ấy trẻ trung xinh đẹp nhất. Có người đã gìn giữ rất tốt bức ảnh thời kỳ này của bà ấy và chồng, chưa bao giờ công bố với bên ngoài. Nhưng nếu muốn điều tra thì vẫn có thể tìm ra được.

Người phụ nữ này chính là mẹ của Niên Bách Ngạn, Tư Tuyết.

Không hiểu sao, khi Khaki nói chưa hề gặp Tư Tuyết, Tố Khải đã thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Tố Khải đưa cho Khaki xem bức ảnh cuối cùng: “Cô nhìn người này đi.”

Khaki nhìn qua ông ấy, rồi cầm lấy bức ảnh, xem một lúc: “Người này...”

Trái tim Tố Khải lại vọt lên: “Có ấn tượng sao?”

Khaki suy nghĩ khoảng một, hai phút gì đó rồi bỗng nhiên gương mặt dẫn ra: “Nhớ ra rồi! Em đã từng nhìn thấy một bức ảnh trong phòng Độc. Đó là một bức ảnh chụp chung. Một là người đàn ông ngồi trên thuyền ban nãy, người còn lại là ông ấy.”

Tố Khải giật nảy mình: “Cô chắc chắn không nhớ nhầm chứ.”

Khaki nhìn lại ảnh một lần rồi gật đầu: “Chắc chắn mà. Vì người đàn ông trên ảnh này rất đẹp trai.”

Tố Khải cảm thấy lồng ngực như bị ai đấm mạnh, khó chịu, cả người bất lực. Anh cầm bức ảnh lên, ánh mắt dán chặt vào người đàn ông trên ảnh. Không sai, đúng là ông ấy rất điển trai. Cho dù đã là một người hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn đủ khiến phụ nữ điên đảo. Thời gian đã ban cho ông ấy một sự hấp dẫn khiến những người đàn ông khác phải ghen tỵ. Nhưng nhìn ông ấy, Tố Khải luôn nghĩ tới một người khác. Không còn cách nào khác, hai người quá giống nhau.

Người đàn ông này chính là bố của Niên Bách Ngạn, Niên Quý.

Cả bức ảnh này cũng là một bức ảnh kín như bưng.

“A Tố Khải! Em nhớ ra rồi!” Khaki bỗng chốc rất kích động.

Tố Khải nhìn cô ta: “Nhớ ra chuyện gì rồi?”

“Người phụ nữ đó!” Khaki bắt đầu lật tìm các bức ảnh.

Tim Tố Khải lại lập tức căng thẳng. Suy nghĩ đầu tiên của anh là Tư Tuyết. Ai ngờ Khaki lại lật ra ảnh của Nguyễn Tuyết Cầm: “Người phụ nữ này, em đã từng gặp bà ta. Bà ta và người đàn ông này từng xuất hiện cùng nhau.” Dứt lời, cô ta chỉ vào một bức ảnh khác.

Tố Khải nhìn qua, người trên ảnh là Vincent.

Tim anh bỗng nhiên như rơi xuống vực sâu muôn trượng.

Nguyễn Tuyết Cầm bị tuyên án tù chung thân, nửa cuộc đời còn lại của bà ta sẽ sống trong tù.

Bà ta vẫn yên lặng như thế.

Những phạm nhân khác nghe nói bà ta phạm tội giết người, đương nhiên cũng không dám chọc vào.

Thế nên cuộc sống trong tù của bà ta bình lặng như nước. Khi được thả thì ngồi bên ngoài sưởi nắng. Bà ta không tham gia bất kỳ hoạt động nào, chỉ yêu cầu được bầu bạn với trà. Thấy bà ta im lìm, cấp trên cũng chấp nhận yêu cầu này.

Trước khi đi, Diệp Lan có tới thăm bà ta. Được biết con gái vẫn chưa rời khỏi ngành này, trông bà ta hơi rầu rĩ. Nhưng sau khi hay tin Diệp Lan đã quyết định sang Pháp tu nghiệp, hơn nữa còn đi mấy năm, bà ta cũng nhẹ lòng hơn ít nhiều.

Bà ta nói với Diệp Lan rất nhiều chuyện, nhưng không nhắc một chữ nào tới quá trình phạm tội và lý do phạm tội. Dù Diệp Lan hỏi thế nào bà ta cũng không nói. Bà ta chỉ dặn dò Diệp Lan ra nước ngoài phải hết sức cẩn thận, phải biết tự chăm sóc bản thân.

Diệp Lan còn tới thăm bố. Bố cô dường như già đi mười mấy tuổi vậy, già nua, tiều tụy, cô nhìn mà xót xa. Diệp Hạc Thành an ủi cô rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Được biết Diệp Lan tới thăm Diệp Hạc Thành, trong lòng Nguyễn Tuyết Cầm đương nhiên cũng khó chịu. Bà ta xin lỗi Diệp Lan vì không thể cho cô một gia đình yên ấm.

Diệp Lan ra nước ngoài chưa được bao lâu thì có một luật sư họ Cố tới gặp Nguyễn Tuyết Cầm.

Luật sư Cố này, bà ta quen.

Đó là một người đàn ông gầy nhỏ, trông vô cùng lạnh lợi. Hai mắt sáng quắc tựa như có thể nhìn xuyên thấu mọi suy nghĩ nội tâm của người khác. Nguyễn Tuyết Cầm không lạ gì ông ta, chỉ có điều bà ta hơi bất ngờ.

“Giờ tôi đã bị tuyên án rồi. Lần này ông tới mất công một chuyện rồi.” Thái độ của Nguyễn Tuyết Cầm rất lạnh nhạt.

Luật sư họ Cố không cười mà nói thẳng: “Bà biết mình đã bị tuyên án là tốt. Có một số chuyện hay chôn sâu trong bụng để nó tiêu hóa hết đi.”

“Đây là ý của ông hay của ông ấy?” Nguyễn Tuyết Cầm cười khẩy.

Luật sư Cố cong môi cười: “Ngài Vincent không nói gì cả. Đây là ý

của cá nhân tôi.”

“Ông đã làm luật sư cho ông ta hơn ba mươi năm, trung thành tuyệt đối, thật là khiến người ta khâm phục.” Nguyễn Tuyết Cầm chế nhạo.

Luật sư Cố điều chỉnh lại tư thế: “Tình hình của ngài Vincent bây giờ rất tệ. Ngài ấy không muốn làm liên lụy tới bà, thế nên vẫn không tới thăm bà.”

Nguyễn Tuyết Cầm hờ hững đáp: “Có những chuyện tôi nói ra cũng chẳng có ích lợi gì cho tôi. Ông quay về gửi lời tới ông ấy, tôi chưa ngu ngốc tới mức hy sinh thanh danh của gia tộc.”

Luật sư Cố thấy vậy cũng yên tâm. Ông ta hơi rướn người về phía trước: “Thật ra, ngài Vincent cho tới giờ vẫn còn rất quan tâm tới bà.”

Nguyễn Tuyết Cầm cười khẩy: “Thế ư? Vậy thì thay tôi cảm ơn ông ấy. Chỉ cần ông ấy tránh xa con gái tôi ra một chút, vì tôi không muốn ông ấy làm liên lụy con bé.”

Luật sư Cố đứng dậy, sắc mặt cũng trở nên thờ ơ: “Yên tâm đi! Tôi sẽ chuyển lời tới ngài Vincent. Chỉ cần bà ở yên trong tù, ngoan ngoãn ngậm miệng lại là được!”

Bright đối mặt với tổn thất nghiêm trọng nhất trong lịch sử trên thị trường cổ phiếu. Tất cả các bên, dù trong tối hay ngoài sáng đều giành giật nhau. Vincent bị cảnh sát và các cơ quan chức năng theo dõi chặt chẽ, không thể xen vào. Cứ như vậy, khi chỉ còn năm phút nữa là hết đợt giao dịch ngày thứ hai thì bị tạm ngừng giao dịch. Khi tạm ngừng, phía bí mật đã thành công thu mua được Bright với 30% cổ phần, trở thành đại cổ đông mới của Bright.

Ngày hôm ấy, Joey đã sắp xếp hành lý xong xuôi từ lâu, đeo khẩu trang, đội mũ lưỡi trai và đeo kính râm đi ra sân bay. Cô ta gọi một cuộc điện thoại tới Brazil, sau khi dặn dò xong mọi việc thì bắt đầu đi qua cửa kiểm soát an ninh.

“Thưa cô! Phiền cô tháo mũ, khẩu trang và kính râm xuống.” Nhân viên an ninh lịch sự nói.

Joey đảo mắt nhìn xung quanh. Giờ này sân bay không đông hành khách, cô ta cũng yên tâm hơn.

Khi tháo khẩu trang cùng các thứ xuống, cô ta nghĩ bụng chỉ cần qua cửa an toàn là ổn.

Chỉ cần rời khỏi Trung Quốc, bố sẽ được cứu.

Nhưng nhân viên an ninh làm ăn rất chậm chạp.

“Phiền anh nhanh giùm tôi, cảm ơn!” Cô ta thúc giục.

Nhân viên an ninh mỉm cười nhìn cô ta: “Thưa cô, thành thật xin lỗi. Phiền cô đợi một lát!” Dứt lời, anh ta rời khỏi vị trí.

Joey nhìn thấy nhìn thấy anh ta thì thầm gì đó với các nhân viên an ninh khác, còn thì thoảng nhìn về phía mình, chột lo lắng. Cô ta vội vàng đội mũ cùng các thứ lên, giơ tay với lấy hộ chiếu của mình, quay người bỏ đi.

“Thưa cô, cô đợi một lát...”

Joey thấy vậy, cảm giác bất an trong lòng càng dữ dội. Cô ta rảo bước nhanh hơn.

Đúng lúc này, Tố Khải đưa mấy đồng nghiệp chặn đường của cô ta. Joey sửng sò. Khi ngược mắt lên nhìn thấy Tố Khải trong bộ cảnh phục, sắc mặt cô ta chợt tái mét.

“Cô Joey! Liên quan tới chuyện bố cô còn đang bị đờì điều tra, mời cô đi theo chúng tôi một chuyến, phối hợp điều tra cùng chúng tôi. Cảm ơn!”

Quyển 14 - Chương 684: Nút thắt trong lòng

Lúc đang tắm, Lâm Yêu Yêu ngã nhào một cái. Kết quả, bệnh viện Hòa Mục Gia đều phải huy động toàn bộ nhân lực. Diệp Uyên chỉ hận không thể mời tất cả các chuyên gia phụ khoa giỏi nhất Bắc Kinh tới hội chẩn, sợ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra. Khi Lâm Yêu Yêu được đẩy vào phòng kiểm tra, Diệp Uyên sốt ruột đi đi lại lại, Nguyễn Tuyết Mạn không kiềm chế được, trách mắng Hỷ Bảo không trông nom Yêu Yêu chu đáo. Hỷ Bảo đứng đó với gương mặt tủi thân, cúi gằm, muốn khóc cũng không dám khóc.

Khi ông bà Lâm nghe tin, vội vã tới bệnh viện, Lâm Yêu Yêu vẫn chưa ra. Nguyễn Tuyết Mạn thấy ông bà thông gia đích thân tới, bèn đuổi Hỷ Bảo qua một bên, rồi bước tới chào hỏi. Thái độ của ông Lâm còn đỡ, chỉ gật đầu coi như đã đáp lại Nguyễn Tuyết Mạn. Nhưng sắc mặt của bà Lâm thì rất khó coi. Bà ấy nhìn vượt qua Nguyễn Tuyết Mạn, hỏi thẳng Diệp Uyên: “Con gái tôi sao đang yên đang lành lại bị ngã? Anh làm chồng cái kiểu gì thế hả? Trông vợ mình cũng không xong?”

Từ trước tới nay, ông bà Lâm rất ít khi tiếp xúc với Nguyễn Tuyết Mạn. Chỉ sau khi Lâm Yêu Yêu có thai, bà Lâm mới tới nhà họ Diệp chăm con gái. Tuy rằng bà luôn cảm thấy Nguyễn Tuyết Mạn xuất thân là một phu nhân quyền quý, sẽ không biết cách chăm sóc người khác, nhưng quãng thời gian đó Nguyễn Tuyết Mạn cũng đã cố gắng hết sức. Bà hài lòng với Diệp Uyên vẫn còn chút nghi ngại đối với Nguyễn Tuyết Mạn. Nhưng Yêu Yêu thường xuyên nói tốt về Nguyễn Tuyết Mạn mặt bà ấy, nói người mẹ chồng này kỳ thực không giống những gì người ngoài vẫn nghĩ, đối xử với cô thật ra rất tốt.

Nhưng làm mẹ, bà vẫn lo con mình chịu thiệt thòi.

Thế nên, khi bà nhận được điện thoại của Diệp Uyên, được thông báo rằng Yêu Yêu bị ngã phải vào viện, thì sự không vui cất giấu trong lòng bỗng dâng lên mạnh mẽ. Bà nghĩ bụng: Hay lắm Nguyễn Tuyết Mạn! Bà đã không chăm được cho con gái tôi từ tẻ lại còn chiếm chỗ, không chịu dọn đi. Bà sống ở nhà con trai đúng là tận sức đấy nhỉ!

Bà nổi nóng với Diệp Uyên, kỳ thực cũng đang thể hiện sự bất mãn với Nguyễn Tuyết Mạn.

Diệp Uyên tỏ ra áy náy, liên tục xin lỗi, sau đó đỡ bà Lâm ngồi xuống một bên sofa rồi nói những lời tốt đẹp: “Mẹ! Mẹ ngồi đi đã! Bác sỹ chính phụ trách Yêu Yêu là chuyên gia phụ khoa tốt nhất, chắc chắn không sao đâu.” Rồi anh quay sang ông Lâm: “Bố! Bố cũng ngồi đi ạ!”

Ông Lâm làm gì còn tâm tư ngồi nghỉ, chỉ gật đầu cho có lệ rồi vẫn đứng đó.

Bà Lâm trông rất cau có. Rõ ràng là bà ấy rất không hài lòng với Diệp Uyên. Nguyễn Tuyết Mạn cũng không phải người hồ đồ. Bà bước lên, khuyên nhủ: “Bà thông gia! Bà mắng phải lắm. Đều là lỗi của Diệp Uyên, mà cũng là lỗi của tôi. Thời gian gần đây cái thai của Yêu Yêu rất ổn định, tôi cũng đã yên tâm hơn rồi. Hôm nay tôi tìm mấy người bạn trước đây chơi một ván mạt chược, người giúp việc nấu nướng trong nhà ra ngoài mua thức ăn, chỉ còn mình Hỷ Bảo chăm sóc Yêu Yêu. Haiz, cũng tại tôi sơ suất. Mấy hôm nay Diệp Uyên bay đường dài, hôm nay vừa xuống máy bay, không chăm sóc tốt cho Yêu Yêu là trách nhiệm của tôi.”

Nghe Nguyễn Tuyết Mạn nói như vậy, cho dù trong bụng bà Lâm có

một bụng tức cũng không còn nơi để trút. Bà ấy ngược mắt lên nhìn Diệp Uyên. Nguyễn Tuyết Mạn không nói dối. Trông anh quả thực rất mệt mỏi, trong mắt vẫn còn tia máu.

Bà ấy kiềm chế giận dữ, nói: “Mong là cả mẹ và con đều không sao.”

Diệp Uyên thấy bà ấy đã bót giận liền thở phào nhẹ nhõm.

Khi Tố Diệp và Niên Bách Ngạn tới bệnh viện thì cũng đúng lúc Lâm Yêu Yêu được đẩy ra ngoài. Cả đám người nhào tới. Bác sỹ chính cởi bỏ khẩu trang. Thấy Diệp Uyên lo lắng, ông ấy tươi cười: “Không sao đâu! Cả mẹ và con đều bình an, yên tâm đi!”

Lúc ấy Diệp Uyên và mọi người mới yên tâm.

Vào tới phòng nghỉ, Lâm Yêu Yêu mới nhận ra tất cả mọi người đều đã tới bệnh viện, kinh ngạc trách mắng Diệp Uyên làm ầm ĩ lên. Diệp Uyên đã trút được tảng đá nặng trong lòng, cô muốn nói gì anh cũng chỉ cười ha ha, mặc cho Yêu Yêu trách móc.

Sau khi thấy Yêu Yêu không có chuyện gì, ông bà Lâm cũng dặn dò mấy câu rồi ra về. Nguyễn Tuyết Mạn sai Hỷ Bảo mau chóng về nhà bảo cô giúp việc nấu canh. Chỉ còn lại Tố Diệp và Niên Bách Ngạn.

Nguyễn Tuyết Mạn thấy tiếp tục ở lại bệnh viện cũng không giúp đỡ được gì, cũng viện cớ ra về.

Bác sỹ khuyên Yêu Yêu ở lại bệnh viện nghỉ ngơi một lát hẵng về. Thế là Tố Diệp cùng Yêu Yêu ra vườn hoa dạo bộ, Niên Bách Ngạn thì ngồi nói chuyện với Diệp Uyên.

Hôm nay nắng rất đẹp.

Tối qua, một cơn gió lớn đã thổi tan mọi sương mù bao phủ thành phố Bắc Kinh. Khi con người ta đã hủy hoại tự nhiên đến mức bó tay bất lực thì chỉ còn cách nghe số trời run rủi.

Con người cũng rất chóng quên.

Sau những ngày bầu trời mù mịt sương, tâm trạng mọi người tụt xuống vực sâu, bộc phát tất cả mọi trạng thái tiêu cực thì khi ánh nắng ló dạng khỏi vầng mây, cuối cùng đã ban muôn ngàn tia sáng cho nhân gian, mọi người ở đây lại nói cười vui vẻ, quên hết mọi tai họa sương mù kia để lại.

Cũng giống như ở trong vườn hoa lúc này.

Màu vàng rực được rắc vào từng góc ngách. Phóng tầm mắt có thể nhìn thấy những nơi rất xa. Bầu trời sạch sẽ như được gột rửa, còn có một chút mây lác đác điểm xuyết.

Trong vườn hoa có rất nhiều người tản bộ, thoải mái tận hưởng nắng mai.

Tố Diệp nhìn thấy vậy nhưng lại cảm thán trong lòng. Từ khi nào việc tận hưởng ánh nắng trở thành một điều xa xỉ? Từ nhỏ chúng ta đã biết ban ngày có nắng, ban đêm có trăng. Ánh nắng là ấm áp, ánh sao là lung linh đến mê người. Nhưng giờ thì sao? Bầu trời âm u, mặt trời trắng mù mịt, nhưng đôi mắt của một con cá chết bị treo lơ lửng trên trời. Buổi tối chẳng thấy trăng đâu nữa, nói gì tới những vì sao.

Nghĩ tới đây, cô thở dài, sờ tay vào bụng Yêu Yêu: “Cục cưng à! Con vẫn còn may mắn đấy. Chỉ ít thì khi con chào đời vẫn còn được biết mặt trời trông như thế nào.

Đợi tới ngày cô có con, liệu có khi nào mặt trời chỉ tồn tại trong tưởng tượng của bọn trẻ không?

Lâm Yêu Yêu nghe xong bỗng phì cười: “Trông cậu kìa! Sao lại đa sầu đa cảm thế hả?”

“Phải rồi, phải rồi! Cậu thì lạc quan, thoải mái vô tư rồi. Sao đi tắm mà cũng bất cẩn thế?” Tố Diệp oán trách.

“Thật ra cũng không có gì. Lúc đó mình đứng không vững, sau đó bị trượt chân một cái. Tại Diệp Uyên cứ chuyện bé xé ra to, gọi hết mọi người tới, làm gì không biết.”

“Cậu nói thế phỉ lời rồi! Chúng ta là ai chứ? Bây giờ cậu đang như vậy phải vào viện, chắc chắn là mình phải tới rồi.”

Lâm Yêu Yêu mím môi: “Hiếm có thật, hai vợ chồng cậu còn cùng tới nữa, chồng cậu chẳng phải bận lắm sao?”

“Không để anh ấy nghỉ ngơi à?”

“Hai vợ chồng cậu không sao là tốt rồi.” Lâm Yêu Yêu kéo tay cô lại nói: “Cậu bỗng nhiên lại quyết định tới Tây Tạng, chuyện Niên Thị được xây dựng lại trọng đại như vậy, cậu cũng không về. Thời gian đó mình lo lắng chết đi được, chỉ sợ hai cậu giống như bên ngoài đồn thổi.”

“Làm gì có! Tại công việc của mình yêu cầu thôi mà, cũng muốn về nhưng không có được.”

“Tóm lại, hai cậu được hạnh phúc là quan trọng nhất.”

Tố Diệp nói: “Đừng chỉ mãi nói mình. Diệp Uyên hôm nay đã dâng

hết nụ cười rồi. Cậu xem thái độ của cậu kia, cứ làm như cậu bị ngã không phải vì bất cẩn mà bị anh ấy đẩy vậy.”

Lâm Yêu Yêu thờ dài, cúi đầu không nói gì.

Tố Diệp thấy vậy, nhíu mày: “Lẽ nào thật sự là anh ấy đẩy cậu?”

Lâm Yêu Yêu nhìn cô bằng ánh mắt “làm sao có thể”, rất lâu sau mới nói: “Mình biết anh ấy rất tốt với mình.”

“Đâu chỉ có tốt, anh ấy coi cậu còn quan trọng hơn mạng sống nữa.”
Tố Diệp chân thành nói.

Lâm Yêu Yêu khẽ cắn môi.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Tố Diệp cảm thấy cô ấy có tâm sự.

Lâm Yêu Yêu trầm mặc một lúc mới nói: “Trong lòng mình có một nút thắt.”

Tố Diệp sửng người: “Vẫn vì chuyện lúc trước Diệp Uyên làm với cậu sao?”

Lâm Yêu Yêu khẽ lắc đầu: “Không phải chuyện đó!” Cô ấy biết Tố Diệp ám chỉ việc Diệp Uyên từng cưỡng bức mình. Nhưng đối với cô ấy mà nói, kết hôn rồi, có con rồi, trải qua một thời gian dài như vậy, bóng đen của chuyện này cũng đã tan hết rồi.

“Thế là?”

Lâm Yêu Yêu hít sâu một hơi, ánh mắt ảm đạm: “Diệp Uyên... có đàn bà ở bên ngoài.”

“Hả?”

“Cô Tịch Khê đó.” Giọng Lâm Yêu Yêu nghèn nghẹn: “Diệp Uyên đã từng ngoại tình, chính là với cô ta.”

Tố Diệp giật mình.

“Cậu... cậu đang suy đoán hay là có bằng chứng thật sự?”

Tâm trạng của Lâm Yêu Yêu trở nên kích động. Cô ấy nghiêng rằng: “Mình xem cả đoạn băng rồi. Anh ấy đã ngủ cùng Tịch Khê!”

“Được rồi, được rồi! Cậu bình tĩnh đã!” Tố Diệp hết hồn, vội vàng khuyên nhủ: “Chuyện đã qua rồi, cậu còn giữ trong lòng làm gì chứ? Với lại, chuyện này không thể trách Diệp Uyên được. Anh ấy cũng là nạn nhân, không được dùng từ “ngoại tình” với anh ấy.”

Vốn dĩ cô chỉ định an ủi Yêu Yêu, ai ngờ nói xong Tố Diệp mới nhận ra mình lỡ lời, nhưng không còn kịp nữa. Yêu Yêu quay đầu nhìn cô chằm chằm như không dám tin: “Cậu biết chuyện này từ lâu rồi?”

“Mình...” Tố Diệp cuối cùng cũng hiểu thế nào là nói nhiều sai nhiều, nhất thời cảm thấy ngượng ngập. Sau đó cô thờ dài nặng nề, nhìn Yêu Yêu một cách nghiêm túc và nói: “Phải! Mình biết chuyện này, thế nên mới hiểu Diệp Uyên oan ức như thế nào. Nếu không được Bách Ngạn phát hiện kịp thời, rất có thể anh ấy đã đi một bước sai lầm lớn.”

Tim Yêu Yêu run lên. Cô ấy nhớ lại suy đoán khi trước của mình: “Cái gì bước sai lầm lớn?”

Tố Diệp nhìn xung quanh, hạ thấp giọng: “Vì cậu, suýt nữa anh ấy đã giết chết Tịch Khê.”

Yêu Yêu bất ngờ rùng mình một cái.

Việc đã tới nước này, Tố Diệp cũng cảm thấy không còn gì phải giấu giếm nữa. Cô kể hết tất cả những chuyện đã xảy ra. Đương nhiên, có một phần cô phải cạy miệng Niên Bách Ngạn mới biết.

Lâm Yêu Yêu rơi vào im lặng.

“Trong lòng cậu bứt rứt, không thoải mái là rất bình thường, dù sao thì chuyện này cũng đã xảy ra. Nhưng mình cảm thấy, Diệp Uyên yêu cậu. Anh ấy cũng không muốn nó xảy ra. Bản chất hoàn toàn khác với việc anh ấy chủ động ngủ với Tịch Khê. Anh ấy đối xử tốt với cậu thế nào, lo lắng cho cậu thế nào, bản thân cậu cũng cảm nhận được.” Tố Diệp chỉ sợ cô ấy có bóng đen tâm lý, bèn tận tình khuyên nhủ: “Nói một câu không liên quan, cậu may mắn lấy được Diệp Uyên. Nghĩ mà xem, Đinh Tư Thừa liệu có thương cậu như vậy không?”

Yêu Yêu liếc xéo cô: “Đang đứng lại nhắc tới Đinh Tư Thừa làm gì chứ!”

Quyển 14 - Chương 685: Bất ngờ xuất hiện

“Mình sợ cậu suy nghĩ lung tung thôi, rồi lại đem Diệp Uyên ra so sánh với Đinh Tư Thừa.” Tổ Diệp nói trúng tim đen.

Yêu Yêu lẩm bẩm: “Còn lâu ấy, Đinh Tư Thừa đã là quá khứ rồi.”

“Trông cậu cứ hực hực kìa. Chính vì quá quan tâm nên mới thế. Chuyện của anh ấy và Tịch Khê cũng đã là quá khứ rồi, cậu đừng túm người ta mãi không buông. Nếu là bạn trai bạn gái cùng lắm thì chia tay. Nhưng giờ cậu đã kết hôn, lại có thể vì chuyện này mà ly hôn sao? Há chẳng phải hời cho mấy đứa con gái khác? Giờ Diệp Uyên đã được thăng chức thành cơ trưởng*, mình không tin không có cô tiếp viên hàng không nào không bỏ nhà về phía anh ấy. Chưa biết chừng chân trước cậu vừa đá anh ấy, chân sau đã lập tức có một cô trẻ trung xinh đẹp chiếm cứ địa bàn đấy!”

*Cái chỗ này tớ cũng không hiểu tại sao s

Lần này Lâm Yêu Yêu không phản bác. Cô ấy thừa nhận, mình quan tâm chết người.

Tổ Diệp nhẹ nhàng kéo tay cô ấy lại: “Tuy rằng chúng ta không nên cổ động như loại hành vi này nhưng không thể không nói, một người đàn ông vì cậu đã nghĩ tới chuyện giết người, thì anh ấy chắc chắn đối với cậu thật lòng thật dạ.”

“Theo như lời cậu nói, thì mấy tên tội phạm giết người đều là kẻ si tình mà.” Lâm Yêu Yêu quở trắng.

Thấy vậy, Tố Diệp cũng biết cô ấy đã thông suốt rồi bèn cười nói: “Đây chẳng phải là nói lời đặc biệt trong tình huống đặc biệt sao?”

“Mình thấy cậu chỉ mãi quan tâm tới người khác, chuyện của mình thì không sót ruột.” Lâm Yêu Yêu nói.

“Mình có chuyện gì?”

Lâm Yêu Yêu cười: “Ông xã nhà cậu bây giờ gây dựng lại Niên Thị, làm chủ tịch Niên Thị, chắc chắn là còn giàu có, cao quý hơn cả chức tổng giám đốc tập đoàn Tinh Thạch rồi. Trước đây khi anh ấy tiếp quản Tinh Thạch, chỉ trong vòng một thời gian ngắn đã giúp Tinh Thạch được lên sàn. Mình thấy việc Niên Thị lên sàn cũng không chậm hơn là mấy. Bây giờ đã có mấy em trẻ trung bổ nhào về phía chồng cậu rồi chứ, còn nói mình?”

Tố Diệp mím môi: “Mình khác cậu. Con người mình tự tin có thừa. Không sao đâu! Muốn làm phu nhân chủ tịch, điều kiện đầu tiên chính là tố chất tâm lý phải vững vàng.”

“Bốc phét!” Lâm Yêu Yêu cười.

Tố Diệp cũng ngây ngô cười theo...

Với sự chuẩn bị đầy đủ của Niên Bách Ngạn, sau khi trở lại, Niên Thị không những nhanh chóng đi vào quỹ đạo, hơn nữa sau khi tiếp tục khai thác mỏ số 1 còn đồng thời thu mua mỏ kim cương của Vincent. Thương hiệu “Nhất Diệp” từ khi xuất hiện đã nhận được sự chú ý. Các sản phẩm cao cấp thuộc quyền quản lý của Niên Thị hợp tác cùng với Tỷ Hối của Kỳ Thị, showroom D của Tinh Thạch, cộng thêm

các cửa hàng chính ở nước ngoài cũng đang được chuẩn bị rầm rộ. Một sự hợp tác khí thế đã bắt đầu.

Nhưng có người suy đoán, thị trường chủ đạo cuối cùng chắc chắn là Niên Thị chứ không phải Kỷ Thị. Vì Niên Thị đã rất thông minh đánh xong vào các thị trường loại 2, loại 3. Trong xã hội mà kinh tế càng ngày lạm phát thì những người tiêu dùng của thị trường loại 2, loại 3 có giá trị chăm chút. Họ có khả năng rất lớn có thể lên thành khách hàng loại 1. Cộng thêm việc thương hiệu “Nhất Diệp” này bắt đầu tiến quân vào thị trường loại 1 và thị trường quốc tế, không thể không nói là chu đáo tới mọi mặt.

Mà chẳng mấy chốc, Niên Thị lại xác định hợp tác với Sri Lanka. Sri Lanka là quê hương của đá quý. Người phát ngôn của Niên Thị tuyên bố với bên ngoài, trong vòng hai năm tới đây, Niên Thị sẽ có kế hoạch khai thác sâu vào các mặt hàng có chất liệu đá quý, kết hợp hoàn hảo đá quý và kim cương.

Niên Thị sau khi trở lại như một quả bom nổ trong nước sâu làm xuất hiện một lỗ thủng trên thị trường, sau đó lũng đoạn nguồn tài nguyên nhanh như chớp. Khi báo chí hỏi về vấn đề dự định lên sàn của Niên Thị, người phát ngôn giữ kín như bưng, chỉ mỉm cười đáp: Tất cả đang nằm trong kế hoạch.

Bên ngoài không kiềm chế được, bắt đầu suy đoán. Bright bị ngừng giao dịch rồi cơn địa chấn trong hội đồng quản trị liệu có phải Niên Thị một tay ủ mưu sẵn. Nói cách khác, tất cả mọi việc phải chăng đã được Niên Bách Ngạn sắp đặt tỉ mỉ?

Nhưng Niên Thị không cho họ một câu khẳng định.

Tổ Diệp vẫn bận rộn. Chỉ có điều so với lúc vừa nhận Liêm Chúng, cô bây giờ không còn thể hiện rõ sự hoảng loạn nữa. Tất cả đều nhờ

công Niên Bách Ngạn “ngôn truyền thân thụ”*. Đương nhiên, việc “thân thụ” này có rất nhiều ý nghĩa. Nói theo cách của Niên Bách Ngạn thì: Muốn học được thứ gì từ anh, em phải nộp học phí.

*Dạy bằng lời nói và làm gương bằng việc làm.

Niên Bách Ngạn một cách hưng phấn quá độ, Tố Diệp “cố gắng” đến sức cùng lực kiệt.

Mỗi lần xong việc, cô đều giống như con cá chỉ còn thoi thóp thở, sống dở chết dở dưới người anh. Nhìn cái vẻ mặt phấn khích của anh, cô lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: Anh đường đường là chủ tịch mà lại lợi dụng chức quyền, chiếm lợi ích từ em!

Nhưng đổi lại chỉ càng là sự “chiếm đoạt” vô si hơn nữa của Niên Bách Ngạn.

Chớp mắt đã tới thứ năm. Những người đi làm chỉ còn vất vả một ngày nữa thôi là được giải thoát, thế nên ai ai cũng háng hái như gà chọi. Sau khi hơi lười biếng, nghĩ tới ngày nghỉ cuối tuần sắp đến, họ lại trở nên phấn chấn.

Thư do đám trẻ cùng nhau viết, mỗi một chữ đều xuất phát từ tấm lòng. Có những nét chữ vuông vức, có những nét chữ xiên xẹo, có đứa chưa học được nhiều chữ, có những chữ không biết đánh phải vẽ...

Một bức thư mà lộn loẹt, sặc sỡ, làm cô nhớ tới trang phục của Tây Tạng.

Bọn trẻ còn gửi tới một số bức ảnh, đều là ảnh cô được người khác chụp khi ở đó. Bọn trẻ đã rửa ra, giữ lại một phần cho Tây Tạng, rồi gửi cho cô một phần.

Có một số bức là ảnh một mình cô, còn có những bức khi cô chơi đùa nghịch ngợm cùng chúng.

Trong đó có một bức ảnh khiến Tố Diệp chú ý.

Là Niên Bách Ngạn.

Anh bị một đám trẻ vây quanh, không biết đang làm gì. Hình như anh đang kể chuyện cho chúng nghe. Có một cậu bé ngồi trên đùi anh, nhìn Niên Bách Ngạn với nét mặt ngưỡng mộ.

Niên Bách Ngạn trong ảnh ánh mắt hiền hòa, dường như không còn sự lạnh lùng, cứng rắn khi ở trên thương trường.

Điều ấy khiến trái tim Tố Diệp hơi thất lại.

Anh yêu trẻ con. Nếu anh có thể có đứa con của mình...

Tố Diệp bỗng cảm thấy một luồng máu nóng xông lên lồng ngực, đánh vào cô khiến cô xao động. Họ nên có con, một đứa con thuộc về riêng họ...

Cô khao khát được nhìn thấy Niên Bách Ngạn bế con của mình lên. Cô tin rằng, nét mặt anh khi ấy chắc chắn là mê người nhất.

Tố Diệp bỗng thấy cả người mình như xung lên như gà chọi.

Cô cố bình tĩnh lại, cầm điện thoại lên.

Lý Thánh Đan nhận máy rất nhanh.

“Chị phải ra ngoài một chút. Có chuyện gì gửi tin nhắn lại cho chị là

được.” Tổ Diệp dặn dò.

“Được ạ.”

Từ sau khi Tổ Diệp lên làm trưởng phòng, chức vụ của Lý Thánh Đan cũng được thăng lên theo. Vì thế mà con bé suốt ngày hí hửng nói mình đặt niềm tin đúng chỗ, có lúc làm việc và nói năng cũng ra dáng lắm, có vẻ thú vị...

Lần thứ hai tới Tinh Thạch, Tổ Diệp đã thông minh hơn. Cô gọi điện cho Giản Ngôn trước, hỏi lịch trình của Niên Bách Ngạn. Giản Ngôn hơi kỳ lạ về việc làm của cô, nhưng vẫn trả lời câu hỏi của cô trước. Cậu ấy nói buổi sáng Niên Bách Ngạn họp, buổi trưa sẽ ăn cơm với người bên ngân hàng, buổi chiều vẫn còn buổi họp ở công ty, còn các lịch buổi tối anh đã hủy.

Từ sau khi Tổ Diệp từ Tây Tạng trở về, Niên Bách Ngạn thường hủy một số buổi tiếp khách không quan trọng, nhất là buổi tối. Anh cố gắng về nhà sớm. Việc này Giản Ngôn biết rất rõ.

Cuối cùng. Giản Ngôn quả thực quá tò mò mới hỏi: “Chị Niên! Sao chị không gọi thẳng cho chủ tịch?”

“Không có gì! Tôi không muốn làm phiền anh ấy. À đúng rồi, tôi ở dưới nhà. Cậu nói bảo vệ một tiếng. Còn nữa, đừng nói với chủ tịch vội nhé.”

Giản Ngôn hiểu, lập tức đi xuống giải quyết.

Tổ Diệp cùng Giản Ngôn đi vào Niên Thị.

Vì cô đã từng tới nên người thư ký trong phòng thư ký cũng biết chuyện này, tất cả đều bật đèn xanh. Ai dám chặn đường phu nhân chủ tịch chứ. Biết Niên Bách Ngạn vừa họp xong đã quay về phòng làm việc, Tố Diệp bèn đỡ lấy cốc cafe trong tay cô thư ký, nói: “Để tôi mang vào cho!”

Cô thư ký hơi hốt hoảng: “Cứ để em ạ. Bắt chị bê cafe, em sợ chủ tịch sẽ trách chúng em lười nhác...”

“Không đâu!”

Giản Ngôn ra hiệu cho thư ký, cô ấy mới yên tâm.

Tố Diệp bưng cafe đi vào văn phòng. Cô gõ cửa mấy tiếng, nghe bên trong nói vào đi, cô mới đẩy cửa vào. Niên Bách Ngạn đang xử lý tài liệu, không thèm ngẩng đầu lên. Có lẽ anh thật sự nghĩ người thư ký đi vào nên không quan tâm.

Tố Diệp nhin cười, nín thở, bước khẽ khàng.

Hôm nay cô mặc đồ công sở. Giày cao gót nện xuống thảm trải sàn chỉ phát ra những tiếng khe khẽ, thế nên cũng khiến Niên Bách Ngạn hiểu nhầm là thư ký. Cô nhẹ nhàng đặt cafe lên mặt bàn, hương thơm bỗng chốc lan tỏa khắp phòng.

“Cảm ơn cô!” Niên Bách Ngạn còn chẳng thèm chớp mắt. Anh dồn toàn bộ sự tập trung vào đóng tài liệu. Anh hơi nhíu mày như đang suy nghĩ.

Tố Diệp không rời đi ngay mà vòng ra cạnh bàn làm việc.

“Ngài Lâm! Cô gọi Giản Ngôn vào đây!” Niên Bách Ngạn khẽ dặn dò một câu.

Hay lắm, coi cô thành thư ký Ngải Lâm rồi.

Tố Diệp đảo đảo mắt, nhẹ nhàng bước lên, sát lại gần anh rồi thuận tay ôm lấy cổ Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn vẫn nghĩ đó là cô thư ký Ngải Lâm mang cafe vào, không ngờ cô ấy lại bỗng dưng ôm mình. Anh vừa bị ôm, chột sững người, một giây sau đã đẩy cô ra theo phản xạ. Ngay sau đó, anh nghe thấy tiếng Tố Diệp kêu lên: “Ai ui!”

Cánh tay cô đập vào bàn làm việc, đau đến nỗi phải nhe răng.

Niên Bách Ngạn ngẩng đầu lên, thấy đó lại là Tố Diệp, anh vội vàng đứng dậy đỡ cô: “Có bị thương không?”

Tố Diệp xoa cánh tay, nhú mày: “Sao anh mạnh tay thế?”

“Anh không nghĩ đó là em.” Niên Bách Ngạn không biết giải thích sao. Anh kéo cánh tay cô lại, nhẹ nhàng xoa cho cô.

Thật ra vừa nãy cô cũng đập không mạnh lắm. Sau khi nghe anh giải thích, trong lòng càng sung sướng. Cô rút tay ra, sau đó lại ôm lấy cổ anh, nhìn anh với ánh mắt yêu kiều: “Vậy anh tưởng là ai? Cô thư ký Ngải Lâm? Hay một cô bé ở bộ phận nào khác?”

Quyển 14 - Chương 686: Người đẹp chính là em

Lần xuất hiện bất ngờ này của Tố Diệp khiến Niên Bách Ngạn ngoài bất ngờ còn có một chút mừng rỡ. Cô chủ động bước vào thế giới của anh, không còn xa lạ, dè dặt như lần trước. Cô đến một cách tự nhiên, còn thêm một chút gian xảo của ngày trước. Trái tim anh chợt tan chảy. Mùi vị của niềm vui rất ngọt, như kẹo đường vậy.

Anh không ngại rộng mở thế giới cho cô. Anh chỉ sợ cô không muốn bước vào thế giới của anh.

Lúc này, Niên Bách Ngạn không ngốc tới mức trả lời câu hỏi của cô. Anh tiện đà ôm lấy eo cô, cười khế: “Sao hôm nay bà Niên lại rảnh rang vậy?”

“Có bạn cỡ nào cũng phải tới xem xem có cô nào nhòm ngó ông Niên không chứ.” Tố Diệp cười quý quyết. Từng ngón tay thon dài chạm lên gò má anh: “Anh tìm Giản Ngôn có việc sao?”

Niên Bách Ngạn không kìm được lòng mình, cúi đầu xuống, bờ môi gần như dính lấy môi cô: “Chỉ định bảo cậu ấy đặt nhà hàng cho tối nay.”

“Tối nay anh có hẹn với người đẹp nào sao?” Tố Diệp nhướn mày.

“Người đẹp chính là em.” Niên Bách Ngạn mỉm cười.

Tối nay anh vốn định đưa cô ra ngoài ăn cơm. Khoảng thời gian này ai cũng bận rộn, nên tìm một nơi phù hợp để hẹn hò chốc lát. Anh

thích nhìn biểu cảm ngỡ ngàng của cô sau khi nhìn thấy một nơi mới. Anh thừa nhận mình không phải người đàn ông lẳng mạn, không thể lúc nào cũng mang lại điều bất ngờ cho cô. Cho dù là chuyện tặng qua anh cũng thường xuyên quên bẵng. Như vậy rất không tốt, anh đang liên tục kiểm điểm.

Tố Diệp vừa nghe thấy câu ấy, trong lòng càng sung sướng. Cô nhẹ nhàng kéo cà vạt của anh, nét mặt quyến rũ: “Thế người ta đã chủ động tìm tới tận nơi rồi. Anh Niên định thưởng gì đây?”

“Em muốn được thưởng gì?” Trong lòng anh, cô lúc gần lúc xa, nụ cười rạng rỡ đọng đầy đôi mắt. Niên Bách Ngạn cảm thấy có một mùi hương nhẹ nhàng xâm nhập vào mũi. Rồi lại bị cô kéo cà vạt như vậy, anh bỗng cảm thấy linh hồn của mình đang rời ra.

Tố Diệp mím môi: “Chỉ sợ anh Niên không chịu dành thời gian thôi.”

Niên Bách Ngạn rất muốn hôn cô, bèn một lần nữa sát gần: “Còn chuyện gì quan trọng hơn ở bên người đẹp?”

Bờ môi anh vừa định dán lên, nhưng Tố Diệp lại dùng ngón tay nhẹ nhàng chặn môi anh lại, khiến anh không thể sát thêm một bước. Niên Bách Ngạn không biết cô định làm gì, chỉ cảm thấy Tố Diệp hôm nay quyến rũ lạ thường. Cả người cô toát ra một sự khêu gợi. Anh muốn chiếm hữu người đẹp nhưng mãi vẫn không thể được như ý nguyện, chính vì vậy lại càng khiêu khích cảm giác ngứa ngáy trong lòng anh.

Anh muốn mạnh tay, muốn lập tức đẩy cô lên mặt bàn nhưng lại không biết cô đang định giở trò gì. Anh bèn mỉm cười nhìn cô. Thứ đang được giam giữ âm thầm tại đáy sâu đôi mắt đen là một ham muốn như thác lũ.

“Anh Niên cũng trở nên trọng sắc như vậy từ khi nào thế?” Tố Diệp khẽ đẩy bả vai anh một cái, cười nũng nịu.

Niên Bách Ngạn nhân cơ hội ấy ngồi lên ghế, mỉm cười liếc nhìn cô: “Phải xem đối tượng là ai.”

“Chỉ cần xem đối tượng thôi ư?” Tố Diệp dựa vào trước bàn làm việc, nhìn anh chăm chăm rồi mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng ngón tay đang móc trước ngực mình, sau đó cởi dần từng cúc áo một.

Động tác của cô vô cùng chậm rãi.

Tốc độ lại cực kỳ giày vò.

Nhưng toát lên một sự dụ dỗ rõ ràng. Đến cả giọng nói của cô cũng nhẹ nhàng, sánh quyen: “Hay là... anh Niên muốn xem cơ thể?”

Cúc áo được mở ra mấy cái. Xương quai xanh nhấp nhô, đẹp đẽ được thể hiện rõ ràng. Phụ nữ là gợi cảm nhất, kiêu hãnh nhất là có một xương quai xanh tuyệt đẹp. Khung xương kéo dài ấy luôn là nguồn gốc khiến đàn ông phạm tội.

Tố Diệp vừa hay sờ hữu được thứ ấy, kết hợp với một sợi dây chuyền vô cùng giản dị. Trên sợi dây chuyền ấy là viên kim cương cô vẫn luôn yêu thích, viên kim cương ở Nam Phi có khắc hàng số lấy ngày sinh nhật của anh và cô. Trong phòng, viên kim cương ánh lên thứ ánh sáng lấp lánh mơ hồ, khiến nơi xương quai xanh ấy được điểm xuyết, lại càng thêm hấp dẫn, cộng thêm chiếc cổ mềm mại, trắng trẻo của cô khiến đàn ông bất giác muốn giơ tay chạm vào.

Đã nhiều lần, bàn tay lớn của Niên Bách Ngạn nắm giữ được gáy cô rồi theo đó nâng cao gương mặt cô lên. Nụ hôn mãnh liệt của anh từ môi kéo dài tới cổ. Sau đó, anh say đắm trong xương quai xanh hoàn

hảo của cô.

Sự nhiệt tình của anh hết lần này tới lần khác châm lửa trong cô, khiến cô “vạn kiếp bất phục”.

Chiếc áo sơ mi không còn bị cúc áo bó buộc, khẽ trượt xuống một góc, để lộ ra bả vai sáng của người con gái.

Cứ như vậy, có một vẻ đẹp ngượng ngùng, e lệ đập vào mắt Niên Bách Ngạn, trở thành thứ kích thích cái bụng nhỏ của anh.

“Em to gan rồi đấy.” Cổ họng Niên Bách Ngạn hơi khô, nụ cười tràn vào tận đôi mắt.

Tố Diệp nhẹ nhàng bước lên, yêu kiều ngồi vắt ngang lên người anh. Ngón tay cô vòng qua bên tai anh. Cô nhìn anh nói: “Em cần phải sợ sao? Đây là địa bàn của anh Niên mà.”

Niên Bách Ngạn nuốt nước bọt một cái để giải tỏa sự nóng bỏng nơi yết hầu. Nhưng trong lòng mềm mại lại khiến lồng ngực anh kích động như bị ngàn vạn con ngựa giày xéo. Anh giơ tay, sờ vào chiếc điều khiển, khẽ ấn một cái. Cánh cửa phòng làm việc khóa “cạch” một cái.

Tố Diệp thấy vậy, cười yêu mị: “Anh định làm gì?”

Hơi thở của Niên Bách Ngạn càng lúc càng nặng nề, giọng nói khàn khàn: “Vậy em thì định làm gì?” Lúc nói, bàn tay anh cũng bắt đầu thiếu nghiêm túc.

Nhưng bàn tay đang định du ngoạn khắp nơi bị Tố Diệp khẽ nắm lấy. Cô nhẹ nhàng dựa vào anh, bờ môi chạm vào tai anh, khẽ hà hơi: “Em muốn... xem xem chủ tịch Niên ôm người đẹp trong lòng liệu có

suy nghĩ không đứng đắn không?”

Tuy rằng nói vậy nhưng cô như một viên kẹo đường mềm nhũn trong lòng anh, kéo cánh tay anh đi phác họa từng đoạn cơ thể trắng bóc của cô.

Sao Niên Bách Ngạn chịu nổi sự quyến rũ này?

Một người trước giờ đã quen chủ động như anh, bây giờ lại có cảm giác được gái không đúng chỗ ngứa.

Cảm giác nơi lồng ngực bộc phát mãnh liệt. Một giây sau, anh bế bổng cô lên: “Tiểu yêu tinh! Anh không phải Liễu Hạ Huệ.”

Tố Diệp cười nũng nịu bám vào người anh, mặc cho anh bế mình vào phòng nghỉ...

Hoàng hôn buông xuống.

Đôi nam nữ trong phòng nghỉ như một đôi cá khát nước.

Bao xúc cảm mãnh liệt hâm nóng nhiệt độ trong phòng.

Trên chiếc giường rộng rãi, thoải mái vốn dĩ chỉ cung cấp cho Niên Bách Ngạn để nghỉ ngơi, xen lẫn mồ hôi mặc sức túa ra từ đôi nam nữ.

Cánh cửa dày có hiệu quả cách âm cực tốt.

Tiếng rên mê không thể kiềm chế của người con gái và hơi thở nặng nề của người đàn ông thay nhau lên xuống nhịp nhàng.

Tia sáng là cái u tối của bầu trời đêm hắt lên bả vai dài rộng của anh.

Anh chìm nổi, cơ thể cao lớn như một chiến mã lao như bay, phi nước đại trên mảnh đất mềm mại của cô.

Rất lâu sau, hai người mới dần dần bình ổn lại.

Trán Tố Diệp đầm đìa mồ hôi, thấm vào mái tóc dài. Cô dính chặt vào lồng ngực cũng đầy mồ hôi của anh rất lâu, cảm thấy đầu óc trống rỗng. Niên Bách Ngạn ôm lấy cô từ phía sau, vùi mặt vào tai cô. Sau một màn tình cảm nồng nhiệt, hai con tim vẫn chưa thể đập bình thường.

Niên Bách Ngạn hơi động đậy, giơ tay lau mồ hôi cho cô, rồi bất giác cúi đầu hôn lên gò má ửng hồng.

Cô tưởng anh định dậy, lập tức ôm chặt cánh tay anh, làm nũng: “Đừng ra mà!”

Niên Bách Ngạn dĩ nhiên không nỡ rời xa người đẹp, nhưng lại hơi lo lắng về sau. Anh lại nằm xuống, ôm lấy cô, tận hưởng sự mềm mại dưới lòng bàn tay, thoải mái ngọị khen bên tai cô: “Bảo bối! Em quá mê người rồi!”

Tố Diệp nghe thấy vậy, gương mặt lập tức đỏ bừng.

Anh cười khế, vẫn bám riết lấy cơ thể cô.

Trái tim Tố Diệp vẫn còn đang đập điên cuồng, tư duy đang dừng lại ở một khoảnh khắc ban nãy.

Đây không phải lần đầu tiên cô cùng anh, thế nên hiểu rõ khi cơ thể

anh căng ra có nghĩa là gì. Cô bám chặt lấy anh, không cho anh ra. Anh nghiêng rặng, gần như gằm lên bên tai cô: Diệp Diệp! Không được...

Cô lại càng quấn chặt, cắn môi anh và nói: Được mà, được mà! Em uống thuốc rồi!

Sự thật chứng minh, một giây trước khi đàn ông sụp đổ là lúc ý chí yếu đuối nhất. Hoặc nên nói rằng, ý chí của đàn ông khi ở trên giường vốn không cao, mà cô đã nắm chuẩn lúc ý chí của Niên Bách Ngạn yếu nhất.

Cuối cùng, tiếng gằm khẽ của Niên Bách Ngạn cũng bật ra ngay sau đó.

Khoảnh khắc ấy, cả cơ thể cô gần như sắp bị anh vò nát.

Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng xoay mặt cô lại, dịu dàng nhìn cô: “Thật sự uống thuốc rồi sao?”

Có một giây phút, Tố Diệp suýt nữa đã hoảng loạn mà lộ tẩy. Cô ép mình không được nhìn đi đâu khác mà nhìn anh, uể oải mỉm cười, gật đầu. Niên Bách Ngạn thấy vậy, đáy mắt chợt nhuộm một nỗi đau. Anh cúi xuống hôn cô rồi khẽ nói: “Sau này không được phép giấu anh uống thuốc nữa. Anh nói rồi, chuyện tránh thai cũng có trách nhiệm của đàn ông.”

Tố Diệp quay đầu, cắn nhẹ vào cằm anh: “Nhưng mà, người ta muốn ăn trộm hạt giống của chủ tịch Niên vĩ đại mà, chẳng lẽ anh còn định giữ lại cho cô nào?”

“Nói bậy!” Niên Bách Ngạn véo cô một cái như trừng phạt.

Tố Diệp cười hì hì, lười biếng như một con mèo.

“Sắp tám giờ rồi, em đói chưa?” Niên Bách Ngạn lấy đồng hồ trên đầu giường ra xem.

Tố Diệp mệt mỏi gật đầu.

“Đi tắm đi rồi anh đưa em đi ăn.” Nói thì nói vậy, Niên Bách Ngạn vẫn tham lam dính vào người cô, không nỡ rời đi.

Tố Diệp nhẹ nhàng vòng tay qua cổ anh, hờn dỗi: “Em không muốn về nhà...”

“Thế em muốn đi đâu?” Niên Bách Ngạn cười yêu chiều.

Đôi mắt Tố Diệp đảo đảo: “Ở ngay đây thôi!”

Niên Bách Ngạn nhướn mày.

“Tối nay em muốn ngủ trong phòng nghỉ của anh.” Tố Diệp giơ tay, nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên ngực anh.

Trái tim Niên Bách Ngạn bị cô vờn đùa đến ngửa ngáy. Anh giữ chặt ngón tay cô, cười khế: “Em càng ngày càng lớn mật rồi.”

Tố Diệp làm bộ phong tình: “Muốn lừa được chủ tịch Niên, lá gan dĩ nhiên phải lớn rồi.”

Chỉ tiếc là, một Niên Bách Ngạn đang đắm chìm trong sắc đẹp chỉ cho rằng cô đang tăng thêm phần thú vị, không hề nghĩ đi hướng khác. Đối với anh mà nói, ở đâu không quan trọng, quan trọng là ở cạnh ai.

Tố Diệp tối nay, bạo dạn và đầy mê hoặc, khiến anh không khỏi kích động.

“Bây giờ em có muốn về cũng không được nữa rồi.” Anh cúi đầu xuống: “Anh lại muốn em rồi.” Lần này, anh mời gọi thẳng thắn.

Tố Diệp cảm thấy nhiệt độ cơ thể anh tăng cao, lập tức ôm chặt lấy anh một cách nhiệt tình.

Trong phòng nghỉ lại lan rộng một cuộc chiến tranh.

Màn đêm bao trùm lấy thành phố.

Đèn đường nhuộm sáng cả đêm đen.

Cả con đường tài chính yên ắng hẳn, chỉ còn tiếng gió thổi qua.

Và một tình cảm nồng nàn kéo dài...

Quyển 14 - Chương 687: Hồng nhan họa thủy

Hậu quả của việc buông thả là hôm sau khi mở mắt ra bụng Tố Diệp đói cồn cào. Lúc cô bò dậy khỏi giường đã là hơn mười giờ sáng. Niên Bách Ngạn dĩ nhiên dậy sớm hơn, chiếc gối bên cạnh vẫn còn mùi hương của anh.

Anh thì sướng rồi, từ phòng nghỉ ra tới phòng làm việc chỉ cách nhau một cánh cửa, đi làm cũng tiện. Cô cầm di động ở đầu giường lên, xem ra đã bị anh chuyển sang chế độ im lặng. Lý Thánh Đan đã gọi cho cô mười mấy cuộc rồi.

Cô gọi lại. Mới một hồi chuông đổ, đối phương đã nhận máy.

“Bác sỹ Tố! Hôm nay chị có tới phòng tâm lý không ạ? Có một khách hàng mới hẹn gặp ạ.”

“Như thế nào?” Tố Diệp ôm gối, uể oải hỏi.

“Một cô gái khá trẻ, nhưng khi điền vào đơn đăng ký thì lại giấu thông tin cá nhân, nói rằng phải đợi chị tới mới nói.”

“Đã ở phòng tâm lý rồi sao?”

“Không ạ. Cô ấy tới đặt lịch với chúng ta một lát rồi đi. Cô ấy nói đợi điện thoại xác nhận của chúng ta.”

Tố Diệp ngẫm nghĩ: “Thứ hai đi.”

“Vậy còn hôm nay chị...”

“Hôm nay chị không tới nữa, có chuyện gì thì gọi điện cho chị.” Bận rộn mấy ngày nay, Tố Diệp cảm thấy rất mệt. Tối qua cô hoàn toàn được thả lỏng cả cơ thể và tinh thần. Hôm nay cô muốn ở bên cạnh Niên Bách Ngạn.

Tuy rằng cô biết, ở ngoài kia Niên Bách Ngạn chắc chắn đang bận bù đầu nhưng cho dù chỉ nhìn anh làm việc cô cũng mãn nguyện.

Lý Thánh Đan đáp lại một câu, sau đó cúp máy.

Tố Diệp không muốn ra khỏi chăn. Cô nằm dài trên giường một lúc, thực sự khi chống đỡ nổi cái bụng sôi òng ọc mới dậy.

Có một dòng ẩm áp chảy ra khỏi cơ thể cô.

Cô đỏ mặt. Nhớ lại sự nhiệt tình như lửa của Niên Bách Ngạn tối qua, trái tim cô lại đập thình thịch một cách vô dụng.

Quần áo rơi vãi dưới đất không thấy đâu nữa, chắc là được anh cất đi rồi. Cô đi chân trần lên thảm trải sàn. Không khí ẩm áp trong căn phòng khiến cả người thoải mái, nhẹ nhàng. Cô đi tới trước cửa sổ, lật mở một góc rèm cửa. Trong phút chốc, ánh nắng vui vẻ ngoài kia gấp rút len lỏi vào trong.

Đương nhiên không dám mở tung rèm cửa ra. Đã từng trải nghiệm cảm giác ánh nóng bay đầy trời, chịu đựng những đả kích của mọi người, cô đã biết điều hơn rồi. Cô hạ rèm xuống. Căn phòng lại trở về với sự u tối, tĩnh lặng.

Ở phòng ngoài, trên bàn đặt bữa sáng, món nào món nấy đều rất hấp dẫn. Tố Diệp ngửi thấy mùi thơm liền đi tới. Cô ăn ngấu ngiến

mấy miếng mới nghĩ tới chuyện tìm quần áo của mình.

Phòng ngoài cũng không có. Niên Bách Ngạn để quần áo của cô ở đâu nhỉ?

Trên ghế sofa đặt một chiếc áo sơ mi màu đen, chính là chiếc hôm qua Niên Bách Ngạn mặc. Có lẽ anh đã thay quần áo mới để đi làm rồi, vứt lại cô trần như nhộng trong phòng nghỉ.

Người đàn ông đáng ghét!

Cô cũng không vội nữa. Sau khi ăn uống no nê, cô lại thoải mái tắm một lượt. Xong việc, cô đi tới trước tủ quần áo, mở ra. Bên trong trống trơn, chỉ trơ trọi một chiếc giá áo. Cô mở ngăn kéo ra, đến cả một đôi tất cũng không có.

Không cần nghĩ cũng biết, cái giá áo này lúc trước chắc chắn đã treo một chiếc sơ mi, giờ chắc là đang ở trên người Niên Bách Ngạn.

Phòng nghỉ của Niên Thị rất khác với phòng nghỉ của anh lúc còn ở Tinh Thạch. Trước đây anh gần như ở luôn trong phòng nghỉ. Thế nên căn phòng ấy hết như một ngôi nhà thu nhỏ vậy. Trong tủ quần áo có đủ từ những thứ nhỏ nhất như tất cho tới những thứ lớn nhất như áo dạ lông, đủ loại đủ kiểu, rực rỡ muôn màu. Nhưng bây giờ anh đã có nhà rồi, nên phòng nghỉ thật sự đã trở thành nơi nghỉ tạm. Đến cả tủ quần áo cũng trống trơn, chỉ có một chiếc áo sơ mi để ứng phó với những tình huống bất ngờ.

Thấy vậy, Tố Diệp bỗng mỉm cười.

Trong lòng cũng ấm áp theo.

Nhưng cô cũng không thể không mặc quần áo được. Vì không tìm

được quần áo của mình, cô đành khoác tạm lên người chiếc áo sơ mi Niên Bách Ngạn vắt trên sofa, lấy máy sấy sấy qua mái tóc một chút, tới khi nó không còn rỏ nước nữa thì để nó tự khô.

Làm việc nọ việc kia như vậy chốc đã tới mười một rưỡi, giờ ăn cơm trưa.

Sao vẫn chưa thấy Niên Bách Ngạn có động tĩnh gì nhỉ?

Tố Diệp định nhắn tin hoặc gọi điện cho anh nhưng lại chợt nghĩ, anh chỉ cách cô một cánh cửa, tội gì phải phiền phức như vậy? Cô bèn lệt xệt chiếc dép lê của anh, lập tức mở cửa phòng nghỉ ra.

Ánh sáng chói mắt cứ thế ủa tới mà không hề báo trước.

Cô vô thức giơ tay lên che mắt. Rồi, rõ ràng cô nghe thấy tiếng tranh luận trong phòng bất chợt im bật, sau đó là tiếng có người ngớ ngàng thốt lên.

Giật nảy mình, Tố Diệp cảm thấy không ổn.

Sau khi hạ tay xuống, quả thật cô đã nhìn thấy cả một phòng đầy người đều đang nhìn về phía mình. Có nam, có nữ. Ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt, nhìn thấy cô không khác gì nhìn thấy ma.

Toi đời rồi...

Tố Diệp đứng đờ ra trước cửa phòng nghỉ, bắp chân thì đang bị chuột rút, run rẩy.

Cô hoàn toàn không ngờ giờ này trong phòng làm việc của Niên Bách Ngạn vẫn còn cấp dưới báo cáo công việc. Rõ ràng là cán bộ cấp cao của mấy bộ phận bất đồng ý kiến, đang tranh cãi với nhau.

Niên Bách Ngạn ngồi trên chiếc ghế xoay lớn cũng không ngờ Tố Diệp lại ra ngoài bất ngờ như vậy. Anh tưởng sau khi tỉnh dậy, việc đầu tiên cô làm là gọi điện thoại cho anh. Sắp trưa rồi, anh nghĩ chắc là cô cũng đói rồi, bữa sáng trên bàn có lẽ đã nguội từ lâu.

Chỉ có điều, tính đi tính lại vẫn tính sót chuyện cô đột ngột bước ra khỏi phòng nghỉ.

Tố Diệp ngây ngốc đứng yên đó. Người phản ứng lại đầu tiên đương nhiên là Niên Bách Ngạn. Anh đứng dậy, vớ lấy chiếc áo khoác vắt trên lưng ghế, rào bước tới trước. Một giây sau, anh khoác áo lên người cô rồi bế cô vào trong phòng nghỉ.

Giây phút cửa phòng đóng lại, các nhân viên trong phòng làm việc đều như nổ tung.

Đàn ông thì không sao, tuy cũng tò mò nhưng không thể khua môi múa mép. Những người rì rầm to nhỏ là đám nhân viên nữ. Họ đang xôn xao bàn tán về cảnh ban nãy.

“Tối qua có đồng nghiệp nhìn thấy Giản Ngôn đưa một cô gái rất xinh đẹp vào thang máy, lên phòng chủ tịch, còn nghe nói sau đó không thấy cô gái ấy đi xuống nữa. Mọi người vì không nhìn rõ cô ấy là ai nên mới to nhỏ suốt, là người đó sao?” Có người nói.

Các nhân viên nữ khác xôn xao nói không biết rõ mọi chuyện, nhưng cũng nghe phong thanh từ phòng làm việc đồn ra, nói có một cô gái xinh đẹp đi vào phòng chủ tịch, Giản Ngôn đích thân tiếp đón. Không chỉ có vậy, chủ tịch Niên điềm tĩnh, bình thản, không mấy nói cười mà cả công ty đều quen thuộc lại ở trong phòng làm việc cả một đêm.

Còn người thư ký của phòng thư ký khi dọn dẹp phòng làm việc sáng nay đã giật nảy mình. Cô ấy không ngờ chủ tịch lại có mặt trong văn phòng sớm đến thế. Sau đó cô ấy báo lại với bộ phận thư ký thì mới biết, chủ tịch hoàn toàn không về nhà.

Ý nghĩa của việc “không về nhà” sẽ rất mờ ám. Cộng thêm việc trước đó lại có một cô gái xinh xắn đi vào phòng làm việc...

Chỉ có điều, tất cả mọi người đều không nghĩ rằng cô gái đó lại tự đi ra, thật sự bước ra từ phòng nghỉ. Cô gái mang mái tóc còn hơi ướt. Rõ ràng là vừa mới tắm rửa, làn da cực kỳ sáng sủa. Trên người cô gái đó là một chiếc sơ mi nam. Không sai! Người tinh mắt nhìn một cái đã có thể nhận ra đó là một chiếc sơ mi nam màu đen. Không cần đoán cũng biết đó là sơ mi của tổng giám đốc Niên, dưới chân vẫn còn chiếc dép lê của nam.

Cứ thế tuyên bố một cách thẳng thắn những gì rất nhiều nhân viên suy đoán từ hôm qua tới sáng nay đã thành sự thật.

Chủ tịch Niên mà họ sùng bái nhất, được mệnh danh là “nam thần” thờ ơ nhất khi đứng trước phái đẹp mà lại thân mật với một cô gái trong phòng làm việc, còn giữ cô gái đó ngủ qua đêm trong phòng ngủ ư?

“Ngài Lâm này! Chẳng phải nghe nói chủ tịch lấy vợ rồi sao? Anh ấy và cô gái kia...”

Ngài Lâm là thư ký duy nhất trong phòng thư ký có tư cách được bước chân vào phòng làm việc của chủ tịch. Cô ấy rất áy náy với việc sáng nay hấp tấp đã buột miệng nói ra, nghe xong mấy lời ấy lập tức giải thích: “Mọi người đừng có nghĩ lệch lạc. Cô gái vừa rồi chính là phu nhân chủ tịch của chúng ta, Tố Diệp.”

Tất cả đều ngỡ ngàng.

Rồi ngay lập tức, mọi người lại cảm thấy xấu hổ.

Hai vợ chồng người ta tình cảm, rảnh rỗi nghịch ngợm một chút trong phòng làm việc thì liên quan gì tới người khác chứ? Đâu có phải là gian phu dâm phụ. Thế nên họ bỗng chốc cảm thấy hơi ngượng với những suy đoán to nhỏ ban nãy.

Bảo sao nhìn cô gái ấy lại quen mắt đến thế, thì ra là phu nhân chủ tịch.

Sau khi giải thích, Ngải Lâm cảm thấy nhẹ lòng hơn nhiều. Cô làm vậy có coi là lấy công chuộc tội không nhỉ? Bây giờ chủ tịch còn chưa biết tin đồn đã lan truyền tới mấy tầng dưới. Nếu để anh ấy biết, chắc chắn sẽ đoán ngay ra là phòng thư ký để lộ chuyện, tới lúc đó thì cô chỉ còn nước chết.

“Làm phiền các vị lãnh đạo quay về giải thích với nhân viên trong bộ phận mình một chút nhé. Nếu không tôi sẽ bị chủ tịch đuổi việc mất.” Ngải Lâm cạy nờ.

Mọi người bật cười.

Ngải Lâm thở phào, rồi nhìn về phía phòng nghỉ.

Tố Diệp thật sự là một cô gái khiến cô ngưỡng mộ. Có được sự quan tâm của chủ tịch là một việc hạnh phúc nhường nào. Nhất là động tác khoác áo lên người Tố Diệp của chủ tịch khi nãy, thực sự là quyến rũ chết người.

Tiếc là cô và các thư ký các đều biết, người đàn ông xuất sắc này là hoa đã có chủ, thế nên không dám tơ tưởng dù chỉ một chút.

Trong phòng nghỉ lại là một khung cảnh khác.

Tổ Diệp chờ dẫn như khúc gỗ, được Niên Bách Ngạn bế vào. Khi cánh cửa vừa đóng lại, cô mới hoàn hồn, gương mặt trắng bệch. Cô túm chặt lấy áo của Niên Bách Ngạn, lắp bắp: “Chết rồi, chết rồi... Mọi người biết hết rồi...”

Niên Bách Ngạn thấy vậy không biết nên khóc hay cười: “Diệp Diệp...”

“Niên Bách Ngạn! Anh họp trong phòng làm việc sao không báo với em một tiếng? Giờ bọn họ biết em ngủ qua đêm trong phòng nghỉ của anh cả rồi. Họ sẽ chê cười em thế nào? Em...”

“Suyt...” Niên Bách Ngạn ra hiệu cho cô im lặng rồi ôm cô vào lòng, vỗ về mấy cái: “Không sao... Không sao cả...”

“Sao lại không sao? Vừa rồi ra ngoài em đã mặc áo sơ mi của anh. Em...”

“Anh sai rồi, tại anh không tốt.” Niên Bách Ngạn cố nín cười, an ủi.

Đích thực tại anh đã sơ suất. Đám người này là những tinh anh anh mời về từ nước ngoài và khắp nơi trên cả nước với mức lương cao, càng là những người giỏi thì tính tình càng quái đản. Mới sáng ra họ đã ùa vào phòng làm việc của anh, nhằm vào vấn đề cửa hàng chính, mức độ yêu nghề vượt xa tưởng tượng của anh. Mỗi người một ý kiến, mỗi người một kiến nghị, tranh luận không ngừng.

Cả buổi sáng, đã có mấy lần Niên Bách Ngạn định ngắt lời họ mà không biết chen vào chỗ nào, thậm chí ngay cả việc đề nghị đổi sang phòng họp thảo luận cũng không có cơ hội cho anh lên tiếng. Cộng

thêm việc bản thân Niên Bách Ngạn đã là một người cuồng công việc. Có cả đám người ở đó, đương nhiên trong đầu chỉ toàn nghĩ tới công việc. Kết quả, anh đã quên bằng mất Tố Diệp, tới buổi trưa khi Ngải Lâm đi vào, nhắc mọi người tới giờ ăn trưa rồi, anh mới chợt nhớ ra...

Quyển 14 - Chương 688: Hy vọng được nghe sự thật

Bây giờ, Tố Diệp quả thực đã bị kinh sợ. Gương mặt tái nhợt của cô khiến Niên Bách Ngạn vừa thương vừa buồn cười. Anh muốn cười nhưng cố nhịn lại, vì sợ kích thích lòng tự tôn của cô. Anh không quên Tố Diệp là một người con gái hẹp hòi thế nào, thế nên việc anh có thể làm là an ủi và nhận lỗi.

Đợi cho tâm trạng của cô ổn định lại một chút, anh mới nhìn cô và nói với vẻ buồn cười: “Đây đâu phải lần đầu tiên em xuất hiện một cách nổi bật như thế.”

Tố Diệp lập tức nhớ tới lần ở trấn Thiên Đăng, còn cả... còn cả lần cô chạy chân trần đi tìm anh trước ánh mắt của bao nhiêu người tại khách sạn bên Hồng Kông. Nghĩ tới đây, cô càng lúc càng cảm thấy không còn biết giấu mặt đi đâu. Rồi cô bắt đầu đánh đấm anh như điên, gào lên: “Mấy chuyện mất mặt đó anh còn nhớ làm gì chứ? Quên ngay, mau quên đi!”

Cuối cùng Niên Bách Ngạn vẫn không nhịn được, phải cười phá lên, mặc cho cô đánh.

“Anh còn cười à? Không được cười! Không được phép cười!” Tố Diệp sốt sắng, giơ tay bịt miệng anh lại.

Niên Bách Ngạn nhân cơ hội đó kéo tay cô lại, ôm cô vào lòng, tươi cười dỗ dành: “Chuyện này có gì mất mặt đâu. Bây giờ cả công ty ai cũng biết em là phu nhân chủ tịch. Sau này em tới công ty, ai dám chặn đường em?”

“Nhưng em không muốn lộ diện như vậy.” Tố Diệp lẩm bẩm. Càng nghĩ tới cảnh đó cô càng không còn mặt mũi nhìn ai.

Niên Bách Ngạn mím môi cười khế: “Thế em muốn xuất hiện kiểu gì?”

Tố Diệp ngẫm nghĩ: “Nói thế nào cũng phải long trọng một chút chứ.”

Niên Bách Ngạn khế nhượng mày.

“Ví dụ như có buổi tiệc thương mại lớn nào đó, anh dẫn theo phụ nhân xuất hiện. Như vậy chẳng phải em sẽ lộ diện một cách thanh tao trước mặt họ sao? Còn tốt hơn là chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi của anh rồi bỏ nhào vào tầm mắt của mọi người.” Tố Diệp càng nghĩ càng ân hận.

Niên Bách Ngạn vòng tay qua eo cô, nói: “Ngoại trừ việc em chỉ mặc một chiếc áo sơ mi để người ta nhìn thấy khiến anh hơi hốt hoảng ra thì anh cho rằng cách này hay hơn việc em xuất hiện trong hình tượng xinh đẹp. Cách xuất hiện của em sẽ đả kích thành công rất nhiều quân địch giả của em.”

“Thế nào gọi là quân địch giả của em?” Tố Diệp không hiểu.

Niên Bách Ngạn cười: “Mắt của em lúc nào cũng chăm chăm để ý tới mấy người cô gái bên cạnh anh, cho rằng họ có ý đồ không an phận với anh. Giờ thì tốt rồi, họ sẽ bị em dọa cho chạy mất dép.”

Tố Diệp giơ tay véo anh: “Tại sao lại trở thành “em cho rằng”? Anh coi em là mấy phụ nữ luống tuổi không có việc gì làm, chỉ ở nhà ghen bóng ghen gió sao? Lẽ nào họ không bỏ nhào về phía anh sao? Lẽ nào anh là sen trắng gần bùn mà không hôi tanh mùi bùn sao? Niên

Bách Ngạn! Đừng quên anh là người đàn ông đã có tiền án. Mấy em người mẫu, mình tinh đó chẳng phải đều phủ phục trước gấu quần Âu của anh sao?”

Niên Bách Ngạn biết ngay mình sẽ không thoát khỏi số bị cô trách móc. Anh giơ tay kéo cô lại, nhẹ nhàng an ủi: “Anh nói sai rồi! Là anh không đúng! Ý của anh là, có nhiều cở đại hơn nữa, anh cũng sẽ không hái.”

“Nghe lời hứa hẹn của đàn ông chẳng thà tin heo nái biết leo cây.” Tố Diệp làu bàu.

Câu nói ấy khiến Niên Bách Ngạn khóc dở mếu dở.

“Mấy người bên ngoài còn đang chờ anh. Em mặc quần áo vào, đợi anh một lát, anh đưa em đi ăn cơm.”

“Chính vì không tìm được quần áo em mới phải mặc sơ mi của anh, anh tưởng em thích mặc đồ của anh lắm sao?” Tố Diệp quắc mắt.

Niên Bách Ngạn mỉm cười. Anh đi vào căn phòng nhỏ, cầm chỗ quần áo đã được xếp gọn gàng trên sofa lên, đưa cho cô. Cô sững sốt, rồi lập tức ngượng ngùng. Cô thật sự không nhìn thấy bên cạnh sofa còn đặt quần áo.

Cô ôm quần áo, đứng nguyên tại chỗ, ngậm chặt miệng.

Niên Bách Ngạn bật cười, giơ tay vò mạnh đầu cô rồi nói: “Đợi anh một lát nhé!”

Tố Diệp ỉu xiu, gật đầu.

Niên Bách Ngạn nhanh chóng đi ra khỏi phòng nghỉ. Căn phòng

được trả lại không gian yên ắng. Tố Diệp đứng yên đó rất lâu, sau đó mới nhấc chân, đi tới bên cạnh sofa, ngã ngồi xuống ghế.

Cô không biết lúc ra ngoài Niên Bách Ngạn sẽ đối mặt với các nhân viên như thế nào, cũng chẳng biết anh sẽ giải thích với họ ra sao. Tóm lại, cô thấy cảm giác này tồi tệ hết mức.

Cô bực bội cầm quần áo che lên mặt. Thật sự là quá mất mặt mà!

Niên Bách Ngạn đặt chỗ tại một nhà hàng ở phía đường Nhị Hoàn. Nghe anh nói, đây là một nhà hàng mới khai trương, tay nghề của đầu bếp khá cừ. Trước nay Tố Diệp vẫn thích ăn mấy món cung đình, thế nên anh hay tra cứu một số nhà hàng chủ yếu làm món cung đình ngon.

Khi một lần nữa từ phòng nghỉ đi ra, Tố Diệp đã ăn mặc chỉnh tề. Mái tóc dài để xõa cũng đã được buộc lên gọn gàng, trông hoạt bát hơn hẳn. Chỉ tiếc là, những người bạn này còn ở trong phòng làm việc giờ đã rời đi cả. Cô đã định sẵn sẽ bị họ nhớ tới bộ dạng luộm thuộm của mình.

Lúc khoác áo choàng, Niên Bách Ngạn bước tới giúp đỡ, kéo giúp cô mái tóc dài bên trong vai ra ngoài. Cô hỏi: “Anh cảm thấy em để tóc dài hay tóc ngắn đẹp?”

“Lúc anh quen em, em để tóc dài.” Niên Bách Ngạn sợ tay mình cục mịch làm cô đau, lúc kéo tóc cũng cực kỳ cẩn thận.

Tố Diệp quay đầu, đuôi ngựa dài trượt qua lòng bàn tay anh.

“Thế nếu em cắt tóc ngắn thì sao?” Cô cười hỏi.

Niên Bách Ngạn cực kỳ nhanh nhạy. Anh cúi đầu hôn lên má cô một cái rồi nói: “Em để tóc nào cũng đẹp. Nhưng mà em yêu à, giờ là mùa đông rồi, vẫn là để tóc dài ấm hơn.”

Tố Diệp phì cười. Cô đập vào ngực anh một cái: “Anh thích tóc dài thì cứ nói thẳng ra, vòng vòng vèo vèo không cho em cắt tóc.”

“Anh thề những lời anh nói đều là thật lòng.” Niên Bách Ngạn cười ha ha.

Tố Diệp khẽ đẩy anh: “Đi lấy túi xách của bốn cung tới đây!”

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười vì cô, quay người đi lấy túi xách.

Có người gõ cửa.

Tố Diệp đi tới, mở cửa phòng làm việc ra. Ngải Lâm đứng ở ngoài, thấy lại là Tố Diệp đích thân ra mở cửa thì giật nảy mình, lắp bắp chào hỏi: “Chào... Chào chị!”

Tố Diệp ngẩn người. Cô đáng sợ vậy sao? Sao Ngải Lâm lại sợ đến mức này?

Cô đang định lên tiếng thì nghe thấy Niên Bách Ngạn sau lưng hỏi: “Có chuyện gì?”

Ngải Lâm liếc mắt thấy chiếc túi xách trong tay Niên Bách Ngạn, không cần nghĩ cũng biết là của người con gái trước mặt, nhất thời sợ ngượng mộ Niên Bách Ngạn lại càng thêm sâu sắc. Cô ấy hắng giọng nói: “Chủ tịch! Có một cảnh sát họ Tố nhất định đòi gặp anh.”

Cảnh sát họ Tố?

Tố Diệp sừng sốt, quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Là Tố Khải?”

“Bảo cậu ấy vào đây.” Niên Bách Ngạn nói với Ngải Lâm.

Ngải Lâm gật đầu. Quay người đi, cô ấy bèn nghĩ bụng, cảnh sát họ Tố, vợ của chủ tịch cũng họ Tố, lẽ nào là... người một nhà?

Chẳng mấy chốc, Tố Khải đã gõ cửa đi vào. Cậu mặc một bộ cảnh phục. Trông cậu như vậy vô cùng sắt đá. Có lẽ không ngờ Tố Diệp lại ở đây, cậu hơi ngẩn người: “Chị?”

Tố Diệp chào cậu: “Em bảo em sớm không tới, muộn không tới, lại nhè đúng lúc anh chị chuẩn bị đi ăn cơm, cố tình phải không?”

Niên Bách Ngạn vắt áo khoác lên cánh tay, trong tay vẫn còn xách chiếc túi của Tố Diệp, cười lớn nói với cô: “Nếu đã tới rồi thì cùng anh chị đi ăn cơm luôn.”

Tố Diệp bước lên vỗ vai cậu: “Thằng nhóc này! Hôm nay em có lộc ăn đấy. Anh rể em mời ăn món mấy món cung đình. Em lại là người của “nha môn”, ăn mấy món này mới hợp với thân phận của em chứ.”

Nhưng Tố Khải không cười, trông cậu có vẻ nặng nề. Cậu nhìn Niên Bách Ngạn và nói: “Anh rể! Có một số chuyện em cần nói riêng với anh, tiện chứ ạ?”

Tố Diệp ngẩn người, lập tức nói: “Tố Khải! Có chuyện gì thì vừa ăn vừa nói. Có chuyện gì là chị...”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn ngắt lời Tố Diệp, đi lên đưa túi xách cho

cô: “Anh bảo Giản Ngôn đưa em tới nhà hàng trước, em ở đó đợi anh.”

Tố Diệp nghi hoặc.

“Nghe lời anh.” Niên Bách Ngạn dịu giọng vỗ về.

Tố Diệp nhận ra bầu không khí bất thường. Tuy rằng cô có rất nhiều nghi vấn trong lòng nhưng cũng biết rõ lúc này có hỏi cũng chẳng hỏi được chuyện gì, đành gật đầu, nhận lấy túi xách. Niên Bách Ngạn quay người, đi tới bên bàn làm việc, ấn chế độ rảnh tay, gọi Giản Ngôn vào, sau đó dặn dò cậu ấy đưa Tố Diệp tới nhà hàng, ăn tạm thứ gì trước.

Tố Diệp miễn cưỡng rời đi cùng Giản Ngôn.

Khi trong phòng làm việc chỉ còn lại Tố Khải và Niên Bách Ngạn, anh ra hiệu cho Tố Khải ngồi xuống.

Tố Khải ngồi xuống sofa. Niên Bách Ngạn ngồi phía đối diện. Anh rót cho cả mỗi người một tách trà rồi hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Thật ra anh bảo chị em đi, cũng đã đoán ra em tìm anh vì chuyện gì rồi, phải không?” Tố Khải ngồi im, nhìn Niên Bách Ngạn chằm chằm và nói.

Động tác cầm tách trà của Niên Bách Ngạn chợt khựng lại giây lát nhưng cũng trở lại bình thường rất nhanh. Anh cười đáp: “Anh bảo chị em đi không phải vì biết mục đích em tới đây, mà vì thái độ của em cho anh biết, em không muốn chị em biết một số chuyện.”

Người ngoài không nhận ra sự thay đổi của Niên Bách Ngạn nhưng một người làm cảnh sát lại còn là gián điệp bao năm như Tố Khải,

ánh mắt đương nhiên sẽ nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều. Sự ngừng lại ban nãy của Niên Bách Ngạn, cậu đã để ý thấy.

Tố Khải nói: “Em cũng nói thẳng luôn, không vòng vo tam quốc với anh làm gì. Anh là anh rể em, em cũng mong được nghe sự thật từ anh.”

Niên Bách Ngạn bảo cậu cứ nói.

“Bây giờ Vincent đang bị các cơ quan chức năng giám sát. Ông ta rất thảm nhưng đối với em mà nói, đó đều chỉ là những tội danh bề ngoài. Bao nhiêu năm nay, cảnh sát vẫn luôn lần theo đường dây của tổ chức Samele. Khi ở Vân Nam, em cũng tiếp xúc với không ít tội phạm ở tam giác vàng, nên đã nghi ngờ Vincent từ lâu. Ban đầu em cho rằng Samele là một người, kết quả mới phát hiện thì ra Samele là tên của một tổ chức. Bao năm qua, chín thủ lĩnh hàng đầu của tổ chức Samele đã lần lượt qua đời, bây giờ chỉ còn lại một mình Samle. Trước đó, còn có ba người có tên tuổi ngang ngửa với hẳn ta, lần lượt là Chessia, Sariel và Abraham. Chúng lần lượt lấy biệt danh của chín thiên sứ Samele bên cạnh Thượng đế để thao túng các giao dịch ma túy. Trong bốn người này, Abraham là người chết sớm nhất, cuối cùng chỉ còn một chạc ba chân vững chắc là Chessia, Sariel và Samle.”

Niên Bách Ngạn bình thản lắng nghe, khóe môi từ đầu tới cuối vẫn nở một nụ cười khế. Đợi Tố Khải nói xong, anh chỉ vào tách trà: “Trà nguội uống sẽ không ngon đâu!”

Quyển 14 - Chương 689: Hy vọng anh xứng với chị em

Trà quả thực đã bớt đi hơi nóng, chỉ còn lác đác vài làn khói còn lững lờ. Tuy hương trà ngào ngạt nhưng ít nhiều đã nguội lạnh. Tổ Khải không dồn ép. Cậu cầm tách trà lên, uống một hớp.

Niên Bách Ngạn cười nhẹ: “Chị em vẫn khen em là một cảnh sát giỏi. Bây giờ xem ra cô ấy nhận định không sai.”

“Vì chị ấy không hề hay biết, đám người bắt cóc chị ấy năm đó là tổ chức Samele.” Tổ Khải nói trúng tim đen.

Nụ cười nơi khóe môi Niên Bách Ngạn hơi thu lại. Anh ngược mắt lên: “Là Samele?”

“Anh rể không biết sao?” Tổ Khải hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn khẽ đáp: “Anh mới biết.”

Tổ Khải nén giận, rút mấy tấm ảnh trong túi ra: “Vậy thì em có thể phổ cập cho anh một chút rồi.”

Nét mặt Niên Bách Ngạn không có biểu cảm gì.

Tổ Khải khẽ nheo mắt lại, đặt bức ảnh của một người phụ nữ lên mặt bàn: “Người đàn bà này tên là Quán Yên, là Chessia trong chín thủ lĩnh của Samele. Bà ta cũng là đầu não được kết nạp sớm nhất trong Samele, xét về sự từng trải thì vượt xa Samle và Sariel. Bà ta tuy là người phụ nữ duy nhất trong chín thế lực mạnh mẽ của Samele

nhưng quan hệ lại rộng khắp, thủ đoạn tàn độc, khiến tám người còn lại đều phải nể sợ. Nghe nói, việc chín thế lực hùng mạnh này cuối cùng chỉ còn lại ba có liên quan mật thiết tới bà ta. Những người trong giới đều cho rằng chính bà ta đã giết chết sáu người còn lại, có thể thấy trong tổ chức Samele, bà ta cũng là một nhân vật không dễ chọc vào. Chồng bà ta là Thạch Thành, không phải một thủ lĩnh trong Samele nhưng vì vợ mình lại dính líu tới tổ chức. Điều đáng suy nghĩ hơn là, trước đây Thạch Thành bán mạng cho Sariel, là một người đàn ông đẹp trai nổi tiếng. Nhưng trong một sự cố, khuôn mặt hắn bị hủy hoại. Trong đám tội phạm ma túy cũng có tin đồn rằng khuôn mặt của Thạch Thành bị chính Quản Yên sai người hủy hoại, mục đích là để thoát khỏi Thạch Thành. Dĩ nhiên, đây chỉ là suy đoán mà thôi.”

Niên Bách Ngạn gật đầu về suy tư, giọng nói lại rất hờ hững: “Không ngờ một người đàn bà trông có vẻ yếu đuối, thủ đoạn lại độc ác tới mức khiến người ta nghe thôi đã sợ mất mật.”

Tố Khải nhìn Niên Bách Ngạn rất lâu. Cậu đặt ảnh của Quản Yên sang một bên, đề lên là bức ảnh của một người trung niên: “Người này em nghĩ chắc anh không xa lạ chứ?”

Niên Bách Ngạn nhìn lướt qua rồi khẽ nhướn mày: “Nguyễn Kinh Quốc?”

“Hoặc anh có thể gọi ông ta bằng một cái tên khác, Abraham.” Tố Khải gõ gõ lên bức ảnh.

Niên Bách Ngạn cười: “Em đã bắt bố mẹ của Diệp Lan, bây giờ lại muốn động vào ông ngoại con bé ư?”

“Nếu ông ta không dính dáng tới ma túy, chỉ là một người làm ăn đứng đắn, em tuyệt đối sẽ không động vào. Tuy rằng, ông ta đã qua đời.” Tố Khải cuộn chặt tay lại.

“Cũng tức là, Nguyễn Tuyết Cầm biết chuyện của bố mình?”

“Bọn em nghi ngờ tất cả mọi việc bà ta làm là để bảo vệ thanh danh nhà họ Nguyễn. Dẫu sao thì người bên ngoài hoàn toàn không biết thì ra Nguyễn Thị danh tiếng năm xưa lại buôn bán ma túy.”

“Bọn em nghi ngờ?” Niên Bách Ngạn nhướn mày: “Tức là tất cả đều chỉ là suy đoán của cảnh sát?”

“Là suy đoán hay là sự thật thì phải xem Samle và Sariel là ai.” Tổ Khải đặt cả hai tấm ảnh cuối cùng lên mặt bàn.

Niên Bách Ngạn cúi xuống nhìn, nhiệt độ trong ánh mắt bất ngờ chuyển lạnh.

“Anh rể!” Tổ Khải gọi anh một tiếng, rồi gõ lên hai bức ảnh: “Bây giờ em rất muốn anh nói cho em biết, trong hai người này, ai là Samle, ai là Sariel.”

Hai bức ảnh ấy, một bên là Vincent, người còn lại là Niên Quý, bố của Niên Bách Ngạn.

“Tổ Khải! Em đùa gì vậy?” Niên Bách Ngạn nhìn cậu, như cười như không.

“Em biết một trong hai người là bố anh. Thế nên sự việc quan trọng, em cần anh nói thật với em.” Tổ Khải nghiêm túc nói.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn bình thản. Anh cầm bức ảnh của Vincent lên: “Người này, anh chỉ biết ông ta đang bị tình nghi dính líu tới tội phạm thương mại. Lại có liên quan cả tới băng đảng ma túy sao?” Sau khi đặt bức ảnh xuống, anh lại cầm bức còn lại lên, giơ cao:

“Còn về bố anh, ông là một thương nhân như thế nào, không ai không biết. Tổ Khải! Anh hiểu tâm trạng muốn phá án ngay lập tức của em, nhưng nếu không có chứng cứ thì nói ít một chút vẫn hơn.”

Tổ Khải không rời mắt khỏi Niên Bách Ngạn. Cậu dẫn mạnh từng chữ: “Vậy anh giải thích thế nào về việc Thạch Thành tới quấy nhiễu anh?”

Niên Bách Ngạn không ngờ cậu lại đột ngột hỏi vậy, nhưng vẫn mỉm cười hỏi: “Em nói gì cơ?”

“Tới giờ vẫn chưa rõ tung tích của Thạch Thành. Em không rõ có liên quan tới anh hay không. Nhưng em biết hắn từng tới tìm anh. Giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hắn tìm anh rốt cuộc vì mục đích gì?” Tổ Khải thôi thúc.

“Rất xin lỗi! Tổ Khải! Anh thật sự không rõ em đang nói gì.”

“Thế ư? Sao lại trùng hợp như vậy? Năm xưa sao Thạch Thành lại có xích mích với Niên Thị? Mà bố anh, Niên Quý, hình như cũng có liên quan tới cái chết của Chessia.”

Niên Bách Ngạn cười nhạt: “Khi bố anh còn sống, ông luôn là một nhà quản lý cần cù, tận tụy. Còn về việc ông có quen Thạch Thành hay không, thì anh không rõ.”

“Em hiểu anh đang lo lắng chuyện gì. Anh lo chuyện bố mình là Sariel bị bại lộ, sẽ ảnh hưởng tới uy tín của Niên Thị, cũng sẽ hủy hoại thanh danh cả đời của bố anh.” Tổ Khải hơi rướn người về phía trước: “Sariel, người giỏi khống chế nội tâm con người nhất, đã từng thu nhận không ít thuộc hạ để bán mạng, bôn ba cho mình. Những người này ai cũng đã từng được nhìn thấy biểu tượng của Sariel, hình một con bướm quái dị. Từ khi Sariel qua đời, những người này

cũng lần lượt tự sát. Thậm chí có vài người đã từng bị chính tay em bắt vào tù cũng nghĩ đủ mọi cách để tự sát. Không phải vì họ trung thành với chủ nhân, mà vì họ không thoát được sự khống chế bằng ám thị tâm lý. Vì họ không biết rằng, khi vừa trở thành thuộc hạ của Sariel, họ đã từng bị thôi miên sâu. Nếu không có chỉ lệnh, quá trình thôi miên vẫn cứ tiếp tục. Họ sẽ bán sức cho Sariel, thậm chí còn không tiếc mạng sống. Chỉ lệnh có thể giải thoát cho họ chính là cái chết của Sariel. Khi Sariel chết, họ cũng sẽ không sống lâu được nữa. Đơn giản thôi, Sariel là người luôn tính toán từng bước một. Sao ông ta có thể cho phép thuộc hạ của mình bán đứng và phản bội mình? Cả kẻ chủ mưu trong vụ chặt xác kia nữa. Hẳn là cũng một nạn nhân năm xưa. Bao nhiêu năm nay vẫn bị giày vò khổ sở về mặt tâm lý, cuối cùng đã tự sát trong tù. Bình thường Sariel thích nhất là giao lưu với các nhà thôi miên. Người thường xuyên qua lại với ông ta nhất chính là giáo sư Đinh của Liêm Chúng. Có thể nói, họ đã kết giao nhiều đời. Sariel rất tin tưởng ông ấy, mà giáo sư Đinh cũng đã được biết không ít chuyện của Sariel. Sao lại trùng hợp thế? Giáo sư Đinh còn quen cả bố anh? Trước mắt, giáo sư Đinh lấy lý do nghiên cứu đề tài để không lộ mặt nhưng ông ấy đã không thoát được sự giám sát của cảnh sát.”

Niên Bách Ngạn vẫn thản nhiên: “Với tư cách là công dân và là một người nộp thuế, anh hoan nghênh việc loại trừ tội phạm vì dân của em. Nhưng Tố Khải à! Chuyện này không liên quan gì tới bố anh. Vẫn câu đó thôi. Em tìm được chứng cứ thì hãy nói những lời này.”

“Bao nhiêu năm nỗ lực của cảnh sát không thể nào công cốc, chắc hẳn phải diệt trừ tổ chức Samele. Tổ chức này hiện nay, Chessia đã chết, Sariel cũng đã chết, chỉ còn lại Samle. Vậy thì kẻ nào là Samle đã quá rõ ràng. Cảnh sát đã theo dõi Vincent. Ông ta sa lưới thì thân phận của cả tổ chức Samele sẽ được khơi ra. Anh rể! Anh đừng trách em không nhắc nhở anh. Có những chuyện giải thích trước sẽ tốt hơn.”

“Nếu em nghi ngờ giáo sư Đình, vậy thì hoàn toàn có thể bắt ông ấy lại, tiến hành thẩm vấn. Sở dĩ em chạy tới chỗ anh, chẳng phải vì không hỏi được gì từ giáo sư Đình sao? Không sai! Đúng là ông ấy quen biết bố anh nhưng đó là vì ông ấy từng làm cố vấn tâm lý cho Niên Thị. Nhân viên quen ông chủ là chuyện rất bình thường mà, phải không?”

Tố Khải bị chặn họng, không nói được câu nào.

Niên Bách Ngạn cười khế: “Em là em vợ của anh, cũng là người nhà anh. Anh biết chuyện gì chắc chắn sẽ nói hết.”

Tố Khải cố kiềm chế. Cậu nghiêng răng kèn kẹt, rất lâu sau mới đứng dậy, lạnh lùng nói: “Hy vọng anh có thể nhớ ra điều gì đó!”

Khóe môi Niên Bách Ngạn vẫn giữ nguyên một nụ cười mỉm: “Cứ đi ăn cơm cùng anh chị đi!”

“Không cần!” Tố Khải bình tĩnh lại, nhìn Niên Bách Ngạn và nói: “Hy vọng anh xứng với chị em!”

Niên Bách Ngạn im lặng, khế nhếch môi.

Tố Khải quay người rời đi.

Sau khi cánh cửa phòng làm việc được đóng lại. Nụ cười của Niên Bách Ngạn tắt dần. Đáy mắt được thay thế bằng một sự giá lạnh.

Một lúc sau, anh gọi một cuộc điện thoại. Đối phương bắt máy rất nhanh.

“Đại ca Khôn! Có một vụ làm ăn hậu hĩnh, anh muốn làm chứ?”

Tố Diệp thấp thỏm không yên, ngồi đợi trong nhà hàng.

Cô nghĩ đủ mọi cách để biết được chuyện gì đó từ Giản Ngôn nhưng không thành. Giản Ngôn bề ngoài thì trẻ trung, tuấn tú, nhưng đã được rèn giũa cực kỳ lão luyện. Hỏi cậu ấy mười câu, cậu ấy đáp lại được một câu đã là nhiều rồi. Mà câu trả lời duy nhất đó cũng chẳng có chút giá trị nào.

Cuối cùng cô hết cách, đành đồng ý để Giản Ngôn đi.

Khi chỉ còn lại một mình, não cô bắt đầu ào ào những suy nghĩ.

Rốt cuộc Tố Khải tìm Niên Bách Ngạn có chuyện gì? Thần bí như vậy, còn không cho cô biết? Lẽ nào có vụ án gì liên quan tới Niên Bách Ngạn? Mắt Tố Diệp sáng lên. Chẳng lẽ việc Vincent bị điều tra hiện giờ có liên quan tới Niên Bách Ngạn?

Nhưng rồi cô lại nghĩ không đúng. Tố Khải đâu có phải cảnh sát kinh tế. Chuyện của Vincent, nó cũng không quản được.

Cô nghĩ kiểu gì cũng nghĩ không ra, mãi đến lúc cô đợi được Niên Bách Ngạn xuất hiện ở nhà hàng.

Trái tim của cô đã rơi xuống.

Cô vẫy tay về phía anh.

Đợi anh đi đến, ngồi xuống, Tố Diệp đã gấp gáp hỏi ngay: “Tố Khải tìm anh vì chuyện gì thế?”

Niên Bách Ngạn nhìn gương mặt nôn nóng của cô, bật cười: “Không phải em vẫn chưa gọi món đấy chứ?”

“Em làm gì còn tâm trạng gọi món nữa! Đầu óc chỉ toàn chuyện Tố Khải tìm anh thôi.” Nói rồi, Tố Diệp chủ động ngồi sang bên cạnh anh, cầm tay anh thúc giục: “Mau nói cho em biết đi!”

Niên Bách Ngạn hạnh phúc trong cảm giác được cô chủ động thân mật. Anh phá lên cười: “Cũng không có chuyện gì to tát, xem em sốt ruột kìa!”

“Em không sốt ruột được ư? Hai người cứ thần thần bí bí, có chuyện gì giấu em hả?”

Niên Bách Ngạn gọi món trước rồi nói với cô: “Nó tìm anh vì chuyện của Diệp Lan. Em cũng biết quan hệ của hai đứa nó bây giờ khá gượng gạo. Em trai em ấy à, vẫn còn rất muốn cứu vãn chuyện tình cảm này.”

Quyển 14 - Chương 690: Giá trị tăng cao

Niên Bách Ngạn đáp nhẹ nhàng, nghe cũng rất tự nhiên. Đương nhiên, đây là một lý do có thể khiến người ta tin tưởng. Nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ cho Tố Diệp biết, có khả năng Niên Bách Ngạn đang nói dối.

“Chuyện này nó không tìm em mà lại đi tìm anh?” Tố Diệp nghi ngờ, chất vấn.

Niên Bách Ngạn cười khế: “Anh là anh rể nó.”

“Thế em còn là chị gái nó cơ mà. Xét về quan hệ, em gần gũi hơn chứ.” Tố Diệp phản bác.

“Khác biệt ở chỗ, em là phụ nữ, anh là đàn ông, mà Tố Khải là đàn ông.” Niên Bách Ngạn cực kỳ kiên nhẫn: “Có rất nhiều lúc, đàn ông chỉ tâm sự với đàn ông mà thôi.”

“Thật sao?” Tố Diệp khế nhượng hàng lông mày: “Vậy nó muốn anh giúp nó kiểu gì?”

“Sau khi vào tù, Nguyễn Tuyết Cầm có nhờ anh chăm sóc Diệp Lan, anh đã đồng ý. Thế nên anh nắm khá rõ tình hình của Diệp Lan ở Pháp, cũng đã nhờ một người đáng tin cậy qua đó lo cho nó chỗ ăn chỗ ở. Tố Khải thật ra muốn được nắm rõ tình hình của con bé từng giờ từng phút, thế nên đã tới nhờ anh.”

Chẳng mấy chốc, các món ăn thơm ngon lần lượt được bày lên bàn,

đầy đủ cả màu sắc, hương thơm, mùi vị. Các dụng cụ lấy màu vàng lưu huỳnh làm màu chủ đạo, kết hợp với khắc hoa màu lam, đỏ làm nền. Các đồ sứ cao cấp cũng có sự đa dạng tùy theo các món ăn khác nhau, vừa có phong vị cổ xưa vừa khiến thực khách vui mắt.

Tố Diệp căn môi nhìn Niên Bách Ngạn, trong lòng đang thầm cân nhắc xem câu nói của anh là thật hay giả. Niên Bách Ngạn thấy vậy bật cười, cầm đũa lên gắp cho cô một miếng tôm chiên mật ong rồi nhẹ nhàng nói: “Được rồi, mau ăn đi! Thức ăn nguội sẽ mất ngon đấy.”

Tố Diệp ăn một miếng tôm, ngọt ngọt, giòn giòn, còn hơn tôm chiên mật ong của các nhà hàng khác. Cô tạm thời dè xuống cảm giác nghi hoặc trong lòng, tập trung vào những món ăn ngon của nhà hàng mới...

Thời gian đều công bằng đối với mỗi con người, có khi sẽ trở nên tầm thường, xoàng xĩnh vì những người nhàn tản, hoặc lại trở nên căng thẳng, năng suất đối với những người luôn dốc sức tiến về phía trước. Giống như những biến động bất ngờ trên thương trường, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, thế nào cũng sẽ có những đổi thay.

Bright đổi chủ. Đây e rằng chính là tin tức nổi bật nhất khi tuần mới sắp đến.

Trong thời gian qua, Bright như một miếng mỡ được người ta hết sức chú ý. Khi thị trường cổ phiếu lung lay bất ổn, rồi ông chủ lớn Vincent lại bị các cơ quan có liên quan điều tra về tội phạm ma túy, hoàn toàn hạn chế khả năng kiểm soát Bright của ông ta. Và trong ngày này, một Bright sau khi đã trải qua mưa dập gió vùi, cuối cùng đã có hướng đi. Niên Thị rầm rộ công bố hội đồng quản trị tại Bright.

Hiện tượng này như một quả bom nổ dưới nước sâu, không ngừng nổ tung giới báo chí, mà còn nổ tung cả giới kinh doanh.

Còn Vincent thì từ đầu tới cuối không hề xuất hiện.

Ông ta hết như đã bốc hơi khỏi thế giới này, mặc cho tâm huyết của mình bị Niên Thị nuốt chửng cũng không hề ra mặt thanh minh gì hết. Có người đồn thổi Vincent giờ tiu nghỉu như chó cụp đuôi, hình như vì đã tranh chấp, đắc tội với một thế lực lớn trong kinh doanh mà không dám lộ mặt. Bây giờ đến cả cảnh sát cũng đang truy nã ông ta, nhưng khổ sở mãi vẫn không tìm được tung tích. Joey, con gái của Vincent, cũng bị cảnh sát theo dõi, không thể ra mặt bảo vệ Bright.

Niên Thị tổ chức cuộc họp báo, công bố với bên ngoài rằng Niên Thị đã thu mua Bright thành công với 30% cổ phần, pha loãng cổ phần trong tay cựu chủ tịch, Vincent, để ông ta chỉ tồn tại với thân phận một cổ đông. Niên Bách Ngạn không xuất hiện trong buổi họp báo. Người phát ngôn của tập đoàn do Giản Ngôn đảm nhiệm. Cậu ấy có toàn quyền phụ trách việc trả lời các câu hỏi của báo chí.

Các câu hỏi của đám nhà báo rất giáo hoạt. Có câu bị bộ phận quan hệ xóa thẳng tay, nhưng có những câu hỏi sắc bén vẫn cần phải trả lời. Giản Ngôn đứng trên bục phát biểu, đối mặt với rất nhiều tòa soạn, tạp chí, đài phát thanh, đài truyền hình, cùng các phóng viên báo mạng. Sắc mặt cậu ấy từ đầu tới cuối vẫn điềm đạm như nước, khóe môi hơi cong lên, mang một nét mặt và thái độ tiêu chuẩn của một người phát ngôn.

Khi được đám nhà báo hỏi về tung tích của cựu chủ tịch tập đoàn Bright, Vincent, Giản Ngôn đáp một cách lễ phép: Thành thật xin lỗi! Niên Thị không phải là bảo mẫu của ngài Vincent. Ông ấy đi đâu về đâu, Niên Thị hoàn toàn không biết.

Trước màn hình lớn, Niên Bách Ngạn rót cho Kỳ Đông Nham một ly rượu vang. Trong màn hình, Giản Ngôn trả lời cực kỳ thỏa đáng.

“Rượu ngon Cheval Blanc 1978, sản phẩm quý giá của AOC. Hạn sử dụng tuyệt nhất là mười mấy năm. Giờ cậu có phúc được uống rồi.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng lắc ly chiếc ly đế cao: “Thời gian khai rượu vừa đẹp, uống mới hoàn hảo.”

“Tớ nhưng nhớ bình rượu này sắp chục năm rồi.” Kỳ Đông Nham cũng lắc chiếc ly. Mùi rượu vang nồng nàn quyến rũ khoang mũi: “Rượu ngon đúng là rượu ngon. Chỉ người mũi thôi đã đủ say rồi.”

Cậu ấy giơ chiếc ly hướng về phía Niên Bách Ngạn rồi khẽ chạm nhẹ cùng anh.

Kỳ Đông Nham nhấp một ngụm rượu: “Ai cũng nói cậu Giản Ngôn này lợi hại. Bây giờ xem ra cậu mời đúng người rồi đấy, nói năng kín kẽ.”

Niên Bách Ngạn đứng dựa vào cửa sổ. Bên ngoài là cả khoảng trời đông, trong phòng lại ấm áp như mùa xuân. Anh im lặng, khẽ cười.

“Gã Vincent này rốt cuộc chạy đi đâu rồi?” Kỳ Đông Nham nghi hoặc, rồi nhìn anh: “Chắc là cậu biết chứ hả?”

“Cậu tưởng tớ là bách khoa toàn thư thật à?” Anh cười hờ hững.

“Cậu không biết thật hay giả vờ không biết vậy?”

Niên Bách Ngạn cầm ly rượu đi tới, ngồi xuống sofa: “Bao nhiêu năm như vậy, chắc là kẻ thù của hần cũng không ít, cộng thêm lúc trước lại bị các cơ quan có liên quan moi móc các tranh chấp kinh doanh ra. Những người muốn hần ngậm miệng lại nhiều lắm.”

“Sao mình cảm thấy, cậu mới giống với người lấy kinh nghiệm của người khác để sửa chữa cho mình thế hả?”

Niên Bách Ngạn cười, giơ ly rượu lên: “Nếu là lời khen thì tớ xin nhận.” Dứt lời, anh uống cạn ly rượu trong tay.

Nhưng Kỷ Đông Nham thì không. Cậu ấy chậm rãi uống: “Niên Bách Ngạn! Rượu vang cũng giống phụ nữ, phải từ từ thưởng thức.”

Niên Bách Ngạn cười sáng khoái...

Bright đổi chủ, chủ tịch tập đoàn, Vincent, mất tích, tin tức này đủ để rang nóng cả mạng Internet. Cho dù trong nội địa vẫn có bộ phận quản lý giám sát từ đầu tới cuối khổng chế dư luận, nhưng Bright lại là một công ty quốc tế với nhiều chi nhánh. Rất nhiều báo chí nước ngoài đều có thể đưa tin về việc này. Cũng có rất nhiều dân mạng Trung Quốc “vượt tường” ra các trang nước ngoài để tìm hiểu những tin tức, động thái mới nhất, cuối cùng lập ra các chủ đề thảo luận sôi nổi.

Theo bình luận của báo chí nước ngoài, chủ tịch Niên Thị, Niên Bách Ngạn, đang đồng thời nắm giữ cổ phần khổng chế tuyệt đối của cả Niên Thị và Bright trong tay, cộng thêm lợi nhuận tại các mỏ kim cương ở Nam Phi, mỏ đá quý ở Sri Lanka cùng với một loạt thương hiệu sản phẩm cao cấp hợp tác cùng Kỷ Thị, khiến giá trị của anh ngày càng tăng. Tính riêng việc thu mua Bright, giá của anh đã tăng lên hai mươi tỷ. Có một chuyên gia đánh giá, một năm sau, giá trị được duy trì của Niên Bách Ngạn có thể còn vượt qua hàng tỷ, trở thành một tỷ phú danh xưng với thực, thành công có tên trong bảng xếp hạng các tỷ phú của Forbes, cạnh tranh với top 10, trở thành tỷ

phụ trẻ tuổi được chú ý nhất năm sau.

Những người quan tâm tới đề tài này ngoài cư dân mạng còn có Tố Diệp.

Cô biết chuyện Niên Bách Ngạn thu mua Bright. Vì trước đó, Niên Bách Ngạn đã cho cô một chiếc thẻ trọn đời. Chiếc thẻ này phát hành có giới hạn trên toàn thế giới, nhằm vào khách hàng cấp độ VIP của Bright, sẽ được hưởng quyền ưu tiên lựa chọn các sản phẩm cao cấp nhất và quyền định chế Bright.

Lúc ấy cô đã hiểu, Bright thật sự đã rơi vào túi Niên Bách Ngạn.

Đối với giá trị của anh, cô luôn biết rõ hơn cánh nhà báo, thậm chí còn tường tận hơn họ. Vì Niên Bách Ngạn đã thực hiện lời hứa của mình, cô thật sự trở thành “bà quản gia” của anh.

Vệ sỹ những lúc Niên Bách Ngạn đi ra đi vào ngày một nhiều hơn, các ô tô anh dùng cũng bắt đầu chuyển thành loại đắt hàng. Các nhà cung cấp của những chiếc xe này đều do Kỷ Đông Nham gợi ý, đặc biệt lắp đặt loại xe phòng đạn an toàn nhất. Cả Tố Diệp đi làm cũng không thể tự mình lái xe nữa. Niên Bách Ngạn thuê một tài xế phục vụ riêng cho cô. Người tài xế đó trông mặt mũi thì xấu xí nhưng Tố Diệp biết anh ta là người học võ, không thể xem thường.

Với những thay đổi này, ngoài vui mừng cô còn thấy lo lắng.

Nỗi lo đó chính là Vincent.

Cô vẫn luôn nghĩ rốt cuộc Vincent đã đi đâu? Tại sao mãi không chịu xuất hiện?

Ngoài thời gian làm việc, Tố Diệp cũng theo dõi các trang mạng lớn,

nhất là các bài thảo luận nhỏ, hy vọng có thể tìm ra một chút tin tức của Vincent. Nhưng điều khiến cô cảm thấy vô cùng nghi hoặc chính là bất kỳ một bài thảo luận hay tin tức nào có liên quan tới Vincent và Bright đều sẽ bị hạn chế quyền đọc ngay lập tức, thậm chí khi mở trang đó ra lại nhảy sang trang khác.

Hoặc là có bộ phận quản lý giám sát khống chế, hoặc là có hacker đột nhập.

Vì trên mạng có liên tục các chuyện xảy ra cũng hao tổn sự nhiệt tình của các cư dân mạng. Dần dần, mọi người cũng hướng sự chú ý sang truyện khác. Còn về việc ai là người làm chủ Bright, hay Vincent hiện đang ở đâu thì đều đã trở thành những chủ đề xưa cũ.

Tố Diệp cảm thấy sự việc càng lúc càng kỳ lạ. Rõ ràng là có người muốn dập tắt sự rầm rộ trên mạng. Cô cũng từng gọi điện cho Tố Khải, gạn hỏi xem rốt cuộc hôm đó nó tìm Niên Bách Ngạn có việc gì. Cô nghĩ với tính cách của Tố Khải thì mục đích thật sự của việc tới tìm Niên Bách Ngạn sẽ không như anh nói, vậy thì chắc chắn sẽ không bàn bạc lời giải thích với anh trước, ít nhất thì có thể tìm ra được manh mối từ những lời Tố Khải nói.

Nhưng Tố Khải rất nhạy bén, cũng không hồ xuất thân từ cảnh sát và gián điệp. Mặc cho Tố Diệp dùng đủ mọi biện pháp vừa đấm vừa xoa, cậu cũng chỉ nói: Không có gì đâu! Chị đừng hỏi nữa!

Tố Khải và Niên Bách Ngạn, rốt cuộc ai trong hai người đang nói dối?

Tố Diệp bắt đầu không đoán định được rồi.

Nhưng, có một người có thể phán đoán rõ ràng, thậm chí có thể giúp cô tìm ra sự thật. Đó chính là bóng bàn, người nổi tiếng trên mạng đã từng giúp cô xử lý An Tịnh. Tố Diệp không hiểu vì sao mình lại cố

chấp đến thế, có thể vì trong tiềm thức, cô cho rằng việc Vincent mất tích rất có thể liên quan tới Niên Bách Ngạn. Cô không muốn mình mù tịt về mọi chuyện, không muốn để Niên Bách Ngạn đi bên bờ vực nguy hiểm.

Bóng bàn vừa nghe đó là Tố Diệp, lập tức chết mê chết mệt. Anh ta kiếm một số tiền lượng với việc tung tin đồn. Món tiền hậu hĩnh khi trước của Tố Diệp khiến bóng bàn được lợi, lần này anh ta càng muốn xông pha quên mình.

Nhưng sau khi biết được yêu cầu của Tố Diệp, anh ta hơi khó xử, rồi nói với cô: Bây giờ có người thuê hacker, cố ý khống chế các tin tức về Vincent, muốn tung một tin gì đó là chuyện không thể.

Tố Diệp nói với anh ta, lần này cô không muốn anh ta tung tin gì lên mạng cả, mà là muốn anh ta điều tra giúp cô về Vincent. Cô cần toàn bộ tài liệu về ông ta, là toàn bộ, tất cả, cả những chuyện cánh nhà báo không biết. Giá cả không thành vấn đề, chỉ cần được việc.

Nếu đã nhận mình là người tung tin đồn nổi tiếng trên mạng vậy thì anh ta ắt hẳn có những nguồn thông tin mà người khác không có. Tố Diệp kế thừa lý luận thà tin là có chứ không tin là không, quyết định gửi gắm toàn bộ hy vọng vào bóng bàn.

Còn bóng bàn vừa nghe nói phải điều tra thông tin của một người đã sừng như điên. Anh ta là cao thủ trong chuyện này. So với việc tung tin lên mạng, chuyện này thoải mái hơn, lại không đắc tội với người khác, thế là anh ta vội vàng đồng ý.

Việc phát triển của Niên Thị rất khả quan, người vui mừng đương nhiên là Phương Tiểu Bình và Tố Đông. Cùng với việc giá trị của Niên Bách Ngạn tăng cao, các cô các mợ tới thăm hỏi nhà Tố Đông cũng đông hẳn lên. Có người rung rung nước mắt tưới hàn huyên

chuyện cũ, có người thắng thường tới nhờ Tố Đông giúp đỡ. Dùng câu mà Phương Tiểu Bình đã nói với Tố Diệp trong điện thoại thì là: Tới nhờ cậu con giúp cái quái gì chứ! Họ đều nhắm vào Bách Ngạn cả thôi. Nếu không nhờ tìm công việc tốt cho con trai thì cũng là muốn giúp cho con gái được đi cửa sau, vào một trường đại học tốt.

Chuyện thường tình thôi mà.

Nhớ lại ngày xưa khi cô mới kết hôn, người thân họ hàng ai cũng biết Tố Diệp lấy được người giàu có, cũng đều tới nhà cậu tỏ ra thân thiết. Nhưng từ khi Niên Bách Ngạn bị điều tra, rồi lại rời khỏi Tinh Thạch, trong khoảng thời gian anh ở nhà, làm gì có người thân nào nói muốn nhờ giúp đỡ chứ? Đông có đông như kiến cỏ thế này, lúc ấy có thể gọi là vắng như chùa bà đanh.

Con người ta càng trở nên hiện thực, thì có những tình cảm lại càng bị vùi sâu.

Thế nên, sau khi hết giờ làm, khi Tố Diệp cùng Niên Bách Ngạn tới nhà cậu ăn cơm, nhìn thấy những người họ hàng chẳng biết từ đâu chui ra, cô cũng không còn sục sôi căm phẫn nữa.

Phương Tiểu Bình giới thiệu rằng họ còn chưa tới họ hàng năm đời nữa, thứ bậc cụ thể thế nào Tố Diệp cũng chẳng thèm tính toán nữa. Người họ hàng này còn dẫn theo một cô bé tới, là con gái của bà ấy, Lộ Lộ, vừa tròn mười tám tuổi. Ý của người bà con là, không biết có thể nhờ Tố Diệp tìm giúp Lộ Lộ một công việc danh giá một chút trên thành phố này không.

Câu ấy nói trên bàn ăn. Lúc đó Tố Diệp suýt nữa đã chết ghen vì một miếng thức ăn. Người bà con lại cười nói: Hay là nhờ con rể của chúng ta giúp đỡ cũng được? Con rể của chúng ta giờ là ông chủ lớn rồi. Chuyện này có gì khó khăn đâu, đúng không?

Tố Diệp chẳng biết nói gì. Niên Bách Ngạn thì cười: Cháu sẽ cố gắng tìm cơ hội.

Người bà con vui đến nỗi khoa chân múa tay. Lộ Lộ thì cứ đực mặt ra nhìn Niên Bách Ngạn.

Lúc thu dọn bát đĩa, Tố Đông vẫn đi đánh cờ với Niên Bách Ngạn như mọi khi. Tố Diệp bê bát đĩa vào bếp chuẩn bị rửa. Lộ Lộ cũng đi vào theo, bề ngoài có vẻ như muốn giúp, thực chất là muốn trò chuyện với cô.

“Dì nhỏ à! Dì nhỏ tìm được chú bằng cách nào vậy? Chú ấy đẹp trai thật đấy, lại còn thành đạt như thế.”

Câu “dì nhỏ” của Lộ Lộ khiến Tố Diệp suýt nữa tái phát bệnh tim. Khoảng cách thế hệ này khiến cô muốn đào một cái lỗ chui xuống. Trời đất ơi! Sao cô lại trở thành dì nhỏ của người ta thế này? Hơn nữa đối phương còn là con bé mười tám tuổi.

Mấy người này không dung kết hôn sớm như vậy làm gì? Mà kết hôn sớm thì thôi, còn đẻ con cũng sớm luôn, ép một người vốn dĩ xinh đẹp như hoa là cô trở thành một thiếu phụ luống tuổi.

“Lộ Lộ à! Sau này em có dự định gì?” Tố Diệp không trả lời câu hỏi của nó.

Một người như Niên Bách Ngạn, tuổi tác như anh, thành công như anh là khao khát lớn nhất của mấy cô gái trẻ. Bây giờ các chú lớn tuổi đang hot. Ngồi trên bàn ăn, Lộ Lộ cứ ngồi nhìn Niên Bách Ngạn đến ngẩn người, không phải Tố Diệp không thấy.

Lộ Lộ suy nghĩ: “Cháu cũng chẳng biết nữa, chỉ muốn xông xáo

trong thành phố lớn một chút.”

*Vì tiếng Trung không phân xưng hô, nên tớ nghĩ đoạn này Lộ Lộ vẫn gọi Tố Diệp là cô cháu, còn Tố Diệp vì không muốn nhận già nên xưng là chị em.

“Em mới có mười tám tuổi, nên học thêm một vài thứ mới phải.” Tố Diệp đưa ra lời khuyên.

Nhưng Lộ Lộ lắc đầu: “Cháu không thích đi học. Cháu phải cần rằng mới học hết cấp hai đấy.”

“Em còn chưa học cấp ba sao?” Tố Diệp kinh ngạc.

Lộ Lộ gật đầu: “Sau khi tốt nghiệp cấp hai, cháu ở nhà hai năm, sau đó vào trong huyện làm thuê, tăng thêm kiến thức ấy mà. Học mệt lắm, hơn nữa còn mất thời gian. Cháu muốn nhân lúc còn trẻ sẽ ra xã hội để tăng thêm kinh nghiệm, không muốn lãng phí toàn bộ thời gian vào việc học tập, cũng đâu có ích lợi gì. Dì nhỏ! Dì xem, dì sướng thật, lấy được một người đàn ông xuất sắc như chú. Cháu cũng muốn giống như dì, lấy được một người giàu có.”

Tố Diệp suýt nữa thì ngã ngửa. Cô nhìn Lộ Lộ. Có một câu nói vẫn quẩn quanh trong cổ họng, chính là: Em thật sự tưởng mấy người có tiền mù mắt cả sao?

“Dì nhỏ! Dì cũng bảo chú giới thiệu cho cháu đi. Cháu xem trên tivi, thấy bảo mấy người giàu có như chú dì hay tham gia các buổi tiệc thương mại gì đó, hoặc là những buổi gặp mặt. Chú là người thành công, bên cạnh chú ấy chắc chắn cũng đều là những người thành công. Cháu cũng muốn làm quen.”

Tố Diệp không nhịn được nữa, phải nói: “Lộ Lộ à! Có rất nhiều

chuyện không đơn giản như em nghĩ đâu. Em muốn làm quen với người thành đạt, vậy cho dù bây giờ giới thiệu cho em thì sẽ thế nào? Em buộc chặt được người ta sao?”

“Có gì mà không buộc được ạ?” Lộ Lộ lẩm bẩm.

Tổ Diệp tắt vòi nước đi, hỏi con bé: “Thế lúc ngồi ăn cơm, Niên... “chú em” nói với em mấy câu?” Khó khăn lắm mới cô mới thốt ra được chữ “chú em”.

Lộ Lộ ngẫm nghĩ rồi lẩm bẩm: “Chú xa cách lắm, chỉ nói hai câu thôi.”

Một câu là: Cháu sẽ cố gắng tìm kiếm cơ hội thử xem. Câu còn lại là: Ăn nhiều một chút.

Tổ Diệp thở dài, đặt bát đã rửa xong sang một bên: “Không phải chú em tỏ ra xa cách. Thực tế là em và anh ấy không có tiếng nói chung. Em cảm thấy anh ấy nói với em mấy chuyện trên thương trường liệu em có hiểu không? Đổi lại là người khác cũng vậy thôi. Em muốn lấy được một người giàu có, thì cũng phải tự nâng cao giá trị của bản thân em mới phải.”

Lộ Lộ bĩu môi: “Theo như dì nói, mấy con một sách tốt nghiệp đại học ra đều có thể được gả vào nhà giàu rồi.” Dứt lời, con bé quay người, đi ra khỏi nhà bếp.

Tổ Diệp lắc đầu ngao ngán. Những người có giá trị quan khác nhau mà trao đổi quả thực là ông nói gà, bà nói vịt. Phải, không phải tất cả những con một sách tốt nghiệp đại học đều được gả vào nhà giàu. Nhưng có một điều có thể khẳng định đó là, những người này chỉ ít đã có một viên gạch lót hữu hiệu rồi.

Phụ nữ không thể lấy tuổi xuân và sắc đẹp ra làm vũ khí cho mình. Bạn phí hoài tuổi xuân của mình, thì người khác cũng sẽ phí hoài bạn.

Trở về tứ hợp viện, Tố Diệp kể cho Niên Bách Ngạn nghe chuyện ấy, làm Niên Bách Ngạn cười ha ha. Anh nói với cô: Em thật sự không nên nghỉ việc giảng dạy ở trường đại học, em lo lắng cho thế hệ sau của Tổ quốc đến vậy, thiếu mất em đúng là một tổn thất của Đảng đấy.

Quyển 14 - Chương 691: Cái giá cao gấp mười lần

Nghe ra Niên Bách Ngạn có ý trêu chọc, Tố Diệp tức giận giơ nắm đấm đánh anh. Anh né, cô lại nhào tới, ôm chặt lấy cổ anh rồi nói: “Niên Bách Ngạn! Anh bảo không đừng anh đẹp trai thế làm gì hả? Làm con bé bị mê hoặc đến nỗi đánh mất lý trí rồi.”

Niên Bách Ngạn vừa cười vừa vào môi cô: “Em đúng là dẻo miệng.”

Tố Diệp mím môi cười rồi nói: “Em thấy sau này anh cứ mặc kệ mấy người bà con bên nhà em đi. Thật đấy, không lo nỗi đâu. Hơn nữa lâu dần họ sẽ cho đây là việc anh nên làm, chỉ uống công anh.”

“Đều là người thân thích cả, giúp được thì giúp.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng nói: “Làm vậy không phải vì bà con bên nhà em mà là vì em, vì cậu và mợ. Nhất là mợ. Mợ là một người ưa sĩ diện như vậy. Họ hàng của mợ đã tìm tới nơi, nếu không giúp, mợ cũng cảm thấy áy náy.”

Tố Diệp nghiêng đầu nhìn Niên Bách Ngạn. Nghe xong những lời này, cô không kìm được lòng mình, rướn cổ, hôn lên má anh một cái rồi nói: “Chồng yêu! Em thật sự yêu anh chết mất! Sao lúc nào anh cũng làm việc chu toàn như thế chứ?”

Niên Bách Ngạn tươi cười vác cô lên: “Thế thì để anh xem em yêu anh chết mất kiểu gì nào!”

“Anh đáng ghét! Anh là đồ háo sắc!”

Niên Bách Ngạn giơ tay vỗ vào mông cô một cái: “Dám mắng chồng mình là háo sắc à, to gan tày trời! Chăm sóc hình pháp!” Dứt lời, anh sai bước đi vào phòng ngủ.

Chẳng mấy chốc, từ trong phòng ngủ đã vọng ra tiếng cười đùa của Tố Diệp: “Chú nhỏ! Đừng mà...”

“Gọi anh là gì cơ?”

“Anh rể! Tha cho người ta đi...”

Sau đó vang lên tiếng cơ thể quăn quýt. Chẳng mấy chốc, tiếng cười nũng nịu của cô gái đã hóa thành tiếng thở dốc, bện chặt với hơi thở hơi trầm khàn của người đàn ông.

Nồng nhiệt qua đó, Tố Diệp đã mệt mỏi đến mức đi đánh cờ với Chu Công rồi.

Trong phòng sách, Niên Bách Ngạn đang châm một điếu thuốc, nghe điện thoại.

“Bách Ngạn! Vincent chạy rồi!”

“Gì cơ?” Niên Bách Ngạn bất ngờ nổi giận: “Sao hắn chạy được?”

“Gã Vincent đó quá狡 hoạt, cả anh cũng bị hắn lừa. Nhưng chú yên tâm đi. Bây giờ cảnh sát đang truy nã hắn khắp nơi. Anh đã ngầm báo với mấy người trong giang hồ rồi. Các anh em cũng đang tìm kiếm hắn.”

“Nhất định phải tìm được hắn trước khi cảnh sát tới.” Ánh mắt Niên Bách Ngạn giá lạnh.

“Bây giờ các anh em cũng đang cố gắng hết sức. Nhưng có một điểm anh phải chắc chắn, chú thật sự không cần mạng của hấn sao?”

Niên Bách Ngạn nghiêng rằng kèn kẹt, rất lâu sau mới khẽ nói: “Em không muốn chuyện này biến thành vụ án hình sự, nếu không sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. Em chỉ muốn hấn ngoan ngoãn ngậm miệng vài năm, tìm một nơi nào đó dưỡng già là được rồi.”

“Nhưng chỉ cần một người còn sống thì hấn vẫn có thể mở miệng.”

“Bây giờ người đang tham gia vào là em vợ của em.” Anh nói.

Đối phương đã hiểu, sau khi nói một câu “cứ yên tâm” bèn kết thúc cuộc điện thoại.

Điều thuốc ở đầu ngón tay đã cháy quá nửa, lập tức làm bỏng ngón tay Niên Bách Ngạn. Anh hơi run lên. Điều thuốc rơi xuống đất, tàn thuốc rụng ra. Anh nhúu mày nhặt điều thuốc lên rồi ra sức dập vào trong gạt tàn.

Anh không muốn ai phải khó xử, như Tố Khải hay như Tố Diệp, người con gái anh yêu nhất...

Ngày gặp lại Nguyễn Tuyết Cầm, ngoài trời tuyết tung bay.

Nguyễn Tuyết Cầm vẫn rất lãnh đạm. Chỉ tới khi nghe thấy Niên Bách Ngạn nhắc tới Diệp Lan, đôi mắt bà ta mới có hồn.

“Mọi chuyện của Diệp Lan bên đó đều ổn cả, chỉ có điều tết này sẽ không về được.” Niên Bách Ngạn nhìn Nguyễn Tuyết Cầm và nói:

“Bây giờ chủ của Bright là Niên Thị. Về việc học tập của Diệp Lan tại Pháp, Niên Thị sẽ tiếp tục hỗ trợ.”

Nguyễn Tuyết Cầm nghe xong không biết nên khóc hay nên cười. Cuối cùng bà ta nói: “Việc Niên Thị thu mua Bright đã là sự thật, tôi có nên chúc mừng cậu không đây?”

“Chúc mừng thì khỏi cần, sông có khúc người có lúc, không ai có thể mãi mãi là người chiến thắng được.” Niên Bách Ngạn nho nhã vất chéo hai chân, nhìn Nguyễn Tuyết Cầm với ánh mắt lạnh nhạt: “Tôi chỉ cần bà nói cho tôi biết Vincent đã đi đâu là được.”

Nguyễn Tuyết Cầm cũng đã nghe nói tới chuyện Vincent mất tích. Bà ta ngồi tù nhưng cái lợi duy nhất của việc ngồi tù là chỉ được xem thời sự, thế nên bà ta biết tình hình không hề ít hơn bên ngoài.

Bà ta cười khế: “Cậu thật sự cho rằng tình cảm của tôi và Vincent sắt son đến mức đó sao?”

“Chí ít thì bà đã làm việc cho ông ta.”

Nguyễn Tuyết Cầm tự cười mình: “Trên đời này thứ không đáng tin cậy nhất chính là tình cảm.”

“Nhưng những tình cảm dính dáng tới lợi ích thì chắc chắn sẽ khác. Giống như có rất nhiều chuyện bà không muốn làm, nhưng nghĩ tới nhà họ Nguyễn của bà, nghĩ tới mối quan hệ giữa bố bà và Vincent, nghĩ tới việc bảo vệ cho lợi ích của nhà họ Nguyễn, dù có không muốn làm thế nào vẫn sẽ hoàn thành thuận lợi, không phải sao?”

Nguyễn Tuyết Cầm vô thức cuộn chặt tay lại.

“Cũng giống như bà vốn không muốn mang đám trẻ con đó tới cho

Vincent nhưng không còn cách nào khác. Đây là quy định của tổ chức Samele, bà lại nằm trong nó, sao có thể không nghe lệnh?”

“Cậu biết cũng nhiều thật đấy.”

“Vì tôi và bà đang làm cùng một chuyện, đó là nghĩ đủ mọi cách để bảo vệ cho thanh danh của gia tộc.” Niên Bách Ngạn điềm nhiên nói.

Nguyễn Tuyết Cầm thở dài: “Tôi cũng rất muốn giúp cậu nhưng thật xin lỗi, tôi quả thực không biết Vincent đã đi đâu.”

Niên Bách Ngạn nhú chặt mày.

“Nhưng có một chuyện tôi phải nhắc nhở cậu.” Nguyễn Tuyết Cầm hạ thấp giọng, ánh mắt nghiêm nghị: “Cậu đã ăn miếng bánh gato của Vincent, ông ta nhất định sẽ không để cậu yên đâu. Cậu phải cẩn thận, bề ngoài trông ông ta có vẻ nho nhã, thực chất nội tâm bên trong là một kẻ điên rồ và bệnh hoạn đấy!”

Phòng tâm lý Liêm Chúng vẫn rất bận rộn.

Mỗi ngày, mỗi tiếng, mỗi phút, mỗi giây đều nhuộm mùi tiền.

Tổ Diệp nhìn thấy cô gái theo lời nói của Lý Thánh Đan, trông cũng rất trẻ. Cô nhìn thoáng qua tài liệu, quả nhiên tuổi tác không lớn. Cô gái này mang lại một cảm giác rất đặc biệt cho cô, nói thế nào nhỉ? Trên người cô ấy toát ra một phong thái không ganh đua với đời.

Trong xã hội hiện đại bây giờ, rất ít người còn có được khí chất này. Vì thế, ấn tượng đầu tiên của Tổ Diệp đối với cô ấy cũng tốt hơn.

Bên ngoài tuyết trắng rơi dồn dập.

Cô gái ngồi trong phòng mặc một chiếc áo len chui đầu màu trắng, mái tóc rất dài, vượt xa Tổ Diệp. Chiếc áo dạ màu lông lạc đà của cô ấy được để bên cạnh. Ánh mắt cô ấy nhạt nhòa, nhẹ nhàng, khiến người ta nhớ tới loài lan tĩnh mịch dưới vực sâu tăm tối.

“Mời ngồi!” Tổ Diệp mời cô ấy rồi bảo Lý Thánh Đản bê cafe vào.

“Cảm ơn chị, bác sỹ Tổ! Tôi uống nước lọc là được rồi. Bình thường tôi rất ít uống cafe.” Cô gái lên tiếng. Giọng nói của cô ấy dễ nghe một cách kỳ lạ, mềm mại mà thanh tao, lại tiêu chuẩn như giọng thuyết minh, không nghe ra được giọng địa phương của cô ấy.

Tổ Diệp ngăn người giầy lát rồi bảo Lý Thánh Đản mang nước lọc vào.

Trước khi ra ngoài, Lý Thánh Đản còn nhìn thêm cô gái đó mấy cái. Cô ấy xinh đẹp, dịu dàng, khiến con gái cũng phải quay đầu lại nhìn một chút.

“Cô gặp phải chuyện gì khúc mắc rồi?” Khi phòng làm việc chỉ còn lại hai người họ, Tổ Diệp hỏi thẳng.

Vì phải quản lý phòng tâm lý, thế nên Tổ Diệp đã phân chia rất nhiều khách hàng của mình. Nhưng cũng không phải cô không nhận bệnh nhân, điều kiện tiên quyết là phải đáng nhận. Tổ Diệp không rõ cô gái này gặp phải chuyện khó khăn gì. Bình thường, có quyết định nhận trường hợp đó hay không, Tổ Diệp đều phải xem qua tài liệu. Nhưng cô gái này vừa không điền tài liệu lại không nói rõ vấn đề của mình trong hồ sơ, nhưng kiên quyết muốn gặp Tổ Diệp. Hành vi này quả thực khiến Tổ Diệp cảm thấy kỳ lạ.

Vì thế cô đã gặp cô ấy, xem xem rốt cuộc cô ấy cần giúp đỡ như thế nào, sau đó sẽ phân một bác sỹ tâm lý khác theo yêu cầu của cô ấy.

Khi cầm cốc nước, cô gái có vẻ rất nhiều tâm sự. Cô ấy uống một hớp rồi cầm chiếc cốc trong tay, nhìn về phía Tố Diệp: “Nghe nói lúc trước phòng tâm lý đã từng giải quyết một trường hợp có liên quan tới kiếp trước, phải không ạ?”

Tố Diệp hơi sững sờ, sau đó chợt hiểu ra cô ấy định nói tới Dương Nguyệt bèn khẽ cười: “Phải!”

“VẬY... sau đó thế nào ạ?” Cô gái vô cùng tò mò.

Tố Diệp hồ nghi trong lòng nhưng vẫn trả lời mà không để lộ cảm xúc: “Thành thật xin lỗi! Đây là chuyện riêng tư của bệnh nhân. Là một người trong nghề, chúng tôi không thể tiết lộ. Hãy nói về tình hình của cô đi!”

Nếu chỉ tò mò về tình trạng của Dương Nguyệt, vậy thì cô hoàn toàn có thể tiễn khách ra về. Tố Diệp cũng vì có ấn tượng đầu tiên khá tốt với cô ấy nên mới cho phép cô ấy tiếp tục ngồi trong phòng làm việc của mình.

Cô gái xoa tay, dường như hơi lo lắng. Rất lâu sau, cô ấy ngược mắt lên, nói: “Bác sỹ Tố! Chị có thể đích thân phụ trách tôi không? Tôi không muốn tìm bác sỹ tâm lý nào khác.”

Tố Diệp cảm thấy kỳ lạ: “VẬY phải xem tình hình của cô.”

“Tôi... thật ra cũng từng có những giấc mơ liên quan tới kiếp trước.”

Tố Diệp cười: “VẬY thì cô càng nên nghe lời khuyên của tôi, tìm tới bác sỹ Phương Bội Lôi của phòng tâm lý chúng tôi. Chị ấy thông thạo

trị liệu thôi miên, có thể sẽ giúp cô giải quyết được vấn đề.”

“Không! Tôi không tiếp nhận thôi miên đâu. Như vậy quá đáng sợ. Tôi từng đọc bài báo viết về chị. Tôi cảm thấy chị là một bác sỹ tâm lý rất có trách nhiệm, thế nên tôi chỉ muốn chị giúp đỡ.” Cô gái cắn môi, sốt sắng nói.

Tố Diệp thấy tâm trạng cô ấy trở nên căng thẳng bèn an ủi: “Được rồi, được rồi. Cô đừng gấp. Thế này đi, cứ kể cho tôi nghe giấc mơ của cô thế nào?”

Cô gái có phần bất an, suy nghĩ rất lâu mới nói: “Tôi hay mơ thấy một vị vương. Tôi không biết người ấy là ai, nhưng luôn nghe thấy người ấy gọi tôi trong mơ.”

“Một vị vương?” Tố Diệp nhíu mày. Thế là ý gì?

Cô gái gật đầu: “Đúng vậy, một vị vương. Người ấy mặc áo giáp, cưỡi trên lưng một con ngựa rất cao, rất cao. Người ấy rất cường tráng, đi tới đâu cũng được mọi người kính trọng. Họ quỳ xuống hành đại lễ với người ấy, gọi người ấy là vương.”

Tố Diệp chẳng hiểu gì cả, lại càng thêm phát điên.

Một Hải Sinh còn chưa đủ, giờ lại có một vương? Mới đó đã từ thời cận hiện đại trở về cổ đại rồi sao? Nếu không phải tai cô nghe nhầm thì cô gái trước mặt này chắc chắn bị điên rồi.

“Vị vương đó... là người Trung Quốc ư?” Rất lâu sau, Tố Diệp mới cố gắng hỏi được một câu.

Cô gái ngẫm nghĩ: “Có lẽ là vậy. Nhưng xét về cách ăn mặc của người ấy có vẻ không giống người Trung Nguyên.”

Tố Diệp chớp chớp mắt, nuốt nước bọt.

“Người ấy rắn rỏi hơn người Trung Nguyên, hơn nữa còn rất cao. Đã rất nhiều lần tôi mơ thấy người ấy ôm thi thể của tôi mà khóc. Xung quanh rất lạnh. Người ấy cứ gọi tên tôi mãi.” Nói tới đây, cô gái vòng hai tay ôm lấy bả vai.

Thật ra trong phòng rất ấm, nhưng có lẽ nghĩ tới cảnh trong mơ, nên cô ấy cảm thấy lạnh.

Tố Diệp nhất thời nín lặng.

Ông trời ơi, đây rốt cuộc là thời đại nào?

“Cô... Cô có thể nói cụ thể không? Ví dụ về tên hay tướng mạo của vị vương đó?”

Cô gái thở dài: “Tôi không biết người ấy tên là gì, cứ cảm thấy một số người ăn mặc giống thời Hán nhưng không thể chắc chắn được. Tướng mạo của người ấy tôi cũng không nhìn rõ.”

Một trường hợp không chút manh mối.

Tố Diệp ngẫm nghĩ: “Trong hiện thực, cô có tìm được người nào có cảm giác tương tự như người trong mơ không?”

Cô gái nghĩ thật kỹ: “Có. Nhưng tôi chỉ gặp mặt người đó một lần. Tôi nghĩ có lẽ cảm giác của tôi đã sai.”

Nghe thấy lời này, suy nghĩ đầu tiên của Tố Diệp chính là, liệu có phải cô ấy cũng giống Dương Nguyệt, cố tình muốn tiếp một ai đó. Cô buột miệng hỏi: “Người mà cô nói không phải là Kỳ Đông Nham

đấy chứ?”

Cô gái ngẩn ngơ: “Kỷ Đông Nham? Đó là ai?”

Ờ...

Tố Diệp cũng đơ luôn.

Chắc tại cô nghi ngờ vớ vẩn rồi. Thì ra cô gái này không quen biết Kỷ Đông Nham. Hơn nữa cô còn có thể nhận ra, cô ấy không hiểu biết lắm về chuyện thương trường.

“À, không có gì.” Tố Diệp lập tức nói đổi giọng: “VẬY cô tới tìm tôi là hy vọng tôi giúp cô tìm được người này ư?”

Cô gái tỏ ra mơ hồ rồi khẽ lắc đầu: “Thật ra, tôi cũng không biết mình muốn thế nào nữa. Có lẽ đây chỉ là giấc mơ của tôi, chẳng thể chứng minh điều gì. Nhưng bác sỹ Tố, tôi rất sợ, thật sự rất sợ.”

“Cô sợ chuyện gì?”

“Tôi sợ tất cả những gì trong mơ đều là sự thật. Tôi cũng sợ cảm giác trong giấc mơ, giống như một kiểu đau đớn khi phải sinh ly tử biệt. Mỗi lần tỉnh giấc, trái tim tôi lại rất đau, nỗi đau ấy như bị ai đâm mạnh một con dao vào vậy. Tôi thật sự sợ rằng con người có kiếp trước, sợ cái bí mật huyền bí này của số phận.”

Tố Diệp hiểu được nỗi sợ hãi này của cô ấy.

Thật ra con người ai cũng vậy thôi, đều cảm thấy cực kỳ lo sợ đối với những thứ mà mình chưa biết.

Ví dụ như nếu lúc này tôi nói với bạn, thật ra bạn có kiếp trước đấy,

cũng có cả kiếp sau, vậy thì trái tim bạn chắc chắn sẽ không thể bình yên, ngay sau đó vô vàn các suy nghĩ sẽ xuất hiện. Mà sau khi tò mò qua đi thì nỗi sợ hãi sẽ tới, vì bạn không biết rõ kiếp trước như thế nào, càng lo lắng kiếp sau sẽ ra sao. Nỗi sợ này giống như con người ta không thể đoán trước ngày mai vậy.

“Cô phải biết, bất luận cô có kiếp trước hay không thì đây cũng đã là chuyện của quá khứ. Cho dù thật sự kiếp trước có tồn tại, nó cũng chỉ giống như ngày hôm qua của cô thôi, cô có thể làm gì cho những chuyện đã qua nào? Chúng ta đều không thể làm gì cả, chỉ có thể thay đổi hiện tại.”

Cô gái cau mày, một lúc sau liền hỏi: “Bác sỹ Tố! Chị có tin vào kiếp trước không?”

Tin ư?

Dương Nguyệt cũng đã từng hỏi Tố Diệp, Tố Diệp đã chần chừ. Sau này Tố Diệp có hỏi Phương Bội Lôi, hỏi chị ấy: Chị có tin vào kiếp trước không? Lúc ấy quan hệ giữa cô và Phương Bội Lôi vẫn còn trong thời kỳ ác liệt. Chị ấy bực bội trả lời: Tin! Kiếp trước tôi nợ cô thế nên kiếp này mới phải gặp gỡ và làm chung với cô.

Thế nên, cô có tin không?

Chẳng ai dám nói có hay là không có. Nếu bắt cô lựa chọn, cô nguyện tin rằng có tồn tại kiếp trước, đây ít nhất cũng là một sự an ủi đối với tâm hồn.

Cô thờ dài nói: “Tôi chỉ có thể trả lời cô từ góc độ khoa học. Trong các liệu pháp thôi miên có một loại gọi là hồi tưởng kiếp trước, nhưng hiện vẫn còn bị mọi người nghi ngờ. Thế nên tôi mới phải khuyên cô. Giấc mơ của cô kỳ thực chỉ là giấc mơ, nó không thể thay

đổi điều gì. Thời gian vẫn cứ tiếp tục đi về phía trước, cô cũng phải nhìn về phía trước mới được.”

“Nếu... tôi thật sự muốn làm thôi miên, chị sẽ làm cho tôi chứ ạ?” Cô gái đan các đầu ngón tay vào nhau.

“Tôi sẽ giới thiệu cho cô bác sỹ Phương. Mong cô hãy tin tưởng chị ấy. Chị ấy thực sự là một bác sỹ trị liệu thôi miên rất giỏi.”

Cô gái cắn môi: “VẬY... tôi sẽ về nhà suy nghĩ thêm một chút.”

Tố Diệp gật đầu.

Khi cô gái đi khỏi, Tố Diệp day thái dương rồi giờ lại tài liệu của cô ấy. Thông tin bên trên ít đến đáng thương. Không độ tuổi, không địa chỉ, không nơi công tác. Chỉ có một cái tên và nghề nghiệp.

Sở Kha, trợ lý của một nhà khảo cổ học nào đó.

Tố Diệp lắc đầu khó xử. E là không có liên quan gì tới kiếp trước, chỉ có liên quan tới nghề nghiệp cô ấy tiếp xúc mà thôi. Một ngày nào cũng tiếp xúc với đồ cổ, mơ mấy giấc mơ đó cũng là chuyện bình thường.

Cô đang mài nghĩ thì di động rung lên.

Sau khi nhìn số điện thoại, cô nhận máy ngay lập tức.

“Toàn bộ tài liệu có liên quan tới Vincent, tôi đã tra ra rồi.” Bóng bàn nói.

Tố Diệp mừng rỡ: “Tốt quá rồi!”

“Nhưng mà...” Bóng bàn đổi giọng, ngữ khí hơi ngập ngừng.

“Sao vậy?”

Đầu kia hạ thấp giọng: “Nhưng mà tôi cần thêm tiền.”

“Anh đang lừa đảo đấy à?” Tố Diệp bất mãn.

“Tôi thề tôi tuyệt đối không có ý lừa đảo cô. Chỉ có điều, tôi hoàn toàn không ngờ lai lịch của Vincent lại đáng sợ như vậy. Với cả...” Nghe ra được đối phương đúng là rất căng thẳng: “Về chuyện của Niên Thị, mong cô hiểu cho, một khi những tài liệu này truyền ra ngoài, có lẽ bản thân mình chết thế nào tôi cũng không biết.”

Tố Diệp sửng người: “Anh có ý gì?”

“Ý của tôi rất đơn giản. Sau khi điều tra Vincent, tôi đã quyết định sau này không làm nghề này nữa. Tôi cần một khoản tiền. Một số tiền đủ để tôi sống hết nửa quãng đời còn lại mà không phải lo ăn lo mặc. Tôi không thể ở lại Trung Quốc nữa.”

Tố Diệp chỉ nghe thấy những tiếng âm âm vang bên tai, dường như sự hoảng sợ của bóng bàn đã lan truyền tới cô. Cô cố bình tĩnh lại và nói: “Ý của anh là, Niên Thị và Vincent có một bí mật không thể để ai biết?”

“Đúng vậy! Thế nên tôi cần tìm một sự bảo đảm.” Giọng của bóng bàn hơi run rẩy: “Tôi biết quan hệ của cô và Niên Thị. Niên Bách Ngạn là chồng cô. Khi nhìn thấy những tài liệu này, tôi không dám chắc liệu cô có nuốt lời không bảo đảm cho sự an toàn của tôi nữa hay không. Tôi không tin ai cả, chỉ tin tiền thôi. Tôi muốn cô tăng giá tiền ban đầu lên gấp mười lần. Muộn nhất là tới giờ tan làm của ngân hàng tối nay, nếu tiền vẫn chưa được gửi vào tài khoản của tôi, tài

liệu sẽ lập tức bị tiêu hủy.”

“Mười lần? Anh...”

“Chị Niên! Những tài liệu này tuyệt đối xứng đáng với số tiền tôi yêu cầu.” Bóng bàn ngắt lời cô, nói rõ từng câu từng chữ: “Hơn nữa tôi bảo đảm, ngoại trừ tôi ra, sẽ không có người thứ hai có thể có bản lĩnh tìm được chỗ tài liệu sâu đến vậy! Tôi không muốn phiền phức, tôi chỉ muốn bình yên sống nốt quãng đời còn lại thôi!”

Quyển 14 - Chương 692: Giao dịch thành công

Bóng bàn là người hoạt động tin tức sôi nổi trên mạng mấy năm gần đây. Đôi mắt anh ta như tia X quang có thể nhìn thấy những thứ người khác không thể nhìn thấy. Tài liệu mà anh ta bới móc ra luôn khiến người ta phải lè lưỡi. Thế nên tài ăn nói chua cay, không chút nể tình của anh ta đều nhờ vào khả năng tìm kiếm siêu giỏi và các mối quan hệ của mình. Có người nói, anh ta đặc biệt có quan hệ với các trang mạng lớn trên thế giới, thế nên có lúc thậm chí còn có thể lật ra được ảnh chụp lên một ngôi sao nào đi vệ sinh. Có người nói thật ra anh ta xuất thân từ một thám tử, ngày trước đã từng mở văn phòng thám tử tư nhưng đã bị công an kiểm tra và niêm phong, v.v... Tất cả đều nói rõ sự thần bí và khả năng của bóng bàn.

Nhưng một người đã hoạt động lâu năm trên mạng như thế, đặc tội với bao nhiêu người cũng không thấy anh ta lùi bước, gặp phải tài liệu của Vincent anh ta lại có suy nghĩ “gác kiếm” sao? Điều này khiến Tố Diệp cực kỳ kinh ngạc. Chỉ có hai khả năng. Một là, bóng bàn đang nói quá lên, biết cô cần nên thét giá cao để bắt chẹt. Hai là anh ta sợ hãi thật.

Nếu sợ thì chứng tỏ bóng bàn biết phía trước có nguy hiểm. Thứ gọi là nguy hiểm có nghĩa rằng sẽ có người tạo ra nguy hiểm đó cho anh ta. Điều đó khẳng định người đó vẫn còn sống.

Một trong số đó chính là Vincent, nguy hiểm này bóng bàn đã biết. Điều tra một con cá lớn trong giới kinh doanh, bối cảnh của bất kỳ ai cũng không thể sạch sẽ. Nhưng anh ta còn nhắc tới Niên Thị. Nếu Niên Thị không được gây dựng lại, bóng bàn chắc chắn không phải

lo sợ tới vậy. Nói một cách khác, kỳ thật người bóng bàn sợ không phải là Niên Thị mà là chủ tịch hiện thời của Niên Thị, Niên Bách Ngạn.

Tất cả những điều này đều là suy nghĩ ủa ra trong đầu Tố Diệp sau khi bóng bàn yêu cầu tăng giá.

Đầu kia, bóng bàn nói: “Cô cứ suy nghĩ thật kỹ đi.”

Sau khi đối phương cúp điện thoại, Tố Diệp cảm thấy hai tai đang ong ong, giống như có vô số con ong mật đang vây xung quanh cô, khiến cô cực kỳ bức bối.

Từ trước tới nay cô đều không truy hỏi quá nhiều chuyện của Niên Bách Ngạn, ví dụ như chuyện công việc của anh.

Là một bác sỹ tâm lý, Tố Diệp tiếp xúc với quá nhiều trường hợp như vậy. Người phụ nữ chỉ muốn khóa chặt người đàn ông lại, rồi cầm chắc chìa khóa trong tay, để bất kỳ lúc nào, ở bất cứ đâu cũng có thể mở ra kiểm tra. Họ yêu cầu người đàn ông của mình phải nói hết mọi chuyện, dù là công việc hay cuộc sống cũng đều không được giấu giếm. Dần dà, hiềm khích của hai người càng ngày càng lớn.

Cô thích sống với Niên Bách Ngạn như thế này. Không phải họ không quan tâm tới công việc của nhau mà chỉ tiến hành quan tâm một cách thích hợp trong những hoàn cảnh thích hợp. Như vậy, sẽ mang lại cho nhau một không gian độc lập rất lớn.

Có thể, cả anh và cô đều không sành sỏi chuyện yêu đương, không có quá nhiều yêu cầu tham lam. Hoặc có lẽ họ đều biết người kia có khả năng giải quyết tốt chuyện của mình, thế nên đa phần họ chỉ khuyên chứ không can dự.

Nếu cô là một người phụ nữ thích thít chặt chồng, vậy thì bây giờ cô đã ngày ngày xuất hiện ở Niên Thị lâu rồi. Nếu Niên Bách Ngạn là một người đàn ông gia trưởng ngang ngược, không nói lý lẽ anh cũng đã ép buộc cô ở nhà làm nội trợ từ lâu. Tuy rằng anh cũng mang chủ nghĩa đàn ông, nhưng không liên quan tới những việc làm dã man, bất hợp lý.

Thế nên cô không hiểu rõ lắm về công việc của Niên Bách Ngạn.

Điều duy nhất Tố Diệp muốn biết là chuyện hồi nhỏ của Niên Bách Ngạn. Đương nhiên, chuyện này và chuyện cô muốn dò la đời tư của anh là hai chuyện khác nhau. Cô muốn tìm hiểu về quá khứ của anh hoàn toàn xuất phát từ tình yêu của cô dành cho anh.

Cô muốn nghe anh kể về tuổi thơ của mình, muốn biết hồi nhỏ anh từng trải qua những chuyện gì thú vị, liệu có từng đánh lộn với các bạn nhỏ khác không? Hoặ là leo cây bắt sâu? Hoặ là cùng một đám bạn khoe khoang một món đồ chơi mình mới mua?

Dĩ nhiên, Niên Bách Ngạn cũng đã từng kể cho cô nghe chuyện hồi nhỏ. Đa phần anh chỉ nói những gì anh gặp ở nước ngoài, rất ít khi thấy anh nhắc tới bố mẹ hay họ hàng. Trong ấn tượng của Tố Diệp, cô cảm giác anh như một người không có quá khứ, thậm chí còn chẳng có người thân. Niên Bách Ngạn không thích hồi tưởng về tuổi thơ cho lắm. Chỉ có một lần, khi cùng anh đi dạo trên đường Yên Đại Tà, gặp một người bán kẹo mạch nha, cô rất hưng phấn. Kẹo mạch nha là món ăn hồi nhỏ cô thích nhất, bây giờ đã rất hiếm khi nhìn thấy những người bán kẹo mạch nha đi khắp phố lớn ngõ nhỏ rồi. Cô bèn mua để ăn, còn ép Niên Bách Ngạn ăn một ít.

Khi đó Niên Bách Ngạn đã nói một câu: Mùi vị vẫn khá giống với lúc nhỏ.

Chúng tôi, hồi nhỏ anh vẫn có những trải nghiệm giống những đứa trẻ khác, chỉ có điều cực ít tiết lộ ra ngoài mà thôi.

Tố Diệp cũng đã từng hỏi Niên Bách Tiêu chuyện hồi nhỏ. Tiếc là Niên Bách Tiêu chỉ toàn kể về thời thiếu niên của Niên Bách Ngạn, chẳng qua cũng chỉ là đi học, học kỹ thuật... Mỗi lần nhắc tới, Niên Bách Tiêu lại kiêu hãnh nói: Thành tích học tập của anh em cực tốt. Chị xem, em có thể thi đỗ đại học đều nhờ có anh trai bồi dưỡng cơ bản cho em chắc chắn.

Dẫu sao cũng có khoảng cách tuổi tác, nên cô chẳng hỏi được điều gì có giá trị từ phía Niên Bách Tiêu.

Tố Diệp thở dài một hơi, sự tò mò trong lòng cùng với cảm giác muốn tìm hiểu mãnh liệt càng lúc càng dâng cao. Có cần xem chỗ tài liệu đó không? Có cần biết một số bí mật của Niên Bách Ngạn không? Có thể... không thái quá như bóng bàn nói. Bóng bàn dựa vào nghề này kiếm ăn, đương nhiên anh ta phải cố tình làm ra thần bí để có được số tiền lớn rồi.

Tò mò có ngày bỏ mạng.

Từng giây từng phút trôi qua, đó là cuộc chiến đấu giữa lý trí và tình cảm, là sự dằn vặt giữa việc muốn tìm hiểu nhưng rồi lại chần chừ.

Tới khi Lý Thánh Đan gõ cửa đi vào đưa tài liệu cho cô, Tố Diệp mới bàng hoàng nhận ra đã sắp hết giờ làm việc.

Lý Thánh Đan nhìn dáng vẻ ngơ ngơ ngẩn ngẩn của Tố Diệp, quan tâm hỏi: “Chị không sao chứ ạ?”

Tố Diệp bình thường trở lại, hắng giọng đáp: “Không sao!”

Lý Thánh Đản hồ nghi nhìn cô một cái rồi không nói gì nữa mà đi ra ngoài.

Trong khoảng thời gian hòa hoãn ấy, cuối cùng Tố Diệp đã có quyết định. Cô cầm di động lên, gọi cho đối phương.

“Tôi đồng ý với yêu cầu của anh, nhưng làm sao tôi có thể bảo đảm tính chân thật của những tài liệu anh đưa tôi?”

Bóng bàn cười: “Cô là Niên phu nhân tiếng tăm lẫy lừng. Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ bé. Cô cảm thấy tôi dám tính toán với cô trong chuyện này sao? Tôi chỉ cần tiền.”

Thật ra, anh ta nói cũng đúng.

“Được!” Tố Diệp chấp nhận...

Thứ sáu sẽ đối mặt với giờ tan tầm cao điểm. Tố Diệp đi sớm một chút, thế nên người tài xế vẫn chưa kịp tới. Tố Diệp gọi điện cho anh ta, nói rằng anh ta không cần tới Liêm Chúng nữa, cô sẽ tự lái xe về nhà. Người tài xế hơi khó xử, nhưng đành đồng ý trước sự kiên quyết của Tố Diệp.

Tố Diệp lái xe tới ngân hàng trước, chuyển gấp số tiền bóng bàn cần vào một tài khoản anh ta đã chỉ định rồi mới về nhà.

Tất cả số tiền đều được rút từ tài khoản của chính cô. Cô không hề động vào tài khoản của Niên Bách Ngạn, càng không động vào tài khoản chung của hai người họ. Chuyện này cô vẫn chưa muốn làm kinh động tới anh.

Về tới nhà, Tiểu Nhã đang rửa hoa quả. Đầu bếp được thuê đang hầm canh dinh dưỡng. Thấy Tố Diệp về sớm hơn thường lệ, Tiểu Nhã vui vẻ chạy tới đón lấy áo khoác của cô và nói: “Canh hôm nay ngon lắm ạ, lại còn bổ nữa. Uống buổi tối còn không sợ béo.”

Tố Diệp chỉ chăm chăm nghĩ tới chỗ tài liệu của bóng bàn, làm gì còn tâm trạng uống canh ăn cơm? Cô bèn bảo Tiểu Nhã và đầu bếp nghỉ làm trước giờ.

Cô thầm nghĩ, Niên Bách Ngạn thích yên tĩnh cũng có cái hay, chí ít thì người đầu bếp và Tiểu Nhã đều không sống ở đây, có thể cho cô không gian độc lập.

Bóng bàn gọi điện cho cô, nói đã nhận được thông báo chuyển khoản. Anh ta sẽ chuyển fax cho cô toàn bộ tài liệu.

Tố Diệp chờ đợi trong nôn nóng.

Cho tới khi tiếng máy fax vang lên.

Tay Tố Diệp run run. Cô bắt đầu nhận fax.

Từng tờ tài liệu một tuôn ra không dứt. Những thứ giấy trắng mực đen đó khiến Tố Diệp nhất thời cảm thấy sờn gai ốc.

Cô đang lo sợ điều gì?

Thật ra ngay cả bản thân cô cũng không biết rõ. Cô chỉ có linh cảm rằng, những tờ tài liệu được chuyển fax tới này có thể sẽ đẩy cô xuống một vực sâu muôn trượng.

Chẳng mấy chốc, máy fax đã ngừng làm việc.

Di động của cô rung lên.

Tố Diệp cầm lên xem, trên đó viết: Nhiệm vụ đã hoàn thành! Sau này đừng tới tìm tôi nữa.

Là bóng bàn, lần liên lạc cuối cùng với cô.

Tố Diệp cầm lấy tài liệu. Có khoảng mười mấy trang gì đó, không quá nặng nhưng lại khiến cô cảm thấy như đang chuyển đá tảng.

Tài liệu về Vincent.

Bóng bàn không những nói rõ ràng mà còn thuyết minh bằng sơ đồ các mối quan hệ. Đầu tiên anh ta điều tra về gia tộc của Vincent, vợ con của Vincent. Con cái và họ hàng đều lần lượt được lên danh sách. Những tài liệu này thu thập tỉ mỉ trên mạng hay các tạp chí khác thì cũng không khó tìm thấy. Thế nên, đây không phải trọng điểm Tố Diệp cần quan tâm.

Có lịch sử khởi nghiệp của Vincent, chủ yếu là nhằm vào gần mười năm phát triển của Bright. Tố Diệp cũng chỉ xem qua.

Có thể nhận ra bóng bàn bỏ rất nhiều công sức, còn điều tra cả gốc rễ tình hình kinh doanh của Bright mà người ta không biết. Cũng đồng thời, có một tổ hợp số liệu thu hút sự chú ý của Tố Diệp. Đó là hướng đi và sự thay đổi tiền vốn của các công ty con. Có thể nhận ra Vincent đích thực có những lợi ích qua lại ngấm ngầm với một số doanh nghiệp, chẳng trách các cơ quan có liên quan lại tiến hành điều tra ông ta.

Càng về sau, tài liệu càng được ghi chép tỉ mỉ.

Ánh mắt Tố Diệp dừng lại trên một hình vẽ thể hiện mối quan hệ.

Thì ra, hơn ba mươi năm trước, Bright đã có một mối quan hệ hợp tác kinh doanh rất mật thiết với Niên Thị. Mối quan hệ hợp tác này kéo dài gần chục năm trời. Nhưng nhìn bề ngoài đều là những hợp tác lợi ích minh bạch, hợp tác giữa nhà phân phối sản phẩm và nhà tiêu thụ sản phẩm. Xem ra không có vấn đề gì to tát.

Niên Thị của hơn ba mươi năm trước...

Trái tim Tố Diệp đập lỡ một nhịp. Ba mươi năm trước, rồi lại hợp tác gần mười năm. Vậy có nghĩa là bố của Niên Bách Ngạn thực chất vẫn luôn hợp tác với Vincent?

Nếu đã vậy, tại sao bây giờ Niên Bách Ngạn lại ra tay với tập đoàn của Vincent? Nếu niệm tình cũ thì cũng không thể xuống tay tàn nhẫn như vậy.

Nhưng ngay sau đó, bên dưới có một bức ảnh được bóng bàn đính kèm.

Có thể nhận ra đó là một tập ảnh như những năm trước, vẫn còn là ảnh đen trắng. Nhìn từ góc độ này có lẽ chúng được chụp trộm, hơn nữa có lẽ là ống kính lỗ kim, nếu không đã chẳng rõ nét đến thế...

Quyển 14 - Chương 693: Ký ức trong khe hẹp

Đó là một không gian kín mít. Có bốn người đàn ông ngồi trên sofa. Một bên là Vincent mà một người đàn ông cao to. Bên còn lại là một người đàn ông với khuôn mặt hung dữ. Đằng sau người đàn ông hung dữ kia còn có một người đang đứng, trông giống như vệ sỹ. Bốn người này bị ngăn cách bởi một chiếc bàn. Trên mặt bàn đặt hai chiếc hòm bằng kim loại. Một chiếc hòm đựng đầy tiền, là đô la Mỹ. Một chiếc hòm còn lại...

Tố Diệp nhìn kỹ, rồi sau đó giật nảy mình.

Nếu cô đoán không nhầm thì có lẽ là ma túy!

Từng túi bột màu trắng còn chưa thành hình thù. Không ai nhìn thấy cảnh này có lẽ còn ngây thơ tưởng rằng có người xách một vali toàn đô la Mỹ để đi mua bột mỳ.

Tố Diệp chờ người, đầu ngón tay như bị gì không thể động đậy.

Ngoài bức ảnh này ra, còn có mấy bức nữa, đều là ảnh chụp những giao dịch ma túy to nhỏ khác nhau. Có bức chỉ có một mình Vincent, có bức còn có người đàn ông cao to kia. Tới mấy bức cuối cùng, về cơ bản đều chỉ còn mình Vincent.

Chỉ có một bức ảnh là có nội dung khác với các bức còn lại.

Là ảnh chụp một đám trẻ con trong một căn phòng hơn năm mươi mét vuông. Trông số lượng bọn trẻ vào khoảng mười lăm, mười sáu

đứa, độ tuổi đều không lớn, cũng khoảng bốn, năm tuổi. Gương mặt của chúng đầy rẫy mờ màng, sợ hãi, hình như còn có đứa trẻ đang khóc. Trong gian phòng ngoài bọn trẻ còn có năm người lớn.

Trong đó bốn người thoát nhìn đã biết là vệ sỹ. Người còn lại ngồi trên sofa, mặc quần Tây áo vest, dáng người cao lớn, điển đặc. Ông ta đang hơi cụp mắt nhìn chỗ tài liệu trong tay. Nhìn góc chụp của bức ảnh có thể mơ hồ thấy được gương mặt hơi nghiêng của ông ta.

Nhưng chính gương mặt này đã khiến Tố Diệp kinh hoàng, trợn tròn hai mắt.

Bóng hình này không chỉ xuất hiện một lần, hai lần trong các bức ảnh. Bên cạnh Vincent cũng có ông ấy. Bóng hình này khiến cô quen thuộc, làm cô nhầm tưởng nhìn thấy... Niên Bách Ngạn.

Phải! Bất luận là từ hình dáng hay các đường nét trên khuôn mặt đều cực kỳ giống Niên Bách Ngạn.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì lại có chút không giống. Người này cho cô cảm giác chinh thể là không giống Niên Bách Ngạn. Trông ông ấy có vẻ già hơn một chút...

Trái tim cô chẳng hiểu sao bỗng đập thịch một tiếng.

Có một dự cảm chẳng lành càng lúc càng lan rộng. Tận sâu trong ký ức dường như đang có một đôi mắt. Đó là đôi mắt cô từng nhìn thấy. Ký ức này giống như một chú gà con phá vỏ chui ra, cực kỳ khó khăn.

Phía dưới tài liệu vẫn còn ảnh.

Đó là ảnh một người trẻ tuổi, đội một chiếc mũ lưỡi trai, trông đáng

về rất thanh tú.

Có đoạn văn giới thiệu.

Người này là một phóng viên xã hội. Rất nhiều tin tức quan trọng đều do anh ta tung ra, thường xuyên ra vào những địa bàn nguy hiểm. Hai mươi năm trước, anh ta che giấu thân phận, trà trộn vào giang hồ, nhờ bạn bè giới thiệu mà trở thành một đàn em dưới trướng của Vincent. Anh ta lợi dụng ống kính lỗ kim, chụp được không ít hình ảnh bí mật, trong đó bao gồm cả việc Vincent buôn bán ma túy, thậm chí là buôn bán trẻ em. Nhưng đáng tiếc là anh ta còn chưa kịp giải thích chỗ ảnh này, còn chưa kịp viết bài thì đã bốc hơi khỏi thế giới này.

Đa số các bức ảnh bị hủy. Những bức ảnh còn sót lại này hình như là phóng viên đã mạo hiểm bảo vệ. Có thể nhận ra để lấy được chỗ ảnh này, bóng bàn đã tốn không ít công phu. Không phải ai cũng có thể tìm được ảnh của hai mươi mấy năm về trước.

Bóng bàn giải thích trong tài liệu rằng, phóng viên đó biến mất, rất có thể là vì bị Vincent phát hiện ra, thế nên đã giết người diệt khẩu. Anh ta không phải người nào nổi tiếng, khi công bố các thông tin lớn cũng nặc danh, chỉ có người trong nội bộ mới biết. Việc che giấu này là cần thiết, vì tính chất công việc quá nguy hiểm, một khi bại lộ, có khả năng cao sẽ bị báo thù.

Nhưng cũng có những tác hại. Tính mạng của những người này như cỏ rác, cho dù có bị người ta giẫm chết cũng không được quá nhiều người để ý.

Hơi thở của Tố Diệp trở nên dồn dập.

Nguyên nhân khiến bóng bàn sợ hãi cuối cùng đã tìm ra.

Thì ra những thứ trên người Vincent chỉ có tranh chấp thương mại. Còn bóng bàn, có lẽ đã theo những tranh chấp này, tiếp tục điều tra. Anh ta hoàn toàn không ngờ rằng lại tra ra được chỗ ảnh ấy, cũng không nghĩ sẽ tra ra việc Vincent đã từng buôn bán ma túy và trẻ em. Rõ ràng là sự biến mất của người phóng viên kia đã khiến bóng bàn toát mồ hôi lạnh. Anh ta sợ số phận của mình cũng giống như người phóng viên đó.

Nhưng chuyện này có liên quan gì đến Niên Thị?

Tố Diệp muốn quay lại nhìn người đàn ông cao to đó. Cô cứ cảm thấy đã từng gặp ở đâu. Nhưng cô vô tình lật trang sau, thì mọi chuyện dường như đều đã sáng tỏ.

Đó lại là một sơ đồ các mối quan hệ.

Không giống các trang trước, trang này ngay lập tức đã giải đáp không ít bí mật.

Rõ ràng đây là sơ đồ được đưa ra sau những bức ảnh kia.

Trong sơ đồ có khách hàng cố định mua ma túy. Hai cái tên, đều đã xuất hiện trong ảnh. Một người khác có quan hệ với Vincent là một luật sư họ Cố. Đây là người hợp tác với Vincent rất nhiều năm, cũng là cố vấn pháp luật của Bright. Ông ta đã giúp Vincent giải quyết không ít vấn đề hóc búa.

Điều khiến Tố Diệp cảm thấy ngỡ ngàng là, luật sư họ Cố này không những từng đảm nhận nhiệm vụ cố vấn cho Bright mà còn từng làm cố vấn pháp luật cho cả Niên Thị. Người mời ông ta chính là chủ tịch tập đoàn năm đó, Niên Quý.

Niên Quý...

Bố của Niên Bách Ngạn.

Tố Diệp liếc nhìn, lập tức thấy ảnh của một người đàn ông trong các nhân vật.

Cô bất ngờ tròn tròn hai mắt.

Đây là một bức ảnh chính diện, có thể nhìn rõ tướng mạo của người đàn ông ấy. Người đang ngồi bên cạnh giao dịch ma túy với Vincent chính là ông ấy, đang kiểm tra tài liệu của đám trẻ cũng là ông ấy.

Còn nữa...

Cô đã từng nhìn thấy ảnh ông ấy lúc trẻ, gương mặt sáng sủa, anh tuấn hơn người. So với dáng vẻ trong bức ảnh này, thì hồi trẻ ông ấy và Niên Bách Ngạn như hai giọt nước.

Cô từng nhìn thấy bức ảnh đó trên bia mộ. Ông ấy được hợp táng cùng với một người phụ nữ xinh hoa.

Người này chính là bố của Niên Bách Ngạn, Niên Quý.

Một số mảnh ký ức rời rạc trong đầu bật ra, hết như những đốm lửa li ti, đang chen nhau thoát ra khỏi khe hẹp của ký ức.

Những ký ức quá xa xôi, xen lẫn cùng đau khổ.

Tố Diệp nhìn Vincent chăm chăm, cả Niên Quý, sau đó ánh mắt cô lại trần trần hướng về phía gã luật sư họ Cố cũng người đàn ông đáng người gầy nhỏ.

Họ có quan hệ, họ buôn bán ma túy, họ buôn bán trẻ em...

Họ là Vincent, cùng với bố của Niên Bách Ngạn...

Là Bright và Niên Thị...

Bóng bàn sợ hãi quả không sai. Ở đây không chỉ đề cập tới Vincent mà còn đề cập tới Niên Thị.

Ngón tay Tố Diệp run lên, bỗng chốc cầm không chắc, tập tài liệu rơi bộp xuống mặt bàn.

Chỉ một tiếng nhẹ nhàng vậy thôi mà như một chiếc búa nhỏ đang gõ ra những việc cô chưa từng nhớ tới, những hình ảnh được giấu kín trong khe rãnh ký ức.

“Tao bảo mày ra ngoài trông, lằm lờn thế làm gì hả?”

“Nó mới chỉ là đứa bé thôi.”

“Tao thích trẻ con đấy.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả! Mày vốn không biết mùi vị của mấy bé gái non nớt thế nào đâu. Mau ra trông cửa đi! Nếu mày cũng có hứng thú, đợi tao xong việc sẽ cho mày nếm thử...”

...

Bất thành linh, một đoạn đối thoại như vậy đập vào não cô. Nó không xa lạ, vì khi trước cô đã từng nhớ tới nó, cái lần cô và Kỷ Đông Nham gặp nguy hiểm.

Đầu Tố Diệp bỗng nhiên rất đau. Cô ôm đầu, nằm trên ghế. Trong đầu có những hình ảnh vụn vỡ đang được ghép nối...

Cô bất ngờ giật lấy tập tài liệu, sốt soạt giờ tới bức ảnh của Niên Quý.

Có một cảnh tượng nhanh chóng hiện lên trong đầu.

Cô ở cùng với một đám trẻ. Họ bị nhốt trong một căn phòng vô cùng tối tăm. Chẳng mấy chốc, cánh cửa căn phòng được mở ra một khe hở. Ngoài hành lang sáng trưng. Có hai người mặc quần là áo lượt xuất hiện trước cửa. Một người giống như thuộc hạ, đang nói với người đàn ông có gương mặt bình thản: Lũ trẻ năm nay đều rất nhỏ, rất dễ quên, tiện bồi dưỡng.

Người đàn ông đó khẽ gật đầu.

Ngón tay của Tố Diệp đâm sâu vào trong tóc, bám chặt lấy da đầu. Phải! Có quá nhiều ký ức đã mơ hồ, vì lúc đó cô còn quá nhỏ. Nhưng dù là vậy, cảnh tượng ấy vẫn được cô nhớ lại một cách hoàn chỉnh.

Khi người đàn ông đó hơi quay lại. Cô nhìn rõ mặt ông ta!

Tố Diệp giật nảy mình. Chính là Niên Quý!

Cổ họng cô như bị ai bóp nghẹt, không sao thở nổi. Chẳng trách khi nhìn bức ảnh trên bia mộ cô lại thấy quen mắt đến thế...

Không...

Không phải là như vậy.

Tố Diệp bất giác cảm thấy lạnh, từng đợt giá lạnh ập tới. Những thứ trong khe hẹp khổ sở giãy giụa. Từng chút ký ức đã bị cô quên lãng, bao gồm tất cả những chuyện cô từng trải qua năm bốn tuổi ấy đã được cô nhớ lại toàn bộ không chút nể tình, không hề che đậy.

Đoạn hội thoại ở sâu trong đầu cũng trở thành hình ảnh.

Khi cô có ý thức, có người đang tranh cãi với gã đàn ông đeo mặt nạ kia. Cô mơ mơ hồ hồ nhìn theo ánh sáng. Đó là một người đàn ông gầy nhỏ, đang nói gì đó với gã đàn ông đeo mặt nạ. Cuối cùng, người đàn ông gầy nhỏ bị đẩy ra ngoài, còn gã đàn ông đeo mặt nạ thì đè lên cô...

Hơi thở của Tố Diệp trở nên gấp gáp. Cơ thể cô dường như lại cảm nhận được nỗi đau ấy.

Là trí nhớ của cô đã sai lầm. Khi cô chưa nhớ lại, cô đã lẫn lộn hình ảnh của người đàn ông gầy nhỏ với người đàn ông đeo mặt nạ. Có lẽ vì đoạn hội thoại của họ. Trong tiềm thức của cô, hai người họ đã trở thành một.

Kẻ thực sự nhào về phía cô là gã đàn ông đeo mặt nạ.

Hắn có một cơ thể thô kệch, lông ngực xồm xoàm, rõ ràng là một cơ thể rất nam tính nhưng lại có những bộ phận không mấy phát triển. Nơi đó của hắn nhỏ đến đáng thương, hoàn toàn lệch lạc so với một cơ thể lực lưỡng. Nhưng đối với một đứa trẻ bốn tuổi như cô mà nói, đó nghiêm nhiên là một tai họa. Hắn làm cô rất đau, đau tưởng chết.

Cô không biết hắn là ai, chỉ nhìn thấy chiếc đồng hồ quả quýt chói mắt đó.

Đầu Tố Diệp đau như búa bổ.

Đó là quá khứ cô không muốn nhớ lại, cũng là ký ức cô không muốn đối mặt.

Trong con ngõ dài, cô liều mình chạy, chẳng biết đã vấp ngã bao nhiêu lần. Nếu cô có thể chạy ra ngoài thì tốt rồi, cô đã không phải đối mặt với những đau khổ kế tiếp...

Quyển 14 - Chương 694: Em phải giết chết hắn ta

Cô gặp được cậu bé ấy, Niên Bách Ngạn của thời thơ ấu.

Anh nắm tay cô cùng chạy.

Cô không đi nổi nữa, anh bèn cõng cô, rời khỏi con ngõ đó từng bước một.

Cô dựa dẫm vào anh.

Anh đã ngoắc tay cùng cô, thề rằng sau này lớn lên sẽ làm bạn trai của cô.

Sau đó họ gặp một đám người, những kẻ tới bắt cô.

Niên Bách Ngạn đã dồn hết sức lực để hét lên, bảo cô mau chạy trốn. Cô nhìn thấy anh bị thương, muốn xông lên giúp nhưng lại sợ hãi.

Một hình ảnh đẹp đến thế.

Một cảnh tượng “anh hùng cứu mỹ nhân” khiến người ta cảm động đến thế.

Nếu không phải ban nãy cô nhớ lại một chi tiết, vậy thì bức tranh này sẽ là một báu vật cô gìn giữ cả đời để cảm động Niên Bách Ngạn. Cô sẽ áy náy, sẽ biết ơn anh.

Nhưng lại cứ bắt cô phải nhớ lại chi tiết đó, để cô biết rằng, trên đời vốn không có truyện cổ tích. Những thứ được coi là tốt đẹp, một khi bị xé bỏ lớp áo ngoài sẽ trở nên cực kỳ bẩn thỉu.

Cô nhớ rằng những người đó đã kéo Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn ra sức giãy giụa, hơn nữa còn bị thương. Trong gió mơ hồ vọng lại một giọng nói gấp gáp: Cậu chủ! Cậu đừng nghịch ngợm như vậy. Ông mà biết sẽ không vui đâu...

Tổ Diệp lão đảo đứng dậy nhưng hai chân cô mềm nhũn, như một bao cát xụi lơ dưới đất.

Có người gọi anh là cậu chủ.

Anh là cậu chủ của bọn chúng...

Thì ra, anh và bọn chúng cùng một phe.

Tất cả mọi ký ức đều quay trở về một cách hoàn chỉnh. Cả những ký ức nhỏ nhất được giấu trong một góc nào đó cũng đã quay về...

Tổ Diệp cuộn chặt tay lại. Không, tất cả đều là giả.

Cô phải chứng minh những chuyện này không phải là sự thật.

Cô cắn răng bò dậy, cầm điện thoại lên nhưng run rẩy mãi vẫn không bấm được. Khó khăn lắm cô mới đè nén cảm giác run rẩy ấy xuống, gọi đi.

Trong điện thoại là một giọng nói lễ phép: Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã khóa máy.

Bóng bàn đã khóa máy.

Đúng như những gì anh ta nói lúc trước: Đây là lần liên lạc cuối cùng của chúng ta.

Tố Diệp tuyệt vọng.

Cô muốn hỏi bóng bàn, hỏi anh ta lấy tài liệu ở đâu ra, sao có thể chứng thực Vincent và bố của Niên Bách Ngạn hợp tác mua bán ma túy? Còn cả những đứa trẻ kia nữa. Họ không buôn bán trẻ con mà lợi dụng chúng để làm việc gì?

Niềm hy vọng duy nhất hiện giờ của cô chính là bóng bàn. Anh ta chỉ biết đám người Vincent từng buôn bán ma túy hay còn biết nhiều hơn? Tại sao họ lại buôn ma túy? Làm ăn đằng hoàng không được sao? Tại sao phải làm mấy việc phi pháp này?

Nếu tất cả những gì trên tài liệu là thật, vậy thì năm xưa chắc chắn thế lực của họ rất mạnh, có thể hợp tác tập đoàn với tập đoàn. Họ rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Những điều này, bóng bàn đều chưa điều tra ra. Có lẽ sau khi tra được chuyện buôn ma túy, anh ta đã không dám tiếp tục nữa.

Tố Diệp run tay. Mỗi một tế bào trong người cô đều đang nháy nhót, đau đớn.

Rõ ràng là, chuyện năm xưa xảy ra với cô có liên quan tới đám người này. Tay luật sư đó, Vincent, thậm chí là bố của Niên Bách Ngạn.

Từ lần trước sau khi cô nhớ lại những chuyện từng xảy ra, cô vẫn luôn trốn tránh. Cô không muốn nhớ lại quá khứ, rất muốn lật tất cả mọi chuyện qua như lật một cuốn sách. Không phải cô không cảm

hận gã đàn ông đó. Cô hận tới mức chỉ muốn giết chết hắn. Nhưng biển người mênh mông, cô biết đi đâu tìm hắn đây? Nhưng bây giờ, cô đã biết rõ người này có liên quan tới Niên Bách Ngạn. Có lẽ hắn ta đã chết, nhưng có thể vẫn còn sống!

Sao Tố Diệp lại không phát điên được?

Bóng bàn đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc với cô, vậy thì...

Đúng, còn Niên Bách Ngạn!

Cô phải tìm anh hỏi cho rõ ràng.

Cô xông vào phòng khách, vớ lấy chìa khóa xe, rồi đi vào thang máy. Chẳng mấy chốc, cửa hầm để xe của tứ hợp viện đã bật mở. Tố Diệp lái một chiếc xe, lao ra ngoài.

Bây giờ sắp tới giờ tan sở rồi, đi đường Trường An không khác gì tự tìm đường chết.

Tố Diệp gần như đi xuyên các ngã đường, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh mấy người trong tài liệu. Cô phải gặp được Niên Bách Ngạn, phải hỏi rõ ràng mọi chuyện trước mặt anh. Cô muốn chính anh nói cho cô biết chuyện năm đó.

Chúng gọi anh là cậu chủ. Bố anh lại có liên hệ với Vincent. Anh không thể nào không biết một số chuyện. Còn nữa, bây giờ anh đối phó với Vincent như vậy nhất định là có nguyên nhân!

Trên một ngã tư, con đường không rộng, xe cộ cũng không nhiều. Cô suýt nữa vì vượt đèn đỏ mà đâm ngang vào một chiếc xe. Cô bất thành lình phản ứng lại, trong lúc cấp bách đã phanh xe đột ngột. Cả người suýt nữa thì bay ra ngoài.

Cô như bị ai đánh mạnh một gậy, đầu óc bỗng trắng xóa, hai tai ù ù.

Chiếc xe đi ngang rất bất mãn, ấn còi coi như một lời cảnh cáo.

Nhưng Tố Diệp nhìn không rõ, nghe không được nữa rồi. Cô chỉ biết ngẩn người nhìn con đường hẹp trước mắt, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh của Niên Quý. Cô bất giác nhớ lại một số chuyện.

Khi còn chưa kết hôn, cô nhìn thấy vết sẹo trên cánh tay Niên Bách Ngạn. Cô từng hỏi anh nhưng anh trả lời rất lấp lửng, thậm chí còn có ý né tránh. Lúc đó cô vẫn chưa nhớ lại chuyện năm bốn tuổi. Sau này khi cô nhớ lại, biết được Niên Bách Ngạn chính là cậu bé đó, cô chỉ mãi sa sút mà không kịp nghĩ nhiều như thế.

Bây giờ nghĩ lại, Niên Bách Ngạn rất hiếm khi nhắc tới bố mẹ, rất hiếm khi đề cập tới chuyện hồi nhỏ, có phải có nghĩa là anh thật sự biết rất nhiều chuyện? Cô đã nhớ lại tất cả mọi chuyện rồi, nhưng đều không phải từ miệng anh. Vậy, anh còn biết những chuyện gì?

Nghĩ vậy, Tố Diệp mặc kệ nỗi đau trên xương bả vai, lập tức khởi động xe.

Nhưng chiếc xe lại giờ chững, khởi động mấy lần không được.

Tố Diệp bắt đầu bực bội. Sau khi sợ hãi qua đi, phần nộ lại dâng trào. Vì sao cô phải nếm trải những chuyện ấy? Vì sao phải giấu cô? Vì sao ai cũng tàn nhẫn với cô như vậy?

Chiếc xe hoàn toàn không nổ máy được nữa.

Tâm trạng của Tố Diệp cũng bị giày vò đến điên dại. Cô vớ lấy di động, gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn.

Đầu kia vang lên mấy hồi chuông mới có người nhắc máy.

Chỉ trong một khoảng thời gian chờ đợi ngắn ngủi mà trái tim Tố Diệp đã như bị thiêu đốt, lửa nóng đốt cháy, hủy diệt khắp đất trời.

Giọng Niên Bách Ngạn vẫn dịu dàng, hiền hòa như thế: “Diệp Diệp à!”

Sau khi nghe thấy giọng anh, nước mắt của Tố Diệp trào ra, không thể kìm nén lại được. Cô há hốc miệng nhưng mãi chẳng nói được chữ nào. Cổ họng cô như bị một nhúm bông chặn lại, đến thở cũng rất khó khăn.

“Diệp Diệp! Em sao vậy?” Bên đó thấy cô mãi không có động tĩnh gì, ngữ khí bắt đầu do dự.

Tố Diệp chảy nước mắt trong im lặng, nhưng cõi lòng thì rầm rộ như ngựa phi. Khó khăn lắm cô mới ép được thanh âm của mình ra khỏi cổ họng: “Niên Bách Ngạn... Anh biết đúng không? Anh vẫn luôn biết...”

“Biết chuyện gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ em đang ở đâu?” Rõ ràng đầu kia có phần lo lắng.

Câu nói vừa rồi mở bung mọi giận dữ của Tố Diệp. Ngay sau đó tất cả những cảm xúc, những phần nộ đều chen nhau tuôn ra.

“Tại sao bố anh lại ở cùng với Vincent? Tại sao họ lại buôn ma túy? Đám trẻ năm đó có phải có liên quan tới bố anh hay không? Nếu không phải là bố anh, em cũng đã không bị bắt về. Đó là người của bố anh, chính ông ấy!”

Đầu kia không có động tĩnh gì.

“Anh nói đi! Tại sao lại như vậy? Còn nữa, kẻ đó là ai? Chắc chắn là anh biết, đúng không? Gã đàn ông năm xưa hại em thê thảm như vậy rốt cuộc là ai? Giờ hắn còn sống hay chết? Em phải giết chết hắn, em nhất định phải giết chết hắn!” Câu cuối cùng cô gần như điên cuồng gào lên.

“Diệp Diệp! Em bình tĩnh một chút!” Giọng Niên Bách Ngạn ở đầu kia rất sốt sắng: “Em mau nói cho anh biết giờ em đang ở đâu, ở công ty hay ở ngoài? Anh lập tức đi tìm em!”

“Không... Em phải giết chết hắn! Em...” Nước mắt Tố Diệp chỉ kịp đảo qua bóng một chiếc xe rồi sau đó trước mắt tựa hồ nổ tung vô vàn khói lửa...

Thời gian ngược lại mười phút trước.

Niên Thị, trong văn phòng của Niên Bách Ngạn.

Sau khi mang tài liệu tới, Giản Ngôn đi ra khỏi phòng, chỉ còn lại Kỳ Đông Nham và Niên Bách Ngạn. Họ đang thảo luận một chút kế hoạch hợp tác tiếp theo, tiến hành từng bước một để chia miếng bánh gato lớn trên thị trường trước mắt.

Kỳ Đông Nham có cái nhìn lạc quan về tương lai. Hai người bàn tán rất vui vẻ. Cho tới khi, có một cuộc điện thoại gọi tới. Niên Bách Ngạn đặt ly rượu vang xuống, đứng dậy đi tới bàn làm việc. Đó là di động cá nhân. Khóe môi anh hơi cong lên. Sắp tới giờ tan làm rồi, anh nghĩ chắc là cô lại muốn đón cuối tuần, không biết lại nghĩ ra trò gì đây. Anh nhắc máy: “Diệp Diệp à!”

Kỷ Đông Nham đang ngồi trên sofa trong khu vực tiếp khách nghe thấy vậy bèn quay đầu qua, rùng mình về phía Niên Bách Ngạn, tỏ ý đang phải rũ bỏ hết mọi da gà trên người.

Niên Bách Ngạn chẳng thềm đoái hoài tới cậu ta.

Nhưng đầu kia không hề lên tiếng. Niên Bách Ngạn cảm thấy nghi hoặc, bèn hỏi tiếp: “Diệp Diệp! Em sao vậy?” Sao gọi tới lại không nói gì? Có phải cô ấn nhằm không? Cô rất hay mắc bệnh này.

Nhưng, anh nghe thấy tiếng thở dồn dập ở đầu kia điện thoại, điều này khiến anh cảm thấy không bình thường.

Đầu kia cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói run rẩy vô cùng. Rõ ràng cô đang khóc: “Niên Bách Ngạn... Anh biết đúng không? Anh vẫn luôn biết...”

“Biết chuyện gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ em đang ở đâu?” Niên Bách Ngạn có một dự cảm không lành, gấp gáp hỏi.

Mà Kỷ Đông Nham ở bên kia dường như cũng nhận ra chuyện gì đó. Cậu ta không ngồi yên được nữa mà đứng dậy đi về phía này, dùng khẩu hình miệng hỏi Niên Bách Ngạn: Sao đấy? Niên Bách Ngạn không quan tâm tới Kỷ Đông Nham được nữa. Thực tế là anh cũng rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

“Tại sao bố anh lại ở cùng với Vincent? Tại sao họ lại buôn ma túy? Đám trẻ năm đó có phải có liên quan tới bố anh hay không? Nếu không phải là bố anh, em cũng đã không bị bắt về. Đó là người của bố anh, chính ông ấy!” Bên đó gần như khóc đến đứt hơi.

Niên Bách Ngạn giật mình, chết sững, ngay sau đó một tiếng nổ ầm

vang trong đầu.

“Anh nói đi! Tại sao lại như vậy? Còn nữa, kẻ đó là ai? Chắc chắn là anh biết, đúng không? Gã đàn ông năm xưa hại em thâm trọng như vậy rốt cuộc là ai? Giờ hắn còn sống hay chết? Em phải giết chết hắn, em nhất định phải giết chết hắn!”

Câu cuối cùng Tố Diệp gần như xuyên thủng tai Niên Bách Ngạn.

Bên này Kỷ Đông Nham cũng nghe thấy. Cậu ta bàng hoàng nhìn Niên Bách Ngạn như nhìn một người xa lạ.

“Diệp Diệp! Em bình tĩnh một chút!” Giọng Niên Bách Ngạn ở đầu kia rất sốt sắng: “Em mau nói cho anh biết giờ em đang ở đâu, ở công ty hay ở ngoài? Anh lập tức đi tìm em!” Niên Bách Ngạn có phản ứng, sốt sắng hỏi.

“Không... Em phải giết chết hắn! Em...”

Tố Diệp còn chưa nói hết câu, Niên Bách Ngạn ở đầu bên này đã nghe thấy một tiếng “rầm” ầm vang, giống như tiếng đâm xe, ngay sau đó điện thoại truyền tới tiếng máy bận.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn bỗng cảm thấy tim mình như ngừng đập, anh điên cuồng gào vào di động...

Quyển 14 - Chương 695: Ngay từ đầu anh đã biết

Khi Niên Bách Ngạn kịp tới hiện trường thông qua hệ thống định vị của di động thì nó đã chỉ còn là một đồng lộn xộn. Một chiếc xe không thể quen thuộc hơn. Đó chính là chiếc xe chống đạn anh đặt cho Tố Diệp, một kiểu màu hồng phấn của phụ nữ. Ban đầu khi anh đặt, nó vốn là một chiếc xe màu đen. Nhưng Tố Diệp đã nhìn chăm chăm thân của chiếc xe đen, nhíu mày nói: Đen thôi lùì, khó coi chết đi được! Đây là màu sắc mấy ông chủ lớn tuổi như anh mới thích. Em tình nguyện lái em đồ của em. Anh trả em ấy lại cho em!

Thời gian xuất hiện của em đồ, nếu được tính theo tuổi thọ của con người, thì hoàn toàn có thể so sánh với một người già rồi, cứ vài ba hôm lại “thiếu trách nhiệm”, để Tố Diệp mắc kẹt trên đường, làm người mẫu mô hình. Niên Bách Ngạn biết Tố Diệp có tình cảm với em đồ, nhưng quả thực là vì nó quá nguy hiểm nên mới bắt ép Tố Diệp. Rồi cũng vì cô rất thích những màu sắc nổi bật, thế nên khi đặt cho cô chiếc xe chống đạn, anh đã đặc biệt chọn màu hồng phấn.

Anh còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy chiếc xe này, Tố Diệp đã cực kỳ phấn khích. Cô xoa đầu xe và nói: Màu này quá ngầu!

Nhưng giờ phút này đây, chiếc xe màu hồng phấn cực ngầu đó đang nằm giữa đường cái. Đầu xe đã đâm nát thanh chắn đường bên cạnh. Thân xe có những dấu vết bị đâm nặng rất rõ ràng, nhưng xét về tổng thể vẫn còn tạm ổn.

Một con đường vốn đã không rộng rãi, chỉ một sự cố giao thông đã nghiêm trọng như chặn đứng Nhậm Đốc Nhị Mạch*. Các cảnh sát

giao thông đã sử dụng việc điều tiết giao thông tạm thời để giải quyết hiện trường với tốc độ nhanh nhất.

*Cái này tớ tra google thì có nhưng không ai giải thích rõ, khi beta có thời gian, tớ sẽ cố gắng dịch bằng tài liệu tiếng Trung.

Xe của Tố Diệp bị đâm ra khỏi phạm vi của CCTV, lệch tới một góc chết. Chiếc xe gây tai nạn đã bỏ trốn. Xe cấp cứu nằm ngang bên cạnh xe của cảnh sát, kêu la inh ỏi.

Niên Bách Ngạn chỉ một lòng quan tâm tới Tố Diệp, nên cũng mặc kệ việc điều tiết giao thông. Anh lái thẳng xe vào hiện trường, dừng xe lại rồi xông vào trong phạm vi vụ tai nạn.

Phía sau anh còn có một chiếc xe nữa. Cửa xe mở ra, đó là Kỷ Đông Nham. Anh ấy theo ngay sau Niên Bách Ngạn. Một nhân viên cảnh sát xông lên chặn họ lại, yêu cầu họ lái xe ra khỏi hiện trường vụ tai nạn, nếu không nhẹ thì phạt tiền, nặng sẽ tịch thu vì tội làm cản trở người đang thi hành công vụ.

Nhưng Niên Bách Ngạn không còn nghe vào tai bất kỳ lời nào của cảnh sát nữa. Tiếng còi xe cấp cứu gần đó khiến lòng anh bức bối. Một dự cảm không hay như sóng biển cuốn đi mọi lý trí của anh. Anh xô những người cảnh sát đang vây chặn ra, nhìn chăm chăm vào chiếc xe cấp cứu đó.

Kỷ Đông Nham cũng rất lo lắng. Trong chiếc xe nằm ngang trên đường không có bóng của Tố Diệp, chắc chắn cô ở trong xe cấp cứu. Nhưng điều anh ấy khó hiểu là tại sao xe cấp cứu không lập tức đi tới bệnh viện?

“Tránh ra! Tôi là chồng của chủ xe!” Bên kia, Niên Bách Ngạn hoàn toàn phát điên rồi. Anh tóm cổ một trong số những người cảnh sát

đang chặn đường mình, mạnh tay ném anh ta qua một bên.

Hiện trường hỗn loạn. Lại có thêm mấy cảnh sát nữa xông tới. Cách đó không xa vọng lại tiếng còi hú của xe cảnh sát. Tuy rằng Kỳ Đông Nham cũng sốt ruột nhưng chí ít vẫn không đánh mất lý trí như Niên Bách Ngạn. Anh ấy vội vàng len lên, giải thích với cảnh sát giao thông, như vậy mới tránh được xung đột có thể phát sinh.

Các cảnh sát giao thông bèn nhường đường. Đầu tiên, Niên Bách Ngạn xông tới phía trước chiếc xe. Khi chắc chắn rằng Tố Diệp không ở trong xe, anh đang định đi tới chiếc xe cấp cứu thì bị một cảnh sát giao thông chặn lại.

“Thưa anh! Anh quen biết chủ xe có đúng không?”

Trái tim bất an của Niên Bách Ngạn nhảy loạn lên. Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu anh là Tố Diệp bị thương rất nặng. Tuy rằng xe này đúng là chống đạn nhưng dẫu sao cũng đã bị đâm rất mạnh. Lúc ấy Tố Diệp còn đang gọi điện thoại, tâm trạng cực kỳ kích động. Lỡ như va phải đầu hoặc bị thương tới bộ phận nào khác trên cơ thể thì sao? Anh hít sâu một hơi, cố gắng để tâm trạng của bản thân ổn định trở lại rồi gật đầu: “Cô ấy là vợ tôi.”

Kỳ Đông Nham cũng đi tới.

Người cảnh sát nói: “Nếu anh là chồng của chủ xe vậy thì hãy xuất trình các giấy tờ có liên quan rồi tiến hành kéo xe đi đi. Xe không thể nằm ngang ở đây mãi, ảnh hưởng tới giao thông.”

“Bây giờ vợ tôi ra sao rồi?” Niên Bách Ngạn hỏi.

Người cảnh sát nhíu mày: “Khi chúng tôi tới hiện trường thì đã không nhìn thấy chủ xe nữa. Chúng tôi đang điều tra về thông tin của chủ xe

thì các anh đến đây.”

Nghe xong, Niên Bách Ngạn chết sững. Kỷ Đông Nham cũng ngăn người, thất thanh hỏi: “Thế nào gọi là không nhìn thấy chủ xe?”

“Không nhìn thấy chủ xe có nghĩa là, chủ của chiếc xe này đã vớt xe lại đây, còn người thì đi rồi.” Người cảnh sát giao thông trả lời nghiêm túc.

Nhưng Niên Bách Ngạn, Tố Diệp không thể vớt xe lại. Cho dù cô có một chút ý thức cũng không thể vớt xe của mình lại.

“Người đâu? Các anh đã tìm chưa?” Kỷ Đông Nham sốt ruột.

Người cảnh sát giao thông trả lời: “Chúng tôi đã thông báo cho phía cảnh sát!”

Không cần anh ta nói, Niên Bách Ngạn và Kỷ Đông Nham cũng biết họ đã thông báo cho cảnh sát. Tiếng còi xe ngưng bật, một vị cảnh sát có thân hình vạm vỡ bước tới, theo sau là ba người cấp dưới mặc cảnh phục.

Anh ta bước tới, giơ thẻ ngành ra rồi nói: “Anh là anh Niên Bách Ngạn phải không?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

“Chiếc xe xảy ra tai nạn là của anh hay của vợ anh?”

“Là của vợ tôi.”

Người cảnh sát gật đầu: “Sau khi nhận được điện thoại báo cảnh sát, chúng tôi đã kết hợp với cảnh sát giao thông, kiểm tra tình hình giao

thông trên đoạn đường này, phát hiện chiếc xe gây tai nạn là một chiếc Honda SUV màu đen, không có biển số. Chiếc xe này đâm xe của vợ anh ra khỏi phạm vi của CCTV, dừng chưa tới một phút trên đường thì đã lập tức rời khỏi hiện trường.

Niên Bách Ngạn nghiêng rằng.

“Chúng tôi nghi ngờ có người muốn bắt cóc vợ anh nên cố tình tạo hiện trường là một vụ tai nạn giao thông.” Người cảnh sát nói rành mạch từng chữ: “Tới giờ vẫn chưa rõ tung tích của chủ xe. Anh Niên! Anh cần phải cùng chúng tôi về sở cảnh sát hỗ trợ điều tra.”

Nếu Tố Diệp vẫn còn ở hiện trường, có thể sự việc cũng không âm ỉ đến thế. Cảnh sát thủ đô rất bận rộn. Mấy chuyện lật vật này thông thường không phiền tới họ, đều tự giải quyết riêng. Nhưng vấn đề bây giờ là chiếc xe gây tai nạn đã bỏ trốn, chủ xe mất tích, một khi dính dáng tới bắt cóc thì đây sẽ là một vụ án hình sự.

Hơn nữa sau khi nhanh chóng điều tra được thân phận của chủ xe là vợ của Niên Bách Ngạn, người có thể lực nổi danh trong giới kinh doanh, thì câu chuyện đằng sau sự việc này chắc chắn sẽ không hề đơn giản.

Khi nhìn thấy xe cảnh sát tới nơi, dự cảm không lành trong lòng Niên Bách Ngạn càng thêm dữ dội. Nghe anh ta nói xong, anh gật đầu. Kỷ Đông Nham đứng bên lập tức nói: “Tớ đi cùng cậu tới sở cảnh sát!”

Sở cảnh sát.

Kỷ Đông Nham làm các thủ tục lấy lời khai có liên quan một cách rất hợp tác. Anh ấy cố gắng nói những gì mình biết, hy vọng cảnh sát có

thể lập tức phá án.

“Anh Kỳ! Ý của anh, đây là một vụ bắt cóc có tính chất trả thù?” Một nữ cảnh sát vừa hỏi vừa ghi chép. Cô ấy không lớn tuổi lắm, có thể cũng vừa vào đơn vị chưa lâu. Lúc nhìn Kỳ Đông Nham, cô ấy chốc chốc lại đỏ mặt.

“Bao năm nay, Niên Bách Ngạn đắc tội với không ít người, xảy ra chuyện này cũng không có gì ly kỳ.” Kỳ Đông Nham đáp. Anh ấy nhìn nữ cảnh sát trẻ tuổi trước mặt, chẳng hiểu sao chợt nhớ tới Dương Nguyệt, trong lòng bỗng cảm thấy áy náy. Nếu không phải vì mình, có lẽ cô bé ấy đã không cần phải rời xa quê hương.

“Anh và anh Niên là bạn hợp tác. Anh cho rằng có đối tượng nào đáng nghi không?”

Kỳ Đông Nham suy nghĩ: “Ví dụ như công ty đá quý Golden Harvest đã bị Niên Bách Ngạn đánh đổ, Pitt đã từng cạnh tranh đấu thầu mỏ ruby với Niên Bách Ngạn tại Sri Lanka, hoặc là...” Anh ấy hơi do dự đôi chút.

“Hoặc là ai?”

Sắc mặt Kỳ Đông Nham trở nên nặng nề: “Hoặc là nguyên chủ tịch tập đoàn Bright, Vincent.”

“Vincent đã bị cảnh sát truy nã?” Nữ cảnh sát ngạc nhiên.

Kỳ Đông Nham gật đầu với vẻ nghiêm trọng.

“Ông ta có đủ động cơ không?”

“Niên Bách Ngạn đã nuốt trọn Bright. Cô nói xem ông ta có đủ động

cơ không?” Kỳ Đông Nham hỏi ngược lại.

“Anh có tin tức của ông ta?”

“Không, tôi không có!” Kỳ Đông Nham thở dài.

Hơn nữa, đây cũng chỉ là suy đoán của anh ấy, không thể cấu thành chứng cứ phạm tội của Vincent. Dù là Golden Harvest hay Pitt mà anh nhắc tới trước đó đều là những đối thủ cạnh tranh đã bị Niên Bách Ngạn loại bỏ. Nếu nói về tỷ lệ phạm tội, thật ra bọn họ cũng giống như Vincent.

Trong một gian phòng trong sở cảnh sát, sếp của đội hôm nay đích thân lấy lời khai của Niên Bách Ngạn.

Nhưng việc lấy lời khai khá khó khăn.

“Anh Niên! Đối phương rõ ràng đã biết có CCTV vẫn còn đâm vào xe của chị nhà, sau đó lợi dụng điểm mù của camera để đưa chị nhà đi. Đây rõ ràng là một sự khiêu khích công khai. Anh cảm thấy đối phương có thể là ai?”

Trông Niên Bách Ngạn đầy tâm sự. Anh châm một điếu thuốc, sợi thuốc lá yên lặng cháy. Đầu lọc đỏ rực tỏa ra những làn khói xám. Rất lâu sau anh mới nói: “Bây giờ vẫn chưa thể xác định là bắt cóc, phải không?”

“Sau khi chiếc xe gây tai nạn rời đi, vẫn chưa thấy vợ anh xuất hiện.” Người sếp này cảm thấy cần phải nhắc nhở anh một câu. Ông ta nghĩ một chuyện đơn giản như vậy, một người như Niên Bách Ngạn không thể nào lại nghĩ không ra.

Niên Bách Ngạn rít một hơi thuốc như có tâm sự gì đó.

“Gần đây anh có đắc tội với kẻ nào không?”

Anh khẽ lắc đầu.

“Theo tôi được biết, để gây dựng lại Niên Thị, anh đã đánh đổ các doanh nghiệp loại 2, loại 3 khác. Ngoài ra, ở Nam Phi và Sri Lanka, anh đều có đối thủ cạnh tranh. Hoặc, việc anh mới thu mua Bright cũng đã đắc tội với không ít người. Lẽ nào anh không có đối tượng nghi ngờ sao?” Người cảnh sát nheo mắt lại, hỏi.

Mọi người ai cũng biết, trên thương trường, Niên Bách Ngạn là một người tàn nhẫn có tiếng, sao anh ta có thể dễ dàng giành được các thị trường loại 2, loại 3? Sao có thể dễ dàng có được mỏ kim cương ở Nam Phi? Hơn nữa nghe nói anh ta còn đấu thầu được mỏ ruby với số tiền thấp hơn đối thủ, đạt được thỏa thuận với phía Sri Lanka. Cho dù có là con ông trời cũng chưa chắc đã thuận buồm xuôi gió đến vậy chứ?

Mà những công ty hoặc doanh nghiệp đồng thời cạnh tranh với anh ta, có công ty thậm chí đang đối mặt với nguy cơ phải phá sản hoặc phải sáp nhập. Đến cả tổng công ty quốc tế danh nổi như cồn là Bright cũng phải đối mặt với kết quả bị đổi chủ. Bên ngoài không truyền ra bất kỳ tin đồn nào bất lợi với anh ta, nhưng thế không có nghĩa là thủ đoạn của người này quang minh chính đại.

Sắc mặt của Niên Bách Ngạn đã bình thản rồi, hoàn toàn khác với vẻ gấp gáp và mất hết lý trí khi ở hiện trường. Sau khi những lời đó vừa dứt, trong đầu anh hiện lên câu Nguyễn Tuyết Cầm từng nói với anh: Cậu phải cẩn thận, bề ngoài trông ông ta có vẻ nho nhã, thực chất nội tâm bên trong là một kẻ điên rồ và bệnh hoạn đấy!

Phải, ngay từ đầu anh đã biết hắn là một kẻ bệnh hoạn!

Quyển 14 - Chương 696: Nếu năm đó người ấy là Tố Diệp

Nhưng câu trả lời của Niên Bách Ngạn lại là: “Xin lỗi, tôi không biết!”

Người cảnh sát trở nên bức bối: “Anh Niên! Anh có còn muốn tìm vợ mình hay không? Anh không hợp tác thế này khiến chúng tôi rất khó triển khai việc tìm kiếm.”

“Nếu vợ tôi bị người ta bắt cóc, vậy thì tất cả những người tôi từng đắc tội đều đáng nghi. Tôi thật sự không có cách nào xác định cụ thể đó là ai.” Niên Bách Ngạn thành thật nói.

Người cảnh sát nhìn anh rất lâu. Rất lâu sau, anh ta đang định lên tiếng thì có người gõ cửa rồi đi vào, trong tay cầm theo tài liệu: “Tài liệu về chiếc xe gây ra tai nạn đã được tìm ra.”

Người cảnh sát đón lấy, gật đầu. Người cấp dưới ra ngoài. Anh ta đọc tài liệu, sắc mặt nặng nề. Cuối cùng anh ta ngược nhìn Niên Bách Ngạn: “Chiếc xe gây ra tai nạn là do đối phương ăn trộm mà có. Đây là ghi chép việc báo án của chủ xe.” Dứt lời, anh ta đưa tài liệu cho Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn đón lấy và đọc, sắc mặt vẫn bình lặng như nước.

“Điều này đủ chứng minh đối phương đã lên kế hoạch sẵn. Anh Niên! Anh vẫn chưa nghĩ ra điều gì sao?” Cảnh sát hỏi.

Niên Bách Ngạn đặt tập tài liệu xuống, gương mặt cũng nặng nề. Anh nhìn người cảnh sát, ngữ khí nhạt nhòa: “Vợ tôi xảy ra chuyện,

tôi còn lo lắng hơn ai hết.”

Người cảnh sát cuộn chặt tay lại, rồi buông ra. Một lúc lâu sau, anh ta nói: “Nếu đối phương gọi điện tới tổng tiền, mong anh nhất định phải hợp tác với cảnh sát, như vậy sẽ giúp cho việc điều tra của cảnh sát được thuận tiện hơn.”

“Tôi sẽ làm vậy.” Niên Bách Ngạn đứng dậy, giơ tay ra trước mặt anh ta: “Cũng mong anh nhất định phải tìm được vợ tôi.”

Người cảnh sát cũng đứng dậy, bắt tay với anh: “Đây là trách nhiệm của chúng tôi.”

“Ngoài ra, về chuyện này, mong phía cảnh sát giữ kín.” Niên Bách Ngạn đưa ra yêu cầu.

Cảnh sát nói: “Bảo vệ quyền riêng tư của đương sự cũng là trách nhiệm của chúng tôi. Về phía báo chí, chúng tôi sẽ không hồi đáp, nhưng cũng không thể tránh được việc họ suy đoán, dẫu sao sự việc cũng xảy ra ngay giữa ban ngày.”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Ra khỏi sở cảnh sát, bước đi của Niên Bách Ngạn trở nên gấp gáp. Kỳ Đông Nham theo sau rào mấy bước lớn để chặn đường Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn dừng bước, nhìn cậu ta.

“Cậu biết đó là ai, phải không?” Kỳ Đông Nham hỏi thẳng.

Niên Bách Ngạn hạ thấp giọng: “Tôi không biết. Nhưng bây giờ tôi phải sai người đi tìm Tố Diệp. Cậu tốt nhất đừng chặn đường tôi.”

“Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc cậu có chuyện gì giấu tớ?” Kỳ Đông Nham không vui.

“Thật sự không có!” Buông câu này xong, Niên Bách Ngạn đi vòng qua anh ấy.

“Tớ cũng sẽ sai người đi tìm Tố Diệp.” Kỳ Đông Nham nói với sau lưng anh.

Niên Bách Ngạn dừng bước, quay đầu nhìn anh ấy: “Bây giờ việc quan trọng nhất, ngoại trừ tìm Tố Diệp ra, là phải phong tỏa tin tức với bên ngoài. Tớ nghĩ sự cố vừa xảy ra đã lọt tới tai đám nhà báo rồi. Chúng ta cần phải chặn chuyện này lại. Một khi sự việc bị lan truyền sẽ ảnh hưởng tới việc Niên Thị lên sàn.”

Ánh mắt Kỳ Đông Nham lạnh hẳn đi: “Giờ là lúc nào rồi mà cậu còn nghĩ tới chuyện lên sàn? Niên Bách Ngạn! Ban đầu chính vì cậu chỉ lo cho mỏ kim cương, mới khiến em trai cậu hận cậu như vậy. Bây giờ có phải cậu định để cả Tố Diệp hận cậu luôn không?”

Niên Bách Ngạn mở cửa xe, hơi nghiêng mặt qua. Đáy mắt anh dường như đang kìm nén một ngọn lửa, đang âm ỉ cháy. Một lúc sau, anh lên tiếng, giọng nói lại bình thản, điềm đạm lạ thường.

“Tớ chỉ muốn giảm thiểu thiệt hại xuống mức thấp nhất.”

Kỳ Đông Nham nghiêng rằng: “Cậu đã lấy Tố Diệp thì tốt nhất phải chịu trách nhiệm với sự an toàn của cô ấy. Bằng không, đừng trách tớ trở mặt!” Dứt lời, anh ấy cũng lên xe đi mất.

Niên Bách Ngạn trở về xe, rất lâu không khởi động.

Ngọn lửa phần nộ nơi đáy mắt và sự sôi ruột trong lòng đang dính chặt vào nhau, tắc nghẽn nơi lồng ngực khiến anh khó chịu muốn chết. Anh muốn thở hắt ra thật mạnh để làm dịu đi cảm giác này nhưng vô ích. Cho dù chỉ thở nhẹ nhàng, anh cũng cảm thấy con tim đau đớn khó mà chịu nổi.

Anh đập mạnh lên vô lăng. Đáng chết! Giờ anh đang bức bối đến mức muốn giết người đây!

Cứ nghĩ tới việc chiếc xe đó đã bị đâm bắn ra khỏi đường đi là Niên Bách Ngạn lại phát điên. Anh không biết rốt cuộc Tố Diệp có bị thương không, nếu cô bị thương có nghiêm trọng không.

Gân xanh gần như gồ lên trên mu bàn tay anh. Bây giờ anh chỉ muốn lập tức bắn chết kẻ đã bắt cóc Tố Diệp.

Anh cầm di động lên, gọi vào một số điện thoại.

Đối phương nhận máy rất nhanh: “Anh ạ?”

“Hôm nay chị đã về nhà chưa?” Niên Bách Ngạn cố gắng đè nén nỗi đau nơi lồng ngực, hỏi Tiểu Nhã.

“Về rồi ạ! Nhưng mà sắc mặt của chị không được tốt cho lắm. Chị cho bọn em nghỉ làm sớm.”

“Được rồi.” Niên Bách Ngạn cúp điện thoại.

Một lát sau, anh lại gọi vào một số khác.

“Đại ca Khôn! Người của anh đã tìm được Vincent chưa?”

Đối phương rất áy náy: “Gã này quá ranh ma, nhiều nơi ẩn nấp.

Nhưng mà chú yên tâm, anh đã phải thêm nhiều tay chân rồi.”

“Sau khi tìm được hắn, phải cứu vợ em ra trước rồi hẵng xử.”

“Gì cơ? Em dâu đang ở trong tay hắn?” Đối phương kinh ngạc, rồi lập tức giận dữ: “Anh thấy thằng này chán sống rồi!”

“Làm phiền anh rồi!” Ánh mắt Niên Bách Ngạn trở nên cực kỳ băng giá...

Sự thật chứng minh, khứu giác của đám phóng viên nhạy hơn so với người thường. Chuyện chiếc xe của Tố Diệp xuất hiện tại hiện trường vụ tai nạn giao thông đã bị lộ ra, nhưng sau đó đã xảy ra chuyện gì thì không ai rõ. Có rất nhiều ý kiến khác nhau. Mọi người đều đang lấy làm lạ vì sao Tố Diệp lại bỏ xe mà đi? Có người suy đoán vì bị thương nên đã tự tới bệnh viện. Lại có người cảm thấy sự tình không đơn giản như thế, chưa biết chừng đã bị bắt cóc rồi cũng nên.

Vô vàn các suy luận, kiểu gì cũng có một cái là đúng.

Từ lúc Tố Diệp xảy ra chuyện tới khi Niên Bách Ngạn trở về nhà chỉ vồn vện có ba tiếng đồng hồ, vậy mà bao nhiêu suy luận đã lan tràn trên mạng. Phóng viên thông qua các nguồn thông tin để nghe ngóng chuyện này, thậm chí còn nghe ngóng từ phía cảnh sát giao thông và cảnh sát hình sự. Người của họ vẫn giữ im lặng với phía báo chí như thường lệ, nên không thể tìm được thông tin gì từ họ.

Khi xe của Niên Bách Ngạn rẽ vào Nam Trì Tử thì đã thấy không ít xe của phóng viên đỗ ở đó, có lẽ là muốn biết chút chuyện từ anh. Anh nắm chặt vô lăng, quay đầu, vòng qua con đường đó, đi đường sau

để quay về nhà.

Vừa vào trong nhà, anh đã đứng ngơ ngác.

Rất nhiều người đang ngồi trong phòng khách.

Có Niên Bách Tiêu, Diệp Uyên, Lâm Yêu Yêu, Phương Tiểu Bình và Tố Khải trong bộ cảnh phục đang đứng trước cửa sổ, sắc mặt nặng nề, nghiêm trọng.

Sau khi thấy Niên Bách Ngạn về, mọi người trông có vẻ rất kích động. Tố Khải thì lập tức xông tới, hỏi thẳng thừng: “Rốt cuộc chị em đã xảy ra chuyện gì?”

Những người này có thể xuất hiện trong nhà anh không kỳ lạ chút nào. Dấu vân tay của Niên Bách Tiêu lưu lại còn chưa xóa đi. Nó có thể tự do ra vào tứ hợp viện.

“Cảnh sát đã điều tra rồi.” Niên Bách Ngạn nói.

“Tiểu Diệp bị thương hay bị làm sao? Bách Ngạn à! Rốt cuộc con có nhìn thấy Tiểu Diệp không? Bây giờ nó ở đâu?” Đôi mắt của Phương Tiểu Bình sưng đỏ, có thể nhận ra bà đã khóc.

“Cậu, mợ! Hai người cứ yên tâm. Con nhất định sẽ không để cô ấy xảy ra chuyện.” Niên Bách Ngạn hứa.

“Anh sẽ không để chị em xảy ra chuyện ư?” Tố Khải nắm chặt tay lại: “Có phải anh đã biết chuyện gì không?”

“Tố Khải!” Niên Bách Ngạn nghiêm túc nhìn cậu: “Lúc này em nên chăm sóc tốt cho bố mẹ chứ không phải tới đây chất vấn anh.”

Tố Khải bước tới, nhìn anh với vẻ lạnh lùng, cứng rắn, nói rành mạch từng từ: “Em rất rõ anh nhất định biết chị em rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì. Chuyện này chắc chắn em sẽ điều tra. Vẫn câu nói đó thôi! Anh tuyệt đối đừng khiến em phải đích thân bắt anh!”

Tố Đông nghe xong, bả vai liền co rúm lại: “Tiểu Khải! Con nói cái gì vậy? Tại sao con lại đòi bắt anh rể?” Rồi ông quay sang Niên Bách Ngạn: “Bách Ngạn! Có phải con biết Tiểu Diệp ở đâu không? Lẽ nào nó thật sự bị bắt cóc ư?”

Niên Bách Ngạn không thể hiện cảm xúc gì, cũng không nói một câu.

“Tố Khải! Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?” Diệp Uyên cũng sốt ruột.

Lâm Yêu Yêu thực ra còn lo lắng hơn. Tiếc là một người đang ôm cái bụng to tướng như cô ấy không được quá kích động.

Tố Khải cắn chặt răng, ánh mắt vẫn dừng trên người Niên Bách Ngạn. Cậu lạnh lùng đáp lại: “Con chỉ bắt những người phạm pháp thôi!” Dứt lời, cậu rời khỏi tứ hợp viện.

Phương Tiểu Bình nghe xong phát điên: “Bách Ngạn! Có chuyện gì vậy? Con mau nói đi chứ!”

“Phải đấy! Tiểu Khải nó nói thế là có ý gì?”

...

Khó khăn lắm mới đuổi được mọi người về, chỉ còn lại mình Niên Bách Tiều.

Niên Bách Ngạn tựa cả người vào sofa. Anh nhắm mắt lại, xoa dịu cảm giác chua cay nơi hốc mắt. Anh biết nó đang nhìn anh. Một lúc

sau, anh khẽ hỏi: “Cả em cũng định chất vấn anh à?”

Niên Bách Tiêu nhìn anh.

Anh là anh trai của cậu. Cho dù trước đây cậu bất mãn với anh bao nhiêu thì vẫn rất hiểu anh trai mình. Trông anh đang bình thản như vậy nhưng thực chất trong lòng đang bốc hỏa, nếu không đôi mắt anh đã chẳng mệt mỏi đến thế.

“Em chỉ muốn hỏi anh một câu.” Niên Bách Tiêu cố gắng để ngữ khí của mình ôn hòa một chút.

Niên Bách Ngạn vẫn nhắm nghiền hai mắt.

“Nếu năm xưa, đổi lại là chị dâu bị bắt cóc, anh vẫn sẽ làm vậy sao?”
Niên Bách Tiêu hỏi.

Niên Bách Ngạn trầm mặc rất lâu.

Sau đó anh chỉ đáp một chữ: Phải!

Hô hấp của Niên Bách Tiêu trở nên dồn dập, sau đó cậu đứng dậy. Trông cậu có vẻ rất kích động, nhưng lại không biết phải nói gì. Cậu đi đi lại lại bên cạnh sofa. Cuối cùng, cậu hỏi Niên Bách Ngạn: “Anh sẽ bảo đảm cho chị dâu được bình an, phải không?”

Trước nay, chuyện bắt cóc năm đó vẫn luôn là nút thắt tận sâu trong lòng Niên Bách Tiêu. Đây cũng là nguyên nhân cậu xích mích với anh. Còn vừa nãy sở dĩ cậu hỏi vậy là vì muốn giải đáp thắc mắc trong lòng.

Cậu luôn cảm thấy anh trai không quan tâm tới mình. Nhưng thực tế là tận sâu trong lòng, cậu hiểu rõ anh trai coi trọng mình thế nào, cả

việc anh trai coi trọng chị Tố Diệp ra sao, cậu cũng thấy cả. Một chữ “phải” vừa rồi của anh đã giúp cậu biết chuyện năm xưa có ẩn tình. Tuy rằng cậu không biết được tình hình cụ thể nhưng cũng đã tin, thật ra anh quan tâm tới mình.

Nhưng đồng thời lúc này cậu lại lo lắng, lo chị Tố Diệp không biết có thật sự may mắn như vậy không.

Niên Bách Ngạn trả lời: “Đúng thế!”

Tâm trạng của Niên Bách Tiêu càng trở nên kích động hơn. Cậu ngồi xuống bên cạnh Niên Bách Ngạn, kéo tay anh lại rồi chân thành nói: “Vậy chúng ta có thể tìm cảnh sát để hợp tác. Anh có thể nói tất cả những gì mình biết cho Tố Khải, anh ấy vốn dĩ cũng là cảnh sát mà.”

Quyển 14 - Chương 697: Không thể dấn dẫm tới cảnh sát

Niên Bách Ngạn mở mắt ra, ánh mắt anh lạnh lẽo. Biểu cảm này như một chậu nước lạnh dập tắt mọi tâm trạng kích động của Niên Bách Tiêu. Cậu ngừng lại, nhưng trong lòng lại dâng lên một linh cảm chẳng lành.

Niên Bách Ngạn nhìn Niên Bách Tiêu, trong đôi mắt có một sự nặng nề không thể nói ra. Rất lâu sau anh mới lên tiếng: “Nhà họ Niên không thể dấn dẫm tới cảnh sát, dù là ngày trước hay bây giờ.”

Niên Bách Tiêu nghe xong liền giật mình: “Vì sao chứ?” Thanh âm của cậu gần như chói tai.

Ánh mắt anh mệt mỏi: “Bách Tiêu! Em còn nhỏ, có những chuyện không cần biết. Mà anh cũng không định để em biết, thế nên việc em cần làm bây giờ là tin tưởng anh, biết không?”

“Anh à! Em không còn là thằng nhóc mấy nữa rồi!” Nghe xong câu ấy, Niên Bách Tiêu cực kỳ tổn thương.

Niên Bách Ngạn cười khế: “Trong mắt anh em vẫn luôn là một đứa trẻ.” Cuối cùng anh bổ sung thêm: “Em còn rất nhiều thời gian và tuổi xuân, không cần phải gánh vác chuyện gì cho nhà họ Niên cả. Trước đây anh rất phản đối chuyện em đua xe, là vì anh sợ người thân duy nhất trên cuộc đời này cũng rời xa mình. Nhưng bây giờ em đã có trách nhiệm với việc mình muốn làm, em có lý tưởng, có hoài bão,

như vậy rất tốt. Thế nên em chỉ cần bạo dạn bước về phía trước, việc anh có thể giúp em là san bằng con đường đó giúp em.”

“Anh...” Cổ họng Niên Bách Tiêu nghẹn lại.

Bao nhiêu năm qua, Niên Bách Ngạn chưa bao giờ nói với cậu những lời này. Cậu cũng không hề biết thì ra anh trai lại sợ cô đơn đến vậy. Là con trưởng của nhà họ Niên, thì ra anh phải mang nhiều trọng trách đến thế. Mà sở dĩ bây giờ cậu vẫn có thể tự do tự tại làm chuyện mình muốn làm, hoàn toàn là nhờ anh trai đã trải đường xây cầu sẵn.

Anh đối xử với cậu như bố, vậy mà cậu vẫn luôn hiểu lầm anh, cố tình không hiểu sự mệt mỏi trên gương mặt anh rốt cuộc là vì điều gì. Một con người như vậy, thật ra bản thân cậu cũng thấy rất đáng ghét.

“Anh! Rốt cuộc nhà họ Niên làm sao rồi? Anh nói cho em biết đi.”

“Bố chúng ta đã từng làm sai, thế nên, vì danh dự của bố, vì thanh danh của Niên Thị, anh chỉ có thể trả nợ.”

Hồ hấp của Niên Bách Tiêu trở nên dồn dập: “Bố nợ tiền sao? Hay là nợ thứ gì? Anh! Nếu cần trả thì em trả cùng anh. Em cũng là một thành viên của nhà họ Niên. Có trọng trách gì em muốn gánh vác cùng anh.” Vì sốt sắng, giọng Anh Mỹ của cậu cũng biến điệu.

“Không cần!” Niên Bách Ngạn bất ngờ sa sầm mặt lại, quát lên.

“Anh...”

“Nếu thật sự muốn làm chuyện gì đó cho nhà họ Niên thì phải làm hai việc.” Niên Bách Ngạn nói rõ ràng: “Thứ nhất, bảo vệ sự an toàn của

bản thân. Thứ hai, thay anh chăm sóc cho cậu mợ của Tố Diệp.”

Niên Bách Tiêu sốt ruột: “Anh! Em muốn...”

“Lúc này em làm tốt được hai chuyện này là đã giúp anh một chuyện lớn rồi, đã nghe rõ chưa?” Sắc mặt Niên Bách Ngạn trầm lạnh.

Niên Bách Tiêu thấy Niên Bách Ngạn giận thật rồi, cũng không dám nói thêm gì nữa, bèn gật đầu.

Sau khi tất cả mọi người đều rời khỏi tứ hợp viện, căn phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Một chút hoàng hôn cuối cùng cũng đã bị thời gian kéo vào trong tầng mây. Ánh sáng màu đỏ yếu ớt ấy dần dần bị màn đêm nuốt hết. Ánh sáng trên lớp thủy tinh của khung cửa sổ chạm trở hình thoi cũng trở nên tĩnh mịch, nhuộm lên cái giá lạnh của đêm đông.

Tia sáng cuối cùng hắt lên gương mặt nghiêng của Niên Bách Ngạn. Gò má cương nghị, góc cạnh cứ thế chìm trong vùng nửa sáng nửa tối khiến người ta không nhìn rõ đôi mắt anh.

Tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên yên ắng.

Như một tòa thành chết chóc, cuối cùng chỉ còn lại mình anh.

Anh chưa từng thấy đơn độc như vậy. Mà hôm nay, cảm giác đơn độc đủ để gặm nhấm con người này đang như một mầm bệnh đang lan ra xung quanh anh, khiến anh chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng đến thế.

Trước đây anh cũng cô đơn, chỉ có một mình. Tố Diệp cũng đã từng rời xa anh để tới Tây Tạng. Nhưng lúc đó anh cũng chưa hề khó chịu

như hôm nay.

Tựa như cả thế giới này chỉ còn mình anh sống sót, yên lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng thở của mình.

Niên Bách Ngạn cứ ngồi như thế, cho tới khi có một chiếc lá nhẹ nhàng rụng ngoài cửa sổ, khi đập vào cửa sổ tạo ra một thanh âm khe khẽ, anh mới đảo đảo một chút con người khô rât, rồi khẽ cử động. Tay chân gần như tê cứng hết cả.

Anh cầm một điều thuốc lên, kẹp giữa ngón tay nhưng bật lửa mấy lần vẫn không được. Lúc ấy anh mới bàng hoàng nhận ra tay mình đang run lên bần bật.

Vì thế mà sự lo lắng hóa thành căm phẫn.

Anh ném chiếc bật lửa lên mặt bàn. Nó phát ra một tiếng chói tai.

Sau đó, chiếc di động cũng vang lên đúng lúc này như có cảm ứng vậy.

Niên Bách Ngạn cầm di động lên. Đó là một đầu số vệ tinh, không thể định vị, cũng tức là không thể biết được vị trí của đối phương. Anh hơi nheo mắt lại. Một dự cảm cứ thế nảy nở.

Nhận điện thoại, Niên Bách Ngạn không nói gì.

Đối phương lên tiếng trước, một nụ cười rất chói tai. Vốn dĩ là một thanh âm tao nhã vậy mà hôm nay nghe lại như chó nhà có đám.

“Niên Bách Ngạn! Vợ mày đang ở trong tay tao.”

“Vincent!” Niên Bách Ngạn vút điều thuốc sang một bên, dựa người

vào sofa, hỏi rành mạch: “Ông muốn thế nào?”

Ngữ khí của anh vô cùng chắc chắn, dường như không hề tỏ ra ngạc nhiên với việc Vincent gọi điện tới. Vincent cũng nhận ra giọng điệu của anh, cười khẩy: “Không hổ là Niên Bách Ngạn, xem ra mày đã đoán ra từ lâu.”

“Rốt cuộc ông muốn thế nào?” Niên Bách Ngạn không quan tâm tới mấy lời thừa thãi của hắn ta. Anh hỏi lại lần nữa, giọng nói dần trở nên lạnh lẽo.

“Đầu tiên mày hại tao bị điều tra, sau đó lại ăn trộm vương quốc của tao. Niên Bách Ngạn! Mày bảo tao muốn làm gì đây? Vincent này bao năm nay tung hoành thương trường, chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi lớn đến thế.” Vincent nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chẳng qua chỉ là chuyện đấu đá về lợi ích trên thương trường thôi, giờ ông bắt cóc người khác, tính chất đã thay đổi rồi.” Niên Bách Ngạn nhìn ngọn lửa phản nộ.

“Người thay đổi quy tắc trò chơi trước không phải là tao.” Vincent cười lạnh: “Tao biết mày vẫn luôn điều tra tao, cũng đã tra ra không ít chuyện năm xưa. Nếu đã vậy, chi bằng chúng ta ngồi nói chuyện đằng hoàng với nhau.”

“Ông chính là Samle?” Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại.

Vincent bật cười: “Đã lâu lắm rồi không còn nghe thấy người ta gọi tao như thế nữa. Từ sau khi bố mày qua đời.”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn càng ngày càng lạnh như băng.

“Yêu cầu của tao rất đơn giản. Trả lại tao Bright và mỏ kim cương.

Nếu bao năm qua mày vẫn cẩn trọng bảo vệ Niên Thị, vậy chi bằng bây giờ mày đóng cửa Niên Thị luôn đi, thế nào, Niên Bách Ngạn? Máy yêu cầu này đối với mày muối quá phải không?”

Niên Bách Ngạn cười khẩy: “Yêu cầu của ông đúng là quá đơn giản. Tôi còn tưởng ông đòi mạng tôi chứ.”

“Mới đó đã lấy mạng của mày thì hời cho mày quá. Mày hại tao sống không bằng chết, mày nghĩ tao sẽ để cho mày chết dễ dàng thế sao?” Vincent cười thâm hiểm: “Nghe nói năm xưa mày cực kỳ tàn nhẫn với em trai. Bây giờ tao muốn xem xem, người phụ nữ này trong lòng mày có sức nặng thế nào?”

“Nói thời gian đi!” Niên Bách Ngạn cất giọng âm u.

“Mười hai giờ đêm mai, địa điểm tao sẽ thông báo với mày sau.” Vincent nói: “Cho mày thoải mái thời gian không phải là để mày đi báo cảnh sát đâu nhóc ạ. Mày phải chuẩn bị sẵn hợp đồng chuyển nhượng tới gặp tao. Nhớ kỹ, chớ có báo cảnh sát, đừng đại chuốc phiền phức cho mình! Mình mà dám to gan giở trò, cẩn thận cái mạng của đứa con gái này đấy! Còn nữa, tao biết mày đã thuê cả đám người để tìm tao. Ngày mai tuyệt đối đừng để tao nhìn thấy bọn nó. Người của tao đã mai phục xung quanh, một khi nhìn thấy có người theo đuôi mày, đừng trách tao cho mày mất cả chì lẫn chài!”

Niên Bách Ngạn bình tĩnh đáp: “Tôi cần chắc chắn rằng vợ tôi không bị thương!”

“Yên tâm đi! Trước khi chưa có được thứ tao cần, vợ mày sẽ tuyệt đối an toàn.” Vincent cười châm biếm rồi bỗng nói: “Nói đi!”

Đối phương có lẽ đang chuyển máy.

Trái tim Niên Bách Ngạn như vọt lên tận cổ.

Đầu kia nhanh chóng truyền tới giọng nói của Tố Diệp. Cô không căng thẳng, sợ hãi như tưởng tượng của anh, giọng của cô bình tĩnh đến bất ngờ. Cô nói: “Bách Ngạn! Không được tha cho tên ác ôn này. Anh phải báo cảnh sát, mặc kệ em!”

“Diệp Diệp!” Nghe cô nói vậy, tim anh đau như dao cắt. Anh lập tức hỏi: “Em có bị thương không?”

“Em không sao! Anh tuyệt đối đừng lo cho em! Bách Ngạn! Anh không cần soạn hợp đồng gì hết, đừng tới đây một mình...” Cô còn chưa nói xong, điện thoại đã bị Vincent giật lại: “Niên Bách Ngạn! Rốt cuộc có tới cứu con đàn bà của mày không, mày tự quyết định đi!”

Dứt lời, hấn cúp máy.

Di động truyền tới tiếng máy bận.

Nhưng bên tai Niên Bách Ngạn chỉ văng vẳng câu nói của Tố Diệp: Cứ mặc kệ em... Anh không cần soạn thảo hợp đồng gì hết, đừng tới đây một mình...

Anh cắn hận chính mình. Tố Diệp vốn dĩ không phải chịu nhiều đau khổ đến thế.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn đứng dậy đi vào phòng sách.

Cánh cửa phòng sách được đóng lại nhẹ nhàng.

Anh bước tới bên một giá sách lớn, ánh sáng trong đôi mắt trở nên u tối đến kinh người. Anh giơ tay, lật một ô vuông ngàm, rồi quét dấu vân tay. Bức tranh trên tường tường từ từ được nâng lên, bên trong

giấu một chiếc hộp.

Anh mở hộp, đó là một khẩu súng.

Niên Bách Ngạn cầm khẩu súng lên tay, đút từng viên đạn vào. Sống lưng anh thẳng tắp, bờ môi khẽ mím lại, tạo thành một đường cong lạnh giá với khuôn cằm.

Anh chỉ muốn lập tức bắn tất cả số đạn này vào người Vincent.

Nhưng mà...

Niên Bách Ngạn nghĩ tới Tố Diệp, rồi lại nhớ tới câu hỏi của Niên Bách Ngạn: Anh nhất định sẽ cứu chị Tố Diệp ra một cách an toàn, đúng không?

Bàn tay cầm súng của anh chợt buông thõng.

Nỗi hận trong đôi mắt Niên Bách Ngạn trở thành lo lắng.

Rất lâu sau, anh lại đặt súng về vị trí cũ, quét dấu vân tay để bức tranh rơi xuống. Tất cả được khôi phục nguyên dạng...

Người cảnh sát phụ trách vụ Tố Diệp bị bắt cóc đang kiểm nhận tài liệu thì Tố Khải gõ cửa đi vào. Anh ta ngược lên nhìn: “Tố Khải?”

“Đội trưởng Từ! Thành thật xin lỗi chưa có lời trước đã tới đây.” Tố Khải hùng hùng hổ hổ.

Đội trưởng Từ biết quan hệ của anh và Tố Diệp, ra hiệu cho anh ngồi xuống rồi nói: “Nếu cậu muốn tìm hiểu về vụ án thì rất xin lỗi, bây giờ

tôi không thể trả lời cậu chuyện gì cả.”

“Đó là chị gái tôi. Tôi có quyền được biết tình hình điều tra của các anh.” Tố Khải không ngồi.

“Tôi hiểu tâm trạng của cậu, nhưng mong cậu ủng hộ cho công việc của chúng tôi.” Dẫu sao cũng không cùng một đội, chức trách khác biệt, thế nên họ không tiện nói nhiều...

Quyển 14 - Chương 698: Lặng lẽ chờ đợi

Tố Khải nhìn đội trưởng Từ, rút từ trong túi ra một tờ giấy, đưa cho anh ta rồi đánh thép nói: “Theo quyết định của cấp trên, bắt đầu từ ngày hôm nay, tôi sẽ cùng anh điều tra vụ án này cho tới khi nào phá án thì thôi.”

Đội trưởng Từ sửng người. Anh ta do dự cầm tờ giấy qua xem, sau đó lại ngược nhìn Tố Khải.

“Tố Khải! Cậu là người của đội chống ma túy, không có quan hệ với vụ án này thì phải? Mặc dù người xảy ra chuyện là chị gái cậu.”

“Không!” Tố Khải khẽ đáp: “Đây không đơn thuần chỉ là vụ án bắt cóc, rất có thể còn dính líu tới trùm ma túy chúng tôi đã theo dõi bao năm qua.”

Đội trưởng Từ hoàn toàn dờ dẩn...

Sau khi Vincent nói chuyện điện thoại với Niên Bách Ngạn xong thì quay về ghế ngồi, thản nhiên nhìn người con gái đang bị trói trong góc.

Từ lúc bị bắt cóc cho tới giờ, cô vẫn bộc lộ một sự bình tĩnh, không hoảng loạn kêu gào hay khóc lóc, hoặc cầu xin van nài như những đứa khác. Cô mặc cho chúng trói gô, bịt mắt lại bằng một miếng vải đen. Miệng cô không bị bịt lại. Trên cánh tay có vết trầy xước nhưng

đã được xử lý.

Có người đi vào, nói vào tai Vincent bằng tiếng Anh: “Thưa anh! Tất cả đều đã được sắp xếp ổn thỏa. Ngày mai người của chúng ta sẽ mai phục xung quanh. Tối mai, em bảo đảm Niên Bách Ngạn vào được nhưng không ra được.”

Vincent gật đầu: “Rất tốt!” Dứt lời, hắn xua tay bảo gã kia ra ngoài.

Trong căn phòng tối tăm chỉ còn lại hắn và Tố Diệp. Hắn quan sát người con gái trước mặt, người đàn bà của Niên Bách Ngạn rồi cười khinh bỉ một tiếng.

“Vincent! Thương trường như chiến trường, thắng làm vua, thua làm giặc. Ông làm ăn đường hoàng không thắng được Niên Bách Ngạn bèn giở trò, còn xứng làm đàn ông không? Đúng là vô liêm sỉ!” Tố Diệp lên tiếng, ngữ khí âm u, lạnh lẽo.

Cô bị bọn chúng đưa đi trong trạng thái mơ mơ hồ hồ. Vào lúc cô đang điên cuồng nói chuyện điện thoại với Niên Bách Ngạn, khloe mắt cô bỗng liếc thấy bóng một chiếc xe, muốn tránh thì đã muộn. Chiếc xe đó húc thẳng vào thân xe của cô. Ngay sau đó, cô cảm thấy đầu óc quay cuồng, dây an toàn bất ngờ thít chặt, cánh tay cô tấy rát, đau đớn.

Có mấy người từ chiếc xe đó nhào xuống, bắt cô lên, không cho cô cơ hội phản kháng. Cô đồng thời bị trói lại và bịt mắt.

Cô không thể nghe tiếng động để phân định vị trí như mấy nhân vật anh hùng như trong phim truyền hình, hoặc là thông qua tốc độ xe cùng thời gian, rồi các phương hướng rẽ ngoặt để xác định nơi mình đang có mặt. Bắt đầu từ phần điện của môn vật lý là điểm số của cô trượt dốc không phanh, thế nên gần như cảm thù môn đó tới tận

xương tủy. Nếu sớm biết mình sẽ rơi vào cảnh ngộ này, lúc đó ở trường học, có đánh chết cô cũng phải nỗ lực học tập.

Cô bị đâm đến xây xẩm mặt mày, thế nên không rõ chiếc xe đã đi bao lâu. Tóm lại nó đã tới một nơi có nhiệt độ rất thấp, còn có mùi ẩm ướt.

Chiếc ghế rất lạnh. Cô bị trói ngay trên đó.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng bước chân.

Nói thật, cô sợ lắm, vì lần này bên cạnh không có ai giúp đỡ cô, tất cả chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình. Cô không biết đám người này là ai, cũng không biết vì sao lại bắt cóc cô. Cô chỉ có thể nghe tiếng bước chân để phán đoán chúng không có ý đồ tốt đẹp.

Quả nhiên, có người gọi điện thoại cho Niên Bách Ngạn.

Trong cả quá trình, Tố Diệp đều nghe rất rõ, có lẽ đối phương cũng không có ý tránh mặt cô. Khi nghe thấy giọng Niên Bách Ngạn, cô chợt muốn khóc. Cô muốn nói với anh: Anh đang ở đâu, em sợ lắm!

Nhưng cô biết rõ mục đích của đối phương. Thật ra bọn chúng muốn giày vò Niên Bách Ngạn từ từ, khiến anh sống không bằng chết.

Phải, bắt Niên Bách Ngạn từ bỏ Niên Thị khác nào lấy mạng của anh.

Thế nên, cô không muốn Niên Bách Ngạn làm gì vì cô cả.

Tuy rằng cô học dốt vật lý nhưng khả năng nghe vẫn còn. Nghe giọng nói là cô dễ dàng đoán được, đối phương là Vincent.

Niên Bách Ngạn đã nuốt công ty của ông ta. Ông ta quá mất mặt mà

giận dữ, bất chấp việc bị cảnh sát truy nã vẫn phải làm cái chuyện táng tận lương tâm này. Một khi thật sự xảy ra chuyện, chắc chắn là ông ta muốn ôm Niên Bách Ngạn cùng chết.

Vincent cười: “Niên phu nhân! Có phải mày suy nghĩ về Niên Bách Ngạn quá tốt đẹp rồi không? Mày tưởng thủ đoạn của nó thì quang minh chính đại à?”

“Chí ít cũng không như ông, lấy tính mạng của người khác ra để đổi lấy thành công.”

Vincent đứng dậy, đi về phía cô.

Tuy rằng Tố Diệp không nhìn thấy gì nhưng nghe thấy tiếng chân từ xa tới gần, cô bỗng như một con nhím dựng hết gai lên, lòng đầy cảnh giác. Nhưng Vincent chỉ dừng lại trước mặt cô, không làm gì cả mà cười khẩy nói: “Làm sao mày biết nó chưa từng làm? Chưa biết chừng chỉ là nó che giấu kín kẽ mà thôi, hoặc là vì nó làm gọn gàng, khiến người ta không nắm được thóp của nó. Làm nghề này, trên kim cương đều bị phun đầy máu, có mấy đứa là sạch sẽ nào?”

“Cũng đúng! Mấy người làm nghề này như các ông đều lấy tính mạng ra liều. Giống như ngài Vincent đây, chuyện năm xưa đã đặc sắc như thế rồi, người bây giờ làm sao nghĩ ra chứ?” Tố Diệp lạnh lùng nói.

Vincent nhướn mày: “Ồ? Mày biết chuyện năm xưa của tao?”

“Luận về thủ đoạn, ai có thể cao bằng một nửa ông chứ, Vincent? Cho tới bây giờ vẫn chưa có ai điều tra ra việc ông buôn bán ma túy và trẻ em, không phải sao?” Tố Diệp nghiêng răng nghiêng lợi. Cô nghĩ kỹ rồi. Tốt nhất là gã Vincent này hãy diệt cô trước khi Niên Bách Ngạn tới đi, tới lúc đó sẽ không làm liên lụy đến anh nữa.

Từ ngày lấy Niên Bách Ngạn cô đã biết mạng sống của cô thật ra cũng giống như anh. Họ đều đang đi trên một sợi dây thừng lắc lư, nghiêng ngả.

Vincent ban đầu hơi ngần ngừ, sau đó thì cười nham hiểm: “Thì ra mày biết cũng nhiều đó chứ. Tao đúng là xem nhẹ mày rồi.”

“Ông nhất định sẽ bị pháp luật trừng trị!”

“Nếu mày đã biết chuyện của tao thì nên biết rõ nhà họ Niên cũng chẳng sạch sẽ gì cho cam.”

“Đáng tiếc, những kẻ còn sống chỉ có mình ông thôi.” Tố Diệp cất giọng lạnh giá.

Cầm cô bị Vincent siết chặt, đau đớn.

“Mày còn biết những gì nữa?”

Tố Diệp dùng sức quay đầu đi, ghê tởm nói: “Tôi còn biết nhiều lắm. Sao? Ông muốn giết người diệt khẩu sao? Tốt nhất ông nên ra tay gọn gàng, sạch sẽ một chút. Nếu không đừng nói là Niên Bách Ngạn, đến cả em trai tôi cũng sẽ không tha cho ông.”

Vincent cười lạnh: “Mày khỏi cần khích tướng tao. Mày sẽ chết, cả thằng Niên Bách Ngạn cũng sẽ chết. Nhưng mà con búp bê như mày tao đoán chắc cũng chưa biết quá nhiều chuyện. Yên tâm! Tối mai, khi nào chúng mày sắp chết, tao sẽ mày thỏa mãn trí tò mò!” Dứt lời hắn ta túm lấy tóc Tố Diệp, hạ thấp giọng nói: “Câu chuyện... chắc hẳn còn kích thích hơn trí tưởng tượng của mày nhiều.”

“Bỏ cái tay bẩn thỉu của ông ra!” Tố Diệp quát, cảm giác bất an trong

lòng càng lúc càng mãnh liệt...

Cả đêm Lâm Yêu Yêu không ngủ được. Quá nửa đêm, khó khăn cô mới chợp mắt được nhưng lại bị cơn ác mộng đánh thức. Cô kêu toáng lên một tiếng. Diệp Uyên đang mơ mơ màng màng ngủ bên cạnh cũng tỉnh dậy. Anh mở mắt, giơ tay bật đèn ngủ lên.

Lâm Yêu Yêu nằm trên giường, mở mắt ra, thở hỗn hển từng tiếng một, trán đầm đìa mồ hôi. Suy nghĩ đầu tiên của Diệp Uyên là cô thấy không thoải mái trong người. Anh vội vàng ngồi dậy, lau mồ hôi cho cô.

“Em thấy chỗ nào không khỏe?”

Một lúc lâu sau, Lâm Yêu Yêu mới lên tiếng. hơi thở mong manh: “Em nằm mơ thấy em và Tổ Diệp phải xa cách.”

Diệp Uyên thở dài. Sao anh không hiểu chuyện ngày nghĩ gì thì đêm mơ nấy này chứ. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, an ủi: “Tiểu Diệp nhất định sẽ không sao. Niên Bách Ngạn sẽ không để nó có chuyện đâu.”

“Giờ em rất hối hận.” Nằm trong vòng tay ấm áp của Diệp Uyên, Lâm Yêu Yêu chột muốn khóc.

Diệp Uyên nhìn cô không hiểu.

“Vào buổi tối hôm Tổ Diệp về nước, em thật sự không nên đưa cô ấy tới quán bar. Cô ấy nói cô ấy muốn xem quán bar của Trung Quốc bây giờ trông thế nào rồi, em nhất thời mềm lòng đã đi cùng cô ấy. Nếu như... Nếu lúc đó bọn em không bước chân vào quán bar đó,

Tố Diệp đã chẳng gặp Niên Bách Ngạn. Nếu hai người họ không gặp nhau, Tố Diệp tối đó đã chẳng đi cùng anh ấy, họ đã chẳng quen biết...” Lâm Yêu Yêu nghẹn ngào nói: “Còn nữa, nếu lúc đó em một mực phản đối việc cô ấy vào Tinh Thạch thì tốt rồi. Em nghĩ cô ấy sẽ quan tâm tới cảm nhận của em. Nếu là như vậy, cô ấy đã chẳng yêu Niên Bách Ngạn.”

“Yêu Yêu...” Thấy cô tự trách như vậy, Diệp Uyên vô cùng khó chịu.

“Trước đây Tố Diệp đâu có gặp nhiều chuyện đến vậy? Từ ngày yêu Niên Bách Ngạn, cô ấy phải chịu biết bao tai họa. Kiếp trước cô ấy nợ Niên Bách Ngạn sao? Vì cớ gì phải thay anh ấy chịu bao nhiêu tội nợ như vậy? Nếu không phải vì Niên Bách Ngạn, liệu cô ấy có bị người ta đâm tiểu không? Nếu không phải vì Niên Bách Ngạn, liệu cô ấy có vào viện rồi bị thương không? Nếu không phải vì Niên Bách Ngạn, liệu cô ấy có ở Tây Tạng lâu như thế không? Chuyện cô ấy mất tích bây giờ chắc chắn không phải ngoài ý muốn. Tố Diệp tốt như vậy, cô ấy đắc tội được với ai chứ? Chắc chắn vẫn vì Niên Bách Ngạn.” Lâm Yêu Yêu đau lòng nói.

Diệp Uyên hiểu tâm trạng hiện giờ của Yêu Yêu, bèn thở dài:

“Chuyện tình cảm nam nữ sao có thể oán trách ai được. Tiểu Diệp yêu Niên Bách Ngạn, cho dù có trải qua những chuyện đó cũng là do nó tự nguyện.”

“Sao không trách được? Đặc biệt là anh ấy. Anh là anh trai cô ấy, rõ ràng đã biết Niên Bách Ngạn là một người phức tạp cỡ nào mà vẫn đẩy em gái vào hố lửa, anh có ý đồ gì?”

Diệp Uyên có trăm cái miệng cũng khó mà thanh minh, cuối cùng đành nói: “Được rồi, được rồi! Đều là lỗi của anh!”

Lâm Yêu Yêu lại không nín khóc được. Diệp Uyên thấy thế vừa xót

xa vừa lo lắng. Anh lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô rồi dỗ dành: “Anh là anh trai của Tố Diệp. Nó xảy ra chuyện anh còn lo lắng hơn ai hết. Nhưng anh tin Bách Ngạn còn lo hơn nhiều. Thế nên chúng ta phải tin cậu ấy.”

Lâm Yêu Yêu không nói nữa, chỉ mãi cúi đầu nức nở.

Diệp Uyên không biết phải an ủi thế nào, chỉ có thể ôm chặt lấy cô...

Đêm.

Định sẵn là một đêm không ngủ.

Niên Bách Ngạn ngồi trong phòng sách. Ánh đèn rất tối. Cái bóng mờ hồ của anh hắt lên vách tường, cô đơn, giá lạnh.

Anh đã xem xong tài liệu đó, chỗ tài liệu chắc chắn đã khiến Tố Diệp phát điên, sau đó lặng lẽ cho vào máy hủy tài liệu, từng tờ, từng tờ một, chúng trở thành những vụn giấy như những sợi mỳ rồi bị tiêu hủy.

Anh không thể chớp mắt mà cũng không định chớp mắt. Anh đang chờ đợi, lặng lẽ đợi tới mười hai giờ đêm mai...

Quyển 14 - Chương 699: Sợ chết là bản tính của con người

Ngày hôm sau.

Màn đêm đè lên bóng tịch dương cuối cùng để xuất hiện, nghiền nát chút ấm áp sau cuối của ngày dài, giá lạnh cứ thế ập tới. Đêm đông năm nay cực kỳ lạnh. Khi sắp tới năm mới, có một cảm giác điên rồ triệt để.

Mười hai giờ đúng, Niên Bách Ngạn đã lái xe tới địa điểm Vincent chỉ định. Nó nằm ở Diên Khánh, vùng ngoại ô cách xa Bắc Kinh, một vùng núi sâu thăm thẳm nhất. Chưa nói tới chuyện mùa này không có ai tới đây, cho dù là mùa hè nóng nực, nơi này cũng rất hiếm dân cư.

Xe đi tới sườn núi thì không cho đi nữa. Có ba người đàn ông mặc đồ đen chặn đường anh lại, tỏ ý rằng anh chỉ có thể lái xe tới đây. Niên Bách Ngạn tắt máy, xuống xe.

Dẫn đầu là một kẻ mang dòng máu lai với đôi mắt xanh, cơ bắp cuồn cuộn, thân thể trắng kiện. Niên Bách Ngạn biết hẳn. Gã là Barrow, một tên vệ sỹ trước nay vẫn luôn ở bên cạnh Vincent. Gã này rất giỏi võ, xuất thân là một lính đánh thuê, nghe nói còn từng sống một mình trong đàn sói gần nửa năm trời. Thường ngày gã là người kiệm lời, im lìm như một cái bóng, sẽ khiến người ta xem nhẹ sự tồn tại của gã. Nhưng chỉ cần Vincent gặp nguy hiểm, gã sẽ xông lên.

Barrow cũng quen Niên Bách Ngạn. Sau khi thấy anh xuống xe, gã bước tới, nói cực kỳ ngắn gọn: “Anh Niên! Mạo phạm rồi!”

Niên Bách Ngạn biết bọn chúng phải lục soát người, bèn dang rộng hai người ra. Hai tên đi lên, bắt đầu lục soát những vũ khí nguy hiểm anh có thể mang theo người. Thấy không lục soát ra được thứ gì, bọn chúng bèn gật đầu với Barrow.

Barrow giơ tay ra: “Mời!”

Niên Bách Ngạn ngược mắt lên nhìn xung quanh.

Giờ này, sương mù đang dày đặc, rặng núi xa hơn một chút đã không còn nhìn thấy được nữa. Anh nhẹ nhàng hít thở, bầu không khí lạnh lẽo tràn vào phổi. Đây là vùng núi, nhiệt độ thấp hơn trung tâm thành phố rất nhiều.

Niên Bách Ngạn mặc một chiếc áo dạ lông cừu màu đen. Chất liệu cao cấp là thế cũng không thể chống chọi nổi trước sự xâm nhập của cái giá lạnh đêm đông này. Vậy mà hai tên thuộc hạ đi trước dẫn đường và đi theo sau lưng anh đều mặc rất ít. Những đường nét trên bắp thịt rắn rỏi rõ ràng, dễ thấy, có thể nhận ra đều là những kẻ học võ.

Từ sự việc bị theo dõi ở Nam Phi cho tới lần trước Tố Diệp suýt mất mạng trong tay Nguyễn Tuyết Cầm, có thể thấy tất cả các tay lính đánh thuê đều là người của Vincent. Hẳn có những giao dịch ma túy, nuôi một đám lính đánh thuê cũng là chuyện bình thường.

Mà cái lợi của đám lính đánh thuê này chính là về cơ bản đều không có khả năng phản pháo trở lại. Trong từ điển của chúng không có sự phân biệt giữa chính nghĩa và gian tà, không có chuyện làm theo kỷ cương pháp luật. Bọn chúng chỉ nghe lệnh trực tiếp của người bỏ tiền ra, cũng tức là chủ nhân thuê chúng. Bất luận người chủ đó là người tốt hay một kẻ phạm pháp, chỉ cần bỏ được tiền là chúng sẽ

xông pha biển lửa.

Phía trước có hai căn nhà gỗ, có lẽ đã bị bỏ hoang rất lâu rồi. Nhìn kết cấu kiến trúc thì đã là kiểu cổ rồi. Một trong hai căn tối om, căn còn lại thì sáng đèn. Bóng đèn nhỏ xíu trước cửa phát ra thứ ánh sáng chói mắt, ít nhiều làm mềm đi sự bao phủ của sương khói. Nhờ đó, Niên Bách Ngạn có thể nhìn rõ mấy tên lính đánh thuê đang ẩn nấp xung quanh, cầm trong tay nào súng bắn tia hồng ngoại, súng giảm thanh.

Niên Bách Ngạn bình thản thu ánh mắt lại. Đi tới trước cửa, Barrow ra hiệu cho anh đợi ở đó, còn mình đi vào trước. Chẳng mấy chốc, gã đã lại trở ra, mở cửa phòng rồi làm động tác mời.

Niên Bách Ngạn cuộn chặt tay rồi lại buông ra, bước vào trong.

Ánh đèn trong phòng càng sáng hơn, những tia sáng lấp đầy cả không gian nhỏ còn chưa tới 40 mét vuông. Niên Bách Ngạn vừa vào phòng đã nhìn thấy Tố Diệp đang bị trói trên ghế. Cô bị bịt chặt hai mắt, buộc bằng trên cánh tay. Có lẽ cô đã bị thương nhưng vết thương hình như không nặng lắm.

Khi anh vẫn còn định tiến lên thì Barrow giơ tay chặn đường anh, cấm anh không được đi tiếp.

Vincent đang ngồi ở một vị trí cách anh không xa, trên một chiếc sofa cũ kỹ. Ghế sofa cũng đã được lau lượt sạch sẽ. Chỉ có điều căn phòng này không có hệ thống sưởi ấm, hẳn ta bắt buộc phải mặc một bộ quần áo rất dày mới có thể giữ ấm, vì thế mà bớt đi nhiều cái tao nhả của ngày thường. Hẳn ngồi đó, căng phòng như một chiếc bánh ú.

Bên cạnh Vincent còn có một người nữa, gầy gầy nhỏ nhỏ, chính là tay luật sư họ Cố.

Niên Bách Ngạn cười thầm trong bụng: Suy nghĩ chu toàn đấy chứ!

Sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn, Vincent tấm tắc cười: “Niên Bách Ngạn! Mày với bố mày quả là giống nhau như đúc. Lúc nào cũng giữ cái thái độ bình thản, kể cả trong bụng đang sợ bằng chết. Có lúc tao thật sự muốn nhìn thấy dáng vẻ như chó mất chủ của mày. Tao nghĩ nhất định là rất hay ho!”

Tố Diệp bị trói đã nhận ra bước chân của Niên Bách Ngạn từ lâu. Nó vẫn vững vàng, mạnh mẽ và khiến lòng cô an tâm như mọi khi. Nhưng vừa an tâm, cô lại vừa tức giận, rồi oán trách. Tại sao anh lại tới? Anh không nên tới đây.

“Thả vợ tôi ra! Tất cả các điều kiện đều dễ dàng chấp nhận.” Ở đây rất lạnh, Niên Bách Ngạn lại thấy Tố Diệp mặc không nhiều. Lúc đó cô đang ngồi trong xe thì bị bọn chúng đưa đi, áo khoác còn vớt lại. Anh sợ cô không chịu nổi, muốn đánh nhanh thắng nhanh.

“Niên Bách Ngạn! Ai bảo anh tới lo cho em! Anh đi mau!” Tố Diệp lo lắng. Cái gì mà tất cả các điều kiện đều dễ chấp nhận chứ? Người ta bảo anh chết anh cũng chết sao? Tuy rằng cô bị bịt mắt nhưng nghe tiếng bước chân đi qua đi lại cả ngày cũng không khó phát hiện ra ở đây có lẽ đã có không ít tay chân của Vincent mai phục. Niên Bách Ngạn thì đơn thương độc mã tới đây, không có trợ thủ, không có cảnh sát hỗ trợ. Như thế chẳng phải là chờ chết sao?

“Diệp Diệp! Không cần nói nhiều!” Niên Bách Ngạn nhìn về phía Tố Diệp, trái tim thắt lại đau đớn. Anh rất muốn tiến lên ôm cô vào lòng, hoặc là khoác áo của mình lên người cô cũng được.

Một miếng vải đen gần như chiếm trọn cả gương mặt chỉ to hơn bàn tay một chút của cô, nhưng vẫn có thể nhận ra sắc mặt cô nhợt nhạt.

Ở cái nơi quái quỷ này, đàn ông cao to còn cảm thấy giày vò, huống hồ là phụ nữ?

Tố Diệp bị bịt mắt, sau khi nghe Niên Bách Ngạn nói vậy, khước mắt cô bỗng ươn ướt. Cô không nói gì nữa, chỉ cắn chặt môi.

“Hai vị tình cảm quá đấy! Niên Bách Ngạn! Mày vẫn được coi là một thằng đàn ông, có thể vì người đàn bà của mình mà tới một nơi thế này.” Vincent cười nói: “Nghe nói năm xưa em trai mày cũng từng bị bắt cóc. Kết quả, mày thà để cho em mày bị giết cũng không chịu từ bỏ mỏ kim cương, đúng không? Chẹp chẹp! Dân Trung Quốc chúng mày có một câu gọi là “Chốn lâu xanh là nắm mồ của người anh hùng”. Tặng cho mày câu này là thích hợp nhất.”

Niên Bách Ngạn đứng đó, để mặc cho Vincent khích bác, chế giễu. Đợi hần dứt cơn cười, anh lạnh lùng lên tiếng: “Vincent! Thứ ông cần đều đang ở trên người tôi. Lập tức thả vợ tôi ra!”

“Con người mày giỏi nhất chính là phô trương thanh thế. Rõ ràng đã ở thế bất lợi rồi, vậy mà vẫn hùng hồn, lý lẽ tới mức khiến đối phương yếu thế hẳn đi.” Vincent nói rồi ra hiệu cho Barrow.

Barrow đi tới bên cạnh Tố Diệp, lập tức tháo miếng vải đen bịt mắt cô ra, sau đó cời trói. Hai ngày nay Tố Diệp đều bị bịt mắt, nhất thời có chút không thích ứng được với ánh sáng trước mặt. Đợi cho nó dịu đi, cô mới nhìn được Niên Bách Ngạn đứng gần đó, khoang mũi bỗng chốc cay xè.

“Bách Ngạn...” Cô bất giác gọi tên anh, ngay sau đó định nhào về phía anh.

Nhưng một khẩu súng được tì vững lên thái dương của cô.

“Diệp Diệp!” Tim Niên Bách Ngạn thất lại. Anh lạnh lùng nhìn Barrow: “Mày dám động vào một sợi lông của cô ấy, tao nhất định sẽ không để mày chết yên ổn đâu!”

Barrow không lên tiếng, ngược lại, Vincent bỗng nói: “Niên Bách Ngạn! Mày cũng đừng kích động quá. Giao dịch này cũng có quy tắc mà. Đây đâu phải lần đầu tiên mày trải qua những chuyện thế này. Tới khi chúng ta ký kết xong hợp đồng, đương nhiên sẽ trả lại vợ cho mày. Bây giờ thì vẫn chưa thể để chúng mày đoàn viên được.”

Barrow ấn vai Tố Diệp xuống, ép cô ngồi xuống ghế.

Tố Diệp không muốn khiến Niên Bách Ngạn lo lắng bèn làm theo.

Chỉ có điều cô không thể không thừa nhận rằng, cảm giác bị dí súng vào đầu này thật sự rất tồi tệ. Khi hòng súng đen xì xì nhằm thẳng thái dương, khi đối phương chỉ cần bóp nhẹ cò súng là có thể tưởng tượng ra cảnh tượng máu và óc bắn tứ tung, ai có thể không sợ chứ?

Sợ chứ là bản tính của con người. Đây là chuyện mai sau cũng không thể thay đổi được.

Cô rất muốn gào thét vào mặt Vincent như một chiến sỹ cách mạng: Muốn chém muốn giết tùy ông! Hoặc là bất chấp một thứ xông lên giơ thẳng nắm đấm tung vào mặt Vincent. Nhưng sự thật là cô thật sự sợ chết và sợ đau.

Cô vẫn chưa có dũng khí để oai phong lẫm liệt tới vậy. Điều càng khiến cô lo lắng hơn là Niên Bách Ngạn quả nhiên chỉ tới một mình. Đờ ngốc này!

Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại. Anh đang định lên tiếng thì nghe

thấy có người gõ cửa.

Vincent không vui. Luật sư Cố đi ra mở cửa.

Lúc này Tố Diệp mới nhìn thấy luật sư Cố, hô hấp trong phút chốc bỗng trở nên dồn dập. Hình ảnh trong đầu óc cô lại hiện lên. Rồi cô quay đầu nhìn Vincent. Một khả năng lóe lên trong đầu. Ngọn lửa phần nộ đó bắt đầu sôi sục cùng huyết mạch.

Luật sư Cố luôn đi cùng Vincent. Vậy, kẻ năm đó liệu có phải chính là Vincent?

Đang mãi nghĩ thì có một tên đàn em từ ngoài đi vào báo cáo: “Thưa anh! Có một thằng nhóc cứ lén la lén lút gần đây, đã người của chúng ta bắt được!”

Vincent sửng người rồi phản ứng lại rất nhanh. Hắn ta lập tức giương súng về phía Niên Bách Ngạn, giận dữ nói: “Nhóc con! Mày dám giờ trò với tao phải không? Mày có tin tao sẽ bắn chết mày ngay bây giờ không?”

“Tôi tới đây một mình!” Niên Bách Ngạn trả lời vô cùng bình tĩnh, sắc mặt thản nhiên.

Trái tim Tố Diệp bỗng vọt lên tận cổ. Thật ra cô càng mong đối phương là trợ thủ của Niên Bách Ngạn hơn.

Vincent quan sát Niên Bách Ngạn thật kỹ, thấy anh không giống như đang nói dối bèn ra lệnh cho đàn em: “Dẫn thằng đó vào đây! Để tao xem xem đứa nào chán sống!”

Tên đàn em lui ra ngoài. Chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn, còn cả một giọng nói mệt mỏi từ xa vọng lại.

“Này, này, này! Đừng có kéo áo tao nhá! Loại đặt may, đắt lắm đấy! Một cái cúc áo có khi còn đáng tiền bằng một mạng sống của chúng mày đấy!”

Tố Diệp nhận ra giọng người này, thất thanh: “Kỷ Đông Nham?”

Niên Bách Ngạn cũng nhận ra giọng Kỷ Đông Nham. Anh chết sững, quay đầu nhìn ra cửa.

Bên này, Kỷ Đông Nham đã bị bọn chúng kéo vào, gần như là bị trói gô. Vào tới cửa, thấy Niên Bách Ngạn đang nhìn mình bằng ánh mắt bất mãn và nghiêm nghị, anh ấy cười cười: “Đúng là tò mò có ngày bỏ mạng! Tớ vốn dĩ định tìm cậu đi uống rượu, không ngờ thấy cậu lái xe rời khỏi nhà. Tớ nghĩ cậu chắc chắn tới một nơi nào thú vị bèn theo đuôi. Niên Bách Ngạn! Sở thích của cậu độc đáo thật đấy, lại tới cái nơi khỉ ho cò gáy này!”

Quyển 14 - Chương 700: Ăn ý

Gương mặt Niên Bách Ngạn như phủ một lớp sương mù. Kỷ Đông Nham? Chết tiệt! Sao cậu ấy lại theo tới đây? Anh biết Kỷ Đông Nham sẽ nghi ngờ. Từ ánh mắt và giọng điệu lần trước của Kỷ Đông Nham là anh biết. Không ngờ cậu ấy lại cố chấp như vậy, còn theo đuôi anh đến tận đây.

Anh không nói gì. Giả ngây giả ngô chắc chắn là sở trường của Kỷ Đông Nham.

Rõ ràng sự xuất hiện của Kỷ Đông Nham khiến cho bầu không khí vốn đang căng thẳng có một chút thay đổi. Tố Diệp nhạy cảm cảm nhận được sắc mặt chuyển lạnh của Niên Bách Ngạn và sát khí trong đôi mắt Vincent.

Kỷ Đông Nham đưa mắt nhìn xung quanh. Sau khi nhìn rõ tình hình, anh ấy bèn nhìn Tố Diệp, chép miệng lắc đầu: “Thấy chưa, thấy chưa! Em lại bị bắt cóc rồi.” Dứt lời anh ấy xoay người Niên Bách Ngạn lại, quay lưng về phía Vincent và những người còn lại, dùng cơ thể của mình chặn tầm nhìn của Barrow, tung một cú đấm rất không khách khí vào Niên Bách Ngạn rồi quát: “Tớ nói gì hả? Ban đầu cậu không nên lấy Tố Diệp. Cậu tự nói xem, từ lúc lấy cô ấy về, cậu hại cô ấy đến nông nổi nào rồi? Minh đây thương tích khiến người ta nhìn cũng xót xa. Chẳng bằng cô ấy đi theo mình, chí ít cũng không phải chịu quá nhiều khổ sở như thế.”

Câu nói này nghe kiểu gì cũng ra giọng tố cáo đầy “máu và nước mắt”.

Vincent cười khẩy, liếc nhìn Tố Diệp. Tố Diệp có thể đọc được sự châm biếm trong ánh mắt của hắn. Chắc là hắn cảm thấy hai gã đàn ông kia vì một người phụ nữ mà biến hết thành lũ vô dụng.

Cô cũng chẳng biết hôm nay Kỳ Đông Nham trúng gió gì, trong lúc cấp bách thế này lại nói mấy lời phí phạm với Niên Bách Ngạn.

Đương nhiên, tất cả mọi người đều không nhận ra.

Động tác của Kỳ Đông Nham vô cùng kín kẽ mà Niên Bách Ngạn cũng phối hợp không chút sơ hở. Cú đâm của anh ấy đập vào ngực Niên Bách Ngạn. Anh thừa thời cơ ấy cúi người xuống, Kỳ Đông Nham bèn thả khẩu súng ngắn kiểu nhỏ trong tay vào chiếc túi bên trong chiếc áo khoác của Niên Bách Ngạn, sau đó bô lô ba la nói một tràng.

Niên Bách Ngạn đứng thẳng dậy. Đợi cho Kỳ Đông Nham nói xong, anh mới lạnh lùng buông một câu: “Cậu muốn chết à?”

Người nào không hiểu chuyện ắt sẽ tưởng rằng anh đang tỏ ra bức bối với Kỳ Đông Nham. Nhưng thực tế là, anh đang lo lắng cho Kỳ Đông Nham. Bao năm nay, anh và Kỳ Đông Nham vẫn luôn đánh đấm đùa giỡn, như thật như giả. Anh đã hại Kỳ Đông Nham tổn thất không ít. Kỳ Đông Nham vì muốn trả thù cũng từng ép anh vào cảnh ngộ không còn đường thoát. Nhưng giữa họ vẫn có một sự ăn ý.

Giống như anh thừa biết Kỳ Đông Nham có nhàm chán cỡ nào cũng không so đo mấy chuyện vô dụng vào những lúc thế này. Anh thừa biết Kỳ Đông Nham sẽ không đến tay không. Anh cũng thừa biết Kỳ Đông Nham nhất định sẽ lên đưa vũ khí cho anh.

Đây là trò mới ban đầu họ thường xuyên dùng những lúc gặp nguy hiểm.

Mà Kỳ Đông Nham bị bọn chúng phát hiện ra, túm cổ vào đây. Đối với một người không được mong đợi lại bất ngờ xuất hiện trong khu vực, người ta sẽ thường hay quên mất việc trên người họ có vũ khí hay không.

Thế nên Niên Bách Ngạn cảm thấy việc này là mạo hiểm đối với Kỳ Đông Nham.

Kỳ Đông Nham đương nhiên cũng hiểu được ý trong lời nói của anh. Anh ấy cười, vừa gian manh vừa đều cáng rồi quay đầu nhìn Vincent, nhún vai: “Không phải tôi muốn tìm cái chết đâu. Xem ra hôm nay mọi người có chuyện quan trọng muốn bàn, không làm phiền nữa ha!”

Dứt lời, anh ấy quay người bỏ đi.

Barrow tiến lên, lấy cả cơ thể sừng sững như núi chặn đường Kỳ Đông Nham.

Kỳ Đông Nham giật nảy mình: “Anh ăn cái gì để lớn vậy? Cơ thể rắn chắc quá nhỉ!”

Barrow không đoái hoài tới anh ấy.

Ngược lại, Vincent ngồi trên sofa thì hừ một tiếng: “Kỳ Đông Nham! Cậu tưởng cậu vào được đây thì chắc chắn sẽ đi ra được sao?”

Barrow rút khẩu súng trong túi ra, nhắm thẳng vào anh ấy.

Kỳ Đông Nham lập tức giơ tay đầu hàng, cười trừ: “Có gì từ từ nói! Đừng có động dao động súng, dã man lắm!” Sau đó anh ấy quay người về phía Vincent, tỏ ra yếu thế: “Tôi cùng lắm chỉ vô tình vào

đây thôi, thật sự không định can dự vào chuyện của mọi người.”

“Vô tình vào đây? Chủ tịch Kỷ nói câu nào là thật, câu nào là giả quả là khó phân biệt.” Một lớp sương mù lặng lẽ phủ lên đôi mắt Vincent.

“Con người tôi trước nay luôn thành thật.” Kỷ Đông Nham cười ha ha.

Vincent cười lạnh: “Mày thành thật? Tao vốn dĩ không định đối phó với mày nhưng hôm nay mày tới đây rồi, tức là ông trời định sẵn mày sẽ phải chết cùng. Kỷ Đông Nham! Mày và Niên Bách Ngạn liên kết lại chơi tao thế nào đừng tưởng tao không rõ. Chúng mày thật sự cho rằng Trường Giang sóng sau có thể lấn át sóng trước sao? Nhóc con! Hình như hai chúng mày quên mất một câu rồi. Gừng càng già càng cay!”

Kỷ Đông Nham quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Hôm nay đúng là bị cậu hại chết rồi.”

“Đáng đời!” Niên Bách Ngạn lạnh lùng buông một câu.

Tố Diệp nhìn cảnh này mà lòng hoang mang. Cô nhất thời thật sự không thể phân rõ Kỷ Đông Nham đến đây đã có chuẩn bị hay thật sự chỉ vô tình như anh ấy nói. Nhưng bất luận thế nào, cô cũng không muốn anh ấy bị thương. Cả Niên Bách Ngạn nữa, cô không muốn anh làm gì vì mình cả.

Vincent tạm thời không màng tới màn “oán trách” của Kỷ Đông Nham. Hắn nhìn về phía Niên Bách Ngạn: “Thứ tao cần đâu?”

Trái tim Tố Diệp đau rát như thiêu như đốt. Cô lắc đầu nhìn Niên Bách Ngạn.

Tiếc là Niên Bách Ngạn không thể nghe cô được. Anh rút ra một tờ giấy từ trong chiếc cặp tài liệu luôn mang theo bên mình. Anh đang định đưa cho Barrow thì bị Kỷ Đông Nham giật mất.

“Mày chán sống rồi à?” Barrow dí thẳng súng vào đầu Kỷ Đông Nham.

Vincent cũng đề cao cảnh giác.

“Đừng, đừng, đừng! Người anh em! Có gì từ từ nói. Tôi chỉ muốn xem thôi mà, đơn thuần là tò mò.” Nhân lúc Barrow còn chưa bỏ súng ra, anh ấy vội vàng lật ra xem, một giây sau đã bị Barrow rút lại.

“Niên Bách Ngạn! Cậu điên rồi à? Nếu ký hợp đồng này cậu sẽ lập tức trở thành kẻ nghèo kiệt xác!” Kỷ Đông Nham chỉ liếc qua cũng đã hiểu đại khái, bèn nhìn anh với vẻ bàng hoàng.

“Cậu im miệng cho tở!” Niên Bách Ngạn cau mày.

“Niên Bách Ngạn! Cậu đừng có làm ớn mắc oán.” Kỷ Đông Nham huyền thuyên không ngừng.

Niên Bách Ngạn mím môi, một lúc mới cất giọng lạnh lùng: “Kỷ Đông Nham! Cậu bị lừa lắm mồm nào nhập vào thế hả?”

“Cậu...”

Vincent ở bên kia sau khi xem hợp đồng xong đã ký tên rồi phá lên cười: “Kỷ Đông Nham! Về điểm này thì mày phải học hỏi Niên Bách Ngạn rồi. Giang sơn ấy mà, mất rồi lại đánh. Nhưng người đẹp mắt là mất luôn!”

Dứt lời, hắn ta giơ cao hợp đồng trên tay lên: “Nhìn thấy chưa? Đây

mới gọi là người biết làm việc lớn!”

Nét mặt của Niên Bách Ngạn như đã đóng băng.

Kỷ Đông Nham ngậy ngốc nhìn tờ giấy đựng đưa trong tay Vincent rồi gào lên: “Tiêu rồi! Tiêu rồi! Niên Bách Ngạn! Bây giờ cậu thật sự nghèo kiệt xác rồi!”

Ở Nam Phi, lại là một cảnh tượng khác biệt.

Mỏ kim cương Niên Thị mới đấu thầu đang được khai thác rầm rộ. Đa số các công nhân đều là người bản địa. Có những người da đen thui và cả những người làm không hết sức. Đang giữa trưa nắng gắt, mặt trời lơ lửng trên đỉnh đầu cháy như thiêu như đốt khiến đầu tóc người ta như chảy mỡ.

Có người da đen xuống mỏ, có người da đen phụ trách lựa kim cương. Họ để trần nửa người. Mồ hôi theo sống lưng vạm vỡ chảy xuống, lại bị mặt trời chiếu sáng đến bóng loáng.

Tình hình khai thác của mỏ kim cương rất lý tưởng, mà chất lượng của kim cương cũng rất cao. Điều này hoàn toàn như quyết định sáng suốt khi trước của Niên Bách Ngạn.

Từ sau khi Niên Bách Ngạn rời khỏi Nam Phi, nơi đây vẫn do Hứa Đồng quản lý. Thật ra cô cũng lắm chỉ trông coi, không làm quá nhiều chuyện lật vật. Quá trình khai thác mỏ này đã đi vào quỹ đạo, cho dù cô không có mặt cũng không xảy ra vấn đề gì quá to tát. Nhưng so với sự hỗn tạp của Bắc Kinh, Hứa Đồng thích ở Nam Phi hơn.

Ban đầu khi Hứa Đồng ở mỏ kim cương, rất nhiều người bản địa

không phục cô. Họ ai nấy đều lực lưỡng, toàn là những người đàn ông Nam Phi thô kệch, sao lại chịu phục tùng sự giám sát của một cô gái? Lại còn là một cô gái châu Á da vàng như Hứa Đồng, trông thì thấp bé, yếu đuối. Bị một người như vậy quản lý quả thực khiến họ không còn mặt mũi.

Nhưng không ai không biết, Hứa Đồng đã cùng với Niên Bách Ngạn nắm trái rất nhiều việc ở Nam Phi. Mức độ thông thạo Nam Phi của cô cũng như cách thức quản lý công nhân đã vượt xa rất nhiều người. Cộng thêm các mối quan hệ của cô cũng không hề hẹp. Sau vài lần, mấy người đàn ông muốn khiêu khích quyền uy của cô đều đã phải “rót ngựa”, không dám oán thán nửa lời.

Lại là một buổi chiều, một đợt kim cương thô đang được vận chuyển ầm ầm từ dưới mỏ lên mặt đất. Hứa Đồng cũng ở dưới mỏ. Cô đang nghiêm túc ghi chép. Cô mặc một chiếc áo bảo hộ màu xám trắng, đầu đội mũ bảo hiểm, hoàn toàn không có gì khác biệt với các công nhân ở đây.

Các kỹ sư khi xuống mỏ nhìn thấy Hứa Đồng bèn tiến tới nói với cô: “Bên trên có anh nào tìm cô đấy!”

“Người mua hàng ạ?” Hứa Đồng còn không ngẩng đầu lên.

Người kỹ sư nhún vai: “Tôi không rõ lắm! Anh ta nói cô lên gặp anh ta là sẽ biết ngay.”

Hứa Đồng dừng bút, đầu mày hơi nhíu lại tỏ vẻ nghi hoặc. Một lúc sau, cô gạt đầu, thu dọn sổ sách rồi ra khỏi mỏ. Cô cảm thấy có lẽ là người của Niên Bách Ngạn cử tới.

Tiếc là cô đã đoán sai...

Quyển 14 - Chương 701: Không đi theo tôi thì theo ai?

Ra khỏi mộ, từ xa cô đã nhìn thấy một chiếc trục thẳng, cách cô mấy bước chính là người đàn ông đang tìm cô. Anh đang cầm một viên quặng thô, ngắm nghía là một cách say mê. Ánh nắng hắt lên sống lưng anh. Bóng hình anh cao lớn, đĩnh đạc. Nhưng vì ăn mặc sáng sủa nên rõ ràng anh không ăn nhập với nơi đây.

Hứa Đồng lập tức dừng bước như bị điện giật. Sau khi nhìn thấy người ấy, trái tim cô bắt đầu đập điên cuồng.

Cô hoàn toàn không thể ngờ đó lại là Thịnh Thiên Vỹ.

Sao anh lại tới Nam Phi?

Đúng lúc ngẩng đầu lên, Thịnh Thiên Vỹ nhìn thấy Hứa Đồng. Anh tươi cười giơ viên quặng thô trong tay lên, đi tới nói với cô: “Nghe nói Bách Ngạn chỉ cần dùng tay cũng có thể áng chừng xem bên trong liệu có thứ giá trị hay không. Tiểu Hứa! Em thì sao? Đã luyện được bản lĩnh này chưa?”

Hứa Đồng chỉ cảm thấy trái tim mình sắp nhảy vọt ra khỏi cổ họng tới nơi. Cô bấm bụng, lấy lại viên quặng thô trong tay anh rồi dè dặt đặt lại chỗ cũ, sau đó hắng giọng nói: “Thật xin lỗi, tổng giám đốc Thịnh! Ở đây không cho phép cầm chơi quặng thô như vậy!”

“Quy định Niên Bách Ngạn đặt ra?” Thịnh Thiên Vỹ cười.

Hứa Đồng gượng cười một cách khó khăn coi như ngầm trả lời. Một

lúc sau cô mới hỏi: “Sao anh lại tới Nam Phi vậy?”

“Tại sao tôi không được tới Nam Phi?” Thịnh Thiên Vỹ nhận ra sự căng thẳng của cô nhưng biết sao được, anh cứ thích chọc cô.

Hứa Đồng hết như chuột gặp phải mèo. Cô thầm hít sâu một hơi rồi nói: “Bây giờ tổng giám đốc Niên không ở Nam Phi. Nếu anh muốn tìm anh ấy, tôi có thể gọi điện cho anh ấy.”

“Tôi tìm em không được à?” Thịnh Thiên Vỹ cười rạng rỡ.

Câu nói này của Thịnh Thiên Vỹ quá thẳng thắn, cũng khiến người ta không có cơ hội xoay chuyển. Sau khi lạc vào tai Hứa Đồng, nó quả thực đã khiến cô giật nảy mình. Bả vai cô chợt run lên. Cô ngước mắt nhìn người đàn ông đủ để che đi quá nửa ánh sáng trước mặt mình, chỉ cảm thấy tim càng đập nhanh hơn, gần như một xông ra khỏi cổ họng.

Cô biết rất rõ, tim đập nhanh hơn tuyệt đối không phải vì tình yêu chớm nở. Cô rất căng thẳng khi phải đối mặt với người đàn ông này, từ lúc bắt đầu cho tới giờ. Bỗng chốc, một Hứa Đồng luôn bình thản mọi ngày lại chẳng biết nên nói gì. Cô mở miệng rồi lại ngậm chặt, muốn nói gì đó nhưng lại không phát ra được âm thanh.

Giờ này ở Nam Phi, mặt trời đang rực rỡ, khí hậu cũng tuyệt đẹp, không quá oi ả lại không quá lạnh lẽo. Tia nắng chói lọi chiếu xuống gương mặt cô. Gương mặt nhỏ vốn trắng trẻo vì vừa xuống mỏ nên hơi lem bầm. Nhìn thấy vậy, Thịnh Thiên Vỹ bất giác giơ tay lên, hướng về phía mặt cô.

Hứa Đồng hết hồn hết vía vì động tác này. Cô vô thức lùi sau mấy bước, nhìn Thịnh Thiên Vỹ như nhìn thấy ma.

Thịnh Thiên Vỹ sững người, rồi lập tức bật cười khó xử. Anh giơ cao hai tay lên: “Mặt em bị nhỏ, tôi chỉ muốn lau giúp em thôi mà.”

Nghe thấy vậy, Hứa Đồng ít nhiều có chút ngượng ngập. Cô đành hắng: “Cảm ơn tổng giám đốc Thịnh! Tôi tự lau là được rồi.”

Thịnh Thiên Vỹ nhìn cô với vẻ hứng thú, rồi lại tiến lên hai bước, cách cô một khoảng rất gần. Lần này Hứa Đồng không lùi nữa, nhưng có thể nhận ra cô cực kỳ căng thẳng, cả người đang căng ra. Như vậy, Thịnh Thiên Vỹ lại càng thấy thú vị. Anh bất ngờ cúi xuống, ghé sát cô, cười hỏi: “Anh là tai họa à?”

Một động tác bất thành linh khiến Tố Diệp không kịp né tránh. Cô vô thức hét lên một tiếng, còn định lùi tiếp nhưng đã hết đường rồi. Thịnh Thiên Vỹ vẫn giữ nguyên tư thế, nhướn mày nhìn cô. Hứa Đồng sàu nảo. Vì tiếng kêu thất thanh vừa rồi của mình, cô liên tục xin lỗi: “Tôi xin lỗi, tổng giám đốc Thịnh. Tôi không cố ý đâu.”

“Em sợ tôi đến vậy sao?” Thịnh Thiên Vỹ đứng thẳng người lên, cười ha ha.

Hứa Đồng không biết trả lời sao, đành đáp qua loa: “Anh hiểu lầm rồi.”

“Lúc còn ở nước ngoài, chẳng phải tôi đối xử rất tốt với em sao?” Thịnh Thiên Vỹ tỏ vẻ tiếc nuối.

Đầu tóc Hứa Đồng ngứa râm ran. Cô cắn môi nói: “Cảm ơn tổng giám đốc Thịnh đã đề bạt và chiếu cố!”

Thịnh Thiên Vỹ: “Tôi chưa gặp một người phụ nữ nào sợ tôi đến vậy. Tiểu Hứa à! Tôi phải làm sao em mới không sợ tôi như vậy nữa?”

Hứa Đồng to đầu. Cô quả thực không muốn trả lời mấy vấn đề riêng tư này. Thật ra cô càng muốn hỏi mục đích thật sự của việc anh tới đây là gì, không phải chỉ để trò chuyện vài câu đấy chứ? Cô làm gì có nhiều thời gian đến vậy.

“Tổng giám đốc Thịnh! Tôi thấy hay là anh cứ về khách sạn đi. Ở đây rất loạn. Đây đều là những quãng thô bám đầy bùn đất, sẽ làm bẩn quần áo của anh đấy.”

Thịnh Thiên Vỹ mím môi cười: “Em đang ở đây, sao tôi nỡ đi?”

Hứa Đồng suýt nữa sặc nước bọt mà chết, trong lòng cô ít nhiều cảm thấy bức bối, nhưng vẫn không biểu lộ ra ngoài. Cô không hiểu tổng giám đốc Thịnh này rốt cuộc định làm gì.

“Tổng giám đốc Thịnh! Anh...”

“Được rồi, nói chuyện nghiêm túc với em đây, không đùa cợt nữa.”
Thịnh Thiên Vỹ ngắt lời cô.

Thì ra thật sự là có chuyện nghiêm túc. Lúc ấy Hứa Đồng mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía anh, đợi anh nói tiếp.

“Em về khách sạn thu dọn đồ đạc rồi đi cùng tôi.” Giọng của Thịnh Thiên Vỹ rất kiên quyết.

“Á?” Hứa Đồng ngẩn người.

Thịnh Thiên Vỹ nhướn mày: “Nhanh lên!”

Hứa Đồng chẳng hiểu chuyện gì: “Tôi không hiểu ý của anh. Vì sao phải thu dọn đồ rồi đi với anh?”

Thịnh Thiên Vỹ phá lên cười: “Sau này em sẽ là trợ lý của tôi, không đi theo tôi thì theo ai?”

Trọng lượng của câu nói này không hề nhẹ, làm Hứa Đồng giật nảy mình. Nhưng cô nhanh chóng ép mình phải bình tĩnh lại rồi nói: “Đây là việc tổng giám đốc Niên sắp xếp sao? Anh lại định đi đâu à?”

Giống như lần trước, cô tưởng mình lại bị điều ra ngoài.

Thịnh Thiên Vỹ giơ tay, nắm nhẹ bả vai cô: “Lần này em không bị điều ra ngoài mà làm trợ lý thật sự của tôi. Chỉ cần tôi không đuổi việc em thì em sẽ mãi mãi ở bên cạnh tôi.”

Hứa Đồng thảng thốt, thất thanh hỏi: “Gì cơ?”

“Em vẫn chưa biết sao? Em bị Niên Bách Ngạn đuổi việc rồi. Thế nên tôi thu nhận em.” Thịnh Thiên Vỹ nhàn nhã khoanh hai tay trước ngực.

Hứa Đồng cảm thấy như bị sét đánh trúng đầu. Cô đứng yên, rất lâu mới có thể hoàn hồn lại, lẩm bẩm: “Không thể nào!”

Thịnh Thiên Vỹ cười: “Nếu không có bằng chứng thực sự, tôi cũng sẽ không nói vậy đâu. Tiểu Hứa! Em xem tôi đã đích thân tới Nam Phi mời em rồi, lẽ nào có thể là giả sao?”

Lòng Hứa Đồng càng thêm hụt hẫng. Thấy thái độ của Thịnh Thiên Vỹ, một dự cảm chẳng lành bỗng dâng lên. Trông anh không giống như đang đùa giỡn. Như vậy cô lại càng sợ hãi.

“Xin lỗi anh, để tôi gọi điện cho tổng giám đốc Niên!”

Thịnh Thiên Vỹ gật đầu.

Hứa Đồng rút di động ra rồi đi sang một bên. Lúc ấn số điện thoại, ngón tay cô vẫn còn run rẩy. Cô mong là giả, sao Niên Bách Ngạn lại đột ngột cho cô nghỉ việc? Hơn nữa cô hoàn toàn không biết gì, như vậy quá bất thường.

Cô gọi vào số của Niên Bách Ngạn rồi chờ đợi.

Nhưng được thông báo, số máy đã khóa máy.

Hứa Đồng nhú mào, gọi lại lần nữa, nhưng máy vẫn tắt. Cô cắn môi, gọi cả vào điện thoại trong phòng làm việc nhưng không ai nhận máy. Cô nghiến răng gọi về tư hợp viện, vẫn không ai nghe.

Chuyện gì thế nhỉ?

Cô làm việc bên cạnh Niên Bách Ngạn bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy anh khóa máy. Điện thoại của anh luôn mở 24/24, càng không có tình huống hết pin.

Cô biết số điện thoại cá nhân của Niên Bách Ngạn nhưng số máy này chỉ có Tố Diệp mới có tư cách gọi. Bây giờ...

Hứa Đồng khẽ quay đầu. Thấy Thịnh Thiên Vỹ đang mỉm cười nhìn cô, sống lưng cô bất giác ớn lạnh. Cô không suy nghĩ gì, lập tức gọi vào số máy cá nhân của Niên Bách Ngạn. Cô mong nghe được tiếng nói của anh ấy, muốn nghe anh ấy đích thân nói, Thịnh Thiên Vỹ đang đùa giỡn.

Ai ngờ, điều khiến Hứa Đồng sửng sốt là, cả di động cá nhân của Niên Bách Ngạn cũng khóa máy.

Rốt cuộc... đã xảy ra chuyện gì?

Thịnh Thiên Vỹ đứng bên cạnh đợi rất lâu không thấy có động tĩnh gì, vô cùng kỳ lạ bèn tiến lên hỏi: “Sao thế?”

“Tổng giám đốc Niên khóa máy rồi.” Hứa Đồng tuyệt vọng.

Thịnh Thiên Vỹ suy nghĩ: “Có lẽ là đột xuất có việc gì gấp nên quên sạc pin chẳng?” Nói thì nói vậy nhưng trong lòng anh cũng không tránh khỏi cảm thấy kỳ lạ. Với vị trí của Niên Bách Ngạn không nên phạm phải sai lầm ngớ ngẩn này mới phải.

Hứa Đồng lắc đầu: “Không thể nào!”

Thịnh Thiên Vỹ suy nghĩ rồi gọi vào số điện thoại của trợ lý Giản Ngôn.

Giản Ngôn thì nhận máy, thái độ rất lễ phép, kính cẩn.

Hứa Đồng đứng bên nhìn gương mặt hơi nghiêng của Thịnh Thiên Vỹ. Bên ngoài rất ồn, cô không nghe rõ đối phương nói gì, chỉ nhạy cảm nhận ra sắc mặt Thịnh Thiên Vỹ có chút biến đổi. Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, cô vội vàng hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Thịnh Thiên Vỹ ngần ngừ: “Trợ lý của cậu ấy nói, sau khi về sớm hơn mọi ngày, điện thoại của cậu ấy vẫn luôn trong tình trạng khóa máy.

Hứa Đồng chết sững.

Thịnh Thiên Vỹ cũng cau mày lại. Anh lại gọi thêm mấy cuộc điện thoại, nhưng tất cả những người có liên hệ với Niên Bách Ngạn đều không thể liên lạc được với cậu ấy. Hứa Đồng cảm thấy chuyện này có chút bất thường. Cô lại gọi điện thoại cho Tố Diệp. Ai ngờ điều khiến cô cả kinh hơn nữa, di động của Tố Diệp cũng khóa máy.

“Họ nhất định đã xảy ra chuyện rồi.” Hứa Đồng hoang mang.

Đây cũng là chuyện Thịnh Thiên Vỹ lo lắng. Anh trở nên nghiêm túc, không còn dáng vẻ lãng tử buông thả ban nãy. Anh nói: “Nhanh chóng thu dọn đồ đạc. Chúng ta về Bắc Kinh!”

Lần này Hứa Đồng không phản đối. Cô gật đầu, lập tức làm theo...

Ở Bắc Kinh đang trong trạng thái gươm súng sẵn sàng.

Đêm đông ở Diển Khánh, khí lạnh như mọc thêm chân không ngừng len lỏi vào lòng người. Căn phòng càng lúc càng lạnh. Sau khi qua nửa đêm, sương đã phủ kín cửa sổ.

Niên Bách Ngạn bỏ hợp đồng có chữ ký của anh ra. Sau khi luật sư xem xét không có gì phản đối, Vincent cũng ký tên, cũng có nghĩa giá trị của Niên Bách Ngạn đã thay đổi. Đúng như Kỷ Đông Nham nói, anh đã trở thành một kẻ nghèo kiệt xác.

Tổ Diệp rất muốn điên cuồng gào thét, nhưng cổ họng như bị chặn đứng, không phát ra nổi một chút âm thanh. Cô nhìn gương mặt nghiêng của Niên Bách Ngạn. Không biết có phải vì cảm thấy lạnh không, mặt anh trông xanh ngắt, cứng rắn và lạnh lùng. Đôi mắt ấy mang một sự căm hận khiến người ta rùng mình sợ hãi.

Kỷ Đông Nham cũng không ngờ Niên Bách Ngạn lại làm vậy. Anh ấy lẩm bẩm: Tiêu rồi... Tiêu rồi... Niên Bách Ngạn! Cậu tiêu rồi!

Niên Bách Ngạn mặc kệ anh ấy, nhìn Vincent chăm chăm: “Thả vợ tôi ra!”

Vincent sung sướng nhìn bản hợp đồng trên tay, rồi giơ lên: “Gấp gì chứ? Niên Bách Ngạn! Tao với mày còn có nhiều chuyện để nói lắm. Đêm còn dài, chúng ta cứ từ từ.”

Kỷ Đông Nham nghe xong sốt ruột, bèn nói với hắn: “Này, sao tôi bỗng nhận ra con người ông lại vô liêm sỉ đến vậy nhỉ? Đêm còn dài, hai người đàn ông thì nói được chuyện gì với nhau? Có nói cũng phải để không gian cho vợ chồng họ chứ. Ông có được lợi ích rồi thì thôi đi, đừng có được nước lấn tới.”

Vincent không hề tức giận mà càng cười xấu xa: “Sợ là chuyện tao muốn nói, đuổi nó đi nó cũng không đi.”

Niên Bách Ngạn hơi nheo mắt lại, đáy mắt phản chiếu thứ ánh sáng giá lạnh.

Kỷ Đông Nham đứng bên giếch cột: “Không lẽ ông còn bắt cậu ấy tận tay dạy ông cách khai thác mỏ? Vincent! Thật ra sao ông không biết nghĩ. Cho dù ông có được quyền sở hữu thì sao nào? Ông vẫn không dám lộ mặt như trước? Bây giờ cảnh sát đang truy nã ông. Ông còn bản lĩnh gì để gây dựng từ đầu?”

“Vậy thì phải xem xem bạn mày có thành ý không thôi.” Vincent bật cười.

Kỷ Đông Nham ngẩn người.

“Niên Bách Ngạn! Mày sẽ không phạm phải sai lầm này chứ?” Vincent cười hỏi.

Niên Bách Ngạn cuộn chặt tay lại, nghiêng răng nói: “Năm giờ sáng sẽ có trực thăng đưa ông rời khỏi Trung Quốc, những quyền này sẽ

phát sinh hiệu lực vô điều kiện.”

“Đúng là một người thông minh!” Vincent vỗ tay.

Kỷ Đông Nham trợn tròn mắt, quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn.

Nhưng Tố Diệp thì không nhìn được. Cô nói với Niên Bách Ngạn:
“Anh không thể làm vậy được. Dù là Niên Thị hay mở kim cương bên Nam Phi đều là tâm huyết của anh, anh không thể...”

Niên Bách Ngạn nhìn sâu vào mắt cô, nói: “Xứng đáng!”

Tuy chỉ có hai chữ nhưng khiến trái tim Tố Diệp đau đớn như bị bánh xe lăn qua...

Quyển 14 - Chương 702: Tặng cho mày một chiếc mũ

Kỷ Đông Nham đứng bên cạnh thở dài nặng nề.

Việc đã đến nước này, ván đã đóng thuyền, anh ấy cũng hiểu rõ rồi. Niên Bách Ngạn định từ bỏ tất cả chỉ để có thể cứu Tố Diệp ra, việc gì cũng đã sắp xếp ổn thỏa cho Vincent. Bây giờ cho dù Vincent một phát bắn chết Niên Bách Ngạn cũng có khả năng.

Sau khi nghe câu nói của Niên Bách Ngạn, Vincent chép miệng mấy cái rồi đi tới bên cạnh Tố Diệp và nói: “Vì mày, chuyện gì nó cũng làm được.”

Tố Diệp trừng mắt nhìn hắn trong phần nộ: “Bỉ ổi!”

“Bỉ ổi?” Vincent cười: “Mấy cô bé mà sục sôi vì chính nghĩa quá là không tốt, sẽ bị bịt chặt hai mắt lại đấy.” Dứt lời, hắn quay về phía Niên Bách Ngạn: “Làm chồng người ta, mày phải giải thích một cách chính xác cho vợ mày hiểu thế nào gọi là bỉ ổi chứ.”

Niên Bách Ngạn không hơi đâu lằng nhằng với hắn. Anh tiến lên một bước. Barrow và hai tên đàn em thấy vậy lập tức xông ra chặn đường anh. Kỷ Đông Nham làm ầm lên ngay: “Làm gì đấy, làm gì đấy? Tôi cảnh cáo các người nhé, đừng có cậy đông ức hiếp chúng tôi.”

“Vincent! Những gì ông phải lấy đã lấy được rồi, lập tức thả người!” Niên Bách Ngạn quát vượt qua Barrow. Anh nhìn thấy sắc mặt Tố Diệp càng lúc càng nhợt nhạt, trái tim xoắn bện lại, đau đớn.

Bây giờ anh chỉ muốn đưa Tố Diệp đi ngay lập tức.

“Niên Bách Ngạn! Mày không muốn ôn lại chuyện cũ với tao một cách vui vẻ sao?” Vincent cười.

Niên Bách Ngạn lạnh nhạt đáp: “Không có hứng thú!”

“Ồ? Thế thì tao hiểu sai thật rồi. Tao lại nghĩ mày phải rất hứng thú cơ đấy. Dẫu sao thì mày cũng đã điều tra bao năm qua, rồi lại giữ khư khư lấy Tinh Thạch từng ấy năm. Một người không có hứng thú sao lại lãng phí lắm thời gian vào việc này vậy?” Vincent từ tốn nói.

Kỷ Đông Nham nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ hồ nghi. Tố Diệp nghe mà chẳng hiểu chuyện gì, nhưng cũng chẳng mấy để tâm.

Niên Bách Ngạn không muốn nghe hắn lải nhải nhiều, lại tiến thêm một bước.

“Đứng lại! Mày còn tiến thêm bước nào, đầu con đàn bà của mày sẽ nổ tung!” Lần này chính Vincent chủ động rút súng ra, nhắm thẳng vào đầu Tố Diệp.

“Vincent! Tốt nhất ông nói lời nên giữ lời!” Niên Bách Ngạn giận dữ.

“Dĩ nhiên là tao sẽ giữ lời, nếu không tao đã bắn chết mày từ lâu rồi.” Ngữ khí của Vincent trở nên lạnh như băng: “Nếu không phải vì nể mặt bố mày, với những chuyện mày làm ra cho tao, mày tưởng tao có thể nhắm một mắt, mờ một mắt sao?”

Gương mặt Niên Bách Ngạn bị bao trùm bởi giá lạnh.

“Niên Bách Ngạn! Thật ra Niên Thị rơi vào tay tao cũng được, cũng

giống như mục đích khi trước mày ở Tinh Thạch vậy.” Vincent lại cười: “Mày vất vả cực nhọc làm bao nhiêu việc như vậy, đương nhiên tao hiểu. Nhưng mày tàn nhẫn ở chỗ, để bảo vệ thanh danh của bố mày, đến cả tao mày cũng muốn tiêu diệt. Như thế thì không được, nói gì thì nói, tao cũng là cộng sự của bố mày, coi như là có giao tình.”

Kỷ Đông Nham sửng người, nhìn Niên Bách Ngạn: “Cộng sự gì chứ? Thế là thế nào?”

Lúc này đương nhiên Niên Bách Ngạn sẽ không giải thích gì với Kỷ Đông Nham. Thực tế là, anh đang có cả ý định giết người.

Vincent cười cười, ra hiệu bằng ánh mắt cho Barrow. Barrow gật đầu, đuổi mấy kẻ khác đi. Trong phòng chỉ còn lại Vincent, Tố Diệp, Kỷ Đông Nham, Niên Bách Ngạn và luật sư Cố, thêm gã nữa là sáu người.

Tố Diệp hoang mang. Cô biết bố của Niên Bách Ngạn, cũng tức là bố chồng của cô, có quan hệ với Vincent. Hôm nay cuối cùng cô cũng biết, thì ra Niên Bách Ngạn đã biết chuyện này từ lâu, nếu không đã chẳng lao tâm khổ tứ.

“Niên Bách Ngạn! Em trai của con bé này, cũng tức là em vợ mày, vẫn luôn diệt trừ tổ chức Samele. Mày suy nghĩ thế nào? Mày tưởng khiến tao biến mất thì sự thực bố mày là thành viên của Samele sẽ không bị phát hiện sao? Hy vọng hảo huyền! Mày tưởng tao lên được vị trí Samle chỉ là trùng hợp thôi sao? Gì chứ vẫn già là cay hơn cả, mày phải luôn luôn ghi nhớ điểm này cho tao.”

Lòng ngực Niên Bách Ngạn phập phồng lên xuống. Anh nắm bàn tay lại găt gao.

“Bố mày, Sariel, năm xưa là một trong những thành viên quan trọng nhất của Samele. Không có ông ấy, tổ chức không thể tìm được trẻ con để chuyển hàng. Mày bảo ông ấy có quan trọng không đây?”

“Đủ rồi!” Niên Bách Ngạn giận dữ quát lên.

Kỷ Đông Nham đỡ đầu.

Anh từng nghe nói tới tên của những thiên thần Samele, nhưng trước giờ vẫn nghĩ nó chẳng liên quan gì tới tổ chức ma túy, thế nên cũng không quá chú tâm. Nhưng tới hôm nay anh mới biết, thì ra bạn của mình có liên quan tới tổ chức Samele, hơn nữa bao nhiêu năm qua, cậu ấy vẫn đang dốc hết tâm huyết vì gia tộc mình. Cũng phải tới hôm nay, Kỷ Đông Nham cuối cùng mới hiểu được vì sao Niên Bách Ngạn kiên quyết không rời khỏi Tinh Thạch. Tinh Thạch có cổ phần của nhà họ Niên, cậu ấy phải tự mình trấn thủ mới có thể kiểm soát được danh tiếng gia đình mình, rồi vì sao khi đó Tinh Thạch lao đao trong sóng gió, Niên Bách Ngạn thà để anh thu mua Tinh Thạch cũng không thể để nó rơi vào tay người khác.

Bây giờ nghĩ lại, lý do càng đơn giản hơn.

Một khi các doanh nghiệp khác tiếp quản, họ đều sẽ tổ chức lại Tinh Thạch, có người có thể còn tiến hành tìm hiểu rõ về Tinh Thạch. Niên Bách Ngạn đã từng nói với anh, chỉ có giao Tinh Thạch vào tay anh, cậu ấy mới yên tâm. Cái yên tâm này, thực chất là chỉ việc Niên Bách Ngạn biết cho dù anh có điều tra ra bí mật cũng sẽ không tiết lộ, thế nên cậu ấy mới yên tâm.

Kết quả, khi nhận được Tinh Thạch, anh vẫn giữ nguyên như cũ. Lúc đó anh vốn dĩ định ép Niên Bách Ngạn tới giúp mình trong một giây phút giận dữ, chưa từng thực sự nghĩ sẽ làm điều gì. Thế nên anh không phát hiện ra bí mật của Tinh Thạch, càng không phát hiện ra bí

mặt của Niên Bách Ngạn.

Còn hai chữ “Sariel”* khi lọt vào tai Tố Diệp quả thật đã khiến cô thảng thốt.

*Theo phiên âm tiếng Trung, Sariel là Tích Lạp.

Cô nhớ lại tên phạm nhân tự sát trong tù lúc trước, biểu tượng hắc để lại trên tường. Biểu tượng ấy chính là Sariel. Mà Sariel lại chính là bố của Niên Bách Ngạn, bố chồng của cô!

Không!

Cô thà tin rằng bố chồng mình chỉ không cẩn thận bị lợi ích bôi đen mà đi nhầm đường cũng không muốn tin ông ấy lại là đầu não của một tổ chức ma túy trứ danh, Sariel.

Sariel...

Cái tên luôn khiến Tố Khải đau đầu.

Tố Diệp vô thức nhìn về phía Niên Bách Ngạn, mà anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt đầy phức tạp. Trái tim cô không ngừng chìm xuống, chìm xuống vực sâu không đáy, lạnh giá tới tận cùng.

Không những anh biết những việc làm của bố mình, còn biết cả thân phận của bố mình.

Hô hấp của Tố Diệp trở nên dồn dập, mỗi một hơi thở đều khiến lồng ngực đau tưởng chết.

Không phải Niên Bách Ngạn không đọc được suy nghĩ của cô. Sự thê lương và thất vọng trong đôi mắt ấy như bện thành một sợi dây

thừng, thít chặt lấy cổ anh. Anh sợ nhất ánh mắt này của cô, còn khó chịu hơn là giết chết anh.

Vincent thì bật cười, cười vô cùng đắc ý. Rồi khi nhìn thấy biểu cảm này của Tố Diệp, hắn cố tình tỏ ra ngạc nhiên: “À, tao hiểu rồi! Thì ra nó vẫn chưa biết gì cả. Cũng phải, sao mà có thể nói sự thật với nó chứ?”

“Vincent!” Niên Bách Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chuyện này làm sao mà giấu được? Sớm muộn gì nó cũng sẽ biết. Mà đang sợ cái gì? Sợ nó biết bố mà chính là Sarel, hay sợ nó nhớ ra những chuyện còn đen tối hơn?”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn tái mét.

Vincent phá lên cười. Hắn giơ tay khẽ bóp má Tố Diệp.

“Không được động vào cô ấy!” Cả Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham gần như đồng thanh quát lên.

Tố Diệp cực kỳ ghê tởm, chỉ muốn thuốc tẩy trắng để rửa mặt ngay.

“Không cho tao động tao cũng động rồi, chúng mà làm gì được tao?” Vincent cười quái dị.

Câu nói này khiến Kỳ Đông Nham vô cùng nghi hoặc. Sắc mặt của Niên Bách Ngạn thì càng ngày càng khó coi. Còn bả vai nhỏ bé của Tố Diệp thì run lên.

Vincent sát lại gần cô, nhưng lại nhìn Niên Bách Ngạn: “Người Trung Quốc chúng mà chẳng phải trước nay vẫn coi trọng trinh tiết sao? Nó chẳng qua chỉ là một món hàng dùng rồi, mà trân trọng nó thế

làm gì?”

“Vincent! Tao phải giết mày từ lâu rồi!” Niên Bách Ngạn điên lên, lập tức xông tới. Barrow rất khỏe, gã túm chặt lấy Niên Bách Ngạn, quát lên: “Ngoan ngoãn chút đi! Nếu không vợ mày không còn mạng đâu!”

Cả quá trình ấy, Kỳ Đông Nham đều ngơ ngẩn.

Tố Diệp như bị ai rút cạn máu, cả bờ môi cũng nhợt nhạt. Cô nhìn Vincent như không dám tin vào mắt mình. Một dự cảm chẳng lành bắt đầu dâng lên.

“Niên Bách Ngạn! Quả nhiên đã bị mày điều tra ra. Chỉ có điều tao rất không hiểu, làm sao mày biết đó là tao?” Vincent dí súng vào trán Tố Diệp, tỏ ý ép Niên Bách Ngạn phải thành thật trả lời.

Niên Bách Ngạn nhìn Tố Diệp, Tố Diệp cũng đang bàng hoàng nhìn anh. Sắc mặt Kỳ Đông Nham bên cạnh thì cực kỳ khó coi.

Rất lâu sau, Niên Bách Ngạn mới trả lời: “Đồng hồ quả quýt! Tao nhận ra chiếc đồng hồ quả quýt của mày!”

“Đồng hồ quả quýt?” Vincent nghi hoặc, rút từ trong túi ra một chiếc đồng hồ quả quýt rất cũ nhưng được thiết kế tinh xảo, phá lên cười: “Không ngờ chiếc đồng hồ này lại bán đứng tao.” Đây là chiếc đồng hồ quả quýt hắn thường đeo, được bố hắn đấu giá mà có, sau đó chuyển cho hắn. Hắn rất thích, lúc nào cũng giữ bên người.

Chiếc đồng hồ lắc lư làm nhói đau đôi mắt Tố Diệp.

Cảnh tượng trong quá khứ lại ùa về trong đầu. Hình ảnh dung đưa đó, chiếc đồng hồ đã vùi sâu trong ký ức của cô. Kẻ đó... Kẻ đó chính là Vincent, kẻ đó vẫn chưa chết!

Một ngọn lửa phần nộ sục sôi trong lồng ngực. Cô nhìn Vincent chăm chăm, chỉ hận không thể khiến hấn thịt nát xương tan.

Ai ngờ Vincent biết cô giờ như cá nằm trên thớt, vì có súng, Niên Bách Ngạn cũng không dám hành động khinh suất. Thế nên, hấn ta càng ăn nói táo bạo và châm chọc.

“Niên Bách Ngạn! Tao cướp đi lần đầu tiên của vợ mày, tao mới là người đàn ông đầu tiên của nó. Sao? Lấy một con đàn bà đã bị người khác chơi qua không cảm thấy trên đầu hơi lạnh sao? Để hôm nào tao bảo Barrow mua cho mày một chiếc mũ, chọn màu xanh nhé, hợp với mày đấy*!”

*Đồng nghĩa với câu mọc sừng ở tiếng Việt.

Niên Bách Ngạn tức đến thở hổn hển, gân xanh cũng nổi đầy lên cánh tay.

Kỷ Đông Nham đã hiểu ra, phần nộ: “Vincent! Mày là thằng đốn mạt! Ưc hiếp phụ nữ thì giỏi giang nổi gì!”

“Mày nhầm rồi, Kỷ Đông Nham! Lúc tao ực hiếp nó, nó còn chưa là phụ nữ. À đúng rồi, nó đã làm phụ nữ từ lâu rồi, khoảng tầm bốn tuổi nhỉ? Tao vốn định giữ một quân bài trong tay, nhưng bây giờ nghĩ cũng chẳng cần nữa, hợp đồng tao đã cầm trong tay, cũng đủ rồi.” Vincent vừa cười vừa nói, sát lại gần Tố Diệp: “Bây giờ mày đẹp hơn hồi nhỏ nhiều, thật sự muốn nếm thử mùi vị của mày hiện tại. Mày... Á!”

Hấn còn chưa nói hết câu, đã kêu lên thảm thiết.

Tố Diệp bổ nhào về phía hấn, há miệng cắn mạnh vào cổ họng hấn

như một con báo bị người ta kích động, giữ chặt lấy Vincent không buông...

Quyển 14 - Chương 703: Chỉ cần cô được bình an

Tiếng hét thất thanh của Vincent tựa hồ khiến cả dãy núi xung quanh cũng phải rung chuyển. Cảnh tượng này xảy ra quá nhanh, có thể ngay cả Vincent cũng bị bất ngờ. Hắn vẫn còn nắm chắc súng trong tay nhưng nhất thời không thể dùng được sức, đều vì sức của Tố Diệp quá mạnh khiến hắn né tránh không kịp.

Lúc này cũng chính là cơ hội tốt nhất để phản công.

Niên Bách Ngạn lập tức rút khẩu súng Kỳ Đông Nham đưa trong người ra. Anh đang định nhắm chuẩn vào Barrow thì những người trực sẵn bên ngoài, nghe thấy động tĩnh đều xông cả vào. Kỳ Đông Nham phản ứng rất nhanh, lập tức đẩy Niên Bách Ngạn qua một bên, cứu anh một mạng khỏi một viên đạn bắn trúng tường ngay kế đó.

Bọn chúng ai cũng mang súng, nổ súng về phía Kỳ Đông Nham và Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn như phát điên, đáy mắt u ám, tàn nhẫn đến kinh người. Anh tóm lấy một tên ngay gần đó, chặn trước hướng của anh và Tố Diệp. Tên ấy trở thành bia đỡ đạn. Còn lúc này Kỳ Đông Nham cũng có thời gian phản kích lại, cướp lấy khẩu súng dưới đất, bắt đầu bắn quét.

Có mấy tên ngã xuống đất. Tất cả đều vì khi vừa vào cửa, bọn chúng đã nhìn thấy Vincent bị một cô gái cắn đến mức không bò dậy nổi. Cảnh này quả thực đã làm bọn chúng hết hồn, thế nên mới tạo cơ hội phản kích cho Kỳ Đông Nham và Niên Bách Ngạn.

Lại một tên nữa bị Niên Bách Ngạn đánh ngất. Nhưng đúng lúc này, Barrow nhào tới, đá bay khẩu súng trong tay anh, rồi bắt đầu đánh nhau với anh.

Kỷ Đông Nham đứng chặn nơi trọng yếu, sống mái với đám người đứng ngoài cửa cùng với đám người định xông vào. Đáng tiếc, anh ấy cũng chỉ là người bình thường, phải liên tiếp né đạn. Anh ấy lôi một quả bom ở trong người ra, ném ra ngoài.

Ngay sau đó, một tiếng “bùm” vang lên, sau đó những tiếng kêu thảm thiết.

Cũng may là có thể ngăn bót đám người tấn công. Nhưng điều tệ hại là khiến cho đám lính đánh thuê bên ngoài nghe được động tĩnh, đều xông cả về phía này.

Kỷ Đông Nham hơi tuyệt vọng. Họ không phải chiến thần, sao có thể thoát khỏi chỗ này đây?

Bên kia, Niên Bách Ngạn vẫn đang đánh nhau với Barrow, Kỷ Đông Nham xông tới giúp đỡ. Nhưng rõ ràng Barrow quả thật là con nhà võ, bất luận về sức khỏe hay các món đánh đều vượt xa bọn họ. Kỷ Đông Nham bị gã đá ra xa, còn Niên Bách Ngạn cũng bị thương, bị Barrow đâm một cú rất mạnh vào bụng, đau tới nỗi không đứng thẳng lên được.

Bên ngoài có tiếng bước chân. Chính là đám lính thuê đó vội tới đây.

Tình thế càng lúc càng căng thẳng.

Cả Vincent bị Tố Diệp cắn chặt sức lực cũng khỏe hiếm thấy. Hắn hất Tố Diệp ra. Cổ hắn đã bị thương, một miếng thịt bị Tố Diệp cắn ra. Hắn ôm cổ, kêu gào inh ỏi. Máu theo kẽ ngón tay không ngừng

chảy xuống.

“Giết hết chúng nó!” Vincent điên cuồng gào lên.

Barrow cao lớn và thô kệch, qua một màn đánh đấm như vậy mà mặt không đỏ, hơi thở không hỗn hển, có thể thấy sức khỏe tốt đến thế nào. Điểm này cả Niên Bách Ngạn và Kỳ Đông Nham đều phát hiện ra. Gã không dính vào ma túy.

Bao năm nay ở Nam Phi, Niên Bách Ngạn đã trải qua không ít hiểm nguy, tự cho rằng trong rất nhiều tình huống anh đều có thể bảo vệ tốt cho mình và những người khác. Mà Kỳ Đông Nham cũng có bản lĩnh không tồi. Liên kết với cậu ấy, thông thường sẽ luôn bình an sống sót.

Nhưng gã Barrow này từ trên xuống dưới hết như được đúc từ sắt thép vậy. Sau mấy hiệp đánh, anh và Kỳ Đông Nham đều đã bị thương. Kỳ Đông Nham thảm hơn một chút. Có lẽ cú đá vừa rồi của Barrow đã khiến nội tạng cậu ấy bị thương, khoe miệng đã chảy máu rồi.

Niên Bách Ngạn cố nén đau, lại gần Tố Diệp, kéo cô về phía sau lưng mình, rồi phẫn nộ nhìn Barrow. Miệng Tố Diệp toàn máu là máu, nhuộm đỏ cả hàm răng. Đến cả mắt cô cũng đỏ quạch.

Niên Bách Ngạn không dám nhìn vào đôi mắt ấy. Sau khi tất cả mọi chuyện đều đã rõ ràng, anh cảm thấy nhất là Tố Diệp hiểu lầm rồi. Cô hiểu lầm anh làm bao nhiêu chuyện chỉ để chuộc tội.

Bên ngoài có tiếng ẩu đả.

Tiếng súng và tiếng kêu gào hòa vào nhau.

Vincent thất kinh, hét về phía Barrow: “Giết hết! Không để đứa nào sống!”

Barrow bèn gào lên rồi xông về phía này. Gã còn chưa kịp giơ tay nổ súng, Niên Bách Ngạn đã rướn người, túm lấy cổ tay gã, bẻ mạnh. Tay Barrow buông thõng, khẩu súng rơi xuống. Kỳ Đông Nham cũng nhân cơ hội đó, giơ chân đá vào ngực Barrow.

Vậy mà, Barrow gầm lên một tiếng, giơ cánh tay lăn mạnh Kỳ Đông Nham sang một bên, ngay sau đó gã túm lấy Niên Bách Ngạn, tung tiếp một cú đấm. Niên Bách Ngạn nhanh chóng né được, cú đấm chỉ sượt qua gò má anh.

Anh nghiêng rằng phản kích, tấn công vào nách của Barrow. Barrow liên tục chịu đau, lại càng trở nên dữ tợn. Gã giữ chặt lấy bả vai Niên Bách Ngạn ném mạnh vào tường. Niên Bách Ngạn cảm thấy gáy mình bị đập mạnh, ngay sau đó trước mắt nổ đom đóm. Trong lúc anh còn chưa rõ tình hình lại ăn thêm một cú đấm nữa của Barrow. Anh loạng choạng đứng không vững, lập tức ngã nhào xuống đất.

Barrow bị cú đấm ban nãy của Niên Bách Ngạn đã thương không nhẹ, tay trái không thể dùng sức. Gã trở nên cực kỳ nóng nảy, gào ầm lên định tiếp tục tung một cú đấm nữa để giải quyết anh. Hắn nghiêng ngả chạy về phía Niên Bách Ngạn, đang định tiếp tục ra tay thì bỗng nghe thấy một tiếng “đoàng” vang lên.

Barrow chết sững.

Lúc này Kỳ Đông Nham dùng toàn bộ sức lực còn lại, đâm mạnh về phía Barrow. Barrow không hề phòng vệ, còn sức lực của Kỳ Đông Nham thì lại được bộc phát. Anh ấy nhắm chuẩn về phía chiếc đinh thép trên tường, đâm thẳng Barrow về hướng đó. Barrow bất chợt đứng không vững, cả sống lưng đập mạnh vào vách tường. Chiếc

đinh thép ấy xuyên thẳng qua cổ Barrow.

Barrow trợn trừng mắt. Gã không ngờ lại như vậy, mồm miệng há hốc, phun ra đầy máu. Hắn quay đầu, một giây trước khi nhắm mắt đã nhìn rõ cảnh tượng phía trước.

Vincent ngã xuống vũng máu, đầu trúng đạn, nổ tung...

Tất cả dường như đều yên ắng trở lại.

Không còn cảnh tượng gào thét nhưng lại tanh nồng mùi máu đến mức phải thét gào.

Kỷ Đông Nham nằm trên mặt đất. Anh ấy không còn một chút sức lực nào nữa, nằm bẹp như một con cá chết. Còn Niên Bách Ngạn cũng rất thảm, mình đầy thương tích, tay chân mặt mũi cũng đều bị thương.

Tố Diệp thì đang nhìn Vincent trân trân, cầm chắc súng trong tay, không ngừng run rẩy, tóc tai bù xù. Niên Bách Ngạn gắng sức tới trước mặt cô, ôm chặt lấy cô.

Nhưng dường như Tố Diệp vẫn chưa tỉnh lại khỏi cơn kinh hoàng. Mặt cô trắng bệch như ma, nói với vẻ đờ đẫn: “Em giết hắn rồi... Em giết hắn rồi... Vừa nãy... Vừa nãy hắn cầm súng định giết anh...”

Cô không hề nói dối, Vincent ngã dưới vũng máu vẫn còn cầm khẩu súng trong tay.

“Diệp Diệp! Em không giết người, không hề!” Niên Bách Ngạn thấy cả người cô lạnh ngắt, đau lòng an ủi.

Tố Diệp ra sức lắc đầu: “Không... Em phải giết hắn! Hắn là kẻ cầm

thú! Em đau lắm, đau lắm! Em phải giết chết hắn!”

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn giữ chặt mặt cô. Bàn tay anh vẫn còn dính máu, không còn phân biệt được là máu của ai. Nó dính cả lên gương mặt nhợt nhạt của Tố Diệp. Anh hạ thấp giọng, nói rõ từng chữ: “Em không sai! Diệp Diệp! Em không sai, nghe rõ không?”

Cả người Tố Diệp run bần bật: “Không... Em giết người rồi...”

Kỳ Đông Nham ở bên cạnh đang định lên tiếng thì bên ngoài vang lên tiếng còi hú, tiếng sau cao hơn tiếng trước. Ngay sau đó có người hét lên: Những người bên trong nghe rõ đây! Giơ cao hai tay, ra ngoài đầu hàng! Ngoan cố chống cự chỉ gieo gió gặt bão thôi. Chúng tôi khuyên mọi người đừng kém hiểu biết!

Tiếng nói ấy vọng vào trong nhà.

Kỳ Đông Nham giật mình, nhìn ra xung quanh. Dưới đất, xác chết nằm la liệt...

“Niên Bách Ngạn...”

Tố Diệp nghe thấy tiếng còi xe lại càng sợ hãi. Cô bịt chặt hai tay gào thét, như một chú chim hoàn toàn bị kinh hoàng, chỉ biết dựa vào những thanh âm chói tai để hóa giải sự hoảng sợ và khiếp đảm trong lòng.

“Những người bên trong nghe đây! Nếu còn không ra ngoài đầu hàng, hậu quả tự gánh chịu!”

Kỳ Đông Nham cắn răng đứng dậy, nhìn đám lính đánh thuê bị họ đánh chết, còn cả Barrow chết dưới chiếc đỉnh thép. Trong lòng anh ấy hiểu rõ, đây là địa phận Trung Quốc, phải tuân thủ theo pháp luật.

Anh ấy vừa định hành động thì nghe thấy Niên Bách Ngạn quát lên một tiếng: “Kỷ Đông Nham!”

Kỷ Đông Nham quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, bỗng giật thót. Ánh mắt anh quá kiên quyết.

Niên Bách Ngạn chặn lại hành động của anh ấy, rồi lại nhìn về phía Tố Diệp, vòng tay ra sau gáy cô, đau lòng nhìn cô và nói: “Diệp Diệp! Em không hề giết người, nhớ rõ chưa?”

Tố Diệp ngược mắt nhìn anh, sau đó nước mắt lăn dài: “Niên Bách Ngạn! Vì sao lại như vậy? Vì sao...”

Cảnh sát bên ngoài vẫn đang hét, có thể nghe ra số lượng không ít.

“Xin lỗi!” Lòng Niên Bách Ngạn đau như dao cắt. Lúc này anh không biết mình có thể nói gì nữa, chỉ có thể xin lỗi cô ngàn lần, vạn lần. Trước đây, anh không tin trên đời này có duyên phận, cũng không tin mọi sự đều đã có sắp đặt sẵn. Bây giờ anh tin rồi, nếu có thể dùng mọi thứ đổi lại bình an cho cô, anh chấp nhận.

Tố Diệp lắc đầu, càng khóc dữ hơn: “Không... Không phải như vậy... Nhất định không phải...”

Niên Bách Ngạn rất muốn hôn cô, hoặc là ôm cô vào lòng. Nhưng bây giờ việc anh có thể làm là trong những giây phút cuối cùng này nói rõ ràng với cô, để cô có thể tiếp tục sống tốt hơn, hạnh phúc hơn.

“Tố Diệp! Nhìn anh đây!” Giọng anh rành mạch.

Tố Diệp vô thức ngược lên nhìn anh.

“Em vẫn luôn oán trách anh, trách anh không nói với em ba chữ ấy. Thật ra không phải anh không thể nói mà là không muốn nói.” Giọng anh hơi nghẹn lại, chua xót, khản đặc.

Tố Diệp nhìn anh như không tin vào mắt mình.

Anh nhìn sâu vào mắt cô, rất lâu sau mới lên tiếng, từng chữ, từng chữ đều rõ ràng: “Xin lỗi! Anh không yêu em. Tình cảm anh dành cho em... chỉ có áy náy!”

Sóng mắt Tố Diệp xao động, ngay sau đó nước mắt tí tách rơi như những hạt ngọc đứt dây.

“Ngay từ đầu anh đã biết em là bé gái ấy, thế nên anh chỉ có thể chuộc tội cho bố mình.” Niên Bách Ngạn không nói mơ hồ một chữ.

Bờ môi Tố Diệp run rẩy. Cô nghe thấy tiếng răng mình va lập cập vào nhau.

Bàn tay Niên Bách Ngạn dùng lực rất mạnh nhưng từ đầu tới cuối vẫn nhẫn nhịn không cúi đầu hôn lên môi cô. Anh muốn cười. Khóe môi chỉ hơi cử động đã rất đau, cả trái tim cũng nhói buốt. Một giây sau anh lấy lại khẩu súng trong tay cô, lau sạch dấu vân tay của cô, rồi dạn dò lần nữa: “Nhớ kỹ! Em không giết người! Người giết người... là anh!”

Dứt lời, anh đứng dậy...

Quyển 14 - Chương 704: Sinh ra đã có thù

Tố Diệp sững sờ, còn Kỷ Đông Nham thì hiểu ra Niên Bách Ngạn định làm gì. Anh ấy gào lên: “Niên Bách Ngạn!” Cậu ấy định đứng dậy nhưng lồng ngực lại cảm nhận được một nỗi đau buốt tận xương, có lẽ xương sườn đã bị gãy.

Niên Bách Ngạn hiểu ra cậu ấy định làm gì. Ánh mắt anh lãnh đạm nhưng lại bình thản tới mức khiến người ta lo lắng. Anh nói một câu: “Phải có người ra mặt nhận tội. Thay tở, chăm sóc tốt cho cô ấy!”

“Niên Bách Ngạn...”

“Không! Niên Bách Ngạn!” Tố Diệp lập tức tỉnh ra. Cô cố gắng bò dậy. Nước mắt đã làm mờ hai mắt, cô chỉ còn nhìn thấy hình bóng mơ hồ của anh. Cô muốn đuổi theo anh, muốn ôm chặt lấy anh, muốn đoạt lại khẩu súng trong tay anh.

Cô biết anh định làm gì. Cô không thể anh làm vậy.

Cô phải ngăn anh lại. Cô còn rất nhiều lời muốn nói với anh. Cô muốn nói rằng: Em không thềm tin mấy lời vớ vẩn của anh đâu. Em biết anh yêu em mà. Em biết anh có nỗi khổ trong lòng, em biết mà...

Anh không thể rời xa em được. Cả đời này chúng ta đã định sẵn phải ở bên cạnh nhau, phải dây dưa với nhau, cho dù là đau khổ. Anh tưởng anh làm vậy mối quan hệ của chúng ta sẽ được xóa sạch sao? Không! Chúng ta vẫn sẽ quấn bện lấy nhau, vẫn vậy thôi...

Tiếc là, Tố Diệp không đuổi kịp anh được nữa. Trong lúc cô bò dậy với gương mặt đầm đìa nước mắt, Niên Bách Ngạn đã đi ra tới cửa. Anh thở hít sâu một hơi, ngay sau đó cánh cửa được anh mở ra.

“Niên Bách Ngạn!”

Kỷ Đông Nham và Tố Diệp đồng thời lên tiếng, giọng của người sau càng trở nên thê lương và tuyệt vọng.

Khoảnh khắc cánh cửa được mở ra, hết như có ngàn vạn tia sáng chen nhau chiếu vào. Đó là ánh đèn pha của xe cảnh sát, làm cho đêm đông này không khác gì ban ngày. Niên Bách Ngạn đứng trong ngàn vạn tia sáng ấy. Anh giơ tay che mắt, tay còn lại cầm súng đã giơ cao làm động tác đầu hàng.

Tất cả cảnh sát vây xung quanh.

Tố Khải phối hợp với nhân viên bộ công an cùng mấy trinh sát xông vào trong phòng. Còn cậu thì đi tới bên cạnh Niên Bách Ngạn, nhìn anh với nét mặt nặng nề. Tầm nhìn của Niên Bách Ngạn đã thích ứng được với ánh sáng. Anh hạ tay xuống. Anh không nói gì hết cũng không làm bất kỳ động tác phản kháng nào.

“Bách Ngạn...” Đằng sau là tiếng gào khóc của Tố Diệp.

Niên Bách Ngạn không quay đầu lại nhưng sống lưng thì cứng đờ.

Tố Khải không phải không nhìn thấy dáng vẻ của Tố Diệp. Cậu hòng cậu tắc nghẽn lại trong giây lát nhưng vẫn phải làm đúng chức trách của mình. Cậu giơ tay chào đồng nghiệp của bộ công an rồi ra lệnh: “Đưa anh ta đi!”

Hai cảnh sát bước lên.

“Cạch!” Chiếc còng được khóa vào cổ tay Niên Bách Ngạn.

“Không!” Tố Diệp bất chấp cơ thể yếu ớt, bổ nhào về phía cửa ra vào, gào khóc: “Tố Khải! Em không được bắt anh ấy! Là chị! Người giết người không phải anh ấy, là chị...”

“Im lặng!” Niên Bách Ngạn giận dữ, quay đầu nạt cô một tiếng rồi lại phẫn nộ nhìn Kỷ Đông Nham bên cạnh, quát to: “Trông chừng cô ấy!”

“Niên Bách Ngạn! Anh không thể đi cùng họ được. Không thể...”

“Kỷ Đông Nham! Nếu để tớ thấy Niên Thị và Tố Diệp có tổn hại gì, cả đời này tớ cũng sẽ không tha thứ cho cậu!” Niên Bách Ngạn lạnh lùng ngắt lời cô. Anh hiểu suy nghĩ của Kỷ Đông Nham. Ban nãy lúc Kỷ Đông Nham định đứng dậy là anh biết cậu ấy có ý nhận tội. Nhưng thực tế là, dù là Kỷ Đông Nham hay Tố Diệp cũng đều vô tội. Việc tệ hại của họ chính là một người trở thành bạn của anh, một người trở thành người con gái của anh. Xuất thân đã quyết định những gánh nặng của anh, cũng đã định sẵn anh phải làm một kẻ đen đui. Anh những tưởng tất cả mọi việc chỉ cần nỗ lực hết sức là có thể làm tới nơi tới chốn. Nhưng cuối cùng anh chẳng thể thành thần, mà anh cũng không phải là thần. Anh không thể thao túng quá nhiều chuyện, ví dụ như số phận của mình. Nhưng anh có thể tận lực để bảo vệ một số thứ, ví dụ như số phận của Tố Diệp.

Anh không thể để cô tổn thương thêm nữa.

Kỷ Đông Nham im miệng. Anh ấy hiểu ý của Niên Bách Ngạn, bèn cắn chặt răng, liều mạng xông lên giữ Tố Diệp lại. Anh ấy phải cố nhịn đau, trán lấm tấm mồ hôi: “Thả em ra! Thả ra!” Tố Diệp ra sức đẩy Kỷ Đông Nham, liều mạng muốn tới gần Niên Bách Ngạn.

Nhưng Kỳ Đông Nham rất khỏe. Và lại, Niên Bách Ngạn bị hai nhân viên cảnh sát đưa đi, đằng sau còn là một đám nhân viên cứu hộ...

“Bách Ngạn! Niên Bách Ngạn! Anh làm vậy em sẽ hận anh, hận anh cả đời!” Tổ Diệp điên cuồng gào lên.

Nghe thấy những lời ấy, đáy mắt Niên Bách Ngạn chột xao động, nhưng anh vẫn không dừng bước. Chỉ có điều, bước chân anh mỗi lúc một nặng nề, đôi mắt cũng ngập tràn bi thương.

“Niên Bách Ngạn!” Tổ Diệp dốc hết sức lực để gọi tên anh.

Niên Bách Ngạn vẫn đi tiếp.

Dưới bầu trời đêm, tất cả giống như một bức tranh vô thanh, hỗn loạn.

Người đàn ông bị cảnh sát dẫn lên xe. Người con gái bị giữ chặt, nhưng vẫn cố gắng lại gần người đàn ông. Cô gào, cô khóc, đáng vẻ thảm hại đó hết như một kẻ điên.

Có quá nhiều người ngăn trở họ. Giống như họ đã phải vượt trăm núi ngàn sông, sau phút giây hội ngộ ngắn ngủi, mỗi người lại đi về một hướng khác nhau.

Tổ Diệp xụi lơ trên mặt đất. Cô không nhìn rõ quá nhiều người, không nhìn rõ mặt Kỳ Đông Nham, không nhìn rõ mặt Tổ Khải, chỉ có thể nhìn rõ chiếc xe cảnh sát mỗi lúc một xa và Niên Bách Ngạn cách cô càng lúc càng xa.

Còi xe cảnh sát vang lên bốn phía.

Các thi thể trong căn nhà bỏ hoang cũng được các bộ phận có liên

quan khiêng đi. Hiện trường được tiến hành phong tỏa. Các đồng nghiệp trong đội trọng án bắt đầu khám nghiệm hiện trường. Tố Diệp và Kỷ Đông Nham cũng được đưa vào xe cấp cứu. Đồng thời, họ cũng cần phải được lấy lời khai.

Trong cánh rừng gần đó, A Quỷ cùng các anh em sau khi thấy cảnh sát đưa đi cả những lính đánh thuê còn hơi thở thì lập tức gọi điện thoại.

“Đại ca! Có cảnh sát! Anh Niên bị dẫn đi rồi, có cần các anh em ra tay cướp xe không?” A Quỷ xin lệnh.

“Cướp xe! A Quỷ! Chú muốn anh em chết chung sao? Thấy cảnh sát thì lập tức quay đầu bỏ đi. Người của chúng ta có thương vong không?”

A Quỷ nhìn mấy cái xác dưới chân, thở dài: “Đám A Vượng tử mạng rồi!” Họ làm theo lệnh của đại ca Khôn, mai phục xung quanh đây, giết chúng trước khi cảnh sát đến. Chính người của họ đã sống mái với người của Vincent. Họ muốn lập tức cứu Niên Bách Ngạn ra, ai dè cảnh sát lại tới nhanh đến vậy.

“Nhanh chóng giải quyết chỗ thi thể đó. Mấy anh em tìm chỗ nào trốn tạm đã.” Đại ca Khôn ra lệnh.

Sau khi ngắt điện thoại, A Quỷ lập tức làm theo.

Mấy người đang xử lý mấy anh em bị đám lính đánh thuê giết chết thì bỗng thấy trước mắt chói sáng, rồi những tiếng bước chân dồn dập truyền tới. Ngay sau đó có người hét to: “Đứng yên! Giơ tay lên!”

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu A Quỷ là bỏ chạy.

Nhưng cậu ta vừa định quay người bỏ chạy thì phát hiện cảnh sát đã vây kín, nên đành thôi.

“Dẫn tất cả đi!”

Sau mệnh lệnh, đám người của A Quý cũng bị đưa lên xe cảnh sát.

Khi Tố Diệp tỉnh lại, trước mắt vẫn là những điều tuyệt diệu trong mơ.

Cô mơ thấy mình và Niên Bách Ngạn tới bãi biển màu hồng đỏ. Họ sống tại một căn biệt thự bên bờ biển. Buổi sáng có ánh nắng trong vắt và mặt biển xao động, có lớp cát màu hồng mịn màng và lãng mạn đỏ. Dưới hoàng hôn, họ nắm tay nhau dạo bước trên bãi cát, tận hưởng cuộc sống bình yên.

Rồi cô lại mơ thấy Niên Bách Ngạn dùng rất nhiều nến ghép thành hình trái tim trên bãi cát, hết như một trái tim đỏ rực. Anh kéo tay cô, đứng vào giữa trái tim rồi nói với cô rằng: Diệp Diệp! Anh yêu em!

Ba chữ ấy khi lọt vào tai rất tuyệt vời, tuyệt vời tới nỗi khi tỉnh dậy cô vẫn còn cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Chỉ có điều, hiện thực luôn tàn nhẫn hơn giấc mơ.

Là bệnh viện trắng toát.

Thoang thoang mùi thuốc khử trùng, mùi Tố Diệp ghét nhất.

Sau khi cô mở mắt ra, cả một đám người vây xung quanh, rôm rả hỏi cô cảm thấy thế nào.

Tố Diệp cảm thấy đầu rất đau, như bị ai dùng búa đập nát rồi lại thô lỗ chắp ghép lại. Cô ngơ ngác rất lâu mới nhìn rõ người bên cạnh mình. Có cậu mợ, Diệp Uyên, Yêu Yêu, Kỳ Đông Nham, Tố Khải.

Bên tai là giọng nói an ủi: “Tạ ơn trời đất, cuối cùng chị cũng tỉnh rồi.”

Có giọng tiếng Trung.

Tố Diệp quay đầu, khóe mắt hơi khô. Nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt Niên Bách Tiêu, đôi mắt cô chợt đỏ ửng. Thằng bé giống Niên Bách Ngạn đến thế, cô lại tưởng nhầm được gặp Niên Bách Ngạn.

“Ồi chào, Diệp Nhi à! Con không được khóc! Lúc này là không được khóc.” Phương Tiểu Bình thấy vậy sốt sắng, tay chân cuống cuống cả lên.

“Chị!” Tố Khải cất giọng khô khốc.

Tố Diệp giật mình, cảnh tượng trong đầu lại dồn dập hiện về. Cô mặc kệ cơ thể đau nhức, ngồi dậy, túm lấy tay Tố Khải, vừa nói nước mắt đã rơi.

“Tố Khải... Niên Bách Ngạn không có tội. Em không được bắt anh ấy. Đám Vincent đáng chết. Chúng tội ác tày trời, vốn dĩ phải bị trừng phạt. Chị mới là người giết người chứ không phải Niên Bách Ngạn. Em muốn bắt thì bắt chị đây này!”

Yêu Yêu đứng bên cạnh thấy vậy cũng bật khóc, tiến lên ấn Tố Diệp xuống, ghen ngào nói: “Cậu nói linh tinh gì vậy? Không được phép nói bừa. Tiểu Diệp! Bây giờ cậu không thể ích kỷ như vậy được, biết không?”

“Không... Không được bắt Bách Ngạn, không được bắt anh ấy...” Tố Diệp kêu gào như phát điên.

Phương Tiểu Bình gạt nước mắt: “Nghịch chương!”

Tố Khải thấy tâm trạng Tố Diệp rất kích động, suy nghĩ rồi bảo mọi người tránh mặt một lát. Sau khi tất cả mọi người đã ra ngoài, Tố Diệp chỉ còn sức chảy nước mắt, đôi mắt cô sưng húp đến đáng sợ.

“Tố Khải...” Cô túm lấy lớp áo trên ngực mình, nghẹn lời: “Em có biết... em bắt Bách Ngạn là lấy mạng chị không? Chị đau lắm! Chỗ này rất đau!”

“Chị...” Tố Khải sợ nhất là phải đối mặt với Tố Diệp. Cậu không biết phải nói với cô thế nào, cũng không biết nên an ủi ra sao. Cậu ngồi xuống bên cạnh giường cô, kéo tay cô lại và nói: “Em biết chị sẽ trách em, em cũng không muốn như vậy. Em hiểu là chị rất đau buồn, nhưng bảo chính tay em bắt anh rể, em dễ chịu sao?”

“Anh ấy không có tội! Tố Khải! Kẻ có tội thực sự là Vincent. Hắn là tên trùm ma túy, là Samle của Samele, là tên tội phạm em vẫn muốn bắt. Hắn tội ác tày trời, thậm chí còn từng... Hắn chính là gã đồn mạt đã hủy hoại chị. Tại sao người em bắt đi lại là Niên Bách Ngạn? Em mù sao? Hay từ lúc sinh ra em đã có thù với anh ấy rồi? Em nói đi, nói đi!” Tố Diệp ra sức đánh cậu, gào lên điên dại...

Quyển 14 - Chương 705: Động cơ thực sự là gì?

Tổ Diệp điên rồi.

Ít nhất, so với những tố chất tâm lý và khả năng chịu đựng nên có của một bác sỹ tâm lý thì Tổ Diệp của giờ phút này đây không khác gì một kẻ điên. Cô đã từng đau khổ, từng nghi ngờ, từng phủ nhận, từng tranh cãi, từng rơi nước mắt vì Niên Bách Ngạn, thậm chí tới cuối cùng, cô còn thảng thốt khi được biết tất cả sự tình. Nhưng cô chưa từng tuyệt vọng. Cô muốn nghe anh giải thích, muốn nghe anh nói: Chỉ cần yêu thương nhau, thì khó khăn cách mấy cả hai cũng phải cắn răng bước qua.

Nhưng Tổ Khải đã đưa anh đi.

Khi anh giật lại khẩu súng trong tay cô, đau đớn nói rằng Anh không yêu em, khi anh quyết đoán đẩy cửa ra, giờ tay đầu hàng trước ánh đèn pha của cảnh sát, cô mới thật sự hiểu thế nào là tuyệt vọng.

Thì ra những đau thương trong quá khứ vốn không phải là tuyệt vọng. Tuyệt vọng thực sự là khi bạn mất hẳn ngọn đèn trong bóng tối, không thể đi được nữa, là khi bạn bơ vơ giữa biển người mà không thể tìm được đúng người ấy nữa, là khi bạn biết rõ phía trước chỉ còn lại chông gai nhưng vẫn phải đau khổ bước tiếp.

Không còn Niên Bách Ngạn, cô phải đi tiếp thế nào đây?

Niên Bách Ngạn đi rồi, trái tim cô cũng đã bị móc mất.

Thế nên cô hận!

Cô hận không thể khiến gã Vincent đó tan thành ngàn mảnh. Cô hận không thể băm vằm tên đốn mạt đó. Cô hận vì sao rõ ràng Vincent là kẻ có tội lại bắt Niên Bách Ngạn gánh thay. Thậm chí cô còn hận Tố Khải. Nó là cảnh sát, lại là người thân thiết nhất của cô, tại sao lại giương súng nhắm vào một người thân nhất còn lại của cô?

Cả quá trình, Tố Khải đều không nói gì. Cậu mặc cho Tố Diệp đánh. Thậm chí khi đang giận dữ gào lên, Tố Diệp còn tát cậu mấy cái. Từ đầu tới cuối, cậu vẫn im lặng, gò má hồng rát, đau đớn nhưng không nói một câu.

Cuối cùng Tố Diệp cũng mệt.

Cô như một con cá, cuối cùng đã cạn kiệt lượng nước, thoi thóp nằm chết khát trên bờ, chỉ còn lại sức để rơi nước mắt. Cô khóc, thanh âm từ to tới nhỏ, cuối cùng trở thành không tiếng.

Trái tim Tố Khải đau như bị ai dùng dao khoét. Khi cậu giơ súng nhắm vào Niên Bách Ngạn, khi cậu nhìn thấy cuối cùng là Niên Bách Ngạn đi từ trong nhà hoang ra giơ tay đầu hàng với cảnh sát, cậu thật sự muốn móc mù đôi mắt mình. Sao cậu lại muốn tự mình đeo còng sổ tằm vào tay anh rể chứ?

Tố Diệp bắt lực kéo tay cậu, đau đớn nói: “Tố Khải! Nếu em còn coi chị là chị gái của em, nếu em còn niệm tình chúng ta là người thân thì em bắt chị đi đi. Chính chị đã giết Vincent, không liên quan gì tới Niên Bách Ngạn hết. Mấy người bên ngoài không phải do Niên Bách Ngạn giết, cũng không phải do Kỳ Đông Nham giết. Những kẻ trong nhà định giết chị, bọn chị phòng vệ chính đáng cũng sai sao? Nếu thật sự muốn có người ra mặt nhận những tội danh này thì chị tình nguyện gánh vác. Niên Bách Ngạn đang nhận tội thay chị. Em làm

cảnh sát, sao có thể không phân rõ thị phi chứ?”

Đáy mắt Tố Khải rướm đau. Cậu nhìn Tố Diệp, rất lâu sau mới hỏi với giọng khô khốc: “Chị! Lúc đó Vincent đã bị thương rất nặng. Chị nói chính chị đã giết Vincent. Vậy em hỏi chị, động cơ của chị là gì?”

“Hắn định giết Niên Bách Ngạn. Lúc đó chị nhìn thấy hắn cầm súng định giết Niên Bách Ngạn.” Tố Diệp đỏ mắt nói.

Tố Khải cũng đỏ mắt. Cậu quay mặt đi, nửa phút sau mới đè nén được bi thương trong lòng, quay đầu nhìn Tố Diệp, ngữ khí nặng nề: “Thật sự là như vậy sao?”

Ánh mắt Tố Diệp chợt run lên.

“Chị thật sự cảm thấy ông ta sắp giết Niên Bách Ngạn nên chị mới ra tay, hay là...” Tố Khải nghẹn lời, tốn rất nhiều công sức mới nói được một câu hoàn chỉnh: “Hay là chị vốn dĩ định giết ông ta?”

“Chị...” Luồng hơi bị chặn lại trong cổ Tố Diệp. Cô muốn nói gì đó nhưng lại chần chừ không nói.

Tố Khải cất lời một cách khó khăn: “Theo giám định pháp y, vết thương chí mạng của Vincent kỳ thực nằm ở vị trí yết hầu. Cũng tức là, trước khi cầm súng ông ta đã bị thương rất nặng. Động mạch chủ của ông ta chảy máu không ngừng. Còn khả năng cơ bắp của ông ta đã không cho phép ông ta còn sức cầm súng nữa, nói chi tới nhắm chuẩn vào ai để nổ súng. Khẩu súng của ông ta được chứng thực là khẩu súng lúc đó Niên Bách Ngạn đã dùng. Thứ nhất, bên trong đã không còn đạn, thế nên có thể phán đoán sau khi phát hiện súng hết đạn, Niên Bách Ngạn đã vứt đi. Thứ hai, với góc độ cầm súng của ông ta, nếu đối phương đang đánh nhau, ông ta hoàn toàn không thể nhắm chuẩn vào Niên Bách Ngạn. Thực tế là rất có thể ông ta cũng

không còn cả khả năng giơ súng lên nữa. Nếu chị là người ngoài cuộc, chắc chắn sẽ nhìn thấy rõ. Có thể chị không biết được trong súng còn đạn hay không, nhưng hoàn toàn có khả năng dùng những cách khác để ngăn ngừa tình huống nguy hiểm có thể xảy ra. Nếu thật sự là do chị làm thì chị không hề phòng vệ chính đáng mà đã vượt quá phòng vệ chính đáng, thậm chí còn bị tình nghi cố ý tước đoạt mạng sống của người khác. Vincent là tội phạm, những tội ác chất chồng của ông ta vẫn luôn được em điều tra. Bọn em đã có đầy đủ chứng cứ để khởi tố ông ta, đủ chứng cứ để bắt ông ta gánh chịu mọi tội nghiệt của mình, chứ không phải chị hay Niên Bách Ngạn đại diện cho pháp luật trừng trị ông ta. Nếu thật sự là chị giết Vincent vậy thì em tin chắc anh sẽ nhận tội thay chị vì cho dù lúc đó chị không nắm rõ được tình hình thì anh ấy cũng biết rõ. Nếu anh ấy biết khẩu súng Vincent cầm trong tay là khẩu lúc trước anh ấy đã dùng, nếu anh ấy biết Vincent vốn dĩ bị thương rất nặng, vậy thì anh ấy đương nhiên sẽ hiểu hậu quả chị phải gánh chịu. Cho dù không truy cứu trách nhiệm hình sự thì chị cũng sẽ phải đối mặt với báo chí, càng phải đối mặt với những lời bàn ra tán vào của mọi người ngoài xã hội. Thế nên anh ấy chấp nhận gánh vác những điều này.”

Nước mắt của Tố Diệp lăn xuống theo hai bên gò má. Cô nhớ lại ánh mắt Niên Bách Ngạn nhìn cô, nhớ lại những lời Niên Bách Ngạn nói bên tai cô. Tim cô rất đau, đau đến không thở nổi.

“Phải!” Một lúc sau cô mới nói: “Chị biết lúc đó Vincent vốn dĩ không nổ được súng, chị cũng biết hắn sẽ tắt thở trong chốc lát. Nhưng chị hận hắn, chị hận không thể lột da rút gân hắn. Lúc đó chị chỉ muốn nổ súng, chỉ muốn giết hắn, để hắn biến mất mãi mãi khỏi thế giới này!”

“Chị...” Thấy cô như vậy, lòng Tố Khải càng đau đớn hơn.

“Giờ chị đã thẳng thắn thừa nhận động cơ của chị, em có thể tha

Niên Bách Ngạn rồi chứ?”

Tố Khải nhìn cô, đau khổ lắc đầu.

“Vì sao chứ? Tố Khải! Em khốn kiếp thật! Vì sao em phải bắt một người tốt? Chị mới là hung thủ. Chị là một hung thủ vừa có động cơ vừa có âm mưu! Vì sao em không bắt chị? Vì sao phải bắt Niên Bách Ngạn?”

“Vì chị là chị của em, vì...” Tố Khải bất ngờ đứng dậy, nhìn cô: “Vì chị có thai rồi!”

Tố Diệp nghe xong, lập tức sững sờ.

Tâm trạng kích động giống như bị đóng băng lại, đến nước mắt cũng gần như ngưng tụ. Cô chờ đến nhìn Tố Khải, hồi lâu mới hỏi: “Em... nói gì cơ?”

Tình cảm của Tố Khải đối với Tố Diệp trước nay vẫn rất sâu đậm. Sao cậu nợ gào thét quát mắng chị? Cậu lại ngồi xuống, nhìn cô, chưa xốt nói: “Chị! Bác sỹ đã xác định chị có thai rồi.”

Tố Diệp ngẩn người rất lâu.

Sau đó cô giơ tay, nhẹ nhàng đặt lên cái bụng nhỏ. Ngón tay cô hơi run, đến cả giọng nói cũng vậy: “Chị... có thai rồi?”

Cô có thai rồi?

Cô thật sự có thai rồi ư?

Tố Khải khẽ gật đầu.

Một giây sau, Tố Diệp liền nhắm mắt lại, nước mắt lại tí tách rơi xuống từ mí mắt. Cô có thai rồi, mang thai đứa con của Niên Bách Ngạn. Anh thích trẻ con như thế, nếu anh ở bên cạnh nhất định sẽ rất vui. Nhưng anh lại không ở đây.

Tại sao lại như vậy?

Rốt cuộc cô đã làm sai bao nhiêu chuyện kiếp này mới phải khổ sở đến thế?

Tố Khải nhìn cô, để mặc cho cô khóc. Tuy rằng rất lo cho sức khỏe của cô nhưng cậu cũng biết bây giờ, khóc là việc duy nhất cô có thể làm.

“Em là cảnh sát nhưng cũng là người. Em cũng ích kỷ. Chị! Em không thể để chị gánh vác quá nhiều, nhất là bây giờ, chị không thể mang thai rồi còn để bị người ta đàm tiếu.”

“Thế nên em định hy sinh Niên Bách Ngạn ư? Anh ấy là bố của đứa bé. Lẽ nào anh đáng bị người ngoài chỉ trích, đàm tiếu sao?” Tố Diệp một tay ôm bụng, một tay túm chặt ga giường, các khớp ngón tay trắng bệch.

Tố Khải hít sâu một hơi, làm dịu đi cảm giác cay xè trong khoang mũi.

“Có những chuyện, em rất muốn chị không biết. Em nghĩ cả anh rể cũng không muốn chị biết. Chị là chị gái em, có lúc em sẽ cùng chị thảo luận tình tiết vụ án. Em biết chị rất rành về pháp luật, thậm chí rành hơn nhiều so với người bình thường. Cái chết của đám lính đánh thuê kia có thể coi là phòng vệ chính đáng, điều này chị biết rõ. Cái chết của Vincent cũng có thể coi là phòng vệ chính đáng. Vincent bắt cóc chị, trong lúc giằng co mọi người gặp nguy hiểm chắc chắn

sẽ sơ suất. Cứ cho là vượt quá phòng vệ chính đáng thì trong tình huống này cũng có thể được miễn truy cứu trách nhiệm hình sự, điều này chị cũng biết rõ. Nhưng chị à! Em đưa anh rể đi, chị thật sự cho rằng chỉ vì anh ấy khoanh tay chịu trói, chỉ vì cái chết của Vincent thôi ư? Nếu chỉ vì vụ án này, vậy thì theo quy định của luật sự nước ta, hoàn toàn có thể tuyên anh rể là phòng vệ chính đáng. Nhưng sự thật không phải như vậy!”

Hơi thở của Tố Diệp trở nên dồn dập. Cô nhìn Tố Khải chăm chăm.

“Chị vừa nói Vincent chính là kẻ đó. Chị hận ông ta. Vậy thì có phải chị cũng biết rất nhiều chuyện của anh rể không? Biết cả những chuyện anh rể không muốn nói với chị?” Tố Khải hít sâu.

Bờ môi Tố Diệp run run. Một lúc sau cô lẩm bẩm: “Không... Chị không biết.”

“Chị không biết chỉ vì chị không muốn đối mặt mà thôi.” Tố Khải hơi cao giọng.

“Không... Em đừng nói nữa, chị không muốn nghe!” Tố Diệp bịt chặt hai tai.

Tố Khải im lặng cúi gằm.

Tố Diệp vẫn bịt chặt tai. Thái độ né tránh này hết như một con đà điểu.

Rất lâu sau, Tố Khải mới lên tiếng, thanh âm rất khế.

“Tổ chức Samele là băng nhóm tội phạm ma túy mà cảnh sát đã muốn tiêu diệt từ nhiều năm trước, đã hơn năm mươi năm rồi. Ban đầu chúng chỉ hoạt động tại Việt Nam và Lào, không liên quan tới thị

trường Trung Quốc. Nhưng khoảng ba mươi năm trước, bọn chúng bắt đầu có kế hoạch vận chuyển ma túy vào địa bàn Trung Quốc, bí mật giao dịch tại bên giới Việt Nam – Vân Nam. Samele không phải biệt danh của một người mà là tên gọi chung của chín người. Mỗi người trong bọn chúng lại lấy tên của một thiên sứ tà ác, quản lý những phạm vi và giao dịch khác nhau. Vị trí của chín người này không phải giữ nguyên từ đầu tới cuối mà cứ hai năm lựa chọn một lần, để quyền lực không tập trung vào tay bất kỳ ai.”

Cậu nói chậm rãi, rõ ràng, gần như từng câu từng chữ. Tuy rằng Tố Diệp đang bị hai tai lại nhưng Tố Khải tin cô có thể nghe được. Có những chuyện cậu không muốn giấu. Cậu biết làm vậy rất tàn nhẫn nhưng còn tốt hơn Tố Diệp cứ tiếp tục nghĩ ngợi lung tung...

Quyển 14 - Chương 706: Bất hòa về lợi ích

Quyền lực của tổ chức Samele được phân chia nghiêm ngặt. Hơn nữa điều kiện của người được lựa chọn cũng cực kỳ ngặt nghèo. Không có một bối cảnh gia đình hùng hậu thì tuyệt đối không thể trở thành một trong những người nắm quyền lực. Vì đây vốn dĩ là một trò chơi quyền lực. Chúng sẽ dùng quyền lực trong tay để kiểm soát một thị trường lợi nhuận lớn hơn, sau đó sẽ dùng công ty trong sạch ngoài mặt của mình để rửa tiền mà thần không biết, quỷ không hay.

Từ trước tới nay, tổ chức Samele chưa từng xảy ra chuyện, cho tới khi những người nắm quyền phải đối mặt với một lần thay đổi lớn. Mỗi một lần lựa chọn là một lần bùng nổ tiền bạc và các mối quan hệ. Năm đó, có bốn người trở thành người mới thay thế những người nắm quyền cũ. Họ lần lượt là Nguyễn Kinh Quốc, Niên Quý, Quản Yên và Vincent.

Bốn người này, ngoại trừ Quản Yên ra thì ba người còn lại đều có lai lịch không tầm thường. Nguyễn Thị mà Nguyễn Kinh Quốc nắm giữ cùng với tập đoàn Niên Thị của Niên Quý là ngang tài ngang sức, tài lực tương đương. Còn khả năng kinh tế của Vincent thì cao hơn một bậc. Hắn nằm trong топ những nhà phân phối sản phẩm đầu tiên, quản lý một nền tảng kinh doanh lớn nhất thế giới. Vincent đại diện cho thiên sứ dục vọng, Samle. Niên Quý đại diện cho thiên sứ hủy diệt, Sariel. Quản Yên là người khôn khéo, tinh ranh, có chỗ dựa từ tầng lớp quý tộc tới vương thất, rất nhiều người đàn ông phải quỳ sụp gấu váy của bà ta. Bà ta đại diện cho Chessia đầy mê hoặc. Nguyễn Kinh Quốc là người đa mưu túc trí, có tài ăn nói, chính là Abraham có thể khiến người chết cũng nói chuyện.

Bốn người này, ngoại trừ Vincent là người nước ngoài ra, còn lại đều mang quốc tịch Trung Quốc, mặc dù bọn họ đều định cư lâu dài ở nước ngoài. Nguyên nhân rất đơn giản, vì Trung Quốc có một thị trường giao dịch khổng lồ, tổ chức Samele cần phải kết nạp những người quản lý hiểu về Trung Quốc.

Tất cả những sự trao đổi quyền lực gần như đều tiến hành rất thuận lợi. Điều này không có gì đáng nói, vì lần nào quyền lực cũng được thay thế một cách thuận buồm xuôi gió. Cho tới khi, những người nắm quyền tiền nhiệm vẫn còn sống của Samele lần lượt mất tích một cách ly kỳ. Từ trên xuống dưới trong tổ chức rơi vào khủng hoảng. Nhưng điều càng khiến người ta khiếp sợ là cả những người nắm quyền đương nhiệm cũng lần lượt bị hại. Chỉ còn lại Chessia, Samle, Sariel và Abraham.

Những người lớn tuổi đức cao vọng trọng không còn nữa, giờ cả năm người quyền lực cũng mất, chỉ còn lại những người mới lên nắm quyền. Trong cục diện hỗn loạn này, bốn người đó đã phân chia lại phạm vi quyền lực, thậm chí thay đổi cả quy tắc trò chơi, hủy bỏ quy định hai năm chọn người mới một lần. Tất cả mọi thứ đều được sắp xếp lại từ đầu.

Có người nghi ngờ bốn người họ liên kết lại, giết hại những người nắm quyền đời trước, mục đích chính là nắm giữ lợi ích của Samele, chia thêm một phần lợi nhuận, dẫu sao thì đứng trước lợi ích con người đều hiểm ác. Có người lại hoài nghi do Samle làm vì ông ta buôn bán ma túy lớn nhất. Trên đời chẳng ai chê mình nhiều tiền. Ông ta càng làm ăn lớn thì lại càng khao khát có được nhiều thứ hơn. Cộng thêm việc ông ta có khả năng kinh tế hùng mạnh, dám đàn em phía dưới đều xuất thân từ lính đánh thuê, thế nên thừa sức để lạng lế diệt vài người. Có người nghi đó là việc làm của Abraham, vì trước nay ông ta vẫn bất hòa với những người nắm quyền khác,

đã từng phát ngôn sẽ diệt sạch bọn họ. Còn có người chĩa mũi nhọn vào Chessia. Đừng tưởng Chessia chỉ là đàn bà, nhưng bà ta lại là người đàn bà có dã tâm cực lớn. Vì lợi ích, bà ta có thể không từ thủ đoạn. Trước khi được chọn lên nắm quyền, bà ta đã gánh chực mạng người. Đó là một gia đình mười người, đứa bé nhỏ tuổi nhất thiệt mạng trong tay bà ta còn chưa đầy một tuổi. Bà ta giết người còn không chớp mắt. Người ta càng nghi ngờ Sariel. Ai cũng biết, trước nay Sariel giết người chưa bao giờ phải động tay vào. Ông ta trầm mặc, vững vàng, bình thường rất ít nói chuyện, nhưng lại có thể giết người trong vô hình. Vì sao ư? Vì sở trường của ông ta là thôi miên sâu, cũng rất ưa thích việc nghiên cứu thôi miên sâu. Ông ta sẽ lợi dụng thôi miên để giết người, mà những người ông ta muốn tiêu diệt về cơ bản đều chết vì tự sát.

Dù nói thế nào đi nữa thì bốn người này cũng kiểm soát Samele. Bọn chúng phát triển phạm vi quyền lực của Samele ra càng ngày càng lớn. Cả vùng tam giác vàng đều trở thành mằm họa còn bọn chúng thì giẫm lên đau khổ, lên máu và nước mắt của người khác để vui sướng, để tận hưởng cuộc sống xa hoa.

Trong bốn người, nợ máu trong tay Chessia và Abraham là nhiều nhất. Còn Samle sở dĩ khiến người ta nghe tên đã sợ khiếp vía là vì sự nham hiểm giữa vẻ ngoài và thực chất của hắn. Sariel thì lại là một người khiến người khác rung mình vì ông ta có thể giết người vô hình.

Chessia và Nguyễn Kinh Quốc không thích việc tuân thủ phạm vi phân chia quyền lực. Có lúc chúng thích tới địa bàn của Samle và Sariel để cướp việc làm ăn. Vì thế, giữa họ nảy sinh không ít mâu thuẫn. Đám người dưới cũng chia rẽ rất nhiều. Trong tình trạng khó quản lý như vậy, tranh chấp nội bộ cũng sẽ xảy ra.

Mà lúc ấy cảnh sát chống ma túy Trung Quốc đã bắt đầu để ý tới

chúng. Rất nhiều con đường vận chuyển ma túy đã bị cảnh sát cắt đứt. Để có thể bảo đảm tốt hơn cho lợi ích của mình, Samle và Sariel liên kết lại. Một người phụ trách tiêu thụ bên ngoài, một người lo giải quyết khâu vận chuyển hàng.

Samle tập trung vào những nơi yên ắng tại vùng biên giới, dùng đủ mọi cách để làm nhiễu loạn tai mắt của cảnh sát, thậm chí còn tàn nhẫn giết hại những gián điệp do cảnh sát luồn vào. Còn Sariel thì nghĩ ra cách dùng trẻ con để chuyển hàng. Nguồn của trẻ con rất nhiều, có đứa lang thang, có đứa bị bỏ rơi, có đứa bị bắt cóc trực tiếp. Độ tuổi của bọn trẻ đều không lớn, không được quá tám tuổi vì trẻ con tám tuổi cũng đã bắt đầu có nhiều suy nghĩ, chúng sẽ nghĩ đủ cách để chạy trốn.

Sariel không bao giờ lo lắng về việc lũ trẻ sẽ tiết lộ bí mật. Nguyên nhân là vì ông ta đã nắm giữ được tư duy của chúng.

Cứ như vậy, từng đám trẻ lần lượt bị hại, trở thành phương tiện vận chuyển ma túy. Có đứa bị trong người có quá nhiều ma túy, không cẩn thận bị vỡ thì cả tính mạng cũng không còn.

Còn những kẻ đầu sỏ như Samle và Sariel thì vẫn thản nhiên thu về một lượng của cải khổng lồ. Chúng buôn ma túy, giết người. Chúng hối lộ các doanh nhân đầu ngành thậm chí là chính khách ở các quốc gia. Không tội ác nào chúng không làm. Nhưng khi đối mặt với xã hội, chúng lại mang hình tượng một thương nhân thành đạt. Samle, Vincent, là chủ tịch Bright mà ai ai cũng biết. Hắc phong độ ngời ngời, lịch sự, nhã nhặn. Sariel, Niên Quý, rất ít đối mặt với truyền thông, nhưng chính vì quá khiêm tốn lại càng khiến đám nhà báo tò mò. Ông ta được báo chí phong là thủ lĩnh thương mại có lòng tốt nhất, một nhà từ thiện lớn. Ông ta quyên góp cho trại trẻ mồ côi, viện dưỡng lão, nộp thuế đầy đủ, tài trợ cho vô số môn thể thao lành mạnh, đã từng được bầu chọn là nhân vật “phong vân” trong thương

mại có sức ảnh hưởng lớn nhất nhiều năm liền.

Ngược lại, Quản Yên và Nguyễn Kinh Quốc thì hơi ngu ngốc một chút. Quản Yên chỉ vui đầu trong các vụ buôn bán ma túy, chưa bao giờ tự tẩy trắng cho mình. Còn Nguyễn Kinh Quốc tuy là quản lý Nguyễn Thị nhưng đã rất nhiều lần để lộ dấu vết, bị cảnh sát chú ý. Ông ta bắt đầu nghi ngờ do Niên Quý bán đứng mình. Mà lúc đó Niên Thị, dưới sự giới thiệu nhiệt tình của “người bạn” Kỳ Thị đã có quan hệ hợp tác với Diệp Thị, một người làm ăn trong sạch bưng bưng khí thế. Nguyễn Kinh Quốc là kẻ lòng dạ hẹp hòi. Sau mấy lần thất bại liên tiếp trong đấu đá thương trường và giao dịch ma túy, ông ta trút mọi thù hận lên đầu Niên Quý và nhà họ Diệp. Thậm chí ông ta nghi ngờ, Niên Quý có thể sắp bồi dưỡng nhiều thế lực của mình hơn nữa. Ông ta lo Niên Quý sẽ coi Kỳ Thị và Diệp Thị như người nhà, kéo vào để hình thành một phe cánh nắm quyền lực mới. Thế nên ông ta nảy sinh ý định dùng hai cô con gái của mình để trói buộc nhà họ Diệp.

Việc làm của nhà họ Nguyễn, nói dễ nghe gọi là liên hôn thương mại, thực chất là một hành động tẩy trắng.

Vì Nguyễn Kinh Quốc phát hiện ra việc tẩy trắng của Niên Quý cực kỳ có hiệu quả thế nên ông ta cũng trông bầu vẽ gáo*, muốn thông qua cách này để đạt được mục đích có lợi cho mình. Một là có thể che giấu thân phận. Hai là có thể hình thành mối quan hệ khăng khít với nhà họ Diệp, cắt đứt việc hợp tác giữa Niên Thị và Diệp Thị.

*Rập khuôn theo một cách máy móc.

Sự thật chứng minh, khi đứng trước lợi ích chẳng ai có thể thờ ơ được. Nhà họ Diệp trước giờ vẫn tồn tại bằng việc tiêu thụ đá quý. Sở dĩ có sự hợp tác với Niên Thị là vì Niên Thị có mỏ kim cương ở Nam Phi, là nhà cung ứng. Giữa nhà cung ứng và nhà tiêu thụ chắc

chấn phải tồn tại mối quan hệ lợi ích. Nhưng việc nhà họ Nguyễn chủ động tiếp cận khiến nhà họ Diệp nhìn thấy một nguồn vốn mạnh mẽ. Đối với việc kết thông gia của nhà họ Nguyễn, nhà họ Diệp đương nhiên không từ chối.

Lúc đó, cậu con trưởng Diệp Hạc Phong và cậu con thứ Diệp Hạc Thành đều chưa vợ. Diệp Hạc Phong thì ở xa, Diệp Hạc Thành ở bên cạnh trưởng bối. Trưởng bối của nhà họ Diệp ra lệnh cho Diệp Hạc Phong quay về Bắc Kinh. Sau mấy lần không thành công, họ bèn lấy có trưởng bối sức khỏe suy yếu để ép Diệp Hạc Phong quay về. Lúc đó sở dĩ Diệp Hạc Phong không về vì đã có người trong lòng. Ông ấy chỉ tâm niệm được sống trọn đời với người con gái mình yêu. Nhưng đồng thời ông ấy cũng là một người con hiếu thảo. Sau khi nghe chuyện trưởng bối đổ bệnh bèn lập tức quay về. Nhưng sau khi trở về biết là kết thông gia, Diệp Hạc Phong nổi trận lôi đình. Đương nhiên ông ấy không đồng ý, hơn nữa còn muốn bỏ đi, nhưng bị trưởng bối ép ở lại.

Người con trai còn lại, Diệp Hạc Thành thì vô cùng bình thản trước chuyện này. Tuy không phải con trưởng nhưng ông ta chưa bao giờ rời xa trưởng bối. Ông ta hiểu rất rõ tâm ý của trưởng bối, thế nên ông ta lại đồng ý chuyện kết thông gia.

Lúc ấy, Diệp Hạc Phong vẫn chưa phải người quản lý nhà họ Diệp. Quyền lực trong nhà vẫn còn nằm trong tay trưởng bối. Để tránh dèm dài lắm miệng, cũng là để nhanh chóng kết thông gia được với nhà họ Nguyễn, các trưởng bối đã tỏ rõ thái độ. Hai người con trai, ai lấy con gái nhà họ Nguyễn trước sẽ có tư cách được giao lại chiếc ghế của nhà họ Diệp.

Nhà họ Diệp có hai người con trai, nhà họ Nguyễn có hai người con gái, con lớn là Nguyễn Tuyết Cầm, con thứ là Nguyễn Tuyết Mạn.

Con người Nguyễn Tuyết Cầm trước nay không màng tới danh lợi, thường ngày cũng ít nói, chỉ thích nhất nghịch ngợm cây cỏ, hoặc là trà đạo, thư pháp. Bà ta yên tĩnh đến nỗi người ta dễ bỏ quên. Ngược lại, cô em Nguyễn Tuyết Mạn thì được lòng trường bối hơn, nhất là trong việc lấy lòng Nguyễn Kinh Quốc. Tuy rằng bà ta không có học thức như Nguyễn Tuyết Cầm, nhưng tính tình hướng ngoại, thích nói thích cười, cái miệng lại ngọt. So với Nguyễn Tuyết Cầm, bà ta biết cách khiến Nguyễn Kinh Quốc được vui, nên Nguyễn Kinh Quốc sẽ thương cô em hơn một chút. Thế nên, Nguyễn Tuyết Mạn lại càng ngang bướng, phách lối, hoàn toàn khác biệt với tính cách của Nguyễn Tuyết Cầm.

Vừa gặp Diệp Hạc Phong, Nguyễn Tuyết Mạn đã trúng tiếng sét ái tình, không thể thoát ra nữa.

Cái gọi là tình yêu sét đánh thì chắc chắn sẽ liên quan tới ngoại hình. Còn cái gọi là sâu ngày sinh tình, nhất định sẽ liên quan tới tính cách.

Diệp Hạc Phong đẹp trai có tiếng. So với cậu em, Diệp Hạc Thành, ông ấy càng ưa nhìn hơn. Dáng người cao ráo, gương mặt tuấn tú. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Nguyễn Tuyết Mạn đã yêu ông ấy.

Ai ngờ, trong lòng Diệp Hạc Phong chỉ có một người con gái là Tố Thu. Trong mắt Diệp Hạc Phong, Nguyễn Tuyết Mạn hoàn toàn không thể so sánh với Tố Thu. Đối với ông ấy, Tố Thu như một người chỉ có trên trời.

Nguyễn Tuyết Mạn hiểu quá rõ tâm tư của Diệp Hạc Phong. Thật ra bà ta cũng khá xinh đẹp, cũng không ít người theo đuổi, lại cộng thêm thân phận và tính cách của một tiểu thư, sau khi biết trên đời này tồn tại một người đàn bà tên là Tố Thu, trong cơn phẫn nộ, bà ta đã lén lút đi gặp mặt. Ai ngờ, giây phút gặp mặt Tố Thu, Nguyễn Tuyết Mạn đã xẹp lép như quả bóng bị ai chọc thủng, cơn tức giận

trong lòng cũng không còn nơi giải tỏa.

Tố Thu rất đẹp, một vẻ đẹp mà một người đàn bà cao ngạo như Nguyễn Tuyết Mạn cũng không thể không thừa nhận. Nguyễn Tuyết Mạn ghen tỵ với nét đẹp ấy, càng bất bình vì mình lại thua một con thôn nữ.

Từ nhỏ, Nguyễn Tuyết Mạn đã được nuông chiều. Bà ta không hiểu tình cảm là phải từ hai phía, cũng không hiểu có lúc buông tay sẽ thoải mái hơn, lại càng không hiểu lấy một người không yêu mình sẽ là một tai họa không thể ngăn ngừa thế nào. Bà ta bắt đầu làm âm ỉ lên với Nguyễn Kinh Quốc, nói với bố rằng nhất phải lấy được Diệp Hạc Phong.

Nguyễn Kinh Quốc lại lặn lội một chuyến vì con gái, tỏ rõ quyết tâm với trưởng bối nhà họ Diệp. Nhà họ Diệp kỳ thực không quan tâm ai lấy con gái nhà họ Nguyễn, nếu cả hai cùng lấy thì tốt mà chỉ có một người cũng chẳng vấn đề gì. Về điểm này, nhà họ Diệp vẫn có kế sách của mình, thế nên đã nghĩ ra một cách khác làm điều kiện trao lại quyền hành.

Nguyễn Tuyết Mạn đương nhiên sẽ sốt ruột. Bà ta một lòng muốn lấy Diệp Hạc Phong, đương nhiên hy vọng Diệp Hạc Phong sẽ là người nắm quyền trong nhà họ Diệp. Bà ta bắt đầu giận dữ với Nguyễn Kinh Quốc. Nguyễn Kinh Quốc rất thương con gái nhỏ, bèn nghĩ cho Nguyễn Tuyết Mạn một cách để bắn trúng hai đích với chỉ một mũi tên.

Còn bên kia, Nguyễn Tuyết Cầm thật ra không muốn lấy Diệp Hạc Thành. Tuy ông ta cũng là một đấng anh tài, trong lòng bà ta đã có người khác. Bà ta yêu Vincent, người đàn ông đầy phong độ với đôi mắt sâu hút ấy. Nguyễn Kinh Quốc dĩ nhiên không cho phép bà ta qua lại với Vincent. Một là vì Vincent và ông ta bằng vai phải lứa, lớn

hơn Nguyễn Tuyết Cầm rất nhiều tuổi. Hai là vì Vincent là Samle của Samele, thủ đoạn của hắn tàn độc cỡ nào, Nguyễn Kinh Quốc hiểu quá rõ.

Nguyễn Tuyết Cầm là con trưởng, tình thương được nhận đương nhiên sẽ ít hơn em gái. Nhưng chuyện Nguyễn Kinh Quốc là Abraham chỉ có bà ta biết. Nguyễn Kinh Quốc nói thẳng với Nguyễn Tuyết Cầm thân phận của Vincent, ép bà ta phải lấy Diệp Hạc Thành bằng được, vì nhà họ Nguyễn cần có một thân phận quang minh chính đại.

Nguyễn Tuyết Cầm từng dẫn vật, từng đau khổ. Trong khoảng thời gian đó, lộ ra thông tin về quyền hành của nhà họ Diệp. Phía kia, Diệp Hạc Thành cũng sốt sắng. Thật ra ông ta ưng Nguyễn Tuyết Mạn, nhưng thấy Nguyễn Tuyết Mạn đã có người trong lòng nên đành chuyển hướng sang Nguyễn Tuyết Cầm. Mục đích của ông ta rất đơn giản, dù có là ai, chỉ cần lấy trước thì sẽ được nắm quyền hành.

Thế nên ông ta rất tích cực dạm hỏi với Nguyễn Tuyết Cầm, theo đuổi mạnh mẽ một Nguyễn Tuyết Cầm vốn đang yêu người khác.

Theo lý mà nói, nếu không phải vì Nguyễn Tuyết Cầm do dự, người kết hôn sớm nhất ắt phải là Diệp Hạc Thành, mà người ngồi lên chiếc ghế của nhà họ Diệp cũng sẽ là ông ta, Nguyễn Tuyết Cầm cũng sẽ đường hoàng trở thành bà lớn. Nhưng chính vì bà ta chần chừ, thế nên đã để lỡ dở thời gian. Còn Nguyễn Kinh Quốc thiên vị, đã bày mưu cho Nguyễn Tuyết Mạn.

Một tháng sau, Nguyễn Tuyết Mạn phát hiện mình có thai.

Nhà họ Nguyễn đã có cốt nhục của nhà họ Diệp, tình hình đã đổi khác. Có con bài tuyệt đối trong tay, mà trong khi xét nghiệm, đó còn

là thai sinh đôi, nhà họ Nguyễn bỗng chốc trở thành “Thái Thượng Hoàng”, người sốt ruột lại là nhà họ Diệp. Nguyễn Kinh Quốc nhân cơ hội đó gia tăng điều kiện, mượn danh nghĩa bào thai sinh đôi để yêu cầu nhà họ Diệp chỉ định Diệp Hạc Phong làm người tiếp quản. Thật ra làm vậy ngoài mặt thì vì cô con gái Nguyễn Tuyết Mạn, thực chất là tính toán bước đầu của Nguyễn Kinh Quốc. Nguyễn Tuyết Mạn tuy ương bướng nhưng không nhiều mưu mẹo như Nguyễn Tuyết Cầm, lại ngoan ngoãn hơn một chút. Bà ta lấy Diệp Hạc Phong mà Diệp Hạc Phong lại trở thành người quản lý nhà họ Diệp, há chẳng phải giúp Nguyễn Kinh Quốc gián tiếp được làm gì thì làm sao?

Cứ như vậy, khi Nguyễn Tuyết Mạn bế hai đứa trẻ sinh đôi tới trước mặt Diệp Hạc Phong, ông cũng không thể không từ bỏ tình cũ, bấm bụng kết hôn với Nguyễn Tuyết Mạn.

Nhưng cuộc hôn nhân ấy để lại mầm họa cho nhà họ Nguyễn.

Trong việc kết thông gia này, vì bào thai của Nguyễn Tuyết Mạn, nên nhà họ Nguyễn chiếm được hết cái lợi. Nhà họ Diệp thực chất đã đứng ngồi không yên từ lâu. Mà Diệp Hạc Phong lại vốn dĩ không yêu Nguyễn Tuyết Mạn, vì trò mèo của nhà họ, ông mới không thể không từ bỏ Tố Thu. Vì vậy, sau khi lên được chiếc ghế ấy, ông không những không bật đèn xanh cho nhà họ Nguyễn mà còn liên tiếp đánh gục nhà họ Nguyễn, thậm chí còn bị tình nghi có ý định thu mua nhà họ Nguyễn.

Ở trong nhà, Nguyễn Tuyết Mạn tuy là bà cả nhưng đến cả người làm cũng nhận ra Diệp Hạc Phong ghẻ lạnh bà ta. Mồm mép bà ta càng ngày càng quá đáng, chỉ có thể dùng chút uy thế cuối cùng để giữ vững sự kiêu ngạo của bản thân. Sau khi Nguyễn Tuyết Cầm được gả về nhà họ Diệp, con gái trưởng lại hóa bà hai, bà ta đương nhiên khó chịu trong lòng. Một là thầm oán trách bố thiên vị. Hai là

chịu không nổi cái tính vênh váo, hống hách của Nguyễn Tuyết Mạn, thế nên hiềm khích giữa hai chị em mỗi ngày một lớn.

Năm thứ tư sau khi trở thành người quản lý, Diệp Hạc Phong đã nuốt trọn nhà họ Nguyễn. Đây là điều Nguyễn Kinh Quốc hoàn toàn không ngờ tới. Ông ta tức giận đến mức nằm liệt giường. Trên giường bệnh, ông ta rửa xả Diệp Hạc Phong lòng lang dạ sói, rồi lo lắng cho con gái sau này liệu kết cục có thảm khốc không.

Nguyễn Kinh Quốc là kẻ có thù ắt báo. Ông ta gọi Nguyễn Tuyết Cầm tới, nói rõ những lợi hại bên trong, rồi dẫn dò, sau này bất luận thế nào cũng phải bảo vệ thanh danh cho nhà họ Nguyễn. Cho dù nhà họ Nguyễn không còn nữa thì cũng không được để lộ thân phận là thành viên của tổ chức Samele.

Người ta có câu rất hay, càng không có được lại càng khao khát. Nguyễn Tuyết Cầm chính là người như thế. Tuy ngoài mặt bà ta bình thản nhưng có đứa con nào không mong được cha mẹ coi trọng và thương yêu? Bà ta cảm thấy đây có thể là cơ hội tốt nhất để được bố chú ý nên đã gật đầu đồng ý.

Sự suy toàn của nhà họ Nguyễn tạo nên sự huy hoàng của nhà họ Diệp. Mối quan hệ giữa hai gia đình Niên Diệp càng ngày càng khăng khít. Nguyễn Kinh Quốc nhìn thấy, sinh hận trong lòng. Ông tính toán tỉ mỉ lâu như vậy, hoàn toàn không thể ngờ mình lại làm đồ cưới cho bọn họ.

Thế nên ông ta phải nghĩ đủ mọi cách để hủy diệt mối liên mạnh.

Ông ta biết Diệp Hạc Phong có một cô con gái riêng, mà cô con gái này chưa bao giờ được công bố với bên ngoài. Nguyễn Kinh Quốc quyết định bảo Nguyễn Tuyết Cầm bắt cóc cô con gái của Diệp Hạc Phong. Như vậy chưa là gì, Nguyễn Kinh Quốc dự định “một mũi tên

bắn trúng hai đích”. Ông ta biết trước nay Niên Quý vẫn thu thập trẻ con làm phương tiện vận chuyển ma túy, bèn bảo Nguyễn Tuyết Cầm bắt cóc cô con gái riêng đó mang cho một người xác định. Người đó ở bên cạnh Niên Quý, đã bị ông ta mua chuộc. Thế là, Tiểu Tố Diệp trở thành một trong rất nhiều đứa trẻ bị bắt cóc.

Chẳng ai biết thân phận thực sự của cô. Ngay cả Niên Quý cũng không hề hay biết trong đám trẻ này lại có một cô con gái bí mật của người bạn đang hợp tác cùng mình.

Nguyễn Kinh Quốc tính toán rằng ông ta sẽ tiết lộ danh tính của đứa trẻ vào một lúc thích hợp. Mà lúc đó đứa bé ắt hẳn đã phải trở thành công cụ vận chuyển ma túy. Một khi thông tin này lộ ra, Diệp Hạc Phong chắc chắn sẽ phẫn nộ. Tới lúc ấy, lần theo manh mối, cảnh sát sẽ phát hiện ra đường dây của Niên Quý, nhà họ Niên không chỉ mất đi người đồng sự là nhà họ Diệp mà còn hoàn toàn sụp đổ.

Nhưng ông ta không thể ngờ rằng, đứa trẻ ấy lại bỏ chạy. Không những cô bỏ trốn mà còn dẫn theo cả một đám trẻ. Bọn trẻ ấy dẻo dác như chim vỡ tổ, nhất thời khiến khung cảnh hỗn loạn.

Sau khi biết được chuyện ấy, Nguyễn Kinh Quốc sai Nguyễn Tuyết Cầm nhanh chóng tìm người, phải tìm được đứa bé đó bằng mọi giá. Nhưng khi người của Nguyễn Tuyết Cầm tới kịp mới phát hiện đứa bé đã bị người của Samle bắt đi.

Ông ta lập tức rút quân vì không muốn chuyện này ầm ĩ lên.

Samle không những thâm độc mà hắn ta còn có một sở thích, thích những đứa bé non nớt. Trong số những đứa trẻ bị bắt để giấu ma túy trước đó, có không ít đứa bé bị hắn nhìn trúng rồi bị chà đạp. Trong đám trẻ ấy, Tố Diệp là xinh xắn, đáng yêu nhất, hắn đã chú ý tới Tố Diệp từ lâu. Đương nhiên, hắn có một thói quen, trẻ con mà hắn để

ý, hẳn nhất định sẽ điều tra rõ thân phận. Tránh đêm dài lắm mộng, hẳn sẽ tàn nhẫn giết hại.

Sau khi chà đạp Tố Diệp xong, đám người dưới cũng mang tới tài liệu của Tố Diệp, lúc ấy Samele mới biết đó là con gái của Diệp Hạc Phong. Hẳn vốn dĩ định diệt trừ hậu họa nhưng ai ngờ lại có người báo cảnh sát. Không còn cách nào khác, bọn chúng đành tháo chạy.

Qua một thời gian sau, Nguyễn Kinh Quốc vô cớ bị sát hại. Tướng chết của ông ta thảm khốc đến nỗi không dám nhìn. Những người trong giới đồn đại rằng, có thể ông ta đã bị Niên Quý giết chết...

Nói tới đây, Tố Khải ngừng lại một lát.

Tố Diệp vui đầu nửa giờ cũng đã ngẩng lên trong quá trình lắng nghe. Cô ôm chặt hai vai. Sau khi nghe được những sự thật này, cô cảm thấy có một luồng khí lạnh từ đáy lòng dần dần lan ra.

Tố Khải nhìn cô, thở dài: “Đây là nguyên nhân thực sự mà năm bốn tuổi chị bị bắt cóc.” Sau bao năm điều tra, cuối cùng khi những tài liệu này hiện hữu toàn bộ trước mặt cậu, đến một người quanh năm làm gián điệp, quá quen với sự sống cái chết của con người cũng phải thảng thốt và rùng mình khiếp sợ. Tạm thời chưa nói tới những cơn sóng ngầm trong các tập đoàn. Chỉ riêng việc Samele lợi dụng trẻ con để vận chuyển ma túy cũng đã khiến người ta cảm hận chỉ muốn băm vằm kẻ đầu sỏ.

Bắt gọn Samele là một công trình vĩ đại, vì ai cũng biết rõ trong này dính líu tới lợi ích của quá nhiều tập đoàn. Giống như việc bạn nhỏ một củ cà rốt thì ắt sẽ phải lôi cả đất xung quanh lên.

Là đội trưởng của đội chống ma túy, Tố Khải đương nhiên phải xung phong đi trước. Trong quá trình điều tra, không phải cậu chưa từng

nghe ngờ nhà họ Niên, nhà họ Nguyễn rồi nhà họ Diệp, thậm chí là cả nhà họ Kỳ. Nhưng điều khiến cậu bất ngờ là vốn dĩ một vụ án tiêu diệt tổ chức buôn bán ma túy mà cấp trên lại đánh vỡ tổng thể, phân thành các mảnh nhỏ để cử không ít người hoàn thành việc điều tra lấy chứng cứ. Đây cũng là điều gần đây Tố Khải mới được biết.

Là một nhân viên chấp pháp, Tố Khải chỉ còn cách tuân thủ vô điều kiện, không thể có bất kỳ ý kiến gì.

Thật ra cậu cũng hiểu dự tính ban đầu của cấp trên. Samele tồn tại bao nhiêu năm nay, trước giờ vẫn luôn là khối u ác tính mà cảnh sát muốn phá bỏ. Nhiều năm rồi, biết bao gián điệp chỉ có ngày đi, không có ngày về, không biết bao nhiêu người đã theo dõi Samele, chỉ hận không thể lập tức phá tan nó. Tuy cậu là sự lựa chọn được cấp trên coi trọng nhất nhưng dù sao cũng dính líu tới nhà họ Niên và nhà họ Diệp mà cậu có quan hệ, thế nên cấp trên lo ngại cũng là chuyện bình thường.

Cho dù cậu không có một chút quan hệ nào thì một vụ án lớn cỡ này, chắc chắn phải có sự phối hợp của nhiều người mới có thể đạt được mục đích.

“Nguyễn Tuyết Cầm đã làm rất chuyện trái với lương tâm, bắt cóc thậm chí giết người.” Tố Khải hít sâu: “Kể ra, bà ta cũng là một người đáng thương. Cả đời này bà ta chỉ sống vì hai người đàn ông, một người là bố mình Nguyễn Kinh Quốc, người còn lại là Vincent. Thật ra việc làm của bà ta không khác gì Niên Bách Ngạn, xuất phát điểm cũng vì thanh danh của gia tộc. Sau này, bà ta cũng không còn tình cảm quá sâu đậm với Vincent là vì Vincent mang thanh danh của nhà họ Nguyễn ra uy hiếp, ép buộc bà ta phải làm việc cho mình, ví dụ như cái chết của Diệp Ngọc.”

“Thật ra Nguyễn Tuyết Cầm làm việc rất thận trọng, cho tới khi có

người vì muốn trả thù em mà bắt cóc Diệp Lan, đây là điều bà ta bị bất ngờ. Những kẻ đó không phải người của Samle, nói trắng ra thì chỉ là mấy tên tội phạm bị cảnh sát truy nã. Họ tiêm cho Diệp Lan ma túy nồng độ cao. Nguyễn Tuyết Cầm thương con gái, không đành lòng nhìn Diệp Lan phải chịu đựng đau khổ, đành cầu cứu Vincent. Người ta càng sốt sắng thì càng dễ để lộ dấu vết. Nguyễn Tuyết Cầm cũng vậy thôi. Bà ta không nghĩ rằng chỉ một việc làm của mình đã khiến rất nhiều người nảy sinh nghi ngờ, ví dụ như cảnh sát hay Niên Bách Ngạn.”

Tố Diệp vẫn lặng lẽ ngồi nghe. Nước mắt cô đã khô cạn từ lâu. Giờ cô mới hiểu thì ra chuyện này dính líu tới bao nhiêu người, bao nhiêu tập đoàn như vậy. Sau khi nghe tới chuyện của bố mẹ, con tim cô lại ngâm ngấm đau.

Rất lâu sau cô mới lên tiếng, giọng khàn đặc: “Bọn em sờ dĩ biết được triệt để như vậy, xem ra là Nguyễn Tuyết Cầm đã thay đổi thái độ. Bà ta đã giúp bọn em phá án rất nhiều, sao lại như vậy.”

“Vì Diệp Lan.” Tố Khải nói: “Cô ấy đã viết thư cho Nguyễn Tuyết Cầm. Trong thư cô ấy nói, cô mong mẹ mình là một người chính trực. Làm sai không đáng sợ, chỉ cần có thể dũng cảm đối mặt, biết hối cải nhận lỗi.”

Tố Diệp xót xa nói: “Diệp Lan lớn thật rồi.”

“Chị!” Tố Khải nhìn cô, đau đớn lên tiếng: “Niên Bách Ngạn sẽ bị khởi tố, trong thời gian này không cho bảo lãnh.”

“Chỉ vì cảnh sát nghi ngờ anh ấy giết Vincent? Hay vì anh ấy biết rõ chuyện của gia đình mình mà không khai báo? Nếu cảnh sát quyết định khởi tố, vậy thì chị sẽ tìm một luật sư giỏi nhất để bảo vệ anh ấy!” Tâm trạng của Tố Diệp lại trở nên kích động.

Tố Khải để mặc cho cô mắng té tát xong xuôi mới nói: “Những người từng tranh đấu với Niên Bách Ngạn đều biết anh ấy là một người rất thông minh. Bao năm qua anh ấy đã làm rất nhiều việc để làm nhiều loạn tai mắt của cảnh sát. Anh ấy cũng hiểu biết rất rõ về pháp luật Trung Quốc, thế nên luôn lợi dụng lỗ hổng của pháp luật, đi vào vùng tối của pháp luật để khiến cảnh sát không nắm được sơ hở. Anh ấy bảo vệ cho Niên Thị rất tốt. Vì Niên Thị, anh ấy dốc hết công sức để giữ gìn hình tượng của bố mình. Kiểu bảo vệ này là phải trả giá, cũng tức là những người có thể uy hiếp tới Niên Thị đều là hòn đá cản đường anh ấy. Anh ấy phải dùng một cách thức cao cấp để diệt trừ từng người một.”

Tố Diệp bắt đầu thở gấp.

“Em không có ý thiên vị ai. Em là nhân viên chấp pháp nhưng đồng thời cũng là em vợ của Niên Bách Ngạn. Em không muốn nhìn thấy anh ấy xảy ra chuyện. Nhưng thực tế là bọn em đã có đủ chứng cứ để khởi tố anh ấy.” Ánh mắt Tố Khải đầy bi thương: “Bây giờ nhưng tài liệu về Niên Quý cực kỳ hiếm hoi, những gì còn lại chỉ có những việc làm từ thiện của ông ta khi còn sống. Việc này chắc chắn có liên quan tới Niên Bách Ngạn. Anh ấy đã tẩy trắng thành công cho bố mình. Vì thanh danh nhà họ Niên, anh ấy lợi dụng chức vụ của mình ở Tinh Thạch, lấy lợi ích thương mại đuổi những cổ đông cũ đi, thực hiện “đổi máu” hoàn toàn cho Tinh Thạch. Vì thanh danh nhà họ Niên, rõ ràng anh ấy biết người của bố mình vẫn còn sống nhưng không tích cực hợp tác với cảnh sát mà để mặc cho họ tự sát, làm dây dưa thời gian phá án. Vì anh ấy biết rõ mỗi một đàn em của bố mình hoặc đám trẻ đã từng vận chuyển ma túy giờ còn sống, vào một thời điểm và dưới sự kích thích nhất định sẽ tự sát. Đây chính là cái cao siêu của bố anh ấy. Thế mới nói, ai cũng Sariel vì cho dù Sariel có chết, thì bản lĩnh giết người của ông ta vẫn còn. Những người đã làm cho ông ta cho dù có sống mười năm, hai mươi năm cũng không

thoát khỏi lời nguyền chết chết chóc của ông ta. Để bảo vệ cho lợi ích và danh tiếng của nhà họ Niên, cuối cùng anh ấy đã tập trung vào Vincent. Chị tưởng anh ấy sẽ để Vincent sống sót ra khỏi đó ư? Bọn em đã thu được chiếc máy bay trực thăng đó. Chắc chắn chị không tưởng tượng ra, trên máy bay chứa một lượng bom rất lớn. Mà tính toán theo thời gian bom nổ và đường bay thì khi máy bay vừa hay đi qua được vùng biển quốc tế. Đó là vùng biển không thuộc quyền kiểm soát của pháp luật Trung Quốc. Hoặc là Vincent sẽ tan tành, hoặc là sẽ rơi xuống biển làm bữa tối cho cá mập. Ông ta chết im lìm còn Niên Bách Ngạn thì không phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào, vì máy bay cũng sẽ rơi xuống biển, chết không đối chứng.” Giọng Tố Khải rất nặng nề: “Một tính toán tinh vi như vậy cũng chỉ có Niên Bách Ngạn nghĩ ra mà thôi.”

Tố Diệp mù mịt nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm: “Dù là vì Niên Thị hay để phát triển, tất cả những việc làm của Niên Bách Ngạn chỉ là hành vi thương mại. Mấy việc này có doanh nghiệp nào chưa làm? Ai dám bảo đảm đôi tay của mình sạch sẽ? Còn chuyện máy bay trực thăng có chứa bom mà em nói chỉ được coi là dự tính của anh ấy, hoàn toàn chưa xảy ra. Anh ấy đã chủ động đi theo cảnh sát rồi, lẽ nào không thể xử lý khoan hồng sao?”

Tố Khải sa sầm mặt lại: “Chị có ấn tượng về Thạch Thành không?”

“Thạch Thành?” Tố Diệp nghi hoặc.

Tố Khải ngẫm nghĩ rồi lấy một bức ảnh từ trong túi xách của mình ra đưa cho Tố Diệp. Tố Diệp thoát nhìn đã giật nảy mình, rãng va vào nhau lập cập. Khuôn mặt sẹo đó, chính là người đàn ông đã đẩy cô xuống vực sâu.

“Đây là người mà một đồng nghiệp của em vẫn luôn theo dõi. Ông ta là chồng của Chessia, vốn dĩ là người của Niên Quý, sau này trở

mặt, bèn quay sang làm cho Samle.” Tổ Khải nói rành mạch: “Lúc đó ông ta là đối tượng bị nghi ngờ quan trọng. Nhưng không lâu trước đây ông ta đã mất tích. Người đồng nghiệp của em đành báo cáo lại với cấp trên. Cấp trên cảm thấy sự việc quá nghiêm trọng đã quyết định phải tìm ra được người này bằng mọi giá, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Sống lưng Tổ Diệp buốt lạnh. Một dự cảm chẳng lành như một giọt máu đỏ tươi lan ra khắp tờ giấy trắng.

Tổ Khải là em trai cô lại có một đôi nhạy bén, đương nhiên có thể nhận ra sự thay đổi trong nét mặt của cô. Cậu từ từ nói: “Em cũng mong rằng việc Thạch Thành mất tích không liên quan tới anh rể. Nhưng nghĩ mà xem, đến cả việc Vincent là Samle anh ấy cũng điều tra ra, lẽ nào lại không tra ra năm xưa Thạch Thành đã làm gì ư? Chị! Em nghĩ chị có thể đoán ra anh ấy có thể làm chuyện gì rồi chứ?”

“Không!” Tổ Diệp bất ngờ hét lên như phải bỏng: “Em không có chứng cứ. Thạch Thành mất tích có thể do rất nhiều nguyên nhân. Em cũng nói hấn là người của Samle. Nếu Vincent giết người diệt khẩu thì sao?”

“Thực tế là Vincent không hề biết Thạch Thành còn sống. Tới bây giờ Vincent đã nắm trọn quyền lực của Samele. Với tính cách của ông ta, nếu biết Thạch Thành còn sống, ông ta đã ra tay lâu rồi.” Tổ Khải lại hít sâu: “Mà sự thật là Thạch Thành quả thực đã chết, người chết hấn... chính là Niên Bách Ngạn!”

Quyển 14 - Chương 707: Có những sự thật chỉ có thể là bí mật

Lời của Tố Khải khiến Tố Diệp giật nảy mình. Cô run lên một cái theo phản xạ rồi ngược mắt lên nhìn Tố Khải, giọng nói trở nên gay gắt và công kích: “Em là một cảnh sát, sao có thể nói bừa những lời không có bằng cứ chứ? Dựa vào đâu em nói Niên Bách Ngạn giết người? Em tìm được chứng cứ gì rồi mà nói anh ấy giết người? Em thấy anh ấy ngửa mắt phải không? Thế nên em mới nghĩ đủ mọi cách để gán ghép tội danh bừa bãi cho anh ấy! Hay là, em cảm thấy từ đầu tới cuối đây vẫn là một vụ án không có manh mối, nên em muốn tìm một con cừu non nhận tội thay?”

“Chị! Chị cảm thấy em là loại người đó sao?” Gương mặt Tố Khải hiện lên nét đau khổ: “Em cũng muốn công tư bất phân, em cũng muốn nhắm một mắt, mở một mắt. Nhưng trung tâm chống ma túy không phải do nhà chúng ta mở ra. Em không thể kiểm soát việc các bộ phận khác điều tra vụ này. Cục công an cũng không phải do nhà chúng ta mở ra. Em cũng không thể ngăn chặn việc các bộ phận có liên quan vội tới hiện trường. Anh rể là người của công chúng, là một doanh nhân có sức ảnh hưởng ngoài xã hội. Càng là những người như vậy lại càng không được phép phạm phải một sai sót nào, vì không biết có bao nhiêu con mắt đang nhìn anh ấy chòng chọc.”

Nỗi bi thương của Tố Diệp tan tác, thảm bại. Cô không còn sức ngược mắt nhìn Tố Khải nữa.

“Em biết chị sẽ mời một luật sư tốt nhất. Thật ra, tất cả những việc

xảy ra ở khu bỏ hoang, em tin rằng luật sư sẽ tìm ra được chứng cứ phán đoán anh ấy phòng vệ chính đáng để biện hộ cho anh ấy. Mà những việc anh rề làm để bảo vệ cho thanh danh của gia đình, cho dù không có luật sư, cùng lắm anh rề cũng chỉ mắc tội cản trở người thi hành công vụ. Tất cả những việc đó đều không đủ để tuyên hình phạt dành cho anh ấy. Người gây ra bất lợi đối với anh ấy, kỳ thực chính là Thạch Thành.” Lòng Tố Khải bí bách khó chịu, giống như bị một tảng đá nặng đè lên khiến cậu không thở nổi. Thấy Tố Diệp lại định lên tiếng biện bạch, cậu nói tiếp: “Chị nghe em nói hết đã.”

Tố Diệp run rẩy đôi môi, không nói gì nữa.

“Manh mối về Thạch Thành được một bộ phận khác, một đồng nghiệp khác theo đuổi. Họ đã điều tra ra lúc đó Thạch Thành bị một nhóm giang hồ đưa ra khỏi Trung Quốc. Bọn chúng đi đường thủy. Người đứng đầu nhóm người này là đại ca Khôn. Mà anh rề vẫn luôn có liên lạc với kẻ này.”

Đại ca Khôn...

Danh xưng này rất quen, hình như đã nghe ở đâu rồi.

Tố Diệp ấn lên ngực, cố gắng hồi tưởng. Ký ức bỗng nhiên dừng lại vào một ngày nào đó, Kim Đại Trung bị mấy người đàn ông lực lưỡng vào phòng làm việc của cô, bắt trói...

Một tiếng “ầm” vang lên trong đầu cô.

Tố Khải không để ý tới biểu cảm đó. Cậu nói tiếp: “Gần căn nhà bỏ hoang, đồng nghiệp phía Bộ công an đã bắt được mấy tên đàn em của đại ca Khôn. Trong đó có một tên là A Quý, là cánh tay đắc lực của đại ca Khôn. Ban đầu hắn không nói gì hết. Khi được hỏi cung, hắn bèn nói tất cả là do hắn làm.”

Tố Diệp nhìn về phía Tố Khải.

“Thời buổi này những kẻ trượng nghĩa trong giới giang hồ không nhiều nữa. A Quỷ là một trong số đó. Hắn nhận tất cả mọi tội lỗi về phía mình. Dĩ nhiên hắn có tội, vì lúc trước chính hắn đã dẫn theo đàn em đưa Thạch Thành ra nước ngoài, sau đó giết chết. Trong số những tên đàn em bị bắt, có một tên quyết định chuyển sang làm nhân chứng. Tên đó khai với cảnh sát rằng cái chết của Thạch Thành là vì có yêu cầu của người thuê. Người đó chính là Niên Bách Ngạn. Mà những người mai phục xung quanh ngôi nhà hoang để giết đám lính đánh thuê cũng là người của đại ca Khôn, cũng được Niên Bách Ngạn thuê mướn.”

“Không thể nào!”

“Các bộ phận có liên quan đã điều tra được các giao dịch tiền bạc giữa Niên Bách Ngạn và đại ca Khôn. Còn có một đồng nghiệp vẫn luôn theo dõi Thạch Thành đã vội tới Việt Nam, lần theo lời khai của nhân chứng, quả nhiên đã tìm ra tro cốt mà theo mật độ xương có lẽ là của hai thi thể trong một chiếc hũ đựng tro. Nạn nhân là một cô gái, có thể nhận ra địa vị của cô ấy ở trong nhà không quá cao, nếu không sao người nhà lại không chú ý tới sự khác lạ của hũ đựng tro chứ? Trong đó, bọn em đã tìm được xương đầu chưa bị thiêu, chuyện này có thể liên quan tới việc địa phương đó vẫn còn phổ biến phong tục chôn xác dưới đất nên kỹ thuật hỏa thiêu còn thiếu sót. Công an địa phương đã kết hợp với công an Trung Quốc đưa một ít xương đầu còn sót lại tới bộ khoa học hình sự Trung Quốc để thử tiến hành lấy ADN, một nhóm trong đó là của Thạch Thành.”

Thạch Thành bị đốt thành tro?

Ngón tay Tố Diệp run lên.

“Anh rể đã đưa cho đại ca Khôn hai số tiền. Số tiền nào cũng cao đến kinh người. Tuy anh ấy không tự tay giết người nhưng anh ấy đã xúi giục người khác giết người, cũng đồng thời phải chịu trách nhiệm hình sự.” Tố Khải nhúu chặt mày: “Quan trọng hơn là...”

*Theo luật hình sự Việt Nam, một người có hành vi xúi giục, kích động người khác thực hiện tội phạm mà người đó đã thực hiện và bị truy cứu trách nhiệm hình sự thì người xúi giục, kích động cũng sẽ bị truy cứu là đồng phạm của người phạm tội.

Cậu ngập ngừng.

“Là gì?” Khó khăn lắm Tố Diệp mới tìm lại được giọng nói. Thấy Tố Khải ấp a ấp úng như vậy, dự cảm chẳng lành trong lòng cô cũng lớn thêm.

Tố Khải khó khăn lên tiếng: “Theo đồng nghiệp bên Bộ công an nói, anh rể đã... đã nhận tội rồi.”

“Không...”

“Anh ấy thừa nhận chính mình đã thuê đại ca Khôn diệt trừ Thạch Thành. Để trốn tránh pháp luật mới bảo người của đại ca Khôn đưa Thạch Thành ra nước ngoài xử lý. Anh rể thú nhận tất cả những việc đã thuê đám tay chân của đại ca Khôn thực hiện. Anh ấy nhận gần hết trách nhiệm lên người mình.”

“Anh ấy điên rồi... điên rồi...”

Nét mặt Tố Khải trầm trọng: “Không phải anh ấy điên. Anh ấy nói... anh ấy mệt rồi.”

Nước mắt của Tố Diệp lại rơi xuống: “Sao anh ấy có thể ích kỷ như vậy được? Chị phải đi tìm anh ấy. Chị...”

“Bây giờ các chứng cứ bên Bộ công an đã xác đáng, anh rể có thể làm gì đây?” Tố Khải bắt cô tỉnh táo lại: “Sự thật, đúng là anh ấy đã xúi giục người khác giết người.”

“Nhất định không phải như vậy, không phải...”

“Mọi chuyện khác đều là chuyện nhỏ, duy chỉ có vụ án giết người này.” Tố Khải căn rặng: “Chị! Bây giờ chị không thể đánh mất lý trí nữa. Một là chị đã có thai rồi, đã làm mẹ rồi. Hai là vụ án của anh rể thực sự cần một luật sư giỏi tới giúp đỡ.”

Tố Diệp thở gấp gấp.

“Chị! Em nói thế này cho chị hiểu đi. Việc anh rể bị tuyên hình phạt là điều khó tránh khỏi. Nhưng thật sự có bị phạt tù hay không còn phải xem việc giải quyết vụ án. Bây giờ việc chúng ta có thể làm là cố gắng hết sức để giảm nhẹ hình phạt.” Tố Khải cổ vũ cô: “Bây giờ điều may mắn là thái độ nhận tội của anh rể rất tốt. Mà dù là Thạch Thành hay đám lính đánh thuê kia đều đã uy hiếp hai người. Điểm này rất quan trọng. Nếu luật sư có thể lợi dụng tốt, nhất định sẽ có trợ giúp cho thời hạn phạt tù.”

Đầu óc Tố Diệp mơ mơ màng màng, tinh thần không thể tập trung.

Một lúc lâu sau cô mới lẩm bẩm: “Ý của em là Thạch Thành đã từng uy hiếp anh ấy, đúng không? Hẳn uy hiếp Bách Ngạn chuyện gì?”

“Trong tay hắn... có ảnh hồi nhỏ của chị.” Tố Khải nói một cách khó khăn.

Tổ Diệp như bị sét đánh...

Chuyện của Vincent bị lan truyền một cách rầm rộ.

Bị đồn đại ác liệt nhất là hành vi buôn bán ma túy của ông ta. Đương nhiên, một vụ án tiêu diệt tổ chức buôn bán ma túy quy mô lớn, liên quan tới quốc tế này sẽ được niêm phong hồ sơ quan trọng, không công bố với mọi người. Đối mặt với việc truy hỏi của đám nhà báo, đại đội chống ma túy cũng không dám có bất kỳ phản hồi nào, chỉ trả lời mang tính tượng trưng: Chúng tôi sẽ dốc hết sức mình để bảo vệ quyền lợi và sự an toàn của người dân, đây là nghĩa vụ của một người cảnh sát nhân dân.

Một câu nói cực kỳ đơn giản. Sẽ chẳng ai biết để tiêu diệt được tổ chức Samele, những con người ấy đã đổ bao nhiêu mồ hôi, trải qua bao nhiêu nguy nan và nghi kỵ.

Thế nên, người dân cũng chỉ biết Vincent buôn ma túy rồi còn vì buôn ma túy mà coi trời bằng vung, tội ác đã sáng tỏ. Bỗng chốc, người dân mắng té tát một con người đã là cố nhân. Lại có người lên án các cảnh sát chống ma túy, rằng họ tiêu tiền thuế dân nộp mà ngày ngày không làm tròn trách nhiệm, đáng lẽ phải bắt kẻ này lại từ lâu rồi. Nếu có thể bắt sớm một chút thì đã chẳng có quá nhiều người bị tổn thương như vậy.

Đối mặt với những trách móc của người dân, các bộ phận có liên quan chỉ ra mặt xin lỗi hoặc chọn cách im lặng, kiên quyết giữ kín các tình tiết cụ thể.

Vincent đã chết. Các mối làm ăn khác mà ông ta mượn để sinh tồn tại Trung Quốc cũng sụp đổ. Cảnh sát liên kết với các cơ quan tại

nước ngoài, đồng thời phong tỏa tài khoản của Vincent tại Brazil. Ngay sau đó, Joey từ một cô chủ giàu có lập tức rút giá hoàn toàn.

Có cư dân mạng nói. Đây gọi là đời cha ăn mặn, đời con khát nước.

Chẳng ai quan tâm tương lai của Joey rồi sẽ ra sao. Đối với một kẻ buôn bán ma túy, người nhà của hắn chắc chắn sẽ bị liên lụy. Đơn thuần chỉ là những lời lên án mà cũng đủ khiến người ta sống không bằng chết.

Ngoại trừ Vincent, còn có một chuyện cũng được quan tâm.

Đó chính là việc Niên Bách Ngạn ngồi tù.

Vụ án này không công bố ra ngoài, để bảo vệ nhân vật của công chúng. Cả thời gian thẩm vấn và thời gian hầu tòa cũng không công khai thông báo lịch trình. Chẳng ai biết rốt cuộc anh đã làm chuyện gì đến mức bị tuyên hình phạt, nên nhất thời dư luận xôn xao, dấy lên không ít nghi ngờ.

Nhưng nửa tháng sau, trên mạng cuối cùng đã có một kết luận.

Niên Bách Ngạn vào tù vì tội vi phạm quy tắc nghề nghiệp.

Một khái niệm rất mơ hồ, không muốn trả lời nhưng lại là câu trả lời. Rõ ràng là có người đã cố tình dùng một tội danh thương mại để dẹp yên dư luận.

Mạng lại bùng nổ.

Có người nói là Niên Bách Ngạn không chịu đút cho các quan chức cấp cao, không tạo dựng quan hệ tốt nên mới đổ, nhất định là bị người ta hãm hại. Còn có người nói, mấy người làm kinh doanh có

tay ai sạch sẽ cơ chứ? Càng có người nói làm ăn ở Trung Quốc khó thật đấy, các cơ quan chức năng sao không tự kiểm điểm lại chút đi? Sao lại có lắm phần tử phạm tội thương mại thế?

Vô vàn vô kể, nói gì cũng có.

Nhưng cũng vì trước đây, Niên Bách Ngạn để lại một hình tượng tốt trên mạng, nên đa phần vẫn rất khoan dung. Những người nói đỡ cho Niên Bách Ngạn, một nửa là con gái, thế nên cũng không thể tránh khỏi có những thành phần sùng bái mù quáng.

Không ai tiết lộ chuyện Niên Bách Ngạn vào tù vì xúi giục giết người, cũng không có ai tiết lộ chuyện nửa tháng trước Tố Diệp và Kỳ Đông Nham đã bỏ một số tiền lớn để mời một đoàn luật sư gồm hai mươi luật sư có thâm niên và danh tiếng, cùng tới biện hộ cho Niên Bách Ngạn. Càng không có ai tiết lộ chuyện trên tòa, tổng giám đốc Kỳ Thị, Kỳ Đông Nham, chủ tịch tập đoàn Thịnh Thiên, Thịnh Thiên Vỹ, tổng giám đốc tập đoàn quốc tế Thần Viễn, Giang Mặc Viễn cùng với các doanh nhân lớn khác đều có mặt, ngay cả Lục Bắc Thần trước giờ rất ít lộ mặt trước báo giới cũng tới tòa án. Nếu các phóng viên chụp được cảnh tượng hoành tráng này thì sẽ lại có những lời đồn đại rầm rộ, khí thế.

Hợp đồng Niên Bách Ngạn ký với Vincent mất hiệu lực. Dĩ nhiên, đó vốn dĩ đã là một hợp đồng vô hiệu. Niên Thị không còn Niên Bách Ngạn nhưng vẫn vận hành một cách vững vàng, chỉ tạm thời hoãn kế hoạch lên sàn...

Quyển 14 - Chương 708: Có anh ở bên em là đủ rồi

Tố Diệp mang thai không thể quản lý nhiều đến thế. Kỷ Đông Nham tìm một đội ngũ quản lý chuyên nghiệp nhất tới Niên Thị làm việc. Giản Ngôn từ đầu tới cuối vẫn ở nguyên tại Niên Thị. Bình thường có rất nhiều việc cậu ấy có thể xử lý rồi, chỉ có những quyết định quan trọng và khi cần tới chữ ký người được trao quyền, cậu ấy mới tới làm phiền Tố Diệp.

Hứa Đồng cũng rất muốn quay về Niên Thị giúp đỡ nhưng theo lời của Giản Ngôn, trước khi bị tuyên án, đúng là Niên Bách Ngạn đã quyết định cho cô ấy nghỉ việc. Cô ấy muốn quay về Niên Thị, bắt buộc phải có cái gậy đầu của chính Niên Bách Ngạn mới được. Hứa Đồng đã mấy lần tới thăm Niên Bách Ngạn, muốn có được sự chấp thuận của anh nhưng Niên Bách Ngạn đều tránh mặt, chỉ bảo quản giáo truyền đạt lại rằng cô ấy không cần về Niên Thị.

Mà từ sau khi vào tù, người Niên Bách Ngạn không gặp mặt đâu chỉ có Hứa Đồng? Trên danh sách tới thăm anh chỉ chút những cái tên, phải tới trăm người. Có người thân, có bạn bè, thậm chí còn cả bạn bè hợp tác. Nhưng anh chỉ trình ra hai cái tên: một là Kỷ Đông Nham, hai là Tố Khải.

Trên danh sách không còn ai khác nữa.

Mỗi khi tới ngày thăm người nhà, lần nào Tố Diệp và Niên Bách Tiêu cũng đi, nhưng Niên Bách Ngạn chưa bao giờ ra ngoài gặp họ. Lần nào họ cũng thất vọng ra về.

Cô đã từng khóc lóc hỏi Kỳ Đông Nham, hỏi vì sao Niên Bách Ngạn phải làm như vậy.

Kỳ Đông Nham nói: Vì cậu ấy có thể biết được tin tức của em từ Tố Khải, có thể biết được tình hình của Bách Tiêu từ anh, thế là cậu ấy mãn nguyện rồi.

Cứ như thế, bắt đầu tới Tết.

Đây là ngày lễ người Trung Quốc mong chờ nhất, là ngày cả gia đình đoàn viên. Vì vào ngày này, tất cả những người thân không thể đoàn tụ đều có thể sum vầy bên nhau.

30 Tết, tuyết rơi, bay lá tả, phủ kín cây hải đường của tứ hợp viện, cũng trùm cái giá lạnh lên cánh cửa trại giam.

Tố Diệp ngồi ở phòng thăm nom đợi đúng hai tiếng đồng hồ. Quản giáo hết lần này tới lần khác ra nói với cô: Xin lỗi cô, anh ấy không muốn gặp cô.

Khi người quản giáo ra thúc giục cô ra về đến lần thứ mười, Tố Diệp mới lặng lẽ rời khỏi trại giam.

Bữa cơm tất niên không ít người tới.

Tứ hợp viện chưa bao giờ náo nhiệt như vậy.

Chỉ có điều, trong vườn thiếu mất pháo hoa.

Ở đây không được đốt pháo, có địa điểm bắn pháo hoa cố định nên chỉ loáng thoáng nghe được tiếng pháo đì đùng.

Tố Đông và Phương Tiểu Bình đã sắm đầy đủ đồ Tết. Trời còn chưa tối, họ đã tới tứ hợp viện bận rộn. Vì đón Tết nên đầu bếp và người giúp việc trong nhà đều đã cho nghỉ. Như vậy cũng tốt, chỉ có người thân vui vẻ.

Tố Khải cũng tới nhưng Diệp Lan thì chưa về. Khoảng thời gian này cậu rất ít nói chuyện với Tố Diệp, mỗi lần nói cũng chẳng biết nên nói gì thì tốt. Ngoài Tố Diệp ra còn có Niên Bách Tiêu. Bình thường thằng bé và Tố Khải nói chuyện hợp nhau nhất, nhưng cũng vì chuyện Niên Bách Ngạn vào tù mà bây giờ giao tiếp có chút ngượng ngập. Nhưng Niên Bách Tiêu không có ý trách cứ Tố Khải. Điều khiến thằng bé khó chịu nhất là anh trai tránh mặt nó.

Kỷ Đông Nham cũng tới. Trong một ngày vốn dĩ phải ra nước ngoài, anh ấy đã hủy mọi lịch trình để tới tứ hợp viện đón Tết cùng mọi người.

Đông người như vậy. Năm nay vốn dĩ nhộn nhịp hơn năm ngoái rất nhiều.

Năm ngoái...

Tố Diệp ngồi trên sofa, nhìn những người thân sôi nổi trước mặt, nhưng trong đầu chỉ nhớ về 30 Tết năm ngoái.

Lúc đó ở trên đảo, cô tưởng sẽ là những tháng ngày đau khổ nhất, dằn vặt nhất. Bây giờ xem ra lúc ấy lại rất hạnh phúc. Có khổ sở, có tranh cãi thế nào đi nữa, ít nhất Niên Bách Ngạn vẫn ở bên cạnh cô.

Quãng thời gian này, càng ngày cô càng ghen nghiêm trọng. Nhất là mỗi lúc nhớ Niên Bách Ngạn, cô càng khó chịu tới nỗi gần như muốn chết. Thật ra cô muốn gặp Niên Bách Ngạn nhiều lần như vậy, chẳng

phải để nhắc với anh chuyện quá khứ. Cô không trách cứ anh, cũng không oán hận anh. Cô chỉ muốn nói với anh một câu: Có anh ở bên em là đủ rồi.

Nhưng anh chưa từng cho cô cơ hội nói ra câu ấy.

Bữa cơm tất niên rất thịnh soạn. Chỉ có điều, lần này trong số những người uống rượu cùng Tổ Đông thiếu mất Niên Bách Ngạn.

Tổ Diệp cố ép mình ăn nhiều một chút. Cô lạt miệng nhưng vì đứa bé vẫn phải gắng ăn. Cảm giác buồn nôn lần sau dữ dội hơn lần trước. Cô chỉ có thể thầm gọi tên Niên Bách Ngạn trong lòng.

Gần đây mỗi khi muốn khóc, cô lại tự răn đe bản thân: Không được khóc, không được khóc...

Trên bàn ăn, mọi người cũng chẳng nói chuyện thoải mái. Hình như vắng mặt Niên Bách Ngạn là thiếu đi một người dẫn dắt, mọi người cũng chỉ đôi ba câu cho có.

Tổ Diệp vẫn bình thản ăn cơm. Đối diện với cô chính là Niên Bách Tiêu. Cậu gấp một miếng sủi cảo, rồi chợt nhớ lại cảnh tượng vì một miếng sủi cảo mà làm anh trai nổi giận khi trước. Lòng cậu chua xót, ngay sau đó khước mắt đồ ửng nhưng cậu vẫn hít sâu một hơi, kìm nén cảm giác ghen ghen nơi cổ họng, dứt miếng sủi cảo vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Ngon thật đấy! Tay nghề của mợ là tuyệt nhất.”

“Ngon thì ăn nhiều đi!” Phương Tiểu Bình liên tục gấp mấy miếng sủi cảo vào đĩa cậu. Nói không xót xa là giả. Thật ra bà không chịu nổi nữa rồi. Trên đời này ai thân với Niên Bách Ngạn nhất? Ngoài vợ mình ra thì chỉ còn cậu em trai. Nó nở lòng nào không gặp hai người này chứ.

Tố Diệp hơi ngước mắt lên.

Niên Bách Tiêu ngồi đối diện cúi đầu ăn sủi cảo. Ánh sáng hắt lên mái tóc cậu nhưng lại làm mờ đi gương mặt trẻ trung. Cô cứ ngỡ rằng nhìn thấy Niên Bách Ngạn. Anh ngồi trước mặt cô, gắp một miếng sủi cảo, cố gắng nói với cô bằng khẩu hình miệng: Ăn đi thôi, nguội rồi đấy!

Cô cúi đầu xuống trước khi khước mắt đỏ ửng.

Rất lâu sau, cô buông đũa.

Kỷ Đông Nham ngồi bên cạnh thấy vậy khuyên nhủ: “Em ăn nhiều một chút đi!”

Tố Diệp làm thinh, nhìn mọi người rồi bình tĩnh nói: “Con sẽ không tới thăm anh ấy nữa.”

Mọi người sửng sờ.

“Sau rất nhiều lần anh ấy tránh mặt con, đặc biệt là hôm nay, cuối cùng con cũng hiểu, Niên Bách Ngạn thật sự không muốn gặp con.” Tố Diệp chua xót nói.

Tố Khải sợ cô nghĩ nhiều, vội vàng giải thích: “Anh ấy chỉ không muốn để chị nhìn thấy dáng vẻ thảm hại của mình mà thôi. Chị! Chị đừng trách anh ấy.”

“Chị không trách, cũng không hận anh ấy.” Tố Diệp dùng hết sức để hít sâu, rồi nhẹ nhàng thở ra, lúc ấy mới làm dịu được cơn đau nơi lồng ngực: “Còn nữa, Tố Khải, Kỷ Đông Nham! Không được nói

chuyện tôi mang thai với anh ấy. Nếu bất kỳ ai trong hai người nói ra, để anh ấy biết được, tôi nhất định sẽ không tha thứ.”

Yêu cầu này vô lý hết sức, khiến mọi người đều kinh ngạc.

Phương Tiểu Bình và Tố Đông thấy thái độ Tố Diệp kiên quyết, nhất thời không biết nên khuyên nhủ thế nào. Họ nhìn Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham ngẫm nghĩ rồi nói với Tố Diệp: “Em làm vậy không công bằng với Niên Bách Ngạn. Anh ấy có quyền được biết mình đã làm bố.”

“Mọi chuyện của đứa bé, em sẽ quyết định. Vấn đề đó thôi, nếu hai người muốn em yên lòng thì đừng để anh ấy biết.”

“Chị!”

“Cứ vậy đi, đừng nói nữa!” Dứt lời, Tố Diệp quay trở về phòng ngủ.

Ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau.

Về phòng, Tố Diệp đóng cửa lại.

Cô tới trước cửa sổ, ngồi lên tấm đệm bông dày, yên lặng nhìn những bông hoa tuyết bay bay bên ngoài đã che khuất ánh sáng duy nhất của bầu trời đêm. Cô nhìn mãi, nhìn mãi rồi mỉm cười.

Cô nhớ lại trận mưa tuyết khi còn ở Tây Tạng, cảnh đó hiện lên hoàn chỉnh trong đầu cô. Đó cũng là một cơn mưa tuyết dữ dội, phủ trắng xóa lên dãy núi xa xa. Cô và Niên Bách Ngạn đắp người tuyết, một người tuyết rất cao. Cô nói với anh: Anh nhất định phải đắp một người tuyết cao bằng anh đấy nhé! Niên Bách Ngạn tỏ ra khó xử.

Họ cùng đánh trận tuyết, cười đùa vui vẻ cùng lũ trẻ.

Còn cả dưới cơn mưa tuyết giăng đầy, cô và Niên Bách Ngạn đan tay vào nhau, cùng ngắm tuyết, cùng nhàn nhã dạo bộ...

Bây giờ Bắc Kinh cũng đã có tuyết. Trong đêm giao thừa này, cửa sổ lạnh hết cả. Căn phòng tuy ấm áp nhưng không thể ủ ấm cho cô, vì chỉ có một người đàn ông có thể sưởi ấm trái tim cô, mà người này bây giờ không gặp cô.

Tổ Diệp xoa nhẹ lên cái bụng nhỏ.

Hiện giờ cô vẫn chưa cảm nhận được sự tồn tại của nó, nó vẫn chỉ là một cái mầm bé xíu. Tất cả mọi người đều vui mừng, vui cho đứa bé trong bụng cô. Mẹ lại càng vui hơn. Mẹ nói với cô: Đây là lần đầu con mang thai, có rất nhiều thứ lặt vặt không được phép qua loa, tùy tiện, nhất là khi ở cữ. Lỡ như đổ bệnh thì chỉ có đẻ đứa thứ hai mới khỏe lại được...

Mẹ không biết chuyện ngày trước.

Cũng giống như tất cả mọi người đều không biết khi mang thai đứa bé này cô sẽ phải đối mặt với một sự nguy hiểm như thế nào. Khi cô kiểm tra, bác sĩ đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho cô, đứa bé mỗi ngày một lớn, nguy hiểm cũng theo đó phát sinh.

Cô nói với bác sĩ, cô phải sinh đứa bé này dù bằng bất cứ giá nào. Cô tin mình sẽ bình an, con càng phải bình an.

Lỡ như...

Ánh mắt Tổ Diệp nhìn ra ngoài cửa sổ chột tối đi. Nếu thật sự có chuyện, cô cũng sẽ giữ con. Cho dù phải hy sinh tính mạng của

mình, cô cũng muốn nó được sống.

Đây chính là nguyên nhân cô không muốn Niên Bách Ngạn biết chuyện.

Thật ra cô hiểu lý do anh không gặp mặt cô. Cô cũng càng chắc chắn một điều, một khi Niên Bách Ngạn biết cô có thai, anh nhất định sẽ ra gặp cô. Nhưng để anh biết rồi thì sao chứ? Anh ngồi tù, không thể làm gì cả, chỉ có thể ngày đêm lo lắng. Cô mang thai mười tháng, anh cũng bồn chồn mười tháng.

Cô yêu người đàn ông này sâu sắc, tình nguyện dùng cả tính mạng để yêu anh. Cô không thể bắt anh gánh chịu quá nhiều đau khổ nữa. Cho dù chỉ là một chút cũng không được.

Có người gõ cửa. Là Kỳ Đông Nham.

Anh ấy đi tới, cũng ngồi xuống bên cạnh Tố Diệp, đưa cho cô một chiếc cốc. Cô đón lấy. Nó rất ấm áp. Là món canh mợ đặc biệt nấu vì sợ cô không đủ dinh dưỡng.

“Nếu anh muốn khuyên em thì miễn đi, vừa rồi em nói là sự thật.”

Kỳ Đông Nham khẽ lắc đầu. Anh ấy nhìn ra cơn mưa tuyết ngoài cửa sổ, rồi lại hình như nhìn cô qua hình bóng trên kính. Anh ấy khẽ nói: “Không! Anh chỉ muốn vào đây ngắm tuyết với em thôi.”

Tố Diệp khẽ quay đầu sang nhìn anh ấy.

Anh ấy cũng quay đầu nhìn cô, cười dịu dàng rồi giơ tay vỗ nhẹ lên đầu cô: “Em có quyền lựa chọn. Quyền này người khác không thể miễn cưỡng được.”

“Cảm ơn anh!”

Kỷ Đông Nham không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Ánh sáng trong phòng tối tăm, ngoài trời tuyết trắng tung bay. Hai con người, hai cái bóng bị kéo dài ra. Rất lâu sau, Tố Diệp mới khẽ hỏi: “Ở trong đó, anh ấy ổn cả chứ?”

“Ổn cả...”

Quyển 14 - Chương 709: Ngày xuân ấm áp năm ấy

Hết Tết, nhịp sống của thành phố cũng bận rộn trở lại. Mùa đông là một mùa khiến người ta lười biếng mà đêm giao thừa chính là dấu chấm hết cho sự biếng lười ấy. Qua giao thừa, rằm tháng giêng cũng kết thúc, mọi người không còn cái cớ nào để lười nhác. Phấn đấu, bận rộn, áp lực, nôn nóng... Vô vàn cảm xúc bao trùm lên mọi người cùng thành phố này.

Năm nay Tết tới khá muộn. Thế nên qua Tết, chẳng mấy chốc đã ngắm cảnh xuân hoa nở ấm áp.

Tổ Diệp thường hay nhớ lại ngày xuân năm ấy, cái ngày được gặp gỡ Niên Bách Ngạn.

Lúc ấy gió rất thơm, hoa rực rỡ, từng bông ngọc lan to tướng đang nở rộ, nhất là hoa ngọc lan trên con đường bao quanh Tử Cấm Thành, trắng xóa tựa như một lớp men cao cấp.

Mùa tuyệt đẹp ấy lại sắp tới rồi sao?

Tổ Diệp nghĩ, sự thay đổi của bốn mùa vẫn luôn là điều tốt, ít nhất có thể khiến người ta thấy được hy vọng.

Nhánh cây đầu xuân đang nảy lộc, ngọn cỏ nhỏ mềm mại đã có ngọn. Trước nay Bắc Kinh là thành phố bốn mùa tươi sáng. Thử nói với người ta rằng xuân đã về sớm nhất chính là hoa mùa xuân, tiết trời khi ấm áp khi se lạnh. Hoa xuân nở thành cụm lớn. Từ xa nhìn lại, trong một mùa mà sắc màu còn chưa quá rực rỡ, cả một dải vàng

tươi thật là vừa lòng người.

Trong phòng thăm của trại giam, có chút ấm áp thoáng qua. Có thể là vì ánh nắng bên ngoài cửa sổ khá ấm.

Mỗi lần tới thăm Niên Bách Ngạn, Tố Khải đều cố tình không mặc cảnh phục. Giống như từ sau khi Niên Bách Ngạn vào tù, Tố Khải cũng chỉ mặc thường phục trước mặt Tố Diệp vậy. Chuyện này thật ra dù có qua bao lâu vẫn sẽ là cái gai trong lòng Tố Khải.

Trước khi Tố Khải tới, Niên Bách Ngạn vừa đi lao động về. Chiếc áo tù trên người anh rất sạch sẽ, còn thơm mùi của nắng. Tố Khải hỏi thăm tình hình của anh gần đây trước. Niên Bách Ngạn nói mọi chuyện đều ổn, dậy sớm ngủ sớm, thời gian nghỉ ngơi chưa bao giờ đều đặn như thế.

Trông Niên Bách Ngạn vẫn rắn rỏi như thế. Điều này xuất phát từ việc anh có rất nhiều thời gian để dậy sớm tập thể dục buổi sáng. À, thật ra cho dù anh không muốn cũng không được. Mỗi người ở đây ngày nào cũng phải tập thể dục lúc 6 giờ.

Niên Bách Ngạn đưa cho Tố Khải một tờ đơn, giọng nói ôn hòa: “Thật ra lần này gặp em có một mục đích rất đơn giản, em đưa tờ đơn này cho chị em.”

Tố Khải do dự, cầm lấy: “Đơn gì thế ạ?”

Niên Bách Ngạn nói: “Đây là đơn ly hôn anh đã soạn, bên trên anh cũng đã ký tên. Bảo chị em xem qua, ký tên rồi mang ra cho nhân viên pháp lý là được.”

Tố Khải hoảng hốt: “Anh định ly hôn với chị em?”

Niên Bách Ngạn không giải thích nhiều, chỉ gật đầu.

“Chị em sẽ không ký đâu.” Tố Khải nhú mày.

Niên Bách Ngạn gior tay, ngón tay gầy gố nhè nhẹ lên tờ giấy rồi anh nói: “Em nói với chị ấy, anh chỉ muốn ly hôn.” Dứt lời, anh đứng dậy, ra hiệu cho quản giáo.

Quản giáo gật đầu, mở cửa ra.

“Anh rể...”

Niên Bách Ngạn không quay đầu, bước chân cũng không hề dừng lại...

Đêm xuống, bầu không khí cũng hơi se lạnh.

Tố Diệp yên lặng ngồi dưới gốc cây hải đường, trên chiếc ghế tựa Niên Bách Ngạn từng làm cho cô, nghe tiếng gió đêm xào xạc thổi qua tai. Ánh mắt cô đằm nhiên, bình thản, hết như ánh trăng trên bầu trời.

Đơn xin ly hôn đặt bên cạnh cô, bên trên có chữ ký quen thuộc của Niên Bách Ngạn.

Trong tờ đơn này, Niên Bách Ngạn gần như ra đi tay trắng, cũng tức là, một khi đơn này có hiệu lực, cô sẽ trở thành bà mẹ đơn thân giàu có nhất.

Chỉ một tờ đơn như vậy thôi, lạnh lẽo, băng giá. Anh không nói thêm một câu nào. Cho dù, chỉ là một chữ “Diệp Diệp” cô mong chờ nhất.

Tố Diệp ôm cái bụng đã hơi lồi lên, khoe môi gạt nhẹ một nụ cười cay đắng. Một tay kia cô siết chặt tờ đơn. Đau đớn tràn qua con tim.

Phương Tiểu Bình từ trong nhà đi ra. Tố Diệp buông tay, nhẹ nhàng gấp tập tài liệu lại.

“Giờ về đêm vẫn còn lạnh đấy. Con mau về phòng đi!” Phương Tiểu Bình khoác lên vai cô một chiếc khăn choàng lông, nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Từ sau khi Niên Bách Ngạn được tuyên án, Tố Diệp vẫn ở trong tư hợp viện. Máy lần Tố Đông và Phương Tiểu Bình muốn cô về nhà ở nhưng cô đều từ chối. Cô nói cô quen với nơi đây rồi.

Dẫu sao Tố Diệp cũng đang mang thai. Phương Tiểu Bình không yên tâm nên cũng theo tới.

Khi chiếc khăn được khoác lên, có một cảm giác ấm áp nhanh chóng quét qua cơ thể. Nhưng bên trên chỉ có hơi thở của cô, không còn mùi gỗ mộc dễ chịu ấy nữa...

Khẽ gật đầu, Tố Diệp khoác chặt vào vai, ôm tờ đơn vào lòng rồi cùng Phương Tiểu Bình quay vào nhà.

Trăng càng lúc càng nhạt.

Chỉ còn một màu trắng nhợt hắt lên chiếc ghế tựa. Nó nhẹ nhàng đung đưa, rồi từ từ dừng hẳn...

Khi Kỷ Đông Nham tới thăm Niên Bách Ngạn, ngoài cửa trại giam,

hoa mùa xuân đang nở rộ rỡ.

So với bộ quần áo giản dị của Niên Bách Ngạn, Kỳ Đông Nham có thể gọi là mặc quần là áo lượt. Nhưng cho dù là vậy, ánh mắt Niên Bách Ngạn vẫn rất điềm đạm, không tiêu tụy, xuống sắc như các phạm nhân khác.

“Niên Bách Ngạn! Cậu không tệ như tớ nghĩ đâu nhỉ?” Kỳ Đông Nham hơi rướn người lên, quan sát kỹ Niên Bách Ngạn một lượt rồi chép miệng nói.

Nụ cười của Niên Bách Ngạn rất nhạt: “Có phải tớ nên khóc lóc ỉ ôi trước mặt cậu mới gọi là tệ hại không?”

“Nếu ngay cả cậu cũng khóc ròng, vậy thì tớ có thể lý luận một bài với sếp ở đây rồi, tớ không muốn hoang phí tiền bạc.” Kỳ Đông Nham cười khẩy.

Niên Bách Ngạn vào tù vì tội giết người, đương nhiên phải bị giam riêng biệt với các phạm nhân khác, nhưng đồng thời xung quanh anh đều là trọng phạm. Sau khi tòa tuyên án, Kỳ Đông Nham thấy thế cục đã định bèn lập tức bỏ ra một khoản tiền không hề nhỏ để lo lót từ trên xuống dưới trong trại giam, lên tới tận quản lý, xuống tới tận một đầu bếp trong nhà bếp. Quan trọng nhất là mấy quản giáo. Mỗi lần tới, cậu ấy đều cho họ không ít lợi lộc, mục đích chính là tránh những hiện tượng bạo lực không cần thiết.

“Coi như tớ nợ cậu. Đợi lần sau cậu tới, tớ sẽ rắc vàng giả cậu.” Niên Bách Ngạn nửa đùa nửa thật

“Phui phui cái mồm! Niên Bách Ngạn! Cậu nói thế có còn là con người không?” Mặt Kỳ Đông Nham biến sắc rồi lập tức nhổ ra ba cái.

Niên Bách Ngạn không biết nên khóc hay cười.

“Này! Nghe nói bây giờ cậu xuống nhà bếp phụ trách nấu nướng rồi, giỏi quá nhờ!” Kỷ Đông Nham nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Thông thường mà nói, những người vào tù ngày nào cũng phải xuống bếp giúp việc, nhưng toàn làm mấy việc lao động chân tay cần thể lực như xách nước, đổ nước rửa bát vo gạo, gánh rau, hái rau, rửa rau... Lượng thức ăn cho nhiều người như thế, nguyên liệu dĩ nhiên không thể ít ỏi.

Đương nhiên, ngoài những việc này ra còn rất nhiều công việc quan trọng cần họ làm, thậm chí còn có lúc phải tới công xưởng lớn làm quần áo. Vì đã có lo lót nên thật ra lượng công việc của Niên Bách Ngạn đã được giảm bớt. Nhưng anh vẫn làm như mọi người. Họ làm bao nhiêu, anh làm bấy nhiêu, có lúc còn làm nhiều hơn họ.

Kỷ Đông Nham không biết anh làm vậy có phải vì muốn thể hiện để được ra tù sớm không, hay là đang ép bản thân bận rộn để không còn rảnh rỗi nhưng nhớ người cần nhớ.

Sau này cậu ấy nghe nói Niên Bách Ngạn được đặc biệt mời tới bếp ăn làm cơm. Điều này quả thực khiến Kỷ Đông Nham ngỡ ngàng. Do một lần Niên Bách Ngạn giúp đỡ. Hôm ấy anh đang hái rau thì đầu bếp của nhà bếp lên cơn đau tim, được đưa vào bệnh viện. Trong tình hình không đủ nhân lực, Niên Bách Ngạn bèn nói mình biết nấu cơm, thế nên đã thế chân đột xuất. Quản lý trại giam thấy cũng không đủ thời gian nên đồng ý.

Ai ngờ bữa đó không những khiến các bạn tù ăn như hổ vồ mà ngay cả các nhân viên cũng không ngớt lời khen ngợi. Kể từ ngày ấy, Niên Bách Ngạn đã xuống bếp giúp đỡ.

Ban đầu dù là Kỷ Đông Nham hay các anh em khác đều lo trong này

sẽ âm ỉ. Trại giam là một nơi thế nào có ai không biết rõ. Lúc đó khi Diệp Hạc Thành và Nguyễn Tuyết Cầm bị bắt vào tù, nếu không có Niên Bách Ngạn đút một số tiền lớn, làm gì có chuyện được bình an vô sự? Nhất là Diệp Hạc Thành, nếu không có bảo động giúp đỡ, ông ta chắc chắn sẽ bị đánh chết.

Thế nên đám Kỳ Đông Nham rất lo ở trong này Niên Bách Ngạn sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng chuyện đó không xảy ra, điều này khiến Kỳ Đông Nham rất yên tâm. Sau đó cậu ấy cũng lần lượt nghe nói, trong thời gian ở tù, Niên Bách Ngạn chưa từng huênh hoang, ra vẻ. Anh chỉ yên lặng làm việc của mình. Đương nhiên cũng vẫn có kẻ chủ động gây chuyện, nhưng hình như cuối cùng đều bị anh khéo léo hóa giải.

Mật độ thăm nom của Kỳ Đông Nham khá dày. Mỗi lần tới, cậu ấy chỉ sợ nhìn thấy Niên Bách Ngạn bị thương tích, nhưng lần nào cũng bình thường như cũ.

Mãi về sau, Kỳ Đông Nham cũng nghe quản giáo nói, khoảng thời gian này kỳ thực Niên Bách Ngạn giúp được không ít bạn tù. Có lẽ vì tính anh trầm và điềm đạm, có thể kiềm chế được mọi chuyện nên rất nhiều bạn tù có khó khăn đều thích tìm tới anh. Thêm việc anh nấu ăn rất ngon, rõ ràng mọi người đều thích tiếp xúc với anh.

Kỳ Đông Nham quả là không theo kịp.

Đây là đang ngồi tù hay tới làm người tốt việc tốt vậy?

“Cũng tạm thôi! Chủ yếu là vì tớ không nuốt được thức ăn người khác làm.” Trông Niên Bách Ngạn có vẻ nhẹ nhàng. Anh cười: “Hay là tối nay cậu ở lại nếm thử tay nghề của tớ?”

Kỷ Đông Nham: “Ở cùng phòng với cậu á?”

“Cậu đập nhiều tiền thế, phòng cũng rất rộng rãi, chứa được cậu.”
Niên Bách Ngạn đùa.

Kỷ Đông Nham giật mình: “Phúc phận này tớ không hưởng được đâu.”

Niên Bách Ngạn cười khế.

“Hỏi cậu một chuyện nhé.” Kỷ Đông Nham liếc nhìn quản giáo. Thấy anh ta không chú ý, cậu ấy mới hạ thấp giọng hỏi.

Niên Bách Ngạn nhìn cậu ấy.

Kỷ Đông Nham cũng nhìn anh, hỏi rất nghiêm túc: “Cậu nói cậu xem, tuần tú ngồi ngồi. Cậu thành thật khai báo đi, có anh nào mơ tưởng hảo huyền với cậu không? Còn nữa, trong tù thật sự có những người không giữ được cánh hoa sao?*”

*Ý nói bị giờ trò đồi bại.

Niên Bách Ngạn nhìn biểu cảm có vẻ rất chân thành, ban đầu còn tưởng cậu ấy thật sự có chuyện lớn gì. Vừa nghe xong một câu hỏi thiếu nghiêm túc như vậy, anh câm nín và bó tay. Anh không đáp mà đứng dậy nói với quản giáo: “Tới giờ rồi chứ?”

Quản giáo còn chưa trả lời, Kỷ Đông Nham đã vội nói: “Đừng, đừng, đừng! Chẳng phải vì tớ tò mò sao? Còn chưa tới giờ mà, ngồi xuống, ngồi xuống. Ôn chuyện cũ chẳng phải là tán dóc sao?”

Quyển 14 - Chương 710: Diệp Tĩnh Hảo

“Nếu cậu thật sự tò mò thì phạm đại một tội nào đó là có thể vào đây thử rồi.” Niên Bách Ngạn ngồi lại xuống ghế, hờ hững đưa ra một kiến nghị “hợp lý hóa”.

Kỷ Đông Nham cười rạng rỡ: “Tớ vẫn thích làm “công” hơn.”

Niên Bách Ngạn tặng lời mấy lời bậy bạ của anh ấy.

“May mà có tớ lo lót quan hệ cho cậu rồi đấy, nếu không một người mạnh mẽ như cậu một khi mà thành “thụ”, chẳng phải sẽ treo cổ tự sát sao?”

“Kỷ Đông Nham! Cậu bước ra khỏi cánh cửa này rồi thì về sau đừng tới thăm tớ nữa.” Niên Bách Ngạn thản nhiên nói.

Kỷ Đông Nham vội vàng giơ tay đầu hàng, cất đi vẻ mặt ba lạng nhăng, nghiêm túc trở lại.

“Được rồi, được rồi! Hôm nay tớ đến để nói một chuyện nghiêm túc với cậu đây.”

Niên Bách Ngạn đợi anh ấy nói tiếp.

Nét mặt Kỷ Đông Nham trông có vẻ nghiêm túc. Anh ấy nhìn Niên Bách Ngạn và hỏi: “Niên Bách Ngạn! Cậu điên rồi à? Vì sao phải ly hôn với Tố Diệp?”

Đây mới là mục đích nghiêm túc để cậu ấy tới đây. Nếu không gặp Tố Diệp, anh ấy vốn dĩ không biết Niên Bách Ngạn đã viết đơn ly hôn.

Không khí bỗng chốc đóng băng lại, cả biểu cảm của Niên Bách Ngạn cũng vậy.

“Cô ấy ký chưa?” Anh hỏi khẽ.

Kỷ Đông Nham trừng mắt: “Nếu không phải vì cô ấy mang tới tìm công ty dịch vụ pháp lý rồi họ có lòng tốt báo lại với tớ, tớ sẽ hoàn toàn không biết cậu có thể làm ra chuyện này.” Cuối cùng anh ấy bực bội bổ sung một câu: “Cô ấy ký rồi, luật sư bên đó đã công chứng.”

Niên Bách Ngạn cup mắt xuống, che đi biểu cảm trong ánh mắt rồi khẽ gật đầu: “Ký rồi... thì tốt.” Rồi lập tức nói thêm một câu: “Như vậy rất tốt.”

“Rất tốt? Niên Bách Ngạn! Tớ thấy cậu ngồi tù đến mù mắt cả đầu óc rồi đấy. Thế nào gọi là ký rồi thì tốt? Cậu không biết là cô ấy...” Ba chữ “đang mang thai” suýt nữa thì bị Kỷ Đông Nham nói hớ ra. Lời cảnh cáo của Tố Diệp hiện lên trong đầu trong khoảnh khắc, anh ấy phanh lại đột ngột.

Niên Bách Ngạn ngược mắt nhìn anh ấy.

“Cậu không biết cô ấy yêu cậu đến thế nào sao?” Kỷ Đông Nham sửa lại, đau lòng nói: “Cậu làm vậy thực sự đã khiến trái tim cô ấy tổn thương.”

Niên Bách Ngạn nói với nét mặt cô liêu: “Tạm thời chưa nói tới tội cản trở người thi hành công vụ, chỉ riêng tội xúi giục giết người, thuê người giết người, có tội nào không phải trọng tội? Cũng may có đoàn

luật sư các cậu mời tới nên tòa chỉ xử tới ngồi tù bốn năm. Bốn năm đối với tớ mà nói đã là quá may mắn rồi, tớ đã rất mãn nguyện rồi. Nhưng đối với Tố Diệp, bốn năm là chờ đợi mọi mòn, cả chịu đựng điều tiếng tung ấy thời gian. Cho dù tớ ra tù, cô ấy cũng mãi mãi phải mang danh có chồng phạm tội. Xã hội này quá phù phiếm. Đừng nói là bốn năm, chỉ bốn tháng hay bốn ngày cũng đã quá nhiều thứ thay đổi. Tố Diệp đi theo tớ quá khổ sở, tớ không thể liên lụy cô ấy thêm nữa.”

“Cậu đúng là anh hùng đấy!” Kỷ Đông Nham bắt mắt nhìn anh: “Chỉ có bốn năm thôi, làm sao cậu biết Tố Diệp không tình nguyện đợi cậu? Niên Bách Ngạn! Thói xấu lớn nhất của cậu là luôn cho là mình đúng mà không quan tâm tới suy nghĩ của người khác. Cậu chỉ ngồi tù bốn năm, bốn năm, chứ không phải là bốn mươi năm!”

“Cô ấy đang ở độ tuổi đẹp nhất của người con gái, sớm rời xa tớ ngày nào thì sớm được sống cuộc sống của người bình thường ngày ấy.” Niên Bách Ngạn hít sâu một hơi rồi lại nhẹ nhàng nhả ra để lồng ngực bớt đau: “Cuộc đời tớ đã có vết ố, còn định kéo cô ấy theo tớ để bị người khác dèm pha sao? Nếu sau này bọn tớ may mắn có con, cậu bảo nó sẽ đối mặt với cuộc đời thế nào? Lẽ nào lại nói với nó bố con đã từng ngồi tù? Đông Nham! Bao năm qua vì bảo vệ thanh danh nhà họ Niên, tớ đã làm quá nhiều việc. Tớ mệt rồi, thế nên không còn sức làm gì để bảo vệ thanh danh của chính mình nữa.”

Sao Kỷ Đông Nham không hiểu tâm tình của anh nhưng nghe vẫn rất bức bối: “Cậu hẳn tâm nhìn Tố Diệp lấy người khác sao?”

“Một đoạn tình cảm, có lúc sống chết có nhau, có khi không cần đáp lại. Tớ và Tố Diệp từng sống chết có nhau, nhưng khi tớ không thể mang tớ cho cô ấy một cuộc sống như vậy nữa thì sẽ không cần đáp lại. Đông Nham! Tớ không thể quá ích kỷ. Bốn năm chẳng là gì đối

với một người đàn ông, nhưng với một người con gái thì quá tàn nhẫn. Tớ không muốn buông tay, nhưng cũng không thể không buông. Chỉ cần tớ biết cô ấy được sống hạnh phúc, vậy là đáng rồi!”

Kỷ Đông Nham thở dài nặng nề, nhíu mày: “Niên Bách Ngạn! Mẹ kiếp! Cậu đúng là thằng khốn!”

Niên Bách Ngạn khẽ mím môi.

“Nhưng mà Tổ Diệp cũng không muốn dây dưa với gã khốn nạn như cậu nữa. Cô hết lần này tới lần khác tới gặp cậu, cậu lại lần này tới lần khác tránh mặt, cô ấy đã tổn thương từ lâu rồi. Cô ấy tới tìm tớ, ký tên trước mặt tớ, đã có hiệu lực pháp luật. Thật ra cô ấy muốn thông qua tớ để nói với cậu rằng, cô ấy hận cậu.” Cứ nghĩ tới cảnh đó là Kỷ Đông Nham lại kinh hãi. Anh chưa bao giờ nhìn thấy Tổ Diệp tuyệt vọng mà lại bình thản đến thế.

Niên Bách Ngạn miễn cưỡng gượng cười, rất lâu sau mới lẩm bẩm: “Hận tớ... còn hơn phải đợi tớ.”

Chớp mắt, thời tiết đã nóng. Tháng năm như nước trôi qua, thời gian không để lại dấu vết gì.

Lâm Yêu Yêu đã sinh.

Vừa được ba cân, mẹ tròn con vuông.

Sinh đẻ khiến Lâm Yêu Yêu hao kiệt tất cả thể lực. Khoảnh khắc đứa bé chào đời, cô ấy mệt đến ngất lịm đi. Diệp Uyên hết hồn hết vía. Trước đó được sự đồng ý của bác sỹ, Diệp Uyên cũng vào phòng đẻ cùng Yêu Yêu. Thật ra bệnh viện rất ủng hộ việc làm này, mục đích

chính là để các đức ông chồng được tận mắt chứng kiến vợ mình vất vả như thế nào.

Theo phương án lúc đó, Diệp Uyên sẽ tự tay cắt cuống rốn cho con. Vì thế, anh ấy đã đặc biệt xin nghỉ phép để luyện tập đi luyện tập lại rất nhiều lần chỉ để có thể cắt cho con một cuống rốn thật xinh.

Ai ngờ, kế hoạch không nhanh bằng biến hóa.

Việc Lâm Yêu Yêu ngất xỉu khiến Diệp Uyên sợ tới nỗi còn chẳng thèm cầm dao, chỉ mãi chú ý tới Yêu Yêu, nhất thời quên mất cả con, làm cho bác sỹ suýt nữa thì bóp chết anh ấy.

Bác sỹ không ngừng an ủi: Vợ anh chỉ mệt quá mà thôi, không sao đâu, cứ yên tâm!

Sau khi trái tim của Diệp Uyên khó khăn lắm mình ổn lại được thì chợt nhớ tới con. Khi anh quay lại nhìn thì đứa bé đã được hộ lý bế đi tắm.

Phòng bệnh rất náo nhiệt. Giọng Nguyễn Tuyết Mạn là to nhất. Khi đứa bé được hộ lý bế vào, bà chỉ muốn được bế rít lấy nó. Cuối cùng hộ lý phải nhắc bà tốt nhất nên đặt bé nằm xuống, bà mới quỵn luyến buông tay.

Yêu Yêu vừa mới sinh, còn khá thảm hại, thế nên trong phòng bệnh ngoại trừ Diệp Uyên là người đàn ông duy nhất, tất cả đều là phụ nữ, đều là những người bạn hoặc đồng nghiệp thường ngày hay trò chuyện.

Diệp Uyên chăm trước lo sau, cái miệng cười không khép lại được. Cứ chốc chốc anh ấy lại đứng bên cạnh giường em bé, từ điển tự

nói: Bảo bối nhà chúng ta xinh thật đấy!

Dẫu sao cũng là người vừa mới sinh cũng không thể nói quá nhiều. Rất nhiều bạn bè tới thăm, hỏi han vài câu rồi ra về. Cuối cùng chỉ còn lại Tố Diệp, Diệp Uyên, Nguyễn Tuyết Mạn và ông bà Lâm.

Nguyễn Tuyết Mạn vui tới nỗi chỉ hận không thể phát kẹo mừng khắp bệnh viện. Bà vui vẻ đi lên đi xuống mà không biết mệt. Bà chuẩn bị không ít kẹo, để sau khi cháu bình an chào đời sẽ phát cho mọi người để hưởng chút lộc.

Ban đầu bà Lâm rất lo lắng. Bà ấy sợ Nguyễn Tuyết Mạn là một bà nội trợ nam khinh nữ. Nhưng bây giờ nhìn thấy Nguyễn Tuyết Mạn vui như trẻ lại hai mươi tuổi thế này, bà ấy cũng yên tâm.

Nguyễn Tuyết Mạn hỏi Yêu Yêu muốn ăn gì bèn vội vàng đi mua. Ông bà Lâm nghĩ Yêu Yêu vừa sinh, còn chưa xuống sữa, định đem tới cho cô một ít canh nóng tiện cho việc xuống sữa. Vì có Diệp Uyên thường xuyên ở lại bệnh viện nên họ cũng an tâm, bèn nhanh chóng đi chọn những thực phẩm tươi ngon nhất.

Sau khi những người ấy đi khỏi, phòng bệnh cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Lâm Yêu Yêu nằm trên giường, rất yếu ớt. Trông cô ấy nhẹ nhõm như vừa hoàn thành xong một nhiệm vụ. Diệp Uyên sợ cô ấy bị lạnh, nói sao cũng bắt cô ấy đội mũ. Yêu Yêu liên tục kêu nóng.

Tố Diệp dờ khóc dờ cười, phải nhắc Diệp Uyên bây giờ không phải mùa đông.

“Lỡ bị trúng gió thì không hay.” Diệp Uyên lập tức chụp mũ lên đầu Yêu Yêu.

Tố Diệp yên lặng nhìn cảnh ấy, trong lòng hơi chua xót nhưng phần nhiều là thanh thản. Yêu Yêu trước nay rất tinh tế. Nhìn thấy sự cô đơn trong mắt Tố Diệp, cô ấy lập tức ra hiệu bằng ánh mắt cho Diệp Uyên, nói: “Em muốn ăn cháo, loại sền sệt ấy.”

Nhận được ánh mắt của Yêu Yêu, Diệp Uyên hiểu ra, nhanh chóng đi ra ngoài.

Giường em bé được đẩy tới bên cạnh giường bệnh. Em bé đang nhắm mắt, hai bàn tay nhỏ xíu giấu trong bộ quần áo trẻ con, mũm mĩm trông đáng yêu chết đi được.

“Bây giờ cậu cảm thấy thế nào rồi?” Tố Diệp không dám chọc em bé, sợ nó khóc.

Lâm Yêu Yêu nhìn cô nói: “Bây giờ ấy à, mình còn chẳng còn sức để cười nữa. Giờ mới hiểu phụ nữ sinh con đau thế nào. Không làm mẹ mãi mãi không hiểu nỗi khổ của mẹ. Ban nãy ở trong phòng đẻ, mình thật sự chỉ muốn chết, còn nghĩ thầm, chi bằng ai vào bắn cho mình một phát đi chứ khổ sở quá rồi.”

“Đang ngày đại cát đại lợi, cái gì mà chết với không chết.” Tố Diệp không vui.

“Khi nào cậu sinh thì cậu sẽ biết. Con bé này tính tình nhanh nhẩu, chào đời cũng gấp gáp. Mình còn chưa kịp tiêm thuốc giảm đau.” Trán Lâm Yêu Yêu ra mồ hôi, cô ấy bèn tháo hủn mũ xuống.

“Này! Cậu đừng tháo!”

“Nóng quá! Tớ không muốn bị mọc mụn đầu.” Yêu Yêu oán trách.

Tổ Diệp thấy đúng là phòng cũng nóng nên cũng không ép cô ấy nữa.

“Bội Bội à! Sau này con lớn không có được bướng bỉnh như mẹ con đâu đấy!” Tổ Diệp chọc con bé.

Con gái của Diệp Uyên, Diệp Bội Bội, cái tên vừa hay lại đơn giản.

Lâm Yêu Yêu mỉm cười, một mỗi giờ tay xoa lên cái bụng của Tổ Diệp: “Cậu vẫn chưa hỏi bác sỹ là con trai hay con gái sao? Mau đi xác định giới tính đi, như thế cũng dễ nghĩ tên hơn.”

Tổ Diệp cũng xoa nhẹ lên bụng mình. Sự tồn tại của đứa bé càng ngày càng mãnh liệt trong cô. Đây chính là niềm hy vọng lớn nhất của cô.

“Vẫn chưa hỏi! Con trai hay con gái cũng được, chỉ cần khỏe mạnh là được rồi. Nhưng mà mình mong là con gái hơn, như Bội Bội này, xinh quá đi!”

“Con gái hay mà, được ăn diện thật đẹp tốt biết bao.” Lâm Yêu Yêu có con gái cực kỳ mãn nguyện: “Cậu đặt tên thế nào?”

“Tên mình cũng đã nghĩ xong xuôi rồi.” Tổ Diệp khế nói.

“Nhanh vậy sao? Tên gì thế? Nói ra nghe xem nào!”

“Nếu thật sự đây là con gái thì sẽ tên là Tịnh Hào.” Tổ Diệp cúi đầu xoa bụng, nụ cười trong đáy mắt dịu dàng, bổ sung thêm một câu: “Diệp Tịnh Hào!”

Quyển 14 - Chương 711: Cô ấy ổn là được

Phụ lục về câu chuyện bốn năm

Đây là một đoạn nhỏ tôi tự viết, là lá thư Diệp Diệp gửi cho Niên Bách Ngạn, hy vọng khi đọc mọi người sẽ cảm thấy vui vẻ. Hôm nay ngày 11.11 cũng là thời điểm “Tổ Niên” bước vào những chương cuối cùng. Tiết trời đã chuyển lạnh, hy vọng các bạn yêu chú ý giữ sức khỏe. Mong rằng “Tổ Niên” sẽ ở bên bạn, mang lại cho bạn ấm áp, cũng mong Tổ Niên sớm ngày đoàn tụ - Ân Tâm.

“Hey, em thật sự rất nhớ anh

Giờ ngoài trời mưa bắt đầu rơi rả rích

Đôi mắt đã khô cong, mà sao vẫn muốn khóc

Chẳng biết giờ này anh đang ở nơi đâu

Hey, em thật sự rất nhớ anh

Quá nhiều cảm xúc không tìm được cách biểu lộ thích hợp

Lời muốn nói nhất em nên bắt đầu nói từ đâu?

Liệu giờ đây anh có đang nhớ em giống như em nhớ anh?

Nếu không có anh, không có quá khứ, có lẽ em sẽ không đau khổ

Nhưng nếu trên đời có “nếu như”, em vẫn sẽ yêu anh...”

[Nếu không có anh – Mạc Văn Úy]

“...“Bách Ngạn, em nhớ anh!” Con gái chúng ta đã bốn tuổi rồi. Nó tên là Tịnh Hào, Diệp Tịnh Hào, ước mong cho năm tháng bình yên.

Em nghĩ đây là điều anh không ngờ tới. Khi anh rời xa, em đã thất vọng, chán chường. Có ai ngờ được hạnh phúc thuộc về chúng ta lại gần gũi đến thế. Quãng thời gian ở bên cạnh anh, em đã chuẩn bị sẵn tâm lý để chịu đựng khổ đau. Chỉ không lường trước được đau khổ lại ào tới nhanh và dữ dội đến vậy. Bốn năm, em vẫn ở tại thành phố này, chỉ là đã lâu không được nắm tay anh. Nhưng em chợt hiểu, thì ra ánh đèn chiếu sáng một người cũng không quá cô đơn. Thời gian làm mọi thứ trở nên sáng tỏ. Trong nhà bếp không còn bóng anh luôn chân luôn tay, bàn ăn cũng không còn những món ngon anh làm. Ngôi nhà này, thiếu đi hơi ấm của anh khiến tất cả trở nên lạnh lẽo. Em biết không phải anh không muốn gặp em, chỉ là anh không muốn để em nhìn thấy dáng vẻ của anh bây giờ. Kể ra cũng phải cảm ơn Kỷ Đông Nham. Lần nào đi thăm anh trở về, anh ấy cũng nói với em anh sống rất tốt. Đơn ly hôn em vẫn chưa ký. Em có thể đợi anh, đợi anh trở về, đợi anh cùng em sinh một lũ nhóc. Chỉ cần anh muốn, chúng ta có thể sinh rất nhiều, cả con trai và con gái. Em tin rằng chúng đều sẽ dễ thương và xinh xắn. Em yêu anh, thế nên dù có chuyện gì xảy ra, em cũng sẽ không rời xa anh.

Mấy năm nay không có anh, cũng may đã có con gái của chúng ta, người quan trọng thứ hai trong cuộc đời em. Con gái có mái tóc dày giống anh, đôi mắt tròn xoe giống em, nhưng trong sáng và tươi tắn hơn em. Em tin nó là món quà mà Thượng đế ban cho em. Trong vườn em đã trồng những cây súng. Mỗi mùa hoa nở, hương hoa ngào ngạt, màu tím rực rỡ, không còn là một giấc mơ nữa, mà đó chính là ngôi nhà lý tưởng của em, chỉ tiếc là vẫn thiếu anh. Trong

ngôi nhà này gửi gắm kỷ niệm của chúng ta, những niềm vui nỗi buồn khi em một mình nhìn con khôn lớn, cũng tự mình dần trưởng thành, trở thành một người phụ nữ sống thanh thản, không màng danh lợi. Em biết đây đều là những gì một người phụ nữ độc thân có tình yêu phải hy sinh. Con gái của chúng ta rất vui vẻ, đây là điều khiến em thấy mãn nguyện. Mỗi ngày tiếng của nó gần như hòa cùng tiếng chìa khóa mở cửa, còn cả tiếng bỏ cặp sách xuống. Nó hệt như một con chim yến, ríu rít kể cho em nghe mọi chuyện. Nhìn nụ cười tươi rói của nó giờ đã trở thành chuyện hạnh phúc nhất mỗi ngày em được sống.

Thời gian thật sự rất tàn nhẫn. Bốn năm qua, em không lúc nào không chờ đợi anh xuất hiện trước mắt em, ôm em vào lòng và nói: “Diệp Diệp! Anh về rồi đây!” Nếu không gặp anh, cuộc đời này sẽ như một cái giếng khô. Em đã từng yêu, từng đau khổ, cũng không còn gì để tiếc nuối. Nếu không có anh, sao em hiểu được thế nào là tình yêu sâu sắc, sao có thể trở thành một người phụ nữ hoàn chỉnh? Chính anh đã giúp một người phụ nữ vì yêu mà cuộc đời này trở nên phong phú, chân thực, đẹp đẽ. Quãng thời gian sau này, em tin rằng chúng ta cũng sẽ như trước đây, sống bình yên và thông thả.

Hôm nay em rất dễ tâm trí bộ phim điện ảnh “Tố Niên bất tương tri”. Đó là bộ phim mùa đông năm ngoái khi tới quán cafe gặp một biên kịch là cô Ân, em đã kể cho cô ấy nghe câu chuyện của chúng ta. Hôm nay em định sẽ đi xem một lần, giống như trước kia, mua một túi bỏng ngô, ôm trước ngực, vừa xem phim vừa ăn bỏng ngô, vừa trải nghiệm những vui buồn cùng nhân vật, vừa hồi tưởng lại những năm tháng của hai chúng ta. Những năm tháng bình yên ấy là lúc anh và em gặp nhau, cho dù duyên phận ngăn ngui cũng không để lỡ nhau. - Tố Diệp”

“Luôn cùng đứng dưới một bầu trời

Luôn cùng trải qua những ngày tháng bên nhau

Chẳng ai khác ngoài em, người đặc biệt của con tim anh

Anh chỉ muốn cười, muốn quên đi mọi lo lắng muộn phiền

Hệt như chẳng có điều gì xảy ra với đôi ta

Cứ cười vui để được sống tiếp cuộc đời mình

Anh đã nghĩ rằng mình nên đi, không mang theo vẩn vương trong lòng

Mỗi ngày trôi qua anh cảm thấy con tim như đau đớn tận cùng

Anh nên làm gì đây em?

Anh nhớ em, nhớ em ngàn lần...

Nhớ em thật nhiều nhưng chỉ biết giấu trong tim

Cứ mỗi ngày trôi qua anh chỉ biết gọi tên em trong nỗi nhớ lặng thầm

Muốn được thấy em, được ngắm nhìn gương mặt ấy

Đó chỉ là niềm mong ước mà thôi

Giờ đây nó như một thói quen hằng ngày của anh

Anh chỉ biết gọi thật to tên người mà anh yêu thương...

Anh yêu em, yêu em nhiều lắm

Yêu em từ tận sâu thẳm trái tim này

Anh không nên nói ra những lời ấy

Để giờ đây anh chỉ biết nhìn bóng em dần xa khuất

Xin lỗi em, tất cả đều là lỗi của anh

Liệu em có nghe được những tâm sự này chẳng

Xin hãy nghe lời thú nhận muộn màng này

Chỉ mong em nghe được

Anh rất yêu em... ♥”

[Because I miss you – Jung Yong Hwa]

Bốn năm, đối với một người đàn ông đã không còn gì cả, chúng ta không biết anh đã phải trải qua những điều gì, cũng không thể biết anh đã trải qua hơn một ngàn ngày đêm đó như thế nào. Điều gì khiến anh có thể một mình gượng qua mọi bão táp mưa sa, kiên định tin tưởng vào tình yêu?

Bốn năm, đối với một người con gái trẻ trung, xinh đẹp, cuối cùng chúng ta cũng hiểu được vì sao cô từ chối hết người này tới người khác cũng nguyện dùng tuổi xuân của mình để chờ đợi một hạnh phúc xứng với sự kiên định của cô. Nếu trong lòng đã có một người thì không ai có thể bước vào được nữa. Trong xã hội phức tạp, phù phiếm này, còn bao nhiêu tình yêu có thể vượt qua được sự kiên trì này?

Bốn năm rất ngắn nhưng cũng đủ dài, đã đổi thay rất nhiều thứ trong

sự bất lực của chúng ta. Đời người có quá nhiều khả năng, điều duy nhất không thay đổi là bốn năm không có người cạnh bên, tình yêu vẫn vậy...

Đầu thu của bốn năm sau.

Trời hơi se lạnh, lá cũng đã dần úa vàng. Làn gió không còn cái oi ả của ngày hè, mang lại bầu không khí dễ chịu. Mùa đẹp nhất của Bắc Kinh đã một lần nữa luân phiên hiện diện như thế.

Một ngày trời đẹp hiếm có, nắng cứ thế rộng rãi trải vàng mặt đất. Hàng ngô đồng hai bên trại giam vang lên tiếng lá cây xào xạc. Một con đường khá yên tĩnh, vậy mà đỗ mấy chiếc xe sang.

Kỷ Đông Nham đứng dựa vào một số những chiếc xe đó, hai mắt nhìn chăm chăm về phía cánh cửa trại giam. Trông anh ấy có vẻ căng thẳng, bờ môi mím chặt không nói một lời. Giang Mạc Viễn đứng ở chiếc xe bên cạnh. Giống như Kỷ Đông Nham, ánh mắt anh ấy cũng ngập tràn kỳ vọng. Trước cửa chiếc xe sát cạnh nhất là Thịnh Thiên Vỹ. Hình như anh ấy chờ đợi hơi sốt ruột, liên tục nhìn đồng hồ, rồi lại ngó về phía cánh cửa lớn của trại giam nhưng vẫn không nói gì. Bên cạnh anh ấy là Hứa Đồng, nét mặt có chút chờ đợi. Thấy Thịnh Thiên Vỹ hơi nôn nóng, cô ấy giơ tay đè cổ tay của anh ấy xuống. Thịnh Thiên Vỹ quay đầu, mỉm cười nhìn cô ấy rồi đan tay mình vào tay cô ấy.

Ngoài họ ra, còn có Diệp Uyên, Niên Bách Tiêu và Tố Khải, nét mặt ai cũng căng thẳng, âu lo.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ trôi qua, cánh cửa trại giam cuối cùng cũng từ từ bật mở. Giống như một bức tường thành cao chót vót

đang chậm rãi rộng mở với thế giới bên ngoài. Ánh mắt của những người chờ đợi sáng rực lên.

Khi Niên Bách Ngạn từ trong đi ra, một chiếc lá ngô đồng xoay vòng, lướt qua người anh, hôn lên chiếc bóng bị ánh nắng kéo dài của anh. Tất cả mọi người đều thở phào một hơi, sự căng thẳng nơi đáy mắt hóa thành mừng rỡ.

Khi Niên Bách Ngạn bước ra khỏi cửa, hai cánh cửa cao cao từ từ đóng lại sau lưng anh, cho tới lúc “rầm” một tiếng, đại diện cho việc anh đã hoàn toàn tự do.

Anh dừng bước, đứng yên tại chỗ. Không khí mùa thu thanh mát ùa vào trong cơ thể anh. Bốn năm rồi, tuy vẫn sống chung dưới một bầu trời, nhưng vì có hai cánh cửa lớn sau lưng mà đã trở nên rất khác biệt. Dường như đã trải qua bao nhiêu ngày đầu thu vẫn không có ngày nào, giờ khắc nào được thoải mái, tự tại như lúc này.

Niên Bách Ngạn vô thức muốn quay đầu lại bỗng nghe thấy Diệp Uyên kêu to: “Không được quay đầu!” Đây là một lời răn dạy đã lâu, giống như việc người vừa ra tù, về tới nhà bắt buộc phải bước qua một chậu lửa đỏ trước đã, hoặc dùng cành liễu, vỏ bưởi để gạt bỏ những xúi quẩy vậy.

Sau khi nghe Diệp Uyên nhắc nhở, Niên Bách Ngạn mím môi cười. Anh làm theo, không quay đầu lại, nụ cười nơi khóe môi lan ra gương mặt. Anh nhìn về phía họ. Trông anh rất vui, nhưng sau khi quét một vòng không thấy bóng hình nào đó, nụ cười nơi đáy mắt anh ít nhiều mang một sự cô đơn khó nói ra.

Niên Bách Tiêu là người xông lên đầu tiên. Bước chân của cậu rất nhanh. Cậu len tới trước mặt Niên Bách Ngạn, nhưng bỗng chốc lại chẳng biết nói gì, rất lâu sau mới ấp úng được một câu: “Anh! Anh

gầy đi rồi...”

Sau khi ra tù, Niên Bách Ngạn không những gầy đi mà còn đen đi, nhưng trông vẫn rất rắn rỏi, tràn đầy nam tính. Thời gian chung quy vẫn yêu chiều anh, hoặc là ông trời đã định sẵn sẽ quyến luyến về điển trai của anh. Gò má anh bốn năm sau dường như đã góc cạnh hơn. Anh không thay đổi quá nhiều, chỉ có thêm một sự chín chắn được tháng năm bể dâu ban tặng. Đó là sự chín chắn toát ra từ trong cốt cách. Đặc biệt là đôi mắt anh trông lại càng vững vàng, bình dị hơn trước.

Niên Bách Ngạn nhìn Niên Bách Tiêu, giơ tay vỗ lên bả vai cậu, mỉm cười: “Sẵn chắc rồi đấy!”

Câu nói ấy khiến Niên Bách Tiêu đỏ mặt. Đã bốn năm rồi cậu không được nghe giọng nói của Niên Bách Ngạn. Bây giờ khi thanh âm thân thuộc ấy vang bên tai, cậu mới hiểu mình cần nó ở bên cạnh mình để luôn luôn nhắc nhở mình phải làm gì tiếp theo.

“Niên Bách Ngạn! Sớm biết cậu là đồ vong ân bội nghĩa như thế, ban đầu không nên làm một trận chiến rầm rộ để xin “tha mạng” cho cậu!” Đó là tiếng của Thịnh Thiên Vỹ. Anh ấy đứng cách Niên Bách Ngạn không xa. Giọng điệu này vừa như không vui lại vừa như đùa cợt.

Niên Bách Ngạn nhìn họ, khóe môi cong lên.

Ngay sau đó, mấy người đàn ông nhào tới, vừa cười vừa đẩy, náo loạn cả lên. Tố Khải không bước lên. Cậu đứng bên cạnh Hứa Đồng, nhìn cảnh ấy, trong nụ cười có sự mẫn nguyện.

Cứ như thế, Niên Bách Ngạn bị cả đám anh em đưa đi. Trong quá trình ấy, anh nhìn Tố Khải mấy lượt, định nói gì đó nhưng vẫn chẳng thể mở lời. Tố Khải biết anh định hỏi chuyện gì nhưng cậu quyết

không nói. Cậu còn có công việc nên xin phép rời đi trước. Những người khác chuẩn bị tiệc “tẩy trần” cho Niên Bách Ngạn. Máy người nói nói cười cười cũng đã tới tối.

Ai cũng uống không ít, nhất là Thịnh Thiên Vỹ, uống gần như không còn đi nổi nữa. Kỷ Đông Nham thuê người lái xe. Sau khi đưa những người khác về, anh ấy và Niên Bách Ngạn đi một xe, đưa Niên Bách Ngạn về nhà.

Vẫn là con đường cũ, chỉ có điều cây của tứ hợp viện rõ ràng đã được những người làm vườn cắt tỉa, không còn lòe xòe tua tủa như trước, ngay ngắn hơn nhiều nhưng thiếu đi vẻ tự nhiên.

Niên Bách Ngạn không xuống xe. Đầu anh hơi choáng váng. Anh nhìn ra những cây cổ thụ lá rụng lá tả ngoài cửa xe, trước mắt vẫn còn đọng đưa hình ảnh Tố Diệp lái xe về nhà.

Tố Diệp...

Đã bốn năm rồi anh không gặp cô.

“Nghĩ gì vậy?” Kỷ Đông Nham huých nhẹ vào người anh một cái.

Lúc ấy Niên Bách Ngạn mới bước ra khỏi thế giới của mình, cười nói: “Không có gì, tớ xuống xe đây.” Dứt lời, anh giơ tay định mở cửa xe.

“Đợi đã! Có mấy thứ đưa cậu đây.” Kỷ Đông Nham lên tiếng.

Anh ấy đưa cho Niên Bách Ngạn một chiếc phong bì bằng giấy dai rất lớn. Sau khi nhận lấy, Niên Bách Ngạn hơi nghi hoặc.

“Tất cả đều là đồ của cậu, bây giờ hoàn trả cho chủ cũ.” Kỷ Đông

Nham lên tiếng giải thích.

“Niên Bách Ngạn! Số cậu ấy à có khi sinh ra đã sướng như vậy rồi. Cho dù có ngồi tù, thành tích kinh doanh, cạnh tranh của công ty vẫn vững vàng. Cậu bảo kiếp trước cậu đã làm gì tốt đẹp mới quen được một người bạn như tớ và Giản Ngôn? Dưới sự nỗ lực của Giản Ngôn và các nhà quản lý, bây giờ Niên Thị đã có đầy đủ điều kiện để lên sàn, chỉ còn đợi vị sếp lớn là cậu gặt đầu, đích thân thực hiện nữa thôi.” Kỳ Đông Nham uể oải nói.

Nghe mấy câu đó Niên Bách Ngạn lại càng khó hiểu. Anh đang định lên tiếng thì có mấy tờ giấy rơi ra ngoài. Anh cúi đầu cầm lên, gương mặt bỗng biến sắc. Anh mở ra, cả người đờ ra không nhúc nhích như bị sét đánh.

Sau khi thấy vậy, Kỳ Đông Nham à lên một tiếng rồi nói: “Đây là đơn ly hôn năm xưa cậu soạn. Tố Diệp sửa đổi một chút sau đó ký tên rồi. Cô ấy làm lại vấn đề chia tài sản trong đơn. Tố Diệp không muốn lấy một đồng nào của cậu cả. Lúc đó ký xong cô ấy bảo mình chuyển lại cho cậu, nhưng tớ nghĩ lúc đó cậu ở trong tù cũng không tiện cất giữ nên đã giúp cậu bảo quản tạm. Còn cả phán quyết của tòa án phía dưới. Hai người đã đáp ứng được điều kiện ly thân hai năm, nên đã xóa bỏ quan hệ vợ chồng của cậu và cô ấy.”

“Vì sao...” Rất lâu sau Niên Bách Ngạn mới nói, chất giọng nghe hơi khàn.

“Vì sao gì cơ?” Kỳ Đông Nham chẳng hiểu gì: “Vì sao ly hôn? Đây là việc năm xưa cậu đề nghị trước mà. Còn vì sao không lấy tiền của cậu ư? Tố Diệp nói rồi cô ấy tự nuôi sống được bản thân mình. Và lại, cô ấy cũng không quản lý được doanh nghiệp, Niên Thị có rơi vào tay cô ấy cũng trở thành trời buộc. Thật ra cô ấy nghĩ cũng đúng, nhẹ nhàng thoải mái chẳng phải lo nghĩ gì. Sống như thế tốt lắm mà. Tại

sao đã ly hôn rồi cô ấy còn phải gánh vác chuyện của Niên Thị cho cậu chứ?”

Bàn tay nắm chặt tờ đơn của Niên Bách Ngạn từ từ buông thõng...

Phải, vì có gì chứ?

Vì sao anh còn dùng Niên Thị để trói buộc cô? Ban đầu anh buông tay chẳng phải vì mong cô được sống hạnh phúc, vui vẻ sao?

“Về nhà nghỉ ngơi đi, mọi người trên dưới trong Niên Thị đều đang đợi cậu đấy.” Kỳ Đông Nham nhìn đồng hồ.

Hàng lông mày của Niên Bách Ngạn vẫn nhú chặt. Anh không xuống xe ngay. Kỳ Đông Nham không biết anh đang nghĩ gì, nhìn anh đầy nghi hoặc. Cả hai người trầm mặc khoảng một phút, Niên Bách Ngạn mới cất giọng khô khốc, phá vỡ sự cứng nhắc này.

“Cô ấy...” Cô ấy bây giờ thế nào rồi? Sống có tốt không? Hiện đang sống ở đâu? Vẫn ở Bắc Kinh, đi tỉnh khác hay đã ra nước ngoài? Có tái hôn không? Nếu có, người đàn ông đó đối xử với cô ấy có tốt không? Có chiều cô ấy không? Có thương cô ấy không? Có biết cô ấy thích ăn quà sáng gì nhất, thích uống sữa bao nhiêu độ không?...

Nhưng anh chỉ thốt lên được một chữ như thế rồi không nói được gì thêm. Lòng ngực tắc nghẹn đau đớn.

“Cô ấy rất ổn, mọi chuyện đều ổn thỏa.” Kỳ Đông Nham biết anh muốn hỏi ai, nên đã trả lời anh như vậy.

Niên Bách Ngạn há hốc miệng, rất lâu sau mới miễn cưỡng cười cười rồi gật đầu nói: “Cô ấy ổn là được rồi.” Dứt lời, anh mở cửa xuống xe.

Kỷ Đông Nham nhìn theo bóng Niên Bách Ngạn qua cửa xe.

Cái bóng cao lớn của anh bị bóng đêm nuốt chửng, càng lúc càng mờ hồ...

Tứ hợp viện, vẫn yên tĩnh như thế.

Không có đầu bếp, không có người giúp việc, không có người quét dọn... Và không có Tố Diệp.

Yên ắng tới nỗi khiến người ta ngạt thở. Trong một đêm thu thế này, Niên Bách Ngạn mới biết, mùa thu kỳ thực không phải mùa thu hoạch.

Nơi đây vẫn vẹn nguyên như bốn năm trước. Tất cả vị trí sắp xếp đồ đạc đều chưa từng được thay đổi. Căn phòng rất sạch sẽ, còn có một mùi trầm hương nhàn nhạt. Có thể nhận ra vẫn có người giúp việc theo giờ tới quét dọn nơi đây.

Chỉ có điều mùi hương này rất xa lạ. Anh cảm giác như bước vào nhà của người khác, không phải mùi hương của Tố Diệp.

Niên Bách Ngạn dựa vào sofa, cơ thể cao lớn có vẻ rất mệt mỏi.

Trong phòng không bật đèn. Chỉ có ánh sáng của trăng, như một lớp nước lạnh dội lên mặt đất. Anh yên lặng ngồi trong bóng tối, nhìn ánh trăng nhợt nhạt đó. Sau khi náo nhiệt qua đi, chỉ còn lại cô quạnh.

Dần dần, hình như anh lại nhìn thấy bóng Tố Diệp. Cô tới trước mặt anh, nhíu mày nói: Niên Bách Ngạn! Có phải anh không muốn sống

nữa không? Dạ dày đã không tốt còn uống rượu?

Phải! Từ nay về sau anh không còn được nghe cô cần nhần nữa.
Chính anh đã đuổi cô đi, một cách kiên quyết và tuyệt tình như thế.

Cô không sống ở đây nữa.

Nói theo cách của Kỳ Đông Nham, cô và anh đã ly hôn, đã không còn dính dáng gì tới nhau, không còn là những người thân thiết nhất trên cuộc đời này. Sau này người khác có thể mang lại hạnh phúc cho cô, chỉ riêng anh không thể nữa.

Anh nghĩ, có lẽ cô hận anh.

Bốn năm, không dài cũng không ngắn, có thể yêu một người sâu đậm tới bình thân, cũng có thể hận một người tới cốt tủy. Nhưng nếu mọi thứ đều trở về với sự tĩnh lặng thì sao? Bốn năm, không phải là không làm được...

Quyển 14 - Chương 712: Trùng phùng

Cô sống rất tốt, điều này có nghĩa là cô đã quên được rồi, không phải sao?

Như vậy... cũng tốt.

Thật sự... cũng tốt...

Nhưng tại sao lồng ngực anh vẫn đau đớn như vậy?

Trên bàn thậm chí vẫn còn đặt chiếc cốc mà cô thích nhất. Dù anh chỉ liếc qua một cái, tim cũng kêu răng rắc. Cô không cầm theo một đồng nào của anh, không mang theo bất kỳ thứ gì của anh, ngay cả đồ của mình cô cũng vứt bỏ...

Rõ ràng anh là người mở lời nói chia tay trước, vậy mà tới cuối cùng người không buông tay được vẫn là anh.

Niên Bách Ngạn cảm ghét nỗi đau này của mình.

Tứ hợp viện này, không gian này ngập tràn bóng hình của Tố Diệp. Cô tươi cười, cô buồn bã, cô giận dữ... Tất cả, tất cả đều giống như sợi dây thừng thắt chặt khiến Niên Bách Ngạn không thở nổi.

Anh cố gắng hít thở, hy vọng có thể nhanh chóng thích ứng với bầu không khí xung quanh, nhưng vẫn không thể đè nén sự hỗn loạn trong lòng. Anh không thể ở đây. Có lẽ vì tác dụng của cồn rượu, anh cảm thấy hô hấp càng lúc càng khó khăn.

Vớ lấy điện thoại, Niên Bách Ngạn gọi cho Kỳ Đông Nham.

“Kỳ Đông Nham! Đi uống rượu với tớ!”

Đầu kia ngần người: “Đại ca à! Em còn chưa tỉnh rượu hử mà.”

“Phí lời làm gì! Mau quay đầu xe!”

“Thôi được rồi...”

Một tiếng đồng hồ sau, tại quán bar.

Đội nhạc sống, ánh nến đung đưa, không ồn ã, không huyền ảo, một nơi với ý nghĩa mua cơn say đích thực.

Tiếng nhạc Jazz lười biếng, hết như ánh trăng đêm thu.

Cũng không quá vắng khách, nhưng ai cũng an phận thủ thường. Có những đôi tình nhân, có bạn bè hợp tác. Những câu chuyện mọi người bàn luận cũng không hoàn toàn giống nhau.

Hai người, Kỳ Đông Nham và Niên Bách Ngạn, quá nổi bật, vừa mới ngồi xuống đã có những cô gái Tây nhiệt tình, niềm nở bước tới bắt chuyện. Kỳ Đông Nham mỉm cười từ chối còn Niên Bách Ngạn thì chỉ im lặng, mặc cho Kỳ Đông Nham trở thành sứ giả bảo vệ “cỏ”.

Sau vài ly rượu mạnh, ánh sáng trong quán bar cũng tối đi không ít.

Niên Bách Ngạn ngược mắt lên, nhìn khung cảnh u tối, mờ mờ ảo ảo xung quanh. Anh nhớ lại lần đầu tiên gặp Tố Diệp cũng là ở trong

quán bar. Cô lười biếng ngồi trên chiếc ghế chân cao. Ly rượu vang nhuộm đỏ hồng đôi môi cô, khiến làn da cô trông lại càng trắng trẻo như tuyết. Cô cười nhẹ nhàng. Mái tóc dài xinh đẹp, thả tự nhiên xuống vai, đôi giày cao gót nghiêng ngả dưới đất. Đôi chân xinh xẻo của cô hở ra bên ngoài, khẽ đung đưa.

Rồi cứ thế đung đưa vào tận trái tim anh.

Niên Bách Ngạn cầm ly rượu. Dưới hơi rượu bốc cao, dường như anh đang nhìn thấy bóng hình Tố Diệp.

Cô cầm một ly cocktail, mỉm cười khẽ khàng. Gương mặt xinh đẹp ấy là hình ảnh bốn năm qua anh khổ sở nhớ nhung.

“Bách Ngạn!” Kỷ Đông Nham giơ tay hươu hươu trước mặt anh, nghi hoặc: “Nhìn cái gì vậy?”

Niên Bách Ngạn giật mình, lúc này mới ý thức được mình đã thất thần. Anh uống cạn rượu trong ly. Sau khi đặt chiếc ly không xuống, anh gõ lên quầy bar. Chẳng mấy chốc, nó lại được đổ đầy.

Anh cúi đầu, cười khổ.

Những tưởng rời xa tứ hợp viện là có thể thoát khỏi cái bóng của Tố Diệp. Ai ngờ tới tận đây, anh vẫn nhìn thấy bóng cô.

Anh đúng là hết thuốc chữa rồi.

Niên Bách Ngạn ngẩng đầu lên, cầm lấy hộp thuốc lá, châm một điếu.

Anh nhẹ nhàng nhả ra. Theo làn khói, ánh mắt anh lại dừng tại vị trí ban nãy.

Một giây sau, gương mặt anh cứng đờ.

Bàn tay kẹp điều thuốc cũng bất chợt run lên.

Kỷ Đông Nham không biết anh bị làm sao, nhìn theo hướng anh đang nhìn rồi bàng hoàng phát hiện ra Tố Diệp đang ngồi cách đó không xa. Lâm Yêu Yêu ngồi đối diện cô. Mỗi người gọi một ly cocktail. Không biết Lâm Yêu Yêu đang nói chuyện gì, Tố Diệp ở bên đó bị chọc cười. Ly cocktail được để nhẹ nhàng bên bờ môi. Nụ cười của cô trông lại càng diễm lệ, rung động dưới ánh sáng của cocktail.

Anh ấy vô thức nhìn sang Niên Bách Ngạn.

Còn Niên Bách Ngạn thì đang yên lặng nhìn về góc ấy. Ánh mắt anh chuyên chú mà đậm sâu. Điều thuốc giữa ngón tay anh lặng lẽ cháy. Anh quên cả hút, mặc cho tàn thuốc tích tụ.

Thì ra anh không nhìn nhầm, anh thật sự đã nhìn thấy Tố Diệp.

Trong một buổi tối như thế này, giống hệt như lần đầu tiên gặp cô.

Trông cô vẫn uể oải trên người như vậy. Nhìn cô từ góc độ này trông cô hơi say. Nụ cười bên bờ môi đẹp tới nỗi khiến người ta không thể rời mắt. Thời gian bốn năm, trông cô càng thêm nữ tính, quyến rũ mà không khoa trương, trong cái dửng dưng có những nét khiến đàn ông mất bình tĩnh.

Thế nên, những người đàn ông bước tới bắt chuyện đều phải hoảng loạn bỏ chạy.

Mái tóc cô vẫn dài như vậy, vẫn đen tuyền như mực, không hề cắt ngắn, không hề uốn xoắn, vẫn hệt như khi trước. Chỉ có điều nụ cười

tự do tự tại trên gương mặt cô là thứ anh vẫn luôn chờ đợi.

Niên Bách Ngạn yên lặng quan sát, trong lòng thì dâng trào, cuộn cuộn như thủy triều. Anh rất muốn lập tức xông lên ôm cô vào lòng, nói với cô anh đã trở về, anh sẽ không rời xa cô nữa. Nhưng đôi chân anh như bị dính chặt, không thể cử động được, chỉ có thể khóa chặt bóng hình cô từ xa như vậy, giống như anh gặp cô lần đầu tiên ở quán bar.

“Trùng hợp thật.” Kỳ Đông Nham ở bên cười lớn.

Nhưng Niên Bách Ngạn không trả lời, ánh mắt không rời cô dù là chốc lát.

Bỗng nhiên, Tố Diệp ở bên kia đứng dậy. Hình như cô định ra về. Cô đặt chiếc ly xuống, khi hai chân chạm đất cả người hơi loạng choạng.

Lúc này, Niên Bách Ngạn không còn kiềm chế được nữa. Anh cũng đứng lên theo, đặt ly rượu trong tay lên quầy bar, rào bước đi về hướng đó.

“Ấy, Niên Bách Ngạn...” Kỳ Đông Nham gọi anh, tiếc là anh đã đi mất rồi.

Bên này, Tố Diệp lao đảo đứng dậy. Cô uống mấy ly cocktail vào bụng, bước chân cũng trở nên bồng bênh. Cả người cô chột chao đảo. Lâm Yêu Yêu ở đối diện còn chưa kịp đưa tay ra đỡ, ngay lập tức cô đã ngã vào một vòm ngực rắn chắc.

Bên tai vang lên tiếng Lâm Yêu Yêu thốt lên kinh ngạc.

Tố Diệp cảm nhận được một hơi thở và một nhiệt độ quen thuộc. Cô ngược lên nhìn rồi ngẩn người.

Còn Niên Bách Ngạn thì ôm cô, cúi đầu nhìn cô và cũng im lặng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, chẳng ai lên tiếng.

Khoảnh khắc này thân thuộc đến rơi nước mắt.

Giống như lần đầu tiên gặp mặt, cô vô tình ngã vào lòng anh, đắm vào thế giới của anh. Bây giờ anh lại một lần nữa ôm cô, cô nằm trong lòng anh cũng mơ màng say.

Kỷ Đông Nham cũng đi về phía này, lên tiếng: “Sao lại uống nhiều rượu vậy?”

Một câu nói phá tan sự tĩnh lặng của hai người. Niên Bách Ngạn không buông tay. Còn Tố Diệp thì bỗng bật cười, nghiêng đầu nhìn Niên Bách Ngạn: “Anh ra rồi à? Rất tốt... Ha ha, rất tốt!”

Cổ họng Niên Bách Ngạn chợt nghẹn lại. Anh đang định hỏi cô thế nào thì Tố Diệp đã rời khỏi vòng tay anh, tươi cười ôm lấy cổ Kỷ Đông Nham, nép vào lòng anh ấy, cười hì hì nói: “Hôm nay tới chúc mừng Yêu Yêu trở thành nhà giám định xuất sắc, được như ý nguyện nên uống mấy ly.”

Vòng tay Niên Bách Ngạn nguội lạnh, không còn hơi thở của cô. Anh đờ người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Kỷ Đông Nham ôm Tố Diệp. Anh ấy nhìn về Niên Bách Ngạn, nét mặt có đôi chút ngượng ngập, cúi đầu nói với Tố Diệp: “Em say rồi, về nhà thôi, đừng uống nữa.”

Tố Diệp uể oải gật đầu trên bả vai anh ấy.

Trong tay Lâm Yêu Yêu vẫn còn xách chiếc túi của Tố Diệp. Khi vượt qua Niên Bách Ngạn, cô ấy cũng gượng gạo chào một tiếng rồi đưa túi xách của Tố Diệp cho Kỷ Đông Nham và nói: “Nếu anh tới rồi thì tôi không đưa cô ấy về nữa.”

Kỷ Đông Nham đón lấy túi xách của Tố Diệp một cách tự nhiên rồi hỏi: “Cô còn lái xe được không?”

“Tôi không uống rượu, chỉ đi cùng cô ấy tới uống thôi.” Lâm Yêu Yêu dứt lời lại len lén nhìn Niên Bách Ngạn một cái. Thấy sắc mặt anh khó coi, cô ấy lập tức nhìn đi chỗ khác, cầm chìa khóa xe lên: “Được rồi, tôi đi nhé! À... Tiểu Diệp giao lại cho anh nhé!”

Kỷ Đông Nham gật đầu: “Cô lái xe cẩn thận một chút.”

Cả quá trình, Niên Bách Ngạn vẫn cứng đờ. Anh nhìn thấy Tố Diệp rời khỏi vòng tay mình, nhào vào lòng Kỷ Đông Nham. Anh nhìn thấy Lâm Yêu Yêu thản nhiên giao túi xách của Tố Diệp cho Kỷ Đông Nham, nhìn thấy Kỷ Đông Nham đón lấy túi xách của cô một cách thuần thục, nghe được câu nói của Lâm Yêu Yêu: Tiểu Diệp giao lại cho anh nhé! Trái tim anh đau đớn như bị dao cứa qua.

Tố Diệp say lắm rồi. Kỷ Đông Nham ôm chặt cô ấy rồi nói với Niên Bách Ngạn: “Hay là về đi!”

Niên Bách Ngạn thấy cảnh ấy cực kỳ nhức mắt. Rất nhiều lần anh muốn đoạt lại Tố Diệp từ trong lòng cậu ta nhưng vẫn nhịn xuống, cắn răng gật đầu...

Lần này không thuê tài xế.

Hơi rượu lúc trước của Kỳ Đông Nham đã tan đi không ít, vừa rồi lại chẳng uống mấy nên giờ anh ấy đích thân lái xe. Niên Bách Ngạn ngồi trên ghế lái phụ còn Tố Diệp nằm ra ghế sau.

Cô rất yên lặng, sau khi say không làm ồn như khi trước mà chỉ nằm đó như một đứa trẻ. Cô mặc hơi ít, trên người đắp chiếc áo khoác của Kỳ Đông Nham. Mái tóc dài che đi quá nửa gương mặt. Cô gối đầu lên một cánh tay, một tay còn lại thì hạ xuống. Niên Bách Ngạn nhìn thấy trên ngón áp út của cô vẫn có nhẫn, nhưng đó là một chiếc nhẫn rất tinh xảo, không phải là chiếc ngày xưa.

Trái tim anh chợt run lên.

Bầu không khí trong khoang xe yên tĩnh như cái chết.

Có thể vì cảm thấy không khí hơi kỳ lạ, Kỳ Đông Nham bèn bật nhạc lên, một bản đàn dương cầm rất êm dịu. Nhưng ngay sau đó Niên Bách Ngạn đã giơ tay tắt nhạc đi. Anh cất giọng khô khan: “Để cô ấy yên tĩnh ngủ một lát đi!”

Kỳ Đông Nham nhìn anh một cái, không nói gì.

Niên Bách Ngạn cũng trầm mặc. Anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Tầng tòa nhà lớn bị nuốt chửng trong màn đêm ma mị. Đèn đường đại diện cho sự xa hoa và lạnh nhạt của thành phố này.

Ánh mắt anh cứ nhìn vào gương chiếu hậu, nhưng chỉ nhìn được chiếc ghế trống trải. Anh không nhìn được bóng Tố Diệp.

Trái tim như bị một bàn tay vò nát, vô số câu hỏi dâng lên trong lòng. Nhưng anh cần biết gì về cô đây? Cô của bốn năm sau, tất cả mọi thứ đều đã không liên quan tới anh nữa. Anh không dám tưởng tượng cô có tái hôn hay không, cũng giống như anh mãi không

khẳng định được liệu chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của cô có phải được một người đàn ông khác đeo lên hay không.

Tốc độ của xe không nhanh lắm. Đèn đỏ phía trước không ít, xe cũng không ít, cho dù là trong đêm thu se lạnh này. Sau khi nhìn hướng đường phía trước, Niên Bách Ngạn nói một câu: “Đưa cô ấy về trước đã!”

Quyển 14 - Chương 713: Anh muốn gặp cô một lần

Bàn tay nắm vô lăng của Kỳ Đông Nham cứng đờ. Một lúc lâu sau anh ấy mới nói: “Cứ đưa cậu về trước đi, tiện đường.”

“Đưa cô ấy về trước!” Niên Bách Ngạn cực kì kiên quyết.

Kỳ Đông Nham không lên tiếng. Cách một lúc anh ấy tạt xe vào lề đường, đỗ lại. Niên Bách Ngạn quay đầu nhìn anh ấy nhíu mày.

“Bách Ngạn!” Kỳ Đông Nham thở dài: “Quan hệ của cậu và cô ấy đã thay đổi rồi. Không phải cậu quên rồi đấy chứ?”

“Kỳ Đông Nham! Tớ chỉ muốn đưa cô ấy về nhà thôi.” Ngữ khí của Niên Bách Ngạn trở nên nặng nề.

Kỳ Đông Nham nhìn anh chằm chằm: “Cậu muốn đưa cô ấy về nhà hay cậu muốn biết bây giờ cô ấy đang sống ở đâu?”

Niên Bách Ngạn mím chặt môi, cắn răng ra.

“Bốn năm trước, cậu đã lựa chọn từ bỏ cô ấy. Đó là quyết định của chính cậu. Cậu không thể khiến người khác tổn thương rồi lại hối hận, càng không thể tới quấy rầy người ta sau khi vết thương của người ta khó khăn lắm mới lành lại được. Niên Bách Ngạn! Trước nay lời hứa của cậu luôn đáng giá ngàn vàng, tớ nghĩ chuyện này có lẽ cậu cũng không thể làm ra được phải không?” Kỳ Đông Nham cất giọng lạnh lùng, ánh mắt bất mãn: “Mặc dù tớ chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy rơi nước mắt, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra năm xưa cô

ấy đau khổ nhường nào. Cậu đã làm tổn thương cô ấy thì nên tránh xa cô ấy ra một chút, đừng khiến cô ấy sống không bằng chết. Nói một cách khác thì quả đắng mà cậu trồng ra cậu phải tự ăn, đừng lôi người khác vào chịu tội cùng cậu.”

Lời nói tuy khó nghe nhưng đầy lí lẽ.

Niên Bách Ngạn dờ mắt ra. Bao cảm xúc kìm nén trong lồng ngực hóa thành nỗi đau. Anh cắn chặt răng, từ đầu tới cuối vẫn không quay đầu nhìn Tố Diệp ở ghế sau. Kỷ Đông Nham mắng đúng lắm. Năm xưa người lựa chọn buông tay là anh, dù xuất phát từ lý do gì cũng đều là anh nói chia tay trước. Bây giờ anh lấy tư cách gì để quan tâm cô? Quan hệ giữa cô và anh đã hoàn toàn thay đổi.

Anh không nói được một lời. Lời nói của Kỷ Đông Nham chặn đứng cổ họng anh, mặc cho anh có là một người giỏi biện hộ đến đâu thì cũng thất bại thảm hại. Rất lâu sau, anh gật đầu một cách bất lực, mở cửa rồi xuống xe. Anh không cần Kỷ Đông Nham đưa anh về nhà mà bắt một chiếc xe khác rồi đi mất.

Kỷ Đông Nham như một người vừa đánh xong một trận chiến lớn, mệt mỏi dựa ra sau ghế. Nghĩ tới những lời vừa nói, nhớ lại ánh mắt nhẫn nhịn ban nãy của Niên Bách Ngạn, sau cùng, ngao ngán thở dài.

Lúc này Tố Diệp ở ghế sau lại ngồi dậy. Cô xuống xe, rồi mở cửa ngồi vào ghế lái phụ. Trên ghế vẫn còn vương mùi hương của Niên Bách Ngạn, mùi gỗ mộc dịu dịu, ấm áp, dễ chịu. Cô bàng hoàng cảm thấy mình như đang ở trong vòng tay anh.

Kỷ Đông Nham không lái xe ngay mà quay sang nhìn cô.

Tố Diệp không né tránh cũng quay đầu nhìn Kỷ Đông Nham. Trong

mắt cô nào có men rượu? Tỉnh táo vô cùng.

“Anh hiểu cậu ấy, cậu ấy sẽ tìm em.” Kỳ Đông Nham khẽ thở dài: “Những người đàn ông bình thường hiểu thẳng, mạnh mẽ đều như vậy. Khi cậu ấy không được như ý, cậu ấy sẽ không hy vọng người con gái của mình bị mình liên lụy nên sẽ đẩy cô ấy ra. Tới khi cậu ấy lại có khả năng, việc đầu tiên cậu ấy nghĩ tới luôn luôn là hy vọng người con gái ấy quay trở về bên cạnh mình. Em cũng đừng trách cậu ấy. Mẫu đàn ông này còn tốt hơn loại người rõ ràng biết mình không thể tự lo được cho mình nhưng vẫn gào khóc cầu xin em đừng rời xa.”

Tố Diệp bình thản nhìn ra ngoài cửa xe. Đó là hướng Niên Bách Ngạn vừa lên xe đi mất, chỉ còn những chiếc lá rụng nhẹ nhàng lướt qua trong gió đêm. Rất lâu sau cô khẽ nói: “Em chỉ biết lúc sinh Hảo Hảo anh mới là người bận rộn trước sau trong bệnh viện.”

“Hảo Hảo là con gái của cậu ấy.” Kỳ Đông Nham không thể không nhắc nhở cô một câu.

Tố Diệp nghiêng rằng: “Cái tính xấu này của anh ấy kiểu gì cũng phải sửa.”

Kỳ Đông Nham chẳng biết nói gì hơn. Anh ấy giơ tay vỗ lên đầu cô: “Tội gì chứ, dẫu sao cũng là máu mủ ruột già.”

Tố Diệp không né tránh. Nhưng sau khi cánh tay Kỳ Đông Nham hạ xuống cô liếc nhìn ngón áp út của anh ấy, cau mày rồi trừng mắt lườm anh ấy. Kỳ Đông Nham thấy cô nhìn mãi vào ngón áp út trống trơn của mình, gương mặt trở nên gượng gạo. Anh ấy liếm môi rồi nói: “Anh chỉ sợ... cậu ấy sẽ phát điên mất.”

Tố Diệp không lên tiếng, chỉ mím môi nhìn anh ấy không rời mắt.

“Được được được. Anh sai rồi. Lần sau anh nhất định sẽ đeo, được không?”

Kỷ Đông Nham liên tục tỏ ra yếu thế.

Lúc này sự bất mãn trong ánh mắt của Tố Diệp mới từ từ tan đi. Cô bực bội nói một câu: “Lái xe đi!”

Kỷ Đông Nham tuân lệnh, lập tức cho xe chạy...

Tin tức Niên Bách Ngạn trở lại Niên thị như một quả bom nổ dưới nước sâu, làm nổ tung đầu óc của tất cả mọi người, khiến cho giới thương nhân vốn dĩ đã chẳng bình yên lại có một lần trao đảo, ngạc nhiên. Niên Bách Ngạn sau khi ra tù không nghỉ ngơi thêm một ngày. Hôm sau anh tới công ty. Còn Giản Ngôn sau khi nhận được lệnh thì đã sắp xếp mọi việc xong xuôi từ trước, chỉ còn đợi ông chủ lớn của Niên thị quay trở về vị trí của mình.

Bốn năm, những nhân viên tài giỏi và cốt cán của công ty từng đến làm vì Niên Bách Ngạn chưa một ai rời khỏi Niên thị. Tất cả mọi người đều đứng trước cửa công ty, chỉ thiếu nước xếp hàng chào mừng.

Niên Bách Ngạn không ngờ mọi người vẫn đông đủ cả. Trong xã hội lợi ích là trên hết này, tình cảm của con người dường như đã trở nên bạc bẽo. Anh đứng giữa mọi người, nhìn những ánh mắt kỳ vọng của họ rồi cúi gập người chào tất cả.

Cái chào ấy khiến mọi người đều kinh ngạc. Đầu tiên họ ngỡ ngàng sau đó lập tức phản ứng lại, cũng lần lượt khiêm nhường cúi chào.

Giản Ngôn đứng bên nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng đầy chấn động.

Cậu ấy đã từng phục vụ cho những công ty có danh tiếng nhưng một công ty bảo vệ sếp của mình như thế này thì đây là lần đầu tiên cậu ấy chứng kiến. Từ trước đến nay, cậu ấy đều hiểu rõ mục đích những người này không rời đi. Chỉ có điều hôm nay được tận mắt chứng kiến mới càng cảm thán. Thật ra trên thương trường, người ta vẫn có thể có được chân tình.

Niên Bách Ngạn quay trở về phòng chủ tịch. Anh còn ngồi chưa ấm chỗ thì đã có sự xuất hiện của một loạt các tài liệu lớn nhỏ, báo cáo của các bộ phận. Dường như mọi người không hề có cảm giác xa lạ, tựa hồ anh mới chỉ đi công tác xa một chuyến.

Quan trọng nhất là việc Niên thị lên sàn. Sau khi xem xét, Niên Bách Ngạn quyết định chờ đợi thêm. Nguyên nhân rất đơn giản, anh cần bồi đắp mức độ tin cậy của khách hàng đối với Niên thị. Dù sao anh cũng mới ra tù, cũng cần có thời gian chuẩn bị.

Cứ như thế các buổi họp lớn nhỏ nối tiếp nhau như trước đây. Cả bữa trưa cũng là Giản Ngôn bê thẳng tới phòng họp. Tới lúc Niên Bách Ngạn có thời gian để thở thì ngoài cửa sổ hoàng hôn đã buông xuống. “Giản Ngôn! Những việc còn lại giao cho cậu đấy!” Niên Bách Ngạn vớ lấy áo khoác và chìa khóa xe dận dò một câu.

“Chủ tịch! Có cần gọi tài xế không ạ?” Giản Ngôn hỏi.

Niên Bách Ngạn liếc qua đồng hồ đeo tay: “Không cần!” Dứt lời anh sai bước rời khỏi công ty.

Giản Ngôn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, càng không biết anh định đi đâu.

Dưới ánh tịch dương, Sanlitun của thời điểm này vô cùng đẹp. Hoàng hôn chia thành từng tầng từng lớp đổ xuống những tòa nhà đứng sừng sững, nhuộm đỏ những ô cửa kính thủy tinh công nghiệp. Vẻ đẹp này khác hẳn với vẻ mê hoặc của ban đêm. Là một vẻ đẹp giản dị nhưng lại mang theo một sự kỳ vọng.

Vì thông thường vào thời điểm này, có người mong sắp được tan ca, có người chờ đợi một cuộc hẹn hò buổi tối, lại có người ngóng chờ một buổi xem phim, một hôm nhàn nhã dạo phố.

Nhưng điều Niên Bách Ngạn chờ đợi là được nhìn thấy bóng hình ấy.

Sau khi từ quán bar trở về tư hợp viện, anh gần như mất ngủ cả đêm. Anh ngủ trên một chiếc giường rộng lớn là lại nhớ những khi Tố Diệp nằm bên cạnh. Mỗi lần anh bận rộn xong trở về nhà, cô lại lấm bầm như một đứa trẻ rồi len vào lòng anh tiếp tục ngủ.

Đáng nhẽ anh đã quen với việc ngủ một mình từ lâu, dù là trước kia khi chưa có Tố Diệp hay bốn năm qua sống trong tù. Đáng nhẽ anh sẽ chẳng cảm thấy gì to tát, nhưng khi về tới nhà mới phát hiện ra tất cả mọi sự bình thản chỉ là vô ích.

Anh khó mà chợp mắt được, chỉ nghĩ đến việc bốn năm qua không có anh, Tố Diệp đã sống thế nào.

Anh trần trọc không yên, cuối cùng ngồi hẳn lên sofa, đối mặt với căn nhà trống trải, vừa mới đó đã thất thần. Dường như anh nhìn thấy Tố Diệp đang khóc lóc trong đau khổ khi nhận được đơn xin ly hôn. Anh dơ tay vuốt nhẹ mép sofa. Có lẽ Tố Diệp đã nằm bò lên đây mà khóc.

Có lẽ cô cũng đã từng hoảng sợ tỉnh dậy khỏi giấc mơ, không ngủ được, cô độc ngồi ngắm trăng tới khi mặt trời lên. Ngày qua ngày, hôm nào cô cũng lặng lẽ ở trong căn nhà này, mỗi khi về tới nhà lại đối mặt với vách tường giá lạnh.

Rồi một ngày cô cũng chuyển đi, rời xa nơi đây.

Còn anh thì quay lại, chịu đựng những khổ đau cô từng chịu đựng.

Anh thật sự đã ngồi tới tận khi trời sáng nhưng không hề cảm thấy mệt mỏi, có chăng chỉ là nỗi nhớ cuộn cuộn như nước thủy triều. Anh nhớ cô, da diết khôn nguôi. Cho dù là khi bận rộn nhất, hình bóng cô vẫn quần quanh trong đầu.

Sau cùng, anh đã quyết định anh phải gặp mặt cô một lần.

Cứ như thế, Niên Bách Ngạn lái xe tới Liêm Chúng. Anh tới từ rất sớm, sớm hơn thời gian tan ca. Thật ra anh là một kẻ nhát gan, vì anh vẫn không dám hỏi Kỷ Đông Nham, không dám hỏi liệu Tố Diệp còn làm ở Liêm Chúng hay không.

Muốn tìm hiểu thông tin về một người không khó, nhưng anh chính là muốn dùng cách này để gặp cô, cho dù chỉ là đứng từ xa nhìn cô.

Gió thu nổi lên. Đường như mọi thứ xung quanh đều đang thay đổi. Thái Cổ Thành chiếm lĩnh cả con đường lớn Sanlitun. Một số cửa hàng quen thuộc đã không còn nữa. Đây chính là thực tế, cũng chính là Bắc Kinh.

Chỉ có điều vẫn có những người hoặc những việc chưa bao giờ thay đổi. Ví dụ như bóng hình đang từ Soho đi ra. Con tim đã chờ đợi quá lâu của Niên Bách Ngạn bỗng đập điên cuồng. Anh ngồi thẳng người dậy, sống lưng cứng đờ, nhìn cô gái đang đi về phía bãi đậu xe qua

tấm kính chắn gió.

Cô xuất hiện rồi, thật sự đã xuất hiện như vậy ngay trước mắt anh.

Chưa đầy một lúc sau, một chiếc xe đã lái ra khỏi cửa cách đó không xa. Niên Bách Ngạn tinh mắt nhận ra người lái xe là Tố Diệp. Đó là chiếc xe anh chưa bao giờ nhìn thấy. Có lẽ là chiếc xe cô mới mua, một chiếc xe SUV, loại xe trước nay cô không thích lái cho lắm.

Niên Bách Ngạn không suy nghĩ gì hết lập tức đi theo.

Xe ở trên đường không ít. Tuy chưa tới giờ tan tầm nhưng lượng xe cộ ở Sanlitun vẫn chật ních. Rõ ràng là Tố Diệp đang rất vội. Cô gần như chẳng tuân thủ luật lệ giao thông, liên tục đổi làn đường qua kẻ hở giữa các xe, khiến không ít chủ xe ấn còi liên tục để kháng nghị. Niên Bách Ngạn không biết cô vội đi đâu, chỉ muốn đi theo cô như thế.

Cho tới cuối cùng khi xe của Tố Diệp dừng lại, anh cũng đi chậm lại. Anh cho xe dừng lại cách cô khoảng ba bốn xe, tắt máy. Anh thấy Tố Diệp đã xuống xe. Cô đứng yên ở một vị trí, không biết đang đợi ai. Niên Bách Ngạn hạ cửa xe xuống, ngược mắt lên nhìn mới phát hiện đây là một trường mẫu giáo quốc tế...

Quyển 14 - Chương 714: Có phải con gái của anh không?

Niên Bách Ngạn ngồi ở trong xe rất bàng hoàng. Sao cô lại tới trường mẫu giáo? Đang mãi nghĩ, lại có một chiếc xe dừng lại gần đó. Một người từ trên xe bước xuống. Niên Bách Ngạn nhìn rất rõ đó là Diệp Uyên. Trông anh ấy khá gấp gáp hình như sợ muốn gì đó nên rảo bước rất nhanh. Khi thấy cánh cửa trường mẫu giáo vẫn còn đóng chặt anh ấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Niên Bách Ngạn đã hiểu ra. Chắc là con gái của Diệp Uyên cũng đã đến tuổi đi học mẫu giáo. Xem ra Tổ Diệp rất quý cô cháu gái này nên cùng Diệp Uyên tới đón chăng? Con bé là Bội Bội, anh đã nghe nói.

Trước cửa trường mẫu giáo, Diệp Uyên và Tổ Diệp đang trò chuyện. Chỉ có điều không biết Diệp Uyên đã nói gì với cô mà Tổ Diệp giận dữ lườm anh ấy một cái, sau đó cúi đầu không nói. Anh thấy Diệp Uyên thở dài khó xử rồi dơ tay vò mạnh đầu cô.

Tổ Diệp đẩy Diệp Uyên một cái bực lộ kháng nghị.

Cảnh này đập vào mắt Niên Bách Ngạn. Lòng anh chợt ấm áp, khóe môi bất giác cong lên. Anh nhớ lại khi trước mỗi lần Tổ Diệp giận dữ anh cô cũng như vậy, phải ép anh chủ động cúi đầu nhận sai bằng mọi giá, nếu không sẽ mặc kệ anh.

Một cô gái đã quen bướng bỉnh, bốn năm sau vẫn vậy thôi.

Chẳng mấy chốc cánh cửa lớn đã được mở ra, vang lên tiếng nhạc

rộn ràng. Trong một buổi chiều hoàng hôn như thế này, nó khiến con người ta vui vẻ. Một đám trẻ đang đi ra ngoài dưới sự dẫn dắt của các cô giáo. Trước cổng trường không thiếu xe sang. Có gia đình bố mẹ đích thân tới đón, lại có gia đình là người lớn trong nhà hoặc người giúp việc tới đón.

Niên Bách Ngạn vốn dĩ chỉ muốn ngồi trong xe thăm lặng quan sát Tổ điệp là được rồi. Nhưng không hiểu sao, khi bóng những đứa trẻ xuất hiện trước cổng trường, trái tim anh bỗng nhiên như bị kéo lên, vô cớ đập rất nhanh. Anh tự giải thích cho mình rằng, chắc là anh cũng chờ đợi đứa con của Diệp Uyên? Dù thế nào đi nữa anh cũng là chú của con bé, một người chưa từng gặp cháu gái mình như anh có kích động đôi chút cũng là rất bình thường.

Vậy thì anh có thể xuống xe phải không? Cho dù... anh và Tổ Diệp không còn là vợ chồng thì giao tình của anh với Diệp Uyên vẫn còn, xuống xe gặp con bé một chút cũng được mà.

Anh vừa mở cửa xe thì thấy có hai đứa trẻ nổi bật nhất trong đám những đứa trẻ quý tộc. Không phải vì chúng ăn mặc xa hoa cỡ nào, chủ yếu là vì cả hai bé gái đều rất xinh xắn.

Hai cô bé nắm tay nhau vừa nói vừa cười. Trong hai đứa trẻ có bé gái lớn hơn một chút, đang dẫn dò đứa còn lại như chị cả, cô bé nhỉnh hơn ấy búi tóc hai bên cùng một chiếc kẹp tóc xinh xắn kẹp lên tóc mai, ăn mặc tây như một cô công chúa nhỏ. Sau khi nhìn thấy Diệp Uyên hai mắt con bé sáng rực lên rồi chạy bổ về phía Diệp Uyên.

Trông Diệp Uyên rất vui. Anh tiến tới bế bổng con gái lên, giơ lên cao. Con bé cứ cười khanh khách mãi. Một khung cảnh ấm áp vậy vốn dĩ khiến người ta ngưỡng mộ. Thì ra đó chính là Bội Bội. Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ chú ý vào cô bé còn lại, bé gái được Bội bội dắt

tay ban này.

Chẳng biết con bé đang nghĩ gì mà khi Bội Bội nhào vào lòng Diệp Uyên, nó không cười nữa mà cúi đầu đi tới bên cạnh Tố Diệp. Không hiểu sao, trái tim Niên Bách Ngạn chợt đập thịch một tiếng, anh quan sát kỹ cô bé đó, càng nhìn càng có cảm giác kì lạ.

Cô bé này cũng ăn mặc rất tây. Nhưng khác với Bội Bội, con bé mới chỉ khoảng ba tuổi nên dáng người đương nhiên trông khá nhỏ. Con bé để tóc dài, mái tóc cũng đen tuyền như Tố Diệp. Nó khoác một chiếc áo dạ lông cao cấp quá đầu gối, cùng một đôi boots màu xanh đậm, trên đầu đội một chiếc mũ màu xanh lam, trông tổng thể vô cùng nổi bật.

Anh nhìn thấy Tố Diệp ngồi xuống nói chuyện với con bé, nhưng con bé lại chỉ im lặng.

Nhìn từ góc của Niên Bách Ngạn không hiểu rõ lắm. Anh không nhìn được những biểu cảm quá chi tiết của con bé, chỉ mơ hồ cảm thấy con bé hình như có tâm sự.

Nhưng đứa bé này là ai?

Nghĩ vậy anh không kiềm chế được mà xuống xe, đi về phía Tố Diệp.

Tố Diệp đang mãi nói chuyện với con bé nên không hề phát giác ra, cho tới tận khi Diệp Uyên kinh ngạc thốt lên một tiếng: “Bách Ngạn!”

Tố Diệp không quay đầu lại nhưng bả vai thì lại run lên.

Niên Bách Ngạn nhìn Diệp Uyên, ánh mắt tự nhiên dừng lại trên người con gái anh ấy. Cô bé quả thực rất xinh, được thừa hưởng

gương mặt của Diệp Uyên khi nở nụ cười ngọt ngào lại khiến người ta yêu quý.

“Cháu đây là Bội Bội?” Niên Bách Ngạn nhìn con bé đầu mày giãn ra.

Diệp Uyên cười: “Phải rồi! Con gái tôi đấy. Thoắt cái đã lớn thế này rồi.”

Bội Bội tò mò nhìn Niên Bách Ngạn. Diệp Uyên thấy vậy bèn nói: “Bội Bội! Mau chào đi, đây là...”

“Diệp Uyên!” Tố Diệp nãy giờ im lặng bỗng đứng dậy ngắt lời Diệp Uyên. Cô không nhìn Niên Bách Ngạn, chỉ giơ tay kéo lại cổ áo cho Bội Bội rồi nhẹ nhàng nói: “Bội Bội phải đi học lớp violin rồi đấy. Anh còn lỡ dờ thời gian, Yêu Yêu mà biết được sẽ không để anh tới đón Bội Bội nữa đâu.”

Diệp Uyên nghe xong như nghe thánh chỉ, vội vàng nói với Niên Bách Ngạn: “Xin lỗi nhé, tôi đi trước đây. Bây giờ Yêu Yêu sợ tôi lén lút đưa Bội Bội đi chơi nên quan rất chặt.”

Niên Bách Ngạn mỉm cười, gật đầu.

Trước khi đi, Bội Bội vẫn còn hiếu kỳ ngó Niên Bách Ngạn, sau đó vội tay chào tạm biệt anh qua cửa xe. Niên Bách Ngạn cười rồi cũng chào lại con bé. Sau khi xe của Diệp Uyên đi khỏi, anh quay người, ánh mắt bỗng chốc lại chú ý tới bé gái bên cạnh Tố Diệp.

Bé gái này cũng giống Bội Bội tròn xoe đôi mắt nhìn Niên Bách Ngạn. Ở khoảng cách gần như vậy, Niên Bách Ngạn đã nhìn rõ diện mạo của con bé.

Anh như bị ai dùng gậy đánh mạnh vào gáy, chỉ kịp nghe một tiếng

ằm, đầu óc hơi trống rỗng. Nhìn từ góc độ này, đứa bé hoàn toàn là phiên bản của Tố Diệp hồi nhỏ. Anh từng gặp Tố Diệp năm bốn tuổi, giống đứa bé trước mặt y như đúc.

Con bé rất xinh xắn. Đôi mắt to, con ngươi long lanh, trắng đen rõ ràng. Biểu cảm trên nét mặt cho dù là khi tò mò nhìn anh cũng giống hệt Tố Diệp. Ánh nắng hắt lên gò má con bé, làn da mịn màng như trứng gà bóc.

Nó lại có điểm gì đó không giống Tố Diệp nhưng cực kỳ quen thuộc với Niên Bách Ngạn. Khoảnh khắc nhìn vào đôi mắt con bé, Niên Bách Ngạn lại cảm thấy trái tim như bị thứ gì đập nhẹ một cái, là thứ cảm giác anh chưa bao giờ có.

“Trùng hợp thật!” Tố Diệp là người lên tiếng trước, sau đó cô thản nhiên kéo con bé ra sau lưng mình, che tầm mắt quan sát của Niên Bách Ngạn.

Đầu thu là thời điểm người đàn ông hấp dẫn nhất. Tố Diệp luôn cho rằng như vậy. Ít nhất thì cô cảm nhận được sức hấp dẫn ấy từ Niên Bách Ngạn. Tuy bốn năm đã qua, nhưng trông anh càng thêm nam tính. Đây chính là điều bất công của ông trời, luôn khiến người đàn ông như một ly rượu vang trước mặt thời gian, càng lâu càng nồng nàn.

Niên Bách Ngạn đang khoác một chiếc áo rộng trong tiết trời thu đông. Bây giờ thời tiết vẫn chưa lạnh lắm nên hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác nỉ dài một nửa. Vẫn là màu đen khiêm nhường và giản dị, bên trong kết hợp với một chiếc sơ mi màu lam đậm cùng một chiếc quần âu màu đen. Anh không thắt cà vạt, nên trông bớt đi rất nhiều vẻ cứng nhắc.

Tố Diệp không thể không thừa nhận, trông anh thế này khiến phụ nữ

không thể chối từ.

Niên Bách Ngạn khẽ gật đầu, nhìn cô, định nói gì đó nhưng nhất thời lại không nói nên lời. Ngược lại bé gái bị Tố Diệp giấu sau lưng lại không khỏi tò mò. Nó ngó đầu ra tiếp tục quan sát Niên Bách Ngạn, đôi mắt như thủy tinh chớp chớp không ngừng.

Ánh mắt Niên Bách Ngạn một lần nữa bị con bé thu hút, vô thức giãn khoe môi.

Tố Diệp nhìn rất rõ biểu cảm của anh. Sau khi suy nghĩ, cô dẫn con bé ra, khẽ nói: “Đây là con gái tôi. Cháu tên là Tịnh Hào.”

Ánh mắt Niên Bách Ngạn chợt run lên.

Tố Diệp cố tình coi như không thấy, rồi nói với Tịnh Hào: “Chào chú đi con.”

Tịnh Hào cắn môi, ngẩng đầu đối diện với Niên Bách Ngạn, cất giọng non nớt: “Con chào chú ạ.”

Khi câu chú này lọt vào tai Niên Bách Ngạn quả thực đã khiến nó nhói đau. Anh vô thức nhíu mày, sau đó ngồi xuống quan sát Tịnh Hào.

Cảnh này thực ra rất khôi hài. Niên Bách Ngạn thì rất cao, còn Tịnh Hào thì bé xíu, hết như một con búp bê. Niên Bách Ngạn ngồi gần con bé như vậy, lại càng khiến con bé thêm nhỏ.

“Tịnh Hào?” Niên Bách Ngạn tỉ mỉ ngẫm nghĩ cái tên này, ánh mắt vẫn còn ngăm nhìn gương mặt nhỏ của Tịnh Hào. Rồi lại lo con bé sợ hãi, anh bèn nhẹ nhàng nói: “Cái tên hay quá, con mấy tuổi rồi?”

Tịnh Hào giơ ba đầu ngón tay ra trước mặt anh.

Nụ cười của Niên Bách Ngạn chợt cứng đờ.

“A mẹ ơ...” Bỗng nhiên Tịnh Hào như phát hiện ra điều gì đó, quay người chạy lại ôm chặt lấy chân Tố Diệp, nũng nịu nói: “Trông chú này giống chú nhỏ quá...”

“Hào Hào! Không được nói linh tinh trước mặt người lớn.” Nói rồi Tố Diệp bế Tịnh Hào lên.

“Nhưng mà...”

“Thôi.” Tố Diệp ngắt lời con bé. Tịnh Hào bữu môi, nhưng vẫn nhìn chăm chăm Niên Bách Ngạn. Niên Bách Ngạn cứ cảm thấy kì lạ, nhưng lại có thiện cảm vu vơ đối với tiểu Tịnh Hào. Anh bất giác tiến lên, nói thẳng: “Để anh bế nó cho.” Dứt lời anh giơ tay ra.

Tố Diệp giật mình lập tức né tránh, nhìn anh đầy cảnh giác.

Lúc này Niên Bách Ngạn mới ý thức được sự bất thường của mình. Anh ngăn người giầy lát rồi nhìn Tố Diệp nói: “Diệp Diệp! Anh không có ác ý.”

Xưng hô của anh cực kì tự nhiên, lại giống như một cái tên đã lắng đọng trong lòng bốn năm qua, khi gọi thành lời, tim anh bỗng nhói đau. Còn Tố Diệp thì sững sờ nhìn anh, sống mũi cay cay nhưng cô nhanh chóng đè nén cảm giác ấy xuống và nói: “Chúng ta đã ly hôn rồi, anh cứ gọi tôi là Tố Diệp đi.”

Niên Bách Ngạn đứng đờ ra đó.

“Xin lỗi anh, tôi đang vội.” Tố Diệp khẽ cười với anh.

Thấy cô định đi, Niên Bách Ngạn hơi sốt sắng. Anh biết mình không nên đuổi theo như vậy nhưng hai chân như mất kiểm soát, cứ thế rảo lên trước chặn đường Tố Diệp.

Tố Diệp lại giật mình.

“Cùng đi ăn cơm đi.”

Niên Bách Ngạn thẳng thắn đưa ra lời mời.

Trông Tố Diệp rất bàng hoàng. Cô nhìn anh rất lâu rồi nói: “Tôi và Hào Hào phải tới nhà cậu, hôm khác đi.” Sau đó cô cố gắng tìm đường rời đi.

Như có thứ gì đó vừa bị rút khỏi cơ thể, anh quay người, nhìn chăm chăm theo bóng Tố Diệp. Tịnh Hào ở trong lòng Tố Diệp, cũng tò mò nhìn Niên Bách Ngạn mãi.

Niên Bách Ngạn cuộn chặt tay lại. Khi cô đi tới phía trước xe, đang định mở cửa xe thì anh nhanh chóng bước lên giữ chặt lấy cửa xe, ngăn hành vi của cô lại, hạ thấp giọng hỏi rành mạch từng câu: “Hào Hào có phải là con gái của anh không?”

Quyển 14 - Chương 715: Kẻ nhất chết lá gan luôn nhỏ

Niên Bách Ngạn hỏi vô cùng trực tiếp, sự tự nhiên này giống hệt như phong cách trước nay của anh. Thực ra Tố Diệp sẽ đoán trước sẽ như vậy, nhưng vẫn bị câu hỏi trực diện này của anh làm cho bối rối. Về bản chất mà nói, cô vốn dĩ không định giấu anh, chỉ là không muốn nhớ lại quá nhiều chuyện quá khứ, quá nhiều những lần mong manh sinh tử khi sinh Hào Hào. Cứ thế hai người rơi vào trạng thái cầm cự.

Tố Diệp bế Tịnh Hào định lên xe. Niên Bách Ngạn thì đứng chặn phía trước xe, một tay ấn cánh cửa không để cô lên xe, ánh mắt nhìn cô nghiêm khắc. Người ngoài nhìn vào Tố Diệp sẽ giống như một cô học sinh vừa làm sai chuyện gì.

Trẻ con, nhất là một đứa trẻ mới ba tuổi, nếu gặp những tình huống này thường sẽ òa khóc. Bất luận là chúng thực sự sợ hãi hay đang dùng một cách thức khác để nhắc nhở người lớn rằng hãy mau chóng kết thúc cục diện này. Vì không thể không thừa nhận, trẻ con càng nhỏ thì cảm giác đối với những tâm trạng tiêu cực càng mãnh liệt. Vậy mà Tiểu Tịnh Hào không hề khóc. Từ đầu đến cuối nó vẫn nghiêng đầu nhìn Niên Bách Ngạn, đôi lông mày xinh xắn khẽ nhíu lại rồi lại nghi hoặc nhìn sang Tố Diệp.

Tố Diệp sợ nhất là biểu cảm này của nó, nhất là mỗi lần nó khẽ nhíu mày, kì thực giống Niên Bách Ngạn như tạc. Cô ai oán trong lòng, cô hiểu những suy nghĩ quỷ quái trong bụng con gái, lại còn phải đối mặt với một đối thủ lớn mạnh trước mắt cùng một ngữ cảnh o ép, nhất thời loạn hết cả phương hướng, buột miệng nói: “Chuyện của

anh à?”

Dứt lời cô cũng sững người. Sao câu nói này nghe lại giống như đang hờn giận vu vơ vậy.

Có lẽ Niên Bách Ngạn cũng bất ngờ trước câu trả lời của cô, vì từ phản ứng của cô ngày hôm nay, anh đoán rằng cô ắt sẽ phủ nhận. Nhưng một câu “Chuyện của anh à” lại nằm ngoài dự đoán của anh. Một câu nói rất không lí trí, nhưng lại cực kì phù hợp với tính cách của Tố Diệp. Cô chắc chắn là người có thể nói ra những câu trả lời khiến người ta dở khóc dở cười trong những hoàn cảnh cấp bách.

Đầu tiên anh sững sờ rồi nhanh chóng phản ứng lại, cong môi cười: “Anh không lo thì ai lo?”

“Anh...” Tố Diệp trước nay mồm mép lanh lợi, nhưng có lẽ ngay từ đầu Niên Bách Ngạn đã hùng hùng hổ hổ, ép cô không còn đường lùi, thế nên khiến suy nghĩ của cô nhất thời cụt lủn, liên tục thất bại.

“Mẹ ơi! Con đói!” Tiểu Tịnh Hào chen vào một câu vô cùng “hợp lý”, dứt lời còn xoa xoa cái bụng của mình, bổ sung thêm: “Lép kẹp rồi.”

Tố Diệp miễn cưỡng gượng cười nhìn Tiểu Tịnh Hào, nghiêng răng nghiêng lợi nói bằng thanh âm chỉ hai người nghe được: “Diệp Tịnh Hào! Cô giáo của con đã nhắn tin weixin cho mẹ. “Lúc ba rưỡi, con đã ăn năm lát bánh mỳ nướng cộng thêm hai quả táo.”

Tiểu Tịnh Hào nghe xong, gương mặt nhỏ lập tức thay đổi. Con bé nhắm mắt lại trực khóc: “Con... đói... rồi...”

Tố Diệp trừng mắt. Cô còn chưa kịp nói gì, Niên Bách Ngạn đã giơ tay bế lấy Tiểu Tịnh Hào. Tố Diệp chỉ cảm thấy vòng tay mình trống trải, khi nhìn lại tiểu Tịnh Hào đã níu chặt cổ Niên Bách Ngạn, điệu bộ

đáng thương.

“Hào Hào muốn ăn gì?”

Niên Bách Ngạn nhìn Tiểu Tịnh Hào, từng đường nét trên khóe mắt đầu mày đều trở nên rất dịu dàng, giọng nói cũng cực kì nuông chiều.

Không phải anh chưa từng nuôi trẻ con, trước đây là cậu em trai Niên Bách Tiêu. Nhưng lúc ấy anh cũng chưa quá trưởng thành. Trong những loạn choạng, va vấp, khi đối mặt với hiện thực vô tình, anh đành lựa chọn vừa làm anh vừa làm bố. Cũng vì Bách Tiêu là con trai, thế nên từ nhỏ tới lớn anh rất nghiêm khắc với Bách Tiêu. Nhưng bây giờ thì khác. Người đang ôm lấy anh, níu lấy anh là một đứa trẻ nhỏ đến nỗi anh không dám dùng quá nhiều sức. Nó vẫn còn là một bé gái. Nhất là khi nó tự nhiên ôm chặt cổ anh như vậy, anh bỗng cảm thấy trái tim mình tan chảy.

Cảm giác này giống hệt như năm Tố Diệp bốn tuổi chu cái miệng nhỏ, ép anh ngoắc tay thề nguyện. Rất giống nhưng lại không giống, bảo anh miêu tả cụ thể anh cũng chẳng miêu tả được. Cảm giác duy nhất chính là anh cứ muốn bế đứa trẻ này mãi như thế, không muốn buông tay.

Anh có một cảm giác mãnh liệt, giống như câu anh vừa hỏi Tố Diệp. Không phải anh nhất thời cao hứng hỏi bừa. Anh có một linh cảm mà linh cảm này rất mạnh mẽ. Tuy đây là lần đầu tiên anh và Hào Hào gặp mặt, nhưng anh luôn cảm thấy đứa bé này là của anh.

Bây giờ, ở khoảng cách này, bế nó như vậy, cảm giác ấy lại càng thêm sôi sục.

Tiểu Tịnh Hào chẳng sợ người lạ chút nào. Nghe Niên Bách Ngạn hỏi như vậy, con bé cúi đầu ngẫm nghĩ rồi dài giọng nói: “Con muốn

ăn bánh gato mà công chúa Bạch Tuyết hay ăn, còn cả... kem dâu tây nữa. Con thích ăn kem dâu tây nhất.”

“Hào Hào!” Đầu Tố Diệp như sắp nổ tung.

“Nhưng mà... mẹ không cho con ăn bánh gato của công chúa Bạch Tuyết.” Tiểu Tịnh Hào xì mặt.

Niên Bách Ngạn lập tức nói: “Bây giờ chúng ta đi ăn bánh gato của công chúa Bạch Tuyết ngay được không?” Tuy rằng anh chẳng biết bánh gato của công chúa Bạch Tuyết là cái gì.

Tiểu Tịnh Hào vui lắm, khoa chân múa tay: “Được ạ!”

Niên Bách Ngạn bế Tiểu Tịnh Hào quay người bỏ đi. Tố Diệp thấy vậy sững người. Khi cô hoàn hồn trở lại thì Niên Bách Ngạn đã để Tịnh Hào ngồi vào trong xe của mình.

“Hào Hào...”

Tố Diệp đang định nhào tới thì bị Niên Bách Ngạn chặn đường. Cô chỉ còn biết giương mắt nhìn cơ thể rắn rỏi của anh chắn hoàn toàn bóng dáng Tịnh Hào sau cửa kính xe.

“Niên Bách Ngạn!”

“Muốn gặp được Hào Hào thì đi theo anh.” Chẳng hiểu sao, sương mù trong lòng Niên Bách Ngạn đã được quét sạch, thay vào đó là một cảm giác thoải mái khó nói thành lời. Anh như cười như không, nhìn cô rồi bổ sung thêm: “Nhớ là gọi thêm cả Kỷ Đông Nham nữa.”

Tố Diệp tròn tròn mắt.

Niên Bách Ngạn cong môi cười. Nỗi nhớ cô từ hôm qua tới sáng nay hóa thành tình yêu trong lòng. Anh dơ tay vò đầu cô như mọi khi, chỉ có điều hơi mạnh tay một chút rồi nói: “Em quên mất mình chỉ là một bác sĩ tâm lý, còn anh lại là một tên gian thương thích nghiên cứu bản tính con người.” Dứt lời anh buông tay rồi lên xe.

Tố Diệp ngẩn ngơ. Tới lúc cô tỉnh lại thì xe của Niên Bách Ngạn đã đi xa. Cô gấp gáp, vội chạy vào trong xe mình, bám theo xe của Niên Bách Ngạn đồng thời gọi điện cho Kỷ Đông Nham nói một câu: “Hào Hào bị cướp mất rồi!”

Khi Kỷ Đông Nham phi như bay tới Bàn Cổ Plaza, Tố Diệp đang đứng trước cửa sốt ruột đi đi lại lại. Gặp được Kỷ Đông Nham, cô như gặp được cứu tinh, lập tức níu chặt cánh tay anh ấy: “Tạ ơn trời đất, cuối cùng anh cũng tới rồi.”

“Hào Hào đâu? Bị ai cướp mất rồi?” Kỷ Đông Nham nôn nóng.

Tố Diệp mím môi, mãi mới chỉ lên trên: “Đang ngồi trong nhà hàng ở trên tầng, cũng với... anh ấy.”

“Anh ấy? Anh ấy nào?” Kỷ Đông Nham mông lung, ngay sau đó chợt nghĩa, trở nên kinh ngạc: “Niên Bách Ngạn?”

Tố Diệp gật đầu.

“Cậu ấy nhận bố con với Hào Hào rồi?” Kỷ Đông Nham hỏi.

Tố Diệp cũng chẳng biết nên giải thích sao, chỉ có thể giục anh ấy: “Cứ lên trên đi đã, một lời khó nói hết.”

Có khó nói hết kiểu gì cũng phải nói cho rõ ràng, đây là đạo lý mà sau khi lên tầng, nhìn thấy cảnh tượng trong nhà hàng, Kỳ Đông Nham và Tố Diệp mới hiểu ra. Thật ra anh ấy biết, bốn năm nay ở trong tù, đầu óc Niên Bách Ngạn không những không “gỉ”, mà ngược lại, lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, anh chắc chắn đã nghiên cứu về con người.

Nhà hàng sạch sẽ, những vị trí có view đẹp hầu như đều chưa có ai ngồi. Chỉ có hai người là Niên Bách Ngạn và Hảo Hảo. Có thể nhận ra Niên Bách Ngạn đã làm “tán tài đồng tử” mục đích chính là không muốn có người tới làm phiền.

Trên bàn bày đầy ắp các loại bánh gato. Tiểu Tịnh Hảo say mê ăn, còn Niên Bách Ngạn thì ngồi bên cạnh con bé. Khi nhìn con bé ăn, khóe môi anh cũng hơi cong lên, thi thoảng lại lau miệng cho nó một cách rất cưng chiều.

Nhìn thấy cảnh ấy, Kỳ Đông Nham hoàn toàn tuyệt vọng. Anh ấy kiềm chế giận dữ hạ thấp giọng nói: “Tiểu Diệp! Theo anh thấy, em thua Hảo Hảo mất rồi.”

Tố Diệp cũng đáng sửng sò nhìn cảnh tượng cách đó không xa, lẩm bẩm nói: “Sao em cảm thấy chúng ta chưa đánh đã chết?” Sau khi nói xong, cô thấy Niên Bách Ngạn nhìn về phía họ. Khóe môi anh nãy giờ vẫn mỉm cười. Anh ra hiệu cho họ đi tới.

Tiểu Tịnh Hảo cũng quay đầu nhìn hai người họ, rồi cười ngọt ngào với Tố Diệp. Nụ cười ấy khiến trái tim Tố Diệp nổi da gà. Cô bấm bụng đi đến. Niên Bách Ngạn đặt tờ khăn giấy xuống cười nói: “Ngồi đi!”

Điều bộ này khiến người ta có chút không vui đây.

Tố Diệp ngồi xuống. Kỳ Đông Nham cũng kéo một chiếc ghế ở bên

cạnh để ngồi.

“Hào Hào!” Niên Bách Ngạn vỗ nhẹ lên đầu Hào Hào dịu dàng nói: “Để chị gái kia dẫn con đi ăn kem dâu tây, được không?”

Tiểu Tịnh Hào gật đầu rất mạnh.

Tổ Diệp lên tiếng: “Hào Hào! Con không được ăn quá nhiều đồ ngọt như thế.”

Tiểu Tịnh Hào bữu môi, cúi gằm mặt.

Thấy vậy Niên Bách Ngạn cười cười, bế con bé đặt lên đùi đỡ dành: “Chúng ta chỉ ăn chút xíu thôi được không nếu không tối nay cái bụng nhỏ của Hào Hào sẽ đau lắm, đau lắm, ngày mai sẽ không được ăn bánh gato công chúa Bạch Tuyết nữa.”

“Vậy nếu con không ăn quá nhiều, thì ngày mai có thể được ăn bánh gato công chúa Bạch Tuyết chứ?”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Tiểu Tịnh Hào cười đồng ý. Niên Bách Ngạn bật tay, nhân viên trẻ phục vụ của nhà hàng bước đến, cực kì lễ phép. Niên Bách Ngạn bảo cô ta đưa Hào Hào tới khu kem rồi dặn dò: “Đừng để con bé ăn nhiều quá.”

“Anh cứ yên tâm!” Cô nhân viên đưa tiểu Tịnh Hào rời khỏi vị trí.

Khi xung quanh chỉ còn lại ba người, Niên Bách Ngạn ra hiệu cho một nhân viên phục vụ khác bê ba cốc nước nóng tới. Sau đó Niên Bách Ngạn nói: “Chọn đi! Hai người chủ động khai báo hay nghe tôi từ từ giải thích đây?”

Ngón tay Tố Diệp vừa chạm vào cốc nước lại lập tức rút về, không hiểu vì nước quá nóng hay vì những lời Niên Bách Ngạn nói. Kỳ Đông Nham ngồi bên cạnh cười trù: “Cậu làm sao thế hả? Khai báo chuyện gì?”

Niên Bách Ngạn bê cốc nước lên uống một ngụm mà chẳng hề thấy nước nóng: “Kỳ Đông Nham! Trước khi nói, cậu có thể uống chút nước cho nhuận giọng.”

“Đại ca à! Em bận lắm. Anh nói thế là có ý gì?” Kỳ Đông Nham hỏi ngược lại.

Niên Bách Ngạn thản nhiên nhìn Tố Diệp một cái, rồi lại quay về Kỳ Đông Nham: “Gọi cậu tới đây, kỳ thực là muốn thỉnh giáo cậu một vấn đề.”

“Cứ nói! Nếu tớ biết sẽ không giấu, biết bao nhiêu nói bấy nhiêu.”

Tố Diệp cảm thấy tình hình không bình thường. Cô lén lút quan sát Niên Bách Ngạn, không ngờ ánh mắt Niên Bách Ngạn lại bất ngờ nhìn vào mặt cô. Sau vài giây gập gở, cô vội vàng né đi chỗ khác, trái tim bắt đầu đập loạn. Cô không ngừng tự mắng bản thân: Toi rồi toi rồi! Tố Diệp! Bao nhiêu câu mà nhọc công chuẩn bị lại chẳng dùng được câu nào. Mà quá vô dụng!

Niên Bách Ngạn nhìn Kỳ Đông Nham cười khanh khách: “Cậu cảm thấy Hào Hào có giống tớ không?”

Lại là một câu thẳng như ruột ngựa. Lần này người bị trúng chiêu là Kỳ Đông Nham. Anh ấy bất ngờ trước câu hỏi của Niên Bách Ngạn, thần thờ hồi lâu mới ấp úng trả lời: “Chuyện này à...”

Chẳng nói được bất kỳ một đáp án nào mang tính xây dựng cả.

Niên Bách Ngạn vẫn đang chờ đợi một cách cực kì kiên nhẫn.

“Khó trả lời đến thế ư?”

Kỷ Đông Nham đăng hắng, im lặng cầm cốc nước lên. Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng cười: “Hay là đổi câu khác nhé.”

Kỷ Đông Nham vẫn nhìn anh.

“Tịnh Hảo là con gái của tớ phải không?”

Kỷ Đông Nham lấp bắp mấy tiếng rồi cười hì hì: “À... cũng tới giờ ăn cơm rồi đấy. Chúng ta gọi món đi, vừa ăn vừa trò chuyện.”

“Kỷ Đông Nham! Cậu làm người không đạo đức.” Niên Bách Ngạn tảng lờ thái độ lập lờ nước đôi của cậu ta, bất ngờ nói một câu.

Kỷ Đông Nham nghe thấy câu này xong, lập tức không vui, đặt cốc nước xuống: “Sao tớ lại không đạo đức? Niên Bách Ngạn! Cậu nói câu này là tớ không thích nghe đâu đấy.”

“Tớ đã ly hôn với Tố Diệp. Nếu Tịnh Hảo không phải con gái của tớ, thì là con gái của ai?” Niên Bách Ngạn khế nhếch môi: “Điều bộ của cậu tối qua hẳn là đang qua lại với Tố Diệp. Phải chăng tớ có thể giả thiết là hai người đã kết hôn?”

Kỷ Đông Nham ghen lời, vô thức nhìn xuống ngón áp út, lại trống trơ. Tố Diệp trừng mắt nhìn anh ấy, nhưng một giây sau cũng ý thức được ngón tay của mình, bèn lặng lẽ hạ tay xuống.

Mấy động tác nhỏ nhất đó bị Niên Bách Ngạn nhìn thấy hết, anh cười

khẽ: “Nếu thật sự là như vậy, thì tớ cũng bái phục cậu đấy Kỷ Đông Nham. Năm nay Tịnh Hảo mới có ba tuổi, có nghĩa là tớ vừa vào tù thì cậu đã có ý với cô ấy? Nói như thế là cậu đã có âm mưu bất chính từ trước. Chân trước tớ vừa bước vào, chân sau cậu đã sứt sắng đào góc tường của anh em. Hơn nữa có khả năng còn giờ thủ đoạn bí ổi gì đó để có được đứa trẻ này.”

“Niên Bách Ngạn! Anh đừng có nói bậy!” Tố Diệp cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, hạ thấp giọng bất mãn quát lên.

“Thế tức là còn một khả năng khác.” Niên Bách Ngạn không tức giận mà bật cười. Lần này anh quay sang Tố Diệp.

Tố Diệp giật mình. Vừa nhìn thấy nụ cười này của Niên Bách Ngạn là cô biết ngay anh đã nắm chắc phần thắng, bèn thềm lẩm bẩm trong lòng: Tố Diệp ơi Tố Diệp! Mày quả là đồ háo sắc. Bốn năm rồi không gặp, vừa thấy anh ấy cười mày lại bắt đầu điên đảo thần hồn.

Dĩ nhiên Niên Bách Ngạn không biết cô đang nghĩ gì, nhưng cũng đoán ra cô hơi lơ mơ. Nụ cười của anh càng thêm đậm: “Tịnh Hảo là con gái của anh. Em nuôi Tịnh Hảo rồi tái hôn với Kỷ Đông Nham.”

“Khụ...” Kỷ Đông Nham sắc nước bắt đầu ho khan kịch liệt. Tố Diệp giận dữ nhìn Kỷ Đông Nham. Bên này, Niên Bách Ngạn càng sáng tỏ trong lòng, tiếp tục nói: “Nếu là như vậy thì Kỷ Đông Nham, cậu lại càng không đạo đức, coi con gái tớ là con gái cậu? Cậu chiếm lời hơi nhiều thì phải? Nói cách khác, cậu đúng là nham hiểm vô đạo đức. Tịnh Hảo là con gái tớ, vậy mà bốn năm nay cậu không nhắc một chữ trước mặt tớ. Cậu tự nói xem có hợp tình hợp lý không?”

“Thật ra là...” Kỷ Đông Nham cảm thấy bây giờ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội, có trăm cái miệng cũng khó mà

thanh minh: “Thật ra...”

Niên Bách Ngạn chẳng thềm để tâm tới cậu ta, một lần nữa quay về Tố Diệp: “Còn một khả năng cuối cùng. Năm xưa em vốn không kí vào đơn ly hôn ấy. Em vẫn là vợ anh. Cậu ta chỉ là vai phụ.”

Tố Diệp nhìn anh chăm chăm, khó khăn lắm mới thốt ra được một câu: “Ai là vợ anh? Anh muốn gọi tôi là vợ là được à? Khi nào không muốn gọi là vợ thì đá tôi đi? Bây giờ tôi chẳng phải là vợ anh!”

Nói xong câu ấy cô tự thấy khinh bỉ chính mình. Thì ra sau bốn năm tài ăn nói của cô lại thụt lùi đến vậy.

Quan trọng hơn là câu ấy vừa dứt cả Kỳ Đông Nham cũng quay đầu nhìn cô. Biểu cảm ấy vừa có sự khó xử vừa có sự bàng hoàng. Anh ấy cũng không ngờ khi đối diện với Niên Bách Ngạn, Tố Diệp lại trở nên nhút nhát như vậy.

Đương nhiên Tố Diệp đọc hiểu hàm ý trong đôi mắt Kỳ Đông Nham, nhưng cô vẫn ưỡn lưng tỏ ra kiêu ngạo. Cho dù cô nhút nhuệ khí cũng phải thể hiện chút kiên cường chứ.

Niên Bách Ngạn sững nhưng cũng không tỏ ra quá bừa bãi, chỉ có thể nhận ra anh quả thực đã bị chọc cười. Anh mím môi, vẫn nhìn Tố Diệp: “Hào Hào phải gọi anh là gì?”

Tố Diệp quay đi chỗ khác. Sao cô bỗng cảm thấy Niên Bách Ngạn của bốn năm sau, dù là ánh mắt hay ngôn ngữ cũng đều trở nên sắc bén như vậy? Cô cúi đầu tự nghịch ngón tay mình, lẩm bầm một câu: “Chẳng phải vừa rồi gọi rồi sao, còn hỏi...”

Kỳ Đông Nham nhìn Tố Diệp với vẻ bi thương chỉ hận không thể cắt cổ tay tự sát. Sao lại hèn đến mức này? Còn không dám nói to nữa.

Niên Bách Ngạn điều chỉnh lại tư thế ngồi, cố tình làm ra vẻ trầm tư: “Thế Bội Bội nên gọi anh là gì?” Cảnh Tố Diệp ngắt lời Diệp Uyên, anh không phải người mù, càng không phải kẻ điếc.

Tố Diệp im lặng cắn môi, chỉ biết nghịch tay.

Niên Bách Ngạn cố nhin cười: “Thế chắc là em có thể cho anh biết chú nhỏ mà Hào Hào nói là ai chứ?”

Tố Diệp vẫn không nói được câu nào.

Cứ thế, bầu không khí trở nên hơi yên ắng, ba người đều chẳng ai nói gì. Niên Bách Ngạn rõ ràng đang đợi Tố Diệp nói, nhưng Tố Diệp thì chỉ cúi đầu trầm mặc. Còn Kỳ Đông Nham trở thành kẻ xem trò vui, cố gắng gột sạch thân phận nhân vật chính hoặc nhân vật phụ của mình.

Rất lâu sau, Kỳ Đông Nham mới nói một câu: “Niên Bách Ngạn! Mau gọi món đi, đói rồi đấy.”

“Muốn ăn à? Được thôi, cậu cứ trả lời các câu hỏi đi đã. Nếu hài lòng, hôm nay tớ bao.” Niên Bách Ngạn thản nhiên nói.

“Sao cậu lắm câu hỏi thế hả? “ Kỳ Đông Nham bó tay.

Niên Bách Ngạn bật cười: “Tớ chỉ tò mò thôi mà.”

Kỳ Đông Nham giơ tay chống cằm nhìn anh với vẻ vô tội.

“Nhấn của cậu đâu?” Niên Bách Ngạn rướn môi.

Kỳ Đông Nham cứng đờ mặt.

“Liên kết lại với người khác để diễn kịch thì ít nhất cũng phải mang theo đạo cụ chứ? Sao cả hai người đều không đeo nhẫn đi?” Niên Bách Ngạn tinh mắt nhận ra. Hôm nay vừa mới gặp Tố Diệp, anh đã thấy ngón áp út của cô trống trơn, còn cả động tác len lén rút tay về ban nãy của cô nữa.

Câu nói này kích động Kỷ Đông Nham. Anh ấy rướn cổ lên: “Này, cậu có ý gì đấy? Tớ không được lấy Tố Diệp sao?”

Quyển 14 - Chương 716: Chú không đẹp bằng con

Niên Bách Ngạn nhìn Kỷ Đông Nham, khóe môi vẫn giữ nguyên nụ cười. Nhìn thấy anh cười như vậy, lòng tự trọng của Kỷ Đông Nham càng bị tổn thương. Anh ấy hắng giọng: “Chúng tôi không được quên nhẫn cưới à?”

“Quên đem theo nhẫn cưới? Chuyện lớn như vậy mà cậu dám làm ư? Nếu cậu thật sự đã kết hôn với cô ấy thì nên biết cô ấy mà nhìn thấy cậu quên nhẫn cưới sẽ muốn giết chết cậu ngay.” Niên Bách Ngạn nhướn mày.

Tố Diệp vô thức nhìn Niên Bách Ngạn, ánh mắt bất giác dừng lại trên ngón áp út của anh. Con người cô co rút lại. Anh vẫn đeo nhẫn cưới, chiếc nhẫn trước khi vào tù anh đang đeo. Nó được gìn giữ bốn năm, sau khi ra ngoài thì ra nó vẫn vừa với tay anh đến vậy. Trái tim cô được nhẹ nhàng khuấy đảo vì được nhìn thấy chiếc nhẫn cưới ấy, cũng là vì lời nói của anh.

Anh vẫn còn nhớ lời cô nói.

Đó là một lần tình cảm của họ sau khi cưới, Niên Bách Ngạn đã mang tới cho cô một trải nghiệm tình ái say đắm. Sau khi kết thúc cô rất muốn khóc, vì hai người đã phải trải qua quá nhiều, quá nhiều, kỳ thực tận sâu trong đáy lòng cô cực kỳ sợ hãi sẽ mất đi anh. Cô nép trong lòng anh, nói với anh rằng: Anh nhớ nhé! Nhẫn cưới đã đeo lên rồi là không được tháo xuống. Nếu anh lén lút tháo nó xuống bị em phát hiện, em sẽ giết chết anh.

Thật ra đó chỉ là một câu nói đùa. Lúc ấy cô tin tưởng Niên Bách Ngạn sâu sắc, tin chắc rằng anh sẽ yêu quý chiếc nhẫn ấy.

Thế nên, khi nghe Niên Bách Ngạn nói như vậy xong, Tố Diệp trong lòng vô vàn cảm khái.

Kỷ Đông Nham đương nhiên không biết lại có chuyện như thế, nhất thời câm nín. Dẫu sao anh ấy cũng không phải Niên Bách Ngạn, làm sao biết được những chuyện đã từng xảy ra với họ?

“Rõ ràng chỉ là cừu lại đòi mang cái đuôi lớn của sói? Kỷ Đông Nham! Câu này nói cậu đấy. Trên ngón áp út của cậu không có một vết tích nào của việc đeo nhẫn. Cậu bảo tớ phải tin hai người thương yêu nhau kiểu gì đây?” Niên Bách Ngạn cố tình tỏ ra khó xử rồi quay sang Tố Diệp: “Ngược lại là ngón đeo nhẫn của em, cho dù đã tháo nhẫn xuống vẫn còn vết. Chiếc nhẫn hôm qua em đeo quá kích cỡ quá mảnh, hoàn toàn không đeo được vết nhẫn vốn có của em. Chúng tớ bốn năm nay em đều đeo chiếc nhẫn mà anh trao cho em.”

Tố Diệp thảng thốt, vô thức nhìn xuống ngón áp út của mình. Quả không sai, trên đó có một dấu vết mờ mờ. Đây là chuyện cô chưa bao giờ phát hiện ra. Không cần nghĩ cũng biết ngón đeo nhẫn của Kỷ Đông Nham không có một dấu vết nào. Anh ấy vốn dĩ đã kết hôn đâu lấy đâu ra vết nhẫn?

Thất sách...

“Tôi...” Tố Diệp buột miệng thốt ra một chữ, định phản bác nhưng khổ nỗi không có đối sách. Cuối cùng, cô đành cắn răng buông một câu: “Con gái tôi tên là Diệp Tịnh Hào, chứ không tên là Niên Tịnh Hào. Anh... anh từ bỏ đi.”

Nhưng Niên Bách Ngạn chỉ khẽ nhếch môi cười nói: “Anh nhớ có

người đã từng nói với anh rằng sau này tốt nhất sẽ sinh hai đứa con. Một đứa theo họ bố, một đứa theo họ mẹ, như vậy sẽ công bằng hơn.”

Đó là một quãng thời gian khá vui vẻ và thoải mái. Anh ôm cô cùng ngồi trên chiếc ghế dựa rộng rãi. Cô nằm trong lòng anh, mái tóc dài xõa xuống cánh tay anh khiến anh ngura ngúra, ấm áp. Anh nhắm chặt mắt, gò má cô vùi vào cổ anh. Cô nói: Bách Ngạn sau này chúng ta sinh hai đứa con nhé. Tốt nhất là một trai một gái. Con trai theo họ Niên, con gái thì theo họ em.

Lúc đó không phải anh không muốn có con mà vẫn lo lắng cho sức khỏe của cô. Nhưng thấy Tố Diệp khao khát và mong đợi như vậy, anh cũng không muốn tạt nước lạnh, bèn cười nói: “Em được gả vào nhà họ Niên rồi, con dĩ nhiên phải mang họ Niên.”

Tố Diệp lập tức trách anh quē mùa, nói anh là người đàn ông gia trưởng điển hình, lại nói bây giờ đều thịnh hành chuyện đó, làm vậy cũng là để tâm lí người phụ nữ được cân bằng.

Anh thấy cô sốt ruột bèn dỗ dành: Được được được! Nếu điều đó làm em vui.

Tố Diệp sững rờn nhưng chẳng mấy chốc ánh mắt đã buồn trở lại. Rất lâu sau cô mới nói: Thế thì con gái để họ Diệp đi, vì em cũng họ Diệp. Nói xong câu ấy cô lại len vào lòng anh.

Không nhiều lời thừa thãi, chỉ một câu như vậy đủ để anh hiểu sự thay đổi trong nội tâm của cô. Cuối cùng cô đã hoàn toàn tha thứ được cho bố mình. Sau bao năm ghi thù ghi hận, sau bao lần đau đớn gào khóc, cuối cùng cô cũng đã trút bỏ. Có lẽ cô không muốn phải hối hận thêm nữa. Hay có lẽ từ lâu cô đã cảm nhận được tình yêu mẹ dành cho bố.

Nghe xong lời đó, anh cũng không nói gì nhiều, chỉ ôm cô thật chặt.

Bây giờ nghĩ lại, Tố Diệp thật sự đã làm như vậy. Đương nhiên, Niên Bách Ngạn tuyệt đối tin tưởng câu nói này của Tố Diệp là thật. Anh hoàn toàn không cảm thấy kì lạ khi con mang họ Diệp.

Tố Diệp không ngờ Niên Bách Ngạn lại lấy chuyện khi trước ra để chặn họng mình, nên lại nghẹn lời. Vẫn là Niên Bách Ngạn ung dung. Anh cười khẽ, bổ sung thêm một câu: “Thế nên cho dù con bé mang họ Diệp cũng chẳng chứng minh được điều gì. Em bảo anh bỏ cuộc bằng cách nào đây?”

Tố Diệp há hốc mồm. Cô cảm thấy miệng khô cong bèn vội lấy cốc nước, tu ừng ực hết sạch nước trong cốc.

“Tốt quá, tốt quá rồi! Bây giờ mọi người đều vui vẻ rồi.” Kỳ Đông Nham bất ngờ lên tiếng: “Tôi mệt chết mất thôi!” Sau đó lại quay sang nhìn Tố Diệp: “Anh đã bảo em màn kịch này không dễ diễn mà. Em muốn sửa cái tính xấu của cậu ta thì chí ít đừng để lại manh mối chứ. Anh đã nói với em rồi, mắt của Niên Bách Ngạn rất hiểm. Chỉ một chút xíu manh mối thôi cậu ta cũng sẽ. Thiệt thòi này đâu phải em mới chỉ chịu lần một lần hai.”

Tố Diệp quay đầu, nghiêng rằng: “Không phải chứ? Đã buông súng đầu hàng rồi.”

Kỳ Đông Nham làm động tác dơ tay đầu hàng: “Bà cô ời! Anh thật sự không giỏi trò này đâu, lại không phải diễn viên chuyên nghiệp. Chẳng bằng em bắt anh và cậu ấy đấu với nhau một ván trên thương trường còn hơn.” Sau đó anh ấy nhìn sang Niên Bách Ngạn giải thích: “Nói thật với cậu vậy, tớ chính là một diễn viên bị cô ấy bắt tới đột xuất, cả kịch bản cũng không có. Từ hôm qua tới giờ, hoàn toàn

là do tớ phát huy tại hiện trường, tớ đâu phải Ảnh đế. Giờ thì tốt rồi, cậu muốn chê cười kiểu gì thì chê. Nhưng chỉ có một điểm, chuyện mất mặt hôm nay của tớ nếu như để người ngoài biết được thì tớ sẽ không tha cho cậu đâu, Niên Bách Ngạn.”

“Anh...” Tố Diệp thua sạch cả ván, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, rồi cảm thấy thể diện bị mất sạch, cô đứng bật dậy: “Kỷ Đông Nham! Cuối cùng em đã hiểu rồi. Anh vốn là cò đầu tường*!”

*Ẩn dụ chỉ những người không có chủ yển, gió chiều nào xoay chiều ấy.

“Anh...” Kỷ Đông Nham ngớ ngàng. “Sao anh lại trở thành cò đầu tường?”

“Cả anh nữa!” Lần này Tố Diệp dám đường hoàng nhìn Niên Bách Ngạn với vẻ phẫn nộ. Cô chỉ tay vào anh: “Anh... anh quá đáng lắm rồi!”

Lúc này, Tiểu Tịnh Hảo cũng vừa ăn hết kem dâu tây. Chẳng biết nó kiếm ở đâu ra mấy chiếc kẹo mút, đang vui vẻ cùng các nhân viên đi về phía này. Nhìn thấy cảnh ấy, nó nghiêng đầu nhìn Tố Diệp với vẻ hiếu kì.

Tố Diệp thấy Tịnh Hảo tới, đành kiềm chế ngọn lửa phẫn nộ trong lòng. Cô không thể cãi nhau với ai trước mặt con trẻ. Tiểu Tịnh Hảo lại vui vẻ nháy chân sáo tới trước: “Chú Kỷ! Cho chú kẹo này.” Rồi đưa cho Kỷ Đông Nham chiếc kẹo mút trên tay.

Kỷ Đông Nham cong môi, nhướn mày nhìn Tố Diệp.

Tố Diệp cắn chặt môi.

Tiểu Tịnh Hào vòng qua Tố Diệp rồi lại trở về bên cạnh Niên Bách Ngạn, tươi cười làm nũng anh. Vừa nhìn thấy con bé, khóe môi anh lại trở nên hiền hòa. Anh xoa đầu nó nhẹ nhàng nói: “Chỉ chú Kỳ mới có kẹo thôi sao?”

Tiểu Tịnh Hào lắc đầu.

Niên Bách Ngạn cười tươi nhìn nó.

Tiểu Tịnh Hào làm nũng: “Con có rất nhiều, rất nhiều kẹo. Trong lòng bàn tay có, trong đầu có, ở đâu cũng có.”

Niên Bách Ngạn nghe thấy câu ấy càng bật cười lớn hơn. Tư duy logic của trẻ con từ trước đến nay vẫn rất kì lạ. Tiểu Tịnh Hào nói câu ấy xong bèn bắt đầu cúi đầu lục túi, thật sự lấy ra được không ít kẹo. Nó nhét toàn bộ cho Niên Bách Ngạn rồi cười ngọt ngào với anh: “Đây đều là kẹo của con.”

“Để làm gì? Cho bố cả sao?”

Tiểu Tịnh Hào gật đầu rất mạnh.

“Hào Hào! Con thiên vị quá rồi đấy!” Kỳ Đông Nham bất bình.

Tiểu Tịnh Hào nghiêng đầu: “Hứ!”

Kỳ Đông Nham chẳng biết nói sao.

Tiểu Tịnh Hào ôm cánh tay Niên Bách Ngạn, nói với Kỳ Đông Nham: “Con thích chú đẹp.”

“Chú không đẹp à?” Kỳ Đông Nham tổn thương.

“Chú không đẹp bằng con.” Tiểu Tịnh Hào suy ngẫm rồi nói.

Kỷ Đông Nham câm nín.

Tâm tư của Niên Bách Ngạn bị cô nhóc này khuấy loạn cả lên. Anh bế con bé lên, nhìn nó rồi nói: “Hào Hào, không được gọi là chú, biết không? Phải gọi là bố.”

Hàng mi tiểu Tịnh Hào khẽ nhú lại: “Chú không phải là chú sao?”

“Là bố.” Niên Bách Ngạn sửa đổi một cách kiên nhẫn. Dứt lời anh ngược mắt nhìn Tố Diệp, ánh mắt trở nên nghiêm khắc: “Diệp Diệp! Em dạy con gái anh như vậy sao? Em đã nói gì với con bé? Em là bác sĩ tâm lý nên biết có những lời không được nói bừa. Như thế sẽ làm ảnh hưởng đến tâm lý của bọn trẻ. Lúc ở trường mẫu giáo, Hào Hào nhìn thấy các bạn khác có bố tới đón đã buồn bã nhường nào?” Anh không phải không nhìn thấy cảnh tượng Tịnh Hào ở trường mẫu giáo khi đó. Khi Bội Bội chạy về phía Diệp Uyên, nó cúi đầu nét mặt không vui.

Bây giờ nghĩ lại, trái tim anh cũng đau theo.

Thông thường, khi Tố Diệp thật lòng biết sai, cô sẽ thừa nhận. Trước đây khi làm sai chuyện gì cô lại bám lấy Niên Bách Ngạn như gấu Koala. Bây giờ trong chuyện này, nghe thì có vẻ Tố Diệp đã sai thật, có vẻ như Tố Diệp đã vô lý. Nhưng cô không những không nhận sai mà tâm trạng còn rất kích động. Cô cuộn chặt tay lại thành nắm đấm giận dữ quát lên: “Anh cũng nói tôi là bác sĩ tâm lý, giáo dục con cái thế nào tôi rành hơn anh! Anh chẳng biết chuyện gì cả, dựa vào đâu để định tội tôi?”

Dứt lời, cô vớ lấy túi xách xông ra trước, lập tức bế Tiểu Tịnh Hào bỏ đi.

Niên Bách Ngạn sững người. Khi anh đứng dậy định đuổi theo thì Kỷ Đông Nham chặn lại, uể oải nói: “Vợ con cậu không chạy được đâu, ngồi xuống đã, trò chuyện mấy câu.”

Nghe được câu ấy, Niên Bách Ngạn biết Kỷ Đông Nham không phải chỉ muốn ôn lại chuyện cũ đơn giản đến thế, bèn để mặc cho Tố Diệp đi. Anh ngồi xuống, thở dài nặng nề.

“Cậu ấy à chẳng hiểu gì tâm tư phụ nữa cả.” Kỷ Đông Nham mặt dày chọn món ăn trước. Gọi xong, cậu ta vào thẳng đề bằng câu đó.

Niên Bách Ngạn không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Năm ấy Tố Diệp không kí đơn ly hôn. Khi cô ấy tìm tới tớ, đã đưa cho tớ một lá đơn giả, chính là lá đơn mà cậu nhìn thấy. Thật ra nếu mang tới luật sư để xác nhận là có thể biết thực chất không có hiệu lực. Nghe Tố Khải nói, lúc ấy sau khi cầm lá đơn ly hôn của cậu, cô ấy đã nhốt mình trong phòng tròn ba ngày không ra khỏi cửa, không đi làm cũng không gặp gỡ ai. Tới khi gặp mặt mọi người trở lại, cô ấy không nhắc một chữ nào tới chuyện ly hôn nữa.” Kỷ Đông Nham nhắc lại chuyện năm đó với muôn vàn xúc cảm.

Đây đều là những chuyện Niên Bách Ngạn không biết, sau khi được nghe, lòng anh bức bối đến đau đớn.

“Sau khi cậu bị đưa đi, Tố Diệp đã phát hiện mình có thai. Khoảng thời gian đó, tính tình cô ấy trở nên đặc biệt tồi tệ, tính cách cũng rất không tốt, nhất là những khi ghen. Cô ấy gần như ăn gì nôn ấy. Tớ tới thăm cô ấy, lần nào sắc mặt của cô ấy cũng tái nhợt đến kinh người.” Kỷ Đông Nham nhớ lại quá khứ: “Cô ấy yêu cầu mọi người không được nói với cậu chuyện cô ấy mang thai. Ban đầu mọi người còn tưởng cô ấy đang giận cậu, giận vì cậu không gặp cô ấy. Đến nỗi

mà khi cô ấy đưa tờ đơn ly hôn, tờ cũng không nghĩ là giả. Tờ tưởng cô ấy thật sự đang hận cậu. Tờ tận khi cô ấy nhập viện, mọi người mới hiểu nỗi khổ tâm của cô ấy.”

“Nhập viện?” Tim Niên Bách Ngạn run lên.

Kỳ Đông Nham gật đầu: “Phải, nhập viện. Từ lúc mang thai, Tổ Diệp đã rất độc lập, nhất là những lúc đi khám thai, cô ấy chưa cho bất kì ai đi theo mình vào phòng làm việc của bác sĩ chính. Cậu mợ của Tổ Diệp cùng những người bạn bên cạnh đều rất lo lắng cho cô ấy. Nhưng cũng may có Yêu Yêu ở bên cạnh cô ấy. Nhưng tới khi cô ấy sắp bước vào tháng thứ năm thì nhận được thông báo nhập viện, hơn nữa còn bị liệt vào danh sách những người gặp nguy hiểm cao. Lúc đó mọi người mới hiểu thật ra cô ấy mang thai là sẽ nguy hiểm. Bác sĩ khuyên cô ấy nhập viện, để giám sát bất cứ lúc nào, sợ cô ấy sẽ gặp nguy hiểm. Thế là cô ấy vào viện, ngày nào cũng ở trong viện.”

Nói tới đây, Kỳ Đông Nham ngẩng đầu lên nhìn anh: “Lúc đó cô ấy muốn mọi người yên tâm nên nói rằng cô ấy không sao, đứa bé cũng sẽ không sao, cô ấy nhất định sẽ sinh con ra một cách khỏe mạnh. Ngày nào mọi người cũng căng thẳng lo lắng. Bây giờ nghĩ lại, thật ra người buồn nhất chính là Tổ Diệp. Là mẹ, cho dù niềm tin có mạnh mẽ đến đâu, thì cô ấy cũng chỉ là phụ nữ, cũng có lúc không gắng gượng nổi. Người ngoài còn thấy sợ, hướng hồ là cô ấy? Ất hẳn lúc đấy cô ấy đã phải chịu đựng những dằn vặt về tâm hồn và thể xác còn nặng nề hơn. Có lúc tờ không chịu nổi nữa, nói với cô ấy rằng: Chuyện này em nên để Bách Ngạn biết. Cậu đoán xem cô ấy nói thế nào? Cô ấy nói cậu là một người kiêu ngạo như thế bây giờ vào tù, cuộc sống ở trong đó nhất định không dễ dàng. Đừng khiến anh ấy phải lo lắng về chuyện này.”

Trái tim Niên Bách Ngạn đau đớn như bị nghiền nát.

Thật ra trên đường đưa Hảo Hảo tới nhà hàng, anh nhìn Hảo Hảo, đã chắc chắn đó là con gái của mình. Sau khi hạnh phúc thì anh đã sợ hãi. Tố Diệp đã sinh con khi không có anh bên cạnh, lúc ấy cô đã lo sợ nhường nào, nguy hiểm nhường nào.

Bây giờ, sau khi nghe Kỷ Đông Nham kể như vậy, anh lại càng áy náy và đau đớn. Lúc đó anh không biết Tố Diệp đã mang thai. Nếu biết, có đánh chết anh cũng không đưa đơn ly hôn. Lúc ấy khi cầm đơn ly hôn, trái tim Tố Diệp hẳn là đã tan nát.

Anh là thằng khốn.

“Nhưng cũng may, thể chất của Tố Diệp rất tốt. Hảo Hảo sinh đủ tháng, đẻ tự nhiên. Tố Diệp chỉ ngủ mê một ngày vì cô ấy quá mệt. Khi thấy con được bình an, cô ấy cũng trút được hòn đá tảng trong lòng. Lúc được đẩy ra khỏi phòng đẻ, cô ấy đã nói với tớ một câu thế này: Cũng may, em còn xứng với Niên Bách Ngạn.”

Một tiếng nổ ầm vang trong đầu Niên Bách Ngạn, ngay sau đó là một nỗi đau khó nói thành lời. Anh đau xót khi lúc ấy mà Tố Diệp vẫn còn nghĩ đến anh.

“Bốn năm, Tố Diệp nuôi Hảo Hảo cũng không dễ dàng. Không liên quan tới chuyện vật chất mà vì một người mẹ đơn thân nuôi con thì sẽ có rất nhiều bất tiện. Cô ấy trông Hảo Hảo rất chặt, sợ con bé xảy ra dù chỉ là một chút chuyện. Nhất là bây giờ trẻ con đều phải đi học mẫu giáo, việc đón đưa cô ấy phải đích thân thực hiện. Có lúc con bé được ông cậu bà mợ đưa đi. Về sau cô ấy đều rất sợ hãi, phải xác nhận rằng Hảo Hảo đang ở trong trường mẫu giáo mới được.” Nói đến đây Kỷ Đông Nham thở dài: “Tớ nghĩ một là có liên quan đến chuyện cô ấy gặp nạn lúc nhỏ, hai là cô ấy sợ một khi Hảo Hảo gặp chuyện gì, cô ấy khó mà giải thích với cậu.”

Niên Bách Ngạn cảm thấy cổ họng nghẹn lại. Nhớ tới những lời mình vừa nói với cô và nét mặt của Tố Diệp, anh quả thực day dứt.

“Thật ra cô ấy vẫn luôn mong ngóng cậu ra tù. Sau khi bản án được tuyên cô ấy đã đánh dấu ngày cậu ra tù lên cuốn lịch. Sau khi biết tin cậu được giảm thời hạn chấp hành hình phạt cô ấy còn vui mừng hơn bất kì ai. Nhưng nói cô ấy không giận cậu chút nào là nói dối. Cậu nghĩ mà xem, cô ấy là phụ nữ lại đang mang thai, chồng không những không gặp mặt còn đưa đơn ly hôn, điều này quả thực khiến cô ấy rất khó chịu. Đương nhiên cậu không biết sự tình nên có thể tha thứ được, về điểm này Tố Diệp thông suốt hơn ai hết. Cậu muốn tốt cho cô ấy, nhưng đồng thời cũng khiến cô ấy mất đi lòng tin đối với chính mình. Thật ra cô ấy sợ nhất là sau khi ra tù liệu cậu thật sự có không cần cô ấy nữa hay không, thật sự cho rằng đã ly hôn thì quan hệ của hai người cũng sẽ kết thúc hay không. Cô ấy bèn tìm tới mình để giờ trò này. Cô ấy muốn trút giận đồng thời cũng muốn do thám cậu, xem xem rốt cuộc suy nghĩ của cậu thế nào. Tớ biết việc làm này khá ấu trĩ, nhưng nỗi khổ của Tố Diệp tớ cũng rõ, cũng muốn khích cậu một chút. Tố Diệp nói rồi từ đầu tới cuối chưa bao giờ hận cậu, chỉ trách cậu đưa đơn ly hôn. Cô ấy nói, trong lúc mang thai đau khổ nhất, nghĩ tới việc còn chồng thì trong lòng sẽ không cảm thấy khổ nữa, sẽ có động lực để tiếp tục gắng gượng. Nhưng cậu lại kiên quyết cắt đứt suy nghĩ duy nhất có thể động viên cô ấy, cậu bảo cô ấy không giận được sao?”

Niên Bách Ngạn gật đầu nặng nề. Anh hiểu chứ, tất cả đều đã rõ ràng.

Một lúc lâu sau anh mới cất giọng khàn khàn hỏi: “Cô ấy và Hào Hào giờ đang sống ở đâu?”

“Lúc sinh thời, Diệp Hạc Phong chẳng phải đã mua một căn nhà

đúng tên Tố Diệp sao, giờ mẹ con họ đang sống ở căn nhà đó. Không phải Tố Diệp muốn chuyển nhà, tại trường mẫu giáo mà Hào Hào đang theo học có điều kiện rất tốt, để tiện cho việc đưa con đi học cô ấy mới chuyển qua đó.” Kỳ Đông Nham giải thích.

Niên Bách Ngạn hiểu rồi. Anh biết vị trí của căn nhà đó. Nó quả thực rất gần trường mẫu giáo, cũng tiện đưa đón con. Nghĩ tới bao năm nay Tố Diệp nuôi con vẫn phải dè dặt, cẩn trọng, anh lại vô cùng áy náy. Đáng nhẽ đây là trách nhiệm của anh, cũng là nghĩa vụ của anh mới phải. Tố Diệp oán anh trách anh, cho dù là căm hận anh cũng đều hợp tình hợp lý. Anh tuyệt đối không oán thán nửa lời.

“Kể thêm cho tớ nghe về chuyện của bốn năm qua đi, tớ muốn biết.” Niên Bách Ngạn khẽ nói. Anh muốn biết nhiều hơn, về Tố Diệp, về Tịnh Hào, đứa con của họ...

“Không thành vấn đề! Nhưng phải gọi một bình rượu ngon lên đây.” Kỳ Đông Nham nhân cơ hội đó thêm dầu vào lửa.

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười...

Quyển 14 - Chương 717: Con nít ranh ma

Kết quả tối đó, Kỳ Đông Nham được hời lớn. Biết Niên Bách Ngạn trước nay là người thích báo thù, cậu ấy bèn lập công chuộc tội, chủ động kể lại toàn bộ mọi chuyện bốn năm qua, có thể nói là không chuyện nào không chi tiết, những chuyện có liên quan tới Tố Diệp và Tịnh Hào.

Nhưng đa phần anh ấy đang khoe khoang mình có công lao không nhỏ. Anh ấy nói với Niên Bách Ngạn: Đừng tưởng Tố Diệp nuôi con, nhưng mấy năm nay số người theo đuổi cô ấy vẫn không ít. Trong số họ không hiếm người có điều kiện khá, cũng rất nhiều người tỏ ý có thể chấp nhận Tiểu Tịnh Hào. Kỳ Đông Nham nhấn mạnh với Niên Bách Ngạn: Nếu không có tở ở giữa chắn đường, chưa biết chừng vợ cậu đã dẫn theo Tịnh Hào tái hôn từ lâu.

Niên Bách Ngạn mặc cho anh ấy ca bài ca công lao, từ đầu tới cuối anh chỉ mỉm cười, nghe Kỳ Đông Nham huyên thuyên không ngừng. Tới khi Kỳ Đông Nham đã cơn no rượu say, anh ấy nói với Niên Bách Ngạn: “Đừng trách tở không nhắc nhở cậu. Con gái cậu ấy à ranh ma lắm. Cậu đừng có bị lừa bởi cái vẻ ngây thơ, tội nghiệp của nó.”

Câu này thì Niên Bách Ngạn không thích nghe, anh nhướn mày: “Kỳ Đông Nham! Tở thấy cậu không ăn được nho đi chề nho chua, phải không? Sao câu này nghe thế nào cũng tràn đầy ngưỡng mộ, ganh ghét, đố kỵ thế?”

Thấy anh không tin, Kỳ Đông Nham lắc đầu ngao ngán. Anh ấy còn

định nói gì nữa nhưng mở miệng một lúc lâu lại thở dài: “Tóm lại, hồi sau cậu sẽ rõ. Bây giờ nói một hai câu cậu không hiểu được.”

Niên Bách Ngạn hừ một tiếng: “Không nói rõ được thì đừng nói nữa.”

Đêm đầu thu, nhiệt độ rất vừa phải, không lạnh không buốt, không nồm không oi. Tố Diệp nằm trên giường trần trọc mãi không sao ngủ được. Trong đầu cô chỉ hiện lên hình ảnh Niên Bách Ngạn bế Tiểu Tịnh Hảo.

Thật ra cảnh tượng ấy cô đã tưởng tượng không biết bao nhiêu lần. Gần như mỗi tối trước khi chìm vào giấc ngủ, cô đều tưởng tượng một lượt. Cô cảm thấy cảnh Niên Bách Ngạn bế Tiểu Tịnh Hảo nhất định sẽ rất đẹp. Quả thật, sau khi được tận mắt chứng kiến, cô càng cảm động trong lòng.

Niềm cảm động ấy lan ra mỗi tế bào trong cơ thể, đến nỗi khiến cô bây giờ cũng khó mà bình ổn được tâm trạng. Từ lúc Tiểu Tịnh Hảo chào đời giờ giấc ngủ nghỉ của cô cũng có thay đổi, đa phần là theo quy luật sinh hoạt của Tiểu Tịnh Hảo. Nhất là gần đây, khi cô quyết định đưa Tiểu Tịnh Hảo tới trường mẫu giáo, cô càng ép mình phải ngủ sớm dậy sớm. Bình thường lúc này e là cô đã mệt mỏi ngủ thiếp đi từ lâu. Nhưng tối nay cô như bị tiêm thuốc hưng phấn vậy.

Cánh cửa phòng ngủ được ai nhẹ nhàng đẩy ra, kèm theo một thanh âm khe khẽ. Tố Diệp nhìn qua theo tia sáng yếu ớt. Đó là Tiểu Tịnh Hảo. Con bé ngó cái đầu nhỏ xíu vào trong sau đó gọi một tiếng non nớt: “Mẹ ơ ~” Tố Diệp ngồi dậy bật đèn đầu giường. Tiểu Tịnh Hảo như một con gấu Koala xông lên giường, trong lòng còn ôm con thỏ Miffi, gương mặt nhỏ rất hưng phấn.

“Đã mười giờ rồi, con phải đi ngủ. Nếu không ngày mai không dậy khỏi giường được, chúng ta sẽ đến trường mẫu giáo kiểu gì?”

Tiểu Tịnh Hào cười hì hì đáp: “Ngày mai con không cần phải tới trường mẫu giáo.”

“Không được!”

“Nhưng mẹ ơi, mẹ thua rồi. Chính mẹ nói chỉ cần mẹ thua là con có thể không cần phải đi học trường mẫu giáo nữa.” Tịnh Hào quỳ trên giường rất lâu, hai tay chống eo ngây thơ nói. Mái tóc dài thả lỏng cộng thêm chiếc váy ngủ nhỏ màu hồng dâu tây, trông rất dễ thương.

“Sự thật là bố con không nhận ra con ngay từ cái nhìn đầu tiên.” Tổ Diệp không ép con bé ngủ nữa. Cô uể oải dựa vào đầu giường, mỉm cười nhìn nó.

Đầu Tiểu Tịnh Hào lắc lắc như trống bỏi: “Bố con lợi hại lắm, nhìn một cái đã biết con là ai.”

“Cái gì mà nhìn một cái? Là nhìn hai cái mới nhận ra con, thế nên, không tính.” Tổ Diệp khua khua ngón tay trước mặt con bé: “Diệp Tịnh Hào! Con đừng nghĩ tới chuyện không phải tới trường mẫu giáo, vì con đã thua rồi.”

Tiểu Tịnh Hào tức tối nhìn Tổ Diệp, từ đầu tới cuối vẫn giữ nguyên động tác tay chống eo.

“Con không mệt à?” Tổ Diệp giật lại con thỏ trong tay con bé.

“Hứ! Con phải đi tìm bố!” Tiểu Tịnh Hào giận rồi ngồi bệt xuống, còn quay lưng về phía cô, khoanh hai tay trước ngực.

Tố Diệp mím môi đang cố nhịn cười: “Con đi đi. Hôm nay bố con đang uống rượu với chú Kỳ, khắp người toàn mùi rượu, cho con ngạt chết luôn.”

Tiểu Tịnh Hào xoay đầu nhìn Tố Diệp, bĩu môi.

Tố Diệp giơ con thỏ Miffi trong tay lên: “Con mà còn hờn dỗi mẹ là thỏ Miffi sẽ phải bỏ nhà ra đi đấy.”

Cô chưa bao giờ giấu Tiểu Tịnh Hào về chuyện bố nó là ai. Từ khi nó chào đời cho tới khi gọi được người, Tố Diệp luôn mang ảnh Niên Bách Ngạn ra dạy nó gọi bố. Đến lúc Tiểu Tịnh Hào biết đi, biết nói rất nhiều câu, nó đã không ngừng hỏi: Bố con đâu? Tố Diệp liền nói với nó: Bố con đang ở tình cầu nơi thỏ Miffi sống để làm nhiệm vụ. Khi nào con lớn thêm một chút bố sẽ quay về.

Thế nên, đây có lẽ là lí do Tiểu Tịnh Hào đặc biệt thích thỏ Miffi.

Tiểu Tịnh Hào nhận được mặt của Niên Bách Ngạn vì ngày nào cô cũng cho nó xem ảnh anh. Thậm chí nó còn nhận được cả tên anh. Đôi lúc Tiểu Tịnh Hào lại hỏi: Mẹ ơi!Bố con là người thế nào ạ?

Tố Diệp lại liền nói với nó: Hào Hào à! Bố con là một người đàn ông rất có trách nhiệm, là một người bố rất tốt, rất tốt.

Tiểu Tịnh Hào thích nhất là có người khen bố nó nên nghe câu này là vui lắm.

Hai ngày trước khi Niên Bách Ngạn ra tù cũng đúng là ngày Tiểu Tịnh Hào đi học mẫu giáo, nhưng con bé sống chết không chịu đi, nói rằng nó không thích nơi đó, nó muốn tới ngôi nhà của Miffi để tìm bố. Tố Diệp hết cách đành nói với nó rằng: Bố sắp về rồi, con cần phải ở trường mẫu giáo đợi bố mới được.

Tiểu Tịnh Hào rất lo lắng, nói nếu nó không đích thân đi đón bố, sợ là bố sẽ không nhận ra nó.

Tổ Diệp biết nó đang viện cớ để không phải đi mẫu giáo bèn hết lời khuyên nhủ, nói rằng bố rất thông minh, nhất định sẽ nhận ra nó. Tiểu Tịnh Hào suy nghĩ rồi nói: Vậy nếu ngay từ cái nhìn đầu tiên bố đã nhận ra con, có phải con không cần tới trường mẫu giáo nữa không?

Sự thực chính là như vậy.

Thế nên khi ở nhà hàng, con nhóc này cố tình nói câu: Chú chẳng phải là chú sao? chính là đang cố tình trả đũa người làm mẹ như cô.

Còn một điểm chính là Tổ Diệp bắt Tiểu Tịnh Hào gọi Niên Bách Ngạn là chú quả thực có ý trừng phạt anh. Nhưng cô thề, cô chỉ muốn trừng phạt anh chút xíu mà thôi.

Tiểu Tịnh Hào nghe Tổ Diệp nói vậy lập tức tiến lên. Tổ Diệp cười để con bé chui vào trong chăn rồi nhẹ nhàng vỗ về nó: “Hào Hào à! Con có thích bố không?”

Tiểu Tịnh Hào gật đầu rất mạnh: “Bố con đẹp trai hơn bất kỳ ai. Bố cũng đối xử với Hào Hào rất tốt.”

“Thế thì Hào Hào càng phải nghe lời, ngoan ngoãn tới trường mẫu giáo chứ.”

Tiểu Tịnh Hào ôm con thỏ khế nói: “Nhưng tới trường mẫu giáo rồi sẽ không được gặp bố nữa?”

“Không đâu! Bố quay về rồi là sẽ không bao giờ đi nữa.” Tổ Diệp vuốt vuốt mái đầu Tiểu Tịnh Hào.

Tiểu Tịnh Hào lúc ấy mới yên tâm. Nó cười ngọt ngào sau đó ôm lấy cánh tay Tố Diệp: “Mẹ ơi! Thật ra con biết bố nhất định sẽ nhận ra con.”

“Vì sao lại chắc chắn như thế?”

“Vì con là con gái của bố mà. Thế nào bố cũng nhận ra con.” Tiểu Tịnh Hào cười rất ngọt.

Tố Diệp xúc động, giơ tay ôm con bé vào lòng. Phải rồi, nó là con gái của Bách Ngạn, trên người chảy dòng máu của Bách Ngạn, đương nhiên anh sẽ nhận ra nó. Thật ra cô đã có dự cảm từ lâu, sau khi gặp Tịnh Hào, Niên Bách Ngạn sẽ nhận ra nó, vì nó quả thực mang dáng dấp của Niên Bách Ngạn.

Cảm giác này thật sự rất kì diệu đến nỗi cô muốn khóc, đến mức đã trở thành một chỗ dựa có thể giúp cô không cảm thấy vất vả trong bốn năm qua.

Tiểu Tịnh Hào đã yên tĩnh. Con bé sau một hồi hưng phấn tốt độ đã ngủ một cách tự nhiên. Tố Diệp từ đầu tới cuối đã hoàn toàn tỉnh táo. Cô ngắm Tịnh Hào, rồi lại nhớ tới Niên Bách Ngạn, sau đó khẽ môi bất giác cong lên.

Chiếc di động ở trên đầu giường vang lên, từng tiếng rung bần bật. Tố Diệp sợ làm ồn tới Tiểu Tịnh Hào vội vàng đứng dậy nhận máy, nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ lại rồi ra phòng khách.

Giọng nói ở đầu kia trầm thấp mà thân thuộc: “Diệp Diệp!”

Tố Diệp nằm trên sofa ngoài phòng khách, kéo gối ôm vào lòng. Giọng nói của người đàn ông cứ tự nhiên chảy vào tai. Không đột

ngọt, vẫn ân cần như chưa từng rời xa.

Cô “ừm” một tiếng rồi im lặng, nhưng trái tim thì đang đập thành thịch.

“Tối nay có cho anh vào nhà không?” Giọng Niên Bách Ngạn như ly rượu vang nồng nàn khiến người nghe mơ màng say trong đêm khuya tĩnh mịch.

Tố Diệp mím môi rồi cắn môi: “Em không ở tứ hợp viện đâu. Anh thích về thì cứ về.”

“Anh biết.” Niên Bách Ngạn khẽ cười: “Anh tới đón em và con gái.”

“Em còn chưa tha thứ cho anh đâu.” Tố Diệp cứng miệng.

Giọng anh càng thêm dịu dàng: “Thế thì anh chủ động tới chịu đòn nhận tội.”

“Không thêm. Hào Hào ngủ rồi, anh đừng đánh thức con bé.”

“Thế sao em còn chưa ngủ?”

“Em...em ngủ rồi, bị cuộc điện thoại của anh đánh thức đấy.”

Đầu kia cười nhẹ nhàng, như cưng chiều, lại như yêu thương. Tố Diệp cũng không nói thêm. Cô cảm thấy cảm giác này rất kì diệu, như những người đang yêu, khiến người ta ngửa ngáy tâm hồn “Diệp Diệp! Anh nhớ em.” Niên Bách Ngạn thì thầm.

Tố Diệp cảm thấy tim mình đập mạnh một cái. Cô hắng giọng: “Đừng tưởng nói mấy lời ngọt ngào là em sẽ tha thứ cho anh, mơ đi!”

“Ngày mai anh tới đón Hào Hào. Khi nào em tan làm mình cùng đi ăn

com.” Niên Bách Ngạn cười nói, giọng điệu của một ông chồng điển hình.

“Cần anh đi đón sao? Người bận rộn như anh làm gì có thời gian?”
Tố Diệp cố tình châm biếm.

“Đã làm mẹ rồi mà vẫn còn nói mấy lời hờn dỗi trẻ con. Anh là chồng em, đây là những việc anh nên làm.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng nói: “Diệp Diệp! Sau này em sẽ không cô độc nữa, còn có anh.”

Nghe câu ấy cổ họng Tố Diệp hơi nghẹn lại.

Rất lâu sau cô mới nói một câu: “Muộn vậy rồi anh đừng tới nữa. Hào Hào ngủ không say giấc. Sáng mai con bé còn phải tới trường mẫu giáo.” Không để anh đến bên này còn có một nguyên nhân quan trọng. Cô chỉ muốn anh có thể được nghỉ ngơi. Tối muộn còn lái xe, lỡ như xảy ra chuyện gì thì sao? Nghe giọng anh trong điện thoại, có lẽ anh đã uống chút rượu. Cô bây giờ trở nên vô cùng cẩn thận, chỉ mong những người bên cạnh mình không ai xảy ra chuyện gì bất trắc...

Ngày hôm sau lại là một ngày trời đẹp. Lá ngân hạnh vàng ruộm bắt đầu bay khắp trời.

Kỳ Đông Nham ra ngoài tham dự một hội nghị. Đường trở về công ty hơi tắc. Trong lúc vừa đi vừa dừng, anh nhìn thấy một đôi nam nữ đang giằng co bên lề đường. Sau khi nhìn rõ gương mặt người con gái, anh hơi sửng người, rồi nhanh chóng quay đầu xe đi vào đường nhánh, dừng lại, tắt máy.

Đôi nam nữ gần đó đang tranh cãi. À không, nên nói là chỉ có người

đàn ông đang ồn ào. Cô gái vô tội đứng đó nghe anh ta cảm râm. Cuối cùng người đàn ông phần nộ nói: Cô cứ như vậy ai dám hẹn hò với cô?

Giọng anh ta rất to, đến mức có thể lọt vào tận tai Kỷ Đông Nham.

Người đàn ông bức bối bỏ đi. Cô gái líu lười cứng họng đứng yên tại đó. Kỷ Đông Nham cảm thấy cảnh này hơi nực cười. Anh ấn còi xe một cái, cô gái quay đầu nhìn thấy Kỷ Đông Nham, đầu tiên là ngăn người sau đó liền đi về hướng này.

Cửa xe một đóng một mở. Bên cạnh Kỷ Đông Nham có một mùi hương dịu dịu, không được coi là mùi nước hoa đầy quyến rũ của phái nữ, phần nhiều là một sự hấp dẫn toát lên từ nét thanh xuân của người con gái.

“Vừa mới về Bắc Kinh?” Kỷ Đông Nham nhìn cô hỏi.

Dương Nguyệt là người phải sống ở ngoài bao năm nay mà Kỷ Đông Nham luôn thấy áy náy. Thế nên mỗi khi cô đi tới đâu, anh đều âm thầm chú ý, sợ rằng ở nơi xa lạ cô sẽ gặp nguy hiểm.

Bốn năm rồi, Dương Nguyệt của hiện tại đã bớt đi vẻ non nớt nhiều thêm nét điềm đạm. Nhưng một người đang ở độ tuổi đẹp nhất như cô quả thực là tỏa sáng.

Dương Nguyệt gật đầu. Đối mặt với Kỷ Đông Nham cô không bao giờ gò bó, cô nhún vai: “Anh định cười chê em phải không?”

“Vì sao?”

Dương Nguyệt bữu môi: “Vì em vừa bị đá.”

“Nguyên nhân?”

Dương Nguyệt ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Chẳng biết nữa. Cả ngày anh ta cứ ghen bóng ghen gió, luôn miệng nói em không quan tâm tới anh ta là vì em có tình yêu khác. Anh ta vốn chẳng hiểu gì về em. Công việc của em rất bận, làm gì có thời gian ngày nào ôm điện thoại cùng anh ta.”

“Tôi còn tưởng là vì tôi.” Cứ nhìn Dương Nguyệt, Kỷ Đông Nham lại nhớ tới những chuyện đã xảy ra. Anh cảm thấy, không cần biết có chuyện kiếp trước kiếp này hay không thì chuyện này cũng đã cắm rễ sâu trong lòng anh rồi, muốn coi như chưa từng xảy ra là điều không thể.

Dương Nguyệt nhìn anh: “Chú à! Chú thật sự nghĩ mình quan trọng vậy sao? Cháu vẫn yêu đấy thôi tuy là thất bại.”

“Chú?” Kỷ Đông Nham nhướn mày nhìn cô: “Tôi già đến vậy ư?”

Dương Nguyệt cười khẽ rồi chỉ vào gương chiếu hậu: “Nhìn thấy chưa? Chú ôm bao sương gió còn cháu vẫn tươi đẹp như hoa.”

Kỷ Đông Nham giơ tay sờ lên mặt mình, khờ nói: “Đây gọi là nét hấp dẫn của đàn ông. Bé con! Không hiểu thì đừng nói bừa.”

Dương Nguyệt cười khúc khích.

Kỷ Đông Nham thấy cô cười, cảm thấy rất kì lạ: “Em bị đá mà vẫn vui vậy sao?”

“Vì cháu và anh ấy đích thực không hợp nhau mà. Hai người miễn cưỡng ở bên nhau cũng chỉ khiến đối phương thêm khó chịu.”

Dương Nguyệt thở dài, ấn tay lên ngực tỏ ra đau lòng: “Nhưng cháu

là người bị đá, cháu cũng buồn chứ.”

Quyển 14 - Chương 718: Đây là bố con

Kỷ Đông Nham bị cô chọc cười, lại cảm thấy tuy đã lâu không gặp nhưng họ không hề có cảm giác cách biệt, càng không vì những chuyện không vui của ngày xưa mà trở nên xa lạ. Nghĩ vậy, anh bắt giác ôm lấy cô, trêu chọc: “Được rồi, được rồi! Đừng buồn nữa! Hắn ta đi rồi còn có chú cơ mà.”

Khoảnh khắc nép trong lòng anh tất cả những hình ảnh trong kí ức của Dương Nguyệt đều lần lượt hiện ra. Cổ họng cô nghẹn lại, vô thức càng ôm chặt anh hơn. Kỷ Đông Nham cảm giác được, cơ thể chợt cứng đờ cúi đầu nhìn cô.

Cô ngẩng lên, chạm phải ánh mắt anh, dường như lại thông qua ánh mắt ấy để tìm kiếm điều gì đó. Kỷ Đông Nham chỉ cảm thấy tim mình có điều khác biệt, nhất thời lại không biết nói gì. Dường như anh cũng cảm nhận được điều gì, mà cảm giác này phần nhiều là một dự cảm. Dự cảm rằng sở dĩ cô không lưu luyến những mối tình khác chưa biết chừng thực sự có liên quan tới anh.

Nghĩ vậy một dự vị không thể nói rõ thành lời cuộn trào trong lòng.

Dương Nguyệt say đắm nhiệt độ cơ thể anh nhưng lại không dám thể hiện quá nhiều. Cô chủ động phá vỡ cục diện cứng ngắc, cười nói: “Thế chú ơi, cháu đói rồi, đưa cháu đi ăn được không?”

“Được chứ! Cháu muốn ăn gì?” Kỷ Đông Nham có chút cảm kích sự chủ động giải vây của cô. Nói thật lòng, ban nãy anh cũng không biết mình đã làm sao. Cảm giác đối với cô vừa như áy náy lại có chút bứt

rút khiến anh khó chịu.

Dương Nguyệt ngẫm nghĩ: “Tùy thôi! Tóm lại cháu muốn ăn món nào ngon nhất. Chú cũng không ngại mời cháu món đắt nhất chứ?”

“Muốn ăn gì cứ gọi thoải mái.” Kỳ Đông Nham cho xe chạy rồi cười nói.

Dương Nguyệt cười rạng rỡ: “VẬY cháu không khách sáo nữa. Trong sách nói ăn uống là cách tốt nhất để vượt qua thất tình.”

“Cách vượt qua thất tình tốt nhất là lập tức đi tìm tình yêu mới.” Kỳ Đông Nham nói bừa một câu. Anh nhớ Tố Diệp đã từng nói vậy.

“Chú à! Chú nói thì dễ, tìm bừa một người đàn ông để yêu. Cháu mặc kệ đấy. Cháu mà ế chồng là chú phải chịu trách nhiệm.” Dương Nguyệt lẩm bẩm.

Kỳ Đông Nham phán bừa: “Được thôi! Cháu ế thì chú chịu trách nhiệm.”

Dương Nguyệt sửng người.

Kỳ Đông Nham cũng nhận ra mình lỡ lời bèn mỉm cười, ít nhiều có chút ngượng ngáp: “Có nhà hàng không tồi, đưa cháu đi chắc là cháu sẽ thích ăn.”

“Ừm.” Dương Nguyệt khẽ cắn môi, nhưng trong lòng có một niềm ngọt ngào đang lan tỏa...

Mới ba giờ chiều, Niên Bách Ngạn đã lái xe tới trường mẫu giáo. Sau

khi làm những thủ tục đăng kí có liên quan, nhân viên của trường mẫu giáo mới để anh được vào. Quy mô ở đây không nhỏ. Trên sân thể dục các trò chơi lớn nhỏ đều được lắp đặt mô hình hoạt hình nguyên mẫu của nhân vật, vừa vào sẽ hiểu nhầm mình bước vào công viên Disneyland.

Việc xanh hóa môi trường xung quanh được làm rất dày công. Đặc biệt là còn có cả một bãi cỏ cực lớn cho các bé vui chơi. Trên bãi cỏ có vô số các con thú hoạt hình, ghế ngồi để nghỉ ngơi.

Niên Bách Ngạn không vội đi tìm lớp ngay. Anh đi quan sát môi trường xung quanh trước, phải chắc chắn các phương tiện vui chơi đủ an toàn mới yên tâm. Theo chỉ dẫn của nhân viên, anh đi lên tầng ba.

Ở trong cùng chính là lớp mẫu giáo bé, Hào Hào đang ở đó.

Niên Bách Ngạn đi tới đầu hành lang. Qua ô cửa sổ chạm trổ hoa văn, anh có thể nhìn được tình hình trong phòng. Đang là thời gian ăn bữa phụ. Các món điểm tâm và hoa quả ngon lành đều đầy đủ. Niên Bách Ngạn đã bỏ cả buổi tối để tìm hiểu triệt để về trường mẫu giáo này, từ quy mô cho tới cách thức giáo dục, tìm hiểu một cách toàn diện, đầy đủ các mặt.

Chỉ vì con gái đang học ở đây, nên anh nhất thiết phải hiểu cho tường tận mới được, không được qua loa, sơ sài một chút nào.

Anh biết ở đây không cho trẻ ăn tùy tiện các món ăn vặt phụ huynh mang tới. Trường mẫu giáo sẽ cung cấp hoa quả tươi ngon nhất và những món điểm tâm mới ra lò. Niên Bách Ngạn tìm hiểu được, đầu bếp làm bánh ngọt ở đây đều được mời về, có kinh nghiệm làm các món ăn quốc tế.

Bọn trẻ ăn uống rất vui vẻ. Có mấy đứa trẻ vừa ăn còn vừa đánh lộn, bị thầy cô can ngăn.

Anh nhìn thấy Hào Hào.

Con bé ngồi ở hàng đầu tiên, rất gần với cô giáo. Lúc ăn uống, nó rất yên lặng. Về điểm này, hôm qua khi đưa con bé đi ăn bánh gato, Niên Bách Ngạn đã nhận ra. Anh phát hiện Hào Hào có một thói quen tốt là khi ăn sẽ rất tập trung, hơn nữa cũng ăn rất sạch sẽ, về cơ bản sẽ không để lại đồ thừa.

Trong số các loại hoa quả hôm nay, có táo, dưa vàng và dưa hấu. Sau khi ăn xong điểm tâm, Hào Hào xếp điểm tâm vào một hộp giấy nhỏ đặt lên một trong những ô vuông trên khay ăn. Dưa vàng đã được gọt vỏ, cắt thành từng miếng nhỏ. Con bé ăn rất lịch sự. Dưa hấu có hạt, con bé bèn nhả hạt ra rồi đặt lên một ô vuông khác trên khay. Rõ ràng là, nó hơi tiểu thư. Nó không ăn vỏ táo. Sau khi gặm sạch sẽ ruột táo, nó lại đặt vỏ táo vào một ô vuông khác.

Niên Bách Ngạn không khỏi cảm thán. Anh nghĩ Tố Diệp đã giáo dục rất tốt. Còn nhỏ như vậy đã học được cách phân loại, có thể thấy tính logic của cô nhóc này rất mạnh.

Sau khi ăn hết những hoa quả đó, Hào Hào lại giơ tay về phía cô giáo. Cô giáo cười, khẽ lắc đầu. Tiểu Tịnh Hào thấy vậy bèn bĩu môi, cúi gằm sau đó chọc ngón tay nhỏ lên vỏ táo. Thấy cô giáo vẫn không tỏ thái độ gì, con bé liền cầm một đoạn vỏ táo lên và cắn, nét mặt ảm ức.

Cô giáo không nhìn được bật cười thành tiếng, không còn cách nào khác đành cho nó một miếng táo. Tiểu Tịnh Hào sung sướng khoa chân múa tay. Khi cầm được táo, con bé lại lập tức yên lặng ngồi ăn.

Có thể nhận ra, con bé ngồi gần cô giáo như vậy là có lí do. Càng có thể nhận ra, cô giáo vẫn rất quý con bé.

Hôm nay Tiểu Tịnh Hào lại càng mặc giống công chúa hơn. một chiếc áo phong màu hồng tươi, kết hợp với một chân váy xếp tầng. Mái tóc dài của con bé vẫn được thả. Nhưng ở trong phòng đương nhiên nó sẽ không đội mũ. Nó đeo một chiếc kẹp tóc rất giản dị nhưng bên trên có những tia sáng ngằm ánh lên. Niên Bách Ngạn biết loại đá quý trên chiếc kẹp tóc của Hào Hào là sản phẩm mới của Kỳ Thị. Nghe Kỳ Đông Nham nói Hào Hào rất thích mũ, các loại mũ khác nhau. Nó còn thích cả kẹp tóc. Chỉ riêng số kẹp tóc của nó đã có thể xếp đầy một vali trẻ em. Trong số những kẹp tóc ấy, không thiếu những chiếc kẹp tóc được Kỳ Đông Nham đặc biệt làm cho nó.

Thấy vậy, Niên Bách Ngạn mỉm cười nhẹ nhàng. Sau này những việc ấy sẽ là việc của anh. Anh sẽ dành những viên kim cương hiếm có nhất trên thế giới cho người con gái anh yêu thương nhất, đồng thời anh cũng sẽ thu thập những loại đá quý đặc biệt cho cô con gái bảo bối.

Niên Bách Ngạn khao khát được nhìn thấy nó nhiều hơn. Anh bèn đi lên. Từ góc này, có thể nhìn thấy dáng vẻ con bé trong lúc ăn. Cái miệng khi ăn giống hệt Tố Diệp. Bất giác, tình yêu của anh dành cho Tố Diệp càng thêm mãnh liệt. Anh cảm kích cô vô cùng vì cô đã chịu đựng một nguy hiểm lớn đến thế để sinh cho anh bảo bối này.

Có một bé trai đi tới trước mặt Hào Hào, ngồi xuống bên cạnh con bé. Không biết thằng bé nói gì với nó mà Hào Hào chỉ im lặng, mãi mê ăn uống. Thằng bé làm mặt quỷ với Hào Hào, dường như muốn gây sự chú ý tới con bé, nhưng nó vẫn tàng lờ. Lúc này, lại có một bé trai khác lớn tiếng quát lên. Hai thằng bé quay ra đánh nhau.

Rõ ràng Hào Hào đã bị giật mình. Con bé òa lên khóc.

Niên Bách Ngạn thấy vậy sắc mặt lập tức thay đổi, chẳng nói chẳng rằng liền xông vào trong phòng học. Các cô giáo đang vội can ngăn quả thực đã bị người đột ngột xông vào này làm kinh sợ. Cô giáo đang định lên tiếng hỏi anh là phụ huynh của cháu nào thì đã thấy anh tới bên Hào Hào, bế con bé lên, nhẹ nhàng dỗ dành.

Hào Hào thấy Niên Bách Ngạn tới, bỗng chốc khóc càng thêm ầm ức. Con bé ôm chặt lấy cổ anh, nức nở như sắp đứt hơi. Việc này khiến Niên Bách Ngạn vừa lo lắng vừa xót xa, bèn đưa con bé ra khỏi phòng học.

Cô giáo nhìn đến ngây ngốc, vội vàng đuổi theo.

Tới văn phòng giáo viên, khó khăn lắm mới dỗ được Hào Hào không khóc nữa, lúc này cô giáo mới quan sát người đàn ông cao lớn trước mặt mình, trong lòng quả thực kích động giãy lất. Đó là một người đàn ông rất tuấn tú, dáng người thẳng tắp, nét mặt trông có vẻ nghiêm túc khi nhìn Hào Hào lại vô cùng dịu dàng. Anh dỗ dành con bé một cách kiên nhẫn, không thấy một chút sốt ruột nào.

Cô giáo ấy vẫn còn khá trẻ, gặp được một người đàn ông vô cùng hấp dẫn như vậy đương nhiên không tránh khỏi việc nhìn thêm vài cái. Chỉ có điều, cô ấy cảm thấy người đàn ông này quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Niên Bách Ngạn ôm Hào Hào vào lòng, lau nước mắt cho con bé rồi nói: “Hào Hào là con gái tôi.”

Cô giáo kinh ngạc. Mấy ngày nay đều là mẹ Hào Hào tới đón, chưa bao giờ thấy người khác tới đón. Cô ấy thậm chí cũng chưa từng nghe Hào Hào nhắc tới bố mình.

“Anh là bố của Hào Hào?” Cô ấy cần phải xác nhận một chút, dấu sao đây cũng là một người bất ngờ mạo nhận.

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Cô giáo lại nhìn về phía Hào Hào. Hào Hào nằm trong vòng tay Niên Bách Ngạn. Bàn tay nhỏ của con bé siết chặt lấy áo sơ mi của anh, gương mặt nhỏ áp lên lồng ngực anh, nước mắt đã làm ướt một số chỗ trên áo. Thấy cô giáo đang nhìn mình, con bé thút thít nói: “Đây là bố con. Bố con vừa từ tỉnh cầu thả Miffi trở về.”

Nghe xong Niên Bách Ngạn không nhịn được cười. Anh cúi đầu thơm con bé một cái, trong lòng ngọt như được uống mật ong. Đồng thời anh càng hiểu hôm qua mình đã hiểu lầm Tố Diệp. Có thể nhận ra cô chưa bao giờ che dấu thân phận của anh trước mặt Hào Hào, nếu không một đứa bé còn nhỏ như thế sao có thể chấp nhận được ngay?

Cảnh ấy rất đẹp. Một người đàn ông chín chắn, nội hàm dịu dàng vỗ về cô con gái nhỏ xinh xắn, quả thực rất bắt mắt. Cô giáo trẻ nhìn đến si mê nhưng cũng nhanh chóng tỉnh lại, kiềm chế cảm xúc.

“Ồ chào anh! Thật ngại quá, tôi mới chỉ gặp mẹ của Hào Hào.” Đó cũng là một người phụ nữ xinh đẹp. Chỉ có một người phụ nữ xuất sắc mới xứng với một người đàn ông xuất sắc thì phải.

Niên Bách Ngạn khẽ ngẩng đầu: “Là tôi có lỗi mới phải, bây giờ mới quay về.” Dứt lời anh nhìn đồng hồ: “Thưa cô, hôm nay tôi có thể đón con gái sớm hơn mọi hôm không?”

Cô giáo vẫn rất cẩn trọng: “Có thể! Nhưng tôi phải báo một tiếng cho vợ anh đã.” Cô ấy có ấn tượng cực kỳ sâu đậm với mẹ của Hào Hào. Không những vì nét đẹp của chị ấy, càng vì sự cẩn thận của chị ấy.

Mỗi lần đưa Hảo Hảo tới trường mẫu giáo chị ấy đều dặn đi dặn lại phía nhà trường. Trừ chị ấy đích thân tới đón Hảo Hảo ra, ai tới đón cũng không được đưa.

Niên Bách Ngạn gật đầu...

Quyển 14 - Chương 719: Di truyền loại gen tốt nhất

Khi thu dọn đồ cho Hào Hào, cô giáo đứng bên cạnh nói: “Vừa rồi bọn trẻ đánh nhau làm Hào Hào sợ, thành thực xin lỗi. Hào Hào xinh xắn, nó rất được các bé trai yêu quý.”

Niên Bách Ngạn kinh ngạc: “Bé trai trong lớp cũng mới chỉ tầm ba tuổi? Nhỏ như vậy đã biết thích rồi sao?”

Cô giáo bật cười: “Anh không biết đấy chứ trẻ con bây giờ trưởng thành sớm lắm.”

Niên Bách Ngạn câm nín. Trưởng thành kiểu này cũng quá sớm rồi đấy. Hào Hào là cục cưng của anh. Muốn làm con rể anh đâu có đơn giản như vậy. Cô giáo nói: “Hào Hào rất thông minh. Giáo viên và hiệu trưởng của trường đều rất quý con gái anh. Nhưng bố Hào Hào à! Vì Hào Hào mới tới trường mẫu giáo chưa lâu nên vẫn còn bài xích môi trường ở đây. Có lúc nó cũng không tuân thủ thời gian ngủ trưa mà chạy ra sân vận động, leo lên những cái cây rất cao. Đây không phải chuyện lần một lần hai nữa. Tôi nghĩ những lúc rảnh rỗi, anh có thể làm công tác tư tưởng thêm cho con bé. Thông thường, đối với trẻ con mà nói, lời bố nói luôn có sức thuyết phục hơn lời mẹ nói.”

“Trèo lên cây?” Niên Bách Ngạn quả thực vã mồ hôi lạnh. Lúc đi vào trường, anh đã nhìn thấy những cái cây đó, đúng là không thấp. Con bé này sao lại bạo dạn đến vậy? Rồi anh chợt nghĩ tới Tố Diệp. Lẽ nào chuyện leo núi cũng di truyền ư?

Niên Bách Ngạn cúi đầu nhìn Tiểu Tịnh Hảo. Tiểu Tịnh Hảo cũng biết cô giáo đang nói nó. Sau khi nhìn vào đôi mắt Niên Bách Ngạn, con bé lập tức cúi đầu, im lặng ngó xuống mũi giày của mình. Bàn tay nhỏ nhẹ nhàng nắm chặt lấy đầu ngón tay của Niên Bách Ngạn. Nó cắn môi, vờ như không có chuyện gì xảy ra. Được con gái nhẹ nhàng nắm tay như thế Niên Bách Ngạn bỗng chốc chẳng muốn hỏi chuyện này nữa, trái tim cũng đã tan chảy rồi.

Anh thầm thở dài. Kỷ Đông Nham nói thế mà đúng thật. Nhóc con mới lớn tung đầy đủ nhiều trò tinh ranh, điểm này giống Tố Diệp y như đúc. Rõ ràng đã làm sai, lại còn biết giả vờ vô tội trước mặt người lớn, khiến cho người lớn cũng không nỡ lòng trách móc. Bao năm qua trên thương trường, rồi sống trong tù, anh tự thừa nhận khả năng nhìn thấu tâm hồn người khác của mình hơn hẳn mọi người. Duy chỉ có những khi Tố Diệp làm nũng là anh không nhẫn tâm vạch trần tâm tư của cô. Giờ lại có thêm một Hảo Hảo. Đúng là mẹ nào con nấy.

Hảo Hảo đi theo Niên Bách Ngạn ra ngoài phòng học một cách vui vẻ. Khi bóng hai người đổ xuống sân thể thao, cô giáo của Tịnh Hảo vẫn chưa quay về phòng học mà đứng trên hành lang nhìn theo mãi. Cô ấy đang mãi nhìn thì cô giáo phụ trách sinh hoạt đi tới, vỗ vai tò mò hỏi: “Nhìn gì vậy?”

Cô giáo hất cằm về phía sân thể thao: “Cô bé Diệp Tịnh Hảo mới tới trường chúng ta chưa lâu. Bố con bé tới đón nó.”

Cô giáo phụ trách sinh hoạt nhìn theo.

“Tôi thấy người đàn ông này rất quen mắt, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu.” Cô giáo kia nhíu mày nói.

Cô giáo phụ trách sinh hoạt nhìn kĩ rồi ngớ ngàng: “Đó chẳng phải là

Niên Bách Ngạn sao? Tôi từng đọc bài báo viết về anh ấy đấy.”

“Niên Bách Ngạn?” Cô giáo ngẫm nghĩ rất lâu rồi bất ngờ ngộ ra: “À, chính là ông trùm đá quý nổi tiếng đó ư. Aya, đúng rồi. Tôi đã bảo sao lại quen mắt đến thế mà. Theo tôi nhớ, mẹ của Hào Hào là bác sĩ tâm lý. Khi ấy còn bài báo viết về hai người họ nữa, sao tôi lại không liên hệ với nhau nhỉ.” Cô giáo phụ trách sinh hoạt cũng là một cô giáo trẻ. Cô ấy nhìn theo bóng hai bố con mỗi lúc một xa, thở dài: “Nhìn mà xem bố con bé tuần tú cao lớn là thế, khi đứng cạnh Hào Hào tạo thành một cảnh tượng rất đẹp đẽ. Cô bảo anh ấy chăm sóc sức khỏe kiểu gì vậy? Trông vẫn còn trẻ trung và phóng khoáng quá. Chỉ nhìn cái bóng thôi cũng nhận ra dáng đẹp cỡ nào, thật là ngưỡng mộ vợ anh ấy. Haiz cô nói xem phụ huynh các cháu ở trường chúng ta không giàu có thì cũng cao quý, cũng đều là người có tiền sao chênh lệch lớn đến vậy? Nhìn bố của Hào Hào mà không thể rời mắt rồi quay sang những phụ huynh tới đón con, toàn là những người bụng phệ bụng bia. Họ thật không thể so sánh được.”

Cô giáo cũng thở dài theo: “Phải! Bây giờ nhìn Hào Hào, quả thực là đã di truyền gen tốt nhất của bố mẹ. Có những đứa trẻ vừa sinh ra đã rơi vào hũ mật. Bố là người kinh doanh kim cương, mẹ là một bác sĩ tư vấn tâm lý nổi tiếng, sau này tiền đồ của Hào Hào sẽ rất thênh thang.”

Trên sân, Tiểu Tịnh Hào và Niên Bách Ngạn đương nhiên không nghe thấy những lời cảm khái của hai cô giáo. Bóng chiều dần dần ngả về Tây, kéo dài cái bóng của Niên Bách Ngạn và Tiểu Tịnh Hào. Tiểu Tịnh Hào như một chú chim được phóng thích, đôi mắt đã ráo hoảnh, nhảy nhót tung bưng. Niên Bách Ngạn ban nãy còn dắt tay con bé, nhưng Tiểu Tịnh Hào quá nhỏ mà anh lại quá cao, anh sợ trong lúc nhảy nhót con bé vấp ngã nên đã bế thẳng nó lên.

Tiểu Tịnh Hào ôm cổ Niên Bách Ngạn reo lên một tiếng: “Bố cao thật

đấy!” rồi vỗ tay liên tục.

Lòng Niên Bách Ngạn thật ấm áp: “Con gọi một tiếng nữa đi.”

Tiểu Tịnh Hào nhìn anh ngọt ngào gọi: “Bố ơi!”

Niên Bách Ngạn cười không khép miệng lại được, thơm con bé một cái. Nó cứ cười khúc khích mãi, ôm anh rất chặt: “Con thích mùi hương trên người bố.”

“Người bố có mùi gì?” Niên Bách Ngạn đi chậm lại, sợ bước quá nhanh ở trong lòng anh con bé sẽ không thoải mái.

Tiểu Tịnh Hào dựa đầu vào tai Niên Bách Ngạn, cất tiếng non nớt: “Là một thứ mùi rất dễ chịu. Con cũng thích mùi trên người mẹ. Mẹ thơm lắm.”

Niên Bách Ngạn cảm thấy lòng mình đầy ắp.

“Bố ơi! Con có một bí mật đấy.”

“Bí mật gì vậy? Có thể nói cho bố nghe được không?”

Tiểu Tịnh Hào gật đầu: “Bí mật chính là con đã biết bố là bố của con từ lâu lắm rồi.”

Lòng Niên Bách Ngạn càng thêm ngọt: “Thế sao khi gặp không gọi bố là bố?”

Tiểu Tịnh Hào cười ngượng ngập.

Nụ cười ngây thơ và hồn nhiên của con trẻ khiến Niên Bách Ngạn cảm thấy đây là món quà quý giá nhất mà ông trời ban tặng cho anh.

“Bố ơi ~”

“Gì con?”

“Con không muốn đến trường mẫu giáo.” Tiểu Tịnh Hào chu môi.

“Vì sao vậy?”

“Vì không có dâu tây mà con thích ăn, cả Miffy cũng không được cùng con tới trường. Con phải chia tay Miffy, chia tay mẹ, như vậy quá đáng sợ.” Nói rồi Tiểu Tịnh Hào càng ôm chặt anh hơn: “Con cũng không muốn chia tay bố. Miffy không ở bên cạnh con nó sẽ sợ hãi...sau đó...sau đó nó sẽ mang bố đi. Bố sẽ trở về tình cầu thủ Miffy mất.”

Niên Bách Ngạn mỉm cười tổng kết lại những lo lắng của con bé: “Con không muốn tới trường mẫu giáo, một là vì không có dâu tây để ăn, hai là vì không muốn chia tay với bố mẹ có đúng không?”

Khóe mắt Tiểu Tịnh Hào ươn ướt. Con bé gật đầu, đảo đảo đôi mắt to, lập tức đổi giọng: “Con sợ bố không quay về nhất. Hào Hào yêu bố nhất nhất.”

Niên Bách Ngạn dừng bước, nhin cười an ủi con bé: “Hào Hào! Bố sẽ không bao giờ rời xa con. Nếu con thích ăn dâu tây, ngày nào bố cũng sẽ chuẩn bị dâu tây cho con. Một ngày sẽ trôi qua nhanh lắm. Tới giờ, bố mẹ sẽ đến đón con, là con có thể gặp bố mẹ rồi.”

“Nhưng con cảm thấy trường mẫu giáo chẳng vui chút nào. Con muốn ra ngoài chơi, muốn được như mẹ. Mẹ nói mẹ từ đi rất nhiều rất nhiều nơi.”

Niên Bách Ngạn mím môi cười khế: “Thế này đi, nếu Hào Hào ở trường mẫu giáo ngoan ngoãn, bố sẽ đưa con ra ngoài chơi. Con muốn đi đâu, bố sẽ đưa con đi nơi đó được không?”

Mắt Tiểu Tịnh Hào sáng lên: “Vậy con cũng muốn cưới đà điểu. Mẹ nói mẹ từng cưới đà điểu. Bố ơi! Con từng nhìn thấy đà điểu trong vườn bách thú, nhưng con chưa cưới bao giờ.”

Niên Bách Ngạn không biết nói gì hơn. Tổ Diệp này hết như một đứa trẻ chưa lớn. Đang yên đang lành lại kể chuyện này cho con gái nghe làm gì chứ? Bản thân cô cưới đà điểu còn suýt nữa gãy xương, con gái nhỏ như vậy làm sao có thể để nó cưới được?

“Bố ơi!” Tiểu Tịnh Hào sốt sắng giật giật tóc bố.

Niên Bách Ngạn vừa nhìn đã biết tính khí con bé nôn nóng lại không hện mà hợp với Tổ Diệp, nên đã quyết định đầu hàng. Anh gật đầu hứa hện: “Được! Con ngoan ngoãn học hết học kỳ này bố sẽ đưa con đi cưới đà điểu.” Tới lúc đó anh phải làm tốt công tác bảo hộ mới được.

Tiểu Tịnh Hào vừa nghe đã hưng phấn.

Khi lên xe, Tiểu Tịnh Hào lại không yên. Con bé ồn ào đòi ngồi ở ghế lái phụ. Đương nhiên Niên Bách Ngạn sẽ không đồng ý. Hôm nay để tới đón con gái, anh đã đặc biệt mua một chiếc ghế an toàn đặt ở ghế sau của xe, lại mua thêm những món đồ chơi mà con gái có thể sẽ thích bỏ vào đó. Sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh còn không dám gọi tài xế mà tự mình lái xe. Ai ngờ Tiểu Tịnh Hào không nể tình.

“Con muốn ngồi bên cạnh bố mà ~~” Tiểu Tịnh Hào vừa làm nũng vừa trực khóc.

Tuy Niên Bách Ngạn không dễ dàng được con bé nhưng cũng không thể chiều nó trong chuyện này. Anh suy nghĩ rồi chỉnh lại vị trí của gương chiếu hậu: “Hào Hào! Như vậy là có thể nhìn thấy bố rồi. Con phải ngoan, biết không?”

Tiểu Tịnh Hào sục sịt. Phát hiện có thể nhìn thấy niên Bách Ngạn trong gương lúc ấy con bé mới yên tâm, gật đầu thật mạnh.

“Nhưng con đã ba tuổi rồi. Con không muốn ngồi loại ghế này, đáng ghét!” Con bé lẩm bẩm.

Niên Bách Ngạn bị con bé chọc cười. Thấy có một chiếc di động nhỏ được treo trên cổ nó, anh tò mò hỏi: “Trong di động của Hào Hào có những ai?”

“Có mẹ, có ông cậu, bà mợ, có cậu nhỏ, chú nhỏ, còn có...” Tiểu Tịnh Hào xòe bàn tay ra, mười đầu ngón tay sắp không đủ dùng rồi: “Còn cả bác trai, bác gái, chú Kỳ...”

“Con nhận được tên của họ sao?”

Tiểu Tịnh Hào gật đầu: “Mẹ là số một, số hai là điện thoại nhà ông cậu...”

Thì ra là được sắp xếp lần lượt theo số thứ tự.

“Hào Hào! Con nhớ được số điện thoại của bố không?” Niên Bách Ngạn lái xe vững vàng, tốc độ của anh rất chậm để bảo đảm an toàn.

Tiểu Tịnh Hào đứng đưa chiếc di động nhỏ: “Vậy bố có thể lưu số điện thoại của bố vào đây. Khi nào Hào Hào nhớ bố là có thể nghe được tiếng của bố rồi.”

“Được! Khi nào xuống xe bố sẽ lưu số điện thoại vào.”

“Chúng ta sắp đi đón mẹ ạ?”

“Hào Hào sẽ cùng bố về công ty trước. Chúng ta ở đó đợi mẹ.”

“Bố ơi! Bố làm mẹ giận ạ?”

Niên Bách Ngạn hỏi: “Vì sao con lại nghĩ bố làm mẹ giận?”

“Cô giáo nói bố mẹ sống cùng nhau. Tối qua bố không sống cùng mẹ. Tối qua con thấy mẹ lật ảnh bố ra xem đấy.”

Niên Bách Ngạn đau lòng, khẽ nói: “Tại bố không đúng. Bố đi quá lâu. Sau này bố sẽ sống cùng mẹ.”

“Cả con nữa!”

“Đúng rồi, cả Hào Hào nữa.”

Bờ môi Niên Bách Ngạn nở nụ cười. “Tịnh Hào” ... đây có lẽ là cuộc sống lý tưởng nhất của Tố Diệp. Tuy rằng con gái họ vừa nhìn đã biết là một tiểu quý nghịch ngợm, tinh ranh, chắc chắn không thể có một cuộc sống bình yên. Nhưng anh vẫn cảm thấy tất cả mọi thứ giờ đây chính là điều mà anh và Tố Diệp hằng ao ước: Năm tháng bình yên.

Hôm nay Tố Diệp phá lệ đợi đến hơn năm giờ mới đi. Khi mang tài liệu qua Phương Bội Lôi còn rất ngạc nhiên, Tố Diệp bèn mỉm cười nói: “Hào Hào được bố đón về công ty rồi, tôi cũng không gấp nữa.”

Phương Bội Lôi kinh ngạc: “Chồng cô ra tù rồi?” Dứt lời lại cảm thấy không ổn, chị ta vội vàng sửa: “À, cô đừng hiểu lầm, ý tôi là...”

“Vâng, anh ấy ra rồi.” Tố Diệp thẳng thắn thừa nhận rồi mỉm cười.

Phương Bội Lôi thấy tâm trạng cô khá tốt tươi cười bước lên: “Xem ra bốn năm nay cô không chờ đợi phí công. Công ty còn chưa ngồi nóng anh ấy đã vội đi đón Hảo Hảo rồi. Sau này cô được hưởng phúc rồi. Người đàn ông như anh ấy sẽ thương cô cả đời.”

Tố Diệp hơi đỏ mặt: “Haiz! Điều là vợ chồng già cả rồi còn thương với không thương gì nữa. Anh ấy là người chẳng tự đứng đối tốt với ai bao giờ. Tôi đi đây. Hôm nay là thứ tư, đường tắc chết.”

Phương Bội Lôi cười khế: “Được được được! Cô mau đi đi. Xem cô kia, trái tim cũng bay tới chỗ chồng rồi.”

“Gì chứ! Tôi thềm vào quan tâm tới anh ấy.” Tố Diệp cầm lấy túi xách, bổ sung thêm một câu: “Tôi sốt ruột gặp con gái thôi.”

Phương Bội Lôi cười: “Vẫn còn già mồm!”

Từ Sanlitun tới Niên Thị thật ra không xa, nhưng xe cộ đông đúc, cộng thêm lòng Tố Diệp như lửa đốt nên cảm thấy chẳng khác gì mười vạn tám ngàn dặm. Niên Bách Ngạn đã đặt nhà hàng từ trước. Nguyên do vì trước đây cô thường xuyên đưa Tịnh Hảo dạo chơi gần Niên Thị. Tịnh Hảo vô cùng thích một nhà hàng ở gần đó. Khi Niên Bách Ngạn hỏi Tịnh Hảo muốn ăn gì, nó bèn nói thẳng tên nhà hàng đó ra. Thế nên người làm mẹ là cô đây phải vượt mọi trắc trở để đi từ Sanlitun tới con đường tài chính.

Cô thầm nghĩ, người ta hay nói con gái là tấm chăn bông đắp bên mình. Dám chắc tấm chăn bông này quấn chặt lên người Niên Bách

Ngạn rồi. Theo như miêu tả của Niên Bách Ngạn trong điện thoại chính Tiểu Tịnh Hảo chủ động muốn tới nhà hàng đó, còn ẩm ỉ đòi gọi món bánh gato ngon nhất cho anh ăn. Tố Diệp không biết nói sao. Tiểu Tịnh Hảo trước nay chưa từng biết đó là nhà hàng khi xưa bố mẹ nó thường xuyên tới.

Đến dưới tòa nhà Niên Thị, cô đỗ xe cẩn thận rồi vội vã đi vào trong công ty. Cô tới thẳng phòng chủ tịch. Giản Ngôn tiếp đón cô, nói với cô rằng chủ tịch vẫn đang ở trong phòng làm việc. Sau khi đưa Hảo Hảo tới công ty, anh ấy vẫn ở mãi trong văn phòng chơi với con gái, hủy hai cuộc họp trực tuyến.

Tố Diệp bàng hoàng. Xem ra vẫn là Hảo Hảo có sức hấp dẫn hơn cả. Trước đây anh đều vì công việc mà bỏ quên cô, hại cô thường xuyên phải đợi anh về nhà mới có thể yên tâm đi ngủ.

Cô cười khó xử rồi nói với Giản Ngôn: Được rồi cậu đi làm việc đi. Tôi vào trong tìm họ...

Quyển 14 - Chương 720: Lời của bố là thánh chỉ

Đi qua hành lang tới phòng chủ tịch sẽ gặp các thư kí ở phòng thư kí. Mọi người đều đang bận rộn, Sau khi nhìn thấy cô bèn lần lượt chào hỏi. Họ vẫn gọi Tố Diệp là chị Niên như trước với ngữ khí kính cẩn.

Từ khi Niên Bách Ngạn bị tuyên án vào tù, những cô thư kí này quả thực cũng toát mồ hôi lạnh. Sau lưng họ đều đang thầm lo lắng. Một là họ sợ công ty này không có người lãnh đạo phải đối mặt với nguy cơ đóng cửa, hai là họ đang dị nghị. Cuộc sống bốn năm ngồi tù sẽ khiến cho Niên phu nhân trẻ trung xinh đẹp kia có những suy nghĩ khác.

Nhưng họ đã phải ngỡ ngàng. Niên Bách Ngạn xảy ra chuyện, Niên Thị không bị ảnh hưởng bởi việc này. Giản Ngôn với tư cách trợ lý hành chính đặc biệt đã có tác dụng quan trọng khiến Niên Thị vững vàng không gì phá vỡ được. Còn Tố Diệp, tuy không hiểu gì về kinh doanh nhưng cô cũng thường xuyên tới Niên Thị kiểm tra tình hình, không hề giống như truyền thuyết nói “Vợ chồng vốn là chim một rừng, đại nạn ập tới mỗi con một hướng”. Điều này khiến tất cả mọi người đều phải có cái nhìn khác về cô.

Vì trong thời đại người ta đã chẳng còn ai tin vào tình yêu như hiện giờ, chờ đợi nghiễm nhiên trở thành một thứ đồ xa xỉ mà người ta phải nhọc công tìm kiếm.

Cũng vì thế, khi nhìn thấy Tố Diệp ai nấy đều kính trọng.

“Hào Hào tới công ty có làm ồn không?” Tố Diệp hỏi trợ lý thư ký. Cô

hiếu con gái mình, sao nó thể ngoan ngoãn ở một nơi như thế này, kiểu gì cũng đòi ra ngoài chơi từ lâu.

Trợ lý thư ký mỉm cười: “Chắc là không nghịch vì chủ tịch vẫn đang ở trong chăm bé không ai trong chúng tôi dám vào làm phiền.”

Tố Diệp khẽ cười rồi gật đầu.

Sau khi người trợ lý thư ký rời đi, cô đẩy cửa bước vào phòng chủ tịch. Khi mở cửa ra cô mới ý thức được, nay Niên Bách Ngạn đã quay trở về, khi bước vào gian phòng này cô phải gõ cửa mới phải. Bốn năm qua tới căn phòng này, vì biết không có ai nên cô đã quen đẩy cửa bước vào.

Văn phòng rất yên ắng, không có tiếng cười đùa vui vẻ như tưởng tượng, rồi trong thời khắc màn đêm sắp buông xuống, những tia sáng nhạt nhòa chòm lên căn phòng, tạo hiệu ứng và sự êm dịu.

Lẽ nào Niên Bách Ngạn đưa Hảo Hảo ra ngoài rồi? Không đúng, họ ra ngoài, mọi người không lý nào lại không biết.

Tố Diệp bước thẳng vào trong. Khi tới khu nghỉ ngơi cô đột ngột dừng bước.

Cô chưa từng nghĩ sẽ nhìn thấy cảnh tượng này, cảnh tượng khiến cô yên bình mà hạnh phúc.

Khu nghỉ ngơi đang sáng đèn. Thứ ánh sáng yếu ớt ấy như sắc màu của những vì sao rải rác. Đèn đường ngoài cửa sổ và ánh sáng trong phòng cộng hưởng với nhau, không nhức nhối, ánh lên một vẻ đẹp hiền hòa.

Niên Bách Ngạn đang nằm trên chiếc sofa bằng da thật màu đen,

Tiểu Tịnh Hào nằm bò lên người anh như một chú mèo con yên tĩnh. Con bé đã ngủ say, gương mặt nhỏ áp vào ngực bố. Một cánh tay bé xíu vẫn còn đang túm chặt lấy áo sơ mi của anh, giống như đang mơ cũng sợ bố sẽ bay đi vậy. Cái miệng nhỏ hơi hé mở, khoe miệng còn vương một ít nước miếng. Con bé ngủ rất ngon lành. Còn Niên Bách Ngạn cũng nhắm mắt, cánh tay rắn rỏi vòng qua người Tiểu Tịnh Hào, có lẽ sợ con bé đang ngủ lại rơi từ trên người anh xuống.

Hình như anh cũng ngủ rồi, nhịp thở đều đặn, lồng ngực nhấp nhô theo quy luật, những đường cong trên gương mặt được dẫn ra, ngay cả gương mặt thường ngày hơi nhú lại.

Bên cạnh sofa và trên thảm trải sàn xung quanh vương đầy đồ chơi con nít, xếp gỗ cũng xếp được một nửa rồi đặt đó. Tố Diệp cười khó xử. Hai người này chắc là chơi mệt rồi đây.

Trên thảm còn có thứ gì đó như được trạm khắc bằng những loại cao su dẻo nhiều màu. Tố Diệp tò mò, ngồi xuống nhặt lên xem. Là thỏ Miffi được làm sống động như thật, màu sắc của quần áo trên người thỏ Miffi cũng được kết hợp rất rục rờ.

Tố Diệp nhẹ nhàng mím môi cười. Con thỏ này chắc là được Niên Bách Ngạn khắc thành. Hào Hào còn bé như vậy làm sao có khả năng thực hiện những việc cần sức mạnh? Cô cầm con thỏ Miffi trong tay, thu dọn lại những đồ chơi rơi vãi khắp nơi, trong lòng lại đang suy đoán xem món đồ chơi này từ đâu ra. Niên Bách Ngạn hành động cũng đủ nhanh, đã mua cho Hào Hào nhiều đồ chơi như vậy rồi.

Sau khi thu dọn xong cô không gọi hai bố con dậy. Cô liếc nhìn con thỏ trong tay, rồi lại nhìn Niên Bách Ngạn vẫn còn đang say ngủ, trong lòng cảm động. Có lẽ là một bức tranh như vậy. Dưới ánh tịch

dương căn phòng hầu như mang màu sắc ấm áp. Niên Bách Ngạn và Hảo Hảo ngồi trên tấm thảm. Anh đang nghiêm túc dùng những loại nhựa đỏ để nặn cho Hảo Hảo một con thỏ Miffi sau đó dùng dụng cụ chế tạo điêu khắc tỉ mỉ từng chút một. Bàn tay vốn dĩ dùng để cắt mài kim cương của anh giờ đây đang dùng để điêu khắc thỏ cho con gái, nhưng anh không hề cảm thấy đây là một chuyện mất mặt, gương mặt còn mang theo nụ cười mỉm và sự cưng chiều. Còn Hảo Hảo nhất định đang ghé sát tới trước mặt bố, tò mò nhìn kiệt tác trong tay bố, cái miệng nhỏ nhất định là phát ra những tiếng tán thưởng.

Tố Diệp cười khẽ. Một niềm hạnh phúc chưa bao giờ có lan ra từ tận đáy tim...

Hơn mười một giờ tối, khi Tố Diệp đang thu dọn hành lí cho Tiểu Tịnh Hảo thì con bé cũng thức giấc. Nó mặc một chiếc váy ngủ màu hồng hình thỏ Miffi, dụi mắt, ngáp mấy cái rồi bước vào phòng khách, dưới chân cũng đi đôi dép lê lông mềm hình thỏ con.

“Mẹ ơi! Ngày mai chúng ta chuyển nhà ạ?” Con bé tò mò sát lại gần.

Tố Diệp nhìn giờ rồi nói: “Phải rồi! Mẹ thu xếp đồ của con ra trước. Con ngoan ngoãn đi ngủ đi.”

Hôm nay Tiểu Tịnh Hảo rõ ràng đang rất hưng phấn. Đầu tiên là ngủ một giấc ngon lành trong lòng bố, sau đó khi ăn cơm, con bé cũng không yên tĩnh như mọi lần, nhất định đòi ngồi giữa cô và Niên Bách Ngạn. Trong bữa cơm nó không ngừng kể những chuyện ở trường mẫu giáo, nói nó rất thích chơi với ai, ghét nhất chơi với ai. Cái miệng nhỏ huyên thuyên không ngừng.

Cảnh tượng trong phòng làm việc rất đẹp. Thật ra Tố Diệp vốn dĩ không định gọi họ dậy, nhưng một khi nghĩ tới chuyện đến buổi tối Tiểu Tịnh Hào chắc chắn lại không ngủ được, cô đành nhẫn tâm phá vỡ cảnh đẹp ấy.

Tiểu Tịnh Hào tỉnh dậy còn hơi ngái ngủ, ư hừ dụi mắt mãi. Niên Bách Ngạn mỉm cười dỗ dành con bé. Tiểu Tịnh Hào dánh sạt vào người Niên Bách Ngạn như một con mèo lười. Tố Diệp nhìn thấy áo sơ mi trên người Niên Bách Ngạn đã bị Tiểu Tịnh Hào vò như đồng giẻ rách không nhìn được cười.

Niên Bách Ngạn đã có cách. Anh nói bên tai Tiểu Tịnh Hào: Chẳng phải Hào Hào muốn dẫn bố đi ăn món bánh gato ngon nhất sao. Hào Hào mà còn không dậy, bố sắp đói nhũn rồi.

Vừa nghe thấy thế Tiểu Tịnh Hào lập tức bật dậy, tóc tai rối bù, mắt còn nửa mở nửa khép, uể oải nói: Bố ơi! Con dậy rồi.

Tố Diệp đứng bên ngao ngán lắc đầu. Lời bố nói quả là thánh chỉ.

Cô chải đầu, sửa sang một lượt cho Tiểu Tịnh Hào. Niên Bách Ngạn đi vào phòng nghỉ thay áo sơ mi. Khi Tố Diệp đưa áo sơ mi cho anh, anh nhân cơ hội ấy ôm chặt cô vào lòng.

Nửa trên anh không mặc áo. Lồng ngực vạm vỡ cứ thế áp thẳng vào sống lưng cô, cánh tay rắn chắc vòng qua eo cô. Anh cúi mặt xuống, gò má nhẹ nhàng mơn man bên vành tai cô. Bờ môi anh dánh vào má cô, thân mật mà dịu dàng.

Cô hơi nghiêng đầu. Anh bèn tìm được đôi môi cô. Khoảnh khắc hai cánh môi chạm nhau tim cô như vỡ tung ra, những dòng máu nóng cuồn cuộn chảy. Cô cảm thấy mình gần như tan ra trong lòng anh.

Anh thì thăm hết lần này tới lần khác bên tai cô rằng anh nhớ cô, nhớ đến sắp phát điên. Cổ họng cô khô rát.

“Về nhà ở đi!” Niên Bách Ngạn gần như khổ sở van nài.

Cô tận hưởng vòng ôm của anh, hơi thở của anh rồi khẽ nói: Không phải em không về nhà ở. Anh cũng biết địa điểm trường mẫu giáo của Hào Hào mà.

“Sau này anh sẽ đưa đón Hào Hào, thế nên, về nhà đi, được không?” Anh khẽ nói bên tai cô.

Tố Diệp kinh ngạc nhìn anh: “Anh định ngày nào cũng đón Hào Hào?” Anh có nhiều thời gian đến vậy sao.

Niên Bách Ngạn gật đầu nét mặt nghiêm túc.

Cô nhìn anh trong lòng ấm áp. Anh lại có tình cảm không thể che giấu, nên cúi đầu hôn lên môi cô.

“Mẹ ơi!” Tiểu Tịnh Hào giơ tay lắc lắc trước mặt Tố Diệp.

Lúc này Tố Diệp mới bước ra khỏi thế giới của mình. Thấy Tiểu Tịnh hào tò mò nhìn mình chằm chằm, cô bèn thúc giục con bé mau đi ngủ. Tiểu Tịnh Hào chỉ vào cô và nói: “Mẹ bị bệnh rồi sao?”

Tố Diệp sờ tay lên mặt. Gò má cô rất nóng, trái tim cũng đập rất nhanh. Trong lòng cô thầm trách Niên Bách Ngạn. Đều tại anh nhiều loạn lòng cô. Nhưng cô không kiểm soát được bản thân mình, cứ luôn nhớ tới cái ôm và nụ hôn của anh trong phòng nghỉ. Còn cả ánh mắt anh nhìn cô khi anh đưa họ về nhà.

Thật ra khi ăn xong bữa cơm tối, anh đã hy vọng đưa họ về tứ hợp

viện, nhưng Tố Diệp nghĩ đến ngày mai Tiểu Tịnh Hảo phải đi tới trường, rất nhiều đồ đạc cần thay giặt của con bé đều không có ở tứ hợp viện. Niên Bách Ngạn đành đồng ý cho họ về đó ở một đêm. Trước khi xuống xe anh lại nhớ đến buổi tối hôm nay được ở cạnh họ. Tố Diệp nói với anh, phòng em bé trong tứ hợp viện còn chưa dọn dẹp. Niên Bách Ngạn nghe thấy vậy giống như nhận được thánh chỉ, nói tối nay anh sẽ thu dọn.

Sau khi tắm rửa xong cho Tịnh Hảo, Niên Bách Ngạn lại gọi điện cho cô nói với cô rằng, tạm thời đừng động vào hành lí, ngày mai anh sẽ đi đón Hảo Hảo rồi qua dọn dẹp.

Không có quá nhiều lời ngọt ngào đường mật, nhưng khiến cô cảm nhận được tình cảm sâu đậm của Niên Bách Ngạn. Cô khẽ ừm một tiếng vào trong di động. Giọng anh cũng dịu dàng dễ nghe. Anh nói với cô rằng tối nay nghỉ sớm đi.

Cô lại khẽ đồng ý.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Tố Diệp cảm thấy mình như một cô gái mới yêu, mặt đỏ tim đập nhanh. Cho tới tận bây giờ cũng vậy, cứ nghĩ tới anh là tim cô lại đập không theo quy luật nữa, thật là vô dụng.

“Nhưng con muốn được dọn cùng mẹ. Như thế chúng ta có thể chuyển về sống cùng bố rất nhanh, rất nhanh.” Con bé nghiêm túc nói.

Tố Diệp không nhịn được cười: “Mẹ chỉ dọn một số thứ loạn xị ngậu của con lên trước. Ngày mai bố tới sẽ không phải dọn nữa.”

“Vậy bố liệu có rất mệt không?”

“Thế nên ngày mai khi con cùng bố về nhà trước, con phải giúp đỡ bố mới đúng.”

Tiểu Tịnh Hào mỉm cười gật đầu rất mạnh: “Vâng! Con là trợ lý đắc lực của bố.”

“Lại đây mẹ bế!” Tổ Diệp dang rộng hai tay.

Tiểu Tịnh Hào nhào tới ôm chặt cổ cô: “Mẹ ơi hôm nay con nhìn thấy bố hôn mẹ rồi.”

Quyển 14 - Chương 721: Đối với người thân nhất mới vô lý vô cớ

Tổ Diệp đỏ mặt. Cửa phòng nghỉ chẳng phải đã đóng rồi sao, sao có thể bị con nhóc này nhìn thấy. Cô hắng giọng: “Sau này không được phép nhìn linh tinh.”

Tiểu Tịnh Hảo nghiêng đầu: “Vậy sau khi chúng ta sống cùng bố con sẽ không thể ngủ cùng mẹ nữa rồi.”

“Con có thể ngủ cùng mẹ chứ, con ngủ ở giữa bố và mẹ.”

Đầu của Tiểu Tịnh Hảo lúc lắc như trống bỏi: “Các bạn trong lớp con đã nói mẹ thì phải ngủ cùng bố, nếu không thì sẽ không thể sinh được em bé.”

Tổ Diệp hoảng hốt tròn tròn mắt, nhìn Tịnh Hảo, toát mồ hôi.

Ngày hôm sau lại là một ngày bận rộn.

Niên Bách Ngạn gần như cả đêm không ngủ. Lần này không phải vì công việc mà là phụng mệnh” bà xã đại nhân dọn dẹp phòng ốc cho Hảo Hảo. Thật ra phòng khá sạch sẽ cũng không có gì để dọn. Nhưng chính vì quá sạch nên lại thiếu những thứ trẻ con cần có.

Buổi tối còn đi mua đồ chơi thì không thực tế lắm. Anh gần như lật

tung các tủ, các kệ rồi lại tới cửa hàng tiện lợi hai tư giờ gần như quét sạch tất cả kẹo mút, kẹo bông hoặc những thứ đồ có hình hoạt hình, cố gắng để căn phòng trở nên phong phú hơn.

Tới chín giờ, anh phá lệ không tới công ty mà đến thẳng khu thiếu nhi của trung tâm mẫu dịch quốc tế, mua không ít những thứ mà anh cho là Hào Hào sẽ thích, rồi lại quay về tư hợp viện, trang hoàng một lượt.

Tử Nhã được gọi về. Con bé cũng bận rộn trước sau. Ngoài ra còn có đầu bếp của bốn năm trước. Tất cả đều nghe theo lệnh chuẩn bị không ít những món ăn mà Hào Hào thích.

Làm xong những việc này, chẳng hiểu sao Niên Bách Ngạn bỗng nhớ tới Diệp Hạc Phong.

Trung thu năm đó, Diệp Hạc Phong biết Tổ Diệp đồng ý tới nhà họ Diệp đón Tết, ông ấy vui lắm. Ngoài trừ việc đích thân phê duyệt thực đơn, ông ấy còn sợ đầu bếp làm không ngon, đặc biệt bảo đầu bếp làm thêm mấy lượt. Trước khi Tổ Diệp đến nhà họ Diệp, có thể nói ông ấy đã dạn đi dạn lại, chỉ sợ chi tiết nào đó khiến Tổ Diệp không vui. Bây giờ nghĩ lại, cuối cùng Niên Bách Ngạn cũng hiểu được nỗi khổ trong lòng Diệp Hạc Phong.

Khi Hào Hào chào đời anh không có ở bên. Khi Hào Hào biết bò anh không có ở bên. Khi Hào Hào loạng choạng tập đi anh không có ở bên. Khi Hào Hào biết gọi cái tên đầu tiên anh không có ở bên. Đối với Hào Hào ngoài tình phụ tử đầy ắp của anh thì phần lớn chỉ là bù đắp. Anh phải bù lại bao năm đánh mất, thế nên mới dè dặt như vậy, mới sợ Hào Hào không thích những gì anh chuẩn bị như vậy.

Đáng thương thay tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ. Những người làm con cái luôn không hiểu cha mẹ mình. Chỉ tới khi bản thân mình thật

làm cha mẹ mới hiểu cho tâm tư của cha mẹ. Anh nghĩ, sở dĩ Tố Diệp hoàn toàn từ bỏ vì cô cũng đã làm mẹ, tự nhiên hiểu được đạo lý này.

Buổi chiều Niên Bách Ngạn trở về công ty. Ngay sau đó có một cuộc thương lượng quốc tế và hai cuộc họp trực tuyến đang đợi anh. Trước khi bước vào phòng họp, câu đầu tiên anh để lại cho Giản Ngôn chính là: Giúp tôi hủy mọi cuộc tiếp khách tối nay.

Chưa đợi Giản Ngôn ghi chép lại, Niên Bách Ngạn lại bổ sung thêm: À còn cả tối mai nữa tất cả mọi cuộc tiếp khách cuối tuần đều hủy, dời sang thứ hai tuần sau.

Giản Ngôn biết anh đang bật đèn xanh cho vợ con, cũng không hỏi nhiều mà cúi đầu ghi chép.

Niên Bách Ngạn suy nghĩ rồi lại nói: “Đặt vé máy bay đi Hong Kong vào tối thứ sáu, hai người lớn một trẻ em. Nhớ kỹ, thông báo cho hãng hàng không phía đó, hoa quả sau bữa ăn phải có dâu tây.”

Giản Ngôn bàng hoàng. Sao nói đi là đi ngay vậy? Nhưng cậu ấy vẫn bình tĩnh ứng phó: “Dạ được! Tôi sẽ liên lạc với Meryl bên công ty hàng không. Cô ấy có thể chịu trách nhiệm hoàn thành.” Tuy rằng bây giờ không phải mùa ăn dâu tây, nhưng tìm dâu tây chắc không thành vấn đề.

“Tôi sẽ sắp xếp xe đón ở sân bay.”

Niên Bách Ngạn gật đầu.

Muốn đưa Hào Hào tới Hong Kong, lý do rất đơn giản. Hôm qua khi khắc thỏ cho con bé, con bé cầm chặt con thỏ nhìn anh một cách đáng thương: “Miffi của con cô đơn lắm. Nó đáng thương vô cùng.

Lần trước nó còn không được cùng con tới Disneyland. Không được gặp nhiều bạn bè, nó cứ khóc mãi. Mẹ quyết không để con đưa nó đi. Bố ơi! Bố có thể đưa con đi Disneyland một lần nữa không? Con muốn đưa Miffi đi cùng, giúp nó tìm bạn của nó.”

Đây là yêu cầu cụ thể mà Hào Hào đưa ra. Người làm bố như anh sao có thể không đồng ý? Vừa hay đã sắp tới cuối tuần, đưa Hào Hào ra ngoài chơi cũng tốt.

Cuộc đàm phán buổi chiều rất thành công. Niên Thị một lần nữa hợp tác với tập đoàn nước ngoài, có thêm một mỏ kim cương. Điều này cũng đồng nghĩa giá trị của Niên Bách Ngạn lại thay đổi một lượt.

Cuộc họp trực tuyến chủ yếu bàn về việc Niên Thị lên sàn. Qua bốn năm trù bị, Niên Thị đã có đầy đủ tư cách lên sàn. Trong hội nghị, Niên Bách Ngạn tuyên bố quyết nghị đếm ngược ngày công ty lên sàn. Tất cả mọi người đều hưng phấn như gà chọi.

Hội nghị đang trong lúc nước sôi lửa bỏng thì trợ lý thư ký gõ cửa vào. Niên Bách Ngạn còn đang thảo luận nội dung cuộc họp. Giản Ngôn đứng dậy ra mở cửa. Sau khi thấy trợ lý thư ký cậu ấy hơi nhúm mày: “Cô không biết lúc chủ tịch Niên họp không thích bị người ta quấy rầy sao?”

Trợ lý thư ký có vẻ rất gấp gáp: “Trợ lý Giản! Không phải tôi, là chị Niên chị ấy...”

Cô ta còn chưa nói hết câu Tố Diệp đã đợi không nổi từ lâu lập tức len lên đẩy Giản Ngôn ra, xông vào phòng họp. Giản Ngôn giật nảy mình, cậu ấy chưa bao giờ thấy cô thất thường như vậy, ngay sau đó bèn đi theo.

Niên Bách Ngạn không ngờ có người đột nhiên xông vào nhiễu loạn

trình tự cuộc họp. Anh đang định bắt măn, thì lại thấy hóa ra là Tố Diệp, kinh ngạc một phen

Gương mặt Tố Diệp đầm đìa nước mắt, sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn cô như nhìn thấy cứu tinh, cô lập tức lao tới. Niên Bách Ngạn nhân cơ hội ấy đón lấy cô, ôm chặt cô, trong lòng không lên một dự cảm chẳng lành.

“Bách Ngạn phải làm sao đây? Phải làm sao đây...” Cô khóc đến bất lực, tay nắm gắt gao cánh tay anh “Em cầu xin anh. Bách Ngạn! Anh giúp em...”

Niên Bách Ngạn cảm nhận được tay cô đang run rẩy. Không chỉ tay, còn cả người cô cũng hoàn toàn đang run rẩy. Một số đồng nghiệp tham dự cuộc họp trực tuyến cũng quen Tố Diệp. Trong ấn tượng của họ Tố Diệp trước nay luôn chú trọng hình tượng, chưa bao giờ thất thố như vậy nên nhất thời tất cả đều ngạc nhiên.

Giản Ngôn thấy vậy bèn thay Niên Bách Ngạn tuyên bố giải tán cuộc họp. Sau khi tất cả mọi người đi khỏi, Giản Ngôn đóng cửa phòng họp lại. Trong phòng họp chỉ còn lại Niên Bách Ngạn, Tố Diệp và Giản Ngôn.

Thấy cô khóc đến mức đó, Niên Bách Ngạn vội vàng cầm lấy khăn giấy đau lòng lau nước mắt cho cô: “Diệp Diệp! Em đừng khóc, nói cho anh biết chuyện gì xảy ra đã?”

“Hào Hào mất tích rồi, nó không ở trường mẫu giáo.” Diệp Diệp làm sao có thể nín khóc. Tim cô đau nhói, cả người đau đớn: “Hôm nay cô giáo vừa gọi điện cho em nói rằng Hào Hào đã biến mất từ sau buổi trưa. Các cô giáo đã tìm khắp trường mẫu giáo cũng không thấy con bé.”

“Gì cơ?” Gương mặt Niên Bách Ngạn cứng đờ, con gái mất tích?

“Bách Ngạn! Phải làm sao đây? Em sợ lắm, không biết nên làm gì. Anh nhất định sẽ tìm ra được Hào Hào, đúng không? Em cầu xin anh nhất định phải tìm ra Hào Hào...” Tố Diệp nắm lấy cánh tay anh gào khóc, hoàn toàn mất đi lý trí.

Kể cả Giản Ngôn cũng bị dọa cho một trận. Sao đưa bé lại mất tích được? Chuyện này không hề nhỏ.

Nghe xong, Niên Bách Ngạn đương nhiên cũng sốt ruột, nhưng lúc này cũng không thể sốt ruột theo. Một khi anh đánh mất lý trí thì Tố Diệp thật sự sẽ cảm thấy như trời sụp xuống. Anh ép buộc mình phải bình tĩnh lại rồi nói: “Hào Hào nhất định sẽ không sao. Chúng ta tới trường mẫu giáo một chuyến. Bên trong chắc là sẽ có CCTV, chúng ta tới đo kiểm tra đã.”

Lúc này Tố Diệp mới từ từ lấy lại được ý chí, vội vàng gật đầu. Cô giờ hồn bay phách lạc. Cô chỉ biết nếu thật sự đi vào đường cùng thì người đàn ông trước mặt này chính là hy vọng duy nhất của cô.

“Nói với Tố Khải chưa?” Niên Bách Ngạn hỏi cô. Tố Diệp lắc đầu. Xảy ra chuyện người đầu tiên cô nghĩ tới chính là anh.

“Yên tâm đi, nhất định sẽ không sao.” Niên Bách Ngạn ôm chặt lấy cô, mang lại cho cô nguồn sức mạnh kiên định nhất. Sau đó quay đầu nói với Giản Ngôn: “Cậu lập tức gọi điện thoại cho Tố Khải, bảo bọn họ đợi tin tức của chúng ta. Nếu Hào Hào thật sự rời khỏi trường mẫu giáo, phiền nó lập tức giúp tôi.” Chưa tới hai tư giờ thì chưa thể lập thành án điều tra nhưng việc trẻ con mất tích không phải chuyện nhỏ, làm sao đợi được đến hai tư tiếng đồng hồ? Nhờ cậy quan hệ một chút còn tốt hơn mò kim đáy bể.

Giản Ngôn gật đầu.

Niên Bách Ngạn lái xe, đưa Tố Diệp đến trường mẫu giáo. Anh đặc biệt chọn những đường vắng, cũng vượt không ít đèn đỏ. Tố Diệp ngồi ở ghế lái phụ ngón tay lạnh ngắt, cả người không ngừng khóc.

Tim anh bị tiếng khóc của cô quấy nhiễu, một mặt đau lòng cho Tố Diệp, một mặt lại lo không biết Hào Hào có xảy ra chuyện gì không. Anh kéo tay cô lại nắm chặt rồi nhẹ nhàng an ủi: “Diệp Diệp! Đừng lo lắng.”

“Sao em có thể không lo lắng? Nó là máu mủ em vất vả mười tháng mới đẻ ra được, là cục thịt rơi ra từ người em. Làm sao anh hiểu được?” Vì Tố Diệp lo lắng và căng thẳng nên hơi đánh mất lý trí: “Anh có biết khi mang thai Hào Hào em vất vả nhường nào không? Em không quan tâm việc anh ngồi tù vì biết sẽ có ngày anh ra tù, nhưng anh thì sao? Anh lại đưa đơn ly hôn cho em! Lúc đó là lúc em khổ sở nhất vậy mà anh lại đưa đơn ly hôn...”

“Xin lỗi em...” Niên Bách Ngạn biết thật ra cô đang kìm nén rất nhiều lời. Mấy ngày nay gặp mặt cô im lặng không nói chuyện trước đây, cũng không nhắc đến chuyện ly hôn, anh biết cô vẫn đang đè nén chưa nói.

“Anh chỉ biết nói xin lỗi, xin lỗi thì có ích gì? Niên Bách Ngạn! Em yêu anh như vậy, anh đối xử với em như vậy sao? Chuyện gì cũng không nói với em, em là vợ anh, anh tưởng anh gánh hết mọi chuyện lên người là vĩ đại ư? Anh có coi em là vợ anh không? Thế nào là vợ chồng? Vợ chồng là phải cùng nhau gánh vác. Có ai làm chồng như anh không?” Tố Diệp càng nói càng khóc, càng khóc càng giận, cô giờ bàn tay được anh nắm chặt lên ra sức đánh anh.

Niên Bách Ngạn mặc cho cô đánh, một tay nắm vững vô lăng, một

tay đang không ngừng lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô.

“Hào Hào mà mất tích, em nhất định sẽ không tha thứ cho anh đâu!”
Tố Diệp như một đứa trẻ vô lý gào lên điên cuồng: “Em không thể đánh mất nó, không thể để nó trải qua những chuyện đáng sợ...”

Con người ta chỉ vô lý vô cớ tùy tiện gào khóc với người mình thân nhất. Tố Diệp cũng vậy mà thôi, lúc này Niên Bách Ngạn chính là chỗ dựa lớn nhất của cô, đồng thời cũng là đối tượng duy nhất để cô chút giận...

Quyển 14 - Chương 722: Không chỉ một đũa mất tích

Mặc dù Niên Bách Ngạn mới ra tù chưa lâu, nhưng cũng nhận ra Tố Diệp rất lo lắng cho Tịnh Hảo, nhất là mỗi lần anh tới đón Tịnh Hảo, cô giáo rõ ràng biết anh là bố của Tịnh Hảo nhưng vẫn còn phải gọi điện thông báo cho Tố Diệp. Đối với việc này tuy rằng anh không được thoải mái lắm nhưng vẫn hiểu nỗi lòng của Tố Diệp.

Lúc nhỏ Tố Diệp từng lạc người thân, vì thế mà đã có một cảnh ngộ khiến cô đau khổ cả đời. Cô tuyệt đối không thể để con gái mình lại gặp phải những chuyện như vậy.

Niên Bách Ngạn biết cô đang sợ hãi, cực kỳ sợ hãi, thế nên cho dù Tịnh Hảo chỉ hơi rời ra tầm mắt của cô, cô cũng sẽ căng thẳng. Nghĩ tới đây, Niên Bách Ngạn chỉ tự trách bản thân không cho cô được cảm giác an toàn. Là chồng mà anh lại khiến vợ mình ngày nào cũng phải sống trong hoang mang lo sợ, ngày nào cũng phải lo lắng cho an toàn của con gái, đây là lỗi của anh.

Anh nắm chặt tay cô, không ngừng an ủi: “Không đâu, Diệp Diệp! Đừng nghĩ tiêu cực như vậy.”

“Nhưng...nhưng năm xưa em cũng chỉ mới bốn tuổi.” Tố Diệp dùng tay còn lại đặt lên tim mình, đau tới nỗi mỗi chữ nói ra cũng vô cùng khó khăn.

Niên Bách Ngạn không biết nên an ủi thế nào, chỉ có thể nắm chặt tay lại để giữ lấy tay cô.

“Thả em ra!” Tố Diệp kêu lên thất thanh, lập tức hất tay anh ra, thẳng thừng nói: “Niên Bách Ngạn! Anh không thể hại em rồi lại hại cả Hảo Hảo.”

Bàn tay đang nắm chặt vô lăng của Niên Bách Ngạn chột khựng lại. Anh quay đầu xe, chiếc xe đột ngột dừng lại trên một con đường nhỏ.

Sự yên ắng ngọt ngào đến chết người.

Lời Tố Diệp nói như một chiếc búa đập thẳng vào trái tim anh. Anh không nhìn cô nhưng nỗi đau khi con tim bị đâm xuyên lại đọng đầy trong ánh mắt. Ánh nắng buổi chiều hắt nghiêng xuống gò má anh, tỉ mỉ đếm giọt nỗi bi thương của anh.

Năm bốn tuổi của cô lẽ nào lại không phải nỗi đau của anh? Nếu tất cả mọi việc khi ấy chưa từng xảy ra, hoặc giả nếu lúc ấy anh thật sự có thể đưa cô chạy ra ngoài, vậy thì tận sâu trong lòng cô sẽ không lưu lại một vết sẹo như thế. Nỗi đau này không phải nói buông là buông được. Còn anh, dẫu đã ngồi tù bốn năm thì sao? Đã gây ra tổn thương thì không còn là vấn đề bù đắp nữa.

Theo tiếng phanh xe của Niên Bách Ngạn, một sự yên ắng bất ngờ bao trùm, Tố Diệp mới ý thức được mình vừa nói gì. Cả người cô cũng cứng đờ, rất lâu sau mới quay đầu nhìn sang Niên Bách Ngạn ngồi bên. Sau khi nhìn rõ đau thương nơi ánh mắt anh, cô mới hiểu mình tàn nhẫn cỡ nào.

Nỗi đau của cô không liên quan tới anh, nhưng vì cuộc gặp gỡ sau này mà lại dày vò anh, bắt anh chịu đựng một trọng trách còn nặng nề hơn. Cô thề với trời câu nói vừa rồi không phải những gì cô suy nghĩ trong lòng. Cô cũng không biết vì sao lại phát ngôn ra một câu thần kinh đến thế. Bốn năm trước, khi Vincent nhắc tới chuyện chà đạp ngay trước mặt anh, khi hắn hạ nhục Niên Bách Ngạn ngay

trước mặt cô, dùng những lời lẽ khó nghe để kích động Niên Bách Ngạn cô gần như phát điên. Việc bất chấp tất cả để cản hẳn lẽ nào không phải vì cô cảm thấy Niên Bách Ngạn đang phải chịu nhục?

Bây giờ tất cả những ai có thể làm tổn thương bọn họ đều không còn nữa. Cô bỗng trở thành người làm tổn thương anh.

“Bách Ngạn... Em...em vừa rồi không có ý đó. Em...” Tố Diệp run rẩy nói. Cô muốn giải thích nhưng ngôn ngữ lại trở nên già cỗi, bất lực: “Em xin lỗi! Em vốn dĩ không định nói như thế. Em...”

Một giây sau cô được anh kéo vào lòng, ôm nhẹ nhàng.

Nước mắt Tố Diệp cứ thế lăn dài, rỏ xuống áo véc của anh. Hơi thở quen thuộc của người đàn ông khiến cô ấm lòng. Cô không thể kìm nén cảm giác muốn khóc, không ngừng xin lỗi anh: “Em xin lỗi...”

Niên Bách Ngạn đâu có thể trách cô. Tình cảm của anh đối với Tố Diệp ngoài xót xa chỉ có xót xa. Anh khẽ lau nước mắt của cô rồi vỗ về: “Diệp Diệp! Em không sai. Anh biết tại em quá lo lắng. Giờ anh đã trở về rồi, em hãy giao tất cả lại cho anh xử lí được không?”

Tố Diệp mơ hồ nhìn anh qua hàng nước mắt, nghẹn ngào hỏi: “Anh nhất định sẽ tìm được Hào Hào đúng không?”

“Đúng!” Ánh mắt Niên Bách Ngạn vô cùng kiên định: “Anh tuyệt đối sẽ không để con gái của chúng ta xảy ra chuyện.”

“Bách Ngạn...” Tố Diệp siết chặt áo sơ mi của anh, khẽ gọi tên anh, nguồn sức mạnh duy nhất trong lòng cô...

Trên đường vội tới trường mẫu giáo, Niên Bách Ngạn gọi liên tục vào điện thoại của Tịnh Hảo. Chiếc di động nhỏ xíu màu hồng phấn đó đáng nhẽ phải được đeo trên cổ Tịnh Hảo mới đúng, nhưng từ đầu đến cuối lại không gọi được.

Khi tới trường mẫu giáo, giáo viên phụ trách sinh hoạt và chủ nhiệm lớp của Tịnh Hảo đều đã ra ngoài, còn cả hiệu trưởng trường mẫu giáo với gương mặt lo âu. Sau khi thấy hai người tới, họ vội vàng mới tới văn phòng hiệu trưởng vừa đi vừa nói: “Thưa bố mẹ Tịnh Hảo! Tôi bắt buộc phải nói rõ với anh chị một điểm, vừa nãy chúng tôi đã kiểm tra CCTV của trường mẫu giáo, xác định Tịnh Hảo đã lén lút chuồn ra khỏi trường mẫu giáo. Trẻ con còn bé như vậy ở ngoài rất nguy hiểm. Cháu chưa thể tìm được đường về nhà, thế nên hai vị vẫn nên mau chóng báo cảnh sát đi.”

Nghe xong, hai chân Tố Diệp mềm nhũn. Nếu không có Niên Bách Ngạn kịp thời ôm lấy eo cô, cô chắc chắn sẽ ngã sập xuống đất. Đi vào văn phòng, Niên Bách Ngạn sửng người. Anh hoàn toàn không ngờ lại được gặp Kỳ Ứng Diêm ở đây.

Kỳ Ứng Diêm, một đại luật sư quốc tế trong đoàn luật sư biện hộ cho anh bốn năm trước, thông qua quan hệ với Giang Mạc Viễn để chủ động giúp anh biện hộ. Bản án bốn năm tòa tuyên khi ấy có liên quan không ít tới những chứng cứ đầy sức thuyết phục mà Kỳ Ứng Diêm đã mất còn tìm kiếm, nếu không sao anh chỉ bị bốn năm? Sau này vào tù, anh cũng không có cơ hội gặp lại. Không ngờ họ lại gặp nhau lần nữa ở đây.

Sau khi nhìn thấy Niên Bách Ngạn Kỳ Ứng Diêm không kinh ngạc chút nào. Anh ấy nói ngay: “Chủ tịch Niên! Con trai tôi và con gái anh đang ở cùng nhau. Cả hai đứa chúng nó đều mất tích.” Tố Diệp bàng hoàng. Cô biết Kỳ Ứng Diêm, người đàn ông có thể khiến viện kiểm sát á khẩu trên tòa. Nhưng giờ phút này đây giăng đầy lo lắng, không

còn vẻ lạnh lợi sắc sảo và điềm tĩnh khi đứng trên pháp đình. Có một cô gái nhỏ nhắn đang đứng bên cạnh anh, gương mặt rất xinh đẹp, trên người toát ra một vẻ thuần khiết.

Người con gái này có lẽ chính là Lưu Ly phải không? Nghe nói vợ Kỳ Ứng Diêm là nhà điều chế hương nổi tiếng. Ngay cả câu chuyện lãng tử Kỳ Ứng Diêm theo đuổi nhà điều hương Lưu Ly cũng đã trở thành giai thoại, bắt nguồn từ việc Kỳ Ứng Diêm đã tặng cho Lưu Ly trang viên hoa hồng rộng mười héc ta để cô trồng các cây phục vụ cho việc cung cấp nguyên liệu và chế tạo tinh dầu. Giá bán của mỗi héc ta ở trang viên hoa hồng này đắt đỏ nổi tiếng.

Không ngờ, hôm nay lại được gặp anh ấy ở đây. Nghe Kỳ Ứng Diêm nói xong, Tố Diệp vô cùng kỳ lạ. Sao con của họ lại học ở đây?

“Vì vợ tôi làm việc ở Bắc Kinh bốn năm nên gia đình tôi cũng đi theo tới đây. Con trai tôi mới chuyển tới ngôi trường này cách đây không lâu.” Kỳ Ứng Diêm giải thích đơn giản.

Niên Bách Ngạn hiểu ra. Vốn dĩ anh đã rất cảm kích Kỳ Ứng Diêm, bây giờ nghe tin hai đứa trẻ đang đi cùng nhau, đương nhiên càng phải gắng sức hợp tác. Anh đã xem đoạn băng có liên quan trong đó có một cảnh chính là Hảo Hảo trèo lên tường. Con bé trèo lên cái cây trước, cành cây đó vừa hay vắt tới bên tường thế nên đã trở thành con đường tuyệt nhất để nó trốn ra khỏi trường học. Cậu bé còn lại lớn hơn một chút, đi theo phái sau Hảo Hảo nhanh chóng trèo lên cây rồi nhảy ra khỏi tường.

“Luật sư Kỳ! Con trai anh?” Niên Bách Ngạn hỏi một câu.

Kỳ Ứng Diêm gật đầu: “Năm nay năm tuổi, học lớp mẫu giáo lớn rồi. Quái lạ! Nó và con gái anh quen nhau khi nào nhỉ?”

Câu hỏi này hiệu trưởng cũng chẳng đáp lại được. Cô giáo phụ trách sinh hoạt bên cạnh nói: “Tôi từng thấy Kỳ Tôn tới lớp mẫu giáo bé tìm Hào Hào. Hai đứa trẻ này nói chuyện khá hợp nhau.”

Nghe xong hiệu trưởng phân tích: “Có lẽ Kỳ Tôn vừa chuyển tới, dĩ nhiên không thể hòa nhập nhanh đến vậy với các bạn nhỏ trong này, vừa hay có cùng chung ngôn ngữ với Hào Hào cũng mới tới trường. Nghe nói Hào Hào cũng không thích đi học lắm.”

“Phải làm sao đây? Một đứa ba tuổi, một đứa năm tuổi. Cả hai đứa bé đều rất nhỏ, lại ra khỏi trường mẫu giáo, thật quá nguy hiểm.” Lưu Ly chảy nước mắt.

Nghe cô ấy nói vậy, chính Tố Diệp cũng thất lòng lại, tâm trạng của những người làm mẹ có thể thông cảm cho nhau.

“Xin lỗi! Đây là do trường chúng tôi làm không tròn trách nhiệm. Chúng tôi không nghĩ sẽ thành ra như vậy. Trường mẫu giáo trước nay vẫn rất kín đáo.” Hiệu trưởng xin lỗi.

Niên Bách Ngạn thầm thở dài. Thật ra trẻ con xảy ra chuyện ở trường mẫu giáo đương nhiên người làm bố làm mẹ sẽ ngay lập tức trách cứ nhà trường. Nhưng sau khi xem đoạn băng anh cảm thấy trường học hơi oan uổng. Ai mà ngờ được một đứa trẻ nhỏ như vậy lại leo lên cây, rồi từ cành cây leo ra khỏi tường? Xung quanh trường mẫu giáo rất cao. Đừng nói là trẻ con, ngay cả người lớn nếu không sử dụng công cụ thì cũng không thể trèo ra ngoài được.

“Chủ tịch Niên!” Kỳ Ưng Diêm nhìn về phía Niên Bách Ngạn ánh mắt chân thành: “Nhà chúng tôi vừa tới Bắc Kinh chưa lâu, quan hệ còn rất ít, anh xem có thể trong lúc tìm con gái cũng nhân tiện tìm giúp con trai chúng tôi hay không? Cảm ơn anh.”

“Luật sư Kỳ anh quá khách khí rồi. Hai đứa trẻ đang ở cùng nhau. Tìm chúng là trách nhiệm của tôi. Bốn năm trước tôi nợ anh món nợ tình cảm, anh yên tâm tôi nhất định sẽ giúp anh tìm được con trai. Đứa trẻ sẽ không sao đâu.” Niên Bách Ngạn chân thành nói.

Hai vợ chồng Kỳ Ứng Diêm liên tục cảm ơn.

Sau khi xem xong đoạn băng tài liệu, Niên Bách Ngạn lại vòng ra sau vườn trường xem xét tình hình. Trong trường có cây, Hảo Hảo và Kỳ Tôn có thể trèo lên tường. Nhưng bên ngoài kia không có cây, hai đứa nó trèo xuống kiểu gì nhỉ? Nếu nhảy thẳng xuống thì quá mạo hiểm rồi.

Tổ Diệp nhìn những chỗ lồi lõm tạo nên trên vách tường: “Chúng đã lờn dụng chính những chỗ lồi lõm này để xuống. Ít nhất thì Hảo Hảo có thể làm được việc này.” Cô thở dài gương mặt khó đăm đăm.

Lúc rảnh rồi cô thường đưa Hảo Hảo tới hội quán leo núi. Đương nhiên đều là cô leo núi còn Hảo Hảo ngồi dưới chơi, nhưng điều này cũng không thể đảm bảo Hảo Hảo không biết. Cô cảm thấy con bé có khả năng bẩm sinh về leo núi.

Nghe cô nói vậy Niên Bách Ngạn chợt hiểu ra. Nhìn thấy vẻ áy náy trên gương mặt cô, anh giơ tay khoác qua vai cô, dịu giọng vỗ về: “Không sao đâu! Em an tâm đi.”

Lưu Ly đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh ấy chợt cảm thán. Nghe nói nhà kinh doanh đá quý nổi tiếng Niên Bách Ngạn trước nay đối với mọi người rất nghiêm khắc nhưng lại yêu vợ như mạng sống của mình. Giờ được gặp mặt cô ấy mới thật sự tin tưởng. Đây là một người đàn ông có trách nhiệm. Tuy chỉ nói mấy câu đơn giản nhưng lại khiến người ta cảm thấy tin tưởng và an toàn...

Quyển 14 - Chương 723: Bố nhất định sẽ không tha cho con

Tố Khải lập tức gọi điện tới hỏi thăm tình hình. Cả quá trình đều là Niên Bách Ngạn nói với cậu. Hai người làm mẹ như Tố Diệp và Lưu Ly đã sức cùng lực kiệt cũng không thể quan tâm được quá nhiều. Sau khi nắm được tình hình, Tố Khải lập tức tìm đồng nghiệp điều tra CCTV. Cậu động viên tinh thần Tố Diệp trước. Ai cũng biết Tố Diệp chịu không nổi chuyện này.

Niên Bách Ngạn đề nghị mọi người vẫn nên đi xung quanh tìm là hơn. Hai nhà bên chia ra hai đường, men theo những ngã đường hai đứa nhỏ có thể đi để nghe ngóng. Nơi Niên Bách Ngạn nghĩ tới đầu tiên chính là nơi Tố Diệp ở, vì nó khá gần trường mẫu giáo. Hai người quay trở về nhưng không thấy con ở nhà. Tố Diệp sốt sắng định gọi điện cho tới nhà cậu hỏi thăm nhưng bị Niên Bách Ngạn ngăn lại.

Anh phân tích rất đúng. Nếu Hào Hào tới nhà ông cậu, bên đó không thể yên ắng như vậy, chắc chắn sẽ gọi điện báo cho Tố Diệp biết. Nếu Hào Hào không tới đó mà cô gọi điện qua ắt sẽ làm kinh động tới cậu mợ. Họ đều là người có tuổi rồi, không chịu nổi những chuyện căng thẳng như vậy.

Từng giây từng phút trôi qua, Tố Diệp càng lúc càng lo âu, ngồi trên xe mà ngón tay cô lạnh ngắt. Niên Bách Ngạn lái xe đi tìm từng con phố một, còn cầm ảnh Hào Hào xuống xe hỏi mọi người.

Tố Khải gọi điện tới. Sau khi Niên Bách Ngạn nói chuyện xong, Tố Diệp sốt sắng hỏi tình hình. Sắc mặt anh có vẻ nặng nề: “CCTV quay được Kỳ Tôn và Hào Hào đã cùng bắt một chiếc xe buýt rồi.”

“Gì cơ?” Tố Diệp bàng hoàng: “Chuyện này làm sao có thể? Hào Hào chưa bao giờ ngồi xe buýt cả.” Như vậy cô càng lo lắng hơn. Chưa nói tới chuyện ngày nào cũng được xe đưa xe đón, chắc là Kỳ Tôn cũng chưa bao giờ ngồi xe buýt. Hai đứa trẻ nhỏ như vậy lên xe buýt nguy hiểm biết chừng nào.

Niên Bách Ngạn đương nhiên cũng rất lo, đầu mày nhúu chặt.

Di động rung lên đúng lúc này. Anh vội lấy điện thoại kiểm tra. Tố Diệp thì chỉ dăng lên một dự cảm chẳng lành. Vì sao phải nhắn tin? Vì sao không gọi điện thoại? Cô buột miệng hỏi: “Là tin nhắn của lũ bắt cóc ư?”

Cô tình nguyện là tin nhắn đòi tiền của lũ bắt cóc, ít nhất còn biết được tun tích của Hào Hào.

Ai ngờ xem xong tin nhắn, nét mặt lo âu của Niên Bách Ngạn bỗng chốc chuyển thành ngỡ ngàng. Sau khi nghe một đoạn tin nhắn thoại cả người anh đều thả lỏng hẳn ra. Tố Diệp thấy anh nhẹ nhõm mừng thầm trong lòng, sốt sắng hỏi: “Có phải tìm được Hào Hào rồi không?”

Niên Bách Ngạn nhìn cô, rồi bất ngờ giơ tay vò mạnh đầu cô: “Diệp Diệp à! Đúng là mẹ nào con nấy. Em và Hào Hào đúng là những thành phần quý quái, anh yêu cả đời cũng không đủ.”

“Hà?”

Tố Diệp ngẩn người.

“Em tự xem đi, con gái gửi đấy.” Niên Bách Ngạn quả thực đã thờ phào nhẹ nhõm rồi đưa điện thoại cho Tố Diệp.

Tố Diệp cầm lấy xem. Đó là một bức ảnh. Trong ảnh, Hào Hào đứng dưới cây thông Noel cao hơn hai mét đó, bày ra một tư thế cực kỳ quái gở, trên đầu còn đội một chiếc mũ hình thỏ Miffy. Còn có một đoạn tin nhắn thoại. Cô mở ra, chính là giọng nói nũng nịu của Hào Hào: Bố ơi! Chiếc mũ này mua cho con phải không ạ? Con thích lắm đấy, cảm ơn bố!

Nghe được giọng nói này Tố Diệp bật khóc rồi lại bật cười.

Niên Bách Ngạn thì lại nhìn cô không biết nên khóc hay cười. Anh hôn cô một cái rồi lập tức gọi điện về tư hợp viện. Chẳng mấy chốc đã có người nhận máy, vẫn là chất giọng non nớt.

“Hào Hào?”

“Bố!” Giọng Hào Hào riu rít như một con chim vàng anh: “Bố nhìn thấy ảnh con gửi chưa?”

“Bố nhìn thấy rồi.” Sau khi nghe được giọng con gái, trái tim Niên Bách Ngạn hoàn toàn yên tâm: “Ban nãy bố không gọi được vào di động của Hào Hào?”

“Di động hết pin rồi, sau đó con tìm mãi tìm mãi di động của con mới sáng lên.” Tiểu Tịnh Hào nói. Nhưng rõ ràng trọng điểm không nằm ở chiếc di động. Con bé mừng rỡ hỏi: “Bố ơi, con đội chiếc mũ đó có đẹp không?”

“Đẹp lắm!”

Tiểu Tịnh Hào cười hi hi: “Bố đoán được ra con đang ở đâu chưa?”

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Hào Hào đang ở tứ hợp viện đúng không?”

“Bố thông minh quá!” Tiểu Tịnh Hào cất giọng ngưỡng mộ.

“Hào Hào! Con nói cho bố biết, anh Kỳ Tôn có đang ở cùng con không?” Niên Bách Ngạn phải tìm được con trai của Kỳ Ứng Diêm mới gọi là công đức viên mãn.

“Có đó! Anh ấy không tin con có cá chép nhỏ, cũng không tin con có cây thông Noel. Giờ thì anh ấy tin rồi.

“Hào Hào! Con và anh Kỳ Tôn ngoan ngoãn ở lại trong tứ hợp viện, không được đi đâu hết. Bây giờ bố sẽ về ngay.”

“Mẹ cũng về chứ ạ?”

“Phải! Bố và mẹ đang ở cùng nhau, bây giờ sẽ về nhà.” Niên Bách Ngạn nhẹ nhàng nói.

Sau khi đặt di động xuống, Niên Bách Ngạn thở dài một hơi. Khi quay sang Tố Diệp, cô đã đầm đìa nước mắt, đang cầm khăn giấy khóc rưng rức. Niên Bách Ngạn bật cười, ôm lấy cô: “Con gái đang ở nhà đấy. Được rồi, được rồi. Kinh hoàng một phen thôi, đừng khóc nữa!”

“Sao nó lại nghịch thế chứ...” Tố Diệp ghen ngào.

“Giống em mà.” Niên Bách Ngạn lại lấy thêm vài tờ khăn giấy lau nước mắt cho cô: “Con bé còn nhỏ như thế sao đã biết đường đến tứ hợp viện, lại còn biết đường tìm sạc pin để sạc điện cho di động? Cây thông Noel đã được cất đi thế mà nó cũng lòi ra được. Quan trọng hơn cả, làm sao nó vào được trong tứ hợp viện?”

Tố Diệp thút thít: “Đâu phải Hào Hào chưa bao giờ tới tứ hợp viện. Em thường xuyên đưa nó về đó. Có lẽ con bé này đã nhớ được đường rồi, sao em biết nó có thể tự quay về chứ? Còn nữa, mật mã cửa ra vào tứ hợp viện lúc trước cũng là em nói cho nó. Khi ấy nó cảm thấy cánh cửa có mật mã rất thú vị, nằng nặc đòi biết mật mã là gì.”

Nghe xong Niên Bách Ngạn quả thực vừa tức vừa giận vừa buồn cười. Anh an ủi Tố Diệp một lượt, rồi vội vàng gọi điện cho Tố Khải. Tố Khải nghe Niên Bách Ngạn nói hết mới thở phào: “Em cũng đang định gọi điện cho anh chị. Đồng nghiệp của em đã tra ra được chiếc xe buýt mà Hào Hào ngồi. Hỏi thăm thì được biết nhân viên thu tiền vé xe vừa hay hết giờ làm về nhà, biết Hào Hào ngồi nhầm xe nên đã đích thân đưa Hào Hào về tứ hợp viện.”

Niên Bách Ngạn chân thành cảm ơn người nhân viên đó, nếu không hai đứa trẻ ngồi nhầm xe chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nói chuyện với Tố Khải xong, anh lại gọi điện cho Kỳ Ứng Diêm, báo họ vội tới tứ hợp viện, còn cho họ địa chỉ chi tiết của tứ hợp viện.

Làm xong một loạt những việc ấy, hai người họ vội vàng về nhà...

Vừa vào trong phòng khách của tứ hợp viện, Tiểu Tịnh Hào đã “bay” ừa tới như một chú bướm, cực kỳ vui vẻ. Tố Diệp vút bừa túi xách trong tay sang một bên, còn chưa kịp thay giày, cô đã lập tức ôm chặt lấy Tiểu Tịnh Hào, rồi nước mắt trào ra.

Tiểu Tịnh Hào tò mò gạt nước mắt cho Tố Diệp rồi hỏi: “Sao mẹ lại khóc?”

Tố Diệp không nói được câu nào. Sau khi trải qua giày vò và tuyệt vọng, cô đã hết sức rồi, chỉ còn có thể ôm chặt lấy con gái. Niềm hạnh phúc mất rồi lại có được đó khiến cô muốn dập đầu lạy tạ trời xanh.

Sau khi nhìn thấy Tiểu Tịnh Hảo, Niên Bách Ngạn cũng có một cảm giác tắc nghẹn nơi cổ họng, cũng may chưa mất con bé. Anh bước lên nói với Tiểu Tịnh Hảo: “Không sao đâu! Mẹ chỉ nhớ con quá mà thôi.”

Tiểu Tịnh Hảo bật cười.

“Anh Kỳ Tôn!” Tiểu Tịnh Hảo reo lên.

Một chú nhóc năm tuổi thò đầu ra khỏi cây thông Noel, hiếu kỳ nhìn Niên Bách Ngạn và Tố Diệp. Thằng bé đặt món đồ trang trí trong tay xuống rồi chạy tới.

Tiểu Tịnh Hảo nắm tay thằng bé đi tới trước mặt Tố Diệp và Niên Bách Ngạn: “Họ chính là bố và mẹ em. Bố em cực kỳ đẹp trai, hơn bố anh rồi chứ?”

Lúc này Tố Diệp mới quan sát cậu bé trước mặt. Ông trời ơi! Đúng là một phiên bản của Kỳ Ứng Diêm, hệt như được khắc ra cùng một khuôn với anh ấy vậy. Dáng người nhỏ nhưng toát lên một vẻ quý tộc. Mái đầu có màu nâu đậm. Đây chắc chắn là di truyền từ dòng máu hỗn tạp của bố nó, trông cực kỳ điển trai.

Thằng bé lịch sự cúi chào họ trước, chào một tiếng rồi quay đầu híp mắt cười với Tiểu Tịnh Hảo: “Em chưa từng gặp bố anh, làm sao biết bố anh không đẹp trai bằng bố em?”

“Hứ!” Tiểu Tịnh Hào nghe xong liền tức giận, giậm mạnh chân một cái đến nỗi đầu tóc sắp dựng đứng cả lên: “Bố em đẹp trai hơn bố anh!”

“Em không có bằng chứng thì đừng nói bừa!”

“Em không nói bừa, anh nói bừa thì có, ghét anh!” Tiểu Tịnh Hào hét lên với Kỳ Tôn sau đó xì mặt như sắp khóc: “Em ghét anh lắm, không bao giờ chơi với anh nữa!”

Thấy nước mắt con bé vòng quanh trong hốc mắt, Kỳ Tôn nhất thời cũng luống cuống chỉ cắn môi mà không dám nói gì.

Niên Bách Ngạn đứng bên không nói nên lời. Anh đang nghĩ xem phải giảng hòa mâu thuẫn giữa chúng như thế nào thì vợ chồng Kỳ Ứng Diêm tới. Anh vội vàng ra mở cửa cho họ. Kỳ Ứng Diêm vào cửa nhìn thấy Kỳ Tôn, câu đầu tiên chính là: Thăng nhóc kia! Mà lại đây cho bố!

Kỳ Tôn lè lưỡi lập tức chạy tới bên Lưu Ly. Phản ứng của Lưu Ly hết như Tố Diệp, ôm lấy Kỳ Tôn và khóc, kiểm tra từ trên xuống dưới xem thằng bé có bị thương không rồi mới nói: “Sau này con không được chạy lung tung nữa. Làm bố mẹ lo lắng lắm có biết không?”

Dẫu sao Kỳ Tôn cũng đã năm tuổi, hiểu chuyện hơn rất nhiều. Nghe xong nó cũng biết là mình đã có lỗi, cúi gằm xin lỗi bố mẹ. Tiểu Tịnh Hào đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh ấy, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc rồi chạy tới bên cạnh Niên Bách Ngạn, vùi mặt vào quần áo của anh với vẻ tủi thân.

Niên Bách Ngạn thấy vậy liền bế con bé lên, hỏi nó có chuyện gì.

Tiểu Tịnh Hào òa lên khóc làm tất cả mọi người giật mình. Niên Bách

Ngạn hơi hoảng. Vừa rồi còn yên lạnh, sao nói khóc là khóc ngay được? Anh bèn vội vàng dỗ dành.

“Bố mẹ ơ, con sai rồi. Anh Kỳ Tôn theo con về nhà, đừng trách anh ấy.”

Thì ra là vậy. Niên Bách Ngạn nghe mà ấm lòng bèn an ủi con bé: Biết dũng cảm nhận lỗi là con ngoan, bố mẹ không trách con. Kỳ Ứng Diêm đã tìm được con trai lập tức thoải mái hơn. Sau khi thấy Diệp Tịnh Hào anh ấy cũng rất quý bèn bước lên an ủi: “Hào Hào đừng khóc, mọi người không ai trách con đâu. Con xem, con mà còn khóc là sẽ không xinh nữa. Không xinh nữa sao làm được con dâu của cô chú, đúng không?”

Lưu Ly đứng bên cạnh không nhịn được cười.

Niên Bách Ngạn hơi sửng người giây lát, bế con bé tránh xa “bàn tay lang sói” của Kỳ Ứng Diêm rồi nói: “Đừng dạy hư con gái tôi!”

Kỳ Ứng Diêm phá lên cười: “Môn đăng hộ đối quá hợp còn gì.”

Tổ Diệp cũng thả lỏng bụng miệng cười.

Tiểu Tịnh Hào không khóc nữa, sụt sùi hỏi: “Bố ơ! Con dâu là cái gì ạ?”

Kỳ Tôn đứng bên xen vào một câu: “Tức là em phải làm vợ anh, theo anh về nhà, sau này sống cùng anh.”

Nghe xong Tiểu Tịnh Hào tròn tròn hai mắt rồi lập tức ôm chặt lấy cổ Niên Bách Ngạn, vùi mặt vào đó, nức nở nói như vừa chịu một sự hoảng sợ tột độ: “Con muốn ở với bố mẹ cơ, không muốn tới nhà anh Kỳ Tôn.”

Lưu Ly thấy con trai làm Tịnh Hảo sợ, vội bước lên quát nạt để thằng bé không nói bừa nữa. Kỳ Ứng Diêm thì cười ngả cười nghiêng. Niên Bách Ngạn cũng cố nhịn cười an ủi Tịnh Hảo một lượt rồi cảm thán trẻ con bây giờ lớn sớm quá.

Khi hỏi Kỳ Tôn tại sao lại theo Tịnh Hảo về, Kỳ Tôn còn chưa lên tiếng Tiểu Tịnh Hảo đã lập tức nói: “Anh Kỳ Tôn không tin nhà mình rất lớn. Anh ấy nói nhà mình nhất định không to bằng nhà anh ấy, còn nói con không có các chếp nhỏ, cũng không có cây thông Noel rất cao. Anh ấy không tin, con bèn đưa anh ấy đi xem tận mắt.”

Kỳ Ứng Diêm nghe xong trừng mắt lườm Kỳ Tôn: “Hừ! thằng nhóc này! Thì ra mày là người đầu têu!”

Kỳ Tôn bùng nổ, nhảy nhót: “Không phải con! Con bị oan mà! Chính em ấy nói nhà em ấy rất lớn. Em ấy có cá chếp nhỏ và một cây thông Noel rất cao. Em ấy nhất định đòi kéo con tới chơi.”

Tiểu Tịnh Hảo nghe vậy bèn chỉ vào Kỳ Tôn nức nở nói: “Anh Kỳ Tôn nói dối ~”

“Em...”

“Mày qua đây với bố.” Kỳ Ứng Diêm kéo thằng bé rồi một tay vác thằng bé lên vai: “Nhân chứng vật chứng đều đã đầy đủ, mày còn giảo biện, về nhà xem bố xử lý mày thế nào!”

“Con bị oan mà!”

“Còn oan? Tịnh Hảo bé thế kia làm sao đổ oan được cho mày. Cả ngày mày nghịch ngợm, trò này cũng chỉ có mày mới nghĩ ra được thôi.” Kỳ Ứng Diêm đưa ra kết luận.

“A!” Kỳ Tôn tức đến chết giận dữ nhìn Tiểu Tịnh Hào: “Em nhớ đó, Diệp Tịnh Hào! Anh nhất định sẽ không tha cho em đâu!”

“Trật tự! Bé tí đã học uy hiếp người khác? Tội nặng thêm một bậc!” Kỳ Ứng Diêm phát vào mông thẳng bé một cái.

Tiểu Tịnh Hào thì vui đầu vào cổ Niên Bách Ngạn, ra vẻ đáng thương...

Một mỗi cả một buổi chiều, tới buổi tối, Tiểu Tịnh Hào cũng rất buồn ngủ rồi. Con bé đã lên giường từ lâu, ôm con thỏ Miffy trong lòng, còn tham lam ôm cả con Xì Trum Niên Bách Ngạn mua cho nó.

Ánh sáng trong căn phòng rất êm dịu, là loại đèn tạo hình mèo con điểm tuyết trên tường. Bức tường đối diện trông như một vương quốc động vật đủ màu sắc, vẽ vô vàn các con thú nhỏ đáng yêu.

“Thế nên mẹ khóc vì tưởng con lạc đúng không ạ?” Tiểu Tịnh Hào chớp chớp mắt, nghiêm túc hỏi.

Niên Bách Ngạn ngồi ở đầu giường vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của nó rồi khẽ nói: “Đúng vậy! Khi không thấy con ở trường mẫu giáo, bố mẹ đều rất lo lắng. Hào Hào! Con phải nhớ, giờ đó con nên ở trường chứ không nên chạy về nhà. Nếu con rất muốn về nhà thì phải nói với thầy cô mới được.” Trước khi đi ngủ, anh kể lại cho Tiểu Tịnh Hào nghe những chuyện hôm nay đã xảy ra, mục đích chủ yếu là dạy cho con bé đạo lý làm người...

Quyển 14 - Chương 724: Không cho em một lý do để buông tay

Tiểu Tịnh Hào chớp mắt suy nghĩ: “Nhưng con đâu có đi chỗ nào khác, con về nhà mà. Vì sao về nhà còn phải xin phép thầy cô?”

“Vì lúc đó không phải giờ con về nhà. Hào Hào! Chúng ta phải học cách lúc nào thì nên làm gì, đây là quy tắc.”

“Bố ơi! Quy tắc là gì ạ?” Tiểu Tịnh Hào là một em bé rất hiếu kỳ.

Niên Bách Ngạn cười: “Quy tắc chính là để chúng ta không làm sai, làm một đứa trẻ ngoan ai gặp cũng yêu.”

“Vậy con có thể không cần quy tắc không?”

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ: “Thế bạn khác có được lấy Miffy của con mà chưa hỏi ý kiến con không?”

“Không được!” Tiểu Tịnh Hào ôm chặt Miffy.

“Vì thế, chưa được người khác cho phép mà đã làm là một chuyện không tốt. Khi chúng ta làm việc gì phải hỏi ý kiến người khác nhiều hơn, xem người ta có đồng ý hay không mới được. Đây chính là quy tắc, con hiểu không?” Niên Bách Ngạn kiên nhẫn dạy con gái.

Tiểu Tịnh Hào mím môi, suy nghĩ một lát rồi khẽ nói: “Bố ơi! Hôm nay con sai rồi. Con không nên về nhà mà không báo với thầy cô một

tiếng.”

Niên Bách Ngạn nhẹ lòng mỉm cười. Anh xoa đầu con bé: “Còn gì nữa?”

Tiểu Tịnh Hào chớp chớp đôi mắt to tròn: “Còn nữa là, thật ra ban đầu anh Kỳ Tôn không muốn theo con về nhà. Chính con nói với anh Kỳ Tôn nhà chúng ta rất to, rất vui nên anh ấy mới đi theo con.” Dứt lời con bé cụp mắt xuống dè dặt nói: “Con xin lỗi bố, chiều nay không phải anh Kỳ Tôn tự nguyện, vì con nói với anh ấy rằng anh ấy là kẻ nhát gan nên anh ấy mới đi theo con.”

“Vì vậy ngày mai khi gặp lại anh Kỳ Tôn, con phải xin lỗi, vì con mà anh ấy mới bị bố mẹ trách phạt.”

Tiểu Tịnh Hào tủi thân gật đầu. Một lúc lâu sau con bé hỏi: “Bố ơi! Sau này Hào Hào không dám nữa, bố đừng ghét Hào Hào.”

“Sao lại thế chứ?” Niên Bách Ngạn vỗ nhẹ vào người nó, dịu dàng nói: “Hào Hào mãi mãi là bảo bối bố yêu thương nhất.”

“Thế liệu mẹ có không yêu con nữa không? Vì con đã nói dối.” Tiểu Tịnh Hào rất lo lắng: “Cô giáo dạy nói dối là đứa bé hư.”

“Không đâu! Mẹ rất yêu Hào Hào, cũng giống như bố vậy, đều vô cùng yêu quý Hào Hào.” Niên Bách Ngạn vỗ về con gái đồng thời cũng dạy con gái: “Nhưng nếu sau này Hào Hào biết làm một đứa trẻ thành thật, bố mẹ sẽ còn yêu thương con nhiều hơn bây giờ.”

Tiểu Tịnh Hào gật đầu rất mạnh, sau đó ôm chặt lấy cánh tay Niên Bách Ngạn: “Bố ơi! Hào Hào biết lỗi rồi!”

“Ngoan lắm!”

“Bố có thể đợi lúc Hào Hào ngủ không?”

“Được, bố không đi. Con ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ đi, ngày mai làm một đứa trẻ biết nghe lời, rồi bố mẹ sẽ đưa con và Miffy tới Disneyland tìm bạn của nó.”

“Vâng! Bố ơi con ngủ rồi ạ!” Tiểu Tịnh Hào lập tức nhắm mắt lại.

Niên Bách Ngạn cười, cúi đầu hôn lên gương mặt nhỏ.

Sau khi chắc chắn Tiểu Tịnh Hào đã ngủ say, Niên Bách Ngạn mới thức dậy, tắt đèn, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại. Tố Diệp đứng dựa bên tường nãy giờ. Sau khi thấy anh ra ngoài, cô khẽ nói: “Hào Hào nghe lời anh thật đấy. Bình thường có khi nào nó ngủ ngoan như vậy đâu?”

Niên Bách Ngạn mím môi cười khẽ, đi tới gần cô, nhìn cô. Cô căng thẳng vì ánh mắt này của anh, bất giác giơ tay lên che mắt anh: “Anh ghét thật! Nhìn gì chứ!”

Nhưng Niên Bách Ngạn lập tức bế bổng cô lên, quay về phòng ngủ.

Khi cửa phòng đóng lại, anh đặt Tố Diệp lên giường, bản thân mình cũng nằm đè lên. Cơ thể rắn chắc của người đàn ông dính vào người cô, một sự rung động quen thuộc. Niên Bách Ngạn áp mặt xuống, hơi thở nóng hổi phả vào sống mũi cô. Anh cười khẽ: “Ghen với cả con gái ư?”

“Không!” Tố Diệp nhìn lên mặt anh, thì thầm: “Bốn năm qua em thường xuyên tưởng tượng ra cảnh tối nay. Anh ngồi ở đầu giường con gái, dạy nó việc gì nên làm, việc gì không nên làm, vì em phát hiện ra, có những lúc trẻ con nghe lời bố hơn.”

“Bốn năm qua em vất vả rồi, anh xin lỗi.” Niên Bách Ngạn cúi đầu hôn lên trán cô. Dần dần, nụ hôn của anh men dần xuống, say mê, quyến luyến cùng bờ môi cô. Rất lâu sau anh mới hơi buông cô ra, nhìn vào mắt cô: “Mỗi lần nhìn thấy Hào Hào, anh đều đau lòng. Khi em mang thai, anh không ở bên cạnh, em đã phải chịu đựng nỗi sợ hãi lớn đến thế nào.”

Tố Diệp khẽ cắn môi. Trên cánh môi vẫn còn lưu lại nhiệt độ của anh: “Có câu nói này của anh là em mãi nguyện rồi.”

“Ngốc ạ!” Niên Bách Ngạn vừa xót xa, vừa yêu thương. Môi anh lại dừng lại trên chóp mũi cô: “Diệp Diệp! Bốn năm rồi anh rất nhớ em! Gương mặt em dày vò giấc mơ của anh cả bốn năm.”

“Em không tin ban đầu chính anh nói anh không yêu em mà.” Tố Diệp giơ tay chọc lên ngực anh một cái rồi đẩy anh ra nằm xoay lưng về phía anh.

Niên Bách Ngạn cũng nằm xuống, nghiêng người ôm cô vào lòng. Gò má anh mơn man ở giữa cổ cô cọ sát nhẹ nhàng: “Mấy lời dối lòng em cũng tin ư?”

“Đáng ghét! Râu của anh chọc vào cổ em rồi.” Tố Diệp rút cổ lại, cười khế.

Niên Bách Ngạn cười khúc khích, vắt ngang cánh tay ôm cô chặt hơn. Chiều nay sau khi tìm được Hào Hào, anh bèn gọi người dọn đồ đạc của họ tới tứ hợp viện. Tứ hợp viện không có Tố Diệp, ở thêm phút nào anh cũng cảm thấy cô đơn phút ấy. Bây giờ thì tốt rồi, anh cảm thấy lòng mình đầy ắp.

“Lời nói ra như bát nước đổ đi. Những lời Niên Bách Ngạn anh nói là

“Nhất ngôn cửu đỉnh” mà.” Tố Diệp cố tình nói.

Niên Bách Ngạn hơi xoay người cô lại, nhìn cô từ trên cao xuống:
“Khi ra tù không nhìn thấy em, anh đã biết anh nhất định sẽ nuốt lời.”

“Nuốt lời chuyện gì?” Tố Diệp nhướn mày.

“Anh không thể thật lòng chúc phúc em.” Niên Bách Ngạn giơ tay vuốt ve mặt cô, thâm tình nói: “Anh không thể không có em. Diệp Diệp! Nếu em thật sự lấy người khác, anh nghĩ anh sẽ phát điên mất.”

“Nếu em thật sự lấy Kỷ Đông Nham thì sao?”

Niên Bách Ngạn giơ tay véo mũi cô: “Thế thì anh sẽ cướp em lại.”

“Nhưng anh ấy là bạn của anh cơ mà?”

“Cậu ta dám đào chân tường của anh, vì sao anh không được đào lại?” Niên Bách Ngạn cong môi.

“Đừng có tự mãn! Anh không cần còn không cho phép người khác cần ư?” Tố Diệp trừng mắt.

“Ai nói anh không cần?” Niên Bách Ngạn lại áp sát vào cô, cúi đầu khẽ cắn lên tai cô: “Anh có thể từ bỏ tất cả danh vọng và lợi ích, chỉ không thể từ bỏ em. Khi không có khả năng yêu em, anh mong em được hạnh phúc. Khi có khả năng yêu em, anh hy vọng mình mang lại hạnh phúc cho em.”

“Cãi chày cãi cối!” Tố Diệp đẩy anh ra trong lòng hơi chua xót: “Sau này anh mà còn giấu em chuyện gì, em sẽ ly hôn với anh, sẽ ly hôn thật đấy.”

Niên Bách Ngạn cong môi cười, trừng phạt bằng cách cắn lên môi cô: “Sau này không được phép nói hai chữ này nữa.”

Tố Diệp bèn quay người lại ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào lòng anh, xót xa hỏi: “Ở trong đó anh khổ lắm phải không?”

“Không khổ!” Niên Bách Ngạn khẽ nói.

“Anh gạt em. Anh gầy đi rồi.” Tố Diệp đỏ mắt nhìn anh.

Thấy cô đứng đưng trái tim Niên Bách Ngạn nhói đau. Anh khẽ đùa cô: “Gầy là vì nhớ em đấy mà.”

Tố Diệp đẩy anh một cái: “Đừng nịnh bợ!”

Anh kéo tay cô lại cười khẽ.

“Người đàn ông nhẫn tâm! Năm xưa còn không chịu gập em.” Tố Diệp tính lại nợ cũ.

“Anh sợ em khóc tèm nhem. Một nơi nghiêm túc như thế, anh sợ em không kiềm chế được lại đánh người ta.” Niên Bách Ngạn đùa.

Tố Diệp trừng mắt: “Em chanh chua đến vậy sao? Đáng ghét!”

“Em tự xem đi, Hào Hào học ngay cái tính vô lý của em, y như đúc.”

Tố Diệp véo anh một cái. Anh nhe răng cười. Sao một màn đùa nghịch, cô lại nép vào lòng anh thở dài: “Mong là sau này mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió.”

“Chắc chắn!”

Cô ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói: “Khi em sinh Hảo Hảo, Joey có tới thăm em.”

Niên Bách Ngạn ngớ ngàng.

“Cô ấy sống không sung sướng gì. Tài khoản ở Brazil đã bị phong tỏa, cái mác tiểu thư cũng không còn nữa.” Tố Diệp thờ dài: “Đó là lần cuối cùng em gặp cô ấy. Cô ấy nói cô ấy sẽ ra nước ngoài, không bao giờ quay lại nữa.”

“Vậy cũng tốt.” Niên Bách Ngạn ôm lấy cô thờ dài.

Tố Diệp ngẩng lên nhìn anh, anh cũng cúi đầu nhìn cô, không kìm được lòng mình mà hôn lên môi cô lần nữa. Nhân lúc lấy hơi cô lẩm bẩm: “Bách Ngạn! Anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa, phải không?”

Niên Bách Ngạn nhìn vào mắt cô nghiêm túc nói: “Đúng vậy!”

Tố Diệp cười khế.

“Diệp Diệp!” Niên Bách Ngạn khế gọi tên cô.

Cô nhìn anh, ánh mắt sáng như sao.

“Vì sao không nghĩ tới chuyện chia tay? Anh từng ngồi tù, chuyện này nói ra không dễ nghe, anh...”

Tố Diệp chủ động hôn lên môi anh, chặn lại tất cả những gì anh muốn nói. Rất lâu sau cô mới từ từ buông ra nhìn anh và nói: “Đơn giản thôi, vì anh không em một lý do để buông tay. Thế nên em phải đợi, đợi tới khi nào anh ra mới thôi.”

“Đồ ngốc!” Sóng lòng Niên Bách Ngạn kích động. Anh lật người đè cô xuống, hóa bị động thành chủ động. Nụ hôn ào ào như thác.

Nỗi nhớ bốn năm hóa thành dòng chảy mãnh liệt ôm lấy cả hai. Tổ Diệp cũng nhiệt tình như lửa, bám chặt lấy anh như một cây dây leo.

Hơi thở của người đàn ông trở nên nóng rẫy, vẫn đục. Nụ hôn của anh men theo cằm cô đi xuống. Anh khẽ nói: “Diệp Diệp! Em chọc anh đấy à? Anh “ăn chay” bốn năm rồi đấy nhé.”

Tổ Diệp bạo dạn, gò má ửng hồng rạng rỡ như hoa anh đào: “Thế thì em muốn chào hỏi nó trước.” Dứt lời bàn tay nhỏ của cô thò xuống dưới.

Bụng Niên Bách Ngạn co rụt lại. Ngay sau đó anh nghe thấy cô cười khanh khách: “Ông Niên à! To quá đấy!” Vẫn tùy tiện như lần đầu tiên, chỉ có điều lần này dĩ nhiên Niên Bách Ngạn sẽ không đẩy cô ra.

“Vì nó muốn ôn lại chuyện cũ với bà Niên đấy mà.” Niên Bách Ngạn nhiệt tình quét sạch quần áo ngủ trên người cô.

Đêm dài đằng đẵng, ánh trăng sáng rực. Nhiệt độ hùng hực trong phòng hâm nóng cả đêm thu. Hai con người như đôi cá khát nước quẩn quýt trên chiếc giường lớn. Đó là dục vọng, là tình yêu, hơn cả là hạnh phúc...

Quyển 14 - Chương 725: Năm ấy

Mùa thu mát rượi, hòa với ánh nắng rực rỡ. Thời tiết này khiến người ta vui vẻ. Khi gió thổi qua mặt, mang theo mùi hương của thu hoạch.

Hôm nay Tố Khải ăn mặc khá nghiêm túc, nhưng không phải cảnh phục mà là áo vest quần âu, ôm theo một bó hoa rum trắng lớn cùng với những chồi non hạnh phúc trong lòng, đứng trước sảnh, trông cực kỳ bắt mắt.

Một vài cô gái trẻ đều nhìn về phía anh. Còn anh chỉ ngóng những hình bóng từ trong cửa đi ra, ánh mắt có phần nôn nóng. Khi từng người từng người kéo hành lý ra ngoài, Tố Khải cúi xuống nhìn đồng hồ, ra sức gõ đầu vào trong.

Cuối cùng, anh đã nhìn thấy bóng hình ấy. Người con gái đang kéo một chiếc vali lớn hai sáu phân màu lam đậm bước ra ngoài. Bước chân của cô rất chậm rãi, không hề vội vã. Đợi cho hành khách đi gần hết cô mới bước về phía cửa ra.

Ánh mắt Tố Khải nhìn mãi về phía cô. Cảm giác sốt ruột không còn nữa, chỉ còn lại tình ý sâu đậm.

Khi người con gái rào bước đi ra cửa cũng nhìn thấy Tố Khải. Cô ngẩn người giây lát, sau đó bước chân trở nên nhanh hơn. So với vị đắng chát trên môi ngày cô đi bốn năm trước, nụ cười của cô bốn năm sau tươi tắn và dịu dàng hơn. Trước mặt còn có người, cô bị chặn lại trước cửa, bèn giơ tay vẫy về phía Tố Khải.

Tố Khải mỉm cười, tỏ ý bảo cô đừng gấp gáp. Trong khi bản thân thì sắp nôn nóng tới mức vượt hàng rào rồi.

Bốn năm, cả sân bay cũng đã đổi khác, mùi hiện đại hóa càng thêm mãnh liệt.

Diệp Lan nhìn về phía Tố Khải ở gần đó. Thời gian đã ban cho anh nhiều sức hấp dẫn nam tính hơn. Anh hoàn toàn nổi bật giữa đám đông. Bốn năm nay, kỳ thực cô và Tố Khải chưa khi nào mất liên lạc. Tố Khải vẫn luôn gửi cho cô các loại đồ. Có thể là quà sinh nhật tặng trước, có thể là thứ anh cảm thấy ngon. Nhưng họ nói chuyện rất ít, về cơ bản chỉ nhắn tin.

Mà mỗi lần nhắn nội dung cũng không quá nhiều. Đa phần đều là anh dặn dò cô: Trời lạnh rồi, mặc ấm một chút, con gái sợ lạnh; Trời nóng rồi, uống nhiều nước đậu xanh một chút, đừng để bị cảm nắng; Thời tiết bây giờ chắc kho hanh lắm phải không, phải uống nhiều nước; Mùa xuân rồi, thời tiết cũng đẹp hơn, em nên ra ngoài vận động nhiều hơn một chút...

Những lời hỏi han không nhiều, nhưng khiến cô cảm động mãi.

Chẳng mấy chốc Diệp Lan đã ra khỏi cửa. Chiếc vali rất lớn, phải cao bằng nửa người cô. Tố Khải cười, chủ động cầm lấy vali cho cô, rồi quan sát cô. Mái tóc cô dài rồi, không nhuộm bất kì màu nào. Một màu đen tuyền xõa xuống vai trông rất dễ chịu. Bên trên là một chiếc áo len màu đen, kết hợp với một chiếc quần bò màu xanh nhạt cao tới eo, gấu quần được xắn lên một chút để lộ ra đôi chân trắng treo như ngó sen. Dưới chân là một đôi giày mùa màu xanh dương. Ngoài chiếc vali ra, cô còn đeo một chiếc ba lô da màu đen, cả người trông vô cùng sạch sẽ.

Khóe môi cô nở một nụ cười nhạt. Vốn dĩ tâm trạng rất hưng phấn, nhưng sau khi thật sự lại gần Tố Khải, cô bèn kiềm chế, gò má hơi ửng hồng. Tố Khải nhìn đến si mê. Nếu đây không phải nơi công cộng, anh rất muốn hôn cô.

“Tặng em ư?” Diệp Lan thấy anh cứ ngây ngốc nhìn mình, bèn mỉm cười chỉ vào bó hoa trong lòng anh.

Lúc này Tố Khải mới tỉnh lại, tặng bó hoa cho cô rồi nói: “Mừng em về nước!”

Diệp Lan phì cười: “Giọng điệu khách sáo quá!”

Tố Khải nhìn cô cười khế rồi bạo dạn ôm lấy vai cô: “Đi thôi! Về nhà nào!”

Diệp Lan dừng bước. Nhà?

Tố Khải cũng dừng bước. Anh nhìn cô, bổ sung thêm một câu: “Về nhà anh!”

Diệp Lan đỏ mặt cúi đầu.

Đáy lòng Tố Khải mềm nhũn, anh sát lại gần cô, dịu dàng nói: “Lần này về đừng đi nữa, được không?”

Diệp Lan ngược mắt lên: “Dĩ nhiên là không đi rồi. Anh rể em đích thân viết giấy mời em mà.”

“Chỉ vì anh rể em thôi sao?” Tố Khải nhướn mày.

“Gì mà anh rể em chứ? Anh rể em chẳng phải là anh rể anh sao?”
Diệp Lan trừng mắt.

Tố Khải mím môi nói ý sâu xa: “Cũng phải! Anh rể anh cũng là anh rể em.”

Lúc này Diệp Lan mới hiểu ra, mặt càng đỏ dần, gior tay cố gắng che đi nụ cười anh: “Em không có ý đó...”

Tố Khải nhân cơ hội đó kéo tay cô lại, rồi kéo cả cô vào lòng, thì thầm: “Vì anh, đừng đi nữa!”

“Đáng ghét! Bao nhiêu người đang nhìn kìa.” Diệp Lan xấu hổ khẽ đẩy anh ra, mím cười bước ra ngoài.

Tố Khải sai bước đi theo.

Ra khỏi đại sảnh sân bay, Diệp Lan rung mình một cái. Tố Khải thấy vậy bèn khoác áo lên người cô rồi nói: “Bắc Kinh lạnh rồi, em mặc ít quá.”

Diệp Lan cuộn chặt áo anh lại, mím cười hạnh phúc.

Tố Khải vội vàng kéo cô lên xe. Anh không vội lái xe đi ngay, mà nắm lấy tay cô, siết chặt, hà hơi cho cô. Diệp Lan nghiêng đầu nhìn anh, ngấm gương mặt hơi nghiêng của anh. Bao nhiêu chuyện của bốn năm trước và bốn năm nay đều hiện lên trong đầu. Dường như tất cả đều không còn quan trọng. Quan trọng nhất là anh vẫn ở đây.

Ngón áp út bất ngờ có cảm giác lạnh lạnh. Cô sửng người, chẳng biết một chiếc nhẫn đã đeo vào tay cô từ bao giờ.

“A...”

“Suyt...” Tố Khải ra hiệu cho cô im lặng.

“Nhưng mà...”

“Tốt quá! Vừa khít! Không cần mang đi đổi nữa!” Tố Khải cười hơi quái dị.

Gò má Diệp Lan nóng bừng bừng, định rút tay về nhưng đã bị Tố Khải nắm chặt. Cô hơi sốt sắng hờn dỗi nói: “Sao anh lại như vậy chứ? Đeo nhẫn này cho em là có ý gì?”

Tố Khải nhìn cô như cười như không: “Kết hôn!”

“Kết hôn gì? Em đâu có nói định lấy anh.” Diệp Lan nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch, thịch thịch. Một chút ngọt ngào tan ra trong tim.

Tố Khải cố tỏ ra kinh ngạc: “Sao nói lời lại không giữ lời? Bốn năm trước khi em đi đã hứa với anh, khi nào trở về chúng ta sẽ làm đám cưới. Để mua được chiếc nhẫn này anh đã phải lao tâm khổ tứ đấy. Em không đeo thì ai đeo?”

Diệp Lan tròn mắt: “Em...em hứa với anh khi về sẽ kết hôn lúc nào? Em chưa từng nói... Ừm!”

Những lời còn lại bị nụ hôn của Tố Khải chặn đứng.

Diệp Lan hơi ngẩn người nhưng vẫn dịu dàng nép vào lòng anh. Đây là nụ hôn của lâu ngày gặp lại, khiến Diệp Lan đỏ mặt, khiến Tố Khải rung động. Anh thì thầm bên tai cô: “Làm vợ anh nhé, được không?”

Giọng anh trong sáng và dễ nghe. Diệp Lan như bị trúng thuốc mê, đỏ mặt gật đầu.

Hạnh phúc nổ tung trong lòng Tố Khái. Một lần nữa anh đặt lên môi cô một nụ hôn sâu...

Cuối tuần lại tới.

Đã vào thu, lá rơi lác đác. Con đường rợp bóng cây của Hậu Hải giờ ngả vàng. Ánh nắng xuyên qua những gân lá màu vàng, chiếu những bóng nắng lốm đốm xuống mặt đất, trải lên một cảnh sắc tuyệt đẹp, cùng với gió nhẹ, lấp lánh cả con đường.

Các bức ảnh dễ thương chụp đủ mọi tư thế của Tiểu Tịnh Hào dưới cành lá rơi, được Niên Bách Ngạn lưu vào máy ảnh. Có con rồi, hình như người đàn ông nào cũng yêu thích máy ảnh.

“Bố ơi ~” Tiểu Tịnh Hào vui vẻ chạy trên con đường lá vàng. Mái tóc dài mềm mại khẽ tung bay. Mỗi một khoảnh khắc đều trở nên đáng quý.

Niên Bách Ngạn tiến lên nắm lấy tay con bé, sợ nó bị ngã.

“Bố đã xem con múa bao giờ chưa? Chị Bội Bội đã đăng kí lớp học múa nhưng con cảm thấy con múa đẹp hơn chị ấy.” Tiểu Tịnh Hào nũng nịu nói.

Niên Bách Ngạn mỉm cười: “Bố chưa được xem. Thế con múa một đoạn cho bố xem được không?”

Một đứa trẻ hơn ba tuổi là thời điểm cố gắng chứng tỏ với người lớn sự tồn tại của mình. Sau khi nghe những lời ấy, con bé bắt đầu phấn khích múa trước mặt Niên Bách Ngạn. Nó nhẹ nhàng xoay một vòng, bàn tay nhỏ giơ lên hạ xuống rất có bài bản. Tư thế múa của đôi

chân trông khá chuyên nghiệp.

Niên Bách Ngạn ngồi xuống nhìn Tiểu Tịnh Hảo đang múa giữa cành lá rơi. Cái bóng nhỏ xíu lạc vào đáy mắt anh, ngưng tụ lại thành nụ cười hạnh phúc. Tổ Diệp đứng sau lưng anh nhìn thấy cảnh ấy, khóe môi cũng mỉm cười.

Năm tháng bình yên, cảnh này quá bình yên.

Có người đàn ông mình yêu, có cô con gái ngoan ngoãn quá đủ đầy.

Một cảnh tượng như vậy khiến người xung quanh cũng bất giác dừng chân ngắm nhìn. Tổ Diệp nhìn mãi theo bóng Niên Bách Ngạn, ngọt ngào lan tỏa.

“Bố ơi! Bố và mẹ kết hôn chưa?” Múa đã mệt Tiểu Tịnh Hảo nép vào lòng Niên Bách Ngạn. Cả nhà ba người ngồi trên chiếc ghế gỗ. Bên kia Tổ Diệp cũng đang dựa vào anh.

Tổ Diệp và Tiểu Tịnh Hảo mặc đồ đôi, còn Niên Bách Ngạn thì ăn mặc khá thoải mái, nhưng thoát nhìn vẫn giống như một người lớn dẫn theo hai đứa trẻ.

Tổ Diệp nghe xong bật cười: “Mẹ và bố con không lấy nhau thì lấy đâu ra con?”

“Nhưng bố nói mẹ cầu hôn bố mà. Cầu hôn chẳng phải việc của đàn ông sao? Tại sao bố lại không cầu hôn mẹ?” Tiểu Tịnh Hảo vô cùng nghi hoặc.

Tổ Diệp tròn tròn mắt nhìn Niên Bách Ngạn.

Niên Bách Ngạn có vẻ ngượng ngập nhưng vẫn cố nhin cười nói với

cô: “Anh chỉ kể cho con nghe sự thật thôi mà.”

“Thế nào là sự thật? Ai chủ động cầu hôn anh? Nói khoác mà không biết ngượng!” Tố Diệp tức giận đánh anh.

Niên Bách Ngạn mỉm cười khoác tay qua vai cô, cố tình moi móc quá khứ của cô: “Anh nhớ hình như là ở Giang Tô thì phải. Một buổi sáng nào ấy, ai đó mặc quần áo ngủ xông vào phòng họp nói với anh: Anh phải cưới em, không được cưới người khác!

“Anh...” Tố Diệp bỗng chốc nhớ lại lúc ấy, mặt bỗng đỏ rực sau đó cô lẩm bẩm: “Lần đó không tính, đó không gọi là cầu hôn.”

“Sao lại không gọi là cầu hôn?” Niên Bách Ngạn cố tình tỏ ra kinh ngạc: “Cả đời anh lần đầu tiên được người ta cầu hôn, nên nhớ rõ lắm.”

“Anh đáng ghét!” Tố Diệp giơ nắm đấm định đánh anh.

Anh phá lên cười bế Tiểu Tịnh Hảo né tránh đòn công kích của cô. Tố Diệp không đuổi theo họ mà tức giận đứng đo giậm chân: “Niên Bách Ngạn! Anh là đồ đại gian thương, đại khốn kiếp!”

“Bố ơi! Mẹ mắng bố kìa. Bố làm mẹ giận rồi.” Tiểu Tịnh Hảo làm như rất lo lắng.

Niên Bách Ngạn cười yêu chiều: “Mẹ không giận đâu. Đó là biểu hiện của việc mẹ rất yêu bố đấy.”

“Vậy vì sao bố không cầu hôn mẹ? Vì bố không yêu mẹ ư?” Tiểu Tịnh Hảo chu môi.

Niên Bách Ngạn xoa đầu con bé: “Thật ra bố cầu hôn với mẹ lâu lắm

rồi. Chỉ có điều khi ấy bố dùng chút thủ đoạn để khiến mẹ con mắc lừa. Bố rất yêu mẹ, thế nên phải lấy mẹ, phải kết hôn với mẹ.”

Lúc này Tiểu Tịnh Hào mới vui, reo mừng, chạy về phía Tố Diệp: “Mẹ ơi, mẹ ơi! Mẹ đừng buồn! Bố nói là bố rất yêu, rất yêu mẹ đấy.”

Con nhóc này!

Niên Bách Ngạn đứng cười gằn đó.

Tố Diệp đỏ mặt nhìn Niên Bách Ngạn trong bóng nắng, mím môi cười hạnh phúc.

“Bố ơi! Con muốn đạp chiếc xe này!” Tiểu Tịnh Hạo chỉ vào một hàng xe đạp màu đỏ vui vẻ gọi.

Đó là xe đạp cho những người đi du lịch thuê. Mấy năm nay đường phố Bắc Kinh không thiếu hình bóng những chiếc xe đạp này, vừa tiện cho người dân đi lại. Những nơi nhàn hạ như Hậu Hải lại càng không thể thiếu, có thể thuê xe để ung dung tận hưởng buổi chiều thu Bắc Kinh.

Niên Bách Ngạn bèn thuê một chiếc xe gia đình, có ghế ngồi an toàn phía trước cho các bé. Tiểu Tịnh Hào cảm thấy loại xe này rất mới lạ, sốt sắng leo lên, thúc giục: “Bố ơi nhanh lên!”

Niên Bách Ngạn trèo lên xe, quay đầu nhìn Tố Diệp: “Diệp Diệp, mau lại đây!”

“Mẹ ơi! Nhanh lên nào! Chúng ta đạp xe đạp thôi.” Tiểu Tịnh Hào cũng ra sức vẫy tay về phía cô.

Cứ thế đẹp như một giấc mơ, giống như giấc mơ khi xưa của Tố

Diệp, nhưng những giấc mơ đó có đẹp nhường nào cũng không chân thực bằng khoảnh khắc này. Cô rào bước đi tới, ngồi lên vị trí sau cùng.

Niên Bách Ngạn là người lái xe chính. Hai cánh tay anh bảo vệ Tiểu Tịnh Hảo phía trước. Còn Tố Diệp thì nhẹ nhàng ôm eo anh, áp mặt vào sống lưng rộng lớn của anh.

Cô nhớ khi trước họ cũng từng đạp xe thể này, cũng ở Hậu Hải. Lúc đó cô ép anh mặc một chiếc áo khi miện rộng, trở cô sau lưng xuyên qua đám lá rơi.

Lúc ấy còn cô gái nói: Cậu xem, anh chàng đẹp trai kia mặc áo khi miện rộng, trông đáng yêu chưa kìa!

Lúc ấy cô chỉ muốn cười, cũng bất giác ôm chặt eo anh, giọng anh xuyên qua lồng ngực mang theo ý cười: Cười em về nhà đúng là hành hạ!

Anh hồi hận rồi chứ gì?

Anh hỏi: Hồi hận thì sao? Có được trả lại hàng về nơi sản xuất không?

Cô véo mạnh eo anh: Anh dám trả lại thử xem!

Tố Diệp dựa vào lưng Niên Bách Ngạn. Nhớ lại lúc ấy, cô khẽ mỉm cười. Dường như cảm nhận được nụ cười của cô, anh bèn thu chặt tay cô lại. Vẫn là giọng trầm ấm, quyến rũ, xuyên qua lồng ngực rộng dày, truyền tới tai Tố Diệp. Anh nói: “Diệp Diệp! Có anh đây!”

Tố Diệp xúc động. Cũng là ba chữ, nhưng sức mạnh của ba chữ này

lại là anh chưa bao giờ quên lời hứa hẹn của mình. Cô ôm anh thật chặt, áp mặt lên sống lưng anh, hít hà mùi gỗ mộc trên người anh, cảm nhận nhiệt độ ấm áp như ánh nắng của anh, khẽ nói: “Em biết. Vì có anh nên mới hạnh phúc.”

Đời người luôn như vậy, vòng đi vòng lại, cuối cùng mới nhận ra, kỳ thực hạnh phúc thật ra luôn ở bên mình, chưa từng rời xa. Cũng giống như anh nói: Đừng sợ xa cách, vì anh sẽ tìm em, nhất định sẽ tìm được em.

Thế nên, hạnh phúc chính là, dù có đi bao xa, anh vẫn luôn ở đây, mãi mãi ở đây.

...

Cô nũng nịu hỏi: “Anh ơi! Vậy anh là bạn trai của em ư?”

“Bạn trai?”

Cô bé nghiêm túc gật đầu, trong đôi mắt lấp lánh một tia sáng xinh đẹp đầy kỳ vọng: “Chị gái nhà hàng xóm nói, bạn trai đều chăm sóc bạn gái. Anh làm bạn trai của em, em làm bạn gái của anh, như vậy anh có thể chăm sóc em rồi.”

“Nhưng trông em còn rất nhỏ mà?” Cậu bé tuần tú khẽ nhíu mày, nghi hoặc.

“Vậy anh đợi em lớn lên nhé, khi nào em lớn bằng anh, em sẽ làm bạn gái của anh.”

“Chuyện này...”

“Anh! Anh đồng ý đi mà...” Cô bé chực khóc.

“Được, được, được! Anh đồng ý với em. Khi nào em lớn sẽ làm bạn gái của anh, được không?”

“Vậy chúng ta ngoắc tay nào...”

Cậu bé bèn ngoắc tay hẹn ước với cô bé. Cô bé mỉm cười ngọt ngào, xinh xẻo như một cô búp bê.

Cô sợ tối, sợ đau, sợ bắn chiếc váy hoa trên người mình.

Năm ấy, cô chỉ có bốn tuổi, anh cũng chỉ có mười một tuổi.

Năm ấy, cả anh và cô chẳng ai hay biết, duyên phận đã bắt đầu như thế...

(Hoàn chính văn)

Quyển 14 - Chương 726: Mẫu chuyện nhỏ về cuộc sống náo nhiệt

1. Việc lên sàn của Niên Thị đang được tiến hành một cách bưng bưng khí thế. Với tư cách là người dẫn dắt Niên Thị, mấy ngày này Niên Bách Ngạn bận bù đầu, nhưng anh vẫn đảm nhận công việc đưa đón Tiểu Tịnh Hảo mỗi ngày. Bình thường anh đã quen dậy sớm nên việc đưa con đến trường mẫu giáo cũng không phải việc quá khó khăn. Chỉ có điều buổi tối sau khi đón con bé về nhà, có lúc Niên Bách Ngạn lại phải quay lại công ty họp.

Ngày hôm nay, sau khi đón Tiểu Tịnh Hảo về nhà, anh nhận được điện thoại của Tố Diệp. Cô có một cuộc họp nên sẽ về nhà muộn một chút. Rồi cô hỏi anh có bận không. Nếu anh bận thì bảo Tiểu Nhã tan làm muộn một chút. Niên Bách Ngạn đương nhiên không đồng ý giao con cho người khác trông nom. Sau khi báo cho Tố Diệp yên tâm, anh bèn đưa Tiểu Tịnh Hảo tới công ty.

Tiểu Tịnh Hảo là khách thường xuyên của Niên Thị, việc con bé ngồi họp cùng Niên Bách Ngạn cũng không phải một, hai lần nữa. Lần này vẫn như mọi khi, con bé ngồi bên cạnh Niên Bách Ngạn, cầm cúi tự chơi đồ chơi của mình. Còn anh cùng với các cán bộ cao cấp nòng cốt của công ty đang bàn bạc một vấn đề chi tiết liên quan tới thị trường. Tiểu Tịnh Hảo ngồi bên rất ngoan ngoãn, không khóc, không làm ồn cũng không quấy rối, chỉ tự chơi một mình.

Sau khi bàn bạc xong một khâu nhỏ, Niên Bách Ngạn quay đầu sang nhìn Tiểu Tịnh Hảo, thấy con bé không chơi đồ chơi nữa mà nằm bò

ra bàn, cúi mặt xuống, không biết đang nghĩ gì.

Niên Bách Ngạn ngắt lời giám đốc bộ phận tiêu thụ đang báo cáo, rồi đưa tay xoa đầu Tiểu Tịnh Hào, khẽ hỏi: “Con sao vậy?” Anh sợ nó cảm thấy chỗ nào đó khó chịu.

Tiểu Tịnh Hào ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng: “Bố ơi! Nếu bây giờ con muốn ăn dâu tây thì bố có ghét con không?”

Bầu không khí của buổi họp vốn đang nghiêm túc, câu nói ấy của Tiểu Tịnh Hào khiến tất cả mọi người cười phá lên. Niên Bách Ngạn cũng cười: “Sao bố lại ghét con chứ? Sau này muốn ăn gì cứ nói với bố, đừng buồn bã một mình không nói năng gì.” Dứt lời, anh dặn Giản Ngôn đi chuẩn bị một ít dâu tây.

Giản Ngôn dĩ nhiên không dám thờ ơ. Trên dưới trong công ty có ai không biết tổng giám đốc Niên của họ nổi tiếng là người yêu vợ chiều con. Chẳng mấy chốc, dâu tây được rửa sạch sẽ, bổ ra, đưa vào trong phòng họp. Trên chiếc đĩa tinh xảo còn có thêm một chiếc đĩa con đáng yêu. Tiểu Tịnh Hào rất ngoan, bê dâu tây tới bên cạnh sofa, ngồi ăn.

Niên Bách Ngạn lại tập trung vào nội dung buổi họp. Mười phút sau, anh muốn xem xem Tiểu Tịnh Hào đã ăn xong dâu tây chưa. Anh đầu lại thấy con bé đang vừa đứng soi gương vừa ăn dâu tây. Anh không hiểu bèn nói: “Hào Hào! Đừng vừa ăn đồ vừa soi gương. Ngoan ngoan ra ghế ngồi ăn đi con!”

Tiểu Tịnh Hào quay đầu nhìn Niên Bách Ngạn, ngọt ngào nói: “Bố ơi! Con soi gương ăn dâu tây là có thể ăn được hai phần rồi. Hơn nữa, còn có thể tiết kiệm tiền cho bố!”

Các cán bộ trong phòng họp đều bị câu nói ngây thơ của con bé chọc

cười, cả Niên Bách Ngạn cũng phải bật cười...

2.

Niên Bách Tiêu được liệt vào danh sách các tay đua thần tượng, xuất phát từ những lần có thành tích tốt và vẻ ngoài điển trai của cậu. Sức hút của cậu càng ngày càng cao. Quan hệ giữa Niên Bách Tiêu và Tiểu Tịnh Hảo rất vững chắc. Nói như lời của Tiểu Tịnh Hảo thì: Con là cô giáo của chú, chú là thầy giáo của con. Nói một cách đơn giản thì là Niên Bách Tiêu thường xuyên nói tiếng Anh trước mặt Tiểu Tịnh Hảo. Từ năm ba tuổi, Tiểu Tịnh Hảo đã biết cách giao tiếp với Niên Bách Tiêu bằng tiếng Anh. Mà ngoài việc thường ngày Tiểu Tịnh Hảo phải tới trường mẫu giáo quốc tế, Tố Diệp còn đăng ký cho con bé một lớp quốc học. Trường mẫu giáo quốc tế chú trọng tính tự do của các bé, còn lớp quốc học có thể giúp nó hiểu biết văn hóa Trung Quốc từ bé. Vì vậy hằng ngày Tiểu Tịnh Hảo đều đang đọc thuộc lòng mấy bài như Tam tự kinh và Niên Bách Tiêu có thể học văn hóa Trung Quốc thông qua Tiểu Tịnh Hảo.

Khoảng thời gian này, Niên Bách Tiêu hoàn thành cuộc đua liền quay về Bắc Kinh trốn đám paparazzi, xung phong đảm nhận trọng trách cao cả là đốc thúc Tiểu Tịnh Hảo học tập. Một hôm, Tiểu Tịnh Hảo đang học thuộc Tam tự kinh. Con bé ngâm nga với cái giọng non choẹt: Cầu bất giáo, tính nãi thiên. Giáo bất đạo, quý dĩ chuyên...*

*Nếu không được tiếp nhận một cách giáo dục đúng đắn từ bé thì bản tính lương thiện của con người sẽ bị ảnh hưởng và thay đổi theo hoàn cảnh của môi trường sống. Muốn được như vậy thì phải chuyên tâm giáo dục con trẻ ngay từ bé.

Niên Bách Tiêu ngồi trên sofa, vừa gặm táo vừa dỏng tai nghe. Tiểu Tịnh Hảo đặt cuốn vở xuống, chạy tới bên cạnh ghế, sau đó bò vào lòng cậu, nũng nịu hỏi: “Chú nhỏ ơi! Chú có biết câu đó nghĩa là gì

không?”

Niên Bách Tiêu hỏi: “Gì cơ?”

“Tam tự kinh con vừa đọc đó. Cầu bất giáo, tính nãi thiên, giáo bất đạo, quý dĩ chuyên?”

Niên Bách Tiêu suy nghĩ rồi nghiêm túc trả lời: “Như vậy không đúng!”

Tiểu Tịnh Hào chớp chớp mắt nhìn cậu.

“Chó không sửa thế là đuổi nó đi à? Mấy con chó cảnh bây giờ có mấy con kêu đâu?”

Tiểu Tịnh Hào vò vò đầu, chẳng hiểu gì sất.

“Thế nên, viết không đúng. Chú cho rằng thiếu tính người.” Niên Bách Tiêu thở dài.

Lúc này, Tố Diệp và Niên Bách Ngạn đi siêu thị quay về. Tiểu Tịnh Hào bèn chạy tới kể với Niên Bách Ngạn chuyện ấy. Niên Bách Ngạn nhìn Niên Bách Tiêu không biết nói sao. Anh lắc đầu, rồi quay sang Tố Diệp: “Dưỡng bất giáo, phụ chi quá, giáo bất nghiêm, sư chi đọa*. Diệp Diệp! Tại anh không quản lý và dạy bảo Bách Tiêu cho nghiêm. Anh sai rồi!”

*Nuôi dưỡng mà không giáo dục là lỗi của cha, giáo dục mà không nghiêm là sự lười nhác của thầy.

Tố Diệp nhìn anh đầy thương hại rồi gật đầu, sau đó kéo tay Tiểu Tịnh Hào và nói: “Đi thôi! Chúng ta không chơi với chú nhỏ nữa.”

Tiểu Tịnh Hào cứ thế bị dắt đi.

Niên Bách Tiêu nhìn họ khó hiểu, sau đó kêu ầm lên: “Em nói sai gì rồi? Này! Tiếng Hán của em bây giờ cực tốt. Nhìn xem, em còn biết nói cả tiếng Thượng Hải nữa. Chó không sửa cứ thế là đuổi nó đi à? Làm gì có cái đạo lý nào như thế!”

Niên Bách Ngạn và Tố Diệp đưa mắt nhìn nhau, rồi tảng lờ cậu...

3.

Một ngày nào đó, Tiểu Tịnh Hào ngồi xe của Niên Bách Ngạn về nhà. Sau khi về tới nhà, con bé ngồi lên sofa không biết đang nghĩ gì. Niên Bách Ngạn bước tới nói với nó: “Chẳng phải mẹ đã dặn rồi sao. Việc đầu tiên sau khi về nhà là phải rửa tay.”

“Bố ơi~” Tiểu Tịnh Hào ôm chặt lấy cổ anh.

Niên Bách Ngạn thấy vậy là biết ngay con bé chắc chắn có tâm sự. Anh bèn bế nó lên, cùng ngồi lên ghế, rồi hỏi nó có chuyện gì. Tiểu Tịnh Hào đảo đảo mắt, hỏi: “Bố thương Hào Hào hơn hay mẹ thương Hào Hào hơn?”

Niên Bách Ngạn cười: “Cả bố và mẹ đều thương Hào Hào ngang nhau.”

“Vậy những lúc con nghịch ngợm, mẹ còn trách mắng con, bắt con phạt đứng, bố có làm vậy không?” Tiểu Tịnh Hào hỏi rất nghiêm túc.

Niên Bách Ngạn trả lời: “Đương nhiên bố sẽ không trách phạt con rồi.”

Thế là Tiểu Tịnh Hào yên tâm. Con bé kéo tay Niên Bách Ngạn, nói:

“Cô giáo ở trường mẫu giáo nói với con là cô phải mở một cuộc họp phụ huynh với quy mô rất nhỏ rất nhỏ. Con suy nghĩ mãi, cảm thấy bố đi là hơn.”

“Phải đi họp phụ huynh rồi à?” Niên Bách Ngạn cười hỏi.

Tiểu Tịnh Hào gật đầu.

“Nhưng thế nào là buổi họp với quy mô rất nhỏ, rất nhỏ?”

Tiểu Tịnh Hào cắn môi, cúi gầm mặt xuống, rất lâu sau mới lí nhí nói: “Buổi họp với quy mô rất nhỏ, rất nhỏ tức là... chỉ có cô chủ nhiệm với bố thôi...”

4.

Một tối, gia đình Niên Bách Ngạn đang ăn cơm. Tiểu Tịnh Hào đang ăn rất ngon miệng. Bỗng nhiên, con bé buông đũa xuống hỏi Niên Bách Ngạn: “Bố ơi, ly hôn nghĩa là thế nào ạ?”

Niên Bách Ngạn nghi hoặc: “Ai nói từ này với con?”

Tổ Diệp cũng nhìn Tiểu Tịnh Hào đầy khó hiểu. Hai người họ chưa bao giờ nói từ này trước mặt con bé.

Tiểu Tịnh Hào nói: “Hôm nay anh Kỳ Tôn kể với con, ở lớp anh ấy có một bạn tên là bạn mập, bố mẹ vừa ly hôn. Con hỏi anh Kỳ Tôn ly hôn là gì, anh Kỳ Tôn cũng không trả lời được.”

Niên Bách Ngạn lúc đó mới thở phào, giải thích rõ ràng với Tiểu Tịnh Hào: “Ly hôn tức là bố và mẹ sẽ không sống chung với nhau nữa.”

“Vậy có thể cùng ăn cơm như chúng ta không ạ?”

Niên Bách Ngạn suy nghĩ: “Có lẽ sẽ cùng ăn cơm, nhưng không thường xuyên.”

Tiểu Tịnh Hảo lại hỏi: “Vậy có thể gặp nhau hàng ngày như chúng ta không ạ?”

“Ngày nào cũng gặp mặt thì không thể rồi.”

Tiểu Tịnh Hảo bỗng òa khóc, nhào vào lòng Niên Bách Ngạn rồi nói: “Con muốn ngày nào cũng được ở cùng bố. Bố, chúng ta đừng ly hôn được không?”

Niên Bách Ngạn bàng hoàng.

Sau đó, Tiểu Tịnh Hảo lại chạy qua kéo tay Tố Diệp, khóc thảm thiết: “Mẹ! Con cũng không muốn ly hôn với mẹ...”

Tố Diệp và Niên Bách Ngạn: ...

5.

Niên Thị lên sàn thành công, cả công ty ai cũng vui mừng. Niên Bách Ngạn cũng trở thành chủ tịch tập đoàn. Anh nắm giữ số cổ phần nhiều nhất trong Niên Thị. Là một đại cổ đông, anh có trách nhiệm phát triển nó lớn mạnh. Niên Bách Ngạn triệu tập cuộc họp trực tuyến. Trong cuộc họp, họ chủ yếu tập trung vào việc tiến hành tổng kết hoạt động lên sàn lần này của Niên Thị. Ngoài ra, còn phải tuyên bố kế hoạch chiến lược bước tiếp theo.

Các nhân viên tham gia đều ngồi nghiêm chỉnh với áo vest quần Âu, đang căng thẳng thảo luận kế hoạch phát triển trong tương lai của Niên Thị. Bỗng nhiên, màn hình hiện lên một gương mặt nhỏ để

thương, đang bị bắt hát, sau đó nhiệt tình vỗ tay vào ống kính: “Bố ơi! Hào Hào yêu bố lắm~”

Tất cả các nhân viên dự họp đều ngẩn người. Chẳng ai ngờ trong cuộc họp trực tuyến lại xuất hiện một cô nhóc thế này.

Ngay sau đó xuất hiện đôi tay của một người phụ nữ. Cô ấy kéo Tiểu Tịnh Hào vào lòng, ngượng ngập nhìn vào màn hình: “Xin lỗi! Các vị, thành thật xin lỗi! Mọi người tiếp tục đi!” Đó là Tố Diệp, cô đang áy náy xin lỗi mọi người.

Niên Bách Ngạn không nhịn được cười.

Những người khác cũng đang cố nhịn cười.

“À... Thật ngại quá! Cho tôi xen vào một câu.” Tố Diệp đang định tắt màn hình thì chợt nhớ ra một chút, lại đỏ mặt quay lại, nói: “Mình à! À... tối về sớm một chút nhé, có món canh anh thích ăn đấy.” Rồi bổ sung thêm một câu: “Nói xong rồi, mọi người tiếp tục đi!”

Đối phương tắt màn hình.

Niên Bách Ngạn chống tay lên trán, ép mình nhịn cười. Đúng là mẹ nào con nấy!

6.

Dương Nguyệt một lần nữa bị người nhà thúc giục đi xem mặt. Không còn cách nào khác, cô đành nhờ vả Kỷ Đông Nham. Kỷ Đông Nham trượng nghĩa nói: Được! Tôi có thể đi xem mặt cùng em!

Đây là việc họ đã hứa hẹn. Sau khi đối mặt với đủ kiểu đàn ông “hiếm có” sau các cuộc xem mặt, Dương Nguyệt đã “thương tích đầy

mình”. Kỳ Đông Nham không đành lòng bèn đề nghị với cô, sau này mà còn có xem mặt, anh sẽ đích thân tới kiểm soát giúp cô.

Ngày hôm nay, Dương Nguyệt nhận lời mới tới một buổi xem mặt. Đối phương hẹn tại quán cafe Starbuck. Từ sớm, Kỳ Đông Nham đã cầm tờ báo, ngồi đợi ở một góc đối diện. Sau khi tới, vừa ngồi xuống, Dương Nguyệt đã nhận được một tin nhắn của Kỳ Đông Nham, viết rằng: Vừa nhìn đã biết kẻ này không đáng tin cậy. Hình thức ăn nhanh, nếu không sao lại hẹn ở một nơi thế này?

Dương Nguyệt cất điện thoại đi, ngược mắt nhìn người đàn ông đối diện. Theo thông tin, năm nay anh ta ba mươi tuổi, là một quản lý kỹ thuật, thu nhập hàng tháng rất ổn định, có nhà có xe ở Bắc Kinh. Dương Nguyệt lại liếc nhìn bức ảnh rồi so sánh với người ngoài đời, nghi hoặc hỏi: “Người trên ảnh là anh ư?”

Chàng trai trên ảnh sáng sủa, tuấn tú, nhưng người trước mắt này... như một ông chú già hơn ảnh chục tuổi. Đợi đã, anh ta hớt tóc lên cao hay hơi hói vậy. Người này... hình như bị thận hư?

Người đàn ông hắng giọng: “Đương nhiên là tôi rồi. Sao? Không giống à? Con cái các cô thích photoshop, con trai chúng tôi không được phép à?”

Con trai chúng tôi...

Dương Nguyệt bàng hoàng, nhớ tới mấy cậu nhóc già trước tuổi.

“À...” Dương Nguyệt cố gắng giữ nụ cười lịch sự.

“Chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi. Con người tôi không có đam mê, sở thích gì, trước nay không hút thuốc, không rượu chè. Tôi rất truyền thống, cô không đi bar đấy chứ? Tôi ghét nhất là mấy nữ sinh

tự tập quán bar. Còn nữa, nghe nói cô làm cảnh sát. Như vậy cũng rất tốt. Cô cũng biết ở mấy nơi như Bắc Kinh, có quen biết với cảnh sát hay bác sỹ đều dễ làm việc. Chúng ta mà lấy nhau, tôi có thể góp một căn nhà, nhưng cô phải bỏ tiền sửa sang, coi như là của hồi môn của cô. Sau khi cưới, có thể mẹ tôi sẽ sống với chúng ta một thời gian. Nhưng cô yên tâm, sẽ không quá lâu đâu. Cô muốn đón bố mẹ tới sống cũng được thôi. Con người tôi rất linh động.” Người đàn ông bô lô ba la nói một tràng giang đại hải. Cuối cùng, lại bổ sung thêm: “Nhưng tốt nhất cũng đừng quá lâu!”

Dương Nguyệt cảm thấy đầu óc choáng váng, vô thức nói: “Bố mẹ tôi có nhà riêng của họ, họ sẽ không ở cùng tôi đâu...”

“Thế thì quá tốt rồi. Cô xem, tuổi tác của hai chúng ta hợp nhau, nghề nghiệp cũng tương xứng. Trước khi tới đây, tôi đã xem qua lịch vạn sự, nói rằng việc gì cũng thuận lợi. Hay là chúng ta lấy nhau đi.” Người đàn ông mừng rỡ nói.

Dương Nguyệt sắp nổ tung đầu. Thế là đã lấy nhau rồi sao?

“Tuổi xuân của người phụ nữ rất ngắn ngủi. Cô xem, cô làm nghề cảnh sát, một nghề rất nguy hiểm, đàn ông bình thường ai dám lấy cô?”

Nghe xong câu ấy là Dương Nguyệt không vui. Cô đang định lên tiếng từ chối thì một giọng nói vang lên sau lưng: “Nguyệt Nguyệt!”

Dương Nguyệt quay đầu, là Kỳ Đông Nham.

Cô nghi hoặc. Trước nay anh vẫn án binh bất động, sao hôm nay lại chủ động xuất hiện vậy?

“Đi thôi!” Kỳ Đông Nham thẳng thừng.

“Hả?”

Kỷ Đông Nham thẳng thức nắm lấy cổ tay cô, kéo cô đi ra ngoài.

“Này, anh là ai đấy?” Người đàn ông xem mặt đứng dậy hét lên với anh.

Mọi người đang uống cafe đều nhìn cả về phía này.

Kỷ Đông Nham quay lại, rút ví tiền, lấy một tờ tiền từ trong ra đặt lên mặt bàn, thản nhiên nói: “Cô ấy là vợ tôi!” Anh gõ những ngón tay mảnh khảnh lên bàn: “Coi như tôi mời cafe, cho anh cả tiền sửa chữa nhà. Lần sau còn đi xem mặt thì đừng có mở mồm ra đòi tiền phụ nữ.”

Dứt lời, anh kéo Dương Nguyệt đi.

Người đàn ông xem mặt sững sờ giây lát rồi phản ứng lại sau khi nghe thấy tiếng giễu cợt của những người xung quanh, đỏ bừng mặt, chửi rủa: “Có tiền là ghê gớm lắm à?” Rồi anh ta cầm tờ tiền trên bàn lên, đút vào túi.

7.

Kỷ Đông Nham làm nhiễu loạn buổi xem mặt của Dương Nguyệt.

Nhưng tâm trạng của Dương Nguyệt lại cực tốt. Khi đi qua đường 7-11, cô van vãn: "Chú à! Mua cho cháu ít kẹo đi!"

Kỷ Đông Nham dừng xe, khi quay lại bèn vứt cho cô một túi kẹo mút.

"Kiệt thế! Nhiều socola thế kia sao không mua?"

“Tôi phải học cách tiết kiệm để quản lý gia đình.” Kỳ Đông Nham nói như đùa như thật.

“Được rồi! Có cần phải thế không! Mấy kiểu đàn ông này cháu đi xem mặt nhiều rồi.”

Kỳ Đông Nham lái xe tới bên lề đường, dừng lại rồi quay đầu nhìn cô: “Tôi nói này, em toàn tìm mấy người kiểu gì thế hả? Người sau quái dị hơn người trước!”

Dương Nguyệt mút chùn chụt cây kẹo trong miệng: "Sau này e là cả mấy loại quái dị này chắc cũng không còn nữa. Ai bảo chú nói với người ta cháu là vợ chú chứ?" Trống ngực cô đập thành thịch.

"Tôi nể tình tiền duyên kiếp trước của chúng ta mới ra mặt giúp em đấy. Em mà lấy loại người đó, sẽ hối hận xanh ruột luôn!" Kỳ Đông Nham xoa xoa chóp mũi: “Vớ lại, chẳng phải kiếp trước em là vợ tôi sao? Còn có cả con nữa! Tuy rằng chuyện này nói ra thì hoang đường, nhưng lấy làm cái cớ giải vây giúp em cũng tuyệt lắm!”

Dương Nguyệt nghe thấy anh nói vậy, trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Cô ăn kẹo mút một lúc rồi liếc nhìn anh, nở nụ cười mờ ám. Kỳ Đông Nham lái xe đi. Khoảnh khắc khởi động xe, anh buông một câu: "Hay là em đừng mất thời gian vậy nữa, theo tôi luôn đi, đỡ phiền phức!"

Chiếc xe lập tức nhào ra ngoài.

Thứ bay theo cùng còn có trái tim Dương Nguyệt. Đầu tiên là cô hoảng hốt, sau đó hỏi dò: "Chú à! Thế là... ý gì?"

"Mấy lời tử tế không nói lại lần hai!" Kỳ Đông Nham lăm bằm.

Dương Nguyệt tỏ ra sung sướng: "Ý chú là, chú thừa nhận mình là Hải Sinh rồi, còn muốn tiếp tục tiền duyên với Nghi Anh?"

"Tự miễn cái gì! Thắt dây an toàn vào!" Kỳ Đông Nham lầu bầu.

"Gì chứ! Chú nói đi! Thế là có ý gì?" Dương Nguyệt lắc lắc tay anh, trong lòng vui như hoa nở.

"Ý gì là ý gì? Ý của tôi rõ ràng như thế rồi. Sau này đừng đến mấy buổi xem mặt vô dụng đó nữa, toàn là mấy người chẳng ra gì! Kết hôn vốn là một chuyện vui vẻ mà cứ làm như mua đi bán lại vậy!" Kỳ Đông Nham nhíu mày.

Dương Nguyệt cười sung sướng rồi ôm chầm lấy cánh tay anh: "Chú à! Chú tốt thật!"

Được cô ôm như vậy, đáy lòng Kỳ Đông Nham có một cảm xúc vu vơ đang nảy ở, rất khế, rất nhạt nhưng lại vô cùng ngọt ngào. Nhưng anh vẫn không thể hiện ra ngoài mà cứng rắn nói: "Em nhớ đó! Sau này đừng gọi tôi là Hải Sinh, Hải Sinh gì đó nữa! Quê một cục!"

Dương Nguyệt phì cười.

Kỳ Đông Nham nhân lúc rảnh, liếc mắt nhìn cô. Nụ cười của cô tươi như hoa lê, đẹp thật...

8.

Sau khi lên làm cơ trưởng, Diệp Uyên càng bận rộn hơn, có lúc thường xuyên phải bay tuyến quốc tế, đi một lúc rất nhiều ngày. Nhưng lần nào trở về, anh cũng mang rất nhiều quà cho Yêu Yêu và Bội Bội.

Tối nay, cuối cùng Diệp Uyên cũng được tắm táp thoải mái rồi chui vào chăn. Anh ôm Yêu Yêu cảm thán: Vẫn là ở nhà thoải mái và sung sướng.

Mấy ngày không gặp, đương nhiên Yêu Yêu rất nhớ anh. Cô ngoan ngoãn nằm trong lòng anh như một con mèo lười biếng. Diệp Uyên ôm cô, máu nóng tự nhiên sôi sục, làm anh rục rịch.

Yêu Yêu hơi căng thẳng, nói giờ này sợ là Bội Bội chưa ngủ. Diệp Uyên bèn xuống giường, ra ngoài ngó một cái, khi quay lại bèn đóng cửa, lập tức nhào vào người Yêu Yêu, nhiệt tình như lửa: “Bội Bội ngủ rồi!”

Bàn tay anh trở nên thiếu nghiêm túc, khiến Yêu Yêu không ngừng hỗn hển.

Khi hai người đang dần bước vào cảnh đẹp thì cửa phòng bị Bội Bội đẩy ra.

Diệp Uyên giật thót, vội vàng dừng động tác cởi quần áo. Yêu Yêu cũng bất ngờ, nét mặt càng thêm ngượng ngập, vội vàng mặc váy ngủ cẩn thận. Bội Bội dụi mắt, mơ mơ hồ hồ bò lên giường, ôm cánh tay Diệp Uyên nói: “Con muốn bố ôm con ngủ. Bố ơi, Bội Bội nhớ bố!”

Diệp Uyên đúng là dở khóc dở cười, đành thôi.

Bội Bội nằm giữa hai người họ, một bên ôm cánh tay Yêu Yêu, một bên ôm cánh tay Diệp Uyên, rồi nhắm mắt lại. Rất lâu sau, con bé mơ hồ nói: “Bố mẹ! Lát con ngủ rồi, bố mẹ bế con về phòng nhé, nếu không làm sao sinh em trai, em gái cho con được.”

Yêu Yêu trợn trừng hai mắt rồi nhìn Diệp Uyên. Diệp Uyên thì phì cười.

9.

Cuối cùng Diệp Uyên cũng ăn no, Yêu Yêu mệt đứt hơi, nằm bò trên giường, chỉ còn sức để thở. Diệp Uyên nhìn sống lưng tuyệt đẹp của cô, lòng tham khiến anh bất giác phủ người lên.

Yêu Yêu nhẹ nhàng kháng nghị. Diệp Uyên thì như một kẻ tham ăn.

Khi nộ hôn nhiệt tình hạ cánh, Yêu Yêu giữ chặt lấy mặt anh nói: “Em hỏi anh một chuyện nghiêm túc đây.”

Diệp Uyên cười: “Chuyện gì cứ phải nói trên giường?”

Yêu Yêu giơ tay ra với anh: “Chỗ ảnh đó đâu? Anh suốt ngày mang ảnh ra uy hiếp em, giờ em đã lấy anh rồi, còn sinh con cho anh nữa, anh cũng phải trả lại ảnh cho em chứ?”

Diệp Uyên không nhin được, bật cười thành tiếng.

“Em nói nghiêm túc đấy, đừng có cười!”

Diệp Uyên cố nín cười, cúi đầu nói một câu bên tai cô. Ngay sau đó Yêu Yêu xấu hổ giận dữ, đánh anh: “Anh xấu xa thật! Không có ảnh mà dám lừa em? Anh quá đáng ghét rồi!”

Diệp Uyên cười phá lên, ôm chặt lấy cô: “Không dùng chút thủ đoạn làm sao ôm được người đẹp về nhà!”

“Đừng có chạm vào em!”

“Muộn rồi, anh lại muốn động chạm rồi. Nào! Để “tiểu gia” sáng khoái chút nào~~” Dứt lời, Diệp Uyên lại như hổ đói vồ mồi.

10.

Hiếm khi Tố Khải được nghỉ phép. Anh kéo Diệp Lan cùng ra nước ngoài sắm đồ cưới. Cả mấy ngày trời, Diệp Lan đều ở trong trạng thái phấn khích. Hôm nay, họ lại mua sắm cả ngày. Khi về tới khách sạn, Tố Khải đã mệt nhoài.

Khi Diệp Lan thay quần áo đi ra muốn cho Tố Khải ngắm xem có đẹp không thì thấy anh đã nằm ngủ trên sofa. Cô bước lên, khẽ đẩy anh. Anh không có động tĩnh gì. Diệp Lan ghé sát lại nhìn. Trên gương mặt điển trai ngập tràn mỏi mệt. Cô bất giác hôn anh một cái. Anh vẫn không có phản ứng.

Diệp Lan nhìn mặt anh rất lâu, suy nghĩ rồi hờn hờ đi vào phòng.

Nửa đêm, Tố Khải bỗng bị tiếng động gì đó đánh thức, mơ màng tỉnh nhìn xung quanh một lượt, mới phát hiện mình đang nằm dài trên sofa. Anh đang định thức dậy thì cảm thấy lồng ngực bị thứ gì đè lên. Diệp Lan đang nằm bò trên ngực anh mà ngủ. Mái tóc dài cứ thế thoải mái xõa ra, dính chặt lấy anh một cách rất dạn dẫm.

Lòng Tố Khải mềm nhũn. Anh dậy nhẹ nhàng hơn, sau đó bế Diệp Lan về giường. Diệp Lan ngủ rất say, có lẽ vì đi dạo cả ngày cũng mệt. Cô nói mớ mấy câu, xoay người rồi lại tiếp tục ngủ.

Tố Khải định vào nhà vệ sinh rồi tiếp tục lên giường ngủ. Vừa vào đó chưa lâu, anh đã kinh hoàng kêu lên, như bị thứ gì làm cho giật mình. Diệp Lan cũng bị đánh thức, dụi mắt đi vào nhà vệ sinh.

Tố Khải quay đầu nhìn cô, chỉ vào mặt mình. Vốn dĩ đẹp trai ngời

ngời giờ bị vẽ thành ác quỷ.

Diệp Lan phì cười, nói với anh: “Happy Halloween, cảnh sát Tố!”

Hôm nay là Halloween, Tố Khải biết.

“Em cũng biết hôm nay là Halloween à. Giờ này là giờ ma quỷ hoành hành.” Tố Khải cười xấu xa, xông ra ngoài, bế bổng Diệp Lan lên.

“Á! Không chơi kiểu của anh đâu nhé, em sắp mệt chết rồi!”

“Anh vừa được nghỉ ngơi lại. Ác quỷ chuẩn bị ăn thịt người đây!” Nói rồi, Tố Khải ném cô lên chiếc giường lớn.

Tiếng cười khúc khích của cô gái và tiếng “dọa dẫm” của người đàn ông hòa vào nhau...

11.

Tố Diệp lại mang thai. Cô ôm cái bụng lớn, cực kỳ thích ăn chua, không chua không vui. Việc này làm cho Niên Bách Ngạn bận túi bụi. Anh gần như chuyển hết về nhà tất cả các đồ chua của các siêu thị lớn nhỏ. Lúc cô mang thai Hảo Hảo, anh không ở bên cạnh, quả thực rất day dứt thế nên đứa thứ hai này có thể nói anh đã tận tâm tận lực, cố gắng hết mình.

Buổi tối, khó khăn lắm Tố Diệp mới nằm yên, anh mới nằm xuống. Tố Diệp khó chịu cứ rên hừ hừ mãi, không ngừng oán trách vì sao không phải đàn ông sinh con? Niên Bách Ngạn mặc cho cô cắn nhằn và giày vò. Đối với anh, đây là chuyện không gì hạnh phúc hơn. Chỉ có điều, thấy cô khó chịu, anh quả thực cũng xót xa. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, giơ tay vuốt ngực cho cô, hy vọng cô có thể dễ chịu hơn. Dưới sự vỗ về dịu dàng của anh, Tố Diệp cũng thoải mái hơn đôi

chút.

“Lần trước cũng vất vả thế này sao?” Niên Bách Ngạn khẽ hỏi.

Tố Diệp uể oải gật đầu.

Niên Bách Ngạn áy náy, ôm chặt lấy cô, bàn tay lớn lại phủ lên bụng cô. Anh thở dài: “Bây giờ ngày nào anh cũng thấp thỏm lo sợ. Diệp Diệp! Hay chúng ta vào viện đi, cùng lắm thì ngày ngày anh tới viện với em, có phải chưa từng làm vậy đâu.”

Tố Diệp biết anh lo lắng điều gì. Cô mỉm cười len vào lòng anh: “Bác sỹ nói rồi, hoàn toàn không có chuyện gì, lần này nhất định sẽ an toàn. Anh cứ yên tâm đi.”

Niên Bách Ngạn cười: “Trừ phi em bình an ra khỏi phòng đẻ, nếu không anh vẫn lo.”

Tố Diệp nhìn anh, chủ động hôn anh: “Có anh ở bên cạnh thật tốt.”

Sắc mặt Niên Bách Ngạn có chút thiếu tự nhiên. Anh ho một tiếng: “Lúc này đừng có khiêu khích anh nhé.”

“Anh đừng có tự mãn! Em không thèm anh đâu, em đã có con trai rồi.” Tố Diệp kiêu hãnh.

Lần này cái thai là con trai. Lúc bác sỹ nói với cô, cô thực sự vui lắm. Không phải cô trọng nam khinh nữ mà bây giờ Niên Thị ngày càng lớn mạnh, cũng phải có một cậu con trai nối nghiệp chứ.

Niên Bách Ngạn véo mũi cô: “Không được có con trai rồi quên mất chồng.”

Tố Diệp cười hạnh phúc.

“Anh đặt tên cho con trai đi.” Tố Diệp không quên nịnh anh: “Anh là trụ cột gia đình, là người lớn nhất trong nhà. Em đã nghĩ tên con gái rồi, tên con trai anh chịu trách nhiệm.”

Niên Bách Ngạn ngẫm nghĩ rồi khẽ nói: “Gọi là An Nhiên đi, Niên An Nhiên.”

“Niên An Nhiên? An Nhiên...” Tố Diệp lẩm bẩm cái tên này, cảm thấy rất thoải mái rồi nhìn anh hỏi: “Giống ý nghĩa với cái tên Tịnh Hảo.”

“Phải!” Niên Bách Ngạn dịu dàng hôn lên má cô, khẽ nói: “Diệp Tịnh Hảo, Niên An Nhiên. Niên hoa tố cầm, tương phùng vị vãn, hoa khai tịnh hảo, tuế nguyệt an nhiên*.”

*Cuộc đời tươi đẹp, gặp nhau chưa muộn, hoa nở bình yên, ngày tháng an nhiên.

Tố Diệp mỉm cười, nhẹ nhàng dựa vào người anh...

Quyển 14 - Chương 727: Lời sau cuối

Tôi luôn cảm thấy, đã viết xong một cuốn tiểu thuyết sau đó lại viết lời sau cuối thì có hơi kỳ cục. Tôi không muốn nói khi viết “Tố Niên” mình đã bao nhiêu lần muốn bỏ cuộc, bao nhiêu lần đối mặt với bờ vực của sự suy sụp tâm trạng. Điều tôi muốn nói chính là về con người Niên Bách Ngạn.

Tình cảm của Niên Bách Ngạn là hư cấu nhưng nguyên mẫu là một người hoàn toàn có thật, tất cả nghề nghiệp, trải nghiệm đều là sự thật, ngoại trừ một điều: Ngoài đời thực anh ấy chưa từng gặp Tố Diệp. Suy nghĩ muốn viết về một thương nhân kinh doanh đá quý thật ra là tình cờ, chợt xuất hiện trong một bữa tiệc, sau đó tôi đã cảm thấy câu chuyện về người này là tuyệt nhất. Nhưng người này rất khó tiếp xúc. Anh ấy không phải một người quá nhiệt tình hợp tác, lại cộng thêm thời gian anh ấy ở trong nước cũng rất ít. Tôi đã từng nghĩ sẽ từ bỏ con người này.

Tôi kể cho chồng mình nghe khó khăn của mình. Chồng tôi trước nay rất ít khi can dự vào công việc viết lách của tôi. Sau khi hỏi rõ sự tình, anh đã cười, nói thế giới này nhỏ bé thật. Lúc đó tôi mới biết thì ra nhà kinh doanh đá quý ấy có quen biết với chồng mình. Cứ như vậy, nhờ có chồng tôi giúp đỡ, tôi và nguyên mẫu của Niên Bách Ngạn cuối cùng đã gặp nhau trong một quán café ở Bàn Cổ Plaza. Tôi nói với anh ấy tôi viết ngôn tình, và muốn đắp nặn anh thành một kẻ si tình. Anh ấy cười, nói rằng: “Được thôi! Nhân tiện giúp tôi tìm một cô bạn gái nhé!” Anh ấy đã từng kết hôn, rồi lại ly hôn. Vì người vợ trước chê anh ấy nghèo, không nuôi nổi gia đình, nên đã bỏ anh ấy từ lâu.

Hôm qua sau khi viết xong “Tố Niên”, trời ở Hàng Châu đã gần tối, tất cả các nhà đã lên đèn, tuy đẹp nhưng vẫn có chút lẠc lỔng, giống hệt như tâm trạng của tôi. Tôi đã nhắn tin cho anh ấy: “Cuối cùng cũng xong rồi, dù hay hay dở dở tôi cũng đã viết xong câu chuyện của anh.” Anh ấy hồi đáp lại rất nhanh: “Có phiên bản của Tố Diệp ngoài đời thực không?” Tôi đáp: “Không có!”.

Tố Diệp là một nguyên mẫu được xây dựng từ rất nhiều người bạn của tôi. Thế nên, khi các bạn đang tìm kiếm một Niên Bách Ngạn của mình, thì Niên Bách Ngạn ấy cũng đang kiếm tìm cho mình một Tố Diệp như trong tiểu thuyết. Dẫu thế nào, tôi cũng rất cảm ơn anh ấy, cảm ơn anh ấy đã để dành một kẻ xoàng xĩnh như tôi, để lấy hình tượng của anh ấy ra tùy ý “chà đạp”.

Vẫn phải cảm ơn chồng tôi. Tới một tình tiết nào đó, tôi vẫn thường bám lấy anh để hỏi: “Nếu anh là Niên Bách Ngạn anh sẽ làm thế nào?” Anh liền cho tôi một số gợi ý, mà những gợi ý đó xuất phát từ suy nghĩ của người đàn ông. Anh sửa chữa cho tôi rằng, đứng từ góc độ của người đàn ông thì phải làm thế này chứ không làm thế kia, đừng dùng suy nghĩ của phụ nữ để miêu tả người đàn ông. Và thế là hình tượng của Niên Bách Ngạn đã hiện lên trang giấy. Anh không hoàn hảo, anh có sự kiên trì của mình, có sự cố chấp của mình, có sự nhẫn nại của mình và có những suy tư của mình. Anh không còn đơn thuần là một hình tượng nhân vật trong tiểu thuyết ngôn tình nữa. Nhiều hơn cả, anh như một con người đang sống thực, chân thật đứng trước mặt các bạn.

Lời sau cuối vẫn rất hỗn loạn, vì tâm trạng hiện giờ của tôi là như vậy. “Tố Niên” đã kết rồi. Cảm ơn những người bạn bao nhiêu năm nay vẫn luôn ở bên ủng hộ tôi, phê bình tôi, che chở cho tôi và cả quở trách tôi nữa. Bất luận thế nào, tôi vẫn luôn đeo cái mai rùa của mình, chậm chạp bước đi, góp nhặt lại những câu chuyện hay trên

con đường của mình rồi kể lại cho các bạn. Xin mượn câu nói tiếng Trung ấy: Niên hoa tố cảm, tương phùng vị vãn, hoa khai tịnh hảo, tuế nguyệt an nhiên*.

Đây là tâm nguyện chung của tất cả chúng ta.

Hoàn.

Tại Hàng Châu. 18.11.2014.